Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GRVE0-0251

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τ000 ΒΕΡΟΙΑΣ
ΠΕ3
Ἀριθ. εἰς 666/68
Ἐξ ἀγορᾶς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ * 1953 *

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1003

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσπαυξηθὲν, καὶ τῇ ὀηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν ὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

„Οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι· χαλεπὸν γὰρ οὕτω τι ποιῆσαι, ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν· χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντας μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν."

Ξενοφ. Ἀπομν. β', η', 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΕ ΒΑΣΙΛΕΥ!

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 1953

Τὸ μέγα μὲν, ἀλλὰ πολυένδοξον Οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς παλιγγενεσίας τῆς σεβαστῆς Ἑλλάδος, σκιαγραφὲν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως παρὰ τῶν μεγίστων καὶ ἐπισημοτάτων Ἰχνογράφων τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, ἐνεπιστεύθη κατὰ Θείαν μοῖραν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, διὰ νὰ ἀρχίσῃς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, Βασιλεῦ, ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τῆς Θείας προνοίας, ὡς εἰς βλαστὸν εὐθαλῆ τοῦ ἀρχαιοτάτου ἐκείνου καὶ ἐπιφανεστάτου οἴκου τῆς Παυαρίας, ἐξ οὗ προέκυψαν ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολυκινδύνου, ἅμα δὲ καὶ πολυενδόξου ἀγῶνος τῶν νῦν Ἑλλήνων αἱ πρῶται καὶ δραστήριοι βοήθειαι.

Ὢ πόσον μακαρίαν νομίζει ἑαυτὴν ἡ Ἑλλὰς, ὅτι μετὰ τοσούτους πολυενδόξους ἀγῶνας καὶ τοσαύτας ἀπαραδειγματίστους Θυσίας ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον μέγαν καὶ ἐμπειρότατον Ἀρχιτέκτονα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναγεννήσεώς της! Ὢ πόσον ἀγάλλεται, βλέπουσα, ὅτι διὰ Σοῦ Θέλουσιν ἐκπληρωθῆ πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῆς ὕψισται τῆς Θείας Δικαιοσύνης βουλαὶ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ χαίρουσα μετ' εὐφροσύνης ἀνεκλαλήτου, βοᾷ στεντορείως, καὶ διαπρυσίως λέγει:

Τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἐμοὶ ἔπρεπε Βασιλεύς!

Ναὶ, τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὅστις ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτὸν, καὶ πατρικὴν κηδεμονίαν εἰς τὴν ἡμέρον καὶ βασιλικὴν ψυχήν του, Θέλει γένει ἰατρὸς ὅλων τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ἡ μάστιξ τῆς ἀναρχίας ἐπέφερεν εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἀποκατασταθῆ πρωτουργὸς τῆς παλιγγενεσίας μου πρὸς δόξαν αἰώνιον τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων μου καὶ τιμὴν ἀνάγραπτον τῶν φιλανθρώπων Εὐεργετῶν μου.

Μετ' αὐτῆς ἀγάλλονται καὶ ὅλαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀθανάτων καὶ περικλεῶν τῆς παλαιᾶς της δόξης τέκνων, αἱ ὁποῖαι, τὸν Θεοφρούρητον Θρόνον Σου περικυκλοῦσαι, φιλοτιμοῦνται νὰ ἐμπνέωσι δύναμιν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου κατὰ τοὺς μεγάλους καὶ πολυειδεῖς ἀγῶνας τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τῶν πιστῶν Σου ὑπηκόων· διότι προβλέπουσιν, ὅτι διὰ Σοῦ Θέλει ἐπανακάμψει αὖθις εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν πατρίδα των ὁ χρυσοῦς ἐκεῖνος αἰὼν τοῦ Περικλέους καὶ τῆς ἄλλης ἐθνικῆς των δόξης.

Ναὶ, Θέλει ἐπανακάμψει· διότι ὅλοι οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι Ἕλληνες, παράδειγμα ἔχοντες τὰς ἀκαμάτους φροντίδας τῆς σοφῆς Σου Διοικήσεως ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γένους των, ἀμιλλῶνται, ποῖος νὰ συνεργήσῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσάν Σοι οἰκοδομὴν τῆς ἀναγεννήσεώς των. Καὶ ὁ μὲν ἀφίνει πατρίδα καὶ συγγενεῖς καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην, διὰ νὰ συνάξῃ, ὅσον δύναται, ἀναγκαίαν ὕλην· ὁ δὲ, συνάξας ἤδη μέρος αὐτῆς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος του, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν κοινὴν ἀποθήκην, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸ τοῦ Ὁμήρου:

Αἰσχρὸν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ τῷ ὄντι πᾶς φιλόπατρις Ἕλλην δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀδιάφορος θεατὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ κρίνει χρέος του ἀπαραίτητον νὰ ἀγωνισθῇ γενναίως, ἵνα συνεισφέρῃ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ μέγα τοῦτο οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς του παλιγγενεσίας, λέγων μετὰ τοῦ Εὐριπίδου:

Πολλοῦ γε χρυσοῦ καὶ πλούτου κρείσσων πάτρα.

Ἐπ' ἀληθείας, ποῖος εὐαίσθητος καὶ ἀληθὴς πατριώτης ἤθελε καταδεχθῇ νὰ μείνῃ ἀσυντελὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον καὶ τηλικοῦτον Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐξελέξατο καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην γῆν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς θείας της ἀποφάσεις, καὶ νὰ ἐγείρῃ αὖθις ἐκ τῶν ἐρειπίων τὴν οἰκοδομὴν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν νεωτέρων ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν οἰκοδομημάτων;

Τοῦτο τὸ χρέος καὶ τὴν συνεισφορὰν ταύτην, Θεόσδοτε ἡμῶν Βασιλεῦ! θελήσαντες καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι πιστοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπήκοοί Σου νὰ ἐκπληρώσωμεν, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἰδόντες, ὅτι ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἄγκυρα τῆς Θεοσώστου βασιλείας Σου, ἔχει ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν Σὸν θρόνον, περιμένουσα νὰ ποτισθῇ ἀπὸ τὰ χαριτόβρυτα νάματα τῆς σοφίας τῶν λαμπρῶν προγόνων της, πληροφορημένη ἀδιστάκτως, ὅτι ἡ παιδεία μόνη ἀποκαθίστησι πολίτας τοιούτους, ἱκανοὺς καὶ τὴν ἐλευθερίαν των νὰ διατηρήσωσι, καὶ τὸν θρόνον Σου νὰ διαφυλάξωσι, περιστοιχοῦντες αὐτὸν μὲ τὴν υἱϊκήν των ἀγάπην καὶ μὲ τὴν ἀδιάσειστον καὶ ἀκλόνητον πίστιν των, ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως εἰς τὴν πρόοδον καὶ αὔξησιν τῆς παιδείας τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ γνωρίζοντες πρὸς τούτοις τὴν παντελῆ ἔλλειψιν πληρεστέρου Λεξικοῦ εἰς μελέτην τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐξεδώκαμεν θεία συνάρσει διὰ τοῦ τύπου τὸ πρὸ χρόνων ἐκλεῖφαν Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ. Ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇ θερμότερος ὁ πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος ζῆλος ἡμῶν, ἐφιλοτιμήθημεν, οὔτε χρημάτων φειδόμενοι, οὔτε κόπων καὶ ξενιτείας, νὰ τὸ ἀναδείξωμεν ἐντελέστερον, ὅσον ἐνδέχεται, τοῦ πρώτου, λαβόντες εἰς ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ ἄνδρας ἐκ τῶν ἐλλογιμωτέρων τῶν ἐν Βιέννῃ διατριβόντων Ὁμογενῶν· καὶ τοιοῦτον ὄν, τολμῶμεν νὰ προσφέρωμεν ταπεινῶς εἰς τὸ ὑποπόδιον τοῦ Θεοστηρίκτου θρόνου Σου, εὐχόμενοι, ἵνα δυνηθῶμεν διὰ τούτου νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς μικρὸν μέρος εἰς τὴν συναθροιζομένην πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας ὕλην.

Δέχθητι οὖν εὐμενῶς, Θεοφρούρητε Ἄναξ! ταύτην ἡμῶν τὴν μικρὰν προσφορὰν, καὶ εὐδόκησον βασιλικῶς, ἵνα εὑρῃ προστασίαν οὗτος ὁ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος μικρὸς πόνος ἡμῶν, τῶν δεομένων νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὴν θείαν Πρόνοιαν, ὅπως διαφυλάττῃ καὶ διατηρῇ ἀκλόνητον καὶ ἀδιάσειστον τὸν θρόνον Σου, καὶ προάγῃ ἐπιμήκιστον τὴν πολύτιμον ζωήν Σου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καὶ μεγάλων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους τρέφεις ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς εὐδαιμονίας. Ἐφεξῆς δὲ ἐπίτρεψον διὰ νὰ ἤμεθα μετὰ τῆς ὀφειλομένης βαθυτάτης ὑποκλίσεως καὶ εὐλαβείας

Τῆς σῆς Θεοφρουρήτου Μεγαλειότητος

Ἐλάχιστοι δοῦλοι καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι,

οἱ ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
καὶ
Χριστόδουλος Ματακίδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ

ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΙΚΗΝ ΗΜΩΝ ΠΡΟΣΡΗΣΙΝ.

Η παντελὴς ἔλλειψις τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη πρὸ εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀνθίμου Γαζῆ, καὶ ἡ καθημερινῶς ἐπαισθητὴ γινομένη σπανιότης καὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πρὸ ὀκτὼ χρόνων ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Κ. Κούμας, φέρουσαι οὐκ ὀλίγα ἔμποδα εἰς τὴν φιλομαθῆ Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τοὺς ὅσοι μελετῶσι τὴν κλεινὴν τῶν σοφῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἐνδοξον ταύτην ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ Μοῦσαι εἰς τὴν παλαιάν των ἑστίαν ἐπανακάμπτουσαι, ἐμπνέουσιν ἤδη ἄμιλλαν ἀπαραδειγμάτιστον εἰς τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀπογόνους, φιλοτιμουμένους νὰ μιμηθῶσι καὶ οὗτοι τοὺς ἀθανάτους προγόνους των καὶ κατὰ τὴν παιδείαν, ἔκαμαν τὸ κακὸν νὰ γίνηται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπαισθητότερον, καὶ βιάζουσι τοὺς Μαθητὰς νὰ μελετῶσι τοὺς Ἕλληνας Συγγραφεῖς ἤτοι χωρὶς λεξικοῦ, ἢ νὰ καταφεύγωσι πάλιν, καθὼς τὸ πάλαι εἰς τὰ ἀτελῆ ἐκεῖνα λεξικὰ τοῦ Γεωργίου, τοῦ Βαρίνου, καὶ λοιπά.

Τὴν Ἔλλειψιν ταύτην γνωρίσαντες ἐκ πείρας, καθὸ βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα, ἐφιλοτιμήθημεν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν διὰ νεωτέρας ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ. Στοχασθέντες δὲ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ πολὺ τελειότερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ διὰ τὰ πολλὰ βοηθήματα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσι νὰ εὕρῃ αὐτοῦ, καὶ ἐνθαρρυνθέντες λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παρὰ τοῦ Σοφολογιωτάτου καὶ Φιλογενεστάτου Ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Νεοφύτου Δούκα, τοῦ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπαύστως εἰσέτι κοπιῶντος, ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγῃ εἷς ἐξ ἡμῶν, ὁηλ. ὁ Κ. Γκαρπολᾶς, εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς κλεινῆς Αὐστρίας Βιέννην, διὰ νὰ ἀρχίσῃ αὐτοῦ τὴν ἔκδοσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ.

Ὅθεν, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βιέννην ὁ εἰρημένος Κ. Γκαρπολᾶς, ἐφρόντισεν ἀμέσως νὰ συμβουλευθῇ ὅλους τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διατρίβοντας Ἑλλογίμους Ἕλληνας περὶ τῆς μελετωμένης τοῦ λεξικοῦ δευτέρας ἐκδόσεως· ὥστε μετὰ πολλὰς σκέψεις, ἐκρίθη εὔλογον νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ νὰ ἐπαυξηθῇ ἡ δευτέρα αὕτη ἔκδοσις μὲ λέξεις ἱκανὰς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὅσαι εὑρίσκονται ἤδη προστεθειμέναι ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Ἑλληνικογερμανικοῦ λεξικοῦ τοῦ πολυμαθοῦς Πασσοβίου καὶ ἄλλων νεωτέρων λεξικῶν· ἔτι δὲ νὰ ἐπιδιορθωθῇ καθόλου τὸ κείμενον τοῦ Γαζῆ, νὰ σημειωθῇ πανταχοῦ ἡ μακρότης, καὶ βραχύτης τῶν δισχρόνων, ἥτις παρέχει ὄχι ὀλίγην βοήθειαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ποιητῶν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ νὰ πλουτισθῇ ὁλικῶς μὲ τὰς ἀναγκαιοτέρας καὶ βασιμωτέρας ἐτυμολογίας, ὥστε διὰ τούτων ὅλων νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν, ὅσον ἐνδέχεται, ἐντελέστερον μὲν πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἁρμοδιότερον δὲ εἰς τὴν παροῦσαν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας κατάστασιν, καὶ συντελεστικὸν εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς καθ' ὅλα τὰ καλὰ ἐλπιζομένας προόδους.

Ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι τὸ μελετώμενον ἔργον ἦτον ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μας, διότι ἀπῄτει καὶ ἔξοδα ὑπέρογκα, καὶ φροντίδας μεγάλας, καὶ καιρὸν οὐκ ὀλίγον, ἡμεῖς ὅμως τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην γνωρίζοντες, καὶ στοχαζόμενοι, ὅτι ἐπιχειροῦντες τὸ ἔργον θέλομεν ἀπαντήσει τοὐλάχιστον τὸ κακὸν τῆς τοῦ λεξικοῦ ἐλλείψεως, καὶ φανῇ ἀπωσοῦν κἂν χρήσιμοι εἰς τὸ πολιτικῶς ἀναγεννώμενον ἔθνος μας καὶ εἰς τὴν διψῶσαν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν φιλόμουσον Νεολαίαν μας, καὶ εἰς πάντα ἄλλον καταγινόμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀπεφασίσαμεν σὺν Θεῷ νὰ ἀρχίσωμεν τὸ πολύμοχθον τοῦτο καὶ ἀπαπνηρὸν ἔργον· καὶ δὴ παραδόντες τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ διόρθωσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ εἰς τέσσαρας πεπαιδευμένους ἄνδρας τοὺς κυρίους Δ. Ἀλεξανδρίδην τὸν ἰατροφιλόσοφον, Γ. τὸν Ῥουσσιάδην, Γ. Μπούρην, καὶ Ν. Ἀργυριάδην (τῶν ὁποίων ἡ ἐπεξεργασία καὶ διόρθωσις γίνεται φανερὰ διὰ τῶν ἰδίων των ὀνομάτων) προεκηρύξαμεν τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ διὰ τῆς πρώτης ἡμῶν προκηρύξεως, ὅπου εἰδοποιήσαμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ὁμογενεῖς καὶ φιλογενεῖς, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει γίνει εἰς δύο τόμους. Προχωροῦντος δὲ τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθημεν, ὅτι τὸ λεξικόν μας θέλει ἐπαυξηθῇ καὶ πλουτισθῇ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν, καὶ γίνει διὰ τοῦτο πολλὰ ὀγκώδες, ἐὰν ἐκδοθῇ εἰς δύο τόμους, ὡς διελάμβανεν ἡ πρώτη μας προκήρυξις, μάλιστα ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ τέλος καὶ σύντομον λεξικὸν Γεωγραφικὸν, Ἱστορικὸν καὶ Μυθολογικὸν πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ δευτέραν προκήρυξιν ἐν ἡμερομηνίᾳ 15 Σεπτεμβρίου 1834, εἰδοποιοῦντες οἱ αὐτῆς τοὺς Ἕλληνας καὶ Φιλέλληνας, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει ἐκδοθῇ εἰς τόμους τρεῖς μὲ τὰς εἰρημένας προσπαυξήσεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρὸς περισσοτέραν δὲ πληροφορίαν τῶν Ἀναγνωστῶν καὶ πρὸς μεγαλητέραν πίστωσιν τῶν λεγομένων ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον, (πλὴν καὶ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἤδη ἐτυπώθησαν τὰ πρῶτα εἴκοσι τετράδια τοῦ Α. στοιχείου, ἐκτὸς τῶν πρώτων δύο, τὰ ὁποῖα ἐτυπώθησαν ἐκ δευτέρου) νὰ σημειώσωμεν πρὸ πάσης νέας λέξεως ἕναν ἀστερίσκον, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἠμπορῇ ἕκαστος τῶν περιέργων ἀναγνωστῶν νὰ βεβαιωθῇ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, πόσαι καὶ ποῖαι εἶναι αἱ νεαι λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλουτίσθη τὸ παρὸν λεξικὸν, καὶ ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ ὡσαύτως καὶ τὰς προσθήκας μὲ τὰς ὁποίας ἐπηυξήνθη τὸ παλαιὸν λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, μὲ τὸ ὁποῖον παραβαλλόμενον τὸ ἡμέτερον, θέλει εὑρεθῇ πλουσιώτερον μὲ εἰκοσιτέσσαρας χιλιάδας περίπου λέξεων. Διὰ ταῦτα ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλουσι μᾶς μεμφθῇ οἱ καλοί μας ἀναγνῶσται, ὅτι ἐξεδώκαμεν τὸ λεξικὸν εἰς τρεῖς στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας μετρίους τὸ μέγεθος· καθότι, ἂν ἐγίνετο εἰς δύο στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας ὡς ἐκεῖνοι, μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι τυπωμένον τὸ λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ, ἔπρεπεν ὄχι μόνον νὰ ἐξογκωθῇ τὸ λεξικόν μας τόσον, ὥστε νὰ γίνῃ εἰς τόμους σχεδὸν ἕξ, καὶ νὰ καταντήσῃ ἐπομένως δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ νὰ γίνῃ ὑπέρογκος. Ἡ γνώμη ἡμῶν τε τῶν ἐκδοτῶν, τῶν ἐλλογίμων ἐπεξεργαστῶν, καὶ τῶν ἄλλων φιλογενῶν συμβούλων τοῦ ἐπιχειρήματός μας ἦτον ἀνέκαθεν, νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν πρόχειρον, εὐώνητον καὶ ὀλιγότομον, χωρὶς νὰ λείπῃ ἀπὸ αὐτὸ τίποτε, ἀφ' ὅ,τι οὐσιώδες περιέχει τὸ τοῦ σοφοῦ Πασσοβίου λεξικὸν, τὸ ὁποῖον περιεχόμενον σχεδὸν ὅλον εἰς τὸ ἡμέτερον, κάμνει περιττὴν ἄλλην αὐτοῦ μετάφρασιν εἰς τὴν γλῶσσάν μας.

Πρὸς τούτοις ἀφιερώσαμεν τοῦτο εἰς τὴν Μεγαλειότητά του, τὸν Γαληνότατον καὶ Θεόσδοτον ἡμῶν Βασιλέα, **Ο'ΘΩΝΑ ΤΟ'Ν Α'.** καὶ ἐκοσμήσαμεν τοῦτο μὲ τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ εἰκόνα. Διότι, καθὼς διὰ τῆς Μεγαλειότητός του ἐγένετο ἡ βάσιμος ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὕτω πεποίθαμεν, ὅτι δι' Αὐτῆς θέλει γίνῃ καὶ ἡ παρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων ποθουμένη τῆς Ἠθικῆς πρόοδος εἴς τε τὴν προγονικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, καὶ εἰς ὅλας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξευγενίσθη καὶ ἐδοξάσθη ὅλος ὁ πεφωτισμένος κόσμος, ὥστε καθεὶς νέος Ἕλλην, βλέπων τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναγεννητοῦ τῆς πατρίδος του, νὰ πασχίζῃ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἠθικῆς του νὰ δειχθῇ ἄξιος τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν.

Ἐφεξῆς νομίζομεν περιττὸν τὰ εἰπωμέν τι περὶ τῆς φροντίδος, τὴν ὁποίαν κατεβάλομεν, καὶ τῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ἐδαπανήσαμεν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ὅσον ἐνδέχεται, τελειότερον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δὲν τελειοποιοῦνται ἄλλως, εἰ μὴ διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἐπεξεργασιῶν καὶ παρατηρήσεων, διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλομεν εὕρει πολλὰ αὐστηροὺς τοὺς ἐπικριτάς μας εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἐλλείψεις τοῦ ἀνὰ χεῖρας λεξικοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἐρασταὶ τῶν καλῶν καὶ ἀληθῶς πεπαιδευμένοι φιλοπάτριδες, δεχόμενοι κατὰ τὸ παρὸν εὐμενῶς τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐδείξαμεν εἰς τὸ νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς χρήσιμοι τὸ δυνατὸν εἰς τὸ ἔθνος μας, καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον φιλολογικὸν κόσμον, θέλουσιν εἶσθαι συγκαταβατικοὶ εἰς τὰς ἐλλείψεις τοῦ λεξικοῦ μας, προσμένοντες, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, μὲ τὸν καιρὸν τὰ τελειότερα.

Τελευταῖον· ἀφ' οὗ εὐχαριστοῦμεν ἐκ καρδίας τοὺς ἀνωτέρω εἰρημένους ἐλλογίμους ἐπεξεργαστὰς τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξαν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην, ὁμολογοῦμεν ὡσαύτως καὶ χάριτας εὐγνωμοσύνης, εἰς τοὺς φιλογενεῖς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας, τόν τε πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Κύριον Γρηγόριον Καλαγάνην, τὸν ἐντιμότατον καὶ φιλόμουσον Κύριον Δ. Ποστολάκαν, καὶ τὸν ἐντιμότατον καὶ συμπατριώτην τοῦ Κ. Γκαρπολᾶ Κύριον Ἰωάννην. Ῥεφερενδάρην, καὶ τὸν ἐλλογιμώτατον Κύριον Ἰωάννην χατζὴ Ν. Χαβιαρᾶν τὸν εἰλικρινῆ φίλον μας, οἵτινες συνήργησαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς τὴν καλὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κοινωφελοῦς τούτου ἔργου.

Εἴθε δὲ τὸ παρὸν λεξικὸν νὰ προξενήσῃ εἰς τὸ Ἔθνος τὴν βοήθειαν καὶ ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἐσκοποῦμεν, διὰ νὰ χαίρωμεν βλέποντες τὴν εὐτυχῆ τοῦ σκοποῦ μας ἀποτελείωσιν!

Ἐρρῶσθε ἐπὶ μήκιστον φίλτατοι Ὁμογενεῖς καὶ Φιλέλληνες!

Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας **1835** Μαΐου **20.**

Οἱ Ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς

καὶ

Χριστόδουλος Ματακίδης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διασάφησις τῶν συνεσταλμένων λέξεων.

Αἰολ.	Αἰολικῶς.
αἰτ. ἢ Αἰττκ.	Αἰτιατικὴ πτῶσις.
ἄκλ.	ἄκλιτον.
ἀλλχ.	ἀλλαχοῦ.
ἀμετβ. ἢ Ἀμτβτ.	Ἀμετάβατον ῥῆμα.
ἀμφβ. ἢ Ἀμφ.	ἀμφίβολον.
Ἀνάγν.	ἀνάγνωσις.
ἀναγνσκ. ἢ ἀνγνσκμν.	ἀναγινωσκόμενον.
ἀντιθ. ἢ ἀντθτ.	ἀντιθέτως.
Ἀντνμ.	Ἀντωνυμία.
ἀόρ.	ἀόριστος χρόνος.
Ἀπαρμφ. ἢ Ἀπαρ.	ἀπαρέμφατον.
ἀποθ.	ἀποθετικὸν ῥῆμα.
ἀπολ.	ἀπολύτως.
ἀπρσπ.	ἀπρόσωπον ῥῆμα.
ἀρσν. ἢ Ἀρσ.	ἀρσενικὸν γένος.
Ἀττ. ἢ Ἀττκ.	Ἀττικοί, Ἀττικισταί.
ἄχρστ.	ἄχρηστον.
βρχ.	βραχύ.
γεν. ἢ Γενκ.	Γενικὴ πτῶσις.
Γραμμτ.	Γραμματικοί, ἢ Γραμματική.
δασνμ. ἢ δσνμν.	δασυνόμενον.
διάθ.	διάθεσις.
δικαν.	δικανικῶς.
δκτλκτ. ἢ δικτάλκ.	δικατάληκτον.
δοτ. ἢ Δοτκ.	δοτικὴ πτῶσις.
δυϊκ.	δυϊκὸς ἀριθμός.
Δωρκ. ἢ Δωρ.	Δωρικῶς.
Ἐκκλ. ἢ Ἐκκλστκ.	Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς.
Ἐκλαμβντ. ἢ ἐκλμβντ.	ἐκλαμβάνεται.
ἐνργτ.	ἐνεργητικὴ διάθεσις.
ἐνεστ.	ἐνεστὼς.
Ἐνκ.	Ἐνικὸς ἀριθμός.
ἐξαιρ. ἢ ἐξρτ.	ἐξαιρέτως.
ἐπθ.	ἐπίθετον ὄνομα.
Ἐπκ. ἢ Ἐπ.	Ἐπικῶς.
ἑπμν.	ἑπόμενον.
ἑπτσ.	ἑπίτασις.
Ἑποπ.	ἑποποιοί.
εὐκτ.	εὐκτικὴ ἔγκλισις.
εὑρσκτ. ἢ εὑρίσκτ.	εὑρίσκεται.
εὔχρστ.	εὔχρηστον.
ἐφετκ.	ἐφετικὸν ῥῆμα.
θηλ.	θηλυκὸν γένος.
Ἰων.	Ἰωνικῶς.
καὶ λ. τ. τ,	καὶ λοιπὰ τοιαῦτα.
καὶ τ. τ. ἢ κ. τ. τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν τοιούτων.
Κύρ. ὄνμ.	Κύριον ὄνομα.
Κωμκ.	Κωμικῶς ἢ Κωμικοί.
λγτ. ἢ λέγτ.	λέγεται.
λψν.	λείψανα.
Λογογρ.	Λογογράφοι.
Λυρκ. ἢ Λυρ.	Λυρικοί.
μκρ.	μακρόν.
Μέλ. ἢ Μ. ἢ μέλ.	Μέλλων χρόνος.
Μέσ. ἢ μέσ.	Μέση διάθεσις.
μετβ.	μεταβατικὸν ῥῆμα.
μετγνστ. ἢ Μτγνστρ.	Μεταγενέστεροι.
Μετφρκ. ἢ Μτφρκ. ἢ μεταφ.	Μεταφορικῶς.
μετχρζτ. ἢ μτχρζτ.	μεταχειρίζεται.
Μτχ. μετχ.	μετοχή.
μόρ.	μόριον.
Ν. Δ.	Νέα διαθήκη.
Ὁμρκ.	Ὁμηρικῶς.
ὀνμζτ. ἢ ὀνομζτ.	ὀνομάζεται.
ὀνμστ.	ὀνομαστικὴ πτῶσις.
οὐδτ.	οὐδέτερον γένος.
Ο καὶ LXX	Οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.
παθ.	παθητικὴ διάθεσις.
παρβλ. ἢ πρβ.	παράβαλε.
παρτ. ἢ πρτ.	παράγεται.
πρτγ. ἢ πργωγ.	παραγωγή.
παρεμβεβλ.	παρεμβεβλημένη σημασία.
Παρκμ. ἢ Παρακ.	Παρακείμενος χρόνος.
Παρατ. ἢ Παρτ.	Παρατατικός.
παρσχημ.	παρασχηματισμός.
παροιμ.	παροιμιακῶς.
Ποιτ.	ὁ ποιητὴς Ὅμηρος.
ποιητ.	οἱ ποιηταί, ποιητικῶς.
πλθ.	πληθυντικὸς ἀριθμός.
πολλκ.	πολλάκις.
πρηγμν.	προηγούμενον.
Πρόγμ. ἢ παράδγμ.	παράδειγμα.
πρσπ.	πρόσωπον.
πργμ.	πρᾶγμα.
πργμτ.	πράγματος.
πρτρ. ἢ πρότρ.	πρότερον.
Πρστακτ. ἢ προστ.	προστακτικὴ ἔγκλισις.
ῥητ.	ῥητορικῶς.
σημσ. ἢ σμσ.	σημασία.
σημιτ. ἢ σμντ.	σημαίνεται.
συγγν.	συγγενές.
συναιρ.	συναίρεσις.
συνλφ. ἢ συναλφ.	συναλοιφή.
συνήθ.	συνήθως.
σύνθ.	σύνθεσις.
συνθ. ἢ συνήθ.	Συνήθεια, ὅηλ. ὁ τῶν νῦν Ἑλλήνων συνήθης τοῦ λαλεῖν τρόπος.
συστλ.	συστολή.
σχηματσμ. ἢ σχματσμ.	σχηματισμός.
τ. ἐ.	τοὐτέστι.
τ. ο. ἴδ.	τὸ ὁποῖον ἴδε.
Τργκ.	Τραγικοί.
Τροπκ. ἢ τροπ.	Τροπικῶς.
Τμ. Ὁμ.	Τμνοι Ὁμήρου.
ὑπερθ.	ὑπερθετικόν.
ὑπκρστ.	ὑποκοριστικόν.
ὑπρσντ. ἢ ὑπερσ.	ὑπερσυντελικὸς χρόνος.
ὑπτκ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
χειργ.	χειρόγραφα.
χρσμ. ἢ χρήσμ.	χρήσιμον.
χρησ.	χρῆσις.
χυδκ.	χυδαϊκῶς.
ψευδ. ἀνγν.	ψευδὴς ἀνάγνωσις.
ψιλμ.	ψιλούμενον.
=	ἴσον, ταὐτόσημον.
˘	βραχὺ φωνῆεν.
¯	μακρὸν φωνῆεν.
ῠ ἢ ῡ	δίχρονον φωνῆεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀνοματα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὧν αἱ μαρτυρίαι ἀναφέρονται.

Ἀ. Π.	Ἀνέκδοτα Παλατῖνα
Ἀ. Β.	— — Βεκκέρου.
Ἀθν. ἢ Ἀθήν.	Ἀθήναιος.
Αἰσχν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχλ. ἢ Αἰσχ.	Αἰσχύλος.
Ἀλξνδ.	Ἀλεξανδρινοί.
Ἀμμ.	Ἀμμώνιος.
Ἀνκδ. ἢ Ἀν.	Ἀνέκδοτα.
Ἀνθλ. ἢ Ἀνθ.	Ἀνθολογία.
Ἀνθλ. Παλτ.	Ἀνθολογία Παλατῖνα.
Ἀντμ.	Ἀντίμαχος.
Ἀντπ. Σιδ.	Ἀντίπατρος Σιδώνιος.
Ἀντν. Θσ. ἢ Ἀντ. Θεσσ.	Ἀντωνῖνος Θεσσαλονικεύς.
Ἀπλ. Δσκ.	Ἀπολλώνιος Δύσκολος
— — Λξκ.	Ἀπολλωνίου Λεξικόν.
— — Ῥόδ. ἢ Ῥ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος.
Ἀπολλ. ἢ Ἀπλλδρ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀππ. ἢ Ἀππν.	Ἀππιανός.
Ἀρτ. ἢ Ἀρατ.	Ἄρατος.
Ἀρστ.	Ἀριστaίνετος.
Ἀρρ. ἢ Ἀῤῥ.	Ἀῤῥιανός.
Ἀρστδ. ἢ Ἀριστδ.	Ἀριστείδης.
Ἀρσττλ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀρστφ. ἢ Ἀρ.	Ἀριστοφάνης.
Γλωσ.	Γλωσσάριον.
Διον. Ἀλ.	Διονύσιος Ἀλικαρνασεύς.
Δμσθ.	Δημοσθένης.
Δρκ.	Δράκων.
Ἐπγρ. ἀδσπ. ἢ Ἐ. Ἀ.	Ἐπιγράμματα ἀδέσποτα.
— — — — Ὁμκ.	— — — — Ὁμηρικά.
Ἐτμ. μεγ. ἢ Ἐ. Μ.	Ἐτυμολογικόν. μέγα.
Εὐριπδ. ἢ Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστθ.	Εὐστάθιος.
Ζων.	Ζωναρᾶ λεξικόν.
Ἡρδν. ἢ Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡρδτ. ἢ Ἡροδ.	Ἡρόδοτος.
Ἡσδ. ἢ Ἡσ.	Ἡσίοδος.
Ἡσδ. Θγν. ἢ Ἡσ. Θ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Ἡσχ. ἢ Ἡσυχ.	Ἡσύχιος.
Ἡφαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θγν. ἢ Θεογ.	Θέογνις.
Θκρ. ἢ Θεόκρ.	Θεόκριτος.
Θκδ, ἢ Θουκ.	Θουκυδίδης.
Ἰλδ. ἢ Ἰλ.	Ἰλιάς.
Ἱππ.	Ἱπποκράτης.
Ἰπν.	Ἰπώναξ.
Καλλμ.	Καλλίμαχος.
Καλλ.	Καλλινός.
Κολ.	Κόλουθος.
Λ. Ἀλξ.	Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς.
Λ. Ταρτ,	— — — Ταραντῖνος.
Λουκ. ἢ Λκν.	Λουκιανός.
Λυκργ. ἢ Λκργ.	Λυκοῦργος.
Λκφ.	Λυκόφρων.
Λυσ.	Λυσίας.
Μαθ.	Μαθηματικοί.
Μ. Ἀντ.	Μάρκος Ἀντωνῖνος.
Μ. Ἀργ.	— — Ἀργεντῖνος.
Μελγ.	Μελέαγρος.
Μνδ. ἢ Μνδρ.	Μένανδρος.
Μουσ.	Μουσαῖος.
Νκνδ. ἢ Νκνδρ.	Νίκανδρος.
Νον. ἢ Νονν.	Νόννος.
Ξνφ.	Ξενοφῶν.
— Ἐφσ.	— — Ἐφέσιος.
Ὀδσ. ἢ Ὀδ.	Ὀδύσσεια.
Ὅμ.	Ὅμηρος.
Ὁμηρκ.	Ὁμηρικὸς ἢ Ὁμηρικῶς.
Ὁππ.	Ὁππιανός.
Ὀρφ.	Ὀρφεύς.
Παυσν.	Παυσανίας.
Πλατ.	Πλάτων.
Πλτχ.	Πλούταρχος.
Πνδ. ἢ Πνδρ.	Πίνδαρος.
Στρβ.	Στράβων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α.

Ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, καὶ πλείσταις λέξεσι, φράσεσι καὶ παραδείγμασιν ἐπαυξηθὲν, ἀπὸ μὲν τοῦ Α ἕως τῆς λέξεως Ἀγαπάζω, καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως Ἀποθεσπίζω ἕως τῆς λέξεως Ἀπωχραίνω ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ, ἀπὸ δὲ τῆς λέξεως Ἄξεινος ἕως τῆς Ἀποθεσπίζω ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ὅλας λέξεις τοῦ Α, ἐξαιρουμένων τῶν τῷ ΑΞ καὶ ΑΟ ἀρχομένων, ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.

Α, α, Ἄλφα, τό· ἄκλιτον, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὅθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον λαμβάνεται, σημαῖνον τὸ, εἷς, μία, ἕν, ἡ τό, πρῶτος, η, ον, ὅταν γράφηται οὕτως, α΄· ὅτε δὲ ὑπογράφηται, ᾳ, σημαίνει, 1000 = χίλια. Ἐν τοῖς χειρογράφοις τιθέασι τινες, ὅτε θέλουσι νὰ σημάνωσι τὸ, πρῶτος, η, ον καὶ τὰς πλαγίας πτώσεις των, ἀντὶ τοῦ, α΄, πρὸς περισσοτέραν διάκρισιν καὶ κεφάληψιν, γραμμὴν μικρὰν ἐπάνω τοῦ α, προσγράφοντες τὰς τελευταίας καταλήξεις, π. χ.

ος	ῃ	ον	ου	ης	ῳ
α,	α,	α,	γεν. α,	α,	δοτ. α,	α,	κτλ.

Διὰ τῶν στοιχείων τοῦ Ἀλφαβήτου ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματικ., καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ὁμήρου, ὥστε τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον ὠνομάσθη Ἄλφα, τὸ δὲ δεύτερον, Βῆτα, τὸ δὲ τρίτον, Γάμμα, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐλέγοντο δὲ καὶ, ἡ ἄλφα ῥαψῳδία (τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσείας), ἡ Βῆτα ῥαψῳδία κτ. Ὁ δὲ Εὐστάθιος λέγει καί, τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος κτλ., θεωρῶν ὅλον τὸ ποίημα ὡς σῶμα, τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ ὡς τμήματα τοῦ ὅλου. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐλέγοντο τὰ Ὁμηρικὰ βιβλία καὶ, Γράμματα, καὶ τὰ καθ' ἓν βιβλίον, τὸ πρῶτον Γράμμα, τὸ δεύτερον Γράμμα, κτλ. — Τὸ Ἄλφα ἐκλαμβάνεται οὐ μόνον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἐστὶν ὁ πρῶτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὰ πρωτεῖα εἴτε, ἄθεν »Οἱ ἀπὸ ἄλφα, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀρχονται ἀπὸ τοῦ ἄλφα, ἤ, οἱ ἔχοντες τὰ πρωτεῖα, Ἰακ. Α. Π. 10, 146. — »Ἄλφα καὶ Βῆταν, ἀντὶ τοῦ, Ἀλφάβητον, ὅπερ ὁ Ἄρατος παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λ. Γάργαρα καὶ Ἰακ. Α. Π. τ. 1. σ. 187. εἶπε, διὰ τὸ μέτρον, καὶ ἀντιστρόφως. »Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγωνα, ἤτοι διδάσκων τοὺς παῖδας τῶν Γαργαρέων τὰ πρῶτα στοιχεῖα· καὶ προπ. »Οὐ δύναται ἄλφα γράψειν (Ἰακ. Α. Π. 9, 491.)« α, δὲν ἠξεύρει νὰ γράψῃ οὔτε ἄλφα, οὔτε ἓν ἰῶτα, δὲν ἠξεύρει νὰ κάμῃ οὔτε τὸ παραμικρόν, il ne sait pas faire une panse d' A. »Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ὠ (Ἀποκαλ. Α΄.), ἀντὶ τοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Χρήσεις τοῦ α προτασσομένου τῶν λέξεων.

Τὸ Α, ἐν συνθέσει πολυσήμαντόν ἐστι, καὶ Α΄. Στερητικόν, σημαῖνον στέρησιν, τὸ ἄνευ (χωρὶς) ἢ τὸ μή, καὶ προτάσσεται 1) μὲν τῶν ὀνομάτων, ἤτοι ἐπιθέτων, ἢ οὐσιαστικῶν, ὡς, βέβαιος, ἀβέβαιος, σοφὸς, ἄσοφος, κακὸς, ἄκακος, ἡδὺς, ἀηδὴς (ἔνθα σημειωτέον, ὅτι τὸ ν τρέπεται ἀεὶ εἰς η), ἄξιος, ἀνάξιος, ἴσος, ἄνισος, νόσος (ἀσθένεια), ἄνοσος (ὑστερημένος νόσου), πόνος, ἄπονος, κτλ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι, ὅτε ἡ λέξις, ἧς προτάττεται τὸ στερητικὸν α, ἄρχεται ἀπὸ ψωνήεντος, ὡς ἐπιτοπλεῖστον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων παρεντίθεται τὸ ν εὐφωνίας χάριν, οἷον, ἄξιος, ἀνάξιος· ἴσος, ἄνισος, ἀντὶ τῶν κακοφώνων, ἀάξιος, ἄϊσος· εἰσὶ δέ τινα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα φυλάττουσιν ἢ ἀποβάλλουσι τὸ ν, π. χ. ἄοσμος ἢ ἄοσμος, ἀοίκητος ἢ ἄνοικος, ἄοζος ἢ ἄνοζος, κτ. ἔνθα ἀνήκει καὶ τὸ, ἄϋλος· ὅπερ καὶ, ἄνυλος εὑρηται. Τὸ δὲ α στερητικὸν προτάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ῥηματικῶν ἐπιθέτων, π. χ. ψθαρτὸς, ἄφθαρτος· λυτός, ἄλυτος· καὶ ἐπὶ τοιούτων, τῶν ὁποίων τὸ ἁπλοῦν οὐχ εὑρηται, π. χ. ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀκόλαστος, ἀβασάνιστος, ἀβασίλευτος, ἀγύμναστος, ἀμόλυντος κ. τ. τ., ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τῶν ὁποίων συνεθίζουσι νὰ λέγωσιν ὀρθότερον, ἠττημένος, νενικημένος, βεβασανισμένος, γεγυμνασμένος κτ. τελευταῖον δὲ, προτάσσεται τὸ στερητικὸν α καὶ πρὸ θεσιθέτων, ὡς, ἀδιέξοδος, ἀδιεξίτητος, ἀδιεξήγητος, ἀναπαράδοτος, κτλ. 2) προτάσσεται τὸ α στερητικὸν καὶ πολλῶν ῥημάτων, καὶ κυρίως τοιούτων, ὅσα ἔχουσιν ἐπίθετον μὲ τὸ στερητικὸν α, π. χ. ἀδοξῶ (ἄδοξος), ἀπορῶ (ἄπορος), ἀχαριστῶ (ἀχάριστος), ὡσαύτως καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, ἀποροῦμαι, ἀγνωμονοῦμαι· ἔνθα δὲ σημειωτέον, ὅτι ἐσθ' ὅτε τὸ ῥῆμα δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀνόματος, π. χ. ἀβουλῶ σημαίνει οὐ βούλομαι (ὡς παρὰ Δημοσθ. ἐπιστ. 2. σ. 1471, 19, ἐκδ. Reisk. »Οὔ? ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἓξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι), ἐν ᾧ τὸ, ἄβουλος, σημαίνει, ὑστερημένος βουλῆς, ἢ ἀπερίσκεπτος. — Ἐνίοτε τὸ στερητικὸν α σημαίνει στέρησιν οὐχὶ τελείαν, ἀλλὰ μερικὴν, ἤγουν ὀλίγην, ἢ μικράν, π. χ. ἀμαθὴς, ὅπερ σημαίνει καὶ ὀλιγομαθὴς· καὶ, ἄφωνος, ὅπερ σημαίνει καὶ, μικροφωνῆς, ὡς διδάσκει ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ε. σ. 554, 43. Π. σελ. 1061, 1., καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημασίας ἀντίκειται τῷ, εὔ, μορίῳ, οἷον, ἀμαθὴς, εὐμαθὴς· ἄθυμος, εὔθυμος. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ α στερητικὸν ἀντὶ τοῦ δυς, π. χ. ἄβατος ἀντὶ δύσβατος, ἀπέρατος ἀντὶ δυσπέρατος. — Τὸ α ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἔστιν ἐσθ' ὅτε στερητικὸν, ἐσθ' ὅτε δὲ σημαίνει καὶ κακόν, ὡς, ἀκερδὴς, ἄβουλος. — Τὸ α ἔστι στερητικὸν καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀκοιτις, καὶ, ἄλοχος, ὡς σημειοῖ ὁ Πορφύριος. — Τὸ α διπλοῦν ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἔστι κατὰ μὲν τὸν δεύτερον τόπον στερητικὸν, κατὰ δὲ τὸν πρῶτον, ἐπιτατικόν· ἴδε κατωτέρω. Ἐπειδὴ τὸ στερητικὸν α ἀντιστοιχεῖ τῷ, ἄνευ, συντάσσονται τὰ ἐκ τούτου ἐπίθετα πολλάκις μετὰ γενικῆς, π. χ. ἀλαμπὲς ἡλίου, ἄατος κακῶν, = ἄνευ λάμψεως ἡλίου, ἄνευ ἄτης κακῶν, ἐξαιρτ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγκ., Schaef. mel. σ. 137. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λεγόμενον »ὑπερστερητικόν«, στέρησιν στερήσεως σημαῖνον (τὸ γὰρ δεύτερον α στερητικόν ἐστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως), ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 271. »Ὅμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, εἴτ' οὖν, τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλ' ἄτῃ ἐμβάλλον, τοὐτέστι, βλάπτον· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, ἀνάπηρος, ὁ ὑστερημένος τῆς στερήσεως τοῦ πηρώματος, εἴτ' οὖν πεπηρωμένος, καὶ τὸ, ἀνάπυστος, ὁ ἀκουσθείς, ὁ πολύπυστος· ἄπυστος γάρ ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι, ἀνάπυστος δὲ, ὁ στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως.

Β΄ Ἐπιτατικὸν, σημαῖνον τὸ, μέγα, ἢ τὸ, πολύ, ὡς λέγουσιν οἱ Γραμματικοί· καὶ μέγα μὲν σημαίνει, κατὰ τὸν Ἡσύχ, ἐν τῇ λέξει, ἀχανές, ὅτε λέγεται »Ἀχανὲς πέλαγος, τὸ ἐπὶ πολὺ, μεγάλως κεχηνός, πολὺ δὲ ἐν ταῖς ἀκολούθοις καὶ ἄλλαις λέξεσι· ἄβρομος, ὁ πολύβρομος, ὁ ἔχων πολὺν ἦχον καὶ κρότον· ἄξυλος, ὁ πολύξυλος· ἄβιος, ὁ πολυετὴς· ὁ πολὺν βίον κεκτημένος· ἀχύνετος, ὁ πολύχυτος· ἀστεγές, πολυστεγές· ἀφρόντιστος, ἀντὶ τοῦ, πολυφρόντιστος· ἀγονος, ἀντὶ πολύγονος· ἀσπερχὴς, ἀντὶ πολυσπερχὴς· ἀγύμναστος, ἀντὶ πολυγύμναστος· ἴδε Valck. Ἀδων. σ. 214 κτ. Ἀλλ' αὕτη ἡ ἐπιτατικὴ ἔννοια ἔστι πολλὰ ἀμφίβολος· καὶ ὁ Βούτμαν. Λεξίλ. 1. σ. 167. 2. σ. 262. ἐκφράσθη κατὰ τοῦτον τὸν Ἄλφα. Τὸ διπλοῦν α ἐν τῇ λέξει ἄάσχετος (Ἰλ. Ε, 892) ἐπιτείνει τὴν στερητικὴν ἰσχὺν τοῦ ἑπομένου α, ὥστε ἄάσχετος σημαίνει, ὁ παντὸς μὴ σχετὸς, ὑποφερτὸς, Βουτμ. Γραμμτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλλ. 2. σ. 359. — Τὸ α ἐν τισι λέξεσι θεωρεῖται ὡς ἐπιτατικὸν καὶ ὡς ἀθροιστικόν.

Γ'. Ἀθροιστικόν, σημαῖνον τὸ, ἅμα (ἐν ταὐτῷ), ἤ, ὁμοῦ (μαζί), ἐπί ἑνώσεως δύο πραγμάτων ἐν διαστήματί τινί, π. χ. ἄοικος, ἄλοχος, ἤ σύζυγος, ἐκ τοῦ, κοίτη καὶ λέχος, ἐνᾷα ὁμοῦ κοιμῶνται, ἤ ἀντὶ τοῦ, ὁμόν λέχος ἔχουσα· οὕτω καί, ἀκόλουθος, ἀντὶ ὁμοκέλευθος. — Σημαίνει δὲ τοῦτο τὸ α ἐσ9' ὅτε καὶ ἑνότητα, π. χ. ἀτάλαντος ('Ιλ. Β, 169), ἀντί, ἰσόσταθμος, ἤ ὁμοιότητα, π. χ. ἀδελφός, ἀντὶ ὁμόσελφος, ὁμός δελφύς, κατὰ τὴν σέλφυν· ἔτι δὲ, ἀγάστωρ ἀντὶ ὁμογάστωρ, ὁμογάστριος, καὶ ἀγάλαξ, ἀδριάς, κτλ. πρβ. Koen. Γρηγ. σ. 344. — Ἐν ἐνίαις λέξεσι δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ α καὶ ὡς ἀθροιστικὸν καὶ ὡς ἐπιτατικόν, ὡς, ἀλλάδες, καί, ἅπας.

Δ'. Τὸ α σημαίνει ἐσ9' ὅτε μόνωσιν, π. χ. Ἀμαζόνες, ἀντὶ μονόμαζοι (Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Γ. σ. 402, 35. καὶ Ὀδσ. Α. σ. 1428, 29), καί, ἁπλοῦν, ἀντὶ τοῦ, μόνον πέλον, ἤτοι ἓν, ἰσοσθενὲς ἔλεγέ τις, ἄπελον, εἰς διαστολὴν τοῦ, ἐπιπλέον.

Ε'. Ἐσ9' ὅτε τὸ α σημαίνει κακόν, ἤ σημασίαν ἐλαττώσεως ἰδιότητος, π. χ. ἀβουλία = δυσβουλία, κακοβουλία· ἀπρόσωπος = κακοπρόσωπος, Bast. Γρηγ. 893. κυρίως ὑπερβολικήν τις ἔκφρασις, ὡσὰν νὰ ἔλεγέ τις, συμβουλὴ ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι συμβουλή, ἤγουν κακή, πρόσωπον τοιοῦτον, ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι πρόσωπον, ἀντὶ. ἄσχημον· οὕτω καί, ἄθυρα ὥρα, ἀντὶ κακόθυρα· ἀμήχανος ἀντὶ κακομήχανος· ἄξεινος = κακόξεινος· ἀφνής = κακοφυὴς, ἤ μικροφυής· ἀβάσκευτος = κακοβάσκευτος.

Ϛ'. Πλεοναστικόν, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν εὐφωνικόν, τὸ ὁποῖον προτίθεται, παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς ἐξαιρέτως, ὡς ἐπιτοπλέστων ἐν ταῖς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι διά τὸ εὐκολώτερον τῆς προφορᾶς, π. χ. ἄσταχυς ἀντὶ στάχυς· ἀσταφὶς ἀντὶ σταφὶς· ἀστερόπη ἀντὶ στερόπη· ἀσπάλαξ ἀντὶ σπάλαξ· ἀβληχρὸς ἀντὶ βληχρός· ἀσφάραγος ἀντὶ σφάραγος· ἀσπαίρω ἀντὶ σπαίρω· ἄγνιστις ἀντὶ νῆστις (παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ), κ. τ. τ. ἐσ9' ὅτε δὲ καὶ πρό τῶν ἀρχομένων ἀπό ἑνός συμφώνου, καὶ μάλιστα τοῦ μ, π. χ. ἁλαπάζω, ἀντὶ λαπάζω· ἀμείρομαι ἀντὶ μείρομαι, πρβ. Ηεραῆ Ἄτακτα, 2. σ. 1. Ἐν δὲ τῇ λέξει ἀμαυρόω οὐ πλεονάζει τὸ α ἀντὶ τοῦ μαυρόω, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔστιν ἔλλειψις αὐτοῦ ἐν τῷ, μαυρόω, καθὼς καὶ ἐν τῷ, μαῦρον ἀντὶ ἀμαυρόν.

Ἐν ὅλαις ταύταις ταῖ συνθέσεσι τὸ α ἔστι κατὰ κανόνα βραχυ (πλὴν εἰμὴ ὅτε γίνεται θέσει μακρόν), καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς κόμψευσιν ἐξαίρεσιν αἱ λέξεις ἀθάνατος, ἀνάματος, ἀνέφελος, ἀπάλαμος, αἱ ὁποῖαι ἀπό τοῦ Ὁμήρου ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὸ δακτυλικὸν μέτρον (ἑξάμετρον), ἴδε Spitzner de vers. heroic. p. 73. Herman. Doctr. Metr. p. 48. ταύτην δὲ τὴν ἄδειαν μεταχειρίζονται ἐσ9' ὅτε καὶ οἱ Τραγικοί, πλὴν μόνον ἐν τῷ χορικῷ ἔπει, παριστῶντι δακτυλικὸν ἀρυθμόν, ἐξαιρουμένης τῆς μόνης λέξεως ἀθάνατος, πρβ. Pors. ad Eur. Med. ς.140. Κατὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ αἱ λέξεις ἀβάνατος καὶ ἀθανασία οὔτε παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχείαν· ἔστι δὲ κατὰ κανόνα τὸ α μακρόν, ὅτε προκύπτει ἐκ συγκοπῆς ἤ κράσεως, ὡς ἄκων ἐκ τοῦ ἀέκων, καὶ, ἄλοχος ἀντὶ τοῦ, ἡ ἄλοχος.

Μεταβολαὶ τοῦ α κατὰ τὰς διαλέκτους.

1) Παρ' Ἴωσι τρέπεται τὸ φύσει μακρὸν α εἰς η, π. χ. πράσσω, πρήσσω· πρᾶγμα, πρῆγμα· ἀὴρ, ἠήρ· Ἑρμείας, Ἑρμείης, Γρηγ. Κορ. περὶ τῆς Ἰαδ. διαλέκτου 1. 10. 45. τοὐναντίον δὲ σπανιωτάτη ἔστιν ἡ μεταβολὴ τοῦ βραχέος α εἰς η, π. χ. τεσσαρήκοντα Ἴων. ἀντὶ τεσσαράκοντα. 2) τὸ κατὰ συγκ. μακρὸν α ἐν τῇ ῥηματικῇ καταλήξει ἄτο ἀντὶ ἄστο τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς η, π. χ. ἐκινυζῆτο ἀντὶ ἐκινυζᾶτο, Koen. Γρηγ. σ. 265. 3) τὸ ἐν τῇ ἀρσ. καταλήξει τοῦ ἐνεργητ. μετοχ. α'. ἀορ. α ἐκφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἰς αι, π. χ. ὀλέσαις ἀντὶ ὀλέσας, Koen. Γρηγ. σ. 210. Boekh v. I. Πινδ. Ὀλ. 1, 79. 4) ἐν τισι συνθέσεσι κέχρηνται καὶ οἱ Ἴωνες τῷ αι ἀντὶ τοῦ μακροῦ α, π. χ. Θηβαιγενής, Θηβᾳγενής· Ἰαιγενὴς, Ἰᾱγενής, Koen. Γρηγ. σ. 204. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ αι ἀντὶ τοῦ βραχέος α, ὡς ἐν ταῖς, αἰαί, αἰετός, παραί, ἀντὶ ἀᾰί, ἀετός, παρά. 5) συνήθως ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ευ εἰς ου πληγέντος ῥήματος ω εἰς ε, π. χ. ἐρέω, ἀντὶ ῥέω· φοιτέω, ἀντὶ φοιτάω· ἀρτέω, ἀντὶ ἀρτάω, κ. τ. τ. Ἡροδ. 6) παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. τρέπεται τὸ βραχὺ α ἐσ9' ὅτε εἰς ο, π. χ. στροτός, ὄνω, ἐνεχώρησεν, ἀντὶ στρατός, ἄνω, ἀνεχώρησεν, κ. τ. τ., Koen. Γρηγ. σ. 455. 600. Boeckh inscr. 1. σ. 9. B. 7) περὶ τῆς ἐναλλαγῆς μεταξὺ τοῦ α καὶ ω ἴδε ἐν τῷ, Ω.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς, τὸ Ἄλφα παράγεται παρὰ τὸ ἄλφω τὸ εὑρίσκω, εἴτε ἐπειδή, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., πρώτον τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρέθη, ἤ ἀπό τοῦ κατὰ ἀμοιβὰς πολιτεύσασθαι· ἔλφειν γὰρ τὸ ἀμείβειν, ἤ, κατὰ τὸν Μοσχόπουλον, ἐπειδή ἐξ αὐτοῦ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα· ὡς τέσσαρα, οἱ νεώτεροι κρίνουσι ὀρθότερον, ὅτι αὐτό ἐστιν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις אלף, ἤ ἡ Ἀραβικὴ الف, Ἄλεφ, ὡς καὶ παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. Γραμμ. σ. 1. ἀναγιώσκομεν. »Ἡ τῶν παρ' Ἕλλησι στοιχείων εἰσαγωγὴ ἀπό τοῦ Ἄλεφ γέγονεν, Ἑβραίου πρώτου στοιχείου, ὃ ἑρμηνεύεται μάθησις, ἐντελλόμενον τῷ εἰσαγομένῳ παιδὶ καὶ λέγον· μάθε· ἀφ' οὗ ἄλεφ· καὶ αὐτοὶ δὴ οἱ Ἕλληνες ὁμοίως μιμησάμενοι, τὸ ἄλφα καλήσασι καὶ συνεξευρισκόμενοι ἡ φράσις τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου τῇ Ἑλληνίδι διαλέκτῳ· ἵνα γὰρ εἴπῃ ἀντὶ τοῦ μάθε, ζήτει· τοῦτο γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ἄλφατό γὰρ ἀλφεῖν, ζητεῖν λέγεται κατὰ τὴν Ἑλληνίδα διάλεκτον· ἀλλὰ καὶ ὡς πρώτου ὄντος στοιχείου τοῦ Ἄλφα καὶ ἀπὸ θεοῦ δεδόντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τοῦ σημείωτος στόμα εἰς σύνεσιν τῶν γραμμάτων, ἔδει καὶ τὴν ἐφωνησιν ἐκ φύσεως διὰ τοῦ μεγάλου ἀνοίγματος γίνεσθαι αὐτοῦ, ἄλφα δηλαδή· τὰ δ' ἄλλα τῶν στοιχείων διὰ βραχείας ἐκφωνήσεως καὶ ἀνειξέως τοῦ στόματος ἐκφωνοῦνται καὶ ἀπαγγέλλονται. Κατ' ἄλλους, τὸ Ἄλφα ἐκαλεῖτο ὑπὸ Φοινίκων καὶ Ἑβραίων ὁ βοῦς, καθὸ τὸ ἀναγκαιότατον πάντων τῶν πρώτων ἀναγκαίων πραγμάτων.

Ἀ, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ, ἄρθρον προτακτικόν, Θεόκρ. Ἰδύλλ. 1, 6.

Ἄ, (ἐπιφ. καὶ οὐσία), Ἄρθρον Ὑποτακτικόν, Οὐδέτερον πληθυντικόν, ἐκ τῆς Εἰωνικῆς Ὀνομαστικ. Ὁ· ἡ κάλλιον, Ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία, σημαίνουσα τό, Ἅ ταῖς, τα ὁποῖα· Ζήτ. ἐν τῷ, Ο. 2) Ἀντωνυμ. Κτητική ἀντὶ τοῦ, Ἑά, Ζήτ. ἐν τῷ Ἑός, Ὀδσ. Β, 258. »Τὰ ἄ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος·« καὶ Ὀδ. Ξ, 153. »Ἐπεί κεν κείνος ἴοι τὸ ἄ δώμαθ' ἵκηται, τὰ ἑαυτοῦ· δηλ. τὰ ἴδια, τὰ ἰδικά του. 3) καὶ ἀντὶ σοῦ, ὧν, τέτυκται, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 758. »Ἱμάσθων ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι, ἀντὶ τοῦ, τυχοῦσα ὧν βούλομαι, ἔσθ' ὅμως ἡ εἴτ. δύναται καὶ νὰ διοχῇ εἰς τὸ βούλομαι καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ περίοδος οὕτω· καὶ τυχοῦσα ἐκείνων, ἃ βούλομαι· καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ, ἀντὶ, ὧν τεύξῃ, τυγχάνω γὰρ τούτου λέγεται, οὐχὶ δὲ τοῦτο.

Ἄ, (ἐπιφ. καὶ περισπωμ.) Ἐπίῤῥημα κινήσεως, τό, ὅπου σημαίνουν Δωρικῶς, Θεοκριτ. Εἰδύλλ. Π'. 70. »Ὁ δ', ἃ πόδες ἄγον, ἐχώρει·« δηλ. ὅπου ἦγον αὐτόν οἱ πόδες, ἐκεῖ ἐχώρει· ἐπῆγαινεν, ὅπου τόν ἐπῆγαινον τὰ ποδάρια του. 2) ἀντὶ τοῦ, ᾗ, καὶ ἐξηγεῖται διά τῆς κατ' ὀρθόσ. παρὰ τῷ αὐτῷ Θεοκρίτ. 14, 68. »Ἃ τάχος·« ἀντὶ κατὰ τάχος, ὑπακουομ. τοῦ, ἔρχου. 3) ἐπίῤῥημ. ὁμοιώσεως, ἐν Ἰλιάδ. Ζ', 443. »Αἶκε, κακὸς ἅ, νόσφιν ἀλυσκάζῃ πολέμοιο, τοῦτ' ἔστιν, ἐάν, ὡς κακός, ἤτοι, καθὰ δειλός, ἐκκλίνῃ, φεύγῃ ἀπό τόν πόλεμον· ὅπου τινὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν, ὡς, ἀντὶ τοῦ, ἅ. 4) Θαυμαστικόν Ἐπίῤῥ. ὡς Σουίδ. ἐξ' Ἀγαθ. Ἐπιγρ. 38. »Ἃ μέγα νηλειὴς (τολμήεις) κηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο)·« ἐνθα ὅμως ἐστιμᾶλλον σχετλιαστικόν καὶ γραπτέον, κατὰ τόν Εὐστάθιον, ἄ, ψιλῇ καὶ περισπωμένῃ.

Ἄ, (ψιλῇ καὶ περισπωμένῃ), Ἐπίῤῥ. ἤ ἐπιφώνημα, καὶ 1) σχετλιαστικόν, ὅταν δηλ. δεικνύῃ τις ἔλεος, οἶκτον καὶ συμπάθειαν διά τήν τύχην τινός, π. χ. Ἰλ. Ω, 518. »Ἃ δεῖλ' ἠ δή πολλὰ κακ' ἀνσχέσον κατὰ θυμόν·« ἀντί, ὦ κακόμοιρε, κακότυχε, Γαλλ. pauvre miserable· πρβ. καὶ Ἰλ. Δ, 815. 2) ἐπιτιμητικόν ἤ ἀυσφορικόν καὶ μεμπτικόν, ὅταν δηλ. δεικνύῃ τις μεγάλην ἀγανάκτησιν (Ἰλ. Δ, 441), ἤ ὀνειδίζῃ τις καὶ ἐν μέρει καταγελᾷ (Ἰλ. Π 837), ἤ ὅταν εἶναι θυμωμένος (Ἰλ. Σ, 389), ἤ ὅταν ἐπιπλήττῃ τίς τινα καὶ ὀνειδίζῃ (Ὀδ. Φ, 288), Γαλλ. miserable! καὶ ἐπί τούτων τῶν ἐννοιῶν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μετά τῆς ἐνεκ. ἤ πληρ. ἤ καὶ ἀνεκ. κλητικῆς δειλέ, δειλοί καὶ δειλοί, ἐπιφερομένου ἤ τοῦ, ἦ, ἤ τοῦ, οὖ, ἤ, οὐδέ, ἤ τοῦ, τί, ἤ τοῦ, πόσε, ἤ ἁπλῶς ἄλλης κλητικῆς. 3) ἐκπληκτικόν, ἐπί ἑνός ἀναβοῶντος καὶ κράζοντος ἤτοι ὑπό χαρᾶς, ὡς παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀγαθίᾳ ἐν Ἀνθ. Ἐπιγρ. 6. σ. 419., ἤ ὑπό συμπαθείας καὶ οἴκτου, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω παραδείγματι, Ἃ μέγα νηλειὴς κτ., μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουίδας γράφει ἅ, ψιλῇ καὶ περισπωμένῃ. 3) θαυμαστικόν, ὡς ἐν Ἰακ. Α. Π. 2, 162. »Ἃ κλεόνω, ὡ τί ὠράϊον. 4) ἐνστικόν, ἀντὶ τοῦ εἶδε, καὶ ναί, ὡς παρὰ Καλλιμ. »Ἃ πάντως ἴσα γῆρᾳ.« 5) τό, πολύ καὶ μέγα, ὡς παρ' Ἀρχιλόχ. »Ἃ δέκα ταύρους·« ἤ κατ' ἄλλους, »Ἃ ἑσ9' εἴκοσι ταύρους.« 6) χρονικόν ἀντὶ τοῦ, νῦν, ὡς ἐν τοῖς Εὐκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι. 7) τό Ἄ, ἐπιφερομένου τοῦ μή, ὑπάρχει ἐπιτιμητικόν, ἤτοι ἐπιπληκτικόν, Ἀριστ. Πλοῦτ. 127. »Ἄ, μὴ λίγ', ὦ πονηρε, ταῦταν.«

Ἄ, ἄ, ἐπιφώνημα γέλωτος, Ἀριστοφ.

Ἄ ἄ ἄ, ἐπιφώνημα ἤτοι γελῶντος, ἤ τοὐλάχιστον ἀγαλλιωμένου, τό τῆς συνηθείας χα χα χα, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 156. »Βαβαί, χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἄ ἄ ἄ.

Ἄ ἄ, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφεκτικόν, ὡς παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1052. »Ἄ ἄ, τὴν ᾠδὴ μή μοι πρόσφερε.« 2) σχετλιαστικόν ἐπιφώνημα, λύπης καὶ οἴκτου σημαντικόν, ἐπί ἑνός, ὅστις ὑπό πένου στενάζει καὶ παραπονεῖται, ἀντὶ τοῦ, φεῦ! ἆχ! ἆχ! Εὐρ. Ῥῆσ. 799. »Ἄ ἄ, οὐδίνη μ' ἐλεῖν, Ἰουδ. 6, 22. »Καὶ εἶπα Γαδεών, Ἄ ἄ, Κύριέ μου, Κύριε, κτ.λ.« καὶ 11, 35. »Ἄ ἄ, θυγάτερ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς μέ.« Εὑρίσκεται δὲ καὶ τρὶς γραφόμενον, Εὐρ. Κυκλ. 157. »Χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος, Ἄ ἄ ἄ.« ἴδε καί, Ἄ ἄ ἄ. Τουτο δὲ γράφεται παράτισι καὶ καθ' ἕνωσιν ἤ κατὰ σύνῳφιν, ἀά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἄα, ἡ, Αἰ, ἡ ἄχη, ἡ (ἐνθεν τὸ Λατ. aqua). Σύστημα ὕδατος, πᾶν πηγαῖον ὕδωρ, Ἡσυχ. εἰς καὶ ἐκ τοῦ, Σπέος, σπέκος τὸ Λατ. specus.

Ἀάατος, ου, ὁ, ἡ· μετὰ δύο στερητικῶν, ὧν θάτερον ἀναιρετικόν ἐστι θατέρου. Ἄτη γὰρ ἡ βλάβη, Ἄατος, ὃν ὁ ἀβλαβής, Ἀάατος δέ, ὁ βλαβερός· ἢ παρὰ τὸ, Ἀάσαι τὸ βλάψαι. Ἄατος ὁ βλαβερός, καὶ Ἀάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής, Εὐστάθ. 1920. Ζήτ. Ἄατος. Ἡ λέξις παράγεται κυρίως ἐκ τοῦ, ἀάω, τὸ, παραβαίνω, βλάπτω, ὅθεν σημαίνει, ἀβλαβής, μὴ δυνάμενος νὰ βλαβῇ, ἀπαράβατος, ὡς ἐν Ὁ. Σ, 271, »Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ», καθότι μάρτυρ ἀδιάφθορος τῶν ὀμνύοντων θεῶν ἦν τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός· τὸ δέ, »Δεῦλος ἀάατος (ἐν Ὀδ. Φ, 91. Χ, 5)», σημαίνει, ἀγὼν ἀναντιῤῥήτως, ἀμετατρέπτως κρίτιμος, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἔντιμος, ἄξιος ἀγῶν· τοὐναντίον δὲ ὁ Βούττμ. ἐν Λεξιλ. α'. σ. 232. ἑρμηνεύει καθ' ὅλα τὰ τρία χωρία διὰ τοῦ, οὐχὶ ψαῦλος, οὐχὶ κακός. Πρὸς τούτοις, ἡ λέξις αὕτη κεῖται παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 77. ἐπὶ τῆς ἐντιμίας, ἀπαράβατος. (υ--υ Ἰλ., υ--υυ Ὀδ. καὶ Ἀπ. Ῥ.)

Ἀάβακτος, ου, ὁ, ἡ, Δακων. ἀντὶ ἀάατος, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀβλαβής, ἢ κατὰ τὸν Βαρῖνον, ἀβλαβής, ἢ μελανός· ἢ ὁ μὴ δυστυχής, ταυτὸν τῷ, Ἀάβυκτος. ἴδε καὶ Βουττμ. Λεξιλ. σ. 233.

Ἀαγής, ές, ὁ, ἡ, τό -ές (ἄγνυμι). Ὅποιος δὲν συντρίβεται εὐκόλα, δύσθραυστος· καὶ, ἄθραυστος (ἀτζέκαστος), ἐπομένως, ἰσχυρός, δυνατός πάνυ, πολλὰ σκληρός, στερρός, Θεόκρ. Εἰδ. ΚΔ', 121, »Ἀαγεῖς ἀίφρεια· Ὀδυσ. Λ, 575. »Χερσὶν ἔχων ῥάπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές», τὸ μηδέποτε καταγνύμενον, ὅ ἐστι, κλωμένον· ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀργον. Γ'. 1250. »Δόρυ – ἀαγὲς», τὸ ἀκαμπὲς λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἄθραυστον. 2) πολύθραυστος, τοῦ Α ἐπιτατικοῦ ὄντος, Ἐτυμολ., ποιητ. (υ--, Ὀδυσ. καὶ σπανιώτερον ---, Ἀπ. Ῥ.)

Ααδα, Δακων. ἀντὶ ἐνδεια, Ἀριστ. ἐν Γλώσσαις.

Ἀαδεῖν· ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν, Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ. ὅθεν ἦτοι ἀντὶ τοῦ, ἀηδεῖν, ἢ ἀντὶ τοῦ Δακων., ἄαδα.

Ἀαδένη, ης, ἡ, Ψεῖα (χοίρινος) κόπρος, Ἡσύχ.

*Ἀαδέρ, Δακων. ἀντὶ ἀαδές.

Ἀαδής, ές, ὁ, ἡ· τό..δές, Δωρικῶς, ταυτὸν τῷ, Ἀηδής, Θέογν. 390.

Ἀάζω, Μ. ἀσω. Π. ηξα. (παθητικ. Παρακ. ᾄασμαι, ὅθεν Ἄασμός, τὸ ἀκπνέειν,, Ἀριστοτέλ. Προβλημ. λδ'. 7) ῥῆμ. ἐνεργ. συνταξ. αἰτιακ. Ἐκπνέω μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἐκπνέω τὸ θερμόν (χουχουλίζω), καθὼς ὅταν φυσῶμεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα· ἀντίκειται δὲ τῷ, φυσιῶ, Ἀριστοτ. Προβλ. λθ'. 7. »Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν· ὁ μὲν γὰρ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν». Ταυτόσημα εἶσι τὰ, Ἀω, Αὔω, ἐξ οὗ Αὖτμός, Αὐτμή· καὶ, Ἀζω, Ἀζαίω, Ἀζαίνω, ἐκπνέω θερμὸν (χουχουλίζω), ἀρα ξηραίνω· Ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐχουσιν, »Ἀζειν, ἐκπνεῖν διὰ στόρακτος, καὶ, τῷ στόματι ἀθρόως προσπνεῖν». Εὐστάθιος δέ, Ἀθρόως τῷ στόματι ἐκπνεῖν θερμόν, φησί· ὅθεν τό, Ἀσθμα, τὸ μικρὸν καὶ συνεχῶς ἀναπνέειν. Οὕτω καὶ ὁ Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 8. τόμ. α'. σ. 568. ἐχρήσατο ἐπὶ τῆς θερμῆς ἐκπνοῆς. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἀω, ἐξ οὗ καὶ, Ἀτμή· καὶ, Ἀτμός. ἴδε καὶ Ἀημι, Ἀω, καὶ Αἰσάω. Ὁ Συλβούργιος παραβάλλει τὸ Ἀριστοτέλειον Ἀάζειν, μὲ τὸ Λατ. halare. (υ--)

Ἀάθη, Ἀόριστος Α'. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἐνεργ. Ἀάω· ὅθεν ἔτι καὶ Ἄασα, Ἀόριστ. Α'. Ἐνεργ. καὶ Ἀασάμην, Ἀόριστ. Μέσ. καὶ Ἀάσθην, ταυτὸν τῷ Ἀᾴθην, Ἀόριστ. α'. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἀάομαι.

*Ἀάϊ, ἀντὶ τοῦ, αὐτόθι, Κυριλλ. Τιττμ.

Ἀάϊατος, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀάατος. Ἄφθαρτος, ἀβλαβής.

*Ἀάϊατος, = τριπλοῦς Κύπριος.

*Ἀακίδωτον, βέλος, χωρὶς σιδήρου, Κυριλλ. Τιττμ., παρὰ τὸ, ἀκίς, ὡς καὶ τὸ, ἀβελόμιδωτος παρὰ τὸ, βαῖνος.

*Ἀακραγές, συὸς κόπρος, Ἐτυμ. Γουδ., 1, 9.

*Ἄακτος, ὁ, ἡ. Ἄθραυστος, σῶος, ὑγιής· παρὰ τὸ, ἄγνυτθαι.

*Ἀάλιον. Ἄτακτον, ἀκρατές, Ἡσυχ. ἀπὸ τοῦ ἁλιῶ, τὸ κρατῶ, καὶ στερήσει τοῦ α, ἄαλιον.

*Ἀλμά, ἡ, ἀκλ. Παρθένος, λέξις Ἑβραϊκή, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 1. §. 34.

+Ἀάμινες, νῶν, ἡ. Ἰξευτήριον, Ἐπιγρ. Vel Ames, V. L. καὶ Σουϊδ.

*Ἀαναίμα, ἡ. Πολλαχῆ χάρις, Ἡσύχ. λέξις ξενικὴ καὶ βάρβαρος. Ἡ Κιβωτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναγινώσκει, πολλαχῆ ἡ καρὶς, ἴσα λέγω, ὅτι ἐν πολλοῖς τόποις ἡ καρὶς οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἄνισμος, θηλ. ἀναίμη καὶ Δωρ. ἀναίμα καὶ πλεοναστ. τοῦ α, ἀαναίμα, καὶ γὰρ ἡ καρὶς τῶν ἀναίμων ἐστί.

*Ἀάνδιχα. Δίχα, χωρὶς, Κυριλλ. Τιττμ.

*Ἀανής, ὁ, ἡ. Οὐ τελεσθησόμενος, μὴ δυνατὸς τελεσθῆναι· ἀάνης δὲ, ἀντὶ τοῦ, χρήσιμος, Ἡσύχ.

*Ἄανθα, ἡ. Ἐνιαύσιον εἶδος, Ἡσυχ.

Ἀάομαι, Μ. ἄσομαι, Ἀποβ. μέσ. Βλάπτω, ὅθεν ἀάσθην, ἀασάμην, Ὁμ. ἴδε Ἀάω.

*Ἄαπλατος, ὁ, ἡ, = ἄπλετος. Εὐρύχωρος, ἀχανής, ὑπερβολικὸς, Κύϊντ. Σμυρν. 1, 675. »Ἀάπλατον πένθος». (υ--υυ)

Ἄαπτος, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Ἀνέγγιστος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ φριτικῶς ἰσχυροῦ, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν χειρῶν τῶν ἡρώων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βλάψωσι πολλὰ τοὺς ἐχθρούς, καὶ μάλιστα ἐν Διὸς Ἀρ. ὡς ἐν Θ, 450. »Χείρες ἄπτοιιν, τοῦτ' ἔστιν, ἀπροσπέλαστοι, χαλεπαί, αἱ δειναὶ καὶ ἀπτήνιοι. Τινὲς παράγουσι παρὰ τὸ, ἰάπτω, ἴαπτος καὶ προτάσει τοῦ στερητικοῦ α, ἀΐαπτος καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄαπτος, ἀντὶ τοῦ, ὃν οὐ δύναταί τις βλάψαι· ἡ γνησιωτάτη ὅμως παραγωγὴ ἔστιν ἐκ τοῦ ἅπτομαι, ἀντὶ τοῦ, οὗ οὐκ ἂν ἅψαιτό τις, ἐπομ. ἀπροσπέλαστος, φοβερός, φευκτέος. 2) ἐνεργ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, ὁ πολλὰ δυνάμενος βλάψαι, Εὐστάθ. σελ. 150. (υ--υ)

*Ἀάρη, = χρήσιμος, Ἐτυμ. Γουδ.

Ἄας, Ἐπίῤῥημα Βοιωτῶν. Εἰς αὔριον, ἢ εἰς τρίτην, τοῦτ' ἔστι μετὰ τὴν αὔριον (μεταύριον), Ἡσύχ. παρὰ τό, Ἀώς, Ἠώς.

Ἄασα, ἀντὶ, ἠσα, ἔβλαψα, Ἰλ. Θ, 237. »Ἦ ῥά νιν ἦδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇσ' ἀτῇ ἄασεν· παρὰ τὸ, Ἀτω, ἢ, Ἀω τὸ, βλάπτω· καὶ, Ἀασάμην, ἡμαρτον, ἐσφάλην. 2) ἐβλάβην, ἐλυπήθην, Ἰλ. Ι, 116. »Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαιι, ἐβλάβην, ἢ, ἐβλαφα, ἠδίκησα, ἐνύβρισα, δέν τὸ ἐρνοῦμαι, κατὰ τὸν Σχολιαστήν· καὶ, 533. »Ἀάσατο δὴ μέγα δυμῷ, ἠπατήθη, ἐβλάβη ἅτῃσιν μεγάλως· καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Β'. »Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσιν, ἀντὶ τοῦ, ἐλυπήθην, ἐβλάβην.

Ἄάσαι, Ἀπαρεμφ. Ἀόρ. α'. ἀπὸ τοῦ, Ἀάσκω· σημαίνει δὲ τὸ χορτάσαι, κορέσαι· τὸ καθυπνῶσαι, ἀποκοιμηθῆναι· τὸ λυπῆσαι· καὶ τὸ λίαν, καὶ πολλαχῶς βλάψαι, ἄγαν λυμαίνεσθαι, Σουϊδ.

Ἀασάμην. Ζήτ. Ἀάσκω. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ'. 1333. »Εἴτε περ ἀασάμην», ἐλυπήθην, ἅτῃ περίπεσον· ἐβλάβην, παντοίως ἥμαρτον καὶ ἐσφάλην, Κύριλ. Λεξ.

Ἄασε, ἀντὶ Ἄσε, ἐκ τοῦ Ἄτω, Παρθέν. 21. οὕτω καὶ τὸ Ἀασάμην, ἀντὶ τοῦ Ἀσάμην.

Ἄᾶσε, γ'. πρόσωπ. Πληθ. τοῦ Ἐνεργ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Ἄημι.

Ἀασίφρων, ονος, ὁ, ἡ· Βεβλαμμένος κατὰ τὸ νοῦν, φρενοβλαβής, Ἡσυχ. Ζήτ. Ἀεσίφρων.

Ἀάσκω. Μ. ἀάσω. Παρ. ηκα. Ἀόρ. α'. ᾔκησα. Παθητ. Ἀόρ. α'. ἀάσθην. Μέσ. ἀασάμην· παρὰ τὸ Ἄω, ἢ Ἄτω, τὸ ἄγαν βλάπτω, ψεύδω (ἐνεργ. συντ. Αἰτιατ.). Ζήτ. Ἄτω. Ἰλ. Θ, 237. »Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας», ἔβλαψας. Ζήτ. Ἀάομαι.

Ἀασμός, οῦ, ὁ. Ἀθρόα ἐκπνευστις, ἐκπνοὴ θερμοῦ, ἀναχασμός. Ζήτ. Ἀάζω. (υ--υ)

Ἀάσπετος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἄσπετος. Παμπληθὴς, ἀναρίθμητος, Κύϊντ. Σμ. 8, 232. »Δαὸς ἀάσπετος» καὶ 13, 214. »Ἀάσπετα πήματα» καὶ 7, 193. »Δῶρα ἀάσπετα», καὶ 3, 673. »Ἀάσπετα νηήσαντες θοῦρον, πολλὰ καὶ μεγάλα σχισμένα ξύλα ἐπισωρεύσαντες.

*Ἀάστονος (ἄστοιος, διπλῷ στερήσει). Ἀναστανάζων, ἀπευφραίτης, Ἡσυχ.

*Ἀαστός, ή, όν. Ἀβλαβής· ἀναμάρτητος, Ἡσυχ.

Ἀάσχετος, ου, ὁ, ἡ, (σχέσμαι, καὶ α στερητ. καὶ α ἐπιτατικ.). Ὁ λίαν ἀκράτητος, ἄγαν ἀκατάσχετος, ἀνυπόφερτος, πολλὰ σφοδρός, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄσχετος· ὡς, »Μητρὸς σοι μένος αἰὲν ἀάσχετον», Ἰλ. Ε, 892. καὶ, »Πένθος ἀάσχετον», λίαν ἄσχετον, ἄγαν ἀκατάσχετον, ἀπαρηγόρητον, Ἰλ. Ω, 708.

*Ἀάτα, ἡ, Δωρ. ἀϊτὶ, ἄτη, Αἰολ. αὐάτα.

Ἄατας· γ'. πρόσωπ. παθητ. ἐνεστ. Ὁριστ. ἐκ τοῦ, Ἀάω. Κορέννυται, χορταίνει, Ἡσιόδ. Ἀσπίς, 101. »Καὶ κρατερὸς περ ἐών, ἄατος πολέμοιο».

Ἀάτακλος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἄσαι, κορέσαι), παρ' Ἡσυχ. ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος.

*Ἄάτη, ἡ, τύπος κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ, ἄτη, Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. (υυ--)

Ἄατος, ὁ, ἡ. κατὰ συγκ. ἄτος (ἄω, ἄσαι, κορέσαι). Ἀκόρεστος, ἀχόρταγος, μετὰ γενικ. Ἡσ. Θεογ. 714. λέξ. ποιητ. 2) ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἄτη, ὁ ἄνευ ἄτης, ἀβλαβής· ὁ μὴ βλαπτόμενος (χαλνώμενος), ὡς παρ' Ἀπολλ. »Κράτος ἄατον», ἀντὶ, κατὰ κράτος, ὁ διὰ βίου ἀβλαβής, καὶ Εὐσεβ. Εὐαγγ. προπ. 9, 22. σ. 428. 3) πολυβλαβής, χαλεπός, ὁ κατὰ πολλὰ βλαπτικός, κατ' ἐπίτασιν τοῦ Δ, Ὀδυσ. Χ, 5. »Λεῦλος ἄατος», ὁ φοβερὸς ἀγὼν· καὶ Ἀπολλ. Ἀργον. Α'. 459. »Ἄατος ἔβρις ἀποίνη, ἡ ἄγαν βλαπτικὴ ὕβρις. (Κατὰ Βούττμ. Λεξιλ. 1, σ. 229 κτ. 2, σ. 133. ἡ κυρία σημασία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ πρώτη, ἀκόρεστος· ἀάατος δὲ, ἀπαράβατος· τὸ δὲ παρ' Ἀπολλ. Ῥ. ἄατος γραπτέον ἀάτος παρὰ τὸ ἀάω· ὅσον δὲ περὶ τοῦ μέτρου, τὸ μὲν ἄατος, ἀκόρεστος, υυυ, τὸ δὲ ἄατος, ἀβλαβής, υ--υ, τὸ δὲ ἀάτος, βλαπτικὸς, ὑ υυ.)

Ἀάτυλος, η, ον. Ἀβλαβής, ἀζημίωτος, Ἡσύχ. τῆς αὐτῆς πηγῆς μὲ τὸ ἄατος καὶ ἀάστος.

Ἀάτω. Μ. ἀσω. Ζήτει, Ἄτω.

Ἀάω, ἀάρ. α'. ἄασα, ἄσω, καὶ ὡς Ἀποβ. Μέσ. ἀάομαι, ἀόρ. α'. ἀασάμην, συγκ. ἀσάμην, καὶ κατὰ συγκ. τὸ γ'. πρόσ. ἄσατο, Ἰλ. Τ, 95. Ἐκ τοῦ πασ. μόνον ὁ α'. ἀόρ. ἀάσθην. Σημαίνει δὲ κυρίως, βλάπτω (σωματικῶς), ὀνηλεῖσθαι, λαβόνω, χαλῶ, ζημιῶ, ψεύδω· συνών. ψεύδω, βλάπτω κατὰ τὰς φρένας· μωραίνω, ἐξαπατῶ, Ὁμ. »Ἀασάμην ἑταροι κακοὶ καὶ ὕπνῳ, Ὀδ. Κ, 68. »Ἀσέ μοι δαίμονες αἶσα κακ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

και οιοςα, Οδ. Α, 61. πρβ. Φ, 296. »Ατη, ἡ πάντας ἀᾶται (Ἰλ. Τ, 91. 129.)«, ἡ ὁποία κρημνίζει ὅλους εἰς ἐξαπάτην καὶ δυστυχίαν. Παρ' Ομ. ἀασθείς, μετά ἡ καὶ ἄνευ τοῦ, φρεσί, θυμῷ, σημαίνει, λανθάνων, ἀπατώμενος. »Ἀᾶσατο θυμῷ (Ἰλ. Α, 340)«, ἤτον συγχεχυμένος, ἠπατημένος τὸν νοῦν. Καλλιόλου, οἱ τύποι τοῦ παθ. κεῖνται ἀντὶ τοῦ, λανθάνω, σφάλλω καὶ βλάπτομαι ἀπατώμενος, Ὁμ. Ἰλ. Α, 116. »Ἀσπάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ὅτε ἔπραξα μοιρά, ἐσφαλον, οὐτε ἐγὼ ἀρνοῦμαι. Ἡσ. Ε. 281. »Νηκεστον ἀάσθη, ἀνιάτως ἐβλάβη· πρβ. Βουτμ. Λεξιλ. 1. σ. 223. κτ. (καὶ τὰ δύο Ἄλφα εἶναι, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ποτὲ μὲν μακρὰ, ποτὲ δὲ βραχέα· ἔχουσι δὲ παρ' Ὁμ. τὰ μέτρα ταύτης τῆς λέξεως ὡς ἀκολούθως· ἄασας, υ υ –, ἄασεν, – υ υ, ἄασαν, – – υ, ἀασάμενε, – υ υ –, ἄασατο, υ – υ υ, ἀασθείς, ἀάσθην, υ – –, ἐν δὲ ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 247. καὶ – – –)

Ἀάω, ἀάσω, ἄτερος τύπος τοῦ ἄω. Κορένυμαι, χορτάζω, μετὰ γενκ. ὅθεν τὸ γ'. παθ. ἄαται· ἴδε ἀνωτέρω. (υ υ –)

Τὸ Α μετὰ τοῦ Β.

*Αβ, παρ' Ἡσυχ. ὁ Γορπιαῖος μήν, ὁ Ἰούλιος. Λεξ. Ἑβρ.

*Ἄβα. Τροχός, ἡ βοή, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ αὔω, αὐη, ἄβη, ἄβα. Κατὰ τὴν Βιβωτόν, ἀντὶ τροχός, γραπτεῖον, ἦχος ἢ τάραχος.

*Ἄβα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἥβη, Θεοκρ. 1, 44.

*Ἀβαδδών (ἐκ τοῦ Ἑβρ. אבדון). Ἀπώλεια, ὄλεθρος, Ἀποκαλ. 9, 11. ἐνθα ἑρμ. ἀπολλύων καὶ λέγεται ὄνομα τοῦ ἀγγέλου τῆς ἀβύσσου.

*Ἀβαθής, ὁ, ἡ. Ἀνιδὲς ἐπὶ τοῦ περιπατεῖν, Εὐσταθ. Προλ. εἰς Ἀποστ. πράξ. 404. »Οἱά τις πῶλος ἀβαθὴς«.

Ἄβαζος, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἀλλὰ σιωπῶν, ὡς βωβὸς καθήμενος. ταυτὸν καὶ Ἄβακής, καὶ Ἀβακήμων· ὁ ἑστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι, τοῦ λέγειν, ἡσυχος, Σουϊδ.

*Ἄβαθ, παρὰ Κυπρίοις, διδάσκαλος, μαίστωρ, ἐκ τοῦ Συρ. ἄμπ, καὶ Χαλδ. Ἀβᾶ.

Ἄβαθής, ἐος, ὁ, ἡ, τό – ές (βάθος). Ὁ μὴ ἔχων βάθος, μὴ βαθύς, καὶ ἐπιπόλαιος, ὡς, πλάτος ἀβαθές· ἐπιφάνεια ἀβαθής, τραύματα ἀβαθῆ, φάλαγξ ἀβαθής.

Ἀβάθματα. Εἶδος γλυκυσμάτων κατασκευαστῶν, οἷον πλακούντων καὶ ὁπωρῶν, ἅτινα φέρεται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευσθῆναι, Ἡσύχ. 2) = στρέμματα· ἔστι δὲ στρέμμα, τὸ ἑστρεβλωμένον (στραμπουλισμένον) μέλος.

*Ἀβαθμήδωτος, ὁ, ἡ (βαθμίς) Μὴ ἐσκεπερημμένος μὲ βαθμούς, Ἄθαν. ὁμιλ. τόμ. β'. σ. 434.

*Ἄβαθρος, ὁ, ἡ· τό – ον (βάθρον). Χωρὶς βάθρα, χωρὶς θεμέλιον, Πιστειδ. περὶ Μ. Ο. 119. »Στύλων ἀβάθρων«. (υ υ –)

Ἀβαιέω, ῶ, Μ. ἦσω. Παρ. ηκα. οὐδέτ. (ἐκ τοῦ, ἄβαξ, τό, ἄλαλος). Ἀσυνετῶ, εἶμαι, φέρομαι ὡς ἐν μωρὸν παιδίον, ἄβαξ, ἄλαλος, ἄφωνος, οὐκ ἠξεύρω νὰ ὁμιλήσω· ἢ εἶμαι, ὡς αὐτὸ, παιδιακὸς, ἀδόκητος· καθόλου, δὲν ἠξεύρω δι' ἄγνοιαν τί νὰ εἰπω, σιωπῶ δι' ἄγνοιαν, ἀγνοῶ, Οδ. Δ, 249. »Ἀβαίνησαν πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἶη ἀνέγνωνν. Ὁ Εὐσταθ. σ. 1494, 61. λέγει. »Ἔστι δὲ ἀβαιεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τι βάζειν, ἀλλ' ἀπορεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ. (Ἐκ τοῦ βάζω, βέβακται, βακτός, ἄβακτῶ, καὶ ὑποκαιρέσει τοῦ τ, ἀβακῶ.)

Ἀβακέω, καὶ Ἀβακῶ, Ἐπίθ. Πράως, ἡσύχως. »Ἀβακέως εὐδοντιν, Ἐτυμ. 2) ἀσυνέτως, ποιητ.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ· ταυτὸν, τῷ, Ἀβακής.

*Ἀβακηνός, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναικί, Κυριλλ. Τιτμ. Βεκκερ. Ἀν. 1. σ. 323.

Ἄβακής, έος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄλαλος, βουβός· μωρὸς ὡς βρέφος· ἡσυχος· ἄπειρος· ἀθῷος· ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος, Σαπφὼ 43. »Ἀλλά τις οὐκ ἀμὶ παλίγκοτος ὀργάν, ἀλλ' ἀβακὴ τὰν φρένα ἔχως, τοῦτ' ἔστι, δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως θυμώδης, ἀλλ' ἔχω ἡσυχον καὶ ἥμερον καρδίαν ὡς βρέφος· ὅθεν Ἡσύχ. ἀφελὴς, ἀσύνετος, ἡσύχιος, ἄπειρος, ἀδύνατος, ἄκακος, ἐξηγεῖ· πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἰδιώματα τοῦ σκήπτου βρέφους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἄφρικες καὶ Ἀφρικες, ἀντὶ Κυήσεις· ὅθεν

Ἀβακίζω, Μ. ἴστω. ταυτὸν τῷ Ἀβακέω. Παθ. ἀβακίζομαι, ὅθεν ἀβακιζόμενος, ἡσυχος, οὐχὶ ταραχώδης, ὡς παρ' Ἀνακρ. λείψ. 35. 5. σ. 368. ταυτὸν ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαπφοῦς, »Ἀβακὴ τὰν φρένα ἔχως. Ζήτ. Ἀβακέω.

Ἀβάκιον, ου, τό, Ὑποκορ. τοῦ, ἄβαξ. Ἀγγεῖον πρόχειρον εἰς τὸ φέρειν ὀψώνια, Πολυδ. 10, 105. 2) σανίς, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, γίνονται οἱ λογαριασμοί. 3) σανὶς μαθηματική, ἴδε ἄβαξ. 3) ταυτὸν τῷ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι καὶ Ἀττ. μάκτρα, σκαφίδι, ἐνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον. Πλησ. ἀβάκια, τὰ, καὶ τόποις τισὶν ἐν θεάτρῳ οὕτω λεγόμενοι, Σουϊδ.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, ὑποκορ. Μικρὸς ἄβαξ. 2) καὶ τὰ πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη συγκεινται, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Χ. σ. 1927, 61. τὸ λεγόμενον μωσαϊκὸν· ἴδε καὶ ἄβαξ.

*Ἀβακλή, ἡ. Ἄμαξα, Κυριλλ. Τιτμ.

*Ἀβακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων ἀβακίου, Σχολ. Θεοκρ. 4, 61. »Σκεῦος ἀβακοειδέν.

*Ἄβακτον, καὶ ἄβυκτον, παρ' Ἡσυχ. τὸ μὴ μακαριστόν.

*Ἄβακτος, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Σαβάκτης, ὅπερ ἴδε, Ἐπιγρ. Ὁμ. 14, 9.

Ἀβάκχευτος, ὁ, ἡ (βακχεύω). Ἀλλότριος τῶν τοῦ Βάκχου ἑορτῶν, ὁποιος δὲν λαμβάνει μέρος, ἢ δὲν ἔχει χεῖρας εἰς τὰς ἑορτὰς, ἢ εἰς τὴν μανίαν τοῦ Βάκχου· ἢ κακῶς βακχεύων, μὴ πρέπων εἰς Βάκχον· καθόλου, ἄμοιρος χαρᾶς, Εὐριπ. Ὀρ. 319. »Ἀβάκχευτον αἰτίασον ἐλάχιστα, ὅ ἐστιν, οὐ πρέποντα τῷ Διονύσῳ, ἄμοιρον οἶνου, καὶ συμποσίων, καταβάκχευτον. »Ἀβακχευτος τράπεζα (Νόνν. Παράφρ. 14, 34. ἔκδ. 1627.)«, ἀντὶ, οἴνου ἄμοιρος.

Ἀβάλε (βάλε), κυρίως εἶναι, ἀ βάλε· ταυτὸν τῷ εἶδε (ἄμοτε), γέγοιτο, μετὰ Εὐκτικ., Ἐπιγραμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὁριστικ., ὡς παρὰ Καλλιμ. λείψ. 455. »Ἀβάλε μηθ' ἁβρόλησανν καὶ μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ὡς τό, ὤφελε, Ἐπ. ἀδ. 396. »Ἀβάλε μήτε κείνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτός ἀνεῖναι Τρίτων Λίγαιον νώτον ὑπὲρ πελάγευσα. 2) ἐπίρρ. σχετλιαστικόν, παρὰ τὸ βάλλω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀντὶ τοῦ φεῦ! βαβαί! »Ἀβάλε, χειμερίους με κατέκλυσε κύματα πόντου, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 251. εὑρηται καὶ ὅστ. συντασσ. »Ἀβάλε τῇ ἀνθρωποτήτει, ψεῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀβλιότητος· »Ἀβάλε σοι, Στέφανε, εἰδωλολατρήτατε, Ἑ. Μ. σ. 1, 53. ἢ καὶ ἁπλῶς, »Ἀβάλε· ὅτι καὶ ὑμεῖς, ὡς κύνες λυττῶντες, κατεμάησθε αὐτοῦ«, ἁγ. Γρηγεντ. Ταρρ. σ. 25. Εὑρηται καὶ ἀβάλαι γραφόμενον, ὡς· »Ἀβάλαι τοῦ ἀσελγεστάτου συμποσίου«, Θεοδ. Στουδ. 260. εὑρηται δὲ γραφόμενον καὶ ἄβαλε.

*Ἄβαλις, ἡ, παρ' Ἡσυχ. μοχθηρὰ ἐλαία.

Ἀβαμβάκευστος, ὁ, ἡ. Ἄνευ βαμβακίας, φαρμακίας ὤν, ὅθεν τροπ. παρ' Ἀθην. 4, 143. κεφ. 23. »Ἀβαμβάκευστα τῇ κράσει (τοῖς ὀρφανοῖς) παρατίθεται«, τοῦτ' ἔστι, σιτία ἀνόστα, ἢ ποτιμα, ἄνευ μαγγανείας καὶ ἀρτύματος· βέλτιον δὲ γραπτ. ἀβαμβάκευτα.

*Ἀβάναυσος, ὁ, ἡ· Ιωσηπ. Ἀπιστ. 2, 3. Hall. (υ υ –), καὶ ἐπίρρ. ἀβαναύσως. Ὧν ἄνευ ῥυπαρίας καὶ αἰσχρότητος, Ηλιμ. Ῥωμ. πρὸς Κορ. 1, 44. σ. 104.

*Ἀβαννήθ, λέξ. Ἑβρ. Ζώνη τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, Ἰωσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. τ. 7. §. 2. τόμ. α'. σ. 140.

*Ἀβάντασις, λέξ. ποιητ. κατὰ μετάθ. καὶ ἐπένθ. τοῦ τ, = ἀνάβασις, Ἡσυχ.

Ἄβαξ, ακος, ὁ (ἐξ οὗ, ἀβακίσκος, καὶ ἀβάκιον καὶ τὸ Λατιν. abacus). Σανίδιον, πίναξ ἀριθμητικός, ὁ Πυθαγορικὸς καλούμενος· πᾶσα σανὶς, τράπεζα, διὰ νὰ λογαριάζῃ τις μὲ ψήφους (λιθαρίκια), ἴδε σημ. 3. 2) τὸ κυβευτικὸν σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουσι τοὺς κύβους (ἢ τὴν ζάμαν.) »Σανὶς πεττευτική«, Εὐσταθ. Ὀδ. Α. σ. 1397, 60., ταυτὸν τῷ, »Σανὶς κυβευτική« (ταυλί). 3) ἡ μαύρη πέτρα, ἐφ' ἧς καταγράφουσι μαθηματικὰ διαγράμματα, ἤτοι ἀριθμούς, γραμμὰς ἢ ἄλλα σχήματα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον σποδὸν ἀντὶ κόνεως διὰ νὰ σημειώσωσι εὐκόλως τὰ σχήματα ἢ νὰ τὰ σβύσωσι, Εὐσταθ. Ἰαμβλιχ. βίος Πυθαγ. 5. σ. 54. ἐκδ. Kiessling. καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ ὑποκ. τούτου ἐστὶν ἀβάκιον, ὡς παρὰ Πλουτάρ. εἰς Κάτ. »Καταβαλὼν ἀβακίων τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον«. 4) ἐκ τοῦ βαστάζω, τράπεζα, σανὶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον διάφορα ἀγγεῖα, ὡς ἐπιτοπλείστων θεῶν καὶ ἐπισείξεως χάριν (τουρκ. ταβλᾶς). 5) κανίστριον. 6) ἀγγεῖον μαγειρικὸν στραγγύλον, Πολ. 6, 84. 7) κατὰ Cael. Rhodig. Lect. Antiqu. 24, 12. ἐκαλεῖτο ἄβαξ, τὸ τόμαι καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ. 8) τόποις τισὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Βασίλ. Σελευκ. εἰς βίον ἁγ. Θέκλας, 1. σ. 266. ἐκδ. Παρισ. 9) σανίδιον, ἢ τραπέζιον, ἐφ' οὗ διὰ ψήφων ἀριθμοῦσαν οἱ παλαιοί, Πολύβ. Ε, 26. »Οὕτως γὰρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις«. Τὸ ὑποιρ. ἀβακίσκος λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκ λίθων παντοίων κατεσκευασμένων, ὡς Μοσχίων παρ' Ἀθηναίῳ 5, 10. »Ταῦτα δὲ πάντα δαπάνου εἶχεν ἐκ ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθωνι· τὸ αὐτὸ καὶ Εὐσταθ. ἐνθα ὁρᾶτό, Ἀβακίσκος· ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ, καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ποικίλων, δι' ὧν στρώνουσι τὰ ἐδάφη, ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξι· ἐμβεβλημένα λιθάρια τετράγωνα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς γεωμετρικοῦ σχήματος, εἰς τὸ ἔδαφος, ἔργον μωσαϊκὸν κατὰ τοὺς νῦν λεγόμενον. Ζήτ. καὶ, Ἀβακίσκος.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός, σιωπηλός· καὶ, ἀσύνετος, Εὐσταθ. (υ –)

Ἀβάπτιστον, τό (οὐσιαστικ.). Ὄργανον χειρουργικὸν, τρύπανον, ἀρίδα, ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτῃ κατὰ τὰ πληγώματα τοῦ κρανίου τὴν μεμβράνην τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην. Παυλ. Αἰγιν. Ζήτ. Τρύπανον.

Ἀβάπτιστος, ὁ, ἡ (βαπτίζω). Ὁ μὴ βαπτιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, ὁποιος δὲν βουτᾷ (βουλιᾷ), ἀλλὰ πάντοτε πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀβύθιστος, ὡς ὁ φελλὸς, Πίνδ. Πύθ. 2, 146. Ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς, ὑπὲρ ἅρπος ἅλμας. »Ἀβάπτιστος ψυχὴ (Βασίλ.)«, ἀπτόητος, ὀρθὴ, στερεὰ, ἡ μὴ βυθιζομένη εἰς φόβον. 2) ὁ μὴ φωτισθεὶς ἔτι διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος, ὁ μὴ βεβαπτισμένος, ὁ μὴ Χριστιανός, Ἐκκλησ. »Ἀκμὴν ἀβάπτιστος«, μὴ ἔτι βαπτισμένος (ἐνθα σημειωτέον τὴν λέξιν ἐκμὴν ἀντὶ τῆς σημερινῆς λέξεως ἀκόμη), Γρηγ. Ἀλεξ. βίος Ἰω. Χρυσοστ.

Ἄβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω). Μὴ βουτισθείς, ἀβούτιστος· ἄβαγος· μὴ βεβαμμένος (μὴ βεγμένος). »Ἄβαπτος σίδηρος«, μὴ βεβαμμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος εἰς τὸ νερόν, ἐντόμωτος, μαλακιός, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. Ζήτ. Βαφή.

*Ἄβαρ, ος, τό. Εἶδος πλακοῦντος παρ' Αἰσχ.

*Ἀβαρβαρίστως, Ἐπίρρ. (βαρβαρίζω). Δίχα βαρβαρισμοῦ, π. χ. διαλέγεσθαι, Ε. Μ. Δ. Ἑλληνισμός.

*Ἀβάρβαρος, ὁ, ἡ. Μὴ βάρβαρος, Σοφ. Δακιν. λεξ. 1. Παρὰ Πολ. 9, 49. »Οὐκ ἀβάρβαρος«, ἀντὶ, βάρβαρος.

Ἄβαρής, ἐος, ὁ, ἡ, τό -ρές (βάρος, καὶ α στερητ.). Ὅποιος δὲν εἶναι βαρύς, δὲν ἔχει βάρος, ἐλαφρός, Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανοῦ Α'. »Τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος«. 2) μεταφορ. ὁ μὴ προξενῶν βάρος, μὴ ὀχληρός, μὴ βαρετός, Παῦλ. Β'. πρὸς Κορινθ. 9. »Ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐραυτὸν ἐτήρησα· ὅθεν, οὐκ ἀβαρὲς, κομψῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀνεπίφθονον, μετρητὸν, συγχωρητὸν, ὡς παρὰ Βασ. περὶ τοῦ ἁγ. πν. τόμ. β'. 209. »Καί τοι καὶ τοῦτο οὐκ ἀβαρές«, κτ.

*Ἄβαρις, ὁ. Μὴ ἔχων βάρη (πλοῖον), ἠπειρώτης, Ἡσυχ.

*Ἀβαρκνάω, = κομάω, Μακεδ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φαβ.

*Ἀβαρλέω. Ἀβαρλεῖσθαι, ὅταν ἀβαρλεῖται, = παράσσεται, Ἡσυχ.

*Ἀβάρομαι. Στένω, οἰμώζω, βοῶ, Ἡσυχ.

*Ἀβαρτία, = ἀπληστία, Ἡσύχ.

*Ἄβαρτος, ὁ, ἡ, = ἄπληστος, Ἡσυχ.

*Ἀβαρύ (ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ βαρύ). Ὀριγάνον, Μακεδονιστί, Ἡσυχ.

*Ἀβαρῶς, ἐπίρρ. Ἀνεπαχθῶς, μετὰ χαρᾶς, Σχολ. Φιλ. 574.

*Ἀβάς, παρ' Ἡσυχ. εὐήθης, καὶ, ἡ ἐπιληψία.

Ἄβας, αντος, ὁ. Κύριον ὄνομα ἀνδρός, Δ.

Ἀβασάνιστος, ος, ἡ, τό -στον (βασανίζω). Ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ἡρακλ. Ποντ. ἐν ἄλλην. »Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἐρρίπται· ἢ ἀγύμναστος· καὶ, ἀδόκιμος, Ἀντιφ. 2, 26. »Ἄνθρωποι ἀβασάνιστοι«, παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ εἰδότων τίνα συγγραφέα ἀκολουθοῦσι. 2) ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος, μὴ βασανισμένος, ἄνευ τιμωρητικῆς ὀδύνης καὶ λύπης. 3) ὁ μὴ βεβιασμένος, ἤτοι φυσικός, εὔκολος, ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἁλικ.

Ἀβασανίστως, Ἐπίρρ. Χωρὶς δοκιμήν, ἢ ἄνευ ἐξετάσεως, Θουκυδ. Α', 20. »Ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δεχόμεθα«. Ἡ λέξις (ἀβασανίστως) παρῆκται ἀπὸ τῆς λίθου βασάνου (ἐξ οὗ βασανίζω), ἥτις δοκιμάζει τὸν χρυσόν, ὁ Σχολ. »Ἀβασ. καὶ ἀκρίτως, ἄβασ. καὶ ῥᾳδίως, ἄβασ. καὶ ἀνεξετάστως, ἀβ. καὶ κατὰ προπέτειαν, ἀβ. καὶ κατὰ τὴν πρόχειρον ἐκδοχήν, ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως,« λέξεις συνώνυμοι. 2) χωρὶς πόνων, Αἰλ. φυσ. Ζ, 10, 14.

Ἀβασίλευτος, ὁ, ἡ (βασιλεύω). Ὁ χωρὶς βασιλέα ὤν· ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. »Θρᾷκες ἀβασίλευτοι«.

*Ἀβασιλεύτως, Ἐπίρρ. Χωρὶς βασιλέα· αὐτονόμως.

Ἀβάσκευος, ον, ὁ, ἡ (βασκαίνω), ἐνεργ. Ὁ μὴ βασκαίνων, μὴ φθονερός· ἀψυδής, εἰλικρινὴς (ἀνοιχτοκάρδος). Ἐπίρρ. ἀβασκάνως.

Ἀβάσκαντος, ὁ, ἡ (βασκαίνω). Ἀνεπίφθονος, ὃν οὐδεὶς φθονεῖ· ἢ ὁ μὴ βασκαινόμενος, ἐ ἀετὸς βασκανίας καὶ φθόνου· ὅποιος δὲν φοβεῖται ἀπὸ βασκανίαν· ὅθεν 2) ὡς οὐσ. ἀβάσκαντον, τό· ἐνεργ. τὸ ἀποτρέπον καὶ ματαιόνον τὴν ἐνέργειαν τῆς βασκανίας ἐμπειρικόν, amulette.

Ἀβασκάντως, ἐπίρρ. Χωρὶς βασκανίαν, Ἐπιγραμ. ἀδ. 91. »Καὶ γὰρ ἀβασκάντως βίον τρίπηχυν ἔχειμι, ὡς τό της συνηθ. Νὰ μὴ βασκανθῇς.

*Ἀβάσταγος, ὁ, ἡ. Ἀνυπομόνητος, ἀπειθὴς· παρὰ τὸ βασταγή.

Ἀβάστακτος, ὁ, ἡ (βαστάζω). Ὁ μὴ βασταζόμενος, ὃν οὐδεὶς δύναται βαστάζειν διὰ τὸ βάρος, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐβάστασέ τις· μεταφ. ἀνυπόφορτος, ὡς, »ἀνάγκη ἀβ.« καὶ, ἀδύνατος νὰ μετακομισθῇ, ὡς, φορτίον ἀβάστακτον. Ἐπίρρ. ἀβαστάκτως.

*Ἄβαστος, ὁ, ἡ, = ἄβατος, ἀδιόδευτος· τὸ δὲ οὐδ. καὶ, ἀβίαστον, Ἡσυχ.

*Ἀβατᾶς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἡβητής. (– – –)

Ἄβατος, ὁ, ἡ (βάω, βαίνω). Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ὃν οὐδεὶς δύναται περάσαι ἢ περιπατῆσαι, ὡς »Χώρα, καὶ, ποταμὸς ἄβατος«· καὶ ἀκολούθως, ἔρημος· καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ πατήσῃ, νὰ περιπατήσῃ· ἢ λέξις ἂν χρήσει ἐπὶ δρόμων, βουνῶν, ποταμῶν, καὶ τῶν τοιούτων, δυσκόλων νὰ διέλθῃ τις, ἀναβῇ, καὶ συνάπτεται εὐφραδῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀνείσοδος, ἀνόμαλος, ἀπόρευτος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, ἀστιβὴς, ἄτριπτος, δύσπορος, χαλεπός· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ μεταφορ.· ἔτι δὲ ἐπὶ θαλάσσης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπλευσέ τις ἔτι, ὡς παρὰ Πινδ. Νεμ. 3, 36. »Ἄβατον ἄλσος, ἔνθα, καθὼς ὁρᾷς, ἔστιν ἐν χρήσει καὶ θηλ. ἄβατη, ἀντὶ ἄβατος· σημαίνει δὲ καὶ, ἄσβατος, δυσπέρατος. »Ἄβατος Ἑλλὰς (Ἰσοκρ. Νικ.)«, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατό τις νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸν πόλεμον. 2) ἐπὶ ἱερῶν, ἐγκαινιασμένων τόπων, ἀφιερωμένος, ἅγιος· ὅθεν οὐσ. »Ἄβατον«, τόπος ἡγιασμένος, ἔνθα οὐδεὶς εἰσέρχεται, Πλουτ. Προβ. Ἑλλ. 300. »Ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός«. 3) καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέβη ἀκόμη τις, δὲν ἐκαβαλλίκευσεν, ἀκαβαλλίκευτος, ὡς, ἵππος ἄβατος· καὶ ἀσυνουσίαστος (ἀβάτευτος), Λουκιαν. Φιλοψευδ. »Ἔλαφος ἄβατος« καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου· τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμηλίου λέχους, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μολυνθῇ ὑπὸ μοιχείας, Συνεσ. Τὴν. 8, 42. »Ἄλεκτος εὐαγὴς, ἀθίκτοις ἄβατον πάθεσιν· καὶ ἐπὶ σώματος μὴ κυριευομένου ὑπὸ παθῶν, ὁ αὐτὸς ὕμν. 3, 545.

Ἀβατόω, ῶ, Μ. ὦσω (βατός) ἐνεργ. Κάμνω τι ἄβατον, ἀπεριπάτητον· ἐρημόνω, Ἱερεμ. 49, 20.

*Ἀβαφής, ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8, 577. ἀντὶ, Ἀναφής.

Ἄβαφος, ὁ, ἡ (βαφή). Ὁ μὴ βεβαμμένος (μὴ βουτυσμένος), ὁ μὴ βαφείς.

*Ἄββα. Πατήρ, Σουΐδ. Χαλδ Δ.

*Ἀββά, παρ' Ἑβρ. ὁ Ἑκατομβαιὼν μὴν τῶν Ἀθηναίων, Ἰωσ. Ἀρχ. 4, 4, 7.

Ἀββαλε, Αἰολικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ, Ἀπέβαλε, ἐκ τοῦ, Ἀποβάλλω· οὕτω καὶ, ἀββάλουσα, ἄββασκε, ἀντὶ ἀποβαλλουσα, ἀπόβασκε, παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 64. πρβ. Βουττμ. Γραμμ. 2. σ. 297.

Ἀβδέλυκτος, ὁ, ἡ (βλεδύσσω). Ἀμύσακτος, μὴ βδελυρὸς, μὴ συγχαμερὸς· καὶ ὁ μὴ ἄξιος καταράς. »Καὶ μήν φιλῶ γε, καὶβδέλυκτά μοι τάδε«, Αἰσχ. λείψ. 118. Μυρμιδ.

*Ἀβδηρα, ων, τά, πόλις τῆς Θρᾴκης.

*Ἀβδηρίτης, ου, ὁ. Ἐγκάτοικος τῶν Ἀβδήρων. Τροπολγ. ἁπλοϊκὸς, μωρὸς ἄνθρωπος. (ι)

*Ἀβδηριτικός, ἡ, όν. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀβδηριτῶν, θηλ. ἀνόητος, μωρός. Ὅθεν, τὸ Ἀβδηριτικὸν, παροιμ. ἀνοησία, μωρία, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7, 7.

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβεβαίως, Ἐπίρρ. Ἀκατάστατος, ἀσύστατος, ἀσταθὴς, μὴ βέβαιος· εὐμετάτρεπτος, εὐμετάβολος· ὡς ἐπὶ τοπλείστων ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνίοτε, Πλουτ.

Ἀβεβαιότης, ητος, ἡ. Ἀκαταστασία, ἀσυστασία, μὴ βεβαιότης, ἐπὶ πραγμάτων ἢ γνώμης.

Ἄβέβηλος, ὁ, ἡ (βέβηλος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πατήσῃ τις· ὅθεν 2) ὡς τό, ἄβατος, κεκλεισμένος, ἅγιος, ἱερός, ὅπου δὲν ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβῇ ὁ καθ' ἕνας, Πλούταρ. »Ἀβέβηλα, τὰ ἄβατα χωρία, καὶ ἱερά, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεούς, καὶ ἀπαράβατος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεμυημένος. »Ἀβέβηλοι λόγοι«, λόγοι, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ κοινωνῶνται καθενί.

*Ἄβελ, πένθος, Ἡσύχ. Γενεσ. 50, 11.

*Ἀβέλιος, παρὰ Ἡρησίῳ, ἥλιος.

*Ἀβελτέρειος, εία, ειον, ἀντὶ ἀβέλτερος, κατ' ἐπέκτασιν, ὡς τὸ ἡμετέρειος ἀντὶ ἡμέτερος, παρ' Εὐσταθ. 1930, 32 ἐξ Ἡρωδ. παρ' Ἐ. Μ.

Ἀβελτερία, ας, ἡ. Ἀνοησία, μωρία, ἀνεπιτηδειότης, ἀμαθεία (τρόπον τινὰ ἡ ἀπότευξις τοῦ βελτίονος). 2) τὸ ἀδιόρθωτον, Πλατ. Μετὰ ταύτης τῆς λέξεως συνάπτονται πολλαὶ ἄλλαι λέξεις, συγγενεῖς σχεδὸν ταύτῃ, π. χ. ἀμαθία, βλακεία, ἀειλία, ἠλιθιότης, κακία, κακοδαιμονία, μαλακία, μαχθηρία, τύφος, ἰταμότης, ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλοις εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα. (Ὃ οὐχὶ τόσον ἀνάλογος καὶ καλὸς τύπος, ἀβελτηρία, ἐξωστρακίσθη παρὰ τοῦ Ἰμβενκέρου ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Πλάτ. παντάπασι, μόλον ὅτι παραδέχονται αὐτὸν ὁ Σουΐδας καὶ χειρόγραφα.)

Ἀβελτερίως, ὁ· ταυτὸν καὶ Ἀβέλτερος, Σουΐδ. ἐξ Ἀναξανδρίδ.

*Ἀβελτέριον, ἡ, ἀβελτήριον, τό, = ἀβελτερία, Lobeck Φρυν. 519.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ. Νεὸς καὶ ἀβέλτερος (τσουκν. κόκκυξ), μωρὸς, ἀνόητος ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνὸν), Ἰωσηπ. λέξεις, Σουΐδ.

Ἀβέλτερος, ὁ, ἡ· τὸ -ον (βελτερες). Ὁ τὸ βέλτιον μὴ εἰδώς, ὁ μὴ γινώσκων τὸ καλὸν, θηλ. μωρός, ἀσύνετος, ἀνόητος, χαῦνος, εὐήθης, ἀπαίδευτος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1208. »Τί καθησαὶ ἀβέλτερε«; »Ἐχάτιες ἀβέλτερε λόγους, καὶ ὑπερβολὴν ἀνοησίας, Γαλην. Ἐπιδ. τ. 9. σ. 482. »Ἀβέλτερος νοῦς«, Σουΐδ. Τπερδ. ἀβελτερώτατος. Παρὰ Πλάτ. Φίλησ. σ. 48. εὑρηται καὶ ὁ θηλ. τύπος ἀβέλτερα. Ἡ λέξις ἀβέλτερος ἀντιτίθεται τῷ, ἔμφρων. 2) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτερόω, Ἐπίρρ. Ἀνοήτως, ἀπαιδεύτως, χαύνως, Πλουτ.

*Ἀβελτηρία, ἡ, = ἀβελτερία.

*Ἀβέστα, ἡ, Ἀθήνα, ἡ, ἐκ, τοῦ Λατ. habena. Ἡσυχ, Ζωναρ. σ. 8.

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβιάστως, Ἐπίρρ. (βιάζομαι). Ὁ χωρὶς βίας γινόμενος· ὡς, »Ἀβίαστος κίνησις· καὶ Διονύσ. Ἁλικ. »Ἀβίαστος χάρις«, ἡ χωρὶς βίαν γινομένη, ἤτοι ἐλευθέρα, προαιρετική, ἐκλαλούσιος· καὶ Δαμασκ. »Τὸ καλὸν ἔστιν αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον«, ἐκούσιον ἡ ἀρετὴ θηλ. δὲν δέχεται βίαν τινὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνηται θελημάτως· ἀπαιτούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀντιστῇ· ὡς, Θεοῦ νεῦμα ἀβίαστον· ἐντεῦθεν ἐπὶ θεολογικῆς ἐννοίας, ὅστις ἔχει ἐλευθέραν τὴν προαίρεσιν· καθ' αὐτὸ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ ἑρμηνείας τινὸς λέξεως, γινομένης ὑπὸ τῶν μεταφραστῶν ὄχι μὲ βίαν· ἀντίκ. τῷ, βεβιασμένη ἑρμηνεία, Εὐσεβ.

*Ἀβίαστος, ἐπίρρ. Χωρὶς βίαν, ὄχι βιασμένα, Μαρκ. Ἀντ. 7, 68. Ἀριστ. κιν. ζῷ. ἱ. σ. 708. 2) ἑκουσίως, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἀβέβλης, ου, ὁ, ἡ. Χωρὶς βιβλία ὤν· καὶ ὁ μὴ ποθῶν τὰ βιβλία, μὴ φιλολόγος. Ὁ τύπος ἀβίβλος ἔστε νεώτ. τύπος, μὴ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Ἀβίβλος, ὁ, ἡ, = ἀβίβλης.

*Ἄβιοι, ων, οἱ. Θρᾳκικὴ ἢ Σκυθικὴ φυλή, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 6. (υ υ –)

Ἄβιος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ χωρὶς βίον, ὁ μὴ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, πτωχός, ἀετήμων. 2) πλούσιος, πολύβιος, ὁ πολὺν βίον κεκτημένος (τοῦ Α ἐπίτασιν σημαίνοντος), Ἀρπεκρ. »Τὸν ἄβιον, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ, πολὺν βίον κεκτημένον, ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἄξυλον ὕλην·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγει, τὴν πολύξυλον· καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦσί τινες, πλὴν ἀσφαλμένως, τὸν στίχον τοῦ Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ν, 6. 3) = ἀβίωτος, Πλατ. 4) τί, τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιζήσῃ, νὰ ζήσῃ πάσχων αὐτό, π. χ. «Αἰσχύνη ἄβιος», Πλατ. Νομ. ϙ. σ. 873. Τινὲς ἐξηγοῦσιν, ἀλλὰ ἄβιχα λόγου τινὸς εὐλόγου, τὴν λέξιν ταύτην καὶ, ἄνευ βιοῦ, τοξον ὢν, δηλ. εἰρηνικός, καὶ, μὴ βιαζόμενος, βίαν οὐκ εἰδώς, Valck. Ἄδων. σ. 215· ἴδε καὶ Ἄβιος.

*Ἀβίοτος, ὁ, ἡ, = ἀβίωτος, ἄβιος, ποιητ.

*Ἀβιοτοποιός, ὁ, ἡ, Καθιστῶν, ποιῶν τὴν ζωὴν χαλεπήν, πικράν. Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 823. 871.

Ἄβ|ιοτος, ὁ, ἡ (βιόω). Χωρὶς ζωῆς, ὁ μὴ ζῶν, μὴ βιώσιμος, μὴ ζώσιμος, ἢ, ἐν ᾧ ζῇ τις δυσκόλως καὶ κακῶς. «Ἄβιότος βίοτος», παρὰ Δημοσθ. 537. καὶ Ἀριστοφ. Πλούτ. 969. ἡ δυστυχῶς διανυομένη ζωή, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀνυποφορτος ζωή, ζωή, ἡ ὁποία τῳόντι δὲν εἶναι ζωή, Ἰακ. Ἀ. Π. 3, 2. σ. 232. Ξενοφ. Παιδ. γ'. 3, 24. «Ἀλγεινὸς καὶ ἄβιοτος αἰὼν», ὅ ἐστι, ζωὴ πενιχρά, ἄτυχος καὶ ἀνυπόφορτος. «Ἄβιοτον», ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ, ἄβιοτος βίος, ὡς παρ' Αἰσχύλ. κατὰ Ἡτησιφ. «Ἄβιοτον ἡγητάμενος εἶναι εἴ τινες ἀπολειφθήσεται σωροσοκίαις», δηλ. μὴ βιώσιμον, ὅ ἐστιν, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν στερηθῇ τῆς σωροσοκίας, δηλ. τοῦ λαμβάνειν δῶρα. Παρὰ Πλάτ. Νομ. 11. σ. 926., «Ἀβίωτον ζῆν», ἀντὶ ἄβιοτος ζωή, ἄβιοτοι βίοι. Παρὰ Λουκ. Νεκρ. διάλ. 13. ἀβίωτα, ἀντὶ ἀβίωτον. π. χ. «Ἄβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποστάντος, εἰν ἤθελον νὰ ζήσω ἀφ' οὗ σύ ἀποθάνῃς». «Ἄβίωτα γὰρ εἶναί σοι φὴς, εἰμή... ...λέγεις, ὅτι δὲν σοὶ ἀρέζει ἡ ζωή, ἂν δὲν... «Ἀβίωτα» λέγουσι καὶ τὰ ἄψυχα ζῶα.

Ἀβιώτως, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἀβίοτος. Μὲ μῖσος τῆς ζωῆς, οὕτως, ὥστε βκρύνεταί τις νὰ ἤθελε βαρεθῇ τὴν ζωήν του, Πλουτ. Σολ. «Ἀ|σχρῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διατέθηκαν». «Ἀβιώτως ἔχειν», σημαίνει ἴσως, νομίζω ὡς μὴ ἔξιον ζωῆς τί, ἀντὶ τοῦ, ἀβίοτον οἰέσθαι τὸν βίον, ὡς «Ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως», ἤ, εἶμαι εἰς κίνδυνον ζωῆς, π. χ. «Νοσῶν, ἀβιώτως ἔχειν ἔδοξεν αὐτῷ.»

Ἀβλαβεία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βλάβης, ἡ ἀβλαβὴς κατάστασις τινός, τὸ εἶναί τι σῶον, ἡ διατήρησις, ὡς, ἀσφαλὴς ἀβλάβεια· καὶ ἀποζημίωσις. 2) ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, ἀβλοτης, ἄκακον, ἠθικ. καὶ φυσ. ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις δὲν βλάπτει τινά, Κικ. Τουσκ. 3. 8.

Ἀβλαβέως, ἐπε. = ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβής, ἐος, ὁ, ἡ· τό -ές (βλάβη, βλάπτω) ἐνεργ. Ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν, ἄβλοβος, ἄκακος, «Ἡδονὴ ἀβλαβεῖα», Πλατ. Νομ. 2. β) ἐμποδιστικὸς τῆς βλάβης, ὡς παρὰ Θεοκρ. 24, 96. «Ἀβλαβὲς ὕδωρ», καθαρόν. 2) παθ. μὴ βεβλαμμένος, σῶος, ἀπαράβατος, ὡς παρὰ Θουκ. 5, 18. 47. «Σπονδαὶ ἄδολοι καὶ ἀβλαβεῖαι, καθ' ἣν ἔννοιαν ἀνώτατα κυρίως ἡ καταχρηστικῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀμίαντος, ἀσινής, καθαρός, ἄδολος. 3) ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐν ταὐτῷ, μετὰ γενικ. «Ἀβλ. τοῦ ὁρᾶσαί τε καὶ παθεῖν», Πλατ. Νομ. 2. σ. 953. Τὸ ὑπερθ. Ἀβλαβέστατος, Ξενοφ. Δακ. ε'. «Ἀβλαβέστατόν τε καὶ ἥδιστον ποτὸν· καὶ Ἐπίῤῥ. Ξενοφ. Παιδ. ζ'. «Ὡς ἂν ἀβλαβέστατά τις.... ψύχοι.»

*Ἀβλαβί, = ἀβλαβῶς. Χοιροβοσκ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 77, 32. Φαβωρ. Ἐκλογ. (παρὰ τὸ ἀβλαβία, ἐν ᾧ τὸ ταυτόσημον ἐπίῤῥ. ἀβλαβεί παρὰ τὸ ἀβλαβεία.)

*Ἀβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀβλάβεια· ἐν τῷ πληθ. «Ἀβλαβίαι νόσων», Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 303.

Ἀβλαβῶς, Ἐπίῤῥ. Ἄνευ βλάβης, Πλούταρ. «Ἐσθίειν καὶ πίνειν ἀβλαβῶς τῇ γαστρὶ», 2) παθητ. χωρὶς νὰ βλαβῇ τις, Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 10, 8. σ. 400. καὶ, ἀπαραβάτως, Θουκ. 5, 47. ὡσαύτως «Ἀβλαβῶς αὖθις», λέγεται, ζῶά τινα, ἐν τινι καιρῷ τοῦ χρόνου κεκρυμμένα ἐν σπηλαίοις ἐπὶ ἓξα τροφῆς. Ἐπιν. Ἀβλεβέως, Ἐπίῤῥ. τὸ αὐτό, Ὁμηρ. Τμν. Ἑρμ. 83. «Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσὶν ἐόντα σάνδαλα κοῦφα», δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζωσι.

Ἀβλάκουντος, ἀντὶ, Ἀπλάκουντος.

Ἀβλαπτος, ὁ, ἡ· ταὐτόν, τῷ, Ἀβλαβής, Νικάνδ. Θ. 488.

Ἀβλάπτως, Ἐπίῤῥ. ταὐτόν τῷ, Ἀβλαβῶς, Ὀρφ. ὑμ. 64, 10. Ἔρμανν.

Ἀβλαστέω, ὦ. Μ. ἠσω. Εἶμαι ἄβλαστος, δὲν βλαστάνω, δὲν καρποφορῶ, ἢ, καποβλαστάνω, Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 20, 5.

Ἀβλαστής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἀβλάστητος, ὁ, ἡ. Μὴ βλαστάνων πλέον, μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, Θεόφ. Αἰτ. Φ. 1, 3, 2· καὶ τροπικ. παρὰ Βασιλ.

Ἄβλαστος, ὁ, ἡ· τό -ον (βλαστάνω). Χωρὶς βλαστοὺς, καὶ καρπούς· ἢ ὁ κακῶς βλαστάνων, Γεωπον. καὶ Θεόφρ. ἐν χρήσει καὶ μεταφ., ἀντὶ τοῦ, ἄχρηστος, ἀνωφελής. «Ἀβλαστη καὶ ἀείνηκτα», λέγονται φυτά τινα, τὰ ὁποῖα προσμένουσι τὸν καιρόν των διὰ νὰ βλαστήσωσι.

*Ἀβλασφήμητος, ὁ, ἡ. Μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας, Ἡσυστ. Ἀποστολ. 2, 13. καὶ Γρηγ. Νυσσ. ομ. εἰς ζῳ Μάρτ. Γ. σ. 206.

Ἀβλαυτος, ὁ, ἡ (βλαύτη). Ἀνυπόδητος, ὁ γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας (ξυπόλυτος), Ὀππιαν. Κυν. 367. «Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν.

Ἀβλεμέως, Ἐπίῤῥ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως, μαλακῶς, βραδέως· καὶ ἀκρατήτως, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ τις νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, Πανύασις, Λεῖψ. 6, 8. «Ἀβλεμέως πίνειν· ποιητ. (παρὰ τὸ μέλω, ἀμελέως, καὶ κατὰ μετάθ. ἀλεμέως, καὶ ἐπενδύσει τοῦ β, ἀβλεμέως.)

Ἀβλεμής, ές, ὁ, ἡ· τό -ές (βλεμεαίνω). Ἀδύνατος, ἀσθενής, χωρὶς ἰσχὺν ἢ τόνον, χαῦνος, παρειμένος. «Ἵπποι ἀβλεμεῖς καὶ νωθρόν, Σοφοκλ. «Ἀβλεμὲς προσπίπτειν», Δεγγ. 20, 1.

Ἀβλεννής, ές, ὁ, ἡ· τό -ές. Ἄνευ φλέγματος, χωρὶς βλέννας, Ἀθήν. 8. σ. 355.

*Ἀβλεπέω. Τυφλώττω, ἀμβλυώττω, Κύρ. Ἱεροσ. 187. Ἄθων. 1, 843. Kall.

Ἀβλεπής, ές, ὁ, ἡ (βλέπω). Ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός, ποταπός, οὐτιδανός, φαῦλος, Ἡσυχ. καὶ Ἀπολλ. Λεξ.

Ἀβλεπτέω, ῶ, Μ. ἠσω (βλέπω καὶ α στερ.). Δὲν βλέπω, γυρίζω ἀλλοῦ τὰ ὄμματα καὶ δὲν θέλω νὰ κυττάξω δι' αἰτίαν τινά, Σουΐδ. 2) κακῶς βλέπω, ἀμβλυώττω· ὅθεν, ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, Πολύβ. ἐκ τοῦ ΒΗ'. λεγ. καὶ μεταφ. πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Εὐσεβίῳ, ὡς «Ἀβλεπτεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν». «Καὶ ταῦτα σφόδρα ἐβλεπτῶν εἰρηνεύ, ἀντὶ ἀπειρισεπτως· ὅθεν

Ἀβλέπτημα, τος, τὸ. Σφάλμα, πταῖσμα, ἁμάρτημα, = παράραμα, δηλ. τὸ ἄνευ βουλῆς πραττόμενον, Σουΐδ. Στοβ. καὶ Βεκκ. Ἀν. σ. 321.

Ἀβλεπτής, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, Ἀβλεπτῶν, παρ' Ἡσυχ.

*Ἀβλεπτος, ὁ, ἡ (ἀβλεπτέω). Μὴ βλεπόμενος, ἀόρατος, ἀμφ.

Ἀβλέφαρος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων βλέφαρα, ἢ ὀμμάτια, ἐπὶ ῥαφῆς, Ἰακ. Ἀ. Π. 11. 66. σ. 320.

Ἀβλεψία, ας, ἡ. Τὸ βλέπειν κακῶς, τυφλότης, ἀμβλυωπία, Θεοφυλακτ. ἐπ. 10. Βίοι ἁγ. Νείλου, σ. 167. Ἅγ. Βασ. ἔστι δὲ καὶ λέξις θεολογική, ὡς καὶ τὰ, ἀγνωσία, μεταφρ. ἐκλαμβανομένη· ὡς «ψυχῆς ἀβλεψίαι, πώρωσις καρδίας. «Ἀπὸ γὰρ αὐτῶν πᾶς ἀβλεψίας σκότος», ἁγ. Διάδ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατρ. ἔτι δὲ, ἀτεφξία.

Ἀβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (βάλλω) παθητ. Ὁ μὴ βληθείς, ὁ μὴ ῥιφθείς, Ἰλ. Δ, 117. «Ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα», τὸ μήπω βεβλημένον βέλος. ἐπομ. νέος ἔτι, ἀμεταχείριστος· σηλοῖ δὲ καὶ, κακόβλητος. 2) ἐνεργ. ὁ μήπω βαλών, ἤτοι ἐπιτυχών τινος. Λέξ. ποιητ.

Ἄβλητος, ὁ, ἡ (βλητός, βάλλω). Μὴ ἐπιτυχηθείς, μὴ κτυπηθείς ὑπὸ βέλους ἢ ῥιψίματός τινος, μὴ πληγωθείς ὑπ' αὐτοῦ, ἄτρωτος, ἀπλήγωτος, Ἰλ. Δ, 540. «Ὅστις ἐτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ἡλάει χαλκῷ», μὴ πληγωθείς οὔτε ἀπὸ μακρὰν, οὔτε ἀπὸ πλησίον.

Ἀβληχής, ές, ὁ, ἡ· τό -ές (βληχή). Ἄμοιρος τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, οὐ βληχώμενος, μὴ βελάζων, καὶ μετων. χωρὶς πρόβατα. «Μισήσας ἐπαύλιον ἀβληχέα», χωρίον (μάνδρα), ἔνθα δὲν ἀκούεται βέλασμα προβάτων, Ἰακ. Ἀ. Π. 2, 34. ὡς καὶ τὸ, Ἀμύκητος, ποιητ.

*Ἀβληχρής, ὁ, ἡ, τό -ές, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀβληχρός, Νικ. Θ. 885.

*Ἀβληχροποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὁ ἀβληχρόν, ἤτοι ἀσθενῆ, ἀδύνατον ποιῶν, ἀσθενοποιός. «Θάνατος ἀβληχροποιός» (Κύστ. 1676, 56), ὁ ἀβληχρούς ποιῶν τοὺς θνητούς.

Ἀβληχρός, ά, όν· ἡ κατ' ἄλλους, Ἄβληχρος, ὁ, ἡ· ταὐτόν καὶ Βληχρός· ὡς τὸ Ἀσταχνε, στάχυς, μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ α, Βουττ. Λεξιλ. 2. σ. 262. Ἀδύνατος, μαλακός, οὐχὶ σφοδρός, χλωρὸς, λεπτός, φθισικός. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπὶ χειρὸς μὴ παλαιμάχης, ἀδυνάτου, καὶ ἐπὶ τειχῶν, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνουσιν ἀντίστασιν, ὡς ἐν Ἰλ. Θ', 178. «Ἄβληχρα τείχη· καὶ Ἰλ. Ε', 337. «Χεῖρα ἄκρην ἀβληχρὴν· ἀλλὰ καὶ ἐπίθετον ἑνὸς πράου, ἀνόσου θανάτου ἐν τῷ γήρατι, ἐναντίως τῷ, βιαίῳ, Ὀδ. Λ, 135. «Θάνατος ἀβληχρός», ἠρεμαῖος, πρᾶος καὶ σὺν γαλήνῃ, διὰ τὸ ἄνοσον. «Νόσος ἀβληχρά» παρὰ Πλουτάρχ. Περικλ. 38. λέγεται ἀῤῥωστία, ἤτις κατ' ὀλίγον ὀλίγον φθείρει τὸν ἄνθρωπον, ἀντιθ. τῷ, ὀξεῖα, ὡς καὶ τὸ, ἀβληχρὸς πυρετός, ἀντίκειται τῷ, ὀξὺς καὶ ὀλιγοχρόνιος. «Ἀβληχρὸν κῶμα», languidus sopor, Ἀπολλ. Τυδ. Β'. 205., ὕπνος ἀδυνατίζων καὶ ζαλίζων. «Ἀβληχροὶ περίπατοι», παρὰ Πλουτ. ὑγιειν. παραγγ. κεφ. 18., ἠρεμαῖοι, ἥσυχοι, οὐχὶ ταχεῖς, κόμποδοι. Τὸν σχηματισμὸν Ἀβληχρής, ἔχει ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. 885. ὁ δὲ Ἡσύχ. «Ἀβλήχμων ἔχει· οἱ δὲ Γραμματικοὶ ἐσχημάτισαν καὶ Ἀβληχροποιός, διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐνεργητικὴν τούτου σημασίαν.

Ἀβλίμαστος, ὁ, ἡ (α στερητ. καὶ βλιμάζω). Ὁ οὐ βλιμαστεῖς, εὐφυστος, ἀνέγγιστος, ἀψηλάφητος (ἀπασκάστους), Ἡσύχ.

Ἀβλωθρίδια, = ἀμβλωθρίδια, τὰ ἀτέλεστα ἐκτρώματα, Κυρ. Λεξ.

*Ἄβοατι, Δωρ. ἀντὶ ἀβοητί, Πίνδ.

*Ἄβόατος, ὁ, ἡ, τό -ον, Δωρ. ἀντὶ ἄβόητος.

Ἀβοηθησία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βοηθείας· ἐκ τοῦ

Ἀβοήθητος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. ἀβοηθήτις (βοηθέω). Ἄνευ σωτηρίας, ἢ σωτῆρος, χωρὶς βοήθειαν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τις. 2) ἀνίατος, ἀθεράπευτος, Πολύβ. ΙΕ', 3. «Ἀβοηθήτους ἐσκεύαζον τὰς πληγάς» καὶ Διοσκ. 3'. «Ἀβοήθητος ἕλκεσι», ἀγχαμα ἀνίατον.

*Ἀβοήθος, ὁ, ἡ. Μὴ δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ τις, ὡς, «ἀβοήθου παρὰ ἀνθρώποισι· καὶ, ἀνίατος, ὡς, φάρμακον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5.

Ἄβοητί, καὶ Δωρ. ἀβοατί, ἐπίῤῥ. (βοή, βοάω). Χωρὶς βοήν, φωνήν, ἢ ἀντιλογίαν· ἡσύχως, σιωπηλῶς, ἄνευ θορύβου, κρότου, ἀλαλαγμοῦ. 2) αὐτοκλήτως, ὄθεν, ἀκουσίως, ἀβουλητικῶς, Πινδ. Νε. 8, 15. (ε)

Ἄβόητος, ου, ὁ, ἡ· τό -τον, καὶ Δωρ. ἄβόατος (βοάω), Χωρὶς βοήν, ἄφωνος, ἥσυχος, Νόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

186, 18. »Ἀβόητον ἐποιήσατο περιέηκα. 2) ἀκλαυστος, ἀδάκρυτος.

Ἄβολα, πυβεντικοῦ βόλου ὄνομα, ἴσως ἀτυχὴς ῥίψις, Ἡσυχ.

Ἀβολέω, ῶ, Μ. ἥσω (βάλλω, καὶ α, αὐτὶ τῆς, σύν). Ἐντυγχάνω, συναπαντῶ (ἀνταμόω), Ἀπολ. Ἀργον. Β'. 722. »Ὡς τ' ἀβόλησαν Δηιτοῖδι κατὰ νῆσον· μετὰ δοτ. ὡς τὸ, ἀντιβολέω· ὅθεν

Ἀβολητύς, ύος, ἡ. Ἔντευξις, ἀπάντησις, συναπάντησις, Ἰωνικῶς, Ἐτυμολ. Μ. ἔστι καὶ Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, ὁ συναπαντητής, σύντροφος, συνοθοπόρος, καὶ μάρτυς, ἐκ τοῦ Ἀβολέω, ἐντυγχάνω, ἐξ Ἀντιμάχου ἀναφέρει.

*Ἀβολήτωρ, ορες, ὁ. Ὁ ἀπαντῶν, συντυχών. Ἄλλως, ἀβολήτορες, = ἄβολοι.

*Ἄβόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ βολίδι μὴ ἐρευνηθείς, ἐξεταστός.

Ἀβόλλα, ας, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄβολες, Ἀριθμ. 3.

Ἄβολος, ου, ὁ (α, βάλλω, βολή). Ἱππάριον (ὀλογάκι) ἢ γαϊδουράκι, πωλάριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔρριψεν, ἤτοι δὲν ἤλλαξεν ἀκόμη τὰ πρῶτα ὀδόντια του, ὁ μήπω ἐμβεβληκὼς τὸν καλούμενον γνώμονα ὀδόντα ἵππου, Πλάτ. Νομικ. Η'. »Πῶλοις τε ἀβόλοις. καὶ Πολυδ. Ὀνομ. 10, 13. 2) καὶ ὁ μὴ ῥίψας πλέον τοὺς ὀδόντας, ὁ μεγαλώσας, ὁ τέλειος, Σοφοκλ. 3) παρ' Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. Δ'. εἰσὶν Ἄβολοι (οἵτινες κατωτέρω Ἀβόλλαι λέγονται, καὶ ἑπομ. ἡ ὁνομ. ὡς ἐνθ. ἡ ἄβολος, ἀβόλλα), εἶδος χλαμύδος· ὁ Σαλμάσιος ὅμως κάμνει διαφορὰν τούτων. Ἀβόλλαι (λέγει) εἶναι αἱ Ἁπλοΐδες καὶ Ἀπλυγίδες, Ἄβολοι δὲ, οἱ Δίβολοι, καὶ αἱ Διπλοΐδες.

*Ἄβος, ἡ, ον. Ὤριμος, ἀκμάζων καὶ ἡβῶν, ὡς, »Ἄμπελοι ἄβαιαι, Θεοκρ. 5, 109.

*Ἀβοσκής, ὁ, ἡ, τό -ές (βόσκω). Ἀβόσκητος· ἡ ἡσυχαστής· ἡ φιλιος, Νικ. Θ. 124.

*Ἀβόσκητος, ὁ, ἡ. Ἐὰν δὲν ἐνέκεντται νὰ βοσκηθῇ, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 633.

*Ἄβότρυνος, ὁ, ἡ, τὸ -ον (βοτρύνη). Χωρὶς βοτρύνων, Ψευδοχρυσοστ. ἐπιλ. 100.

Ἄβοτος, ου, ὁ, ἡ (βόσκω). Χωρὶς βοσκήν, μὴ ἔχων βοσκήν· καὶ ἀβόσκητος, μὴ βεβοσκημένος, Νίκανδρ. καὶ Ἡσύχ.

Ἀβουκόλητος, ὁ, ἡ (βουκολέω). Ἀφύλακτος, ἀπρόμαντος· 2) μὴ τῆς φροντίδος, τῆς ὑπουργίας τινὸς ὤν, μὴ ἀνήκων αὐτῷ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 948, 930. »Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.«

Ἀβουλεί, καὶ Ἀβουλεύτως (βουλὴ καὶ βουλεύομαι), ἐπίῤῥ. Χωρὶς βουλήν, στόχασιν· ἀστοχάστως, ἀσυλλογίστως, ἀσυμβουλεύτως, ἀνηνύτως, ἀμαθῶς· τὸ αὐτὸ καὶ, Ἀβούλως, Σουΐδ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 75, 2. Ζωναρ. σ. 12. Μακκ. 5, 67. Βασίλ. ἐν κεφ. δ'. Ἡσαΐου, τόμ. α. σ. 930.

Ἀβουλέω, ῶ. Μ. ἥσω (βούλομαι καὶ α στερ.). Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω· ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. πολλαχοῦ, π. χ. »Ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν, ἐπιστ. 7. καὶ παρὰ Πλουτ. κατὰ Στωϊκ. 34, σ. 1076. »Ὥστ', ἀβουλεύτως αὐτοῦ, προῆκεν πόδας ἢ φθέγγεσθαι γλιῶτανα· ἢ μετὰ αἰτ., ὅτε ὁπόμ. ἑρμηνεύεται καὶ διὰ τοῦ, ἀποδοκιμάζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀρνοῦμαι, Δίων Κάσσ. 9, 781, 50. Reimar. »Οὔτε ἀβουλήτως τὰ δεδογμένα.« Καὶ ἀντὶ τοῦ, δὲν βουλεύομαι, δὲν στοχάζομαι, δὲν συλλογίζομαι.

*Ἀβούλημα, τος, τό. Τὸ παπραγμένον ἐταμῶς καὶ ἀβουλεύτως, ἀπερισκέπτως, Ἱλίας ἀγ. Νειλ. σ. 104. »Τὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα.«

Ἄβουλής, ές, ὁ, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Ἀβούλητος. Μὴ βουλόμενος, ἀκούσιος· καὶ, ἀντίμων, ἐνδεὴς· καὶ, ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἄφρ.

*Ἀβουλησία, ἡ. Τὸ μὴ βούλεσθαι, θέλειν, Ἡρίλλ. »Τὰ ἐκ φύσεως προϊόντα οὔτε βούλησιν, οὔτε ἀβουλησίαν ἐπιδέχεται.«

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ (βούλομαι). Μὴ βουλόμενος, μὴ θέλων· κυρίως δὲ, παθητ. α) εἴτε γίνεται εἶχα τὴν θέλησεως ἡμῶν καὶ κατὰ συμβεβηκός, ἀθέλητον, ἀκούσιον, Φίλ. καὶ Πλουτ. Θησ. 2) εἴτε γίνεται παρὰ τὴν εὐχὴν ἡμῶν καὶ γνώμην, ὅτε αὐτίκειται τῷ, ἑκούσιον καὶ κατὰ προαίρεσιν, Φίλ., καὶ τότε συναπτεται πολλάκις μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, ἀτυχίαι, οἶκτος, ταραχαί, ὑπουργία, Ἰωσηπ. καὶ Πλουτ. »Τὸ ἀβούλητον ἐμοῦ, ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, ἀποστρέφομαι· »Ἀβούλητα γὰρ τῷ θεῷ πάθεα, ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ ταῦτα ὁ θεός, Ἰωσ. κατὰ Ἀπ. 2, 23. Τ. β'. σ. 486. »Οὐ τῷ μὲν ἐνάντιον, τῷ δ' ἀβούλητον τῆς μεταβολῆς (Πλουτ. Συμπ. 9, 6. σ. 745.)«, ὄχι ἐπειδὴ δὲν ὑμπερεῖ νὰ μεταβληθῇ ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ μεταβληθῇ. 3) συνηθέστερον, ἀνιαρός, χαλεπός, σκληρός, ἀτυχής, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ σημασίᾳ συνάπτεται σχεδὸν μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, καιροί, πράγματα, πάθη, συμπτώματα, συντυχίαι, τύχαι, ὑποθέσεις, Φίλ., Πλουτ. Κτλ. ὅθεν »τὰ ἀβούλητα«, ἀπολύτως αὐτὶ τοῦ, συμφοραί, δυστυχίαι, Φίλ. καὶ Πλούτ. Αὐταὶ δὲ αἱ συμφοραί, τὰ ἀβούλητα, συμβαίνουσι, ἢ, πάσχω, ὑπομένω τι τῶν ἀβουλήτων, ἢ ἐπεμπίπτω τοῖς ἀβουλήτοις, ἢ περιπίπτω τινὶ τῶν ἀβουλήτων, περιπίπτω τινὶ τῶν ἀβουλήτων, καὶ ἄλλαι πολλαὶ παρόμοιοι φράσεις.

Ἀβουλήτως, Ἐπίῤῥ. Ἀθελήτως, ἀκουσίως, (βιασμένα), Βασίλ. Πλουτ.

Ἀβουλία, ας, ἡ (παρώνυμ. τοῦ, ἄβουλος). Ἀσυλλογισία, ἀστοχασία, ἐπὶ ὅσων ἐνλ. ἐὰν μετοχειρίζεται τις κενὰ στοχασμάτ, βουλήν, ἔλλειψις βουλῆς, Ἡροδ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἡρότ. 8, 57. 2) ἄσκεπτος, μωρία, Πινδ. Ὀλ. 11, 48. καὶ ἀπαιδευσία. 3) κακὴ συμβουλή, κακοβουλία, δυσβουλία, Σοφ. Ἠλ. 398. »Ἀβουλίᾳ,« δοτικὴ ἐπιῤῥήματος, ἀβούλως, ἢ παρὰ γνώμην.

Ἄβουλος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβούλως, Ἐπίῤῥ. (βουλὴ καὶ α στερητ.). Ἀπροσόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀπροστόχαστος· καὶ ὁ ἱστερημένος ὧν βουλῆς, ἤτοι συμβουλῆς, ὡς τὸ. »Ἀνὴρ ἄβουλος, εἰς κενὸν μοχθεῖ τρίχωνα.. 2) ἀναποφάσιστος, Ἡρότ. 3) μωρός, ἀνόητος. 4) = ἀβούλητος, ἀθέλητος. »Ἄβουλοι ξυμφοραί (Εὐριπ. Ἡρακλ. 153.)«, συμφοραί, εἰς ἃς περιέπεσαί τις ἀπερισκέπτως· κακόβουλος, Σοφ. Τραχ. 130. »Τίς δὲ τέκνοισι ζῆν ἄβουλον εἰδεναι; εἶτ' οὖν (ἐς ὁ Σχελ.) ἀίσβουλον, κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον; καὶ παρὰ Θουκυδ. Α'. 120. »Ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίωσις, ἀντὶ κακοβουλοτέρων.

*Ἄβούλως, Ἐπίῤῥ. Ἄνευ βουλῆς, ἀσυλλογίστως, ἀπερισκέπτως· ἀμαθῶς· ἄνευ λόγου· ἐντεῦθεν συγκρ. ἀβουλότερον, μὲ περίσσοτέραν ἀπροστοχασίαν, καὶ τὸ ὑπερδ. ἀβουλότατα, πολλὰ ἀπροστοχάστως, Ἡροδ. 7, 9. »Ἀβουλότατα πολεμοῦσι ἱστασαι ὑπότε ἀγωνομοσύνης καὶ σωφροσύνης.«

*Ἀβουκολέω, Μ. ήσω. Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον, δείχνω ἀνησυχίαν, Ἡσυχ.

Ἀβούτης, ου, ὁ. Ὁ μὴ ἔχων βόας, ἱστερημένος βοτῶν, ἤτοι βοσκημάτων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 449. »Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω· ἐκ τοῦ βοῦς, βοός, καὶ α στερητ. καὶ αὐτὶ τοῦ πολυβρέμμων, τοῦ κ. ἑπτατικοῦ· καὶ, ἀκτήμων, ἄπορος, ἴδε Βοτός, Ε. Μ.

Ἄβρα, ας, ἡ (ἁβρός). Νέα καὶ τρυφερὰ (σκλάβα) δούλη, σύντροφος τῆς κυρίας, ἡ οἰκότροφος τῆς δεσποίνης κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή, ἡ ὁποία εἶχε πάντοτε τὰς ἐντιμοτέρας ὑπουργίας, ἢ κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς καμαρσιέρα, Γαλλ. fille de chambre, fille d' honneur, Ἀγγλ. a Lady's maid, Meinecke Μενανδρ. σ. 25· Γεν. κδ'. 61. »Ῥεβέκκα καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς. 2) παλλακίς, ἀκεστις. Ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι ἡ λέξις ἔστιν ἀθηναϊκή, καὶ οὐχ Ἑλληνίς· καὶ ἀρτίως εἶπον, ἐν Ὀδ. σελ. 1854. ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἄβραι, κάμε δούλαι, ἄβραὶ, τρυφεραί. Ἴσως μεταφορ. ἐκ τοῦ Ἀβρότης, ἢ ἐκ τοῦ Ἄβη, Ἥβη. Μενανδρ. ἐκ τοῦ Ἀπίστου σ. 25. »Ὡμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεραπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἄβραν ἐσεσθαι. Τὰ περισσότερα χειρόγραφα γράφουσιν, ἄβρα, ψιλῇ καὶ ἐξείᾳ, πρβ. Ἀ. Βεκκ. σ. 322. Κατὰ τοὺς νεωτέρους, ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἰβρὶ. ἡ Συρ. ἀβρὰχ, ἑταῖρα, σύντροφος.

*Ἀβραμιαῖος, αία, αῖον (Ἄβραμ, Ἀβραάμ). Ἀνήκων εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ. 2) ὅμοιος τῷ Ἀβραὰμ κατὰ τὴν θεοσέβειαν, πιστός, πεῖθαρχος, πρόθυμος εἰς τὰ προσφερόμενα πάντα, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὸν θεόν, ὅθεν »τὸ Ἀβραμιαῖον τῆς ψυχῆς τινός· τὸ θηλυκὸν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εὑρηται καὶ Ἀβραμῖτις, Ἰωσηπ. 3) χιλόξενος, ὅθεν »Ἀβραμιαῖοι ἔργοι«, μεγαλοπρεπὴς τὸ σχῆμα, ἐπὶ γερόντων ὑψηλῶν καὶ σεβασμίων.

*Ἀβραμίσος, ὄνομα βόλου πυβεντικοῦ, Ἡσυχ.

*Ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ἀβραμίς.

*Ἀβραμίς, ίδος, ἡ. Ἰχθὺς τῆς θαλάσσιος, ἢ τοῦ Νείλου, Ξενοκρ. κυν. κδ. σ. 21. Ὀππ. Ἁλ. 1, 244. Γράφεται καὶ, Ἄβραμις, ἀμίδος, ἡ. (ι)

*Ἀβράναι, οἱ, παρὰ Κελτοῖς, οἱ κερκοπίθηκες, Ἡσυχ.

*Ἀβρανίς, ίδος, ἡ, Δακων. Κροκωτὸς χιτών, Ἡσυχ.

*Ἀβραξᾶς, ἡ Ἀβράξας, ἡ κατὰ τὸν ἅγ. Ἐπιφ. Ἀβρασάξ. Ὁ παντοδύναμος θεός, παρὰ Βασιλείδῃ.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ, ἡ (βρέχω), παθητ. Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν εἶναι βεβρεγμένος, ἄβροχος, ξηρός, ἀνυδρος, Νόν. 19, 3. »Ἄβρεκτος παλάμην· »Ἄβρεκτα ὠᾶν, Πλουτ. »Ἀβρέκτοις παδίοις«, Νόν. Διον. 23, 169.

*Ἀβρεμής, ὁ, ἡ, = ὄβριμος, ἀψοφος· καὶ παρὰ Κυπρίοις, ὁ ἐβλεπής, Ἡσυχ.

*Ἀβριόχομαι, καὶ

Ἀβρίζομαι, ἢ ἐβρίζομαι, ταυτὸν καὶ, Ἀβρύομαι, καλλωπίζομαι, Ἡσυχ., ὅστις ἐτι καὶ Ἀβρίσχεται, αὐτὶ Ἀβρίσκεται, ἔχει.

Ἀβρίζω, Μ. ξω. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγὶ νοιμῶμαι ὀλίγον, ταυτὸν τῷ, Βρίζω κατὰ Σουΐδ. καὶ παρ' Εὐρίπ. Ῥῆσ. 720. ἀγρυπνῶ, ἐγρηγορῶ, »Ἀβρίζ, ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται«, ἐκ τοῦ βρίζω κατὰ πλεον. τοῦ α. ποιητ. παρ' ἄλλοις δὲ ἀναγν. ἐπιῤῥηματικῶς, Ἀβρίξ, ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως, ἐξυπνα.

Ἄβριθής, ές, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἐλαφρὸς, κοῦφος, μὴ βαρύς. »Ἔφρος μὲν οὖν ἀβριθέα«, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1155.

*Ἀβριπέστερος, Ἀληθέστερος, Σουΐδ. Ἡσυχ. αὐτὶ ἀκριβέστερος, μεταβολὴ καὶ μετάθεσις τῶν στοιχείων. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἐβριβέστερον, βέβαια διεστραμμένως.

*Ἄβρικτος, ὁ, ἡ. Δύσοσμος, ἐκ μέρους ἀκαθάρτων, Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. ἢ, κατὰ Βαρίνον, καὶ, ἄγρυπνος, ἀνύστακτος, ἐκ τοῦ ἐπιστ. α καὶ βρίζω.

Ἄβρίξ, Ἐπίῤῥ. (βρίζω). Ὕπνος, ἐξύπνος, ἐγρηγόρως, Ἡσυχ. καὶ παρ' Εὐρίπ. Ῥῆσ. 726., ἔνθα διορθώθη παρὰ Μουσγραβίου αὐτὶ τοῦ μὴ Ἑλληνικοῦ ἄβριζε. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀβρίζω.

Ἄβροβάτης, ου, ὁ (ἁβρὸς, βαίνω). Ὁ ἁπαλὰ, τρυφερὰ καὶ καμαρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρ. 1064. »Ἀβροβάται Πέρσαι«. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἄβρος. (υ ω ω)

Ἀβρόβιος, ου, ὁ, ἡ (βίος). Ὅποιος ζῇ, ἢ διάγει ζωὴν ἁπαλὴν, ἡδονικὴν καὶ τρυφηλὴν (ἐλεεινὴν), ταυτὸν καὶ ἀβροδίαιτος. Διονύσ. Περιηγ. καὶ Ἀλκίφ. Ἐπιστ. σελ. 1, 12. »Ἡγοῦνται ὅσον εἰσὶ τρυφεραὶ καὶ ἀβρόβιαι τῶν πλου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σίων τὰ μειράκια· τὸ ὑπερθετικόν, ἁβροβιώτατος, Πλουτ. Δημ. 2, τόμ. 6. σ. 3. (– υ υ υ Ἐπκ., υ υ υ Ἀττ.)

*Ἁβροβόστρυχος, ὁ, ἡ, τό – ον (βόστρυχος), = ἁβροκόμης, ἁβρεκαίτης, Τζέτζ. Χιλ. 1, 8. 230.

Ἁβρόγεως, ου, ὁ, καὶ ἡ (ἁβρός, γόης). Ὁ ἁπαλῶς ἀναστενάζων, ὀκκρύων, κλαίων καὶ μοιρολογῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρσ. 539. »Αἱ δ' ἁβρόγεοι Περσίδες«.

Ἁβροδαίς, αιτος, ὁ, ἡ (ἁβρός, δαίς). Τράπεζα, δεῖπνος μὲ ἁπαλὰ καὶ τρυφερὰ φαγητὰ· συμπόσιον πολυτελὲς ἡτοιμασμένον (δελικάτον τραπέζι). »Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβροδαιτι τραπέζῃ· ἔστωσαν δ' ἢ τρεῖς, ἢ τέσσαρες οἱ ξυνάπτοντες«, Ἀθήν. Δ'. 1. σ. 4.

*Ἁβροδίαιτα, Ἰων. –αίτη, ἡ. Ἁβρὰ δίαιτα, τρυφερὴ καὶ ἁπαλὴ ζωή, luxus, Σουίδ. Βεκκ. Ἀν. 1. 322.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Μ. ἡσόμαι, Ἀποδ. Μέσ. Ζῶ ἁπαλὴν, τρυφηλὴν καὶ ἡδονικὴν ζωήν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1226. ἐκ τοῦ

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ ἁβρῶς διαιτώμενος· ταυτὸν καὶ Ἁβρόβιος, Αἰσχ. Πέρ. 41. »Ἁβροδιαίτων δ' ἔσπεται Λυδῶν γένεσις· πύθεσθ. τὸ ἁβροδίαιτον, ἀντὶ τῆ ἁβροδίαιτα, Θουκυδ. Α'. 6. »Διὰ τὸ ἁβροδίαιτον χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φορεῖντες· λέγεται καὶ, ἁβροδίαιτος βίος, ἤτοι τρυφηλὴ ζωή. Ἐπίρρ. ἁβροδιαίτως, Φίλων περὶ γεωργ.

Ἁβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα ὡς αἱ γυναῖκες· ὁ ἡδονικῶς λαμπροφορεμένος (ἁβρὸς καὶ εἷμα), Ἐτυμολ.

*Ἁβροθυμοέγκαυστος. Ἐγκαυμένος μὲ ψυχὴν καὶ διάθεσιν ἁβρὰν, Ψευδοχρυσ. ὁμ. 83. σ. 7. σ. 49.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων μαλακὸν, τρυφερὸν καρπόν. Καθ' Ἡσύχιον ὅμως, ὠνόμασεν εἰς τῶν Ποιητῶν ἁβρόκαρπον, τό· καὶ τὸ χόρτον Ἁβρότονον.

Ἁβροκομάω, ῶ. Μ. ἠσω. Ἔχω φαιδρὰν τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, Κύρ. Λεξ.

Ἁβροκόμης, ου, ὁ καὶ ἡ (ἁβρός, κόμη). Ὁ ἔχων μαλακὰς καὶ τρυφερὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ τὰς κόμας ἀναδούμενος ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι· ὁ φαιδρὰν λαμπρὰν καὶ ἐπιτηδευμένην ἔχων τὴν κόμην (ἐπίθετον τοῦ Βάκχου), Μελέαγρ. Α'. »Οἷα τὸν ἁβροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἀλεΐωι. 2) μεταφορ. καὶ αἱ καρυφαὶ τῶν φυτῶν, ὡς Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Ταυρ. 1100. »Φοίνικα θ' ἁβροκόμαν«. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει ἴσως καὶ πολύθριξ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου βέλτιον ἐναγωνιστέον, Ἀβροκόμης. 3) ὄνομα ἀνδρός, Ξεν. Ἐφ. σ. 122. – Ἁβροκόμας Δωρ. Εὑρηται καὶ ἁβροκόμος.

*Ἁβροκόσμητος, ὁ, ἡ. Στολισμένος ἁβρῶς, Κωνστ. Μανασ. Χρον. (υ υ – – υ)

*Ἁβρομία, ἡ. Ἔλλειψις βρώμης, δυσωδίας.

Ἁβρόμιος, ου, ὁ καὶ ἡ (βρόμιος, ἐπίθ. Διονύσου). Ἄοινος, χωρὶς οἶνον (χρασί), ἢ χωρὶς Βάκχον, Ἀνθολ. Ἐπιγρ. β'. 34.

*Ἁβρομίτρης, ου, ὁ (μίτρα), Ἐντολισμένος μὲ λαμπρὰν μίτραν, ἤτοι ζώνην· καὶ ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Χριστιανῶν.

Ἁβρομος, ὁ, ἡ (α ἀντὶ τοῦ, ἄγαν, καὶ βρόμος). Γεμάτος ἀπὸ ταραχὴν καὶ θόρυβον, λίαν ταραχώδης, θορυβώδης, ἢ κάμνων μεγάλας φωνάς, Ἰλ. Ν. 41. »Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμονον μεμαῶτε ἕποντο, ἄβρομοι ἀνίαχοιτε, ἀντὶ τοῦ, πολυβρόμοι, καὶ πολύηχοι, ἐκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν, ὁ Σχολ. Εὐστάθ. δὲ τὸ α, ἀντὶ, τοῦ, ἅμα καίεσθαι φησί, ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. 2) κατὰ στέρησιν τοῦ α, μὴ ποιῶν βρόμον, θόρυβον, ἢ φωνάς. 3) παρὰ τοῖς ὑστέροις, ὁ μὴ βρομῶν, μὴ δυσωδίαν ἐπιφέρων, ἐπὶ ἰχθύων καὶ κογχυλίων, Ἀθήν.

*Ἁβρόντητος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἐμβρόντητος, ὁ μὴ ἐκπάμβους, Ἀμφιλοχ. σ. 7.

Ἁβροπέδιλος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ φορῶν μαλακὰ, λαμπρὰ, καὶ τρυφερὰ πέδιλα, Μελέαγρ. Κλ'. »Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρνυτο«.

*Ἁβροπέταλος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἁβροπετήλεις (πέταλον). Ἁπαλὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα, Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2. 2. σ. 98.

Ἁβροπήνος, ου, ὁ, ἡ (πήνη, πῆνος). Καὶ Ἁβροπήνη, ἡ. Ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος ὤν, φόρεμα μὲ ἁπαλὸν καὶ λεπτὸν νῆμα ὑφασμένον, Δυσέρ. Ἀλεξ. 863. »Μὴδ' ἁβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους«, τοῦτ' ἔστι, τοὺς τρυφεροστήμονας, πλουσιοϋφεῖς, σηρικούς· κυρίως δὲ τοὺς λεπτούς, μαλακούς. (υ – υ)

Ἁβρόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑπερπλουτος· πολυτελὴς, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1148. »Χαίτας ἁβροπλούτοιο«, τοῦτ' ἔστι, κόμης, εὐμορφα καὶ πολυτελῶς ἐστολισμένης· ταυτὸν καὶ, Ἀβρότιμος.

Ἁβρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρυφεροὺς καὶ μαλακοὺς πόδας· ὁ περιπατῶν, ἢ πατῶν μαλακῶς (δελικάτα), Ἰαν. Ἀν. Π. 4, 227. »Λεσβίδες, ἁβροπόδων βήματ' ἐλιστόμεναι«.

Ἁβρός, ά, όν, καὶ, ἁβρός, ὁ, ἡ· καὶ Ἁβρῶς, Ἐπίῤῥ. Τοῦτο ἔχει καὶ καλὴν, καὶ κακὴν σημασίαν· ἡ πρώτη εὑρίσκεται παρὰ Πινδάρῳ, ὅπου ἡ λέξις κατὰ πρῶτον τόπον φαίνεται, καὶ σημαίνει τό, λαμπρὸς, ἐξαίρετος, μεγαλοπρεπὴς, ὡραῖος, ἀξιόλογος. »Πλοῦτον ἁβρόνοι«, Πύθ. 3. 195. »Λόγον ἁβρόνοι«, ἤτοι καλὴν, ἀξιόλογον φήμην, ὄνομα, Νέμ. 7, 47. »Στέφανον ἁβρόνοι«, Ἰσθμ. 7, 145. »Κῦδος ἁβρόνοι«, Ὀλύμπ. 5, 15. ἀλλ' »Ἁβρὸν σῶμα«, Ὀλύμ. 6, 92, εἶναι, ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν, ἢ ὡραῖον, εὐμορφον. Τὸ ἑπόμενον φαίνεται νὰ ἦναι ἐν τῷ »Ἁβρὰ Ἱρηναίᾳ«, Νέμ. 5, 48. Τοιουτοτρόπως χρῆται τῷ Οὐσ. καὶ ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 343. ἐπὶ τοῦ Μενελάου. »Πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι«, ἐπὶ τῆς ὀξείας καὶ λαμπρότητος, μεγάλης δυνάμεως καὶ τοῦ πλούτου, λαμπρότητι δηλ. Πρβ. Ἡρόδοτ. καὶ ὑστερώτερον ἐκφράζει ἡ λέξις αὐτὴ τὴν μετὰ πλούτου συνδεδεμένην φιλομεγαλοπρέπειαν καὶ πολυτέλειαν, καὶ μάλιστα τὴν εἰς πολύτιμον ἐνδυμασίαν καὶ στολισμόν. »Ἀγάλματα ἁβρότατα ἀνδρῶν εἰσί, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα«, ἁβρότατα ἐσταλμένοι. Κατὰ τὸν Σουίδαν θέλει νὰ εἰπῇ τοῦτο τοῦ Ἡροδότου, σεμνός, αὐθάδης, καλὸς, τρυφερὸς· ἀλλ' ἠπατήθη καὶ ἐνταῦθα ὁ Σουίδας. Σχεδὸν παρομοίως τῷ Ἡροδότῳ χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Η'. η. 15. »Τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι· ἀλλ' ἐν Συμπος. Δ'. 44. εἶναι, »Ἁβρότατον κτῆμαι«, τὸ γλυκύτατον, τὸ προξενοῦν ἡδονήν. Ἐξ ἐναντίας, αὐτόθ. Η'. 8. »Ἁβρότητι χλιδανόμενοι«, εἶναι, ὁ φιλομεγαλοπρεπὴς, καὶ πολυτελὴς, ὅς τις καυχᾶται καὶ ὑψηλοφρονεῖ εἰς τὴν λαμπρότητά του, καὶ εἰς τὴν πολυτέλειαν. Ὅθεν σημαίνει ἡ λέξις, κάθε ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνδεδεμένον μὲ λαμπρότητα, στολισμὸν καὶ πολυτέλειαν, ἢ τρυφερότητα καὶ μαλακότητα (δελικατέζα Ἰταλ.), ἤτις ἐξωτερικῶς καὶ ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν φαίνεται. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. Πέρσ. 173. τοὺς μαλακοὺς καὶ τρυφηλοὺς Πέρσας, Ἁβροβάτας, καλεῖ, ὅ ἐστιν, ἁβρὰ βαίνοντας, ἁβροβίους, τρόπον τινὰ διὰ τοῦ τρυφεροῦ βαδίσματος δεικνύοντας τρυφερότητα καὶ μαλακότητα καθ' ὅλον τὸ εἶδος τῆς ζωῆς· ἡ φράσις δὲ αὕτη, »Ἁβρὰ ἡ ἁβρῶς βαίνειν, ὡς καὶ τὸ, κούφως, σαῦλα βαίνειν, σημαίνει καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ, περιπατεῖν σοβαρῶς καὶ καμαρωμένα μὲ λαμπρὰ φορέματα, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μήδ. 1133. Elmsl. »Ἁβρὸν βαίνουσα παλεύκῳ ποδί«, ὡραῖος ὑπερχαίρουσα, κτ.α. καὶ Τρωάδ. 281. ὅπου καὶ ἐν στίχ. 506. »Ἁβρὸν πόδαι«, κεῖται. Ἐντεῦθεν τό, Ἄβρα, ἡ νέα καὶ τρυφερὰ δούλη, ἡ ἀγαπητὴ τῆς κυρίας (ἡ καμαριέρα). Ἐντεῦθεν καθόλου τό Ἁβρός, σημαίνει, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, τρυφερὸς, ἁπαλὸς, μαλακὸς, ὡραῖος, χαρίεις, μεγαλοπρεπὴς, σοβαρὸς, ἀστεῖος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, πολὺς, δαψιλὴς, μεγαλοπρεπὴς, πολυτελὴς, καλὸς, ὡραῖος, ἀξιόλογος, κτ. ὡς, ἁβραὶ κλῖναι, ἁβρὰ τράπεζα, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ συγκρ. ἁβρότερος. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ συγκριτικὸν κεῖται πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ θετικοῦ ἁβρός. »Ἁβρὰ παιδεία« σημαίνει, ἡδυπαθεία, ἀπελαύσεις τῶν ἡδονῶν. »Ἁβρὰ γελᾶν, γελᾶν μὲ ἕρξιν, εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, Ἰακ. Ἀνθολ. 2, 1. σ. 376. ὅηλοι καὶ ἀγαπητὸς, νόστιμος. Παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν Ἑρμογένει, καὶ Μενάνδρῳ, ἐκφράζει ἡ λέξις τὸν στολισμὸν, καλλωπισμὸν, τὴν ὡραιότητα καὶ γλαφυρότητα τοῦ λόγου, ἐν οἷς συνεπάγεται, ὅτι δὲ καὶ τὸ ὕψος, ἡ σοβαρότης, ἡ ποικιλία, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. Ἐντεῦθεν. »Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖται πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα«, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1343., ἡ κατάστασις σου δὲν συγχωρεῖ μήτε σοβαρότητα τινὰ, μήτε ἐντροπὴν, ὅπου μετὰ ταῦτα ἔπεται τὸ, Σεμνότης. Ἐντεῦθεν τό, Ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, γινώσκειν, ἠξεύρειν καλῶς τι, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. Ὁ Εὐριπ. εἰς Μήδ. 829. λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων. »Ἀεὶ διὰ λαμπρυτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος«, διάγοντες πάντοτε εὐτυχῶς καὶ εὐδαιμόνως εἰς τὸν αἰθέρα. »Ἁβροτάρκη δόσιν, ἡσυχος, καὶ ἥμερος, Χίων Ἐπιστ. β'. »Ἁβρὸν ἐπιτρύζων τέττιξ«, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 86. ἀντὶ του, νόστιμα καὶ καλοφώνως, ἤτοι ἡχητικῶς. »Ἁβρὸς ἰουλος«, Ὀρφ. Ἀργ. 229., τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ ἥβη (χνοῦδι τῶν γενείων). »Ἁβρότερος γυναικῶνος, μαλακώτερος καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, Λουκιαν. ὅστις καὶ ἐπὶ ἁρωμένου χρῆται τῇ λέξει, ὅστις θέλει νὰ ἐπιτειχθῇ μὲ τὴν τέχνην του ἐν τῷ ᾄδειν (τραγωδεῖ), »Ὅταν ἁβρὸς εἶναι θέλημα. Ὁ αὐτὸς Λουκιαν. ἀλλαχοῦ συνδέει τὴν λέξιν ἄλλως, οἷον, »Ἁβρῶν καὶ ἀστυκῶν, κομψὰ καὶ ἀστυκὰ, ὅπου σημαίνει τὸ ἀστεῖος, εὐτράπελος. Ὁ Αἰλιανὸς καὶ ὁ Σουίδας ἔχουσιν ὅτι. »Ἁβραὶ κλῖναι· καὶ ἀκολούθως, »Ἁβρὸς λειμών, περικαλλὴς, εὐανθὴς, εὐθαλὴς«. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἅπτω, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, ἅβαρος, ὅπερ σημαίνει τὸ κοῦφος. Πιθανώτερα ὅμως εἶναι ἡ παραγωγὴ του ἐκ τοῦ, ἄβη, ἥβη, ἀβερός, καὶ συγκοπῇ Ἁβρός.

*Ἁβρόσιτος, ὁ, ἡ. τράπεζα, ἤτοι πολυτελὴς, Ιωνστ. Μανασ. Χρον.

Ἁβροσταγής, έος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ ἁβρότητι στάζων, ὁ ὑπὸ τρυφῆς διαῤῥέων, τρυφηλότατος. Παρὰ Σουίδ. ἂν λέξει Ἁβρός, εὑρίσκεται »Ἁβροσταγὲς μέτωπον«, ἀλλ' ἐν λέξει Ἀναδούμενος, κεῖται ὀρθότερον »Μυροσταγὲς μέτωπον«, τὸ μετὰ μύρων ἐῤῥαντισμένον, ἐκ τοῦ, στάζω μῦρον.

*Ἁβροστόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ τρυφερῶς ἐστολισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον.

Ἁβροσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἁβρότης. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁβρός. Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. β. σελ. 526. »Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν«, ὅπου ἐσφαλμ. Ἀφροσύνας, κεῖται.

Ἁβροτάζω, Μ'. ξω καὶ σω. Π. αχα. Ἀόρ. ξα. Ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, χάνομαι, καὶ, ἥτοι χάνω τὸν δρόμον τὴν νύκτα (ἐν ἁβρότῃ), ἢ χάνω τὸν δρόμον καὶ δὲν εὑρίσκω τὸν ζητούμενον (κατὰ τὸν Εὐστάθ.), βροτοῦ ἀποτυγχά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ω εν τάδε. Ἰλ. Β, 65. «Μήπως ἀβροταξόμεν ἀλλήλοισιν», σημ. νὰ μὴ χαθῶμεν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ζήτει καὶ ἐν τῷ, Ἄβροτος (πιθανώτερον), κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 137., παρὰ τὸ ἀβροτεῖν, ἁμαρτεῖν). Ὅθεν

*Ἀβρόταξις, εως, ἡ. Ἡ ἐνυπτιόπεπλάνησις, καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζητουμένου ἐν ὁδῷ τινι· σημαίνει δὲ, καθὼς φαίνεται, καὶ ἁμαρτίαν.

Ἀβροτέω, ῶ. Μ. ησω· ταυτὸν τῷ, Ἀβροτάζω καὶ ἁμαρτάνω, ὅθεν Ἀβροτήμων, ταυτὸν τῷ, Ἁμαρτωλός, Ἡσύχ.

Ἀβρότη, ης, ἡ, ἐπίθ. τῆς νυκτός. Ἀμβροσία, θεία, Ἰλ. Ξ, 78. «Εἵστοκεν ἐλθὴ Νὺξ ἀβροτη, ἣν καὶ τῷ ἀποσχωνται πολεμοιο», ὁ ἐστι, ἀμβροσίᾳ, θείᾳ, οὐονεὶ ἀμβρότη· ἐστὶ γὰρ ἱερὰ τῶν θεῶν ἡ νύξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐκ ἀναστρέφεται, καὶ βροτὸς (βαρυτ. δηλ. μολυσμός, φόνος) οὐ γίνεται, ὁ Σχολ. Παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, κατὰ Σουΐδ. καί, ὅτι βροτὸς οὐ πρόεστιν, κατ' Εὐστάθ. Ζήτ. Ἄβροτος.

*Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ, ἡ ἁμαρτωλός, Βιτσ. Ἀν. 1. σ. 332. Ζήτει Ἀβροτέω, Ἄβροτος.

Ἀβρότης, ητος, ἡ. Τρυφηροτης, μαλακότης, (delicatezza), πολυτέλεια κατὰ τὰ φορέματα, Εὐρ. Ὀρ. 351. Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 8. «Ἀβρότης λόγου», γλυκύτης κατὰ τὴν ὁμιλίαν μὲ ὑπερβολήν τινα, σχεδὸν ταυτὸν τῷ, γλυκύτης καὶ ὥρα τοῦ λόγου, ἀντὶ τῷ, ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου· ποιητ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄβρός.

Ἀβρότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ἐξαίρετος καὶ πολύτιμος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 700. «Ἀβρότιμον προκάλυμμα, πολυτελὲς καὶ πολύτιμον προκάλυμμα (περιβέλ). ποιητ.

*Ἀβροτίνη, ἡ = ἁμαρτωλή, ἁμαρτία, Ἡσύχ.

Ἀβροτόνειος, (ον, ιον. Τὸ ἐκ τοῦ Ἀβροτόνου γινόμενον· ὡς, «Ἀβροτόνειον μύρον, ἔλαιον, Διφτ. Α'. 60.

Ἀβροτονίτης, ου, ὁ. Ὁ κατεσκευασμένος, ἢ τοιμασμένος μὲ τὸ ἀβρότονον, Διοσκ. Ε'. 62. «Ἀβροτονίτης οἶνος», ὡς καὶ Ἀψινθίτης.

Ἀβρότονον, ου, καὶ, ἀβρότονος, τό. Εἶδος χόρτου θαμνώδεστου, ὅπερ ἡ συνήθεια Ῥασμαρίλ λέγει, Θεόφ. Φυτ. Ἱστ. ς', 7. τὸ αὐτὸ καὶ Ἀβρότειον. Κατὰ τὸν Ἐτυμολ. διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν, καὶ ἁπαλήν. Διονυσ. Artemisia Abrotonum. 2) ὄνομα ἑταίρας, μητρὸς, ὡς λέγουσι, τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἀθην. 13, 576. 3) πόλις Λιβύης, Στ. Βυζ.

Ἄβροτος, ου, ὁ, ἡ, καὶ μετὰ ἰδιοτ. στηλικοῦ ἄβροτη (βροτός), συνηθέστερον δὲ τό, Ἄμβροτος, ἀμβρόσιος (τὰ γὰρ τοῦ βροτὸς σύνθετα διὰ καλλιφωνίαν προσλαμβάνει μ, φησὶν ὁ Εὐστάθ. ὡς, ταρψίμβροτος, φασίμβροτος, πλειστόμβροτος κτλ.). Ἀδάνατος, Πυθαγ. «Θεὸς ἄβροτος» λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψηκότων εἰς τοὺς ἀθανάτους, ἢ ἀξίων ὄντων διὰ τοὺς θεοὺς, θείας, θεοπέμπτους, ἱεροὺς, μεμνημένους τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς «Ἄβροτα ἔπη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1134. 2) ἔρημος ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Πρεμ. 2. «Ἄβροτος ἐρημία», ὅ ἐστι, χωρὶς ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Ἀπάνθρωπος, ἔρημος. «Ἄβροτος ὄγκος νηὸς», ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 270. ἀμφιβ.) Ὅθεν «Νὺξ ἄβροτη», ἢ ἁπλούστ., «Ἄβροτη, ἡ», Νύκτα χωρὶς ἀνθρώπους, (κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 131–137, τὸ, ἀβρότης νυκτὸς, ἔστι ταυτὸν τῷ, ἀμβροσία, ἱερὰ, θεία νὺξ) ὅθεν τὸ Ἀβροτάω, Ἀβροτάζω, Ἰλ. Β. 65. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ παρεντιθεμένου μ, οἱ ἐν Ἰλ. Π, 336. «Ἤμβροτον ἀλλήλοιιν, ἐκ τοῦ Ἄβροτος, τὸ πλανῶμαι ἐν τῇ νυκτὶ ἔλεγεν ἀμειβόμενοι καὶ σφάλλω· μετὰ Γενικ. ὥσπερ καὶ τὸ, ἁμαρτάνω. Ὅθεν καὶ τῷ βουλεμένῳ μὲν τρῶσαι, μὴ ἐπιτυγχάνει δὲ, Ἤμβροτες, λέγεται Ἰλ. Ε, 282. Ὅθεν Ἀβροτήμων, ὁ πταίστης, ὁ πλανηθείς, ἐκτραπείς· καὶ Ἀβροτίνη, ἀντὶ τοῦ Ἁμαρτωλή· καὶ Ἀβρόταξις παρομοίως· τὸ δὲ Ἀβρότινον, ἀντὶ τοῦ, Ἄκυρον, ἐκ τοῦ, Ἀμβροτίξαι, ὅ ἐστιν, ἀπαρχόμενος Λακωνικὸν γλώσσημα παρ' Ἡσυχ. Μὲ ὅλον τοῦτο φαίνεται τὸ, Ἀβροτεῖν πιθανῶς, ὅτι προῆλθεν ἐκ τοῦ Ἁμαρτεῖν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β, καὶ τοῦ ω εἰς ο, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ. ἴδε Ἀβροτάζω.

*Ἀβροτραπέζος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ τραπέζης ἐχούσης τὰ νοστιμώτατα φαγητὰ, Κωνστ. Μαν. Χρον. ἐν Μεσυρσ. συγγρ. τόμ. ζ'. σ. 130.

*Ἀβροφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Φύσεως ἁβρᾶς ὤν, π. χ. πέπλοι, Φιλοστρ. Ἐπίγραμ. 30. Ἀνακ. 2, 91.

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ (ἁβρὸς, χαίτη). Ὁ τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ, τὴν χαίτην) ἁβρὰν ἔχων, ταυτὸν τῷ Ἁβρεκόμης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνακρ. ὠδ. ς'. «Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρους».

Ἀβροχαίτειος, ειτος· ἐεσσα, ὲεν. (ἴσως καὶ ἁβροχαιτήεις), = ἁβροχαίτης, Δωρ. ἁβροχαίτας, Σιμωνίδ. Ἀνθολογ. Α'. 126. «Τὴν δ' ἵππος ἁβροχαιτέεσσ' ἐγείνατο».

Ἀβροχία, ας, ἡ (ἄβροχος). Ἔλλειψις βροχῆς, ἀναβροχία, ξηρασία, ἀνομβρία, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Η'. 13.

Ἀβροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (ἁβρὸς, χιτών). Λαμπροφόρος, ὁ τρυφερὰ καὶ πολυτελῆ φορῶν, ὁ μαλακὸν ἐνδεδυκὼς χιτῶνα· ἐπιτοπλείστον ἐπὶ κακοῦ· καὶ σκεπασμένος μὲ ἁπαλὰ σκεπάσματα, ταυτὸν τῷ, Ἁβροείμων, Αἰσχ. Πέρσ. 543. «Δέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας».

Ἄβροχος, ὁ, ἡ, καὶ Ἀβρόχως ἐπίῤῥ. (βρέχω). Ἄβρεκτος, ξηρὸς, ἄνυγρος, καὶ, ὁ ἀστερημένος βροχῆς, ἀνομβρος, ἄνευ δὲν πίπτει βροχή, ὡς παρὰ Καλλιμ. Τμ. εἰς Δία, 19. «Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη· ταυτὸν τῷ, Ἄβρεκτος· παρὰ δὲ Λουκιαν. «Ἄγαυρα ἄβροχος», μεταφορικ. αὐτὶ, καταφύγιον.

Ἀβρόχρους, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρὼς, χρώς). Ὁ ἁβρὸν, μαλακὸν δέρμα ἔχων, Αἰσχ. Πέρσ. 547. Blomf.

Ἄβρυνα, ἡ Ἄβρυνα, πληθ. τὰ. Συκάμινα, (μοῦρα), Ἡσύχ. παρ' Ἀθην. Β'. 12. «Ἄβρυνα, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα».

Ἀβρυντής, οῦ, ὁ. Στολιζόμενος καὶ καλλωπιζόμενος ὡς γυναῖκα, Ἀδαμάντιος Φυσιογνωμ. σελ. 366. ἐκ τοῦ

Ἀβρύνω. Μ. υνῶ (ἁβρὸς). Στολίζω. 2) ποιῶ τινὰ μαλακὸν· ἁπαλὸν, τρυφερὸν, γυναικώδη· μετεχειρίζομαί τινα μαλακῶς, τρυφηλῶς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 892. «Μὴ γυναικὸς ἐντρέπου ἐμὲ ἄβρυνειν, μήμε μετεχειρίζεσθαι ὡς μίαν γυναῖκα, ἁπαλῶς καὶ τρυφερῶς. «Τὴν ἐσθῆτα ἠβρυνεν», Φιλόστρατ. Σοφ. Β. 3., ἐφόρει ἁπαλὸν, ἐξαίρετον καὶ πολυτελὲς φόρεμα, ἱμάτιον. «Ἄβρύνει τῇ λογπρότητι τὴν ἑρμηνείαν τὸν ἴδιον λόγον», Γρηγ. Νύσσ. τ. β'. σ. 384. — Παθ. Ἀβρύνομαι, Μ. νοῦμαι, στολίζομαι, καλλωπίζομαι, φαιδρύνομαι· πολιτεύομαι, καὶ ἐνδύομαι μαλακῶς, τρυφηλῶς καὶ πολυτελῶς· εἶμαι ἁβρὸς εἰς τὰ φορέματα, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὴν ὁμιλίαν, πράττω ὑπερήφανα, ὑψηλόφρονα, ἄρα, μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, θρύπτομαι, Ἀθην. Ιβ'. «Ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος», ἤτοι αἱ γυναῖκες· συνάσσ. τινι, Ξεν. ἡ ἐπὶ τινι· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σεμνύνομαι, στοχάζομαι, ὅτι ἐμοὶ κάτι τι, καμαρόνω, Πλάτ. Ἀπολ. ς. σ 66. Forster. «Κἀγὼ οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε, καὶ ἡβρυνόμην ἄν, εἰ ἐπιστάμην ταῦτα. 2) καὶ αὐτὸ τοῦ, ἐντρυφῶ, δίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ζῶ ἁβρῶς, ταυτὸν τῷ, Ἁβρίζομαι. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἄβρός.

Ἄβρωμα, τος, τό. Εἶδος Μεγαρικῆς γυναικείας στολῆς, Ἡσύχ. Ἐντεῦθεν ἡ στολὴ τῶν Μεγαρισσῶν Ἀφάβρωμα παρὰ Πλουτ. καλεῖται, ἐκ τῆς Ἀβρώτης, συγγενοῦς τοῦ Οἰχήστου, γυναικὸς τοῦ Νίσου, βασιλέως Μεγάρων, Πλουτ. Ἑλλ. ζητήμ.

*Ἀβρωμία, ἡ. Ἔλλειψις ἀνατροφῆς, Ἀνασταστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 209.

Ἄβρωμος, ου, ὁ, ἡ (βρῶμος). Ὁ μὴ βρωμερὸς, χωρὶς βρώμας, δυσωδίας, Ἀθην. «Ἄβρωμοι ἰχθύες», αὐτιθ. τῷ, βρωμώδεις. «Ἄβρωμος θάλασσα», μὴ ἔχουσα τὴν ἀλμυρότητα.

*Ἀβρωμοῦντασχοι, διεφθαρμένη λέξις παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 41. λέξεων, ἄβρωμοι, ἀδίεχοι, ἤτοι πολύβρωμοι, πολύνηχοι (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α), ἡ, σὺν βρέμω πολλῷ, οἷοι μετὰ κραυγῆς μιᾶς κεκραγότες (μετὰ τοῦ α, τὸ ὁμοῦ σημαίνοντος).

Ἀβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = Ἄβρωτος, Ἰαν. Ἀνθ. 11, 170.

Ἀβρωσία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βρώσεως, κένωσις, ἐγκράτεια φαγητῶν· καὶ, πεῖνα, Πολυδ. ς. 39. ἐκ τοῦ

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ μὴ τρώγων, νηστικὸς, ἢ ὅστις δὲν ἔφαγεν, ἢ ὅστις δὲν δύναται (π. χ. δι' ἀσθένειαν) νὰ φάγῃ, Σοφ. 2) παθ. ὁ μὴ φαγωθείς, ἀφάγωτος· ἢ ἀκατάφαγωτος (ὑπὸ τερηδόνων π. χ. ἢ σκωλήκων). β) συνηθ. τὸ διὰ τὴν οὐσίαν του μὴ φαγώσιμον, μὴ βρώσιμον, ἀνεπιτήδειον εἰς βρῶσιν, ἢ μὴ συγχωρητὸν νὰ φάγῃ τις ἀπ' αὐτοῦ· π. χ. «Ὀστᾶ ἄβρωτα· ἡ ἄβροτος ὕλη τοῦ ἀργύρου· αὐτιθ. τῷ, ἐδώδιμος.

*Ἀβυδηνός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀβύδου. «Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα (καθ' Ἡσυχ. ἐπιφώνημα)», παροιμ. ἐπ' ἐνείου, ὅστις ἀνακατόνεται παραπαίρων καὶ οὔτιο γίνεται φορτικός· παρελήφθη δὲ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ συνείθιζον, ὅτε ἔτρωγον τὰ τραγήματα φιλεύοντες, νὰ ῥίπτωσι τὰ παιδία των διὰ νὰ φιλησῶσι, τὸ ὁποῖον τοὐτο ἐπροξένει σηδίαν καὶ βάρος εἰς τοὺς ξένους διὰ τὰς φωνὰς τῶν παιδίων καὶ διὰ τὸν θόρυβον τῶν τροφῶν των.

*Ἀβυδόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἐξ Ἀβύδου, Ἰλ.

*Ἀβυδόσε, ἐπίῤῥ. Ἐν Ἀβύδῳ, Ἰλ.

*Ἀβυδοκόμης, Ἀβυδοκόμαι, = σκοφαίτης, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ εἶχον τὸ ἐλάττωμα τῆς σκοφαντίας.

*Ἄβυδος, ἡ, πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπὸ μέρους τῆς Ἀσίας, Ἰλ. «Ἄβυδος φλυαρία», παροιμ. αὐτὶ, περισσή, καὶ ματαία.

*Ἀβύθητος, ὁ, ἡ. Ὑπέρμετρος, ὡς λαιμαργίᾳ, Σχολ. Ὀππ. 2. 216.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, = ἄβυσσος. Βαθύτατος, ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (πάτον), καὶ μεταφ. ὡς παρὰ Πλατ. Παρμ. «Δεῦτε μήποτε εἴς τινα ἄβυσσον φλυκρίαν ἐμπεσεῖν διαῤῥαφῶμεν. Ζήτ. Ἄβυσσος.

Ἀβύῤῥηκος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ, πολύς, μάτην, παρ' Ἡσυχ. ὁ δὲ Ἐτυμολ. αὐτὶ τούτου, Ἀβύῤῥητος ἔχει, ὅς τις προσπέτει, ἄπρακτος, συμφορτωσὸς, ἀναίσχυντος, ἐπαχθής· ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀβίῤῥηλος, πολύς, ἐπαχθὴς, μέγας, βαρύς, ἀχάριστος, μάτην· ὁ δὲ Σουΐδ. Ἀβῤῥῆλος, αἰσχύντος, ἀπεχθὴς, πολύς, μέγας, κατακορὴς. Καὶ παρατηρεῖται ἔτι, ὅτι εἶπεν, Ἀβέῤῥηλος, ὁ ἀκατάστατος· ὅθεν, Ἀβερβαλεῖται, ταράσσεται, τροπεῖ, Ἡσύχ.

Ἀβύρσευτος, ὁ, ἡ (βυρσεύω). Ἀκατέργαστος, ὅθεν, «Ἀβύρσευτος δορὰ», ἀκέργαστον δέρμα (ἄργαστον τομάρι), Εὐστάθ. καὶ Σχολ. Ὀμ.

Ἀβυρτάκη, ης, ἡ· καὶ Ἀβύρτακος, ὁ (λεξὶς Μηδική). Βαρβαρικόν τι ὑπότριμμα, ἤτοι ἔδεσμα, ἔμβαμμα, κατεσκευασμένον μὲ πράσα, κάῤῥαμα, σίναπι, ῥοιὰς κόκκους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὁρμᾶς, ξυνός τις ζωμός, Θεόπομ. Θυτ. «Ἤξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα κυῤῥάφων πλεῖστον ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκην. Παρὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σουΐδ. ζωμοῦ καρύαν, ξυνὸς ζωμός, γινόμενος κυρίως ἐκ καππάρεως, κατεσκευασμένης μὲ ἅλμην (sauce). Πολυαιν. Στρατ. Δ', 3, 32. »Καππάρεως ἐσκευασμένης ἐν ἅλμῃ, ἐξ ἧς τὰς ἀβυρτάκας ποιοῦσι, πέντε μαρίες« καὶ Ἀθην. Ε. σελ. 124. (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ابر (ἄμπερ, καρυκεία ἐκ καπρῶν, πολλὰ μικρὰ κομμένων), καὶ تاغ (τάγ, ῥοιδί).

Ἀβυρτακοποιός, οὗ, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν, κατασκευάζων Ἀβυρτάκας, Ἀθην. Θ', σ. 403.

*Ἀβύρτακος, ὁ, = ἀβυρτάκη.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. (βυσσός) (χωρὶς πάτον). Βαθύτατος (ἄπατος). »Εὐβὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἦξεις πάνυ ἄβυσσον«, Ἀριστοφ. Βατ. 138., τοῦτ' ἔστι πάνυ βαθεῖαν, ἣν οὐδὲ βυθὸς δύναται χωρῆσαι· ταυτὸν τῷ Ἄβυθος. Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσὸν λέγουσιν, ὁ Σχολ. Ἄβυσσος οὖν, εἰς ἣν οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος, πολλὰ βαθύς, Σουΐδ. Καθόλου δὲ μεταφ. ἀνάριθμος, ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, πολὺ πλῆθος, καταπολλὰ μεγάλος, πολύς, ὡς »Ἄβυσσος πλούτου«, ἄβυσσον ἀργυρίου«, κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Δυσ. 174.

Ἄβυσσος, ἡ, οὐσιαστ. Βάραθρον, τρύπα βαθεῖα, βάθος. 2) τροπικῶς, ἡ ἀμετρητότης, τὸ ἀμέτρητον, ὑπέρμετρον πλῆθος, ἄπειρον, ἀνεξάντλητον. Αὕτη ἡ λέξις, ὡς οὐσιαστ. ἐκλαμβανομένη, ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι καὶ σημαίνει πλῆθος ὑδάτων, ὕδατα πολλά. Δαμασκ. ὀρθ. πίστ. β'. 19. »Ἄβυσσος οὐδέν ἕτερόν ἐστιν, εἰμὴ ὕδωρ πολύ, οὗ τὸ τέλος ἀκατάληπτον ἀνθρώποις τρόπῳ«. »Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται (Ψαλμ. 41, 8)«, ἐπὶ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πλήθους· καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, ὡς παρὰ Βασιλ. εἰς τὴν ὁμιλ. τοῦ 32. Ψαλμ. (τόμ. ά. σ. 204). »Οἱ περὶ τῆς θείας κρίσεως λόγοι, ἄῤῥητοι ὄντες καὶ ἀκατάληπτοι ταῖς ἀνθρωπίναις ἐννοίαις, ἄβυσσοι λέγονται, ἐν μόνῃ τῇ τοῦ Θεοῦ γνώσει ἀποκειμένων τῶν λόγων, καθ' οὓς ἕκαστα οἰκονομεῖται· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ, πλάσις, τάρταρος, κατοικία τῶν δαιμόνων, Γρηγ. Νύσσης. »Ἄβυσσον πολλαχοῦ τὸ τῶν δαιμόνων ἐνδιαίτημα μεμαθηκαμεν· καὶ Εὐσέβ. εὐαγγ. προπαρ. 7, 16. σ. 329. »Ἀπομάσει τοῦ μεγάλου Θεοῦ Τάρταρον οἰκεῖν, ὃν Ἄβυσσον οἱ θεῖοι λόγοι προσαγορεύουσιν· καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς παρὰ Χρυσοστ. »Ἄβυσσον, ἐπὶ ἀκαταληψίας εὑρήσεις κειμένην«. Παρεκτὸς δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ὡς οὐσιαστ. καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. ἐν Ἐπιγρ. βιβλ. δ'. 27. »Χοὔτω κατῆλθες εἰς μέλαινα Πλουτέως ἄβυσσα«. 2) λίμνη τις ἐν Ἄργει, Σουΐδ. 3) κρήνη τις ἐν Λέρνῃ, Παῦσ. Ὀλ. 7. 4) ὁ ναὸς τῆς Περσεφόνης, Σουΐδ.

*Ἀβυσσοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδατα πολλὰ τίκτων, γεννῶν, ἢ ἔχων, Κύριλλ. »Χέρσον ἀβυσσοτόκου πέδονα«.

Ἀβωλίκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων τοὺς βώλους κεκομμένους, ἀσβωλοκόπητος, ἐπὶ ἡμελημένου χωραφίου, Πολυδ. 4, 12.

Ἄβως, ὠτος, ὁ (ἀστερ. καὶ, βῶσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, βοῆσαι). Ἄφωνος, οὐδεμίαν φωνὴν ἢ κραυγὴν ἐκδιδούς· καὶ, ἄφαντος· γράφεται καὶ ἄβους.

*Ἄβωτος, ὁ, ἡ. Ἀηδής, Ἐτ. Μ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Γ.

*Ἀγα, Δωρ. ἀντὶ. ἀγη. Φθόνος καὶ βασκανία, Ἐτ. Μ. παρὰ τὸ ἀγάω.

Ἀγάαμαι, Ἐπικ. κατὰ πλεονασμ. ἀντὶ Ἄγαμαι, Ὀδυσ. Ε', 119. »Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθαι, ψευσεῖται ὀΐηι.

Ἀγάασθαι, Ἐνεστ. Ἀπαρ. Μέσ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἀγαστὸν, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ Ἀγάσσαι, ἐκ τοῦ Ἀγάομαι, Ὀδυσ. Π, 203.

Ἀγαγοι, Ἰλ. Α, 346. Ποιητ. ἀντὶ ἤγαγον, ἢ ἐκ τοῦ Ἀγάγος, ταυτὸν τῷ Ἄγω. (– ∪∪ Δωρικ., »∪∪ Ἰων. καὶ Ἐπικ., πολλάκις παρ' Ὅμ.).

*Ἀγαγύρτης, ου, ὁ, = ἀγύρτης, κατ' Ἀττικ. ἀναπλασιασμόν.

Ἀγάγω, Ὑποτ. ἐκ τοῦ Ἀορίστ. β'. σχηματιζόμενος, Ἰλ. Β, 231. ἐκ τοῦ, Ἄγω.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαν, ζῆλος). Μεγαλόζηλος, καὶ ὁ καταπολλὰ φθονερός, ἢ θυμώδης, Ἐτυμολ. Μ.

Ἀγάζομαι, Παρατ. Ἠγαζόμην. Μέλ. Ἀγάσομαι. Παρακ. Ἤγασμαι. Ἀόρ. Α'. Ἠγάσθην. Μέσ. Ἀόρ. Ἠγασάμην. Μετοχ. Ἀγασάμενος, Ἀγασθείς, Ἀγασάμενος, καὶ Ποιητικ. Ἀγασσάμενος, ὡς καὶ ἀγάσσατο ἀντὶ ἠγάσατο, καὶ ἀγασσάμεθα ἀντὶ ἠγασάμεθα, καὶ ἀγάσσεσθαι ἀντὶ ἀγάσεσθαι Ἀποθ. Μέτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγαμαι, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ Μέλλ. καὶ ἀ. Ἀορ. Σημαίνει δὲ 1) ἐπὶ καλοῦ, θαυμάζω τι· σέβομαι· ἐγκρίνω, ὡς Ἰλ. Γ, 181. . . . »Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο«. Ἰλ. Η', 405. »Μῦθον ἀγασσάμενοι«, θαυμάσαντες δηλ. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἐξαίρετ. φθονῶ, ζηλεύω τινα ἐγκλημάτων διά τι μεγάλου ἢ παρὰ μεγάλου (καὶ ἐπὶ θεῶν), ὡς τὸ, φθονεῖν, ὅτε συντάσσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. μετ' ἀπορ. ὡς Ὀδ. Ψ, 211. »ἦ ἑοτ. προσ, ὡς Ἰλ. Π, 71. »Εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος«, ἐφθόνησεν· καὶ γενικ. πράγματος μετὰ τῆς περὶ προθ. ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 639. ἐπὶ νίκης, ἢ καὶ ἁπλῶς, ἄνευ προθέσ. ὡς παρὰ Ἀπολλ. Ῥόδ. 3) ἀγανακτῶ, καταιρομαι, μέμφομαι μετ' ὀργῆς, μισῶ, καταιρίνω, ὅτε συντάσσ. ἢ ἑοτ. προσ. ἢ αἰτ. πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 111. »Μή τι κοτὲ ἀγάσσησθε, μετ' ὀργῆς μέμψησθε δηλ. Ὀδυσ. Θ, 565. »Ποσειδάων ἀγάσσατ' ἐμῶν, ἄγαν ὀργισθῆναι δηλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ, 64. »Ἤβρει ἀγασάμενος«, μυστήρια, δηλ. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, Ἄγαμαι, τὸ ὁποῖον διαφέρει μόνον κατὰ τὸν σχηματισμόν, καὶ τὸ Ἀγάομαι. Τὸν ἐνεστ. ἀγάζομαι ἔχει ὁ Παῦσ. Νε. 11, 7. ἐπὶ τῆς σημασίας, σέβομαι. Τὸ ἐνεργ. ἀγάζω, ἐπὶ τῆς σημασίας, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, ἢ ἀγανακτῶ, ἔχει μόνον ὁ Αἰσχ. Ἱκετ. 1067. »Τὰ τῶν θεῶν μηδὲν ἀγάζειν«, ἔνθα ὁ σχολ. ἑρμην. λίαν ἐξετάζειν· ὁ Ἡσύχ. Ἀγανακτεῖν, βαρέως φέρειν· παρὰ δὲ Σοφοκλ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, θαυμάζω. πρβ. ἄγαμαι, ἀγάομαι, ἀγάσμαι.

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ (ἀρχὴ ἀγαθοῦ). Ἀρχὴ, ῥίζα, καὶ πηγὴ τοῦ καλοῦ· λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Ἀγαθαρχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐκ τῆς Ἀγαθαρχίας, ἀρχηγὸς πάσης ἀγαθότητος, ἔθεν ἡ Ἀγαθαρχικὴ Τριάς, Διον. Ἀρεοπ. Θεολ. ὀν. 3, 1. σ. 440.

*Ἀγάθεια, ἡ (ἀγαθός). Πρᾶξις ἀγαθῶν ἔργων, ἀγ. Ἰω. Βλιμὴς Παραδ. 1, σ. 12.

*Ἀγαθείκελος, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ ἀγαθῷ, Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 186.

*Ἀγάθεος, Δωρ. ἀντὶ ἠγάθεος, Παῦσ. Νε. 6, 59. Πυθ. 9, 126.

*Ἀγαθεργία, ἡ, = ἀγαθουργία καὶ ἀγαθεωργία, ἀγ. Ἐπιφ. Παναρ. 2, τόμ. ά. § 6. σ. 499.

*Ἀγαθεωρῶ, Μ. ἦσω. Κυττάζω τί περιέργως, ἢ μετὰ θαυμασμοῦ.

*Ἀγαθίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀγαθίς, Ἡσυχ. (.)

Ἀγαθίζομαι, Μ'. σομαι, Ἐπιμ. ἀπολ. Ὁμιλῶ καλοὺς καὶ ὀρθοὺς λόγους, Ἡσυχ. Παρ' Λριστοφ. Ἐκκλ. 23. »Δεῖ τὰς ἑταίρας ἀγαθιζομένας λαζεῖνι, τινὲς ἄναγιν. ἀγκαλιζομένας, ἀντὶ ἀγαθιζομένας.

*Ἀγαθικός, ἡ, όν. Ὅσον, ἁγαθικά, τὰ σπουδαῖα, τὰ ὀρθῶς καὶ ἐναρέτως πραχθέντα, ἢ λεχθέντα, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 324.

Ἀγαθίς, ίδος, ἡ. Κυλίδιον, δέσμη (κουβάρι) νήματος, ἢ βάμματος, Πολυδ. Ζ', 31. καὶ ὑποκορ. Ἀγαθίδιον, παρ' Ἡσυχ. »Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, ἢ, ἀγαθίδες ἀγαθῶν«, παρὰ Κωμικοῖς, παροιμία ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν, σωροῦ ἀγαθῶν, ὡς καὶ, »ἀγαθῶν θάλασσαι«, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ, »ἀγαθῶν μυρμηκιαι«, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας, καὶ, »ἀγαθῶν σωρός«, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. Παρὰ δὲ Σουΐδᾳ, »Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδεσι«, παροιμ. ἐπὶ τῶν εὖ παοχόντων ἀντ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον, ὡσὰν νὰ ἦναι αἱ ἀγαθίδες σωρὸς ἀγαθῶν. 2) κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἀγαθίς, ταυτὸν τῷ, σημαῖ. (νυν Δρκκ.)

*Ἀγαθογονία, ἡ. Γέννησις ἀγαθῆ ἢ ἀγαθῶν, Ἰαμβλ. »Ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἐπεσθαι κτ.α.

*Ἀγαθοδαιμονέω. Κάμνω εὐδαίμονα. Ὅθεν, »Ἀγαθοδαιμονοῦντα ζωάδια τὰ καλοῦ οἰωνοῦ, σημείου, πολλάκις παρὰ Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεστμ.

Ἀγαθοδαιμονισταί, ῶν, οἱ. Οἱ ὀλίγον πίνοντες, Ἡσυχ. Ἀθην. ΙΕ'. »Οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δείπνου ἀκράτῳ προσδιδόμενῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα, ἢν δ' οὗτος, ὁ Διόνυσος· καὶ νόμος ἦν παρ' αὐτοῖς, »Ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ πίνειν ἄπρατον· ὅθεν ἦν συγκεχωρημένον, προτρέπεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον ὅσον γευσασθαι· καὶ τοῦτο, πόσιν τοῦ ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκάλουν«, Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. Ἴδε ἀγαθός.

Ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ, ταυτὸν καὶ, ἀγαθὸς Δαίμων. Ὁ καλὸς Θεὸς, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν τιμὴν ἔπεινον κατὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ποτήριον ἄκρατον οἴνου (ἀγαθοῦ δαίμονος). 2) αἰγόπτιος ὄφις, πιθανῶς ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὅστις, κατ' Ἡροδτ. 2, 74., ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸς καὶ μὲ δύο κέρατα καὶ εἶχε βέλπατε, Wess. Διοδ. 3, 50.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Δοτὴρ ἀγαθῶν, ἢ ἀγαθοῦ, ὁποιος δίδει τὰ καλὰ· καὶ, Ἀγαθοδότ., ίδος, ἡ, δηλιν., Διον. Ἀρεοπ.

*Ἀγαθοδότως, Ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς, Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κάτ. εἰς Ψαλμ. 9, 2, 1. σ. 180.

*Ἀγαθοδωρία, ἡ. Πληθὺς ἀγαθῶν δώρων, Γερμαν. Πατρ. Κωνστ. ὁμ. β'. περὶ διαβόλου.

*Ἀγαθόδωρος, ὁ, ἡ. Εὐτυχὴς, εὐδαιμονίαν παρέχων, Νικήτ. Παφλαγ. ὑμν. εἰς ἁγ. Τάκιν. Ἀμαστρ. σ. 48.

*Ἀγαθοειδής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίῤῥ. ἀγαθοειδῶς. Ὁ εἶδος (σχῆμα) ἀγαθοῦ ἔχων, ὁ φαινόμενος ἀγαθὸς, Πλατ. πολιτ. ὁ. 18. Ἐπὶ δὲ ἀντὶ τοῦ σωτηριώδης, Ἰαμβλ. Παρὰ δὲ Νεοπλατωνικοῖς καὶ Χριστιανοῖς ἐπὶ ψυχῶν μὴ τελείων μέν ἐστι, δυναμένων δὲ νὰ μεταχηματισθῶσιν εὐκόλως εἰς ἀρετὴν, ἔχοντων καλὴν φύσιν καὶ διάθεσιν· καλοήθου, εὐμενοῦς, ἐπὶ Θεοῦ.

*Ἀγαθοεξία, ἡ. Καλὴ ἕξις, κρᾶσις, ἀντὶ τῇ, ἀγχεξία.

*Ἀγαθοεργεία, ἡ, = ἀγαθουργία, ἀγαθουργία. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοεργέω, ῶ· καὶ, Ἀγαθοεργία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγαθουργέω, καὶ Ἀγαθουργία.

*Ἀγαθοέργημα, τος, τὸ. Ἀγαθὸν ἔργον, Μαξίμ. σ. 322.

Ἀγαθοεργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ), = ἀγαθουργός. Ὁ ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν. 2) ἀγαθοεργοί, οἱ· ἐλέγοντο, παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, οἱ πέντε γεροντότεροι κατ' ἔτος ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ ἱππικοῦ ταγματος, οἵτινες ἐστέλλοντο, ὅτε χρεία, διὰ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, Rubnk Τίμ. σ. 4. καὶ Ἡρόδ. Κλειώ, 67. »Οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἡβώντων οἱ αἰεὶ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου· τοὺς δεῖ τοντον τὸν ἐνιαυτὸν, τὸν ἂν ἐξίωσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν τῶν Ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλλιπεῖν ἄλλους ἄλλῃ, καὶ Ἀριστέδ. Σχ. Τόμ. Β', σελ. 172.

*Ἀγαθοπάθεια, ἐπίρρ. Ἐλλειπώς, ἀγ. Νεῖλ. Ἐπ. 328.

Ἀγαθοβέλεια, ας, ἡ. Ἡ καλὴ θέλησις, ἡ ἡ θέλησις τῶν ἀγαθῶν· ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀγαθῶν, ἡ διάθεσις τοῦ ἐκλέγειν τὰ καλά, Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. σ. 26. ἐσπ' ὅτε αὐτί, μετριάτης, moderation.

*Ἀγαθοβελής, ἐος, ὁ, ἡ (βέλω). Καλοθελητής. Βίος ἁγ. Συλβέστρου.

Ἀγαθολογέω τινά. Ἐποιῶ τινά, λέγω ἀγαθά, καλοὶ περί τινος· ἀντίθετος τῷ, κακολογέω, μετά αἰτ., Εὐστάθ. Ἰλ. Γ, 38. τόμ. β'. σ. 823. κεφ. 19. Ἐκδ. Φλωρεντ. Παῦ. ἀγαθολογοῦμαι.

Ἀγαθόν, οῦ, τό, ὡς οὐσιαστ. Καλόν, Ἐπίκουρ. «Ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προστινόμενον τοῦ ἄρτου, τό ἀγαθόν, ἢ τὴν ἀγαθόν, Ἐπιτ. παρ' Ἀθην. 7. σ. 280. «Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν κτ.» 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, ἡ ἁγία Εὐχαριστία, ἡ ἁγία Μετάληψις, Βασίλ. ἐπιστ. Ηʹειν. 3. εἰς Ἀμφιλόχιον· καὶ αὐτὸ τοῦ, πίστις, εὐσέβεια, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 14, 16. «Μὴ βλασφημείσθω ὑμῶν τὸ ἀγαθόν» καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀρετή, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 4. λέγεται δὲ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ Θεοῦ, τὸ ἄφθαρτον ἀγαθόν, αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ἄφθαρτος ἀγαθός. 3) ὠφέλιμος, συμφέρων, κέρδος, διάφορον. Δημ. περὶ στεφ. «Οἶνον μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινὴν αἰσχύνην» καὶ ἑνικῶς καὶ ἡ φράσις, αὐτὶ τοῦ, εὐτυχία, εὐλογία εἶναι, π. χ. «Κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο», αὐτὶ τοῦ, κοινὴ εὐτυχία, εὐδαιμονία τοῦτο, κτ. «Θεωνται ταῦτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν», τὸν ξεωροῦσιν ὡς ἐδικόν των εὐτυχίαν, Ξεν. Ε. Π. 5, 3, 11. «Ταρκυτίνιος δὲ ἐγένετο ἀγαθὸς Ἀρχύτα» (Αἰλ. ποικ. ἱστ. 3, 17), ἐχρημάτισεν ἡ εὐτυχία αὐτοῦ. — «Ἐπ' ἀγαθῷ, διὰ τὸ καλόν, διὰ τὸ συμφέρον, Θουκυδ. 5, 27. «Ἐπειδὴ Δεκεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου κτ.» Ἐσπ' ὅτε συντάσσ. γενικῆ, ἄλλοτε δὲ δοτικῇ, π. χ. «Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ τῶν Περσῶν», Ξεν. Ε. Π. 7, 4, 2. «Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος». «Ἴλιος εἶπε, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείτω· ἔτι καὶ πλησ. ἐπ' ἀγαθοῖς, αὐτὶ ἐπ' ἀγαθῷ· ἐσπ' ὅτε δὲ λέγεται «Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ, πρὸς τῷ σῷ σωτῆρι ἐγαθῷ, ἢ πρὸς τὰ ἀγαθά». Πολλάκις τό, ἀγαθόν, μετὰ τοῦ ἐστὶ ἢ καὶ χωρὶς αὐτοῦ, συντάσσεται ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. «Νῦν δ' ἤδη τελέσαι, ἀγαθὸν καὶ νωτὶ πεδήσαι», Ἰλ. Η, 282. 293. «Καὶ μὲν δὴ τοῦτο καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθὸν ἐστιν ἐπιμελεῖσθαι, ὑφ' ὧν καὶ εὖ καὶ κακῶς ξυνήσεσθε πάσχειν», Δίων. εἰς Λεσβοκ. ξ. 15. σ. 62. Παρὰ Ξεν. Ε. Π. 5, 8, 12. εὑρίσκεται καὶ μετὰ μετοχῆς, π. χ. «Ὅπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον ὄν, τὰ χωρίον. — «Ἀγαθόν τι ἐρεῖν», λέγειν τι καλόν, dire du bien. «Ἀγαθὸν ποιεῖν, ἢ ἐργάζεσθαί τινα», αὐτὶ τοῦ, εὐεργετεῖν. «Ἀγαθὸν πάσχειν», εὐεργετεῖσθαι. Σημείωσαι καὶ τὰς φράσεις. «Οὕτως ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο». «Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ εἰπόντι». «Εἰς ἀγαθόν», πρὸς καλόν. — Πληθ. ἀγαθά, τὰ· τὰ ὑπάρχοντα, ὑποστατικά, περιουσία, πλοῦτη, Εὐαγγ. «Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ» καὶ Ἰσοκρ. Δημ. «Ἀπήλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς δυνατόν· ἐπὶ πραγματείων. «Θάλαττα, καθ' ἣν πλεῖν ἔρχεται ἀγαθά· καὶ ἐπὶ λαφύρων πολέμου, Ξεν. Ε. Π. 2, 1, 10. καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀθλα· καὶ αὐτὶ τοῦ, ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, Ξεν. Ε. Π. 4, 1, 4. «Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί· ἆρα ἀγαθὰ ἐν γένει εἶναι πᾶν εἴτι σωτείῃς εἰς τὸ κατ' ζῆν εὐτυχῶς καὶ ἀναπαυτικῶς, ἐξαιρέτως δὲ, τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 838. «Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπιεικησμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι· λέγονται δὲ ἀγαθὰ καὶ τὰ προϊόντα, τὰ διάφορα γεννήματα τῆς γῆς. 2) ἀγαθά, αὐτὶ τοῦ, εὐεργεσίαι, εὐποιεῖαι, Ξεν. Ε. Π. 4, 2, 5. «Πολλοῖς δὲ πολλὰ διὰ φιλανθρωπίαν παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο». 3) αὐτὶ τοῦ, ἀρεταί, προτερήματα, καλὰ ἤθη, ἢ καλὰ παραδείγματα, Ἰσοκρ. εἰρήν. «Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας, ὧν ἐσμένοι τυγχάνομεν». Δυσ. «Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς». «Τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ», παροιμία ἐπὶ παντὸς καλοῦ, εἴτε εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς. «Ἀγαθὰ πάσχειν», εὐεργετεῖσθαι. «Ἀγαθὰ ποιεῖν ἢ ἐργάζεσθαί τινα», εὐεργετεῖ τινά, π. χ. Ξεν. Ἀναβ. 7, 3, 9. «Μείζω ὑπὸ τούτων ἀγαθὰ πείσῃμι. Λουκ. Τοξαρ. «Ἀλλ' εἰπερ τι ἄλλο ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντος. «Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν», αὐτὶ τοῦ, εἶμαι πανευτυχὴς, ἔχω ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, Ἀριστφ. Βατρ. 302. Ὄρν. 1706. 800. «Εἴτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα ἀγαθὰ πράττειν. «Ἐπευξασθαι, συνευχεσθαι τὰ ἀγαθὰ», καὶ, εὐχεσθαι τὰ ἀγαθά. «Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι», θέλω τὸ καλόν τινος, Ὀδ. Α, 43. Ἰλ. Ω, 173. — «Ἀγαθὸ Κιλλικῶν (οὐχὶ Βιλίων), ὑπαν. τοῦ, ἔχει, παροιμ. ἐπ' ἐκείνων, εἴτινες ἀναξίως ἐπλούτησαν, ὡς ὁ Κιλλικών, ὅστις ἐπράσωκεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν Μίλητον, Σουΐδ. — «Πόντος ἀγαθῶν, θάλασσα ἀγαθῶν, μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, ἀγαθῶν σωρός, παροιμίαι ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. «Ἀγαθὸν ἀγαθλίζει», ὅρα ἀγαθίζ.

*Ἀγαθοός, ὁ, ἡ (ἄγαν, δοός). Ταχὺς, πολλὰ ταχύς, Ἡσυχ. κατὰ τὸ, ἀγαλλυτὲς κ. τ. τ.

*Ἀγαθοπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὁ παρέχων ἀγαθὸν, ἢ τέλειον, Ἰω. Δαμασκ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. σ. 470.

Ἀγαθοποιάω, ῶ, Μ. ἤσω (ἀγαθοποιὸς), = ἀγαθουργέω. Πράττω καλὰ πράγματα, ἢ καλῶς, εὐσεβῶς, ὁσίως. 2) συνήθ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. εὐεργετῶ τινά, κάμνω καλὸν εἴς τινα. «Εὐαγγ. «Ἀγαθοποιεῖτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας». εὑρηται καὶ δοτε. συνταγμένον, ὡς παρ' Ἀχμ. Ὀνειρογν. 19. σ. 25. «Ἀγαθοποιήσαι ταῖς γυναιξὶν αὐτοῦ». Παρ' Ἀστρολόγοις, φέρω, παρέχω καλὸν οἰωνόν. Πρόκλ. εἰς Πτολ. 10. σ. 292. ὅθεν Ἀγαθοποιία, ας, ἡ. Ἐργασία τοῦ καλοῦ· εὐεργεσία.

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθὸν, ποιέω). Ὁ καλὰ ποιῶν, πράττων, φερόμενος. 2) εὐεργέτης, ὁ εὐεργετῶν τινα· καὶ ἐπὶ ἀστέρων παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, οἱ προαιτενόμενοι καλὰ, Ἀρτεμίδ.

*Ἀγαθοπραγέω, Μ. ήσω, = ἀγαθουργέω, καὶ, ἀγαθοπραξία, = ἀγαθουργία, Ἀχμ. Ὀνειρ. 187. Λεπτ. Κομν. Ἀλεξ. β. ά. σ. 2.

Ἀγαθοπρεπής, ὁ, ἡ, καὶ Ἀγαθοπρεπὴς, Ἐπίρρ. Ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθοὺς, ὁ προσφόρως ποιῶν τὸ καλὸν, εὐεργετικὸς, εὐμενὴς· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Διον. Ἀρεοπ.

*Ἀγαθοπτικός, ἡ, όν. Ὁ θεωρῶν τὸ ἀγαθὸν, ὅθεν «Ἀγαθοπτικὴ δύναμις», παρὰ Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἀγαθόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ—ον (ἀγαθὰ, ῥύω) ἐπίθ. πηγὴ, ῥεούσης καλὰ, καθαρὰ νάματα. «Ἄγε μοι, ψυχά, πιοῦσα ἀγαθόῤῥυτον παγάων, παρὰ Συνεσ. ὕμν. 1, 128.

Ἀγαθός, ἡ, ὁν· καὶ ἐπίρρ. Ἀγαθῶς (ἄγαν). Καλὸς, δυνατὸς, ἐπιτήδειος καὶ ἄξιος εἰς κάθε τρόπον, κατάστασιν, ἐπιχείρημα, διορισμὸν, καὶ ἐπάγγελμα (αὐτὴ ἡ λέξις διορίζεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, καθὼς κατωτέρω φαίνεται)· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπιστημόνων, τεχνιτῶν, κ. τ. τ. καὶ ἐπὶ ζώων ὠφελίμων καὶ διωρισμένων εἰς ὑπηρεσίαν καὶ χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου· ὁμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· καὶ ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, χρηστὸς, καλὸς, δίκαιος, ἐντολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, γοννεχὴς, φρόνιμος, κ. π. τ. ὅθεν 1) ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἀντίθ. τῷ, κακὸς, ἄνανδρος, Ὁμ. Ν, 279. 283. Ρ, 631. Θουκ. 2, 87. Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 3. καὶ 1, 9, 9. 2) καλὸς, ἐξαίρετος, ἄξιος εἰς τι, διαφέρων, κατ' ἐξοχὴν ἄξιος καὶ ἐπιτήδειος εἴς τι, προέχων εἴς τι, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ σημασίας συντάσσει πολλάκις ὁ Ὅμηρος μετὰ αἰτ. συνεκδοχικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τις ἀξιότητα, π. χ. «Βοὴν ἀγαθός» (Ἰλ. Β, 408. 563. 567. 586. Δ, 220. Ε, 347. 855. Θ, 91. Λ, 345. Ν, 123. Ο, 249. 671.), ἤτοι ἐξαίρετος ἀρχηγός, ἐπειδὴ τοπάλαι, ὅτε δὲν ἦσαν ἔτι ἐν χρήσει αἱ σάλπιγγες, ἡ ἀρετὴ ἑνὸς στρατηγοῦ καὶ τὸ χρήσιμον ἐν μάχαις ἦν τὸ μεγαλόφωνον. «Βίην ἀγαθός (Ἰλ. Ζ, 478) κ. «Τὰ πολεμικὰ ἀγαθά», Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 9. «Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθούς», Ξεν. Κυνηγ. 1, 14. «Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συντάσσεται πορὰ τοῖς λογογράφοις καὶ αἰτ. μετὰ τῶν προθέσεων περί, πρός, εἰς, ἡ ἐστικῇ μετὰ τῆς εἰ ἢ καὶ χωρίς, ἄλλοτε εἰ, ὅτε χρεία, καὶ ἀπαρεμφάτου· π. χ. «Ἀγαθὸς πρὸς τὸν πόλεμον, εἰς πόλεμον, ἀγαθὸς πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἀγαθὸς περὶ τὴν ἀρετὴν, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, ἀγαθὸς τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς λέγειν καὶ πράττειν», Ξενοφ. Κ. Π. 1, 9, 9. Οἰκον. 4, 15. Ἀπομν. 4, 6, 10. 2, 6, 14. Κυνηγ. 12, 21. Πλουτ. Θεμιστ. Ποπλικ. 3) ἠθικῶς, καλὸς, δίκαιος, ἐντολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν· τέλειος κατὰ τὸ εἶδος του, καὶ λέγεται τόσον ἐπὶ ἐμψύχων, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ἄριστος, κάλλιστος, ὡς, ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ, Αἰσχ. Σωκρ. Διάλ. 1, 10, 12. «Ἀγαθοὶ πυροὶ, οἱ ἄριστοι, Γαλην. «Ἀγαθὸς οἶκος, ἀγαθὴ βουλή». «Ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἀγαθὴ γυνή» καὶ ἐπειδὴ τὸ, ἀγαθὸς λέγεται μάλιστα ἐπὶ ἐσωτερικῆς ἐντελείας, ἐπὶ ψυχῆς, τὸ δὲ, καλὸς, ἐπὶ ἐξωτερικῆς, ἐπὶ σώματος, διὰ τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, «Καλὸς κἀγαθός», οὐχὶ δὲ ἀλλοτρόπως, ἀγαθὸς καὶ καλὸς, μ' ὅλον ὅτι λέγουσιν, «Ἀγαθὴ τύχη, καὶ, τύχη ἀγαθή» καὶ τότε μόνον προτάσσεται τὸ, ἀγαθὸς τοῦ, καλὸς, ὅτε ἐν αὐτῶν ἔχει τὸ ἄῤῥητον, π. χ. «Διὶ ἐνδείαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν· τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἅμοιρον», Πλάτ. Συμπ. σ. 327. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἐν χρήσει τὸ, ἀγαθὸς, ἐπὶ Θεοῦ, καθὸ ὁ μόνος παντέλειος, Βασίλ. εἰς Ψαλμ. λγ'. «Τὸ παντέλειον ἀγαθὸν αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς, οὗ οὐκ ἐλαττωθήσονται πάντες οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν· καὶ ἐν Ψαλμ. α'. ὁ αὐτός. «Ἔστι τὸ κυρίως καὶ πρώτως μακαριστόν, τὸ ἀληθινῶς ἀγαθόν· τοῦτο δέ ἐστιν ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε. «Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰμὴ εἷς ὁ Θεός». Ὁ Ἀσκιάσιος ἑρμηνεύων τὸ, οὐδεὶς ἀγαθὸς κτ. φησίν. «Ὅτε ὁ Θεὸς οὐ κατὰ μετοχὴν ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθὸς, ἀλλ' αὐτός ἐστιν ἀγαθότης· ὁ δὲ ἄνθρωπος μετοχῇ ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθός» καὶ Οἰκουμένιος εἰς τὰς Πραξ. κεφ. ια'. «Θεὸς κατ' οὐσίαν ἀγαθὸς ὑπάρχει καὶ πηγὴ ὧν τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ ἄνθρωπος, οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλ' ἐν ἀναλήψει ἀρετῆς ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἶναι. — «Ἀγαθῇ τύχῃ», εὐχετικῶς, καθὼς ὅτε λέγομεν, μὲ ὥραν καλήν, ἢ μὲ ὥραις καλαῖς, ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. — «Ἦ γὰρ ἀθ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατ' ἐκβλῖψιν ἀντὶ, ὦ ἀγαθέ, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει· ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις, ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὅτε θέλομεν νὰ παρακινήσωμεν τινά, ἢ ὅτ' ὅτε καὶ νὰ ἐπιπλήξωμεν μὲ τρόπον ἁπαλόν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Καλέ· π. χ. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 17. «Ὦ ἀγαθέ, φύλαξαι· καὶ Ἡλιοδ. 7. τ. 2. σ. 122. Κορ. «Ὦ γαθέ Καλάτιριω· ἔλεγον δὲ οἱ ἀρχαιότεροι ἀντὶ τούτου καί, ὦ βέλτιστε, ἢ, ὦ λῷστε, καὶ οἱ νεώτεροι, ὦ κάλλιστε· καὶ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ προσφθέγγεσθαι ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὡς καὶ τὸ, φέρε, ὡς παρ' Ἱστ. περὶ Πύρρου κληρ. σ. 39, 5. Ῥείτε. «Ἀλλ' ὦ γαθέ, τοῦτο μὲν καὶ λεχθὲν φήσαιτ' ἂν ὑμῶν. — «Ἀγαθὸς δεῖν, ἐπίστασθαι Διός παρὰ Μεγαλοπολίταις, Πανταν. 8, 36, 5. Βεκκ. —«Ἀγαθοὶ κατ' ἐξοχὴν καὶ οἱ Διόσκουροι, καθὸ τοῖς ναύταις σωτηρίοις. «Ἀγαθὴ τύχη», ἡ Νέμεσις καὶ Θέμις, Ἡσυχ. «Ἀγαθὸς δαίμων», ὁ Διόνυσος, ὅθεν «Ἀγαθοῦ δαίμονος», ἐλέγετο, τὴν ἀπόπλυσιν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον μετὰ τὸν δεῖπνον, ἐπιχορεύοντες ὀλίγον οἴνου ἀκράτου, οἱ ὁποῖοι, ὅτε ἔμελλον νὰ χωρισθῶσιν, ἔπινον καὶ ἄλλο ποτήριον οἴνου μὲ ὀλίγον νερὸν καὶ μύγστρο λέγοντες, «Διὸς Σωτῆρος· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγαθοδαιμονισταί, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Ἐν Θήβαις ἦτο καὶ ναὸς, «ἥρωος ἀγαθοῦ δαίμονος», ὀνομαζόμενος· κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ὠνομάζετο οὕτω καὶ νῆσός τις τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· καὶ ἡμέραι δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἔκαλουν οἱ ἀρχαῖοι. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ὠνομάζετο, ἀγαθὸς δαίμων, καὶ εἷς τῶν καθολικῶν ὁγκωμάτων τοῦ Νείλου. 4) πρόξυμος, Ξεν. Κ. Π. 3, 4, 8. Ἀπομν. 2, 1, 32. 5) χρήσιμος, Ὁμ. Γ, 155. «Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς περ ἐὼν θεοειδὴς' Ἀχιλλεῦ». 6) δίκαιος, οὐχὶ φιλάργυρος, οὐχὶ φειδωλός, Ξεν. Οἰκ. 2, 3. «Ἀγαθὸς ὠνητής». 7) γενναῖος, εὐγενὴς, ἀπὸ καλοῦ τινὸς, Ξεν. Οἰκ. 1, 5. «Ἵππος ἀγαθός». 8) πλούσιος, πολυτελὴς, ὅθεν, ἀγαθοί, οἱ πλούσιοι, ἀπεναντίας τῷ, χρῆσις, ἢ χείρονες, οἱ πτωχοί, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 323. «Ἀγαθὴ πρᾶγματα», ἡ εὐτυχὴς κατάστασις, ἢ εὐτυχία. «Ἀγαθὴ δαίμων», ἡ πλουτοπάροχος τράπεζα, Ἰλ. Ψ, 810, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει ἀντὶ τοῦ, λιτή. 8) ὡραῖος, καλὸς, π. χ. ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, τὴν μορφὴν, ὄψις ἀγαθή. 9) τὸ ἀγαθὸς σημαίνει ἐπὶ ὅτε, πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 209. «Ἀγαθὴ γραμμὴ», ἀπεναντίας τῇ, ἐκμελὴς καὶ ἀπαίδευτος (Ξεν. ἔπιστ. εἰς Κριτωνα, 4). 10) ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἴς τι, ἀπολύτως, μετὰ οὐσιαστικοῦ, π. χ. ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀκοντιστὴς, γεωργὸς, ἱππεύς, ἰατρὸς, αὐλητὴς κ. τ. τ. καθὼς παρ' ἡμῖν, καλὸς στρατιώτης, καλὸς ἰατρὸς κτλ. «Ἀγαθοὶ γυναῖκες», ὅηλ. εἰς τὰ τῆς εἰλείας. πολλάκις δὲ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐννοίας συντάσσεται ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. «Ἀγαθὸς στρατηγεῖν, ἀγαθοὶ τοξεύειν, στρατηγεῖν, Αἰ. π. ἱστ. 1, 10. «Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθαὶ ἦσαν», Παλαιφ. 35, 2 «Ἀγαθὸς φαγεῖν», σημαίνει τὸν ἐσθίοντα κατὰ πολλὰ, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 334. 11) χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀπολύτως, ὡς εἰς Ἰλ. Β, 204. «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη», ἢ μετὰ ὅστ. προτάσ., Ὁμ. Ἰλ. Γ, 352. καὶ Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 12. «Ὅτα — ἀγαθὰ ἀκροατήρια», καὶ Κυνηγ. 13, 17. «Οἵτινι δ' ἂν εἶεν καὶ τοιοῦτοι ἀγαθοί, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλοις». Ἐπὶ ὅτε συντάσσ. καὶ ὅστ. πράγματος, ὡς, «Ἀγαθὸς τούτῳ, ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. Ὅτε δὲ τὸ, ἀγαθὸς τίθεται ἐπὶ ἰατρείου, θεραπεύοντος εἴς τινα νόσον, τότε συντάττεται γενικῇ (χωρὶς ὅμως νὰ ὑπακούηται, καθὼς τινες θέλουσιν, ἢ κατὰ πρόθεσις), π. χ. ἀγαθὸς ἐρπετῶν, ἑλκῶν, ὀδόντων, ἰερᾶς νόσου, σπληνός, κεφαλῆς, ἀντὶ, βοηθοῦν ἐναντίον τῶν ἑρπετῶν κτλ. Ξεν. Ἀπομ. 3, 8. «Ἆρα γάρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἰ τί οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ.» δὲ Θεόφρ. συντάσσει καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ πρός, π. χ. «Ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη· πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθόν· πρὸς τοὺς σῆτας...», Ἱστ. Φ βιβλ. 9, 13. 1, 10, 4. 4, 3, 1. «Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομήν (Ἐφέσ. 4, 29)», ἀντὶ, ἐπιτήδειος εἰς ἐπαύξησιν τῆς εὐδαιμονίας ἄλλων. 12) καρποφόρος, ὡς, ἀγαθὴ γῆ, χώρα, Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 8. Οἰκον. 13, 7. «Ἀγαθὸν πεδίον», Καλλιμ. Δῆλ. 289. 13) εὐεργέτης, Χαριτ. 8, 8. σ. 192. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 4. 14) καλοῦ οἰνοῦ, δεξιὸς, Καλλιμ. 15) «Ἀγαθὸν φῶς», ἀντὶ, τὸ πραΐ. 16) οὐκ ἀγαθὸς, κατ' ἔμφασιν ἀντὶ, τοῦ χείροτος, ὡς, «Οὐκ ἀγαθὸν οἰωνὸς ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης», μυρίζων χείροτα. «Οὐκ ἀγαθὸν πολεμίοις», χείροτος ἐχθρὸς, Δογγ. περιπ. — Παροιμίαι. «Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἀρτεμᾶ», καλὸν καὶ τὸ μαῦρον ψωμὶ, ὅταν δὲν ἔχῃ τις ἄσπρον, ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων ἢ ἀρνουμένων. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ σχεδὸν καὶ τὸ παρ' Ἀθην. 6. σ. 270. «Πειθόμενοι γὰρ ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε καὶ λίθου κειμένου». «Ἀγαθοὶ δ' ἀριστέρυες ἄνδρες», ἐπὶ τῶν στενόρα πρὸς ἕλκος ῥεπόντων, ἤγουν κάθε καλὸς εἶναι πολλὰ ἐπιρρεπὴς εἰς θάκρυα, ἕνεκα εὐκόλου κινήσεως εἰς ἕλεος καὶ ἐνδίδει εἰς τὰς δεήσεις. «Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν», ἤγουν, ἀκλητοὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Ζηνοδ. τὸ δέ, «Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν», σημαίνει, οἱ δυνατοὶ ἔρχονται εἰς τὰ συμπόσια τῶν δειλῶν ἀπροσκλήτοι. «Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύ' ἀγκυραι, ἑπτὰ τῶν ἐχόντων δύο στηρίγματα, ὥστε, ὅτε λείπει τινὶ τὸ ἕν, νὰ ἐπικουρηθῇ εἰς τὸ ἄλλο, ἀλληγορικῶς, Πινδ. Ὀλ. 6, 170. «Ἀγαθὸς φίλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός», ἐπὶ κατηφορονήσεως τῆς μουσικῆς, ἀπόσπασμα τοῦ Ἀσχιδάμου, υἱοῦ τοῦ Ξενοκλέους, σημαίνει βέλτιστος, ὡς οὐδὲν διαφέρον ἢ αἱ ὀργάνων φωναὶ ἡδονὴν ἐμποιεῖν, τῶν δὲ ὄψων καὶ ζωμοῦ τερπνότητι. — Τὸ ἀγαθὸς δὲν ἔχει οὔτε συγκριτικὸν, οὔτε δὲ ὑπερθετικὸν ὁμαλὸν, καθὼς διδάσκουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοί, διὰ τὴν ἐμπεριεχομένην ἐν αὐτῷ ἐπίτασιν ἄγαν, ὅθεν ἀντὶ, ἀγαθώτερος, ἐν χρήσει «μᾶλλον ἀγαθὸς», ἢ τὰ ἀνώμαλα, ῥᾴονες, καὶ ἀμείνων, κρείσσων, λῴων (λῷων), καὶ Ἐπικ. βέλτερος, λωίτερος, ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπερθ. ἀγαθώτατος, τὸ, «ἀγαθὸς μάλιστα», ἢ τὰ ἀνώμαλα, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος, λώϊστος (λῷστος)· ὡς τόσον, παρὰ Διοδ. Σικελ. 16, 85. εὑρηται τό, ἀγαθώτατος, παρὰ δὲ ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσι καὶ τό, ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, π. χ. παρὰ Γρηγ. Νύσσ. Ἐπ. εἰς Εὐστάθ. καὶ Ἀμβρόσιον. «Τί τοῦ ἀγαθοῦ ἀγαθώτερον; καὶ Ἰω. Χρυσοστ. Ὁμ. 43. 33. 113. «Αὐτὸν ἀγαθώτερον ἢ τὰ λεγόμενα ἐνέφαινε· τί τούτου γένοιτ' ἂν ἀγαθώτερον τοῦ δεσπότου; ὅτῳ ἂν πλεονεκτῇ, ἀγαθώτερος ἔσται· τὸ πάντων ἀγαθώτατον· ἀλλ' ὦ ἀκουμάτε καὶ ἀγαθώτατε· ὦ πάντων ἀγαθώτατε», καὶ μυριάκις. — Ἐπίῤῥ. ἀγαθῶς, ἀντὶ καλῶς· συμφερόντως· ἔστ' ὅτε δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, σφοδρῶς. «Ἀγαθῶς ἔχειν», ἀντὶ τοῦ, εἶναι εὐτυχής, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 13. σ. 83., τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ εἶπεν, αὐτάρκως ἔχειν, ὅηλ. τοῦ παρόντος ἀγαθοῦ. —Κατὰ Πλατ. Κρατ. σ. 412. κτ. τὸ, ἀγαθὸς ἔστι συγγεν. τῷ, κρατοῦς.

*Ἀγαθοσύνη, ἡ, = ἀγαθότης, Ν. Δ.

Ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ (παρωνμ. τοῦ, ἀγαθοτελὴς). Τελείωσις, ἐκτέλεσις τοῦ καλοῦ· τὸ ἐντελὲς καλόν· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ (τελῶ). Ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθὸν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθὸς, ἀμφ. Διον. Ἀρεοπ.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ (παρωνμ. τοῦ, ἀγαθὸς). Χρηστότης, καλωσύνη, δικαιοσύνη, κυρίως ἐπὶ θεοῦ, ἢ ἄκρα ἀγαθότης, Γρηγ. Ναζ. σορ. 7, 26. Ἡλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7. σ. 835. Προκλ. Θεολ. κ. 12. κτλ.

*Ἀγαθότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Καλότροπος, καλοήθης, ἀπεναντίας τῷ, κακότροπος, Κωνστ. Μαν. Χρον.

*Ἀγαθότυπος, ὁ, ἡ. Καλοειδὴς, π. χ. ἀγαθότ. θεοειδεία, Διον. Ἀρεοπ.

Ἀγαθουργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀγαθουργὸς). Ποιῶ, ἐργάζομαι τὸ καλόν. 2) ἐνεργ. εὐεργετῶ, ἀγαθοποιῶ (κάμνω καλωσύνας).

*Ἀγαθούργημα, τος, τὸ. Ἔργον ἀγαθὸν, Θεοφύλ. «Ἀλλὰ τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθουργήμασιν.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ. Καλὴ πρᾶξις, ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ. 2) εὐεργεσία. 3) μεγάλη πρᾶξις, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικός, ἡ, όν. Ἀγαθοποιὸς, ὁ εὖ ποιῶν, εὐμενὴς, παρὰ Διον. Ἀρεοπ. πολλάκις ἐπὶ Θεοῦ.

*Ἀγαθουργικῶς, ἐπίῤῥ. Εὐμενῶς, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Ἐκκλ. Ἱερ. 4, 3, 12.

Ἀγαθουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθὸς, ΕΡΓΩ). Ὁ πράττων, ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ καλόν, Διον. Ἀρεοπ. ἀγαθουργὸς προθυμία, προθυμία εἰς ἀγαθουργίαν.

*Ἀγαθουργὸς, ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς, εὐμενῶς. Διον. Ἀρεοπ. σ. 102.

Ἀγαθοφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ (φαίνομαι, ἀγαθὸς), παθητ. Ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ὢν καλὸς, Δημοκράτ. Γνῶμ. «Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἄρδοντες».

*Ἀγαθοφιλὴς, ἐος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν, καλὸν, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. σ. 209. (νυν-)

Ἀγαθόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀγαθὰ, καλῶς φρονῶν, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 209.

Ἀγαθοψυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ καλῆς φύσεως ὤν, ὁ φυσικὰ ἀγαθὸς, Νικ. Παῤῥλαγ. βίῳ Εὐστάθ. 49. καὶ 46. «Ἀγαθοψυχὴς τοῦ τρόπου διάθεσις τῆς ψυχῆς· καὶ, τῶν ἀληθῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατα καὶ λαμπρότατα· ὅθεν

Ἀγαθοψυχία, ας, ἡ. Φυσικὴ ἀγαθότης, εὐφυΐα.

*Ἀγαθόω, Μ. ώσω. Εὐεργετῶ, Ἱερ. 44, 27. 32, 41. α'. Βατ. 23, 31. ὅστ. ἡ αἰτ.

Ἀγαθύνω, Μ. υνῶ. Βάμνω καλὸν, ἀγαθοποιῶ, εὐεργετῶ, αἰτ. (λέξις κυρίως τῶν Ἀλεξανδρίνων), Διοδ. Μακεδ. καὶ Ἀλεξ. 3, 10. «Ἠγάθυνας τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον», ἔκαμες τὸ τελευταῖόν ἔλεός σου καλήτερον παρὰ τὸ πρῶτον. 3 Βατ. 1, 47. «Ἀγαθύνατ' ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σαλομὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου κτ.», κάμνει τὸ ὄνομα σεβαστὸν, λαμπρόν. 4 Βασιλ. ῐ, 30. «Καὶ Ἰσαβὲλ ἠκουσε... καὶ ἠγάθυνε τὴν καμαλὴν αὐτῆς», ἐστόλισε. 4 Βασιλ. 10, 30. «Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ οὐθύς», ἐπειδὴ σοὶ ἐφάνη καλόν νὰ κάμῃς τὸ ὀρθὸν, Ψαλμ. 1, 18. «Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών», εὐεργέτησον, ἀγαθοποίησον, καὶ ἀπολύτως «Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς», ἔσο εὐεργέτης, εὐμενὴς πρὸς τοὺς καλούς. Ψαλμ. 35, 3. «Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθύνειν», ἠγούνετο κάμνῃ τὸ δίκαιον, νὰ ἀσκῇ τὴν ἀρετὴν. Ἡλημ. Στρωμ. 6. σ. 823, 14. «Θεοῦ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν». — Παθ. εὐεργετοῦμαι· εὑρίσκω, εὑδοκῶ τινί (ἢ ἀπολύτως), ἢ εἶμαι καὶ κάνω τῆς καλοσύνης, ὡς «Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεῖς ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτόνυ, ἂν σοὶ ἀρέσῃ ὁ θοῦλός σου, διὰ νὰ τὸν στείλῃς· παρὰ τοῖς Ἑκαλ. καὶ αὐτὸ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, π. χ., ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἐν τῇ Ὠγ. Γραφῇ καὶ τό, ἀγαθός, πολλάκις ἐκλαμβάνεται αὐτὸ τοῦ, φαιδρός, π. χ. ἀγαθὴ καρδία, ἀγαθὸς ὀφθαλμός.

*Ἀγάθων, ωνος, ὁ, Ὄνομα κύριον ἀνδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. (υυ–)

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθός). Χρησότης, καλωσύνη· ἔστι δὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστικοῖς, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. αὐτόν τῷ, Ἀγαθότης.

Ἀγάϊος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἐπίφθονος, καὶ, θαυμαστός, ἐκ τοῦ, Ἄγη, Ἡσύχ.

Ἀγαίω· συνηθέστερον δὲ τό, Ἀγάομαι καὶ ἀγαίομαι (ἄγαν). Ἀποῦ. μέσ. ταυτόν τῷ Ἀγάζω, καὶ Ἀγάζομαι· καὶ Ἀγιμαι, Ἀγάομαι· ἐκπλήττομαι, Ὀδυσ. Δ, 658. «Τοῖσιν ἀγάσσατο θυμός· ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, θαυμάζω· καὶ αὐτὸ τοῦ φθονῶ, καὶ μισῶ. Σήτ. ἐν τῷ Ἄγη· ὅθεν Ἡρόδ. Η', 69. «Ἀγασόμενοί τε καὶ ψοιεόεντες τῇ Ἀρτεμισίῃ, Δοτιπ. Ἡσίοδ. Ἔργ. 331. «Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. 2) λίαν ὀργίζομαι, ἄχθομαι, χαλεπαίνω, ἀγανακτῶ, ἐκλαμβάνω τι ὡς κακόν, μετὰ αἰτιατ. Ὀδυσ. Τ, 16. «Ἀγαιόμενον κακὰ ἔργα· καὶ μετὰ Ἀπαρεμφ. Ὀδυσ. Ψ, 211. Ἠκὶ αὐτὸ τοῦ, μέμφομαι, Πλούταρχ. «Οὐδὲ ἀγάομαι θεῶν ἔργα. Σήτ. Ἀγάζομαι, καὶ Γαΐω.

Ἀγακλεής, ές, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλέος). Καταπολλὰ εὐδοξος, λίαν περίφημος, ἐξηκουσμένος, Ἰλ. Ρ, 716. «Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε· καὶ Π, 738. «Νόσον υἱὸν ἀγακλῆος Πριαμοιο. Αὐτὴ ἡ λέξις ἔστι ποιητ. καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων· ἡ ποιητ. γενικ. ποιεῖ Ἀγακλῆος (αὐτὶ ἀγακλέος), καὶ ἡ πίτ. ἀγακλέᾳ (αὐτὶ ἀγακλεέᾳ, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε), Πινδ. Πυθ. 9, 187. Ἠλιητ. ἀγακλεές.

*Ἀγακλειτός, ἡ, ὁν (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής· ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡρώων, ἐπεκουσεκοῦ στρατοῦ (καὶ τῆς θεᾶς Νηρηίδος ἐν Ἰλ. Σ, 45), ἐν δὲ Ὀδ. Γ, 379. ἐστιν ἐπίθετον τῆς Πηνελόπης, «Ἀγακλειτῆς βασιλείης· λέγεται δὲ καὶ εἰς ἡ ἑκατόμβη ἀγακλειτή, Ὀδ. Γ, 59. Η, 202. «Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος (Σοφ. Τραχ. 855)ῳ, αὐτὶ, παμμέγεθες κτεάν. Παρὰ τοῖς ὕστερον συχνὴ ἡ χρῆσις ταύτης τῆς λέξεως, πολλάκις ἐπὶ ἀνθρώπων.

*Ἀγακλεῶς, ἐπίρρ. Πυλυενδόξως.

*Ἀγακλῆος, ἡ, = ἀγακλειτός.

*Ἀγακλῆος, = ἀγακλεής.

*Ἀγακλύμενος, ένη, ενον (ἄγαν κλύμενος), = ἀγακλυτός, Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 11, 469.

*Ἀγακλυτός, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής καὶ ἀγακλειτός. Πολλὰ περίφημος, περιβόητος, πολυεύδοξος, Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδσ. καὶ Ἡσιόδ. καὶ συνήθως μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κατοικίας, ὡς, «Ἀγακλυτὰ δώματα, Ὀδ. Γ, 388. Η, 3, 46. (υυυυ)

Ἀγακτιμένη, ης (ἄγαν κτίζω), κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀγακτιζομένη, πόλις, ἡ καλῶς κτισμένη, εὖδεπος πόλις, Πινδ. Πυθ. 5, 108. «Ἀγακτιμέναν πόλιν κυβαναιν. ταυτόν τῷ, Εὐκτιμένη.

Ἀγαλακτία, ίας, ἡ, = ἀγαλαξία. Ἡ κατάστασις μητρὸς, ἥτις οὐκ ἔχει γάλα, ἔλλειψις γάλακτος καὶ ἐπιτατικῶς, ἀντὶ τοῦ, πολυγαλακτία.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ, ἡ (α ὁμοῦ, καὶ γάλα) = ὁμογάλακτος, ὁμόθηλος, ὁμοπάτριος· συγγενὴς, ὁμογενὴς· ἐξαιρτ. ἀδελφός, ἀδελφὴ (οἱ βυζάξαντες ἓν γάλα ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητέρα), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 727. «Σὺν δόμοις ἀγάλακτονω (τοῦ, α τό, ὁμοῦ σημαντ.)· ὅθεν, Ἀγαλακτοσύνη, ἡ συγγένεια, Ἡσύχ. 2) χωρὶς γάλακτος (τοῦ α στερητ.), Ἱπποκρ. περὶ φύσ. παιδ. σ. 247, 9. «Ἀγαλάκτους εἶναι τὰς γυναῖκας» Ἰω. Βύζαγγ. «Τυφλὸς ἐὴν ἀγάλακτος, ἤτοι πρὶν ἢ γευθῶ τὸ γάλα. «Ἀγάλακτοι νομάδες, Γαλην. 6, σ. 151., βοσκαὶ δηλ., αἵτινες προξενοῦσι κακὸν γάλα εἰς τὰ βόσκοντα ζῶα. 3) ἀπογαλακτισθείς, κομμένος ἀπὸ τὸ γάλα, ὡς, «υἱὸς ἀγάλακτοι καὶ γαλαθηνοίν, Πολυδ. 1, 251. 4) κατ' ἀντίφρασιν, πολυγάλακτος, Ἑρωτ. εἰς Ἱππ. λέξις (υυ–υ)

*Ἀγαλακτοσύνη, Συγγένεια, Ἡσυχ.

*Ἀγάλαλα, Ἡσυχ. Περιχειρίδιον, χειρόκτιον.

Ἀγάλαξ, κτος, ὁ, ἡ, σπανιωτ. τύπος αὐτὶ τοῦ, ἀγάλακτος καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς σημασίας. (υυ–)

*Ἀγαλαξία, ἡ, = ἀγαλακτία.

*Ἀγαλλητός, ἡ, όν. Ἐφ' ᾧ ἄντες ἀγασσεῖν, Ἡσυχ.

*Ἀγάλλιαμα, τος, τό, Χαρὰ μεγάλη, εὐφροσύνη.

*Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, σύνη. Παρὰ τοῖς ἁγ. Πατρ. συνήθεις αὐτὴ καὶ λέξεις. Λουκᾶ 1, 44. «Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. «Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως, εὐτυχία, ἄξια ἄρας χαρᾶς, Ἑβρ. 1, 9. (υ–υυυ)

*Ἀγαλλίασμα, τος, τό. Κανύχημα, Ἀμφίλ. εἰς τὴν ὑγ. Θεοτ. σ. 39. «Χαῖρε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀγαλλίασμα.

*Ἀγαλλιασμός, οῦ, ὁ, = ἀγαλλίασις, Μακάρ. Ὁμιλ. 17.

Ἀγαλλιάω, ῶ· καὶ συνηθέστερον, Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι· Μ. ἀσομαι· παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. ταυτόν τῷ, Ἀγάλλομαι. Χαίρω καθ' ὑπερβολὴν· ὅθεν, Ἀγαλλίασις, ἡ· καὶ, Ἀγαλλίαμα, χαρὰ, εὐφροσύνη, Λουκ. 1, 47. «Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου. Πράξ. 2, 26. «Ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου. Λουκ. 10, 21. «Ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. (παρὰ τὸ ἀγάλλω, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄγη, ἀγάω·) Ἐντεῦθεν εἶναι Ἀγαλλίζει, ἀντὶ, Δευδορεῖ, παρ' Ἡσυχ. διαφορετικόν· ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀγάλλιος, ἀντὶ λοίδορος, παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτων, Ἀγάλιος, καὶ, Ἀγαλίζομαι, λείπει.

*Ἀγαλλίς, ίδος, ἡ, Σπαθοχειρίτης, ἀγαλλίζ, ἄθεος ἀναγόμενον εἰς τὸ γένος τῶν ὑακίνθων· κρίνων ξηροειδές, Ὁμήρ. Ὑμν. Δήμ. 7, 426. Alb. Ἡσυχ. 1. σ. 30. Gladiolos Linn.

Ἀγάλλοχον, ου, τό. Ξύλον τῆς Ἰνδίας πικρᾶς γεύσεως, Διοσκ. Α'. 21., τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Λατίου, Ξυλαλόη, ὀνομάζεται, Agallochum. ἐκ τοῦ Ἑβρ. אהלות Ἀχλόθ.

Ἀγάλλω, Μ. φλιῶ. Ἀόρ. α. ἤγαλα, Ἀττ. ἤγηλα, καὶ ἀπαρ. ἀγῆλαι. Παρ. ἠγάλκα, Στολίζω, ὡρκίζω, ἐυμορφίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ π. χ. «Καὶ ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι. Εὐρ. Μηδ. 1026. «Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι. 2) δοξάζω, τιμῶ, λαμπρύνω· σέβομαι· πανηγυρίζω, ἑορτάζω, «Νῦν τοὺς μάτρως ἀγάλλει ἔθνος, σεμνύνει, Πινδ. Νέ. 5, 79. «Τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς, κομῶν, αὐξων, τιμῶν, Ὀλ. 1, 139. «Ἀγάλλε Φοῖβον τιμῶν, Ἀριστφ. Θεσμοφ. 128. καὶ Εἰρ. 395. «Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισιν ἀγαλλόμεν ἀείν. — Παθητ. ἑορτάζεσθαι, Καστ. Δαν. 47, 18. σ. 551, 32. «Ἐφηρμόσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι· καὶ 51, 20. σ. 651, 60. «Τήν τε ἡμέραν, ἐν ᾗ ἂν εἰς τὴν πόλιν ἐστάλη, θυσίαις πανδήμοι ἀγαλλόμενοι. 2) στολίζομαι, καλλωπίζομαι, π. χ. «Ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώναις, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσι· καὶ κάμνω παράτοξον (parade) μέ τί, καμαρώνω, ταυτόν τῷ, ἐπαγλαΐζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, se bragger. Ἰλ. Σ, 131. «Τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν, ἀγάλλεται· οὐδὲ ἑ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. Γρηγ. Ἐπιτ. Βασίλ. «Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασιν. 3) κανχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, εἴτε, ἐναβρύνομαι, γαυριάω, σοβαρεύομαι, καὶ συντάσ. δοτ. ἀπολύτως, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, π. χ. «Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, Θουκ. 3, 82. «Ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ;ω, Ξεν. Συμπ. 3, 14. «Δὶ δὲ δυώδεκα πόλιες αὖται τῷτε οὐνόματι ἠγάλλοντοω, Ἡροδ. 1, 143. Ὁ Ξεν. συντάσσει καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς, ἱστορ. 6, 5, 38. «Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνέρασιν ἀγαθοῖς· ἀλλὰ καὶ μετοχῇ, Ξενοφ. Ἀγήτ. 5, 3. 4) ἐντρυφῶ, χαίρω, εὑρίσκω χαρὰν καὶ ἡδονὴν εἴς τι, τέρπομαι, ὅτε πολλάκις συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἡδομαι, Ὁμ. Ἰλ. Β, 462. «Ὄρνιθες ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσιν, χαίρουσαι τῇ πτήσει καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς· ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ε, 176. «Νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς εὐρὺ, ἀπολαμβάνουσαι τὸν εὔδιον (πρὸν) ἀέρα, καὶ τὸ καλὸν πλεύσιμον, χαίρουσι τρόπον τινα. Ὁ Ἡσίοδος λέγει καὶ ἐπὶ ψαλλουσῶν Μουσῶν, «Ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ. Ὁ Νόννος συντάσσει ἀπαρεμφ. «Ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ. Ὁ δὲ Ἀπολλωνίδης ἐν Ἀναλ. Βρουγκίου τόμ. β'. σ. 139. καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ἀμφω δ' ὡς Τμεναίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς ἕλλαμον, ἐπὶ ἀνδρογύνου ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ καὶ χρύνῳ, δηλ. χαίροντος διὰ τὸν κοινὸν τάφον οὐχ ἧττον ὡς καὶ ἄλλοτε διὰ τὸν κοινὸν ἕλλαμον. Ὁ Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδτ. ἔχουσι μόνον τὸ παθητικὸν, τοῦ ὁποίου μόνου ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. ἦσαν ἐν χρήσει. (Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Rahnk. Τίμ. σ. 4. καὶ ἀγλαός· κατὰ τὸν Döderlein συγγεν. τῷ, γελάω.)

Ἄγαλμα, τος, τό (ἀγάλλω). Καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, στολισμός, καλλωπισμός, τὸν ὁποῖον ἔχουν τις ἀγάλλεται (χαίρει, ἢ καυχᾶται), στολίζει. Παρ' Ὅμ. τίθεται ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ σημαίνει ἀγαλλίαμα, θύμημα, ἥδυσμα, καθ' ὅτι συντείνον ὡς στολίδι διὰ κάνενα μεγάλον, εἴτε ἐμψυχον, εἴτε ἄψυχον· καὶ ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, ὡς ἐν Ὀδ. Σ, 209. «Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλὲς ἄγαλμα, περσέφαιον, πολλὰ ὡραῖον σταλίδι· καὶ Γ, 438. «Ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασι πεσιχάεν, ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεᾷ κεχάροιτο ἰδοῦσα, περίτιτνος βοός, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἐχρύσωσαν· οὕτω καὶ περὶ ὡραίων ἵππων ἐν Ὀδ. Δ, 602. «Ἀλλά σοι αὐτῷ ἐνθάδε λείψω (τοὺς ἵππους) ἄγαλμα, καὶ πλήθ. ἐν Ὀδ. Γ, 274. «Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. «Χώρας ἀγάλματα, ἐπί τινος, καύχημα, στολισμὸς τῆς χώρας. — «Ἀγάλματα νυκτός, οἱ ἀστέρες. «Ἀγάλματα αἰδοίου Διός, οἱ ἑλόνοι τῆς ἐλαίας, ἐστεφανωμένοι λευκῷ μαλλῷ. «Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. «Πατρὸς Νεμείου ἄγαλμα (Πινδ. Νέ. 8, 27)«, τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα. Τὸ ἄγαλμα μεταφ. ἐκλαμβάνεται καὶ αὐτὶ τοῦ, εἰκόνων, Συν. επιστ. 123. «Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέτης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. «Ἄγαλμα σοφίας, ὁ Σωκράτης. «Ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, παρὰ Πλάτωνι, τὸ Πᾶν. «Ἀγάλματα θεοῦ (παρὰ τοῖς Ἑκκλησ.)«, οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς. «Ἑκάτης ἄγαλμα, τὴν κύνα. Παρὰ Πλατωνικοῖς, ἄγαλμα, καὶ πᾶσα, ἐντυπωμένη ἐν τῷ ὑμῷ ἔννοια παντὸς ὡραίου καὶ τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ, ὅθεν, ἀγαλματοφορεῖν καὶ ἀγαλματοφόροι, ὅτοι φέρουσιν ἐγκεχαραγμένον τῇ ψυχῇ τοὺς ἀληθεῖς τύπους τῶν θείων καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἄγαλμα ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε καὶ αὐτὶ τοῦ, φάσμα, ἢ τὸ σκιὰ τοῦ ἀποθανόντος· συνήθως δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα θεῷ τινι. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον Ποιηταὶ Ἄγαλμα εἶπον τὸ Ξόανον, ἐπειδὴ μὲ αὐτὰ στολίζονται

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ ναοὶ καὶ οἱ δρόμοι, εἰκὼν δηλ. γλυπτή, εἴδωλον, ἀνδριάς, καὶ μάλιστα τὰ τῶν θεῶν, Ἡροδ. 2, 42. 46. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅρα περὶ τῆς λέξεως Ruhnk. Τίμ. σ. 4. Ἡ λέξις ἄγαλμα, ἀντὶ τοῦ στολισμός, καλλώπισμα, ἔστι μὲν συνώνυμος τῷ, χάρμα, διαφέρει δὲ, καθότι τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ χαρᾶς ἐχθρικῆς. (υ – υ)

Ἀγαλματίας, ὁ. Ὁποιος εἶναι ἐσχηματισμένος ὡσὰν τὸ ἄγαλμα· ὡραῖος, εὔμορφος ὡς τὸ ἄγαλμα, Φιλοστρ. βίος Σοφιστ. σ. 612. καὶ Ἰ. Στοβ. καὶ Ἰω. Κινναμ. βιβ. γ'. »Περικαλλὴς τὸν νεανίαν καὶ ἀγαλματίαν«.

Ἀγαλμάτιον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ, Ἄγαλμα. Μικρὸν ἄγαλμα, μικρὰ εἰκών.

Ἀγαλματίτης, ου, ὁ. Λιθοκόλλα, κόλλα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ λιθοξόοι κολλῶσι τὰ ἀγάλματα, τουτ. τὰ ἐκ λίθων κοσμήματα, οἷον, τραπέζας, ἀγγεῖα διάφορα κ. τ. λ. ἢ δὲ λιθοκόλλα, κατὰ Διοσκορ. βιβ. ε'. κεφ. ρξγ', μίγμα ἐστὶ μαρμάρου, ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης.

Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ (γλύφω). Ὁ γλύφων, πελεκῶν, κατασκευάζων ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ. Μ. ήτω (ἄγαλμα-ποιέω). Κάμνω ἀγάλματα, ὅθεν

Ἀγαλματοποιητικός, ή, όν. Ἡ ἀγαλματουργικὸς (ποιέω, ἔργον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὴν ἀγαλματοποιητικὴν τέχνην. ὅθεν, ἡ ἀγαλματοποιητικὴ (ὑπακ. τέχνη).

Ἀγαλματοποιία, Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματοποιητική, καὶ, Ἀγαλματουργική. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα, Πολυδ. 7, 108.

Ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω), καὶ, Ἀγαλματουργός. Διξοξόος, ὁ ποιῶν ἀγάλματα.

*Ἀγαλματοτυπής, ές, ὁ, ἡ, καὶ συγκοπ. ἀγαλμοτυπής, = ἀγαλματοποιός.

*Ἀγαλματουργία, ἡ, = ἀγαλματοποιΐα.

*Ἀγαλματουργικός, ή, όν, = ἀγαλματοποιητικός, Πολ. 1, 13.

*Ἀγαλματουργός, οῦ, ὁ (ἜΡΓΩ) = ἀγαλματοποιός, Πολυδ. 1, 12.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ. Μ. ήτω (φέρω). Βαστῶ, καὶ φέρω ἄγαλμα· ὅθεν τροπ. παριστῶ, φέρω ἐν τῇ ψυχῇ τήν εἰκόνα τινος, ἀγαπῶ αὐτὸν καὶ τιμῶν, πολλάκις παρὰ Φίλ. »Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ· καὶ »Τὸ παράδειγμα εὐδὺς ἀγαλματοφορῶμεν, τοῦτ' ἔστι, φέρον ἐν ἑαυτῷ τὸ παράδειγμα, ὡς λαμπρὸν ἄγαλμα. Παῦ. Ἀγαλματοφορέομαι, φέρομαι, βαστάζομαι ὡς ἄγαλμα, περιφέρομαι ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ἄγαλμα καὶ τύπος, Φίλ. περὶ Μωσ. βιβ. β'. τόμ. β'. σελ. 136. »Τὸ κάλλιστον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἀγαλματοφορουμένων παραδειγμάτων, ἤγουν τὴν καλλίστην ἔννοιαν, ἥτις ὡς ἄγαλμα φέρεται ἐπὶ τῆς ψυχῆς· ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἀγαλματοφορεῖσθαι, καλλωπίζεσθαι, ἁρμηνεύει. Πρὸς τοὺς ἀνωτέρω παραδείγματιν ἐκ τοῦ Φίλωνος ἔστωσαν καὶ τὶν' ἄλλα, ἐξ ὧν δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἀκριβέστερον τὴν ἔννοιαν ταύτης τῆς λέξεως. »Τὰς αἰτίας συλλέγειν, δι' ἃς ἄληστον Θεοῦ μνήμην ἀγαλματοφορεῖν, διὰ τὰς ὁποίας (ὁ ἄνθρωπος) φέρει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ ἀνεξάλειπτον.» Ὁ γὰρ νοῦς ἀγαλματοφορεῖ τὸ ἀγαθόν, ἤτοι παρίστησι τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ καλοῦ. »Ὁ μὲν γὰρ προσκυνεῖ κιβδήλῳ καὶ ἀνωφελεῖ· ὁ δὲ ἀγαλματοφορεῖ φαντασίαν πλούτου, ἤτοι περιφέρει μεθ' ἑαυτοῦ, ὡς εἰκόνα, τὴν φαντασίαν τοῦ πλούτου· ὅθεν τὸ, ἀγαλματοφορέω σημαίνει, φέρω ἐν τῇ καρδίᾳ μου, παριστῶ τὴν εἰκόνα, τὸ πρόσωπον, κ. τ. τ.

Ἀγαλματοφόρος, ου, ὁ, ἡ· τὸ – ον (φέρω, ἄγαλμα). Ὁ φέρων, βαστάζων ἄγαλμα, ἢ ἀγάλματα· τροπ. ὁ φέρων τὴν εἰκόνα τινος ἐν τῇ ψυχῇ, τιμῶν αὐτὸν καὶ ἀγαπῶν, ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρων.

Ἀγαλματόω, ῶ. Μ. ὥσω (ἄγαλμα). Κάμνω τινὰ ὡς ἄγαλμα, τὸν μεταμορφόνω εἰς εἴδωλον. Δουόφρ. Ἀλεξ. 844. »Ὃς ζωοπλαστῶν ἀνδρὰς ἐξ ἄκρου ποδὸς ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτροις (πέπλοις), λαμπτηροκλάπτης τριπλανοῦς ποδηγήσας.

*Ἀγαλμοτυπεῖν, ἀντὶ ἀτενές, ἀσκαρδαμυκτί.

*Ἀγαλμοτυπεύς, έως, ὁ· καὶ

*Ἀγαλμοτυπής, ές, ὁ, τό, ἐς (τύπτω), = ἀγαλματοποιός, ἀγαλματουργός. Μοσχ. 4, 569.

Ἀγαλότιμος, ον, ὁ, ἡ, κατὰ μεταθ. ἀντὶ ἀγλαότιμος. Ὁ λαμπρῶς τετιμημένος, Ἡσυχ.

Ἄγαμαι, Ἀποθ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. ἀγάσομαι. Ἀόρ. ἠγάσθην, καὶ ὁ μετοχ. ἀγασθείς. ἐπικ. β'. πληθ. ἐγάσσατο, ἀγάασθαι, Ἀπαρ. ἀγάασθαι, Ὀδυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἐπ. αὐρ. ἠγασάμην, ὅστις ὅμως εὑρίσκεται καὶ παρὰ Δημ. Στεφ. Βυ. καὶ Ἀριστοτέλ. ἐξ οὗ ἀγάζεμαι (ἄγαν). Θαυμάζω, σέβομαι, τιμῶ κατὰ πολλὰ, ἄχρι πτωτικοῦ, Ὀδ. Π, 203. Ψ, 175. »Οὔτ' ἐπερίζω, οὐδὲ λίην ἀγαμαι· μετὰ αἰτ. ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 168. »Ὥστε, γύναι, ἀγαμείτε τέθηπά τε καὶ Ἡσιόδ. 4, 46. 8, 144. σπανιώτερον δὲ μετὰ γενικῆς, Ἡροδ. 6, 96. »Ἀγασθεὶς μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ προσιόντος τοὺς πολίτας· καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 489. Ῥῆτ. 245 εἰδότε δὲ καὶ δοτικῇ, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν. ὅθεν· »Ἄγαμαι τινί· ἄγαμαι τοῖς λόγοις κ. αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ., ἢ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. ὡς, »Ἀγαμείσθω τοῦ φρονήματος, ἀγαμαίσθω τοῦ σώφρονος. 2) εὐρίσκω ἡδονὴν, χαίρω εἴς τι, χαίρω, ἡδύνομαι· καὶ συντάσσ. γεν. προσώπου, ἢ δοτ. πράγματος ἄχρι προθέτεως, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ ἐν, ἢ καὶ ἁπλ. προσώπου. »Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἶπόντος ταῦτα», Πλατ. πολ. 1. 4. »Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας». 3) ἀγαπῶ, ἐπὶ ἠθικῆς ἀγάπης, Ξεν. Συμπ. ἡ. 29. »Ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείην. 4) ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι, αἰτ. ἢ γεν. προσ. Ξενοφ. Συμπ. θ, 3. »Ἔτσι δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον». Ἀγησ. 1, 36. »Ἄξιον δὲ καὶ τοῦ Λυκούργου τάδε ἀγασθῆναι». 5) δοκιμάζω τινὰ, ἢ τι διὰ νὰ βεβαιωθῶ, αἰτ. Ξεν. περὶ Ἱππ. 4, 1. »Ὅταν ἀγασθεὶς (ἀφ' οὗ δοκιμάσῃ τὰ προτερήματα τοῦ ἵππου), πρίηται τιμῶ». 6) ἐπὶ κακοῦ, φθονῶ, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πως, δυσχεραίνω, ἔνεκα τοῦ πράγμ. διὰ τὸ ὁποῖον ἀγανακτεῖ τις, ἐκπλήττεται δὲ ἀπαρεμφάτου, τὰ δὲ πρότυπ. τίθεται εἰς δοτ., πλὴν τότε ἐν χρήσει παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς ὁ τύπος ἀγάσομαι, ἐν δὲ τῷ κοινῷ Ἰωνικῷ λόγῳ τὸ, ἀγαίομαι, Ὀδ. Ε, 119. 122. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται καὶ, τινί τε, ἢ, τινὶ περί τινος· πρβ. γαίω, ἀγαίομαι, ἀγάομαι, ἀγάζομαι, Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 230. (υ –)

*Ἀγάμενος, η, ον, ἡ μετοχὴ τοῦ ἄγαμαι, ὅθεν

Ἀγαμένως, Ἐπίρ. Θαυμαστῶς, ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς· μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν. Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 7. »Ἀγαμένως λέγειν», ἀντίκειται τῷ, ταπεινῶς. 2) παρὰ Πλατωνι εἰς Φαίδ. σ. 389. »Τὸν λόγον ἀγαμένως ἀπεδέξατο», ἀσμένως (χαρούμενα).

*Ἀγαμήδη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, Ὁμηρ. Ἰλ. Λ, 740.

Ἀγάμητος, ου, ὁ, ἡ· τό – ον (γαμέω), σπανιώτ. τύπ. ἀντὶ, ἄγαμος. Ἀνύπανδρος, ἀνύμφευτος, ὁποίος δὲν ὑπανδρεύθη, Σοφοκλ.

Ἀγαμία, ας, ἡ· καὶ, ἀγαμίων, τό (ἄγαμος). Ἐλευθερία, χυδ. ἀζυγὴς ζωὴ, ἀνυπανδρος κατάστασις. Παρὰ δὲ Νομικοῖς μετὰ Γαΐκ. »Ἀγαμίου δίκην, ἀγάλλεσι· κατὰ τῆς ἀγαμίας, διότι παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦτο νόμος ποινὴς κατὰ τῆς ἀγαμίας, ὡς καὶ ἄτεκνος κατὰ τῆς κακογαμίας ἢ ὀψιγαμίας, Στοβ. καὶ Πλουτ. Λυσανδ. Πολυδ. 3, 48.

Ἄγαμος, ου, ὁ, ἡ (γάμος). Ἀνύπανδρος (χωρὶς γυναῖκα), ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς ζυγὸν γάμου, Ἰλ. Γ, 40. »Λίσ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, ἀντὶ, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς γάμον. »Ἄγαμος ἀνὴρ», ὁ χωρὶς γυναικός. Συνηθέστερον ὅμως μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται τό, Ἄγαμος· ἐπὶ δὲ γυναικὸς, τό, Ἀνανδρος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ χῆρος, ὁ στερηθεὶς τῆς γυναικός του. Παρ' Εὐριπ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός. – »Ἄγαμος ἀγαμος (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 1218)«, γάμος, ὅστις δὲν εἶναι γάμος, δηλ. ἀτυχὴς, ὀλέθριος, ὡς καὶ, βίος ἄβιος, κ. τ. τ.

Ἄγαν, Ἐπίρ. ἐπιστ. Δίαν, κατὰ πολλὰ, σφόδρα, ὑπερβολικά· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καθόλου δὲ μόνον παρὰ Δωρ. καὶ Ἀττ., διότι οἱ Ἴκοπ. καὶ Ἰων. χρῶνται τῷ, λίην· καταφάσκει δὲ τοῦτο τὸ ἐπίρρημα ὁμοιά, ὡς τὸ Λατ. prorsus. Λίσχ. Θήβ. 813. ἀσαύτως δὲ ἐπιτείνει ἢ ἐπικυροῖ ἐν ταῖς συνθέσεσι. 2) σημαίνει καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, παρὰ πολὺ, ὑπερμέτρως, ὡς τὸ Λατ. nimis, καὶ ἐν χρήσει μόνον κατὰ τινας ἰδιαιτέρας συντάξεις· π. χ. μετὰ τοῦ, πολύ, ἐπὶ, παρὰ πολὺ, καὶ ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει »Μηδὲν ἄγαν», ὅθεν καὶ παροιμ. ἐν ᾧ τῷ, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον, νὰ μὴ γίνεται τί μὲ ὑπερβολήν. »Ἄγαν ἀληθέως, ἀληθέστατον. Παλλάκις συναπτεται μετὰ ἐπιθέτου ἡγουμένου ἢ ἐπιφερομένου, εἷς »Ἄγαν χαλεπὴ νέοσι· καὶ παρὰ Πλάτ. »Οἱ ἄγαν σπεύδοντες, βραδύτερον ἀνύουσιν», ὅστις βιάζονται, θελ. τρέχουσιν ὀλιγώρως, ἀργοῦν νὰ φθάσουσι· ἐσὺ ὅτε μετὰ ἐπιρρ. π. χ. »Ἡμῶς ἄγαν· πολλάκις δὲ μετὰ ουσιαστικοῦ περιφραστικῶς, καὶ τότε προσλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὁ ἄγαν, ἡ ἄγαν, τὸ ἄγαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ὁ πολύς, ὑπέρμετρος, ἢ ἔνιοτε αὐτὸ τοῦτο, ὁ σφοδρός, π. χ. ἡ ἄγαν ἐλευθερία, ἡ ἄγαν πλημμύρη, ἡ ἄγαν ὁρμὴ, ἡ ἄγαν λύπη, ἡ ἄγαν φόβος κ. τ. τ. Spohn de extr. Od. part. σ. 171. σκοπὸς δὲ εὑρέσεως ἄνευ ἀρθρου, ὡς παρὰ Πλατ. Πολιτ. 8. σ. 554. Α. »Ἢ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλοτι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει». Τὸ ἄγαν εὑρηται καὶ μετὰ ὑπαρξετικῶν, καὶ τότε ἡ πλεονάζει ἢ αὔξει τὴν ὑπάρξεσιν, π. χ. »Ἄγαν πολεμιώτατοι, οἰκτρότατοι, ἀγριώτατοι· ἐφθάλμοι ἄγαν βραχίστοις, Λίλ. ἱστ. Ζ. καὶ Χρυσοστ. περὶ ἱερωσύνης. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ ἄγαν μετὰ τοῦ οὐ, οὐκ ἄγαν, σημαίνει, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὄχι τόσον, π. χ. »Οὐκ ἄγαν βαθύβριζος· »Οὐκ ἄγαν μάγαν, ὄχι τόσον μεγάλον· »οὐκ ἄγαν ὀρθῶς λέγοντες». »Οὐκ ἄγαν ἐμολογουμένους» κ. τ. τ. τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα παρὰ Θεοφρ. ἱστ. Φυτ. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι δὲ τὸ ἄγαν ἔχει τὴν σημασίαν, διδάσκει ἡμᾶς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1390. λέγων, ὅτι τό, Ἄγαν ὀξύτονόν ἐστι, τὸ μὲν καθ' ὑπερβολὴν, ὅπερ καὶ ψέγεται, ὅθεν καὶ τό, »Μηδὲν ἄγαν· καὶ ἐν τοῦ τοιούτου γίνεται Ἀγήνωρ, ὁ θρασύς· τὸ δὲ κατὰ μετοχὴν καὶ ἐπαινετόν· ἔστι γάρ ποτε ὅτου καὶ τῷ λίαν· ὅθεν Ἀγήνωρ ἀνδρείως.—Τὸ ἄγαν ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ν, οἷον, ἀγακλεής, ἀγάρρους. Παράγεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ ἄγω, ἄγομαι, ὡς τὸ Λατ. vehemens παρὰ τὸ vehi, ἤτοι impetu ferri. (υ –, παρὰ δὲ τοῖς ὑστέροις ἐσὺ ὅτε καὶ νυ, Παλλαδ. ἐπ. 124. Ἀγαθ. ἐπ. 4.)

Ἀγαναστάω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκ. πκ. Κυρίως ἐπὶ σώματος, καὶ σημαίνει, πάσχω, ἢ αἰσθάνομαι πόνον κατά τι μέρος τοῦ σώματος, ἀλγῶ, ὀδυνῶμαι, καὶ κοινῶς πονῶ, ὡς παρὰ Διοσκ. 5, 84. καὶ τόμ. α'. σ. 741. βιβλ. 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκδ. Σπαρτιατ. »Ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γενύσει« καὶ παρὰ Παῦλ. Αἰγιν. σ. 145. ς. 6. Hemst. Ὡσαύτως χρῆται τούτῳ τῷ ῥήματι (ὡς καὶ τῷ οὐσιαστικῷ, ἀγανάκτησις) ὁ Πλάτων ἐπὶ πόνου ὀδόντων ἐν Φαίδρ. 266. ἐκδ. Schaef. ἢ 32. σ. 251. C. ἐκδ. Ἐρρ. Στ. »Δεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλῃ καὶ ἀναπηδᾶν, καὶ ὅπερ τε τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνήσῃ τε καὶ ἀγανάκτησις (ἤτοι κνησμὸς καὶ πόνος) περὶ τὰ οὖλα, ταὐτόν δή πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχή· ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά« ἐντεῦθεν β) ἀγανακτεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀσθενεῖν, πάσχειν, ὡς παρὰ Συροπούλῳ ἱστορ. συνοδ. Φλωρεντ. τμ. 7. κεφ. 12. »Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἔκειτο κελλίον, ὡς ἀγανακτῶν.« καὶ κεφ. 14. »Καὶ ἐξήτησαι ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δέ, ὡς ἀγανακτῶν, παρείσυσιν οὐκ ἐδωκεν αὐτοῖς·« καὶ τμ. 8. κεφ. 13, 14. τμ. 11. κεφ. 3. καὶ τμ. 9. κεφ. 7. σ. 258. »Ἐν ταῖς ἄλλαις συνελεύσεσι πρὸς ὀλίγον μόνον φαινόμενος, εἶθ' ὡς ἀγανακτῶν μηδέτι πρὸς τοὺς λόγους ὑφεγγόμενος, εἰς τὸν κοιτῶνα ἀπήρχετο.« Ὁ ἴδιος δὲ Συροπουλος χρῆται, καθὼς ὁ Πλάτων, καὶ τῷ οὐσιαστικῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς αὐτόθι τμ. 6. κεφ. 13. σ. 160. »Καὶ εἰ συμβῇ ἀγανακτῆσαι τὸν Πατριάρχην, ἢ τὸν βασιλέα, κατ' αὐτὴν τὴν τεταγμένην ἡμέραν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ σύνοδος δι' ἀγανάκτησιν (ἀσθένειαν) ἑνὸς ἐξ ἡμῶν« ἐντεῦθεν 3) τροπ. ἐπὶ ψυχῆς, ὀργίζομαι, λυποῦμαι, δυσφορῶ, εἶμαι παροξυσμένος, ἄγαν ἄχθομαι, δυσχεραίνω, βαρέως φέρω, μοί κακοφαίνεται κατὰ πολλά, πέρνω πρὸς βάρος, ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακῷ, εἶμαι ἀνυπόμονος ἢ δυσηρεστημένος· καὶ παραπονοῦμαι διά τι· καὶ τότε 1) ἤτοι κεῖται ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδ. κ. 7. σ. 14. βιβλ. 9. Βεκκερ. »Τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποκτήσονται πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν·« καὶ κεφ. 12. σ. 24. 10. »Ἐλοίδει ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζων ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, κἄπειθ', ἥκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν·« καὶ αὐτόθ. κ. 7. σ. 13. 19. καὶ Δημοσθ. σ. 966. Reisk. παραποιούμενος πρὸς τὸν κριτὴν ἐπὶ γενομένῃ αὐτῷ ἀδικίᾳ. »Περὶ αὐτὰ τἀδικήματα μᾶλλον ἢ χρόνων ἐγγεγενημένων ἀγανακτεῖν·« ὁμοίως ἀπολύτως ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Ματθ. 21, 15. 26, 8. Μάρκ. 10, 13. 2) ἢ κεῖται ἀναλελυμένως ἀπὸ τοῦ εἰ, ἤ, εἶμαι, ᾖ, ὅτι· π. χ. Αἰσχ. Διάλ. 2, 21. »Ἀγανακτῶν, εἰ φαίνοιτο μάτην τοὺς θεοὺς εὐχόμενος.« Πλατ. Κρίτ. 1. σ. 144. ς. 4. Βεκκερ. »Καὶ γὰρ ἄν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν, ἔνδια τῷ, ἀγανακτεῖ· κύτίκειται τὰ, ῥᾳδίως καὶ πρᾶως φέρειν. Αἰσχλ. Κτησιφ. σ. 557, 8. »Ἀλλ' εἰμὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖν.« Ἰσοκρ. εἰρην. κεφ. 16. σ. 167, 8. Κορ. »Ἀγανακτοῦμεν, εἰμὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν (ἔξομεν).« Δουκᾶς 13, 14. »Ἀγανακτῶν, ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς.« Ἡρωδιαν. 3, 2, 6. »Ἀγανακτεῦντα, ὅτι οὐ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἐμελλεν ἐσεσθαι κρείττων, ἀπὸ βασιλεὺς καὶ ἐστρατηγεῖ ὁ αὐτὸς αὐτός· 5, 8, 10. »Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτόν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι δὴ τῆς ἀρχῆς παρελυθείην« παρὰ δὲ Δυσεργ. κατὰ Λεωκρ. σ. 185. εὑρηται καὶ διὰ τοῦ, ἐπαισθάνεσθαι, ὡς »Ἀγανακτῶ, ἐπειδὰν ἀκούσω,« κ. τ. λ. ἄλλοτε δὲ καὶ διὰ μετοχῆς, ὡς, ἀγανακτῶ δυστυχῶν· καὶ, Δημ. στεφ. »Ἔστιν ὅπου σὺ παρὼν τηλικοῦτον πρᾶξιν ὁρῶν ἀφαιρουμένην με τῆς πόλεως ἠγανάκτησας.« 3) ἡ συνήθ. συνήθεσται ἐπὶ μὲν προσώπου ὁστικῇ μόνῃ, τινί, ἢ μετὰ προθέσεως, πρός τινα, κατά τινος· π. χ. »Ἀγανακτῶ σοι.« Ἡρωδιαν. 8, 295. »Ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγοὺς.« Πλουτ. Καμιλλ. κεφ. 28. τ. α'. σ. 263. Κορ. »Ἠγανάκτουν πρός αὐτούς.« Λουκιαν. Τίμ. 18. τ. α'. σ. 128. »Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν;« καὶ 13. τ. α'. σ. 123. »Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτει κατὰ τῶν πλουσίων.« σπανίως δὲ λέγεται μετὰ γεν. ἀγανακτῶ σου, Βεκκ. Ἀ. Ἑλ. τ. α'. σ. 334. συναγ. λέξ. χρησ. »Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα· τὸ μὲν γὰρ θυμάζω σου καὶ ἀγαμαί σου καθωμίλησας, τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου, καινὸν καὶ σπάνιον· χρηστέον δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος.« Ἐπὶ δὲ πράγματος συντάσσεται τὸ ἀγανακτῶ ἤτοι ὁστικῇ μόνῃ, τινί, ἢ μετὰ διαφόρων προθέσεων, ὑπέρ τινος, περί τινος, διά τι, πρός τι, ἐπί τινι· π. χ. Πλάτ. Φαίδ. σ. 15. ς. 7. Βεκκ. »Ἠδέσμευ ἄν, οὐκ ἀγανακτῶν ξυνάπτων.« Ξεν. Ἑλλ. ἱστ. 5, 3, 3. »Ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν· καὶ 5, 3, 11. »Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις.« Ἰσοκρ. εἰρην. σ. 167. Κορ. »Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν· καὶ Παιηγ. 44. σ. 71, 26. »Ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς πώποτε ἠγανάκτησεν.« Λουκιαν. ἀλ. 23, τ. α'. σ. 593. 37. »Ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἠγανάκτει περιύβριζομένης καὶ κακῶς ἀκουούσης.« Πλάτ. ἐπιστ. 7. σ. 470. ς. 6. Βεκκ. »Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων ἠγανάκτουν, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσι πραχθέντων. Πλάτ. Φαίδων. σ. 36, 12. Βεκκ. »Ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ.« Ἡρωδ. 7, 9, 7. »Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσαντα.« Γαλην. Ἐπιδ. τ. ια'. σ. 482. Hemst. »Ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα.« Βεκκ. Ἀλιτ. τ. β'. σ. 483. Mai. »Ἀγανακτούντων πρὸς τοῦτο τῶν Ῥωμαίων.« Ἰσοκρ. Βουσίρ. ἐγκ. 2. σ. 222, 27. Κορ. »Ἀλλ' οὐκ ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν·« καὶ Παιηγ. 34. σ. 61, 31. Κορ. »Ἀγανακτῆσαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν.« Τὸ ἀγανακτῶ συντάσσεται καὶ αἰτ. πράγματος, καὶ κυρίως μετὰ τῆς ἀναφορ. τ' ὀνειτικῆς αὐτωνυμίας· π. χ. Πλάτ. Φαίδων σ. 17, 1 Βεκκ. »Ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὁ πάλαι προὐθυμοῦντο τε καὶ ἐπετήδευον.« Δημοσθ. Χερρονησ. σ. 103. »Καίτοι ἔγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινὰς ὑμῶν. Λυσ. σ. 787. Ῥειτκ. »Ὁ δὴ ἀγωνιῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ τοῦτ' ἐκ τῆς ἐλπίδος εἰς ὑμᾶς ἥκει πιστεύσων. Λουκ. Προμηθ. 13, σ. 4'. σ. 195. »Τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεύς...« καὶ Διὸς διαλ. 15. σ. 4'. σ. 242. »Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ·« καὶ Τίμων 17. τ. α'. σ. 128. »Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶν· καὶ ἐν Νιγρ. 24. τ. α'. σ. 64. Reisk. »Καὶ ὁ μέλιττα ἀγανακτῶν. Δημ. σ. 1261, 25. Reisk. »Ἀλλεπάλξ ἐφ' οἷς πέπονθα ἐνίοχοις, οὐχ ἥττον τοὺς ἀγανακτήσαι μ' ἄνω.« — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8. Προβλ. 10, τ. η'. σ. 929. Reisk. »Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκὸς ἐστι μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοὺλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν, ἐν τοῖς λύχνοις φῶφον ἐμποιεῖν, ἀποσυματίζουσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος.« Ἱπποκρ. χρησ. ὑγρ. 5. σ. 602. »Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ Θώρηξ, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, κρατουμένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μᾶλλόν ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ.....« καὶ Σοφ. 5, 22. »Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης,« θέλει ξεχυμένει, καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑβρ. יגע Χαβάκ. 4) κατ' ἠπύχιον καὶ Ἑτυμ. σημαίνει τὸ ἀγανακτῶ καὶ στένω, Συναγ. λέξ. ἐν Βεκκερ. Ἀν. Ἑλλ. 1, 334. »Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων· δηλ. ὅσοι λυποῦνται, διότι πολλάκις ἀρχινοῦσι νὰ κλαίωσι καὶ θρηνῶσι μετὰ στεναγμοῦ· εὑρηται δὲ τὸ παράδειγμα παρὰ Πλάτ. Φαίδων, σ. 1226, 16. Βεκκ. »Ἀπολλόφωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων· καὶ δή καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους.« — Μέσ. εὑρηται παρ' Ἀριστείδῃ καὶ ἄλλοις τισί, πλήν, ὡς φαίνεται, μόνον ἐν τῷ ἀόρ. Δουκ. Ἐκτοπ. 4. τόμ. α'. σ. 7. »Ἀγανακτησεμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ κἀξ ἐπῆλθε, κατεύκρουσεν ἔτι ἐνδακρυσας, αὖτε ἀγανακτησάσης, καθὼς λέγομεν καὶ ἐγεινησάμην αὖτε τοῦ ἐγεννησα, καὶ ἐξερεψίμην αὖτε τοῦ ἔθρεψα. Παλαίφ. 41, 7. »Ὀδυσσεύς δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἅιδῃ καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει.« Παρὰ Θεοφαν. Χρον. 34. Ἰουστινιανοῦ εὑρηται καὶ ὁ παθητικὸς ἀόρ. αὖτε τοῦ μέσου ἐπὶ τῆς σημασίας, εἶχε μαλώματα (ντράβαλα), ἤκουε λόγια, π. χ. »Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδειχθείσης, ἠγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ.« (Κατὰ μὲν Σνειδέρου καὶ Βούτμ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, ἄγαν, ἄγω, ἄχθομαι, ἀκτέω, κατὰ δὲ Schleusner ἐν τῷ εἰς Ν. Δ. νέῳ λεξ. παρὰ τὸ, ἄγαν καὶ ἄχθομαι, κατὰ τοὺς Ἴωνας, μὴ δεχομένους τὰ δίτσα γράμματα.) [υυ – υ –] ὅθεν

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ. Πόνος σωματικός, ὀδύνη, ἄλγος, αἴσθησις πόνου ἐν τινι σώματι· καὶ, κρατοῦσα ἀγανακτέω· 2) συνήθ. θυμός, ὀργή, ἀνυπομονησία· ὅθεν, »Ἀγανάκτησιν ἔχειν τινός, παρέχειν τινὶ ἀφορμὴν νὰ ἀγανακτῇ διά τι, ὡς παρὰ Θουκ. 2, 41. »Καὶ μόνη (ἡ πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑβ' ὧν κακοπαθεῖ.« Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 11, 31. »Πολλὴ δὲ χρυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐν τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα.« Πλουτ. σύγκρ. Πελοπ. καὶ Μαρκ. τ. β'. σ. 477, 12. Reisk. »Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησιν τινα καὶ παρρησίαν....« Χρον. Συμεώνος Δογαθ. ἐν τῷ κώδ. Ἰουστιν. »Καὶ ἀκούσας Βελισάριος, μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ βασιλέως.

* Ἀγανακτητέον, θετ. ἐπίῤῥ. Πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις.

* Ἀγανακτητικός, ἡ, ὄν. Εἰλίνων εἰς ἀγανάκτησιν· ἐυαρεστημένος. Ἐπίῤῥ. ἀγανακτητικῶς.

Ἀγανακτητός, ἡ, ὄν. Δεινοπαθής, δυσχερής, ἀξιολήτως ὑποφερόμενος, ἢ ὁ ἐρεθίζων, διεγείρων πρὸς ἀγανάκτησιν, Πλάτ. Γοργ. σημ. α'. μερ. β'. σ. 139. 21. Βεκκ. »Οὐκοῦν τοῦτο δή καὶ τὸ ἀγανακτητόν.«

Ἀγανακτικός, ἡ, ὄν· καὶ, Ἀγανακτικῶς, Ἐπίῤῥ. Ὁ βαρέως φέρων τι, κλαίων, στενάζων· ὅστις εὐκόλως παροπονεῖται καὶ δυσκόλως ὑποφέρει τί, ὀργίλος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς ὀργήν, καὶ μεμψίμοιρος, κοιν. παραπονιάρης, Πλατ. Πολ. 10. κεφ. 6. σ. 484, 16. Βεκκ. »Οὐκοῦν τό μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτικὸν· τὸ δὲ ἡρεμαῖόν τε καὶ ἡσυχιον ἧθος παραπλήσιον ἂν αὐτὸ αὐτῷ.« Ηλημ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. 2. σ. 146, Δ. Sylb. »Πάλιν ἐκ δευτέρου ἔῤῥηξε φωνὴν ἀγανακτικήν.« Λουκιαν. Ἀλ. ξ. 14. τ. α'. σ. 586, 71. Reitz. »Ἡμεῖς δέ, οὐκ οἶδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόναμεν. Πρόκλ. παραφ. Πτολ. σ. 225. Α. »Ἀγανακτικοὺς καὶ πρὸς γυναῖκας ζηλοτύπους.« Ἀγ. Ἐπιφαν. Παναρ. 3, 1, 6. τ. α'. σ. 816. »Συμβέβηκε δὲ αὐτοὺς ἐχειν ἐλάττωμα, ἤτοι λοιδόρους.. ἢ ἀγανακτικούς.« Ἀγ. Βασιλ. βαπτισμ. 2. »Τῷ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου.. ἀγανακτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κώτερον εἰπεῖντος, ὑπαγε ὀπίσω μου. Μ. Ἀντων. 11, 13. σ. 114, 1. Κορ. »Τὰ ἔσω γὰρ θεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἀνθρωπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον, μηδὲ δεινοπαθοῦντα.

*Ἀγανέα, ἡ, = αἰγανέα, Ἡσυχ. ὅπερ, »ἀγανεύσιν, ἀκοντίοις, ὁράσει.

*Ἀγάνημαι, παρ' Ἡσυχ. ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

Ἀγανής, ἐος, ὁ, ἡ, τὸ, ἐς· ταυτόν τῷ, Ἀγανός, πρᾶος· ἀμφ.

*Ἀγανιάω, Ἐτυμ. Γουδ. ἀντὶ τοῦ, καθαρεύειν.

*Ἀγανίδα, ἐπίρρ. Ἀτρέμας, ἠρέμα, ἠσύχη· καὶ ἐντεῦθεν ἴσως παρέφθαρται καὶ τὸ κοινὸς, ἀγάλια, ἤτοι σιγά, Κορ. Ἄτακτα 2. σ. 4.

*Ἀγανίζομαι, ἴσως = ἀγάνομαι, Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. κ. 152.–σ. 124. »Εὑρήσεις ὄλιγον καὶ προσκόμμα ἐν οἷς ἕκαστος ἀγανίζεται, ἐὰν ἡ ἀνάγν. ᾖ ὑγιής.

*Ἄγαννα, ἡ, Ἄμαξα, καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ Ἄρκτος, Ἡσυχ.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαν, νίφω). Ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος, Ἰλ. Α, 420. »Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται, ἤτοι τὸν πάνυ κατανιφόμενον, τὸν λίαν (κατὰ πολλὰ) χιονισμένον. πρβ. Ἰλ. Σ, 180. μόνον ποιητ. σημαίνει δὲ ἐντεῦθα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅσα κεῖνται ὑποκάτω τῶν νεφῶν, διότι τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ἔνθα ἡ κατοικία τῶν θεῶν, καθὸ ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὐ νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται, Σχολ. (υ–υυ)

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγανός, βλέφαρον). Ὁ χαρίεις κατὰ τὰ βλέφαρα, ὀφρύδια, καὶ συνεκδοχ. ὁ χαρίεις τὰ ὄμματα, τὴν ὄψιν· ἐπίθ. τῆς Θεᾶς Πειθοῦς παρὰ Ἰβύκῳ, Ἀθην. 56β. Nossis, Ἐπιγρ. 9. ς. 2. Ἰακ. Α. Π. 6, 418. (υυυυυυ)

*Ἀγάνομαι, Πρωτεύομαι, χραῦμαι, Ἡσυχ. 2) ἴσως ὅτε ἀντὶ τοῦ, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

*Ἄγανον, τό, ἴδε ἄγανος.

*Ἀγανορεῖος, εία, εῖον, Δωρ. ἀντὶ ἀγηνορεῖος. Ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ἤγουν τῇ ἀνδρείᾳ χρώμενος· θυνατός, θαυμάσιος, ὄριστος, Λίτυ. Περσ. 985. (ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων) »Χορ. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. Ξερξ. Ἀγανόρεος· κατείδον δὲ πῆμ' ἀελπτον». (υ–υ–υ) καὶ

*Ἀγανορία, ἡ (ἀγάνωρ), Δωρ. ἀντὶ ἀγηνορία.

*Ἄγανος, ου, ὁ, ἡ (ἄγνυμι). Τσακισμένος ἀπὸ τινος, κομμένος· ὅθεν Ἄγανον, τό· τὸ κατεαγὸς ξύλον· ἢ τὸ φρυγανώδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον, λέγουσι. Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ. »Ἄγανον, τὸ κατεαγὸς ἀπὸ ἄλλου». παρὰ δὲ Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 189. »ἡ συνήθεια, Ἄγανα λέγει, τοὺς ὀξέρας τῶν ἀσταχύων».

Ἀγανός, ἡ, όν· καὶ, Ἀγανῶς, Ἐπίρ. (γάνος, γάνυμαι). Περιχαρὴς, χαρούμενος· φιλικός, καλοκάγαθος, πρᾶος, ἥμερος, ἥπιος, Ἱλαρός, προσηνὴς, γλυκὺς, μαλακὸς, φιλόφρων, Ἰλ. Β, 189. »Ἀγανὰ ἔπεα». Ὀδ. Ε, 8. »Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς κτ.α» Ὀδ. Ο, 53. »Μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσασα, ἐμιλήσας πρὸς αὐτὸν μὲ λόγους φιλικοὺς, εὐμενεῖς. Ἄγανα νομίζουσιν ἐλαφρὰ, τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος (ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (ἐπὶ τῶν γυναικῶν), ὁπόταν τις ἀπέθνησκε θάνατον αἰφνίδιον ἄνευ πόνων καὶ ὀδύνης, ἀνεπαισθήτως γὰρ ὀδύνης οἱ αἴφνης θνήσκοντες· π. χ. »Κυβερνήτην Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε (Ὀδ. Γ, 280.)». δηλ. ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὑπὸ ἀποπληξίας· καὶ Ο, 409. »(οὐ γὰρ ἐπιπέλονται αὐτοῖς), ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι... ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, ἤτοι ἐν τῷ ἐσχάτῳ γήρατι ἀποθνήσκουσι γλυκὺν θάνατον. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῇ λέξει, οἷον, »Ἀγησεί λέγει, χάριτες, ἁρμοῖβαί, χεῖρες, ὀμφὴ, ἀντὶ τοῦ περιχαρεῖς, φιλικοί, χαρὰν προξενοῦντες», κ. τ. τ. Πυθ. 4, 180. 2, 43. 2, 13. 9, 66. Ἰσθμ. 3, 13. ὁ δὲ Ὀπτ. Κ. 4, 272. »Ἀγαιαὶ μάλιστα», ὡς καὶ Ἀπολλ. Ἀργον. Γ. 937. »Ἔρωτες ἀγαναί· οὕτω καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 601. »ἀγανῶς δὲ χερσὶν». 2) ἐνεργ. φιλόφρονα ποιῶν, ἢ καταπραΰνων, καταπραϋντικὸς, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 499. »(Θεοὺς) παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι εὐχωλῇσι ἀγανῇσιν», δηλ. μὲ εὐχὰς, θεήσεις ἐξιλεωτικάς. Τὸ ὑπερθετ. ἀγανώτατος ἔχει ὁ Ἡσ. Θεογ. 408. Ἐπίρρ. ἀγανῶς. »Ἀγανώτερον βλέπειν», Ἀριστοφ. Ἀνσ. 880. Τὴν ποιητικὴν ῥῆσιν ἐμιμήθη καὶ ὁ Θεμίστ. λόγ. 20. σ. 234. »Σὺ δὲ, ὦ πάλαι μοι πατέρων, νῦν δὲ θεῶν ἀγανώτατε».

*Ἀγακοφρονέω (ἀγανόφρων). Φρονῶ ἡπίως, προσηνῶς, ἥπιος εἰμί, Ἀποφθ. Κλεοβ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. τ. α΄. σ. 109. »Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων, τὸ μὲν γὰρ ἔστε χάριεν, τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν».

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ. Καλοκἀγαθον, πρᾶον καὶ ἥμερον φρόνημα· πραότης, ἡμερότης, Ἰλιάδ. Ω, 772. »Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν» καὶ Ὀδ. Α, 202. »Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ μελιηδέα θυμὸν ἀπέρρων».

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀγανὸς, φρήν). Προσηνὴς, ἥμερος, πρᾶος τὸ φρόνημα, Ἰλ. Τ, 267. »Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἔη, οὐδ' ἀγανόφρων». Ἐκ τοῦ, φρὴν, καὶ ἀγανὸς· ἤ, ἐκ τοῦ, ἀγανὰ φρονεῖν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμ. ἀγαθὸς· προσηνὴς παῖς φρονῶν· ἔτι δὲ, λίαν φρόνιμος, ἡ ὁποία ὅμως τελευταῖα σημασία δὲν εἶναι ὀρθὴ, καθὸ σφαλερῶς νομίζει ταύτην τὴν λέξιν ἐτυμολογουμένην ἀπὸ τοῦ, ἄγαν καὶ φρονῶ ἢ φρήν. 2) καθόλου, εὐάρεστος, π. χ. τιμὴ, ἡσυχία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1210. Ὄρν. 1321. Ἀριστ. Δυσιστρ. 1289. μόνον ποιητ.

Ἀγανώπις, ου, ὁ· καὶ θηλ. Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Ὁ πρᾴως ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἡμέρα βλέπων· ὁ μὲ καλὰ ὀμμάτια θεωρῶν, ποιητ. ἐπίθ. δὲ, ὅτι τὸ θηλυκὸν ἔστε πλέον ἐν χρήσει παρὰ τὸ ἀρσενικόν· ὅθεν »Ἀγανώπιδος παρειᾶσα, ἑρμην. ὁ Ἡσυχ., εὐφθάλμου, παρείας, καλῶς βλεπούσης, καὶ κατὰ Σουϊδαν, πρᾴα βλεπούσης, ἔνθα ἀποδίδεται τῇ παρειᾷ ὅ,τι ἀνήκει τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἀγήνωρ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει ὅτι τοῦ, ἀγαπητὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος, ἢ ὁποῖος ἑρμηνεία ἀνήκει μᾶλλον τῇ λέξει, ἀγαπήνωρ, διότι οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 113. Ν, 756. Ο, 392. Ψ, 113. 124. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἔστι καὶ κύριον ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγκαίου, πλὴν καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφεται παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. Η. ἀγαπήνωρ. (υ–)

*Ἀγάνωτος, ὁ, ἡ (γανόω, καὶ α στερ.) Μὴ γανωμένος, ὡς καὶ τὸ κοινῶς ἀγάνωτος, Ποσειδὼν παρὰ Παυλ. Αἰγιν. 7. σ. 298, 32. ἐκδ. Βασιλ. »Ἐν τῷ καπακίῳ ἀγανώτῳ ὄντι».

Ἄγαομαι, Ἀποδ. Μέσ. (ἀρχαῖος πρωτότ. τοῦ ἀγάμαι, ἀγαίομαι, ἀγάζομαι, ἐξ οὗ σώζεται μόνον τὸ Ὅμηρ. ἀ-ηγάσσε καὶ ἡμέτερ. ἀγώμενος.) Δίαν θαυμάζω, θαυμάζω μετ' ἐκπλήξεως, ἐκπλήττομαι, μένω ἔκθαμβος, ἐκστατικός. 2) φθονῶ. 3) μισῶ, ἀποστρέφομαι. Ὅμ. Ὀδσ. Π, 202. »Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα οὕτω τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάσασθαι, ἔνθα τό ἀγάασθαι ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι σημαίνει ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις ὂν τοῦ θαυμάζειν. Ἡσ. Θεογ. ς. 619. »Ἡιερέην ὑπ' ὄφλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος καὶ μέγεθος», ἔνθα ὁ μὲν Ἔνυμ. καὶ Ζωναρ. ἑρμην. ὡσαύτως, ὁ δὲ Τζετζὴς ζηλεῖ ἀντὶ τοῦ, θαυμάζων, ἢ φθονῶν, ἢ ἐκπληττόμενος. Παρὰ τῷ ἰδίῳ Ὅμ. ἐκλαμβάνεται, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος, ἀντὶ τοῦ φθονῶ ἢ μέμφομαι, Ὀδ. Ε, 119. »Οὔτε θεαὶ ἀγάασθε παρ' ἀνδράσι εὐάζεσθαι, ἔνθα ὁ Ψευδοδίδυμος ἑρμ. φθονεῖτε, ὡς καὶ παρακατιὼν τὸ, ἠγάασθε, ἐφθονεῖτε, καὶ τὸ ἐν στ. 129. ἄγασθε, τὸ ὁποῖον οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὥστε δὲν ἐννοεῖτις διατί οὗτος ἀλλαχοῦ μὲν λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἀγάασθαι ἔστι ταυτόν τῷ ἀγαίεσθαι ἤτοι φθονεῖν, τὸ δὲ ἀγάασθαι ταυτόν τῷ, ἐκπλήττεσθαι, ἀλλαχοῦ δὲ σημειοῖ, ὅτι τὸ ἀγάασθαι σημαίνει τρία, θαυμάζω, φθονῶ, μέμφομαι ἢ μισῶ, καὶ ὅτι τὸ ἀγαίω παράγεται ἐκ τοῦ ἀγάω. Ἐν δὲ τῷ Ὅμηρ. λεξ. τοῦ Ἀπολλωνίου σ. 16. ἀναγινώσκομεν. Ἀγάασθαι· ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν. »Ὡς σε, γύναι, ἀγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς», Ὀδ. Ζ, 168. ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν. »Ἐξείπω, καὶ μή τε μῦθ' ἁγάσησθε ἕκαστοι», Ἰλ. Σ, 111. ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν, »Ὡς ὅ' αὖ νῦν μοι ἄγασσε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖσαι», ἰδε Valck. εἰς Ἡροδ. 6, 61. [Καὶ τὰ δύο α εἰσὶ καθ' ἑαυτὰ βραχέα· τὸ δὲ δεύτερον ἐκτείνεται ἐν τῇ θέσει, ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ ᾖ μακρά.]

Ἀγαπάζω, Μ. άσω, καὶ ἀγαπάζομαι, Ἀποθ. Μέσ., καὶ

Ἀγαπάω, ῶ. Μ. ήσω, Π. ηκα (ἄγαμαι, ἀγαίζομαι). Μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως, προθύμως δέχομαι· ἀγαπῶ. Τὸ ἀγαπάζω ἔστι μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει, καὶ σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, ἀγαπάω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μεταχειρίζομαι τινὰ φιλοφρόνως, ὑποδέχομαι τινὰ φιλικῶς, ἀναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ, ἀγαπάζω, συχνότερον παρὰ τὸ ἀγαπάω, καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον μόνον ἐν δυσὶ μέρεσιν Ὀδυσσείας, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων παραδειγμάτων γίνεται ἔδηλον. »Μηδέ νεμέσσα οὔνεκα σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα (Ὀδ. Ψ, 214)α, μή σοί κεκοτηκὼς, ὅτι δὴ σὲ ἐνηγκαλισάμην καὶ ὑπεδέχθην φιλικῶς οὕτως, εὐθὺς ἀφ' οὗ σὲ ἴδον, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἡ ὁποία μὲ τούτους τοὺς λόγους ἐνηγκαλίσατο καὶ ἐφίλησε τὸν ἄνδρα της Ὀδυσσέα, ὥστε ἐνταῦθα ἔστι ταυτόν τῷ, ἀμφαγαπάζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι (ἀγκαλιάζω καὶ φιλῶ). »Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκηλος ὑπερφιάλουσι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; (Ὀδ. Φ, 289.)α, καὶ δὲν στοχάζεσαι ἄραγε τοῦτο, δὲν εὐχαριστεῖς τὸν θεόν, ὅτι συνευωχεῖσαι καὶ συντρώγεις ἡσυχος ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς τοὺς παρ' εὐγενεῖς; (οἱ νεώτεροι χρῶνται τούτῳ τῷ ῥήματι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τοῦ, ἀρκεῖσθαι, μετὰ ὀστ. ἢ αἰτιατ.). »Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (Ὀδ. Π, 17)α, ἔνθα ὁ Δίδυμος τὸ ἀγαπάζει ἑρμην. περιπτύσσεται. πρβ. στ. 21. Πάντα κύπτει περιμύς, ὥστε ἄρα ἐκ τούτου τοῦ χωρίου ἀπὸ στίχ. 17 — 21. γίνεται μάλιστα καταφανὴς ἡ δύναμις τοῦ ἀγαπάζειν καὶ ἀγαπᾶν. Δόμμ. ἐν Λεξικῷ παρὰ Γαλλοις μιᾷ λέξει caresser. »Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὃς κ' ἀλλοδαπὸν ἔλθοι (Ὀδ. Η, 33.)α, δηλ. οὔτε δέχονται φιλοφρόνως καὶ μεταχειρίζονται τοὺς ξένους. »Καὶ νύκτα ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὦμους (Ὀδ. Γ, 35. Χ, 409. Φ, 224.)α, ἐφίλουν περιπτυσσόμεναι (αἱ θεραπαινίδες) τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους (τοῦ αὐδέντου των). Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ω, 464. »Θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν (Ἰων. ἀντὶ ἀγαπάζειν) οὔτινα», σημαίνει, δεινῶδο πρὸς αὐτοὺς τοιαύτην ἀγάπην, προσπάθειαν, ἐπιμέλειαν ἄξιῶ, κηδομαι, καλοκἀγάθως μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρίζομαι τούς νεκρούς, τούς συτροφεύω, συνοδεύω. οὕτω κεῖται καὶ τό, »Λμφαγαπάζω«, Ἐνεργητ. καὶ Μέσ. ἐν Ἰλ. Π. 192. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 382. Τινὲς ὅτι ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὀδυσ. Κ. 249. Ἀγαζόμεθα, ἀντί, Ἀγασσάμεθα· καὶ ἑρμην· τοῦτο διά τοῦ, Προσκείμεθα. 2) Καθόλου δέ ἐστιν, ὡς καὶ τό ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἀγαπῶ, καλῶς ἔχω τινά. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Ε. 69. καὶ στ. 102. 3) Εὐχαριστοῦμαι (εἶμαι ἢ μᾶλλον εὐχαριστημένος, Ἀναπαυμένος). Ἀρκοῦμαι, Ἀρέσκομαι· ἐν Ὀδυσ. Φ. 289. »Οὐκ ἀγαπᾷ δ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσθαι δὲν εὐχαριστεῖται δηλ. Εὐριπ. Φοίν. 1342. »νέκυν παιδὸς ἀγαπάζων« εὐχαριστοῦμαι εἰς τό λείψανον τοῦ παιδός· οὕτω καὶ μετά Δοτικῆς, οἷον· »Ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσιν εὐχαριστεῖσθαι μὲ τά παρόντα. ἔτι δέ καὶ μετά τῶν ἑπομένων Μορίων. Ἐάν, Ἢν, Εἰ, Ὅτε· μοὶ ἄρεσε, μοὶ εἶναι ἱκανόν, ἀρκετόν (μοὶ φθάνει). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγαπητός. Γίνεται ἐκ τοῦ Ἀγάω, Ἀγάπω· ὡς παρ' Ὁππιαν. Κυνηγ. Γ. 96. Ἀγάσαντο, ἀντί τοῦ Ἠγάπησαν, κεῖται. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, Προσέχω τόν νοῦν ἐπί τινα, καὶ τήν ἐκ τοῦ προτέχειν προερχομένην κλίσιν, καὶ τήν φιλικήν, φιλόφρονα καὶ φιλοφάγαθον διάθεσιν καὶ ὑποδοχήν.

Ἀγάπη, πης, ἡ. ἀπόδειξις κλίσεως. φιλία, ἔρως.

Ἀγάπαι, πῶν, αἱ· συμπόσια τῶν παλαιῶν Χριστιανῶν, γινόμενα χάριν διαμονῆς τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν πρός ἀλλήλους ἀγάπης. Ἰουδ. Ἐπ. »οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες«. Ὅρα Τερτουλιαν. Κεφ. λϑ'.

Ἀγάπημα, τος, τό· τό ἀγαπητόν, ἡ ἀξιαγάπητον ἀντικείμενον. Κράτ. Φιλόσ. ἐν Ἐπιγρ. »Χαῖρε θεᾷ δέσποινα, ἀνδρῶν ἀγαϑῶν ἀγάπημα.«

Ἀγάπησις, σεως, ἡ, καὶ Ἀγαπισμός, ὁ, ἡ ἀγάπη, τό Ἀγαπᾶν, Σουϊδ. ἐκ Μενάνδρ. Συναριστ. Β'. »καὶ τόν ἐπί καλῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπισμόν, οἷος ἦν«;

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. ἀνδρεῖος, γενναῖος, ὁ ἀγαπῶν τήν ἡρωϊκήν, ἤγουν ἀνδρίαν. Ἰλ. Θ. 114. »Σϑενέλους τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνορι. ἀλλά τό ἐν Ὀδυσ. Η'. 170. »ἀγαπήνορα Δαοδάμαντα«. τόν ὑπ' ἀνδρῶν ἀγαπώμενον· ἄλλοι δέ ἀντί τοῦ, Φιλόξενος, φιλάνδρωπος ἑρμηνεύουσι.

Ἀγαπητικός, κή, κόν· καὶ Ἀγαπητικῶς, Ἐπίρ. φιλικός, φιλοκάγαθος· ὁ ἔχων ἰδίωμα εἰς τό ἀγαπᾶν. Σχόλ. Εὐριπ. καὶ Ἰλιάδ. Ἀλεξ. »ἀγαπητική οὖσα ὡς μήτηρ· καί, ἀγαπητικῶς, καὶ φιλικῶς διατεθεῖσαι.

Ἀγαπητός, τή, τόν· ἠγαπημένος, ἀξιαγάπητος, ἐπιϑυμητός· ὅταν δέ ὁ λόγος περί υἱοῦ ἐστί, εἶναι ἀντί τοῦ Μονογενής (μονογονώς) ὡς λέγει καὶ Πλάτ. »Ἀγαπητόν τό ἠγαπημένον, καὶ τό μονογενές«. Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Β. 365. καὶ Δ, 817. »Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητός ἔρχ κοίλης ἐπί νηός«. καὶ Ζ'. 401. »Ἑκτορίδην ἀγαπητόν«· καὶ Ξενοφ. »παῖς ἀγαπητός, καί, παρθένος ἀγαπητή. Ἀγαπητόν εὑρεῖν, μετά Ἀπαρεμ. ἀντί τοῦ, Καλλίτερον, προτιμότερον. Ἀριστοτ. Ἠθ. Θ. 10. Ἀγαπητόν ἐστίν, ἀντί τοῦ Ἀγαπητέον· πρέπει τις νά εὐχαριστηϑῇ, νά ἀρκεσϑῇ· »Ἀγαπητόν νομίζων εἶναι τοσοῦτος αἱρεϑῆναι· εἴτ' οὖν, ἀρκετόν, ἱκανόν. νἀγαπητόν ἐποιεῖτο, εἰκ. ἦτον εὐχαριστημένος, εὐχαριστεῖτο δηλ. Δίων Κάσ. ἀποσπασμάτων 48. 2. Παρά Πινδάρῳ Νέμ. Β'. 6. ἀντί τοῦ, Ἐπιϑυμητόν, εὐχῆς ἄξιον

Ἀγαπητέος, ἑα, ἑον· Λ. ὀν. ἄξιος ἀγάπης. Πλάτ. Πολ. Β'. »οὐ δεῖ δή αὐτοῦ ἀγαπητέον (ἐστί)« ἄρεσκτόν, εὐάρεστον· ὡς καὶ τό νἀγαπητέν ἐστιν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγαπητός.

Ἀγαπητῶς, Ἐπίρ. μέ ἀγάπην, εὐνοϊκῶς. 2) Ἀρκούντως, ἱκανῶς (εὐχαριστημένα). Δημοσϑ. »δεῖ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τά αὑτοῦ«, ἀντί τοῦ, ἀγαπητόν εἶναι, ἢ ἀγαπᾶν, ὅ ἐστιν, εὐχαριστεῖσθαι, ἀρκεῖσθαι· ὁ δέ Πλούταρχ. συντάτ. τοῦτο μετά τοῦ Ἀλύπως· παρά Δυσία, »Ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένοι«, ἀντί τοῦ, μόλις· ὅ ἐστί, μετά βίας καὶ κόπου.

Ἀγαρικόν, κοῦ, τό· εἶδος μύκητος (μανιταρίου), γεννώμενον ἐν τοῖς δένδροις περί τόν Βόσπορον· χρώματος λευκοῦ. Λατιν. agaricus albus, Βοτ. Boletus laricis.

Ἀγαρικόν χειρουργικόν· ἡ ἴτκα. Λατιν. Agaricus Chirurgorum. Βοτ. Boletus ignarius.

Ἀγάῤῥοος, καὶ Συγκοπ. Ἀγάῤῥους, ὁ· (ἄγαν, ῥέω), ὁ σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, καταιγιστικῶς καὶ μέ μεγάλην βίαν ῥέων, τρέχων· λέγεται ἐπί ὁρμητικῶν ποταμῶν. Ἰλ. Β. 845. »Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἄντος ἐέργει«.

Ἀγασσενής, νέος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, σϑένος) κατάπολλά δυνατός, ἀνδρεῖος. Ἐπιγρ.

Ἄγασμα, τος, τό· (ἀγάμαι) τό ἀντικείμενον τοῦ Θαυμασμοῦ· ἀντικείμενον ἀξιοϑαύμαστον· Θαυμασμός. Σοφοκλ. παρά Σουϊδ.

Ἀγασσεύς, σέως, ὁ· καὶ Ἀγασσαῖος, ου, ὁ· δυνατός, ἀνδρεῖος. 2) Κύων ὁ βρετανικός (τό Σαμψόνι). Ὁππιαν. Κυν. Α'. 376. »Ῥίνεσι δ' αὖτε μάλιστα πανέξοχός ἐστιν ἀγασσεύς.«

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ, ἡ, τό-χυ· ὁ ἔχων μεγάλους στάχυας, ἢ πολύσταχυς. Ἐπίϑ. καρπεφόρων γῆς. Ναζ. »Αἰγύπτου ἀγάσταχυν γαῖαν,«

Ἀγάστονος, του, ὁ, ἡ· (ἄγαν, στόνος ἐκ τοῦ, στένω), ὁ κατά πολλά ἢ ὁ συχνά ἀναστεναζων, κλαίων· ἀθλιος, δυστυχής. Αἰσχύλ. Θήβ. 98. »Τί μέλλομεν ἀγάστονοι; παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Β. 97. καὶ Τμν. Α'. 94· »ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη«, ἡ μεγάλως στενάζουσα (βοίζουσα), ἤτοι μεγάλους ψόφους ἀποτελοῦσα· ἢ ἡ μεγάλους στεναγμούς ἐπιφέρουσα, διά τούς ἐν τοῖς κυμαγίοις ἀπολλυμένους. ὁ Σχολ. Ἀγάστονος θάλασσα, ἐπιθετικῶς, παρά τό Ἄγαν στένειν· ὅ ἐστιν ἠχεῖν· ἢ ἡ τοῖς κυματοῦσι πολλῶν στεναγμῶν αἰτιος, Εὐστάθ.

Ἀγαστός, στή, στόν, (ἄγαμαι) ὁ Θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου ἄξιος, Θαυμαστός, ἀξιοϑαύμαστος. Ὁμηρ. καὶ Ἀγαστῶς, Ἐπίῤῥ. τό αὐτό. Ξενοφ. Ἀγ. Α'. 24. »τοῖς ἀγαστῶς ἐδόξει πρᾶξαι«.

Ἀγάστροφος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ὁμ. Ἰλ.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ (γαστήρ, καὶ α τό ὁμοῦ) ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς κοιλίας γεγεννημένος, ἀδελφός ὁμομήτριος, καὶ ἑπομένως Συγγενής. Δυκόφρ. 265. »Τόν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιμον.

Ἀγασυαλίς, δος, ἡ· καὶ, Ἀγασυλλίς ὀρεότερ., φυτόν τι Θαμνώδες, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὡς ὄακρουν τό ἀμμωνιακόν κόμμι. Διοσκ. Γ'. 98. **Heracleum gummiferum, Ferula orientalis** ἢ **Ferulago** Λιν.

Ἀγάσυρτος, ὁ, ἐπίθετον, ὅπερ ὁ Ἀλκαῖος προσῆψεν εἰς τό ὑποκείμενον τοῦ Πιττακοῦ. Διογ. Λ. ὡς δῆθεν ἐπισεσυρμένος καὶ ῥυπαρός,

Ἀγατός, τή, τόν· (ἄγαμαι) ἐπιϑυμητός, ἡδονικός, χαρίεις· ὁ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πρόξενος. Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 515. καγατόν κιϑαρίζουσι. Ζήτ. Ἀγητός.

Ἀγάομαι· Μ. άσομαι, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι, Θαυμάζω. Ὁππιαν. Ἁλ. Δ'. 138. »εἶδος ἀγασόμενοι πολυήρατον«. ὅπου ἐκ τῶν χειρογρ. καϑαιρόμενοιι, (ἐκ τοῦ, ἀγαίομαι) πανῦν κεῖται.

Ἀγαυός, ἡ, όν· (ἄγαμαι) ὁ Θαυμασμοῦ ἄξιος, ἀνδρεῖος, ἐνδοξος, περίφημος, εὐγενής· Ἡρωικός, μνηστῆρες, Φαίηκες ἀγαυοί, Ἀγανή Περσεφόνεια. Ὀδυσ. Λ. 213. 225. 2) Ἀγαυός, Ἀγανή· ὄνομ. κύριον Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡτυχ. Ὀρθογρ. ἴσως Ἀγαῖος, Ἀγανή, καϑώς γλαυκός καὶ γλαῦκος. 3) Ταυτόν τῷ Ἀγαυόμενος, ἤ, Ἀγάμενος ἑαυτόν· ὁποιος κομπάζει, καυχᾶται· ὑπερήφανος δηλ. Ὀδυσ. Ο. 229. »ἀγαυότατον ζωόντων«, ἰσοδυναμεῖ μέ τό, Ἀγάλλω.

Ἀγαυρός, ρά, ρόν· ταυτόν τῷ, Ἀγαυός· ὑπερήφανος, λαμπρός· ὁ Ἡρόδ. Πολύμν. 57. συντάτ. τοῦτο μέ τό, Μεγαλοπρεπής. »Ὑπερέμελλε μέν ἑλᾶν στρατιήν ἐπί τήν Ἑλλάδα Ξέρξης ἀγαυρότατα, καὶ μεγαλοπρεπέσταται«. Ἡσιόδ. Θεογ. 831 »Ταύρου ὅσσαν ἀγαυροῦ· (παρ' ἄλλοις, Ἀγαύρου) δηλ. ὑπερηφάνου, ἢ λαμπροῦ κατά τήν φωνήν. Ἐκ τοῦ α Ἐπιταρ. καὶ Γαῦρος· ἢ ἐκ τοῦ Ἀγαυός, προσθέσει τοῦ ρ παρά Νικάνδρ. Θηρ. καὶ παλαιοῖσιν ἀγαυρεῖα, τό τρυφερόν, τό ἁπαλόν τῶν φύλλων, τό παρέταξιν λαμπράν προξενοῦν. Κατά τόν Σευῆρ λέγεται παρ' Ἴωσιν, ὁ Ἄπορος, καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ὁ Τρυφερός. Οἱ Παλαιοί Γραμματ. ἐπεσημειώσαντο ἐκ τούτου, καὶ Ἀγαυρίαμα, τό, αὐτί Ἔπαρτις, ὑπερηφάνεια· ἐκ τοῦ Ἀγαυρίω, εἶμαι ὑπερήφανος.

Ἀγάφεγκτος, του, ὁ, ἡ· (ἄγαι, φεύγομαι) Ἐνεργ. μεγαλύνομενος, μεγαλοφεύγτος Πίνδ. Ὀλ. ς'. 155. »Ἱρητήρ ἀγαφέγκτων ἀοιδᾶν«.

Ἀγάω, ῶ· Μ. ήσω· καὶ Ἀγάομαι, ῶμαι· παλαιά ἡ ταύτου χρῆσις, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. παρά δέ τοῖς μεταγενεστέροις ἐστίν ἐν χρήσει τό Ἀγαμαι αὐτ' αὐτοῦ· Θαυμάζω, εἰσταμαι, ἐκπλήττομαι· ἢ φεύγω, μέμφομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ φοβοῦμαι Ὀδυσ. Ε. 119. καὶ Ἰλ. Ψ. 689. »ἀγασσάμενοι περί νίκῃ«. καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 639. »νηλεέϊ ὑπεροπλίῃ ἀγώμενος«. Ζήτ. ἐν τῷ Γαίω.

Ἀγγεῖα, ρων, τά, Πληϑ. λέξις Περσική, σημαίνουσα, παιδοχεῖα, καταλύματα, ἱππῶνας, σταϑμούς, (Βοσκάς, Μανδρῶν χαράδες, τό Τιμπεβρίρ. ἐν οἷς οἱ ἀγγαροι ἀναπαύονται.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ· (ἀγγαρεύω) ἡ ἐπιστασία, τό ἀξίωμα, ὑπουργημα τῶν Ἀγγάρων. 2) Παρά τοῖς Νεωτερ. λέγεται, ἡ ἀναύτου ἀνάγκη, καὶ ἡ ἐκ βίας γινομένη καὶ χωρίς πληρωμήν ὑπηρεσία (δουλευτεῖς). Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγγαρεύω.

Ἀγγαρεῖον, ου, τό· καὶ Ἰων. Ἀγγαρήϊον ὄρομημα· παρ' Ἡροδότ. ταυτόν τῷ Ἀγγαρεία. (ἰσοδυνμ. τῷ, σταφέτα).

Ἀγγαρευτής, του, ὁ· ὁ τούς ἀγγάρους διαρίζων ἐξαποστέλλων, χρώμενος αὐτοῖς εἰς δουλευσιν.

Ἀγγαρεύω, Μ. εύσω· ἐπιστέλλω, στέλλω ἄγγαρον· (κορίτον, σταφέτα). Οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν φαίνεται ὅτι ἦταν οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐφαντάσθησαν τήν Πέστα, κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, Κεφ. 98. »Οὗτοι τοῖσι Πέρσῃσι ἐξεύρησι τοῦτο· λέγουσι γάρ, ὡς ὅσων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδός, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατά ἡμερησίην ὁδόν ἑκάστην, ἵπποι τε καὶ ἀνήρ ταταγμένοι, τούς οὔτε νιφετός, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νύξ ἐέργει μή κατανύσαι τόν προκείμενον ἑωυτῷ δρόμον τῇ ταχίστῃ. Ὁ μέν δή πρῶτος δρομεύς παραδιδοῖ τά ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δέ δεύτερος τῷ τρίτῳ· τό δέ κάντεῦϑεν ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησιν ἡ λαμπαδηφορίη, τήν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. Τοῦτο τό δρόμημα τῶν ἱππέων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον· καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. ς. 17. »Σκεψάμενος γάρ, πόσην ἂν ὁδόν ἵππος κατανύοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, ὥστε διακρεῖν, ἐποιήσατο ἱππῶνας (οἱ αὐτοί καί, Ἄγγαρα), τοσούτῳ διαλείποντας, καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς κατέστησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τούτων, καὶ ἄνδρα ἐν ἑκάστῃ τῶν τόπων τάξε, τόν ἐπιτηδειον παραδέχεσθαι τά

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

φερόμενα γράμματα, καὶ παραδιδόναι, καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους, καὶ ἄλλους πέμπειν νεαλεῖς. Ἔστι δ' ὅτε οὐδὲ τὰς νύκτας φασὶν ἱστασθαι ταύτην τὴν πορείαν, ἀλλὰ τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι . . . ὡς τάχιστα ἕκαστον αἰσθανόμενον, ὡς τάχιστα ἐπιμελεῖσθαι. Παρὰ δὲ Μενάνδρ. Σικυων. Γ'. ἀντὶ τοῦ, Ἐπιφορτίζω, βαρύνω, ἐνοχλῶ, βιάζω τινά· τὰ μοὶ δουλεύσῃ σταυικῶς καὶ χωρὶς πληγῶν. »Ἐὰν ἔχητε μαλακὸν ἀγγαρεύεται· οὕτω καὶ ἐν τῇ Ν. Διαθ. »Ἀγγαρεύσει τινά· καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 18.

Ἀγγαρήϊος, ὁ, Ἰων. ἄγγαρος. Τὸ ἀγγαρήϊον ὅμως εἶναι τὸ τρέξιμον, ὁ δρόμος τοῦ ἀγγάρου. Ἡρόδ. 8, 98.

Ἀγγάριος, ὁ· = ἄγγαρος.

Ἄγγαρος, ρου, ὁ· λέξ. Περσ. Ταχυδρόμος, τὸ παρὰ Τούρκ. Μενζίλ. σημαίνει δὲ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματοφόρους, οἵτινες ταχέως ἔτρεχον καθ' ὅλης τῆς Περσίας· τρέχων ὁ καθ' εἷς μιᾶς ἡμέρας δρόμον, καὶ φθάνων εἰς τὰ ἄγαρα, εὕρισκε ἄλλον ἕτοιμον, καὶ οὕτω ἀλληλοδιαδόχως ὅλων ὁ εἷς τῷ ἄλλῳ τὰς εἰδήσεις ἢ γράμματα, ἔφερον αὐτὰ εἰς τὸν βασιλέα. Ἡρόδοτ. Η'. 98. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. ς'. 17. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 29. »Ἄγγαρον πῦρ«. Ἐπιδέτ. τὸ πρῆξιν οὖν ἔχον καὶ βοήν, τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν φανῶν (φακελῶν)· ἢ λαμπαδηφορία εἰς μήνυσιν καί ἀγγελίαν πράγματός τινος κατὰ διαδοχήν· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγγαρεύω, καὶ Λαμπαδηφορία.

Ἀγγαροφορέω, ῶ· φέρω φορτία κατὰ διαδοχήν. Ἐτυμολ. κάμνω ἀγγαρείαν. Προκόπ. 2) σέρω φόρους.

Ἄγγεα, τά (ἄγγος)· τὰ γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, ὡς ταλαροι, καρδάρια. Ἰλ. Β. 471. »ὅτε τε γλάγει ἄγγεα δεύει.

Ἀγγείδιον, ου, τό· ὑποκορ. (ἄγγος), μικρὸν ἀγγεῖον. Σουίδ.

Ἀγγειοθήκη, καὶ Ἀγγειοθήκη, ἡ· ἀποθήκη τῶν ἀγγείων. Ἀθήν. Ε'. Ζήτ. Ἀγγοθήκη.

Ἀγγειολογέω, ῶ· Μ. γήτω· ἐξετάζω τὰς φλέβας. Γαλην. ὅθεν

Ἀγγειολογία, ας, ἡ· πραγματεία, διδασκαλία, ἐξέτασις καὶ ἔρευνα τῶν φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, ἤτοι περιγραφὴ αὐτῶν. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Χειρουργοῖς σημαίνει, τὸ νὰ ζητῇ τις τὰς φλέβας εἰς τι μέρος, καὶ νὰ τὰς κατακόπτῃ, ἢ καταπαίῃ. Παῦλ. Αἰγ. ς'.

Ἄγγειον, ου, τό· (ὑποκ.) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ περιέχεται καὶ φυλάττεται τι. Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 11. καὶ Θ'. 2. Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι Ἄγγος, καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν καὶ συνωνυμίαν μὲ τὸ Ὄγκος. Ἰδίως ὅμως λέγονται Ἀγγεῖα, οἱ σωλῆνες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἵτινες περιερκτοῦσι τὰ ὑγρά, οἷον φλέβες κ. τ. τ. Γαλην. Ἀνατομ.

Ἀγγειόσπερμος, καὶ Ἀγγειοσπέρματος (ἀγγεῖον, σπέρμα), ὁ, ἡ· λέγονται τὰ φυτὰ τὰ φέροντα τὰ σπέρματα αὐτῶν εἰς ἀγγεῖα (γλεύδας) ὡς, ἡ φακή, φασουλια, κουκία κτλ. Θεόφρ. Α'. 18.

Ἀγγειώδης, δεος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σχῆμα ἀγγείου, ὁ ὅμοιος τῷ ἀγγείῳ.

Ἀγγελία, ας, ἡ· (παρωνυμ. τοῦ, ἄγγελος) εἴδησις δι' ἄλλου· μήνυμα (μαντάτον) δι' ἄλλου γινόμενον. Ἰλ. Η. 416. »ἀγγελίην ἀπέειπε«. 2) Προσταγὴ διά τινος πρέσβεως, κήρυκος, ἤτοι ἀπεσταλμένου. Ἰλ. Ο. 174. »Ἀγγελίην τινὰ τοι ἦλθον, φέρουσα παρὰ Διόςι· δῆλοι δ' ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου· διότι λέγει, »πανσάμενός σ' ἐκέλευσε«. 3) Εἴδησις ἁπλῶς. Ὀδ. Β. 30. »μή τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐλθὼν ἔρχομένοιο. 4) Πρεσβεία. Ἰλ. Δ. 384. »Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί· τοῦτ' ἔστιν, ἐπὶ πρεσβείαν ἐπεμψαν τὸν Τυδέα.

Ἀγγελίας, ου, ὁ· καὶ Ἰωνικ. Ἀγγελίης· ὁ πρέσβυς, ὁ φέρων εἰδήσεις καὶ παραγγέλματα, Ἰλ. Ο. 640. »Ἀγγελίης, οἰχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ«. ὅθεν ἄγγελος. Σχολ. μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι ἀντὶ Γενικῆς ἐκλαμβάνουσιν αὐτό.

Ἀγγελιαφορέω, ῶ· Μ. ήτω· φέρω πρεσβείαν τινά· εἶμαι πρέσβυς, μηνυτής· ὁ Σχολ. Αἰσχ. Προμ. »ἀρείστον ἡγοῦμαι τοῦ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διΐ τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ«.

Ἀγγελιαφόρος, ρου, ὁ, ἡ. (ἀγγελία, φέρω) πρέσβυς, μηνυτής, ὁ ταχέως φέρων εἰδήσεις. Ἡρόδ. Α'. 120. »καὶ γὰρ δορυφόρους, καὶ θυρωροὺς, καὶ ἀγγελιαφόρους, καὶ τὰ λοιπὰ διατάξας ἥρχεν· τοιούτους εἶχον καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκ τὸν πόλεμον τοῦ Ξέρξου ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ τῆς Εὐβοίας, διὰ νὰ φέρωσι τὰς εἰδήσεις εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀγγελίειος, ἡ, Ποιητ. μηνύτρια· ἡ εἰδήσεις φέρουσα. Ὀρφ. Ἅμν. 3. ΟΖ'. 3. »θρυλλουμένη ἀγγελίειαι Θεοῦ Τιτᾶνος ἀγητοῦ μεγάλοιο«.

Ἀγγελικὴ ὀρχησις, παρ' Ἀθηναίῳ Δ'. παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγγελίη· εἶδος χορεῦ εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης ὃν ἐχόρευον κατὰ τάξιν εἷς ἀνὴρ καὶ μία γυνή.

Ἀγγελικός, κὴ, κὸν· Κτητ. (ἄγγελος) ἴδιον τοῦ ἀγγέλου, ἀνῆκον τῷ ἀγγέλῳ Γρηγ. παγγελικαὶ δυνάμεις.

Ἀγγελιώδης, ὁ, ἡ, τὸ-ες· ἀγγελίᾳ ὅμοιος, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀγγελίας. Ἰαμβλ. παρὰ Στοβ.

Ἀγγελιώτης, του, ὁ· καὶ Θηλ. Ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ· ταυτόν τῷ, Ἀγγελιαφόρος. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 296. κατάσκοπος ἀγγελιώτην. Καλλίμ. Ἅμν. εἰς Δῆλ. 216. »τοίη τε πρεσβόφιν ἀγγελιώτις«.

Ἀγγέλλω, Μ. λῶ· εἰδοποιῶ, μηνύω, φέρω εἰδήσεις, ἢ δίδω εἰδήσεις, διηγοῦμαι, λέγω· ὡς παγγέλλω σοι τόδε«. Ὀδ. Π. 330. »Κεῖνος ἀγγελίῃσι θεῶς οἰόνδε νέεσθαι« (γίνεται ἐκ τοῦ, λέγω, ἀνέλεγω, καὶ κατ' ὑπερβιβασμ. ἀγγέλω, τροπῇ τοῦ ν. εἰς γ. Τὰ δὲ, ἄγγελος, ἐκ τοῦ, ἄγω. Εὐστάθ.) ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς Παθητικὸν, Ἀγγέλλομαι. Τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι 1376. »Τεύχῃ ἀγγέλλομαι . . . εἶναι φίλοις. Μέσ. φανερῶν ἐμαυτὸν πρὸς τὸν Τεῦκρον, καὶ εἰδοποιῶ αὐτῷ ὅτι εἶμαι φίλος του.

Ἄγγελμα, τος, τὸ (ἤγγελμαι)· πρεσβεία, μήνυμα, εἴδησις. Ἡρόδ. Ζ'. »τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα«.

Ἄγγελος, λου, ὁ, ἡ· (ἀγγέλω) πρέσβυς· μηνυτής, ὁ φέρων εἰδήσεις (μαντατοφόρος), Ἰλ. Β. 26. »Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς οἱ τοῦ Θεοῦ Ἄγγελοι, οἵτινες ὑπουργοῦσι τῶν θείων ἐμφάσεων εἰς ἀνθρώπους, καὶ κήρυκες. Ἔστι δὲ ἄγγελος, οὐσία νοερὰ, ἀσώματος, ἀκίνητος, αὐτεξούσιος, Θεῷ λειτουργοῦσα. Δαμασκ. 2) Ἀγγελία, εἴδησις, τὴν ὁποίαν φέρει ὁ ἄγγελος. Θουκ. Ζ'. 8. »τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθῆναι«.

Ἀγγελτικός, ἡ, ὸν· ὅ,τι εἰς τὸν ἄγγελον, εἰς τὸν μηνυτὴν ἀνήκει.

Ἀγγήϊον, τό· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη, ης, ἡ· τόπος ἔνθα τίθενται τὰ ἀγγεῖα. Ἀθήν. Ε'. »ἢ δ' ἀγγοθήκη ἦν τρίγωνος, κατὰ τὸ μέσον κοίλη δεχομένη ἐντιθέναι κεράμιον. Ζήτ. Ἐγγυθήκη.

Ἀγγοπήναι· πληθ. αἱ· καὶ, Ἀγγοπήνια, τά· ἡ κηρίδρα ὁμοῦ μὲ τὸ μέλι· μελικηρίς, τὰ τῶν μελισσῶν κηρία. Ζήτ. Πήνη.

Ἄγγος, εος, τό· ἀγγεῖον· πᾶν εἶδος ἀγγείου χωρητικοῦ τινος, οἷον, λέβητες, οὐθατα, ὑδρίαι, κτλ. Ὀδ. Β. 289 »σὺν πίθοισόν τ' ἦλα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα«. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 934. »πάγχρηστον ἄγγος ἔσται· σὴλ. ἀγγεῖον ἐπιτήδειον εἰς κάθε χρῆσιν. 2) Μέρος τι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον περικρατεῖ τι· οἷον, ἡ μήτρα, αἱ φλέβες, κτλ. τ. τ.

Ἀγγούριον, καὶ Ἄγγουρον, τό· εἶδος κολοκύνθης, ἀγγούριον, σικύον. καὶ τὸ χειμωνιάτικον (βαρβρκ. καρπούζιον). Σιμων. Συμπ.

Ἀγγρίζω, Μ. ἰσω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ, προξενῶ, κάμνω λύπην, πόνον, ἐκ τοῦ, Ἀγρι, ἡ· ἐρεθισμὸς, πόνος· ὅθεν καὶ Ἀγρισμὸς, καὶ Ἀγριστὴς, ὁ· ἐν γλώσσαις. παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται Ἄγρες, ἀντὶ, Ἄγριες. Φαίνεται τὸ, Ἀγρίζω, ἢ Ἀγρίζω, ἀντὶ τοῦ Ἀγριαίνω κεῖται· ἐλήφθη δὲ ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. ἐπειδὴ ἔνθα νῦν κεῖται, μὴν ἀγρησθῶσιν αἱ μῆτραι« ἄλλοι Ἀγριωθῶσιν, καὶ Ἀγρηθῶσιν, ἀνέγνωσαν, ἀντὶ τοῦ, ἐρεθίζονται, διεγείρονται εἰς φουσκώματα αἱματικὰ, εἰς σπασμούς.

Ἀγγών, ῶνος, ὁ· εἶδος γαλλικῆς λάγχης, εἴδος ὄρατος φραγκικοῦ, οὔτε λίαν μικροῦ, οὔτε λίαν μεγάλου, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι εἰπον δεήτει. Ἀγαθ. Β'. σελ. 60. Ἐτυμ. Μέγ.

Ἀγδήν, Ἐπίῤῥ. (ἐκ τοῦ, ἄγω), (συρτὰ σβαρνιστά, τροβιχτά). Λουκιαν. Δεξιφ. »Δεινῶν σύρουσιν ἀγδὴν ἐπὶ τὴν ἀρχήν«.

Ἄγε, κυρίως προστακτ. τοῦ Ἄγω, ὡς Ἐπίῤῥ. παρακέλευσις. Δεῦρο, ἐλθὲ (ἔλα· ἢ ὡς τὸ βαρβαρίζ. Ἄϊδε, ας). Ἰλ. Α. 62. »Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα«. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 56. »ἄγε δή, ἄγε μοι· ἀντὶ, ἄγε εἰπέ μοι«. καὶ Πληθυντ. Ὀδ. Φ. »ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Ε'. »ἄγετε τοίνυν καταλείπωμεν. Φέρε δή, αὐτί, Ἄγε δή. »Φέρε δή εἴπωμεν· ἄγε δή εἴπωμεν«. 2) Ὅρα, σκόπει· ὅπόταν καὶ μέλλοντι Ὑποτακτ. συντάττεται. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. 29, »ἀλλ' ἔφη, ὅπως πρωὶ παρέσῃ· καὶ Συμπ. Δ'. 20. »ἄγε νῦν, ἔφη, ὅπως μεμνήσῃ ὃ κοινότερον λέγεται· Κύτταξαι νὰ ἔλθῃς πρωί· καὶ Κύτταξαι νὰ ἐνθυμηθῇς. Κατὰ τὸν Σουίδ. εἶναι συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα, εἴτ' οὖν μόριον ἀποδεικτικὸν· ἀντὶ τοῦ, Εἶεν, Ἔστω (ἀ, καλά). Ξενοφ. Παιδ. Β'. 1. 2. »ἄγε δή τί φῂς; καὶ Οἰκ. 18. 10. »ἄγε δή ὦδε· ἰσόδυναμεῖ μὲ τὸ Φέρε.

Ἀγέρατος, του, ὁ, ἡ· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ταυτόν τῷ, Ἀγήρατος καὶ ἀγήρατος.

Ἀγείρω, Μ. ερῶ. Παρ. Ἠγήρκα· καὶ Ἀττικ. Ἀγήγερκα, Ἀόρ. Ἤγειρα. (ἐκ τοῦ, ἀγέρω, ὅθεν, ἀγορά) συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, (μαζώνω) φέρω εἰς ἕν. Ἰλ. Γ. 47. »Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας· Ἐπὶ δὲ πραγμάτων, διακονεύω, ζητουλεύω. Ὀδ. Ρ. 362. »Ὡς ἂν πύρια κατὰ μνηστῆρας ἀγείρω«. ὅθεν γίνεται τὸ, Ἀγυρτάζειν, Ἀγύρτης, καὶ, Ἀγυρμὸς. Πλούταρ. »ἀγείρειν τοῖς θεοῖς« τοῦτ' ἔστι, συναθροίζειν χρήματα περὶ τῶν θεῶν· ὡς καὶ Λουκιαν. ψευδόμ. »τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ τὰς ἀναγκαίας τροφὰς λαμβάνων« γίνετο δὲ ταῦτο (ὡς Τζέτζης, χιλ. 13.) οὕτως· εἰς ὄνον τιθέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Τέας τυμπάνους περιῄρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες, καὶ Ἡρόδ. »ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅταν συνάγωσι χρήματα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀπόλ. »ἀγείρουσανα· παρὰ Πλάτ. Τίμ. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἱέρειαν περιερχομένην. Μέσ. Ἀγείρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, συνάγειν μεταξὺ ἀλλήλων συνεισφοράν· ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 14. . . . νηυσὶ δ' αὖτις ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον«. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Χ. 475. »Εἰς φρένα θυμὸς ἠγείρθη« εἶναι ὡς τὸ τῆς συνηθείας. Ἦλθεν εἰς τὸν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑαυτὸν τοῦ· (ἤτοι Ἐμαυλίχθη ὁ νοῦς του εἰς τὸ κεφάλι.)

Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ· χωρὶς γείτονος. Εὐριπ. Ἠλέκ. νοῦτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων.

Ἀγελάζω· Μ. ἀσω· (ἀγέλη) συναθροίζω ὁμοῦ ἀγέλην.

Ἀγελάζομαι, ὁμην· ἀγεληδὸν ζῶ, ἢ ὑπάγω. Ἀριστοτ. κἀγελάζονται αἱ φῦτται καὶ αἱ τρυγόνες, δηλ. πέτανται πελλαὶ ὁμοῦ ὡς κοπάδι.

Ἀγελαιοκομικός, κή, κόν· ὁ ἐπιμελούμενος ἀγέλην τιν· ταυτὸν τῷ, Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (τὸ δὲ Ἀγελαιοκομική, καὶ Ἀγελαιοτροφική, παρὰ Πλάτ. εἶναι αὐτὸ τοῦ, Ἀγελαιοτροφία). Πλάτ. Πολ. αὐτὴν δὲ ἐκούσιον καὶ ἑκουσίων δεσποῶν ἀγελαιοκομικὴν ζώων προσειπόντας πολιτικήν, δηλ. πολιτικὴν ὀνομάζομεν, τὴν τέχνην τὴν ἐπιμελουμένην τῶν ἀνθρώπων. παρὰ δὲ τῷ Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. Α'. Ἀγελοκομικός· ἐστραμμένος κεῖται.

Ἀγελαῖος, αία, αῖον· ὁ εἰς ἀγέλην (κοπάδι) συνηθροισμένος, ἢ εἰς ἀγέλην ὢν καὶ βόσκων ἐλευθέρως. κἀγελαῖα ζῶα. Ἀριστοτ. Πολ. Α'. τὰ ἀγεληδὸν βόσκοντα, εἰς διαιρισιν τῶν σποραδικῶν. Ὅμηρ. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. Ε'. δ. 2) Ὁ ἐξ ἀγέλης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην· ὁ ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους· αὐτελής, σμικρός, εὐδενὸς ἄξιος, ἀπαίδευτος, ποταπός, ἰδιώτης. Ἰσοκρ. Παναθ. κἀγελαῖοι σοφισταί. Τινὲς δὲ τὸ ἐν τῇ β'. σημασ. γράφουσιν Ἀγέλαιος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελάτης.

Ἀγελαοτροφία, ας, ἡ· (ἀγέλη, τροφή) ἡ τῆς ἀγέλης διάθρεψις, καὶ ἐπιμέλεια· τὸ τρέφειν καὶ ἔχειν ἀγέλας· ὀρθότερον δὲ, Ἀγελητροφία. Πλάτ. Πολ. ΙΖ'.

Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (ἀγέλη, τροφή) ὁ τρέφων ἀγέλην, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ φέρειν τῇ ἀγέλῃ τροφάς, ἢ βόσκειν αὐτήν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι περὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ· καὶ πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτήν. Πλάτ. Πολ. Ε, καὶ Γ'. νὴ πρότερον ἀγελαιοτροφικὴ διαμεμερισθεῖσαι. Ζήτ. καὶ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελαιοτρόφος, ὁ· ὅστις τρέφει τὴν ἀγέλην, ὅστις φροντίζει περὶ αὐτῆς.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ· Περιεκτ. (ἀγέλη) τόπος διὰ τὴν ἀγέλην, μονὴ, μάνδρα· τόπος εἰς ὃν βόσκει ἡ ἀγέλη. Σουϊδ.

Ἀγέλειος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀγελαρχέω, ῶ· Μ. χήσω· ὁδηγῶ τὴν ἀγέλην, εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγός, ἐπιστάτης καὶ προεστὼς τῆς ἀγέλης· καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. εἰς Γαλβ. κἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων· ἐκ τοῦ

Ἀγελάρχης, χου, καὶ Ἀγέλαρχος ὁ· ὁ ἐπιστάτης, καὶ βοσκὸς, ἢ ὁδηγὸς καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀγέλης. Πλούταρ. εἰς Ῥωμ. ταῦρος ἀγελάρχης.

Ἀγελαστέω, ῶ· Μ. στήσω· (γελάω) δὲν γελῶ (κρατῶ τὰ γέλια). Ἡρακλ. Ἐπιστ.

Ἀγέλαστι, Ἐπίρ. ἀνευγέλωτος, χωρὶς γέλωτος, χωρὶς ἀστειότητος (χωρατᾶ). Πλάτ. Εὐθύδ. κἀνάσχεσθον οὖν ἀγέλαστι ἀκούοντες.

Ἀγελαστία, ας, ἡ· τὸ μὴ γελᾶν, στέρησις γέλωτος. σκυθρωπότης.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, ἡ· τὸ–στον· ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος, ὁ οἰκτρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 28. κἀγελάστοις συμφοραῖς· ὅθεν καὶ κἈγέλαστος πέτρα, παροιμία ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων· διότι ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν κόρην της Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Πλούτων, ἐκάθισε περίλυπος κατὰ τὴν Ἐλευσῖνα ἐπάνω εἰς πέτραν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία Ἀγέλαστον ὠνόμασε. 2) Ὅστις δὲν γελᾷ, σκυθρωπός, σκληρὸς, σοβαρὸς, ὡς ὁ Ἡράκλειτος, Αἰσχύλ. Ἀντιγ. 803. κἀγέλαστα πρόσωπα.

Ἀγέλαστος, τὰ· τὰ μὴ γελοῖα, ἢ γέλωτος ἄξια, Σουϊδ.

Ἀγελάτης, του, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγελαρχος. Ἐν Κρήτῃ καὶ Σπάρτῃ ὀνομάζεται οὕτως ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀγέλης τῶν παίδων τῶν εἰς τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ὄντων. Πλούταρχ. καὶ Ἡρακλ. Πολιτ. Γ'. «Οἱ παῖδες ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται, ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος χρώμενοι. Ἀθροίζονται δὲ ἀγέλαι τούτων, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἄρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν Ἀγελάτην, καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει . . . ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις καὶ πρὸς ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν ἐθίζονται κ. τ. λ.»

Ἀγελεία, ας, ἡ· Ἐπίσιτ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ λεία ἄγουσα, ἡ λάμπουσα (κουρτὴ) φέρουσα, ἢ ποιοῦσα· ἄλλως δὲ καὶ Δηΐτις, λέγεται. Ἰλιάδ. Β'. 460.

Ἀγέλη, λης, ἡ· πλῆθος συνηγμένον ὁμοῦ, κυρίως ἐπὶ βοσκημάτων πλήθους (Κοπάδι). Ἰλ. Λ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Ζήτει ἐν τῷ, Ἀγελάτης. Ἐκ τοῦ Ἄγω, Ζήτ. Ἀγέρω.

Ἀγεληδά, Ἐπίρ. = ἀγεληδόν. Ἄρατ.

Ἀγεληδόν, συνηθροισμένοι πολλοὶ ὁμοῦ ὡς κοπάδι· κατὰ ἀγέλας· ὡς ἡ ἀγέλη· ἐπίρρημα παραβολῆς ἐηλωτικόν. Ἰλ. Π. 160. «κατ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου». Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων παρὰ Φίλωνι, ἀθρόως σωρηδόν· καὶ ἐπὶ λέξεων, Δογγ. κἀγεληδὸν οὕτω τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων.

Ἀγέληθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τῆς ἀγέλης. Ἀπολλόδ.

Ἀγελητὶς, δος, ἡ· ταυτὸν, τῷ, Ἀγελαία.

Ἀγελημαῖος, αία, αῖον· ὁ ἐξ ἀγέλης. Τροπ. κοινὸς, ἐκ τῶν τυχόντων.

Ἀγελήτης, του, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην, ὡς, «Ἵππος ἀγελήτης».

Ἀγέλῃφι, ἐν τῇ ἀγέλῃ. Ὅμηρ.

Ἀγελοκομικός, κή, κόν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελοτροφία, ἡ, = ἀγελαιοτροφία.

Ἀγελοτρόφος, ὁ, = ἀγελαιοτρόφος.

Ἄγελος, τος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγέλαστος· ἀμφ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμεφ. 3.

Ἄγεν, Δωρ. = ἔαγησαν. Ὅμηρ. Ἰλ. σ'. 214. 3. προσωπ. πληθ. αόρ. 2. παθητ. ἐκ τοῦ ἄγνυμι.

Ἀγενεαλόγητος, του, ὁ, ἡ· (γενεαλογέω) χωρὶς γενεαλογίας. οὗτινος ἡ σειρὰ τῆς γενεᾶς ἀγνοεῖται.

Ἀγένεια, ας, ἡ· (ἀγενὴς) ἡ κατάστασις τῶν ἐκ ποταποῦ γένους· ταυτόν τῷ, Δυσγένεια· ὅθεν, Ποταπὸν ῥρόνημα. Λουκιαν. Ζήτ. Ἀγένεια.

Ἀγένειος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγενείας Ἐπίρ. (γένειον) ὁ μὴ ἔχων γένεια (χωρὶς γένειαν).

Ἀγενὴς, νέος, ὁ, ἡ, τὸ–νές· (γένος) ὁ μὴ ἔχων γένος· ὅ ἐστιν, ἢ ὁ μὴ ἔχων προγόνους, μὴ ἀριθμούμενος εἰς κάμμιαν γενεάν· ἢ ὁ ἄπαις, ὁ μὴ ἔχων τέκνα. Ἰσαῖος ὑπὲρ Μειρακλ. ὅθεν, ὁ ποταπὸν ῥρόνημα ἔχων, ὁ εὐτελὴς, ὁ ποταπὸς κατὰ τὸ γένος· οὗτινος τὸ γένος προξενεῖ ἐντροπήν.

Ἀγένητος, του, ὁ, ἡ, τὸ–τον· (γίνομαι, α στερητ.) πᾶς ὅστις δὲν ἐκτίσθη, δὲν ἔγινε, δὲν ἔλαβεν ἀρχήν. Ἄπρακτος, ἀκατέργαστος. Ἁγαθ. κοὐδὲ Θεοῦ ἐστιν ἀγέννητα ποιήσασθαι ὅσ' ἂν ἢ πεπραγμένα.» 2) Ὅποιος δὲν ἐγεννήθη, δὲν ὑπάρχει· κατ' αἰτίαν ἀγένητος. Αἰσχύλ. 3) Ἀγενὴς, ποταπὸς, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπὴς· δοῦλος, Σοφοκλ. Τραχ. 61. «τέκνον, ὦ παῖ κἀξ ἀγενήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν, ὅ ἐστι, καὶ οἱ εὐτελεῖς ἀνθρώποι λαλοῦσι λόγους καλούς.

Ἀγεννάδας, ου, ὁ· ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. ἀντὶ, Γενναδάς. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1228

Ἀγέννεια, ας, ἡ· (παρώνυμ. τοῦ, Ἀγενὴς) παταπότης τοῦ γένους, δυσγένεια. χαμερπότης τοῦ φρονήματος.

Ἀγεννὴς, έος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγεννῶς Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Ἀγενής.

Ἀγεννησία, ας, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγενεία, Σουϊδ. Γρηγ. Ναζ. νεῖ μὲν τὴν ἀγεννησίαν αὐτὴν, καὶ τὴν γένησιν οὔτ' αὐτόνυ.

Ἀγέννητος, του, ὁ, ἡ, τὸ–τον· (γεννῶμαι, καὶ α στερητ.) ταυτὸν τῷ Ἀγένητος.

Ἀγεννία, ας· (παρώνυμ. τοῦ, ἀγεννὴς) δειλία, ἀνανδρία, χαμέρπεια, οὐτιδανότης.

Ἀγεννίζω, σω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀγεννὴς· εἶμαι νωθρὸς, δειλὸς, ἄνανδρος, εὐτελής. Στοβ. λόγ. 37.

Ἀγέομαι, ουμαι· ὄθεν, Ἀγεόμενος, ἀντὶ Ἀγόμενος. Ἠγαύμαι, ὁδηγῶ τινα, ποδηγετῶ εἰς τὴν ὁδὸν, προπορεύομαί τινος. Πίνδ. κἀγεῖτο δ' Ἀθάνα.

Ἀγέραστος, στου, ὁ, ἡ· τὸ–στον (γέρας) χωρὶς βραβεῖον, χωρὶς τιμὴς καὶ ἀντιμισθίας. Ἰλ. Α. 119. «Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν. Ἄτιμος, ἀμοιρος. Ἡσύχ.

Ἀγέρατος, ὁ, ἡ, τὸ–ον = ἀγέραστος. Ἰδὲ ἀγείρατος.

Ἀγερέθω· Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγειρέθω· παρ' Ὁμήρ. παρὰ τοῦ, Ἀγείρω, ἰδὲ τοῦτο· ὡς τὸ Ἔρω, Ἐρέθω, καὶ, Διώκω, Διωκάθω· καὶ Αἴρω, Ἀέρω, Ἀερέθω. Ἰλ. Β'. 303. «εἷς Ἀλλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντες».

Ἀγερθεν, Δωρ. = ἠγέρθησαν, ἐκ τοῦ ἀγείρω.

Ἀγερμὸς, μοῦ, ὁ· καὶ Ἄγερσις, ἡ, (ἀγείρω) σύναξις, συνάθροισις. Ἢ εἷς ἐκ τῶν μερῶν σύναξις. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Β'. 19. «νέοι ἀγερμοὺς οὐ βακχείας καὶ τελετὰς ἐν χειρὶ φ. εὑρῆται Ἀγυρμούς, ἀντὶ, Ἀγερμούς καὶ ἐκιοῦνται αἱ τελεταὶ τῶν Μητραγυρτῶν.

Ἀγερμοσύνη, ης, ἡ· (ἀγερμὸς) ταυτὸν τῷ, Ἀγερμός. Ὀππ. Κυν. Δ'. 251. ὅπου παρ' ἄλλοις, Ἀγερμοσύνη ἀνάγνωσ. στρατηγὸς ἀγερσίων.

Ἄγερσις, εως, ἡ· Ζήτει, Ἀγερμός. Ἡρόδοτ. στρατηγὸς ἀγερσίων.

Ἀγέρω· τὸ πρωτότυπον τοῦ Ἀγείρω, ὡς τὸ Ἐγέρω, Λέρω· ἀντὶ Ἐγείρω, Λείρω· καὶ τοῦ Ἀγερέθω. Ὀδυσσ. Λ. 36. «καὶ ὅ' ἀγερσιτὸ φυκιαίῳ, συνήγοιτο συνηθροίζοιτο δηλ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀγρέω, Ἀγρεύω, φαίνεται ὅτι ἐκ τούτου παράγεται. Ἴσως εἶναι, τὸ Ἄγρη, καὶ Ἀγέλη ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, καὶ μόριον διαφέρει, καθὼς τὸ Ὁμηρικὸν Ἀγρει, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Ἀγ.

Ἀγερωχία, ας, ἡ· (ἀγέρωχος) ὑπερηφάνεια, ἀλαζονία, προπέτεια, θράσος, αὐθάδεια.

Ἀγέρωχος, χου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγερώχως Ἐπίρ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ὁμήρῳ ἐηλ. καὶ Πινδάρῳ λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, αἰτὶ τοῦ, λίαν εὐτιμος, ἔνδοξος, ἀνδρεῖος, γενναῖος, μεγαλόφρων, τίμιος, ἐξαίρετος. Ἰλ. Ε'. 623. «ἀγέρωχοι Τρῶες». Παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀντὶ Ἄγριος, Θηριώδης, αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀλαζών, γαῦρος. Διοδ. Ἁλικ. Ἀρχ. Β'. «Ἐξήλασαν τὰς ἀγερώχους καὶ θηριώδεις συνουσίας». καὶ «θωμάζων σὺν ἑτέροις ἀγερώχοις μεμακίοις». Πιθανῶς ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ, Γέρας, ἔχειν, καὶ α. ἐπιτατ. οἷον Γεράοχος, Γερώχης, ὁ Πέλων ἐν πᾶσι τὴν προτίμησιν ἔχει.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ· καὶ Συγκοπ. Ἀγησίλας· ὁ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν λαόν. Ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἄγει (φέρει) εἰς τὸ βασίλειόν του (εἰς τὸν ᾅδην). Καλλίμαχ. εἰς Παλλάδ. 130. «προτιθῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ ἔνδα ὁ Μεθύδ. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς, ὅρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χει γὰρ τῶν ἀνόντων, φησί. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. »Ἡγησίλεως ἀΐδηκε· παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται Ἀγήσανδρος, ἀντὶ τούτου.

Ἀγέστρατος, του, ὁ, ἡ· ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁδηγὸς στρατεύματός τινος, ὁ ἄγων στρατόν, ἀρχιστράτηγος. Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς. Ἡσιόδ. Θεογ. 924. »δεινὴν ἀγροκύδοιμον ἀγέστρατον Ἀτρυτώνην.

Ἀγέτης, ου, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγέτης, ὅθεν »Ἀγέτα κώμιον Ὀρφ. τὸ παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἡγέτης, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. Γ. 49. ὅπου πρότερον Ἀγετο ἔκειτο, νῦν δὲ Ἄνδετο, καὶ ἡ ἐσφαλμ. ἀνάγν. »Ἀγέτα θηροσύνανεν, δὲν ἔχει τόπον· ὅθεν Ἀγέτις, ἐδας, ἡ· Θηλυκ. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 31. »πάγέτις οἰκουμενὴ οἰκοδέσποινα, ἡ διευθύνουσα καὶ διοικοῦσα τὰ τοῦ οἴκου.

Ἄγευστος, στου, ὁ, ἡ, τὸ–στον· (γεύομαι) παθητ. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ τρώγουσι, ἢ δὲν τὸ ἐγεύθη, δὲν ἔφαγέ τις. Πλουτ. Συμπ. Η'. »πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἡδιστα νῦν γέγανεν. 2) Ἐνεργ. ὁποιος δὲν ἔφαγε, ὁ μὴ τρώγων, ὁ μὴ γευόμενος· ὁ διὰ προσταγὴς μὴ φαγών τι, ὡς, »ἰχθύων καὶ ῥοίνης μὲν ἄγευστος· καὶ Μεταφ. ἀμέτοχος, ἄμοιρος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 1, 23. »τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσηται· καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. »παίων κακῶν ἄγευστος.

Ἀγέω, ῶ· σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ, λατρεύω· Ἀθηναγ. »Ἐπικαλοῦσι τὸ μὴ καὶ τοὺς αὐτοὺς ταῖς πόλεσι θεοὺς ἀγεῖν· ἀμφ.

Ἀγεωμέτρητος, του, ὁ, ἡ· (γεωμετροῦμαι) Ἐνεργ. ὁ ἄνευ γεωμετρίας, ὁ ἄπειρος γεωμετρίας, ὁ μὴ διδαχθεὶς τὴν γεωμετρίαν. »Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω· ὅ ἐστιν, ἄδικος, ἄνισος· ἡ γὰρ γεωμετρία τὴν ἰσότητα, καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ. Ἀποστ. Παροιμ.

Ἀγεωργησία, ας, ἡ· (γεωργέω) ἀμέλεια, παραίτησις τῆς γεωργίας, τὸ μὴ γεωργεῖν. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Β'. 20. »ἐμφανεστάτη γε κοινοτάτη πᾶσιν ἀγεωργησία·

Ἀγεώργητος, του, ὁ, ἡ· (γεωργοῦμαι, καὶ α στερητ.) Παθητ. ἀκαλλιέργητος τόπος, χέρσος (ἀδούλευτος). Διονύσ. Ἀλιεύ. Α'. »τὰς νάπας, καὶ τοὺς ἀγεωργήτους τόπους. Ἐνεργητ. ὁ χωρὶς γεωργίας, ὁ μὴ γεωργῶν.

Ἀγή, ῆς, ἡ· θαυμασμός, ἐκπλήξις, θάμβος, Ἰλ. Φ. 221. »ἀγὴ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν· καὶ ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, Ἀμηλλα, σέβας, ζῆλος, φθόνος, καὶ μῖσος. Ἡρόδ. ς'. 60. »οἷς φθόνῳ καὶ ἀγῇ χρεώμενος· παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, Τιμή, σέβας· Αἰσχύλ. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ σημασίαι ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα Ῥήματα, ὅθλ. Ἄγαω, Ἄγημι, Ἄγαμαι, Ἀγάζω, Ἀγάζομαι, Ἀγαίω, Ἀγαίομαι· καὶ Ἄγασις, Ἀγαστής.

Ἀγή, γῆς, ἡ· (ἄγω, ἀγνύω) θραῦσις, κλᾶσις, σύντριμμα (τζάκισμα). Εὐριπ. Ἱκέτ. 693. »πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον, εἶτ' οὖν ἀπέθνητον εἰς τὰ συντρίμματα τῶν ἁμαξῶν. 2) Πληγή, τραῦμα, ἕλκος. 3) Ἡ τοῦ κύματος κλᾶσις εἰς τὸν αἰγιαλόν. 4) Ὁ αἰγιαλός, τὸ περιγιάλιον, εἰς τὸ ὁποῖον συνθλῶνται τὰ κύματα· »πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ τέγγε πόδας. Ἀπολλ. Α'. 554. 5) Τροπικ. Δυστυχία. 6) Κάμψις, λύγισμα, καμπύλωμα. Ἄρατ. 668. »πάγην ὄφεος· ὅπου ταυῦν Λύγγη κεῖται· οὕτω χρῆται καὶ τῷ, Ἐπιαγῆ.

Ἄγη = ἐάγη ἐκ τοῦ ἄγνυμι. Ἰλ. Π. 801. (υ–).

Ἀγηλάζω, Ἀγηλατέω, ῶ, καὶ Ἀγηλατίζω· ταυτὸν τῷ, Ἠγελάζω· διώκω, ἐλαύνω, ῥίπτω, ἐκβάλλω (σπρώχνω). Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 402. »Χῷ ξυνδεὶς πάδα ἀγηλατήσειν· ἐν-

ταῦθα προηγεῖται τὸ, Ἐκβαλεῖν· καὶ Ἡρόδ. Ε'. 72. »ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἀπτακόσια ἐπίστιαι, ὅπου ἄλλοι Ἀγηλατεῖν, γράφουσιν, παράγοντες τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἄγος, καὶ Ἐλάω, ἀλλὰ ταῦτο παράγεται, ἐκ τοῦ Ἄγω, καὶ Ἐλάω. 2) Ἀντὶ τοῦ, Σώζω, Θεραπεύω· ἀναπόδεικτον ὅμως. ὅθεν Ἀγήλατος.

Ἀγήλατος, του, ὁ, ἡ· (ἄγος ἐλαύνειν, scelus expiare) ὅ,τι ἐκπλύνει τὸ μύσος ἀποδιώκει τὴν κατάραν· ὁ βίαιος, ὁ ἐξ ἰσχυρᾶς χειρὸς ἐνεργούμενος, ἐκφερόμενος, ἐπὶ Ἀστραπῆς Λυκόφρ. 436. »πάγηλάτῳ μάστιγι συνδραύσας κάρανα· ὁ ὑπ' ἀστραπῆς κτυπηθείς. ὅθεν Ἀγήλατος· πληθ. οἱ κεραυνοὶ παρὰ Σουίδ. ταυτὸν τῷ, Ἐλατός (ῥιμένος).

Ἄγημα, τος, τό· (ἄγω, ἀγέομαι, ἐξ οὗ agmen) πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγηθῇ· πλῆθος, ἡ τάγμα, ἡ ποίμνη, ἡ στράτευμα, τὸ ὁποῖον φέρεται, ὑπάγει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τινός. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. »λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς.« Ἡ λέξις Μακεδονική, σημαίνει τὸ προπορευόμενον τοῦ βασιλέως τάγμα, ἐλεφάντων, ἵππων, καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλελεγμένον στράτευμα τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, τοῦ λεγομένου παρὰ τοῖς Μακεδόσιν Ἀγήματος. Πολ. Ε'. 25.

Ἀγημένα, τά· Δωρ. πρκμ. μετχ. παθτ. (ἐκ τοῦ ἠγέομαι, οὖμαι) ταυτὸν τῷ νενομισμένα· τὰ συνήθη δίκαια. Δημοσθ.

Ἀγηνόρειος, εία, ειον· ὁ τῷ Ἀγήνορι ἀνήκων (ἀγηνορήσιος). Αἰσχ. Πρσ. 1020.

Ἀγηνορία, ἡ· ἀνδρεία, ἀνδρειότης· ἀνένδοτος, ἀδεὴς ψυχή, εὐτολμία· ὡσαύτως καὶ πλῆθ. Ἰλ. Ι. 700. ἀπὸ τοῦ

Ἀγήνωρ, ος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, ἀνὴρ) συνήθως μετὰ τοῦ, Θυμός, κραδίη· παρ' Ὁμρ. Ὀδσ. Λ. 561. καὶ Ἡσιόδ. ἀνδρικός, θαρραλέος, εὐτολμος· χρῆται δὲ αὐτῷ ὁ Ὅμ. πολλάκις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ αὐθάδους, ὑβριστικοῦ, ἀλαζονικοῦ φρονήματος· π. χ. μνηστῆρες ἀγήνορες. Ὀδσ. Τ. 160. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων. ἀντὶ τοῦ, λαμπρόν, μεγαλοπρεπὲς, καὶ τ, τ.

Ἀγήοχα· πρκμ. ἐνεργτ. τοῦ ἄγω.

Ἀγήραντος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ ἀγήρως. Σμυρν.

Ἀγήρατος, Ἀγήρως, καὶ Ἄγηρος, ω, ὁ, ἡ· καὶ Ἄγηρως· ὁποιος δὲν γηράσκει ποτέ· ἄφθαρτος. Ἰλ. Μ. 323. »Αἰεὶ δὲ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. 2) Ἀθάνατος, αἰώνιος, παντοτεινός, Θουκυδ. Β'. »ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον· ἡ Αἰτιατικὴ συνήθως ἄνευ τοῦ ν, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. Ἡσιόδ. Θεογ. 949. »ἡ δ' ἀθάνατον καὶ ἀγήρω· καὶ Πλουτ. »πάγήρω βίον· ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς Θηλυκοῖς, »πάγήρω ψυχήν·, παρὰ τῷ αὐτῷ εὑρίσκεται καὶ μετὰ τοῦ ν »πάγήρωνι· ὡς καὶ Εὐριπ. »τὴν ἀγήρων ἀρετήν· ἐν δὲ τοῖς οὐδετέροις πάντοτε μετὰ τοῦ ν. Θουκυδ. Β'. »πρὸ γὰρ φιλοτίμου ἀγήρων μόνον· καὶ Πινδ. »πάγήρων κῦδος· καὶ Θεόφρ. φυτ. ἱστ. Γ'. 13. »πάγήρων δὲν βρέχηται, τοῦτ' ἔστι, πάντοτε. 3) Εἶδος λίθου τινος, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ σανδαλιορράπται διὰ νὰ στιλβώνωσι τὰ τῶν γυναικῶν σανδάλια. Ἡρακλείδης Τερεντινὸς καὶ ἄλλοι Ἰατροὶ παρὰ Γαληνῷ, Συνάϊσ. Ἰατρ. ς'. 3. ὅπου φαίνεται, ὅτι ἔχουν τοῦτον τὸν λίθον· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν Μελανηρίαν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Γαληνὸς φησιν, ὅτι ἔχει στυπτικὴν καὶ διαλυτικὴν δύναμιν· ἦτον ἄρα χαλκανθοειδής τις γῆ.

Ἀγήρατον, του, τό· εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ Διοσκ. Δ'. 59. Λατιν. achillea ageratum. Λιν.

Ἀγής, ές, ὁ, ἡ, ές· (ἄγος) συνηθέστερον τὸ, Ἐναγής· ἀνόσιος, μυσαρὸς, μιαρὸς, ἀκάθαρτος, ὁ μετὰ ἀσεβῶν μεμιγμένος, κακοῦργος. Ἱππώναξ. παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. »Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βαυπάλιο κατηρώτοιι. [– –]

Ἄγης, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι) περιηγὴς Ἐμπόδ. (– –) καμπτὸς, λυγιστός.

Ἀγήσανδρος, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ τῷ, Ἀγεσίλαος, καὶ Ἀγησίλαος. Ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, παρὰ τὸ, ἄγειν τοὺς ἄνδρας.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγεσίλαος. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. Γ'. παρὰ τό, ἄγειν τοὺς λαούς.

Ἀγησίχορας, ὁ, ἡ, τὸ–ον· (ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ ἡγέομαι) ὁδηγός, πρῶτος, ἔξαρχος τοῦ χοροῦ (ὁ σείρων τὸν χορόν). Πινδ. (ᾱ)

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγητήρ· ὁδηγός, ἡγεμών, πρῶτος. Πινδ. Πύθ. Δ'. 134. »Σὺν τεὶ τὶν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ, ὅ ἐστι, σὺν σοί, ὦ Ζεῦ, ὁ ἡγητήρ, τοῦτ' ἔστιν, ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας· καὶ Ῥιναγ. Ἐπιγρ. κριοὶ ἀγητῆρσιν. (ᾱ)

Ἀγητόρεια, τά· καὶ Ἀγητορεῖον, Ἑορτὴ τῶν Καρνείων, ἰδὲ Καρνεῖα· καὶ Ἀγητὴς, ἡ Ἀγήτωρ, ὁ ἱερωμένος. Ἡσύχ. Ἐωρτάζετο αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, κατὰ μίμησιν τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· οἷς Ἀθην. Δ'. καὶ Εὐσταθ. Ἰλ. Ω. καὶ Ἀγήτωρ, Ἐπίθ. Διός. Ὅμ. Ἴλ. Διός. »Ζεῦ πάτερ ἀρχά, πάντων ἀγήτωρ·

Ἀγητός, τή–τόν· (ἄγαμαι) ἀξιοθαύμαστος, ἀξιαθέατος, θαυμάσιος. Ἰλ. Ε. 787. »Ἀργείοι καὶ ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοῖι· συνήθ. μετὰ αἰτιατ.

Ἀγήτωρ, τορος, ὁ· ἴδὲ Ἀγέτης, καὶ Ἀγητόρειος.

Ἀγητωρ, Δωρικ. ἀντὶ Ἡγήτωρ, ἡγεμών. Εὐριπ. Μηδ. 426. »Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων καὶ ὁ τῶν ἀφροδισίων θυηλῶν ἡγούμενος Ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ.

Ἅγια, ων, τά· (οὐσιαστ.) ὁ τόπος τοῦ θυσιαστηρίου, μέρος τι τοῦ ναοῦ τὸ ἁγιώτατον, ἅγιος τόπος· ὡς, »ἅγια ἁγίων,« παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. καὶ Ἀποστ. Παύλ. Παρὰ δὲ τοῖς εὐσεβέσι Χριστιανοῖς, τὸ ἅγιον βῆμα· παρὰ δὲ Γρηγ. Διάλ. εἰς τὰ γενέθλ. καὶ εἰς τὸ Πάσχ. αὐτὸς ὁ Θεὸς, Πατήρ, Υἱὸς, καὶ ἅγιον Πνεῦμα· »οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται.

Ἁγιάζομαι· Παθ. γίνομαι ἅγιος, Ἐκκλ. Πραξ. Β'. 2. »ἧς οἱ μεταλαμβάνοντες ἁγιάζονται καὶ σῶμα καὶ ψυχήν· ἤγουν, γίνονται ἅγιοι καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. 2) Καθιερώνομαι, ἀφιερώνομαι· ὁ αὐτ. αὐτόθι· »νοῦ ζητῶς βιώτου ἁγιαζομένους Θεῷ· ὅθλ. ἐπειδὴ ἀφιερώνομεθα εἰς τὸν Θεὸν, δὲν πρέπει νὰ ζῶμεν σαρκικῶς ὡς ζητοῦ. 3) Ἀντὶ τοῦ, Ἁγίζομαι· κατακαίομαι (ἐπὶ θυσιῶν). Διον. Ἁλικ. Ξ. »καὶ προσέσπενδον οἶνον κατὰ τῶν ἁγιαζομένων·

Ἁγιάζω, Μ. ἁσω· (ἅγιος) ἐνεργ. ἅγιον ποιῶ, καθιερῶ· Ἐκκλ. Ἀλεξ. Στρ. ς'. καὶ μυρία τοιαῦτα, ἁγιάζων τὸν ἀριθμὸν παραπλήσιαν. 2) Σέβομαι, τιμῶ· Λουκιαν· »ἁγιάζειν τοὺς ἑορτάς.

Ἁγίασμα, τος, τό· τὸ ἡγιασμένον ἀντικειμένον, τὸ ἡγιασμένον πρᾶγμα.

Ἁγιασμός, οῦ, ὁ· καθιέρωσις, προσφορὰ, καθαρισμός· καὶ ἁγνισμός, ἐξίλασμα. Διον. Ἁλ. Α'. »ἁγιασμοί τε καὶ θυσίαι.

Ἁγιασμός, ὁ· παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ἡ ἀνακαίνωσις τῷ Θεῷ ὅλως καὶ ἀδιαστάκτως ἐν παντὶ καιρῷ διὰ φρονήσεως καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων. Βασλ. Ἠθικ. ιγ'. Τμ. Β'. σελ. 546. καὶ Οἰκουμ. α'. πρὸς Θεσσαλ. ιφ'. γ'. ντοῦτ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀληθὼς ἁγιασμός, τὸ παντὸς ῥύπου καθαρὸν εἶναι. 2) Εἰρήνην διώκετε καὶ τὸν ἁγιασμόν. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ιβ'. 14· ἀντὶ τοῦ, τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ· Χρστμ. 3) Λύτρὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅτι ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους καὶ ἁγίους. Οἰκμν. 4) Ἁγιασμός, καὶ Ἁγίασμα· ἡ μετάληψις τῶν θείων μυστηρίων, καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα μυστ. ἤτοι ἡ ἁγία κοινωνία. 5) ὁ ἐπινίκιος ὕμνος, ἤτοι ἡ τρισάγιος δοξολογία. Χρστμ. ἐν τρισὶν ἁγιασμοῖς. 6) Τὸ διὰ τῶν εὐχῶν Ἱερέως ἁγιαζόμενον ὕδωρ. 7) Ὁ θεῖος ναός· ᾠ Ἰουδαῖοι ἐγεννήθη ἁγίασμα.

Ἁγιαστήριον, ου, τό· (ἁγιάζομαι) ὁ ἡγιασμένος τόπος, ἔνθα τελοῦνται τὰ ἅγια. Ἐκκλησιαστ.

Ἁγιαστία, ας, ἡ· ἁγιωσύνη, ἁγιασμός.

Ἁγιαστικός, ή, όν· ὁ εἰς ἁγιασμὸν ἀνήκων, ὁ ἁγιάζων, ἢ ἁγιασμὸν ποιῶν, ἢ ἁγιασμοῦ πρόξενος.

Ἁγίγαρτος βότρυς· (γίγαρτον) σταφυλὴ ἄνευ γιγάρτων, χωρὶς κοκκων, σπόρων, ὡς ἡ τῆς Ζακύνθου. Γεωπ.

Ἁγίζω, Μ. γίσω, καὶ Ἀττικ. ιῶ· (ἅγιος) ἁγιάζω, ἀφιερώνω, ἀποδίδω τῷ Θεῷ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1495. »βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων· καὶ Πίνδ. Ὀλ. Γ'. 54. »βωμῶν πατρὶ ἁγιστεύοντα, τοῦτ' ἔστι, καθιερωθέντων αὐτῷ· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. Θυσίαις πληρωθέντων· ἐξαιρέτως δὲ τοῦ καίειν τὰς ἐπάνω τοῦ Θυσιαστηρίου Θυτίας· καίω, Θυτιάζω. Διον. Ἁλικ. Δ'. »καὶ πᾶς ἀπὸ τῶν θείνων ἀπαρχὰς ἁγίζουσιν», καὶ σ' αὐτ. Α'. »τοὺς πατρῴους ἁγίζει θεοῖς, δηλ. Θυτιάζει· ἴδε Παθαγίζω, καὶ Ἐναγίζω. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 681. »τὰ πόπανα ἦγιζεν εἰς σάκτην τινά· ἀντὶ ἁγίως ἐπετέθετο, τοῦτ' ἔστιν, ἔκλεπτε τὸν ἐπὶ Θυσίᾳ προσφερόμενον πλακοῦντα, καὶ τρόπον τινὰ τὸν ἁγίαζεν εἰς τὸν σάκον τοῦτον, (εἰς τὴν τζέπην του) εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ παρ' Ἡσυχ. τό, Ἀμαγνίστας, Ἀποθύσας, ἢ Σωλήσας.

Ἁγινέω, νῶ, ήσω· ταυτὸν τῷ Ἁγίνω· Ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδότ. προτρέφω τι, προτρεπίζω. Ὀδ. Ξ. 105. »Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, φέρει, κομίζει. Μέσ. Ἁγινέομαι, Ἡρόδ. Ζ'. 33. »ἀγινεόμενος γυναῖκας ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκεν, ἀντὶ τοῦ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ. (υ–υ–)·

Ἁγίνω· Μλ. ἁγίνῶ· ἐπεκτεταμένον Ἰων. σχῆμα ἀπὸ τοῦ ἄγω, κομίζω, ὁδηγῶ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Β'. 784. »ἔστι δὲ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Πρτκ. συνήθως, ἐν τῷ μέλτ. δὲ σπανιώτερον, ἐν χρήσει. Ὁμρ. Τμ. Ἀλλ. 57. καὶ Ὀδ. Χ. 198. »νηλίκα ἀγινεῖς αἴτιας μνηστήρεσσι. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι. Ἀπλλν. ῥδ. παρα Β. 1, 163. (υ–)

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-φον· (γράφω, ἅγιος) καὶ Πληθυντ. »Ἁγιόγραφα βιβλία, τὰ τῆς θείας γραφῆς, τὰ ὑφ' ἁγίων ἀνδρῶν γεγραμμένα βιβλία· τὸ αὐτὸ καὶ, »Ἁγιόγραφοι πτυχεῖα, Διονύσ. Ἀρεοπ. ἰδὲ περὶ τούτων τὸν Δαμασκηνόν, καὶ ἄλλους πατέρας.

Ἁγιολέκτος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκλεκτὸς τῶν ἁγίων, ἢ ὁ πάντων τῶν ἁγ. ἐκλεπτώτατος. Τμνιφδ.

Ἁγιοπρεπής, ές· (πρέπω) τὸ πρέπον τῷ ἁγίῳ ἢ τῷ ἱερῷ, ἅγιον· καὶ Ἐπῤ. ἁγιοπρεπῶς.

Ἁγιόπρωτος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος ἐν ἁγίοις. Τμνιφδ.

Ἅγιος, ία, ιον· σπανίως ὁ, ἡ, ἅγιος-ον· Ἰσκρ. (Ἐπῤ.) ἅγιος, ἱερός. Πλούτ. τῷ δὲ τιμῷ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄσυλον· καὶ Καλλίμ. Δηλ. »ἁγιωτάτη νησάων». Καθαρὸς, εὐλαβὴς, δεισεβὴς, ὅσιος, φιλόθεος, σεβάσμιος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 522. »ἁγίους τ' ἐνόμιζον· παρὰ τὸ, Ἄζω, τὸ, σέβομαι, ἄζιος, καὶ ἅγιος· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς Ἅγιοι, οἱ τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντες.

Ἅγιος, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Μυαρὸς, μεμνασμένος· ἐκ τοῦ Ἅγος.

Ἁγιοσύνη, νης, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἁγιότης.

Ἁγιότης, τος, ἡ· (παρωνμ. τοῦ, ἅγιος) ἁγιοσύνη· τὸ εἶναι ἅγιος.

Ἁγιόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἅγιος) ἁγιάζω, ἅγιον ποιῶ.

Ἁγιστεία, ας, ἡ· (ἁγιστεύω) καὶ Ἁγιστία· ἁγιότης, ἁγιοσύνη, καθαρότης. Δουκ. Ἑρωτ. »ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν· τοῦτ' ἔστιν, εἶχεν ὑπόληψιν δεισιδαίμονος ἁγιότητος, καθαρότητος, λατρείας, κατὰ τὸν Σχολ. 2) Ἡ πρὸς Θεοὺς λατρεία, τιμὴ, ἱερὰ τελετή. Ἰσοκρ. Βουσ. »περὶ τὰς Θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς. Θυτία, ἱερὰ πράξις. Αἰσχ. »τὰς ὁσίας ἁγιστείας συντελεῖν».

Ἁγιστεύω, ἢ Ἁγιστέω, στεύσω· (ἅγιος, ἅγιστος) εἶμαι καθαρὸς, σώφρων, ἐγκρατὴς, ἅγιος· Ἀγνεύω. Παυσαν. Β'. 11'. 6. »οὐ μόνον τὰς εἰς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἁγιστεύων· ὅθεν 2) Τιμῶ, λατρεύω τοὺς Θεοὺς· τὴν »περὶ τὰ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν». Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. Β'. 10. 27. τὴν ἱεροδουτεῦσαν τῇ ἐκτελούσαν ἢ φροντίζουσαν περὶ τὴν λατρείας τῶν Θεῶν. Πλάτ. »Καὶ ἱερούς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἁγιστεύειν· ἱεροδουτεῖν ὁηλ. Διον. Ἁλικ. »Τὴν ἱερουργίαν ἑστιοῦτε Ἑλληνικοῖς ἁγιστεύειν. Φίλ. »τὰς Θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται· ἐκτελοῦνται ὁηλ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Τόπων χρῆται τῇ λέξει ὁ Στράβ. Θ'. σελ. 487. »χωρία τιμώμενα, καὶ ἁγιστευόμενα· λατρευόμενα, ἐν οἷς ἐπιτελοῦνται ἱερουργίαι, καὶ λατρεῖαι· οὕτω συντάττει αὐτὸν. καὶ τό, »φυλακῆς καὶ ἁγιστείας», ἱερᾶς πράξεως, ἱερουργίας· ὁηλ.

Ἁγιωσύνη, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀντὶ Ἁγιοσύνη.

Ἅγκ – ποιητ. ἐξαιρέτως δὲ ἐπ. συγκοπὴ ἀντὶ ἀνακ. ἐν συνθέσει τῆς πρθ. ἀνά, λέγεται τῷ κ ἀρχομένοις π. χ. ἀγκείσθαι ἀντὶ ἀνακεῖσθαι.

Ἄγκα, ἡ, Ἄγκη, ὅθεν τὸ Ἀγκάς, Ἀγκύλη, κ. τ. τ.

Ἀγκάζομαι, σομαι· (ἀγκὰς) λαμβάνω, (πέρνω) βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐναγκαλίζομαι. Ἰλ. Γ. 722. »εἰ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντας· τὸν ἐσήκωσαν εἰς τὰς ἀγκάλας.

Ἄγκαθεν, Ἐπῤ. Αἰσχυλ. Ἐύμεν. 80. »ἀγκαθεν λαβὼν βρέτας», ἀντὶ τοῦ Ἀγκᾶς. 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἀνέκαθεν, Ἄνωθεν καὶ ἀξ ἀρχῆς· ὁ αὐτ. Ἀγαμ. 3) »Ἀτρειδῶν ἀγκαθενε· καὶ Εὐμεν. 370.

Ἀγκαί, ῶν, αἱ· ἀγκάλαι· παρὰ Ποιητ. εὐχρηστότερα ἢ αἰτιατικὴ Τὰς Ἀγκάς· ἐπιῤῥηματικῶς. Ἰλ. Ε. 371. »ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο· καὶ Ξ. 353. »ἔχει δ' ἀγκὰς ἄμοιτινα.

Ἀγκαλέω, ῶ· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἀνακαλέω· ἴδε τοῦτο. Ἀπολ. Ἀργ. Δ'. 708. »καθάρσιον ἀγκαλέουσα Ζήνα· ἀντὶ, ἐπικαλουμένη.

Ἀγκάλη, λης, ἡ· ὡς καὶ τὸ Ἀγκή (ἀγκαλιὰ)· συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθ. Ἀγκάλαι. Ξενοφ. Παιδ. Σ'. »ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτούς». 2) Παρὰ ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 585. »πόνεισαι ἀγκάλαιν· ταυτὸν τῷ, Ἄγκαι, τὰ βάζη· καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 716. »νεμάτων ἐν ἀγκάλαις· ὅ ἐστιν, ἐν πολλοῖς κινδύνοις. »Ἀγκάλη χόρτου», μία ἀγκαλιὰ χορτάρι. »Δημόσιαι ἀγκάλαι· τὰ κυρτὰ ἀκρωτήρια, καὶ ὁ κόλπος, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὸν λιμένα· γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκών, κ. τ. τ.

Ἀγκαλιδαγωγέω, ῶ· Μ. γήσω· ἐκ τοῦ, Ἀγκαλιδαγωγός· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας, δεμάτια, μίαν ἀγκαλιὰν ξύλα ἢ ῥύγανα, ἢ ἄλλοτι· »ἀγκαλιδαγωγεῖν». Παυσαν. ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Χ. ῥυγάνων δεσμοὺς ἄγειν ἐπὶ κτήνους ἢ πλοίου.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ἡ· (ἀγκαλὶς, ἄγω) ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, ὅστις φέρει ἢ βαστάζει δεματια ῥυγάνων, ξύλων καὶ τ. τ. συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων ἢ σκευοφόρων κτηνῶν ἐν χρήσει. τὰ ἀγκαλιδοφόρα δέ, ἐπ' ἀνθρώπων· ἀγκαλιδοφοῦλαι δὲ, οἱ τὰ τοιαῦτα πωλοῦντες. Ἐτμλ.

Ἀγκαλιδοφορέω, ῶ· Μ. ρήσω· καὶ Ἀγκαληδοφορέω· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγέω.

Ἀγκαλιδοφόρος, καὶ Ἀγκαλιδηφόρος· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγός. Ὁ δὲ Πολυδεύκης διαστέλλει ταύτας τὰς λέξεις· τὸ γὰρ Ἀγκαλιδοφορέω, ἐπὶ ὄνων, οἵτινες φορτωμένοι ὄντες ἕλκονται ὑπ' ἀνθρώπων Βιβλ. Β'. »Ἀγκαλιδαγωγοὶ ὅτοι, καὶ Ἀγκαλιδοφόροι ἄνδρες».

Ἀγκαλίζομαι, ἰσομαι καὶ ἰοῦμαι· ταυτὸν τῷ Ἀγκάζομαι.

Ἀγκαλὶς, δος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγκαλιὰ· ἀγκαλιὰ γεμάτη, δεμάτι σερμένων εἰς τὴν ἀγκαλιάν. Ἰλ. Σ'. 555. »Παῖδες ὀρχηματίουντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες». ὅθεν Ἀγκαλιδοφόροι. Πολυδ. Β'. »τὰ μέντοι παρωλίγια, καὶ ἀγκάλαι, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται· ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί. Ἐν δεμάτι ξύλα, ἢ ἄλλοτι.

Ἀγκαλὶσμα, τος, τὸ· πᾶν ὅ,τι φέρεται εἰς τὰς ἀγκάλας, ἤτοι ἀγκαλιάζει. Λουκ. Ἑρωτ. »ἀγκάλισμα χειροπληθές».

Ἄγκαλος, λου, ὁ· ἀγκαλὶς, ἀγκάλη, δεμάτι. Ὀμ. Ἴλ. Ἑρμ. 82. »Τῶν τότε συνήσαν νεοζηλέος ἄγκαλον ὕλης».

Ἀγκαλὸς, Ἐπῤ. ἡ κυρίως Δίτιατ. τοῦ, Ἀγκαί, ἐλλειπτικὴ τῆς Κατὰ, Προθέσεως. Ἰλ. Ω'. »ἀγκὰς λαβεῖν· καὶ Θεόκρ. »ἀγκὰς ἔχειν», μέρτειν, ἐλεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας· ἐκ τοῦ Ἀγκαί, αἱ· ἀγκάλαι· κυρίως, ἡ καμπὴ, ὁ Ἀγκὼν τῆς χειρός.

Ἄγκειμαι· κατὰ Συγκ. ἀντὶ, Ἀνάκειμαι. Ἀνακρ. Ἐπιγρ. »Οὗτος ἵππος ἄγκειται Κρονίδαο· καὶ Ἀπολλ. »ἀτλήτους μελεδῶνας ἄγκειμαι», ὁηλ. ἔχω δεινὰς μερίμνας.

Ἀγκή, ῆς, ἡ· Ζήτ. Ἀγκάλη.

Ἄγκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄγκος, μικρὰ καιλάς. Ἀριστλ.

Ἀγκιστρεία, ας, ἡ· (ἄγκιστρον) ἀγκίστρευμα, ἁλίευμα, τὸ δὲ ἀγκίστρου γενόμενον ψάρευμα, ἢ ἡ ψαρευτικὴ τέχνη. Πλάτ. Νομ. »ἀγκιστρείας ἐρωτᾷ».

Ἀγκιστρευτὴς, οῦ, ὁ· ὁ μετὰ χειρὸς ἀγκίστρου.

Ἀγκιστρευτικὸς, κὴ, κὸν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀγκιστρεύειν, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Πλατ. ἡ ἀγκιστρευτικὴ ὑπκμ. τέχνη.

Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω· καὶ Ἀγκιστρεύομαι· Μέσ. ψαρεύω, πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ ἰχθύων. Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Θέλγω, ἐξαπατῶ, πιάνω ὡς δὲ ἀγκιστρίου. Κλ. Ἀλ. Παιδ. Γ'. 5. »τοῦτο, καθάπερ ὀλέατε, ἀγκιστρεύουσι τοὺς ἁλίους.»

Ἀγκίστριά, ἡ = Ἀγκιστρεία.

Ἀγκίστριον, ου, τό· ὑποκριστ. τοῦ Ἀγκιστρον. Θεοκρ. Εἰδυλ. ΙΑ'. 37. »τ' ἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.»

Ἀγκιστρόδετος, ὁ, ἡ-ον· εἰς ἀγκιστρον δεδεμένος, ν, ον.

Ἀγκιστροειδὴς, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ ἄγκιστρον, καμπύλος, κυρτὸς (καμπουρωτὸς) ὡς τὸ ἀγκίστριον.

Ἄγκιστρον, ου, τό· συγγενὲς τῷ ἄγκος, ἀγκύλος, ἀγκύρα. Ὀδσ. καὶ Ἡρότ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκύλος· ὅθεν »Ἄγκιστρον ἀγκύρας». Ζήτ. καὶ ζωνώδης, τὸ τῆς Ἀγκύρας κυρτὸν σίδηρον. 2) Τὸ ἀγκίστριον δὲ οὐ ψαρεύουσι. Ὀδ. Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

569. ὀιχθυάσκον γναμπτοῖς ἀγκύστροισιν. 3) Τὸ κυρτὸν σίδηρον ἐν ἀτράκτῳ ἢ κλωστῆρι (εἰς ἀδράχτι). Πλάτ. Πελ. Γ. ποῦ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος κτ.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ἀγκιστρα. Πολυδ.

Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ, ἡ· ὁ τρώγων, καταπίνων τὰ ἀγκίστρια. Ἀριστοφ.

Ἀγκιστρόω, ῶ, ώσω· κάμνω τι κυρτόν, λυγίζω τι ὡς ἄγκιστρον. 2) Πιένω τι μὲ τὸ ἀγκίστριον· ὅθεν ἠγκιστρωμένον ἰχθυόεσσαν Σουέσσ. Ἐπιστ. Δ'. ὀηλ. πιασμένον μὲ τὸ ἀγκίστριον· καὶ Μεταφ. ὁ οὕτω πιασμένος ἀπό τινος πράγματος, ὥστε δὲν δύναται νὰ φύγῃ πλέον· πάσῃ ἠγκιστρωμένοι. Λυκοφρ. Παρὰ Πλουτ. Ἠγκιστρωμένας αἰτίας τῶν οὐσιῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὀρατῶν, τὰ παρερχόμενα κυρτὰ ὡς τὰ ἀγκίστρια.

Ἀγκιστρώδης, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκιστροειδής.

Ἀγκιστρωτός, ὁ, ἡ, τό· ἠγκιστρωμένος, κατασκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκίστρου, ἀγκιστροειδής. Πολύβ. παρεκ. Ἱστ. Ε'. 21. προσάρμασται δ' ἑκάστοις βέλος σιδηροῦν ἀγκιστρωτόνω· (ὀηλ. σαίτα ὡσὰν ἀγκιστρον.)

Ἄγκλιμα, ατος, τό· αὐτὸ Ἀνάκλιμα, ἐκ τοῦ Ἀνακλίνω· κάθισμα, ἀνάπαυμα· πίνα (ὅπου) δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἄγκλιμα καλεῖται.« Πολυδ. Ὀνομ. Α'. 90. (Κάμερα ὀηλ. τοῦ Καραβοκυρίου, ἢ Καπετάνου.)

Ἀγκλίνω, ὡς καὶ ἄγκλιμα· αὐτὸ Ἀνακλίνω, ἀνάκλιμα, ἰδὲ Ἰλ. Δ. 113. ποτὶ γαῖῃ ὀγκλίνας· (παρ' ἄλλοις ἀγκλιν. ἐγκλίνας).

Ἀγκολίνη, νης, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀγκών γίνεται Ἀγκώνη, ἡ Ἀγκοίνη, ποιητ. αὐτὸ Ἀγκάλη· μόνον πληθυντ. ἐν χρήσει. Ἀγκοῖναι, Ἰλ. Ξ. 213. «Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν Ἰαύεις.» ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὀηλ. Μεταφρ. πάντα στενῶς περικλείουσα, παριβάλλουσα, χθονὸς ἀγκοῖναι· ὡς ἀγκάλαι, ὁ κόλπος τῆς γῆς· ἀγκ. πετραῖαι, ἕλμινς, λίνοιο. Λυθλ. Ὄππ. τό δὲ παρ' Ὄππιαν. Ἀλιευτ. Β'. 173. ἠγκοίνησιν ἐφήμεραι πετραίησι κοιλότησιν· εἶναι σκοτεινόν. Ὅτι δέ οἱ νεώτεροι μετεχειρίσθησαν τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγκύρα, ἐσημειώσατο ὁ Ἀπλλ. Λεξ. Ὁμρ.

Ἀγκοίνησις, εως, ἡ· καὶ Ἀγκοινίζομαι, Ζήτ. Διαγκυλέω.

Ἀγκοινεύω, καὶ Ἀγκονέω καὶ ἀγκονίω· Μ. σω, αὐτὶ ἀνακοινίω = διανοίω, καὶ ἐγκονέω, ὥποτε παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1311. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἡσύχ. διαφέρει Ἀγκοινος, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο ὁ' ἄλλων συνδέτων ἐκ τοῦ Κόνις, Διάκονος, καὶ Ἀγκονίς διὰ τοῦ Ἴπηρέτις, ὁ Ἐτυμολόγ. παρὰ τὸ Ἐγκονεῖν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς.

Ἄγκος, εος, τό· στενούρα μεταξὺ δύο βουνῶν. Ἰλ. Χ. 190. ἠδιά τ' ἄγκεα καὶ διὰ ῥήσσας· καλοῦνται δὲ οὕτω (κατὰ τὸν Σχολ.) οἱ κοῖλοι καὶ βάσιμοι τόποι· Κυρίως Ἄγκη λέγονται, τὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν κεκομμένα βάθη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρέων· ὅθεν, Ἀνάλ. Βρουχ. Γ. 420. ἠΰκομος ψρείατος κοίλοιο· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκίλος. Ἡρόδ. πρωτιν. ἀγκιών (ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἀγνυμι.)

Ἀγκοτύλη, λης, ἡ· παιδιά τις, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ. Ἡσύχ.

Ἀγκρεμέννυμι, ποιητ. κατὰ Συγκ. αὐτὶ, Ἀναρεμάκνυμι· καὶ Ἀγκρεμάω, αὐτὶ, Ἀνακρεμάω· κρεμάω τι εἴς τι. Ὀδ. Α. 440. ἠσσάλω ἀγκρεμάσασα· τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὸ παλοῦκι.

Ἀγκρίνω. Ποιητ. αὐτὶ, Ἀνακρίνω.

Ἀγκρισις, σεως, ἡ· αὐτὶ, Ἀνάκρισις. Αἰσχ. Εὐμ. 560. ὡς, Ἀγκρινόμεναι, ἀποφηνάμεναι. Ἡσύχ.

Ἀγκρούομαι· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Ἀνακρούομαι. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ'. 31.

Ἀγκτήρ, ρος, ὁ· (ἄγχω) σιδηροῦν τι ἐργαλεῖον, (σφιχτάρι) δ' οὗ σφίγγουσι, στενεύουσι καὶ δένουσι οἱ χειρουργοὶ τὴν τρύπαν πληγῆς τινος fibula· Γαλην. ὅθεν

Ἀγκτηριάζω· Μ. άσω· σφίγγω, συνάπτω, δένω μίαν πληγὴν διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος· Γαλην. καὶ

Ἀγκτηρισμός, μοῦ, ὁ· σφίξιμον, δέσιμον πληγῆς τινος διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος. Γαλ.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι· Μ. ήσομαι. Ἀθήν. κρατῶ τὸ βέλος μὲ τὴν ἀγκύλην· ῥίπτω βέλος, ἀκοντίζω, τεξεύω· ταυτὸν τῷ, Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκύλη, λης, ἡ· (ἀγκύλος) κυρίως τὸ λωρίον, ἢ τὸ σχοινίον, ἢ ἡ χορδή, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὰς δύο ἄκρας τοῦ τόξου (σαίτας), ἐν ᾧ τίθεται τὸ βέλος καὶ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ῥίπτεται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 204. ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεων· ὅθεν παρ' Εὐριπ. καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον βέλος. Ὀρ. 1477. «Ὁ μὲν πέτρας, ὁ δ' ἀγκύλας, ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων· ἔνθα ὁ Σχολ. τὰ αὐτόθεν φησιν, ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι, ἢ ἐπεὶ ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσι. 2) Θηλυκὸ, στρογγύλον τι ὁμοιον ἑπτακυλιδίῳ. Κρίκος, Κρικέλα. Ξενοφ. Παιδ. ς'. 1. ἔτι δὲ καὶ πᾶν λωράκιον, ἢ σχοινάκιον ὅτ' οὖ σύρεται τι π. χ. τὸ συρτὸν τῶν ευνηγετικῶν σκυλων. Ξιφ. 3) Κάμψις, ἀγκὼν, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, τὸ κατὰ τὴν καμπὴν, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς χειρός, ἢ τὸ ἐμπροσθεν τοῦ γόνατος, καὶ τοῦ ποδός· αἱ ἴγνυαι. Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Ε'. πᾶς ἀγκύλας κεκομένοι τὰς δεξιάς· καὶ Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 6. «καὶ περιδειρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην· ὁ δὲ Κόιντ. Σμυρν. Β'. 53. περιγράφων τὴν λέξιν οὕτω φησιν· «ἀγκύλα νεύρα γούνατος». 4) Ἀγκύλη, καὶ, Ἀγκύλωσις καλεῖται καὶ ἡ παραλυσία, τὸ ἀρέτημα, τὸ πάσιμον μέλους τινὸς τοῦ σώματος, ὅπου γίνεται καὶ τις κυρτότης. Κέλσ. Ε'. 18. «Συγκλᾶ, κεκυρτωμένα μέλη». Ἀγκύλη, ἡ Ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, ἡ τοῦ βλεφάρου λέγεται, ἐπάταν ἡ γλῶσσα, ἢ τὸ βλέφαρον διά τινος προσφύσεως μένουσιν ἀκίνητα· ὅθεν Ἀγκυλόγλωσσος, καὶ Ἀγκυλοβλέφαρος· καὶ τὸ ἐργαλεῖον δ' ᾧ κόπτουσι τὴν τοιαύτην ἀγκύλην καὶ λύεται ἡ γλῶσσα, Ἀγκυλοτόμον καλεῖται.

Ἀγκυλητός, ἡ, ὀν (ἀπὸ τοῦ ἀγκυλίομαι, οῦμαι)· ἐσφενδονημένος ὡς βέλος ἢ ἀκόντιον. Αἰσχ. Λειψ. 166. ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, τὸ ἀγκυλητόν, σημαίνει ἀκόντιον. Αἰσχ. Λειψ. 14.

Ἀγκυλίζομαι· Μ. ίσομαι· = ἀγκυλέομαι, οῦμαι· ῥίπτω μὲ τὴν ἀγκύλην τὸ δόρυ, τὸ βέλος· τεξεύω, σαιτεύω, ἀκοντίζω· κυρίως δὲ, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, τὸ βέλος μὲ τὴν σαίταν· Πολυδ. Ὀνομ. Α'.

Ἀγκύλιον, τό, Υποκ. τοῦ Ἀγκύλη· ἔτι δὲ καὶ ὁ κρίκος (κρικέλα) τῆς ἀλύσου. 2) Εἶδος ἀσπίδος· ancile Λατ. Πλούτ. εἰς Νουμ. 3) Τὸ πάσον τῆς γλώσσης, ὁ γλωσσοδέτης. Παῦλ. Αἰγ. Ζήτ. Ἀγκύλη, καὶ Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλίς, δος, ἡ· ὀργανόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 155.

Ἀγκυλιστής, στοῦ, ὁ· ὁ ῥίπτων τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, τοξευτής. Ζήτ. Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκυλοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων παραλελυμένα τὰ βλέφαρα. Ζήτ. ἐν Ἀγκύλη.

Ἀγκυλόγλωσσος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλην ἐν τῇ γλώσσῃ· ὁ ἔχων τὴν γλῶσσαν δεδεμένην, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλῇ ἐλευθέρως· ὁ ἔχων γλωσσοδέτην· μογιλάλος. Ζήτ. Ἀγκύλη. Παῦλ. Αἰγ. «Ἀγκυλόγλωσσον πάσας ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως γίνεται κατεχομένων ὑμένων σκληροτέρων τὴν γλῶσσαν· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπιπτήτου διά τινα ὕλην σκληροτέραν ὑπ' αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως γινομένην· ἔστι δὲ νευρώδης δεσμὸς· ὀνομάζεται δὲ, ἀγκύλαι, καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ.«

Ἀγκυλόθειρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον ἢ ἐπικαμπῆ θείρον ἢ λαιμὸν (στραβόλαιμος). Ὀπν. Ἄλιτ. δ'. 630.

Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους ὀδόντας ἔχων (στραβοδόντης). Μαρκ.

Ἀγκυλοειδής, δέος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀγκύλης, κυρτοειδής. Σουίδ.

Ἀγκυλόεις, εσσα, όεν. Ποιητ. αὐτὶ Ἀγκύλος.

Ἀγκυλόκωλος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον κῶλον (μέλος τι τοῦ σώματος· οἷον, πόδα, σκέλος, βραχίονα κλ. τ.) Ἀθην. ζ'. σλδ. 320 ἔνθα τινὲς μὲν «Λαρῶν ἀγκυλοκώλων» ἀναγινώσκουσιν· ὅ ἐστι, τῶν ἐπικαμπῆ (στραβὰ) μέλη ἐχόντων· τινὲς δὲ «Ἡαρῶν ἀγκυλοκώλων» τῶν ἰσχυρὰ, εὐσθενῆ μέλη ἐχόντων.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγκυλόμητις, τιος· νεώτερος τύπος αὐτὶ ἀγκυλομήτης, ὥσπερ δολομήτης καὶ λ. ποιητ. ὁ δὲ Εὐστάθ. καὶ τὸ Θηλ. ὡς ἄρσεσιν ἐκλαμβάνει, παράγων αὐτὸ, ἐκ τοῦ, Μῆτις, τό δ' ἄλλο ἐκ τοῦ Μήδω· ὁ ἔχων στρεβλὴν βουλὴν· στρεβλός, πανοῦργος, ἀπατηλός, πειθιλόφρων. Ἰλ. Β. 205. «Ἰρήνου παῖς ἀγκυλομήτεω· τοῦ ἐν τοῖς σκολιοῖς πράγμασιν εὐμηχάνου, τοῦ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευομένου, ἢ τοῦ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν ἐχερῶς δυναμένου βουλεύσασθαι, συνετοῦ. ὁ Σχολ.

Ἀγκυλόποις, οδος, ὁ, ἡ· ὅποιος ἔχει στραβούς, κυρτοὺς πόδας, ὡς, ἀγκυλόπους δίφρος. Πλούταρ. σκαμνίον τι μὲ κυρτοὺς, στραβοὺς πόδας· δίφρος ἡγεμονικός.

Ἀγκύλος, λη, λον· καὶ Ἀγκύλως Ἐπίρ. (ἄγκη) κυρτός, ἐπικαμπής, καμπύλος, (καμπυλωτός). Ἰλ. Ε. 209. «Ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα» ἐηλαῖ δὲ τὰ, Ἀγκύλου παρὰ τῷ Ποιητ. τρία, τὸ σκολιὸν, καὶ στρεβλὸν κατὰ βούλησιν, ὡς ὅταν λέγῃ Ἀγκυλόμητιν, τὸν Κρόνον· τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς, Ἀγκύλα κύκλα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἀγκύλον ἄρμα· ὁ Σχολ. Παρὰ Πινδ. Πύθ. Α'. 15. «ἀγκύλῳ κρατεῖν, τῷ ἐπακεκαμμένῳ ῥινὶ τοῦ ἀετοῦ, διὰ τὰ ἐπικαμπῆ, ὡς καὶ τὸ Ἀγκιλοχείλης. Ἔτι δὲ, κόμμα, γωνία, ἀγκὼν, κάμψις, πέλεως, κοίλας· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Λόγοι ἀγκύλοις καὶ λαμβυρίοις ὁμοιοι· καὶ, Ἀγκύλα ἐρωτήματα σοφιστῶν. Λουκιαν. στραβαὶ καὶ περιπεπλεγμέναι περίοδοι· Στρογγύλαι· ὅθεν ἡ Ἀγκύλη φράσις, καὶ Ἀγκύλως καὶ βραχέως εἰρηκώς· παρὰ Διόνυσ. Ἁλικ. ὅπερ. ἀλλως Στρογγύλως λέγεται· Ἀλείφ. Ἐπιστ. Γ'. 64. «Ἀγκύλος τὴν γλῶτταν καὶ ἑριστικός» αὐτὶ τοῦ, φλύαρος. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Ἄγκος, ὅθεν Ἀγκύλη, Ἄγκη, Ἀγκών, Ἀγκοῖναι, Ἀγκιστρον, Ἄγκυρα. Ἔστι δὲ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Ὄγκος, Ὄγκινος. Παρὰ δὲ τῷ Πολυδεύκ. καὶ αὐτὶ τοῦ Ἐγκοίλια, ἐπὶ πλοίων, κεῖται.

Ἀγκυλοτόμον, τό· χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ τέμνεται ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, ἤτοι τὸ Ἀγκυλόγλωσσον. Ζήτ. Ἀγκύλη.

Ἀγκυλότοξος, ξου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος, τόξον) ὁ φέρων ἀγκυλωτὰ, κυρτὰ, οἷον ὀρεπανοειδῆ τόξα, ὁ ἐπικαμπῆ τόξα ἔχων. Ἰλ. Β. 848. «Αὐτάρ Πυραίχμης ἦγε Παίονας ἀγκυλοτόξους.»

Ἀγκυλοχείλος, λου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος, χεῖλος) καὶ Ἀγκυλοχείλης· ὁ ἔχων κυρτὰ, ἐπικαμπῆ, στραβὰ χείλη· ἐπὶ ὀρνέων, τὰ ἔχοντα τὸ ῥάμφος (τὴν μύτην) ἐπικαμπές, ὡς ὁ ἀετός· ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἐπικαμπὲς χηλὰς (ὀνύχια) ἔχων. Ἰλ. Π. 428. καὶ Ὀδ. Τ. 538. «Αἰετὸς ἀγκυλοχείλης.»

Ἀγκυλοχήλης, λου, ὁ· ὁ ἔχων κυρτὴν, ἀγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐλωτὴν χηλήν (ὀὐύχιοι, ψαλίδα ὡς τὸ ποδάριον τοῦ Καρκίνου ἢ τὴν Καραβίδος). Ὅμ. Βατραχ. 285.

Ἀγκυλόω, ῶ· Μ. ὤσω· καὶ Ἀγκύλω· ποιῶ (κάμνω) τι καμπύλον, κυρτόν, καμπουρωτόν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180. ηχωρεῖ δὲ πᾶς τις οὐσυχαὶ ἠγκυλωμένος, ἔχων δηλ. τοὺς ὄνυχας κυρτωμένους, παρομοίως τῷ ἀκοντίῳ ὅταν κρατῇ τις τὴν ἀγκύλην τανυσμένην διὰ νὰ τὸ ῥίψῃ. Ἀριστ. Ἀ. 6. ηκεντόκεν ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον· καμπουρώνει δηλ. ὁ Ἵππος. ἔχει. Ἀγκύλεσθαι, Ἁμπτεσθαι, ὡς τὸ, Καμπυλέω· ὠπαύτως καὶ = ἀγκυλέομαι· οὖμαι· Μετ. Ἰδὲ Ἀγκύλη· παράκειται δὲ αὐτῷ εἰ δέρυ, ἀκόντιον κλ. τ. τ.

Ἀγκυλώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους, κυρτοὺς ὄνυχας (ὡς ἱέραξ κλ. τ. τ.) ἔχων. Νικ. Ἐγκ.

Ἀγκύλωσις, σεως, ἡ· (ἀγκυλοῦμαι, ἠγκύλωσαι) καμπύλωσις, κύρτωσις, στράβωσις, κάμψις. 2) Πάθος τῶν βλεφάρων καὶ τῆς γλώσσης· ἴδε Ἀγκύλη.

Ἀγκυλωτός, τή, τόν· κυρτός, στραβός, καμπύλος· ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόω, ῶ· Εὐριπ. Βάκχ. 1203 καὶ 1197· »ὑπὸ ἀγκυλωτοῖς Θετταλῶν στοχάσμασιν·· μὲ Θετταλικὰ τόξα (δοξάρια).

Ἄγκυρα, ρας, ἡ· καραβοστόχηρον, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Ἄγκυραν λέγει· καὶ μεταφ. Βεβαιότης, ἀσφάλεια. Εὐριπ. Ἑκαβ. 80· ποσίων ἄγκυρά τ' ἐμῶν· ὅ ἐστιν, ὁ μόνος μοῖς, ἡ ἐλπίς, τὸ στήριγμα τοῦ οἴκου μου. Δημοστ. »ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἐᾶτε· ἀφίνετε νὰ ἀράξωσι τὸ καράβι μὲ δύο σίδηρα· ἤτοι ἀφίνετε τὴν ἐκλογὴν ἀμοιβαίαν εἰς αὐτούς· καὶ παρὰ Λουκ. ἡμῖν μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος. 2) Πέλεκυς, κλαδευτήρ, ὁμοίως Ἀγκίστρον. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. »τὰ δὲ ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖσθαι. Λέγεται δὲ, ἄγκυραν βαλέσθαι, καὶ, ἄγκυραν ἑλέσθαι, καὶ αἴρειν καὶ χαλᾶν· δηλ. νὰ ῥίψωμεν, καὶ νὰ συκώσωμεν τὴν ἄγκυραν (τὸ σίδηρον) παρ' Ἐπιχάρμ. καὶ τὸ γενητικὸν μέρον τοῦ ἀνδρός. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγκύλος· καὶ Ἱερός.

Ἀγκυρίζω, Μ. ἴσω· καὶ ιῶ, πιάνω μὲ τὸ ἀγκιστρον· κατ' αὐτεξούσιον δὲ μεταφορὰν· ὑποστελλίζω, περικλόνω, κτυπῶ τὸ πέλας τινὸς ὑποπόδιον ἐν τῷ παλαίειν· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 262. »ἐκβαλῶν ἀγκυρίσαιμι καὶ ἀμέσως ἐπ' αὐτῷ μετήλλαξε τὸ π' ὦμον ἀντὶ ὠμόν· τοῦτ' ἔστιν ὑποτκελίσας, καπάξας, οἷον τῷ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅ περ ἐστὶ ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπελαίσας· παλαιστρικὰ γὰρ εἰσὶ ταῦτα· ὅθεν, καὶ Ἀγκύρισμα, τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς Πάλης, τὸ ὁποῖον παρ' Εὐσταθ. Ἀγκύρισμα ἐσφαλμ. κεῖται.

Ἀγκύριον, ου, τὸ· ὑποκορισ. τοῦ, Ἄγκυρα· μικρὰ ἄγκυρα· παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ΙΔ'. 73. καὶ Μαθηματ. παλ. σελ. 100· ἱτῶν ἀγκυρίων (ὑπακουομ. σχοινίων) ἀποκαμόντων διὰ τὸν κλυδωνα, συνέτρουον αἱ ναῦες· αἱ γούμενοι, τὰ κοντρὰ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα· ἔστι δὲ ἐπίθετον ἐκ τοῦ Ἀγκύριος, ἐπινοουμένου, τοῦ Σχοινίου (γούμενα).

Ἀγκύρισμα, τος, τό, Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκυρίζω.

Ἀγκυροβολέω, ῶ· Μ. ήσω· ῥίπτω ἄγκυραν (ῥίχνω τὸ σίδηρον, ἀράζω) καταγω τὴν ναῦν, προσορμίζομαι· καὶ ἐξαιρέτως προσερείδω τι τινί, ἀγκιστρῶ τι, ἐμπεδῶ τι στερεῶς.

Ἀγκυροβόλιον, ου, τό· καὶ Ἀγκυρηβόλιον· τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ ῥίψῃ τις ἄγκυραν· λιμὴν ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον. Στράβ. Δ'. »οὐδὲ ἀγκυροβολίοις σφόδρα εὐτυχοῦσαιν. 2) Τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας· τὸ ἄραγμα. 3) Σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦσι καὶ βίπτουσι τὴν ἄγκυραν.

Ἀγκυροειδής, ὁ, ἡ, τό-δες· (εἶδος, ἄγκυρα) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς ἀγκύρας.

Ἀγκυρομήλη, λης, ἡ· ἐργαλεῖον τι χειρουργικόν, σιδηροῦν, ἢ ἀργυροῦν, ὅμοιον ἀγκίστρῳ (Sonde). Ἱπποκρ. Ὁ δὲ Γαλην. Ἱππόκ. γλωσσ. Ἄγκιστρον, τὴν λέξιν ἑρμηνεύει.

Ἀγκυροστυχία, ας, ἡ· (ἔχω) ἡ κάθεξις τῆς ἀγκύρας, ὅταν πιάσῃ καλὰ εἰς τὴν θάλασσαν· ἢ τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας, καὶ αὐτὸ τὸ ἄραγμα τῶν καραβίων. Αἰσχ. Ἱκέτ. 779. »Οὐδ' ἐν ἀγκυροστοίχοις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες«, ὅπου σημειοῖ ὁ Σχολ. ταῖς ἀσφαλείαις.

Ἀγκυρόω, ῶ· Μ. ὤσω· στερεῶνω, ἀσφαλίζω μὲ τὴν ἄγκυραν, στηρίζω, βίπτω τὴν ἄγκυραν, ἀράζω. 2) Ποιῶ τι ὅμοιον μὲ τὴν ἄγκυραν· ἢ χρῶμαι τινι ἀντὶ ἀγκύρας.

Ἀγκυρωτός, τή, τόν· ὁ κατεσκευασμένος ὡς ἄγκυρα, καμπουρωτός· μεταφ. »ἀγκυρωτὸς λόγος«. Ἐνεργ. ὁ ἀσφαλίζων, καὶ στηρίζων, ὡς ἡ ἄγκυρα· οὕτω καλοῦνται οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου, ὡς στηρίζοντες τοὺς Χριστιανούς.

Ἀγκυστροειδής, ὁ, ἡ, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκίστρου ἔχων· καὶ Ἐπιῤῥημ. ἀγκιστροειδῶς, κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἀγκίστρου.

Ἀγκών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς ὅταν ἡ χεὶρ εἶναι λυγισμένη· παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον. Ἰλ. Η. 80. »ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας«. Δαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάσης κάμψεως τῶν μελῶν, τοῦ ὤμου, τῶν γονάτων κτλ. καὶ ἀπὶ πραγμάτων, ἢ κατὰ τὸ τέλος καμπή. Ἰλ. Π. 702. »ἐπ' ἀγκῶνος ῥῆ τείχεος«, τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τείχους· τὸ ἐξέχον μέρος, ὅπερ ἀλλαχοῦ, Πύργον προύχοντα, λέγει· καὶ Πινδ. »ἀγκὼν φαρετρας·· καὶ Ἡρόδ. Εὐτέρπ. »Νείλου ἀγκῶνα«, ἢ γωνία τοῦ ποταμοῦ· καὶ Σοφοκλ. Αἴαξ, 805. »εἰ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους ζητεῖ τ' ἰόντας«· τὰς ἄκρας, καὶ ἐξοχὰς τῶν ὀρέων· ὁ Σχολ. Καθόλου δὲ κάθε ἐξοχὴ καὶ κύρτωσις (καμπούρωμα) πράγματός τινος. Ἀγκώνας, Ἀγκωνή, Ἀγκωνάρι, Γωνία· οἷον, »ἀγκῶνες δίφρου· κιθάρας« κτλ.· ὡς παρ' Ἀπολλ. Β'. 560. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκύλος, Ἀγκών· καὶ Ἀγωνίσκιον, παρ' Ἡρόδ.

Ἀγκωνίζομαι, (μέσ.) Μ. ίσομαι καὶ ιοῦμαι· κυρτόνομαι, καμπυλόνω, γίνομαι ὡς ἀγκών. Ζήτ. Διαγκυλέω· ἐπὶ ποταμῶν. Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. εἰστρέχομαι μέσα εἰς τοὺς κόλπους καὶ γωνίας τῶν ποταμῶν· καὶ ἀγκωνίζω· Μ. ίσω καὶ ιῶ· ἀγκαλίζομαι καὶ κρατῶ στερεῶς· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀθλητῶν ἢ ἀγωνιστῶν.

Ἀγκωνίτις, εως, ἡ· Ζήτ. Διαγκυλίω.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ· καὶ Ἀγκωνίσκιον, (ὑποκορ.) μικρὸς ἀγκών, καὶ ἐν Ἐφ. καφ. 26. »δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον· ἑστηκότι, τὰ ἐσήμαντα τῶν ξύλων. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκιστής.

Ἀγκωνόδεσμος, ου, ὁ· (ἀγκών, δεσμός) δεσμός τις περὶ τὸν Ἀγκῶνα, ἀμφ.

Ἀγκωνοειδής, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκῶνος ἢ καμπῆς ἔχων.

Ἄγλαξ, ξειρος, ρου, ὁ, ἡ· (ἀγλαός, ξειρα) ὁ ἔχων λαμπρὰν, καὶ ἀστράπτουσαν κόμην κεφαλῆς (χρυσομάλης). Ὅμ. Ἰλ. εἰς Πᾶνα, 5... »νόμοι Θεὸν ἀγλαέθειρονα.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ (συγγενὲς τῷ αἴγλη καὶ ἀγλαμα)· λαμπρότης, στολισμὸς, καλλωπισμός. Ὁδ. Ρ. 310 ... »ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομόωσιν ἀνακτες«. 2) Στολισμὸς ἑορτῶν, χαρὰ, τρυφὴ, ἡδονὴ, ἀγαλλίασις. Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 272. . . »τοῦ δ' ἀνδρὸς ἐν ἀγλαΐαισι τε χοροῖς τε, Τέρψιν ἔχων«. 3) Κάλλος, εὐμορφία τοῦ σώματος, Ἰλ. Ζ. 510. . . »τὰ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς. 4) Ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Ὁδ. Ρ. 244. »Τῷ κἠτοι ἀγλαΐας γε διασκιδάσειεν ἁπάσας«. Παρὰ Πινδάρ. ἡ εἰς τοὺς ἀγῶνας νίκη καὶ ἡ ἐκ ταύτης χαρά. 5) Ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Χαρίτων. Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ.

Ἀγλαΐζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· λαμπρύνω, στολίζω, καλλωπίζω. Εὐστάθ. Ὁδ. Σ.

Ἀγλαΐζομαι· (μέσ.) Μλ. σομαι λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, εἶμαι ἐστολισμένος, αἰσχύνομαι τὴν χαρὰν τῆς τιμῆς, καὶ τῆς νίκης, καὶ τῶν πρωτείων. Ἰλ. Κ 331, . . »ἀλλάσσε φησὶ διαμπερὲς ἀγλαϊζόμενον· καὶ Πίνδ. Ὀλ. Α', 22. »ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν σώτῳ. Θεόκριτ. Ἐπιγρ. Λ'. 4. »Πέτρα τοῦτο τὸ δένδρον τοί ἀγλαΐσεν· σέ ἐγείνσε διὰ στολισμόν, δεα' τιμήν.

Ἀγλαΐσμα, τος, τό· (ἀγλαΐζομαι) Στολισμὸς, καλλωπισμός· χαρὰ, ἡδονή, Εὐριπ. Ἑλ. 11. »τό μητρὸς ἀγλάϊσμα.

Ἀγλαϊσμός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτό· ἔτι δὲ κεῖται Στολίζεσθαι.

Ἀγλαϊστός, στή, στόν· ἐστολισμένος, καλλωπισμένος.

Ἀγλαόβοτρυς, υ, γενι, υος· μὲ λαμπροὺς, θαυμαστοὺς βότρυς (σταφυλὰς) Νόνν.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ, ἡ· (γυῖον) ὁ ἔχων λαμπρὰ, καὶ εὔμορφα τὰ μέλη τοῦ τώματος. Πίνδ. Νέμ. Ζ'. 6. »ἀγλαόγυιον ἥβαν· γυῖον γὰρ, τὸ μέλος· καὶ ὁ τὰ μέλη ἀγλαΐζων, καλλύνων· ποιητ.

Ἀγλαοδένδρος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον· ποιητ. (δένδρ-ι) τόπος κατάφυτος ἤτοι ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰ δένδρα. Πίνδ. Ὀλ. Θ'. 32.

Ἀγλαόθωρος, ου, ὁ, ἡ, τό-ρον. Ἐπίθ. ὁ λαμπρὰ θώρα διδούς. Ὀππ. Κυνηγ. δ', 17. Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος. Ἅμν. Ὁμήρ.

Ἀγλαοεργός, ὁ, ἡ· ὁ ἀγλαὰ ἢ λαμπρὰ ἐκτελῶν ἔργα. Μέμ.

Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρὸν, καὶ ἐκπρεπῆ θρόνον Πίνδ. Ὀλ. Π', 13. »Μοίσαιτι ἀγλαοθρόνοισιν· καὶ

Ἀγλαόζωκος, κον, ὁ, ἡ· τὸ αὐτό. Πίνδ. Νέμ. Γ'. 2.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ, ἡ· ὁ φέρων, καὶ ἔχων λαμπροὺς καὶ ὡραίους καρπούς. Ὀδ. Η. 115. »Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι καὶ Λ, 589· ὁ δὲ Πίνδαρ. Νεμ. Γ'. 97. καὶ 54 καὶ Ὅμηρ. Ἅμν. Δήμητρ. 23. χρηται τῇ λέξει καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγλαόστεως· 2) ὡς ἐπίθετον τῆς Θέτιδος, διὰ τὴν γέννεσιν τοῦ Ἀχιλλέως· ἢ δὲ παρά τισιν ἐξήγησις τῆς λέξεως »ἀγλαόκαρπος ἐπὶ τοῦ καρποῦ (τοῦ ἀπὸ τῆς κλειδώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῶν κλειδώσεων τῶν δακτύλων ἄνω μέρους τῆς χειρὸς) ληφθεῖσα μὲ λαμπράς, εὐπρεπεῖς χεῖρας· ἐστὶν ἀδέσποτος, καὶ ὅθεν περιττή.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων εὔμορφον καὶ λαμπρὰν κλίνην, κοίτην· ὅθεν ἔνδοξος κυρίως, παρὰ Ποιητ.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πολλὰ εὔμορφα καὶ λαμπρὰ τέκνα ἔχων. Πίνδ. Ὀλ. Γ'. 5.

Ἀγλαόκρανος, ὁ, ἡ· (κρήνη) Δωρ. ἐντὶ κρήνη μὲ λαμπρὰς, θαυμαστὰς πηγάς. Πίνδ. Νέμ. 3. 96.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ, ἡ· ἴδε Κῶμος. Πίνδ. Ὀλ. Γ'. 10. »Δωρίῳ φωνᾶν ἑναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον· μὲ λαμπροτάτην, ἢ χαριεστάτην τραπέζαν (ψαγητά), ἢ μὲ χαροποιὸν τραγῳδίαν.

Ἀγλαομήτης, ου· καὶ Ἀγλαόμητος ιος ὁ, ἡ· = τῷ Λαμπρόβουλος. Ἡσύχ.

Ἀγλαομητία, ἡ· τὸ ἔχειν εὐβουλίαν, ἢ συνετὴν βουλευσιν.

Ἀγλαόμορφος, φον, ὁ, ἡ, τό-φον· ὁ λαμπρὸς καὶ ὡραῖος κατὰ τὴν μορφὴν (καλοκαμμένος). Ἐπιγρ. Βιβλ. Α'. »ἄβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀειρτεκόμην, ἀβροχαίτης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγλαόπαις, ος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ Ἀγλαόκουρος. Νόνν.

Ἀγλαόπεπλος, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὸν πέπλον ἢ καὶ ἱματισμὸν φέρων.

Ἀγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, τό, χ' γεν. υος· μὲ λαμπρούς ἢ εὐπρεπεῖς πήχεις, βραχίονας.

Ἀγλαόπιστος, ὁ, ἡ· ὁ ἐξαιρέτως πιστός. Ἀμφβ. παρὰ Ἠτχ.

Ἀγλαοποιέω, ῶ· ποιῶ τινὰ ἀγλαόν, ἔνδοξον, περίφημον, λαμπρόν. »Ἀγλαοποιῶ ἥλιον πόλιν. Ἑρμαπίων Ἀμμιαν. IZ'. 7.

Ἀγλαόπυργος, ὁ, ἡ· μὲ λαμπρούς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους Τστ.

Ἀγλαός, ἡ, ὁν· παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ Ἀγλαὸς, Ἀγλαόν· καὶ Ἀγλαῶς Ἠπίρ. ἐκ τοῦ, Ἀγάλλω· κυρίως, ἀγαλός, λαμπρός, φωτεινός, εὐειδής· ἢ καθαρός, διαφανής, ἐξαίρετος· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Β. 307. »ἀγλαὸν ὕδωρ· καὶ Μεταφ. ἐπ' ἀνδρῶν. ἐστελισμένος, ὡραῖος, ἀνδρεῖος, ἔκλαμπρος, ὑπερήφανος, εὐγενής. Ἰλ. Β. 736. »ἀγλαὸς υἱός· παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φαεδρός, εὔθυμος.

Ἀγλαοστεκνας, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, Ἀγλαόκουρος.

Ἀγλαόστευκτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ τεύχω) λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς ὡκοδομημένος κατεσκευασμένος. Χρσμ. Σιβύλλ.

Ἀγλαότιμος, ου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρῶς τετιμημένος, ὁ περίφημος κατὰ τὴν τιμήν. Ὀρφ. Τμν. »εἰρήνην παίδειον κουροτρόφων ἀγλαότιμον».

Ἀγλαοτριαίνης, νου, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ὅστις ἔχει λαμπρὰν τριαιναν (καμάκιον μὲ τρία ὀδόντια). Πίνδ. Ὀλ. Α'. 63.

Ἀγλαούιος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον· (ἀγλαός, υἱός) ὁ ἔχων ἀγλαοὺς υἱούς. Πίνδ. Νέμ. »ὑλάκομεν ἀγλαούιον ἥβαν· ἀμφ. Ζήτ. Ἀγλαούιος.

Ἀγλαοφανής, ές· καὶ ἐπίρρ. ἀγλαοφανῶς ταυτόν τῷ Λαμπροφανής. Τμν.

Ἀγλαοφερής, ές· (ἀγλαόν, φέρος) ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια. Σιβυλ. »σὺν ἀγλαοφαρέσι κούραις· ἀμφ.

Ἀγλαοφεγγής, ές· ὁ ἀγλαὸν φέγγος (λάμψιν) ἔχων ἢ ἐκπέμπων.

Ἀγλαοφοιτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ φοιτάω, ῶ) ὁ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰσελαύνων, ἢ ἐπερχόμενος, ἢ βαδίζων. Μξμ.

Ἀγλαόφημος, μου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὰν φήμην ἔχων, ἢ προξενῶν. Ὀρφ. Τμν. 76. »ἀγλαόφημοι Μοῦσαι».

Ἀγλαοφορτος, ὁ, ἡ· (φόρτος) κομπάζων ἐπὶ τῷ φόρτῳ. Νόνν.

Ἀγλαόφωνος, νου, ὁ, ἡ· ὁ καθαρὰν, καὶ τερπνὴν φωνὴν ἔχων. Νικ. λόγιον ἀγλαόφωνον.

Ἀγλαοφωτεις, ος, ὁ· ταυτόν καὶ Γλυκυσίδη, φυτοῦ τινος ὀνομασία. Μένιος παρὰ Πλιν. ΚΔ'.

Ἀγλαυκος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ γλαυκὸς (μὴ οὐρανοχάλαζος, γαλανός) Δῆρ. Σκλ.

Ἀγλαυρος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ Ἀγλαὸς, ἢ ὁ ἀγλαὸς αὔρας (ἀέρα καθαρὸν) ἔχων. Νίκανδρ. Θηρ. 441. »ἤτοι ὅγ' ἄγλαυρος ἐέσσατο· τοῦτ' ἔστιν, ὁ μὲν φαίνεται ἀγλαὸς τὰς αὔρας, ἀντὶ μὲ λαμπρὰν ὄψιν μεταφορ.

Ἄγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐντὸς ναῷ εἰς τὸ Ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδοτ. Η 53. σημ.

Ἀγλάφυρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγλαφύρως Ἠπίρ. ἀκαλλὴς, ἀκομψος, ἀμουσος, ὁ μὴ γλαφυρός. (Μὴ στιλβωμένος, μὴ ὡραῖος) κυρίως, ἄχαρις.

Ἀγλεωπις, ιδος, ἡ· (ὤψ) ἡ χαρίεντα ὄμματα, ἢ βλέμματα ἔχουσα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. »φλέγονθ' ἁγλαῶπι πεύκᾳ, ἀντὶ, ἀγλαοφθάλμῳ.

Ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρὸν, χαρίεν καὶ θελκτικὸν βλέμμα. Καθόλου δὲ Λαμπρὸς, Φωτεινός. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. Ἀγλαΐῳ φάκελα· καὶ

Ἀγλαώπης, ου, ὁ· τὸ αὐτό· ἐπίθετον τοῦ Ἀπολλωνίου παρὰ Λακεδ.

Ἀγλευκής, ές· καὶ Ἀγλευκος· (γλεῦκος, γλυκύς) ὁ μὴ γλυκύς, ἀηδής, (ἄνοστος). Κυρίως ἐπὶ οἴνου· ὁ μὴ ἔχων γλεῦκος, γλυκύτητα Δουκαν. Λεξ. καίτοις τὴν μὲν ἀγλευκῆ· καὶ Συφ. Οἰκν. 8, 3, 4. Μεταφ. ἀτερπής, ἀηδής, (ἄνοστος)· οὕτω ζητολογεῖ Ἑρμογεν. τὸν Θουκυδίδην. »Διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν· καὶ Ξενοφ. Ἱερ. 1. 21. τὸ ὀπίσω ὅμως ὁ Σουΐδ. καὶ πλείονα χειρόγραφα, ἀγλευκέστερον ἔχει.

Ἄγληνος, ου, ὁ, ἡ, (γλήνη) ὁ ἄνευ γλήνης (ὀφθαλμοῦ κόρης), τυφλὸς, ἄμματος· Νόν.

Ἀγλίδιον, ου, τό· ταυτόν τῷ Ἀγλίδιον, ἐκ τοῦ, Ἄγλις.

Ἀγλίη, ης, ἡ· ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐσία· καὶ αἱ λευκαυζῶντες ἐπίπαγοι. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. Ζήτ. Αἰγίς· ἀριθμ. 4.

Ἀγλίς, ίδος ἡ· καὶ Πληθ. Ἀγλίδες, (τὰ σκελίδια)· αἱ σκελίδες, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σιροδίου. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 763. »Πάσσακι τὰς ἀγλίδας ἐξορύσσετον· παρ' ἄλλοις καλοῦνται Ῥίγες· παρὰ Θεοφρ. Γέλγες· παρ' ἄλλοις, Ὄνυχες, καὶ, Σκελίδες. Λατ. nucleus.

Ἀγλιτχρος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἐξώδης, μὴ γλίσχρος· μὴ κολλώδης (ὄχι γλιστερός) Ἱπποκρ.

Ἀγλωκής, ές· ταυτόν τῷ Ἀγλευκής. Θεόφρ.

Ἄγλυφος, ὁ, ἡ· (γλύφω) παθ. ἄγλυπτος, ὁ μὴ γλυπτὸς, ἀπελέκητος· ταυτόν τῷ, Ἀσκέπαρνος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 102.

Ἀγλωσσέω, ῶ· Μ. σήμ. Ἡσύχ. δυσχημῶ, κατηγορῶ, ὑβρίζω.

Ἀγλωσσία, ας, ἡ· καὶ Ἀττικ. ἀγλωττία· σιωπή, τὸ σιωπᾶν· Σουΐδ. 2) Ἀφράδεια, τὸ ἐναντίον τῆς Εὐγλωττίας· Εὐριπ. Λείψ. Ἀλεξ. Γ'. »ἀγλωττίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ», κτ. ἐκ τοῦ Ἀγλωσσέω.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἄγλωττος· (γλῶσσα) μὲ χωρὶς γλῶσσαν, λαλιὰν· ἄφωνος, βουβὸς· παρὰ Πινδ. Νέμ. Η'. 41. ἀντὶ τοῦ Ἀφραδὴς· παρὰ δὲ Αἰσχ. Γ'. »ἄγλωσσος λάλοις», ἀστείως καλεῖται ὁ πρωτός. 2) Βάρβαρος, ἀλλόγλωσσος· Σοφοκλ. Τραχ. 1060. καὶ 1071. »Ὦ ξεῖν' Ἑλλάς, οὐτ' ἄγλωσσος· καὶ Ἀγλώσσως Ἠπίρ.

Ἄγμα, τος, τό· (ἄγω, ἀγνύω) σύντριμμα, θλᾶσις, (τζάκισμα)· καὶ κεκομμένον τμῆμα· Ἡσύχ.

Ἀγμητός, τοῦ, ὁ, ἡ· Ἀττικώτερ. ἀντὶ, Ἀκμητός, ἀκούραστος, ἰσχυρὸς γίνοιτ' ἀγμητάων. Ὀνόσανδρ. Στρατ.

Ἄγμῦξω· Μ. ἴσως· ταυτόν καὶ Θραύω. Ἡσύχ.

Ἄγμός, μοῦ, ὁ· ταυτόν τῷ Ἄγμα, (τζάκισμα). ὅθεν Ἱππιατρ. »περὶ Ἀγμῶν· γράφειν, ὁ ἐστι περὶ θλάσεων (τζακισμάτων) χειρῶν, ποδῶν, καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος. 2) Τόπος βουνώδης τραχὺς, κεκομμένος καὶ κρημνώδης οἷον, βουνὸν, αἰγιαλὸς, κ. τ. τ. Εὐριπ. Βάκ. 1091. »διὰ δὲ χειμάρρου, κάπης ἀγμῶν τ' ἐπήδωνε. καὶ Ἡρόδ. 4, 154.

Ἀγναμπτος, ὁ, ἡ· (γναμπτός), ἄκαμπτος, ἀκλινὴς, ἀλύγιστος, σταθερὸς δηλ. Ὀρφ. περὶ λίθ. ἀγναμπτον σθένος.

Ἄγναπτος, καὶ Ἄγναφος, ὁ, ἡ· (γνάπτω) ἀλεύαντος, ἀκατέργαστος. Πλούτ. »περιττέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις».

Ἁγνεία, ας, ἡ· (ἁγνεύω) καθαρότης ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ· σεμνότης, ἡ ἁγνὴ σωφροσύνη. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 864. »ἁγνείαν λόγων, ἔργων τε πάντων· ἀντὶ, ἀληθείαν. 2) Ἁγνισμὸς, κάθαρσις· Ἐνεργετ. ἐκ τοῦ Ἁγνεύειν. Διονύσ. Ἁλ. »ἁγνείας τε καὶ θρησκείας καὶ καθαρμοὺς νομοθετῶν».

Ἄγνευμα, τος, τό· ταυτόν τῷ Ἁγνεία, Εὐριπ. Τρωάδ. 501. »οἷαις ἔλυσας συμφοραῖς ἄγνευμα σόν».

Ἁγνευτήριον, ου, τό· καθαρτήριον· τόπος, ἢ μέσον, καθάρτεως σωματικῆς, ἢ ψυχικῆς.

Ἁγνευτικὸς, κή, κόν· ἐπίθ. ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καθαρὸν, σεμνὸν, σώφρονα. παρ' Ἀριστοτ. »ἁγνευτικὸν ζῶον· ἀντὶ εἰται τῷ, ἀφροδισιαστικόν, τὸ μὴ φυλάττον σωφροσύνην.

Ἁγνεύω. Μ. εὐσω. Π. ευκα. Οὐδέτ. εἶμαι καθαρὸς, σώφρων, ἀμίαντος. Ἡρόδοτ. Α'. »οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰμὴ ὅσα θύουσιν. 2) Ἐνεργ. καθαρίζω, ποιῶ τινὰ καθαρὸν, ἁγνὸν· διά τινος θυσίας, ἢ ἄλλων τοιούτων πράξεων· »ἁγνεύετε τὴν πόλιν», ἀντὶ, καθαρίζετε. Μέσως δὲ Ἁγνεύομαι, καθαρίζω ἐμαυτὸν, σωφρονίζομαι. Δημοσθ.

Ἁγῆς, ος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταυτόν τῷ, Ἁγιός.

Ἁγνίζω· Μ. ἴσω· καὶ ιῶ· καθαρίζω, ἐξιλεώνω τὸ θεῖον διά τινος θυσίας. Πλούτ. εἰς Ῥωμ. »καθαρμοῖς ἥγνιστε τὰς πόλεις». 2) Βαπτίζω ἐν τῷ θυσιάζειν καὶ διὰ τοῦτο τιμῶ τὸ θεῖον, ἤτοι προσφέρω θυσίαν εἰς τοὺς Θεούς. Ζήτ. Ἁγίζω, ἀμφ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 928. »καὶ ἥγνισαν ἔντομα μῆλα· ἀντὶ, ἐκάρπωσαν, καὶ ἔκαυσαν. 3) Καθαρίζω τὸ ἀπὸ τινος μιάσματος. Εὐριπ. Ἡρακ. »ἡμέρας σὰς ἁγνίσαι μιάσματος». Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἡ φόνου ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀποκόπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος. ὁ Σχολ.

Ἁγνιος, ἡ Ἅγνιος. Ζήτ. Ἅγνος· ὅθεν ωῶγνιαι ῥάβδοι. Πλούταρ. αἱ ἀπὸ Ἄγνου.

Ἁγνισμα, τος, τό· (ἁγνίζομαι, ἡγνισμαι). καὶ ἀντὶ Ἁγνισμός, κάθαρσις, ἐξίλασμα. τὸ τοῦ καθαρισμοῦ μέσον. Αἰσχ. Εὐμεν. 328. »πτῶκα μαρυίων ἄγνισμα κύριον φόνων». τὸ μόλυσμα δηλ. ὁ Σχολ.

Ἁγνισμός, οῦ, ὁ· καθαρισμὸς ἀπό τινος μιάσματος. Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ. »καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους».

Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστὴς Ζήτ. Ἁγνίτης.

Ἁγνιστικὸς, κή, κόν· (ἁγνίζομαι, ἡγνιστικ) Ἐνεργ. καλὸς καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθαρίζειν καὶ ἐξιλεώνειν· ὡς, »ἁγνιστικὸν πῦρ». Εὐσταθ.

Ἁγνίτης, καὶ Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστὴς καὶ ἁγνηστικὸς καὶ Ἁγνηστήριος, ὁ, ἡ· (ἁγνίζω) ὁ καθαρίζων, ποιῶν τινὰ καθαρὸν. Λυκόφρ. 135. »ἁγνίτην ἄλαον. Παρὰ Πολυδ. Α'. 24. εἰστί. »Θεοὶ ἁγνῖται», καὶ παρὰ Παυσαν. Λακ. ΙΔ'. »Ἀσκληπιὸς ἁγνίτας», εἶναι διαφορετικόν, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ Ἅγιος γίνεται. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ Ἁγνηστήρ, γίνεται Ἁγνηστήριος, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, Ἁγνιστικός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Ἁγνηστήριον, οἱ Ἅλες. Παρ' Ἱερ. Μαθημ. εἶναι. Ἁγνηστήριον, μηχανή τις, ἧτις περιστρεφομένη ἐκβάλλει τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ.

Ἀγνοέω, ῶ· Μ. ήσω· συνήθ. καὶ, σομαι καὶ Ἀγνοέω· (γνοέω, νοέω) δὲν ἠξεύρω, δὲν γνωρίζω· Ὀδ. Τ. 15. »Ἀνδρ' ἀγνοήσας ὑλάειν, τοῦτ' ἔστι, μὴ γνωρίσασα. 2) Δὲν ἐννοῶ, δὲν καταλαμβάνω, (δὲν νοιάζω)· πλανῶμαι, ἀπατῶμαι δηλ. ὅθεν

Ἀγνόημα, τος, πλάνη, ἀπάτη· καὶ ἡ δι' ἄγνοιαν γινομένη ἁμαρτία.

Ἄγνοια, ας, ἡ· (νοῦς) τὸ μὴ ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν· τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν καὶ ἐπιτηδειότητα· ἀμαθεία, ἀκαταληψία· Ἀνοησία, ἀστοχασία, ἀφροσύνη. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. »ὁπόσοι δ' ἄγνοιᾳ ἀνθρώποι ἐξαμαρτάνουσιν», ὅθεν τὸ Ἀγνοιεῖν παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Τ. 15. καὶ Ω. 215. δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω. παρὰ ποιητ. δ' ἐνίοτε καὶ ἄγνοια μακροκατάληκτον.

Ἀγνοεύω, ῶ· Ποιητ. Ζήτ. Ἀγνοέω, καὶ Ἀγνοια.

Ἀγνοίησε· Ὀδυσ. Ω. 218. ἐνιοεῖται καὶ γράφεται συνήθως ὡς γ' ἐνε. προτ. τοῦ ἐνικ. ἀόριστ. β'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ἁγιόω· ὦ· ὑμτ. ὁ Εἰρ. Θήρσιος ὅμως. Ἕλλην. Γραμματ. σλδ. 352. ἐξηγεῖ αὐτὸ εὐλόγως· αἰ κέ μ' ἐπαγνώῃ — ἢ κεν ἀγνοιήσῃ. ὡς Ἐυστ. ὑποτκτ. τοῦ ἀγνοέω· ὦ.

'Αγνοούντως· Ἐπίρρημα Μτχ. ἐκ τοῦ ἐνεργητ. ἐνεστ. τοῦ ἀγνοέω· ἀπείρως, ἀμαθῶς, ἀνεπιστημόνως· Ἀρστλ. Τοπ. 2. 9.

'Αγνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ καθαρίζων, ὁ ποιῶν καθαρόν τινα ἢ τι.

'Αγνοπολέω, ῶ· παρ' Ἡσυχ. καθαρίζω διὰ θυσίας.

'Αγνοπόλος, ου, ὁ, τὸ· (πολέω) ὁ ὢν καθαρός, ἁγνός· Ὀρφ. Ἀργ. ἁγνοπόλον τε καθαρμόν· ἔτι δὲ καὶ μεταβατικῶς παρὰ τοῖς νεωτερ. ὁ καθαρίζων, ἐξιλάσκων· ἁγιάζων.

'Αγνόῤῥοιος, ου, ὁ· (ῥέος) ὁ, ἡ, τὸ· ὁ καθαρὸς ῥέων.

'Αγνόῤῥυτος, ου, καὶ ἀγνόρυτος ὁ, ἡ· (ῥύω) ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ῥέει καθαρόν· ἢ ὁ καθαρὰ ῥεῖθρα ποταμοὺς ἢ ὕδατα ἔχων· Αἰσχ. Προμ. 434.

'Αγνός· ἡ· όν· καθαρός, σώφρων, εἰλικρινής, ἀδιάφθορος, ἁπλοῦς· π. χ. ἁγνὰ κρίσις πέλλων· Πινδ. Ὀλ. 3. 37 — ἱερός, ἅγιος· οἷον· ἑορτή· Ὀδτ. ἱερόν, θυσίαι, χῶρος οὐχ' ἁγνὸς πατεῖν· εἰς ὃν εἰσέρχεσθαι ἀτεθέσπιστον, Σφοκλ. Ο. Κ. 38. ἐξαιρέτως δὲ, παρθένειος, παρθενώδης· Ἄρτεμις· Ὀδτ. καὶ Περσεφόνη· Ὀδσ. Δ. 385. ὑμν. Δημτρ. 439. Ἐπ' ἀνθρώπων ἐν γένει· σεβάσμιος, καθαρὸς μοχθηρίων, πλημμελημάτων· κυρίως δὲ δίκαιος, ἀδωροδόκητος· ἔτι δὲ ἐλεύθερος κακῶν παθῶν ἢ κακουργημάτων· ὡς πάγνὸς φάνουν Πλτ. Νμ.

'Αγνός, νου, ἡ· ταυτὸν τῷ Λύγος· ἡ παρὰ τοῖς νεωτέροις λυγαρία· «Ἅγνος ἐστὶ παρὰ τοῖς ποταμοῖς τρεχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχει δυστρεύστους μακράς, φύλλα δὲ ὥσπερ ἐλαίας, ἀπαλώτερα δὲ, τὸ δ' ἄνθος, ἡ μέντις λευκὸν σὺν ὑποπορφυρίζοντι, ἡ δὲ πορφυροῦν φέρει, σπέρμα δὲ ὡς πέπερι· ὠνόμαστται δὲ Ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν ταῖς θεσμοφορίοις ἀγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ· Λύγος δὲ διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὐτονον». Διοσκ. σελ. 136. Ὅρα Εὐστάθ. σελ. 834. καὶ 1638. Ζήτ. καὶ Λύγος· ὅθεν προῆλθεν ἡ λέξις, Ἀγνεία ἀντὶ, Σωφροσύνη. Λιν. vitex.

'Αγνόστροφος (ἅγνος, στρέφω) ἐξ ἅγνου ἐστρεμμένος (λυγαργυρισμένος).

'Αγνοτελής, λεος, ὁ, ἡ· (ἁγνὸς, τελέω) ὁ καθαρῶς ἢ σωφρόνως διάγων, καὶ ὁ ἐντελὼς ἁγνός, καθαρός· Ὀρφ. Ἀργον. 545.

'Αγνοτερής, έος, έ, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἁγνοτελής· Ὀρφ. Τιμ. 73. μ.

'Αγνότης, τητος, ἡ· (ἁγνὸς) καθαρότης, σωφροσύνη.

'Αγνύθες· ων· πληθ. οἱ· λίθοι τινες, τοὺς ὁποίους τρεμώσιν οἱ ὑφαίνοντες ἀπὸ τὸ στημόνιον διὰ νὰ στέκεται ἴσια, οἵτινες καὶ, Λαΐδες, Λεῖαι, καὶ Λάες καλοῦνται. Πολυδ. Ζ'. 10. Ζήτ. Ἰκανῶν· καὶ λέπ.

'Αγνυμι· καὶ ἀγνύω· ἀμλ. Μλ. ἄξω· ἄδρμ. ἀ. ἔαξα, ἔᾶξι κατέαξε. Ὁμ. Ἐπιγρμ. ἤξα. Μτχ. ἄξας καὶ ἐάξας Λυσ. παθτ. ἀόρστ. ἐάγην (υυ–, μόνον ἐν Ἰλδ. Α'. 550. υ––) Πρκμ. ἔαγα, Ἰων. ἐάγην· Ἀριστ. ἀγνύω, συντρίβω· ἢ τῇ δ' ἐξ αὐχὴν' ἔαξε λαβὼν κορυθοίτιν ὀδοῦσι· Ἰλδ P 63 καὶ «περὶ σφίσιν ἄγνυτο ὕλη» (τοῦτ' ἔστι καταλλύω) Ἰλδ Μ. 148. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Περιάγνυμι· Ὀδὲ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ παθτκ. κἄγνυτο ἠχώ καὶ ὁ Ἡσδ. ὡσαύτως· ὁ β'. πρκμ. δὲ φέρει παθητικὴν σημασίαν. 2) κυρτοῦν· κάμπτειν· «γόνυ κλίνοι πάλιν ἄγεν» ποιητ. ἀντὶ ἔᾶγην· Ἰλδ. Δ. 214. ὡσαύτως καὶ Ἡρδ. 1, 185. ποταμὸς ἀγνύμενος· (ἐν συνθέσεσι φυλάττει τὴν αὔξησιν πολλάκις ὁ Ἀόρστ. τῶν παρηγμένων ἐγκλίσεων· π. χ. κατεάξας, κατεαγῆναι· κλ. τ.).

'Αγνώδης, ες, ὁ, ἡ· ὁμοιοσχὴ Ἄγνῳ, Θεόφρ.

'Αγνωμονέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἀγνώμων, ἄβουλος· πολιτεύομαι, πράττω, φέρομαι ἀστόχαστα, χωρὶς γνώσιν καὶ φρόνησιν· εἶμαι ἀχάριστος· Πολυδ. 2) Ἐνεργητ. ἀγνωμονεῖν τινα Πράττω, ἢ μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς καὶ ἀδίκως· ὡς καὶ κακῶς ἐρέντινα, καὶ ἀγνωμονεῖν πρός τινα· Δημοσθ.

'Αγνωμος, μου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγνώμων· πιθανῶς ὅμως προέκυψεν ἐκ τοῦ Οὐδετέρ. Ἀγνωμον· ὡς, «ἄγνωμον ποιήσεις», ὅ ἐστιν, ἀχαριστεῖν, καὶ ἀνόητον.

'Αγνωμοσύνη, ης, ἡ· (παρώνυ. τοῦ, ἀγνώμων) ἔλλειψις γνώσεως, μωρία, ἀναισθησία, ἀπειρία, ἀστοχασία· ἀπερισκεψία Ἡρόδ. Μελπ. «πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι ἐδουλώθησαν», ἤτοι εἶπε τὸ νὰ ἔγιναν μωροί. Ἀχαριστία, ἀδικία· Ἀριστ. Παναθ. «προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην, ἔτι μείζονα· Δημοσθ. «Ἀγνωμοσύνη τύχης· σκληρότης, ἤτοι ἀνεπιείκεια τῆς τύχης· παρὰ Ἡρόδ. ἐπὶ πολιτικῶν καταχρήσεων κυρίως ἀντὶ τοῦ, θράσος, αὐθάδεια, ὅ ὢν παράπτεται ἡ ἐσωτερικὴ τῶν πολιτειῶν ἡσυχία· Ἡρότ. 2. 172. 4. 93. 5. 83. καὶ ἐξῆς· Πληθυντ. δὲ, ἀγνωμοσύναι = παραυκαί, διαφωνίαι, δύσγνοιαι· ἀπὸ τοῦ.

'Αγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετέρ. Ἀγνωμον, τό· (γνώμη) ὁ ἐστερημένος γνώσεως, ἀνοήτος, ἀστόχαστος, ἄβουλος, ἀναίσθητος, μωρός· Παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. Β'. Γ'. 39. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀχάριστος, μὴ εὐνοϊκὸς, ὅς τις δὲν γνωρίζει τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν· Παρὰ Παρθενίῳ· «Πρᾶγμα ἀγνωμονικὸν ἀντὶ τοῦ Ἄτοπον· Παρὰ Σοφοκλ. νοῦν ἀγνώμονα· ταυτὸν καὶ τῷ, Ἐγνώμων, ἢ Ὁμογνώμων, ὁ ἔχων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην. 2) Ἐκ τοῦ Γνώμων ὅμως λέγεται Ἀγνώμων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας, ὁ ἀποβεβλημένως (ἵππος) πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δὲ οὐ γνωσθῇ· Ἡσύχ. Ζήτ. καὶ Ἄβολος.

'Αγνωμόνως, Ἐπίῤῥ. (γνώμη) ἀστοχάστως, ἀνοήτως· ἀπερισκέπτως· Δημοσθ. Ὀλ. Α'. «εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε· ὀλίγ. τόσον εἶσθε ἀστόχαστοι. 1) Ἀλογίστως, ἀβούλως· Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. «διὰ τὰ ἀγνωμόνως πραχθέντα». 3) Ἀχαρίστως, ὅτε λαμβάνεται καὶ τό, Ἀγνωμονέστερον, ὡς, «ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι».

'Αγνώριστος, ου, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἐγνωρισμένος· Πολυδ. Ε'. 37.

'Αγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (παρομοίως τῇ Παθητ. Μετοχ. τοῦ Ἀγνῶμι Ῥήμ.) ὁ ἀγνωστος, ὁ ἀγνώριστος, ἀδηλος, ἀγνοούμενος· Ὀδ. Ε. 80. «ὦ γὰρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται». Ἔτι δὲ καὶ Ἐνεργητ. ὁ μὴ γνωρίζων, μὴ ἡξεύρων, μὴ ἔχων ἰδέαν ἢ εἴδησιν, πεῖραν πράγματός τινος, ὡς Ξενοφ. Οἰκ. Η'. 15. «εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη·» καὶ Σφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 677. «Σοῦ τυχὼν ἀγνῶτος» ὑπὸ σοῦ ἀγνωστου, ὃν σὺ οὐ καλῶς ἔγνως· καὶ Ὀδσ. Ε. 70. «Δ'. γνῶτε ἀλλήλοισι, μὴ γνωρίζοντες ἀλλήλους· παῤ. Εὐρπδ. δὲ ἀντὶ τοῦ, λάθραιος ἀγνὼς πατρί· παρὰ Ξεν. δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀγνὼς ἑαυτοῦ, τὸν ἑαυτόν του μὴ γνωρίζων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀμαθὴς, μὴ ἔννοων· Σφοκλ. ὡστ. καὶ Πινδ. Πθ. Ο. 3. 2) Ἄδοξος, ἄτιμος, ἀστημος· Εὐριπ. Ἰφ. Α'. 18. «βίον ἐξεπέρασ' ἀγνώς, ἀκλεᾶ». 3) Ἀγνώμων, ἀχάριστος· Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 677. «πορεύσομαι σοῦ μὴ τυχὼν ἀγνῶτος».

'Αγνώς, Ἐπίῤῥ. καθαρῶς, σωφρόνως· Ἐνῳ. Ἀπμν. γ'. 8. 10 «ἁγνὼς ἔχοντας προτίεναι· καὶ Ὅμ. ὑμν. Ἀπλ. 121. καὶ Ἡσδ. Ἔργ. 339.

'Αγνωσία, ας, ἡ· (γνῶσις). ἀγνωριμία, ἀγνωρισία, τὸ μὴ γνωρίζειν, μὴ ἡξεύρειν· Θουκ. «διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν· παρ' Εὐριπ. Ἐκ. 940. «ὡς ἀγνωσία πέφυμεν αὐτοῖσιν, ἀντὶ τοῦ Ἀπορία. 2) Ἀμάθεια, μωρία· ὅ ἐστιν, ἔλλειψις γνώσεως.

'Αγνώσασκε, ἐκ τοῦ Ἀγνώσσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀγνόω· Ἀγνοῶ, δὲν γνωρίζω, δὲν ἡξεύρω· Ὀδ. Ψ. 95. «Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε καὶ χρεὶ εἰμαι ἔχοντα Ἰθακ. γ. πρπ. τοῦ ἐίρτ. ἀορστ. α'. Ὀδσ. Ψ. 95. ἀντὶ, ἠγνόει· ἕως τὸ Λιμός, Λιμόω Αἰμώττω· εἰ ἑωτέροις προτιμῶσι τὸ, ἀγνώσασκε τοῦ ἠγνόησε· καὶ ἐν λαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπκ. ὡς γ'. πρτ. ἐνκ. τοῦ ἐνεργ. ἀορστ. α'. ὁρστκ. ἐκ τοῦ ἀγιόω.

'Αγνωστος, ου, ὁ, ἡ· ἡ καὶ Ἄγνωτος· (γνωστὸς, γνωτὸς) ἀγνώριστος, ὁ μὴ ἐγνωσμένος· Ὀδ. Β. 172. «Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐείκοσιν ἐνιαυτῶν· Θουκυδ. Γ'. 94. «ἀγνωστότατος δὲ γλῶσσαν καὶ ὁμοφάγοι εἰσίν· ἀντὶ τοῦ, Οὐκ ἔχοντες τὴν διάλεκτον εὔκολον γνωσθῆναι. 2) Ἄστημος, μὴ περίφημος· Πολυδ.

'Αγόγγυστος· ὁ, ἡ· χωρὶς γογγυσμοῦ, ἀγαναίτητος· «Ξενοφῶν ἀγόγγυστον» (χωρὶς δυσαρεστείας τινὸς)· Κυρλ.

'Αγοήτευτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγοητεύτως· Ἐπίῤῥ. ὁ μὴ γεγοητευμένος, ἀβάσκαντος, ἀμάγευτος· Καὶ ὅποιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μαγευθῇ, γοητευθῇ.

'Αγομένη, ης, ἡ· (ἄγω) ὑπακουομ. Σχοῖνος· σχοινίον, (τριχιά)· Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σελ. 45. «σχοινία μακρὰ, ἐκτεινόμενα κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ θεμελίου τῆς μηχανῆς Ἀγομένας λεγόμεναι ἐξ οὗ ἐλήφθη, πιθανῶς, καὶ τὸ ἰταλ. γούμενα, ὁ Καλῶς ἤτοι τὸ χοντρὸν σχοινίον ἐν πλοίοις.

'Αγόμφωτος, ου, ὁ, ἡ· (γομφόω) ἀκάρφωτος, μὴ στερεὸς· Σουϊδ.

'Αγόνατος, ου, ὁ, ἡ· (γόνυ) χωρὶς γόνατα, ζῶον τὸ μὴ ἔχον γόνατα· Ἀριστοτ. περὶ Ζ. περείας. 2) Καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ ἔχοι κόμβους καὶ ῥόζους· Ἀθήν. Γ'.

'Αγονέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἄγονος, ἄνηρπος· χωρὶς τέκνων, στείρος· ὅθεν «τόκος ἀγονεῖ», ὡς τὸ, Θέλει ἀβλωτος.

'Αγονία, ας, ἡ· (παρώνυ. τοῦ, ἄγονος) στείρωσις, ἀκαρπία, ἀτεκνία· Αἰλιαν. «Εἰ ἡ ἀγονία, καὶ μέστοι καὶ γυναικῶν καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετράποδος».

'Αγονος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-νον· (γόνος) χωρὶς γόνου, ὅ ἐστὶν ἡ Ἐνεργητ. ὅποιος δὲν γεννᾷ, ἄκαρπος, ἄτεκνος, μὴ γόνιμος· Ἀπολλ. Ἄργον. Α'. 684. «Θουρώτεραι δ', ἄγονοι στυγερὸν φεύγουσι γῆρας ἰκησθαι· ἄσπερμος ὁπλ. διὸ τὸ ὑγρὸν μὴ συνείναι· καὶ Μεταφορικ. «Ἄγονος παφίαι». Πλάτ. Θεαίτ. ἢ Παθητ. ἀδύπαρτος, ἀγέννητος· Ἰλ. Γ. 40. «Δεῦ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι, ὁπλ. νὰ μὴ ἤθελε γεννηθῇ.

'Αγορός, ου, ὁ, ἡ· (γόος) χωρὶς πένθους, ἀθρήνητος· καὶ ἐκείνος, τὸν ὁποῖον δὲν θρηνεῖ οὐδείς· καὶ ὁ μὴ θρηνῶν· Αἰσχύλ. Ἐπτ. ἐπὶ Θηβ. 1070. «τὸ μὲν πολλῶν πενθητήρων τεύξῃ, κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγορος».

'Αγόρ, ρος· ὁ. παρὰ Ἠπειρώταις ὁ Δετός· ἐνδὲ τῇ συνηθείᾳ, τὸ ἀρσενικὸν βρέφος· ἀγόρι.

'Αγορά· ᾶς· ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, συνάγω) πᾶς δημόσιος τόπος ἐνθα συνέρχεται ὁ λαὸς διὰ συμβουλίας, ἐκλογὰς, κρίσεις, καὶ δημηγορίας καὶ λοιπὰς ὑποθέσεις τοῦ Κοινοῦ, παλαίστας, ἐγαράσεις καὶ· τ. τ. ἀντιθέτως τῷ, Βουλή· Ὀδσ. Γ'. 127. βουλευτήριον, (μαγιστράτι)· τόπος τῆς κοινῆς ἐπιμιξίας «εἰς τὴν ἀγορὰν ἰέναι» τὸ ἔρχεσθαι εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν· «ἀγορὰν λύειν τελειοῦνειν διαλύειν (σκορπίζειν) τὴν κ. συλλ. καὶ Φλστρ. Ἀπολ. α', 2. Ἀγορὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγειν κρίνειν, κρίσιν ἄγειν· ἐν γένει δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως. Ἀγορά, ἐστὶ μᾶλλον ἐπινὴ παρὰ ἀττικοῖς· Ὅθ. Ι. 170. »Ἀγορὰν ξεμενοχὰ ἐποίησε (ἔκαμε) κοινὴν συνέλευσιν· Ἰλ. Β. 370. »Ἀγορῇ νικᾶω νικᾶς εἰς τὴν δημηγορίαν (ὁμιλίαν πρὸς τὸν λαόν)· 2) κοινῶς πάντοτε, παζάρι· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. εἰς τὸν πληθ. ἀρεμ. Ὀδσ. Θ'. 16. 3) πάντα ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν· ὁμιλίαι, δημηγορίαι. Ἰλ. Β. 307. Ὀδσ. Δ 818. Συνήκαι, διαπραγματεύσεις, Ἡρόδ. 7, 11. 4) τὰ εἰς πώλησιν ἐκτιθέμενα, ἐξαιρέτως αἱ ζωοτροφίαι· κάγορὰν ἄγειν ἢ παρέχειν τινι, »Ἀγορὰ εὐωνοτέρα Ξεν. εὐπηναὶ ζωοτροφίαι. 5) Ἀγορὰ πλήθουσαι ἡ καιρὸς ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσημβρίας, καθ' ὃν ἡ ἀγορὰ ἐστὶ πλήρης καὶ καθ' ὃν γίνονται κανονικῶς ὅλαι αἱ συνελεύσεις καὶ αἱ συναθροίσεις. Πλτ. Γρ. σλδ. 469 D. κάγορῆς πληθούσης· εἰς τὸν καιρὸν, ὅτε ἡ ἀγ. εἶναι πλήρης ἀνθρώπων ὅλη. μεταξὺ ὄρθρου καὶ μεσημβρίας· Ἡρόδ. 4, 181. Ὡταύτως καὶ ἀγορὴν πληθούσην Ἡρόδ. 2, 273. 7, 133. ἐξ ἐναντίας δὲ ἀγορὴς διάλυσις· Ἡρόδ. 3, 104. (υυ–) δηλονότι ὀλίγον τε μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἀπήρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τοὺς οἴκους (ὅταν χαλᾷ τὸ παζάρι).

Ἀγοράασσε· τὸ β', πλῆ. πρτπ. ὁριστ. Ἐνστ. ἀντὶ ἀγοράσσε (ἀπὸ τοῦ ἀγοράομαι) Ἰλδ. Β, 337. (–υυ–υ).

Ἀγοράζω· Μ. άσω· εἶμαι εἰς τὴν ἀγορὰν· Ἡρόδ. Β'. 35. ἐν τοῖσιν, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι, καὶ ἀκπηλεύουσιν· καὶ Θουκ. ς'. 51. καὶ στρατιῶται εἰσελθόντες ἠγόραζον εἰς τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διέτριβον· τοῦτ' ἔστι συνεβουλεύοντο, συνωμίλουν, συνδιεπραγματεύοντο εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἠγόραζον, ἐπώλουν· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1373. »Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 985. καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Ἔτι δὲ καὶ Μέτωπος, παρὰ Δημοσθ. περὶ ἐπιτηδείων ἀγοράζεσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ συμβουλεύσασθαί τινα· Θεόδ. 6, 51. κἀγοράζεσθαί τινα.

Ἀγόραιος· ὁ, ἡ· πᾶν τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν εὑρισκόμενον, ἢ ἀναφερόμενον· Ἡρόδ. Ζεὺς ἀγοραίος· προστάτης καὶ εὐβερνήτης τῶν κοινῶν συνελεύσεων τοῦ λαοῦ· Ἡρόδ. 5, 46. κἀνὴρ ἀγοραῖος ῥήτωρ, συνήγορος, σύνδικος (ἀβουλάτος)· ἀγοραῖοι ἐκαλοῦντο κυρίως οἱ κάπηλοι (μεταπωληταί)· οἱ μὴ μετερχόμενοι ἐμπορείαν κατὰ τὴν θάλασσαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγορὰν μόνον πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες πραγματείας, ζωοτροφίας καὶ τ. τ. ἐν μέρει (λιανικῶς)· Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀργοὶ καὶ ἀπράγμονες, οἱ εἰς τὴν ἀγορὰν τὸν καιρὸν ἀνωφελῶς διατρίβοντες· Θρρστ. Χρετρ 6. καὶ Ξεν. Ἑρμ. Α'. Β'. 3. μέσται αὐτοῖς ἐλευθέρα ἀγορὰ καλουμένη, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται· ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὠνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ (τινὲς δὲ τῶν Γραμματικῶν διέκριναν τοὺς τοιούτους παροξύνοντες τὴν λέξιν· ἴδε ἀνωτέρω)· ἢ ἀγοραῖος, ὑπνμ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰώθετο κριτολογίαις τις· Στρβ. ιγ'. σλδ. 967. »διοικήσει, ἐν εἰς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται καὶ τὰς δικαιοδοσίας· ἀγοραῖος ἐπῤῥμ. ὅθεν κἀγοραῖος λέγεται τὸ λαλεῖν ὡς ὁ συρφετώδης, χυδαῖος ὄχλος· Διονυ. τχν. ῥητρ. Γ. 11. Δεν. πῶς δεῖ Ἱππρ. Συγγρ. 44.

Ἀγορανομέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἀγορανόμος· Δίων Κάσ. Δοτ'. 76. καὶ διὰ τοῦτο ἀγορανομῆσαι μᾶλλον ἢ δημαρχῆσαι ἐβουλήθησαν· ὀηλ. ἠθέλησε νὰ γένῃ ἀγορανόμος, καὶ ὄχι δήμαρχος.

Ἀγορανομία, ας, ἡ· ἡ ἀξία, (τὸ ὑπούργιον) τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, κή, κόν· (ἀγορανόμος) πάσχει τι σύνηκες τῷ ἀγορανόμῳ, ἢ τῇ ἀγορανομίᾳ· καὶ ἐκεῖνος, ὃς τις ἐστὶν Ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον, τὸ· Πλτ. ἀρχεῖον ἢ διακτήριον τοῦ ἀγορανόμου· Ἀνάλεκτ. Β'. στλ. 354.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ· (ἀγορά, νέμω) ὁ τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἴδια διοικῶν ἄρχων· Ἀρποκρ. Πλάτ. Νομ. ς'. »τοὺς δὲ δὴ ἀγορανόμους, τοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν κόσμον διατεταχότας ὑπὸ τούτων φυλάττειν, καὶ ἱερῶν καὶ κρηνῶν ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατ' ἀγορὰν, ὅπως μηδὲν ἀδικῇ μηδείς· Θεόφ. περὶ Νόμ. »Διοῖς τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, τοῦ ἀφανοῦς μὴ μόνον τοὺς πεπραχότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους . . . ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐποπτῶν τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς· ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Aedilis, Γαλλ. le placier. (υυ–υ υ)

Ἀγορεύομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι· ἔρχομαι εἰς τὴν ἀγορὰν, ὀηλ. εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν, λαλῶ εἰς τὴν κοιν. συνέλ. συμβουλεύομαι μετὰ τῶν ἐν τῇ κοιν. συνελεύσει. Ἰλ. Δ. 1. »οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο· καὶ ἀκολούθως, Δημηγορῶ, ὁμιλῶ, διαλέγομαι εἰς τὸ κοινόν. Ἰλ. Α. 253. »Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· πολλάκις εὑρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ παθητικῶς· »οὐ ἀγορηθείς· δημοσίως ἐπαινεθείς. Πινδ. Ἰσθ. 1, 73. ἔνθα ὅμως ὀρθώτερον τὸ, εὐαγορηθείς, Δωρ. ἀντὶ εὐηγ. διὰ τὸ μέτρον τοῦ στχ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον (τὰ δὲ βραχύ καθ' ἑαυτὸ α τῆς πρώτης συλλβ. ἐλήφθη Ἰλ. Β'. 337. μακρόν), διὰ τὸ μέτρον.

Ἀγόραρχος, ὁ· ταυτόν τῷ, ἀγορανόμος.

Ἀγορασείω· Βέλω. ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ τὰ ἀγοράσω, ἐκ τοῦ Μέλλοντος τοῦ Ἀγοράζω.

Ἀγορασία, ας, ἡ· (ἀγοράζω) ὠνησις, ἀγόρασις τινος πράγματος (ψώνισις).

Ἀγόρασμα, τος, τὸ· (ἀγοράζομαι) τὸ ἀγορασμένον, ἢ τὸ δεῖ ἀγόρασμα, ἢ πώλημα πρᾶγμα. Αἰσχίν.

Ἀγοραστός, οῦ, ἁ· τὸ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀγοράζων (ψωνιστής.) Ξενοφ. Ἀπ. Β'. »διήκουσεν ἃ ἂν καὶ ἀγοραστὴν βέλοιμεν τὸν τοιοῦτον λαβεῖνα. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἀγοραστὴς ἦτον (σκλάβος), ὁπότε ἐπέμπετο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόραζε τὰ χρειώδη· δοῦλος εἰς τὸ μαγειρεῖον· οἱ μεταγενέστεροι δὲ ὠνόμασαν τὸν τοιοῦτον ὀψωνάτορα (ψωνιστήν). Λέξ. Δ'. καλοῦνται δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὀψώνια ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα.

Ἀγοραστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἢ εἰς τὴν ἀγόρασιν, ἢ ἐμπορίαν. Παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι, εἰς τὴν ἐμπορείαν. ὀηλ. εἰς τὸ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστός, στή, στόν· πρᾶγμα εἰς ἀγόρασιν, ἢ πώλησιν· ἠγορασμένον, ἢ πωλημένον.

Ἀγορευτήριον, τό· (ἀγορεύω) ἐπῤῥμ. Τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ δημηγορίαι.

Ἀγορεύω, Μ. εύσω· ἡ Ἀγορέω· (ἀγορά) ῥητορεύω, δημηγορῶ, λέγω, ὁμιλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου· κἄπειτ', ἀγορὰς ἀγορεύειν παρ' Ὅμ. συνεχῶς ἀπαντώμενον· ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρόδ. »ὁ νόμος ἀγορεύει· ὁ νόμος λέγει, αὐτὸ τοῦ προστάζει· Δοσ. καὶ Ἰλ. Β'. 322. »Καλχας δ' αὖτε' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευε· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. »πρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; 2) ἀνακηρύττω (διαλαλῶ) Ἡρόδ. 9, 26. 3) Ἀγοράζω, ὠνοῦμαι.

Ἀγορητής, ου, ὁ, ἡ· (ἄγω, ἀγορά) ὁ φέρων πραγματείας ἢ ζωοτροφίας εἰς τὴν ἀγορὰν (παζάρι). Ἐτυμ. Μέγ.

Ἀγορή, ἡ· Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. αὐτὶ ἀγορά. Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. ἐξ οὗ

Ἀγορῆθεν, Ἐπίρ. Ἰλ. Β. ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πιάτσας, παζαρίου) ἢ ἐκ τῆς κοινῆς συνελεύσεως.

Ἀγορήνδε, Ἐπίρ. εἰς τὴν ἀγορὰν, Ὅμηρ.

Ἀγορητής, τοῦ, ὁ· (ἀγορά) ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁμιλῶν, ῥήτωρ, δημηγόρος· Ἰλ. Α. 248. »λιγὺς Πυλίων ἀγορητής· περὶ τοῦ Νέστορος λέγων· ὅθεν Ἀγορητότατος Ὑπερθετ. παρ' Ἡσυχ. ὁ λογιώτατος. 2) »Τῆς πόλεως ἀγορητής«, ὁ φροντίζων περὶ τῶν ζωοτροφιῶν τῆς πόλεως· ἐν Ἐπιγρ.

Ἀγορητύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. εὐφράδεια, δεξιότης εἰς τὸ ῥητορεύειν καὶ δημηγορεῖν. Ὁδ. Θ. 168. »Οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ' φρένας, οὔτ' ἀγορητύν«.

Ἀγορᾶς, ου, ὁ· ταυτόν τῷ Ἀγορά. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1026. Ἠλέκτρ. 724. καὶ Ἀνδρομαχ. 1021. πλῆ. τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει, καὶ εἰς λυρικὰ χωρία μόνον ἀπαντώμενον.

Ἅγος, τὸ Ἄγος, εος, ους, τό· παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἄζω, σημαίνει, Θαυμασμός, Τιμή, Σέβας καὶ Εὐσέβεια. Λατρεία, Θεοσέβεια. 2) Πᾶν τὸ σεβασμόν, φόβον ἢ εὐλάβειαν ἀπαιτοῦν, τὸ τοῖς θεοῖς ὑπέγνυον, φόνος καὶ πᾶν τὸ καθαρισμοῦ δεόμενον πλημμέλημα ἢ ἔργον ἀθέμιτον· ταυτὸν τοῖς μύσος· ὅθεν ὥτω ἄγεϊ ἐνεχεσθαιι φόνου ὑπευθύνοι εἶναι. Ἡρόδ. 6, 86· »ἄγος ἐλαύνειν« ἀθεμιουργήματος καθαίρειν· ὡς πρωτότυπον δὲ τοῦ Ἁγνός, καθαρός, σημαίνει τό, Καθαρισμός, ἐξίλασμα, προσφορὰ εἰς ἐξιλέωσιν κακοπραγιῶν καὶ φόνου· Καθαρμός.

Ἁγός, οῦ, ὁ, ἡ· (ἄγω) ἡγεμών, ὁδηγός. Ἰλ. Δ. 265. καὶ 519. »Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἁγὸς ἀντίον ηὔδα«. Εὐριπ. Ῥῆσ. 29. »ἀγὼν ἀνδρῶν«, ἤτοι, ἡγεμόνα, ἀρχηγόν, πρώτον.

Ἀγοστέω, ῶ· Μ. στήσω· Ζήτ. Ἀκοστέω. Ἰλ. Χ. »στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ· λέγεται ἐπὶ ἵππων, οἵτινες ἀπὸ πολυφαγίας παχυνθέντες δὲν δύνανται νὰ περιπατῶσιν εὐκόλως. Εὐστθ.

Ἀγοστός, οῦ, ὁ· παρὰ μὲν τῷ Ὁμήρ. τὸ πλατὺ τῆς χειρὸς, ἢ ἀριστερὰ παλάμη, ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ, ἢ ἄγκυνται κατὰ τὰς σκυτάλιδας τῶν δακτύλων καμπτομένων. Ἰλ. Δ. 426. καὶ Ν. 508. »δὸς' ἐν κοίλῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ«. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργον. Γ'. 120. »Μάργος ἅρπος λαιῆς ὑποίσχανε χειρὸς ἀγοστῷ· τὴν συνηθισμένην χεῖρα τοῦ Ἔρωτος, τὴν γεμάτην τόξων, λέγει. Παρὰ δὲ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. 12'. καὶ ἄλλοις ταυτόν τῷ Ἀγκών, καὶ Ἀγκοναι, βραχίων, ἀγκάλαι. Ἀναλεκτ. Δ'. σελ. 139. »εἰ ἐγοστῷ Ἀκαδημίαν, ἐν τῷ ἀγκῶνι, ἐν τῇ γωνίᾳ, ἢ ἐν ποίᾳ ἐίδοι.

Ἄγρα, ας, ἡ· κυνήγιον, θήρευσις (τῶν ἀγρίων ζώων) Ξενοφ. Κυνηγ. »οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγραν«. 2) Φάρευσις, ψάρευμα. Πλούτ. Συμπόσ. Η'. »πάντος ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγήνεια. Καλεῖται δὲ Ἄγρα καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ θηρώμενον ζῶον, ὡς καὶ ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τὸ Κυνήγιον ὡς ἐν Ὁδ. Χ. 306. »χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ«.

Ἄγρᾶσε· ἔπρμ. ποιητ. παραπλήσιον τῷ ἀγρόνδε. Ἡλιμχ. Λειψ. 26.

Ἀγραῖος, αία, αῖον· (ἄγρα) ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς ἄγραν· ὅθεν ἀγραῖος, ὁ κυνηγός. Ἀγραία δὲ Ἐπίθ. κοινὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ ἔγορον εἶναι παντὸς ἀγρίου τὸν θεόν, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν.

Ἀγραμματία, ας, ἡ· ἀπαιδευσία, ἀμάθεια. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Η'. 6. »ἀγραμματία καὶ ἀπαιδευσία Θρᾳκῶν· ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀγράμματος, ον, ὁ, ἡ· (γράμμα) ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθής, ἀπαίδευτος· χωρὶς γραμμάτων.

Ἄγραμμος, ὁ, ἡ· (γραμμή) ἄνευ γραμμῆς. Ἡσύχ.

Ἄγραπτος, ὁ, ἡ· (γράφω) ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγραφος· «ἄγραπτα νόμιμα» Σφοκλ. Ἀντ. 454. ὁ διὰ τῆς συνηθείας κυρούμενος καὶ μὴ γεγραμμένος νόμος.

Ἀγραυλέω, ῶ· Μ. ἠσω· (ἄγραυλος) αὐλίζομαι, εἶμαι, ζῶ, διατρίβω, μένω, διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγρούς, (εἰς τοὺς κάμπους) καὶ βουνά.

Ἀγραυλής, ές· ταὐτὸν τῷ ἄγραυλος.

Ἀγραυλία, ας, ἡ· (ἀγρὸς, αὐλὴ) ἡ εἰς ἀγρὸν μονὴ, διατριβή, τὸ εὑρίσκεσθαι, περᾶν τὸν καιρὸν ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ εἰς τὴν πεδιάδα. 2) Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου, ἢ Ἀγλαύρου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄγραυλος, ου, ὁ, ἡ· (αὐλὴ, ἀγρὸς) ὁποιος κατοικεῖ, μένει, διανυκτερεύει, κοιμᾶται ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ χωράφια)· ὁ ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος. Ἰλ. Σ. 162. «Παιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα θέσθαι». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 540. «μὰ τὴν ἄγραυλον»· τὴν Ἄρτεμιν ἐμφαίνων, τὴν ἐν ἀγροῖς διανυκτερεύουσαν. Παρα Νικάνδρ. Θηρ. 473. «Ἄγραυλοι», ἀντὶ τοῦ, Ἄγροικοι· ὅθεν ἴσον τῷ, Ἄγροικος.

Ἄγραυλος, ἡ· μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων. Οὐλπιαν. «Ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς (τῆς Ἀγραύλου) οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων, μετὰ πανοπλιῶν ὄμνυον ὑπαρμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρεψαμένης». Ζήτ. Περίπολοι ἔφηβοι· καὶ «Ἀγραυλίδες παρθένοι παρ' Εὐριπ. Ἰων. 23. αἱ ἱέρειαι ταύτης. Συχνάκις ὅμως συγχέεται μετὰ τοῦ Ἄγλαυρος.

Ἀγράφιον, ου, τὸ· ὅθεν «Ἀγραφίου δίκη», εἶδος δίκης τινος οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξελειφθέντων· διδάσκουσι δὲ τοῦτ' οὕτως ἔχειν, Δημοσθένης τε, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος· ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἐνδειξιν ἀπολογίᾳ. Ἁρποκρατ.

Ἄγραφος, ου, ὁ, ἡ· (γραφὴ) μὴ γεγραμμένος, ἀλλὰ φυσικός· ὡς, «ἄγραφα νόμιμα· Θεσ. 1, 4ο. μὴ γεγραμμένοι, φυσικοὶ νόμοι· καὶ Δημοσθ. «ἀδίκημα ἄγραφον» περὶ τοῦ ὁποίου οὐχ εὑρηται ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένον πρόστιμον ἢ τιμωρία. Ἀγράφως Ἑρμ. Ἡσύχ.

Ἄγρει· τὸ προστακτ. τοῦ Ἀγρέω· ὁ Ὅμηρ. χρῆται αὐτῷ ἐπιῤῥηματικῶς ὡς τὸ Ἄγε, Φέρε, Δεῦτε. Ἰλ. Ε. 765. «Ἄγρει μὰν εἰ ἔπιρρον Ἀθηναίην ἀγελείην· καὶ Υ̓. Η. 389. «Ἄγρει μάνι, ἀντὶ τοῦ, Ἄγε δή· ἐν δὲ Ἰλ. Ξ. 271. «Ἄγρει νῦν» εὑρίσκεται, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. Τὸ πληθυντ. Ἄγρειτε. Ὀδ. Τ. 149. «Ἄγρειτ», αἱ μὲν δῶμα κορήσατε· ἀντὶ τοῦ Σπεύσατε, (ἕλατε) ἢ συναθροίσασθε κατὰ τὸν Σχολ. σχεδὸν ὡς τὸ τῆς συνηθείας Παρακελευστικόν. Ἄιδε δὲ· Ἕλατε δά.

Ἀγρεῖος, Ἀγρεία, Ἀγρεῖον. (ἀγρὸς) ὁ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, (ἀπὸ τὸ χωρὶον) ὢν. ταὐτὸν τῷ Ἄγροικος. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 167.

Ἀγρειοσύνη, ἡ· Διαλεκτ. Γ'. σελ. 185. ἀγροτικὴ, χωρικὴ (χωριάτικη) δίαιτα ἢ τρόπος ζωῆς· Ἐπιχ. 174. 10. ἐνδεια πενίαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ θηριώδης μανία τοῦ Ἱερέως τῆς Κυβέλλης.

Ἀγρειφνα, ἡ· παρ' Ἡσυχ. Ἀγρίφη, καὶ Ἀσερίφη, ἐν Ἐπιγράμ. τοῦ Φανίας. «Ἀγρειφναν κυνοδοντίδα», ἤτοι διὰ τοῦ Σκᾶφη ἑρμην. Διέλλει· δηλ. ἡ γεωργικὴ ἐργαλεῖον, δι' οὗ συναγουσι τὸν χέρτον. Σουίδ.

Ἀγρειώτις, ιδος, ἡ· ἴσον τῷ ἀγροιώτις, ἀμφ.

Ἄγρεμα, ατος, τὸ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ ἄγρευμα.

Ἀγρέμιος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθετον παράγεται ἐκ τοῦ Ἄγρεμα, τὸ· (ἀγρέω) τὸ κυνήγι· «ἀναφέρει τοῦτο ὁ Σουίδ. ἐκ τῶν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 41. «Ἄγρεμον πολιῆς ἐξ ἁλὸς εὑράμενοι». Θηρευμένος (πιασμένος).

Ἀγρεμών, όνος, ὁ· ποιητ. ἴσον τῷ ἀγρευτής, ἐκ τοῦ ἀγρέω. Αἰσχ. Ἠσχ. καὶ Ἐτυμολ. μγ.

Ἀγρετία, ας, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ Ἀγραυλία. Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 225.

Ἄγρευμα, ατος, τὸ· (ἀγρεύω) τὸ θηρευμένον πιαμένον ζῶον, ἡ ὀψάριον (Κυνήγι). 2) Λάφυρον ἢ καὶ πᾶν τὸ μετὰ πόνου (κόπου) καὶ χαλεπῶς κτώμενον· πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον με κόπον ἀπακτᾶται. 3) Δίκτυον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰ κυνηγοί. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1056. Χοηφ. 993. Εὐμ. 457.

Ἀγρεύς, έως, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγρευτής· ποιητ.

Ἀγρεύσιμος, ίμη, ιμον· Σχλ. Σφοκλ. Φλπ. 846. εὐθήρατος, εὔκολος νὰ θηρεύηται (πιάνηται εἰς τὸ κυνήγιον).

Ἄγρευσις, εως· ἡ· τὸ θηρεύειν, κυνηγᾶν· Κυνήγιον.

Ἀγρευτήρ, ῆρος· Θεόκρ. ΚΔ'. 6. καὶ

Ἀγρευτής, οῦ, ὁ· θηρευτὴς, κυνηγός, ψαρᾶς. Σοφοκλ. Οἰδ. 1091. ταυτὸν τῷ ἀγρεύς.

Ἀγρευτικός, κὴ, κὸν· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς Ἄγραν.

Ἀγρευτός, οῦ, ὁ, ἡ· τεθηρευμένος (πιασμένος)· ἐκ τοῦ

Ἀγρεύω, Μ. εὐσω· ἡ Ἀγρέω· Κυνηγῶ εἴτε ἄγρια θηρία, εἴτε πετεινὰ, εἴτε ἰχθύας· Θηρεύω, ψαρεύω. Ἡρότ. 2, 95. «ἀγρεύειν αἷμα» ἐπιβουλεύειν τινὶ φόνον, φονον ἐφίεσθαι. Εὐρπ. Βκχ. 138. καὶ Μεταφορ. λαμβάνω, πέρνω, πιάνω μὲ δόλον.

Ἀγρέω· Αἰολ. τύπος τοῦ ἀγρεύω· συγχέεται τῷ ἄγρα, λαμβάνειν, αἱρεῖν· τοῦ ὁποίου μόνον τὸ προστακτικὸν ἄγρει ἐπιῤῥηματικῶς εὕρηται· παρ' Ὅμρ. δὲ πολλάκις καὶ ἀγρεῖτε. Ὀδσ. Τ. 149. Ὀδὲ Ἀρχλ. Λφ. 49, 3. χρῆται ἄγρει ὡς πρστκτ. μετὰ αἰτιατ. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 125. «ἀγρεῖ πόλιν γ'. πρτ. ἐπττ. κατὰ σημασ. μέλλοντος· πορθήσει (κυριεύσει) τὴν πόλιν· καὶ ὁ Πτν. Ἐπ. 7. ἀγρεῖς παράβαλε Ἀλβ. Ἠσχ. 1. πλδ. 66. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὑρηται ἡ λέξις αὕτη ἐν συνθέσεσι.

Ἄγρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἄγρα.

Ἄγρηθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπλλ. ἐκ τῆς ἄγρας (ἀπὸ τὸ κυνήγιον) ποιητ.

Ἄγρηνον, τὸ· Δίκτυον ἀμφίβληστρον (Πλεμάτι). Κατ' ἄλλους, δικτυοειδέστι μάλλινον ἐπαιωφόριον τοῦ Βάκχου, τοῦ Τειρεσίου καὶ ἄλλων Μάντεων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρατοσθένης Γρῆνος, καὶ Γρῆνις, ὠνόμασε. Καθόλου δέ, Θεατρικὴ τις λέξις. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ.

Ἀγριαίνω, Μ. ανῶ· (ἄγριος) Ἐνεργ. ποιῶ τινα ἄγριον, θηριώδη, σκληρόν. παθ. Ἀγριαίνομαι· ποιῶ ἐμαυτὸν ἄγριον, ἀγριώνομαι. Ἀορστ. παθ. μετχ. «ἀγριανθεὶς οὐ μόντοι παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται τῷ, ἀγριωθεὶς· παρὰ Πλτ. δὲ εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμετάβατον σημασίαν τοῦ παθ. Ἀγριαίνω, ἀντὶ τοῦ Ἀγριαίνομαι, γίνομαι ἄγριος. Πολιτ. ς'. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ὁ δὲ Διόδ. Σικ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης λέγει τοῦτο.

Ἀγριάμπελος, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἄμπελος ἀγρία. Ἀγριόκλημα, Labrusca.

Ἄγριάς, άδος, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγρία (ἀγρία), μὴ ἥμερος. Διαλεκτ. Β'. σελ. 80. ὡς οὐσιαστ. ταυτὸν τῷ, ἀγριάμπελος, ἀντιθέτως τῷ, ἡμερίς.

Ἀγριασταφὶς, ἡ, ίδος· ἀγρία ἀσταφὶς (ἀγριοστάφιδα).

Ἀγριάω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀγριαίνομαι. Ὀππ. Κυν. β'. 49.

Ἀγρίδιον, τὸ· (ἀγρὸς) μικρὸς ἀγρὸς, μικρὸν ὑποστατικὸν· ὑποκορστ. τοῦ, ἀγρὸς.

Ἀγριελαία, ας, ἡ· ἀγρία ἐλαία· (ἀγριελιὰ) (Oleaster).

Ἀγριέλαιος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀγριελαίας· καὶ ὡς ἐπίθετ. ἡ ἀγριέλαιος, ἴσον τῷ ἀγριελαία.

Ἀγρίζομαι, Ζήτ. Ἀγρίζω.

Ἀγριμαῖος, αία, αῖον· ἄγριος· τοῦτο ἀντίκειται τὸ, Ἥμερος· Λέξιν. σελ. 549.

Ἀγρεμέλισσα, ἡ, ἀγρία μέλισσα.

Ἀγριοβάλανος, ἡ· ἡ ἀγρία βάλανος· (ἀγριβαλανιδιά).

Ἀγριοδάϊτης, ου, ὁ· (δαίνυμαι) ὁ ἀγρίους καρποὺς ἐσθίων· «ἀγριοδαΐται λέγονται παρὰ Παυσ. ἡ, 42. οἱ ἄνθρωποι πρὶν τὴν εὕρεσιν τοῦ σίτου ἀγρίους καρποὺς σιτούμενοι.

Ἀγρίσεες, σεσα, σεν· Ποιητ. ταυτὸν τῷ Ἄγριος.

Ἀγριόθυμος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν ψυχὴν καρδίαν, στοχασμὸν· ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην.

Ἀγριοκάραμον, τὸ· τὸ ἄγριον καράμι. Nasturtium silvestres (γροῦχα).

Ἀγριοκήπιον, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Στρβ. ἀντὶ, Ἀγροκήπιον.

Ἀγριοκοκύμηλα, ων, τὰ· ἄγρια κοκκύμηλα (ἀγριοκερσεμηλα).

Ἀγριοκρόμμυον, καὶ ἀγριοκρώμυον, τὸ· ἄγριον κρομμύδιον (ἀγριοκρόμμυδον).

Ἀγριοκύμινον, τὸ· ἄγριον κύμινον.

Ἀγριομαλάχη, ἡ· ἀγρία μαλάχη (ἀγριομόλοχα).

Ἀγριόμηλα, τά· (μῆλα) ἄγρια μῆλα.

Ἀγριόμορφος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφὴν, ὄψιν· Ὁρμ. (ἀγριοπρόσωπος).

Ἀγριομυρίκη, ης, ἡ· ἀγρία μυρίκη. Agnus silvestris myrica.

Ἀγριόμωρος, ὁ, ἡ· Κρλ. ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἅμα ὤν.

Ἀγριοπετεινάλιον, τὸ· καὶ Ἀγριοπέτεινον, τὸ· ταυτὸν τῷ, ἔπος. (ποῦπος).

Ἀγριοπηγὸς, ὁ, ἡ· (ἄγριος, πήγνυμι) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 462. συνώνυμον τοῦ Ἀμαξουργός.

Ἀγριοποιὸς, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ἀγριώνων, ἢ ποιῶν τινα ἄγριον. Ἀριστοφ. Βατρ. 861.

Ἀγριορείγανος, ὁ· ἄγριος ὀρίγανος, Puta silvestris.

Ἀγριοράφανος, ἡ· ῥεπανίδα. Διοσκ.

Ἀγριόρυιθες, αἱ· (ὄρνις) ὄρνιθες ὀρεῖτες.

Ἀγριόῤῥοδον, τὸ· ἄγριον ῥόδον (ἀγριοτριαντόφυλλον).

Ἄγριος, ρία, ριον· καὶ, Ἀγρίως Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Ἄγρος (χωράφι, κάμπος)· τὸ ἐναντίον τῶν κατοικούντων εἰς τὰς πόλεις, καὶ χώρας, ἢ τῶν κατοικημένων καὶ κεκαλλιεργημένων μερῶν. Λέγεται ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὴν ἀγριότητα, εἰς τοὺς ἀγροὺς ὅηλ. καὶ εἰς τὰ βουνὰ, οὐ ἐναντίον τὸ Ἥμερος. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων (ὁμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων) ὑπερβαλλόντως κακῶν, οἵτινες εἰσὶ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, διάθεσιν, φίρσιμον αὐτῶν, παρόμοιοι μὲ τὰ ἄγρια θηρία αἱμοβόροι, μανιώδεις, σκληροὶ, ἀσπλαγχνοι, θηριώδεις κατὰ τὰ ἤθη ὅηλ. ὁ δὲ Μένανδρος παρὰ Σουίδ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν διάλογον καὶ ὑπερβολικῶς παραδεδομένον εἴς τι πάθος, οἷον «Ἄγριος κυβευτής»· ὁ δὲ Λουκιαν. καὶ «Ἄγριον μίσος» ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβολικὸν, ὠμὸν, θηριώδες· καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. Η'. 3. «τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον· ὑπερβολικῶς, μὲ μανίαν καὶ πάθος ὅηλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ωσαύτως καὶ ἐπὶ ὑπερβολικῆς ὀργῆς (θυμοῦ) καὶ ἀσελγοῦς ἔρωτος· Πλτ. Φόρ. σελ. 81. Α. ὅθεν καὶ ἔτον τῷ, παιδεραστής. Ἐξγτ. τοῦ Ἀριστφ. Νφλ. 348· τὸ δέ, ἄγριος ἐρώμενος. Θκριτ. 2, 54· ἀντὶ τοῦ, σκληρός, χαλεπός ἑρμ. πολὺ δὲ συνηθεστέρα ἡ χρῆσις τῆς λέξεως αὐτῆς ἐπὶ ἐμπαθῶν ἢ ἀσκιῶν ψυχικῶν διαθέσεων, θυμός, χόλος, μένος, ἄγρια οἶδεν, Ἰλιά. Ω. 41· καὶ ἐπὶ πολέμου καὶ μάχης, πτόλεμος, μῶλος, ὡσαύτως καὶ ἄγριος ἄτη. Ἰλιά. Τ. 88. Λέγεται καὶ ἐπὶ Ἀγρῶν, καὶ Χωρίων, καὶ ἐπὶ τῶν κατοικούντων εἰς τοὺς ἀγροὺς, τῶν μὴ ἡμέρων, καὶ μὴ πεπαιδευμένων· οὐ ἐναντίον τὸ Ἄστυ, καὶ Ἀστεῖος· καὶ ἀκολούθως, χωριάτης, χοντρός, ἀπαίδευτος ἀπολίτευτος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ Φυτῶν· «Ἄγρια καλεῖν εἰώθασι πάντες ἄνθρωποι φυτὰ, τὰ κατὰ τὴν χώραν φυόμενα χωρὶς ἐπιμελείας γεωργικῆς. Ἐπίῤῥμ. Ἀγρίως· συγκρτ. ἀγριωτέρως· Πλτ. Εὐθύδ. σλδ. 285. Α. (τινὲς δὲ γράφουν καὶ ἀγριοτέρως)· παρ' Ἡσύ. δὲ 236. καὶ Ἀγροκ. πλη9. ὡς Ἐπίῤῥμ.

Ἀγριοσέλινον, τὸ· ἄγριον σέλινον· Apium silvestre.

Ἀγριασταφυλίς, ίδος, ἡ· ἡ Ἀγριοσταφυλὶς, ἰος, ἡ· Ἀγριοσταφύλιον.

Ἀγριόσυκον, τὸ· ἄγριον σῦκον· ἔτι δὲ καὶ Ἀγριοσύκιον. Ἀκσ. Β. 3. σλδ. 1097.

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀγριάτης, ητος, ἡ· (ἄγριος) ὠμότης, σκληρότης· τὸ εἶναι, ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον τοῦ ἀγρίου.

Ἀγριοφάγος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγρίους καρποὺς ἢ ἀγρεύματα (ἀγρίμια) τρώγων.

Ἀγριόφαγρος, ὁ· ἄγριος φάγρος· (εἴδος τι ἰχθύος) Ὀππ. Ἁλτ.

Ἀγριόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) ὁ ἄγρια φρονῶν, ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην· ἄγριος, ἀπηνής. Ηὐριλ.

Ἀγριόφυλλον, τὸ· ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο, Feucedanum, εἴδός τι φυτοῦ.

Ἀγριόφυτον, τὸ· ἄγριον φυτόν. Σχλ. Νικ.

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ)· ὁ ἔχων ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνὴν, ἴσον τῷ, βαρβαρόφωνος. Ὀδσ. Θ. 294.

Ἀγριοχηνάριον (χὴν)· ἄγριον χηνάριον (ἀγριόχηνα).

Ἀγριοχοιρας, ὁ (χοῖρος)· ἄγριος χοῖρος (ἀγριόχοιρος).

Ἀγριόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχὴ)· ταυτὸν τῷ Ἀγριόθυμος.

Ἀγριοψωρία, ἡ· ψώρα ἀγρία.

Ἀγριόω, ῶ· Μλ. ώσω (ἄγριος)· ποιῶ τινα ἄγριον, παροξύνω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς ἀγριότητα, θυμόν· ὡς τό, ἀγριαίνω, καὶπαδηγ. γίνομαι ἄγριος (ἀγριόομαι, καὶ ἀγριόνομαι).

Ἀγριπνος, καὶ, Ἄγριος, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ἡ ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον)· παρὰ Δακεδαιμ.

Ἀγρίωση, ης, ἡ· Ζήτ. Ἀγρειωνα.

Ἀγριώδης, ὁ, ἡ· ὁ εἶδος, σχῆμα ἢ τρόπον ἄγριον ἔχων, κατὰ τὴν μορφήν.

Ἀγριώνιος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Πλούτ. εἰς Ἀντών. 14. ὅθεν Ἀγριώνια, τὰ· ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτοῦ· παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς Ἑλληνικ. Ζ. ἥτις ἐπανηγυρίζετο παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις· παρ' αὐτῷ αὐτόθι κεῖται ἐσφαλμ. πάγριον ἴσως ἅπου ἀναγνωστέον Ἀγριωνίοις καὶ νυκτελίοις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀγριάνια, νεκύσια παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ Ἀγριάνια κ. τ. τ.

Ἀγριωπὸς, ὁ, ἡ (ὤψ)· ὁ ἀγρίαν ὄψιν, ἄγριον βλέμμα ἔχων, ἄγριος (ἀγριόμματος)· Εὐρ. Βακχ. 540. «Ἀγριωπὸν τέρας».

Ἀγριώτης, ου, ὁ· καὶ Ἀγριώτις, ιδος ϑηλ. ταυτὸ τῷ Ἀγριωτὴς· αἰσλν. Σοφ. Ἀψν. 21, 42.

Ἀγριωτὸς, τῆ, τὸν· (ἀγριόω) ἠγριωμένος, ἐξηγριωμένος, μανισμένος).

Ἀγροβάτης· ου, ὁ· (βαίνω)· ὁ ἐν ἀγροῖς βαδίζων· (ἀκατώρως ἀναγινωσκόμενον) παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 54. (2).

Ἀγροβότης, καὶ Ἀγροβώτης, ου· ὁ, ἡ· ὁ ἐν ἀγρῷ βόσκων, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ταυτὸν τῷ, ἀγρονόμος. Βοσκὸς· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 214. Εὐρπ. Κυκλ. 52. «Ἆπαγ' ὦ Κεράστα, μηλοβότα στατίωρον, Κύκλωπος ἀγροβώτα· τοῦτ' ἔστιν, ὕπαγε ὦ Κεράστα εἰς τὸ τοῦ μηλοβότου στασίωρον, τοῦ Κυκλωπος ἀγροβώτου, τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς νεμομένου.

Ἀγρόβοτος, ὁ, ἡ· παρὰ Στρ. Β'. σελ. 814. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ὀναγρόβοτος.

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ γείτων εἰς χωρίφιον, ὑποστατικὸν· ἀντίθετον τῷ, Ἀστυγείτων.

Ἀγρογενὴς, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ)· ὁ ἐν ἀγρῷ (χωρίῳ) γεννηθείς (χωριάτης).

Ἀγροδε, Ἐπίῤῥ. εἰς τὸν ἀγρὸν· Καλλίμ. Δείῳ. 20. ὰμῳβ.

Ἀγροδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος· ὅποιος ζῇ εἰς τοὺς ἀγροὺς, χωρικός· Παρὰ Γεβίῳ Α'. 5. ἀντὶ τούτου ἀναγνωστέον, Ἀναῤῥόϊτος· (ι).

Ἀγροδότης, ου, ὁ· ὁ δοτὴρ ἀγροῦ· 2) (ἀγρὸς) ὁ παρέχων ἢ χορηγῶν ἄγραν (κυνήγιον) Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 514. «δαίμοσιν ἀγροδότησιν.

Ἀγρόθε, Ἀγρόθεν, Ἀγρόδε· ἐν ἀγρῷ· ἐξ ἀγροῦ· εἰς ἀγρὸν· Ἀττικοὶ σχηματισμοὶ, οἷον «Ἀγρόθι οἰκεῖν· ἐν ἀγρῷ κατοικεῖν· «Ἀγρόθεν ἥκειν· ἔρχεσθαι ἐκ τοῦ ἀγροῦ· «Ἀγρόδε φοιτᾶν· εἰς τὸν ἀγρὸν πορεύεσθαι· Ὀδσ. Ν. 258. Ο. 427.

Ἀγροικεύομαι· Μ. εὐσομαι· φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀγροῖκος, ἀπολίτευτος, χοντρός, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος.

Ἀγροικηρὸς, ρὴ, ρὸν· οὗτος ὁ ἐκ τοῦ Ἀγροῖκος παραγόμενος σχηματισμός, ἀναφέρεται ὑπὸ Στερ. τοῦ Βυζ. ἐν Λ. Ἀγρὸς.

Ἀγροικία, ἡ· (ἀγροῖκος) ἀγρὸς, πεδίον (κάμπος) εἰς τὸ Πληθυντ. σημαίνει, ἀγροὺς, ὑποστατικὰ, κατοικίας γεωργῶν, μανδρας, σταύλους, κ. τ. τ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Πορθεῖν τὰς ἀγροικίας. 2) Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τῶν χωριτῶν· ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, ἀπολιτευτία· (τὸ χωριάτικον φέρσιμον) ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ πράξεσι, (χωριατωσύνη, χωριατεία), κακοήθεια· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐτραπελία· Ἀριστοτ. Ἠθ.

Ἀγροικίζομαι, Μσ. παρὰ Πλάτ. ταυτὸν τῷ, Ἀγροικεύομαι· ποιῶ, πράττωτι ἀπρεπὲς, ἀνάρμοστον, χωριάτικον· (φέρομαι ὡς χωρι.άτης, ἢ χωριάτικα)· Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σύλλ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγριαίνομαι.

Ἀγροικικός, κὴ, κὸν· πᾶν ὅ, τι πρέπει, ἁρμόζει ἀνήκει εἰς χωριάτην· ἐκ τοῦ

Ἀγροῖκος, ὁ, ἡ· (ἀγρὸς, οἰκέω)· ὁ ἐν ἀγρῷ εὑρισκόμενος, κατοικῶν, ζῶν· ὅθεν χωρικὸς, χωριάτης, κακοήθης, χοντρὸς, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς· ἀγροικος σοφία· Πλτ. (ἐναντίη τῇ σημασίᾳ δέλουσιν οἱ Γραμματικοὶ τὸ, ἄγροικος ἀντὶ τοῦ ἀγροῖκος· αἱ ἄριστοι ἐκδόσεις ὅμως προπερισπῶσιν αὐτό)· Συγκρτ. ἐπρμ. «Ἀγροικότερος τὴν ψυχὴν διακείμενος· μᾶλλον βάρβαρος, ἀπαίδευτος, χωριάτικην ψυχὴν, ἢ χωριάτικα καὶ χοντρὰ ἤθη ἔχων· τοιοῦτον καὶ τὸ, «Τῇ εὐχῇ ἀγροικότερον χρῆσθαι· Πλουτ. ἐπρμ. εἰς Μάριον, 12.

Ἀγροικότονος, ὁ, ἡ· ὁ χωριάτικα ἠχῶν, ἤτοι ὁ ἔχων χοντρὴν καὶ χωριάτικην φωνὴν· Ἀριστοφ. Ἀχρ. 674. πάνυ ἀμφίβ. ὅμως.

Ἀγροικώτης, ου, ὁ· χωριώδης, ὁ εἰς τοὺς ἀγροὺς κατοικῶν· Γεωργός, ἢ Βοσκός· ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ ἀεὶ πλυνυντ. Τὸ ϑλκ. ἀγροιῶτις· ἰδος· ποιητ. ἀντὶ ὁ ἀγρότης, ἢ ἀγρότις· (χωριάτης, χωριάτισσα)· ὅθεν Ἰάκωβος, περὶ Ἐπιγρμ. Jac. del epig. 4, 59. θέλει τὴν λέξιν καὶ ὡς ἐπίθετον· χωριάτικος. η· ον).

Ἀγροικωτικὸς· ἡ· όν· τῷ ἀγροικώτῃ ἀνήκων ἢ οἰκεῖος· Ἄπτ.

Ἀγροκήπιον, τὸ· (κῆπος, ἀγρὸς) κῆπος, ἢ ἀγρὸς (χωράφι) πεφραγμένος καὶ πεφυτευμένος ὡσὰν κῆπος, περιβόλιον· Στραβ. ΙΒ'. σελ. 821.

Ἀγρονόμος, ὁ· (νομέω) ὀφροντίζων περὶ τῶν ἀγρῶν· ἐπόπτατης ἀγροῦ ἢ ὑποστατικοῦ τινός· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. 9.

Ἄγραμμαι, ἀντὶ τοῦ ἀγείρομαι· Μουσ. 34. ὅθεν καὶ ἀγρόμενος· ἐνη· ειον· μτχ. κατὰ συγκπ.

Ἀγρονομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀγρονόμου· ἢ ἡ ἐπιστασία καὶ ἡ περὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἀγρῶν φροντίς. 2) Ἡ διαμοίρασις (ἐκ τοῦ νέμω) τῶν ἀγρῶν τῆς πολιτείας.

Ἀγρονόμος, ὁ, ἡ· Παϑητ. ὁ τοὺς ἀγροὺς νεμόμενος· ὅποιος νέμεται, βόσκει, εἰς τοὺς ἀγροὺς· λέγεται ἐπὶ ζώων. 2) Ὁ ζῶν διατρίβων, εὑρισκόμενος, κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐπὶ ἀνϑρώπων, νυμφῶν, κ. τ. τ. Ὀδσ. Ζ. 106.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ, ἡ· (νέμω) Ἐνεργ. ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ὅποιος ζῇ καὶ διατρίβει εἰς τοὺς ἀγροὺς, Κυβέλου, Χωρικός, Γεωργός, Βοσκός· Νύμφαι ἀγρ. Ὀδσ. Ζ. 106. ποιητ. δὲ ταὐτόν τῷ, ἀγριος· Σφκ. Ἀντγ. 786. ἔτι καὶ ϑλκ. ἀγρονόμη· Ἰκτ. Λυϑλ. Παλτ. 7, 196, 2. περὶ Ἐπηρ. 10, 72. (Jac. AP. καὶ del epigr.) ὁ δὲ Ἑρμαιος· (Herm.) γράφει ἀγρόνομοι πλῶκες, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Τ. 1096. 2) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ἀγρονόμοι ἰδιαίτεροι τινες δικασταὶ, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστασίαν, φροντίδα, καὶ διοίκησιν τῶν τῆς πολιτείας ἀγρῶν· Ἀριστοτ. Πολ. ς'. 8. «Ἀγρονόμοι, οἱ τῶν περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεως χώρων ἄρχοντες· Ζήτ. καὶ Ἡλωρός.

Ἀγρός, οῦ, ὁ· χωράφιον, τὰ ἔξω μέρη, τὰ περίχωρα χωρίου τινος, ἢ πόλεως, Ὀδσ. Δ. 757. ἀντιθέτως τῷ, ἀστυ. αὐτ. Α. 188. καὶ Τ. 18. ἀντὶ τῷ, πόλις· τὸ δὲ ἐν Ὀδσ. Ψ. 139. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, Ὑποστατικόν.

Ἀγροσύνη· ἡ (ἄγρα) τὸ ϑηρεύειν ἀγρεύειν, τὸ ἄγρευμα· Αἰσχ. (τὸ πασμένον κυνήγιον).

Ἀγρότερος, έρα, ερον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄγριος· παρ' Ὅμηρ. ἀεὶ περὶ ἀγρίων, ἢ ἀγρίως ζώντων ζώων· οἷον· ἔλαφος, ἡμίονοι, σύες· Ἰλιά. Φ. 486. καὶ Β. 852. παρὰ Ησιδ. ἀντὶ τοῦ, κυνηγετικός, ἀγρευτικός, ἀπὸ τοῦ, ἄγρα· ὅθεν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀγροτέρα ἴσον ἀγραία Ἰλιά. Ψ. 471. (ὁ στίχος οὗτος ὅμως ἀμφιβάλλεται)· κυνηγετική, ϑηρευτική. Παρὰ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο ἡ Θεὰ τοῦ πολέμου· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. Β'. 12. εἰς Ἀγησίλ. Α'. 27. Κυνηγετ. Ε'. 13. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 73.

Ἀγροτὴρ, ῆρος, ὁ· Εὐριπ. Ἑτ. 464. κτῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ· ταυτὸν καὶ Ἀγρότης· ϑλκ. Ἀγρότειρα, ταυτὸν τῷ.

Ἀγρότης, ου, ὁ· καὶ Ἀγρότις, ιδος, ἡ· χωρικὸς, χωριάτης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν. Ὅμρ. «νύμφη ἀγρότις» ἴσον τῷ, ἀγροκόμος.

Ἀγρότης, ητος, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγροικία, χωριατωσύνη· ἀμφ.

Ἀγροτικὸς, κὴ, κὸν· παρὰ τῷ σχολ. Λυκόφρ. στίχ. 400. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγι)· παραγόμενος δὲ ἐκ τοῦ, ὁ ἀγρότης σημαίνει τὸ ἀνῆκον τῷ χωρικῷ ἢ τῷ κυνηγῷ· Ἀγρότης.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τοὺς ἀγρούς.

Ἀγρυμένη, ἡ· Ἀπολλοδ. Ἐπηρ. 23. καὶ Α-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαλικτ. Β'. σελ. 138. ταὐτὸν τῷ Ἀγρομένη, Ἀγρευμένη, (πιστμένη)· ἀπὸ τοῦ ἀγρυμαίσιον τῷ, ἀγρεύω.

Ἀγρυξία, ἴας, ἡ· (γρύζω) ὄκρα σιωπή, ἐλλειψις ὁμιλίας (βοῦβα), χωρὶς νὰ λέγεται μήτε γρύ· Πῶδ. Ὁλύμ. Η. 92. «Νικώμενοι γὰρ ἀνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται» (τοὺς παίνει ἡ βοῦβα).

Ἀγρυπνέω, ῶ· Μ. ἦσω· ἀγρυπνος) εἶμαι ἀγρυπνος, ἄυπνος, δὲν κοιμοῦμαι· Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. «ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας». Μετὰ Δοτικ. σημαίνει τό, Εἶμαι προστετακὸς, προστέχω ἐπίτινι· εἶμαι ἀκούραστος ἐπίτι.

Ἀγρυπνητικός, ἡ, κόν· ὁ συνήθως ἄυπνος, ὁ καταπολλὰ ἔξυπνος, ἄγρυπνος.

Ἀγρυπνία, ίας, ἡ· ἔλλειψις ὕπνου, τὸ μὴ κοιμᾶσθαι· καὶ Προσοχή· ὁ Ἡρόδ. 3. 129. χρῆται τῇ λέξει καὶ πληθυντικῶς «ἐπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃσι εἶχετο» (τὸ τῆς παραλήγ. παρ' ὀπτ. Ηρ. 3, 511. μακρὸν· ἀλλως δὲ ἀεὶ βραχύ).

Ἄγρυπνος, ὁ, ἡ· καὶ Ληρύπνως Ἐπίρ. ἄυπνος, ὅποιος δὲν κοιμᾶται· ἔξυπνος, χωρὶς ὕπνον· καὶ Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Προσεκτικὸς, (ἀκούραστος)· Παρ' Αἰσχύλ. «Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος»· τὸ ἄπαυστον (ἀκούραστον) ἄσβεστον.

Ἀγρυπνωδὴς· ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀγρύπνου φύσεως· ἀγρυπνίας πρόξενος· Ἱππκρ.

Ἄγρω, Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγέρω· ὡς τὸ Ἔγρω, ἀντὶ Ἐγέρω.

Ἀγρωσσω, ταυτὸν τῷ Ἀγρεύω· Ὀδυσ. Ε. 53. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ ἀγρώσσομαι· ὡς μτ. ἀπὸτ.

Ἀγρώστης, ου, ὁ· Κυνηγός, Θηρευτὴς· καὶ ὁ Γεωργός, ὁ ἐν ἀγροῖς κατοικῶν· ταυτὸν τῷ, Ἄγρωστὴρ παρὰ Νεκάνδρ. Ἀλεξ. καὶ τῷ, ἀγρότης· Ἑλλ. ἀγρώστις· ίδος.

Ἀγρωστῖνος, ὁ· παρὰ τοῖς Σικελοῖς, ἀντὶ τοῦ Ἀγροῖκος.

Ἄγρωστις, ιος, καὶ εως· ἡ· εἶδος χόρτου, ἡ κοινῶς Ἀγριάδα· Ὀδυσ. Σ. 90. καὶ Διοσκορ. Δ'. 30. gramen.

Ἀγρώστωρ, ορος· ὁ ταυτὸν τῷ, ἀγρώστης.

Ἀγρωτὴρ, ῆρος· ὁ· Ἑλλ. ἀγρώτειρα, καὶ

Ἀγρώτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγροῖκος, χωρικὸς, Θεόκριτ. ΙΕ'. 51. Παρ' Εὐριπ. Βακχ. 556. «ἀγρώτης θήρ»· ἀντὶ τοῦ Ἄγριος.

Ἀγυιὰ, ᾶς, ἡ· (ἄγω) ὁδὸς, ῥύμη (σοκάκι)· ἐν πόλεσι, ὡσαύτως καὶ ἐν πεδίοις· (δρόμος στράτα) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀγορὰ (πιάτσα)· παρ' Ὁμρ. πολλάκις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ, πόλις· «γυιὰ προγόνων» ὁδὸς, ἣν ἐβάδιζον οἱ πρόγονοι ἡγούμενοι· Πλάτ. παρὰ Πινδρ. (ω — —, ἅπαξ μόνον· παρ' Ὁμρ. δὲ Ἰλιὰδ. Τ. 254. ἄγυιαν ω — ·· παράβλ. ὀργυιὰ)· Ὀδυσ. Ι. 325. «τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιὰν, ἐὼν ὁ Σχλστ. φησὶν· «κεκτεσμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα, ὄργυιὰ ἐστιν.

Ἀγυιάτης, ου, ὁ· καὶ Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ· Ἐκάλειτο ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιάτης, ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, καὶ ἀκολούθως τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἵστατο ἐπάνω εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν· ὅθεν παρ' Εὐριπ. Ἰων. 186. «Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι»· αἱ εἰς τιμὴν τούτου γινόμεναι θυσίαι ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις. Ἄλλως δὲ ἔτι Ἀγυιάτης, καὶ αὐτὸ τοῦ Κωμήτης, γείτων, ὁ κατοικῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥύμην (σοκάκι, ἢ μαχαλᾶν, γειτονιάν)· Πίνδαρ. Πῦθ. Ιᾼ. 2. «Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις»· ταυτὸν καὶ τὸ ἑπόμενον Ὁμοσπλαμε.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγυιάτης. 2) Ἡ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν ἱσταμένη στήλη, ἢ θυσιαστήριον, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτῆς.

Ἀγυιοπλαστέω κἄλιάς. Ανεκδ. 601. πλάττω, κτίζω ψωλιὰς κατὰ σειρὰν, μίαν κατόπι τῆς ἄλλης δίκην ἀγυιᾶς.

Ἀγυιὰς, ὁ, ἡ (γυῖον)· χωρὶς γυῖα, μέλη, ἀδύνατος κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀγυμνασία, ίας, ἡ· στέρησις γυμνάσεως, ἀκηρία, ῥαθυμία, ἀργία· τὸ μὴ γυμνάζεσθαι· ἐκ τοῦ

Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ· (γυμνάζω)· ὁ μὴ γεγυμνασμένος, «Ἀγύμναστος πυγμὴ» ὅποιος δὲν εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἶς τι. Ξεν. Βρπδ. 1, 6, 29. ἐπρμ. ἀγυμνάστους· ἀγυμνάστως ἔχειν τινος· τὸ μὴ γεγυμνασμένον εἶς τι εἶναι.

Ἀγύναιξ, κος, ὁ, ἡ (γυνὴ)· ἄνευ γυναικὸς (χωρὶς γυναῖκα). Σφκλ. Ἀφν. κατὰ Brunk. 3. σλδ. 1304.

Ἀγύναικος, ὁ· ἡ Ἀγύνης, Ἄγυνος, καὶ Ἀγύναιος, ἀμφ. χωρὶς γυναῖκα, σύζυγον. Πολυδ.

Ἀγυρίζω (ἀγυρις), ταυτὸν καὶ Ἀγείρω· Ἡσύχ.

Ἄγυρις, εος, ἡ· Αἰολικ. ἀντὶ Ἄγορὰ, ἄθροισις. Ἰλιὰδ. Π. 661· «νεκύων ἀγύρεις τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν· ὡσαύτως καὶ ἀνδρῶν, καὶ νηῶν· καὶ ἐντεῦθεν τό, Ὁμήγυρις, Πανήγυρις, καὶ ἄλλα πλείστα Ἀττικὰ (α).

Ἀγυρισμὸς, ὁ (ἀγυρίζω)· ταυτὸν καὶ Ἀγυρμός. Σουϊδ.

Ἄγυρμα, ατος, τό· ἄθροισμα (μάζωμα). Ἡσχ.

Ἀγυρμὸς, ὁ· τὸ συναγειν, συναθροίζειν· καὶ τὸ περιέρχεσθαι καὶ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην (διακονεύειν)· καὶ τὸ ἀπατᾶν. Ζήτ. Ἀγείρω, καὶ Ἀγύρτης. Ἀγυρμὸς τοῦ Κορωνίζειν ἦσαν εἴδη παιγνιδίων παρὰ Ῥοδίοις, ὧν οἱ παῖδες ἐπ' ὀνόματι τῆς Κορώνης, ἢ τῆς χελιδόνος περιήρχοντο κατ' οἴκους, καὶ συνήθροιζον οἶνον, σῖτον, καὶ ὀπώρας διαφόρους, ψάλλοντες (τραγῳδοῦντες) τὸν Χελιδονισμὸν, ἢ τὸν Κορωνισμὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἔαρος, ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ παῖδες συνηθίζουσι νὰ πράττωσι τὰ αὐτὰ τὴν ἀνοιξιν, τὸ νέον ἔτος, καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας ἑορτὰς· ὁρα Ἀθήναιον Δειπνοσ. Η'. σελ. 360. ὅπου εὑρήσεις καὶ τὰ τραγῳδία αὐτῶν, τόν τε Κορωνισμὸν, καὶ τὸν Χελιδονισμὸν λεγόμενα.

Ἀγυρμοσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγερμοσύνη.

Ἀγυρτάζω, Μ. άσω (ἀγύρτης)· συνάγω, συναθροίζω· αἰτῶ ἐλεημοσύνην (διακονεύω). Ὀδυσ. Τ. 284. «χρήματα ἀγυρτάζειν». 2) Περιέρχομαι τὰς πόλεις καὶ χώρας ὡς ψευδοίατρος, καὶ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἀμφ. Ζήτ. Ἀγύρτης.

Ἀγυρτεία, ἡ (ἀγυρτεύω)· τὸ ἐπιτήδευμα καὶ αἱ τέχναι τοῦ Ἀγύρτου (ζητιάνου) ἢ ἀπατεωνος εἰς τὸ ἀπατᾶν τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγυρτέω, ῶ (ἀγύρτης)· μεταχειρίζομαι ἀγυρτείας, ἀπάτην.

Ἀγύρτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Ἀγύρτρια, ἡ (ἀγείρω)· κυρίως λέγεται ὁ συνάγων, συναθροίζων· μάλιστα δὲ ὁ περιερχόμενος τοὺς οἴκους καὶ συνάγων χρήματα, ἢ ἄλλο τι· (Διακονιάρης, Ζητιάνος) Ζήτ. Ἀγυρμός. Καὶ ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἰατρὸν, ἢ τὸν μάγον, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ συνάγων χρήματα. Ψευδοιατρὸς, Μάγος, Μάντης (ματζούκας, σαρλατᾶνος). Ψεύστης, Ἀπαταιών. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τύρ. 388. ὅρα Πλούταρχ. εἰς Θησέα περὶ τῶν Ἀγυρτῶν.

Ἀγυρτικὸς, κὴ, κόν· καὶ Ἀγυρτικῶς Ἐπίρ. ὁ ἐπιτήδειος Ἀγύρτης, ψεύστης, ἀπαταιὼν, ὑποκριτὴς. 2) Παν ὅ,τι αὐτὴκει εἰς τὸν Ἀγύρτην, ἢ εἰς τὰς τέχνας του. «Τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον πλῆθος», Πλούταρχ. τὸ πλῆθος ὅλη, τῶν ἀγυρτῶν καὶ ἀγοραίων, τῶν ζητιάνων, καὶ ἰδιωτῶν, ποταπῶν.

Ἀγυρτὸς, ὁ (ἀγείρω)· συνηγμένος, συνηθροισμένος.

Ἀγύρτρια, ἡ· Ζήτ. Ἀγύρτης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1284.

Ἀγυρτώδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς ταξεως ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἀγυρτῶν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀγυρτῶν ὤν.

Ἀγχάζομαι, ἀντὶ, Ἀναχάζομαι.

Ἀγχαλάσας, Ποιητ. ἀντὶ, Ἀναχαλάσας· Ἀπολ. Ῥόδ. Β'. 583.

Ἀγχαρμον, ἀντὶ, Ἀσάχαρμον, αἰχμὴ ἀνωφερὴς, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὸ ὕψος· ὡς καὶ τὸ, Ηάχχαρμον, αἰχμὴ πτωφερὴς, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὰ κάτω, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν Μακεδόνων. Ἡσύχ.

Ἀγχάω, ἀντὶ Ἀγχαλάω, ὅ ἐστιν Ἀναχαλάω· ταυτὸν τῷ Ἀνακουφίζω, Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ.

Ἄγχαυρος, ὁ, ἡ (ἄγχι, αὔρα)· παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 111. «ἄγχαυρος νύξ»· τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτὸς, ἀρχομένης τῆς ἡμέρας, ἡ αὐτὴ, τὸ ἠλιοχάραγμα, ὁπότε ἀρχεται νὰ φυσᾷ ὁ τρυφερὸς ἀὴρ τῆς αὐγῆς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. Ἄγχουρος, καὶ Κινάυρα.

Ἀγχέμαχος, ὁ, ἡ (ἄγχι, μάχομαι)· ὁ πλησίον μαχόμενος (πολεμῶν). Ἰλιὰδ. Ν. 5. «Μουσῶν τ' ἀγχεμάχοισι»· τῶν συστάδην καὶ ἐκ τοῦ πλησίον μαχομένων. «Ἀγχέμαχα ὅπλα». Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. ὅπλα δι' ὧν πλησίον ἱστάμενοι μάχονται.

Ἀγχήρης, ὁ, ἡ (ἄγχι)· ὁ ἐγγὺς, πλησίον· ὁ ἐν συνεχείᾳ, ἢ συνεχόμενος. Σοφκλ. παρ' Ἡσχ.

Ἄγχι, Ἐπίρ. ἐγγὺς, πλησίον, (συμμὰ, κοντά)· λέγεται ἐπὶ διαστήματος τόπου· ὁ Ὁμρ. χρῆται αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸ τῆς γενικ. ἐν Ἰλιὰδ. Θ. 117. δὲ, καὶ μετὰ τὴν γενικ. συντάσσεται δὲ πολλάκις καὶ ὀπτ. ἢν ὁ Ὁμρ. ἀεὶ πρὸ τοῦ ἄγχι τίθησιν· ἀλλ' ἡ πτῶσις ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναφορὰν εἰς τε τὸ ῥῆμα τοῦ λόγου καὶ εἰς τὸ ἐπρμ. 2) ἐπὶ χρόνου κεῖται συνήθως ἀντὶ τοῦ τάχα. Ὀδυσ. Τ. 301. 3) ἐπὶ ἀναφορᾶς. Ἰλιὰδ. Τ. 18. περὶ οὗ παράβαλε Σφκ. Ἠλ. 1105. 4) ἐν παραβολῇ, ἄγχιστα μετὰ ὀπτ. Ηυδ. Νμ. 6, 16 — Συγκρτ. ἄγχιον καὶ παρ' Ὁμρ. ἄσσον — Ὑπρλτ. παρ' Ὁμρ. μὲν ἄγχιστα· παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ἄγχοτάτω· ἰδὲ ἀγχίων καὶ ἀγχιστος.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ (ἅλς)· ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ αἰγιαλοῦ ὤν· παραθαλάσσιος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 916. Ὁμρ. «νῆας ἀγχιάλους» ἢ παραθαλάσσιος νῆσος. καὶ Σφκ. Αἴ. 134. κατ' ἄλλους δὲ, ἢ ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένη. 2) ὁ, κύριον ὄνμ. παρ' Ὁμρ. πολλ.

Ἀγχιβαθὴς, ὁ, ἡ (βάθος)· ὁ πλησίον εἰς βάθος, ὁ ἐγγὺς βάθους· ὅθεν Βαθὺς· ὡς, «Ἀγχιβαθὴς θάλασσα». Ὀδυσ. Ε. 413. «Ἀγχιβαθὴς φάρυξ», Ἐπιγράμ. καὶ «Ἀγχιβαθὴς φάραγξ». Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. 7. ἰδίως ὅμως λέγεται ἐπὶ αἰγιαλοῦ, πρὸς ὃν εἰσιν ἀμέσως βαθέα τὰ ὕδατα. Ἀριστοτ. Προβλ. 23. 31. οὐ ἐναντίον τό, Τηλεβαθὴς.

Ἀγχιβατέω, ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀγχι Βαίνω· πλησίον, ἐγγὺς βαδίζω, περιπατῶ· ἢ εἶμαι πλησίον, ἐκ τοῦ

Ἀγχιβάτης, ὁ (ἀγχι, βαίνω)· ὁ πλησίον, ἐγγὺς ἱστάμενος ἢ εὑρισκόμενος. Ἡσύχ.

Ἀγχιβλὼς, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Μεμβλωκα.

Ἀγχίγειος, ὁ, ἡ (γέα, γεῖα, γαῖα) ὁ ἐγγὺς τῆς γῆς ὤν, συνορίτης, Διονύσ. Περιηγ.

Ἀγχιγειτων, ονας, ὁ, ἡ· ὁ πλησιέστερος γειτων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 884.

Ἀγχίγυος, ὁ, ἡ (γύα)· ὁ πλησίον τοῦ χωραφίου· ποιητ. συνορίτης. Ἀπολ. Ἀργ. Δ'. 1222.

Ἀγχίζω (ἄγχι), ταυτὸν καὶ Ἐγγίζω. Ἡσύχ.

Ἀγχιθάλασσος, καὶ Ἀγχιθάλαττος, ὁ, ἡ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ παραθαλάσσια.

'Αγχιθανής, ές, ὁ, ἡ (θνήσκω, θανεῖν)· ὁ πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ὁ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ. Νόν.

'Αγχίθεος, ὁ, ἡ· ὁ ἐγγὺς θεοῦ ὤν· ὅποιος εἶναι πλησίον εἰς τοὺς Θεούς· ὁ ὅμοιος αὐτοῖς. 'Οδυσ. Ε. 35.

'Αγχίθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος)· ὁ πλησίον καθήμενος, πλησιόθρονος. Νόν.

'Αγχίθυρος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς θύρας· καθέλου δέ, ὁ Πλησίον· Θεόκρ. Εἰδ. Β'. 71. »ἀγχίθυρος νέοισαι«, ἀντὶ τοῦ, πλησίον κατοικοῦσα.

'Αγχικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος)· ὁ πλησίον τοῦ δρόμου. Νόν.

'Αγχίκρημνος, ὁ, ἡ (ἔγινεν ὡς καὶ τὸ 'Αγχιβαθής)· ὁ ἔχων κρημνώδη αἰγιαλόν, ὄχθον. Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. Β'. 1. ὅπου πρότερον, 'Αγη κνήμων, ἐκειτο.

'Αγχίλωψ, ωπος, ὁ· καλεῖται τὸ πάθος Αἰγίλωψ. 'Αριστ. Ζ. πρὸ τοῦ νὰ ψθάσῃ εἰς πρίσμα. Παῦλ. Αἰγ.

'Αγχιμαχητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ 'Αγχέμαχος. 'Ομρ.

'Αγχίμολος, ὁ, ἡ (μολῶ)· ὁ πλησίον ἐρχόμενος. »Ἐξ ἀγχιμόλοιιν«, Ἰλιαδ. Ω. 352. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιαδ. Δ. 529. Ἔτι δὲ καὶ 'Επιρρηματικῶς, 'Αγχίμολον, πλησίον, ἐγγὺς (συμμά, κοντά). »'Αγχίμολον ἦλθουσι. 'Οδυσ. Ξ. 410. ἐπὶ διαστήματος, καὶ χρόνου· ἡ ἀντὶ τοῦ Παρευθύς, ὡς καὶ τὸ 'Αγχι. 'Οδυσ. Ρ. 356.

'Αγχίμορος, ταυτὸν καὶ 'Αγχίμολος.

'Αγχιμος, ὁ, ἡ· ὁ ἐγγιστα.

'Αγχιπερής, ὁ, ἡ (νῆφος)· ὁ πλησίον τῶν νεφῶν· κοντὰ εἰς τὰ σύνεφα ὤν. 'Επιγρ.

'Αγχίνοια, ἡ ὀξύτης, δύναμις καὶ ἐπιτηδειότης τοῦ νοός· ἡ ἐκ τοῦ ἄγχιστα νόησις· Ἰδίως δὲ, Ἕξις ἐφευρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς ἐφευρέσεις, καὶ ἀποριήσεις· σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ (ἐκ τοῦ ἄγχι, καὶ νοεῖν). 'Αριστοτ. 'Αναλ. Β'. 28. Σόλ. 5. ἐκ τοῦ

'Αγχίνοος, καὶ Συγκοπ. 'Αγχίνους· ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, κυρίως ὅποιος εὐκόλως καὶ ταχέως νοεῖ καὶ καταλαμβάνει τὰ πράγματα. 'Οδυσ. Ν. 332. Τὸ Συγκριτ. 'Αγχινούστερος, καὶ τὸ Ὑπερθετ. 'Αγχινούστατος. 'Επρμ. 'Αγχίνως.

'Αγχίπλοος, καὶ Συγκ. 'Αγχίπλους, ὁ, ἡ (πλόος, πλοῦς)· ὁ πλησίον πλέων (ἁρμενίζων)· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, Ἐγγύς, πλησίον, συμμετρινός. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 122. »ἀγχίπλους πόρους· συμμετρινὸν πέρασμα, ταξίδευμα· πόρος, τὸν ὁποῖον παρ' ἐνὸς πλέει, ταξιδεύει περᾷ εἰς τὸ πέραν τινός· βραχὺ ταξίδιον.

'Αγχίπολις, εως, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς πόλεως. Σῴχ. 'Αγ. 970.

'Αγχίπορος, ὁ, ἡ (πόρος) ὁ πλησίον, ἐγγύς τινος πορευόμενος· ὁ περιπατῶν πάντοτε εἰς τὸ πλάγιόν τινος· ὡς ἐν 'Επιγράμ. »ἀγχίπορος κόλαξ«· ὁ πλησίον ὀνησιφόρου τινὸς κολακευόμενον περιπατῶν.

'Αγχίπους, οδος, ὁ, ἡ (ἄγχι, πούς)· ὁ πλησίον καὶ ἐγγὺς ἔχων τοὺς πόδας, ὁ πλησίον τινὸς ἱστάμενος, ὁ ἀναποσπάστως ἀκολουθῶν τινί. Δυκόφρ. 318.

'Αγχίῤῥους, καὶ Συγκ. 'Αγχίῤῥους, ὁ, ἡ (ῥόος)· ὁ πλησίον ῥέων· ὁ πλησίον τὰ ῥεῖθρα ἔχων. 'Απολλ. 'Αργ. Β'. 367.

'Αγχισβατέω, ῶ· διαφέρομαι· ὅθεν 'Αγχισβασία, ἡ· ταυτὸν τῷ, 'Αμφισβητέω, καὶ, 'Αμφισβητία. Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἀμφ.

'Αγχισιάδης· ου· ὁ· πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ 'Αγχίσου.

'Αγχίσης, ου· 'Επικ. ao καὶ εω· 'Ομηρ. κύριον· ὁ πατὴρ τοῦ Αἰνείου (1).

'Αγχίσπορος, ὁ, ἡ (σπορά, σπείρω), ὁ ἔχων πλησιέστερον σπόρον, ἤτοι καταγωγήν· ὁ πλησιέστερος συγγενής· Αἰσχ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. 391. Ε. καὶ Λουκιαν. Δημοσθ. εἰς 14. »Ἀγχίσπορος φύτις Ζεύς«. Δαμάσιος παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ. Πολυπήκους.

'Αγχίστα, 'Επίῤῥ. Ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, 'Αγχίλιαν, καταπολλὰ πλησίον, Πλησιέστατα (πολλὰ συμμά)· Ὁδ. Τ. 80.

'Αγχιστεία, ας, ἡ (ἀγχιστεύω), ἡ πλησίον, (συμμετρινὴ) ἐξ αἵματος συγγένεια. 2) τὸ ἐκ τῆς συγγενείας δίκαιον τῆς κατὰ διαδοχὴν κληρονομίας τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, »ἢ ἀποστέρησις τούς ἐγγύτατα τῷ γένει ἀγχιστείας«. Δμσθ. Ἀπτ. 84.

'Αγχιστείον, τό· ταυτὸν τῷ 'Αγχιστεία. Σοφοκλ. Αἰτιγ. 174.

'Αγχιστεύς, έως, ὁ (ἄγχιστα) πλησιέστατος (συμμετρινός), Γείτων. Ὁ ἐξ αἵματος συγγενής. Ἡρόδ. 5, 80, ὁ Λουκιαν. Τίμ. 51. συντάττει τοῦτο μὲ τὸ 'Ασυγγενής. Μεταφορικ. »'Αγχιστεὺς τοῦ πάθους· ἀντὶ τοῦ αἴτιος· ἔνοχος πράξεως κακῆς τινος· ὅθεν, ὁ διόλου ὅμοιος τῷ πράξαντι. Ζήτ. καὶ 'Αγχιστήρ.

'Αγχιστῆνος, ήνη, ῆνον. Ζήτ. 'Αγχιστῖνος.

'Αγχιστεύω. Μλ. εὔτω (ἄγχιστος) εἰμὶ πλησιέστατος γείτων (γειτονεύω κοντὰ κοντά), εἰμὶ ἐξ αἵματος συγγενὴς (συγγενεύομαι).

'Αγχιστήρ, ῆρος, ὁ (ἄγχιστος)· ὁ Πλησίον, Γείτων· ὁ Σοφοκλ. Τραχ. στίχ. 256. ὀνομάζει »Πάθους[ἀγχιστῆρα· τὸν αὐτὸν, ὃν περ κατωτέρω, Μεταίτιον πάθους, καλεῖ· τὸν αἴτιον καὶ πλησίον ἑαυτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους, τῆς κακῆς καὶ ἀχρείας πράξεως. Λατ. affinis culpae.

'Αγχιστικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν 'Αγχιστείαν.

'Αγχιστίνδην· κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὸ δίκαιον τῆς πλησιεστάτης συγγενείας.

'Αγχιστῖνος, ίνη, ῖνον· Παρ' 'Ομήρ. Ἰλιάδ. Ρ. 361. ἀντὶ τοῦ, Πυκνός, ὁ πλησιέστατα τινὸς ὤν, ἐπάλληλος (παρὰ τὸ 'Αγχι ἑστάναι)· ὡς τὸ, Προμνηστῖνος, ὁ μοιχικός. Ὁ σχηματισμὸς 'Αγχιστῆνος, εἶναι ἐσφαλμένος.

'Αγχιστος, ὁ, ἡ· Ὑπερθετ. ὁ πλησιέστατος, (συμμετρειότατος)· Πινδ. ἐπὶ Θεῶν. Θεός, προστάτης, ἐπιστάτης. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μὲν τῷ οὐδετέρῳ γεν. ἄγχιστον· Ὁδυσ. Ε'. 280, καὶ πολλαχοῦ τῷ ἔγχιστα ἐπίῤῥ. ῥηματ. οἷον· »ἄγχοτα ἑοικώς« Ὁδυσ. Ν. 80· κατὰ πολλὰ ἢ καθόλου ὁμοιάζων. »ἄγχιστα εἰσιεῖα. Αὐτῷ. Ζ. 152. ἰδὲ καὶ Ἰλιάδ. Β. 58. Ξ. 474· οἱ ἄγχιστα· οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς. Ἡρόδ. 5, 79. πολλάκις μετὰ γεν. Αὐτῷ. 1, 134. 4, 81.

'Αγχίστροφος, ὁ, ἡ· καὶ 'Επίῤῥ. 'Αγχιστρόφως, καὶ 'Αγχίστροφα· ὁ αἰφνιδίως καὶ ταχέως στρεφόμενος, ὁ πλησίον τῆς στροφῆς ὤν· μεταβλητὸς, ἀκατάστατος, ἀσύστατος. »'Αγχίστροφα βουλεύομαι«. Ἡρόδοτ. Ζ'. 13. μεταβουλεύομαι, ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην, ἀλλάζω τὸν στοχασμόν μου· »'Αγχίστροφοι μεταβολαί«. Θουκυδ. Β'. 53. αἰφνιδίοι μτβ. Διονύσ. ὁ 'Αλι. 'Αρχ. Δ'. 23. συντάττει τὴν Λέξ. μὲ τὸ 'Αστάθμητος. Λογγίν. Θ'. 13. καὶ ΚΖ'. 3.

'Αγχιτέλεστος, ὁ, ἡ, ὁ πλησίον εἰς τὸ τέλος ὤν (ὅστις κοντεύει νὰ σωθῇ, νὰ τελειωθῇ)· Νόν. »ἀγχιτέλεστος χρόνοις«.

'Αγχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· (τέρμα) ὁ πλησίον εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ τέλος, ἢ εἰς τὸ σύνορον ὤν. Συνορίτης, Γείτων· Εὐριπίδ. 426. Δυκφ. 729.

'Αγχίτοκος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον (κοντὰ) εἰς τὴν γέννα ὤν· ποιητ.

'Αγχιφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὁ πλησίον φαινόμενος, ὅποιος φαίνεται κοντά. Νόν.

'Αγχίων, ονος, ὁ, ἡ· τὸ ἄγχιον Πλησιέστερος, (συμμετρινότερος, κοντήτερος). Συγκριτ. ἐκ τοῦ, 'Αγχι· ἀμῤῥ.

'Αγχόθεν, 'Επίῤῥ. ἐκ τοῦ ἀγχοῦ (ἀπὸ συμμά). Ὅρφ. Ἀργ. 1353. Ἡρόδ. 4, 31.

'Αγχόθι, 'Επίῤῥ. ταυτὸν 'Αγχοῦ, μετὰ Γενικ. Ἰλιάδ. Ξ. 412.

'Αγχόμαλος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, 'Αγχώμαλος.

'Αγχονάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἄγχόνη), πνίγω τινὰ μὲ τὴν θηλυάν, βρόχον· κρεμνῶ τινὰ μὲ τὸ σχοινίον.

'Αγχόνειος βρόχος, ταυτὸν καὶ 'Αγχόνη· Εὐριπ. Ἑλέν. 602.

'Αγχόνη, ης, ἡ (ἄγχω)· ὁ βρόχος (θηλυὸ) τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον ἄγχουσι (κρεμῶσι) τινα· 2) Τροπικῶς· Βάσανος, τιμωρία, μαρτύριον, θλῖψις, ἀγωνία καὶ ἀδημονία. 'Αριστοφ. 'Αχαρν. 125. »ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη«; αὐτὰ δὲν εἶναι διὰ νὰ σκάνῃ τινάς; »Τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἄγχόνη καὶ λύπη τοῦτωι· ἀγωνία, ἀδημονία, χολοσκαμός. Αἰσχίν. »ἀγχόνην παίζειν« Ἀθν. δ'. σελ. 153· τὸ νὰ λυπῇ τις, νὰ φέρῃ εἰς ἀδημονίαν τινά· νὰ τὸν κάμνῃ νὰ χολοσκάζῃ.

'Αγχονιμαῖος, αία, αῖον· μόρος. Θάνατος διὰ τῆς ἀγχόνης (κρέμασμα, ἢ πνίξιμον μὲ τὸ σχοινίον).

'Αγχόνιος, ία, ιον· ταυτὸν τῷ, ἀγχόνειος.

'Αγχονιστής, οῦ, ὁ· ὅποιος πνίγει, θανατώνει μὲ τὸ σχοινί.

'Αγχορος, ου, ὁ, ἡ· (ἄγχι, ὅρος) πλησιόχωρος, ὁ πλησίον τῶν συνόρων ὤν, ὁ συνορεύων· ὁ Δυκόφρ. στίχ. 418. ἔχει τὸ Ἰωνικ. 'Αγχουρος.

'Αγχόσε. 'Επρμ. πλησίον (κατὰ σημασίαν κινήσεως εἴς τινα τόπον).

'Αγχότατος, τάτη, τατον· ὑπερθ. τοῦ ἀγχὺ πλησιέστατος· 'Επρμ. ἀγχοτάτω. Τμν. 'Ομρ. 'Απλ. 18. καὶ Ἡρόδ. μετὰ γενικ. καὶ ἀπολύτως· ὡσαύτως καὶ ἀγχότατα. Ἡρόδ. 7, 64.

'Αγχότερος· έρα, ερον· συγκριτ. τοῦ ἄγχι, πλησιέστερος (κοντότερος, συμμετειότερος)· μετὰ γενικ. Ἡρόδ. 7, 175.

'Αγχοῦ· ταυτὸν τῷ ἀγχι, πλησίον (συμμά, κοντὰ)· παρ' 'Ομρ. παλλάκις ἀπαντώμενον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἄνευ προθέσεως, καὶ ὃς μετὰ γενικ. Πίνδ. Νμ. 9, 95. παρ' Ἡρόδ. δὲ πολλάκις καὶ μετὰ δοτικ. Ἰλιάδ. Ω, 709. Ὁδυσ. Ζ. 5· καὶ Ἡρόδ. 3, 85· νεώτεροι τύποι αὐτοῦ εἰσὶ τὸ, ἀγχότερος, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 7, 175· ἀγχότατος, ἀγχοτάτω. Ὑπερθ. 'Ομρ. Ἀπ. 18. καὶ Ἡρόδ. (ἡ πρωτότυπος λέξις ἦν ἀγχος· ἐξ οὗ ἔναγχος, ἄγχω, ἐγγύς.)

'Αγχουρος, ὁ, ἡ· Ζήτ. 'Αγχορος. Ὅρφ. Ἀργ. 122.

'Αγχουσα, ἡ· Ἀττικ. Ἔγχουσα· λέγεται φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὴν κοκκίνην (ἐρυθρὰν) ῥίζαν μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες πρὸς καλλωπισμόν, ἤτοι διὰ νὰ βάπτωσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν κόκκινα, anchusa. Ξενοφ. ὅρα Διοσκορ. Δ'. 25.

'Αγχουσίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· (Βάπτω τι κόκκινον, καλλωπίζω τι μὲ τὴν κοκκίνην βαφὴν τῆς Ἀγχούσης.

'Αγχω, Μ. ἄγξω, πνίγω τινὰ μὲ τὸν βρόχον, (θηλυάν, μὲ τὸ σχοινί), Σφίγγω τὸν λαιμόν τινός »ἄγχε μιν ἰμὰς ὑπὸ δειρήν«. Ἰλιάδ. Γ'. 371· τὸν ἐστενοχώρει ἡ ἐσφιγγεν ὁ λῶρος (τὸ λωρὶ) τοῦ βώμιος ὑπὸ τὸν λαιμὸν ὥστε θαν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι νὰ τὸν πιάσῃ. Μεταφορικ. Λέγει στενοχωρῶ, βιάζω τινά, ἐξαιρέτως ἐπὶ δανειστῶν. Ἀγχώμαλος, ὁ, ἡ· (ἄγχι, ὁμαλός) καὶ Ἐπιρ. Ἀγχωμάλως, καί, Ἀγχώμαλα· σχεδὸν παρόμοιος, παραπλήσιος, ὅμοιος τὰ μάλιστα· ὁ ἐγγὺς τοῦ ὁμοίου. Θουκυδ. Δ'. 184. »Ἀγχώμαλος μάχη· ἴση, ἀτσδύκμος, ἰσόρροπος. »Ἀγχώμαλα ἀγωνίζεσθαι· σχεδὸν ἐξίσου, παρομοίως, ἀτσδυνάμως, μὲ παρομοίαν τύχην τοῦ πολέμου μάχεσθαι.

Ἄγω, φίρω, κομίζω, ἀσηγῶ Μ. ἄξω, Παρακ. Ἦχα, καὶ Ἄττικ. Ἀγήοχα, Λόρ. α'. Ἤξα ἐνεργ. καὶ μέτ. σπανίως ἐν χρήσ. Λόρ. β'. ἤγαγον, ἀγαγεῖν. Παρκ. παθ. ἦγμαι. Προτ. ἄπατ. Ὁμηρ. δὲ καὶ ἠξάμην· παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανίως· κεῖσθαι ἐν συνδέσει· ὅθεν καὶ προσηξα παρὰ Θεοδ. Β'. 97. καὶ συνῆχα. Ξεν. Ἀνάβ. Δ'. Β'. 8. καὶ Ἡρόδ. 1, 190. Ἐπὶ ἐμψύχων μὲν ἄγειν, ἐπὶ ἀψύχων δὲ φέρειν. Ὅμηρ. Ὀδύσ. Κ. 406. »ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους καὶ Γ. 263. καὶ Γ. 424· »ἕτερος ἄγετων Ἰλιάδ. Ι. 594. »ἄγειν καὶ φέρειν ἁρπάζειν, λεηλατεῖν, αἰχμαλωτίζειν· ἀνθρώπους, κτήνη καὶ πᾶν κινητὸν πρᾶγμα· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, μᾶλλον παρὰ Ἡρόδ. ὅστις συντάττει αὐτὸ συνήθως αἰτιατικῇ τοῦ πρωτ. καὶ ὄστε. τοῦ πράγματος. Ἡρόδ. 1, 88. καὶ Πλουτ. Λουκ. 31. »ἄγειν καὶ φέρειν χρήματα καὶ λείαν καὶ Ἰσοκρ. »ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Βιργλ. Αἰν. Β'. 374. »ἄγει χειμέλιαν· καὶ »ὁ Ζεὺς ἴσως ἄγει οὕτω Ἀνάβ. Δ'. δ'. 11. ὁ Θεὸς ἴσως τὰ φέρει κατ' εὐχήν· »καλὰ ἄγειν ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλειν μηνύειν αἴσια· »καλὰ δὴ πάντ' ἄγειν. Πλουτ. Ἐξίσ. σπανιώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν. Πλουτ. Νομ. 7. πρβλ. 81. Λ'. Φόρ. σλό. 279. Γ'. Ξενοφ. Κύρ. 3, 3, 2. ὅπου τὸ φέρειν προηγεῖται συνήθως. 2) Διεγείρω, παρακινῶ, ἀναγκάζω. Δημοσθ. »ἅπερ μηδεὶς τοὺς ἐξωθεν λόγους ἠγμένους. 3) Ἀνατρέφω, Παιδαγωγῶ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Διευθύνω, καθοδηγῶ, διοικῶ. »Ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίως ἄγειν καὶ τρέφειν αὐτούς· »μοῖρα ἄγειν τὸ κοινῶς, ἢ τύχη τὸ φέρει. 4) »Ἄγειν ἑορτὴν, Ἱερὰν, Ὀλύμπιαν Κορταῖζειν, ἔχειν, κρατεῖν, τελεῖν ἑορτὴν, ἄνευ τῆς συνήθους παρατάξεως, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., 1, 147, 183· ὅστις ὅμως ἐν ταύτῃ τῇ τσημασίᾳ χρῆται μᾶλλον τῷ, ἀναγεν· ἔτι δὲ περιφραστικῶς ἐπὶ πάσης ἐξακολουθούσης καὶ διαρκούσης καταστάσεως· οἷον, »τὰ ἐλεύθερα ἄγειν γαλὰν ἢ περιτελῆ Σοφ. Αἰ. 38. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις »τὸ δέκατον ἔτος ἄγειν, ἔχει δέκα ἔτη (εἶναι δέκα χρόνων· »ἑβδόμην ἡμέραν ἤγειν εἶχεν ἑπτὰ ἡμέρας, ἦ ἦταν ἑπτὰ ἡμέραι. . καὶ »πρᾶγμα ὡς παρ' οὐδὲν ἄγειν ποιεῖν, ἢ πράττειν τι ἀμελῶς. Σοφ. Ἀντγ. 35. καὶ »ἐν τιμῇ ἄγειν, περὶ πλείστου ἄγειν τινα· καὶ διὰ τιμῆς, διὰ φροντίδος ἄγειν τινα, ἐν οἰδεμιῇ μοίρᾳ ἄγειν τινα, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἡρόδ. 1, 134. 2, 83. 172. 7, 150. 9, 7. Παυσ. Α'. Θ'. 26. ὡσαύτως καὶ »Θεὸν ἄγειν τινά, ἐντίμως, διὰ τιμῆς ἄγειν τινα. Πλουτ. Θησ. πρβλ. 384. ὡσαύτως καὶ »πρόσθε ἄγειν τί τινος· καὶ »Ἄγειν τε μάγας. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 16. Ἀντὶ τοῦ Ἔχειν, κρατεῖν, τιμᾶν, νομίζειν τι διὰ μεγάλου πρᾶγμα. »Ὥστε θεὸν ἡγούμενοι. Λυσιακ. μὲ εἶχαν, μὲ ἐνόμιζον ὡς θεόν. »Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχείου. Εὐριπ. Βάκχ. 221. ἀντὶ τοῦ, Προτιμᾷν. »Θήβας ἀνάνδρους ὧδ' ἄγειτε; ὁ αὐτ. στίχ. 1025. τόσον ἀνάνδρους τοὺς ἔχεις; Πολλάκις δὲ καὶ κατ' ἀφαίρεσιν· οἷον, »ἄγειν βίον, πόλεμον, ἡσυχίαν, εἰρήνην, νείκος, πένθος, σχολὴν κλ. τ. τ. ἀντὶ βιοῦν, πολεμεῖν, ἡσυχάζειν, εἰρηνεύειν, φιλονεικεῖν, πενθεῖν, σχολάζειν· καὶ Δημοσθ. »τοῦτο ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα· αὐτὶ, τοῦτο ἐφύλαττεν ἐλευθέρους τοὺς Ἕλληνας. 5) Ἀμεταβάτως· Ζυγιάζειν, βαρύνειν εἰς τὸ ζύγι· Δημοσθ. »ὅσοι ἦσαν αἱ φιάλαι Σφκ. Ἰλ. 119. καὶ Δημοσθ. »ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας (ὑπακουομ. τοῦ, ἑαυτόν) καὶ »ἄγειν τείχους ἀντὶ τοῦ κτίζειν· Θεοδ. ς', 99. — ἡ μετοχὴ ἄγων μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, κεῖται πολλάκις πλεονάζουσα· οἷον ἐν Ἰλιάδ. Β'. 558. καὶ ἐν Ὀδύσ. πολλάκις ἀπαντωμένη. (9 Παρ' Ἰατρ. »Ἄγειν οὐρα· κινεῖ τὰ κάτουρα. »Ἄγειν τοὺς Πυρετούς· καταγίνεσθαι εἰς τὸ θεραπεύσαι τοὺς πυρετούς· παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις, καὶ ἐξαιρέτως κατὰ σηματίαν τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποιεῖσθαι· τοῦ πράττειν τι εἰς ὄφελος ἢ βλάβην ἑαυτοῦ· τοῦ ἔχειν μεθ' ἑαυτοῦ· τὸν κομίζειν τι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινος εἰς τὸν οἶκον. Ὀδύσ. Β. 55. »χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἀγεσθαι· φέρειν εἰς τὸν οἶκον χρτ. καὶ ἀργ. »ἄγεσθαι γυναῖκα »λαμβάνειν γυν. ὑπανδρεύεσθαι· ὡσαύτως καὶ περὶ πατρὸς δίδοντος τῷ υἱῷ αὐτοῦ γυναῖκα Ὀδύσ. Δ'. 10. Ἡρότ. 1, 34. 59. 2, 47. 4, 78. »ὕδωρ ἀγεσθαι ἀντὶ τοῦ αἰκειοποιεῖσθαι. Θκρτ. 1, 31. »δεῖ στόμα ἀγεσθαι μύθοις ἀντὶ λαλεῖν, λέγειν. Ἰλιάδ. Ξ. 91. »ἄγεσθαί τι ἐς χεῖρας λαμβάνειν τι εἰς χεῖρας καὶ κυρίως παραλαμβάνειν, παραδέχεσθαι. Ἡρότ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. Ἄγομαι, Μέσ. Ξενοφ. »γέμει γὰρ τὸ πλεῖον φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. »Ἄγεται ξυμμάχους· ὁ αὐτ. »Ἄγομαι γυναῖκα· λαμβάνω, περνῶ γυναῖκα· ἐν Ὀδύσ. Δ. 10. »Ἀλέκτορος ἤγετο κουρην· καὶ Ἡρόδοτ. Ε'. 92. »Ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων· ἐδίδοσαν καὶ ἔπερνον ἀναμεταξύ των τὰς κόρας εἰς γυναῖκας· παθητ. δὲ σχῆμα γῆς ἄγεται, ἀντὶ τοῦ γίνεται, σχηματίζεται, Ἡρότ. 4, 99.

Ἄγω, Μ. ἄξω· ταυτόν τῷ, Ἀγνυμι παρ. μέσ. ἔαγα, καὶ ἦγα. Λόρ. α'. ἔαξα καὶ ἦξα.

Ἀγωγάτος, ὁ, ἡ (ἀγωγή)· εἰς ἀγωγὴν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος· 2) πρὸς, ἢ εἰς ὃν δύναται ἢ εἰωθέναι ἄγειν.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ὁδηγῶν ὁ δείκνυων τὴν ὁδὸν (στράτας)· 2) ὁ κομίζων, ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὴν κομιδὴν ἢ ὁ φροντίζων περὶ τῆς κομιδῆς (διὰ τὸ φέρσιμον, κοβάλλια) τινος. Ἡρότ. 2. 175. »διωκλίοι δὲ οἱ προεστεταχατο ἄνδρες ἀγωγέες· 3) ὁ ἐνάγων (ἐγκαλῶν) τινα εἰς κριτήριον· 3) ταὐτὸν τῷ ῥωτήρ, λῶρος (λωρίον) τοῦ χαλινοῦ (χαλιναρι)· σύρτης (καπίστρι) κ. τ. τ.

Ἀγωγή, ῆς, ἡ (ἄγω)· ὁδηγία, φέρσιμον, κομιδή· τὸ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον φέρτιμον πραγμάτων· Ἀπαγωγή, διδασκαλία τῆς νεολαίας 3) μεταχειρισμός, ἐπιμέλεια περὶ τῆς προκοπῆς πράγματός τινος· Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. καὶ Θρρτ. Φυτ. Ἱστ. Α'. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰατρικὴ μέθοδος τοῦ Ἰατροῦ· 4) τὸ κομιζόμενον ἢ φερόμενον πρᾶγμα· 5) τρόπος (φέρσιμον τοῦ ἀνθρώπου) δίαιτα (ζωῆς τρόπος)· καὶ ἐξαιρέτως διδασκαλεῖον τῶν φιλοσόφων, τὸ καὶ φιλοσόφων Αἵρεσις ἄλλως λεγόμενον· 6) Δρόμος, καὶ ἡ πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, παρὰ Ποδίοις.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, εὐκολος εἰς τὸ νὰ ἄγηται, μετακομίζηται (μεταφέρηται), πειθήμων πρός τι· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες ποιοῦσι προθύμως πᾶν ὅ,τι ζητήσῃ τις παρ' αὐτῶν. Πτρχ. Κατ. »ἀγώγιμος ὑπ' αἰδοῦς τοῖς δεομένοις· 6) παῦ, ὅπερ δύναταί τις νὰ παίρῃ ὡς ἰδίαν του κτῆμα ἐλευθέρως. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀποκηρύκτων (Vogelfrei, proscrit) οἱ τινες διά τινα παρανομίαν φυγόντες τὰς χεῖρας τῆς Ἐξουσίας ἢ μὴ παρόντες, καταδικάζονται εἰς θάνατον, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται εἰς καθένα νὰ τοὺς φονεύσῃ ὅπου τοὺς εὕρῃ. Πολυαιν. Ε'. Ζ'. 2. 3) Πληθυντ. »Τὰ Ἀγώγιμα· φορτώματα πραγματειῶν, τὰ ὁποῖα φέρονται ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· τὰ ἐμπορικὰ φορτία, τὰ εἴτε διὰ θαλάσσης, εἴτε διὰ ξηρᾶς μετακομιζόμενα. Πραγματεῖαι (πράγμα).

Ἀγώγιον, τὸ (ἀγωγή)· τὸ ἐφ' ἁμαξῶν εἴτε πλοίων εἰς πώλησιν φερόμενον πρᾶγμα. Ἐμπορικὸν φορτίον. Ξενοφ. Παιδ. ς'. Α'. 28. 2) Καὶ ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν μετακόμισιν, διὰ τὸ φέρσιμον τοῦ πράγματος, φορτώματος. Ἀγώγιον Ξενοφ. Κρπ. 6, 1, 28.

Ἀγωγός, οῦ, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ἄγων ἁπάντων, ἡ προστάτης, ὁδηγῶν, ἄλλων προπορευόμενος· τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἄγει ἢ ὁδηγεῖ, ἐν γένει· »δύσκολος ἀνθρώπων ἀγωγός· Π σιτχ. Διοσκ. Ε'. 184. »δύσκολον ἔχει ἀγωγόν. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁδηγός, ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ, ὁδηγητής, προστάτης. Ἡρότ. 3, 21· »ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς· Παρ' Ἡρόδ. εἷς, τι 12. »ὑγωγὸς ὕδατος· τὸ ὑδραγωγεῖον (καπάλιον). 3) τὸ ἀγωγὸν· δέλεαρ, ἀπάτη, ἀποπλάνησις (ἐκπλάνημα).

Ἀγών, ῶνος, ὁ (ἄγω)· τόπος, εἰς ὃν συναθροίζονται, συνάγονται, συνάθροισμα (σύνοδος)· Ὀδύσ. Θ'. 200. »οὐχ ἑταίρου ἐνήεα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι δὲν ἔβλεπε τὸν πρῶον ἑταῖρον εἰς τὸ συνάθροισμα. Ἰλιάδ. Θ. 428. »Ἀγὼν νεῶν συνάθροισις πλοίων· »Θεῖος ἀγὼν συνάθροισμα τῶν Θεῶν Ἰλιάδ. 2. 7, 298. Σ. 376· »εὐρὺς ἀγὼν συνάθροισμα πλήθους ἀνθρώπων εἰς πλατὺν καὶ ἐστεταμένον τόπον· Ἰλιάδ. Ψ. 258. ἔθεν καὶ »θεῖος ἀγὼν ὁ ναός. Ἰλιάδ. 2. 298. 2) Ὁ τόπος εἰς ὃν γυμνίζονται, ἐγυμνίζοντο οἱ ἀγῶνες. Θουκυδ. Ε'. »Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον· »βαλεῖν ἔξω ἀγώνων ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια. Πιδ. Τοιοῦτοι ἀγῶνες παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦσαν διάφοροι, ἐξ ὧν πέντε εἰσὶν οἱ πρώτιστοι, εἶον· Δρόμος, Ἅλμα, Δίσκος, Πυγμὴ, καὶ Πάλη· ἔτι δὲ καὶ ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον) τοῦ ἀκοντίου, ἢ τοῦ τόξου, ἢ Σφαιρομαχία, τὸ Παγκράτιον· τὸ διὰ τῶν Ἵππων ἢ διὰ τῶν Ἁμαξῶν τρέξιμον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, περὶ ὧν ὄρα Πλουταρχ. Συμποσ. Β'. Προβλ. 5. καὶ Ἰωάνν. Ποτερίου Ἀρχαιολ. Ἑλλην. βιβλ. Β'. Κεφ. 21. 3) Κάθε ἔριδος, λογομαχίας, φιλοτιμίας, μάχης ἢ εἰς τὸν πόλεμον, ἢ ἐπὶ Κριτηρίου· ἢ ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ἡ φιλονεικία· ὅτι ἡς πάσχει τις νὰ ἐκπέσῃ τὸν ἐχθρόν του· καὶ ἡ πρὸς τὸν λαὸν ἀπολογία, ὅτι ἡς ὑπερασπίζεται τὰ δίκαιά του. Ἰσοκρ. Παγκ. 4) Κάθε γύμνασις (πάσχισις), δυσκολία, στενοχωρία. κίνδυνος κ. τ. τ. Δημοσθ. »Ὁ τῶν πολιτευομένων βίος ἀγώνων καὶ κακῶν μεστός· Παρ' Εὐριπ. Φοίνισ. 391. καὶ Ὀρέστ. 1244. »Οὐ λόγων ἀγὼν ἔστιν· ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος διὰ λόγια, ἀλλὰ διὰ πράγματα· »ἔστιν ἀγὼν ἔνδρας, λόγων, μάχης· καιρὸς τοῦ καθίζεσθαι, τοῦ διαλέγεσθαι, τοῦ μάχεσθαι. Valeh. Φοίν. 591. ἰδὲ καὶ ἀκμή· οἱ δὲ Αἰολεῖς ἔλεγον καὶ ἄγωνος, ὁ· Ησύχ. Γρηγ. πρβλ. 592.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ· ὁ ἄρχων προέδρων καὶ κριτὴς τῶν ἀγώνων. Σοφοκλ. Αἴας. 572.

Ἀγωνία, ίας, ἡ (ἀγών)· γύμνασις τοῦ σώματος (ἀγώνισμα). Ἡρότ. 2. 91. 2) Στενοχωρία, κίνδυνος, φόβος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγωνίᾳ· ἐκ τούτου.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ· ὁ εἰς ἀγῶνα ὢν, παυχίζων, κοπιάζων. Διογ. Λαέρτ. Β'. 131. ἀμφ.

Ἀγωνιάω, Μλ. άσω· ταυτόν τῷ, Ἀγωνίζομαι, νοηρῶς ἢ σωματικῶς· ὁ Σουίδ. ἀναφέρει τὸ, Ἀγωνιῶντες, ἐκ τοῦ Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἐξαιρέτως ὅμως σημαίνει τό, Παυχίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζητῶ μέ κάθε λογῆς τρόπον, διά νά ἀποκτήσω ἕνα πρᾶγμα αἰσθανόμενος ἐν ἐμαυτῷ ἀνησυχίαν καί στενοχωρίαν, διά νά μή ἤσελ' ἀποτύχω τοῦ σκοποῦ μου, τό ὁποῖον ἐπασχαν κατ' ἀρχάς καί οἱ ἀγωνιζόμενοι τούς ἀγῶνας διά νά ἀπολαύσωσι τήν δημόσιον τιμήν καί ἀνταμοιβήν, ἅτι ὅ καί ἡ λέξις ἐπί τούτων ἐλέγετο. Ὅθεν Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ'. 3. μεταχειρίζεται τήν λέξιν Ἀγωνιῶντες, ἐπί τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν Θεάτρῳ (κωμῳδιῶντου). Παρμένωνος, καί ἐπί ἄλλων, οἵτινες εἰς τόν ἀγῶνα τῆς πράξεως καί παραστάσεως τῶν δραμάτων ὑπέκειντο εἰς μεγάλην δίψαν. Καί ἐντεῦθεν ἡ καθόλου σημασία τοῦ Φοβοῦμαι, στενοχωροῦμαι, ἀδημονῶ, φροντίζω, καρδιοκτυπῶ περίτι ἀποτέλεσμα, μετά Αἰτιακ. συνεπομένου τοῦ, Μή, παρά Πολυβ. Ὁ Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ'. 10. συντάττει τοῦτο μετά τοῦ Φόβος, οἷον· »οἱ ὑπό τῆς ἀγωνίας φόβοι« καί ἐν ΚΖ'. 11. διακρίνει τούς »Ἀγωνιῶντας καί φοβουμένους«.

Ἀγωνίζομαι· Μ. *Ισομαι· καί ἰοῦμαι· (ἀγών) ἐμβαίνω εἰς ἀγῶνά τινα, μετέρχομαι τούς ἀγῶνας, παλαίω ὁηλ. κ. τ. τ. μετά τινος, ἤ εἰς τούς δημοτίους ἀγῶνας, »ἀγωνίζεσθαι στάδιον« Ἡρόδ. 5, 22. ἤ φιλονεικῶ ἐπί ἰκριτηρίου περί ὑποθέτου τινός· »ἀγωνίζεσθαι περί τινος«. Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 43. ἤ εἰς τήν παράστασιν πράξεως τινος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἀριστφ. Ἀχ. 140. 419. καί ἐρίζω, ἀμφισβητῶ περί ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων. Πλτ. Θεαίτ. σελ. 368. Καλλίου δέ, Μάχομαι, Κοπιάζω (βάνω τόν ἑαυτόν μου εἰς κόπους· παχύζω διά τι)· ὡς Δημοσθ. »Ἀγωνίζεσθαι ὑπέρ ἐλευθερίας«. Εὑρηται δέ καί Παθητικ. παρά Δημοσθ. οἷον, »Ἐπί τοῖς κεκριμένοις καί ἠγωνισμένοις« ἀπλῶς εἰς ἐκεῖνα, περί ὧν ἔγινε κρίσις καί φιλονεικία ἐπί κριτηρίου. πλήν τοῦ Παρακ. εὑρηται καί Ἀόριστ. ἠγωνίσθην· Λυσ Ἐπιτ. 28.

Ἀγωνικός, ἡ, όν· (ἀγών) ὁ εἰς ἀγῶνα ἁρμόδιος ἤ ἐπιτήδειος. Διον. Ἁλικ. ῥητ. 6.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ὅθεν ὁ προξενῶν κίνδυνον, φόβον, στενοχωρίαν, θλῖψιν· 2) »Ἀγώνιος Ἑρμῆς. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐπιστάτου καί προστάτου καί τῶν Ἀγώνων, καί τοῦ τόπου, εἰς ὃν γίνονται οἱ Ἀγῶνες· Ζήτ. Ἀγών. »Ἀγώνιοι θεοί καθ' Ἡσύχ. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 204. ὅπου ὀνομάζονται ὁ Ζεύς, Ἀπόλλων, Ποσειδών, καί Ἑρμῆς· καί ἐν Ἀγαμέμ. 510. ὅπου χαιρετᾷ ὁ Ἀγαμέμνων μετά τήν ἐπιστροφήν του πάντας τούς ἀγωνίους θεούς, καί ἐξαιρέτως τόν Ἑρμῆν. Ἐνταῦθα λοιπόν ἡ διωρισθεῖσα σημασία δέν ἔχει τόν τόπον της, ἀλλά φαίνεται νά σημαίνῃ καθόλου τούς ἰδιαιτέρους θεούς τούς προστάτας τῆς πόλεως, ἄν αὐτοί οἱ ῥηθέντες θεοί ἦσαν καί προστάται ἰδίως διαφόρων ἀγώνων. Ἐκ τῶν Ἱκετιδ. 225. »Πάντων ἀνάκτων κοινοβωμία« (πρός τόν ὁποῖον βωμόν κατέφυγον αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παραβάλλεται καί ἡ Ῥῆσις ὅπου ὀνομάζονται οἱ Ἀγώνιοι θεοί, καί ἀναῤῥοῦνται)· γίνεται δῆλον, ὅτι ὠνομάζοντο οἱ δώδεκα θεοί, οἵτινες κοινῶς εἰς ἕνα καί τό αὐτό, ἤ εἰς δύο συσιαστήρια ἐλατρεύοντο. »Ἀγώνιοι θεοί« ἄρα, ἐκ τοῦ Ἀγών, ἄθροισμα, σύναξις, οἱ εἰς ἕν καί τό αὐτό συσιαστήριον, ἤ τέμενος τιμώμενοι θεοί.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· (γωνία) χωρίς γωνίαν. Θεόφρ. »Ἀγώνιον σχῆμα«.

Ἀγώνισις, εως, ἡ· τό ἀγωνίζεσθαι, παλαίειν, γυμνάζεσθαι. Θουκυδ. Ε'. 50. »κατά τήν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως προελθών εἰς τόν ἀγῶνα« ὅ ἐστι, Διά τό μή ἐξεῖναι Λακεδαιμονίοις ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνισμα, ατος, τό· εἰς μόνον ἀγών, φιλονεικία, ἔρις, γύμνασμα. 2) Τό ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος ἤ τῆς φιλονεικίας, ἐκεῖνο περί οὗ ἀγωνίζονται. Καί αὐτοῦ, Ἄθλον, Βραβεῖον Θουκυδ. Γ'. 82. καί Ζ'. 85. Ὅστις, 1, 22. ὁρίζει τό σύγγραμμα αὐτοῦ ἔχε ὡς ἀγώνισμα ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχε. »ἀγώνισμα ἐς τό πραχθῆναι«.

Ἀγωνισμός, ὁ· ταυτόν τῷ Ἀγών· Θουκυδ. Ζ'. 70.

Ἀγωνιστέον· (ἀπό τοῦ ἀγωνίζομαι)· πρέπει νά ἀγωνίζηται, ἤ ν' ἀγωνισθῇ τις· ῥηματικόν ἐπίθετον.

Ἀγωνιστήριον, τό· τόπος εἰς ὃν ἀγωνίζονται.

Ἀγωνιστήριος, ία, ιον· ἔτι δέ καί ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀγωνιστικός· Ἀγωνιστήριος σάλπιγξ· σάλπιγξ δι' ἧς καλοῦνται οἱ ἀγωνισταί εἰς τούς ἀγῶνας. Πολυδ. Δ'. 11.

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ· ὁποιος ἀγωνίζεται εἰς τούς δημοσίους ἀγῶνας. Ἐν τοῖς θεάτροις (Acteur) ὁ Ὑποκριτής. Ἐπί Πολέμου, ἀντί τοῦ Μαχητής, πολεμιστής, στρατιώτης. Ἐπί κριτηρίου, ὁ ἐπίτροπος ὑποθέσεως τινός, ὁ Ῥήτωρ (avocat). Πλούταρχ. ἐν Κάτ. 1. »Ἀγωνιστήν »τῆς ἀληθείας« ὁ διαπληκτιστής, ὑπερασπιστής. »Γεωμετρίας ἄκρος ἀγωνιστής«. Δημοσθ. »Ἵπποι ἀγωνισταί· οἱ πρός τό ἀγωνίζεσθαι ἡσκημένοι ἵπποι· καί ἐν γένει πᾶς ὁ φιλοτιμούμενος νά κατορθώσῃ δυσχερές τι καί ἐπίπονον.

Ἀγωνιστικός, κή, κόν· καί, Ἀγωνιστικῶς Ἐπίρ. ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τό ἀγωνίζεσθαι, ἤ εἰς τούς ἀγῶνας. »Ἀγωνιστικῶς ἀδειν«. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ'. 15. φάλλειν δημοτίως εἰς ἐπήκοον πάντων, ὡς εἰς τῶν ἐπιτηδείων. »Ἀγωνιστική· ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Παρά Γαλλην. καί ἑτέροις νεωτέροις ἰατροῖς, κεῖται ἀντί τοῦ, Αὐξάσης, τολμηρός. »Ἀγωνιστικόν ὕπνωρ· τό δυναμωτικόν. Παῦλ. Αἰγ. »Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς«. Ἀέτ. τολμηρῶς.

Ἀγωνοθέτης, ὁ· (θέτη) ὁ κριτής καί δικαστής τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθεσία, ίας, ἡ· (θέσις, τίθημι) παράστασις, διάταξις, διαταγή τῶν ἀγώνων. Καί τό ἀξίωμα τῶν Ἀγωνοθετῶν. Πλούταρχ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ· Μ. ἠτω· δικτάττω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν τούς ἀγῶνας. Εἶμαι Ἀγωνοθέτης, κρίνω τούς ἀγωνιστάς· »ὅσαν ἄμιλλαν ἠγωνοθέτουν Ἕλληνες«. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 319. »Ἀγωνοθετοῦσι τά γενέσια«. Δίων Κάτ. Νς'. 46. διατάττουσιν, ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τά γενέσια. Παρά Πολυβ. Θ'. 34. »Ἀγωνοθετοῦντες καί συμβάλλοντες τούς τούτων »πραγόνους« καί Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΖ'. 3. ἀγωνοθετοῦντες »στάσιν« ἀντί τοῦ Διεγείρουσι, παρακινοῦσι, βάλλουσιν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, ἔριδα, διχόνοιαν. Τοιοῦτον καί τό τοῦ Πολυβ. Ης'. 7. »Τά κατά τούς Ῥοδίους καί Λυκίους διαγωνοθετεῖν· νά τούς διεγείρῃ εἰς πόλεμον· νά διεγείρῃ ὁηλ. μεταξύ αὐτῶν πόλεμον· ἐκ τοῦ

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ· (ἀγών, τίθημι) ὅστις, θέτει, διατάττει καί βάλλει εἰς τάξιν τούς ἀγῶνας. αὐρῶς, κριτής, δικαστής, καί βραβευτής. Ἡρόδ. 6. 127. πῶς ἐξαναστήτας τούς Ἠλείων ἀγωνοθέτας, αὐτός ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκε.«

Ἀγωνοθετικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος, ἱκανός εἰς διάταξιν τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθέτις, ιδος· ἡ· ἔτον τῷ ἀρσενικῷ, ἀγωνοθέτης· ἡ ἐπισταμένη, θέτουσα, διατάττουσα ἀγῶνας.

Ἀγωνοθήκη· ἡ· ταυτόν τῷ, ἀγωνοθεσία. Σφκλ. παρά Πολλ. 3, 141. ἔνθα ὅμως ἡ λέξις ἀναγινώσκεται καί ἀγωνοθέτις· ὁ δέ Πολλ. ἀποδεκμήζει τήν λέξιν ταύτην.

Ἀγωνολογία, ίας, ἡ· (λόγος, ἀγών) παρά Γαλην. »Ἀνεπίτρεπτον δέ τήν ἐπί τῶν ἀθλίων ἀγωνολογίαν εἶναι φασίν· ἀμφιβ. σημασ.

Ἀγωνος· ὁ· ἡ· ἄνευ γωνίας· ἴσον τῷ ἀγώνιος.

Ἀγωνος· ὁ· Αἰολκ. ἀντί ἀγών, ἦσχ. καί Φώτ. κατά Βαϋτμανον ὅμως γρμμτ. πρτρ. 222. ἦτον ἐν χρήσει μόνον ἡ κατά μεταπλ. θστκ. ἀγώνοις ἀντί ἀγῶσι.

Τό Α μετά τοῦ Δ.

Ἀδαγμός, οῦ, ὁ· ἰων. ταυτόν τῷ Ὀδαγμός· Σοφοκλ. Τρηχ. 770.

Ἀδαγοῦς, ζήτ. ἐν τῷ Ἀττηγος.

Ἀδάδος, ὁ, ἡ· (δάς) χωρίς δᾷδα, λαμπάδα· (δᾶις), ἤ χωρίς τήν ἐλαφράν παχύτητα, τήν ὁποίαν ἔχει τό σχοῖνον χωρίς ῥετίνην· Θεόφρας.

Ἀδαδούχητος, ὁ, ἡ· (ἀδαδουχέω) ὑπό λαμπάδων καί ἐξάψεως ἀφώτιστος, χωρίς φώτων. »Ἀδαδούχητος γάμος«. Σχολ. Εὐριπ. Ἀλκ. 989. καί Σχολ. Ἰλιάδ. Ζ. 24. ὁ μή κατά νόμον γάμος· ταυτόν τῷ γμ. σκότιος· ὁ ἐν σκοτίᾳ ἤ κρυφίως γινόμενος.

Ἀδαημονία, ἡ· (ἀδαήμων) ἀπειρία, ἀμάθεια. Ὁδυσ. Ω. 244. τό πλεῖστον ποιητικῶς μόνον. Ἀδαημοσύνη· ἡ· ταυτόν τῷ, ἀδαημονία Ὁδυσ. Ω. 244. ὅπου ὁ Ἀπολλδ. (ἐν λεξ.) ἀνέγνωσεν ἐπί ταύτης τῆς ἐννοίας, τό ὁποῖον τινές ἀποδέδωσιν εἰς αὐτόν τόν Ξενοφῶντα. Ῥουφίν. εἰς Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. Θ'. 6.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαήμων)· μετά Γενικ. ἀμαθής, ἄπειρος, μή ἔμπειρος, ἀπαίδευτος· μάχης, κακῶν· Ἰλ. Ε. 634. καί Ἡρόδοτ. Καλ. 45.

Ἀδαής· ές (ΔΑΩ, δαῆναι)· ταυτόν τῷ, ἀδαήμων· μετά γενικ. Ἡρόδ. 2, 49. 9, 46. καί Σφκλ. Φλπ. 827.

Ἀδάητος, ὁ, ἡ· (δαῆναι) ἀγνώριστος, ἄγνωστος. Ἡσιοδ. Θεογ. 653. »οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· δέν λέγεις πράγματα, τά ὁποῖα ἀγνοεῖς, δέν ἠξεύρεις· (ξ)

Ἀδαίδαλτος, ὁ, ἡ· (δαιδάλλω) ἀτεχνήτευτος, χωρίς ποικιλλίαν καί καλλωπισμόν τινα τεχνικόν. Ὀρφ. Ἀργ. 401.

Ἀδαίετος, ὁ, ἡ· (δαίω) ἀδιαίρετος, ἀδιαμέριστος, ὁλόκληρος, ἀκέραιος, σῶος· Ἀπολλ. Γ'. 1030. »Ἄρνειος ἀδαίετος«. ποιητ.

Ἀδαιής, ές· (δαΐναι) ποιητ. ἀντί ἀδαής.

Ἀδαίκτος, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ταυτόν καί Ἀδαίετος. Κόιντ. Σμυρν. ΙΑ'. 165. »ἀδαίκτου σχέσεως ἀδιάλυτος, ἄῤῥηκτος· ποιητ. (α)

Ἀδάϊος, ὁ, ἡ· (δάϊος)· ὁ μή ὑπ' ἐχθρῶν καυμάτων, βλαβῶν, ἤ ἐρημιῶν· ταυτόν τῷ Ἀδήϊος· Σοφοκλ. Οἰδ. Β. 1528. Ἰων. ἀδήϊος· ποιητ. (ᾱ—ᾰ)

Ἀδάϊος, ὁ, ἡ· ἡ Ἄδαιος, (ἀδάω) παρά Σιωφρ. χορτασμένος, πάν ὅ,τι ταχέως χορτάζει· ὅρα, ὁποιος προξενεῖ κῆδος, ἀνοστάδος· κῆδος, ἄνοστος, ἄχαρις· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καί αὐτί τοῦ, Δαψιλής· ἐκ τοῦ Λάος, Λάϊος· Ζήτ. ἐν τούτῳ. (—ᾰ)

Ἀδαιστί, παρά Σουίδ. ἀντί τοῦ, Ἀπείρως.

Ἀδαίτος, ὁ, ἡ· (δαίτη) ὁποιος δέν ἔχει, γνησιακός· καί ὁ μή πρός βρῶσιν (φαγητόν) ἐπιτήδειος· ὁποιος δέν τρώγεται. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 56. ποιητ.

Ἀδαίτρευτος, καί Ἀδαίτρος, ὁ, ἡ· (δαιτρεύω), ἀμοίραστος, ἀδιαίρετος. Παρά Νόν· μετά τοῦ, Τράπεζα, εἶναι ἀντί τοῦ Ἄθοινος. Ἀδάκρυς, υος, ὁ, ἡ· (δάκρυ) ἡ, ὅστις δέν δακρύει, δέν κλαίει. (υ—ω)

Ἀδακρυτί, Ἐπίῤῥ. χωρίς δακρύων.

Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) ὁ μή δακρύων ὅθεν 1) ἐνεργ. ὅστις δέν δακρύει, δέν κλαίει· Ἰλιάδ. Α. 415. Ὀδυσ. Δ. 186. Ω. 61. 2) παθτκ. ὁ μή κλαύμενος, μή κλαυθείς· τόν ὁποῖον δέν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλαίει ἡ δὲ ἐκλαυσέτις· Σχ. Ἀντ. 881. Αἰ. 515. Τρῳ. 107. 1190.

Ἀδαλής, ές, (σὴλέω) Δωρ. ἀντὶ ἀσήλητος ἀβλαβής, ὅποιος δὲν πρεξενεῖ βλάβην, δὲν βλάπτει. Ἡσύχ. καὶ Ἀπὴρ. σελ. 116. »Ναὶ μὴν οὐκ ἀδαλὲς γένος« ἔπου τὰ Χειρόγραφα, Ἀτελές, ἔχουσι.

Ἄδαλος, καὶ Ἀδάλεον, Ζήτ. ἐν Ἄξα.

Ἀδάμ· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγέτης· Θέρτ. »Ἀδὰμ, ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἑβρ. γεγενῆσθαι προσηγορεύθη· Ἐδὲμ γὰρ τὸ πυρρόν« Γρηγ. Ν. »τὸ γήϊνον πλάσμα, κατά τινα ἐτυμολογικὴν ὀνομασίαν, λέγεται Ἀδάμ, καθὼς φασιν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπιστορες· ὃ δὲ καὶ ὁ Ἀπόστολος, διαφερόντως τὴν πάτριον τῶν Ἰσραηλιτῶν πεπαιδευμένος φωνὴν, τὸν ἐκ γῆς ἄνθρωπον χοϊκὸν ὀνομάζει« εἰκότ μετοβαλὼν τὴν τοῦ Ἀδὰμ κλῆσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν. Εὐσβ πρπ. Εὐγγ. ιϛ'. »Ἀδὰμ, κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν, τὸν γηγενῆ. Ὁ αὐτὸς λέγει ἐν Θ'. παρ' Ἑβραίοις, Ἀδὰμ, ἡ γῆ καλεῖται, παρ' ὃ καὶ ὁ πρῶτος γηγενὴς, ἑτυμως Ἀδὰμ ὑπὸ Μωσέως εἰρηται. Θυλλτ. α', Ὁρνδ. »τὸ Ἀδὰμ γήϊνον καὶ χοϊκὸν δήλοῖ, Ἰώσπ. ἀρχ. α'. 2. »ἄνθρωπος Ἀδὰμος ἐκλήθη· σημαίνει δὲ τοῦτο, κατὰ τὴν γλῶτταν τὴν Ἑβραίων, πυρρόν· ἐπειδὴ περ ἀπὸ πυρρᾶς γῆς φυραθείσης ἐγεγόνει.«

Ἀδαμάνεινος, ίνη, ινον· (ἀδάμας) σιδηροῦς, (τζιλιτένιος) Μεταφορικ. λίαν σκληρὸς καὶ στερεός.

Ἀδαμαντόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) ὁ δεδεμένος μὲ χάλυβα (ἢ τζελίκι, στεγνοδεμένος·) ὅθεν ὁ στερεὸς κατασιδήρωτος, στερεὸς, σκληρὸς, δυνατός· Αἰσχύλ. Προμ. δεσμ. 148.

Ἀδαμαντοπέδιλος, (πέδιλον) ὁ, ἡ· ὁ ἐχων ἀδαμάντινα, στερεὰ ὑποδήματα. Ἀδαμαντοπέδιλος κίων· στερεὸς στύλος. Πινδαρος καὶ Στράβ. Γ'. σελ. 743.

Ἀδάμαντος, ὁ, ἡ· =ἀδάμαστος, ἀδάματος· Αἰσχ. Ἱκτ. 141. 150.

Ἀδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὁ ὅμοιος μὲ τὸν σκληρὸν καὶ ἀνένδοτον σίδηρον ἢ χάλυβα (τζελίκι). Σκληρὸς, ἀκαταδάμαστος, στερεός. Παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς κεῖται πάντοτε ὑπαινιγμ. τοῦ Σίδηρος, ἢ Χάλυψ. ἀλλ' ὁ Ἡσιοδ. Ἀσπ. 231. καὶ, Ἔργ. 149. ἔχει »Χλωρὸς ἀδάμας«. ὅπου εἶναι αὐτὸ τοῦ, Χαλκός. Καθόλου δὲ λέγεται Ἀδάμας, παν ὅ,τι εἶναι λίαν σκληρὸν, στερεὸν καὶ ἀμετάβλητον, ἀμετάτρεπτον· π. χ. ὁ Πλούτων· Θερτ. 2, 34. »Ἔπος ἐρέω ἀδάμαντι πελάσας, Ἡρόδοτ. Ζ'. 141. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις λέγεται τὸ Διαμάντιον, ὁ λίθος. (υυ–)

Ἀδαμαστί, Ἐπίρ. ἀκαταδαμάστως· κατ' ἀκαταδάμαστον, ἀχαλινώτων τρόπων. (υυ–υ)

Ἀδάμαστος, ὁ, ἡ· (δαμάω· ῶ) ἀκαταδάμαστος, ὅπαιος δὲν δαμάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ καταδαμάσῃ (νικήσῃ, ἡμερώσῃ). Ὑπίτ. τοῦ Ἅδου. Ἰλιαδ. Ι. 158. »Αἴδης ἀνδάμαστος« καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1572. 2) Ὅποιος δὲν ἐδαμάσθη, δὲν ἐχαλινώθη, δὲν ὑπετάχθη ἀκόμη εἰς χαλινὸν, ὡς »Ἀδάμαστοι πῶλοι«. Ξενοφ. (Ζήτ. Πῶλος) καὶ ἐκ τούτου ἐλήφθη ἡ λέξις καὶ ἐπὶ Κόρης ἀνυπάνδρου, (Σοφοκλ. Λίαν. 450.) ἤτις οὔτ' ὑπέπεσεν ἀκόμη εἰς ἄνδρα, οὔτ' ἐδοκίμασεν ἄνδρα· ἀνύπανδρος, παρθένος· ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. (υυ–υ)

Ἀδάματος, ὁ, ἡ=ἀδάμαστος· ποιητ. (Ἐπκ. –υυυ, ὡς ἀπάνατος.)

Ἀδαμνός, ὁ, ἡ· καὶ ἀδαμνὴς, ές· = ἀδάματος· ποιητκ.

Ἄδε μοι, ά, ή= ἀδάματος· ποιητκ.

Ἀδαξάω, ῶσ καὶ, Ἀδαξάομαι, ῶμαι· καὶ, Ἀδαξέω, καὶ, Ἀδάξω, καὶ Ἀδάξομαι, προξενῶ κέντημα (σφαγὴ) ἢ σπασμὸν· ἢ Παθητ. Πάσχω ἐκ τούτων. Ἱπποκρ. γυν. Β'. ὅθεν Ἀδαγμὸς, ὁ· καὶ Ἀδαξησμὸς, ὁ, ὁ σπασμὸς· (ἐκφρασις ἑτέρα τοῦ, Ὀδαξάω· καὶ Ὀδαγμὸς, κ. τ. λ.

Ἀδαξησμὸς, ὁ· Ἰων. Ὀδαξησμὸς· κνησμὸς (ψαγοῦρα.)

Ἀδαπάνητος, ὁ, ἡ· (ἄδαπανάω). =Ἀδάπανος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ δαπανώμενος, ἐξοδευόμενος, ψευδηρύμενος, (ὅστις δὲν κοστάρει κανὲν ἔξοδον) Κνεργ. ὅποιος δὲν δαπανᾷ, δὲν ἐξοδεύει, ὃν ἀπαιτεῖ ἔξοδα· (α) Ἐπρμ. ἀδαπάνως· ἀνεξόδως (χωρὶς ἔξοδα, ἀνέξοδα.)

Ἀδαπτος, ὁ, ἡ· (ἄπτω) ὅστις δὲν διασπαράττει (καταξεσχίζει κρέατα) καὶ ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διασπαραχθῇ.

Ἀδάρκη, ἡ· καὶ, Ἀδάρκης, ὁ· καὶ, Ἀδάρκιον, τὸ· εἶδος ἁλμυροῦ μανιταρίου γενομένου εἰς τὰς καλάμους ἐν ταῖς λίμναις. Adarce Διοσκορ. Ε'. 137. »Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑγαλμυρίζων, καὶ ὑγρὸν καὶ τιλματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἀποτινόμενον.

Ἄδαρτος, ὁ, ἡ· (σέρω) ὁ μὴ ἐγδαρμένος, ἀψυρημένος τὴν δορὰ τ. Ἡσύχ. (ἀγδαρτος).

Ἀδασμος, ὁ, ἡ· ὅποιος δὲν ἐπλήρωσε ἢ δὲν πληρώνει δασμὸν, ἐσσιμοι, φόρον· Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἄδαστος, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀδιαίρετος, ἀμέριστος, Σοφοκλ. Αἴακ. 54.

Ἀδαχέω, ῶ· Μ. ἡσω· ἕτερος σχηματισμ. τοῦ, Ἀδαξάω· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. »Τὸν ἀχῶρα ἀδαχεῖν· ἀντὶ τοῦ, Κνήθειν, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Ἀδαγχῆ, ἔχει.

Ἀδδεές· ποιητ. ἀντὶ, ἀδεές. Ὀδσ. Τ. 91. Ἰλιδ. Θ. 423.

Ἀδδηκότες, οἱ· Μετοχ. τοῦ Ἀδέω, τεταλαιπωρηκότες, καταπεπονημένοι. ποιητ. ἀντὶ, ἀδηκότες. Ἰλιδ. Κ. 98.

Ἄδδην, ποιητ. ἀντὶ, ἄδην, Ἰλιδ. Ε'. 203. τινὲς δὲ ἐξέλουσι μακρὸν τὸ α, καὶ ἄνευ ἐπλασ. τοῦ δ.

Ἀδδὶξ, χος, μέτρον χωροῦν τέσσαρας χοίνικας· Ἀριστοφ.

Ἀδε· γ. πρσπ. εἰκ. ἀορστ. α'. τοῦ ἀνδάνω ῥμτ. Ὅμρ. Ἰλιδ. ἀπρμφ. ἀδεῖν (α).

Ἀδεής, ὁ, ἡ· καὶ ποιητκ. ἀδέης (άεος)· ἄφοβος, χωρὶς αἰδοῦς καὶ αἰσχύνης (ὅστις δὲν ἔχει κανένα φόβον οὔτε ἐντροπὴν, δὲν τῷ μέλει τίποτε· ὅθεν εἶναι αὐθάδης, τολμηρὸς, ἀνέντραπος). 2) βέβαιος, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος. Θκδ. Γ. 37. (ὅστις στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του βέβαιον, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ κανένα κίνδυνον). Ἐπκ. τὸ οὐδ. ἀδεές. Ἰλιδ. Θ. 423. Φ. 481. Ὀδσ. Τ. 91· Ἐπρμ. ἀδέως, ἀφόβως (ἀφαβα) Ἡρόδ. 9. 109. ἐν δὲ Ἰλιδ. Η. 117. καὶ, »ἀδειής· τῷ συνήθει δὲ αὐτοῦ τύπῳ, οὐ χρηπαίπου ὁ Ὅμρ.

Ἀδεής, ὁ, ἡ· (άος, δέομαι τὸ χρήζω)· ὁ ἄνευ χρείας, ἐνδείας (χωρὶς χρείαν, ἀνάγκην·) 2) περιττὸς, οὐκ ἀναγκαίος (περίσσιος, ἄχρειαστος) Πλτ. Συμπ. Πργρφ. 198. Λ'. Ἐπιρμ. άέως.

Ἀδέητος, ὁ, ἡ (δέομαι) = ἀδεής.

Ἀδεια, ἡ· (ἀδεὴς) ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου, ἀσφάλεια, ἐν ἀδείᾳ οὐ ποιεῖσθαι· ὡς ἐπικίνδυνον νομίζειν τι. Ἡρόδ. 9. 42. Πλάτ. Νόμ. Γ'. »ἡ δὲ ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκεν«. 2) Παρὰ τοῖς νεωτέρ. εἶναι αὐτὸ τοῦ Συγχώρησις, Ἐπίτρεψις. ἐπ' ἀδείας· κατ' ἀρέσκειαν. Ἀθν.

Ἀδειής, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντὶ, ἀδεής Ἰλιδ. Η. 117.

Ἀδεικτος, ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ὅποιος δὲν ἐδείχθη, ἐφανερώθη. Φωκυλίδ. 124. (ἀδειχτος).

Ἀδείμαντος, ὁ, ἡ· (δειμαίνω), χωρὶς τρόμον, ἀτρόμαντος, ἄφοβος, Εὐριπ. Ῥῆτ. 696. »ἀδείμαντος πούς«. Ἐπρμ. ἀδειμάντως. ἀτρόμως, ἀφόβως (ἀτρόμαχτα, χωρὶς τρόμον καὶ φόβον, ἢ τρομάρα). 2) Ὄνομα κύριον ἀρσνκ.

Ἄδειματος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἄδειμος, ὁ, ἡ (δεῖμα) ἄφοβος.

Ἀδεῖν· ἀρστ. β'. ἀπρμφ. τοῦ ἀνδάνω ῥμτ.

Ἄδειπνος, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) (χωρὶς δεῖπνον, φαγητὸν·) ὅποιος δὲν εὐδειπνήσεν. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1154.

Ἀδεισιδαιμονία, ἡ παρ' Ἱπποκρ. ἔλλειψις δεισιδαιμονίας, ἀπὸ τοῦ

Ἀδεισιδαίμων, ονος, ὁ· ὁ μὴ δεισιδαίμων. Ηλιόδ.

Ἀδεισιδαιμόνως, Ἐπίρ. χωρὶς δεισιδαιμονίας.

Ἀδέκαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδεκάστως, (δεκάζω) ἀδωροδόκητος, ὅποιος δὲν ψείρεται μὲ ὥρα.

Ἀδεκάτευτος, ὁ, ἡ· (δεκατεύω) ἀδεκάτιστος, ὅποιος δὲν ἐδεκατίσθη, δὲν ἐπλήρωσε τὸ δέκατον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 301. καὶ ὅστις δὲν ὑποκαίται εἰς δεκατείαν.

Ἀδεκτος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἄλλοι δὲν δέχονται· καὶ Ἐνεργητ. ὅποιος δὲν δέχεται, ἢ δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς τι· μετὰ γνκ. ὡς, ἄδεκτος ναυσὶ, ζημίας καὶ, τ. τ. 2) καθηρημένος, ἀφωρισμένος, ὁ μὴ ἐξιώτερος ἀξιος. Ὁ Μγ. Βασλ. ἀντὶ τοῦ, προσκλαίειν, ἄδεκτον εἶναι, λέγει. Καν. Ἀποστλ. ιγ'.

Ἀδελφά, Ἐπίρ. σύμφωνα, ἴσα· Ζήτ. Ἀδελφός.

Ἀδελφάτον, τὸ· ἄθροισμα, σύναξις πλειόνων ἀνθρώπων, καὶ ἐξαιρέτως Ἱερομονάχων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, οἵαν ἡ μοναστήριον συζώντων. Φωτ. Νμκν.

Ἀδελφατρία, ἡ =τῷ Ἀδελφάτον· Βαλσμ.

Ἀδελφεά, ἡ· Ταυτὸ τῷ, Ἀδελφή, Ἡρόδ.

Ἀδελφέη, ἡ· Ἰων. = τῷ ἀδελφῇ, Ἡρόδ.

Ἀδελφεός· ὁ· Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἀδελφεύς, ἀδελφὸς· Ὅμρ.

Ἀδελφεοκτόνος, ὁ, ἡ=φῷ, ἀδελφοκτόνος, Ἡρόδ. 3. 65.

Ἀδελφή· ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀδελφός.

Ἀδελφιδή, ῆς, ἡ· Σχετικῶς ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ συνήθεια Ἀνεψιὰν λέγει. Αττ. ἀντὶ, ἀδελφιδέη.

Ἀδελφίδιον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός· (ἀδελφάκι.) (ι)

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ· ὁ υἱὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἀναψιὸς· καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ εἰσὶν ἐξάδελφοι. Ἰων. ἀδελφιδέος· ὁ·

Ἀδελφίζω, Μ. ίσω· καὶ ιῶ· (ἀδελφὸς) ποιῶ, ἡ ὀνομάζω τινὰ ἀδελφόν· Θεωρῶ, νομίζω, ἔχω τινὰ ὡς ἀδελφόν μου· Ἰσοστρ. 2) παθ. Ἀδελφισμένον, καλεῖται ἔτι μεταφορικ. πᾶν ὅ,τι ἔχει ὁμοιότητα, οἰκειότητα, συνέσμον, συνοχὴν καὶ συγγένειαν μετὰ ἄλλου τινός· ὡς καὶ τὸ Ἀδελφιξις, παρ' Ἱπποκρ. συγγένειαι, οἰκειότης, ὁμοιότης Τὸ δὲ »Ἡδελφισμένος Ἱητρὸς« παρ' Ἱπποκρ. ἐστιν ἀντὶ τοῦ, ὠκειωμένος, γνήσιος, ἀληθὴς, ἀποδεδειγμένος εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἰατρῶν, ἤτοι εἰς τὴν ἀδελφότητα αὐτῶν.

Ἀδελφικός, κὴ, κὸν· οἰκεῖος τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφόν. 2) Οἰκεῖος, ὅμοιος, συγγενικός.

Ἀδελφικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀδελφικὸν τρόπον ὡς ἀδελφός. 2) Οἰκείως, συγγενικῶς.

Ἀδελφίξις, εως, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀδελφίζω, ὁ Ἐτυμολ. ἔχει καὶ, Ἀδελφιξία, καὶ ἑρμην. τοῦτο ἀπὸ τοῦ, Κοινωνία.

Ἀδελφοζωΐα· ἡ ζωὴ, τὸ ζῆν μετὰ ἀδελφῶν·

Ἀδελφόθεος· ὁ· ἀδελφὸς, συγγενὴς τοῦ Θεοῦ. λέγεται οὕτως ὁ Ἀπστ. Ἰάκωβος διὰ τὴν σχέσ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήν. Θυστόνοι τοῦ Ἰωσὴφ μνηστείαι, τοῦ ὁποίου ἀδελφὸς ἦν ὁ Ἰχβ.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ· εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδελφοκτόνος· ὅθεν

Ἀδελφοκτονία, ἡ· τὸ φονεύειν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν· ἀπὸ τοῦ

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ἡ· (στείνω) ὁ φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

Ἀδελφομιξ, γος· ὁ, ἡ· ὁ μετὰ ἀδελφῶν συνευσταζόμενος, ἀτελγής, ἀκόλαστος· Ἐκκλσ. ὅθεν·

Ἀδελφομιξία, ἡ· ἡ μετὰ ἀδελφῶν σαρκικὴ μίξις.

Ἀδελφοπαις· αιδος· ὁ, ἡ· (παῖς) ὁ ἀδελφοῦ, ἡ ἀδελφῆς υἱός, ἡ θυγάτηρ.

Ἀδελφοποιός, οῦ· ὁ, ἡ· ὁ ποιῶν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφούς· ὁ πρόξενος τοῦ νὰ γίνωνται ἀδελφοί· Σχολ. Δυκόφρ. 403.

Ἀδελφός, ὁ· (ἀδελφύς μετὰ τοῦ ἀρτ. α) αὐτασυστ. ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μήτρας γεννηξείς· ἐκ τοῦ, Ἅμα καὶ Δελφύς· καὶ τὰ ὅμοια. Ἀδελφή· ἡ· καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ὁ πλησιέστερος συγγενὴς ἐξ αἵματος. Εὐρπ. Ἑλ. 531. παρ' Ὅμρ. ὃς ἀεὶ ἀδελφεός καὶ ἀδελφειός. 2) ἴδε Ἐπίδετ. ἀδελφός, ἡ, ὄν· καὶ ἄδελφος· ὄν· Αἰτχλ. ἑπτ. ἐπιθρ. 795. ἐν γένει δὲ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων, καὶ ἴσων σλλήβδην, ἢ ἁπλῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. ψυχή τε, καὶ σῶμα, καὶ ὀφθαλμοί, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔρυσεν ἀνθρώποισιν. συντάσσεται μετὰ γενικ. καὶ δοτ. Ἱερ. Α'. 22. ὁ αὐτ. «Ὀξέα, ὀρίμεα, καὶ τηρυρά, καὶ τὰ τούτων ἀδελφά· ὅμοια, παράμοια. «ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων, καὶ ἄλλ. τούτοις «Ἱπαρτ. πυγρ.

Ἀδελφότης, τητος, ἡ· Ἀδελφοσύνη. 2) ἀδελφικὴ ὁμοιότης· 3) Ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων κοινή, ὅταν ζῶσι μὲ ἀγάπην ὡς ἀδελφοί.

Ἀδέματος, ὁ, ἡ· ἐσφαλ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ'. 4. ἀντὶ, Ἀλέματος· ταυτὸν καὶ Ἠλέματος.

Ἀδέμνιος, ὁ, ἡ· (δέμνιον) χωρὶς κλίνης, στρώματος, κείτης. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. ποιητκ.

Ἀδέν-όρεος· ὁ, ἡ· ποιητκ. = τῷ·

Ἄδενδρος, ὁ, ἡ· χωρὶς δένδρων. Στράβ. ΙΓ'.

Ἀδενοειδής, καί, Ἀδενοειδικός, ὁ, ἡ· (ἀδήν, εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σχήματος τῶν ἀδένων· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ἀδένων. Ζήτ. Ἀζήτ.

Ἀδέξιος, ὁ, ἡ· (δεξιός). ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἀνεπιτήδειος. Λουκιαν.

Ἀδεξιώτως, Ἐπίρ. (δεξιόομαι) χωρὶς νὰ δίδῃ τις τὴν δεξιὰν χεῖρα, χωρὶς δεξίωσιν, χωρὶς φιλικὸν χαιρετισμόν.

Ἀδερκὴς = τῷ Ἀδερκτος, ὁ, ἡ· (δέρκομαι) ὁ μὴ βλέπων· καὶ Παθητικ. ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀφανής. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 130. Ἐπρμ. ἀδέρατος.

Ἀδέσμιος, ταυτὸν τῷ, Ἄδεσμος, ὁ, ἡ· (δεσμός)· ἐλεύθερος δεσμῶν, ὁ μὴ δεδεμένος. Θουκυδ. 3, 34. «Ἀδεσμος φυλακῆς· φυλάκωμα ἐλεύθερον, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς δεσμὰ ὁ φυλακωμένος.

Ἀδέσποτος, ὁ, ἡ· χωρὶς δεσπότου, ὁ μὴ ἔχων δεσπότην καὶ κύριον· οὕτως ἐκαλεῖτο γένος τι δούλων ἀπελευθερωθέντων· λέγεται καὶ ἐπὶ ὁμιλίας, εἰδήσεως, φήμης, καὶ γραφῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος, ἀνώνυμος· ὅθεν ἀναξία πίστεως Ἐπρμ. ἀδεσπότως· ἀδέσποτα.

Ἄδετος, ὁ, ἡ· (δετός, δέω) ὅποιος δὲν εἶναι δεδεμένος· Ἱπποκρ.

Ἀδεύητος, ὁ, ἡ· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ταυτὸν τῷ, Ἄδευτος, ὁ, ἡ· παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Χαλεπός· ἢ ἴσως καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει χρείαν τις. Ἐκ τοῦ Δεύω, Δευεύω, μαλακύνω, ἀπαλύνω ἢ Δεύω ἀντὶ τοῦ, Δέω, χρίζω, χρεπάζομαι. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι ταυτὸν τῷ, Ἀδέψητος, σκληρός, ἀμαλάκυντος.

Ἀδευκής, ές, ὁ, ἡ· (δεῦκος) ὁ μὴ γλυκύς, ὁ πικρός· ἐς, «Ἀδευκὴς θάλασσα. Ἀπολλ. πικρὰ καὶ ἁλμυρὰ τῇ γεύσει. Τροπικῶς δέ, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Δ. 480. «Ἀδευκὴς ὀλεθρος· πικρός, χαλεπός· ὁ δὲ Εὐστάθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀδάκητος, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Δέκω (Ἴσως. ἀντὶ Δέχομαι), καθὼς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Σ. 278. «φήμην ἀδευκέα».

Ἄδευτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, ἄτεγκτος.

Ἀδέψητος, ὁ, ἡ· (δεψέω) ἀνέργαστος, ὁ μὴ κατεργασμένος ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου· ὡμός (ἀνάργαστος)· Ὀδυσ. Τ. 2.

Ἀδέω, ῶ· Μ. ἤτω· χορταίνω, (εἶμαι χορτᾶτος, χορτασμένος τόσον, ὥστε μοὶ ἔρχεται ἀηδία) Ἔχω βάρος, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν. Ὀδυσσ. Α. 134. «μὴ ξεῖνος ἀνηθὴς ὀρμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήτειεν· ἀηδῶς διατεθείη, δυσαρεστηθῇ· ὅθεν «Ἠιαμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ· ταλαιπωρηθέντες, ἀηδῶς διατεθέντες, βαρυνθέντες ὅλ. (Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας Βαρύνομαι· ὡς ὅτε λέγομεν «Ἐβαρέθηκα ἀπὸ τοὺς κόπους.») Ὅτι ὅμως ἔλεγον καὶ, Ἀδάω, ἀποδεικνύει τὸ, Ἀδαΐως, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, Δαῴλης. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἔχουσι Λαΐεω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Οὕτως ἔλεγον καὶ Ἄατος, καί, Ἄτος, Ἀάω, καί, Λω, Ἄω· χορταίνω. Τὸ δὲ Ἀδίω, καὶ Ἀδάω, ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸ, Ἀσάομαι, καὶ, Ἀσαίνω. ἐκ τοῦ Ἀση· καὶ, Ἀδημονέω, ἐκ τοῦ, Ἀδίω, Ἀδημάς, Ἀδήμων, χορτασμένοι, βεβαρυμμένος· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ, Ἀδὴν, ἀρκούντως, χορταστικά, ἢ τὰ πολύ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀάω. τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα· (εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται οἱ παρ' Ὁμρ. τύποι· «ἀδάησεις, ἀόρστ. εὐκτ. καὶ, «ἀδηκότες· πρκμ. μτχ. Ὀδυσ. Α. 134. Ἰλιάδ. Δ. 96.) ἐστὶν ἄχρηστον, ἐν τῷ ἐνστ.

Ἀδέω· ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀνδάνω· ἀρέσκω· ἄχρηστον εἰς τὸν Ἐνστ. Μλ. «ἀδήσω· ἀρστ. β'. «ἄδον (υυ) «ἀδεῖν. Πρκμ. ᾄαδα. Δρε. εαδα (υ—υ)

Ἀδεῶς, Ἐπίρ. (ἀδεὴς) χωρὶς φόβου καὶ κινδύνου, (ἀγαθῶς, ἐκ τοῦ Δέος.) 2) Ἐκ τοῦ Δέομαι, ἀντὶ τοῦ, χωρὶς ἔλλειψιν, ἐνδειαν· Πλουσίως, ἐξόδους.

Ἀδήιος, ὁ, ἡ· καὶ συνηρ. ἀδῆος Ἰων. ἀντὶ ἀδήλου· ταυτὸν καὶ, Ἀδήωτος· Σοφοκλ. Οἰδ. 1533. 2) ἄγνωστος· ποιητκ. ἀπὸ τοῦ θανεῖν. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 617. ἄλλοι δὲ ἀρνητ. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀζήτητοι, καὶ, Ἀνεκλάλητοι.

Ἀδηκορές, Ζήτ. Ἀσήκορος.

Ἀδήκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδήκτως Ἐπίρ. (δάκνω) ὁ μὴ δεδηγμένος (ἀδάγκαστος) καὶ ὁ μὴ καταφαγωμένος ὑπὸ σκωλήκων (ἀσκωληκοφάγωτος). Παρ' Ἀντωνίν. «ἄδηκτος ψυχή· μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἄλυπος.

Ἀδηλάω, παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 35, μετὰ Γενικ. ταυτὸν τῷ, Ἀγνοέω, ἐκ τοῦ Ἄδηλος.

Ἀδήλημαι, ὁ, ἡ· (δηλόομαι) ἀβλαβής, ἀκέλαστος· Ἀπολλ. Β'. 710.

Ἀδηλία, ἡ· (ἄδηλος) ἀφάνεια· ὁπόταν τις δὲν ἠξεύρει ποῦ εἶναι καὶ ποῦ εὑρίσκεται· ὅ ἐστιν, ἄγνοια, ἀπορία, ἀβεβαιότης· Ἐπιγράμ.

Ἀδηλοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ποιῶν τι ἀφανές, ὁ ἀφανίζων καὶ ἐξολοθρεύων, Γραμματ.

Ἄδηλος, ὁ, ἡ, καί, Ἀδήλιος Ἐπίρ. (δῆλος) ἀφανής, μὴ φανερός· κυρίως, ἀβέβαιος. Ξενοφ. Παιδ. Δ'. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 0. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀγνώριστος, μὴ γνωστὸς καὶ ὁ ἐξ ἀγνώστου γονεῖς· (ἀγενής.)

Ἀδηλότης, ητος, ἡ· σκοτεινότης, ἀβεβαιότης· Ἱπποκρ.

Ἀδηλοφλεβος, ὁ, ἡ· (φλέψ) ὁ ἔχων ἀφανεῖς καὶ ἀδήλους φλέβας· Ἀριστοτ.

Ἀδηλόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄδηλος) ποιῶ τι ἀφανές, ἀγνώριστον· Κρύπτω, σκεπάζω, βάλλω τι εἰς τὸ σκότος· Σκοτίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγνοῶ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδηλέω· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 34. «τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι· ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν.

Ἀδημέω, ῶ, ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἀδημιούργητος, ὁ, ἡ· (δημιουργέω) ὁ μὴ ἐξεργασμένος ὑπὸ τεχνίτου (ἀτέχνευτος, ἀφυκτος)· «ὁ ἐλέφας ἀδημιούργητος πρὸς ἀναστασιν». Διεύ. Στκ. Γ'.

Ἀδημοκράτητος, ὁ, ἡ· (δημοκρατέομαι) ὁ μὴ δημοκρατικὸς· Δίων Κάσ. καὶ ὁ ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ μὴ ζῶν.

Ἀδημονέω, ῶ· (ἀδήμων) εἶμαι λελυπημένος, σκυδρωπός· στενοχωροῦμαι ὑπὸ ἀνάγκης, φόβου, καὶ ἀγωνίας. «Ἀδημονεῖν τὴν ψυχήν». Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. Δ'. 3. καὶ Πλτ. Θγτ. πργρ. 175. D. Ζήτ. Ἀδήμων· ὅθεν

Ἀδημονία, ἰας, ἡ· (ἀδήμων) λύπη, θλῖψις, στενοχωρία, ἀγωνία· (ὅταν θλίβεται τις ἐστενοχωρημένος καὶ δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ)· ταυτὸν τῷ· Ἀδημοσύνη· Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ.

Ἀδημονιάω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἄδημος, ὁ, ἡ· (δῆμος), ὁ μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος του ὤν· ὁ οὐκ ἔνδημος. Ἡσύχ. = τῷ, ἀπόδημος.

Ἀδημοσίευτος, ὁ, ἡ· (δημοσιεύω) ὅποιος δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε γνωστὸς εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸν δῆμον, (δὲν εὐγῆκεν εἰς τὸ κοινόν). Χρυσόστομ.

Ἀδημοσύνη, ἡ· = Ἀδημονία, ἐκ τοῦ Ἀδήμων, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. λόγ. 38.

Ἀδήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἀδέω) ὁ βεβαρυμένος εἴς τι πρᾶγμα ὑπὸ ἀηδίας, πλημμυρῆς, καὶ χορτασμοῦ, τεθλιμμένος, λυπημένος, ἐστενοχωρημένος· ὁ ἐν ἀδημονίᾳ ὤν· ὁ Εὐστάθ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄδος, τό, Κόρος· ὀρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ, Ἀδέω, Ἀδάω, Ἀδήτω, Ἀδημος, Ἀδήμων, λίαν χορτασμένος, βεβαρυμένος· στενοχωρημένος, τεθλιμμένος. Ἄρα τὸ Ἀδημονέω, ἐστὶ κυρίως ταυτὸν τῷ Ἀδέω, Ἀσαίνω, καὶ Ἀσάομαι. Ἐκ τοῦ Ἀδημος, κεῖται παρ' Ἡσυχ. τὸ Ἀδημέω.

Ἀδὴν· καὶ Ἀττικ. Ἄδην, καί, Ἄδδην, Ἐπίρ. (ἀδέω τὸ, χορταίνω) χορταστικά, ἀρκούντως, ἀφιλῶς, ἱκανῶς, κατὰ κόρον. καταπολλά· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ν. 315. «Οἳ μιν ἀδὴν ἐλέλιξαν πολεμίοιο· θέλει τὸν χορτάσουσι μὲ τὸν πόλεμον, τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 424. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Χαρμ. «Τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν· ἀλλ' ἐν Πολιτ. Ζ'. 17. ὁ αὐτ. «Ἄδην ἤδην ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι· καὶ Προδότ. «ὡς ἄδην εἶχον κτείνοντες». κεῖται μετὰ τοῦ Ἔχω· καὶ ἐντεῦθεν Καλόλου, ἀντὶ τοῦ, Μάλα, καὶ Πάνυ. Ἀπολλ. Δ'. 276. «Πολλὰς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰῶνι· καὶ στίχ. 1216. «Στείχοντες ἄδην αἰῶνος· μακρόν, πολὺν καιρόν. 2) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Ἀδέω, ἐκ τοῦ, Δέος· χωρὶς φόβου, τολμηρῶς. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1127. «κακότητος ἄδην ἐπαύσθην». 3) Ἄδην, ἐκ τοῦ, Ἀνδάνω, ἀντὶ τοῦ Ἅιδης. Ἡσύχ.

Ἀδήν, καὶ Ἀδήν, ένος, ὁ, ἡ· γαργαλίδρα, (glandula, βαλανίδα,) Πολυδ. Β'. «Ἀδένες, ὅσοι εἰσὶ μέσοι σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνεστῶτες, μάλιστα περὶ βουβῶνας τε καὶ μασχάλας, καὶ σφυγόνας, καὶ μεσεντέριον, περί οὗ καὶ χοιράδες συνίστανται. Παρ' Ἱπποκρ. εὑρίσκεται ἡ λέξις ἠδηκώς, ἡ Ἀδής. (υ—)

Ἀδηνής, ὁ, ἡ· (Δῆνος)· ἄβουλος, ἄπορος, βουλῆς· μωρός, ἠλίθιος, εὐήθης, ἀβέλτερος· Ἐπρμ. ἀδηνέως· ποιητκ.

Ἀδηνία, ίας, ἡ, ταυτὸν τῷ Ἀπειρία. Ἡσύχ.

Ἀδῆος, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδήιος.

Ἄδηρις, ιος, ὁ, ἡ· (ἔρις) χωρὶς μάχης, φιλονεικίας, πολέμου. Ἐπιγράμ. ταυτὸν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀδήριτος, ὁ, ἡ, καὶ, Ἀδηρίτως Ἐπίρ. (δηρίομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἔγινε μάχη, φιλονεικία, πόλεμος. Αἰσχύλ. Προμ. 105. Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπολεμήσῃ, ἢ νὰ νικήσῃ τινας, ἀκαταμάχητος· ἀφιλόνεικος· Ἰλ. Ρ. 42.

Ἄδης, ου, ὁ· καὶ, Ἀΐδης, ου καὶ εω· ἀρχαιότερος παρ' Ὁμρ. συνήθης τύπος (παραγόμ. ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ ἰδεῖν)· ἀΐδής, ὁ ἀφανής, ἀόρατος· ἐξ οὗ Ἄϊδης, καὶ Ἄδης· ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ »Ἄϊδος Κυνῆ« ἤ ἀφανείας, ἀορασίας πρόξενος περικεφαλαία· ὅπερ ἴδιον τοῦ Πλούτωνος· παρ' Ὁμρ. κύριον Ὄνομ. μόνον τοῦ Πλούτωνος, Θεοῦ ταῦ ὑπὸ γῆν κόσμου, κατ' Ἡσ. Θεογ. 455, πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. »Πλοῦτων τήν ἐν Ἅιδη λαμβάνει ἀρχήν.« Ἀπολλόδ. Α'. β'. 1. 2) Ὡς προσηγορ. Ὄνομα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λέγεται ὁ ὑπὸ γῆν κόσμος, ἡ διατριβὴ καὶ ἡ κατάστασις τῶν νεκρῶν· ἔτι δὲ ὁ τάφος, ὁ Θάνατος· »Ἅδης πόντιος, φώκιος, ὁ ἐν Θαλάσσῃ, ὁ διὰ φόνου Θντ.« »κατάμπ φώκιος αἰόλος ἔλοιο. Σφκ. Οἰδ. ἐν Κ. 1698. Ποιητικ. Ἰλ. Ο. 188. »Ζεύς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἄϊδης ἐνέρεσιν ἀνάσσων.« »Ἐς ᾍδαο κατ' ἔλλειψιν Δοτικ. (ᾅδῳ, ματι)· »ἐς ᾅδαο. ὑπακουομέν. Δόμον, οἶκον, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ᾅδου.

Ἀδηφαγέω, ὦ· Μ. ἠσω, (ᾅδην, φάγω) τρώγω χορταστικά, τρώγω πολύ· ὅθεν

Ἀδηφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν χορταστικά, πολύ· Πολυφαγία.

Ἀδηφάγος, ὁ, ἡ· (ᾅδην φαγεῖν) ὅποιος τρώγει πολύ, ἢ χορταστικά· Μεταφορικ. »Ἀδηφάγος λύχος« λύκος ὅστις φθείρει πολὺ ἔλαιον· λέγεται καὶ »Ναῦς, Τριήρης, ἀδηφάγος, καὶ, "Αρμαι« τὰ ὁποῖα χρειάζονται πολλὰ ἔξοδα· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται »Ἵππος ἀδηφάγος, ὁ τέλειος ἵππος ὁ ὁποῖος παιδεύεται καὶ γυμνάζεται εἰς τρέξιμον, ὅτι ὁ καὶ πολυέξοδος· οὗτω λέγει ὁ Ἱππικ. εἰς Ἀρχίδ. »Ζεύγη ἵππων ἀδηφαγούντων τρίτον ναῦλον.« καὶ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Π'. 13. »Ἀδηφάγων ἵππων τέτρωρον· ὁ δὲ Ἁρποκρατ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Τελείους καὶ ἀγωνιστάς. Ἀδηφάγος, κλείται ἔτι καὶ ὁ Παλαιστὴς, ἐπειδὴ καὶ οὗτος τρώγει πολὺ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δυνάμεις· Θεόκριτ. ΚΒ'. 115. ὁ Ἀρίσταρχος εἰς Ὅμηρ. ἔγραφε βασέως, Ἀδηφάγος. Ἐνίοτε γράφεται καὶ Ἀδόηφάγος· Ζήτ. Ἀδόην, ὁ διπλασιασμὸς ὅμως τοῦ δ, ἐστιν ὅλως ἀπαράδεκτος· Βουτμ. Λεξ. τμ. 2. σλ. 133. (α)

Ἀδήωτος, ὁ, ἡ· (δηόω) ἀκούρευτος ὑπὸ στρατιωτῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'.

Ἀδιάβατος, ὁ, ἡ· (διαβαίνω) ὁ μὴ χωριζόμενος ἀπ' ἄλλου τινός, ὡς παδιάβατος ἐλαία· τὰ μὴ ξεχωριζόμενα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, μὴ μεταπαίζομενα, ἀλλ' ἱστάμενα ἀκίνητα. 2) Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ τις, ὡς, παδιάβατος ποταμός· ἀπέρατος· Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Β'. Α'. Ζήτ. ἐν τῷ, Διαβαίνω.

Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαβλήτως, Ἐπίρ. (διαβάλλω) ἀκατηγόρητος, ἀνέγκλητος, ἄμωμητος· ὁ μὴ ὑποπέσας εἰς κατηγορίαν καὶ διαβολήν. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Νικομ. Η'. ζ. καὶ 6. εὑρίσκεται συντεταγμένον μετὰ τοῦ, Μόνιμος, καὶ φαίνεται ὅτι σημαίνουσι τὸ, Ἀμετάβλητος.

Ἀδιάβολος, ὁ, ἡ· (διαβάλλω) = τῷ ἀδιάβλητος.

Ἀδιάβροχος, ὁ, ἡ· (διέβρεχα) ὁ μὴ διαβεβρεγμένος· ὅστις δὲν διαπερᾷ, (ἢ δὲν ἐβράχη πέρα, πέρα.)

Ἀδιάγνωστος, ὁ, ἡ· [(διαγινώσκω) ὅποιος δύσκολα διακρίνεται, ἢ δὲν διακρίνεται (ξεχωρίζεται, γνωρίζεται) καθόλου.

Ἀδιάδοχος, ὁ, ἡ· (διαδοχή) χωρὶς διαδοχῆς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς τὴν ἀξίαν ἢ κατάστασίν του· ὅθεν παντοτεινός, αἰωνίτης, Γρηγορ.

Ἀδιάδρᾶστος, ὁ, ἡ· (διαδιδράσκω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐνεργ. ὁ μὴ ὑποκλίνων, ὑποχωρῶν, ἀποφεύγων· Κλημ. Ἀδιάθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαθέτως Ἐπίρ. (διατίθημι) ὁ χωρὶς διατάξεως, διορισμοῦ· ὁ μὴ διωρισμένος, τακτειμένος (βαλμένος) εἰς τινα τάξιν. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προστηκόντως διατάξας ἢ εὐθετήσας· Πτχ. Βατ. ὁ πρεσβ. ϕ. 3) Ὁ μὴ ποιήσας διαθήκην ἢ μὴ διατάξας τὰ πράγματά του εἰς τὸν Θάνατόν του· Βυζτ.

Ἀδιαίρετος, ὁ, ἡ· (διαιρέω· ὦ· διαιρετός) ὅποιος δὲν διαιρεῖται, δὲν μοιράζεται εἰς τμήματα, ἀμέριστος· μὴ διαιρετός· καὶ ὅποιος δὲν ἐμερίσθη εἰς τμήματα· ἀδιαχώριστος· Ἀριστοτ. Ἐπίρ. ἀδιαιρέτως.

Ἀδιάκλειστος, ὁ, ἡ· (διακλείω) ὅποιος δὲν ἀπεκλείσθη, δὲν ἀπεχωρίσθη, ἀπεμονώθη.

Ἀδιακόνητος, ὁ, ἡ· (διακονέω) ἀνυπηρέτητος, ὁ μὴ ἔχων ἀκόλουθον· καὶ ὁ μὴ τελειωθείς· Ἰωσηπ. ἀρχ. ΙΘ'. Α'. παδιακόνητος ἐπιστολή.

Ἀδιακόριστος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διάκονις.

Ἀδιακόντιστος, ὁ, ἡ· (διακοντίζω) ὁ ὑπ' ἀκοντίου μὴ διαπερώμενος· τὸν ὁποῖον δὲν διεπέρνᾷ κοντάριον· πιθανῶς ἀνεγνώσθη παρ' Αἰλιαν. ἀδιακόνιστος.

Ἀδιακόπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιακόπως, Ἐπίρ. (διακόπτω) ὁ μὴ κεκομμένος, κεχωρισμένος, μὴ ξεχωρισμένος, ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, συνεχής. Πτύχ. καὶ Εὐστάθ.

Ἀδιακόσμητος, ὁ, ἡ· (διακοσμέω) ὁ μὴ κεκοσμημένος, διατεταγμένος, ἀκαλλώπιστος, Διον. Ἅλικ.

Ἀδιακρισία, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀκρισία. Σουΐδ.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀδιακρίτως Ἐπίρ. (διακρίνω) ὅποιος δὲν διακρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· ἀλλὰ μένει ἀμφίβολος· ἐν δὲ τῇ συνηθ. ὅποιος δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει κρίσιν τῶν πραγμάτων, ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν, στόχασιν· Ζήτ. Διακρίνω.

Ἀδιάλειπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλείπτως· (διαλείπω) ὁ μὴ διαλείπων, συνεχὴς, χωρὶς νὰ παύῃ ποτὲ, καὶ ν' ἀρχίζῃ πάλιν.) παντοτεινός, ἀκατάπαυστος. Διόδ. Σικ. Γ'.

Ἀδιάλεκτος, ὁ, ἡ· (διαλέγομαι) ὅποιος δὲν ὁμιλεῖ μετ' ἄλλων· ὅστις ζῇ μόνος καθ' ἑαυτόν· ὅθεν ἠθικῶς ἀδιάλεκτος ἢ ἔρημος καὶ μεμονωμένη ζωή.

Ἀδιάλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλλάκτως, (διαλλάττω καὶ, στω) ὅποιος δὲν φιλιώνεται ποτὲ, ἀσπονδος, ἀμείλιχτος, Δημοσθ.

Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαλύτως· (διαλύω) ὅποιος δὲν διαλύεται, (δὲν ἀναλύεται)· δὲν διαχωρίζεται, (ἀναλύεται).

Ἀδιάλωβητος, ὁ, ἡ· (λωβάω) ἀβλαβής, ἀκαλλαστος· Ἠθικ. (ἄβλαφτος καθόλου).

Ἀδιαμέριστος, ὁ, ἡ· (διαμερίζω) ὁ μὴ μεμερισμένος, μὴ κεκομμένος εἰς μερίδια. Σχολ. Ἀπολλ. Ἄργ. Γ'. 1031. (ὅστις δὲν μερίζεται· κομματιάζεται).

Ἀδιανέμητος, ὁ, ἡ· (διανέμω) ἀμοίραστος· εἷς ἐνὶ καὶ ἄλλοι (πρόσωπα).

Ἀδιανόητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιανοήτως· (διανοέω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. Ἀσκηθ· Ἐνεργητ. Ὁ μὴ διανοούμενος, μωρὸς, ἀστόχαστος, χωρὶς νοῦς καὶ γνῶσιν. Πολύβ. Γ'. 136.

Ἀδίανταν, τό· (διαίνω) εἶδος χόρτου, τὸ κοινῶς Πολύτριχον. Capillus Veneris. Διοσκορ. Δ'. 136. καὶ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Α'. 35.

Ἀδίαντος, ὁ, ἡ· ἐτ. ᾰδ· ἀεὶ ἀδίαντ. Σιμωνδ. γ. 3. (δαίω) ξηρός· μὴ βεβρεγμένος· (ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος, ξηρός). Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 107. »δένος ἀδίαντον· ἀντὶ τοῦ, Ἀμάλαστον, (ἀκούραστος δύναμις). Ἐπρμ. ἀδιάντως.

Ἀδιάντυτος, ὁ, ἡ· (διαντύω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, νὰ τελειώσῃ τις (ὅστις δὲν πέρνει τέλος).

Ἀδιάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπαύστως, (διαπαύω) ὅστις δὲν καταπαύεται, δὲν καταπράυνεται, δὲν ἡσυχάζει· ἀδὲν παύει, δὲν ἡμερώνει ποτέ· ὀρμητικός, δυνατός, σφοδρός. Καὶ ἐκ τοῦ Διαπαυομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀκαταπαυστος, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταπαυσιν καὶ διακοπήν. Πολύβ.

Ἀδιάπλαστος, ὁ, ἡ· (διαπλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ ὀξύλαλος ἀσχημάτιστος, ὠμός.

Ἀδιάπνευστέω (ἀδιάπνευστος) δὲν ἔχω διαπνοήν, ἀποφορὰν, ἐξατμισιν.

Ἀδιαπνευστία, ἡ· ἔλλειψις διαπνοῆς· ἡ ἀναπτοῆς· (ἀνάσας) Παλλάδ. περὶ Πυρετ. παρὰ Γαλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀδιάπνευστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπνεύστως· (διαπνέω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, διαφυσώμενος ὑπὸ ἀνέμων. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀναπνέων, καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἢ ἐστελωμένος συνεχῶς· χωρὶς νὰ ἴστανται ὥστε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του. Ἐμβλυχ. Πυθ. 16.

Ἀδιαπόνητος, ὁ, ἡ· (διαπονέω· ῶ) ἀνεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀδιάπλαστος· Ἁλ.

Ἀδιάπτωτος, ὁ, ἡ· (πτωῶ) ταυτὸν καὶ, Ἀδιάπτωτος· Ἱερακλ. Πυθ.

Ἀδιαπτωσία, ἡ· (πτῶσις) ἀπταισία, τὸ μὴ σφάλλειν. Ἱπποκρ.

Ἀδιάπτωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαπτώτως· (διαπίπτω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πταίει, σφάλλει τις· καὶ εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ σφάλῃ, πταίσῃ τις. 2) Ἐνεργ. ὅποιος δὲν σφάλλει, δὲν πταίει, ὅποιος δὲν κλονεῖται, ταράττεται, δὲν πίπτει ἀπὸ τὸν τόπον του· στερεός, ἀσφαλτος· Πολύβ.

Ἀδιάῤῥοος, ὁ, ἡ· (ῥέω) παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Β'. Α'. ταυτὸν τῷ

Ἀδιάῤῥωστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαῤῥωστως, (διαῤῥώνω) ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ ἄρθρα (αἱ κλειδώσεις) δὲν διακρίνονται, ἢ ὁ ἐστερημένος ἄῤῥωνος· χωρὶς ἄῤῥωνα. Ἀριστοτ. Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. 740. αὐτὸ τοῦ, Ἀτρωής, σκοτεινός· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐκφωνήσεως ἢ προφορᾶς.

Ἀδίαρος, ὁ, ἡ· ἄνευ διαρίου, ταὐτ' ἔστιν, ἀσημερίδος, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ diarium. Νόμ.

Ἀδιαῤῥήκτος· ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι) ὁ μὴ διαῤῥηγνύμενος (ἀξέσχιστος).

Ἀδιαῤῥίπιστος, ὁ, ἡ· (διαῤῥιπίζω) ὁ μὴ διαῤῥιπιζόμενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου. (ἀεριστηρίου, ἢ ἀνεμιστηρίου.) Πτύχ. ἐν Λεξ. Ἀκράγον, καὶ Ἀκρετον.

Ἀδιαῤῥοια, ἡ· (διαῤῥοια) τῶν ὑγρῶν [ἢ τῶν διαῤῥεόντων ἔλλειψις· ἐμπυρεύσεις· Ἱπποκρ.

Ἀδιασκέδαστος, ὁ, ἡ· διασκεδάννυμι) ὁ μὴ διεσκεδασμένος, διεσπορπισμένος.

Ἀδιάσκευος, ὁ, ἡ· [(σκευή) ἀστόλιστος, ὁ μὴ ἡτοιμασμένος, στολισμένος· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀδιάσπαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστπάστως· (διασπάω), ἀχώριστος· (ἀξεχώριστος) ἀπ' ἄλλου ἢ ἄλλων· μὴ κεχωρισμένος, ἀκολλημένος. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 9.

Ἀδιάστατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστάτως· (διίστημι) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, διάστασιν. Πλούταρχ. παρὰ δὲ Γραμματικοῖς τῷ, Συνεχής.

Ἀδιάστολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστόλως· (διαστέλλω) χωρὶς διαστολῆς, ὅστις δὲν διαρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· συγχεχυμένος (συγχισμένος), σκοτεινός· Πορφύρ.

Ἀδιάστροφος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαστρόφως· (διαστρέφω) ὁ μὴ διεστραμμένος, (ἀναπολογούμενος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴ στραβός, μὴ παρκαλευμένος), »ἀδιάστροφος ὀφθαλμός« ὁ μὴ ἀλλήθωρος, ἀλλ' εὐθὺς, ὀρθός.

Ἀδιάσχιστος, ὁ, ἡ (διασχίζω)· ὁ μὴ ἐσχισμένος, μὴ κεχωρισμένος (ἄσχιστος, ἀξέσχιστος).

Ἀδιάτακτος, ὁ, ἡ (διατάττω)· ὁ μὴ ἔχων καθόλου τάξιν, ἄτακτος. Διονύσ. Ἁλικ. κακόταχτος πόλις· καὶ ὁ μὴ τεταγμένος, μὴ ὢν ἐν τῇ τάξει. Πολύβ. Β'. 159.

Ἀδιάτμητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιάτομος, (διατέμνω) ὅποιος δὲν διατέμνεται, δὲν διακόπτεται· καὶ ὁ μὴ διακεκομμένος.

Ἀδιάτρεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιατρέπτως, (διατρέπω) ὅποιος δὲν μετακινεῖται, δὲν μετατρέπεται, μεταβάλλεται ποτέ· σταθερός· καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρογνώμων.

Ἀδιατρεψία, ἡ (διατρέπω)· τὸ μὴ διατρέπεσθαι· ἀμετατρεψία, σταθερότης· καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρογνωμία, ἀδιανοησία, αὐθάδεια.

Ἀδιατύπωτος, ὁ, ἡ (διατυπόω)· ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον, σχῆμα καὶ μορφήν. Ὠκελ. (ι)

Ἀδίαυλος, ὁ, ἡ (δίαυλος)· ἄνευ εἰσόδου καὶ ἐξόδου (ἔμβασμα καὶ εὔγαλμα) ἐκ τοῦ ὑποίου δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. Εὐρ.

Ἀδιαφθαρσία, ἂς, ἡ (διαφθείρω)· τὸ μὴ διαφθείρεσθαι, ἀφθαρσία, ἀλοαληρότης ποιοτεινὴ πράγματος τινος (ἀχαλασία). Καὶ τὸ μὴ διαφθείρεσθαι διὰ ὕδωρ· ὄδευ.

Ἀδιάφθαρτος, ὁ, ἡ· ὅποιος δὲν φθείρεται ποτέ· ὁ διόλου ἄφθαρτος, χωρὶς φθορὰν διὰ ὕδωρ· ἐπὶ ἀνθρώπων κυρίως· (τὸ νὰ μὴ κερδαίνηται ὁ ἐρετὴς μὲ ὕδωρ, τὸ τουρκοβάρβαρου ρουσρέτι.

Ἀδιαφθορία, ἡ· ταυτόν τῷ, Ἀδιαφθαρσία.

Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαφθόρως· ταυτόν τῷ, Ἀδιάφθαρτος· ὁ μὴ ὑποκείμενος ποτὲ εἰς φθορὰν, χαλασμόν· καὶ Ἀδιαφθόρητος. Δημοστ.

Ἀδιαφορέω, ῶ (διαφέρω)· Μ. ἠσω, εἶμαι ἀδιάφορος, δὲν εἶμαι διαφορετικὸς· λέγεται ἐπὶ προσώπων οἵτινες δὲν ποιοῦσι καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ ἑνὸς καὶ ἑτέρου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθ. Ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλλει· ὅλο ἕνα μ' εἶναι.

Ἀδιαφορητικός, κή, κόν· Ἀρρίαν. Ἐπικτ. Β'. Α'. 14. ὑπὸ ἀδιαφορητικιάνων· ἀντὶ, ἡ ἀδιαφορία.

Ἀδιαφορία, ἡ· τὸ μὴ διαγινώσκειν τὸ πρᾶγματα ἀλλ' ὁμοια ἡγεῖσθαι· τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀδιάφορος, τὸ νὰ μὴ τῷ μέλλῃ τι περί τινος.

Ἀδιάφορος, ὁ, ἡ (διαφέρω)· ὁ μὴ διαφορετικὸς, ὅμοιος· ἐπὶ δὲ προσώπων, ὁ μὴ ποιῶν καμμίαν διαφορὰν τόσον μεταξὺ πραγμάτων ὡς καὶ προσώπων, ἀλλὰ πάντα ὁμοια θεωρῶν· ὅποιος ὅλα τὰ ἔχει ὅμοια, καὶ ὅποιος ἀδιαφορεῖ, δὲν τῷ μέλλει περί τινος, Ἀριστοτ. Ἀδιάφορος Ἐπίρ. χωρὶς διαφορᾶς, ἐξίσου. Παρὰ τοῖς Στωικοῖς· res mediae indifferentes· τὰ οὔτε καλὰ οὔτε μὴ καλὰ (ἀχαμνά), ἀλλ' ἀδιάφορα (τὸ κοινῶς ὅλα ἕνα) πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ των. Κικερ. Ἀκαδ. Β'. 42.

Ἀδιάφρακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαφράκτως Ἐπίρ. (διαφράσσω) διόλου ἄφρακτος· χωρὶς φραγήν, ἐξέρκτος. Θεόφρ.

Ἀδιαχύτας, ὁ, ἡ (διαχέω)· μὴ διαῤῥέων, μὴ καταπτιπτόμενος, μὴ χεόμενος (ὅστις δὲν τρέχει, δὲν χωνεύει)· παρ' Ἱπποκρ. μεταφορικ. ὁ εἰς τρυφὰς καὶ ἀκρασίας μὴ ἐξοκέλλων, ἀλλὰ σώφρων καὶ μέτριος· ὅστις δὲν εἶναι ἀσωτος.

Ἀδιαχώριστος, ὁ, ἡ (διαχωρίζω)· ὅποιος δὲν διαχωρίζεται, δὲν κόπτεται· ἀχώριστος διὰ πάντα.

Ἀδιάψευστος, ὁ, ἡ (διαψεύδομαι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ (γελάσῃ) τις· ὁ μὴ ἀπατώμενος· (μὴ γελασμένος). Ἀθην.

Ἀδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάκω)· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιδάκτως· χωρὶς διδαχῆς, διδασκαλίας καὶ μαθήσεως· ὁ μὴ δεδιδαγμένος· καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν μανθάνεται διὰ διδασκαλίας, ὅθεν τὸ ἔμφυτον, Λουκιν. μαθήματον τῆς φύσεως δῶρον· ὄθλ. φυσικὸν χάρισμα· καὶ παρ' Αἰσχ. ς', ἀδίδακτον ὄρθμα,« τὸ μὴ παραστηθὲν εἰς τὸ θέατρον· (ι) ἰδὲ καὶ Διδάσκω.

Ἀδικαίκητος, ὁ, ἡ (διεκδικέω)· ἀνυπερμάχητος, πρὸ κριτηρίου μὴ ἀπολογηθείς· ὁ μὴ διαδεντευμένος, ἀνυπεράσπιστος (ι).

Ἀδιέκδυτος, ὁ, ἡ· ἀπροφάσιστος, προφάσεις μὴ πλάττων· ὅστις δὲν πασχίζει νὰ ἀποφύγῃ τι, νὰ ξεγλυστρίσῃ· ἄοκνος, πρόθυμος.

Ἀδιεκδύτως, Ἐπίρ. (διεκδύνω) χωρὶς ἀργοκορίαν, καὶ ἀναβολὴν καιροῦ· ὁρμητικά.

Ἀδιεξέτασος, ὁ, ἡ (διεξετάζω)· ἀνεξέταστος διόλου, ὁ μὴ δυνάμενος ἐξετασθῆναι.

Ἀδιεξήτητος, ὁ, ἡ (διέξειμι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸν νοῦν, νὰ τὸν περιχράσῃ μὲ ἀκρίβειαν, ἀνεξήγητος, ἀνεξέταστος. Θεμίστ. (ι)

Ἀδιεξόδευτος, ὁ, ἡ (διεξοδεύω)· χωρὶς διεξόδου (αὐγαλμα), τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διεξέλθῃ νὰ περάσῃ τις (χωρὶς πέρασμα).

Ἀδιεξόδευτος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ Ἀδιεξόδευτος.

Ἀδιέργαστος, ὁ, ἡ (διεργάζομαι)· ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, (ἄργατος ἀδούλευτος). Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. μτφρ. ἀδιέργαστος«.

Ἀδιερεύνητος, ὁ, ἡ (διερευνάω, ῶ)· ἀδιεξέτατος, ἀνεξερεύνητος (ἀξέτατος).

Ἀδιευκρίνητος, ὁ, ἡ (διευκρινέω, ῶ)· ὅστις δὲν διευκρίνῃ ἢ δὲν διακρίνεται καλῶς, σκοτεινὸς, συγκεχυμένος. Ἑρμογ. (κρ.)

Ἀδιεχὴς, ἐς, ὁ, ἡ (διέχω)· ταυτόν τῷ Ἀδιεχής, καὶ Συνεχής. Σουϊδ.

Ἀδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι) ἀνεκμηνεύτος, ἀπερίγραπτος. Ξενοφ. Κύρουπ. ς'. Α'. 16.

Ἀδιήθητος, ὁ, ἡ (διηθέω)· ἀστράγγιστος, ἀστακέλιστος. Ἱπποκρ.

Ἀδικαίαρχος, ὁ, ἡ· ὅστις, ἄδικος ἄρχων· ὁ Κικέρων πρὸς Ἀττ. 12. ἐσχημάτισε ταύτην Σατυρικῶς διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Ἱστορικὸν Δικαίαρχον· ὡς Ἴρος, αἴρος, κ.τ.τ.

Ἀδικαιοδοτήτος, ὁ, ἡ (δικαιοδοτέω)· Διοδ. Σικ. καλεῖ οὕτω τὴν Σικελίαν, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχε πλέον εἰς αὐτὴν χώραν ἡ δικαιοσύνη, τὸ δὲν εἶχον δύναμιν εἰς αὐτὴν πλέον τὰ δικαστήρια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἀδίκαστος, ὁ, ἡ (δικάζω)· ὅποιος δὲν ἐδικάσθη, δὲν ἐκρίθη· ἄκριτος. Λουκιαν.

Ἀδίκευσις, εως, ἡ· τὸ πραγματεύεσθαι ἢ πράττειν ἐναντίον τοῦ δικαίου. Στοβ. (ἀδικέω).

Ἀδικέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄδικος)· πράττω ἐναντία τοῦ δικαίου· πρὸ πάντων, ἀρνοῦμαι, δὲν ἀποδίδω τοῖς θεοῖς τὸ προσῆκον σέβας. Ἴμν. Ὁμηρ. Δημητρ. 367. ὅπου κεῖται τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς λέξεως ταύτης· εἶτα ἐπὶ ἀνθρωπίνων πράξεων. Προξενῶ, ἢ ποιῶ ἄδικον εἴς τινα. Καθόλου δὲ, Πραγματεύομαι, ἢ Πράττω κακῶς· Κακῶς ποιῶ· κακοποιῶ, ὑβρίζω, ζημιῶ, βλάπτω, παραβαίνω τοὺς νόμους· (ὅπερ ἀντίκειται τῷ, Καλῶς ποιεῖν) ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς'. 20. ὅπου τὰ, Ἄδικος, ἀντίκειται· τῷ, »Καλός, καγαθός· μετὰ, καὶ ἄνευ Αἰτιατικ. Λέγεται καὶ ἐπὶ καθιερωμένων ζώων· πίχης ἀδικεῖν οὐκ εἰωνά. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. Δ. 9. »Ἀδικεῖν τὴν ἀγυιάν« ὁ αὐτ. Κυρουπ. Δ'. Ε'. 42. χαλᾶν, παραβαίνειν τὰ δίκαια τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἁρπάζειν μὲ βίαν τὰς πραγματείας· ἐν δὲ τῷ περὶ Ἱππικ. ς'. 3. ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κακοτρόπου ἵππου. »Ἦν γὰρ ἐπιχειρῇ ἀδικεῖνα· ὁπόταν ὁ ἵππος θέλει νὰ βλάψῃ τὸν ἐπιστάτην του· οὕτω καὶ Πλάτ. εἰς Γοργ. 15. »τῇ πυκτικῇ ἀδικεῖνα· ἀντὶ τοῦ, Βλάπτειν. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πταίειν, Σφάλλειν, Ἁμαρτάνειν. Πλάτ. Τὴν δὲ φράσιν »Εἰμὶ ἀδικῶς· ἑρμηνεύουσι τινές, ἀντὶ τοῦ, Δίκαιός εἰμι· μέσος μέλ. ἀδικήσομαι, ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἀδικηθήσομαι. Θεόδ. 5, 36. 6, 87. Πλτ. Γργ. πργρ. 509. Δ. τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. ἔτι δὲ καὶ τοῦτε πρπ. καὶ τοῦ πργμτ. »ἀδικεῖν τινα τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα« παρὰ Δημοσθ. Λεπτ. πργρ. 343. καὶ μετὰ τῆς εἰς, πρὸς καὶ περίττευα, ὡς τὸ ἁμαρτεῖν (τὸ δὲ ἐνταῦθα καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ δίκη ἐσχηματισμένας λέξεις, ἴδε βραχύ. Διον. περὶ συνθ. λξ. πργρ. 364.).

Ἀδίκημα, ατος, τὸ· ἡ ἄδικος πρᾶξις, τὸ ἀδίκως καὶ παρανόμως πεπραγμένον· ἡ προξενηθεῖσα βλάβη, ὕβρις κ. τ. τ. (ι) Ξενοφ.

Ἀδικητικὸς, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀδικῶν καὶ βλάπτων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ ἀδικεῖν.

Ἀδικῶ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω. Σπφ.

Ἀδικία, ἂς, ἡ· πρᾶξις ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου. κακοπραγία· τὸ μὴ δίκαιον. Πλάτ. καὶ Ἡρότ. ς'. 130. καὶ ἐξ.

Ἀδικιάω, ῶ· ταυτόν τῷ Ἀδικέω, Δωρικ. Πίνακ. Ἡρακλ. στελ. 227. ὡς καὶ Μετριάω, ἀντὶ, Μετρέω.

Ἄδικαιον, τὸ· ταυτόν τῷ Ἀδικία, Ἡρόδοτ. Ε'. 89.

Ἀδικοδοξέω, (ἄδικος, δόξα) ζητῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀποκτήσω ἄδικον δόξαν, φήμην. Διοδ. Σικ. ΛΑ'. ἀφ' οὗ

Ἀδικοδοξία, ἂς, ἡ· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἀποκτήσῃ ἄδικον δόξαν, φήμην, μὲ ἀδίκους πράξεις· μὲ ἄδικα ἔργα. Πολύβ. Κ'.

Ἀδικομαχέω, ῶ· Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 29. ὅπου ἀκαιρωστέον, Δικομαχέω. 2) Ἀδίκως μάχομαι. Ἔντινι λεξικῷ χειρογρ. εὑρηται »Ἀδικομάχους ἵππους, ὁ Ξενοφ. τοὺς ὑποπεπτωκότας λέγει, καὶ δίκαιον ἅρμα, τὸ εὐπειθές«.

Ἀδικομαχία, ἂς, ἡ (ἄδικος, μάχομαι)· ἄδικος ἔρις, φιλονεικία, πόλεμος, ἀγών· ἤτοι ἡ ἀδετότης καὶ παράβασις (καταπάτησις) τῶν κειόνων, ἐν μάχῃ ἢ ἀγῶνι, μάλιστα τῶν κατὰ τὴς ὁπλομαχίας· Ἀριστοτ. ἐλεγχ. Σοφ. 11.

Ἀδικομήχανος, ὁ, ἡ (ἄδικος, μηχανάομαι, ῶμαι)· ἄδικα ἐπείρων, καὶ ὑποβάλλων· ὅστις γίνεται αἴτιος ἀδίκως μὲ κρυπτὸν καὶ δόλερὸν τρόπον) Ἀριστοφ.

Ἀδικοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα) ὁ προξενῶν βλάβην ἢ ζημίαν μὲ ἄδικον τρόπον.

Ἀδικοπραγέω, ῶ· Μ. ήσω = ἀδικέω· πράττω (κάμνω) ἀδικίας καὶ παρανομίας. Πραγματεύομαι ἀδίκως. Πλούταρ.

Ἀδικοπραγής, ὁ, ἡ (ἄδικος, πραγος)· ὁ πράττων ἀδίκως, ἢ ἀδικίας. Στοβ. λόγ. 171. ἐκ τοῦ

Ἀδικοπραγία, ἂς, ἡ· τὸ πράττειν ἀδικίας, ἢ πρᾶξις τῆς ἀδικίας (ἄδικον κάμωμα).

Ἄδικος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδίκως (δίκη) λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων. Παράνομος, ὁ ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττων. Δημοστ. »Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίου πείσαι, ἢ πλοῦτον ἄδικον· παρ' Ἀθην. Γ'. 20. »ἡμέρα ἄδικος· ἡμέρα καθ' ἣν κρίτις οὐ γίνεται (δὲν εἶναι ἁρμοστὰ τὰ κριτήρια)· κάδικος λόγος« ὁμιλία, δημηγορία, ἡ ῥητορεία τοῦ ἀδίκου ἀντιλαμβανομένη τῆ ὁποία διαφε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τενει τὸ ἀδικον). Ἄδικον, τό, Οὐσιαστ. Τὸ ἐναντίον τῶν νόμων· καὶ ἐξίμων (εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν ἐναντίον) συντάσσ. μετὰ τῆς εἰς καὶ πρὸς αἰτιατ.

Ἀδικοτρόπος, ὁ, ἡ (τρόπος)· ὁ ἄδικος κατὰ τὸν τρόπον, ὁ ἀδίκου χαρακτῆρος ὤν. (μὲ ἄδικα φρονήματα).

Ἀδικόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ)· ὁ ἀδικος κατὰ τὰς χεῖρας, ὁ ἄδικα πράττων, ὁ βλάπτων. Σοφοκλ. (ὅστις μεταχειρίζεται ἀδικίας).

Ἀδικοχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα)· ὁ ἐξ ἀδικίας ἀποκτῶν πλοῦτη· ὁ ἄδικα χρήματα ἔχων· (ὅστις γίνεται πλούσιος μὲ ἀδικίας, ἁρπαγάς, ἀπάτην κ. τ. τ.) Κράτ.

Ἀδινός, ἡ, ὁν (ἄδην)· ἡ λέξις αὕτη δυνάμει τῶν διαφόρων παραγωγῶν της ἔχει καὶ διαφόρους σημασίας) 1) χορταστικός, ὁ χορτασμὸν προξενῶν· σημαίνει συχνὰς τό, Πολλὰς, Μέγας· καθόλου δέ, τό, Πυκνός, ὅ ἐστι, α') ὁ εἰς μέγα πλῆθος ὢν συσωρευμένος, πεπυκνωμένος (στριμωμένος· ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου)· ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Β'. 87. «Ἀδιναὶ μέλισσαι, μύκαι· καὶ Ὀδυσ. Λ'. 92. «Ἀδινὰ μήλων· ὅπου τινὲς ἐσφαλμ. διὰ τοῦ, Λεπτὰ, ἑρμηνεύουσι· β'.) καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων ἐννοουμένων, αὐτὸ τοῦτο, Μέγας, Πολύς· Ὑπερβολικός· ὡς «Ἀδινὸν κήδεσιν. Ἀπολλ. Β'. 940. καὶ Δ'. 1528. «Ἄτη ἀδινὴ». γ') Στοιβερός, θιγερκής, συνεχὴς, παντοτεινός, τυχυὸς, ἀδιάκοπος· ἐπὶ ἀκροῶν, θρήνου, καὶ στεναγμῶν· ὡς ἐν Ἰλιάδ. Σ. 316. καὶ Ω. 123. «Ἀδινὸς γόος». καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ. 413. ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ποιμένων· ὅπου ἐσφαλμ. διὰ τοῦ, Οἰκτρὸς ἑρμηνεύουσι. Παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β'. 97. «Δάκος ἀδινὸν· ἀναγωνιστὴν ὀρθότερον· Ἀδινὸν· δ') φυσιολογικῶς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλιάδ. Π. 480. «Ἀδινὸν κῆρ· ὡς πυκναὶ φρένες, ἡ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων πυκνῶς περικλειομένη καρδία. Ὀδυσ. Τ. 516. 2) Καὶ ἐπὶ ὕπνου· «Ἀδινὸν κνώσσοντας». Ἀπολλ. Α'. 1083. «Ἀδινὸς ὕπνος· Γ'. 636. «κώμαι· Γ'. 747. «νεύνια· Γ'. 1206. 3) Ὡς ἐπίπ. εὐχρηστον μᾶλλον μετὰ ῥημάτων ὄρσεν (ψήλωμα) φωνῆς ἢ τύχου σημαινόντων, ἀδινὸν φοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στεναχῆσαι (τὸ νὰ θρηνῇ, κλαίῃ, βελάξῃ ἀπαστεναξῇ τις δυνατά). «Σειρῆνες ἀδιναὶ ὧν ἡ φωνὴ ἡδεῖα, θελκτικὴ, γοητευτική. Ὀδυσ. Ψ. 326. Κλαυθμηρὸς, θρηνητικός· «Λίνου μῶσος, ὄψ, φωνὴ, ἠχή, ἀκοή». Ἀπολλ. Ἀργ. «Ἀδινὸν κλαίουσαι. Ἀπολλ. Α'. 269. καὶ 276. συγκρτ. ἀδινώτερος· Ὀδυσ. Π. 316. καὶ Ἐπιρρ. ἀδινῶς· Ἰλιάδ. Τ. 314. οἱ παλαιγραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ταύτην, ἀθρόοι, πυκνοί, οἱατρόί· ὁ δὲ Ἐτυμ. Λεξ. α'. σελ. 206. ἐξέλεε αὐτὴν παραγομένην ἀπὸ τοῦ ἀθρός. (υ υ υ)

Ἀδιόδευτος, ὁ, ἡ (διοδεύω)· ἀπάτητος, ἀδιάβατος, τὸν ὁποῖον δὲν διαπεράτε ἢ δὲν δύνανται νὰ διαπερασῃ, ἢ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν δύνανται νὰ διαβῇ Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1.

Ἀδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω)· ὅστις δὲν εἶναι εἰς τάξιν καὶ διοίκησιν, ὁ ἀκόμη ἄτακτος. Δίων Ἁλ.

Ἄδιοπος, ὁ, ἡ (δίοπος)· ὁ χωρὶς ἐπιστάτου, χωρὶς ἐπιστασίας ὤν. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Β'. σελ. 254. 5.

Ἀδιόρατος, ὁ, ἡ (διοράω)· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν διεβλεψε, ἢ δὲν δύναται νὰ διαβλέψῃ τις (νὰ κυττάξῃ ἢ ἰδῇ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοῦ). Πολυδ.

Ἀδιοργάνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διοργανωτὸς· ἀσχημάτιστος (α).

Ἀδιόρωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδιορώτως (διορῶ)· ὅστις δὲν διορᾶται, δὲν ἐπιδέχεται διόρωσιν· καὶ ὅστις δὲν διορᾶται δὲν ἐτέθη ὀρθῶς καὶ κατὰ τάξιν. Δημοσθ. καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἄτακτος. Ῥητ. Ἀττ. 23. 21.

Ἀδιορισία, ἡ· τὸ μὴ διόρισμα Φώτ. ββλ. ἀπὸ τοῦ

Ἀδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδιορίστως· (διορίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ἐχωρισμένος, ἀπ' ἄλλου τινος· ὁ μὴ ὡρισμένος, συνωρευμένος.

Ἀδίστακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδιστάκτως· (διστάζω) χωρὶς διστασμοῦ, καὶ ἀμφιβολίας = βέβαιος.

Ἄδιψος, ὁ, ἡ (δίψα)· ὅστις δὲν διψᾷ· χωρὶς δίψης (ἀδίψαστος)· 2) ἐνεργητ. ὁ σβέων ἢ κατεπαύων τὴν δίψαν. 3) τὸ ἄδιψον, εἴδος τε βρωσίμου Μαλάχης (μολόχας)· καὶ ὁ καταπαύων ἢ ἀφαιρῶν τὴν δίψαν. Διοσκορ.

Ἀδμεύω, αὐτὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι, παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. Ἀδμαίνειν, Σῆν, γνωρίζειν· φαίνεται ὅτι παρῆχθη ἐκ τοῦ Ἀδμός, αὐτὶ, Ἀσμός, Ἀτμός.

Ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ = Ἄδμητος.

Ἄδμητος, ήτη, ητον· καὶ, ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω)· ποιητ. αὐτὶ ἀδάμαστος. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ἀμφοτέρως εἰς τὸ θηλ. γέν. μόνον. Ἰλιάδ. Κ. 293. ἐπὶ βοός, καὶ ἐν Ὑμν. Γ. 82. ἐπὶ παρθένου· ταυτὸν τῷ Ἀδάμαστος, ἀχείρωτος· ἀνύπανδρος· ἢ μὴ δοκιμάσασα ἄνδρα συντάσσεται δὲ μετὰ γεν. νηούτων ἀδμήτεων (ἀπείρακτοι ἀπὸ ἀῤῥωστιᾶς)· Βιχλὰ, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ εὑρηται καὶ ἄδμητις, ιδος, ἡ· ἐξ ἀναγνώσεως ἐν Ἰλιάδ. Χ. 655. 2) Ἄδμητος καὶ Ἀδμήτη, ἀρσεν. καὶ θῆλ· ὄνομ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Β'. 1321. καὶ Ὀδυσ. Ζ'. 109.

Ἄδμωες καὶ Ἄδμονες, οἱ· εἶδός τι Ἰχθύων. Ὀππ. Ἁλ. γ'. 371.

Ἀδμωλή, ῆς, ἡ· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδίῳ, αὐτὶ τοῦ. Ἀπορία, ὀλιγωρία, ἀγνοια, ἡσυχία· ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει ἐκ τοῦ Καλλιμάχου, Ἀδμωλίᾳ, αὐτὶ τοῦ, Ἄγνοια· καὶ Ἀδμωλεῖν, αὐτὶ, Ἀγνοεῖν, ἀγνωμονεῖν, ἀκηδιᾶν· καὶ Ἀδμωλεῖ· ἄνευ δούλου, ἢ δουλείας. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει, «Ἀδμολεῖ, ἀγνοεῖ, καὶ, Ἀδμωλεῖ, ἀγνακτεῖν, ἀγνωμονεῖν, καὶ ζητεῖν· καὶ τέλος ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀσμώνσει, κλαπῆναι, ἀγνοεῖ· τοῦ ἀπλοῦ πρωτοτύπου φαίνεται ὅτι εἶναι τό, Ἀσμός, καὶ, Ἀτμός· ἀναπνοὴ, πνοὴ· ἀλλὰ περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, Ἄγνοια, καὶ, Ἀγνοεῖν, τὸ πρωτότυπον ἄδηλον· τὸ δὲ, Ἀδμωλεῖ, αὐτὶ τοῦ, ἄνευ δούλου, φαίνεται συγγενὲς τῷ Δμῶς ἢ Δμωός.

Ἀδοβάτης, ου, ὁ (ὁδὸς, βαίνω)· ὁ εἰς ὁδὸν βαίνων ἢ βαδίζων· ὁ εἰς τοὺς ὑπὸ γῆς καταβαίνων· οὕτω φαίνεται πιθανῶς ἀναγνωστέον ἐν Αἰσχυλ. Περσ. 920. (– υ υ –)

Ἀδόδεν· Ἐπίῤῥ. ποιητ. ἐξ ἀδοῦ.

Ἄδαιμι· εὐκτ. Ἀόριστ β'. Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Συγκατατίθημι, συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ. Ἡρόδοτ. Ἑλλ. ἰδέ, ἀδέω, καὶ ἀῶ καὶ ἠῶ.

Ἀδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδοκήτως (δόκεω)· ἀνέλπιστος, αἰφνίδιος. Θουκυδ. Δ'. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 31. Ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐλπίζων, μὴ προσδοκῶν. Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 44. «Ἀδόκητα, Ἐπιῤῥήμ. αὐτὶ τοῦ, Ἀδοκήτως, ἀνέλπιστα, χωρὶς νὰ προσμένῃ, νὰ ἐλπίζῃ (νὰ καρτερῇ, νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του τι) ἐξ ἀπροσδοκήτου.

Ἀδοκίμαστος, ὁ, ἡ (δοκιμάζω)· ὅπιος δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἐξετάσθη διὰ τῆς δοκιμῆς, ἀνεξέταστος. Αἰσχύλ. Ἐπίῤῥ. ἀδοκιμάστως (ἀδοκίμαστα ἀξέταστα) (ε).

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος)· μὴ δεδοκιμασμένος· ὁ ἐν τῇ δοκιμῇ καὶ ἐξετάσει μὴ εὑρεθεὶς γνήσιος· νόθος (ἀποῤῥιγμένος). Πλούταρχ.

Ἄδοκος, ὁ, ἡ = ἀδόκητος· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος (ἀνυπόπτευχος). Σχε. Οἰδ. ἐν Κολ. 249. καλὴ ἴτε, νεύσατε τὴν ἄδοκον χάριν· Ἐπίῤῥ. ἀδόκως· Εὐρηπ. Τρῳ. 786. (πίστεως ἀπὸ τοῦ Δόκος· παρὰ Σῆτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. ζ'. 49. καὶ 36) ὅπου μέντοι ἀδόκως ἤδη ἀναγινώσκουσι.

Ἀδολεσχέω, ῶ· Μ. ἡσω· φλυαρῶ· καὶ αὐτὶ τοῦ ὁμιλῶ πάντοτε περίττως· Φλυαρῶ· (α) ἀπὸ τοῦ

Ἀδολέσχης, ου, ὁ· ἡ Ἀδόλεσχος, ὁ, ἡ· φλύαρος, ὁ ἄχρι κόρου λαλῶν, ὥστε προξενεῖν ἀηδίαν. 2) Ἐπὶ καλοῦ, ὅστις στοχάζεται πάντοτε ἐπίτηδες ὁ ἔχων τὸν νοῦ του εἰς τι πρᾶγμα καὶ πάντοτε ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ κατὰ Πλτ. Πρτγ. πργρ. 401. Β. ὑπὸ Heindorf. ἀγχίνους, ἔτι δὲ καὶ σοφιστικῶς ἐξεταζόμενος. (σ Ἀριστ. Νφ. 1482. τὸ μακρὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀντιβαίνει τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἐν ΕΜ. ἀποδοκιμασθείσῃ παραγωγῇ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ ἄδος καὶ λέσχη· συγγενεύεται μέντοι τῇ ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἀδδην μόλις ἀμφιβαλλομένῃ· ἰδὲ καὶ ἄδος) ἐκ τούτου

Ἀδολεσχία, ας, ἡ· φλυαρία, πολυλογία μέχρι ἀηδίας. 2) Ἐπὶ καλοῦ, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. Μελέτη, ἀγχίνους, νεοσπουδία, λεπτολογία. Πλτ. Φαιδ. πργρ. 270. Α. (α)

Ἀδολεσχικός, κὴ, κὸν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀδολεσχίαν· φλύαρος. Πλάτ. Σοφ. (α)

Ἀδόλεσχος, ὁ· ἡ· = ἀδολέσχης (ε).

Ἄδολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδόλως (δέλος)· ὁ μὴ δεδολωμένος, νενοθευμένος. Ὁ μὴ δόλους καὶ ἀπατηλάς. Ὁ χωρὶς δόλου, ἀπάτης καὶ πανουργίας· ἁπλοῦς, γνησιος, ἀτεχνήτευτος, καθαρὸς, εἰλικρινής. Πλάτ.

Ἀδόνευτος, ὁ, ἡ· ἡ Ἀδόνητος, (δονεύω, δονέω) ἀκίνητος (ἀκούνητος), ἀκλόνητος. Ἐπιγρ.

Ἀδονίς, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀηδὼνη. Μόσχ. 3, 47 (– υ υ)

Ἀδόξαστος, ὁ, ἡ (δοξάζω)· ταυτὸν τῷ Ἀδόκητος. 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δοξάζων, ἐλπίζων, συμπεραίνων τι· ἢ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ὂν μόνον κατὰ συμπερασμὸν, τὸ μὴ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἁπλῶς συνισταμενον, ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι· βέβαιον. Πλάτ. Φαιδ. ἐὲ Δόξα.

Ἀδοξέω, ῶ· Μ. ήσω. (ἄδοξος) ὁ χωρὶς δόξης, ψήμης, μὴ περίφημος· ἄτιμος, καταπεφρονημένος, ουτιδανός· ὁ ἔχων κακὴν ψήμην. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Β'. 29. «Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι καὶ καταγέλαστοι γίνονται». 2) Ἐνεργητ. (κρατῶ) νομίζω τι ὡς ἄδοξον, ἄτιμον. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, δυσφημῶ· ὅπερ καὶ ἀνατρέφει εἰς καθαρὸν Παθητικ. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 2. «ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πολεωνῶν. Παρ' Ἀλκίφρ. Λείψ. Γ'. «Οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσῃ κεῖσθαι Θεῶν· δὲν τὸ νομίζουσι δὲν τὸ ἔχουσι διὰ ἔντροπὴν καὶ ἀτιμίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀπολλοδ. Α'. Β'. 2. ἐξ οὗ

Ἀδοξία, ἡ· ἔλλειψις δόξης, ψήμης· ἀτιμία· ἔντροπὴ, κακὴ ὑπόληψις, δυσφημία.

Ἀδοξοποίητος, ὁ, ἡ (δοξοποιέω, ῶ)· ὁ μὴ ἑπόμενος τῇ δόξῃ ἢ γνώμῃ τῶν ἄλλων· αὐθυπόστατος, ἐλεύθερος. Πολῤ. 6, 5, 8.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀδόξως (δόξα) χωρὶς δόξης, ψήμης· ὁ μὴ περίφημος, μὴ περιφημισμένος. «Ἄδοξος ἀνθρωποις· μὴ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον, κοινὸς, ἰδιώτης. Πλούταρχ. 2) Ὁ ἐναντίος τῆς γνώμης (τοῦ παρὰ δόξαν), ὡς «Ἄδοξον σύστημα». 3) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. = τῷ ἀδοκος.

Ἀδορεί, Ἐπίῤῥ. (δέρος) χωρὶς νὰ ἐκδαρῇ (γδαρθῇ, ἀγδαρτα). Σουϊδ.

Ἄδορος, ὁ, ἡ (δέρω)· ἀγδαρτος, μὴ ἐγδαρμένος. 2) Οὐσιαστ. ὁ ἀσκὸς (τὸ ἀσκί, τὸ δερμάτ. Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Ἐν δ' ἄδορισι χέειν ἐνίλατον ἄλφιτ.

Ἄδορπος, ὁ, ἡ (δόρπον)· μὴ φαγών· ἄσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, ἄγευστος (νηστικός)· ὡς ἑπτρ. ἀπαντᾶται τὸ οὐδτρ. πλθτ. «ἄδορπα. (στὰ νηστικά).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αδορύλητος, ὁ, ἡ· (ὀρύσσω, λαμβάνω)=τῷ μὴ αἰχμάλωτος· ὅποιος δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται σκλάβος εἰς τὸν πόλεμον, ἄρα, ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος. (ῠ)

'Αδορυφόρητος, ὁ, ἡ· (δορυφορέω· ῶ) ὁ μὴ ἔχων δορυφόρους, (σωματοφύλακας) ἢ ὁ μὴ δορυφορούμενος. 'Αριστοτέλ. Πολ. Ε'.

'Αδος, εος, τό· πλησμονή, κόρος, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον καὶ μέχρι ἀηδίας χορτασμός. 'Αηδία, βάρος, ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας ὑπερκοπιάσεως. μόνον εἰς Ἰλιάδ. Λ. 88. »Ἄδος τέ μιν ἵετο θυμόν· (συνῃρ. παραγωγ. ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἄδδην, κατὰ Ετυμ. Δῆτ. 2. σλδ. 134. ἀπὸ τοῦ ἀδέω, ἀηδέω, ἐξ οὗ γίνεται τὸ α μακρὸν καὶ τονίζεται ἄδος· ὅθεν καὶ τὸν παρ' Ὁμηρ. στίχον »τίθεμεν δείδοικα μὴρ, ἄδος τέ μιν ἵετο θυμόν«, ἀντὶ μακρᾶ ἄδος, ἀναγνωστέον· καὶ τότε ἡ παρ. τῆς λέξεως ἀδολέσχης, ἀπὸ τοῦ ἀδην καὶ λέσχη οὐκ ἔστι πλέον ἀμφίβολος, τὸ κατὰ τὴν προσῳδίαν· ἰδὲ ὅμως καὶ ἐν ἀδέω.

'Αδος, εος· τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἥδος· ἡδονή, εὐφροσύνη, χαρά.

'Αδοτος, ὁ, ἡ· (δίδωμι), ἄκληρος, ἄπροικος, ἄδωρος, Ὅμηρ. Ἔμν. Ἑρμ. 570. καὶ ὁ μὴ δεδομένος, ἀχαρίστευτος· (ἀχάριττος).

'Αδούλευτος, ὁ, ἡ· (δουλεύω)· »ἀδούλευτος οἰκέτης«· λέγεται ὁ δοῦλος (σκλάβος), ὅστις μόνον ἕνα αὐξέντην ἐδούλευσε, ὅ ἐστιν, ὁ εἰς τὸν οἶκον τοῦ δεσπότου του γεννηθεὶς ὅθεν δὲν ἐπωλήθη εἰς τινα. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η'. 30. σημ.

'Αδουλία, ἡ· ἡ δούλων (σκλάβων) στέρησις, τὸ μὴ ἔχειν δούλον· ἐναντία δέ, πενία Ἀριστοτ. Πολ. ς'. ἀπὸ τοῦ

'Αδουλος, ὁ, ἡ· (ἄδουλος) ἄνευ δούλων· πένης κυρίως· οὐδεὶς γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἦτον οὕτω πένης ὥστε μὴ ἔχειν ἕνα, τοὐλάχιστον, δοῦλον, Rank. Welej. 2, 19, 4.

'Αδουλώτος, ὁ, ἡ· (δουλόω) ὁ μὴ δουλωθείς, εἰς δουλείαν μὴ ὑποπεσών (ἄστις δὲν ἐπωλήθη σκλάβος)· Διόδ. Σικ. Β'.

'Αδούπητος, ὁ, ἡ· (δουπέω) 'Ανάλεκτ. Γ'. σελ. 36. καὶ

'Αδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 35. χωρὶς κτύπου καὶ βρόντου.

'Αδοφοίτης, ου· ὁ ('Αδης, φοιτάω, ῶ) = ᾳδοβάτης· 'Αρστφ. παρ' Ἀθην. πρῳ. 551. Β.

'Αδρακής, ὁ, ἡ· (δέρκω) ταυτόν τῷ, 'Αδερκής. Ἡσύχ.

'Αδράνεια, ποιητ. 'Αδρανίη, ἡ· ἡ τοῦ ὀρᾶν ἀσθένεια· ὀρᾶν, ἀπραξία, ἀνεργησία, ὀκνηρία· καὶ λειποψυχία, ἀδυναμία· »ἀδράνειαι γήρατος«. Ἐπιγράμ. (ᾰδρᾰ).

'Αδρανέος, έα· εον = ἀδρανής.

'Αδρανέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ ἀδρανής.

'Αδρανής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἀδράνεος, α, ον· (δρᾶνω) ὁ μὴ δρᾶνειν δυνάμενος· ἀργός, ἀνεργος, ἀπρακτος, ὀκνηρός, ἀδύνατος. 2) παθητικῶς· ἀδυνατίζων, ἀδυναμίαν πραξεικὸν· μάλιστα νῆς δίκαιται· »ἡ ἀδυνατίζουσα τοῦ σώματος« Πλούταρχ.

'Αδράστειος, ἡ· Ἰωνικ. 'Αδρήστειος· ἡ ἐπίθετον τῆς θεᾶς Νεμέσεως· ἐκ τοῦ 'Αδράστου, ὅστις ἀνήγειρεν αὐτῇ ναόν, κατὰ τὸν παρὰ Στράβ. ΙΙΙ. σελ. 588. τεμάχιον τοῦ 'Αντιμάχου· ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Δράω, Δράστος, τὴν ὁποίαν δὲν (δύναται) νὰ ἀποφύγῃ τις. Δημοσθ. ἢ κατ' Ἀριστ. Κόσμ. »Νέμεσιν μὲν (λέγουσιν) ὑπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως, 'Αδράστειαν δὲ (ἐκ τοῦ) ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.« 2) Ὄνομα Τρωϊκῆς πόλεως Ἰλιάδ. Β. 828.

'Αδραστος, ὁ, ἡ· Ἰωνκ. 'Αδρηστος· (διδράσκω) μὴ δραπετεύων, μὴ ἔχων κλίσιν διὰ νὰ δραπετεύσῃ (φύγῃ) ὡς τὸ, ἀδιάδραστος, ὡς παρ' Ἡροδότ. 4. 142. »ἀνδράποδον ἄδρηστον καὶ φυλοδέσποτον«. Παρα Πλουτάρχ. Παθητικ. ἐκεῖνος τὸν ἀποῖον δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃς, ἀναπόφευκτος. 'Αδραστος· κύριον ὄνομ. Ἰων. 'Αδρηστος ἐν Ἰλιάδ. 'Αδρήστη· Θηλ. κύριον Ὄνομ. ἐν Ὀδσ. 'Αδρηστίνη, ἡ (ῐ) Θυγάτηρ τοῦ 'Αδράστου. Ἰλιάδ. Ε. 412.

'Αδραστος, ὁ, ἡ· (δράω) ὡς τὸ, ἄδρατος· ἄνεργος, ἄπρακτος, ἀτέλεστος (ἄσωστος).

'Αδρατος, ὁ, ἡ· (δράω) = ἄδρηστος.

'Αδράφαξυς· Ζητ. ἐν τῷ, Ἀτραφαξις.

'Αδράχνη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἀνδράχνη· εἶδος δένδρου, Κυμαριά· Arbutus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 16. »παρόμοιον δὲ τὸ φύλλον καὶ ἡ ἀνδράχνη ἔχει τῷ κομάρῳ, μέγεθος δὲ οὐκ ἄγαν μέγα, τὸ δὲ φύλλον λεπτὸν ἔχει καὶ περιῤῥηγμένον.«

'Αδρέπανοι, ὁ, ἡ· (δρέπανον) χωρὶς δρεπάνης. 2) παθ. ὁ δρεπάνῃ μὴ θεριστεὶς (ἀδρεπάνιστος).

'Αδρεπηβόλος, ὁ, ἡ· (ἀδρὸς, ἐπήβολος) ταυτόν τῷ, Μεγαλεπήβολος· ὁ μεγάλα πράγματα εὐτυχῶς κατορθῶν, ἢ ὁ μεγάλοις πράγμασιν ἐπιχειρῶν. Λογγῖν. Η'. ἡ δὲ παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, ἀδρὰ ἕπῃ, ἔστι φευδής.

'Αδρεπτος, ὁ, ἡ· (δρέπω) ἄκοπος, ἀδέριττος, Πᾶν ὅ,τι δὲν δρέπεται, ἢ δὲν τολμᾶτις νὰ τὸ κόψῃ· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 671. »ἄνδρος ἄδρεπτον.

'Αδρέω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτόν τῷ, 'Αδρόω, καὶ, 'Αδρύνω, Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ὡριμάζω. »Πυροὶ τελείως ἠδρυσθεσαν. Διοσκορ. Β'. 170. ὅθεν

'Αδρησις, εως, ἡ· ὡρίμασις, αὔξησις, φυτάσιμον τῶν καρπῶν. Ἐπιλ.

'Αδρηστος, ὁ· Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ ἄδρηστος. Ἡρόδ. ὡσαύτως· 'Αδρηστος· κ. τ. τ.

'Αδριακός, ή, όν· καὶ

'Αδριανός, ή, όν· ὁ ἀδριατικός· Ἰακ. 'Ανάλ. 2, 2. πρῳ. 188. ἐκ τοῦ 'Αδριατικὸς· ὄρα τοὺς Γεωγράφους. »Κατήκειν δὲ τουτέων τοὺς ὄρους ἀγχοῦ τῶν ἐνετῶν ἐν τῷ ἀδρίῃ«. Ἡροδ. ἐν Τερψιχ. ἔτι δὲ καὶ 'Αδριάς, ἀδος, ἡ· Ἐπίθ.

'Αδριμος, εος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ὡριμὸς, μὴ πικρός, μὴ ὀξὺς εἰς τὴν γεῦσιν.

'Αδροβατικός, κή, κόν· (ἄδρων, βαίνω) ὁ περιπατῶν ἐπὶ τὴν ξηρὰν (στερεὰν γῆν), ταυτόν τῷ, Ξηροβατικός· οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτων τὰ χερσαῖα ζῶα· ἀντίκειται τῷ, Τυροβατικός· ὁ Δῆν. 3. πργ. 99. Β. ἐπάγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πλτ. τοῦ Πλτν. (πρῳ. 264. D.) ὅπου ὅμως οὐ κεῖται ἡ λέξις ἡδη· ὁ δὲ Dind. γράφει ἀβροβατικός· ἀντὶ ἀδροβατικός.

'Αδρόβωλος, ὁ, ἡ· (ἄδρος, βῶλος) ὁ ἔχων μεγάλους βώλους· τόπος ὁ ἔχων παχὺ καὶ καρποφόρον γῆν, (χωράφι) ἐξ οὗ τὸ ὄρυγμα ἐκβάλλει μεγάλους βώλακας. τὸ πηγμένον γάλα, αἷμα, κ. τ. τ. Διοσκορ. Α'. 81.

'Αδροκόμης, ὁ, ἡ· Ζητ. ἐν τῷ 'Αβροκόμης.

'Αδρομερής, έος, ὁ, ἡ· (μέρος)· ἀπὸ χονδρῶν καὶ δυνατῶν μερῶν σύνθετος· Διοσκορ. Ε. 10. τούτου ἀντίθετον τὸ λεπτομερής.

'Αδρόμιτθος, ὁ, ἡ· (μισθὸς) ὁ ζητῶν, ἢ ὁ λαμβάνων μεγάλου μισθὸν (χοντρὴν πληρωμήν). Παρὰ Σκύμνῳ στίχ. 352. ὁ Σικελιώτης ἐσφαλμ. 'Αδρομίσθιος, ἀνέγνωσε.

'Αδρόπορος, ὁ, ἡ· παρὰ Κωνστ. Προβλ. ὁ ἀδρούς (μεγάλους) πόρους ἔχων.

'Αδρός, ρά, ρόν· δυνατός, παχὺς (χοντρός), μεγάλος, εὔρωστος· ὡς, »ἀδρὸν δένδρον«· χοντρὸν καὶ δυνατόν· »ἀδρὸς καρπός«· μεγάλος· »ἀδρὸς ἀνὴρ« εὔρωστος, (robustus), δυνατός, ἀνδρεῖος, γερός· καὶ πυκνός, ὡς ἀδρ. χιών. Ἡρόδ. ζ. 51. »ἀδρὸν πῦρ· μεγάλη, δυνατή, καὶ ὁρμητικὴ φωτιά· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σημασίας »Μέγας καὶ ἀδρὸς τὴν ψυχήν«. Ἀπὸ. »Ἀδροὶ πνεῦμονες καὶ βαλτίονες. Ἰσοκρ. οἱ μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς· ἐπὶ αἴθουσ γραφῆς δὲ (still) ἀμείνονος, εὐφραδὴς· ἀντιθέτως τῷ, Ἰσχνός· Διον. περὶ Συνθ. λξ. πρῳ. 65 (ἡ συνήθης παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἀπὸ τοῦ, ἀδέω κατὰ Ἐτυμ. Δῆτ. Ι. σλδ. 206. λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἀδινός, ἢ ἀναλογεῖ, ὡς τὸ, νυδρὸς τῇ νυδνός). Καθόλου δὲ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ καρπῶν, οἵτινες ἐμεγάλωσαν, ὡρίμασαν, καὶ εἰσὶ γεροὶ καὶ δυνατοί, οἱ ἀκμάζοντες· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ 'Αδρὸς, ἔχον ἀπειρωτίως τὸ, Μαλακός.

'Αδροσία, ἡ· (δρόσος) ἔλλειψις δρόσου (ἐροσίας)· Ἰώσηπ. 'Αρχ. Β'. 5.

'Αδροσύνη, ἡ· (ἁδρὸς) ἡ ἀκμὴ ἢ τὸ τέλειον ὡρίμασμα, ἐξαιρέτως τῶν ἀσταχύων· Ἡσιόδ. Ἔργ. 475. 2) ἡ παχύτης (χοντροσύνη).

'Αδρότης, ητος, καὶ ἀδροτής· τητος· = ἁδροσύνη· παρ' Ὁμρ. εὕρηται ἡ λέξις τῇ Ἥβῃ, καὶ μένος συνταγμένη, Ἰλιάδ. Χ. 363. καὶ Ω. 6. σημαίνουσα τὴν ἐν ἀκμαίᾳ καὶ εὐρώστῳ ἡλικίᾳ σωματικὴν τελειότητα, καὶ δύναμιν (τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας).

'Αδρόχωρος, ἡ, 'Αδροχώρος, ὁ, ἡ· ὁ κατοικούμενος παχὺ καὶ καρποφόρον (ἐπὶ τῷ, 'Αδρόβωλος) ἔδαφος γῆς.

'Αδρόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἁδρὸς) ποιῶτι νὰ ὡριμάσῃ, ἀκμάσῃ, (νὰ γένῃ δυνατὸς, φθασμένος).

'Αδρύομαι, γίνομαι ὥριμος, ὡριμάζω, (φθάνω εἰς τὸν καιρόν μου.) Πλάτ. Πολ. ς'.

'Αδρυάς, άδος· ἡ· = 'Αμαδρυάς.

'Αδρυνσις, εως, ἡ· τὸ ὡριμάζειν (φθάνειν τὸ εἰς τὸν καιρόν του) τὸ γίνεσθαι δυνατὸν, καὶ ἀκμαῖον· παχύτης καὶ ὡρίμασις· Θεόφρ.

'Αδρύνω· Μ. υνῶ, ταυτόν τῷ, 'Αδρόω. παθ. ἀδρύνομαι· Ἡρόδ. Ι. 190. ἀμετβ. ἀντὶ τοῦ ἀδρέω καὶ ἀδρόω· ῶ.

'Αδρυον· τό· καθ' Ἡσυχ. ἄδρυα ὠνομάζοντο παρὰ Σικελοῖς μὲν τὰ μῆλα, παρ' Αττικ. δὲ πάντων τῶν δένδρων οἱ καρποί.

'Αδρυπτος, ὁ, ἡ· (ῠρύπτω) ἄξεστος, ἄκνηστος· ὁ διὰ τῶν ὀνύχων μὴ ξεσθεὶς (ἀξουγκράτιστος)· 2) ἐνεργητ. ὁ μὴ ξέων ἢ κνήθων.

'Αδρυς, υος, ὁ, ἡ· (δρῦς) χωρὶς δένδρων.

'Αδρύφακτος, ὁ, ἡ· χωρὶς φραγμοῦ (φραγμάτου) ἄμφακτος.

'Αδύ, ἀντὶ τοῦ, Ἡδύ, γλυκύ, Θεόκριτ.

'Αδύγλωσσος, ἀντὶ, Ἡδύγλωσσος. Πίνδ.

'Αδυεπής, ἀντὶ, Ἡδυεπής.

'Αδύναμαι, = ἀδυναμέω, ῶ· ἐστι λέξις ἄτοπος καὶ ἐναντία τῶν κανόνων τῆς γλώσσης, ὅθεν ἐξελειπτέα ἐκ τῶν λεξικῶν. Φρυνιχ. σλδ. 503. ὑπὸ Lobeck. δὲν δύναμαι, εἰμὶ ἀδύνατος.

'Αδυναμέω, ῶ· Μ. ήσω· δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω δύναμιν· Πλτ. Κριτ. παρῳ. 121. Β.

'Αδυναμία, ἡ, 'Αδυναστία, 'Αδυνατία, ἡ· στέρησις δυνάμεως, ἰσχύος, ὑπαρχόντων, πλούτου, δόξης, τιμῆς, ἐξουσίας. Ἡρόδ. 8. 111. Πλτ. Νομ. πρῳ. 646. Θεόδ. Τμ. Ι. 1. πρῳ. 243.

'Αδύναμος, ὁ, ἡ· (δύναμαι) = ἀδύνατος, ἐστερημένος δυνάμεως, ἀσθενής

'Αδυναστία, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, 'Αδυνατία· 'Αδυναμία. Ἡρόδ. 3, 79. 7, 172. καὶ Θουκυδ. Ζ'. 8.

'Αδυναστί, Ἐπίῤῥ. 'Αδυνάτως, ἀσθενῶς.

'Αδυναστία, ἡ· ταυτόν τῷ 'Αδυναμία, Διονύσ. 'Αλικ. Ῥητ.

'Αδυνατέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ ἀδύνατος. δὲν δύναμαι (δὲν ἠμπορῶ) δὲν ἔχω ἐξουσίαν· ἔτσι τῷ ἀδυνατέω· ῶ· Πλτ. Νμ. πρῳ. 830. Β. 871. Ε. 875. D. ἐξ οὗ.

'Αδυνατία, ἡ· ταυτόν τῷ 'Αδυναμία· ἀδυναστία.

'Αδύνατος, ὁ, ἡ· ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, ἢ σωματικῆς καὶ ἰδίας, ἢ ἐξωτερικῆς καὶ ἐπιτηδείου· ὡς, ἀδύνατος τῷ σώματι· καὶ ἀδύνατος χρήμασι· ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ὁ μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελλον ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. οἱ καὶ ἀδύνατοι ἀπόμαχος, ὅθεν καὶ τὰ ἀδύνατα. (invalide). Τὸ Ἀδύνατον, Παῦσ. παῦ ὄ,τι δὲν ἠμπορεῖ τὰ γένη. Ἐπρμ. ἀδυνάτως· ὅθεν, ἀδυνάτως ἔχω, εἰμὶ ἀσθενὴς (ἀῤῥωστος)· ταυτὸν καὶ »Οὐ δύνασθαι« παρὰ δὲ Αἰσχίν. Διαλογ. ἀντὶ τοῦ, Ἀσθενεῖν, ἀῤῥωστεῖν.

Ἀδύοκον· τὸ· ἡδὺ ἄκος· γλυκὺ Ἰατρικόν.

Ἀδυσώπητος, ὁ, ἡ· (δυσωπέω· ῶ)· ὁ μὴ ἐρυθριῶν, (ξηροκοκκινίζων) μὴ ἐντρεπόμενος· τὸν ὁποῖον δὲν φταίνεται νὰ ποιήσῃ ἴνα ἐρυθριάσῃ, ἐντραπῇ· ἀναίσχυντος ἀδιάντροπος· Πλτ. περὶ Δυσωπ. 2) ὁ μὴ ἐξιλεούμενος (ὁποὺ δὲν καταπραΰνεται μὲ παρακλέματα), ἀκατάπειστος, ἐλλόγιστος). Ἰωσηπ. πολ. Ἰουδ. Β'. 10. κἀδυσώπητον τὸ θεῖον. Ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως· χωρὶς ἐντροπῆς, ἀναισχύντως· Πλούτ.

Ἄδυτος, ὁ, ἡ· (δύω) Ἰλιάδ. Ε. 420. τόπος εἰς ναόν τινα, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγκεχωρημένον (δὲν εἶναι ἄδεια) νὰ εἰσέρχηται τις· ὅθεν τὸ ἄδυτον ὡς τὸ ἄβατον· τόπος ἄβατος, (ἀπάτητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει καθένας τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ)· ἱερὸς, ἅγιος. Ὅμ. Ἴλ. Ἐσμ. 247. ὑπρεῖς ἀδύτοισιν· ὑπάκουον. ναοῖσιν· Πινδ. Πυθ. ΙΑ'. 17. πάδυτοι θυσαυροὶ». Εὐριπ. Ἀνδρ. 1035. πάδυτα κτέανα. 2) Ἐνεργ. μὴ δύων, (ὁ μὴ βασιλεύων)· ὡς π. χ. »ἥλιος ἄδυτος«.

Ἄδω, χορτάζω, (χορταίνω τιβ)· ὅθεν, Ἄσω, Ἄσαι καὶ Ἄμεναι· μετὰ Γεννε. Ἴλ. Ε. 289. παῖμας ἄσαι ἄρηος· καὶ, ποίτοιο ἠδὲ ποτῆος ἄσασθαι φίλον ἦτορ· διὰ νὰ χορτάσω τὴν καρδίαν μου μὲ φαγητὸν καὶ ποτόν. Ἐκ τοῦ, Ἄω, Ἄσω· ὅθεν, Ἄδην, Ἀδὴν, Ἀδηφάγος, Ζήτ. Ἀδέω, καὶ Ἄδω.

Ἄδω, Μ. ᾄσομαι· αἰτ. κυρίως· Εὐρπ. Ἱκτ. 932. Ἀρστφ. Μλσ. 1228. Ἀψν. 1294. ἀλλὰ καὶ ἐν Τμτ. Ὅμρ. 5, 2. ὁ ᾄσω Μλ. οὐ πάνυ εὐχρηστος· εὑρηται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρ' Αττ. π. χ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 681. Δωρικ. ἀσῶ· Θεοκρ. 1, 145. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀείδω· Ψάλλω (τραγῳδῶ)· ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ τινα δι' ᾀσμάτων καὶ ὕμνων· ἐμμελῶς λέγω, λέγεται καὶ ἐπὶ Ὀρνίθων, ἀντὶ του, Κελῳδεῖν, λαλεῖν. 2) ἀμεταβ. ἀδόωτινι, ψάλλω μετά τινος καθ' ἁμιλλαν (ἐπιμελούμενος ἢ πασχίζων νὰ τὸν νικήσω) ὡς τὸ, ἐρίζω, Θεοκρ.

Ἄδω, (εὐχρηστότερον μέντοι εἰς τὸν Ἐνεστῶτα τὸ Ἀνδάνω, Ἀόρ. Ἧσα, Ἆδον, καὶ, Ἀφεῖν· καθὼς ἔτι καὶ Ἀδέω, Μ. Ἀδήσω· ὡς τὸ Μαθέω, Μαθέω, Μανθάνω). Εὐφραίνω, τέρπω, ἡδύνω· Ἀρέσκω, προξενῶ ἡδονήν, ἀρέσκειαν, καὶ εὐχαρίστησιν. Ἴλ. Μ. 80. πᾶδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμονα· ἀντὶ τοῦ, Ἥρεσεν· Ὅθεν Ἰωνικ. Ἤδω, Ἡδὺς, Ἡδύνω, μετὰ τοῦ προστιθεμένου Διγάμματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ δασυτέραν τὴν προφοράν, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, οἷον, Γήδω, Γῆθος, Γηδέω, Γηδόσυνος. Ὅτι ὅμως καὶ τὸ Ἄδω, τὸ Χορτάζω, μετὰ τοῦ Ἄδω τὸ Ἡδύνω κατ' ἀρχὰς ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, γίνεται ἀῆλον ἐκ τοῦ συγγενοῦς αὐτῶν Τέρπω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ Χορτάζω, καὶ τὸ Ἡδύνω· ὁ γὰρ χορτάσας καὶ χαίρει, καὶ ᾄδει. Ἔτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλ. καὶ τὸ Ἥδω, ἀντὶ τοῦ, Χορτάζω· καὶ ἡ φυσικωτάτη καὶ ἡ πλέον ἀρεστὴ ἡδονὴ εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον εἶναι ὁ Χορτασμὸς, ἤτοι ἡ κατάπαυσις τῆς πείνης. Θεόκριτ. ΙΖ'. 22. »Νόον ἐμὸν οὔτις ἔᾳδεν.

Ἀδώμητος, ὁ, ἡ· (δωμάω) ἄκτιστος· καὶ ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς οἰκοδομήν, ὡς »ἀδώμητος πέτρα«. Νόν.

Ἄδωνι, ωνες, καὶ, Ἄδωνις, ιδος, ὁ· ὁ ἐρωμένος τῆς Ἀφροδίτης Ἀδώνις· Μσχ. (υ–)

Ἀδώς, ώος, ἡ· Δωρικ. αὐτὶ, Ἀηδών. Μόσχ.

Ἀδωναῖα· ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν πρὸς τὸν Ἄδωνιν Ἔρωτα αὐτῆς Ὀρφ.

Ἀδώνια, τά· Ἐπιτάφιος ἑορτὴ τοῦ Ἀδώνιδος ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἑορταζομένη ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ἣν παρίστανον κήπους ἐφημέρους, (ἐν μόνῃ τῇ ἑορτῇ), μέσα εἰς πήλινα ἀγγεῖα. Ἡσύχ. ὅθεν προῆλθε καὶ ἡ παροιμία »Ἀδώνιδος κῆποι· ἐπὶ πραγμάτων προσωρινῶν καὶ εὐμεταβλήτων.

Ἀδωνιάζω· Μ. ἀσω· ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.

Ἀδωνιάς, άδος = τῷ Ἀδωνιαία. Νον.

Ἀδωνιασμός, οῦ· ὁ (ἀδωνιάζω) τὸ ἑορτάζειν (ἑόρτασμα) τῶν Ἀδωνίων· Ἀρστφ. Δυσ. 390.

Ἀδωνίδια, τά, τὰ εἰς τὸ Ἀδώνιδος πάθος ᾁδόμενα μέλη.

Ἀδώτιον· τὸ· τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀδωνίων ἐξαγόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδώνιδος Σουϊδ.

Ἀδείνειος· ὁ· παράδοξος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις. Ἠρτν. Ψυχρ. καὶ Ἀρστφ. Ἀντικδ. ὑπὸ Bekk. 1. σλ. 364. παράβαλε Plaut. Menaechm. 1, 2, 50.

Ἄδωνις, εδος· ὁ· υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, ὁ ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) Ἰχθύωτι εἶδος· Ἐξωκοίτης καὶ Καστρεὺς, λεγόμενος. (Ὀππι. Ἀλ. α'. 157. (υ–υ)

Ἀδώρητος, ὁ, ἡ· (δωρέομαι) = ἄδωρος.

Ἀδωρία· ἡ (ἄδωρος) = Ἀδωροδοκία.

Ἀδωροδόκητος, ὁ, ἡ· (δωροδοκέω· ῶ) = ἀδωροδόκος. Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. Ε'. 20. Ἐπρμ. ἀδωροδοκήτως.

Ἀδωροδοκία, ἡ· τὸ μὴ χειρίζεσθαι διὰ δώρων.

Ἀδωροδόκος (δωροδοκέω· ῶ) μὴ λαμβάνων δῶρα (ἐπὶ δικαστῶν καὶ τ. τ.) μὴ διαφθειρόμενος διὰ δώρων (ἀνέρητος μὲ δῶρα ἢ χωρίσματα).

Ἀδωρόληπτος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) ταυτὸν τῷ Ἀδωρόκητος.

Ἄδωρος, ὁ, ἡ· (ἄδωρα) χωρὶς δώρων, ὅ ἐστιν, ὁ μὴ δίδων δῶρα, ὡς παρὰ Πλατ. »Φιλόδωρος εὐμενίας, ἄδωρος δυσμενίας· ἢ μὴ λαμβάνων δῶρα (ὅστις δὲν φθείρεται μὲ δῶρα)· μετὰ τοῦ »Χρημάτων«, ὡς παρὰ Θουκυδ. Β'. 62. »Χρημάτων διὰ παντὸς ἄδωρότατος γενόμενος«. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Κακόδωρος, ὡς ἡ παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 674. Παροιμία. »Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα«· ἀντὶ τοῦ, Τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν δὲν εἶναι δῶρα, ἀλλὰ δίδονται εἰς βλάβην· κακῶς εὖσὸς ὁ ἴδιος Ποιητὴς ἑρμηνεύει τοῦτο μέ τό, »Οὐκ ὀνήσιμα· τουτέστι, Τὰ ὄνησιν (ὄφελος) οὐκ ἔχοντα· καὶ παρ' Εὐριπ. Μήδ. 617. Παραβάλλεται μὲ τὸ »βίλος βίβιοτος« ἰδὲ καὶ σύστροφος Ἐπιῤῥμ. ἀδώρως.

Ἀδώτης, ὁ, ἡ· ὁ μὴ δίδων. Ἡσιόδ. Ἔρ. 353. »κἀδώτη δ' οὔτις ἐδώκεν«.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ε.

Ἀέ, Δρκ. ἀντὶ ἀεί. Πνδ. Π. 9. 154. (υυ)

Ἀεδνος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἕδνων· (γαμικὰ δῶρα ἢ χωρίσματα) ἄνευ προικὸς (μὲ χωρὶς προῖκαν). Ζήτ. Ἑδν.

Ἀέδνωτος, ἡ· (ἑδνόω) λέγεται ἡ κόρη ἡ μὴ λαβοῦσα δῶρα παρὰ τοῦ μνηστῆρος ἢ συμπεθεροῦ (ἀῤῥαβωνιαστικοῦ) καὶ ἡ μὴ μνηστευθεῖσα (ἀῤῥαβώνιαστη). Ζήτ. Ἀλφεσίβοιος. Δυκόφρ. 549.

Ἀεθλευτής, ἥρος, ὁ, ἡ, Ἀεθλητὴρ, καὶ, Ἀεθλητής, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλητής.

Ἀεθλεύω· Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀθλεύω. Ἐν Ἰλδ. καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἀεθλέω· ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλέω· Ἡρόδ.

Ἀέθλιον, τό· ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἆθλον· παρ' Ὅμρ. πολλάκις· ὅστις δὲν χρῆται παντελῶς τῷ συνήθει τύπῳ·

Ἄεθλον· τὸ· ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἆθλον παρ' Ὅμρ. τῷ συνήθει τύπῳ μὴ χρωμένῳ· καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἄεθλος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἆθλος· παρ' Ὅμρ. πολλάκις, ὅστις τῷ συνήθει τύπῳ μόνῳ ἐν Ὀδσ. Θ. 160. χρῆται· καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ποιηταῖς, ταυλάχιστον παρὰ τοῖς τραγ.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλοθέτης.

Ἀεθλονίκια, ἡ· (νίκη τοῦ ἀέθλου) ἡ ἐν τῷ ἀθλεύειν νίκη. Πίνδαρ. Νέμ. Γ'. 11.

Ἀεθλοσύνη, ἡ· τὸ ἀθλεύειν, κοπιαστικὸς ἀγών· ἤτοι ἡ ἀκροπάλεια τοῦ ἀγῶνος. Ἡσύχ.

Ἀεθλοφόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων ἆθλον, βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἐκτήσατο διὰ τοῦ ἀγῶνος, Γ'. 1. 124. »Ἵππος ἀεθλοφόρος· ὅπου ὁ Ἰδιος Ποιητὴς ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ· ὃς ἀέθλια ποσσὶ δοκεύει.

Ἀεί, Ἐπίῤῥ. Πάντοτε, διὰ παντὸς, παντοτεινὰ, (ὅλον τὸν καιρὸν) συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως· (κάθε φοράν). »Ὁ ἀεὶ βασιλεύων· ὁ πάντοτε καὶ εἰς πάντα καιρὸν βασιλεύς· »ὁ ἀεὶ χρόνος· ὁ παντοτεινὸς, ὅτε καὶ ἐπιθετικὰ τό, ὠν. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Πολὺν χρόνον. Ὀδυσ. Φ. 99. κεσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί· καὶ Εὐρπδ. Ἱκτ. καὶ Σφκλ. 131. 148. ἐν ἄλλοις δὲ τοῦ χρόνου (τοῦ καιροῦ) διαιρετικοῖς πλεονάζει πολλάκις· οἷον· διαμπερὲς, συνεχὲς, ἐμμενὲς ἀεὶ· ἀεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν ἀεὶ, κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ, ἀεὶ διὰ βίου, ἐκλιστοτε ἀεί· καὶ· τ. τ. Πλτ. φόρ. πργ. 75. D. καὶ 169. Δμτρ. 3. πργ. 265. Εὐρπδ. Ὑψσ. 1422. »ἔξορ ἀεὶ τὴν τύχην σὺ μέμψομαι« καὶ Ὀρστ. 3679. Ἀντὶ τοῦ, Ἕως ἄρτι, Ἕως τώρα· καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 899. Προσκείμενον τὸ ἔχον τὸ, Πλέον, ἢ Μᾶλλον, συνίστησι τὴν κοινοτέραν φράσιν. »Ὅσον ὑπάγει περισσότερον· ὡς παρ' Ἡλιοδ. Β'. σελ. 376. »ἀλλ' ἀεὶ γίνεται καὶ πλέον θρασύτερος«· ὃ ἐστι κοινότερον, »Ὅσον ὑπάγει γίνεται αὐθαδέστερος«. Ἔχει δὲ ἡ λέξις 12. τύπους, ὧν ἐν χρήσει 1) Ἀττ. κυρίως, ἀεί· ὅπερ καὶ παρ' Ὅμρ. τρὶς εὕρηται· 2) Ἰων. καὶ ποιητ. αἰεί· καὶ ἵνα ἡ ἡ λήγουσα βραχεῖα, αἰὲν, πολλάκις παρ' Ὅμρ. 3) Δρκ. αἰές καὶ ἀές· ἔτι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πινδ. Π. 9, 154. Αἰολ. αἴ· (τὸ ἀεὶ ἐν συνιζήσει ἔχει τὸ α πάντοτε βραχύ· τινὲς δὲ ἐσχόλασαν τὸ α, τοῦ ἀεί, δίχρονον κατὰ τὴν χρείαν· ὅπου μέντοι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ εἶχον χρεῖαν δυοῖν μακρῶν, ἐχρῶντο, ὡς καὶ ἄλλοις Ἰωνισμοῖς, τῷ ἀεί. Σφκλ. Ἀντ. 892. Αἴας, καθ' Ἑρμανουλδ. XIX. Αἰσχ. Περ. 148, κατὰ Πίνγερον.)

Σημείωσαι. Πολλὰ σύνθετα ἐκ τοῦ Ἀεί, τῶν ὁποίων ἡ κατάληξις δὲν μεταβάλλεται, παρελείφθησαν ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα τοῦτο μὲν ἀσαφῶν ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ ἁπλᾶ, εὐκόλως ἐξηγεῖ παρ' ἑαυτοῦ· ὡς π. χ. Ἀειβλαστέω, ἀντὶ, Βλαστάνω, Ἀεὶ· τοῦτο δὲ ζητεῖται εἰ πολλαὶ τῶν τοιούτων λέξεων δὲν ἐγράφησαν σύνθετοι ἀντὶ δυοῖν ἁπλῶν.

Ἀειβλαστάω· Μ. ήσω· βλαστάνω ἀεί.

Ἀειβλαστής, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) πάντοτε βλαστάνων· καὶ

Ἀειβλάστησις, ἡ· τὸ πάντοτε βλαστάνειν.

Ἀείβολος, ὁ, ἡ· (βάλλω) πάντοτε ἐῤῥιμμένος.

Ἀειῤῥυής, ὁ, ἡ· (ῥύω), παντοτεινὰ ῥέων (τρέχων) ἐπὶ πηγῆς· καὶ παντοτεινὰ χλοΐζων, (πρασπίζων) ἐπὶ φυτῶν. Νίκανδρ. Θηρ. 848. »Σμυρνείου ἀειῤῥυέος.

Ἀειγενεσία, ἡ· (γένεσις) τὸ ἀεὶ γεννᾶσθαι (παντοτεινὴ γένεσις). Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ. σελ. 157.

Ἀειγενέτης, καὶ ποιητ. ἀλειγενέτας, ου· ὁ (γίγνομαι)· παρ' Ὅμρ. Ἐπίθτ. τῶν Θεῶν, ὡς τὸ, αἰὲν ὄντες· οὐ τὸ γένος ἀεὶ διαιρεῖ, ἀϊδιότης, ἀθανάτους.

Ἀειγενήτης, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ νεώτερον τύπον Ἀειγενέτης καὶ Ἀειγένητος καὶ ἀειγένητος, ὁ, ἡ=

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ, Ἀειγενέ-της καὶ αἰεγενέτης. Ἀείγνητος, ὁ, ἡ· Ὀρφ. Ἀργ. 15. Ὀδυσ. Ξ'. 446. Ἰλ. Β. 400.) ὁ ἀεὶ γιγνόμενος, ἢ ὁ ἀεὶ ὤν· (ὅπως εἶναι ἀεὶ πάντα, παντοτεινός, ἀπέραντος, χνόος.)

Ἀείγληνα, αἱ· ὁ Σουΐδ. ἑρμ. διὰ τοῦ, Δημοκλείδ βυπαρίαι· ἐκ τοῦ Γλίνη, Γλήνη, ὁ ῥύπος. (ἀπαντρίζ).

Ἀειγένητος, ὁ, ἡ· = τῷ, Ἀειγενής.

Ἀειδέλιος, ὁ, ἡ = τῷ, ἀείδελος.

Ἀείδελος, ὁ, ἡ· (ΕΙΔΩ) ἀόρατος, ἀφανής, σκοτεινός· ὅστις θεν φαίνεται· καὶ ἄμορφος Ἡσυχ. λψ. ἀντὶ, ἀΐδηλος· 2) ὡς τὸ ἄϊδιος, ἀντὶ ἀείδιος· ἀπερείσιος, ἀντὶ ἀπειρέσιος· ἀεκήλιος, ἀειδέλιος· Βεμ. Δημ. Ι. σλδ. 251.

Ἀειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκκλής, ἀσχήμων, αἰσχροπρόσωπος (ἀσχημος). 2. (ΕΙΔΩ) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος· πολλάκις παρὰ Πλτ. ἀντιθέτως τῷ, σωματοειδής· 3) ἀόρατος, ἀγνωστος, ἀπερής.

Ἀειδία, ἡ· ἀφάνεια, τὸ μὴ φαίνεσθαι· καὶ ἡ Ἀσχημοσύνη, Δυσειδία· Σουΐδ.

Ἀειδίνητος, ὁ, ἡ· (δινέω) ὁ πάντοτε ἐντὸς περὶ ἑαυτὸν περιστρεφόμενος· (ὅστις τριγυρίζει ὡς φούρλα).

Ἀειδιος, ία, ιον· ἀπὸ τοῦ ἀεί, παντοτεινός, αἰώνιος· ὅστις εἶναι διὰ πάντα ὁ αὐτός· ὅθεν

Ἀειδιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι διὰ παντὸς παντοτεινή.

Ἀειδουλία, ἡ· παντοτεινὴ δουλεία (σκλαβιά).

Ἀείδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) παντοτεινὸς δοῦλος (σκλάβος).

Ἀείδω, Μ. ἀείσω· παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. Ἐπγρ. Ὀμ. 14. 1. Ἀττ. ἀείσομαι καὶ συναιρέσει ἄσομαι· ὁ Ὀμρ. χρῆται ἀεί τῷ, ἐείδω, ἀείσομαι· παράβαλε Ἄδω (υ−−ἄλλ' ὅμως ἐν ἄρσει τ ἐστι καὶ ἡ πρώτη συλβ. μακρά'. Ὀδυ. P. 51q. Ruhnk. ep. cr. p. 61.) Ζήτ. ἐν τῷ Ἄδω.

Ἀειεστώ, όος· ἡ· (ἐστώ) τὸ αἰωνίως εἶναι· αἰωνιότης· Ἀντ. παρὰ Σουΐδ. ὡς τὸ, Εὐεστώ, τὸ καλῶς εἶναι.

Ἀείζηλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἄζηλος, Ἀΐδηλος· αὐτοὶ ἀνέγνωσαν Ἀπολλών. Δεξ. ἐν Ἰλιάδ. Υ. 318. ὅπου παιὼν, Ἀείζηλος, κεῖται.

Ἀείζωια, ἡ· (ζωή) αἰώνιος, παντοτεινὴ ζωή.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ· (ζῶος) πάντοτε ζῶν· καὶ συνῳν. ἀείζως, ὁ, ἡ, ων, τό. 2) τὸ ἀείζωον, ἀείζωλες χόρτον, τὸ ἀμάραντον, τὸ ὁποῖον πάντοτε χλοάζει, (εἶναι πράσινον). Sedum sempervivum· τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορίδ. Δ'. 89. 90. καὶ 91. τρία εἴδη γνωρίζει καὶ περιγράφει· κατὰ ταῦτα παρεβάλλοντο καὶ τὰ παρ Θεοφρ. Φ'. Ἱστ. Δ'. 16. Ζ'. 14. ὁ Λινναῖος ὠνόμασε τὸ πρῶτον, Semper vivum arboreum· ἀείζωον δένδρον· τὸ δεύτερον Sedum album· σπουδαῖον λευκόν· περὶ δὲ τοῦ τρίτου Ζήτ· ἐν τῷ, Τηλέφιον· ἐν τοῦ

Ἀείζωστος, ὁ, ἡ· Ἀείζωστος, (ζώννυμι) πάντοτε ἐζωσμένος, ἐνδεδυμένος, ἕτοιμος· ἐκ τοῦ Φαβωρίνου.

Ἀειζώων, ουσα, ον, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀείζωος· παρὰ Ποιητ. Παλλάμ. Δηλ. 314. κἠειζώοντα ἱερὰ· τὰ ἀεὶ διαμένοντα.

Ἀειθαλέω, ὦ· Μ. ήσω, ἐέμαι ἀειθαλής· ἐκ τοῦ

Ἀειθαλής, ὁ, ἡ· (θάλλω) πάντοτε πράσινος, χλωρὸς, ὡς ἡ Δάφνη, ἡ Κυπάρισσος, κ.τ. τ.

Ἀειθέρ· ὁ· (ἀεί, Θέω) πάντοτε τρέχων· ἀστείως καὶ παιγνιωδῶς σχηματισθεῖσα λέξις εἰς παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ, Αἰθήρ. Πλτ. Κρτλ. σλδ. 410. Β'.

Ἀειθερής, ὁ, ἡ· (θέρος) πάντοτε θερμός, (ζεστὸς)· ἢ πάντοτε θερμαίνων (ζεσταίνων)· «πάντινες ἀειθερέεσι, Ἐρατοσθ.

Ἀείθοος, ὁ, ἡ· (θοῦρος) Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 189. πάντοτε ὁρμητικὸς, ἅγριος, ἢ εἰς μάχας, ἢ ταχύς, προθυμος· καὶ ἴσως τῷ Πολύθουρος, ἐν Γ'. 516.

Ἀείκαρπος, ὁ, ἡ· πάντοτε φέρων καρπὸν καρποφόρος.

Ἀεικεσίη, ἡ· καὶ συνῳν. Αἰκία· ἀδικία, ὕβρις, ἀτίμασμα (ἀτίμασμα)· παρ' Ὁμρ. μοῦνον κατὰ τὸν πρῶτον τύπον ἐν χρήσει Ἰλδ. Π. 19. Ὀδυ. Τ. 308. καὶ τὸν δεύτερον δὲ, παρ' Ἡρδτ. εἰς τὸ πρῶτ. δὲ, αἰκία.

Ἀεικέλιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀεικελίη, Ὀδυ. καὶ ἀεικής· ὁ, ἡ (ελος) ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. Ἀττκ. συνῳν. αἰσχέλιος, αἰκὴς· ἄπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἄπρεπος, ἄτιμος· ὑβριστικὸς, πρόξενος ἀτιμίας, ἐγκρίσεως· Οὐτιδανὸς, εὐτελὴς, μικρὸς, ἀποστροφῆς καὶ καταφρονήσεως ἄξιος, Ὀδυ. Ν. 402. Ἰλδ. Σ. 84. Νικηφ. Θηρ. 2, 71. ἐπὶ πραγμάτων, λέξεων, λόγων, πράξεων καὶ ἕξεων.

Ἀεικής, ὁ, ἡ· = ἀεικέλιος· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ, Ἐπῤμ. ἀεικὼς.

Ἀείκιος, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀεικείη.

Ἀεικίζω· Μ. ίσω· (ἀεικὴς) Ἀττκ, συνῳν. αἰκίζω· χρῶμαι ὑβριστικῶς, καταχρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) Ὁμρ. Ἐπγρ. μν. ἀόρστ. ἀεικίσσασθαι· Ἰλδ. Π. 559. ἐν Ἐπγρ. δὲ· ἀπρμφ. ἀόρστ. παθ. ἀεικισθήμεναι, Ὀδυ. Σ. 222.

Ἀεικιοσύνη, ἡ· (εἰνησις)· παντοτεινὴ κίνησις· ἐκ τοῦ

Ἀεικένητος, ὁ, ἡ· ἀεὶ κινούμενος (ὅστις εἶναι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν)· Πλτ. Ἐπῤμ. ἀεικινήτως (ε).

Ἀείκλονος, ὁ, ἡ· (κλονῶ)· ἀεὶ κλονούμενος (ὅστις κλονίζεται, κουνεῖται πάντοτε)· Ἀπελλιαν. Γ. σελ. 245.

Ἀεικῶς, Ἐπίῤ. ἀπὸ τοῦ ἀεικὴς· ἄττκ. συρσ. αἰνῶς.

Ἀείλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω· ῶ) ἀεὶ λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ πάντοτε, φαρφαρᾷς)· Μιλτιρ. ἐπιγρ. 95. 5.

Ἀείλαμπτος, ὁ, ἡ· (λάμπω) πάντοτε λάμπων, φωτεινὸς, λαμπρὸς· (ὅστις λάμπει πάντοτε).

Ἀείλαβής, ὁ, ἡ· (λείβω)· πάντοτε ῥέων· (ὅστις τρέχει, χύνεται πάντοτε).

Ἀεελαγέω, Μ. ήσω· ἀειλόγος) πάντοτε, ἤτοι ἀκαταπαύστως λαλῶ (ὁμιλῶ) Ἡσυχ. καὶ Βύριλ. Ἀλεξ.

Ἀειλογία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν πάντοτε, ἢ ἀκαταπαυστος ὁμιλία. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Νομικοῖς σημαίνει, τὴν ἀκαταπαυστον ἀπολογίαν. Δημοσθ. πρὸς Εὐβ. ὑπὲρ ἀειλογίαν παρέχειν· πάντοτε νὰ ἀπολογῆται, νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀειλόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) πάντοτε λαλῶν, (ὁμιλῶν).

Ἀείλεος, ὁ, ἡ· (ελη) ὑπὸ τοῦ ἡλίου μὴ λαμπόμενος, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλ. μὴ φωτιζόμενος (σκιῶδες, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος· ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο· κατὰ τὴν κοινὴν πρμ.) ελη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.

Ἀείμαργος· (μάργος)· πάντοτε ἄφρων, μωρὸς, ἀναίσθητος· 2) πάντοτε λαίμαργος· ὑπὸν. ἀλ. β'. 213.

Ἀείμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) πάντοτε ἐν μνήμῃ ὢν (τὸν ὁποῖον ἔχει τις πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησίν του) Ἰωσπ.

Ἀείμνήμων, ον· ονος, (μνήμων)· ὁ ἀεὶ μνημονεύων ὅστις πάντοτε ἐνθυμεῖται, ἔχει, φυλάττει τι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀείμνηστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀείμνήστη· ἡ (μιμνήσκομαι)· ἄξιος νὰ τὸν ἐνθυμῆται πάντοτε τις, πάντοτε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, καὶ πάντοτε νὰ τὸν ἐπαινῇ. 2) ἐνεργ. πάντοτε ἐνθυμούμενος· Ἐπῤμ. ἀειμνήστως· 3) κύριον Ὀνμ. ἀρσν. παρ' Ἡρδτ. 9, 64. 72.

Ἀεινᾶής, ὁ, ἡ· = ἀείνοος.

Ἀείναος, ὁ, ἡ· καὶ συρσ. ἀείνως· ων· ως τὸ, ἀέναος (ἀεὶ) καὶ Ἡρδτ. 1. 93. 2) πάντοτε ῥέων, πηγάζων· ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1456. πατὼρ ἀεὶ νᾶνα· ἀντὶ Λέναον. καὶ Παρ' Ἀθην. Β'. ἠειναότεστιν ὑδάτεσσιν. Διαρκὴς, παντοτεινός, ἀκατάπαυστος· ὡς, »Ἄτιναον πῦρ, Ἀριστοτ. »Ἀείναοι νεφέλαι. Ἀριστοφ. »πόροι διηρκεῖς καὶ ἀείναοι. Ξενοφ. Προσ. Δ'. 17.

Ἀεινάυτας, ων, (ναῦς) οἱ· οὕτως ἐλέγετο παρὰ τοῖς Μιλησίοις διακτηρίοντες, τοὺ ὁποίου τὰ μέλη συνέρχονται εἰς πλοῖον. Πλούταρχ. Πρβλ. Ἐλλ.

Ἀείνηστις, ὁ, ἡ· πάντοτε νηστικός.

Ἀείξενος, ὁ, ἡ· (ξένος) πάντοτε ξένος (φίλος συντράπεζος· τὸ τουρκοβάρβαρον Μισαφίρης)· Αἰσχύλ. Χοηφ. 680. »εἰσ' οὖν μέτοικον εἰς τὸ πᾶν ἀείξενον δόμοισιν· ὅπου νὰ διατεμένος. Ἀεὶ Ξένος, κεῖται.

Ἀειπάθεια, ἡ· παντοτεινὸν καὶ ἀκατάπαυστον πάθημα πάθος (ε) ἐκ τοῦ

Ἀειπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) πάντοτε πάσχων· παρὰ Στοβ. ἐμ. Α'. κεῖται ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀειπόνητος· ἀρα ὁ πάντοτε πάσχων καὶ ὑποφέρων ὅλα τὰ ἐπ' αὐτῷ ἐρχόμενα πάθη.

Ἀείπαις, αιδος, ὁ, ἡ· (παῖς), πάντοτε παιδίον, ἢ ἀφρίζον.

Ἀείπαλλής, ὁ, ἡ· (πάλλω) πάντοτε εἰσπαλμόν, κίνησιν, ἀτύπημα ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ἀειπάρθενος, ἡ· πάντοτε παρθένος. Δίων Ἁλ.

Ἀείπλαγκτής, ὁ, ἡ· καὶ Ἀείπλανος, ὁ, ἡ· (πλανάομαι) πάντοτε πλανώμενος· πάντοτε ἀμαρτάνων· ἢ Ἀείπλανα χείλεα γρηῒς. Ἀνακρέοντ. παρὰ Σουΐδ. τὰ φλύαρα χείλη τῆς γρηΐδος.

Ἀειρεθή· ἡ· (ἀεί, ῥέω) ἡ ἀεὶ ῥέουσα στάσις καὶ παιγνιώδης σχηματισμὸς εἰς παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρετή· Πλτ. Ἠρτλ. σλδ. 415. D.

Ἀείῤῥοος, καὶ Συκαλ. Ἀείῤῥους, ὁ, ἡ (ῥέω) καὶ Ἀείῤῥοτος, ὁ, ἡ· (ῥώ) πάντοτε ῥέων (τρέχων)· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 980. ὑαείῤῥυτος χρηνὴ· ῥοῦσα ἤτις τρέχει πάντοτε.

Ἀείρω, Ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττκ. αἴρω (ἀήρ) Μλ. ἀερῶ καὶ συλφ. ἀρῶ· (− −) ἀόρτ. ἄειρα· ὑπτεπ. ἀέρτ· ἀόρτ. μέσ. ἀράμην· τὸ λπ. ἀπὸ τοῦ β'. ἀρστ. ἀρέσθαι· τῶν ὁποίων οἱ ποιηταὶ μόνον εἰώθασι ποιεῖ· ἐξαιρέσεις τινας. Ἰων. ἤειρα, ἠράμην· πᾶσ. ἀόρτ. ἀ· ἐξ ἠείρ. Ἐπι. ἠέρθην. μτχ. παθτ. πρμ. ἠερμένος· ὑπρτ. παῦτ. ἀωρτο ἐπικ. ὑμῶνο (συκοῦν) ἄσεν καὶ ῥίρω, βαστάζω (σουβλῶ)· μεταφ. ἀείρειν ἀείρειν μακρὰν τὴν μάχην ἐρεῖν· Ἰλδ. Π. 678. Ω. 583. 2) σχῆμα ἀείρειν, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων. Ὀδυ. Γ. 312. (συκόνω ἢ κουβαλῶ φορτίον. 3) ἁρπάζειν· »Μῆλα γάρ ἑ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν· Ὀδυ. Φ. 15. τὸ δὲ ποῖον ἀείρειν· αἴρειν τὸ ποτήριον καὶ προπέρειν τὸν οἶνον (συκόνω τὸ ποτήρι καὶ τὸ οἶνο εἰς τινα νὰ πίῃ)· ἠμὴ μοι οἶνον ἄειρε μείλιχρονα. Ἰλδ. χ. 264. 4). ἀειγέρειν, προβεννεῖν, ἐπιτηδεῖα ἀείρειν ὦ (συκόνει, ἀρχίζω φιλονεικίαν, μαχὴν)· Θεογν. 90. Ἀπλ. Γ. 3, 1090. 5) Μέσ. Ἀείρομαι· αἴρω, ὑπερέρω (διὰ τοῦ ἑαυτόνομου) τοῦ· ἐστὶ λαμβάνω, ἀνακομίζω, ἀποφέρω· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, ἀξαιρέτως παρ' Ὁμρ. Ἰλδ. Ψ. 850. ὠὼν ἀείρεται· ἐν Ἐπιγρ. ὠὼν εἶναι ἀγαθὸν (τέρμιον)· ὅ ἐστι, μὲ ὑψωμένας πρὸς οὐρανὸν χεῖρας ἐπιπλήρουν εὐχήν τινα· ἢ λαμβάνειν τὰ ξιμὸν τι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὑψώνειν αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανόν. »Πάντας ἀειράμενος πελέλεκας· καὶ ἐν Ὀδυσ. Ο. 106. »Τὸν ἐν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρεν. Ἀπλλ. βδ. 3, 1090. μέλιος ἀρέσθαι· Ἰλδ. Ο. 130. παραβαλε ἀνατέρω, ἀΐρω. 6) ἄρχεσθαι, ἐπιχειρεῖν, ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ· Ἡρδτ. 2. 132. 156. — 7) Κατὰ πλήρη ἐνεργητικὸν σημασίαν· ἀείρασθαι τὰ ἱστία· ὑψοῦσθαι, (συκόνω, ἀνοίγω τὰ πανιὰ τοῦ καραβίου· Ἡρδτ. Η'. 56, 94. καὶ ἄνευ τοῦ, ἱστία· Ἡρδτ. Δ. 27. — 8) Παθτ. ἀγείρομαι, ἀνίστημαι (συνόνομαι) μάλιστα μετὰ τῆς προθέσ. εἰς. »ἀερθῆναι εἰς – συνόνομαι νὰ πηγαίνω που· Ἡρδτ. Α. 170. ἐξ ἐναντίας δὲ »ἀερθῆναι ἐκ – συνόνομαι διὰ νὰ ἀναχωρήσω ἐκ τινος τόπου· Ἡρδτ. Α. 170. συνήθως ἐπὶ πλεόντων· ὅθεν τὸ, ἀερθῆναι, ἐκλαμβάνεται καὶ περὶ τῆς ἀγκύρας (συκόνω τὴν ἄγκυραν)· εὐρηται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ξηρᾷ ὁδευόντων (μετσύω, πάω εἰς δρόμον) Ἡρδτ. Θ. 25. τῷ κατὰ συλλτ. τύπῳ ἅπαξ μόνον χρῆται ὁ Ὅμρ. Ἰλδ. Ρ. 724. ὁ δὲ Ἡρδτ. σχεδὸν οὐδαμοῦ· (ἡ πρώτη συλλ. ἀναύξητος μένουσα ἐστὶ μακρὰ· καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτερ. καὶ μακρὰ ἐν ἄρσεσι. Jcb. Ap. p. 862.)

Ἀεισθενής, ὁ, ἡ· (σθένος) ὁ πάντοτε δυνατὸς· ὁ παντοτεινὴν δύναμιν ἔχων.

Ἀείσιτος, ὁ, ἡ· (σιτέω) πάντοτε σιτιζόμενος (ὅστις ἔχει τὸ φαγίτου πάντοτε εἰς ἄλλον)· ἐξαιρέτως ἐλέγετο περὶ τῶν ἐν τῷ Πρυτανείῳ τιμῆς ἕνεκα ὑπὸ τοῦ λαοῦ καθ' ἑκάστην σιτιζομένων Πρυτάνεων (προέδρων ἐν τῷ Πρυτανείῳ· ἰδὲ Πρύτανες). Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἀείσκεπες, οἱ· εἶδος ὀρνέων ἐκ τοῦ Σκώψ. Ἄρστ.

Ἄεισμα, τος, τό· ποιητκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ᾆσμα· ὡς τὸ ἀείδω, ᾄδω· Ἡρδτ. Β. 79.

Ἀεισόος, ὁ, ἡ· (σώζω) ὁ πάντοτε σώζων, λυτρώνων· ἐλευθερώνων, γλυτώνων).

Ἀειστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἀεὶ στρεφόμενος· (ὅποιος στρέφεται καὶ γυρίζει πάντοτε).

Ἀείσυρος, ὁ, ἡ· (σύρω) ἀεὶ σύρων (ὅστις σέρνει, τραβᾷ μαζί του πάντοτε τίποτε)· ἐπὶ συμφορῶν παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. ὅπου ἄλλοι Δήσυρος γράφουσι.

Ἀεισχόρρουν· τό, (ἀεί, ἴσχω, ῥέω) τὸ ἐν τῇ ῥοῇ αὐτοῦ ἀεὶ κωλυόμενον· ἀστεῖως ἐσχηματισθεῖσα λέξις εἰς πραγμ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχρόν. Πλτ. Ἠρτλ. σλδ. 416. Β.

Ἀείτας, α, ὁ· Βοιωτκ. ὁ Ἀετός. Δκφρ. 461.

Ἀείὐπνος, ὁ, ἡ· ὁ ἀεὶ κοιμώμενος· ὁποιος κοιμᾶται πάντοτε. Σουΐδ. ὅστις πιθανῶς ἐννοεῖ τὴν φύσιν τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1578. ὅπου ὁ Σχολ. Λιένυπνος, ἀνάγνωστε,

Ἀειφερής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀεὶ φαινόμενος, ὅποιος φαίνεται πάντοτε. ἢ ὁ διὰ παντὸς φαίνων, φέγγων.

Ἀείφετος, ὁ, ἡ· (φημί) ἀεὶ περίφημος. Χρσμ. Σιβυλ.

Ἀειφλεγής, ὁ, ἡ· (φλέγω)· ὅστις φλέγει, καίει πάντοτε.

Ἀείφορος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀεὶ φέρων, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα πάντοτε φέρουσι καρπούς.

Ἀειφρούρητος, ὁ, ἡ· (φρουρέω) ὅστις φυλάττεται πάντοτε ὑπὸ φρουρᾶς· (πάντοτε φυλαγμένος μὲ στρατιώτας).

Ἀείφρουρος, ὁ, ἡ· (φρουρὰ) = τῷ ἀειφρούρητος. 2) Κνεργητ. ὁ πάντοτε φυλάττων.

Ἀειφυγία, ἡ· (φυγὴ) παντοτεινὴ φυγὴ· ἢ δίωξις, ἐξορία διὰ παντὸς.

Ἀειφυλλία, ας, ἡ· τὸ ἔχειν διὰ παντὸς φύλλα· ἐκ τοῦ

Ἀείφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) ὁ ἔχων φύλλα πάντοτε, καὶ πράσινος.

Ἀείχλωρος, ὁ, ἡ· (χλωρὸς) πάντοτε χλωρός.

Ἀειχρόνιος, ὁ, ἡ· (χρόνος) παντοτεινός.

Ἀεκαζόμενος, ὁπη, ενον· (ἀέκων). μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· ἢ κάλλιον καθ' Ἡσύχ. ἀκωμένος, λυπούμενος, ὀδυναρεστούμενος, παρ' Ὁμρ. τὰ πλεῖστα μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ πολλά· Ὀδυ. Ν. 277. Ἐναπῶσαι ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἀνάξεσαι, Ἀνιάζεσαι, κἀί Ἀκάθεσαι· ὡς τὸ Ἀέκων, Ἀκων, κ. τ. τ.

Ἀεκήλιος, ὁ, ἡ· αὐτὸ τοῦ, ἀεικέλιος· Ἰλδ. Σ. 77. »ἀεκηλίαι ἔργαι· ὅ ἐστι, Δεινὰ, χαλεπά· ὁ ὑποφέρων δυστυχίας· παράβαλε, ἀείδηλος.

Ἀέκητι· ἡ Ἀεκητί, Ἐπῤμ. βεβιασμένος, ἀκουσίως (στατικὰ, μὲ τὸ στακτὸ)· μετὰ γενικ. »σεῦ ἀέκητι, (ἀέκοντος σου)· »Θεῶν ἀέκητι· παρὰ γνώμην τῶν Θεῶν. Ὀδυ. Δ. 504. Ἰλ. Μ. 8. (υυ−υ)· ἐναντίον τῆς θελήσεως.

Ἀεκουσίως, ιον (ἑκουσίως)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος. Ἡρδτ. Β. 102. Ἀττκ. ἀκουσίως.

Ἀέκων, ουσα, ον· καὶ Ἀττκ. συνῳν. ἄκων (ἑκών)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος· (ὄνομα ἐπιῤῥηκτικὸς λαμβανόμενον, αὐτὸ τοῦ Στανικῶς). Ἰλ. Α. 201. »ἀέκοντος ἐμοῖο· στανικῶς, χωρὶς νὰ θέλω ἐγώ, (μὲ τὸ στανιό)· »ἐξαμαρτάνειτε τὰς ἀέκοντι· σφάλλεστε χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ. Δημοσθ. Ὁ Ὅμρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοὺς τύποις· τῷ Ἀττικῷ μόντοι μόνον ἐν πτῷ δ' οὐκ ἄεοντε πεπάσθην· Ἰλδ. Ε. 366. καὶ Ὀδυ. Γ. 484. τἀδ' ἄλλα ἀεὶ ἐπιτατικῶς »πολλὰ' δέκοντι. Ἰλδ. Λ. 557. Ρ. 666. ἀλλα' καὶ ὁ Ἡρδτ. προτιμᾷ τὸν αὐτὸν τύπον· ἐν Τμν. Ὀμρ. Δμτ. 413. κεῖται ὁ ἄττκ. τύπος πρὸ τοῦ ἀσυναιρέτου (ἄκων, − −).

Ἀέλιστος, ὁ, ἡ· (ἑλίσσω)· ἀπήλικτος· κατ' ἀνάγνωσιν ἐν τῷ Χρησμ. παρὰ Ἡρδτ. ς'. 77.

Ἀέλιος, οἱ· λέγονται δύο σύγγαμβροι, οἱ τινες ἔχουσιν εἰς γυναῖκας δύο ἀδελφὰς· καὶ Θηλυκ. Αἱ. λέγονται δύο γυναῖκες, αἵτινες ἔχουσιν εἰς ἄνδρας δύο ἀδελφούς, τὰς ὁποίας ἡ συνήθεια συνομφάδας καὶ Συνομφάδας, καλεῖ. Ἡσύχ. ὅστις ἀλλαχοῦ αὐτὶ τούτου, Αἰλιοι, καὶ Δήλιοι, ἔχει. ὁ δὲ Σουΐδ. Δίαιοι, καὶ ὁ Ἐτυμολ. Διέλιοι· ἰδὲ καὶ εἰνάτερες (ε).

Ἀέλιος, ὁ· Δρκ. αὐτὶ ἥλιος, ἥλιος (υ υ υ υ Σφκλ. Τρχ. 832. σπανίως δὲ κατὰ βραχὺν χρόνον).

Ἀελλα, ἡ (ἄω, ἦ ἔλω, εἴλω, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἀελλέω, ἀέλλομαι, παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις· ἰδὲ ἀολλής)· ἡ μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος, ἢ ἡ τῶν ἀνέμων συστροφή, Ἀνεμοστρόβιλος (ἀνεμοστρόφηλος)· παρ' Ὁμρ πολλάκις· ἀλλα καὶ πληθντ. οὐχ. ἤττον ἀέλλα ἀργαλέων ἀνέμων. Ἰλδ. Ν. 795. ὡσαύτως καὶ »ἀέλλαι παντοῖων ἀνέμωνς συστροφαὶ διαφόρων ἀνέμων. Ὀδ. Ε'. 292. 304. (υ − υ) (συγγενὲς τῷ Αἴολος) ἐξ οὗ

Ἀελλαῖος, αία, αῖον· ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος, ταχύς, ὀγλίγωρος (ὅμοιος μὲ ἀνεμοστρόφιλον). Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1081.

Ἀελλάς, άδος, ἡ· ταχεῖα, ὀγλίγωρος, ὁρμητικὴ ὡς ἀνεμστρβ. ὑπ' ἀνέμου συρόσυρου φερομένη· »ἀελλὰς ψοινή, ἵπποις. Σοφοκλ. Οἰδ. Β, 467. σημ. καὶ Λεξικ. Σοφοκλ.

Ἀελλάω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτὸν τῷ Εἰλέω, κυλίω. Ἱππύχ.

Ἀελλήεις, εσσα, ηεν· ταυτὸν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελλής, κονίσσαλος Ἰλδ Γ. 13. ὑπ' ἀνέμου συρόσυρου ἐνεργεῖς κονιορτοῦ στρόβιλος· ἀλλαχοῦ δὲ συδαμοῦ εὑρηται.

Ἀελλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· πυκνὰς καὶ συνεστρεμμένας ἔχων τρίχας. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀέλλομαι, πέσω, ρυσω· Ἐτυμολ.

Ἀελλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι)· μὲ τὸν ἀνεμοστρόφιλον μαχόμενος (χ) Ἐπγρ.

Ἀελλοπόδης, ου, ὁ· νεώτερος τύπος τοῦ ἀελλόπους.

Ἀελλόπους, ὁ, ἡ· ποὺς, τό· γενκ. ποδος (ποῦς)· ταχὺς τοὺς πόδας ἔχων, ὁ ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὀγλίγωρος· ὁ Ὅμρ. χρῆται τῇ ὀνμτ. μόνου ἀελλόπος Ἰλ. Θ. 409. Τ. 47. 150. ὡς τῷ ἀρτίπος, εἰδίπος, πουλύπος κ. τ. τ. ἐν τῇ Ὀδυ. ὅθεν ἀπαντᾶται αὐδαμοῦ· ὕτκ. πλδ. ἀελλοπόδεσσιν. ὕμν. Ὅμρ. Ἀφρδ. 218. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ, ἀελλοπόδης, ου.

Ἀελλοπτέρυγος, ὁ, ἡ· ἡ Ἀελλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτερὸν)· ταχέως ἱπτάμενος, ὀγλίγωρος. Τηλήστ. παρ' Ἀθην. σελ. 617. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Αἰολοπτερύγων, ἐχουσι· ὃ ἐστι, Ποικιλοπτερύγιος.

Ἀελλώ, όος, οῦς, ἡ· ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Ἁρπειῶν, Ἡσχ. Θγ. 269. καὶ ἑνὸς Σκύλου.

Ἀελλωΐδης, ὁ, ἡ· ὅμοιος τῷ ἀνεμοστροβίλῳ (σὺν ἀνεμοστρόφιλος)· ταυτὸν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελπής, ἐες, ὁ, ἡ (ἀεί, ἐέλπω)· παρὰ Ποιητικοῖς· ὁ ἀνέλπιστος. Ὀδυσ. Ε. 408.

Ἀελπτέω, ῶ (ἀέλπτος)· δὲν ἐλπίζω, ὀμφιβάλλω. Ἰλ. Η. 310. ὅπου παραλόγως τινα χειρόγρ. Ἀέλπω (ἔχουσιν)· Ἡρδτ. Ζ. 168.

Ἀέλπτης, ὁ, ἡ· ὁ ἀνέλπιστος. Ὀδυ. Ε. 408. (ὑπὸ τοῦ Βοιφίου ἐσφαλμένος ἀελπὴς ὡς καὶ τὸ ἀέλπτω αὐτὶ πελπτέω, ἀπαγωνιῶ).

Ἀελπτία, ἡ· ἀνέλπιστος συμβεβηκός. Πίνδαρ. καὶ ἐξ ἀελπτίης (ἀελπίστως) Ἀρχιλ.

Ἀέλπτος, ὁ, ἡ (ἐλπομαι)· χωρὶς ἐλπίδος, ἀπηλπισμένος. Τμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 91. καὶ αὐτὸ τοῦ Ἀνέλπιστος. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. καὶ Τμν. Ὅμρ. Δμτ. 219. πρὸ ἀέλπτοιο (ἀέλπιστα, ἀπηλπισμένα).

Ἄεμα, τό· ποιητκ. αὐτὶ τοῦ, ἄημα, τὸ τόξον, παρὰ Βαλλιμάχ. καὶ ἡ νευρὰ τοῦ τόξου.

Ἀέναος, ὁ, ἡ (ἀεί, ἐάω)· ποιητκ. αὐτὶ τοῦ ἀείναος· ἀπαύστως ῥέων (τρέχων). Ἡσιόδ. Ἔργ. 597. 739. κυρίως δέ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος παρὰ Σιμν. 14. πολλάκις ἐν τῇ Ἀνάλ. Ἐπῤμ. ἀενάως (− υυυ).

Ἀενάω, ουσα, ον· = ἀέναος· Ὀδυσ. Ν. 109. »ἐνδὲ ὕδατ' ἀενάοντα. Ἡσιόδ. Ἔργ. 552. (− υυ −).

Ἀένναος, ὁ, ἡ· Ἰωνκ. καὶ ποιητκ. αὐτὶ τοῦ ἀείναος, ἀεί, ἢ ἀπαύστως ῥέων. Ἡρδτ. Α. 145. μυρία δὲ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος· ἰδὲ ἀέναος· Ἐπῤμ. ἀεννάως (ἰστέον δὲ, ὅτι τῆς λεγούσης ψύσει, ἢ θέσει μακρὰ

Ἀεξιφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον)· αὐξάνων καὶ τρέφων τὰ φύλλα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708.

Ἀεξίφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν)· αὐξάνων καὶ τρέφων τα φυτὰ· ὅποιος κάμνει νὰ μεγαλώνουν τὰ δένδρα· ἀεξίφυτος ἠώς. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 110.

Ἀέξω, Ἰωνικ. καὶ ποιητ. τύπος τοῦ Αὔξω, Αὐξάνω· τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ μόνον τῷ ἐνστ. καὶ παρτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. χρῶνται· ἀπὸ Ὁμ. δὲ καὶ Ἡσ. μάλιστα ἐν χρήσει ἀεὶ ἀναυξήτως· ὥσαὐτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Γ'. 80. αὐξάνω, τρέφω. πληθύνω, δυναμώνω, μεγαλώνω, συμβοηθῶ, ἢ προάγω εἰς τὸ κρεῖττον τὴν αὐξησιν πραγμάτος τινος, ὠφελῶ· ἀέξειν τὸ ἅρμα καὶ τὴν ὁλκὴν αὐξάνειν. Ἰλιάδ. σ. 236. ἀπέναντος ἀέξ. λύπην τρέφει ἢ αὐξάνει. Ὀδύσ. Υ. 289. υἱὸν ἀέξ. ἀνατρέφει τὸν υἱόν. Ὀδύσ. Ν. 360. ἔργον ἀέξουσι θεοί· εὐλογοῦσιν οἱ θ. τὸ ἔργον. Ὀδύσ. Ξ. 60. Παθητικ. καὶ Μέσ. Ἀέξομαι, αὐξάνομαι, πληθύνομαι, γίνομαι μεγαλήτερος· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· οἱ δὲ μεταγενέστεροι χρῶνται τῷ Μέλ. ἀεξήσω, τῷ Ἀορτ. ἠέξησα, καὶ ἐνεργητ. διαθ. κατὰ σημασίαν μέσης διαθ.

Ἀεπτος, ὁ, ἡ (ἕπομαι)· Τρυφερός· ἀδύνατος εἰς τὸ ἕπεσθαι (ἀδύνατος νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀκολουθῇ). Αἰσχ. Ἀγαμ. 145. ὅπου ἄλλοι ἄεπτος γράφουσι· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· ἢ κατ' ἄλλους, δυνατός· ἀμφίβ. παραγωγὴ καὶ σημασία.

Ἀεργείη, = ἡ· ἀεργία. Ἠσίοδ.

Ἀεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀεργής)· εἰμὶ ἀνενέργητος, ἀργός.

Ἀεργηλός, λὴ, λὸν = ἀεργής.

Ἀεργής, ὁ, ἡ (ἔργον)· ἀργός, ἀνενέργητος, ῥᾴδυμος. 2) Ἐπ' ἀγρῶν· ἀγεώργητος πρὸς καιρὸν· χερσεύων· ἰδὲ νειός.

Ἀεργία, ἰας, ἡ· ἀργία, ἀπραξία, ἀνεργία, τὸ νὰ μὴ ἐργάζηται (δουλεύῃ) τις. Ὀδύσ. Ω. 250. 2) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἔλλειψις γεωργίας (ὁπόταν τὸ χωράφι μένει ἀδούλευτον, καὶ ἔρημον)· υ – – –, Ὀδ. Τ. 251. Ἡσ. Ἔργ. 313.

Ἀέρδην, Ἐπίρ. (ἀείρω) βαστακτεά· ὑψωμένα, σηκωμένα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 243. ἠλαβεῖν ἀέρδην.

Ἀερέθομαι, καὶ Ἰωνικ. Ἀρεέθομαι· κατ' ἐπίτασιν σχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἀείρω· αἰωρεῖσθαι, κρέμασθαι, περιίπτασθαι. Ἰλιάδ. Β. 448. καὶ ἀλλαχοῦ· μεταφορικῶς πλοιαρίων φρένες ἠερέθονται· τῶν νεῶν αἱ φρένες πλανῶνται ἐν τῷ ἀέρι, τουτέστιν εἰσὶν ἄστατοι. Ἰλιάδ. Γ. 108.

Ἀερθείς, μτχ. πλστ. ἀρτ. α'. τοῦ ἀείρω· Ὀδύσ.

Ἀερθεν, ὁρτικ. πθτκ. γ'. πρτπ πλστ. ἀορ. α'. τοῦ ἀείρω· Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ἠέρθησαν. Ἰλιάδ. Θ. 74. ἀέρθη· γ'. πρτπ. ἐνκ. Ὀδύσ. Τ. 540.

Ἀερία, ἡ· Ἰωνικ. Ἠερίη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου· ἀπὸ τοῦ, ἀήρ πιεσθείς· χώρα ἀτμώδης, ὁμιχλώδης· Wellauer Ap. Rh. 4. 267. 270.

Ἀερίζω, Μ. ίσω (ἀήρ)· εἰμὶ καθαρὸς ὡς ὁ ἀήρ. Ἔχω χρῶμα εὐανθὲς, παρόμοιον μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα (εἶμαι οὐρανογάλαζος). Διοσκορ. Ε'. 100. (α) (Σημείωσαι, ὅτι πᾶσαι αἱ τῷ ἀερ– ἀρχόμεναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀήρ παρηγμέναι λέξεις, ἔχουσιν, ὡς καὶ ἡ πρωτότυπος αὐτῶν, ἀεὶ μακρὸν τὴν πρώτην συλλβ. ὅθεν Ἰωνικ. γράφονται ἅπασαι σχεδὸν ἠερ–).

Ἀέρινος, νη, νον· ἐξ ἀέρος συνιστάμενος (ἀερίτιος, οὐρανογάλαζος) (α).

Ἀεριοικος, ὁ, ἡ (οἶκος)· κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀθήν. σελ. 113.

Ἀέριος, ᾱ, ὴ· καὶ ἀερία· Ἰωνικ. ἠέριος, ιη, ιον (ἀήρ, ἠρ, ἠρι)· ἐν ὁμιχλώδει, πνεφαίᾳ ὥρᾳ· ὄρθρῳ βαθεῖ (εἰς τὰ χαράγματα, τὴν βαθεῖαν χαραυγὴν) παρ' Ὁμρ. πανταχοῦ· ἰδὲ ἠέριος. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ ἀτμώδης, συνεφὴς, ἐπικινδυνος, εἰς τὸν ἀέρα εὑρισκόμενος (α). Μετέωρος· Ἀριστοτ. ἀέρια ξύλα· τὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενα. Διόδωρος δὲ ὁ Σικελ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὸ πολὺ μέγεθος, εἰς τὰς ἐκφράσεις· ἀέριον μέγεθος, μῆκος· ἀέρια πεδία τὸ μέγεθος. Θῖνες ἄμμου ἀέριοι· ἐν ᾧ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε μόνον πολὺ τι καὶ ὑπέρμετρον ὕψος.

Ἀεριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· πυκνὸς, σκοτεινὸς, ὡς ὁ κατώτερος ἀὴρ ζόφ. Ἀὴρ (α).

Ἀερτος, ὁ, ἡ (ἔργω, εἴργω)· χωρὶς γραμμὴν (ἀρρύθμιστος).

Ἀεροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· περιπατῶ, περιπλανῶμαι εἰς τὸν ἀέρα· κωμικῶς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 225. ἐπὶ φυσιολόγων, ἐκ τοῦ

Ἀεροβάτης, ὁ· (βαίνω) εἰς τὸν ἀέρα περιπλανώμενος. Παρὰ Πλουτάρχ. ἀεροβάτην μέγαν ἀνέμων οἰκεῖον· λέγεται ὁ ἴδιος Ἀὴρ, ὁ οἶκος, ἢ κατοικία τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἀνέμων.

Ἀεροδονέω, ῶ· (δονέω) ἐν τῷ ἀέρι περιφερόμενος, ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ περιστρεφόμενος (ὥστις κλωσογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα).

Ἀεροδίνητος, ὁ, ἡ· (δινέω) = ἀεροδινής· καὶ παθ. ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιστρεφόμενος (ι).

Ἀεροδόνητος, ὁ, ἡ· (δονέω) ὁ ἐν τῷ ἀέρι δονούμενος, κινούμενος· Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1385. ὅπου ἄλλοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας Ἀεροδίνητος, διέγνωσαν.

Ἀεροδρομέω, ῶ· Μ. ήσω· (δρομέω) τρέχω διὰ τοῦ ἀέρος, φέρομαι εἰς τὸν ἀέρα· Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστορ. ἀπὸ τοῦ

Ἀεροδρόμος, ὁ, ἡ· (δρομεύω) διὰ τοῦ ἀέρος τρέχων· Εὐστθ.

Ἀεροειδής, ὁ, ἡ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἠεροειδὴς· (εἶδος), ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀέρος, ὁ ὅμοιος τῷ ἀέρι· ὀνλ. ἀνεψαιός, ὁμιχλώδης, θολερός, νεφελώδης· παρ' Ὁμρ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ἀφωτίστων ἢ σκοτεινῶν σπηλαίων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιπεφυλλίων ἀκρωρειῶν (συνεχιζομένων κορυφῶν τῶν βουνῶν) Ὀδύσ. Μ 233. καὶ περὶ μακρᾶν κειμένης ὁμιχλώδους θέας. Ἰλιάδ. Ε'. 770. Ἰδὲ ἠεροειδής· (α)

Ἀερόεις, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἠερόεις· (ἀήρ), νεφελώδης, θολός, σκοτεινός· Ζήτ. Τάρταρος, ζόφος· Ὁμρ. ἠερόεντα κέλευθα· ἢ σκοτεινὴ τῶν νεκρῶν ὁδός· Ὀδύσ. Τ. 64. (– υ υ –) ἐν τῷ Λέρι.

Ἀερόθεν· ποιητ. Ἐπρμ. ἐκ τοῦ ἀέρος. (α)

Ἀεροκόραξ, ακος· κόραξ τοῦ ἀέρος· ὁ πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος. Λουκιαν.

Ἀεροκώωψ, ωπος, ὁ· κώνωψ τοῦ ἀέρος, ἱπτάμενος ὀνλ. πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. Λουκιαν.

Ἀερολέσχης, ου, ὁ· (λέσχη) ὁ λαλῶν λόγους τοῦ ἀέρος, φλύαρος, ματαιολόγος, (καυχησιάρης).

Ἀερομαχέω, ῶ· Μ. ήσω· (μάχομαι) ἐν ἀέρι μάχομαι, (πολεμῶ εἰς τὸν ἀέρα).

Ἀερομαχία, ἡ· ἡ ἐν τῷ ἀέρι μάχη· (πόλεμος εἰς τὸν ἀέρα). Λουκιαν.

Ἀερόμελε, ιτος, τὸ· (μέλι) μέλι τοῦ ἀέρος, ὀρόσος μελιτώδης. Ἀθήν. ΙΑ'. Μάννα τὸ ὁποῖον συναζεται ἐπὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν, καὶ θέλουσιν ὅτι πίπτει ἀπὸ τοῦ ἀέρος· ὅθεν καὶ Ἦτον μέλιτ· παρὰ Πολιτιν. Δ'. γ'. 32. λέγεται.

Ἀερομετρέω, ῶ· Μ. ήσω· (μετρέω) μετρῶ τὸν ἀέρα, ὅ ἐστι, Καταγίνομαι εἰς ἀνωφελεῖς μεταφυτικὰς κενοσπουδίας καὶ λεπτολογίας. (Βλέπω καστέλλια εἰς τὸν ἀέρα). Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 13. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 350. ὅπου ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ Μετεωροφροντιστής· ἰδὲ ἀεροβατέω.

Ἀερομέτρης, ὁ· ὁ εἰς πράγματα τοῦ ἀέρος καταγινόμενος, φλύαρος, ματαιόφρων.

Ἀερομήκης, ὁ, ἡ· (μῆκος) ἄχρι οὐρανίων ἰκανῶν (μακρὸς ἢ ὑψηλὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀερομιγὴς, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μεμιγμένος μὲ ἀέρα.

Ἀερόμικτος, ὁ, ἡ· = ἀερομιγής.

Ἀερόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἀέρος· Ὀρφ.

Ἀερονηχὴς, ὁ, ἡ· (νήχομαι) κολυμβῶν, εἰς τὸν ἀέρα· ἐπίθετ. τῶν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 330.

Ἀερονομέω, ῶ· Μ. ήσω (νέμω) κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· παίζω εἰς τὸν ἀέρα τοὺς πόδας μου· λέγεται ἐπὶ ὀρχηστῶν (χορευτῶν), καὶ ἐπὶ ζώων ἀσπαιρόντων. Ἠλιάδ. Λίθ. Γ'. ἰδὲ χειρονομέω.

Ἀεροπετὴς, ὁ, ἡ· (πίπτω) ἀπὸ τοῦ ἀέρος πετῶν.

Ἀεροπέτης, ὁ, ἡ· (πέτομαι) εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος (πετῶν).

Ἀεροπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζομαι)· ἐν τῷ ἀέρι περιπλανώμενος.

Ἀεροπορέω, ῶ· Μ. ήσω· κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· περιπορεύομαι εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ πτηνὰ, ἢ τὰ πετεινὰ· ἐκ τοῦ

Ἀεροπόρος, ὁ, ἡ· (πορεύομαι, πείρω) διὰ τοῦ ἀέρος περιερχόμενος· Πλατ. Τιμ. σλδ. 39. Ε.

Ἀεροσκοπία, ίας, ἡ· (σκοπέω), ἡ τοῦ ἀέρος παρατήρησις, καὶ ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἀέρος προφητεία· Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 62.

Ἀεροτόμος, ου, ὁ, ἡ· (τέμνω)· διακόπτων καὶ διαπερνῶν τὸν ἀέρα· ἐπίθετον τῶν πετεινῶν.

Ἀερότονος, ὁ, ἡ· ὁ (τείνω) διὰ τοῦ ἀέρος τανυζόμενος· (τέντωμα, ἢ ἦχον λαμβάνων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀέρος). 2) Ἀερότονον, τὸ· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 77. λέγεται μηχανή τις, ἥτις διὰ τῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος ῥίπτει τὸ βέλος μακράν.

Ἀεροφοὴς, ὁ, ἡ· (φάος) καὶ

Ἀεροφεγγὴς, ὁ, ἡ· (φέγγος) φέγγων εἰς τὸν ἀέρα· φωτίζων τὸν ἀέρα· Ὀρφ.

Ἀερόφοβος, ὁ, ἡ· (φόβος), [φοβούμενος τὸν ἀέρα, Καλλιος Αὐρήλ. Α. Μ. Ρ. 12.

Ἀεροφοίτης, ὁ, ἡ· (φοιτάω) διὰ τοῦ ἀέρος περιπορευόμενος· ἀεροφοίτις, Ἰωνικ. ἠεροφοίτις, ιος, ἡ ἐν τῇ ὁμίχλῃ, ἐν σκοτείᾳ βαδίζουσα· Ἰλιάδ. Ι. 567. Ἐρινύς.

Ἀεροφοίτοι, ὁ, ἡ· = ἀεροφοίτης.

Ἀεροφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, βασταζόμενος· Ἀθην. (α).

Ἀερόφωνος· Ἰωνικ. ἠερόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) τὸν ἀέρα ἠχῶν· (ὥστις κάμνει μὲ τὴν φωνὴν του τὸν ἀέρα νὰ ἠχολογῇ)· κήρυκες ἀερόφ. Ἰλιάδ. Σ. 503.

Ἀερόχροας, καὶ Συναλ. Ἀερόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα) τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος ἔχων.

Ἀερόψ, Ἰωνικ. ἠερόψ, οπος, ὁ· πτηνὸν, Μέροψ, βοιωτιακῶς κελλύμενον.

Ἀερσίλοφος, ὁ, ἡ· (αἴρω, λόφος) λόφον ὑψηλὸν ἔχων· ἐπίθετον περικεφαλαίας, ἡ ὁλόλοφος ἐπηρμένη ἐστὶ καὶ μετέωρος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1061. Μ.

Ἀερσίνους, καὶ Συναλ. Ἀερσίνους, ὁ, ἡ· (νόος, ἀέρω) μέγα νοῶν, φρόνημα, καρδίαν, θάρρος· γενναίαν καὶ μεγαλόφρονα ψυχὴν ἔχων.

Ἀερσιπέτης, ου, ὁ, ταυτὸν τῷ Ἀερσιπότης.

Ἀερσίπους, ὁ, ἡ· (ποὺς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας ὑψηλά· ἐπίθ. τῶν ἵππων παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ. 538. ἵπποι ἀερσίποδες· οἱ αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἐν τῇ πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ρεία· κλπάζοντες (πηλαλοῦντες καλόπι, ἢ εἰς τὰ τέσσαρα ὡς εἰώθασι λέγειν).

Ἀερτάζω, Μ. ἀσω· τύπος ποιητ. παρηγμένος ἀπό τοῦ ἀείρω Ἀπλό. ῥδ. παρὰ Κλμ. Ἀργ. Α. 735.

Ἀερτάω = ἀρτάω· εὕρηται μόνον ἐν τῷ τύπῳ ἠέρτησε· Ἀπλ. Παλ. 7. 223, 7.

Ἀέρω, Μ. ἀέρτω· σημαίνω εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα. Ζήτ. Ἀερτάζω, καὶ Αἴρω.

Ἀερώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ταυτὸν τῷ Λειροειδής.

Ἀές, Δωρικ. ἀντὶ, Ἀεί· Πινδάρ. Λείψ. 132. σημ. (υυ).

Ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄσαμεν, ἄεσαν· ἀπαρμφ. ἀέσαι· ἀόρστ. α΄. παρχμ. ἀπό τοῦ ἀρχαιοτάτου εὐδω· παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. ἀπαντώμενον· οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει· ἐστὶ δὲ συγγενὲς τῷ ἀέω, ἄημι· κοιμῶμαι· ὄθεν εἴσαμεν, ἐκοιμήθημεν· ἡ πρώτη συλλαβὴ γίνεται μακρὰ μόνον κατ' αὔξησιν· ὄθεν ἐν τῷ ἀπρμφ. ἐστὶ βραχεῖα.

Ἀεσίμαινα, ἡ· ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρ' Ἡσυχ. μὲ τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ μὲ σφοδροὺς ἀνέμους, ἢ ὡς τὸ Σκοτόμαινα, Σκοτομήνη.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ· (ἀεσίφρων)· ματαιότης, ἀφροσύνη, μωρία, ἀπλότης (ξαχαμάρα). πληθ. ἀεσιφροσύναι. Ὀδσ. Ο. 470. Ἡσιό. Θγν. 502.

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ· = φρενῖν ἀαπτοῖς. Ὀδσ. Φ. 302. Ἰλ. Τ. 183. Ψ. 306. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσιό. ἁπλοῦς, μωρὸς, ἐλαφρόγνωμος, μάταιος· ὅπου ἄλλοι Ἀασίφρων ἀνέγν. κυρίως Βλαφίφρων, βεβλαμμένος τὸν νοῦν, τὰς φρένας, Μωρὸς, ἐξεχαμένος· Βτμ. Λξ. Ι. σλ. 224.

Ἀέσκω, ὄθεν Λέσκοντας, καὶ Ἀέσκοντο· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ Κοιμῶμαι· Ζήτ. Λέω.

Ἀέτειος, ὁ, ἡ· (ἀετός), ἐξ ἀετοῦ (ἀετήσιος).

Ἀετιδεύς, έως, ὁ, ἡ· νεοσσὸς ἀετοῦ, (ἀετόπουλον) (α).

Ἀετίτης, ου, ὁ· παρὰ Διοσκορ. Ε΄. καὶ Πλιν. Ι΄. 3. λίθος τις (πέτρα) εὑρισκόμενος εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ ἀετοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδον κενὸν (κούφιον). (–υ––).

Ἀετός, Ἰωνν. καὶ ἐπκ. Ἀϊετός· ὁ· ἀπό τοῦ ἄημι· διὰ τὴν ψυτῶσαν ἀνέμου δίκην, ἀνεμώδη πτῆσιν αὐτοῦ (διὰ τὸ ὡς ἄνεμος ὀγλίγωρον πέταγμά του) ἢ διὰ τὴν κουφότητα καὶ ταχύτητα τῶν πτερύγων αὐτοῦ ὁμοίως τῷ ἀέρι πνεουσῶν· ἐξ οὗ καὶ τὸ Δατ. avis· τὸ ὄρνεον ὁ Ἀετός (σταυραετός) ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν. Ἀριστοτ. Ζ΄. Ἱστ. Θ΄. 37. 2) Πολεμικὸν τῶν ῥωμαίων σημεῖον ἕκτινος μετάλλου, τιθέμενον ἐπὶ τῆς σημαίας, (χλάμπουρον, παντιέρα μὲ ἀετόν). Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ΄. α΄. 2. κὴν αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς. 3) Ἡ κορυφὴ οἰκίας Διονύσ. Ἁλικ. Δ΄. 61. Ὑφ' ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης· (ὑποκάτω εἰς ἕνα ἀετὸν καὶ μίαν σκεπαστήν). Ὅρα Heyne εἰς Πίνδ. Ὀλ. Β΄. 29. καὶ Παυσαν. Α΄. κδ΄. 5. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Λέτωμα. ἐξαιρέτως ἡ τρίγωνος κορυφὴ τῶν Ναῶν· λατινστ. fastigium, καὶ τύμπανον. Ἔστι δὲ τὸ ὄρνεον τοῦτο ἱερὸν τῷ Διΐ, ὥστε χρῆται αὐτῷ ἀγγέλῳ, πρὸς οὓς ἀπαγγεῖλαι τι βούλεται. (ἀετός, – ∪, Π. Μεσούρ. σλδ. 231. ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀπ' αὐτοῦ παρηγμ. καὶ αὐτῷ συνθ. λέξεσι.)

Ἀετοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀετὸν φέρων· (βαστάζων σημαίαν τὴν ἔχουσαν τὸν ἀετόν). Σημαιοφόρος. Πλούταρχ. (α)

Ἀετώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀετῶν.

Ἀέτωμα, ατος, τό· ἡ κορυφὴ τοῦ ὀρόφου τῆς οἰκίας· Γαλ. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. »Λέτωμά ἐστι τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον· ἢ ὡς ὁ Εὐσταθ. διὰ τὸ ἐοικέναι ἀετοῦ πτέρυξι. Ἰδὲ Ἀετός· (– ∪ – ∪)

Ἀέτωσις, εως, ἡ· ἡ συγκορύφωσις τῆς οἰκίας, εἰς πυραμοειδῆ ὑξύτητα. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀέτωμα, fastigatio (α).

Ἀέω, κοιμῶμαι, ἄχρηστον· ἰδὲ ἄεσα.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ζ.

Ἄζα, καὶ Ἰωνικ. Ἄζη, ἡ· (ἄζω, ἀζαίνω), Ῥύπος, (λαΐρα), μαύρητις βαφῆ, εὐρὼς (σκούρα, σκουριὰ) τὴν ὁποίαν ἐνβάλλουσι παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα ὄθεν καὶ ἐν Ὀδυσ. Χ. 184. »Σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ· (ἀσπίδα δηλ. κατασκουριασμένη), ἄλλοι δὲ ἐρμην. τὴν λξ. Ξηρασία, Στεγνότης, καὶ Μελανία· ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 748. »Δείρῃ μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν· ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται· ὡς ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης καὶ ἐπίχροια τοῦ σώματος. Ἐκ τῆς σημασίας, Ξηρασία, (Στεγνότης) προκύπτει τὸ Ἄζω, Ἀζέω, Ἀζαίνω, τὸ, Ξηραίνω. Ὁ Ἡσύχ. ἐχει Ἄζη, κονιορτός, ἄσβολος, κόνις. Ἔτι δὲ εἶπόν τινες καὶ Ἄδαλος, ἄσβολος, καὶ Ἀδαλέον, ξηρὸν, ἀντὶ Ἄζαλος, καὶ Ἀζαλέον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον. Παρὰ Θεοκρίτ. Ε΄. 109. κἠντὶ γὰρ ἄβαιὸν· τινὲς ἀνέγνωσαν Ἄζαι, ὅπου ὁ Σχολ. λέγει. Τὸ καταλειφθὲν ἐν ἀγγείοις ἄζα λέγεται· οὕτω καὶ Ἡσύχ. Ἄζα, κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ Ἐπίθετον, Ἄζον, μέλαν, ὑγηλὸν· καὶ Ἀζωπὸς, αἱ ξηραὶ τὴν ὄψιν. Παρὰ Σουϊδ. κεῖται ἔτι Ἀζηλέον, μέλαν· πιθανῶς ὅμως ἀντὶ Ἀζαλόεν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄζω· ὁ Ὀππιαν. Κυν. Α΄. 134. ἔχει »Ἄζῃ ἠελίοιο· ἀντὶ τοῦ Θερμότητι, ὑέστη· Ζήτ. Ἀάζω.

Ἀζαίνω, (ἄζω), ξηραίνω, (στεγνόνω)· Ζήτ. Ἄζω.

Ἀζαλέος, λέα, λέον, (ἄζα), ἐξηραμμένος, ξηρὸς, (στεγνὸς)· π. χ. Ὄρος· Ἰλδ. Τ. 490. ὕλη· Ὀδσ. Ι. 234. παράβαλε Ἰλδ. Β. 7, 239. Λ. 494. Ἡσιό. Ἀσπ. 153· ὄθεν σκληρὸς, τραχὺς, χαλεπὸς ὡς τό, ἄπεγκτος· Σφκ. Αἰ. 317. 2) ἐνεργτ. ξηραίνων, θερμαίνων, φλογίζων ἐπὶ Ἔρωτος ὁρμῆς· Ἴβυκ. – Ἐπίθετον τοῦ ἡλίου. Ἀπλ. ῥδ. 4. 679· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀζανία, ἡ· ἀρχαῖον ὄνμ. τῆς Ἀρκαδίας, χώρα Διός· ἀπό τοῦ, Ζάν = Ζεύς.

Ἀζάνω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω· παρ' Ὁμρ, παθ. Τμν. Ἀμφ. 291. »ἀζάνεται δένδρεα καλά· ξηραίνονται δηλ.

Ἀζείδης, ου· ἐπκ. ἀο· ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Λζέως· Ἰλδ. Β. 513.

Ἄζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) μὴ συνεζευγμένος, μὴ ὑπὸ ζυγὸν βληθείς· ἐπὶ ζώων· 2) ἄγαμος, (ἀνύπανδρος) ἐπὶ ἀνθρώπων. Ὅρα τοὺς Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Λυσιστρ. στίχ. 217. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 897. Ζήτ. Ζυγός.

Ἄζη, ἡ· Ζήτ. Ἄζα.

Ἀζηλία, ἡ· ἔλλειψις ζυλοτυπίας ἢ ζήλου, τὸ μὴ ζηλοτυπεῖν ἢ ζηλεύειν· ἐκ τοῦ

Ἄζηλος, ὁ, ἡ· (ζῆλος) χωρὶς ψόνου καὶ ζηλοτυπίας (ἐλεύθερος ἀπὸ ζηλίαν). 2) παθ. Ἀζήλωτος (ἀζήλευτος) Σφκλ. Τρχ. 742. Λίσχ. Πρμ. 143. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, (ποταπὸς, καταφρονεμένος). »Φαῦλα καὶ ἄζηλα. Διονύσ. Ἁλικ. »Ἄζηλος καὶ ἀφιλότιμος«. Πλούταρχ. Δίων 10. Ἡρδτ. Ζ. 140. χρτμ. Δίων. περὶ Συθ. σλ. 55. ὑπὸ Schaef.

Ἀζηλοτύπητος, ὁ, ἡ· (ζηλοτυπέω) ὕστις δὲν φθονεῖται, δὲν ζηλεύεται· πᾶν ὅ,τι δὲν διεγείρει φθόνον τινα ἀναντίον του. Κικέρ. πρὸς Ἀττ. 13. 19. 7. (ῡ)

Ἀζηλότυπος, ὁ, ἡ· (ζηλότυπος) μὴ ἐχέφρων ζηλοτυπίαν. Κικέρ. = τῷ ἀνωτέρω.

Ἀζήλωτος, ὁ, ἡ· (ζηλόω) μὴ ζηλευόμενος μὴ ψθονούμενος. Μικρὸς, ποταπὸς, καταφρονεμένος. Ἀζήλευτος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύωσι. Πλατ. Γοργ.

Ἄζημαι, Ἡσιόδ. Θεογ. 99. »Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος«· ἰδὲ Ἄζηται.

Ἀζημία, ἡ· ἔλλειψις ζημίας· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 983. πλούτου ἀζημίαιν· ὅπου αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις λοιμίαι ἔχουσι· ἀβλαβῆ, (ἀκαλάστα), τὰ ἀσυντυχίας ζημίας πλούτη.

Ἀζήμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀζημίως· (ζημία) χωρὶς ζημίας· χωρὶς παιδείας. (τιμωρίας)· Πρότ. Α. 212. 5. 93.

Ἀζηνάτεω, ταυτὸν τῷ, Ἀζαίνω.

Ἀζηρέω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω, ξηραίνω· Σουϊδ. ὅπου Ἀζήρει, Ξηραίνει· Ἀζείρει δὲ τὸ Ζέω, κεῖται· ἀνωτέρω αὐτόθι ὁ αὐτὸς ἔχει Ἀζείρει, τὸ Ζέει. Ἀζήρει δὲ τὸ Ξηραίνει. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει Ἀζειρεῖ, Ξηραίνει, Ξαίνει· ἐκ τοῦ Ἀζηρὸς, ρά, ρόν· ξηρὸς, ρά, ρόν· ταυτὸν τῷ Ἀζαλέος, ἐκ τοῦ Ἄζω, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουϊδ. Ἀζηρὸς, ὁ μὴ ξηρὸς, λέγει.

Ἄζηται· γ΄. παθ. πρσπ. ἐνστ. ὑπτκ. ἀπὸ τοῦ ἄζω· Ἡσιό.

Ἀζήτητος, ὁ, ἡ· (ζητέω)· ἀνεξέταστος· ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος· Αἰσχίν.

Ἀζητός, τή, τόν· (ἄζω) ταυτὸν καὶ Σεβαστός· Σουϊδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀζητός, ἄπιστος, Σικελοί.

Ἀζηχὲς, ὁ, ἡ· ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, συνεχὴς (ἀδιάκοπος)· κόδυνος. Ἰλδ. Ο. 25. ναζηχὴς ἐρυμαγδός· Ρ. 741. πολλάκις δὲ ἐπίθετ. ναζηχὲς φαγεῖν, πιεῖν, μεμακυῖαι. Ὁμρ. 2) σκληρὸς, τραχὺς, στερεὸς, ἀδάμαστος (ἀτίθασσος) παρ' Ἀπλ. ῥδ. Β. 90. δυσὲς ὦξ. ἀκαμπτος, ἀνένδοτος (ἀκαταπρόκτος)· παράβαλε Σφκ. Αἰ. 645. ὑπὸ Lobeck. (παρχτ. πίθν. ἀπὸ τοῦ ἄζω).

Ἄζομαι· εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι· κατὰ μσ. Διόσ. ἀπὸ τοῦ Ἄζω· ὅπερ ἰδέ.

Ἄζος, ὁ· κατὰ συνῃρ. τοῦ ἄεζος· ὁ ὑπηρέτης· ἀμφ.

Ἀζυγής, ὁ, ἡ ἡ Ἄζυγος, (ζεύγνυμι) ταυτὸν τῷ Ἀζευκτος. Παρὰ Στρῴβ. ς΄. σελ. 233. »Σανδάλια ἄζυγα· τὰ μὴ ζευγαρωτά, χωρὶς νὰ εἶναι ζευγάρι· τὰ μὴ ὅστε καὶ τὰ δύο ὁμοια· τοιοῦτοι καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 418. καὶ Πολυδ. Ζ΄. 81. ὄθεν

Ἀζυγία, ἡ· ἄγαμος βίος, ἀνυπανδρία.

Ἄζυμα, ων, τό· τὰ μὴ ἔχοντα ζύμην (προζύμι), ἑορτὴ τῶν Ἑβραίων εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου αὐτῶν ἐξόδου, εἰς τὴν ὁποίαν τρώγουσι τὸν ἄζυμίτην ἄρτον. (ἤτοι ψωμὶ χωρὶς προζύμι) (λειψὸ)· ἐκ τοῦ

Ἄζυμος, ὁ, ἡ· (ζύμη) χωρὶς ζύμης (χωρὶς προζύμι)· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἀμιγὴς, καθαρός· Πλάτ.

Ἀζυμίτης, ου, ὁ· Λευτικ. Ζ΄. ἄρτος ἀθλ. χωρὶς ζύμην. (Ψωμὶ χωρὶς προζύμι).

Ἀζυμοφαγία, ἡ· (φάγω) τὸ τρώγειν τὸν ἄζυμον ἄρτον.

Ἄζυξ, υγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἄζυγὴς· ὁ μὴ ἔχων ἄλλον τινὰ ὁμοιόν του (χωρὶς τέρι). Στρῴβ. ς΄. σελ. 396. Παρ' Εὐρίπ. μετὰ τοῦ, Λεκτρων, Γάμων· ἀντὶ τοῦ Ἄπειρος, Ἀμέτοχος· ἢ ὁ μὴ διὰ τοῦ γάμου ἡνωμένος τινὶ, ἐκ τῆς γενικ. αὐτοῦ ἐσχηματίσθη ἄτεκν. ἰδὲ ἐπίθ. Ἄζυγες. Γρῳ. Βρδ. ὑπὸ Bart, σλ. 594. ἔστι δὲ καὶ ἄζυγής.

Ἄζω, ξηραίνω, (στεγνώνω), ποιῶ τι ξηρὸν, παρ' Ἡσιό. Ἔργ. 587. Αἰπ. 397. περὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Σειρίου ἀστέρος, ἢ τοῦ κυνικοῦ καύματος. Παθητικ. Ἄζομαι, ξηραίνομαι· ἔτι δὲ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρομα. ἀντὶ τοῦ Χίλια τὰ ξωτικὰ ὑγρὸν βλέπω ἀρκυστμένας πάς δουλειές μου, καταπτήσσομαι, ξηραίνομαι, (στεγνώνω ἀπὸ τὴν λύπην μου). Ἰλ. Δ. 487. καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 99. »ἐοικηδέι θυμῷ ἀζηταιειν, ὡσαύτως καὶ μαζῆναι τὴν ψυχήν». Ἡρότ. Γ. 41. ἐνίοτε πλείονα τῶν χειρηστήρων ἔχουσιν ἀσθενῆ ἀντὶ τοῦ συνηθ. ἀπηδεῖν· τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἔχει ὡς τὸ ἀΐζω· προσπνεῦ (χουχουλίζω, ἢ ψυχῶ ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, ὡς ὅταν θερμαίνητε τὰς χεῖρας) (ἄζη, ἀζαίνω, αὔω, αὐαίνω, ἐξ' ὧν ἀτμός).

Ἄζω, (ἀκτύ) παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ὡς ἐλλειπὲς ἀποσττ. ἄζομαι μόνοι εἰς τὸν ἐνστ. καὶ Παρτκ. ἐν χρήτει ποιητκ. τιμῶ, σέβομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι (στιμάρω), ἐξειρ. ἐπὶ Θεῶν καὶ γονέων· ἄζομ. Ἀπόλλωνα, μητέρα, Ἰλιά. Α. 21. Ὀδτ. Ρ. 401. ὡσαύτως καὶ ἀπαρμφτκ. μετὰ τοῦ μή· Ἰλιά Χ 267, Ε. 434. Ὀδτ. Ι. 478. ἐτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· ἀζόμενος, εὐλαβεῖ ἢ εὐσεβεῖ οἱδοὶ εἰσοὐμενοι· Ὀδτ. Ι. 200· τὸ δὲ ἐνεργτ. Ἄζω· εὑρηται μόνον παρὰ τῷ Σφκ. Οἰδ. Ἰλ. 134. παραβαλε τὸ σέβω· περὶ δὲ τῆς συγγεν. τοῦ ἄζομαι τῷ ἄγαμαι· Ἰδὲ Ετμ. Λξτ. 1. σλ. 236.

Ἀζωος, ὁ, ἡ· (ζωὴ) χωρὶς ζώνης (ζωσάρι).

Ἄζωος, ὁ, ἡ· (ζωὴ, ζῶον) χωρὶς ζωῆς νεκρὸς· Θεοφρτ. μὴ ζωοποιῶν, ὅθεν ὁ νέον ζῶν (ζωντανὸς) μὴ γεννῶν, (ὅστις δὲν γεννᾷ ζωντανά)· 2) μὴ ἀριπόβρωτος ἢ ἀζριπόβρωτος (μὴ σκωληκοφαγωμένος, ἢ ἀσκωληκοφάγωτος). Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ιδ'.

Ἄζωστος, ὁ, ἡ· ἡ Ἄζωνος· (ζώνυμι) μὴ ἐζωσμένος (ἀζώνωτος ἢ ξεζώνωτος) τροπκ. ὡς σημεῖον μεγίστης σπουδῆς ἢ ἐπείξεως (βίας) ὥστε δὲν εὐκαιρεῖτε αὐτὸ νὰ ζωσθῇ πρῶτον· Ἡσιόδ. Ἔρ. 347.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Η.

Ἄη, Αἰόλικ. ἐκ τοῦ Ἄω, ἀντὶ Ἄει, ἅπνει, ἐμφύτρ, Ὀδτ. Ξ. 458. »αὐτὰρ ἔπ ζέφυρος».

Ἀηδίω, ῶ· (ἀηδὴς) ἔχω ἀηδίαν, (ἀνακατεύλαι) συγχέομαι. ἀποστρέφομαί τι. Ἀηδιάζω· ἀνορεκτῶ δυσκόλως, μετὰ τι.

Ἀηδὴς, ὁ, ἡ· (ἦδος) ἄνοστος, ἀπεχθὴς· συνχαμερὸς (συγχαμερὸς)· κατ' ἦδ. σημ. δυσάρεστος, δύσκολος, κατηφὴς, ὀργίλος (ἄχαρος, βαρὺς, Συμῳδὴς καὶ τὸ τουρκιβαρβαρον γαναττσής). Ἡρότ. καὶ Δρτσ. Ἐπρμ. ἀηδῶς.

Ἀηδία, ἡ· συχαπία (σιχαπιά ἢ ἀσιχασιά· ἀνιστάδα, ἀκαφδία) ἀποστροφὴ τινος, δυσαρέσκεια· στυφνοπότης, ἀκαρατηρία, ἀπέχθεια, δυσχέρεια. Ὁ χαρακτὴρ ἀνθρώπου, ὅστις εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ἄλλων εἶναι (βαρετὸς ἀνυπόφορτος) ὀχληρὸς διὰ τὴν κακοήθειάν του. Θεόφρ. χαρακτ. Ἰ'. ὁ Δημοσθ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀναισθησία· καὶ σημαίν. Ἠλιθιότης, ἀπαιδευσία (ἀπολίτευτον φέρτιμον). Ἐχθρα, μῖσος· Δημοσθ. καὶ Δίτχίλ.

Ἀηδίζω· διεγείρω ἢ προξενῶ ἀηδίαν, σιεχασίαν ὅθεν ἀπροσῶπ. »Ἀηδίζει μεν· μοὶ ἔρχεται ἀηδία· παῦτ. ἀηδίζομαι πρός τι ἢ τινί· αἰσθάνομαι, ἢ πάσχω ἀηδίαν προερχομένην ἔκτινος πράγματος.

Ἀηδισμὸς, ὁ· ἀηδία, ἀγανάκτησις· Σέξτ.

Ἀηδόκηπος, καὶ Ἀηδόνιος, ὁ, ἡ· ἐκ τῆς ἀηδόνος· ὁ ὅμοιος τῇ ἀηδόνι· (ἀηδονίτσικος) ὡς, »ἀηδόκηπος ᾠδή».

Ἀηδονία, ἡ· (ἠδονὴ) στέρησις ἡδονῆς· Δγν. Αρτ. 2. θ', 90.

Ἀηδονιδεύς, έως, ὁ· νεοσσὸς ἀηδόνος, (ἀηδονόπουλον).

Ἀηδονιεύς, ὁ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ'. 126. ἀντὶ Ἀηδονιδεύς· ὡς Λετιδεύς, καὶ Ἀλωπεκιδεύς.

Ἀηδονὶς, ίδος, ἡ· Τποκορ. (ἀηδονάκι)· ἐτιδὴ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀηδών. Θεόκριτ. Ἰ'.

Ἀηδὼ, όος, οῦς, ἡ· Σφκ. Αἴ. 628. ὡς τό, Ληδώ, ἀντὶ Ἀηδών. Αἰολ.

Ἀηδὼν, όνος, ἡ· (ἀείδω) ἀηδὼν (ἀηδόνι) κυρίως μὲν ψαλτρια (τραγωδίστρα) καθὼς ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὰς Σειρήνας, διὰ τὸ ἑλκτικὸν μέλος τῆς ᾠδῆς των· ἀλλὲ παρ' Ἡσὶ ἀηδὼν λέγεται τὸ πτηνὸν (ἀηδόνι). Ἀττκ. δὲ καὶ ὁ ἀηδὼν· Μλγ. ὑπὸ Suhaef. σλ. 65. »Μουσῶν ἀηδόνες· οἱ Ποιηταί. Εὐρπ. Φοίν. 321. κλώτιναι ἀηδόνες· οἱ αὐλοὶ (ψιλάουτον, φλογέρα). Καλμ. Ἐπγ. 47. »περὶ ἀηδόνεσσι αἱ ᾠδαί, τὰ μέλη, ἢ αἱ μελῳδίαι σου (τὰ ψαλσίματα ἢ τραγῳδιά σου). 2) Ὄνμ. κύριον Θλκ. Ὀδτ. Τ. 518. (κατὰ σημασίαν τοῦ πτηνοῦ δὲ ὁ Ὅμρ. οὐδαμοῦ χρῆται τῇ λέξει).

Ἀηδῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἀηδὴς· μὲ ἀηδίαν (ἀνοστάδα) δυσαρέσκειαν, καὶ ἀπορεξίαν· μὲ ἔχθραν καὶ ἀποστροφὴν· »Ἀηδῶς ἔχειν τινίι. ἀποστρέφεσθαί τινα, ἢ δυσχεραίνειν τινι. Δημοσθ. καὶ Δυτικ.

Ἀήθεια, ἡ· (ἀήθης) ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθειτσία, τὸ νὰ εἶναι τις ἀσυνήθιστος. Πλτ. Τιμ. σλ. 18. C. Βτρχμχ. 72.

Ἀηθέστατος, πτικτ. ἀντὶ τοῦ, ἀηθέω· εἰμὶ ἀσυνήθιστος· μετὰ γενκ. Ἰλιαδ. Κ. 493. »ἀήθεστον γὰρ ἔτ' αὐτῶνι· ἀσυνήθειες ἦσαν, δὲν ἦσαν συνηθισμένοι ἀκόμη· ὅπου ἄλλοι καὶ' Ἡσύχ. Ἀήθεσκον. Ἰωνικ. ἀνέγνωσαν. Ἀπολλ. Δ'. 38. »ἀηθέσσουσε δίκαι· ἀλλ' ἐν Λ'. 1171. »ἀήθεσσαν ἡρεμέουσαιι ἔχει, ἦσαν ἀσυνήθιστοι τοῦ ἡσυχάζειν, ἐκ τοῦ

Ἀηθέω, ῶ· Μ. ἡσω· ποιητκ. δὲ καὶ ἐσω· Ἀπλ. βδ. εἰμαι ἀσυνήθιστος, δὲν συνηθίζω· ἐκ τοῦ

Ἀήθης, εος, ὁ, ἡ· (ἦθος) ἀσυνήθιστος, ἀσυνήθης· ὁ ἐναντίον τῆς συνηθείας (τοῦ ἤθους) ὢν· 2) ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα (ἦθος), (χωρὶς χαρακτῆρα) οὐ ἐναντίον. Ὁ ἔχων ἦθος· »Οὐδὲν γὰρ λέγει ἀήθες, ἀλλ' ἔχον ἦθος, ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν».

Ἀηδίζομαι, μτ. ἀπθτ. ἐν τῷ Ἐνσττ. καὶ Πρτκ. μόνον ἐν χρήτει μετὰ γενκ. εἰμὶ ἀσυνήθιστος, ὅθεν Εὑρίσκω τί ἀηδές, ἀνυπόφορτον καὶ παράξενον, ὅπερ μοὶ προξενεῖ δυσαρέσκειαν, Στρβ. Δ'. σελ. 303. »Τὸ μὲν πρῶτον ἀηδίζεται, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πράως διὰ τὴν συνήθειαν».

Ἀηδῶς, Ἐπίρ. ἀσυνήθιστα, παρὰ τὴν συνήθειαν, Θουκυδ. Δ'.

Ἀήκης, ὁ, ἡ· (ἀκὴ) χωρὶς ἀκῆς χωρὶς κόψιν· στομωμένος, μὴ κοπτερός, μὴ σουβλερός· Σουΐδ.

Ἄημα, τος, τό· (ἀήμι) πνεῦσις, φύσημα, τὸ φύσημα, ὁ ἀήρ. Σοφοκλ. »δεινῶν ἄημα πνευμάτων».

Ἀημερία, ἡ· παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 208. τινὲς ἀνέγνωσαν Ἀημερίας, ὅπου τανῦν Ἀμερίας κεῖται· διὸ καὶ ὁ Σχολ. ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ Ἀηδίας· ὄρα σημαίν. τὸ ἐναντίον τῆς Εὐημερίας, ὅ ἐστιν, ἐναντία τύχη, δυστυχία.

Ἄημι, (ἄω) ἀπρμφ. ἄῆναι, ἀήμεναι· μτχ. ἀείς. Πρτκ. γ'. πρτ. ἄη, ὁυϊκ. ἄητον· Μτ. ἄημαι, ἀήμενος· Πρτκ. γ'. πρτ. ἄητο· τὰ πλείστα κατὰ σημτ. ἐνεργτ. ὡς παθτκ. κυρίως παρ' Ὅμρ. Ὀδτ. Ζ. 131. (ω – ω) παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. »Ὅθεν ἐπιφέρεσθαι, προσβάλλειν τινι· ἰδιαιτέρως ἢ ἀξέως διεγείρειν, παροξύνειν, κυρίως ἐπὶ παθημάτων, ὀργῆς ὁηλ. ἐπιθυμίας κ. τ. τ. πνέω, φυσῶ, ὁρμῶ. »Μέγας εὖρος ἄητον». Ἰλιαδ. Φ. »Εἰ μὲν ἄηται· ἀνίσως καὶ φυσᾷ ἄνεμος, ἤτοι, εἶναι παροχὴ τοῦ ἀέρος· ἢ εἶναι καλὸς καιρός· Ἡαλλίμ. παρ' Ἀθην. σελ. 318. »Λέων ὑόμενος καὶ ἀήμενος.« Ὀδυσ. Ζ. 131. βρεχόμενος καὶ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος (παθητικ.) Παρ' Ἀράτ. 318. Ἄηται, ἀντὶ τοῦ Ἀητεῖται, ἵπτανται (πετᾷ). Ἐν Ἰλιαδ. Φ. 386. »Ἄλλα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητοι», ἀντὶ τοῦ Κινεῖτε, παρορμᾶτο. »Μέγα δέ μοι ἐν φρεσὶ θάμβος ἄηται». Ἀπολλών. Δ'. 1673. κειμήται ὁηλ. καὶ Γ'. 688. ὅ αὐτ. »Περὶ μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, μήν· ἀντὶ τοῦ· ἡ ψυχή μου φροντίζει, ἐνοιάζεται. »Ὅσα ἐπ' ἀνθρώπους ἄητοι μαρτύριαι. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Δ'. 15. ὅσα ἀγγέλλονται, διαφημίζονται, διὰ λόγων περιφέρονται. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 8. »Τῆς ἀπὸ κρήθεν, τοίον ἄη» εἶπε περ Ἀφροδίτη· ἔπνευ τοιοῦτον καλλος ἐκ τῆς κεφαλῆς· τὸ δὲ Ἄημι, ἐκ τοῦ Ἀέω, ἀντὶ τοῦ Κοιμῶμαι· ὅθεν Ἄεσαν, ἐκοιμήθησαν· Ζήν. Ἄω, καὶ Εὔδω.

Ἀήρ, έρος, ὁ· ἀπὸ Ἡρότ. δὲ καὶ ὁ (τὰ παρ' Ὅμρ. χωρία Ἰλιάδ. Ε'. 776. Θ. 50. Ἡμν. Δμτ. 383. δὲν δύνανται νὰ ἀναφερθῶσιν εἰς πρᾶγμ. τῆς πρὸ Ἡρότ. χρήσεως τῆς λέξεως εἰς ἀρσ. γ. ἐκεῖ γὰρ τὸ, ἀήρ ου κεῖται ἀρτκ. ἀλλὰ πουλὺς καὶ βαρὺς διαταλήτως· ὡσαύτως ἡ aer παρ Enn. Ἐηλκ. Gell 13, 20). Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. ἀήρ, ἠέρος· ἡ· παρὰ τοῖς μετγτ. Ἰωτ. ἠήρ, ἠέρος· παρ' Ὅμρ. καὶ Ἡσιόδ. ὁ κατωτερος, ἡ τῇ γῇ ἐγγύτερος ἀήρ· ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἀτμὸς, τὸ τοῦ ἀέρος ὑδρῶδες, ὁμοιος μὲ τὴν ὁμίχλην (κατεινιάν) ἥτις γίνεται τὸ πρωΐ· ὁ ἐν τοῖς ἀτμοῖς τῆς πρωΐας ὢν· ἐν Ἰλ. Γ. 7. Ὀδυσ. Ι. 52. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 417. καὶ, 915. καὶ ἀντὶ τοῦ Περικυκλωμενος ὑπὸ ἀτμοῦ καὶ ὁμίχλης, Σκοτεινὸς· ὁ αὐτὸς· Ἀπολλ. Δ'. 267. καὶ, 1239. καὶ Α'. 580. ὡς καὶ Ἡσιόδ. προπαραιτεῖ ἐν Ἔργ. 548. »Ἠῶος ἀὴρ πυρφόρος· καὶ ἐν Θεογον. 9. κεκαλυμμένοι ἠέρι πολλῇ ἐνύχιαι στείχοντε. Ἱπποκρ. περὶ Λέρων, Τόπων, Ὑδάτων, κεφ. Η'. λέγει· »ὅτι ὁ ἠὴρ τὸ ἐωσινὸν κατέχειαι· ὅτι ἡ ὁμίχλη τὴν αὐτὴν κυριεύει (ἐπειδὴ τὸ πρωΐ εἶναι κατεινιά)· ὥστε γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ πάλαι σημασία τοῦ Ἀήρ εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀτμὸς, Ὁμίχλη, Κατεινιά· καὶ ἀντὶ πάντων θὰ γίναται τὸ ἀόρατον. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἀπαντᾶται ἡ χρῆσις τῆς λέξ. ἐν ἄρσεν. γένει ὑπὸ τὴν γενικὴν σημασίαν ἀήρ. Ἀέρα δέρεινα πλήττω τὸν ἀέρα· τὸ κοινῶς· ρίχνω στὸν ἀέρα· παρβλ. Ετμ. Λξ. Ι. σλ. 115. τῷ τύπῳ ἠήρ χρῆται μόνον ὁ Ἱππκρ. οὐδέποτε δὲ ὁ Ἡρότ. (Παρχ. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι, ἀπερ αἴτηρ, ἀπὸ τοῦ αἴθω· πλείονες δὲ ἀστεῖας ἐτυμλγ. ἰδὲ Πλτ. Κρτλ. σλ. 410. Β. (ἡ πρώτη συλβ. ἀεὶ μακρὰ· Σφκ. Ἑλ. 87. ὑπὸ Herm. μία ἐξαίρεσις δὲ εὑρηται παρὰ τῷ Ψαφκλ. 102. ὑπὸ Seidl. dochm. p. 349). Οἱ δὲ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἤρ, ὅθεν Ἤρι, ἐν τῇ πρωΐᾳ, πρὸς ὄρθρον. Ὁ Πίνδαρος δὲν ἐμεταχειρίσθη τελείως τὴν λέξιν Ἀήρ, ἀλλὰ τὴν Αἰθήρ, καὶ διὰ ταύτης ἐκφράζει καὶ τὴν ἀνωτέρω καὶ κατωτέρω χώραν τοῦ Λέρος.

Ἄησις, εως, ἡ· (ἄημι) = Ἄημα· τὸ πνέειν (φύσημα)· Εὐριπ. Ῥῆσ. 417. »ἄητις ψυχράων ψυχρὸς ἀὴρ, (κρύος ἄνεμος).

Ἀήσητος, ὁ, ἡ· (ἠσάω) ἀττκ. Ἀήττητος· Ἀνυπέρβλητος, Ἀνίκητος, Ἀκαταπόνητος· Θουκυδ. ε'. 70.

Ἀήσυλος, ἐν Ὁ. Ε'. 876. ἀντὶ αἴσυλος· ἀσεβὴς, ἀνόσιος.

Ἀήσυρος, ὁ· ἡ· (ἄω, ἄημι) κυρίως λέγεται ἐπὶ πνοῆς ἀνέμων, πνεύων· ὅθεν ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὁ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος, ὠκυπέτης (ὅστις πετᾷ ὀγλίγωρα)· εἰς τὴν συ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἐπὶ ἀνέμων κεῖται ποιητ. μόνον· παρ' Ἀπολλ. Β'. 1103. »πὲπ' ἐκρεμόεσσιν ἀήσαιρος ἀκροτάτοισιν· ὁ ἐλαφρῶς πνέων, ψυσῶν. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. κεῖται »ἀήσυροι μύρμηκες· παρὰ Τρυφιοδ. »ἠήσυρος πόρτις· παρ' Ὀρφ. ἠήσυρα γυῖα· ἄρα Ἑλαφρός, κοῦφος, ταχύς.

Ἀητέομαι, (ἀήτης) παρ' Ἀράτ. 523. ἵπταμαι (πέτομαι, πετῶ)· ἐκ τοῦ Ἀημι, Ἀήτης, Ἀητέω· ὅπου ἀντὶ τούτου Ἀητας κεῖται.

Ἀήτη, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήτης· Ἡσ. Ἔργ. 643. 673. ποιητ. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο. 626. »δεινός ἀνέμοιο ἀήτη· ἀντὶ Ἀήτης, ἀνέγνωσαν τινες· ὡς Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμηρ.

Ἀήτης, ου, ὁ· (ἀω, ἀημι) ἡ πνοή, (τὸ φύσημα) τοῦ ἀνέμου· Ὁμηρ. »ἀνέμων ἀήται· Πλ. Ξ. 254. Ἡσιόδ. Ἔργ. 623. »ἀνέμοιο ἀήτησι· Ἰλιάδ. Ο. 626. »Νότιος ἀήταιο· Ἡσιόδ. Ἔργ. 677, ἔτι δὲ ἡ τοῦ ἀνέμου καταφορὰ (τὸ τράβηγμα τοῦ ἀνέμου· Ζωήμιμ)· ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἔτι δὲ καὶ μόνον, ἀντὶ τοῦ Ἀήρ, Ἄνεμος· Ἡσίοδ.

Ἀητόβροος, καὶ Συναλ. Ἀητόβρους, ὁ, ἡ· (ρουν, ῥέω) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ῥέων· ἄνεμος κυμαίνων· ἄνεμος διεγείρων δι' ὁρμῆς ἢ διὰ ῥοῆς· Πλτ.

Ἀητος, ὁ, ἡ· (ἄω, ἀημι) ὁρμητικός, σφοδρός, δεινός· Ἰλιάδ. Φ. 305. »Ἠέρσος ἄητον· ἀλλαχοῦ οὐχ εὕρηται ἡ λέξις παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις· ἐξελφ. ἀντὶ τοῦ αἴητος· ἰδὲ Βτμ. Λξ. Ι. σλ. 233. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 783. ἀντὶ τοῦ Ἀκόρεστος· Ζήτ. ἐν τῷ Λάω.

Ἀητός, ὁ· ἀντὶ Ἀετός, παρ' Ἀράτ. ποιητ.

Ἀήττητος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήσσητος, Δημοσθ.

Ἀηχος, ὅ, ἡ· (ἦχος) χωρὶς ἤχου, φωνῆς· Ἀρετ. Α'. 11.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Θ.

Ἀθαλάσσευτος, Ἀττ. ἀθαλάττευτος· ὁ, ἡ, (θαλαττεύω) παρὰ Πολυδ. Α'. 121. »ἀθαλάσσευτος ναῦς· ναῦς ἥτις δὲν ἐμβήκεν ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν. (δὲν ἐταξίδευσεν).

Ἀθάλασσος, Ἀθάλαττος, καὶ Ἀθαλάττωτος, ὁ, ἡ· (θάλασσα), κυρίως, χωρὶς θάλασσης· μακρὰν τῆς θαλάσσης· 2) τροπ. ἄπειρος τῆς θαλάσσης, τῆς ναυτικῆς, τῆς θαλασσομαχίας (τοῦ πολέμου εἰς τὴν θάλασσαν)· Ἀριστοφ. Βάτρ. 204. »Πῶς δυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάσσωτος ἀσαλαμίνιος ὢν γε· ὅπερ διερμην. ὁ Σχολ. Μὴ ναυτικός· ἀθαλάττωτος δὲ καὶ ἀσαλαμίνιος ταυτόν ἐστι· οἱ γὰρ Σαλαμίνιοι ἦσαν ἔμπειροι τῆς ναυτικῆς ὡς νησιῶται· ἀθλτ. ναῦς· πλοῖον μήπω πλεῦσαν (τὸ ὁποῖον δὲν ἐρρίφθη ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ δὲν ἐταξίδευτεν ἀκόμη)· οἶνος ἀθαλάσσωτος, ὁ μετὰ θαλασσίου ὕδατος μὴ μεμιγμένος. Ὁ Μένανδρ. ὀνομάζει »Ξένον ἀθαλάσσωτον, τὸν πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κατοικοῦντα ξένον. (υυ–υ)

Ἀθαλής, ὁ, ἡ· (θάλλω) μὴ θάλλων. (ὅστις δὲν πρασινίζει)· Πλτρ.

Ἀθαλπέως, Ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀθαλπῶς· ἄνευ θάλπους, χωρὶς θερμότητος (ζέστης). Ἱππουρ. »Ἐγκοιμηθῆναι τοῦ μὲν χειμῶνος ἀρρίγεως, τοῦ δὲ θέρους ἀθαλπέως.

Ἀθαλπής, ὁ, ἡ· (θάλπος) χωρὶς θάλπους (χωρὶς ζέστην. Κρύος).

Ἄθαμας, ντος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ἄρτν. παρ' Ἡσ.

Ἀθαμβεί, Ἐπίρ. χωρὶς φόβου καὶ τρόμου, (ἀφόβως)· ἐκ τοῦ

Ἀθαμβής, ές, ἡ· (θάμβος) Ἀκατάπληκτος, ὅστις δὲν φοβεῖται, ἄφοβος, ἄτρομος· μετὰ γεν. Πλουτ. ὅθεν

Ἀθαμβία, ἡ· Ἀκαταπληξία, ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου καὶ τρόμου· Δημοκρ. παρὰ Κλήμ. στρωμ. Β'.

Ἄθαμβος, ὁ, ἡ· Ἀθαμβὴς· Πλούτ.

Ἀθανασία, ἡ· (ἀθάνατος) ἔλλειψις θανάτου· ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ· Ἰσοκράτ.

Ἀθανατίζω, Μ. ἴσως· ποιῶ τινὰ ἀθάνατον, αἰώνιον· παντοτεινόν· (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ποτέ)· παθτ. γίνομαι ἀθάνατος, αἰώνιος· Πολβ. 6, 54, 2. 2) νομίζω ἐμαυτὸν ἀθάνατον· Ἡρόδ. 4, 93. 94. 5, 4. ἐξ οὗ

Ἀθανατισμός, ὁ, ἡ· ἀθανατισμός, παντοτεινὴ ζωή, Ἀποθέωσις· πιστεύειν τῇ Ἀθανασίᾳ. Διοδ. Σικ. Α'.

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀθανάτη, ἡ· παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ τριγενῶς ἐν χρήσει (θάνατος), ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ, αἰώνιος, παντοτεινός· πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσιόδ. ἀντιθέτως τῷ, θνητός καὶ βροτός· ὅθεν ἀθάνατοι, παρ' Ὁμρ. οἱ Θεοί· ἄρα διαρκής, πολυχρόνιος, ἀείδιος, παντοτεινός· »ἀθάνατον κακόν· Ὀδσ. Μ. 118. οὕτω καὶ ὀξὺ, πόλεμος, εἰρήνη κ. τ. τ. στρατιῶται καὶ Θάνατος· στράτευμα συνεστηκὸς βεβηκὸς ἔρρει· τῶν ὁποίων οἱ διάδοχοι (οἱ ὁποῖοι θέλει λάβουν τὸν τόπον των) εἶσὶ διορισμένοι πρὶν ἀποθάνωσιν ἐκεῖνοι· ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφανισθῇ τὸ τάγμα των· οὕτω καὶ »ἀθάνατος ἀνήρ τοῦ ὁποίου ὁ διάδοχος ἢ ὁ τὸν τόπον του πληρώσων διορίζεται ζῶντος αὐτοῦ ἔτι· Ἡρόδ. 7. 83. 211. (–υυυ. Ἐπκ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Pors. Μηδ. 139. σλ. 402. κατ' ἐξαίρεσιν μέν τοι· Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχ. 47.

Ἀθάπτος, ὁ, ἡ· (θάπτω) ὁ μὴ τεθαμμένος, (παραχωμένος). Ἰλ. Χ. 386. »νέκυς ἀκλαυστος ἀθαπτος· καὶ ὁ ἀνάξιος ταφῆς, ἐν Ἐπιγράμ. »Μὴ θάψῃς τὸν ἀθαπτον.

Ἀθάρα, Ἀττκ. Ἀθάρη, Hesr. Μεουρ. σλ. 184. ἔτι δὲ καὶ ἀθήρη· ἄλευρος ἐκ ζειᾶς, ἠσίτου καὶ ὁ ἐκ τούτων μετὰ γάλακτος βεβρασμένος ζωμὸς παρ' Αἰγυπτίοις· (Θουρκούτη) (υυ–).

Ἄθαρσής, ὁ, ἡ· (θάρτος) χωρὶς θάρρους· δειλός (χωρὶς καρδιάν, φοβιτζάρης).

Ἀθερώδης, ὁ, ἡ· (ἀθέρα) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀθέρας, μαλακός, ἁπαλός· (σὰν Κουρκούτη)· Ῥοῦφ. »Ἀθερώδης ἐγκέφαλος.

Ἀθαυμασία, ἡ· ἡ, Ἀθαυμαστία, (ἀθαύμαστος) τὸ μὴ θαυμάζειν· ἔλλειψις θαυμασμοῦ· ἡ κατάστασις ὁηλ. ὅταν δὲν θαυμάζει τις, ἢ δὲν βλέπει τι μὲ θαυμασμόν· Στράβ. Α'.

Ἀθαυμαστεί, καὶ Ἀθαυμαστί, Ἐπίρ. χωρὶς θαυμασμοῦ· (θαύμαστα).

Ἀθαύμαστος, ὁ, ἡ· (θαυμάζω) μὴ θαυμάζων, ὁ μὴ κινούμενος εἰς θαυμασμόν. Ἀθήν. παρ' Ἀντωνίν. τὸ Ἀθαύμαστον, ταυτὸν τῷ Ἀθαυμαστία. 2) μὴ θαυμαζόμενος ὑπό τινος, ὁ θαυμασμοῦ ἀνάξιος (ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν θαυμάζῃ τις). Λουκιαν.

Ἀθεαμοσύνη, ης, ἡ· τὸ μὴ βλέπειν· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Ἀθεάμων, ονες, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ὁ μὴ θεωρῶν, ὁ μὴ θεατὴς πράγματός τινος. Ἐπίμ. ἀθεωρήτως (υυ––).

Ἀθεασία, ίας, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀθεασίη παρ' Ἀριστείῳ Ε'. 4. τὸ μὴ βλέπειν, θεωρεῖν· ἔλλειψις θεατείας.

Ἀθέατος, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ἀόρατος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ὁποιος δὲν φαίνεται, δὲν βλέπεται· καὶ Ἐνεργητικ. ὁ μὴ βλέπων, θεωρῶν, μετὰ γεν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α'. 31. »Καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος.

Ἀθεεί, Ἐπίρ. (θεός) χωρὶς θεοῦ, χωρὶς τῆς τῶν θεῶν βοηθείας καὶ προστασίας. Ὀδυσ. Σ. 362.

Ἀθεία, ἡ· Ἀθεότης. Γρηγ. Νῦ.

Ἀθείαστος, ὁ, ἡ· (θειάζω) ὁ ἐστερημένος θείας ἐμπνεύσεως· Πλουτ. »Ἐπίνοια οὐκ ἀθείαστος.

Ἀθέλβω, καὶ Ἀθέλγω, παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἅπαξ τὸ Ἀθέλγω, καὶ εἰς τὰ Ἐξαθέλγω· τὸ ὁποῖον συνωνυμεῖ μὲ τὸ Ἀμέλγω, καὶ Διηθέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἀθέλβω, καὶ Ἀθελβάζω· ὁ Ἐτυμολ. Ἀθέλδω, καὶ Ἀθέλγω· καὶ ἀκολούθως ἐνταῦθα κἀκεῖ τὸ παρ' Ἡσυχ. Βαθελέγες, Ἀμέλγει· ἀντὶ, Ἀδελέγει, Ἀθέλγει. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ Ἀθέλγω, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀμέλγω συγγένειαν, φαίνεται ὀρθότερος.

Ἀθέλεος, ὁ, ἡ· (θέλω) ταυτὸν Ἀέκων. Αἰσχύλ. ἱκέτ. 875. ὅπου ἔτι καὶ Θέλεος, ἀντὶ τοῦ Θέλων, Θέλουσα, κεῖται· ἀμφβ.

Ἀθελέω, Μ. ήσω· (θέλω), δὲν θέλω· ἐξ οὗ

Ἀθέλητος, ὁ, ἡ· (θέλω) ὁ μὴ θέλων· Ἐπρμ. ἀθελήτως.

Ἀθελκτος, ὁ, ἡ· (θέλγω) = ἀθελητής· μὴ θελγόμενος, ὅστις δὲν θέλγεται, δὲν καταπραΰνεται· ἀψίλλωτος, ἀδυσώπητος· Λυκόφρ. 1335. »ἀθέλκτου ποινᾶς.

Ἀθεμέλιος, ὁ, ἡ· (θεμέλιος) χωρὶς θεμελίου, ἀθεμελίωτος· (καὶ χωρὶς πάτου).

Ἀθέμιλος· παράδοξος μετασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ, ἀθεμέλιος.

Ἄθεμις, ιτος, ὁ, ἡ· (θέμις) Ἄδικος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευμένος ὑπὸ τῶν νόμων. Πίνδ. καὶ Εὐριπ. Ἰων. 1093. »ἀθέμιτας γάμους ἀνοσίουσιν, συγκρτ. ἀθεμίστερος.

Ἀθεμιστία· ἀσέβεια, ἀδικία, παρανομία· Ἀππ.

Ἀθεμιστέω, πράττω ἄθεμα. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Ἀθεμίστιος, ὁ, ἡ· ἄδικος, παράνομος, παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδσ. μόνον »ἀθεμίστια εἰδὼς συνήθως· ἀδικεῖν ἐπιτήδευε.

Ἀθέμιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθεμίστως· ἄνομος, καταφρονητὴς τῶν νόμων, ἄνευ εὐνομίας· π. χ. οἱ Κύκλωπες Ἰλιάδ. Ι. 63. Ὀδσ. Ι, 105. πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἀθεμιστουργία, ἡ· ὥσπερ ἀθεμιστία· ἐξαιρέτως μία τις ἀσεβεστάτη πρᾶξις· ἀνοσιούργημα· ἀπὸ τοῦ

Ἀθεμιστοῦργος, ὁ, ἡ· (ἀθέμιστος, ἔργον) ἀνοσιουργός, κακοῦργος, κακοποιός.

Ἀθεμιστογαμέω, ῶ· Εὐσέβ. Προπ. ε'. 10. ὅπου μετὰ ταῦτα, Ἀθεμίστως γαμέω, κεῖται· παρὰ Ζωσιμ. Β'. δὲ κεῖται, ἀθεμιτογαμέω· ῶ· ὅθεν καὶ

Ἀθεμιτόγαμος, ὁ, ἡ· παρανόμως εἰς γάμον ἐλθών· (παράνομα πανδρεμένος) Νοβέλ. Ἰουστιν.

Ἀθέμιτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀθέμιστος· παρ' Ἡρόδ.

Ἀθεμιτουργέω, ῶ· ἐργάζομαι, πράττω ἀθέμιτα, παρανομῶ· »Σοδομῖται ἀθεμιτουργήσαντες κτλ. Χρσστμ.

Ἄθεος, ὁ, ἡ· (θεός) μὴ πιστεύων εἰς θεόν, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἑξαίρετος τοῦ θεοῦ· ἐξαιρέτως δὲ ὁ παραμελητὴς τῶν θεῶν, οὓς ἡ πολιτεία ἐδέχετο· ὅθεν πλείονες τῶν φιλοσόφων ἐκλήθησαν ἄθεοι· κυρίως δὲ Ἀσεβὴς, παράνομος, ἄδικος· παρ' Ἀριστοφ. ὁ Πλάτ. εἰς Γοργ. 36. καὶ 79. Συντάττει τὸ Ἀθέως Ἐπίρ. μετὰ τοῦ Ἀδίκως, ἀντὶ τοῦ, Κατ' ἄθεον καὶ ἀσεβῆ τρόπον· 2) ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἄνευ θείας βοηθείας, θεῖα παραχωρήσει πάσχων· παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1181. καὶ ἐν Οἰδίπ. Τύρ. 254. ἰδὲ καὶ Sturtz Comm. soc. phil. Lips. 2. p. 64. Κατὰ δὲ Κλήμ. Στρωμ. ζ'. »ἄθεός ἐστιν, ὁ μὴ νομίζων εἶναι θεόν. Κατὰ Παῦλ. πρὸς Ἐφσ. β'. 1. ἄθεος, ὁ ἔρημος θεογνωσίας. Κατὰ Θδρτ. ὁ μὴ γνωρίζων τὸν ὄντως ὄντα θεόν· κατ' Οἰκμ. εἰς β'. Ἐπστλ. Ἰωάν. ὁ ἔξω τῆς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου βιούς· ὁ ἑαυτὸν ἀποσχοινίσας τοῦ ἔχειν θεόν· καὶ κατ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰουστ. ὁ μισάθεος, ἀποστάτης τοῦ Θεοῦ· ἐξ οὗ

Ἀθεότης, ητος, ἡ· Ἀθεΐα. Τὸ μὴ πιστεύειν τῷ Θεῷ· τὸ παραμελεῖν τῶν Θεῶν, οὓς ἡ Πολιτεία τιμᾷ. Πλάτ.

Ἀθεραπεία, ἡ· = Ἀθεραπευσία.

Ἀθεραπευσία, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, καὶ ἐπισκέψεως· ἀνεπιμέλεια πράγματός τινος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. γ'. ἐκ τοῦ

Ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ· (θεραπεύω) ἀνεπίσκεπτος, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος τὴν λέξιν. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συντάττει μετὰ τοῦ Ἄσιτος, σημαίνων (τοῦ σώματος αὐτοῦ μὴ ἐπιμελούμενοι διὰ λουτρῶν, καθαρισμῶν, κ. τ. τ.) ἤτοι μὴ φροντίζοντα νὰ φυλάττῃ τὸ σῶμά του καθαρόν. 2) ἀνίατος (ἀϊάτρευτος) ἢ Ἰατρείας ἀνεπίδεκτος (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰατρευθῇ).

Ἀθερειγενής, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θερειγένης. Νίκανδρ.

Ἀθερής, ἡ· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 849. «ἠρύγγου μίζαν ἀθερῆδα· ἀντί, Ἀθερηδίας ἠρύγγου, τοῦ ἀκανθώδους ἠρυγγίου σηλ. ἐκ τοῦ Ἄθηρ.

Ἀθερίζω, Μ. ἴσω· παρ' Ἀπλ. Ῥῆ. καί, ξω· καταχρονῶ, ὀλιγωρῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι, δὲν φροντίζω οὐδόλως (δὲν μοὶ μέλει εἰπεῖν) μετὰ Αἰτιατ. παρ' Ὁμρ. δὲ μετὰ γενικ. ὡς πάντα τὰ ἀμελείας σημαντ. ῥμτ. παρ' Ἀπλ. Ῥῆ. πολλάκις κατὰ μτ. διαῤῥ. παρὰ Δνσ. Πργτ. 997. (ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἀρείτερον ἀπὸ τοῦ Θέρω, Θεραπεύω, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀθήρ.) ἀφαιρωτικὸν τὴν τιμήν.

Ἀθερίνη, ἡ· εἶδος ἰχθυδίου φαύλου καὶ πολυκεράνθου, Ἀθερῖνα. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ Ἀθήρ. (υυ−− Ὀππ.)

Ἀθέριξ, ικος, ὁ· Ἀθήρ. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἀθερίσσω, Μ. ξω· Ἀθερίζω. Ἀπολλών.

Ἀθέριστος, ὁ, ἡ (ἀθερίζω)· ἠμελημένος, καταφρονημένος (καταφρονεμένος). 2) (θερίζω) ἀθέριστος.

Ἀθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμαινόμενος, μὴ θερμαντόμενος, μὴ θερμκνόμενος (ἀζέστατος, ὅστις δὲν ἐζεστάθη, ἢ δὲν ζεσταίνεται). Αἰσχύλ. Χοηφ. 625. πᾶθέρμαντος ἑστίαι.

Ἄθερμος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμός, μὴ ζεστός, θερμότητος ἐστερημένος, ἄνευ θερμότητος (χωρὶς ζέσταν. Κρίν.). Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀθερολόγιον, τό· χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι καὶ ἐκβάλλουσι σουβλιρά τινα σώματα. Χειρουργ. παλ. σελ. 97. ἐκ τοῦ

Ἀθερολόγος, ὁ, ἡ· ὁ σταχυολόγος (σταχολόγος, ὅστις μαζώνει στάχυα)· ἀθήρ, λέγω.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (ἀθήρ, εἶδος)· ὁ ἀστάχυος εἴδους ἢ σχήματος ἔχων (σὰν ἀστάχυ).

Ἀθέρωμα, ατος, τό· ἡ Ἀθήρωμα, (ἄθαρα, ἀθήρα) ἀπόστημα ἢ πρῖσμα τι περὶ τὸ σῶμα συμβαῖνον, πλῆρες ἐμπυώδους τινος ὕλης ὑμοίας τῇ Ἄθυρᾳ, Γαλην.

Ἀθεσία, ἡ (ἄθετος)· ἀκαταστασία, μὴ σταθερότης, παραβάσις καὶ ἀθέτησις συμφωνίας καὶ ὅρκων, ἀπιστία. Πολυβ. Β'. καὶ Γ'. ἐκ τοῦ, Ἀθετεῖν ὅρκους, πίστιν.

Ἀθεσμία, ἡ (ἄθεσμος)· παράβασις τῶν νόμων, παρανομία, ἀδικία.

Ἄθεσμος, ὁ, ἡ (θεσμός)· ἄνευ θεσμῶν, ἀθεσμοῦ, ἄνευ νόμων· ἄνομος, ὑπ' οὐδενὸς νόμου ὡρισμένος, ἄδικος, ἀσεβής, παράνομος.

Ἀθεσμοβίως, ὁ, ἡ (βίος)· παρανόμως ἢ ἀνόμως ζῶν. «Φρονοῦντες ἀθεσμοβίως. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ταυτὸν τῷ, Ἄθεσμα (ἄδικα, ἀσεβῆ) φρονοῦντες· ὅπου ἄλλοι, «Ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες», ἀνέγνωσαν.

Ἀθεσμόλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον)· παρανόμως ὑπανδρευσάμενος (παράνομα πειτρεμένος). Λυκόφρ. 1142.

Ἄθεσμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀθέσμιος. Ἀθέσμιος.

Ἀθέσφατος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀπλ. Τῷ. καὶ ἀθεσφάτη (θέσφατος) κυρίως, ὃν οὔτε ὁ Θεὸς αὐτὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ· ὅθεν ἀνεκφράστως μέγας, μακρός, πολύς, δυνατός, βαθὺς κ. τ. τ. ὄμβρος, θάλασσα, οἶνος, νύξ, βόες. παρ' Ὅμ. ὕμνος. παρ' Ἡσδ. ἐσθ. Βεμ. Ἀξ. 1. σελ. 167.

Ἀθετέω, ὦ· Μ. ήσω (ἄθετος)· χαλῶ τὴν θέσιν, τὴν τάξιν ἢ τὸν νόμον τινός· ἀποῤῥίπτω, ἀποποιοῦμαι. Δὲν τιμῶ τι πλέον. Καταφρονῶ, ἀτιμάζω, καταπατῶ, ἢ παραβαίνω. Ἐξαιρέτως ἐπὶ συνθηκῶν καὶ ὅρκων· ὡς, «Ἀθετεῖν τὴν δοθεῖσαν πίστιν· τὴν ἀπόφασιν». Διοδ. Σικ. Παρὰ Πολυβ. 2) μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ Ἀρνοῦμαι, Ἀκυρῶ τὴν συγκατάθεσιν τινός, δὲν συμφωνῶ· οὐ ἐναντίον τὸ «Τίθεμαί τινι ψῆφον». 3) ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν γραμματικῶν. καὶ τῶν Κριτ. ἀπ' Ἀριστάρχου, ἀποφαίνομαι, ἀποδεικνύω νόθον στίχον τινὰ τῶν πάλαι ποιητῶν.

Ἀθέτημα, τό· τὸ ἀποβεβλημένον, ἀπεῤῥιμένον.

Ἀθέτησις, εως, ἡ· ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις· τὸ ἀθετεῖν.

Ἀθετητέον· ῥημτ. ἐπίῤῥ. (ἀθετέω) πρέπει νὰ ἀθετῆται ἢ ἀθετηθῇ. Πλβ. 3, 29, 2.

Ἀθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀθέτως (τίθημι)· ἀποβεβλημένος, ἀπεῤῥιμένος ἔξω ἀνωμαλίας, ἀχρηστος. Ἀνωφελής, Διοσκορ. Γ'. «ἄθετος πρὸς βρῶσιν». Ὁποιος δὲν ἔχει καλὴν θέσιν· Ἀνεπιτήδειος· ὡς παρὰ Διοδ. Σικ. «ἄθετος τόπος πρὸς ναυμαχίαν». Ἐπῤῥ. Ἀθέτως = ἀθέσμως. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 150. ἀγνοια, ἀδιαγνωσία, τὸ ἀπροσέκτως ἀποβλέπειν πρός τι (ἀπρόσεκτον κύτταγμα) ἀπροσεξία.

Ἀθεωρησία, ἡ (ἀθεώρητος)· τὸ μὴ θεωρεῖν, Διοδ. Σικ. Α'. «τόπου ἀθεωρησίαν». Ἀπροσεξία ἐν τῷ βλέπειν καὶ παρατηρεῖν.

Ἀθεωρητί, Ἐπίῤῥ. χωρὶς θεωρίας, ἢ σκέψεως χωρὶς νὰ θεωρήσῃ· ἢ νὰ ἐθεωρήσε τίς τι.

Ἀθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω)· Ἐνεργ. μετ' Γενικ. μὴ θεωρήσας, ἀνεπιστήμων, ἄνευ θεωρίας, ἐπιστήμονος γνώσεως, ἢ διαγνώσεως ἀνεπιήμων, ἢ ὅστις δὲν εἶδε τι· ὁποιος δὲν ἔχει θεωρίαν, γνωριμίαν ἢ ἰδέαν πράγματός τινος. Πλουτ. «Οὔτ' ἀκριβὴς, οὔτε παντάπασιν ἀθεωρήτως». Παθητ. ἀντὶ τοῦ Ἀφανής, μὴ βλεπόμενος (ἄφαντος, ἀπαρατήρητος). Ἀριστοτ. Ἐπῤῥ. Ἀθεωρήτως.

Ἀθήητος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ, Ἀθέατος.

Ἀθηλος, ὁ, ἡ (θηλή)· χωρὶς θηλῆς· ὁ ἐστερημένος θηλῆς (βυζιοῦ) ὁποιος δὲν βυζάνει, ἢ δὲν ἐβύζαξε καὶ ὁ θηλῆς ἐστερημένος. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 581· καὶ Σεμνοτ παρὰ Πλουτάρχ.

Ἀθήλυντος, ὁ, ἡ (θηλύνω)· μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπὴς γεγονώς, (ὅστις δὲν ἔγινεν ἢ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ γένῃ σὰν γυναῖκα ἀδύνατος, δειλός κτ. τ.).

Ἄθηλυς, (θῆλυς) μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπής.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀθηνάα κατὰ συνῤῥ. καὶ Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἀθηναίη. Δῤῥ. Ἄθανα. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀττκ. Ποιητ. Αἰολ. Ἀθανάα. ἡ θεὰ τῆς σοφίας, καὶ ἡ ἔφορος, προστάτις τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμηρικῶς δὲ, Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη.

Ἀθήναζε. Ἐπῤῥ. κινήσεως σημαντ. εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀθῆναι, ῶν, αἱ· ἡ πόλις Ἀθῆναι, Ὁμρ. ὡς Θῆβαι· ἀεὶ πληθυντ. διότι συνίστατο ἐκ πλειόνων μερῶν ἢ τμημάτων (ὁρα Γεωγραφ. Στράβωνος, καὶ Μελετίου τόμ. Β'. σελ. 356.), οἷοι ἐκ τῆς κυρίως πόλεως, ἐκ τοῦ ἄστεος, ἐκ τῶν προαστείων κ. τ. τ. Ἑνικῶς δὲ εὕρηται μόνον ἐν Ὀδσ. Η. 80. Ἀθῆναι κυρίως = Ἀττική, ἀπλῶς ἡ χώρα. Ἡρόδ. Δ'. 17. Ἀθήναζε, εἰς τὰς Ἀθήνας (κινήσεως σημτ.) Ἀθήνηθεν, ποιητ. Ἀθήνηθε καὶ Ἀθήνοθεν, ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀθήνησι, ἐν Ἀθήναις (στάσ. ἢ ἠρεμ. σημαντ.) (μέσαις τὰς Ἀθ).

Ἀθηναῖον, ου· τό, καὶ Ἀθήναιον (Ἀθηνᾶ)· ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ντά δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφὲ ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Ἡρόδ. ἐν Τερψιχ. 95.

Ἀθηναῖος, ναία, ναῖον· ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Ἀθήναιος δὲ, ὄνμ. κύρ. γέν. Ἄρσν.

Ἀθήνηθεν καὶ Ἀθήνηθε. Ἐπῤῥ. ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀθηνιάω, ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω ἢ νὰ ζῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ζήτ. ἐν Τροποφασθλγ.

Ἀθήρ, έρος, τὰ τοῦ στάχυος λεπτότατα ἄκρα (τὰ ἄγανα, τὰ γένεια τῶν ἀστάχυων τοῦ σίτου). Ξενοφ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ὁ στάχυς. Ἡσ. Λψ. 2, 2. 3) καὶ τὸ ἐξ' (ἢ μύτη), τὸ σουβλιρὸν μέρος τοῦ ξίφους· τὸ ἄλλως γλωχίν, ἢ πώγων.

Ἀθήρα, ἡ· = Ἄθαρα.

Ἀθήρατος (θηράω)· μὴ θηραθεὶς (ἀκυνήγητος) ὃν οὐ δύναται τις θηρᾶν, ἄπρακτος μὲ, ἢ εἰς τὴν κυνήγι. Λογγ. β'. 4. 2) ἄνευ θήρας (χωρὶς κυνήγι). 3) = ἄθηρος· μὴ ἔχων θήρας (ἀγρίμια).

Ἀθήρευτος, ὁ, ἡ (θηρεύω)· = ἀθήρατος. Ξενοφ. Κυρουπ. «Θηρίον ἀθήρευτον».

Ἀθήρη = Ἀθάρη.

Ἀθηρηλοιγός, ὁ (λοιγός, ἀθήρ)· ὄργανον γεωργικὸν ἐξολοθρευτικὸν τῶν Ἀθέρων, Χρησμοῦ λέξις περὶ τοῦ πτύου (πτυάρι· ἢ ψιαρικοινῶς), πτύον, λικμητήριον. Ὀδυσσ. Λ. 128 καὶ 275. Ὁ δὲ Σφκ. ἔχει ἀντ' αὐτοῦ ἀθηρόβρωτον (ἀπὸ τοῦ, βιβρώσκω). Ἀθηρόβρωτον· τὸ Ψυάρι ὁ' οὗ λιχνίζουσι τὸ σιτάρι εἰς τὸ ἀλώνιον.

Ἀθηρία, ἡ· κακὴ θήρα, ἔλλειψις θήρας· (ἐχαμοῦ κυνήγι, κυνήγι χωρὶς ἀγρίμια) ἔλλειψις θηρίων, (ἄθηρος). Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Η'. α'.

Ἀθηρόβρωτον, τό· (βρώσκω, ἀθήρ) οὕτως ὀνομάζει ὁ Σοφοκλ. τὸ Πτύον, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. Ἀθηρηλοιγὸν, εἶπεν· ἰδὲ Ἀθηρηλοιγός.

Ἄθηρος, ὁ, ἡ ((θήρα)· ἐστερημένος θήρας (κυνηγιοῦ)· ἄνευ θήρας, μὴ θηρεύσας (μὴ κυνηγήσας) μὴ θηρευόμενος (ὅστις δὲν πιάνεται εἰς τὸ κυνήγι). 2) (θήρ) ἐστερημένος ἢ ἄνευ θηρῶν (ὅστις δὲν ἔχει ἀγρίμια) ὡς «Ἄθηρος χώρα» (τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκονται ἀγρίμια) Πρτ. δ'. 185.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· = ἀθερώδης.

Ἄθηρωμα, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀθέρωμα.

Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ (θησαυρίζω)· μὴ τεθησαυρισμένος, μὴ θησαυριζόμενος. Ἐνεργ. μὴ θησαυρίζων· καταδαπανιστὴς (κακοξοδευτὴς).

Ἀθήτευτος, ὁ, ἡ (θητεύω)· ἐπὶ μισθῷ μὴ δουλεύσας, ἢ μὴ δουλεύων. Ἡσχ.

Ἀθηγής, ὁ, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἀνέπαφος (ἄγγιχτος, ἀνέγγιχτος).

Ἀθίκτος, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἄψαυστος, παρθένειος (παρθένος)· ἀκήρατος, ἀβλαβὴς (ἀνέγγιχτος, ἀπείραχτος)· οὐ οὐδεὶς δύναται ψαύειν ἢ ἐφάπτεσθαι (τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ να ἐγγίξῃ ἢ πειράξῃ) ἅγιος, ἱερός. Σφκ. Οἰδ. Η. 3γ. μετὰ γενκ. Οἰδ. 686. 2) ἐνεργ. μὴ θιγγάνων.

Ἀθλ— τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων (ἀπὸ τοῦ ἄθλος παρ.) ἀναλύεται Ἰωνικ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἰς ἀεθλ — (ἀεθλεύω, ἀεθλος, ἀεθλο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τ. τ. τ.) ὅθεν ἡ συλλαβὴ ἀθλ. —ἐκφέρεται μακρῶς ὡς ἡ ἐν τῷ, Λεπτός.

Ἄθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω)· μὴ τεθλασμένος (ἀτσαιιστος).

Ἀθλεύω, Μ. εὔσω (ἆθλος)· ἀγωνίζομαι, τοῦτέστι ἐπιμελοῦμαι νὰ κερδήσω τὸ ἆθλον, ἢ βραβεῖον (πρέμιον) εἰς τοὺς ἀγῶνας· πάλην, δρόμον ὁηλ. κ. τ. τ. (πάλευμα, τρέξιμον) ἐν Ἰλιάδ. 2) ἐργάζομαι, πάσχω, ὑποφέρω, δειλοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω. Ἰλιάδ. Ω. 734. κατὰ τὸν Ἐπι. ὅμως τύπον, ἀεθλεύω, μόνον. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττικ. χρῶνται τῷ, ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν· κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, τῷ, Ἀθλέω.

Ἀθλέω· Μλ. ήσω· πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω (παθαίνω). Ἰλιάδ. Π. 453. Ο. 30 (τῷ τύπῳ ἀθλέω οὐδαμοῦ χρῆται ὁ Ὅμηρ.) οἱ μεταγενέστ. δὲ χρῶνται τῷ ἀθλέω καὶ ἀντὶ τοῦ ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν αὐτοῦ.

Ἄθλημα, ατος, τὸ (ἀθλέω)· ἀγώνισμα, ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίζεσθαι. 2) ἐργατικὸν σκεῦος (ἐργαλεῖον) καὶ χειρεργασία (ἐργόχειρον)· Θεοκρίτ. ΚΔ. 9. »Χείριον ἄθλήματα«. τὰ Ἐργόχειρα.

Ἄθλησις, ἡ· γύμνασις, ἄσκησις, ἐξαιρετως τῶν ἀθλητῶν· κυρίως δὲ παταξήποτε Γύμνασις. Διόδ. Σικ. »διὰ τὴν ἐν τούτοις ἄθλησιν.

Ἀθλητήρ, ῆρος· ἀγωνιστής, Ὀδσ. Θ. 164. ἀρχαῖος τύπος τοῦ:

Ἀθλητής, οῦ, ὁ· (ἀθλέω) ἀγωνιστής, παλαιστής, μαχητής· ὁ νικῶν ἢ νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ ἆθλον λαβών. Θουκυδ. Δ'. 121. Ἐλέγοντο δὲ κυρίως Ἀθληταί, οἱ τὰ πέντε εἴδη τῶν Ἀγώνων ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀγωνιζόμενοι, καλούμενοι εἰδικώτερον, Παλαισταί, Δρομεῖς, Πύκται, Δισκοβόλοι, καὶ Ἀλτικοί. 2) Μεταφορικ. πᾶς ὁ γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας εἰς τινα τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἐντελὴς· ὡὡς Δημοσθ. Ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντοι. Πλάτ. »Ἀθληταὶ πολέμου«. »Ἀθληταὶ γῆς« οἱ τὰ γεωργικὰ ἐξηκριβωμένοι Γεωργοί. Φιλόστρ. »Ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθληταί« (Πρωτομάστορες) εἰς τὴν ἀδικίαν καὶ ἀδιαντροπίαν· οὕτω καὶ τὸ »Ἀθληταὶ τῆς ἀληθινῆς λέξεως«. Διονύ. Ἁλ. περὶ Συνθ. Μ. σλδ. 415. ὑπὸ Schaefer· ὅθεν

Ἀθλητικός, ἡ, κόν· ὀνατός, ἐπιτήδειος καὶ ἐξηκριβωμένος ἀθλητής. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀθλητὴν ἢ εἰς τὸν ἀθλητήν· ἀντιθέτως τοῦ εὐγενοῦς γυμναστικοῦ. Γαλην. Πρεσβ. σλδ. 110. ὑπὸ Willet.

Ἀθλητικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν. Πλουτ.

Ἀθλιβής, ὁ, ἡ (θλίβω)· μὴ τεθλιμμένος, πεπιεσμένος (ἀζουλίχτος) μὴ βεβλαμμένος (ἀβλαπτος) (ῡ – –).

Ἄθλιος, ία, ιον, καὶ Ἄθλία (ἆθλος)· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ ὢν καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων, ὁ πολλὰ πάσχων, πολλὰ πονῶν (κοπιάζων)· ὅθεν ταλαίπωρος, δυστυχὴς, κατ' ἠθικὴν σημασ. δύστροπος (κακόμοιρος, κακορρίζικος) πονηρὸς, κακὸς, φαῦλος (ἀχρεῖος, ποταπὸς) Εὐριπ. Ἡρακλ. 1266. καὶ Δημοσθ. »Ἄθλιος καὶ ὠμὸς τὴν γνώμην«. 2) εἰς ἀγῶνα ἢ ἆθλον οἰκεῖος, ἀνήκων, ἁρμόδιος »ἵππος ἀεθλίη«. Θγν. Ἐπρμ. Ἄθλιος· ὅθεν

Ἀθλιότης, ητος, ἡ· ταλαιπωρία, κακοπάθεια, (κακορριζικιὰ, ἀχρειωσύνη). Πλτ.

Ἀθλοθεσία, ἡ· τὸ προβάλλειν, διορίζειν ἆθλον.

Ἀθλοθετέω. ῶ, Μ. ήσω (τίθημι)· Προβάλλω ἆθλον. Διορίζω, διατάττω ἀθλητικοὺς ἀγῶνας· ὅθεν γενικὸς, Διορίζω βραβεῖα καὶ ἀνταμοιβὰς, ἢ χαρίσματα. Ἀθήν. 1Β'. »Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσιν· ἔταξε νὰ δίδῃ χαρίσματα εἰς ἐκείνους οἵτινες τῷ ἐφανέρωναν νέας ἡδονάς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ Ὀνήγῳ, Διοικῶ. »Τὰ ταῦ αὐτῆς ἀθλοθετοῦσα τύχη«. Ἡλιόδ. Αἰθ.

Ἀθλοθετήρ, ῆρος, καὶ Ἀθλοθέτης, ὁ, ἡ· ὁ διορίζων ἆθλον, ὁ διατάττων τοὺς ἆθλους, ὁ διανέμων τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς Ἀθλητάς. Παυσαν. Ε'. 9. ὅπου »Ἀγῶνα τιθέναις κεῖται, καὶ αὐτὶ τοῦ ἀπομασίζειν τὸ βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν = βραβεύς καὶ βραβευτὴς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ.

Ἀθλοθεσία, ἡ· = ἀθλοθεσία.

Ἆθλον, τὸ· καὶ Ποιητικ. Ἄεθλον· τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ (πρέμιον) ἤτοι τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ Ἀθλοθέτου εἰς τὸν νικητὴν εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας· νικητήριον δῶρον, κυρίως δὲ δῶρον, χάρισμα ἀριστεῖον, ἀνταμοιβή. Ἰλιάδ. Ψ. 413, 620. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν Ὀδσ. δὲ μόνον, Α. 348. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ ῥήτρα, ἢ τὸ οἰκεῖως στοίχημα. 2) πληθυντ. = ἆθλος, ἀγών. Σχ. Ψιλ. 508. Δημοσθ. »τοῦ πολέμου ἆθλα ταῦτα τὰ χωρία«. »Ἆθλον τιθέναι· αὐτὶ τοῦ κοινῶς »βάνω στοίχημα«.

Ἆθλος, καὶ Ποιητικ. Ἄεθλος, ὁ, ἡ· ἐν πολέμῳ καὶ ἐν παγνίοις (παγνίδια) ἀμιλλα, ἔργον πολύμοχθον (κοπιαστικὸν) στενοχωρία, ταλαιπωρία, μόχθος, κακοπάθεια, Ὅμηρ. χρῆται ἀεὶ τῷ, ἄεθλος καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ. 160. τῷ συνήθει τύπῳ· παρ' Ἡσιόδ. πολλάκις ἐν χρήσει. Περὶ τοῦ, τί διαφέρει δὲ ὁ ἆθλος ἀπὸ τοῦ, τὸ ἆθλον ἰδὲ Ἱστορ. Παυσ. 37.

Ἀθλοσύνη, ἡ· = ἆθλος· ποιητικ.

Ἀθλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· τὸ ἆθλον, ἤτοι τὸ νικητήριον δῶρον, φέρων (βαστάζων), καὶ ὁ αὐτὸ ἐπινέμων (μοιράζων ἢ δίδων). Ἵππος ἀθλφ. Ἰλιάδ. Ι. 124. Λ. 699. ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἐπι. τύπῳ ἀεθλοφόρος Ἰλιάδ. Χ. 22. 2) (φέρομαι) ἀποφέρων, ἀνακομίζων, κερδαίνων τὸ Ἆθλ. Καὶ ὁ ὑπομείνας τὸν ἀγῶνα.

Ἄθολος, ὁ, ἡ (θολὸς)· χωρὶς ῥύπου, μὴ λερωμένος (ἀλέρωτος) »Ἄθολον κατοπτρον«. Δουκιαν. ἔτι δὲ καὶ ὁ μὴ θολός.

Ἀθολωτος, ὁ, ἡ (θολόω)· ὁ μὴ θολωμένος· καθαρὸς. Ἡσιόδ. Ἔργ. 597.

Ἄθορος, ὁ, ἡ (θρώσκω, θορεῖν)· μὴ συνουσιασθεῖσα, μὴ ἐγκαστρωθεῖσα· μὴ ὀχευθεῖσα (ἀβάτευτος) ἐπὶ ἡλικιῶν ἀλόγων ζώων· μὴ συνουσιασθεῖς, μὴ ὀχεύσας (μὴ βατεύσας) ἐπὶ ἀρσενικῶν. Ἀντιφ. Διβερ. Β'.

Ἀθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω)· μὴ θορυβούμενος, ἢ θορυβηθείς, μὴ ταραττόμενος ἢ ταραχθεὶς ὑπ' ἄλλου τινος· ἀτάραχος, ἡσυχος, ἀνενόχλητος. Ξενοφ. Ἀγησ. ξ'. 7.

Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθορύβως· (θόρυβος) χωρὶς θορύβου καὶ ταραχῆς. Ἡσυχος. Πλούτ. »Ἀθόρυβον ἦθος«.

Ἀθραγένη, ἡ, παρὰ Θεοφ. Ε'. Κεφ. ἑσχάτ. ὄνομα ἀγρίου φυτοῦ, ὁμοίου τῇ ἀμπέλῳ καὶ τῇ οἰνάνθῃ.

Ἄθρακτος, ὁ, ἡ. (θράσσω) Ἀτάρακτος. Σοφοκλ.

Ἀθράνευτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θρανεύω.

Ἄθραυστος, ὁ, ἡ· (θραύω) ἄθρυπτος, ἀσύντριπτος (κτσάκιστος, ἀδομμάτιαστος) ἀκατάλυτος, ἀδιάφθαρτος· (ἀχάλαστος) ἀβλαβὴς, ἀκέραιος· παρ' Εὐριπ. »Ἄθραυστος πῦργος« ἀχάλαστος, ἀβλαβὴς, σῶος, γερός· »Ἄθραυστον ἔχοντα τὸ περὶ ἑαυτὸν μέρος τῆς δυνάμεως«. Διόδ. Σικ. »Ἄθραυστοι καὶ ἀτινεῖς«. Πολύβ. »Τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ' ἄθραυστα«. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 57. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ »Ἀπρόσκοπα«, ἑρμηνεύει.

Ἄθραπτος, ὁ, ἡ· (θρεπτὸς) μὴ τρέφων παῖδα· μὴ τρεφόμενος.

Ἀθρέω, ῶ, Μ. ήσω. ἀττκ. ἀθρέω· προστακτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρ' Ὅμηρ. συνήθως εἴς τι, ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μόνη ἄνευ προσθ. Ἰλιάδ. Μ. 391. Ξ. 334. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτώσ. ὁρῶ. Ὀδσ. Μ. 232. Τ. 478. Θεωρῶ, (κυτάζω) παρατηρῶ, σκοπῶ. Πρακτικ. Ἄθρει. Ἰδέ! (κυτάξε) βλέπε! Τὸν Μέλ. ἀθρήσω παρ' Εὐριπ. Μηδ. 432. ἐπαίνει ὁ Πορσώνης Porsoni ἀμφίβολον ἄνευ λόγου μέντοι· (ἴσως ἐκ τοῦ, θεωρῶ καὶ κ ἐν τῇ συνθέσει. μν) ἐξ οὗ.

Ἀθρήματα, τὰ· (ἀθρέω) = ὀπτήρια δῶρα, (τὰ ὁποῖα εἰώθουσιν οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ τῇ νύμφῃ ὅταν τὴν βλέπωσι τὸ πρῶτον ἢ πηγαίνωσι νὰ τὴν χαιρετήσωσιν) ὡς τὰ Θεωρήτρα, καὶ Ἀνακαλυπτήρια, παρὰ Λεσβίους. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Ἀθρήνη, καὶ Ἀθρήνιον, παρὰ Σουίδ. ἑσπερινὸν, αὐτὶ, Λιθρήνη.

Ἀθρηνί, Ἐπίρ. (θρῆνος) χωρὶς θρήνου καὶ κλαυθμοῦ.

Ἀθρητέον, ρημτ. ἐπίστ. (ἀθρέω) πρέπει νὰ θεωρῇ ἢ θεωρήσῃς· (ἂς θεωρῶμεν, παρατηρῶμεν, ἢ θεωρήσωμεν, παρατηρήσωμεν). Ξενοφ. Συμπ. Η. 39.

Ἀθρίγγωτος, ὁ, ἡ· (θριγγόω) ἄνευ θριγγοῦ (ἰδὲ θρίγγος)· ἀκρασπέδωτος, χωρὶς περιωρίων (περβαζίων, ἀπέρβαζωτος, τὸ τουρκοβάρβαρον). Γραμματ.

Ἄθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (θρίξ) ἄνευ κόμης (μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς). 2) (μετὰ τοῦ συμπτ. α) ὁμόθριξ. ὁμοίαν κόμην ἔχων. Ἐν Ἰλιάδ. Β. 765. κεῖται ἐπὶ ἵππων. »Ὀτριχαῖα« τὸ ὁποῖον οἱ Γραμματ. διὰ τοῦ, Ὁμότριχας, ἑρμην. ὁ ἐν Μάτρῃ παρ' Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 650. ἔχει, Ἀτριχας, τὸ ὁποῖον καὶ συνηθέστερον, παρὰ τὸ, Ὄτριχας· μ' ὅλον ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὔτως φαίνεται καὶ εἰς τὸ, Ὀγάστωρ, καὶ εἰς ἄλλας ὀλίγας τινὰς λέξεις.

Ἀθριπηδέστος, ὁ, ἡ· (θρίξ, ἑδεστὸς) μὴ βεβλαμμένος ἢ μὴ βλαπτόμενος ὑπὸ θριπῶν· (ἀσκωληκοφάγωτος, ἀσαρακοφάγωτος). Θεόφραστ. Ε'.

Ἀθροίζω. Μ. οὔσω· (ἀθρόος) συναθροίζω, συνάγω, (Ματζώνω) παθτ. ἀθροίζεσθαι, συναθροίζεσθαι συνάγεσθαι εἰς ὁλότητα. Μέσ. ἀθροίζομαι, συναθροίζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ παρ' ἐμαυτῷ (συνάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἢ διὰ χρείαν μου· συνάζω εἰς τὸν οἶκον μου) παρὰ Πλατ. ἀδ

Ἀθροίσιμος, ὁ, ἡ· ὁ συναθροίζων, συνάγων, φέρων πολλοὺς εἰς ἕνα τόπον, ὡς Ἰρηγ. Νυς. »Ἀθροίσιμος ἡμέρα«· τίμερα ὅλη. καθ' ἣν συνάγεται ὁ λαός· πανήγυρις. 2) Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα καὶ εὐκολίαν εἰς τὸ ἀθροίζειν καὶ ἀθροίζεσθαι.

Ἀθροιτις, εως, ἡ· Ἀθροισμός.

Ἄθροισμα, ατος, τὸ· συνάθροισμα (μάζωμα) πολλῶν μερῶν ὁμοειδῶν ἢ καὶ διαφορετικῶν εἰς Ὁλότητα· σωρὸς, σύλλογος, πλῆθος. Λατιν. Massa· Γαλ. la Masse· ὁ δὲ Ἐπίκουρος καὶ τὸ Σῶμα οὕτως ὠνόμασεν, ὡς ἐκ πολλῶν μερῶν συνεστάμενον. (Διογ. Λαρτ.)

Ἀθροισμός, ὁ· τὸ ἀθροίζειν, συνάγειν· σωρεύειν (σώρωμα).

Ἀθροιστέον, ρημτκ. ἐπίθ. (ἀπὸ τοῦ Ἀθροίζω) πρέπει νὰ ἀθροίζηται ἢ ἀθροισθῇ. Ξεν. Ἑλλ. Λακεδ. 7. 4. πρέπει νὰ ἀθροισθῇ, νὰ μαζωχθῇ. »Ἀθροιστέον χρήματα« πρέπει νὰ συναχθοῦσι χρήματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αθροιστήριον, τό, τόπος συναθροίστεως· εἰς ὃν γίνεται ἡ ἄθροισις. Εὐστάθ.

'Αθροιστής, οῦ, ὁ, ἡ· (ἀθροίζω) ἀθροίζων, συναθροίζων, συνάγων (συναχτής, μαζωχτής). ὄζεν

'Αθροιστικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τό ἀθροίζειν, συνάγειν (συμμαζώνειν) ἐπίρ. 'Αθροιστικῶς.

'Αθρόος, α, ον, ὁ, ἡ· καί Συιρτ. ἄθρους· ἀρχαί. ἀττκ. ἄθροος, οου· ὁ δέ Βέκκερος, Bekker γράφει καί ἄθροος παρά Πλτ. Τίμ. σελ. 64. C. 65. A. παρόμοιον. Βουτμ. 'Ανάκρτ. 'Ελλην. Γραμματ. I. σλ. 248. (θρόος μετά τοῦ συνπτκ. ἡ ἀθρτκ. ἡ) συνηγμένος, συνηθροισμένος, (μαζωμένος) εἰς ἕν· (λέγεται ἐπί πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ὁλότητα) συνγ. ἐν χρστ. παρ' Όμρ. ἀεί ἐν τῷ πληθ. ἀρθμ. τῷ ἑνικ. δέ χρῆται ὁ Πινδ. «ἄθροα πάντ' ἀπέτισεν ἐπληρωσεν ὅλην τήν ζημίαν διά μιᾶς· 'Ιλιάδ. Ο. 657. «ἔμειναν 'Αθρόοι οὐδ' ἐνέδοσθεν· ἔμειναν συνηθροισμένοι καί δέν ἐχωρίσθησαν (ἐσκορπίσθησαν) ὡς τό «'Αθρόοι καί τεταγμένοιι· παρά Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 22. «'Αθρόῳ τῷ σώματιι. Ὁ αὐτ. 'Ιππικ. Η'. 5. λέγεται ἐπί 'Ίππου, ὅταν γαργαλίζεται ἤτοι ἐρεθίζεται διά τοῦ κέντρου, πτερνιστηρίου (σπερωνίου, τουρκοβαρβαριστί μαχμουζίου), καί συστελλόμενος (συμμαζωνόμενος) ῥίπτεται μέ ὅλας του τάς δυνάμεις. «Φανερά ἤτοι ἀθρόα παύρῳ ἔπειτ. Πίνδαρ. 'Ολύμ. Ι'. 139. καί «'Αθρόου εἰρήσθαιι· ἀντί τοῦ, Καθόλου καί Κυρίως εἰπεῖν, 'Αρεταῖος· παρά δέ τοῖς 'Ρήτορσιν «'Αθρόως λέγειν· ὅταν συνομιλῶσι τό ὅλον, ἀντί νά ἐκθέσωσι τά μέρη. «'Αθρόα πόλιςι· Θουκυδ. σύμπαντα, ὅλη ὁμοῦ, ἤτοι ὅλον τό πλῆθος τῆς πόλεως· ὡς καί τό «'Αθρόος λαόςι· ὅλος ὁ λαός ὁμοῦ, ἐν 'Επιγράμ. 2) πυκνός, ἐπιτεσωρευμένος· πολύς, ὑπέρμετρος, περισσός, ὁ εἰς πλῆθος. «'Αθρόαι ὠμαίι. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. δ'. 3. «'Αθρόαις ἁμέραις πέντει· εἰς πέντε ὁλοκλήρους ἢ σωστάς ἡμέρας. Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 231. «'Αθρόοι στέφανοιι. 'Ιτζμ. Ε'. 10. «'Αθρόα ἐρνεαι· αὐτόθ. Α'. 37. «'Αθρόαν κακότηταιι. Πύθ Β'. 67. ἀντί τοῦ, Μεγάλη δυστυχία. «'Οταν ὁ θεός αὐτά ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃι. Ξενοφ. Συμπ. Β'. 25. ὡς τό τῆς συνηθ. "Οταν ῥίπτῃ βροχήν μέ τό κεφάλι· ὅ ἐστι, παραπολύ βρίχει διά μιᾶς, ὡς καί τό «'Αθρόον τό ποτόν ἐκχεῖσθαιι· αὐτόθι 26. ἤτοι ὅλον διά μιᾶς· ὁ Όμρ. συντάττει αὐτό πολλάκις μετά τοῦ, πᾶς. Παρά τοῖς μεταγνττ. ἀντί τοῦ, ἀφιλής· περιττός, ὑπερβολικός, μέγας, πλήρης· παρβ'. τό πᾶς· τό ἄθρόον, τό πλῆθος, τό ὅλον. Ξενοφ. Κπδ. Δ. β'. 20. «ἀθρόοιι, ἤ ἀθρόως εἰρῆσθαιι ἐν γένει εἰπεῖν· «ἄθρους ὡρῶνι ἐψιλή ὁμοῦ μέ ὅλην τήν δύναμιν ἤ μέ ὅλ. τό στράτευμα. Πλτχ. Σμιστ. 12. ὡσαύτως καί «ἄθρους ἐπέστηι Πλτχ. Σολλ. 12. «ἄθροι εἰσῆλθονι ἐμβῆκαν ὅλοι ὁμοῦ. Συγκρτ. ἀθροώτερος καί ἀθροώτερος· ἀθροώτατος. Πλτχ. Κτρ. 20. 'Επίρ. 'Αθρόως, Αἰφνιδίως, Ἐξαφνα, Διά μιᾶς, γενικῶς. 'Απολλ. Α'. 428. «'Οδ' ἀθρόως αὖτι πεταύνιι· οὕτω καί 'Αθρόον, 'Επιρ. ματα. 'Εξαφνα, τό ὅλον ὁμοῦ διά μιᾶς· «ἀθρόως λέγειν παρά ῥήτορ. τό λέγειν τό ὅλον ἀντί ἑνός μέρους. 'Αθρῶ, ῶ· περισκοπῶ, ὁρῶ μετ' ἐπιτάσεως· ἀτενίζω βλέπω, προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐπιβλέπω (κυτάζω ἐλληνρα, κυτζ. μέ ὅλην τήν προσοχήν καί τό σννηθ. μέ τέσσαρα 'μάτια) Σφκ. Αἰ. 1032. ἰσοδύναμον τῷ παπταίνω.

'Αθρόος, ὁ, ἡ· (θρόος καί α, στρτ.) χωρίς θορύβου, ἢ κτύπου. 'Ησύχ.

'Αθρότης, ητος, (ἀθρόος) ἡ· ἡ ὁλότης, τό ὅλον ὁμοῦ.

'Αθρυπτος, ὁ, ἡ· καί 'Επίρ. 'Αθρύπτως· (θρύπτω) μή στερηθείς τῶν δυνάμεων· ἀχαύνωτος, ἀμαλάκωτος, μή γυναικώδης, μή ἀσωτος. «Προσώπου σύστασις ἄθρυπτος εἰς γέλωταιι. Ζήτ. ἐν τῷ, Σύστασις· μή μαλακή, ἢ πρός μαλάκυνσιν· ὡς καί τό «'Αθρύπτως, καί ἀθείωςι· Πλούταρχ. «Δίαιτα ἄθρυπτοςι· Πυθαγ. λιτή· ὅθεν· μή ἀσωτος καί πολυέξοδος· λέγεται 'Ενοργ. καί Παθητ. ἐξ ὧν

'Αθρυψία, ἡ· λιτή, ἁπλῆ δίαιτα· (τρόπος ζωῆς, τράπεζα) Πλούταρχ. εἰς Κάτ. σ'. «Περί δίαιταν ἀθρυψίαν· ὁ ἁπλοῦς καί μή ἁβρός τρόπος τοῦ ζῆν· οἱ ἐναντίον τό Θρύψις.

'Αθυμέω, ῶ· Μ. ήτω, εἰμί ἄθυμος, κατηφής, δειλός, δέν ἔχω θάρρος, λυποῦμαι, μελαγχολῶ, βαρέως φέρω, μοί κακοφαίνεται, Ξενοφ. 'Απομν. Δ'. γ. 15. τό παρά Γάλ. perdre le courage.

'Αθυμητέον· ῥημτκ. ἐπίτ. ἀπό τοῦ ἀθυμέω· πρέπει νά ἀθυμῇτις ἤ νά ἀθυμῶμεν. Ξενοφ. 'Αγησίλ. 3, 2, 23.

'Αθυμία, ἡ· δειλία, λύπη, κατήφεια, ἀτία (βαρυκαρδισμα). Ξενοφ. «τό πᾶν ἐναφέρει ἐν πακτὶ ἔργῳ προθυμίαν ἀθυμίαςι· κατά Θωμᾶν τόν Μάγιστρον. 'Ο πρός τούς πολεμίους ὄκνος· ὅθεν, ὁ ἐκ μικροψυχίας φόβος 'Ηρόδ. Ι. 27.

'Αθυμος, ὁ, ἡ (θυμός)· δειλόκαρδος, δειλός (χαβατζῆς ἀρχῆς). 'Οδσσ. Β. 463. 'Ηρόδ. ζ'. 11. 'Ακαιρός, λυπημένος, μελαγχολικός· «ἄθυμοιι εἶναι πρός τιν· τό μή ἔχειν προθυμίαν (ὄρεξιν) εἰς τίποτε· ἀπροθύμως, δυσαρέστως ποιεῖν τι (τό νά κάμῃ τίς τι σταυικῶς, χωρίς ὄρεξιν). Ξενοφ. Οἰκον. ΚΑ'. 5. «'Αθύμως ποιεῖνι· ἄνευ ὀργῆς, μέ ἀπάθειαν (χωρίς θυμόν, χωρίς ἀφέτο). Πλτ. Νμ. 10. σλ. 888. λέγεται, καί ἐπί ἵππων. 'Άθυμος ἵππ. (ἄλογον ἡμέρας) ἢ αὐτάρκειαν τῷ «θυμοειδεῖνι (ἀφός) Αἰσχυ. ἑλγ. Α'. 10. 'Επίρ. ἀθύμως, καί συγκρτ. ἀθυμοτέρως· ποιεῖν τί χωρίς ὄρεξιν καί καρδιάν, ἤτοι σταυικῶς. Καθόλου δέ αὐτί τοῦ, 'Απηλπισμένος, λυπημένος, ὀκνηρός, ἀδύνατος, ἄκαρδος.

'Αθυρεύομαι, Μ. εὐτομαι· ἡ 'Αθυρέω, ταυτόν τῷ 'Αθύρω. 'Ησύχ.

'Αθυρίδωτος, ὁ, ἡ (θυρίς)· ἄνευ θυρίδων, ἢ παραθύρων (χωρίς παράθυρα, ἢ παραθύρια).

'Αθυρμα, τος, τό (ἀθύρω)· παιγνίδιον, παιδιά. Όμρ. ῥαψ. 'Οδσσ. Σ. 386. «ὡς τό κύαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τέρπεται ἡ ἡδύνεται τις (εὑρίσκει χαράν ἢ εὐχαρίστησιν)· ἑρτ. καλλώπισμα, καλλυντρον (στολίδι) εἰκών, ἀνδριάς (στάτουα), ἀφιέρωμα. Λουκ. 1. σλ. 201. ὑπό Hemst. καί τά πράγματα μέ τά ὁποῖα παίζουσι τά παιδία, ὡς Κούκλαι, κ. τ. τ. 'Ιλιάδ. Ο. 363. «Οστ' ἐπεί οὖν ποιήτει ἀθύρματα νηπιήτιωι· ὡσαύτως ἐν χρήσει καί ἄπτα.

'Αθυρμάτιον, τό, καί ἀθύρμιον· Σουίδ. ὑπόρστ. τοῦ, ἄθυρμα· παιγνιδάκι. Λουκιαν. «Ἔφερε δ' ἀθυρμάτιον ἅρτου σκύλακαιι· τουτέστιν εἶχεν ἀρκουδόπουλον διά νά περιῇ τόν καιρόν του μέ αὐτό.

'Αθυρογλωττέω, ῶ· 'Αθυρόγλωττος· εἰμί ἀθυρόγλωττος αὐθόδης εἰς τήν ὁμιλίαν· ἔχω ἀκράτητον γλῶτταν· ἐξ οὗ

'Αθυρογλωττία, ἡ· ἀθυροστομία, φλυαρία, ἀχαλίνωτος καί ἀδιάντροπος ὁμιλία. Σχόλ. 'Αριστφ. ἱππ. 434. ἐν τοῦ

'Αθυρόγλωσσος, καί -λωττος, ὁ, ἡ (θύρα, γλῶττα)· «ᾧ γλῶσσ' ἡ θύρα οὐκ ἐπίκειταιι· ὅστις δέν ἔχει θύραν εἰς τήν γλῶσσάν του· ὅστις ὁμιλεῖ πάντοτε χωρίς προσοχήν καί ἐνδοιαστικήν ἀχρείους λόγους καί φλυαρίας· ὁ Θεογν. στίχ. 421. ὁ δέ 'Αριστοφ. Βάτρ. 838. ἐπί ταύτης τῆς σημασίας «'Απύλωτον στόμαι τί ῥῆτι.

'Αθυροκόμος (ἀθύρω)· ὁ ἀθύρων τοῖς κόμοις· ὁ μέ τούς κόμους παίζων· ὅ ἐστι καταφρονητής τῶν κόμων.

'Αθυρος, ὁ, ἡ· χωρίς θύρας· μή κεκλεισμένος· ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἰδέ καί ἀθύρωτος.

'Αθυροστομέω, ῶ, Μ. ήσω· εἰμί ἀθυρόστομος = 'Αθυρογλωττέω.

'Αθυροστομία, ἡ· 'Αθυρογλωττία· ἀπό τοῦ

'Αθυρόστομος, ὁ, ἡ (θύρα, στόμα)· 'Αθυρόγλωττος παρά Σοφοκλ. Φιλ. 188. μεταφρ. «ἀθυρόστομος ἀχώι, ἡ φλύαρος ἠχώ.

'Αθυρτος, ὁ, ἡ (θύρτος)· χωρίς Θύρτον, βαχικῆς ῥάβδου. Εὐριπ. Ὀρ. 1492.

'Αθύρω, παίζω, διατείνομαι τόν καιρόν μέ παιγνίδια. 'Ιλιάδ. Ο. 364. μετά τοῦ τινί καί ἄνευ· Μεταβτκ. «μεγάλα ἔργα ἀθύω ἀνδραγαθήματα πράττειν ὥςτι παίγνιονι. Πίνδ. Ν'μ. Γ'. 78. «ἀθύρων μεγάλα ἔργαι· ὡς τό τῆς συνηθ. Τά μεγάλα ἔργα τά εἶχεν ὡς ἄν παιγνίδια· «ἔργα φωτῶν ἀθύωι· ἐπί ὑποκριτῶν ἐν θεάτρῳ. 'Αυθλγ. παρ' Όμρ. 'Ιλιάδ. Ν. 485. καί κατά μτ. ἀθτ. (υ – –) Ζήτ. ἐν τῷ, Θύω.

'Αθύρωτος, ὁ, ἡ (θυρόω)· μή κεκλεισμένος μέ θύρας, μή ἔχων θύρας, ὡς «'Αθύρωτον οἴκημαι· ἐλήφθη δέ ἡ λέξις παρ' 'Αριστοφ. καί ἐπί στόματος· «ἔχων ἀχαλίνων, ἀκρατές, ἀθύρωτον στόμαι· ἤτοι, ἀχαλίνωτον (ξέφραγον), αὐθάδες, ἀδιάντροπον, φλύαρον στόμα (χ).

'Αθυτος, ὁ, ἡ· = 'Αθυτος, 'Αιόλικτ. Α'. σελ. 120. καί Σμνδ. ἐπ. Γντ. 56.

'Αθυτος, ὁ, ἡ (θύω)· ἀθυσίαστος· μή θυσιασθείς, μή θυτός ἢ εἰς θυσίαν μή ἀνήκων· «βοῦς ἄθυτοςι Πλτχ. ἔτι δέ, ὁ θυσίᾳ μή τιμώμενος ἢ μή τιμηθείς· ἄνευ θυτίας· κτᾶμαι ἄθυτονι. «'Αθυτα τά πάτρια ἱερά». Λυσίας· ἀθυσίαστα, ἀπανηγύριστα, μή ἀγιασθέντα διά θυσίας· «ἱερά ἄθυται· παρ' Αἰσχίν. τό ὁποῖον διά τῆς προσθέσεως ἀκαλλιέρητα, ἑρμην. ὅ ἐστι, Κακόθυτα. «'Αθυτος καί νόθη συνουσίαι· ἀντί τοῦ, 'Ατιμος παράνομος μίξις. 'Ιαμβλ. Πυθ. 195. 'Ενεργητ ὁ μή θυσιάζων. Δίων. Κάσ. νδ. 20. οἱ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπί τῇ νίκῃ· δέν θυσιάζουσιν ὑπέρ ἢ περί τῆς νίκης.

'Αθώητος, ὁ, ἡ· = 'Αθῶος, 'Ησύχ. ἁμρ.

'Αθῶος, ὁ, ἡ· (θωή) ἄμεμπτος, ἀνέγκλητος· ἄκακος· ἀναμάρτητος, μή ἄξιος τιμωρίας· συντστ. μετά γενκ. (ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος) 'Αριστ. Νεφ. 1417. κατά Elmsley. Εὐρπ. Μηδ. 1267. γραπτέον· ἀθῶος, ἀθῴα· 'Επίρ. ἀθῴως (ἀθῶα, μέ ἄθῳον, ἄκακον τρόπον). 2) Καθαρός ἐκτίνος ἐγκλήματος· μή ἔνοχος, Δημοσθ. ὄζεν

'Αθῶος, η, ον· ('Αθως) εἰς τό ὄρος 'Αθω (ἅγιον ὄρος) ἀνήκων. Αἰσχυλ. 'Αχ. 276.

'Αθωσύνη (ἀθῶος)· ἀγνεία· τό ἄμεμπτον, ἀνέγκλητον.

'Αθωόω, ῶ. Μ. ώσω· κυρίως, ἀφίημι τινά ἀτιμώρητον. 'Απολύω τινά τῆς αἰτίας, τῆς ζημίας, ἢ τοῦ ἐγκλήματος· δέν τόν παιδεύω, δέν τόν ζημιῶ· «θωόω αὐτόν· Φωτίου Κώδ. 92.

'Αθωπευτος, ὁ, ἡ· (θωπεύω) ἀκολάκευτος ἀκατάπειστος διά κολακειῶν, ἀδωροδόκητος. Λυκόφρ. 1399. «ἀθώπευτος δίκηι· ὅθεν ἀντί τοῦ, 'Ακλήτος· ἄγριος, ἠθριώδης, σκληρός, μετά γενκ. Εὐρπ. Ἀδρ. 460. ἐν 'Αριθολογ. «ἠθρός ἀθωπεύτου». Ἡ ἀνάγν. 'Αθώπευτος, ἐξ 'Ησυχ. ἐστίν ἐπαλαίωτον.

'Αθωρακίστος, ὁ, ἡ· (θωρακίζω) μή τεθωρακισμένος, ἄνευ θώρακος (ἀσιδηροφόρητος). (υ – – –ω) Σεκστ.

'Αθώρητος, ὁ, ἡ· (θωρήσσω τό μεθώ 'Ιων.) μή μεθυσμένος, ἀμέθυστος. 'Ιπποκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀθως, ω, ὁ, ποιητκ. Ἀθόως, όω. Ἰλιάδ. Ξ. 229. τὸ ὄρος Ἄθως (ἅγιον ὄρος).

Ἀθώωσις, εως, ἡ· (ἀθῳόω, ῶ) συγχώρησις, ἄφεσις ἐγκλήματος ἢ παιδείας τινός. Πτησ. Περτιν. 61.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ι.

Αι. Σύνδ. ἐπιτ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εἰ· παρ' Ὁμρ. μόνον μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ κε· αἴκα καὶ αἴκεν· Δωρικ. αἶκα· κατὰ τινὰς σύντμ. Ἀποστακτ. Ἐγκλ. ὁ γὰρ Βόλφιος Wolf ἐν Ἰλιάδ. Ε. 279. γράφει, αἴκα τύχωμι, ἀντὶ τοῦ, αἴκε τύχοιμι.

Αἴ· Ἐκφώνησις Εὐχῆς συντάσσετ. μετὰ εὐκτικ. Ἐγκλίσ. παρ' Ὁμρ. αἴ γάρ, ἦ αἴ γάρ ὄφ' παρὰ τοῖς Ἀττκ. εἴ γάρ, ἦ ἦ γάρ· καὶ μόνον παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. αἴ ἁπλῶς. 2) μετ' Ἀπρμφ. ναὶ γὰρ ἐγέμενω. Ὀδυσ. Η. 313. ὅπου ὑπακούετ. τό, Ἐὐέλοι· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Ω. 375. »Αἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ· ἀντὶ τοῦ Εἴθε (ἄμποτε)· ἰδὲ εἶθε.

Αἰ· Ἐκφώνησις θαυμασμοῦ, καὶ λύπης. Ἀλγηδόνος (πόνου)· Ἰδιωνικῶς τίθεται τὸ αἰ αἰ κατὰ συνέχειαν, ὡς τὸ ὀ· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργκ. ὡς γράφει καὶ ὁ Διόνορφ ἐν Σφκ. αἰαῖ συνημμ. ὡς θαυμασμοῦ ἐκφ. συντστ. ἐνίοτε μετὰ αἴτιατ. »αἰ τὸν Λώνιν» (ἢ τάνωσις αἴ ἐστι ψευδής. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμθ. 136. καὶ Εὐρπ. Φοίν. 1449.).

Αἴ· Αἰολ. ἀντὶ ἀεί.

Αἰ· ἄρθρον Ἑηλυκ. ὀνομαστκ. Πληθ.

Αἶα, ης, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ Γαῖα, ἡ γῆ· παρ' Ὁμ. εὐδαιμοῦ πλησίον τ. 2) Αἶα, ἡ· ἀρχαῖον ὄνμ. τῆς Κολχίδος (τὸ αἶα καὶ γαῖα παραβάλλει ὁ Δοιδερλεῖνος· Doderlein τῷ γερμανικῷ Au καὶ Gau).

Ἄιαγμα, ατος, τό· θρῆνος, κλαυθμός, στεναγμός· ἐκ τοῦ

Αἰάζω, Μ. ἀξω· ψιλάζω τὸ αἰ, αἴ· κλαίω, θρηνῶ, στενάζω, μοιρολογῶ· πεκπνέη καὶ αἰάζῃ. Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Δ'. Θ'. 2) ἀττκ. οἰκτίζω, οἰκτείρω, κατοιμώζω, κατοικτίζομαι· (κλαίω, λυποῦμαι, κακοτυχίζω τινά).

Αἰαί· λύπης καὶ χαρᾶς Ἐπιφών. Ἀρστφ. Ἀχ. 1083. 84. Ὁ δὲ Δοιδρλ. γράφει αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Τργκ. ἀντὶ τοῦ, αἰ αἰ.

Αἰαῖος, α, ον· Κολχικὸς (ἐκ τῆς Κολχίδος) ὡς Μεγγρελίας· Μλτ. Γρφ. ὑπὸ Γζ. ἐν Ὀδσ. ἀπὸ τοῦ Αἶα = Κολχίς.

Αἰακίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἢ ἀνεψιός· (ὁ Ἀχιλλεύς) παρ' Ὁμρ. ἀπό τοῦ

Αἰακός· οῦ, ὁ· κύρ. ὄνμ. ἀρσνκ. γνωστὸν ἐκ τῆς Ἰλιάδ.

Αἰακτός, τή, τόν· ἐπίθτ. ῥημτ. (αἰάζω) θρηνῶν, ὀδυρόμενος, ὀλοφυρόμενος, θρηνητικός, λυπητερός, κλαυθμηρός. 2) παθτκ. ὁ θρήνου καὶ κλαυθμοῦ ἄξιος. Αἰσχύλ. Θῆβ. 851.

Αἰανής, ὁ, ἡ· Ἰων. αἰνηής (αἴ, αἰνός) ὀδυνηρός, λυπηρός, λύπης πρόξενος, σκυθρωπός. Ἐπίρρ. Αἰανῶς. 2) (ἀεί, αἰώνιος) ἄϊδιος, παντοτεινός, αἰώνιος. Αἰσχλ. Εὐμν. 575. Σφκ. Αἴ. 657. Πινδ. Πυθ. Α'. 161. Ἰσθμ. Δ. 70. Αἰσχλ. Εὐμ. 569. 669.

Αἰανῶς, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀεί· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Αἰανόν, διὰ τοῦ, Αἰνόν, χαλεπόν· οὕτω λέγει καὶ ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 940. »αἰανὸς νόσος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Αἰνιές, αἰώνιον, βλαβερόν· καὶ Ἀηνές, ἀΐδιον, λάβρον. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀεινέους (ἀντὶ Ἀηνίσους), οὓς προσηνοῦς, βλαβεροῦς· ἐκ τοῦ Ἀινής· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ἀεινῆ δένδρα, Ἀηνά, καὶ Αἰηνά· ἀντὶ τοῦ, Μικρὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα οὐδένα καρπὸν φέρουσι. »Νυκτὸς αἰανὴς ἕκλος». Σοφοκλ. Αἴ. 681. ὅπου ἄλλοι γρἀφουσιν, Αἰανῆς, καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, Μέλας, μαῦρος· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 413. »νυκτὸς αἰανῆ πέκναι· ὅπου ἄλλοι, »Αἰανῆς γράφουσιν· ὁ αὐτὸς ἔχει· Αἰανῆ δύσπροα βάγματα». Πέρσ. 635. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 506. »ὡς ἔμολες αἰανὴ τάδε γᾶ· ἀντὶ, Αἰνή, χαλεπή· εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν φαίνεται, ὅτι σημαίνει ἐπέκτασιν τινά· ἐκ τοῦ Αἰνός. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀρχιλόχ. »Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰανὲς φέρων», ἑρμην. ὁ Ἐτυμ. διὰ τοῦ Δεινόν, πολύστονον· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητκ. μόνον.

Αἰανός, ἡ, όν· παράδοξος τύπος ἀντὶ τοῦ αἰανής. Σφκ. Ἠλ. 506.

Αἰάντεια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά. ἑορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Αἴαντος.

Αἰαντίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἴαντος· πατρωνμκ. ἀπὸ τοῦ

Αἴας, αντος, ὁ· κλτκ. Αἶαν· ὄνομα ἀρσ. κύρ. ἡρώων παρ' Ὁμήρ. τοῦ ἐκ Σαλαμ. υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ καὶ μεγάλου ἐπικληθέντος, καὶ τοῦ ἐκ τῆς Δωρίδος υἱοῦ τοῦ Ὀιλέως, μικροῦ ἐπικλήσ. ἡ ἀξιοσημείωτος αἰτιατ. αὐτοῦ Αἶαν· παρὰ Πινδ. λῳ. 179.

Αἴβαι· ἐιρώνησις λύπης, ἀγαλακτήσεως, θαυμασμοῦ καὶ γέλωτος σημαντική· παρ' Ἀριστφ.

Αἶγα, ἡ· = Αἴξ. νεωτέρα λέξις παρ' Ἀμμν. πλ. 230. ὑπὸ Βαλκήναρος, Walkenar· Αἰγαγρος, ὁ· (αἴξ πῆριος) ἀγρία αἴξ (ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικα). Ὀππιαν. Κυν. Β'. 338. ὅπου ἄλλοι, Λίγαστρος, ἀνέγν.

Αἰγαί, ῶν, αἱ· μικρὰ τις νῆσος ἐν Εὐβοίᾳ, τῷ Ποσειδ. ἱερά· (τῶν Διπεπορθύνε· Μελτ. Γηρφ. ὑπὸ Γς).

Αἰγαιοπελαγίτης, ου, ὁ· κάτοικος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἤτοι τῶν νήσων αὐτοῦ (ἀσπροθαλασσίτης) Βῆτ.

Αἰγαῖος, αια, αιον· = Αἰγειος· τὸ Αἰγαῖον (πέλαγος)· ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦσθαι. Σχλ. Λυκρ. 1155. κατ' ἄλλους, ἀπὸ νήσου τινος Αἰγῶν καλουμένης· κατὰ Στρβ. Θ'. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Ποσειδῶνος· κυρίως δέ, ἀπὸ τοῦ δεκάτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως. Δέρ. Σκλ. ὁ' 62. καὶ Παυσ. Ἀττκ. κβ'.

Αἰγαίων, ονος, ὁ· ἑκατόγχειρ γίγας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τῶν δὲ θεῶν Βριάρεως καλούμενος· Ἰλιάδ. Α. 404. Ἡσιόδ. Θεογ. 714. 817. ἰδὲ καὶ Βριάρεως (πιθανῶς τῷ αἴσσω συγγενές).

Αἰγάνεα, ἡ· (αἴξ, αἰγός, ἴσσθαι) ἀκόντιον (κοντάρι, σαῖτα) ἐπιτήδειον εἰς αἰγῶν θήραν· Ἰλιάδ. Β'. 774. Ὀδυσ. Δ. 626.

Αἰγάνην· Ἐπίῤῥ. (αἴσσω) ταχέως, ὁρμητικῶς, σφοδρῶς· μὲ ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν κίνησιν. (α, Ἀπολ. ῥὸ. 2. 826.)

Αἰγέη, ἡ· ἀντὶ, Αἰγείη· ὀηλ. δορά· δέρμα Αἰγός. Ὀδυσ. Ι. 196. Ἡρδτ.

Αἴγειος, εία, καὶ Ἰων. είη, ειον· (αἴξ) γιδίσιος, γίδινος, ἀπὸ γίδαν. Ἰλ. Δ. 638. Γ. 247. Ὀδσ. Τ. 231.

Αἰγειπυρος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου, οὗτινος τὸν καρπὸν αἱ αἶγες τρώγουσι.

Αἰγείρινος, ίνη, ινον· ὁ ἐξ αἰγείρου ἢ λεύκης (λευκάδι) γινόμενος, ἢ προερχόμενος, (λευκαδήσιος) Ὀδσ. Ι. 141. παράβαλε Λεύκη· ὡς δένδρον ἐν ᾄδου Ὀδσ. Κ. 510.

Αἰγειρίτης, ὁ, ἡ· Αἰγύπτιος· Γεωπον.

Αἴγειρος, ὁ, ἡ· εἶδος δένδρου, (Λευκάδι) Ὀδσ. Η. 105. populus nigra. ὅθεν

Αἰγειρών, ῶνος παρὰ Στράβ. ιζ'. τόπος κατάφυτος ὑπὸ αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ὁ· (αἶγας, ἐλάω) αἰγιδοβοσκός (βοσκὸς τῶν γιδίων). Ἀναλεκτ. Γ'. σελ. 204.

Αἴγεος, εία, εον· Αἰγειος· Ὀδυσ. Ι. 196.

Αἰγιάζω· ὁ Σουίδ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ἑκτικὸς Ποιητοῦ· »Σὺ δ' αἰγιάζεις εὐθάδε καθήμενος· χωρὶς νὰ τὴν ἑρμηνεύσῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Πόρτος ἑρμην. διὰ τοῦ, Βόσκω τὰς αἶγας· (ὅπερ ἐν ἄλλοις λεξικοῖς συνήθως Αἰγίζω καλεῖται).

Αἰγιάλεια, είας, ἡ· ὄνμ. θλκ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Αἰγιάλειος, ὁ, ἡ· καὶ

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ· = Αἰγιαλίτης· ὄνμ. κύρ. ἀρσν. Πίνδ.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ· καὶ Αἰγιαλῖτις, ίδος, ἡ· ὁ ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ὁ ἀλήκων εἰς τὸν αἰγιαλόν· (παραθαλασσίτης) καὶ ὁ κατοικῶν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· ἀπὸ τοῦ

Αἰγιαλός, ου, ὁ· (ἄγνυμι, ἅλς) παραθαλάσσιον, (ἀκροθαλασσιά) τὸ σύνορον τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, ἔνθα συνθλώνται τὰ κύματα τῆς θαλάσσης προσβάλλοντα· Ὅμρ. καὶ Ἡρδτ. 2) Ὄνομα μέρους τινὸς ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἰλιάδ. Β. 575. καὶ πόλεώς τινος ἐν Παφλαγονίᾳ. Ἰλιάδ. Β. 855.

Αἰγιαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ εὑρισκόμενος.

Αἰγιβάτης, ου, ὁ· (αἴξ, βαίνω) αἶγας ἐχεύων (ὁ βατεύων τὰς γίδας) ἐπίθ. τῶν Τράγων, τῶν αἰγοβοσκῶν, καὶ τοῦ Παιᾶν. Ἰασ. Λρ. p. 759. (ᾱ)

Αἰγίβοσις, εως, ἡ· (βόσις) αἰγῶν νομή (γιδοβόσκημα).

Αἰγιβοσκός, ὁ, ἡ· (αἴξ, βόσκω) αἶγας βόσκων (γιδοβοσκός).

Αἰγιβότης, ὁ, ἡ· (βότης) ὁ αἶγας τρέφων· Αἰγιβοσκός.

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὑπ' αἰγῶν βεβοσκημένος (ὅπου ἐβόσκησαν τὰ γίδια). Ὀδσ. Δ. 606. »λειμῶν Αἰγίβοτος· ὁρμώδιος εἰς νομὴν αἰγῶν (νὰ βόσκουν γίδια), ἁρπτικὸς αἰγῶν. Ὀδσ. Ν. 246.

Αἰγίδιον, τό· ὑποκρ. μικρὰ αἴξ· (γιδάκι), ὅθεν πριπλδε τὸ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν, Γίδιον. (ῐ)

Αἰγιδηλής, οῦ, ὁ· καὶ

Αἰγίθαλλος, ὁ· =

Αἰγίθηλος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· (παπαδίτσα· ἢ καλογρίτσα) ὄρα Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. Η'. 3. Θ'. 15. καὶ 40. Δατ. parus.

Αἰγιθος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγινθος, καὶ Αἰγιθος πτηνόντι εἰς αἱμασιὰς (αἱματοφορέχτας) φωλεάζον (τρεπομάκης). Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ. 1.

Αἰγικνημος, ὁ, ἡ· (κνήμη) ὁ αἰγὸς κνήμας ἔχων (γιδοπόδαρος)· Ἐπίθετ. τοῦ Παιᾶν.

Αἰγικορεύς, έως, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) ὁ τὰς αἶγας χορτάζων· (γιδοβοσκός). 2) ἀρχαία τις Ἀθηναίων βοσκῶν γενεά.

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ· (αἴξ, λείπω) κυρίως τόπος· καὶ ὑπὸ αἰγῶν μὴ πατούμενος· ὑψηλὸς δύσβατος. Ἰλ. Ι. 15. παίγλιψ πέτρακ· καὶ παρ' Αἰσχ. ἱκέτ. 807. ὑψηλὴ καὶ δύσβατος ἤτοι ἀπότομος πέτρα, βράχος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 857. τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν Αἰγίλιπος, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ Αἰγίλοπος (Αἰγίλωψ). Καὶ Ἡσύχ. ὠνόμαζον οἱ Θούριοι καὶ τὴν Ἰτέαν οὕτως. (– υ –)

Αἰγίλιτος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον βόσκουσιν ἥδιστα αἱ αἶγες, Θεόκριτ. Ε'. 128. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Αἰγιλλὶς διὰ τοῦ Λίγυς· καθὼς καὶ ὁ Ἐτυμολ.

Αἰγιλώπιον, τό· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰγίλωψ ἀριθμ. 4.

Αἰγίλωψ, ωπας, καὶ ποιητκ. οπος, ὁ· εἶδός τι κριθῆς (Βρόμης). 2) Ζιζάνιον ψυόμενον μεταξὺ τῆς Κριθῆς, (ἄγριο βρόμη)· avena fatua, Δίοσκ. 3) Εἶδος δρυός, ἥτις φέρει γλυκεῖς βαλάνους· Tournefort, ἐπιστολ. ἡ'. 21. 4)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπόστημά τι ἐς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἐγγυτέραν τῶν μυκτήρων κατὰ τοὺς κανθούς, ἔμπυον περιέχον· ὅθεν ὑποκορ. Αἰγιλώπιον, τό, (Αἴξ, καὶ Ὤψ.) Thränenfistel germanistί. (ι)

Αἰγινα, ινης, ἡ· ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Πελοποννήσου κειμένη νῆσος Αἴγινα.

Αἰγινῆος, ὁ· = αἰγινήτης.

Αἰγινήεις, εσσα, εν· (αἴξ) αἰγῶν πλήρης, ἢ πλούσιος (γεμάτος ἀπὸ γίδια) Ὅμ. ἐν ὕμν Πανός. 12. »αἰγινόεντα ὄρεα«.

Αἰγινομεύς, έως, ὁ· = αἰγινόμος.

Αἰγινόμιον, τό· αἰγῶν ποίμνη· αἰγῶν νομή· (γιδοκόπαδο, γιδοβοσκιό.)

Αἰγινόμος, ὁ, ἡ· (νέμω) αἴγας νέμων, ὑπ' αἰγῶν νεμόμενος· ὁ Αἰγινόμος = αἰγιβότης.

Αἰγινοπώλης, ου, ὁ· Παντοπώλης· ὁ φόρτον Αἰγινητικὸν ἐμπορευόμενος. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Η'. 28.

Αἴγιον, τό· Ἀχαΐας πόλις τις. Ἰλιάδ.

Αἰγίοχος, ὁ, ἡ· (αἰγίς, ἔχω) ὁ φέρων, βαστάζων τὴν αἰγίδα, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων· ἐπίθετ. τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἰγίπαν, ανος· λέγεται ὁ Πάν, ὡς προστάτης τῶν αἰγῶν, Horat. Carm. 1. 17. 2. ἢ καθότι ἔχει αἰγὸς πόδας, ἢ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἰγῶν ὤν· διότι ἔχει δασὺ καὶ τριχῶδες τὸ σῶμα, καὶ τοὺς πόδας ὡς αἱ αἶγες· ὁ δὲ Πλούταρχ. ἑρμηνεύει οὕτως τὸ Λατιν. Silvanus. (– υ –)

Αἰγιπόδης, ου, ὁ· (πούς) ὁ ἔχων αἰγὸς πόδας, (γιδοπόδαρος) Ὅμ. 2. 2. 37.

Αἰγίπους, ὁ, ἡ· ποδος, τό· γενε. ποδος (πούς) = Αἰγιπόδης· Ἡρόδ. 4. 25.

Αἰγίπυρος, ὁ· (πυρός) εἶδός τι βοτάνης (γιδοβότανον).

Αἰγίς, ίδος, ἡ· (αἴξ) δέρμα αἰγὸς (γιδοτόμαρον)· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ἐνδυμα (γιδόγουνα). Ἡρόδ. Μελπ. 2) Θώραξ, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφόρουν περὶ τὸ στῆθος· Ἡρόδ. 4. 189. κυρίως ὁ σκυτίνος, βρυναῖς καὶ ἀστραπαῖς φόβον ἐμβάλλων τοῖς πάσι· Θώραξ τοῦ Διός, ὃν ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν αὐτῷ, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔφερεν ἐνίοτε ὅτε Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. Ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ αὐτοῦ ἐν Ἰλιάδ. Ε. 738. Εὐριπ. Ἰων. 996. 3) Ἡ πανοπλία τοῦ ξύλου τῆς Πεύκης ἐξ οὗ γίνεται τὸ ἄδαλον· Ζήτ. ἐν τῷ Λουσσον. 4) Ἡ λευκὴ κηλὶς, (παῖδος ὀφθαλμικὸν) ἥτις γίνεται μεταξὺ τῶν μεμβρανῶν τῆς κερατοειδοῦς· ἄλλοι ἔχουσιν ἀντὶ τούτης Ἀγλίτη, Αἰγιὰς, καὶ Αἰγιαλίς, ἑρμηνεύοντες τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ Ἀποστίλφις, παράλαμψις τῶν ὀμμάτων. 5) Μεγάλη παραχὴ τοῦ ἀέρος· (ἀνεμοστρόβιλος φορτουνα) οἷα ἐγίνετο σείοντος τοῦ Διὸς τὴν Αἰγίδα· Αἰσχ. Χοηφ. 591. (οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο καὶ ὡς μακρόν τῷ ι· Spohn. de extr. Od. parte, p. 175.

Αἰγισθος, ὁ· ἀντὶ αἰγισθος.

Αἴγισθος, ὁ· ὄνομ. κύριον. Ὀδύσ.

Αἰγίσκος, ὁ· ὑποκορ. μικρὸς τράγος (τραγάκι, ζιγοῦρι).

Αἰγλάεις, Δωρικ. ἀντὶ αἰγλήεις· καὶ συγκοπ. αἰγλᾶς, ᾶντος· ὅθεν

Αἰγλᾶντα, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ Αἰγλάεντα, Δωρικ. ἀντὶ Αἰγλήεντα.

Αἴγλη, ης, ἡ· λάμψις, ἀστραπὴ, στιλπνότης, (γυάλισμα, ἀκτινοβόλισμα, στράψιμον) ἐπὶ Ἡλίου, Σελήνης, χαλκοῦ· Ὅμ. »λευκὴ αἴγλη τὸ καθαρὸν φῶς τῆς ἡμέρας. Ὀδύσ. Ζ. 45. ἐν Ἰλ. Β'. 458. »χαλκοῦ αἴγλης. τρπε, δόξα, τιμὴ, μεγαλοπρέπεια, ἐκλαμπρότης· »αἴγ. ποδῶν« εὐκλεὴς ποδῶν ταχύτητος. Πινδ. Ὀλ. 13. 40. ἔτι δὲ καὶ τὸ λάμπον, ἀκτὶς, φανὸς, λαμπάς· Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 208. 2) Ὅμ. κύρ. θηλ. Ἡσόδ. λφ. 51. (λάω, γλάω, ἀγλαὸς, γλαύσσω, γλαυκὸς, γλήνη, λεύσσω, λευκὸς)· »ὅθεν

Αἰγλήεις, εσσα, ῆεν· λαμπρὸς, ἀστραπηφόρος, στιλπνὸς, λευκὸς (ἀσπρος)· παρ' Ὅμρ. ἀεὶ ἐπίθετ. τοῦ Ὀλυμπ.

Αἰγλήτης, ὁ· φωτοβόλος, ἀκτινοβόλος, ἀστραποβόλος· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλοδ. Α'. 3'. 26. σημ.

Αἰγλοβολεῖν· ταυτὸν καὶ Βάλλειν Αἴγλην, ῥίπτειν ἀστραπὰς. Μανέθ. Δ'. 188.

Αἰγλοφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀστράπτων, φέγγων, φωτίζων. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 360.

Αἰγοβάτης, ου, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Αἰγιβάτης (α).

Αἰγοβοσκός, ὁ, ἡ = Αἰγιβοσκος.

Αἰγοβότης, ὁ· = Αἰγιβότης.

Αἰγογενής, ὁ, ἡ· (γένος) καταγόμενος ἀπὸ γένους αἰγῶν· ἐκ τοῦ γένους τῶν αἰγῶν.

Αἰγοδίωξ, κος, ὁ, ἡ· αἴγας διώκων = Αἰγιβότης.

Αἰγόδορος, ὁ, ἡ· (δορὰ) ἐκ δορᾶς (δέρματος) αἰγὸς (γιδοτομαρίσιος), »αἰγόδορος ῥινάς«. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 356. αὐτοὺς ἐξ αἰγὸς δέρματος (τραγατσίκα).

Αἰγοθήλης, ου, ὁ· (αἴξ, θηλὴ) ὁ ἀλμέγων τὰς αἶγας· καὶ πτηνόν τι νυκτερινὸν, ὅμοιον χελιδόνι (νυχτοχελίδονο). Λατ. Caprimulgus.

Αἰγόκερας, ατος, τὸ· τὸ κέρατον τῆς αἰγὸς ἢ τοῦ τράγου· καὶ εἶδος χόρτου, foenum graecum. Πλίν. 18. 16.

Αἰγοκερεύς, έως, ὁ· Αἰγόκερως, ὁ, ἡ· ωνος. ω καὶ αἰγοκέρος, ωτος, ὁ· (κέρας) αἰγὸς κέρατα φέρων, αἰγοκερατινος. 2) Ὡς οὐσιαστικὸν, ἄρριος τράγος, (ἀγριγίδι, ἀγριγκάτσικο) καὶ Ζῴδιον ἀστρονομικὸν, ἤτοι σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου.

Αἰγοκέφαλος, ὁ, ἡ· αἰγὸς κεφαλὴν ἔχων, (γιδοκέφαλος). 2) Εἶδος πτηνοῦ παρ' Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζώων. Β'. 22.

Αἰγόλεθρος, ὁ· (ὄλεθρος) ὄλεθρου καὶ ψοφᾶς ταῖς αἰξὶ πρόξενος, οὕτω καλεῖται χόρτον τι, τὸ ὁποῖον τρώγουσαι αἱ αἶγες θνήσκουσι· Πλίν. 21. 13. πιθανῶς τὸ τοῦ Λιννᾶ. Azalea pontica.

Αἰγομελής, ὁ, ἡ· (μέλος) ὁ ἔχων μέλη ἢ πόδας αἰγὸς, = αἰγοσκελής, ἐπίθετ. τοῦ Πανός. Ὀρφ. Ἄργ. Γ'. 5.

Αἰγονομεύς, έως, ὁ· = αἰγινομεύς· αἰγὰς νέμων, βόσκων (γιδοβοσκός).

Αἰγονόμιον, τό· τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βόσκουσιν αἱ αἶγες (τὰ γίδια)· καὶ ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδι) τῶν αἰγῶν.

Αἰγονόμος, ὁ, ἡ· = Αἰγινόμος· Παθητ. ὁ ὑπὸ αἰγῶν βεβοσκημένος.

Αἰγόνυξ, χος, ὁ, ἡ (ὄνυξ) = Αἰγώνυξ (Jac. Ap. p. 760.) ὄνυξ, ἡ χηλὴ αἰγὸς (γιδόνυχο), τῶν αἰγῶν. 2) Ἐπίθετ. ὁ ἔχων ὄνυχας ὁμοίους τοῖς ὄνυξι τῆς αἰγός.

Αἰγοπίθηκος, ὁ· εἶδος πιθήκων ὁμοίων μὲ τὰς αἶγας. Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Αἰγόπλαστος, ὁ, ἡ· (πλάσσω) πεπλασμένος ἢ ἐσχηματισμένος ὡς αἴξ (γίδα).

Αἰγοποδης, ου, ὁ· = Αἰγιπόδης. Ὅμρ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα. 2.

Αἰγοπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων πρόσωπον ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγὸς· (γιδοπρόσωπος) Ἡρόδ. 2. 46.

Αἰγόπυρος, ὁ· = αἰγίπυρος· εἶδος φυτοῦ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 9. καὶ παρὰ Θεοκρίτ. Δ'. 25. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Βάτρ. ἔχει τὸ ὄνομα ὀρυζόν· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τοῦ Λιννᾶ. ononis.

Αἰγασκελής, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σκέλη ἢ πόδας, ὡς τῆς αἰγὸς (γιδοπόδης). Φιλοστόργ. Γ'. 12.

Αἰγοτριχέω, ὦ· Μ. ήτω· (θρὶξ) παρὰ Στρσβ. »πρόβατα αἰγοτριχοῦνται· τὰ ἔχοντα τρίχας αἰγὸς, ἀντὶ μαλλίων.

Αἰγότριψ, ιβος, ὁ, ἡ· (τρίβω) πεπατημένοι ὑπ' αἰγῶν.

Αἰγοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὁ τρώγων τὰς αἶγας· (γιδοφάγος) ἐπίθετ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (α).

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) ὀφθαλμοὺς τοῖς αἰγῶν ὁμοίους ἔχων (γιδομμάτης).

Αἰγυπιός, ὁ· (γύψ) εἶδος ἀετοῦ, Γύψ, ὄρνεον ἁρπακτικὸν. Ἰλ. Π. 428. »Αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες καὶ ἀγκυλοσκέλαι«.

Αἰγυπτιάζω, Μ. άσω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς Αἰγύπτιος· μιμοῦμαι τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων· εἴτε κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ὅθεν »Αἰγυπτιάζω τῇ φωνῇ· ὁμιλῶ Αἰγυπτιακὰ, εἴτε κατὰ τὸ ἠθικὸν, εἰτ' οὖν, εἰμὶ πανοῦργος, δόλιος, ἀπατηλὸς ὡς οἱ Αἰγύπτιοι· ὅτι κατὰ τὸν Αἰσχύλ. οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν »δεινοὶ πλέκειν μηχανάς«. 2) Εἰμὶ μέλας τὸ χρῶμα (μαυρωδερὸς) μελάγχρους (μελαχρινὸς), Αἰγυπτίῳ ὅμοιος. Καὶ »Αἰγυπτιάσαι τὴν χρόαν τινὸς λέγεται ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ Ἐπικαῦσαι· ἀμφίσβητον ἐκ τοῦ Αἰγυπτεύω.

Αἰγύπτιος, ία, ιον· αἰγυπτιακὸς, ἐξ Αἰγύπτου (γηῦτος). 2) Ὀνομ. κύρ. ἄρσ. Ὀδύσ. Β. 15. (παρ' Ὅμρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἀεὶ τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς Ποιητ. δὲ ἐνίοτε μέσον ἐκφερόμενον).

Αἰγυπτιόω, ῶ· μελανίζω, μαυρίζω τινά· ποιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅμοιον Αἰγυπτίου προσώπου. Ἡσύχ.

Αἰγυπτιστί· Ἐπίρ. (αἰγυπτίζω) κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰγυπτίων. Ἡρόδ. Παρὰ Θεοκρ. ΚΕ'. 48. κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν τρόπον, ἤτοι δολίως καὶ ἀπατηλῶς.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγυπτιογενής, (ΓΕΝΩ) ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγυπτίων· Αἰγύπτιος· ὁ ἐξ Αἰγύπτου τὸ γένος ἔχων· Αἰσχύλ. Πέρσ. 35.

Αἴγυπτος, ου, ὁ· παρ' Ὅμρ. ῥοὺς μόνον (ποταμὸς) παρ' Ἡσόδ. δὲ ὁ Νεῖλος ποταμός. 2) Ἡ· ἡ χώρα Αἴγυπτος (τὸ Μισίρ τουρκοβαρβαρστ.) Ὀδύσ. Ρ. 448. καὶ καθ' ἑξῆς. Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. 257. λέγεται ὁ Νεῖλος ποταμὸς, ὁ ποτίζων τὴν Αἴγυπτον· »Αἴγυπτον εὐρρείτην«.

Αἰγώλιος, ὁ· καὶ Αἰτώλιος, καὶ Ἐγώλιος, εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 11. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰπόλιος.

Αἰγών, ῶνος, ὁ· μάνδρα αἰγῶν· ἀμφ. (γεδομάντρι).

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. = Αἰγόνυξ· ὅθεν

Αἰγωνυχον, τό· εἶδος χόρτου, τὸ καὶ Λιθόσπερμον καλούμενον. Διοσκορ. Γ'. 158.

Αἰγωπός, οῦ, ὁ (ὤψ) ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγός. Ἀριστ. Ἄϊδας, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀΐδης. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀδης. (υυ –)

Αἰδέομαι, οῦμαι. Μ. ἴσομαι· ποιητ. ἔσσομαι καὶ ἧσομαι· ῥῆμ. ἀποθετ. τὸν μὲν Μέλ. μέσον, τὸν δὲ ἀόρ. παθητ. ᾐδέσθην σχηματίζον· σ γὰρ μέσ. ἀόριστ. ἠδεσάμην παρὰ τοῖς ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· οὐ ἐπικ. ἐνεστ. αἴδομαι εἰμὶ αἰδήμων (ἐντροπαλὸς) ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, παρ' Ὅμρ. πολλαχοῦ ἀπαντῶμενος, τίθεται ἀεὶ εἰς ἠθικὸν φόβον, ἀντιθέτως τοῦ δείδω, τὸν φυσικὸν σημαίνοντος φόβον. Ἰλιάδ. Η. 95. ἐξαιρέτως εἰς Θεοὺς, εἰς σεβάσμια πρόσωπα, καὶ εἰς ἀπηγορευμένας πράξεις ἀναφερόμενον συντασ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· Ὀδύσ. Β. 65. Ἰλιάδ. Α. 23. Χ. 124. μετ' ἀπαρεμφατ. μέσον κατ' ἠθικ. σημασ. ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Η. 93. »Αἰδέσσεν μὲν αἰγμασθαι, δείσαν δ' ὑποδύχεσθαι· ὅπου ὁ Ποιητὴς διὰ μὲν τοῦ Αἰδέσθεν, τὸν ἠθικὸν φόβον, διὰ δὲ τοῦ Δείσαν, τὸν φυσικὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀριδήλως παρέστησεν· ὡς καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η, α'. 31. τὸ, Αἰδούμενος, σαφηνίζει ἐκ τοῦ »Τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φεύγωνι· ὅ ἐστιν, Ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι αἰσχρόν καὶ ἄτιμον· ἤτοι ἔχω σέβας καὶ συστολήν, εἰς τὸ νὰ πράξω ἀπρεπές τι, ἐντροπῆς προξενοῦν· ὅθεν Σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ζ'. 5. »τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος, καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος». Μετοχῇ δὲ σπανίως συντάσσεται Σφ. Αἰ. 506. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἰληπται τὸ αἴδομαι· Ὁμρ. Ἰλ. Ι. 636. ὑπόδεσμα· μέλαθρον· Αἰδεσθέντες ἀλκάων· Πινδ. Πυθ. 4. 307. Ἡ κατὰ τροπὴν, σημασίαν ἀντὶ τοῦ δέομαι (παρακαλῶ) ἱκετεύω, λίσσομαι, λιτανεύω χρῆσις αὐτοῦ ἐστι σπανιωτέρα· Σφ. Οἰδ. Κ. 1556. Εὐρ. Ἰφ. ἐν Αὐ. 1008. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ κεῖται κυρίως ἀντὶ τοῦ Δυσωποῦμαι, ἐρυθριῶ· ὃ ἐστιν, καταύγεται ἡ καρδία μου ὑπὸ τῶν δεήσεών τινος· συμπονῶ τινὶ ἱκετεύοντι, καὶ συγχωρῶ, συγκατανεύω ὑπ' αἰδοῦς καὶ συμπαθείας ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐκπληρῶ αὐτάς, ἤτοι κλίνω εἰς τὰ θελήματά του καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις του, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 82. »... τά θ' ἅδεο καὶ μ' ἐλέησον». Λύτη ἡ παθητικ. σημασ. προέρχεται ἐκ τοῦ Ἐνεργητ. Αἰδέω, τὸ ὁποῖον ἤτοι ποτὲ ἐν χρήσει, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Κατασιδίου, σημαίνον τὸ, Δυσωπῶ, ἐξευμενίζω, ἐξιλάσκω, (καταπραΰνω τινὰ διὰ θερμῶν παρακλήσεων)· ὅθεν ὁ μετοχ. Πρκμ. παρὰ Δημοσθ. »Ἠδεσμένοις· ἐρευσωπημένοις, ἐξιλασμένοις. Τὸν μσ. ἀόρστ. αἰδέσασθαι διακρίνει τοῦ παθτ. αἰδεσθῆναι ὁ Βούτμ. ἐκ τοῦ, ὅτι τῷ μσ. ἀορστ. χρῶνται οἱ Ἀττ. κατὰ σημσ. τοῦ συγγινώσκειν, συγχωρεῖν συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι· ἀλλ' ὁ Σφκ. Αἰ. 506. χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν του, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογράφοις εὑρηται κυρίως μόνον παρὰ Δημοσθ. Ἀρτιγρτ. 72. ὁ δὲ Ὁμρ. χρῆται κατ' Ἐναντ. τῷτε αἰδομαι καὶ τῷ αἰδέομαι· πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους σχηματίζει ἀπὸ τοῦ, καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει, αἰδέομαι.

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ· πᾶς ὅ,τι ἐμπνέει ἐντροπὴν, αἰδὼ, σέβας, συμπάθειαν· Σεβάσμιος· »αἰδέσιμον ἱερόν»· σεβάσμιον, ἅγιον, ἄτυλον τέμενος. 2) Πᾶν ὅ,τι δι' ἐντροπῆς καὶ συμπαθείας διαγείρει ἐρυθριασμόν, δυσωπίαν, συγκατάνευσιν· Ἀχιλ. Τατ. Α'. σελ. 55. »τὸ σύνηθες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμώτερον»· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφιλ. »ὥρα αἰδέσιμος». 3) αἰδήμων, αἰσχυντηρὸς (ἐντροπαλός)· ἀφ' οὗ

Αἰδεσιμότης, τος, ἡ· σεβασμιότης, τὸ αἰδεῖσθαι.

Αἴδεσις, εως, ἡ, τιμὴ, σέβας. Ἐρυθριάσεις, συγκατάνευσις εἰς τὰς παρακλήσεις τινός, ἢ ἄφεσις, συγχώρησις ποινῆς τινος διὰ συμπάθειαν.

Αἰδεστός, στὴ, στόν· ῥηματ. ἐπίθτ. ἀπὸ τοῦ, αἰδέομαι· σεβαστός, ἄξιος τιμῆς· καὶ ἀντὶ τοῦ Αἰδέσιμος· Πλουτ. »φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ παθεινοῖς».

Αἰδέω, ῶ· Μ. ήσω· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδέομαι.

Αἴδηλος, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. καὶ ἰδεῖν) ἀφανίζων· ὅθεν ἀναιρέτης, καθαιρέτης, ἀφανιστὴς, ὀλέθριος, ἐπιβλαβὴς, χαλεπός· οὕτω κεῖται κατὰ παρ' Ὁμρ. εἰς Ἐπίθτ. τοῦ Ἄρεως, τῶν μνηστήρων, τοῦ πυρός· Ἰλδ. Ε. 897. 880. 757. Β. 455. Φ. 220. Ὀδσ. Π. 19. 2) παθτ. ἀόρατος, ἀφανὴς· ἀσαφὴς, ἄσημος, ἄδοξος· Ἡσδ. Ἔρ. 754. Σφκ. Αἰ. 608. Μυστικὸς, κρυπτός· Ἀπρασδόκητος, ἀνέλπιστος. Ἰδὲ Βτμ. Δξ. 1. σλ. 247. Ἐπῤῥμ. ἀΐδηλος.

Αἰδημοσέω, ῶ· Μ. νήσω· εἰμὶ αἰδήμων.

Αἰδημοσύνη· ἡ· αἰδὼς, δυσωπεία, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, σωφροσύνη ἀπὸ τοῦ

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἐντροπαλὸς, δειλὸς, ἄτολμος, Ἀθην. περὶ Ἰσοκρ. »ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος». Ἐπῤῥ. αἰδημόνως.

Αἰδής, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. ἰδεῖν) ἠφανισμένος, ἀόρατος, ἀφανὴς· Ἡσιόδ. Ἀσπ. 477. (υυ–).

Αἰδής, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἀδὴς· τύπος συνηθὴς παρ' Ὁμρ. (παρ' Ὁμρ. υυ– παρὰ τοῖς Τργ. καὶ – υ– ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμ. ὕμ. Δμτ. 347. ἂν ἡ ὑπὸ Ἑρμάνου μεταβολὴ ἔχῃ ὀρθῶς· ἡ γενκ. αἴδεω παρ' Ὁμρ. τρισύλλαβος· παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ – υυ–· Εὐρπ. Ἑκ. 1018. ὑπὸ Pors. καὶ Jac. AP. p. 374).

Αἰδήσιμος, ου, ὁ, ἡ, ποιητκ =Αἰδέσιμος· Ὀρφ. Ἀργ. 1335.

Αἰδήφρων, ονος· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδόφρων.

Αἴδιος· ἴα· ον· (ἀεὶ) παντοτεινὸς, αἰώνιος, ἀντὶ ἀΐδιος· Τμ. Ὁμ. 29. 5. Ἡσδ. Ἀσπ. 310. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς λογογρφ. Δυνργ. 8, 2. δικαληλήτωρ· Πλτ. Τιμ. σλδ. 37. Ε. (–υυυ) ἐξ αὐτοῦ.

Αἰδιότης, τος, ἡ· αἰωνιότης, ἡ διὰ παντὸς διαμονὴ, ἀθανασία· (α).

Αἰδίως· Ἐπῤῥ. αἰωνίως, παντοτεινά.

Αἰδὴς, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ αἰδνός· Ὀππ.

Αἰδνός· ἡ· όν· (α· στρτκ. ἰδεῖν) πτκ. ἀντὶ τοῦ ἄϊδιος, αἰδὴς· ἀφανὴς, ἀόρατος, κεκρυμμένος, ἄσημος· Ἡσδ. Θγ. 860. Ὀπ. Ἁλιευτ. Δ'. 245. »Πηλὸς αἰδνήεις». Ἀπολλ. Α'. 369. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 1.

Αἰδοιϊκὸς, κὴ, κὸν, (αἰδοῖον) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ αἰδοῖα, ὡς, »αἰδοιϊκὰ φάρμακα· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ

Αἰδοῖον, ου, τὸ· Πληθυντ. Ἰλδ. Ν. 568. Ἡσδ. Ἔρ. 731. ὁ αἰδὼ, σέβας, ἐντροπὴν, εὐλάβειαν προξενῶν, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· ἀεὶ μέντοι ἐπ' ἀνθρωπίνων σχέσεων, ἐξαιρτ. ἐπὶ προϊχόντων, ἐντίμων, γονέων, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ θείαν προστασίαν· »ἱκέτας, ἱκέτης, ταμίην»Ὁμρ. ὅτι συντάσσει τὴν λέξιν συνήθως τῷ, φίλος. Τὰ αἰδοῖα· τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν· κυρίως δὲ τὸ Οὐδέτερον ἐκ τοῦ·

Αἰδοῖος, οἷα, οἷον· (αἴδομαι)· Ἰλ. Γ. 172. »Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ»· Ὀδ. Α. 359. »αἰδοιότερος ἀνόρασινι· ἐν δὲ Ὀδ. Ο. 234. »Δεινός τ', αἰδοῖός τε· συνυπακούεται τὸ, Ξένος. 2) ἐνγτκ. προξενος αἰδοῦς, σέβας, ἐντροπῆς, δυσωπίας· παρ' Ὁμρ. ἅπαξ· Ὀδσ. Ρ. 578. συγκρτ. αἰδοιότερος· παρ' Ὁμρ. αἰδοιέστερος, ἰστατος· παρὰ Πινδ. Ἐπῤῥ. αἰδοίως· Ὀδσ. Τ. 243. ἐξ οὗ

Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος)· ὅμοιος τῷ αἰδῷ προξενοῦντι, ἢ τῷ αἰδοῦς ἀξίῳ.

Αἴδομαι, αἰδόμην· Ἑπτ. ἀντὶ αἰδέομαι· πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἐν χρήσει, ἐν τῷ πεζῷ δὲ σπανιώτατον.

Αἰδουνεύς· ῆος· ὁ· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, Αἰδωνεύς· Ἀντιπτρ. Σιδ.

Ἄϊδος, Ἀΐδι· Ἑπκ. γνκ. καὶ ὀτκ. τοῦ Ἀΐδης, ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου Ἄϊς· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· ὅστις καὶ Ἀΐδις δε ἐπίρρτκ. καὶ εἰς Ἄϊδόζ δε καὶ ἐν Ἄϊδος (ὑποκευομ. αἴω) γράφει· ἀττκ. ἐν ᾅδου· (υυυ, προκειμένου δὲ τοῦ εἴσω, καὶ εἰσαφίκηται, Ἰλδ. Τ. 336. –υυ).

Ἀϊδουλος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀεἰδουλος.

Αἰδοφοίτης, ου, ὁ· (ἄϊδης, φοιτάω) ὁ εἰς ᾅδου συχνάζων, Ἀθην. σελ. 550. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει »Αἰδοφόλοι, οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες».

Αἰδόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (αἰδὼς, φρὴν) ἐντροπαλὰ φρονῶν, σεμνὸς· φιλότιμος, εὐσπλαγχνος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 237. καὶ Εὐρπ. Ἄλκ. 653. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Αἰδήφρων, ἔχει.

Ἀΐδρεία· καὶ Ἀϊδρία, ἡ· Ἰων. ἀΐδρηίη· Ἡρδτ. (ἄϊδρις) ἀμαθεία, ἀπειρία, ἀτεχνία παρ' Ὁμρ. πλδτ. Ὀδσ. Κ. 231. Λ. 272.

Ἀΐδρηεις, εσσα, ῆεν, νεώτερος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἄϊδρις.

Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ· Δωρ. ἀϊδροδίκας Πινδ. Νμ. 1, 96. 2ι) καὶ

Ἄϊδρις, ὁ, ἡ· τὸ, 1. γενν. 105 καὶ εος (ἴδρις) ἄπειρος, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων· Ἰλ. Γ. 219. »αἴδρει ψωτὶ ἐοικώς· ὅμοιος ἀπείρῳ ἀνδρί· Ἀρκταῖος Α'. 10. »ἄνδρες ἄϊδριεσ· ἀμαθεῖς ὁπλ. καὶ ἀνεπιστήμονες· συντατ. γενικῇ.

Ἀϊδρία, ἡ· τευτόν καὶ Ἀΐδρεία.

Ἀϊδροδίκας, ὁ, ἡ· (δίκη) ὁ μὴ γνωρίζων τὸ δίκαιον, ἀμαθὴς, ἄπειρος τοῦ δικαίου· ἄθεος· ἄγριος Πινδ. Νεμ. Α'. 96. »Θῆρας ἀϊδροδίκας· ἀντὶ, τὰ ἄγρια θηρία.

Ἀϊδροσύνη, ἡ· (ἀμαθεια, ἀπειρία· ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Αἰδροσίη, ἔχει.

Ἀΐδρυτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀνίδρυτος· ἀστατὴς, ἀκατάστατος, ἀβέβαιος.

Ἀΐδων· ωνος, ὁ = Αἰδωνεύς.

Ἀϊδωνεύς, έως, Ἰωνκ. ῆος, ὁ, ποιτκ. παρασχηματισμὸς τοῦ Ἀΐδης, ὁ Πλούτων παρ' Ὁμρ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ἀϊδωνῆος, ῆϊ, ῆα (μακρᾷ τῇ πρώτῃ συλλβ.) τοῦ μέτρου ἕνεκα.

Αἰδὼς, όος, οῦς, ἡ· Πράξεις, ἢ ἔργα ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνης πρόξενα· »αἰδὼς, Ἀργείοισιν· Ἰλδ. Ε. 787. 2) τὰ γεννητικὰ μόρια, ἤτοι τὰ κρύφια μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὰ αἰδοῖα· ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Β. 262. »Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τάτ' αἰδὼ ἀμφακαλύπτειν». 3) ἠθικὴ ἐντροπὴ, ἐρυθριάσεις τοῦ προσώπου, ἠθικὸς φόβος, συστολὴ τοῦ πράττειν ἀπρεπές τι, προξενοῦσα ἐντροπῆς· Σέβας, τιμὴ· Φιλοτιμία, κοσμιότης, σωφροσύνη· ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 122. »Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθω ἕκαστος αἰδῶ». Ο. 561. 4) τὸ αἰδοῦς καὶ σέβας πρόξενον, εὐγένεια, σεμνότης, εὐσχημοσύνη, τρόπος σεμνός· Ὁμρ. Τμ. Δμτ. 214. »αἰδὼς καὶ χάρις». 5) συμπάθεια, εὐσπλαγχνία· Παυσαν. Γ'. 27. »πεισθήσασιν, ἐγένετο ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων Αἰδὼς».

Αἰεθαλὴς· έος, ὁ, ἡ· ταυτόν καὶ Ἀειθαλὴς· Ὀρφ. Τμν. Ζ'. 18.

Αἰεί· Ἰων. καὶ ποιτκ. ἀντὶ ἀεί· βραχείας δὲ τῆς ληγούσης λαμβανομένης αἰέν· Τμ. Ὁμ. Ἄφρ. 202. παρ' Herm. praef. Orph. p. IX. ἐν τῇ ληγούσῃ τοῦ ἑξαμέτρου τίθεται μᾶλλον αἰεί, εὐφωνίας χάριν, ἢ αἰὲν· Λειγεκέτης ὁ Ὁμρ. ποιτκ. ἀντὶ ἀειγενέτης.

Αἰέλουρος· ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Αἴλουρος· Ἡρδτ. Ἀρισττλ.

Αἰεί, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀεί.

Αἰείκοτε, παρ' Ἡροδότ. Β'. 50. ἀντὶ τοῦ Ἀείποτε, πάντοτε, εἰς κάθε καιρόν.

Αἰείμνηστος, ὁ, ἡ· Ἀείμνηστος· Αἰσχύλ. Πέρσ. 757.

Αἰέν, Ἀεί. παρ' Ὁμήρ.

Αἰένυπνος, ὁ, ἡ· (ὕπνος) ἀεὶ τῷ ὕπνῳ παραδιδόμενος, ἀεὶ εἰς ὕπνον βεβυθισμένος (ὑπνώττων)· Σφ. Οἰδ. Κ. 1574. κατὰ Ἑρμανον.

Αἰές· Δωρ. ἀντὶ ἀεί, αἰεί.

Αἰετηδέν· Ἐπῤῥ. (αἰετὸς) ἀετοῦ δίκην (σὰν ἀετός).

Αἰετιαῖος· αἰα· αῖον· (αἰετὸς). 2) εἰς τὸ αἰέτωμα (τῆς στέγης) ἀνήκων, ἢ εὑρισκόμενος· Ἐπιγρ. Ἰδὲ Muller de Min. Pol. p. 54.

Αἰετώσεις, εσσα, εν· τῷ ἄετῳ ἀνήκων (ἀητώσεις) (ἀπὸ τοῦ αἰετιαῖος 1).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰετός, ὁ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀετός παρ' Ὁμρ καὶ παρὰ τοῖς Τργ.

Αἰετός, ἀντὶ Ἀετός· Ἰλ. Θ. 247.

Αἰζήεις, Αἰζήτος, καὶ Αἰζηός, Ἀκμάζων· ἀνδρεῖος, δυνατός, (γερὸς) ὁρμητικός, (ὀγλίγωρος) ὁρμαστήριος, ἐξυπνος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· καὶ οὐχὶ Μεινίας ἁπλῶς, καθὼς συνήθως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν· ἐπειδὴ ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. 441. ὀνομάζει Αἰζηὸν, τὸν ἀροτρεύοντα τεσσαρακοντα ἐτῶν δοῦλον· »Τεσσαρακοντατὴς αἰζηὸς ἐποιτο· ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Γ. 36. »Ἕλλερους αἰζηοὺς· τοὺς Κυνηγούς λέγει, καὶ παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 183. »Πρόμαλος αἰζήειος· ἀντὶ τοῦ Εὐτραφής· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. »Αἰζῆεν, εὐτραφὲς βλάστημα· καὶ »Αἰζῆνα ὀρώνα· ἀντὶ, ὑψηλῶν· Ὀδσ. Μ. 83. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ὡς οὐτιστ. ὁ ἀνθρωπος· Ἰδὲ Jac. del. epigr. 4, 95.

Ἀΐζηλος· ὁ, ἡ· οὕτως ἀναγνωστέον κατὰ γραμμ. παράδοσιν Ἰλιάδ. Β. 318. ἀντὶ αἰζήλος, κατὰ σημσ. τοῦ αἰζήλος· Ἰδὲ Βουτμ. Λξ. I. σλ. 252.

Αἰηνής, Ἰων. = Αἰανής.

Αἰήτης· ου· ἐπικ. ως· Ὁμρ. ἀρτικ. κύριον· Ὀδσ. καὶ Ἡσιόδ.

Αἶητος, ὁ, ἡ· πέλωρ αἴητον καλεῖται ὁ Ἡρωτος Ἰλ. Σ. 410. αἰθετὸς = ἄητον· τὸ δεινὸν φόβημα· ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1. σελ. 233. ὅπερ

Δῖητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ δε-ός, μίητός, καὶ ἀητός· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. δῖα τοῦ Πνευτικοῦ, ἢ πυρώδες.

Αἰθάλεος, ἑα, εον· (αἰθάλη) πτακτοειδὴς, (ταχτηρὸς) ἀσβολώδης, καυστικός· Ἁπλ. ῥῆ. καὶ Διονύσ. Περιηγ. 220.

Αἰθάλη, ης, ἡ· (αἴθω) πτάκτη, (χάβελη, κάρβουνα· Καπνιά), Διοσκορ. Α'. 79. ἐξ οὗ

Αἰθαλής, ὁ, ἡ· Αἰθάλεος.

Ἀϊθαλής, Ἀειθαλής· Τίμ. Λξ. ὑπὸ Ruhn H. σλ. 28. Ὀρ. (– ⏑ ⏑ –).

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Τέττιγος· Θεόκρ. Ζ'. 138. ὅπου ἴσως σημαίνει καὶ τὸ Μελανὸς· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μελέαγρος (Ἐπιγρ. 111.) ἐπιθέτει εἰς τὸν Τέττιγα τὸ »Χρωτὶ αἰθαλίων· τὴν θερμὴ κτίτα (ζέστη) ἀγαπῶν.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν· (αἰθάλη) ἀσβολώδης, ἀποτετεφρωμένος, μέλας Ἰλ. Β. 415. ὡσάνει αἰθάλ.ω στάκτη ὑπολάμπουσα (χάβελη) μέλαινα· Ἰλ. Σ. 23. 2) (αἴθω) διάπυρος, ἐμπυρος, καίων, φλογώδης· κεραυνός· Ἡσιόδ. Θ. 72. κυρίως δὲ, ἐπίθετον τοῦ πυρός.

Αἰθαλοκομπία, ἡ· διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἑρμην. ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουϊδ. τὴν λέξιν τοῦ Ἀριστοφ. Ψολοκομπία.

Αἰθαλος, ὁ· καπνιὰ τῆς καμίνου ἤτοι τῆς καπνοδόχου. 2) πῦρ, φλὸξ (φλόγα). 3) ἐπίθ. ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα τῆς καπνιᾶς ἔχων· Νικηθ.

Αἰθαλόω· ῶ· ποιῶ τι αἰθαλον (καπνιὰν) ἀποτεφρῶ, κατακαίω τι· Διοσκορ. Β'. 81. Α'. 79. Εὐριπίδ. Ἡλέκτ. 1140. »ὧς ἂν αἰθαλώσῃς λιγὺν αὐτάρκης· Διοσκ. Α'. 96.

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος καπνιᾷ, ὡς στακτοειδὴς· μέλας (μαῦρος).

Αἰθαλωτός, τὴ, τὸν· ἐπῃ. ῥῆμτ. (Αἰθαλόω) κεκαυμένος, εἰς στάχτην, ἢ καπνιὰν μεταβληθείς.

Αἴθε· Ἐπῤ. Δωρκ. καὶ Ἑπκ. ἀντὶ τοῦ Εἴθε· Ἰλ. Α. 415. αἴθ' ὠφελες· (ἄμποτε, μακάρια).

Αἰθερεμβατέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἰθὴρ, ἐμβατέω) τοῦτ' ἔστιν ἐν αἰθέρι βατέω, περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Αἰθέρα.

Αἰθέριος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Αἰθέριος, ἰα, ιον· ἐκ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ αἰθέρι, ἀέριος, οὐράνιος, ὑψηλὸς ὡς Ὀλύμπιος.

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ ὅμοιος μὲ τὸν αἰθέρα.

Αἰθέριος· Ἐπῤ. εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰθεροβατέω, ῶ· Μ. ήσω, = αἰθερεμβατέω.

Αἰθεροβόσκος, ὁ· (βόσκω) ἐν τῷ αἰθέρι βόσκων, ἢ ζῶν· Διογ. Λαέρ. ς'. 76. ἀντὶ τοῦ Ἀεροβόσκος.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) ἐν αἰθέρι τρέχων· Ἀριστοφ. ὀρνιθ. 1381.

Αἰθερο ειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος τοῦ αἰθέρος ἔχων, ἢ ἀέρι ὅμοιος.

Αἰθερολογέω, ω· Μ. ήσω· ὁμιλῶ περὶ τοῦ αἰθέρος, ἢ περὶ αἰθερίων πραγμάτων· Ἐποστ. Πυθαγ. πρὸς Ἀναξίμ. Διογν. Αρτ. ἀπὸ τοῦ

Αἰθερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) περὶ τοῦ Αἰθέρος, καὶ περὶ μεταφυσικῶν πραγμάτων λαλῶν· Διογν. Αρτ. 2, 4.

Αἰθερόνομος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ἐν τῷ αἰθέρι νεμόμενος ἢ οἰκῶν· Ἡσυχ.

Αἰθεροπλαγκτος, ου, ὁ, ἡ· (πλάζομαι) ἐνδον κινούμενος ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος, ἢ περιφερόμενος.

Αἰθερώδης = αἰθεροειδής.

Αἰθη, ἡ (αἴθω) ὄνομα μιᾶς εὐγενοῦς ὁρομαίας ἵππου τοῦ Ἀγαμέμν. Ἰλ. Ψ. 295. 409. κυρίως δὲ ἡ πυροειδὴς, ἢ πυρόχρους.

Αἰθήεις, εσσα, εν· (αἴθω) κεκαυμένος, ἤτοι μαῦρος ὡς αἰθαλος. 2) πυροειδής.

Αἰθήρ, έρος, ὁ· παρ' Ὁμρ. καὶ Πνδ. τὸ πλεῖστον, ἡ· (αἴθω) πάϊθήρ ἐρήμα, ψυχρὰ, ὑγρὰ ὁ ὑψηλότερος, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφῶν καθαρὸς καὶ λεπτότατος ἀήρ· ἀντιθέτως τῷ, ἀήρ· ὅθεν ὁ οὐρανὸς, τὸ οἰκητήριον τῶν Θεῶν· Ἰλιάδ. Ο. 192. »Ζεὺς αἰθέρι ναίων καὶ παρ' Ἡσιόδ. τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς, αὐγὴ Ἰλιάδ. Σ. 556. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. φέγγος, αἴθρη, (λάμψις, ξστερια) κυρίως· ἀλλὰ καὶ = ἀήρ· τὸ τοῦ ἀέρος ὑδρώδες, ἀτμὸς, ὁμίχλη· Εὐρπ. Κκλ. 409. Πλατ. Τίμ. »Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην Αἰθὴρ, ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ πυκτοτερ· Ἰλιαδ. Π. 300. »Οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ· ὡς »αἰθὴρ ἐρήμα, ψυχρὰ, ὑγρὰ.

Αἰθ_κες· ων· οἱ· Θετταλῶν γενεάτις.

Αἴθινος, ίνη, ινον· καὶ ὁ, ἡ· (αἴθω) καύσιμος, ἐπιτήδειος εἰς καύτιμον, ὡς »Αἴθινον ξύλλεγε· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Κεπνὸς αἴθινος, διὰ τοῦ Μέλας.

Αἰθιοπεύς· έως· ὁ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ Αἰθίοψ.

Αἰθιοπίζω· Ζῶ, πολιτεύομαι, λαλῶ ὡς Αἰθίοψ. παραβαλ. μὲ τὸ Αἰγυπτιάζω· Ἡρδτ. 2. 134.

Αἰθιοπικός, κὴ, κὸν· πάν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἢ εἰς Αἰθίοπα.

Αἰθιόπιος· Ἰα· ιον· = Αἰθιοπικός.

Αἰθιοπὶς, ίδος, ἡ· Διοσκορ. Δ'. 105. εἴδός τι αἰθιοπικοῦ Σφάκου (χλισμακιᾶς) Λιν. Salvia aethiopis· ἀλλ' ἄλλοι διίσουσιν, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Διοσκορ. Φλομὶς λυχνῖτις.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ· καὶ Θηλ. Αἰθιοπὶς, ίδος, ἡ· σπανιώτερον ἡ Αἰθίοψ· (αἴθω, ῶψ) ὁ ἐντὸς Αἰθιοπίας, (Ἀράπης). 2) ἐπίθ. ἡλιοκαὴς, μελάγχρους (ἡλιοκαμμένος, μελαχρινὸς) ἰδὲ αἰθοψ· παρ' Ὁμρ. ἠδὲ Ἰλιάδ. Α. 423. εὑρηται τὸ ἀνώμαλον πληστ. Αἰθιοπῆα, ἀφ' οὗ, ἑπομένως ἐγένετο ἡ ὀνμστ. Αἰθιοπεύς

Αἰθόλιξ, ικος, φλυκτὶς, (φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον· κοκκίνη τις φουσκαλίδα γινομένη ἐπὶ τοῦ δέρματος), ἐκ τοῦ Αἴθω, Ἑρωτιαν. Γλωσ. ἐν ᾧ παρ' Ἱπποκρ. »Θόλικες· ἀντὶ τούτου κεῖται· ὁ Γαλην. ἔχει Αἰθόλικες, καὶ ἐκ τούτου, Αἰθολικώδης, ὁ, ἡ· ὁ ὅμοιος μὲ τοιαύτας φουσκαλίδας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Αἰθόκες, φλύκταινας, καὶ Αἰθαὶ πομφόλυγες.

Αἰθοπία, ἡ· Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος· Jac. Anth. τ. τ. p. 183.

Αἶθος, εος, τὸ, καὶ αἰθος, ὁ· (αἴθω) καῦσις, θέρμη), πῦρ παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 208. καὶ Ῥῆτ.

Αἰθός, ἡ, ὸν· (αἴθω) κεκαυμένος, (μαῦρος ἀπὸ καύσιμον)· Ἀρστφ. Θσμ. 246. 2) Μελανὸς, Μαῦρος· Ὁμοιος τῷ πυρὶ, πυροειδὴς, ἔχων χρῶμα πυρός· Πίνδ. »κάσπίδος αἰθέος.

Αἰθουσα, ης, ἡ· ὑπονοεῖται τὸ, Στοά· (αἴθω) τὸ ἄνω ἐστεγασμένον καὶ πρόσω ἄνευ τοιχωματίου, ἢ παστάδος (Gallerie) μέρος τῶν οἴκων· ὅ' οὗ εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν πρόδομον (vestibulo, Ἰταλστ. vestibule, γαλλστ. Vorhaus γρμνστ.) τῶν οἴκων, ἔκειτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς μεσημβρίαν, ἵνα φωτίζηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἢ ἡλιάζηται ἡ αἴθουσα· παρ' Ὁμρ. ἑκαιμῶντο ἐν αὐτῇ οἱ ξένοι, ὅτοι ἤθελον νὰ ἀπέρχωνται πρωΐμως· Ὀδσ. Γ. 339. ἐν Ὀδσ. Δ. 302. κεῖται δὲ αἴθουσα μετὰ τοῦ πρόδομος δόμου· ὅθεν ἡ παράτεινων τὰν καθ' ἡμᾶς ἐξήγησιν τῆς αἰθούσης »Σάλιν ἐστὶ ψυθὴς· ἁρμοδιώτερον νομίζω τὸν λέξιν ἠλιακὸν (ἡλιακὴ ἢ ξεστὴ ταχτὸ ὡς κοινότερον εἰπεῖν λέγεσθαι)· Ι. 468.

Αἰθοψ, πος, ὁ, ἡ· (αἰθὸς, ὤψ) κατακεκαυμένος, μέλας, κεχρωσμένος, 2) καίων, φλέγων, σπινθηροβολῶν, πυροειδὴς· παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ οἴνου σημαίνων τὸ χρῶμα ἢ τὸ πῦρ (τὴν ἀπύρωσιν) αὐτοῦ· ἅπαξ δὲ κεῖται Ὀδσ. Κ. 152. καὶ τοῦ καπνοῦ ἐπίθ. μελανόχρους· ἰδὲ Αἴθων· 3) τρπ. διάπυρος, ῥώμης, θερμὸς, ὀξύρροπος, σφοδρὸς, δεινὸς, λιμὸς αἰθ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 361. ταυτόν καὶ, Αἰθὸς, καὶ Αἴθων, λαμπρὸς, πυρώδης, ἀστράπτων, καθαρὸς· ἢ μέλας, μελανὸς, μαῦρος· ἢ στοτεινός· Ἰλ. Ξ. 5. νσῦ μὲν νὺν πίνε αἰθοπα οἶνον.

Αἴθρα, ας, ἡ· καὶ Ἰων. καὶ ἀττ. Αἰθρη· (Αἰθήρ) ὡς τὸ, Γάστρη ἐκ τοῦ· Γαστήρ· ἐξ οὗ καὶ Αἰθρία, Αἰθρίη· ὁ καθαρὸς, καὶ ἀνέφελος οὐρανὸς· (ἐξστερια) νηνεμία· παρ' Ὁμρ. καθαρὸς ἀήρ, λαμπρὸς οὐρανὸς ψῦχος· Ὅθεν ἀὴρ μετὰ πάχνης μεμιγμένος· Ἰλ. Ρ. 640. »Ἀλλ' σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην· 2) Αἴθρα, ἡ· κύρ. Ὄνμ. ἐν Ἰλ.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ· καὶ Αἰθρηγενὴς, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. ἐπίθ. τοῦ Βορέου Ὀδσ. Ε. 295. Ἰλ. Ο. 171. καὶ ἐνεργητικῶς μὲν ὁ ποιῶν τὸν οὐρανὸν καθαρὸν (Ξστεριάν), ὁ γενῶν ἢ ὁ προξενῶν ψύχραν καὶ πάχνην· παθτκ. δὲ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεγενημένος.

Αἰθρήεις, εσσα· εν· Αἰθριος· Σχόλ. Πινδ. »αἰθρίειες δόμοι«.

Αἰθρία, ἡ· ὡς αἰθρη· καθαρὸς ἀὴρ, ἀνέφελος καὶ καθαρὸς οὐρανὸς, (ξστερια) ὡς Δίων Ἡσ. ΑΖ'. 35. »οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον· 2) »ἐν αἰθρίᾳ· χωρὶς στέγης, ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανόν. 3) ἀραιὸς καὶ ψυχρὰ νύξ, ἢ ψῦχος, ψυχρὸς ἀὴρ, πάχνη· αἴθρος (υ· Ἀρστφ. Νφ. 370.) ἀφ' οὗ

Αἰθριάζω, Μ. άσω· ἢ, Αἰθριάω, ἐκτίθημαι ὑπ' οὐρανόν (εἰς τὰ ἀνοιπτά), ἀποψύχω τι (ἀερίζω ἢ κρυόνω τι 2) ποιῶ αἴθριον τὸν οὐρανὸν (κάμνω ξστερι.κὸν) ἢ καθαρὸν ἀέρα· Ἀριστοτ. Προβλ. Κς'. 3. »αἰθριάζειν τὸν ἀέρα· τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ, Ἐπινεφῆ ποιεῖν.

Αἴθριος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Αἰθριος, ία, ιον· ἐκ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ αἰθέρι, ἀέριος, οὐράνιος, ὑψηλὸς ὡς Ὀλύμπιος.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, Μ. ήσω· (κοίτη)· κοιμῶμαι εἰς τόπον ἀστεγη, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· Θεόκρ. Εἰδύλ. Η'. »ἀδὺ δὲ τῷ Διρεος παρ' ὕδωρ βίον αἰθριοκοιτεῖν· παρ' Αἰσχύλ. Σπαρ. ὁμιλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

238. ἐσφαλμένως κεῖται Αἰθριοκοπούντων, ἀντὶ, Αἰθριοκοιτούντων.

Αἴθριος, ὁ, ἡ· καθαρός, ἀνέφελος, (ξάστερος) Τιμ. Ὁμρ. Λπ. 455. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ'. »Χ' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μενπέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὖεις· 2) ὁ ἐν ἀστεγεῖ τόπῳ, ὑπ' οὐρανόν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα· 3) ψυχρός, κρυερός, παγετώδης, παχυώδης· Σφκ. Ἀντ. 388. »παῖς αἴθριος = κρύσταλλος.

Αἴθριον, τό, ὁ Ἰωνικ. ἐξελλήνισεν οὕτω τὸ Λατιν. Atrium ὁ Καλλίξεινος παρ' Λθην. Ε'. σελ. 206. ὀνομάζει Ἄθριον, τὸ προαύλιον.

Αἰθροβάτης, ὁ, (βαίνω) ὁ εἰς τὸν αἰθέρα βαθίζων Μανέθ. Δ'. 278. ἐκ τοῦ

Αἰθροβατέω, Αἰθροβατέω.

Αἰθροδόνητος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ ἀέρι σεισούμενος, κλονούμενος· κουφόμος αἰθροδόνητος ὠκ, Ἴβυξ. 298.

Αἰθροπλανής, οὔς, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος· Ἴβυξ. Δ'. 389.

Αἰθροπολεύω, καὶ Αἰθροπολέω, παρὰ Μαξίμ. περὶ Καταρχῶν, Αἰθροβατέω, περὶ τῆς Σελήνης.

Αἰθρος, ὁ· ψῦχος τῆς αὐγῆς, παγετώδης ἀήρ· Ὁδυσ. Ξ. 318.

Αἴθυγμα, ατος, τό· (αἰθύσσω) ἐρέθισμα, παρόρμημα· διέγερσις, τὸ φλέγειν, ἐκ =καίειν (τὸ ἄναμμα)· Πολύβ. Κ. 5. »λίαν ἰσχυρὰ τῆς εὐνοίας ἐνύγματα· Πλούταρχ. »ἄμουσον καὶ δυσθέατον αἴθυγμα· Ὁρμημα, παρὰ Σουίδ. »Ὁ δὲ βασιλέων ὠνητορόλεις καὶ αἴθυγμα ἀμηχέπη καὶ φαντασίαν τινα ἀπηλεις παρουσίας· ὅθεν 2) σπινθὴρ (σκαντσαλίδρα) ἔναυσμα (προσάναμμα) ζώπυρον ἢ πυρὸς λειψανον (κάρβουνον σκεπασμένον μὲ στάχτην) 3) ἡ λάμψις φωτεινῶν κινουμένων σωμάτων.

Αἴθυια, καὶ Ἰωνικ. Αἰθυίη, εἶδος πτηνοῦ διατρίβοντος εἰς τὰς λίμνας, fulica, mergus· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 5. παρὰ δὲ Σουίδ. Αἴθυια, (Ζαροπατί).

Αἰθυιόθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι), ἡμὲ Αἰθυίας τραφέμενος· Λυκόφρ. 236.

Αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ· (αἰθύσσω) ἐφορμῶν, βίᾳ φερόμενος, ὁρμητικῶς προσελαύνων· ὀξέως καὶ ἀσταθῶς ἱπτάμενος· ἐπ' ἀγρίων ζώων (θηρίων) ἑλῶν κ. τ. τ. Jac. AP. p. 190. ὁποιος διεγείρει καὶ παρορμᾷ, ἐξάπτει τινα· σφοδρός, βίαιος, ταραχώδης· Ὀππιαν. Κυν. Β'. 332. καὶ Ἁλιευτ 1068. ἐνθα τὰ χειρόγρ. Αἰθυντήρ, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ ἔχουσι· τὸ παρὰ Λεωνίδ. ἐν Ἐπιγράμ. »δούνακες αἰθυκτῆρες·« εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἀμφίβολον.

Αἰθυλικώδης, Ζήτ. ἐν τῷ Αἰθυλίᾳ.

Αἰθύσσω, Μ. ξω· (συγγενὴς τῷ αἴθω καὶ θύω) μεταβατ. τίθημι τὶ εἰς ταχεῖαν καὶ ἀβέβαιον κίνησιν, παρορμῶ, διεγείρω, ἐπιταράττω, ζωπυρῶ »ἔλπις αἰθύσσει φρένας« Βιχλδ. 11. 2) ἀμετβτ. κινοῦμαι ταχέως καὶ ἐν πλάνῃ, μαρμαίρω (γυαλίζω), ἀστράπτω, σπινθηρίζω (εὐγάνω σκαντσαλίδρας)· παράβαλε τὰ σύνθετα αὐτοῦ μετὰ τῶν προθσ. ἀνά, διά, κατά, παρά· (τύπος ἀττ. αἰθύττω οὐδαμοῦ εὑρηται)· σείω, κινῶ, κουφῶ· Ὀρφ. Ἀργ. 899. ῥιπίζω, Ζήτ. Παραιθύσσω· καὶ Θύω.

Αἴθω· εἰς τὸν Ἔνστ. καὶ Παρτ. μόνον ἐν χρήσει· καίω, κατακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω· φωτίζω. ψέγγω, λάμπω. »Αἴθειν πῦρ« ἀνάπτω φωτίαν· Ἡρόδ. 4. 145. παθτ. Ἡρόδ. 4. 61. »τὰ δὲ αἴθεται κάλλιστα« καὶ Εὐρ. Ἱππ. 1279. »Τὰ αἰθυμένα· μεταβατ. δὲ σπανιώτερον ἢ ἀμτβτ. »λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον τὰ τῶν φυλάκων πυρὰ δέκ' ἔκπιον πλέον· Σφκ. Λὶ. 286. ὡσαύτως καὶ παθτκ. ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ἐκαίετ' ἐκεῖ, »χόλον ἅπτειν· Ἀνλκτ. Ε'. σελ. 82. Ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῇ μετχ. παθητικῶς »αἰθόμενος, η, ον« Ἰλ. Π. »αἰθόμενον πῦρ« (φωτιὰ ἀναμμένη).

Αἴθων, ωνος, ὁ· (αἴθω) κυρίως ἔμπυρος, καίων, φλέγων, πυρπολῶν. ὡς »αἴθων κεραυνὸς« πῦρ κ. τ. τ. παρὰ Πινδ. ἴσως καὶ »λέβητες τρίποδες« παρ' Ὁμρ. διότι ἐκαίετο ὑπ' αὐτοὺς πῦρ· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. παραιτεῖ, διὰ τοῦ »Οἱ πυρὶ αἰθόμενοι«. 2) ἐπὶ χρώματος πυρωδοῦς, στιλπνός, ἀστράπτων, λαμπρός, ἀστιλβώλων, λάμπων· »Αἴθων σίδηρος« ἐν Ὀδυσ. Α. 184. καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. Αἴ. 147. ἐνταῦθα ἀντηκουσιν ὅσως καὶ οἱ χαλκοὶ λέβητες καὶ τρίποδες· πυρόεις (κόκκινος ὡς φωτιὰ) ζανθός, Πινδ. Ὀλ. 11, 20. καταπεπελεγμένος, κεκαυμένος, μέλας ὑπὸ καπνοῦ (καπνισμένος), Πινδ. Πῦ. 1, 24. ἰδὲ αἰθοψ· 3) Τροπικῶς, ἀντὶ τοῦ, Θερμός, ὀξύς, ὁρμητικός· παρ' Ὁμρ. ἐπὶ ἵππων, λεόντων, ταύρων, ἀετῶν· ἂν καὶ ταῦτα ὀξέα ἁρμόζῃ μᾶλλον πρὸ ἑτοιμότητι ἄλλοτι πᾶσι τοῖς θηρίοις αὐτοῖς κοινὸν χρῶμα ὡς ἡ λατν. λέξις fulvus, ἐπίξανθος ἢ χρυσοειδής· τέλος δὲ »Αἴθων ἀνήρ« δεινός, ὀξύθυμος· Σοφοκλ. Αἴ. 221, καὶ οὐχὶ ὡς λέγει ὁ Ἀλεξις (excerpt. Grotii. p. 557.), κεκαυμένος, μελανὸς (μαῦρος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Αἰθίοψ. 4) Ὀνομ. κύριον· Ὀδυσ. Τ. 183.

Αἶκα, Δωρικ. ἀντὶ εἰκε, ἐάν, μετὰ τῆς ὑπτκτ. Θεοκρ. 1, 10. Ὀδυσ. Χ. 7. »αἶκα τύχωμεν« (——).

Αἰκαλλω· Μλ. αλῶ· κολακεύω, θωπάζω, κηλῶ, θέλγω· μετὰ αἰτκ. »αἰκάλλει καρδίαν ἐμήν·« θέλγει τὴν καρδίαν μου. Ἀστρ. Θσμ. 87λ. Ἱππ. 48. 211. κυρίως δὲ ὡς τὸ σαίνω, ἐπὶ κυνῶν τὴν οὐρὰν αὐτῶν διὰ χαρὰν κινούντων.

Αἰκάλλος, ὁ· ὁ Κόλαξ, παρ' Ἡσυχ.

Αἶκε, αἴκεν· ποιητ. καὶ Δρκ. ἀντὶ τοῦ ἐάν· Ὅμρ.

Αἰκεία, ἡ· Αἰκία.

Αἰκελίως, ὁ, ἡ· Ἀεικελίως· Θγν. 1344.

Αἰκή, ῆς, ἡ· (αἴσσω), ὁρμητικὴ κίνησις· ὁρμή. Ἰλ. Ο. 709. »τόξων ἀέπα« ὡς ῥιπαί· (———). παρ' Ὀρφ. Τμν. ΞΔ'. 8. κεῖται »Αἰκὴν ὅπλων·« ἐστρλμ. ἀντὶ »Ἀλκὴν ὅπλων«.

Αἰκής, ὁ, ἡ· Λεικής· Ἐπῤῥ. ἀκώς· Ἰλθ. Χ. 336. (υυ—) ἔτι δὲ καὶ αἰκής, ὁ, ἡ· ὡς αἰκία· Τργς. Αἰκῶς, ἐν Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 206. 102. 215.

Αἰκία, ίας, ἡ· (εἰς τὸ Πεζόν) Λεικία, ἐνίοτε δὲ καὶ, Αἰκία· λέγεται πασαυήποτε ἀπρεπὴς, αἰσχρά, καὶ ὑβριστικὴ, ἤτοι ἔξω τοῦ πρέποντος μεταχείρησις, καὶ μάλιστα σωματικῶς διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, ὅθεν »Αἰκίας δίκη« νόμος, κατηγορία (ἐγκάλεσμα), τόμος ἕνεκεν αἰκίας τινός· ὃ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Δ'. 651. κακοζήλως καὶ »Αἰκίησιν ἐρεθισμὸν« εἶπε, τὰ κτυπήματα τῶν κωπίων· κυρίως δὲ, πάθημα, παλαιπωρία, ἀτυχία, δυστυχία, (—υ—, Ἀστρ. Ἐκκλ. 603).

Αἰκίζω, συνήθως ὅμως ὡς μσ. ἀπῤῥ. πράττω ἄδικον, ὑβριστικὴν, ἀπρεπῆ, ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν· κατακεχώμαι τινα, ἐξαιρέτως διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω, κακομετα-χειρίζομαι τινα· ἐπὶ νεκρῶν, ἀναπηρῶ, ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ (κολοβώσω, κόψω μέλη ἀποκεκμένου)· ἐνταῦθα αἰτ. τοῦ προσώπου δηλ. καὶ τοῦ πργμτ., ὡς ποιεῖν, Ξνφ. 3, 1, 18. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον, »αἰκίζειν τὰ χωρία«. Δημοσθ. κατερημάζειν, ἀφανίζειν· παράβαλε τὸ ἑπτ. ἀεικίζω· τὰ ἐνεργτ. ἔστιν ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει· εὑρηται παρὰ Σφκ. Τρχ. 838· τῷ παθτκ. ἀορίστῳ αἰκισθῆναι χρῆται κατὰ παθτκ. σημασίαν ὁ Ξνφ. Ἀνβ. 2, 6, 29.

Αἰκέον, τό· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἡροδότ. Ε'. 89. ὅπου ταννῦν, Ἀδίκιον, κεῖται· ὁ δὲ Ἐτυμολ. καὶ Ἀεικίον, ἀντὶ τοῦ Αἰκία, ἐτυμηθώσατο.

Αἰκισμός, ὁ· = Αἰκισμα.

Αἰκιστής, οῦ, ὁ· καὶ· Αἰκίστρια, ἡ· ὁ αἰκίζων, ὑβρίζων, μαστιγῶν, βασανίζων.

Αἰκιστικός, ἡ, κον· εἰς τὸ Αἰκίζειν πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος.

Αἰκιστός, στή, στόν· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 206. ὁ αἰκίων τινα παθῶν, ἢ ἐπιδεκτικὸς αὐτῆς.

Αἴκλον, τό· παρὰ Λακεδαιμ. τὸ δεῖπνον, (δεῖπνισμα).

Αἰκτήρ· ῆρος· ὁ = αἴσσων· Ὀππ.

Αἶκτος, ὁ· (ἱκέσμαι) μὴ βατός, πορευτός· ὅπου οὐκ ἐξεστιν ἢ οὐκ ἐνεστιν ἐλθεῖν· ἄλλως δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπρόσιτος.

Αἴλινα, Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ, Αἰλίνως· μὲ κλαυθμηρὸν τρόπον· θρηνητικῶς· Οὐδετ. ἐκ τοῦ

Αἴλινος, ὁ, ἡ· κλαυθμηρός, θρηνητικός· Καλλίμ. καὶ Μόσχ. »Αἴλινον γόον«. Σοφοκλ. Αἰαξ. 627. »αἴλινον γράμμα«. Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 780. »αἰλινὴ αἰλινοις·« Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. 2) Οὐσιαστικ. Αἴλινος, ὁ· ἐλέγετο θρηνητικῶς τις Τμνος, (Μοιρολόγι) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1400. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 123. »αἴλινον εἰπέν·« ὁ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. σελ. 618. μεταχειρίζεται τὸ »Αἴλινος ὠδή«, ἐπὶ τῶν ὕμνων (τραγῳδιῶν) τῶν Τραγῳδῶν· ἀλλ' ἀντὶ τούτου καλλιον εἶναι τό, Ἕλινος ὠδή. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 348. ἀντὶ τοῦ, Χαρούμενον τραγούδι· παραγγ. συνήθως ἀπὸ τοῦ αἰ καὶ Δίνος· ὁ περίφημος μελῳδὸς θρηνούμενος, ὅταν ἐτελεύτησε. περὶ τούτου ἴδε Παυσαν. Θ'. 29. 3. ἰδὲ Λίνος.

Αἰλούριος, ὁ· (αἴλουρος) εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον τρώγουσιν οἱ αἴλουροι.

Αἰλουρόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ὁ ἔχων εἶδος ἢ μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος, ὁ, ὁ γάτος, κυρίως δὲ Ἀγριόγατος· παρὰ τοῖς μεταγνστ. διὲ καὶ ἡ ἰκτὶς (νυφίτσα) (κατὰ Βοντμ. Λξ. σελ. 77. ἀπὸ τοῦ αἰόλος καὶ οὐρά· οὐ μέντοι διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς οὐρᾶς τῷ λοιπῷ τοῦ σώματος αὐτῆς χρώματι ὁμοίας, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ αἰλούρου ἰδίαν ἰσχυρὰν καὶ ὀφιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς).

Αἷμα, ατος, τό· αἷμα, φόνος· διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐκρέον αἷμα· παρ' Ὁμρ. »φόνος τε καὶ αἷμα Δημοσθ. »ἐφ' αἵματι φεύγειν·« κατηγορεῖσθαι φόνου, καὶ φεύγειν ἐκ τῆς χώρας· ἔτι δὲ καὶ πληγὴν τε. Σφκ. Ἀντ. 121. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλτ. Νμ. θ. σλ. 872. D. Εὐρπ. Βκχ. 139. 2) Συγγένεια ἐξ αἵματος· ὡς καὶ τὸ Ὁμαιμος, Ὁμαίμων, Σύναιμος, Συναίμων, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Θ. 585. »μεθ' αἵματος καὶ γένους·« μετὰ τῶν συγγενῶν· μὲ τὸ ἐξ αἵματος γένος· Καταγωγὴ, Γενεά, (Φαμιλία) Γένος, Ὀδυσ. Δ'. 611. Π. 300. καὶ Ἴλ. Τ. 111. Συγγένεια ἐξ αἵματος· »αἵματος εἶναι, γενέσθαι καὶ αἵματος εἶναι· »ὁ ἐν αἵματι μητρὸς αἷμαι. Αἰσχύλ. Εὐμ. 603. καὶ 605. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πλησιέστατος συγγενὴς, ὡς υἱός, θυγάτηρ, παιδίον. Πίνδ. Νεμ. Γ'. 114. ΙΑ'. 44. παρὰ τοῖς Πεζογρ. τὰ πλεῖστα »ὁ πρὸς αἵματος, καὶ ὁ αἵματι εἶναι· συγγν. ἐξ αἵμ. 3) ὁ Σφκ. Ἠλκ. 1394. χρῆται τῇ λέξει αἷμα, ἀντὶ τῇ μάχαιρα.

Αἱμακουρίαι, ὁ· Αἱμακουρίαι, ὧν, αἱ· (κορέννυμι)· ἑορταὶ καὶ θυσίαι ὑπὲρ τῶν ἐκκρίτων τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, παρὰ τοῖς Ποιωτοῖς καὶ Δωριεῦσι· ὅθεν ἐν χρήσει παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Δ'. 146. Πλούταρχ. καὶ Ἀριστοξ. 21.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγονται οὕτως, ἐπειδὴ ἐχόρταινον (ἐξευμένιζον) τοὺς νεκροὺς μὲ τὸ αἷμα ὅπερ ἔχεον, ἢ ἐποίουν χόεσθαι ἐπὶ τοὺς τάφους αὐτῶν.

Αἱμακτός, τή, τόν· (αἱμάσσω), ἐπίθ. ρήματ. αἵματι μεμολυσμένος, ἡμαγμένος (ματωμένος) ἢ αἵματι μεμιγμένος· Εὐριπ.

Αἱμαλέος, ἑα, έον· αἱματώδης· αἱματηρός, αἱμόχρους (κόκκινος σὰν αἷμα)· Ἀλκαῖος. Β'. σελ. 515.

Αἱμαλωπίς, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Αἱμάλωψ.

Αἱμάλωψ, πος, ὁ· (αἱμαλέος, ὠψ)· λέγεται ἄθροισμα αἵματος σεσωρευμένου, ἢ παγιγμένον εἴς τι μέρος σώματος, διά τινος κτυπήματος· Ἱπποκρ. καὶ Ἀρετ. ὅθεν ἔτι καὶ τὸ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συρρέει διά τινα αἰτίαν αἷμα· ὁ Διοσκορ. Β'. 88. φαίνεται νὰ ὀνομάζῃ οὕτω καὶ τὸ ἐν Β'. 95. Αἱμαλωπίς, ἥτις σημαίνει ὕλην τινα μεμιγμένην μετὰ αἵματος, ἢ ὁμοίαν αἵματι· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ Ὠψ δὲν εἶναι τόσον ὀρθή, ὅσον ἡ τοῦ Μώλωψ, καὶ Θυμάλωψ.

Αἱμαποσία· ἡ, = αἱματοποσία.

Αἱμάς, άδος, ἡ· αἱμορροΐς, ῥοῦς αἵματος, ἔκρυσις αἵματος· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 697. Αἵματος ῥύσεις Σχλ. παράβαλ. Σφκ. Τρχ. 778. ὑπὸ Herm. (οὐχὶ δὲ ἡ παρὰ Σναίδερου Αἱματῖτις φλέψ.)

Αἱματιά, ἡ· (αἷμα) Ἀκανθ. ἀκανθῶν (γκάβι, ἀγκαθότοπος), Ὀδυσ. Σ. 359. καὶ Ω. 224. καίματιὰς λέγειν ἢ συλλέγειν, συνάγειν ἀκάνθας, ἢ ἀκανθώδεις θάμνους· ἐξ οὗ ἐγένετο ἀκανθῶν φραγμὸς (ἀγκαθοφράχτης)· Πὰν περίφραγμα, ἐκ κερκίδων ἢ καὶ λίθων, καὶ τεῖχος, τό· Ἡρόδοτος, Α'. 180. «Αἱματιὰ πλίνθων ὀπτέων· καὶ Δημοσθ. σελ. 1274. «Περιωκοδόμησε τὴν αἱματιάνι». Ὁ Μοῦρις ἑρμηνεύει τὸ Ἄττικ. Αἱμασιὰ, διὰ τοῦ, Διπλοῦν τεῖχος, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον.

Αἱματιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ κατὰ τρόπον αἱματίδος ὤν· ὅμοιος μὲ φράχτην.

Αἱμάττω, Ἀττ. Αἱμάττω· Μ. ξω· (αἷμα) πρόξενῶ αἷμα· (ξουγρίνω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἐκβάλνει αἷμα). Πληγώνω, μολύνω μετὰ αἵματος, αἱματώνω, ξανατώνω, φονεύω· Σοφοκλ. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 618. καὶ Ε'. 146. κεῖται «Αἱμάσσων»· ἀντὶ τοῦ, Πληγωμένος, ἢ ὁ αἰσθανόμενος πόνους πληγῆς τινος· Ζήτ. ἐν τῷ, Περιημακτέω. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀμετβτ. εἰμὶ ἡμαγμένος (ματωμένος) αἱματόχρους (κόκκινος σὰν αἷμα).

Αἱματεκχυσία, ἡ· (ἔκχυσις) τὸ χύνειν αἷμα, αἱματοχυσία.

Αἱματηρός, ρά, ρόν· καὶ ὁ, ἡ· ἡματωμένος, αἵματι μεμολυσμένος· «Αἱματηραὶ σταγόνες»· σταλαγμοὶ αἵματος· Αἱματηρὰ φλόξ· ἡ ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυτιαζομένων ζώων ἀναπεμπομένη φλόξ. Σφκ. Τρχ. 766.

Αἱματηφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) αἵματος ἢ φόνου πρόξενος· Αἰσχύλ. Θήβ. 421.

Αἱματία, ἡ· ἐξ αἵματος ζωμός, ἤτοι ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς (ἡ μαύρη σούπα) τῶν Λακεδαιμονίων· Πολύβ. ξ. η'. Ὁ δὲ μέλας ζωμός, τὸ λακωνικὸν ἔδεσμα, ἐστὶν ἡ καλουμένη αἱματία.

Αἱματίζω, Μ. ἴσω· πρόξενῶ αἷμα. Κεντῶντι ἐκβάλλω αἷμα· ὡς ὁ Ἀριστοτ. «αἱμυῖαι τῷ κέντρῳ διηγάνυσται αἱματίζουσιν».

Αἱματικός, κή, κόν· ἐξ αἵματος γεννώμενος αἷμα ἔχων· Ἀριστοτ. «Αἱματικὰ ζῶα· καὶ σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 241. ὄαπρα αἱμάτινα· κυρίως ὅμως, Πᾶν ὅ,τι ἔγινεν, ἢ προῆλθεν ἀπὸ αἷμα· ὡς Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ς'. 3. «Στιγμὴ αἱματικὴ· τοῦτ' ἔστιν ἡ ἐξ αἵματος γεννωμένη ἢ προερχομένη.

Αἱμάτινος, ίνη, νον· σπάνιος παρασχηματισμός, ἀπὸ τοῦ, αἱματικός.

Αἱμάτιον, τό· ὑποκορ. ἐκ τοῦ Αἷμα, (αἱματάκι).

Αἱματίς, δος· ἡ = Αἱματία· Πολδ.

Αἱματίτης, ὁ, καὶ **Αἱματῖτις**, τιδος, ἡ· ὅμοιος αἵματι· ὡς «Αἱματίτης λίθος» (Αἱματοστάτης). **Αἱματῖτις**, ὑπακουομ. Φλέψ, ἡ· ἡ φλέφα τοῦ αἵματος· χορδὴ αἱματῖτις· ἀλλὰ αἵματι κατασκευασμένος (λουκάνικον ἀ' ὁ αἷμα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. προσθέτει ἀκόμη καὶ τό, «ἰδιαίτερον δὲ αἱμορροΐσι»· ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ Χρωμ. β'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς Κοχλίας φλεβῶν, τῶν ἐχουσῶν τὸν ἐρυθρὸν χυλόν.

Αἱματοδόχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἀγγεῖον αἵματος ἀρτιγόν ἢ περιεκτικόν· ὁ περιέχων αἷμα.

Αἱματοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) αἵματι ὅμοιος, αἱματόχρους.

Αἱματόεις, όεσσα, όεν· αἱματωμένος, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα· αἵματι κατερραντισμένος, πελιδνὸς (τὸ μολιβδοειδὲς χρῶμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος ὅταν διὰ σφοδρὰν θλῖψιν ἢ κτύπημα ὑπεστρέχει αἷμα, ὅπερ κοινότερον μελάνισμα λέγεται)· Ἰλιδ. Ν. 617. Ἰλ. Ρ. 298. καὶ Ε. 82.

Αἱματολοιχός, ὁ, ἡ· (λείχω) αἷμα λείχων· (ὅστις γλείφει αἷμα)· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1489.

Αἱματοποσία καὶ **αἱμαποσία**, ἡ· τὸ πίνειν αἷμα· Πρφρ. παρὰ Στρβ.

Αἱματοποιητικός, κή, κόν· (ποιέω) ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα τοῦ ποιεῖν ἢ προξενεῖν αἷμα· Γαλην.

Αἱματοποτέω, ῶ· πίνω ἢ μυζῶ (βυζάνω) αἷμα· ἐκ τοῦ

Αἱματοπότης, ου, (πίνω) ὁπίνων ἢ μυζῶν (βυζάνων) αἷμα· Ἀριστοφ. Ἱππ. 198. 208.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ = αἱματοπότης.

Αἱματορρόεω, ῶ· (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα. Σχόλ. Βιτ. Ἀριστοφ. Λυσ. 204. ἀμφ.

Αἱματορρόφος, ὁ, ἡ· (ῥοφέω). Αἷμα ῥουφῶν, ἢ πίνων· Αἰσχύλ. Εὐμ. 194.

Αἱματόρρυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) αἷμα λειβόμενος, αἷμα στάζων Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1514. «ῥανίσιν αἱματορρύτοις»· μὲ ῥανίδας χεούσας αἷμα.

Αἱματοστατής, ὁ, ἡ· (στάζω) αἷμα στάζων· ἡματωμένος· Εὐριπ. Ἱκετ.

Αἱματοσφαγής, ὁ, ἡ· (σφάζω)· ὑπὸ αἵματος ἐσφαγμένων μεμολυσμένος· Αἰσχ. Πρτ. 813. ἰδὲ σφάζω.

Αἱματοφλοιβοίασις, ἡ· παρ' Ἱππιατρ. ἐπίθημ. ς'. 7. ἀνέγνωσεν οὕτως ὁ Διοσκορίδης, ὅπου ἄλλοι, Αἱματοφλεβοτασις, ἀνάγνωσ. ὡς σημειοῖ ὁ Γαληνός· ἀλλ' ἀμφότερα εἰσὶν ἐτυμολογίαι, καὶ πιθανῶς πρέπει νὰ λέγωνται, Αἱματοφλυζοστάσεις, καὶ Αἱματοφλεβοιδήσεις, τὸ στάσιμον δηλ. καὶ ἐμπόδιον τοῦ αἵματος, ὁπότε καὶ ἐξοιδοῦνται (φουσκώνουσι) αἱ φλέβες.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) αἵματι μεμιγμένος, ἢ μεμολυσμένος· (μὲ αἷμα βαμμένος, ἢ ματωμένος)· «βέλη αἱματόφυρτα». Ἐπίγραμ.

Αἱματοχαρής, καὶ **αἱμοχαρής**· ὁ, ἡ· (χαίρω) ἐπὶ αἵματι χαίρων ἢ θυῶν αἷμα· (ὅστις χαίρει νὰ βλέπῃ ἢ ἀγαπᾷ· νὰ χύνῃ αἷμα.)

Αἱματόω, ῶ· Μ. ώσω· αἱματώνω τινὰ μολύνω μὲ αἷμα· φονεύω. Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα· Γαλην. «αἱματοῦται ἡ τροφὴ· ἤτοι, μεταβάλλεται, γίνεται αἷμα.

Αἱματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἱματικός· ὁ ἔχων αἷμα· ὅμοιος μὲ τὸ αἷμα, παρὰ Γαλην. «αἱματώδης διαχώρησις· διαῤῥοια αἵματι μεμιγμένη· (κίνησις ἀνακατωμένη μὲ αἷμα)· παρ' Ἀριστοτέλ. «Αἱματώδες ζῶον· ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει αἷμα, ὅπου ἀντὶ τούτου Αἱματικόν, καὶ Ἔναιμον, ἔκειτο.

Αἱματωπός, ὁ· (ὠψ) ὁ ἔχων ὄμματα ἢ ὄψιν ὡς ἂν αἷμα· ἢ ὁ ἔχων αἷμα εἰς τὰ ὄμματα· Ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 978.

Αἱματώσσω, ἀττω· (αἱματόω) τὸ γίνεσθαι ἢ μεταβάλλεσθαι εἰς αἷμα· ἢ εἰς αἷμα μεταβολή, ἡ γένεσις τοῦ αἵματος· Γαλην.

Αἱματῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = αἱματωπός· Εὐρπδ. Ἡρκ. μ. 935.

Αἱμευτής, ὁ· παρὰ Διοσκορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀλμευτής, Salgamarius· ὁ πωλῶν ταῖς ἁλμῃ ὀπώρας, (ἁρμῇ ἀπὸ ἅλας).

Αἱμηπότης, ου, ὁ· Ἰων. = Αἱματοπότης.

Αἱμηρός, ρά, ρόν· Αἱματηρός· Μανέθ. Δ'. 338. «Αἱμηρὴν γυναικὶ φύσις κρύφι' ἄλγεα ἔδωκεν».

Αἱμνιον, τό· ἀγγεῖον τοῦ αἵματος· οἱ περιεκτικοὶ τοῦ αἵματος σωλῆνες· λεκάνη ἀρτιγόνη αἵματος. Σουΐδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. Αἷμιον, ἔχει· οὕτως ὑπέγνωσαν τινὲς τὸ ἐν Ὀδυσ. Γ. 444. πάμπολυ.α

Αἱμοβαρής, ὁ, ἡ· (βάρος) βαρὺς ὑφ' αἵματος· Ὀππ.

Αἱμοβαφής, ὁ, ἡ· (βάπτω) βεβαμμένος (βουτημένος) εἰς αἷμα· Σοφοκλ. Αἰ. 219. «σφάγια αἱμαβαφῆ».

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὁ τρώγων αἷμα, ἢ κρέας ὠμὸν· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου, χαίροντος νὰ χύνῃ αἷμα, ἤτοι νὰ φονεύῃ· καὶ ἐπὶ ζώων ἀγρίων, χαιρόντων εἰς τὸ νὰ τρώγωσιν, ἢ νὰ χύνωσιν αἷμα· ὡς π. χ. λύκος, ἄρκτος, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Β'. 11.

Αἱμοδαιτέω, ῶ· (δαίνυμαι) τρώγω ὠμόν, κρέας· Θεόφραστ.

Αἱμόδιψος, ὁ, ἡ· (δίψα) ὁ διψῶν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ πίῃ αἷμα· Δουκιαν.

Αἱμοδόχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) = αἱματοδόχος. Σουΐδ. ἐν Λ. Αἱμνιον. «αἱμοδόχον ἀγγεῖον· τὸ ἀρτιγόνον αἵματος.

Αἱμόδωρον, τό· Ζήτ. Δημόδωρον.

Αἱμόκερκνον, τό· (κέρκνος) βράγχος (βραχνάδα) ἥτις προξενεῖται μετὰ αἱμοπτυσίαι. Γαλην.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ· (μίγνυμι) ὁ αἵματι ἑαυτοῦ μιγνύμενος· (ὅποιος σμίγεται μὲ τὸ ἰδικόν του αἷμα, ἤτοι ὁ συνευριστόμενος σαρκικῶς μὲ δυγατέρα του).

Αἱμομιξία, ἡ· συνουσία σαρκικὴ μετὰ συγγενοῦς τινος· μίξις (ἀνακάτωμα) αἵματος.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἵμονος· Ἰλιδ. ρ. 467. Αἱμονίδης δὲ, ὁ τοῦ Αἵμονος υἱός· Ἰλιδ. Δ. 394.

Αἱμοποσία, ἡ· = αἱματοποσία.

Αἱμοπότης, ου, ὁ· Αἱμηπότης, καὶ αἱματοπότης.

Αἱμοπώτης, ου, ὁ· = αἱμοπότης.

Αἱμοπῶτις, ίδος, ἡ· τὸ θηλυκ. τοῦ Αἱμοπώτης· ἡ πίνουσα αἷμα. Μανέθ. Δ'. 516. «ἄρκτος αἱμοπῶτις».

Αἱμορραγέω, ῶ· Μ. ήσω· πάσχω ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν ἔκχυσιν αἵματος· ἔχω αἱμορραγίαν· ἐκ τοῦ

Αἱμορραγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 825. «αἱμορραγὴς φλέψ»· ἡ μεθ' ὁρμῆς, ἤτοι μετὰ μεγάλης βίας καὶ ταχύτητος ἐκχέουσα αἷμα φλέβα· καὶ ὁ πάσχων αἱμορραγίαν.

Αἱμορραγία, ἡ· ἔξαφνος καὶ σφοδρὰ ἔκχυσις καὶ ῥοὴ αἵματος, ἥτις γίνεται μὲ ὁρμὴν ἐκ τινος μέρους τοῦ σώματος· Ἱπποκρ. ἢ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμορραγίαι· (τρέξιμον τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).

Αἱμορραγικός, κή, κόν· ὑποκείμενος εἰς αἱμορραγίαν· ὁ πάσχων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς αὐτὸ τὸ πάθος· Ἱπποκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἱμορῥάντες, ὁ, ἡ· (ῥαίνω) αἵματι ἐῤῥαντισμένος· Εὐρ. Ἄλκ. 131.

Αἱμορῥοέω, ὦ· Μ. ἤσω· (αἱμόῤῥους) πάσχω αἱμορῥαγίαν· ὅ ἐστι, τρέχει αἷμα ἀπό τινος μέρους τοῦ σώματος μου.

Αἱμόῤῥοια, ἡ· ῥεῦσις (τρέξιμον) αἵματος· αἱμορῥαγία.

Αἱμορῥοϊκός, ἡ, όν· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αἱμορῥαγίας, ἢ ἀνήκει εἰς τὴν αἱμορῥαγίαν, ὃς προέρχει αὐτήν, Ἱπποκρ.

Αἱμορῥοΐς, ίδος, ἡ· ἐξωρέτως εἰς τὸ Πληθυντ. Αἱμορῥοΐδες, αἱ· ὑπακουομ. Φλέβες· οὕτω καλοῦνται φλέβες τινές, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς ἐκχύνεται αἷμα, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ ὁποῖον πάθος ἡ συνήθεια ἔχει φέρει καὶ ζωοκάδες καλεῖ. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. 19. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης σφοδρᾶς ἐκχύσεως τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀγγείων, ὡς «Δεινοπηέτους αἵματος αἱμορῥοὶς ἦτε ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδρανιν· καθὼς καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μερίων· Γ'. 5. καὶ Ζώων γενέσ. Δ'. 20. «Οὕτως ἐν ταῖς φλεψὶν αἱτε ἄλλαι αἱμορῥοΐδες καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη αἱμορῥοὶς ἐστίν· ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν διὰ νόσον, αὕτη δὲ φυσικήν· 2) εἶδός τι Σαλικοσίου κοχλίου· 3) = αἱμόῤῥους, 2.

Αἱμόῤῥους, ὁ, ἡ· καὶ Συναλ. Αἱμόῤῥους· ρέω, ὁ αἷμα ῥέων· πᾶς τις ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει (τρέχει, χύνεται) αἷμα· ὁ πάσχων αἱμορῥαγίαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, τὰ καταμήνια ἐχούσης· 2) φαρμακερός τις ὄφις, διὰ δήγματος (ζαγκάματος) τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ αἷμα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ δηχθέντος (ζαγκαμένου) σώματος. Νικανδρ. Θηριακ. 282. καὶ ἑπομένως καλεῖται καὶ Αἱμορῥοΐς, ἡ· τὸ θῆλυ τοῦ ὄφεως αὐτοῦ haemorrhus καὶ haemorrhois.

Αἱμορῥοώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἓν τοῦ εἴδους τῆς αἱμορῥοΐδος, ὁ πάσχων αἱμορῥοΐδας· καὶ ὁ ὅμοιος ταῖς αἱμορῥοΐσι. Ἱππικρ.

Αἱμορῥυγχιάω, ὦ· ἔχω ῥιγματωμένον ῥύγχος. Ἡσυχ. ἀμφ.

Αἱμορῥυής, ὁ, ἡ· = αἱμόῤῥυτος.

Αἱμόῤῥυσις, εως, ἡ· = αἱμόῤῥοια.

Αἱμόῤῥυτος, καὶ αἱμόρυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) Αἱμορῥοῦς. Ἐτυμ.

Αἷμος, ἡ Αἱμός· ὁ· = Δρυμός· πιθανῶς πᾶσα ὀξεῖα αἰχμή (μύτη σουβλιρά) ὡς ἡ τῶν ἀκανθῶν, λογχῶν, βελονῶν κ. τ. τ. παρὰ γραμματικογράφοις μόνον (ἐκ τοῦ αἷμα, αἱματός· αἱμύλος· ἐμύσσω)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἐτι τὴν λέξιν, «Αἱμοῦς, ὀβελίσκους· καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς λέξεως ἐπιστηρίζεται εἰς τὸ Ἄμος, Αἷμος, ὀξύτητα, (ἤτοι μύτην σουβλιρά) σημαίνον.

Αἱμοσάτης, ὁ· Διοσκορ. Ε'. 173. λέγεται σκληρόν τι εἶδος Σαμίας γῆς.

Αἱμοσταγής, ὁ, ἡ· Αἱματοσταγής· Εὐρ. Θησ. 24.

Αἱμόσταγμα, ατος, τὸ· ὁ σταλαγμὸς αἵματος, ἀμφίβ. ἐκ τοῦ Φαβωρίν. Λεξ.

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ· τὸ αἷμα φοβούμενος καὶ φεύγουσας τὸ νὰ φλεβοτομηθῇ (νὰ πάρῃ αἷμα)· Γαλην.

Αἱμοφόρυτος, ὁ, ἡ· (φορύσσω) ῥιπτωμένος, μεμολυσμένος· Ὀδυσ. Τ. 348. καὶ αἱμοφάρυτα κρέα ἤσθιον· ἔτρωγαν κρέατα ῥιπτά.

Αἱμόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) Αἱματόφυρτος.

Αἱμοχαρής, ές, ὁ, ἡ· Αἱματοχαρής.

Αἱμόχροος, καὶ Συναλ. Αἱμόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα)· αἵματος χρῶμα ἔχων (κοκκινος ὡς τὸ αἷμα).

Αἱμύσσω, Αἱμάσσω· Ἡσύχ.

Αἱμυλία, ἡ· (αἱμύλος) χαρίεις, ἀρεσκευτικὸς τρόπος· κοσμιότης, κομψότης· (γλυκὺ καὶ ποτὸν φάρμακον) · Πλούταρχ. Νουμ. 8. πτ. ἐν τοῖς λόγοις αἱμυλίαν καὶ χάριν.

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ· Θωπευτικός, κολακευτικός, ἀρεσκευτικός, παγιδευτικός· ἐξαιρέτως ἐπὶ λόγου· Ὀδυσ. Α. 56. συνήθως δὲ αἱμύλος.

Αἱμύλλω· Ἀπατῶ· διὰ θωπευτικῶν λόγων (μὲ κολακείας) παρά τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐξ οὗ παράγει τὸ ὄνομα Χρυμύλος· ἀμφίβ.

Αἱμυλομήτης, ου· ὁ· (μῆτις) Θωπευτικαῖς πανουργίαις χρώμενος· ἀρεσκότατος ἀπατῶν· Τύμ. Ὁμ. Ἔρμ. 13. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, αἱμυλόμυθος κείμενον.

Αἱμυλοπλόκος, ὁ, ἡ· (πλέκω) πανουργίας, τεχνάσματα, δόλους πλέκων· Κρτν. παράβαλε δολοπλόκος.

Αἱμύλος, ὁ, ἡ· καὶ Αἱμύλη, ἡ· ὁ ἐν τῷ λέγειν γλυκύς, εὐχαρὴς, (γλυκύλογος, κολακευτικός, χαϊδευτικός· τόστιμος) χαρίεις, ἀρεστός, γλαφυρός, θελκτικός· ὅστις σηλ. ὁμιλεῖ γλυκὰ λόγια, καὶ διὰ τούτων θέλγει τοὺς ἀκούοντας, καὶ κοστιμεύονται νὰ τὸν ἀκούσωσιν. Ὁ Ὕμηρος πέντε αὐτὸ μετὰ τοῦ, Μαλακός, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α. 56. «Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγειν· ὁ δὲ Ἡσίοδος, μετὰ τοῦ Ἐξαπατῶ, ὡς «Ἐξαπατᾷτο αἱμύλα κωτύλλουσα· καὶ «Ἐξαπατήσας αἱμυλίοισι λόγοισι· καὶ ἐντεῦθεν ἄρα, ἀντὶ τοῦ, Ἀπατηλός, Πανοῦργος, Δόλιος· ὅστις σηλ. μὲ γλυκὰ λόγια καὶ μὲ πανουργίας ἀπατᾷ καὶ καταπείθει τινα· ὅθεν καὶ Ἀριστοτ. ἐν Λυσιστρ. 1269. τὰς ἀπατηλὰς καὶ πανούργους ὀλώπεκας Αἱμύλας καλεῖ· οὕτω καὶ Πλάτ. Νόμ. Ζ'. λέγει «Θήρας αἱμύλος ἔρωτα· ὁ δὲ Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 498. καλεῖ τὸν Ὀδυσσέα «Αἱμυλώτατον κρότημα· τὸν ὁποῖον ὁ Σοφοκλ. «Πανσοφον κρότημα, εἶπε· καὶ ἐκ τούτου προῆλθε, πιθανῶς, τὸ Λατιν. acmilius. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Αἷμος, Αἷμων, ὅπερ ἐστὶ Εἰδήμων, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ Συνετός· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, «Ὀξύς ἐν τῷ λέγειν», παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Αἷμος, ὀξὺς, ἄρα, Ἄμος, Αἷμος, καὶ Ἔπεσθ. Ἀμός, Λίμος, ὅθεν Ἀμύς, Ἀμύσσω, καὶ Αἱμύς, Αἱμύλος, Αἱμύλιος, καὶ μετὰ τῆς δασείας Αἱμύλιος· ὀξύνους, ἐφευρετικός, πανοῦργος, δόλιος, ἀγχίνους ἐν τῷ λέγειν ἐξαιρέτως.

Αἱμυλόφρων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος (φρήν) δόλια καὶ ἀπατηλὰ φρονῶν· Κρτν.

Αἱμωδέω, ὦ· Μ. ήσω· (αἷμος, ὀδούς) ἔχω τοὺς ὀδόντας ἠμωδιασμένους (μωδιασμένα δόντια)· ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται «Ὀδόντες ἠμωδήκασιν· καὶ «Ὀδόντας αἱμωδῶσι, ἐπὶ τῆς ναρκώσεως τῶν ὀδόντων, ὅταν τρώγῃ τις ὀξέα, ὁρμερὰ (ξυνὰ) πράγματα· ἔτι δὲ καὶ ὅταν βλέπῃ ἄλλον τοιαῦτα τρώγοντα, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Σ'. 5. «Αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας· ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει «Αἱμωδιᾷν καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι· αἱμώδεις· «ἀλλ' ἡ τοῦ Κουστέρου ἔκδοσις ἐξήλειψέ το, Αἱμωδεῖς, ὡς περιττόν.

Αἱμωδής, ὁ, ἡ· (αἷμα, εἶδος) = Αἱματώδης, ἀμφ. Ζήτ. παρὰ Λουκιαν. τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν Αἱματώδεα ὀρθότερον, ἀντὶ Αἱμωδέα.

Αἱμωδία, ἡ· ναρκωσις τῶν ὀδόντων· (μούδιασμα· μωδιασμένα δόντια).

Αἱμωδιασμός, ὁ· Αἱμωδία.

Αἱμωδιάω, ὦ· Αἱμωδέω.

Αἵμων, ονος, ὁ· = δαίμων, δαήμων· Εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐν Ἰλιαδ. Ε'. 49. καὶ αἵμων δήρεσι· ἔμπειρος κυνηγός· 2) ἀπὸ τοῦ, αἷμα, = αἱματώδης· Εὐρ. Ἑκ. 89. ποιητικὴ ἡ λέξις. 3) Ὄνομα κύριον ἐν Ἰλιάδ. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος δὲ Αἵμων σώζεται μόνον τὸ πατρωνμ. Αἱμονίδας ἐν τῷ Ἰλιάδ.

Αἱμωπός, ὁ, ἡ· Αἱματωπός.

Αἰναρέτης, ου, ὁ· (εἶδος, ἀρετή)· ἐπὶ δυστυχεῖ ἄλλων ἀνδρείος· ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν (ἀνδρείαν) κεκτημένος· Ἰλ. Π. 31.

Αἰνεία, ου, ὁ· Ὄνομ. κύριον, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντώμενον· ἡ γενκ. ἐπὸς Αἰνείαο· ἐν Ἰλιάδ. Ε. 534. δὲ, Αἰνείω· Ἰδὲ Βτμ. γρμματ. 1. ausf. p. 147.

Αἰνεσία, ἡ· ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν συχνάκις αὐτὴ, Ἐνεστία, καὶ Ἑνεσία.

Αἴνεσις, εως, ἡ· (αἰνέω) τὸ ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν· ἔπαινος, ἐγκώμιον.

Αἰνέτης, ου, ὁ· ἐπαινῶν καὶ ἐγκωμιάζων· (ἐπαινέτας).

Αἰνετός, τή, τόν· ῥμτκ. Ἐπῆτ. (αἰνέω)· ἐπαινῶν καὶ ἐγκωμίων ἄξιος. Ἐπαινετός.

Αἰνέω, ὦ· Μ. εσω· (αἶνος) (ἐπκ. δὲ καὶ παρὰ Πινδ. ήσω· ἄορστ. ἤνεσα· πᾶτ. Πρκμ. ἤνημαι· πᾶτ. ἄόρ. ἠνέσην· ἐπαινῶ, ἀγαπῶ, συναινῶ (κατανεύω, συγκατανεύω) ἀποδέχομαι, συγκατανεύω, προσμαρτυρῶ· ἐπὶ προσώπου τε καὶ πράγμ. μετὰ Αἰτκ. Παρ' Ὁμρ. συνδυάζεται (εὑρίσκω εὔλογον) ἐπικρίνω, ἐπικυρῶ· παρὰ Ἡρότ. παραινῶ· (συντάσσω) ἐπαινῶ, τενίτι· 2) παραιτοῦμαι (δὲν δέχομαί τι ἀποβάλλων αὐτὸ μὲ κομψὸν καὶ πολιτικὸν τρόπον) εὐχαριστῶ τινι περὶ τινος πράγματος κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲν θέλω νὰ δεχθῶ = ἀναίνεσθαι, παραιτεῖσθαι· Ἡσιόδ. Ἔρ. 645. ὡς τὸ Λατιν. Jaudare. Virg. Georg. 2, 412. 3) ὡς τὸ ἀγαπᾶν, ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι· μετὰ αἰτκ. «παίν. δόμοιο εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν οἰκίαν, ὅθεν δὲν μετοικῶ· Πινδ. Νμ. 1, 112. 4) λαλῶ γενικῶς, μόνοι παρ' Αἰσχύλ. ὅθεν ὑποσχόμαι, καθομολογῶ, μόνον παρὰ Σφκ. Προτείνω προβάλλω, παρ' Εὐρ. Οἱ ἄριστοι τῶν πεζογρ. χρῶνται τῷ, συνδ. ἐπαινέω μόνον, οὐδέποτε δὲ τῷ, αἰνέω. Μετὰ δὲ Δωτικ. ὡς καὶ τὸ Ἐπαινέω, εἶναι ἀντὶ τοῦ, Παραινέω, συμβουλεύω, νουθετῶ, συστήνω τι ὡς καθῆκον. Αἰτχύλ. Χοηφ. 709.

Αἴνη, ἡ· Αἶνος, καὶ ἔκλειψ· Ἡρόδοτ. Γ. 34. καὶ Η'. 112.

Αἰνήϊος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ ὄρους Αἶνος· Ἡσιόδ. Ἔρ. 685. Σμνδ. παρὰ Πλτ. Πρτγρ. σλ. 346. D.

Αἰνητός, ἡ, όν· ποιητ. ἀντὶ, αἰνετός.

Αἴνιγμα, ατος, τό· (αἰνίττομαι) σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς λόγιον, πρόβλημα καὶ ζήτημα κατὰ συνέμφασιν τινος, ἀλληγορικὴ ὁμιλία· κερτομία, σκῶμμα (περιγέλοιο)· ἀσαφὴς καὶ ἀδιανόητος ἔκφρασις ἢ λόγος· ἀφ' οὗ:

Αἰνιγματίας, ου, ὁ· Διόδ. Σικ. Ε'. 31. Αἰνιγματιστής, ὁ ἐν αἰνίγμασι λαλῶν.

Αἰνιγματίζομαι, Μλ. ίσομαι· μσ, ἀπῆτ. λαλῶ αἰνιγματωδῶς, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγματικός, κή, κόν· εἰς αἰνίγματα ἀνήκων.

Αἰνιγματικῶς, Ἐπίῤ. μὲ αἰνιγματικὸν τρόπον.

Αἰνιγματιστής, ὁ· Αἰνιγματίας.

Αἰνιγματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ αἴνιγμα, ὁ κατὰ αἰνιγματικὸν τρόπον ὤν, ἢ ἐκφράσεις.

Αἰνιγματωδῶς, Ἐπίῤ. μὲ αἰνιγματώδη τρόπον, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγμός, οῦ, ὁ· τὸ δι' αἰνιγμάτων λαλεῖν· Αἴνιγμα. Πλάτ.

Αἰνίζομαι· Μ. ίσομαι· μσ. ἀπῆτ. = αἰνέω· Ἰλ. Ν. 374. καὶ Ὀδυσ. Θ. 487. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ τῶν ποιητῶν καὶ, αἰνίζω.

Αἰνικτήρ, ῆρος· καὶ αἰνικτής, οῦ, ὁ· Θεσπέσιος· ὁ· (αἰνίσσω) Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. οἱ τὰς θείας βουλήσεις διὰ χρησμῶν ἢ τεράτων μαντικῶν ἀπαγγέλλων· ὅθεν Αἰνικτή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰνικτηρίως, Ἐπίρ. ὁ δὲ αἰνιγμάτων φανερώνων ἢ ὀηλοποιώντι· Αἰσχύλ. Προμ. »Αἰνικτηρίως προσαγορεύειν, καὶ φράζεινε.

Αἰνικτῆς, οῦ, ὁ· Αἰνικτήρ.

Αἰνικτ'ός, ή, όν· ἐν αἰνίγματι, αἰνιγματωδῶς ῥηθείς, αἰνιγματώδης.

Αἶνος, ου, ὁ· ὄνμ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Αἰνίσσομαι, καὶ Ἀττικ. Αἰνίττομαι· Μ. ίξομαι· ρστ. ἀπόπτκ. (αἶνος) λαλῶ δι' αἰνιγμάτων καὶ σκοτεινῶν λέξεων, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν. Σημαίνω, ποιῶ τὰ καταλάβῃ τίτις διά τινος μύθου· ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς εἰς τινα σκοπὸν ἀποβλέπων, ἢ κατά τινος. ἔτι δὲ καὶ χλευάζω τινα· μέσ. αἰνίσσεσθαι· αἰνιγματωδῶς λαλεῖν· Ἡρόδ. 5. 56. Παθητκ. εἰμὶ τὸ ἀντικείμενον αἰνίγματός τινος, περιπαίζομαι· Δίων Κασ. αἰνιττ. εἰς Φλάκκον. πρὸς τὰς διαβολάς. Ἀριστοφ. »Χρησμὸς ἠνιγμένοις.

Αἰνοβάκχευτος, ὁ, ἡ· (αἶνος πάνυ βεβακχευμένος, ἐνθουσιώδης· ἐν σφοδρῷ ἐνθουσιασμῷ ὢν· βακχεύω)· Λυκόφ.

Αἰνοβίας, καὶ Ἰων. Αἰνοβίης, ου, ὁ· (βίαν φοβερὸς· ζ) δυνατός.

Αἰνόγαμος, ὁ, ἡ· (γαμέω) ὁ δυστυχὴς γάμος· καὶ ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευόμενος· Εὐριπ. Ἑλ. 1130.

Αἰνογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον) φοβερὸν γένειον ἢ σιαγόνα ἔχων· Ἡαλλίμ. Δῆλ. 93.

Αἰνοδότειρα, ἡ· (δότειρα τῶν αἰνῶν) ἡ δίδουσα, ἢ ἡ προξενοῦσα δυστυχίας· Ὀρφ. Ἀργ. 35. ἅμμ.

Αἰνόθεν Αἰνῶς· Ἰλ. Η. 97. ἐπιτεταμένον Αἰνῶς, ἐκ δεινοῦ δεινῶς· Ἀπολλν. Ξξ. λίαν, καὶ ἔξω τοῦ ἑέοντας, ὑπὲρ τὸ μέτρον, Αἰνῶς· κυρίως ἐκ τοῦ δεινοῦ ἢ τρομεροῦ· παράβλ. οἰόθεν.

Αἰνοδρυπτος, ὁ, ἡ (θρύπτομαι) πάνυ ἐσκιαγραφημένος, τῇ τρυφῇ καὶ ἁβρότητι ὅλως παραδεδομένος Θεορτ. 15, 27. ὑπ' ἄλλων ἀντὶ οἰνόθρεπτος ἐνίοτε ἀναγινωσκόμενον.

Αἰναλαμπής, ὁ, ἡ· (λάμπω πάνυ, ἢ σφόδρα λάμπων· Αἰσχύλ. Ἀγ. 399.

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ· (λέκτρον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 722, ἐν δυστυχεῖ συζυγίᾳ (δυστυχοῦσα παθοῦσα) 2) τρομερὰν κοίτην παρέχων, ἐπὶ τοῦ φαλοῦ τῆς ἐχίδνης (τρύπας τῆς ὀχετρας ἢ ὀχιᾶς)· Λυκόφρ. 1354. αἰνόλεκτρος μυχόεσσα· 3) ἐκ δυστυχοῦς συζυγίας γεγεν.

Αἰνολέτης, ου, ὁ· (ὄλλυμι)· φθερὸς ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής.

Αἰνολεχής, ὁ, ἡ· (λέχος) Αἰνόλεκτρος· Ὀρφ. Ἀργ. 1172.

Αἰνολέων, οντος, ὁ· (λέων) φοβερὸς, τρομακτικὸς λέων· δυστυχίας πρόξενος λέων.

Αἰνόλινος, ὁ, ἡ· (λίνον) δυστυχής· (ἐλήφθη ἐκ τοῦ τῆς ζωῆς λίνου τῶν Μοιρῶν).

Αἰνόλυκος, ὁ· (λύκος φοβερὸς, τρομακτικὸς, κακῶν αἴτιος λύκος· Ἐπιγρ.

Αἰνομανής, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) δεινῶς μαινόμενος· περιμανής.

Αἰνόμοιρος, ὁ, ἡ· (μοῖρα) δυστυχής, κακόμοιρος, κακορρίζικος· Ἰλιάδ. Χ. 481. Ὀδσ. Ι. 53. Ω, 169.

Αἰνοπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) δεινὰ πάσχων, ἢ παθών· Ὀδσ. Σ. 201.

Αἰνόπαρις, ιδος, ὁ· καὶ, Δύσπαρις· ὁ δυστυχής, ὁ κακὸς Πάρις, καὶ ὁ προξενος πολλῶν δυστυχιῶν· Εὐριπ. Ἑκάβ. 944.

Αἰνοπατήρ, έρος, ὁ, δυστυχὴς, δεινὰ παθὼν πατήρ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 313.

Αἰνοπέλωρον· τὸ· τρομερῶς μέγα καὶ φοβερὸν θηρίον.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήττω), σφοδρὰ πλήσσων (κτυπῶν), βαρέως καὶ κακῶς τραυματίζων (πληγώνων) Νίκανδρ.

Αἰνόποτμος, ὁ, ἡ· (πότμος) Δυσόμορος· Ὀρφ.

Αἶνος, ὁ· λόγος, διήγησις· ἄλλως, μῦθος· Ὀδυσ. Σ. 508. »αἶνος ἀμύμων ὃν κατέλεξας· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 795. » . . . εἰρήσεται αἶνος· καὶ ἐντεῦθεν, Διήγησις μυθώδης καὶ πεπλασμένη, ὡς ὁ Αἰσώπειος, ἐν᾽ᾧ τὰ ζῶα λαλοῦντα πρὸς ἄλληλα εἰσάγονται. Ἡσίοδ. Ἔργ. 202. παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν· 2) λόγος ὑπέρ τινος, Ἰλιάδ. Ψ, 795. Ὀδυσ. Φ, 110. καὶ Μσχ. παρὰ Στρβ. ἔπαινος, δόξα, εὐφημία, αἴνεσις· Χρστμ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ἀρχ. ποιητ. συνήθης· Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 2. p. 112.

Αἰνός, νὴ, νόν· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ δεινός, συγγενὴς τῷ κατ' Ἐπέκτασιν Ποιητικ. Αἰανός, Αἰανὴς, καὶ Ἰωνικ. Αἰνὴς· ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε τὴν λέξιν ἀρθότατα, διὰ τοῦ Δεινός, Χαλεπός, Ἐναγής· ὡς καὶ τὸ, Αἰνῶς, διὰ τοῦ, Δεινῶς, Χαλεπῶς, Λίαν, καί, Μάλιστα· παρ᾽ Ὁμήρ. ἐπὶ πάντων τῶν ψυχ. παθημάτων, ἐπὶ μαχῶν, πολέμων, ἀναγκῶν, θρήνων, φόβου· ἔθεν κατὰ σαφῶς κακὴν ἔννοιαν, δυστυχής· ἄξιλος, 441. π. χ. μόρος· Ἰλιάδ. Σ. 465. ταλαίπωρος· Ὀδσ. Δ. Ἰλ. Π. 562. »Αἰνόν μένος· Ε. 886. Χ. 451. Α. 414. Ο. 255. Παρὰ Πινδάρῳ εἶναι, ψόφος, Τάρταρος, ὕβρις αἰνία· καὶ Μόρος κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ συνέχειαν τοῦ λόγου, διὰ τῶν ἰσοδυνάμων· Δεινός, φοβερός, τρομακτικός, ἐπικίνδυνος, δυνατός, ἐπιζήμιος, λίαν φοβερός· βαρύς, δύσκολος, σκληρός, σφοδρός, αὐστηρός, χαλεπός, βαρύτης, ἀνυπόφερτος, ἀλάθης, πολεμηρός, ἀποκοτος· δυστυχὴς· κ. τ. τ. καὶ τέλος διὰ τοῦ Μέγας, ἢ Λίαν, καταπολλά.

Αἶνος, ου, ἡ· ὄνμ. πόλεως ἐν Θράκῃ· Ἰλιάδ.

Αἶνος, ὁ, ἡ, (Ἰς, ἶν) ἄνευ ἰνῶν· ὁ Θεόφρ. καλεῖ οὕτω τὰ φύλλα, νεώδη, ἄφλεβα καὶ ἄνευρα (υ - υ).

Αἰνοτάλως, ανος, ὁ (τάλας) μόνον κατ' αἰτιατ. εἰκ. αἰνοτάλανται· πάνυ δυστυχής, ἢ ταλαίπωρος· Ἀντμ. ΑΒ. 3. σλ. 1422.

Αἰνότης, ητος, ἡ (αἰνὸς) Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ δεινότης.

Αἰνοτόκεια, ἡ· κατὰ δυστυχίαν ἑαυτῆς τεκοῦσα· δυστυχὴς μήτηρ.

Αἰνοτοκής· ὁ, ἡ =

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ· εἰς δυστυχίαν γεννῶν εἰς δυστυχίαν τίκτουσα, δυστυχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.

Αἰνοτύραννος· ὁ· τρομερὸς, φοβερὸς, τρόμου καὶ δυστυχιῶν πρόξενος τύραννος· (υ).

Αἶνυμαι, ἐλλειπὲς ἀποθτκ. κατ' ἐνστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει· (αἴρω, ἀρνυμαι) λαμβάνω, ἐμπεριέχω, χωρῶ (πέρνω) ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, κατέχω, περιπίπτω εἴς τι, εἰσέρχεταί μέ τι μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ γενκ. πτυρῶν αἰνύμενοι ἀπὸ τῶν τυρῶν (τυρίδ') λαμβάνων. Ὀδσ. Ι. 225. »πάσσε αἰνύσαι μιν εἰς πόδον περιπίπτω ἢ πόδος εἰσῆλθε με· Ὀδσ. Σ. 144. Ἡσ. Ἀσπ. 41. Ὀδυσ. Φ. 53. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 680. ἔστι δὲ ποιητ. μόνον ἡ λέξις.

Αἶνω, ἄχρηστον· παρὰ τοῖς γραμματικοῖς, ὡς πρωτότυπον τοῦ ὀξαίνω.

Αἴξ, αἰγός, ἡ· (αἴσσω)· ἡ αἶξ, ἀττκ. δὲ καὶ ὁ Αἴξ· ὁ τράγος· ἡρότ. παρ᾽ Ὁμρ. ἀττκ. πλσ. αἶγεσιν· Ἰλιάδ. Κ. 486. »Αἶξ οὐρανίαι· ἐνίοτε »Κῆρας Ἀμαλθείαις· 2) ὁ ἀστερισμὸς· Ἄρατ. 156. 3) Πυροειδές τι μετέωρον φαινόμενον· 4) παρὰ τοῖς μετγνστ. μεγάλα θαλάσσης κύματα· Ἁρμσδ. 2, 12. (ἐκ τῆς Αἰτιατ. τοῦ Αἰγέα, παρήχθη τὸ τῆς συνηθείας Γέα, ἢ κατ' ἀφαίρεσιν τῆς αι).

Αἴξ, ικος, ἡ· (αἴσσω) = αἰκή· ἐπιδρομή, σφοδρὰ, ὁρμητικὴ κίνησις νεύμωι ἄικεα Ἀπολλ. ῥδ. 4, 820. (— —, γενκ. — — ω) (σφ' οὗ, πολυαίξ, κορυθαίξ, αἰγίς, ἀπαιγίζω τριχάϊξ, καταιγίς, αἱ σύνθετοι, εὐχρηστοτέρα γὰρ ἐν συθ. ἡ λέξις)· εὐχρηστοτέρα δὲ αὕτη ἡ λέξις ἐν ταῖς συνθέτοις Πολυάιξ, Κορυθάιξ, Τριχάιξ, Αἰγὶς, Καταιγίς.

Αἰξωνεία, ἡ· Βλασφημία.

Αἰξωνεύεσθαι, ἐκ τοῦ Αἰξωνὶς, δήμου τις τῆς Ἀττικῆς, ὅ τις ἦσαν ἐγνωσμένοι ὡς βλάσφημοι· ὅθεν ἐξέλαβον ταύτην τὴν λέξιν οἱ Ῥωμικοὶ, καὶ σημαίνει τὸ Βλασφημεῖν, Ποιητρυέσθαι.

Αἰολάω, ῶ· καὶ Αἰολέω, ῶ· Μ. ήσω· Κινῶ, (κουνῶ) ἐῶ κ' ἐκεῖ· στρέφω· στρεφογυρίζω· ταχέως κινῶ· παρ᾽ Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 27. »ἔνθα καὶ ἔνθα αἰέλλεσκε· παθτκ. ἐπὶ ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν προξενοῦσιν αἱ μέριμναι, καὶ φροντίδες· »Δυσὶ μέριμνα καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ, Ἱπποκρ. Γυν. Β'. τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, Πλανᾶται, ἑρμην. »Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλλει· Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 414. ἀντὶ τοῦ Τρομάξειν, φοβίζειν, ἀγωνίαν προξενεῖν· Ἀπὸ τοῦ ταχεῖα κινήσει ἀλλοιουμένου, καὶ πολλαχῶς μεταβαλλομένης ἀκτῖνος ἐκπέμποντος φωτός, γεννῶται ἡ ἀλλοιωτὴ, καὶ κυρίως ἡ εὐμετάβλητος ποικιλία, ἣν ἀποτελοῦσι καὶ ὑφάσματα, ἐφ᾽ οἷς παίζουσι τὰ χρώματα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἰδέα τοῦ Ποικίλλειν (παράλληλοι ὡς Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 24. »Αἰολεῖν, Ποικίλλειν· Ἐντεῦθεν »Ὀμφακες αἰόλλονται· Ἡσίοδ. (αἱ ἀγωρίδες ἄρχισαν νὰ παραλίζωσι)· κυρίως δέ, ποιῶ τι νὰ δείχῃ διαφορετικὰ χρώματα, ὡς Νέανδρ. Θηρ. 155. »κύκλον ποικίλον αἰόλλειν. Ἡ ταχεῖα κίνησις καὶ ἀντικίνησις (νibratio), πολλῶν ἐκκρεμῶν, καὶ τῶν χορδῶν), κεῖται καθόλου ἐν τῷ, Κορυθαίολος, καὶ ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, Αἰολορρόντας, παρὰ Παυλ. Ὀλύμ. Θ'. 64. ἡ δὲ σημασία τοῦ, Ἀπατῶ, κεῖται ἐν τῷ, Ἀπαιολᾶσ· Ἀπολλ. Γ'. 471. »ἦ μὲν ὅ γ᾽ ὡς ἐάλπτο νόον μελεδήμασιν· ὅπου ἄλλοι, Αἰόλητο, ἀνέγν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ἐόλητο, τετάραχται, ἐπτόηται, ὠδύνηται.

Αἰολεύς· εως· ὁ· οἰκήτης τῆς Αἰολίας.

Αἰολία· ἡ· ἡ Αἰολὶς χώρα· ἔτι δὲ καὶ ἡ νῆσος Αἰολία (τῶν Λιπάρων) ὅπου κατῴκει ὁ Αἴολος· Ὀδσ. Κ. 1.

Αἰόλη, ης, ἡ· ἡ ταχεῖα, εὐκίνητος, ἢ συνήθως ἐλισσομένη, μεταβλητή· Αἰσχύλ. Θῆσ. 50. »αἰόλην πυρὸς καῦσινε· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰολάω.

Αἰολίας, ὁ· ποικίλος τις ἰχθὺς (παράλλον ὀψάριον) Ἐπίχαρμ. παρ᾽ Ἀθην. Α'. 5.

Αἰολίδης· ου, ὁ· πατρνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰόλου· Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Αἰολίζω· Μ. ίσω = αἰολάω· 2) Αἰολεύς) παρὰ Σοφοκ. Οὐδέτερ. πολιτεύομαι, (φέρομαι) ζῶ, πράττω μιρούμενος τὸν τρόπον, τὰ ἤθη, λαλῶ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ, δολίως φέρομαι, ὡς καὶ τὸ Λίγυπτιάζω· Ζήτ. Αἰόλος Πρωτέως παρ᾽ Ἀθην. ΙΔ'. φησὶν »Αἰόλιζε τὰ μέλεα· ἀντὶ τοῦ, ἔψαλλε τὴν Αἰολικὴν μελῳδίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Στράβ. Η'. σελ. 514.

Αἰολικός· ἡ· όν· Ἐπῤῥ. αἰολικῶς (Αἰολικῇ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰόλου· ἴδε αἰολιστί.

Αἰολίς, ίδος, ἡ· ποιητ. κυρίως, θηλκ. τοῦ αἰολικὸς· Ἡσ. Ἔρ. 632.

Αἰολιστί, (Αἰολίζω) κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων· κατ᾽

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Αἰολικὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον· ἐκ τοῦ Αἰολίζω, καὶ Αἰολικός.

Αἰολίων, ωνος, ὁ· ὄνμ. κύρ. Τμ. Ὁμρ. Ἀπλ. 37.

Αἰόλλητις, εως, ἡ· ταχεῖα κίνησις· 2) ποικίλος χρωματισμός, ἢ ποικίλον χρῶμα (παρδαλῆ βαφή) ποικίλω, ποικίλομαι (παρδαλίζω τι, παρδαλίζομαι), στολισμός.

Αἰόλλω, Μ. βʹ. ολῶ· βάπτω τι διὰ χρωμάτων ποικίλως, ποιῶ τι ποικίλον, (κάμνω παρδαλὸν, παρδαλίζω τι) Νίκανδρ. ηκύκλου ποικίλον αἰόλλειε· 2) ὡς τὸ αἰολάω· κινῶ τῇδε κακεῖσε, στρέφω, τρέπω, περιστρέφω· περιδινεύω Ὀδσ. Τ. 27. παράττω, ἐκπλήττω, φοβῶ τινα, φόβον ἐμβάλλω τινί (φοβίζω, σκιάζω, ξηπάζω) Παῦτ. ποικίλομαι, μεταβάλλω χρώματα ἐν ἐμαυτῷ, ἀλλοιοῦμαι τὸ χρῶμα· ηὈμηρικοὶ αἰόλλονται αἱ βότρυς ποικίλονται (τὰ σταφύλια, ἢ ἀγωρίδες παρδαλίζουν) Ἡσιόδ. Ἀσπ. 399. παράβαλε, αἰολάω, αἰόλος· Ὀδυσ. Τ. 27. ηἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλειν.

Αἰολόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὁ ποικίλος κατὰ βουλὴν καὶ γνώμην, πλήρης παντοίων μηχανημάτων, τεχνημάτων, ἐπιβουλῶν· δόλιος, πανοῦργος, ἐπίβουλος.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ (βροντὴ) τὸν κεραυνὸν ὡμοειδῶς (καγχελωτὰ) ἐπισείων· Ἐπδτ. τοῦ Διός. Πνδ.

Αἰολοδείκτης, ου· ὁ, ἢ αἰολόδεικτος ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ἐν παντοίοις σχήμασιν ἢ ποικίλαις μορφαῖς δεικνύμενος· Ἐπδ. τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλωνος), πιθανὴ ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Τμ. 7, 12.

Αἰολόδειρος, ὁ, ἡ· (δειρὴ) πεποικιλμένος λαιμὸν ἔχων· (παρδαλολαίμης)· ποικίλας φωνὰς ἐκπέμποντα λάρυγγα. ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· Νόν. παράβαλε ποικιλόδειρος.

Αἰολόδερμος, ὁ, ἡ· (δέρμα) ποικίλον δέρμα (παρδαλὸν τομάρι) ἔχων.

Αἰολόδεικτος, ὁ, ἡ· (δείκω, δείκνυμι) παρ' Ὀρφ. Τμ. 2. 12. ὅπου ἄλλα χειρόγρ. Αἰολίσκητε, ἔχουσιν· ἀλλ' ὁ Ἐρμᾶνος ὀρθότερον Αἰολόδεικτα, ἀνέγνωσεν, ὃ ἐστὶν, Ἐφευρετὴς διαφορετικῶν τεχνῶν· ὁ διαφόρους τέχνας δείξας.

Αἰολόδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ταυτὸν τῷ ποικιλόδωρος· παντοῖα δωρούμενος (ὅστις δωρίζει ἢ χαρίζει διάφορα πράγματα)· Ἑρμηνεύει αἰολοδωρεία· παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 42.

Αἰολοζώρτης, ηνος, ὁ, ἡ· (ζώρας) στιλπνὸν ζώρακα ἔχων, ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ὀξὺς καὶ ταχὺς εἰς τὸ ζωραίζεσθαι· Ἰλ. Δ. 489. Π. 173.

Αἰολομήτης, ου, ὁ, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰολόμητις· Αἰολόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις)· πλήρης παντοίων μηχανημάτων καὶ ὅλων· πανοῦργος, ἐπιστραφὴς· εἰς τὸ, αἰολόβουλος Ἡσιόδ.

Αἰολομίτρης, ου, ὁ· (μίτρα) πεποικιλμένην ζώνην (παρδαλὸν ζωνάριον) ἔχων· Ἰλ. Ε. 707. κατ' ἄλλους δὲ, ὁ εὐκίνητος μίτραν (ὁπλιτικόν τι περίζωμα) ἔχων, ἢ ὁ ῥᾳδίως καὶ εὐπετῶς ἐν τῷ περιζώματι τούτῳ κινούμενος· 2) πεποικιλμένην μίτραν (ἀνάδεσμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα) φορῶν· Δημτ. 17, 19.

Αἰολόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ποικίλην μορφὴν ἔχων· Ποικιλόμορφος.

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὁ ἔχων ποικίλα τὰ νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Αἰολόπεπλος (πέπλος) ποικίλην ἢ ποικιλόχρουν ἐσθῆτα, ἢ στολὴν ἔχων· ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν.

Αἰολοπτέρυγος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀελλοπτέρυξ.

Αἰολόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) ἵππους ἁμαζῶν ἢ περιάγων· Ἰλ. Γ. 185. κατ' ἄλλους δὲ, ποικιλότριχας ἢ ταχυπόδας ἵππους ἔχων.

Αἰόλος, λη, λον· ταχὺς, ἀκίνητος, ῥᾳδίως στρεφόμενος καὶ τρεπόμενος· εὔστροφος, εὐστάλης, ἐλαφρὸς· ηπόδας αἰόλους ταχύπους· Ἰλ. Γ. 404. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμ. ἐπὶ ὄφεων, σκωλήκων, μυώπων (κατάβαινος στρέγγλλν.) ημέσον αἰόλον κατὰ τὸ μέσον εὐάγωγα, εὐάρμοστα, λέγονται αἱ μέλισσαι· Ἰλ. Μ. 167. Πρὸς τούτοις λέγει Ὅμ. ηαἰόλα τεύχεα, καὶ αἰόλον σάκος· ὅπερ τινὲς μὲν, ἐλαφρὸν, εὐκίνητον, τινὲς δὲ ποικιλόχρουν, στιλπνῶς αὐγάζοντα ὁπλισμὸν ἑρμηνεύουσι· ναιόλ. κιόδων στιλβον ξίφος· Σφ. Αἰ. 1024. 2) πολυχρώματος, ποικίλος, τὸ χρῶμα ἀλλοιούμενος, στίλβων· νὺξ αἰόλ. τὸ παρ' ἡμῖν ἀστροφεγγὲς· Σφ. πολύμορφος, παντοδὸς, τροπὰς εὐμεταβλήτους· οἷον· ηαἰόλαι ἡμέραι· Ἀκατάστατος, ἀπατηλὸς, πανοῦργος, δόλιος, ὡς τὸ, ποικίλος, τὸ ὁποῖον ἐστι καθ' ὅλα ταυτοσήμαντον τῷ, αἰόλος· (κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 73. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἀημι· ἀρα κυρίως πνέων, ψυχῶν, περαφερόμενος, ἐν ἀνέμῳ κινούμενος)· 3) προπαροξυτόνως, Αἴολος, ὁ, κύριον Ὁμ. Ὀδσ.

Αἰολόστομος, ὁ· ἡ· (στόμα) πολυσημάντως λαλῶν, ἢ πολυσημάντων ἐννοίας ὤν· αἰνιγματώδης, χρησμῳδικὸς, ἀμφίβολος· Αἰσχύλ. Προμ. 666.

Αἰολόφυλλος, ὁ, ἡ· ἐκ παντοίων φυλῶν συνιστάμενος· Ὀππ.

Αἰολόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ποικίλην φωνὴν ἔχων, ἢ ποικίλως φωνῶν, ἠχῶν.

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, ἡ· (χαίτη) ποικίλως ἐστελισμένην, ἢ βεβοστρυχωμένην (στρεφογυριτμένην, κατσαρωτὴν, μὲ πολλὰς πλεξούδας) ἔχων τὴν κόμην· ἢ ὡς ὁ Εὐστάθ. ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας· (παρδαλομάλλης).

Αἰολόχρως, ωτος, ὁ, (χρόα) μὲ ποικίλον χρῶμα· τὸ χρῶμα παντοίως ἀλλοιούμενος (ὅστις ἀλλάζει χρώματα διάφορα, ἢ παίζει τὰ χρώματα) Εὐριπ. παρὰ Ἠλιμ. Στρωμ. Ε'. ηαἰολόχροις ὄχλος ἀστρονομ.

Αἰονάω, ῶ, Μ. ήσω· καταῤῥαντίζω, ἐπιβρέχω, ὑγραίνω· Γαλην. ὄβεν

Αἰόνημα, ατος, τὸ· τὸ ἐπερῤῥαντισμένον ὑγρόν.

Αἰόνησις, εως, ἡ· τὸ ἐπιῤῥαντίζειν, ἐφυγραίνειν (ῥάντισμα) Δίων Κάσ. νέ. 17.

Αἰπεια, ης, ἡ· Πόλιστις ἐν Ἀπωσίᾳ· ἐν Ἰλ. ἡ νῦν Κοσώκη· Μλτ. γεωγρ. τμ. βʹ. 407. ὑπὸ Α. Γαζῆ.

Αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, ποιητ. ἀντὶ αἰπεινός· Ἰλ. Φ. 87. Αἰπεινός, ἡ, ὀν (αἰπὺς) ὑψηλὸς· παρ' Ὁμρ. τὰ πλεῖστον ἐπὶ πόλεων εἰς ὑψηλὰ μέρη κειμένων· ἀκρωρειῶν· Ἰλ. Β. 869. Τ. 58. Ὀδσ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, ὑψηλὸς, ἀπότομος· Μετφρ. βαρύφθογγος, σαβαρὸς· Πνδ. Νμ. ηλόγοις· δεινὸς, βαθὺς, συνετός.

Αἰπολέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ αἰπόλος, ὅ ἐστι βόσκω αἶγας· Αἰσχύλ. Εὐμ. 196. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουκολέω.

Αἰπολικὸς, κὴ, κον· εἰς αἰπόλους ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος· ὡς, ηΑἰπολικὴ ᾠδή.

Αἰπόλειον, τὸ· ποίμνη, (κοπάδι) αἰγῶν· καὶ πόλιον αἰγῶνα Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. κ) νομὴ αἰγῶν.

Αἰπόλιος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· παρ' Ἀρτεμιδώρ. Δ'. 58. κεῖται Αἰπόλειος, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, Αἰγωλλιος.

Αἰπόλος, ὁ, ἡ· βοσκὸς αἰγῶν (γιδοβοσκὸς)· ἀντὶ Αἰγοπόλος· ὡς καὶ τὸ Μανδρόπολος, (αἴξ, πολέω) αἰγοβοσκὸς· παρ' Ὁμ. αἰπόλος αἰγῶνι κ. τ. τ.

Αἶπος, ους, τὸ· ὕψος, κορυφὴ, ὕψωμα· Θεόφρ. Ζ'. 148. παρ' Κύριπ. Ἄλκ. 603. μεταφρ. ταλαιπωρία, κόπος.

Αἰπύς, πή, πύ· ἐπτ. ἀντὶ Αἰπύς· Ἰλ. Ν. 625. Ὀδυσ. Γ. 130. ηπόλις αἰπὴα· ὑψηλὴ· καὶ ἀντὶ τοῦ Βαθὺς· Ἰλ. Φ. 9. ηαἰπὺ ῥεέθρονα.

Αἴπτω, ἐκ τούτου ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. 3. παράγει τὸ, Ἴαπτω· λίαν ἅμρ. σημαιν.

Αἶπυ, ους, τὸ· Πόλις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλδ.

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ· (δομέω) ὁ ἐφ' ὕψος ἢ ὑψηλὰ ὠκοδομημένος· ὑψηλὰ τείχη ἔχων.

Αἰπυόλωτις, ὁ· ἀπατηλὸς, δόλιος, ψεύστης· Τμ. παρὰ Σέξτ. ιωʹ. 21.

Αἰπύκερως, ὁ, ἡ· τὸ, ωτ· γεν. ω· (κέρας) ὑψηλὰ ἢ ἀπεπεταμένα κέρατα ἔχων.

Αἰπυμήτης, ου, ὁ· (μῆτις) ὑψηλὸν νοῦν, ἢ ὑψηλὸς καὶ μεγάλους στοχασμοὺς ἔχων, εἰς ὑψηλὰ καταγινόμενος πράγματα· Αἰσχύλ. Πρ. 18.

Αἰπύνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὑψηλὰ νῶτα ἔχων· ἢ καὶ ἐφ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος· Αἰσχύλ. Προμ. 836. ηαἰπύνωτος Δωδώνη.

Αἰπύς, πεῖα, πύ· μετέωρος, ὑψηλὸς· Ἰλ. Εʹ. 367. ηαἰπὺς Ὄλυμπος· 2) Βαθὺς· αἰπὺς βρόχος· σχοινίον ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους ἀπηρτημένον· Ὀδσ. Λ. 277. ηχόλος αἰπὺς, βαθεῖα, ἀνεξέλεπτος ὀργή· Ἰλδ. Ο. 225. ηὈλεθρος« βαθὺς, ἀναπόφευκτος ἀφανισμός· Ὅμ. ηὐδατος« εἰς ὃν ῥᾳδίως καταπίπτει τις· ὠσαύτως ηφόνος, ὁδὸς· Ἡσιόδ. ηαἶπος, ὕπνος· Πινδ. ηἀπὸ οἱ ἔσσεται ηαἰπύαρατον ἢ ἀνέκφευκτον ἔσται αὐτῷ· Ἰλδ. Ν. 317. η αἰπεῖα ἰωὴ βαθεῖ, βαθυήχος δόρυβος· Ἡσιόδ. Σκ. 682.

Αἶπυτος, ου, ὁ· ὄνομ. κύριον· ἀφ' οὗ ἐπίθετον τό· Αἰπύτιος, ία, ιον· Ἰλιάδ. Β, 604. ηαἰπύτιον τύμβον.

Αἶρα, ης, ἡ ἢ σφῦρα· (σφυρὶ χαλκέως)· ὅπερ ηΑἰράων ἔργων· Ἡλλίμ. ἔργον τῆς σφύρας, ἤτοι τῶν χαλκέων· 2) ζιζάνιον φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου· Δωρ. Lolium· Θεόφρ. Ἱστ. Φ. Η'. 5. (καινῶς μιστίτσα).

Αἱρεσιαρχέω· Μλ. ήσω· εἰμὶ αἱρεσιάρχης· ἀρχηγὸς αἱρέσεως· ἀπὸ τοῦ:

Αἵρε ἀρχης, καὶ, Αἱρεσίαρχος, ου, ὁ· (ἄρχω, αἵρεσις) ἀρχηγὸς, πρῶτος, ἢ προστάτης αἱρέσεώς τινος

Αἱρεσιμάχος, ὁ, ἡ· καὶ

Αἱρεσιομάχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι)· αἱρέτης τινὶ μαχόμενος· αἱρεσιώτινα νικῶν· 2) ὑπέρτινος αἱρέσεως ἀγωνιζόμενος.

Αἱρέσιμος, ὁ, ἡ (αἱρέω) εὔληπτος, ῥᾳδίως κυριευόμενος, ἁλώσιμος· Ξενοφ. Κυρουπ. Εʹ. ηαἱρέσιμον τεῖχος· ἐκ τοῦ

Αἵρεσις, εως, ἡ (αἱρέω) τὸ αἱρεῖν, αἱρεῖσθαι (στόκωμα ὑψηλὸν).

Αἵρεσις, εως, ἡ· (αἱρέω) τὸ λαμβάνειν, (περιλαμβάνειν), ἁρπάζειν, κυριεύειν, κρατεῖν· κυρίευσις, ἅλωσις· Θουκυδ. ηαἱρεσις πόλεως· καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλαχοῦ· 2) (αἱρέομαι) τὸ προαιρεῖσθαι, γνώμην ποιεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βουλεύεσθαι· ἐκλογὴ· ηαἱρεσις δούλου ἐκλογὴ ἐπιτρέπειν Ἡρδτ. 1, 11. Ἀλλῶς, γνώμη· σκοπὸς, διάνοια· ἐξαίρεσις· 3) ἐκλογὴ καὶ ἐξαίρετος προτίμησις βίου, (τρόπου ζωῆς)· διδασκαλίας τρόπου· σχολείου, φατρίας, συστήματος, δόγματος. ηΑἵρεσις Ἑλληνικὴ« ἢ σπουδὴ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων· ἤτοι ἡ κλίτις, καὶ ἐκλογὴ τοῦ σπουδάζειν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα· Λίσχιν. Ἀξιοχ. Βʹ. η Ἢ ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσις τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς· 4) ναῖρ, τῆς συνέψεως Πλτ. Γρ. 38. τὸ ἀπευθυμεῖν, ἐφίεσθαί τινος, ἢ τὸ πρός τε ἢ ἀμφὶ τι σπουδάζειν· τὸ νὰ καταγίνωμαι, ἐπιθυμῶ ν' ἀποκαλύσω ἢ κατορθώσω τι· 5) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, σημαίνουσα δόγματι τῇ εὐσεβείᾳ ἀντικείμενον· ἢ μὴ ὀρθὴν δόξαν τῆς πίστεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ· καὶ Αἱρεσιώτις, ιδος, ἡ· Αἱρετικός· ὁ ἐξ αἱρέσεως τινός ὤν.

Αἱρετέος, έα, έον· ρημτκ. Ἐπῃτ. ἀπό τοῦ αἱρέω· ἄξιος, ἡ προτήκων νά ληφθῇ, (νά παρθῇ) κυριευθῇ· καί νά ἐκλεχθῇ. Ξενοφ.

Αἱρέτης, ου, ὁ, καὶ Αἱρέτις, ιδος, ἡ· ἐκλέγων (διαλεκτής).

Αἱρετίζω, παρ' Ἱπποφ. Αἱρέω. ἐκλέγω. 2) προτιμῶμαι, ἡ προτιθέμαι αἱρέσει τινί· ὅθεν

Αἱρετικός, ἡ, όν· εἰς αἵρεσιν ἀνήκων. 2) = Αἱρετός. Καν. Ἁγιοπολ. «αἱρετικαὶ ἐπίσκοποι κατὰ τὸν Βαλσαμ. οὓς αἱρετήσεται, ἤγουν ἐπιλέξεται ὁ κατηγορούμενος ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐπισκόπων. Οὕτω καὶ Ζωναρ. εἰς τὸν κγ'. Καν. «Οἱ ἐπίσκοποι εἶεν ἄν, οὓς αἱρετήσονται οἱ κατηγορούμενοι· τοὺς γὰρ τοιούτους φησὶν ὁ Κανὼν αἱρετικούς, τουτέστιν αἱρετούς· ὅθεν καὶ «αἱρετικοὶ διωκταὶ» ἀντὶ τοῦ, αἱρετοὶ κριτικ. Καν. 98. 5) Αἱρετικοὺς λέγομεν — τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιᾶ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποστίσαντας δὲ καὶ ἀντιτασσομένους τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις. Καν. Δ'. Σύνοδ. Κωνστπλ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀλλοτριόφρων, ἀποστάτης, ὁ παρεκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὁ περὶ τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σφαλλόμενος· ὁ μὴ ὢν ὀρθόδοξος Ζωναρ.

Αἱρετιστής, οῦ, ὁ· ὁ προτιθέμενος αἱρέσεώς τινος· (ὅστις περνει μέρος εἰς κάμμίαν αἵρεσιν, Ἰτλ. partito, ἢ τουρκοβαρβαριστί εἰς κάνεν ταράφι) Δγν. Ἀρτ. 9, 6. Πολύβ. καὶ Διόδ. Σικ. ΙΙΙ'. 75.

Αἱρετός, τή, τόν· Ἐπῃτ. ῥημτ. τοῦ αἱρέω, ἐκλελεγμένος· ἄξιος ἐκλογῆς, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός· παρ' Ἡρόδ. πολλαχ. 2) εἰλημμένος (παρμένος) εὐληπτος (εὔκολος διά νά παρθῇ) εὐάλωτος (διά κυρίευμα εὔκολος). Ἡρόδ. 4, 201. ὅθεν Αἱρετώτερος, ἐπιθυμητότερος, ἤτοι ἀξιωτερος εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας· ἐκ τοῦ

Αἱρέω, ῶ· Μ. ἤσω. Πρκμ. ἠρηκα. Ἰων. ἀραίρηκα. παθτ. ἀρσίρημαι. Ἀόρ. παθτ. ἠρέθην. Μλ. πθτ. αἱρεθήσομαι· καὶ ἀπό τοῦ ΕΛΩ, Ἀόριτ. β'. εἵλον. Ἀπρμφ. Ἐλεῖν. μέσ. εἱλάμην. Ἐπκ. Ἑλόμην. Ὅμηρ. (συγγενές τῷ ἄρω, αἴρω, ἄρνυμαι) Λαμβάνω (Πέρνω), κρατῶ, ἁρπάζω· ἁρπτομαι (πιάνω), ἅπτομαι, νικῶ, καταστροπώνω. Ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἡφῶτας, πόλιν, νῆας, Ὅμ. «ἑλεῖν τινα χειρὸς» λαμβάνω τινα τῆς χειρὸς (πιάνω ἢ κρατῶ τινα ἀπό τό χέρι) Ὀδσ. Μ. 33. «χόλος, ἕος, ἵμαρε αἱρεῖμεν (μέ κυριεύει ὀργή, φόβος, ἐπιθυμία) ὡσαύτως καὶ «ὕπνος καὶ λήθη» (ἀλησμονησία), Ὅμ. καὶ ἀντιστρόφως «ὕπνον αἱρεῖν» καταλλήνομαι εἰς ὕπνον (πλαγιάζω νά κοιμηθῶ)· «νίκῃ εἰς μάχην καὶ ἐν κριτηρίῳ· «αἱρεῖν τὴν γραφήν· νικῶ ἢ κερδαίνω τὴν κρίσιν εἰ ἐγγράφου κατηγορίας· ἡ γὰρ αἰτιατ. γραφὴν ἀπολύτως κεῖται· ὡσαύτως καὶ «αἱρεῖν δίκην». Λαμβάνω ἢ καταλαμβάνω τινα ἐπίτοκα, (πιάνω τινα ἔνοχον εἰς τι)· ἐξελέγχω τινά τινος (ἀποδείχνω τινα ὅτι ἔκαμέ τι), ἐπί «αἱρεῖν τινα κλέπτοντα» (ἀποδείχνω τινα ὅτι ἔκλεψε), Ἀριστοφ. Ἱππ. 835. «αἱρεῖν τέ τινα τι» λαμβάνω (πέρνω) τό μέρος τινος· νικῶ, καταβάλλω, καταπροπώνω, προνεύω, ὅλως δέ ἐμφαιρῶ, ταπεινῶ, ποιῶ τινα δυστυχῆ· ἐπί κλῶ, ἀνατέμνω, ἀριστομαί τινα (κερδαίνω τήν ἀγάπην, τήν εὐνοιαν τινος, τόν κάμνω νά μέ ἀγαπᾷ). 2) μέτ. αἱροῦμαι· προτλαμβάνω, παραλαμβάνω, ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ (πέρνω μαζύ μου) προσφέρομαι ἐμαυτῷ τι, ἀπολαύω τινος (ἀπολαμβάνω τι, τρώγω, ἤ πίνω τι). Ὀδσ. Ι. 157. μετά Ἀπαρμφ. Ὀδσ. Λ. 583. εἰσδέχομαι, δέχομαι, παραλαμβάνω. Ὀδσ. Β. 237. βούλομαι, θέλω, ἐκλέγω, προτιμῶ, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, τί τινος· τί ἀντίτινος· τί πρότινος· τί μᾶλλον ἤτι, ὅθεν «μᾶλλον αἱρεῖσθαι» (ἀγαπῶ καλήτερα)· ἐξαιρ. «αἱροῦμαι τά τινος» (πέρνω τό μέρος τινος) «τά τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούς Ῥωμαίους» (ερωτῶ μέ τούς Ῥωμαίους) «αἱροῦμαι γνώμην» κρίνω ὀρθήν ἢ δέχομαι τήν γνώμην τινος. Ἡρόδ. 4, 137. 139. 3) ἀμεταβ. «αἱρεῖ λόγος» μετά ἀπαρμφ. ὁ ὑγιής νοῦς διδάσκει· ὡσαύτως καὶ αἱρ. γνώμη. Ἡρόδ. 7, 41. «αἱρεῖ ὁ λόγος». Ἡρόδ. 2, 33.

Αἱρηστειτείχης, ὁ, ἡ· (αἱρῶ τεῖχος) κατεδαφίζων, κρημνίζων τά τείχη. Ἀθην. σελ. 496.

Αἱρικός, ἡ, όν· (αἶρα) ζιζανικός, ὁμοιος ζιζάνιο.

Αἱρινος, ίνη, ινον. = αἱρικός.

Ἄιρος, ὁ· ἐν Ὀδσ. Σ. 73. «Ἶρος ἄρηος. δυστυχής, ἄθλιος, κακοδαίμων Ἶρος. παιδιά μετά τῆς λέξεως Ἶρος. (ὡς τό παρ' ἡμῖν, ὁ καίμενος ὁ ζήτουλας)· ὡς καὶ «δῶρα ἄδωρα, Αἰνόπαρις, Δύσπαρις. ὕπνος ἄϋπνος κ. τ. τ. (υ—υ).

Αἴρω, κατά συγκ. ἀντί τοῦ ἀείρω. Μ. ἀρῶ. ἀνάγω, σηκόνω) βαστάζω εἰς ὕψος ποιητ. ἀντί αἰπεινός. Ἰλιδ. Φ. 87. Αἰπεινός, ἡ, όν· (αἰπύς) ὑψηλός· παρ' Ὁμρ. τό πλεῖστον ἐπί πέλεκυς εἰς ὑψηλά μέρη κειμένων· ἐπί ἀκρωρειῶν. Ἰλιδ. Β. 869. Τ. 58. Ὀδσ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, δυσανάβατος, προστάντης, ἀπότομος. Μετωρ. βαρύζηγγος, σοβαρός, Πυθ. Νμ. «λόφοι» δεινός, βαθύς, συνετός. Δημοσθ. «Αἴρειν τό πρᾶγμα λόγῳ, καὶ φοβερόν ποιεῖν». Εὐριπ. Ἡρακλ. «Πολλῷ σ' ἐπαίρω ὑψηλόν αἴρειν» καὶ Πλούταρχ. Ἀπερ. 23. «Καίσαρος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἤρεκε. 2) Μέτ. αἴρομαι παρ' Ὁμρ. μάλιστα· κτῶμαί, (ἀποκτῶ) κερδοῦμαι, ἀπολαμβάνω. «κῦδος, κλέος τιμήν, ἀέθλια ἀρέσθαι ὠσαύτως καὶ «ἔλκος, ἀρέσθαι «τραυματίζομαι (πληγόνομαι). Ἰλιδ. Ξ. 150. ἐνίοτα δέ καὶ ἐνεργητ. παρά Σφκ. Τρχ. 80. 3) ὑψίστημαι, ὑπέχω, ὑποδύομαι «κίνδυνας, κινδύνους». Ὀδσ. Δ. 107. Ἐπιχειρῶ, ἐγχειρῶ, ἄρχομαι (ἄρχίζω) ἀρχήν ποιοῦμαι· ἀλλά καὶ ἄλλοις περιποιοῦμαι ἢ περιποιῶ τι (προξενῶ). Ὀδσ. Α. 240. καὶ ὦ παιδί μέγα κλέος ἤρατ' ἐπίσσω». 4) «Θυμόν ἀρέσθαι θαρρῶ (θαρρύνομαι, κάμνω καρδιάν)· «πόλεμον, ὅπλα ἀρ. ἐγείρω (ἀρχίζω) πόλεμον, ὅπλων ἅπτομαι (πιάνω τ' ἅρματα). 5) Παθτ. αἰρομαί τινι, μεγαλύνω ἐμαυτόν, σεμνύνομαι, ὅθεν τροπικ. γαυροῦμαι, βρενθύομαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω (εἶμαι «περήφανος διά τι πρᾶγμα). 6) Ἀμτβ. «ἄρας τῷ στρατῷ (κινῶ μέ τό στράτευμα) ἔτι δέ καὶ ἁπλῶς «ἄραι» (ἐκ Κρήτης) ἐκπορεύομαι (ξεπνῶ, σηκόνομαι ἀπό τι μέρος καί μισεύω)· ἀνατέλλειν, ἐπί ἡλίου. Σοφκλ. ἔτι δέ «αἴρειν εἰς κόρακας (τό παρ' ἡμῖν κοινόν· νά πηγαίνῃ ς' ἀνάθεμα· ἢ νά πηγαίνῃ καί νά μή γυρίσῃ, ἤ, στόν διάβολον) (τό α ἐστί βραχύ ὅπου μένει ἀνεύθυνον, μόνον ἐν τῷ α'. ἀόρ. ἐνεργτ. τε καί μέσῳ ἀεί μακρόν, Εὐρπ. Ὀρστ. 3. Κυκλ. 471· ἐν δέ τῷ Μλ. ἀρῶ, συνρσ. ἀπό τοῦ ἀερῶ, δίχρονον, Σφκ. Αἰ. 75. Εὐρπ. Μηδ. 848. Ἡρκ. 323. Αἰσχλ. Περσ. 781).

Αἰρωτής, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἱρικός.

Αἴς, ίος, ὁ· ἄχρηστον ὄνομτ. ἀντί τοῦ, Ἅιδης, ὅθεν Ἀϊδός δε, ἀντί, Κἰς ἄδου αἴκον. Ὀδσ. Κ. 560. Ἰλ. Ε. 845. «δύν' ἀΐδος κυνέην» ἐνεδύσατο τήν περικεφαλαίαν τοῦ ᾅδου· ἦτον δέ αὐτή κεφέλη τις ᾐλα καί ἀόρατος, ἤτοι σκοτεινή, τήν ὁποίαν ἐνεδύοντο οἱ θεοί, ὅταν θέν ἤθελον νά τούς γνωρίσῃ τις. Ἐκ τούτου δέ καί Παροιμ. «Ἅιδος κυνῆ· ἐπί τῶν ποιούντων τι ἀφανῶς.

Αἶσα, ης, ἡ· ὡς Μοῖρα, ἡ θεϊ ἡ ἑκάστῳ τήν ἀξίαν, ἡ τό αὐτῷ ἀπρομμένον νέμουσα· (ἡ ὁποία δίδει εἰς καθένα ὅ,τι ἀξίζει, ἤ τό γραφτόν του). Ὀδσ. Η. 197. Ἰλδ. Τ. 127. 2) ὡς προσηγορικ. ἡ τήν τύχην ἡ μοῖραν διορίζουσα ἀπόφασις θεοῦ τινος. «Διός αἶσα, δαίμονος αἶσα. Ἰλδ. Ι. ζοδ. 3) Διωρισμένος χρόνος τῆς ζωῆς, τό πεπρωμένον, (τό Γραφτόν)· Εἱμαρμένη, Μοῖρα, Τύχη δυστυχής ἡ εὐτυχής. Ἰλ. Α. 418. «τῷ δε κακῇ αἴσῃ τέκονε. Ἰλδ. Τ. 127. Ὀδσ. Η. 197. «πᾶσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ· ὅθεν, «ὑπέρ Διός αἶσαν, ἐν Ἰλ. Γ. 321. ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Διός. Ἀπολλ. ἀπόφασις τῆς μοίρας, ἤτοι τῶν θεῶν· ὡς καὶ τό «Θεῶν αἶσαι» Δ'. 1068. «Κύπριδος αἶσαν ἐμμορεῖν». Σύ ἔλαβες τόν κλῆρον τοῦ νά ἀρέσκῃς τῷ ἔρωτι, ἤτοι τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ ἐν γένει περιφραστικῶς· τό ἐπιβάλλον μέρος ἢ μερίδιον εἶς τε (μοιράζει)· «πλήθος, ἐλπίδος αἶσα. μερδ. λαφύριον, τό, ὅ,τι μένει τινί νά ἐλπίσῃ. Ὅμρ. ὅθεν μέτρον, καί σκοπός καθ' αὐτό «ἥμισυ αἶσαν τό ἑκάστῳ ἀνῆκον, ἄλλως, «καθῆκον· ἐξαιρέτως δέ κατ' αἶσαν, ὡς κατά μοῖραν· ὡς πρέπει καί ἁρμόζει, πρεπόντως, προσηκόντως. Ἰλ. Γ. 716. ὅπερ ἐν Ἰλ. Α'. 286. «κατά μοῖραν δεῖπνος» κεῖται. ἀντιδέτ. τῷ, παρ' αἶσαν (συγγν. τῷ αἶνος, αἰνέω. Βουτμ. Λεξ. 2. σλ. 118. κατ' ἄλλους δέ παράγτ. ἀπό τοῦ δαίω τό μοιράζω). Ἀπολλών. Γ. 615. «Μὴ παρά αἶσαν ἐτόσσαι μειλίσσεσθαι· ἐναντίον τοῦ καθήκοντος καί πρέποντος. Πίνδ. Πύθ. Β'. 16.

Αἰσακος, ἡ· ὑπακουσμ. κλάδος μυρσίνης ἢ ἐλάφνης· ὅστις κατά Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. δ'. 1. ἐβάλλετο ἐνί ἑκάστῳ τῶν παρακαθημένων τῇ τραπέζῃ, ἵνα φαλλόσιν ὕμνον τινά· (κατά τινας μέν ἀπό τοῦ ᾄδειν, κατ' ἄλλους δέ ἀπό τοῦ, αἴσα).

Αἰσάλων, ὁ· εἶδός τι μικροῦ ἱέρακος· aesalon. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ'. 36.

Αἴσηπος, ὁ· Ὄτομα πλειόνων ποταμῶν παρ' Ὁμήρ.

Αἰσθάνομαι, μέσ. Ἀποθετκ. πρτκ. ᾐσθανόμην. Μλ. αἰσθήσομαι. Ἀόριστ. ᾐσθόμην· παρά τοῖς μεταγενεστ. ἐξ καί παθτκ. αἰσθηθήναι. LXX. (αἴω, αἴσθω)· λαμβάνεται ἐπί παντῶν αἰσθήσεων, ἁφῆς, ὁράσεως, ὀσφρήσεως, ἀκοῆς, καί γεύσεως. Καταλαμβάνω, ἐννοῶ (νοιώθω) ἀκούω, μανθάνω δι' ἀκοῆς· μετά Γενικ. καί Αἰτιατ. τό πλεῖστον μετά μετοχῆς· ἔτι δέ καί μετά τοῦ ὡς κατ' Ὁριστικ. ἀγκλ. Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 40. Ἀπομν. Α'. β'. 31. «Τινός φασαντος ᾐσθόμην· ἠκουσα νά ὁμιλῇ τις· πλησθάνομαι τινάς παραβαίνοντας· αὐτόθ. Δ'. ε'. 21. ὁ αἰσθόμενος, μτχ. ἀντί τοῦ, συνετός, διαγνωστικόν, εὐ ἢ ὀρθῶς κρίνων, καλῶς ἐπιστάμενος· ἔμφρων, νουνεχής, φρόνιμος καί κατά καιρόν ὁ εἰδώς διακρίνειν τό ἀγαθόν τοῦ κακοῦ, τό δίκαιον τοῦ ἀδίκου. Ξυφ. «αἰσθανόμενος τῶν ἀγαθῶν τε καί κακῶν· οἱ τινες ἐναντίον νά διακρίνωσι τό καλόν τοῦ κακοῦ, τό ὁποῖον καί ἡ συνήθ. ὁμοίως ἐκφράζει. «μετρίως αἰσθανόμενος· μετρίως ἐδύνατο νά διακρίνῃ τινά νά ἐννοήσῃ τά πράγματα· τοιούτου καί τό τοῦ Θουκ. Δ'. 71. Ἀντί τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ἀναπολεῖν εἰς τήν μνήμην, ὡς καί τό τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. κ'. 14. «ὁ Κῦρος ᾐσθημένος. Ἡλιόδ. Α'. «αἰσθόμενος πρός τινος» ἠκουσεν ἀπό τινος.

Αἴσθημα, ατος, τό· ἐκεῖνο τό ὁποῖον ᾐσθάνθη, ἤκουσέ τις· τό ὁποῖον ἐπροξένησε τήν αἴσθησιν· ἔτι δέ καί αὐτή ἡ αἴσθησις.

Αἴσθησις, εως, ἡ· ἡ διά τῶν αἰσθητήρων γινομένη ἐνεργεια· τό γνωρίζειν καί καταλαμβάνειν διά τῶν αἰσθήσεων· ὅθεν πληθ. Αἰσθήσεις, καί αὐτά τά ὄργανα τῶν Αἰσθήσεων, ἤτοι τά Αἰσθητήρια, οἷον, ὀφθαλμοί, ὦτα, ὄσφρησις, γεῦσις, καί ἐξαίρετος ἡ Ἁφή· «Αἴσθησιν παρέχειν τινίν. οὕτω πως ποιεῖν ὥστε νά αἰσθανθῇ ἢ νά καταλάβῃ τις αὐτό. Θουκυδ. Β'. 50. ποιω, (κάμνω) νά ἀκούσῃ τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ'. ς'. 13. πέξῃ δὲ ἀπελθεῖν τοσοῦτον, ὡς μὴ αἴσθησιν παρίσχειν τινὶς· αἰσθησιν ἀκοῆς, νὰ μὴ καταλάβῃ (νοιώσῃ) τις. »Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἐκάστῳ. Θουκυδ. Β'. 61. ἀντὶ τοῦ, ἂν δὲ εἰς αἴσθησίν τι τῷ προξενεῖ λύπην καὶ δυσαρέσκειαν· παρὰ ἠθικοῖς δὲ, λαμβάνεται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, Ἴχνη (πατημασιαῖς, τροχοῦ, οὐμπαλᾶ). 2) Τὰ μέσα ἢ ὁ τρόπος τοῦ ἐννοεῖν καὶ ἀποφαίνειν τὰς τῶν Θεῶν βουλάς. Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 6. »καὶ αἰσθήσεις«. Πλάτ. Φαῖδ. 59. »βαὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν«. 3) τὸ αἰσθάνεσθαι ἐσωτερικῶς, εἴτ' οὖν νοερῶς ἢ ψυχικῶς. Κατανόησις, γνῶσις, διάγνωσις, ἐπίγνωσις, κατάληψις, γνώρισις, νόησις, γνώμη, σύνεσις.

Αἰσθητήριον, τό. Τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον· ἢ αἰσθητικὴ δύναμις· ὡς π. χ. τὸ οὖς, ἡ ἀκοὴ, κ. τ. λ.

Αἰσθητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντιλαμβανόμενός τινος διὰ τῶν αἰσθητηρίων (ὅστις αἰσθάνεται τίποτε μὲ τὸ μέσον τῶν αἰσθητηρίων· ὑηλ. ἢ βλέπων, ἢ ἀκούων, ἢ ὀσφραινόμενος, ἢ γευόμενος, ἢ ψηλαφῶν) = αἰσθανόμενος. Πλάτ. Θεαίτ.

Αἰσθητικός, κή, κόν· ῥᾳδίως αἰσθανόμενος (ὅστις εἶναι πολὺ αἰσθαντικός). Ἐπῤῥ. αἰσθητικῶς, μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος προξενεῖ αἴσθησιν· »αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ ἀντὶ τοῦ, σύναιδα ἐμαυτῷ (γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου). Ἐπίῤῥ. »Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ· ἀντὶ τοῦ Αἰσθάνομαι, Προσέχω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ἰδ'. 23.

Αἰσθητός, ἡ, όν· (αἰσθάνομαι) ῥᾳδίως προσβάλλων τοῖς αἰσθητηρίοις καὶ δι' αὐτῶν αἴσθησιν προξενῶν· ἢ βάσιμος εἰς αἴσθησιν (εὔκολα νὰ τὸν αἰσθάνηται τις). Ἐπῤῥ. αἰσθητῶς.

Αἴσθω, (ἀω) Ἀποπέω. ὅθεν »ἡμῖν ἄισθεν τὸ κοινῶς ἔξυχησε. Ἰλ. Π. 468. καὶ Τ. 403. παρέβαλε Π. 468. (ᾰ – –).

Αἰσιμία, ἡ· (αἴσιμος) Εὐδαιμονία Αἰσχύλ. Εὐμ. 994. »Ἐν αἰσιμίαις πλούτου· ἀντὶ τοῦ, Ἐν ταῖς εὐδαιμονίαις, εὐτυχίαις· ὅπου ἄλλοι, Ἀζημίαις, ἀβλάβειαις, ἀνέγνωσαν· κατὰ τοὺς γραμματικογράφους δὲ, ἐπιτηδειότης, τὸ πρόσφορον, εὐπρέπεια, τὸ κόσμιον. Ἔτυμ. καὶ κατὰ Σουϊδ. Μαντεῖα.

Αἴσιμος, ὁ, ἡ· καὶ αἰσίμη. Ὅμρ. (αὖσα) πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ προξενεῖται ἢ εἶναι διωρισμένον (γραμμένον) ὑπὸ τῆς μοίρας· ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 72. καὶ Χ. 112. »αἴσιμον ἦμαρ· ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου, τὸ πεπρωμένον· (τὸ γραπτόν), ἢ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου. »αἴσιμόν ἐστιν Ὅμ. (εἶναι γραπτόν). 2) σύμφωνος, ἁρμόζων τῇ ἀποφάσει τῆς εἱμαρμένης· ἀνάλογος, σώφρων, ἐπιεικής. = πρὸ καθήκον, ἢ αἴσιμα εἰπεῖν εἰδώς· παρ' Ὅμρ. πολλοῖς. Ἰλ. Ζ. 62. »αἴσιμα παρειπών· τὰ προσηκόντως καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα· οὕτως ἔτι καὶ »Αἴσιμος φρένας«. Ὀδυσ. Ψ. 14. ὑγιὴς κατὰ τὰς φρένας, ὅπου πρότερον »Σαόφρων, ἔνεστο. Ὀδ. Φ. 294. »αἴσιμα πίνειν· κατὰ τὸ αἴσιον καὶ καθῆκον, μετρίως, ἴσον πρέπει.

Αἰσιμόω, ῶ. Μ. ὤσω· κατὰ τὸν Σουϊδ. Καταναλίσκω· τὸ ἁπλοῦν ἄχρηστον. Ζήτ. Ἀναισιμόω.

Αἰσιεποιέω· Αἴσιον, ἡ Αἰσία, ἡ Αἰσίως ποιῶ.

Αἴσιος, ὁ, ἡ· καὶ αἰσία. Πνδ. εὐτυχίαν σημαίνων· καλὸς, εὐνοϊκός· λέγεται ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται ὡς σημεῖα μελλόντων καλῶν, ἢ μελλούσης εὐτυχίας, ἐξαιρέτως· »πέτος, οἰωνὸς, ὄρνις αἴσιος· εἰς ἁρμόδιον ἢ καλὸν καιρὸν ἦκων, Ἰλ. Ω. 376. 2) προστήκων, ἀνάλογος, δίκαιος. Νικάνδρ. 93. »Αἴσιος ὁλκή· ὅπου σημαίνει τὸ, Ὀρθὸν, δίκαιον, σωστόν· τὸ εἰς τοῦτο ἀνῆκον, πρέπον, ἀπαιτούμενον· καὶ παρὰ Δίων. Κατ. ΛΘ'. 23. »ἐπινίκια αἴσια«. Ἐπῤῥ. αἴσιος.

Αἰσιόω, ῶ. Μ. ὤσω. Θεωρῶ ἢ νομίζω τι ὡς εὐτυχίας ἢ καλοῦ προσημαντικόν, (ἐγὼ τι διὰ καλόν). Μέσ. Αἰσιόομαι ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν σημεῖον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Ἀππιαν. καὶ Πλούταρχ.

Αἰσῖται, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀεῖσιτος.

Αἰσονίδης, ου· πατρων. τοῦ Ἰάσονος, υἱοῦ τοῦ Αἴσονος. Ἡσιόδ.

Αἶσος, ση, σον· (ἴσος) ὁ μὴ ἴσος = ἄνισος. (ῠ – ῠ)

Αἴσσω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. Ἤξα. Ἀττ. ἄσσω ἢ ἄττω (ἔτι δὲ καὶ ἄττω). Μλ. ἄξω, ἀόρστ. α'. ἦξα παρ' Ὁμήρ. Κινοῦμαι μετ' εὐκολίας, ζωηρότητος, ὁρμῆς, καὶ ταχύτητος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ὁρμῶ, πίπτω βιαίως ἐπὶ τινα· τὸ πλεῖστον κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν. Μετὰ Δοτικ. »αἴσσειν ἵπποις, ὅπλοις«· κέγχει, φαίνω, πείθ· ὅτε ὑπακούει. ἡ Σὺν πρόθ. ἀνακηδῶ. ὑφοῦμαι, ἀναβαίνω. Ἰλ. Σ. 506. »αἴσσουσι ἠγέρθησαν, ἐσκιδήσαν ὁρμαί· ὡς καὶ τὸ »Πασῶν ἀπὸ χθονὸς αἴσσονται· ἀναβαίνουσα, ὑφοῦμενον, ἐν Ὀδ. Κ. 99. »Δένδρον αἴσσει«. Πίνδαρ. Νεμ. Η'. 69. »Μόχθος ἐκ μόχθων ἀΐσσει ἱππόκοιτος«. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 191. ἐγείρει. »Νέων αἰσσόντων γάμων »Σοφοκλ. Τραχ. 843. ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, Προσβαλλόντων, ἑρμην. καταφέρομαι, καταβαίνω, καταῤῥομαι. Ὀδυσ. Χ. 187. ἐπὶ τῶν εἰς Ἅδου καταφερομένων ψυχῶν. Ὀδυσ. Κ. 495 αὐτοῦ καὶ παθ. πέκ χειρῶν ἡνία ἠχθησαν· ἐξέφυγον τὰς χεῖρας του οἱ χαλινοὶ (ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του). Ἐπὶ πτερυγιζόντων, ὑπὸ τοῦ ἀέρος κινουμένων πραγμάτων. »ἡμῖν δὲ χαῖται ὦμοις αἴσσονται Ἰλιάδ. Χ. 510. 2) μεταφ. ὡς πάντα τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα μετ' αἰτιατ. χεῖρα, αὖραν αἴσσειν πταχεῖς εἶναι, πάλλειν, ταινιάσειν Εὐρ. Ὀρ. 1427. Σφ. Αἴ. 40. (τὸ αἴσσω παρ' Ὁμ. πρὸ – – – πλὴν τοῦ σύνθ. ὑπάρξει. Ἰλ. Φ. 126. παρὰ τοῖς Τρ. κατὰ σπάνιον ἐξαίρεσιν ᴗ – –. Εὐρ. Τρωάδ. 157).

Αἰστήρ, ῆρος, ὁ· ὀφθαλμ. ἀνάγν. παρ' Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Ε'. 120. »αἰστῆρα φέροντες· ἀντὶ, Ταιστῆρα.

Ἄϊστος, ὁ, ἡ· (ἴδω, ἴσω, ἴσημι, ἰστὸς, καὶ ᾱ στερ.) ἀγνόητος, ἀφανὴς· περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδ' οἶδεν οὐδ' ἠκουσέ τι. Ὀδυσ. Δ. 282. »Οἴχετ' ἄϊστος· ἀφανὴς, ἀνιστόρητος, χωρὶς νὰ τὸν πρόσεξῃ τις. Ἰλ. Δ'. 258. »καί κε μ' ἄϊστον ἀπ' αὐτέρος ἔμβαλε πότμῳ· τοῦτέστι, καὶ πάντῳ ἐμβαλὼν μ' ἀφανίσειεν ἂν· ἤθελε μὲ ἀφανίσῃ καὶ μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Παράβαλε, Λξ. Ετμ. 1. σλ. 250. 2) ἐνεργ. μὴ βλέπων, μὴ γιγνώσκων, μὴ εἰδὼς, ἀνειδήμων, συντάσ. μετὰ γενικ. »πάντας ἐμοῦ ἄϊστους«. Εὐριπ. Τρωάδ. 1315. καὶ 1321· ὅθεν

Ἀϊστοσύνη, ης, ἡ· ταυτόν καὶ Ἀπώλεια, ἀφανισμός. Ἐτυμολ. καὶ

Ἀϊστόω, ῶ. Μλ. ώσω· ποιῶ τινα ἀφανῆ, ἀγνώριστον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ὀδυσ. Κ. 259. »οἱ δ' ἄμ' ἀϊστώθησαν· ἀφανεῖς ἐγένοντο, ἠφανίσθησαν. Τ. 79. φονεύω, κτείνω. Ἡρόδ. 3. 69, 127. Ἀττ. αἰστόω. Σφ. Αἴ. 515. ὁ Ἡρόδοτ. Γ'. 69.

Ἀΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἴστωρ) ἄπειρος, ἀμαθής. Πλάτ.

Ἀϊστωτήριος, ὁ, ἡ· (ἀϊστόω) φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων. Λυκόφ. 71.

Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰλιάδ. Ω. 347. κατὰ τοὺς ἀρίστους τῶν πάλαι ἑρμηνευτῶν, συγγενὲς τῷ, αἰσυμνήτης, ἡγεμονικός, βασιλικός. μεγαλοπρεπής.

Αἰσυήτης, ου, ἑπτ. ας· ὀνομ. κύριον ἀρχαίου τινος τρωικ. ἡγεμόνος. Ἰλιάδ.

Αἰσυλοεργός, ὁ, ἡ· ὁ αἰτυλα ῥίζων, ἐργαζόμενος· κακὸς καὶ ἀδίκως, παρανόμως ἐπάρατος· παρὰ Ἑλλήν. εἴληπται ἐξ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε. 20.

Αἴσυλος, ὁ, ἡ· ἀντίθ. τῷ, αἴσιμος. χαλεπὸς, ἀσεβὴς, παράνομος, ἄδικος, ἀχρεῖος, κακός. Ἰλ. Ε. 404. »... σχέτλιος ... αἴσυλα ῥέζων· ἀμαρτωλὸς, μὴ καθήκοντα. ταυτόν καὶ Ἄτηρά, καὶ Ἀτηρτηρά· ἐν Ὀδυσ. Β'. 232. ἀντίκειται τῷ, Αἴσιμος. »Αἴσυλα μυθήσασθαι«, Ἰλ. Ψ. 202. κακολογίαις, βλασφημίαις, κατάραις εἰπεῖν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀπρεπῆ, ἄδικα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 189. »Τίς αὖ τεὰ λέξει αἴσυλα; τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν σκληρότητά σου καὶ ταῖς κακίαις σου; (ἀπὸ τοῦ, αἶσα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, ἄσαι, ἄτη).

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις ἐν Θρᾴκῃ· ἐξ οὗ Ἐπῤῥ. Αἰσυμήθεν· ἐκ τῆς Αἰσύμης. Ἡσιόδ. (ῡ)

Αἰσυμνάω, ῶ, Μ. ησω· (αἶσα) παρέχω ἐπὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον, τὸν κλῆρον, τὸ μερίδιόν του· δικάζω, δικαιοδοτῶ, κρίνω· καίτοι νέμειν· ὅθεν Ἐξαυσιάζω, δεσπόζω, κυριεύω. Εὐριπ. Μηδ. 19. »αἰσιμῶν χθονίοις« ὡς καὶ τὸ, Θεμιστεύειν· καὶ τὸ λατ. jura dare.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ· ταξις, ἐξουσία, βασιλεία· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτ. γ'. 11. αἱρετὴ τυραννὶς, ἡ κατ' ἐκλογὴν βασιλεία· ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ Αἰσυμνήτης· (αἰσυμνάω) κριτὴς καὶ βραβευτὴς τῶν ἀγώνων. Ὀδ. Θ. 258. »Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἔσαν πάντες ἀνέσται Δήμοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐνηρήσσοσκον ἕκαστοι. Αἰσυμνῆται, οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Βραβευταί, καὶ Ἀγωνοθέται, ἤτοι ἐπίσκοποι τοῦ ἀγῶνος, καὶ εἰς ἂν κατὰ τὸ ἔθιμον, αἱμοτοιεμηταί, εἰ τὸ αἴτιον, ὅ ἐστι τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθήκον ἀποτέμνοιτες τοῖς ἀγωνιζομένοις· ὁ Σχολ. 2) Ἐκλελεγμένος ἐκ τοῦ πλήθους ἐξουσιαστὴς, καὶ κυρίως ἐπιστάτης, ἀγωνός, ἔφορος. Ἀριστοτ. Πολιτ. Δ'. 10. ὅθεν Θεόκρ. ΚΕ'. 48. ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς τῆς γεωργίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Δίσυντής.

Αἰσυμνητία, ἡ = αἰσυμνητεία. Δηγ. Ἀρτ. 1, 100.

Αἰσυμνήτις, ιδος· Σχλ. τοῦ, Αἰσυμνήτης.

Αἰσυμνος, ου, ὁ. Ὅμ. κύρ. ἐν Ἰλιάδ.

Αἰσχήμων, ὁ, ἡ, τὸ ον· ἰδὲ αἰσχρήμων.

Αἰσχιστος, ξη, στον· καὶ Ἐπίῤῥ. Αἰσχίστη, ὑπερθ. τοῦ, αἰσχρός, ἐπὶ φυσικῆς τε καὶ ἠθικῆς αἰσχρότητος· ἀσχημάτιστος· βλαβερώτατος. Ἰλ. Β. 216. »αἴσχιστος εἶτ' ἔλθοι· ἀντὶ τοῦ Αἰσχρότατος, καὶ ἀσχημότατος. Αἴσχιον· ἐν Ἰλ. Χ. 487. ἐντροπιαστικὸν, ἐντροπὴς καὶ αἰσχύνης ἄξιον· »ἦχι ἄριστοι οὐκ αἴσχιον μνῆσε«. Πίνδ. καὶ Ἰσθμ. Ζ'. 38. ὅθεν ἀτιμάζει τὴν μορφὴν του διὰ τῶν πράξεων.

Αἰσχίων, ονος, ὁ, ἡ· συγκριτ. τοῦ, Αἴσχος. Ζήτ. Αἴσχιστος.

Αἶσχος, εος, τό· ἀσχημοσύνη, ἀσχημάδα τῆς μορφῆς. Ξεν. Πανδ. Β'. β'. »ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. παρ' Ὅμρ. τὸ πλεῖστον πληθ. 2) φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ὀνειδος, αἰσχύνη, ὕβρις, ἀτιμία, ἐντροπὴ. Ὀδ. Σ. 224. »Σοὶ κ' αἴσχος λείβητο μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο· καὶ Ξενοφ. Ἱερ. Η'. 6. »ἤκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζεται. Εἶναι ἐκ τοῦ Ἴσχω Ἴσχας, καὶ προσθέσει τοῦ στερητ. ᾱ Ἄϊσχος, καὶ Αἴσχος, ὑηλ. ὁ οὐκ ἀντὶ βουλοίτο ἔχειν.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ· (αἰσχρὸς) ἐπονειδίστως, μιαρῶς, πονηρῶς, ἐρρυπωμένως, δυσειδῶς· ἔτι δὲ καὶ αἰσχήμων, ἀμφιβόλου ὅμως. Εὐρ. Φοίν. 1627. Porsin. ἀμφότερα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιγρ. αἰσχρήμων εἰδέαιω· ὅπου Ἀσχήμων ἀναγνωστέον.

Αἰσχροεπέω, ῶ· λέγω αἰσχρὰ πράγματα, λαλῶ αἰσχρὰ καὶ ἐντροπῆς ἄξια. Ἀθην. ἐκ τοῦ

Αἰσχροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) αἰσχρὰ λαλῶν, αἰσχρολόγος. Ἀθην.

Αἰσχροεργέω, ῶ. Μ. ήσω. Π. ηκα. ᾰ· ησα· (ἔργον) πολιτεύομαι, καὶ πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα.

Αἰσχροκερδεία, ας, ἡ· (αἰσχροκερδὴς) αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον κέρδος. Δημοσθ.

Αἰσχροκερδέω, ῶ. Μ. ήσω· εἰμὶ αἰσχροκερδὴς· καταγίνομαι νὰ κερδαίνω μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Πολυδ. Γ΄. 23.

Αἰσχροκερδὴς, ές, ὁ, ἡ· (κέρδος) Ἐπίρρ. Αἰσχροκερδῶς· ὅστις ἐπιτηδεύεται νὰ κερδαίνῃ μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ΄. 25. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 187.

Αἰσχροκερδία, ας, ἡ· Ζήτ. Αἰσχροκέρδεια.

Αἰσχρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἰσχρολόγος) = αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ· ἀχρειολογία· ἡδὲ αἰσχρῶν καὶ ἀτίμων λέξεων ὁμιλία. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. Δ΄. 8. «τοῖς μὲν γὰρ ἡ γελοῖον ἡ αἰσχρολογία.

Αἰσχρολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) ἄτιμα καὶ αἰσχρὰ λαλῶν.

Αἰσχρόμητις, ιος, ὁ ἡ· (μῆτις) αἰσχρὰν καὶ ἄτιμον συμβουλὴν εἰδὼν, αἰσχρὰ βουλεύομενος. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 231.

Αἰσχρομυθέω, ῶ. Μ. ήσω. (μῦθος) Αἰσχρολογέω. Ἱπποκρ.

Αἰσχροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (αἰσχροποιὸς) πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα πράγματα. Ἱπποκρ. σελ. 2. «αἰσχροποιεῖ, τὰς τέχνας.» 2) ἐνεργ. ἀτιμάζω, ἀτιμῶ, καταισχύνω.

Αἰσχροποιία, ας, ἡ· πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· αἰσχρὰ πράττειν.

Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ· (ποιέω) αἰσχρὰ, καὶ ἐξαίρετως ἀσελγῆ καὶ ἀκόλαστα πράττων. Εὐριπ. Μηδ. 1346.

Αἰσχροπραγέω, ῶ· (πρᾶγος) Αἰσχροποιέω.

Αἰσχροπραγία, ας, ἡ· Αἰσχροποιία.

Αἰσχροπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων ἄσχημον ἢ δυσειδὲς πρόσωπον, ἢ βλέμμα αἰσχρὸν ὄψιν ἢ πρόσοψιν ἔχων.

Αἰσχρορρημοσύνη, ης, ἡ· Αἰσχρολογία. Δημοσθ. Ἐπιστ. Δ΄.

Αἰσχρορρήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ῥῆμα, ῥῆσσω) Αἰσχρολόγος, ὁ αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα λέγων, ἢ ὁ λαλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων.

Αἰσχρός, ρά, ρόν, ετι δὲ καὶ δικαλήκτως. Ἐπιγ. Ἀδοπτ. 307. 4. Ἐπίρρ. Αἰσχρῶς· (αἶσχος) παρ' Ὁμρ. αἰσχύνης καὶ ἀτιμίας μετέχων, κακὸς καὶ ἀχρεῖος. Ἰλ. Β. 198. καὶ 98. «αἰσχρὸν τοῦτο· τοῦτο ἐστι σοὶ ἐντροπή. (σοὶ εἶναι ἐντροπή) «Αἰσχρὰ ἔπεσα· ὀνειδιστικὰς, ὑβριστικὰς, ἀτιμωτικὰς λέξεις· Ἰλ. Γ. 38. Ζ. 325. Ν. 768. οὕτω καὶ τὸ «Αἰσχρῶς ἐνένισπεν· ἐν Ἰλ. Ψ. 473. καὶ Ὀδ. Σ. 320. οὕτω λέγει καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 384. καὶ 1177. «Αἰσχρὰ λέγειν· ἀντὶ Κακά. Ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἄσχημα καὶ ἐντροπῆς ἄξια (ἀδιαντροπα) κεῖται παρὰ Δημοσθ. «Ποιητὴς αἰσχρῶν ἀσμάτων· καὶ «Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίων κόρης. 2) ἀντιθ. τῷ καλὸς, ἄσχημος, δυσειδὴς, μυσαρὸς, βδελυκτὰς· πολλάκις παρ' Ἡσθ. τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀνόσιος, μιαρὸς, πονηρὸς, μοχθηρός· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς «τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν ὅ ἐστιν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία· ἴδε Ξυφ. Ἀπομν. Β. ς. 30. «αἰσχρὸς πρός τιν ἀνεπιτήδειος εἰς τι Ξεν. Κυνηγ. 2. 9. Ἀνσί δὲ τοῦ ἁπλοστοῦ Συγκρίτ. Αἰσχρότερος, καὶ Ὑπερθ. Αἰσχρότατος, χρῶνται οἱ Ἀττικ. τῷ ἀνωμάλῳ (ἐτυμολογίαν δὲ ἀστεῖαν τῆς λέξεως ἴδε Πλτ. Κρτλ. σλδ. 416. Α.) Αἰσχίωνκαὶ Αἰσχιστος· ὁ δὲ Ὁμρ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ· ὄθεν

Αἰσχρότης, τος, ἡ· κακομορφία, δυσειδεία, ἀμορφία (ἀσχημάδα) φυσικῶς μόνον· αἶσχος, φαυλότης, ὀνειδος· (σχρειοσύνη, ἐντροπὴ, ἀτιμία) φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Πλτ.

Αἰσχρουργέω, ῶ· συναιρ. = Αἰσχροεργέω.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ· συναιρ. = αἰσχροεργία. πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· ἡ ὁποιοδήποτε αἰσχρὸν ἔργον.

Αἰσχρουργός, οῦ, ὁ, ἡ· συνηρ. = Αἰσχροποιὸς· ὄθεν Αἰσχρουργότατα. Ἐπίρ. Δίων Κασ.

Αἰσχύνη, ης, ἡ· (αἶσχος) ἐντροπὴ, αἰδὼς, αἰσημοσύνη διὰ αἰσχρὰς, ἀτίμους, πράξεις· διὰ τι κακῶς ἢ ἀτίμως πραχθέν· ἢ ἐκ τοιούτου τινὸς γιγνομένη ἐντροπὴ, ὕβρις, ἀτιμία, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. δυσωπησις· (διὰ τι αἰσχρῶς πραχθέν). Αἰσχυν. παρὰ Δημητρ. Φαλ. 114. αἰδὼς, δυσωπία εὐλάβεια (κοιν. ἀντίῤῥημα δ' αἰσχρᾶν, ἀτιμου πρᾶξιν). Σοφ. Αἰ. 1089. 2) ἀτιμαστικὴ, ὑβριστικὴ πρᾶξις· ἄλλοις περιαπτομένη ἀτιμώσει. «γυναικῶν αἰσχύναις. Ἰσαρ. «Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν». Δημοσθ. ὁ δὲ Πλατ. αὐτὶ τούτου «Αἰσχύνην περιάπτειν τῇ πόλει· λέγει· «Αἰσχύνην συμβᾶσαι τῇ πόλει. Δημοσθ. «Αἰσχύνην ἔχειν· ἀντὶ τοῦ Ἀτιμίαν, ἤτοι Ἄτιμον εἶναι· ὁ αὐτ. «Δι' αἰσχύνης ἔχειν. ἐντρέπεσθαι. Εὐριπ. 3) τὰ αἰδοῖα, ἢ τὰ γενητικὰ μόρια. (---)

Αἰσχυνομένως. Ἐπίρ. μετοχ. μέσ. Ἐνστ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχύνω· δυσωπουμένως, αἰδημόνως (ἐντροπαλῶς).

Αἰσχυντέον· δετ. Ἐπίρ. ἢ ῥημτ. ἐπιτ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχύνω· πρέπει νὰ ἐντρέπηται ἢ εὐλαβῆται τις.

Αἰσχυντηλία, ἡ· αἰδημοσύνη, αἰδὼς, ὑπὸ τοῦ·

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, όν· (αἰσχύνη) αἰδήμων (ἐντροπαλὸς) ὁ ἔχων αἰδὼ καὶ σεμνὴν ἐντροπὴν. Ἀριστ. Ἠθ. «νέους αἰδήμονας καὶ αἰσχυντηλούς.» τό, οὐ ἕνεκα αἰσχύνεταί τις· ὃ ὁ πρέπει νὰ αἰσχύνηται τις· τὸ ἐρυθριάσιν διεγείρον (τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ξηροκοκκινίζῃ). Ἀριστ. Ῥητ. Β΄. «τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλά καὶ τὰ σημεῖα· τὸ αἰσχ. = αἰσχυντηλία.

Αἰσχυντηλῶς, Ἐπίρ. σεμνῶς (ἐντροπαλῶς).

Αἰσχυντὴρ, ρος, ὁ· ἐντροπὴν προξενῶν, καταισχύνων· «ἔχει γὰρ Αἰσχυντῆρος ὡς νόμου βίαιον». Αἰσχύλ. Χοηφ. 987.

Αἰσχυντηρὸς, ρὰ, ρὸν. Ἀττικ. = Αἰσχυντηλὸς· ὡς Σιγηλὸς = Σιγηρὸς· καὶ Κεφαλαλγία = κεφαλαργία· Αἰσχύλ. Χοηφ. 990. Πλάτ. Γοργ. 24. «Αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος».

Αἰσχυντὸς, τὴ, τὸν, αἰδήμων, δυσωπούμενος. 2) αἰσχρὸς, μιαρὸς, (ἐντροπιαστικὸς). Φωτιὸλ.

Αἰσχύνω. Μ. υνῶ· παθ. Πρμ. ῆσχυμαι· ἐπιτ. ᾔσχυμμαι Ἰλιάδ. Σ. 180. παθ. ἀόριστ. ᾐσχύνθην (αἶσχος) ποιῶ ἄμορφον ἢ δύσμορφον (ἀσχημαίνω), διαφθείρω, κακῶς διατίθημι, κακῶς χρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) κόμην, νέκυς ἀσχημονοῦντας. Ὁμρ. ὄθεν ἀτιμάζω, ἐνυβρίζω, καταισχύνω (ἐντροπιάζω). Ἰλ. Χ. 75. «Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες.» Εὐριπ. Ἱππόλ. 420. «αἰσχύνειν ἄνδρα, λέχος, εὐνήν, γυναῖκα.» Πλάτ. Πολ. δ΄. 170. «αἰσχύνοι δὲ οἱ δαιτὸν εἰδὼς» Παθητ. μετὰ τοῦ μέσ. Μελ. Ἰλιάδ. Σ. 280. Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Νομίζω τι ἐντροπῆς πρόξειον· (ἔχω τι διὰ ἐντροπὴν, ἀτιμίαν, καὶ ἄπρεπον). Ἐντρέπομαι νὰ πρᾶξω τι. Ὀδυσσ. Π. 505. Φ. 323. «αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶνιω· μετὰ ἀπρμ. αἰσχύνομαι ἐπί τι· μετὰ μτχ. ἐπί τινι καὶ ἐπί τι· σέβομαι, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαι τινα (ἐντρέπομαι ἐμπρὸς εἰς κάνένα). Αἰσχυν. «ᾐσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους».

Αἴσων, ονος, ὁ· Ὀνμ. κύριον· ἐν Ὀδσ.

Αἰσωποποιητος, λόγοι· ἐσφαλμ. ἀντὶ, Αἰσώπειοι λόγοι, ἤτοι οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, παρὰ Quintil. 5. 11. 20.

Αἴτε. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, εἴτε.

Αἰτέω, ῶ. Μ. ήσω. ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, (γυρεύω, ζητουλεύω, διακονεύω). Ὀδσ. Ζ. 44. «ἐῶ, ποῶ, ἐρευνῶ. «Αἰτεῖν ἀρχὴν, τιμήν.» Πνδ. καὶ Πλτν. ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι· μετὰ αἰτιατικῆς τοῦ τε προσώπου καὶ τοῦ αἰτουμένου πράγματος . «ἃ αἰτήσων φῶτα ἕκαστον. Ὀδυσσ. Ρ. 365. Ἰλιάδ. Ε. 358. «οὐδὲν αἰτεῖν «παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ πορευθῶ τὴν ὁδόν μου. Ὀδσ. Κ. 17. ὄθεν καὶ διττὴ αἴτιατ. «αἰτεῖν τινά τι. Ὀδσ. Β. 387. Ἡρόδ. 1. ὡσαύτως καὶ, τί παρά-τινος. Μέσ. Αἰτέομαι, παρακαλῶ, δέομαι, οὐ μέντοι παρ' Ὁμρ. ἀλλὰ λογοτεχνικῶς· τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. δέομαι νὰ λάβω τι, ὅθεν νὰ μοὶ δανείσωσι καὶ αἰτεῖσθαί τινα, τί τινα καὶ τί παρά τινος. αἰτεῖσθαι τὰ ὅπλα, διδραω. Ξίφ. Ἀνβ. Β΄. Θουκυδ. καὶτοῦμαι ὑμᾶς· σᾶς παρακαλῶ. Ξενοφ. Ἀνβ. Α΄. α΄. 10. «Αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δυσχιλίους ξένους καὶ τριῶν μηνῶν μισθόν» Θουκυδ. Β΄. «Αἰσχιονὴν αἰτησάντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ λαβεῖν· τό «Μεγαλητέρα ἐντροπὴ εἶναι νὰ σὲ ζητήσωσι καὶ νὰ μὴ δώσῃς, ἢ νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ μὴ σοὶ δώσωσι· αὐτόθ. ς΄. 46.

Αἴτημα, ατος, τὸ· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, ἐπιθυμεῖ, (γυρεύει) τις παρά τινος· ζήτημα, παράκλησις, (παρακάλεμα, γύρευμα). «Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα· αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ σαρκικαὶ ὀρέξεις. Ἐπιστολ. Σωκρ. ΙΔ΄. «Παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς Αἴτημα, λέγεται, Πρακτική τις ἀλήθεια δεξιως μὴ χρῄζουσαω. Postulat.

Αἰτηματώδης, εως, ὁ, ἡ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. ς΄. Η΄. 4. ὅμοιος τῷ αἰτήματι· ὅπου πρότερον, Αἰματώδες, ἔκειτο· ἀλλ' ἐν ἄλλοις χειρογρ. ὀρθότερον, Πλασματώδες, κεῖται.

Αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ ποῦ, Αἰτέω, ὡς τὸ Βῆμι ἐκ τοῦ Βέω ἢ Βάω.

Αἴτης, ου, ὁ· ζητιάνος, διακοπάρης· συνηθέστερον μέντοι τὸ, Προαίτης· ὁ Ἠτύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Πτωχὸς· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 822. κεῖται, Περαίτης, ὅπου ἄλλοι, Καὶπερ αἴτης· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας αἰτέω.

Αἴτης, ου, ὁ· καὶ Δωρικ. Αἴτας, παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ἐλέγετο ὁ ἐρώμενος (ἀγαπητικός). Θεόκρ. ΙΒ΄. 14. κυρίως δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἑταῖρος· ὁ Ἀλκμὰν ὠνόμασεν Αἴτας, τὰς ἑπτὰ ῥάστους κόρας, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ κατὰ τοῦτο τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Αἰτίας χορδάς· τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐρωτικὰς, πιθανὸς πρέπει νὰ ἀναγωσθῇ «Ὥρας αἰτίαις, ἔκτου, «Αἰτίας κόρας. Ζήτ. ἐν τῷ, Εἰσπνελος (υ--).

Αἴτησις, εως, ἡ· (αἰτέω) ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον. Ἐπίρ. Θετ. ῆ Ῥημτ. Ἐπιτ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· πρέπει νὰ ζητῇ ἢ παρακλῇ, ζητῆσαι ἢ παρακαλέσαι τις. Ξυφ.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ· Αἰτῶν, ὅστις ζητεῖ τι.

Αἰτητικὸς, ἡ, κὸν· συνηθίζει νὰ ζητῇ· ἐξευρέτης τρόπου τοῦ ζητεῖν, ἀγαπᾷ νὰ ζητῇ. 2) αἰτούμενος. Ἐπίρ. αἰτητικῶς, ὅθεν, αἰτητικῶς ἔχειν πρός τινα, παρακαλῶ τινα. Δημ. Δρτ. 6, 31.

Αἰτητὸς, τὴ, τὸν· Ἐπιτ. ῥημτκ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· ἄξιος αἰτήσεως.

Αἰτία, ας, ἡ· τὸ πρῶτον παρὰ Πνδ. καὶ Ἡρόδ. ἀρχὴ, πηγὴ, ἐμπόλιον, καὶ ὕλη πράγματός τινος, Ἀφορμὴ. π. χ. Ἰδὼς ἡ ποιητὰς τινος. Νεμ. Σ΄. 16. «Αἰτίαν ἐοικὸς πεπονηκέναι». 2) ἔγκλημα, ἁμάρτημα, πταίσμα· κατηγόρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα, κατηγορία καίτοι ἔχουσι τὸ κατηγορεῖσθαι ἐγκαλεῖσθαι. Ἡρὸτ. 5, 70, 73· καὶ ἀντιστρόφως καιτία ἔχει αὐτούς. Ἡρὸτ. 5, 70, 71. ἐν αἰτίᾳ εἶναί τινος κατηγορεῖται ἡ ἐγκαλεῖται ὡς ἔνοχος παίσματός τινος, ἐν αἰτίᾳ τιθέναι τινά, Ἡρὸτ. 8, 99· ἐν αἰτίᾳ ἔχει τινα, Ἡρὸτ. 5, 106. Θεόδ. 1, 35. 2, 59· αἰτίαν ἐπιφέρειν τινι, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, καὶ βάλλειν τινα ὑπ' αἰτίασιν, κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν τινα παίσαντα, ὑβρίσαντα, ἀδικήσαντα κ. τ. τ. Σφ. Οἰδ. Τυρ. 655. καίτιαν ὑπέχειν τὸ ὑποδύεσθαι ἢ ὑφίστασθαι ἔγκλημά τι· τὸ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν νὰ τὸν ἐγκλέσωσιν· ὅθεν αἰτία = κατηγόρημα, ἔγκλημα (cause) ἔσται, πρᾶγμα ἔνδικον, ἀγών (πρότασις) κατὰ γένος τοῦ πράγμ. ἐπ' ἀγαθῷ δὲ, καίτιαν ἀγαθοῦ ἔχειν καὶ ἐπαθεῖναί τινι, τὸ γίνεσθαι αἴτιον ἀγαθοῦ, καὶ ἀποδίδειν εἰς ἄλλον τό, ὅτι ἐγένετο ἀγαθοῦ αἴτιος· καίτια βελτίους γεγονέναι, Πλ. Γοργ. καὶ Πλ. 503. Β. «Αἰτία Θεῶν» τὸ παρὰ τῶν Θεῶν προερχόμενον ἀγαθόν, Αἰσχύλ. Θβ. 4. Παράβαλε. αἰτιάομαι, κατηγορέομαι· αἰτίᾳ κατά τιν. αὐτὶ τοῦ ἕνεκεν παρὰ Θεόδ. Δ. 40 καὶ Ζ'. 86. 3) Φιλοσοφικῶς δὲ αἱ αἰτίαι ἐξ ἀναγκης· αὐτὶ τοῦ, Αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦσι κατὰ τοὺς ὡρισμοὺς καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἀριστοτ. Μετὰφ. Α'. 4. Φυσικ. Β'. 7. ὅθεν

Αἰτιάζω, άσω = Αἰτιάομαι.

Αἴτιαμα, ατος, τὸ· ἔγκλημα, κατηγόρημα· (κατηγόρ_σ, ἐγκλεσμα.) Θεόδ. Αἰτιάομαι. Μλ. ἀσομαι· παθτκ. μέσ. κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, ἀποδεικνύω αἴτιον τινά τινος· ὡσαύτως καὶ ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς τό, αἰτίαν· παρ' Ὁμρ. μέντοι ἀεὶ ἐπὶ κακῷ· μετ' αἰτιατ. τοῦ πρτπ. καὶ γενκ. τοῦ πργμτ. ἄλλως δὲ δίττῃ αἰτιατ. τινά τι· μᾶλλόν τι ἀντωμ. ἢ ἐπιθτ. ὑστέρου ἀντιδιαστ. προτεινομένου. Αἰτιάομαί τι κατά τινος, τινὰ περί τινος· σχλ. ἀναφορικῶς εἴς τι πρᾶγμα· ἐν πλαγίῳ λόγῳ, μετ' ἀπαρμ. Ἡρὸ. 5. 27. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 3. 32. «ἡτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι· ὡς καὶ Δίων Βάτ. Α2'. 50. «Ἔμελλε τοῦ καταδήμου παυτὸς αἰτιαθήσεσθαι· ὅστις ἔτι καὶ «Οἱ αἰτιαθέντες· ἀντὶ τοῦ, οἱ κατηγορηθέντες· εἶπε· ὅτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι ἢ ὡς. Ὁ μέτ. Ἀόριτ. ἠτιασάμην ἐν μεταβατικῇ σημασίᾳ, ὁ δὲ παθτκ. ἠτιάσην ἐν παθητικῇ· παρὰ Θεόδ. 6, 53. ὡσαύτως καὶ ὁ παθτκ. πρκμ. ἠτιᾶσθαι (ασομαι). Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. κεῖται «Αἰτιάδα τὰ μέτρια». Αἰολικ. ἀντὶ, Αἰσᾶ τὰ μέτρια· ὡς καὶ Ἀθικιάδω, ἀντὶ Ἀδικέω, κ. τ. τ. ὅθεν

Αἰτέασις, εως, ἡ· τὸ ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν.

Αἰτιατέον, ἀπό τοῦ αἰτιάομαι· θετκ. Ἐπῤῥ. ἡ ῥημτ. ἐπίθτ. πρέπει νὰ κατηγορῇ ἢ ἐγκαλῇ, κατηγορήσῃ ἢ ἐγκαλέσῃτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. 1. 6.

Αἰτιατικός, κή, κόν· καὶ Ἐπῤῥ. Αἰτιατικῶς· πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται ἢ ὁρμᾷ εἰς κατηγορίαν καὶ ἔγκλημα (ἐγκάλεσμα) ἤτοι εἰς αἰτίαν τινά. 2) Παρὰ γραμματικοῖς Αἰτιατική, ἡ ὑπακουσμ. πτῶσις· τετάρτη πτῶσις· ὅθεν καὶ Ἐπῤῥ. Αἰτιατικῶς, κατὰ Αἰτιατικὴν πτῶσιν.

Αἰτιατός, τή, τόν· Ἐπίθτ. ῥηματκ. ἀπό τοῦ αἰτιάομαι ἑκάστου αἰτίας παραγόμενος· ἀποτέλεσμα αἰτίας τινός. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀποδίδεται ὡς αἰτία καὶ πηγὴ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποβλέπει τις τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ δεμέλιον, ἤτοι τὴν αἰτίαν τινος. Φιλοτεχνικῶς δὲ, ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ, Αἰτιον, ὡς, π. χ. Ὁ πατὴρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν· ἰδὲ αἴτιον.

Αἰτίζω, Μ. ίσω· (Αἰτέω) ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, διακονεύω) μετὰ αἰτιατκ. τοῦ προσώπου τε καὶ τοῦ πράγματος, τινά τι. Ὀδσσ. Ρ. 222. «Αἰτίζων ἀκόλουκα· καὶ 502. «Ἀνέρας αἰτίζοιμι· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως. Ὀδσσ. Ρ. 228.

Αἰτιολογέω, ῶ· (αἰτιολόγος) ἀναζητῶ, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω νὰ εὕρω) καὶ ἀναφαίνω, ἀποδεικνύω τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν πράγματός τινος ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ αἰτιολογέομαι ὡς μέσ. ἀποθετικόν.

Αἰτιολογία, ἡ· ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ δήλωσις αἰτίας τινος, ἡ δι' ἀποδείξεων γινομένη· ὁ ἔλεγχος, ἡ ἐγχείρησις (ἡ κατὰ βάθος ἐξέτασις καὶ ἀπόδοσις τοῦ λόγου πράγματός τινος)· καὶ τὸ τεκμήριον ἢ τὸ ἐγχείρημα (τὸ ζήτημα τὸ διὰ δεμελιωδῶν λόγων καὶ ἀποδείξεων ἀποδειχθέν). Στράβ. Α'. σελ. 93.

Αἰτιολογικός, κή, κόν· καὶ Ἐπῤῥ. Αἰτιολογικῶς· ἐπιτήδειος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἔλεγχον, ἁρμόδιος τῷ ἐλέγχῳ.

Αἰτιολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) τὸν ἔλεγχον ἢ τὴν ἐγχείρησιν ποιούμενος, καὶ τὸν λόγον ἀποφαινόμενος (ὁ ἐρευνῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀποδίδων τὸν λόγον αὐτοῦ).

Αἴτιον, τό· κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ ἑπομένου, = Αἰτία· ἀφορμή, ἡ ἀρχή· παρ' Ἀριστοτ. Φιλοσοφ. τὸ Σχῆμα ἄνευ ὕλης, ὡς καὶ τό, Αἰτιῶδες.

Αἴτιος, ία, ιον· ὁ αἰτία καὶ ἀφορμὴ πράγματός τινος ὤν· ἀεὶ ἐπὶ κακῷ. Ἰλ. Α. 153. «Ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοι εἰσίν· ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μὲ ἔκαμον κἀνέν κακόν. Σοφοκλ. «Οὔτε μνηστῆρες κίτιοί εἰσὶν σοιὸ· ἐὲν τολμᾶς νὰ ἀποδώσῃς αἰτίαν σφάλμα εἰς τοὺς μνηστῆρας· ἑπόμενος· ἐὲ γένει· ἀρχή, πηγή, ῥίζα, ἀφορμὴ πράγματος τινός, καλοῦ ἢ κακοῦ. Ἐπὶ καλῷ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. Ε'. 33. «Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενοι. Ἰσοκρ. Βουσ. 14. «τῶν καθεστώτων αἰτιώτερον· Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. β'. 2. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἡρὸτ. 2. 26. «αἴτιος δὲ οὗτός οὗτος κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν, καὶ τὸν ἥρα ξηρὸν τὸν τοιοῦτο εἶναι, διακαίων τὴν διέξοδον αὐτοῦ» παρὰ Schaefer. Μελπμ. σλδ. 23. ὁ αἴτιος = ἐγκαλούμενος, ἔνοχος, ἀλλὰ καὶ πρωτουργὸς, τῆς ἀρχῆς καὶ ἀφορμῆς πρόξενος. Τπερθτ. αἰτιώτατος, άτη, ατον· Αντ. ἐν Ἐρετρ. 65.

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ· τὴν αἰτίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχων, τὴν αἰτίαν ἀποφαινόμενος. 2) Σχῆμα, τὸ αἰτιῶδες· παρ' Ἀντωνίν. τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων ἄνευ ὕλης. Ἐπῤῥ. Αἰτιωδῶς, παρὰ Βλήμ. ἰδὲ Αἴτιον.

Αἰτναῖος, αία, αῖον· παραπλήσιος τῇ Αἴτνῃ, πῦρ ἀναφυσῶν, «πῶλος αἰτναία «ἵππος πηδῶσα καὶ φρυαττομένη. Σφκ. Οἰδ. Κ. 312. κατ' ἄλλους, πάνυ μεγάλη, ἢ ὑψηλή· ἰδὲ Ἀριστφ. Βτρ. 72. καὶ Σχλστ. ὡσαύτως Σχλ. Ἀρστφ. Ἀχρν. 348. 2) Θαλάσσιος τις ἰχθύς. Ὄππ.

Αἶτος, τό· Δρκ. = τέμενος.

Αἰτρία, ἀντὶ Θρία, φησὶν ὁ Σεύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 1001.

Αἰτώλιος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγώλιος· πτηνόν τι νυκτερινόν· Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐπίθτ. τοῦ Αἰτωλός.

Αἰτωλός, οἱ· ἑλληνικὴ τις γενεά. Ὅμ. ἐπίθτ. αἰτώλιος, ία, ιον· Ἰλιάδ.

Αἰφνηδόν· Ἐπῤῥ. Αἴφνης. Νικήτ.

Αἴφνης, καὶ Αἶφνως, Ἐπῤῥ. = Ἄφνως· ἄφνω. Εὐριπίδ. (ἐξαφνα).

Αἰφνιδιάζω· (αἰφνίδιος) αἰφνιδίως παρίσταμαι, ἢ ἐμπίπτω τινι· ἐξαπίνης (ξηπάζω).

Αἰφνιδιάζομαι· παράττομαι ἰδὼν σημαντικόν τι· ἐξαφνίζομαι (ξηπάζομαι).

Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰφνιδίως, Ἐπῤῥ. Ἔξαφνος, ταχὺς, ἀνέλπιστος· συχνάκις δὲ ἀντὶ τοῦ Αἰφνιδίως, Αἰφνίδιον εὑρίσκεται (συγγεν. τῷ ἀφανὴς).

Αἴφνως· Ἐπῤῥ. ἰδὲ αἴφνης.

Αἰχμάζω, Μ. άσω· (αἰχμὴ) ῥίπτω τὴν αἰχμὴν, τὸ ὅρν. Ἀκοντίζω, πολεμῶ μὲ τὴν αἰχμὴν (μπαγιονέτα). Ἰλ. Δ. 324. «αἰχμὰς αἰχμάζειν μάχεσθαι διὰ τῆς λόγχης· «αἰχμάζειν χέρα πρός τινα τὴν πυγμὴν κατά τινος εἰς μάχην κινεῖν. Σφκ. Αἰ. 87. ὡς ἴσημι· παρβλ. Σφκ. Τρχ. 355.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ· (ἅλωσις, αἰχμὴ) ἡ ἐν πολέμῳ δούλωσις, ἀνδρώπων, ἢ πόλεως.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω· καὶ, Αἰχμαλωτίζω· δουλῶ διὰ τῆς λόγχης εἰς τὸν πόλεμον.

Αἰχμαλωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Εὐριπ. Τρωάδ. 891.

Αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ· γυνὴ αἰχμάλωτος (σκλάβα, πιασμένη εἰς τὸν πόλεμον) καὶ ὡς ἐπίθτ. Σλκ. τοῦ, αἰχμάλωτος π. χ. χείρ· Σφκ. Αἰ. 71.

Αἰχμαλωτισμός, ὁ· (αἰχμαλωτίζω) αἰχμαλωτίζειν (αἰχμαλώτισμα, σκλάβωμα εἰς τὸν πόλεμον).

Αἰχμάλωτος, του, ὁ, ἡ· (αἰχμὴ, ἁλίσκεμαι) ὁ ἐν πολέμῳ διὰ τῶν ὅπλων δουλούμενος (σκλάβος, πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐλήφθη, ἐπάρθη μὲ πόλεμον, ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. Ἡρὸτ. 9. 76. Ζήτ. Δορυάλωτος. (ξ)

Αἰχμάω· μάχομαι διὰ τοῦ ὅρατος (πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι ἢ μὲ τὴν βαιονέταν).

Αἰχμή, ῆς, ἡ· ἡ ἐν χαλκοῦ ἢ σιδήρου κορυφὴ, (μύτη) τοῦ ὅρατος (κονταρίου) ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ ὅρν. Ὅμρ. Ἰλ. Μ. 45. καὶ Ἡρὸτ. πασαθήποτε μεταλίνος αἰχμή· ἔτι δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ ὄνυχες. 2) Πόλεμος, στρατὸς, μάχη· Ἡρόδ. Ζ'. 152. «ἐπειδὴ σφι πρὸς τοὺς Δικεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἐστήκεε· (ὁ πόλεμος ἐπήγαινε κακά) «αἰχμᾷ σὺν Ἀργείῳ. Πίνδ. Ὀλ. Ζ'. 35. μετὰ τοὺς Ἀργείους αἰχμητὰς· κυρίως δὲ καθάπερ ὅρν, μάλιστα ἐν συνθέσεσιν ὡς αἰχμάλωτος, μεταχμιος κ. τ. τ. (ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ Ακή, Ακμή, Ακμὴ, καὶ Αἰχμή).

Αἰχμήεις, εντος, ὁ· ὅρατι ὡπλισμένος· Αἰσχ. Πέρσ. 136. «τὸν αἰχμήεντα Θούριν», καὶ

Αἰχμητά, ὁ· ἐπικ. αὐτὶ τοῦ, αἰχμητής. Ἰλιάδ. Ε. 197. (– – ω)

Αἰχμητήρ, ῆρος, ὁ· = αἰχμητής· ἀφ' οὗ

Αἰχμητήριος, ία, ιον· πολεμικὸς, εἰς πόλεμον οἰκείος, ἢ ἀνήκων. Δυκφ. 454. «λύσσαν αἰχμητήριον».

Αἰχμητής, τοῦ, ὁ· καὶ, Αἰχμητὴς, ῆος, ἡ· (αἰχμὴ) στρατιώτης, πολεμιστὴς, γενναῖος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὅρατι μάχεσθαι, ἀνταξίτης τῷ, τοξότης παρ' Ὅμρ. πολλάκις, ἀνδρεαγαθητής. Ἰλ. Γ'. 179. «κρατερὸς τ' αἰχμητὴς» παρὰ Πνδ. ὡς ἐπίθτ. δεινός, ὁρμητικός· μαίχματὰν κεραυνόνα· Πίνδ.

Αἰχμόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) αἰχμάλωτος δέσμιος. Σοφοκλ.

Αἰχμοφόρος, ον, ὁ· (φέρω) ὅρατι ὡπλισμένος, ὅρν φέρων παρ' Ἡρὸτ. ἐξαιρέτως, σωματοφύλαξ Α'. 8. «ἦν γὰρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ὁ Δασκύλου». Ζ. 40. «μετὰ δὲ αἰχμοφόροι χίλιοι».

Αἶψα· Ἐπῤῥ. ταχέως, εὐθέως, τάχιστα, ἔξαφνα· παρ' Ὅμρ. πολλάκις, μετὰ τοῦ μάλα, ἔπειτα «αἶψα μάλα, αἶψα δ' ἔπειτα (ἄψορ, αἴψαρ ἴσως, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς ψ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ὡς καὶ ἄφνω αἴφνω, ἄφνως, αἴφνως).

Αἰψηροκέλευθος, ον, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ταχυδρόμος, ταχέως καὶ ὁρμῇ τρέχων. Ἡσίοδ. Θεογ. 379. «Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον».

Αἰψηρός, ρά, ρόν· (αἶψα) ταχὺς, ὀγλίγωρος, ὁρμητικός· Ὀδσσ. Δ. 103. «αἰψηρὸς δὲ κόρος ἐρυηροῖο γόοιο ὁ ὀρῆιος χορταίνεται ὀγλίγωρα. Ἰλ. Τ. 276. Ὀδσσ. Β'. 257. «λῦτο» ἀγορὴ»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἰψηρήν· τὴν ταχέως συναθροισθεῖσαν· ὡσαύτως καὶ Ὀδσ. Θ. 38. »βοὴν ἀλεγύνεται ἀσπιστάων. Ἐκ τοῦ, Λίψα, Ζήτ. Λαιψηρός.

Ἀΐω· Π. ἄϊον· κατ' ἔνεστ. καὶ παρτατ. μόνον ἐν χρήσει· καταλαμβάνω, ἐνοῶ· ἐξαιρ. ἀκούω, αἰσθάνομαι. Ἰλιάδ. Δ. 532. μετὰ γεν. σπανίως μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὁμρ. (– υ –. ἡ πρώτη συλλαβὴ μέντοι ἐστὶ βραχεῖα παρ' Ὁμρ. μακρὰς τῆς τρίτης οὔσης· οἱ δὲ Τραγ. χρῶνται αὐτῇ ἀεὶχρόνως κατὰ τὴν χρείαν. Εὐρπ. Τρῳ. 150. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ ἰῶτα μακρόν. Ἰλιάδ. Ο. 252. Ἡσιόδ. Ἔρ. 215.

Ἀΐω = ΑΩ, ἄημι· ἀποκενόω· ἀπαξ μόνον εὕρηται κατὰ Παρτατ. Ἰλιάδ. Ο. 252. »πέπειθε φίλον ἦτορ ἀπέπνειον τὴν »νυχήν· ὡς τὸ ἠλυθον εἶπεῖν· Ἰλιάδ. Π. 908. κῆλοι δὲ τὸ ἐκλαμβάνουσι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ προηγουμένου ἀΐω καὶ ἐρμηνεύουσιν αὐτό, ἠσθόμην ἐν τῇ καρδίᾳ· ψευδῶς μέντοι (α).

Ἀΐων, ὁ· ταυτὸν καὶ Ἰλιάδ. Θεάκριτ. (– υ –)

Αἰών, ῶνος, ὁ· Ἰων. δὲ, ἐπκ. καὶ τραγ. καὶ ἡ· χρόνος, χρόνου μέρος, διάρκεια χρόνου, ὁ τοῦ βίου χρόνος, βίος. Ὁμρ. ὅστις συντάσ. ψυχὴ καὶ αἰών. Γενεά, ἡλικία· »Ἀπ' αἰῶνος· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνθρώπων· »νέες ἀπ' αἰῶνος νέες τὴν ἡλικίαν. Ἰλιάδ. Γ. 275. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. πολλάκις, Ξεν. Παιδ. Β'. α'. 7. »διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν· καὶ Γ'. γ'. 5. »ἥδιον τὸν αἰῶνα διάγειν· εὐχρηστότερον μέντοι τὸ, »τὸν βίον διάγειν· καὶ Π. Χ. 58. »αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερσῆσαι· καὶ Πινδ. Πῡθ. Ε'. 8. »κλυτᾶς αἰῶνας. 2) Πολὺς ἢ μακρὸς χρόνος, ἀδιάστης ἐκ τοῦ, Αἰέν, ὤν, ὡς Ἀριστοτ. καὶ Φίλ. Ὁμσ. »ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκεν. »Ἐξ αἰῶνος, ὅ ἐστιν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, καὶ, »Εἰς αἰῶνα. Ἐνίοτε δὲ καὶ, »Διʼ αἰῶνος· ἄχρι τέλους τοῦ κόσμου· καὶ ἡ διάρκεια ἑβδομήκοντα ἐτῶν· ὡς ὁ Ἱερων. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἡ διάρκεια ἑκατὸν ἐτῶν. 3) Ὁ μυελὸς, ὁ ῥαχίτης μυελός. Πινδ. λείψ. καὶ Ὁμ. εἰς Τμν. Ἑρμοῦ 82. Β) Ἐκκλησιαστικῶς· 1) ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· »τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν χρόνον, αἰῶνα κεκλῆκεν ὁ θεῖος Δαβίδ. Θέρτ. οἷον, αἰῶνα λιπεῖν· ἀντὶ τοῦ, ἀποθανεῖν· ἡδὺν αἰῶνα διάγειν· τὸ ζῆν εὐφροσύνως (τὸ νὰ ζῇ τις χαρούμενα καὶ εὐχαριστημένα, ἢ ζωὴν καλὴν καὶ εὐχαριστημένην)· τὸν αἰῶνα τελευτᾶν· τὸ θνήσκειν (τὸ νὰ τελειώνῃ τις τὴν ζωήν του)· 2 ἡ χιλίων, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἡ ἑκατὸν ἐτῶν χρόνου συνεχὴς διάρκεια· 3) ὁ μετὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν ἐσόμενος βίος· Χρτμ. 4) »Αἰών, οὐ χρόνος, οὗ δὲ χρόνου τι μέρος ἡλίου φορᾷ καὶ δρόμῳ μετρούμενον, ἡγοῦν δὲ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν συνιστάμενον, ἀλλὰ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις, οἵου τι χρονικὸν κίνημα καὶ διάστημα ὅπερ γὰρ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις ἐστὶν αἰὼν· ἄρα ὁ θεὸς ὢν· Δαμσκ. »Ὁ αἰὼν τῶν αἰώνων, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων. Δνσ. Ἀρ. »Αἰὼν λέγεται ὁ τῶν ὄντων θεός, ὡς οὔτε ἀρχὴν ἔχων, οὔτε τέλος, οὔτε τὸ ἦν, οὔτε τὸ ἔσται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἄϊδιον καὶ Ἀπεριόριστον· Πχυμερ. »Βασιλεὺς λέγεται τῶν αἰώνων, ὡς πάντα αἰῶνα, καὶ πᾶν τὸ περιέχων, καὶ τὰ τοῦ χρόνου κριτήρια, τὸ ἦν, τὸ ἔσται, τὸ γενέσθαι, τὸ γίνεσθαι διαπεφευγώς. Δνσ. Ἀρτιγ. »ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων· ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀεὶ ὤν· Θέρτ. 5) Πονηρὸς αἰών· Παῦλ. πρὸς Γαλτ. ὁ πρόσκαιρος βίος ἡμῶν, ἐν ᾧ χώραν ἔχει τὸ πλημμελεῖν καὶ πρὸς Ἐφσ. »κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου περιπατοῦντες· Θεοφλακτ. »φρονοῦντες τὰ τοῦ κόσμου, καὶ τὰ πρόσκαιρα, καὶ κακῶς χρώμενοι τῷ αἰῶνι τούτῳ. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Οὐρ. Α'. 11. γίνεται ἐκ τοῦ Αἰεί· καὶ σημαίνει τὸν χρόνον, τὸν περιορίζοντα τὸ εἶναι καὶ τὴν ὑπαρξιν πράγματος τινος· ἐξ οὗ

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ· καὶ

Ἀϊώνιος, ία, ιον· παντοτεινὸς, ἀδιάκοπος, ἀδιάπαυστος· παντοτεινὴ διάρκεια πράγματος τινος· ὡς, »αἰώνιος μέθη· »αἰώνιος δόξα· καὶ τ. τ. Πλάτ. ἐπῤῥ. αἰωνίως.

Αἰωνόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ πολὺν χρόνον ζῶν· πολυχρόνιος, μακρόβιος· (ὅστις ζῇ πολὺν καιρὸν) Ἐπιγραφ.

Αἰωνοχαρής, οῦς, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ παρὰ Κλήμεντι Ἀλεξ. ἐν ὕμνῳ, ὃν ὑποσυνόπτει τῷ Γ'. τῶι παίδαγ. στίχ. 18. »Σοφίας πρύτανις, στιγμὴ πάντων, Αἰωνοχαρές, δηλ. τοῖς αἰῶσι χαίρων, αἰώνιε, ἀθάνατε.

Αἰώρα, ρας, ἡ· (ἀείρω) κρεμάθρα, καὶ πᾶν ἐργαλεῖον, σεσυρ. ἡ μηχανὴ χρησιμεῦον εἰς τὸ κρεμᾶται ἐν αὐτοῖς τι ἐφεμένου οἷον· σπυρὶς (ζιμπίλι, τσυριοβεργ.) κλπάρος (καλάθι) χοίτη (κούνια, σαρμάτσα) ὀχήματος εἴδος κ. τ. τ. (κρεμαστάρι). Πλτ. Φδρ. 2) Τὸ ἱπτασθαι, ὡς ἐναέριος κίνησις, καὶ πασαθήπατε τῇ γῇ ἢ θάλασσαν μὴ ἐγγίζουσα κίνησις· ὅθεν καὶ Διονύσ. Ἀρχαιολ. Γ'. 47. »ἐγκύκλιον αἰώρημα· τὸ κυκλοειδὲς ἄροτρον λέγει· ἐν ταῖς συνθέτοις ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ πρωτοτύπου τὸ, Ἐώρα·

Αἰωρέω, ῶ· (αἰώρα) Μ. ἤτω· ὑψῶ (ὑψώνω, στηκόνω ἢ κρατῶ τι ὑψηλὰ) κρεμῶ· Ἡρότ. 7. 92. μετεωρίζω, πειῶτε ἐν ἀέρι πτεῖσθαι, ἢ κρεμᾶσθαι· Δημ. περὶ Στεφ. »Θυείας τοὺς παρείας ἐλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν· κυρίως δὲ = ἀείρω, Βουτμ. Λξ. 1. σλ. 293. Παθητκ. μετὰ μέσου μέλλοντος· καὶ κρέμαμαι, κλονοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα. Εὐριπ. Ἑκαβ. »τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενον· ὑφοῦμαι, μετεωρίζομαι, ἀνίσταμαι, ἄνω φέρομαι· μεταφερ. κατ' ἀφῃρημένην ἔννοιαν· ἀμφιβάλλω, εἰμὶ ἀβέβαιος, ἐνστάζω, ἀπορῶ· ἀσαφὲς, ἀδηλόν ἐστι· ἐν ἀμφιεῖ κεῖται· Ἡρότ. 8. 100. . . »ἢ αὐτὸν καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον ὑπὲρ μεγίστων αἰωρηθέντα· ἐν κινδύνῳ εἶναι, Θυδ. ἐξεπλάγησαν ἀπό τινος, αἰωρεῖσθαι ἐν τινι· ὁ Πλάτων δὲ τὸ, Αἰωρεῖσθαι, καὶ Ἀναπαύεσθαι ἐκλαμβάνει ὡς συνώνυμα. »Αἰωροῦμαι τὴν ψυχήν· ὑψοῦμαι κατὰ τὴν ψυχὴν ὑπὸ ἐλπίδων· ἐγκαρδιοῦμαι, λαμβάνω θάρρος. Ξενοφ. Κυν. Δ'. 4. Δίων ὁ Κάσ. καὶ αὐτὶ τοῦ Ὑψῶ, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς τιμήν. Πλουτραρχ. Κικ. 15. ἀντὶ τοῦ, προσδιατρίβω ἢ ἐνδιατρίβω τινι, διατρίβω περί τι (περνῶ τὸν καιρὸν εἰς τίποτε ἢ μὲ τίποτε)· ἐξ οὗ

Αἰώρημα, τος, τὸ· πᾶν τὸ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον, καὶ ἐνθεν κἀκεῖθεν κλονούμενον. Εὐρ. Ὀρ. 979. = τῷ ἑξῆς.

Αἰώρησις, σεως, ἡ· ὕφωσις, μετεώρησις, κρέμασις, κίνησις εἰς τὸν ἀέρα, κλόνησις· ὡς πρᾶξις ἐφῃρημένη.

Αἰωρητός, οῦ, ὁ, ἡ· κρεμαστὸς, κλονούμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὸν ἀέρα. Μελεαγρ. 77.

Αἰωρίζω, ξαι, Μ. ἴσως· εὐχρηστότερον τὸ συνώνυμον τούτου Μετεωρίζω, καὶ Αἰωρέω. Δίων Κάσ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Κ.

Ἀκά, ᾶς, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἀκή· τὸ ὄξυ, κορυφὴ, (ἠκονισμένη μύτη σουβλιῶν πραγμάτων).

Ἀκᾷ ἢ ἀκᾶ· ἐπῤῥ. = ἀκήν· ἠρέμα, ἡσύχως Πινδ. Πῡθ. Δ'. 277. ἴδε ἀκέων, ἀκήν, ἀκασκᾶ, ἠκα.

Ἀκαδημία· γυμνασιόν τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ Ἀκαδήμου τοῦ Ἥρωος· περίφημον διὰ τοῦ Πλάτωνος, ἐν αὐτῷ διδάσκοντος ἐκεῖ τοὺς μαθητάς του, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε τοῦ νὰ ὀνομάζηται ἡ Πλατωνικὴ σχολὴ Ἀκαδημία. Διογ. Λαέρ. Γ'. 7. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ Δύκειον. ὅρα Παυσανίαν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς· (υυ – υ –, Ἀρτιγ. Νφ. 1003. Ἑρμαν.)

Ἀκαδημαϊκός, κὴ, κόν· ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας· κυρίως ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πλάτωνος. Λουκιαν. Ἰκαρομ. »Ἀκαδημαϊκόν τι πίσουδεν· ἔπαθε τὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν.

Ἀκάζω, καὶ ἀκάζομαι· ἄχρηστος ἐνστ. εἰς παραγωγὴν τῆς μετοχ. ἀκαχμένος· ἴδε τοῦτο.

Ἀκαής, ές, ὁ, ἡ· (καίω) ἀκαυστος· (ὅστις δὲν καίεται ἢ δὲν καήθη).

Ἀκαθαίρετος, ὁ, ἡ· (καθαιρέω) ἀναποκύητος, ἀκατάβλητος, ἀδιάλυτος, ἀκατάλυτος· (τῶν ὁποίων δὲν δύναται ἢ δὲν ἐδυνήθη τις νὰ παραξῃ, κρημίσῃ ἢ χαλάσῃ) ὅθεν τροπ. καὶ ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρία, ῥύπος, (ἀπαστρία) ἔτι δὲ καὶ ἠθικὴς· αἰσχρότης, ἀνελευθερία, μοχθηρία, πονηρία. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »τοῦτο οὐκ ἔχω ὑπερβολὴν ἀκαθαρτίας».

Ἀκάθαρτος, του, ὁ, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρὸς, (ἀπαστρος) ἀχρεῖος· ἐῤῥυπωμένος, μεμολυσμένος ὑπ' αἰσχρῶν πράξεων.

Ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀκάθαρτα (ὑπαστρα φαγητά).

Ἀκαθεκτέω, ῶ· Μ. ἤτω, δὲν λαμβάνω, δὲν δέχομαι· δὲν κρατῶ. Σίξ. Πυῤῥ. Γ'. 124.

Ἀκάθεκτος, ὁ, ἡ· (κατέχω) καὶ, Ἀκαθέκτως. Ἐπίρ. ἀκράτητος, οὐ οὐδεὶς δύναται κατέχειν (ἀκράτητος ἀσταμάτητος). Φαυλ. »ἀκαθέκτου Ἔρωτος.

Ἀκαθηκοῦσα διαθήκη· (καθήκω) ἄπρεπος διαθήκη, ἥτις δὲν διατάττει τὸ καθῆκον· ἀμφβ.

Ἀκάθιστος, ὁ· »ὕμνος ἀκάθιστος· ὁ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, οὗ ἀναγινωσκομένου οὐκ ἔξεστι καθέζεσθαι.

Ἀκαίνα, νης, ἡ· = Ἀκή καὶ, Ἀκίς· ἄκανθα, (ἀγκάθι, κεντρί, σουβλί). 2) Ῥάβδος ποιμενική, εὑρεθεῖσα ἐν Θεσσαλίᾳ τὸ πρῶτον· ὡς ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Βιβλ. Γ'. 3) Ῥάβδος γεωμετρική, δι' ἧς ἐμέτρουν οἱ Θεσσαλοὶ τοὺς ἀγρούς· ὡς ὁ Σχολ. Καλλιμάχου· ὁ δὲ Εὐστάθ. τὰς, Ἀκαίνας, Κάμακας καλεῖ παρὰ τὸ στερίσκειν τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δὲ αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται ἄσπιλα, ἄσπα· αὕτη συνίστατο ἐκ δέκα ποδῶν βασιλικῶν, ἤτοι ἑκατὸν ἑξήκοντα δακτύλων γεωμτρ.

Ἀκαιρέω, (ἄκαιρος) δὲν ἔχω καιρὸν, δὲν ἔχω εὐκαιρίαν· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐκαιρέω· ὅθεν

Ἀκαιρία, ας, ἡ· ἀκαιρία, ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ. Πλτ. Πολτ. σλ. 305. D. ὅθεν 2) ἄκαιρος ἐνόχλησις· ἀκράτεια, ἀκρασία, ὑπερβολὴ, φορτικὸς, ἐπαχθὴς καὶ προπετὴς τρόπος (ἄπρεπον φέρσιμον) Θωρατ. Χρκτ. 12. ἰδὲ ἄκαιρος· 3) ἀντιθέτως τῷ, καιρὸς· Δημοσθ. Ὀλυνθ. Α'. »τὴν ἀκαιρίαν ἐκείνου ἡμέτερον καιρὸν νομίσαντες».

Ἀκαίρισμος, μη, μον· ἄκαιρος, παράκαιρος, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ἀπρεπὴς· Αἰσχυλ. »Ὅτι κεν ἐπ' ἀκαίρισμ' ἐλθῶν ἐλθῃ· ὅ, τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα. παροιμία· Διονυσ. περὶ Συνθ. σλδ. 12.

Ἀκαίριος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, ἄκαιρος· Ἐπιγρ. 54.

Ἀκαιροβόας, ὁ, (βοάω) ὁποιος λαλεῖ παρὰκαιρα, ὁ ἀδιάκριτος φλύαρος· Ἠλίμ. Παιδ. Β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ητοὺς ἀκαιροβόας καὶ τοὺς καιράκτας ἐπιστεύοντο.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, οῦ, ὁ· ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος (ὅστις ἀκαιρα, ἢ εἰς ἀνάρμοστον καιρὸν ἐλευθερα καὶ ἁπαῤῥητα ὁμιλεῖ παῤῥησίᾳ)· Εὐστᾰθ.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἀκαιροπαῤῥησιαστής.

Ἄκαιρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκαίρως, (καιρός) ὁ μὴ ἐν καιρῷ, παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀνήκουστος, ἢ ἁρμοδίου καιροῦ ὢν· ἢ γινόμενος· ἐνοχλητικός, φορτικός, ἀπρεπής, μάταιος· νεῖς ἄκαιρα ποιεῖν (τὸ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τυπτῶν εἰς μακρίους κόπους), Θεογν. 899. ἀχθεινός, δύσφορος (βαρετός, ἀνυπόφορτος)· ἄκομψος, ἀλαζών, προπετής, ἀπειρόκαλος· ἐξαίρετος ὀχληρός, φλύαρος· (pedant γαλλιστ.) 2) ἀσχολίαν ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει καιρὸν, δὲν εἶναι εὔκαιρος, δὲν ἀδειάζει δὲν εὐκαιρεῖ). Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικ. εἰς Δυτ. ὀνομάζει Ἄκαρον, τὸν Συγγραφέα, ὅστις εἰς τὰ συγγράμματα του εἰσάγει, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ καὶ ἄλλα ξένα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶπ τῆς ὑποθέσεώς του· Παῤῥητικ. εὑρίσκεται ἐπὶ κέρδους, καὶ ἡδονῆς, ἀντὶ τοῦ Ἁπρεπῆς· Ξενοφ. Κυνηγ. Β'. 5. »Ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν« καὶ Κυρουπ. Δ'. β. 45. »Ἱρείττους εἶναι ἀκαίρων κερδῶν· καὶ Ἐπιστ. Α'. 4. »Ἄκαιρα καὶ κενὰ· ἀνωφελῆ καὶ μάταια. Ἄκαιρον ποίημα· »παράκαιρον« »ἄκαιρος φυλάττειν. »Ξενοφ. Ἱππαρχ. Ζ'. 6. ἀντὶ τοῦ, Ἀνεπιτήδειος.

Ἀκαιροφάνταστος, ὁ, ἡ· ἄκαιρα καὶ ἀπέρμοστα φανταζόμενος. Τρνδ.

Ἀκακαλία, ἰδος, ἡ· ὁ σπόρος Αἰγυπτιακοῦ τινος δένδρου, ὅμοιος τῷ τῆς Μυρίκης· Διοσκορ. Α'. 119.

Ἀκακέμφατος, ὁ, ἡ· (κακέμφατος) εἰς κακὴν ψῆμην μὴ ὤν.

Ἀκάκης, ου, ὁ, ἡ· Παῤ Αἰσχύλ. Πέρτ. 852. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἄκακος· ἁβλαβής, πρᾶος, ἐπιεικής, ἀνέγκλητος· κατὰ τὸν Σχολ. Ὁ καλὸς, ἢ εὐεργετικός· Ἀκακήσιος Ἑρμῆς, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμώμενος κατὰ τὴν τοῦ Ἀκάκου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος διαταξιν, ἢ ὁ τιμώμενος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κτισθείσῃ πόλει Ἀκακησίου καλουμένῃ. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτεμιν 143. καὶ Πτυσαν. Β'. 3. Κατ' ἀρχὰς ἐπὶ Ὁμήρου, ἴσως ἡ λέξις ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὸ, Ἀκάκητα, ὁ, ἀντὶ Ἀκακήτης, ου, ὁ· καὶ ἐσχηματίσθη οὕτω καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ Αἰολικαὶ, οἷον, Μητίετα, ἀντὶ Μητιέτης, καθὼς καὶ οἱ Ἀκτῖνοι ἐφύλαξαν τὸ, Poeta, Athleta. Cometa, ἀντὶ τοῦ Ποιητὴς, Ἀθλητὴς, Κομήτης, ὡς καὶ παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. σώζονται. Ἔτι τὸ Ἀκάκητος παῤ Ὁμήρ. εὑρίσκεται δὶς (ἐν Ἰλιάδ. Π. 189., καὶ Ὀδυσ. Ω. 10.) ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν Σχολιαστῶν, οἷον διὰ τοῦ »πανοῦργος, καὶ ἄγαθὸς, πρᾶος, (ἐκ τοῦ Ἀκακος). κοιμητικὸς, καὶ ὁ στερίσκων τὰς λύπας. Ὁ μὴ δυνάμενος κακοῦσθαι, καὶ, Ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος. Παρήχθη δὲ ἐκ τοῦ, Ἀκακος, ὡς τὸ Γυμνὸς, Γυμνὴς, καὶ Γυμνήτης, οὕτω καὶ τὸ Ἀκακος, Ἀκάκης, Ἀκακήτης, ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. παρετήρησε.

Ἀκακήσιος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ· ἴδε ἀνωτέρ. ἐν τῷ, Ἀκάκης.

Ἀκάκητα· Ἔπι. ἀντὶ τοῦ, ἀκακήτης, Ἰλιάδ. Π. 185. Ὀδυσ. Ω. 10. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ 614. καὶ τοῦ Προμηθέως. Ἡσιόδ. Θεογ. 614. »Προμηθεὺς ἀκάκητα« = ἄκακος, ἀγαθὸς, πρᾶος, ἠρεμαῖος· (ἀξιῶσ, εὐεργετικός). Ἰδ. Ἀκάκης.

Ἀκακήτης, ου, ὁ· ἴδε ἀκάκητα.

Ἀκάκητος, ὁ· = ἀκάκητα, ἀκακήτης.

Ἀκακία, ἡ· (ἄκακος) ἀβλαβότης, πραότης· ἐλλειψις κακίας.

Ἀκακία, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους αἰγυπτιακοῦ φυτοῦ. Παρὰ Διοσκορ. Α'. 133. καὶ Πλινίῳ· 24. 12. ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ ὅπερ ὁ Θεόφρ. ἐλεκεντῶσι ἀκακιῶν του, Ἀκακίαν καὶ Ἀκακίαν Αἰγυπτίαν, ἐκάλεσεν, τῆς ὁποίας ὁ ἐκ τῶν λωβῶν χυλὸς, καθὰς καὶ τὸ κόμμι ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ εἰς τοὺς βαφεῖς. Παρὰ τοῖς Ἀκτῖν. Acacia καλεῖται μόνος ὁ χυλὸς· ὁ Λιν. καλεῖ αὐτὴν Mimosa, Nilotica, καὶ Senegal.

Ἀκακόηθες, ους, = χρηστόηθες· Ἰσίδ. Πηλ. δ'. Ἐπιστλ. 136.

Ἄκακος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀκάκως· (κακὸς) ὁ μὴ κακὸς, μὴ πονηρός· ἀβλαβὴς, πρᾶος· ἐξαιρέτως μὴ κακοήθης, μὴ κακότροπος, ἄνευ δόλου καὶ πανουργίας· Τίμ. Λεξ. σλ. 16. τίμιος, ἁπλοῦς, οὕτως ὀνομάζει καὶ ὁ Ξιφιλ. παρὰ Δίωνι Καπνᾷ· 13. τὴν Πλειοπάτραν. »Μὴ ἄκακος γυνὴ· κακὴ, κακότροπος ἐπλ. »ἀλλὰ δραστηρία καὶ συνετὴ· ἀλλὰ τολμηρὰ εἰς πᾶν ἐπιχείρημα, καὶ πανοῦργος, οὕτως ὀνομάζει καὶ Δίων ὁ Κάσ. Ἰδ'. α'. τὸν Κόμμοδον. »Πανοῦργος μὲν οὐκ ἦφυ, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος ἀνθρώπων, ἄκακος· καὶ εὐθὺς κατωτέρω ἐπιφέρει. »Ἀπὸ δὴ τῆς πολλῆς ἁπλότητος«. Ἐπιῤῥ. ἀκάκως.

Ἀκακουργητος, ὁ, ἡ· (κακουργέω) οὐδέν κακὸν παθὼν· ἀβλαβὴς, ἀδιάφθαρτος.

Ἀκακουργως, ἐπιῤῥ. (κακουργος) ὡς ἐξήγησις τοῦ εὐθέως· Σχλ. Δημοσθ. Ψευδ. Νμ. σλ. 893, 22. Schaef. appar. T. 2. σλ. 586.

Ἀκακόφρων, ἐπιφλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἀθην, ἀντὶ, ἡ κακόφρων.

Ἀκάκυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκακύντως· (κακύνω) = ἀκάκωτος· Ἱερολ. Πυθαγ.

Ἀκάκωτος, ὁ, ἡ· (κακόω) μὴ κακωθεὶς, μὴ βλαβείς.

Ἀκαλανθὶς, ίδος, ἡ· Ζήτ. Ἀκανθὶς. 2) κωμικὸν ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀρστφ. Ὄρν. 873.

Ἀκαλαῤῥέτης, ου, ὁ· ἡ Ἀκαλεῤῥόος· ὁ, ἡ· (ἀκαλὲς, ῥέω) ὁ ἡσύχως, σιγανὰ ῥέων (τρέχων)· ἐπίθετον τοῦ Ὠκεανοῦ· Διαθ. Ζ. 422.

Ἀκαλαῤῥοος, ὁ, ἡ· καὶ Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, ἀκαλλιῤῥέτης.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ· ἡ κνίδη (τζουκνίδα). 2) Ζωῦριόν τι θαλάσσιον, καῦσιν καὶ κνησμὸν ἐμποιοῦν ὡς καὶ τὸ χόρτον· δι' ὃ καὶ τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν ἔλαχεν, (ἀκαλὴ ἁφή). Ἡ γραφὴ, Ἀκαλύφη, διὰ τοῦ υ· ἐστὶ ψευδὴς· 3) τροπικ. ὀξύτης, σφοδρότης »ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαληφην ἀφελέσθαι (τὰ μὴ εἶναι τόσον ὀξύθυμος)· Ἀρστφ. Σφ. 917.

Ἀκαλλὴς, ἐος, ὁ, ἡ· χωρὶς κάλλους καὶ χάριτος· ἄχαρις, μὴ εὐμορφος.

Ἀκαλλιέρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκαλλιῤῥήτης· (καλλιερέω) καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ, Ἱερὰ, ὡς »Ἀκαλλιέρητα ἱερὰ, θυσία μὴ εὐάρεστος, μὴ εὐπρόσδεκτος, ὅτις δὲν προσημαίνει καλὸν οἰωνόν.

Ἀκαλλώπιστος, ὁ, ἡ· (καλλωπίζω) (στολιστος), χωρὶς καλλωπισμοῦ καὶ ἀπέριττος, ἀφελὴς.

Ἀκαλὸς, λὴ, λὸν· (ἀκὴν) ὡς ἤκαλος· Πτωχὸς, ἀτάρραχος, ἄφορος, πρᾶος· Ἐπίῤῥ. Ἀκαλῶς.

Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ· (καλύπτω) χωρὶς καλύμματος· (ἀσκέπαστος)· Σοφοκλ. Φιλοκ. 1327. καὶ Ἐπίῤῥ. ἀκαλύπτως.

Ἀκαλυφὴς, ὁ, ἡ· = ἀκάλυπτος· ὡσαύτως καὶ ἀκάλυφος, ὁ, ἡ· Δίν. Δρτ. 8, 72. καὶ Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. β. 2.

Ἀκαμαντίδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, (πολίτης ἐν Ἀθήναις) ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Δημοσθ. καὶ Πλούταρχ.

Ἀκαμαντόδετος, ὁ, ἡ· ἐπιφλμ. ἀνάγν. παρ Αἰσχύλ. Προμ. 426. ἀντὶ, Ἀδαμαντόδετος· ἐπειδὴ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου προαπαιτεῖ ἐν ἐπίθετ. τοιαύτης σημασίας.

Ἀκαμαντολόγχης, ὁ, ἡ· (ἀκάμας λόγχη) ὁ ἀκάματος τῇ διὰ λόγχης ἢ διὰ ὄρατος μάχῃ· (ὅστις ἐὲν κουράζεται εἰς τὸν πόλεμον μαχόμενος μὲ τὸ κοντάρι)· Πινδ. Ἰσθ. 7, 13.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ· (ἀκάμας μάχη) ἀκάματος ἐν τῇ μάχῃ· (ἀκούραστος εἰς τὸν πόλεμον) Πῤ. Πθ. 4, 303.

Ἀκαμαντόπους, ὁ, ἡ· πους, τὸ· γνν. ποδος· (πούς) ἀκάματος τοὺς πόδας (ἀκούραστος εἰς τὸ περιπάτημα)· »Ἀκαμαντ. ἵππος, ἀπήνη· βροτήν. Πινδαρ.

Ἀκαμαντοχάρμης, ου, ὁ· (χάρμη) ἀκάματος ἐν μάχῃ ἢ ἐριδι· (ἀκούραστος νὰ πολεμῇ ἢ νὰ φιλονεικῇ, ἢ μαλώνῃ) Πινδ. λῳ. 170. μετὰ τῆς ἀξιολόγου αἰτιατικ. »Ἀκαμαντοχάρμαν Λίκυν.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, ἡ· (κάμνω) μὴ ἀποκαμνων, μὴ ἀκάματος, ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος, ἀπόστατος). Ἰλ. Σ. 486. »Ἀκάμας ἥλιος· πόνος· Ἰλ. Π. 176. Σπερχειὸς· 2) ὄνομ. κύριον ἄρτν. Ἰλιάδ.

Ἀκάματος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκαμάτη· ἡ· Ἡσιόδ. (κάματος) χωρὶς κάματον, (ἔργον, δουλειὰν), ὅστις δὲν αἰσθάνεται τοὺς κόπους τῆς δουλειᾶς, (ἀκούραστος)· ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος· παῤ Ὁμρ. ἀεὶ ἐπίθετ. τοῦ πυρὸς· ὅπερ ἀκαταπαύστως καίει ἐν ὅσῳ ἔχει καύσιμον ὕλην· Ἰλιάδ. Ε. 4. = ἀκάμας· ὡσαύτως γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀποκάμνει τοῦ φύειν καρπούς· Σφκ. Ἀντ. 340. Ἐπίῤῥ. ἀκαμάτως· (– ∪∪ –) Ἐπικ. ὡς ἀθάνατος).

Ἀκαμαντοχάρμης, ὁ· = ἀκαμαντοχάρμης.

Ἀκάμμυστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀκαταμυστος (καμμύω ἀντὶ καταμμύω) μὴ καταμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς· μὴ βλεφαρίζων, μὴ σκοτοδινιῶντων (ὅστις δὲν ἀσυγοσφαλεῖ ποτὲ τὰ ὄμματα, δὲν ξαβλίζει, δὲν τσιμπᾷ, δὲν παίζει τὰ ὄμματά φυλλα, δὲν λιγώνει τὰ ὄμματα).

Ἀκαμπὴς, ὁ, ἡ· = ἄκαμπτος.

Ἄκαμπτος, ὁ, ἡ· (κάμπτω), ἀμετάκλαστος, (ἀλύγιστος) σκληρὸς, ἀδιάτρεπτος, ἀνεύθυντος (ἀεστάπειστος)· ἀφ' οὗ

Ἀκαμψία, ἡ, ἀτροπία, αὐστηρότης, χαλεπότης, ἀδιατρεψία (ἀλυγισία), σκληρότης, στερεότης, Ἀριστοτ.

Ἀκανθα, ης, ἡ· (ἀκὴ) κέντρον, ἐγκεντρὶς (ἀγκάθι, κεντρί) Ὀδυσ. Ε. 318. βάτος, ἡ βατία (βατζινιά, ζίγρα, παλιουργιά). Αἰγυπτιακοῦτι δένδρον· Ἡρότ. 2, 96. παρὰ Θῶραπ. »Ἀκανθα Αἰγυπτία«, ἢ τοῦ Λιν. Mimosa nilutica. »γήρεια ἀκάνθησι«, Νικανδρ. Θηρ. 380. καὶ Ἄρατος Διοσημ. ἢ τοῦ Λιν. Pappus, σχῆμος τις ἀκανθώδης· ἐξαιρέτως = ἀκανθος (ἀρκουδοβότανον) αἱ ἀκανθοι τοῦ σπονδύλου ἐξαιρέτως τῶν Ἰχθύων· τὸ ῥαχίτιν ὀστοῦν, ἢ ῥάχις· (τὰ ἀγκάθια εἰς τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ἀψαρίων μάλιστα· τὸ ἴδιον ῥαχοκόκαλον)· Ἡρότ. 4, 72. καὶ 2, 75. 2) Τροπικῶς »Ἀκάνθαι· τῶν ζητήσεων· ζητήματα σκοτεινὰ δ' αἰνιγματωδῶν προβλημάτων· Καρ. Jac. Ἀνθλγ. 2, 2. σλ. 123.

Ἀκανθεών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος βάτων (ἀγκαθοτόπι).

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ήεν· Ἀκανθώδης· ὅμοιος μὲ ἀκάνθας, ἢ πλήρης ἀκανθῶν· (ἀγκαθωτὸς, ἀγκαθωτὴ, σὰν ἀγκάθι, γεμάτος ἀγκάθια).

Ἀκανθίας, ὁ· κυρίως, ἀκάνθας ἔχων· ὅθεν εἴδός τι· 1) ἀκανθώδους ἀσπαράγου (ἀγκαθηρὸ σπαράγγι) 2) Ἁρχαρίου (σκυλόψαρον)· 3) τέττιγος (τζίντσιρας).

Ἀκανθίζω, Μ. ἴσω· ποιῶ τι ἀκανθωτὸν· 2) μέσ. εἶμαι ἀκανθωτὸς (ἀγκαθωτός).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ακανθικός, ή, κόν· 'Ακανθήεις.

'Ακάνθινος, ίνη, ινον· πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐξ ἀκανθῶν ὡς, στέφανος· καὶ τ. τ. 2) ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ αἰγυπτιακοῦ δένδρου ἄκανθα, Ἡρόδ. 2, 96. τοῦ κατὰ Λιν. Mimosa. περὶ οὗ φησι Στρβ. 3. σλ. 460. παρὰ Sieb. »Τὰ ἀκάνθια ὑφαίνεται καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ, φέρει δὲ οὐδὲν δένδρον τὴν ἄκανθαν, ἐξ ἧς ὁ φλοιός, ἀλλὰ χαμαίζηλός τις βοτάνη· ὅπου ἐπιφέρει καὶ τὴν τοῦ Ποτειδωνίου μαρτυρίαν· 18) περὶ τῆς καὶ ἐν Ἠρχηδόνι τῆς Ἱσπανίας φυομένης ἀκάνθης, λέγοντος. »Δένδρον ἐξ ἀκάνθης φλοιὸν ἀφιέν, ἐξ οὗ ὑφάσματα γίνεται κάλλιστα· ἀμφότεροι ἐννοοῦσιν, ὡς φαίνεται, τὸ ἔριον τῆς Ἀνθήλης (pappus) ἐξ ἧς ὡς καὶ ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς κατασκευάζετο τὸ λινοῦν καὶ κανάβινον ὕφασμα· Ὁ δὲ Διοσκορ. 3, 18. λέγει περὶ τοῦ θαμνίου αὐτοῦ. »Ἀκάνθιον, ἐμφερῆ τὰ φύλλα ἔχει τῇ λευκῇ ἀκάνθῃ, ἐπ' ἀκρῳ δὲ ἀκανθώδεις ἐξοχάς, καθ' ἃς κρηγνοειδὴς ἐστι χυμός, οὗ τυλλεγομένου, καὶ ὑφ' ἓν τιθεμένου βαμβακοειδὴς γίνεται· ὅπου ἄλλοι »γίνεσθαί φασιν ἀνέγνωσαν· ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἀνέγνωσ. »οὗ ὑφαινομένου βαμβακοειδὲς ἐσθῆτας γίνεσθαί φασιν. Πλν. 24, 12.

'Ακάνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ἄκανθα (ἀγκαθάκι)· 2) εἶδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ· Διοσκορ.

'Ακανθίς, ίδος, ἡ· ὡς ἐπὶπ. ἄγκλ. ἀκανθώδης, (ἀγκαθηρή, ἀγκαθεινιά)· 2) εἶδος πτηνοῦ σμικροῦ καὶ εὐλάλου, (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς γραμματίκι καὶ παπαδίτσα.) Θεόφρ. Β'.

'Ακανθίων, ωνος, ὁ, (ἀκανθα) ὁ Ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος σκαντζόχοιρος, καὶ ἀρίτσιος)· Γαλην.

'Ακανθοβάτης, ὁ· καὶ 'Ακανθοβάτις, ίδος, ἡ· (βαίνω) ἐπ' ἀκάνθας βαίνων, ἀκάνθας πατῶν· τροπικῶς δὲ = ἀκανθολόγος (ξ).

'Ακανθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω)· ἀκάνθας ῥίπτων· ῥόδον ἀκανθοβόλον Νίκηρ. 2) ὀκανθβ. ἄρσν. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ παρέλκονται ἄκανθαι, ἢ καὶ ὀστᾶ συμπεφυκότα (μὲ τὸ ὁποῖον εὐγάζουσι ἀγκάθια, ἢ καὶ κόκκαλα κολλημένα ἕνα μὲ τ' ἄλλο).

'Ακανθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω)· ὁ ἀκάνθας συλλέγων (ὅστις μαζώνει ἀγκάθια) ἐξαιρέτως δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μικρολόγων τῶν πρὸς λεπτολογίας καὶ κενοπρεπείας χαιρόντων· ἴδε 'Ακανθα· 3.

'Ακανθόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ἀκάνθας ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχων (ὅστις ἔχει ἀγκάθια εἰς τὴν ῥάχιν· ἀγκαθοράχης).

'Ακανθοπλεκτος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀκανθῶν πεπλεγμένος (ἀγκαθοπλεγμένος, μὲ ἀγκάθια πλεγμένος)· Τιμοθ.

'Ακανθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήττω)· ὑπ' ἀκανθῶν τρωθείς ἢ ἀμυχθείς· (πληγωμένος ἢ ξουγκανισμένος ἀπὸ ἀγκάθι, ἀγκαθισμένος)· Σκλ.

'Ακανθος, ἡ· Acanthus, 'Αρκουδοβότανον· εἶδος τι βοτάνης ὑπὸ τῶν τεκτόνων πολλάκις ἐπὶ κίονας κορινθιουργεῖς μάλιστα τεχνουργούμενον. »Ὑγρὸς ἄκανθος· Θεόφρ. Α'. 55. Acanthus mollis, Λινναῖος τὸ παρὰ Διοσκορ. Γ'. 13. ἔτι δὲ καὶ 'Ακανθα, καὶ 'Ερπάκανθα. 2) τὸ τοῦ Διοσκορ. Γ'. 20. »'Ακανθα ἀγρία». Λιν. Acanthus spinosus· ἀκανθώδες δένδρον τῆς Αἰγύπτου· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 4. καὶ ἀκακία. Vuss. Virg Georg. 2. 119. σπανιώτερον ὁ 'Ακανθος· Σχολ. Νικ. Θηρ. 645. (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀκή καὶ ἄνθος· Ζήτ. 'Ακάνθινος·

'Ακανθοστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) μὲ ἀκάνθας ἐστεμμένος ἢ περιεστεφανωμένος (στεφανωμένος ἢ δεμένος ὁλόγυρα μὲ ἀγκάθια). 2) εἶδος τι ἰχθύος ἀκάνθας ἐπὶ τὴν ῥάχιν ἔχων· ὡς παρ' Ἀριστοτ. »'Ακανθοστεφὴς ἰχθύς».

'Ακανθοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀκάνθας καταβιβρώσκων· (ἀγκαθοφάγος).

'Ακανθοφορέω, ῶ· Μ. ήσω· φέρω ἢ φορῶ ἀκάνθας· ἀπὸ τοῦ

'Ακανθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ φέρων ἢ φορῶν ἀκάνθας.

'Ακανθοφυέω, ῶ· Μ. ήσω· (φύω) γεννῶ, ἐκφύω ἀκάνθας (εὐγάνω, φυτρώνω ἀγκάθια).

'Ακανθόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα ἀκανθώδη (ἀγκαθωτά) ἔχων.

'Ακανθόχοιρος, ὁ· (σκαντζόχοιρος ἀρίτσιος). 'Ακανθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄκανθα) ἔχω ἀκάνθας· ἢ Ἐνεργ. ποιῶ τι ἀκανθωτόν.

'Ακανθυλλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορστ. τοῦ, ἀκανθίς. 2.

'Ακανθώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) 'Ακανθήεις, ἀκανθοειδής, ἀκανθωτός.

'Ακανθών, ῶνος, ὁ· Ἡρόδ. Ἰλ. 126. 'Ακανθεών.

'Ακανίζω, Μ. ίσω, ('Ακάνα), Θεοφρ. γεννῶ καρποὺς ἀκανθώδεις· εἰμὶ ὅμοιος ἀκανθώδεσι καρποῖς. Θεοφρ.

'Ακάνιεός, κή, κόν· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ 'Ακάνου· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄκανον.

'Ακανόνιστος, ὁ, ἡ· εἰς κανόνα μὴ ὑποβληθείς ἢ μὴ ὑποβαλλόμενος· (ὅστις δὲν ἐμβήκεν ἢ δὲν ἐμβαίνει εἰς κανόνα).

'Ακανες, ὁ, ἡ· ἄκρα, κορυφή, κέντρον, ἄκανθα· καὶ (μύτη σουβλιά, ἀγκάθι, σουβλί). 2) εἶδος ἀκανθίου (ἀγκαθιᾶ)· 3) ἀκανθωτὸς καρπὸς φυτῶν τινων ὡς ὁ τῆς κνάφου (ἀγκιστάρι).

'Ακαπήλευτος, ὁ, ἡ· (καπηλεύω) ὑπὸ καπήλων μὴ κακοπραγμένος· (ὅστις δὲν ἐκακοπράγματεύθηκεν ἀπὸ μεταπωλητήν)· καθαρός, ἀκακόπραγος· 2) ἐνεργ. μὴ καπηλεύων (ὅστις δὲν κακοπράγματεύει τὰ πράγματα ὡς κάμνει ὁ μεταπωλητής).

'Ακάπηλος, ὁ, ἡ· = ἀκαπήλευτος Στρβ. 14. σελ. 781. »Βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς, καὶ ἀκάπηλος· (ζωὴ, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ συνήθη ψεύματα καὶ ἀπάτας τῶν μεταπωλητῶν).

'Ακάπνιστος, ὁ, ἡ· (καπνίζω) ὁ μὴ κεκαπνισμένος μὴ καπνιζόμενος, Στρέβ. Θ'. »'Ακάπνιστον μέλιν· τὸ ἄνευ καπνοῦ ἐκκριθόμενον μέλι· (τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουν χωρὶς νὰ διάξουν τὰς μελίσσας μὲ καπνόν).

'Ακαπνος, ὁ, ἡ· (καπνὸς) ὁ ἄνευ καπνοῦ, μὴ καπνίζων, ἄκαυστος· »'Ακαπνος θυσία· ἥτις δὲν καίεται, δὲν γίνεται διὰ πυρὸς καὶ καπνοῦ· π. χ. ἡ εἰς καρποὺς παντοίους, εἰς τυρὸν, γάλα κ. τ. τ. γινομένη προσφορὰ, ἢ καὶ ποιήματος, ὠδῆς ἢ ἄτματός τινος ἀφοσίωσις· Jac. 'Ανθλ. 2, 1. σελ. 96. »Θύειν ἄκαπνα· παροιμία ἐπὶ τῶν παρασίτων.

'Ακάπνωτος, ὁ, ἡ· (καπνόω) κενὸς καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ (ὅστις δὲν εἶναι γεμάτος μὲ καπνὸν ἢ μὲ ἀχνόν) Εὐρπ. λῴ. 2, 54.

'Ακάρδιος, ὁ, ἡ· χωρὶς καρδίαν, χωρὶς νοῦς, ἄκαρων· (χωρὶς νοῦν, τρελός· 2) 'Ακάρδια ξύλα·, τὰ μὴ ἔχοντα, ἐντεριώνην (ψυχὴν ἢ καρδιάν).

'Ακαρεί, 'Επίῤῥ. Ζήτ. ἐν τῷ 'Ακαρής.

'Ακάρηνος, ὁ, ἡ· (κάρηνον) χωρὶς κεφαλῆς (χωρὶς κεφάλι).

'Ακαρής, ὁ, ἡ· (κείρω) κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν μικρῶν τριχῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κοπῶσι (κουρευθοῦσι) πλέον, καὶ ἐντεῦθεν Καλλίμ. ἀντὶ τοῦ Βραχύς (κοντὸς) μικρός, κατὰ τόπον καὶ χρόνον· ἔστι δὲ ἐν χρήσει μάλιστα εἰς τὰς ἐξῆς συνθέσεις· »ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, ἐν ἀκαρεῖ, ἀκαρῆ χρόνου καὶ ἀκαρῆ· ὡς ἐπίῤῥημα δὲ, ἀκαρεί, ἀκαρῶς, ποιητ. ἀκαρέως ἔτι δὲ καὶ, ἀκαρέως ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, παραυτίκα, εὐθέως, ταχύτατα (εὐθὺς εὐθύς, τώρα εὐθύς, αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἰς μιὰν στιγμὴν, ὅσῳ νὰ εἰπῇς καὶ, ὅσῳ νὰ κλείσῃς τὸ μάτι)· πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ· οὐδέ· »οὐδὲ ἐν ἀκαρεῖ, οὐδ' ἀκαρῆ οὐδὲ μικρὸν οὐδ' ἐλάχιστον (οὔτε ψίχα, οὔτε μιὰν στιγμήν, μὲ τὴν ὀλότην)· Δημοσθ. »Ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσοιτο· ὁηλ. οὐτε τὸ παραμικρότατον· »'Ακαρὴς χρόνος·· 'Αριστοφ. Πλοῦτ. 244. καὶ ἐν Νεφ. 496. »'Ακαρῆ διαλιπεῖν· ὑπακουομ. χρόνον· καὶ ἐν 'Ορν. 1649. »Τῶν πατρώων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι·· »χρήσιμος οὐδ' ἀκαρῆς· οὔτε διὰ τὸ παραμικρότατον· αὐτόθ. »Πλὴν τοῦδ' ὀφρεις ἀκαρεῖ· μικρότατον, εὐτελέστατον· 'Αλκίφρ. Γ'. 25. »Τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ Σέλευκος ὥρασε·· »Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας παραίνει·· »Πλούταρχ. εἰς 'Αντώνιον· »Παρ' ἀκαρῆ· αὐτί, Παρὰ μικρὸν, (εἰς τὴν στιγμὴν· Εἰς τὴν τρίχαν· ὀλίγου ἔλλειψε)· Αἰσχί· 'Αξίοχ. 7. »ὥστε ἐγὼγε παῦ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον·· (ὀλίγου ἔλλειψε νὰ χάσω τὴν ζωήν μου, ἢ Ἤλθα εἰς τὴν τρίχαν νὰ ἀποθάνω) Ἔτι δὲ καὶ μόνον τό, 'Ακαρὴ, Συνέσ. ἐπιστ. Α'. »'Ελάθομεν ἐγχρίψαντες ἀκαρῆ πέτρα· καὶ 'Αλκίφρ. Γ'. 7. »'Ερύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι·· παρ' Ἡσυχ. 'Ακαρῆ, αὐτὶ 'Ακαρέα, (ἄνευ παραδείγμ.). Τὸ παρὰ τῷ Στεφάν. παράδειγμα, »Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ θέειν αὐτί, Παρ' 'Ακαρῆ· καὶ τὸ »'Ακαρὴς εἶχετο πυγείῳ· ἔστιν ὡς καὶ τοῦ Μενάνδρου παρὰ τῷ 'Ετυμολ. »'Ορῶ, ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως·· 2) ἀκαρές, τό, ὁ ἀκτυλίου περὶ τὸ μῶπα· (τὸ ἀκτυλίδι εἰς τὸ μικρὸν ἀκτυλο) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

'Ακαρεί, τό, λέγεται, μικρότατόν τε ζωῦφιον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸν τυρόν, εἰς τὸ ἄλευρον, καὶ εἰς ζῴων δέρματα 'Αριστ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 32. λέγεται δὲ παρ' ἡμῖν πηδούλι κοινῶς.

'Ακαριαῖος, αία, αῖον, (ἀκαρὴς) βραχύτατος, ἐλάχιστος, σμικρότατος (ὀλιγώτατος, πολὺ ἢ καθόλου μικρός, μὲ τὴν ὀλότην κουσές)· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου.

'Ακάρινα, ης, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λεξιν διὰ τοῦ, Δάψιν· Παρὰ Θεοφράστ. ς'. 3. καὶ 4. ἀνέγνωσάν τινες 'Ακορνα· τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ἔτι παρὰ Θεοφρ. Α'. 16. καὶ Πλιν. 21. 16. εἶδος 'Ακάνθης.

'Ακάρναξ, κος, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὁ λάβραξ (τὸ λαβράκι, εἶδος ὀψαρίου)· ὁ αὐτὸς ἔχει 'Ακαρνα, εἶδος ἰχθύος· καὶ 'Αφερνα, ἰχθὺς ποιος παρ' Ἄδην καλεῖται οὗτος ὁ ἰχθὺς 'Ακαρνος, καὶ ὁἰς 'Ακαρνάν· Παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Ζ'. ἀ., καὶ Ι'. αἱ ἐκδόσεις καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν 'Αρχανος, 'Αχαρνος, 'Αρχάνας, 'Αχάρνας, Δἀχάρινος, καὶ παρὰ Πλιν. 32. 11. Acharne.

'Ακαρπέω, ῶ, (ἄκαρπος) εἰμὶ χωρὶς καρπῶν ἢ δὲν ἔχω, δὲν φέρω κἠνένα καρπόν, εἰμὶ ἄκαρπος.

'Ακαρπία, ἡ, ἔλλειψις, στέρησις καρπῶν.

'Ακάρπιστος, ὁ, ἡ· (καρπίζω) 'Ακάρπωτος καρποῖς μὴ φέρων, μὴ καρποφορῶν· ὑπὸ Θαλάσσης = ἄτρυγητος· Εὐριπ. Φοίν. 217. »Περὶ δὲ ἀκάρπιστα περῤῥύται, ὀνομάζει τὰς ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον ἀνέγν. »Περὶ δὲ ἀνάκρπιστα· τὰς καρποφόρους πεδιάδας τῆς Σικελίας.

'Ακαρπος, ὁ, ἡ· καὶ 'Επίθ. 'Ακάρπων· (καρπὸς) χωρὶς καρπῶν, ὅστις δὲν γεννᾷ, δὲν φέρει καρπόν, δὲν καρποφορεῖ· μετὰ γεν. »Δίμνη ἄκαρπος ἰχθύωνων· Παυσαν. Ε'. 7. (χωρὶς ψάρια). Ἔτι δὲ τρπ. καὶ αὐτὶ τοῦ Ἀνωφελὴς, ματαιος, ἀλυσιτελής.

'Ακάρπωτος, ὁ, ἡ· (καρπόω) ὁ μὴ κεκαρπισμένος, χωρὶς καρπῶν· χωρὶς κέρδους καὶ ὠφελείας, ἄχρηστος· Σοφοκλ. Αἴας. 170. »Νίκας χάριν· ἀκάρπωτον·· δὲ ἀνενγνωμοσύνην παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς νίκης· π'Ακάρπωτος χρησμός». Λίσχ. Λ. 711. ἀπλήρωτος, ἀτέλεστος.

'Ακαρτέρητος, ὁ, ἡ· (καρτερέω) ἀνύποιστος, ἀφόρητος, ἄτλητος (ἀνυπέρτερτος).

'Ακαρτος, ὁ, ἡ· (κείρω), ἀκούρευτος, ἀξυρής, (ἀξυράφιστος, ἄκοπος), «ἀκάρτος πώγων». Αἰσήν.

'Ακαρφής, ὁ, ἡ· (κάρφω) μὴ ἐξηραμένος, μὴ ξηρός· (ἀστέγνωτος).

'Ακερῶς, Ἐπίρ. εἰς τὴν στενμήν· Ζήτ. 'Ακριῶς.

'Ακασκᾶ, καὶ ἀκασκὰ Ἐπίρ. πρᾶως, ἡσύχως, (Σιγανά, ἀγάλ' ἀγάλι)· Κρατῖνος παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. Σελ. 686. «Σκήπτροισιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα· παράβαλε ἀκᾶ, ἀκέων.

'Ακασκαῖος, αία, αῖον· Λίσχλ. Ἀγμ. 750. «φρόνημα ἀκασκαῖον πριζόυμος, (ἥμερον καὶ εὐμενῆ καρδίαν ἔχων)· ἰδὲ καὶ

'Ακασταῖος, κατά τινας, (ἀπὸ τοῦ κενάσειν) Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 740. «ἀκασταῖον ἄγαλμα πλούτου»· κατὰ τὸν Σχολ. Λίαν κεκασμένον, ἐκ τοῦ α' Ἐπιτατ. καὶ Κάζω, (ὅθεν κεκασμένος), ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος· ἄλλοι ὅμως ἀναγινώσκ. 'Ακαστεῖον· ὅθεν 'Ακαστόφρων, παρ' Ἡσυχ. Συνετός, φρόνιμος, Φρασὶ κεκασμένος· καὶ ἀκολούθως, Ἀκασμένα, ἡρμοσμένα.

'Ακάστη, ἡ· κύριον Ὄνμ. ὠκεανίδος τινος Ἡσ. Θ. 359.

'Ακαστος, ου, ὁ· κύριον Ὄνμ. ἐν Ὀδ.

'Ακαταβίαστος (καταβιάζομαι) εἰς βίαν μὴ ὑποπίπτων, ἢ μὴ ὑποπεσών (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπίρεσεν, οὔτε ἠμπορεῖ νὰ βιάσῃ τις) ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος «ἀκαταβίαστος γνώμη» Κύριλ.

'Ακατάβλητος, ὁ, ἡ· (καταβάλλω) ὅστις δὲν καταβάλλεται, δὲν ῥίπτεται κάτω, (ἐπὶ πάλης)· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ψημνίσῃ ῥίψῃ κανεὶς κάτω, ἢ νὰ τὸν νικήσῃ)· 'Αριστοφ.

'Ακατάγγελτος, ὁ, ἡ· (καταγγέλλω) ἀκήρυντος, ἀκηρύκευτος, χωρὶς νὰ προμηνυσθῇ, νὰ προειπηνχθῇ· «πόλεμος ἀκατάγγελτος». Πλούτ.

'Ακατάγνωστος, ὁ, ἡ· (καταγιγνώσκω) καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταγνώστως· ἀκατάκριτος, ἀκαταδίκαστος.

'Ακαταγώνιστος, ὁ, ἡ· (καταγωνίζομαι) ἀνίκητος, μὴ νικηθείς, μὴ νικώμενος.

'Ακατάδικαστος, ὁ, ἡ· (κατάδικάζω) ὅστις δὲν κατάδικάζεται, ἢ δὲν κατεδικάσθη.

'Ακατάθύμιος, ὁ, ἡ· (κατάθύμιος) μὴ κατὰ θυμὸν καὶ ψυχήν· (παν ὅ,τι δὲν εἶναι καθὼς ἀγαπᾷ τις καὶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του)· μὴ ἀρεστός (ᾱ).

'Ακαταιτίατος, ὁ, ἡ· (καταιτιάομαι) εἰς ἔγκλημα, ἢ κατηγορίαν, μὴ ὑποκείμενος· 'Ανέγκλητος, ἀκατηγόρητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐκατηγόρησεν οὔτε ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις).

'Ακατακάλυπτος, ὁ, ἡ· (κατακαλύπτω) διὰ προφάσεων μὴ κατακαλυπτόμενος, ἢ μὴ κατακαλυφθείς· ἄσκεπος, ὅλως ἀσκεπής· (ὅστις δὲν ἀποσκεπάζεται, ἢ δὲν ἀποκρύβεται μὲ προφάσεις· καθόλου ἀστέπαστος, ξέσκεπος) (ᾰλ).

'Ακατάκλαστος, ὁ, ἡ· (κατακλάω) μὴ κατακεκλασμένος, ἢ κατακλασθείς· ὅλως ἄθραυστος (ὅστις δὲν κατατρανίζεται ἢ δὲν κατατσακίσθη, διόλου ἀτσάκιστος, ἀκομμάτιαστος).

'Ακατακόσμητος, ὁ, ἡ· (κατακοσμέω) ἀκαλλώπιστος, ἀδιάκτητος, ἀδιάθετος· (ἀστόλιστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν).

'Ακατάκριτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακατακρίτως· (κατακρίνω)· ὅστις δὲν κατακρίνεται, δὲν κατάδικάζεται, δὲν κατεκρίθη, δὲν κατεδικάσθη, δὲν ὑπόκειται εἰς κατάκρισιν.

'Ακαταληκτικός, παρὰ Γραμματικ. λέγεται ὁ στίχος, ὅστις ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει καμμίαν περιττεύουσαν συλλαβήν· Ζήτ. ἐν τῷ Καταληκτικός.

'Ακατάληκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταλήκτως· (καταλήγω) ἀκατάπαυστος· 2) = ἀκαταλληπτικός.

'Ακαταλληπτέω. ὀλν καταλαμβάνω· Σέξτ. ἐκ τοῦ

'Ακατάληπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταλήπτως, (καταλαμβάνω) μὴ καταλαμβανόμενος, μὴ καταληφθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἔφθασεν, ἢ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ πιάσῃ τις)· 2) ἐπὶ πραγμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ 'Ακατανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ νὰ τὸν χωρέσῃ ὁ νοῦς).

'Ακαταληψία· ἡ· τὸ μὴ καταλαμβάνειν, μὴ ἐνοεῖν· 2) ἡ ὑπόθεσις, ἢ δόξα τῶν 'Ακαδημαϊκῶν (ὁπαδῶν τοῦ Πλάτωνος) νοούσῶν τὸ καταληπτόν» Cic. ad Att. 13. 19.

'Ακαταλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταλλάκτως· (καταλλάσσω) ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπραΰνῃ, ἡμερώσῃ τις).

'Ακατάλληλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταλλήλως· (ἄλληλων) ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος μετ' ἄλλου τινός· ἀνεπιτήδειος· Διογ. Λαέρτ. Ζ'. 59.

'Ακατάλυτος, ὁ, ἡ· (καταλύω) ὅστις δὲν καταλύεται, δὲν διαφθείρεται· ἢ δὲν κατελύθη, δὲν διεφθάρη· (ἀχάλαστος).

'Ακαταμάθητος, ὁ, ἡ· (καταμανθάνω) ὅστις δὲν καταμανθάνεται, δὲν ἐννοεῖται· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ, νὰ καταλάβῃ τις· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμουτε, δὲν ἐμάθε, δὲν ἐπληροφορήθη, ἢ δὲν δύνασαι νὰ πληροφορηθῇ τις τίποτε· (ρτ) Ἱππογρ.

'Ακατάμακτος, ὁ, ἡ· (καταμάσσω) ὅλως μὴ ἀποπεζγισμένος· (διόλου ἀσφύγγιστος) 2) (μάσσομαι) ὅλως ἄφυρτος (ἄζύμωτος)· ἀμάλακτος, σκληρός· (ὅστις δὲν μαλακώνεται, δὲν πλάθεται).

'Ακατάμαχητος, ὁ, ἡ· (καταμάχομαι) ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος· Δίτωνίν· Β'. 48. (μᾰ).

'Ακαταμέτρητος, ὁ, ἡ· (καταμετρέω) ὅστις δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, ἢ δὲν ἐμετρήθη ὅλως· Στρίβ. Β'. σελ. 130.

'Ακαταναγκαστος, εἰς ἀνάγκην, ἢ βίαν μὴ ὑποκείμενος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναγκάσῃ, νὰ βιάσῃ τις).

'Ακατανόητος, ὁ, ἡ· (κατανοέω) ἀκατάληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις)· 2) ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος· (ὅστις δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος).

'Ακατανάλωτος, ὁ, ἡ· (καταναλίσκω) μὴ καταναλωθείς, ἢ μὴ καταναλωμένος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν φάγῃ κανεὶς ἢ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸν φαγωθῇ εἰς τὸ πάλαμα) (πᾰ).

'Ακατάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταπαύστως· (καταπαύω) ἀδιάλειπτος, ἀδιάπαυστος, ἄληκτος· (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τὸν κάμῃ νὰ παύσῃ, νὰ τελειώσῃ ποτέ· καὶ ὅστις δὲν παύει, δὲν τελειώνει, ἢ δὲν ἔπαυσε, δὲν ἐτελείωσε ποτέ).

'Ακατάπλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταπλήκτως· (καταπλήσσω) ἄφοβος, ἄτρεστος, ἄτρομος, (ὅστις δὲν ξπᾰζεται, δὲν σκιάζεται καθόλου· ἀτρόμαχτος, ἀξήπαστος).

'Ακατάπονητος, ὁ, ἡ· (καταπονέω) ἀκάματος, ἀμοῖς (ὅστις ποτὲ δὲν ἀποκάμνει, δὲν ἀποστέγει κοπιάζων· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις νὰ ἀποστάσῃ, νὰ κουρασθῇ) 2) ἀκεκίαστος, ἀήττητος· ἀνίκητος.

'Ακατάποτος, ὁ, ἡ· (καταπίνω) μὴ καταποθείς, ἢ μὴ καταπινόμενος (ἀκατάπιστος, ὅστις δὲν καταπίνεται, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τὸν κατέπιε κανείς).

'Ακαταπράϋντος, ὁ, ἡ· (καταπραΰνω) μὴ καταπραυνόμενος, μὴ καταπραυνθείς· (ὅστις δὲν καταπραΰνεται, δὲν εἰρηνεύεται· ἢ δὲν εἰρήνευσε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ).

'Ακαταπτοήτος, ὁ, ἡ· (καταπτοέω) ἄτρομος, ἀθαμβής, ἀτάραχτος· (ἀφόβιστος, ἀξετρόμαχτος· ὅστις δὲν φοβαῖται, δὲν τρομάζει ἀπὸ τίποτε)· Σχολ. Ἰλ. Γ. 63.

'Ακαταράδευτος, ὁ, ἡ· (καταρδεύω) ἀνυγρος (ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος ἀπότιστος).

'Ακατάσειστος, ὁ, ἡ· (κατασείω) ἀσάλευτος διόλου· μὴ κλονούμενος, μὴ κλοπηθείς ποτέ· (ἀτράνταχτος).

'Ακατασήμαντος, ὁ, ἡ· (κατασημαίνω) ἀσημείωτος, ἄγραπτος, μὴ ἀναγεγραμμένος· (ἀμάρκαστος, ἀγράφτος) ὅθεν καὶ παρ' Ἡρωδιαν. Γ'. 38. «ἀκατασήμαντον ἐπιταλμᾶ· πρόσταγμα μὴ γεγραμμένον, ἀλλὰ διὰ ζώσης φωνῆς· ἔτι δὲ καὶ μὴ ὑποτεγραμμένος (ἀνυπόγραφτος).

'Ακατάσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ 'Ακατασκέπτως, Ἐπίρ. ἀνεξέταστος, ἀνερεύνητος, ἀπαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος (ἀσπιονάριστος)· μὴ παρατηρηθείς, μὴ παρατηρούμενος· ἔτι δὲ καὶ μὴ σκεπτόμενος ἐν ἑαυτῷ· (ἀσυλλογίαστος, ἀστόχαστος).

'Ακατασκεύαστος, ὁ, ἡ· (κατασκευάζω) ἀκατέργαστος, μὴ ἐσκευασμένος, ἀνεξέργαστος· αὐτοφυὴς· (ἀσούλευτος, ἄχτιαστος· καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· Ἐπίρ. ἀκατασκεύαστως.

'Ακατάσκευος, ὁ, ἡ· καὶ 'Ακατασκεύως Ἐπίρ. (κατασκευή) χωρὶς κατασκευήν, ἐξεργασίας· ἀτεχνίτευτος, ἀφελής, ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς Διον. Ἁλικ. 2) ἀπαρασκεύαστος, χωρὶς οἰκήματος· χωρὶς τῶν ἀναγκαίων καλῶν ἐπίπλων (χωρὶς κατοικίαν· χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κατοικίαν μομπιλία)· Σχολ. Πίνδ. Νέμ. Γ'. 21.

'Ακατασκήνωτος, ὁ, ἡ· ὁ (κατασκηνόω) ἀστρατοπέδευτος· χωρὶς σκηνῆς, χωρὶς καταλύματος· ἢ καταγωγίου· (χωρὶς τέντα, ἢ καλύβα, χωρὶς κβεντίρι Ἰταλστ. ἢ καναὲ τουρκοβαρβάτ.) τμῆ ἁρμόδιος εἰς κατασκήνωσιν.

'Ακατάσκιος, ὁ, ἡ· (κατάσκιος) ἀσκίαστος, μὴ ἐσκιασμένος· (χωρὶς ἴτιον, ἀνίσκιωτος)

'Ακατάσκοπος, ὁ, ἡ· (κατάσκοπος) ἀκατασκόπευτος (ἀπαρακόλουτος).

'Ακατάσκωπτος, ὁ, ἡ· (κατασκώπτω) ἄμεμπτος, ἀχλεύαστος· (ἀπεριπαίχτος, ἀπεριγέλαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερπαιξεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιπαίξῃ, περιγελάσῃ κανείς).

'Ακατάστασία, ἰας, ἡ· (ἀκατάστατος) ἔλλειψις καλῆς καταστάσεως, ἀστασία, ἀνησυχία, ἀτιξέξ, σάγχυσις, ἐπανάστασις.

'Ακαταστατέω, εἰμὶ ἀκατάστατος· Ἀρρίαν. Ἐπίλεπ. ἐκ τοῦ

'Ακατάστατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακαταστάτως· (καθίστημι) ἀσταθής, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος· (ὅστις δὲν μένει ἥσυχος καὶ στερεὸς εἰς ἕνα τόπον)· «ἀκατάστατα οὖρα (θολὸν κάτουρον) Ἱππογρ.

'Ακατάστροφος, ὁ, ἡ· (καταστρωφῶ) ἄνευ καταστροφῆς, χωρὶς τέλους (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαλασθῇ, νὰ ἀφανισθῇ ποτέ· ἢ δὲν ἐχαλάσθη, δὲν ἀφανίσθη) 2) ἐπὶ γραφῆς εἴδους (τρόπου τοῦ γράφειν) ἀγλάφυρος, ἄκομψος, χωρὶς στραγγυλοτητος ἢ γλαφυρότητος· Διον. Ἁλικ.

'Ακατάσχετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. 'Ακατασχέτως· (κατέχω)· ἀκράτητος, ἀκαταπάμαστος, ἀνήμερος, ἀνεπίσχετος, ἀκώλυτος· (ἀνεμπόδιστος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν δύναται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ στεμπατίσῃ· ἀνημέρευτος, ἀστεμάτιστος).

Ἀκατάτριπτος, ὁ, ἡ· (κατατρίβω) ἀτύντριπτος, ἀδιάθρυπτος, ἀκατάλυτος· (ἄτριφτος, ἀστούμπιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐστύπησε, δὲν ἐλέανεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντρίψῃ, λεανίσῃ, στουμπίσῃ κανείς).

Ἀκαταάφραστος, ὁ, ἡ· (καταφράσσω) ἄνευ στέπης, φρουρᾶς, ἀμύνης, ὅπλων· ἀνόπλος, γυμνὸς ὅπλων· (ἀδικφέντευτος, χωρὶς ἄρματα).

Ἀκατωφρόνητος, ὁ, ἡ· (καταφρονέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐλεγοφρήσῃ, καταφρονήσῃ· ἄρω ἀξιόλογος, μεγαλεῖος, θεῖος, φοβερός, σπουδαῖος, μέγας, ἐπίσημος· Ἡρωδιαν.

Ἀκαταάψαυστος, ὁ, ἡ· (ψαύω) ἄπιαστος, ἄφικτος, ἀνέγκιχτος, ἀπαπάτευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔγγιξε, δὲν ἔβαλεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ βάλῃ κάνεις χέρι ἐπάνω του) Ἡρόδοτ. Δ'. 191. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι Ἀκαταψεύστους, ἀναγινώσκ.

Ἀκαταάφεκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταφεκτως· (καταφεύγω) ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος· (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κάνεις δὲν κατηγόρησε, δὲν ἐπροσωποδέρε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, προσωποδείρῃ)· Ξενοφ. Κύρουπ.

Ἀκαταάψευστος, ὁ, ἡ· (καταψεύδομαι) μὴ ἐψευτμένος, μὴ πλαστός, μὴ ἐπίπλαστος· (ὅστις δὲν εἶναι ψευτικός, ἢ ψευτικὰ καμωμένος)· Ἡρόδοτ. 4, 191.

Ἀκατέργαστος, ὁ, ἡ· (κατεργάζομαι) μὴ κατεργασμένος, μὴ τετελεσμένος (ἄφκιαστος· ἀδούλευτος).

Ἀκατεύνωστος, ὁ, ἡ· (κατευνάζω) εἰς εὐνὴν ἢ κλίνην μὴ τεθεὶς, ἢ μὴ τεθεμένος, ἄὐπνος· (ἀπλάγιαστος, ἀποκοίμητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀπεκοίμησε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποκοιμίσῃ, ἢ νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιάσῃ)· τροπικ. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ καταπραΰνῃ, καθησυχάσῃ.

Ἀκατηγόρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκατηγορήτως· (κατηγορέω) ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν κατηγόρησε, δὲν ἠγκάλεσε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, ἐγκαλέσῃ, νὰ εἰπῇ κάνεις κακὸν περὶ αὐτοῦ).

Ἀκατήχητος, ὁ, ἡ· (κατηχέω) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη ἀτόμη τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως· Ν. Δ.

Ἀκάτιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, Ἄκατος· πλοιάριον ἢ εὐκίνητον πλοῖον, ἑξαρέτως πειρατῶν (μικροῦ καὶ ἐλαφροκίνητον καράβι, καραβάκι, μάλιστα τῶν κουρσάρων)· παρὰ Θουκ. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς σημειοῖ· »Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν ἐστὶ πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐρεσσόντων ἀκριβῶς ἐρέσσει· καὶ Στραβ. ΙΑ'. 2) ὁδόν, ἱστίον ἀνελκόμενον ἵνα ἐπιτυγχάνηται ὁ πλοῦς· (τὸ μεγάλον πανὶ τῶν καραβέων, ἢ Μαΐστρα)· ὅρα εἰς Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ'. β'. 27.· Παρ' Ἀγαθίᾳ Γ'. σελ. 97. »Νῆες φορτίδες . . . μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους, καὶ ἅμα' αὐτὰ ἦσαν τὰ κερχνίτια τῶν ἱστίων ἀνεμηχείσαις· καὶ Δουκικ. »Ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπλὰς τὰ ἀκάτιον· ἄρα καθόλου, τὰ Ἄρμενα, τὰ Παπία τοῦ πλοίου· 2) Εἶδος ποτηρίου οὕτως ὀνομαζομένου, διὰ τὸ ἐν εἴδει ἀκατίου σχῆμα αὐτοῦ· ὡς Κύμβη, Κύμβος, καὶ Κυπελλόν, Κύψος, Σκύφος, Σκαφὶς· Ἀθήν. Β'. 4.

Ἀκάτιος, ου, ὁ· ὁ μέγας ἱστὸς (τὸ μεγάλον κατάρτι).

Ἀκατονόμαστος, ὁ, ἡ· (κατονομάζω) ἀνώνυμος, ἀνονόμαστος· ἄγνωστος, ἄσημος, ἄδοξος· (χωρὶς ὄνομα, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ, νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· χωρὶς ψήμην, ὅστις δὲν εἶναι ἐξακουστός· (εἶναι ἀγνώριστος εἰς τὸν κόσμον).

Ἄκατος, ὁ, ποιητ. δὲ καὶ ἡ· εἶδός τι ταχυπλόων πλοίων, Εὐριπ. »Ἄκατοι δοαὶ πρὸς ὑπηρέτας τὰ σκάφη τοῦ Χάρωνος, ὁ Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 5. ἔχει, »Ὁλκάς καὶ ἄκατον· ἐκ παραλλήλου· καὶ Πυθ. ΙΔ'. 92. »Ἄκατον ἐναλίαν· ὁ Ἡρόδοτος καί τις Ποιητὴς παρ' Ἀθην. Α'. λέγει »Λεπτοὺς σιταγωγούς, καὶ φορτηγούς· ὁ Θουκ. Ζ'. λέγει ἀλλεπαλλήλως· »Τριήρεις, πλοῖα, ἀκάτεως· τὰ εἰς στόλον ἀνήκοντα ὁηλ. ὁ Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστ. Α'. 5. »τὴν ναῦν, ἄκατος δὲ ἦν, ἐκρατυνάμην· Φαίνεται λοιπὸν ἐκ τούτων ὅτι τὸ, Ἄκατος ἦν ὁμοίως τοῖς, ἱταλστ. scampavia, λεγομένοις πλοίοις.

Ἀκατοΰλωτος, ὁ, ἡ· (κατουλόω) μὴ οὐλουμένος, ἢ μὴ οὐλωθείς· (ἀλούζωτος· ὅστις δὲν ἄφησε οὐλὴν ἢ λούζναν) ἐπὶ τραυμάτων, τῶν ὁποίων ἰαθέντων δὲν φαίνεται ἡ οὐλὴ ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Ἀκάττυτος, ὁ, ἡ· (καττύω) ἄνευ πέλματος (πατούνης) Τζέτζης παρὰ Στορβ. »Ἀκάττυτον ὑπόδημα· (ὑπόδημα χωρὶς πατούνια).

Ἀκαυλος, ὁ, ἡ· (καυλὸς) ἄνευ καυλοῦ, (πλάι ἢ κοντοπάνι) (ἐπὶ φυτῶν)· ἄνευ οὐρᾶς (χωρὶς οὐρὰν) (ἐπὶ ζώων)· Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Δ'. 12.

Ἀκαυστηρίαστος, ὁ, ἡ· (καυστηριάζω) μὴ καυτριασμένος· μὴ ἐστιγματισμένος, μὴ καυτηρίῳ ἢ στίγματι σεσημειωμένος (ἀκαυτος, ἀσημείωτος μὲ καυτριασμένον σίδηρον) ὡς στιγματίζουσιν ἵππους, βόας καὶ κακούργους ἀνθρώπους. Ζήτ. Καυτηριάζω.

Ἄκαυστος, καὶ Ἀκαυτος, ὁ, ἡ· (καίω) ὅστις δὲν καίεται, ἢ ὅστις δὲν ἐκάη.

Ἀκαυχησία, ἡ· (καύχησις) τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη· Ἰγνάτ. Ἔπιστ.

Ἀκαχαίατο· ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ἠκάχητο· Ἰλιάδ. Ἀκαχίζω· ὡς τὸ προηγούμ. λυπῶ, ἀνιῶ, ἀθυμίαν ἐμβάλλω τινί· Ὀδύσ. Παθτ. λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσθύμως ἔχω, ἀθυμῶ διά τι. Ὅμηρ. μετὰ μεγ. Ὀδύσ. Λ. 485. »Θαλώσι ἀκαχίξειν μὴ λυποῦ διότι ἀπέθανες.

Ἀκαχμένος, ένη, ένον (ἀκή) ὀξυτενὴς, ὀξύστομος (μὲ πολὺ σουβλερὸν μύτην, ἢ κορυφήν, πολὺ κοπερὸς) παρ' Ὅμηρ. ἔστι δὲ μετοχ. παθητικ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ῥήματος ἀκάχω. (ἐκ τοῦ Ἄχω, κατ' ἀναδίπλασ.).

Ἀκάχω· ῥῆμα οὐδέποτε ἐν χρήσει εὑρισκόμενον· οὗ οἱ ἐν χρήσει τύποι εἰσὶν οἱ ἑξῆς. Μλ. ἀκαχήσω. Ἤμ. Ὁμ. Ἑρμ. 280. Ἀόρτ. α' ἠκάχησα, ποιητκ. ἀκάχησα, Ὁμ. ἀόρτ. β'. ἤκαχον, ἀκαχεῖν· Ὅμ. λυπῶ, ἀνιῶ· ἀμετβτ. παρ' Ἡσόδ. Θεογ. 868, ἀκαχὼν, λελυπημένος· Παθτ. καὶ μέσ. Ἀόρτ. ἠκαχόμην, ἀκάχοντο, Ὅμ. Πάρκμ. ἀκήκεμαι, καὶ ἀναυξήτως, ἀκάχημαι· ἀμφότερα παρ' Ὅμηρ. ἀκηχέδατο ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηται· Ἰλιάδ. Γ. 647. Ἄπρμφ. ἀκάχησθαι· Μτχ. ἀκηχέμενος καὶ ἀκαχήμενος, Ὅμηρ. ἀκαχείατο ἀντὶ τοῦ, ἠκάχητο· Ἰλιάδ. Μ. 179. Ἰωνικ. ἀκαχέατο· (ἄχος, ἄχομαι, ἄχνυμι).

Ἀκέαινος, ὁ· εἶδός τι ὑπνίου σκληροῦ, ὁμοίου τῇ ψακῇ.

Ἀκέαστος, ὁ, ἡ· (κεάζω) ταυτόν τῷ ἄλαστος· Ἡσύχ.

Ἀκείομαι· Ποιητ. ἀντὶ Ἀκέομαι· ἐξ οὗ ἀκειόμενος· Ὀδύσ. Ξ. 383. Ἰλ. Π. 29. ὅπου ἀκειόμενος φευδῶς ἐνεγνώσθη.

Ἀκείρατος, ὁ, ἡ· (κείρω) μὴ κεκαρμένος, ἄξυρης (ἀκούρευτος, ἀξύρητος) Χοιρίλ. ἀμφιβ. ἀναγν. ἐὰν Naeke, σλδ. 107.

Ἀκειρεκόμης, ὁ· = τῷ συνηθεστέρῳ Ἀκερσεκόμης· Πνδ.

Ἀκέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ἄνοδος, ἀπάτητος, ἄνευ ὁδοῦ (χωρὶς στράτα).

Ἀκέλευστος, ὁ, ἡ· (κελεύω) ἀπρόστακτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσταξεν, ἢ δὲν προστάζει κανείς) αὐτεξούσιος.

Ἀκέλυφος, ὁ, ἡ· χωρὶς κελύφου· ἢ λεπύρου (χωρὶς ξώφλι, ἢ τσόφλι (ἐξώφλιοτος).

Ἀκενοδοξία, ἡ· ἔλλειψις κενοδοξίας, ματαιοφροσύνης, οἰήσεως.

Ἀκενόδοξος, ὁ, ἡ· (κενοδοξος)· ἄνευ οἰήσεως καὶ ματαιοφροσύνης.

Ἀκενέσπουδος, ὁ, ἡ· (σπουδὴ, κενὸς) μάτην, ἢ πρὸς ματαίαν μὴ σπουδάζων· ματαία καὶ κενὰ μὴ σπουδάζων· (ὅστις δὲν καταγίνεται εἰς χάνει τὸν καιρόν του εἰς ματαία πράγματα, εἰς τὰ χαμένα) Cic. ad fam. 15, 17.

Ἀκέντητος, ὁ, ἡ· (κεντέω) μὴ κεντούμενος, μὴ κεντηθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτύπησεν ἢ δὲν κτυπᾷ τις μὲ τὸ κεντρί, ἢ σουβλί)· καὶ ἐπὶ ἵππου μὴ δεχομένου τὸ κέντημα τοῦ μύωπος (ὅστις δὲν ἀφίνεται, νὰ τὸν κεντρίσουν, δὲν δέχεται τὸ φτερωτιστῆρι, τὸ ζεγγί, ἢ μαχμούζι τουρκοβαρβστ.) Πίνδαρ. Ὀλ. Ι. 32.

Ἀκέντρος, ὁ, ἡ· (κέντρον) ὁ χωρὶς κέντρου· πλήκτρου, ἢ μύωπος (κεντρί, σουβλί) τροπ. ἄνευ παρορμητικῆς δυνάμεως, ἄνευ ἐνεργείας· Δογγῖν. Κλ. 2.

Ἀκένωτος, ὁ, ἡ· (κενόω) μὴ κενούμενος, μὴ κενωθείς· (ἀδιάττος· ὅστις δὲν ἀδειάζεται, ἢ δὲν ἀδειάσθηκε).

Ἀκέομαι· Μλ. ἔσομαι· μέσ. ἀποθτ. (ἀκέων, ἀκής)· Ἰῶμαι, καταπαύω (ἰατρεύω, καμνω νὰ παύσῃ) ἐξαιρ. ἐπὶ τραυμάτων (πληγῶν). »Ἕλκε' ἀκειόμενοι Ἰλιάδ. Π. 29. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ τοῦ πρσπ. Ἰλ. Ε. 448. καὶ ἀπολύτως· Τὴν Ἰατρικὴν μετέρχομαι (κάμνω τὸν Ἰατρὸν) Ἰλιάδ. Κ. 402. ἀκ. ὀΐδυαν· καταπαύω (σβύνω) τὴν ὀΐδυαν, Ἰλιάδ. Χ. 2. Πνδ. Πῦ. 9, 180. ἀκ. ψώραν, Ἡρότ. 4, 90. Ἐν γένει δὲ διορθῶ, ἐπιδιορθῶ, ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω (διορθόνω, φκιάνω πάλιν καλόν) ἀκ. ἁμαρτίαν, Ἡρόδ. 1, 167. νῆας, Ὀδύσ. Ξ. 383. Ἀπολύτως, βοηθῶ, προσβοηθῶ· (τρέχω εἰς βοήθειαν) Ἰλιάδ. Ν, 115. Ὀδύσ. Κ. 69. Ἔτι δὲ καὶ ἀμύνω (διαφεντεύω) μετά αἰτιατ. τοῦ πράγματος· »τὰ ἐπιφερόμενα Ἡρότ. 3, 16. ὧδεν παρὰ τοῖς ματαγενστ. ἐπὶ διορθώσεως πυκνοτέρου βλάβης ἢ ζημίας· ἐπὶ καταστάσεως ἐπὶ τὸ βέλτιον· ἐπὶ ἀνορθώσεως· ἐπὶ ἀποτροπῆς ἀπὸ κακῶν· ἐπὶ καθαρισμοῦ ἢ ἀγνισμοῦ ἁμαρτήματος, ἢ ἐγκλήματος. Ἐπὶ βεβλαμμένων ἱματίων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισκευάζω, συρράπτω (ἐμπαλώνω). Τὸ ἐνεργτ. ἀκέω, σπανιώτατα μόνον παρ' Ἱππ. ἀόρτ. παθτ. ἀκεσθῆναι ἐν παθτκ. σημασίᾳ παρὰ Πλουτ. 2, 127, 3. (ὅθεν ἡ ψευδὴς παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκή).

Ἀκέραιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἄκρατος, καθαρὸς, γνήσιος, Εὐρπ. Φοίν. 950. ἁπλοῦς, ἄνευ δόλου, Εὐρπ. Ὀρν. 910. ἀγνὸς, τέλειος· κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσίν του· ὅθεν 2) ὁλόκληρος, ὁλοτελὴς Δίων. Ἁλ. μ'. 43. καὶ νβ'. 31. ὁλομερὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀπήμων, ἀσινὴς, ἀθῆμτος, Ξεν. Κρπ. ϛ'. Β. 31. ἀφθαρτος, ἀκατάπαυστος· (σωστὸς, ἀπείραχτος, ἀνέγγιχτος, ἀδιαφύμητος)· κώμ. πόλις· Ἡρότ. 3, 146. κατὰ σημασίαν τοῦ κεράζω, στενχ. παράβλ. ἀκήρατος, ἀκηράσιος· Ἐπῤῥ. ἀκεραίως· (ἀκέραια, σωστά).

Ἀκεραιοσύνη, ἡ· καὶ

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι ἀκέραιον· ἀβλαβὴς, σῶα κατάστασις· 2) κάθαρσις, εὐκρίνεια, εἰλικρίνεια· Σουΐδ. Πολύβ.

Ἀκέρατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι), ἀμιγὴς, καθαρὸς (ἀνακάτωτος, καθάριος), ἀκήρατος τόλμης ἄνδρα.. Πλοτ. 2) μὴ μιγνύμενος, μὴ μεμιγμένος, ἀτύμητος (ὅστις δὲν ἀνακατώνεται, δὲν ἐνώνεται, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐνώθηκε μὲ τίποτε.) Διον. Ἅλικ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ακίρατος, ὁ, ἡ· (κέρας) ἄνευ κεράτων (χωρὶς κέρατα). Πλάτ.

Ἀκεραύνωτος, ὁ, ἡ· (κερτυνόω) μὴ κεκερτυνωμένος, μὴ κερδωνωθείς (ὅστις δὲν ἀστραποκαίστηκε, δὲν ἀστραποκαυζήθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν κτυπᾷ, ἢ δὲν ἐκτύπησε τὸ ἀστραποπελέκι).

Ἀκέρδεια, ἡ· (ἀκερδής) στέρησις ἢ ἔλλειψις κέρδους, ζημία (χαμός).

Ἀκερδής, ὁ, ἡ· (κέρδος) καὶ Ἐπίρ. Ἀκερδῶς· ἄνευ κέρδους, ἀνωφελὴς (χωρὶς κέρδος, ἀνωφέλητος, ὅστις δὲν δίδει ἢ δὲν φέρει κανὲν κέρδος, ἀλλὰ μᾶλλον ζημίαν).

Ἄκερκος, ὁ, ἡ· (κέρκος) ἄνευ οὐρᾶς· (χωρὶς οὐρά).

Ἀκερμία, ἡ· (κέρμα) ἔτσ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀκερματία. Πολυδ. Θ', 80. ἔλλειψις μικρῶν νομισμάτων. (μικρᾶς μονέδας).

Ἄκερος, ὁ, ἡ· Ἀκέρατος.

Ἀκερσεκόμης, ου, ὁ· (κείρω, κόμη) ἄκαρτον ἔχων τὴν κόμην (μὲ ἄκειρτα ἀκούρευτα μαλλιὰ· ὅστις δὲν κόπτει, δὲν κουρεύει τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ του). Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἰλιάδ. Τ. 39. σημεῖον παντοτεινῆς νεότητος· τῶν Ἑλλήνων γὰρ οἱ νεανίαι δὲν ἔκοπτον τὴν κόμην ἕως οὗ ἐγίνοντο ἔφηβοι (δέκα ὀκτὼ ἐτῶν).

Ἀκερχνος, ὁ, ἡ· μὴ τραχύφωνος (ἀβράχνωστος) Ζήτ. Κέρχνος.

Ἄκερως, ῳ, ὁ, ἡ· ων, τὸ· καὶ Ἀκέρωτος, ὁ, ἡ· (κέρας), μὴ ἔχων κέρατα (χωρὶς κέρατα) ὡς τὸ ἄκερος καὶ ἀκέρατος· Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 241. ἀκέρωτος μόσχος· μοσχάρι χωρὶς κέρατα.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι βροτούς), τοὺς ἀνθρώπους ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει τοὺς ἀνθρώπους)· ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρ' Ὄρφ.

Ἀκέσιμος, ποιητ. ἀκέσσιμος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι)· Ἰάσιμος, ἰαματικὸς (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἰατρευθῇ, καὶ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς διὰ νὰ ἰατρεύῃ)· παρὰ Μιχίμ. στίχ. 149.

Ἀκεσίνοσος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεσσίνοσος (ἀκέομαι, νόσος) νόσους ἰώμενος· (ὅστις ἰατρεύει ἀῤῥωστίας).

Ἀκέσιος, ὁ, ἡ· ἰώμενος, σώζων (ὅστις ἰατρεύει, γλυττώνει, ἐλευθερώνει)· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀκεσίποσος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεστίπονος· (ἀκέομαι, πόνος)· πόνους ἰώμενος, καταπαῦων (ὅστις ἰατρεύει, καταπαύνει τοὺς πόνους)· μοχθους ἀνακουφίζων (ὅστις ἐλαφρύνει τοὺς κόπους).

Ἄκεσις, εως, ἡ· (ἀκέομαι) ἴασις, ἰατρεία, σωτηρία· ἀφρηγμ. ὡς πρᾶξις (ἰατρεία, γλυτωμός.) Ἡρόδ.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ· ἰατρικόν, Αἰσχύλ. Προμ. 481. 2) Ἴασις, ὡς πρᾶγμα, ἀποτέλεσμα τῆς Ἰάσεως (ἰάτρευμα)· Πίνδ. Πύθ. Ε'. 85.

Ἀκέσμιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀκέσιμος.

Ἀκεσμός, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἄκεσμα· 2.

Ἀκεσσαμενός, ὁ· κύρ. Ὄνομ. Ἰλιάδ.

Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίνοσος, ἀκεσσίποσος, ποιητ. = ἀκέσιμος· κ.τ.λ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 349. ὅπου ταῦτα· «Ἀπέστι νόσου κεῖται.

Ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ· σωτήρ, ῥύστης, ἰώμενος, ἀναῤῥώστους προξενος, Ἰατρός· (λυτριωτὴς, Ἐλευθερωτὴς)· ἠχαλινὸς ἀκεστῆρι ὁ ζὼν ἐπὶ τὸν ἡμερῶν.

Ἀκεστήριος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκεστικός.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ Ἀκεστήρ· ἐπισκευαστὴς ἰματίων ταπεινῶνων (φορεματοπαλαιματὴς· ὅστις μπαλώνει χαλασμένα φορέματα)· «ἀκεστὴρ ἰματίων ῥαγέντων· Ξενοφ.

Ἀκεστικός, ἡ, ὀν· ἰαματικός, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος, εἰς τὸ ἰᾶσθαι, σώζειν, ἀναῤῥώσθαι· (ἐστρυτικὸς, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ, γλυττώνῃ, νὰ κάμνῃ πάλιν καλὰ ὡς ἦταν προτήτερα). 2) τὸ Θλ. Ἀκεστική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη· (ῥαφτική, μπαλωματική). Πλάτ.

Ἀκεστίς, ίδος, ἡ· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 84. σιδηρῖτις· ῥίζοβολεῖ ἐν ταῖς βαύνοις (εἰς τοὺς φούρνους ἢ εἰς τὰ καμίνια), ἐν οἷς ἀναλύονται τὰ μέταλλα. «Εἰσὶ δὲ σιδηρᾶι παμμιγέθεις ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι Ἀκεστίδες κατὰ κορυφὴν συνημμέναι πρὸς τὸ κατέχεσθαι καὶ ἐγείρειν τὰ ἀναῤῥεόμενα σώματα ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ.

Ἀκεστορία· καὶ Ἰωνικ. Ἀκεστορίη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ Ἰατρεύειν, Ἰατρική· 2) ἐπανορθωτικὸν, διορθωτικὸν μέσον· ἀφ' οὗ

Ἀκεστορικός, κή, κόν· εἰς ἴασιν ἀνήκων.

Ἀκεστορίς, ίδος, ἡ· ἰωμένη, σώτειρα (ἰάτριστα). Ἱπποκρ. ὅθεν παρ' αὐτῷ Ἀκεστορίδες, αἱ μαῖαι (μαμαί).

Ἀκεστός, στή, στόν· = Ἀκέτμιος· Ἰλ. Ν. 115.

Ἀκέστρα, ἡ· βελόνη ἁρμοδία εἰς τὸ συῤῥάπτειν τὰ διῤῥήγματα· (βελόνι διὰ μπάλωμα.)

Ἀκέστρια, ἡ, = Ἀκεστρίς.

Ἀκεστρίς, ίδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ Ἀκεστήρ. Ἰωμένη, ἐξαιρ. μαῖα (ἰάτρισσα, μάλιστα μαμή.) 2) ῥάπτρια (ῥάφτρισσα).

Ἄκεστρον, τό· ἰατρεῖον· Ἡσύχ.

Ἀκεστύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄκεσις.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, ἡ· σωτὴρ, ῥύστης (ἐλευθεριωτὴς), ἰατρός.

Ἀκεσφορία, ἡ· Ἴασις, σωτηρία, ῥύσις· (ἰατρεία, γλυτωμός) ἀπὸ τοῦ

Ἀκεσφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω), Ἰάσεως πρόξενος, ἢ χορηγὸς, ἰαματικὸς, σώζων (ἰατρευτικὸς, γλυτωτὴς, ἐλευθερωτὴς)· Εὐριπ. Ἰων «Ἀκεσφόρος λύπης, ὀδύνων.

Ἀκεσῳδύνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) ὀδύνας καὶ λύπας ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει πόνους καὶ λύπας) Ἱπποκρ. Ἐπιστ.

Ἀκέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλὴ) ἄνευ κεφαλῆς (χωρὶς κεφαλὴ)· ἐπ' ἐμψύχων, οἱ ἀκέφαλοι, ζῶα τινα ἐν Λιβύῃ (Ἀφρικῇ) μυθολογούμενα· Ἡρότ. 4, 191. 2) ἄνευ ἀρχῆς π. χ. ἐπὶ βίβλων κρχὴν μὴ ἐχουσῶν, ὧν ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει· «αἵρεσις ἀκέφαλος τοῦτ' ἔστιν ἄνευ ἀρχηγοῦ· Μῦθος ἀκέφαλος· διήγησις, λόγος (ὁμιλία) ἀτελὴς· Στίχοι ἀκέφαλοι· στίχ. ἐξάμετροι βραχεῖᾳ συλλαβῇ ἀρχόμενοι· 3) = ἄτιμος, ἰδὲ αὐτό, κατὰ σημ. τοῦ ψυχαενδεῖς· ἐπικηρυχθεὶς· capite imminutus, κεφαλῇ ἐλαττωθεὶς· (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, τὸν ἐβύτεφαν μὲ ἕνα κεφάλι, ἢ τὸν ἔκαμαν κοντότερον μ' ἕνα κεφάλι). Ἐπίῤῥ. ἀκεφάλως.

Ἀκέω, Ἀέομαι· ἄπαξ μόνον παρ' Ἱπποκρ.

Ἀκέων, έουσα, Ἀκέουσα· (ἀκὴν) κατὰ τὸν τύπον μὲν μετοχὴ, κατὰ τὴν παρ' Ὁμρ. χρῆσιν δὲ, Ἐπῤῥ. ἡσύχιος, ἀπαράλυτος, ἠρέμα, σιγῇ· (ἡσυχα, ἀγαλὰ, σιωπηλὰ) ἀεὶ κατ' ὀναμπτ. Τὸ ἐναντίως ἀκέων ἐκλαμβάνεται καὶ κατὰ πληθυντικοῦ σημ. «ἀκέων ἀκουσθεὶς ἠτυχίζοντες, σιωπῶντες· Ὀδσ. Φ, 21, 80. Γρ. Ὁμρ. Ἀπλ. 401: δυικῶς, ἀκέοντε, Ὀδσ. Ξ. 195. πληθυντ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται. Ἀλλ' εἰ εὑρηται ἐνίοτε ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἐν Ὀδυσσ. ἀκέουσα, ἐν Ἰλιάδ. Δ. 22. μέντοι πρόσκειται καὶ ἀκέων Θηλκ. οὐσιαστικῶ· ἡσυχία· Αἰσχυλ. ἀκέων ἦλθ. Παρ' Ἀπλδ. ῥοδ. δὲ 1, 765. εὑρηται καὶ εὐκτ. ἀκέοις· Παρκβλ. Βτμν. Λξ. 1, σλδ. 11. 300. (ου-) (ὁ Δάμμιος, Damm, κομίζει τὴν λέξιν ὡς τὴν, ἀκήν, ἀντὶ τῆς αἰτιακτ. τοῦ ἐκλειφάντος Ἐπιδτ. ἀκεός παρηγμένου ἀπὸ τοῦ χέω, χαίνω).

Ἀκή, ἡ· ἀκμὴ, κορυφὴ, (μύτη)· ὀξύτης (κόψη, ἀξέρας τῆς κοψῆς) (υ-) (ἀκίς, ἄκωση, ἀκμὴ, αἰχμὴ, ἀκόνη, Λατιν. acies, acuo).

Ἀκή, ἡ· Ἡτυχία, σιωπὴ κατ' Ὀνομστ. ἔχρστ. ἀντὶ τοῦ, ἀκήν· Ἰλ. Η'. 92. «κὰτὴν ἐγένοντο σιωπῇ· ἠτύχασαν, ἐσιώπησαν· «Ἀκὴν ἧγερα. παρ' Ἡσυχ. αὐτὸ, Ἡσυχίαν ἦγες· καὶ ἀκολούθως, ἀκήριος, ἡσύχιος· Δωρικ. Ἀκᾶ· Πίνδ. Πύθ. Δ'. 277. ἀντὶ, Ἀκὴν, ἡσύχως, πράως· ὅθεν τὸ, Ἀκαλὸς, καὶ Ἀκέων, καὶ Ἠκα.

Ἀκήδεια, ἡ· = ἀκηδία.

Ἀκηδεμόνευτος, ὁ, ἡ· (κηδεμονεύω) χωρὶς κηδεμονίας, ἠμελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει.

Ἀκήδεστος, ὁ, ἡ· (κηδέω) Ἀκηδεμόνευτος. ἐξαιρέτως δὲ ἄταφος (ἄθαφτος, ἀπαράχωτος). Ἴδε Ἰλ. Ζ. 60. Ἀκηδέστως, Ἐπίῤῥ. Κατ' ἐνργτ. σημασ. δὲ, περὶ οὐδενὸς φροντίζων, ἀσυμπαθὴς, ἀνοικτίρμων· (ἀσπλαχνος) Ἰλιάδ. Χ. 465.

Ἀκήδευτος, ὁ, ἡ· (κηδεύω), ἄταφος,

Ἀκηδέω, Μλ. ἐσω· παρὰ τοῖς μεταγεν. ἠσω· (κῆδος), ἀμελῶ, δὲν φροντίζω· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ξ. 427. καὶ Ψ, 70. «οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδείεις.

Ἀκηδής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκηδῶς· (κῆδος) ἐνργτ. ἐλεύθερος φροντίδων, ἀμέριμνος, ἀμερίμνως· βέβαιος· Ἰλ. Ω. 526. «Φ. 123. Ἡσιόδ. Θγν. 480: ἀμελὴς, μεθήμων· Ἰλ. Ω. 526. καὶ Ψ. 123. «αὐτοὶ δὲτ' ἀκηδέες εἰσίν· Ὀδυσσ. Ρ. 319, «... γυναῖκες ἀκηδέες» ἀμελεῖς· 2) Παθητικ. ὁ, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἠμελημένος. μάλιστα ἄταφος· Ὀδσ. Τ. 130. Ω. 186. (ἐπὶ νεκροῦ σώματος) ἐν Ἰλ.

Ἀκηδία, ἡ· (ἀκηδής) ῥαθυμία, ἀμέλεια, ἀδιαφορία, βραδύνοια· Κιτέρ. πρὸς Ἀττικ. 12. 45. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β'. 219. καὶ Γ'. 208. «ἀκηδίας νόσων. 2) ἀμεριμνία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, φαιδρότης.

Ἀκηδιάζω, Μλ. ἀσω καὶ

Ἀκηδιάω, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἀκηδέω.

Ἀκήλητος, ὁ, ἡ· (κηλέω) ἀῤῥιπίας γοητείας, ἀῤῥιπίας θελήτρας ἀκαταπάυστος ἢ νικώμενος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κερδήσῃ ἢ νὰ νικήσῃ οὔτε μὲ μάγευμα, οὔτε μὲ δόλον) ἀπάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἀνεμβίαστος· παρ' Ὁμρ. ἅπαξ μόνον «ἀκήλητος νόος· Ὀδ. Κ. 329. (ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ στίχου αὐτοῦ ἀμφιβάλλεται καὶ ὑπὸ τῶν πάλαι)· παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ, σκληρόκαρδος, ἀκαμπτος, ἀπαραίτητος, χαλεπὸς, ἀπάνθρωπος.

Ἀκηλίδωτος, ὁ, ἡ· (κηλιδόω) ἄνευ κηλίδος· ἁγνὸς, καθαρὸς· (χωρὶς σπίλωμα, χωρὶς λεκὲν τουρκβαρβτ. παστρικός) (ι)

Ἄκημα, ατος, τὸ· (ἀκέομαι) φάρμακον, ἴαμα, παραμυθία, ἀνακούρισις (Ἰατρικὸν παρηγορικὸν, κἀλάφρωσις) = ἄκεσμα «ἀκήματα ὀδυνάων· Ἰλ. Ο. 394.

Ἀκήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀχρήστου ἀκή· εὕρηται μόνον ὡς Ἐπίῤῥ. Ἡσύχως, σιωπηλῶς· ὁ Ὅμρ. χρῆται πολλάκις αὐτῷ μετὰ τοῦ, ἐγένοντο σιωπῇ· Ἰλιάδ. Γ'. 95. ἄλλως δὲ εὕρηται κατὰ δοτικ. Δωρικ. ἀκᾷ· ἢ ὡς Ἐπίῤῥ. ἀκᾷ Πινδ. Πῦθ. 3, 277. κατὰ σημασ. τοῦ, ἡσύχως, πράως, ἀπαθῶς· παραβλ· ἀκασκὴ καὶ ἀκέων.

Ἀκήπευτος, ὁ, ἡ (κηπεύω) κῆπον μὴ κεκτημένος, ἐν κήποις μὴ ἀνατραφείς· (ὅστις δὲν ἔχει κῆπον, καὶ ὅστις δὲν ἀνετράφηκεν εἰς κήπους).

Ἄκηπος, ὁ, ἡ· (κῆπος) ἄνευ κήπου· «κῆπος ἄκηπος» ἀνάγκης τοῦ παλαιοῦ κῆπος (κῆπος ὅστις δὲν εἶναι κῆπος, δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται κῆπος).

Ἀκηρᾶσιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγὴς, κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν (ἀνακάτωτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· «οἴνους ἀκηράσιους καθαροὺς, ἄκρατος, γηήσιος, (ἀδόλωτον, ἄκρατον κρασί)· Ὀδσ. Ι. 205. ὅθεν ἀδιάῤῥαρτος, ἀβλαβὴς, σῶος (ἀχάλαστος, ἄβλαφτος, σωστός). «Λειμῶνες ἀκήρω· ἀθέριστοι, εἰς ἡμὴν ζώων μὴ χρησιμεύσαντες· (λιβάδια ἀθέριστα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὰ ὀπαῖα δὲν ἐβρέχησαν ζῶα) Τμ. Ὁμ. Ἔρμ. 72. Κυρίως δὲ, καθαρὸς, γνήσιος, εἰλικρινὴς, ἀκιβδήλευτος, ἄδολος, δόκιμος = ἀκήρατος.

Ἀκήρατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγὴς, ἄδολος, καθαρὸς ὕδωρ ἀκήρατον· Ἰλιάδ. Ω. 303. χρυσὸς ἀκήρατος (μάλαμα λαγαρισμένον· καθαρόν) Ἡρόδ. 7. 10, 1. Πινδ. Πλτ. Τίμ. σλ. 17. ποτὸν ἀκήρατον (καθαρὸν πιστόν) Αἰσχυλ. 614. λέχος ἀκήρατον· κλίνη ἀμίαντος· (πιστὸν ἀνδρόγυνον) Εὐρ. Ὀρστ. 568. Παρθένιος ἀκήρατος καθαρὰ, ἄθικτος ἀμιγής· (ἀγγιχτη ἀπὸ ἄνδραν) Εὐρ. Τρω. 670. παρθένιος ἀκήρατος· εἰλικρινὴς· Ξεν. Ἱερ. γ. 4. Μετὰ ὀστ. ἀκήρατος, ἀνδράσι, Εὐρ. Ἱππ. 1125. ἄλγεσιν Ἀπολλ. α'. 852. χωρὶς ἀνδρῶν, ἀκατοίκητος ὑπ' ἀνδρῶν, ἀπαθὴς ὑπ' ἀλιγηδόνων (ἀνέγγιχτος, ἀπάστητος, ἀπὸ ἄνδρας) παρθένιος Εὐρ. Ἱππ. 1125. ἀπαθὴς ἀλιγηδόνων (ἀπείραχτος ἀπὸ πόνους) Σοφ. ἐμὲ μετὰ γενκ. ἀκήρ· κακῶν, ὠδίνων· ἀθῶος, μὴ ἔνοχος κακῶν, ἄπειρος ὠδίνων (ὅστις δὲν ἐνέχεται εἰς κακὸν, δὲν ἐθελοῦμαστε τοὺς πόνους τῆς γέννας). κ. τ. τ. 2) ἀτάραχτος, λύπης ἀμιγὴς, ἀνελλιπὴς, ἀπήμων, ἀβλαβὴς, ἀκαμάτων σῶα καὶ ἀβλαβῆ Ὀδυσ. Ρ. 532. νοῆκας καὶ κλῆρος ἀκήρ. Ἰλιάδ. Ο. 498. λειμὼν ἀκήρ. (ἀθέριστον λειβάδι) Εὐρ. Ἱππ. 73. 76. κώμη ἀκήρα· (ἀπαούρευτα μαλλ. τῆς κεφαλῆς) Εὐρ. Ἰων. 1266. ἡφαίμακα ἀκήρα· γοητεύματα σῶα καὶ ἀβλαβῆ Ὀδυσ. Ρ. 532. νοῆκας καὶ κλῆρος ἀκήρ. Ἰλιάδ. Ο. 498. λειμὼν ἀκήρ. (ἀθέριστον λειβάδι) Εὐρ. Ἱππ. 73. 76. κώμη ἀκήρα· (ἀπαούρευτα μαλλ. τῆς κεφαλῆς) Εὐρ. Ἰων. 1266. ἡφαίμακα ἀκήρα· γοητεύματα θεϊκὰ, πλήρη ἰσχύος· (μαγικὰ δυνατὰ καὶ μὲ πολλὴν ἐνέργειαν) Ἀπολλ. Ῥόδ. δ'. 157. τάξις ἀκήρα· εὐταξία ἀτάρακτος· Ξεν. Ἱππ. ζ'. 22. Παρ' Ἡρόδ. 4. 152. ὁ νόμπορίον ἀκήρατον ἀντὶ τοῦ, ἄνευ μεγάλης ἐπιμελείας· (τὰ ἀποῖον δὲν γένεται ἀπὸ πολλοὺς ξένους) παράβλ. ἀκέραιος, ἀκηράσιος.

Ἀκήριος, ἑ, ἡ· (κὴρ) ποιητ. ἄνευ βλάβης· ἀπήμων, ἀβλαβὴς, σῶος Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐχ εὑρίσκεται παράδειγμα· Ὀδυσ. Μ. 98. Ψ. 320. ἀκήριοι ἀνδρες· σῶοι, ἀπλήγωτοι· ὅηλ. τὸ γὰρ ἐν Ἰλιάδ. Π. 200. κἀκήριοι· ὁ Ἀπολλ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἄψυχοι, ἄειλοι (ἄκαρδοι)· ὡσαύτως καὶ Ἰλιάδ. Χ. 466. καὶ Δ. 392. κἀκήριον αἶψα τίθησιν· ἄπνουν, νεκρὸν, (ξέψυχτμένον)· καὶ Ἰλιάδ. Ε'. 812. κἀκήριον δουρὶ· τὸ ἀψυχοποιὸν, τὸ εἰς ἄψυχίαν ἄγον, ἤτοι τὸ ψυχῆς ἀποστεροῦν· (κέαρ, κῆρ) Παρὰ Ψευδοφωκλ. 99. ψυχαὶ ἀκήριοι = ἀθάνατοι, αἰώνιοι· ἅτε τῶν Κηρῶν τῇ ἰσχύϊ μὴ ὑποκειμεναι, παράβλ. τῷ ἑξῆς.

Ἀκήριος, (κὴρ) ἄνευ καρδίας, ἄνευ ψυχῆς, ἀκάρδιος, ἄψυχος, ἤτοι μὴ ζῶν, τεθνηκὼς· (ἄλλως ζωὴν, ἀποθαμμένος), Ἰλιάδ. Δ. 392. Φ. 466. 2) ἄνευ καρδίας, ἤτοι εὐτολμίας, δάρρους, ἀδαρσὴς, ἄθυμος, ἀνάνδρος, δειλὸς (ἄκαρδος, φοβιτσιάρης) κἀκήρ· δέος μὴ φόβος, διὰ δειλίαν. Ἰλιάδ. Ε. 812. ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐχ εὑρηται παράδειγμα.

Ἀκηρότατος· Στρβ. 88. ποιητ. κατὰ συνκοπ. ἀντὶ τοῦ, ἀκηρατώτατος. ἐκ τοῦ Ἀκήρατος, Jac. AP. σλ. LXXXVI.

Ἀκηρυκτεί, καὶ Ἀκηρυκτί, Ἐπίῤῥ. ἄνευ προηγουμένου κηρυκεύματος (χωρὶς νὰ δοθῇ ἢ νὰ δίσκαται εἴδησις προτήτερα διὰ κήρυκος) Θουκυδ.

Ἀκήρυκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκηρύκτως, (κηρύττω)· ἀνεπάγγελτος, μὴ προκηρυττόμενος, μὴ προκηρυχθείς (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἐγένετο γνωστὸς προτήτερα μὲ κήρυκα, ἢ διαλαλητὴν, ἀδιαλάλητος). «Πόλεμος ἀκήρυκτος». Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. γ'. 5. πόλεμος, ὅστις δὲν δέχεται κήρυκα, ἢ πρόβλημα εἰρήνης, ἀδιάλλακτος (ἀφιλίωτος) Ἡρόδ. 5. 81. καὶ παρὰ Δίων. Κασ. «Λεκηρυκτεί πολεμεῖν ἀντὶ τοῦ ἀδιαλλάκτως· ὅθεν «Ἀσπονδα καὶ ἀκήρυκτα πάντων Δουκιων. ἀντὶ τοῦ Ἀδιάλλακτα· καὶ Σοφοκλ. «Μένει ἀκήρυκτον· χωρὶς νὰ στολῇ κήρυξ· χωρὶς νὰ δώσῃ εἴδησιν περὶ ἑαυτοῦ· Ξενοφ. Σοφοκλ. Παρ' Εὐριπ. Ἱρακλ. 91. πόλεμος ἀκήρυκτος· ἀντὶ τοῦ, ἀγνώστου, μὴ περιφήμου.

Ἀκήρωτος, ὁ, ἡ· (κηρόω) ὅστις δὲν εἶναι κεκηρωμένος, ἤτοι περικεκαλυμμένος μὲ κηρίον, ἀλειφτος μὲ κηρί· Σουίδ. καὶ Λουκιαν. κἀκήρωτα ὑπόδηματα· ὅπου πρότερον Ἀκήρατα, ἐκειτο.

Ἀκηχέδατ' Ἐπε. ἀντὶ τοῦ, ἀκηχέατο, ἢ ἀκήχηνται, γ'. πλθτ. πρτπ. παθτ. Πρκμ. τοῦ ῥημ. ἀκάχω· Ἰλ. Σ. 637.

Ἀκηχεδών, όνος, ὁ· πλγξ, μέρισμα (πόσος ψυχικὸς, θλῖψις, βάτανος)· Ἀχορ.

Ἀκήχεμαι, ἡ Ἀκήχημαι· (ἐκ τοῦ ἐνεργητ. Ἀκήχημι) Ζητ. ἐν τῷ, Ἀκάχω.

Ἀκιβδήλευτος, ὁ, ἡ· (κιβδηλεύω) μὴ κεκιβδηλευμένος, κενοδεμένος· (ἀνόθευτος).

Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκιβδήλως· (κίβδηλος) ἄνευ κιβδηλείας, ἀπαραχάρκτος, γνήσιος· (χωρὶς δόλωμα, καθαρὸς, ὅστις δὲν εἶναι κομμένος ἀπὸ παραχαράκτην, καλπουζιὴν τουρκιαρβστ.) Ἡρόδ. 5. 81.

Ἀκεδνός, ἡ, νόν· ἀσθενὴς, ῥωμαρτὸς, φαῦλος, μικρὸς· (ἄδυνατος, πόταπος, ταπεινὸς) ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ συγκριτ. Ὀδυσ. Σ. 129. «Οὐδὲν ἀκιδνώτερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο· οὐδὲν ἀσθενέστερον δηλ. Ὀδ. Θ. 180. εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ· καὶ Ἀθήν. Γ'. κἀκηδὼν ἔδεσμαι· παράβλ. Ὀδυσ. Ε. 217. καὶ Σ. 130.

Ἀκιδεώδης, ὁ, ἡ· ες, τό (ἀκὶς, εἶδος)· ὀξύς, (σουβλερός).

Ἀκιδωτός, ἡ, όν· (ἀκὶς) ἀποξυμμένος, (σουβλερὸς, μυτηρός).

Ἀκίζω, Μ. ίσω· (ἀκὶς) ποιῶ τι ὀξὺ (σουβλερὸν) ἀποξύνω.

Ἀκίδρις, ὁ, ἡ, ι, τό· γενκ. ιος (κίδαρις) ἄνευ κιδάρεως (χωρὶς κιδάρι) Αἰσχυλ. Ἱκ. 665.

Ἀκικυς, υος, ὁ, ἡ· (κίκυς) ἀσθενὴς, ὀλιγοδρανὴς (ἀδύνατος)· Ὀδυσ. Ι. 515. Φ. 131. (υ-υ).

Ἀκίνημα, τό· Κίνημα, ἐκ τοῦ, κινάω, Κινάσσω, ἀκινάσσω, ἀκινησμός, κίνησις. Ἡσύχ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ· κυρίως ἡ λέξις Περσικὴ, σημαίνουσα μικρόν τινα μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ Πέρσαι κατὰ τὴν πλευράν· (τὸ παράκοπ. Τουρκ. Χαντσιάρι, ἢ γειτσατάνι λεγόμενον)· παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, ὅστις καὶ ἀκινάκεος, τοῦ, περιττοσυλλάβως ἐλέγετο τὴν λέξιν (-υυ-).

Ἀκίνδυνι, Ἐπίῤῥ. ἀκινδύνως, ἄνευ κινδύνου (χωρὶς κίντζινο).

Ἀκίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκινδύνως, (κίνδυνος) εἰς κίνδυνον μὴ ὤν, ἢ μὴ ὑποκείμενος· ἀσφαλὴς (ἀκινδύνευτος, ὅστις δὲν εἶναι εἰς κίνδυνον, ἢ δὲν ἔχει κίνδυνον, σίγουρος). Εὐριπ.

Ἀκινδυνώδης, (εἶδος) Ἀκίνδυνος· Ἱπποκρ.

Ἀκινήσεις, εσσα, εν = ἀκίνητος.

Ἀκινησία, ἡ· (ἀκίνητος) ἔλλειψις κινήσεως· (ἀκινησιά).

Ἀκινητέω, ῶ· Μ, ήσω· εἰμὶ ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι· ἠσυχάζω· ἐκ τοῦ

Ἀκινητί καὶ ἀκινητεί· Ἐπίῤῥμ. ἀκινήτως (ἀκίνητα).

Ἀκινητίζω· Μλ. ίσω = ἀκινητέω· 2) ἀκίνητος μένειν, ἢ ἡσυχίαν ἄγειν ἐφίεμαι· (ἀγαπῶ νὰ μὴ κινοῦμαι, καὶ νὰ ἔχω ἡσυχίαν).

Ἀκινητίνδα· Ἐπίῤῥμ. ὀνόματι, κἀκινητίνδα παίζειν· Παιδιᾶς ἐν ᾗ ἀμιλλῶνται οἱ παίζοντες πρὸς τὸ ἐκεῖνο εἰς τὸν ἕτερον ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀκίνητος αὐτὸς μένων ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ· Πολλ. Θ'. Ὡσαύτως καὶ βασιλίνδα καὶ ἄλλα εἴδη παιδιᾶς κινουμένης Ἐπίῤῥ.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ· καὶ ακινήτη, ἡ, Πινδ. καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκινήτως· (κινέω) μὴ κινούμενος, ἢ μὴ κινηθείς. ἀπαστάστητος, ἐμπεδος, ἀστερμφὴς, ἀσάλευτος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡδικῶς, ἥσυχος, ἀτάραχος, εὐστοχὴς, σταθερὸς· (ὅστις δὲν κινεῖται, δὲν σαλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του· ἥσυχος, στερεὸς, σταθερὸς· (βαρυκέφαλος, χοντροκέφαλος). «Ἡ ὕλη ἀργὸς ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητος», Πλούταρχ. «Ἀκίνητος καὶ ἀσυμπαθὴς» Κεβ. πίν. 34. 2) ἀσυνίντητος (ἀντελακοίντητος) Πλτ. Τιμ. σλ. 55. Ε. 3) ὃν οὐκ ἔξεστιν ἀνακινεῖν, χαυρὸν πετεῖν, εἰς τὸ φῶς ἄγειν (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πειράξῃ τις καὶ τὸν εὐχάριν νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι) Ἡσιόδ. Ἔργ. 752. «Ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν» ὁηλ. ἐπὶ τάφου· Ἡρόδ. 1. 187. 6, 134. 4) πᾶν ὅ,τι πρέπει ν' ἀποσιωπᾶται Σοφοκλ. Οἰδ. Ἐ. 624. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. «ἀκίνητον χωρίον· τὸ ἄσκαπτον· 5) ἀκέραιος, ἄθικτος (σωστὸς, ἀνέγγιχτος) (-ι-).

Ἀκινος, ὁ· εἶδος φυτοῦ εὐώδους ὅμοιον τῷ, βασιλικῷ, λεγομένῳ, · 2) Ἡ ῥάγα τῆς σταφυλῆς (υ-υ).

Ἄκιος, ὁ, ἡ· (ἀ) ἄνευ σκωλήκων, ἄβρωτος ὑπὸ σκωλήκων (χωρὶς σκωλήκια, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν τρώγεται ἢ δὲν ἐφαγώθη (ὡς ξύλον) ἀπὸ σκωλήκια. ὑπερθ. ἀκιώτατος, Ἡσίοδ. Ἔργ. 433. «... ἀκιώτατοι ἡτταβοῆσι» ὅπου ἄλλοι. ἀκιρώτατοι, ὅ ἐστὶ, κάλλιστοι, ἀναγιωσμενοι.

Ἀκιρός, ὁ, ἡ· Θεορ. 28. 15. Ἀκιρῶς, παρ' Ἡσύ. Ἔρ. 433. ἐλλιβῶς, ἀτρέμας, καὶ Ἀκιρὴ, ἀσθενῆ, οὐκ ἐπιτεταμένα, ἀναγιωτθέν, πιθανῶς = ἀκίδιος.

Ἀκὶς, ἴδος, ἡ· (ἀκὴ) ἄκρα, κορυφὴ, ἀκμὴ, ὀξύτης· (μύτη, σουβλερὴ) κυρίως δὲ ἡ ἐν τῇ συνηθ. ἐκ τῆς Λίτιατ. Ἀκίδα, καὶ παρενθέτει τοῦ γ. Ἀγκίδα, νύγματα ἀκίδας». Παρωνυχίδας· Ἀναλυ. γ'. σελ. 78. 2) πᾶν ὀξυτενὲς, εἰς ὀξὺ λῆγον (σουβλερὸν) ἐργαλεῖον, ἄπλον, λόγχη, κάμαξ, σκόλοψ, τριαινα· κ. τ. τ. 3) τροπικῶς· «πόθων ἀκίδεσι πόνου ἢ ἐπιθυμίας κεντήματα (πόνος ψυχικὸς διὰ κἀνὲν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ τις). 4) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ πᾶν ὀξὺ ἄλγους αἴτημα (σφάχτης, σφαγεὸ). Ὀππιαν Ἀλ. Ε' 535. Ἱπποκρ. Παρ' Λρετ. «τῆς κύστιος ἀκίδες· πόνοι τῆς κύστιος· (τῆς φούσκας).

Ἀκίχητος, ὁ, ἡ· (κιχάνω) καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκιχήτως· ἀνέφικτος, ἀπαρακολούθητος, ἀκατάληπτος (ἄφθαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κἀ φθάσῃ τις ἢ εἰς τὸ τρέξιμον ἢ μὲ τὸν νοῦν του). Ἰλ. Ρ. 15. ἀκίχητα δώωσιν (κυνηγῶ, ἄφθαστα πράγματα)· Ἐπίθετον· ἀπρόσιτος, ἀμείλικτος (ἀπρόκλητος μὲ παρακλήματα)· Αἰσχυλ. Πρμ. 192.

Ἀκίων, ονος, ὁ, ἡ· (κίων) ἄνευ στύλων (χωρὶς στύλους). Ἡσύχ.

Ἀκκίζομαι, Μ. ἴσομαι· μέσ. ἀποτε. (ἀκκώ) προσποιοῦμαι μὴ θέλειν τι καίτοι ἐφετὸν μοι (καμώνομαι ὅτι δὲν θέλω κάνεια πρᾶγμα μ' ὅλον ὅτι τὸ θέλω, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ μαλλετα· κάμνω ὡς τὸ τῆς παρ. Τρίβα με εἰ ἂς κλαίω) ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν ἀρυπτομένων (αἱ ὁποῖαι καμαρώνουν, κάμνουν τζακίσματα καὶ θέλουν νὰ δείξουν τὴν ἀκατάδεκτον) Τίμ. σλ. 18. ὑπὸ Ruhk. καὶ Ἀκν. Κρτ. Κατὰ τὸ Ἐτυμολόγ. ἐν τοῦ Ἀκκώ, ὄνομα ματαίας τινὸς γυναικὸς, ἥτις ὡμίλουσε πάντοτε εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὸ ἀγαλμάτης, ὡς νὰ ὡμίλουσε μετ' ἄλλης γυναικὸς· κατ' ἄλλους δέ, ἤτον τὸ, Ἀκκώ, ὄνομα φαντάσματος, μὲ τὸ ὁποῖον αἱ τιθῆναι (βάγιαι) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Ἀλφιτώ, παρὰ Πλουτάρχ. ὅθεν 2) προσποιοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι· ἀβελτηρίαν ἢ ἀσκησίαν (καμώνομαι μωρὸς ἢ ἀνόητος) Πλτ. Ἰργ. σλ. 397. Α. κὺ' οὐ
Ἄκκισμα, ατος, τό· Νικ. Εὐγέν. καὶ
Ἀκκισμός, ὁ· ὑπόκρισις, προσποίησις, ἄρνησις πεπλασμένη· ὅταν λέγῃ τις ὅτι δὲν θέλει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μάλιστα καὶ ἀγαπᾷ· Μένανδρ. Μοῖρ. σλ. 48.
Ἀκκώ, ἡ· ὄνομα μοσχαίρου καὶ ἀρσενικευτικῶς τινος (Coquelle) γυναικός, ἥτις ἐλέγετο πρὸς ἑαυτὴν ἐνοπτριζομένη· Ἴτμιλ. κατ' ἄλλους δέ, ὄνομα γραΐδιου, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν φαρμακεύτριαι, αἱ οὐ μὰ τὴν Ἥραν (βάτραχοι, βυζάχτραις) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Μορμώ, καὶ τὸ Ἄλφιτα, παρὰ Πλτχ. ἐξ οὗ τὸ, ἀκκίζομαι.
Ἀκλαγγί· (κλαγγή) Ἐπῤῥ. ἄνευ θορύβου, ἢ κραυγῆς καὶ βοῆς· ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ ἤχου συγκρουομένων ὅπλων.
Ἀκλαύδευτος, ὁ, ἡ· (κλαυδεύω) ὁ μὴ κεκλαδευμένος.
Ἄκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) μὴ κεκλασμένος, (τζακισμένος, ἀτσάκιστος).
Ἀκλαυστεί καὶ Ἀκλαυστί, καὶ Ἀκλαυτεί, καὶ Ἀκλαυτί· Ἐπίῤῥ. (κλαίω) ἄνευ δακρύων (ἄκλαυστα, χωρὶς κλάματα, χωρὶς δάκρυα)· ἔστι δὲ καὶ τὸ ι τῆς λήγουσης μακρόν· Δρακ. σλλ. 37. 96.).
Ἀκλαυστος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς· νεώτερ. σχῆμα.
Ἄκλαυτος, ὁ, ἡ· (κλαίω) μὴ κλαίων, ἢ μὴ κλαύσας (ὅστις δὲν κλαίει ἢ δὲν ἔκλαυσε). Ὀδσ. Δ. 494. Παῦτ. περὶ οὗ δὲν κλαίει ἢ δὲν ἐκλαυσέ τις· ἐξαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν. Ἰλιάδ. Χ. 386. μετὰ γεν. «φίλων ἄκλ.» Σφ. Ἀντ. 847.
Ἀκλεής, ὁ, ἡ· αἰτιατ. ἀκλέα, Ἰων. ἀκλεῆ, ποιητ. ἀκλέα (ᾰ ῠ) Ὀδσ. Δ. 728. (κλέος) ἄνευ κλέους, εὐφημίας, ἀδοξος, ἀνώνυμος, ἀνεπιφανής· (χωρὶς φήμην, χωρὶς μεγάλον ὄνομα) παρ' Ὁμ. Ἐπῤῥ. ἀκλεὲς αὖτως. Ἰλιάδ. Η. 100. = ἀκλεώς. Ετμ. Λξ. 1. σλ. 42, 44.
Ἀκλεία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις κλέους, φήμης· ἀτιμία.
Ἀκλεσής, Ποιητ. ἀντὶ Ἀκλεής· καὶ Ἀκλεώς Ἐπίῤῥ. Ὀδ. Ξ. 241. Ἰλιάδ. Χ. 304.
Ἀκλεῖστος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀκλήϊστος, συνῃρ. ἄκλιστος (κλείω) μὴ κεκλεισμένος (ἀσφάλιστος).
Ἄκλειτος = ἄκλιστος. Δίοτ. Ἄλλ.
Ἄκλεπτος, ὁ, ἡ· (κλέπτω) μὴ κλέπτων, μὴ ἀπατῶν· καὶ μὴ κεκλεμμένος, μὴ κλαπείς.
Ἀκληής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκλεής. Ἰλιάδ. Μ. 318.
Ἀκλήϊστος, ὁ, ἡ· συνῃρ. ἄκλιστος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀκλειστος.
Ἀκληρέω, ῶ· Μ. ἤσω. (ἄκληρος) εἰμὶ χωρὶς κληρονομίας, ἄνευ κτημάτων· κυρίως δὲ πτωχός, ἔνδεής, ἀτυχής· ὄζευ
Ἀκλήρημα, τό· ἀτυχία, δυστυχὲς συμβεβηκός.
Ἀκληρία, ἡ· ἔνδεια, πτωχεία, δυστυχία, ἀτυχία. ἀθλιότης· ἐν τοῦ
Ἄκληρος, ὁ, ἡ· (κλῆρος) ἄνευ κλήρου, ἄνευ ἐπιβάλλοντος μέρους, ἄνευ ἰδίων κτημάτων (χωρὶς λαχνόν, μοιράδι, χωρὶς βιό ἢ ἔχειν) ὄζευ πτωχός, ἔνδεής. Ὀδσ. Δ. 490. 2) Παῦτ. μὴ διακληρωθείς, ἀδιανέμητος, ἄνευ κτήτορος· (ὅστις δὲν ἐβάλθηκεν εἰς λαχνόν, (λοτερίαν) δὲν ἐμοιράσθηκε, δὲν ἔχει αὐθέντην). Ὅμηρ. Τμ. Ἀφρ. 123. (χωρὶς κλῆρον, μερίδιον, κληρονομίαν, ἢ περιουσίαν· χωρὶς νὰ ἔχῃ μέρος γῆς)· καὶ ἐπομένως, Πτωχός, ἄνδεής· γῆν ἄκληρόν τε καὶ ἀστιστον· Τμν. Ἀφρσδ, 123. ἀμοίραστον καὶ ἀγεώργητον γῆν.
Ἀκληρωτεί, ἡ, Ἀκληρωτί· (ἀκλήρωτος) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν).
Ἀκλήρωτος, ὁ, ἡ· (κληρόω) μὴ ἔχων κλῆρον, ἢ μέρος, ἢ κτῆμα (ὅστις δὲν ἔχει μοιράδι) μετὰ γεν. Ἀκλ. χώρας. Πίνδ. 2) Παῦτ. μὴ κληρωθείς, μὴ κληρούμενος (ὅστις δὲν τιμᾶται νὰ μοιρασθῇ ἢ δὲν ἐμοιράσθηκε μὲ λαχνόν (εἰς τὴν λοτερίαν). Πίνδ. «ἀκλήρωτος χώρας».
Ἀκλῆστος, ὁ, ἡ· Αττ. ἀντὶ Ἄκλειστος. Γρηγ. Κορινθ. σλ. 100.
Ἀκλητεί, Ἐπίῤῥ. (κλητός) ἄνευ κλήσεως, παρακλήσεως, προσκλήσεως (χωρὶς πρόσκλησιν, παράκλημα, προτροπήν). 2) Ἀνωνύμως (ἀνώμαστα) «Ἀκλητί κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι· οἱ φίλοι ὑπάγουν νὰ συγχαίρωνται μὲ τοὺς φίλους, χωρὶς νὰ τοὺς κράξουν, ἤτοι νὰ τοὺς καλέσουν.
Ἄκλητος, ὁ, ἡ· (καλέω) μὴ κληθείς, παρακληθείς, προτραπείς (ἀπροτρόπητος, ἀπαρακάλεστος, ἀπροσκάλεστος). 2) Μὴ ὀνομασθείς (ἀνώμαστος).
Ἀκλινής, ὁ, ἡ· (κλίνω) = ἄκλιτος· ἐπῤῥ. ἀκλινῶς. Θεόκριτ. ΚΖ', 16.
Ἀκλισία, ἡ· τὸ μὴ ἐπιδέχεσθαι κλίσιν, ἐπὶ λέξεων.
Ἄκλιτος, (κλίνω) μὴ κλινόμενος, καμπτόμενος, ἀκίνητος· ἀνένδοτος, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν βαίζει, δὲν λυγᾷ· δὲν κλίνει, σκληρόκαρδος). Παρὰ Γραμματικ. «Ἄκλιτον, καὶ Ἀκλίτως Ἐπίῤῥ. κλίσεως ἀνεπιδέκτου» ὄνομα.
Ἀκλόνητος, ὁ, ἡ· (κλονέω) καὶ Ἄκλονος, ὁ, ἡ· (κλόνος) μὴ κλονούμενος, μὴ κλονηθείς· ἀδιάσειστος, στερεός, ἔμπεδος, ἀστεμφὴς (ὅστις δὲν κλονεῖται, δὲν σείεται, δὲν ταράζεται· στερεός, ἀτράνταχτος).
Ἄκλοπος, ὁ, ἡ· (κλοπή) μὴ κλεπτόμενος, μὴ κλαπείς (ὅστις δὲν κλέφτεται, δὲν ἐκλάπηκε). 2) Ἀλοπήν μὴ παθών (τοῦ ὁποίου δὲν ἔκλεψαν τίποτε).
Ἀκλυδώνιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀκλυδωνίστως· (κλυδωνίζομαι) ὑπὸ κυμάτων μὴ ταραττόμενος, μὴ ταραχθείς· ἀχείμαστος, ἤσυχος· (ὅστις δὲν κτυπᾶται ἢ δὲν ἐκτυπήθηκεν ἀπὸ κύματα, δὲν ὑπόφερε ἢ δὲν ὑποφέρει φορτούναν θαλάσσης). Πολύβ.
Ἄκλυστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκλύστη, ἡ· (κλύζω) μὴ ὑποκείμενος τῇ ὁρμῇ τῶν κυμάτων, ὡς «λιμήν, γαλήνη ἄκλυστος· (ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ κτυπήματα τῶν κυμάτων).
Ἄκλυτος, ὁ, ἡ· (κλύω, κλύζω) μὴ ἀκουόμενος· θορύβου ἐλεύθερος (ὅστις δὲν ἀκούεται· καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκούει τις παραχήν) «ἄκλυτος ἀήρ». Πλούτ. τόπος ὅπου δὲν ἀκούει τις παραχάς.
Ἀκλώνητος, ὁ, ἡ· (κλών) ἄνευ κλωνῶν (χωρὶς κλωνάρια).
Ἄκλωστος, στου, ὁ, ἡ· (κλώθω) μὴ κλωσθέντος, μὴ κλωσθείς (ὅστις δὲν κλώθεται ἢ δὲν ἐκλώσθηκε).
Ἀκμάζω, Μ. άσω· (ἀκμή) εἰμὶ πλήρης ἀκμῆς, ἀνθῶ· (εἶμαι γεμάτος μὲ ἄνθη) ἐξαιρέτως, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, πλέω ὅλως νεότητα, εἰμὶ ῥωμαλέος· Θουκυδ. Β'. «ἀκμαζούσα ἡλικία» καὶ μετὰ ὀτκ. «ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ αὐτέθι· παρεβλ. ἥβάω. Ἐπὶ πραγμάτων· ἐστὶ ἢ φαίνεται εἰς ἄριστην κατάστασιν, εἰς αὐξησιν, εἰς τὸν προσήκοντα καιρόν, ὡρίμως· «ἀκμαζούσης ἡμέρας· περὶ μεσημβρίαν (τὸ μεσημέρι) «ἀκμαζούσης νυκτός», περὶ μέσας νύκτας (τὰ μεσάνυχτα). Ξενοφ. «ἀκμαζόντος τοῦ σίτου, ὅταν εἶναι ἕτοιμος δὲ ξερισμόν· ὡπαύτοις καὶ νόσος, πόλεμος, ἔρως. Ἐπὶ πόλεων. Ἡρόδ. 1, 29. 6, 127. 2) Ἀκμάζει ἀπροσώπως· καιρός ἐστιν, ἢ καιρῷ ἔοντι ἢ προσήκοντι· «ἀκμάζει τὰ πράγματα» εἶναι εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν. Παρ' Αἰσχύλ. Πλ. 98. «ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐπαγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα· καὶ Χοηφ. 722. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 9. «Ἀκμάζει νῦν πάντα ἐπιμελείας δεόμενα· τώρα μάλιστα χρειάζεται ἡ μεγίστη προσοχή.
Ἀκμαῖος, αία, αῖον· ἐν πλήρει ἄνθει, ὡραῖος, ὥριμος (ὡριμασμένος, ψθασμένος, εἰς τὸ ἄνθος του, εἰς τὸν καιρόν του· εἰς τὴν ἡλικίαν του)· «ἀκμαία παρθένος» κόρη διὰ ὑπανδρείαν· ἁρμόδιος, εἰς τὸν καιρόν, ὁρμητικός, σφοδρός. Σοφοκλ. Αἴ. 893. «ἀκμαῖος μόλων» ἐλθὲ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν· καὶ «ἀκμαιότατος χειμώνος (ἡ καρδιὰ τοῦ χειμῶνος). «Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Λουκιαν. εἰς τὸ ἄκρον θυμωμένος. «Ἀκμαιότεραι τῶν ὑποθέσεων» ἀντεστραμμένα, μεγίστης προσοχῆς δεόμενα. Φλστρ. Ἐπῤῥ. ἀκμαίως.
Ἀκμαστής, στοῦ, ὁ· = Ἀκμαῖος. Ἡρωδιαν. Α'. «νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστήν».
Ἀκμή, ῆς, ἡ· (ἀκή καὶ παρενθέσει τοῦ μ ἀκμή) κυρίως, τὸ ὀξὺ πράγματός τινος (ἡ κορυφή, τὸ κοπτερὸν μέρος, ἡ μύτη) μαχαίρας, ξυροῦ (ξυραφίου). «Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμή». Ἰλιάδ. Κ. 173. Ἡρόδ. 6, 11. παροιμιωδῶς· ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστί· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Ἱρεμεῖται εἰς τὴν μύτην τοῦ μαχαιριοῦλα· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 988. καὶ Πλούταρ. «ἀκμὴ ἐνέχωμι· καὶ, «ἀκμὴ ὀμμάτων» παρ' Αἰλιαν. καὶ «κατ' ἀκμὴς χρόνου αὐτίκα, παραυτίκα· (εἰς τὴν στιγμήν, τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν) παρβλ. ἀκμὴν ἑπτὰ. ἀκμὴν ἑπτὰ. «ἀμφιδέξιαι ἀκμαὶ» ἀμφότεραι αἱ χεῖρες (καὶ τὰ δύο χέρια) Εὐρ. Οἰδ. Τ. 1243. 2) Πᾶν ἀκρότατον, ἐξαιρέτως τοῦ ἄνθους, τῆς ὡραιότητος (τοῦ ὡριμάσματος) τῆς δυνάμεως. Ἐπὶ ἀνθρώπων. Τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅ ἐστι, τὰ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ πεντάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου· ὅθεν λέγεται «ἀκμὴ τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῆς ἡλικίας· καὶ, «ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς», καὶ, «οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες». Ξεν. Γαλην. καὶ Ἀθην. καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Β'. 1. «τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις». 3) Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἐπὶ χρόνου, «κατ' ἀκμὴν χρόνου», (ὅ ἐστιν, εἰς τὸν ἁρμοδιώτατον καιρόν, «ἀκμὴ σίτου», καὶ, «τίτος ἀκμάζων» (ὅταν τὸ σιτάρι ψθάσῃ εἰς τὸν καιρόν του) καὶ Ἡσιοδ. «ἀκμὴ καλεῖ, ἀκμὴ καιροῦ· καὶ, «καιρὸς ὧν ἐπ' ἀκμῆς», (ἁρμοδιώτατος καιρός) Ἀριστοφ. Πλούτ. 256. «καιρὸς ἐστιν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς» καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1364. «Οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή· (δὲν εἶναι καιρὸς διὰ χάσιμον ἀλλὰ διὰ δουλειάν) «ἔβρασε ἀκμή, λόγων ἀκμὴν (καιρὸς νὰ καθήτωμεν, νὰ ὁμιλήσωμεν), Σφκ. Αἴ. 822. Φιλ. 12. «Εἰς ἀκμήν· εἰς καιρόν. Εὐριπ. Ἡρκ. μαιν. κτο μὴ μέλλειν ἀ' ἀκμήν. Ἐν γένει δὲ, τὸ ἀκρότατον ἐν παντὶ πράγματι· ὡς, «ἀκμὴ θεούσα. Δίων. Η'. «ἀκμὴ ἔρωτος, σώματος, νόσου, ὀδύνης, κακῶν, πολέμου· τοιοῦτον καὶ τό, «Ἐπ' ἀκμὴν εἰμι ἰδεῖν». Εὐριπ. Ἑλ. 903. ἀντὶ τοῦ, ἱσταμαι. 4) Ἀκμαί, παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἰατροῖς λέγεται τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἰσυθοι· (ἐξιτηρίαν τινὲς εἶδος ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῶν νεανιῶν· τὸ κοινῶς, σπυριὰ τῆς νεότητος λεγόμενα). Κάσσ. Πρόβλ. ΔΓ'.
Ἀκμήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀκμή· Ἐπίῤῥ. χρονικόν· ἐν ὀροῖ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, αὐτίκα μάλα (τώρα εὐθύς· εἰς τούτην τὴν στιγμὴν ὅτῳ νὰ πῇς ναί). 2) Ἔτι (ἀκόμα, τώρα ἀκόμα) μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. Π. Μοῦρις. σλ. 79. Φρυνχ. σλ. 123.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ακμηνός, νή, νόν· (ἀξύτ.) ταυτὸν καὶ ἀκμαῖος «ἄκμος ἐλαίης». Ὀδ. Ψ. 190. 191.

'Ακμητος, ον, ὁ καὶ ἡ· (προπαροξύτ.) ἀσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, ἄγευστος (νηστικός) «πίτνοι, πέσοι, καὶ ἐδητύοιτο». Ἰλιάδ. Τ. 163, 346. (ἀκμή = νηστεία, Αἰολ. Ἠτύχ. Β'. Μακαβ. Α'. 7.)

'Ακμής, ῆτος, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) = 'Ακάματος, ἀντὶ ἀκάμης· ἀκαταπόνητος, ἄτρυτος (ἀκούραστος, ἀπόστατος) νεφρός, ἀκμάζων. Ἰλ. Μ. 44. «βρέξε δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἔνδορα αὐτῇ ὤσαμενοι· ἐν Ἐπιγράμ. «Πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου», φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Στερεός.

'Ακμήτης, του, ὁ· ὅθεν 'Ακμῆται· καὶ, ἀκμήτην δύναμιν· ἐσφαλμένως, ἀντὶ, 'Ακμῆτες, 'Ακμῆτα. Διονύσ. 'Αλικ. σελ. 251, καὶ 1777.

'Ακμητεί, καὶ, 'Ακμητί. Ἐπίρ. ἀπόνως, ἀπονητί (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον, εὐκόλα.) (ι) Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. καὶ

'Ακμητος, του, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος) κάκμ. ποσίν (ἀκούραστος νὰ τρέχῃ). Τιμ. Ὀμ. Ἀπλλ. 520. 2) = ἀκμής· τὸ ὅ, «ἄκμητον τύμπα. Νίκανδρ. Θηρ. 737. 820. κτύπημα χωρὶς πόνον.

'Ακμοβέτης = ἀκμόβετον.

'Ακμόβετον, του, τό· (τίθημι, ἄκμων) ὁ τόπος, τὸ ξύλον ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων, (τὸ ἀμῶνι) Ἰλ. Σ. 410. Ὀδ. Θ. 274. κατὰ Σχηκοπ. ἐκ τοῦ, 'Ακμοσόβετον.

'Ακμων, ονος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, 'Ακάμων (τὸ ἀμῶνι) τῶν χαλκέων. Ἡρόδ. Ὀδ. Θ. 274. «ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοβέτῳ μέγαν ἄκμονα». Αἰσχύλ. Πέρσ. 51. «ἄκμονες λάγχης» ἄκμονες ἀπωστικοὶ τῶν ἀκοντισμῶν (διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν) κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν δέ, λόγχῃ ἀκάματοι (τοὺς ὁποίους δὲν ἠμποροῦν νὰ τρυπήσουν τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν). 2) Παρ' Ἠσυχ. «εἶδος ἄρτου· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. εἶδος λύκου. 3) = οὐρανός. Σφ. Αἰ. 814. ὑπὸ Lobeck σλ. 351.

'Ακναμπτος, του, ὁ, ἡ· (κναμπτω) = ἄγναμπτος· ἀλύγιστος, σκληρός, ἀκαταμάχητος. Πίνδ. Πύθ. Δ'. 128. = ἄγναπτος.

'Ακναπτος, του, ὁ, ἡ· = ἄγναπτος.

'Ακναφος = ἄτοφος.

'Ακνημος, μον, ὁ, ἡ· (κνήμη) ἄνευ σκελῶν ἢ κνημῶν (ὅστις δὲν ἔχει σκέλη, ὁηλ. στερεῖται τὰ μέλη ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω. 2) (κνημίς) ἄνευ κνημίδων, ἢ ἄνευ περικαλύμματος τῶν κνημίδων (χωρὶς καλύμματα τῶν ποδῶν, ἢ χωρὶς χολέβια).

'Ακνηστις, στιος, ἡ· (ἄκανος) ἡ ῥάχις (τὸ ῥαχοκόκκαλον) τῶν ζώων. Ὀδ. Κ. 160. «τὸν δ' ἐγὼ ἐβαλίοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα». 2) Φυτῶν εἶδός τι. Νικάνδρ. Θηρ. 52.

'Ακνισσος, ὁ, ἡ· κρεῖττον ἄκνισος· (κνίσσα, κνυστόω) ἄνευ κνίσσης· (χωρὶς βόχαν μυρωδιὰν ἢ παχὺν καπνὸν καιομένου κρέατος). Πλούταρ. Συμποσ. Δ'. «βωμοὶ ἄκνισσοι· ἐπὶ τῶν θεῶν δὲν καπνίζουν καιόμενα ζυμάτων παχέα κρέατα.

'Ακνίσαωτος, ὁ, ἡ· κρεῖττον ἀκνίσωτος (κνισόω) = 'Ακνισσος. Λουκ. «ἀγνιὰ ἀκνίσωτος».

'Ακοή, ῆς, ἡ· (ἀκούω) ἡ αἰσθητις τοῦ ἀκούειν. 2) Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ οὖς ἢ τὸ ὦτίον (αὐτί). Ἡρόδ. 1, 38. Καλλιμ. σλ. 245. ὑπὸ Valik, καὶ Λουκιαν. «τὰς ἀκοὰς ἀποῤῥάττειν· (στουπώνω τὰ αὐτιά μου). 3) Πᾶν ὅ,τι ἀκούεται· λόγος, φήμη, διήγησις ἐξ ἀκοῆς, ἐκ παραδόσεως. Πλάτ. Τίμ. «Ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς· «ἀκοὴ ῥέρεται» (τρέχει ἕνας λόγος) Εὐρπ. Φοίν. 826. «ἀκοῇ εἰδέναι τιν» (ἠξεύρω τι ἐξ ἀκοῆς) παράβλ. Ἡρόδ. 1, 38, 171. 2, 29, 148. 4, 16.

'Ακοίλιτος, ον, ὁ, ἡ· (κοιλία) ἄνευ κοιλωμάτων (χωρὶς βαθουλώματα)

'Ακοιλος, ον, ὁ, ἡ· (κοῖλος) μὴ κοῖλος, μὴ βαθουλός.

'Ακοίμητος, ον, ὁ, ἡ· (κοιμάομαι) μὴ κοιμώμενος, μὴ κοιμηθεὶς (ὅστις δὲν κοιμᾶται ἢ δὲν ἐκοιμήθη) ἄϋπνος· ἀπαυστος. Αἰσχύλ. Πρ. 138.

'Ακοίμιστος, στον, ὁ, ἡ· (κοιμίζω) μὴ κοιμισμένος, μὴ κοιμηθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἀπεκοίμησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκοιμήσῃ τις) ἀσχολος (ἀνησύχαστος) ἀκατάπαυστος. Διόδ. Σικ.

'Ακοινος, ον, ὁ, ἡ· (κοινός) μὴ κοινὸς (ὅστις δὲν εἶναι διὰ κανένα, δὲν εἶναι κοινός.)

'Ακοινωνησία, ας, ἡ· στέρησις, ἡ ἔλλειψις κοινωνίας, συναναστροφῆς· ἀπὸ τοῦ

'Ακοινώνητος, ον, ὁ, ἡ· (κοινωνέω) τὴν κοινωνίαν ἀποφεύγων· κοινωνίας ἀνεπιτήδειος· (ὅστις δὲν σμίγει, δὲν ἀνταμώνεται, δὲν συναναστρέφεται μὲ ἄλλους· ἢ ὅστις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, δὲν ἔχει τρόπον ἢ φέρσιμον διὰ νὰ συναναστρέφηται μὲ ἄλλους). Κικ. Ἀττικ. στ'. 1. 3. 2) Μὴ κοινός, τῷ κοινῷ μὴ ντήσιος· (ὅστις δὲν εἶναι κοινὸς εἰς ὅλους, δὲν εἶναι ἁρμόδιος, δὲν ἀνήκει εἰς κοινὸν κτῆμα). Ἐπίῤῥ. ἀκοινωνήτως.

'Ακοίτης, του, ὁ· (κοίτη μετὰ τοῦ ἄρτκ. α.) σύγκοιτος, σύνευνος, σύζυγος· (ὅστις κοιμᾶται μὲ ἄλλον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην, εἰς ἕνα κρεββάτι· ἀνδρόγυνον) παρὰ Πλτ. Ῥητλ. 405 C. D. = ὁμοκοίτης, τις. Ὀδ. Ε'. 120.

'Ακοιτις, ιτος, ἡ· θηλυκὸν τοῦ ἀκοίτης. Ἰλ. Ι. 450. «τὴν κτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἀκοιτιν.»

'Ακοιτος, ου, ὁ, ἡ· (κοίτη) ἄνευ κοίτης (χωρὶς κρεββάτι, χωρὶς στρῶμα τοῦ ὕπνου).

'Ακολάκευτος, ον, ἡ· (κολακεύω) μὴ κολακευόμενος, μὴ κολακευθείς, ἀδιάφθαρτος διὰ κολακειῶν (ὅστις δὲν κολακεύεται ἢ δὲν ἐκολακεύθηκε, δὲν ἀγαπᾷ τὰς κολακείας· δὲν εἶναι χαλασμένος ἀπὸ κολακείας, δὲν κερδαίνεται μὲ κολακείας). Ηερ. πρὸς Ἀττ. 13, 51. Ἐπίῤῥ. Ἀκολακεύτως.

'Ακόλακος, ὁ, ἡ· (κόλαξ) ὅστις δὲν κολακεύει. Διογ. Δαέρ. «ἀκόλακον ψήφισμα», τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον κολακείαν.

'Ακολασία, ας, ἡ· (ἀκόλαστος) ἀτιμωρησία, ἀσυλλογιά, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀκράτεια τῶν παθῶν, πρὸς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ῥοπή· (ξεδομός.)

'Ακολαστάινω, (ἀκόλαστος) ζῶ ἢ πολιτεύομαι ἀκολάστως· εἰμὶ δεδομένος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς (ξεδομένος).

'Ακολαστέω = ἀκολαστάινω· ἀφ' οὗ

'Ακολάστημα, τος, τό· πρᾶξις ἀκόλαστος ἢ ἀτελὴς (κάμωμα ἄσωτον καὶ ἄτιμον).

'Ακολαστία = ἀκολασία· ἀπὸ τοῦ

'Ακόλαστος, ον, ὁ, ἡ· (κολάζω) ἀτιμώρητος, ἀσωφρόνιστος· μὴ σωφρονισθείς, μὴ τιμωρούμενος (ἀπαίδευτος· ὅστις δὲν ἐπαιδεύθηκεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν παιδεύσῃ κανείς). Ἐπὶ δένδρων· ἀπερίτμητος, μὴ περιτεκομημένος (ἀκλάδευτος ἄβλαστολόγητος καὶ ὄχι περιποιημένος καθὼς διορίζουν οἱ κανόνες (τῆς φυτοκομίας) περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ περιποιοῦμεθα τὰ δένδρα)· ὅθεν κατὰ μεταφρ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀσωφρόνιστος, αὐθάδης, ἀτιμώρητος, ἀχαλίνωτος, ἀπαίδευτος. Ἐπίῤῥ. ἀκολάστως· συγγρτ. ἀκολαστοτέρως· «ἀκολαστοτέρως ἤνεγκεν πρός τιν (κάμνω ἢ ἀπολαμβάνω τε πολὺ ἄμετρα, ὑπερβολικά). Ἔνφ. Ἀπομν. 2, 1, 1.

'Ακολλητί· Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀκόλλητος (ἀκόλλητα, χωρὶς νὰ κολλήσῃ ἢ νὰ κολλᾷ).

'Ακόλλητος, ου, ὁ, ἡ· (κολλάω) μὴ κεκολλημένος, μὴ κολλῶμενος, ἢ μὴ συναπτόμενος, μὴ ἑνούμενος, μὴ συνημμένος, μὴ ἑνωμένος· (ὅστις δὲν ἀκολουθᾷ, ἢ δὲν ἀκολούθησεν, δὲν ἑνώνεται ἢ δὲν ἑνώθηκε μὲ ἄλλον).

'Ακόλλος, ου, ὁ, ἡ· (κόλλα) ἄνευ κόλλης, (χωρὶς κόλλαν ἢ ἀκόλλησιν) ἔτι δὲ καὶ = 'Ακόλλητος.

'Ακολος, ου, ὁ· (κόλος) ἄρτου τεμάχιον, τὸ ἄλλως ψωμός· (κομματάκι ψωμί). Ὀδ. Ρ. 222. «αἰτίζων ἀκόλους.»

'Ακολουθέω, ῶ, Μ. ήσω. (κέλευθος, μετὰ τοῦ ἄρτ. α. κατὰ Πλάτωνα) πορεύομαι κατόπιν τινος, ἀκολουθῶ, ἕπομαι (πηγαίνω κατόπι εἰς τινα) μετά ὁστ. ἀκολ. τινι· ἔτι δὲ καὶ ἀκολ. μετά τινος ἀντὶ τοῦ συμπορεύομαί τις (πηγαίνω μαζί μὲ ἄλλον) Φρύχ. 353. ὑπὸ Lobeck. Λουκ. «ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε μοι» καὶ Δημοσθ. 'Ανδροτ. «γράψας ἀκολουθεῖν μοι ἑαυτῷ» «ἀκολουθεῖν τοῖς καιροῖς», δηλαδὴ ταῖς περιστάσεσιν Πολῤ. 2) Τρπκ. μιμοῦμαι τινα, ἐξωτ. ἐμιντόν τινι (τηρηζάζω τὸν ἑαυτόν μου μέ τινα) παίζομαι, ὑπακούω· Λουκ. ἐπ. Φν. «τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθῆσαντας, καὶ μεμηκημένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα». 3) 'Ακολουθῶ ἰσορρ· ἐπὶ μαθητῶν σχετικῶς πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἐξαιρέτως τῶν φιλοσοφικῶν σχολείων· μαθητεύω τινι (εἶμαι μαθητής τινος) ὡς τό, ἕπεσθαι· «ἀκολουθῶ τῇ γνώμῃ ἢ τῷ λόγῳ τινος». εἰρὶ ὀπαδός, μαθητὴς διδασκαλίας τινός. 4) Ἐπὶ πραγμάτων ὧν ἀλλήλων ἀναπτυσσομένων, τίθεται τὸ ῥῆμα ἀπροσώπως καὶ ἐξηγεῖται δύναται, ἐπεται, ἑπόμενον ἐστι· «νυοὶν μὲν γὰρ οὖσαι ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι» Ἀριστοτ. ἢ δὲ λέξις ἀπαντᾶται μόνον μετὰ τὸν Πλόθ.

'Ακολούθημα, τος, τό· τὸ ἀκολουθεῖν, τὸ ἕπεσθαι, ἡ ἀκολούθησις· τὸ ἐπακολούθημα, τὸ ἀποβαίν, ἡ ἀπόβασις.

'Ακολούθησις, εως, ἡ = ἀκολούθημα.

'Ακολουθητέον· ὑετκ. Ἐπίῤῥμ. ἡ Θνμ. ἐπιῤῥμ. ἀπὸ τοῦ, ἀκολουθέω· πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἢ ἀκολουθήσῃ τις. Ξνφ. Οἰκ. 21, 7.

'Ακολουθητικός, κή, κόν· ἀσμένως, ῥᾳδίως, συνήθως ἀκολουθῶν· (ὅστις ἀκολουθεῖ πρόθυμα, εὐκολα· ὅστις συνεθίζεται νὰ ἀκολουθῇ).

'Ακολουθία, ας, ἡ· ἀκολούθησις· οἱ ἑπόμενοι, συνέχεια, ἀλληλουχία, οἱ συντεταγμένως ἀκολουθοῦντες· ἐπακολούθημα, ὁμοφροσύνη· τὸ ὑπακούειν, τὸ πείθεσθαι· (ἀκολούθημα, πηγεμὸς μὲ τάξιν, περιπάτημα ἑνὸς κατόπι τοῦ ἄλλου, συμφωνία, ἀποτέλεσμα· ὑπακοή). 2) 'Εκκλησιαστ. = τελετή, μυσταγωγία, ὑμνῳδία, ὕμνος, κανών· (ὅσα ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθὼς διορίζει τὸ τυπικόν).

'Ακολουθίσκος, σκου, ὁ· Υποκρ. του ἀκόλουθος· μικρὸς, φαῦλος ἀκόλουθος· (ποταπὸς καὶ οὐτιδανὸς δοῦλος). Ἀθήν. σελ. 550.

'Ακόλουθος, ὁ, ἡ· ἀκολουθῶν, ἑπόμενος· παρακολουθῶν, ὀπαδός· (ὅστις ἀκολουθεῖ, πηγαίνει κατόπιν εἰς ἄλλον) παρὰ Πλτ. Ῥητλ. σλ. 405. C. D. ἀντὶ τοῦ, ὁμοκέλευθος· ἀπὸ τοῦ ἄρτ. α καὶ κέλευθος· παρβλ. Βτμ. Ἑλλν. γρμμ. 2. σλ. 358. καὶ Doederl. Λατν. συνώνμ. 4. σλ. 203. ἀποβαίνων ἢ ἑπόμενος ἔκτικος· προσήκων, ὅμοιος, παραπλήσιος, σύμφωνος, ἀνάλογος, μετὰ γενκ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 438. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «ἀκόλουθα τούτοις πράττειν». Δημοσθ. «Πάντα τ' ἀκόλουθα τῇ πομπῇ», ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν πομπήν. 2) Ἐπιτηδ. πᾶς ὀπαδός, ἀκόλουθος, μαθητὴς προστρώμενός τινι· ἐξαιρέτως ὁ τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ ἐξερχομένῳ ἀκολουθῶν δοῦλος· (καθεὶς ὅστις ἀκο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λουθεῖ εἰς ἄλλον· μάλιστα ὁ δοῦλος, ὅστις πηγαίνει κατόπιν εἰς τὸν αὐθέντην του ὅταν εὐγαίνῃ ἔξω). Πλτ. Χρμ. σλ. 155. Β'. ὑπὸ Heind. 3) Πληθ. οἱ ἀκόλουθοι, τὰ σεσωρούμενα· (ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰς τὸ στράτευμα μὲ ζωοτροφίας καὶ λοιπὰ εἰσαγκαῖα τοῦ στρατεύματος) bagage Γαλλστ. Τροβ. Γερμνστ. Ἐπῤῥ. ἀκολούθως.

Ἀκολουτέω· ἀντὶ ἀκολουθέω, λέγει μὲ βαρβαρικὴν προφορὰν ὁ Σκύλης, παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1198.

Ἀκόλυμβος, βου, ὁ, ἡ· (κολυμβάω) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ κολυμβᾷ· Ὁμ. Βατρ. 157.

Ἀκομία, ας, ἡ· (ἄκομος) ἔλλειψις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φαλάκρα.

Ἀκομιστία, ας, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας (περιποιήσεως). Ὀδ. Φ. 284. (ου – ῠ –) ἀπὸ τοῦ

Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ· (κομίζω) ἀθεράπευτος, τῆς ἀναγκαίας θεραπείας στερούμενος (ἀπεριποίητος).

Ἀκόμμωτος, ὁ, ἡ· (κομμόω) ἀκαλλώπιστος, ἀπέριττος· (ἀστόλιστος, ἀρκετὰ ἀστόλιστος) Θμστκ.

Ἄκομος, ου, ὁ, ἡ· ἄνευ κόμης (χωρὶς μαλλιὰ) ἐπὶ δένδρων· ἄφυλλος, ἄνευ φύλλων· (χωρὶς φύλλα).

Ἀκόμπαστος, ὁ, ἡ· (κομπάζω) καὶ

Ἄκομπος, ὁ, ἡ· (κόμπος) ἀφελὴς, μὴ καυχώμενος, (ὅστις δὲν καυχᾶται, δὲν εἶναι καυχησιάρης, δὲν εἶναι παινέτας). Αἰσχύλ. Θήβ. 560.

Ἀκόμψευτος, ὁ, ἡ· (κομψεύομαι) ἀκαλλώπιστος (ἀστόλιστος). Διον. Ἁλικ.

Ἄκομψος, ὁ, ἡ· (κομψός) ἀκαλλώπιστος, ἀφελὴς, ἁπλοῦς, ἀκόσμητος (ἀστόλιστος, ἀσλιβάκωτος). 2) Κοινὸς, χυδαῖος, ψυχλὸς, ἀγελαῖος, ἀγοραῖος, ἀνεπιτήδειος· ἐξαιρέτ. λόγων ἄπειρος· (ποταπὸς, χωριάτης, ἀπελέκητος· μάλιστα εἰς τὴν ὁμιλίαν). Πλουτάρχ. ψαῦλος ἄκομψος· ἁπλοῦς καὶ ἀκόσμητος. Ζήτ. ἐν τῷ, Κομψός.

Ἀκονάω, ῶ· Μ. ἦσω. (ἀκόνη) θήγω, ὀξύνω, (ἀκονίζω, τροχίζω) ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ξενοφ. Ἑλλ. «Πάντες δὲ ἠκονῶντο τὰς λόγχας». 2) Τρπκ. ὡς καὶ τὸ θήγω. Παροξύνω, διεγείρω, ἐξάπτω τινά· (κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν ἀνάβω, τὸν φωτιάζω) Ἡρωδ. «εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν ψυχήν».

Ἀκόνδυλος, λου, ὁ, ἡ· (κονδύλη) ἄνευ κονδύλων· ἄνευ ἁρμῶν, ἄρθρων· (χωρὶς ῥόζους, χωρὶς κόμπους, χωρὶς κλείδωσιν). 2) Ἀκονδύλιστος (ἀγροίκιστος, ἄλαρτος μὲ γροῦμες) Λουκιαν. Γ'. σελ. 31. 3) Ἄνευ οἰδήματος πληγῆς, (χωρὶς πρῖσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ξυλαΐς).

Ἀκόνη, νης, ἡ· (ἀκή) ὁ λίθος, ἀκόνη (ἀκούνι). Ἀκόναι πλθ. τμήματα πετρῶν ἔχοντα τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ὁμοῖα τῇ ἀκόνῃ. Στρβ. 18'. σελ. 814. «Λίθου λευκοῦ, ὥσπερ ἀκόναι τινὲς οὐ μεγάλης ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λάβια τοῖς μαχαιρίοις κατασκευάζουσι· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἀκόναι μολύβδουι· τμήματα μολύβδου ἔχοντα τὸ σχῆμα τῆς ἀκόνης. 2) «γλῶσσα ἀκόνας λιγυρὰς» εἰς μέλος παροξυνθεῖσα γλῶσσα. Πνδ. Ὀλ. 6. 141.

Ἀκόνημα, τος, τὸ· (ἀκονάω) τὸ ἀκονᾶν, θήγειν· καὶ τρπ. τὸ παροξύνειν, διεγείρειν τινά. εἰς τι (τὸ ἀκόνισμα· καὶ τὸ φώτισμα, ἄναμμα, δίσιμον αἰτίας εἰς θύμωμα).

Ἀκόνησις· εως, ἡ· τὸ ἀκονᾶν, ἀφῃρημ. ὡς πρᾶξις. Ετ. Μγ.

Ἀκονητὴς· οῦ, ὁ· ἀκονῶν (ἀκονιστὴς) Γλσ.

Ἀκόνιον, ου, τὸ. Ὑποκ. τοῦ Ἀκόνη· (ἀκονάκι) 2) παρ' Ἰατροῖς, Ἰατρικοῦντι διὰ τὰ ἀμμάτια, Διοσκορ. Ε. 144. «γίνεται καὶ κολλύριον ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη». οὕτως ἔτι καὶ ἐπὶ Ἐβενίου ξύλου, (ἀμπανός) «Εἰδέ τις ποιήσας ἀκόνιον ἐξ αὐτῆς χρῶτο εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ἐνεργήσει».

Ἀκονιτί, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἀκόνητος· ἄνευ κόνεως (χωρὶς κονιορτὸν) ἐξαιρέτως τῆς ἐν παλαίστραις· ὅθεν τρπκ. ἄνευ ἀγῶνος, ἀπόνως, ἀσυντόνως (χωρὶς μάλωμα, χωρὶς κόπον) (κόνις). Θουκ. Δ'. καὶ Ἡρόδ. Β'. (ωυ – – Δρκ.)

Ἀκονιτικός, ἡ, κόν· κατεσκευασμένος ἐξ ἀκονίτου. Ξενοφ. Κυνηγ.

Ἀκόνιτον, τὸ· καὶ, Ἀκόνιτος, ἡ· χόρτον τι φαρμακερόν, ἐν ἀκόναις, (ἀπορῥωγάσι) φυόμενον· (τὸ ὁποῖον ψυτρώνει εἰς βραχους) Νικ. Ἀλεξ. 15. Schneid. Διοσκ. Δ'. καὶ ς'. καὶ Θεόφρ. Θ'. 16.

Ἀκόνητος, ὁ, ἡ· (κονίω)· μὴ κεκονισμένος, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, ἄνευ συντάσεως (ἀκουραύχτιστος· χωρὶς κόπον). Κοϊντ. Σμυρν. «ἀκόνητος ἄεθλον ἑλάβεν». 2) = ἀκώνιστος· μὴ πεπισσωμένος, μὴ πισσωτός (ἀπίσσωτος, ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμένος μὲ πίσσαν). Διοσκ. Α'. 94.

Ἀκονίτως, Ἐπίῤῥ. ἰδὲ Ἀκονιτί.

Ἀκοντί, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἄκων (ἑκών)· ἀκουσίως (χωρὶς θέλησιν, βιασμένα), ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀεκοντί (– – –).

Ἀκοντίας, ου, ὁ· (ἄκων) εἶδος ταχυτάτου ὄφεως· ἡ κοινῶς Σκίτα. 2) μετεώρου τι, κατὰ πληθ. ἀρθμ. ἐν χρήσει· (φαινόμενόν τι εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω. (ἄκων) ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (τὸ κοντάρι) ῥίπτω καὶ κτυπήσω τινὰ μὲ τὸ κοντάρι) κυρίως ἀφίημι, ῥίπτω τι βιαίως· «σουρί, καὶ σὰρα ἀκοντίζειν τινες», καὶ εἰς, καὶ κατὰ τινων Ὀδσ. Θ. 229. Χ. 263. Ἰλδ. Δ. 490. «ὡσαύτως καὶ ἐγχει, αἰχμὰς ἀκοντ. Ὁμ. ἆρα ὡς τὸ βάλλειν· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστ· καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· «νεῦσα δὴ ὁ καθαρσεὺς τὸν φόνον, καλεόμενος δὲ Ἀόρηστος, ἀκοντίζων τὸν σὺν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ Κροίσου παιδὸς» Ἡρότ. 1. 43. 2) Οὐδέτ. «Εἴτω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀρχαὶ· διακινοῦνται (διαπερνοῦν) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1245. Ἰων. 1155.

Ἀκόντιον, ου, τὸ· ὑπερτ. τοῦ ἄκων, (κονταράκι) Ἴτμ. Ὁμ. Ἑρμ. 460. Ἡρότ. 1, 34.

Ἀκόντισις, σεως, ἡ· τὸ ἀφιέναι ἀκόντιον, ἀγῶνισμ. ὡς πρᾶξις (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ)· καὶ κυρίως τὸ ἀφιέναι, βάλλειν, ῥίπτειν τι βίᾳ.

Ἀκόντισμα, τος· τὸ ἀφιέμενον, ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ) 2) τὸ διάστημα ἐφ' ὅσον φέρεται ἡ βολὴ (ὅπου πηδᾷ τὸ κοντάρι) Ξεν. Ἑλλ. Δ'. «ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσῆσαν τοῖς ὁπλίταις». 3) τὸ διὰ τοῦ ἀκοντίου τρῶμα (ἡ πληγὴ μὲ τὸ κοντάρι) Πλούταρ. εἰς Ἀλεξ. «πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως».

Ἀκοντισμός = ἀκόντισις, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκοντίσεως· ὅθεν «ἀκοντισμοὶ ἀστέρων» (τὰ πέτασμα τῶν ἄστρων, ὅταν φαίνηται, ὅτι ἓν ἄστρον πετᾷ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο).

Ἀκοντιστήρ, ῆρος, καὶ, Ἀκοντιστής, στοῦ, ὁ ἀκοντίῳ ὡπλισμένος· τὸ ἀκόντιον βάλλων· (ἁρματωμένος μὲ κοντάρι, καὶ ὅστις ῥίπτει τὸ κοντάρι). Ὁμ. καὶ Ἡρότ.

Ἀκοντιστικός, κὴ, κόν· εἰς ἀκόντιαν ἀνήκων, καὶ ὁ γεγυμνασμένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀκοντίζειν. Ξεν. Π. Σ'. «οὐδὲ ἦσαν τι ἱππικοί, οὐδ' ἦσαν τε ἀκοντιστικοί».

Ἀκοντιστύς, στους, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀκόντισις. Ἰλδ. Ψ. 622. «οὐδέτ' ἀκοντιστὺν ἐξεύροιεν» ἔνθ' ὁ Σχολ. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ, εἰς Διόκτειν δηλ.

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὁ τὸ ἀκόντιον βάλλων = ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὁ δεχόμενος τὸ ἀκόντιον, καὶ αὐτῷ προσέχων ἵν' ἀποφύγῃ τὴν βολὴν αὐτοῦ.

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ ἄκοντα φέρων, (ὅστις ἔχει, ἢ βαστάζει κοντάρι). Δίων Κάσ.

Ἀκόντως, Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἄκων = Ἀκοντί. Ξενοφ

Ἀκοπητί, Ἐπίῤῥ. (κόπος) ἄνευ κόπου καὶ μόχθου, (χωρὶς κόπον, ἀκοπίαστα).

Ἀκοπία, ἡ (ἄκοπος) ἀπεψυγή παντοσδήποτε καμάτου, (κόπου). Cic. ad div. 16, 18.

Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ· (κοπιάω) ἀκαταπόνητος, ἀκάματος (ὅστις δὲν κουράζεται, ἀπαστένευτος, ἢ δὲν ἐκουράσθηκε, δὲν ἀπάστασεν ἀπὸ κόπους 2) μὴ προξενῶν κόπους (κούρασμα, ἀπόστασμα) Ἐπίῤῥ. ἀκοπιάστως.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ· (κόπος) ἀκαταπόνητος, ἀκμὴς, ἄτρυτος, ἀβλαβὴς, (ἀκούραστος, ἀκοπίαστος) 2) ἀβρίπηθστος· (ἀτκωληεφάγωτος, ἀσαράκαστος· 3) μὴ καταπονῶν, τοῦ καμάτου ἀπαλλάττων· (ὅστις δὲν προξενεῖ κούρασμα, ἀπόστασμα· ὅστις φυλάγει ἀπὸ κούρασμα) Πλτ. Φάρ. σλ. 227. Α. Τιμ. σλ. 89. Α. «ὅπερ τὸ ἄκοπον· ἀναλγητικὸν, ζωπύρημα, (συναμωτικὸν). Ἐπίῤῥ. ἀκόπως.

Ἀκόπριστος, ὁ, ἡ· (κοπρίζω) ὁ μὴ κεκοπρισμένος, ἄκοπρος, ὁ· (κόπρος) ἄνευ κόπρου, μὴ κοπρίζων· (χωρὶς κοπριὰν, ὅστις δὲν κάμνει κοπριάν).

Ἀκοπρώδης, ὁ, ἡ· = ἄκοπρος· παρ' Ἱπποκρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν κόπρον του· καὶ ὁ εἰς τοῦτο μὴ ἐνεργῶν.

Ἀκόρεστος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) Ἀττ· ἀντὶ ἀκόρητος· μὴ κορενύμενος, μὴ κορεσθείς· (ὅστις δὲν ἐχορτάσθη ἢ δὲν χορταίνει, ἀχόρταστος, ἀχόρταγος). Ἰλ. Τ. 2. «... μάχης ἀκόρητοιι. Παρὰ Ξενοφ. Συμ. Β'. 15. «ἀκορεστοτέραι». Ἐπίῤῥ. ἀκορέστως· 2) ἐνεργητ. μὴ κορενύων· (ὅστις δὲν κάμνει χορτασμόν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1304.

Ἀκόρεστος, ὁ, ἡ = ἀκόρεστος Αἰσχλ. Ἀγ. 1114. τροπκ. ἀκατάπαυστος. Αἰσχλ. Ἀγ. 1088.

Ἀκορής, ὁ, ἡ· Ἀκόρεστος, Σφκ. Οἰδ. Κλ. 120. ὅπου ὁ Διοσδερλείνος, Döderlein ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὑβριστὴς· ὡς τὸ, κόρος = ὕβρις.

Ἀκόρητος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) = ἀκόρεστος· μετὰ γενικ. «ἀκόρ. πολέμου, μάχης, ἀπειλῶν». Ἰλδ. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος· (ἀτκούπιστος, ἀμερκέλιστος, ἀψοκάλητος)· ἀκαλλώπιστος. Ἀρστφ. Νεφ. 45.

Ἀκορία, ἡ· ἀπληστία (ἀχορτατεμά).

Ἀκορίτης ὑπαρ. οἶνος· ἐπὶ τὴν βοτάνην ἄκορον κατετραμυσμένος οἶνος· (ρασὶ μεταγιασμένον, κατεσκευασμένον μὲ τὸ χόρτον ἄκορον ὀνομαζόμενον).

Ἄκορνα, ἡ· κίστρινος τις Σαμνίτικος. Ζήτ. Ἀκαρνα.

Ἄκορον, τὸ· ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ ἀκόρου· acorum. Διοσκουρ. Α'. 2.

Ἄκορος· ὁ, ἡ· φυτόντι, πιθανῶς τὸ γερμνστ. Kalmus.

Ἄκορος, ὁ, ἡ = ἀκόρητος (κορένυμι) ὅστις τρπκ. συνεχῶς, ἀκατάπαυστος. Πινδ. Πθ. 4. 360. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος (ἀτκούπιστος).

Ἀκόρυτος, ὁ, ἡ· (κορυτὴ) ἄνευ κορυτῆς, ἄνευ ἀρχῆς· (χωρὶς σουβλιρὴν μύτην, χωρὶς ἀρχὴν) 2) = τῷ ἑπομένῳ. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀκορύφωτος, ὁ, ἡ· (κορυφόω) μὴ κατηριθμημένος, μὴ κεφαλαιούμενος· λογισμῷ ἀπερίληπτος· ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, ἀτουμάριστος).

Ἄκος, εος, τὸ· (ἀκέομαι) ἴαστις, θεραπεία, ἰατρικὸν· «καλὸν ἄκος...» Ἰλ. Ι. καὶ Ἡρότ. (τρόπος ἢ μέσον νὰ διορθωθῇ τι) «ἄκος οὐδὲν» ἀνίατόν ἐστι (ἀλίατρευτον, δὲν ἔχει ἰατριάν). Αἰσχ.

Ἀκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἄκοσμος) εἰμὶ ἄτακτος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακοήθης, ἀπειθής, παρανομῶ (εἰμαι, φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι ἄτακτα, ἀχρεῖα, μὲ κακὰ ἤθη, δὲν φυλάττω τοὺς νόμους) Σφκ. Φιλ. 387.

Ἀκοσμήσεις, εσσα, εν. = ἄκοσμος· ποιητικ· παρὰ Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ Ἄγριος.

Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ· (κοσμέω) μὴ συντεταγμένος, ἀδιάτακτος· ἀκαλλώπιστος, ἀνευτρέπιστος (ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἀστόλιστος) ἐπρ. Ἀκοσμήτων.

Ἀκοσμία, ας, ἡ· ἀταξία, σύγχυσις, Συνέσ. Ἐπιστ. 104. πάπαντα ἀκοσμίας ἐμπίπλησι· ‖ καὶ ἀταξία κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἀσωτεία, ἀπώλεια, ἀπρέπεια, κακοήθεια. Δίων Β. νδ'. 16.

Ἀκόσμιος = ἄκοσμος.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ· (κόσμος) ἄτακτος, ἄνευ εὐταξίας, συγκεχυμένος· ἀπρεπής, ἀπειθὴς, κακοήθης, μεθύων, ἀσελγής, ἀκρατής· ἀκαλλώπιστος· παρ' Ὅμ. ἄπεξ περὶ τοῦ αὐθάδους καὶ αἰσχρολόγου Θερσίτου· (χωρὶς τάξιν, χωρὶς στολισμόν· ἄτακτος, ἀστόλιστος, ἀχρεῖος κατὰ τὰ ἤθη). Ἴλ. Β. 213. ‖ Οἱ ῥέπεα ψρασὶν ἦσιν ἀκοσμότερ πολλὰ τε ἤδεα.‖

Ἀκοστέω, ὦ· καὶ ἀκοστάω. Μ. ἤτω· ἀπαντῶμενον μόνον ἐν τῷ ‖ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ‖ Ἰλ. Χ. 506. Ὀδ. 263. καλῶς τετραμμένος ἐν τῇ φάτνῃ. (ἄλογον καλὸ βρεμμένον εἰς τὸ παχύ)· ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκοστὴ· (κριθὴ) ἵππος κριθιῶν· (ἄλογον μὲ κριθάρι καλὰ βρεμμένον καὶ διὰ τοῦτο πολὺ θυμοειδές, τὸ τουρκοβαρβαριστὶ· ἀσγίνιο λεγόμενον) ἰδὲ Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 171. παράβαλε καὶ κριθάω.

Ἀκοστὴ, ῆς, ἡ· ἡ κριθὴ, παρὰ Κυπρίοις κατ' Ἡσύχ. (τὸ κριθάρι ὡσὰν ὁμιλοῦσιν οὗτοι οἱ Κυπριῶτες) ἔστι δὲ ἐν χρήσει καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 106. ‖πολλάκις δ' ἐνδρύφειας ἐν ἀπαλέγτιν ἀκοσταῖς‖· ὅ ἐστιν, Ἐν πεφυρυγμέναις κριθαῖς· παρὰ τὸ Ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας.

Ἀκοστὴς· οῦ, ὁ (συγγεν. τῷ ἄκος) Ἰατρὸς φρυγιστί· (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν φρυγῶν), Ἔτυμ. Τουδαῖον· κρείσσων φαίνεται δὲ ἡ ἀνάγωσις αὐτοῦ ἀκεστής. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 174.

Ἀκοτος, του, ὁ, ἡ· (κότος) ἄνευ ἔχθους, μὴ βυσσοδομεύων ὀργήν· (χωρὶς ἐχθροπάθειαν, ὅστις δὲν κρύπτει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθραν του πρός τινα· τὸ κοινότερον· δὲν τὸ βράζει μέσα).

Ἀκουάζομαι, μεσ. ἀπαθ. = ἀκούω· μετὰ γενικ. Ὅμ. 2) καλοῦμαι, προσκαλοῦμαι ‖δαιτὸς ἀκουάζεσθον‖ εἰς δαῖτα καλεῖσθε (σᾶς προσκαλοῦν εἰς φιλοξενίαν) Ἰλό. Δ. 343. Ι. 7. ἰσοῦναμον τῷ, καλεῖσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ.· δὲ, καὶ ἀκουάζω.

Ἀκούβιτον, τό. Ζωπυρὸς μὴ λέξις τῶν ἀκουβίτων τῶν Λατίνων ἔστιν· ἀκούμβω γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις τό, ἀναπίπτω· σημαίνει δὲ στρωμνὰς ἡρμένας εἰς ὕψος καὶ μαλακὰς· αὐταὶ δὲ τρυφῆς καὶ βλακείας εἰσίν. Βαλτὰμ ‖Ἀκούβιτον λέγεται, πᾶν ἐπίθετον στρωμνῆς κατασκεύασμα εἰς ὕψος ἠρμένον καὶ μαλακόν, ἐφ' οὗ εἰσήχθη, ὡς φαίνεται, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, ἀκουμβῶ.

Ἀκουή, ῆς, ἡ· παρὰ Ποιητ. ἀντὶ, Ἀκοή. Ὅμρ. κατὰ τὴν τρίτην μέντοι σημασίαν μόνον· ὅηλ. ὡς ἀποτέλεσμα, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Π. 634. μέγ, μόνον ἦχος, θροῦς, ψόφος ἐν Ὀδ. δέ, ψήμη, λόγος, διαβούλλημα.

Ἀκουρεύτος, ὁ, ἡ· (κουρεύω) ὅστις δὲν κουρεύεται, ἢ δὲν ἐκουρεύθη.

Ἀκουρος, ὁ, ἡ· (κοῦρος ἀντὶ κόρος) ἄπαις, ἄνευ ἀρσενικοῦ διαδόχου ἢ κληρονόμου (χωρὶς ἀρσενικὸ παιδάκι) Ὀδσ. Η. 64. 2) ἄνευ κουράς, μὴ κεκαρμένος (ἀκούρευτος, ἀξυράϊστος) Δυκ.

Ἀκουροτρόφης, φου, ὁ· ἐν Ποιμάνδρ. ‖κουροτρόφης καὶ κούφου σώματος· φαίνεται ἐκ τοῦ, ‖ἀκορίη τροφῆς· παρ' Ἱπποκρ. κυρίως φαίνεται καὶ εἶναι Ἀκροτροφὴς, ὁ μὴ τροφῆς ὑπερπεπλησμένος· ἢ ὁ μὴ ἔχων βαρὺ καὶ παχὺ σῶμα.

Ἀκουσείω, δέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω· ἢ νὰ ἀκεύω· (ἐκ τοῦ, Ἀκούσω· μέλ.)

Ἀκουσία, ας, ἡ· τὸ ἄηλυκ. τῆς μετχ. ἀκούσιος (– ⏑ –).

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω· ἀκουσίως ποιῶ ἢ πράττω τι· (κάμνω τι χωρὶς νὰ θέλω, στανικά, μὲ τὸ στανι.ὸ) (α) Ἀριθμ. ΙΒ.

Ἀκουσίδεος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) τῷ Θεῷ εἰσακουόμενος (ὅστις εἰσακούεται εἰς τὸν Θεόν). Ἐπιγρ. ‖φέγγος ἀκουσίδεον‖, ὅηλ. τὸ εἰς Θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον.

Ἀκούσιμος, ὁ, ἡ· βαθέως ἀκουόμενος, εὐάκουστος (ὅστις ἀκούεται εὐκόλα) Σοφοκλ.

Ἀκούσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκουσία, ἡ· συηρμ. ἀντὶ ἀεκούσιος· μὴ θέλων, βεβιασμένος, μὴ εἰδὼς καὶ μὴ βουλόμενος, παρὰ γνώμην καὶ βούλησιν· (ὅστις δὲν θέλει, ὅστις εἶναι βιασμένος νὰ κάμῃ ἢ νὰ εἰπῇ τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἤθελῃ) Ἐπρμ. ἀκουσίως. Ἀριστοτ. ὑπὲ ἀκουσίαν, (α).

Ἀκουστε, σεως, ἡ· ἀκοή, τὰ ἀκούειν.

Ἄκουσμα, τό· τὸ ἀκουσθέν, τὸ ἀκουσθὲν (εἴτι ἀκούεται ἢ ἀκούσθηκε) τόσον μουσικῆς μέλος, ᾠδή, ἦχος (λάλημα, τραγούδι, ψάλσιμον) Ξενοφ. Ἀπομν. Β. ά. 31. ἀκουσμα ἥδιστον· ὡς καὶ φήμη, λόγος, διήγησις, διδασκαλία κ.τ.τ. Ἱστορ. Δημ. ‖Ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω· ἀκρόαμα.

Ἀκουσματεῖον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἄκουσμα Δουκ.

Ἀκουστέον· καὶ ἀκουστέα· θετκ. ἐπρῤῥμ. τὶ ἐπρῤῥμτ. ὁμοιμ. ἀπὸ τοῦ, ἀκούω· πρ' πειν. ἀκούσῃ ἢ ἀκούσῃ, νὰ πεισθῇς ἢ νὰ πεισθῇ τις· νὰ ἀκούσωμεν, νὰ πεισθώμεθα κλ. μετὰ γενικ. Εὐριπ. Ἰφ. 1010. Ἀκουστέα, Ἡρόδ. Γ'. 61.

Ἀκουστὴς, στοῦ, ὁ· ἀκροατὴς, μαθητὴς· Διονύσ. Ἁλικ. Α'. περὶ Ἱστορ. ηγενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου.‖

Ἀκουστιάω, ῶ· Μ. άσω· ἀκουστικὸς εἰμι, ἤτοι ἀκουστικῶς ἔχω· ἄσμενος ἀκροῶμαι, προσέχω τὸν (ἀγαπῶ, προσέχω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω, νὰ μανθάνω)

Ἀκουστίζω, Μ. ἴσω· παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα· τὸ διδάσκειν· ὡς, ‖τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουστίσθησαν, ὅ ἐστι, παρ' ἄλλου ἠκούσθησαν ἐδιδάχθησαν‖. Σουΐδ. ἐν Λεξ. Δόγμα· Ζήτ. Ἀκουστίζω.

Ἀκουστικός, κή, κόν· ἐν προσοχῇ, ἐπιμελῶς ἀκροώμενος· οὕτως ἐκαλοῦντο (ἀκουστικοὶ) οἱ τοῦ Πυθαγ. μαθηταί, ἐπιμελῶς καὶ ἐν προσοχῇ τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ ἀκροώμενοι καὶ πολὺν χρόνον ἀκροαταὶ αὐτοῦ μόνον ὄντες 2) κτητικ. ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀκοήν· πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὴν ἀκοήν, ‖Πόρος ἀκουστικὸς‖, ἡ ὁπή, δι' ἧς ἀκούομεν· καὶ, ‖Ἀκουστικὴ αἴσθησις‖, ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, ἡ ἀκοή.

Ἀκουστικῶς, Ἐπίρ. τὸ προσεκτικῶς, καὶ ἐπιμελῶς ἀκούειν.

Ἀκουστὸς, στὴ, στὸν· ἠκουσμένος, ἀκουόμενος (ὅστις ἠκούσθη ἢ ἀκούεται) Τμ. Ὁμρ. Ἔρμ. 512. Ἀτρεΐδεως, ἢ προσοχῆς ἄξιος, (ὅστις ἀξίζει νὰ ἀκουσθῇ)· Ἐπῳ. ῥῆμ. ἀπὸ τοῦ ἀκούω.

Ἀκουτίζω, Μ. ἴσω καὶ Ἀττικ. ιῶ· ταυτόν τῷ, Ἀκουστίζω· (κάμνω νὰ ἀκούσῃ τίς τι)· ποιῶ τινα ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀκούειν. Ψαλμ. Ν'. ‖ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν‖, ‖Ἀκουτίζειν τοῦ λόγους‖ Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὑπακούειν. ‖Ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν‖ Γρ. εἰς τὸ ἅγιον Βάπτ. ἀντὶ τοῦ, διδαχθῶμεν, ἀκρασθῶμεν.

Ἀκούω, Μλ. ἀκούσομαι (ὁ ἐνεργτ. τύπος, ἀκούσω, παρ' οὐδετέ τῶν ἀρίστων Ἀττ. εὑρηται· Schaef. Γρηγ. σελ. 1063· ἀλλὰ τὸ πρῶτον μὲν τρὶς παρὰ Λυκφ. εἶτα παρὰ τοῖς Ο', καὶ ἐν Ν. Δ. ἰδὲ Γραμμ. τῆς Ν. Δ. ὑπὸ Winer σελ. 43. καὶ πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγενστ. Δίωνι, Ἀλκ. Δουκ. Πλ. 11. Jac. Ad. Τ. 1 σελ. I. Τ. 3 σελ. 552. 580. 1024 καὶ μάλιστα Schaef. appar. Demosth. Τ. 2. σελ. 232) Παρκμ. Ἀττικ. ἀκήκοα. Δωρικ. ἄκουκα. Schaef. Πλουτ. Ἀγησ. 21. παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἠκουκα. Ἐπρτ. ντλ. ἠκηκοέειν. Πρκμ. παθτ. ἠκούσμαι, Ἀόρστ. ἠκούσθην· Ἀκούω, ἀκροάζομαι, (ἀφικροῦμαι) πυνθάνομαι· παρ' Ὅμρ τὰ πλείστα μετ' αἰτιατ. τοῦ ἀκουομένου πράγματος (ἀκ. μῦθον, ὄσσαν, κλέος) καὶ μετὰ γενικ. τοῦ λαλοῦντος προσ. (ἀκ. εἰπόντος)· μετ' ἀμφοτέρων τῶν πτώσ. ἅμα ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα· Ὀδσ. Μ. 389. διτὴ γενικ· τοῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμτ. Δημοσθ. περὶ Στφ. σελ. 228. καὶ Μειδ. σελ. 515. πολλάκις ὅμως εὑρηται καὶ γενικὴ τοῦ πράγμ. ἢ αἰτιατ. τοῦ προσπ: ἑκτος ἀπ. Ὀδσ. Ο. 373 ‖ ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης, οὗ μελιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι‖. Παρὰ τοῖς πεζογρ. πολλάκις· δοτικῇ μέντοι σπανίως, Σφκλ. Ἠλ. 221. Τὸ πρόσωπον περὶ οὗ πυνθανόμεθα κεῖται ὡσαύτως ὁτὲ μὲν κατὰ γενκ. ὁτὲ δὲ κατ' αἰτιατ. Ὀδσ. Α. 287. 289. Λ. 458 Ἰλ. Ω. 491. πὰκ περὶτινος, Ὀδσ. Τ. 202. ὁτὲ δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετ' ἀπαρμφ Ἰλό. Ω. 543. μάλιστα παρὰ τοῖς Λογογράφοις· ἀκούω διδάσκαλον, ἀκροῶμαι τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ 2) τὰ πλείστα μετὰ γενικῆς, ἀκούω, εἰσακούω, κλύω, ἐπακούω τινος· σπανιώτερα μετὰ δοτικ. Ἰλό. Π. 515. ὡσαύτως ἐπιπολάζει ἡ γενκ. καὶ παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Αἰτιατ. οἷον· ‖ἄλλων μῦθον ἀκούειν τὸν λόγον ἄλλο ἀκούειν, προσέχειν ἢ πείθεσθαι τῷ λόγῳ ἄλλο. Ὀδσ. Β. 314. Ἰλό. Β. 200. ὅθεν ὅτα ἔστιν ὁ λόγος περὶ ἥττονος πρὸς ἀνώτερον = ὑπακούειν, συντστ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Η. 11. ἴδὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ· ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ Ἰλό. Δ. 331. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν παρ' Ὅμρ. μὲν σπανίως, παρὰ τοῖς πεζογράφοις δὲ πολλάκις· ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Σφκ. Αἰτγ. 64. 3) Ὑπάκουστ. κατὰ σημασίαν παρωχημένου χρόνου· ὅθεν = εἰδέναι Ὀδσ. Γ. 193. Δ. 94. Πλτ. Γοργ. σελ. 503. C. Πολτ. 3. σλ. 407. Α. Νμ. 1, 1. σλ. 9.

Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον· 1) ἐσθλὸς, κακὸς, κόλαξ, ἀκούω· ἀκούω καλεῖν με (ἀκούω νὰ μὲ λέγωσι) ὅθεν ὀνομάζομαι, ἐσθλὸν κακὸν κ. λ. ὡσαύτως καὶ, εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄριστα ἀκούειν· μὲ καλοῦσιν, ἠθοποιοῦσι, Ἡρόδ. 2. 173. 6, 86. 1, 8, 93. 9, 79. Ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπρμφ. ἠκούειν εἶναι πρῶτοι· τοὺς ἔλεγον ὅτι εἶσι πρῶτοι. Ἡρόδ. 3, 161. ἀκούω ὑπάτους· 2) οὕτως ἀκούειν ἢ ἀκοῦσαι κατὰ πρώτην ἀκοήν, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως· ἐν χρήσει ἀεὶ ὡς αὐθύπαρκτος παρεμβεβλημένος λόγος. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 230. ὑπὸ Wolf. Schaef. mel. σελ. 8. 3) ῥητορικῶς δὲ πολυπραγμοσύνης ἢ περιεργείας σημαντικοῖς ἐπιφερόμενον, καταλιμπάνεται πολλάκις Σφκ. Οἰδ. Κ. 74· ὑπὸ Erf. 4) παρὰ Γραμματικοῖς = τῷ προσυπακούομαι, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι χρήσιμον.

Ἄκρα, ρας, ἡ· Ἰωνικ· ἄκρη (κυρίως ἤηλκ. τοῦ ἄκρος)· τὸ ἔσχατον μέρος πράγματός τινος· ἐξαιρέτως πρὸς τὰ ἄνω· ἄρα κορυφὴ, ἀκρωτήριον, ἀκρώρεια, ἐπ' ἀκρωρείας κείμενον φρούριον, ἢ ἀκροπελὶς (κορυφὴ, μύτκα, κορφοβούνι, Καστέλι) ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ἢ γῆς ἄκρων χρήσ. ὁ Ὅμρ. ὡς ἐπίτο πλεῖστον τῷ πληθυντ. ἀρθμ. πλὴν ἐν Ὀδσ. Ι. 285. τῷ δ' ἐνὶ τῷ ἀεὶ ἐν ταῖς φράσεσι κατ' ἄκρης πίπτειν, ἑλεῖν, σμύχειν πόλιν Ἀττκ. κατ' ἄκρας· κυρίως ἀνωθεν πρὸς τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάτω· ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἤρχοντο τὰ σορδεῖν, ἐσαφίζειν· ἡ γὰρ ἀκροπολις ἐστι τὸ κύριον μέρος, ἡ σκέπη καὶ τὸ ἱερὸν τῆς πόλεως. Ἰλιάδ. Ο. 557. Ω. 728. Ἡρόδ. Ὑ, 18, 83. ὡσαύτως καὶ «ἔλασε κῦμα κατ' ἀκρηίς· τὸ κῦμα ἔλασεν (ἐκτύπησεν) ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω Ὀδύσ. Ε. 313. παράβλ. ἀκρηδὲν καὶ κατάκρηδεν· 2) ὑπερβολή· παρὰ Πινδ. Πῦ. ια'. 18 «ἄκρα ἐσπέρα νυφίας (σορεύτωμα ἢ σορεύτισμα).

Ἀκρᾰάντος, ὁ, ἡ· (κραιαίνω) = ἄκραντος· μὴ τετελεσμένος, ἀτέλεστος· μὴ ἀποβάς, ἄπρακτος (ἀτελείωτος, μὲ χωρὶς ἀποτέλεσμα) Ἰλ. Ε'. 138. «ἄμμι δὲ ἔργον αὖτως ἀκράαντον». (υ – – υ).

Ἀκρεγής, γέος, ὁ, ἡ· (κράζω) μὴ κράζων, ἄφωνος, βουβός (μοῦτος) 2) μετφρ. ἐπὶ ὀργίλων καὶ ἀσθενῶν, διὰ τὸ ἐκλείπειν τὴν φωνὴν ἐνείους μὲν δι' ὀξυχολίαν, τούτους δὲ δι' ἀδυναμίαν. Ἡσυχ. «ὅτις καὶ ἄκραγος τίθησιν. Ὀδ' Αἰσχύλ. Προμ. 809. «ἀκραγεῖς κύνες». Ἐπιμολ. ἔχει καὶ, Ἀκραγὲς παιδίον, τὸ ἐλαῖον πάντοτε ἢ παραπολύ· καὶ, Κραγὸν κράζων· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, σχολ. μεγάλως κράζων.

Ἀκράδαντος, τον, ὁ, ἡ· (κραδαίνομαι) ὁμὴ κραδαινόμενος, μὴ κραδανθεὶς ἀσείστος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, (ὅστις δὲν σαλεύεται ἢ δὲν ἐσαλεύθη ἀπὸ τὸν τόπον του· ἀτράνταχτος).

Ἀκραεί, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ Ἀκραῖος· «ἀκραεὶ πλεῖν εὐδίῳ ἀνέμῳ πλέειν (πλεύσιμον ἢ ταξείδι μὲ καλὸν καὶ ἁρμόδιον ἄνεμον).

Ἄκρᾱης, ἔος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἄημι) σφοδρῶς πνέων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσί. ὁ Ζέφυρος, καὶ ὁ Βορρέας. Ὀδ. Β. 421. «ἀκραὴ Ζεφύροιο», ἔνθα ὁ Σχολ. «ἐπιτήδειον, ἄκρως πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν, οὔτε ἔλαττον, οὔτ' ἔλαττον· ἢ τὸν μὴ κεκραμένον, ἀλλ' ἀκριβῶς Ζέφυρον». ὁ δ' Ἀπολλών. Α'. 605. «ἀέρης οὐρος», ἐπιτήδειος πρὸς πλεῦσιμον ἄνεμος· ὅθεν καὶ Ἡσύχ. «ἀεραέα, οὐριονι· τῷ αὐτῷ χρῆται, καὶ Ἀρρίαν. Ἰνδικ. σελ. 339. «ἔπλεον ἀκραείῳ, ὅ ἐστιν εὐδίῳ ἀνέμῳ· παρὰ Βυζ. Ἀττικ. Ι. 17. αὐρίσκεται καὶ, Ἀκραές, τὸ ἐναντίον τῆς παραχῆς.

Ἄκραῖος, ὁ, ἡ· Ἄκρος· καὶ Πληθυντ. τὰ Ἀκραῖα, οὐσιαστ. σημ. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος. Γαλην. «μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων φύξεως». 2) οἱ ὑψιτενεῖς τόποι, ἢ ἀκρωρείαις οἰκοῦντες (ὅσοι κατοικοῦν εἰς ὑψηλὰ μέρη, ἢ εἰς τὰ κορυφοβούνια) ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀφροδίτης, πιθανῶς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει. «Ἀκραῖοι θεοὶ», καὶ «Ἀφροδίτη ἀκραίη, Πειθοῖ, οἱ ἐν ταῖς Ἀκροπόλεσι θεοί.

Ἀκραίπαλος, ὁ, ἡ· (κραιπάλη) μὴ μεθυσκόμενος, μὴ μεθυσθείς, ἄνευ μεθύσεως· ἀμέθυσος· (ὅστις δὲν ἐμέθυσεν, ἢ δὲν μεθᾷ· χωρὶς μεθύσι, ἀμέθυστος) 2) Ἐνεργ. μεθύσεως μὴ πρόξενος, καὶ τὴν μέθυσιν κωλύων (ὅσους δὲν προξενεῖ μεθύσι, καὶ ὅστις ἐμποδίζει τὸ μεθύσι) ἀντιφάρμακον τῆς μεθύσεως, τό. Διοσκ. Α'. 25. «ῥοδόκος ἀκραίπαλός ἐστι μετὰ γλυκέος πιόμενος».

Ἀκραιφνής, έος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκ. τοῦ Ἀκεραιοφανής· Ἀκέραιος, ἀμιγής, καθαρός, γνήσιος (ἀνακάτωτος, καθάριος) Εὐρπ. «πενία ἄκρη. (καθάρια πτώχεια)· ὅθεν 2) ἀβλαβής, σῶος. Σρκ. Οἰδ. Β. 1147. Ἐπίρ. Ἀκραιφνῶς.

Ἀκραλιπῆ, Καλλίμ. Ἐπιγρ. ἐτφαλ. ἀναγνέστι, ἀβρὰ λίπη.

Ἄκραντος, ὁ, ἡ· (κραίνω) ἀτελής, ἀνεκπλήρωτος, ἄνευ ἀποτελέσματος, κενός, ματαιος (ἀτελείωτος, χωρὶς ἐπακολουθοῦσα, ἄδειος, κούφιος) Πίνδ. «ἀκράντων ἔπορεν, καὶ «ἀκράντοις ἐλπίσι λόγοι κενοί, ματαιαι ἐλπίδες (ἄδεια λόγια, λόγια ἀτσὰ ἀέρα· κούφιαις ἐλπίδες). Πινδ. 2) Καὶ αἰνεῖ τοῦ Διὸς, παντοτεινός, ἄνευ τέλους. Αἰσχύλ. Χοηφ. 63. «ἀκράντου νύξ» (νύχτα μὲ χωρὶς τέλος).

Ἀκρᾰξόνιον, (ἄκρος, ἄξων) τὸ τοῦ ἄξονος ἄκρον (ἡ κορυφὴ ἀπὸ τὸν ἄξονα). Πολυδ. Ὀνομαστ. Α'. 145.

Ἀκρᾰσία, αι, ἡ· (ἄκρατος) κακὴ, φαύλη μέξις (κακὸν ἀχρεῖον ἀνακάτωμα). Πλούτ. Γοργ. «ἀκρασία τοῦ ἀέρος· διεφθαρμένος ἀὴρ (χαλασμένος, κακὸς, βλαβερὸς ἀέρας) ἀντίθετον τῷ, εὐκρασία, Διοσκ. Κατ.

Ἀκρᾰσία (ἀκρατὴς) = ἀκράτεια· (υυυ–, Μάρκ. Ἀργυπ. 16.) «μὴ ἄλλοι ἄλλων ἀκρασίᾳ νικᾶν σπουδάζομεν· ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν, καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν, καὶ ταῦτα πεινώντων ἄλλων». Ἴδε.

Ἀκρᾰταλέος, αία, έον· (κρατέω) = Ἀκρατὴς, πάνυ ἐσφιλημένη ἀνάγν. Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 15, σελ. 686. Α. «μηδὲν ἀκραταλέως» ἔνθα ὁ Dindorf ἀκρατέα γράφει. παρβλ. Σοφοκλ. Φιλ. 1009, ὑπὸ Ἑρμάνου.

Ἀκράτεια, ας, ἡ· (ἀκρατὴς) = ἀκρασία, ἀπὸ τοῦ, κράτος· ἀστάλγεια, ἀσωτία. 2) ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γενιωμένη ἀδυναμία· καὶ Ἱππικρ. καὶ Ἀριστ. «ἀκρασίη σώματος, χειρός, γονάτων κ. τ. τ. ὄθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. ς'. «ἀκράτεια τῶν προσφερομένων». 3) ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία· (ἀκρατητη γλῶσσα). Πλτ. ἐν Δυκούρ. 4) Αἰωμαλία, Ἰώσηπ. «οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἀλίτκουσιν». Ἀκρασία δὲ ἀκολασίας διαφέρει, ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἴσχρα, λέγεται καὶ Ἀκράσιον. «οὐδὲν εἰς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖαν τρίβωνα». Ἀκρασία δὲ, ἕξις βιαστικὴ περὶ τὸν ὀρθὸν λογισμόν. Εὐδίμ. Λεξ. ἀντίκειται δὲ ἡ ἀκράτεια τῇ ἐγκρατείᾳ (χ).

Ἀκρᾰτεύομαι, Μλ. σομαι μσ. ἀποθ. εἰμὶ ἀκρατὴς, ζῶ καὶ πράττω ἀκρατῶς (εἶμαι ὀκισμένος εἰς τὰ πάθη). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ζ. 2. 3.

Ἀκρᾰτευτικὸς, κὴ, κὸν· ἐξ ἀκρατείας προερχόμενος.

Ἀκρᾰτέω· εἰμὶ ἀκρατὴς· ἐκ τοῦ

Ἀκρᾰτὴς, ὁ, ἡ· (κράτος) ἀσθενὴς, ἀδύνατος ἀναλκὴς, ἄρρωστος, ὑπὸσ πράγματος τινος (ὅσους κυριεύεται ἀπὸ κάνενα πάθος), μετὰ γεν. ἀκρ. γάμων, ἀτελεῖς (ξεβοσκένος)· ἀκρ. χειρός· (κλέπτης, ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ χέρι του)· «ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ ὀρίου» (ἔχει ἡμπόρητε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα). Δουκ. Β, σλ. 112. Ἐξαιρέτως, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν, ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ ἐπισυρόμενος. (ὅστις δὲν ἐξουσιάζει τὸ ἑαυτόν του, ὅστις κυριεύεται ἀπὸ τὰ πάθη του) ἀσελγὴς, ἄσωτος, ἀχαλίνωτος, ὄρασις, ἀναίσχυντος, ὑβριστικός. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων. «ἀκρατὴς δαπάνη» (ὑπερβολικὰ ἔξοδα), «ἀκρατὲς στόμα» (ἀκράτητον, αὐθάδικον στόμα). Ἐπίρ. ἀκρατῶς.

Ἀκρᾰτησία, εως, ἡ· (ἀκρατέω) ἀμετρία, ἰσόρμη.

Ἀκρᾰτητος, ὁ, ἡ· (κρατέω) ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐξουσιάσῃ ἢ ἐμποδίσῃ· ὡς, «ἐπιθυμία ἀκράτητος».

Ἀκρᾰτί, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἀκρατὴς = ἀκρατῶς Ἀρετ. «ἀκρατὶ τὰ οὖρα ἔχειεν· ἔμφ.

Ἀκρᾰτία, ας, ἡ· = ἀκράτεια. Ἀττικ. Θουκδ.

Ἀκρᾰτίζομαι, μέσ. ἀποθετ. Μλ. ιζοῦμαι· (ἀκρατος) ἀκρατοποτῶ, πίνω οἶνον ἀκράτου, ἀριστῶ· (πίνω κάπορ'τ καὶ ἄδολον κρασί, προγεύομαι ψωμὶ καὶ κρασί)· «οὕτω συνήθιζον οἱ ἀριστῶσι (προγεύωντας) ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πάλαι Ἕλληνες. Ἀθήν. Α'. «οὐδοὶ ἀκρατισώμεθα· ἐν ἰσόμῃ γὰρ ἀριστήσομεν».

Ἀκράτισμα, τος, τὸ· ἄριστον (πρόγευμα) Ἰλ. Ω. 124. (υ – – υ)

Ἀκρᾰτισμός, ὁ· «τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρίχειν, καὶ προσίεσθαι ψωμοὺς.» Ἀθήν. Α'.

Ἀκρᾰτίστας, ὁ, ἡ· (ἀκρατίζομαι) ἀριστήσας (προγευμένος, ὅστις ἐπρογεύτηκε)· «πρὶν ἢ ἀκρατίστων καθίζειν». Θεοκρ. Εἰδ. Α'. 51. ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις, καθ' Ἕρμανον, προσλήψει καὶ τοῦ, ἐπὶ ξηροῖσι, ἀκρᾰτίστος ἐπὶ ξηροῖσι, ἀνάριστος· (προγευμένος ἢ τὰ ξηρὰ, ὅηλ. ἀπρογεύτος) (κρᾰ).

Ἀκρᾰτοκώθων, ωνος, ὁ, ἡ· ὅστις πίνει πολὺν οἶνον ἐκ τοῦ κώθωνος (ἀπὸ τὸ μπακάλι). Ἀθήν. ς'. καὶ Ιδ'. «ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον σπώντας».

Ἀκρᾰτοποσία, ας, ἡ· Ἰων. ἀκρητοποσίη· τὸ ἀκρατοποτεῖν. (τὸ νὰ πίνῃ τις ἀέρωτο, ἄδολον κρασί.) «Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκρατοποτίαισι παντάπασι χρέωμενοι. Ἀθην. Γ. Ἡρόδ. 6, 84· καὶ

Ἀκρᾰτοποτέω, ῶ· Μ. ήτω· πίνω ἀκράτου οἶνον (πίνω ἀέρωτο, ἄδολον κρασί). «Σκύθαις ὁμιλήσαντα μᾶλλον ἀκρατοποτεῖνον. Ἀθηι. Ιδ'. ἀπὸ τοῦ·

Ἀκρᾰτοπότης, του, ὁ· Ἰων. ἀκρητοπότης (ἄκρατος, πίνω) ἀκράτου οἴνου πίνων (ὅστις πίνει ἄδολον, ἀνέρωτον, ἀκράτον κρασί) Θλ. ἀκρατοπάτις, ιδος, ἡ. Ἡρόδ. 6, 84.

Ἄκρᾰτος, του, ὁ, ἡ· καὶ Ἰων. Ἄκρητος (κεράννυμι) καθαρὸς, ἀμιγὴς, ἄδολος, γνήσιος (καθάριος, ἀνακάτωτος, ἀκράτος, αὐθέντος) κυρίως ἐπὶ οἴνου «ἄκρητοι σπονδαὶ». Ἰλιάδ. Δ, 59. Ἄκρατον, τὸ· οἶνος ἀμιγὴς ὕδατι· καὶ ὁ ἄκρατος, Ἀρτεμ. Ἱππ. 105. Θεοκρ. Εἰδ. Ιδ'. «Κάλαμος, πάνυ ἄκρατος ἦν, εἰ μήτις ὕδωρ ἐπιχέοι· Ξενοφ. Ἀναβ. Δ' ε. 27. ὅθεν 2) πυρετώδης, καυματώδης, μεθύσιμος· κυρίως δὲ, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς (ἀφύς, δύναμις, βαρὺς) Jac. Ἀνθ. 2, 1 σλ. 309. 3) Μεταφρ. ὁρμητικὸς, ὑπερπαθὴς, πλέον τοῦ μετρίου καὶ τοῦ αἰσίου, ἀχαλίνωτος. «Ἄκρατος ὀργὴν». Αἰσχύλ. Προμ. οὕτω καὶ «Παῤῥησία, φιλοτεκνία, δημοκρατία ἄκρατος». Πλτ. καὶ τὰ τοιαῦτα· Συγκρτ. ἀκρατέστερος, παρ' Ὑπερδ.

Ἀκρᾰτόστομος, ὁ, ἡ· (ἀκρατὴς) ἀκρατὲς στόμα ἔχων· ἀδυρόστομος· (ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ στόμα του) Σχλστ. Αἰσχ. Πρμθ. 907.

Ἀκρᾰτότης, τος, ἡ· (ἄκρατος) ἡ ἀμιγὴς (μὴ ἀνακατωμένη) κατάστασις πράγματός τινος· καὶ Ἰωνικ. Ἀκρητότητε· «μέγα μὴν διαφέρει καὶ οἴνου καὶ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν». Ἱπποκρ.

Ἀκρᾰτοφόρος, ὁ, ἡ· ἀκρατοφόρον, τὸ· ἀγγεῖον διὰ τὸ ἄκρατον (ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον γεμίζουσι μὲ ἄδολον κρασὶ) ἄλλως ψυκτὴρ λεγόμενον. Πολυδ. Γ. 70.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ· = Ἀκρατὴς Σοφοκλ. Φιλ. 486 (κρᾰ).

Ἀκράτως, Ἐπίρ. καὶ Ἰων. Ἀκρήτως· (ἄκρατος) ἀμιγῶς, ἄνευ μίξεως (ἀνακάτωτα) (κρᾰ).

Ἀκρᾰτῶς (ἀκρατὴς) ἴδε ἀκρατῆ.

Ἀκρατοσύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀκρατωσύνη· ἀδελφὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀκρασία. Γαλεομ. «λάβοιμεν ἀντίπονον ἀκρατωσύνην».

Ἀκραχολία, ας, ἡ· καὶ Ἰων. Ἀκρηχολία. ὀργιλότης, ὀξυθυμία· (θύμωμα εὔκολο, ἀφάδα, ἀφύς θυμός)· ἐκ τοῦ

Ἀκράχολος, λου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκρήχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος, πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιος· (ἀφύς, θυμώδης) κυρίως δὲ ὀξυῤῥόπου ψυχικῆς διαθέσεως, ἢ ἐμπαθείας, π. χ. ὀξυῤῥόπους εἰς ἀθυμονίαν, ἀγωνίαν· (ὁποιος θυμώνει, λυπεῖται καταπολλά)· παρὰ Θεοκρ. ΚΔ'. 60. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστω ἀμφίβολος· οἱ μὲν γὰρ παράγουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἄκρος καὶ χόλος, οἱ δὲ ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ἄκρατος καὶ χέλος· πεζοτωτέρα μέντοι ἡ πρώτη: ἡ παραβολὴ τοὐλάχιστον πρὸς τό, Ἀτλαγενὴς ἀντὶ Ἀτλαντογενής φαίνεται ἀνάρμοστος (ω – ω ω).

Ἄκρεα, τά· ἀντὶ, Ἄκρα. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. κέρεα ῥινόχα· κορυφὴ τῆς μύτης· ἐκ τοῦ, Ἄκρης, ὁ, ἡ· ἀντὶ, Ἄκρος.

Ἀκρεμονιτάς, ή, κόν· εὐβλαστής, πολυβλαστής, πολλοὺς ἢ μεγάλους κλώνας ἔχων (μὲ πολλὰ καὶ μεγάλα κλωνάρια) ἀκρεμονιταὶ ἀποφύσεις. Θεόφρ. Δ'. ἀπὸ τοῦ

Ἀκρέμων, ονος, ὁ· (ἄκρος) τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ τοῦ κλωνὸς (κλωναρι οῦ)· κλάδος, κλών ὡσαύτως· (κλαδί, κλωνάρι) Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. αὐτὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος, καὶ ῥίζης, καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος, καὶ συκῆ· ὁ δὲ Ἡσύχ. Κλάδος, Βλαστός· ὡς καὶ Διοσκ. Γ'. 81. «ἀκρέμονας μαλάβρου·» καὶ Μεταφ. ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ «ὄζος Ἄρηος». Ἀκρέμονας σοφίας· τοὺς πρωτίστους, καὶ ἐξαιρέτους σοφοὺς ἄνδρας, ὡς ὁ Εὐστάθ. σημειοῦται ὅθεν καὶ Νικήτ. Χρονικ. Β'. 3. «ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας», τοὺς πρωτίστους καὶ ἐξαιρέτους, καλεῖ.

Ἄκρεος, ου, ὁ, ἡ· (κρέας) ἄνευ κρέατος, σαρκολιπὴς, γυμνὸς κρέατος (χωρὶς κρέας, γυμνὸς ἀπὸ κρέας)· Ἱπποκρ. «τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη».

Ἀκρέσπερος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἑσπέρα) κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας γινόμενος· (ὅστις γίνεται καταβράδα, μὲ τὸ σουρούπιασμα). Νικανδ. Σχολ. Ἀκρέσπερος, τό. Ἐπῴδμτκ. περὶ τοῦ Ἑσπέρας (καταβράδα, ὅταν σουρουπιάζῃ)· κατὰ Γαλην. ἄκρας ἑσπέρας. Θεόκριτ. ΚΔ'. 75. ἐκ τοῦ

Ἀκρήβης, ὁ, ἡ· βες· τὸ = ἄκρηβος. ἐν ἄκρῳ τῆς ἡβῆς ὤν· πάνυ νέος· (πολλὰ νέος, παλλικαράκι). Θεόκρ. Εἰδ. Η'. 93.

Ἀκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον)· ἄνευ κρηδέμνου, ἄνευ κεφαλοδεσμίου (χωρὶς κεφαλόδεμα). Ὀππιαν. Κυν. φ'. 496.

Ἄκρητος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἄκρατος. Ὁμρ. «ἄκρητοι σπονδαὶ» συνθῆκαι δι' ἐκχύσεως ἀκράτου οἴνου· (συμφωνίαι αἱ ὁποῖαι ἐπιβεβαιοῦνται μὲ χύσιμον ἀκράτου κρασιοῦ). Ἰλιάδ. Δ. 159. Μελέαγρ. 30. «Ἡδύ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν».

Ἀκρηχαλία, ἡ· καὶ ἀκρήχολος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀκραχαλία, ἀκράχολος.

Ἀκρία, ας, ἡ· ἡ Θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· παρ' Ἀργείοις ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη. Οὐσιαστ. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Ι. 400. Κ'. 281. καὶ Ξ. 2. παραβαλ. ἀκρώρεια. 2) ὑπακουομ. γῆς ἄκρα, (κορυφὴ γῆς). Ξυφ. 2. πάνυ ἀμφίβλ.

Ἄκρια, τά· = Ἄκρεα. = τὰ ἄκρα, ἀπὸ τοῦ ἄκρος.

Ἀκριβάζω = Ἀκριβόω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀκριβάζομαι· ζόμην. Μ. βάσομαι· δοκιμάζομαι. Ἐκκλησ. μζ'. «ἠκριβάσθη προφήτης», ἀντὶ τοῦ, ἐξητάσθη, ἐδοκιμάσθη καὶ ἀπεφασίσθη· ὅθεν

Ἀκρίβασμα, τος, τό· = ἀκρίβωμα· παρὰ τοῖς Ο'. ἀπὸ τοῦ ἀκριβόω (ι).

Ἀκριβασμός, ὁ· = ἀκρίβωσις· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀκρίβεια, είας, ἡ· ἡ μεγίστη ἐπιμέλεια, σπουδὴ, φροντὶς (ἀκουραπέτσα)· φροντὶς περὶ τὰ τῆς οἰκονομίας, φειδωλία, φεισμονή. «ἔστι μοι δ' ἀκριβείᾳ» (ξῶ μὲ ἄκραν οἰκονομίαν)· ἐπίποιος, ἀκρίβη, σύντονος ἐπιμέλεια (μεγάλη, ἀδιάκοπη ἐπιμέλ.)· κυρίως δὲ ζῆλος, προσεκτικὴ φροντὶς, σπουδαιότης. Καθ' ὡρισμένας ἀναφορὰς δὲ, μεγίστη διεισδυτικότης, ἐντατικὸς διανοητικὸς (τεντωτικὴ ζωή)· ὀρθότης τοῦ τῆς γραφῆς εἴδους (καλὸς τρόπος τοῦ γραφίσματος) ἀγχίνοια ἐν ἀνακρίσεσι, ζητήσεσιν, ἐρεύναις· ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων· τελειότης τῶν περὶ τὰς τέχνας· ἔτι δὲ καὶ καθ' ὑπερβολήν. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. 9. «ἀκρίβεια τῶν κινδύνων», τὸ ὑπερβάλλον τῶν κινδ. (ὑπέρμετρος κίνδυνος)· σχολαστικὴ ἀπειροκαλία (ἀνοστάδα λογιωτάτικη) (ι).

Ἀκρίβης, ὁ, ἡ· (ἄκρος)· ἐπιμελὴς, ἐπιστρεφὴς, ἐπιμελητὴς, δεινὸς, περιεσκεμμένος, σπουδαῖος, εὐσυνείδητος, φειδωλὸς, ἀκριβολόγος, εὐτακτον βίον ἄγων, τὸν βίον οἰκονομῶν, (ἐπιμελὴς, προσεκτικὸς, καλοσυνείδητος, οἰκονόμος, μὲ ζωὴν τακτικὴν)· ἀγχίνους, δεινὸς εἰς ἐρεύνας, ἀναζητήσεις· (ἐπιτήδειος νὰ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα καλὰ καὶ βαθειά)· Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἰδεῶν· τέλειος, ἐντελὴς, σαφὴς, ἀσφαλὴς, ὀρθὸς, δίκαιος. Ἐπὶ δὲ καὶ κατ' ἐπίψογον ἔννοιαν· γλίσχρος, ἀνελεύθερος, σκιῳφὸς (ἀκριβὸς, ἀκριβοχέρης). Εἰς, ἐπὶ, ἢ πρὸς τὸ ἀκριβές· ὡρισμένως, πάσῃ ἐπιμελείᾳ, συντόνῳ σπουδῇ. Ἐπιρρ. ἀκριβῶς· μετ' ἀκριβείας, μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας (μὲ ἀκορατέτσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν)· πάκριβῶς καὶ μόλις= μόλις καὶ μετὰ βίας. Πλτ.

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ· πάνυ δίκαιος (δίκαιος μὲ ὅλα τὰ σωστά του, ὁ καταπολλὰ δίκαιος.

Ἀκριβολογέομαι. Μ ήσομαι. σπανίως· ἀκριβολογέω· εἰμὶ ἀκριβολόγος, λαλῶ, διηγοῦμαι, ἐρευνῶ, δοκιμάζω, ἀνακρίνω, λογίζομαι, ἀριθμῶ, μετ' ἀκριβείας. (ὁμιλῶ, ἐξετάζω, μετρῶ, λογαριάζω μὲ προσοχὴ, μὲ ἐπιμέλειαι· διηγοῦμαι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν).

Ἀκριβολογία, ας, ἡ· ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ ἐν τῷ λαλεῖν, διηγεῖσθαι, ἐρευνᾶν, ἀνακρίνειν, λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν· εἰς τὰ περὶ τὴν οἰκονομίαν (εἰς τὴν ὁμιλίαν, διήγησιν, ἐξέτασιν κτλ.).

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) εἰμὶ προσεκτικὸς εἰς τὸ λαλεῖν, διηγεῖσθαι κτλ.: φειδωλὸς (οἰκονόμος).

Ἀκριβόω, ῶ, Μ. ώσω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, πράττω, διατάττω: μανθάνω, γιγνώσκω, διερευνῶ, ἀναζητῶ, δοκιμάζω: γωρίζω, ἐννοῶ μετ' ἀκριβείας. Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 10. ἐξ οὗ:

Ἀκρίβωμα, τος, τό· ἀκρίβεια, τελεία διάταξις, διακόσμησις, διάθεσις, γνῶσις, πεῖρα, ἐπιμέλεια. Φιλόδημ. Ἠθολ. 22. (ι)

Ἀκριβῶς, Ἐπίρ. ἐν ἀκριβείᾳ καὶ τελειότητι, (πολλὰ καλὰ, ἐπιμελῶς, μὲ ἀκουραπέτσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν). Ξενοφ. Ε. Π. Α'. 3. 14. 2) Φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν), πάκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν.

Ἀκρίβωσις, σεως, ἡ· (ἀκριβόω) ἡ μετ' ἐπιμελείας καὶ τελειότητος ἔρευνα, ἐξέτασις, μελέτη, τεκμηρίωσις· ἐξαίρετος ἡ ἐπιστρεφὴς διαπραγμάτευσις τῶν περὶ τὴν παιδείαν.

Ἀκρίδειον, ου, τό· ὑποκορτ. τοῦ ἀκρίς (σκαρκελάκι).

Ἀκριδοθήκη, ἡ· (ἀκρὶς, θήκη) ἀπαθήκη ἀκρίδων (ἀγγεῖον, ἢ τόπος διορισμένος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλουσιν ἀκρίδας οἱ ἀκριδολόγοι (ὅσοι συνάβρίζουν ἀκρίδες).

Ἀκριδοθήρα, ρας, ἡ· (ἀκρὶς, θηράω) παγὶς ἢ δίκτυον εἰς θήραν ἀκρίδων (παγίδα ἢ βρόχια μὲ τὰ ὁποῖα πιάνουν τὰς ἀκρίδας). Θεοκρ. Εἰδύλ. Α'. 53. «καὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν». Λογγ. 1, 10. (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς πικραπλησίους συνθέσεις, δυνάμεθα ἐξηγεῖν τὴν λέξιν καὶ, θήρα ἀκρίδων (ἀκριδοκυνήγι).

Ἀκριδοφάγος, ὁ, ἡ· (ἀκρὶς, φαγεῖν) ἀκρίδας τρώγων (ὅστις τρώγει ἢ ζῇ μὲ ἀκρίδας, σκαρκελάκι) (ᾰ)·

Ἀκριδώδης, (ἀκρὶς, εἶδος) ὁμοῖος ἀκρίδι.

Ἀκρίζω, Μ. ίσω· (ἄκρος) ἀναβαίνω ἐπ' ἀκρωρείας (ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰς τὰ κορφοβούνια). Εὐρπ. 2) ἐπ' ἄκρον βαδίζω (περιπατῶ 'ς ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ ποδάρια, 'ς τὰ νύχια). 3) ἀποκόπτω, ἢ ἀποτέμνω τὰς ἄκρας ἢ κορυφὰς τινος (κόφτω τὴν κορυφὴ, τὴν μύτη, ἀπό κάνεια πρᾶγμα, τζουμπίζω· ἐπὶ φυτῶν δέ, κορφολογῶ).

Ἀκρίς, ίδος, ἡ· ἀκρίδα (σκαρκέλι) τὸ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ. 12.

Ἀκρις, ιος, ἡ, (ἄκρος). Ἰων. ἀντὶ ἄκρα· ἰδὲ τοῦτο· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἀεὶ πληθυντικῶς. «νήεμεν ἐπ' ἀνέμων πτερόεντα». Ὀδσ. Ι. 400. κυρίως, ὀρεινὸς τόπος, ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι)· ὄφενέν Ὀδσ. Κ. 281. ἄκριες = τῷ 275. βῆσαι.

Ἀκρισία, ἡ· (ἄκριτος, κρίσις) ἔλλειψις κρίσεως, ἡ δοκιμασίας· ἀπερισκεψία, ἀβουλία, ἀλογιστία, κακὴ κρίσις τῶν πραγμάτων· κακὴ ἔρευνα, κακὴ ἐκλογὴ, ὡς παρὰ Δουκιαν. «ἡ περὶ τοὺς φίλους ἀκρισία». 2) ἀδιακρισία, μὴ διακεκριμένη κατάστασις, σύγχυσις τῶν πραγμάτων. 3) παρὰ Ἰατροῖς, ἀντὶ τοῦ, ἔλλειψις κρίσεως τῆς νόσου.

Ἀκρίσιος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ἀφ' οὗ Ἀκρισιώνη, ἡ· πατρωνμ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, Δαναὴ. Ἰλιάδ.

Ἀκρίστιος, ὁ, ἡ· (ἱστὸς) ὁ κεκλιμένος, ἢ εὑρισκόμενος ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ. Ἡσύχ.

Ἀκριτί. Ἐπίρ. (κρίνω) ἀπὸ ταῦ, ἄκριτος· ἄνευ κρίσεως, ἐρεύνης, ἐκλογῆς: ἀκρίτως καὶ ἀδίκως, (χωρὶς κρίσιν, ἐξέτασιν, ἀδιάλεκτα, ἄδικα). 2) ἄνευ διακρίσεως, διακρίσεως, διαγνώσεως, συγκεχυμένως. (ῠ υ ω)

Ἀκριτόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ἀπερισκεπτος, ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος (ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος).

Ἀκριτόμυθος, ὁ, ἡ· ρυ, τό· γενικ., νος (ἄκυρο)· πλεῖστα ἄκυρα χέων (ὅστις χύνει ἄμετρα ἄκυρα, κλαίει καταπολλὰ). Ἀνθ.

Ἀκριτόγωνος, ὁ, ἡ· = Πολύγωνος. Ἡσύχ.

Ἀκριτόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀκαταλήπτως τοῖς ἀκούουσι, συγκεχυμένα, ἀπεριπλέπτως λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ συγχυσμένα καὶ δὲν τὸν καταλαβαίνουν οἱ ἄλλοι, δὲν στοχάζεται τί λέγει, φαφαρᾶς, ὅστις λέγει ἀσυλλόγιστα καὶ ἀστόχαστα. Ἰλ. Β. 246. 2) ἀόνυμοι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι. Ὀδύσσ. Τ. 560. οἱ δυσκατάληπτον σημασίαν ἐμφαίνοντες, σκοτεινοὶ ὄνειροι (ὀνείρατα δυσκολοξήγητα).

Ἄκριτος, ὁ, ἡ· (κρίνω) μὴ διακριθείς, μὴ διευκρινηθείς, ἀδιάβατος, ἄτακτος, συγκεχυμένος, μεγάλην (ἀξεχώριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν, ἀνακατωμένος) «τύμβος κἠάκρ.α τάφος ἐν ᾧ δίπτουται διάφοροι νεκροὶ ἀδιαφόρως. Ἰλιάδ. «μῦθοι κἠάκρ.α λόγοι συγκεχυμένοι, λῆροι, κενολογίαι, φλυαρίαι. 2) ἀδιάκριτος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίβολος· ἐπὶ πασηςδήποτε ἐρίδος, ἀμφιλογίας, ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος «ἄκρ. νείκεα». Ἰλιάδ. «ἔπελλε», Ἡσιόδ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀδίκητος, ἄνευ κατεψηφισμένης δίκης (σεντέντζας) ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέτασος· ἄνευ κρίσεως καὶ δικαίου. Ἡρόδ. 3, 80. Δγν. Λρτ. 3, 19. 3) ἀπαυστος, ἀκατάπαυστος· ἀπαρακμάζητος ἀνεκπλήρωτος (ἀτελείωτος, ἀπαρηγόρητος) ἀκαταπράυτος· ἐπὶ πασηςδήποτε ἐμπαθοῦς, ἢ παραφόρου ψυχικῆς καταστάσεως «ἄχεα πενθεῖν ἄκριτα». Ἰλιάδ. Γ, 412. Ὀδ. Σ, 174. Τ. 120. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ἡ ἀριθμητικὴ λέξις ἀνάριθμητος, ἄπειρος, μυρία καὶ ἀρίτως ἐν πλείσταις συνθέσεσι φαινομένη. 4) = ἀλόγιστος, μὴ ὁρίνων, μὴ ἐκλέγων, ἄνευ λογισμοῦ, αὐτεξουσίως, αὐθαιρέτως. Ἡρόδ. 8, 124. Ἰαμ. Ἀνθλ. 2, 2. σλ. 221. Ἐπίρ. ἀκρίτως.

Ἀκροτόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα μὴ ἀπ' ἄλλήλων διακρινόμενα ἔχων, βασυφύλλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μυριοφυλλος, (δένδρον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶν διαιρῆνονται ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· μὲ πυκνὰ, μὲ ἀναρίθμητα φύλλα)· Ἰλιάδ. Β. 868. »Ἀκρεμόνας ἀκρεμόνας ἀκριτόφυλλον ὄρος«.

Ἀκριτόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) συγκεχυμένος, πάνυ διαμεμιγμένος (ἀξεδιάλεκτα ἀνακατωμένος)· Αἰσχύλ. Θῆβ. 362.

Ἀκριτόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ἀσαφῶς, ἀδιανοήτως λαλῶν (ὥστε ὁμιλεῖ ἀνακατωμένα ὥστε δὲν καταλαμβάνεις τὴν ὁμιλίαν του)· ὡς τὸ, βαρβαρόφωνος.

Ἀκρόαμα, τος, τό· (ἀκροάομαι) πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις, ἐξαιρέτως ὅ,τι ἀσμενος ἀκούει ἀναγινωσκόμενον, κρουόμενον, ᾀδόμενον· Ξνφ. Ἱερ. α'. 14. ἐτι δὲ καὶ = Θέαμα· (λέγεται τὸ ὁποῖον ἀκούεται μὲ εὐχαρίστησίν του νὰ ἀναγινώσκουν, νὰ παίζουν μὲ μουσικὰ ὄργανα, νὰ ψάλλουν, νὰ τραγῳδοῦν· ὁμοίως καὶ ὡς τὸ θέαμα· ὅηλ. ὅ,τι βλέπει τις μὲ εὐχαρίστησίν του)· 2) ἐπὶ τραπέζης ὑπαναγινώσκων, ᾠδων, μελῳδῶν (ὥστε εἰς χειρὸν τραπέζης ἀναγινώσκει, ψάλλει, τραγῳδεῖ, παίζει μουσικὸν ὄργανον διὰ νὰ ἀκούουν οἱ ἄλλοι)· πᾶν ὅ,τι ἀκούεται τις, μάθημα, διδασκαλίαν, εἴδησιν κ. τ. τ. ὅθεν παρὰ τὲ Ἰταλίας ἀκροάματων· παρ' Ἀθην. Δ'. = Τεχνῖται σκηνικοὶ τραγῳδισταὶ καὶ οἱ παίζοντες τὰ θέατρα, καὶ τὰ τραγῳδία ἢ παιγνίδια αὐτῶν· ἀφ' οὗ

Ἀκροαματικός, κὴ, κὸν· ἀκουστὸς, τῇ ἀκοῇ μόνον προσήκων (ὥστε ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ, ὥστε εἶναι καμωμένος, ἢ ἁρμόδιος μόνον διὰ νὰ ἀκούσῃ)· »Ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι«, Πλούταρ. διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας οἱ μαθηταὶ ἤκουον μόνον παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν συγγεγραμμέναι, τὰς ὁποίας καὶ Ἐπόπτευσις· ὁ αὐτὸς καλεῖ· ἃς οὐκ ἐξῆν ἑτέροις εἰς πολλοὺς· ἀντιθέτως τῷ, ἐποπτικαί.

Ἀκροάομαι, ὥμαι· Μ. ἀσομαι· μέσ. ἀποστ. (ἀπὸ τοῦ ἀκούω, ἀκέω, ἀκοάομαι, ἀκορόμαι· Ἡσυχ. κατὰ μετάθεσιν)· ἀκούω, ἀκροάζομαι, μανθάνω, ἐπακούω τινὸς ὡς μαθητὴς· 2) πείθομαι, ὑπακούω (ὑποτάσσομαι) μετὰ γενικ. (ἔσομαι).

Ἀκρόασις, σεως, ἡ· τὸ ἀκούειν· ἀκοή· 2) τὸ ἀκροᾶσθαι, προσέχειν τὸν νοῦν τινι, ἀψῤῥημῶς πρᾶξις· 3) τὸ ἀκροᾶσαι παραλαμβανόμενον, λόγος, ἀπάγωσις εἰς ἐπήκοον· ὡς πρᾶγμα (ὅ,τι ἀκούεται τὰ λέγουν, ἀναγινώσκουν) 3) ὁ τόπος ἐν ᾧ, καὶ ἡ εἰς αὐτὸν συνέλευσις ἀνθρώπων, ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι· (ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖται τίποτε, καὶ ἡ σύναξις τῶν ἀνθρώπων εἰς αὐτὸν, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται ἡ ὁμιλία, διήγησις· κ. τ. τ.) ὡς τὸ ἠΑκρόασιν ποιεῖσθαι· πόθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἔδραττε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας· Πλυτ. ζ) ἀποτέλεσις τοῦ ἀκουσθέντος, εὐπείθεια· (τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅ,τι τῷ εἶπαν ἢ ἤκουσεν, ὑποταγὴ, ὑπακοή).

Ἀκροατέος· 3στν. Ἐπῤῥ. ἐκ τοῦ ἀκροάομαι· ὅς τις ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ εὑρῇ ἀκρόασιν, τῷ ὁποίῳ πρέπει νὰ πεισθῶμεν ἢ πεισθῶμεθα (εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπακούωμεν, ἢ ὑπακουσθῶμεν, νὰ καμωμεν ὡς λέγει ἢ ὡς εἶπεν)· Ἀριστφ.

Ἀκροατήριον, ου, τό· ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἀκρόασις ἀναγνώσεως ἢ ὁμιλίας, ἢ ἔνθα παραδίδονται μαθήματα· Πλούταρ.

Ἀκροατής, τοῦ· ὁ· ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει τινα· μαθητὴς· Ἰσοκρ.

Ἀκρατικός, κὴ, τὸν· πρὸς τὴν ἀκρόασιν ἀτῆκων, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος· ὡς Πλούταρ. ἀκρατικὸς μισθὸς, τὸ ἀκροᾶσαι ὥστε καὶ ἐκπαβαλλόμενον ῥητὸν ἀργύριον· (τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσῃ ὅς τις θέλει νὰ ἀκούσῃ, ὅσα ἀναγινώσκονται ἢ ὁμιλοῦνται διὰ τὸ κοινόν) Παρὰ Γελλίῳ δὲ, καὶ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀκροβάμων, μονος· ὁ, ἡ· (βαίνω) ἄκρους ποσὶν, ἢ ὀρθιος βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ ἐς ταῖς μύταις τῶν ποδαρίων, ἢ εἰς τὰ νυχοπόδαρα) Βασίλ. (υυ−−).

Ἀκροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἄκρος, βάτος) βαρύνω ἐπὶ τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ζυγοῦ (τῆς ζυγαριᾶς)· Μαθημ. Ἀρχαῖοι· σελ. 28. »ἵνα μὴ ἀκροβατήσαν περιευῇ«.

Ἀκροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· ἢ ἀκροποσὶ, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων, ἢ ὀρθιος βαίνω· περιλαμβάνομαι καὶ ἄκρα προσοχῇ βαδίζω (περιπατῶ ἐς τὰ νύχια τῶν ποδαρίων, ἢ μὲ ἴσιον κορμὶ μὲ μεγάλην προσοχὴ καὶ προφύλαξιν)· Σφκ. Αἰ· 1217. 2) ἀναβαίνω· (γραπατζώνομαι νὰ ἀναβῶ) Πολυαιν. Δ'. 3. 23.

Ἀκροβατικός, κὴ, κὸν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ Ἀκροβατεῖν.

Ἀκροβαφής, ῆος, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐπὶ τὰ ἄκρα ἐμβαφεὶς· ἐπιπολέως, ὀλίγον, ἢ μετρίως βεβαμμένος (ἐς ταῖς ἄκραις μόνον βαυτσμένος· ἐλαφρὰ, ἠὀλίγον, ἐπάνω μόνον βαμμένος).

Ἀκροβελής, ὁ, ἡ· (βέλος) εἰς ὀξὺ λήγων· (μυτηρός, σουβλερός).

Ἀκροβελίς· ίδος, ἡ· ἡ τοῦ βέλους αἰχμὴ· (ἡ μύτη τῆς σαΐτας).

Ἀκροβηματίζω = Ἀκροβατέω· Ἡσύχ.

Ἀκρόβλαστος, στου, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) κατὰ τὰ ἄκρα βλαστάνων (ὅπτις ἔχει, ἢ ἐνγάλλει βλαστάρια, ἐς τὰς κορυφάς).

Ἀκροβολεύς, εως, ὁ· = Ἀκροβόλος· Ἀνθολογ. »ἀκροβολεῖς ἀλίδεσσι τοντ' ἐστιν, οἱ μακρόθεν βαλλόμενοι ὀιστοί.

Ἀκροβολέω, ῶ· Μ. λήσω· μακρόθεν βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι, ῥίπτω, ἀψιμαχῶ (ἀπὸ μακρυὰ ῥίχνω σα βαρέσω τι· τυφεκίζω, ἀρχινῶ τὸν πόλεμον) εἰμὶ ἀκροβόλος· ὅθεν

Ἀκροβολή, ὁ, ἡ· = Ἀκροβόλος· ἀμφ.

Ἀκροβολία, ας, ἡ· τὸ τοξεύειν, τὸ ῥίπτειν μακρόθεν βέλος· ἀψιμαχία· (τὸ ῥίξιμον ἀπὸ μακρυὰ νὰ κτυπήσῃ τι, τὸ τουφέκισμα, ἢ ἀρχὴ τοῦ πολέμου).

Ἀκροβολίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀποστ. διαξ. βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι βέλος μακρόθεν· μάχην συνάπτω· ἐρεθίζω τοὺς πολεμίους εἰς μάχην, ἀψιμαχῶ, συμβάλλω τοῖς πολεμίοις, ἅπτομαι χειρῶν· (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ νὰ βαρέσω· ἀρχινῶ τὸν πόλεμον, πιάνομαι μὲ τὸν ἐχθρόν)· τροπ. »ἔπεσι ἀκροβολ.« (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ λόγια διὰ νὰ ἀρχίσω φιλονεικίαν, νὰ μαλώσω μὲ νῆνέα) Ἡρόδ. 8, 64.

Ἀκροβολίς, ὕος, ἡ· οὐρανίσκος, κοῦρον ἀκόντιον (σουβλερὸν καὶ ἐλαφρὸν κοντάρι).

Ἀκροβολισις, σεως, ἡ· = Ἀκροβολισμός· ὁ, = ἀκροβολία.

Ἀκροβολιστής, στοῦ, ὁ = τῷ ἐξῆς.

Ἀκροβόλος, λου, ὁ, ἡ· (βάλλω), μακρόθεν βάλλων, κυρίως, ὁ μακρόθεν ὅπλοις βολαίοις (βέλεσι, τοξεύμασι) μαχόμενος· (ὅστις πολεμεῖ μὲ ἅρματα, τὰ ὁποῖα ῥίχνει πρὸς τὸν ἐχθρόν· καθὼς μὲ σαΐτας, τουφένι, σμεντόβεργα κ. τ. τ.) Ξνφ. Κ. Π. 5, 1, 16. Δίλν. Αἰσχ. Θῆβ 162.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ· τὸ ἔσχατον μέρος, τὸ τῆς βάλανου τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀνδρῶν περιαλύπτον, ἀκροποσθία· τοῦτο ἀντίκειται τῇ Περιτομῇ· ἐκ τοῦ

Ἀκρόβυστος, στου, ὁ· (βύω, ἄκρον) ἀπερίτμητος, ἀκροποσθίαν ἔχων (ἀσουνέτευτος τουρκοβαρβαριστί).

Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον, γένυς) ἐξώγενυς, ὁ τὴν γένυν προέχουσαν ἔχων· (ὅστις ἔχει τὸ κατασάγωνον ἐμπροστόβαρον, ἐμπροστὰ ῥιγμένον).

Ἀκρογωνιαῖος, αἵα, αῖον· (γωνία) κατὰ τὴν ἐσχάτην γωνίαν, ἢ εἰς τὸ ἄκρον τῆς γωνίας ὢν· κατωτάτω κείμενος· ὡς τὸ πλίθος ἀκρογωνιαῖος· ὁ πρῶτος λίθος τῆς γωνίας τοῦ θεμελίου, ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται ὁ οἶκος· Ν. Δ.

Ἀκροδακτύλιον, τό· (δάκτυλος) τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ, ἢ μύτη) τοῦ δακτύλου· (ῡ).

Ἀκρόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀνωτάτω δεδεμένος (δεμένος καθόλου εἰς τὴν ἄκρην, ἀπάνω 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροδίκαιον, τό· τὸ ὄσχατον τῆς δίκης, τὸ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενον δίκαιον· Ἐλλην. Στρωμ. Β'.

Ἀκρόδρυον, (δρῦς) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀνομάζεται πᾶν καρποφόρον δένδρον· Ξενοφ. Οἰκ. Ι΄. 12. »συκῆν φυτεύειν καὶ τ' ἄλλα ἀκρόδρυα πάντα· καὶ Δημοσθ. σελ. 1251. »συκᾶ ἀκροδρύων γενναίων ἐμβεβλημέναι· τὰ ἐνωφθαλμισμένα (ἀμπολατμένα ἢ ἐμβολιασμένα, καὶ θηλιασμένα μὲ ἄλλα καρποφόρα δένδρα. 2) Οἱ καρποὶ οἱ τινες ἔχουσι σκληρὰ ἐξώφλοια, ὡς, κάρυα, ἀμύγδαλα, κάστανα, βάλανοι, καὶ τὰ τοιαῦτα· Λουκιαν. Νεκυομ. »καὶ σιτία ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον«· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς, τὰ ἀκρόδρυα, ἐν χρήσει.

Ἀκροέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω) κατὰ τὰ ἄκρα ἀνειλιγμένος ('ς τὴν κορυφὴν συλιγμένος).

Ἀκρόζεστος, ὁ, ἡ· (ζεστὸς) ἐπιπολαίως, ἢ ὀλίγον ζέων, ἢ θερμὸς· (ὅστις ἐπάνω ἐπάνω μόνον, ἢ ὀλίγον βράζει, ἢ ζεστός)· Διοσκ. »ἀκρόζεστος ὰράμβη εὐκοίλοις· χλιαρὸς ἐηλ.

Ἀκροζυγία, τὰ· (ἡ μέση τοῦ ζυγοῦ).

Ἀκροθάλυπτος, πτου, ὁ, ἡ· (θαλύπτω, θάλπω) ταυτὸν τῷ Ἀκροκαυστος· Ἡσύχ.

Ἀκρόθεν, ποιητ. καὶ ἀκρόθε· Ἐπῤῥμ. ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου ἄκρου, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω (ἀπὸ τὴν ὁλοῦστερινὴν κορυφὴν· ἀπὸ πάνω κάτω).

Ἀκρόθερμος (θερμὸς) πάνυ θερμὸς· ἢ καὶ ἐπιπολαίως θερμὸς· (πολὺ ζεστός, καυτός· ἢ καὶ ἀπάνω πάνω μόνον ζεστός).

Ἀκρόθι, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Ἄκρος, κατ' ἀρχὰς, ἐν ἀρχῇ, περὶ τὰς ἀρχὰς· μετὰ γενικ. Ἀρατ. 308. »ἀκρόθι νυκτοῖο, (μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς νύχτας, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ νυχτώνῃ).

Ἀκροθιγγάνω· φαῦλ. ὀλίγον τι ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· Ἡσύχ.

Ἀκροθιγής, ὁ, ἡ· ἐπιπολαίως, κούφως τεθιγμένος, ἢ ἐπιφανῶν (ἐπάνω ἐπάνω, ἐξόφης (ἐξ ὄψεως) ἐγγιγμένος, ἢ ὅστις ὀλίγον μόνον ἐγγίζει εἰς τίποτε)· Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΙΔ'.

Ἀκροθιγῶς, Ἐπίῤῥ. ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν, ἄκροις δακτύλοις ἅψασθαι· ὡς, »ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι· καὶ, ἀκροθιγῶς λαβεῖν τινα· λαβεῖν τι τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου· Ἡσύχ. καὶ Διοσκ. Α'. 105. »κάδες πρέμες εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλαχιστόν τε αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι· (πολλὰ ὀλίγον νὰ βαυτισθῇ)· καὶ μεταφ. ἀκροθιγῶς βλέπειν· ὅ ἐστι, ὀλίγον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα· μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ματζοῦ.

Ἀκροθίνα, τά· Πνδ. ἀντὶ ἀκροθινίου.

Ἀκροθινιάζω, Μ. άσω· (θίν) ἅπτομαι τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, λαμβάνω τι ἀπ' αὐτοῦ ἵνα προσενέγκω αὐτὸ ἀπαρχὴν θυσίαν τοῖς θεοῖς· (πιάνω τὴν κορυφήν τινος, καὶ πέρνω ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον προσφέρω ὡς ἀπαρχὴν, καὶ θυσίαν τοῖς θεοῖς)· κυρίως λαμβάνω, ἢ ἐκλέγω τί πάνυ· Μσ. ἀκροθινιάζομαι, λαμβάνω τι ἐκ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, ἢ ἐκλέγω τι ὑπὲρ ἐμαυτόν· (διὰ τὸν ἑαυτόν μου)· Εὐριπ. Ἱκ. μαιν. 476. ὅθεν

Ἀκροθίνιον, τό· (θίς) ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. τὰ Ἀκροθίνια· Πνδ. ἔτι δὲ καὶ ἀκρόθινα· τὸ ὑπέρτατον πασηςὁηποτοῦν σωρείας, τὸ ἄκρον, τὸ ἐξαίρετον αὐτῆς· ὅθεν συνήθως τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς θινός (δημονιᾶς) γενημάτων λαμβανόμενον ἐξαίρετον καὶ τοῖς θεοῖς εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπαρχῆς θυσίαν προσφερόμενον μέρος· Κυρίως δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἐξαίρετον τῶν λαφύρων τοῖς θεοῖς ἀνατιθέμενον ἀνάθημα (ἀφιέρωμα εἰς τοὺς θεούς), ὡς τό, ἀπαρχαί· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Εὐρ. Φοιν. 212. ἀκροθίνια πολέμου· οἱ ὁλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πνδ. Ὀλμ. 3, 7. ἐπειδὴ τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἡ κατάστασις ἐκ πολέμου λαφύρων ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. Τὸ αὐξητ. κυρίως ἀπὸ τοῦ Ἐπιστ. ἀκροθίνεος, ἀφ' οὗ ὑπῆν ἀκροθίνια· ἀπαρχαί· παρ' Αἰσχύλ. καὶ ἀκροθίνιος (ῑ). Σοφ. καὶ Εὐρ. Εὐριπ. Φοίν. 289. «Φοίβῳ μ' ἐπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον».

Ἀκροβώρξις, εως, ὁ, ἡ, (βορῶσω) ὀλίγον προτομιλήτης τῇ μέθῃ, μικρόν τι ἐξοινος (ὡς τὸ Τουρκοβαρβ. τζαμὶ κέφι).

Ἀκρέκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπός) τοὺς καρποὺς κατὰ τὰ ἄκρα φέρων (δένδρον τὸ ὁποῖον ἔχει τοὺς καρποὺς εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλωναρίων, ἢ ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφήν του) π. χ. ὡς ὁ Φοῖνιξ (ἡ χουρμαδιά) Θεόφρ.

Ἀκρόκαυστον, ου· τὸ· τὸ πυρὶ μεμολυσμένον, ἤγουν τοσοῦτον προτομιλῆσαν τῷ πυρὶ ὥστε μολυνθῆναι· (καψαλισμένον).

Ἀκροκελαινιάω, ῶ· (κελαινὸς) κατὰ μετοχὴν μόνον ἐν χρήσει ἀκροκελαινιόων· ἐπιπολαίως μελαινόμενος, ἐπιστοχαζόμενος, μελανθείς ἢ ἐπιστοχασθείς (μελανιάζω ἢ σκοτινιάζω μόνα· ἀπαν' κάπνω)· ἐπὶ σοδρῶς καὶ ἀγρίως ἐξογκουμένου ποταμοῦ· Ἰλ. Φ. 249. κοὐδέτ' ἔληγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτῷ ἀκροκελαινιόων· (πλεονάζ. τὸ ο) ἐνθα ὁ Σχολ. ὅτι ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος· τοιοῦτοι δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ὀξεῖς ποταμοί· ὁ δὲ Εὐστάθ. «ὁ τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελανόμενος».

Ἀκροκέραια, ων· τὰ (κέρας) κυρίως, τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαὶ τῶν κεράτων· καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἀντενῶν εἰς τὸ πλοῖα, Πολύβ. Α'.

Ἀκροκιόνιον, τὸ· (κίων) ἡ κορυφή, ἄκρα τοῦ κίονος (στύλου).

Ἀκροκέφαιος, ὁ, ἡ· (κεφαὶ) ἅμα τῇ ἕω, κατὰ τὸ περιόρθριον, περὶ τὸ περίορθρον, ὑπολαμπούσης τῆς ἡμέρας, ἁμ' ἡμέρᾳ – ἡ δεῖλη ὀψίᾳ, περὶ δείλην, ὀψίαν (τὴν βαθεῖαν χαρκτήν, ἢ τὰ ἐσημερώματα· – ἡ τὸ σουρούπωσμα, ἢ τὸ μουργκιάσμα)· Ἡσ. Ἔρ. 565.

Ἀκροκεφής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκροκόμης, ὁ· = ἀκρόκομος· Ἡσιόδ. κἄπειτ' ἐλλεται ἀκροκνέφαιος.

Ἀκρόκομος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκροκόμη, ἡ· (κόμη) ἐπὶ τὰ ἄκρον τοῦ κρανίου τριχώτες (ὅστις ἐστὶν ἡ κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ μόνον ἔχει μαλλιά)· ἐπίθ. τῶν Θρᾳκῶν, οἵτινες εἴτε συνέπλεκον τὴν κόμην, εἴτε ἕφερον μόνον ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τρίχας (μαλλιά), καὶ τὰ ἐπίλοιπον ἐξύριζον· Ἰλ. Δ'. 533. «Θρῄκες ἀκρόκομοι· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τοὺς ἄκρως κομῶντας, ἢ κερκομώντας, λέγει· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, ἐπὶ τὰ ἴσχατον ἄκρον τριχωτός, κατὰ κορυφὴν φυλλοφορῶν.

Ἀκροκόρυμβος, ὁ, ἡ· παῦσις ἀκροκορυμβοικ. τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (ἡ μύτες τῶν παδαριῶν)

Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ· (κορυφὴ) ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχων

Ἀκροκυματόω, ῶ· Μ. ὥτω· (κῦμα) κολυμβῷ ε'πάνω εἰς τὴν κορυφὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων· κομπιόνω ὑπὸ τοῦ Λουκ. σκωπτομένη λέξις.

Ἀκροκωλία, ἡ· ἡ ὠμοπλάτη· (ὁ πλάτης). Πολυδ. Β'. ἀκροκωλία, ἀκρωμία, ὦμος κεφαλή, καὶ σπαμὶς, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος.

Ἀκροκώλιον, τὸ· (κῶλον) ἐξαιρέτως κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. τὰ ἔσχατα μέλη τοῦ σώματος, μάλιστα τοῦ τῶν θηρίων· οἷον· προβοσκίς, ἄτα, πόδες, ῥύγχη· κ. τ. τ. Φερεκρ. παρ' Ἀθην. Δ'. «δάμνα μιν ζωμός τε μέλας, ἀκροκώλιά θ' ἑψθέντα· καὶ ς', «πελλίδες ὀλίκνημοι πλητίον τακερώτατα ἐπὶ πικαίσκος, καὶ ἀκρωμία· ἀκροπώλια, ἥδιστον ἀπιζοῦντα· καὶ χόλικες βαθεῖ· καὶ Β. «ἀκροκωλίδ' ἐμοὶ ἔστι, ῥύγχη, πόδας· καὶ Ἀριστοτ. Προβλ. Κῑ'. 40. τὸ ἑνικ. Ἀκροκώλιον. (Πατζιάδες, τουρκοβαρβατ.)

Ἀκρόλειον, τὸ (λεία) = ἀκροθίνιον· τὸ κάλλιστον μέρος τῶν λαφύρων, τὸ ὁποῖον προτερέτο τοῖς θεοῖς ἀφιέρωμα. «Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον».

Ἀκρόλιθος, ὁ, ἡ· (λίθος) ἐπὶ τὸ ἔσχατον λίθου ἄκρον· ἠβάνιον ἀπλοῦς (ψηφοῦρα) ἐξ ξύλου κατεσκευασμένον, καὶ τὴν κεφαλήν, τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη μόνον λιθαποίητα ἔχον. Vitruv. B. 8. καὶ τὸ ἴδιον ξόανον τὸ ἐκ πέτρας κατεσκευασμένον· Ἀναλεκτ. Γ'. σλ. 255. Jac. Ἀνθλγ. 3, 1. σλδ. 298. Stackelberg περὶ τοῦ ἐν Βασσαῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλ. σλ. 98.

Ἀκρολίθιον, τό, τὸ κράσπεδον (ἢ ἄκρες ὀλόγυρα, τὸ γραντί)· διατύου

Ἀκρόλιθος, ὁ· (λίθος) ὁ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ διατύου. Ὀππιαν.

Ἀκρολίπαρος, ὁ, ἡ· (λίπος) ἐπιπολαίως λάμπων, ἢ παχὺς (ε)· Ἀθην. Θ'.

Ἀκρολογέω, ῶ· Μ. ἤσω· συλλέγω κορυφάς, τὰ ἄκρα· Αἰθλ. «ἀκρολογεῖν στάχυας· κόπτω, θερίζω στάχυας· ἀπὸ τοῦ

Ἀκρολόγος, γου, ὁ, ἡ· ὁ τὰ ἄνω πραγμάτος τινος ἀποτέμνων, ἢ ἀπαρτῶν· (ὅστις κόπτει ἢ πέρνει τὸ ἐπάνω, τὸν ἄθερα, ἀπὸ τίποτε)· Ἀθην. Γ'. «μελίσσης τῆς ἀκρολόγου».

Ἀκρολοφία, ἡ· (λόφος) τὸ ἄκρον ἢ κορυφὴ λόφου, ἢ ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι) ἢ κατὰ σειρὰν κορυφὴ βουνοτινος καὶ λόφου· Πολύβ.

Ἀκρολοφίτης, ὁ· τὰς κορυφὰς ὀρέων οἰκῶν· (κορφοβουνίσιος) (ῑ, Jac. περὶ Ἐπιγρ. 10, 36, 9.)

Ἀκρόλοφος, ὁ, ἡ· ὑψηλὰ ἄκρα ἔχων, ὑπερέχων, ἐξέχων (μὲ ψηλὰς κορυφάς)· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 418. «πρῶνες ἀκρόλοφοι· ὑψηλαί καὶ ἀπότομοι πέτραι· 2) ὁ ἀκρόλοφος = ἀκρολοφία.

Ἀκρόλοχος· (λοχάω) ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀνδέων λοχῶσα (παραμονεύουσα) ἐν αὐταῖς κρυπτομένη· Ἐπίθ. τῆς Μελίσσης, ἐσφλμ. ἀνάγν. παρ' Ἐπινκ. Ἀθην. σλδ. 432. C.

Ἀκρολυτέω, ῶ· (λύω) λύω τὰ ἄκρα μόνον, οὐχὶ δὲ τὸ ὅλον· Ἀνθολ.

Ἀκρόμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλὸς) βραχύμαλλος· (κοντομάλλης)· Στράβ. Δ'. σελ. 300 «ἡ δ' Ἐρέα τραχεῖα μέν, ἀκρόμαλλος δέμ.

Ἀκρομανής, νέος, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) τῇ μανίᾳ ἢ παραφροσύνῃ ἐγγύς, ἐν ἀρχῇ τῆς μανίας ὤν, ἢ πάνυ ἔμμανής, εἰς ὑπερβολὴν μαινόμενος· (ὅστις κοντεύει νὰ τρελλαθῇ, ἄρχισε νὰ λωλαίνηται· ἢ εἶναι κατὰ πολλὰ τρελλός)· Ἡρόδ. Ε'. 42.

Ἀκρομέθυσος, ὁ, ἡ· = Ἀκροθώραξ· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

Ἀκρομόλυβδος, ὁ· (μόλυβδος) μολύβδωτος κατὰ τὰ ἄκρα (μὲ μολύβι 'ς ταῖς ἄκραις, ὡς τὸ δύτικον τῶν ψαράδων)· Ἐπιγρ. «ἀκρομόλυβδον λίνεον».

Ἀκρομφάλιον, ου, τό· (ὀμφαλὸς) τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ· Ῥοῦφ. Ἔφεσ.

Ἀκρόμφαλον, τό = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκρομφύλη, ἡ· τὸ στρογγύλον ὀστοῦν τὸ ἐπικαλύπτον τὸ γόνυ· Ἡσυχ.

Ἄκρον, τό· ούδέτρ. τοῦ, ἄκρος· ούσιαπτ. τὸ ἔσχατον, τελευταῖον, καὶ ὕψιστον παντὸς πράγματος· ὅθεν α) ἄκρα, κορυφή, ὕψος· Πλατ. τόμ. Γ'. σελ. 422. καὶ Ὁμ. «ἄκροι Ἴδης ὑψηλῆς», καὶ, «ἄκρον ὄρους»· καὶ Πλημ. «Ἄκρα τῶν ὤμων, ἡ ἀκρώρεια, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ· β) Ἀκρότης, ὑπέρτατος βαθμός· ὡς, οἱ ἄκρον σοφίας ἐληλακότες. Λουκ. γ) Ἄκρα, ἀντὶ τὰ πρωτεῖα· Ἐπιγρ. «ἄκρα φέρειν», ἤτοι ἔχειν τὰ πρωτεῖα· Ἡρόδ. 6, 100. δ) ἀκρόπεδον, χεῖλος, παρυφή, ἐπιφάνεια. «ἄκρον ἐπὶ λήχηνα». Ἰλ. Ρ. 598. οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅτου ἐπιφύσει ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν· ὁ σχολ.

Ἀκρονέφαιος· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 565, ἀντὶ τοῦ, ἀκροκνέφαιος.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ· κύρ· Ὄνομα τινος τῶν εὐγενῶν Φαιάκων· Ὀδσ.

Ἀκρόνηον, τό· (ναῦς) ἡ ἄκρα, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ πλοίου.

Ἀκρονύκτιος, ὁ, ἡ· (νύξ) ἅμα τῇ νυκτί, περὶ τὸ ἑσπέρας (ὅταν μουργκίζῃ ἢ σουρουπιάζει, τὸ βράδυ, κατάβραδα)· ὡς τὸ ἀκρόνυχος· ὄθεν τὸ ἀκρονύκτιον, ἀρχομένης τῆς νυκτός, δείλη ὀψία.

Ἀκρόνυκτος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκρόνυξ, υγος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκρονυχία = Ἀκρονύκτιον· Σχλ. Ἀπολ. Ῥοδ. σλ. 233. ὑπὸ Schaef.

Ἀκρονυγής, ὁ, ἡ· καὶ ἀκρωνυγὼς Ἐπίρ. (νύσσω)· ὁ κατὰ τὰ ἄκρα νυττώμενος, ἢ νυγείς, νύττων ἢ νύξας· (ὅστις κεντᾷ, σουβλίζει, ἢ τὸν κεντοῦν, σουβλίζουν 'ς ταῖς ἄκραις· ὅποιος ἐγγίζει, ἢ κεντᾷ ἄλλον τινα μὲ τὸ ἄκρον· ἢ εἰς τὸ ἄκραν κεντημένος, σουβλισμένος).

Ἀκρονυχί, Ἐπίρ. ἄκρῳ ὀνυχι· (μὲ τὴν μύτη τοῦ νυχιοῦ)· αὐτὶ ἀκρωνυχί· Jac. ΑΠ. σλ. 760. (ουυ–) Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΚΕ'.

Ἀκρονυχία, αὐτὶ ἀκρόνυξ.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· (νύξ) κατ' ἀρχὰς τὴν νυκτός, ἅμα δείλη ὀψίᾳ· περὶ τὸ ἑσπέρας.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· ἔστος· ὁ = ἀκρώνυχος· Φιλ. Θεσσ. 15. Ποιήντος Σμυρν. 8, 15.

Ἀκροπαγής, ἐος, ὁ, ἡ· (πήγνυμι)· κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον ὀχυρός, ἢ καθηλωμένος, προσπεπαπταλευμένος (εἰς τὴν ἄκραν, ἢ κορυφὴν περιτειχισμένος ἢ καρφωμένος). Νόννος.

Ἀκροπάθος, ου, ὁ, ἡ· (πάθος, παθέω)· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος πάσχων, ἢ βεβλαμμένος· Ἱπποκρ.

Ἀκροπάστος, ὁ, ἡ· (πάσσω)· ἐπιπολαίως πεπασμένος, (πασπαλωμένος, ἢ πασπαλισμένος) π. χ. ἅλατι· ὄθεν ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁλατισμένος, ἁρμυρούτσικος· πασπαλωμένος, κυρίως μὲ ἅλας)· Ἀθην. Γ'.

Ἀκροπενθής, ἐος, ὁ, ἡ· (πένθος) εἰς ἄκρον λελυπημένος· Αἰσχύλ.

Ἀκρόπηλος, ου, ὁ, ἡ· (πηλός) ἐπιπολαίως πηλώδης, ἢ ἰλυώδης, πάνυ πηλώδης, βορβορώδης (ἀπάν' ἀπάνω λασπωμένος, πολὺ λασπωμένος, καταλασπωμένος)· Πολύβ. Γ'. 55.

Ἀκρόπλους, ὁ, ἡ· ον· τὸ· συνῤῥ. ἀκρόπλους, ουν· (πλοῦς) ἐπιπολαίως, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν πλέων· τροπ. ἐπιπόλαιος (ὅστις πλέει, κολυμβᾷ ἐπάνω· ὅστις εἶναι ἐλαφρόγνωμος) καὶ Μεταγ. «νοῦς ἀκρόπλους καὶ ἀβέβαιος». Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1216. καὶ Πλούταρ. Β'. σελ. 387. (δηλονότι νοῦς, ὅστις δὲν βαθύνει).

Ἀκροποδιτί, ἡ, Ἀκροποδιτί, Ἐπίρ. (πούς) ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἄκροις ποσί, ('ς ταῖς μύτας ἀπὸ τὰ ποδαρια 'ς τὰ νύχια)· Λουκιαν.

Ἀκρόπολις, εως, ἡ· (πόλις) τὸ ὑψηλότερον, καὶ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως· (Κάστελι, Κάστρο)· Ὀδσ. ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ· (πολέω) ἐν ὕψει διατρίβων, ἢ βαδίζων· τοῦτ' ἔστιν ὑψηλός, μετέωρος, ἐξέχων, ὑψιπέτης· ὑπέρτατος· (ὅστις εὑρίσκεται ἢ περιπατεῖ ὑψηλά· ὀνηλαδὴ ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός)· Ἐπίθ. τῶν ὀρέων παρ' Ὅμρ. Ὀδ. Τ. 205. «ὡς δὲ χιὼν κατάτηκε' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν».

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀκρέπαρος, ου, ὁ, ἡ· (πείρω) τῇ αἰχμῇ διαπειρίων, διατρυπῶν, διακεντῶν (ὅστις τρυπᾷ μὲ τὴν σουβλερὴν μύτην πέρα πέρα)· Ὀδυσ. Γ. 463. ὠπτον δ' ἀκροπόροις ὀβελοῖς ἐν χερσὶν ἔχοντες· ἦγον ὀξείᾳ, ὧν τὸ ἄκρον διὰ τῶν περιμένων εὐχερῶς εἶεισι διὰ τὴν ὀξύτητα· ὁ Σχολ. Ἐπίθετ. τῶν ὀβελῶν· (τῶν σουβλιῶν)· 2) παθητ. προπαροξυτονούμενον· κατὰ τὸ ἄκρον διαπεπαρμένος, ἢ ὁπὴν ἔχων (τρυπημένος, ἢ μὲ τρύπαν 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροπόρφυρος, ἡ· πορφυροῦς τὸ κράσπεδον, ἢ τὸ χεῖλος, ἢ τὸ περιστόμιον, πορφύρᾳ παρύφαντος· (βαθυὰ κόκκινος 'ς τὰς ἄκρες· μὲ βαθὺ κόκκινο κινάρι ἢ σύβιεχ)· πορφύραν ἔχων ἐν ἄκρῳ, ἐν τῇ περιοχῇ πορφυρούς.

Ἀκροποσθία, ἡ· (πόσθη) τὸ ἄκρον θέρμα τῆς πόσθης (πόσθη γάρ παρὰ Πολυδ. τὸ θέρμα τὸ περικαλύπτον τὴν βαλανίδα τοῦ γεννητικοῦ μορίου τοῦ ἀνδρός).

Ἀκροπόσθιον, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ, ἀκροπόσθη.

Ἀκρόπους, ους, ὁ· (πούς) Παυσ. Β'. 4. τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν· (μύτης τῶν ποδαριῶν) ἐσφαλμ. ἀνάγν.

Ἀκρόπρωρον, ου, τό· (πρῷρα) τὸ ἄκρον μέρος τῆς πρώρας τοῦ πλοίου· Στραβ.

Ἀκρόπτερον, τό· (πτερόν) τὸ ἄκρον τῶν πτερύγων (ἡ ἄκρη ἢ κορυφὴ ἀπὸ τὰ πλατάρια) κυρίως δὲ τὸ ἔσχατον μέρος.

Ἀκρόπτολις, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκρόπολις.

Ἀκρόῤῥιζος, (ῥίζα) ἐπιπολαίως καὶ οὐ κατὰ βάθος ἐῤῥιζωμένος (ὅστις δὲν εἶναι βαθὺ ῥιζωμένος, ἀλλ' ἔχει τὰς ῥίζας ὀλίγον μόνον εἰς τὴν γῆν).

Ἀκρορρίνιον, τό· (ῥὶς) τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς (ἡ κορυφὴ τῆς μύτης)· Πολυδ. (ῥι).

Ἀκρορρύμιον, ου, τό· (ῥυμὸς) τὸ ἐμπροσθεν καὶ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐν ἁμάξῃ (ἡ κορυφὴ τοῦ μακροῦ ξύλου 'ς τὰ ἁμάξια ἀπμασα 'ς τὰ ἄλογα ἢ βόϊδια· ἢ ῥούντα)· Πολυδ. ἀκρορρύμιον τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπερθεν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ.

Ἄκρος, ρα, ρον· (ἀκή), πᾶν ἔσχατον, ἐξώτατον, ἀνώτατον, ὑπέρτατον, ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἢ ἀνωτάτῳ μέρει εὑρισκόμενον· οὗ λήγει, ὀξυτενές, ὀξύστομον· (κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ ὁλοτερινὸν ἢ 'ς τὸ ὑψηλότατον μέρος· σουβλερόν, μυτηρόν, κοφτερόν)· ἢ λέξις παρ' Ὅμ. κατὰ ταύτην τὴν φυσικὴν σημασίαν, ἐξαιρέτως· ἐπὶ ὀρέων, ἀκροπόλεων, ψευρίων, δένδρων, ἐπιφανείας πλασσῶν, ὀρμάτων, περικεφαλαίων κορυφῆς, τριχῶν, δακτύλων, κρασπέδου, περιστομίου, χειλέων ἄκρου· ἐπὶ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (κωπιά)· Ὀδυσ. Ι. 540. ἔτι δὲ καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἄκρος μυαλόεις· ὁ ἐσώτατος Εὐρπ. 2) ἐπὶ χρόνου· ἄκρα νύξ ἢ ἀρχὴ τῆς νυκτός· Σφοκλ. Αἰ. 285. 3) τρπκ. τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑπέρτατον, εὐγενέστατον, μεγίστου, ἀρίστου, πάντων διαφέρον, ἐπιφανέστατον, βέλτιστον· ἄκροι Δαναῶν, ποιητῶν οἱ ἄριστοι, πάντων διαπρέποντες μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ποιητῶν· Valcken. Ad. σλ. 414. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοῖο οἱ πρεσβύτατοι, οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τοῦ Ἄργους· Θερτ. 15, 142. ἄκρος ὀργὴν πάντ' ὀρίλας· Ἡρδ. 1, 73. ψυχὴν οὐκ ἄκρως οὐ καρτερόψυχος, οὐ γενναιόκαρδος· Ἡρόδ. 5, 124. ἀπολύτως, 5, 112. 6, 122. 7, 5. ἄκρως τὰ πολέμια· Ἡρδ. 7, 111. πολεμικώτατοι· 4) ὡς ἐπίθετον τὸ δηλ. ἐν χρήσει· ἰδὲ ἄκρα· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐνικὸς τε καὶ πληθυντ. ἄκρον Ἀθηνᾶς, Ἴδης· Ὅμρ. 5) Ἐπῤῥ. ἄκρως καὶ ἄκρον ἐπιῤῥηματικῶς· πάνυ, ἄγαν, λίαν, σφόδρα, ὅτι μάλιστα, ἐξαιρέτως, μάλα· ὡσαύτως, ἄκρα· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἢ ἐπ' ἄκρον· Διον. περὶ Συνθ. σλ. 873. ὑπὸ Schaef. Jac; Ἀπ. σλ. 205. ὑπέρθετ. Ἐπῤῥ. ἀκροτάτως.

Ἀκροτᾰπής, ές, ὁ, ἡ· (σήπομαι) τὰ ἄκρα σεσηπώς ἢ σηπόμενος (ὅστις ἐσάπητα, σαπισμένος, ἢ σαπίζει 'ς τὰς ἄκρες)· Ἱπποκρ.

Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ· (σίδηρος) τὰ ἄκρα σιδήρῳ περιβεβλημένος· σιδηρᾶν αἰχμὴν ἔχων (σιδηρωμένος 'ς τὰς ἄκρες, μὲ σιδήρεν αἰχμὴν ἢ κορυφήν)· Ἀναλεκ. Β'. 170. Ἀντιφίλ. Δ'. »Βουστρόφου ἀκροσίδηρον«.

Ἀκροσκιρία, αι, ἡ· (σκῖρον) τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἤτοι ἡ ἄκρα ἀποτόμου τινὸς πέτρας, ἢ γυψώδους τινὸς τόπου· Πίνακ. Ἡρακλ.

Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ· (σοφὸς) σοφώτατος πάντων.

Ἀκροσπάθια, τά· (σπάθη) τὰ ὑποχόνδρια, αἱ τριφεραὶ ἄκραι τῶν πλευρῶν. Πολυδ. σπάθη γάρ ἡ πλευρά.

Ἄκροσσος, ὁ, ἡ· (κροσσὸς) ἄνευ κροσσῶν, ἢ θυσάνων (χωρὶς φούντες).

Ἀκροστήθιον, τό· (στῆθος) τὸ ἄκρον, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στήθους· Ἀριστοτ.

Ἀκροστιχίς, ος, ἡ· καὶ, Ἀκρόστιχον· (στίχος) ἡ ἀρχὴ στίχου· 2) Ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρκτικὰ γράμματα ἑκάστου στίχου ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ἢ ἰδιαίτερον στίχον διαφόρου ἐννοίας, ἀνιόντων πρὸς τὰ κάτω κατὰ κάθετον ἀναγνωστομένων· ὡς ἡ Σιβύλλα ἐν τριάκοντα καὶ τέσσαρσι στίχοις τέλειον ἀπέδωκε λόγον· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη· Ἰησοῦς Χριστὸς (Χριστοῦ) Θεοῦ Υἱός, Σωτὴρ, σταυρός· παρὰ τῷ Εὐσεβ. ἐν Βίῳ· Κωνσταντ. Cicero Divin. 2. 54. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Δ'. 62. συνώνυμον δὲ τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, Παραστιχίς, ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὀνόματος Συγγραφέως βιβλίου τινος κ. τ. τ. Διογ. Λαέρτ. Ε'. 93. καὶ Η'. 78.

Ἀκροστόλιον, τό· (στόλος) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅθεν α') τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ πλοίου· Ἀθήν. β') τὸ εἰς τὰ ἄνω ὑψει προέχον ἐμπροσθιον ἄκρον μέρος (ἡ πρῷρα) τοῦ πλοίου, ἐνθα τίθενται ἐγειργασμένος ἢ ἐζωγραφημένος καλλωπισμός τις ἢ τὸ παράστημον συνήθως τοῦ πλοίου· Ἐτυμ. μγ. ἐνθα χρεμῶσι στολίτματά τινα· Ἀθήν. Ε'.

Ἀκροστόμιον, ου, τό· (στόμα) Ἡσύχ. τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τοῦ φυτωνίου· 1) = ἀκροφύσιον.

Ἀκροσφαλής, ές, ὁ, ἡ· (σφάλλω) ῥᾳδίως σφαλλόμενος, εὐεκφόρητος εἰς τὸ σφάλλεσθαι, πκρ. ῥέπτεσθαι, ἀπολισθαίνειν (ὅστις εὐκόλα σφάλλει, ξεγλιστρᾷ, παρασπέρνει)· Πλάτ. Πολιτ. Γ'. σελ. 298. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὑγίειαν· ὁ ἐστι, ὑγιείας ἀστάθμητος καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. οἶκος ἀκροσφαλέως· τὸ ἄκρως σφαλερόν· Σχολ. ὁ δὲ Σουΐδ. ὁ ἐντῷ βαθίζειν σφαλλόμενος· καὶ ἀκροσφ. εἰς ὀργήν· Πλουτ. 2) ἐνεργ. ῥᾳδίως σφάλλεσθαι ποιῶν, ὀλισθηρὸς, ἐπαινίννους (ὅστις εὐκόλα κάμνει ἄλλον νὰ σφάλλῃ, παραπέρτῃ εἰς τίποτε, γλιστηρός, κινδυνώδης)· Ἐπῤῥ. ἀκροσφαλῶς.

Ἀκροσφύριος, ὁ, ἡ· (σφυρὸν) ὅθεν τὸ Ἀκροσφύριον ὑπόδημα· Πολυδ. Δ'. 98. εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, τὰ ὁποῖα ἐφθανον ἕως εἰς τὰ σφυρὰ· (κόστια)· ὁ Ἡσυχ. Ἀκρόσφυρον, καὶ Ἀμφίσφυρον, ἀντὶ τούτου ἔχει.

Ἀκροσχιδής, ὁ, ἡ· (σχίζω) κατὰ τὰ ἄκρα ἐσχισμένος.

Ἀκροτελεύτιον, ου, τό· (τελευτὴ) τὸ τέλος τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος στίχου, ἢ ποιήματος, ἢ βιβλίου ἢ ἐπιστολῆς· Θουκυδ. Β'. 35. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ ἀκροτελεύτιος, ὁ ἐσχατώτατος, ὕστατος· Διοδ. Εκκ. σλ. 369.

Ἀκρότης, ητος, ἡ· (ἄκρος) = Ἄκρον, Κολοσσ. κορυφή, τελειότης· Μεταφ.

Ἀκρότης, ου, ὁ· ἀρχηγέτης, πρωτοπατώρ (ὁ πρῶτος, ἡ κεφαλή, ὁ κτιστάνος) ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Περτ. 997. ἀκρόται στρατοῦ· ταυτόν τῷ Ἄκροι· ἐνθα πρότερον Ἀγρόται, ἔκειτο.

Ἀκρότητος, ὁ, ἡ· (κροτέω) μὴ κρουόμενος, μὴ συγκρουόμενος, μὴ κρουτσὲς, μὴ συγκρουσθεὶς (τὸν ὁποῖον δὲν ἐχτύπησαν ἢ ὁ ὁποῖος δὲν χτυπᾷται μὲ ἄλλουτου διὰ νὰ κάμῃ ἦχον)· ἀκρότ. κύμβαλα· τὰ μὴ ἐπικροτούμενα (τουμπλέκια τουρκοβαρβάρικα τὰ ὁποῖα δὲν τὰ χτυποῦν ἢ δὲν τὰ παίζουν σύμφωνα, διὰ νὰ συμφωνῇ ὁ ἦχος τοῦ ἑνὸς μὲ τοῦ ἄλλου)· Ἡλιόδ. 2. σλ. 288. καὶ Ἀθήν. Δ'. »κάλαμοι ἀναγινώσκει, καὶ μέλη παρακλα, καὶ ἀκρότητα κύμβαλα, καὶ μετὰ τῆς καλῆς ταύτας ἀμουσολογίας, περιέρχεται τὰς οἰκίας«· ἐνθα ὁ Ἡσύχ. ἀπὸ οὐκ ἀρτικροτοῦντα, ὅ ἐστι, τὰ μὴ συμφωνοῦντα· 2) Χαῦνος, ἀσυγκρότητος, ἀστοᾶς, (ἀστίβαχτος, ἀπάτητος, μπούχαλος)· Ἡλιόδ. Αἰθ. Θ'. ἡ. εἴτε τῆς γῆς καὶ ἐκείνο χαῦνον τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθείσης«.

Ἀκροτομέω, ῶ· Μ. ἤτω· τέμνω τὰ ἄκρα, (κόπτω τὰς κορυφὰς) Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 2. ἐκ τοῦ

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ· (τέμνω) ὀξέως ἀποτετμημένος, προστομώτης, ἀποκρημνος· Σουΐδ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ Μιχαΐτ. δὲ, τὰ ἀκρότομα, τὰ ἀποτετμημένα ἄκρα.

Ἀκροτόμος, ὁ, ἡ· Βυζαντ. ὀξέως τέμνων, ὀξυτόμος (πολλὰ κοπτερός).

Ἀκρότονος, ὁ, ἡ· (τείνω) ἄνω τετραμένος· (τεντωμένος 'ς τὸ ἐπάνω μέρος)· Παρ' Ἀθην. σελ. 553.

Ἀκροτόνος, ὁ, ἡ· τὰ ἄκρα μέλη τοῦ σώματος, βραχίονας, σκέλη δηλ. κ. τ. τ. τείνων, ἀνατείνων (ὅστις τεντώνει, ἐξαπλώνει με δύναμιν τὰ χέρια, ποδάρια, κλ.) ὅθεν δυνατός.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ· (κρότος) ἄνευ κρότου, ἄνευ κροτήσεως· μὴ ἐπικροτούμενος ἢ μὴ ἐπικροτήσεις (ὅστις δὲν ἐπαινέθηκεν ἢ δὲν τὸν ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι χτυπούντες τὰ χέρια).

Ἀκρουλος, ὁ, ἡ· (οὐλος) ἑλικοειδὲς τὸ ἄκρον ἔχων (ὅστις ἔχει τὴν κορυφὴν κουλουριασμένην, εἶναι κατσαρὸς ἢ σγουρὸς εἰς τὴν κορυφήν)· Ἀριστοτ. Φ. 2.

Ἀκρουρακία, ας, ἡ· τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ) τοῦ οὐρανοῦ· Δουκ. εἰς Λεξιφ. λέξις ἀχρήστου.

Ἀκρουχέω, (ὄκρον, ἔχω) κέντημαι, κατέχω τὰ ἄκρα, οἰκειοῦμαι τὰ ἄκρα (ἔχω, ἐξουσιάζω, ὡρελοῦμαι τὰς κορυφὰς, κατοικῶ εἰς κορυφάς).

Ἀκροφᾰής, ὁ, ἡ· (φάος) = τῷ ἑξῆς

Ἀκροφᾰνής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀνώτατα, τὸ πρῶτον φαινόμενος ἢ λάμπων· 2) ἐπίθ. τῆς ἠοῦς, παρὰ Νόνν. ἀκροφανὴς Ἠὼς· ἤτις φαίνεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὁρίζοντος, τὸ λυκαυγὲς τοῦ ὄρθρου.

Ἀκροφυής, ὁ, ἡ· (φύω) ἐν ἄκροις φυόμενος (ὅστις γεννᾶται καὶ βλαστάνει ἐπάνω εἰς κορυφάς)· 2) (φυὴ) εὐγενὴς, πάνυ εὐφυὴς, ἀγαθοφυὴς· (ὅστις εἶναι ἀπὸ εὐγενικὸν γένος, εὐγενὴς, τέλειος κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα)· ὡς Συνέσ. Ἐπιστ. 40. »ἐπεμψά σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετήν«.

Ἀκροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ἀκροπόλεως ἢ φρουρίου φύλαξ, ἢ φρουρός· (ὅστις φυλάττει ἀκρόπολιν, κάστρον, ἢ Καστέλι)· (ῳ). Πολύβ.

Ἀκρόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φυλλοφόρος κατὰ τὰ ἄκρα (ὅστις ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν φύλλα).

Ἀκροφύσιον, τό· (φύσα, ῠ) τὸ πρὸς τὸ πῶρ πρεπόμενον ἄκρον τοῦ φυσητηρίου ἢ τῆς φύσης (ἡ κορυφὴ, τὸ ματσούρι τῆς φύσας ἢ τοῦ φυσουνίου, τὸ ὁποῖον βάλλομεν πρὸς τὴν φωτιὰν καὶ τὴν φυσοῦμεν (ῠ). Θουκυδ. Δ'. ἐνθα ὁ Σχολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιτά μέρη των φυσών τα τοΐς χαΐνοις ενείμενα καλούνται ἀκροφύσια, καὶ ἀκροστόμια, ὅι ὡν φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς· κ τὸ παρὰ Δίωνι Κατ. ΟΗ'. 30. ἀμφίβ. σημασία.

'Ακροχάλις, καὶ 'Ακροχάλιξ, κος, ὁ, ἡ· (χάλις) = 'Ακροθώραξ. 'Απολλ. 'Αργ. Δ'. 433.

'Ακροχανής, ὁ, ἡ· (χαίνω) παρατετακμένος στόματι χαίνων ἢ χασμώμενος· (ὅστις χάσκει ἢ χασμᾶται· ἀνοίγοντας καὶ τανύζοντας πολὺ τὸ στόμα). 'Επιτρ.

'Ακρόχειρ, ρος, ἡ· (χείρ) τὸ μέρος τοῦ βραχίονος ἢ πήχεως ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τῶν δακτύλων· (τὸ μέρος τοῦ βράτσου ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἕως εἰς τὰ δάχτυλα). 'Ιπποκρ.

'Ακροχειρία, ἡ· = 'Ακροχείρησις. = ἀκροχειρισμός.

'Ακροχειρισμός, ὁ = ἀκροχείρισις, ἀκρχειρισμός.

'Ακροχειρίζομαι, Μ. ἰσομαι. ὡς μέσ. ἀποστερ. κινοῦμαι διὰ τῶν μετακαρπίων· κυρίως ἐπὶ πάλης τρόπον τινος, ἐν ᾗ ὁ παλαίων ἐν χερσὶν μόνον συμπλεκόμενος τῷ ἑταίρῳ ἠγωνίζετο καταβαλεῖν αὐτόν. (κινοῦμαι μόνον μὲ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῶν χερίων, δηλαδὴ ἔχι μὲ τοὺς βραχίονας· μάλιστα εἰς ἕνα εἶδος παλεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἕνας πιάνει τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, δάχτυλα μὲ δάχτυλα, καὶ πάσχει νὰ τὸν βάλῃ κάτω, καθὼς ὅταν βάλλουν στείχημα νὰ γυρίσῃ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου·) Runk. Τιμ. σλ. 19.

'Ακροχειρίζω· λαμβάνω τι, ἢ ἔχομαί τινος ἄκρους δακτύλους· (πιάνω τίποτε ἢ κρατοῦμαι ἀπὸ τίποτε μὲ ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ δάχτυλα). 'Αριστοτ. Α'. 'Επιστ. Δ'. ἀκροχειρίζουσα τὸν κάλαμον. ὅπερ ἐν Α'. 'Επιστ. ΙΕ'. περιφραστικῶς διερμηνεύει »Τῆς ἐμπεχόνης ἄκρους δακτύλους ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν· χρησιμώτερον δὲ κατὰ μέσην διάθεσιν.

'Ακροχείρεσις, σεως, ἡ· καὶ 'Ακροχειρισμός. κίνησις τοῦ μετακαρπίου (τοῦ μέρους ἀπὸ τὴν κάτω κλείσιαν τοῦ βραχίονος ἕως εἰς ταῖς μύταις τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον μέρος τοῦ χεριοῦ, ὀνομάζεται κυρίως χείρ ἢ χέρι.) 2. γύμνασις παλαιστικὴ διὰ τῶν μετακαρπίων μόνον· ἴδε τὸ προηγούμενον.

'Ακροχειριστής, ὁ· παλαιστής, ὁ ἐν τῷ ἀκροχειρισμῷ ἀγωνιζόμενος. Παυσαν. 'Ηλιακ. Β'. »περιλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν ἕλκα, καὶ οὐ πρότερον ἀνίει, πρὶν αὐτὸν ἀπαγορεύσαντος«.

'Ακροχειριστής = ἀκροχειριστής.

'Ακροχηνίσκοι, σεων, οἱ· Πληθυντ. (χηνίσκος, ἄκρος) τὰ ἄκρα μέρη τοῦ ζυγοῦ μετὰ τὰς ζεύγλας. Πολυδ. Ζήτ. Χηνίσκος.

'Ακροχλίαρος, ὁ, ἡ· (χλιαρὸς) πάνυ θερμός, ἢ ὑποθερμος· (πολὺ ζεστὸς ἢ ξεστούτσικος, χλιούτσικος) (;).

'Ακροχολέω, ῶ· Μ. λήσω· (ἀκρόχολος) εἰμὶ ὀξύθυμος, ὀργίλος· (εὔκολα θυμώνω).

'Ακροχολία, = 'Ακραχολία, ὀξυθυμία, ὀργιλότης, ὑποργησία· (εὐκολοθύμωμα).

'Ακρόχολος, ὁ, ἡ = ἀκράχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος (εὐκολοθύμωτος).

'Ακροχορδονώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) σχῆμα ἢ εἶδος ἀκροχορδόνος ἔχων· ὁ δὲ Τζέτζης εἰς Σχολ. Δυσόφρ. 603. πλήρης ἀκροχορδόνων, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν.

'Ακροχορδών, όνος, ἡ· (χορδή) ἐκφυσηματίνων τι εἶδος ἐπὶ τὸ δέρμα σκληρὸν μὲν τὴν κορυφὴν, τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν δὲ μέρος λεπτότατον ἔχον (εἶδος σπυρίνων τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν βφρδακίτσες, ἄλλοι δὲ μπασδραβίτσες ὀνομάζουν).

'Ακρόψιλος, ὁ, ἡ· (ψιλὸς) ἄτριχος ἢ φαλακρὸς κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ ζώων: ἄφυλλος κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ φυτῶν: γυμνὸς κατὰ τὸ ἄκρον ἐπ' ἄλλων πραγμάτων· (χωρὶς τρίχας ἢ μαλλιά, χωρὶς φύλλα, χωρὶς τίποτε εἰς τὴν κορυφὴ). Ἱπποκρ.

'Ακρόψωλος, ὁ, ἡ· πάνυ ἢ κατὰ κορυφὴν μόνον ψωλός. Σχολ. 'Αριστοφ. Ἱππ. 960.

'Ακρυπτος, ὁ, ἡ· (κρύπτω) μὴ κεκρυμμένος, μὴ κεκαλυμμένος· (ὅστις δὲν κρύβεται δὲν ἀποσκεπάζεται· δὲν ἐκρύβηκε, δὲν ἀποσκεπάστηκε· ἄκρυφτος, ἀποσκέπαστος).

'Ακρύσταλλος, ὁ, ἡ· (κρύσταλλος) ἄνευ κρυστάλλου, μὴ κεκρυσταλλωμένος, μὴ κρυσταλλούμενος (χωρὶς πάγο· ὅστις δὲν παγώνει ἢ δὲν ἐπάγωσε, ἀπάγωτος.).

'Ακρωβελία, ἡ· (ὀβελίας) ἡ ἄκρα τοῦ ἄρτου (ψωμέου) ὀβελοῦ καλουμένου· καὶ

'Ακρωβελίας ἄρτος· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἀκροβέλια, Πληθυντ. (ἀκροβέλιον, τὸ ἑνικ.) τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου, καὶ τοῦ ὀβολιαίου ἄρτου· ἐκ τούτου κατὰ ἀναθεώραν προῆλθε τὸ τῆς συνηθ. Ναρβέλι.

'Ακρωλένιον, τό· (ὠλένη) τὸ ἄκρον ἢ τελευταῖον μέρος τῆς ὠλένης, ἢ τοῦ πήχεως τῆς χειρός.

'Ακρωμία, ἡ· (ὦμος) τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ βραχίονος, (τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος ἢ τοῦ βράτσου, ὅπου ἑνώνεται μὲ τὴν πλάτην). 2) Τὸ μέρος τῆς ῥάχεως τῶν ἵππων, ἔνθα συμβάλλουσι τὰ πρόσθια σκέλη, ὅπερ καὶ ὀσφὺς διπλῆ λέγεται καὶ ἔξοχή. (τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἑνώνονται ἢ πλάτες τῶν ἐμπροσθινῶν ποδαριῶν). Πολυδ. Α'. 190. Ξενοφ. Ἱππ. Ι'. ἡ. καὶ αὐ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν παρέχεται«.

'Ακρώμιον, τό· καὶ

'Ακρώμιος, ίδος, ἡ = ἀκρωμία.

'Ακρων, ωνος, ὁ· τὸ ἄκρον μέλος τοῦ σώματος· 'Ιππίατρ. παρὰ Celsus· »ἄκρων χοίρειον λέγεται τὸ, Χοιρομέρι.

'Ακρωνία, ἡ· ἀκρωτηρίασις, πήρωσις, κολόβωσις τῶν ἄκρων μελῶν, ρίνός, χειλέων, ὠτων κ. τ. τ. (κόψιμον, κολόβωμα τῶν ἐξωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὑηλ. τῆς μύτης, τῶν χειλιῶν, τῶν αὐτιῶν κ. τ. τ.) ἴδε ἀκρωτηριασμός· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 188. »Κακοῦ τε χλοΐνις ἠδ' ἀκρωνίαις. ὅπερ ὁ Σχ. ἢ ἐκτομὴ τῶν μορίων (δηλαδὴ τῶν γεννητικῶν) ἑρμηνεύει.

'Ακρώνυξ, υχος, ὁ· (ὄνυξ) = 'Ακρώνυχος.

'Ακρωνυχία, ἡ· τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων. Σουϊδ. καὶ

'Ακρωνύχια, τά· Πληθυντ. τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Πολυδ. (ἐτυμολογεῖται δὲ διὰ τοῦ ο.)

'Ακρωνυχία, ἡ· ἀντὶ τοῦ 'Ακρώρεια· ἡ κορυφὴ, ὄρεων (κορυφοβουνὶ)· Ξενοφ. 'Αν. Γ'. 4. καὶ 25. »ἔπει δὲ εἶρε ὁ Χειρίσοφος προκατειλημένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον«.

'Ακρώνυχος, ὁ, ἡ· (ὄνυξ) διὰ τῶν ὀνύχων, χηλῶν, ὁπλῶν, δακτύλων τῶν ποδῶν ἐγγίζων, κεντῶν, πλήττων, ἐχόμενος· (ὅστις ἐγγίζει κεντᾷ, σπάζει, χτυπᾷ, κρατιέται κ. τ. τ. μὲ τὰ νύχια (οἱ ἄνθρωποι, τὰ πουλιὰ, κλ.) μὲ τὲς μπίσκες (τὰ ἄλογα, βόδια κ. τ. τ.). »ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσειεν καὶ ὑπρασκαλίζων ἀκρώνυχος«. Πλτχ. 'Ρωμ. Ζ'. 269 καὶ 271. »τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶν ἀκρωνύχοις ἐπιφαύειν.« Πλτχ. Εὐμ. 11. »ἀκρώνυχα ἔσσα χειρός« Μελησ. 79.

'Ακρώπης, ου, καὶ ἄκρωπος, ίδος, ὁ· κατὰ τὰ ἄκρα φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ἐ τὴν κορυφὴν). Ἱππαρχ. παρ' 'Αράτ. Φαιν. ἐμβόλ.

'Ακρώρεια, ἡ· (ὄρος) ἐρους ἄκρα (βουνοῦ κτ. κορυφὴ, κορφοβούνι· ὁ ζυγὸς τοῦ βουνοῦ). Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. 2. 10.

'Ακρωρία, ἡ· (ὥρα) ὄρθρος, λυκόφως, (χαραγὴ, γλυκειὰ χαραγὴ). Θεόφρατ.

'Ακρώσσω = 'Ακροάω· ὡς 'Αγρώσσω, ἐκ τοῦ 'Αγράω, 'Αγρόω. Ἡσύχ.

'Ακρωτήρ, ῆρος, ὁ = ἀκρωτήριον.

'Ακρωτηριάζω, Μ. άσω· (ἀκρωτήριον) ἀποτέμνω τὰ ἄκρα μέλη σώματός τινος, ἐξαίρετος, χέρας καὶ πόδας· ταῦτα δὲ συνδεδεμένα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν κρεμᾶν, μασχαλίζειν. 'Επὶ πλοίων (παραβίων) καθαιρῶ (κατεβάζω, χαλνῶ) τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῶραν. 'Ηρόδ. 3. 59. τροπικ. πηρῶ, κολούω, κολοβῶ, λωβῶμαι, λυμαίνομαι (κολοβόνω, κοντσιουρεύω, τουρβαρβστ. σακατεύω) συγκόπτω, συντέμνω, συστέλλω, μειῶ, ἐλαττῶ, διαζεύγνυμι· (κουτσύνω, χαλνῶ, κάμνω μικρότερον) ὠκύροτ. τὰς πατρίδας«. Δημοσθ. 2) ἀμεταβάτως· σχηματίζω ἀκρωτήριον, ὅ ἐστὶ σχῆμα ἀκρωτηρίου φέρω, προέχω ἢ ἔξέχω ἀκρωτηρίου δίκην. (φαίνομαι ὡσὰν βουνοῦ μύτα). Στρβ. 1, σλ. 98· ὑπὸ Κασωβ. ὄρεν

'Ακρωτηρίασμα, τος, τό· τὸ ἀποτετμημένον μέλος, τὸ διαχωρισθὲν ἢ διαλυθὲν μέρος.

'Ακρωτηριασμός, ὁ· = 'Ακρωτηρίασις· ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκρωτηριάσεως.

'Ακρωτήριον, τό· ('Ακρος) πᾶν ὕψιστον, ἐξώτατον, προέχον μέρος· τὸ ἐν θαλάσσῃ εἰσβάλλον ὄρους ἄκρον (μύτα τοῦ βουνοῦ, κάβος 'Ιτλστ.) 'Ακρώρεια (κορφοβούνι)· »ἄκρωτ. τοῦ οὔρεος«. 'Ηρόδ. 7, 217. ἐξαιρέτως τὸ ἔμβολον τῶν πλοίων, τουτέστι τὸ τῇ πρώρᾳ πολεμικῶν πλοίων προσημμένον ὀξυτενὲς ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κατεσκευασμένον ἐμμωτήριον ὅπλον. 'Ηρόδ. 8, 121. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 3, 6. »ἀπάγων τὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀκρωτήρια, καὶ τὰς τριήρεις« παρ' 'Ομ. ὁ, Τμ. 33. 10· καὶ »ἀκρωτήρια πρύμνηθεν λεγόμενον. Τὰ ἄκρα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Χέρες, ποδες, δάκτυλοι, ῥίς· ὦτα κλ. ἐπὶ οἰκοδομῶν δὲ, τὸ ἀέτωμα, ἐπάλξεις, προμαχῶνες· (καβαλάρης, ἡ κορυφὴ τῆς σκεπαστῆς· πολεμίστρα, ἢ τὰ μπεντένια τουρκβρβρστ.) ἐξαιρέτως δὲ τὰ ἐπ' αὐτὰς ἱδρύμενα ἀγάλματα, καὶ τὰ ὑπόβαθρα, ἔδρανα αὐτῶν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πληθυντ. ἀριθμ. 'Αθήν. Ε'. »ἔξῆς ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ ὠδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ἓξ· ταῦτα δ' εἶχεν ἄνωθε ἀκρωτήρια, καὶ ἐπ' ταῖς γάστραις εὐκλωμ.

'Ακρωτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκρωτηρίου παραπλήσιος. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμ. 726.

'Ακτάζω, (ἀκτὴ) αὐλοχοῦμαι, ἐστιῶμαι παρὰ τὴν ἀκτὴν· ἐν καταφυκτικῷ τόπῳ, τρώγω καὶ πίνω (φιλεύομαι, ξεφαντόνω εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ εἰς ὁρατερὸν τόπον).

'Ακτάζω, (ἀκτὶν) = ἀκταίνω.

'Ακταία, ἡ· = ἀκτέα· θέρυθρον τὸ λεγόμενον Κουφουξυλιά. Λιννμ. Sambucus nigra. 2) λεπτή τις μεγαλοπρεπείας περσικὴ στολὴ· (ξιφρόν καὶ λαμπρόν τι φόρεμα τῶν Περσῶν). 'Αθήν. σελ. 575.

'Ακταίνω, Μ. νῶ· (ἀκτὶν) ὡς τό, εἴσσομαι κινοῦμαι ὁρμητικῶς καὶ ταχέως, σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, ἐφορμῶ, ἐπελαύνω· κατ' ἐμφασιν τῆς δυνάμεως, τῆς ὁρμῆς, τῆς σφοδρότητος, τῆς τρυφηλῆς ἐπιθυμίας· ἐξαιρέτως ἐπὶ θυμουμένων ἵππων. »ἀκταίνειν βάσιν αὐτόνους ἢ συστόνους βαδίζειν, ἢ ἐνεργητ. τὸ βῆμα ταχύνειν (περπατεῖ σιγὰ σιγὰ, ἢ κάμνει σιγὰ σιγὰ βραχιόλιες, τὸ τουρκοβάρβαρον ἔχει τσιαπουνί.) Αἰσχύλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀσελγῶν μανῶν, ἀσώτων ἀνθρώπων. Runk, Τιμ. σλ. 20. Barker in Friedem. und Seeb, misc.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχ. 2, 1. σλ. 53. ἔτι δὲ καὶ ἀκταινόω, ἀκταΐζω, ἰδὲ ὑπερακταίνομαι.

Ἀκτεῖος, αία, αῖον· (ἀκτή) παρὰ τὴν ἀκτήν, κείμενος, κατοικῶν, τῇ ἀκτῇ προσήκων (ὅστις εὑρίσκεται ἢ κατοικεῖ, ἢ ἁρμόζει, ἢ ἀπαρτενεύει εἰς τὸ ἀκρογιάλι ἢ περιγιάλι). 2) Ἀκταία, ἡ· ὑπν. γῆ· παραθαλάσσιον· (ἀκρογιαλιά, ἀκροθαλασσιά) ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς ὀνομασία, ἔτι δὲ καὶ Ἀκτὴ λεγομένης. 3) ὄνομα τῶν Νηρηίδων τινος. Ἰλδ. Σ. 41. Ἡσ. Θγ. 249.

Ἀκταιωρέω, ῶ· ἡ Ἀκτωρέω, Μ. ῥήσω· φυλάττω τὰ παραθαλάσσια· ὅθεν

Ἀκταιωρία, ἡ· φυλακὴ τῶν παραθαλασσίων· καί

Ἀκταιώριον, ἡ, Ἀκτώριον· ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ τῶν παραθαλασσίων φύλακες.

Ἀκταῖωρος, ἡ Ἄκτωρος (ἀκταῖος, ἀκτή, ὥρα) φυλαξ, τῶν παραθαλασσίων. Ἡσχ.

Ἀκτέα, ἡ· ἀττ. συνῤῥ. ἀκτή. ταυτὸν τῷ, Ἀκταία, (βουζυλιὰ, ἡ κουφουζυλιὰ) sambucus nigra, Λιν. Δουκιαν. Τραγοποδ. 74.

Ἀκτέανος, ὁ, ἡ· (κτέανον) ἄνευ κτημάτων, ἀκτήμων, πένης· (χωρὶς ἔχειν, χωρὶς βιό, χωρὶς ὑποστατικά· πτωχός). Ἡσυχ.

Ἀκτένιστος, ὁ, ἡ· (κτενίζω) μὴ κτενιζόμενος, μὴ κτενισθείς, (ὅστις δὲν χτενίζεται ἢ δὲν ἐχτενίσθηκεν· ἀχτένιττος).

Ἀκτέον· Θετκ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιῤῥηματικὸν ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ἄγω· δέον ἄγειν, δέον ἔλκειν (πρέπει νὰ φέρωμεν, πηγαίνωμεν, τραβῶμεν, νὰ φέρῃ, πηγαίνῃ, σύρῃ, τραβᾷ κ. τ. τ.). Ξεν�ῥ. Ἑλλ. ς. ᾱ. 5. ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· ἀγωμεν, (ἂς ὑπάγωμεν)· εἰῤῥήνην ἀκτέον εἰῤῥήνη δέον ἄγειν (πρέπει νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ κρατοῦμεν εἰῤῥήνην (Δημοσ. Χερσ. 5. σλ. 91.

Ἀκτερέιστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) λαμπρᾶς ἢ μεγαλοπρεποῦς κηδείας μὴ τυχών, ἀκήδευτος· (ὅστις δὲν ἐνταφιάσθηκε (ἐπαρχώθηκε) μὲ παράπεξιν· ἀπαρέχωτος). Ἐπιγρ.

Ἀκτερὴς = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκτέρεστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) = ἀκτερέιστος.

Ἀκτή, ἡ· (ἄγνυμι) ἠιών, αἰγιαλός, παραλία (περιγιάλι, ἀκρογιάλι, ἀκροθαλασσιά). Ὅμ. κυρίως τὸ ῥαχιῶδες μέρος, ἔνθα περιπλώνται τὰ κύματα προσβάλλοντα· (ὅπου χτυποῦν καὶ σκορπίζονται τὰ κύματα)· ἀντιθέτως τῷ, λιμήν, ὡς τὸ Ῥηγμὶν ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι· ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὑψηλή, ἀπόκρημνος παραλία· «προβλὴς, τρηχεῖα, ὑψηλή. Ὅμ.: ἔτι ἡ Θαλάσσῃ γειτνιῶσα χώρα (τόπος ὅστις συνορεύεται μὲ τὴν Θάλασσαν). Ἡρόδ. ζ. 58. Ἐπὶ ποταμῶν οὐδέποτε. 2) ἐξαιρέτως, τὰ ἐξεχούσῃ ἢ προεχούσῃ τῇ κατατενῇ ἐποιοδομούμενα πράγματα· οἷον Βωμός, τύμβος κτλ. Σφκ. Οἰδ. Τ. ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ μέντοι παρὰ ποιηταῖς μόνον, ἐξαιρέσει ὅπου τοῦ παρὰ Ξενῳ. Ἀν. δ, α, 1. ὅπερ ὁ Larcher ἐκ τοῦ Στράβ. ἄκραν ἐθέλει γραφεσθαι. 3) ὡς κύρ. Ὅνμ. ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀττικῆς, ὡς τό, Ἀκταία.

Ἀκτή (ἄγνυμι)· θηλυκ. τοῦ ἀκτὸς (συντετριμμένος) κυρίως ἀληλεσμένος, ἐρεικτὸς σῖτος· (ἀλεσμένον, κοπανισμένον ἢ στουμπισμένον σιτάρι) ἔρειγμα, ἄλφιτον, ἄλευρον, ὁ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζόμενος ἄρτος (τρίμματα σιταριοῦ, ἀλεύρι, τὸ ψωμὶ ἀπὸ αὐτά, ἢ καὶ τὸ τουρκοβάρβαρον βλιγούρι ἢ κασκέι)· «Δημητρος ἀκτῆι. «Ἀλφίτου ἀλφίτου ἀκτῆι. Ἰλδ. Λ, 630. Ν, 322. Ὀδσ. Β, 355. τινὲς μὲν προσλαμβάνουσι καὶ τό, τροφῇ, τινὲς δ' αὐτό, ἀκτῇ ἀντὶ τοῦ, δωρεᾷ. Ἀπὸ Ἡσ. δὲ, εὑρηται τό, Δημήτερος ἀκτῆ. Ἔργ. 464. καὶ ἀντὶ σπόρου κόκκος.

Ἀκτῆ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ ἀκτέα· ἰδὲ αὐτό.

Ἀκτημοσύνη, ἡ· στέρησις κτημάτων, πενία (πτώχεια).

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ· (κτῆμα) κτημάτων στερούμενος, πένης, ἐνδεὴς (ὅστις δὲν ἔχει κτήματα, βιό· πτωχός) μετὰ γενν. «ἀκτήμονι Χρυσοῖον χρυσοῦ στερούμενος. Ἰλδ. Ι, 126. Θεόκριτ.

Ἀκτὴρ, ρος, ἡ· ποιητ. = ἀκτὶς, ἀναγινωσκόμενον πρότερον, Τμ. Ὁμρ. 82, 6.!

Ἀκτηρία καὶ ἀκτηρίς, ἰδὲ Στήριγξ.

Ἀκτησία, ἡ = ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, ὁ, ἡ· (κτάομαι) μὴ κτητὸς, καὶ μὴ κτηθεὶς (ὅστις δὲν ἀποκτιέται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκτηθοῦν). Πλάτ.

Ἀκτίν, ῖνος, ἡ· (ἀχτίδα) ἐξαιρέτως τοῦ ἡλίου ὡς παρ' Ὁμ. παντοχοῦ· ἀστραπὴ, φῶς, κεραυνός. Λουκ. Σφκ. Τρχ. 1086. ἀπαύγασμα, λάμψις, ἀμαρυγὴ, αἴγλη, χρωμάτων στίλβη· ἔτι δὲ καὶ τρπκ. «ἀκτῖνες ἁρμάτων καλῶν, ἄλβου «λαμπραὶ πράξεις, λαμπρὰ τύχη. Πνδ. 2) πᾶν τὸ ἀποτινος κέντρου ἀκτινηδὸν ἐξιὸν, π. χ. αἱ ἐν τοῖς ἅμαξῶν κνημίαι· (κάθετα τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ἀπὸ τὸ κέντρον (μέσην) κανονὸς πράγματος 'σὰν ἀχτίδες· καθὼς εἰς τὸν τροχὸν ἀπὸ ἁμάξι τὰ ξυλάκια τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπηγμένα εἰς τὴν μέσην τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα καὶ ἀκουμβοῦν εἰς τὸν γύρον τοῦ τροχοῦ.) ὁ ἀρχαῖος τύπος τῆς λέξεως ἔστιν ἀκτέν, τῷ ἀκτὶς δὲ ἐχρήσατο τὸ πρῶτον ὁ Πνδ. ἢ παραγω. κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ αἴσσω (- –).

Ἀκτινηδὸν, Ἐπῤῥ. ἀκτίνων δίκην ('σὰν ἀχτίδες, παρόμοια μὲ ταῖς ἀχτίδες).

Ἀκτινοβολέω, ω. Μ. ήσω· (ἀκτινοβόλος) ἀκτῖνας ἐκπέμπω (σύγκ. σκορπίζω ἀχτίδες). Παθητ. Ἀκτινοβολοῦμαι, φωτίζομαι ὑπὸ ἀκτίνων· ἀφ' οὗ.

Ἀκτινοβολία, ἀκτίνων ἐκπομπὴ (σκόρπισμα φώτισμα τῶν ἀχτίδων)· ἓν τοῦ

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ἀκτῖνας ἐκπέμπων (ὅστις εὐγάνει, σκορπίζει ἀχτίδες).

Ἀκτινογραφία, ας, ἡ· (γράφω) περὶ ἀκτίνων διδασκαλία, καὶ σύγγραμμα περὶ ἀκτίνων. Δγν. Αρτ. 9, 48.

Ἀκτινοειδὴς, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκτῖσι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ ἀχτίδες).

Ἄκτινος, ὁ, ἡ· (ἀκτὴ) ἐκ ξύλου ἀκτῆς (ἀπὸ κουφουζυλιᾶς ἢ βουζυλιᾶς ξύλον καμωμένος). (–υυ)

Ἀκτινοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀκτῖνας, φέρων, ἢ πέμπων.

Ἀκτινωτὸς, τὴ, τὸν· ἀκτῖνας ἔχων, ὑπ' ἀκτίνων κυκλούμενος (ὅστις ἔχει ἀχτίδες, ἢ εἶναι τριγυρισμένος μὲ ἀχτίδες· ἀχτεδωτός).

Ἀκτιος, ου, ὁ, ἡ· (ἀκτὴ) ἐν παραλίᾳ κείμενος, παραλίᾳ ἀνήκων (ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ ἀπαρτενεύει εἰς αὐτό) Ἐπδ. τοῦ Πανός (τοῦ Θεοῦ τῶν πιστικῶν) ὡς προστάτου τῶν παραλιῶν. Θερτ. 5, 14. παρβλ. ἀλίπλαγκτος, καὶ λιμενίτης.

Ἀκτὶς, ῖνος, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ, ἀκτίν. ὅπερ ἰδέ.

Ἄκτιστος, ὁ, ἡ· (κτίζω) μὴ κτιστισμένος, μὴ ποιηθείς· μὴ γεωργηθείς· (ὅστις δὲν ἐκτίσθηκε, δὲν ἔχει ἀσθηκε· δὲν ὠργώθηκεν, ἄχτιστος, ἄσκιαστος· ἀόργωτος).

Ἀκτίτης, ὁ· (ἀκτὴ) ἐν παραλίῳ οἰκῶν, ἢ εὑρισκόμενος (ὅστις κατοικεῖ, ἢ εὑρίσκεται ς' τὸ ἀκρογιάλι). ἀκτ. λίθος (– – –).

Ἄκτιτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄκτιστος, ἀγεώργητος, ἀκαλλείργητος. Τμ. Ὁμ. Ἀρρ. 123.

Ἀκτωρίς, ίδος, ἡ· Ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.

Ἀκτωρίων, ωνος, ὁ. Πατρωνυμικὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄκτορος Ἰλδ.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ· (ἄγω) ὁδηγός, Αἰσχλ. 2) ἀγωγεὺς (καπίστρι). Ἡσχ. 3) κύριον Ὀνμ. Ἰλδ.

Ἀκτωρέω, ῶ. ἀκτὴν φυλάττω, φύλαξ παραλίων εἰμὶ (φυλάγω τὸ ἀκρογιάλι) ἀπὸ τοῦ

Ἀκτωρὸς, ὁ (ἀκτὴ, ὥρα) ἀκτῆς ἢ παραλίας φύλαξ (φύλακας τοῦ ἀκρογιαλιοῦ).

Ἀκυβέρνητος, ὁ, ἡ· (κυβερνάω) ἄνευ κυβερνήτου (χωρὶς τιμονιάρη).

Ἀκύβευτος, ὁ, ἡ· κυβεύω) κύβους μὴ παίξων ἢ μὴ παίξας (ὅστις δὲν παίζει ἢ δὲν ἔπαιξε τὰ ζάρια). 2) τρπκ. μὴ παραβαλλόμενός τι, μὴ διακινδυνεύων, μὴ κινδυνεύσας τι· προσεκτικὸς, περίσκεπτος (ῡ). Ἀντωνιν. α'. 8.

Ἀκύθηρος, ὁ, ἡ· = ἀναφρόδιτος. Ἐρωτικῆς ὁρμῆς στερούμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα φερόμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα ὁρμητικῶς ἔχων· ἐνεργ. εἰς ἔρωτα μὴ κεκινῶν· (ὅστις δὲν αἰσθάνεται τὴν γλυκάδα τῆς σαρκικῆς ἀγάπης, καὶ ὅστις δὲν ἔχει τὴν χάριν νὰ παρακινῇ εἰς ἀγάπην σαρκικήν). (ῡ) Κικέρ.

Ἀκυδος, ὁ, ἡ· (κυδάω) = ἄκυτος.

Ἀκύκλειος, ὁ, ἡ· τὰ ἐγκύκλια μαθήματα μὴ διδαχθείς· ἐγκυκλείου παιδείας ἄμοιρος (ὅστις δὲν ἔμαθε τὰ μαθήματα, ὅσα πρέπει νὰ μαθαίνουν οἱ προκομμένοι νέοι) ἀντίκειται τῷ ἐγκύκλιος.

Ἀκύλη, ἡ. Ζήτ. Ἀκυλος. Πορφ. Εὐτέρ. Προπαρ. Δ'. 80. «ἀκύλεων διοτιήτωσι.

Ἀκύλιστος, ὁ, ἡ· (κυλίω) μὴ κυλισμένος, μὴ κυλισθείς, ἀμετακίνητος, ἀμετάθετος, στερεός (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κυλισθῇ, ἢ δὲν ἐκυλίσθηκεν, ἀτράνταχτος, ἀσάλευτος ἀπὸ τὸν τόπον του). 2) τρπκ. «καρδίη ἀκύλ. ἀτάραχτος, ἀνέκπληκτος (καρδιὰ ἀμέριστη) Τιμ. Σεξ. οὐκ ἀκύλιστος· εὐστερφα καὶ στωμύλα λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ὀγλήγορα καὶ νόστιμα). Λουκ. (ῡ)

Ἄκυλος, ἡ· βρώσιμος βάλανος, καρπὸς τοῦ πρίνου (πριναρίου ἢ πορναρίου)· ἢ τῆς ἁρίας (ἀρεάδας). Ὀδσ. Β. Διν. Πεκ. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 6. «κκλοῦσι δὲ τὸν μὲν τοῦ πρίνου καὶ τὸν ταύτης (τῆς ἁρίας) καρπὸν, ἄκυλον, τὸν δὲ τῆς δρυὸς βάλανον· 2) φηγὸς (δεμά). Νίκ.

Ἀκύμαντος, ὁ, ἡ· (κυμαίνω) καὶ, Ἀκυμάντως, Ἐπῤῥ. μὴ κυμαινόμενος, μὴ κλυδωνιζόμενος· νήνεμος, ἥσυχος, γαλήνιος (ἀκυμάτωτος, χωρὶς κύματα, χωρὶς φορτοῦναν). (ῡ)

Ἀκύμαστος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος. (ῡ)

Ἀκύματος, ὁ, ἡ, = ἀκύμαντος. (ῡ)

Ἀκύμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος· (κῦμα) (ῡ). Λουκιαν. Διάλ. Ζέφ. καὶ Νότ. «ἡ γαρ θάλασσα εὐδὺς ἀκύμων ἐγένετο». Μετῳρ. «ἀκύμων βίοιο, ἡ ἥσυχος ζωή.

Ἀκύμων, ὁ, ἡ· γενν. ονος (κυέω)· ἄτεκνος, ἄπαις, ἄκαρπος, ἄγονος, στείρος· ἐπ' ἀνθρώπων, ἀλόγων ζώων καὶ ἐπὶ γῆς. Εὐρπ. Ἀνδρ. 158. «ἀκύμων νηδύς». ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 242. «γῆ ἀκύμων. (υ– –).

Ἄκυπρις, ος, ὁ, ἡ· (ἄκυπρις) = ἀκύθηρος. Ἡσχ.

Ἀκυρέω· (ἀκυρὴς) ὡς τὸ ἀτυχέω· οὐδενὸς τυγχάνω, λαγχάνω ἢ ἐπιτυγχάνω (δὲν ἐπιτυγχάνω) ἐξ οὗ

Ἀκυρὴς, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀτυχὴς.

Ἀκυρία, ἡ· (ἄκυρος) μὴ κυρία χρῆσις λέξεως τινος· Ἑρμογ.

Ἀκυρίευτος, ὁ, ἡ· (κυριεύω) μὴ κυριευόμενος, μὴ κυριευθείς, ἄνευ βασιλέως ἢ ἄρχοντος, ἄρχοντα μὴ ὑποφέρων (ὅστις δὲν ἐξουσιάζεται ἢ δὲν ἐξουσιάσθηκε· δὲν ἔχει, δὲν ὑποφέρει ἐξουσιαστήν).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄκυρμα, ατος, τό· = ἀκύρημα.

Ἀκυρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀκυρολόγος), λαλῶ ἄκυρα, κατ' ἄκυροι σηματίαι (ὁμιλῶ ἄκυρα, καὶ ἀνάρμοστα) ἀφ' οὗ

Ἀκυρολογία, ἡ· τό ἄκυρα λαλεῖν (ὁμιλία ἥτις δέν ἔχει κύρος).

Ἀκυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω), λέγω ἄκυρα, ἢ ἐκφέρω λέξεις ἢ φράσεις ἀχρήστους· (ὁμιλῶ λόγια χωρίς κύρος, ἢ λέγω λέξεις, αἱ ὁποῖαι δέν συνεθίζονται)· Ἐπῤῥ. ἀκυρολόγως.

Ἄκυρος, ὁ, ἡ· (κῦρος) ἄνευ κύρους, οὐδέν ἰσχύων, μή νόμιμος, ἠθετημένος, καταλυθείς· (ὅστις δέν ἔχει κύρος, δέν ἔχει καμμίαν δύναμιν· δέν ἀξίζει πλέον, δέν τόν συνεθίζουν)· ἄκυροι λόγοι· Ἱππογρ. ἄκυροι ποιεῖν· ἀντί τοῦ, ἀθετεῖ, ἀποβάλλει, ἀναιρεῖ· ἔθεν ἀδέκμητος, οὐκ ὀρθός· ἐξαιρέτως ἄνευ νομίμου ἰσχύος καὶ κοινῆς ἀποδοχῆς παρά τῆς πολιτείας· 2) ἀντιστ. τῷ κύριος, ἐπί ἀνθρώπων δικαιώματός τι μή ἐχόντων, πρός οὐδέν δυναμένων· μετά γεν. (ὅστις δέν ἔχει κάποιαν ἐξουσίαν, δέν ἔχουν δύναμιν εἰς τίποτε)· Δημοστθ. ἄκυρους ὄντας ὑμῶν. Πλατ. Τίμ. Β'. σελ. 107. καὶ Δημοσθ. «Ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, ὁ αὐτός, «Ἐὰν ἐπισείητε ἀκύρους ὄντας ὑμῶν . . . τῶν γάρ φασιν εἶναι κύριοι· καὶ Πλάτ. «Ὁ δέ ὄφλων τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ· Ἐπί λέξεων μή ἐχουσῶν τήν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, πεπαλαιωμένων καί ἐκτός χρήσεως (ἀνάρμοστος, ἀπέρχαστος)· ἀφ' οὗ

Ἀκυρόω, ῶ· Μ. ώσω· ἄκυρον ποιῶ, ἀποδοκιμάζω· ἀθετῶ, ἀναιρῶ. ἀφ' οὗ

Ἀκύρωσις, σεως, ἡ· ἀθέτησις, ἀποδοκιμασία, ἀναίρεσις, κατάλυσις· (ν).

Ἀκύρωτος, ὁ, ἡ· (ἀκυρόω)· ῥηματ. ἐπίθ. ἠθετημένος, ἀποδεδοκιμασμένος, καταλυθείς, ἀναιρεθείς· (υ).

Ἀκυτήριον, τό· ὑπακ. φάρμακον· ἐμβόριον, ἐνεβόλιον (ἰατρικόν τό ὁποῖον κάμνει τάς ἐγγαστρωμένας νά ἀποῤῥίψουν).

Ἄκυτος, ὁ, ἡ· (κύω) ἄγονος, ἄκαρπος, στείρα, ὡς καὶ τό, Ἄκυος· Βυλλίμμ.

Ἀκωδώνιστος, στον, ὁ, ἡ· (κωδωνίζω)· ἀνερεύνητος, ἀνεξέτασος, ἀδοκίμαστος ὡς, «ἵππος ἀκωδώνιστος· Σχ. Ἀριστοφ. Βάτρ. Ζήτ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκή, κῆς, ἡ· (Ἀκή· κατά διαπλ.) ὀξύτης, αἰχμή, (μύτη· κορυφή σπιθληρή καὶ κοφτερή)· ἡδυρός, ἔγχος, βέλος ἀκωκήν· Ὅμηρ.

Ἀκωλίστος, ὁ, ἡ· (κωλίζω) εἰς μέλη καὶ κῶλα μή διῃρημένος, ὡς τό ἑξῆς.

Ἄκωλος, ὁ, ἡ· ἐστερημένος τῶν μελῶν· (χωρίς μέλη)· «ἄκωλος περίοδος· ἡ μή διῃρημένη εἰς κῶλα, ὡς καὶ τό Ἀκώλιστος· Διον. Ἁλικ.

Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ· τον, τό, (κωλύω)· ἀνεμπόδιστος, (ὅποιος δέν ἐμποδίζεται ἀπό τίποτε) ἐλεύθερος. Ἐπῤῥ. ἀκωλύτως.

Ἀκωμῴδητος, ὁ, ἡ· (κωμῳδέω)· ἐπί τῆς κωμικῆς σκηνῆς μή ἀχθείς, μή κωμῳδηθείς (τόν ὁποῖον δέν ἐπαράστησαν εἰς τήν κωμῳδίαν, εἰς τό Θέατρον)· κυρίως μή καταγελασθείς, μή σκωμθείς, μή χλευασθείς, γελασθείς (ἀπεριγέλαστος, ἀπερίπαικτος) Ἐπῤῥ ἀκωμῳδήτως.

Ἄκων, οντος, ὁ· (ἀκή) ὄρυ, ἀκόντιον, (κοντάρι μικρότερον καὶ ἐλαφρότερον παρά τό ἔγχος)· », κατά γάς ἥλασε ξειδς ἄκοντι· Ἐπηρ. καὶ Ὀδυσ. Ξ. 531.

Ἄκων, ὁ· Ἄκουσα, ἡ, Ἄκον, τό· γενικ. ἄκοντος, ἀκούσης, ἀκόντος· Ἀττ. κατά συνῤῥ. ἀντί ἀέκων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμ. ἰδέ ἀέκων· (τό α, μακρόν).

Ἀκώνιστος, ὁ, ἡ· (κωνίζω) ἀπίσσωτος· Γεωπ. Ε. 20.

Ἄκωνες, ὁ, ἡ· (κῶνος) ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς (ὅστις δέν ἔχει τήν κορυφήν συμπληρωμένην καθώς εἰς κεφάλι ἀπό ζάχαρι) ἐξαιρέτως ἐπί περικεφαλαίας, πίλου, ἢ σκιαδίου (καπέλλου), «ἄκωνος πίλαιο· Ἰώσηπ.

Ἀκώπητος, ὁ, ἡ· (κοπέω)· ἄνευ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (εἶχος κωπῆ)· ἐν γένει δέ, ἀπαρασκεύαστος, μή ἐξοπλισμένος (ἀτοίμαστος, ὁρμάτωτος).

Ἄκωπος, ὁ, ἡ· (κώπη) ἄνευ κώπης, καὶ ἄνευ χειρολαβίδος, ἢ χειρολάβης (εἶχος κωπῆ, καὶ εἶχος χερούλι)· Διόδ. Ἐπιτ. ἀντί ἄκωπον ναύτην.

Τό Α μετά τοῦ Λ.

Ἀλάβα, ης, ἡ· καὶ Ἀλάβη· ἀνδραξ, ἀνθρακῖτις κόνις, ἀσβόλη, σβάλη, καὶ τό ἐξ αὐτῆς κατασκευαζόμενον μέλαν· (κάρβουνον, σκόνη ἀπό κάρβουνο, καπνιά καὶ ἡ μαύρη βαφή ὁπού γίνεται ἀπό αὐτήν). Ἀλαβάσης, ὁ, ἡ· μελανός, μαῦρος, καπνισμένος· Ἡσύχ.

Ἀλαβαρχέω, εἰμί ἀλαβάρχης.

Ἀλαβαρχεῖα, ἡ· = ἀλαβαρχία· ἀπό τοῦ

Ἀλαβάρχης, ου, ὁ· = ἀλαβαρχος.

Ἀλάβαρχος, ὁ· γενικῶς μέν γραφεύς, ἐξαιρετως δέ ὁ τῶν τελωνίων· τελώνης, ὁ τά τέλη εἰσεύμενος· (γραμματικός· καὶ μάλιστα ὁ γραμματεύς τῆς δουάνας, τουρκοβαρβαριστί του κουμερκεδ· δουανέργης, κουμερκιάρης· ὅστις ἀγοράζει, παχτώνει τήν δουάναν, τουρκβαρβ. Ἰλτιζαμτζής τοῦ κουμερκεζ)· ὁ Ἡγεμών ὀνομάζει τόν Περικλέα, Ἀλαβάρχην, θελήσαντα· αὐξῆσαι τό τελώνιον τῶν Ῥωμαίων· 10'. 5. καὶ Ἰθ'. 6. καὶ 8. 2) ἀλάβαρχος, κατά τόν Εὐσέβ. Ἐκλ. Ἱστ. Β'. 5. ἐλέγετο· ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ· παρά δέ Ἰωσήπ. ἀντί τοῦ Ἐθνάρχης.

Ἀλαβαρχία, ἡ· ἀρχή (πεῖα, ὀφφίκιον), ἡ κατοικία τοῦ τελώνου ἢ ἀλαβάρχου.

Ἀλαβάστιον, τό· ὑποκορστκ. Ἀττ. ἀντί τοῦ, ἀλαβάστριον.

Ἀλάβαστος, ὁ· Ἀττ. ἀντί τοῦ, ἀλάβαστρος· Ἀρστφ. Ἀχ. 1055. ὑπό Brunk. Ἀθην. ὑπό Schweich. anim. T. 3. σελ. 151.

Ἀλαβάστριον, τό· ὑποκ. τοῦ, Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ὁ· καὶ Ἀλαβαστρίτις, δος, ἡ· ὑπερτατεῖτ. τό, λίθος· ἰδί Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστροθήκη, ἡ· καὶ ἄνευ τοῦ ρ, Ἀλαβασποθήκη· (θήκη) θήκη, ἐν ᾗ τίθενται τά ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα· ἐξαιρέτως μυροθήκη ἐξ ἀλαβάστρου πεποιημένη· (θησαυρί, τουρκβαρβ. κιλέρ ἢ κλούβι εἰς τό ὁποῖον βάνουν τά ἀπό ἀλάβαστρον κατασκευασμένα πράγματα· μάλιστα κιβώτιον, σκότουλα Ἰταλ. κουτί τουρκβαρ. διά μυροδικά.)

Ἀλάβαστρος, ὁ, ἡ· γυψώδης τις τοῦ κοινῶς ἐν τῇ εὐρώπῃ γνωστοῦ διαφέρων ἰνώδης καὶ ἐφιδρῶν λίθος (εἶδος πέτρας ὡσάν γύψος ἄσπρος καὶ ἁπαλός· ὁ ὁποῖος συνίσταται ἀπό Ἴνες, ἱδρώνει ἐπάνω καὶ εἶναι διαφορετικός ἀπό τόν γνωστόν εἰς τήν Εὐρώπην)· τό πρῶτον παρ' Ἡρότ. η'. 20. 2) τά ἐξ αὐτοῦ φιλοτεχνήματα, οἷον κιβώτια, λάγηνοι, καὶ μάλιστα ληκύθια, ὅλοι κ. τ. τ. (ὅσα τεχνικά πράγματα κατασκευάζονται ἀπό αὐτόν, π. χ. σκάτουλες, κουτάκια, μποκάλια, καὶ μάλιστα διά μυροδικά)· ἀπό τοῦ εἰς ὀξύ ἀπολήγοντος σχήματος αὐτῶν ὀνομάζει ὁ Πλίν. θ, 35, καὶ 21, 4. τόν ῥόδων κάλυκα (βεμβῶνες ἐπό τριανταφυλλα) ἀλάβαστρον. Καθ' ἑτερογενῆ πληθυντ. ἀρθμ. ἀλάβαστρα, χρῆται αὐτῷ ὁ Θεόκρ. 15, 114. Ἀγαθ. Ἐπιγ. 61. Ὁ Διοσκορ. Ε'. 153. ὀνομάζει αὐτόν καὶ, Οὐνχα· ὡς καὶ Πλίν. 36. 7. καὶ 8. ὁ δέ Ἀθήν. ἀναιρέει καὶ «Πλινθίδας ἐκ πέτρας ἀλαβαστριτιδος». 3) μέτρον Ῥωμαϊκόν χωροῦν ἥμισυν ξέστην· (20 οὐγγίαι περίπου)· τοιοῦτον τό παρά τοῖς Εὐαγγελ. Μάρκ. ιδ'. 3. καὶ Λουκ. ζ'. 37.

Ἀλαβαστροειδής, ὁ, ἡ· ἀλαβάστρῳ παραπλήσιος, ἢ τό εἶδος, τό σχῆμα ἀλαβάστρου ἔχων.

Ἀλαβαστροειδῶς, Ἐπίῤῥ. κατά τό εἶδος καὶ σχῆμα ἀλαβάστρου· (ς ἀπό ἀλάβαστρος).

Ἀλαβαστροφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀλάβαστρον, ἢ ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα φέρων (ὅστις βαστάζει ἢ κοβαλεῖ ἀλάβαστρον ἢ ἐγκειά ἀπό ἀλάβ. καμωμένα).

Ἀλάβη, ἡ· = Ἀλάβα, ἰδέ αὐτό.

Ἀλαβής, ἐος, ὁ, ἡ· (λαβή) ἄνευ λαβῆς· λαβήν μή ἔχων, οὗ οὐ δύναταί τις ἅπτεσθαι (χωρίς χερούλι, ἢ πιάσιμο· τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ νά πιάσῃ τις).

Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ· μέλας, ἀσβολοειδής, ἠβελημένος (μαῦρος, καπνισμένος, μέ καπνιάν βαμμένος).

Ἄλαδε, Ἐπίῤῥ. τόπου· (ἅλς) πρός τήν Θάλασσαν (πρός τό μέρος τῆς θαλάσσης) εἰς τήν θάλασσαν· ὁ δέ Ὅμ. λέγει καὶ εἰς ἅλαδε· 2) «Ἅλα δε μύσταιε· ἐλέγετο ἡ δεκάτη ἕκτη ἡμέρα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ἤτοι ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῆς.

Ἀλάδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) ἐπί τήν θάλασσαν θέων (ὅποιος περιπατεῖ, ἢ τρέχει ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν)· ἔκφρασις διθυραμβικῆς γελοιώδης τῶν Ῥωμαίων· 2) ὁ ἀλάδρομος· ὄρμος ἐπί τήν θάλασσαν· Ἀρστφ. Ὄρν. 1394. ὁπού ἀλάδρομον ἀλάμενοιε· ἔνθα ἄλλοι, πρός ἅλα (εἰς) δρόμοιε, οὐχ ὑγιῶς ἀναγινώσκουσι.

Ἀλαζονεία, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ ἀλαζόνος (τό φέρσιμον, ὁ χαρακτήρ καὶ τά πολίτευμα ἑνός ἀλαζόνος, ζουρλοπερήφανου)· μεγαλαυχία, αὐτάρεσις, κόμπος, μεγαληγορία, αὐθάδεια, προπέτεια, ὑψηλοφροσύνη, περιαυτολογία, ἐξωτερική ὑπερηφάνεια, ὑπερφροσύνη, φαντασμός· (ψευτοπερηφάνεια, φαντασία, παχιά λόγια, φουσκωμα, ἀπάτη, ψευτιά· κυρίως ὅταν θέλῃ τά δείχῃ καὶ νά φαίνηται ὅτι εἶναι τέτοιος ὁποῖος δέν εἶναι, καὶ ὅτι ἔχει ἐκεῖνο ὁποῦ δέν ἔχει)· Θεόφρ. Χαρακτ. Βί'. «ἐστι γάρ ἀλαζονία προσποίησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν».

Ἀλαζονίας, ου, ὁ· κομπαστής, ὑψαγόρας, μεγάλαυχος· (ψευτοπερήφανος, καυχησιάρης, παινέτας).

Ἀλαζονίη, ἡ· ποιητ. ἀντί ἀλαζονεία.

Ἀλαζόνευμα, τό· = Ἀλαζονεία, ὡς πρᾶγμα· τό ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐν λόγοις καὶ ἐν πράξεσι· (ψευτοπερηφάνευμα εἰς τήν ὁμιλίαν καὶ εἰς τά καμώματα).

Ἀλαζονεύομαι, Μ'. εὐσομαι· μέσ. ἀπό παρέχω ἐμαυτόν ἀλαζόνα· γαυροῦμαι, ἐπαίρομαι, ἐγκαυχῶμαι, τερατεύομαι, ψευδολογῶ (δείχνω ὅτι εἶμαι ἀλαζών, φέρνομαι «σάν ἀλαζών, ἔχω ψευτοπερηφάνειαν, καυχοῦμαι λέγω μωρολογίαις, ὁμιλῶ ψεύματα)· Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. 7. 5. καὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀπότρεπων τούς συνόντας.

Ἀλαζονικός, κή, κόν· οἰηματίας, μεγαλαυχής, μεγαληγόρος, ἐπιτήδειος τοῦ ἀλαζονεύεσθαι· (φανταχμένος, καυχησιάρης, ἐπιτήδειος νά ψευτοπερηφανεύηται, νά παίζῃ τόν ἀλαζόνα)· Ἐπῤῥ. ἀλαζονικῶς.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ὁ· (χαῦνος, φλύαρος) ἔκφρασις κωμική τοῦ Ἀρχιστράτου παρ' Ἀθην. χαῦνος, καὶ μάταιος φλύαρος καὶ κομπαστής.

Ἀλαζών, όνος, ὁ, ἡ· (ἄλη) ἀγύρτης, πλάνης περιπλανώμενος· ὅθεν ῥαχιστήρ, λαπιστής γοης, τερατοποιός, ψευδολόγος, φέναξ· ἐξαι-

Δημόσιη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέτως ἐπὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ μεγαληγόρων σοφιστῶν, ὡς τὸ, ἀγύρτης· Runk. Τιμ. σλ. 22., Θεόφρστ. χαρακτ. 25., Ξνφ. Κρπ. Β'. β. 12. Ἀριστ. Νικ. Δ'. 4. 2) ὡς ἐπίθ. ἐν γένει, κομπαστής, ὑψαγόρας, ὑψηλόφρων, αὐθάδης, ὑβριστής, οἰηματίας, περιαυτολόγος· (πλάσος, ψαπινέντας, ψευτοπερήφανος, τουρκβ. λαφαζάνης, φανταξιάρης· ψεύτης, ἀπατεών, φλύαρος, σκρλατάνος, καυχησιάρης)· παλαιόνες λόγοιοι ψευδηγορίαι· Πλτ.

Ἀλάθεια, ἡ· = καὶ Ἀλαθής, ὁ· Δωρικ. ἀντ' Ἀλήθεια, ἀλήθής.

Ἀλαθείς, Δωρ. ἀντὶ ἀληθείς· παθτκ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἀλάομαι.

Ἀλάθητος, του, ὁ, ἡ· (λαθεῖν)· μὴ ὑποκρυπτόμενος ἢ κατακρυπτόμενος· λήθη μὴ ὑποπίπτων, μὴ ἐξαπατώμενος, μὴ ὑπαγόμενος· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρυφθῇ, ἀποσκεπασθῇ· νὰ ἀληθμονηθῇ, ξεχασθῇ· νὰ ἀπατηθῇ, γελασθῇ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γελάσῃ ἢ ἀπατήσῃ, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ τις)· (α)· Αἴσωπ. ιϛ'. 5. «τὸ θεῖον ἀλάθητον».

Ἀλαίνω· = ἀλάομαι· περιπλανῶμαι, ἀλινδοῦμαι· παρεκβαίνω· ἐκβολὴν ποιοῦμαι (πλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· εὐγαίνω ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ὁμιλίας)· μετὰ γενκ. παρὰ τοῖς Τραγ. Ζήτ. Εὐρπ. Φοίν. 1532.

Ἀλαιός, ά, όν· = ἄφορων· Αἰσχ. παρ' Ἡσχ. (παράβαλε ἀλάτης, ἀλαός).

Ἀλάϊος, ὁ, ἡ, = ἀλεός· «ἀλαΐα φαίσις· τοῦτ' ἐστὶ τυφλὴ καὶ ἀόρατος· Γαλ. ἐξ Ἱππκρ.

Ἀλαλά· = Ἀλαλή, Πνδ. Νμ. γ'. 103. «ἀλαλὰ δορίκτυπος· καὶ Εὐρπ. Ἑλ. 1360.

Ἀλαλαγή, ἡ· (ἀλαλάζω) κραυγή, ἦχος θορυβώδης, ἐν πολέμῳ· «ἀλαλαγὴ τυμπάνων, αὐλῶν· ἐπινίκιος ὕμνος· Ἡσχ. ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος· Χρσστμ.

Ἀλάλαγμα, ατος, τό· καὶ

Ἀλαλαγμός, ὁ· = ἀλαλαγή· Ἡρδτ. 8. 37. Εὐρπ. Κύκλ. 65. καὶ 594. Ἑλ. 1365. πτυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμός.

Ἀλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλή) ἀφίημι, ἐκπέμπω θορυβώδη φωνήν, ἀλαλά βοῶν, ἐξαιρέτως μάχης ἀρχομένης, εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεος καὶ παρελεύσμὸν τῶν μαχομένων (κάμνω φωνὴν συγχυστικὴν, φωνάζω ἀλαλά, μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων Ἄρεος, καὶ διὰ νὰ ἐμβρύνω ἢ ἐγαρδιάσω ἐκείνους ὁποῦ πολεμοῦν) Ξνφ. Κρ. Π. Γ. β. 9. Ἀιβ. Ε'. β'. 11. Δ. β'. 7. 2) μεταβατ. ἀγγέλλω, κηρύττω ἀγαλλίασιν τραχεῖ καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ· «ἀλαλ. νίκην. Σφ. Αἰτ. 133.

Ἀλαλάξιος, ὁ, ἡ· Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος (Διὸς τοῦ πολέμου) εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ὁ ἀλαλαγμός)· Κορνοῦτ. ΚΑ'.

Ἀλαλή· Δωρ. ἀλαλά· κραυγὴ ἐν πολέμῳ, μάλιστα ἐν τῇ προσβολῇ· παρὰ Πνδ. ἡ προσβολή, ἡ μάχη αὐτή· (φώνημα 'ς τὸν πόλεμον, μάλιστα 'ς τὸ ἄπαρκο, ὅταν ὁρμοῦν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς· ὁ ἴδιος πόλεμος)· Πνδ. Νεμ. γ'. 103. Εὐρπ. Ἑλ. 1360. 2) προσωποποιουμένη, ὡς Συγάτηρ τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων, ἐν τινι παιᾶνι (πολεμικὸν τραγῳδὶ νίκης) Πλουτ. περὶ ὀδέ. Ἀστ. σλ. 349. C. περὶ Φιλοσλφ. σλ. 483. C. 3) παταλήπατε τραχεῖ καὶ μεγάλῃ φωνῇ, κραυγῇ, θόρυβος, ἀγαλλίασσος ἢ συγχύσεως καὶ ταραχῆς· (ὁ τύπος ἀλαλὴ ἀμφιβάλλεται· Βουτμ. Ἕλλην. γραμμ. 1, σλ. 140)

Ἀλάλημαι, κατ' ἐνεστῶτ. μόναι ἐν χρήσει = ἀλάομαι, πολλάκις παρ' Ὁμρ. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι μάτην, ἄργός, σπράγμων· καὶ ὡς ἐπαίτης· (ἐκ τὰ χαμένα χωρὶς κῆμμιὰν δουλειὰν, καὶ σὰν ζητούλας) Ὀδσ. Φ. 327. (κυρίως δὲ παρακείμ. τοῦ ἀλάομαι).

(Τόμ. α'.)

Ἀλαλητής, ὁ· (ἀλαλή) κραυγὴ ἐν πολέμοις, ἐπινίκιος φωνή· Ἱππ. ἔτι δὲ καὶ οἰμωγή, ὀρνὴς, ὁδύρμός· Ὀδσ. Φ. 10. κυρίως δὲ κραυγὴ μεγάλη.

Ἀλάλητος, ὁ, ἡ· (λαλέω) ἀρρητος, ἄφατος, ἀνέκφραστος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνήσῃ ἢ δὲν ἐκφώνησέ τις)· (α).

Ἀλαλητύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀλαλητός· Ἀπάλ. Γ'. σελ. 184. ἀμφιλ.

Ἀλάλκε· γ'. ἕνε. προπ. τοῦ ἀόριστ. β'. ἀεὶ ἀνευξήτως· ἀλάλκω, ἀλάλκοιν, ἀλάλκεμεν, ἀλάλκεμεναι, ἀλάλκοις, ἀλάλκοι, ἀλάλκοιεν, ἀλάλκησι· ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου πρωτοτύπου ἀλκω = ἀλέξω, ποιητικῷ διπλασιασμῷ· εἴργω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἀμύνω· (ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, σπρώχνω ὀπίσω, διαφεντεύω)· τινί τε, τινός τι· παρ' Ὁμρ. δὲ καὶ, τινί τι· κρατός· Ὀδσ. Κ. 188ω. . ὁ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκησι κακὸν ἦμαρ. ὁ ἐνεστ. δὲ καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι εἰσὶν ἀχρηστοι. Περὶ τῆς παραγωγῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλέκω καὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ μετὰ τοῦ, ἀλκή, Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 289.

Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Διός· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 8. καὶ Ε. 908. «Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηΐς Ἀθήνη· ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους, (ὁ ἐστι, βοηθοῦσα μὲ ἀνδρίαν, δυνατὴ εἰς πόλεμον)· κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχ. ἡ παρὰ τῷ Ἀλαλκομένει τῷ Βοιωτῷ τραφεῖσα· ἢ ἡ ἐν Ἀλαλκομεναῖ, πόλει τῆς Βοιωτίας, τιμωμένη· κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἡ ἀμύνουσα, ἀμύντειρα (ἀσφαντεύτρια) ἰδὲ Ἀθανασία· 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ τῆς Ἥρας ἐπίθ.

Ἀλαλκομενίνος, ὁ· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἐλέγετο ὁ παρ' Ἀττ. Μεταπτηρίων καλούμενος Μήν.

Ἀλαλκτήρ, ῆρος, ὁ· βοηθός· ἀφ' οὗ

Ἀλαλκτήριον, τό· Ἰαμβ. ἄλεττμα, ἐπιούρημα, βοήθημα (βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν). Νίκανδρ. Θηριακ. «ἀλκτήριος νοῦσων· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ ἀλαλκτήρια.

Ἀλάλκω, ἄχρηστον· ἰδὲ ἀλάλκε.

Ἄλαλος, ὁ, ἡ· (λαλος) ἄφωνος, ἄγλωττος, ἐνεός· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, μοῦτος βουβός).

Ἀλάλυγξ, γγος, ἡ· = λυγμὸς (λύγκεσμα) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξφ. 18 κατ' ἄλλους δὲ, ἀδημονία, ἀγωνία, θλιμμὸς, ἀμηχανία (στενοχώρια, θλῖψις) ἄθεν

Ἀλαλύστημαι· (ἀλύω, ἀλυστέω) περιφέρομαι πλήρης ἀσημονίας καὶ ἀγωνίας· εἶμι ἔμφροντις, πολύφροντις, πολυμέριμνος, πολυμέρμερος (τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γεμάτος στεναχώριαν, θλῖψιν· εἶμαι γεμάτος φροντίδες καὶ ἀνησυχίαν)· Ἰλ. Κ. 96. . . . οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύστημαι.

Ἀλάμπετος, ὁ, ἡ· (λάμπω) ἄνευ λάμψεως, ἄνευ φωτὸς, σκοτεινός· Τμ. Ὁμ. 32, 5. . . ἠστόλισε δ' ἀλάμπετος ἀὴρ ἐνὶ μὲν τοι ὁ Ἕρμανος, ἐνὶ τὸν στίχον, ἀπολάμπετος δὲ λέει ἀναγινώσκεσθαι· πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ Ἄλου.

Ἀλαμπής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· «ἀλαμπὴς ἠέλιος ὑπὸ τοῦ ἠλίου μὴ φωτιζόμενος· (ὅστις δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον· ὅπου δὲν φέγγει ὁ ἥλιος) Σοφ. Τρχ. 691.

Ἀλαμπία, ἡ· ἔλλειψις λάμψεως, ἢ φωτός· (στοιχεῖ) Φιστ. βιβλ.

Ἀλέομαι, ὦμαι· παρτκ. ἠλώμην· ἀρτ. ἠλήθην· ποιητ. ἀλήθην· μέσον ἀποστ. ἡ καὶ παθητ. περιπλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι, μάτην περιφέρομαι· (πλανῶμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ)· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. ἀποκλίνω, ἀφαμαρτάνω, πόρρω γίνομαι (παραστρατίζω, χάνω 'τὴν στράτα') μετὰ γενκ. Πνδ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ τόπου δι' οὗ ἀλᾶταί τις, Εὐρπ. Ἑλ. 532. Θερτ. 13, 66. ζῶ φυγὰς ἐν ἀλλοδαπῇ (ἐξωρισμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ζῶ 'ς τα' ξένα) ὡς τό, φεύγειν· Σφκλ. 2) τροπκ. πλανῶμαι ἐννῷ, ἀστοχάζω, ἀπορῶ Σφκ. Αἴ. 25. (τῷ καθ' ἑαυτὸ βραχυπρ. σπάνιτ. συλλβ. χρῶνται οἱ ποιηταὶ ὡς μακρόν ἐνίοτε).

Ἀλάξευτος = ἀλατόμητος.

Ἀλαός, ὁ, ἡ· τυφλός, ἀόμματος· Ὀδ. Θ. 195. «καὶ κ' ἀλαὸς τοι ξείνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων· ἀλαοί, οἱ νεκροί, ἀντιθέτ. τῷ δεδορκότες· Λίτχ. 2) σκοτεινός, ἀφεγγής· Ἀπλ. Ῥδ. (∪ ∪ ∪ · παρ' Ὁμ. δὲ – – ∪, ἀ· ἡ λήγουσα λαμβάνηται θέσει μακρά)· (τῇ συνήθει παραγωγῇ ἀπὸ τοῦ λάω, λεύσω ἐνίστανται ὁ τόνος: Κατὰ τὸν Διοδεκλείνον δὲ, ἐστὶ συγγενὲς τῷ ἀλάομαι, καὶ ἐσήμαινε τὸ στερεῖσθαι, μὴ ἔχειν, ἀποτυγχάνειν, σφάλλεσθαι· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν μετέβαλεν ἡ συνήθεια εἰς τὸ, στερεῖσθαι τῆς ὁράσεως).

Ἀλαοσκοπία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀλαοσκοπίη· (ἀλαός, σκοπέω) τυφλή, τοῦτ' ἐστὶ ἀπρόσεκτος, εἰς μάτην, καὶ ἀνωφελὴς φυλακὴ (φύλαξις) Ἰλ. Ν. 10. Ξ. 135. Ὀδσ. Θ. 285. Ἡσδ. Ἡ τάνωσις ἀλαοσκοπίη εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Β. 515 (∪ ∪ – ∪ ∪ –).

Ἀλαοτόκος, ὁ, ἡ· τυφλὰ τίκτων (ὅστις γεννᾷ τυφλὰ τέκνα).

Ἀλαόω, ῶ· Μ. ώσω· τυφλῶ, ἐκτυφλῶ (τυφλόνω, αὐγάζω τὰ ὀμμάτια τινος)· ὁ Ὅμρ. προστίθησι καὶ τὴν γενικὴν, ὀφθαλμοῦ· Ὀδ. Ι. «ὧν ὀφθαλμοῦ ἀλαώσενε.

Ἀλαπαδνός, δνή, δνόν· (ἀλαπάζω) εὐκαταπόνητος, εὐσάμαστος, εὐάλωτος· (ὅστις εὐκόλα κουνατίζεται, νικᾶται, πέρνεται, ἀποστέγεται)· ἀσθενὴς, ἀβαλὴς, ἀσθενὴς, ἄτονος· «ἀλαπ. στίχες, σθένος, μῦθος· «α Ὅμ. ἀφ' οὗ

Ἀλαπαδνοσύνη, ἡ· ἀδυναμία, ἀλαλεία, ἀδρένεια, ἀτονία, ἀσθένεια· στέρησις δυνάμεων· (ἀδυναμία).

Ἀλαπάζω, Μ. άξω· (λαπάζω μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α) ἐκπερσῶ· ἐξαντλῶ, καταπονῶ, πένητα, πτωχὸν ποιῶ (ἀδειάζω, κάμνω ν' ἀποστέσῃ, κάμνω πτωχόν)· Ὀδσ. Ρ. 424. ἐξαιρέτως, ἀνίσχυρον, ἀδύνατον ποιῶ, τιθῶ, καταβάλλω, ἀποκτείνω, ὑποχείριον ποιοῦμαι, καταγωνίζομαι (ἀδυνατίζω, νικῶ, σκοτόνω, ὑποτάζω) «ἀλαπ. στίχας ἀνδρῶν, φάλαγγας νέων, πόλεις· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 503. ἆρα καὶ ἐκπολιορκῶ, καταστρέφομαι καὶ διαρπάζω, πορθῶ.

Ἄλας, ατος, τό· (ἅλς) ἅλας (ἁλάτι) κατὰ Σουϊδ. μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φράσιν «ἅλατι ὕειν ἐν χρήσει· ὕδει μόνον ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ χρήσιμος ἡ λέξις, πᾶσι δὲ τοῖς κρείττοσι συγγραφεῦσι ξένη· πάνυ εὐχρηστος μέντοι ἐν τῇ καινῇ Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ.

Ἀλαστταίνω· = τῷ ἑξῆς.

Ἀλαστέω, Μ. ήσω· (ἄλαστος) ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, ὀργίζομαι, ἄθυμῶ, ἀθύμως ἔχω· (λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, θυμόνω) Ἰλ. Μ. 168. Ξ. 21. «εἰ ἀπολύτως· κυρίως δέ, μνησικακῶ, οὐκ ἀπαλλάττομαι τινος· (φυλάγω τὴν ἐχθρα, κρύβω τὸν θυμόν μου, δὲν ἀλησμονῶ, δὲν ξεχνῶ τὸ δόσιμον ὁποῦ ἔπαθα).

Ἀλαστορία, ἡ· (ἀλάστωρ) ἀσέβεια, ἀθεμιστία, ποινρία.

Ἀλάστορας, ὁ· ἡ· ὑπ' ἐκδικητικῆς τινος Θεότητος καταρατος, ἀσεβείας τινος ἢ ἀνοσιουργήματος ἄθεν ὑπέχων· (καταραμένος ἀπὸ ἐκδικητικὸν Θεόν· τιμωρημένος διὰ μεγάλην ἁμαρτίαν)· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 953. «παλαιστόρεσσιν ὀμμάτων κύκλοις»· εὐχρηστος δὲ μόνος εἰς τὸν τύπον «ἀλαστόροισι» παραβαλ. Βτμ. Γραμμ. 1, σλ. 222.

10

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλαστος, ὁ, ἡ· αὐτὶ ἄλητος, (λήθω, λαθεῖν) ἀλάθητος· λήθῃ μὴ ὑποπιπτων· μὴ ἀπαλγηδείς, μὴ ἀπαλγούμενος, ἢ μὴ ἐλαυνόμενος, μὴ ἐκλελησμένος· (ἀληθήσ-ωντος, ἀξέχαστος· τὸν οὗπερ δὲν ἀλησμονεῖ ἢ δὲν ἀλησμόνησε, δὲν ξεχνᾷ ἢ δὲν ἐξεχάστηκε)· ὄθεν οὐτοιστος, ἀφύρητος, ἄτλητος (ἀνυπομονητος)· «ἄλαστ. πένθος, ἄχεα Ὅμ. ἄλαστον ὀδύρομαι, ἀπαύστως ὀδύρομαι, Ὀδ. ὁ Ἀχιλ. λέγει τῷ Ἕκτ. Ἰλ. Χ. 261. ωμή μοι, ἄλαστε, συνημοτύσας ἀγόρευσ ὦ ἀλάθητέ μοι (σὺ οὐ τῶν ἀείνων καὶ ἀνεπιλήστων πράξεων αὐδέποτε λήσομαι οὐδ' ἀπαλγήσω αὐτάς) μήμοι περὶ σωθηκῶν διαλέγου· 2) δυσηχής, ἄθλιος, ἀείλιος, ταλαίπωρος, κατάρατος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1672. «ἄλαστον αἷμα· καὶ 1483. «ἄλαστος ἀνήρ, ἰδὲ ἀλάστωρ.

Ἀλαστρέω· ἐπιμελέσως ἔνεστιν χρῆναι· οὗ ὁ ἀληθὴς τύπος ἐλαστρέω· ἰδὲ αὐτό.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ· σπανιώτερον ἡ· Κακοῦργος, κακοποιός, ἀνοσιουργός, ὁ ἀνεπιλήστου ἀνοσιουργίας, μᾶλλ. φόνου ἔνοχος, ὁ πᾶν τὸ αὐτῷ προσπελάζον μιαίνων, καὶ ὄθεν ὑπὸ πάντων ἀποτρεπόμενος, οὗ πάντες διὰ τοῦτο ἀφίστανται· (κακοποιός, ὅστις ἐπραξε ἐλησμόνητον κακόν, μέλλοντα φόνου· ὅστις μολύνει ὅλα ὅσα ἄγουν κοντάτου, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀποφεύγει καθένας) μιαρός, φονεὺς ὑπὸ πάντων μισούμενος καὶ ἀποστρεφόμενος· 2) ὁ κακουργίας ἄξιον λαμβάνειν μὴ ἀμνηστεῦν (ὅστις δὲν ἀλησμονεῖ νὰ τιμωρῇ τὴν κακὴν πρᾶξιν), ἐξαιρέτως ἡ ἐκδικητικὴ, τιμωρὸς Θεότης, μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ, δαίμων· Πλυτ. περὶ Ψ. Χρηστ. «Δημόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀληστων τινων καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποινὰς ἐπεξιόντας· ἔτι δὲ καὶ Ζεὺς ἄλαστωρ, ἔλεγεν. Ὁ Σοφ. καλεῖ καὶ τὰς Ἐρινύας, ἀλάστορες, (ἐκδικητικὰς, βασανιστικὰς)· Τροπ. δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ὡς ἄλλαι Ἐρινύες ἄλλους καταδιωκόντων καὶ αὐτοῖς ἐχθρευόντων (ὅστις καταστρέχουν ἄλλους καὶ δὲν τοὺς ἀφίνουν εἰς ἡσυχίαν ποτέ)· «βουκόλων ἀλάστορα λέγεται ὁ λέων παρὰ Σοφ. Τρχ. 1092. 3) ὁ Ἀλάστωρ, ὄνομ. κύρ. ἐν Ἰλ. ἀφ' οὗ Ἀλαστορίδης, ου, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλάστορος· Ἰλ. Υ 463. (παράγεται ἀναμφιβλήτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἄλαστος).

Ἀλάτας· Δωρ. ἀντὶ ἀλήτης (υ – –).

Ἀλᾶτεία, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, ὁ, ἡ· ἅλινος, ἐξ ἅλατος πεποιημένος· (ἁλατεῖνος) Ρλμ. Ἀλεξ. νεωτέρα λέξις (ε).

Ἀλάτιον, τὸ· ὑποκορτ. τοῦ ἅλας, (ἁλάτιν) (ε).

Ἀλατόμητος, ὁ, ἡ· (ἅλς, τέμνω) μὴ λατομηθεὶς (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔκοψαν δὲν ἐβγαλαν πέτρας)· μεταφρ. ἀδ, σῶος, ἀδιάφορος· ἰδὲ λατομητός.

Ἁλατοπωλία, ἡ· (ἅλας, πωλέω) πώλησις ἅλατος· ἡ ἕδρα τοῦ πωλεῖν ἅλας· Ἀριστοτ.

Ἀλάχατος, ὁ, ἡ· (λάχνη) ἄνευ λαχάνων (ε).

Ἀλάω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀλύω.

Ἀλεωπίης, εδος, ἡ· ἐξεχρέτως Θηλκ. τοῦ ἀλωπός.

Ἀλωπός, ὁ, ἡ· (ἀλπός, ὠψ) ἀλωπὸς ἔχων τὰς ὤπας, τυφλὸς τὰ ὄμματα· τυφλώ, πηρὸς, ἐκτυφλωμένος τοὺς ὀφθαλμούς· (τυφλομάτης)· 2) ἀμαυρὸς, ἀφεγγὴς, σκοτεινός.

Ἀλωπότης, ὑος· (ἀλωπὸς) ἀποτύφλωσις, ἐκτύφλωσις, τὸ ἐκτυφλοῦσθαι, ἀποτυφλοῦσθαι (τὸ τύφλωμα, τὸ νὰ γένῃ τις τυφλὸς· τύφλωσις, τυφλαμάρα). τύφ. Ὀψαλμοῦ· Ὀδ. Ι. 503. τυφλότης, ἀβλεψία· (τύφλα).

Ἀλεωφ, ωπος, ὁ, ἡ· = ἀλωπός.

Ἀλγεινός, νή, νόν· (ἄλγος) ἀλγηδόνος, ἄλγους πρόξενος· πικρὸς, λυπηρὸς, ἐπαχθὴς· (ὅστις προξενεῖ πόνον· ὅστις προξενεῖ λύπην, πίκρα)· 2) ἀλγηδόνας, ἄλγος πάσχων, λυπούμενος, δυστυχισμένος, λύπην ὑποφερων, βαρέως φέρων· (ὅστις βασανίζεται, πικραίνεται, σεσανίζει) Σοφ. Ἐπῤῥ. ἀλγεινῶς.

Ἀλγεσίδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ἀλγηδόνας, ἄλγος γεννῶν· (ὅστις φέρει, γεννᾷ πόνον) Σοφ. παρὰ Μέξ. Τύρ.

Ἀλγεσίθυμος, ὁ, ἡ· (θυμὸς) λυπῶν καὶ πικραίνων τὴν καρδίαν· Ὀρφ. Ἅμν. ΞΔ'. 6.

Ἀλγέω· ῶ· Μ. ήσω· (ἄλγος)· αἰσθάνομαι ἀλγηδόνας, ἄλγους σωματικοῦ· (αἰσθάνομαι πόνον) Ὅμ. ἀτρεκέως, νοσῶ (ἀρρωστῶ, εἶμαι ἄρρωστος) Ἡρόδ. 2) τρπ. λυποῦμαι, δυσχεραίνω, ἀθυμῶ, δυσθύμως ἔχω, ἀδημονῶ· (λυποῦμαι, βασανίζομαι, σκανίζω)· Ὀδ. Μ. 27. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. πολλάκις ἄχθομαί τινι, ἢ ἐπί τινι ἢ περί τινος· Schaef. Bos. σλ. 26. Σφκ. Ἰλ. 1201. «ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων· Δημοσθ. Τὸ οὐδέτ. τῆς μετχ. τὸ ἀλγοῦν = ἄλγος.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ· ἄλγους αἴτημα (πόνος) ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 5, 18. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις φιλοσόφοις, Δητν. Ἀρτ. 2, 88. 10, 129.

Ἄλγημα, τό· αἴτημα ποιητικὸν, προξενηθὲν ἄλγος (πόνος τὸν ὁποῖον ἠτάνθητις, ὁ ὁποῖος προξενεῖται εἰς αὐτόν).

Ἀλγηρός, ρά, ρόν· ἄλγος, λύπην προξενῶν· (ὅστις κάμνει, προξενεῖ πόνον, λύπην).

Ἄλγησις, εως, ἡ· ἄλγους αἴτημα (αἴτητις πόνου ἢ λύπης)· Σφκ. Φλκτ. 792.

Ἀλγητικός, ἡ, όν· = τῷ προηγουμένῳ· εἰς πόνους πολλάκις ὑποκείμενος, ἢ ἔχων ἰδίωμα τοῦ νὰ προξενῇ λύπας καὶ πόνους.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν· (ἄλγος) ἄλγους πλήρης, πολυπαθὴς, πολύφροντις (γεμάτος πόνους, μὲ πολλὰς φροντίδας καὶ βάσανα) Ἡσόδ. Θγν. 214. 226.

Ἀλγίων, ὁ, ἡ· τὸ ον· γενκ. ονος· ἀνωμλ. συγκρ. τὸ ὑπερλ. ἄλγιστος, η· ον· ὡς τὸ, καλλίων, κάλλιστος· ἐκ τοῦ ἐστκ. ἄλγος· παρ' Ὅμ. εὑρηται μόνον τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. ἄλγεον, ὥστε τινες ἐξέλαβον αὐτὸ ὡς αὐδέτερον θετικοῦ τινος ἄλγιος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σημασίᾳ τοῦ παρ' ἡμῖν, τόσον χειρότερα· Ὀδ. Δ. 293. παράβαλε γλύκιος. Τὸ ὑπερλ. ἄτεξ μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 665.

Ἄλγος, εος, τό· παρ' Ὅμ. πατητέόν ἀλγηδόνος (πόνου) πάθημα, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς· ἀνάγκη, ἀπορία, τακλαιπωρία, στενοχωρία, ἀβλιότης, κακοπάθεια, λύπη, μέριμνα, φροντὶς, δυσθυμία, πένθος, συμφορά· ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ πολὺ μᾶλλον κατὰ πληθυντ. ἢ καθ' ἑνικ. ἀριθμόν· 2) παρὰ τοῖς μεταγνωστ. πᾶν τὸ λύπης, ἢ ἀλγηδόνος πρόξενον· Jac. Ανθ. 1, 2. σελ. 38. (συγγενὲς τῷ ἀλέγω)· ἀφ' οὗ

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ· προξενῶ λύπην καὶ ἄλγος (πόνον) λυπῶ τινα· διτῆς αἰτιατ. «λῴω τινα τι· λύπης ἢ ἄλγους πρόξενος γίγνομαί τινι (κάμνω τινὰ νὰ αἰσθάνηται λύπην ἢ πόνον) Σφκ. Φιλ. 66. 2) ἀμεταβτ. καὶ παθητ. αἰσθάνομαι ἄλγους, δυσθυμῶ, κερτομοῦμαι, ἀνιῶμαι· (αἰσθάνομαι πόνον· λυποῦμαι, καταβλίβεται ἡ καρδιά μου, μοὶ βαρυφαίνεται).

Ἀλδαίνω, Μλ. ανῶ· (ἄλω, ἄλδω, ἄλθω, ἄρδω) τρέφω, ρωννύω, κρατύνω, αὐξάνω, ἰσχυρὸν ποιῶ, μεγαλύνω (θρέφω, συναμώνω, κάμνω νὰ τρανεύῃ, κάμνω νὰ μεγαλώσῃ, νὰ αὐξήσῃ) «ἤλδανε μέλεαι ἐποίει ἀύρρητῆ, μεγαλοπρεπῆ τὰ μέλη· Ὀδ. Σ. 70. Ω. 367. «Τὴν πρίονες ἀλδαίνουσιν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 402. τὴν ὁποίαν γεννῶσι καὶ τρέφουσι τὰ ὄρη. Ἐτανῦσανω, πλέον ποιῶ, προάγω, προβιβάζω, ὠφελῶ (κάμνω νὰ γένῃ περισσότερον)· Νον. «καρπὸν ἀναλδαίνειν, Νίκανδ. συνθέτως, «ἐναλδήσατα κορύνην· παθητ. αὐξάνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω, μείζων γίγνομαι (τρανεύω, γίνομαι μεγαλήτερος)· «ηλίου ἀλδήσκοντος, Ἰλ. Ψ. 599. Ἔστι δὲ ποιητκ. ἡ λέξις.

Ἀλδέω· Μλ ήσω· = ἀλδαίνω· Ὀρφ.

Ἀλδήεις, εσσα, εν· αὐξανόμενος, ἐπὶ τὸ πλέον προχωρῶν, ἐπίδοσιν λαμβάνων· ποιητκ.

Ἀλδήμιος, ὁ· (ἀλδαίνω) Ἐπίθτ. τοῦ Διός Ἐτμλ. μγ.

Ἀλδήσκω· αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, προχωρῶ ἐπὶ τὸ πλέον, προκόπτω· Ἰλ. Ψ, 599. 2) μεταβτ. αὐξάνω, τρέφω, ἀνατρίφω, θεραπεύω (περιποιοῦμαι) Θκρ. 17, 78. Schaef. ὁ δὲ τύπος Ἀλδίσκω, πάνυ ἐμῤῥιβολος.

Ἀλδύνω, καὶ = Ἀλδαίνω, Κόϊντ. Σμυρν. Θ'. 472. ἐμῤῥιβ.

Ἀλδῶ· ἐξηρημένον πρωτότ. τοῦ ἀλδαίνω στλ. μόνον παρὰ Γραμματικογρ.

Ἀλέα, ἡ· Ἰων. ἀλείη, (ἄλη, ἀλεύω) τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, ἐκχωρεῖν, ὑποχωρεῖν· φυγή, καταφυγὴ ἀποτικως· (ἀποφυγὴ, παραμέρισμα, φευγατιό, καταφύγιον) Ἰλ. Χ. 301. «ὑστοῦ ἀλέηι· Ἡσόδ. Ἔρ. 547.

Ἀλείη, ἡ· Ἰων. ἀλείη· Ἀττκ. ἀλέα (ἄλω) Θερμότης, θάλπος (ζέστα, μᾶλλ. τοῦ Ἡλίου· Ὀδ. Ρ. 23. παρβλ. ἕλη, εἴλη, Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 91. ἀφ' οὗ

Ἀλεαίζω, Μ. άσω· Ἀττκ. ἀλεάζω· θερμός εἶμαι· (εἶμαι ζεστός)· Ἀριστοτ. πολλαχοῦ.

Ἀλεαίνω· Ἀττκ. ἀλεαίνω· θερμαίνω, θάλπω· ἡλιῶ, ἀνηλιάζω, ἡλιάζω (ζεστάνω, ἡλιάζω· 2) ἀμεταβτ. θερμαίνομαι (ζεστάνομαι)· Ἀρστφ. Ἐκκλ. 540.

Ἀλεαίνω· = ἀλεαίνω· ἀμφβ.

Ἀλέασθαι, ἀλέασθε· τύποι τοῦ α'. ἀορστ. τοῦ ἀλέομαι· ῥημτ. Ὅμ. Ὀδ. Ι. 412. Ἡσόδ. Ἔργ. ἐπικῶς δέ, ἄνευ τοῦ σ. ἰδὲ ἠλευάμην.

Ἀλεγεινός, νή, νόν· (Ἀλγεινός) ἀλγηρὸς, ὀδυνηρὸς, πικρὸς, λυπηρὸς, ἄθλιος, ταλαίπωρος, χαλεπός· «ἵππει ἀλεγεινοὶ δαμήναι δυσδάμαστοι (ἄλογα δυστολογημένα)· Ἰλ. Κ. 402. 2) ἄλγους, δεινοπαθείας, κινδύνου πρόξενος (ὅστις προξενεῖ πόνον, λύπην, κακοπάθειαν, κίνδυνον).

Ἀλεγηνώρ, ορος· ὁ· ὄνομ. κύρ. ἀφ' οὗ Ἀλεγηνορίδης, ου· ἐπικ. πο, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεγήνορος· «ἀλγεινὰ ῥέεθρα· ἀντὶ τοῦ ὀρμητικὰ, σφοδρὰ, ἐπικίνδυνα· Ἰλ. Ρ. 749.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω· (ἀλέγω) λυποῦμαι, ἄχθομαι ἐπί τινι· μέλει μοι, λόγον ποιοῦμαι, φροντίζω τινος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ σφὼϊ ἀλεγίζειν· μετὰ γενκ. ὀλιγωρῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι τινος· (ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλει) καταφρονητικῶς· παρ' Ἀπλ. Ῥόδ. ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ Κοϊντ. Σμυρ. δὲ, μετὰ αἰτιατ.

Ἀλεγύνω· (ἀλέγω) παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ, δαῖτα καὶ δαῖτας· δειπνοποιῶ, δεῖπνον παρασκευάζω ἐμαυτῷ οὐχὶ δὲ ἄλλοις (ἑτοιμάζω φαγί, μαγειρεύω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὄχι ὅμως εἰ ἄλλους) ἆρα ὡς τὸ «μιμνήσκεσθαι θάρπαυε δείπνου, δειπνοποιοῦμαι (τρώγω τὸ γεῦμα ἢ τὸν δεῖπνον)· ἄλλοις δεῖπνον παρασκευάζω (μαγειρεύω διὰ ἄλλους) μόνον ἐν Ὀδ. Α. 186. ἀπὸ Ἀπλ. Ῥόδ. δὲ, καὶ ἐστὶ ταύτην τὴν σημτ. πολλάκις.

Ἀλέγω· (λέγω, μετὰ τοῦ κλῆτ. α.) ἄνευ πτωτικοῦ· φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, ἐνθύμιον ποιοῦμαι, ἢ ἐνθυμοῦμαί τι· αἰσθάνομαι, δὲ αἰδοῦς ἄγω, αἰβάμαι· Ὅμρ. μετὰ γενκ. τοῦ προπ. «αἰδὼς ἀλλήλων, Διός· Ὀδ. Ι, 115, 273.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετά αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἐπιμελοῦμαι, ὑπηρετῶ, διαπράττω, διοικῶ· καταλογίζομαι, ὑπολογίζομαι, ὑπολογῶ, ἐνεριθμοῦμαι, λογίζομαι (φροντίζω, ἑτοιμάζω προμηθεύω, λογαριάζω, κάμνω τὸν λογαριασμόν) φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι κλπ. ὅπιν Θεῶν· Ἰλ. Π. 388. τιμῶ, σέβομαι, Πνδ. παρ' Ὅμρ. σπανίως ἄνευ τοῦ, οὐκ ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως συναριθμῶ, καταριθμῶ, καταλογίζομαι (μετρῶ ἢ λογαριάζω μαζί μὲ ἄλλο τίποτε)· καὶ οὕτω χρῆται αὐτῇ ὁ Πνδ. Ὀλ. 2, 142. «ἔνιστον ἀλεγεσθαι· ἐστὶ δὲ συγγεν. μάλιστα τῷ ἀλεγίζω, καὶ ἀλεγύνω, κατὰ σημσ. τοῦ, ἄλγος, ἀλγεῖν.

Ἀλεεινός, νή, νόν· (ἀλέα, ἅλω) θερμός, διάθερμος, διάπυρος, (ζεστός, καυτός)· τὸ δὲ τοῦ Φωκλ. «ὑπερβασίαι δ' ἀλεεινὰι· φευκτέαι δηλ. ἀπὸ τοῦ, ἀλεείνω· ἰδὲ τὸ ἑξῆς· Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ἡ. 9. κηδὺ μὲν θέρους ψυχεινὴν (οἰκίαν) ἔχειν, χειμῶνος δὲ ἀλεεινήν.

Ἀλεείνω, = ἀλέομαι, ἀλεύομαι· (ἐλέα, ἀλη)· ἐκκλίνω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, φεύγω, κατὰ σημασίαν τοῦ φυλάττεσθαι, παρ' Ὅμρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατκ. ἀλλά γε καὶ μετ' ὀπρμφτ. «ἆλε· κτεῖναι, ἀλεξίμενοι· (ἀπέφυγεν, ἐφυλάχθη τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ, βοηθήσῃ) Ἰλ. Ζ. 107. Ν. 556. 2) ἀμεταβ. ἀφ' ὁλοκλήρου· ὑποχωρῶ, εἰκίζομαι· (παραμερνῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω) Ἁπλλ. Ῥδ.

Ἀλέες, (ἁλίζω) πληθυντ. τοῦ Ἀλής· συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Ἡρόδοτ. «ἀλέες εἰς ἓν χωρίον εἰσάγεσκον· ἰδὲ ἀλής.

Ἀλέη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, Ἀλέα.

Ἀλεής, (ἀλέα, ἅλω) παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 859. «ἀλεὴς ὕπνος· ἀλεεινός, θερμαίνων, εὐφραίνων, ἀναζωπυρῶν (ζαρπαυτικὸς, ἀναπαυτικὸς ὕπνος) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν δέλουσί τινες ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 463. «Ἐπ' ἀλέα λέσχηνε· (–υ–). Τέτυχν.

Ἀλέῳσθαι, ἀλέῳτο = ἀλήῳτο, ἀλήῳτο.

Ἀλεία, ἡ· = Ἀλεία, ἀλιευτικὴ (φαρευτικὴ) ὡς τὸ ὑγεία ἀντὶ ὑγιεία· ἀμφβ. Ἀρστλ. Οἰκ. 2, 3. Schneid.

Ἀλεία, ἡ· (ἁλη) τὸ περιπλανᾶσθαι, περιπορεύεσθαι· (πλάνημα, τρέξιμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς σκοπόν)· ταυτόν τῷ, Ἀλατεία.

Ἀλείαντος, ὁ, ἡ· (λειπίω) ἀνώμαλος, μὴ λεῖος (μὴ ἴσιος).

Ἄλειαρ, ατος, τὸ· πυροῦ ἢ σίτου ἄλευρον· (ἀλεύρι ἀπὸ γένημα) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἄλευρον ἐνέγκει (ἄλεσμα) Ὀδσ. Τ. 108. πληθυντικ.

Ἄλειμμα, ατος, τὸ· (ἀλείφω) τὸ ἀλείφειν, τὸ χρίειν, τὸ ἐντρίβειν εὐώδεσιν ἐλαίοις κ. τ. τ. (ἀλείφωμεν μὲ μυρωδικὰ) καὶ πᾶν τὸ δι' οὗ ἀλείφει ἢ χρίει τις (ἄλειμμα, ἀλειφή) παράβαλε χρῖσμα· ἀφ' οὗ

Ἀλειμμάτειον, τό· ὑπερατ. τοῦ ἀλειμμα· Δγν. Δρτ. 6, 52.

Ἀλειμματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλείμματι παρεμφλησίως (ὅμοιος μὲ ἄλειμμα).

Ἀλεινός, νή, νόν· ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀλεεινός· Στράβ. Γ'.

Ἀλειπτήριον, τό· (ἀλείφω) τόπος ἔνθα, παρ' Ἕλλησι μὲν ἐν ταῖς παλαίστραις, παρὰ Ῥωμαίοις δὲ ἐν τοῖς λουτρῶσι, ἠλείφοντο πυρὶ προσιόντες (καθήμενοι κοντὰ 'ς τὴν φωτιὰν ἕως νὰ ἱδρώσουν), Schneid. Vitruv. 5, 10, 5.

Ἀλείπτης, ου, ὁ· χρίων, ἀλείφων (ἀλειφτής, τουρκιστ. τελάκης) οὕτως ἐλέγετο ἐξυπηρετῶν ὁ δοῦλος ὁ τὸν δεσπότην αὐτοῦ ἐν τῷ λουτρῶνι ψήχων καὶ ἐλαίῳ ἐντρίβων· (ὅστις ἔτριβε τὸν αὐθέντην του εἰς τὸν λουτρὸν καὶ τὸν ἄλειφε μὲ λάδι) Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 2) ἐν ταῖς παλαίστραις, ὁ γυμνασιάρχης ἢ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, καὶ διατάκτωρ τῶν περὶ τὴν παλαιστικὴν, οὐ ἐπιστατοῦντος ἠλειοῦτο (ἀλείφονταν μὲ λάδι) οἱ γυμναζόμενοι. 3) τρπκ. Πᾶς εἰσηγητὴς οὑτινοσοῦν ποτε πράγματος, (ἐπιστάτης, διοικητὴς ἀπὸ κάθε πρᾶγμα) διδάσκαλος, κάλ. τῶν πολιτικῶν. Πλουτχ. κάλ. τῆς κακίας, Sext. Emp. Salm Tert. pall. σλ. 273. ἀφ' οὗ

Ἀλειπτικός, ἡ, ὁν· τῷ ἀλείπτῃ οἰκεῖος ἢ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀλείφειν. Ἐμπρ. ἀλειπτικῶς, ἀλείπτου δίκην (σὰν ἀλειφτής).

Ἄλειπτος, ὁ, ἡ· (λείπω) μὴ λειπόμενος, μὴ λειφθείς (ὅποιος δὲν ἔμεινεν ἢ δὲν τὸν ἄφησαν ὀπίσω). Παρὰ τοῖς μεταγιστ. ἀγωνιστικὴ λέξις· = ἀνίκητος. Δίων Κάσ.

Ἀλείπτρια, ἡ· θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἄλειπτρον, τό· μυροθήκιον, κιβώτιον ἐν ᾧ ἐτίθετο τὸ ἄλειμμα· (σκάτουλα, κουτάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαιναν τὸ ἄλειμμα.) Λξήν.

Ἀλεῖς, εἶσα, ἐν· συνειλημένος, συνηγμένος συνηθροισμένος (συμμαζωμένος, συναγμένος)· ἀνεσπασμένος, ἀνειλκυσμένος (τραβιγμένος ὀπίσω). Ὅμ. Μετχ. παθτ. ἀόριστ. α', ἀπὸ τοῦ ἑάλην, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἅλημι, ἀλλὰ τοῦ εἴλω, εἱλέω.

Ἀλεῖσιον, τό· κύρ. Ὀνμ. παλαιᾶς τινος πόλεως τῆς Ἠλιάδος. Ἰλιάδ.

Ἄλεισον, τό· (λεῖος) ποτήριον σκαλιστὸν ἐγκολαπτὸν (σκαλισμένον) ἐνγενει παυδήποτε ποτηρίου. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μετὰ τοῦ δέπας· ἐξαιρέτως ἐπικεχρυσωμένου καὶ βαρύτιμου. Ὅμηρ.

Ἄλεισος, ὁ = ἄλεισον. Ἀρστφ.

Ἀλειτεία, ἡ· (ἀλη) = Ἀλίτημα. Σουϊδ.

Ἀλείτης, ὁ· (ἄλη) πλανιῶν, παράγων, ἐξαπατῶν, διαφθείρων, πλάνος, ἀπατεών, διαφθορεύς (ἐστις πλανᾷ, ἀπατᾷ, καὶ ὅστις χαλᾷ τὰ ἤθη τινος) παρ' Ὅμ. ἐπὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ἰλ. Γ. 28. καὶ Ὀδ. Τ. 121. Ἀπολλ. Δ'. 1338. «ἀλείτης τινός, ἀδίκων τινα, πλημμελῶν εἴς τινα, ἀσεβῶν περί τινα ἔχων· (ὅποιος ἁμαρτάνει εἰς τινα διάτινος ἀδικίας) ἰδὲ ἀλιτρός, ἀλοιτός.

Ἀλειτουργησία, ἡ· (λειτουργέω) τὸ εἶναι ἐλεύθερον τινα πάσης λειτουργίας, δημοσίου εἰσφορᾶς, παιτός φόρου καὶ δημοσίου ἔργου· (τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε δουλειὰν εἰς τὴν πολιτείαν, ἀπὸ κάθε δόσιμον καὶ ἀπὸ κάθε δουλειὰν διὰ τὸ κοινόν) ἡ λέξις δὲ, ἀτέλεια ἐστιν εὐχρηστοτέρα ἀντὶ τῆς, ἀλειτουργησία. Στράβ. Γ'.

Ἀλειτούργητος, ὁ, ἡ· ἄνευ λειτουργίας, ἐλεύθερος δημοσίου λειτουργίας καὶ φόρου· (ἐστις εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ κοινὰς πολιτικὰς ἐδουλεύσεις, καὶ ἀπὸ τὰ κοινὰ ἐξοδεύματα.

Ἀλείτω, ἐξηρημένον μέν, ὅλως ἄχρηστον ὅμως πρωτότυπον τοῦ, ἠλίτου, ἀντὶ τοῦ, ἀλιταίνω. «Ἐκ γάρ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· ἀντὶ, ἥμαρτε. «Ἀθανάτους ἤλιτον· ἢ, ἀλιτέσθαιο. ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς θεούς. «Ἦν δέ τις παῖς ἀλίζῃ, κωλυέτω υἱέα μήτηρ. Φωκυλ. (ἂν τὸ παιδίον σφάλλῃ, ἂς τὸ ἐμποδίζῃ ἡ μήτηρ.) «Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάων. Ἰλ. Ω. ἁμαρτάνω εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ Διός. «ὅστις σὲ ἀλίτηται ἐμόσαις· ὁ ψευδῶς ὀμνύων τοὺς θεούς, ἁμαρτάνει εἰς αὐτούς. Ἰλ. Τ. Μετοχ. παλιτήμενος θεοῖσι. Ὀδυσ. Δ. ὁ ἁμαρτήσας εἰς θεούς· ὁ παράνομος. Ἰλ. Ω. 158. ω. . οὐτ' ἀλιτήμων, ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἠδὲ θέμιστος.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ· (ἀλείφω) ἄλειμμα, χρῖσμα ἐλαίου, ἔλαιον, λίπος (λιόλι, λίγδα) οἷς ἐχρῶντο ἐν τοῖς ἐναγισμοῖς (τὰ ὀφεῖα ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας ὁπού ἐπρόσφεραν εἰς τοὺς νεκρούς). Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἐν ταῖς παλαίστραις χρῖσιμον· «ἄλειφαρ ἀπὸ κεδρου, ἀπὸ σιλλικυπρίνου κεδρελαίου, κικελαίου (κεδρόλαδον, ῥιτζινέλαιον). Ἡρόδ. 2, 87, 94. 2) ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς περιχρίσεις ἢ καταπλάσεις χρησιμεῦον ἄλειμμα (κάθε λογῆς ἄλειμμα ἢ χρῖσμα) ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. 2', 147. «πίθοιον κρατὸς ἄλειφαρ· τὸ χρῖσμα δὲ οὐ ἐπιχρίουσι τὰ στόματα πιθαρίων. Αἰολκ. ἅλπατα· οἱ τύποι δὲ ἄλειφας. Ἡρόδ. παρ' Ἀθν. 5. ἄλειφα. Αἰλ. Ζω. Ἱστρ. ιβ'. 41. ἄλειφα. Ἱππκρ. ἀμφιβάλλονται.

Ἀλειφατίτης, ὁ· παρ' Ἀθην. «ἀλειφατίτης ἄρτος ἐλαίῳ ἢ λίπει συμπεφυρμένος (ψωμὶ ζυμωμένον μὲ λάδι ἢ μὲ πάχος).

Ἀλειφή, ἡ· = Ἀλοιφή.

Ἀλειφόβιοι, ὁ, ἡ· παρὰ Φίλ. «ἀλειφοβίους καὶ φωνασκεῖν εἰωθότας· ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἀλειφομένους, ἐχουσιν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τ., Ἀλειφοβίους, διὰ τοῦ, Πέτητας· ὡς καὶ τὸ Ἀλιμιλεῖς, διὰ τοῦ Πτωχοί. Τοὺς δὲ φαγινώτας. Ἀλιτρίβιους, ἢ Ἀλιτροβίους, εἴς τὸ, Ἀλιτρόβιος ἀναφερόμενοι.

Ἀλείφω, Μ. φω. συνήθως δὲ ὁ παθτ. ἀόριστ. ἠλείφθην· τὸν γὰρ ἀόριστ. β'. ἐξηλείφην κατέστησε παρὰ Πλτ. Φῶρ. σλδ. 258. Β'. ἐ Βέκκερος, Bekker, ἐκ τῶν ἀρίστου χειρογράφων. (λίπος μετὰ τοῦ αὐξτ. α) παρ' Ὅμ. ἐλαίῳ χρίω, ἐλαιῶ τὸ δέρμα (ἀλείφω μὲ λάδι τὸ σῶμα) ὅπερ ἐποίουν μάλιστα ἀπολουόμενοι. Τῷ ἀλείψαι ἢ ἀλείψασθαι λίπα ἐλαίῳ ἐπιφέρει ὁ Ὅμρ. καὶ αἰτιατικτ. πτωτικὴν πολλάκις· οἷον, χροὰ καλόν· Τὸ ῥῆμα δὲ μόνον ἄνευ ἐλαίῳ, ἐν Ὀδσ. Ζ, 227. «ἀλλὰ τὸ λίπα ἀεὶ πρόκειται αὐτῷ· ἐν Ὀδσ. ὐ, Μ. 47. 177. καὶ 200. ω. . οὖσ' ἀλείψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκουτὴ τῶν ἄλλων. Μέσ. ἠλείψασθαι. Οἱ δὲ μεταγιστ. χρῶνται τοῖς παρακειμένοις ἠλοιφα, ὁ· παρ' ὁ ἀλοιφὴ κτλ. Ἀττ. ἀλήλιμμαι, Δμσθ. Κλλππ. 29. παθτ. ἀλήλιμαι. Ἡ δὲ γενικὴ σημασία τῆς λέξεως, χρίω, ἐπιχρίω, περιχρίω, περιπλάττω· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων· ὅθεν κατὰ μεταφορὰν, παρακλεύομαι, παρορμῶ, προτρέπω, ἐρεθίζω, ἐγείρω, παρασκευάζω, προπαρασκευάζω, παρακινῶ, ἐγκαρδιώνω, ἑτοιμάζω, «ἀλείφειν ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας, ἀλ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Πλτχ. 3) ἐξαφανίζω ἐξαλείφω, ὡς καὶ τὸ Ἀλοιφή· ὁ ἐστὶ σκεπάζω τι διὰ τῆς ἀλείφης καὶ ἐξαλείφεται.

Ἀλειψία, εως, ἡ· = Ἄλειμμα.

Ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ· (ἀλέξω) προστάτης, ἐπίκουρος, φύλαξ.

Ἀλεκτόρεος, ᾱ, ον· (ἀλέκτωρ ὑπ' ἀλέκτορος, ἢ ὑπ' ἀλεκτορίδος (ἀπὸ πετεινόν, ἢ ὄρνιθα, ὀρνεόσιος). Καλλίμ.

Ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ· ἡ ὄρνιθα (κότα).

Ἀλεκτορίσκος, ὁ· ὑπερατ. τοῦ Ἀλέκτωρ (πετεινάρι καὶ πετεινάρακα, ὀρθοπούλι).

Ἀλεκτορόλοφος, ὁ, ἡ· (λόφος) ὡς ἀλέκτωρ λόφον ἔχων (ζστις ἔχει χορχάλι, ὡσὰν πετεινός). Πλάτ.

Ἀλεκτοροφωνία, ἡ· ἀλέκτορος φωνή (λάλημα τῶν πετεινῶν). Ν. Δ.

Ἀλεκτος, ὁ, ἡ· (λέγω) μὴ λεχθείς, λεκτέος ἢ λεχθῆναι μὴ ἔχων, ἀνέφραστος (ὅστις δὲν ἐξετοματίσθηκε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξετοματισθῇ, τὸν ὁποῖον δὲν εὐγαίνει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγάλῃ τις ἀπὸ τὸ στόμα του, νὰ τὸν εἰπῇ εἰς ἄλλου).

Ἀλέκτρυνος, νη, νον· Δωρκ. ἀντὶ Ἠλέκτρυνος· Καλλίμ.

Ἀλεκτροπόδιον, τό· (ποὺς) ἀλέκτορος ποὺς (πετεινοπόδαρον)· 2) Φυτόν τι· 3) τὸ ἄστρον Ὠρίων (λητροπούλι).

Ἀλέκτρυς, υος, ἡ· (λέκτρον) κλίνης, ἡτις ἐν ἀναπαύσεως, ὕπνου στερουμένοις (οστις δὲν ἡμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πορεί τὰ πλαγιάσῃ εἰς τὸ κρεβάτι, δὲν ἔχει ἡσυχίαν, ἀνέπαυσιν, ὕπνον)· 2) ἄγαμος (ἀνύπανδρος)· Σφκ. Ἡλ. 962.

Ἀλεκτροφωνία, ἡ· = Ἀλεκτοροφωνία· Σουίδ.

Ἀλεκτρύαινα, ἡ· = ἀλεκτορίς, παραπλησίως τῷ λέαινα· κωμικῶς ἐσχηματισμένη λέξις ἐκ τοῦ ἀλεκτρυών· Ἀριστοφ. Νεφ. 848. (υ)

Ἀλεκτρυόνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, (πωλῶ) ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας πωλῶν (ὀρνιθοπωλητής).

Ἀλεκτρυοντοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀλεκτρυόνας τρέφων· (ὅστις θρέφει ὀρνίθια καὶ τὰ πωλεῖ· ὀρνιθᾶς).

Ἀλεκτρυονώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλεκτρυόνι ἢ ἀλεκτορίδι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ πετεινὸν ἢ μὲ ὀρνίθα, ἐὰν πετεινός, ἐὰν ὀρνίθα).

Ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ· = ἀλεκτρυονοπώλης· ἀφ' οὗ

Ἀλεκτρυοπωλητήριον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται αἱ ὄρνιθες (ὀρνιθοπάζαρο).

Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ, ἡ· (πετεινός, ὀρνίθα) 2) ὄνομ. κύρ. Ἰλιάδ. Γ. 602.

Ἀλέκτωρ, ορος, ποιητ. = Ἀλεκτρυών· 2) Ὄνομ. κύρ. Ὀδ. Δ. 10. Παράγεται ἀπὸ τοῦ ἄλεκτρας = ὕπνος· κατ' Ἀθήν. δὲ, ὁ ἐκ τοῦ λέκτρου τοὺς ἀνθρώπους ἐγείρεσθαι ποιῶν.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ· = ἀλεκτρος καὶ ἄλοχος· πόνων ἄμμιξ.

Ἀλέκω, οὐ πάνυ ἐν χρήσει τύποι ἀντὶ τοῦ ἀλέξω· ἀποτρέπω, ἀμύνω, ἀπωθῶ, τί τινος (διαφεντεύω, βοηθῶ)· ἀφ' οὗ παράγεται ὁ παρ' Ὁμ. ἀπαρεμφατικὸς μέτ. ἀορ. ἀλέξασθαι μετὰ αἰτιατικ. ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπωθοῦμαί τι (διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου, διαφεντεύομαι). Παράδειγμα τοῦ εἰρημένου αὐτοῦ, οὐδὲν πάνυ βέβαιον, παρέχει ἡμῖν ὁ Διόδ. Σαρδ. ὁ νεώτ. Ἐπ. 1, 6. ἰδὲ ἀλέξω καὶ ἄλκω.

Ἀλέλμιον, τό· (ἄλς, ἅλμιον) ἁλιστὸν ἁλμῆεν, ἢ ἁλατιμεμιγμένον ἔλαιον (ἁλατισμένον, ἢ μὲ ἅλας ἀνακατωμένον λάδι).

Ἀλέμματος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἠλέματος· ὅδεν ἀλεμάτως· Ἐπίχ. ἀντὶ, ἠλεματωσ.

Ἄλεν, Δωρε. καὶ Ἐπικ. γ'. πλῆθ. προσπ. παθτκ. ἀόριστ. β'. τοῦ εἶλω ἀντὶ ἑάλησαν· ὑπεχώρησαν (τραβήχτηκαν ὀπίσω)· Ἰλιάδ. Χ. 12.

Ἄλεν· Ἰλιάδ. Ψ. 420. ἰδὲ ἄλεις.

Ἀλεξαίρεσις, ὁ, ἡ· (αἴρω, ἀλέξω) τὴν αἵρεσιν εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν καθαρὸν ἀέρα)· Σφκ.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κτισθεῖσα· ἀφ' ἧς Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ· οἰκήτης τῆς Ἀλεξανδρείας· (ἀλεξαντρίτης, ἀλεξανδρινός).

Ἀλεξανδρίζω, μιμοῦμαι τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον· φρονῶ ἢ πράττω τὰ τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου· πείθομαι, προσαρτῶμαι, προσκολλῶμαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἢ πράττω μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου· κρεμόμαι ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον)· ὡς καὶ τὸ Φιλιππίζω.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον· ἐξ Ἀλεξανδρείας (Ἀλεξανδρινός, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια).

Ἀλεξανδριστής, οῦ, ὁ· μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὢν· τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου πράττων, τῷ Ἀλεξάνδρῳ συμπράττων (ὅστις κρατεῖ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὰ ἔχει ἕνα μὲ τὸν Ἀλέξανδρον)· Πλτχ.

Ἀλεξανδροκόλαξ, κος, ὁ· (κόλαξ) τὸν Ἀλέξανδρον κολακεύων· τοῦ Ἀλεξάνδρου κόλαξ (ὅστις κολακεύει τὸν Ἀλέξανδρον κόλακας τοῦ Ἀλεξάνδρου)· Ἀθν. 12. σλδ. 538. F.

Ἀλέξανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἀλέξω) ἐν τινι τῶν Δελφῶν Ἐπιγράμματι παρὰ Διοδ. Σικ. 11', 14. «Ἀλέξανδρος πόλεμον» ἐπίκουρος, φύλαξ, βοηθὸς τῶν ἀνδρῶν· 2) κύρ. Ὄνομ. τὸ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντώμενον.

Ἀλεξανδρωδόης, ὁ, ἡ· (εἶδος) τῷ Ἀλεξάνδρῳ παρακλήτειος, Ἀλεξάνδρου δόκημ· (ὅμοιος μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, σὰν Ἀλέξανδρος)· Μανδ.

Ἀλεξάνεμος, ὁ, ἡ· (ἄνεμος) τὸν ἄνεμον εἴργων· ἀπὸ τοῦ ἀνέμου σκεπαζῶν, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν ἄνεμον, ὅστις φυλάγει ἀπὸ τὸν ἄνεμον)· Ὀδυσ. Ξ. 529. (ᾰ).

Ἀλεξέω· Ἀλέξω· κατ' ἐνεστ. χρόν. παρὰ Ἡσιόδ. Ὀλ. 13, 12. μόνον· τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ παραγομένους χρόνους ἰδὲ ἐν τῷ Ἀλέξω.

Ἀλέξημα, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ἄμυνα (διαφεντευτικὸν μέτον, διαφεντευμα).

Ἀλεξήνεμος· = ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνὴρ) τοῖς ἀνδράσι ἐπαρκῶν, βοηθῶν, συλλαμβανόμενος (ὅστις βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· ἰδιαίτερον ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξησις, εως, ἡ· = τῷ, Ἀλέξημα, ἀφηρημένως, ὡς πρᾶξις.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ· ἀμυντήρ, ὑπέρμαχος, ὑπερασπιστής, ἐπίκουρος, ἀρωγός, βοηθός· (διαφεντευτής, βοηθός)· «Ἀλεξ. μάχης» πρόμαχος, τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ πλήθους εἴργων, ἀποτρέπων (ὅστις πολεμεῖ ἔμπροσθεν, ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν λαὸν τὸν πόλεμον)· Ἰλιάδ. Τ. 396. Τὸ θηλ. Ἀλεξήτειρα (διαφεντεύτρια)· ἀφ' οὗ

Ἀλεξητήριος, ία, ιον· εἰς τὸ ἀμύνειν, ὑπερμαχεῖν, βοηθεῖν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος (καλὸς νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ)· τὸ Ἀλεξητήριον, ὑπαμ. φάρμακον· σωστικὸν, ἐπικούρημα, ἰαματικὸν, (βοηθητικὸν μέτον, Ἰατρικὸν).

Ἀλεξητικός, ή, όν· = Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ· = ἀλεξητήρ· Σφκ.

Ἀλεξιάρη, ἡ· (ἀρά) ἀρὰς ἀπείργουσα, ἀποτρέπουσα· παραστάτης, ἡ βοήθεια ἐν βασανίαις, καταγωγείαις ἢ ἀραῖς· (βοηθήτρια, προστάτισσα· διαφεντεύτρια, ἀπὸ κατάρας, βάσκαμα, μάγευμα)· Ἡσιόδ. Ἔρ. (υ–υυ–).

Ἀλεξεβέλεμνος, ὁ, ἡ· (βέλεμνον)· τὰ βέλη εἴργων, ἀπωθῶν, ἀπὸ τῶν βελῶν διαφυλάττων, διασώζων (ὅστις ἐμποδίζει, σπρώχνει ὀπίσω τὰς σαγίτας, διαφεντεύει, φυλάγει ἀπὸ σαγίτες).

Ἀλεξίκακος, ὁ, ἡ· (κακὸς) τὸ κακὸν εἴργων, ἀπὸ κακῶν σώζων, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ κακόν, φυλάγει ἀπὸ κακὰ καὶ δυστυχίας)· Ἰλιάδ. Κ. 20.

Ἀλεξίλογος, ὁ, ἡ· (λόγος) τὸν λόγον, τὸ λέγειν, προλέγων, προβιβάζων, τὸ λέγειν συμπράττων, ἐπαρκῶν ἢ συλλαμβανόμενός τινι (ὅστις βοηθεῖ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὁμιλίαν)· «Ἀλεξίλ. γράμματα» τοῦ λόγου συντελεστικά· Κρτ. Δῳ. 1, 9. σλδ. 33. Bach. ἄμφ.

Ἀλεξίμβροτος, ὁ, ἡ· (βροτός) ἀνθρώποις ἀμύνων ἢ βοηθῶν (ὅστις διαφεντεύει ἢ βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· «Ἀλεξ. λόγχη» ἢ τὸν ὀλεθρον τῶν ἀνθρώπων ἀποτρέπουσα· Πινδ. Νμ. 8, 50. «Ἀλεξ. πομπαὶ» ἄγιαι, ἀρὰς ἢ κακὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπελαύνουσαι, ἢ ἀποτρέπουσαι· Πινδ. Πῳ. 5. 122.

Ἀλεξίμορος, ὁ, ἡ· (μόρος) τὸ εἱμαρμένον ἢ τὸν θάνατον ἀποτρέπων, εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ γραφτὸν ἢ τὸν θάνατον) Σφκ.

Ἀλέξιμος, ὁ, ἡ· = Ἀλεξητήριος, Νίκανδρ.

Ἀλεξιστήρ, ῆρος· πάνυ ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιφάρμακον, τό· ἀντιφάρμακον (ἰατρικὸν διὰ φαρμάκι)· Ἐπιγραφὴ διδακτικοῦ τινος ποιήματος ὑπὸ Νικάνδρου·

Ἀλεξίχορος, ὁ, ἡ· (χορός) διὰ χορικῶν ὀρχήσεων ἀμύνων, ἢ βοηθῶν· (ὅστις διαφεντεύει μὲ τὸ μέσον συρτοῦ χορεῦ) παρ' Heyne comm. soc. Götting. 2. σλ. 321.

Ἀλέξω, ἄπαξ παρὰ Πινδ. ὡσαύτως καὶ ὑ' Ἐνστ. ἀλεξέω, Μλ. ἀλεξήσω· μέτ. Μλ. ἀλεξήσομαι, εὐτ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. ἀλεξήσειε· Ὀδτ. μέτ. ἀόρ. α'. ἀπρμφ. ἀλέξασθαι· Μτχ. ἀλεξάμενος· Ὑποτκτ. ἀλεξώμεσθα· Ὀμ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ποιητ. ἀόρ. β'. ἠλάλκον (σπανίως ἀναυξήτως, ἄλαλκον)· ἀπρμφ. ἀλαλκεῖν παρακόμ. ἀπὸ τοῦ ἄλκω, Ὀμ. Εἴργω, ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀπελαύνω, ἀπείργω, ὅπλον ἀμύνω (ἐμποδίζω, διώχνω ἢ σπρώχνω ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο, διαφεντεύω). Παρ' Ὀμ. τὸ μὲν ἀντικείμενον, ὑπὲρ οὗ ἡ ἄμυνα, κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτκ. τὸ δέ, κατ' ὃ ἡ τῆς ἀμύνης ἐνέργεια, κατ' αἰτιατικήν. «Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ· ἀλλήλοις πόνον ἀλέξειν· Ἰλιάδ. καὶ ἐνίοτε μὲν κεῖται τὸ ἓν μόνον τῶν δυοῖν πτωτικῶν, ἐνίοτε δὲ οὐδὲν ἀμφοτέρων· Ἰλιάδ. Ε. 779. Ὀδυσ. Γ. 346. Πελλάεις δ' εὑρηται καὶ ἀπολύτως παρ' Ἡρόδ. «Ζεὺς τόσ' ἀλεξήσειεν· Ἰλιάδ. Δ. 469. παρόμβαλε ἄλλαξε· Μέτ. ἀλέξασθαί τεινα· ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπομάχομαί τινα (διαφεντεύομαι ἀπό τινα, διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου)· Ἰλιάδ. Ν. 475. Ἡρόδ. ζ. 207. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικ. Πεζογρφ. ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζειν, προστατεῖν· ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. μετὰ δοτκ. ἀλέξασθαί τινι· ἀντὶ τοῦ παρίστασθαι, βοηθεῖν· παράβαλ. λεξ. Βτμν. 2. σλ. 251.

Ἀλεσός, ὁ, ἡ· Δωρε. ἀντὶ τοῦ ἠλεός· κενόδοξος, φύσημα, ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος (κουφομυαλος, ξεχασιάρης, μωρός).

Ἀλεσόστης, τος, ἡ· (ἄλης) συλλογή, συναγωγή, ἄθροισις (σύναξις, συμμάζωξις)· ὁλότης, τὸ σύμπαν.

Ἀλεσόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (ἠλεός, φρήν) ματαιόφρων, παράφρων, μωρὸς καὶ ἀνόητα φρονῶν.

Ἀλεπάδνιος, ὁ, ἡ· λεπάδνων μὴ φέρων (ὅστις δὲν φορεῖ ζυγολούρι) ἄζευκτος· Ἡσύχ.

Ἀλεπίδωτος, ὁ, ἡ· (λεπίδωτός) ἄνευ λεπῶν, λεπίδων, μὴ λεπιδωτός· (μὲ χωρὶς λέπια).

Ἀλέπιστος, ὁ, ἡ· (λεπίζω) μὴ λεπιζόμενος, μὴ λεπισθείς· (τοῦ ὁποίου τὰ λέπια δὲν ἐβγαίνουν, ἢ δὲν εὐγάλθηκαν· ὅστις δὲν ξεφλουδίζεται, ἢ δὲν ἐξεφλουδίσθηκεν· ἀξεφλούδιστος).

Ἄλεσις, εως, ἡ· (ἀλέω) τὸ ἀλέσθαι· ἄφθρημένως ὡς πρᾶξις (τὸ νὰ ἀλέσῃ τις).

Ἀλεσούριον, ἰδὲ Ὀλοσούριον.

Ἀλεστής, οῦ, ὁ· (ἀλίω) μυλωθρός, μυλαρός (μυλωνᾶς).

Ἄλεται· ἐπικ. συγκοπὴ τοῦ ὑποτακτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ῥήμ. ἄλλομαι· πηδῶ· Ἰλιάδ. Α. 192. 207.

Ἀλέτης, ου, ὁ· ἠλήτων· δι' οὗ ἡ ἄλεσις γίνεται· «ἀλέτης λίθοιν μυλίας λίθος (μυλωνόπετρα) παρὰ Ξεν. ἐν ἀναβ. Ἀλέτης Ὄνοιν, ἡ ὑποκάτω ἀκίνητος μυλωνόπετρα.

Ἄλετος, ου, ὁ· = ἄλεσις ὡς πρᾶγμα· τὸ ἀληθούμενον (ἄλεσμα).

Ἀλετός, ὁ· = ἄλητον· ἄλευρον (ἀλεύρι) παρὰ τοῖς μεταγεν.

Ἀλετρεύω· Μλ. εὐσω· ἀλήσω (ἀλέσω) Ὀδτ. Η. 104.

Ἀλετριβανος, ὁ· (τρίβω) ἀπὸ τοῦ ἀλήσω κατατρίβων· ἢ ἐν τοῖς χειρομύλοις σιδηρᾶ ὀδοντωτὴ μηχανή, ἧς περιστρεφομένης γίνεται ἡ συντριψις τοῦ ἀληθομένου· (τὸ ὀδοντωτὸ σίδηρον εἰς τοὺς χειρομύλους)· ὕπερον, ἢ ὕπερος (γουδοχέρι, γουδόστομπος)· (υ–υυ· Seidl. dochm. σελ. 394).

Ἀλετρίς, ίδος, ἡ· ἀοῦλη ἢ τὸν σῖτον ἀληθουσα, μυλωθρίς· (μυλωνού)· ἡγουμένη ἀλετρίς· Ὑπόθ. Τ. 105. 2)· ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν ταῖς θυσίαις τὸν ἄλευρον εἰς κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκευὴν ποπάνων καὶ πεμμάτων (λαγαίτες) παρατεύξουσι παρθένοι· Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 643.

Ἀλετώνη, ωνος, ὁ· τόπος, ἔνθα γίνεται ἡ ἄλεσις· μύλων· Ἀθην. σελ. 263 ὁ δ' Ἑλλ. καὶ Μεσοπ. ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν, ἀντὶ τῆς κινητῆς ἡ τῆς ἐπάνω μυλωνόπετρας.

Ἀλευάδαι, οἱ· ἐλέγοντο ἓν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀλεύου βασιλέως τὴν καταγωγὴν ἔχοντες.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ· ἐκ σιτανίου ἄλευρου (ἀπὸ ἄλευρι σιταρίσιο).

Ἀλευρομαντις, εως, ὁ· διὰ παρατηρήσεων ἐν ἄλευρῳ προφητεύων· Ἐπίδ. τοῦ Ἀπολλωνος (ἀλευροπροφήτης)· Κλήμ.

Ἄλευρον, τό· (ἀλέω) ἄλευρον σιτάνιον (ἀλεύρι σιταρίσιον ἐν γένει δὲ πᾶν λεπτότατον ἄλευρον (ἀέρας ἀπὸ κάθε λογῆς ἄλευρι)· συνήθως κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. διάφορον τοῦ, ἄλφιτα· Ἡρόδ. 7, 119.

Ἀλευροποιέω· ἄλευρον ποιῶ· (κάμνω τὴ φυσιάνω ἄλευρι).

Ἀλευρότης, τος, ἡ· (ἄλευρον) σῆτρον ἀλευρου (ἀλευρότητα, σίτε μὲ τὴν σπολὰν ἐσκινίζουν ἀλεύρι). 2) τὸ ἄλευρον διεκσήθειν (ἀλευροκοσκίνισμα). 3) διατετριμένον ἄλευρον (ἀλεύρι κοσκινισμένον).

Ἀλεύω· (ἴλη, ἀλέκ, κατὰ τὴν α'. σημ.)· σπανίως ἐν χρήσει κατ' ἐνεργ. διάθεσιν· ἀπελαύνω· πορεύω, ἡ ἐκποδὼν ποιοῦμαι, ἀπαλλάττω· (ἀπομακρύνω) Αἰσχλ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀποτροπῆς φονικῶν δαιμόνων δυνάμεως· Μτ. ἀποδ. ἀλεύομαι, ἐκτρέπομαι, ἐκφεύγω, φυλάττομαι (ἀποφεύγω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, φυλάγομαι)· ὡς τὸ ἀλέομαι· μετὰ κίτ. σπανιώτερον δὲ μετὰ ἀπαρεμφ. ἡ ἀπολύτως· ὁ Ὅμ. χρῆται μάλιστα τῷ ἀνωμάλῳ ἀορστ. ἀλευάμην, ἀττ. ἠλευάμην· ἀπαρεμφ. ἀλεύασθαι, Μτχ. ἀλευάμενος· Πρτκτ. ἀλεωμαι.

Ἀλεχής, ὁ, ἡ· (λέχος) =αἰνολεχής ἀνεγνωσμένον, ἴσως, παρ' Εὐρπ. Ἡλ. 480.

Ἀλέω, Μλ. ἐσω· Πρτκ. ἤλουν· Παρεμ. ἐγρτ. Ἀττ. ἀλήλεκα· παθτκ. Πρεμ. ἀλήλεσμαι· παρὰ Θεοδ. 4, 26. εἰς ἀλήλεμαι μενύπὸ τοῦ Bekker, μεταβληθέν· ἀλλ' ὅμως παράτε Ἀμφ. Ἀθην. 14. σλ. 642. Δ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 23. ἀσφαλῶς προτίθησι τοῦ σ εἰμένον. Ἀλέθω καὶ ἀλήθω (ἀλέθω εἰς τὸν μύλον)· κατὰ πυρὸν ἄλεσταν Ὀδσ. Τ. 109. (συγγεν. κατὰ παραγωγ. τῷ ἕλω, ὅλαι, οὐλαί· Ετμν. Δξ. 1. σλδ. 195).

Ἀλέω· =ἀλεύω, ἀλέομαι· ἀμφβ.

Ἀλέω· (ἀλής)=ἀλίζω (ἁλατίζω).

Ἄλεωρή, ἡ· (ἀλέω, ἀλη) ἀλέξημα, ἄμυνα, ἔρυμα (βοήθημα, διαφέντευμα προφύλαγμα, σιγούρεμα ἀπὸ τι κακόν)· πάλε. ἀηίων ἀνδρῶν· Ἰλδ. Μ. 57. ἐν Ο'. δὲ, 533. ἐπὶ Ζωρκος· Ω. 210. ἀποφυγή, ἐκκλισις· ἐξαιρέτως δὲ ἐπικούρημα ἔχθρων, βοήθεια, ἐπικουρία, συνεργία· (διαφέντευμα ἀπὸ ἐχθρούς, βοήθεια, συνέρτημα)· Ἡρόδ. 9, 6. Παρ' Ὀπτν. δὲ, καταψυχη.

Ἀλέως, Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀλής· ἀντὶ ἀθρόως.

Ἀλεώσσω· =ματαίζω, μωραίνω· παρ' Ἡσυχ. δὲ Ἀλεόσσω, ἐκ τοῦ ἀλεός· =ἠλεός.

Ἄλη, ἡ· πλάνη, τὸ περιπλανᾶσθαι, ἀλινδεῖσθαι τῇ δὲ κακείνῃ οἰκον, ἀπολιν, ἀστεγη περιφόρεσθαι (πλάνεμα, τὸ νὰ περιφέρηται τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔρημος, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς σπήτι, χωρὶς σταπασιὰν νὰ σταθῇ ποκαιρω)· Ὀδσ. 2) τρπ. λογισμῶν, περιέλασις, ἀγωνία, φροντίς, ἀδημονία, παράνοια, παραφροσύνη, φρενοβλαβία· (τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ τοὺς στοχασμούς του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· στενοχώρια, θλίψις, τρέλλα)· παρὰ τοῖς Τργκ. 3) ἐνεργητ. πάλαι βροτῶν· τὸ ἀποπλανᾶν, ἐξαπατᾶν ἀνθρώπους (ἐξαπλάνεμα τό νὰ ξεπλανᾷ, ἀπατῶντας τοὺς ἀνθρώπους)· Αἶσχ.

Ἀληγάς, ὁ, ἡ· (ἄλε, ἄγω) ὁ ἄγων καὶ ὁ, ἐν ᾧ ἄγεται ἄλας· (ἁλατοκουβαλτής, ὅστις κουβαλεῖ, καὶ εἰς τὸν ἀποῖον βάνουν καὶκουβαλοῦν ἅλας) «ἀληγὰν πλοῖον» (καράβι ἁλατοφορτωμένον)· Πλτχ.

Ἀληθάργητος, ὁ, ἡ· (ληθαργος) ληθαργίας ἐλεύθερος, ληθαργίαν μὴ παθὼν ἢ μὴ πάσχων (ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ληθαργίας, ὁηλ. ἀπὸ ἀκατάπαυστον βαθὺν ὕπνον· ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν πάσχει ἀπὸ ληθαργίαν).

Ἀληθεία, ἡ· Ἰων. ἀληθείη, καὶ ἀληθηίη· Ἡρότ. ὁ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῇ φράσει «ἀληθείῃ μυθήσεσθαι, καταλέγειν, ἢ ἀποειπεῖν· ἀληθὴ ἢ ἀλήθειαν λέγειν· «πᾶσαν ἀληθείην παιδὸς μυθήσομαι· τὴν τελείαν ἀλήθειαν περὶ τοῦ υἱοῦ λέξω σοι· (τὴν καθάριαν ἀλήθειαν θὰ σ' εἰπῶ διὰ τὸν υἱόν)· Ὀδσ. Α. 500. «τὰ ἀληθείᾳ λέγειν· (τὴ σωστὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμιλῇ)· Μένδ. 2) Πιστότης, τὸ ἀληθεύειν, τὸ ἁπλοῦν καὶ πιστὸν, ἁπλότης, χρηστότης, ἀνυποκρισία, ὁ τρόπος τοῦ ἀληθοῦς· (πιστοσύνη, ἁπλότητα, ἀνοιχτὴ καρδιά, ἀδιπροσωπία, ὁ χαρακτήρας τοῦ ἀληθικοῦ)· 3) Οὐσία, ὑπόστασις· τὸ ἀληθῶς ὄν, ὕπαρξις, τὸ καθ' ὑπόστασιν εἶναι, τὸ κατὰ φύσιν ὄν, πραγματικὴ ἀπόδειξις, πλήρης ἀπόβασις, π. χ. ὀνείρατος, μαντείας, προφητείας· Τιμαι. σλ. 183. ὑπὸ Ruhnk. Δντ. περὶ τοιδ. σλ. 372. ὑπὸ Schaef. 4) παραφερόμενος τις στολισμὸς (στολίδι ἀπὸ ξωφέρια) τῶν Ἰερωπτίων ἀρχιερέων, σύμβολον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης· Διοδ. 1. 48, Λίλ. πλ. Ἰστρ. 14, 34.

Ἀληθευτικός, ἡ, όν· ὄντως ὤν, ὑπάρχων, ἀληθινός.

Ἀληθεύω· Μλ. εὐσω· ἐμὶ ἀληθής, ἀνυπόκριτος, εἰλικρινὴς, ἄνευ δόλου, ἀνυπόστολος· λαλῶ ἀλήθειαν· (εἶμαι ἀληθινός, μὲ χωρὶς δόλον, ἀνοιχτόκαρδος, ἀδιπρόσωπος, ὁμιλῶ τὴν καθάριαν ἀλήθειαν, δὲν λέγω ἕνα εἰ ἄλλο)· ἐπὶ μαντευόντων καὶ χρησμῶν· προλέγω, προμαντεύομαι ὀρθῶς, ὥστε ἡ προμαντεία ἐφαρμόττει, συμβαίνει (ξυμιάζει, συμφωνεῖ, τεργιάζει καὶ ὡς προφήτευσα)· Μετ. δὲ, ἀληθεύομαι, ἔχει ἀποβατὸν, ἀποτελεῖται, ἐπληρώθη, ἀποβαίνει κατὰ τὸ ὂν ν' μαντεία (γίνεται μὲ τὰ σωστὰ, εὐγαίνει καθὼς εἶπα)· Ξνφ. Ἀνβ. Δ. 15. «εἰὰ ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία». 2) μετὰ αἰτιατ. λέγω, ἀπαγγέλλω, μαρτυρῶ ὡς ἀληθὲς· Βτρχμχ. ἀληθεύτον πάντα· λέγω ὅτι ἀληθῶς ἔχει τι, ἀποδεικνύω τι ἀληθὲς, βεβαιῶ, ἐκπληρῶ τὸ ὑηθὲν (βεβαιώνω, δείχνω μὲ τὰ σωστὰ ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν)· ὅθεν, ἐπιτελῶ ἃ ὑποδεξάμην (κρατῶ τὸν λόγον μου).

Ἀληθής, ὁ, ἡ· (λήθω, λαθεῖν)· ἀνυπόστολος, ἀψευδὴς, ἀνυπόκριτος, ἀδόλος, εἰλικρινὴς, ἀληθινὸς· παρ' Ὅμ. ἀεὶ περιφραστικὸς, ἀληθέα μυθήσασθαι, εἰπεῖν, ἐνισπεῖν, ἀγορεύειν· πλὴν ἐν Ἰλδ. Μ. 433. «ἀληθὴς γυνὴ» ἀγαθὴ, χρηστὴ, δικαία, ἀπειρόκακος· «κακὸς γυνὴ, οὐχὶ δὲ ὡς τινες ἐκδέχονται =ἀκριβὴς· 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀληθινὸς, ὀρθὸς, πρέπων, οἰκεῖος τῇ ἀληθείᾳ, ὅστως οὕτω καὶ οὐκ ἄλλως ἔχων, ἀσφαλὴς, ἀναμφίβολος, πιστὸς, γνήσιος· «ἀληθῆ λόγοι»· Ἡρότ. ἰδὲ ἀληθινός· 3) Ἐπῤῥ. ἀληθῶς, Ἰων. ἀληθέως, Ἡρότ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδέτερον προπροξυτονούμενον κατ' ἐπιῤῥηματικὴν ἔννοιαν, «ἀληθες; ὄντως; οὐκ ἄρα γε; ἢ γάρ; εἰρωνικῶς (μὲ τὴν ἀλήθειαν; μὲ τὰ σωστά; ἔτζι;) Σφκ. Οἰδ. Τ. 350. Ἀρστρ. Ἀχ. 657. Βάτρ. 840. Τὸ ἀληθές· ὄντως, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας· Ἡρότ.

Ἀληθίζομαι, μέτ. ἀπτ. =ἀληθεύω· Ἡρότ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἀληθίζω.

Ἀληθινολογία, ἡ· τὸ ἀληθῆ λέγειν.

Ἀληθινός, ἡ, όν· ἀψευδὴς, ἀνυπόκριτος, δικαίας, ὀρθῆς γνώμης· ἀδόλου ψυχικῆς διαθέσεως· 2) πιστὸς, ἀναμφίβολος, βέβαιος, ἐναργὴς, γνήσιος· τῷ ὄντι ὤν· Ἐπῤῥ. ἀληθινῶς· Ξνφ. Ἀνβ. Α'. 3. 17.

Ἀληθογνωσία, ἡ· (γνῶναι) γνῶσις, καταλῆψις, σύνεσις, νόησις, διάγνωσις, γνώρισις τοῦ ἀληθοῦς· (γνώρισμα τῆς ἀληθείας· τὸ νὰ γνωρίζῃ, διακρίνῃ, καταλαμβάνῃ τις τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθοεπὴς, ὁ, ἡ· (ἔπος) ἀληθῆ λέγων· (ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) τὴν ἀλήθειαν προφητεύων (ὅστις προφητεύει τὴν ἀλήθειαν)· Αἰσχλ. Ἀγμ. 1249.

Ἀληθομυθέω· λέγω τὴν ἀλήθειαν· Δμκρ. παρὰ Στοβ. Ὁμλ. ιαί. ἀπὸ τοῦ

Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀληθῆ λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει τὴν ἀλήθειαν)· Δμκρ. Γνμ.

Ἀληθορκέω· (ὅρκος) ἀληθῆ ὀμνύω· ὁμόνω, ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν)· Αἰσχλ. Ἀγμ. 1252.

Ἀληθοσύνη, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀληθείας· Θγν. 1177.

Ἀληθουργής, ά, ήν· (ἔργον) ἀληθῆ πράττων· ἢ ποιῶν, εἰλικρινῶς προσφερόμενός τινι· ὀρθῶς χρώμενός τινι· (ὅστις φέρεται ἀληθινὰ, μὲ εἰλικρίνειαν, κάμνει τὰ πράγματά του μὲ ἀλήθειαν, χωρὶς δόλον) Ἡρακλ. Ἀλλγρ. 67.

Ἀληθόω, Μλ. ἀληθῶ· κοινὸς τύπος τῶν, ἀληθῶ· ἀντὶ τοῦ Ἀττκ. ἀλέω.

Ἀληθῶς· Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἰδέ.

Ἀλήϊον πεδίον, τό· χώρα τις ἐν Λυκίᾳ, (τὴ τουρκοβαρβαρικὴ Διδινελλί)· Ἰλδ. Ζ. 201.

Ἀλήϊος, ὁ, ἡ· (λήϊον) ἀγρὸν ἐστερημένος, ἄνευ φανερῶν κτημάτων, ἀκτήμων, χρημάτων ἐνδεής, ἄκληρος, πτωχὸς (ὅστις δὲν ἔχει χωράφια, ἀείκητα κτήματα, ὑποστατικὰ, εἶναι χωρὶς κατάστασιν, πτωχός)· Ἰλδ. Ι. 125, 267. ἀντιθέτως τῷ πολυλήϊος· 2) (λήϊη Ἰων. ἀντὶ λείας) ἄνευ λαφύρων, σκύλων, σκυλευμάτων (τῶν ἐν πολέμοις)· ἄνευ ἁρπάγματος, συλήματος (διὰ ληστείας) (ὅστις δὲν ἐκούρσευσε οὐδὲν ἁρπαξε, δὲν ἔκαμε πλιάτσικαν, τὰ τῶν τουρκοβαρβάρων τῆς Ἠπείρου).

Ἀλήκτος, ὁ, ἡ· (λήγω) ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ ποιητ. τύπῳ «ἀλήκτος, χρωμένῳ· «ἀλλήκτου χόλου» οὐδέποτε ὀργὴ παυόμενος (ὅστις δὲν παύει νὰ εἶναι πάντοτε θυμωμένος)· Ἰλδ. Ι. 636. Ἐπίῤῥ. Ἀλήκτιος.

Ἀλήλεκα, ἀλήλεσμαι, ἀττκ. παθτκ. καὶ ἐνργ. Παρεμ. τοῦ ἀλέω.

Ἀλήλιφα, ἀλήλιμμαι· ἀττκ. ἐνργ. καὶ παθτκ. Πρεμ. τοῦ ἀλείφω.

Ἄλημα, τό (ἀλέω) κυρίως, τὸ λεπτότατον ἄλευρον (ἀέρας)· 2) τρπ. πολύτροπος, ἐπίτριπτος, πανοῦργος ἄνθρωπος (διαβολικὸς, τετραπερατμένος, ὀβλιος) ὡς τὸ, πεπάλημα, τρίμμα· οὕτω καλεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Σφκ. Αἰ. 381, 389. (ἡ δὲ παραγ. τῆς λέξ. ἀπὸ τοῦ ἄλη, ψευδὴς ἔστω).

Ἀλήμεναι, ἀντὶ ἀλῆναι· Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. παθτκ. ἐξ οὗ ἐάλην τοῦ εἴλω· Ἰλδ. Ε. 823. Σ. 76. Ὑποχωρεῖν, εἰς τὰ ὀπίσω τρέπεσθαι (τραβιοῦμαι ὀπίσω, χετιράρω ἰταλ.).

Ἀλημι, ὑποθετικὸν ἢ νομιζόμενον πρωτότυπον ῥῆμα εἰς παραγωγὴν τοῦ τῷ εἴλω προσήκοντος παθτκ. ἀόρ. β'. ἐάλην, ἀπρμφ. ἀλῆναι, Ἐπκ. ἀλήμεναι· Ἰλδ. Ε. 823. Ν. 408. Τ. 168. Ετμν. λξ. 2. σλδ. 145.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλημοσύνη, ἡ· (ἄλη) περιπλάνησις· Διον. Περιηγ. 715.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἁλάομαι) ἀγύρτης, πλάνης (πλάνος, βαγαπόντος Ἰταλ. ὀμπεονάρης, ματσουκᾶς, σακκολιάρης)· Ὀδ.

Ἀλήναι· ἀπρμφ. παλητ. ἀορ. β'. ἀπὸ τοῦ ἑάλην, τῷ εἶλω πρωτπ. Ἰλιάδ. Π. 714. ὑποχωρεῖν· ἰδὲ ἁλήμεναι.

Ἀλήπεσον, τό· ἰδὲ ἄλίπεδον.

Ἄληπτος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) μὴ λαμβανόμενος, μὴ ληπτός, ἀκαταμάχητος· (ὅστις δὲν πιάνεται, δὲν πιάστηκε, δὲν πέρνεται, δὲν πάρθηκεν· ἀνίκητος)· 2) ἀδέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεπίληπτος, ἀμέμπτος· (ὅστις δὲν πιάνεται ἔνοχος εἰς τίποτε, ἀκατηγόρητος· μὲ χωρὶς λεπέρ, τό τουρκοβάρβαρο)· Θεόδ. Α'. α'. 3) ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, ἀδιανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ καταλάβῃ, νοήσῃ)· Πλεχ. 4) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δὲ, ἄληπτα λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα πράγματα, ἀνεπίδεκτα τῷ ληπτά· Ἐπῤῥ. ἀλήπτως· (ἀπιάστα, ἀπαρτᾶ).

Ἀλής, ὁ, ἡ· καὶ ἀλῆς, Ἐπικ. καὶ Ἰων. = τῷ Ἀττ. ἁρπός· συνηγμένος, συνηθροισμένος, συλλελεγμένος, σεσωρευμένος, σωρηδόν, πανδημεί, πανστρατιᾷ, παμπληθεί (συναγμένος, σωρωμένος, ὅλοι μαζί, μὲ τὸν σωρόν) παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· (ἀλέω, ἄλιζω, ἅλία· ἔστι δὲ συγγν. καὶ τῷ, ἀσλής)· (ᾱ ῐ).

Ἀλήσιος, ὁ, ἡ· (ἀλέω) ἀληθᾶσθαι, συντρίβεσθαι ἔχων· (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀλέσθῃ, νὰ συντριβῇ, νὰ συντριφθῇ).

Ἄλησις, εως, ἡ· = ἄλη· ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου περιφορᾶς· Ἄρτ.

Ἀλήστευτος, ὁ, ἡ· (ληστεύω) ἄσυλος, ἀδιάρπαστος· (ἀκούρσευτος· ὅστις δὲν κουρσεύεται, δὲν ἐπαι ἐνιατὸν νὰ κουρσευθῇ, δὲν ἐκουρσεύθηκε).

Ἄληστος, ὁ, ἡ· (λήθω) Ἰων. ἀντὶ ἄλαστος· εἰς λήθην μὴ ὑποπεσών, μὴ ὑποπίπτων· μὴ ἀπαλησθείς, μὴ ἀπαλῃσθέντος· παρὸς, χαλεπὸς (ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀλησμόνησε, δὲν ἐξέχασε, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀλησμονήσῃ νὰ ἐξεχάσῃ τις, πικρός, δλιβερός).

Ἄλητας· ὑποστατ. μέτ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἄλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ· Ἰλιάδ. Φ. 536.

Ἀλητεία, ἡ· πλάνη, περιπλάνησις· ἀπὸ τοῦ·

Ἀλητεύω· (ἀλήτης) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖσε· (τρέχω ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἀσάν χαμένος· ζητιλιαρεύω, διατσιτεύω)· ἐν Ὀδ. Σ. 113. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν τὰς χώρας περιοδευόντων ἀγυρτῶν, ἐπαιτῶν, μεταιτῶν· (ζητιανεύω, ζητιλιαρεύω). Ἐπὶ κυνηγῶν Ὀδ. Μ. 330. ἐν Ἰλιάδ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἀλητήρ, ῆρος, ὁ· ὀρχηστικός τις τρόπος παρὰ Συνεσίοις (εἶδος χοροῦ τὸν ὁποῖον συνήθιζαν οἱ Βασιλικοὶ τῆς τὸν Μωρέαν).

Ἀλητήριος· ὁ· = κατήγορος, ἡ συκοφάντης· (ἀγκαλεστής, καταδότης)· πάλητήριον, ὃν ἀλεύεσθαι καὶ φυλάττεσθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχεν· Πλουτ. Ηρβλ. Ἑλλην. καὶ αὐτὸς περὶ Πολημ. πλέγεται δὲ καὶ τὸ ἀλητήριον ἐκ φιλοπραγμοσύνης κατονομασθῆναι τὸ πρῶτον· λιμοῦ γάρ, ὡς ἔοικεν, Ἀθηναίοις ἰσχυροῦ γενομένου, καὶ τῶν ἐχόντων πυρὸν εἰς μέσον οὐ φερόντων, ἀλλὰ κρύφα καὶ νύκτωρ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀλούντων, περιιόντες ἐτήρουν τῶν μύλων τὸν ψόφον, εἶτα ἀλητήριοι προσηγορεύθησαν.

Ἀλήτης, ὁ· (ἁλάομαι) πλάνης, περιπλανώμενος, ἀγύρτης (πλάνος, ὅστις περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀ τὰ χαμένα)· ἐν Ὀδ. σπαταχοῦ, ἐπαίτης, προσαίτης (ζήτουλας, ζητιάνος, ζητιλιάρης)· ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὑρηταίπου· ὡς ἐπίθετον, παρ' Ἡρόδ. 3, 52. «βίος ἀλήτης» (ζωὴ πλανημένη, μὲ χωρὶς κατάστασιν, ὅταν ζῇ τις τρέχων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον χωρὶς νὰ καταστασθῇ εἰς κἀνένα μέρος)· Θηλκ. Ἀλήτις, ιδος, ἡ· ἐξαιρ. ὡς Ἐπίθ. πάλητις ἑορτή, ἡμέρα. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, Θυγατρὸς τοῦ Βίγίσδου, ἄλλως καὶ αἰώρα λεγομένη Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ Πλάτ. ἐν Δ'. 45. Ἀλ. ᾠδὴ· καὶ ὕμνος τις εἰς τιμ. τῶν Ὡρῶν.

Ἀλητοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος, ἡ χρῶμα ἀλεύρου ἔχων· ἀλευρωειδής· (ὅμοιος μὲ ἀλεύρι, σὰν ἀλεύρι), ἀπὸ τοῦ·

Ἄλητον, τό· (ἀλέω) ἀλησμένον ἄλευρον· (ἀλετρέτον ἀλεύρι, ἄλεσμα).

Ἀλητύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄλη· Κλημ. Δῴν. 277.

Ἀλθαία, ἡ· ἀγρία μαλάχη· (ἀγριομάλοχα)· 2) ὄνομ. κύρ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλθαίνω, ἀλθέω, ἀλθέσω, ἀλθήσω, ἀλθίσκω, ἰδὲ ἄλθω· Ἴωμαι (ἰατρεύω) Λυκόφρ. 532. μακὸν μίασμα, ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῶς· παροιμιῶδες τῷ τῆς κοινῆς παρ' ἡμῖν παροιμίας κέτα κακὸν θεώχνεται μὲ ἄλλον κακόν.

Ἄλθεξις, εως, ἡ· Ἰασις, θεραπεία (ἰατρειά, ἴάτρευμα)· ἀπὸ τοῦ·

Ἀλθέσω· = ἄλθω· Ἴωμαι (ἰατρεύω).

Ἀλθεστήριος, ὁ, ἡ· = ἀλθητήριος· ἀμφιβ.

Ἀλθεύς, έως, ὁ· Ἰώμενος, Ἰατρός (Ἰατρευτής, Ἰατρός).

Ἀλθέω· = ἀλθαίνω.

Ἀλθήεις, εσσα, εν· Ἰατικός, ἰατήριος (ἁρμόδιος διὰ ἴατρευμα, ἰατρευτικός· ὅστις ἔχει δύναμιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ).

Ἀλθήσκω· = ἀλθαίνω.

Ἀλθητήριος, ὁ, ἡ· Ἰατικός, ὑγιαστικός· (καλός, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ)· ἀλθητήρια, ὑπακμ. φάρμακα (ἰατρικά, καλὰ διὰ ἰατρειάν)· Νικόθ. Θηρ. 493.

Ἄλθος, εος, τό· Ἴασις, φάρμακον (ἴατρευμα, Ἰατρικόν).

Ἄλθω, ἄλσω· αὐξάνω, αὔξω (μεταβτ.) πληρῶ, ἐμπίπλημι· Ἴωμαι, ὑγιοποιῶ, θεραπεύω, ὑγιᾶ ποιῶ, σώζω· (κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, τραφῇ, μεγαλώσῃ· γεμίζω· Ἰατρεύω, κάμνω νὰ γειάνῃ, γερέψῃ, ηλιτέρη ἀπὸ τὴν ἀῤῥωστειάν)· ἀ ἐναντ. ἐνεργτκ. τε καὶ παθτκ. ἄνευ παραδείγματος· Παραττκ. παθτκ. πάλθατο χειρί· (ἰατρεύθηκε τὸ χέρι)· Ἰλιάδ. Ε'. 417. ἄλλοι τύποι αὐτοῦ εἰσὶ τό· ἀλθαίνω, ἀλθέσω, ἀλθήσω, ἀλθίσκω, πάντες μέντοι σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀλία, ἡ· Ἰων. ἀλίη (ἀλής) συνάθροισις, σύνοδος, συνέλευσις (σύναξις) Ἐκκλησία, ἀγορά (κοινὴ σύναξις, σύναξις τοῦ λαοῦ) π. χ. τῶν Μιλησίων· ὁ Ἡρόδ. ἐπιφέρει τῇ λέξει τὸ, ποιεῖσθαι καὶ συλλέγειν· πάλίην ποιεῖσθαι, ἀλ. συλλέγειν (γίνεται σύναξις). Ἐξαιρέτως τὸ τῶν Βυζαντίων βουλευτικόν· Δημοσθ. ἀφ' οὗ Πλιαία, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· ἐν ᾧ εἰσὶ δέ, παρὰ Δωριεῦσι. = τῷ παρ' Ἀθην. Ἐκκλησία· Δωρ. Χαρ. σλ. 242. (– ∪ –)

Ἀλιά, ἡ· (ἅλς) ἁλοπαχεῖον· (ἁλατηρό) πάλιὰν τρυπᾶνα παροιμ. τὴν ἁλιὰν οὐκ ἔξεν· (ξέ τό ἁλατηρό μὲ τὰ 'νύχια) ἐπὶ ἐνδεῶν λεγομένη· (τόσον πτωχὸς ἐκλ. ὥστε οὐδὲ ἅλας ἔχει) Καλλ. παρ' Ἀπολλ. Τυαν. Ἐπιστ. Ζ.

Ἀλιάδαι, ῶν, οἱ· (ἅλς) ναῦται, ναυβάται, ναυτίλοι· (θαλασσινοί, ἄνθρωποι τῆς θαλάσσης, ταξειδιώτης, ὅσοι ταξειδεύουν εἰς τὴν θάλασσαν)· Σφγ. Αἰ. 879.

Ἀλιάεστος, ποιητ. ἀλιαίετος, ὁ· (ἅλη, ἀετός) ἀετὸς θαλάσσιος (Θαλασσαιτὸς) (∪ ∪ – ∪∪).

Ἁλιαής, ὁ, ἡ· (ἄημι) ἐπὶ θάλασσαν πνέων, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κατὰ θάλασσαν πνέων (ὅστις ψυχῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις ψυχῇ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς στερεᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν) παρ μόνον ἐν Ὀδ. Δ'. 361. παρήβαλε καὶ Ι. 285.

Ἀλιάκμων, ονος, ὁ· ποταμὸς ἐν Μακεδ. (ὠν ἐντσεκαπρασουί τρκβ. καλούμενος)· Ἡσιόδ. Θγν. 341.

Ἁλιανθής, ὁ, ἡ· (ἄνθος) κυρίως τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων· (ἐπειδὴ ἔχει τὴν ζωηράν βαφὴν του ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· παραπλήν. τῷ ἁλιπόρφυρος, πορφυροῦν, γρήσιον χρῶμα ἔχων (βαθὺ κόκκινον, σὰν τὸ αἷμα) Ὀρφ. Ἀργ. 586.

Ἁλιαρός, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλατε ἠρτυμένος· ἁλιατός (ἁλατισμένος, ἁλατεστός).

Ἁλίαρτος, ου, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ὁ· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (νῦν Παλεοπαναγιᾶ ἢ Τριόδιον) Ἰλιάδ.

Ἁλιάς, άδος, ἡ· (ἅλς) τῇ θαλάσσῃ ἀνήκουσα (Θαλασσήτικη)· ἡ ἁλιάς, ὑπακμ. κύμβα ἁλιέων ἢ ἁλιευτική σκάφη, (βάρκα Ἰταλ. καὶ τουρκβαρβτ. κάϊκι ψαράδικον) Ἀλκμ. Α'. Ἐπισπ. ιβ'.· αἱ Ἁλιάδες· Θαλάσσιαι νύμφαι· (ξωτικὲς ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἁλίασμα, τος, τό· Δωρ. ψήφισμα τῆς ἐκκλησίας (ἀπόφασις, καὶ Ἰταλ. δεκρέτον, τῆς συνάξεως τοῦ λαοῦ)· Ἐπιγρφ.

Ἁλίαστος, ὁ, ἡ· (λιάζομαι) ἀδιάτρεπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἄληκτος, ἄφυκτος, ἀκατάσχετος, ἀδιάφθαστος (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετοβάλῃ, νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ τις· ὅστις δὲν στέκεται, δὲν παύει) πάλ. μάχη, πόλεμος, ὁμάδος, γόος, Ἰλιάδ. ἁλίαστες ὁδύρεσθαι· ἀπαύστως ὁδύρεσθαι, θρῆνον ποιεῖσθαι, θεινολογεῖσθαι (νὰ κλαίῃ, θρηνῇ, παραπονῆται ἀκατάπαυστα) Ἰλιάδ. Ω'. 549. Β. 797. Μ. 423. Π. 296. παρβλ. Βτμ. Λεξ. τ. σελ. 74· ἐν Ὀδ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ Ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἁλιβανώτος, ὁ, ἡ· (λιβανωτός) ἄνευ λιβανωτοῦ, μὴ λιβανωτιζόμενος, μὴ λιβανωτισθείς (χωρὶς θυμίαμα, ὅστις δὲν θυμιατίζεται, ἀδιθύμιατίστηκεν, ἀθυμιάτιστος).

Ἁλίβαπτος, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐν θαλάσσῃ βαπτόμενος ἢ βαπτιζόμενος, βαπτισθείς, κατακυόμενος, καταδυσθείς (βουτισμένος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις βουτίζεται, ἢ ἐβουτίσθηκεν· ἐπνίχθηκε, κατεβυθίσθηκεν εἰς τὴν θάλασσαν)· (ιυ – υ, παρὰ Νικ. Ἀλ. δὲ, 618, καὶ υ – –υ).

Ἁλίβας, αντος, ὁ· (λιβάς) ἄχυλος, ἀχυμοζωτικῆς τροφῆς ἐστερημένος, μαραινόμενος, ἀπομαραινόμενος, νερός· (χωρὶς χυμόν, χωρὶς ὑγρασίαν, χωρὶς οὐσίαν ζωῆς, μαραμένος, πεθαμένος, λιγωμένος) Πλτ. Πολ. Γ'. σλ. 387. C. ἀντίθ. τῷ ἱερός· ὅθεν οἱ ἁλίβαντες = νεκροί· ἁλίβας οἶνος· Καλλμ. Δ. 88. ὑπὸ Bentl. ὁ ἐν σπονδαῖς μὴ λειβόμενος, ὅτι τροπίας ἐστι, (χαλασμένον, κεμμένον, ξινόν κρασί)· (– ∪ –).

Ἁλίβατος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἡλίβατος· Πινδ. καὶ Εὐρπ. Ἱκτ. 91.

Ἁλιβόω· Μλ. ὑσω· Αἰολ. ἀντὶ ἁλιδόω· καθὴμι ἐν θαλάσσῃ, καταποντίζω, βυθίζω, εἰς τὴν θάλασσαν)· ἐν γένει δὲ καταδύομαι, ἢ καταδύω (καταβυθίζω, βουλίζω, ἢ βουλῶ).

Ἁλίβρεκτος, ὁ, ἡ· (βρέχω) βεβρεγμένος, ἢ βραχεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης· (Θαλασσοβρεγμένος, ὅστις βρέχεται ἢ νοτίζεται, ἐβράχηκε ἀπό, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν).

Ἁλίβρομος, ὁ, ἡ· (βρέμω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβρεμόμενος (ὅστις κυκλόνεται ἀπὸ τὴν ἠχὼ τῆς θαλάσσης)· ὥσπερ θάλασσα βρίμων, ἠχῶν, ῥοθιῶν (ὅστις ἠχεῖ, βοΐζει, ἀμάνει κρότον σὰν θάλασσα) Σχλ. Σφκλ. Αἰ. 604.

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ· = ἁλίβρεκτος· Ἀπολλ. Τύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁλίβρως, ωτος, ὁ, ἡ· = ἁλίβροτος.

Ἁλίβροτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταβρωθείς, περιβρωθείς ἢ περιτρωγόμενος, καταποθείς· (ὅστις ἐφαγώθηκεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, τὸν ὁποῖον τρώγει ὀλόγυρα, τὸν ὁποῖον κατάπιεν ἡ θάλασσα) Λεξρ. 443.

Ἁλίγδουπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἁλίδουπος.

Ἁλιγείτων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος· (γείτων) τῇ θαλάσσῃ γειτνιῶν (ὅστις γειτονεύει μὲ τὴν θάλασσαν, εἶναι κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) Ἐπγρ. Ὁμρ. 4.

Ἁλιγενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐκ τῆς θαλάττης φυόμενος, ἢ φύς, βλαστάνων, ἢ βλαστήσας, ἢ γεννηθείς (ὅστις ἐφύτρωσεν, ἢ φυτρώνει, γεννᾶται, ἢ ἐγεννήθηκεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἁλίγκιος, ία, ιον· (ἦλιξ) ὅμοιος, παρεμφερὴς τινι· (ὅμοιος μέ τινα) Ὁμ. ἔστι δὲ ἐν χρήσει μᾶλλον συνθέτως ἐναλίγκιος· τὸ Θηλ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐν χρήσει.

Ἁλίγλωσσος, ὁ, ἡ· ἠδείας φωνῆς ἢ λαλιᾶς ὀστερημένος (ὅστις δὲν ἔχει γλῶσσαν φωνῆς ἢ ὁμιλίαν)· Ξεν. Μ. 3'. 57. νοῦν ἁλίγλωσσος, ἀντὶ λιγύγλωσσος, ἠδύφωνος (γλυκὸς 'ς τὴν ὁμιλίαν).

Ἁλιδινής, ὁ, ἡ· (δίνη) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιδινούμενος (τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ θάλασσα νὰ στρεφογυρίζῃ) κατὰ θάλασσαν περ πλεονόμενος (ὅστις περιπλανᾶται περιφέρεται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν) Δντ. Πργτ. 908.

Ἁλίδουπος, ὁ, ἡ· (δουπέω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιδουπούμενος (ὅστις κλονίζεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν)· Αἰσχλ. Πρ. 274.

Ἁλίδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) θαλάσσης δίκην βρέμων, δουπῶν (ὅστις βοΐζει κάμνει κρότον 'σὰν θάλασσα) Ἐπῖτ. τοῦ Ποσειδῶνος· ἰδὲ ἁλίβρομος· Ὀρφ. Τμ. Πτό. 4.

Ἁλίδρομος, ὁ, ἡ· (δρομεῖν) τὰς θαλάσσας δρόμῳ διερχόμενος, διαπλέων· (ὅστις τρέχει εἰς τὴν θάλασσαν, ταξειδεύει).

Ἁλιδύω, Μλ. ὑσω· (ἅλς, δύω)· καθημ. βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν (βουτίζω ἢ βουτῶ τι εἰς τὴν θάλασσαν) ἐν γένει δὲ καταβυθίζω, καταποντίζω (ἐν τῷ Ἐναντ. υυυ–, ἐν τῷ Μέλ. υυ––).

Ἁλιεία, ἡ· (ἁλιεύς) ἡ ἁλιευτική, ἀσπαλιεία· (ἡ ψαράδικη τέχνη).

Ἁλιεργής, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἐν θαλάσσῃ ἐργαζόμενος· ἀσπαλιευόμενος, ἁλιεύων (ὅστις δουλεύει εἰς τὴν θάλασσαν, ψαρεύει, ψαρᾶς)· 2) ἁλιεργὴς καὶ κρτ. ἁλιουργής· ἐκ νησίδος πορφύρας κατεσκευασμένος (ἀπὸ ἀληθινὴν πορφύραν κεκομωμένος, φεσιασμένος).

Ἁλιεργός, ὁ, ἡ· = ἁλιεργής.

Ἁλιερκής, ὁ, ἡ· (ἕρκος) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικυκλούμενος, περιφραττόμενος, περιεχόμενος, ὠχυρωμένος (περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος, φυλαγμένος ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Πνδ.

Ἁλίευμα, ατος, τό· (ἁλιεύω) = ἁλιεία ὡς πρᾶγμα (ψάρευμα, τὸ πιάσιμον ψαριῶν, τὰ πιασμένα ψάρια) Στρβ.

Ἁλιεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ· (ἅλς) ἁλιευτής, ἀσπαλιεύς, γριπεύς, ἰχθυοθήρας (ψαρᾶς) Ὀδσ. Μ. 251. Χ. 384. 2) Θαλαττουργός, ναυτίλος, ναύτης, ναυάτης, πορθμεύς· (ταξειδιώτης, μαρινέρος, βαρκαρόλος Ἰτλστ.) Ὀδσ. Ω. 418· ὡς ἐπίθ. ἠέρέτας ἁλιῆας, ἁσπηλάτας ἐν θαλάσσῃ· Ὀδσ. Π. 349. ὥσπερ ἁλιεὺς στρατός, τὸ κατὰ θάλασσαν στρατιωτικόν (μαρίνα Ἰτλστ. marine γαλλστ.) Ὀππ. τῇ συνήρμ. γενικ. ἁλιῶς χρῆται ὁ Ἡερφρτ. ΑΒ. 1. σλ. 383.

Ἁλιευτής· = ἁλιεύς.

Ἁλιευτικός, ἡ, όν· τῇ ἁλιείᾳ ἢ τῷ ἁλιεῖ ἁνήκων ἢ ἁρμόδιος (ψαράδικος)· Ἐπῤῥ. ἁλιευτικῶς· ἁλιέων δίκην ('σὰν ψαράδες, ψαρδίκως).

Ἁλιεύω, Μλ. εὑσω· (ἅλς) ἀσπαλιεύομαι, (ψαρεύω)· 2) ἅλιευς εἰμί, μετέρχομαι τὴν ἁλιευτικὴν (εἶμαι ψαρᾶς)· ζῶ ἐπὶ θαλάττων (ἀσπρῶ τὴν ζωήν μου 'ς τὴν θάλασσαν εἰς τὰ καράβια) ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἁλιεύομαι.

Ἁλίζω, Μλ. ίσω· (ἁλής) συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω, συσσωρεύω (συνάζω, συμμαζώνω, σπρώνω εἰς ἕπάνω ἕ ἄλλο) πολλαχῶς παρ' Ἡρότ. Παθητ. ἁλίζομαι· συναθροίζομαι, συνάγομαι· (συμμαζώνομαι, συνάζομαι) Ἡρότ. 1, 63, 79. 7, 172, 208. ἔτι δὲ καὶ Ξνφ. Ἀλβ. 6, 3, 3. (τὸ α πιθανῶς μακρόν, ἰδὲ συναλίζω).

Ἅλίζω· Μλ. ἴσω· (ἅλς) ἅλατι ἀρτύω (ἁλατίζω), 2) ἅλατι τρέφω, ἅλας λείχειν παρέχω (τρέφω μὲ ἅλας, δίδω ἅλας νὰ γλείφουν· π. χ. πρόβατα, βόδια· κ. τ. τ.)

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ· (ζώνη) Θαλάσσῃ περιεζωσμένος, περιειλημμένος (περιζωμένος, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· 2) Ἁλίζωνοι, καὶ Ἁλιζῶνες, οἱ· Ποντικόν τι ἔθνος· Ἰλδ.

Ἁλίζωος, ὁ, ἡ· (ζωή) ἐν θαλάττῃ, ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶν· (ὅστις ζῇ μέσα, ἢ ἐπάνω 'ς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ἀνάλατ. Α', σλ. 242. Ἀθν. Β'. σλδ. 322.

Ἁλίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἁλία.

Ἁλιήρης, ὁ, ἡ· (ἐρέσσω) ἐν θαλάττῃ κωπηλατῶν (ὅστις τραβᾷ τὸ κουπί, λάμνει, 'ς τὴν θάλασσαν) Εὐρπ. Ἐκ. 455.

Ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἁλιεύς· Ἐπγ. Ὁμρ. Ἀνλκ. Γ', 148.

Ἁλιηχής, ὁ, ἡ· (ἠχος) = ἁλίβρομος.

Ἁλιθέρτης, ου, ὁ· Ὁμ. κύρ. ἐν Ὀδσ.

Ἁλίθιος· Δωρτ. ἀντὶ ἠλίθιος.

Ἁλείθοος, ὁ, ἡ· (λίθος) ἄνευ λίθων, μὴ λίθινος, μὴ λιθιαῖος, μὴ πετραῖος, (χωρὶς πέτρες· ὄχι ἀπὸ πέτραν· ὄχι πετρέινος).

Ἁλικία, ἡ· Δωρτ. ἀντὶ Ἡλικία.

Ἁλικίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρότης, ἁλμυρίς (ἀχρηστ.) (ἁρμύρα, ἁρμυράδα).

Ἁλίκλυστος, ὁ, ἡ· (κλύζω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, περικλυζόμενος, προσκλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ βρέχεται ὀλόγυρα, ἢ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας)· 2) ἁλικ. πόντος· ἡ κύματιν οἰδομένη θάλασσα (θάλατ. σπου φουσκόνει μὲ κύματα, κάμνει μεγάλα κύματα)· Σρκ. Δί. 1236. Ὀρφ. Ἀργ. 331.

Ἁλίκμητος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀποκάμνων, ἢ ἀποκεκμηκώς· καταπονούμενος, ἢ καταπονεμένος (ὅστις ἀποκάμει, κουράζεται, ἢ ἀποτσάινεται, ἀποκάμει, ἐκουράσθηκεν, ἢ ἀπότσαινεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Παῦλ. Σιληντρ.

Ἁλίκος, ἴκα, ἶκον· Δωρτ. ἀντὶ ἡλίκος.

Ἁλικός, ἡ, όν· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις (ἁρμυρός)· 2) τῇ θαλάσσῃ ἁνήκων, θαλάσσιος· ἐκ τῆς θαλάσσης (θαλάττιος, θαλασσινός, ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· ἀφ' οὗ

Ἁλικοτής, ητος, ἡ· = ἁλικίς.

Ἁλίκρας, ατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) θαλαττίῳ ὕδατι, ἢ ἅλμῃ κεκραμένος (ἀναπαστωμένος μὲ θαλασσινὸ νερό, ἢ μὲ ἁρμύραν) (υυ–, γενικ. υ–υ, Δράκ.)

Ἁλικρεῖων, οντος, ὁ, (κρέων, κρείων) Θαλασσοκράτωρ· (βασιλέας, ἢ ἐξουσιαστὴς τῆς θάλασσας).

Ἁλικρήπις, (οὐχὶ δὲ ἁλικρηπίς), ίδος, ὁ, ἡ· (κρηπὶς) ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν τεθεμελιωμένος, τῇ θαλάττῃ προσκείμενος· (εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν θεμελιωμένος, καὶ ὅστις εἶναι κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) Νον.

Ἁλικρόκαλος, ὁ, ἡ· (κροκάλη) πλήρης θαλασσίων χαλίκων, ἢ ἀδρομεροῦς θαλασσίου ψαμάθου (γεμάτος μὲ χαλίκια, πετροπούλες, στιλνάρια, ἢ μὲ χονδρὸν ἄμμον τῆς θάλασσας) Ὀρφ. Ἀργ. σλ. 352.

Ἁλίκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) ὑπὸ τῆς θαλάττης κτυπούμενος, περικυμαινόμενος, περικλυζόμενος, περιβρύχιος, περιβρεμόμενος· (ὅσον χτυπιέται, βρέχεται ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα, ἢ ἠχολογεῖ ἀπὸ τὸν χτύπον καὶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θαλασσινῶν κυμάτων) ἐπὶ ἀκρωτηρίων, ἐπιθαλασσίων, (ὅσοι κατοικοῦν 'ς τὰ παραθαλάσσια, παραθαλασσίτης) καὶ πλοίων· 2) ἐνεργ. ἐν θαλάσσῃ, ἢ ἐπὶ θάλατταν δορυβῶν, βοχθῶν· (ὅστις κάμνει ἦχον, βοχάζει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ ἐπάνω 'ς τὴν θάλ.) πάλ. κῦμα, ἀλ. αἴ τῆς· Σφκ. Ἀντ. 953. Εὐρ. Ἱππ. 754. Ἀναρ. λθ'. Εὐρ. Ὀρ. 375.

Ἁλικύμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (κῦμα) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικυμαινόμενος (ὅστις περικυκλώνεται, χτυπιέται ὀλόγυρα ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ἀνλκ. β'. σλ. 140. (υυ––).

Ἁλικωάδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) συνηθέστ. ἁλυκωάδης· ἁλατοειδής ('σὰν ἅλας) Θφρ. σ. Ἱστ. Θ'. 12.

Ἁλίλατ, ἀραβικὴ λέξις· = Οὐρανία· Ἡρότ. 3, 8.

Ἅλιμα, τά· ἰδὲ ἅλιμος.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ· (μέδων) Θαλασσοκράτωρ, ὡς ποντομέδων· = ἁλιερείων· ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· (ἐξουσιαστὴς τῆς θάλασσας) Ἀριστρ. Θσμ. 325.

Ἁλίμενία, ἡ· ἔλλειψις λιμένος (ὅπου δὲν εἶναι λιμενόνας, πορτο Ἰτλστ.) ἀπὸ τοὺς

Ἁλίμενος, ὁ, ἡ· (λιμήν) ἄνευ λιμένος· ἄνευ καταφυγίου· (χωρὶς λιμενόνα ἢ πόρτον· χωρὶς καταφύγιον)· (ἐ). ἀφ' οὗ

Ἁλιμενότης, ἡ· = ἁλιμενία· Ξνφ. Ἑλλ. δ'. 8, 7.

Ἁλιμένωτος, ὁ, ἡ· = ἁλίμενος.

Ἁλιμήδη, ἡ· Νηρηΐδος (Νηρηΐδας) ὄνομα· Ἡσδ. Θγν. 255.

Ἁλιμήδης, ὁ, ἡ· (μῆδος) περὶ τῆς θαλάσσης ἢ τῶν περὶ τὴν θάλασσαν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· τῇ θαλάττῃ ἢ τοῖς περὶ τὴν θάλ. προσέχων (ὅστις φροντίζει ἢ προσέχει διὰ τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὰ θαλασσινὰ πράγματα) ὡς τὸ ἁλιήτωρ Δνσ. περιηγ. 930.

Ἁλίμικτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ὡς τὸ ἁλίκρας.

Ἅλμος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις (ἁρμυρός)· 2) τῇ θαλάττῃ ἁνήκων (θαλασσινός, θαλαττίσιος)· 3) ὁ ἅλιμος καὶ τὸ ἅλιμον, θαμνοειδής τις ἀτράφαξις (εἶδος σπαραγκοῦ 'σὰν κοντοκλάδον)· τὰ ἅλιμα· ἁλιμῆεντι φυτὸν αὐτό τε καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ (δένδρον ἁρμυρόν καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός του) παρὰ τοῖς Ο'. (υυυ).

Ἅλιμος, ὁ, ἡ· (λιμός) ἄνευ πείνης, μὴ πεινῶν, κεκορεσμένος (χωρὶς πείναν, ὄστις δὲν πεινᾷ, χορτασμένος)· 2) ἐνεργ. τὴν πείναν ἀποβάλλων ἢ πάυων, χορτάζων (ὅστις παύει τὴν πείναν, χορταστικός)· Ἀθν. σλ. 58.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν· (μύρω) ἐν θαλάττῃ ῥέων, εἰς θάλασσαν εἰσβάλλων (ὅστις τρέχει, χύνεται 'ς τὴν θάλασσαν) «ποταμῶν ἁλιμυρηέντων· Ἰλδ. Φ. 190.

Ἁλιμυρής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· Ἀπλλ. Ῥδ. 2ι = ἅλιος, ία, ιον· «Πέτρης ἁλιμυρέοιο θαλασσίου, ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάττης περιῤῥεομένης· Ὀππ. Ἁλ. β'. 258.

Ἁλινδέω· Μλ. ήτω· ἅλλιος δὲ καὶ ἁλίνδω, ὡς τὸ καλινδέω = κυλίνδω· κυλίω, κυλινδίσσαι ποιῶ· (κυλιῶ, κάμνω νὰ κυλιέται) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἵππων (ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ 'ς τὸν ἄμμον, 'ς τὸ νερὸν κ. τ. τ.) ἐνεργητικῶς δὲ, πάντῃ ἄχρηστος ἔοικεν ἡ λέξις· Παθητ. ἁλινδίσσαι· Ἀττκ. Ἡ ἀρχαία πρωτότυπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πος ἁλίω, ἁλίζω διετηρήθη μόνον· συνθέτως, ἐξαλίσαι· Π. Μοιρ. σλ. 52. σπανίως μέντοι ἡ χρῆσις αὐτῆς.

Ἀλίνδεσις, εως, ἡ· = ἀλίνδησις.

Ἀλινδήθρα, ἡ· τόπος εἰς κύλισιν ἐπιτήδειος· (τόπος διὰ κύλισμα, κυλίστρα) περὶ ἀθλητῶν τε καὶ περὶ ἵππων, ἄλλως δὲ κονίστρα. τροπ. ἀλινδήθρα ἐπῶν, λέξεις ἀθρόως καὶ σωρηδόν, ἢ ἀσυντάκτως καὶ συγκεχυμένως ἐκφερόμεναι· τὸ παρ' ἡμῖν κοπιόστεγνον, λόγια μὲ τὸν σωρόν)· Ἀρστφ. Πίρ. 935.

Ἀλίνδησις, εως, ἡ· κύλισις, κυλίνδησις ἑνὸς ἢ πλειόνων (κύλισμα εἰς κονιορτὸν ἢ εἰς ἄμμον)· πάλη χαμαὶ κειμένων τῶν παλαιστῶν· (πάλεμα ἢ τὸ πλαγιαστά) Ἱππ. Διαιτ. β'. 11. καὶ Ἔπιν. 4.

Ἀλίνδω· = ἀλινδέω· Νικηδ. Θηρ. 156.

Ἀλινέω καὶ ἁλίνω· κατὰ τοὺς Γραμματικ. = ἁλείφω.

Ἀλιηκτης, ου, ὁ· Θηλ. ἁλιηκτειρα, ἡ (νήχω) ὁ ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος (ὅστις κολυμβᾷ ἐν τῇ θαλάσσῃ (ἁλιηκτειρα, υ – – – υ, Ἀνθ.)

Ἀλιηχής, ές, ἡ· = ἁλιήκτης.

Ἄλιγος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλατοποίητος, ἐξ ἅλατος κατεσκευασμένος (μὲ ἅλας ἢ ἀπὸ ἅλας καμωμένος, φτιασμένος) Ἡρόδ. 4, 185.

Ἄλιγος, ὁ, ἡ· (λίνον) ἄνευ δικτύων, ἀμφιβλήστρων (χωρὶς δίχτια, χωρὶς βρόχια) ἄλιγος θήρα κυνηγέσιον ἄνευ δικτύων· (κυνήγι εἰς τὸ ὁποῖον δὲν μεταχειρίζονται βρόχια) Ἔπγρ.

Ἅλιξ· Δωρστ. = ἅλς.

Ἁλίξαντος, ὁ, ἡ· (ἐξαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀποπλυνόμενος, ἀποκλυζόμενος, ἀποπλυνθείς, ἀποκλυσθείς (τὸν ὁποῖον ξεπλύνει ἡ ἐξεπλυνεν ἡ θάλασσα) ἰδὲ ἐξαίνω.

Ἅλιος, ὁ· Δωρστ. ἀντὶ ἥλιος.

Ἅλιος, Ἱα, ιον· (ἅλς) Θαλάσσιος· τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, ἐν θαλάσσῃ νεμόμενος, διαιτώμενος (Θαλατσινός, Θαλασσεύτης, Θαλασσίτιμος, ὅστις ἀνήκει, κατοικεῖ, ζῇ ἐν τῇ θαλάσσῃ) Θεαί, ἀθάνατοι, γέρων, κοῦραι, ψάμαθοι ἅλ. Ὅμρ. Ἅλιαι, αἱ Θεαὶ τῆς Θαλάσσης αἱ Νηρηΐδες (Νηρηΐδες) Ἰλιάδ. Σ, 432. ἰδὲ καὶ 86. 2) Ἅλιος, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ὅμρ. Ἅλιος, ἡ· ὄνομάτινος τῶν Νηρηΐδων· Ἰλιάδ. Σ. 40. Ἡσιόδ. Θγν. 245. 3) (ἅλη)· = μάταιος· ἀλυσιτελής, ἀνωφελής (ἄκαρπος, ἀνωφέλευτος) ἅλ. πόνος, ἔπος, μῦθος, βέλος, ἄκων, στρατός, ὁδός, ὄρκιον, σκοπός· Ὅμρ. ὅστις χρήται πολλάκις καὶ τῷ οὐδετέρῳ γεν. ἐπιῤῥηματικῶς· ὄφελεν κενός, ἐξίτηλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἐσφαλμένος, ἐψευσμένος· (ἄδικος, κανταπατεῖος, σφαλμένος, ψεύτικος). Παρ' Ἀττ. ἐστ' ὅτε ὀνειδιστικῶς. (Τινὲς δὲ παράγουσι τὴν λέξιν καὶ κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἅλς, διότι οἱ πάλαι τὴν ἀχρηστεύουσαν σημασίαν τῆς λέξεως θάλασσα ὑπενόουν συγγενῆ τῇ τῆς ματαίος, ἁλυσιτελής). Ἔπῤῥμ. Ἅλιος· μάταιος, εἰς μάταιον, κενῶς, εἰκῆ, εἰς κενὸν (ματαία, τὰ χαμένα).

Ἁλιοτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἐκτρεφόμενος, αὐξηθείς, ἐκ τῆς θαλάσσης τροφὴν λαβών· (γεννημένος, τρανεμένος ἢ στὴν θάλασσαν, καὶ ὅστις τρέφεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ὀδσ. Δ'. 448.

Ἁλιόω· Μλ. ὠτω (ἅλιος) ματαιώνω, ἀλυσιτελὲς ποιῶ (ματαιώνω, κάμνω νὰ μὴν ἀξίζῃ νὰ μὴν ὠφελῇ τίποτε)· ἁλιῶ νόον τινός, τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν τινος· Ὀδ. Ε. 104. βέλος· Ἰλιάδ. Π. 707.

Ἀλιπαρής, ὁ, ἡ· (λιπαρὴς), μὴ οἰκεῖος ἔχων πρὸς θεόμενον, ἢ προσευχόμενον· τοῦτ' ἔστιν ἐξωθεν ἢ κατὰ τὰ ἐκτὸς ἠμελημένος, ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος, ἀύχμητος (ὅστις δὲν περιποιεῖται, ἢ εἶναι ἀνάρμοστος εἰς ἀνθρώπου παρακαλεῖ ἢ προσεύχεται θηλ. ἀπαστρος, ἀστόλιστος, ῥυπαρός, λερωμένος)· οὕτως ἐξέλουσιν ἐξηγεῖν τὴν λέξιν ἐν μόνῳ τῷ χωρίῳ παρὰ Σφκ. Ἠλ. 451. ἔνθα κεῖται ἀς ἐπίθ. τοῦ Θρῆξ· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Schaef. mel. σλ. 229. εὐλόγως ἀμφίβολος ἡ ἐξήγησις.

Ἀλίπαστος, ὁ, ἡ· (πάσσω) ἅλατι πεπασμένος· (μὲ ἅλας πασπαλωμένος ἢ πασπαλισμένος).

Ἀλίπεδον, τὸ· (πεδίον) κυρίως πεδιὰς τῇ θαλάσσῃ προστεκιμένη, παραθαλάσσιον πεδίον· Δυκφ. 681. (κάμπος, ἰσιᾶδι κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) ἐξαιρέτως δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις τῷ λιμένι Πειραιεῖ προσκειμένη πεδιὰς γῆ· Συφ. Ἑλλ. β'. 4. 21. ὅθεν ἐν γένει 2) πᾶσα πεδιάς, πᾶν ἰσέπεδον, μάλιστα ψαμμώδες, ἄλλοτε θαλάσσῃ ὑποβρύχιον, πᾶσα παραθαλάσσιος ὁμαλὴ χώρα (κάτε κάμπος, ἴσωμα ἢ ἰσιᾶδι, μάλιστα ἀμμωδερόν, τὸ ὁποῖον ἦταν προτήτερα σκεπασμένον ἀπὸ τὴν θάλασσαν· κάθε τόπος ἴσιος παραθαλασσινός)· ἔτι δὲ καὶ ἁλίσπεδον καὶ ἁλήπεδον· Βατ. Γρηγ. σλ. 914. (υ – υυ, Δυκφ. 681.)

Ἁλιπής, ὁ, ἡ· (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνός, λεπτὸς (μὲ χωρὶς πάχος, ἄπαχος, στεγνός) 2) ἄνευ ἐλαίου, ἄχριστος (χωρὶς λάδι, ἀλάδωτος, ὅστις δὲν ἀλείφεται ἢ δὲν ἀλείφθηκε μὲ λάδι).

Ἁλίπιστος, ὁ, ἡ· = ἁλιπής· Θφρ.

Ἁλίπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζω) ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος· ἐπὶ θάλατταν, ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιαγόμενος, περιελαυνόμενος, ἐν θαλάσσῃ περιπεχόμενος, περικολυμβῶν, παρὰ τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος· (ὅστις περιπλανᾶται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ὁποῖον σέρνει καὶ σπρώχνει ἡ θάλασσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅστις κολυμπᾷ ἢ πλέει παντοῦ 'ς τὴν θάλασσαν· ὅστις περιφέρεται κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) π. χ. ὁ Πὰν ὡς Θεὸς τῶν παραλίων (ἀπὸ τὰ ἀκρογιάλια)· Σφκ. Αἴ. 695. 2) Ἐπὶ νήσων· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικλυζομένη, περιευμαινομένη, ἢ ὑπὸ ναυτίλων περιπλεομένη (νησὶ τὸ ὁποῖον περιβρέχεται καὶ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ. ἢ τὸ ὁποῖον περιτριγυρίζουν μὲ τὸ καράβι οἱ ταξειδιῶτες) Σφκ. Αἴ. 594. ὑπὸ Ἔρμ.

Ἁλίπλακτος, Δωρστ. ἀντὶ ἁλίπληκτος· Πνδ. Π. 4, 14. ὑπὸ Boekh.

Ἁλιπλεύνης, ὁ, ἡ· (πλεύνη) ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος (ὅστις περιφέρεται 'ς τὴν θάλ.) ἀφ' οὗ

Ἁλιπλαγία, ἡ· κατὰ θάλασσαν πλοῦν (περιπλόημα 'ς τὴν θάλασσαν)· Ἔπγρ.

Ἁλίπλαγος, ὁ, ἡ, = ἁλιπλανής.

Ἁλιπλεύμων, ονος, ὁ· Θαλάσσιος πνεύμων, Ἰχθύος τι εἶδος (θαλασσοπλεμόνι, εἶδος ψαριοῦ).

Ἁλίπληκτος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κυμαινόμενος· (τὸν ὁποῖον χτυποῦν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης) ὡς τὸ Θαλασσόπληκτος.

Ἁλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· = ἁλίπληκτος.

Ἁλίπλοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἁλίπλους, ὁ, ἡ· τὸ ουν· (πλέω) ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος, κολυμβῶν, βυθιζόμενος, καταποντιζόμενος· Ἰλιάδ. Μ. 26. Ἀριστ. γ'. σλ. 327. Παρὰ τοῖς μετγνστ. οἱ τὴν θάλασσαν διαπλέων, τὴν θάλατταν πλέων· (ὅστις κολυμβᾷ, καταβυθίζεται εἰς τὴν θάλ. ὅστις ταξειδεύει 'ς τὴν θάλασσαν). Ὡς ἐπίθ. ὁ ἁλίπλοος· ἁλιεύς, ναύτης, ναυτίλος· (ψαρᾶς, μαρινέρος, ταξειδιώτης)· Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. 1328. Καλλιμ. Δηλ. 15.

Ἁλίπνοος, ὁ, ἡ· (πνέω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνέων· (ὅστις φυσᾷ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θάλ.) 2) ὀσμὴν θαλάσσης ἔχων· θαλάσσης ἀποπνέων· (ὅστις μυρίζει ἀπὸ θάλασσαν).

Ἁλιπόρος, ὁ, ἡ· (πείρω) τὴν θάλασσαν διατέμνων, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος (ὅστις διαχωρίζει τὸ νερὸ τῆς θάλασσ. τρέχει διάμεσα 'ς τὰ νερὰ τῆς θάλ.)

Ἁλιπόρφυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα) θαλασσοπόρφυρος, καθαρᾷ πορφύρᾳ κεχρωματισμένος, ἢ πορφυρόβαπτος, ἁλουργής· (βαθὺ κόκκινος βαμμένος, θαλασσοκόκκινος· ὅστις ἔχει τὴν βαφὴν τῆς θαλάσσης) ἡμίλακατα, φάρεα ἁλιπόρφ. Ὀδσ. Ν. 108.

Ἁλιποτίνητος, ὁ, ἡ· (ποτίνω) ὑπὸ τοῦ φύφου τῆς θαλάσσης ἐπτονημένος, ἐκπεπληγμένος, πτοούμενος ἢ ἐκπληττόμενος (ὅστις σκιάζεται, ξεπάζεται, ἔσκιαχνεν ἔχει ἐκπλαγῆναι ἀπὸ τὴν βοὴν τῆς θάλασσας) Νον. Διον. 13, 119.

Ἀλιῤῥηγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) τὰ θαλάσσια κύματα διαῤῥήγνυσι (ὅστις συντρίβει, κατασχίζει τὰ θαλασσινὰ κύματα)· ἠχοπέλος ἁλιῤῥ. Φίλ. Θεσσ. 67. σκόπελος ἐφ' οὗ προσβάλλοντα διαῤῥήγνυνται τὰ κύματα· (βράχια εἰς τὸν ὁποῖον χτυποῦν καὶ κατασκορπίζονται τὰ κύματα).

Ἁλιῤῥαίστης, ὁ· (βαίω) ἄγριος, ἁρπαλέος θρᾴκιων θαλάσσιος (ἁρπακτικὸς θαλασσινὸς ὀρέοντας) Νικ. Θηρ. 822.

Ἁλιῤῥάντος, ὁ, ἡ· (ῥαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ὑγραινόμενος, βραχεῖς, ἢ ὑγραυθείς (ὅστις βρέχεται ἢ ποτίζεται, ἐβράχτηκεν ἢ ἐποτίσθηκεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· Ἔπγρ.

Ἁλιῤῥηκτος, ὁ, ἡ· = ἁλιῤῥαγής.

Ἁλιῤῥοθία, ἡ· καὶ

Ἁλιῤῥόθιον, τὸ· ῥόθος, ῥόχθος τῆς θαλάσσης (ἦχος, βοή, βάξιμον τῆς θάλασσας) Διόδ. Σκῤῥ. Ἔπγ. ιε'.

Ἁλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ· καὶ ἁλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ· (ῥόθος) ὡς θάλασσα ῥοχθίζων, θαλαττίους τύμασι θορυβῶν, θαλάσσης δίκην σμαραγῶν, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβρέμων· (ὅστις χοχάζει, ἠχολογεῖ 'σὰν ἡ θάλασσα, βάζει, βρονταλογεῖ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ὀῤφ. Ἀργ. 1285. Ἀνάλκ. β'. 24. ἁλιῤ. πόρος· Σφκ. παράβαλε ἁλίκλυστος καὶ ἁλίκτυπος.

Ἁλιῤῥόος, ὁ, ἡ· = ἁλιῤῥόθιος.

Ἁλιῤῥοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἁλιῤῥους, ὁ, ἡ· οὖν, τὸ· (ῥέω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ῥέων, εἰς τὴν θάλασσαν εἰῤῥάλλων· (ὅστις τρέχει, χύνεται 'ς τὴν θάλασσαν, ὅστις ξεστομίζει 'ς τὴν θάλ.)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεόμενος (ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον τρέχει ἡ θάλασσα).

Ἁλιῤῥυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικλυζόμενος, περιῤῥεόμενος (ὅστις βρέχεται ὁλόγυρα, περιχυλώνεται ἀπὸ θάλασσαν)· ἁλιῤῥυτον ἅλσος· ἡ θάλασσα αὐτή· Αἰσχλ. Ἱκτ. 881.

Ἅλες· Ἐπίῤῥημα· (ἁλὴς) σωρηδόν, ἀθρόως, συχνῶς, ζαμά, ζαμάκις, ἀγεληδόν, ἀφθόνως, ἀφθόνως (μὲ τὸν σωρόν, σωρωμένα, συχνά, πυκνά, 'σὰν ἐσπάδι, παραπολύ, μὲ τὸ παραπάνω, ἀμέτρητα, πλῆθος μαζύ)· μέλισσαι ἅλες πεποτῆνται· Τρωσὶ ἅλες ἦσαν· δένδρεα ἅλες πεφύκει· χρήματα ἅλες ἔδωμεν, κόπρος ἅλες κέχυτο· ἅλες ἔσταν ἀμφ' αὐτήν· Ὅμρ. ἄνευ διαφορᾶς τῆς πτώσεως τοῦ οὐσιαστικοῦ· 2) ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἐξαρκούντως, ἐπαρκούντως, ἀποχρώντως· (ἱκανά, ἀρκετά)· ἅλις ἀρουραι· ἅλις χαλκὸν χρυσόν τε δέδεκτο· ἅλις ἐλαίου· Ὅμ. Ἐτι δὲ καὶ μετὰ ῥημάτων ἅλις νηησάσθω· φορτιζέτω ἀποχρώντως (ἂς φορτώσῃ τὸ καράβι ἀρκετά)· Ἰλιάδ. οὐχ ἅλις, ὅτι —· (δὲν εἶναι ἀρκετὸν, δὲν φτάνει ὅτι —;) Ἰλιάδ. ὡσαύτως καὶ, οὐχ ἅλις, ὡς — Ὀδσ. Β. 312. οἱ μεταγνστ. χρῶνται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ προσκειμένῳ οὐσιαστικῷ πολλάκις κατὰ γενικ. πτῶσιν· ὁ Ὅμηρος δὲ οὐδέποτε· εἰς ἅλις· ἀρκούντως, ἀφθόνως (ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάνω) Θκρτ. ἅλις εἰπεῖν· ἐπὶ λόγῳ (μ' ἕνα λόγον, μὲ μιᾶ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἅλις ἐστὶ μοί τινος· ἱκανόν, ἀρκοῦν, ἄφθονον ἔχω· πληρῶ τινι, ἤ τινος· (ἔχω ἀρκετόν, μοὶ φθάνει) Ἡρδ. 9, 27. Εὐρ. 248. (υυ).

Ἅλις, ἴσος, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρότης (ἁρμυρίδα).

Ἅλισις, εως, ἡ· (ἁλίζω) ἁλισμός (ἁλάτισμα) ἀφῃρμ. ὡς πρᾶξις.

Ἁλίσκομαι, παθ. (τὸ ἐνεργητ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἀλλὰ τὸ αἱρέω ἀντ' αὐτοῦ) παρττκ. ἡλισκόμην· μελ. ἁλώσομαι, αὐρστ. κατὰ συγκ. ἥλων· Ἡρδτ. 3, 15. Ξνφ. Ἀνάβ. 4, 4. 21. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. συνήθ. ἑάλων· Ἀπρμφ. ἁλῶναι· Μτχ. ἁλούς· Ὑπτκτ. ἁλῶ· Ὅμ. δὲ, ἁλώω· Εὐκτ. ἁλοίην· Ὅμ. ἁλῴην· Ἰλιάδ. 1. 592. Πρκμ. ἧλωκα, ἑάλωκα· τῷ δευτέρῳ τύπῳ τούτῳ χρῆται ἀεὶ ὁ Θεόκ. καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ παθ. σημσ. ὁ Ὅμ. δὲ μόνον τῷ αὐρστ. Συλλαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, αἱρούμαι, κρατοῦμαι, καταστρέφομαι, ὑποτυγχάνομαι (πιάνομαι, πέρνομαι, μὲ προφθαίνουν καὶ μὲ πιάνουν, ἐξουσιάζομαι, κυριεύομαι) ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πόλεων· Ὅμ. Ἡρδ. καὶ Δ: ἁλίσκομαι εἰς πολεμίους· ἑκών, ἢ περιῳδὰν ζωγροῦμαι ὑπὸ τῶν πολεμίων (ἀφίνομαι ζεληματικῶς ἢ παράβλεψα καὶ μὲ πιάνουν οἱ ἐχθροὶ σκλάβον)· Πλτ. Δημ. 5. σλ. 468. Α. ὑπὸ Stallb. β') Θανάτῳ ἁλῶναι· ἀναιροῦμαι, πίπτω ἐν μάχῃ (σκοτένομαι, πέφτω 'ς τὸν πόλεμον) γ') καὶ τῆς λέξεως Θανάτῳ μὴ προσκειμένης· ἀναιροῦμαι, φονεύομαι, ἀποκτείνομαι, (μὲ σκοτώνουν) Ὅμ. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικανικὴ λέξις· καταψηφῶμαι, κατηγοροῦμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλοῦμαι, εἰς δικαστήριον ὑπάγομαι, δίκην φεύγω, δίκην ὑπέχω, ἐξελέγχομαι, ἀπελέγχομαι, καταγιγνώσκομαι, κατακρίνομαι, καταψηφίζομαι (μὲ πιάνουν ἐπάνω εἰς τὸ σφάλμα, μὲ ἐγκαλοῦν, μὲ σύρουν εἰς τὸ κριτήριον, μὲ κρίνουν, μὲ ἀποδείχνουν ἔνοχον, ὅτι ἔφταιξα, μὲ καταδικάζουν) ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδ. 2, 174. 7, 102, ὡσαύτως· ἐν γένει δὲ, νικῶμαι εἰς ἐνίσκοντι, εἰς διαδικασίαν τινα (χάνω τὴν κρίσιν, ἢ τὸ προτέρσον)· μετὰ γεν. τοῦ πράγματος· ἁλίσκομαι παρανοίας, ἀσεβείας· κ.τ.τ. (καταδικάζομαι ἢ ἀποδείχνομαι ὅτι εἰμὶ μωρός, παράφρων, ἀσεβὴς κ. τ. τ.) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐπίτινι· 3) κυριεύομαι ὑπ' ἔρωτος, ἐρωτεύομαι, μετὰ γενκ. προσυπακουομ. τῆς λέξεως ἔρωτι· ἁλίσκομαι τῆς παιδίσκης (ἐρωτεύομαι 'ς τὴν καμαριέραν)· (ἡ μετχ. ἁλόντε, ἅπαξ μόνον, καὶ μαρῳ τῷα, ἐν Ἰλιάδ. Κ'. 487).

Ἅλισμα, τό· εἰδός τι ψιττῶν ἐν ὕδασι φυόμενον· Διοσκρ. γ'. 169. Primula auricula, κατὰ τὸν Columna.

Ἁλίσμηκτος, ὁ, ἡ· (σμήχω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυσθείς, κατακλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται σκεπάζεται, ἢ πλημμυρισμένος, σκεπασμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἁλισμός, ὁ· (ἁλίζω) = ἅλισις· ὡς πρᾶγμα.

Ἁλίσπαρτος, ὁ, ἡ· (σπείρω) ἅλατι ἐσπαρμένος, πεπασμένος (μὲ ἅλας σπαρμένος, πασπαλισμένος).

Ἁλίσπεδον, τό· ἰδὲ ἁλίπεδον· Πολύδ.

Ἁλιστέφανος, ὁ, ἡ· (στέφανος) καὶ

Ἁλιστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστεφόμενος, περιτυλιγόμενος (περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· Ὀρφ.

Ἁλίστονος, ὁ, ἡ· (στένω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἠχῶν Λίτυλ. Πρμ. 718. (ὅστις βάζει, ἠχολογεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) παράβαλε ἁλίβρεμος, ἁλίπτυπος.

Ἁλιστός, ἡ, όν· (ἁλίζω) ἅλατι ἠρτυμένος (ἁλατισμένος).

Ἅλιστος, ὁ, ἡ· (λίσσομαι) οὐ οὐκ ἐδεήθη· ὃν οὐκ ἐπεκαλέσατο, οὐχ ἱκέτευσέ τις· (τὸν ὁποίον δὲν παρακάλεσε, τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν δὲν ἐζήτησέ τις, ἀπαρακάλεστος).

Ἁλίστρα, ἡ· = ἁλιτηρία.

Ἁλιστρεπτος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑπομένῳ.

Ἁλιστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν στρεφόμενος, κυλιόμενος, ἀνατρεπόμενος (ὅστις στρέφεται ριζίστρα, ἐυλίεται, ῥίχνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Αἰλ. β'. τλ. 205.

Ἁλίστροφος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἁλιταίνω, Μλ. ήσω· (ἁλη)· πλανῶμαι, ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, πλημμελῶ, σφάλλομαι· ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργτ. αὐρστ ἤλλον, Ἰλ. Ι. 375. καὶ πολλάκις τῷ μέσ. Ἀορτ. ἁλίετο, ἁλιέσθαι μετὰ τῆς αἰτιατ. „Θεοὺς ἁλιτέσθαι· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνειν· ἔφετμὰς Διὸς ἁλιτέσθαι· εἰς τὴν Διὸς βούλησιν ἁμαρτάνειν· Ὅμ. παράβαλ. Σφκ. Οἰδ. Ι. 364. ὑπὸ Doederl· μετ' ἀθανάτους ἁλιτεῖν, Ἡσδ. Ἀσ. 80. Παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ καὶ δεύτερῳ Θεοῖς ἁλιτεῖν· παρβλ. ἁλιτήμονος· Ἐνστ. ἁλείτω ἢ ἁλίτω, οὐδαμοῦ εὕρηται· παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 332. κεῖται ἁλιταίνεσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργτ. ἁλιταίνω, ἄνευ τινος παρεκβάσεως, ὡς ἔοικε· (παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἅλη, ἡ πλάνη, ἁλίτης, ἁλείτης καὶ τλ. ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ λιτή).

Ἁλιτάνευτος, ὁ, ἡ· (λιτανεύω) μὴ ἐκλιπαρούμενος, μὴ ἐκλιπαρηθείς, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν ἐξιλεώνεται, δὲν ἐξιλεώθη μὲ παρακάλεσιν, ἀσυγκατάνευτος)· 2) = ἄλαστος.

Ἁλιτενής, ὁ, ἡ· (τείνω) μέχρι θαλάσσης, ἢ πρὸς θάλατταν ἐκτεινόμενος (ὅστις φθάνει ἕως εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ κοντὰ 'ς τὴν θάλ.) ὅθεν 2) βαθὺς, πεδινὸς, τοπεινὸς (ῥηχὸς, ὄχι βαθὺς, ἴσωμα, χαμηλὸς) ἐξαιρέτως ἐπὶ βραχιῶν, πεναγῶν, καὶ ἀβαθῶν πλοιαρίων· Πλτχ. Θεμ. 14. Ἀθην. Ἀπρ.

Ἁλιτέρμων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος (τέρμα) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὁριζόμενος, τῇ θαλάσσῃ γειτνιῶν· (ὅστις περιορίζεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, συνορεύεται μὲ τὴν θάλ.)

Ἁλιτεύω καὶ ἁλιτέω· νεώτεροι τύποι ἀντὶ τοῦ ἁλιταίνω· πλανῶμαι, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι· ἐν σημσ. τοῦ πλημμελεῖν παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 316. κατὰ Ἕρμανν, ἀλλ' ὑπὸ Doederl, ἀμφιβ. Σφκ. Οἰδ. Ι. 371.

Ἁλιτεῖ· ἰδὲ ἐν τῷ ἁλιτεύω.

Ἁλίτημα, τό· πλάνη, ἁμάρτημα, σφάλμα, παράπτωμα, πλημμέλημα.

Ἁλιτήμενος, μετχ. Ἐνστ. τοῦ ἀχρήστου ὁρστ. ἐνστ. ἁλίτημι, ἁλίτημαι· ἁμαρτάνω· ἐκ τοῦ ἁλίταιμι σχηματισθείς· πλανώμενος, ἁμαρτάνων (ὅστις πλανιέται, κάμνει ἁμαρτίαν)· Ὀδσ. Δ. 807. Θεοῖς ἁλιτήμενος· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνων· ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, παρ' Ἡσδ. Ἀσπ. 91. ἐσφαλμ. ἀνεγ.

Ἁλιτήμερος, ὁ, ἡ· (ἁλιταίνω, ἡμέρα) σφαλλόμενος τῆς ἡμέρας, τοῦ καιροῦ· (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἔγινε τὴν ἡμέραν ἢ τὸν καιρὸν ὁποῦ πρέπει) ὅθεν ἀκαίρως ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γεννηθείς (ὅστις γεννᾶται προτήτερα ἀπὸ τὸν ὁρισμένον καιρὸν· ἄωστος) Ἡσδ. Ἀσ. 91. ὡς τὸ ἡλιτόμηνος· Schaef. Greg. σλ. 879.

Ἁλιτημοσύνη, ἡ· = ἁλίτημα· ποιητκ. ἀπὸ τοῦ

Ἁλιτήμων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος· (ἁλιτέω)· μάταιος, ψευδὴς, ἁμαρτωλὸς, ἀσεβὴς, ἄδικος· ὑβριστὴς, ἀνόσιος, κακοῦργος· Ἰλιάδ. Ω. 157. Ἀπλλ. Ἀργ. γ'. 1057. δίκη ἁλιτήμων· ἀδικος κρίσις, ψῆφος· (ἄδικη ἀπόφασις κριτηρίου) ὡς τὸ ἁλιτήριος.

Ἁλιτήριος, ὁ, ἡ· Θλδ. 1, 126. ἔτι δὲ καὶ ἁλιτήρης, ὁ, ἡ· (ἅλειτης)· ἀνόσιος, ἀσεβὴς, μοχθηρὸς, ἁμαρτωλὸς, ἄδικος, κακοῦργος· ἐναγὴς· Θεοῦ ἁλιτήριοι· εἰς Θεὸν ἀσεβοῦντες· Ἀρστφ. Ἱππ. 447. Θκδ. 1, 126. 2) ἔνοχος δεινοῦ πλημμελήματος· (μεγάλου σφάλματος, μεγάλης ἁμαρτίας)· ὧν οὐκ ἂν οἰκήσαιμι ἐγὼ κοινὸν ἁλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν ἀνθρώπων, τόπων, πόλεων . . . οὗτος ἦν τῶν φύντων κακῶν αἴτιος· Δημδ. 3) ἁλιτήριος θάλαμος = ἀλάστωρ· ἐκλογικὴ Θεότης· Τίμαι. σλ. 24. ὑπὸ Ruhnk. (παρὰ Σφκ. Οἰδ. Ι. 364. ἐστὶ ἀμφοτέρων τῶν τύπων τὸ ι μακρὸν, κατὰ Δωριεῖς).

Ἁλιτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος)· τῷ ἁλιτηρίῳ προσήκων· ἔνοχος, αἴτιος ἁμαρτίας, ἀσεβήματος· καὶ ἁλιτηριώδης οἶστρος, τύχη· δύναμις ἁλιτηριώδης ἑαυτῷ τε καὶ τῷ γένει· Πλτ. Νμ. (ἀθεροποιός) μετὰ ὀστκ.

Ἁλίτηρός, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἁλιτήριος.

Ἁλίτης, ου, ὁ· = ἁλείτης παρὰ Γρηγορ.

Ἁλιτόμηνος, ὁ, ἡ· (ἁλιταίνω, μὴν) = ἡλιτόμηνος· Θεολογούμ. Ἀριθμητ. σλ. 55.

Ἁλιτόξενος, ὁ, ἡ· (ἁλεταίνω, ξένοι) εἷς τῶν ἁλιταίνων· (ὅστις ἁμαρτάνει, φέρεται ἀσεβῶς πρὸς ξένον, ἀδικοῖ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι του, πρὸς κάνένα ὅστε Ἰτλστ. τὸ τουρκεβάρι. μασαρίσιν) Πινδ.

Ἁλιτοφροσύνη, ἡ· (φρήν) ἀσεβὴς γνώμη, ἀσεβὲς φρόνημα (κακὴ, ἄδικος καρδία, ψυχή) Ἀνακλ. Λ'. 237.

Ἁλιτραίνω = ἁλιταίνω· Ἡσδ. Ἔρ. 332. ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ Δοεδερλ. Σφκ. Οἰδ. Ι. 364. καὶ ἤδη ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Spohn.

Ἁλιτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος, ἐν θαλάσσῃ φυόμενος, αὐξανόμενος (ὅστις βρέχεται, ζῇ εἰς, ἢ ἀπὸ τὴν θάλ.· ὅστις γεννᾶται καὶ αὐξάνει, ἁρνεῖται 'ς τὴν θάλ.)

Ἁλιτρέω = ἁλιτέω· ἀνεγνωσμένον πρὸ τοῦ Ἕρμανν παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 309.

Ἁλιτρία, ἡ· (ἅλιτρος) ἀτέρεια, ποινηρία, μοχθηρία· Ἀρστφ.

Ἅλιτρίας, ὁ· = ἁλιτρός· Ἡτχ.

Ἁλίτριος, ὁ·οῦν. (θέλει ὁ Reisig αἰτιογνώστως, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Ι. 364. αὐτὸ τὸ, ἁλιτηρός.

Ἁλιτροβίος, ὁ, ἡ· (βίος) ἀσεβῶς βιῶν (ὅστις ζῇ ἀθεόφοβα) Νόν.

Ἁλιτροφρονος, ὁ, ἡ· (νους) ἀσεβῆ φρονῶν (ὅστις ἔχει φρονήματα, καρδίαν, ψυχὴν ἀθεόφοβα).

Ἁλιτρόπους, ὁ, ἡ· αἱτί ἁλιτρόποδος· πλανωμένοις ποσὶ φερόμενος, ὁ ἐστὶ πλανώμενος, πλάνης, ἀστεγὴς, ἀκατάστατος· πιθανὴ ἀνάγν. παρὰ Ψευδοφλ. 133. ἀντὶ ἁλίτροπος· ὥ περ αὐτιλέγεσθ Mehlhorn παρ' Ἀνθρ. 36, 14.

Ἁλιτρός, ὁ· κατὰ συγκ. αὐτὶ ἁλιτηρός, ἀσεβὴς, ἁμαρτωλὸς· ἁλίμοσιν ἁλιτροὶ· εἰς Θεοὺς ἁμαρτάνων· Ἰλιάδ. Ψ. 565. Tuchebold: ἔτι δὲ καὶ' ἤπτεσ ἀκριβῆ ἐννοιαν, πανοῦργος, ἀπατεών, ὁδλιος, μηχανορράφος (ὅστις μεταχειρίζεται κάθε λογῆς δόλους καὶ πανουργίες)· Ὀδσ. Ε. 182. Θεόγν. Θ'. 361. Ἀπὸ Θεόγν. δὲ καὶ Πινδ. ὡς ὑπερθετικὸν ἐπίθτ. ἁμαρτωλός, ἀσεβὴς, κακὸς, πονηρός· ὅρκος ἁλιτρός· ἐπιορκία, ψευδορκία (ψεύτικος ὅρκος)· Θγν. ἀφ' οὗ

Ἁλιτροσύνη, ἡ· = ἁλιτρία· ποιητκ. Ἀπλλ. δ'. 698.

Ἁλίτροφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸν βιοπορισμὸν αὐτοῦ ἔχων (ὅστις ζῇ, ἔχει τὸν πόρον τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν θάλ.)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἁλιεύς, ναύτης, ναυτίλος· καὶ τ. τ. (ψαρᾶς, καραβοκύρης, ταξειδιώτης) = ἁλιτρεφής.

Ἁλίτρυτος, ὁ, ἡ· ἁλλὰ καὶ ἁλιτρίτη, ἡ· (τρύω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυμαινόμενος, ὑπὸ τῶν θαλασσίων κυμάτων κοπτόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀπειρηκώς, ἀποκαμών (ὅστις χτυπιέται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὰ κύματά της, ἀποσταίνει ἢ ἀποστατεῖ ἀπὸ κόπους εἰς τὴν θάλ.) Χεῖρες ἁλίτρυτοι· κεκμηκυῖαι (κουρασμένα χέρια ἀπὸ θαλαττινὴν δουλειάν) κύμβη ἁλιτρ. σαφῆ, πλοιαρίου ἁλίτυπου (καρκιβάκι, βάρκα, θαλασσοχτυπημένου) γέρων ἁλίτ. Θεόκρ. 1. 45. (ὅστις ἐτήρασεν εἰς τὰς φορτούσας τῆς θάλ.).

Ἁλίτυπτος = ἁλίτυπος· ὁ, ἡ.

Ἁλίτυρος, ὁ (τυρός) εἶδος τυροῦ· ἁλιτὸς τυρὸς (ἓν εἶδος τυριοῦ, ἁλατισμένον τυρί) Φλοιόδ. 30 Ἔμπ.

Ἁλίτω· ἄχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ παράγεται ὁ ἀόριστ. ἁλιτεῖν. Δοιδερλ. παρὰ Σφκ. Οἰδ. Κ. 304. ἰδὲ ἁλιταίνω.

Ἁλίφα, ἰδὲ Ἁλειφαρ.

Ἁλιφερόω· παρ' Ἡσυχ. ἀφανίζω, ἀπόλλυμι· κυρίως δὲ τὸ, καταποντόω, πίγω, βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν, καταποντίζω· ὅθεν καὶ τόκος νῦν ἁλιφερόεις Σωφρν. Ἐτυμολ. μέγ. σλδ. 774. Koen ad Greg. σλ. 138.

Ἁλιφθορία, ἡ· δυστύχημα κατὰ θάλασσαν, ναυαγία, ναυφθορία (καραβοτσάκισμα, δυστυχία εἰς τὴν θάλ.) Ἀνακ. β. 405. ἀπὸ τοῦ

Ἁλίφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὁ κατὰ θάλασσαν φθειρόμενος, ἢ φθορεύς, ναυαγός (ὅστις χάνεται, ἢ ἐχάθηκε στὴν θάλασσαν· καραβοτσακισμένος). 2) ἐνεργητ. παρεξυτόνως, ἁλίφθορος, ὁ, ἡ· κατὰ θάλασσαν φθείρων, ἀφανίζων, ἀναιρῶν· (ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλνᾷ, ἁρπάζει, σκοτώνει εἰς τὴν θάλασσαν)· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, ὁ ἁλιφθόρος = πειρᾶτης (κουρσάρος).

Ἁλίφλοιος, ὁ, ἡ· (φλοιὸς) θαλάσσιος φλοιός (θαλαττοφλουδα, ἢ θαλασσόστεφλα) βαλάνων εἴδος τι· παρὰ Θεόφρ. δὲ, ἱστορ. Φυτ. 3, 9. εἴδός τι ἰχθύων ἀγνώστων.

Ἁλιφροσύνη, ἡ· ματαιοφροσύνη, κενοφροσύνη, μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη (φαντασία, ξεχατμαρα, ἀστοχασιά, τρέλλα) ἀπὸ τοῦ

Ἁλίφρων, ονος, ὁ, ἡ· γενν. ονος (ἅλιος, φρήν) ματαιόφρων, κενόφρων, παράφρων, μωρὸς, ἠλίθιος (φαντασμένος, ξεχασμένος, τρελλός).

Ἁλίχλαινος, ὁ, ἡ· (χλαῖνα) πορφύραν ἐνδεδυμένος (ὅστις φορεῖ ἐπανωφόρεμα, οἷον τὸ τουρκοβάρβαρον μπενίστι, ἢ τσεμπέ, βαθὺ κόκκινον) παράβαλε ἁλιπόρφυρος.

Ἁλίω· ἄχρηστος τύπος ἐκ τοῦ ἁλινδέω.

Ἁλίως ἐπῤῥ. ἐκ τοῦ ἅλιος· μάτην, ματαίως, εἰκῆ, εἰς μάτην (μάταια, 'στὰ χαμένα). ΙΤ ἦν δ' ἁλίως ἔχομεν τόξων. Σφκλ. Φλοκτ.

Ἀλκάθοος, ὁου, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκάθω, ποιητ. ἀπὸ τοῦ ἀλκέω παρεκτὰν. Σφκλ.

Ἀλκαία, ἡ· κέρκος, οὐρά, ἐξαιρέτως ἡ λεόντων· (λιονταρόουρά) Ἀπολλ. Ῥόδ. Ἀργ. Δ. 99. ἀπὸ τοῦ ἀλκή πιθανῶς παρκγόμ. ὀργιζόμενος γὰρ ὁ Δέων βιᾷ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ πάλλει· ἄρα θηλυκὸν κυρίως τοῦ·

Ἀλκαῖος, αία, αῖον (ἀλκή) ἰσχυρὸς, ῥωμαλαῖος, δυνατός· ἀμυντικὸς, μάχιμος, πολεμικός· (δυνατὸς, ἀνδρειωμένος· ἄξιος νὰ διαφεντεύσῃ, ἄξιος ς' τὸν πόλεμον.) Εὐρπ. Ἑλ. 1167. 2) ὀνομ. κύριον κατὰ πρῶτον παῤῥ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 112.

Ἀλκάνδρη, ἡ· Ὀνομ. κύριον. ἐν Ὀδσ.

Ἀλκανδρος, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἄλκαρ, τό· (κατὰ γενικ. καὶ δοτικ. ἄχρηστον) ἀντίφραγμα, προβολὴ, ἄμυνα, ἀχύρωμα, ἔρυμα· (κάθε μέσον διαφεντευτικὸν ἀπὸ ἐχθρούς· μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζεται, σπρώχνεται ὀπίτω ἡ ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν) μετὰ δοτικ. »Οὐδέ τέοι Τρώεσσιν οἴομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, Ἰλιάδ. Ε. 644. καὶ μετὰ γενικ. Λ. 822. καὶ Τμ. Ὀμ. Ἀπόλ. 193. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. ὕστοῦ ἄλκαρ· καὶ Φωκυλίδ. 2) βοήθεια, ἐπικούρημα, σκέπη, ἄμυνα, προστασία (ἀπὸ τοῦ, ἀλκή).

Ἀλκέα, ἡ· Μαλάχης (μολόχας) εἶδος Διοσκ. Γ. 164. alcea.

Ἀλκείδης, ου, ὁ· Πατρωνυμικὸν τοῦ Ἀμφιτρύονος, υἱοῦ, ἢ ἀπογόνου τοῦ Ἀλκαίου. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 112. συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς.

Ἀλκέω. Μλ. ἤσω, βοηθῶ, ἀμύνω (διαφεντεύω), μετὰ δοτικ. ἰδὲ ἀλέξω.

Ἀλκή, ἡ· ῥώμη τοῦ σώματος· (δύναμις, σωματικὴ εὐτυχία) Ἰλιάδ. Ρ, 212. Ὀδσ. Ι, 214. Ρ, 499. τῆς ψυχῆς ῥώμη, εὐθάρσεια, εὐψυχία, εὐτολμία (δύναμις τῆς ψυχῆς, καρδιά, τόλμη Ἰσλστ. κοράζι) Ἰλιάδ. Ρ, 499. Τ, 381. πολλάκις μετὰ τοῦ μένος, σθένος, βία, ἠνορέα συνεκφερόμενον, ἀτυχήσας· θηρία ἐς ἀλκὴν ἅλιμα. Ἡσιόδ. 3, 210. παρ' Ὁμ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολεμικὴ εὐθάρσεια, ἀνδρία, δύναμις μετὰ ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ῥώμης (καρδιὰ εἰς τὸν πόλεμον, δύναμις ἡνωμένη μὲ θάρρος, καὶ μὲ δύναμιν τοῦ σώματος) ἐν προσβολαῖς τε καὶ ἀμύνεις· ὅθεν 2) ἄμυνα, σκέπη, ἀχύρωμα, ἔρυμα, βοήθεια, (διαφέντευσις) Διός, καὶ ἐκ Διὸς ἀλκή. Ἰλιάδ. Θ, 140. Ο, 490: τὸ ἀμύνασθαι, τὸ ἀντέχειν (τὸ νὰ διαφεντεύῃς τὸν ἑαυτόν σου). Ὀδσ. Χ, 305. ἀλκὴ κακοῦ· ἀποτροπή, ἄπατις (σπρώξιμον ὀπίσω, διώξιμον) τοῦ κακοῦ, φυλακὴ ἀπὸ τοῦ κακοῦ (φύλαγμα ἀπὸ τὸ κακόν). Ἡσιόδ. Ἀλκή τινος· ἄμυνα κινδυνεύοντός τινος (διαφέντευσις πρός τινα, ὅστις κινδυνεύει) Σφκλ. Οἰδ. Κ. 459. ἀλκήν τινος ποιεῖσθαι: βοήθεια, ἐπικουρία, βοήθημα, ἐπικούρημα. 3) ἐν γένει θεὰ, ἀγών, ἔρις, μάχη (ἀγώνισμα, φιλονεικία, μάλωμα, πολέμημα) Εὐριπ. Ἠλ. 934. Φοίν. 434 Θουκιδ. Β, 8. ὅθεν εἰς, ἡ πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι, τὸ ἀμύνασθαι (διαφέντευμα τοῦ ἑαυτοῦ του). Ἡρόδ. 3, 78. 4, 125. Doederl. lect. Hom. 5. p. 7. — ἰδὲ καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἀλκή, ἡ· θηρίον τι, Πτυστ. τὸ Λατινιστὶ Alces ἢ Achlis (καὶ Γερμαστ. Ellenthier ἢ Elenthier) ἐγένετο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἕλλην· τὸ γὰρ Ellen τῶν πάλαι Γερμανῶν ἀναλογεῖ τῷ Ἑλλ. ἀλκή.

Ἀλκήεις, εσσα, εν· Ῥωμαλέος, ἐῤῥωμένος, εὔῤῥωστος, θαῤῥαλέος, εὐθαρσὴς, ἀνδρεῖος, ἄλιμος, μάχιμος, πολεμικὸς (ἀνδρειωμένος, δυνατός, τολμηρός, καρδιαπλὴς, παλλίκαρι, ἄξιος ς' τὸν πόλεμον, παλλίκαρος, παλλικαρᾶς).

Ἀλκηστὴς, οῦ, ὁ· πρόμαχος, προστάτης, ἀμύντωρ, μαχητὴς, ἀγωνιστὴς (διαφεντευτὴς) ποιητικ.

Ἄλκησις, ισος, ἡ· Ὀνομ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκί· δοτικ. πτῶσις τοῦ, Ἀλκὴ ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἄλξ, ἀφ' οὗ αὕτη μόνη ἡ πτῶσις διετηρήθη, παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει· τοῦ σώματος ῥώμην ἐξαιρέτως σημαίνουσα. Ὅ Ὅμηρος, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεντάκις εὑρηται, χρῆται αὐτῇ καὶ περιφραστικῶς, ἀλκὶ πεποιθώς· καὶ Ἰλιάδ. Σ. 158. ἐξαιρέτως μόνον ἐπ' ἀνημέρων θηρίων, μάλιστα λεόντων.

Ἀλκίβιος καὶ Ἀλκιβιάδιος, ὁ· εἶδος ἀγνώστου χόρτου. Νικηθ. Θηρ.

Ἀλκιμάχη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀλκίμαχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ῥωμαλίως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἄφοβα καὶ μὲ ἀνδρία σωματικὴ).

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ· Ὀνομ. κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκιμίδης, ου· Πατρωνυμικ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκίμου. Ὀδσ.

Ἀλκιμοποιός, ὁ, ἡ· ὁ ἄλκιμον, ῥωμαλέον ποιῶν τινα (ὅστις ἀνδριώνει ἐγκαρδιώνει τινα).

Ἄλκιμος, ὁ, ἡ· ἐπ' ἐμψύχων, ῥωμαλέος, εὐσταθὴς, σταθερὸς, καρτερὸς, δεινὸς ἐν μάχῃ· (ἀνδρειωμένος, ὑπομονητικὸς εἰς τὰ κακά· παλληκαρᾶς ς' τὸν πόλεμον, παλληκάρι) ἐπ' ἀψύχων· ἀῤῥὸι, ἐπιτήδειοι, στερρὸς, στερεὰς (δυνατός, σίγουρος, ἁρμόδιος). Ἔγχος, δοῦρα ἄλκ. Ὀμ. καὶ Ἡσιόδ. ἄλκιμος τὰ πολέμια. Ἡσιόδ. 3, 110. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ θηλκ. ἀλκίμη. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἐπὶ ποτὲ μεγαλοπρεπείας, ἢ λαμπρότητος· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ἦταν μεγάλος, ἢ πλούσιος ἄνθρωπος ἕνα καιρόν. 2) ὁ Ἄλιμος, οὐσιαστ. κύριον. Ὀνομ. Ἰλιάδ.

Ἀλκίνοος, ου, ὁ· Ὀνομ. κύριον. Ὀδσ.

Ἀλκίππειν, της, ἡ· Ὀνομ. κύριον. Ὀδσ.

Ἀλκιστὴς· ἰδὲ ἀλκηστής.

Ἀλκίφρων, ὁ, ἡ· γενν. ονος (φρὴν) εὔψυχος, εὐτολμος, εὐκάρδιος, μεγαλόψυχος, καρτερόθυμος. Αἰσχλ. Πρτ. 91. 2) κύριον Ὄνομα.

Ἀλκμάων, ονος· ὁ· κύριον Ὀνομ. Ὀμ. (---) Ἰωνικ. Ἀλκμαίων. Δωρικ. Ἀλκμάν, ᾶνος.

Ἀλκμήνη, ης, ἡ· κύριον Ὀνομ. Ὀμ.

Ἀλκτήρ, ῆρος· ὁ (ἀλέξω) ἀλέξημα, ἐπικούρημα· ἀποτρεπτικὸς (διαφέντεμα, διαφεντευτικὸς) μετὰ γενικ. τοῦ ἀποτρεπομένου, ἢ τοῦ, καὶ οὗ τὸ ἀλέξημα. Ἀλκ. ἀρῆς, κυνῶν καὶ ἀνδρῶν. Ὀμ. Ὀδσ. Ξ, 531. Φ, 340. καὶ μετὰ δοτικ. του, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀλέξησις, ἢ ἀφ' οὗ ἀποτρέπεται τι. Ἡσ. Ἓν γένει δὲ, βοηθός, ἀμύντωρ (διαφεντευτὴς)· ἀφ' οὗ

Ἀλκτήριος, ὁ, ἡ· ἀμυντήρ, ὑπερασπιστὴς, βοηθός.

Ἀλκτήριον, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ὠφέλημα· (διαφεντευτικὸν, βοηθητικὸν μέσον.) Νικηθ. Θηρ.

Ἀλκυόνειον καὶ ἀλκυόνιον, τό· Ἀττ. ἀλκυόνιον· ζωοφύτου τι εἶδος, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ τῇ καλιᾷ τῆς ἀλκυόνης (μὲ τὴν φωλιὰ τοῦ θαλασσινοῦ πουλιοῦ Ἀλκυόνη) οὕτως ἐπονομασθὲν. Διοσκ. Ε, 136. παρὰ Δίνυ. τὸ πρὸ τῶν εἶδος halcyonium cotoneum, ἰδὲ Pallas Elenchus Zoophyt. p. 359. Τὸ ἐκ τῆς Προποντίδος δὲ, πέμπτον εἶδος τῶν ἀλκ. ζωοφύτων ὠνομάζετο ἐξαιρέτως Ἀλοσάχνη· ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Ζῴ. Ἱστ. Θ, 14.

Ἀλκυόνη, ἡ· Ὀνομ. κύριον. Ἰλιάδ.

Ἀλκυονίδες, αἱ· Ἀττ. Ἀλκυονίδες, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἡμέραι· αἱ δεκατέσσαρες τῶν χειμερινῶν τροπῶν ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ Ἀλκυὼν ἐπωοτοκεῖται τὴν καλιὰν αὐτῆς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1598. εἰσὶ δὲ αὐταὶ γαληνιῶσαι καὶ ἥσυχοι. Πλιν. 10. 32. »Ἡ δὲ Ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· δι' ὃ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαί, ἀλκυόνιοι ἡμέραι· »περὶ μὲν οὖν τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ ἀεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίτιδας ἡμέρας περὶ τροπάς, ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πελάγει σχεδὸν ἀεί.» Ἀριστ. Ζῴ. Ἱστ. Ε. 8.

Ἀλκυόνιον, τό· Ἀττ. ἀλκυόνιον = ἀλκυόνειον.

Ἀλκυόνιος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀλκυόνιος· ἐκ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ τῇ Ἀλκυόνι ἀνήκων.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ· Ἀττ. Ἀλκυονὶς· ὑποκορυστικ. τοῦ, Ἀλκυών· νέα Ἀλκυών· (Ἀλεξανδρινοπούλου).

Ἀλκυονίτιδες, αἱ· ὑπακουόμ. ἡμέραι· Ἀττ. Ἀλκυονίτιδες· πιθανῶς κατὰ ψευδῆ ἐτυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωσιν μόνον, προελθοῦσαν παρὰ τοῦ σχολιαστοῦ τῶν Ἀρστ. Ὄρν. 251. ἰδὲ ἀλκυονίδες.

Ἀλκυών, όνος, ἡ· Αττ. Ἀλκυών· εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ (θαλασσοπούλι). »Ὄρνις μέν ἐστιν μικρὸν πτερωτόν, χροιὰν δὲ ποικίλη· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρά, κυανῆ, ὑποπόρφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπίμηκες, χλώρων· ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ ὡς ἑπτὰ ἡμέρας τὴν καλιὰν ἐργάζεσθαι, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς· ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος ἀκύμονα παρέχειν καὶ νήνεμον.α. Ἀρστλ. Ζώ. Ἱστρ. Θ, 15. Actuvst. alcedo ipsida. Vonn. Virg. Georg. 1, 330. παράβαλε κηρύλος· (παραγωγή, ἀπὸ τοῦ ἅλς καὶ κύω). 2) ὄνομα κύριον ἐν Ἰλιάδ.

Ἀλκω· ἄχρηστος τύπος ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν· ἰδὲ ἀλέξω.

Αλλά. Σύνδεσμος, ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Συμπλεκτικός. (Ἀμή, ἀμ.) Ἀρνήσεως δὲ προηγουμένης, ἐναντιωματικός (ὅμως, μά). Ἔστι δὲ ἐξαιρετως χρήσιμος ἐν ταχείαις ἀντιθέσεσι καὶ ἐπαλλάξεσιν ἐννοίας μεταβατικῶς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην· μάλιστα δὲ ἐν διαλόγοις, τῆς ἀποκρίσεως ἄλλου τινος ἐνλιπισμὸς, ἤτις δύναται θεωρεῖσθαι ἀεὶ ὡς ἐναντιωματική: Ἐν ἐπειξεως παρακελευσμοῖς, ἀλλ' ἄγε, ἄλλ' ἄγετε, ἀλλ' ἄγε δή (ὀλίγωρα! κάμε ὀλίγωρα! καὶ τὸ τοιριοβόρβαρον, ἄϊντε! ἔϊντε ντέ)· οὐσαύτως καὶ ἀλλ' ἴθι! (τρέξε! τρέχα! μὴ στέκεσαι! κάμε ἀγλίγωρα! μὴ χάνεις καιρόν!) Ὅμ. καὶ Πεζογρ. Ἔτι δὲ καὶ ἀλλ' οὖν! (ἔτζιδά! ἔτζι! καὶ μετὰ τοῦ τουρκοβρβ. ντε, ἔτζι ντέ!) Εὐκτικοῖς καὶ προστακτικοῖς προσκείμενος ῥήμασιν, ἐστιν ἐπιτατικὸς τῆς εὐχῆς ἢ τοῦ προστάγματος, ἀμετόχως τῆς σημασίας τοῦ, εἴθε· ἀλλὰ μάχεσθε! (πολεμεῖτε δά!) κ. λ. τ. τ. Ὅμ. καὶ Πεζογρ. Ἐν ἀρχῇ λόγου, ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν ποιὸς, μά ἢ ὅμως· ἀλλὰ μάλ' ὤφελες Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν... Ὀδ. Δ. 472. καὶ παρὰ Σιφ. πολλάκις· μάλιστα δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τελείου ἐγγράφου λέγου. »Ἀλλ' ἐγώ ἐννοήσας ποτέ, ὡς ἡ Σπάρτη... Σιφ. Δαχθμ. Πολτ. καὶ »Ἀλλ' ἐμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα... Σιφ. Συμπσ. καὶ παρὰ Δίω, Χρυσστμ. λγ. 12. καὶ ἀλλαχοῦ: Ἀλλ' ἄρα, (ὅμως πολὺ περισσότερον, μ' ὅλον τοῦτο) ὡς ἐπιτατικὸν τοῦ ἄρα ἀρνήσεως προηγουμένης. Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκτανε σὺν ἐντεσι δαιδαλέοισιν, ἡδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν. Ἰλιάδ. Σ. 418. Ἀλλ' ἄρα καὶ ἐς ἑσπλὴ. Μ. 320: Λογογρφ ἀλλὰ γὰρ (βέβαια, μάλιστα) ἀλλ' οὐ γάρπως ἔστι· (ὅμως εἶναι ἀδύνατον· μὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ). Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν οὐπιουις ἐμμενεῖ αἰὲν ἀνθρώπους· Ὀδ. Τ. 591. καὶ Δγογρφ. Schaef mel. σλ. 76. 77. παρ' Ἡρόδ. 1, 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ὑπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο· κ. 9, 27. πάλλ' οὐ γάρτι προέχει τουτέων ἐπεμεμνῆσθαι; Ἑλλάσσους δὲ προτάσεως τῷ ἀλλὰ γὰρ ἐπιφερομένης, ἡ αἰτία τοῦ, τῷ ἀλλὰ ἀνηκούστου δευτέρου ῥήματος, κεῖται ἐν τῷ γάρ. »Ἀλλ' ἠδύ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν, τόλμα· δίκαιοι δ' αὖτις ἐκφανούμεθα. Σφκλ. Φιλ. 81. Βουτμ. καὶ »Ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος· μέλει δέ μοι μάλιστ' ἀδελφῶν τῶν ἐμῶν κἀμαυτῆς πέρι θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει ψρένα. Εὐρ. Ἡρκλ. 481. Elms. Matth. mustr. Gr, Gr. 2, σλ. 1243. καὶ τότε τέ, ἀλλὰ γάρ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἐπεί: Ἐπίστε δὲ ὁ ἡγούμενος λογος ἄρχεται διὰ τοῦ οὐ γάρ, καὶ ὁ ἑπόμενος διὰ τοῦ, ἀλλὰ.α »Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως κατάδηλοί ἐσμεν, ἀχνύμενοί περ, εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπελθῇ· ἀλλ' ἄγετ', ὄρσομεν ἐς πτολεμον... Ὀδ. Κ. 174. κ. 190. »Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος... ἀλλὰ φραζόμεθα θᾶσσον; εἶτις... Παράβαλε Franke Callin. σλ. 175: Ἀλλ' ἤτοι (ὅμως, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ) κατ' ἔνιοιτὸν μέρει ἐνδόσεως. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφράσομεθα καὶ αὖθις. Ἰλιάδ. Α. 140. »Ἀλλ' ἤτοι ταί νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον.α Ἰλιάδ. Δ. 9. καὶ 62. »Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.α καὶ Ὀδσ. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγώ, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα, λέξομαι εἰς εὐνήν... »Ἀλλά καὶ ὡς (ὅμως πάλιν, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο) »Ἀλλά καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι, εἰ τό γ' ἄμεινον.α. νοῦ τὸ ἐνοντίον, »ἀλλ' οὐ δ' ὡς.α (μ' ὅλον τοῦτο, καὶ πάλιν) Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.α Ὀδσ. Δ, 6: Ἀλλά περ, σχηματίζει τὸν ἔλασσω λόγον, τῷ εἰ ἐπιφερόμενοι· (ἂν..., τότε) »Εἰ δέ σφιν καὶ κεῖσε πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, ἀλλά περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας... »Ὡσαύτως κεῖται καὶ τό, ἀλλά τε ἐν τῷ ἐλάσσονι μετὰ τὸ εἴπερ τε, εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ τε· (ἂν καὶ..., ὅμως πάλιν, μόλον τοῦτο) »Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ.α Ἰλιάδ. Α. 81. »Εἴπερ γάρ ῥ' ἐθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἢέ βαλησιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει... .α Φ, 577 »Τὸν δ' εἴπερ τε λάθησι καταπτήξας ὑπὸ δίνης, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἐμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ.α Χ, 192. Τῷ οὐδέ, ἐπιφερόμενος ἐνοντιωματικὸς ἁπλῶς ἐστιν. »Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ, συμβλήσεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠύτ' ἔλαιον.α Ἰλιάδ. Β. 754. Ἔτι δέ, τοῦ ἀλλ' εἰ, ἢ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ μείζονι λόγῳ κειμένου, ὁ ἐλλάσσων ἄρχεται τῷ ἀλλὰ ἁπλῶς. »Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι... , ἀλλά σύ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες...α Ἰλιάδ. Ω, 771. »Ὦ φίλ', ἐπειδή πάμπαν ἀναίνεται, οὐδέ τι φῄζεσθαι..., ἀλλ' ἐγώ οὐκ αὖτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σύν ὄρκῳ, ὡς νείτας Ὀδυσεύς.α Ὀδσ. Ξ, 151. Ἐν ἀμέσῳ ἐχμένοις προτάσεσι κεῖται δὶς ὠλεπαλλήλως τὸ ἀλλὰ ἐν Ἰλιάδ. Β, 241. »Ἀλλά μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν, ἀλλά μεθήμων.α καὶ 850. »Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' ἐδάμη ὑπ' χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο... .α καὶ Ὀδ. Ξ. 151. καὶ παρὰ Δογγρ. Τὸ ἀλλά, μετὰ τὸ ἄλλος ἀρνητικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἢ (παρά) εἰκαστικῶς. »Ἀτάρ οὔτί μοι αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆες οὗτοι καὶ Φ, 72. »οὐδέ τις' ἄλλην... , ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γήμαι... »Σπανίως δ' εὕρηται οὐδέν – ἀλλά, ἀντὶ οὐδέν – ἀλλά ἤ. ». . . ὑπὸ νεανίσκων ἐάτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων, οὐδέν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεσκευασμένους...α Ἀρστφ. Ἀχρ. 680.

Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον χρῶνται τῷ ἀλλὰ οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος λογου ἀεὶ ὀρκτικῷ, ἀλλὰ μετὰ ἢ ἐνίαις λέξεσιν ἐπιφερομένῳ, καὶ τότε ἀναφέρεται οὐχὶ πρὸς ὅλον τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑπομένην λέξιν μόνον αὐτὴ τοῦ, τοὐλάχιστον (κρν)· »τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοίμ' ἐγώ;α (εἰς τί ἠμπορῶ δυνηθῶ νὰ σοῦ βοηθήσω τώρα τοὐλάχιστον;) Σφκ. Ἀντγ. 552. »Πειράσετε ἀλλ' ὑμεῖς... .α (δοκιμάσατε κἂν ὑσεῖς) Οἰδ. Κλ. 1276. καὶ 1405... »ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεί τά σκληρά... μήτοι μέ, πρός θεῶν... μή μ' ἀτιμάσητέ γε... .α καὶ Ἀρστφ. Ἀχρ. 1033. »Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμόν εἰρήνης ἔνα, εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτοιί.α Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρνητικὸς λόγου ἔχει τὴν αὐτὴν ἐμφατικὴν σημασίαν, Σιφ. Ἔτι δὲ κεῖται πολλάκις, ἀλλά γε (μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον). »Εἰ δέ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττώμεθα, ἀλλά τόγε πῖρ τοῦ καρποῦ κρεῖττόν ἐστιν. Σιφ. Ἀβ. Π, V, 19. Τὰ δ' ἄλλα τά, ἀλλά γε, ἢ ἀλλ' οὐ γε, σχηματίζει πολλάκις τὸν ἔλασσω λόγον, Εὐρπ. Κύκλ. 645. παρὰ Doederl. 81ec. καὶ Σφ. σλ. 58. Ἐν πευστικοῖς λόγοις δὲ ἔστι τὸ ἀλλὰ πλειόνων ἀλληλεχομένων πεύσεων συμπλεκτικὸν· μόνον δὲ κείμενον, ἀμφιβόλιν πεύσεως ἔστιν εἰσηγητικόν. »Ἀλλ' εὐτεκνος ξυνωρίς;... ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτός εὔροιμ' ἂν βίον;... .α Εὐρπ. Φισ. 1634. 1635. Ὅσ' ἀλλ' ἢ, σφέδρας, παραφόρου πεύσεως ἐστιν ἀρνητικὸς, ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν προσδεκωμένην ἐχούσης· »ἀλλ' ἢ μεμηκας; (μὰ ἐτραλλάσης; ἐχασες τὸν νοῦ σου;) Σφκ. Ἐν ἀρχῇ ὑποκρίσεως κείμενος ὁ ἀλλά, ἐμφατικωτέρας βεβαιώσεως σημαντικός ἐστιν· (βέβαια, μάλιστα, τωόντι) »ἀλλ' ἀναγκη (βέβαια εἶναι ἀναγκαῖον) »ἀλλά δέχομαι (τὸ δέχομαι μάλιστα) Σιφ. ὑπὸ Heind. Πλατ. Γοργ. σλ. 463. d. Τῷ, οὐ μόνον, ἐπιφερόμενος, αὐτὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ (μὰ καὶ) κεῖται, Μετὰ μερίων κείμενος, ἀλλά γε, ἀλλ' ἤ, καὶ τῷ οὐδέν ἄλλο, πολλάκις ἐπιφερόμενος (τὰ ὀλιγώτερον ὅμως· κἂν· παρὰ μόνον) σημαίνει. Ἱππκρ. 982. ὑπὸ Valck. ὅθεν καὶ βεβαιωτικός ἐστι· »ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τούς λόφους μου κατέψηγον· ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκην κατέδομαι. Ἀρστφ. Ἀχρ. 1111. 1112. Ἐν γένει δὲ ὁ ἀλλ' ἢ ἀρνητικὸς ἐπιφερόμενος τό μόνον σημαίνει· »ὡς σ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτόσε πρῶτα δεδάξω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦθ' αὐθ', ὅτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.α Ἀρστφ. Ἱππ. 780. ὑπὸ Bergl. ὅθεν καὶ πεύσεσιταῖς ἀρνήσεως περικειμεναῖς ἐπιφερόμενος· »ταυτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ἀλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; Ἀρστφ. Βτχ. 439. ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 812. Ὡσαύτως καὶ ἀλλὰ γοῦν (μὰ πάλιν, ὅμως κἂν) ἀλλὰ καί, πολλάκις τῷ οὐ μόνον ἐπιφερόμενοι, τὸ ὀπίσω καὶ ἐλλείπει εὐσπαίνως, (μὰ καί, μάλιστα) Voll Lepl. σελ. 326, ἀλλὰ καὶ δή (μάλιστα καί): ἀλλὰ μένετε (μὰ πάλιν, μὰ μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως βέβαια) ἀλλὰ μήν γε (ὅμως πάλιν, τὸ ὀλιγώτερον). Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σλ. 104. ὑπὸ Schaef. Ἀλλ' οὖν, ἀλλ' οὔνγε (καὶ μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ὀλιγώτερον ὅμως). Ἀλλ' οὖν, ἀντὶ καὶ οὖ. Πλτ. Γοργ. σλ. 470. c. ὑπὸ Heind. Τὸ ἀλλ' οὐδέ, ἐστὶν ἐπιτατικὸν οὐδέ, ἐλλειπτικῶς. Ἰδὲ Erf. obss. crit. in Ath. σλ. 25. ». . . τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἀνερεβίνθου.α Ἀρστφ. Νφλ. 1207 Τῷ μᾶλλον ἢ πλέον ἐπιφερόμενος· Ἀλλά, βεβαίωσιν κατ' ἐξαίρεσιν σημαίνει (παρά, πάρεξ)· »Ἔστιν ὁ πόλε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μος οὐχ ὁπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης. . . . Θεδ. α', 83.

Ἀλλαγή (ἀλλάσσω)· μεταβολή, τροπή, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις; μετάλλαξις, φορτίων ἀμοιβή, ἐμπορεία ἐν γένει, χρηματισμός ἐν ὠνῆτε καὶ πράτει· (ἀλλαξιά, ἄλλαγμα; πάρσιμον καὶ ὄσιμον, πραγμάτεια τόσον εἰς ἀγόρασμα ὅσον καὶ εἰς πώλημα.) Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται. Πλτ. Πολτ. Β'. „Δι' ὃ πάντα δὲ σύμβλητά πως εἶναι, ὥσ ἐστιν ἀλλαγή, ἐφ' ὅτῳ νόμισμα ἐλήλυθε.“ Ἀρστλ. Ἠθ. Ε', 2) ἀνταλλαγή, μεταλλαγή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγή, σταθμός· οἷον τῶν ἵππων ἐν ταχυδρομίαις (ἄλλαγμα, στατσιόνη Ἰταλ., π. χ. τῶν ἁλόγων εἰς τὴν Πόσταν, ἢ τὸ τουρκοβάρβ. εἰς τὸ μεντζίλι)· „ἐὰν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, ἢ παρισπεύσῃ.“ Παιδικ. ἰδὲ σταμάς. β) ἀνισασμός, ἐξισασμός· ἐξίλασμος, ἐξίλαστις, διαλλαγή, διάλυσις· συναλλαγή, συναλλαξις, ξύνθημα, ξύνθετις (ἀνίσασμα, ἐξίσασμα· παύσιμον ἔχθρας, φιλίωμα, συμβιβασμός, συμφωνία, τερψιστις). Διον. Ἁλκ. Α'. 54.

Ἀλλαγμα, τό = ἀλλαγή, ὡς πρᾶγμα ἡ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλαγῆς· τὸ ἀλλαττόμενον, ἡ ἀλλαγέν (ὅ,τι ἀλλάζεται, ἢ ἀλλάχθηκεν).

Ἀλλαγμός, = ἀλλαγή, ὡς πρᾶξις.

Ἀλλακτικός, ἡ, όν· ἀνήσεως, ἢ ἀλλαγῆς ἐπιδεκτικός· (ὅ,τι ἐπιδέχεται πώλησιν ἢ ἀλλαγήν, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ, νὰ ἀλλαχθῇ μὲ ἄλλο τίποτε) ἐξισασμοῦ, ξυναλλάξεως, ξυνθέσεως ἐπιδεκτικός, ἢ ἐξισασμῷ ἁλ. ἀνήκων (ὅ,τι ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, εἰς τερψιστις, συμβίβασμα, ἐξίσασμα κ. τ. τ.). Ἀρστλ. Ἠθ. Ε'.

Ἀλλακτόν, τό· ἐξίσασμός διὰ ματτιγώσεως, ἢ αἱματμοῦ· (ἐξίσασμα μὲ δαρμόν, μὲ ξυλιάς) ποὺ ἔχων γυναῖκα καὶ πορευόμενον, ἃ διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω. Σύνδ. Ἑκκλ. Θ'. ὑπ' ἄλλων δὲ ἐξηγεῖται ἡ λέξις διὰ τοῦ, ἑβδομήκοντα φραγκέλια, μαγκλάβιος δαρμός.

Ἀλλαντοεσθής, ὁ, ἡ· (ἀλλᾶς) ἀλλᾶντι ὅμοιος (ὅμοιος μὲ λουκάνικον, σὰν λουκάνικον)· ἀλλαντοεσθὴς ὑμὴν· ἡ κύστις (ἡ φούσκα ἀπὸ τὸ κάτουρον). Γαλ.

Ἀλλαντοποιέω· ποιῶ, κατασκευάζω ἀλλᾶντας (χοντρὰ λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοποιός· (ἀλλᾶς, ποιῶ) ἀλλᾶντας ποιῶν, ἢ κατασκευάζων (ὅστις φτιάνει λουκάνικα, λουκανάς).

Ἀλλαντοπωλέω. Μλ. ἡτω· ἀλλᾶντας πωλῶν (πωλῶ λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ· (ἀλλᾶς, πωλέω) ἀλλᾶντας πωλῶν (ὅστις πωλεῖ λουκάνικα).

Ἀλλάξ. Ἐπῤῥ. (ἀλλάσσω) ἀμοιβαίως, κατ' ἀλλαγήν (ἀλλαχτά, μὲ ἄλλαγμα).

Ἀλλαξις, εως, ἡ (ἀλλάσσω) ἀλλαγή, ἀμοιβή (ἄλλαξι).

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ· (λουκάνικον) ἢ παραγωγὴ τῆς λέξεως πιθανολογεῖται ὑπὸ τινων ἀπὸ τῆς allium Λατνστ. τὸ σκόροδον (σκόρδο) σημαινούσης, ὅπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις χρησιμεύει εἰς τὴν ἀλλαντοπαρτυσίαν (εἰς τὸ κατασκεύασμα ἀπὸ τὰ λουκάνικα).

Ἀλλάσσω, Μλ. ἀξω. Ἀττκ. ἀλλάττω· παθτκ. ἀόρστ. α'. ἠλλάχθην, ἀεὶ παρ' Ἡρδτ. συνηθ. παρὰ τοῖς Τργκ. παρ' Ἀοστῳ. ἐνίοτε. Παθτκ. Ἀόρστ. β'. ἠλλάγην, παρὰ τοῖς Ἀττκ. Δογγρφ. μᾶλιστα ἐν χρήσει· (ἀπὸ τοῦ, ἄλλος)· ἀλλοίων ποιῶ, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, μεταποιῶ πάλλακτῶν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς.“ Πλτ. Πολτ. Β'. (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιῶς, ἢ ἀλλοιώτικον). 2) λαμβάνω, ἢ δίδωμί τι ἀντ' ἄλλου τινος, ἀνταποδίδωμι, ἀποδίδωμι, ἀμείβομαί τί τινος, μεταλλάττω τί πρός τι, ἀνταλλάττω τί τινος· „ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον.“ Πλτ. Πλτ. Β'. (πέρνω ἢ δίνω τί δι' ἄλλο τι· ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι, κάμνω ἄλλαξι ἀν·) ἀλλάσσειν τέκνον, γῆν καὶ τ. τ. ἴδε ἐναλλάσσω τὸ ι καὶ τὸ γ. Κατὰ μέσ. διάδ. ἀλλάσσομαί τί τινος, ἢ ἀντί τινος, σπανιώτερον τίτινι, ὡς παρ' Ἡρδτ. 7. 152. „. . . εἰ πάντες ἀνθρωποι τὰ οἰκήια κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι . . .“ ὠνοῦμαι, (ἀγοράζω) πωλῶ.

Ἀλλαχῆ. Ἐπῤῥ. (ἄλλος) ἄλλως (ἀλλοιότικα, μὲ ἄλλον τρόπον). 2) ἀλλαχοῦ, ἄλλοθι, ἑτέρωθι (ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος ποὺ ἐνα· εἰς ἄλλον τόπον) ἄλλος ἀλλαχῆ, (ἕνας ἐδῶ κι ἄλλος ἐκεῖ).

Ἀλλαχόθεν. Ἐπῤῥ. ἀλλοθεν (ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἄλλον τόπον).

Ἀλλαχόθι. Ἐπῤῥ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει (εἰς ἄλλο μέρος, ἀ ἄλλον τόπον) στάσεως σημαντικόν.

Ἀλλαχόσε. Ἐπῤῥ. εἰς, ἢ πρὸς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· —ἐνίοτε σημαντικόν, „τῇ στρατιᾷ ἀλλαχόσε χρῆσθαι.“ Ξνφ. Κρ. Π. Ζ. 4.

Ἀλλαχοῦ = ἀλλαχῆ· ἀλλαχοῦ γέγραπται. Ξνφ. Ἀιβ. Β'. 6.

Ἀλλεγον, ἀλλέξει. Ὅμ. ἀντὶ ἀνάλεγον, ἀναλέξει. Ἰλδ. Φ, 321 καὶ Ψ, 251. ἰδὲ ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ· ἀθροισις ἑνὸς ἐπ' ἄλλο, ἐπισώρευσις· (μάσιμον ἓν ἀπάν' τ' ἄλλο, σώρωμα).

Ἀλλεπάλληλος, ὁ, ἡ· εἰς ἐπ' ἄλλου, συνεχὴς πυκνός (ἕνας ἐπάν' τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον).

Ἄλλη. Ἐπῤῥ. αυρίως δοτικὴ τοῦ ἄλλη = ἀλλαχόσε, ἄλλοτε· (ἄλλου πουθενά) Ἰλδ. Ε', 187. Ὀδτ. Ξ, 287. πέρχεται ἄλλῃ τὸ παρ' ἡμῖν τοιαύτερον, πάῃ 'ς τὰ χαμένα. Ἰλδ. Α. 120. Παρὰ Δογγρ. ἐπῃ Ἡρδτ. καί, τῇ ἄλλῃ, ἀναπληρουμένου συνήθως διὰ τοῦ, ὁδῷ. Schaef Bos. σλ. 333. ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ· ἴσως καὶ ἐνθα, δεῦρο κἀεῖσε (ἐδῶ κ' ἐκεῖ). 2) ἀλλαχοῦ, ἀλλαχῆ, ἀντὶ ἄλλοθι, ἀλλαχόθι (ἄλλου, ἄλλοῦ πουθενά). Ἡρδτ. ἄλλος ἄλλῃ· (ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ.) 3) = ἄλλως (ἀλλοιῶς, ἀλλοτότικα, μ' ἄλλον τρόπον, ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν). Ἰλδ. Ν, 49. Ο, 51. Ἡρδτ. 6, 21· δι' ἄλλην αἰτίαν· „ἄλλοι ἄλλῃ ὠχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.“ Ξνφ. καὶ Αἰλ., Πτολ. Ἱστ. Θ', 59· ὁ δὲ Ἡρδτ. χρῆται αὐτῷ ἐνάρθρως τὰ πλείστα.

Ἀλλ' ἦ· ἀλλ' ὅτι (παρὰ ὅτι) τίθεται μετὰ τὸ ἄλλος, ἢ ἕτερος, ἢ μετ' ἄρνησιν τινα· ἀπὸ Ἡροδότου ἐν πολλῇ χρήσει· ἰδὲ ἄλλος.

Ἀλλ' ἦ· τωόντι; ὄντως; (ἀληθεία; μὲ τὰ σωστά;) εἰς ἀναρτῇ πεῦσιν „ἀλλ' ἢ πρόξυμον οὕτω οὐκέτ' Θεὸς ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν; Εὐρπ. Ἡρκλ. 426. Πλτ. Νμ. σλ. 591. 2) ὄντως, βεβαίως· (βέβαια, ἀληθινά, χωρὶς μέτρα) εἰς ἐμφαντικὴν βεβαίωσιν· (μὴ γραφέτω δέ, ἀλλ' ἢ) ἰδὲ ἄλλα.

Ἀλληγορέω. Μλ. ἡσω (ἄλλος, ἀγορεύω)· ἄλλα λέγω ἀντὶ σὶ ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ καταλάβουν· ὁμιλῶ ἀλληγορικά, σηλ. ἄλλο λέγω καὶ ἄλλο νοῶ. 2) διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω τι ἀλληγορικῶς· ἀφ' οὗ:

Ἀλληγόρημα, τό· ἀλληγορικὴ φράσις, λέξις, ἢ ἐξήγησις.

Ἀλληγορητής, οῦ, ὁ· ἀλληγορίας σαφηνίζων· ἀλληγορικὸς ἑρμηνεὺς ἢ ἐξηγητὴς μύθου τινος (ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορικὰ κἀνένα μῦθον, ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορίας) οὕτως ἐπονομάζετο ὁ Παλαίφατος.

Ἀλληγορία, ἡ· ἀλληγορικὴ, εἰκονικὴ ἐμφασις, ἢ παράστατις δι' ἄλλου ὀνόματος ἢ ἄλλης εἰκόνος· (παράστησις ἢ εἰκόνα, ἡ ὁποία ἄλλο τημαίνει παρὰ ἐκεῖνο ὁποῦ φανερώνουν οἱ λόγοι ἢ ἡ ζωγραφιά.) 2) ἀλληγορικὴ ἑρμηνεία ἢ ἐξήγητις ἐξαιρέτως μυθικῶν λόγων, νοημάτων κατὰ τὸ φυσικὸν καὶ κατὰ τὸ ἠθικὸν (ἐξήγητις ἢ ἀπείκασμα ἀπὸ παραμύθια καθὼς συνεχίζεται νὰ λέγῃ ἕνας κάνένα παραμύθι ὁ ὁποῖος νὰ τὸ ἀπειάσῃ ὁ ἄλλος, π. χ. τί εἶναι τὰ κολοκύθια μὲ ἑφτὰ τρύπες; κεφάλι ζώου.)

Ἀλληγορικός, ἡ, όν· κατ' ἀλληγορικὴν διανοιαν ἐκφερόμενος, ἢ ἀλληγορικὴν σημασίαν ἔχων· (κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐκπραζόμεν μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀλληγορικὸν νόημα) ἀλληγορικοὶ ὀνειροι. Εὐστθ. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι. Ἑρμγ.

Ἀλληγορικῶς. Ἐπῤῥ. ἀλληγορικῷ τρόπῳ (ἀλληγορικά, μὲ ἀλληγορίαν, μὲ τρόπον ἀλληγορικόν.)

Ἀλληκτί. Ἐπῤῥ. ποιτκ. ἀντὶ ἀληκτί (λαγαρά) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν) Ἡτύχ.

Ἀλληλάζω· ἰδὲ ἀλληλίζω.

Ἀλληλανεμία, ἡ· διαφόρων ἀνέμων ἀλλεπάλληλος πνοή (τὸ φύτημα ἀπὸ διαφόρους ἀνέμους εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). Ἰωάνν. Δαμασκ. Βροντστ. σλ. 252.

Ἀλληλέγγυον, τό· οὐσιαστ. (ἀλλήλων, ἐγγύη) ἀμοιβαία ἐγγύησις (τὸ νὰ στέκεται ἕνας καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλεγγυος, ὁ, ἡ· (ἀλλήλων ἔγγυος) ἀμοιβαίως ἐγγυούμενος (ὅστις στέκεται καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλεγγύως. Ἐπῤῥ. ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἐγγυήσει· (μὲ ἐγγύησιν, ἢ ὄφιμον, ἢ ὑπόσχεσιν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον) ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι.

Ἀλληλεδωται, οἱ· (ἀλλήλων ἐδωδή) ἀλλήλους κατατρώγοντες· (ὅσοι τρώγονται ἀνταξύ τους ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.) Ἡσχ. ἀλληλοβόροι.

Ἀλληλένδετος, ὁ, ἡ· (ἐνδέω) ἑτέρῳ ἀμοιβαίως δεδεμένος, συνεχής· (ὅστις εἶναι δεμένος ἀπὸ ἄλλον καὶ ἐκεῖνος ἀπ' αὐτόν· π. χ. ἡ αλυσίδα) Νενδ. Προοιμ. Χρνκ.

Ἀλληλίζω. Μ. ἰσω· ἐπιτιθεμένῳ μοι τινι ἐπιτίθεμαι· (ὁρμῶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ὁρμᾶει ἐναντίον μου.) 2) λαλῶ, ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀεὶ λέγων· (ὁμιλῶ λέγωντας πάντοτε ἄλλα ἀντὶ διὰ ἄλλα, ἢ ἀλλάζωντας πάντοτε τὴν ὁμιλίαν.) οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἡσμόνος τὴν λέξιν, ὅστις καὶ τὸ ἀλληλαλάσαι διὰ τοῦ ἀλλήλους ἐλάσαι ἐξηγεῖ.

Ἀλληλοβατία· ἡ· ἀμοιβάδην ἐν συνουσίᾳ ἐπίβαντις. Κλημ. Ἀλεξ. σλ. 223.

Ἀλληλοβόρος, ὁ, ἡ· (βιβρώτκω, βορέω) τῶν βιβρώσκοντα βιβρώτκων· (ὅστις τρώγει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν τρώγει.) Ἡσχ. πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλογραφία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως γράφειν (τὸ νὰ γράφῃ τις πρὸς ἐκεῖνον ὅστις γράφει πρὸς αὐτόν)· παρ' ἡμῖν δὲ συνήθως ἀντάπαντρισις, κορρεσπονδέντζα Ἰταλιστί.

Ἀλληλοδιάδοχος· ὁ, ἡ· (διάδοχος) ἀμοιβαίως διαδεχόμενος· (ὅστις πάῃνει, μεταχειρίζεται τίποτε, τὸ ὁποῖον ἄφηκεν ἄλλος, ὁ ὁποῖος τὸ ἄφηκε, μεταχειρίστηκεν ὁμοίως ἀφ' οὗ τὸ ἄφηκεν ἄλλος· καὶ ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἐμβῆκεν, ἀφ' οὗ τὸν ἄφηκεν ἄλλος) ὅστις δὲ ἡ λέξις κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει. Ἐπῤῥ. ἀλληλοδιαδόχως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλληλοκτονεύω· = ἀλληλοκτονέω· ἀμφβ.

Ἀλληλοκτονέω· Μλ. ἡσω· (ἀλληλοκτόνος) τὸ ἀμοιβαίως κτείνειν (τὸ νὰ φονεύει, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον) Ἱππηρ. Ἐπστ. πρὸς Δημαγ. ἀφ' οὗ·

Ἀλληλοκτονία· ἡ· ἀμοιβαία κτόνος· (σκοτωμὸς ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοκτόνος, ὁ, ἡ· (ἀλλήλων, κτείνω) ἀμοιβαίως κτείνων (ὅστις φονεύει τὸν φονέα του) ἐπ' ἀνθρώπων· ἀμοιβαίως φθορέας πρόξενος (ὅστις βλάπτει τὸν βλαπτικόν του) ἐπὶ πραγμάτων· ἐστὶ δὲ ἡ λέξις πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλομαχέω· (μάχομαι) ἀμοιβαίως μάχομαι (πολεμῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν χρήσιμον· ἀλληλομαχοῦμεν· κτλ. (πολεμοῦμεν ἀναμεταξύ μας· κτλ.) ἀφ' οὗ

Ἀλληλομαχία, ἡ· μάχη πρὸς ἀλλήλους· (πόλεμος, τὸν ὁποῖον κάμουσι ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον).

Ἀλληλομάχος (μάχομαι)· ἀμοιβαίως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν πολεμεῖ)· Ἀρστττλ. Ζω. Ἱστ. 9, 2, 9. κατὰ Const. Gloger, de avib. ab Aristot. commem. Bresl. 1830. σλ. 50.

Ἀλληλοτομέω· (τέμνω) ἀμοιβαίως τέμνω· ἢ τεμνόμενος τέμνω· (κόπτω ἐν ᾧ μὲ κόπτουν, ἢ ἐκεῖνον ὅστις μὲ κόπτει) Περίπατοι ἀλληλοτομούμενοι, οἱ σταυρηδὸν ἀλλήλους τέμνοντες (σταυροδρόμι).

Ἀλληλότροπος, ὁ, ἡ· (τρέπω) [σχῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβαίως ἀλλάττων· (ὅστις ἀλλάζει πότε ἕνα καὶ πότε ἄλλο σχῆμα ἢ εἶδος)· κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει· ψυχαναπασία· ἀλληλότροποι αἱ ἀμοιβαίως τρεπόμεναι καὶ πρὸς ἀλλήλας μεταβαλλόμεναι· Στοιχ. Φυσικ. σλ. 282.

Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀμοιβαίως τρεφόμενος (ὅστις τρέφει ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον θρέφεται), πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλοτυπέω· (τύπτω) τὸν τυπτοντά με τύπτω· (χτυπῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ χτυπᾷ).

Ἀλληλοτυπία, ἡ· ἀμοιβαῖος αἰσιμός, ἀμοιβαία μαστίγωσις, πληγή (χτύπημα, ξύλισμα, πλήγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλούϊα· Ἑβρακὴ λέξις, ἣν ὁ μὲν Θεοδοτίων ἑρμηνεύει· αἰνεῖτε τὸ Ὂν· ὁ δ' Ἡσύχ. αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ· αἰνεῖτε τὸν Κύριον· Ἰουστῖνος ὁ μάρτ. ὑμνήσατε μετὰ μέλους τὸ Ὂν· ὁ Γερμανός, Ἐκκλησιαστ. Θεωρία, σλ. 255. ἐξαίλει τὴν λέξιν ἐκ τριῶν ἑβραϊκῶν λέξεων σύνθετον· Ἀλ, Ἠλ, Οὐΐα· ὧν τὸ μὲν Ἀλ σημαίνει· ὑπερχεται, ἐφάνη· τὸ δὲ Ἠλ· ὁ Θεός· καὶ τὸ Οὐΐα, «αἰνεῖτε καὶ ὑμνεῖτε τὸν ζῶντα Θεόν·» καὶ ἄλλως· Ἀλ, ὁ πατήρ· Ἠλ, ὁ υἱός· Οὐΐα, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ ἄλλως· «Ἀλληλούϊα, »Θεὸς ἰσχυρός, κραταιὸς, αἶνος Θεοῦ· » . . . Ἀλληλούϊα αἶνον Θεοῦ σημαίνει τριττῶς, διὰ τὴν τρισυπόστατον πατρός, υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος ἐνείλαν Θεότητα· καὶ ἄλλως· Ἀλληλούϊα· «κήρυξ τοῦ εὐαγγελίου κράζων, ὁ Κύριος ἔρχεται.» Κυρίως δὲ σημαίνει τό, αἰνεῖτε τὸν ὄντα Θεόν· αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ, αἰνέσατε· ὑμνήσατε.

Ἀλληλουχέω· (ἀλληλοῦχος) ἀμοιβαίως ἔχομαι, ἀρτῶμαι, συνδέομαι· (κρατιοῦμαι, κρέμομαι, εἶμαι δεμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατιέται, κρέμεται, εἶναι δεμένος ἀπὸ ἐμένα, π. χ. καθὼς ἡ ἐλειδωτὴς ἀπὸ ἄλυσον)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλουχία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως, ἔχεσθαι, ἄρτασθαι, συνάπτεσθαι (κρέμασμα ἢ πιάτημον, δέσιμον ἓν ἀπὸ τ' ἄλλο)· Διον. Ἀλκρ.

Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ· (ἔχω) ἀμοιβαίως ἐχόμενος, ἀρτώμενος, συνημμένος· (ὅστις κρατιέται, κρέμεται, εἶναι πιασμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις κρατιέται κρέμεται, πιάνεται ἀπὸ αὐτόν).

Ἀλληλοφαγέω· (ἀλληλοφάγος) τὸν τρώγοντά με τρώγω· (τρώγω ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ τρώγει) Ἀρτττ. Ζώ. Ἱστ. 8. ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφαγία, καὶ Ἰων. ἀλληλοφαγίη, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως τρώγεσθαι· (φάγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἀναμεταξύ τους)· Ἡρότ. 3, 25. «πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίην, ἀπεὶς τὸν ἐπ' Αἰθιοπας στόλον, . .» καὶ Πλτ. Ἐπιν. σλδ. 975. Α. «ἔστω δὴ πρῶτον μέν, ἡ τῆς ἀλληλοφαγίας τῶν ζώων, ἡμᾶς τῶν μέν, ὡς ὁ μῦθός ἐστι, τὸ παράπαν ἀποστήσασα, τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα.

Ἀλληλοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀμοιβαίως καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, φθείρων· (ὅστις καταπατῶντας, χαλιάει, ἀφανίζει, φθείρει ἐκεῖνον, ὅστις τὸν καταπατῶντας χαλιᾷ κτλ.) πληθυντ. μόνον ἐν χρήσει· Ἡρότ.

Ἀλληλοφθονία, ἡ· (φθόνος) ἀμοιβαῖον φθόνος· (φθόνημα, ζηλειὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος)· Διον. Ἁλικ.

Ἀλληλοφθορέω· Μλ. ήσω· τὸν φθείροντά με φθείρω· (φθείρω ἐκεῖνον, ὁποῦ μὲ φθείρει)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφθορία, ἡ· ἀμοιβαῖον φθορά, κτόνος, καταβύσις· (φθάρτιμον, ἀφανισμός, σκοτωμὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πλτ. Πρτγρ.

Ἀλληλοφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ἀμοιβαίως φθείρων· κατὰ πληθυντικ. ἀριθμ. ἐν χρήσει μόνον· ἀλλήλους φθείροντες (ὅσοι φθείρονται ἀναμεταξύ των, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοφίλος, ὁ, ἡ· (φιλέω) ἀμοιβαίως φιλῶν πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀλλήλους φιλοῦντες (ὅσοι ἀγαπῶνται, εἶναι φίλοι ἀναμεταξύ των)· (.).

Ἀλληλοφονία, ἡ· [ἀμοιβαῖος φόνος (σκοτωμὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πνδ. Ὀλ. Β. 73.

Ἀλληλοφονεύω, ὁ, ἡ· (φονεύω) ἀμοιβαίως φονεύω· πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει· ἀλλήλων φονεῖς, ἀλλήλους φονεύοντες (ὅσοι σκοτώνονται ἀναμεταξύ τους, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον)· «τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους.» Ξνφ. Ἱερ. Γ. 8.

Ἀλληλοφόντης, ου, ὁ· = ἀλληλοφόνος· πληθυντικῶς μόνον.

Ἀλληλοφυής, ὁ, ἡ· (φύω) πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀμοιβαίως φυόμενοι, γενιόμενοι (ὅσοι γίνονται, γεννιοῦνται ἀναμεταξύ των, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον)· Πλτχ.

Ἀλλήλων· γενκ. πληθυντκ. οὗ ὁ ἑνικὸς ἀριθμὸς καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἀνεγχώρητος διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· ἔστκ. ἀλλήλοις, αις, οις, αἰτιατ. ἀλλήλους, ας, α· (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Bast. Gr. σλ. 519.) εἰς τοῦ ἄλλου· τῷ ἄλλῳ, τὸν ἄλλον κτλ. (ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, μὲ τὸ ἄλλον, 'ς τὸν ἄλλον· κτλ.) ὅθεν μεταξύ, ἀναμεταξύ των (ἀναμεταξύτους)· σήλωσις τῆς ἀμοιβαίας τῶν τριῶν προσώπων ἐνεργείας· Ἰλδ. Δ. 62. Ε. 874. Ὀδτ. Α. 209. Ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ, ἕτερος (ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω) ἐν Ὀδσ. Μ. 102. «τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ, πλησίον ἀλλήλων·» ἀντὶ πλησ. τοῦ ἑτέρου. »Ὁ δὲ ἀλλήλων τρόπος· κυκλικὸν σχῆμα ἐν λογικοῖς συλλογισμοῖς, ἐν ᾧ, τὸ ἀποδεδειγμένον πρώτου, λαμβάνεται εἰς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου. Ἐκ τοῦ ὑπὲκ ἀριθμ. χρῆται Ὅμ. ἔστκ. ἀλλήλοιιν, ἀντὶ ἀλλήλοιν, ἴσως καὶ ἀντὶ γενκ. Ἰλδ. Κ. 65. «αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν ἐρχομένω παρὰ Πεζογράφους δὲ σπανία ἐστὶ τοῦ οὐσικοῦ ἀρθμ. ἡ χρήσις.

Ἀλλήλως· Ἐπρρμ. ἀμοιβαίως, ἀμοιβάδην, ἀμοιβαδὶς, ἀμοιβαδὸν· (ἀναμεταξύ των, ἀνάμεσά των, ἀλλαχτά, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη).

Ἄλλην· αἰτιατ. πτῶσις τοῦ ἄλλη· ἐπιρρηματικῶς σημαίνει τό, ἄλλοσε (εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον) ἀναπληροῦται δὲ συνήθως διὰ τοῦ, ἐπ' ἄλλην ὁδὸν »ἐπ' ἄλλην καὶ ἄλλην τῶν μὲν ἐνθάδε νῶν δ' ἐκεῖτε· ἔνθεν κἀκεῖθεν· (πότε 'ς ἕνα μέρος πότε 'ς ἄλλο· ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ)· »ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς· Πλάτ.

Ἄλλην ἄλλως· Ἐπρρ. ὡς ἔτυχε· Σουίδ.

Ἄλληξ, ηκος, ἡ· καὶ

Ἀλλιξ, ικος, ἡ· ἱματιον, χλαῖνα παρὰ Θεσσαλοῖς· (πανωφόρεμα ἀνθρίκιο)· »ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν· Καλλιμ. Δῆ. 249. Εὐφορ. Δῆ. 112. καὶ Ἡσύχ. χιτῶν χειριδωτός· χλαμὺς πορφυρᾶ· χλαμὺς ἀλληλόχειρος· ἱμάτιον μὲ μανίκια· φόρεμα κοκκινον καὶ ἐοντὸν ἕως 'ς τὸ ζωνάρι, τὸ τσιτοκοβάρδ. πετλί)· παράγεται δὲ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἀλλάττω.

Ἄλλιστος, ὁ, ἡ· (λίσσομαι) ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, ἀπροσήγητος· (ἀκαταπραΰντος, ἀλίγωτος· ὅστις δὲν καταπραΰνεται μὲ παρακαλέσματα)· »ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη Ἰρινεγόρ. Ἐπγρ.

Ἀλλιτάνευτος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀλιτάνευτος.

Ἀλλογενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐξ ἄλλου γένους, ἢ ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ξένον ἔθνος).

Ἀλλογλωσσία, ἡ· ξένη γλῶσσα· γλώσσης διαφορά· Ἰώσπ. ἀρχ. α', 5.

Ἀλλόγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) ξένην, ἢ ἄλλην γλῶσσαν λαλῶν· ξένος· (ὅστις ὁμιλεῖ ξένην ἢ ἄλλην παρὰ τὴν ἐδικήν μας γλῶσσαν)· Ἡρότ. Β. 154. «πρῶτοι γάρ οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλόγλωσσοι κατοικίσθησαν.»

Ἀλλογνοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἄλλοῖον τὸν ἀληθῆ ἔχοντος γιγνώσκω· ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἡγοῦμαι· οὐκ ὀρθῶς κρίνω, οὐ κατὰ τὸ ἂν δέκομαι· σφάλλομαι τῆς περὶ τινος κρίσεως· (ἀλλοιότιεον γνωρίζω ἀπὸ τοῦ ὅ,τι εἶναι· ἄλλο ἀντὶ δι' ἄλλο νομίζω· παραγνωρίζω, σφαλμὰ ἢ σφαλμένα γνωρίζω)· ἀλλογνώστας Ἰων. αὐτόθ., ἀλλογνωήτας· Ἡρότ. 1, 85. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, παραγνωῶ· (δὲν εἶμαι 'ς τὰς φρένας μου)· Γαλην. Γλωσσαρ.

Ἀλλόγνως, ωτος, ὁ, ἡ = ἀλλόγνωτος· Ἐμπδ. ἀλλογνωτι χιτῶνι.»

Ἀλλόγνωτος, ὁ, ἡ· (γιγνώσκω) ἄλλοις γνωστός, ὅθεν ἡμῖν ἄγνωστος· ξένος· (εἰς ἄλλους γνώριμος· εἰς ἡμᾶς ἀγνώριστος)· »... οὐ ὤλετο τηλόθι πάτρης διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.· Ὀδσ. Β. 366. ὁ δ' Εὐστ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν, παλέμιος, ξένος, ἄλλα γινώσκων ἢ περ ἡμεῖς.

Ἀλλοδαπής, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ

Ἀλλοδαπός, ή, όν· ξένος, ἐκ ξένης χώρας, ἀλλοεθνής· (ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ ξένον ἔθνος ἢ γένος)· »μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖξί τε δύσετο ἀνήγεια· Ἰλδ. Γ. 48. (κατὰ τὸ σχῆμα ἐστὶν ἡ λέξις εἴτε παρατεταμένη ἀπὸ τὸ ἄλλος ἁπλῶς, ὡς ἡ ποδαπός, ἡμεδαπός· εἴτε συνθετος τῇ, ἐδαφος· ἰδὲ ποδαπός· Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. Ι. σλ. 125. ἀποδέχεται ἀρχαίαν τινὰ ἀναστροφὴν, (ἄλλου ἀπο).

Ἀλλόδημα· Ἐπρρ. = ἀποδημα· μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐν ξένῃ χώρᾳ (μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα, 'ς τὰ ξένα) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αλλοδημία, ἡ· (δῆμος) Ἰωνν. ἀντὶ, ἀποδημία· ἐν ξένῃ χώρᾳ διατριβή (ξενιτειά, ξενύτεμα)· Ἰάμβλ. 257. «ἐν ἀλλοδημίᾳ· ἀντὶ ἐν ἄλλῳ δήμῳ· Πλατ. Νμ. 12. σελ. 954. Ε.

'Αλλοδοξέω· Μλ. ήσω· (ἔδοξα) = ἑτεροδοξέω· ἄλλα φρονῶ, ἐξαιρ. ἁμαρτάνω τῆς γνώμης· (ἀλλοιότιμην γνώμην ἔχω· ἄλλοι ὡς στοχάζομαι· μάλιστα, ἡ γνώμη μου εἶναι σφαλμένη, δὲν ἔχει τὸν τόπον της)· «παρέσκει γάρ, ὡς ἔῳκε, τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι» Πλτ. Θεαίτ. παράβαλε ἀλλοφρονέω.

'Αλλοδοξία, ἡ· ἀλλοία, ἡ ἐσφαλμένη, ψευδὴς δόξα· (διαφορετική, ἢ πλανεμένη, ψεύτικη γνώμη)· «ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν, ψευδῆ φαμεν εἶναι δόξαν, ὅταν τις τι τῶν ὄντων, ἄλλο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλαξάμενος, τῇ διανοίᾳ ψῇ εἶναι» Πλατ. Θεαίτ.

'Αλλοεθνής, ὁ, ἡ· (ἔθνος) ἐκ ξένου ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ξένον λαόν, ἀπὸ ξένην φυλὴν· ἀλλόφυλος)· ἀπὸ τοῦ

'Αλλοεθνία, ἡ· ἔθνους διαφορά (διαφορετικὸν ἔθνος, ἄλλοι ὁτιὴ φυλή)· Στρβ. ΙΙΙ'.

'Αλλοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλλοῖος τὸ εἶδος, (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἀλλοιότιμον, διαφορετικὸν εἶδος)· «τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φανεῖσκετο πάντα ἄνακτι» Ὁδσ. Ν. 194. (ἔνθα τὸ ἀλλοειδέα ἀντὶ τρισυλλάβου καὶ ὡς Μελοτσσός, – – –, στίχον πούς κεῖται)· ἀλλοειδῶς· ἐπῤῥμ. Διογν. Δοκητ.

'Αλλοθ', κατὰ Σλίψιον, ποῤ Ὅμ. ἀεί· ἀπὸ τοῦ, ἄλλοθι.

'Αλλοθα· Δωρκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοθεν – ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσκόλου, ὡς ἄκυρος λέξις.

'Αλλοθεν· Ἐπῤῥ. κινήσεως σημαντικόν· (ἄλλοι) ἐξ ἄλλης ἢ ξένης χώρας, γῆς, ἐξ ἄλλου μέρους ἢ τόπου· (ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀπ' ἄλλο μέρος)· ὁ Ὅμ. συντάττει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, ἄλλος, «ξείνων ἄλλοθεν ἀλλοξ» Ὁδσ. Γ. 401. «προεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων» Εὐρπ. Φοιν. 1263. «κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων» Ὁδσ. Γ. 318. Ἄλλοθεν ποθεν· ἐξ ἄλλου τινος μέρους ἢ τόπου· (ἀπ' ἄλλο, καινέα μέρος, ἀπ' ἄλλον καινέα τόπον).

'Αλλοθι· Ἐπῤῥ. στάσεως σημαντικόν· ἐν ἄλλῃ ἢ ξένῃ χώρᾳ, ἐν ἄλλῳ μέρει ἢ τόπῳ (εἰς ἄλλο μέρος εἰς ἄλλον τόπον) παῤ Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐνίοτε μετὰ γενικ. «ἄλλοθι γαίης· ἐν ἄλλῃ χώρᾳ· «ἄλλοθι πάτρης· οὐκ ἐν τῇ πατρίδι, τουτέστι μακρὰν τῆς πατρίδος. Ὁδσ. Β. 131. Γ. 318. «ἄλλοθι οὐδαμοῦ, (εἰς κανένα καινέα ἄλλο μέρος, κἀμποσενὰ ἄλλον)· παρὰ Πλατ. δέ, = ἐν ἄλλοις.

'Αλλόθροος, ὁ, ἡ· καὶ συνοῤ. ἀλλόθρους· ὁ, ἡ, ουν, τό· (θρόος)· ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν)· «Τελμησσέες μέντοι τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμα εἶναι Ἡροίσῳ ἐπὶ τὴν χώραν· Ἡρδτ. 1, 78. καὶ 3. 11. καὶ, «... μεμφόμενοι τῷ Φάνῃ, ὅτι στρατὸν ἤγαγε ἐπ' Αἴγυπτον ἀλλόθροον . . .» καὶ Ὁδσ. Α. 183. «ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους· ὅθεν κυρίως ξένος, ἄλλως φθεγγόμενος· ἑτερότροπος, τρόπου ἀλλοτρίου· Σφκ. καὶ Αἰσχλ. ἀλλόθ. γνώμα.

'Αλλοινία, ἡ· (οἶνος) τὸ ποικίλου, τουτέστιν ἄλλοτε ἄλλου πίνειν οἶνου ἐπὶ τραπέζης (τὸ κἀλλάζῃ τις τὸ κρασὶ εἰς τὴν τράπεζαν πίνωντας πότε ἀπὸ ἕνα καὶ πότε ἀπὸ ἄλλο· ἀλλαξοκρασιά)· «αἱ γὰρ ἀλλοιναῖαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι» Πλτχ. Συμπ.

'Αλλοιρειδής, ὁ, ἡ· (ἄλλοῖος, εἶδος) ἀλλοῖον εἶδος ἔχων (ἄλλοι ὁτιός) Σχλ. Νικ.

'Αλλοιόθετος, ὁ, ἡ· (ἄλλοῖος, τίθημι) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον θέσιν ἔχων· (διαφορετικά, ἢ ἄλλοι ὁτικὰ βαλμένος).

'Αλλοιόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον μορφὴν ἔχων· ἄλλως μεμορφωμένος· (ὅστις ἔχει διαφορετικόν, ἢ ἄλλοι ὁτικὸν σχῆμα ἢ πρόσωπον).

'Αλλοῖος, οία, οῖον· (ἄλλος) κατ' ἄλλον τρόπον ὤν, ἄλλως ἔχων, διάφορος τὴν μορφὴν, τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος· καὶ τ. τ. ἀεὶ κατὰ παραβολικὴν σημασίαν· (ἄλλοι ὁτικός, διαφορετικός)· Ἰλδ. Δ, 258. «ἢ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ» Ὁδσ. Π. «ἄλλοῖός μοι, ξεῖνε, φαίνῃ νέον, ἠὲ πάροιθεν» Τ. 265. «καί γάρ τίς τ' ἀλλοῖον σὺ ῥέεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον» Ἡρδτ. 2. 35. «. . . φύσιν ἀλλοίην παρεχόμενον, ἢ ὁ ἄλλοι ποταμοί . . .» «ἄλλοτε ἀλλοῖαι· Πλδ. Ἄλλοτε ἀλλοῖος, ἑκάστοτε διάφορος, (κάθε φορὰν ἀλλοιότικος, πότε ἔτζι, καὶ πότε ἔτζι, κάθε φορὰν διαφορετικός), Σοφ. ἀλλοῖόν τι· διάφορον τοῦ ὅ,τι ἔσεσθαι εἶναι· ἀναφέρεται δὲ ἡ ἔννοια τῆς λέξεως εἰς κακὸν, καὶ τίθεται κατ' εὐφημίαν ἀντὶ σοῦ, κακόν τι . . . ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ οἱ Σπαρτιῆται βουλεύσωνται» Ἡρδτ. 5, 40. Συγκρτ. ἀλλοιότερος Ἡρδτ. 7, 212. «ὡς δὲ εἶδέν εὑρίσκον ἀλλοιότερον οἱ Πέρσαι ἢ τῇ προτεραίῃ ἐνώρων, ἀπήλαυνον» καὶ Θεόδ. Δ'. «οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας» ἀλλοιότερον, ἐπιῤῥηματικῶς, Ξεν.

'Αλλοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφὴ) ἀλλοίας καὶ διαφόρους στροφὰς ἔχων· Σχλστ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1295.

'Αλλοιόσχημος, ὁ, ἡ· καὶ

'Αλλοιοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, τό· γενικ. ονος (σχῆμα) μεταβεβλημένος ἢ διάφορον σχῆμα ἔχων· Σέξ. Μαθμτ. Ζ'. 206.

'Αλλοιότερον· Ἐπῤῥ. συγκριτικὸν, ἀπὸ τοῦ ἀλλοῖος· μᾶλλον διαφερόντως (πολὺ ἀλλοιότικα)· Ξεν.

'Αλλοιότης, ητος, ἡ· (ἀλλοῖος) διαφορὰ, ἀνομοιότης· Ἱππκρ.

'Αλλοιοτροπέω· Μλ. ήσω· = ἀλλοτροπέω· ἀμφιβάλλεται· ἀπὸ τοῦ

'Αλλοιότροπος, ὁ, ἡ· = ἀλλότροπος· ἀμφιβ.

'Αλλοιόχροος, ὁ, ἡ· καὶ συνῤ. ἀλλοιόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χρόα) μεταβεβλημένου ἢ διάφορου χρώματος· (ὅστις ἄλλαξε, ἢ ἔχει διαφορετικὸν χρῶμα, βαφήν)· Σέξ.

'Αλλοιόω· Μλ. ώσω· (ἄλλοῖος) μεταβάλλω, μεταλλάττω, μεταποιῶ (μεταβάλλω· ἀλλάζω, κάμνω ἄλλοιος)· ἀλλοιῶ τινα· μεταπείθω· [ἐπ' ἀνθρώπων] μεθαρμόζω [ἐπὶ πραγμάτων] (ἀλλάζω τὴν γνώμην τινος· κάμνω τίποτε ἀλλοιότικον). Παθητ. ἀλλοιοῦμαι, τὴν γνώμην καὶ τῷ γνώμῃ· (ἀλλάζω τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου). Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, μεταβάλλομαι, ἀλλοῖος γίνομαι· «ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τι καὶ κινεῖται» Πλτ. Πολτ. Β'.

'Αλλοιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) διαφόρου εἴδους ὤν· τὸ εἶδος διαφόρως μεταβάλλων· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος· (ὅστις ἔχει διαφορετικὸν εἶδος, ἢ ἀλλάζει διαφορετικὰ καὶ εὐκολα τὸ εἶδος του).

'Αλλοίωμα, τό· = τῷ ἑξῆς.

'Αλλοίωσις, εως, ἡ· μεταβολὴ, ἀλλαγὴ, μεταλλαγὴ, μεταλλαξις· (ἄλλαγμα, μεταβαλμα)· «πολλοὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὸ οἰκεῖον ἐπιθυμίαν οὐδ' ὑπνῶσαι δύνανται χωρὶς ἀλλοιώσεως καὶ μέθης» Πολύβ. ἐξαιρέτως δὲ, μεταβολὴ γνώμης, μετάνοια (μετάνοιωμα).

'Αλλοιωτικός, ἡ, όν· εἰς ἀλλοίωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμῃ μεταβολὴν, νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο ὁτικόν).

'Αλλοιωτός, ἡ, όν· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος (ὅστις μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότικος, ἀλλάζει εὔκολα, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλῃ, ἀλλάξῃ τις εὔκολα)· τὸ ἀλλοιωτόν, εὐμεταβλησία· (εὐκολία νὰ ἀλλάζῃ γίνηται, ἢ νὰ κάμῃ τίποτε ἀλλοιότικον).

'Αλλοκα· Δωρκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε· «Χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴσριος, ἄλλοκα δ' ὕει·» Θκρτ. Εἰδ. Δ',

'Αλλόκοτος, ὁ, ἡ· ἀλλοῖος, διάφορος τοῦ συνήθους τρόπου, γένους, σχήματος, εἴδους· τῆς συνήθους μορφῆς, ποιότητος· (διαφορετικὸς, ἀλλοιότικος ἀπὸ τὸ συνηθισμένον), ὅ,τι ξαυμάσιος, τερατικὸς, τεραστίως, ἄτοπος, ξαυμαστὸς, τρόπου ἀλλοτρίου, παρὰ φύσιν, (παράξενος, ἀφύσικος, ἀσυνήθιστος)· «αἱ μὲν γάρποι διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀνάπλεοι» Πλτ. Νμ. Ε'. «ἀλλόκοτος καὶ ἀγροικος» Πλούτ. Ἔτι δὲ, παρηλλαγμένος, μετεσχηματισμένος, μεταμορφωμένος. Τιμαῖος, ὑπὸ Ruhnk. σλ. 24. Ἱππκρ. Γαλη. γλωσσ. Σφκλ. Φιλ. 1191. «ἀλλόκοτος γνώμη» (Τὶ γὰρ ἐθέλουσι τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ, κότος· ὀργὴ, θυμὸς ἐνταῦθα σημαίνειν λέγοντες· «Ἀλλόκοτον σημαίνει μὲν τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν, καὶ παραπληγίαν· ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλοις κοτῶν, ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο» Φρύνχ. προπαρσ. Σοφστ. ἄλλοι δὲ ὀρθότερον κρίνουσι τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς καθ' ὑπερβιβασμόν, ἀντὶ, ἀλλότεκοι)· Ἐπιῤῥ. ἀλλοκότως.

'Αλλόμαι· Μλ. οὔμαι· ἀόρστ. α', ἠλάμην· Ἀπρμφτ. ἆλασθαι· (ἡ ἀρτικὴ συλλαβὴ ἔστι μακρὰ καὶ ἐν τοῖς διαιρέτοις χρόνοις)· Ἀόρστ. β', ἠλόμην· Ἀπρμφτ. ἆλέσθαι· (Ὁ δ' Ἕρμανος ἀποδοκιμάζει, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Τ. 1131. «ἰὼ δύμον, ἐν' ἐξήλου;» τὸν ὁριστ. ἀόρστ. β'. ἀποδεχόμενος μόνον τὸν εὐκτ. ὑποτακτ. ἀπαρμφ. καὶ τὸν μετοχικόν). Ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποθετ. Σκαρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, (χορεύω)· καὶ «ἕλκηθρα ἠλόντα πρὸς οὐρανόν» Ξεν. Ἑλλ. Α. 4. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ κατὰ συγκτ. ἀόρστ. ἐν τῷ β' καὶ γ'. προσώπῳ, ἄλτο, ἄλτο· Μετχ. ἄλμενος, ἐν συνθέσει μόνον, ὑποτακτ. ἀλῆται καὶ ἀλεῖται· ἐπὶ παυηδέποτε ταχείας κινήσεως· ἄλτο ὀϊστός, Ἰλδ. Δ. 125. «τὴ μὲν ἔπειτα εἰς ἄλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγιαλέντος ὁλύμπου» Λ. 534. προιθέω, θυμῷ φέρομαι, ἐπίτινα, ἐπιφέρομαι, ἐπιτρέχω τινι· (τρέχω ὁρμητικά, ὁρμῶ, τρέχω καὶ πετάχνομαι ἐπάνω εἰς τινα, πέφτω κατεπάνω του)· «ἢ καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο» Ἰλδ. Τ. 353. «Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ἆλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς» Φ. 174. ἄλλεται ὀφθαλμός, τὸ παρήμιν κοινόστροφ., χτυπᾶει, παίζει τὸ μάτι μου· Θκρτ. «ὀφρύες δεξιαὶ ἄλλεται» Μέλαμ. παραβλ. ἅλμα.

'Αλλομορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, διάφορον, ξείνην μορφὴν ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότικην, διαφορετικὴν, παράξενην ὄψιν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεωρίαι)· »ἀλλόμορφα τέρατα.« Ἱππερ. Ἐνύπ. τ, 8.

Ἀλλοπάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν τι ὑπ' ἄλλου τινος προερχόμενον (τὸ γὰ πάσχειν τι ὁποτε, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπό ἄλλου, ἢ τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἄλλος εἰς αὐτόν)· ἀπό τοῦ

Ἀλλοπαθής, ὁ, ἡ· (πάσχω, παθεῖν) ἄλλου δυνάμει, ἢ ὑπ' ἄλλου προερχόμενόν τι πάσχων· (ὅστις πάσχει, παθεῖνει, ἢ ὑποφέρει τίποτε, τὸ ὁποῖον προξενεῖ, κάμνει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς αὐτόν ἄλλος). Παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις δὲ λέγεται ῥῆμα ἀλλοπαθές τὸ μεταβατικόν· ἰδὲ αὐτοπαθής.

Ἀλλόπους· ετυμολ. ἀνάγν. παρὰ Σφκ. Οἰδ. Τ. 467. ἀντὶ κελλόπους.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ· τοῦτ' ἔστιν, ἄλλοτε πρός ἄλλον· ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλου, ὁτὲ μὲν ἐνθα, ὁτὲ δ' ἐκεῖσε τρεπόμενος· νῦν μὲν ἄλλῳ, νῦν δ' ἄλλῳ συμπράττων· (ὅστις τρέχει ποτὲ εἰς ἕνα καὶ ποτὲ εἰς ἄλλον· ποτὲ πέρνει τοῦ ἑνὸς καὶ ποτὲ τοῦ ἄλλου τὸ μέρος· ποτὲ τὸν ἕνα, καὶ ποτὲ τὸν ἄλλον πιάνει φίλον καὶ δὲν μένει πιστὸς εἰς κανένα). Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως· »Ἄρηα τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον.« Ἰλιδ. Ε. 831. καὶ 889, »μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεξόμενος μενύριζε.« Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο· (ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἄλλος τις, καὶ παρ' Ὁμρ. τις ἄλλος »Οὐδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη.« Ὀδσ. Κ. 327. καὶ Δ. 557. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ Ζεύς . . .« Ἔστι δὲ ἡ σημασία αὐτοῦ ὅλως παρεβολική, καὶ ἐν τελείᾳ συγχρίσει ἐπιφέρεται αὐτῷ ὁ διαζευκτικὸς ἢ· πολλάκις δὲ καὶ ἡ γενική· ἄλλος, ἐμοῦ, σοῦ κτλ. Γρηγ. Κορνθ. ὑπό Schaef. σελ. 582. σπανιώτερον ὁ ἄλλος, καὶ μόνον ὅταν τῷ ἄλλος προσεκτῆται ἀρνητικόν τι· »ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ . . .« Ἰλιδ. Φ. 275. »πάτερ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω.« Ὀδσ. Θ. 311. καὶ Δ. 557. ὡσαύτως καὶ τὸ εἰ μή. »Τίς γάρ δὴ ξείνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθών ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἱ δημιοεργοί ἔασιν.« Ὀδσ. Ρ. 383. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεύς.« Ὁμ. Ἴτ. Δητρ. 78. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀντί· »αὐτοῦ σύγ' αὐτός, κ' εἰτις ἄλλος ἀντί σοῦ . . .« Σφκλ. Οἰδ. Κ. 488· καὶ τὸ πλήν, »ὥρω γάρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλ' . . .« Αἴ. 125. »εἰ δέ τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.« Εὐρπ. 39. Πολλάκις δὲ συντάσσεται καὶ ουσιαστικῶς μετὰ γενικ. ἄλλος θεῶν, ἄλλος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεύς. »Ὁμ. Ἐκ τῆς σημασίας ἄλλος ἢ, προκύπτει τό, διάφορος· ἄλλα δικαίων· μετριώτερον ἀντὶ ἄδικα· Σνφ. καθ' ἣν σημασίαν πολλάκις κεῖται τὸ ἄλλος, ὥστε τίθεται καὶ ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ κακός (ἄλλος, ἢ ἀγαθός)· » . . . οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρεξείποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω.« Ὀδσ. Δ. 348. καὶ Ρ. 139. 2) ἄλλος = ἕτερος· ἐπαναλαμβανόμενον ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Λογογράφοις μὲν ἐναρθρως, παρ' Ὁμ. δὲ συνήθως ἄλλος μέν, ἄλλος δέ· ἔστι δὲ καὶ, τὰ μὲν — ἄλλα δὲ »Ὑΰλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει . . . Ἰλιδ. Ζ. 147· σπανιώτερον, ἕτερος — ἄλλος· »παξίσω σαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην, τὸτ' ἄλλος, ἄλλος ἕτερος κάρα προβάλλων ἱππείων ὀχμάτων.« Σοφ. Ἠλκ. 739. καὶ Θεκρτ. 6, 46. »νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.« 3) οἱ ἄλλοι, τὰ ἄλλα καὶ συνῳδ. τἆλλα κατὰ Βόλφιον· Wolf. Anal. 2, σλ. 431. κατὰ Gütling. δὲ, Θεοδοσ. γραμμτ. 1, σλ. 116. 3, σλ. 391. τἆλλα· παρ' Ὁμήρῳ δέ, οἱ ἄλλοι = οἱ ἐχ'ροῖτινες· β') ὁ ἄλλος, = ὁ πλεῖστος· ἔσχατος· Πλάτ. Νρ. 8, 4. σλ. 843. Β. ὑπό Art. καὶ Stur. Lex. Ξνφ. 1, σλ. 138. 4) = ἀλλότριος· »Ὅππότε κεν δήμοι ξυμβλήμενοι ἄλλος ὁδίτης φύῃ . . .« Ὀδσ. Ψ. 274, ἀντιθέτως τῷ, πολίτης· »εἰδ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς τὸν εὐτύχειρα, μὴ σιωπάτω.« Σφκ. Οἰδ. Τ. 230. 5) πλεοναστικῶς ὁσοῦν· »μήτηρ οὔτι πέπυσται, οὐδ' ἄλλαι ὁμωαί.« Ὀδσ. Β. 412. ὅπου τὸ ἄλλαι χρησιμεύει εἰς ἐμφαντικωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἀντιθέσεως τῶν ὁμώων πρὸς τὴν δέσποιναν, καὶ εἰς ῥητὴν δήλωσιν τῆς Πηνελόπης καὶ τῶν ἄλλων, ἤτοι τῶν ὁμώων· »σαύτως καὶ »Ἡρ' ὅ' αὐτὸς κλισμὸν δέτο ποικίλον, ἕκτοθεν ἄλλων μνηστήρων.« Ὀδσ. Δ. 132. καὶ »ἔμπης τῆγε καὶ ἀμφιπόλοις κῦδος ἄλλαι.« Ζ. 84. καὶ »αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σκηπτοῦχοι βασιλεῖς . . .« Θ. 40. καὶ » . . . ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.« Ι. 195. »μήτηρ, ἠδὲ πατρίς, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.« αὐτ. 367. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »ἃ 'γὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὢν' ἐλήλυθα . . .« Σφκ. Οἰδ. Τ. 7. καὶ Πλάτ. Γοργ. σλ. 473. D. ὑπό Heind. Πολλάκις δὲ καὶ κατὰ γενικὴν σημασίαν τοῦ, πρὸς τούτοις, καὶ ἅμα, πρὸς δὲ, ἐνδέ· »Ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα δάλπεται ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα.« Σοφ. Φιλ. 38. ὅπου τό, ἄλλα ῥάκη, κεῖται προσθετικῶς τῷ, ἑκπωμα καὶ πυρεῖ· γ') τῷ, ἄλλος εὑρηται πολλάκις συγχριτικὸν ἐπιφερόμενον· τό, ἀμείνων, καὶ χερείων· » . . . παρ' ὄχεσφιν ἄλλου, Ἑκτορέου χερείονα, καλλίπεν· Ἕκτορ.« Ἰλιδ. Μ. 92. καὶ 232. »οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον, ἀμείνονα τοῦδε, νοῆσαι.« ἢ τό, ἕκαστος· »οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.« Ἰλιδ. Π. 697. ἢ προηγούμενον αὐτοῦ τό, ἐς πλησίον· »ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.« Ἰλιδ. Δ. 81. δ') ἄλλα παρὰ τἀυτὰ, Διον. περὶ συνθ. σλ. 117. ὑπό Schaef. 6) προτυπακουόμενον· » . . . Ἐπισφόρου Ἠριγένεια, ἄστρα τε λαμπετόωντα . . .« (ἀντὶ ἄστρα τε ἄλλα)· Ἡσιόδ. Θεογ. 411. πολλάκις ἐν τῷ, Ζεὺς καὶ Θεοί· »τἀὐτ' οὐκ ἀνέσχετ' ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί . . .« (ἀντὶ καὶ ἄλλοι Θεοί)· Ἀρστφ. Πλτ. 898. ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ· προτασσόμενον δ' εὑρηται, Ἰλιδ. Ζ. 476. »Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοί, ὅττε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι . . .« ἔτι δὲ ὑπακουόμενον· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες Θεοί· Δητρ. Στφ. σλ. 328. καὶ (ἀντὶ καὶ πάντες ἄλλοι)· »Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν ἀλύμπια δώματ' ἔχουσι.« Ἡρδτ. 1. 66. (ἀντὶ καὶ πᾶσιν ἄλλοις). Ὡσαύτως παραλείπεται, τὸ ἄλλος καὶ ἐν πεύσει· ποίῳ τρόπῳ; (ἀντὶ ποίῳ ἄλλῳ τρόπῳ); Σφκ. Οἰδ. Κ. 474. καὶ »τί μὴ δεῖ δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν.« (ἢ τί ἄλλο χρή . .) Τρχ. 390· εἴ τις, ἀντὶ, εἴ τις ἄλλος· εὑρηται μέντοι καὶ προτασσόμενον· » . . . καὶ πλήμου εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ.« Εὐρπ. Φοίν. 1612. 5) αἱ δύω (ἀντὶ αἱ δύω ἄλλαι)· » . . . τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠρύσαντο, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.« Ὅμ. Ἴμ. Δητρ. 447. καὶ » . . . ἡ μὲν ἔην θνητή, αἱὸ ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.« Ἡσιόδ. Θγν. 278. 7) Ἐπιῤῥηματικῶς τό ἄλλο, καὶ τἆλλα = ἄλλως· ». . δὲ τό μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ . . .« Ἰλιδ. Ψ. 454. καὶ παρὰ Λογογράφ. πολλάκις· παρὰ Τραγ. δὲ = πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ· »ἄλλα ἑκατὸν ἄνεισαν.« Ξνφ. ΚΠ. γ'. α', 19. Ὡσαύτως καὶ ὡς χρονικόν Ἐπιῤῥ. = ἄλλοτε· Ξνφ. ὥσπερ καὶ ἐπιθετκ. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἄλλος χρόνος· = ὁ παρῳχημένος· Ἀττ. Ἰδὲ καὶ ἰδιωτέρως τό, ἄλλου, ἄλλῃ, ἄλλην, ἄλλως. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ὁ Ὅμ. ἐξαιρέτως καὶ οἱ Ἀττ. τό ἄλλος, εἰώθασι συντάσσειν ἄλλῃ τινὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πτώσεων, ἢ καὶ τινος τῶν ἐκ πρωτοτύπου συγγενοῦς αὐτῷ λέξεων· π. χ. ἄλλος ἄλλον, ἄλλοθεν ἄλλος, ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἄλλος — ἄλλοῖος καὶ· τ. τ. Wyttenb. ep. cr. σλ. 249. Διον. περὶ Συνθ. σλ. 62. ὑπό Schaef. Ἁπλῶς δὲ ταυτοσημαίνει τό· »ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος· Εὐρπ. Φοιν. 133. ἀντὶ τοῦ νυνμένου, οὕτως, νῦν δ' ἄλλως· ἄλλως τε καὶ ἄλλως. Ὁ δ' Ἡρδτ. συναιρεῖ τά, οἱ ἄλλοι εἰς ὦλλοι συνήθως· ἄλλοι δ' αὖ γράφουσιν ὦλλοι.

Ἄλλοτε· Ἐπῤῥ. εἰς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· »Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος;« Ὀδσ. Ψ. 184. συνήθως, καὶ 2) ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει, ἀναφορᾶς σημαντικόν.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε.

Ἄλλοτε· Ἐπῤῥ. (ἄλλος, ὁτε) ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (εἰς ἄλλον καιρόν, ἄλλην φοράν). Ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ συνήθως ἐν ἀντιθέσεσιν· ἄλλοτε — ἄλλοτε· (μιὰ φορά, ἄλλη φορά, ποτὲ — ποτὲ)· ἔτι δὲ καὶ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων.« Ἰλιδ. Δ. 64· ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δ' αὖτε· Ἡσιόδ. Ἀψ. 22ι Τότε μέν, ἄλλοτε δέ· » . . . ἠλανεύετην, τότ' ἄλλος, ἄλλος δ' ἕτερος κάρα . . .« Σοφ. Ἠλκ. 739· Ποτὲ μέν, ἄλλοτε δέ· » . . . ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει.« Ἀντγ. 367. Πολλάκις δὲ παραλείπεται τὸ προηγούμενον ἄλλοτε Herm. Vig. σλ. 792· Ἄλλοτε ἄλλος (ποτὲ τοῦτος καὶ ποτ' ἐκεῖνος· ποτὲ ὁ ἕνας καὶ ποτ' ὁ ἄλλος, ποτὲ ἔτζι, καὶ ποτὲ ἔτζι)· Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, ἔσθ' ὅτε (μερικαῖς φοραῖς, ἀπὸ καμμιὰ φορά) Ξνφ. ἔστι δὲ καὶ παραβολικῶς πάνυ εὐχρηστον ὡς τό, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτε ἄλλη καὶ τ. τ.

Ἀλλότερος· αἰολ. ἀντὶ ἀλλότριος· ἀδέσποτον

Ἄλλοτι· ἢ ὀρθότερον ἄλλοτι· Ἐπῤῥ. (ἄλλος τις) παρ' Ἀττ. ἐρωτηματκ. ἄλλο τί; ἔτι δὲ καὶ τί ἄλλο τίθεται· Τὸν διαζευκτικόν, ἢ, ἐπιφερόμενον ἔχον, αὐτοτελοῦς διανοίας σχηματίζοις λόγον, ἀντὶ ἄλλο τί γένοιτ' ἂν ἢ —, »τοὔτ' ἄλλοτι ἢ θεοφιλὲς γίνεται.« Πλτ. Εὐθῤ. 19. »ἄλλοτι ἢ διανοεῖ;« Ἐρτ. 11. »ἄλλοτι ἢ λείπεται τό ἐνθεῦτεν ἐμοὶ κινδύνων ἃ μέγιστος;« Ἡρδτ. 1. 109. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ ἄλλοτι οὖν, ἢ — Πλτ. Μεν. σλ. 82. D. Κρτ. σλ. 50. Α. 52. D. 2) ἄνευ τοῦ ἢ δὲ = ἢ γάρ; οὔκουν; (δῆναι' ἀληθές;· δὲν εἶναι ἔτζι;) ἆρα κατηφατικόν· »ἄλλο τε οὖν οὐδὲ ἰατρός.« ἆρα λοιπὸν οὔτε ἰατρός· Πλτ. Εὐθῤ. 18.

Ἀλλοτριάζω· (ἀλλότριος) ἀλλοτρίως, ἢ δυσμενῶς ἔχω, ἢ διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαί τινα· δὲν μοὶ ἀρέσεις τις, δὲν ἔχω κλίσιν εἰς τινα)· Πολῤ. ΙΕ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αλλοτριέγαμος, ὁ, ἡ· (γάμος) ἐξ ἀλλοτρίου — παρανόμου — γάμου γεγενημένος· ἡ ἀλλοτρία γαμετή, ἡ παρανόμως γυναικὶ συζῶσα· (ὅστις εἶναι γεννημένος ἀπὸ παράνομον ὑπανδρείαν· ἢ ὅστις ζῇ μὲ ξένην γυναῖκα, ἢ εἶναι πανδρεμένος παράνομα) ἀμφιβ. ἢ λέξις.

Ἀλλοτριεπίσκοπος, ὁ, ἡ· (ἐπίσκοπος) ἀλλοτρίοις προσέχων πράγμασι· ἀλλότρια σκοπιρούμενος, ἢ κατασκοπῶν, κατάσκοπος· (ὅστις παρατηρεῖ, παραμονεύει ξένα πράγματα, σπιόνος.) Ητρ. Ἀπόστ. 4, 15.

Ἀλλοτριολογέω. Μ. ήσω· (λέγω) λαλῶ ἀλλότρια τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀπρεπῆ, ἢ μὴ προσήκοντα· (ὁμιλῶ λόγια ἀνάρμοστα εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας.) Στρβ. Η, σελ. 108.

Ἀλλοτριομορφοδίαιτος, ὁ, ἡ (μορφὴ, δίαιτα) ἐν οἷ ἀλλοίᾳ μορφῇ ζῶν, φαινόμενος, ἢ ὁρώμενος (ὅστις ζῇ, φαίνεται ἢ τὸν βλέπουν πάντοτε μὲ ἀλλοιότιενη μορφὴν μὲ ἀλλοιότικον σχῆμα). Ἐπίθ. τῆς Φύσεως. Ὁρφ.

Ἀλλοτριονομέω, Μλ. ήσω· (νέμω) ἀλλότρια διανέμω, παρέχω, ἢ προστίθημι, προσάπτω· (ξένα μοιράζω, δίδω, ἢ προσθέτω, προσαρμόζω.) Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 195. Α. ἔνθα ἄλλοι οὐκ εὐλόγως ἀλλοτριωνυμέω τοῦτ' ἔστιν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι ἐπικαλῶ, ἢ τὸ ἀληθὲς ὄνομα μεταλλάττω, ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι. Ruhnk. Τιμαι, σλ. 25.

Ἀλλοτριοπραγέω. Μλ. ήσω· (πράσσω) ἀλλότρια χρηματίζω, μὴ προσήκοντα μοι πράττω, περὶ ἀλλότρια σπουδάζω· ὀχλος παρέχω, ἐνοχλῶ τινι, ταράττω τινα· (ἀνακατόνομαι εἰς ξένας δουλειές, εἰς ξένα πράγματα, εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἀνήκουν εἰς ἐμένα· ἐνοχλῶ, δὲν δίδω ἡσυχίαν.)

Ἀλλοτριοπραγία· ἡ· τὸ ἀλλότρια χρηματίζειν, περὶ ἀλλότρια σπουδάζειν, μὴ προσήκοντα πράττειν· πολυπράγμων σπουδή, οὐκ ὀρθὴ φιλοπραγμοσύνη (τὸ νὰ ἀνακατώνηται εἰς ξένες δουλειές, εἰς πράγματα ὅσα δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτόν).

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ· ἄναιρος, περὶ ἀλλότρια σπουδή· ὡς τὸ προηγούμενον· (ἀνακάτωμα εἰς ξένες δουλειές, εἰς ξένα πράγματα) ἰδὲ πολυπραγμοσύνη. Πλάτ.

Ἀλλοτριοπράγμων· ὁ, ἡ· γενικ. ονος· (πράσσω) περὶ ἀλλότρια, αὐτῷ μὴ προσήκοντα σπουδάζων, ἀλλότρια χρηματίζων· ἀναιρὴς χρώμενος· (ὅστις εἶναι περίεργος εἰς ξένα πράγματα, ἀνακατόνεται εἰς ξένες δουλειές.) Πλωτ.

Ἀλλότριος· ία, ιον· (ἄλλος) ξένος, ἀλλοδαπός, ἀλλόφυλος· (ξενομερίτικος, ἀπὸ ξένον τόπον) πάλλότριος φώς. Ὀδσ. Σ, 218. ἔτι δέ καὶ, ὡς τὸ ἄλλος, πολέμιος, δυσμενής· (ἐχθρός) Ομ. . . αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, εἰ μή . . Ἰλ. Ε, 214. 2) ἄλλοις πρέπων, ἢ πρέπιον, ἄλλοις ἴδιος· (ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλους, δὲν εἶναι ἐδικός μας) ἀλλότρ. βίοτος, νηῦς ἄγελα. Ὀμ. ἦ ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι . . (τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, τὰ ξένα χαρίζει τινας εὔκολα). Ὀδσ. Γ, 452. καὶ Τ, 347. »Οἱ δ' ἥδη γελασμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν· (ἁπλώνουν καὶ στραμπουνᾶν τὸ στόμα ἀπὸ τὰ γέλοια ἂν νὰ μὴν ἦσαν ἐδικόν των· τὸ χοντρότερον, κόφτονται ἀπὸ τὰ γέλοια.) 3) ἑτερότροπος, ἄπρεπῆς, ἀνάρμοστος, ἀλλόκοτος, παράξενος. »Οὐδέν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου. Δημοσθ. περὶ Στεφ. 4) μετὰ γενικ. ἀλλοίος, διαφέρων, ἐξηλλαγμένος· (ἀλλοιότικος, διαφορετικός, ἀσυνήθιστος) »ἀλλοτρία κατάστασις.« Δίων Κασ. Ἐπιτρ. ἀλλοτρίως, ἐφ' οὗ

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ· τὸ ἀλλότριον εἶναι τινα (ἡ κατάστασις τοῦ ξένου). 2) τὸ ἑτερότροπον, ἀλλόκοτον, τὸ ξενίζον τινα, τὸ ξένον δοκοῦν τινι (ἀλλοιότικον, ἀσυνήθιστον, ἀνάρμοστον, παράξενον). 3) κακόνοια, ἀπροθυμία, ἀδιαφορία (ἐχθρόσυνη, κακὴ ψυχή). Πλάτ. καὶ Δημοσθ.

Ἀλλοτριούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) ξένης οὐσίας ἢ ὑποστάσεως μέτοχος, ἐκ ξένης οὐσίας ὤν· (ὅστις δὲν ἔχει τὸ φυσικὸν εἶναι του.) Ἀθανάσιος.

Ἀλλοτριοχαγέω· ἀλλότρια κατατρίβω, καταναλίσκω, ἐξ ἀλλοτρίων ζῶ (τρώγω ξένα, ζῶ ἀπὸ ξένο ψωμί)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοτριοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἐξ ἀλλοτρίων βιῶν, ἀλλότρια καταναλίσκων (ὅστις ζῇ ἀπὸ ξένα, τρώγει τὸ ξένον ψωμί)· Ἀθην.(α).

Ἀλλοτριοψοφέω· (ψοφῶ) ἀλλοτρίων ἀγαθῶν (ψοφεῖ τὰ ξένα καλὰ) ἐσχλμ. ἀνάγν. ἐν Ὀδσ. Σ, 18. ὅπερ ὁ Βόλφιος, Wolf. ἀλλοτρίων ψοφεῖν, διῳρημένως, γράφει.

Ἀλλοτριοφρονέω· (φρονέω) ἀλλοτρίως ἔχω, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαι τινα). 2) ταναντία φρονῶ, ἐναντιοῦμαι τῇ γνώμῃ τινος, φεύγω τὴν τινος γνώμην· (διαφορετικὴν γνώμην ἔχω, δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινος.) Διόδ. Σικλ.

Ἀλλοτριόχρως· (χρώς) ἀλλοτρίῳ δέρματι ἑαυτὸν κελύπτων· ἅλλητρ. χρώματι ἐμφανόμενος· (ἔστις σκεπάζει τὸ σῶμα του μὲ ξένον δέρμα, ὅστις ἀλλοιώνεται μὲ ξένην, διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἑδικήν του βαφὴν καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμα του). Ἀναλ. 2. σλ. 2.

Ἀλλοτριόχωρος, ὁ, ἡ· (χώρα) ἀλλοδαπός (ξένος, ἀπὸ ξένον τόπον.) Ἰώσπ.

Ἀλλοτριόω. Μλ. ώσω· (ἀλλότριος) ἐπαλλοτριῶ, ἀποξενῶ, ἀποστατῶ, ἢ ἀφίστασθαί τινος· τί τινος, ἢ τί τινι. »Ἢν δὲ ψρούρια ἡμῖν, γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν . . .« Ξεν. Ἀπ. ὁ, 6. 16. (ξενιάζω, ἀπομακραίνω τινα) παστρεύω, ἐλλοτρεύομαι· χαλεπῶς, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα, προστρώμι ἢ εἰς ἐχθρικ. ἐρχομαί τινι· (ἐχθρεύομαι, μαλώνω, τὰ χαλῶ μὲ τινα) 2) ἰδιοποιοῦμαι ἀλλότριόν τι· ἀποξιόομαι, πωλῶ τι, ξένοις χερσὶν ὑποβάλλομαί τι· (χαμνω ἑδικόν μου τίποτε ξένον πρᾶγμα, πωλῶ, χάνω νὰ πέσῃ, ἢ περάσῃ τίποτε εἰς ξένα χέρια.) Παῦπτ. ἄλλος, ἢ ξένος γίγνεται μου ἐγγραπτῆς (πέφτω εἰς ἄλλο, ἢ ξένα χέρια). »Κείνος μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται (ἢ σὴ ἀρχὴ) εἰς τὸν παῖδα τοῦτον περιοῦσα, ἐσύστα Πέρσης.« Ἡρότ. 1, 120. 3) στερῶ, ἀποστερῶ, κατανοσφίζομαι, ἐπιλέπτω, ὑφαρπάζω· (κάμνω τὸ ξένον ἑδικόν μου μὲ ἁρπαγὴν ἢ δόλιον τρόπον.)

Ἀλλοτριωνυμέω. Μλ. ήσω· μεταβάλλω τὸ ὀρθὸν ὄνομά τινος, ποιῶ ὀνομάτοι ἐναλλαγήν· (ἀλλάζω τὰ ὀνόματα, δίδω εἰς τινα ἄλλο, ξένον ὄνομα ἀντὶ διὰ τὸ ἑδικόν του.) Πλτ. Θεαίτ.

Ἀλλοτρίως· μὴ προσηκόντως, πολεμίως, δυσμενῶς (ἄπρεπα, ἐχθρικά). Ἱστρ. »Ἀλλοτρίως διάκειμαι, ἢ ἔχω πρός σε.« (σὲ ἐχθρεύομαι) καὶ Συγκρτκ. ἐπιῤῥέπτε. ἀλλοτριώτερον, Ἱστρ. Παῦσ. »Ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.«

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀπορυγὴ· ἀντιπάθεια, τὸ δυσκόλως πρός τι ἔχειν, τὸ ἀποστρέφεσθαί τι· ἔχθρα, ἀπέχθεια (τὸ νὰ μὴ θέλῃ, μὴ ἀγαπᾷ, μισῇ τις τίποτε.) 2) ἄφεσις, τὸ ἀφίστασθαι, ἢ προΐεσθαί τι· ἀπόδοσις, πρᾶσις· παράδοσις εἰς ἐχθρόν· (ἄφημα, τράβηγμα χέρι, πούλησις, παράδομα 'ς τὸν ἐχθρόν) »... καὶ μέγιστον ὅτε οἱ τὰ αὐτοῦ πολέμιοι ἡμῖν ἦσαν . . . καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς . . . καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις. Θεόδ. 1, 35. 3) ἀσυστημός, στέρησις, ἀφαίρεσις. (τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ ξένον, μὲ κρυφὸν καὶ δόλιον τρόπον ἑδικόν του· ἅρπαγμα, ἀποστέρημα).

Ἀλλοτροπέω. Μλ. ήσω· μεταβάλλομαι· εἰμὶ εὐμετάβλητος (ἄλλαζω εὔκολα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλότροπος, ὁ, ἡ· ἑτερότροπος, ἄλλοτε ἄλλως μεταβαλλόμενος (ὅστις κάθε τόσον μεταβάλλεται, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιότικος) ἔστι δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἐν χρήσει μάλιστα, ἀλλοτρόπως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιότικα, μὲ ἄλλον τρόπον, ἀλλοιῶς, διαφορετικά.)

Ἄλλου, Ἐπῤῥ. κυρίως δὲ γενικὴ τοῦ, ἄλλος, ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ, τόπου· ἄλλου γένους, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον· ἄλλοθι, ἄλλοσέ που, ἀλλαχῆ (ἀλλοῦ ποῦσε ἀ.) Λυσ. σλ. 755.

Ἀλλοφαντής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἄλλως φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ἄλλοιότικος.) Νον.

Ἀλλοφάσσειν· παρ' Ἱππκρ. ὑποτείνων μέν, συγκεχυμένα, ἀκριτα λαλεῖν· ὑπ' ἄλλων δέ, τετραγμένον φαίνεσθαι, ἑρμηνεύομενον.

Ἄλλοψασις, εως, ἡ· ἄτρυβος, παραχή, Ἡσυχ.

Ἀλλόψατος, ὁ, ἡ· ὑπ' ἄλλου ἀναιρεθείς· (φονευμένος, σκοτωμένος ἀπ' ἄλλον) ὡς τὸ Ἀρηΐψατος. Ἡσύχ. 2) = ἄλλοιος (διαφορετικός ἀλλοιότικος). Νικήρ. Θηρ. 148. »Ἀλλόψατος χροιή.«

Ἀλλοφέρβων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος· (φέρβω) ἀλλοδαπὸς· ἐν ἀλλοδαπῇ διατρεφείς· (ξένος, ἀναθρεμμένος εἰς ξένον τόπον.) Ἡσύχ.

Ἄλλοις, ὁ, ἡ· ἐπικ. αὐτὶ ἄλοφος »ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην εὐφαλὸν ταυρείην ἀφάλου τε καὶ ἄλοφον . . .« Ἰλ. Κ, 258.

Ἀλλοφρονέω. Μλ. ήσω· (ἀλλόφρων) ἄλλα φρονῶ, ἄλλως ἐξέζω, ἀλλοίαν δόξαν ἔχω, πρός ἑτέρωσε τὴν γνώμην ἔχω, ἀλλοιοῦμαι· (ἀλλοιῶς στοχάζομαι, ἄλλα ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου, ἄλλοῦ ἔχω τὸν νοῦν μου· ἄλλα βάζω μέ τὸν νοῦν μου) »παρεκάλεσε ὧν ἐς τὸν πόλεμον, δέλων εἰδέναι . . . οἱ δέ, ἀλλοφρονέοντες ἔπεμπον.« Ἡρότ. 7, 205. 2) παράφρονα, συγκεχυμένα λαλῶ, παραφρονῶ, ἐστὸς ἐμαυτοῦ εἰμί· ἐξίστημαι τοῦ φρονεῖν, παρίστασα φρενῶν (ὁμιλῶ μωρά, καὶ ἀνακατωμένα· παρακάλισεν ὁ νοῦς μου ἔχασα τὰς φρένας μου, δὲν εἶμαι 'ς τὸν ἑαυτόν μου) »... καὶ φρενῖτιν ἕλκουσι, βροντήν τε, καὶ ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι· τοὺς δὲ τριηρίτας τοὺς ἕλκοντας, ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι.« Ἡρότ. 5, 85. Ὁ Ὅμηρος δὲ χρῆται τῇ μετοχῇ μόνον, ἁπαξ μὲν κατὰ σημασίαν τοῦ, ἄλλος προσέχειν τὸν νοῦν, ἔξω ἑαυτοῦ γίγνεσθαι· συνώνυμα εἶναι, ἐθυμοδόαι ἢ σκέπτεσθαί τι· »μέμβλετο οὐκ ἠνώγαμεν ξυμῷ, ἀλλ' ἡμῖν ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο ξυμόν.« Ὀδσ. Κ, 374. τὸ δεύτερον δέ, σὺν τοῦ, ἀναισθήτως ὑπὸ πλήγων διακεῖσθαι καθ' ἁλλοφροσύνα μετὰ σφίσι εἶσαν ἀγωγῆς. Ἰλ. Ψ. 699. Κατὰ σημασίαν τοῦ φρενῶν πικοτητείας, χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ἡρότ. »ἀλλοπαρὰ τὰ ὄντα φρονεῖ.« ἀφ' οὗ.

Ἀλλοφροσύνη, ἡ· ἀλλοία, ἢ διάφορος γνώμη. 2) παραφροσύνη· φρενῶν ἔστασις (παραστάλισμα τοῦ νοῦ).

Ἀλλόφρων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (φρήν) ἄλλως, ἢ διάφορα φρονῶν· (ὅστις στοχάζεται ξεφορ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικά). 2) παράφρων· ἔνφρων (παλλαβός, σαλός, παρασκαλισμένος).
Ἀλλοφυής, ές, ἡ (φυή)· ἀλλοίας, ἢ διαφόρου φύσεως, ἢ καταστάσεως· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότητα ἢ διαφορετικὴν φύσιν, ἢ κατάστασιν.)
Ἀλλοφυλέω. Μλ. ήσω. (ἀλλόφυλος) αἱροῦμαι ἀλλότρια ἤθη, ἔθη, θρησκείαν (δέχομαι ξένα ἤθη, ξένες συνήθειες, ξένην πίστιν). Ἰώσηπ. Μακβ. 18. ἀφ' οὗ
Ἀλλοφυλία, ἡ· ἀλλότριον ἦθος, ἔθος, ἀλλοτρία θρησκεία (ξένη συνήθεια, Πίστις, ξένον ἦθος).
Ἀλλοφυλίζω. Μλ. ίσω· μιμοῦμαι ξένα ἤθη, ἔθη. = ἀλλοφυλέω.
Ἀλλοφυλισμός· ὁ· τὸ μιμεῖσθαι ξένα ἔθη, ἤθη. Ἰώσηπ. Μακβ. 4.
Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ· (φυλή) ἐκ ξένης φυλῆς, ἀλλοεθνής, ἀλλογενής: ξένος, ἀλλοδαπός (ἐπὶ ξένου τόπου). Θεόδ. Α'.
Ἀλλοφωνία, ἡ· ἀλλοία, (ἀλλοιότικη) ξένη φωνή, γλῶσσα, ὡς τό, ἀλλογλωσσία. Ἰώσηπ. ἀπό τοῦ
Ἀλλόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ἄλλως φωνῶν, ἡχῶν· ἄλλως ψελλίζοντας, ξένην λαλῶν γλῶσσαν· (ὅστις κάμνει ἀλλοιότικην φωνήν, ἀλλοιότητον ἦχον· ὁμιλεῖ ἀλλοιῶς, ξένην γλῶσσαν) ὡς τό ἀλλόγλωσσος.
Ἀλλοχρόαω. Μ. ήτω· (ἀλλόχροος) μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τό χρῶμα (ἀλλάζω τήν βαφήν) ἀφ' οὗ
Ἀλλόχροια, ἡ· χρώματος μεταβολή (ἄλλαγμα τῆς βαφῆς).
Ἀλλόχροος, ὁ, ἡ· καί συνῃρ. ἀλλόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα) ἀλλοίου ἢ μεταβεβλημένου χρῶμα ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότητην, ἀλλάζει ἢ ἄλλαξε τήν βαφήν του) «τί δεδήληται σέμας ἀλλόχροον βασιλείας». Εὐρ. Ἰπλ. 177.
Ἀλλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) = τῷ προηγμ. 2) ἀλλοίαν ὄψιν, ἀλλοίου εἴδους, ἢ σχῆμα ἔχων, ἀλλότριος ὄκκων, ἢ φαινόμενος (ὅστις ἔχει ἀλλοιότητον πρόσωπον, ἢ κορμί· ὅστις φαίνεται ξένος) «καὶ μὴν δὲ ἀλλόχρωτες ἐσόημος ξένος . .». Εὐπό. Ἀνδρ. 880.
Ἄλλυδις. Ἐπῤῥ. (ἄλλος) = ἄλλῃ· ποιητ. ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει μόνον προσλήψει τοῦ, ἄλλος. «Τρῶες δὲ ἑτέρωσε ἄλλυδις ἄλλος· διεσκεδάσθησαν φεύγοντες δεῦρο κἀκεῖσε (σκορπίσθηκαν ἕνας ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ). Ἰλιάδ. Λ, 486. ἔτι δὲ καὶ διπλασιασμῷ, ἄλλυδις ἄλλῃ· ὅτου μέν γάρ κακοῦ τρέπεται χρώς ἄλλυδις ἄλλῃ ὅτου δειλοῦ τό χρῶμα μεταβάλλεται ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο· (ἀλλάζει πότε τέτοιο καί πότε ἀλλοιότικο.) Ἰλιάδ. Ν, 279. «τά μέν ἄρτε διεσκέδασεν ἄλλυδις ἄλλη». ἄλλο ἄλλαχόσε (ἕνα ἐδῶ κι' ἄλλο κεῖ). Ὀδύσ. Ε, 370.
Ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα. Ὅμ. Ἐπῃρ. ἀντί τοῦ, ἀνέλυε, ἀναλύουσα. (– – – υ) ἰδέ ἀναλύω.
Ἄλλυτος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄλυτος = ἀνάλυτος Ὀππ. Ἀλιε. 1, 625.
Ἀλλιως. Ἐπῤῥ. ἀπό τοῦ ἄλλος· κατ' ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιῶς, ἄλλοιότικα, διαφορετικά) ἐπί καλοῦ τε καί ἐπί κακοῦ. Ἐπί καλοῦ μέν, ὅτε ἔχει τήν σημασίαν τοῦ, κρεῖττον, εὑρηται ἐνίοτε παρ' Ὅμ. «κωφόν γάρ βέλος ἀνδρός ἀναλκίδος αὐτοσάγοιο· ἢ τ' ἄλλως ὑπέμειρε· τό βέλος πέμπεται κρεῖττον ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπ' ἀναλκίδος». Ἰλιάδ. Λ, 391. Ἐπί κακοῦ δέ, ἁπαντᾶται πολλάκις, κατ' εὐφημισμόν κείμενον, καί ἐξαιρέτως ὡς ἀντίθεσις τῷ ἀληθεί, δηλ. διαφόρως τοῦ ἀληθοῦς, ὅπερ ἐστί, ψευδῶς. «. . . οὐ μοι δοκέουσι ἀρχήν γενέσθαι, ἀλλ' ἄλλως αὐτά Αἰγύπτιοι σεμνοῦν». Ἡρόδ. 3, 16. ταὐτῷ συνέχεται ἡ σημασία, παρέργως, ἀμελῶς, ἐπιτροχάδην, ἀδιαφόρως· ὀλιγώρως, ἐκ περιουσίας, μάτην, εἰκῆ, ἀκουσίως, ἀπροβουλεύτως, ἀπροσδέτως· (ἀπρόσεκτα, ἀμελημένα, ἀλαφρά, ἀδιάφορα, καταφρονητικά, χωρίς ἀνάγκην, μάταια, τά χαμένα, χωρίς νά θέλω, χωρίς καλένα σκοπόν.) «. . . οὔτις ἐκείνον . . . ἄλλῃ πείσειε, . . . ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι . . . ψεύδονται. Ὀδύσ. Ξ, 124. καί Τ, 311. «νῦν δ' αἱμέν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γ' ὑποστὰς εἴποιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων· ὡς αὐτοῦ δοκεῖ κεῖσθαι τό ἄλλως καί Ἰλιάδ. Τ, 99. Καί δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰδύ βέλος πέτετ' . . .» Παρ' Ἡρόδ. πολλάκις καί παρά τοῖς Ἀττ. = μάτην, Τιμπ. σλ. 198, ὑπό Ruhnk. σπανίως δέ κατά σημασίαν τοῦ, ὡρεάν, προῖκα (χαρισμένα, τό τουρκοβάρβ. μπατιχαβά). «Ἐγώ ταύτην πωλέω μένουδενός χρήματος· δίδωμι δέ ἄλλως, εἶπερ . . .» Ἡρόδ. 3, 139. Τέλος δέ, καί = μόνον, ἁπλῶς, καθ' αὐτό· «ἀγάλλονται γάρ τῷ ὀνείδει καί οἴονται ἀκούειν ὅτι οὐ λῃροίεισι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες . . .» Πλτ. Θεαιτ. σλ. 176. D. Οὕτω καί παρά Λουκ. «ἄλλως ἠρόμην». 2) = πρός τούτοις, πρός δέ, προτέτε, ἔτι δέ· κατ' ἄλλον τρόπον, ἄνευ τούτου. «Μή ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα, ὅς' Ἀγήνωρ ἐστί καί ἄλλως». Ἰλιάδ. Ι, 695. ἐνταῦθα ἀνήκουσι καί αἱ παρ' Ἀττ. ἐξαιρέτως πάνυ χρήσιμοι φράσεις, ἄλλως τε καί, ἄλλως τε πάντως καί, ἄλλως τε καί εἰ, ἄλλως τε καί εἰ καί· μάλιστα, ἐξαιρέτως, οὐχ ἥκιστα, διαφερόντως, καί πάνυ, καί μάλιστα. Wyt. ep. cr. σλ. 220. Φιλόστ. Εἰκ. σλ. 296. ὑπό Jac. Ἐν ταύτοις ταῖς φράσεσιν οὐδέποτε καταλιμπάνεται τό καί. Τόν πῶς προηγουμένου δέ, παραλείπεται ἐνίοτε τό ἄλλως, ὡς παραλείπεται καί τό ἄλλος, τοῦ, καίω τρόπῳ προηγουμένου. Γρηγ. Κρδ. σλ. 360, ὑπό Bast.
Ἄλμα, τό· (ἅλλομαι) πήδημα, ὡς γυμνικός ἀγών παρ' Ὅμ. «δὴ νῦν Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καί ἄλμασιν, ἠδέ ποδέσσιν». Ὀδύσ. Θ, 103. καί 128. «Ἄλματι δ' Ἀμφίαλος πάντως προφερέστατος ἦεν». 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ, ἢ ἐφ' ὧν πηδῶσι, ὅθεν. «μαλακόν ἄλμα». Πλτ. «καί, πρός τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν ἁλμάτων»· Εὐρ. Ἐνβ. 1248. «ἅλματα μακρά ὑποσκάπτειν». Πινδ. Νμ. Ε', 37. 3) σπασμός τῶν τοῦ σώματος μελῶν· ἰδέ ἅλλομαι. 4) = ἅλσος. Δυσφ. 518. ἐσφλμ. ἀνγσ.
Ἁλμαία, ἡ· τό κοινῶς παρ' ἡμῖν σαλαμοῦρα. 2) = τά ἁλμαῖα.
Ἁλμαῖος, αία, αῖον (ἅλμη) ἁλμυρός: ὅθεν τά ἁλμαῖα· ἐν ὕδατι, ἢ ὄξει τεταριχευμένα (εἰς ἁρμύραν βαλμένοι καρποί, ῥίζαι, λάχανα εἰς διατήρησιν ἐν καιρῷ χειμῶνος· βαλμένα εἰς σαλαμοῦραν).
Ἅλμας, άδος, ἡ = ἁλμαία, εἰς ἅλας καί νερόν ἢ ξύδι, εἰς σαλαμοῦραν βαλμένα λάχανα, ἐλιές κτ. τ. «Ἅλμαδες ἐλαῖαι, γογγυλίες». Ἀθήν.
Ἁλματίας, ου, ὁ· σπασμούς τῶν μελῶν πάσχων, καί μάλιστα ἐν τῷ περιπατεῖν (ὅστις ἔχει σπασμούς – κομβουλσιόνες – εἰς τά μέλη τοῦ σώματός του, καί μάλιστα ὅταν περιπατῇ· παρτσακλές. Ἀδαμάντ. Φυσιογ. σλ. 220.
Ἀλμεναίχιον, ἡ Ἀλμεναχόν· λέξις Περσική, πίναξ ἀστρονομικόν, μηνολόγιον, ἡμερολογεῖον, ἢ ἡμερολόγιον (τό κοινῶς Καλενδάριον, ἢ καλεντάρι Λατινικ.) σημαίνουσα. Παρῤῥ. παρά Εὐσβ. προπαρσκ. Εὐαγγ. γ'.
Ἁλμευσις, εως, ἡ· (ἁλμεύω) ταρίχευσις· (εἰς ἁρμύραν ἢ σαλαμοῦραν βάλσιμον· τό νά βάνῃ τις εἰς σαλαμοῦραν φαγώσιμα πράγματα διά νά τά φυλάῃ).
Ἁλμευτής, οῦ, ὁ· ὁ ταριχεύων, καί ὁ ταριχευτά πωλῶν· (ὅστις βάνει φαγώσιμα πράγματα εἰς ἁρμύραν, καί ὅστις πωλεῖ αὐτά.)
Ἁλμεύω, Μλ. εύσω· (ἅλμη) ὡς τό ταριχεύω· (βάνω εἰς ἁρμύραν φαγώσιμα πράγματα.)
Ἅλμη, ἡ· (ἅλς) θαλάσσιον ὕδωρ (θαλασσινό νερό). «. . . στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν . . .» Ὀδύσ. Ε. 322. ὁ ἀπό θαλασσίου ἐξατμισθέντος ὕδατος ἐπί τό σῶμα μένων ῥύπος. «. . . ὄψ' ἐγώ αὐτός ἅλμην ὠμοιιν ἀπολούσομαι . . .» 2, 219. καί 225. «αὐτάρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς ἅλμην, ἣ οἱ ὤμων καί εὐρέας ἀμφεχεν ὤμους.» 2) ἅλας εἰς ὕδωρ ἀναλελυμένον (σαλαμοῦρα)· ἐν ἤγει δέ ἁλμυρότης, ἁλμυρός χυμός, φύσει ἁλμυρᾶς ποιότητος. «ἰδών δέ τήν Αἴγυπτον . . . κοιλάδια τε φαινόμενα . . . καί ἅλμην ἐπανιέουσαν . . .» Ἡρόδ. 2, 12. «. . . καί ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις καί ὑγροῖς τε καί ξηροῖς.» Ξιφ. Οἰκ. 20, 12. παιδήπετε ἁλμυρόν. 3) παρά τοῖς μεταγενστ. τῶν Ποιητῶν καί ἡ Θάλασσα αὐτή. ὡς παρ' Εὐρ. Μηδ. 1282. «πτανεῖ δ' ἀπάλαιν' ἐς ἅλμαν, φοίνιον τέκνων ὀμαυρεῖ, ἀστῆς ὑπερτείνουσα ποντίας πόδα.»
Ἁλμήεις, εσσα, εν· (ἅλμη) ἁλμυρός, ἁλιστός (ἁλατισμένος). 2) τῇ Θαλάσσῃ ὅμοιος, Θαλάσσιος (Θαλασσινός) «εἶτ' ἀνά πολύρρυτον ἁλμήεντα πόρον . . .» Αἰσχύλ. Ἱκτ. 840.
Ἅλμια, τά· ταριχευτά, ἁλιστά, τεμαχιστά· (ἁλατισμένα φαγώσιμα πράγματα.) Ἀθην. Δ'.
Ἁλμοπότης, ου, ὁ· ἅλμην πίνων (ὅστις πίνει σαλαμοῦραν, ἁρμυρόν νερόν)· Θηλ. Ἁλμοπότις, ιδος, ἡ· Ἀθή. Δ'.
Ἁλμοραΐξ, γος· ἐσφλμ. αὐτί ἁλμορρὲξ παρά Πλιν. 31, 10 ἀναγνσ. ἔστι δέ ἡ λέξις χημ. σημαίνουσα τήν ἐν ταῖς χημ. ἀναλύσεσι ἐκκριτομένην ἅλμην, τό παρά τοῖς Χημ. Νάτρον, Natrum.
Ἁλμύρια, τά. Ἀλοπήγια, ἁλυκίδες (ἁλυκές) ἀμφιβ.
Ἁλμυρίζω· (ἁλμυρός) ἅλμος, ἁλμυρός εἰμί (ἁρμυρίζω).
Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ· ἁλμύρα (σαλαμοῦρα). 2) ἁλμυρότης, ἁλμυρά ποιότης (ἁρμύρα). 3) ἁλμυρά γῆ. «ἁλμυρίδες ἀνχμηράς (γῆς ὁηλ.). Πλτρχ. Εὐμ. 16. Ἁλμυρίδες αἰγιαλοί. Ἡσυχ. οὕτως ἐκαλεῖτο καθ' Ἡσύχ. χωρίον τε ἐξαίρετος (ἕνας τόπος) παρά τόν Πειραιᾶ. Παρ' Ἀθην. δέ, Ἁλμυρίς· ἡ ἐν παραθαλασσίοις γομένη ἄμμος κράμβης· (ἀμμοκαραμπολόχανον.)
Ἁλμυρός, ά, όν· (ἅλμη) ἁρμυρός κοινῶς. ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῇ Ὀδύσ. μόνον ἀεί μετά τοῦ ὕδωρ· «ἁλμυρόν ὕδωρ» (τό ἁρμυρόπικρον νερόν τῆς Θαλάσσης)· ἐν ἤγει δέ, πικρός, στυφνός, στυπτικός, ἀηδής (ἀνωστος)· ἔτι δέ καί μεταφορ. ἀνιαρός, λυπηρός «ἁλμυρά ἀκοή». Ἡρόδ. ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινότερον, πικρή εἴδησις· ἀφ' οὗ
Ἁλμυρότης, τητος, ἡ· (ἁλμυρός) τό, ἁρμύρα κοινότερον, καί ἁρμύρα.
Ἁλμυρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἅλατος ὄπτην, (σάν ἅλας) ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁρμυρός, ἁρμυρούτσικος). Ἱππκρ.
Ἁλμώδης, ὁ, ἡ· (ἅλμη, εἶδος) ἅλμῃ παραπλήσιος (σάν σαλαμοῦρα). Θεόφρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄλξ, ἀλκός· ἄχρηστον κατ' ὀνομαστικήν, ἀλλὰ κατὰ δοτικὴν μόνον ἐν χρήσει, ἀλκί· ἴδε αὐτό.

Ἀλξεις, εων, αἱ (ἀλέξω) πρημαχεῶνες πρημαχῶνες (πολεμίστρα, παραπέτα Ἰταλ. μπερτένελα τουρμπαρβ.) Πολύβ. ἰδὲ ἔπαλξις.

Ἀλοάω. Μλ. ἠσω· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. Ἀττικ. ὁέ, καὶ ἀλοάσω (ασω). Ἀττικ. ἀλοάω· ποιητικ. ἀλοιάω· ἐν Ἰλιάδ. ἀλωνεύομαι, ἀλωνίζω, παλῶ, πλήττω, ῥαβδίζω, τροπιῶ· ἐπειδὴ ὁ ἀλοητὴς ἐγίνετο καὶ διὰ ῥάβδων, οἷς ἐκρότουν οἱ ἀστάχυς ἀντὶ τοῦ συντρίβεσθαι ὑπὸ ποδῶν τῶν περιελαυνομένων ὑποζυγίων, ὡς καὶ νῦν ἔτι γίνεται παντοχοῦ τῆς νεωτέρας εὐρώπης· 2) περιελαύνω, περιάγω, (διώχνω ἀλόγυρα, κάμνω νὰ γυρίζῃ ἀλόγυρα) κινῶ· διότι ὁ ἀλοητὸς (τὸ ἀλώνισμα) ἐγίνετο καὶ πάλαι, ὡς καὶ νῦν ἔτι γίνεται παρ' Ἕλλησι διὰ βοῶν ἢ ἵππων περιελαυνομένων εἰς τὴν ἅλωνα (ζ τὸ ἁλών) «..τοῦτο μὲν οἶσθα, ὅτι ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον ...καὶ ὑποζύγια ἄγε καλούμενα πάντα ἑμοί, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους.» Ξεν. Οἰκ. 18, 3, 4: «ἀπολεῖν' ἀλοῶν δ' ἄνθρωπος ἐξ ἑωυτοῦ.» Ἀρστφ. Θσμφ. 2) Παθητ. ἀλοάομαι· ἀλῶμαι, περιπλανῶμαι.

Ἀλοατός, ὁ· Δωρ. = ἀλοητός·

Ἄλοβος, ὁ, ἡ (λοβάς) ἄνευ λοβοῦ, λοβὸν μὴ ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει, ἢ τοῦ ὁποίου λείπει τὸ ἓν αὐτὶ τοῦ σικοτίου) ἐπὶ σφαγίων, τῶν ὁποίων τὸ ἦπαρ δὲν ἦτον ἐντελές, ὅθεν ἡ θυσία ἐνομίζετο ἀπαίσιος· «θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά» Ξεν. Ἑλλ. Τ', 4, 15.

Ἀλογεύομαι. Μλ. εὐσομαι· μέσ. Ἀποθετ. (ἄλογος) πλάγιος βιῶ, ἢ παρέχω ἐμαυτὸν· (ζῶ, ἢ φέρομαι 'σὰν ἄλογον ζῶον).

Ἀλογέω. Μλ. ἠσω· (ἄλογος) οὐδέν ἀλόγον ποιοῦμαι, εὐ φρονίζω τινος, οὐ μέλει μοί τινος ἢ τι· ἀλιγωρῶ, καταφρονῶ τινος· ὀλίγου ποιοῦμαί τι (καταφρονῶ, ὀλίγου μοί μέλει, δὲν μετρῶ διά τίποτε, δέν μοί μέλει) «ἐὼν πτωτικοῦ· νεῖ δέ μοι οὐκ ἐπέστω ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, ῥαῳδήσω...» Ἰδέ. Ο, 162. συνήθως δὲ γεν. στάσσεται. «Ἡλιοκράτης δέ, πάσης συμβουλίης ἀλογήσας, ἔπλεε...» Ἡρόδ. 3, 125. καὶ 8, 46. «ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων ἀπίκατο...» 2) παθητ. σφάλλομαι, ψεύδομαί τινος, παρελογίζομαι· ἀφαμαρτάνω ἢ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ· (σφάλλω, γελοιοῦμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου). Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς· ἀδ, ἁμαρτάνω εἰς τοὺς λογικοὺς κανόνας· ἀφ' οὗ.

Ἀλόγημα, τό· σφάλμα, ἀγνόημα, ἁμάρτημα, παράρημα, κακοτυχία, ἀτυχία.

Ἀλογία, ἡ· (ἄλογος) ἀπροσεξία, ὀλιγωρία, καταφρόνησις· «ἐν ἀλογίαις ἔχω· ἐν ἀλογίῃ ποιοῦμαι, ἀλογίαν τινος ἔχω· = ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος. Ἡρόδ. 2) ἀφροσύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, ἀπεριτσκεψία, ἀστοχασία· 3) ἀτυχία, ἀφωνία (βουβαμάρα, μουταμάρα).

Ἀλογίου δίκη· δίκη τοῦ περὶ τῶν δημοσίων χρημάτων λόγον μὴ ὑπέχοντος (ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον ἐκεῖνου, ὅστις δὲν δίδει λογαριασμὸν διὰ τὰ ἄσπρα τῆς κοινότητος) ἰδὲ λογιστής.

Ἀλογισμός, ὁ· παραφροσύνη, ἄνοια, μωρία.

Ἀλογίστευτος, ὁ, ἡ· μὴ λογιζόμενος, μὴ διανοούμενος· (ἀσυλλογίστως, ἀστόχαστος) Ἡσυχ.

Ἀλογιστέω· (ἀλόγιστος) εἰμὶ ἀπερίτσκεπτος, ἀλόγιστος, ἄσκοπος, ἀπροβούλευτος ἐν τῷ πράττειν καὶ λαλεῖν· (δὲν συλλογίζομαι, δὲν στοχάζομαι τί κάμνω ἢ τί λέγω) Δογγ. 10, 5.

Ἀλογιστέ. Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ, ἀλόγιστος· ἀλογίστως, ἀπεριτσκέπτως, ἐπροβουλεύτως (ἀσυλλογίστως, ἀστοχάστως).

Ἀλογιστία, ἡ· ἀπεριτσκεψία, ἀβουλία, ἀπροβουλία (ἀσυλλογιστιά, ἀστοχαστιά) Πολύβ.

Ἀλογιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι) ἀσκεπτος, ἀπερίτσκεπτος, ἄβουλος, (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος, ξεχασμένος)· «ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθοῦσαι.» Σφ. Οἰδ. Β. 1675. «Οὕτως ἀλέγιστος εἰμὶ ὥστε οὐδύνασθαι λογίζεσθαι.» Πλτ. Ἀπολ. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος· ὅστις δὲν ἠμετρήθηκεν, ἢ δὲν μετρᾶται) Ἐπῤῥ. Ἀλογίστως· (ἀσυλλόγιστα, ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἄλογος, ὁ, ἡ (λόγος) ἄνευ λογικοῦ, ἄνευ ἀρχῆς, ἄνευ αἰτίου· (χωρὶς νοῦν, χωρὶς θεμέλιον)· «τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσῤῥῦντα θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα, λόγῳ κρατήσας.» Πλατ. Τιμ. «ἄλογος τριβὴ» πεῖρα ἄνευ θεωρίας καὶ γνώμης· ὡς τὸ, ἄτεχνος. β') ἐναντίος τῇ συνέσει, τῷ λογισμῷ· ἄτοπος, ἀπεικὼς, ἀλλόκοτος, ἀνάρμοστος· «νομίζων ἄλογον εἶναι ...ἱεροσύλους καλεῖν.» Ξεν. Ἀγ. γ') ἀπροσδόκητος, παράλογος, παράδοξος· καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσέχομεν ἦν τὰ περὶ τῶν Ἐγεσταίων, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἀλογώτερα.» Θκδ 6, 46. Ἐπῤῥ. Ἄλογως· μόνον κατὰ τὰς ἀνωτέρω σημασίας ἐν χρήσει, ἐξαιρέτως ἄνευ ἀρχῆς ἢ αἰτίου· 2) ἄνευ φωνῆς, ἢ λαλιᾶς, ἀναυδής, ἄναυδος, ἄφωνος, ὀλαλος, κωφὸς (βουβός, μοῦτος. ὅ') παθητ. ἀῤῥητος, ἀνείρρητος (ἀξεστομάτιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κάνεις νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του) Διονυσ. περὶ συνθ. σλ. 180. ὑπὸ Schaef. 3) τῷ λογικῷ μὴ ὑπείκων ἢ μὴ χρώμενος· (ὅστις δὲν κυβερνᾶται ἀπὸ τὸ λογικόν) «Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις ... ὄρεξις ἀλόγου.» Πλάτ. Ματθ.

Ἀλογοτροφεῖον, τὸ· κτηνοστάσιον, κτηνοτροφεῖον· (σταῦλος, σταλεί, τουρκοβαρβ. ἀχοῦρι).

Ἀλογώδης· ὁ, ἡ (ἄλογος, εἶδος) = ἄλογος.

Ἀλόη, ἡ· φυτόν τι εἶδος, οὗ ὁ ἐκ τῶν φύλλων ἐκπιεζόμενος χυλὸς ἐστὶ χρήσιμος ἐν τῇ φαρμακοποιΐᾳ. Διοσκορ. Ε', 25.

Ἀλόησις, εως, ἡ· (ἀλοάω) ἀλοητός, τὸ ἀλοᾶν· συντρίβειν, παίειν, ἀλήθειν· (ἀλόισμα, τρίψιμον, χτύπημα, ἄλισμα) ἰδὲ ἀλοάω.

Ἀλοητός, ὁ (ἀλοάω) ἀλόησις (τὸ ἀλώνισμα) «ὅπως δὲ τὸ δεόμενον κόψουσι, καὶ ἁμαλεῖται ὁ ἀλοητός, τίνι τοῦτο.» Ξεν. Οἰκν. ΙΗ', 5. 2) ὁ καιρὸς τοῦ ἀλοᾶν· (ὁ καιρὸς ὅταν γίνεται τὸ ἀλώνισμα).

Ἁλόσδε. Ἐπῤῥ. (ἅλη) ἀπὸ μέρους τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς θαλάσσης· ὁπ' Ὅμ. καὶ προσλήψει τῆς Ἐκπροθ. «...εἰσομαι ἐξ ἁλόσδεν χαλεπὰν ὀρσουσα θύελλαν...» Ἰλιάδ. Φ. 335.

Ἀλοιάω. Ἀττ. ἐλαιῶ· ποιητ. ἀλοάω. (ἰδὲ τοῦτο) πλήττω, τύπτω (κρούγω, χτυπῶ) «πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.» Ἰλιάδ. Ι, 564. ὡσαύτως καὶ Ἄρστφ.

Ἀλοιδόρητος, ὁ, ἡ (λοιδορέω) μὴ λοιδορούμενος, μὴ λελοιδορημένος, λοιδορίας ἀνεπίδεκτος· (ὅστις δὲν κατηγορεῖται, δὲν κακολογεῖται· δὲν ἀξίζει νὰ τὸν κακολογοῦν ἢ μαλώνουν· δὲν ἐκακολογήθηκε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, νὰ εἰπῇ τις κακὸν δι' αὐτόν) Ἐπῤῥ. ἀλοιδορήτως.

Ἀλοιδορος· ὁ, ἡ· μὴ λοιδορῶν· (ὅστις δὲν συνηθίζει νὰ κακολογῇ, νὰ μαλώνῃ, νὰ λέγῃ κακὸν λόγον διὰ κανένα) «παρέστι σιγᾶν, ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄθεστος, ἀφραμίνων, ἰδεῖν.» Αἰσχλ. Ἀγμ. 432. 2) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ (ἀλοάω) ἀλωνᾶς, καταλῶν (ἀλωνιστὴς, ὅστις ἀλωνίζει, τσαλαπατεῖ) Ἐπῤῥ. «ἀλοιητῆρες οὐδόντες· οἱ γόμφιοι, μυλίτιδες (τὰ μεγάλα ὀπισθινὰ ὀδόντια).

Ἀλοιτηρός, ὁ, ἡ = ἀλιτήριος· «νῦν δ' ἐς θεῶν του κἀξ ἀλοιτηρίου φρενὸς εἰσῆλθε...» Σφ. Οἰδ. Κ. 1371. ὡς νομίζει ὁ Ἕρμαν.

Ἄλοιμα, τό = ἄλειμα, σπάλεψις· ποιητ. Σφ.

Ἀλοιμός, ὁ = τῷ προηγ. ποιητ. «τὰς χρήσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς καλοῦσι» Ηιπ. ἰδὲ καὶ Μαριάδν.

Ἀλοῖτις, ιδος, ἡ = ἄλοη.

Ἀλοίτης, ου, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἀλείτης «ἀλοίτης ἀθάνατος.» Πλτχ. ἐξ Ἐμπεδ. Ι, σελ. 579.

Ἀλοιτός, ὁ (ἀλιτέω) = ἀλείτης, ποιητ.

Ἀλοιφαῖος, α, ον· εἰς τὸ ἀλείφειν ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος (καλὸς διὰ ἄλειμμα) Ἀκρ. 579.

Ἀλοιφή· ἡ (ἀλείφω)· ἡ καὶ κοινῶς ἀλειφὴ· πᾶν οὐ δύναταί τις ἀλείφειν, ἔλαιον, λίπος, πίσσα, κηρὸς κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον στέαρ ὕειον (γουρουνόλιγδα) πυκνὴ (πάχος) τόσον τῷ κρέατι συμπεφυκὸς, «ἐν δὲ συὸς στέαλος ῥάχιν, πεδάλειαν ἀλοιφήν.» Ἰλιάδ. Ι, 208 ὅσον καὶ ἐκτενὲς εἰς τὸ ἀλείφειν δέρματα, ἢ τὸ τόξον· κ. τ. τ. (πολυμέσον) «...βοείην λεαῖσιν ἐῴκη τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ.» Ἰλ. Ρ, 390. καὶ 592. ἄφνεω δὲ τ' ἀλοιφῇ...» καὶ Ὀδσ. Ψ, 179. «ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, τόξου πετρώμασιν.» Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χριστοῦ ἐλαίου, (λάδι διὰ ἄλειμμα) «χρῶτ' ἀποινίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ» Ὀδσ. Σ, 178. 2) τὸ χρίειν, καταλείφειν, ἐπιχρίειν· (τὸ ἰδιον ἄλειμμα ἢ ἀλείφιμον) Πολυαί. Ε', 34. 3) τὸ ἐξαλείφειν, κατασβεννύναι, ἀφανίζειν (ἐξάλειμμα, σβύσιμον) Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐξαλειφθὲν, κατασβεσθὲν (καὶ ἐκεῖνο ποῦ ἐξαλείφθηκεν, σβύσθηκεν). Πλτχ.

Ἀλοίω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀλοάω, ἀλοιάω.

Ἐπῤῥμ. Διογν. Αρτ. 7, 31.

Ἀλουλίζω. Μλ. ἴσω. (ἀλοὴ) ἀλόναις ἢ αὐλαῖς ποιῶ (κάμνω αὐλάδες) «ἐγὼ δ' ἀλουλίζειν ἐδεάμην τὸ χωρίον.» Ἀρστφ. Σφ. 850. Ὅθεν εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ παντὸς θέλοντος ἀλουλίζειν συνδεδεμένης πράξεως, οἷον ἐπὶ κηρωτοῦ πίνακος (σκέδρου) γράφειν, Δυκφ. 381. γράμμας ἄγειν ἢ τείνειν (τραβῶ γράμμες, λινίρα, χαρακώνω) ἀμύττειν (ζουγραφίζω) «οὐ νῦν ἐν ἡλοισμεθα· Εὐρπ. Ἱκτ. 825. τραυματίζειν (πληγώνω) σχίζειν, διαχωρίζειν.

Ἄλομαι = ἅλλομαι.

Ἁλόντε (– ∪) ουϊκ. μετοχ. ἀόριστ. τοῦ ἁλίσκομαι. Ὅμ.

Ἅλος, οιος· ἡ· Δωρ. Ἅλως, καὶ παρ' Ὅμ. ὡλῆς. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἕλκω. Βτμ. λξ Ι, σλ. 243. ἄλλαξ, ἅγμος, ῥῆγή, ῥῆγμα, οὐλή (αὐλακιά, ἀλετριά, σχισμάδα, λουγκα) 2) τὸ ἀλοιζειν, ἀροτριᾶν, σπείρειν· (αὐλάκισμα, ὄργωμα, σπάρσιμον) ὄθεν τρπ. ἄλοκες, ἡ εὐνὴ, τὸ λέχος (τὸ κουβάτι ἀπὸ ἀνδρόγυνου) οἱονεὶ σπόριμος χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· «μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα ἀνθρώπων βίᾳ» Εὐρπ. Φοιν. 18. καὶ «πατρῴαι ἄλοκες.» Σφ. Οἰδ. Τ. 1211. ἰδὲ ἀροάω. Αἰσχ.

Ἀλόπεδον· ἰδὲ ἀλίπεδον.

Ἀλόπη, ἡ· ὄνμ. Πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδ. Ἰλιάδ.

Ἀλοπήγια, τά· αἱ ἀλυκίδες· κοινότερον ἁλικές. Πλούτ. ἀπὸ τοῦ.

Ἀλοπηγός (ἅλη, πήγνυμι) ὁ τὸ ἅλας παρασκευάζων ἢ ποιῶν· κυρίως ὁ τὸ θαλάττιον ὕδωρ διὰ τοῦ ἀέρος ἀνατρίβων, ὥστε ὑπολείπεσθαι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἁλατώδη μόρια καὶ συμπηγνυσθαι· (ὅστις κάμνει τὸ ἅλας εἰς τὲς ἁλιὲς ἀφίνοντας τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης νὰ ἐξατμίζηται ἀ'ς τὸν ἀέρα) Νικ. Ἀλεξ.

Ἀλόπιστε δένδρα· παρὰ Θυρστ. ἀντὶ τοῦ, ἀλίπιστα· τὰ μὴ αὔξοντα· (ὅσα δένδρα δὲν τραγουδοῦν ἢ δὲν χοντραίνουν).

Ἄλοπος, ὁ, ἡ (λέπω, λοπός) ἄξεστον, ἄθλαστον Λίνου (ἀχλ. ἀριστον λινάρι) παμπόργιες ἄλοποι Ἀρατῳ. Δυσστρ. 738· ἰδὲ καὶ ἀμόργις.

Ἄλας, ου, ὁ· ἴδιον, πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδι. Ἰλιάδ.

Ἀλοσάνδινος (ἄλη, ἄνδος) ἐκ λεπτοπάτου ἄλατος κατασκευασμένος. Δοκρ. ε', 76.

Ἀλοσάχνη, ἡ· Ζωόφυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἁλκυονείων· κυρίως δέ, ἁλὸς ἀχνη, θαλάσσιος ἀφρός ... ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας ... ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἀχνην Ἰλιάδ. Δ. 426.

Ἀλοσύδνη, ἡ (ἅλς, ὕδνη), εἰ οὐκ ἔστιν ἡ λέξις ποιητικός τις τύπος ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἁλοσύνη = ἁλίκη ἐκ τῆς θαλάσσης φῦσα, ἐκβλαστήσασα (τραφεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν) Ἐπίθετ. τῆς Ἀμφιτρίτης· ἀμφιδέμιν Φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης. Ὀδσ. Δ. 404. Ἴδε οὐσιαστικ. πρόσηγορικ. θέσιν τῷ ... μητρὸς δέ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης. Ἰλιάδ. Τ, 207.

Ἁλοσύνη, ἡ (-υυ-) ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ ἡ ἁλοσύνη· ἔνοια, μορία. Νικάνδ. Ἀλεξ. στ. 420.

Ἁλότριψ, ῖβος, ὁ (τρίβω) = ἀλετρίβανος. Ἀνθλ.

Ἁλουργημα, τό ἰδὲ ἁλουργίς· ἀμφβ.

Ἁλουργής, ὁ, ἡ = ἁλουργός. Ἀθήν. ια'.

Ἁλουργιαῖος, α, ον = ἁλουργός. Ossonsyll. inscr. 1, στ. 84. Ἀνεκ. Βεκ. 1, 380.

Ἁλουργίς, ίδος· ἡ· πορφυροβαφὴς χλαῖνα (φόρεμα μεγαλοπρεπείας αὐθρίκιον ἁλικοκόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Ἁλουργοπώλης, ου (πωλέω) ἁλουργίδας πωλῶν· ἁλουργίσιν ἐμπορευόμενος (ὅστις πωλεῖ, ταμιεύει πραγμάτειαν μὲ ἁλουργίδας).

Ἁλουργοπωλική, ἡ· (ὑπακουομ. τέχνη) (πραγμάτεια μὲ ἁλουργίδας) Ἰσαῖος.

Ἁλουργοπώλιον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται ἁλουργίδες· (ἁλουργιδοπάζαρον).

Ἁλουργός, ή, όν (ἅλη, ἔργον) γνησία πορφύρα βεβαμμένος, εἰς διάκρισιν τῶν ποιότητος εὐτελεστέρας πορφύρα βεβαμμένων· κυρίως δέ, ἐν θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ἢ εἰργασμένος.

Ἁλουργός, ὁ, ἡ· οὐν, τό = ἁλουργός· ἐξ οὗ τὸ οὐδέτ. παρὰ Πλτ. Τιμ. σλ. 68. Β. πέρυθρον δὲ ἡ μέλανι λευκῷτε κραθέν, Ἁλουργὸν ὖν.

Ἁλουσία, ἡ· (ἅλουτος) τὸ μὴ λούεσθαι· (ἁλουσιὰ, ἁλυσιὰ) ... ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἁλουσίας. Εὐρ. Ὀρ. 226.

Ἁλουτέω· Μλ. ήσω· οὐ λούομαι· (δὲν λούζομαι, δὲν πηγαίνω 'ς τὸν λουτρόν) Ἱππαρ.

Ἄλουτος, ὁ, ἡ· (λούω) μὴ λουόμενος, μὴ λουσθείς (ἅλουτος, ἀλούτρευτος· ὅστις δὲν λούζεται, ἢ δὲν ἐλούσθηκε).

Ἁλοφάζω· παρὰ Σουϊδ. σκιρτῶ, πηδῶ, ἔνθα ἁλλοφάζω ἐθέλουσί τινες ἀναγινώσκεσθαι. Ὁσ' Ἡσυχ. λέγει, ἁλλοφάσσειν οὐχ ὑποφέρειν τὸ βάρος· ἀπὸ τοῦ ἅλουρος γινόμενον καὶ ἁλόφωσ φέρειν, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐλόφως φέρειν σημαῖνον· ἐπὶ ἀγρίου ζώου τὸν ζυγὸν μὴ ὑποφέροντος.

Ἄλοφος, ὁ, ἡ· παρ' Ὅμ. ἄλλοφος· (λόφος) ἄνευ λόφου ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας· καμπὶ δὲ οἱ εὐειὴν κεφαλῇφιν ἔθηκε τετραίνης ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. Ἰλιάδ. Η. 258. 2) Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀδ., τὸ ἐναντίον τοῦ, εὔλοφος· ἰδὲ αὐτό.

Ἄλοχος, ον, ἡ· (λέχος μετὰ τοῦ ἀθρστ. α) παράκοιτις, σύγκοιτις, γαμετὴ, γυνὴ (γυναῖκα ὑπαιθρεμένη, σύζυγος, συμβία) Ὅμ· = ἄκοιτις· ω. παρ' Τρώων ἄλοχῳ καταποιμήσηαι. Ἰλιάδ. Β. 355. Ἔτι δὲ καὶ, Παλαιὰ· ἔχει ὁ ἄλοχον συμαρία· 1, 336. καὶ Σέθεν δὲ σφ' ἄλοχοι καλλιπαρήδμνοι ἐνεικαν. 2) (μετὰ τοῦ στερητ. α) παρθένος, γυνὴ μήπω τεκοῦσα· νουρίδιης ἀλόχου· Ἰλιάδ. Α. 114. παίτιαν δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. Πλτ. Θεαιτ. σλ. 149. Β.

Ἀλόω· Ἐπκ. ἐνστ. προστκτ. ἀπὸ τοῦ ἁλέομαι· ἀντὶ ἁλάω, ἁλῶ· Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ πασῶν ἀλόω κατὰ πόντον, εἰσάκεν ... Ὀδσ. Ε. 377.

Ἀλόω· πρωτότ. ἄχρηστον, ἀφ' οὗ παράγονται χρονικοὶ τύποι τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἄλπειος, εία, ειον· ἐκ τῶν Ἄλπεων· τὰ Ἄλπεια ὄρη· ἀφ' ὧν περικλείονται ἡ Ἰταλία πρὸς Βορρᾶν μὲν τῇ Γερμανίᾳ, πρὸς Δύσμας δὲ τῇ Γαλλίᾳ· ἀπὸ τοῦ

Ἄλπεις, εων, οἱ· τὰ Ἄλπεια ὄρη· ἀφ' οὗ

Ἄλπια, τά, ὑπακουόμ. ὄρη. Ποσειδ. παρ' Ἀθην. β. σλδ. 233. D.

Ἀλπνιστος, ὁ, ἡ· ὑπερθτκ. τοῦ

Ἄλπνος, ου, ὁ· ὅπερ ὡς ἁπλοῦν ἀχρηστόν ἐστι· συνδέτ. δὲ ἐπάλπος· ἡδύς, χαρίεις, ἐπίχαρις, κεχαρισμένος (νόστιμος, χαριτωμένος) παρὰ Ποδ. Πυθ. 8, 120. τοῖς οὔτε νόστος ἁμῖν ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη. ... καὶ Ἰσθ. Ε. 14. Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτοι μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ. Κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ, ἅλπω, κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τοῦ, ἅλῳω, ὀρθότερον μέντοι ἀπὸ τοῦ, θάλπω.

Ἅλς, ἁλός, ὁ· τὸ ἅλας, παρ' Ὅμ. σπανίως κατὰ ταύτην τὴν σημσ.: ... πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο· καὶ χρῆται ὅμως καὶ τῷ παρὰ τοῖς μεταγνστ. πληθυντ. ἅρμ. ἅλες ... οὐδὲ σ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἰδαρ ἔδουσιν. Ὀδσ. Λ. 122. Ἀπὸ Ἡρδτ. δὲ εἴρηται ἡ λέξις ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς: Ὡς οὐσιώδες μέρος πάσης ἑστιάσεως καὶ ξενίσεως, ἐγένετο τὸ ἅλας σύμβολον τῆς φιλοξενίας. Ποῦ δέ ἅλες, ποῦ τράπεζαι, ποῦ σπονδαί; Δημδ. παρπρσβ. τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Αἰσχν. Ἅλα ἡ ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνειν· τὸ τὴν φιλοξενίαν ἀθετεῖν· (τὸ νὰ ἀδικῇ τις κάνένα μὲ τὸν ὁποῖον ἔφαγε ψωμὶ καὶ ἅλας, ὡς κοινότερον εἰσόμεθα λέγειν). Bart. ep. cr. σλ. 233. καὶ τῶν ἁλῶν μέσιμνον συγκαταφηδοκώς· παροιμιωδῶς· τὸ παρ' ἡμῖν· ἔφαγα πολὺ ψωμὶ καὶ ἅλας μὲ αὐτόν). Διὰ τὴν εὐτέλειαν, ἡ εὐωνίαν (φτηνιὰν) τοῦ ἅλατος ἐγεννήθη ἡ παροιμία οὐδ' ἅλα δοίης· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· δὲν δίδει οὔτε σπυρὶ ἅλας· (οὐδὲ τὸν ἄγγελόν του νερὸ) ἐπὶ σκνιφῶν (πολὺ φιλαργύρων) ἐξοζομένη· ἀπὸ σύγ ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, ὅς ... Ὀδσ. Ρ. 455. παράβλ. ἀλώνιος. β') μετρρκ. Ἅλες· δηκτικοί, μετ' ἀστειότητος σκωπτικοὶ λόγοι· (ἐγγυχτικὰ, πειραχτικὰ λόγια.) Ἀστειότης. 2) Ἡ Ἅλς· θάλασσα, ἐπιρροὴ τῆς θαλ. παρ' Ὅμ. πλεονασταικῶς, ... οὐδέμιν ἔσχε πόντος ἁλὸς πολιῆς ... Ἰλιάδ. Φ. 59. ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν Θεογν. 10. ὑπὸ Bekker. ... ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἁλιήσετε πῆμα παθόντες. Ὀδσ. Μ. 27. Παρὰ Λογογρφ. δὲ, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἁλσηΐδες, ἴδων, αἱ, (ἅλσος) Νύμφαι τῶν δασῶν· (ἐξωτικὲς ἀπὸ τοὺς λόγγους) δασῶν οἰκήτειραι (γυναῖκες ὁποῦ κατοικοῦν εἰς λόγγους ἢ λαγγάδι.).

Ἁλσίνη, ἡ· Θαυματοποιόν τι ἄγνωστον φυτόν· Διοσκρ. δ', 85.

Ἄλσις, εως, ἡ· (ἄλλομαι) πήδησις, σκίρτησις (πηδημασιά).

Ἄλσις, εως, ἡ· (ἁλθαίνω) αὔξησις, ἐπαύξη, προχώρησις (ἄξεμα, τράνεμα) προκοπή. Ἀρσττ. Φσ. Ζώων γ'. 32.

Ἄλσο· Ἐπκ. β'. ἑνκ. πρσπ. ἀορστ. β'. τοῦ ἄλλομαι Ὅμ.

Ἀλσοκομέω· Μλ. ήσω. (κομέω) ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι δάσους τινός· (περιποιοῦμαι λόγγους).

Ἀλσοκομία, ἡ· πρόνοια, ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ δασῶν· (φροντίδα, ἐπιμέλεια διὰ λόγγους).

Ἀλσοκόμος, ὁ, ἡ· περὶ δασῶν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· (ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διὰ λόγγους) οὗ· οὗ

Ἀλσοκομικός, ή, κόν· τῇ ἀλσοκομίᾳ ἀνήκων, εἰς ἀλσοκομίαν ἐπιτήδειος. Παλνδ.

Ἄλσος, εος, τό· (ἁλδέω, ἀλδαίνω) ἱερὸν, δεότητι τινὶ ἀφιερωμένον δάσος, ἢ σύνδενδρος καὶ ὑδατοδιάρρυτος τόπος (λαγγάδι, ἢ τόπος μὲ πυκνὰ δένδρα καὶ νερὰ, ἀφιερωμένος εἰς δεότητα καμμίαν). Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ πᾶς σύνδενδρος τόπος. 2) = τέμενος· πᾶς τόπος, πὰν χωρίον ἱερόν· ἕρημα δ' ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα πρόνῳ καταρρεῖν. Εὐρπ. Τρ. 15. ἐτι δὲ καὶ ἀδένδρος. Οἰχηστὸν δ', ἱερὸν Ποσειδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος. Ἰλιάδ. Β. 506. Διὸς αἴτιος παιδόκῳ Ἄλσει σκιαρόντε φύτευμα ... Πνδ. Ὀλ. γ'. 32. Πόντιον ἄλσος· ἡ τῷ Ποσειδῶνι ἱερὸ θαλάσσης ἐπιφάνεια· ἔμπαλιν δ' εὐρυπόροιο θαλάσσης πολιηνομένης ... ἔσσεται, πόντιον ἄλσος παρ' Αἰσχλ. Πρσ. 111. ὡς τὸ, ἅλς εἶα, ἱερόν οἶδμα· συγγενὲς δ' αὐτῷ ἐστιν ἀλωή. Τὸ παρὰ Παυλ. Σιλ. ἅλσα πληθυντ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, τέλσα.

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἅλτης παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ λαγγάδι, σὰν λαγγάδι) δενδρώδης· (τόπος μὲ δένδρα).

Ἁλτῆρες, ων, οἱ· (ἅλλομαι) Τμήματα, ἢ σφαῖραι μολύβδου ἅπερ οἱ εἰς τὸ ἅλμα (πήδημα) γυμναζόμενοι εἶχον ἐν χερσὶν εἰς τὸ αὐξάνεσθαι μᾶλλον τὴν ἐν τῷ ἀναπηδᾶν ῥοπήν. Κατὰ Γαλην. α'. ὑγιειν· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ πηδῶντες οὕτω πως· Ἔνιοι μὲν καταδέντες ἁλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτες ἀλλήλων ὀργυιὰν, εἶτ' ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προύπτοντες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς, καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς τὴν οἰκείαν κατατίθενται χώραν· καὶ τοῦτο ποιοῦσιν ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει. ἀφ' οὗ

Ἁλτηρία ἡ· τὸ πηδᾶν τινα τοὺς ἁλτῆρας ἐν χερσὶν ἔχοντα· ἔστε δὲ τὸ τοιοῦτον γύμνασμα (ἡ ἁλτηρία) οὐδὲν ἄλλο, ἢ παρασευὴ χειρῶν Ἀρτεμδ. α'. 59.

Ἁλτηροβολία, ἡ = τῷ προηγουμένῳ. Ἰαμβλ. Πυθγ.

Ἅλτης, ου· Ἐπκ. αο καὶ εω· ὁ· Ὅμ. κύριον. Ἰλιάδ.

Ἁλτικός, ή, όν· (ἅλλομαι) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἅλλεσθαι, ἢ ἐρχεῖσθαι· (νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ) ταχύπους (ἁλιερποδάρος, ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα, πηδᾷ πολύ).

Ἅλτις, ιος, ὁ· τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Διὶ ἱερὸν ἄλσος· ... περὶ δὲ πᾶξαις Ἅλτιν μὲν ἔγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε... Πνδ. Ὀλμ. 10, 56.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄλτο· Ἐπι. γ'. Ἐνκ. πρσπ. ἀορστ. β'. τοῦ ἁλλομαι· κατα' συγκοπ. Ὅμ.

Ἀλυβάζω· ἐσφαλμ. ἀναγ. παρὰ Πλουτ. Μάρ. 36. ἀντὶ τοῦ ἀλαγίζω· παρ' Ἀριστλ.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (υυ–) Ὀδσ, καὶ

Ἀλύβη, ης, ἡ· (υυ–) Ἰλιάδ. Πόλεων Ὀνομτ.

Ἀλυδμαίω = ἁλύζω· Ἡσχ.

Ἀλύκη, ἡ· (ἁλίω) ταραχή, ἐνόχλησις, θόρυβος, ἀδημονία, ἀγωνία (στεναχώρια, θλῖψις, ἀνησυχία) ὡς τό ἄλη, ἄλυσις, ἁλυσμός· Ἱππκρ. καὶ Γαλην. (υυ–).

Ἀλυκίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλοπήγιον (ἁλυκή).

Ἀλυκός, ἡ, όν = ἁλμυρός.

Ἀλυκότης, ητος, ἡ = ἁλμυρότης.

Ἀλυκρός, ά, όν = ἁλικρός, ὑπέθερμος, γλιαρός (ξεστοῦτσικος, χλιός). Νικηφ.

Ἀλυκταζω, Μλ. σω (ἁλύω) ἐν παροχῇ· ἐν ἀγωνίᾳ εἰμί (στεναχωριοῦμαι, θλίβομαι) «... πεσόντος τοῦ τείχους ... ἀλύκταζόντες εἶδε ὀλίγῳ χώρῳ περιφθιμένους τε καὶ ...» Ἡρόδ. 9. 70. Ὡσαύτως καὶ ἀλυκταλίνω, ἀλύκτημαι, ἀλαλύκτημαι· ἴδε ἁλύσκω, ἁλυσιάζω.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ· (ἄλυκτος, πέδη, κατὰ τὴν β', σημσ.) ἀκατάλυτος δεσμός (δέσιμον ἄλυτον, τό ὁποῖον δέν λύνεται)· τό πλεῖστον πληθυντ. ἐν χρήσει· «ἁδῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, δεσμοῖς ἀρηκάλοισι ...» Ἡσιόδ. Θηγ. 521.

Ἄλυκτος, ό, ἡ· (ἁλύω) τετραγμένος, περιδεής, ἀδήμων, περίφοβος· (τρομαγμένος, φοβισμένος, στεναχωρημένος). 2) (λύω) = ἄλυτος, μή λελυμένος, μή λυόμενος (ὅστις δέν ἐλύθηκεν, ἤ δέν λύνεται).

Ἀλυκτοσύνη, ἡ· ἀνάγκη, ἀπορία, ἀδημονία, ἀδημοσύνη, στεναχωρία, ταραχή, ἀγωνία.

Ἀλυκωΐδης, ὁ, ἡ· (ἄλυκος) ἁλατοειδής· Ἱππκρ.

Ἀλύμαντος, ὁ, ἡ· (λυμαίνω) ἀβλαβής, ἀπήμων, ἀδιάφθαρτος, ἄφθορος (ἄβλαπτος, ἀχάλαστος· ὅστις δέν ἐβλάφθηκε, δέν ἐχαλάσθηκε)· μή διαφθειρόμενος, βλάβης ἀνεπίδεκτος (ὅστις δέν ἠμπορεῖ νά βλαφθῇ, νά χαλασθῇ) (υ).

Ἀλυξις, εως, ἡ· (ἁλύσκω) φυγή, ἀποδρασις, ἔκτροπή, ἀποφυγή· (φευγατιά, παραμέρισμα), 2 = ἁλυσμός· ἀπό τοῦ, ἁλύω.

Ἀλύπητος, ὁ, ἡ· (λυπέω) μή λυπούμενος, μή λυπηθείς, λύπη μή ὑποπίπτων (ὅστις δέν λυπιέται, δέν ἐλυπήθηκε, δέν ἠμπορεῖ νά τόν λυπήσῃ τίποτε). 2) Ἐνεργτ. μή λυπῶν· (ὅστις δέν προξενεῖ, δέν φέρει λύπη). Ἐπῤῥ. ἀλυπήτως (ἀλύπητα, χωρίς λύπη) (υ).

Ἀλυπία, ἡ· (ἄλυπος) ἐλλείψει λύπης, ἀμεριμνία, ἀναλγησία, εὐθυμία (ἀλυπητειά, ἀφροντισιά· χαρουμένη καρδιά). «Οὐκ ἔστι γε χρημάτων ὧνιον ἀλυπία». Πλουτ.χ. 2) Ἐνεργτκ. ἀβλάβειαι (ἀβλάβωσύνη, ἀβλαψιά).

Ἄλυπος, ὁ, ἡ· (λύπη) ἄνευ λύπης, ἀμεριμνος, ἀνωδυνής, ἀνώδυνος, ἄφροντις (χωρίς λύπην, χωρίς πόνον, χωρίς φροντίδα, χωρίς βάσανον, ὅστις δέν λυπιέται, δέν βασανίζεται, δέν χολοσκάζει). 2) Ἐνεργτκ. μή λυπῶν, μή ἀνιῶν, παυσίλυπος, παυσώδυνος (ὅστις δέν προξενεῖ λύπην, βάσανον)· πολλάκις μετά τῆς γενικ. τοῦ ἀνίας, ἄτης, γήρως· Σχολ. παράβαλ. Schaef mel. σλ. 79. 3) Τό ἄλυπον. Ἰαματική τις βοτάνη. Ἐπῤῥ. ἀλύπως.

Ἄλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἄνευ λύρας, μή ἐπιλυρίζων ἤ προλυρίζων (χωρίς λύραν, ὅστις δέν ἔχει λύραν, καὶ ὅστις δέν παίζει τήν λύραν ὅταν τραγῳδῇ· δέν ἀκομπανιάρη μέ τήν λύραν)· μεταφ. ὕμνος ἄλυρος· θρήνημα, θρηνῳδήμα (μοιρολόγι) «... μέλφουσι, καὶ ἐπτέτονόν τ' ὀρείαν χέλυν, ἐν τ' ἄλύρους κλείουσι τῆς ὕμνους ...» Εὐρπ. Ἄλκ. 454.

Ἄλυς, υος, ὁ· (ἁλύω, ἅλη) τό ἀπραγεῖν, ῥᾳθυμεῖν, ἀργία, ῥᾳθυμία, νωθρεία (ἀδουλευσιά, ἀκηδεσιά, ἀκαματοσύνη, τό τεμπελιάζειν) «ὁ ἀπό τῶν μυροπωλείων καὶ χρυσοχοΐων ἄλυος» Κλημ. Παιδγ. «εἴτε ἔξαίρεσις τοῦ φρονήματος ἐστὶν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. 2) ὀχληρία, ἀηδία, στενοχώρια, πλῆξις, Γερμ. Langemeile Γαλ. ennui Πλτρχ. Εὐμ.

Ἄλυσηδών· Ἐπῤῥ. ἁλύσου δάκη· (σάν ἁλυσίδα) Μανῆ.

Ἀλυσθαίνω, καὶ ἁλυσταίνω (ἁλύω) νεωτ. ἀσθενῶ (εἰμαι ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, ψιλάσθενος) «ἐν δὲ νόον πεδόωσι ἁλυσθαίνοντος ἀνείης» Νικηδ. Θηρ. 427.

Ἀλυσίδετος, ὁ, ἡ (ἅλυσις, δέω) ἁλύσεσι δεδεμένος (ἁλυσιδωμένος)· Ἡσυχ.

Ἀλυσίδιον, τό· ὑπερτ. τοῦ ἄλυσος· (ἁλυσιδίτσα).

Ἀλυσιδωτός, ή, όν· καὶ ἁλυσιδωτός (ὡς ἀπό τοῦ ἁλυσιδόω) ἁλύσεως δίκην ἐξειργασμένος (καμωμένος, δουλευμένος, ἤ φτιασμένος σάν ἁλυσίδα) «σὺν τοῖς ἄλλοις ἁλυσιδωτοὺς περιτίθεται ψωμακας» Πλβ. 6, 21.

Ἁλύσιον = ἁλυσίδιον· «περὶ τὸν τράχηλον σιδηροῦν τέσι δῶσω» Μνδρ.

Ἄλυσις, εως, ἡ (ἁλύω) θλῖψις, ἀγωνία, ἀμηχανία (στεναχώρια, πλῆξις) Γαλην. Δξ. Ἱππ. 2) ἅλυσος· ἅλυσις δεσμός (ἁλυσίδα· ἅλυσον δέσιμον) «τὸ μέν, ὡς ἐκ τοῦ ζωστῆρος τοῦ ψωμακος ἐφόρεε χαλκέη ἁλύσι δεδεμένην ἄγκυραν σιδηρέην» Ἡρόδ. 9, 74. ὡς ἀπό τοῦ λύω· κατά ταύτην τήν σημασίαν δέ χρῆσιν ἐπί τό πλεῖστον ἅπτουσι μένον ἅλυσις· Γρηγ.Κορ.θ. σλ. 523. ὑπό Schol.

Ἀλυσιτέλεια, ἡ· βλάβη, ζημία· Πολβ. δ', 47 ἀπό τοῦ.

Ἀλυσιτελής, ὁ, ἡ (λύω, τέλος) ἀνωφελής, ἀνάνηπος, ἀχρήσιμος, ἄχρειος· οὐδενός ἄξιος, οὐδέν ὠφελῶν (ἀνωφέλευτος, ὅστις δέν ἀξίζει τίποτε) «φίλον μέν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρόν ἐμφανίζειν» Δμσθ. Συμμρ. Ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος (βλαβερός) Ἐπῤῥ. ἀλυσιτελῶς· (ἀνωφέλευτα) «ἀλυσιτελῶς βιώσεται» Ξνφ. Ἀπμν. α', 7.

Ἀλυσκάζω, Μλ. άσω· τύπος ἐκλείψεως, ἀντί τοῦ, ἁλύσκω· παρ' Ὅμ. κατ' ἐνστ. καὶ παρατατ. ἐν χρήσει, καὶ οὕτω τούς χρόνους τοῦ ἁλύσκω ἀναπληροῦν.

Ἀλυσκάνω· τύπος ἐκλείψεως, ἀντί τοῦ ἁλύσκω εὑρηταιἀπαξ μόνον Ὀδσ. Χ, «Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδός ἀλύσκασε κῆρα μέλαιναν· ὅπου ἀνεπλήρωσαν αὐτό ἐκ τοῦ Ἀπολλ. λεξ.

Ἀλύσκω· Μλ. ὑξω (ἀλεύομαι) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφυγεῖν πειρῶμαι, διασώζομαι, ἀποδιδράσκω, μεθίσταμαι, ἐκκλίνω, ἐντρέπομαι, ὑποχωρῶ, ἀποκλίνω (ἀποφεύγω, ζητῶ ἤ πασχίζω νά γλυτώσω, ξεγλυτώνω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, παραμερνῶ) μετά αἰτιατκ. παρ' Ὅμ. δέ πολλάκις καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐπί τό πλεῖστον χρῆται τῷ Μέλ. καὶ ἀορστ. α'. σπανίως δέ τῷ ἐνεστ. «ἡλυξα ἑταίρους» Ὀδσ. Μ, 335. «νῦν Γερήνιον ἀλύξειν» Ἡσιόδ. λψ. 22. Ἔτι δέ καὶ ὡς τό φεύγω μετά γενκ. ταὐτόν τε, χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου» Σφ. Ἀντ. 438. καὶ Ἡλ. 627. «ἀλλ', οὐ μά τήν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις» Μέσ. ἀλύξομαι χρῆται δ' Ἡσιόδ μόνον· «ἀλύξεται λιμόν» Ἔργ. 365. 2) ἀμεταβ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ὡς τό, ἁλύω· Ἀπολλ. Ῥδ.

Ἀλυσμός, ὁ (ἁλύω) ἀδημονία, ἀγωνία, (στεναχώρια, ἀπορία) ἐξαρ. ἐπί νοσούντων· Ἱππκρ. ἀφ' οὗ

Ἀλυσμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) περιδεής, ἀδημονῶν, περίφοβος, ἀδήμων (τρομαγμένος, φοβισμένος, στενοχωρημένος)

Ἄλυσσον, τό (λύζω) βοτάνης εἶδος ἀντιλυσσωτικόν· (τό ὁποῖον ἰατρεύει ἤ σταματίζει τόν λυγμόν ἤ τό λύγισμα) Δισκορ. γ', 103.

Ἄλυσσος, ὁ, ἡ (λύσσα) πηγή· Κατά Παυσ. 8, 19, 2. πηγήτις ἐν Ἀρκαδίᾳ τῶν κυνῶν τήν λύσσαν (τό λύσσαμα τῶν σκυλιῶν) καταπαύουσι.

Ἀλύσσω (ἁλύω) Μλ. ὑξω· εὕρηται μόνον Ἰλιάδ. Χ, 22, 70. «ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ τεταραγμένοι τόν νοῦν, ἀφραίνοντες, παραφρονοῦντες· δυσφορούντες· τινές δέ παράγουσιν αὐτό, οὐχ ὑγιῶς, ἀπό τοῦ, λυσσάω.

Ἀλυσταίνω, ἴδε ἀλυσθαίνω.

Ἀλυτάρχης, ὁ· (ἄρχω)· τῶν Ἀλυτῶν πρωτεύων (πρῶτος ἀπό τούς Ἀλύτας) τήν ἀξίαν δέ πρῶτος μετά τούς Ἑλληνοδίκας· «ἀπάντων δέ ἦδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, ἤ τῶν Ἑλλανοδίκων αὐτῶν εἷς περιών ...» Δουκ. Ἑρμ. ἐπεστάτευε δέ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁ Ἀλητ. εὐταξίας χάριν.

Ἀλύτης, ου, ὁ· τοῦ Ἀστυνόμου ὑπηρέτης (ἀνδρωπος τῆς Ἀστυνομίας, ἡ Πολιτσίας Ἰταλ) «τούς ῥαβδοφόρους καὶ μαστιγοφόρους ἁλύτας καλοῦσι, καὶ τούτων τόν ἄρχοντα Ἀλυτάρχην» Ἐτυμλ.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ (λύω) ἀκατάλυτος, μή λυόμενος, μή λυθείς· (ὅστις δέν λύνεται, δέν ἠμπορεῖ τις νά τόν λύσῃ, ὅστις δέν ἐλύθηκε) ἄλυτα πέδαι ἀκατάλυτα δεσμά· Ὅμ. 2) προπ. ἀδιάκριτος, ἄκριτος, πολύπλοκος, περιπεπλεγμένος (ἀνακατωμένος, ἀξεχώριστος, λυσιτασημένος, περιπλεγμένος, ὅστις δέν ξελογιάζεται, δέν ξεχωρίζεται, δέν ξελογιάσθηκε, δέν ξεχωρίσθηκε, δέν ξεμπερδεύθηκε) ἐπί μαχῶν πολυπλόκων. «Τῶν δ' ἑτέρους καρτερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ... ἄῤῥητόν τ' ἄλυτόν τε, ...» Ἰλιάδ. Ν. 360. Ἀσκηνής, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀδιεξίτητος, ἀνεξέλεκτος (ὅστις δέν ἐξηγήθηκε, δέν ξεδιαλέχθηκε, τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ νά τόν ἐξηγήσῃ, ξεδιαλέξῃ κανείς)· Ἐπῤῥ. ἀλύτως.

Ἄλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος) ἄνευ λύχνου, ἀνυφωτός· (χωρίς λυχνάρι, χωρίς φῶς, χωρίς φέξιη). Πολδ. ζ', 178.

Ἀλύω, Ἀττκ. ἁλύω, κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατατ. μόνον ἐν χρήσει· (ἅλη, ἁλάομαι) παραφέρνω (ξέν εἰμαι εἰς τάς φρένας μου) παρ' Ὅμ. ἐπί τό πλεῖστον ἐκπλήττομαι, ἐκταράττομαι, ἀνυσύμως ἔχω, δυσχεραίνω, λυποῦμαι, λύπην ἔχω, ἤ ἄγω, ὀδυνῶν ἤ ὀλιγοδίων μεγάλων ἤτταν εἰμί· (ξπάζομαι, βαρυ' ὑποφέρω, λυποῦμαι, βασανίζομαι, τυρανιοῦμαι ἀπό μεγάλους πόνους) «τῶν μιμνησκόμενος, ἁλεροῦ κατά θάκρυον εἶβεν, ἄλλοτ' ἐπί πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δέ πρηνής· τοτε δ' ὀρθός ἀναστάς δεινόν κεκλήσεσθαι ἀλύων πάρα δῆν ἀλόχῳ» Ἰλιάδ. Ω, 12. διά ὑπερβάλλουσαν χάριν παραπλήσιος ἐοικε· (ἀπό ὑπερβολικήν χάριν γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, σάν τρελλός, παραφέρνομαι) «ἡ ῥά σφεας οἶος ἔχει φρένας, ἠ νύ τοι ... ἠ ἁλύεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τόν ἀλήτην» Ὀδσ. Σ, 332. παράβαλ. γαυρεῶ· Jac. AP. σελ. 760. Κατά τήν πρώτην σημασίαν τά ἐπιτερτέρα οὐσα ἡ λέξις ἀνεπτύχθη μᾶλλον· ἀπορῶ, ἀμηχανῶ (δέν ἠξεύρω τί νά κάμω, πῶς νά βοηθηθῶ) «ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο· τείρετο δ' αἰνῶς» Ἰλιάδ. Ε. 352: οὐρέομαι, ἀλοφύρομαι, πενθῶ (θρη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ῶ, παρακονῶ οὖμαι, λωπ. οὖμαι)· δυσαρεστοῦμαι· δὲ ἀπραξίαν (βαρ. οὖμαι, ἔχω πλῆξιν, ἀνοχ. ἄρω· Ἰταλ. δέν ἠξεύρω πῶς νά περάσω τόν καιρόν)· »Ὅτε ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀδοιποροῦντα μὴ ἀλύῃ, φιλάριον εἶχε καὶ ἵππον Αἰλ. ἱ. ἀ., 12. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τόπον, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, οὐκ ἦν ἐν χρῆσει ἡ λέξις, ὡς φαίνεται· ἔπαθε δὲ πολλοὺς μεταστοιχειωτισμούς· οἷον· ἀλύσσω, ἀλυκτέω, ἀλυκτάζω, ἀλυκταίνω, ἀλύκτημαι, ἀλυσβαίνω· ἀφ' ὧν τὸ ἀλεισκάζω συγγενέστερον ἔστι τῷ ἀλεύομαι, Παρὰ τοῖς μετεγενστ. Ἀττ. δὲ, διετηρήθη τὸ ἀρχαιότερον ἄλυω· Ξεν. Ἔφ. σλ. 172. (τὸ υ παρ' Ὁμ. ἀεὶ βραχὺ καὶ μόνον Ὀδ. Ι. 308, »ἀπὸ ἕο χερσὶν ἄλυων ᾐμακρόι· Οἱ μεταγνστ. Ἑποποιοὶ χρῶνται αὐτῷ ἀδιορίστως κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· οἷὸ Ἀττ. μάλιστα μετρῷ· Oracle Mel. 25, Meineke, cur. critt. Ἀθην. σλ. 54.)

Ἀλυώδης· ἄμφβ, ἀναγν. παρ' Ἱππ. ὑπ' ἐνίων μὲν καὶ ἀλωίδης, ὑπ' ἄλλων δὲ καὶ Ἀλωάδης ἐναγνωσκόμενος.

Ἄλφα, τό· ἄκλιτος λέξις· ἰδὲ Α, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἄλφα, καὶ ὑπερστ. ἀλφάτου κολεῖται, διὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ὁ γνώμων ἢ ἡ στάθμη τῶν τεκτόνων· Εὐστρτ. ὑπομν. εἰς τὰ Ἠθ. τοῦ Ἀρσττλ. ὁ, 7.

Ἀλφάνω, Μλ. ἀνῶ καὶ ἠσω· ἀορστ. ἤλφον. Εὐκτ. ἄλφοι· ὡς τὸ εὑρίσκω, ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι (ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ) κομίζομαι, συγκομίζομαι, συλλέγω· (φέρω διὰ τὸ ἑαυτόν μου συνάζω) μετὰ ὁτικ. τοῦ προπτ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγματ. πολλ. βίοτον, ἑκατόμβοιον, μυρίον ὦνον, ἄξιον ἀξιεῖν· ἀποφέρει, προσοδεύει, ἄξιον ἐστι, κέρδος φέρει, προσόδους παρέχει (διδεῖ διάφορον, ἀξίζει) ἀεὶ ἐπὶ πραγματειῶν ἐμπορείας· Ὀδ. Ο, 451. ἀλφαίνει τιμήν· εὐρίσκει τιμήν, τοῦτ' ἔστιν ἀξίζει. Ἔτι δὲ καὶ ἀλφάω. Παρὰ τοῖς Γραμματικογρφ. δὲ, καὶ ἀλφάζω, ἀλφαίω, ἀλφάω, ἀλφέω, ἄλφω· Δωρκ. ἀλφάσδω.

Ἀλφάνω = ἀλφαίνω. Παρὰ τοῖς Τργκ. ἅπαξ μόνον· ᾠθῶσιν πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι συνμενῆν Εὐρπ. Μδ. 299. παρὰ τοῖς Κωμκ. δὲ πολλάκις.

Ἀλφειός, ὁ· Ποταμός ἐν τῇ Ἠλείᾳ· Ὅμ. νῦν ρουφιᾶς, εἰς τὸ Γαστοῦνι τῆς Πελοποννήσου, κατὰ Μελτ. ὑπὸ Γαζῆ.

Ἀλφεύς, ὁ = Ἀλφειός· Πνδ.

Ἀλφεσίβοιος, οἷα, οιον· (ἀλφαίνω, βοῦς) κατὰ λέξιν. βοὰς εὑρίσκων, βοὰς κτώμενος· ὅθεν »ἠνῶγα μέν ἡβῆσαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὀρχεῦντ'· Ἰλ. Σ, 593. ἀηλονότι, παρθένοι αἷς οἱ μνηστῆρες αὐτῶν πολλὰς ἀείροντο βοῦς ὡς γαμήλιον· ἄρα, πολλὰ καὶ σφοδρὰ γαμήλια κτώμενοι, πολλοὶ μνηστῆρσιν ἐπεμήνιτο· Ἐρίμματα γὰρ ἐδίδοντο τὸ πάλαι τοῖς γονεῦσι τῶν παρθένων προγαμιαῖα δωρεὰ ὑπρῶϊ' ἑκατόν βοῦς ὤπασεν, ἐπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη αἴγας ὁμοῦ καὶ οἷς . . . »Ἰλ. Λ, 244. ὅθεν παρὰ Δινφ. 549. Ἀλφὴ ἑέθνοτος. Ἡτῆσις παρθένου, τοντέστι γάμος ἄνευ τῆς συνήθους προγαμιαίας δωρεᾶς· Ὕδωρ ἀλφεσίβοιον δὲ παρ' Αἰσχλ. Ἱκτ. 861, καὶ Ἀλεξ. Περιέν. ἰδ. τὸ τοὺς βοὰς λιπαίνον· (νερόν τό ἁπολύ παχαίνει τά βοδινά).

Ἀλφή, ἡ (ἀλφαίνω) εὕρεσις, ἐξεύρεσις, εὕρημα, κέρδος, περιουσία, πόρισμα.

Ἄλφησις, εως, ἡ = ἀλφή.

Ἀλφητήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἐξῆς.

Ἀλφητής, οῦ, ὁ (ἀλφαίνω) εὑρέτης, εὑρών, ἐξευρών· κερδήσας, κτησάμενος (ἐφευρετής, ὅστις ἐκέρδησεν, ἀπόκτησε)· Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον τῇ λέξει ἐν Ὀδσ. χρωμένῳ ἐπονομάζονται ἀνδρες ἀλφηταί, κατ' Εὐστθ. μέν, οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει, καθ' ὅσον διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων διὰ τοῦ λογικοῦ καὶ διὰ τῆς ἐξευρετικῆς ἢ ἐπινοητικῆς δυνάμεως αὐτῶν· κατὰ τὸν Βόσσιον (Voss), δὲ καὶ ἄλλους, οἱ ἐξευρέτοις εὐμήχανοι καὶ ποικιλόφρονες (ἐφευρετικοί, πανοῦργοι) ἄνδρες· καὶ κατὰ τὸν Νίτσχιον, (Nitzsch) ἐν Ὀδσ. Α. ». . . ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν ὅπως ἐξέλῃσιν ἑκάστως· οἱ εὐτολμοι, πρακτικοί (ἐπιχειρηματικοί, ἐντραπρενέντες Ἰταλ.) ὁραστηριοι (ἐνεργητικοί) φιλοκερδεῖς· εἰσαὶ δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων», Ὀδσ. Ζ, 8. καὶ Ν, 261. ». . . ὅς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ ἀνέρας ἀλφηστὰς νῆα ταχείασε πόδεσσιν» καὶ Τμ. Ὁμ. Ἀπλ. 458. αὐτη μέν γε οἵκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων, ὁπότε . . . ἕλθωσι . . »: Πλουτάρχ. αἰσχροκερδής· »Πανδώρην . . . . δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφησπῆσιν Ἡσδ. Ἔρ. 72. καὶ Αἰσχλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. 790. »πρόπρυμνα δ' ἐβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ἄλβος ἄγαν παχυνθείσιν· ἐξαιρέτως ἐπὶ ναυτίλων· (ταξειδιωτῶν ἢ τὴν θάλασσαν). Ἐν δὲ Θγ. 512. ». . Ἐπιμηθέα, ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν καὶ Ἀσπ. Ἠρκ. 29. ». . . ὅφρα Θεοῖσιν ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα γυτεύσω· ἐπὶ ἀναμφιβόλως ὡς ἐπίθετον πάντων τῶν εὐμηχάνων καὶ ὁρκτητηρίων ἀνθρώπων. 2) Θαλάσσιος τις ἰχθύς.

Ἀλφηστοσάλπιγγες· ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἀριστοσαλπιγκτῆς. Πλδ. ἀ, 87.

Ἄλφι, τό· ποιητκ. ἄκλιτος κατ' ἀποκπ. τοῦ, ἄλφιτον, τύπος· ». . ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ θοῦναι μίξασαν πιέμεν. .« Τμ. Ὁμ. Δμτ. 208.

Ἀλλφιτεμοιβός, ὁ (ἐμείβω) ἄλφιτα ἐναλλάττων, ἢ πωλῶν (ὅστις πωλεῖ κριθάρι ξεφλου: δισμένον καὶ χοντροκοπανισμένον)«. . . ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς . . . ἀλφιταμοιβοί . . .« Ἀρστφ. Ὄρ. 490.

Ἀλφιτεία, ἡ· καὶ ἀλφιτία· τῶν ἀλφίτων κατασκευή (τὸ ξεφλούδισμα καὶ κοπάνισμα τοῦ κριθαριοῦ).

Ἀλφιτεῖον· τό· ὁ τόπος ἢ ὁ μῦλος ἔνθα κατασκευάζεται τὸ ἄλφιτον.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ· ἄλφιτον κατασκευάζων, ἀλφίτων ἀλεστής· (ὅστις κάμνει τὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι, ἢ μυλωνᾶς ἀπὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτεύω· κατασκευάζω ἄλφιτον· (κάμνω ξεφλούδισμ. κριθάρι).

Ἀλφιτηδόν· Ἐπρρμ. ἀλφίτου δίκην· (σὰν ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτηρός, ά, όν· ἀλφίτῳ ἀνήκων, ἢ παρεπήσιος (ὅστις ἀνήκει εἰς ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτία, ἡ = ἀλφιτεία.

Ἀλφιτικός, ἡ, όν· ἐξ ἀλφίτου· (ἀπὸ ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) ἀλφίτῳ παραπλήσιος (σὰν ξεφλουδ. κριθάρι).

Ἀλφιτοθήκη, ἡ· (θήκη) ἀλφιτοδοχεῖον· (τόπος ὅπου βάνουν τὸ ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) ὁ ἀλφίτων μαντευόμενος, ἰδὲ ἀλευρόμαντις.

Ἄλφιτον, τό· (λέγεται τὸ ξεφλουδισμένον καὶ χοντροαλεσμένον κριθάρι· τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον ἄλλοι μὲν ὀνομάζουσιν ὄρζον, ἄλλοι φάρον καὶ ἄλλοι ἄλλως κατὰ τόπους καὶ χώρας, καὶ τό μεταχειρίζονται κυρίως βράζοντές το εἰς ζωμὸν κρέατος, ζοῦπαν ἀπὸ τοῦ γερμανικοῦ λεγομένην, ἢ τουρκοβαρβαριστί Τζορβᾶν· ὡς κατασκευάζεται καὶ τό βουλγούρι, ἢ κεσκέκι, ὡσαύτως τουρκοβάρβαρος λέξις, τό ὁποῖον διαφέρει τοῦ ἀλφίτου μόνου καθ' ὅσον κατασκευάζεται ἀπό σιτάρι)· Παρ' Ὅμ.. τό ἄλφιτον σημαίνει καὶ τήν μάζαν, ἢ πεμματοειδῆ τινα ἄρτον (μπογάτζαν τουρκβ. μὲ λάδι ζυμωμένην) συνήθως ὅμως τὸν χόνδρον (ὄρζον ἢ φάρον) επὶ Ὅμ. ἤδη ἐν χρήσει· καὶ οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἵ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, δημόθεν ἄλφιτα δῶκα . . . »Ὀδσ. Τ, 197. καὶ Ἡσδ. 7, 119.« ὅσσά μενοι σῖτον ἐν τῇσι πόλισι οἱ ἄστοι, ἀλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίευν πάντες . . . « Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ κριθῆς ἀλευρον, παιπάλη, Poudre γαλλ. τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο αἱ Καινηφόροι πάσσουσαι τήν κόμην αὐτῶν (ἐπασπάλιζαν τὰ μαλλιά της κεφαλῆς των) Ἀρστφ. Ἐκκλ. καὶ Ὅμ. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ τό ἄλφιτον καί, μυελόν ἀνδρώειότε ἦτον κοινή καὶ θρεπτική τροφή τοῦ ὄχλου· ὅθεν 2) τὰ ἄλφιτα κατ' ἐπεκτασίαν σημασίαν, τὰ εἰς τροφὴν δέοντα (ζωοτροφία)· τὰ πρὸς τὸν βίον χρήσιμα: »παρασκευασάντων δέ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηῒ οἶνον καὶ ἄλφιτα καὶ . . .« Θκδ. 3, 49. Ἄλφιτα πατρῷα· ἡ πατρικὴ περιουσία· Ἀρστφ.

Ἀλφιτοποιΐα, ἡ· Ἀλφίτων κατασκευή, παρασκευή· (τό ψιλόαπτιμον, ἑτοίμασμα ἀπὸ ξεφλδ. κριθάρι) Ξεν. Ἀπμν. β, 7, 6.

Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) ἄλφιτα πωλῶν· καὶ θηλκ. Ἀλφιτοπώλις, ίδος ἡ· Ἀρστφ. ἀφ' οὗ

Ἀλφιτοπωλητήριον, τό· Ἀγορά ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτοπῶλις, στοᾶ ἐν Ἀθήναις = ἀλφιτοπωλητήριον· Ἀθην.

Ἀλφιτοσιτέω· Μλ. ήσω· ἐσθίω ἀλφίτων (τρώγω κριθαροφώμι) »ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην τήν μάζαν ἐσθίει Ξεν. Ἀπ. 6, 2, 28.

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ (σκοπέω) = ἀλφιτόμαντις.

Ἀλφιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) ἄλφιτα ἐσθίων, Αἰλι. (ἀ).

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) χρῶμα ἀλφίτου ἔχων (ὅστις ἔχει χρῶμα ὡς κριθαράλευρο) ὅθεν Ἀλφιτόχρως κεφαλή, ἡ πολιά (ἀσπρομάλλης) Εὐστθ. 868.

Ἀλφιτῶ, όος καὶ συνρ. οῦς, ἡ· ὡς καὶ Ἀκκώ· φασματωδόν τινος γραϊδίου ὄνομα, ἐπ' οὗ ἐφόβιζον αἱ τιθήναι τὰ παιδία· (τό κοινότερον παρ' ἡμῖν στιχεῖό λεγόμενον).

Ἄλφοι· εὐκτ. ἀόρστ. τοῦ ἀλφαίνω· Ὅμ.

Ἀλφός, ὁ· λευκή τις κηλὶς ἐπὶ τοῦ χρώτα (ἀνθρώπινον δέρμα) ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ πρόσωπον φυομένη· Ἱππκρ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἱστροῖς λευκή· οἵτινες μέντοι διαστέλλουσιν αὐτόν εἰς μέλανα καὶ λευκόν ἀλφόν· ἀφ' οὗ τό λατιν. albus, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ὀρφός, ὀρφανός τό orbus.

Ἄλφω, ἰδὲ ἀλφαίνω.

Ἄλω, ἰδὲ ἅλομαι· ἀφ' οὗ τό λατιν. Salio.

Ἀλῶ· ἀχρηστος πρωτότυπος λέξις ἀφ' ἧς παρῆχθησαν τό, ἀλδέω, ἀλδάνω, ἀλῶ, ἀλέω, ἀλεαίνω, ἀλέω, ἀλεαίνω· ἀφ' οὗ τά Λατιν. alo, halo, olo, adolesco.

Ἀλωά καὶ ἀλωά, ἡ· παρ' Ὅμ. Ἰωνκ. δὲ ἀλωή· ἡ ἄλως, ἡ ἅλων· (ἀλώνι) Ἰλ. Ε, 499. »ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς . . . 2) παραδήποτε ἐπιμελῶς ἐσθαμαλιζομένη, ἐσπαρμένη, ἢ καταπεφυτευμένη χώρα (τόπος) λαναφόρος, καρποφόρος, σπόριμος, δενδρῶν (τόπος μὲ δένδρα) οἰνοπέδη (ἀμπέλι)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἐνθ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρύουσαν ἀλωήν« καὶ Ὀδ. Δ, 193. . . ἑρπύζουσ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο Ἰλ. Σ, 561. καὶ Ι, 546. . . πόλλ' ἐρέσσει ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα. . . « Ἀλλά, Ποσειδάωνος ἀλωή, ἡ θαλάσσης ἐπιφάνεια, ὡς καὶ τό, Ποσειδ. ἄλσος· 3) τὸ περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἄστρον, καὶ ὑπὸ τῶν νῦν χωρικῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἁλώνι λεγόμενον· ὁ δ' Εὐστ. σλ. 1218. σημειοῖ ὅτι, ἡ Ἀλωὴ διασυρομένη μὲν τὴν ἄλωσιν σημαίνει, φιλουμένη δέ, ἀμπελόφυτον γῆν.

Ἄλῶα, ων, τά· Ἑορτὴ τῶν γεωπόνων ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, τὴν γεωργίαν διδαξάσης· Παυσ. »δοκεῖ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς ἀπὸ τῆς ἄλω τότε καταχρᾶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα· ἢ ὅτι ἐν ἄλωσιν ἐπαίζοι κατὰ τὴν ἑορτήν. Εὐστ. σλ. 772.

Ἀλωαῖος, αία, αῖον (ἄλως) ἐξ ἄλω, ἢ ἐκ σπορίμου χώρας ἐρχόμενος· (ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἄλωα ἢ ἀπὸ χωράφι) καὶ εἰς ἄλω ἢ σπόριμον χῶραν ἀνήκων· Ὀρφ.

Ἀλωάς, άδος· ἡ· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ἰδὲ Ἀλωΐς.

Ἀλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι) ἀβλαβής, ἀπήμων (ἄβλαφτος, ἀπείραχτος)· ἀμώμητος, ἄφωτος (ἀκατηγόρητος).

Ἀλωεινός, ἡ, όν· (ἄλως) ἐν ἄλῳ ἢ σπορίμῳ χώρᾳ εὑρισκόμενος, ἢ συμβαίνων· (ἀλωίσιος· ὅστις εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει εἰς τὸ ἀλώνι ἢ εἰς τὸ χωράφι) Ἐπιγρ.

Ἀλωεύς, έως, ὁ· ἐν ἄλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ ἐργαζόμενος (ἀλωνιστής, ζευγίτης· ὅστις δουλεύει ἐ τὸ ἀλώνι ἢ ἐ τὸ χωράφι) πάντη δέ τε πολλὸς ἀλωεὺς εἰσὶ παπταίνειν· Ἄρατ.· Ἀλωᾶν, ἀλοητήρ· γεωργός, ἀροτήρ· κηπευτήρ· κηπευτής, κηπουρός· ἀμπελουργός, ἀμπελοφύτης· (ἀλωνιστής· ὀρνιστής· περιβολάρης, ἀμπελοδουλευτής)· Ἀπλλ. Ῥό. γ', 1400.

Ἀλωή· ἰδὲ ἀλωά.

Ἀλώη· Ἐπκ. γ'. πρόσπ. ὑπτκρ. Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἀλῶ, ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· ηβέλτερον, ὅς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢπερ ἁλώῃ Ἰλδ. Ξ. 81. Ἀλώῃ δέ. Ἐπκ. γ'. πρστ. Εὐστκ. Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἁλοίη· πολλάκις παρ' Ὅμρ.

Ἀλώϊος, τα, ιον = ἁλωεινός.

Ἀλωΐς, ΐδος, ἡ· ὡς τὸ Ἀλωάς· Ἐπθτ. τῆς Δήμητ. Σχλτ. Θερτ. ζ', 155.

Ἀλώκαστι· Λακωνιστὶ καὶ Δωροττὶ ἀντὶ τοῦ, ἁλίσκασι· γ'. πλθτ. προστ. Παρεμ. τοῦ ἁλίσκομαι· Πλτχ.

Ἀλώμενος· Ἐπκ. ἀντὶ ἁλῶναι· Ἀπρμφ. ἀόρστ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι· Ὅμ.

Ἁλώμενος, η, ον· μτχ. τοῦ ἁλάομαι· Ὅμ.

Ἁλωμαι· ἀπὸ τοῦ ἁλάω· κατὰ παθητκ. σημσ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἁλίσκομαι· ὅθεν ἀόρστ. β'. ἥλων, ἑάλων· μτχ. ἁλούς· Εὐκτ. ἁλοίην καὶ ἁλῴην· . . ἠτκὸν ἁλῴη, ἥκα φύγοι· Ἰλδ. Ξ. 81. καὶἁλοιμί κεν, ἥκεν ἁλοίην· Ὀδσ. Ἀπρμφ. ἁλῶναι· »γράμματα ἐάλωσαν ἐς Ἀθήνας« (ἐπιάσθηκαν σλ. τὰ ἔπι ασαν καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὰς Ἀθήνας) Ξνφ. Ἑλ. Α'. 1, 23.

Ἄλων, ωνος, ἡ = ἄλως.

Ἀλῶναι· ἰδὲ ἁλῶμαι.

Ἀλωνεύομαι· ἐργάζομαι ἐν ἄλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ· (δουλεύω εἰς τὸ ἀλώνι ἢ ἐ τὸ χωράφι· ἀλωνίζω, ὀργόνω, σπέρνω, ζερίζω κ. τ. τ.) Ἀππ.

Ἀλώνητος, ὁ, ἡ· (ἅλις, ὠνέομαι) ἄλατος ὠνούμενος, ἢ ὠνημένος· (ὅστις ἀγοράζεται ἢ ἀγοράσθηκε μὲ ἅλας)· δοῦλος ποταπός, ἀδράποδον· δουλάριον· »ἀλώνητα δουλάρια εὐώνια καὶ οὐδενὸς ἄξια ἐλέγετο τὰ πάλαι οἱ ἰσχνολέπτατοι καὶ φαυλότατοι δοῦλοι (οἱ ἀχνιώτατοι καὶ ποταποὶ σκλάβοι) ἐν τῇ Θράκῃ· οἱ γὰρ Θρᾷκες ὠνοῦντο τοὺς δούλους μεταξὺ τῶν ἐπὶ τιμῇ ἅλατος· Εὐστθ. σλ. 602. ὡς καὶ Μυρ. »Θρᾴξ εὐγενὴς εἰ καὶ πρὸς ἅλας ὠνημένος« ἀφ' οὗ καὶ Παροιμία· 'Ἀλώνητον ἀνδράποδον· ἐπὶ τῶν φαυλοτάτων καὶ οὐδενὸς λόγου ἀξίων· Παρ' Εὐσταθ. ἐξηγεῖται καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Θρᾷκες, φησιν, ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἀλωνία, ἡ = ἄλως (τὸ ἁλώνι) Ἀθην. σλ. 524.

Ἀλωνίζω, Μλ. ἰσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀλώνιον, τό· ὑπερστ. τοῦ ἄλων· (ἁλωνάκι).

Ἀλώνιος, α, ον = ἀλωεινός· (ἁλωνίτικος, ἁλωνίσιος).

Ἀλωνοτριβέω (τρίβω) ἐν τῇ ἄλῳ τρίβω, ἁλωνίζω Δογγ. γ'.

Ἀλωπᾶ = ἀλώπηξ· Ἡσχ.

Ἀλωπεκάω· ἰδὲ ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκεύς· ποιητκ. = ἀλώπηξ· Ὀππ.

Ἀλωπεκή, ἡ· σωρτ. Ἀττ. ἐκ τοῦ ἀλωπεκέη, ὑπακουσμ. ὁ ορᾶ· Δέρμα ἀλώπεκος (ἀλωπουτόμαρον, ἁλοίπι·) Ἡσ. 7, 75. καὶ Παροιμ. »ὅπου μὴ ἐμπαίσεται ἡ λεοντῆ, προσαπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν« (ὅπου ὁ φόβερσμός δὲν ὠφελεῖ πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ὁ γνωστικὸς τὴν πανουργίαν)· Πλούτ. Ἀποφ. 2) σῆμος τῆς Λιτυοχίδος φυλῆς (Ἡσχ.) ἐξ οὗ ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεύς, ἀλωπεκιανός· Σουϊδ.

Ἀλωπεκία, ἡ (ἀλώπηξ) ἀλώπεκος ψωλαές, ἀλώπ. κευζμών· (ἀλωπουψωλιά, ἀλωπότρυπα) 2) πάθος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἀποῤῥέουσιν αἱ τρίχες καὶ φιλοῦται ὡς ἡ τῆς ἀλώπεκος (ὅταν πέφτουν ἡ μαδιοῦνται τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) »Ἀλωπεκία φίλωσις τριχῶν ἀπροφάσιστος μάλιστα περὶ τὴν κεφαλήν« Ἀριστ. Προβλ. 3) Εἶδος περικεφαλαίας, ἔτι δὲ καὶ νήσου τινὸς ὄνομα· Σουϊδ.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ· ὁδλιος, πανοῦργος, ὡς ἡ ἀλώπηξ· ἀλωπεκῆς χρῶμα ἔχων· 2) εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σαλαχίων· »ὃν δὲ καλοῦμενος ἀλωπεκίας, ὁμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζῴῳ, ἀφ' οὗ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχεν« Ἀθην. Β'.

Ἀλωπεκίασις, εως· τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν κατὰ τὴν β'. σημασίαν τῆς λέξεως Ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκιάομαι· ἀλωπεκίαν πάσχω· (μαδιοῦνται ἡ πέφτουν τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ μου). 2) πανουργεύομαι.

Ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ· τὸ νέον ἀλώπεκος (ἀλωποπούλι).

Ἀλωπεκίζω· Μλ. ἰσω· εἰμὶ δολερός, ὑπουλος, πανοῦργος ἀλώπεκος δίκην (εἶμαι δόλιος πανοῦργος, φέρνομαι σὰν ἀλωπού) »οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλονα. Ἀριστφ. Σφκ. 2) Ἐνεργτ. δόλῳ ἐξαπατῶ, καταστοφίζω, ψενκίζω· (ἐξαπατῶ, μεταχειρίζομαι δόλον καὶ πανουργίας)· καὶ Παροιμ. »ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα« ὅταν δύο δόλιοι ἄνθρωποι ζητοῦν νὰ ἀπατήσουν ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλωπέκειον, τό· ὑπερστ. τοῦ Ἀλώπηξ. = ἀλωπεκιδεύς (ἀλουπάκι, ἀλουπίτζα).

Ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ· = ἀλώπεκιον. 2) νοθογενὴς κύων ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος (σκύλος γεννημένος ἀπὸ ἀλουπού καὶ σκύλον) Ξνφ. Κυνγ. γ', 1. Πολλ. 5, 38. 3) Ἀλωπεκὴ (ἀλωποντόμαρον) ἐξ ἧς κατεσκευάζετο ἐν Θράκῃ κεφαλῆς κάλυμμα· . . . Θρᾷκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὤσι . . « Ξνφ. 7, 4. 4, 4) Θινάδος εἶδος τῇ οὐρᾷ Ἀλώπεκος παρεμφερές (ἀμπελόκλημα τὸ ὁποῖον φαίνεται σὰν ἀλουπουρά), Πλν. 14, 3.

Ἀλωπέκουρος, ὁ· (οὐρά) Ἀλώπεκος οὐρὰ (ἀλουπουρά) φυτῶν εἴδος τι. Θφρ. Φντ. ζ. 10.

Ἀλωπεκώδης, ες, ἡ· (εἶδος) ἀλωπεκοειδής· (ὅμοιος μὲ Ἀλουπού)· ὁδλιος, πανοῦργος.

Ἀλώπηξ, εκος, ἡ· (ἁλῶ, ὤψ) κοινότερον Ἀλουπού ἁλοῦπα, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. κατὰ πρῶτον· μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων δολίων, πανούργων, δολοπλόκων, ἀπατηλῶν· »παραυθέντες εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ.« Λτν. ιγ'. Τὸ παρ' Ὀππ. Κυνγ. α'. 432. Ἀλωπήκεσσι, διερθρύται ὑπ' ἄλλων, ἀλωπεκέεσσι· (παράγ. κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ἁλῶ τὰς ὤπας, κατ' ἄλλους δέ, ἐκ τοῦ παίζω, ἢ ἐκ τῆ ἑλῃ (πλέκῃ) παίζουσα) β') = ἀλωπεκῆ. Τίμ. σλ. 267. ὑπὸ Ruhnk, ὡς καὶ λέων ἀντὶ λεοντῆ. 2) Πτηνόντι ἐν κευζμῶσι καὶ ψωλοῖς ἀλώπεκος δίκην διαιτώμενον (εἶδος πουλιοῦ, τὸ ὁποῖον ζῇ μέσα εἰς τρύπες ὡς ἡ ἀλουπού) Ἀριστ. ἀλλως δὲ καὶ Χηνελώπηξ λέγεται. 3) Θαλάσσιός τις Ἰχθύς. 4) Οἱ τῶν ἰσχίων μυῶνες (τὸ κρέας ὁπού εὑρίσκεται εἰς τὰ λαγόνια ἡ γέφυες)· »πάρεες μυῶνα καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν μύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας καλοῦσιν Ἀσπ. 5, μυώδη τενα μέρη μεταξὺ τῶν γλουτῶν· Βουδαίος. »οἱ ἔσωθεν τὰς ὀσφυϊκὰς μυῶνας« Πλδ. 5) Εἶδος ὀρχήσεως (χοροῦ) Ἡσχ. 6) = ἀλωπεκία κατὰ τὴν β'. σημσ.

Ἄλωπος καὶ ἀλωπός· κατά τινας μὲν ὑπόλευκος (ἀσπρολιάρικος) κατ' ἄλλους δὲ ἀλωπόχρους, πυῤῥὸς τὸ χρῶμα (κοκκινομάλλης σὰν ἀλουπού). Πλούτ. Κορ. σλ. 13'. 2) = Κυναλώπηξ, παιωνργος· »Οὗτοι γάρ εἰσι θῶες ἀλωποὶ ἀνθρωπόμιμοι πίθηκοι« Σφκ. καὶ Ἴγν Ἐπστ. 9. ἀφ' οὗ

Ἀλωπόχροος· καὶ συνρστ. ἀλωπόχρους, ὁ, ἡ· ὁμοιον τὸ· ἀλώπεκος χρῶμα ἔχων· ἀλουπουσκόκκινος). Ὁ δ' Ἐδστ, ἐν Ὀδσ. Τ. σλ. 1968. ἡ πολιὸς κατὰ ἀλώπεκα· ἰδὲ Κυναλώπηξ. Σουϊδ. δὲ, πολιάς, ἐξηγεῖ τὴν λέξιν.

Ἀλωρήτης, ου, ὁ, ἡ· (ἅλως, ὠρέω) τῇ ἅλωνος ἢ τῆς ἀσπίδος φύλαξ. Ἐν Ἀνλ. β', 80. δὲ, ἐπονομάζεται ἡ Δηὼ ἀλωρήτης, καὶ εἰ ὠραι, ἀλωρῆται.

Ἄλως, ω, ἡ· = τῷ ποιητ. ἀλωά (ἁλώνι, »οἱ ἅλῃς τῆς ἄλω οἴσεται σοι τὰ ἄχυρα« Ξνφ. Οἰκ. 18. 2) Ὁ περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἀστρον κύκλος (κοινῶς ἁλώνι ἀσπιστικὸς λεγόμενος) »ἅλως ἐστὶν ἐμφασις λαμπρότητος ἄυτρου περίαυγος· διαφέρει δὲ Ἶριδος, ὅτι ἡ μὲν Ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἥδε ἅλως, κύκλω παντὸς ἄστρουω Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 3) ἀσπίδος περιφέρεια καὶ κύκλος· »ἅλω δέ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω . . .« Αἰσχλ. 7. ἐπὶ Θήβ. 489. ὅπερ κατά τινας μὲν ὑπεμφαίνει τὸν ἥλιον αὐτὸν ἢ τὴν σελήνην· κατὰ τὸν Σχλ. δὲ, τὸν ῥοῖζον (ἦχον) καὶ τὴν συνεχῆ κίνησιν τῶν ἀσπίδος ἀκτίνων. 4) Ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι μεταξὺ σφενδόνης καὶ ἰριδος κύκλος (ἡ στρογγυλάδα ἐ τὴν μέσην τοῦ ματιοῦ), Ἰουλ. Πολ. 5) Μετφρ. ἡ Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία. »Ἅλωνα, τὴν πάνθημον τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίαν προσαγορεύει, ἐν ᾗ πάντα τὸν θερισμὸν συναγείρει τῆς ἀνθρωποτητος« Ἰσῶρ. Πηλ. α'. Κποτλ. ξε'. καὶ Θεοφλτ. »Καὶ διακαθαιρεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις πολλοὺς μὲν ἔχει βεβαπτισμένους, ὥσπερ ἐν τῇ ἅλωνι πᾶν τὸ γεώδιον· ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ μὲν εἰσὶν ἄχυρα, ὅτοι κούφοι εἰσὶ καὶ τοῖς πνεύμασι τῆς πονηρίας κινούμενοι· ἐ δὲ σῖτος, ὅτοι καὶ ἑτέρους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὠφελοῦσι καὶ τρέφουσι διὰ διδασκαλίας καὶ πρᾶξεως.» (πρὸς τὴ γεν. ἅλω, Αττ. εὕρηται καὶ ἅλωος· ἔστι δὲ ὁ πληθυντ. ἀριθμ. περιττοσυλλάβως μᾶλλοντα ἐκ χρήσεως οἱ Αττ. μέντοι χρῶνται καὶ τῷ ἰσοσυλλάβῳ, αἱ ἅλοι· Παρέγ. δὲ ἀπὸ τοῦ ἅλις ἢ ἁλίζω, ὅθεν καὶ δασύνεται).

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι) εὔληπτος, εὐάλωτος, αἱρέσιμος (εὐκολόπεστος, εὐκολοκυρίευτος, εὐκολόπαρτος) «Οἱ δὲ Ἀστούριοι, ὡς ἐδόκεε ἁλώσιμος εἶναι ὁ Γαδάτας, εὐθὺς . . .» Ξεν. Κῦρ. 5, 4, 4. «. . πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκεε ἁλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλὼν.» Ἡρόδ. 3, 153. «Παιᾶν ἁλώσιμος», ὕμνος πολεμικὸς εὐχαριστήριος περὶ ἐκπορθήσεως, ἢ περὶ νίκης. Ἀσχ. 7. ἐπὶ Θηβ. 637. «Καὶ νῦν φυλάσσω λωμάτων, ὡς σύμβολον, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν, ἁλώσιμόν τε βάξιν» τὴν περὶ ἁλώσεως τῆς Τρ. ἀγγ. εἰσηγ. Ἀσχλ. Ἀγμ. 16.

Ἅλωσις, εως, ἡ· (ἁλίσκομαι) αἰχμαλωσία, πόρθησις, ἀναστάτωσις, κατασκαφή (σκάλαμμα εἰς τὸν πόλεμον· κυρίευμα, χάλπτμα πολιτείας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς). Ἡρόδ. καὶ Πλτ. Νμ. γ'. 2) Δεκανικῶς· φώρασις, ἀπέλεγξις, κατάγνωσις, καταψηφισμὸς (φανέρωσις σωστὴ τοῦ σφάλματος· ἀποδειξις ὅτι ὁ ἐναντίος ἔχει ἔλεγχ. κατασκασμα) «καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ παύεσθαι διπλασιάζων.» Πλατ. Νμ. 11.

Ἁλώσω, καὶ ἁλώσομαι· ἰδὲ ἁλίσκω· «εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο» ἂν τοὺς πάσσοντας ὡς κλέπτας, ἢ ὅτι ἐκλεψαν. Σνφ. Ἑλλ. γ. α'.

Ἁλωτός, ἡ, ὁν· ῥηματ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· κατειλημμένος, ἐγκατειλημμένος, ἑρμένος, πεπορπημένος, πολέμῳ ἢ βίᾳ κεκτημένος (πεπασμένος, ἀορχημένος, παρμένος, κυριευμένος, μὲ βίαν ἢ μὲ πόλεμον ἀποκτημένος). 2) = ἁλώσιμος· «ἅλωτα πάντα· μὲ κόπον καὶ ἐπιμέλειαν ἀποχτῶνται ὅλα· «τὸ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τ' ἀμελούμενον» (ὅ,τι ἐπιθυμεῖτις τὸ ἀποκτᾷ ἂν ἐπιμεληται, ἂν ὅμως τὸ ἀμελήσῃ τὸν φεύγει). 3) Ὑποκείμενος εἰς τί· ποτε. «Νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά.»

Ἁλώφητος, ὁ, ἡ· (λωφάω) ἀκαταπαύστως πονῶν· παύλαν μὴ λαμβάνων τινος· προσκαρτερῶν τινι· ἀδιαλείπτως, ἀδιαπαύστως σπουδάζων περί τι· (ἔστις κοπιάζει ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀνάπαυσιν του· ἓν πάυει καλὸν ἐπιμελεῖται, καταγίνεται ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα)· «ἁλώφητος ἀγῶσι κατετέρειπτο.» Πλούτ.

Ἁλῶ· Ἐπι. ὑποτακτ. ἀορστ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι, ἀντὶ τοῦ, ἁλῶ. Ὅμ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Μ.

Ἀμ, παρ' Ὅμ. καὶ Αἰσχλ. ἀντὶ τοῦ, ἀνά· ὅτι ἡ ἑπομένη λέξις ἀρχίται τῷ β, π, φ, μ. οἷον ἀμ βωμοῖσι, ἀμ μέτωπον, ἀμ πεδίον, ἀμ πέλαγος, ἀμ φυτά.

Ἀμα· Ἐπῤῥ. ἐπὶ χρόνου· ἐν ταυτῷ, ἢ ἐν τῷ αὐτῷ· (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν) «ἁμα οἱμωγὴ καὶ εὐγωλή.» Ἰλ. Θ. 63. «ἁμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσειν Γ. 109· καθ' ἡν στιγμὴν. καὶ λογογραφικῶς πάνυ χρήσιμον. Σπανιώτερα σύνταξις αὐτοῦ, «ἁμα μύθου ἔην, τελέεσθαι δ' ἔργον.» Ἰλ. Τ. 24ά. τὸ παρὰ τοῖς μεταγνωστ. «ἀπ' ἔπος ἀμ' ἔργον» εἰς δήλωσιν ταχείας, ἀμέσου συνεχείας· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμεν εὐθύς. Ἔτι δὲ καί, «ἅμα λέγων ἀνείρπε· καὶ, ἅμα ἠγόρευε καὶ ἀνείρπε· καὶ, ἅμα ταῦτ' ἔλεγε καὶ ἀπῆει.» Σφκ. Φοιν. 1194. — Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ προθέσεως μετὰ ὀνοτ. σημαίνει τὸ, σὺν, ὁμοῦ (μαζὺ μὲ, μὲ) ἀμ' ἠοῖ, ἀμ' ἠελίῳ καταδύντι, ἢ ἀνιόντι· Ὅμ. ἅμα ἠμέρῃ. Ἡρόδ. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμψύχων «. . τοὺς ἅμα θέλοντι ἄνδρας σφετέρους ἀποκτείνασαι. . .» Ἡρόδ. 6, 138. ἀμ ἐμοί, ἅμα τῇ μητρί. Καὶ μετὰ ἀπρμφ. ἅμα τῷ φανεῖναι. 2) Τὸ ὁμοῦ εἶναι, ἐν τόπῳ· ὡσαύτως μετὰ ὀοτικ. (μαζὶ μὲ) «ἑπέσθαι ἅμαπτεν» παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Περιγραφικοῖς ἀσπάτως· Ἀμ' αὐτῷ ἑπόντο Ὀσπ. Δ. 371. Πάντες ἅμα· καὶ, ἅμα πάντες· ὡς τὸ ἅπαντες, συμπάντες (πᾶν μαζὶ) «ἀμ' ἄμφω, (καὶ οἱ δύω μαζὺ, ἕνας κατόπι τὸν ἄλλον). «Τὼ δ' ἑκπαπαμένω δολιχ' ἔγχεα χερσίν, ἀμ ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον. . .» Ἰλ. Η. 255. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄνοιν ἰδιοτήτων τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου «. . οἱ σφίσι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείονες. .» Ὀδσ. Ι, 48. 3) Παραβολικῶς· ὁμοιώσεως, ἰσότητος σημαντικόν· ὡς τὸ ὁμοίως, ὥσπερ καθάπερ (καθὼς, ὅσον, τόσον, ὅσον) «ἅμα πνοιῇ ἀνέμοιον Ὀδσ. Δ. 98. «ἅμα καρτερὸς καὶ ἀμύμων» Γ. 111. «σὲ ἅμα κλαίω καὶ ἐμέ.» Ἰλ. Ω. 773. καὶ λογογραφικῶς· ἅμα μέν, ἅμα δέ· οὐ μόνον, ἀλλὰ καί· τοῦτο μέν, τοῦτο δέ· (ὄχι μονοχᾶ, μὰ καί· πότε, καὶ πότε). Τὸ δὲ ἅμα καὶ ἅμα· εὐθύς, ταχέως· (εὐθύς, εὐθὺς 'ς τὴν ἰδίαν στιγμήν). Πλτ. Ἀπλ. σλ. 32. Δ. — Ἀπὸ καὶ ὁμοῦ Δωρ. ἰδὲ καὶ ἅμαι.

Ἀμαγγάνευτος, ὁ, ἡ· (μαγγανεύω) διαμαγγανεῖων μὴ ἀπατώμενος, ἢ μὴ ἀπατηθείς· μὴ γοητευόμενος μὴ γοητευθείς· τερατεύμασι μὴ προσίχων, προσοχὴν μὴ δούς· (ὅστις δὲν ἀπατᾶται, δὲν ἀπατήθηκε μὲ μαγικὲς φευτιὲς· δὲν ἔδωκεν, δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὲς τέχνες ἐκείνων ὁποὺ κάμνουν φευτοδαύματα, τυφλοπαιγνίδια· ἀτυφλοπάϊγνιστος)· ἰδὲ μαγγανεύω.

Ἀμαθρῷάς, δος, ἡ· (δρῦς) τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς ἐν χρήσει· δένδρων νύμφαι, αἱ ἅμα ταῖς ὀρυσὶ γεννώμεναι καὶ συμφθειρόμεναι (δενδρονυμφες, ξωτικὲς ἀπὸ τοὺς λόγγους, αἱ ὁποῖαι κάθε μὲν ὅταν φυτρώνει δένδρον γεννᾶται μαζὺ μὲ αὐτό, καὶ ἀποθνήσκει ὅταν στεγνώσῃ ἡ κοπῇ τὸ δένδρον)· ἢ προσωποποιουμένη τῶν φυτῶν ζωή· «οὐρεῖ ἀμαθρυάδες» Ὀρφ. Τμ. 50. «Ἔτι δὲ καὶ Ἀδρυάς.

Ἀμαζονίδες, ίδων, αἱ· ἰδὲ Ἀμαζών.

Ἀμαζόνιος, ία, ιον· ἀμαζονικός· (σὰν ἀμαζόνα). 2) Ὁ Ἀμαζόνιος· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἄρτεμιν. 3) Τὸ Ἀμαζόνειον· τόπος τῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν οὕτω κληθείς, ὅτι ἐκεῖσε ἀπέκλινε τὸ ἀριστερὸν κέρας τῶν Ἀμαζόνων, ἐν τῇ μετὰ τῶν Ἀθηναίων μάχῃ αὐτῶν. Πλούτ. εἰς Θησ.

Ἀμαζονομαχία, ἡ· ἡ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχη τῶν ἀμαζόνων. Σχολ. Ἰλ. Β. 219. ἀπὸ τοῦ

Ἀμαζών, όνος· ἡ· κατὰ πληθ. δρ. συνηθέστερον· μαχιμώτατόν τι γυναικῶν πλῆθος· παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμαζονίδες παρὰ Πινδ. «λέγονται δὲ Ἀμαζόνες, ἢ ὅτι μαζοῖς καὶ ἄρτοις οὐκ ἐχρῶντο· ἢ ὅτι ἔκκιον τοὺς μαζούς· ἢ ὅτι οὐδόλως εἶχον μαζούς· ἢ ὅτι μαζοὶ οὐκ ἐβύλλοζον, ἀλλὰ φοράδων γάλα ἤσθιον, οὖσαι νεογνοί.» Σχλ. Αἰσχλ. Πρμθ. 722. (γυναῖκες πολλὰ πολεμικές, ἢ ὁποῖες, καθὼς λέγει ἡ μυθολογία, ἔκοφταν, ὅταν ἦταν μικρὰ κορίτσια, τὸ δεξὶ βυζὶ των διὰ νὰ μὴ ταιριάζῃ ὅταν εἰς τὸν πόλεμον ἐβάσταζαν τὸ δοξάρι). 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμαθαίνω· (ἀμαθὴς) ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς, μωραίνων εἰμί, ἢ ἀμαθῶς πράττω καὶ προσφέρομαι (εἶμαι ἀμαθὴς, ἀγράμματος, ἀδίδαχτος, μωρὸς, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς τέτοιος)· συντάσ. μετὰ αἰτ. ἁπλῶς, ἢ μετὰ τῆς εἰς· «. . ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν. . .» ἀμαθαίνω εἰς ταῦτα.» Πλτ. Νμ.

Ἀμαθεῖ· Ἐπῤῥ. ἀμαθῶς (ἀμάθητα)· Σουΐδ.

Ἀμάθεια, καὶ ἀμαθία, ἡ· (ἀμαθὴς) ἀπαιδευσία, ἀμουσία (ἀμαθωσύνη, τὸ νὰ μὴ μαθαίνῃ, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε τίς τίποτε)· ἐλλειψις παιδείας, ἀγωγῆς, χρηστοηθείας· πεῖρας, ἐμπειρίας, δαημοσυνης (τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις καλλιέργειαν, ἀνατροφὴν, χρηστοήθειαν, πεῖραν, μαθησιν)· ἀλογιστία (ἀσυλλογισία) μωρία· «Ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον, ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.» Θεόκ. γ'. 37.

Ἀμάθεια, ἡ· (ἄμαθος) ὄνομα Νηρηίδος τινος· Ἰλ. Σ. 48ε

Ἀμαθής, ὁ, ἡ· (μανθάνω) ἄμουτος, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος, ἀγράμματος· ἄπειρος, ἀδαήμων, ἀναγωγος, ἀνεπιστήμων (χωρὶς μαθητν, ἀπελίτευτος, ἀδιάβαστος· χωρὶς πεῖραν, ἀνήξευρος, χωρὶς ἀνατροφὴν)· 2) = ἀγροῖκος· Λεπτ. σλ. 339. ὑπὸ Wolf. μωρὸς, ἀνόητος· «. . . κάρτα δόξας ἀμαθὴς εἶναι.» Ἡρόδ. 1, 33. καὶ Πλτ. Εὐθδ. σλδ, 276. Β. ὑπὸ Heind: συντακτ. μετὰ γενικ. ἀμαθὴς πράγματός τινος· καὶ μετὰ αἰτιατκ. καὶ τῆς πρὸς προθετ. ἀμαθὴς πρός τι· 2) παθητ. ἄγνωστος (ἀγνώριστος) «ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σὸς γ' ἀμαθὴς οἰωνοῖς ἔῤῥει. . .» Εὐρπ. Ἰων. 929. 3) ἀλογομαθὴς· Ἐπῤῥ. ἀμαθῶς· ἀντιπροσδοκήτως, ἀνελπίστως (ἀνυπάντυχα, ἀνέλπιστα). «Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.» Θεόδ. 1, 140· καὶ ἀμαθεῖ.

Ἀμαθητος, ὁ, ἡ· = ἀμαθὴς· «ἦν δὲ ἀμαθητος γραμμάτων.» Σουΐδ. εἰς Ἰσοκρτ.

Ἀμαθία· = ἀμάθεια· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαθίτας, ίδος, ἡ· (ἄμαθος) ἐν ψάμμῳ ζῶν, διαιτώμενος· (ὅστις ζῇ, εὑρίσκεται εἰς τὸν ἄμμον)· «ἀμαθίτιδες κόγχοι.» (κογχύλια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ριμμένα 'ς τὸν ἄμμον)· Ἀθν. γ'.

Ἀμαθόεις, εσσα, εν· (ἄμαθος) ψαμμώδης· (ἀμμωδίστος, σὰν ἄμμος).

Ἄμαθος, ἡ· ἄμος, ἄμμος, ψάμαθος, ψάμμος (ἄμμος)· πληθυντ. ἄμαθοι· Θῖς, Θῖν· (παραλασσιά, ἀκρογιαλιά)· «ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς.» Τμ. Ὅμ. Ἀπλ. 439.

Ἀμαθύνω, (ἄμαθος) συντρίβω, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, καταθλῶ, καταστρέφω (κατατζακίζω, κατακομματιάζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω)· «ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ πῦρ ἀμαθύνει.» Ἰλ. Ι, 589. «χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ καρτερόν.» Κοϊντ. Σμρτ. β', 333. 2) κρύπτω ἐν ἄμμῳ· «Ἀνδρακίην δ' ἐμάραινε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν παννύχιος· Ὅμ. Τμ. Ἐρ. 140. ἐν γένει δὲ καταρύπτω, συγκαλύπτω.

Ἀμαθώδης, ὁ, ἡ· (ἄμαθος, εἶδος) ἀμμοειδὴς (σὰν ἄμμος).

Ἀμαθῶς· Ἐπῤῥ. τοῦ ἀμαθὴς· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαι· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἁμα· Καλλ. ἀμφβ.

Ἀμαίευτος, ὁ, ἡ· (μαιεύω) μὴ μαιευθείσα, μήποτε μαίας χρείαν λαβοῦσα· ἄρα παρθένιος (ὅποια δὲν ἐμμαιεύθηκεν, δὲν ἔλαβε ποτὲ χρείαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπό μαμήν· ὅθεν ὅποια δὲν ἐγέννησεν, καὶ εἶναι σάν παρθένος)· 2) ἄνευ μαΐσς, ἄνευ μαιευτικῆς ἀντιλήψεως (χωρίς μαμήν, χωρίς νά χρειασθῇ τήν βοήθειαν τῆς μαμῆς).

Ἀμαιμάκετος, ἔτη, ετον· μέγιστος, τερατώδης, τρομερός, δεινός, ἀνυπόστατος, ἀκατάσχετος (μεγαλώτατος, τρομαχτικός, φοβερός, ἀνυπόφορτος, ἀκράτητος). Ἐν Ὀδσ. ἐπίθ. ὑψηλοῦ ἵστοῦ (καταρτεῶνος)· «ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός.» Ὀδσ. Ξ. Ἐν Ἰλιάδ. Π. ἐπίθ. Χιμαίρας καὶ τοῦ πυρός· «Χίμαιραι ἀμαιμάκετον.» ὁ Σφκ. ἐπονομάζει οὕτω τό πῦρ καὶ τάς Εὐμενίδας· «πῦρ ἀμαιμάκετον.» εἰς τήν δ' ἀμαιμακέτην κουρᾶν.» καὶ οὕτω διαφορεῖται ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐπί ἀψύχων τε καὶ ἐμψύχων· (ἡ ἀπό τοῦ, ἄμαχος, μαίμαχος κατά διπλασιασμόν πως παραγωγήν αὐτῆς δοκεῖ ὀρθοτέρα τῆς ἀπό τοῦ μακετός, μακεδανός, μακεδνός, μακρός, μαιμακετός).

Ἀμαίωτος, ὁ, ἡ· = ἀμαίευτος· Ὀππ. Κυνγ. α'. 40. ἀμφβ. α'γ.

Ἀμαλαξιστία, ἡ· τό μή θηλύνεσθαι, διαθρύπτεσθαι ὑπό τρυφῆς· τό μή ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν πρός τι· Καρτέρησις, ἄσκησις τοῦ σώματος· (τό νά μή τρυφεραίνηται ἀπό τάς ἡδονάς, γίνεται τις ὡς γυναῖκα· τό νά μή ἀποστένῃ, μή κουράζηται ἀπό ὀδυλεμόν· τό νά ὑπομένῃ μέ σταθερότητα τούς κόπους· ἀκυρασία, σκλήρωμα τοῦ σώματος ἀπό κόπους)· Διοδ. δ'.

Ἀμάλακτος, ὁ, ἡ· (μαλάσσω) ἀδιάθρυπτος, ὑπό τρυφῆς μή θηλυνόμενος, μή μαλακυνόμενος, μή ἐπαλυνόμενος· ἀκαμπτος, ἀδιάτρεπτος, σκληρός· (ὅστις δέν γίνεται ἀπό τάς τρυφάς ὡς γυναῖκα· ἀμαλάκωτος, ἀλήγιστος, σκληρός)· «πᾶς ἐννοίας ἀμαλάκτους φέροντος.» Λογγ. ὡσαύτως καὶ ἀμάλθακτος.

Ἀμαλάπτω· = ἀμαλύνω· Δυκ.

Ἀμάλδακτος, ὁ, ἡ· = ἀμάλακτος· «ἀμάλδακτος ξυμφορίη.» Ἀρετ.

Ἀμαλδάω· = ἀμαλύνω· Παρ' Ἀπολλ. 834. ἀντί τοῦ, κρύπτω· ἀποσιωπῶ.

Ἀμαλδύνω, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀμαλύνω, καὶ ἀμαλόω· (ἀμαλές) κυρίως, ἐκμαλάττω, μαλάττω· διαθρύπτω, μαλακίζω, ἐξασθενίζω (μαλακόνω, ἀπαλαίνω, τρυφεραίνω, ἀδυνατίζω, ἡ κάμνω ἀδύνατον)· ὅθεν ἐν γένει, διαφθείρω, ἐξαφανίζω, ἀφανές, ἀδιάγνωστον, ἀνεγνωρίστον ποιῶ· (κάμνω νά μή φαίνηται, νά μή γνωρίζηται πλέον)· «. . θή τότε μητιόωντο . . . τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες.» Ἰλιάδ. Μ. 18. καὶ παθητ. «. . . ὡς κεν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνεται Ἀχαιῶν.» Ἰλιάδ. Η, 463· κρύπτω, ἀποκρύπτω, καλύπτω (σκεπάζω)· «φῶχετ' ἀπ' ἀνθρώπων . . . εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον.» Ὀμ. Ὑμ. Δημ. 94. ἔτι δέ καὶ ὡς τό ὁμαυρῶ.

Ἀμαλδόω· = ἀμαλδύνω.

Ἀμάλη· = ἄμαλλα.

Ἀμαλητόμος, ὁ, ἡ· (ἄμαλλα, τέμνω) ὁ κόπτων δέματα ἡ δεσμάτα σταχύων τεμένων· ἀμητής, θεριστής (ὅστις κόπτει τά δεμάτια ἀπό στάχυα· θεριστής)· Ὀππ. Κυνγ. α'. 521.

Ἀμάλθακτος, ὁ, ἡ· (μαλθάσσω) = ἀμάλακτος.

Ἀμάλθεια, ἡ· ἡ τόν Δία θηλάσασα [αἶξ· (ἡ γίδα ἡ ὁποία ἐβύζαξε τόν Δία). Ἐν τῶν κεράτων τῆς ὁποίας ἔρρεεν (ἔτρεχεν) ἡ Ἀμβροσία, ὅθεν καὶ ἡ Παροιμ: Κέρας Ἀμαλθείας· δαψιλείας ἀγαθῶν θηλούσης· (κέρατον ἀπό τό ὁποῖον εὐγαίνουν ἄπειρα καλά)· ὅθεν ἐλήγετο καὶ τό χωρίον (ὑποστατικόν) τοῦ Ἀττικοῦ· Ἀμαλθεῖον· Κικρ. πρός Ἀττ. 1, 16, 2, 1. καὶ, «χρύσεον Ἀμαλ. κέρας.» ὁ ἀνιαυτός ἐκφαίνων ταῖς περὶ γῆν τε καὶ βίον καλαῖς, (εὐτυγισμένους χρόνους)· Ἀθην. ια'. Παρ' Ἡσυχ. δὲ εὕρηται καὶ ῥῆμα ἀμαλθεύω· πλουτίζω, τρέφω, πληθύνω σημαῖνον· (συγγεν. ἴσως τῷ ἀμέλγω, ἀμέργω).

Ἀμαλθία, ἡ· παρά Σωφρ. ἀντί τοῦ, ἀλυπησία· «ὅταν μάλθων τις ἦ.»

Ἀμαλθητικόν κέρας· = Ἀμαλθείας κέρας.

Ἀμαλίζω· = ἀμαλλίζω.

Ἀμαλλα καὶ ἀμάλη, ἡ· (ἀμάω) θεσμίς, ὄγμα σταχύων (ἐσμάτι ἀπό στάχυα) Δισ. Περγ. 358. «σταχύων ἀμάλλαις.» παρ' Ἀθην. δέ· «ἀμάλλη· πτά τῶν ἀριθῶν ὀγάμματα αὐτά καθ' ἑαυτά.» Παρ' Εὐστθ. δέ· Ἀμάλλη, τό ὑπ' ἀγκάλη συμπίεσμα τῶν ὀγαμμάτων· καὶ παρακατιών «ἀμάλλαι δέ, κατά τούς παλαιούς, ὀγάμματα σίτου.» 2) ἐλλείπουσ. σχοῖνος, εἰς σφίξιν τῶν ὀγαμμάτων (τό «συλλαμβάσχοινον μέ τό ὁποῖον δένουν τά δεμάτια) Φιλοστ. Εἰκ. γ'. 10. 3) τά ἄσφικτα κείμενα ὀγάμματα (ἡ χειροβολές, τά ἀνόμι ἄδετα δεμάτια ἀπό στάχυα) – κατά Ἡσυχ. Σμρ. ια'. 156. παρ. ἀπό τοῦ ἄμα· ἀολλίζεσθαι χερσί τούς στάχυας· ἡ παρά τό ἁμᾶσθαι– ἰδέ καὶ Ἀμάλλα.

Ἀμαλλεύω καὶ ἀμαλλίζω (ἄμαλλα, εῖω) ὀγάμματα σφίγγω (δένω χειροβολές εἰς δεμάτια) παρ' Εὐστθ. 1162. ὀργαματεύω· ἐνγένει δέ, δέω, (δέσω) σφίγγω· ἔτι δέ καὶ ἀμαλεύω, καὶ ἀμπλίζω.

Ἀμάλλιον· τό· ἐλλείπουσ. σχοῖνος, οἱ εὖ σφίγγουσι τά ὀγάμματα (καλαμόσχοινο καὶ δεματικόν, μέ τό ὁποῖον δένουν τά δεμάτια)· «. . ὃ τινες Οὐλόδετον οἱ δὲ Ἡρόδοτον καλοῦσι· τοὺς ἐκ τῆς καλάμης στρεφομένους δεσμούς, ὧ δεσμοῦσι τά ὀγάμματα, καὶ τήν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλαν.» Εὐστθ. σλ. 1162. Ἰλ. Σ.

Ἀμαλλοδετήρ, τῆρος, ὁ· (ἀμαλλα, δέω) τά ὀγάμματα σφίγγων (δεματοδέτης, ὅστις δένει τές χειροβολές εἰς δεμάτια)· «. . . ἀλλα σ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντα.» Ἰλιάδ. Σ. 553. καὶ Ἐπιγρ. «. . μουσομανής τέττιξ δέλγει ἀμαλλοδέτην.» 2) = ἀμάλλιον.

Ἀμαλλοδετής, ὁ· = ἀμαλλοδετήρ.

Ἀμαλλοτόκεια, ἡ· ὀγάμματα τίκτουσα· ἐξαιρ. θηλυκ. τοῦ

Ἀμαλλοτόκος, ὁ, ἡ· ὀγάμματα γεννῶν· «ῥόρυρα ἀμαλ. (τόπος, γῆ, χωράφι ὑπού γεννᾶ δεμάτια) Νον, 7, σλ. 106.

Ἀμαλλοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὀγάμματα φέρων (ὅστις φέρνει, κουβαλεῖ ἡ κρατεῖ τά χέρια δεμάτια· 2) Ἐπθ. τῆς Δρτρ. Ἐφστ. 1162.

Ἀμαλός, ἡ, όν· Ἰωνικ. Ἀττκ. ἁμαλός· ἁπαλός, ἁβρός, τρυφερός· παρ' Ὁμ. ἐπί νέων κτηνῶν (ζώων ἡμέρων)· «. . ἁρπάξων ἡ ἄρν' ἁμαλὴν ἠὲ πτῶκα λαγωόν.» Ἰλιάδ. Χ. 310. καὶ Ὀδσ. Τ. 14. «οὐ κύων ἁμαλῇσι παρὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα . .» ὅθεν· 2) ἀσθενές, ἀδύνατος· «. . γέρων ἁμαλόν.» Εὐρ. Ἡλ. 75. 3) παρά τοῖς μεταγιστ. = ὁμαλός, (ἴσος) ἐξ οὗ, ἁμαλῶς· μετρίως, ῥᾳδίως· (ἀπό τοῦ μαλακός μετά τοῦ εὐφωνικοῦ. α. Ετμ. Λξ. 2. σλ. 262).

Ἀμαλόω· (ἁμαλός) καὶ

Ἀμαλύνω· = ἀμαλύνω.

Ἀμάμαξυς, υος καὶ υδος· καὶ ἀμάμυξ, υκος· καὶ ἀμάμυξις· ἰσος· εἰναῖος εἶδος τι ἀνθρωπείως, ἐπί πασσάλους παραλλήλως ἀνατεινόμενου, (ἀμπελόκλημα τό ὁποῖον κάμνουν νά αὐξάνῃ καὶ νά ἁπλώνεται ἐπάνω εἰς παλούκια· καὶ ἡ κοινῶς κλιματαριά, ἡ περγολά)· «ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος, οἱ δὲ ἀνδρόδραδα φασίν.» Διοσκ. Ἰδὲ καὶ Εὐστ. Ὀδσ. Ε, σλ. 1524. Ὁ δὲ Ἡσχ. λέγει· «καὶ ἐπί χωλοῦ τινος εἴρηται Ἀμάμυξ, δύο βακτηρίας ὑπό τάς μασχάλας ἐρειδόμενου καὶ ἕκαστον ἔχοντος τόν πόδα ὡς βότρυν.» Παρ' ἡμῖν δέ κοινῶς λέγεται ἡ Ἀναδενδρά, δενδρόκλημα, καὶ ἀγριόκλημα καὶ διαφέρει τῆς Ἀμαμάξυος (κληματαρχίας). Ἰδέ Ἀναδενδρά.

Ἀμαμηλίς, ίδος, ἡ· (μῆλον)· θαμνώδες δένδρον τε γλυκυμῆλου καὶ ἀπιοειδῆ καρπόν φέρον· περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μέν Εὐστθ. ἐν Ἰλ. σλ. 878. λέγει «. . Ἀμαμηλίς καὶ ἀμάμηλις, σύκον τό ἄμα μήλῳ ἀνθοῦν, καὶ μῆλον ἀμάσυκον, τό ἄμα σύκῳ ἀνθοῦν· ἕτεροι δέ εἰπόντες ἀμάμηλον τούς ἀπίους παρ' Ἀττικοῖς λέγεσθαι . . .» Ὁ δὲ Αἰσχυλίδ. Γεωρ. γ'. «ἀπίους τε νῆσος φέρει κρατίστας κατά τάς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας.» Ὁ δὲ Δισκρ. «ἐπιμηλίδες τε μῆλα . . μικρά . ἄπιοι καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται καὶ ὁ Αἰσχλ. πλὴν παρ' Ἀθην. ια'. καὶ δ' ἀμαμηλίδες, τάς εἰσὶν ἄπιοι, τάς τινες οἰονται, ἄλλ' ἕτερόν τι καὶ ἡδύ καὶ ἀπύρηνον.» Ὁ δὲ Γαλ. ἐν Δ. Ἱπτρ. «Μεσπίλου εἴδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον.» καὶ ὁ Ἡσχ. «Ἀπίου γένος, ἡ μῆλου ἡ μεσπίλου.» λέγει· ἐξ ὧν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ὑπό Διοσκ. λεγομένων δυνάμεθα εὐλόγως νά συμπεράνωμεν ὅτι ἀμαμηλίς λέγεται ἡ παρ' ἡμῖν χαμομηλιά.

Ἀμάνδαλον· τό· παρ' Ἀλκαίῳ ἀντί τοῦ, ὁμάλδακον, τό ἀφανές (ἀφαντοι) – ἀπό τοῦ ἀμαλάω, ἀμαλόω. –

Ἀμανῖται· ὧν· οἱ· Μύκητες, τρώξιμοι, βρώσιμοι (μανιτάρια, τά ὁποῖα εἶναι καλά διά φαγί) Δσκρ. δ'. 25.

Ἀμάντευτος, ὁ, ἡ· (μαντεύομαι) μή μαντευόμενος, μή μαντευθείς (ὅστις δέν ἀπεικάζεται, δέν προμηνεύεται, ἡ δέν ἀπεικάσθηκε, δέν ἐπροφητεύθηκε)· 2) ἐνεργ. ὁ μή μαντεύων (ὅστις δέν προφητεύει, δέν ἀπεικάζει).

Ἄμαξα, ἡ· Ἰων. Ἀμαξίη· Ἀττκ. ἅμαξα· (ἅμα). Ἅμαξα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ φορταγωγός (ἁμάξι καὶ μάλιστα διά φορτώματα, βαρυάμαξα). Παρ' Ὁμ. ταὐτοσήμαντος τῇ ἀπήνῃ· τετράκυκλος (μέ τέσσαρας τροχούς) ὑπό βοῶν ἡ ἡμιόνων συρομένη εἰς ἀπαγωγήν ἀποσκευῶν (βοϊδάμαξον, ἡ καὶ μουλαράμαξον διά φορτώματα μέ πράγματα)· «Οἱ μέν ἄρ' ἑκτός ἄμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην ἅπλεον.» Ὀδ. Ζ. 72. αὐτιθέτως τῷ, ἅρμα· «. . οὐδ' ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι ἴσαλαι, τετράκυκλοι. .» Ὀδ. Ι. 241. καὶ Ζ. 37. «Ἀλλ' ἅγ' ὑπέτρυνον . . ἡμιόνους τε καὶ ἅμαξαν ἐξοπλίσαι, ἦκεν ἄγησι ζωστῆρά τε καὶ πέπλουσι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.» καὶ Ἡρ. 1, 188. «. . πολλαὶ κάρτα ἁμάξαι τετράκυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσι . . ἐς τοῦτό καὶ εἰς ἀπαγωγήν νεκρῶν.» . . ὅκως ἁμαξα ξερμαχθεῖσα, ἁμαξέων ἐπαύρατο.» Β. 426. καὶ Ω. 182. «οἱ δ' ὑφ' ἁμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. . ἐξέφερεν ξηρούς Ἕκτορα δακρυχέοντας.» β') ὠτακούστως καὶ τό ἀροτροφόρον (τό ἀλέτρι, ἀλετρόμαξον). «Ἄμαξα δ' ἔργα βόεσσι· φησί δ' ἀνήρ φρένας ἀφνειός πήξασθαι ἁμάξαν . . .» Ἡσιόδ. Ἔρ. 425. καὶ 397. «. . τρισπίθαμος ἔπλην ἄξιν τάμνειν θερικάδα ἅμαξαν.» 2) ὁ ἀστερισμός, τῶν ἑπτά ἀστέρων ἅμαξα καὶ μεῖρα ἄρκτος (ἀλετροπούλι) λεγομένη· «Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν . . .» Ἰλιάδ. Σ. 487. καὶ Ὀδσ. Ε'. 273. 3) λευφόρος, ἁμαξίτος καὶ ἁμαξήλατος (βασιλική στράτα)· «ἁμαξα πάμφορος.» Ἐπιγρ. Καὶ παροιμία ἐπί λοιδόρων· «πτάξ ἁμάξης λαλεῖ.» (τό ἡμίτροπον· λέγει ἅσα σύρνει τό φουσάλι)· Σχλπ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροιας

Ἀρστφ. Πλού. 1015. »Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἁμαξῶν ἀχοῦμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἐπῆρχοντο, ὡς ἐφ' ἁμαξῶν οὐν ὀχουμένων αὐτῶν, ἐπὶ εἰς Ἐλευσῖνα βαδίζουσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδοροῦσιν ἀλλήλας ἐν τῇ ὁδῷ . . . ἔπος γάρ ἐν αὐταῖς τοῦτο· « — Φράσεις· ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει· τὸ παρ' ἡμῖν, ἕλα σάσκαλε πὰ σά μάζω γράμματα — καὶ ῥῆτά καὶ ἄῤῥητα, ὀνομάζει ὥσπερ ἐξ ἁμάξης·« λέγει ὅτι τοῦ ἔρχεται ἡ τὸ στόμ. Ἴδε καὶ πομπεύω.

Ἁμαξεία, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἅμαξα.

Ἁμαξεῖος, α, ον· = ἁμαξιαῖος· ποιητ.

Ἁμαξάριον, τὸ· ὑπερτ. τοῦ ἅμαξα (ἁμαξάκι).

Ἁμαξεύω, ἡ· τὸ ἀγείρεσθαι ἢ ὁδεύειν ἐπὶ ἁμαξευῶν ἢ φορταγωγοῦ ἁμάξης· (στράτεμα, τὸ νὰ στρατεύῃ τις μὲ ἅμαξι ἀγωγιάτικον φορτωμένον μὲ πραγματείας)· Ἡσχ.

Ἁμαξεύς, έως· — ἁμαξᾶς ἀπὸ ἀγωγιάτικον ἁμάξι — βοῦς ἁμαξεῖος· ὁ ὑποζύγιος· (βοΐδι τοῦ ἁμαξιοῦ, ὁποῦ τραβᾷ τὸ ἁμάξι).

Ἁμαξεύω· Μλ. ἁμαξεύς εἰμί· ἐλαύνω φορταγωγὸν ἅμαξαν· (εἶμαι ἁμαξᾶς ἀγωγιάτης, ἢ ἀπὸ βαρὺ ἁμάξι). »Πατρὸς μὲν ἁμαξεύοντος διὰ πενίαν·« Πλούτ. – Παθητ. ἁμαξεύομαι· τρίβομαι (πατιοῦμαι) ὑπὸ τῆς ἁμάξης· π. χ. ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη (στράτα ἢ ἐποίκ πατιέται ἀπὸ ἅμαξι, ἢ εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ ἁμάξι) Στρβ. 4. σλ. 318. καὶ »πολέμου τε, οὐκ ἐκόντες Αἰγύπτου, τοπρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην καὶ ἁμαξευομένην πᾶσαν...« Ἡρόδ. 2, 108. 2) τροπ. βίοτον ἁμαξεύειν· ταλαιπώρως βιοῦν (τὸ νὰ ζῇς ταλαίπωρη ζωήν)· »ἡμάξευσα τοῦτον ἐὺ ζωὸν κ' ἀβίωτον βίον·« Αἰσχ. Ἐπτ. 3) ἁμαξεύομαι εἰμί· – ζῶ ὡ περιὼ τὴν ζωήν μου ἐπάνω 'ς τὸ ἁμάξι· – Φιλτρ. Ἀπολλοδ. ζ'. 26.

Ἁμαξηδόνια, τά· ἰδὲ Παραξόνια.

Ἁμαξήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ὑφ' ἁμαξῶν φορτοφόρων τριβόμενος (ὅστις πατιέται, ἢ ὁποίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἁπερνοῦν, ἢ περπατοῦν βαρυὰ ἁμάξια)· ἡ ἁμαξήλατος· ὑπακουομ. ὁδός (ἁμαξόστρατα).

Ἁμαξηπόδες· οἱ· ἰδὲ ἁμαξόποδες.

Ἁμαξήρης, ὁ, ἡ· (ἄρω)· ἁμάξῃ ἐφηρμοσμένος ἢ προσπεπηγμένος· ἐν ἁμάξῃ εὐριστόμενος· ἁμάξῃ ἁνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμοσμένος, καρφωμένος, ἢ εὑρίσκεται, ἢ εἶναι 'ς τὸ ἁμάξι)· ἁμαξήρης ἁρθρος· ἄξαρις, (τόπος διὰ κάθισμα εἰς τὸ ἁμάξι· ἢ καὶ ἁμάξι διὰ κάθισμα ὡς τὸ Calèche, κλέτα, μπούτκα, καρότσα· τουρκιβαρ. κουτζί, χιντζβί). Αἰσχλ. ἐν γόοις = ἁμαξιαῖος.

Ἁμαξητός, ἡ, όν· = ἁμαξήλατος.

Ἁμαξηφόρητος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἐφ' ἁμάξης ξεφορμένος (τὸν ὁποῖον φέρνει, κουβαλεῖ τὸ ἁμάξι)· »ὡς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·« Πινδ. Λεῖψ.

Ἁμαξιά· ἡ· ἁμαξοτροχιά· (τύπος, ἡ σημάδι τὸ ὁποῖον κάμνει 'ς τὴν στράταν ὁ τροχὸς ἁμαξιοῦ· ἁμαξηλή) ἔτι καὶ ἅμαξα, οὐ πάνυ εὐλόγως, παραξυτονούμενον.

Ἁμαξιαῖος, α, ον· φορτωγωγῶ ἁμάξῃ ἁνήκων (ὅστις ἁνήκει εἰς βαρὺ ἁμάξι)· 2) μέγας ἢ βαρύς, ὥστε φορταγωγοῦ ἁμάξης χρεία εἰς ἀπαγωγὴν αὐτοῦ· (τόσον μεγάλος ἢ βαρύς, ὥστε βαρὺ ἁμάξι ἠμπορεῖ νὰ τὸν κουβαλῇ)· »... τὰ ζεύγη ἐκέλευσε πάντα ἁμαξιαίους λίθους ἄγειν καὶ καταβάλλειν ..« Ξεν. Ἑλ. 4, 27.

Ἁμαξιεύς, έως· ὁ· = ἁμαξεύς· 2) ἁμαξουργός, ἁμαξοποιός (ἁμαξᾶς, ὅστις φτιάνει ἁμάξια).

Ἁμαξικός, ἡ, όν· εἰς φορταγωγὸν ἅμαξαν ἁνήκων (ὅστις ἁνήκει εἰς βαρὺ ἁμάξι). 2) βόρειος, πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς ἄρκτου κείμενος (ὅστις εὑρίσκεται πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς γῆς).

Ἁμάξιον, τό· = τῷ ἑπομένῳ.

Ἁμαξίς, ίδος· ἡ· ὑποκορτ. τοῦ, ἅμαξα· μικρὰ ἅμαξα (ἁμαξάκι)· »... ἁμαξίδας γὰρ ποιεῦντες ὑποδέουσι αὐτάς . . .« Ἡρόδ. 3, 113. 2) εἰς ἄθυρμα παιδίων (ἁμαξάκι διὰ νὰ παίζουν μικρὰ παιδιά)· »...ὅτ' ἐπρίαμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα·« Ἀρστφ. Νφ. 864.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ· φορταγωγῷ ἁμάξῃ ἀντίκων, ἐπ' αὐτῇ ἐαίμενος (ὅστις ἁνήκει ἢ καὶ ὅστις εὑρίσκεται εἰς βαρὺ ἁμάξι)· ἁμαξίτης φόρτος·« Ἀνδλ. Ἐπιγρ.

Ἁμαξιτός, ἡ, όν· Ἀττ. ἁμαξιτὸς (ἅμαξα, εἰμί) ὑπὸ φορταγωγῶν ἁμαξῶν τριβόμενος (εἰς τὸν ὁποῖον περιπατοῦν, ἁπερνοῦν βαρυάμαξα)· ἡ ἁμαξιτὸς καὶ Ἀττ. ἁμαξιτός, ὑπακουομ. ὁδός· ἁμαξήλατος τρίβος· (στράτα ὅπου ἁπερνοῦν βαρυάμαξα)· »...τεῖχος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντι·« Ἰλδ. Χ. 146. ἐν Ὀδσ. Κ. 104. δέ, ποιδ' ἦσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν ἦπερ ἁμαξαι ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων κατοπίνεον ὕλην·« καὶ Πολδ. Θ'. 37. πατᾶς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς λεωφόρους, καὶ ἁμαξιτοὺς ὧν καλοῖς, καὶ ἁμαξηλάτους·« καὶ Ξνφ. Ἑλλ. 4. ». . ἔχωρουν κατὰ τὴν εἰς τὸ Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν διαφέρουσαν·« Ἰδὲ ἁμαξήλατος· σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῆται τῷ Ἀττικῷ τύπῳ.

Ἁμαξοβιώτης, ου, ὁ· = ἁμαξόβιος.

Ἁμαξόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ἐφ' ἁμάξης βιῶν, πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐφ' ἁμάξης Νομάδων ἔχων συμπεριαγων (ὅστις περιᾷ τὴν ζωήν του, καὶ φέρνει μαζύτου ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον τὰ πράγματά του καθὼς οἱ Νομάδες· οἱ ὁποῖοι εἶναι καθὼς οἱ τουρκόγυποι λεγόμενοι)· »...οὐδὲ γὰρ τοῖς ἁμαξοβίοις Σκύθαις φησὶ·« Πορφ. Ἀποχ. Ἐμψ. γ'. 15. καὶ Αἰσχλ. Πρμθ. 715. »...πλεκτὰς στέγας ναίοντες ἐπ' εὐκύκλοις ἅρμασι Σκύθαι νομάδες.«

Ἁμαξοειδῶς· Ἐπῳδ. ἐν εἴδει ἁμάξης φορταγωγοῦ· (καθὼς βαρυάμαξον, ἢ ὅμοιον μὲ βαρυάμαξον) Εὐστθ.

Ἁμαξοικός, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἐφ' ἁμάξης οἰκῶν (ὅστις κατοικεῖ 'ς τὸ ἁμάξι) = ἁμαξόβιος· Στρβ. Β'.

Ἁμαξοκυλιστής· ὁ· (κυλίνδω) ἁμαξαν κυλινδῶν, σύρων, ἢ πρωῒ ἢ τὸ βράδυ (ὅστις σέρνει, σπρώχνει ἅμπρος ἁμάξι). Ἁμαξοκυλισταὶ ἐλέγοντο οἱ Μεγαρεῖς, οἵτινες μόνοι μεταχειρίζοντο ἁμάξας ὑπ' ἀνθρώπων συρομένας· Πλουτ. Ἑλλ.

Ἁμαξοπηγέω, (ἁμαξοπηγός) ἁμάξας τεκταίνω, (ἁμάξια φτιάνω) Πλδ. Ζ. ἐφ' οὗ

Ἁμαξοπηγία, ἡ· = ἁμαξουργία· ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγεῖν (ἁμαξεντική) Πολδ.

Ἁμαξοπηγός, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) ἁμάξας τεκταίνων (ἁμαξᾶς, ὅστις φτιάνει ἁμάξια).

Ἁμαξοπληθής, ὁ, ἡ· (πλήθω, πλῆθος) μέγας, ὥστε ἅμαξαν πληροῦν (τόσον μεγάλος, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἕνα ἁμάξι)· »... λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ ἁμαξοπληθῆ·« Εὐρπ. Φοιν. 1164.

Ἁμαξόποδες, οἱ· (πους) ἁμαξόποδες, ὁος· πληθ. μόνον ἐν χρήσει· »ὕλα κεκοιλωμένα, ἐν οἷς περιλαμβανόμενος ὁ ἄξων ἑκατέρωθεν περιστρέφεται·« Πολδ. 253. κατὰ Βιτρούβιον δέ, τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα, ἐφ' οἷς περιστρέφεται ὁ τροχὸς (ἢ ἄκρες ἀπὸ τὸν ἄξονα ἀπου γυρίζει ὁ τροχὸς καὶ διὰ νὰ μὴν εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸν ἄξονα εἶναι μπηγμένον ἐμπροστὰ τὸ καρφί)· λέγονται δὲ καὶ ἁμαξήποδες.

Ἁμαξοτροχία, ἡ· (τροχός) = ἁμαξιά· Πολδ.

Ἁμαξουργία, ἡ· = ἁμαξοπηγία.

Ἁμαξουργός, ὁ, ἡ· (ΕΡΓΩ) = ἁμαξοπηγός.

Ἁμαξοφόρητος· (φορέω) = ἁμαξηφόρητος.

Ἅμαρ· τό· Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἦμαρ.

Ἀμάρα, ἡ· Ἰων. Ἀμάρη· ὄργυμα, ὑδραγωγός, ὀχετὸς (νεραύλακο)· »...ἀμάρης ὁ ἐξ ἑκάστης βάλλων...« Ἰλδ. Φ. 259. παρὰ Πολδ. 1. 5. »οἱ οὖν δὲ τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδροῤῥόαι, ὀχετοί, σωλῆνες·« ὁ δὲ Ἡσχ. »αὐλὰξ ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδροῤῥόη·« (αὐλάκι ὁποῦ ποτίζουν τοὺς κήπους)· 2) βερβέρου ἐκδοχεῖον, ὀζοθήκη (νεροδιάβαστη, καναλέτο Ἰτελ. ἢ λαγούμι καὶ γκεριζὶ τουρκοβαρ. διὰ νὰ ξετρέχουν ἡ βρῶμες ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα καὶ λ. τ. τ.) Θεοφρ. 22, 52. 3) τάφρος ὑδραγωγός (βαθαύλακο, τουρκβαρ. χαντάκι διὰ τὰ ξετρέχουν νερὰ ἀπὸ μπῆρες χωραφιῶν· (ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ, ἄμα, ὁμαλῶς ῥεῖν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεως, (υ – –).

Ἀμαράκινος, ίνη, νον· ἐκ μάρου, ἢ σαμψύχου (ἀπὸ μαγιορόναν, ἢ μαντζοράναν).

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν· ἀμαράκω, ἢ σαμψύχῳ παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ μαντζοράναν).

Ἀμάρακον· τό· καὶ ἀμάρακος, ὁ· σαμψοῦχον, μάρον· (μαγιορόνα, μαντζοράνα) ἐρωμυοειδέστι ἄγνωστον φυτόν· ὁ δὲ Θεοφρ. Αἰτ. φ. α'. ϛ' καὶ ὁ Νικόδ. Θηρ. 577. ἀμάρακος χλωρός, παχεῖα τις καὶ ἐρικκοειδὴς ῥίζα λέγεται· (υ – υυ).

Ἀμάρακος· = ἀμάρακον.

Ἀμαράντινος, ίνη, ινον· (ἀμάραντος) ἐξ ἀμαράντου κατεσκευασμένος (ἀπὸ μάραντον κεμωμένος· μαραντένιος)· 2) μὴ μαραινόμενος (ὅστις δὲν μαραγγιάζει, ἢ δὲν μαραγγιάζει). 2) ἀθεμόστι μὴ μαραινομένων· (λουλούδι τὸ ὁποῖον δὲν μαραγγιάζει, καὶ ὀνομάζεται καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἀμάραντος, καὶ, μάραντος).

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ· = ἀμάραντος.

Ἀμάργαρος, ὁ, ἡ· (μάργαρον) ἄνευ μαργάρων, ἐστερημένος μαργάρων (χωρὶς μαργαριτέρια· ὅστις δὲν ἔχει μαργαριτάρια).

Ἀμάρευμα, τό· τὰ δεκτὰ τῆς ὀζοθήκης ἐκρέοντα βορβοριώδη ὑγρὰ (ἡ ἀκαθαρσίες καὶ βρώμης ὁποῦ ξετρέχουν ἀπὸ τοὺς νεροδιαβάσεις)· ἐκ τοῦ

Ἀμορεύω· (ἀμάρα) ῥέω, ἐκρέω διὰ τῆς ἀμάρας (ξετρέχω, ξεγύνομαι ἀπὸ τὸ νεραύλακο, ἢ ἀπὸ νεροδιάβασιν) Ἰδὲ Ἀμάρα· Ἡσυχ.

Ἀμαρηκαπτήρ, ῆρος· ὁ· ἀμάρας σκάπτων (ὅστις σκάπτει νεραύλακα, νεροδιάβασης, χαντάκια). »Ἀμφοδικῶν οἰκτρούς τ' ἀμαρηκαπτῆρας·« Μαϊδ. δ'. 252.

Ἀμαρία, ἡ· = ἀμάρα.

Ἀμαρίσιος, αία, αῖον· ἐν ἀμάρᾳ ἐκρέων· (ὅστις ξετρέχει, ξεχύνεται ἀπὸ νεραύλακο, νεροδιάβασιν, χαντάκι)· ἀμαρ. ὕδωρ· τὸ δὲ ἀμάρας ῥέον· (αὐλακόνερου)· »... δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλλον ἀμαρίσιον ὕδωρ, ἢ ἐξ Διός·« Θεοφρ. Φ. ἱστ. Β'. 8.

Ἀμαρίς, ίδος, ἡ· ὑπερτ. τοῦ, Ἀμάρα· (νεραυλακάκι, μικρὴ νεροδιὰ βασή, χανταπάκι).

Ἀμαρτάνω· Μελ. ἁμαρτήσομαι· ὁ δὲ ἐνεργ. ἁμαρτήσω, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς μόνον· Ἀόρστ. ἥμαρτον, Ἀπαρμφ. ἁμαρτεῖν, ἀνὴ οὗ Ὁμ. καὶ τῷ Ἐπκ. ἥμβροτον χρῆται· Πρκμ. ἡμάρτηκα· (ὁ δ' Ἀόρστ. α'. ἡμάρτησα, μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Φρυν. σλδ. 732. ὑπὸ Lobeck.) ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ω, ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω· (σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀκοντισμοῦ· ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός·» Ἰλιάδ. Β. 372. καὶ Δ. 491. «... καθ' ὅμιλον ἀκόντισε δουρί· τοῦ μὲν ἁμαρδ'...» Ὡσαύτως Ἰωνικῶτ. καὶ Ἀττικῶς παρὰ τοῖς Δογγρφ. «...φανείσης δ' ἄρκτου...ὁ μὲν νῦν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν...» Ξνφ. Ἀπ. 4. 6. 3. 2) σφάλλομαι, βλάπτομαι, ἀποσφάλλομαι, ἁμαρτῶ, στερροῦμαι, ἀποστερροῦμαι, ἀποβάλλω, ἀπολλύω ἀπόλλυμι, γυμνοῦμαι, διαρπάζομαι· (ἀπατῶμαι, δὲν τὸ εὐτύχησα πέρα, γελοῦμαι, δὲν ἔχω μοιραῖα, ὑστεροῦμαι, χάνω, μὲ ξεγυμνώνουν, μοῦ ἁρπάζουν τὰ πράγματά μου· βλάπτομαι, ζημιόνομαι)· μετὰ γενικ. «... ἐπειτὰ πολὺ φέρτερόν ἐστε τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν...» Ὀδσ. Φ. 155. καὶ Ἡρόδ. 9. 7. «... ὑπερδὰ γὰρ ἡμέρτομεν τῆς Βοιωτίης ...» Καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· «...ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.» Ἰλιάδ. Ε'. 287. «...ἁμαρτανόμενα τῆ τοῦ ἄερος ἀκρασίᾳ...» Θεοφρστ. Φυτ. γ'. 18. καὶ Ξνφ. Ἐφ. 5. «Ἐπεισέμε ἁμαρτεῖν οὐδεὶς ἄλλος, ἀλλ' ἀγνὴ μενοῦσα·» Ἀμκρτάνω τίτινος· (δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν ἀπολαμβάνω, δὲν κτορθόνω τὸν σκοπούμου εἴς τινα) ὡς τὸ, ἀποτυγχάνω· (χάνω, ὑστεριοῦμαι)· «...οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ·» Σφ. Φιλ. 230. καὶ Ὀδσ. Ι. 513. «...χειρῶν ἓξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς·» καὶ Εὐρπ. Ἀνδρμ. 375. «ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου·» (ἡ γυναῖκα ὁποῦ χάσῃ, στερηθῇ τὸν ἄνδρα της στερεῖται τὸν κόσμον)· 3) ἀφαμαρτάνω, ἀποπλανῶμαι, ἀποσφάλλομαι· (κάμνω σφάλμα ἢ λάθος εἰς τίποτε, δὲν τὸ καταλαμβάνω, δὲν τὸ λέγω ἢ δὲν τὸ κάμνω ὡς πρέπει)· «...αἰεί πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·» Ὀδσ. Λ. 510. καὶ Β. 292. «... ἢδ' οὐτε νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ·» καὶ Ἡρόδ. 7, 139. «...νῦν δὲ Ἀθηναίους ἐν τισὶ λέγων σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἂν ἁμπρτάνοις τἀληθέος·» 4) μετγρ. πταίω, σφάλλομαι, διαφεύδομαι, παραγιγνώσκω, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, παραβαίνω· (φταίγω, σφάλλω, παραγωρίζω, κάμνω ἁμαρτίαν), ἄνευ πτωτικοῦ· «Ζεὺς σφέας τίσαιτο...ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καί τίνυται, ἔς τις ἁμάρτῃ·» Ὀδσ. Ν. 214. καὶ μετ' αἰτιατ. «ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἡμβροτον...» Χ. 154. καὶ Σφκλ. Αἰ. 1095. «...δ' οἱ δικοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη·» καὶ μετὰ τῆς εἰς Πρθ. ἁμαρτάνειν εἰς Θεούς· σπανιώτερον μετὰ δοτκ. «ἡμάρτηκέναι τῷ Θεῷ·» Ἱππκρ. καὶ μετὰ τῆς περὶ μετὰ Αἰτιατ. «...οἱ εἰσονται, ὅτι, ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμπρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἁμαρτάνουσι·» Ξνφ. Πλ. 3, 2, 20. 5) οὐκ ἀπολείπω τινος (δὲν ἀμελῶ, δὲν παραλείπω νὰ κάμω τὸ χρέος μου, ἢ τίποτε)· «...ὡς γὰρ ἐμοιγ', ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων...» Ἰλιάδ. Ω. 68. Παράβλ. ἀβροτάζω· (περὶ τῆς ἐτυμολγκ. παραγωγ. τῆς λέξεως ἰδὲ Ετμ. Δξ. 1, σλ. 137).

Ἁμαρτάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἁμαρτία. Ἡρόδ.

Ἁμαρτέω = ἁμαρτάνω· παλαιὸς τύπος· καὶ ἀχρηστος.

Ἁμαρτῇ. Ἐπῤῥ. (ἅμα, ἁτάω) ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ (μαζὶ, ἀνάμα, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν) ἐπὶ πράξεων πλειόνων εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τελουμένων· παρ' Ὁμ. ἐπὶ συγχρόνου βολῆς πλειόνων ἀκοντίων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· «...καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκχειρῶν ἡίξαν...» Ἰλιάδ. Ε, 656. καὶ Ὀδσ. Χ, 81. «..σθ' ἁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς ἰὸν προΐεις βάλλε...» (Τινὲς δὲ γράφουσιν ἁμαρτῇ, ὡς ὁ Βόλφιος· ἐν τῇ ιδοσεῖ. Ἰλιάδ. ἡ καὶ ἁμαρτῇ, ἄλλοι δ' αὖ ὁμαρτῇ καὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ. Ἀπολλ. Δξ. σλ. 741. ὑπὸ Toll.

Ἁμάρτημα, τὸ = ἁμαρτία. Ξνφ. Ἀπ. Ε', 5.

Ἁμαρτηρός, ά, όν· ἁμαρτάνων, σφαλλόμενος· (ὅστις κάμνει σφάλμα ἢ λάθος, δὲν ἐπιτυγχάνει).

Ἁμαρτητικός, ή, όν· εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπὴς, ῥᾴδιος ἢ συνήθης ἁμαρτάνων· (ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ κάμνῃ σφάλματα, σφάλλει, κάμνει λάθος εὔκολα, ἢ συχνά)· ἀντίκειται δὲ τῷ, κτορθωτικός «...περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κτορθωτικός ἐστιν· δὲὲ κακὸς, ἁμαρτητικός.» Ἀριστοτλ. Ἠθ. β'.

Ἁμαρτία, ἡ· ἁμάρτημα, ἁμαρτωλή, ἀγνόημα, σφάλμα, πταίσμα· πλημμέλημα, ἀστόχημα, ἀθεμιστουργία (παράνομη), λάθος, φταίξιμον· παρανομία, ἄδικον καὶ κακὸν κάμωμα, παραστράτισμα ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ).

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ (νόος) διατεταραγμένος τὸν νοῦν, παράφρων, παράπλητος· (μωρός, μωρόπτρελλος, σαλός, παρασπαλισμένος) «...τίπτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα, ὅς...» Ἡσόδ. Θγν. 511. καὶ Αἰσχλ. Ἱκτ. 540. «...ἐν δὲν Ἰὼ οἴστρῳ ἔφεσσομένα ψεύγει ἁμαρτίνοος, πολλὰ βροτῶν θεαμειβομένα φῦλα.»

Ἁμάρτιον, τὸ = ἁμάρτημα· «...τί τάδε δυνατὰ δυνάτα περὶ τᾷδε δίδυμα διαγοιεν ἁμάρτια πάσᾳ γᾷ σᾷ τάδε...» Αἰσχλ. Προ. 677. (περὶ τοῦ τύπου δὲ, παράβλ· ἀμπλάκιον).

Ἁμαρτοεπής, ές, ὁ, ἡ· (ἔπος) εἰς τὰς λέξεις ἁμαρτάνων, τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων του διαψευδόμενος, τοῦ ὀρθοῦ τῶν λόγων διαπταίων· συγχεχυμένα καὶ μωρὰ λαλῶν· (ὅστις σφάλλει εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁμιλίας του· ὅὲν ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν τῶν λόγων του· εὐγαίνει ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας του· ὁμιλεῖ ἄλλα ἀντ' ἄλλων, μωρολογεῖ). «Λίαν, ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔεπες·» Ἰλιάδ. Ν, 824: τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Γ, 215. «...ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος, ἦεν·» ἔτι δὲ = τῷ, μύθων ἁμαρτών.

Ἁμαρτολόγος, ὁ, ἡ (λόγος) ἐν τῷ λέγειν ἁμαρτάνων (ὅστις σφάλλει, κάμνει λάθη ἐν τὴν ὁμιλίαν του). Ἀθην. ιε', σλ. 104.

Ἁμαρτύρητος, ὁ, ἡ· (μαρτυρέω) μὴ μαρτυρούμενος, μὴ μαρτυρηθείς· ἄνευ μαρτύρων, ἢ μαρτυρίας (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρηθῇ, ἀποδειχθῇ μὲ μάρτυρας, δὲν ἐμαρτυρήθηκεν, δὲν ἀπεδείχθηκεν μὲ μάρτυρας· ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μάρτυρας). «...Οὐμὸς δ' ἁμαρτύρητος εὐκλεὴς πέσις.» Εὐρπδ. Ἱππλ. 290.

Ἁμάρτυρος, ὁ, ἡ = ἁμαρτύρητος· 2) ἐνεργ. μὴ μαρτυρῶν· (ὅστις δὲν μαρτυρεῖ, δὲν δίδει μαρτυρίαν) Ἐπῤῥ. ἁμαρτύρως.

Ἁμάρτω· πρωτοτ. ἄχρηστον, ἐξ οὗ τὸ ἁμαρτάνω.

Ἁμαρτωλή· ἡ = ἁμαρτία· «...ἦν μήτις εἰς ἁμαρτωλὴν εἴη τοῦ πλήθεος...» Ἀρτ. α', 4. παρ' Ἱππκρ. δὲ, καὶ ἁμαρτωλίη Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ.

Ἁμαρτωλία, ἡ = ἁμαρτωλή· ἀμφιβ. ἐνγν.

Ἁμαρτωλός, ὁ, ἡ· ἀνόσιος, ἀσεβὴς, ἄδικος, πονηρὸς· ἀναμάρτητος· πλημμελής.

Ἁμαρυγή, ἡ· (ἀμαρύσσω) = μαρμαρυγή. Λάμψις, αἴγλη, αὐγασμὸς, φέγγος, στιλπνότης, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών· (λάμψιμον, γυάλισμα, ἀστράψιμο, ἄστραμα, ἐρέχη, ἀχτινοβόλημα) κίνησις σωματων· οἷον τοῦ φωτὸς, τῶν ὀφθαλμῶν· (εἰς πράγματα ὁποῦ κινοῦνται, καθὼς τὸ φῶς, τὰ μάτια) «ὡς δ' ὑπὸτ' ὠκὺ νόημα.... ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἁμαρυγαί...» Ὅμ. Ὑμ. Ἑρ. 45. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. β'. «...οὔπερ κάλλιστα ἔασιν ἐσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἁμαρυγαί·» καὶ ἡ, «...τῆς δ' ἁμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἠρπασεν ἕρμις·» 2) ταχεῖα, ἐλαφρὰ, εὐπετὴς κίνησις· «εἰκεῖα Μουσῶν ῥᾴτε οἱ ἁπεξ ἵππων ἁμαρυγά.» Ἀρστφ. Ὄρ. 925. καὶ Πολλ. β'. «καὶ ἐ' ἐν τῷ μετώπῳ γράμμαι, στολίδες καὶ ἁμαρυγαί.»

Ἁμαρυγχείδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἁμαρυγκέως. Ἰλιάδ.

Ἁμαρυγκεύς, έως, ὁ· Ὄνομα κύριον. Ἰλιάδ.

Ἁμάρυγμα, τὸ· = ἁμαρυγή. 2) εὐπετὴς, ἐλαφρὰ, ἐπετερὴς, χαρίεσσα (χαριτωμένη) κίνησις· «...ἀκυτέρῃ ἁμαρύγματος ἠδὲ βολάων ἠελίου...» Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. παρ' Ἡσόδ. ἐὲ, ἁμάρ. χαρίτων, καὶ παρὰ Θκρτ. ιγ'. 7. «οὐδέτι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἁμάρυγμα χείλεος, οὐκ ὄσσων...»

Ἁμαρύσσω. Μλ. ξω = μαρμαίρω. Λάμπω, φέγγω, στίλβω, ἀστράπτω· ἐξαιρέτως ἐπὶ λάμψεως ὀφθαλμῶν «...ἐκ δὲ οἱ ὄσσων θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἁμάρυσσε.» Ἡσόδ. Θγν. 827. καὶ Ὅμ. Ὑμ. Ἑρ. 415. «τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης χῶρον ὑποβληδὴν ἐσκέψατο, πύκνα ἁμαρύσσων, ἐγκρύψαι μεμαὼς·» 2) ἐνεργ. σπιθηρίζω, σπινθηροβολῶ (σπινθηροβολῶ, εὐγάνω, πετῶ σκαντσιλίζοντα) ἐκ πυρὸς· παρὰ τοῖς μετγνστ.

Ἁμαρύτται, ὧν, οἱ· ὀφθαλμοὶ, ὄμματα, Ἡσυχ. ἰδὲ τελλαμαρίζω.

Ἅμαξ, άδος, ἡ· πλοῖον, πλοιάριον, σκάφος· (παρέβι, καραβάκι, βάρκα) κατὰ τὸν Ἐτυμολ. Αἰσχ. Ἱκτ. 841. ἰδὲ ἅμις.

Ἅμαξ, Δωρκ. ἀντὶ ἐμαξ· ἡμετέρας· (δικάς μας) ἀντωνυμ. «...ὔμμιν ἔγωγε μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάξ.» Ἰλιάδ. Ν, 96.

Ἁμάσητος, ὁ, ἡ· (μασάομαι) μὴ μασώμενος, μὴ μασηθείς (ἀμάσητος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μασηθῇ, δὲν ἐμασήθηκε).

Ἀμαστίγωτος, ά, ή (μαστιγόω) μὴ μαστιγωθείς· (ὅστις δὲν ἐδάρησε μὲ μαστίγιον, τουρκιβαρβ. καμτσίκι) (?).

Ἁμάστικτος, ὁ, ἡ· (μαστίζω) = τῷ προηγουμένῳ. Σχολ. Πνδ. Ὀλμ. ά, 32.

Ἅμαστος· ὁ, ἡ· (μαστός) ἄνευ μαστῶν, μαστῶν στερούμενος· (χωρὶς βυζιὰ· ὅστις δὲν ἔχει βυζιά).

Ἁμασυνάϊ, άδος· ἡ· καθ' Ἡσυχ. ἀπιὸς ἢ ἅμα συκάσι αὐξοῦσα (ἀπιδιὰ ἢ ὁποία αὐξαίνει ὅταν αὐξοῦν ἡ συκιές).

Ἁμάσυκον· τὸ· (σῦκον) ὀπώρα τις σύκῳ παραπλησία· (πωρικὸν ὅμοιον μὲ σῦκον) κατ' Εὐστθ. δὲ, σλ. 876. τὸ ἅμα, ἢ συγχρόνως τῷ σύκῳ αὐξοῦν· καὶ ἁμάσυκον μῆλον· ἰδὲ ἁμαμηλίς.

Ἁματαιότης, ητος, ἡ (ματαιος) ἡ δύναμις τοῦ μὴ παράγεσθαι ὑπὸ ματαιότητος (τοῦ νὰ μὴ ἀπατᾶται τις ἀπὸ ματαιότητα) Δγν. Δ, 7, 47.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Ἁματροχάω. (ἅμα, τρέχω) συντρέχω, συνδρόμω· (τρέχω, τροχάω μετὰ Ὅμ. χρῆται μόνον τῆς μετχ. ἁματρόχων· «παῖδα γάρ ἀνδρὸς... εἶτα τὸν ὦκα... ἁματροχάοντα πύρασιν ἐν πεδίον ἀγοῖμι» ἐπὶ τῆς εἰμ. Θέτ. Ο, 360.

Ἁματροχιά, ἡ· τροχοῦ ἔρεισις σύγκρουσις· (ὅταν ἔρχωνται τοῦτο κοντὰ μὲ τὸ ἄλλο ὥμα ἁμάξια ὥστε γίνωνται οἱ τροχοὶ τοῦ ἑνὸς μὲ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἄλλου) «... τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων.» Ἰλιάδ. Ψ, 422. 2) τὸ ἐφ' ἅρματος σταδιοδρομεῖν, (τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξια ὅταν βάνουν στίχημα νὰ περάσῃ ἕνας τὸν ἄλλον).

Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ (ἀμαυρὸς, βίος) ἀμαυρὸν βίον διάγων (ὅστις ζῇ ἢ ἔζησε χωρὶς νὰ κάμῃ κάνενα μεγάλον, ἐξαιρετὸν πρᾶγμα) «Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρὸς ἀμαυροβίου, φύλλων γενεῇ προσόμοιος...» Ἀρστφ. Ὄρ. 684.

Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπὸς) μελανόχρους, μέλανας καρποὺς φέρων· (ὅστις κάμνει μαύρους καρπούς.)

Ἀμαυρός, ά, όν· (μαυρός. μαίρω, μαρμαίρω) σκοτεινός, νεφώδης (συνεφιασμένος) ἀμυδρῶς λάμπων, ἢ φαινόμενος (ὅστις φέγγει ἀδύνατα, ὥστε μόλις φαίνεται) «Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν·» τοῦτ' ἔστι τὸ σκιᾶ παραπλήσιον φάντασμα. Ὀδσ. Δ, 824. Πᾶν τὸ τελείω φωτὶ μὴ φαινόμενον· ἀταφές, δυσγνώριστον, ἀδιάγνωστον, (ὅ,τι δὲν φαίνεται μὲ τελείαν λάμψιν, δὲν διακρίνεται, εἶναι σκοτεινὸν, ἀγνώριστον, δυσκολογνώριστον) «ἀμαυρὸν λυχνίδιον·» (λυχνάρι τὸ ὁποῖον ὀλίγον φέγγει, κοντεύει νὰ σβύσῃ) Δουκ. «...ὅπου δ' ἂν ἡ αὐτὴ ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι...» Ξεν. Κυνηγ. 6, 21. καὶ 5, 26. «...ἢ ἄψες οὐ διὰ ταῦτα ἀμαυρὰ ἐσκεδασμένη.» 2) ἄφαντος, οὐδενὸς ἢ μικρᾶς ἀξίας, ψεῦδος, σμικρὸς, ὀλίγος, ἀδύνατος (ἀτάραντος, ὄχι βεβαιωτὸς, ποταπὸς, μικρὸς) «...ὃς δέκα μαρτυρίησιν ἐμῶν ἐπίορκον...ψεύσεται, τοὐδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται.» Ἡσιόδ. Ἔρ. 261. καὶ παρ' Ἀρίφραν· «ἀμαυρὰ ἐλπίζω» καὶ παρ' Ἀρετ. «ἀμαυροὶ πυρετοί» 3) μὴ βλέπων· τυφλοῦ εἶκὼν (ὅστις δὲν βλέπει· σὰν τυφλός·) «πέπεσε μέν, ἐπεὶ ὦδ' ἀμαυρῷ κώλῳ πάταρ, ᾧ σ' ἄγων· τοῦτόν τυφλοῦ ποδὶ (καθὼς περπατεῖ ὁ τυφλὸς) Σφ. Οἰδ. Τ. 182. παράβαλε τυφλός· 4) ἐνεργ. ἀχρεῖος ποιῶν, τὰς δυνάμεις ἐλαττῶν (ὅστις ἀφαιρίζει, ὀλιγοστεύει τὴν δύναμιν) «ἀμαυρὰ ῥοῦσος.» Διοσκ. Ἰατρ. 10. Ἐπῳδ. ἀμαυρὸς· «...ἔπειτα κατακούσει ἀμαυρὸς ῥοῖζος τοῦ φωνῆεντος κεφαλῆς περιλαυρομένους. Πλούτ. Σωφρ. Εὑρητὲς δὲ καὶ μαυρός, ἐξ οὗ, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσοδύναμον μαῦρος, ἀντὶ τοῦ μέλας.

Ἀμαυροφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀμαυρὸν φῶς, ἢ λάμψιν ἔχων, μόλις φαινόμενος· (ὅστις ἔχει ἀδύνατον, ὀλίγον φῶς, ὀλίγον φέγγει, μόλις φαίνεται). Στοβ. Ὑπομν.

Ἀμαυρόω. Μλ. ώσω· (ἀμαυρὸς) σκοτίζω, ἐπισκοτίζω, ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν· (σκοτώνω, κάμνω νὰ σκοτινιάζῃ, νὰ φαίνηται σκοτεινὸν, νὰ μὴ λάμπῃ, νὰ μὴ φέγγῃ.) «ἀμαυρῶ τὰς ἀψεις τυφλῶ, ἐκτυφλῶ (τυφλώνω, ἀποτυφλώνω). Β') μεταφ. ἐλαττῶ (ὀλιγοστεύω, κάμνω μικρότερον, κατώτερον) «... τὸ τε Θεσπέσιον Φόρκυς ἀμαύρωσεν γένος...» Ὑπομν. Παῤ. ιβ'. 24. δηλονότι τὴν αὐξησιν (φήμην) τῆς γενεᾶς· «τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἡμαύρωκε πρᾶξιν.» Πλούτ. περὶ Ἡροδ. Παῤθητ. «ἀμαυροῦμαι· σκοτίζομαι». «... δυομένῳ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ.» Ἡρότ. 9, 10. Μεταφρ. ἐλαττοῦμαι (ὀλιγοστεύω), βλάπτομαι, ψεύδομαι· «... δεινόν τ' εἰ ἐγὼ ἀμαυρὰν ὑπέρβιον ἀρχὴν ἀείρας, ἄξονα καυλάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.» Ἡσιόδ. Ἔρ. 639. καὶ Ἀριστλ. Ἠθικ. 1, 4. «... δι' ὃ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται ...» καὶ Πλουτ. εἰς Περικλ. «... ὑπὸ πλήθους ἡμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα ...» καὶ Ἱππκρ. «ἀμαυρούμενον ὄμμα.» ἀφ' οὗ

Ἀμαύρωσις, εως, ἡ· σκοτασμὸς, ζόφωσις, ἐπισκότησις· ἀσθένημα, ἐλάττωσις, μείωσις, διαφορὰ· (σκοτίνιασμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστευμα, βλάψιμον).

Ἀμαυρωτικός, ή, όν· ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, οἰκεῖος εἰς τὸ ἀμαυροῦν (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἔχει ἰδιότητα, ἢ δύναμιν νὰ σκοτίζῃ, ἀδυνατίζῃ, ὀλιγοστεύῃ, βλάπτῃ).

Ἀμάχαιρος, ὁ, ἡ· (μάχαιρα) ἄνευ ξίφους, ἄνευ μαχαίρας (ὅστις δὲν ἔχει σπαθί, ἢ μαχαίραν).

Ἀμαχεί = ἀμαχί. Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἄμαχος.

Ἀμάχητος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμάχητος· «... βρέμει δ' ἀμαχήτου δίκαν ὕδατος ὀρακύπου.» Αἰσχύλ. Θηβ. 85.

Ἀμαχητεί. Ἐπῤῥ. = τῷ ἑξῆς.

Ἀμαχητί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμάχητος· ἄνευ μάχης (χωρὶς πόλεμον) Ἰλιάδ. Φ, 437, «... ἀλλ' ἀμαχητί ἰομεν,» παρ' Ἡρότ. δὲ πολλάκις καί, ἄνευ ἐρίδος, ἢ ἀντιλογίας. (χωρὶς φιλονεϊκημα, χωρὶς μάλωμα.)

Ἀμάχητος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) μὴ μαχόμενος, μὴ ἀγωνιζόμενος· μάχης ἔτι ἄπειρος, εἰς μάχην μήπω ἐλθών (ὅστις δὲν πολεμάει, δὲν εἶναι εἰς τὸν πόλεμον· δὲν ἐβολιμήσεν ἀκόμα πόλεμον, δὲν ἦταν ἀκόμα εἰς πόλεμον). Ξεν. Κπ. 6, 4, 14. «... οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων, οἱ μὲν τῶν πολεμίων ἴσασιν, ὅτι ...» 2) παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· παρὰ Στρατ. Φλκ. 198. «... τοῦ μὴ πρότερον τόδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ Θεῶν ἀμάχητα βέλη ...» ἰδὲ ἄμαχος.

Ἀμαχί. Ἐπῤῥ. = ἀμαχεί = ἀμαχητί.

Ἀμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ἄνευ μάχης, ἀγῶνος, ἐρίδος· μὴ μαχόμενος, μὴ μαχεσάμενος, (χωρὶς πόλεμον, χωρὶς μάλωμα· ὅστις δὲν πολεμεῖ, δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦταν εἰς πόλεμον. «... ἡέρρατ' ἄμαχοι διήγαγον ...» Ξεν. Ἑλλ. δ'. 4. 2) Παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀναμφήριστος· ἀκαταγώνιστος, ἀνεκβίαστος, ἀνίκητος, ἀπόρθητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἐβίασε, δὲν ἐνίκησε· δὲν ἐξαρίευσε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολεμηθῇ, ἀντιστασῇ, βιάσῃ, κυριεύσῃ, νικήσῃ τις)· «οὐ γάρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῶναι· ἀπότομός τε γὰρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις καὶ ἄμαχος.» Ἡρότ. 1, 84, καὶ 5, 3. «...εἰδ' ὑπ' ἐνὸς ἄρχοιτο, ἢ φρονέοι κατὰ σωυτὸ, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη, καὶ ...» καὶ Πλουτ. περὶ Ἀδλσχ. «... οὕτως ἀμάχου τι κακὸν καὶ ἀνυπέρβλητον ἡ συνήθεια ποιεῖ τὴν ἀβουλησίαν» καὶ Πνδ. Ὀλ. 13, 16. «ἄμαχον δὲ κρύψας τὸ συγγενὲς ἦθος.» καὶ Ἀριστφ. Δυσ 1013. «... οὐδὲν δηρίσει γυναικὸς ἀμαχώτερον.» 3) ἀμήχανον· (ἐναντίον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικὸν, ἢ βοηθεια. «ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν.» Πίνδ. Ῥυθ. ἐπὶ κάλλει. Ξεν. Κπ. 6, 1, 36. «Καὶ σοι δὲ τούτου τοῦ πράγματος ἐγὼ αἴτιός εἰμι· ἐγὼ γάρ σε συγκαθείρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι.»

Ἀμάω. Μλ. ήσω· (ἅμα) συλλαμβάνω, συλλέγω, συνάγω· (χειρίζω, συνάζω, μαζώνω) ἐνεργητ. ἐξαιρέτως, ξερίζω, τέμνω, σφίγγω ἀράγματα (ξερίζω, κόβω, δένω δεματιὰ) «... μάλακεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῶσιν.» Ὀδσ. Ι. 135. καὶ Ἰλιάδ. Π, 451. «... αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.» καὶ Ἡρότ. 6, 28. «... πέρην διαβαίνει, ἐκ τοῦ Ἀταρνέος ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον ...» Μεταφορ. ἀπαφτάω, κατακόπτω, κατακτείνω· (κατακόφτω, κατακομματιάζω, κατασκοτώνω) Valck. diatr. σλ. 225, Μέσ. συνάγωτι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· (μαζώνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου) «... αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.» Ὀδσ. Ι, 247. Συσσωρεύω (σωρώνω) μετὰ δοτ. «ἀμῶ μαι γαῖαν, κούει.» Ἀνθ. Τ, 1, 2. σλ. 174. ὑπὸ Jac. σπανίως δὲ ἐνεργητ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. (τὸ ἀρτιτὸν α τοῦ μὲν ἐνεργ. μακρὸν, ταῦ δὲ μέσου βραχὺ παρ' Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ἰδὲ π. χ. Θεόκρ. 10, 7. 16. 11, 73.) Σφκ. Ἀετ.

Ἀμβ— συνῃθ. συμφωνή τοῦ ἀναβ— ἡ ἐχρώντο ἐλευθέρως οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀποικοι ἐν πάσαις ταῖς οὕτως ἀρχομέναις λέξεσι, καὶ ἑπομένως μετῆλθε καὶ εἰς τοὺς Πειραιεῖς. Ἐν τῷ παρόντι λεξικῷ ἐπιζητοῦσα διαῤῥήδην τὰ παρ' Ὅμ. μόνον σπανιώτερα παραδείγματα τῆς συγκοπῆς αὐτῆς, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἀναβ—).

Ἀμβαίνω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβαίνω, ταῦτα τ' ἐμβαίνωμεν.» Ὀδσ. Ο, 219.

Ἀμβαλλώμεθα. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβαλλώμεθα. Ὅμ.

Ἄμβασις, εως, ἡ· ἀντὶ Ἀνάβασις. Ἰων. καὶ Ἐπ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 1070.

Ἀμβάτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀναβάτης. Ξεν.

Ἀμβατός, όν. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἀναβατός. Ὅμ.

Ἄμβη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἄμβων.

Ἀμβικας, ου, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβιξ, ικος, ὁ· (ἄμβη) ἔκπωμα, ποτήριον, κύλιξ, κοτύλη, δέπας, κώθων (ποτήρι, ταζκί, κοτλί, κουπα). 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐπίβλημα χυλιστικοῦ ἀγγείου (σκέπασμα, τσερβαρ. καπάκι ἀπὸ ἀγγεῖον διὰ λαμβικάρισμα, καθὼς εἶναι τὸ ἄνω μέρος τοῦ παρ' ἡμῖν λαμβίκου λεγομένου)· «... θέντες ἐπὶ λοπάδας ἐρκμάδας κόγχον σιδηροῦν ἔχουτα κινάβαρι, περικαθάπτουσιν ἄμβικα περιελίξαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ὠμῇ ραξίν· ἡ γὰρ προσίζουσα τῇ ἄμβικι αἰθάλη, ἀποζεσθεῖσα καὶ ἀποψυχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται.» Διοσκ. Ε', 110. (τὸ ι, τῆς παραληγούσης τῶν πλαγίων πτώσεων ἔστι μακρόν. Δρκ. σλ. 28.) Ἀπὸ τῆς γενικῆς ἄμβικος ἐσχηματίσθη, πιθανῶς, καὶ ἡ παρ' ἡμῖν τοῦ τοιούτου ἀγγείου ὀνομασία Λαμβίκος, προσλήψει τοῦ λ., καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου, ὡς καὶ τὸ νῶμος, ἀντὶ ὦμος καὶ λ. τ. τ.

Ἀμβλακέω = ἁμπλακέω. Ἀρχιλ. παρὰ Πλουτ. Στρωμ. β, σλ. 73.

Ἄμβλακημα, τό· ἰδὲ ἁμπλακέω.

Ἀμβλακία, ἡ· ἰδὲ ἁμπλακέω.

Ἀμβλήδην. Ἐπῤῥ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἐμβλήδην· «... ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρῶσιν ἔειπεν.» Ἰλιάδ. Χ, 476. ὅπερ ὁ Σχολ. ἀέρος τὸ πνεῦμα ἀναφέρουσα, ἑρμηνεύει, ἀπὸ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπήν, ὕδατος ἀναβρασμὸν σημαίνοντος.

Ἀμβλίσκω. Μλ. ἀμβλώσω· (ὀρθώτερον ἀπὸ τοῦ, βλώσκω, παρὰ ἀπὸ τοῦ ἀμβλύς) ἀπαμβλῶ, ἐξαμβλῶ, ἀμοτοκῶ, ἀποφθείρω· (ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προβ'ίχνω, ἀποβάλλω) «. . . καὶ ἐὰν νέαν ὀν σόξει ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν.» Πλτ. Θεαί. 6. Πκρά. Πολυδ. δέ, γ', 49. καὶ ἀμβλισκάνω. 2) παρά τοῖς μεταγνστ. = ἀμβλύνω.

Ἀμβλόω = ἀμβλίσκω· ἰδὲ ἀπαμβλόω.

Ἀμβλυγώνιος, ὁ, ἡ· (ἄμβλυς, γωνία) ἀμβλεῖαν, μὴ ὀξεῖαν γωνίαν ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει συμβληρήν, μυτηρὴν ἀγωνὴν) μαθηματικὴ λέξις.

Ἀμβλύζω = ἀναβλύζω. Ὀρφ. Ἀργ. 1128.

Ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμβλύνω) ἀμβλύνει, ἐξαπθενίζει (ὅστις ἀποστομώνει, χαλνάει, ζιουμπίζει τὴν μύτην ἢ τὴν κόψην ἀπὸ σουβλικν, ἢ κοφτερὸν πρᾶγμα· π. χ. ἀπὸ σούβλικν, μαχαίρι καὶ τ. τ. καὶ ὅστις ἀδυνατίζει, κάμνει νὰ χάσῃ τὴν ὀγλίγωρην, σφοδρὴν δύναμίν του κάνενα πρᾶγμα).

Ἀμβλυντικός, ἡ, όν· εἰς τὸ ἀμβλύνειν ἐπιτήδειος, (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει δύναμιν νὰ ἀποστομώνῃ, ζιουμπίζῃ, ἀδυνατίζῃ κάνένα πρᾶγμα).

Ἀμβλύνω. Μλ. μνιὸ. Ἀπαμβλύνω, ἀποστομώ· ἐξαπθενίζω, καταπονῶ· (ἀποστομώνω, ζιουμπίζω, ἀδυνατίζω τ.) ἐπὶ πραγμάτων ὧν ἡ φυσικὴ δύναμις ἐλαττοῦται, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ ὀξυστόμων ἐργαλείων, καὶ ἐπὶ ὀξυδερκούς ὁράσεως. ἀμβλύνω τὴν μάχαιραν, τὸ ὁρυ· τοὺς ὀφθαλμούς· (ἀποστομώνω, ζιουμπίζω τὸ μαχαίρι, τὸ κοντάρι· ἀδυνατίζω, σκοτώνω τὰ μάτια.) 2) μεταφρ. βραδύνουν ποιῶ· ὀκνώη καθίστημι· (κάμνω νὰ χοντρύνῃ ὁ νοῦς· κάμνω φοβιτσιάρη, νὰ μὴν ἔχῃ τόλμην, καρδιάν) · Ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν· καταπαύω, καταστέλλω, πρωΐνω, παραμυθοῦμαι (ἡσυχάζω, καταπραύνω τὸν θυμόν, τὴν λύπην, παρηγορῶ.) Ἀνέλ. 3, 2, σλ. 50, 209, ὑπὸ Jac. Δίων. Κάσ. Πλούτχ. – Παθητ. εἰμὶ ἢ γίνομαι ἀμβλύς, ἀδύνατος, ἀσθενής, ἀειλός, ἄτονος, ἀδρανής, βλάπτομαι· (ἀποστομώνομαι· χάνω τὴν τόλμην, ἀδυνατίζω, βλάβομαι·) «. . . . ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου ἀμπέλου.» Θεόφρ. Φτ. Αἰτ.

Ἄμβλυς, εῖα, ὺ· (πιθανῶς τῷ, ἀμαλὸς συγγεν.) ὀξύτητα μὴ ἔχων· ἀσθενής, ὀλιγοδρανὴς, ἄτονος· νωθρός, βλαξ, ῥᾳθυμος· χαλαρός, ἄνετος, χαῦνος, (ξιοῦμπος, ἀδύνατος, ἀκαμάτης, ἀπευτωτος, χαυνωμένος·) ἐπὶ δυνάμεων ἐλαττώτεως· κυρίως βραδύνους, ἀμβλύωψ, ἀδρανὴς (χοντροκέφαλος, κοντόφθαλμος, χωρὶς ἐνέργειαν)· ἐπὶ ἀμβλύτητος ὀξυστόμων ἐργαλείων, ὀξυδερκοῦς ὁράτεως, ῥωμαλεότητος, ἀγχινοίας, ἀλγηδόνων ἀναισθησίας· «. . . ὡ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνὴρ πεπ., καὶ . .» Πλτχ. εἰς Ἀρτξ. «ἄμβλὺ ὁρᾶν.» Πλτ. Μετφυ. «ἀμβλὺς τὴν φύσιν.» «ἀντιθέτως τῷ, εὐφυής. Θεόδ. «ἀμβλὺς πρὸς δρόμου.» νωθρὸς Συν. «ἀμβλὺς περὶ τὴν αἴσθησιν ἀντθτ. τῷ, ἀγχίνους. Λουκ. «ἀμβλυτέρους ἀπολήσε πρὸς μάχην = δειλοτέρους. Πλτχ. «εἰς τὸ φαγεῖν μὲν ταχὺς, πρὸς δρόμον δὲ ἀμβλύς. Ὑπάρχει.» Ἐπιγρ. παρεμπλήσιον τῷ παρ' ἡμῖν κοινῶς, Ἀγλίγωρος 'ς τὸ χουλιάρι καὶ ἀργὸς 'ς τὴν δουλειάν. Παρ' Εὐρπ. δὲ ἀμβλὺς λέγεται ὁ ἀγνισθὴς καὶ μηκέτι κακῶν αἴτιος Ὀρέστης νῦν ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὸς κακῶν.» Ὀρστ. «Ἔτι δὲ καὶ = ἀμαυρός. 2) ἐνεργ. ἀμβλύνων· ἐξαπθενίζων, κοπλάζων, δαμάζων.

Ἀμβλυσθαίνω καὶ ἀμβλυσταίνω, ἀντὶ ἀναβλυσταίνω. Σχλ. Πλάτ.

Ἀμβλυσμός, ὁ· ἰδὲ Ἄμβλωμα· «γίνεται γὰρ ἐπὶ ἀμβλυσμῷ καὶ βιαίῳ τόκῳ.» Ἀρτ. Β'. ὅπερ ἄλλοι ἀμβλωσμὸς ἀναγν.

Ἀμβλύταται. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμβλύς. Πλάτ.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις ὀξύτητος, ἐξαπθένιτις, ὄκνος, νωθρότης, χαλαρότης, ἀτονία, δυσαισθησία, ἀναισθησία (ζιούμπισμα, ἀδυναμία, δειλία, ἀκαμωσιά, ἀναισθησία, χαύνωμα).

Ἀμβλυωγμός, ὁ· (ἀμβλυώσσω) ὁράσεως ἀμαύρωτις· ἀμυδρὰ ὅρασις, ἀμβλυωπία· (πάνιατμα τῶν ματιῶν· κοντοφθαλμοσύνη) «. . . ἐν πυρετῷ καυσώδει ἦχον προσγενομένων μετὰ ἀμβλυωγμοῦ.» Ἱππ. Προῤῥ.

Ἀμβλυωπέω· ἀμβλύωψ εἰμί (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά)· «. . . ἐπαναγκάζουσι δὲ καὶ ἀμβλυωπέουσι.» Ἱππ. Προγ.

Ἀμβλυωπής, ὁ, ἡ· (ὤψ) ἀμβλυωπὸς, μύωψ (κοντόφθαλμος). «. . . καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν.» Θῤῥ. Αἴτ. Φ, γ'. καὶ ἐπὶ φυτῶν. «ἀμβλυωπεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου αὐτῆς.

Ἀμβλυωπία· ἡ = ἀμβλυωγμός. Πλουτ. Συμ. δ'.

Ἀμβλυωσμός, ὁ = ἀμβλυωγμός. Ἱππ.

Ἀμβλυώσσω. Ἀττ. ἀμβλυώττω. Μλ. ὠξω. (ἄμβλυς) μύωψ, ἀμβλυωπὸς εἰμί. (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά.) «ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν.» Πλάτ. Πλτ. 6.

Ἀμβλωδρίδιον· τὸ· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) ὑπακουόμενον, παιδίον. Ἑστρωμ· (ἀπόῤῥιγμα· τὸ παιδὶ ὁποὺ ἀποῤῥίχνει ἡ ἀγγαστρωμένη). 2) ὑπακούμ. φάρμακον. Φθόριον, ἐκβόλιον, διεκβόλιον, ἀντῦριον· (ἀποῤῥιχτικὸ βοτάνι ἢ Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἀγγαστρωμένες νὰ ἀποῤῥίχνουν.)

Ἄμβλωμα, τά· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) τὸ ἀμβλίσκειν ἀφηγημένως ὡς πρᾶξις (ἀποῤῥίξιμον).

Ἀμβλωπής, ὁ, ἡ = ἀμβλυωπής.

Ἀμβλωπός, ὁ = ἀμβλυωπός.

Ἀμβλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) εἰς τὸ ἀμβλίσκειν ἐνήκων ἢ ἐπιτήδιος (ἀποῤῥίξιμος).

Ἄμβλωσις, εως, ἡ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώσσω = ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλωσμός, ὁ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώττω = ἀμβλυώττω. 2) = ἀμβλόω, ἀμβλίσκω.

Ἀμβλωτικόν = ἀμβλωδρίδιον κατὰ τὴν β'. σημασίαν (ἀποῤῥιχτικὸ βοτάνι). Γαλ. Ἐπιδ.

Ἀμβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ = ἀμβλυωπής. «Τίς εἶπ' ἀνδρῶν συμμάχων κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, σ' οὐσεγενώσαν τορῶς. Εὐρπ. Ῥσ. 740.

Ἀμβλώω = ἀμβλίσκω. ὠμοταστέω· (ἀποβάλλω τὸ παιδί, ἀποῤῥίχνω.)

Ἄμβωμα, τό = ἀναβώμιον. «. . . ἀωρόνυκτον ἄμβωμα.» Αἰτχλ. Χοηφ. 32.

Ἀμβωόω = ἀναβαίνω. Ἡρόδ.

Ἄμβολα, τά· τὸ μέσον τῆς κεραίας καθ' ὅσον δέεται τῷ ἱστῷ· (ἡ μέση τῆς ἀντένας τῶν καραβίων, ὅπου εἶναι δεμένη μὲ τὸ κατάρτι) «τῆς δὲ κεραίας τὸ μέσον τὸ κατὰ τὸν ἱστόν, Ἄμβολα καὶ Σύμβολα.» Πολυδ. α'.

Ἀμβολάδην. Ἐπῤῥ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβολάδην· (ἄνω, βάλλεσθαι) σὺν παφλασμῷ, μετὰ κακλασμοῦ (χορχολωτά) ἐπὶ ζέοντος καὶ παφλάζοντος ὕδατος (ὅπαν βράζῃ νερὸν καὶ πηδᾶει τὸν ἀνήφορον)· «λέβης ζείων ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ . . . πάντοθεν ἀμβολάδην.» Ἰλδ. Φ, 364. καὶ Ἡρόδ. 4, 181. «ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰόν, ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζειε, τηνικαῦτα δέ ζέει ἀμβολάδην.» 2) ἀναβλητικῶς, ἀναβλητικῶς· ὁ' ἀναβολῆς, μετεξὺ γινομένης· (διακοπτά, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν) «ἀεθλεῖ γε μὲν ἀμβολάδην ἐντελεταῖς δὶς Ἀθηναίων μυσταῖς ἀμμασαν.» Πνδ. Νμ. 10, (61.) 88. καὶ Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 425. «τάχα δὲ λιγέως ἀμβαρίζω, γηρυέτ' ἀμβολάδην, . . . ἐραίνων ἀθανάτους τε Θεοὺς, καὶ γαῖαν ἐριμυήν.»

Ἀμβολαδίς. Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἀναβολαδίς· χερσὶν ἀνατεταμέναις (μὲ τὰ χέρια συκωμένα τὸν ἀνήφορον) Καλλμ. εἰς Ἄρτμ.

Ἀμβολάς, άδος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀναβολάς, γῆ. ἰδὲ ὀρυγμοῦ ἐπεστορεμένη γῆ· (χῶμα σωρωμένον, σωρὸς ἀπὸ ξεσκαμμένον χῶμα.) «Ἀμβολὰς γῆ λέγεται, ἢ ἐντῷ ὀρύσσεσθαι ἀναβαλλομένη, ἢ γοῦν ἄνω ῥιπτομένη, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναγόμενος χοῦς.» Ἐτυμ. «Ἀνίστη δὲ καὶ πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς.» Συν. Κπ. ζ, 5, 6.

Ἀμβολή, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολή.

Ἀμβολία, ἡ = ἀμβολή· ὄψιν.

Ἀμβολιεργός, ὁ, ἡ (ἀναβάλλω, ἔργον)· Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἀναβολιεργός. Τὸ ἔργον ἢ τὴν πρᾶξιν ἀναβάλλων· ὀκνώδης, μέλλων, ὀκνηρός, βραδὺς (ὅστις ἀργοπορεῖ, κάμνει διακοπὴν εἰς τὴν δουλειάν του, πότε δουλεύει, καὶ πότε δὲν δουλεύει· ὀκνηρός, ἀργοπορικός). «Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἀτηΐσι παλαίει.» Ἡσδ. Ἔρ. ζ11.

Ἀμβολίη, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολία. Τρυφ.

Ἀμβρακεύομαι = καρτερέω. Ἡτχ.

Ἀμβρακίδες, αἱ. Ὑποδημάτων εἴδος τι, (τὰ ποία φορούσανε 'ς τὴν Ἄσσυαν).

Ἀμβροσία, ἡ. Ἐπικ. δὲ καὶ Ἰων. ἀμβροσίη — κυρίως Ἡλκ. τοῦ ἀμβρότειος, ὑπακουομ. ἐδωδή, τροφή. — ἡ ἐδωδή, τὸ ἔδεσμα τῶν Θεῶν, ὥσπερ κεῖθ' ποσις αὖτων, ἀθάνατον τοιοῦτα τὸν αὐτὸς ἐπίονα ὡς καὶ τὸ νέκταρ τὸν πίνοντα αὖτοῦ, ὁ' ὁ τοῖς ἀνητοῖς ἀπηγορευμένη· ἐφαγί τῶν Θεῶν, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνε νὰ μὴν ἀποθνήσκουν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτανε ἐμποδισμένον νὰ τὸ φάγουν ἄνθρωποι) «ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τραπέζαν ἀμβροσίης πλήσασα.» Ὀδτ. Ε, 93. Παρὰ Σαπφοῖ δὲ καὶ Ἀλκμάνι ἀντιστρόφως, Ἀμβρ. ἡ τῶν Θεῶν πόσις. Ἀθν. 2, σλ. 39. Α. 2) εὐώδες τι καθαρτήριον ἄλειφαρ, ἢ χριστὸν ἔλαιον τῶν Θεῶν (μυρωδικὸν λάδι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφονταν οἱ Θεοί). «Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλίψατο δέ λίπ' ἔλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυμένον ἦεν.» Ἰλδ. Ξ, 171, καὶ Π, 670, καὶ 680. «. . . χρῖσον τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβρότα εἵματ' ἔσσον.» 3) Πᾶς ἀηλησμὸς τῶν Θεῶν, πᾶν κεχαρισμένον, ἢ ἐν ἡδονῇ αὐτοῖς ὄν· (κάθε θελητὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀρέζει εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς εὐφραίνει) ὅθεν καὶ ὁ Σιμόεις πτμ. ἀνεφύτην (ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ). Ἀμβρ. τοῖς ἵπποις τῆς Ἥρας· «τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.» Ἰλδ. Ε, 777. καὶ ἡ Εἰδοθέα περίσχε τῷ Μενελάῳ νὰ σφραυσθῇ Ἀμβρ. διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Φωκῶν· (διὰ τὴν βρόμαν ἀπὸ τὰς φώκας.) «Ἀμβροσίαν ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, ἡδύ μάλα πνείουσαν.» Ὀδσ. Δ. 445. 4) Εἰς τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νομιζόμενα (εἰς τὰ θρησκευτικὰ πράγματα) σύγκραμά τι ἐλαίου, ὕδατος, καὶ διαφόρων καρπῶν. Ἀθν. καὶ οὕτως ἐννοοῦσιν τινες τὸ «Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν. . .» Ἰλδ. Ξ, 170. (Κατὰ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 132, 133. Ἡ λέξις ἡ ἐξ ἀρχῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐσιαστικὴ παρὰ τὸ, βροτός, ἄμβροτος = ἀθανασία.

μβρόσια, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, παρὰ τοῖς Ἰωσι.

μβροσιόδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμὴ) Θεῖος, ἢ ἀμβροσίαν ἀποπνέων, ἀμβροσίας ὀζων· (ὅστις μοιρίζει ἀπὸ ἀμβροσίαν.)

μβρόσιος, ία, ιον· (ἄμβροτος) Ἀθάνατος, Θεῖος, Θείας φύσεως. «... ἔνθα τε νύμφη ἀμβροσίῃ ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.» Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 230. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐπονομάζονται πολλάκις παρ' Ὅμ. ἡ τοῦ Ἰλ. Β, 57. Η, 41, 142. Σ, 208. καὶ ὁ ὕπνος Ἰλ. Β, 19, ἔτε δῶρα θεῶν, ὡς καὶ ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰν κνέφας. «... τετράκτε, καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ.» Ἡσ. Ἔρ. 715. οὗ μέν τοι διὰ τοῦτο νοητέον ἀϊδίως διαρκοῦσαν, ἢ (ἐνεργητ.) ἀναζωπυροῦσαν, τοῦτ' ἔστιν ἀθανασίαν παρεχούσαν νύττα. Ὡσαύτως καὶ ὕδωρ. «... Οἳ πόλιν ... ναίετε ... ἀμβρόσιον πίνοντες ἔδωρ Θείου ποταμοῖο ...» Ἐπιγρ. Ὅμ. α', καὶ, δ'. «... ἦντε δὲ ἁγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῦ Μέλητος.» 2) Ἔτι δὲ ἐπονομάζεται ἀμβρόσιον καὶ πᾶν, ὅ,τι κέκτηνται οἱ Θεοί, ἢ τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ ὑποστάσει αὐτῶν ἄνθρωποι, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι τὰ τοιοῦτον ὑπὸ τῆς οὐσίας αὐτῶν διαλαμβανόμενον, ὅσον· Θείας μέγα, καλὸν, ὑψηλὸν, λαμπρὸν (ἀεὶ μεγάλον, εὐμορφον, ψηλὸν, λαμπρὸν). Παῤ. Ὅμ. καὶ Ἡσ. Θεῖον κάλλος, μέλος, ἅτμα· Θεῖος ὕμνος, θεία φωνή. «Κάλλει μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα κάλ' ἀέτρεε ἀμβροσίῳ ...» Ὀδσ. Σ, 192. «... αἱ τότ' ἔσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι σὺν καλῇ, ἀμβροσίῃ μολπῇ.» Ἡσ. Θγν. 70. Ἔτι δὲ θεοῦ κόμη, πλόκαμος, πέπλος, ἐσθὴς, ἔγχος, ἅλειφαρ (ὄνευ ἀναφορᾶς πρὸς εὐωδίαν) κ' ἀμβρόσιος ὁ ἄρα χαίτας ἐπερρώσαντο ἄνακτος κράτος ἀπ' ἀθανάτοιο.» Ἰλ. Α, 529. «... τοὶ δ' αἴτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε ῥεμβεινούς, καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.» Ξ, 178, καὶ «...δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε.» Φ, 537 καὶ «... ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἔσαντο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια ...» Ω, 341. καὶ «...ῥοόεντι δὲ χρῖεν ἔλαίῳ ἀμβροσίῳ, ἵνα μή.» Ψ, 187. ὡσαύτως καὶ ἡ τροφὴ, καὶ αἱ φᾶτναι τῶν ἵππων αὐτῶν. «ἕνδ' ἵππους ἔστησε ..., παρὰ δ' ἀμβρότου βάλεν εἰάρου.» Ε, 369. καὶ Θ, 434. «... καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν.» ἐν οἷς ἡ κατ' ἐνέργειαν σημασία οὐκ ἐγχωρεῖ· διατηρήθη δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς λέξεως, μᾶλλον ἐπὶ πραγμάτων, ἢ ἐπὶ προσώπων, καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγενεστέροις. Ὁ δὲ Εὐρπ. χρῆται τῇ λέξει ἀκαταλήκτως. Παραβλ. ἀμβροσία, ἄμβροτος, ἄβροτος. Βουτμ. Λεξ. 1, σλ. 132.

Ἀμβροτεῖν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀόρστ. β', τοῦ ἀμαρτάνω, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτεῖν.

Ἀμβροτόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) Θεῖος πῶλος (Θεϊκὸ πωλάρι) Εὐρπ. Τρ. «... καὶ Δαρδανίας ἅταν θεᾶ δώσων, χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου· ὑπ' ἄλλων δὲ ἀμβρότα πώλου ἀναγιωσκόμενον.

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ· (βροτὸς, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α καὶ παρενθέσει τοῦ μ). Ἀθάνατος, Θεῖος, Θείας φύσεως· ὡς τὸ ἀμβρόσιος, τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατ' ὅσον ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· «...οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεός ἄμβροτος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη, τοσσὴν δ' ὑσμίνην ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.» Ἰλ. Τ, 358. καὶ Ὀδσ. Τ, 444. «αὐτὸς ἐγὼν εἰδὼν θεὸν ἄμβροτον, ὡς ῥ' Ὀδυσῆϊ ἐγγύθεν εἰστήκει· καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.» Ἔτι δὲ ἐπονομάζει οὕτω τὸ κάλλος, τὸ αἷμα, Ἰλ. Ε, 339, 870. Π, 670, 680. τὴν ἑτάνητα, τὸν πέπλον τῶν Θεῶν· τὸ ἁυμάσιον κεφαλόδεσμον, ἢ ζώνην τῆς Λευκωλένου, «τῇ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι τάνυσσαι ἄμβροτον.» Ὀδσ. Ε, 346. τὴν νύκτα· «ἴδε εἰς τὸ ἀμβρόσιος· τοὺς ἵππους καὶ τὰς βοῦς τῶν θεῶν. «Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ ταφρον ὑπέρβορον ὠκέες ἵπποι ἀμβροτοι ...» Ἰλ. Π, 381. καὶ Ὅμ. Τμ. Ἑρ. 71. «ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἀμβροτοι αὐλιν ἔχεσκον βοσκόμεναι ...» «ὡσαύτως τὸ ἔδεσμα τῶν Θεῶν καὶ τὰ παρ' αὐτῶν παρεχόμενα ἔπλα καὶ ἄλλα ὅμοια. «... Ὃδ' ἄμβροτα τεύχει ἑδυνε Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἃ οἱ Θεοὶ οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπεσον.» Ἰλ. Ρ, 194. Ὀδσ. Σ, 190. «... τέως δ' ἄρα δῖα θεάων ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.» Ἔτι δὲ τὸ ὑπὸ θεᾶς ἐξεργασθέν ὕφασμα. «Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ... ἱστὸν ἐποιχομένης, μέγαν ἄμβροτον· οἷα θεάων λεπτὰ τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. Ὀδσ. Κ, 222. Ὃδε Ἡσ. καὶ τὴν φωνὴν τῶν Θεῶν ἄμβροτον προσαγορεύει· «... αἱ δ' ἄμβροτον ὅσσαν ἵεσθαι, θεῶν γένος αἰδοίων πρώτων κλείουσιν ἀοιδῇ.» Θεογ. 43. Πινδ. Νμ. 10. 12.

Ἄμβυξ, υκος, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβων, ωνος, ὁ· Ἰων. ἄμβη. ὀφρὺς ἀσπίδος, ἢ χεῖλος λεκάνης, λοπάδος ἴτυς· (ὁ γῦρος ἀπὸ ἀσπίδων, τὰ χείλια ἀπὸ ἀπλίδων καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀγγεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα κεκόνωνται μηνητά): πυθμὴν, πύνδαξ ἐκπώματος (ὁ πάτος ἀπὸ ποτήρι)· παρὰ τοῖς Βοιδίοις δὲ καὶ ἡ ἀκρώρεια (ἡ κορυφὴ βουνοῦ). 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὁ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Ἄμβων (ὁ ἄμβωνας 'ς τὴν Ἐκκλησίαν). Κατ' Αἰσχύλ. αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρέων, οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι· ὅθεν καὶ παρὰ Ποιητ. τὸ «ἐπ' ἄνρεος ἄμβώνεσσι.» Ὁ δὲ Εὐστ. σλ. 1636. φησι. «Ἄμβωνες λόφοι ὀρῶν καὶ Ἴτυς πᾶσα, καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή· καὶ χεῖλη δὲ λοπάδων· οἷον· «πολλὰ δὲ λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας.» καὶ Πολυδ. ὁ, ὃ. «Τοῦ δὲ κώδωνος ἑκατέρωθεν πλευραί, ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται.» καὶ Πλούτ. Δνκ. «Τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων καὶ δυσπαίοντα τὴν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῇ χρυᾷ, καὶ τοῦ θολεροῦ προτκάπτοντες ἐντὸς, καὶ προσισχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλήτιζε τῷ στόματι τὸ πινόμενον.» Ὅπερ βεβαιοῖ καὶ ὁ Ἀθην. α'. «ὁ Κώων, ἐκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὗνεκα στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν· πρῶτον μὲν οὖν τὸ μὴ λίαν καταβληλον εἶναι τὸ πῶμα· εἶτα ἄμβωνας ὁ κώδων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρόν.» καὶ Γαλη. «ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν.»

Ἀμβωνίζομαι· ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἄμβωνα, ἢ λαλῶ ἐπ' ἄμβωνος (βάνω λόγον 'ς τὸν ἄμβωνα) Συνοδ.

Ἀμβώσας, Ἰων. μετοχ. ἀρστ. α', ἀντὶ, ἀναβοήσας· ὡδὲ μέγ' ἀμβώσας εἶπα.» Ἡρότ.

Ἀμεγέθης, ὁ, ἡ· (μέγεθος) μὴ μέγας, μικρὸς, βραχὺς (ὄχι μεγάλος, μικρὸς, κοντὸς ἢ στενός)· «Τὰ μὲν μέγεθος ἔχει, τὸ δὲ τῆς ἐλαίας ἀμέγεθες.» Θφρ. Φ. Ἱστ. α', 21.

Ἀμέγαρτος, ὁ, ἡ· (μεγαίρω μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἐπὶ πραγμάτων· τὸ οὐδέν εἰς φθόνον κινοῦν, οὐ οὐδεὶς τῷ αὐτὸ ἔχοντι, ἢ πάσχοντι ψθονεῖ· δηλονότι ἀνιαρὸν, χαλεπὸν, φοβερὸν, αἰσχρὸν· ἀθλιότης, ἀτύχημα, συμφορὰ· (κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν προξενεῖ ψθόνον· διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ψθονεῖ, δὲν ζηλεύει κανεὶς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔχει, ἢ ὁποῦ τὸ παθαίνει· δηλαδὴ λυπηρὸν, κακὸν, φοβερὸν, ἀχρεῖον, παλαιπώρημα, δυστυχία, κακοῤῥιζικιά). «... ἀλλ' ὄγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.» «ἀλλ. Β, 420. καὶ Ἡσ. Θγν. 666. «... μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν ..» καὶ Ὀδσ. Λ, 399. «... ἦε σ' ἐγ' ... ἐδάμασσεν, ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὖτμὴν» καὶ Αἰσχ. Πρμ. 402. «... στέγω σε τὰς οὐλομένας τύχας ... ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς ... πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.» καὶ Ἰκτ. 639. «αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός, ποίμναν τένδ' ἀμέγαρτον.» Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς, 2) Ἐπὶ προσώπων· Εὐτελὴς, ἄζηλος, ἀνεπίφθονος· (ποταπὸς, ἀζήλευτος, ἀφθονητος) «Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, πτωχὲ, ἀνιηρόν; ...» Ὀδσ. Ρ, 219. καὶ Φ, 362. «Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, πλαγκτέ,» καὶ Τμ. Ἑρ. 539. «ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω, πολλὰ περιτροπέων ἀμέγαρτα φῦλ' ἀνθρώπων.» (τὴν μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α, δευτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Μέγας, τερατώδης, ἄφυλης, ἄφθονος· ἀποδοκιμάζει ὁ Βτμν. Λξ. Ι, σλ. 201.)

Ἀμέθεκτος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μὴ μετέχων, μὴ μερασμὸν, ἀμέθεξις, (ὅστις δὲν μετέχει, ἢ δὲν μετεῖχεν ἀπὸ τίποτε) Δνσ. Ἀρ. 2) Οὗ οὐδεὶς μετέχειν ἢ μετασχεῖν δύναται (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ μετέχῃ, ἢ δὲν μετεῖχεν) Ἐπῤῥ. ἀμεθέκτως· ἀφ' οὗ

Ἀμεθεξία, ἡ· τὸ μὴ μετέχειν τινός τι, στέρησις μετοχῆς τινος (τὸ νὰ μὴ μετέχῃ τις ἀπὸ τίποτε). Κορν. Λέ.

Ἀμεθόδευτος, ὁ, ἡ· (μεθοδεύω) καὶ

Ἀμέθοδος, ὁ, ἡ· (μέθοδος) ἄνευ εἰσηγήσεως, προπαιδεύσεως, προκατασκευῆς· ἄνευ μεθόδου, ἄνευ τοῦ προτήκοντος τρόπου καὶ κανόνος· (ἀπροδίδακτος, ἀπρατοίμαστος· χωρὶς μέθοδον, χωρὶς τὸν τρόπον καὶ τὸν κανόνα, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμνῃ τις τίποτε, ἢ νὰ γίνηται τίποτε).

Ἀμέθυσος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀμέθυστος, ὁ, ἡ· (μεθύω) μὴ μεθύων, μὴ μέθυσος, μὴ πάροινος, μὴ παροίνιος· (ὅστις δὲν μεθᾷ, δὲν πίνει τόσον ὥστε νὰ μεθάσῃ· δὲν εἶναι παράφορος 'ς τὸ νὰ πίνῃ). 2) Ἐνεργ. τὴν μέθυτιν, τὴν κραιπάλην κοιλίων, κατέχων (ὅστις ἔχει ἐνέργειαν νὰ ἐμποδίζῃ τὴν μέθην) π. χ. φάρμακον (ἰατρικὸν, βοτάνι) ἀμέθυσον. 2) Ἀμέθυστος, ἡ· τὴν μεθυσιν οἰνωσιν καταπαύων (ὅστις καταπαύνει τὴν μέθην, κάμνει νὰ παύσῃ, περάσῃ ἡ μέθη, ἢ τὸ μεθύσι). Πλτχ. Πρβλ. Σ. 3. β) ὄνομα πολυτίμου λίθου, ἤτις καὶ Ἰβηρική καὶ Ἰνδική καὶ βρετανικὴ λέγεται· (ὄνομα ἀπὸ ἕνα πετρᾶδι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσπροκόκκινον καθὼς τὸ νερωμένον κρασί)· «ἀμέθυσον κεκλῆσθαι τὴν λίθον οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνῳ τὸ χρῶμα προσοικε.» Πλτχ. Συμπ. Γ, 1. γ) ἀγνωστόντι ἂς τοῦδε φυτοῦ εἴδος, Πλτ. Συμπ. Γ, 1.

Ἀμειαγώγητος, ὁ, ἡ· οὗ τὸ βάρος δὲν ἐσταθμήθη δὲν ἐξετάσθη εἰ ἔστι δίκαιον ἢ οὐ· (τοῦ ὁποίου τὸ βάρος δὲν ἐζυγιάσθηκε 'ς τὸ

ζώγι ἂν εἶναι σωστὸν ἢ ὄχι) Συνσ. Ἐπστ. Ε'. ἰδὲ Μείον.

Ἀμείβομαι· ἰδὲ ἀμείβω, 2).

Ἀμείβοντες, οἱ· ἰδὲ ἀμείβω, 3).

Ἀμείβω· Μλ. ψω· ἀορστ. ἠμειψα. Ἀλλάττω, ἀνταλλάττω· (ἀλλάζω, κάμνω ἄλλην δίδοντας τίποτε πρᾶγμα καὶ πέρνοντας ἄλλο τίποτε δι' αὐτό). «Ἐνθ' αὖτε Γλαύκῳ . . . . δῶκε πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἀμείβε, χρύσεα χαλκείων . . .» Ἰλδ. Ζ, 235. καὶ, Ξ, 381. «. . . οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήια τεύχε' ἀμεῖβον, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλός ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν·» ἐναλλάττω· (ἀλλάζω, πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο βάνω, πέρνω, συνόνω· κλ. τ. τ. π. χ. ὅταν περιπατῶ συνόνω πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο ποδάρι· ὅταν παίζω βιολὶ πατῶ τὲς κόρδες πότε μὲ τὸ ἕνα, πότε μὲ τὸ ἄλλο δάχτυλο· κ. τ. τ.) «. . . τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς, ἐντροπαλιζόμενος, ἄλλοτε γόνυ γουνοῖ ἀμείβων·» τοὐτέστι βρυχῦ προποδίζων, ἢ ὀπίσω χωρῶν καὶ μὴ μακρὰ βιβάζων (κάμνωντας κοστὰ δι' ἀσθένια ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω) Ἰλδ. Δ, 346. Τῷ ἐνεργ. πύπω σπανίως χρῆται ὁ Ὅμηρος· οἱ Ἀττ. δέ, πολλάκις· Μεταβάλλω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο (ἀπὸ ἕνα πάγω ς' ἄλλο· ἀφίνω ἕνα τι ἀρχίζω ἄλλο) «Θύραν ἐκ θύρας ἀμείβον τε.» Εὐρπ. Κατακλείω, ἀπέχομαι (ἀφίνω, φεύγω) «σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, ἕδρας δ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.» Σῴκ. Φίλ. 1262. καὶ Εὐρπ. «ἀμεῖψον δώματα·» καὶ Ἀπλλ. «γαῖαν ἀμείβοντα» καὶ Ἡρδτ. 5, 72. «. . . ἡδὲ Ἰρεὴν ἐξαναστᾶσα ἐκ τοῦ θρόνου πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι, εἶπε . . .» καὶ Μεταβάλλω, ἀλλοιῶ (ἀλλάζω, κάμνω ἄλλοιώτικον) «μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, πάρειμι...» Εὐρπ. Βακχ. 4. Μεταχορε. ἀντιπαδίδωμι· (ἀντιπληρόνω, κάμνω εἰς τινα ὅ,τι μοῦ ἔκαμεν αὐτός) «. . . τῶν δὲ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων· . .» Εὐρπ. Ὀρ. 1004, 2) Μετ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προστ. Ἀποκρίνομαι· «ἀμείβομαί τινα μύθῳ, μύθοις, λόγοις, ἐπέεσι· ἐνίοτε δὲ ἄνευ τῆς αἰτιατ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ μύθῳ· ἔτι δὲ καὶ περιφραστικ. ἀμειβόμενος προσέφη, προσηύδα, προσέειπε. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι· «ἡ δ' αὖτὶξ ἀμείβετο πότνια μήτηρ.» Ὀδσ. Δ. 214. Σπανιώτερον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. «Ταῦτα ἀμείψατο» Ἡρδτ. 1. 37. καὶ 8. 58. «καὶ οὐδὲν πρὸς ταῦτα ἀμειψάμενος ἦιε . . .» ἡ διττὴ αἰτιατ. τοῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμ. «Οὐδὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀμείβεται τὸν πατέρα . . .» Ἡρδτ. 3. 52. Καὶ ὁστ. τοῦ πργμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ προσ. «Ὃ δὲ ἀμείβετο τοισίδε αὐτούς.» Ἡρδτ. 2, 173. Ἐρίζομαι (ἀλλάζω λόγια, μαλώνω): «Ὡς τῶ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν.» Ὀδσ. Γ, 148. καὶ Λ, 81. «Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἤμεθ'.» καὶ 464. Ἔτι δὲ καὶ συνδιαλέγομαι (ἐμιλῶ) «Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'» 224. Ὁ παθητ. ἀόρ. παρὰ Πσδ. Πθ. 4, 166. 182. «Τὴν δὲ ὑπερησθεὶς ἀγαθοῖσι λόγοισι ὠδ' ἀμείφθη·» ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Κατ' ἐνεργ. σημασ. «τῷ κέν σ' εὐ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψα, . καὶ ξεινίῃ ἀγαθῇ.» Ὀδσ. Τ, 284. καὶ Α, 375. «. . ἄλλας δ' ἀλεγύνετε θεῖτε, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους·» καὶ Ἰλδ. Ι, 409. «Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἁλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·» καὶ ἀντιστρόφως, τοῦτ' ἔστιν ἐξωθεῖν εἰς τὰ ἔνδον· περὶ τοῦ ποτοῦ γάρ ὁ λόγος· ἐν Ὀδσ. Κ, 328. «. . . οὐδὲ γάρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.» Ὧν γένει δέ, ἐκδέχομαι, ἢ διαδέχομαι· ἀλλοιοῦμαι (πέρνω τὴν δουλειὰ ἢ τὸν τοπον, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν, ἢ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος· ἀλλάζω, γίνομαι ἀλλοιότικος)· «οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον.» Ἰλδ. Ι. καὶ Ὀδσ. Ι. «Τέρψε' ἀμειβόμενοι» καὶ «ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἡδίστων διαδέχεται.» Εὐστθ. καὶ Γργ. Μετοχικῶς δὲ, τελικῷ συνταττόμενον ῥήματι ἐπιῤῥηματικῶς σχεδὸν κεῖται. «Μοῦσαι δ' ἑνέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον.» Ὀδσ. Τ, 60. = ἀμοιβαδὶς· καὶ Ι, 409. «Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.» Σπανίως μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· «μῆτιν ἀμείβετο» Πνδ. «ὡς τὸ κατ' ἐνεργ. σημασ. «πύλας ἀμείβεσθαι, οὐδὸν ἀμείβεσθαι» Θεογν. καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς μεδ' Ὁμηρον: Ἔτι δὲ καὶ ἀνταποδίδωμι κακὸν ἢ καλὸν (ἀντιπληρόνω) «ἀμείβ. χάριν» Εὐρπ. Φοιν. καὶ Ἱκ. 312. «πολλοῖσι γὰρ κἀρὸν πονηρὸ ξηρίον ἠμείψατο.» καὶ Ἡρδτ. «ἀμείβομαι χαρίζόμενος.» Δημοσθ. δέ, «ἀμείβομαι τοῖς ἀμείοις» καὶ Ξεν. Ἀπομ. δ'. 3. «πῶς τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀξίοις χάρισιν ἀμείβεσθαι.» Ὁ δὲ Λουκ. Ἐπ. πτωχαροῦν ἀμείομαί σε τοῦδε τῆς δικαιοσύνης.» 3). Μετχ. ἐνεργ. οἱ ἀμείβοντες· οἱ συστάται· (καβαλλάρης, ἢ χρεντζὴς τῆς σκεπαστῆς, ἢ ὁποίαις κρατοῦν τὴν σκεπαστὴν)· «Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, ταύτ τε κλυτὸς ἥρμοσε τέκτων, ὠμάτου ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.» Ἰλδ. Ψ. 713. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται ξύλα ὑπαινέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω ἄνω συναγόμενα, ἀντερείδουσιν ἀλλήλοις, οὓς οἱ τεχνικοὶ χυδαίῳ γλώσσῃ, προσφιλοῦντας φασί. Εὐστθ. σχ. 1321. Ἠν ἀμείβοντι = ἀμοιβαδίς· Δένδρεα τ' οὐκ ἐθέλει πᾶσιν ἐτέων περιτέλλουσ' ἄνθος ἀθῷον φέρειν, πλοῦτῳ ἴσον, ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι.» Πνδ. Νμ. 11, 54. ἰδὲ ἀμοιβή.

Ἀμειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀμείδητος, ος, ὁ, ἡ· (μειδιάω) μὴ μειδιῶν· μὴ ὑπογελῶν (ἀχαμόγελαστος· ὅστις δὲν χαμογελᾷ δὲν ἐχαμογέλασε) περίλυπος· σκυθρωπός στυγνός· (λυπημένος· σοβαρός, μπουτζωμένος) «ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσειν Περσεφόνη.» Ἐπγρ. «ἀμειδὲς πρόσωπον.»

Ἀμείλικτος, ος, ὁ, ἡ· (μειλίσσω) ἀπηνής, χαλεπός, ἀνήμερος, ἀπαραίτητος, ἄκαμπτος, ἀνεξίλαστος, σκληρός· (ἀνημέρευτος, δύσκολος, ἀλύγητος, σκληρόκαρδος) «ὡς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄρ' ἄκουσε.» Ἰλ. Α, 137. καὶ Ἡσδ. Θγν. 660. «. . ἄφορβον ἑαυτὸν ἀμείλικτον ἀπὸ δεσμῶν ἠλύσαμεν . . . ἀνάελπτα παθόντες.» Ἐπιῤῥ. Ἀμείλικτα, παρὰ Λουκ.

Ἀμείλιχος = ἀμείλικτος. «Αἰδὼς τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος.» Ἰλ. Ι, 158.

Ἀμεινότερος, ερα, ερον· ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμεινόνως· Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμείνων· ος, ὁ, ἡ· γενικ. ονος· ἀνώμλ. συγκρ. τοῦ, ἀγαθός· ἀγαθώτερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρειότερος (καλήτερος, δυνατώτερος) παρ' Ὅμ. ἐπὶ προσώπων· δεξιώτερος, ἐπιτηδειότερος, δικαιότερος, δεινότερος, ἐναργέστερος· — πάντα κατ' ἠθικὴν καὶ νοερὰν σημασίαν — (καλήτερος)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. «ἀμείνων μαντεύεσθαι, προνοῆσαι· καὶ τ. τ. Ἐπὶ πραγμάτων δέ, κρείττων, καλλίων, χρησιμώτερος, ἁρμοδιώτερος μᾶλλον συμφέρων, ὠφελιμώτερος· (καλήτερος συμφερώτερος) «Ἀλλά καί ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἴτ' ἄμεινον.» Ἰλδ. Α. 116. καὶ 274. «. . . ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθε ἀμείνονι·» καὶ Γ, 11. «. . εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλη ποιμέσιν οὐτ' αἰθρη, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων καὶ Θεόκ. Α. «. . . ὥσπερ ἐμοίγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι.» Πλησ. «ἀμείνονες = ἐγκρατέστεροι, προύχοντες (οἱ μεγαλήτεροι, οἱ πρῶτοι). Ἐπῤῥ. ἀμεινόνως Πλάτ. Παρ. Φρυν. Ἑλλ. σλδ. 54. Ἐν Ἀναλ. Β. σλ. 522. εὑρηται νέος συγκρ. τύπος ἀμεινότερος, ρα, ρον.

Ἀμείρω· Μλ. ἐρσω, ερῶ· (μείρομαι) ἀμοιρῶ, ἀμέτοχον ποιῶ· ἀποστερῶ· ἀφαιροῦμαι, (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἔχῃ μέρος εἰς τίποτε, νὰ μὴ λάβῃ μερίδα· τὸν ὕστερω ἀπὸ τίποτε). «Ταύτας δὲ μή ποτε τιμὰς ἀμείρειν γενέων βίον πεπρωμένον· Πνδ. Πθ. 6, 27. Παρ' Ὅμ. δὲ καὶ πάθητ. «Ἀλλ' εἰσέρχετο τεῖχος . . . . ἄρκτος σιδώτης Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ἀρέσθαι Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῇ.» Ἰλδ. Χ, 58.

Ἀμειψις, εως, ἡ (ἀμείβω)· Ἀλλαγή, ἀμοιβή, μεταλλαξις, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή· μεταλλήψις, μεταβολή, ἀλλοίωσις· ἀντίδοσις, ἀνταπόδοσις χάριτος· ἀπόδοσις, χάρις· ἐκδικία, ἐκδίκησις· ἀπόδειξις· (ἀλλαξι σ· μεταβαλμα· ἀνταπόδομα· εὐχαριστία· ἐκδίκημα).

Ἀμειψιχοσμέω = μεταχοσμοῦμαι· Δμκρ.

Ἀμειψιχόσμη = μεταχόσμησις.

Ἀμειψιρυσμέω (ἀμείβω, ῥυσμός) = μεταμορφοῦμαι· Δμκρ. ὅθεν

Ἀμειψιρυσμίη = μεταμόρφωσις· Δμκρ. παρὰ Λκρτ. 47.

Ἀμειψίχρωος, καὶ συνῤ. χρους ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα ἀλλοιῶν· (ὅστις ἀλλάζει τὴν βαφὴν, τὸ χρῶμα του) Ἡσχ.

Ἀμείωτος, ος, ὁ, ἡ (μειόω) μὴ ἐλαττούμενος, μὴ μειούμενος· μὴ σμικρυνόμενος· μὴ ἐλαττωθείς, μὴ μειωθεὶς μὴ σμικρυνθείς· ἀέναος· ἄρτιος· ἀλοτελὴς, ὁλόληρος· (ὅστις δὲν ὀλιγοστεύει, δὲν μικραίνει, δὲν γίνεται ὀλιγώτερος ἢ μικρότερος· δὲν ἀλιγάττευσα, δὲν ἐμικροτερεύθηκε· ἀκέριος· σωστός).

Ἀμέλγω· Μλ. ἐλξω· — ἀρμέγω — «δεχόμενος δ' ἠμέλγεν οἷς καὶ μυκάδας αἶγας.» Ὀδσ. Ι, 258. καὶ 244, καὶ 308. καὶ παθητ. «Τρῶες δ', ὥστ' οἶες . . . . μυρίαι ἑστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν . . .» Ἰλδ. Δ, 434. Μέσως· Ἀμέλγομαι (βυζάνω, ἀπὸ βυζάζω) 2) ἐν γένει, βάλλω, μυζῶ, χυλῶ· ῥοφῶ· (βυζάνω· ζουλίγω ἢ σφίγγωτι καὶ εὐγάνιο τὸ ζωμί του· ῥουφῶ)· Ἀμελ. φίλτρον· Βίων· Ἀμελ. νέκταρ, γάνος ἐκ βοτρύων. Ἀνθλγ. 3) τρπ. ἐπὶ ἀπατεώνων, κολάκων, συρφετῶν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. — «Ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ τῶν ῥητόρων, ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, πρῶτος ὢν;» Ἀρστφ. Ἱππ. 326. καὶ Παροιμ. «Τὴν

παρούσαν ἀμέλγε, τί τὸν φεύγοντα διώκεις; « Θεορτ. Κυκλ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· μὴ ἀρίνεις τὰ ἥμερα καὶ κυνηγᾷς τ' ἄγρια· (ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. συγγεν. τῷ, ἀμέρδω).

Ἀμελδάω· ἴδε ἀμελέω.

Ἀμέλει· κυρίως μὲν προστακτ. β'. πρτπ. τοῦ ἀμελέω· ἀμερίμνει, μὴ μελέτω σοι περὶ τινος (μὴ σοί μέλει, μὴ φοβᾶσαι, μὴ φροντίζεις) λόγου ἀρατικοῦ, παρὰ Ξνφ. Κπ. 5, 2, 13. « . . . δεῖξον σήμοι, ποῦ αὐτοί εἰσιν, ἵνα . . . Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἐμοῦ σε δεήσει πυνθάνεσθαι· ὅθεν ἐπιῤῥηματικῶς βεβαιωτικόν ἐστι· πάντως, ὄντως, βεβαίως, καὶ μάλα· πῶς γάρ οὔ; – καταφατικῶς – μᾶλιστά γε· (βέβαια, μὲ τὰ σωστὰ, μάλιστα, χωρὶς ἄλλο)· ἔτι δὲ καὶ εἰρωνικῶς· Ἀρστφ. Βάτ. πῶς οὖλος ὢν καὶ ξηνὸς, Ἀλκμήνης ἔσει; ἀμέλει, καλῶς· ἐγ' αὐτ'· ἴσως γάρ τοι ποτ' ἐμοῦ δεηθεῖης ἄν, εἰ Θεός, ἐθέλειν. Ἀμέλεια, ἡ (ἀμελὴς) ἀνεπι, ἀπάλεια, εὐωρία· (ἀφροντισιά, ἀταραξιά, ἀδιαφορία)· ὁ τρόπος, τὸ ἦθος (ὁ χαρακτῆρας) τοῦ ἀμελοῦς· « οἱ θεοί σε ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται· Ξνφ. Ἀπμ. Α, 4. καὶ Εὐρπ. κἀμέλειᾳ δὸς ταῦτα.

Ἀμελετησία, ἡ (μελετάω)· Ἔλλειψις μελέτης, ἀτεχνίας, τριβῆς· ἀτημελία, ὀλιγωρία (ἀγυμνασία· τὸ νὰ μὴν ἐπιμεληθῇ, τὸ νὰ ἀπεφρονεῖ, νὰ φροντίζῃ τις ὀλίγον ἢ καθόλου διά τίποτε) Ἀῤῥ. Ἔπικ. Β', 16.

Ἀμελέτητος, ὁ, ἡ (μελετάω)· μὴ μελετῶν, μὴ ἀσκούμενος, ἀπαρασκεύαστος, μὴ προσκεπτόμενος, μὴ ἐπινοούμενος ἔνπνευ· (ὅστις δὲν γυμνάζεται, δὲν προετοιμάζεται εἰς κανένα πρᾶγμα)· « . . . ἀσκεῖν, ὅπως μὴ ἀμελετήτους σὲ τὰς ἀγωνίζεσθαι δέῃ· Ξνφ. Ἱππ. Α', 19. Ἐπῤῥ. ἀμελετήτως· κἀμελετήτως ἔχω τινος· (εἶμαι ἀγύμναστος, δὲν ἐγυμνάσθηκα εἰς τίποτε).

Ἀμελέω· Μλ. λήσω· (ἀμελὴς) ἀμελῶς ἔχω τινος· οὐ μεριμνῶ, οὐ φροντίζω, ὀλιγωρῶ, ἀκηδῶ τινος (δὲν ἐπιμελοῦμαι, δὲν φροντίζω, ἀδιαφορῶ, καταφρονῶ, δὲν μοί μέλει διά τίποτε)· Ὁ Ὅμ. ἐν Ἰλ. μόνον τῇ λέξει χρώμενος, συντάσσει αὐτὴν ἀεὶ τῷ ἀρνητικῷ οὐ· « Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε, κατεσγόμενος περ ἐόντος. Θ, 330. τοῦτ' ἔστιν οὐκ ὀλιγώρησε τοῦ ὑπερασπίσαι αὐτόν· ἐν Ρ, 9. δὲ « Οὐδ' ἄρα Πάτροκλον υἱὸς εὐμενίης ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· σημ. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶχε, προσέχων εἰς τὸ στυλοῦσαι αὐτόν· 2) Παρὰ τοῖς Πυθαγορ. συνήθως μεταβατικῶν μετὰ γενικ. Ἀφροντιστῶ, οὐκ ἐπιμελοῦμαι τινος, οὐ σπουδάζω περί τι· οὐ προσέχω τοῦ νοῦ τινι· ἐν ἀμελείᾳ τιθέμαι τι· ἀπολείπομαί τι· ἀπολείπομαί τινος, παραλείπω τι· (δὲν φροντίζω, δὲν δίδω προσοχὴν, ἀφίνω, τραβῶ χέρι, δὲν κάμνω) ἀμελῶ ἀσκήσεως, τοῦ ὀργίζεσθαι· κλ. τ. τ. κἀμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαι, ἐπείρᾳ εὐπειθήσας πραΰνειν· Ξνφ. Ἀπμ. Β, 3. καὶ Αἰσχ. « οὐκ ἀμέλητε τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ (ἀπροσώπως)· Παρὰ Δυκοῦργ. ἐν, σλ. 147. ὑπὸ Reiski καὶ μετὰ ὀστκ Παθητ. ὀλιγωροῦμαι, ἐν ἀμελείᾳ εἰμί, ἢ κεῖμαι, οὐ διαπεπόημαι, ἀφροντιστῶ τι περὶ ἐμοῦ· (με ἐμέλουν, μὲ καταφρονοῦν, δὲν τοὺς μέλει, δὲν φροντίζουν, δὲν ρωτοῦν δι' ἐμένα)· οὐδὲν τούτων ἀμελεῖται· Ἰσκρ.

Ἀμελής, ὁ, ἡ· (μέλει) ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἐώρος, μετέωρος, ῥᾴθυμος· (ἀφροντιστὴς, ὀλιγωρὸς) 2) ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος, ἐν ἀμελείᾳ κείμενος, ἀθεράπευτος, ἀνεπίσκεπτος, ἀτιμούμενος, ὀλιγωρούμενος· (ἀμελημένος, ἀπροσποίητος, καταφρονεμένος)· ὅθεν ἀπροσώπως· ἀμελὲς ἔστιμοι· οὐ μέλει μοι· οὐδὲν τούτων ἀμελείᾳ· καὶ οὐδ' αὐτῷ τῷ πλουσίῳ ἀμελὲς τοῦτο· » Ἰσκρ. (δὲν μοί μέλει) Ἐπῤῥ. ἀμελῶς· ἀμελῶς ἔχω = ἀμελῶ· κἀμελῶς ἔχειν περὶ Θεοὺς καὶ γενέσεως Ξνφ. Κπ. Λ, 2. καὶ ἀμελέστερον· ἐπιῤῥηματκ. Ξνφ. Ἑλλ. δ', 8.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλει) Ποταμὸς ἐν Ἄδου· « . . . σκηνᾶσθαι οὐ σφᾶς ἠδη ἐσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγείου οὐδὲν στέγει . . . «Πλατ. Πλτ. 10, 15. σλ. 621. Α.

Ἀμελησία, ἡ· καὶ

Ἀμέλησις· ἡ = Ἀμέλεια.

Ἀμελητέος, έα, έον· Θετκ. ἐπῤῥ. ἡ ἐπῤῥμτκ. ἐπίῤῥ. Ἀμελείας ἄξιος (ὅστις ἀξίζει νὰ μὴ τὸν ἐπιμελοῦνται, νὰ μὴ φροντίζουν δι' αὐτὸν) καὶ ἀμελητέον ἐπῤῥμτκ. δεῖ ἡ δέον ἀμελεῖν· (πρέπει νὰ μὴ φροντίζῃ τις, νὰ μὴ τὸν μέλει)· « τῶν τοιούτων ἀμελητέον· Ἰσκρ. εἰς Εὐαγ.

Ἀμελητί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέλητος = ἀμελῶς (ἀμελημένα, ἀφρόντιστα). Παρὰ Κυριλ. δὲ ἀντὶ ἀμελλητὶ = ἀνυπερθέτως, ταχέως (ἀγλίγωρα, χωρὶς χαμὸν καιρὸν, χωρὶς χασομέρι).

Ἀμέλητος, ὁ, ἡ (ἀμελέω) = ἀμελὴς, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας αὐτοῦ. » Πολλοῖς ἀνθρώποις γλῶσσα ξύραι οὐκ ἐπίκειται ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλεια· Θγν. 414.

Ἀμελία, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀμέλεια· Γρηγ. σλ. 55. ὑπὸ Schaef.

Ἀμελλητί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέλλητος· ἄνευ μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς· ἀνυπερθέτως (χωρὶς ἀργοπόρια, εὐθὺς, ἀγλίγωρα).

Ἀμέλλητος, ὁ, ἡ· (μέλλω) μὴ ἀναβάλλων, μὴ παρέλκων, εἰς μῆκος μὴ προάγων, μὴ μηκύνων, μὴ βραδύνων· μὴ ἀναβληθείς, μὴ παρελκυσθείς, εἰς μῆκος μὴ προαχθείς· ἀνυπέρθετος, ἀπροφάσιστος, πρόθυμος· (ὅστις δὲν ἀργοπορεῖ, δὲν ἀφίνει τὸ πρᾶγμα ὀπίσω, δὲν τραβάει εἰς μάκρος· ἢ δὲν ἀργοπορήθηκεν, δὲν τραβίχθηκεν εἰς μάκρος· δὲν πρέπει νὰ τραβηχθῇ εἰς μάκρος, νὰ ἀργοπορηθῇ· δὲν μεταχειρίζεται, ἢ δὲν ἐμεταχειρίσθηκε προφάσεις· ἄοκνος, πρόθυμος) « . . . ἧξίον γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν· Λουκν. εἰς Νίγρ. Ἐπῤῥ. ἀμελλήτως.

Ἀμελξις, εως· ἡ (ἀμέλγω) τὸ ἀμέλγειν· (ἄρμεγμα) « εἰς ἀμέλξιν γάλακτος αἶγας Σκυρίας. « Πνδ. Ὀλ.

Ἀμελῳδήτος, ὁ, ἡ (μελῳδέω) ἄνευ μελῳδίας (χωρὶς ψάλτσιμον, χωρὶς ψαλμῳδίαν)· Ἀρστξ.

Ἄμεμπτος, ὁ, ἡ· (μεμφομαι)· ἄμωμον, ἀμώμητος, ἀνεπίληπτος, ἀκατάγνωστος, ἀνέγκλητος· ἐντελῶς χρηστὸς ἢ καλός· ᾧ οὐδείς τι μέμψεται, ἢ οὐ σύδεις κακίζειν ἔχει· (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ εἰπῇ κακὸν δι' αὐτὸν· καθόλου καλός, ἢ ἄμορφος)· ἄθεν ἐπαρκὴς, ἐξαρκὴς, ἀψιλὴς· (ἀρκετὸς, πλουσιοπάροχος· τὸ τουρκοβ. μπόλιος, καὶ, χωρὶς κοσούρι)· « Οὐ γάρ μόνον δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ δεάματα καὶ ἀκροάματα ἡδίστα παρέχεις· « Ξνφ. Συμ. 2, 2. καὶ Κπ. 5, 5. 32. « . . ἀρ' ἂν εὔναιο τὸν τοιοῦτον ἄμεμπτον φίλον νομίζειν; » καὶ Ἀπμ. γ', 1, 2. « οὐράδιον ἐπ' ἀνθρώπῳ παρατυχεῖν ἄμεμπτα πάντα ἔχοντι· 2) ἐνεργτ. μὴ μεμφόμενος, μὴ φιλομεμφὴς μὴ φιλόψογος, μὴ φιλεπιτιμητὴς, μὴ ψέκτης· εὐκολος, εὐτάραχος· (ὅστις δὲν κατηγορεῖ, δὲν ἀγαπάει ἢ δὲν συνειδίζει νὰ κατηγορῇ, νὰ καταῤῥίνῃ· εὐχαριστημένος)· « . . τοῖς δ' ἀπιοῦσι ὠρησάμενος πολλά, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος . . . . ἀπαπέμψατον· Ξνφ. 8, 28. Ἐπῤῥ. ἀμέμπτως· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

Ἀμεμψή, ὁ, ἡ· = ἄμεμπτος· ποιητκ. « . . δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν θαιμόνων βουλεύσειν ἐθρέψαντο δρακοντες ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν κεδόμενοιο· Πνδ. Ὀλ. 6, 79. Παρὰ Δογογρ. δὲ σπανίως ἐν χρήσει· Πλούτ. 4, σλ. 410. ὑπὸ Schaef.

Ἀμεμψία, ἡ· τὸ μὴ μέμφεσθαι· (τὸ νὰ μὴν ἀγαπάει, νὰ μὴ συνειδίζῃ τις νὰ κατηγορῇ, καταῤῥίνῃ)· Ἦθος καὶ τρόπος τοῦ ἀμέμπτου· Σχολιαστ. Ἀρστφ. Πλ. 2) τὰ μορφῆς ἀνεπίδεκτα καθεστῶτα τινος, αὐτάρκεια (ὅταν δὲν ἔχῃ τις αἰτίαν νὰ παραπονεθῇ· ὅταν εὐχαριστῆται μὲ τὴν κατάστασίν του)· « οὐκ ἀμορμία φίλοις· παρ' Αἰσχυλ.

Ἀμεμψίμοιρος, ὁ, ἡ· (μεμψίμοιρος)· τῇ ἑαυτοῦ μοίρᾳ ἀγαπῶν ἢ στέργων· τὴν ἑαυτοῦ τύχην ἀγαπητῶς ἔχων· (ὅστις εὐχαριστεῖται, δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν μοῖραν ἢ τυχὴν του).

Ἀμενηνά· Ἐπι. ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. αὐτὶ τοῦ ἀέμεναι· ἄειν, παρὰ τὸ ἄω· κορεύεσθαι, χορτάζειν· Ἰλδ. Φ. 70. « . . ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἱεμένη χρωτὸς ἀμενηνὰ ἀνδρομέοιο· Παραβλ. Λξ. Βτμ. 2, σλ. 330. (– υ –).

Ἀμενηνός· ἡ, ὀν (μένος) ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, ἄναλκις· ἄθυμος, ὑφειμένος· ἐξίτηλος· λειποθυμος, λειπόψυχος (ἀδύνατος, ἄκαρδος, φοβιζάρης· ψθαρτός, ὀλιγόψυχος· λειποθυμημένος, ψυχομαχῶν) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τετρωμένων, τραυματιῶν· (πληγωμένων)· νεκρῶν, καὶ ἐπὶ ὀνείρων· (ὀνείρατα) « . . . ἢ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἐπασχον ἐν αἴνῃσι νεκάδεσσιν, ἢ κεν ξὺς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν· Ἰλδ. Ε, 887. « πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα . . . » Ὀδσ. Κ, 521. καὶ 536. καὶ Τ, 562. « δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων· καὶ Τμ. Δμτ. 352. « . . . ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον ψεῖσαι ψυχὰ ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων· καὶ Σοφοκλ. Αἴ· 861. ἀφ' οὗ

Ἀμενηνόω· Μλ. ὦσω· ἐξασθενίζω, χαλῶ, παραλύω, συστέλλω, μειῶ· ματαιῶ· (καμὼ ἀδύνατον, ξετεντώνω, ὀλιγοστεύω, ματαιόνω) « . . ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα . . . ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν κυανοχαίτα Ποσειδάων . . . « Ἰλδ. Ν, 562.

Ἀμενής, ὁ, ἡ· (μένος) = ἀμενηνός· Εὐρπ. Ἱκτ.

Ἀμέργω· Μλ. ξω· ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ἐκστραγγίζω (ζουλίγω ἢ σφίγγω νὰ εὐγάλω ζωμὶ, στραγγίζω)· ὡς τὸ ἀμέλγω· 2) ἀποψήχω, ἀποματτῶ, ἀποῤῥῶ, ἀποσμῶ· ἀποδρέπω, ἀποδρέπομαι, ἀπολέγω, καρπολογῶ· (τρίβω μὲ τὴν παλάμην τοῦ χεριοῦ· σφογγίζω, μαζόνω μὲ τὸ χέρι, π. χ. χορτάρι, λουλούδια καὶ τ. τ. μαζόνω, πωρικὰ ἀπὸ τὸ δένδρον)· « . . ἠλθεν ἐσπέριον εἰς αὐλὰν, χρυσέων πετάλων ἀπὸ μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων· . « Εὐρπ. Ἱππ. μειν. 3ρδ. Μέσ. ἀμέργομαι· λαμβάνω, ἁρπάζομαι· (πέρνω, πιάνω, μαζόνω τίποτε διὰ χρείαν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου) παρὰ τὸ ἅμα καὶ εἴργω· πολλάκις τῷ ἀμέλγω καὶ ἀμέρδω συγχέομενοι· εἰσὶ δὲ πάντα ταῦτα ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ἀμέργυμι συγγενῆ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμέρδω· Μλ. σω· (μείρομαι, ἀμείρω) στερῶ, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, ἀμερσῦμαι τιεν τὸ αὐτῷ ἐπιβάλλοντος μέρους· (ὕστερῶ, πέρνω τὸ μοιραῖο κανενός)· «. . εἰμὴ στάσις ἀντιάνειρα Κυαξίας ἄμερσε πάτρας.» Πνδ. Ὀλ. 12, 24. ἀεὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἅπερ ἑαυτοῦ εἶναι ἐξεστί τινι ἀξιοῦν (τὰ ὁποῖα ἔχει τις δίκαιον νὰ τὰ λέγῃ ἐδικά του)· Ἰλιάδ. Π, 53. «Ἀλλά τὸν δ' αἶνον ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει, ὁππότε δή τὸν ἀμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι, καί . .» τοῦ στερῆται δηλ. αὐτὸν τοῦ αὐτῷ ὥσπερ καὶ παντὶ ἄλλῳ προτήκοντος· Ἔτι δὲ καὶ διττῷ αἰτιατ. τοῦ προσπ· καὶ τοῦ πράγμ. «. . γεράων τ' ἐρευθέα τιμήν καὶ θυσιῶν, ἠμέρσαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες . .» Ὀμ. Γμ. Δμτ. 312· Παθητ. ἀμέρδομαι· στέρησιν τινος πάσχω, ὅθεν στερούμαι, ἐνδεὴς ἔχω, ἐνδεὴς εἰμί τινος· «Ἀθεμίτοισι ξείνων . . . οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτ' ἐκείνοις ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῶν ἀίσιμα πάσσας; οὐδέτι δαιτὸς ἀμέρδεαι . . .» Ὀδτ. Φ. 290. καὶ Ἰλιάδ. Χ, 58. «Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος . . . μηδέ μέγα κῦδος ὀρέξῃς, Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῇς . .» 2) Τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ζωῆς, τῆς λάμψεως στερεῖν· «. . τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε . . . . . ὀφθαλμῶν μέν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.» Θ, 64. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 332. «εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερὴς αἰῶνας ἀμέρσῃ, τὸν μὲν ἔπειτ' . . .» καὶ Ἰλιάδ. Ν, 340. «. . ὅτε δ' ἄμερσεν αὐτῇ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων . . .» καὶ Ὀδτ. Τ, 18. «. . . ὄφρ' ἔκεν ἐς θάλαμον καταβείομαι ἔνθεα πατρός κτήαθ', τά μοι κατὰ οἶκον ἐκηδέα κατθνός ἀμέρδει . .» 3) Παρὰ τοῖς μεταγεντ. δὲ, ἁρπάζειν, ἁφαιρεῖν, βλάπτειν· δοτικὴ τοῦ πραγμ. «. . . ἐὼν δ' ἀπὸ φέγγος ἄμερσαν αὐτοφόνοι . .» Ὄππ. Κυν. α, 268. καὶ Ἀπολ. 385. ὑπὸ Ἰαο. Παράβλ. ἀμόργω· Περὶ τῆς Ἐτυμλγ. δέ, ἰδὲ καὶ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 137.

Ἀμερής, ὁ, ἡ· (μέρος) ἄνευ μερῶν, ἀμέριστος· ὁλομερής, ὁλοτελής, ὁλόκληρος· ὅλος· (χωρὶς νὰ εἶναι μοιρασμένος, κομματιασμένος· σωστός, ἀκέραιος)· «σημεῖα τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἁπλατεῖς.» Δουκ. καὶ Γρηγ. περὶ τῆς ἁγ. Τριάδος· «ἀμερῆς.» Παρὰ Λουκ. δὲ περὶ Διαβ. ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπροσωπόληπτος· «δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις· Ἐπῤῥ. ἀμερῶς· ἀφ' οὗ

Ἀμερία, ἡ· τὸ μὴ διαμερίζεσθαι, μὴ διατέμνεσθαι εἰς μέρη· τὸ ἀμέριστον· (τὸ νὰ μὴ κόπτεται εἰς κομμάτια, νὰ μὴ μοιράζηται· ἀμοίραστον, ἀκέρεον).

Ἀμερικός, ἡ, όν· πάνυ σμικρός, μεριστὸς, ἢ διαιρέσεως ἀνεπίδεκτος (πολὺ, καθόλου μέρος, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ εἰς κομμάτια)· ὡς τὰ, ἀκαριαῖοι· «ἀμεριαῖα εὐδαιμονία· Χρύσ. παρὰ Πλουτ. Ιθ, σλ. 327.

Ἀμεριμνάω· Μλ. ήσω· (ἀμέριμνος) ἄνευ μερίμνης, ἢ ἀμέριμνος εἰμί· ἀφροντιστῶ· (δὲν φροντίζω, δὲν βασανίζομαι, δὲν μὲ κόπτει τίποτε, δὲν ζαλίζομαι)· 2) ἀμελοῦμαι, ὀλιγωροῦμαι· ἐξ οὗ

Ἀμεριμνησία, ἡ = ἀμεριμνία.

Ἀμεριμνία, ἡ· ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, ἐκηδία, ἄνεσις, εὐωρία· (ἔλλειψις ἀπὸ φροντίδες, ἀπὸ βάσανα, ἀφροντιστιά, ἀβασανιστιά, ἀνάπαυσις)· «. . ἐδώκατε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, καὶ διὰ παντὸς ἐστοταλίας ἀμεριμνίαν.» Ἡρόδ. ἀπὸ τοῦ

Ἀμέριμνος, ὁ, ἡ· (μέριμνα) μὴ μεριμνῶν, ἀφροντις, ἀφροντιστῶν, εὔωρος, ἀκηδής, ἀνεπίστρεπτος (ἀφρόντιστος, χωρὶς φροντίδες καὶ ζάλες, ἤτυχος)· «εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντες.» Ἡρόν. Β. 2) περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ὀλιγωρούμενος· (καταφρονεμένος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φροντίζει, τὸν ὁποῖον δὲν μετράει κάνεις διὰ τίποτε)· «. . κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεί πυκνοῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρὰς.» Σοφ. Αἴας, 1168. 3) τὸ ἀμέριμνον = ἀμεριμνία· Ἡρόν. «ἐκεῖνο δὲ παρέξουσι τῇ βασιλείᾳ τὸ ἀνενόχλητόν τε καὶ ἀμέριμνον.» Ἐπῤῥ. ἀμερίμνως.

Ἀμέριος Δωρ. ἀντὶ ἡμέριος.

Ἀμέριστος, ὁ, ἡ· (μερίζω) μὴ μεριζόμενος, μὴ μεριστὸς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοιρασθῇ, δὲν ἐμοιράσθηκε) ἁπλοῦς· καὶ = ἀμερής.

Ἀμερμηρί καὶ ἀμερμηρί· (μέριμνα) Ἐπῤῥμ. = ἀμερίμνως.

Ἄμερσε, ἀμέρσω· ἀόρ. α'. τοῦ ἀμέρδω· Ὀμ.

Ἀμερσίγαμος, ὁ, ἡ (ἄμερδω, γάμος) γάμων στερῶν (ὅστις κάμνει τινὰ νὰ μὴν πανδρεύηται) Νον.

Ἀμερσίνοος, ὁ, ἡ· (νοῦς) καὶ

Ἀμερσίφρων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (φρὴν) τὸν νοῦν, τὰς φρένας ἀφαιρῶν (ὅστις πέρνει, συνάνει τὸν νοῦν τινος, τὸν μαγάνει ἀπὸ τὰς φρένας του)· «ἀμερσίνοος λύσσα.»

Ἄμεστος, ὁ, ἡ· (μέσος) ἄνευ μέσου (μὲ χωρὶς μέσον, χωρὶς μεσολάβημα). Παρὰ Μαθημ. δὲ, ἄμεσος πρότασις, ἧς ἡ ἀπόδειξις οὐδενὸς μέσου χρῄζει. Ἐπῤῥ. ἀμέσως (ἀμεσολάβητα).

Ἀμετάβατος, ὁ· ἡ· (μεταβαίνω) μὴ μεταβαίνων (ὅστις δὲν ἀπερνάει ἀπὸ ἕνα μέρος εἰς ἄλλο)· «. . Οὐκ ἔστι δ' ἀκίνητος (ὁ ἥλιος) οὐδ' ἀμετάβατος.» Κλεομδ. Τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, παρὰ τοῖς Γραμματ. = οὐδέτερον· οὗ ἡ ἐνέργεια ἀμετάβατος ἐπ' ἄλλοτι. Ἐπῤῥ. ἀμεταβάτως.

Ἀμεταβλησία, ἡ· (ἀμεταβλήτος)· τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι· ἀμετατροπία, ἀδιατρεψία, τὸ ἀμετάλλακτον· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλλεται, μὴ ἀλλάζῃ, μὴ γίνεται ἀλλοιότητος τις ἢ τι).

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ· (μεταβάλλω) ἀδιάτρεπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀμετάλλακτος, ἀμεταποίητος, ἀναλλοίωτος· μὴ μεταβαλλόμενος, μὴ μεταβληθείς (ἀμετάβαλτος· ὅστις δὲν μεταβάλλεται, δὲν γίνεται ἄλλοιότικος, δὲν ἀλλάζει· ἢ δὲν ἐμεταβλήθηκεν, δὲν ἄλλαξεν, δὲν ἔγινεν ἄλλοιότικος) Ἐπῤῥ. ἀμεταβλήτως.

Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ· (μεταβολή) = τῷ προηγουμένῳ. Παρὰ Γραμματ. δὲ, ἀμετάβολα τὰ ἐν συντάξει λόγου, ἢ λέξεως συνθέσει μὴ τρεπόμενα γράμματα.

Ἀμεταγνωστος, ὁ, ἡ· (μεταγιγνώσκω) ἀμετάθετος, ἐπίμονος, ἄτροπος, ἀμετάκλητος (ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην του)· «ἀμετάγνωστον μῖσος.» Ἰώπ. Ἀρχ. 16, 10. 2) τὸ μεταθέτεως, παλιλλογίας, ἢ μετανοίας μὴ χρῄζον· (ὅ,τι δὲν εἶναι χρεία νὰ τὸ μετανοήσῃ τις.)

Ἀμετάδοτος, ὁ, ἡ· (μεταδίδωμι) μὴ μεταδιδόμενος, μὴ ἀνακοινούμενος, μὴ μεταδοθείς, μὴ ἀνακοινωθείς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταδοθῇ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ δώσῃ μέρος εἰς ἄλλους, δὲν ἐμετακόθηκε, δὲν ἐδόθηκεν ἀπὸ αὐτὸν μέρος εἰς ἄλλους). 2) ἐνεργτ. μὴ μεταδίδων, μὴ ἀνακοινῶν (ὅστις δὲν μεταδίδει ἀπό τίποτε μέρος εἰς ἄλλους). Ἐπῤῥ. ἀμεταδότως.

Ἀμετάθετος, ὁ, ἡ (μεταθέτω) μὴ μεταθέμενος, μὴ μεταθεὶς, μὴ μετακινούμενος μὴ μετακινηθείς (ὅστις δὲν μετακινεῖται, δὲν ἐμετατέθηκε, δὲν μετακινεῖται, δὲν ἐμετακινήθηκεν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο μέρος)· ἀκίνητος, ἀμετάτρεπτος (ἀμετάβαλτος) στερεός. Ἐπῤῥ. ἀμετακινήτως. Ἰσαρ. (±)

Ἀμετάκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ἄκαμπτος, ἄθλαστος, ἀμετάτρεπτος (ὅστις δὲν λυγίζεται, δὲν τσακίζεται, δὲν μεταβάλλεται· δὲν ἐλυγίσθηκε, δὲν ἐτσακίσθηκε, δὲν ἐμεταβλήθηκεν· ἀλύγιστος, ἀτσάκιστος, ἀμετάβλητος.) «τὸ ἀμετάκλαστόν σου τῆς γνώμης.» περιφρτικ. Ξενφ. Ἐπστ. α', 2.

Ἀμετάκλητος, ὁ, ἡ· (μετακαλέω) μὴ μετακαλούμενος, μὴ μετακληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν ἠμπορέσετις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ μεταγυρίσῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἄλλοιότικον ἀπὸ ὅ,τι ἔγινεν)· «. . τὸ πλῆθος ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχεν εἰς . .» Πλβ. λα', καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. β'. «ἀμετάκλητος ἐργή.»

Ἀμετακλινής, ὁ, ἡ· (μετακλίνω) ἄλλως ἄκαμπτος, ἢ ἀτρεπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λυγίσῃ ἄλλως, νὰ τὸν κάμῃ νὰ κλίνῃ, νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ βαίσῃ ἀλλέως.)

Ἀμετάληπτος, ὁ, ἡ· (μεταλαμβάνω) μὴ μεταλαμβανόμενος, ἐμπεριλαμβανόμενος, καὶ ἀπεριλήπτος· (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ λάβῃ μοιράδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταχωρέσῃ εἰς ἄλλο· τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τινος) ἀμετάληπτος λέξις. Εὐστθ.

Ἀμεταλλακτος, ὁ, ἡ· (μεταλλάττω) μὴ μεταλλαττόμενος, ἀλλοιούμενος, μὴ μεταλλαχθείς, ἀλλοιωθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἄλλοιότικον· δὲν μετάλλαξεν, δὲν ἔκαμεν ἄλλοιότικον. 2) ἀναλλοίωτος, ἀμετάτρεπτος, εἰστα3ής· (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν γίνεται ἄλλοιότικος· μένει ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι.) Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιη'.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ἡ· (μεταμελεῖ) μεταμελείας μὴ πρόξενος (ὅστις δὲν προξενεῖ ἢ δὲν προξένησε μετανόησιν, δὲν κάμνει, ἢ δὲν ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον νὰ μετανοήσῃ δι' αὐτόν.) 2) μὴ μεταμελούμενος, μὴ μετανοῶν (ὅστις δὲν μετανοεῖ). Ἐπῤῥ. ἀμεταμελήτως.

Ἀμετανόητος, ὁ, ἡ· (μετανοέω) = τῷ προηγουμένῳ· Ἐπῤῥ. ἀμετανοήτως.

Ἀμεταπείστος, ὁ, ἡ· (μεταπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ μεταπεισθείς· (τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀλλάξῃ· ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του)· «μετάπειστος συμμαχία.» Διόδ. Σκλ.

Ἀμεταπλαστος, ὁ, ἡ· (μεταπλάσσω) μὴ μεταπλαττόμενος, μὴ μετασχηματιζόμενος, μὴ μεταμορφούμενος· μὴ μεταπλασθείς, μετασχηματισθείς, μεταμορφωθείς (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὸ σχῆμάτον· τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα δὲν ἠμπόρεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τις ἄλλοιότικον).

Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ· (μεταποιέω) μὴ μεταποιούμενος, μὴ μεταβαλλόμενος· μὴ μεταποιηθείς, μὴ μεταβληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ, ἢ δὲν ἔκαμεν ἄλλοιότικον).

Ἀμετάπτωτος, ὁ, ἡ· (μεταπταίω) μὴ ἀνατρεπόμενος, μὴ καταβαλλόμενος· μὴ καταλυόμενος, μὴ ἀνυρούμενος· μὴ ἀνατραπείς, μεταβληθείς, καταλυθείς, ἀνυρωθείς· ἀναλλοίωτος· ἀδιάφθαστος· (ὅστις δὲν χαλνέται, δὲν χάνει τὸ κῦρος του, δὲν ἐχαλάστηκε, δὲν ἔχασε τὸ κῦρος του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ χαλάσῃ, μεταβάλλῃ, ἀνυρώσῃ· ἀμεταβλητος, ἀλάνθαστος) Γαλην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμεταπτωσία, ἡ· ἀδιατρεψία, ἀμεταστρεψία, ἀμεταβλητία· εὐστάθεια· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλληται, νὰ μὴ γίνηται ἀλλοιότικον· σταθερότητα.) Ἱερόκ. ἀπὸ τοῦ

Ἀμεταπτωτος, ὁ, ἡ· (μεταπίπτω), ἀμετάστρεπτος, βεβαιότατος, σαφέστατος, ἔμμονος, ἀδιάλειπτος· ἔμπεδος, ἀσφαλής· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τις· καθόλου βέβαιος, φανερός· παντοτεινός, στερεός, σύγουρος)·« φίλος ἀμεταπτωτος καὶ βέβαιος.» Πλούτ. Συμπ. ὅ. Ἐπῤῥ. ἀμεταπτώτως.

Ἀμετάστατος, ὁ, ἡ· (μεθίστημι) μὴ μεθιστάμενος, μὴ μετατασθείς, ὃν οὐδεὶς μεταστήσαι δύναται· ἀναλλοίωτος· ὡς τὸ ἀμετάθετος· (ὅστις δὲν ἀλλάζεται, δὲν γίνεται, δὲν ἔγινεν ἄλλοιότικος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἄλλοιότικον)·« ἀμετάστατος μέχρι θανάτου.» Πλάτ. Πλτ. Β'.

Ἀμεταστρεπτεί καὶ ἀμεταστρεπτί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμετάστρεπτος· ἀμεταστρόφως (ἀμεταγύριστα)· ντάς τῶν κακῶν συνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί.« Πλατ. Ν. 10.

Ἀμετάστρεπτος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ ἐπιστρεφόμενος, ὑποστρεφόμενος, μεταστρεφόμενος· μὴ ἐπιστραφείς, ὑποστραφείς, μεταστραφείς· μὴ διατρεπόμενος, λόγοι μὴ ποιούμενός τινος· μὴ φροντίζων τινος· (ὅστις δὲν μεταγυρνάται, δὲν μεταγυρίσθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταγυρίσῃ τις· ὅστις δὲν ἀνταρρέεται, δὲν τὸν μέλει, ἀδιαφορεῖ).

Ἀμεταστροφος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ μεταστρεφόμενος, μεταστρεπόμενος, ἀναλλοίωτος· (ὅστις δὲν μεταλλάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταλλάξῃ, νὰ κάμῃ τις ἄλλοιῶς.)·« Ἀρχεσίλαος μὲν τὴν πρώτην εἶναι. Φιλοσοφῶ δέ, τὴν δευτέραν· τὴν Ἀτροπον δὲ τρίτην..., ἀπεικασμένα τῷ τῶν κλωσθέντων τῷ πυρί, τὴν ἀμεταστρόφως ἀπεργαζομένων δύναμιν.» Πλάτ. Νμ. σλ. 960. D. Ἐπῤῥ. ἀμεταστρέφως.

Ἀμετάτρεπτος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος (ὅστις δὲν μεταβάλλεται· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ, δὲν ἐμεταβλήθηκε ποτέ.) Ἐπῤῥ. ἀμετατρέπτως.

Ἀμετατροπία, ἡ· τὸ μὴ μετατρέπεσθαι, μεταποιεῖσθαι, μεταβάλλεσθαι· (τὸ νὰ μὴ μεταλλάζηται, ἢ γίνεται ἄλλης λογῆς.) Σχλ. Ἀπολλ. ὅ. σλ. 1802. ἀπὸ τοῦ

Ἀμετάτροπος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) = ἀμετάτρεπτος.

Ἀμεταφόρως, ὁ, ἡ· (μεταφέρω) μὴ μεταφερόμενος, μὴ μεταφερόμενος· μὴ μετενεχθείς, μὴ μετατεθείς· ἀμεταβλητος: ἄνευ μεταφορᾶς· (ὅστις δὲν μεταφέρεται, δὲν ἐμεταφέρθη· τὸν ὁποῖον δὲν ἔβαλε, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ ἀλλοιότικα, ἀμετάβαλτος: χωρὶς νὰ εἶναι μὲ μεταφορικὸν τρόπον.)

Ἀμεταφραστος, ὁ, ἡ· (μεταφράζομαι) μὴ μεταφραζόμενος, μὴ μεταφρασθείς· μὴ περιγραφόμενος, περιγραφείς. Σχολ. Ἰλιάδ. Ι, (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ, δὲν μεταφράσθηκε εἰς ἄλλην γλῶσσαν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιγραφῇ, δὲν ἐπεριγράφθη τις).

Ἀμεταχείριστος, ὁ, ἡ· (μεταχειρίζω) μὴ μεταχειριζόμενος, μὴ μεταχειρισθείς (τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίζεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ, δὲν ἐμεταχειρίσθηκε τις). Ἀρστφ.

Ἀμετεώριστος, ὁ, ἡ· (μετεωρίζω) μὴ μετεωριζόμενος, αἰωρούμενος, μὴ αἰωρηθείς, μετεωρισθείς· μὴ ἐλαφρός· μὴ κουφόνους· ἀνύψηλητος, ἀδαὴς (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ σκώσῃ, δὲν ἐσήκωσε ποτὲ βαρύς· ὄχι ἐλαφρόγνωμος, σταθερόγνωμος, ἀξήπαστος, ἀσκιάχτος, ἄγυρτος.)

Ἀμέτοχος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μὴ μετέχων, μὴ μεταλαμβάνων τινος· (ὅστις δὲν μετέχει, δὲν μετεῖχεν ἀπό τίποτε.) Θεόδ.

Ἀμετρής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἄμετρητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμετρήτη, ἡ· Πινδ. (μετρέω) μὴ μετρούμενος, μὴ μετρηθείς· μέτρου ἀνεπίδεκτος· μέγιστος. (ὅστις δὲν ἐμετρήθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμέτρησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις, ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται μέτρημα· πολὺ μεγάλος)·« ...ἀλλ' ἔτ' ὀπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται...» Ὀδσ. Ψ, 249. καὶ Διόδ. Σικλ.·« ἀμέτρητα πεδία.» Ἐπῤῥ. ἀμετρήτως.

Ἀμετρί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέτρητος = ἀμετρήτως· (ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἀμετρία, ἡ· (ἄμετρος) τὸ ἄνευ μέτρου· ὑπερβολή· πλῆθος μέγιστον· (ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται χωρὶς μέτρον· ὑπερβολή· πολλὰ μεγάλον πλήθους)·« ἀμετρία γαστρός· (τὸ νὰ τρώγῃ τις ὑπὲρ τὸ μέτρον.) Πλτχ.·« κακῶν ἀμετρίαι.» (ἀμέτρητα κακά).

Ἀμετροβαθές, ὁ, ἡ· (βάθος) ὑπὲρ τὸ μέτρον βαθύς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις πόσον εἶναι βαθύς· παραπολὺ βαθύς, βαθὺς χωρὶς πάτον).

Ἀμετρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) μακροβιώτατος (ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησεν ἀμέτρητα, ὀηλ. παραπολλὰ χρόνια.)·« ἀμετροβίων ἐλευθέντων.» Μανέθ. α', 53.

Ἀμετροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὑπὲρ μέτρον, ὑπερβαλλόντως λαλῶν· φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ παραπολλά· πολυλόγος, φαφαρᾶς). 2) τοὺς λόγους αὐτοῦ μὴ ἀντεξεταζων ἐν τῷ λέγειν οὐδένα λόγον τοῦ νοστίου καὶ τοῦ πρέποντος ποιούμενος· (ὅστις δὲν ζυγιάζει τὰ λόγιά του, δὲν στοχάζεται τί λέγει, ὁμιλεῖ ὅ,τι τοῦ ἔρχεται· ἐν τὴν γλῶσσαν· δὲν τὸν μέλει τὸ νὰ παραβαίνῃ μὲ τοὺς λόγους του τὰ πρέπον καὶ ἁρμόδιον)...« Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα...» Ἰλιάδ. Β, 212.

Ἀμετρόκακος, ὁ, ἡ· (κακός) ὑπὲρ μέτρον κακός· (παραπολὺ κακός)·« μετρόκακος πλεονεξία.» Σουϊδ. ἐν Δεξ. Ῥουφῖνος.

Ἀμετρολογέω. Μλ. ήσω· (λόγος) εἰς ὑπερβολὴν λαλῶ (ὁμιλῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολλά) φλυαρῶ· ἀμφβ.

Ἀμετροπότης, ου, ὁ· (πίνω) ὑπὲρ μέτρον πίνων (ὅστις πίνει παραπολὺ· τραισοπατέρας, καὶ τό, ἐκ τοῦ τουρκοβαρβ. σχηματισθέν, μπεκρίλικας.)

Ἄμετρος, ὁ, ἡ· (μέτρον) ὑπὲρ μέτρον· μέτρου ἀνεπίδεκτος, ὑπερφυής, τερατώδης, μεγιστος· ἀκρατής, ἀσελγαίνων· (ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ κανείς· πάρα πολὺ πολύς, πάρα μεγάλος· ὅστις δὲν φυλάγει μέτρον, δὲν ἐγκρατεύεται· ξεδομένος.) 2) Ἄνευ ποιητικῆς μέτρου, τὸ πρατικὸν ποιεῖν μέτρου μὴ ἔχων, ὑπερβαίνων· ἐπὶ στίχων, ἀντιθέτως τῷ, ἔμμετρος. Ἐπῤῥ. ἀμέτρως.

Ἀμευσιεπής, ὁ, ἡ· (ἀμεύω, ἔπος) ἐπεσιν ἀμειβόμενος, ἀποκρινόμενος, ἀνταποκρινόμενος· (ὅστις ἀποκρίνεται, εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ λέγουν).

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμεύω) ὃ οὐ δύναται τις ἐξέρχεσθαι, διέρχεσθαι· διαβατός· (ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ εὐγαίνῃ, ν' ἀπερνᾷ, διαβαίνῃ τις.) Ἀπολλ. ὅ, 297.

Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ· (πόρος) τρίοδος, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ ἀναλλάττονται (σταυροδρόμι).·« Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐλθόντες, ὁρᾶν κέλευσον ἵν' τὸ πρίν.» Πινδ. Πθ. 11, 58.

Ἀμεύω. ποιητ. αὐτὸ τοῦ, ἀμείβω, τῷ ὁποίῳ ἐστιν μὲν ἅλως ὁμοιον κατὰ τὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν, ἐστι σπανιώτερος ὅμως χρήσει· καὶ, ὡς φαίνεται, Δωρικῶς μόνον· ἰδὲ ἀμείβω. Ἐν δὲ τῷ «Ἀνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοεικῶν, ἔλπομαι μή χαλκοπάραον ἄκοντ' ὠσειεν ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμῃ δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψας ἀμεύσεσθ' ἀντίους.» Πινδ. Πθ. α', 87. γίνεται ὄηλον ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι σημαίνει τό, ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, ὑπερβαίνειν τινάτινι· ὑπερέχειν τινός τινι, νικᾶν τινα ποιοῦντά τι, κρείττω εἶναι τινός τι ἢ εἶς τι.

Ἄμη, ἡ· Σκαπάνη· λίστρον καὶ λίστριον· σκαφίον· σκαλίς, μάελλα, σμινὺς καὶ σμινύη· (σκεπαρίδα, τσαπί· σιδηρόφυλλο· στενοτσάπι· σκαλιστήρι· τζάπα) κυρίως παραπλήσιον τῇ σκέλλῳ γεωργικὸν ἐργαλεῖον· «ἔχοντας ἅμας καὶ σκελλας.» Αἰσχν. Κτησφ. — Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ παρὰ τό, ἀμάω, ἐστὶν ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς σημασία τοῦ, ἄρεπον, ἅρπη, ἄνευ παραδείγματος. 2) ἀμφορεύς, καδίσκος, ἀντλητήριον· (κανάτι, ἡ τουρκοβαρβ. κουβᾶς) «ἅμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι» παροιμία παρὰ Πλουτ. ἐπὶ ἀσωτευθήποτε ἀφθονίας· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοιτέτερον, μέ τὰ καρδάρια. 3) ἀγρειφνα, ἁρπάγη, κτένες κηπουρικοί (ξυλοξουγιάνια, μὲ τὴν ὁποίαν μαζώνουν τὸ χορτάρι ὅταν τὸ κοσιάνουν). Τὸ δασυσταμένην γράφεσθαι τὴν λέξιν, ἅμη, ἀποδοκιμάζουσιν οἱ ἄριστοι τῶν Γραμματικῶν. Bremi ἐν Λίσχ. Κτησφ. σλ. 122. (υ-)

Ἀμῆ, ἡ ἀμῆ. Ἐπῤῥ. Ἀττκ. ἀμῆ. Κυρίως δοκ. πτῶσις τοῦ ἠλκ. ἀμή, ἡ· παρὰ τὸ ἀμός = τίς. Τρέπουσιν, ὅπως δήποτε, καθ' ὁτιοῦν· (κάπως, μὲ κάποιον τρόπον, μέ ἕνα τρόπον, καθὼς τύχει), ἐξαιρέτως ἐν ταῖς συνθέσεσιν, ἀμηγέπη, ἀμηγέποι. ἀμηγέπου, ἀμηγέπως· = ὁπωσοῦν. Ruhnk. Tim. σλ. 29. «Αἴτιον δέ τί, ὑμᾶς μέν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, τωνδέ δὲ μηδέν'; Elmsl. ἐν Ἀρστγ. Ἀχαρν. 608. ἰδὲ ἀμός καὶ ἀμῶς.

Ἀμηγέπη. Ἐπῤῥμ. καὶ
Ἀμηγέποι. Ἐπῤῥ. καὶ
Ἀμηγέπου. Ἐπῤῥ. καὶ
Ἀμηγέπως. Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἀμῆ.

Ἀμήν. Ἐπῤῥ. βαβαιωτ. = ναί, ἀληθῶς, βεβαίως, ὄντως, ἀσφαλῶς. Ὁ Ἀριθμὸς ἐν Ἀποκλψ. κεφ. ε', λέγει περὶ ταύτης τῆς λέξεως. «Τὸ Ἀμήν, ἀπὸ τῆς Ἑβραΐδος εἴληπται διαλέκτου ἐπὶ βεβαίᾳ συγκαταθέσει προφερόμενον ἰσοδυναμοῦν τῷ, Ναί, ἀληθῶς καὶ ἀμετακινήτως.» 2) = γένοιτο. (ἄμποτε, μακάρι.) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμολογίαις, μαρτυρίαις καὶ συγκαταθέσεσι. Κατὰ τὰ ὑπ' Ἀρέα ἡ λέξις νομίζεται Ἑβραϊκή, ἔοικε μέντοι, ὅτι μετεσχηματίσθη αὐτίκα ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ ἦ μέν, ἦμάν, ἦμήν Ἀμήν.

Ἀμήνιον, τό· περὶ οὗ Διοσκρ. ε', 110. λέγει. ντευάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμνίου λεγομένου, κατεχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου Κιναβάρεως λεγομένου.» Ἰδὲ Ἄμνιον.

Ἄμηνις, γενκ. ιος· ὁ, ἡ· (μῆνις) = τῷ

Ἀμήνιτος, ὁ, ἡ· (μηνίω) μὴ μηνίων, μὴ ὀργιζόμενος· (ὅστις δὲν θυμώνει, δὲν γειατιέζεται τουρκοβαρβ.)·« ...τουτέων δέ, ἔφη, ἐπηβόλος γενόμενος, τοῦ λοιποῦ ἀμήνητος εἶναι, καὶ δίκην οἱ ταύτην ἀποχρῶν γενομένην.» Ἡρόδ. Ω, 94. Ἄνευ ὀργῆς, ἀγανακτήσεως, (χωρὶς θυμόν, χωρὶς κατέχωμα) «σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα..., πῶς τε ὀνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον Θεοῖς ἄχθος ὀηλ. ὑπὸ τῆς θεῶν ὀργῆς ἐνεργείας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσχλ. Ἀγμ. 649. Ἐπῤῥ. ἀμηκάτως. Αἰσχλ. Ἰκτ. (υ – – υ)

Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ· (μηρύω) μὴ νηξόμενος, κλυδόμενος, μὴ νηκτός, μὴ κλυστός, ἄκλυστος· (ὅστις δὲν γνέθεται, δὲν κλύεται, δὲν ἐγνέσθησε, δὲν ἐκλύσθησεν, ἄγνεστος)· ὅθεν τροπ. μήκιστος, ἀπείρως μακρός, διαπεραμένος· ἄληκτος (πολὺ μακρύς, παραμακρύς, χωρὶς τέλος) «γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλαω.» Ἀπολλ. Ἀργ. β', 221. ὡσαύτως καὶ, λόγοι ἀμήρυτοι.

Ἄμης, ητος, ὁ· εἶδος πλακοῦντος γαλακτουργουμένου· (εἶδος ἀπὸ λαλαγγίτες μὲ γάλα καμωμένες, ἴσως ἢ παρ' ἡμῶν γαλατόπιτα) «ἄμητα προσαπέπεμφεν ἡμῖν τουτονί..» Ἀρτῤ. Πλτ. 999.

Ἀμήτειρα, ἡ· Θηλ. τοῦ ἀμητήρ. θεριστρια. (– – υ)

Ἀμητήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμάω) θεριστής. «Οἱ δ', ὡς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ἀγρὸν ἐλαύνουτι.» Ἰλιάδ. Δ, 67. 2) μεταφορ. ἀνειρέτης, καθαιρέτης, ἀφαιρέτης (χαλαστής, ξολοθρευτής (– – –).

Ἀμητικός, ἡ, όν· (ἄμητος) τῷ ἄμητι ἁρμόζων (θεριστικός, ὅστις ἁρμόζει διὰ θερισμὸν) «ἄρεπανον ἀμητικόν.» Λίλ. πεσε. Ἱστ. 14, 37. (χ)

Ἀμητίσκος, ὁ· ὑποκορτ. τοῦ, ἄμης· κτοὺς μικρούς ἀμητας. ἀμητίσκους λέγουσιν Ἴωνες.» Ἀθ. εδ'.

Ἄμητος, ὁ· (ἀμάω) τὸ θερίζειν, ἢ τῶν γενημάτων συγκομιδή· (θερισμὸς, τὸ συναγμα ἀπὸ τὰ θερισμένα γενήματα) τὸ θέρος, «...ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δὲ ὀλίγιστος, ἐπὴν..» Ἰλιάδ. Τ, 228. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. 3) Θερισθέντες καρποί, ἔτι δὲ καὶ ὁ θερισθεὶς ἀγρός· (θερισμένα γενήματα, Θερισμένον χωράφι.) ἴδε καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἄμητος, ὁ· (ἀμάω) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ· «Πελληνίδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων, ἄρχεσθ' ἄμητοῦ..» Ἡσιόδ. Ἔρ. 384. (Περὶ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας ἑκατέρας τῶν δυοῖ τούτων λέξεων ἀκριβέστερον (ἄμητος, προπαροξυτόνως, καὶ ἄμητος, ὀξυτόνως) διεφωνήσαν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Εὐστ. ὁ μὲν γὰρ γρηγορεῖ, «ἄμητος, τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.» Ὁ δ' Εὐστάθιος σλλ. 1188, συμφώνως αὐτῷ δὲ καὶ ὁ Σουΐδας. «Ἄμητος μέν, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν· ἄμητός δὲ ὀξυτόνως, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. Παράβλ. Τρυγητὸς καὶ Τρύγητος. (– – υ)

Ἀμήτωρ, ὁ, ἡ, ορ, τὸ. γενκ. ορος (μήτηρ) ἄνευ μητρός, μητρὸς ἐστερημένος ἢ ἔρημος· (ὅστις δὲν ἔχει μητέρα, χωρὶς μητέρα) «ἐστὶ τῆς Κρήτης Ἄξος πόλις· ἐν τῇ ἐγένετο Ἐτέαρχος βασιλεὺς· ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι.., ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα.» Ἡρόδ. ϛ, 154. 2) μήτηρ ἀτροφής, ἢ ἄτροφος· θυαμήτηρ, (καὶ ἡ μητέρα· μητέρα ἡ ὁποία δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται μητέρα). Σοφ. Ἠλκτ.

Ἀμηχανέω. Μλ. ήτω· (ἀμήχανος) ἐν ἀμηχανίᾳ, βουλῆς ἄπορος, ἀβοηθήτος, ἔρημος· εἰμὶ· (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, τί νὰ ἀποφασίσω, πῶς νὰ βοηθηθῶ)· ἀμηχανῶν βιοτεύω, (ζῶ χωρὶς νὰ ἔχω τὰ ἀναγκαιότατα εἰς ζωήν, ὅλη εἰς μεγάλην ἀθλιότητα). «Ἀεὶσαντες δὲ οἱ Πέρσαι ἐνόμισαν, εἰ πρακελόμενοι.. μὴ θελήτουσι ταῦτα ποιεῖν, ὀλιγίσιν ἄνδρὶ πικτοὶ τοῦ αἰῶνος ἀμηχανώντες βιοτεύειν.» Ξεν. Ἱπ. 2, 1, 19. «Ἀμηχανῶ περί τινος (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, στεναχώρια ν διά κάνενα πρᾶγμα, ἔχω ἔλλειψιν ἀπό τίποτε) μετά γενικῆς τοῦ ἐλλείποντος. «Ἀνδρῶντε φίλων τυγχάνεις ἔγγονος ἐὼν, καὶ ἐλήλυθας ἐς φίλους, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενὸς μένων ἐν ἡμετέρου.» Ἡρόδ. 1, 35. Παράβαλε ἀπορέω.

Ἀμηχανής, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀμήχανος. «Νόσφι σέθεν...τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδωνῶν, τίς τρίβος ...» Ὁμ. Ἦρ. 446.

Ἀμηχάνητος, ὁ, ἡ· (μηχανάομαι) μὴ θελεαζόμενος· πάσης μηχανορῥαφίας ἢ ἀπάτης κρείττων. (Ὅστις δὲν παγιδεύεται, δὲν πιάνεται, δὲν γελᾶται μὲ τέχνες καὶ μὲ ἀπάτην.) Παρ' Ἰωσ. Ἀρχαιολ. α', 19. ὑπ' ἄλλων Κύμηχάνητος ἀναγν. ἀμφβ.

Ἀμηχανία, ἡ· (ἀμήχανος) ἀπορία, ἀβουλία, ἀβοηθητία, ἀθημοσύνη, ἀθημονία, στενοχωρία, ἔνδεια, ἀνάγκη· (τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις τί νὰ ἀποφασίσῃ, πῶς νὰ βοηθηθῇ, ταλαιπωρία, δυστολία, στεναχώρια, στερησις)· «ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὸς χεῖρας, σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.» Ὀδ. Ι. 293. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλαχοῦ· καὶ Ξεν. Οἰκ. Θ'. 1. καὶ Ἑλλ. α', 4. «...ἠναγκάσθη ὑπ' ἀμηχανίας δουλεύων θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους.» 2) Ἐπὶ πραγμάτων· χαλεπότης, δυσχέρεια, ὄκνος· ταλαιπωρία, κακοπάθεια (δυσκολία· ἀμφιβολία, ὑποψία μὲ φόβον· ταλαιπωρία)· «...μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ σὺν πενίῃ..» Ἡσιόδ. Ἔρ. 467. 467. ταὐτοσήμ. τῷ, ἀπορία, ἀντιθέτως τῷ, εὐπορία.

Ἀμηχανοεργός, ὁ, ἡ· (ἔργον)· ἀφυὴς, ἀκαιος, ἀλόγιος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι· (ἀπειπτήδειος, μωρός, ἀνόητος εἰς τὴν δουλειάν) Ἡσιόδ. καὶ παρὰ Στρβ. 10, σλ. 723. «...Σάτυροι οὐτιδανοὶ καὶ ἀμηχανοεργοί.»

Ἀμηχανοποιοῦμαι· μέτ. ἀποιῶ, ἀφυὴς, ἀνεπιτηδείως ἄπτομαι τοῦ ἔργου, ἢ ἐπιχειρῶ τὸ ἔργον· (μωρὰ καὶ ἀνεπιτήδεια μεταχειρίζομαι τὴν δουλειάν μου)· «Χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς, ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι, ἢ μὴ μηχανᾶσθαι· αἰσχρὸν γὰρ ἕτερον μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.» Ἱππκρ.

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ· (μηχανή)· ἄβουλος, βουλῆς ἄπορος· ἀβοήθητος, ἔρημος· ἐσχάτως ἀπορῶν, ὑπὸ πάντων ἐγκαταλελειμμένος (ὅστις δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἀποφασίσῃ, πῶς νὰ βοηθηθῇ, εὑρίσκεται εἰς μεγαλωτάτην ἀπορίαν, εἶναι ἀπὸ ὅλους ἀφημένος, παντέρημος)· ἐν ἰσχατῃ ἀδημονίᾳ καὶ ὀλίγου περιτιος ὤν (ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι εἰς μεγαλωτάτην θλῖψιν διὰ κάνενα). «Ὦμοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἐχθηρὰ ἐσαυδᾷ θυμὸν ἔχοντα...» Ὀδ. Τ. 363. ὅθεν, ὅτι ὁ ἀμήχανος αὐτὸς τῆς ἀμηχανίας αὐτοῦ αἴτιος ἐστιν· ἀφυὴς, ἀκαιος, ἀδέξιος· (ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι αἴτιος τῆς στεναχωρημένης κατατάσεώς του· θηλ. μωρός, ἀνόητος, ἀνεπιτήδειος)· «...ἦ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.» Εὐρ. Ἱππλ. 617. 2) παθητκ. χαλεπός, δυσχερὴς, ἐπίπονος, ἐργώδης· περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς τρόπος, οὐδεμία μηχανὴ ἰσχύει τι· (δύσκολος, βαρὺς, κοπιαστικὸς· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κάνενας τρόπος, κάνενα μέσον). «Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παρῤῥητοῖσι πιθέσθαι.» Ἰλιάδ. Ν. 726. καὶ Ξ. 262. «νῦν δ' αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.» καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α. 1, 2, 21. «...ἡ δὲ εἰσβολὴ ἦν ἐδὸς ἀμαξιτός, ὀρθίαις χυραῖς, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.» «Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ οὐδετέρου· ἀμήχανόν ἐστι (εἶναι δύσκολον, ἀδύνατον πρᾶγμα)»... «ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήκοτε ἐγγενέσθαι.» Ἡρόδ. 5, 3. Ἄλλως δὲ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσει αὐτὸ καὶ ὁ Ἡρόδ. συνήθως. 3) δεινότατος, ἀνεκβίαστος, ἀνυπόστατος, ἀκαταίσχετος, καθ' οὗ οὐδὲν διαπράττειν ἔχει τις· πρὸς ὃν οὐδὲν ἰσχύει· (ὑπερδυνατός, ἀβίαστος, ἀνίκητος, ἀκράτητος· ἐναντίον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε, δὲν βοηθεῖ κάνενα μέσον, κάνενας τρόπος.) καθ' ἣν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει συνήθως ὁ Ὅμηρος· οὕτως προσαγορεύεται παρ' αὐτῷ ὁ Ζεύς, ἡ Ἥρα, ὁ Ἀχιλλεύς, διότι πρὸς τὰ τεχνάσματα ἢ πρὸς τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν οὐδὲν ἀντείχε. Ἀμήχανα ἔργα· ἄφυκτον, ἀπαράτρεπτον κακόν, καθ' οὗ οὐδὲν δύναταί τις. «...Ἐνθάκε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο.., εἰμή...» Ἰλιάδ. Θ, 130. Ἀμήχανός ἐσσι· (ἀκράτητος, ἀνίκητος εἶσαι, μὲ σένα δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κατορθώσῃ τίποτε, δὲν τὸ βγάνει πέρα, ἢ εἰς κεφάλι)»..., σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήξεις..., οὔνυ καὶ ἄλλοι ἔασι...; σὺ δὲ ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ.» «ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀμήχανον κάλλος (εὐμορφιὰ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐναντιωθῇ κανείς, ἐναντίον εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ἄρματα δὲν ὠφελοῦν). Ἀμήχανον κακόν καὶ τ. τ. (ἀνυπόφορτον). Ἐξαιρέτως δὲ, Ὄνειροι ἀμήχανοι, ὧν ἡ ἑρμηνεία ἀδύνατος ἐστι· (ἀνεξήγητα ὀνείρατα.) «...Ξεῖνε, ἦτοι μὲν ὀνείροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι γίνοντ, οὐδέτι.» Ὀδ. Τ, 560. «Ἀμηχ. δεσμά.» ἀδιάῤῥαστα, ἀκαπόφευκτα. «...νῦν σε μάλ' οἷον ἢ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἐχοντα..., παρήσειν, ἢ..» Ὁμ. Τμ. Ἔρ. 157. «Ἀμήχανον οἷον· ἀκαταλήπτως, ἀῤῥάτως, ἀῤῥήτως. «ἐπειδὴ δὲ φράσαντος τοῦ Κριτίου ὅτι ἐγὼ εἴην ὁ τὸ φάρμακον ἐπιστάμενος, ἀνέβλεψά τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον, καὶ...» Πλάτ. Χρμ. σελ. 155. D. ἔτι δὲ καὶ, ἀμήχανον ὅσον, ὑπὲρ λόγου πολύ, πάνυ, σφόδρα (παροπολύ)· Πλάτ. Περὶ τοὺς Ἀττ. πολλάκις μετὰ αἰτιατ. ἀμήχανος τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος· δηλ. ἀκαταμάχητος, ἀνυπόστατος διὰ τὸ κάλλος, τοῦτ' ἔστιν ἀπειρότιος, ἀναρίθμητος· κλ. τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀμηχάνως.

Ἀμία, ἡ· καὶ Ἀμίας, ου, ὁ· Θύννου εἶδός τι· (εἶδος σκλαπτσινοῦ ψαριοῦ ὅμοιον μὲ τὸ κοινῶς λεπρὸ, καὶ Ἰταλ. Tonina λεγόμενον)· Ἀθην. ἀ, 135. Ἀρσττλ. Ζώων Ἱστ. 6, 17.

Ἀμίαντος, ὁ, ἡ (μιαίνω) ἄνευ μιάσματος, καθαρὸς, ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἀκήρατος, ἁγνὸς· σεμνὸς, αἰδέσιμος· (χωρὶς σπίλωμα, καθαρὸς, ἀλέρωτος, πάστρικος· τὸ τουρκοβάρ. ἀλειάστος, ἢ μὲ χωρὶς λεκέν· ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος)· «εὐμενὲς ἦθος καὶ βίος ἀνέξουσίῳ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος.» Πλτχ. Περικλ.: Ἡ ἀμίαντος, προταγορεύεται ὑπ' Αἰτχλ. ἡ θάλασσα· «...γναμπτόμενοι δ' ἀλιθείνῳ, φεῦ, σκύλλονται πρὸς ἀνάυδων, ἠέ, παίδων τᾶς ἀμίαντου..» Πρσ. 578. 2) ὁ ἀμίαντος· λίθος ὑπόχλωρος, νηστικὸς· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ στήμονος ὑφάσματα ἄκαυστα· ὅθεν καὶ ἄσβεστος ἔτι λέγεται· (εἶδος πέτρας, ἡ ὁποία εἶναι ἀσπροπράσινη καὶ γνέθεται, καὶ γ'

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πανί ὅπου καταπιπλίζουν ἀπό τό στημόνι τῆς δέν φαίνεται ἀπό τήν φωτιάν).

Ἀμίας, ου, ὁ = τῶ, Ἀμία.

Ἀμιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι), μή μιγείς· ἄπρατος· καθαρός· (ὅστις δέν εἶναι ἀνακατωμένος· δέν ἀνακατώθηκεν μέ ἄλλο τίποτε· ἀνακάτωτος· καθάριος)· Ἐπῤῥ. ἀμιγῶς.

Ἀμιθρέω· κατά μετάθεσιν ἀντί τοῦ, ἀριθμέω· παρά τοῖς Ἀλεξανδ. ποιηταῖς, Καλλμ. καί Ruhnk ep. cr. σλ. 172.

Ἄμικτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μή μιγνύμενος, μή μιγείς, καθαρός· ἀσύμμικτος, ἀσυμμιγής· (ὅστις δέν ἀνακατώνεται, δέν σμίγεται, δέν ἑνώνεται, δέν ἀνακατώθηκε, δέν ἐσμίχθηκε, δέν ἑνώθηκε μέ ἄλλο τ· καθάριος)· 2) ἀκοινώνητος, ἀπροσόμιλος, ἀνεπίμικτος, ἀνομίλητος, ἀπρόσμικτος· ἀκοινώνητος, εὐλαβής· (ὅστε δέν σμίγει, δέν ἀνταμώνεται, δέν συναναστρέφεται μέ τούς ἀνθρώπους· ὑποφίρης, δειλός, ἀντροπαλός)· Ἄμικτος τόπος, γαῖα· ὁ ἐπιμελῆς πρός ἄλλον κόπον μή χωμένος· (τόπος ὁ ὁποῖος δέν κάμνει πραγματεῖαν, νά πέρνῃ καί νά δίδῃ, μέ ἄλλον τόπον) Παυτ. καί Ἰσκρ. Ἄμικτος ἀλκήν· ἀπροσπέλαστος ἐν ἀγῶσι (τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ, δέν τολμᾶ εἰς νά τόν πλησιάσῃ εἰς τόν πόλεμον, νά πολεμήσῃ μαζύ του)· Λυκφ. σλ. 518. Ἄμικτος δρᾶκαινα, φοβερά, τρομερά· Ἀθην. Ἐπῤῥ. ἀμίκτως.

Ἀμιλλα, ἡ· Ἔρις, ἀγών, ζήλωσις· (συνέρισμα, ζηλειά, φιλονεικία)· Ἄμιλλα ἰσχύος, πτερύγων, ἀρετῆς (συνέρισμα διά τήν δύναμιν, διά τό ὀγλίγωρον πέτασμα, διά τήν ἀρετήν· ὅπλ. ποῖος νά φανῇ δυνατώτερος, ἐναρετώτερος, ὅτι πετάει ὀγλιγωρότερα) Πλούτ. Πλτ. «. . Θεός, τάν σάν πόλιν αὔξων . . . βωμούς ἐξ ἰδίου μέρους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις ὑπό βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπταμέρους ἀμίλλας . .» Πιδ. Ὀλ. 5, 14. καί Ἰσθ. 5, 7. «. . διά τεάν, ὦ Ἴφανσα, τιμάν, κἀνδιεπάτοις ἐν ἀμίλλαις πέλονται· καί Νμ. 3, 27.» , δέ τό τε μέν βασιλεύων καίδι, ναιοισί δ' ἑορταῖς ἰσχύος ἀνδρῶν ἀμίλλαις . . ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν· Ἐν γένει ἔρις, ἀγών (ἀγώνισμα, συνέρισμα, πόλεμος)· καμιλλαι γινόμεναι πρός τά θηρία· Πλούτ. ἀμιλλαν ποιεῖσθαι περί τινος· = ἀμιλλᾶσθαι· » τήν ἄμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπί ὠφελείᾳ·» Ἰσκρ. ἐπί μισθῷ μαχέσθαι ἄμιλ. ποιεῖσθαι τῆς εὐεργεσίας· Πλτ. Ἐξ ἀμίλλης, (συνεριστά, ἀπό συνέρισμα). 2) τό ἀντικείμενον περί οὗ ἡ ἀμιλλα· (τό αἴτιον τοῦ συνερίσματος)· » . . νυμφιδία δ' ἐπόλωλε [λάχη] φυγᾷ σᾷ λέκτρων ἀμίλλα κοὐραίας·» Εὐρ. Ἰππ. 1155. (παραγ. παρά τό ἅμα, ἵλη, συγγεν. τῷ, ὁμιλος, ὁμιλεῖν).

Ἀμιλλάομαι· Μλ. ἠσομαι τινί περί τινος· – Ἀποθ. μετά μέσου μέλλοντος καί ἀορτ. παθητ. ἀμιλληθῆναι· εὑρηται μέν τοι παρ' Ἀρστοτ. καί ὁ μέσ. ἀόρ. ἀμιλλήσασθαι· τό δέ ἀμιλληθέν παρά Θεόδ. 6, 31. «τό δέ ποιόν καταλόγοις τε χρηστοῖς ἔκρισεν, καί ὅπλοισι καί τῶν περί τό σῶμα σεσωσμένων μεγάλῃ σπουδῇ πρός ἀλλήλους ἀμιλληθέν·» ἑρμηνεύουσί τινες κατά παθητικήν διάθ. κείμενον· – (παρά τό . ἄμιλλα). Ἀμιλλαν ποιοῦμαι, διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι, τινί, ἤ πρός τινα· ἐρίζω καί ἐρίζομαί τινι, ἤ περί τινος· ζηλῶ τινα· φιλοτίμως ἔχω πρός τινα· διαμιλλῶμαι πρός τινα ὑπέρτερος· (συναγωνίζομαι, φιλονεικῶ, ἀγωνίζομαι· πασχίζω νά γένω ἤ νά φανῶ ὅμοιος μέ τινα)· » . . ἐλόντες δέ ταύτην τήν πόλιν, θαρσέοντες ἤδη τῷ Διΐ πλούτου περί ἐρίζετε·» (κατά Volken δέ, ἀναγωστέον ἀμιλλᾶσθε ἀντί τοῦ, ἐρίζετε) Ἡρότ. 5, 49. Ἔτι δέ μετά αἰτιατικῆς ἁπλῶς· ἀμιλλῶμαι [τό στάδιον, τόν ὁλυμπιονίκην· Πλτν. Νμ. Η', »ὡ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον, ποῖον ἀμίλλασσῶ ᾠδάν; ἢ τίνα . .» Εὐρ. Ἑλλ. 165. καί Ξνφ. 8, 6. » . . μαθόντες ὅτι Πέρσαι καί Ὀβρύσαι ἅπαντες τά κατάντη ἀμιλλώμενοι, οὐδέν ἧττον τῶν Ἑλλήνων ὑγιεῖς τούς ἵππους ἔχουσι·» Ἔτι δέ καί μετά τῆς πρός· »Ἀμιλλᾶσθαι πρός τήν τύχην, πρός ἀλλήλους, πρός τούς Παῖδας·» Εὐρ. μετά τῆς Ἐπί· » . . ἀμιλλωμένους ἐπί τά θηρία καί φιλονεικοῦντας·» Ξνφ. Β. Π. ά, δ', 15. τουτέστι ἀμιλλ. τό φέρεσθαι ἐπί τά θηρ. Καί δοτική· ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἵπποις·» Πλτ. Νμ. ἡ'. σημ. τό ὁρμῶ φέρεσθαι ἐπί τοῖς ἵπποις. Καί γενική μετά τῆς Περί· »ἀμιλλᾶσθαι περί ἐσχάτων ἀέθλων·» Πνδ. Ν. 10, 58. Καί μεταφορ. »τῷ μέν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλωμαι λόγον·» Εὐρ. Ἑκβ, 271. 2) Ἐν γένει δέ, ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, συντόμως ποιῶ τι, σπεύδω· (βιάζω τά δυνατά μου, καταγίνομαι μέ ἐπιμέλειαν, βιάζομαι ἤ κάμνω βιαστικά, ὀγλίγωρα)· »δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδί» Εὐρ. Τό ἐνεργητ. ἀμιλλάω, ἑρμηνεύει ὁ Ἡτχ. διά τοῦ ταχυγραφέω.

Ἀμίλλημα, τό· (ἀμιλλῶμαι) τό ἀμιλλᾶσθαι, ἀγωνίζεσθαι· = τῷ, ἀμιλλα· πῆξει καί πολύπους καί πολύχειρ, ἃ δεινᾶις ἀρυπτομένα λόχοις, χαλκόπους Ἐρινύος, ἄλεκτρ' ἄνυμφα γάρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἀμιλήμασιν, οὐσία οὐ θέμις·» Σφκ. Ἡλ. 493. ὅπερ ὀρθότερον δοκεῖ κατ' εὕρημισμόν περίφρασιν τῆς συνουσίας ἐκλαμβάνεσθαι.

Ἀμιλλητέον· Ξεπτ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιῤῥματ. Ὀνμ. δέον ἀμιλλᾶσθαι· (πρέπει νά συνερίζηται, ἀγωνίζηται, πασχίζῃ τις)· Ἰσκρ.

Ἀμιλλητήρ, ῆρος, καί ἀμιλλητής οῦ, ὁ· ἀμιλλώμενος (ὅστις συνερίζεται, πασχίζει, ἀγωνίζηται)· »ἀλλ' εὖγέ τοι κάτισθι μή πολλούς ἔτι τροχούς ἀμιλλητῆρας Ἠλείου τελῶν . . . ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατοικίσας·» Σφκ. Ἀντ. 1065. ὅπερ ὁ Σχλστ. ἑρμηνεύει· »τούς ἀλλήλους διαδεχομένους τροχούς, διαδοχικῶς τόν χρόνον τῶν ἀγώνων πάλιν φέροντας.»

Ἀμιλλητήριον, τό· ἀγῶνος πεδίον· (τόπος ὅπου γίνονται οἱ ἀγῶνες)· κυρίως δέ οὐδέτερον τοῦ

Ἀμιλλητήριος, ία, ιον· τῇ ἀμίλλῃ ἤ τῷ ἀμιλλᾶσθαι ἐπιτήδειος ἤ ἀνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος ἤ ἐπιτήδειος εἰς συνέρισμα ἤ ἀγώνισμα)· »ἀμιλλητήριοι ἵπποι» Ἀρστειδ.

Ἀμιλλήτης, ου, ὁ· = ἀμιλλητήρ.

Ἀμιλλητικός, ή, όν· = ἀμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος, ὁ, ἡ· (ἀμίμητος, βίος) βίον ἀμίμητον βεβιωκώς· (ὅστις ζῇ ζωήν τήν ὁποίαν δέν ἠμπορεῖ ἄλλος νά μιμηθῇ διά νά ζῇ καθώς αὐτός)· Πλούτ. εἰς Ἀντων. 28.

Ἀμίμητος, ὁ, ἡ· ὄν οὐδείς μιμεῖται, οὐδείς ἐμιμήθη, ἤ μιμεῖσθαι δύναται· (τόν ὁποῖον κανείς δέν μιμεῖται, ἤ δέν ἠμπορεῖ νά μιμηθῇ, ἤ δέν ἐμιμήθη)· Πλτχ. Ἐπῤῥ. ἀμιμήτως (υ – – υ).

Ἀμιξία, ἡ· (ἄμικτος) τό μή μίγνυσθαι, συμμίγνυσθαι, συγκεράννυσθαι· καθαρότης, ἀκεραιότης· (τό νά μή ἀνακατώνηται τί μέ ἄλλο τίποτε· καθαρωσύνη· ὁλοσωσύνη)· 2) ἀκοινωνησία, ἀπροσμιξία· (τό νά μή συναναστρέφηται μέ τούς ἀνθρώπους)· 3) ἔλλειψις ἐπιμιξίας, χρηματίσεως· (τό νά μή ἔχῃ ὁσοληψίαν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἄλλον, ἤ ἕνας τόπος μέ ἄλλον· ἔτι δέ καί τό νά μή τρέχῃ ἡ πραγματεῖα, τό Ἰταλ. κάμμα) »ἐπί τούτου βασιλεύοντος, ἔλεγον ἀμιξίας εἶναι τῆς πολλῆς χρημάτων, γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι . .» Ἡρότ. 2, 136.

Ἀμιππος, ὁ, ἡ· (ἅμα, ἵππος) μεθ' ἵππων, ἐν ἵπποις ὤν (ὅστις εἶναι μαζύ μέ ἄλογα, ἤ ἀναμέσα εἰς ἄλογα)· Ἵππῳ παραπλησίως, ταχύπους ὥσπερ ἵππος (ὅμοιος μέ ἄλογον, ὀγλίγορος σάν ἄλογον) » . . ἀδέσπερμα μέν ἀρχαιογόνων, . . τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις Βορέας ἄμιππος ὀρθόποδας ὑπέρ πάγου Θεῶν παῖς.» Σφκ. Ἀντ. 985. 2) ἄμιπποι, οἱ· Ποιητικῶς μετά ἱππικοῦ πεζοί καί ἱππεῖς ψυρόν· (πεζούρα καί καβαλαρία ἀνακατωμένη)· »ἱππεῖς πεντακόσιοι καί ἄμιπποι ἴσοι·» Θκδ. Ε', ὡσκύτως καί παρά Ξνφ. Παρ Εὐστθ. δέ ἐκ Παυσ. »ἄμιπποι, ἵπποι ὁμοῦ συνεζευγμένοι· τουτέστιν ἵπποι ἐζευγμένοι χωρίς ὄχημα, ἐφ' ὧν ὁ μέν τις ἡνιοχῶν, ὁ δέ ὡπλισμένος ἐκάθητο, οἱ καί αὐτοί διά τό, εἰ καί χωρίς ἁρμάτος, ἅμα δ' ὅμως ἱππεύειν, ἄμιπποι ἐλέγοντο.»

Ἀμίς, ίδος, καί ἀμίς· ἡ· οὐροδοχεῖον, οὐρεδίχιον, οὐροδόχη, ἐνουρήτρα· (καταουρολέξιο, κατουροτσούκαλον) » . . ἀμίς μέν, ἣν οὐρητικάσης, κύτηί παρά σοί κρεμήσατ' ἐγγύς ἐπί τοῦ πατέλου·» Ἀριστφ. Σφκ. 807. καί 635. » . . ἀμίδα μοι δότω» καί Θσμφ. 634. »οὐ γάρ ἦν ἀμίς·» (υυ).

Ἀμίς, ίδος, ἡ· παρ' Αἰτχλ. Ἱκτ. 839, = 845. ὡς τό, ἀμίς ἐντί τοῦ κυνός· πλοιάριον· σούσθε, σούσθ' ὁλόμεν' ἐπ' ἀμίδα· εἶτ' ἀνά πολύρρυτον ἁλμήεντα πόντον,» »..γομφοδέτῳ τε δορί εἰ ὅλου, αἷμον ἴζω σ' ἐπ' ἀμίδα ἢ σύ σαυτῆι πάρεστα·» διάλληλη δέ τοῦ μεγάλου Ἐτυμολγ. ἀμίδα· ἔστι δέ, πιθανῶς, αὐτή ἡ προηγουμένη λέξις κυρίως· Παρέβαλε σκάφος, σκαφίς, σκαφίον· (υ – κατά Ἕρμανον παρά Seidl. dochm. σλ. 414. ἴνά μάν τοι τό προηγούμενον).

Ἀμίσαλλος, ὁ, ἡ· ἄλλοις ἄμικτος· ἀπριτόμιλος· ἀκοινώνητος· δύσκολος, δυσάρεστος· κατ' ἐνδειξιν τοῦ γ' ἀντί ἀμίσγαλλος· »ἀμίσαλλοί τε γ' ἦρωτες.»

Ἀμισγής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντί ἀμιγής.

Ἀμιστής, ὁ, ἡ· (μῖστος) εἰς μῖστος μή διεγείρων· μή μετοῦμενος, μή μισητός· (ὅστις δέν προξενεῖ μῖσος· ἀμίσητος· τόν ὁποῖον δέν μισεῖ, δέν ἐμίσησε τις)· Συγκρ. ἀμισέστερος· ἧττον δυσχερής, ἤ ἀνιαρός, ἤ ὀχληρός· (ὀλιγώτερον βαρετός, ἤ λυπηρός) » . . ἀμισέστερα γάρ ταῦτα τῷ ἵππῳ·» Ξνφ. Ἱππ. ἡ, 9.

Ἀμισθεί καί ἀμιτθί· Ἐπῤῥ. ἄνευ μισθοῦ (χωρίς μισθόν, χωρίς πληρωμήν, τό τουρκοβάρβ. μπατιχαβέ)· »καμισθί στρατηλάτες ἐξέπεμπες·» Εὐρ. Τρδ. 409. ἴδε ἀμισθος· ἀπό τοῦ

Ἀμισθία, ἡ· τό μή λαμβάνειν μισθόν· (τό νά μή πέρνῃ τις μισθόν, ἤ πληρωμήν, ἤ ῥόγαν)· Ἀππν. παρά τό

Ἄμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ἄνευ μισθοῦ ποιῶν τι· (ὅστις κάμνει τίποτε, ἤ δουλεύει χωρίς νά πέρνῃ πληρωμήν)· » . . ἀμίσθους ἱππέας παρέχων· 2) παθητ. ἀνευ μισθοῦ γινόμενος, ἤ γεγονώς· (ὅ,τι γίνεται ἤ ἔγινε χωρίς πληρωμήν)· ἀντίθετος τῷ ἔμμισθος· »οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλά καί δείξης προῖκα καί ἀμίσθι· Πλτχ. Ἀριστ. 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμίσθωτος, ὁ, ἡ· (μισθόω) ἀμίσθιος, ἀγέραστος· ἐξαιρέτως ἐπὶ μισθῷ μὴ ποιῶντι, ἀνωφελόκητος (χωρὶς ἀνταμοιβήν, χωρὶς πληρωμήν διὰ τὸν κόπον· μάλιστα ὅστις δὲν κάμνει δουλευτιὰ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πληρώσουν δι' αὐτήν· δὲν χαλνέται μὲ δωρίσματα, ἀφιλοδώριστος)· Διϊ. Σκλ.

Ἀμιστύλλευτος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀμίστυλλος, ὁ, ἡ· (μιστύλλω) μὴ τεμαχιζόμενος, διαμιττυλλόμενος, διασπαραττόμενος· μὴ τεμαχιστέος, διαμιστυλληστέος, διασπαρακτέος· (ὅστις δὲν κομματιάζεται, δὲν κατακομανίζεται· δὲν ἐκομματιάσθηκε, δὲν ἐλιωμίσθηκε· ἀκομμάτιαστος, ἀκατακομάτιστος).

Ἄμεσχος, ὁ, ἡ· (μίσχος) ἄνευ μίσχου – ἐπὶ καρπῶν –, ἄνευ πέλματος, – ἐπὶ μήλων κυρίως καὶ ἀπίων – ἄνευ καυλοῦ – ἐπὶ ἀνθέων – (χωρὶς πιπίδι, χωρὶς κουτζιάνι).

Ἀμισώθρος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομα, ἐν Ἰλιδ.

Ἄμιτρος, ὁ, ἡ· (μίτρα) ἄνευ μίτρας, ἢ ταινίας· ἄνευ τοῦ παρθενείου ζωστῆρος· (χωρὶς κεφαλόδεμα· χωρὶς τὸ ζωνάρι τὸ ὁποῖον φοροῦν ἡ παντρεμένες γυναῖκες καὶ σχίτ τὰ κορίτσια)· ἐπίθ. τῶν Παρθένων· «..πᾶσας ἐτι παῖδας ἀμίτρους.» Καλλμ. Ἄρτμ. Τμν.

Ἀμιτροχίτωνες, οἱ· Ἐπίθ. τῶν Δυκίων στρατιωτῶν. «Στρατηγὸν δ' ὡς οὐκ ἐᾷ, ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους χέρτ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας..» Ἰλ. Π. 419. ἐνθ' ἀφηνίν ὁ Εὐστθ. «τοὺς μὴ ὑποζωσαμένους μίτρας τοῖς χιτῶσι, δ' ἐστι τοὺς ζώρακας, ἀλλ' ἅμα τῷ ζώρακι συνηρτημένη ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, καὶ οὐ συμβλητήν κατὰ τοὺς πολλούς· τινὲς δὲ, ἀμιτροχίτωνας μόνους τοὺς κειμένους νοοῦσιν, ὡς ἤδη ἐτυλιγμένους τὰς τε μίτρας, τούς τε χιτῶνας.» (κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ ἀρκτικοῦ α, ἐπιτατικήν, κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, στερητικοῦ λαμβανομένου).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν· (μίγνυμι)· ἀπρόσιτος, ἀπροσδεύτος· ἄξενος· τῷ ἐπιμιξίᾳ ἀνεπιτήδειος [ὡς τὸ, ἀμικτας κατὰ τὴν β'. σημασίαν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἐτυχηματίσθη ἡ λέξις κατ' ἐπίτασιν· οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὸν, ἄμικτος, ἡ ἀμιγὴς κατὰ τὴν ἄλλα· δύτι τό – αλόεις οὐκ ἔστιν ἐπιθετικὴ λήγουσα τῆς λέξεως· ἄλλοι δὲ πάλιν νομίζουσιν αὐτήν, οὐχ ὑγιῶς, = ὁμιχλώδης]· (Εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζυγώσῃ κανείς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν τόπον της, ἀνάμωτη διὰ πραγμάτευσιν ἢ νεγότσιον, Ἰταλκ. ἀφιλόξενη). Ἐπίθετον τῆς Λήμνου νήσου. «..Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς πέρνασχ'.... ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.» Ἰλδ. 753. καὶ Γμ. Ἀπλλ. 36. «..πᾶσι θνητοῖσιν ἀνύτσεις, ὅσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ.....Ἴμβρος τ' εὐατιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα..»

Ἀμμ – ποιητ. ἀντὶ ἀναμ-· ὡς τὸ ἀμίγδην, ἀντὶ ἀναμίγδην.

Ἅμμα, ατος, τό· (ἅπτω)· παιδήποτε ἁμματιζόμενον, συνδεόμενον, πριτειρόμενον· ἔνδεμα, κάδεμα, ταινία, ἱμάς, ζώνη, πόρπη, δεσμός, (κάθετι τὸ ὁποῖον δένομεν, κομπιδένομεν, ἢ πιάνομεν, δηλ. κάμνομεν νὰ κρατῇ ἕνα μαζὶ μὲ ἄλλο· ἢ δένομεν τὴν μίαν ἄκρην τον μὲ τὴν ἄλλην· δέμα, πεντιλάκι Οὐγγρ. ἢ κορδέλλα Ἰταλκ. λωρὶ, ζωνάρι, δηλύκι ἢ δηλυκοτάρι, κόμπος). «Ταῦτα δὲ εἶπας καὶ ἅπαξ ἅμμασι ἑξήκοντα ἐν Ἰμάντι..» Ἡρὸτ. 4, 98. καὶ Εὐρ. Ἱππ. 781. «..ἀτὸ δ' ἅμμα λύσομεν ὀάρης.» 2) παρὰ Παλαιστραῖς ἡ συμπλοκὴ τῶν χειρῶν πρὸς ἀλλήλους· (ὅταν οἱ παλαιστὲς πιάνουν ἀπὸ τὰ χέρια ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· 3) σχοῖνος τετσαράκοντα πηχῶν (σχοινὶ ἀπὸ 40 πήχες, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸν τόπον, στρεμματόσχοινο κοινῶς λεγόμενον..) Ἡρων.

Ἀμμᾶς, ᾶδος, ἡ· πνευματικὴ μήτηρ (καλογρᾶ, ἡγουμένισσα) Παλλάδ.

Ἀμματίζω· (ἅμμα) ἅπτω, συνάπτω, δέω, συνδέω (πιάνω ἢ κάμνω πεπαιδῶν δύο πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δένω, δηλυκόνω, δένω δύο ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο)· ποιητ. «Ἀμματίσας περὶ σῶμα.» Πλλ. 65.

Ἄμμε· ἀρχαῖον Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμᾶς· Ὅμ.

Ἀμμεναι· ψευδ. ἀόρ. ἀντὶ ἄμεναι ὅπερ ἰδέ.

Ἀμμέων· ποιητκ. ἀντὶ ἀμμένου.

Ἄμμες· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμεῖς· Ὅμ.

Ἀμμέσον· ποιητκ. ἀντὶ διὰ μέσου· Ἡσδ.

Ἄμμι, ἄμμιν· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμῖν· Ὅμ.

Ἀμμιγα· Ἐπῤῥ. ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγα.

Ἀμμίγδην· Ἐπῤῥ. ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγδην, ἀναμιγά· Νικ.

Ἄμμιον, τό (ἄμμος) τὸ ἁπλοῦν, ἀπροπαρασκεύαστον κιννάβαρι, ἢ Τιγγίβαρι εἰς ψήγματα ψήγματα (εἰς σπυρία ἢ τρίμματα ἀπὸ ἄμμον)· minium Λατν.

Ἀμμίσγω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίσγω.

Ἀμμίτης, ὁ· καὶ ἀμμῖτις, ιδος, ἡ· (ἄμμος) ὑπκνομ. Λίθος· ψάμμινος λίθος· (ἀμμόπετρα).

Ἀμνιάσει, ἀμνιάσειεν· Δωρκ. ἀντὶ ἀνιαμνήσει, ἀνιαμνήσειεν. Πνδ.

Ἀμμοβάτης· ὁ (ἄμμος, βαίνω) ἐπ' ἄμμου ἢ ἐν ἄμμῳ βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ ἢ τὸν ἄμμον)· ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοδύτης.

Ἀμμοδρομος, ου· ὁ· (δρόμος) γῆ, ἡ τόπος ψαμμώδης εἰς γυμνασιον ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, ἵππειον· ὀχεῖται, ἁρματεύειν, ἁρματηλατεῖν· Ἱππόδρομος, στάδιον, ἢ στάδιος· (ἀμμότοπος διὰ γύμνασμα εἰς τὴν καβάλλαν· εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξι).

Ἀμμοδυότης, ου, ὁ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀμμοδύτης, ὁ· (δύω) εἰς ἄμμον δρπων, εἰς ἄμμον ἐκδυόμενος (ὅστις σέρνεται μὲ τὴν κοιλιὰν εἰς ἄμμον) ὄνομα ὄφεως (φιδιοῦ) τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου· [– ∪ ∪ –, ἴσως κεῖ – ∪ – –, παραβαλε χηραμοδύτης· Δεινοῦ· Ἀλξ 91, 3. καὶ σισυροδύτης].

Ἀμμοδυώτης, ου, ὁ· = ἀμμοδύτης· ἀμφβ.

Ἀμμοκονία, ἡ· (κονία) κονία ἄμμῳ σύμφυρτος· (ἀσβέστης ἀνακατωμένος μὲ ἄμμον)· Στρβ. Ε', σλ. 376.

Ἀμμόνιτρον, τό· νίτρον ἄμμῳ συμπεφυρμένον· τὸ ἐκ τῆς τήβεως αὐτοῦ ἀκάθαρτον ὑάλου φύρμα· (ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον — τουρκοβ. χεβρζιλέι —· τὸ ἀπάτρωτον ζυμάρι ὁποῦ γίνεται ἀφ' οὗ ἀναλύσουν τὸ ἀμμόνιτρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουντο ὑαλί.)

Ἀμμοπλυτία, ἡ· (πλύνω) τὸ ἄμμον ἀποπλύνειν· ἄμμον πλύνει ἡ πλυσμός· (τὸ πλύσιμον ἄμμου· τὸ νὰ πλύνῃ ἠξαπλύνῃ τις ἄμμον).

Ἀμμορία, ἡ· (μόρος) κακοτυχία, δυστυχία· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Ἀμορία· «Εὖτ' Ἀφροδίτη ὀΐα προσέστιχε..., ἐς Δία τερπικέραυνον, ἐ γὰρ αὖτ' οἶδεν ἅπαντα μοῖραν τ' ἀμορίην τε, κατεξυνιόων ἀνθρώπων.» Ὀδσ. Τ. 76. καὶ Ἐπγρ. «Ἀμμορίης δὲ αὐτός ἀνὴρ μακάρων ἔστι μέσος Κρανίδης.»

Ἀμμορία, ἡ· = ὁμορία· Δημοσ. σλδ. 86. ἰδὲ ἀμορία.

Ἄμμορος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἄμορος, ἄμοιρος· (μόρος)· ἄνευ μέρους, μεριδίος, μοίρας· μὴ κοινωνῶν, μὴ μετέχων, ἀμέτοχος τινος· μὴ κοινωνήτας, μὴ μετατχών· ἀμοιρῶν, ἀμοιρήσας, ἐξαιρέτως καλοῦ τινος. (χωρὶς μοιράδι· ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μοιράδι ἀπὸ τίποτε, μάλιστα καλὸν πρᾶγμα)· «..εἰη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.» Ἰλδ. Σ. 489. καὶ Ὀδσ. Ε. 275. καὶ Πνδ. Ὀλ. 1, 184. «Τί κέτις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν, ἀπάντων καλῶν ἄμμορος·» Ὅθεν δυστοχής· (κακόμοιρος)· «..οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἦ τέ μ' ἔχε χήρη σεῦ ἑσομαι..» Ἰλδ. Ζ. 408. καὶ Ω. 778.

Ἄμμος, ἡ· καὶ ἄμμος· Ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος (ἄμμος) ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοκονία· Θφρστ. περὶ Λίθων 2. Πρβ. Στρβ. δὲ, 51. σλδ. 376. καὶ τὸ χῶμα ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ σπιτικὰ κεράμωμα ἀγγεῖα (ποσελάνια, ἢ πουρσελάνια).

Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι) ἐν ἄμμῳ τρεφόμενος, ἢ τραφείς· ἐν ἄμμῳ φυόμενος ἢ φύς, ἐν ἄμμῳ ζῶν, ἢ ζήτας· (ἀμμοτρεμμένος, ἀμμογεννημένος· καὶ ἀμμοτρεμμένος· καὶ ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησε 'ς τὸν ἄμμον).

Ἀμμόχρυσος, ὁ· (χρυσὸς) εἶδος πολυτίμου λίθου· Πλν. ϟζ', 11. (ἐνα εἶδος ἀπὸ Πετράδες)· 2) χρυσῆτις ἄμμος· (χρυσὸς ἄμμος).

Ἀμμοχωστία· ἡ· = ψαμμησμός· Ὀριβάσ.

Ἀμμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἄμμου παρέμφερής· ἄμμου πλήρης· (σάν ἄμμος· γεμάτος μὲ ἄμμον· ἀμμωδηρός).

Ἄμμων, ωνος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός παρὰ Λιβίοις· νομίζεται δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή. «..Ἄμμωνα γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία.» Ἡρὸτ. 2, 42.

Ἀμμωνιακόν, τό· ἅλας ἄμμ. ἅλας καθαρὸν, ἢ ὀρυκτὸν χρήσιμον περὶ τὴν ὀφθαλμοποιΐαν· (ἅλας τοῦ μαγειρείου, ἄσπρον, ἢ ἅλας ἡλιασμένον, ἢ ἀπὸ ἀλατοβούνι)· 2) κόμμι ἐκ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ ἐν Λιβύῃ γινόμεναν· Παρὰ Γαλ. ἀμμωνιακὸν θυμίαμα λεγόμενον Λατιν. **Gummi ammoniacum.** (κομμίδι, τουρκοβαρ. Νισταντίρι· τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶναι 'σὰν καλλαμι)· Δτκρ. Ε'. 126. καὶ Γ'. 98. «..ὁπὰν ὁ νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Διβύῃ γενομένου.»

Ἀμμωνιεῖς, ἔδος· καὶ

Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ· ὠπκνομ. ἔδρα· ἡ τοῦ Ἀμμώνος καθέδρα, ἡ Λιβύη· (Ἀφρική· ἡ Μπαρμπαρία).

Ἀμνᾶμος καὶ ἀμνάμων, ὁ (ἀμνὸς)· Ἄγγνθος, ἀπέγνωτος, υἱὸς· (ἀνεψιδι, ἀπογόνι)· Διογ. (∪ – ∪, ∪ – –).

Ἀμνάς, άδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀμνός· Ἀμνή· (θηλυκὸν ἀρνί)· ἀντὶ ἀμνὶς ἀνηγίσε. παρὰ Θηρ. 5, 3. «οὐκ ἀπὸ τᾶς κραίας σίττ' ἀμνίδες;»

Ἀμναῖος, α, ον· ἐξ ἀμνοῦ· (ἀρνήσιος). «Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείων ἤθετο χλαῖναν παῖδα.» Θερτ. κδ'. 61.

Ἀμνή, ἡ· = ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) οὗ οὐδεὶς μνείαν ποιεῖται, ἢ ἐποιήσατο· οὐ οὐδεὶς μνημονεύει· (τὸν ὁποῖον δὲν ἀναμιμνέται, δὲν ἀναφέρει, δὲν ἐνθυμήθηκε, δὲν ἀνάμνησε τὸ ὄνομά του)· 2) ἐνεργ. = ἀμνήμων· Δγν. Δρτ. 1, 85.

Ἀμνημονεύω· = ἀμνημονέω· Αχν. καὶ Λαρτ.

Ἀμνημονέω· Μλ. ήτω· (ἀμνήμων), οὐ μιμνήσκει· οὐ ποιοῦμαι μνήμην τινος· οὐ λόγον ποιοῦμαι, ἢ ἐμβάλλω περί τινος· λήθην ποιοῦμαι, ἀμνηστῶ τινος· τῇ λήθῃ παραδίδωμί τι· λήθην ποιοῦμί τινος· ἀποσιωπῶ, καταπιοπῶ σιγῇ παρέρχομαί τι· (δὲν ἐνθυμοῦμαι, δὲν ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναφέρω τὸ ὑπερβάτινος· ἀληθημοσύνη, ἀστοχῶ, ἐξεχάρω· ἀποσιωπῶ, ἀπερισιωπῶ μὲ σιωπήν)· μετὰ γενικ. σπανίως δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ.

Ἀμνημοσύνη, ἡ· λήθη, ἐπιλησμοσύνη, ἀμνηστία· (ἀλησμονησιά· ἀστόχημα)· »δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ παίδων ἀμνημοσύναν..« Εὐρπ. Ἰων. 1114.

Ἀμνήμων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος. Ἐπῤῥ. ἀμνημόνως· μετὰ γενικ. (μνήμη) ἀμνημονέων, ἀμνημόνευτος· ἐπιλήσμων, ἀμνηστικός· (ὅστις ἀλησμονεῖ, ἐξεχάνει, ἀστοχεῖ· ἀλησμονησιάρης, ἀστοχιάρης· 2) παθ. λήθη ἐνεχόμενος, ἀμνημονευόμενος· ἀμνηστος· (ἀλησμονημένος, ἀστοχημένος.)

Ἀμνησικακέω (ἀμνησίκακος) οὐ πρὸς τῷ ἀδικήσαντι ἢ βλάψαντι μὲ τὴν γνώμην ἔχω· λήθην ποιοῦμαι τοῦ κακῶς ποιήσαντός με (δὲν βάνω εἰς τὸν νοῦμου, δὲν στοχάζομαι, ἀλησμονῶ ἐκεῖνον ὁποὺ μὲ ἔκαμε κακόν, μὲ ἀδίκησε). Διδ. Σκλ.

Ἀμνησίκακητος, ὁ, ἡ = ἀμνησίκακος· ὁ ἓν ἀμνησικάκητον ποιοῦμαί τι· τῇ λήθῃ παραδίδωμι ἀδικίαν τινα· λήθην ποιοῦμαι τοῦ βλάψαντός με· (ὅστις ἀλησμονεῖ, ἐξεχάνει τὸ κακὸν ὁποὺ ἔπαθεν ἀπὸ ἄλλον)· »τὴν ἁμαρτίαν ἀμνησικάκητον ἐποιήσατον. Πλβ. λέ.

Ἀμνησικακία· ἡ· λήθη τοῦ ἀδικήματος· (ἀλησμόνημα τοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἀδικίας ὁποὺ ἔπαθέ τις ἀπό κανένα).

Ἀμνησίκακος, ὁ, ἡ· (μεμνῆσθαι, κακός) λήθην ποιούμενος τοῦ ἀδικήματος ᾧ περιέπεπτωκε· μὴ μνησικακῶν· οὐ βαδίως πρὸς τὴν τιμωρίαν· μὴ τιμωρητικός, μὴ ἐκδικητικός· (ὅστις ἀλησμονεῖ τὸ κακὸν ὁποὺ τὸν ἔκαμαν, δὲν εἶναι ἐκδικητικός). Ἐπῤῥ. ἀμνησικάκως.

Ἀμνηστεία, ἡ (ἄμνηστος)· τὸ ἀμνηστεῖν, ἡ λήθην ποιεῖσθαι, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ ἀδικήματος· ἐνεργητ. καὶ παθητικῶς· (τὸ νὰ ἀλησμονῇ, ἢ ξεχνᾷ τις, καὶ μάλιστα τὸ κακὸν ὁποὺ ἔκαμεν εἰς ἄλλον, ἢ ἐπαθεν αὐτὸς ἀπὸ ἄλλον).

Ἀμνήστευτος, ἡ (μνηστεύω) μὴ μνηστευθεῖσα, μνηστὴ μὴ οὖσα· (ἀῤῥάβωνιαστη, ἀσύβαστη) »γυνὴ ἀμνήστευτος« = παλλακὶς Εὐρπ. Φοίν.

Ἀμνηστεύτως καὶ ἀμνήστευτα· ἄνευ μνηστείας· (χωρὶς ἀῤῥαβώνι ασμα) »μηδὲ εἰς ἀμνήστευτα βίᾳ κούρησι μιγείη.« Φωκλ.

Ἀμνηστέω (ἄμνηστος) = ἀμνημονέω.

Ἀμνηστία, ἡ = ἀμνηστεία· »ἐν ἀμνηστίᾳ εἶναι Πλτ. καὶ Πλτχ. Πολ. »ἀλλ' οἱονεὶ ἐστὶ τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα.«

Ἀμνηστικός, ἡ, ὁν· ἐπιλήσμων, ταχέως ἡ βαδίως ἀμνηστῶν, ἢ ἐπιλελησμονημένος τινός· (ἀλησμονιάρης, ἀστοχιάρης· ὅστις ἀλησμονεῖ ἢ ξεχνᾷ εὐκόλως ἢ εὐκόλα). Παρὰ Πλουτ. εἰς Κατ. ἀναμνηστικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀμνηστικός κεῖται.

Ἄμνηστος, ὁ, ἡ (μνάομαι)· ἐπιλελησμένος· οὐ οὐδεὶς μνημονεύει· (ἀλησμονημένος, ἀστοχημένος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐνθυμᾶται, δὲν ἀναφέρει κανένας)· 2) ἐνεργ. = ἀμνήμων. Θεογν.

Ἀμνίον, τὸ· τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων δακτυλικὸν ἀγγεῖον· (εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέχοντα, ἢ ἐμάζωναν τὸ αἷμα ἀπὸ τὰ ζῶα ὁποὺ ἐθυτίαζαν) »Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχεν. Ὅσ. Ἰ. 444. τινὲς δὲ γράφουσιν ἄμνιον καὶ αἷμνιον ἀπὸ τοῦ, αἷμα, παράγοντες· 2) ὁ τὸ ἔμβρυον περιβάλλων ὑμήν· (τὸ κελωθον ὁποὺ εἶναι τυλιγμένον τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός). (Ὁ τονισμὸς τῆς λέξεως ἄμνιον οὐκ ἔστιν ὀρθός).

Ἄμνιον· τὸ· ἴδε τὸ προηγούμενον.

Ἀμνίς, ἰδος, ἡ = ἀμνή. Θηλκ. τοῦ ἀμνός »οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες;« Θεοκρ. Εἰδ. ε', 3.

Ἀμνισός, ἡ· Πόλις ἐν Κρήτῃ· »ἧττῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθείης..« Ὅσ. Τ, 188.

Ἀμνοκῶν, οὖντος, ὁ (ἀμνός, κοῶ, κοέω)· μῶρος, εὐήθης, ἀβέλτερος, ἀξύνετος, ἠλίθιος, παχύνους (μωρός, ξεχασμένος, ἀνόητος· προβατόμυαλος)· »..καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν, ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν..« Ἀριστοφ. Ἱππ. 264.

Ἀμνός, ὁ. Ἀρνός· (ἀρνὶ ἀρσενικό, ντάσι ος)· πρόβατον· »κηγὼν γὰρ ἰδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ κἀτ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἠδὴ ἀνυσάμαν τὰν ἀμνάν«. Θεοκρ. ε', 144. καὶ 147. »..φλασῶ τυ πρὶν ἢ γέμε καλλιερῆται ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν.« Ἐξωμρέτως δὲ θηλκ. ἀμνή, ἀμνὰς (θηλυκὸ ἀρνί, καὶ προβατίνα) ἀμνίς.

Ἀμνοφόρας, ὁ, ἡ (φέρω) ἀμνὸν φέρων· (ὅστις κουβαλεῖ, φέρνει ἀρνάκι)· ἢ ἀμνοφόρος, ἀμνὸν ἐν γαστρὶ φέρουσα οἷς· (προβατίνα ἀγκαστρωμένη) »τρίων δέτοι ἕνδεκα νεβρῶς, πᾶσας ἀμνοφόρους...« Θεοκρ. Εἰδ. ια', 41. ὑπ' ἄλλων δὲ μανοφόρως, ἀντὶ ἀμνοφ. ἀναγ.

Ἀμογητί. Ἐπῤῥ. (παρὰ τὸ, ἀμόγητος)· ἀπόνως, ἄνευ μόχθου· (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον) »..οὐκ ἀμογητὶ ἐχειρούντου. Δίων Κασσ.

Ἀμόγητος, ὁ, ἡ (μογέω) ἄπονος, ἀργός· ἀπράγμων, ἀκοπίαστος· (ὅστις δὲν κοπιάζει, εἶναι ἀργός, ἀκαμάτης· ἀκούραστος, ἀπόστατος) »Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε ...καρτερόχειρ, ἀμόγητε...« Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρεα, 3.

Ἀμόθεν. Ἀττκ. ἀμόθεν. Ἐπῤῥ. (ἀμός) ποδεν, ἀπὸ τινος τόπου· (ἀπὸ κάνενα μέρος, ἀπὸ κάποιον τόπον, πόθεν εἶαν τύχῃ)· »τῶν ἀμόθεν γε, θεά, σύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν· (πόθεν θέλεις ἀρχήσαι καὶ διηγήσου μας διὰ τὸν Ὀδυσσέα) Ὅσ. Α, 10. καὶ Πλτ. Νμ. 7, σλ. 794. Β. »..μηχανὴν δή σοι τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέποθεν, ἄντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει« καὶ Ὀππ. Κυνηγ. α', 401. »τῶν ἀμόθεν μοῦσαί τε καὶ εἴδεα τοῖαι παράβλ. οὐδαμόθεν.

Ἀμόθι, ἢ κατὰ Βέκκερον (Bekker) ἀμοθεί. Ἐπῤῥ. (ἀμός) ποῦ· (εἰς κάνενα τόπον, στάσεως σημ. εἰς κάποιον μέρος)· »καὶ δὲ κατῶν ἑκατὸς Πελοποννήσου τὶς ἐπὶ τὴν Πελοπόννασον γᾶν ἴῃ ἐπὶ κακῷ, ἀλεξέμεναι ἀμόθι βουλευσαμένου, ὅκα καὶ δικαιότατα δοκῇ τοῖς Πελοποννασίοις«. Θεόδ. ε', 77. Ἐκ τοῦ συμβατικοῦ λόγου (δεκρίτου) τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων· ὅπερ ὁ Σνάιδερ θέλει γράφεσθαι ἀμόθε = ἀμόσε· ὁ δὲ Βουτμανος· γρμμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 285, ἀμάδες.

Ἀμοῖ· Ἐπῤῥ. (ἄμος) πῆ, ποῖ· — κινήσ. σημαντ. — (εἰς κάποιον μέρος, πουθενά).

Ἀμοιβάδιος, ία, ιον, ποιητ. = ἀμοιβαῖος. Ὀππ.

Ἀμοιβαδὶς καὶ ἀμοιβαδόν. Ἐπῤῥ. (ἀμοιβὴ) ἀμοιβαίως, ἐκ διαδοχῆς, ἐκ περιτροπῆς, κατὰ διαδοχήν· (αλλαχτὰ· ἕνας ἀπὸ τὸν, ἢ μετὰ τὸν, ἢ μετὰ τὸν, ἢ πρὸς τὸν ἄλλον)· »ἀλλήλους δ' ἐρέειν ἀμοιβαδίς« Ἀπλλ. Ῥόδ. καὶ »ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ· καὶ »ὡς οἵ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο αὐτόθι. Ἰδὲ ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβαῖος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀμοιβαία· (ἀμοιβὴ) ἐναλλαξ, ἢ ἐπαλλάξ, ἢ ἐκ διαδοχῆς γινόμενος, συμβαίνων καὶ τ. τ. (ὅστις ἢ ὅ,τι γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. ἀλλαχτά, πρῶτα ἀπὸ τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον)· ἐξαίρετος ἐν διαλόγοις, ἢ ᾠσματι. »Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος« Πλτχ. Πομπ. καὶ Πνδ. Ὀλ. α', 61. »ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχωνι Ἀμοιβαῖα βιβλία· τὸ ἀμοιβαίως ἐπιστέλλεσθαι (ἀλληλογραφία, Ἰταλ. κορρεσπονδέντσα) »Μετὰ δέ, ὁ Ἰστιαῖος .... τοῖσι ἐν Σάρδεσι ἐοῦσι Περσέων ἐπέμπε βιβλία, ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, ὁδὲ ... πρὸς τοὺς μὲν ἀπεπέμφθη, οὐ δόξοι, φέρων δὲ ἐνεχείρισε τὰ βιβλία Ἀρταφρένεϊ· ὁδὲ ... ἐκέλευε τὸν ... τὰ μὲν παρὰ τοῦ Ἰστιαίου δοῦναι φέροντα τοῖσι περ ἔφερε, τὰ δὲ ἀμοιβαῖα τὰ παρὰ τῶν Περσέων ἀντιπεμπόμενα Ἰστιαίῳ, ἑαυτῷ δοῦναι. Ἡρτ. 6, 4. Ἄσμα ἀμοιβαῖον· ἔτι δὲ καὶ, τὰ ἀμοιβαῖα· 2) εἰς ἐναλλαγήν, ἀνταλλαγὴν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδειος (ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι, ἁρμόζει διὰ νὰ ἀλλάζεται μὲ ἄλλο)· 3) τὸ ὅμοιον ἀποδίδειν τινί, ὁμοίως τινὰ ἀμείβομενος, ἀντευεργετῶν τινα, χάριν ἀποδίδων τινί, εὖ παθὼν· ὁμοίως ἀμυνόμενός τινα, κακῶς παθὼν, ἀντιδιατιθέμενος· (ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον εἰς ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν εἰς αὐτόν ἐκεῖνος· ὅστις κάμνει καλὰ εἰς τὸν εὐεργέτην του· ὅστις ἀπεπλήρωσε τὸ κακὸν εἰς ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον ἔπαθεν ἀπ' αὐτόν)· ἀμοιβαία Νέμεσις· ἡ ὁμοίως τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀμειβομένη. Παρὰ Μαρκελ. Βίος Θκδ. δέ, καλεῖται καὶ ὁ Θουκυδίδης ἀμοιβαῖος, διότι εἰς τὴν καθ' αὐτὸν Ἱστορίαν εἰσάγει ἑαυτόν, ἐνίοτε, ἑαυτῷ διαλεγόμενον. Ἐπῤῥ. ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβάς, άδος, ἡ· ἐξαιρ. θηλκ. τοῦ ἀμοιβαῖος· εἰς ἐναλλαγὴν ἁρμοδία (τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις) »..ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλλεν αὐτῷ πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρέσχεσε' ἀμοιβάς, ἐννυσθαι, ὅτέ τις χειμὼν ἐκπαγλος ἀροιτοῦ. Ὀδσ. Ξ, 521. τοῦτ' ἔστιν ἤτις ἦν ἁρμοδία εἰς χρῆσιν ἀντὶ ἱματίου· οἱ δὲ τὴν λέξιν ἀμοιβάς, τῷ παρέχεσκε' ἀποδίδοντες ἀναγινώσκουσιν αὐτὴν ὡς αἰτιατ. τοῦ, ἀμοιβή.

Ἀμοιβή, ἡ· (ἀμείβω) ἀντίδοσις, ἄμειψις, ἀντιδωρεά· (ἀνταμοιβή) »Δῶρον δ' ὅ,τις κέμοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει, αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι...σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.« Ὀδσ. Α. 318. Ἀντιπαράστασις, παραβολία· τιμωρία, πρόστιμον· (ἀντεπληρωμή, βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον)· »εἰδέ μοι οὐ τίσαυσι βοῶν ἐπιείκε' ἀμοιβήν, δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καίπερ Μ. 382. καὶ Ἡσ. Ἔρ. 307. »..τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ὃς δὲ τελευτὴν ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.« Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή· (ἀλλαξιά, ἄλλαγμα). »ἀμοιβὴ δέκα μνῶν· καὶ ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Πλτχ. ἀμοιβὴ ζώων, Συνσ. (ἄλλαγμα τῶν ἀλόγων εἰς τὴν Πόσταν = Πόστα). Παρ' Ἡρόδ. δέ, καὶ ἀπόκρισις· »..σὺ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὕβρισματα ἐν τῷ λόγῳ, οὐ μὲ ἔπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι« 7, 160. ἔτι δὲ καὶ χάρις καὶ ἐκδίκησις· (εὐχαριστία, ἐκδίκησις) κατὰ τὸ τῇ ἀμοιβῇ οἰκεῖον πρᾶγμα.

Ἀμοιβήδην· Ἐπῤῥ. = ἀμοιβηδίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμοιβηδίς· Ἐπῤῥ. (ἀμοιβή) ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν μέρει· (ἄλλαχτά, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλον μέρος· ἕνας μέ, ἢ μετά, ἢ ἀπὸ τὸν ἄλλον) Ὅμ. παραβλ. ἀμοιβαδίς.

Ἀμοιβηδόν· Ἐπῤῥ. = ἀμοιβηδίς

Ἀμοιβός, ὁ· (ἀμείβω) αὐτὸ τινος τεταγμένος, διάδοχος (ὅστις εἶναι βαλμένος εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος)· «. . οἵρ' ἐξ Ἀστανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί» Ἰλιδ. Ν. 795. «Ἀμοιβὰς διδασκαλίας.» Ἀνάλ. Β. 446. οἱ ἀμοιβοί· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἱ τοὺς μαχομένους διαδεχόμενοι· ἄλλως διάδοχοι· (ὅταν εἰς τοῦ πολέμου τὴν φωτιὰν ἀλλάζωνται οἱ στρατιῶται). Ὡς ἐπίθετον δὲ = ἀμοιβαῖος.

Ἀμοιρέω. Μλ. ἤσω (ἄμοιρος) ἄμοιρος, ἀμέτοχός τινος εἰμί· στεροῦμαι· (δὲν ἔχω μοιραῖα ἀπό τίποτε, δὲν μετέχω, ὑστεροῦμαι) ἀμοιρῶ τροφῆς, εὐδαιμονίας· καὶ τ. τ. ᾠ. ἐξ.

Ἀμοίρημα· τό. Ἀμοιρξία, τὸ μὴ μετέχειν τινος, στέρησις· (τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις μέρος ἀπὸ τίποτε, στερεμός) ὄχι εὐστυχία.

Ἄμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα) ἀμέτοχος, ἄκληρος, ἐνδεὴς ἔχων, στερούμενός τινες (ὅστις δὲν ἔχει μέρος εἰς τίποτε, ὅστις πάσχει ἐλλείψιν, ὑστερεῖται) «ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τέκνων» Εὐρπ. Ἐκ. 421. καὶ Φοιν. 623. «ἀλλ' ὅσιος πέφυκας, ἀλλ' οὐ πατρίῳ ἔοις, ὡς σύ, πολέμιος· σὲ μ' ἄμοιρον ἐξαλαύνεις» σπανίως ἀπηλλαγμένος κακοῦ τινος, ὡς, ἄμοιρος κακοπαθείας. Διόρ. Σικ. 2) ἄνευ πτωτικοῦ· ἄτυχης, δυστυχής· «ἄμοιρος κυνηγέτης» δυστυχὴς ὁ τὸ κυνήγι. Δόρ. Σικ.

Ἀμολγαῖος, αία, αῖον· (ἀμέλγω) ἀμελγόμενος, ἀμέλξεως ἐπιδεκτικός· ὃν ἀμέλγεται τις ἀνὰ ταῦτα· (ὅστις ἀρμέγεται, ἠμπορεῖ νὰ ἀρμεχθῇ, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀρμέγῃ τις). Τὸ δὲ «. . ἀλλὰ τότ' ἤδη εἶη πετραίητε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος, μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν· .» Ἡσδ. Ἔρ. 552. κατά τινας μὲν ἑρμηνεύεται γαλακτουργούμενος ἄρτος (γαλατοφώμι, ψωμὶ ζυμωμένο μὲ γάλα)· κατ' ἄλλους δὲ = ἀμορβαῖα· ποιμενικός, γεωργικὸς ἄρτος (χωριάτικο ψωμί) ἢ = ἀκμαῖα (ψωμὶ ἀνειβατό), οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τῷ ἀμολγὸς ἀντὶ τοῦ ἀκμὴ ἐχρῶντο· ἄρα ἄρτος τέλειος, ἢ ὡς παρ' ἡμῖν ἐρεβιθειὸς [ἐρεβιθένο ψωμί, τουτέστι εἰς τὸ ὁποῖον βάζουν τὴν μαγιὰν ἀπὸ ῥεβίθια λεγομένην, διὰ νὰ φουσκώνῃ) ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βούτμανος Λξ. 2, σλ. 45, ὅστις καὶ τὸ παρὰ Δέοντι Ταρ. 98. Ἀμολγαῖον μαστόν, ἤτοι μαστὸν ἐν ἀκμῇ, τουτέστι μαστὸν σφριγῶντα· ἰδὲ Ἀμολγής.

Ἀμολγεύς, έως, ὁ· (ἀμέλγω) ἀγγεῖον εἰς ἄμελξιν χρήσιμον (ἀγγειο διὰ ἄρμεγμα· παράβ). «τὴν ἀντὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα, ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. Θηρ. 8, 87

Ἀμολγής, έος, ὁ· καὶ ἀμολγίς, ίδος, ἡ = ἀμολγεύς.

Ἀμόλγιον τό, ὑποκρτ. τοῦ ἀμολγεύς. «. . ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.» Θηρ. κε', 106.

Ἀμολγός ὁ· (ἀμέλγω) Κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν, τὸ ἀμέλγειν, ὁ καιρός, ἐν ᾧ συμβαίνει ἀμέλγεσθαι τὰ πρόβατα, ἄρα δείλη ὀψία, καὶ τὸ περιόβριον· (ἄρμεγμα· ὁ καιρὸς ὅταν συνεθίζουν νὰ ἀρμέγουν τὰ πρόβατα· λοιπὸν κατάβραδα, καὶ βαθειαὶς χαραγαῖς): Ὁ Ὅμηρος συντάττει τὴν λέξιν ἑκάστοτε μετὰ τοῦ νυκτὸς, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει ὁτὲ μὲν τὸ τυλευταῖον τριτημόριον [τὴν τρίτην νυκτερινὴν φυλακὴν] τῆς νυκτός, ὅ ἐστι τὸν ὄρθρον, ὅτε συμβαίνει γήγεσθαι τοὺς ἐναργεῖς ὀνείρους· κφίλον δὲ οἱ ἦτορ ἰάνθη, ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπίσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.» Ὀδσ. Δ. 841· τὴν ψιθυρισμὸν καὶ πτοίαν καὶ ἀνησυχίαν τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Σειρίου· «. . παμφαίνοι δ' ὅστ' ἀστὴρ . . . ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι· πολλοὶ δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι, μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ. . Ἰλιδ. Χ, 28. ὁτὲ δὲ τὴν πρώτην νυκτερινὴν φυλακήν, ὅ ἐστι τὴν ἐπερχομένην νύκτα. «Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.» Χ, 317. ὅρα ἡ λέξις ἀμολγὸς σημαίνει καὶ Ὅμ. καὶ ἀρχομένης καὶ τελειούσης τῆς νύκτος. Ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ δέ, σημαίνει ἐν γένει τὸ νυκτερινὸν σκότος ὅτε τὰ σαρκοβόρα ζῶα ἐρημώνται ἐξ' ἄγρην· οἱ δὲ ἔτι κεκμῆσον πεδίον φοβέεντο, βάσ ὡς, ἅτε λέων ἐφόβισε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ πάσας.» Ἰλ. Δ, 173. καὶ Ο, 324· οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν ἆῆρε δύω κλονέουσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ, ἐλθόντ' ἐξαπίνης . . .» καὶ Τμ. Ἐρ. 7. «. . ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων νύμφῃ εὐπλοκάμῳ μεγίσσετο νυκτὸς ἀμολγῷ.» Ὁ Εὐρπ. δὲ λέγει καὶ νύκτα ἀμολγόν, τῇ λέξει ὡς ἐπίθετον χρώμενος· ὅπερ ὁ Ἡσχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ζοφερός, σκοτεινός· παράβλ. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. 11. σλδ. 469. Ε. Παρ' Εὐρπ. δὲ, Φαέθ. λφ. 2, 6. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὁ Ἑρμιονὸς διὰ τῶν quidquid turbidum, πᾶν ὅσον θολερόν, καὶ ὅθεν ὡς κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ἐννοεῖ τὸ ἐρῴδες (τυρόγαλα) τὸ θολερόν. [Τινὲς δέ, ἵνα ποιήσωσιν ὁμοιοτέραν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, παράγουσιν αὐτὴν παρὰ τινος ἀρχαίας Ἀχαϊκῆς λέξεως ἀμολγὸς = ἀκμή, καὶ ἐπιλαμβάνονται αὐτὴν παντοιῶς, ἀκμὴν νυκτὸς (τὰ μεσάνυχτα)· ἰδὲ Εὐστθ. ἐν Ἰλ. Ο, 324. Κατὰ τὸν Βέλφιον, ἐξ, ἐν Idelers Handb. der Chronol. T, I. σλδ. 220, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀμέλγω ἀντὶ μέλγω, τὸ περιόβριον (τὴν βαθειαὶς χαραγὲς, ὅταν δὲν ἦναι ἀκμὴ οὔτε μέρα οὔτε νύχτα) σημαῖνον, ὅτε πιθανῶς, ἡμελγον τὰ πρόβατα εἰς νομὴν ἀπιόντα. Ἀλλ' ὁ Βούτμαν Λξ. 2. σλ. 34. ἀποδοκιμάζει πᾶσαν, πρὸς τὸ ἀμέλγειν ὑποθετομένην διαφοράν τῆς λέξεως ὡς ἀβέλτερον καὶ παιδαριώδη, καὶ ἀποδέχεται ὡς κυρίως σημασίαν αὐτῆς συμφώνως τῷ Εὐσταθίῳ τὴν, ἀκμὴ νυκτὸς (τὰ βαθειὰ μεσάνυχτα) παρὰ τὸ Ἀχαϊκὸν ἀμολγὸς = ἀκμή: [Τοιουτοτρόπως οὖν ἡ λέξις σημαίνει τὴν βαθυτάτην νύκτα, εἰ καὶ ἄνευ ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ καθ' αὐτὸ χρόνου τοῦ μεσονυκτίου, μίαν ἴσως φυλακὴν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἢ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καθ' Ὅμηρον δὲ, τὸν ζόφον τῆς νυκτὸς κυρίως. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, οἷον παρ' Ὀρφ. Τμ. 33, 12. σημαίνει σκότος ἁπλῶς· παράβλ. ἀμολγαῖος.] ἰδὲ καὶ ἄμορβός.

Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ· (μολύνω) ἄνευ μολυσμοῦ· ἄσπιλος, ἀμίαντος, ἁγνός, καθαρός· (χωρὶς λέρωμα, καθάριος, παστρικός, τὸ τουρκοβρβ. χωρὶς λεκέν· ὅστις δὲν λερώνεται, δὲν ἐλερώθηκε, δὲν εἶναι τρόπος νὰ λερωθῇ) «μόλυντον φάρμακον.» Γαλλη. μολυσμοῦ ἀποτρεπτικός.

Ἀμόμφητος, ὁ, ἡ· = ἄμεμφος· ἐσφλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰτχλ. Χρ. 307.

Ἄμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) = ἄμεμπτος. Αἰσχλ.

Ἀμοπαῶν, ονος, ὁ· Ὀνμ. κύριον Τρωός τινος. Ἰλιδ. Θ, 276. (υ∪−−)

Ἀμόργα, ἡ· εἶδος πίματος, ἢ πλακοῦς μελιτουργημένος· (λαλαγγίτα, πετλίδα, μὲ μέλι ζυμωμένη) περπλήσιον ἴσως τῷ παρ' ἡμῖν κοινῶς λουκούμι, ἢ τῷ τῶν Χίων Σβίγγι· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὑπ' Ἀθην. ιδ'. Ἀμόργας, μελιττώματα πεπεμμένα, λέγοντος.

Ἀμορβαῖος, ὁ, ἡ· κατά τινας μὲν ἀγροῖκος, ποιμενικὸς· (χωριάτικος, εἰς πιστικὸν ἁρμόδιος, τὸ τουρκοβρβ. τζομπανίτικος)· κατ' ἄλλους δὲ, σκοταῖος, σκοτεινός· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀρχαῖα τεκτ. σπανίως ἀπαντωμένη. «. . . ἔρνεσι μούς κελαστιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας.» Νικ. Θηρ. 28. ἰδὲ καὶ ἀμολγαῖος.

Ἀμορβάς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἀμορβός. «. . τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες.» Ἀργ. γ'.

Ἀμορβεύς, έως, ὁ = ἀμορβός· «ᾧ ὦτες ἀμορβῆες.» Ὀππ. Κυν. γ'.

Ἀμορβεύω καὶ ἀμορβέω μετὰ δοτ. (ἀμορβὸς) ἕπομαι, παρακολουθῶ· συμπαραμαρτῶ, ὀπαδὸς ὑπηρετῶ, ὑπακούω τινί· (ἀκολουθῶ, συνοδεύω, συντροφεύω· χρησιμεύω τινα εἰς τίποτε, δουλεύω τινα) παρὰ τοῖς Ἀλξ. ποιητ. «Βουταίοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρῆων.» Νικ. καὶ μέσως παρὰ τῷ αὐτῷ Θηρ. 349. «. . Νωθεῖ γὰρ καμόντες ἀμορβεύοντο λιπάρῳ.»

Ἀμορβή, ὁ, ἡ = ἀμορβός· ἀμφβλ.

Ἀμορβός, ὁ· ἑπόμενος, ἀκόλουθος, ὀπαδός (ὅστις ἀκολουθεῖ, συνοδευτής, συντροφευτής) «Χαῖρε δὴ Τιδεΐδη, σύνεκα Δηϊπόλου συγατέρας πέμπεν ἀμορβόν.» Καλλιμ. εἰς Ἄρτμ. 2) ποιμήν, βοσκός· ἀγροῖκος ὡς τῶν ποιμένων παραπομπός· καὶ ἐπιθ. ποιμενικός, ἀγροῖκος οἰκεῖος· (πιστικός, χωριάτης, ὡς συνοδευτὴς τῶν ζώων ὅταν βόσκουν· ὅστις ἁρμόζει εἰς πιστικόν, εἰς χωριάτη)· 3) ὡς Ἐπίθ. σκοτεινός. Σχλστ. Νικ. Θηρ. 28, πάνυ ἀμφίβολον μέν τοι, εἰ καί τινες θέλουσιν ἀνηγιόσειν. καὶ παρ' Ὁμ. νυκτὸς ἀμορβῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀμολγῷ. (Παραγ. παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁρμάω· ὄθεν γραφουσίτινες καὶ ἀμορμοί, ἀμορμεύω· ὅπερ ἰδὲ ἐν τῷ οἰκ. τόπῳ.)

Ἀμοργεύς ἕως, ὁ· τὴν ἀμόργην ἐκχυλίζων· (ὅστις πατεῖ τὰς ἐλαῖς καὶ εὐγαίνει τὸ ζουμ τῶν). Πολδ. Α', 222.

Ἀμόργη, ἡ· καὶ ἀμόργης, ου, ὁ· (ἀμέργω) τὴν ἐν τῷ ἐκχυλίζειν τὰς ἐλαίας ἐφεῦρον ὑδατώδες ὑγρόν· (τὸ νεροζούμι ὁποῦ εὐγαίνει ἀπὸ τὶς ἐλαῖς ὅταν τὰς πατοῦν νὰ εὐγάλουν τὸ λάδι). 2) ἡ ὑποστάθμη τῶν ἐλαιῶν, ἢ καὶ τοῦ ἐλαίου (ὁ πάτος, τὸ κατακάθισμα ἀπὸ τὲς ζουλιγμένες ἢ πατημένες ἐλαῖς, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ λάδι, τὸ τουρκοβρβ. ζυρδί). Θεμ. Λίτ. Φντ. ε', 13.

Ἀμόργης, ου, ὁ· ἰδὲ ἀμόργη.

Ἀμοργίδιον, τό· ὑποκρτ. τοῦ, ἀμοργίς.

Ἀμοργικός, ἡ, όν· ἐξ ἀμοργίδος ἐσκευασμένος: ἐρυθρός, πορφυροῦς· (κεχωμένος ἀπὸ πολὺ ψιλὸ λινάρι: κόκκινος, ἅλικος.)

Ἀμόργινος = ἀμοργικός· «μάτιον ἀμόργινον.» Πλδ.

Ἀμοργίς, ίδος, ἡ· λεπτότατον λίνον, ἐν τῇ Ἀμοργῷ νήθω φυόμενον· (πολὺ ψιλόν, Ἰταλ. φίνου λινάρι, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο 'ς τὰ νησὶ Ἀμοργό) ὄχι τὰ ἀμόργινα, ὑπακούομ. ἱμάτια ἀμόργινοι χιτῶνες, καὶ ἀμοργίδες, λεπτόταται γυναικεῖαι στολαὶ ἐξ ἀμοργίνου λίνου, ἐρυθροβαφεῖς συνήθως ἢ πορφυραῖ οὖσαι· (πολλὰ φίνα γυναικεῖσια φορέματα ἀπὸ 'Αμοργὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιρ λεκάρι, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦταν κόκκινα, ἢ ἄλικα).

'Αμοργμός, ὁ· συλλογή, ἄθροισμα, (σύναγμα, μάζωμα) παρὰ Μελεάγρῳ Ἐπιγρ. 129. ᾠρημὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμοργμόν· ἀμφβ.

'Αμοργός, ἡ, ὁν (ἀμέργω) ἐκπιεστής, ἐκγυλιστής, ἐκμυζῶν, ἀπισχναίνων, ἐκκενῶν, καταπονῶν (πατητής, ζουλιχτής, ὅστις ζουλίγει τίποτε νὰ εὐγάζῃ τὸ ζουμί του· ὅστις βυζάνει νὰ εὐγάζῃ τίποτε· ὅστις κάμνει τίποτε νὰ λιγναίνῃ, νὰ ξηραίνηται· ὅστις ἀδυνάζει τίποτε μὲ τὴν ἀλότην, ὅστις προξενεῖ ἀπόσταμα, κάμνει νὰ ἀποστεώνουν, ἀποκάμνουν).

'Αμορία, ἡ (ἄμμα, ὅρος) τὸ ὁμορεῖν, ἄμορον, μεθόριον εἶναι τινί· τὸ ἐχασθαί τινος· ὅριον ἢ ὁρίων συμβολή· (τὸ συνόρευμα· τὸ μέρος ὁπου ἀνταμώνονται τὰ σύνορα δύο, ἢ διαφορετικῶν τόπων)· ποιητ. ἀμμορία.

'Αμορίτης, ον, ὁ· (ἄμορα) ὑπενόμ. ἄρτος· μελιτόφυρτος (ψωμὶ ζυμωμένον μὲ μέλι).

'Αμορμύω = ἀμορβεύω.

'Αμορμός, ὁ· ἰδὲ ἀμορβός.

'Αμορος, ὁ, ἡ (μόρος) = ἄμοιρος· μετὰ γενικ. κυρίως δυστυχής· Ἀττικ. ἀντὶ ἄμορος· Σοφ.

'Αμορφία, ἡ· (ἄμορφος)· δυσμορφία, αἶσχος, δυσειδία, κακομορφία (τὸ νὰ εἶναι χωρὶς μορφὴν τίποτε, κακοκαμωμένος εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ κορμί· ἀσχημοσύνη): ἔλλειψις εὐσχημοσύνης (ἀπὸ καλόν, εὐμορφον σχῆμα, ἀπὸ πολιτικήν).

'Αμορφος, ὁ, ἡ (μορφή) δύσμορφος, δυσειδής, ἀσχήμων, αἰσχρός, αἰσχροπρόσωπος· (ἄσχημος, κακοκαμωμένος, κακοπρόσωπος)· ἀσχημάτιστος, ἄνευ εὐστροφοῦς ἢ μονίμου σχήματος (χωρὶς στερεὸν σχῆμα) 2) τρπκ. ἀπαίδευτος, ἀκομψος, κακοήθης, ἄκοσμος, ἀπειρόκαλος· (ἀπολίτευτος, ἀπελέκητος, μὲ ἀγκυμα ἤθη) ὡς τό, αἰσχρός· Ἐπιγρ. ἀμορφως Συγκρτ. Ἰων. ἀμορφότερος, Ὑπερλτ. ἀμορφέστατος· Ἡρόδ.

'Αμόρφωτος, ὁ, ἡ (μορφόω) ἀσχημάτιστος, ἀνεξέργαστος· (ὅστις δὲν ἔχει τὸ σωστὸν σχῆμα του, ἀδούλευτος, ἀτελείωτος).

'Αμος, ἡ = τῷ καὶ ἐπίτασιν ἄμμος, ἄμαθος· (ᾱᾱ).

'Αμός, ἡ, ὁν· Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἡμός, ἡμέτερος· πολλάκις παρ' Ὁμ. οἱ Ἀττικ. ποιηταὶ ἐχρῶντο αὐτῷ ὡσαύτως, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμός (δικός μου)· Οἱ Δωρ. ἔγραφον ἁμός· ὁ Πνδ. ὅμως προκρίνει τὸν Ὁμηρικὸν τύπον (ᾱ).

'Αμός· Ἀττικ. ἀμός = τίς, ἐν χρήσει μόνον εἰς τοὺς ἐπιρρηματικοὺς τύπους ἀμοῦ, ἀμῆ, ἀμοῖ, ἀμόθεν.

'Αμος· Δωρ. ἀντὶ ἦμος· ὅτε, ἡνίκα, ἐπειδή, ὡς, ἐπεί.

'Αμοτος· Ἐπρρ. παρὰ τὸ ἄχρηστον ἄμοτος· ἀκορέστως, ἁπλήστως, ἀπαύστως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, διὰ παντός, ἀεί, ἐς ἀεί· (ἀχόρταστα, ἀπαπάυστα, συχνὰ, ὅλο ἐνὰ, παιτοτεινὰ) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, μεμάασι, μεμαώς, μεμαεῖα· ἀδιαλείπτως ἐπιθυμῶν, ἑτοίμως, ὑρεγόμενος· ἁπλήστου ἐπιθυμίας, ζήλου πλήρης· ὡσαύτως καὶ ἄμοτον κλαίειν, χολοῦσθαι· τὸ δὲ· «. . μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν· αἱ δ' ἄμοτον τανύουτο· φέρον δ' ἐσῆγτα . .» Ὀδσ. Ζ. 83. ἐχώρουν πρόσω ἀτρέμας αἱ ἡμίονοι. Παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ· πάνυ, λίαν, ἄγαν, κάρτα, σφόδρα, δεινῶς· ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· «. . πῶρ ἄμοτον ἀνέλαμψεν ἐξ ἀπίνης» Μόσχ. γ'. 104. τὴν παραγ. αὐτοῦ θέλουσίτινες παρὰ τὸ ματόω (ξυστόν, ξεφτιλισμένον πανὶ τὸ ὁποῖον βάνουν εἰς τὰς πληγὰς, τουρκοβαρ. τιφτίκι).

'Αμον· Ἐπρρ. Ἀττ. ἀμοῦ, παρὰ τὸ ἀμός = τίς· ποῦ (εἰς κάποιο μέρος, ἢ τόπον, πουδενά)· ἀμοῦ γε που καὶ ἀμουγέπου· ἐν τινὶ που τόπῳ· σπάν. σημαντ. Λυσ. ὑπὸ Bromi, deinval. 20. παράβλ. ἀμόθεν καὶ ἀμῆ.

'Αμουσία, ἡ· Τρόπος, ἦθη τοῦ ἀμούσου· στέρησις φιλοτεχνίας, ἢ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, τοῦ ἡδέος καὶ χαρίεντος, πάσης εὐγενοῦς γνώμης, διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐλευθεριότητος, φιλοφροσύνης, καὶ εὐστόχου παιδείας εἰς τὸ κομψὸν καὶ κόσμιον· (ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἀγάπην διὰ τὲς καλὲς, εὐγενικὲς τέχνες· ἢ νὰ μὴν αἰσθάνηται τὸ καλὸν, τὸ εὔμορφον, τὸ χαριτωμένον, νόστιμον· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ εὐγενικὴν γνώμην, εὐγενικὰ φιλικὰ φρονήματα, γενναιότητα, εὐγενικὴν ἀνατροφὴν)· κυρίως δὲ ἀπαιδευσία, ἀμαθία, ἀγροικία, ἀπειροκαλία, ἀκοσμία· δυσμάθεια· ἐξυπηρέτησις διαφωνία, ἀπήχησις, δυσαρμοστία· (ἀνυπηρεσιοπρέπεια, ἀμαθωσύνη, χωρατωσύνη, χωροπεζιά, ἀπολιτωσύνη, ἀνηξεουρσύνη: ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ καὶ κακεφωνία εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὸ ψάλσιμον, εἰς τὸ τραγούδημα).

'Αμουσολογία, ἡ = ἄμουσοι λόγοι (χωριάτικη, ἀνοστη ὁμιλία.)

'Αμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα)· στερημένος ποιητικῆς τέρψεως, πνευματικῆς ἡδονῆς, ψυχαγωγίας, κηλήσεως ἄμοιρος, ἀναισθήτως διακείμενος τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐφραίνεσθαι ἀσχολίαν ἔχων περὶ τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τοῦ ἀσχολεῖσθαι διὰ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν· ἀναίσθητος τοῦ καλλους, τῆς εὐσχημοσύνης, τοῦ σωφρόσυνη κεκοσμημένου σχήματος, τῶν ἐπιλων τρόπων, τῆς χρηστοηθείας· (ὅστις ὑστερεῖται τὴν ἀληθινὴν τῆς ψυχῆς εὐχαρίστησιν· δὲν αἰσθάνεται πότη καὶ ποιὰ χαρὰ εἶναι ὅταν καταγίνηται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὲς εὐγενικὲς τέχνες· δηλ. εἰς τὴν μουσικὴν, ζωγραφικὴν, ποιητικὴν, ῥητορικὴν· δὲν αἰσθάνεται τὸ καλὸν καὶ εὔμορφον· τὸ νόστιμον καὶ σεμνὸν σχῆμα, τὸ καλὸν φέρσιμον, τὰ καλὰ ἤθη)· ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων, ἀδίδακτος, (ἀπολίτευτος, ἀνήξευρος, ἀγράμματος, χωντρὸς). Ἐπὶ πραγμάτων· ἀτερπὴς, ἀηδὴς, ἄχαρις· (ὅστις δὲν προξενεῖ εὐχαριστησιν, εἶναι ἄνοστος, ἄχαρος)· ἐξαιρέτως ἀνεπιτήδευτος τῆς μουσικῆς, τῆς μελῳδίας (ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν μουσικὴν, τὴν ψαλτικὴν)· Παροιμία· «Δεξιθηρίτου ἀμουσότερος» ἐπὶ τῶν ἀγρὰν παιδείας ὅλως στερουμένων· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· 'σὰν τὸ βόδι, ἢ καθόλου ἀπελέκητος, ἢ μπούφος μέ τὴν ἀλότην.

'Αμουσότης, ητος, ἡ = ἀμουσία.

'Αμοχθεί, καὶ ἀμοχθί, Ἐπρρ. παρὰ τό, ἄμοχθος· ἀπόνως, ἀκμητεί· (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον).

'Αμοχθί· Ἐπρρ. = ἀμοχεί.

'Αμόχθητος, ὁ, ἡ· (μοχθέω) = τῷ ἑξῆς.

'Αμοχθος, ὁ, ἡ (μοχθος) μὴ πονῶν, μὴ μοχθῶν· μὴ μοχθήτας, μὴ πονήτας (ὅστις δὲν κοπιάζει, δὲν ἐκοπίασε)· μόχθος, πόνος, ἀγῶνα, συντονίαν μὴ ἀπαιτῶν, μὴ προξενῶν· μὴ ἀπαιτήτας, μὴ προξενήτας· (ὅστις δὲν προξενεῖ, ἢ δὲν ἐπροξένησε κόπον· δὲν τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖος κόπος, νὰ κάμῃς κόπον) 2) ῥᾴθυμος, μὴ ἐργαζόμενος, ἀπρακτῶν (ἐκκλησίτης, ἀκηρὸς· ἀδούλευτάρης· ὅστις δὲν κάμνει τίποτε)· «πῶκος πάρεστιν ἐμοὶ τοῖς ἠθέοισιν, ἢ τοῖς ἀμόχθοισιν» Ξεν. Ἀπ. 8. 1. Ἐπρρ. ἀμόχθως.

[Ἀμπ – παρ' Ἰωσιν, Ἐπιπ. καὶ Δωριεῦσι· συνήθης συγκοπὴ αὐτῆ ἀναπ –, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τέλειον τύπον τοῦτον ζητεῖσθω αἱ τῷ ἀμπ – ἀρχόμεναι λέξεις· ὧν μόνον αἱ παρ' Ὁμ. καταλέγονται ἐνταῦθα].

'Αμπαιαιλίζω· = ἀναπαιαιλίζω· ἀμφβ.

'Αμπαιδες, οἱ = ἀναπαιδες· παιδαγωγοὶ παρὰ Δακεδαιμ.

'Αμπαλίνωρος, ὁ, ἡ = ἀναπαλίνωρος, καὶ ἀναπαλίνορσος· «οὐκ ἀ', ὦ κόρη, ἔπιθι ἀμπαλίνωροςἀ· Φιλεταιρ. παρὰ Σουίδ.

'Αμπέλλω = ἀναπάλλω.

'Αμπαλος, ὁ, ἡ = ἀνάπαλος· «. . μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν· Πνδ. Ὀλμ. ζ', 110.

'Αμπαυμα, τὸ = ἀνάπαυμα· «. . τὰς ἐν Πιερίῃ Ηρονίδῃ τέκε . . . λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων» Ἡσόδ. Θγν. 55.

'Αμπαυσις, ἡ = ἀνάπαυσις· Ἐπιγρ.

'Αμπαυστήριος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀναπαυστήριος· «ἀμπαυστήριος δῶκεν» Ἡρόδ. τὸ παρὰ τοῖς νεωτέροις Εὐρωπ. Καναπές, ἢ τουρκοβαρ. σοφᾶς.

'Αμπαύω = ἀναπαύω· ἀμπαύομαι = ἀναπαύομαι· Θκρ. Εἰδ. α'.

'Αμπεδιήρης = ἀναπεδιηρὴς· «. . ἀτὰρ ὅ Ἰαόνων χέρας τυτθὰ γ' ἐφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν Θρῄκης ἀμπεδιήρεις δυσχείμουςτε κελεύθους» Αἰσχλ. Πρσ. 566. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

'Αμπεδίον, ἀμπεδιήρης· ψευδ. ἀνάγν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἀσχλ. ἀντὶ ἀμπεδίον, ἀμπεδιῆρες· ἀσάυτως καὶ, ἀμπέλαγος, ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ ἄμπελαγος, παρ' Ὁμ. καὶ, ἀμπέτραις, ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ ἀμπέτραις, παρ' Αἰσχλ. καὶ, τ. τ.

'Αμπειρα = ἀνάπειρα· Στρβ. ὅ.

'Αμπειρος, ὁ· ἀντὶ ἔμπειρος· Ἡσχ.

'Αμπειρω· Ἐπκ. ἀντὶ ἀναπείρω· Ἰλιδ.

'Αμπέλαγος· ἐσχαλ. γεγραμ. ἀντὶ ἀμ πέλαγος· «ὡς φέρετ' ἀμπέλαγος πολλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρός . .» Ἡσόδ. Θγν. 190.

'Αμπελάεσσα, ἡ (ἄμπελος, ἄνθος)· ἀμπέλου ἄνθος (ἄνθισμα ἀμπελιῶν) ἄλλως οἰνάνθη· Δοκν.

'Αμπελεῖος, τὸ· ἀμπελος (ἀμπέλι)

'Αμπέλειος, ὁ, ἡ· ἐξ οἰνάδος, ἢ ἐξ ἀμπέλου· (ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον, ἢ ἀπὸ ἀμπέλι).

'Αμπελεών, ῶνος, ὁ· Ποιητ. ἀντὶ ἀμπελών.

'Αμπελικός, ἐξ οἰνάδος, οἰνάδι ἀνήκων· ἀπὸ ἀμπελοκουτζέρι, ὅστις ἀνήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρον).

'Αμπέλινος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμπελίνη, ἡ = ἀμπελικός· «ἡ δέ, πυθομένη . . ἔλεγε τάδε· ἄπλητε αἵματος Κύρε, μηδὲν ἐπαρθῇς τῷ γεγονότι τῷ ἐπρήγματι, εἰ ἀμπελίνῳ καρπῷ, τῷ περ αὐτοὶ ἐμπεπλάμενοι μαίνεσθε οὕτω . .» Ἡρόδ. 1, 12. καὶ 2, 37. πάϊδοτας δὲ σφι καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἐγίνετο καὶ 60. «. . καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἀνεσιμοῦτο πλέων ἐν τῇ ὀρτῇ ταύτῃ . . καὶ Μετάγρκ. «γραῦς ἀμπελίνη» ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, κρασομάνα· Διάλ.

'Αμπέλινον· τὸ· ὑποκρστ. τοῦ ἄμπελος· Ἀρσττ. λφ. 598. καὶ Ἀχαρ. 612. «κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια τετρομμένα· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, κρασομάνα· Διάλ.

'Αμπέλινος· τὸ· ὑποκρστ. τοῦ ἄμπελος· Ἀρσττ. λφ. 598. καὶ Ἀχαρ. 612. «κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια τετρομμένα· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, κρασομάνα· Διάλ.

'Αμπέλιος, ἡ· = ἄμπελος· «. . πρῶτα μὲν ἀμπελέοιο ὄρχον ἐλάσαι μακρόν . . τὰ πλεῖστα ὅμως ὡς ὑποκρστ. 2) στόμα πτηνοῦ, ἄλλως ἀμπελίων· «τίς γλαῦξ' Ἀθήναζ' ἦγαγε κίττα, τριγών . . . κολυμβὶς, ἀμπελὶς, φήνη . . » Ἀρσττ. Ὀρ. 303. 3) θαλάσσιόν τι φυτὸν, ἄγνωστον· Ὀππ. Ἰξ. β', 7.

'Αμπελίτις, ἰδος, ἡ· τῇ οἰνάδι ἀνήκων· (ὅστις ἀνήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρον· ἀμπελίτις γῆ· (ἀμπελόχωμα) Δσκρ. ε', 173.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμπελίων, ωνος, ὁ· πτηνόν τι ἀγιωστον ἀκριβέστερον ἡ Ἀμπελίωνες οἰκουφότατοι· Ὀππ. Ἰξ. γ', 2., ὅπερ καὶ ἀμπελὶς λέγεται· Ἀριστ. Ὄρ. 303.

Ἀμπελογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ) ἐκ τοῦ γένους τῶν οἰνάδων· οἰνάδας φύουσα φέρουσα (ἀπὸ τὸ γένος ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρα· ὅστις φυτρόνει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον φυτρόνουν ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόεις, εσσα, εν· Πλήρης οἰνάδων, πολυάμπελος (γεμάτος μὲ ἀμπελοκούτσουρα, ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκούτσουρα· «. . Τραϊξῆν', Ἠενάς τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον» Ἰλιάδ. Β, 561. εὑρηται δὲ ἐν τῇ Ἰλ. ἅπαξ καὶ ὡς διπταλήνετον· 2) ἐξ οἰνάδος πεποιημένος, ἢ εἰλημμένος· (καμωμένος, ἢ παρμένος ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελουργός, ὁ, ἡ = τῷ συνηρ. ἀμπελουργός.

Ἀμπελόκαρπον, τό = ἀπορίνη· Δίκαρ. γ', 183.

Ἀμπελομιξία, ἡ (μίγνυμι) ἀνάμιξις μετὰ οἰνάδων (ἀνακατωμὸς πράγματος τινος μαζὶ μὲ ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόπρασον, τό· ἀμπέλου πράσον· (ἀγριόπρασον, πρασουλίδα) Δίκαρ. β', 180.

Ἀμπελος, ἡ· οἰνάς, κλῆμα· (ἀμπελοκούτσουρον, ἀμπελόκλημα, κλιματσίδα) «. . ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πέντε φύοντα πυροὶ καὶ κριθαί, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. .» Ὀδ. Ι, 110. καὶ 133, καὶ Πιθ. Ὀλ. ζ', 3. «Ψιάλας ὡς εἴτις ἀμπελίας ἀπὸ χειρὸς λαβών, ἀμπέλου ἔνδον καλάξοισαν ὀρόσῃ, ὡς ῥηΐστας. .» 2) ἀμπελών, οἰνοπέδη, ἀμπελεῖον (ἀμπελότοπος, ἀμπέλι) 3) πολεμικὴ μηχανὴ φυλλοφέρω ἀμπελῶνι παρεμφερὴς· Λατιν. vinea.

Ἀμπελοστατέω· ἀμπελοστατεύω.

Ἀμπελοστάτης, ου, ὁ· (ἵστημι) ἀμπελοφυτεύων· (ἀμπελοφυτευτής).

Ἀμπελουργεῖον, τό· φυτούργιον, φυτώριον ἀμπέλου· ἀμπελιόν· (τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουν πρὸς καιρὸν ἀμπελοκούτσουρα καὶ τὰ περιποιοῦνται, διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν εἰς ἀμπέλι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴδιον ἀμπέλι).

Ἀμπελουργέω· Μλ. ήσω· (ἀμπελουργὸς) ἀμπέλους φυτουργῶ, σταλεύω, κλαδεύω, περικόπτω, φυλλίζω, καλλιεργῶ ἀμπελῶνα· ἐξαιρετως τὰ κλίματα περιτέμνω, συντέμνω· ὅθεν τρπ. ἁρπάζω, λῃστεύω· (φυτεύω εἰς ξεχωριστὸν τόπον ἀμπελουκλίματα καὶ τὰ περιποιοῦμαι ξυλακίζωντάς τα, κλαδεύωντας, κοφτωντας τὲς περιττὲς κλιματσίδες καὶ τὰ περιττὰ φύλλα των, κοντεύωντάς τα· δουλεύω τὸ ἀμπέλι, μάλιστα τὸ κλαδεύω· ὅθεν μεταφορικά, ἁρπάζω, κουρσεύω, ξεγυμνόνω) Θῆρ.

Ἀμπελούργημα, τό· τὸ ἀμπελουργεῖν (τὸ νὰ δουλεύῃ, περιποιῆται τις τὰ ἀμπέλια).

Ἀμπελουργία, ἡ· ἀμπέλου φυτουργία· (φύτεμα καὶ περιποίησις ἀπὸ ἀμπελοκλίματα).

Ἀμπελουργικός, ἡ, όν· εἰς ἀμπελουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· (ὅστις ἀνήκει ἢ ἁρμόζει εἰς φύτεμα καὶ περιποίησιν ἀπὸ ἀμπελοκλίματα·): ἡ ἀμπελουργικὴ ὑπακουομ. τέχνη· (ἡ τέχνη τοῦ νὰ φυτεύῃ καὶ περιποιῆται τις ἀμπελοκλίματα) Πλάτ. Πλτ.

Ἀμπελουργός, ὁ (ἄμπελος, ἔργον) ἀμπελῶνα ἐργαζόμενος· (ὅστις δουλεύει ε' τὸ ἀμπέλι) Ἔτι δὲ καὶ ἐπιδετικὸς· ἀμπελουργὸς, ὁ, ἡ· (ἀμπελουδουλευτής).

Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) τὰς οἰνάδας κατατρώγων, καταβιβρώσκων, ψείρων· (ὅστις κατατρώγει καὶ χαλᾷ τὲς ἀμπελοβέργες, τὰ ἀμπελοκλίματα)· (ᾳ).

Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) οἰνάδας ἢ κλίματα φέρων (ὅστις βαστάζει, κουβαλεῖ ἀμπελόβεργες).

Ἀμπελόφυλλον, τό· (φύλλον)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀμπελοφύτης· ου, ὁ (φύω) οἰνάδας φυτεύων· (ὅστις φυτεύει ἀμπελοκλίματα· ἀμπελουφυτευτής)· (υυ).

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ· οἰνάδι, κλίμασι κατάφυτος· (τόπος φυτεμένος μὲ ἀμπελοκλίματα, ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ· ἀμπέλους ποιῶν· (ὅστις κάμνει νὰ γενιοῦνται ἀμπελοκλίματα)· Ἐπίστ. τοῦ Βάκχου· «. . ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ Ἐπιγρ. (– υυ – –).

Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) ἀμπέλῳ παρεμφερὴς· πολυάμπελος· (σὰν, ἢ ὅμοιος μὲ ἀμπελόκλιμα· ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκλίματα εἶναι γεμάτος μὲ ἀμπελοκλίματα).

Ἀμπελών, ῶνος· ὁ· οἰνοπέδη· (ἀμπελότοπος, ἀμπελετόπι, ἀμπέλι).

Ἀμπεπαλών· ἐπικὸς ἀναπλασιασμὸς τοῦ μετοχ. ἀορστ. β'. ἀντὶ τοῦ, ἀναπεπαλών· παρὰ τὸ ἀναπάλλω· Ὅμ.

Ἄμπερες· Ἐπῆρ. διὰ δ' ἄμπερες, κατὰ σημῆναι· Ἐπικ. ἀντὶ διαμπερὲς δέ· «. . ἦκε δ' ὀϊστὸν ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἄμπερες ἦλθε θώρηξε ἰὸς χαλκοβαρήων· Ὀδ. Φ, 422.

Ἀμπετής, ὁ, ἡ = ἀναπετής· «δῶμα ἀμπετέων· Ἡλιάδ. παρὰ Σεβ.

Ἀμπέτραιε, ἀντὶ ἀμπέτρειε· ἰδὲ ἀμπεδίον.

Ἀμπεχόνη, ἡ· (ἀμπέχω) ἔνδυσις, στολή, ἱμάτιον λεπτοῦφες· (Φόρεμα· ἐπανωφόρεμα φίνον, ὅ,τι λογῆς συνηθίζουν νὰ φοροῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὲς γυναῖκες, καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὰ στολίδια καὶ φορέματα ὁποῦ ἀρμόζουν μάλιστα εἰς γυναῖκες παρὰ εἰς ἄνδρες)· Πλτ.

Ἀμπεχόνειον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, ἀμπεχόνιον.

Ἀμπεχόνιον, τό = ἀμπεχόνη.

Ἀμπέχω· Μλ. ἀμφέξω· ἀορστ. ἤμπισχον, ἀμπισχεῖν· Μέτ. ἀμπέχομαι· Μλ. ἀμφέξομαι· ἀορστ. ἐμπισχόμην· (ἀμφί, ἔχω) περιβάλλω, περιτίθημι, περικαλῶ, περικαλύω· (σκεπάζω ὁλόγυρα, βάνω ὁλόγυρα, περικυκλόνω· αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς ἅλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ὤμους ἀμπέχεν ὠμοιγέ· Ὀδ. Ζ. 225. καὶ Σφ. Οἰδ. Κ. «. . κρατὶ δ' ἠλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει· ὅθεν ἐν γένει, περικαλύπτω, κατακαλύπτω (σκεπάζω)· Μέτ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι (ντύνομαι, πέρνω τὸ φόρεμα ἐπάνω μου).

Ἀμπεχών· ὁ· ἴσφαλ. ἀναγν. παρὰ Στρβ. ιζ', ἀντὶ ἀμπεχόνη.

Ἀμπή ὄησε· Ἐπικ. ἀντὶ ἀνεπήδησε, ἀνεπήδαν· Ἰλιάδ.

Ἀμπί· Αἰολ. ἀντὶ ἀμφί· Γρηγ. Κορ. ἀπὸ Κοσμ.

Ἀμπίπλημι· Ἰων. καὶ Δωρικ. ἀντὶ ἀναπίμπλημι· «μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' . . πότμον ἐμπιπλάντες ὁμοῖον· Πυθ. Νμ. 10, 106.

Ἀμπισχνέομαι, ἀμπισχνοῦμαι = ἀμπέχομαι· μέτ. τοῦ, ἀμπέχω. «Ἐσθῆσεμον φύλον πτηνῶν οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται· Ἀριστ. Ὄρ. 1090. ἀντὶ ἴσχω.

Ἀμπίσχω = ἀμπέχω.

Ἀμπλακέω· ὅλως ἄχρηστος ἐνεστώς· ἀφ' οὗ ὁ Μλ. ἀμπλακήσω, ἀορστ. β', ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν· = ἁμαρτάνω· συγγενές, πιθανῶς, τῷ πλάζω. Ἁμαρτάνω, σφάλλομαι, πλημμελῶ· (γελιοῦμαι, φταίγω, κάμνω σφάλμα, κάμνω ἁμαρτίαν)· 2) μετὰ γενκ. παρεκβαίνω, πλανοῦμαι· ἀποβάλλω, ἀπάλλυμι· ἀποτυγχάνω, στερούμαι, οὐ λαμβάνω, οὐκ ἔχω· (παραστρατίζω, πλανιοῦμαι, χάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, ὑστερούμαι, δὲν λαβαίνω, δὲν ἔχω) Πιθ. καὶ Τραγ. «. . καὶ πῶς Ἀχιλλεύς, λέκτρ' ἀμπλακὼν, οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει σοί, σῇ τ' ἀλόχῳ; «Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 124. καὶ Σφ. Λιτγ. 910. «. . πόσις μέν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν, καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον.»

Ἀμπλάκημα, τό· ἁμάρτημα, σφάλμα, πλημμέλημα, πρόστιμον τοῦ πλημμελήματος· παραφροσύνη· (πλέσιμα, ψταίξιμον, ἁμαρτία, τιμωρία διὰ τὴν ἁμαρτίαν· παρασκάλισμα τοῦ νοῦ).

Ἀμπλάκητος, ὁ, ἡ (ἀμπλακεῖν) ἀνόσιος, μοχθηρὸς, ἁμαρτωλὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος· (κακὸς, ἀξεόφοβος, ἁμαρτωλὸς, ἔνοχος ἀπὸ κανὸν σφάλμα) «. . θεοῖς δ' ἂν, ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς, . γένοιτ' ἂν εἰ πρόσπαισα μὴ τύχοι κακῶν· Αἰσχ. Ἀγμ. 345. 2) μετὰ γενκ. πλανώμενος, σφαλόμενος, μακρὰν μένων, ἀφιστῶς τινος· (ὅστις πλανιέται, παραστρατίζει, δὲν ἐπιτυχαίνει, μένει ἢ εἶναι μακρὰ ἀπό τίποτε)· «. . ἀλλ' ἅτις θεῶν αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀΐδα σφα δόμων ἐρύκειν· Σφ. Τρχ. 130.

Ἀμπλακία, ἡ = ἀμπλάκημα· τὸ μὲν θηλ. ἐν τοῖς τριμέτροις τραγ. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐν τοῖς Δυρκ. ποινήμ. μάλιστα χρήσιμον.

Ἀμπλάκιον, τό· προσποιητὸν ὑποκορστ. = ἀμπλακία καὶ ἀμπλάκημα· «. . τὰ δὲ νέοις ἀλόχοις ἔχιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον· Πιθ. Πθ. 11, 41. — περὶ τοῦ τύπου δὲ, ἰδὲ ἁμάρτιον.

Ἀμπλακίσκω· Ἐνεστ. τύπος τοῦ ἀμπλακεῖν, παρὰ Θεογν. Στοβ. μόνον ἀπαντώμενος.

Ἀμπλέκω = ἀναπλέκω.

Ἀμπνείω = ἀναπνέω, ἐξ οὗ ἀναπνεύστικος· Ἀπολλ. γ'. 231.

Ἄμπνευμα· τό = ἀνάπνευμα· «ἀμπνευμα σεμνόνω· Πιθ. Νμ. α'.

Ἀμπνεῦσαι· Ἐπικ. Ἀόρστ. α'. ἀπαρεμφ. ἀντὶ ἀναπνεῦσαι.

Ἀμπνέω = ἀναπνέω.

Ἀμπνοά, ἡ· ποιητικ. καὶ Δωρικ. ἀναπνοή. «. . εἰ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων περὶ μακεομένων μεγάλαν ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.» Πιθ. Ὀλ. 8, 9.

Ἄμπνυμι· Ἐπικ. ἀντὶ ἀναπνέω· «αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.» Ὀδ. Ω, 348.

Ἄμπνυε· Ἐπικ. αόρ. β', προστ. ἀντὶ ἀνάπνυε, παρὰ τὸ ἀναπνέω· «ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. .» Ἰλιάδ. Χ, 222. (– υ –)

Ἀμπνύθη· Ἐπικ. παῤτ. Ἀόρστ. α', γ'. προστ. ἀντὶ ἀνεπνύθη· παρὰ τὸ, ἀναπνέω. Ἰλιάδ.

Ἄμπνυτο (– –υ). Ἐπικ. συγκοπ. τοῦ Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἀνέπνυτο, ἀπὸ τοῦ ἀναπνέω. Ὅμ.

Ἀμπολέω = ἀναπολέω. «ταῦτα δὲ τρὶς τετράκις ἀμπολεῖε, ἀπορία τελέσθεν . .» Πιθ. Νμ. ζ', 54.

Ἀμπόλιν = ἀνὰ πόλιν. Ἀπολλ.

Ἄμπονον = ἀνὰ πόνον. Ἰλιάδ. Καὶ Π. «δῶμεν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμπονον ἀνδρῶν.»

Ἀμπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω) = ἐμπρεπής· ψευδ. ἀγγν. παρὰ Αἰσχλ. Ἱκετ. 120. «ἰὴ, ἰὴ· Ἰηλέμοισιν ἀμπρεπὴ (ἀντὶ ἐμπρεπὴ), θρεομένη μέλη. .»

Ἀμπρεύω (ἄμπρον) ἅλκω, ἑλκύω, σύρω, ἀφέλκω (τραβῶ, σέρνω, σβαρνίζω)· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. τροπικ. παρὰ Λυκοφρ. λυπρὸν

βίαν ἀμπρεύειν· δεινῶς καὶ ταλαιπώρως βιοῦν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, σέρνομαι κ' ἐγὼ 'ς αὐτὴν τὴν ζωήν σάν παλιοπάπουτζον· καὶ παρ' Ἀριστλ. πῶς καὶ ἀφειμένος διὰ γῆρας, συναμπρεύων παραπορευόμενος παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἕρπον.« ὡς τὸ ἀμαξεύειν, ἕλκειν.

Ἄμπρος, ὁ· κατάτινας μὲν κάλως, κάμιλος εἰς τὸ ἀποσπᾶν καὶ σύρειν βάρη, (χοντρὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦν σέρνοντες βάρη.) κατ' ἄλλους δὲ ὅλως, ἡ ῥυτὴρ τῶν ὑποζυγίων (τὰ σχοινιὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ἀμάξι, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ τραβοῦν τὰ ἄλογα) ἢ καὶ ὁ ζυγὸς αὐτός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑποζυγίων ἐν χρήσει.

Ἀμπτάμενα = ἀναπεταμένα. Εὐρπ.

Ἀμπτολίεθρον· ἀντὶ ἀναπτολίεθρον. Ἀπολλ. Ἀργν.

Ἀμπτυχαί, αἱ· ἀντὶ ἀναπτυχαί· «... νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι...« Εὐρπ. Ἡλ. 873.

Ἀμπυκάζω, Μλ. ἀσω· καὶ

Ἀμπυκίζω, Μ. ἰσω· (ἄμπυξ) συνείρω τῇ προμετωπίδι, ἢ τῇ μίτρᾳ τὰς προμετωπιδίους τρίχας (τσεργιάζω, εἰρώνω, ἀείνω μὲ τὸν παντλίκαν, ἢ κορδέλλαν τὰ μαλλιὰ ὁπού εἶναι πρὸ τὸ μέτωπον). Ἐπὶ ἵππων· ἐγχαλινώ, ἐμβάλλω τὸν χαλινὸν (βάλω τὰ χαλινάρια χαλινώνω τὸ ἄλογον)· ὅθεν ἐν γένει δεσμεύω, συνδέω, περιπλέκω, στέφω· (δένω, σφίγγω, πλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, στεφανώνω) «... κισσῷ καὶ στεφάναισιν ἀμπυκαθέντα. Λυκν. σλ. 321.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ Μόψου, υἱοῦ τοῦ Λαπίθου Ἀμπύκου ἢ Ἄμπυκος «... Μόψου τ' Ἀμπυκίδην, Τιτηρήσιον, ὄζον Ἄρηος...« Ἡσιόδ. Ἀσπ. 181.

Ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ· = ἄμπυξ. Παρ' Αἰσχλ. δέ, καὶ ἵππων χαλινοί· παρὰ Σφκ. δέ, Οἰδ. Κ. 1069. «...πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός, πᾶσι δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις.«

Ἀμπυκτήριος, ία, ιον· τῷ ἀμπυκτῆρι ἀνήκων.

Ἄμπυξ, κος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τργκ. δέ, ἡ· (ἀμπέχω) Μίτρα, ταινία, ᾗ χρῶνται αἱ γυναῖκες εἰς τὸ συνείρειν καὶ ἀναδεῖν τὰς προμετωπιδίους τρίχας· (παντλίκα, κορδέλλα, μὲ τὴν ὁποίαν δένουν ἢ γυναῖκες τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὸ μέτωπον). «... Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην...« Ἰλδ. Χ, 469. Ἔτι δὲ καὶ τῇ μίτρᾳ συμπεπλεγμέναι τρίχες· (πλεξούδα μαζὶ μὲ παντλίκαν καὶ μαλλιά.) 2) τὸ προμετωπίδιον τῶν ἵππων· (τὸ στολίδι ὁποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ χαλινάρι 'ς τὸ μέτωπον τοῦ ἀλόγου.) 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος, καὶ ὁ τροχός· πλύνω μὲν ἐξήκοντα, ὅπωπα δ' οὐ μᾶλλον τῶν πελάτων λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἥβοντα κατ' ἄμπυκα ῥόμβδα δέσμιον.« Σφ. Φλκ. 468. Ὠσαύτως καὶ τὸ περιμήρις πωματήριον ποτηρίων, κυπέλλων· (τὸ στρόγγυλον σκέπασμα, τσιγκβαρ. καπάκι ἀπὸ ἄγγειον ὁποὺ πίνουν, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν Ποκάλια λεγόμενα). «... οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι, λιπαράμπυκα, οἱ δὲ μάττωσιν.« Ἀρστφ. Ἀχρ. 670. ἐν γένει δὲ πανόπλοτε περιφερές. 4) δεσμά.

Ἀμπώλημα = ἀναπώλημα.

Ἄμπωσις, εως, ἡ· ἀντὶ ἀνάπωσις· (ἀναπνέω) τὸ ἀναπίνειν, ἐμπίνειν, (τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ γεμάτον στόμα, νὰ πίνῃ ὅλον τόσο τοσο)· ἐκπαίρεται ἐπὶ θαλάττῃ ἡ ἀνώρθρια, ἀντιδάπωσι τῇ πλήμμ, πλημμύρᾳ, βαχίᾳ· (τὸ κατέβασμα τῆς θάλασσας, ὅταν τραβιοῦνται τὰ νερὰ τῆς ὄπισω· τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὸ φούσκωμα τῆς θάλσ. ὅταν ἀνεβαίνουν πάλιν τὰ νερά τῆς.) 2) ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τῶν ἐξωτέρων εἰς τὰ ἐνδότερα μέλη ὑποχώρησις. Ἱππκ. (τοῦ τύπου ἄμπωτις ἡ χρῆσις ἐστὶ σπανιωτέρα.)

Ἄμπωτίζω· Ἀναῤῥέω· ἐπὶ θαλάσσης· (τραβιοῦμαι, γύρισμαι ὀπίσω· λέγεται μόνον διὰ τὴν θάλασσαν ὅταν τραβιοῦται τὰ νερὰ τῆς ὀπίσω.) «πέλαγος ἀμπωτίζον.« Φίλων. ἀπὸ τοῦ

Ἄμπωτις, εως, καὶ ιδος, ἡ Ἰων. ιος, ἡ, = ἄμπωσις· ἡ ἀνώρθρια τῆς θαλάσσης· «... ἀπὸ δὲ τουτέων τῶν χώρων ἧιξε ἐς τὴν Μηλίδα παρὰ κόλπου θαλάσσης, ἐν τῷ ἄμπωτίς τε καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται.« Ἡρότ. 7, 192. καὶ 8, 129. Ὁ δὲ Ἀριστλ. περὶ Κοσμ. φησί· «Ἄμπωσις γάρ πάσις ἐστὶ γινόμενον πολλαχοῦ, ὑπονοστοῦντος τοῦ ἐπιπολάζοντος ὕδατος, καὶ οἷον ἀναπνεομένου...,, πολλαὶ δὲ ἄμπωσίς λέγονται καὶ κυμάτων ἀρτεῖς συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ, καπάτινας ὡρισμένους καιροὺς.«

Ἀμυγδαλέα, συνῤῥ. ἀμυγδαλῆ. — Ἰμυγδαλιά. —

Ἀμυγδαλέος, έα, έον· τῇ ἀμυγδαλῇ ἀνήκων (ἀπὸ Ἰμυγδαλιὰν, ἔστις ἀνήκει 'ς τὴν Ἰμυγδαλιάν.)

Ἀμυγδάλη, ἡ· ὁ τῆς ἀμυγδαλῆς καρπός· (Ἰμύγδαλον, σπόρος ἀπὸ Ἰμυγδαλοῦ).

Ἀμυγδαλῆ, συνῤῥμ. ἀντὶ ἀμυγδαλέα.

Ἀμυγδάλινος, η, ον· ἐξ ἀμυγδάλων (σπὸ Ἰμύγδαλα, Ἰμυγδαλένιος).

Ἀμυγδάλιος, ία, ιον = ἀμυγδάλινος. Ἱππκρ.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ = ἀμυγδαλῆ.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ· ἐξ ἀμυγδάλων ἢ μετ' ἀμυγδάλων παρεσκευασμένος· (ἀπό, ἤμε Ἰμύγδαλα κεκμωμένος). Ἀμυγδ. ἄρτος (Ἰμυγδαλοψωμί). Παρὰ Πλιν. δέ, κ. καὶ εἶδος χόρτου, ἅπερ ὁ Διοσκρ. Ἀμυγδαλοειδὲς καλεῖ.

Ἀμυγδαλοειδής, ές, ἡ· (εἶδος) ἀμυγδάλῳ παρεμφερής (σὰν ἢ ὁμοιος μὲ Ἰμύγδαλον).

Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν· ποιητ. = ἀμυγδαλέος.

Ἀμυγδαλοκατέκτης, ου, ὁ· (κατάγνυμι) ἀμυγδάλα κατεαλῶν· (Ἰμυγδαλοσπαστὴς, τόσοι ὁ ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὰ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον σπαζίζουν Ἰμύγδαλα). «οἱ Λάκωνες τὸν ἀμυγδαλοκατάκτην, μυοκηρόβατον καλοῦσιν, ὡς καὶ μυοκήρους τὰ ἀμύγδαλα.« Ἀθην.

Ἀμύγδαλον, τό = ἀμυγδάλη. Π. Μοίρ. σλ. 10.

Ἀμύγδαλος, ἡ = ἀμυγδαλέα. Λευκ.

Ἀμυγδαλώδης, ές, ἡ· (εἶδος) = ἀμυγδαλοειδής.

Ἄμυγμα, τό· (ἀμύσσω) σπάραγμα, διάσπασμα, ἀμυχή, οὐλή, ῥηχή· (ξέσχισμα, σχίσιμον, ξουρέσιμα) λούζνα, σχισμάδα)· τὸ διεσπαραγμένον, διερρηγμένον, ἠμυγμένον (τὸ ξεσχισμένον, ξουρανισμένον). 2) ὡς τὸ ἀμυγμός· τὸ κατατίλλειν· (μάδημα) «πολλὰς ἀμύγματα χαίτης.« Σφκλ.

Ἀμυγμός, ὁ· (ἀμύσσω)· τὸ παράττειν, ἀποῤῥήττειν, ἀμύττειν, κατατίλλειν· (τὸ νὰ κατσχίζῃ, ξουρανίζῃ, μαδάειτσι τι).

Ἄμυγνον, τό· μὴ μυστερὸν, ἀλλ' ἀγριόν καὶ καθαρόν. Σουΐδ. ἐκ Σφκλ.

Ἄμυδις. Ἐπῤῥ. τῷ ἅμα, ὅλως ταὐτοσήμαντον, ἐφ' οὗ καὶ παρέχεται. Ἐπὶ χρόνου· ἐν τῷ αὐτῷ, ἑνὶ καιρῷ, συγχρόνως (εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). «Ἀμυδὶς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἐμβαλὲ νηὶ κεραυνόν. Ὀδσ. Μ, 415. Πολλάκις δὲ ἐπὶ τόπου· ἅμα· εἰς τὸ αὐτὸ — κατὰ συνεχοῦς κινήσεως ἀναλογίαν — ἐν τῷ αὐτῷ. — κατὰ στάσεως ἢ ἠρεμίας σημασίαν — συνάμα, σωρηδόν· (ἀνταμα, μαζύ: 'ς τὸν ἴδιον, 'ς ἕνα τόπον· μαζὺ μὲ· μὲ τὸν σωρόν, ὅλα, ὅλοι μαζύ). Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳὰς ἀγήνορας εἶασεν Ἕκτωρ εὐδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους, .« Ἰλδ. Η, 300. καὶ Τ, 114. «Ἠδ' ἄμυδις καλέσασα Θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε.« καὶ Μ, 385. «... ὃ δ' ἄρ' ὑψόσε ἔμβαλ' ἀείρας· ἔλασσε δὲ τετράψυχα κυνέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς.« καὶ, ἄμυδις ἱστᾶσιν, συνιστᾶσιν. «Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων.., οἵ τ' ἄμυδις κυκίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην .« Ν, 336, καὶ Ψ, 217. «... πανύχιοι δ' ἀραροὶ γε πυρὴς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον, φυσῶντες λιγέως.« Παρὰ τοῖς μεταγεν. μετὰ ὁτσκῆς· παρ' Ὁμρ. δὲ ἄνευ πτωτικοῦ· (ἔστι δὲ ἡ λέξις Αἰολ. ὡς τὸ ἀγορά, ἄγορά ἐσχηματισμ. καὶ τῇ, ἀλλυδὶς πάιτῃ ὁμοία.)

Ἀμυδρήεις, εσσα, εν· ποιητ. = τῷ ἑξῆς.

Ἀμυδρήεις, εσσα, εν· ἐσχλμ. ἀναγ. ἀντὶ ἀμυδρῆεις, παρὰ Νικ. Θηρ. 274.

Ἀμυδρός, ά, όν. = ἀμαυρός, καὶ πιθανῶς τὸ αὐτὸ κατὰ παρηλλαγμένην προφορὰν μόνον. Σκοτεινός, σκοταῖος, ἀεφαὴς, Ἰοβερός, ἀσαφὴς, δυσδιάγνωστος (σκοτεινός, Ἰοβός, μπερδεμένος, δύσκολογνώριστος)· «ὑμυδρὰ γράμματα.« Θκδ. ἀ, μόλις διακρινόμενα. «... ἐλπὶς ἀμυδρὰ μὴ πανταπασιν ἐρρέτω τὰ πραγματα.« Πλτχ. εἰς Ἀλκβ. σμικρά, ἀμαυρὰ ἐλπίς. Ἐπῤῥ. ἀμυδρῶς.

Ἀμυδρότης, ἡ· ἀσάφεια, τὸ ἀβέβηλον, τὸ ἀσαφὲς, ἀσημότης· ἀδυναμία, ἐλλιποβραιλία, ἀδεξιότεια, ἀστεία, ἀμβλύτης τῶν αἰσθητηρίων, ἐξαιρέτως τῆς ὁράσεως· (τὸ νὰ μὴν εἶσαι τόσο καθαρὰ γνωστόν· τὸ νὰ εἶναι ἀσήμαντος, μικρόν· ἀδυναμία, ὀλίγη, ἢ οὐτε μικρὴ ἐνέργεια· ἀδυναμία εἰς τὰ ὄργανα τῆς αἰσθήσεως καὶ μάλιστα 'ς τὸ μυαλό.

Ἀμυδρόω, (ἀμυδρός)· σκοτίζω, ἀμαυρῶ, ἐξασθενίζω) σκοτινιάζω ἢ κάμνω σκοτεινόν, μαυρίζω, ἀδυνατίζω τίποτε) ἀφ' οὗ

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ· σκοτασμὸς, ἐπισκότησις, ἀσθένημα, μείωσις, ἐλάττωσις· (σκοτίσιασμα, μαύρισμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστεμα) ὡς τό, ἀμαύρωσις.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ· Πόλις ἐν Παιονίᾳ (Μακεδονίᾳ εἶτα κλήθεισῃ). Ἰλδ. Β.

Ἀμύελος, ά, ή· (μυελός) ἄνευ μυελοῦ, μυελὸν μὴ ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει μυελὸν 'ς τὸ κόκκαλα) (ο — υυ).

Ἀμύζω = μύζω μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α· μυζῶ, βάλλω συμπίεζων τὰ χείλη· (μυζάνω σφίγγωντας τὰ χείλια) «... τούτους δ' ἔδει, ὁπότε τις ὑιψώῃ, λαβόντα εἰς τὸ στόμα ἀμύζειν.« Ξεν. Ἀνβ. 4, 5, 27. καὶ Λουκ. ὑπὸ Hemst. T. 1. σλ. 114.

Ἀμυησία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις μυήσεως· (ἀδιδαξία, ἀκατηχησία).

Ἀμύητος, ὁ, ἡ· (μυέω) ἀμυσταγώγητος, ἀτέλεστος, ἀκατήχητος, ἀνίερος, βέβηλος· (ἔστις δὲν ἐδιδάχθηκε τὰ μυστήρια· ἀκατήχητος, ἀνιέρωτος, λαϊκός. Ἰταλ. profano). 2) (μύω) οὐ συνάμενος μύειν = στέγειν· (ὅστις δὲν κλέται, δὲν σφαλνάει καλά). «καὶ τοῦτο . . , παράγων τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ πιθανέντε καὶ πειστικὸν, ὠνόμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀμυήτους· τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανὸν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας . . . , οὗτοι ἀβλιπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τει, πρὶν γ' ἀμφάσιον γάμοι ἐλθεῖν. Ὅμ. Ὀδσ. Χ, 288. Πλὴν τούτου χρῆται ὁ Ὅμ. ἐπιρρήματι. τῷ Ἐλλ. ἀμφαδίην· Ἐμφανῶς, δημοσίως, φανερῶς· ἀπαρακαλύπτως, ἀνυποστόλως τρανῶς, εὐρυχωρῶς· (φανερὰ, ἄφοβα, διηρθρωμένα, δυνατά, καθάρια). »Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἐλέεινε, λάθρῃ δ' αἰεν ἐγείρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.« Ὕλ. Ν, 356. καὶ Η, 196. »Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' αὖ ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω, τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διΐ Κρονίωνι ἀνακτι σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶες γε πύθωνται· ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης. Ἀπολλ. ὁ Πύθ. χρῆται ὡσαύτως τῷ, ἀμφαδήν.

Ἀμφαδόν. Ἐπῤῥ. ἀντιθέτως τῷ, λάθρᾳ, ἢ κρυφηδόν. Σαφῶς, δημοσίως, φανερῶς, (ἐμπρὸς, ἐξ τὸ φανερὸν). ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῇ καὶ ἀντίθεσιν τῆς, δόλος. »Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τοίσιν κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέι χαλκῷ...« Ὀδσ. Δ, 819. Ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως ο δεύτερον τοῦ ἐπιθ. ἀμφαδός, ή, όν· τοῦ δποίου ὅμως τὸ ἀμφαδόν καὶ ἀμφαδὰ ἐπιῤῥήματικῶς ὡσαύτως, ἔστι ἐν χρῆσει, μόνον. Τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ ἦν τὸ, ἀναφαδός (ἀναφαίνομαι), ἀλλ' αὐτὸς, ὡς καὶ τὸ, ἀναφάδιος ἐξέλιπον καὶ μόνοι τὸ ἀναφανδόν ἐμειναν ἐν χρῆσει.

Ἀμφαίνω, ἀντὶ ἀναφαίνω. »Ὅς τότε μὲν βασιλῆας ἀμείλιξε, τοὺς δ' ἑορταῖς ἰσχύϊ τ' ἀνδρῶν ἀμείλιξε χρυσέοις τε γλαφυροῖς ἀμφαίνων κυδαίνων πόλιν. Πινδ. Νμ. ὠ, 29.

Ἀμφαίσσομαι. Παθητ. (αἴσσω) πανταχόθεν ἐπιῤῥέομαι, ἐπιτίθεμαι· πανταχόθε περιπίπτομαι, περιφέρομαι, ἢ θέω, τρέχω· (ὁρμὴ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κινοῦμαι ὁλόγυρα ἢ τρέχω εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ) »ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουτίσας ἐπὶ φάτνῃ, θεσμὸν ἀπορῆξῃς δήσῃ ...ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦμοις αἴσσονται...« καὶ Λ, 412. »Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες, θαλερὸν τ' αἰζηοὶ σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι...δηίου λεπτὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆι γένυσσιν, ἀμφὶ δέ τ' αἴσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται...«

Ἀμφαιρέω· περιαίρεμαι, περιαιροῦμαι, περιαιροῦμαι (καίρομαι, πετῶ ὁλόγυρα, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα) »...πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα τῶν ἀμφαιρέουσιν. Ἀριστ. γ', 1.

Ἀμφαλλαίνομαι (ἀλλαίνομαι) περιπλανῶμαι.

Ἀμφαλλόμαι (ἐλλόμαι) = τῷ προηγουμένῳ. Ὀππ. Κυν. γ', 423.

Ἀμφαλλάξ. Ἐπῤῥ. (ἀμφαλλάττω) = τῷ ἀλλάξ, κατ' ἐπίτασιν. Ἀμοιβήν, ἐν περιτροπῇς, ἐκ διαδοχῆς· (ἀλλαχτὰ· ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο) Ἡσύχ. Ἄδην. γ'. σλ. 116.

Ἀμφαλλάσσω, Μλ. ξω (ἀλλάττω)· ὅλως μεταβάλλω, ἀλλοιῶ· (ἀλλάζω, μεταβάνω, κάμνω ἄλλοι ὁτικοῦ καθόλου)· »...πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥύτορας ἀγωνος, καὶ δήρας ἐποίησεν ἀμειλιάμενος κουρήτας«. Ὀππ. Κυν. γ'.

Ἀμφαμιῶται, ῶν, οἱ· ἐλέγοντο παρὰ Κρησὶ (ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς) οἱ δοῦλοι, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες. »Ἀμφαμιῶτας λέγουσιν οἱ Κρῆτες τοὺς κατ' ἀγρὸν δούλους, ἀγχωρίους μὲν ἑαυτοῖς, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον.« Ἄδην. 6.

Ἀμφανδόν. Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀναφανδόν· »...κρυπτὰ κλοιὸς ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερὰν φιλάτατον, Φοῖβε, καὶ ἔντε Θεοῖς τοῦτο κἠνθρώποις ὁμῶς ἀέξοντ', ἀμφανδὸν ἀδοίας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.« Πινδ. Πῦ. 9, 73. Ἰδέ ἀμφαδόν.

Ἀμφανέειν· ποιητ. Μλ. β'. ἀπρμφ. ἀντὶ ἀναφανεῖν, παρὰ τὸ ἀναφαίνω· »Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετέλειτο...καὶ τόν' ἠγείνατο παῖδα πολύτροπον...ὃς τὰχ' ἐμελλεν ἀμφανέειν ἑλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσιν.« Ὅμ. Ὕμ. Ἑρ. 16.

Ἀμφαξουέω. Μλ. ήσω. (ἄξω) τρέπω κάκεῖσε κινοῦμαι, ἀστρέπτω, (κλοιεύομαι, κινοῦμαι πότ' ἐδῶ ποτ' ἐκεῖ· δέν στέκομαι, δέν κάθομαι στερεὰ) κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἀξόνων ἑκατέρωθεν φερομένων. Εὔστ.

Ἀμφερχβέω. Μλ. ήσω· (ἀμβλέω) περιφωνῶ, περικροτῶ (κάμνω χτύπον ὁλόγυρα) »ἑπτὰ δ' ἐπέστιχε πέλεθρα πεσών, ἑκόντα δὲ χαίτας· τεύχεά τ' ἀμφεράβησε.« Ἰλιάδ. Φ, 408. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ὅλως ἐπικη.

Ἀμφερεθίζω· = τῷ προηγουμένῳ· »...ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.« Ἡσιόδ. Ἀσπ. 64.

Ἀμφηρίστερος, ὁ, ἡ (ἀριστερὸς)· ἀμφοτερωθεν ἀριστερὸς, ἢ ἀμφοτερωθεν ἐπ' ἀριστερὰ· (ὅστις εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ ζερβὸς· τοῦτ' ἔστιν ὅστις κάμνει ὅλα ζερβὰ, σηλαιὴν ἀναποδιά)· ὅθεν ὅλως ἀδέξιος, σκαιὸς, ἀβέλτερος, ἀγροικος, ἀπειρόκαλος (καθόλου ἀπειτήδειος, ἄοπτος, μωρὸς, ἀπόλεμος) οὐ ἀντίθετον τὸ, ἀμφιδέξιος.

Ἀμφασίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀφασία. Ἀναυδία· φωνῆς ἔλλειψις· ἀπὸ μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης ἐννοίας τοῦ δέους, τρόμου, ἐκπλήξεως, ταραχῆς ἀνωφελοῦς καὶ ἀγωνογήσεως ποιούσης τὸν ἄνθρωπον· (βουβαμάρα, βούβαμα ἀπὸ φρόβου, τρόμου, ἢ ξάπασμα· ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάνῃ τὴν φωνήν του ἀπὸ φόβου ἢ ξάπασμα, καὶ δέν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ). »Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ· δὴν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.« Ὀδσ. Δ. 704.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ· (αὐξάνω)· ὑπόφυσις, παραβλάστησις (τὸ αὔξημα, τὸ φυτρωμα ἀπὸ νέα βλαστάρια ἢ κλαδεμένου). Θφρ. Φτ. Ἱστ. γ, 8. Ὡσαύτως καὶ ἀμφιφύα.

Ἀμφαυτέω. Μλ. ήσω. (αὐτέω) περιχῶ, περιῤῥοῶ· (κάμνω ὁλόγυρα ἠχον, χρότον, αὐτηκουτῶ, βροντοκοπῶ, βροντολογῶ). »Ἦλθ' ὧν ἐκ χειρῶν βελέ' ἔῤῥεον, ἡμὲν Ἀχαιῶν, ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὐτῇσιν αὐτῶν, βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.« Ἰλιαδ. Μ, 160. κατὰ διαίρεσιν τῆς ἀμφί· (-υ-υ-).

Ἀμφαφάω· καὶ μέσ. ἀμφαφόμαι· (ἁφάω) ψαύω, ἐπιψαύω, ἐπιδιγάομαι, ἐφάπτομαι, ἐπιψηλαφῶ πανταχόθεν (ψηλαφῶ, ταπατῶμαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη)· »...ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε. Καί κ' ἄλαοί τοι, ξεῖνε, διακρίνοιεν τὸ σῆμα ἀμφαφόωντι.« Ὀδσ. Θ, 196. ἔτι δὲ καὶ, καταψῶ, κορίζομαι (χαϊδεύω μὲ τὰ χέρια, λέγω χαϊδευτικὰ, γλυκὰ λόγια). »Τὸν μὲν ἄρ' ἐς μεγάρῳ ὁμαὶ καὶ πότνια μήτηρ χείρεσιν ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο.« Ὀδσ. Ο, 461. Ὅθεν, μεταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ (βάνω χέρι εἰς τίποτε, ἀρχίζω νὰ κάμνω τίποτε)· »...πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι· εὖ μὲν τόξον ἰδὲ ἄντυγος ἀμφαφάασθαι· πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι...« Θ, 215. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ ὡς τὸ χρῶμαι, ἢ προσφέρομαί τινι, διατίθημί τινα (φέρνομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαι). »Ὦ πόποι· ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἔτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.« Ἰλιάδ. Χ, 378. Χρῆται δὲ ὁ Ὅμηρος τῇ ἐνεργητικῇ ἐξ ἴσου τῇ μέσῃ διαθέσει.

Ἀμυελελίζομαι· παθητ. (ἐλελίζω) κυκλοφόρομαι, κυκλοφορεῦμαι, κυκλοῦμαι περίτ' (γυρίζω ὁλόγυρα σάν φαῦρλα· ἔρχομαι ὁλόγυρα εἰς τίποτε ἀκατάπαυστα)·

Ἀμφέλικτος, ὁ, ἡ, περικυκλούμενος, περικεκυκλωμένος, περιελισσόμενος, περιελιγμένος· (περιτριγυρισμένος, περικυκλωμένος· περιτειλιγμένος· τὸν ὁποῖον περικυκλώνουν, περιτριγυρίζουν, περικυκλώσαν, περιτριγύρισαν· ὅστις τειλίγεται, ἢ ἐτειλίχθηκεν ὁλόγυρα). Εὐρπ. πυρὰ τὸ

Ἀμφελίσσω· Αττ. ἀμφελίττω· Μλ. ξω· (ἕλισσω) περιελίττω, περιπλέκω, καπελίττω· (περιτειλίγω, τειλίγω ὁλόγυρα)· »ἀλλὰ θεῶν βωτῖλιε σπερχθείσα θυμῷ πέμπε ὀρίκοντας ἀφαρ τοὶ μὲν οἰχθισῶν πυλῶν ἐξ θαλάμου μυχοῦ εὐρύν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες.« Πινδ. Νμ. α', 89. ὅ ἐστὶ παντοχόθεν τοῖς ὀδοῦσι τὰ τέκνα καταπαράξαι προθυμούμενοι· ὁ δὲ Σχλ. φησὶν· »ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις· ἀντὶ τοῦ μασᾶσθαι· διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασσωμένους.«

Ἀμφέλκω· Μλ. ξω· (ἕλκω) πανταχόθεν ἐπισύρω· ἐπισύρομαι· (σέρνω, τραβῶ, σβαρίζω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· σέρνω, τραβῶ ἐπίσω μου ἢ κατόπι μου ἀπὸ παντοῦ τίποτε). »Πόντον ἀμφέλκεται.« Δυσ. Πργ. 268. ἀντὶ ἕλκεται ἐπὶ πάντου.

Ἀμφελυτρόω· Μλ. ώσω· (ἔλυτρον) περικαλύπτω, κατακαλύπτω· ἐνελίττω, περιελίττω, ἐνειλῶ, περιειλῶ (σκεπάζω ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τί μέ τίποτε· τειλίγω ὁλόγυρα, κουλουριάζω, κουβαριάζω). Δκφ. 75.

Ἀμφελύτρωσις, εως, ἡ· τὸ περικαλύπτειν, κατακαλύπτειν· ἐνείλησις, περιείλησις· — ἀφῆρημένον ὡς πρᾶξις — τὸ νὰ σκεπάζῃ τις τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ τείλεμα, κουλούριασμα, κουβαριάσμα). 2) κάλυμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον· — ὡς πρᾶγμα — (σκέπασμα, τείλυγμα, μὲ τὸ ὁποῖον τειλείγει τις τίποτε· τσώφλι, ἢ ξώφλι ἢ τσέφλαι) Δκφ. 845.

Ἀμφενέπω· τὸ ἐνέπω κατ' ἐπίτασιν· ἀγγέλλω, ἀπαγγέλλω, δηγοῦμαι διεξοδικῶς (μηνοειδοποιῶ, δηγοῦμαι διεξοδικὰ τίποτε· 2) ἐπιτιμῶ, λοιδορῶ, ῥίχνω ἀφεισδῶς· (μαλώνω, βρίζω, κατηγορῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον).

Ἀμφέπω· = ἀμφίεπω· »...γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφέπει, θέρμετο δὲ ὕδωρ.« Ὅμ. Σ, 348. καὶ Ψ, 167.« πολλὰ δ' ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόσθε πυρῆς ἕδερον τε καὶ ἄμφεπον.«

Ἀμφερείδω· (ἐρείδω)· ἐπερείδω, ἀντερείδω πάντοθεν ἢ κύκλῳ (στηλόνω, τό τουρκεβγυταγιακόνω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη).

Ἀμφερέπω· (ἐρέπω) ἐπιστεγάζω κύκλῳ, ἢ παντοχοῦ (βάνω τὴν σκεπαστὴν ὁλόγυρα, ἢ παντοῦ)· καμαρέφειν καλύβηνα Ἐπγρ.

Ἀμφερκής, ὁ, ἡ· περίφρακτος (φραγμένος ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ παντοῦ).

Ἀμφερυθαίνω· Μλ. ήσω, κύκλῳ ἢ παντοχοῦ ἐρυθαίνω, ἐρυθραίνω· (κοκκινίζω ἢ βάφω, κάμνω τίποτε κόκκινον ὁλόγυρα ἢ ὅλα τὰ μέρη). »Αἰδὼς δ' ἀμφερύθηνε.« Ησιόδ. Σμρν. 53.

Ἀμφέρχομαι· μέσον ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορτ. β', καὶ ἀπαρεμφάτου· περιέρχομαί τινα, ἢ τι· περικυκλῶ· (ἔρχομαι ὁλόγυρα εἰς τινα ἢ εἰς τίποτε, κάμνω γύρους ὁλόγυρα τινος)· ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῷ ἀορστ. μόνον ἀπαξ μὲν μετὰ αἰτιατικῆς, τὸ δεύτερον δὲ μετὰ δοτ. »Ὥστε μέγ κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή, νυμφάων, αἵ τ' Ὀδσ. Ζ, 122. καὶ Μ, 369. »Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα πολέων νεὸς ἀμφιελίσσης, καὶ τότε μοι κῆτος μέγ' ἀμήλυδεν ἠδὺς αὐτμή.«

Ἀμφέρω· ποιητ. ἀντὶ ἀναφέρω· Αἰσχλ.

Ἀμφεσήτυμος, ὁ, ἡ· Λυκφ. 610. »σμῆστητύμους ἀρούρας βαλεῖν ἀναγνωστέον ἀντιστρέψαντι ἀμφὶ ἀρούρας ἑσητύμους βαλεῖν.

Ἀμφεύγω· ποιητ. ἀντὶ ἀναφεύγω.

Ἀμφέχανε· γ'. ἐνεστ. προσπ. ἀορστ. β'. τοῦ ἀμφοχέω· »...ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε

στυγερή, ὑπερ λέχε τεσσεμενοῦ περ. Ἰλιάδ. Ψ, 79.

Ἀμφεχύθη· ἀμφέχυτο· παθτκ. ἀορστ. τύποι, τοῦ ἀμφιχέω μετ' ἀμεταβάτου σημασίας· «..τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη δυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ ἔτ' ἔτλη εἴρρω ἐφίζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἑόντων·» Ὁδσ. Ψ, 716. καὶ Ἰλιάδ. Ξ, 253. «ἦτοι ἐγὼ μὲν ὤδειξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο ἀμφιχυθείς..» καὶ Ψ, 68. καὶ Ὁδσ. Π, 214. «Τηλέμαχος δὲ ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν οὔρετο, ἄκρα λείβων·» καὶ Ἰλιάδ. Β, 41. «Ἕρτετο δ' ἐξ ὕπνου· θεὰ δέ μιν ἀμφέχυτ' ἐμφή.»

Ἀμφέχω, ποιητ. ἀντὶ ἀμπέχω· «κακὸν δέος ἀμφέχε Τρῶας·» Ποίντ. Σμρν.

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ· (ἀκή) δίστομος, ἀμφίδηκτος, δίδηκτος, ἀμφίκοπος· (μὲ δυὸ κόψεις). «Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης φάσγανον ἀμφήκες...» Ἰλιάδ. Κ, 256. καὶ Ὁδσ. Π, 80. «..δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ πεσσὸ πέλτα.» καὶ Φ, 341. καὶ Ἰλιάδ. Φ, 118. καὶ Σφκ. Αἴ, κθμφηκες ἐγχεσι καὶ τρπκ. «ἀμφήκης γλώσσα·» Ἀρτφ. Νφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δίστομος καὶ κοινότερον, κοφτερὴ γλῶσσα.

Ἀμφήλιξ, κος, ὁ, ἡ· (ἡλιξ) — πάνυ ἀμφβ. ἀνάγνωσις παρὰ Φρυν. σελὴ. 84. ὑπὸ Lobeck. ἀντὶ τοῦ ἀφήλιξ· — ἀμφιβέλου, ἀσαφοῦς γένους· ἀρμαφρόδιτος, ἀνδρόγυνος· (ὅστις δὲν γνωρίζεται ἂν εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα· ἀρσενοθήλυς). Παρὰ Ἡρατ. δέ, πρεσβύτερος, γεροντεύς, γεροντικός· καταχρηστικῶς· (γεροντοσυμπέθερος, γεροντεμένος· καλόλου γέροντας, παππούλης, πολιοπάππους).

Ἀμφήλυθε· ἀόρτ. β'. τοῦ ἀμφέρχομαι· ἴδε αὐτό.

Ἀμφημερινός, ἡ, όν·=ἀμφήμερος.

Ἀμφήμερος, ὁ, ἡ· (ἡμέρα) ἐφημέριος, ἐφημέριος· (καθημερινός, ὅστις λέγει, κάμνει καὶ, τ. τ. κάθε ἡμέραν)· «ἀμφημερίοις δέ τί πρῆγμα, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέρην ὡσαύτως σιομάζουσι·» Ἑλλν.

Ἀμφηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) ἐκατέρωθεν, κύκλῳ, ἄνω τε καὶ κάτω περικεκαλυμμένος, περιεστεγασμένος, περιπεφραγμένος, περικεκλεισμένος (καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ὁλόγυρα ἢ τριγύρω, ἀπάνω καὶ κάτω, σκεπασμένος, κλεισμένος, σφαλισμένος, τὸ τουρκοβ. καπαπωμένος)· ἐπίθετον τῆς φαρέτρας (τὸ κουτὶ ὅπου ἔβαναν τὰς σαίτες, τὸ παρ' ἡμῖν τουρκοβ. ταλιάσκα)· «..βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήατα κώομένος κήρ, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·» Ἰλιάδ. Α, 45.

Ἀμφήρης, ὁ, ἡ· (ἐράσσω) ἐκατέρωθεν ἐρεσσόμενος, ἢ ἐρετμούς, κώπας, ἐρετμὰ ἔχων· (μὲ κωπιὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη)· «αὖς ἀμφήρης· (καραβ. δίκωπος) Ἡσχ. 2) (ἄρα)«ἀμφ. ξύλα· τὰ πανταχόθεν συνημμένα, προσημένα, ἁρμοσμένα, ἢ περίφρακτα πυρὰς ξύλα (τὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καλὰ βαλμένα, ἁρμοσμένα, δεμένα, σημειωμένα, ἢ ὁλόγυρα φραγμένα ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμναν σωροὺς καὶ ἔκαιγαν ἀπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς νεκρούς)· ἀμφή. στόμα· τὸ διστοιχίαν ἐλάττων ἔχον, (στόμα μὲ διπλὲς ἁράδες ἀπὸ δόντια· ὄχι δέ, στόμα ἐπάνω καὶ κάτω ἔχον ὅλους τοὺς ὀδόντας)· ἀμφή. σκηναί· αἱ πανταχόθεν εὐπαγεῖς (καλύβες καλὰ χτισμένες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· «...σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων σκηνὰς ἀνίστη τειχέων μοχθήματα..» Εὐρπ. Ἴων. 1142. (ἐστὶ δέ, πτέρνας, ἢ ἥρπις παραγωγῆς καταληξις, τῆς δὲ λέξεως ἡ παραγωγὴ γνέσθω ἁπλῶς ἄνευ τῆς ἀμφί).

Ἀμφηρεκός, ἡ, ὑν· ἀκάτιον, πλοιάριον, σκάφος λῃστρικὸν ἐν ᾧ ἕκαστος ἐυσὶν ἐρετμοῖς ἔρεσσε, ἢ θυσὶν κώπαις ἐλαυνόμενον· (καραβάκι, βάρκα Ἰταλ. τὸ τουρκοβ. καΐκι κουρσάρων, εἰς τὸ ὁποῖον καθένας λάμνει μὲ δυὸ κωπιά, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι καμωμένον μόνον μὲ δυὸ κωπιά)· «..οἱ προϊδόντες τῶν Μεγαρέων οὗτοι τοιόνδε ἐποίησαν· ἀκάτιον ἀμφηρικόν, ὡς λῃσταί, ἐκ πολλοῦ τεθραπευκότες τὴν ἀναιρεῖν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ σμάξῃ, πείροντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκπλεῖν·» Θκδ. δ', 67.

Ἀμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἐρίζω) ἐκατέρωθεν ἀμφισβητήσιμος, ἐνδοιαστός, ἀμφίβολος, ἐνδοιάσιμος· ἀδίκαστος, ἀδιάκριτος (ἀμφίβολος, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται φιλονεικία, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· ἀποφάσιστος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποφασίσθηκε, δὲν ξεδιαλέχθηκεν, πῶς ἢ τί πρέπει νὰ εἶναι)· «..καὶ νικᾶν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ Τυδέος υἱὸ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων..» Ἰλιάδ. Ψ, 382. καὶ 527. «εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι, τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.» 2) Ἀντίπαλος, ἴσος, ἀξιόμαχος, ἐναμμιλλος, ἐν ἴσῳ ὤν, μὴ εἶναι τῷ ἑτέρῳ, μὴ ἥττων τοῦ ἑτέρου ἐν μάχῃ, ἀγῶνι· ἐξ οὗ τὸ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον τῆς νίκης· (ὅστις εἰς τὸν πόλεμον εἶναι τόσον ὑνατὸς καὶ ἐπιτήδειος, καθὼς καὶ ὁ ἐναντίος του, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ νικήσει). Ἀκν.

Ἀμφί· Πρόθεσις· γενικὴ, δοτν. καὶ αἰτιατικ. συντασσομένη· ὁμοιοσύνταχτος καὶ ἰσοδύναμος τῇ Περί, καὶ παρ' Ἰωσι καὶ ποιηταῖς μᾶλλον ἐν χρήσει.

Α) Μετὰ γενικῆς, σημαίνει 1) τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, (τὰ διὰ τί)· ὡς τὸ ἕνεκα· (διά, γιά)· «ὡς δ' ὅτε σὺν σάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ.. μέγα φρονέοντε μάχεσθον, πίδακος ἀμφ' ἐλάτῃς, ἐθέλουσι δὲ πίεμεν ἄμφω..» Ἰλιάδ. Π. 825. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 216. τὴν βεβαίωσιν μεθ' ὅρκου· ἀντὶ τῆς Πρός (μά). «Φείβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἰνέκεν Ἥρης λίσσομαι·» 2) τὸ, πρᾶγματός τινος ἕνεκεν, ὡς ἡ περὶ μετὰ γενικ. Ὁδσ. Θ, 267. «..ἀνεβάλλετο κλόνον ἀϊδῆσιν, ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·» ἄλλως δὲ οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. μετὰ γενικ. παρὰ Πινδ. δὲ πολλάκις· καὶ Πιθ. Ὀλ. 12, 11. «ἀμφὶ πράξεις ἐσομέναις·» καὶ Ἰσθ. 8, 146. «ἀμφὶ παγκρατίου·» Πῦ. 4, 491. «ἀμφὶ Κυράνας·» καὶ Νμ. 6. «ἀμφὶ Μεδοίσας·» καὶ παρ' Ἡρόδ. 6, 131. «Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μαντήρων τοσαῦτα ἐγένετο..» 3) τὸ κύκλῳ (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου, καθ' Ὁμηρικὴν χρῆσιν· «ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεως·» καὶ καθ' Ἡρόδ. 8, 104. καὶ Δνσ. περὶ συνδ. σλ. 351. ὑπὸ Schaef.

Β) Μετὰ δοτικῆς· τὸ κύκλῳ· (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου· «ἀμφὶ κεφαλῇ, ὤμοις, στήθεσι·» Ἰλιάδ. Γ, 328. Ζ, 509. Κ, 54. Λ, 527. Ο, 266, 479. Η, 135. Σ, 203, 205, 538. Τ, 372. Β, 388, 544. Ε, 454. Μ, 425. Ἀμφὶ οἱ· (τριγύρω του)· «..δὲ ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ·» Ἰλιάδ. Μ. 396. καὶ Ι, 466. «μοι μετὰ τῆς Ἀμφὶ καὶ τῆς Περὶ ἄμα·» Εἰνάνυχες δέμοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἴανον·» ὡσαύτως καὶ Ὁδσ. Λ, 608. «..σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ χρύσεος ἦν τελαμών..» Πολλάκις τὸ σημαινόμενον τῆς ὁτικῆς ἐννοεῖται ὡς τι πανταχόθεν ὅλως περικεκλεισμένον· «..μίστυλλόν τ' ἄρα πάλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·» Ἰλιάδ. Β, 428. καὶ Ι, 210. (τοῦτ' ἔστι τὰ ἄλλα κρέατα ἀσούβλιστα ἔτζι, ὥστε δὲν φαίνονταν ἡ σούβλης) ἐξ οὗ ἐγεννήθη· 2) ὁ γενικώτερος τόπου διορισμὸς — ἐν, πρός, παρά — (εἰς, κοντά, ἀνάμεσα, συμά, μαζὺ μέ, κοντὰ εἰς) ὡς ἡ Ἐπί· «..πλῆξεν ἀναχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' αὖ τῇ τρυχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὴν ἔπεσε χειρός·» Ἰλιάδ. Γ, 362. (ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι του κοντὰ 'ς αὐτόν)· καὶ Σ, 344. «Ὡς εἰπὼν, ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν..» (νὰ βάλουν εἰς τὴν φωτιὰν τὸν λέβητα, τὸ τουρκοβ. καζάνι)· καὶ Ὁδσ. Δ, 422. «..τὴν κτείνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις ἀμφ' ἐμεῖ·» (τὴν ἐπῆαν ἐσκοτωσε κοντὰ εἰς ἐμένα)· καὶ Ἰλιάδ. Δ, 493. «..ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔπεσε χειρός·» (ἔπεσε κοντὰ εἰς αὐτόν)· καὶ Ἰλιάδ. Ν. 704. «..ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν πρυμνήσια κεραίεσι πολὺς ἀνακυίει ἰὼκὴ·» (ἀνάμεσα εἰς τὴν ῥίζαν ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ εἰς τὸ μέτωπον). 3) Πραγματικὴν συνύπαρξιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ — πρός, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, ἅμα — (ἐνταυτὸ ὁμοῦ καὶ, μαζὺ μέ, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν)· «..κῆλα δὲ καὶ Δαναοὺς θέλγει ἰοδόκος, ἀμφὶ τε Λητοΐδῃ σοφίῃ βαθυκόλπῳτε Διὸς·» (ὁμοῦ καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ Μουσικοῦ)· Πινδ. Πῦ. α, 22. καὶ Νμ. α', 42. «Ἀγησιάδαν πυγμὰν σέβω ἐ' ἀμφὶ τρίπλου τῶν τε καὶ τῶν χρίσεϊ·» — πρὸς τῷ σῷ τρίπλῳ — (μαζὺ μὲ τὰ χρυσώματά σου, ἐνταυτῷ θέλει χρυσωθεῖ) καὶ Νμ. ζ', 118. «Διὸς δὲ μεριαμένοις ἀμφὶ Νεμέᾳ πολύφατον ὕμνων ῥέον δόσει ἀσυχῆ·» (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὅπου ψάλλει διὰ τὴν Νεμέαν ψάλλε καὶ διὰ τὸν Δία). 4) εἰς μετὰ τῆς γενικ. — ἔνεκα, περὶ — (διά, γιά)· «..οὐτὰρ ἐμὲν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον συμβλῆτ', ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·» Ἰλιάδ. Γ, 70. (γιὰ τὴν Ἑλένην νὰ πολεμήσωμεν)· καὶ 157. «Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν·» (νὰ κακοπαθαίνουν γιὰ μιὰν τέτοια γυναῖκα) παρβλ. καὶ Δ, 672. «..ἀμφὶ βοηλασίῃ» καὶ Μ, 421. «ἀμφ' αὐτοῖσι·» καὶ Π, 647. «ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου·» καὶ Ὁδσ. Χ, 227. «..ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ·» Τί εἶν τι, πρός τι, κατά τι· (ὡς πρός· ὅσον διά, ὅσον γιά)· «..ἀμφὶ δὲ νεκροῖσι τετακμένοι εὕδι μεγαίρω·» (ὅσον διὰ τοὺς νεκρούς). Ἰλιάδ. Η, 408. καὶ Ν, 382. «ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πειστοπόροισιν ἀμφὶ γάμῳ·» καὶ Ὁδσ. Α, 48. «..Ἄλλοι μὲν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ ἑαῖφροι δαίεται ἠπορ.» καὶ Δ, 151. καὶ Τ, 95. «ἀμφὶ πόσει εἰρεσθαι.» Ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· «καὶ ἀμφὶ μὲν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐχέτω, ὡς καὶ ἀρχηὶ ἐνομίσθη·» καὶ 3, 32. «Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς ἔξεισι λέγεται λόγος·» καὶ 5, 19. «ἀλλὰ ἀνέχου' ὄρεω τὰ πιεύμενα· ἀμφὶ δὲ ἀπόβῳ τῷ ἐμεῖ πείσομαί τοι·» 58. «Ἔχει γὰρ ἀμφὶ τῷ οὔῳ ταύτῃ ὧδε·» καὶ 6, 62. «Ὀσσε, οὐδὲν φοβηθεὶς ἀμφὶ τῇ γυναικί..» Ἔτι δὲ καὶ ἀμφὶ τινι λέγεσθαι, ὡς ἡ Περὶ μετὰ γενικ. π. χ. παρ' Ἡρόδ. 3, 32. «Ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς ἔξεισι λόγος, ὥσπερ περὶ Σμερδίος, λέγεται λόγος.» Ὅσοι μετὰ ὕστερ. σημαίνει καὶ τὴν αἰτίαν, τὸ μέσον, δι' οὗ συμβαίνει τι· «τόν γὰρ Ἴσας, ἀμφὶ βουστάσιος χολωθείς, ἔτρωσεν χαλκέῃ λόγχῃ ἀγκῶ·» Πινδ. Νμ. 10, 113.— διὰ τὰς βοῦς — (ἐξ αἰτίας διὰ τὰ βόδια) καὶ Ἡσδ. Ἔρ. 188. «ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι, μύρετο·» — ὑπὸ τῶν ὀνύχων πεπαρμ. — (τρυπημένη ἀπὸ τὰ νύχια)· Jac. Ἀπ. σλ. 986.

Γ) Μετὰ Αἰτιατικῆς, ἐνίοτε καὶ παρὰ Λογογράφοις ἐν χρήσει· 1) ὡς καὶ μετὰ ὅστ. τὸ κύκλῳ, περὶ (ὁλόγυρα, τριγύρω)· τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ παρεμβεβλημένην σημασίαν τοῦ, ποῖ (ποῦ, εἰς τί, εἰς ποῖον μέρος)· «..ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα.» Ὁδσ. Κ, 365. καὶ Ε, 314. «ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον ἦτορ ἔπηξε λευκὼ·» καὶ Ζ, 117. «ἀμφὶ δὲ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα θέρμα κελαινόν· ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

τυξ . . « 2) μὴ πάνυ ἀκριβεῖς, οἱονεὶ ἐγγὺς μόνον κείμενον ἢ ὑπάρχον, τὸ ἀντικείμενον δηλοῦντας διορισμούς : Ἐπὶ τόπου δηλώσεως· » . . τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιοὺς κτεινομένους· « Ὁμ. Α, 409. (πρός, ἢ κατὰ τὰ παράβολα καὶ τὴν θάλασσαν). » . . Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερυγέσσι . . « Β, 461. Ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τῆς Περὶ ἄμα· » . . ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, Ἱερούς κατὰ βωμούς, ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας. « Β, 305. καὶ Ψ, 391. » . . μὴ πρὶν μένος ἠλίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἵησιν, ἠὲ μέλεσσιν· « καὶ Θκρ. ξ', 142. » . . ποτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι· « καὶ Δ, 706. » ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφίτε ἄστυ ἕρδομεν ἱρὰ θεοῖς· « ἀμφὶ τὰ μέσα· αὐτὸν περὶ τὰ μέσα (κατά, ἢ πρὸς τὴν μέσην). Ὡσαύτως τὸ πλησίον ἀνθρώπου τινός· » . . πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ, λαζόμενοι γαῖαν, « Ἰλιόδ. Β, 417, καὶ 425. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες ᾠὸν κρίνοντες· « : Τοὺς ἀκολουθοῦντινος· (ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του)· » οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάριν, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρητος, Οὐκαλέγοντ τε καὶ Ἀντήνορ . . « Ἰλιόδ. Γ, 146. (ὅηλ. ὁ Πρίαμος, ὁ Π, ὁ Θ, ὁ Δ, ὁ Κ. ὁ Ἰ. μὲ τοὺς ἀκολούθους των Οὐκαλ., καὶ Ἀντ.) καὶ Ἡρότ. 3. Τὸ ὅτ » . . οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπώρης καὶ τῶν κολωνῶν . . . οἱ δὲ ἀμφὶ Μεγαρέας τε καὶ Φλιασίους διὰ τοῦ πεδίου . . « αὐτόθι 9, 69. ἐστὶν = οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι, ὡς παραπάνω κεῖται· ὡσπεὶ δὲ ἀγχοῦ τῶν πολεμίων ἐγίνοντο οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι . . « ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, οἱ ἀμφὶ Κορινθίους = οἱ Κορίνθιοι. Ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἰδίως περιφραστικὴ χρῆσις τῆς Ἀμφὶ μετὰ αἰτιατκ. κυρίου Ὀνόματος μάλιστα· π. χ. οἱ ἀμφὶ Κρίτωνα, τοῦτ' ἔστιν ὁ Κρίτων αὐτός· κατὰ σημασίαν ὅμως ὧ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ὑποκειμένου τοῦ Κρίτωνος ἀκριβῶς καὶ τελέως δηλοῦσαν, ἀλλὰ τὰ τοῦ Κρίτωνος, τοῦτ' ἔστι τὰ ἰδιώματα τοῦ Κρίτ. ὅτα ἦν ὑνατὸν καὶ ἄλλοις κοινὰ εἶναι. Οὕτως ἔχουσι οὖν καὶ αἱ φράσεις, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα· ὁ Πλάτων δηλονότι μετὰ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ· οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα· ἀντὶ ὁ Εὐθύφρων καὶ οἱ αὐτῷ ὁμοίτροποι. » Τῇ σοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπολὺ πιστεύεις, ὡς ἔοικας . . . θαυμαστῶς γάρ μοι κατόρθου πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα· « Πλτ. Κρατ. σελ. 599. Ε. ὑπὸ Heind ὡσαύτως καὶ μετὰ τῆς Περί. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγοῦ, ἢ ἡγεμόνος· » οἱ ἀμφὶ Κῦρον· « Ξεν. ὁ Κῦρος ὅηλ. μετὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ· ὅθεν ἐν γένει, ἡ θεραπεία τινός, οἱ ἑπόμενοι, συνεπόμενοι, παρεπόμενοι, οἱ συνομιλοῦντες τινι, οἱ κοινωνοί. οἱ ἑταῖροι, οἱ ἀκολουθοῦντες, οἱ ἀκροαταὶ ἢ μαθηταί τινος· (οἱ δοῦλοι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του μαζί, τὸν συνοδεύουν, συναναστρέφονται μὲ αὐτόν, ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος ἢ τὸ τουρκοβ. γιολτάσιδες, οἱ μαζητάδες τινος). Τοῦ οὐδετέρου δὲ ἄρθρου πληθυντ. τῆς ἀμφὶ προτεθειμένου σημαίνεται πράγματι μετὰ τῶν αὐτῷ ἀνηκόντων· π. χ. τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, δηλονότι ὁ πόλεμος καὶ πάντα ὅσα τῷ πολέμῳ ἀνήκουσι. Σπανιώτατα καὶ μόνον παρ' Ὅμ. εὕρηται, κλαίειν ἀμφί τινα, ἀντὶ περί τινος ἢ ὑπέρ τινος· » ἀμφὶ δέσε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι· « Ἰλιόδ. Ζ, 340. ὡσαύτως καὶ, μνήσασθαι ἀμφί τινα· ἀντὶ τινος· » Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν, μνήσομαι, ὡς . . « Ὅμ. Ὀμ. Διον. 1. — 3) Τὸν σχεδὸν ἢ περίπου διορισμὸν χρόνου, μέτρου, ἢ μεγέθους· » οἱ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελετόεσσαν εὐδίαν· « Πινδ. Ὀλ. 1, 157. καὶ 2, 55. »Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον Ἰνοῖ τεταχθαι τὸν ἅλον ἀμφὶ χρόνον· « ἀντὶ διὰ βίου, διὰ παντὸς χρόνου, ἢ τὸν πάντα χρόνον (ὅσῳ ζῇ, 'ς ὅλον τὸν καιρόν). Καὶ παρὰ Ξεν. ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, ἀμφὶ ὄρπιστον, ἀμφὶ μέσον ἡμέρας· Ξεν. ἀντὶ τῆς περὶ ἢ τῆς κατὰ μετὰ αἰτιατ. κατὰ τὸν χειμῶνα, περὶ ὄρπιστον, περὶ μέσην τὴν ἡμέραν· (πρὸς τὸν χειμῶνα, πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ δείπνου, κατὰ τὸ μεσημέρι). Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἡ Εἰς· πλὴν ὅτι τῇ Εἰς οὐδέποτε ἐπιφέρεται τὸ ἄρθρον, τῇ δὲ ἀμφὶ ἀεί· ἀμφὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη εἶναι· ἀντὶ εἰς 40., ἢ περὶ τὰ 40 ἔτη (ἴσως παράντα χρόνια ἔχει ἢ εἶναι)· ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας· εἰς 12, ἢ περὶ τὰς 12· μυριάδας (ἴσως ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες). Ξεν. — 4) Ἀττικαὶ φράσεις· εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἀμφὶ ἐκφέρεται μετὰ ἐπιῤῥήματος, οὐτιασττικοῦ καὶ ῥήματός τινος· π. χ. ἐπιμελῶς ἀμφίτι ἔχω = ἐπιμελοῦμαί τινος ἢ φροντίζω ὑπέρ τινος· (ἐπιμελοῦμαι ἢ φροντίζω διά τίποτε) ὡσαύτως καὶ εἰμί, διατρίβω, στρατεύομαι ἀμφίτι· κ. τ. τ.

Δ) Ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, περιξ, πάντοθεν· (ὁλόγυρα, τριγύρω, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη) παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις πολλάκις χωρίζει αὐτὴν τοῦ αὐτῇ συνδέτου ῥήματος, ὥστε ἀμφιβάλλεται ἐνίοτε ἂν πρέπῃ νὰ ἐλλαμβάνηται ἡ ἀμφὶ καθ' ἑαυτὴν ὡς Ἐπίῤῥ. ἢ ὡς μέρος τοῦ ῥήματος· π. χ. »ἀμφὶ δὲ ὅπασε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε· « Ἰλιόδ. Ε, 310. καὶ Η, 316. »ἀμφὶ δ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα. « Πολλάκις δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ ῥῆμα ἐκ τῶν προηγουμένων· π. χ. ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σαίνουσι· « Ὀδυσ. Κ, 218. ὅπου ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ ῥήματος γίνεται ἐκ τοῦ προηγουμένου, 217. στίχου. »ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ δίαντα κύνες ἀΐξητον ἰόντα σαίνωσ' . . « Ἔτι δὲ καὶ ἀμφὶ περί, ἐπιῤῥηματικῶς ὡσαύτως· Ἰλιόδ. Ψ, 10. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ »ἀμφὶ σοῦ νέκαι ἀντὶ ἕνεκά σου· Σφοκλ. Φιλ. 554, ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 854. — 2) = ἀμφὶς κατὰ τὴν γ'. σημσ. ὡς τὸ χωρὶς, ἄνευ (ἐκτὸς, χωριστά, ξεχωριστὰ, ἀχώρια) »ἀμφὶ δὲ τιμῆς κεχρὼ τῆς οὐσίης ἐπιβήσομαι, ἧς περ Ἀπόλλων· « Τυρτ. Ὀμ. Ἔρ. 172. καὶ Δε. 85. »ἀμφὶ δέ τιμῆ ἄλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη. «

Ε) Ἐν συνθέσεσι σημαίνει, τὸ, κύκλῳ, πέριξ, πανταχόθεν, ἑκατέρωθεν (ὁλόγυρα τριγύρω, ἀπὸ ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη) ὥστε ἐνίοτε φαίνεται ἀντὶ τοῦ δύο κείμενον, καὶ τὸ ἀμφω σημαίνουσα· π. χ. ἀμφίστομος = δίστομος. Παράβαλε ἀμφίαλος. Ἐνίοτε δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συνθέσεως καὶ ποιητικόν τι αἴτιον· π. χ. »νέκυες δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμοῦ· « Ἰλιόδ. Σ, 20. τουτέστι περὶ τοῦ νεκροῦ μάχονται· καὶ »τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια « Ὀδυσ. Δ. 820. ὅηλ. τοῦδε ἕνεκα τρομέω· — Ἡ Ἀμφὶ οὐδέποτε πάσχει διατροφήν, εἰ καὶ ἐνίοτε ἐπιφέρεται τῷ ῥήματι· ὡς ἐν Ὀδυσ. Κ. 218. »ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σαίνουσι. «

Ἀμφιάζω, (ἀμφὶ, ὡς ἀντιάζω παρὰ τὸ ἀντὶ) περικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω· Ἐπὶ ἱματίων· Ἄλεξ.

Ἀμφιᾶλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ὁ ἀμφοτέρωθεν περικυκλωμένος ἀπὸ θάλασσαν τόπος· ὁ παντόθεν περιεχόμενος τῇ θαλάσσῃ· ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης· Ὀδ. Α. 386. »ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ. « 2) Κατὰ τὸν Πολυδ. Ἀμφιθάλαττος· ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν ὡς ἡ Κόρινθος. Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 13. 3) κύριον Ὀνμ. εὐγενούς τινος Φαίακος (Κορφιώτου)· Ὀδσ.

Ἀμφιανακτες, των, οἱ· (ἄναξ) οἱ τῶν Διονυσίων Ποιηταὶ οὕτω καλοῦνται, ἅτε ἀρχόμενοι ἐν τοῖς ἑαυτῶν ποιήμασιν ἐκ τοῦ, Ἀμφί, καὶ Ἄναξ· ὡς τό· »ἀμφὶ μοι αὖτε, Φοῖβε ἄναξ Δήλιε· « παρ' Ἀριστοφ. Σχολ. Νέφ. 596. καὶ 591. ἀφ' οὗ

Ἀμφιανακτίζω, ἤδω, προοιμιάζω ἐνθουσιασμένος κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὀρθρίον, ἢ γὰρ αὐτῷ προοίμιον ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχήν· »ἀμφὶ μοι αὐτὸν ἀναχὼ ἑκατηβόλον ᾠδέτω φρήν. «

Ἀμφιάρατος· Ἰων. Ἀμφιάρητος· Ἀττ. Ἀμφιάρεως, ω, ὁ· ὄνμ. κύρ. ἐν Ὀδσ. κατὰ πρῶτον.

Ἀμφίας, ου, ὁ· παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἄμφις, παρ' Ἀθην. Α'. 31. καὶ Ἄμφης, εἶδος ἀχρείου οἴνου τῆς Σπετλίας· ἢ κατ' ἄλλους, τὸ ἔνδυτο τοῦ οἴνου, ἢ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος.

Ἀμφιέσεις, εως, ἡ· (ἀμφιέζω) καὶ Ἀμφισμός, ὁ, καὶ Ἀμφίασμα, τό· ἔνδυμα, σύμπασμα· 2) τὸ ἐνδύεσθαι τὰ ἱμάτια· Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 62. ὅπου τὰ χειρόγραφα Ἀμφισμοὺς ἔχουσι.

Ἀμφιέχω, (ἴσχω) περιέχω, φωνάζω ὁλόγυρα· Ὁ ἀνώμαλ. Παρακ. τῆς μετοχ. ἀμφιεχυῖα, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β. 316. »Τὴν δ' ἐλελιξόμενος πτέρυγες λάβεν ἀμφιαχυῖαι· « ὀρνυόμεναι περὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· ἱπταμένην ὁλόγυρα καὶ ὀρνύουσαν.

Ἀμφιβαίνω, Μλ. ἀμφιβήσομαι (βαίνω· ἀνώμ.) ὑπάγω, περιπατῶ, ὁλόγυρα· πολλάκις ἐπὶ Θεῶν = ὑπερασπίζω, προστατεύω, διαφυτεύω· »Κίλλαν ἀμφιβέβηκας· « Ἰλιόδ. Α, 37, καὶ Ὀδσ. Α, 198. »ὃς Ἰσμάρου ἀμφιβεβήκει· « σπανιώτερον δὲ ἐπ' ἀνθρώπων· »ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς· « Ἰλιόδ. Ξ. 477. Περιέρχομαι, περικυκλοῦμαι, περιφέρομαι· Ἰλ. Π. 777. »κήλεται μέσοι σύραιν' ἀμφιβεβήκει· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Ι. 371. »ἀμφ' ἐνὶ σούρατι βαῖνε, κέλευθ' ὅθι πρῶτον ἐλαύνεις· « κεῖται αὐτὸ τοῦ, Ἀναβαίνω· ἐνέρχομαι καὶ ἐνδύνω· ἐπάνω εἰς τὸ ὄχημα· 2) φράζω, ἢ σκεπάζω ὁλόγυρα, περικυκλόω, καταστεπάζω »πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε· « Ἰλιόδ. Ζ, 315. κατελάβετ κατεπλάκωσε τὴν καρδίαν σου· καὶ Ὀδσ. Θ, 541. Σπαίρως μετὰ δύσιν »ἥλιος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν· « Ἰλιόδ. Π, 66. καὶ Εὐρπ. »ἀμφιβαίνουσι φρένας· « 3) Περιπατῶ ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα περικαλύπτουσι καὶ διαφυτεύουσι τὰ μιγέντα εἰς καιρὸν ἀνάγκης, καθὼς π. χ. ἡ κλωσσαρία σκεπάζει τὰ πουλάκια της. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. »ὃν παῖν ἀμφιβαίνῃσι· « καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντὶ τοῦ Γαμπρεύομαι, Διανυκτερεύω· ὡς π. χ. εἰς καιρὸν μάχης, ὁπόταν φοβεῖσθῇ μαχητής τινάς, τὸν ὁποῖον θέλει ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν λεγυμνώσῃ, ἢ νὰ τὸν ἐπάρῃ παρ' Ὁμήρ. Ὁ ἕτερος Ἰωνικὸς σχηματισμὸς Ἀμφισβητέω, ἀντὶ Ἀμφιβατέω, ὁμοῦ μὲ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἐφάπτομαι καὶ τὴν ἐκ τούτου παραγομένην ἰδιαιτέραν σημασίαν τοῦ, Μάχομαι, φιλονεικῶ, διαζω, κριτολογῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀμφιβάλλω, Ἀντιλέγω· Ἡρόδοτ. Θ. 74. »Δόγος τῶ πρότερον λεχθέντι ἀμφισβατέων· « καὶ π' Ἐντεταμένως ἀμφισβατεῖν· « ἀντὶ τοῦ, Ἐπιβεβαιοῦν μετ' ἀντιλογίας· καὶ ἐντεῦθεν Ἀμφισβήτησις, καὶ π' Ἀμφισβατία λόγων παρ' Ἡρόδοτ. Β'. 81. Ἀντιλογία, φιλονεικία, ἢ διὰ λόγων μάχη· ὡς καὶ τὸ ἐν Δ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

13. «ἢς ἀμφισβασίας τοῖσι λόγοισι ἐπικινέεσθαι.»

Ἀμφίβαιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = ἀμφίγαιος, γαιήοχος· Τζέτζης, καὶ Λκφ. 749.

Ἀμφιβάλλω, Μ. βλήτω· Π. βέβληκα· (βάλλω· ἀνωλ.) Περιβάλλω, περιτίθημι, ῥίπτω, βάλλω ὁλόγυρα· ἐνδύω, φορέω· Ἰλ. Ρ. 742. «κρατερόν τε μένος ἀμφιβαλόντες ἡμίονοι·» ὡς καὶ τὸ ἄλλως ἠΕπειρῶται ἄλκην· «συμβαλλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις, ἤτοι ἀντερείσαντες ἀλλήλοις. 2) Ῥίπτω ξόω καὶ ἐκεῖ ἢ ὁλόγυρα, ἑκατέρωθεν βάλλω· ἀμφοτέρωθεν βάλλω τὸν νοῦν· ὅ ἐστιν, Ἐνδιαίζω, δυστάζω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 53. 3) Μέσως δὲ Ἀμφιβάλλομαι, περιτίθεμαι, ὁπλίζομαι, ἁρματώνομαι, ζώνομαι, ἐνδύομαι· Ὀδυσ. Χ. 103. «κυνέην ἀμφιβαλεῦμαι·» «περιτίθεμαι, ὁπλισθήσομαι·» Ἀμφιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον· «Φωκυλ. ζῶσαι τὸ σπαθίον 4) παρὰ τοῖς μετγν. Οὐδοτέρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἐκπίπτω (ξεπέφτω) ἀπὸ τῆς προτέρας μου καταστάσεως· ἀναποδογυρίζω, πίπτω ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλο. Ἀλκιφρ. Α'. 37. «ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἰώθει τὰ ψέλια καὶ ἀποκλίπτειν εἰς ὀλίσθον.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Περιλαμβάνω, περιαλείφω, περιεγκλείω· καὶ ἀντὶ τοῦ Περικλείομαι, ἀγκαλιάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ. 97. «ἀλλήλους ἀμφιβαλόντε·» ὅπου ἄλλοι, Ἀμφιχυθέντε, ἀντιγνωσπαν. 5) Παμφιβάλλω εἰς αὐλήν· «πηγαίνω, ἐμβαίνω εἰς χωρικὴν οἰκίαν.» Εὐρπ. Κλ. 80.

Ἀμφίβασία, ας, ἡ· καὶ Ἀμφίβασις, εως, ἡ· (ἀμφιβαίνω) τὸ περιστασιάζειν· περικύκλωσις πρὸς διαδιώκτευσιν, σκέπη, βοήθεια· Ἰλ. Ε. 623. «Δεῖσε δ' ἴζ' ἀμφίβαντιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων·» «ὑπερμάχησιν, συναπιστμόν· ἢ τὴν περικύκλωσιν τῶν νεκρῶν τὴν γινομένην πρὸς διαδιάτευσιν τοῦ νεκροῦ σώματος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 299. ὅπου κεῖται τὸ ῥῆμα. Ζήτει. Ἀμφιβαίνω· καὶ ἐντεῦθεν. 2) γενικῶς ἀντὶ τοῦ, Μάχη, ἔρις, φιλονεικία· παράβαλε καὶ τὸ παρ' Ἡρόδ. ἀμφισβασία. «ἐς ἀμφιβασίας λέγουσιν ἀπιενέεσθαι·» «λέγουν ὅτι ἤρχοντο εἰς φιλονεικίας, ἐφιλονεικοῦσαν· εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ, Ἀμφίβασις.

Ἀμφιβατέω, ὦ. Μ. ήσω. καὶ Ἀμφιβαίνω. Ζήτ. Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβατήρ, ῆρος, ὁ· ἀναφειτευτής· ἴδε ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβάω, Μ. ήσομαι· Πρκ. βηκα, καὶ Ἀμφιβέβαα· ἡ Μετοχ. Ἀμφιβεβαώς, καὶ Ἀμφιβεβώς· περιοδεύω, περικυκλόνω, ὑπερμαχῶ, διαυδιεντεύω. Ὀππ. Κυνηγ. Γ'. «ὁν πάλι ἀμφιβῆτα,» ὅηλ. περικυκλόνοντα, καὶ διαυδιευτεύοντα τὸν υἱόν του· καθὼς καὶ ἡ κύων τὰ σκυλάκια της, καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ τέκνα των.

Ἀμφίβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ διττῶς ζῶν, ἀποιος ζῇ καὶ ἐπαίνω εἰς τὴν γῆν καὶ μέσα εἰς τὸ νερόν. Ὀμ. Βατραχ. 59. «ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίωνι κατὰ Θῆρστ. Δψ. 12, 12. ὁ Δημόκριτος μετεχειρίσθη πρῶτον τὴν λέξιν.

Ἀμφίβλημα, τος, τό· (ἀμφιβάλλω) πᾶν ὅτι τινὰς περιβάλλεται, ἐνδύεται· φόρεμα, ἔνδυμα Εὐρπ. Φοίν. 786. «πανοπλα ἀμφιβλήματα·» ὅηλ. πολεμικὰ φορέματα, ὡς θώρακες, κτλ. 2) Περιβολή, περίφραγμα ὁ αὐτ. Ἑλέν. 70. «βασίλεια ἀμφιβλήματα·» αἱ περιβολαὶ τῶν βατιλειῶν παλατίων.

Ἀμφιβληστρευτικὸς, κὴ, κὸν· Ἱκᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀμφίβληστρον· ὡς, «ἀμφιβληστρευτικὴ τέχνη,» ἡ ψαρική.

Ἀμφιβληστρεύω· (ἀμφίβληστρον) μεταχειρίζομαι τὸ ἀμφίβληστρον, ψαρεύω.

Ἀμφιβληστρικός, κὴ, κὸν· ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ· ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ χρησιμεύων εἰς ἀμφίβληστρον. Ἡ ἀμφιβληστρικὴ, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλέκῃ τις δίκτυα.

Ἀμφιβληστροειδής, ἐος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ, ἀραχνοειδής. Πολυδ. «ὁ ἀμφιβληστροειδὴς τοῦ ὀφθαλμοῦ χιτών.»

Ἀμφίβληστρον, ου, τό· (ἀμφιβάλλω) τὸ δίκτυον, τὸ πλεμμάτι τῶν ψαράδων. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 215. «εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον.» καὶ Ἡρόδ. 1, 141. «λαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος . . .» καὶ 2, 95. 2) Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει ἢ βάλλει τις ὁλόγυρα, φόρεμα ἔνδυμα. Σοφοκλ. Τραχιν. «παῖδ' ἦν ὧμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον·» ἐρίπτωσι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου ἓν μάλλινον φόρεμα· ἀντὶ ἀμφίβληστρα.» Εὐρπ. Ἑλέν. 1085. ἐνδυμασίαι, φορεσιαὶ· παρ' Αἰσχύλ. τὰ Δεσμά, Προμ. 81. Ζήτ. Ἀμφιβολή.

Ἀμφιβόητος, ὁ, ἡ· (βοάω) Περιβόητος, περίφημος. Ἐπιγρ. ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται, ἢ ἔγινε ταραχή, θόρυβος, κτύπος.

Ἀμφιβολεύς, έως, ὁ· (ἀμφιβάλλω) ἁλιεύς, ψαρᾶς· ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολή, ῆς, ἡ· = ἀμφίβληστρον. Ὀππιαν. Ἁλ. Δ'. 49. «λίνου ἀμφιβολάς.» ἀντὶ τοῦ, λίνων ἀμφιβαλλομένων, ἢ ἀμφιβλήστρων· ὁ Σχολ.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἀμφιβάλλῃ, νὰ μὴ εἶναι βέβαιος τις. 2) ἀμφίβολος κατάστασις, ἀπορία, στενοχωρία· ὡς, «ἐν μεγάλῃ κακοεστίῃσιν ἀμφιβολίᾳ.» Ἡρόδ. Ε'. 74.

Ἀμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφιβάλλω) ὁ ἔχων διπλὴν σημασίαν· ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην, ἀβέβαιος. 2) ὅπου βάλλεται, κτυπᾶται μὲ τὰ βέλη καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ πανταχόθεν. Θουκυδ. Δ'. «ἀμφίβολοι ὄντες οὐκ ἔτι ἀντεῖχον·» καὶ Ἀρρίαν. Γ'. 18. Δ'. 29. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πληγωμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη διὰ τῶν βελῶν. 3) ἀπὸ φορέματα, ὕφασμα, δίκτυα περικυκλωμένος, περιτειλιγμένος. Εὐρπ. Ἰων. 1490. «ἀμφίβολος σπάργανα·» ἀντὶ τοῦ, περιτυλιγμένος· καὶ Τρωάδ. 537. «λίνα ἀμφίβολα·» καὶ Ἐπιγρ. «πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον·» ἀντὶ Ἀμφίβληστρον. 4) ἐνεργ. ὅστις κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Τυρ. 24. ἀμφίβ. ὑπὸ Erkl. Παρ' Ὁριγ. κατὰ Κέλτ. δ'. δέ, Ἀμφίβολοι καλοῦνται οἱ ἀμφοτέρωθεν μετερχόμενοι τὰ ἀμροδίσια.

Ἀμφιβόλως. Ἐπίρρ. μὲ ἀμφίβολον τρόπον· μὲ ἀμφιβολίαν. Αἰσχύλ. Θβ. 865.

Ἀμφιβόσκομαι· (βόσκομαι) βόσκω ὁλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κατατρώγω. Λουκιαν. Τραγοπ.

Ἀμφίβουλος· (βουλὴ) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος· ἀναποφάσιστος, ὅστις ποτὲ ἕνα πάτε ἄλλο ἀποφασίζει. Αἰσχύλ. Εὐμ. 720.

Ἀμφιβράγχια, ων, τά· (βράγχος) ὁ περὶ τὰ παρίσθμια τόπος, αἱ γαργαλίζραι τοῦ λαιμοῦ. Ἱπποκρ. «νοσέει δὲ ἢ ἀπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπυων γενομένων·» ὅπου Ἀντιβράγχια, κεῖται.

Ἀμφίβραχυς, εῖα, υ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν βραχύς· καὶ ἀπὸ τὲς δύω ἄκρες κοντός. 2) ὁ, ποὺς μετρικὸς ἐκ τριῶν συνιστάμενος συλλαβῶν, ὧν ἡ μέση μὲν μακρά, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα, βραχεῖαι· καθὼς, π. χ. Βοηθός. (υ – υ)

Ἀμφίβροτος, η, ον· ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβρότης, ου, ὁ· (βροτὸς) πανταχόθεν τὸν βροτόν, ὅ ἐστι, τὸν ἄνθρωπον περιέχων καὶ σκεπάζων· ὡς, «ἀσπίδος ἀμφιβρότης.» Ἰλ. Β. 389. ὁ δὲ Νικανδρ. καὶ πεώδειαν ἀμφιβρότην,» εἶπεν.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, ἡ· (βρέχω) ὁ πανταχόθεν βεβρεγμένος, διόλου βρεγμένος. Ἐπιγρ. 2) Μεταφορ. μεθυσμένος.

Ἀμφιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμὸς) περὶ τὸν βωμόν· ὧν ἡ κείμενος, τὸν βωμὸν περικυκλῶν, (ὅστις εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὁλόγυρα εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἰταλ. altare· ἢ ὅστις περικυκλώνει τὸ θυσιαστ. Εὐρπ. Τρω. 578.

Ἀμφίβωτος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιβόητος· κατὰ συγκοπ. Ἐπιγρ. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι καὶ ἀμφιβῶτος, ὁ, ἡ.

Ἀμφιγάνυμαι· (γάνυμαι) = ἀμφιγηθέω· πανταχόθεν χαίρω. Κοίντ. Σμυρν. Α'. 61. «Λαοὶ δ' ἀμφεγάνυτο.»

Ἀμφίγειος, ου, ὁ, ἡ· γείτων, πλησιόχωρος, πλησίον τῆς γῆς. Διονυσ. Περιηγ.

Ἀμφιγένεια, ης, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἠλείᾳ. Ἰλ. Β, 593.

Ἀμφιγένυς, υος, ὁ, ἡ· (γένυς) μὲ διπλῆν γνάθον, σιαγόνα· ὅθεν τροπ. παρ' Ἡσυχ. «ἀμφιγένυς ἀξίνη,» ἢ ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη κοπτερὰ ἀξίνη. = τὸ Ἀμφήκης.

Ἀμφιγηθέω. Μ. ήσω, Παρακ. Ἀμφιγέγηθα, (γηθέω) κατὰ πολλὰ χαίρω. Ὀμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 278. «. . . σὺ δὲ φρένα ἀμφιγεγήθως.»

Ἀμφιγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) μὲ δύω γλώσσας, μὲ δύω σημασίας. 2) ὅστις ὁμιλεῖ δύω γλώσσας.

Ἀμφιγνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (νοέω· Αἰολ. γνοέω) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀποφασίσω· διστάζω, ἀπορῶ, ἐνδοιάζω, εἶμαι εἰς δύω γνώμας· «ἀμφιγνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἑφ' ἑκάστου, ὧν λέγεις.» Πλάτ. εἰς Γοργ. ὅηλ. ἀμφιβάλλω, διστάζω ἀπὸ κάθε ἕνα ἀπὸ ὅσα λέγεις. 2) ἐνεργ. δὲν γνωρίζω καλῶς. Πλούτ. εἰς Πελοπ. «τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον·» «ἀντὶ τοῦ δὲν ἐγνώριζαν καλῶς, καὶ Ξεν. Ἑλλ. ς'. 5. «καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εἰ μήτις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε·» «ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστος· ὡς οὗ

Ἀμφίγνοια· ἡ· τὸ ἀμφιγνοεῖν, τὸ νὰ εἶναι τις μὲ δύω γνώμας. Σχλ. Σφλ. Αἴ. 2.

Ἀμφίγονος, ὁ· (γονὴ) προγονὸς, ἐκ προτέρας γυναικὸς ἢ ἐκ προτέρου ἀνδρὸς υἱός. Ἡσύχ.

Ἀμφιγυήεις, ήεντος, ήεσσα, ήεν· ὁ κατ' ἄμφω τοὺς πόδας χωλὸς· ὁ κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου. Ἰλ. Α. 607 πρβλ. κυτὸς ἀμφιγυήεις Ἥφαιστος·» παρὰ τὸ γυιός, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ γυῖον.

Ἀμφίγυιος, καὶ Ἀμφίγυος, ὁ, ἡ· πυρίως ἑκατέρωθεν μέλη, ἢ εἰς ἑκάτερα τὰ ἄκρα (ἄκρ. χεῖρας, πόδας)· γόνατα ἔχων. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ ὁράτος, ἴσως διότι πληγώνει καὶ μὲ τὰς δύω ἄκρας, ἢ διότι εἶναι μὲ σίδηρον καὶ εἰς τὲς δύω ἄκρες, ἢ διότι τὸ ῥίχνουν καὶ μὲ τὰ δύω χέρια. Ἰλ. Ν. 147. «εἶχεσιν ἀμφιγύοισιν·» εἰς ἑκατέρωθεν ἡνωνημένους, καὶ τὰ γυῖα βλάπτειν δυναμένους· ὁ Σχολ. ὁρα Εὐστάθ. 925, καὶ παρὰ Σοφκλ. Τραχιν. 504. «ἐπὶ τάνδ' ἆρ' ἀκοίτην ἀμφίγυιος κατέβαν προ γάμων τινές,» ἀντὶ τοῦ, Ἀντίπαλοι, πολέμιοι, ὁ Σχολ. ἄλλοι δὲ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἰσχυρὸ ἐν τοῖς γυίοις, ἀμφότερα τεθωρακισμένος, ἢ παρωξυμμένος.

Ἀμφιγυόω, ῶ· Μ. ώσω· ἀκρωτηριάζω, κολοβόνω τι. Ἡσύχ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαής, ές, ὁ, ἡ· δίστομος, δίκοπις. Σουίδ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαίω· (δαίω ἀνώμ.) Παρ. ἀμφιδάσσαμεταβάτως περικαίω, ἀνάπτω, καίω ὁλόγυρα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὕτω χρῆται Ὅμ. τῇ λίξει κατὰ Περακμ. καὶ Τηρσυντ. Ἰλιάδ. Ζ, 329. «. . . πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιέσσεται» καὶ Μ, 35, «τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπήτε δεδήει.» Μεταφορ. περικυκλόνω, περικαλύπτω Ἡσίοδ. Ἀσπ. 62. «. . . κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδήει.»

Ἀμφιδάκνω. Μλ. δήξομαι· (δάκνω, ἀνμλ.) δαγκάνω ὁλόγυρα. 2) ὑποφέρω σταθερῶς τὸν πόνον, κρύπτω τὸν πόνον τὸν ὁποῖον πάσχω.

Ἀμφιδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) τὸν ὁποῖον κλαίουσι παντοχόθεν, ἢ κατὰ πολλά. Εὐριπ. Φοίν. 332.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ· ὄνμ. κύρ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἀμφίδασυς, άσεια, ασυ· (δασύς), ὁ παντοχόθεν δασύς, ἀμφιμάλλος· ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μαλλιαρός. Ἐπιστ. τῆς Λιγίδος. Ἰλ. Ο. 369. «. . . ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, δεινήν, ἀμφιδάσειαν» ὁηλ. ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν· καθ' Ἡσχ.

Ἀμφίδεες, τά, Ἀμφιδέαι, αἱ, καὶ Ἀμφίδεες, αἱ· (δέω)· ψέλλιον, περισελίς, δακτύλιον, καὶ πᾶν κόσμημα, ὅ,τι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὰς κνήμας περιδένεται. Ἱπποκρ. Ἠρόδ. β', 70. «Ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες.» Ἅρπαρ. «τὸ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέας δεδέσθαι τὰς θύρας.» τὸ τουρκβ. οἱ ῥεζίδες δ' ὧν στηρίζεται ἡ θύρα διὰ νὰ μὴ σηκώνεται· καὶ Juven. 3, 304, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Κόνδλερ «ἀμφιδέα χρυσίδεα μικρά.» καὶ «ἀμφιδέαι χρυσαὶ πλεκταί.»

Ἀμφιδεής, ές, ὁ, ἡ· (δέος) ὁ κατὰ πολλά, ἢ παντοχόθεν φοβούμενος, δειλός.

Ἀμφιδέμω, καὶ Ἀμφιδέμομαι, Μέσ. κτίζω, οἰκοδομῶ ὁλόγυρα. Ἰώσηπ. ϛ'. «τὸ ἱερὸν ἀμφεδέμαντο.»

Ἀμφιδέξεος, ὁ, ἡ· (δεξιός) δεξιὸς κατ' ἄμφω τὰς χεῖρας, ἀμφοτερόδεξιος. Πολυδ. «ἀμφιδέξιον λέγουσι, τὸν ταῖς ὑσὶ χερσὶν ἐνεργοῦντα δεξιῶς.» ὅθεν, ὁ καταπολλὰ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ὡς τὸ περιδέξιος αὐτιδέσεως τῷ ἀμφαριτερός· παρ' Εὐρ. δὲ, Ἱππλ. 7801 καὶ = ὀστομος. «ἀμφιδέξιος σίδηρος,» ὁ ἀμφήκης, ἤτοι ὁ ἀμφοτέρωθεν τέμνων. Σοφοκλ. «ἀμφιδέξιος ἀκμαῖς.» 2) δίπλευρος, δίμορφος, ἀμφίβολος, ἀσαφής, Λουκιαν. «ἀμφιδέξιον ἔπος,» τὸ ἐπαμφοτερίζον, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἑκληφθῇ κατὰ δύο τρόπους· καὶ Ἡρόδ. Ε'. ϛ'. «ἀμφιδέξιον χρηστήριον,» ὁηλ. μαντεῖον, τὸ μαντεῦον ἀμφίβολα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὀιττὰς ἐκλαμβάνονται. 3) = ἀμφότερος. Σχμ. Οἰδ. Τ. 1212. καὶ Οἰδ. Κ. 1112.

Ἀμφίδεον, ου, τό, παρ' Ἱππορκ. τὸ τοῦ στομίου τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ συκυίας χείλεσιν ἔοικε, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων φελλίων ὠνομασμένον. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. ὁ δὲ Ἐρωτιανὸς, τί περιξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου, λέγει, ἐν Ἐπιγραφ. Κόνδλερ. εὑρίσκεται. «Ἀμφίδεα χρυσίδια μικρά.» καὶ «Ἀμφιδέαι χρυσαὶ λεπταί.»

Ἀμφιδεξίως, Ἐπίρ. λίαν ἐπιτήδεια. Ἀξήν. ΙΕ'. διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδέξιος.»

Ἀμφιδέρκομαι, μέσ. ἀποδ. (δέρκομαι) βλέπω, κυτάζω ὁλόγυρα.

Ἀμφιδέτης, ὁ· (δέω) μέρος τι τῶν ζυγῶν βοῶν, τὸ ὁποῖον βάλλουσι περὶ τὸν λαιμὸν πλησίον εἰς τὸ ζυγόδεσμα (ἴς τὲς ζεύγλες) τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρτεμ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀμφιδέτης.

Ἀμφίδετος, ὁ, ἡ· (δέω) ἑκατέρωθεν δεδεμένος· στερεῶς δεδεμένος ὡς, «ἀμφιδέτους ἀλύσεις.» περιδεδεμένος, καθὼς π. χ. πέτρα ἀπὸ δακτυλίδι.

Ἀμφιδεύτατα, ἀναγινωσκόμενον παρὰ Πινδ. Ὀλύμπ. Α'. «ἀμφιδεύτατα κρεῶν» ὅπου ἤδη ἀμφιδεύματα κεῖται.

Ἀμφιδέω, Μλ. δήσω (δέω) περιδέω, δένω ὁλόγυρα. Ἀπολ. Ἀργ. Β'. «ἱκέτα δ' ἱμάντας ἀμφέδεον.»

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι· μεσ. ἀποδ. (δηριάω) μετὰ Δοτικ. τοῦ πργμτ. φιλονεικῶ, μαλώνω διὰ κάνέν πρᾶγμα. Ἀνέκδοτ. Α'. 128. καὶ Λυκόφρ. 1437.

Ἀμφιδήριτος, ὁ, ἡ, (δηρίομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ γίνεται φιλονικία· ἀμφισβητήσιμος, ἀτέλεστος, ἀμφίβολος. Θουκυδ. «ἀμφιδήριτος νίκη.» ὁηλ. νίκη, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἀκόμη δὲν φαίνη.

Ἀμφιδιαίνω· (διαίνω) περιβρέχω, περιϋγραίνω, ποιῶ τι διόλου ὑγρόν. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδινεύω, καὶ Ἀμφιδινέω· (δινέω) περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς δίνας καὶ κύκλους· φέρω ἢ τραβῶ τι ἢ βάλλω ὁλόγυρα· χύνω ὁλόγυρα· καὶ Ἀμφιδινεύομαι, καὶ Ἀμφιδινέομαι· περιστρέφομαι. Ἰλ. Ψ. 562. «ἀμφιδεδίνηται χεῦμα κασσιτέροιο.» ὁηλ. ᾧ κύκλῳ περιέχυται ὁ κασσίτερος· καὶ Ὀδσ. Θ, 450. 2) περιάγω εἰς κύκλον (– υ – υ –).

Ἀμφιδοκεύω· (δοκεύω) περιβλέπω, κυτάζω τριγύρω εἰς ὅλα τὰ μέρη, κατασκοπεύω, παραμονεύω.

Ἀμφιδοκέω. Ζήτ. Διαμφοδέω.

Ἀμφίδομος, ὁ, ἡ· (δέμω) ὁλόγυρα κτισμένος· κύκλῳ ᾠκοδομημένος, κυκλικὴν οἰκοδομὴν ἔχων. Ὕπν.

Ἀμφιδονέω, ῶ. Μ. νήσω· (δονέω) συστρέφω, φέρνω ὁλόγυρα, τριγυρίζω, κάμνω ἀντράλλαν. ἀντραλλίζω. «Ἔρως φρένας ἀμφεδόνησε.» Θεοκρ. 13, 48. Παρ' Ἀθην. δὲ, περιφοφῶ, κάμνω κτύπον ὁλόγυρα. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδοξέω, ῶ. Μ. ήσω· ἀμφιβάλλω, ἔχω δύο γνώμας· εἶμαι ἀμφίδοξος, ἀναποφάσιστος, «ἀμφιδοξοῦσι δυνασταί.» δὲν ἀποφασίζουσι μήτε τὸ ἕνα, μήτε τὸ ἄλλο.

Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ἀμφίβολος, ὁ ἔχων δύο γνώμας· ἀμφιρρέπης, ἀναποφάσιστος. Πολυβ. «ἀλλ' ἀεὶπας ἀμφίδοξα τὰ τέλη τῶν κινδύνων ἀπέβαινε.» Ἀμφίδοξον, οὐσιαστ. Θεόφρ. Λίτ. Φ. Δ'. «ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ,» αὐτὶ, ἐν ἀμφιβολίᾳ.

Ἀμφίδορος, ὁ, ἡ· (δέρω) ὁλόγυρα ἐγδαρμένος. Ἐπιγρ. «τὸ κύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαινίου· δέρμα ἐγδαρμένον ὁλοστρόγγυλα.

Ἀμφίδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) τοῦ ὁποίου ἀμφω οἱ γονεῖς εἶναι σκλάβοι· ὁ γεννημένος ἀπὸ σκλάβους γονεῖς. Εὐστάθ.

Ἀμφιδοχμός, ου, ὁ· (δοχμὴ) τόσον μέγας, ὥστε περιλαμβάνεται μέσα εἰς τὴν χούφταν. Ξενοφ. Ἱππ. Δ'. 4. «λίθων στρογγύλων ἀμφιδόχμων.» ἄλλως δὲ καὶ χειροπληθὴς λέγεται.

Ἀμφιδραμοῦμαι, ὁ Μέλλ. Ἀόρ. β'. ἀμφεδράμομεν «τέλας λάβρον ἀμφεδράμε.» Πινδ. Πυθ. γ'. 70.

Ἀμφιδρόμια, ων, τά, ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους, καθ' ἣν ἐτίθεσαν τὸ βρέφος τὸ ὄνομα· (ὡς παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τὰ βαπτίσια λεγόμενα)· λέγεται δὲ οὕτως, ὅτι κατὰ ταύτην ἐκαθαρίζοντο αἱ Μαῖαι (μαῖαι), καὶ περιέτρεχον ὁλόγυρα εἰς τὴν ἑστίαν μετὰ τοῦ βρέφους· ἐπρόσφερον δὲ καὶ ὥρας εἰς τὸ βρέφος οἱ φίλοι, καὶ ἁπλῶς οἱ συγγενεῖς. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 166. Ε. «μετὰ δὲ τοῦτον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ.» ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν), περιτρέχων· τρέχων ὁλόγυρα εἰς κύκλους, στροφογυρίζων. Σοφοκλ. Αἴ. «κῦμα τροιζὸς ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται,» τὸ πάντοθεν περιτρέχον. 2) Παθητ. πάντοθεν περιτρεχόμενος, ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τρέχῃ τις «ἀμφίδρομοι τείχους.» Εὐστάθ. Παρὰ Στράβ. δὲ, «τόποι ἀμφίδρομοι» τόποι, ἔνθα γίνονται αἱ παλίδρομοι· ὡς ὁ Σικελικὸς πορθμός, ὁ τῆς Εὐρίπου, κ. τ. τ.

Ἀμφίδρυπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιδρυφής, έος, καὶ Ἀμφίδρυφος, ὁ, ἡ· (δρύπτω) ζουγραφισμένος ὁλόγυρα, καταζουγραφισμένος, καταμωμένος· «πέλοχος ἀμφίδρ.» ἢ σύζυγος, ἢ ὁποία ἔχει καταχαϊτέμενον τὸ πρόσωπον· ἢ ἐχουσα κατασπαραγμένας, καταζουγραφισμένας ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς (τὰ μάγουλα) διὰ μεγάλην λύπην. Ἰλ. Β. 700, καὶ Δ. 393. ἐν Ἐπιγραμ. καὶ Φιλοστρ. καὶ Ἰλιάδ. Δ, 393. καὶ Ἠρόδ. Ὁ, 77.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ· (ἀμφιδύομαι) ὁ ἔχων ἐκατέρου μέρους ἢ παντοθεν εἴσοδον, ἔμβασμα. Ὀδ. Δ. 847. «. . . λιμένες ἀμφίδυμοι.» καὶ Ἀπολ. Ἀργ. Δ'. «ἀμφίδυμοι ἀκταί.» αἱ ἀμφοτερωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσαι· ἤγουν, ὅπου ἠμπορεῖ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀράξῃ καράβι· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, δισσός (ἁπλός) ὥστε τὸ — δυμος εἶναι ἐπιθετικὴ μόνη· κατάληξις ὡς ἐν τῷ ἄδυμος, τρίδυμος κ. τ. τ. Ὀππ.

Ἀμφιδύω. Μ. ύσω· (δύω) περιβάλλω, ἐνδύω, μέσ. ἀμφιδύομαι· ἐνδύομαι ᾠκεῖνον παρὰνω· ἀμφιδύσεται χροΐ.» Σοφοκλ. Τραχ. 605. (τὸ ἐν μὲν τῷ Μέλ. μακρόν, ἐν τῷ ἐνεστ. δὲ, βραχύνεται).

Ἀμφιέζομαι· μέσ. ἀποδ. (ἕζομαι, ἀνμλ.) καθομαι ὁλόγυρα.

Ἀμφιέζω = ἀμφιέννυμι. Πλτχ. Γ. Γράκ. 2.

Ἀμφίεκτον, τό· ὡς ἔγγιστα τοῦ Ἡμιέκτου, καὶ τοῦ Ἀμφορέως. Θεμιστ. Η'. εἶδος μέτρου ἴσως τὸ ἕκτον μέρος τοῦ διπλοῦ Ἀμφορέως ἄρα τὸ δωδεκατημόριον μέτρου αὐτοῦ.

Ἀμφιέλικτος, ὁ, ἡ· (ἑλίσσω) περιστρεφόμενος καὶ εἰς κύκλους στρεφογυριζόμενος· ὡς «ἀμφιέλικτος τροχός.» καὶ «ἀμφιέλικτος σελήνη.»

Ἀμφιέλιξ, ικος, ὁ, ἡ· = ἀμφιέλικτος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 108.

Ἀμφιελίσσομαι, σομαι, σσω· (ἑλίσσω) ἑκατέρωθεν πρόσω ἑλανυόμενος, κινούμενος, ἢ εὐθυνόμενος παρ' Ὅμ. παντοχοῦ ἐπίθετ. τῶν πλοίων. Ἰλ. Β 165. «Μετὰ δὲ νῆας ἄλαδ' ἐλάμεν ἀμφιελίσσας» τὰς ἀμφοτερωθεν κώπας ἐλαυνομένας· τινὲς ὅμως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ἀμφοτέρωθεν κυρτάς, σημαίνουσαι, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Ηὐκλ. 15. «ἀμφῆρες δόρυ.» τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καμπύλας καὶ κυρτὰς νῆας, ὅπερ ἐστὶν ἡ Πρώρα καὶ ἡ Πρύμνα. ὡς καὶ τὸ Κορωνίς. 2) τροπὴ τῆς κάκρας ἐλαυνόμενος· ῥάδυμος, ὁμαλὴς, εὐχυγώμων, ἀμφίβολος. Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 457. «ἀμφιελ. μεγοινή.» «ἀμφιρρεπὴς, ἀμφίβολον πλεῦρα· παλαιὸν π. χ. ὅταν κυρευθῇ ὑπὸ στοχασμοῦ, καὶ εἰς ἠεύρῃ τί ὑ ἀποφασίσῃ.

Ἀμφιελίσσω. Μ. ξω. (ἑλίσσω) περιτυλίσσω, περιστρέφω. Διονύσ. Ἁλιε.

Ἀμφίεμαι· ἴδε Ἀμφιέννυμαι. Πολυδ.

Ἀμφιέννυμι· καὶ Ἀμφιεννύω. Μ. έσω· Ἀττ. ἀμφιῶ· ἀόριστ. ἠμφίεσα· ποιητ. ἀμφίεσα· (ἐννυμι, ἀνμλ.) ἐνδύω, φορέω, περιβάλλω. Ὀδυσ. Σ. «εἵματά τε ἀμφίεσαι.» Μέλ. Ἀμφιέννυμαι ἀόρ. ἠμφιεσάμην. Ὅμ. ἀμφίεσατο. Πρστκτ. ἀμφίεσσαι· ἐν Ὀδσ. «ἀμφ. εἵματα, χιτῶνας.» Παρκμ. πασῖτ. ἠμφίεσμαι· σπανιώτερον ἀμφιεῖμαι· παρὰ τοῖς Λογογρ. χρησιμώτερον τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀμφιέπω, καὶ Ἀμφέπω· (λίψις ἐν χρήσει εἰς τοὺς Ποιητὰς, ἥτις ἐστὶν ἰσοδύναμος μὲ τὴν λογογραφικὴν Περιέπω· μετὰ Αἰτιατ. καὶ σημαίνει, τὸ, Περιβάλλω, περικρατῶ. Εἶμαι ἢ ἵσταμαι ὁλόγυρα τινές, περικυκλόνω· «τὸ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στέρνα τρίποδος πῦρ ἄμφεπε.« Ὅμ. Ὄδυσ. 2) κατατείνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι· ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐνεργῶ εἴς τι. Ἑτοιμάζω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι· ἐπιστατῶ, περιποιοῦμαι, θεραπεύω, ὑπηρετῶ, δουλεύω· τιμῶ· Ὀδυσσ. Θ'. 61. »βοῦς δέρον ἀμφίτε ἔπον·« καὶ Ἰλιάδ. Ω. 804. »ἔμφέπον τάφον Ἕκτορος.« ἠσχολοῦντο, περιεῖπον. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 562. »πηδάλιον ἀμφιέπεσκεν·« ἐκράτει, ἀνὰ χεῖρας εἶχεν. »τιμαῖς ἄμφ.« Πινδ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τιμαῖς, Πινδ. Ἡ δὲ μετοχὴ κεῖται καὶ ἀπολύτως »ἵππους ἀμφιέποντες ἐξενίγνυσαν.« Ἰλιάδ. Τ, 392. παράβλ. καὶ Ε, 667. καὶ Ὀδυσσ. Γ, 118. 3) Ἐχθρικῶς δὲ ἐκλαμβανόμενον, κεῖται ἀντὶ τοῦ, βλαπτικῶς ἐνεργῶ, καταδιώκω, κατατρέχω τινά. βιάζω, θλίβω, στενοχωρῶ. Κοϊντ. Σμρ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἔφορ. ἄμφεπον καὶ ἀμφίεπον· τῷ μέσῳ δὲ, ἐν ταύτῃ τῇ συνέσει, οὐδαμοῦ· κατὰ τοὺς Ποιητ. δὲ, χρησιμώτερον τὸ περιέπω.

Ἀμφίεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) δουλευμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Θεόφρ. αἰτ. φ. Γ'. 28. »μηδ' ἡμίβρωχη, καὶ ἡμίελον, ἢν δὲ καλοῦσι τινὲς ἀμφίεργον·« ἢ ἐκατέρωθεν δουλευμένη γῆ, ἢ ἡ ἐξ ἡμισείας βρεγμένη, καὶ ἡ ἄλλη ξηρά.

Ἀμφιέρχομαι· Μέ ἀμφέρχομαι. Ὀδυσσ. Ζ, 122, Μ, 369. »ἀμφιελθεῖν, ἀμφήλυθε.«

Ἀμφίεσμα, τος, τό· (ἀμφιέννυμι) ἔνδυμα, φόρεμα, σκέπασμα. Πλάτ. Πολ. Β'. »σκεύη καὶ ἀμφιέσματα.« Διοσκ. »ἀμφίεσμα,« τὸ περικάλυμμα, σκέπασμα τῶν καρπῶν, ἢ φλοιὸς, τὸ ἐξάφλοιον· καὶ τὸ κρυπτάλειπτρον τοῦ ὀφθαλμοῦ κάλυμμα.

Ἀμφίεσις = ἀμφίεσμα.

Ἀμφιεστρίς, δος, ἡ· μικρὸν ἐπανωφόρι, νυκτικὸν φόρεμα.

Ἀμφιεταζόμαι· ἐτυμολ. γραμμ. ὡς φαίνεται· ἀντὶ ἀμφιετάσμαι. Στρ. Θεσπ. 1, σελ. 1292.

Ἀμφιετεί, = Ἀμφίετες, οὐδέτερ. ἐκ τοῦ Ἀμφιετής. Ἐπίρ. χρονικὸς, κατ' ἔτος. Εὐστάθ. Ὀδ. Α. σελ. 1386.

Ἀμφιετέομαι, ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀμφιετίζομαι.

Ἀμφίετες = Ἀμφιετεί. Π. Μεγ. σελ. 45. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετέω, ῶ, συνίζω κατ' ἔτος. Ἐτυμολ.

Ἀμφιετηρίς, δος, ἡ· (ἔτος) ἡ κατ' ἔτος ἑορτὴ· ὡς καὶ τὸ, τριετηρίς.

Ἀμφιέτηρος, ὁ, ἡ· (ἔτος) = ἀμφιετής. Ὀρφ. Τμ. νε'. 10.

Ἀμφιετὴς, ἐος, ἑ, ἡ· χρονικὸς, ἐτήσιος. Ὀρφ. ΝΒ'. 1. καὶ Λεξ. σελ. 409. »πάντοτε ἐν ὥραις ἀμφιετῆσιν·« καὶ Ἀμφίετες. Ἐπίρ. χρονικῶς. Μοῖρ. Ἀττικ. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετίζομαι. παθτ. (ἔτος) Μ. ὑτερμπ. ἐπανέρχομαι κατ' ἔναστον ἔτος (ξανέρχομαι κάθε χρόνον), ἐπὶ ἑορτῶν, θυσιῶν, ἢ καιρῶν τοῦ ἔτους. Ἐτυμολ. ὅπου ἔτι καὶ ἀμφιετεῖσθαι, εὐρίσκεται.

Ἀμφιέχω. Μ. ἐξω· περιέχω, περικυκλώνω, κατατυραιεύω· κρατῶ παντοχόθεν.

Ἀμφιζάνω· (ἰζάνω) κάθημαι, ἐπίτε κύκλῳ προσκολλῶμαι. Ἰλ. Σ. 25. »Νεκταρέῳ δὲ χυτοὶ μέλαν' ἀμφίζανε τέρψη.«

Ἀμφίζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) ἐκατέρωθεν ἑζευγμένος, δεδεμένος εἰς τὸν ζυγόν· ἢ περιεζωσμένος, περικαλυμμένος, ἠμφιεσμένος. 2) ἐνεργ. ὅστις συνδέει, περιζώνει, περικαλύπτει. Αἰσχύλ. Πέρσ. 130.

Ἀμφιήκης, εος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀμφήκης.

Ἀμφιζέω. Μλ. ἀσω· (ζέω) βράζω ὁλόγυρα, ἀναβράζω.

Ἀμφίζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι) περιεζωσμένος.

Ἀμφιθάλαμος, ὁ, ἡ· (θάλαμος) ἐκατέρωθεν ἔχων θαλάμους, ἤτοι δωμάτια.

Ἀμφιθάλασσος, καὶ αττκ. ἀμφιθάλαττος, ὁ, ἡ = Ἀμφίαλος· ἐκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν, ἔχων θάλασσαν. Πινδ. καὶ Ξηφ.

Ἀμφιθαλής, ός, ὁ, ἡ· (θάλλω) κυρίως, ὅποιος θάλλει, ἀνθεῖ, ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ἐξαιρέτως προσηγορεύοντο οὕτω τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχον ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς των. Ἰλ. Χ. 496. »Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐν μαίτυϊ ἔστυφελίξει·« ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλων· ἤτοι ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς· ὁ Σχολ. καὶ Ἡσυχ. 1, σλ. 300, ὑπὸ Albin. καὶ Ἡλιόδ. Λίθ. Α'. 22. »Ἐφεσίων τὰ πρῶτα γεγενότες, καὶ ἀμφιθαλεῖς ὄντες·« ὁλόκ. ἔχοντες ζῶντας καὶ τοὺς δύο γονεῖς. 2) καὶ ἐπὶ εὐτυχοῦς Κατασκευῆς· ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, ὁ ἀφθόνως μεταχειριζόμενος τι, πλούσιος, εὐτυχής. »ἀμφιθαλὴς ἀληθείας.« Τιμ. σλ. 28. ὑπὸ Ruhnk. πλήρης, τελεία ἀληθεία· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376. δὲ, »ἀμφιθ. κακοῖς.«

Ἀμφιθάλλω· Μ. λῶ, ὁ Παρα. ἐν Ἐσττ. σημασ. Παρ. ἀμφιτέθηλα· (θάλλω) ἀνθῶ ἐκατέρωθεν, ἢ παντοχόθεν. Ἐπιγρ. »ἀμφιτέθηλε χαρις.«

Ἀμφιθάλπω· (θάλπω) περιθερμαίνω· θερμαίνω, ἢ ζεσταίνω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ κατὰ πολλά· καὶ, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι πολύ.

Ἀμφιθέα, ας. Ἐπχ. Ἀμφιθέη, ἡ· κύρ. Ὅμ. ἐν Ὀδυσσ. Τ, 416.

Ἀμφιθέατρον, ου, τό· (θεάομαι) τόπος, ἐν τῷ ὁποίῳ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ βλέπῃ παντοχόθεν ἀπὸ ὁμαλοειδῶς ἐξῃς ἀλλήλων προκλιτῶν ὑψωμάτων· ἐξαιρέτως ἐκκλησίαι (τόποι εὐρύχωροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσυνάζετο ὁ λαὸς διὰ κοινὰς ὑποθέσεις) καὶ θέατρα· ἔτι δὲ καὶ ἐπιθετικῶς, ὁ, ἡ· τόπος, ἔχων σχῆμα Ἀμφιθέατρου. Διευσθ. Ἀλ. Δ'. »Ἱπποδρόμοις ἀμφιθέατρος.«

Ἀμφιθέτης, ου, ὁ· παρ' Ἀρτεμ. Β'. 24. μέρος τι τοῦ βοείου ζυγοῦ, ἐγγὺς τοῦ ζυγοδέσμου· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ Ἀμφιδέτης.

Ἀμφίθετος, ὁ, ἡ· (τίθημι) Σημ. ὁλόγυρα, Ἰλ. Ψ. 616. »Ἀμφίθετος φιάλη·« ἤγουν, ἡ ἐκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ τὸ στόμιον· ἐπειδὴ καὶ ἡ βάσις αὐτῆς καὶ τὸ στόμιον εἶναι πλατὺ καὶ μόνον τὸ μέσον γαστροειδές· παράβλ. ἀμφικύπελλος. Κατ' Εὐστ. δὲ, ὡς »ἀμφιφορεύς· δύο λαβὰς ἔχουσα ἤτοι χερούλια. ἰδὲ Εὐσταθ. 1290. καὶ Δύπν. ΙΑ, σελ. 501.

Ἀμφιθέω. Μ. θεύσομαι. (θέω, ἀνμλ.) περιτρέχω· τρέχω κυκλικῶς, ὁλόγυρα· »ἀμφιθέουσε πέραν.« Ὀδυσσ. Κ, 418. 2) ἀματαθ. περιφέρομαι, περιπλανῶμαι·« »νόος ἀμφιθέει·« Μσχ.

Ἀμφιθήγης, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμφιθήκτος, ὁ, ἡ· (θήγω) ὁ ἐκατέρωθεν ἠκονημένος· (μὲ δύο κόψες) = Ἀμφήκης. Σοφοκλ. Ἀντ. 1309.

Ἀμφιθλασις, εως, ἡ· θλάσις, σφίξιμον ἢ ζούλιγμα, ῥάσιμα γινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἀρετ. Α'. ὁ. »ὀδόντηρον γὰρ τῆς συκῆς ἡ ἀμφίθλασις.«

Ἀμφιθλάω. Μ. άσω· (θλάω) συντρίβω, ζουλίζω, ῥαΐζω τι παντοχόθεν· καὶ Ἀμφιθλάομαι, ωμαι. Παθ. Ἀρετ. Α'. 7. καὶ τῶν μήλων σαρκες ἀμφιθλασθείσαι.« (ασω).

Ἀμφιθόη, ἡ· Νηρηίδος τινος ὄνομ. Ἰλιάδ. Σ, 42.

Ἀμφιθορεῖν. Μτχ. ἀμφιθορών· πηδῶν χορεύω ὁλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Αὀριστ. β', τοῦ ἀμφιθρώσκω. Ἀπολ. Ἀργ. Γ. 1372.

Ἀμφίθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφω) Σοφοκλ. Τραχ. 572. »αἷμα ἀμφίθρεπτον τῶν ἐμῶν σφαγῶν·« αὐτ. τρεφόμενον ἀμφὶ τὰς ἐμὰς σφαγάς· ἤτοι πηγάζον περὶ τὰς σφαγάς.

Ἀμφίθρυπτος, ἑ, ἡ· (θρύπτω) ἐκατέρωθεν, ἢ κύκλῳθεν ζουλιγμένος, συντετριμμένος. Ἀριστ. Β'. 4. 2) ἐνεργ. παντοχόθεν συντρίβων, συνθλῶν.

Ἀμφίθυρος, ὁ, ἡ· τό· (θύρα) ἐκατέρωθεν ἔχων θύραν. Δυσίας. »Ἀμφίθυρος οἰκία,« ἢ ἔχουσα δύο θύρας· καὶ Θεόκρ. »τοὺ δὲ ἀμφιθύρου καὶ διηλίδος·« ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ δευτέρου, ὁ Σχολ. καὶ Σφ. Φλ. 159. »οἶκον μὲν ὁρᾷς τὸν δ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης.«

Ἀμφιίστημι· ἰδὲ ἀμφίστημι.

Ἀμφικαλύπτω. Μ. ψω· (καλύπτω) περισκεπάζω, περικαλύπτω, πάντοθεν σκεπάζω τι. Ἰλ. Β. »χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά' αἰδὼ ἀμφικαλύπτει·« ἐξαιρ. μὲ φορέματα· ἐπὶ δὲ σωμάτ. ἡ νεκροδήκης. »ἀμφικ. ὀστέα.« Ἰλιάδ. Ψ, 91. ἐγκλείει, περιέχει ἐν ἑαυτῇ, ἐμπεριέχει· οὕτω καὶ »ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγα ἵππον.« Ὀδυσσ. Θ, 511. καὶ »οὔ ἑος δόμος ἀμφεκάλυφεν κείμενα νοστήσαντα.« Ο, 118. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διαφόρους μεταφοράς. »Ἤρως ἀμφικ. με φρεναφλῆγι ὀλ. ἐσκότισε.« Θανάτου νέφος μιν, ἢ θανάτοιο »περικάλυψε, κατεκάλυψε, ἢ οὐδὲ σσεν συνεκίνησε. Ἰλιάδ. Γ, 442. Ε, 68. Λ, 356. Π. 350. Παρβλ. Μ, 116. Ὀδυσσ. Β, 993. 2) ἀμφικ. τινὰ τι· σκεπάζω, προφυλάττω, ὥστε »ἀμφικ. σάκος τινὶ περιστεφάνῳ μὲ τὴν ἀσπίδαν νύκτα μάχη: ἐπικαλύπτω, ἐπιστεάζω. »Ὄρος πόλει ἀμφικ. πυργόνω ἢ σωρόνω βουνὸν ὡς πύργον ὁλόγυρα. Ἰλιάδ. Θ, 331. Ε, 506. Ὀδυσσ. Ν, 158, 177.

Ἀμφικάρηνος, ὁ, ἡ· ὡς ἡ Τόρα. (κάρηνον) ὁ ἐκατέρωθεν ἔχων κεφαλήν, ἐμφάλιος.

Ἀμφικαρὴς, ὁ, ἡ (κάρη) = τῷ προηγουμ. Νίκανδρ. Θηρ. »ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα·« παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ρ. 231. τινὲς δὲ οὐχ ὑγιῶς ἀναγινώσκ. »ἀμφικαρῆ σφέλαι ὡς καὶ ἄλλοι διεσταμένως· ὡς ἐν Ὀδ. Σ. 333. »ἀμφὶ κάρη.«

Ἀμφίκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπὸς) καρποὺς ἐκατέρωθεν ἔχων, ἢ φέρων· καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ καρποὺς.

Ἀμφίκαυσις, εως, ἡ· ἡ Ἀμφίκαυστις (καίω)· μὴ τελείως ὡριμασμένη κριθὴ· τὸ μὴ ἀκόμη καλῶς ψημασμένον κριθάρι, τὸ ὁποῖον ψήνουσι (καψαλίζουσι) καὶ ἔπειτα κατασκευάζουσι τὰ Ἅλφιτα· ἢ κοινῶς Ψάνη καὶ Μπουρζολάλα λεγομένη. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233.

Ἀμφικεάζω. Μ. άσω. Ἰων. ασσω· (κεάζω) περισχίζω, περικόπτω εἰς δύο· κόπτω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ξεφλουδίζω. Ὀδυσσ. Σ. 12. »τὸ μέλον ὄρυος ἀμφικεάσσας.«

Ἀμφίκειμαι· (κείμαι) περίκειμαι, κείτομαι ὁλόγυρα. Πινδ. Λεξ. »ἀμφίκειται δεσμὸς ὑπερφίαλος.«

Ἀμφικείρω. Μ. κερῶ· (κείρω) περικείρω, ψαλιδίζω, κουρεύω ὁλόγυρα. Τὸ Παθ. Ἀμφικείρομαι. Ἐπιγρ. »ἀμφεκάρη.«

Ἀμφικέλευθος, ὁ, ἡ· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τοῦτο διά του, Ἰσοβαρὴς, ἀμφιβαρὴς, ἀμφίζυλος, ἀμφοτέρωθεν ἀκέλλουσι, ἤτοι στηριζόμενος· φαίνεται δὲ τὸ ἐπὶ Δίφρου λέγεται· τοῦτο δὲ φαίνεται νὰ εἶναι συγγενὲς τὸ, Ἀμφικέλαννις, ἢ κατ' ὤμων ἱσόρροπος, περικρέμασις καὶ, Ἀκέλευνος· οὐ βεβηκὼς ἀσφαλῶς· οἱ δὲ, τὸν σκληρὸν σίδηρον σημαίν. Ἄλλοντι.

Ἀμφικέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) μεταξὺ δύο ὁδῶν κείμενος, ἐκατέρωθεν προσβατός. Ἐπιγρ. »ἀμφικέλευθος τάφος.« τάφος ἀνάμεσα εἰς δυὸ στράτες.

Ἀμφίκερως, ὁ, ἡ· ων, τό· γεν. ω (κέρας) μὲ δυὸ κέρατα, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη μὲ κέρατα.

Ἀμφίκελος· παρ' Ἡσυχ. »ἀμφίκελος κλίνη,« ἡ ἐκατέρωθεν ἔχουσα ἀναπλιντήριον, προσκεφάλαιον.

Ἀμφίκερος· ὁ, ἡ· (κέρας, κεραία). Κοϊντ. Σμυρν. ΙΔ'. 496. »οὐδ' ἄρα λαίφη ἐτάνυσσαν ἀμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψίκερα· δηλ. τὰ ποτιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἁπλωμένα εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς κεραίας (ἀντένας).

Ἀμφικεύθω. Μ. εὔσω. (κεύθω) περιστεπάζω, περικαλύπτω, περικρύπτω, ἐπιμελῶς κρύπτω.

Ἀμφικέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλὴ) ἑνὸς κεφαλὰς ἔχων. Πολυδ. Γ. 36. «ἀμφικέφαλος καθέδρα· ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, ἀκουμβιστήριον, ἢ προσκεφάλαιον· ὅπου ἄλλοι Ἀμφικνέφαλος, ἀνέγνωσ. ἐκ τοῦ, κνέφαλον, γναφαλον.

Ἀμφικινύρομαι· μέσ. ἀποθ. (κινύρομαι) περιέρχομαι παντοῦ ἀδυρόμενος, ὀλολύζων· οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως καὶ ἀκαταπαύστως. (–υυ–υ–)

Ἀμφικίων, ονος, ὁ· ἡ (κίων) ὀλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ στύλους· περιτριγυρισμένος ἀπὸ στύλους ἢ Ἰταλ. κολόνας· ὡς τό, περίστυλος. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 285. «Ἀμφικίονες ναοίι. (–υ––)

Ἀμφίκλαυτος = ἀμφίκλαυστος.

Ἀμφικλάω. Μλ. ἀσω (κλάω) συνθλῶ, καταθλῶ, (κατατζακίζω) ὀλόγυρα (β)

Ἀμφίκλαρος, ὁ· κρ. Ὁμ. Τρωὸς τινος. Ἰλιάδ.

Ἀμφίκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ὁ ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν κεκλασμένος (κατατζακισμένος)· ὡς, «λείφανον ἀμφίκλαστον» παρὰ Σουΐδ.

Ἀμφίκλαυστος, ὁ, ἡ· (κλαίω)· παντοῦ κλαμένος, τὸν ὁποῖον κλαίουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη κατὰ πολλὰ ἢ μεγαλοφώνως.

Ἀμφικλύζω. Μ. ὑσω· (κλύζω) πλημμυρίζω ὀλόγυρα, χτυπῶ μὲ κύματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίκλυστος, ὁ, ἡ· πανταχόθεν ἢ ὀλόγυρα παντοῦ πλημμυρισμένος, ἢ ἀπὸ τὰ κύματα κτυπούμενος. Σοφοκλ. Τραχιν. «ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν» τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην· ὁ Σχολ.

Ἀμφικνέφαλος, ὁ, ἡ· παρὰ Πολυδ. «ἀμφικνέφαλος κλίνη». Ζήτ. Ἀμφικέφαλος.

Ἀμφικνεφής, ές, ὁ, ἡ· (κνέφας) ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν περικεκλωμένος ἀπὸ νέφη· κατασυνεφασμένος· ἢ τριγύρω, γύρω σκοτεινός.

Ἀμφίκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) βαθουλὸς· ὀλόγυρα κοῖλος, βαθουλωμένος. Σουΐδ. «ἀμφίκοιλον ξύλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι» ἢ κάλλιον, ἀμφίωρτον.

Ἀμφίκολλος, ὁ, ἡ· (κολλάω) ὀλόγυρα ἢ πανταχόθεν κολλημένος. Ζήτ. Παρακόλλος.

Ἀμφικομέω, ιῶ· (κομέω) πανταχόθεν φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 179.

Ἀμφίκομος, ὁ, ἡ· (κόμη) πάντοθεν κομῶν· ὁ ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν κόμην (μαλλιά)· καὶ ἐπὶ φυτῶν· πολύφυλλος, μὲ πολλὰ φύλλα. Ἰλ. Ρ. 677. «ἄμπελος ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος», ἐνῶ ἑρμηνεύει ὁ Εὐστάθ. «δασεῖα θάμν. ὡς παντόθεν κομῶσα· τὴν δὲ τοιαύτην οἱ Ῥήτορες καὶ Ἀμφιλαφῆ λέγουσιν». Ζήτ. Κόμη.

Ἀμφίκοπος, ὁ, ἡ· (κόπτω) ἑκατέρωθεν κόπτων· ὡς, «ἀμφίκοπον ξίφος», τὸ ἀμφίστομον, δίστομον (μὲ δύο κόψεις) Εὐστάθ. 1531.

Ἀμφίκορος, ὁ, ἡ· ὁ μεσαῖος τριῶν ἀδελφῶν. Σουΐδ.

Ἀμφίκουρος, ὁ, ἡ· = Περίκουρος.

Ἀμφικραδαίνω· καὶ Ἀμφικραδάω· περιστρέφω, περσεύω, περικλονίζω.

Ἀμφίκρανος, ὁ, ἡ· (κρανον) = Ἀμφικάρηνος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1274. «τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν φονεύσας».

Ἀμφικρέμαμαι. Μ. ἀσομαι· παθητ. (κρεμάννυμι) κρεμᾶμαι τριγύρω, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα, κλονοῦμαι ὀλόγυρα, κλονίζομαι. Πινδ. Ἰσθμ. Β'. 63. «Θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες» ἀφ' οὗ

Ἀμφικρεμής, ὁ, ἡ· κρεμάμενος, ἢ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα ὀλόγυρα. Ἐπιγρ. «ἀμφικρεμὴς ὦμων φαρέτρα».

Ἀμφίκρημνος, ὁ, ἡ· (κρημνός) ὀλόγυρα, ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κρημνώδης, περικυκλωμένος ἀπὸ ἀποτόμους κρημνούς. Εὐριπ. Βάκχ. 1049. «ἀμφίκρημνον ἄγγος». 2) τροπ. κατηφορικὸς· σφαλερὸς, κινδυνώδης, ὀλισθηρός· «ἀμφίκρημνος ἀπάτη· ἢ ὁποία ῥίπτει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔξαφνον δυστυχίαν. Λουκιαν. καὶ, «ἀμφίκρ. ἐρώτημα» δηλονότι δόλιον, σοφιστικόν, ἐπαινδύνον.

Ἀμφίκρηνος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀμφίκρανος 2) τὴν κεφαλὴν περικαλύπτων· ὡς, «ἀμφίκρηνος πῖλος».

Ἀμφικτίονες, νων, οἱ· (κτίζω) περιοικοῦντες, γείτονες· πρόσοικοι, πρόσχωροι· ἔτι δὲ καὶ περιοικίονες. Διόδωτος παρὰ Παυσαν. Γ'. Ἡρόδ. 8, 104. «πέπαν» τοῖσι ἀμφικτίοισι πᾶσι τοῖσι ἄμοι ταύτης εἰλέσσι τῆς πόλιος» καὶ Πίνδαρ. Νέμ. ς'. 60. 40. ὑπὸ Boeckh.

Ἀμφικτύονες, νων, οἱ· οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, περὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν περὶ τὴν θρησκείαν των πραγμάτων, εἰς τὴν συμμαχικὴν συνέλευσιν ἥτις ἐγίνετο εἰς τὰς Θερμοπύλας· ἡ Ἀμφικτυονία συμμαχία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἕλληνος· πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὠνομάζοντο ἀμφικτίονες, καὶ ἐπομένως προυτίμησαν τὸ νὰ γράφωσι Ἀμφικτύονες διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης· (ἰδὲ Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 29. καὶ Boeckh ἐν Πιν. Νμ. 6, 40)· ἡ συνέλευσις αὕτη ἐγίνετο τὴν ἄνοιξιν μὲν εἰς Δελφούς, τὸ φθινόπωρον δὲ εἰς τὴν Ἀνθήλην, καὶ διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους· ὅρα Ἡρόδ. Ζ'. καὶ Στράβ. Θ'. 2) οἱ πρόξενοι ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· ἀφ' οὗ.

Ἀμφικτυονεύω· εἰμὶ τῶν ἀπεσταλμένων ἐν τῇ Ἀμφικτυονίᾳ συνόδῳ.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ· ἡ Ἀμφικτυονία συμμαχία: ἡ συνέλευσις αὐτῆς Στράβ. Η'. σελ. 574.

Ἀμφικτυόνειος, ὁ, ἡ· εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων. Δημοσθ. «ἀμφικτυόνειος χώρα», καὶ, «ἀμφικτυόνειος μάχη».

Ἀμφικτυονικός, κὴ, κόν· = Ἀμφικτύονος. Δημοσθ. «ἀμφικτυονικὸς πόλεμος»· τὸ Ἀμφικτυονικόν, σύνταγμά τι ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν ἱερᾶ. Εὐστάθ.

Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· ὑπακουομ. πόλις, κοινωνὸς τῆς Ἀμφικτυονίας συμμαχίας· καὶ «ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱερόν» τῆς τιμωμένης παρὰ τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀμφικυκάω. Μλ. ἥσω (κυκάω) ἀνακατόνω.

Ἀμφικυλίω. Μ. ίσω. (κυλίω)· περιστρέφω περικυλίω. Πινδ. Νέμ. Β'. 40. «ἀμφικυλίσσαις φασγάνῳ» (τὸ ἐστιν εἰς πάντας τοὺς χρόνους μακρόν, ὅθεν καὶ τὸ γράφειν ἀμφακύλισσε, ἀντὶ ἀμφεκύλισε, ψευδές).

Ἀμφικύπελλος, ου, τὸ· (κύπελλον) παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπίθετον τοῦ, δέπας. Ἰλ. Α'. 584, «δέπας ἀμφικύπελλον· κατὰ τὸν Ἱππ. ποτήριόν τε περιφερές· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τὸ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές. Εὐστάθ. δέ, «τὸ πανταχόθεν κοῖλον· λέγει, ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφός». Παρὰ δὲ Λῆνη. Ἀμφικύπελλα, τὰ ἀμφίκυρτα, ἀπὸ τῶν ὠίων, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ· ἢ τὰ περίποτα, ἤγουν τὰ ἑκατέρωθεν εἰς τὸ πίνειν ἐπιτήδεια· συνήθως ὅμως ἐρμηνεύ· τὸ ἔχον δύο χειρολάβας. Παρθένιος δὲ παρ' Εὐστάθ. «καὶ τὸ περιεκκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ παραπλήσια εἶναι πέλλαις συνημμένας μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον», φησι. Πιθανώτερον ὅμως τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 40. «αἱ δὲ Θυρίδες καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν σχεδόνων, ἀμφίστομοι, περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν, αὐτὸς, ἡ δὲ, ἐκτός· ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι τὸ ἀμφικύπελλον ἦτον διπλοῦντι ποτήριον, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις ἦτον ἐσχηματισμένη παραπλησίως ὡς τὸ ἄνω αὐτῆς μέρος, τὸ κυρίως κύπελλον· τοῦτέστιν ὁ πάτος ἦτον καμωμένος βαθουλὸς καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, ἢ καθ' αὐτὸ κοῦπα· σχεδὸν κατὰ τρόπον ὁπού εἶναι κατεσκευασμένον τὸ ἄγιον ποτήριον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πάτος τοῦ ἀμφικυπέλλου ἦτον τόσον ψηλὸς καὶ βαθουλὸς ὑποπάτου, καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, καὶ ἠμποροῦσε τις νὰ κερνᾷ καὶ εἰς αὐτὸν γυρίζοντας τὸ ποτήρι καὶ κάμνοντας τὴν κορυφὴν τοῦ πάτου· παραβλ. ἀμφίστομος.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμφικύρτη· (κυρτὸς) ἑκατέρωθεν κυρτός, μηνοειδὴς, ἢ ἀκριβέστερον ὡς ἡ σελήνη (τὸ φεγγάρι) ὅταν εἶναι πεφωτισμένη ὑπὲρ τὸ ἥμισυ αὐτῆς· παρόβαλε μηνοειδὴς, καὶ διχότομος.

Ἀμφιλαβής, ές, ὁ, (λαβεῖν) παρὰ τοῖς Γραμματικ. μόνον ὡς ὀλιγόστιχα (σχόλιον) τοῦ ἀμφιλαφής. Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ῥητορ. Γ'. κατὰ Σουΐδ· τὸ δύο λαβὰς ἔχον, ἢ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ληφθῆναι δυνάμενον. ἰδὲ Schaef. mel. σλ. 49.

Ἀμφιλαῖος, αία, αῖον· ἀντὶ, Ἀμφαριστερὸς· ἐκ τοῦ Λαιὸς· ἀμφίβ.

Ἀμφίλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω) πολύλαλος, πανταχοῦ φλυαρῶν· «ἀμφιλάλοις χείλεσσιν». Ἀριστοφ. Βάτρ. 679.

Ἀμφιλαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω· ἀνωμλ.) περιλαμβάνω ἑκατέρωθεν, ἢ παντεχόθεν πιάνω· «ἀμφιλαμβάνεται καὶ ἴσχει κρατεπῶς». Ἀρετ. Β'.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ· καὶ Ἀμφιλαφία· περίμετρος, κύκλος, περιοχή. 2) Ἀφθονία, εὐπορία, μεγέθος, πλοῦτος· ἐκ τοῦ

Ἀμφιλαφής, ὁ, ἡ· προσπεριβαλλόμενος, ὀλόγυρα τοῦ ἐκτεινόμενος, περιλαμβάνων· πλατύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, πολλὰ περιέχων· «ἀμφιλ. δύναμις» Πινδ. «ἀμφιλ. βρονταὶ μεγάλη, πολὺ ἐκτεταμένη δύναμις, πολλαὶ, ὀξεῖαι βρονταί· «βρονταὶ ἦμος τῇ ἄλλῃ γίνονται, τηνικαῦτα μὲν οὐ γίνονται, ψέρος δὲ ἀμφιλαφέες.» Ἡρόδ. 4, 28. Ἐπαιρέτως ἐπὶ χωρῶν, πολέων, πεδιάδων ἐν γένει· ὅθεν ἐπὶ σύνδρων τῶν ὁποίων οἱ κλῶνες ἐκτείνονται κύκλῳ πεπυκασμένοι· καὶ ἐπὶ (οἰκίας) πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφεῖς πεφύασι, πάντες ἐόντες ἀκρηφόροι. Ἡρόδ. 4, 172. καὶ 3, 114. καὶ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 230. Β. «ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφὴς τε καὶ ὑψηλή». Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ σπανίως ἐστιν ἐν χρήσει. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 27. ἐπὶ δηρίων, παρ' Ἡρόδ. 5, 114. «πεπτὴ δὲ χρυσόν τε ψῆφι πολλὸν καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας.» Ἐπῤῥ. ἀμφιλαφῶς· (κατὰ τοὺς πάλαι Γραμματικ. παρὰ τὸ λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀμφιλαβῶς· κατὰ Ἐμστέρχιον δὲ, παρὰ τὸ λαφύσσω, λαφύσσω).

Ἀμφιλαφία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιλάφεια.

Ἀμφιλαχαίνω· (λαχαίνω) περισκάπτω. Ὀδ. Ω. 241. «φυτὸν ἀμφελάχαινε», δηλ. ἐσκαπτε ὀλόγυρα εἰς τὸ φυτόν. «Περισκάπτει γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου· ὁ Ἀπολ. τὸ παρ' ἡμῖν ξελαχίζω.

Ἀμφιλέγω. Μ. ἐξω· (λέγω) ὁμιλῶ ὀλόγυρα πρὸς ὅλα ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη· ὁ ἐστιν, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. «ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιωτῶν καὶ τοῦ Ἱλαρίχου. 2) Ἀμφιβάλλω, Σεκερ. Ἀπολ. Π΄. «βροντὰς ἀμφιλέξεις, ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι». 3) ἀρνοῦμαι.

Ἀμφιλείπω, (λείπω) καταλείπω, ἀφίνω ὁλόγυρα, ἀπό ὅλα τά μέρη.

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀμφιλέγω) ἀμφισβητήσιμος. Εὐριπ. Φοίν. 503. «ἀμφίλεκτος ἔρως· ἔτι δέ καί ἔνεργ. φιλονεικίας, ἐριστής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 890. «ἀμφίλ. πήματα» καί στίχ. 1598. «κράτει ἀμφιλέκτου»· ὁ ἐρίζων, φιλονεικῶν διά τό κράτος, ἤτοι μή συμφωνῶν μέ τούς ἄλλους. 2) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος. Ἐπῤῥ. ἀμφιλέκτως.

Ἀμφίλινος. Ζήτ. Ἱρούπαλον.

Ἀμφιλογέω· ῶ· (ἀμφίλογος) κατά μέσ. διάθεσ. μᾶλλον ἐν χρήσει· ἀμφιλογέομαι. Μέσ. ἐρίζω, φιλονεικῶ περί τινος. Πλ. Δυσ. 22. = ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ· ἀμφιβολία, ἡ ἔρις, φιλονεικία. Ἡσιόδ. Θεογ. 229. «Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε»· (τό ι τῆς παραληγούσης ἐστί παρά Ἡσιόδ. ἐν τῷ προηγ. στίχῳ μακρόν).

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ· καί Ἀμφιλόγιος Ἐπίρ. = Ἀμφίλεκτος καί ἀμφιλέκτως. Ξενοφ.

Ἀμφίλοξος, ὁ, ἡ· (λοξός) ὁ ἑκατέρωθεν λοξός, πλάγιος. Λουκιαν. «ἀμφίλοξα μαντεύσασθαι πάνυ πλάγια, δηλ. ἀμφίβολα, ἀσαφῆ, σκοτεινά.

Ἀμφίλοφος, ὁ, ἡ· (λόφος) τόν τρίχηλον περιλαμβάνων (ὥστε περιτειλῆσαι τόν λαιμόν, περικαλλίσαι τόν λαιμόν ἐμπρός καί ὀπίσω). Σχολ. Ἀντιγ. «ἀμφίλοφον ζυγόν ἄγεται».

Ἀμφίλοχος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Ὀδύσ.

Ἀμφιλύκη νύξ, ἡ. Ἰλ. Η. 433. «Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω νύξ, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ· καί Ἀπολλ. Β΄. 671. ἄλλως δέ καί λυσῴως λεγομένη· ὁ βαθύς ὕπνος, τό γλυκύφρασμα, ἡ λυκοχάραγμα, βαθεῖαι χαραγαί· ὡς καί Εὐστάθ. φησί· «τό πρό τῆς ἡμέρας μέρος τῆς νυκτός, ὅπερ οὔτε ἡμέρα ἤδη ἐστίν, ἀλλ' οὐδέ νύξ ἔστιν ἁπλῶς, καί ὥσπερ ἡ χυδαία λογιότης, γλυκόφως, καλεῖν. Ἐτυμολ. δέ παρά τήν λύγην, ὅ ἐστι σκοτίαν, ἡ παρά τό λυκίη εἰσιένται, τοῦτ' ἔστι, λύκου ὀρῷ· ἴδε Εὐστάθ. 689. ὀρσενικῶν, ὁ Ἀμφίλυκος, οὐχ εὑρηται.

Ἀμφίμακρος, ὁ, ἡ· (μακρός)· καί ἀπό τό δύο μέρη μακρύς· 2) ὁ· πούς στίχου τρεῖς ἔχων συλλαβάς, ὧν ἡ μέση μέν βραχεῖα, αἱ δέ κατά τά ἄκρα, μακραί· οἷς, ἡγεμών, (–υ–) λέγεται δέ καί Κρητικός.

Ἀμφίμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλός)· ἑκατέρωθεν τριχώδης, δασύς, μαλλιαρός καί ἀπό τά δύο μέρη, ἤτοι ζιλητοῦ χιτών «ἀμφίμαλλος». Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ΄. 40. ὅ παρά Διονυσ. Ἁλικ. Ε΄. 72. Μαλλωτός, καλεῖται· καί, «ἀμφίμαλλοι τάπητες». Πολυδ. οἱ ἑκατέρωθεν δασεῖς.

(Ἀμφιμάομαι)· ὄχρηστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ὁ Δόρστ. ἀμφιμάσασθε· καί δέ σπογγοισι ἐραπέξαι πάντας ἀμφιμάσασθαι· σφογγίσατο, παστρέψατε τριγῦρω. Ὀδύσ. Τ, 152. (μάω, μάσσομαι, μείομαι).

Ἀμφιμαρπτέω· = ἀμφιμάρπτω.

Ἀμφιμάρπτω· (μάρπτω· ἀνώμαλ.) ἐπιχειρῶ, περιάπτομαί τινος, πιάνω τε ὁλόγυρα, ἐπιψηλαφῶ· παπατεύω τριγύρω.

Ἀμφιμάσσομαι· ἴδε ἀμφιμάομαι.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών· φόρεμα, τό ὁποῖον σκεπάζει καί τάς δύο μασχάλας, ἤ ἔχει δύο μασχ. ἤτοι χειρίδας, δηλ. δύο μανίκια τουρβρ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 878. «οὐ πώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας, χειμῶνος ὄντος»· ὡς συνωνυμεῖ τό, Ἑκατερομάσχαλος· τοιοῦτους χιτῶνας ἐφαροῦσαν τά πάλαι οἱ ἐλεύθεροι, οἱ δέ δοῦλοι, ἑτερομασχάλους. Πολυδ. Ζ΄. 13.

Ἀμφιμάτωρ, ορος, ὁ· Δωρ. ἀντί, Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιμάχητος· ὁ, ἡ· (μάχομαι) ἄξιος μάχης, ἀγῶνος, φιλονεικίας· ὄχρηστ. ποθητός, ἐπιθυμητός. Σοφοκλ. Τραχ. «ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας», περιφραστικῶς, ἀντί, περιμάχητος, περικαλλής νύμφη. 2) ἀμφιμ. τόπος· εἰς τόν ὁποῖον γίνεται μάχη, ἀγών. Jac. περί Ἐπιγρ. 9, 16, 4. (2).

Ἀμφιμάχομαι· Μλ. εὖμαι. μέσ. ἀποθ. (μάχομαι) πολεμῶ διά κάνενα τόπον, ὁρμῶ νά τόν κυριεύσω (νά τόν πάρω μέ ὁρμήν, μέ ἀσάλτο Ἰταλ.) κάμνω πόλεμον τριγύρω εἰς αὐτόν· συντ. μετά αἰτιατ. «ἀμφιμ. Ἴλιον, πόλιν, στρατόν» Ἰλιάδ. ἀλλά καί μετά γενικ. «τῶν μέν Ἀχαιοί τε Τρῶες τε τείχεος ἀμφεμάχοντο ὑπάων ἐκτοθι νηῶν» Ἰλιάδ. Ο, 391. 2) μάχομαι ὑπέρ, ἡ περί τινος ἀνθρώπου, ὑπερασπίζω, τόν διαφεντεύω· μετά γενικ. «Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δέ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ» Ἰλιάδ. Σ, 20. (2)

Ἀμφίμαχος, ὁ· Ὀνομ. κύριον· ἐν Ἰλιάδ.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ὀδύσ.

Ἀμφιμέλας· λαινα, λαν. (μέλας) παρ' Ὁμ. ἀεί μετά τοῦ φρένες. Ἰλ. Α. 103. «μένος εἰ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο· καί Ρ, 83. «Ἕκτορα δ' αὖθι ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμέλαιναν» καί 499. καί Ὀδύσ. Δ, 661. «Ἐπεί οἱ πάντων τῶν χωρίων αὐτῶν ἡ ἔννοια οὐκ ἐμφαίνει ἐπισκότησίν πως τῆς καρδίας διά λύπην, εἶναι πιθανώτατον ὅτι σημαίνει τήν φυσικήν ποιότητα ἤτοι κατάστασιν τῆς φρενός, εἰς τό ἐνδότατον ἐρώτιστον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κειμένης· οὐχί δέ ὡς λέγει ὁ Εὐστάθ· καί δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαινόμεναι, ἤ αἱ ἐν βάθει κείμεναι καί σύνεται διάνοιαι αὐτοῦ, ἤ αἱ τεταραγμέναι διά τήν ὀργήν· ὅθεν ἀμφιμέλας· ἀπό ὅλα τά μέρη, ὁλόγυρα σκοτεινός, τριγύρω σκοτεινεμένος, μέ σκότος περιτριγυρισμένος, κλεισμένος ὁλόγυρα ἤ βαθιά κρυμμένος ἀπό ὅλα τά μέρη.

Ἀμφιμέλαες (μέλαες, ἀνωμλ) παραπολύ μαῦρος.

Ἀμφιμερίζω. Μ. ἴσω· (μερίζω) μοιράζω παντοῦ, εἰς ὅλα τά μέρη ὁλόγυρα· καί

Ἀμφιμερίζομαι. Μ. ἴσομαι· διαιροῦμαι, διαχωρίζομαι, μοιράζομαι εἰς δύο μέρη, ἡ παντοῦ ὁλόγυρα. Ἀνακλ. Γ΄. 51. «πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζόμενος».

Ἀμφιμήτορες, οἱ, αἱ, τά ἐκ δύο μητέρων καί ἑνός πατρός ἀδέλφια, ὡς καί «ἀμφιπάτορες· τά ἐκ μιᾶς μητρός, καί δύο πατέρων. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 466. «οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαισώσω βροτῶν, οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρας».

Ἀμφιμήτριος, ὁ, ἡ· (μήτρα) περί τήν μήτραν ὤν. Ἱπποκρ. Ἐπ. Β΄. «ἀμφιμήτριον σημεῖον», ἐνῶ ὁ Γαληνός τό δηλωτικόν τῶν περί τάς μήτρας διαθέσεων, ἑρμηνεύει· ἢ καθ' Ἡσύχ. τό σημαντικόν τῶν περί τήν μήτραν παθῶν. 2) Ἀμφιμήτριον, τό, οὐσιαστ. ἡ τρόπις, ἡ καρίνα τοῦ καραβίου. Πολυδ. Α΄. «τό μέν ἔδαφος τῆς νηός κύτος καί γάστρα, καί ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται» κατά δέ τόν Ἡσύχ. Ἀμφιμήτρια, τά μετά τήν τρόπιν τῆς νεώς ἑξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα. Ἀρτεμιδ. δέ Ὀνειροκ. Δ΄. 23. «ἀμφιμήτρια τῆς νεώς», τά ἐγκέλλαι, λέγω. 3) = ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιμίγνης, ὁ, ἡ· (μίγνυμαι) ὁ πανταχόθεν μεμιγμένος, πολύ ἀνακατωμένος.

Ἀμφιμίγνυμι. Μ. μίξω· (μίγνυμι) ἀνακατόνω τι ἀπό ὅλα τά μέρη, ἤ καλά.

Ἀμφίμιτος, ὁ, ἡ (μίτος) μέ διπλό στιμόνι ὑφασμένος, ὡς τό δίμιτος, κοινότερον δίμιτον· διπλᾶ ἤ μέ δυώ κλωστές κλωσμένος.

Ἀμφιμυκάομαι· μέσ. ἀποθ. (μυκάομαι, ἀνμλ.) μυκιῶμαι, μουγγρίζω, κάμω βόρυβον· ταραχήν παντοῦ ὁλόγυρα. Ὀδ. Κ. 227. «δάπεδον ἅπαν ἀμφιμέμυκεν».

Ἀμφινάω (νάω) ἐπί ὑγρῶν· τρέχω, χύνομαι ὁλόγυρα.

Ἀμφινεικής, ὁ, ἡ (νεῖκος) περί τοῦ ὁποίου ἔγινε φιλονεικία· ὅστις κατήντησεν εἰς φιλονεικίαν· καθ' ὅστε ἀξίζει νά φιλονεικῆτις εἶ αὐτόν· ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, ὡς τό, ἀμφιμάχητος· παρά τοῖς Τραγ.

Ἀμφινεικήτος, ὁ, ἡ (νεικέω) = ἀμφινεικής.

Ἀμφίνεικος, ὁ, ἡ· = ἀμφινεικής. Σοφοκλ. Τραχ. «τάν ἀμφίνεικ' Δηϊάνειραν»· καί Αἰσχύλ. Ἀγ. 697. «τάν δορίγαμβρον ἀμφίνεικ' Ἐ Ἑλένην».

Ἀμφινέμομαι· (νέμομαι) μέσ. κατοικῶ ὁλόγυρά που. Ἰλ. Σ. 186. «οἳ Ὄλυμπον ἀγάνιφον ἀμφινέμονται· καί «οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καί Ἅμπολιν ἀμφενέμοντο». Β, 521, 574, 634 καί 639. Ἡρήτης, καί 655, Ῥόδον· καί Ὀδύσ. Ι, 132. Ἰθάκην· διετηρήθη δέ ἡ λέξις ἀπό τοῦ ἀρχαιοτάτου νομαδικοῦ βίου καί σημαίνει κυρίως τό περιέμεσθαι, τό νά βόσκητι ὁλόγυρα· 2) ἀντί τοῦ, περιέχω· «σέ δ' ὄλβος ἀμφινέμεται». Πινδ. Πῦθ. ε΄, 18.

Ἀμφινέω, (νεύω) εἰς τί· στοχάζομαι καί εἰς τά δύο μέρη· σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι· συλλογιοῦμαι καί ἀπό τά δύο μέρη· ἴσως ἠμπορῶ νά ἀποφασίσω, ἀμφιβάλλω· «εἰς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε». Σοφ. Ἀντ. 376.

Ἀμφινόμη, ἡ· κύρ. ὄνομ. Νηρηίδος τινος. Ἰλιάδ. Σ, 44.

Ἀμφίνομος, ὁ· ὄνομ. κύριον· ἐν Ὀδύσ.

Ἀμφίνοος, ὁ, ἡ· ὅστις σκέπτεται, στοχάζεται ἤ συλλογίζεται τά πράγματα ἀπό ὅλα τά μέρη· σκεπτικός, στοχαστικός· ὅθεν καί ὁ Τύμων Φλίας καλεῖ τόν Δημόκριτον «ἀμφίνοον λέσχην».

Ἀμφινωμάω· κυρίως ὁλόγυρα, τό σέρνω γύρες «αὐτάς ὅγ' αὐτός ῥοιάς κόκκον εἶκας ὑπαγεῖν μελιηδέα λάβρη, ἀμφί ἑνωμήσας». «Τμ. Ὁμ. Ἐρ. 373. ἀμφῤῥ.

Ἀμφιξέω. Μ. ξέσω· (ξέω) πελεκῶ, ἰσιάζω τί μέ τόν ξυρόν ὁλόγυρα· λειαίνω· γυαλίζω τό Ἰταλ. πολιτίρω τίποτε· ἡ κορμόν ὅ ἐκ ῥίζης προταμών, ἀφέξεσα χαλκῷ εὖ καί ἐπιστάμενος..» Ὀδύσ. Ψ, 196.

Ἀμφίξοος, ὁ, ἡ· καί συνῤῥ. ἀμφίξους· ουν, τό· ξύων καί πελεκῶ τι ὁλόγυρα. Ἐπιγρ. «ἀμφίξουν τε σκέπαρνον»· τό κελιός ξέσι· Σουίδ.

Ἀμφίον, καί ἄμφιον τό· = ἀμφίεσμα· ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα. Σοφοκλ. «ἄμφιον χρυσοπήνητον»· καί «μέλασιν ἀμφίοις». Διονυσ. Ἀρχ. Δ΄. 40. (ἀπό τῆς ἀμφί, ὡς καί, αὐτίος ἀπό τῆς αὐτί).

Ἀμφιορκία· ἡ (ὅρκος), ὅρκος τόν ὁποῖον ἔπρεπε νά κάμουν εἰς τό κριτήριον καί τά δύο κρινόμενα μέρη· ὁ ἐνάγων καί ὁ ἐναγόμενος. Ἡσύχ. ταυτόν τῷ, Ἀμφωμοσία. Πολυδ. Η΄, 122.

Ἄμφιος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Τρωός τινος (2)

Ἀμφιπαγής, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) πάντοθεν στερεωμένος, στηριγμένος, στερεῶς ἱστάμενος, κείμενος. Νόνν. «ἀμφιπαγής λίθος».

Ἀμφίπαλτος, ὁ, ἡ· (πάλλω) ὅστις σουρβεῖ ἤ φωνάζει, κάμει ὁλόγυρα ἦχον μέ τάς φλυαρίας του, «ἀμφίπαλτος αὐδάω· φωνῇ ἢ ὁποίᾳ ἀντῆχεῖ. Σομίας.

Ἀμφιπελύω· (πελύω) περιφράττω, περισπαλίζω ὁλόγυρα. Ζήτ. Παλύω. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ΄. 1247.

Ἀμφιπετάσσω, Μ. άξω· (πετάσσω) κτυπῶ ἀπό ὅλα τά μέρη, ἤ πανταχόθεν. Ἐπιγρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφιπάτορες, ρων, ἀδέλφια ἐκ μιᾶς μητρὸς καὶ δύο πατέρων. Ζήτ. Ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιπεδάω. Μλ. ήσω. (πεδάω) βάλλω δεσμὰ, ἢ δένω ὁλόγυρα.

Ἀμφίπεδος, ὁ, ἡ· (πέδον) ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἔχων πεδία, ἢ κάμπους. Πίνδ. Π. Θ'. 94. πρὸς ἀμφίπεδον ὄχθωνα.

Ἀμφιπείρομαι. Μ. οῦμαι. Π. ἀμφιπέπαρμαι μὲ σουβλίζουν, μὲ τρυπῶν ὁλόγυρα. Ποιητ. Σρ. Α'. 346. «Ἵππον δ' ἀμφὶ βέλεσι πεπαρμένοι», ἀντὶ τοῦ, ἀμφιπεπαρμένοι τοῖς βέλεσι.

Ἀμφιπέλεκκος, ὁ, ἡ· οὕτως ἀποκαλοῦσί τινες τὸ πόδ' ὑπ' ἀσπίδος εἰλητὸ· καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῳ ἐν, Ἰλιάδ. Ν. 612. καὶ ἑρμην· αὐτὸ διὰ τοῦ, Δίστομος.

Ἀμφιπέλομαι· μέσ. ἀποστ. κατ' Ἔνστ. καὶ Παρατατ. μόνον ἐν χρήσει (πέλομαι) μετὰ ὁστ. εἶμαι ὁλόγυρα εἰς τινα, περικυκλῶμαι, πεπὶ ὁλόγυρα. Ὀδ. Α. 352. «Τὴν γὰρ ἀοιδὴν . . ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται». περιγένηται, συντελεσθείη· ὁ Ἀπολλ. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Γνωμικῶς λέγει τοῦτο ὁ Ποιητὴς· παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου, καὶ Ἀθηναῖοι, οἷς ἀεὶ ἐφέστις ἦν καινότητι ἀκούειν· σημαίνει δὲ κυρίως τὸ, Ἀμφιστρέφεται, ἤγουν περιστρέφεται, καὶ κατ' ἐκτασιν τῆς σημασίας, περιέρχεται, περιηχεῖται.

Ἀμφιπένομαι, μέσ. ἀποστ. μόνον κατ' Ἔνστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον (πένομαι) μετὰ αἰτιατ. τὰ πλείστα ἐπ' ἀγαθῷ· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἰατρῶν· φροντίζω, πένομαι ἀμφί τινα· ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, Ἰλ. Π. 28. «Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται». καὶ Τ, 455. ἐν γένει δὲ, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι. Ὀδυσσ. Ο. 406. «οὐρὸς σ' εἰς προδόμῳ ἡμὲν δέπας, ἠδὲ τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατρὶ ἀμφιπένοιτο καὶ Ἰλ. Τ, 278. «Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο, βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο. Ἐπὶ κακῷ δὲ ἐν Ἰλ. Ψ. 184. «τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφιπένονται· τό παρ' ἡμῖν κοινότερον· οὔτε τὰ σκυλεύειν δέη τὸν ἑτοιμάζειν· καὶ Φ, 203. «τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφιπένοντο, δηλῶν ἑρεπτόμενοι ἐπιειμένον ἀείροντες.»

Ἀμφιπεριΐστημι· στήνω, βάνω ὁλόγυρα ἢ τριγύρω εἰς τι.

Ἀμφιπεριλαύω, ῶ. Μ. αω· συντρίβω, τζακίζω ὁλόγυρα (αω).

Ἀμφιπερικτίονες, (περικτίονες). Θέογν. περίοικοι· οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριπλάζομαι· παθητ. περιπλανῶμαι, πλανῶμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὀρφ.

Ἀμφιπεριπλέγδην, Ἐπίρ. (πλέκω) περιπεπλεγμένα, περιτριγυρισμένα. Ἀγαθ. Ἐπιγράμ.

Ἀμφιπαρισκαίρω· σκιρτῶ, πηδῶ, ῥίχνομαι ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεριστέφω· (στέφω) στεφανόνω ὁλόγυρα, περιστεφανόω. Ὀδ. Θ. 175. «Ἀλλ' οὐ οἱ χέρι ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν· τό παρ' ἡμῖν κοινότερον· τὰ λόγια τοῦτον δὲν ἔχουν κἀμμιὰν χάριν.

Ἀμφιπεριστεινόω· στενεύω, κάμνω στενὸν τριγύρω. Καλλμ.

Ἀμφιπεριστρέφω. Μ. ψω, (στρέφω) γυρίζω τι ὁλόγυρα, τὸ γυρίζω πρὸς ὅλα τὰ μέρη, τὸ κατευθύνω, τὸ διευθύνω· ταυτὸν τῷ, περιστρέφω· καὶ

Ἀμφιπεριστροφάω, ποιητ. Μλ. ήσω =

Ἀμφιπεριτρομέω· τρέμω ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριτρύζω = ἀμφιπεριτρίζω. Ἀμφιπεριστρέφω. Ἰλ. Θ. 348. «Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους».

Ἀμφιπεριτρίζω. Μ. ίσω· ἤ, ἴξω. μουρμουρίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ψιθυρίζω ὁλόγυρα· κριτσινίω τριγύρω· ῥῆμα ποιουμένου ἀπὸ τοῦ ἦχον ἀνοιγομένων θυρῶν.

Ἀμφιπεριφοινύσσω· (φοίνιξ) φοινίρομαι, μπαγιατζάζω ὁλόγυρα, φοινίρομαι διόλου παντελῶς· ποιητικ. «Ὄμ. Ἴλ. Λ'φρ. 272. «Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφοινύσσεται ἀμφὶ καλύπτει.

Ἀμφιπεριφρίσσω· τρέμω ἀπὸ τὴν τρυφὰ ὅλος· παγώνω, κοκκαλιάζω ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεστοῦσα· μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀμφιπίπτω. Ὅμ.

Ἀμφιπετάννυμι, Μλ. – πετάσω (πετάννυμι· ἀνμλ.) ἐξαπλόνω, τεντόνω ὁλόγυρα (ἄσω)

Ἀμφιπέτομαι· μέσ. ἀποστ. (πέτομαι· ἀνώμλ.) μετὰ αἰτιατ. πετῶ ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπήγνυμι, Μλ. – πήξω (πήγνυμι· ἀνμλ.) στερεόνω, στηλόνω, τὸ τουρκοβ. νταγιακόνω

Ἀμφίπηρος, ὁ, ἡ· ὁ διόλου κολοβωμένος. Ἡσύχ.

Ἀμφιπεράω. Μ. σω. (πείζω) βλίβω, ζουλίγω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀμφιπιέζω. Θεόκριτ.

Ἀμφιπίπτω. Μλ. – πεσοῦμαι (πίπτω· ἀνμλ.) πέφτω ἀπάνω εἰς τινα, τὸν σφιχταγκαλιάζω Ὀδ. Θ. 523. «ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα· ἔνθα φησὶν ὁ Εὐστάθ. τὸ Ἀμφιπεσοῦσα, καιριώτατα ἐρρέθη ἐπὶ νεκρῷ· τὸ γὰρ Ἀμφιβαλεῖν ἐπὶ ζῶσι λέγεται μετὰ αἰτιατ. ἔτι, καὶ πλαγιάζω ὁλόγυρα εἰς τι.

Ἀμφιπιτνέω, ῶ καὶ Ἀμφιπίτνω (πιτνέω ἀνμλ.) = ἀμφιπίπτω. ποιητ. πίπτω κατὰ γῆς, ἢ εἰς τοὺς πόδας τινός· ἢ ὁλόγυρα τινός. Σοφοκλ.

Ἀμφιπλεκής, ὁ, ἡ. = Ἀμφίπλεκτος. Σοφοκλ.

Ἀμφίπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω) πλεγμένος ὁλόγυρα· πλεγμένος, λοξιασμένος, μπερδεμένος.

Ἀμφιπλέκω. Μ. ξω. (πλέκω) πλέκω ὁλόγυρα, τσιλίγω τι τριγύρω. Παθητ. ἀμφιπλέκομαι· βάνω, ἁπλώνω τὰ χέρι μου ὁλόγυρα, ἀγκαλιάζω· μετὰ αἰτιατ.

Ἀμφίπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρὰ) Μαθηματ. Πολ. σελ. 81. «ἀμφίπλευρος Συρίκη· ἴσως. Σύρα μὲ δύο πτέρυγας, ἤτοι κανάτια τὸ τουρκοβάρ.

Ἀμφίπλητος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) χτυπημένος, ἢ χτυπούμενος ὁλόγυρα· δαρμένος ἀπὸ ὅλα μέρη, ἐπιτυχημένος ἀπὸ ὅλα μέρη· ἀπὸ τὰ κύματα χτυπούμενος. Πολυδ. «ἀμφιπλήκτοις ἰσθμοῖσι· τοῖς ἑκατέρωθεν πληττομένοις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· καὶ Σφ. Φιλ. 688. «τόδε δεινὸν ἔχει με, πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς ἄρα παιδάκρυτον οὗτω βιοτὰν κατέσχεν.

Ἀμφιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις χτυπᾷ καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ μέρη, ἐπιτυχαίνει καὶ εἰς τὰ δύο τὰ μέρη· ἀοφτερὸς καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μερικὲς· μὲ δυὸ κόψες· ἀφανιστικός· «καὶ σ' ἀμφιπλῆξ μητρόστε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἀρᾶ, βλέποντα νυν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον. . » Σοφ. Οἰδ. Τ, 417. καὶ Τρχ. 930. «ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην».

Ἀμφιπλίζ. Ἐπίρ. (πλίσσω) διασκελιστὰ ὁλόγυρα, ἢ κάμνοντας διασκέλια ὁλόγυρα· μ' ἀνοιχτὰ, φαρδιὰ διασκέλια, καβαλικευτά. Ἀρστοφ. Ἀχαρ.

Ἀμφιπλίσσω· (πλίσσω) διπλόνω ἢ συμφόνω τι ὁλόγυρα· διασκελνῶ ἢ κάμνω διασκελὲς ὁλόγυρα, φαρδαπατῶ, κάμνω μεγάλα διασκέλια. Πολυδ. Β'. 172.

Ἀμφιπλύνω· (πλύνω) ἀποπλύνω, ξεπλύνω τι ὁλόγυρα.

Ἀμφιπολεῖον, τό = περιπόλιον. Ἐπιγρ. παρὰ Müll. Λίγκ. σλ. 100.

Ἀμφίπνευμα, τος, τό· τὸ δυσκόλως ἀναπνέειν. Ἱππιατρ. Ἐπιδ. Δ'. ἐμφ.

Ἀμφιποκεύς, ὁ, ἡ. = Ἀμφιμαλλὲς· ἐκ τοῦ ποκος. Ἡσύχ.

Ἀμφιπολεία, ας, ἡ. Διεθ. Συν. ις'. ἀμφιπολεία Διόξω· οἱ τῷ ἱερατικῷ ἀξιώματι τετιμημένοι, καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός· ἐκ τοῦ

Ἀμφιπολεύω, (ἀμφίπολος) εἰμὶ ἠσχολημένος, καταγίνομαι διά τινα. διάφορον ἢ διά κανὲν πρᾶγμα· ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τινα ἢ διά τι, περιποιοῦμαι τινα ἢ τι· «εἰ κείνός γ' ἔλθοι τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύσων Ὀδυσ. Σ, 253. καὶ Τ, 127. καὶ Ψ, 243. «Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον». καὶ 257. ὡσαύτως καὶ «ἵππους, καὶ ἡμιόνους ἀμφιπολεύειν». Ἐξαιρέτως ἐπὶ δούλων μετὰ ὁστ. ὅθεν δουλεύω, ὑπηρετῶ· πέπειτα δουλεύουσα αὐτόθι ἐρύσσασθαι ὑπὸ φηγῷ παφυκείῃ Διὸς ἱρόν· ὥσπερ ἦν οἰκὸς, ἀμφιπολεύουσαν ἐν δήμοις ἱρὸν Διόξω· παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον δέ, καὶ ἐπὶ Ἰατρῶν· 2) ἀμεταβ. εὐρίσκομαι εἰς κάποιον μέρος· εἶμαι κοντὰ ἢ ὁλόγυρα εἰς τινα ἢ μαζύ του, ἔχω συναναστροφήν, κάμνω δουλειὰ μὲ αὐτόν· «καὶ ῥ' ἔδοσαν στυγερὴν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν. Ὀδσ. Τ, 78.

Ἀμφιπολέω, ῶ. Μ. λήσω, (ἀμφίπολος) = τῷ προηγουμένῳ. Πινδ. ὅστις χρήται αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν 2) τὴν ἀμετάβατον σημασίαν· «ἠδὲ μὲ γηραιὸν μέρος ἀλκίας ἀμφιπολεῖα. Πυθ. 4, 280. δηλ. μὲ περιευλάβει· καὶ 483. «τρόφιμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν» δηλ. περιποιεῖται, ἰατρεύει.

Ἀμφιπολία, ἡ (ἀμφίπολος) = ἀμφιπολεία. ἀξίωμα ἱερέως, ἱερωσύνη. Διόδ. Σκλ.

Ἀμφίπολις, ι, ὁ, ἡ, τὸ· γεν. εως, Ἰων. ιος. Ποιητ. ἀμφίπτολις· (πόλις) ὅ,τι εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει μεταξὺ εἰς δύο πόλεις ἢ καὶ πολιτείας· «μοῖρ' δ', ἀνάγαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ προσήνεγκαν». Αἰσχυλ. Χφ. 72. ὀμφβ. 2) ἡ Ἀμφίπολις. Πόλις κειμένη ἀναμέσα εἰς δύο θαλάσσας ἢ ποταμούς. 3) Ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Θράκῃ.

Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ· (πέλω, πολέω) κυρίως ὅποιος εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὁλόγυρα τινός, ἤτοι εἶναι μετὰ τινος, καταγίνεται, ἀνασχολεῖται μὲ ἢ εἰς τίποτε. Ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὅμως παρ' Ὅμ. ἡ ὁποία δὲν διαφέρει καὶ παρ' Ἡρόδ. μετασχημάτισεν αὐτὴν εἰς Θηλκ. οὐσιαστ. ἡ ἀμφίπολος· θεράπαινα, ὑπηρέτισσα, δουλεύτρα, ἢ παρ' ἡμῖν συνήθ. Ἰταλ. καμαριέρα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει Ὅμ. πολλάκις διπρίνων τὰς πιστὰς, καλὰς καὶ κοσμίας, θεραπαίνας ἔτι ἐπονομάζων αὐτὰς, τὰς δὲ λοιπὰς προσαγορεύει ἁπλῶς καὶ δούλας. Ἐνίοτε δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ δευτέρου οὐσιαστικοῦ οἷον· «ἀμφίπολος ταμίη, ἠδὲ ἀμφίπολος». Αἱ ἀμφίπολοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐφρόντιζον περὶ τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων καὶ εὑρίσκοντο περὶ τὴν δέσποιναν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἔξω τοῦ οἴκου. Ἰλ. Γ. 143. «ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἔποντο, καὶ ἄλλαχοῦ πολλάκις ἴδε Εὐστάθ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ, καὶ Ζώων ὑπηρέτιδες, Ἱέρειαι (καλογριὲς)· «ἀμφίπολοι θεοῖο· 3) τῷ ἄρσεν. ὁ ἀμφίπολος ἐχρήσατο μόνος ὁ Πινδ. ὡς φαίνεται, ἐν Ὀλ. 6, 53. «κυρίῳ δ' ἐν μηλί πέμποιτ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν· ἐν Ὀλ. α', 149. δι, ὡς Ἐπίθ. πτύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξεινοτάτῳ παρὰ βωμοῖσ· ἀντὶ ἀμφιπολουμένου τύμβου.

Ἀμφιπονέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι. μέσ. ἀποστ. μετὰ αἰτιατ. (πονέω) φροντίζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ὡς τὸ ἀμφιπένομαι. Ἰλ. Ψ. 159. . . «τάδε δ' ἀμφιπονήσομεν», καὶ 681. «τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεποίητο θρασύνων ἔπεσιν· πέφρόντιζε περὶ αὐτοῦ πάρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζώνωσάς τοι· καὶ Ὀδ. Τ, 307. καὶ κέ τοι αὐτὴ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφενοείτω.»

Ἀμφιπατάομαι, ὦμαι· Μλ. – ἤσομαι· μετὰ αἰτιατ. (ποτάομαι) ποιητ. πατῶ ὀλόγυρα· Ἰλ. Β. 313. «Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο περὶ τὰ τέκνα τῆς ἑπέτητο· ὁ Σχολ.

Ἀμφίπποι, ων, οἱ· (ἵππος) Ἱππεῖς (καβαλάρηδες) οἱ ὁποῖοι πηδοῦν, ἐν ᾧ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, ἀπὸ ἕνα ἄλογον εἰς ἄλλο. Αἰλιαν. Τακτ. 37. «Ἀμφίππους ἔλεγον τοὺς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπ' ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους· ὅπερ παρὰ Διοδ. ΙΘ'. 29. Ἀνθίπποι, ἀσφαλῶς κεῖται.

Ἀμφιπποτοξότης, ου, ὁ· (τοξότης) Ἱππεὺς εἰς τὴν πολεμ. ἀλαφρὴν καβαλαρίαν λεγομένην· οἱ τοιοῦτοι ἱππεῖς ὁμοῦ μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ἀμφίππων, εἶχαι καὶ τὴν τοῦ τὰ τοξεύουν ἐν ταὐτῷ. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ἀμφιπποτοξότης καὶ ἀμφιπποτοξότης· Διοδ. καὶ Πλούτ.

Ἀμφιπρονεύω· (νεύω) κάμνω νεῦμα ὀλόγυρα ἀπερνῶντας, ἐνῶ χαιρετῶ ὀλόγυρα, προσκυνῶ πρὸς ὅλα τὰ μέρη· Νικ. Θηρ. 374.

Ἀμφιπρόστυλος, ου, ὁ· Βιτρουβ. 3. 1. λέγεται ὁ ναός, ὅστις ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν ἔχει τέσσαρας στύλους, καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πλευρῶν οὐδένα.

Ἀμφιπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει δύο πρόσωπα ἐμπρός, καὶ ἄλλο ὀπίσω· μὲ δυὸ πρόσωπα, καθὼς μυθολογοῦσι περὶ τοῦ Ἰανοῦ.

Ἀμφίπρυμνος, ὁ, ἡ· (πρύμνα) μὲ δύο πρύμνας· ὁηλ. μὲ δύω τιμόνια, ἕνα ἐμπρὸς καὶ ἄλλο ὀπίσω ναῦς ἀμφίπρυμνος· Ζήτ. Διπρωρος.

Ἀμφίπταμαι· Μ. ἤσομαι· μέσ. ἀποπτ. (πτᾶμαι, ἀνμλ.) ὡς τό, ἀμφιποτάομαι· ποτῶ ὁλόγυρα.

Ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος, ὁ, ἡ· Ἰωνικὴ λέξις τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ Ηεκκ. ἀνέκδ. 2. σλ. 702.

Ἀμφιπτύσσω· Μλ. – ξω (πτύσσω) διπλόνω ἢ σουφρόνω τι ὁλόγυρα· περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἀμφιπτυχή, ἡ· δίπλωμα, σούφρωμα ὁλόγυρα, περιτύλιγμα, περιπλέξιμο· ἀγκάλιασμα· ὁδὸς χορὸς φίλημα μοι ταῖς, σωμάτος τ' ἀμφιπτυχαῖς· Εὐρ. Ἰων. 531. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· ἄφησαι νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι καὶ νὰ σ' ἀγκαλιάσω.

Ἀμφίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) μὲ δύο θύρας, ἢ πύλας. Εὐρ. Μηδ. «ἐπ' ἀμφίπυλον μέλαθρον.»

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ· (πῦρ) καίων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὅλος εἰς τὸ πῦρ· περικυκλούμενος ἀπὸ φλόγες· Σοφοκλ. Αἰ. 1422. «ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων δέσπαια· 2) ἐπίθετον τῆς Ἀρτεμίδος παρὰ Τραχιν. 214. «Ἄρτεμις ἀμφίπυρος·» ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δᾳδουχοῦσα.

Ἀμφιῤῥεπής, ἐος, ὁ, ἡ· (ῥέπω) ὁ κλίνων καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ὁπότε εἰς τὸ ἕνα μέρος, καὶ ὁπότε εἰς τὸ ἄλλο· μὲ ἴσως γνώμες· ἐξωρτ. ἐπὶ πλαστιγγος· ζυγαριᾶς.

Ἀμφιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) ξεσχίζω ὁλόγυρα· Κοιντ.

Ἀμφιῤῥηδής, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅττις πέφτει ἢ χύνεται κάτω, καὶ ὅστις βυθίζεται εἰς τὰ νέρα· ἴδε περιῤῥηδής· Ζήτ. Περιῤῥηδὴς· ἐρμαπισμένος αἱματι· Ῥητορ. Λεξ.

Ἀμφιῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ῥοπὴ) = Ἀμφιῤῥεπής.

Ἀμφιῤῥυτος, ὁ, ἡ· καὶ – ῥυτη, ἡ· (ῥέω) περιῤῥυτος, ἐκατέρωθεν ἢ κύκλωθεν περιῤῥεόμενος, περιβρεχόμενος· περικυκλωμένος ἀπὸ νερά· ἐν Ὀδυσ. ἀεὶ ἐπίθετον νήσων καὶ κατὰ σημ. γένος Ὀδ. Δ. 296. «Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ·» καὶ τῇ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένῃ· ὁ Σχολ. «εἴρηται δὲ τῷ Ποιητ. Ἀμφιῤῥυτος πρὸς διαστολὴν τῶν χερσονήσων· ἐκείναι γὰρ οὐκ ἀμφιῤῥύτους.» Εὐστάθ. καὶ Σοφοκλ. «τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου·» ἀποβλητέος τοῦ ἑνὸς ρ. διὰ τὸ μέτρον· παρ' Ἡσιόδ. δὲ, καὶ παρ' Ἡρόδ. κατὰ κοινὸν γένος· ἡτὸν κτίσε βίη Ἡρακληείη, βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ·» Θγν. 983. καὶ Ἡρόδ. 4, 164. «δείκνυσί μοι τὸν κεχρημένον ὕδατος, καὶ δοκέων ἀμφιῤῥύτου τὴν Κυρήνην εἶναι·» Ἀττ. ἀμφιῤῥύτος, ὁ, ἡ· καὶ οὐδέποτε ἀμφιβρύτη.

Ἀμφιῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ· ἑκατέρωθεν ἢ παντοχόθεν ἐσχισμένος, ἀνεωγμένος. Ἀπολ. Ἀργον. «ἀμφιῤῥῶγες πέτραι.»

Ἀμφιρυσ, ὑος, ἡ· ὄνμ. τῶν Ὠκεανίδων τινος· Ἡσιόδ. Θγν. 360.

Ἀμφις, ιος, ὁ· Ζήτ. Ἀμφίας.

Ἀμφίς, Ἐπίῤῥ. (Ἀμφὶ) ἑκατέρωθεν, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κυκλωθεν, παντοθεν, ὁλόγυρα· εἰς πρόσωπον ἢ καὶ πρᾶγμα καταγινόμενος, ἢ ποιῶν τίποτε· Ὅμ. «ἀμφὶς ἔχω·» περιέχω, περικυκλόνω· «δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσι·» Ὀδυσ. Θ, 340· «ἀλλὰ καὶ, φέρω, φορῶ, ἔχω καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ἢ κουβαλῶ· «οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·» Ὀδυσ. Γ, 486. «ἀμφὶς ἀρωγοὶ α βοηθοὶ ὁλόγυρα καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ἑκατερωθεν· «χρῦσειαι δὲ εἵματα ἕσσην, καλὰ καὶ μεγάλα σὺν τεύχεσιν, ὥς τε Θεὸς περ ἀμφὶς ἀριζήλως·» Ἰλιάδ. Σ. 510. καὶ Φ. 162. «ὁ δ' ὁμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·» Κατὰ τὸν Voss δὲ καὶ ἐν Τμ. Δμτ. 85. 2) τὸ νὰ ἔχῃ τί ἤτις τίποτε ὁλόγυρά του, ἢ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ὁηλ. νὰ εἶναι ἀνάμεσα· «ὀρύσσομεν ἐγγύθι τάφρον ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα·» Ἰλιάδ. Η, 342. καὶ Γ, 135. «τενχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατὰ γαῖαν ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἀρυρμα.» Καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ μεταξὺ κείμενον χωρίζει καὶ διαιρεῖ τὰ ὁλόγυρά του ὄντα, 3) χωρὶς, δίχα, ξέχωρα, χωριστὰ· «ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μαρὰς, αἳ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·» Ὀδυσ. Α, 54. καὶ Ἰλιάδ. Ν, 706. «τὼ μὲν τε ζυγὸν οἷον εὐξέοον ἀμφὶς ἔέργει ἰσμίνῃ κατὰ ὦλκα·» καὶ Λ, 559. «ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐρύσητο παῖδας νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἑάγῃ ὁηλ. ἐκομματιάσθηναν ἢ ἐτσακίσθηναν εἰς δυὸ κομμάτια, ἢ ἐς τὴν μέσην· Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδίᾳ μένειν· ἀπομένω, στέκομαι μακρὰ· «οὐδ' ἄρα τοίγε τόξων αἶκας ἀμφὶς μενον, οὐδέ τ' ἀκόντων·» Ἰλιάδ. Ο, 709. 4) τροπ. μὲ διαφορετικὴν γνώμην, καθένας κατὰ τὴν γνώμην του χωριστὰ· «οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἀθάνατοι φρίζονται·» Ἰλιάδ. Β, 13. «ὡσαύτως Ν, 345. «τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε·» καὶ Ὀδυσ. Τ, 46. «ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα·» Λίλει μ' ἐρωτήσει ὅλα ἀπὸ ἕνα ἕνα.

Β) Ὡς Πρόθεσις δὲ, σπανιώτερον ἐν χρήσει· 1) μετὰ γενι. πούρω, μακράν, παράμερα· «ἔπειτα δὲ χερσὶ λίθοισε σμῶσοτέρησι νιγνόμενος, μαλα δ' ὦκα δύρηῖ ἔκ ἀμφὶς ἐκείνου·» Ὀδυσ. Ξ, 552. καὶ Ἰλιάδ. Θ. 444. καὶ δ' οἷσι Διὸς ἀμφὶς, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ἤστην·» καὶ Ὀδυσ. Π. 267. «ἀμφὶς φιλοπτόλεμος·» καὶ «ἀμφὶς ὀδοῦ·» Ἰλιάδ. Ψ, 393. β) τὸ κύκλῳ, περιῤῥ· τρυγύρω, ὁλόγυρα· «Εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἴδοιν, πολλάκι μαζέσθω·» Ἰλιάδ. Β, 384. 2) μετὰ δοτ. ὡς ἡ Ἀμφί· «σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς·» Ἰλιάδ. Κ, 723. 3) μετὰ Αἰτιατ. ὡς ἡ Ἀμφί· «Ἰράνοι ἀμφὶς» Ἰλιάδ. Σ, 274. καὶ Ἡσιόδ. Θγν. 851. καὶ «Ποσιδήϊον ἀμφὶς» Ὀδυσ. Ζ, 266. παράβλ. καὶ Ι, 600· καὶ Τμν. Δμτρ. 289. — Ἡ ἀμφὶς δοτικὴ μὲν συνταττομένη ὅτε μὲν προηγεῖται τοῦ πτωτικοῦ, ὅτε δὲ ἐπεφέρεται αὐτῷ· αἱ τιατ. δὲ, καὶ ἐπιφέρεται κατὰ κανόνα. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ὁμηρικὴ καὶ Ἐπικὴ· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ποιηταῖς οὐ πολὺ ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ὅλως ἄχρηστος· παράβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 217.

Ἀμφισαλεύω· (σαλεύω) κλονιοῦμαι τριγύρω πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ἀμφίσβαινα, νης, ἡ· (βαίνω) εἶδος ὄφεως ὅστις περιπατεῖ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Νίκανδρ. Θηρ. 372. «Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν ὄφεις ἀμφικάρηνον·» ὅρα Αἰλιαν. φύσ. ζώων Η'. 8. καὶ Θ'. 23. 2) Αἱ φλέβες αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς γυναικός, καὶ φθάνουν ἕως εἰς τοὺς μαστούς· Μελέτ. Φύσ. Ἀνθρ. ς'. 9.

Ἀμφισβασιη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀμφισβήτησις, «εἰς ἀμφισβασίας ἐφικνεῖσθαι τινι·» φιλονεικῶ, μαλόνω, ἀλλάζω λόγια μέ τινα· Ἡρόδ. 4, 14.

Ἀμφίσβασις, εως, ἡ· (βάσις) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀμφισβήτησις.

Ἀμφισβατέω, ῶ· Δωρικ.=Ἀμφισβητέω· ἀνίοτε πάνυ διαφόρως ἀναγινωσκόμενον· Ἡρόδ. 9, 74.

Ἀμφίσβατος, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. Δωρ. ἀντὶ Ἀμφίσβητος· ἀμφβ. τὸ Ἀμφίσβητος κεῖται παρὰ Παυσαν. Κ. 6. «ἀμφίσβητοι ἦσαν·» ὅπου ἀναγνωστέον Ἀμφισβητέουσιν.

Ἀμφισβησίη, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀμφισβήτησις· ἀμφβ. Ἡρόδ. 4, 14. 8, 81.

Ἀμφισβητέω, ῶ· Μ. ἤτω· Παρτ. ἠμφισβήτουν· Ἀορτ. ἠμφισβήτησα· Δμσ. (βαίνω) ὡς τό, ἀμφὶς φράζομαι, εἶμαι διαφοροτικῆς γνώμης· Ἡρόδ. 4, 14. «δεκαεπταέτεον δὲ τὸν λόγου ἀνὰ τὴν πόλιν, ὡς τεθνηκώς εἴη ὁ Ἀριστέας, εἰς ἀμφισβασίας τοῖσι λέγουσι ἀπικνέεσθαι ἄνδρα Κυζικηνόν· καὶ τοῦτον μὲν ἐντεταμένως ἀμφισβητέειν·» Ἔριζω, φιλονεικῶ· μαλόνω, κριτολογοῦμαι· διαξέομαι, λογομαχῶ, ἐρευνῶ δι' ἐξετάσεων καὶ φιλονεικιῶν διὰ νὰ εὕρω τὸ ἀληθὲς· ἀμφιβάλλω, ἀντιλέγω· μετὰ γενικ. καὶ μετὰ δοτικ. Boeckh. Ἐπιγρ. 1, σλ. 114. Πλάτ. Πρωταγ. «περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή·» ὁηλ. ἀντιλέγετε μὲν ἀναμεταξύσας περὶ τῶν λόγων, μὴ φιλονεικεῖτε ὅμως· καὶ αὐτόθ. «Ἀμφισβητεῖν ἐπὶ φίλων (λέγεται), ἐρίζειν δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν· καὶ Ἰσαῖος· «ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου·» ἀντὶ τοῦ, ἐκριτολόγει, ἐναμνε κρίσιν διὰ ἕνα κομμάτι χωραφίου· Ἀριστοτ. Β'. «ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν εἰ τὸ, ἴσως, καὶ τάχα·» ἤγουν, ὅταν ἀμφιβάλλουν· καὶ Πλάτ. πόρα σὺν ᾧ Πρώταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν πρὸ ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν,» ἀντὶ τοῦ, ἀντιλέγειν· ὁ αὐτ. «πολίτην ἀμφισβητοῦντα τῇ κολάσει· 2) = ἀμφιβάλνω· σπανίως μετὰ δοτ.

Ἀμφισβητέομαι, οῦμαι· ἀμφιβάλλομαι· ἀντιλέγουν, φιλονεικοῦν τινές ὑπὲρ ἐμοῦ· Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ. «εἰσὶ δὲ ἀμφισβητήσιμοι, ποιεῖν βιβλιοθήκην·» ὁηλ. ἂν ἀκολουθήσῃ περί τινος ἔρις, καὶ λογομαχία, πρέπει νὰ τὸ διακρίνητε διὰ τῆς κρίσεως· καὶ Θουκυδ. «ἀμφισβητούμενα κατὰ σποιδάς·» ἤγουν, πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρήνης ἐρίζουσι, καὶ λογομαχοῦσιν ἔτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· καὶ, «τοῦτο ἀμφισβητεῖται,» ἀντὶ τοῦ, εἶναι ἀμφίβολον, ἤτοι φιλονεικοῦσι, λογομαχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ· ζῶν

Ἀμφισβήτημα, τος, τό· ἐκεῖνο, περὶ οὗ φιλονεικοῦσιν, ἢ ἀμφιβάλλουσιν· ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, κριτολογία· κ. τ. τ.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· ἀμφίβολος, περὶ τοῦ ὁποίου κινεῖται τις ἔρις, λογομαχία, καὶ κριτολογία· Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. «ἀμφισβητήσιμος χώρα φωκεῖτις τε καὶ Δωρεῖς.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ· (ἀμφισβητέω) ἔρις, φιλονεικία, κριτολογία, μάλωμα· τὸ τουρκοβ. καυγᾶς· ἀμφιβολία· Ἰσοκρ.

Ἀμφισβητητικός, κή, κόν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἰδίωμα, ἢ ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀμφισβήτησιν· φιλόνεικος, τὸ τουρκοβ. καυγατσής· Πλάτ. εἰς Θεαίτ.

Ἀμφισβήτητος· Πᾶς, ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, ἢ ἐπιδέχεται φιλονεικίαν.

Ἀμφισβητικός, τή, κόν· = ἀμφισβητητικός· Πλατ. ἰδὲ Heind. ἐν Πλάτ. καὶ Σφκ. σλ. 225. Β. ἀλλ' ὁ Βέκκερ διωρθώσατο παταχοῦ ἐκ χειρογράφων, ἀμφισβητητικὸς γράψας.

Ἀμφίσβητος, ου, ὁ, ἡ· = ἀμφισβήτητος, ἀμφβ.

Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ· (σκιά) ὁ ποιῶν ἑκατέρωθεν ἴσκιον· ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἴσκιον· ὡς οἱ κατοικοῦντες ἐντὸς τῆς διακεκαυμένης ζώνης, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται εἰς τὰ νότια μέρη, ποιοῦσι σκιὰν πρὸς τὰ βόρεια, καὶ ὅταν ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ βόρειον μέρος κλίνῃ, τότε ἡ σκιὰ των γίνεται πρὸς τὰ νότια. Στράβ. Β'.

Ἀμφίσχω· ἐνδύω, περιβάλλω, φορέω, περιτίθημι· ἐκ τοῦ, Ἀμφί, καὶ Ἔω. ἀμφβ.

Ἀμφισμα, τος, τό· παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, Ἀμφισβητήτιμον· παρὰ δὲ τῷ Πάππῳ· Ζ'. ἐν Προοιμ. καθ' ἑξαμετρον, ἡ ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον περιφέρεται κύκλῳ, εἰς ἀποτέλεσιν σχήματός τινος· ἀμφ.

Ἀμφίσταμαι· περιίσταμαι, στέκομαι ὁλόγυρα· Ἰλ. Σ. 233. . . «φίλοι δ' ἀμφόσταν ἑταῖροι.» ἰδὲ ἐμφίστημι.

Ἀμφιστάτηρ, ρος, ὁ· = ἀμφιστάτης· 2) Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἀμφιστάτης, ου, ὁ· (ἀμφίστημι) ἐξεταστής, ἐρευνητής· Πίνδ. Πρελ. σλ. 219.

Ἀμφίσταυρος, ὁ, ἡ· μὲ δύο σταυρούς.

Ἀμφιστέλλω· Μ. ελῶ· (στέλλω) τειλίγω ἀνόμετα, περιπλέκω· ἐνδύω· συνδέω, δένω καλὰ ἢ σφίγγω· περιτυλίγω, κολλουρίζω ὁλόγυρα· περικοσμῶ, στολίζω, σταφυΐζω, ἐνδύω· «ξυστίδα ἀμφιστελλομένη.» Θηρ. στολισμένη μὲ ξυστίδα, ἐπανωφόρεμα γυναικῶν μακρύ, ὥστε νὰ σύρεται ὀπίσω· ὡς τὸ Ἰταλιστ. φόρεμα μὲ κόδαν, καὶ Γερμ. μὲ σλέπι.

Ἀμφιστένω· (στένω) στενάζω ὁλόγυρα εἴς τι.

Ἀμφίστερνος, ὁ, ἡ· (στέρνον) μὲ διπλοῦν στῆθος· Λίλιαν. Ποικ. Ἱστ. ιε'. 29.

Ἀμφιστεφανόω· κυκλόνω ἢ τειλίγω τι ὁλόγυρα ὡς μὲ στεφάνι· «πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσιβοιαι παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὁμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο.» Ὅμ. Τμ. Ἀφρδ. 120. ἔνθ. ἤτον, ὁλόγυρά μας.

Ἀμφιστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) περιπεπλεγμένος, περιστεφανωμένος, πλεγμένος, βαλμένος ὁλόγυρα ὡσὰν στεφάνι, ἢ εἰς κύκλον· Ὅμ. περὶ τῶν τριῶν κεφαλῶν δρακοντός τινος· Ἰλ. Δ. 40. . . «κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐπειφυῖαι.» ἤγουν, κατὰ κύκλον καμπτόμεναι, ἢ ἀμφιστεφεῖς, ὅ ἐστιν ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι· «Ἀμφιστεφὴς κρατὴρ.» «γεμάτον ποτήριον ἕως εἰς τὰ χείλη· Ζήτ. Ἐπιστεφής.

Ἀμφίστημι· (ἵστημι) στήνω, βάνω ὁλόγυρα· Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ μέσῳ ἀμφίσταμαι, καὶ τῷ ἀμεταβάτῳ· Ἀόρατ. ἀμφέστην· Παρεμ. ἀμφέστηκα· 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς μεταγενοτ.

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) μὲ δύο στόματα· μὲ δύω στόμια, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη στόμα, εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, μὲ ὁμὼ τρύπες· Ἀριστοτ. Σ'. Ἱστ. Θ'. 20. «αἱ δὲ θηρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ αἱ τῶν σκαδόνων, ἀμφίστομοι.» ὅηλ. δίστομοι, ἔχουν δύο τρύπας ἑκατέρωθεν, ὡς ἡ κηρίδρα· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 473. «λαβαὶ ἀμφίστομοι κρατήρων.» αἱ ἔχουσαι διπλᾶς τρύπας, ἤτοι ἐξόδους. Πλούταρχ. «πλαίσιον ἀμφίστομον.» καὶ Ἡρόδ. 3, 60. «τοῦτον τὸ ὄρυγμα κάτωθεν ἀρξάμενον ἀμφίστομον.» 2) μὲ δύω κόψες, Διοσκορ. «Ἀμφίστομος μάχαιρα,» καὶ, «Ἀμφίστομος πέλεκυς,» ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, κοπτερὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· 3) Παρ' Λίλιαν. dd, «Ἀμφίστομος φάλαγξ.» ἢ τοὺς ἡμίσεας ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι· «ὅτε ὅηλ. καὶ αἱ δύο τάξεις αἱ βλέπουσαι ἑκατέρωθεν εἶναι ἕτοιμοι πρὸς πόλεμον· τοῦτο συνιωνυμεῖ καὶ τό, «Ἀμφιπρόσωπος μάχη.» καὶ τό, «Ἀμφίστομος δύναμις.» παρὰ Πολυβ. Β'. 28. καὶ 29. τὸ Ἰταλικ. μὲ δύω φρόντες.

Ἀμφιστροτάομαι, Μέλ. — ήσομαι· μέσ. ἀποστ. (στρατός) περικυκλόνω μὲ στρατειάν, πολιορκῶ· «τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαῤῥαίσαι μεμαῶτες.» Ἰλιάδ. Λ, 712. ὅρα καὶ Εὐστάθ. σελ. 923. Ἐκδ. Ῥώμ. 2) Ἀμφίγλωσσος, ψεύστης ὅηλ.

Ἀμφιστραφής, έος, ὁ, ἡ· Ἐφάπτης παρὰ Στοβ. «ἡνίοις καὶ ἀμφιστραφῆς.» ἀντὶ τοῦ, Εὔκολος· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Ἀμφιστρεφή, καὶ ἑαυτὴν. αὐτὸ διὰ τοῦ Ἐχιόρησις, καὶ Ὑποστροφή.

Ἀμφιστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) περιτειλιγμένος, περιπεπλεγμένος· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες ἐν Ἰλ. Δ. 40. ἀντὶ ἀμφιστεφέες.

Ἀμφιστρόγγυλος, ὁ, ἡ· (στρογγύλος) πάνυ καλῶς στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) εὔκολος νὰ στρέφηται καὶ γυρίζηται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 895. «βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον ὅσον τάχιστα.» κατὰ τὸν Σχλστ. = ἀμφιέλισσαν. ὁ Σχολ. «ἀμφίστροφος βᾶρις.»

Ἀμφισφάλλω· (σφάλλω) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· παθητ. ἀμφισφάλλομαι· γυρίζω, γυρεύομαι πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπὶ ἀῤῥώστων· Ἱππκρ. ὅπου

Ἀμφίσφαλσις, εως, ἡ· στρέψιμον, γύρισμα πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρεψογύρισμα· παθητ. γύρισμα ἀναπόδα, ἐξαίρετως κινουμένου σώματος.

Ἀμφίσφυρον, τό· (σφυρὸν) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τὰ σφυρά, ἢ τὰ κότσια τῶν ποδῶν.

Ἀμφίσωπος, ὁ, ἡ· (ὀπή) ἀνοιχτός, τρύπιος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Αἰσχύλ. παρὰ Πουχ. ἀμφιβ.

Ἀμφιταλαντεύω· σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· παρὰ τό

Ἀμφιτάλαντος, ὁ, ἡ· ὅστις ἰσοσταθμεῖ, ἰταλ. μπιλαντσάρει, εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι· 2) τρπτ. ἀμφίβολος Τρηχ. Ναζ. «ἀμφιτάλαντος ὁδός.»

Ἀμφιτάμνω· ἀντὶ Ἀμφιτέμνω, Ἰωνικ.

Ἀμφιτανύω· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιτείνω.

Ἀμφίταπης, τος, ὁ, ἡ· Ἀμφίταπις, δος, ἡ· (τάπης, τάπις) τάπης ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὑφασύς, μαλλιαρὸς· Εὐστάθ. 746. Ζήτ. Τάπης·

Ἀμφίταπος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιτάπης, 2) ὁ ἀμφίπαπος = τῷ προηγουμένῳ· Ἀμφίμαλλος, μαλλιαρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιτῠράσσω· Μ. ἄξω· (παράσσω) ταράζω, συγχίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιταρβής, έος, ὁ, ἡ· (τάρβος) πάντοθεν τρομασμένος, πτοβισμένος· Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀμφιτείνω· (τείνω) τεντόνω, ἁπλόνω· ἐξαπλόνω τι ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἐξ οὗ μετοχ. παθ. Ἀμφιτᾰθείς, ἐξαπλωθείς.

Ἀμφιτειχής, ὁ, ἡ· (τεῖχος) ὁ περικυκλούμενος, περισφαλίζων τὰ τείχη· ὁ περὶ τὰ τείχη ἱστάμενος· Αἰσχύλ. Θῆβ. 294. «γείτονες δὲ καὶ ἀμφιτειχεῖς μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος, τὸν ἀμφιτειχῆ λεών.» 2) παθητ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένος μὲ τεῖχη· περιτειχισμένος.

Ἀμφιτέμνω· (τέμνω· ἀνμλ.) κόπτω ὁλόγυρα, κουρεύω, κοντεύω τι· ἰδὲ Περιτέμνω.

Ἀμφίτερμος, ὁ, ἡ· (τέρμα) μὲ σύνορα ὁλόγυρα· περιωρισμένος· διωρισμένος· Ἐπῤῥ. ἀμφιτέρμους· Σφκλ. παῤ Ἡσυχ.

Ἀμφιτεύχω (τεύχω· ἀνμλ.) κάμνω, φτειάνω, ἑτοιμάζω, ἢ προσαρμόζω, ὁλόγυρα.

Ἀμφιτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) βάνω, βάλλω ὁλόγυρα, ὅ'Ομ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὅπλων (ἁρμάτων) π. χ. «κάρη κεφαλῇ κυνέην· στήθεσσι χιτῶνα.» οἱ δὲ μεταγενεστ. ἀναστρέφουσι τὸ πτωτικόν· Ἀπὸ «πλεκτοὺς ἀμφιτιθεῖς στεφάνους.» καὶ Εὐρ. Ἑκ. 432. «ἀμφιτίθημι πέπλους κάρᾳ.»

Ἀμφιτιτάσσω· Μ. ξω· (τιτύσσω) τινάζω ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· καταταράζω, κατακλονίζω· κορέννυμι ἀμφετίναξε.» ἀφοῤῥῶν κ' ἐτεκλόνησε, κατετάραξε.

Ἀμφιτιτῡβίζω καὶ ἀμφιττυβίζω· (τιτυβίζω) συρίζω, στριζω ὁλόγυρα· «ὅσσά τ' ἐν ἄλλοις ἄλσεα βᾶλον ἀμφιτιττυβίζει» ὡς λεπτὰ ἠδόμενα ψωνᾷ.» Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 236.

Ἀμφιτόμος, ὁ, ἡ· (τέμνω) ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν κόπτων, δίκοπος· 2) παθητ. ὅς, πρὸς παραξυτονούμενον, ἀμφίτομος· ἑκατέρωθεν, ἤτοι ὁλόγυρα κομμένος.

Ἀμφίτορνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιτόρνωτος, (τορνόω) κύκλῳ τετορευμένος, ἀλοστρόγγυλος· «ἀμφίτορνος ἀσπίς.» Εὐρ. Τρωάδ. 1556. καὶ Δυκόφρ. 704.

Ἀμφιτράχηλος, ὁ, ἡ· (τράχηλος) τὸν λαιμόν, ἢ τὸν τράχηλον περιελίσσων· Σχολιαστ. Σοφ. Ἀντιγ.

Ἀμφιτρέμω· (τρέμω) τρέμω καθ' ὅλα τὰ μέλη, ἢ ὁλόγυρα.

Ἀμφιτρέχω· (τρέχω· ἀνμλ.) τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω· περιῤῥέω· χύνομαι ὁλόγυρα· «χάρις ἀμφιτρ.» Σιμων.

Ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ· (τραῦ) = τῷ ἑπομένῳ· ἢ ἀμφιτρὴς δὲ, μεγάλη πέτρα, ἢ μπιστήρι, ἡ λεγομένη, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τρυπημένη, διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ περνᾷ τις πέρα κάτω· ἐπ' ὄχθον εἶμι, καὶ παρ' ὧν τυγχάνει ἀμφιτρήτος τῆς δὲ προσβαίνων ποδί.» Εὐρ. Κυκλ. 707. Ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐδέτερ. «στοχεῖ δ' ὅπου στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα τοιάδ', ὑ' ἡ ψῆχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἀνάκλασις, ἔ δέρει δ' ὕπνον δι' ἀμφιτρήτος αὐλίου πέμπουσα πνοή· Σφκλ. Φιλ. 19.

Ἀμφιτρῑβής, ὁ, ἡ· (τρίβω) τριμμένος ὁλόγυρα.

Ἀμφιτρίβω· = περιτρίβω.

Ἀμφιτρομέω, ῶ· (τρόμος) μετὰ γεν. τρέμω, αἰμαι εἰς φόβον ἢ φροντίδα διά τινα· «τοῦδ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μήτι πάθῃσιν.» Ὀδ. Δ, 820. ταυτὸν καὶ Ἀμφιτρέμω· Οδ. Δ, 820.

Ἀμφιτροχάω· = Ἀμφιτρέχω· Ποιητ. παρὰ πολλ. Α'. 9, καὶ 12.

Ἀμφιτρυχής, ὁ, ἡ· (τρύχος) πάντοθεν διῤῥωγώς, καταξεσχισμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Εὐρ. Φοίν. 335. «δυσορμίαισι δ' ἀμφὶ τρύχη» ἀναγιν. τωες, «ἀμφιτρύχη· ἀμφιβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμφιτρύων, ωνες, ὁ· ὁ ζητὸς πατὴρ τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· Ὅμ. (υ)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ προηγουμένου· Πιθ.

Ἀμφίτυπος, ου, ὁ, ἡ· (τύπος) πύλιν ἀνάγλυπτος· ὑουλευμένος ὁλόγυρα μὲ σηκωτὸν σκάλισμα· 2) ἀμφιτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω) δίστομος, μὲ δύο κόψεις Κοϊντ. Α'. 158. «δεξιτερῇ δὲ ἀμφιτύπου βουπλήγα εἵλετο».

Ἀμφιφαείνω (φαίνω) φέγγω, λαμπρύνω ὁλόγυρα· «αἴγλη δέ μιν ἀμφεφαείνει» Ὅμ. Ἴλ. Ἀπ. 202.

Ἀμφιφαής, ὁ, ἡ· (φάος) πανταχοῦ ὁρατός· ὁ πάντοτε φαιδρύμενος· Ἀριστοτ. Κόσμ. «τὰ μὲν τούτων (τῶν φαινομένων) ἑσπέρια· τὰ δὲ, ἑῷα· τὰ δὲ, ἀμφιφαῆ θεωρεῖται» Ζήτ. ἀμφιφαεῖς.

Ἀμφίφαλος, κυνέη, ἡ· Ἴλ. Ε. 743. «ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην» καὶ Δ, 41. «ἡ ἑκατέρωθεν φάλους, ὅ ἐστιν ἡλίους καὶ ἀσπιδίσκια ἔχουσα· ἡ ἔχουσα ὀπὴ. ἀπ' ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν κορυφὴς μὲ κεφαλὰς παρομοίας μὲ τῆς ἀσπίδος διὰ στολισμόν. Κατὰ Βουτμ. ἐδ., Δξ. 2, σελ. 242. περικεφαλαία, τῆς ὁποίας ὁ φάλος ἐστεινετο ἀπὸ τοῦ λόφου οὐ μόνον ἐμπρὸς ἕως εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ὅλον τὸ ἡμικράνιον ὀπίσω· Ζήτ. Τετραφάλληρος.

Ἀμφιφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται εἰς ὅλους, πασίδηλος, γνωστὸς τοῖς πᾶσι· ἐξαίρ. «ἄστρα ἀμφιφ. τὰ ὁἷς τῆς ἡμέρας φαινόμενα, δηλ. τὸ πρωὶ καὶ τὸ ἑσπέρας· ὡς, πάμφαινα ἄστρα· παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 834. κατ' ἄλλους ἐὲ τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον.

Ἀμφιφάω, ῶ· πανταχόθεν λάμπω, φωτίζω· παρὰ τοῖς μεταγν.

Ἀμφιφέρω (φέρω, ἀμλ.) φέρω, κουβαλῶ ὁλόγυρα.

Ἀμφίφλοξ, γος, ὁ, ἡ· (φλὸξ) ἀμφίβολος καὶ ἀπατηλὴ λάμψις ὥστε δὲν ἠξεύρει τις πόθεν ἔρχεται· Εὐριπ.

Ἀμφιφοβέω· (φοβέω) ἐκπλήττομαι, ἐκπέζομαι, τρέμω ἀπὸ φόβου ὁλόγυρα εἴς τινα εὑρισκόμενος, ἢ περί τινος· «τεταρόμην ἀμφεφόβησεν» Ἰλιὰ. Π. 290. ἔτρεμαν ὁλόγυρά του. Ἄλλως δὲ ἀναγινώσκουσιν· «ἕτερόμην δὲ ἀμφὶ φόβηθεν· ἕτρεμεν δὲ αὐτόν· Κοϊντ. Σμρ. 2, 546.

Ἀμφιφορεύς, ἑως· Ἰων. ῆος, ὁ· (φέρω, φορέω) μέγα τι ἀγγεῖον· ἀγγεῖον, λάγυνος, στάμνα μὲ δύο λαβὰς (χειρούλια), τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσι τινὰς νὰ τὸ βαστοῦν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Παρ' Ὅμ. εἶναι τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἤτοι μαλαγματένια, καὶ λίθινα ἢ πέτρινα· καὶ χρήσιμα εἰς τὸ νὰ βάλουν εἰς αὐτὰ μέλι, μυρωδικὰ λάδι κτλ. ἐξαιρέτως δὲ, οἶνον· ἐχρησίμευον δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ μαζώνουν εἰς αὐτὰ τὴν στάχτην ἀπὸ τὰ καιόμενα νεκρῶν σώματα· Ἰλιὰ. Ψ. 92. καὶ δὲ καὶ ὀστέα νεκρῶν ὁμοῦ σορὸς ἀμφικαλύπτει, χρύσεος ἀμφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ» παράβλ. καὶ Ὀδυσ. Ω. 74. ἀφ' οὗ κατὰ συγκρ. ἀμφορεύς.

Ἀμφιφράζομαι· Μέσ. (φράζομαι) στοχάζομαι τὰ ἀπὸ ἔξω τὰ μέρη, στοχάζομαι παντοῦ, συλλογίζομαι καλὰ, προσέχω· «ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι» Ἰλιὰ. Σ, 254.

Ἀμφιφύη· ἡ = Ἀμφανξις.

Ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ· κυρίως μετοχ. τοῦ ἀμφιφάω· ὁλόγυρα φέγγων· οὕτως ὠνομάζετο πλησίον τῆς εἰς Δυσίαν τῇ Ἀρτέμιδι προσφερόμενος ὑπὸ ὄφιδων τὴν λάμψιν· Ἡσύχ. ὁ δὲ Κύριλλ. λέγει, ὑπερμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀμφιφῶντες· καὶ ὅτι ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης ἐπαλούετο· καὶ διότι ἐνόμιζον αὐτοὺς ὀφθῆναι ἡμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτούς· καὶ ὅτι προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τροῦ, ἐφ' οὗ ὄφιας πήσσοντες ἄπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν» Ἀθήν. δὲ (ΙΔ'. σελ. 645.) «Πλάνους, φησιν, Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχων ἐν κύκλῳ καιόμενα ὄφια· διότι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ τὸν Φιλόχορον, ἐπισκοταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς· εἰς τὴν ἡμέραν δηλ. ὅτε ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὴν ἀνατολὴν, καὶ ἡ σελήνη εἰς τὴν δύσιν) ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιῳῶς γίνεται.»

Ἀμφίφως, τος, ὁ· = ἀμφιφῶν.

Ἀμφιχαίτω· Μ. αιῶ· (χαίνω) χάσκω ὁλόγυρα, στέκομαι ἢ τρυγυρίζω μὲ ἀνοιχτὸν στόμα φοβερίζων νὰ κατασπαράξω τί· «στὰς ὁ ὑπὲρ μελάθρων, φονίαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἐπάσπιλον στόμα, ἔβα..» Εὐριπ. Ἀντιγ. 1118. καὶ Ἴλ. Ψ. 79. «ἐμὲ Κὴρ ἀμφέχανε· ἀ δηλ. ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου μὲ κατέπιε· καὶ Ναζ. «ἀμφιχανὼν ἰχθὺς· ὁ καταπίνων καὶ τὸ ἀγκιστρον καὶ τὸ ὁλκημα.

Ἀμφίχαιτος, ὁ, ἡ· (χαίτη) μαλλιαρὸς ὁλόγυρα· ἑκατέρωθεν ἔχων χαίτην, Διόδ. Σικ. Β'. 53. καὶ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν παντοῦ φύλλα, εἶναι φουντωτά.

Ἀμφιχαλκοφάλαρος, ὁ, ἡ· (χαλκὸς, φάλαρα) μὲ χαλκωματένια στολοπρεπίδια ὁλόγυρα στολισμένος· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1072. «ἀμφιχαλκοφάλαρον ὦμα» «ἔκφρασις κωμικὴ· τὸ ὁποῖον ὅμως αἱ πλείσται ἐκδόσεις διηρημένος ἀμφὶ χάλαρος ἔχουσι.

Ἀμφιχανής, ὁ, ἡ· (χαίνω) ὁλόγυρα χάσκων, μέγα χάσμα ἔχων, νὰ καταπῇ φοβερίζων.

Ἀμφιχάσκω· = Ἀμφιχαίνω· Αἰσχύλ. Χοηφ. 543. «ὅρα τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο, καὶ μεσῶν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.»

Ἀμφιχεύω· = ἀμφιχέω.

Ἀμφιχέω· Μ. εύσω· (χέω· ἀμλ.) μετὰ αἰτιατ. χύνω τι ὁλόγυρα, περιχύνω, περικυκλόνω· χύνω τι ἐπάνω, ἐφαπλόνω· «ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν γέε δέσματα κύκλῳ ὀπάντῃ» Ὀδυσ. Θ, 278. Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τοῦ πλείστου τῇ παρ. διαθέσει· «θεῖναι μιν ἀμφέχυτο ὁμῇ» Ἰλιὰ. Β, 41. «τῇ· ὄχος ἀμφεχύθη» Ὀδυσ. Δ, 716. «Ἀνευ πτωτικοῦ δὲ αὐτὶ τοῦ ἀγκαλιάζω· καὶ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἡσπάζοντο Ὀδυσῆα» Ὀδυσ. Χ, 498. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ· «ἀμφιχύσεις πατέρα» Ὀδυσ. Π, 214.

Ἀμφιχολόομαι, οῦμαι· (χολόομαι) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω κατά τινος ἢ περί τι· Ναζ.

Ἀμφιχορεύω· Μ. εύτω· (χορεύω) περιχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα.

Ἀμφίχροος, ὁ, ἡ· συνρτ. –χροος, ουν, τό· (χρόα) ἀμφοτέρωθεν βαμμένος, ἢ γύρωθεν χρωματισμένος· μὲ δύο βαφὰς βαμμένος.

Ἀμφίχρυσος, ὁ, ἡ· (χρυσὸς) ὁλόγυρα, ἢ πανταχόθεν χρυσωμένος, μαλαματισμένος.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ· (ἀμφιχέω) χυμένος ὁλόγυρα, περικυκλωμένος, ἐξαιρέτως ἐπὶ χαρακωμάτων διὰ προχώματος (περιτριγύρισμα μὲ χαντάκι, τουρκοβάρ.) Ἴλ. Τ, 148. «τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον» ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὸ βουνοειδὲς καὶ ἀμφοτέρωθεν κατασχεδιαζόμενον τῇ ἐξ ὕψηλοῦ ἐς ἑκάτερα χαμαλότητι, ἢ τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, ἤγουν ἐξ ἀναχώματος ὄν· ἢ ὡς ὁ Ἀπολλ. τὸ περικεχωσμένον ἑκατέρωθεν· ἤτοι τὸ ἔχον ὕψωμα χώματος ὁλόγυρα.

Ἀμφιχόω· αἰτὶ ἀμφιχέω, (χύω, χέω, ὡς ῥέω καὶ ῥύω) ὅθεν μετ. Παρκμ. «ἀμφιτεύχυτον» Ἰλιὰ. Β, 41.

Ἀμφίχωλος, ὁ, ἡ· (χωλὸς) κουτσὸς, καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια· Ἀνθολογ.

Ἀμφίων, ωνος, ὁ· κύρι. Ὄνομ. ἐξαιρ. περιβόητον τοῦ κτίστου τῶν Θηβῶν, κατὰ πρῶτον περ' Ὅμ. (ι)

Ἀμφοδάρχης, ὁ· ὁ ἄρχων τῶν Ἀμφόδων.

Ἀμφόδιον, = τῷ ἑξῆς.

Ἄμφοδος, ἡ· καὶ (ὁδὸς) πᾶσα ὁδὸς ὁλόγυρα εἴς τίποτε, μάλιστα ῥύμη, ἀγυιὰ, δρόμος μέσα εἰς τὴν πόλιν ἤτοι μεταξὺ τῶν οἰκιῶν· 2) = λαύρα· ἢ ἀγυιὰ μαζὺ μὲ τοὺς οἴκους ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται, δηλ. συνοικία, Ἰταλ. Κοντράδα, τὸ τουρκοβ. Μαχαλᾶς. Ξενοφ. Ἀναβ. «ἄμφοδος χαλεπή.»

Ἀμφόδους, οντος, ὁ, ἡ· (ὁδοὺς) ἔχων ὀδόντας καὶ ἐπάνω, καὶ κάτω· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. «τῶν δὲ τετραπόδων, ὅσα μὴ ἔστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους· «ἐπειδὴ καὶ ὅσα ἀναμηρύκονται (μαρκιοῦνται) δὲν ἔχουσιν ἐμπροσθινοὺς ὀδόντας.

Ἀμφορεαφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω, ἢ κομίζω ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀμφορεῖς· κουβαλῶ νερὸν μὲ τὴν νεροσπαστρα· Ἀριστοφ. «ἔπειτα μισθοὺς αὐτῶν ἀμφορεαφορεῖν.»

Ἀμφορεαφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) καὶ Ἡσύχ. ὁ ἐπὶ μισθῷ τὰ νεράμια φέρων, ἤτοι ὁ φέρων καὶ κουβαλῶν νερόν, ὑδροφόρος· Μένανδρ. κεῖτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων· «ὁ δὲ Σουϊδ. Ἀμφορεαφόρους, λέγει, τοὺς μισθίους τοὺς τὰ νεράμια φέροντας.

Ἀμφορείδιον, τό· ὑποκρτ. τοῦ ἀμφορεύς· Ἀριστφ. Δῳ. 202.

Ἀμφορεύς, έος, ὁ· (φέρω) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐμετροῦσαν τι, μὲ χερούλια καὶ εἰς τὰ δύο μέρη· ἐξαιρ. χρήσιμον εἰς νερὸν ἢ κρασὶ· ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ ἁλατίζουν εἰς αὐτὸ κρέατα· τὸ τουρκβαρ. νὰ κάμνουν παστρωμᾶν· «καὶ δελφίνιον τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὐρίσκετο τεταριχευμένα.» Ξενοφ. Ἀνβ. 5, 4, 28. 2) μέτρον ῥευστῶν· χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους· «Ἡρόδ. 1, 51. 3) Φέρετρον, καὶ Φορεῖον· εἶδος κρεββατίου, ἢ εὐρυχώρου σκαμνίου, τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν ἄνθρωποι, τὸ γκαλιστὶ brancard, τουρκοβαρ. τραχτιρβάνι, καὶ τὸ εἰς μετακόμισιν τῶν νεκρῶν κοπιδτερον παρ' ἡμῖν ξυλοκρέββατον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκρ. τοῦ ἀμφιφορεύς.

Ἀμφορίδιον· ὑποκ. τοῦ ἀμφορεύς· μικρὸς ἀμφορεύς. Ἀριστοφ. «βᾶσια ἀμφορίδια.»

Ἀμφορικός, ἡ, κόν· κατὰ τὸν τρόπον ἀμφορέως κατεσκευασμένος· Σχολστ. Ἀριστοφ. Ὄρν.

Ἀμφορίσκος, ὁ· = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφοτεράκις· Ἐπίρ. (ἀμφότερος) κατὰ δύο λογιῶν τρόπους· Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Ἀμφοτερίζω· Μ. ίσω· καὶ Ἀττ. ῶ· περικυκλόνω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Στραβ. ς'. «καὶ τρεῖς ἄκραι, ἀμφοτερίζουσι τὰς πλευρὰς· «τρία ἀκρωτήρια περικυκλώνουσι, ἤτοι περικλείουσι τὰς πλευράς.

Ἀμφοτεροβλεπτος, ου, ὁ, ἡ· (βλέπω) ὅστις κυτάζει εἰς δύο μέρη, ἀμφίβολος, δίβουλος· ὅστις δὲν ἀποφασίζει ἔτι οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀμφοτερόγλωσσος, Ἀττ.– γλωττος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) μὲ δύο γλώσσας, ὅστις ὁμιλεῖ καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ τινος ἐνταυτῷ, ἤτοι ὅστις ἐπαινεῖ καὶ κατηγορεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· Πλούτ. ὁ δὲ Τίμων, Διογέν. Θ'. 25. ὀνομάζει τὸν Ζήνωνα οὕτως, τὸν ἐν τοῖς διαλόγοις ὁμιλοῦντα εἰς δύο πρόσωπα, ἤτοι ὀνόματα.

Ἀμφοτεροδέξιος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιδέξιος· Εὐστάθ.

Ἀμφοτέρως· Ἐπίρ. εἰς δύο μέρη· οὕτω θέλει ὁ Δοεδερλὶν (Doederlin) νὰ ἀναγιώσκηται τὸ παρὰ Θεόδ. 1, 13. «καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδου τὴν πόλιν.»

Ἀμφοτερόπλοος, ὁ, ἡ· συνρτ. ους, ουν, τό· (πλόος) ὁποιος ἠμπορεῖ νὰ πλευσθῇ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὡς Πολυδ. Θ'. «τῇ ἀμφοτερό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλους· γῆ, ἧς ἡμπορεῖ νὰ πλεύσῃ ἐπιτήδειος. 2) τὸ «Ἀμφοτερόπλουν δένειον, ἢ ὀργύριον,» ἄσπρα τὰ ὁποῖα δανείζονται εἰς τὰ καράβια ταξειδιάτικα, ὥστε νὰ ὑπάγῃ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τὸ καράβι· τὸ Ἰταλικ. κάμπιον μαρίτιμον λεγόμενον· ὅταν δὲ τὸ δάνειον αὐτὸ γίνεται μόνον διὰ τὸν πηγαιμὸν τοῦ καραβίου τότε λέγεται ἑτερόπλουν· Ζήτ. Ναυτικόν· Δημοσθ. Boeckh Staatsh. 1, σλ. 147.

Ἀμφότερον· Ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφοτέρως· παρ' Ὁμήρ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμφότερος, ἔρα, ερον· (ἄμφω) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος· σπάνιον καθ' εἰκόν ἀριθμόν· «Ὅμ. χρῆται αὐτῷ οὐδετέρως μόνον καὶ ἐπιρρηματικῶς· «ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής·» Ἰλιάδ. Γ, 179. καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἀναλλοιώτως. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ. ἀμφότερα, καὶ παρ' Ἡρόδ. ζ, 10, 2. ἀμφοτέρῃ· πολλάκις χρῆται αὐτῷ Ὅμ. διπλῶς, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς. Ἰδιαίτερα γράσεις «κατ' ἀμφότερα·» εἰς δύω μέρη, Ἡρόδ. 7, 10, 2. «ἀπ' ἀμφοτέρων·» ἀπὸ δύω μέρη· Ἡρόδ. 7. 97. «ἐπ' ἀμφότερα·» πρὸς τὰ δύω μέρη, κατὰ δύο ἀναφοράς· Ἡρόδ. 3, 87. 8, 22. 9, 9, 97. «παρ' ἀμφοτέρων καὶ παρ' ἀμφοτέρους·» = ἀμφοτέρωθεν· Δίων. περὶ Συνδ. ὑπὸ Schaef. σλ. 118. «ἀμφοτέρους βλέπειν·» ὑπαν. ὁμοίως· «ἀμφοτέρῃσι·» ὑπαν. χερσί· Καλλιμ. Ἐπικ. ἀμφοτέρῃσι· Ὀδυσ. Κ, 264. αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίαστο γούνων.

Ἀμφοτερός, ά· ὄνομ. κύρ. τῶν Δυκίων τινος· Ἐν Ἰλιάδ.

Ἀμφοτερόχωλος· = ἀμφίχωλος.

Ἀμφοτέρωθεν· Ἐπίρ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· παρ' Ὅμ. ἀπὸ τὰς δύω ἄκρας· «πείσμα δ', ὅσσοι τ' ὄργυιαι, ἐύστροφες ἀμφοτέρωθεν πλεξίμεσσι·» Ὀδυσ. Η, 167.

Ἀμφοτέρωθι· Ἐπίρ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφοτέρως· Ἐπίρ. κατὰ δύο τρόπους.

Ἀμφοτέρωσε· Ἐπίρ. πρὸς τὰ δύο μέρη. Ἰλιάδ.

Ἀμφουδίς· Ἐπίρ. Ὀδυσ. Γ. 237. «ἡ πρὸς γῆν ἔλασεις κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας·» τουτέστι· σηκώσας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ κάτω, διὰ νὰ τὴν καταχτυπήσῃ ῥίχνοντάς την πάλιν πρὸς τὴν γῆν (πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἀμφὶς κατὰ τὴν γ'. σημασ. καὶ οὐδὰς· οὐ πάνυ ὀρθῶς παρὰ τὴν ἀμφὶ.) ὁ δ' Ἑλλάδιος (Χρηστομαθ. σελ. 13.) παράγει τὸ Οὐδὶς, καὶ Ἀμφουδὶς, ἐκ τοῦ Οὐδίζω, Οὐδίσω. Ἄλλοι φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν. «Ἀμφ' οὐδὶς ἐρείσας·» καὶ ἠρμήνευσαν αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς τὸ οὐδας ῥίψας.

Ἀμφράσσαιτο· Εὐκτ. μέσ. ἀόριστ. α'. ποιητ. ἀντὶ ἀναφράσσαιτο, παρὰ τὸ, ἀναφράζομαι. ἐπιγινώσκω, καταλαμβάνω· «ἀναγωρίζω· Ὀδυσ. Τ. 391. «μὴ οὐλὴν ἀμφράσσαιτο,» ὅηλ. μήπως γνωρίσῃ.

Ἀμφυλάω, ῶ· (ὑλάω) περιύλακτῶ, γαυγίζω ὁλόγυρα.

Ἀμφύσκη, ης, ἡ· ἡ κυρτωμένη παλάμη· κούφτα, ἢ ταυτὸν τῷ, Δείκτων· Ἡσύχ.

Ἀμφύω· ἀντὶ, Ἀναφύω, ἀναβλαστάνω.

Ἀμφω· τῷ, τά, τὼ· καὶ οἱ, αἱ· τά· γοικ. καὶ ὅτκ. ἀμφοῖν· ὄχι μόνον ἐπὶ ἰδιαιτέρων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο στρατῶν ἢ καὶ ἐθνῶν· «ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδόμεν ἄμφω·» Ἰλιάδ. Α, 363. καὶ «Ἀχαιοί τε Τρῶές τε ὅρκια πιστὰ τάμοντες ἀριθμηθήμεναι ἀμφὼ·» Β, 124. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ ὀνομ. καὶ τῇ αἰτιατ. ἄμφω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ συντάσσει αὐτὸ πληθυντ. ὀνόματιν ἢ ῥήματι· Ἐνίοτε δὲ ἔστιν ἡ λέξις ὅλιτος ὡς τὸ, δύο· «ἦδ' ἄρα θαμβήσατ' ὠρέξατο χερσὶν ἄμ' ἄμφω καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν·» Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 15. καὶ Ἀκλλ. Ῥδ. 1, 1189. (περὶ τῆς πρωτοτ. σχήμ. τοῦ ἄμφω, τῇ ἀμφί, ἰδὲ Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 218.

Ἀμφώβολος, ὁ, ἡ· (ὀβολὸς) εἶδος βίλους, ἢ κονταρίου, πιθανῶς μὲ αἰχμὴν, μύτην, καὶ εἰς τὰ δύω μέρη· Εὐρπ. Ἀνδρομ. 1130. παρὰ δὲ Σοφοκλ. τὰ Ἀμφώβολα, αἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντεῖαι· Ἡσύχ. καὶ Σούιδ.

Ἀμφώδους, ὁ, ἡ· τό· Ἀμφεῖον· ὡς, πάμφωδον ζῶον, τὸ ἔχον ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὀδόντας, καὶ ἀπὸ τὸ ἔπάνω μέρος ὀηλ. καὶ ἀπὸ τὸ κάτω· ὡς ὁ ἀνθρωπος, ὁ ἵππος, κτλ.

Ἀμφώδων, οντος, ὁ, ἡ· = Ἀμφόδους· 2) ὁ, ἡ ὄνος παρὰ Δυκόφρ. 1401. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστορ. «τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ τυρεύεται.»

Ἀμφώης, ὁ, ἡ· (οὖς) δίωτος μὲ δύω αὐτιὰ· ἐπὶ ἀγγείων, μὲ δύω χερούλια· Θεόκρ. Εἰδ. Α'. «κυστοφόρων ἀμφώων.»

Ἀμφωλέκτης, ὁ, ἡ· (ὠλένη) ὅστις ἢ ὅ, τι εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν βραχίονα ἢ ἀγκῶνα, ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας· Ἀριστοτ. Ἐπ. Α'. 25. 2) τὸ ἀμφωλέκτιον· τὸ περιβραχιόνιον, βραχιόλι, τουρμπ. μπελεντζίνι, μπιλτζίκι.

Ἀμφωμος, ὁ, ἡ· (ὦμος) πᾶν ὅτι ἐπὶ τῶν ὤμων φέρεται· ἢ εἶναι ὁλόγυρα εἰς τοὺς ὤμους· Ἡσύχ.

Ἀμφωμοσία, ας, ἡ· (ὄμνυμι) = Ἀμφιορκία.

Ἀμφωτις, ίος, ἡ· καὶ ἀμφωτὶς, ίδος· (οὖς) ὡς τὸ ἀμφώης, ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτιὰ, ἢ χερούλια, ἐξηρ. ἀγγεῖον ὅπου ἀρμέγουν γάλα 2) μᾶλλιον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτιῶν τῶν πικτοφόρων, ἐπείνων ὁηλ. ὅσοι παλεύουν μὲ τὸν γρόθον· Κλήμ. δὲ ὁ Ἀλεξ. καλεῖ ταύτας ἔτι καὶ Ἀντωτίδας, καὶ παρατηρεῖται ὅτι οἱ παῖδες εἰς κιμβολαίσματος ἐσκέπαζον τὰ ὦτα αὐτῶν μὲ ταύτας, διὰ νὰ τὰ προφυλάττωσι τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν· Καλεῖται δὲ ἔτι οὕτως καὶ ἓν μέρος τοῦ Πλοίου, ὅπερ ἄλλως Ἐπωπὶς λέγεται· Πολυδ. Β'. 83. 3) = ἐπωτὶς.

Ἀμφωτος, ὁ, ἡ· (οὖς) = Ἀμφώης· Ὀδ. Χ. 10.

Ἀμῷ εν· Ἐνεργ. Εὐκτ. Ἐνεστ. γ'. πρόσπ. ἀντὶ ἀμᾶειεν· Ὀδυσ. Ι, 135. (--υ).

Ἀμώμητος, ὁ, ἡ· (μωμέομαι) ὁ μὴ ἄξιος μώμου· ὅποιος δὲν ἐπιδέχεται μῶμον· ἄμεμπτος, ἀκατηγόρητος, ἄψογος· Ἰλ. Μ. 109. Ἐπῴδ. ἀμωμήτως· Ἡρόδ. 3, 82.

Ἀμωμίς, δος, ἡ· εἶδος φυτοῦ ὅμοιον τὴν γεῦσιν μὲ τὸ ἄμωμον· Διοσκ. Α'. 14.

Ἀμωμίτης, ᾶ· οἶνος, μὲ ἄμωμον κατεσκευασμένον κρασί· (ι)· Διοσκ. Ε'.

Ἄμωμον, ου, τὸ· Ἰνδικόν τι φυτὸν ἀρωματικὸν· Διοσκ. Α'. 14. καὶ Θεόφρ. Θ'. 7. Λατ. amomum.

Ἄμωμος, ὁ, ἡ· (μῶμος) χωρὶς μῶμον (μεγάδι) καὶ κατηγορίαν· ἀκατηγόρητος, καθαρὸς· Ἡρόδ. 2, 177.

Ἀμῶν· Δωρικ. ἀντὶ ἡμῶν.

Ἄμωρος, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρος.

Ἀμῶς· Αττικ. ἁμῶς· Ἐπῴδ. ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἄμος = τίς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ συνδέσει, ἀμωσγέπως· τρόπον τινα ὁμωσγέπως, καθ' ὁποιονδήτινα τρόπον· ἰδὲ ἄμῃ.

Ἄμωτον, τὸ· παρ' Ἀθην. Β'. πόπου δὲ γίνεται τὰ κάρυα τὰ σινωπικὰ, ταῦτα τὰ δένδρα ἐκάλουν ἄμωτα· ἃ καὶ, πλόπιμα κάρυα, καὶ Εὐβοϊκὰ, ὁ αὐτὸς ὀνομάζει· τὸ παρ' ἡμῖν Κάστανον λεγόμενον.

Ἀμώω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ν.

Ἀν· μόριον, τὸ ὁποῖον, ῥήματι προσκείμενον, σημαίνει ἐν γένει τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ὑποθέσεως, ἤτοι· ὅτι τὸ διὰ τοῦ ῥήματος σημαινόμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐννοῆται ὡς ὑπόκεινον περιστάσεων ἐξαρτωμένων· Αὐτοῦ χρῆται Ὅμ. καὶ τῷ ἐγκλιτικῷ Ἐπικ. μορίῳ κε ἢ, φωνήεντος ἑπομένου, κεν· περὶ τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἐξῆς κανόνες ἐξίσου χρήσιμοι· (Ἐστι δὲ τὸ ἂν κατὰ καινὸν μὲ βραχύ, φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ὡς μακρῷ· ἰδὲ Dind. ἐν Σφκ. Αἰ. 1339. ὁ Ἔρμαν δὲ ἀποδεικνύει ἀπολύτως τὴν μακρότητα αὐτοῦ· Herm. Opusc. 4. σλ. 373. ῆμ. – στλ. 131, α. ἐν τῷ τέλει· ἐπαναληπτ. ἐν Herm. Opusc. 2, σλ. 373. ῆμ. – σλ. 131, α. κατὰ τὸ τέλος· ἐπαναληπτ. ἐν Herm. Opusc. T. 4. τέλος δὲ καὶ ὁ Rost Ausgr. von Dumms Lex. Hom. σλ. 90. ῆμ.)

Ἐν τῇ ἐροτοτ. σχολ. ὡς σημαντ. τοῦ ἀληθῶς ὄντος χρησιμεύει τὸ ἂν εἰς μετρίασιν τῆς βεβαίας σημασίας τοῦ ῥήματος καὶ ποιεῖ αὐτὸ ἀσφαλέστερον· Ἐν τῇ εὐκτικῇ καὶ Ὑποτακτ. δὲ, διορίζει μᾶλλον τὴν σημασίαν αὐτῶν, ἐμφασιν πιθανότητος προσάπτον τῷ ῥήματι.

I. Εὐκτικοῖς ῥήμασι προσκείμενον τὸ ἂν, τοὺς ὁποίους ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μάλιστα, σημαίνει ὅτι ἡ ἔννοια μόνη ἡ διὰ ταύτης τῆς ἐγκλίσεως ἐκφραζομένη, δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ κατὰ λόγον τοῦ ἀληθοῦς, τοῦτ' ἔστι, κατά τινας περιστάσεις, ἔργῳ ἀποδεικνυμένη· π. χ. «οὐκ ἀναχοίμην·» εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω· δὲν ἤθελεν ὑποφέρω· (τὸ ὑποφέρω ὀηλ. μοὶ φαίνεται καθ' αὐτὸ ἀδύνατον χωρὶς στοχασμῷ τὰς προσειμένας περιστάσεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα ὑφ' ὧν ἐξαρτᾶται, ἢ τὰ ὁποῖα ποιοῦσι με νὰ ὑποφέρω) ἐξ ἐναντίας δὲ· οὐκ ἂν ἀναχοίμην βέβαια δὲν ἤθελεν ὑποφέρω· (αἱ περιστάσεις ὀηλ. δὲν ἤθελεν εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ ὑποφέρω)· Παράβαλε δὲ ἀπαρεμφάτου καὶ μοχθῇ προτασσόμενον, οἷς συντασσόμενον τὴν αὐτὴν, ἀνωτέρω, σημασίαν ἔχει.

II. Ὑποτακτικοῖς ῥήμασι προσκείμενον τὸ ἂν μὴ σημαίνει (1) ἐντῷ ἁπλῷ λόγῳ, ὅτι πρᾶγμα τι ἀποδεικνύεται ἐν ἔργῳ διὰ τινων περιστάσεων μόνον· π. χ. «ἧς ὑπεροπλίηται τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ·» ὀηλ. διὰ τῆς ὑβριστικῆς ὑπερηφανίας του θέλει συμβῇ ταχέως ποτὲ νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωήν του· Ἰλιάδ. Α, 205. (τὸ ὀλέσσῃ ἄνευ τοῦ ἂν ἤθελε σημαίνῃ τὸν χαμὸν τῆς ζωῆς ὡς βέβαιον, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ὑπὸ περιστάσεων· τὸ, ὀλέσσῃ ἂν ὅμως, σημαίνει ὅτι ὁ χαμὸς τῆς ζωῆς ἐννοεῖται ἐκεῖνος ἀντικείμενον, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεστωσῶν περιστάσεων). Οὕτω χρῆται τῷ μορίῳ αὐτῷ ἔξω. Ὅμ. καὶ οἱ ποιηταί· εἰ δ' Ἀττ. πεζογράφοι σπανιώτερον. 2) Ἀναφορικοῖς, χρονικοῖς τε καὶ συναπτικοῖς μορίοις συντασσόμενον τὸ ἂν, σημαίνει ὅτι ὁ λόγος οὐκ ἔστι περὶ ἑνὸς τινος ὡρισμένου πράγματος ἢ πλειόνων ἑκάστου, ἀλλὰ περὶ φαινομένου, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ συμβῶσι διὰ συντυχίας καὶ δυνάμεις ἐξωθεν περιστάσεων· π. χ. «συμμαχεῖν καὶ προτέχειν τὸν νοῦν τούτοις εὐέλουσιν ἅπαντες, οὓς ἂν ὁρῶσι παρατεκμήτους ἢ πρᾶττειν ἐβούλοντας ἃ χρή·» Δημοσθ. Φιλ. 1. τοὺς ὁποίους ἤθελε βλέπωσιν ἢ ὅσους μόνον ἤθελε τοὺς βλέπωσι· «ἐπειδὰν τοῦτο γένηται ἢ τυχὸν, ἢ ὑποθετέον ὅτι γίνεται τοῦτο.

III. Ὁριστικοῖς ῥήμασι συντάσσεται τὸ μόριον· 1) κατὰ Μίλλιονα, ὀηλοῦν, ὅτι κατὰ ὡς ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸ εἰς τὸ μέλλον θεωρούμενον, δύναται ἀληθῶς γενέσθαι, δυνάμει ἐξωθεν περιστάσεων ὡσαύτως· τὸ ἂν λοιπὸν εἰς τὸ ὁριστ. μέλλοντ. χρησιμεύει πρὸς ἐπίτασιν τῆς πιθανότητος· π. χ. «πάχα κεν ἔτυνες ἔδοντεσσι βέβαιτο ὀλίγορα θάλλι τὸν φάγωσιν οἱ σκύλοι·» Ἰλιάδ. Κ, 43. «οὐκ ἂν σοι πείσεται·» βέβαια δὲν θέλει σοὶ ὑπα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κούσει· 2) κατὰ Παρατατικόν, Ἀόριστον καὶ Ὑπερσυντέλικον, καὶ μέλλοντα· 3) ἐν τῷ ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ, σημαίνει ὅτι πράγματι οὐκ ἄπαξ οὐδὲ ἐν διωρισμένῳ τινὶ χρόνῳ συνέβη, ἀλλ' ἀόριστος συνέπεσον περιστάσεις τῆς γενέσεως αὐτοῦ πρόξενοι· β') ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ ὑποθετικῶν λόγων, σημαίνει ὅτι πράγματι οὐ συνέβη, οὐδ' ἔστι δυνατὸν συμβῆναι, τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλαις περιστάσεσι ἤθελε συμβῆ· π. χ. οὐδὲ περάτησαν ἂνα ἤθελαν νικήσωσιν, ἐὰν —: οὐδὲ χον ἂνα ἤθελαν ἔχωσιν, ἐὰν — τῇ ὁριστικῷ Παρακειμένῳ οὐ συντάσσεται τὸ μόριον, ὥσπερ οὐδὲ τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει.

IV. Ἀπαρεμφάτῳ προσκείμενον τὸ ἂν μόρ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν λαμβάνει τὸ ἀπαρεμφ. ἀναλυθὲν δὲ εὐκτικοῦ τελείου ῥήματος· π. χ. νῖτως ἂν ἐπεξελθεῖν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιδεῖν τιμηθῆναι· = ἴσως ἂν ἐπεξέλθοιεν καὶ οὐκ ἂν περιίδοιεν· Schaef. mel. σελ. 60. Matth. Γραμμτ. Ἑλλ. σλ. 879. ᾠχῃ δὲ δ' ὑποτακτικοῦ· τὸ γὰρ ἀπαρεμφ. μετὰ τοῦ ἂν δεῖ κατηγορούμενον ἐστὶ τοῦ ἰδίου ἑρμήνου λόγου, ἐν τῷ ὁποίῳ (ἐξαιρέσει τῆς Ἑπικῆς γλώσσης) οὐδέποτε ἔχει χώραν ὑποτακτ. ἐγκλιτ. ῥῆμα· τὸ ἂν μετὰ ἀπαρεμφ. ἐνεστῶτος μὲν, ἀναλύεται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου, εἴτε δι' εὐκτ. ἐνεστ. μετὰ τοῦ ἂν· εἴτε δὲ ἀπαρεμφ. Μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀορτ. δὲ, εἴ εὐκτ. ἢ δι' ὁριστ. Ἀορ. Καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Μέλ. ἀναλύεται εἴτε δι' εὐκτ. εἴτε δὲ ὁριστ. Μέλλοντος· Παράβαλε Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 259.

V. Μετοχῇ προσκείμενον τὸ μόρ. ἂν, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν οἷς καὶ ἀπαρεμφάτῳ· ὅθεν τῷ θέλοντι ἀναλύειν εἰς μετοχικὴν σύνταξιν ἡγουμένου τινὸς λόγου· π. χ. ὑποτακτικῆς ἐγκλ. τὸ ἂν προτεθὲν ἔχοντα, οὐκ ἔξεστι προσάπτειν τῇ μετοχῇ μηδέποτε τὸ ἂν· Schaef. mel. σλ. 125. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 880.

VI. Ἀλλεπάλληλα μόρια· 1) ἄν κε, πλεοναστικῶς· κατὰ συνέχειαν ἀμέσως κείμενα· ", φάλαγγες κορτερὰι, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης οὐδ' Ἀθήνη μετελθόντω· Ἰλδ. Ν, 127. καὶ δ' ἔλαχεν, τοὺς ἄνακ καὶ ἠθέλον αὐτὸς ἐλέσθαι· Ὀδσ. Ι, 354. Πολλάκις καί, ἂν μὲν κεν. Περὶ μεταγνωστ. Ποιηταῖς δὲ καὶ, κεν ἀν· Hrm. Ὀργ. Λίθ. 247. 2) δὶς ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι, συνήθως ἐν μακροτέρῳ, ἢ διὰ παρεμβεβλημένης προτάσεως ὑποτακτικοῦ λόγου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν αὐκτ. ἐγκλ. τοῦτο δὲ οὐ κατὰ πλεοναστικὸν κυρίως, ἀλλ' εἴτε εἰς διατύφωσιν τῆς ἐνεργείας, εἴτε πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐμφάσεως· ὑπερ καὶ παρὰ τοῖς Λατινογρ. εἴθισται· Schaef. ἐν Γρηγ. Κορ. σλ. 43. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰσθητικῆς δυνάμεως αὐτῶν εἰς τὸν λόγον τὴν ἔννοιαν· π. χ. ἐν τῇ συντάξει ἂν οὐκ ἂν παρὰ Σφ. Αἰ. 1144. τῷ φθίμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κάτῳ χειμῶνι εἶχετ' . " Μάλιστα δὲ καὶ τρὶς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἐφ' οἷς δὲ ἐπεύδανε, τῇ γεωργιτῇ ἂν χρώμενος σὺ τέχνῃ; σπείρας εἰς τὸ προτέρων, ἀγαπῴη ἂν ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ὅτε ἔτυχε τέλεις λαβόντα; Πλτ Φῆρ. σλ. 276. Β. Περ' Ἀρετῆς. δὲ, Ἀχ. 212. καὶ τετράκις. "Ὅμοι παλαι, τῶν ἔτων τῶν ἐμῶν· οὐκ ἂν ἐπ' ἐμοῖς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέριον ἀνδρῶνω φορτίον ἠκολούθουν Φαύλλῳ τροχῷ, ὥστε φαῦλος ἂν ὁ σποδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ δεικνύμενος ἀξίως, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίπτων. Πολλάκις δὲ ἐν τοῖς λόγοις τούτοις πρόκειται τῷ κυρίῳ ῥήματι καὶ μετοχὴ ἢ ἀπαρέμ. προτιλαμβάνον ἅπαξ τὸ μόριον· Herm. Vig. σλ. 814. Matth. Γραμμ. Ἑλλ σλ. 883. 3) Τὸ ἂν· τίθεται ἔντε τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ ὅταν ὁ ἡγούμενος διορίζεται ὑπὸ τοῦ εἰ· συνήθως ἀπροτεράκις κατ' Εὐκτ. Ἐγκλ. περὶ τούτων λάβοιμεν, ἀρούμεθα κεῖ-

κλίσεις ἀναλόνω· Ἰλδ. Ε, 273. καὶ 196. καὶ 205. καὶ Ν, 288. πείπερ γάρκε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος . . " τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἐπιποιοῖς μόνον, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ οὐδέποτε· Schaef. mel. σλ. 51.

VII. Τὸ ἐν μόρ. παραλείπεται· 1) ἐν τῇ Ὁριστ. ἐγκλ. "δὲ δομε κῦμ' ἀπέρσεν ἀντὶ ἀπέρσεν ἂν· Ἰλδ. Χ, 348. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 715. ἐξαιρ. ἐν τῷ Παρατατ. ἦν, τοῦ ἑπομένου λόγου· Poppo obs. cr. ἐν Θκδ. σλ. 142. 2) ἐν τῇ ὑποτακτ. καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουταν· ἀντὶ ἐποίησεν ἂν· καὶ Η, 87. ἐξαιρ. ἐν τῷ πρὶν, ἕως, ὄφρα, μέχρι· Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 727. Poppo· ἐν Θκδ. σλ. 143. 3) Ἐν τῇ Εὐκτ. οὐ οὐ δύο γ' ἄνδρα φέροιεν Ἰλδ. Ε, 303. ἀντὶ φέροιεν ἄν· καὶ Η. 48. "Ἦ ῥανύμοι τί πύθοιτο; ἀντὶ τί ἂν πύθοιτο; Hem. Vig. σλ. 818. καὶ Σφκ. Αἴ· 904. Heind. καὶ Πλάτ. Γορ. σλ. 461. Α. Ῥητ. σλ. 397. Α; 4) μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμ. ἢ Ἐπῤῥ. Εὐρπ. Ὀρστ. 141. Heind. Πλάτ. Πρτγ. σλ. 345. ἐν τῇ ὑποτκτ.

VIII. Τίθεται δὲ τὸ ἂν μόριον ἐν συντάξει λόγων ὅτε μὲν προηγούμενου τοῦ ῥήματος, ὅτε δὲ ἑπιφερόμενου αὐτῷ. Εἰ ἔξεστι δὲ καὶ ἀρτικὸν λόγου εἶναι, ἀμφισβητεῖται ἔτι· Ὁ Ετf. ἐν Σφκ. Οἰδ. Τ. 929 ἀντιφάσκει τῷ Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 299. Α. Φαίδ. σλ. 87. Α. καὶ τῷ Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 174. Ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται οὐδ' ἂν εἷς, ἀντὶ οὐδεὶς ἄν· Schaef. ἐν Γρηγ. Κορ. σλ. 56. ὁ Αἰσχ. συνάπτει αὐτὸ τῷ, γε, ἂν γε· ὁ δὲ Σφκ. τῷ δὲ· ἂν δέ.

Ἀν· Σύνθεσμος ὑποτακτ. ῥήμ. συντασσόμενος = ἐὰν· ἀεὶ οἱ Ἀττ. πολλάκις τῷ ἢν χρώνται· Οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ μόνοι ἐν τῇ συντάξει οὐδ' ἂν· Schaef. ἐν Σφκ. Οἰδ. Τ, 1062. καὶ μάλιστα ἐν τῇ πρόσει κ ἂν· Εὑρηται δ' ἴσως καὶ μετὰ τῆς Εὐκτ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· Herm. Vig. σλ. 822. (ὁ μὲν Brunck ἐν Γνωμ. σλ. 336. καὶ ἐν Ἀριστφ. Πλτ. 482. ἐξέλες αὐτὸ πανταχοῦ βραχύ· ὁ δ' Herm. praec. Attic. σλ. 17. Vig. σλ. 1812. καὶ ὁ Ετf. obs. cr. ἐν Ἀθην. σλ. 476. (3) μακρὸν ἄνευ ἐξαιρέσ. ὁ δὲ Schaef. ἐν Ὀδσ. Pors. σλ. 147. καὶ ἐν Τυρτ. 2, 16. καὶ ὁ Franke Callin. σλ. 186. ἐξέλουσιν αὐτὸ εὐλογώτερον, διχρόνως κείμενον.

Ἀν· Ἑπικ. κατ' ἀποκοπὴν πρὸ συμφώνου ἀντὶ ἀνά πρὸ τοῦ ν, καὶ τ, κείμενον· "ὰν νέκυας ὠ Ἰλδ. Ξ, 298. "ὰν τε μάχην τε Τ, 319. "ὰν τὸν ὁδελὸν Ἀρτφ. Ἀχ. 795. Πρὸ τῶν λαρυγγοφώνων γ, καὶ κ, τρέπεται εἰς ᾳ κατὰ Boeckh διαφόρως ἀκμὴν, ἐν Πιδ. Ὀλ. 7, 61. πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ συμφώνων τρέπεται εἰς ᾳμ. Τὸ ἂν ἄνευ τόνου ἀοιδὸ ὀρθότερον τοῦ τοιζομένου ἄν· Βουτμ. Ἑλλ. 2, σλ. 296.

Ἀν· κατ' ἀποκοπ. τοῦ ἀνα, ἀντὶ ἀνίστη, ὥσπερ καὶ τὸ ἐνι ἀντὶ τοῦ ἔνεστι· Ἰλδ. Γ, 268. Ψ, 837. 860. 887. ἔνθα ἴστέον μέντοι ὅτι τὸ ἂν τίθεται ἀεὶ ἀντὶ ὁριστ. Παροχυηκ. τὸ δ' ἄνα, ἀντὶ προστακτ. Ἐνστ. Περ οἱ Γραμματηγρ. Δωρ. εἰώθασι λεγειν.

Ἀν — τίθεται ἐνίοτε πρὸ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων ἀντὶ τοῦ στερητ. α. ἔοικε δὲ ὅτι τὸ ν οὐκ ἔστιν ἐφελκυστικὸν· διότι εἰς τὰς πλείστας τῶν λέξεων τὸ στερητ. α συνάπτεται ἀμέσως τῷ σημαινομένῳ (ἀσκητ, ἀέκων, ἀελπὴς) ἀλλ' ὅτι ἀσκεῖ τῇ βίᾳ τῆς ἑνώσεως ἤτις πιθανῶς ἦν, ἀνα — ἐξ οὗ τὸ ἄνευ διατηρηθὲν ἐν ταῖς λέξεσι ἀνάεδνος, ἀνάελπτος· Βουτμ. Δξ. ., σλ. 274. Lobeck, ἐν Φρυν. σλ. 728. Κυρίως ὁμως ἐγράφοντο αἱ ἐνωτέρω λέξεις διὰ τοῦ διγράμματος.

Ἀνά· Πρόθεσις γενν. ὁσ. καὶ αἰτιατ. συνταξομένη. Ἀλλὰ γενν. μὲν καὶ ὁστ. μόνον παρὰ τοῖς Ἑπικ. καὶ τοῖς Δωρ. ποιηταῖς· Πάσχει ἡ ἀποκπ. ἂν, ἢ ἀνὰ πρὸ τῶν λαρυγγοφ. γραμμάτων εἰς ᾳ· πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ εἰς ἀμ τρεπομένη· τοῦτο δὲ μόνον παρὰ τοῖς Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τὴν δὲ ἔστιν ἀντίθετος τῇ Κατά.

Α) Μετὰ γενν. τὴν εἰς τὰ ἄνω κίνησιν σημαίνουσα, μόνον ἐν Ὀδσ. ἑνταῖς λέξεσιν ἀνὰ νηὸς βαίνειν· ἀνὰ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαίν'ω, Α, 416. ὡς εἶπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· Ι, 177. εἰ μὴ θέλετε νὰ μὴν ἀποδεχθῇ κανταῦθα τὴν τιμὴν ἀλλὰ νὰ ἐννοῇ αὐτὸ αὐτὸ τοῦ ἀναβαίνειν νηὸς, ὅπερ ὅμως οὐ πάνυ εὔλογον, διότι τὸ ἀναβαίνειν συντάσσεται μετὰ αἰτητ. συνήθως.

Β) Μετὰ ὁστ. = Ἐν· μόνον παρ' Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς· Παρ' Ὁμ. φέρει κυρίως ἐνοιαν ὑψώσεως, ὄρτεως, τὴν τοῦ Ἐπῤῥ. ἄνω· Ἰλδ. Α, 15. πάνω σκήπτρῳ ἐπάνω εἰς τὸ σκῆπτ. Ὀδσ. Λ, 127. πάνω ὤμῳ ἐπάνω εἰς τοὺς ὠμοὺς· Ἰλδ. Ο, 152. πάνω Γαγάρῳ ἄκρῳ·: 2) = σύν, ἄνευ βεβαίων παραδειγμάτων.

Γ) Μετὰ Αἰτιατ. = Ἐν· πάνα στόμα ἔχειν· Ἰλδ. Β, 250. πάνα θυμόνα· ἀντὶ ἐν στόμασι, ἐν θυμῷ· Ἡσδ. 9, 86. " ἀνὰ τοὺς πρώτους εἶναι· ἀντὶ ἐν τοῖς πρώτοις (τὸ κοινότ. μεταξὺ εἷς τοὺς πρτ. ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους) ἔχει δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις αὐτῆς οὕτω πως ὥστε διὰ τῆς Ἐν οὐ σημαίνεται ὡρισμένως ἰδιαίτερόν τι τόπου μέρος, ἀλλὰ μεῖζον καὶ ἐκτεταμένος τόπος· ἔσει πολλάκις κατὰ σημασίαν ταυτήσεως εἰς τόπου καὶ ἀπὸ τόπου· ὡς ἡ Κατά· πάνα δῶμα Ἰλδ. Α, 5. 9. κατὰ πᾶν τὸ δῶμα (παντοῦ εἰς τὸ σπῆτι, εἰς ὅλα τα' μέρη τοῦ σπητιοῦ)· πάνα στρατόν Ἡρδ. 1, 85. ἄνω κατὰ στρατόπεδον· ἢ κατὰ τὰ ἄνω τοῦ στρατοπέδου (πρὸς τὸ ἀπάνω μέρος ἀπὸ τὸ στρατόπ.) Ἐν Ἰλδ. Δ, 209. Κ, 82. δὲ, ὡς ἡ Διὰ· Παρέβαλ. Ἰλδ. Κ, 198. Ὀδσ. Ξ, 34. Ἡσδ. 1, 96. 2, 135. ἀνὰ μάχην, ἄστυ, πύργον, πεδίον· Ὁμ. Διότι τῇ φυσικῇ αἰσθήσει τοῦ ἀνθρώπου, πάντα ὅσα κεῖται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ διατρέχῃ, καταλαμβάνῃ (ψαύῃ), ἐπικρατῇ (κυριεύῃ) αὐτοῦ, σαίνονται ὡς ὑψηλότερόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἵνα ψαύσῃ πρέπει νὰ σπεύδῃ ὡς ἄνω κινούμενος — Ὑπακούτως 2) καὶ ἐπὶ ἀδιορίστου χρόνου σημαίνει διάρκειαν, συνέχειαν· πάνα νύκταν Ἰλδ. Ξ, 30. δηλ. διαρκούσης τῆς νυκτός· καθ' ἣν σημασίαν σπανίως εὑρηται ἄλλου παρ' Ὁμ· Παρ' Ἡρδτ. δὲ, 2, 37, 150. 6, 61. πάνα τὸν πόλεμον, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν· διαρκούντος τοῦ πολέμου, καθ' ἑκάστην· ὡσαύτως καὶ 1, 136. 2, 99. 3, 160. πάνα πὸν ἔτος· καὶ 8, 65. πάνα πάντα ἔτεα· ἀνὰ χρόνον· β') χρόνου, (μέτου καιρὸν) νὸν δὲ τῷ ἐπιοχεῖν ἐνεστι ἀγαθὰ, εἰ μὴ παραυτίκα ἀσκέοντα εἶναι, ἀλλ' ἀνὰ χρόνοι ἐξευρόντες ἄνα· Ἡρδτ. 7, 6. 10. 3) ἐνδιαιτημοῖς· διανομὴν· πάνα πέντε παρασπάγας τῆς ἡμέρας Ξνφ. Ἀνβ. 4, 6. δηλ. πρὸς 5. παρασπάδες ἡμέραν· πάνα πεντε γὰρ ἔτεκεν Ἀριστλ. δηλ. κάδε φορὰν πρὸς πέντε· ψευδῶς δὲ καταριθμεῖται ἐνταῦθα καὶ "Τάκτος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεύειν Ὀδσ. Θ, 209. ὅπου τὸ ἀνὰ συνωνύμως τῷ χεύε, δηλ. ἀνέχευε 20. μέτρα. 4) περιφραστικῶς κατ' ἐπίρρημ. ἔννοιαν· πάνα κράτος ἀντὶ βιαίως (μὲ βίαν)· πάνα κράτος λαβεῖν ἀντὶ ἐπιδρομάδην· (τὸ ἰταλ. μὲ ἀσάλτο)·: πάνα μέρος ἀντὶ ἀμοιβαίως, ἐκ μέρους, καθ' ἑκάστους (καὶ ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καθίναι εἰς τὸ μέρος τον)· 5) ἀντὶ τοῦ ἄνω, εἰς τὸ ἄνω· ἀνὰ εἶναι Ὀδ. Χ, 176. ἄλλως δὲ προθετικῶς μένον ἐπὶ ροῆς ποταμῶν· ἀνὰ ποταμὸν πλέειν Ἡρόδ. ὅηλ. πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, ἀντιθέτως τῆς κατά· Valck. ἐν Ἡρόδ. 1, 194. 2, 95. 3, 16. ἐν συνθέσει δὲ ποικιλότερα.

Δ) ἄνευ πτωτικοῦ, ἐπιῤῥηματικῶς παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ποιηταῖς· ἀντὶ τοῦ ἐπάνω· κατὰ σημασίαν τῆς διὰ μείζονος τόπου διαιρέσεως· »ἓν δ' ἔστησε σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, καλὴν καὶ χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν« Ἰλ. Σ, 562. ὅηλ. παντοχοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωήν· Πολλάκις δὲ κεῖται παρ' Ὁμ. ἡ Ἀνὰ ὡς Ἐπίῤῥημα κατὰ τμῆσιν ἐγχωρησμένη οὖσα τοῦ ῥήματος αὐτῆς, μετὰ τοῦ ὁποίου σχηματίζει ἀδιαίρετον σημασίαν· »ἀνὰ δ' ἴσχεο· ἀνὰ δ' ὦρτο· ἀντὶ ἀνέσχου δέ, ἀνῶρτο δέ· »ἀνὰ τεύχε' ἄειρας· ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν· ἀντὶ τεύχεα ἀνεῖρας, κρητῆρα ἀνεκέρασεν· κ. τ. τ.

Ε) Ἓν συνθέσει· 1) ὡς ἐν Β. 1 = ἄνω· ἀντιθέτως τῆς Κατά· ὡς ἀναβαίνω, ἀνίστημι, ἀναπίεσω: Ἐνίοτε δὲ παρὰ Ποιητ. καὶ ὑστέροις· »ἀνὰ ὀρτοδόρην ἀναβαίειεν« Ὀδ. Χ, 132. β') ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς κατὰ τόπον ὑψώσεως προκύπτει ἡ ἐπιτάσεως σημασία· π. χ. ἐκ τοῦ, ἀναγινώσκω· ἀνέρομαι· τὸ ἀντίθετον σχηματίζεται διὰ τῆς Κατά, ἐπὶ τοπικῆς ὑψώσεως· καὶ διὰ τῆς Ὑπό ἐπὶ ἐπιτάσεως· γ') ἐπὶ ἀφέσεως εἴς τι ἄκρον· τοῦτ' ἔστιν ἐπιτάσεως σκοποῦ τινος, τίθεται ὡς ἐν Β, 2. σημαίνουσα ἐπανάληψιν πράξεώς τινος, δευτέρωσιν σκοποῦ, μεταχειρισμοῦ, ἐπαναῤῥωσιν, διόρθωσιν, ἢ ἀνάληψιν ὀπίσω, πάρσιμου πράγματός τινος· π. χ. »ἀναβλαστάνω, ἀναγιγνώσκω, ἀνατίθημι, ἀνοχυρῶ, ἀνακαλῶ, ἀναχαιτίζω« β) ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἀντὶ τοῦ πάλιν, ὀπίσω· Günther de prnep. ap. Hom. σλ. 28. — Ἡ Ἀνὰ ὡς Πρόθ. οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν· εἰ καὶ ὁ Herm. cons. Med. Bimal. 5χ. 1143. ἐθέλει αὐτὸ ὡς ἄτοπον γνώμην τῶν Γραμματικογράφων· ἴδε καὶ τὸ ἑξῆς· (υυ).

Ἀνα· κατ' ἀναστροφὴν τύπος τῆς προθ. Ἀνά· 2) ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ ἀνάστηθι· Ἰλ. Σ, 178 Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· ἧσθαι, ἀνάστα, σαώσομεν, καὶ μὴ κεῖτεσαι πλέον· καὶ Ζ, 331. καὶ Ι, 247. καὶ Ὀδ. Ξ, 13. καὶ Εὐρ. Τρ. 98. »ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κειμαλίην ἐπάειρε δέρηνε. Ἡ λήγουσα οὐδέποτε πάσχει ἔκθλιψιν· »ἀλλ' ἄνα ἐξ εὐδρόνου« Σοφ. Αἰ. 194. Τὸ δὲ ἀποστροφούμενον ἂν κεῖται φύσει ἀντὶ τοῦ, ἀείστη· (υυ).

Ἄνα· κλητ. τοῦ Ἄναξ, μόνον μετὰ τοῦ ὦ κλητ. Ἐπῤῥ. ὦ ἄνα· Ἰλ. Γ. »Ζεῦ ἄνα, ὅς τίσιστος, ὀμὸς πρότερος κακὸ ἔοργε· καὶ Ἰλ. Π 233. »Ζεῦ ἄνα, Διώνηαΐε, πελασγικὲ καὶ ἀνασσε· ὦ ἄνα· Εὐρ. ἐν χρήτει δὲ ἐπὶ τῶν θεῶν μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐπὶ θνητῶν βασιλέων· Ὁμ. Παρὰ Σαπφοῖ δὲ καὶ ἀντὶ ὦ ἄνασσα ἴδε καὶ Πνδ. Ῥῦ. 12. 6. (υυ).

Ἀνά βα· Ἀττ. ἀόρστ. β'. προστακτ. ἀντὶ ἀνάβηθι, παρὰ τὸ ἀναβαίνω· (⏑⏑–).

Ἀναβαδήν· Ἐπῤῥ. (ἀναβαίνω)· ἀναβαίνων, εἰς ὑψηλὸν τόπον πορευόμενος, ἢ καθήμενος, ἢ κείμενος· »ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν« Ἀρστφ. Ἀχ. 399. καὶ 410. ἀναβάδην πονεῖς, ἐξὸν καταβάδην· καὶ Πλτ. 1123. »ἀναβάδην ἀναπαύεται« καὶ Πολδ. γ', 9. »ἀναβάδην καθίζεσθαι« καὶ ε'. 175. ἄνω κειμένους καὶ ἐκτεταμένους ποσί καθημένους· »αὐτὸς δὲ (ὁ Σαρδανάπαλος) ἀποδέρασκον εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀναβάδην ὑπὸ ἀλουργέσι παστοῖς« Δίων· λόγ. 162. καὶ Πλουτ. περὶ τοῦ αὐτοῦ· »ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος . . ἐξαπεσεν· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀντίθετος τῇ, καταβάδην· (ε).

Ἀναβαδέω, Ἐπῤῥ. (ἀναβαίνω) εἰς ὕψος ἀναβαίνων· Ἀριστοτ. χ. Ἱστ. ς'. καὶ δὲ ἄρετει τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, οὐκ ἀναβαδόν, ἀλλὰ κεκλιμένοι ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀναβαθμενός, ή, όν· (βαθμός) εἰς τὸ ἀναβαίνειν κατεσκευασμένος· κλιμακωτός, κατασκευασμένος μὲ ἀναβαθμίδας, ἤγουν σκαλίδια.

Ἀναβαθμίς, δος, ἡ· (ἀναβαίνω) βαθμός, ἤγουν σκαλὶ τῆς κλίμακος (τῆς σκάλας) Ἐξόδ. 20. 2) τὸ ἀναβαίνειν.

Ἀναβαθμός, οῦ· ὁ (ἀναβαίνω) σκαλί, σκαλοῦνιον, σκαλοπάτημα· κλίμαξ. Ἡρόδ. 1. 2) τὸ ἀναβαίνειν, Ἀνάβασις.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ· (ἀναβαίνω) κλίμαξ, σκάλα, κινητὴ κλίμαξ, χειρόσκαλα.

Ἀναβάθρον, τό· σκαλί, σκαλοῦνιον, σκαλοπάτημα· καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τῆς σκάλας· ἔτι δὲ ὑψωμένη ἔδρα, θρόνος· ἔρυσι, τέλεσμα ὑψηλὸν μὲ σκαλοπατήδια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναβῇ τις διὰ νὰ καθίσῃ εἰς αὐτό· καὶ καθέδρα πρὸ τῆς σκάλας· παρὰ τὸ

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι· Ἀόρστ. ἀνέβην· μέσ. Ἀόρστ. ἀνεβησάμην (βαίνω· ἔμμ.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μεταβ. σημσ. 1) παρ' Ὁμ., πλὴν τινων ἐξαιρέσεων, ἐπὶ ναυτίλων, σημαίνει ὅτε μὲν τὸ ἀναβαίνειν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ πλοῖον (τὸ ἰταλ. imbarcarmi) ὅτε δὲ τὸ ἐπιπλέειν (κάμνω πανιά) ὅτε παραλείπεται συνήθως τὸ πλῆν, ἢ ἄλλο σπουδαιότερον χρῆναι αὐτῷ ἐπ' ἀναβάσεως εἰς ὑψηλὸν τόπον· Συντάσσεται δὲ τῇ αἰτιατικῇ μόνῃ· ἄρα ἡ σημασία αὐτοῦ εἰς τὸ μεταβατ. πάλιν κλίνουσα· »ἀναβ. οὐρανὸν, ὑπερῴκεα· Ἰλ. Α, 497. Ὀδ. Σ, 302. καὶ τρπκ. ᾠδαῖς ἀνθρώπους ἀναβαίνειν Ὀδ. Ζ, 29. ἡ ᾠδὴ ἀναβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτ' ἔστι κυριεύει, νικᾷ ἡ ᾠδὴ εἰς τοὺς ἀνθρ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ προσκειται αὐτῷ τὴ Εἰς· »ἀναβ. εἰς ἐλάτην, ἐξελίμους χ. 142. εἰς ἵππον· Ἰλ. Ξ, 287. Π, 657. Τὸ δὲ »εἰς Τροίαν ἀναβαίνειν« Ὀδ. Α, 210. καὶ Ν, 285. »αἱ δ' ἐς Σιδωνίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες ἴκοντο« ἀντὶ τοῦ πλεῖν· ἐξ ἐναντίας δὲ »ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν« Ὀδ. Ξ, 282. τὸ ἐκεῖθεν ἢ τὴν ἀπὸ τόπου σημαίνουν κίνησιν· Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ »ἀναβαίνειν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν· (τόπον)· Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ μετὰ τῆς Ἐπί· »ἀναβαίε ἐπὶ τὴν τριήρη· ἐπὶ τὸν ἵππον· ἐπὶ τὸ ἅρμα· Σνφ. Μετὰ δοτκ. ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. »νηυσὶ ἀναβαίνειν« Ἰλ. Η, 409. Μετὰ τῆς Ἀνά· »νῦν δὲ ἀναβ. πολὺ ἂν σὺ τις ἐν ὀρτοδόρῳ ἀνεβοίης· Ὀδ. Χ, 132. β') ἐπὶ ὀδοιπορικῶν ἀπὸ τῆς παραλίας ἄνω εἰς τὴν μεσογείαν ἐξαιρ. εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας· Ἡρόδ. καὶ Σνφ. ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν· Παυσ. γ') ἐπὶ ῥητόρων· πολλάκις ἄνευ τοῦ, ἐπὶ τὸ βῆμα· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 372. 2) ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν, αὐξεσθαι, ἐπὶ Φυτῶν· »ἀνέβησαν ἄκανθαι« β') ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ αὐξάνεσθαι, πλήθυνειν· »νῦν δέ, εἰμὴ ἐπ' ἐκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεις ἀναβῇ τοὺλάχιστον ὁ ποταμὸς οὐκ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην« Ἡρόδ. 2, 13. (ὅπερ καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς εἴθισται· »ἀνέβηκε τὸ ποτάμι, ἀνέβηκαν τὰ νερά·): 3) ὅτε τὸ ἀποβαίνειν καὶ ἐκβαίνειν· (λαμβάνει ἢ πέρας τέλος, ἀποτέλεσμα, συμβαίνει, ἀποτάσσει) Valck· ἐν Ἡρόδ. 7, 10, 8. 4) ἀντὶ τοῦ μεταβαίνειν· (ἔρχεται εἰς ἄλλον, πέφτει, διαπερᾶται εἰς ἄλλα χέρια). »Εἰς Δαυλίην ἀνέβαινε ἡ βασιληίη· Ἡρόδ. 7, 205. ἴδε καὶ 1, 109. 5) ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφειν· »πάλιν ἐπὶ τὸν ἀδελφόν· Ξνφ. Ἑλλ. γ'. 1.

Β) μεταβατ. Ἀναβαίνω· Μλ. ἀναβήσω· Ἀόρστ. ἀνέβησα· Ἰων. καὶ ποιητ. (ἀντὶ ἀφλ. τοῦ ἡ κάμνω νὰ ἀναβῇ, ἀνεβάζω, τὰ παρ' ἡμῖν ποιούτερα) ἐξαιρ. εἰς πλοῖον· »αὖ δ' αὖτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν« Ἰλ. Α, 144. ἴδε καὶ Πνδ. Πῦ. 4, 340. »καὶ ῥά οἱ μάντις ἐρίηρε καὶ κλάροις ἐσαπροπέων ἱεροῖς Μόψος ἔμβατο στρατὸν πρόφρων« Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν καμήλους ἀνέβησεν ἄνδρας· Ἡρόδ. 1, 80. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. Ἀόρστ. »οἱ μὲν ἐπεὶ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, νῶϊ ἀναβησάμενοι· Ὀδ. Ο, 474. 2) ἀντὶ τοῦ ὀχεύω, ἐποχμάζω (βατεύω) φύσει δὲ οἱ αὐτοῦ ἵπποι ἰδίᾳ, πάρεξ τῶν πολεμιστείων, οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἀτακτοῦσιν, αἱ δὲ βαινόμεναι ἐξακτιζίλιαι καὶ μύρμαι· ἀνέβασε γὰρ ἕκαστος τῶν ἑρτέων τούτων εἴκοσι ἵππους· Ἡρόδ. 1, 192. Παράβαλε ἀναβάτης· 2).

Ἀναβακχεύω, (Βακχος) ἐνθουσιῶ, παροργίζω, παροξύνω, βάλλω εἰς μανίαν, Εὐριπ. Ὀρ. 340. μητέρος αἷμα σᾶς, ὃ σ' ἀναβακχεύει· 2) Οὐδέτερ. ἐναβακχεύομαι, μαίνομαι, κηριπόνομαι, ἀρχίζω νὰ φωνάζω καὶ νὰ περιφέρωμαι ὡς οἱ βακχευταί· Εὐριπ. Βακχ. 852. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Πλούτ. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 108. »ἀναβακχεύω τὴν πόλιν« ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν· ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν βακχεύω.

Ἀναβακχεύω = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναβάλλω, Μ. λῶ· (βάλλω· ἄμμ.) ῥίπτω ὑψηλά, εἰς ὕψος αἴρω· σηκόνω, »Ἀναβάλλεται ἐπὶ τοὺς ἵππους· ᾠβάλλω ἤτοι ἀναβιβάζω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον· Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. 4. 38. »ἀναβ. καὶ καταβάλλων τὰ ὅμματα σηκόνω ἢ ἀνεβάζω καὶ κατεβάζω κυτάζων τίποτε· »ἀναβάλλω κινδύνους« Ἡρόδ. 5, 49. καὶ Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβ. 1030. πέρυσι ἐπάνω μου κίνδυνον τινα· ἔτι δὲ καὶ Μέσ. »μάχην ἀναβάλλεσθαι« Ἡρόδ. 5, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τοῦ, ῥίπτειν τοὺς κύβους· τοιοῦτον ἔστι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Ε'. 10. »Πρῶτον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς· ἐξέτεινον ἐπάνω τὴν γῆν, τὸ χῶμα· καὶ τὸ τοῦ Καλλιμάχ. »Κρήτην λευκὸν ὑδωρ ἐβάλλετο· ἀνέβλυζε, ὅηλ. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ Ἵππων. »Ἀναβάλλει τὸν ἱπποβάτην· ῥίπτει τινὰ ζεῖς ὕψος τὸν καβαλάρην, καὶ οὕτω ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς 2) Ἀργοπορῶ, 4) ὑπερτίθεμαι τὸν χειρὸν· χτυπῶ τὴν δουλειὰν ὀπίσω· ἀφίνω νὰ περάτῃ καιρός· ἀφίνω τι νὰ τὸ κάμω ἀργότερα· Διον. περὶ συνθ. σχ. 309. ἔτι δὲ καὶ μέσ. »Κλεομένης δὲ ἀμείβετο τοῖς δε· Ὦ ξεῖνε Μιλήσιε, ἀναβάλλομαί τοι εἰς τριτην ἡμέρην ἀποκρινέεσθαι· Ἡρόδ. 5, 49. 3) ἐξαιρ. μέσ. Ὀδυσσ. Τ. 584. Μηκέτι νῦν ἀναβάλλε δόμων ἐκὶ τοῦτον ἐέλδειν· 3) Ἐπὶ Ἴμνου, ἡ Μουσῆς· ἀντὶ τοῦ ἀρχίζω νὰ ψάλλω ἢ τραγουδῶ σηκόνω τὴν φωνήν μου· Ὀδυσσ. Α. »Ἤτοι ὅγε μάλιστα κλέα ἀνδρῶν ἀοιδῆσιν ἀνέβαλλετο κάλλει ἀείδων· καὶ Θῆρ. β. 20. πτῷ δ' ἐπ Δαμοίτας ἀναβάλλετο καλὸν ἀείδειν· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ἄνευ τοῦ ἀείδειν· Προοιμιάζομαι, προαναρρύω, (καθὼς συνηθίζουν νὰ κάμνουν οἱ ψάλται πρὶν ἀρχίσουν νὰ ψάλλουν) παρὰ τοῖς Γραμματικ. δὲ ἐπὶ τῆ πρώτῃ ἄρτσως τῆς ἀδρας φωνῆς· ὅταν ἀναβεβλημένον μέλος τὸ, Ἰταλ. andante ἢ Ἀναβεβλημένον καὶ λιγυρὸν προαναρρύσθαι τοῦ λόγου· Συνν. τὸ ὁποῖον ἀναβέβλ. μέλ. ὁ Ἡλιόδ. Βιβλ. β'. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἐπίτρυχον ἰταλ. Adagio· ἐν γένει, ἀρχισθαι, ἀρχὴν ποιεῖσθαι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λόγου· (ὅταν θέλῃ τις νὰ ἀρχίσῃ κάμμιαν ὁμιλίαν)· Φιλοστρατ. Ἡρωικ. Ε'. »Ἀναβάλλεσθαι τινὰ ἀρχήν· ὅποιος ἔχει κατὰ νοῦν ἐπιχείρησιν τινα καὶ θέλει νὰ τὴν ἀρχίσῃ· ἄνευ τῆ Ἡρωϊκ. Α'. τό· »Ἐκ ἐναβολῆ τοῦ ὁρμῆσαι.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο αυτός μεταχειρίζεται συχνά τό «Ἐν ἀναβολῇ» καί «Ἐν ἀναβολαῖς» ἀντί τοῦ 'Αρχίζειν, ἀρχήν ποιεῖν· 4) ἀναβάλλεσθαι· μετά του ἰματίου ἤ καί ἄνευ· ὡς τό περιβάλλεσθαι· 'Επί ἐνδυμάτων καί φορεμάτων· ἐξαιρέτως ὅταν ἔχοντες τό περιβόλαιον (ἰταλ. mantillon, τό τουρκ. γιαπουντζίν) σηκώνῃ τό ἄκρον τοῦ ποδιοῦ (τήν ἄκρη τῆς ποδιᾶς) καί βάλλει αὐτό ἐπί τόν βραχίονα ὥστε τοιουτοτρόπως σχηματίζεται μεγάλη πτυχή (διπλωματιά). «Εἶσω τήν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένου»· Δημοσθ. περί τοῦ ἀγάλματος τοῦ Σόλωνος, λέγουσι· καί Πλούταρχ. (Φωκ. 4.) «Οὐδ' ἐκτός ἔχοντα τήν χεῖρα τῆς περιβολῆς ὅτε τύχοι περιβεβλημένος»· Ζήτ. 'Αναβολή· ὁ 'Αριστοφ. Ἐκκλησ. 97. τάσσει ὑπ' ἐναντίας τοῦ «'Αναβαλλομένη, τόν Ξυστειλάμενα ἱμάτια· «Σφῆκ. 1132. τήν δέ γλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶν· ὅπου φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντί τοῦ, 'Αμπίσχεσθαι, ἐνδύεσθαι, φορέσασθαι· ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι οἱ 'Αττικοί τάσσουσι τό, 'Αναβάλλεσθαι, ἀντί τοῦ, Περιβάλλεσθαι· καλῶς καί ἐκ τοῦ Πλατ. εἰς Θεαίτ. 25. γίνεται δῆλον· ὅπου φησίν «'Αναβάλλεσθαι ἐπί δεξιά ἐλευθέρως»· ἐπί τοῦ ῥιψάματος τοῦ φορέματος ἐπάνω εἰς τόν ὦμον, ὅ' οὗ ἐγνωρίζοντο οἱ ἐλεύθεροι.

'Αναβαπτίζω, ἐκ δευτέρου βαπτίζω, ξαναβαπτίζω.

'Αναβαπτισμός, ὁ· ὁ ἐκ δευτέρου βαπτισμός.

'Αναβάπτισις, ἡ· ἐκ δευτέρου βάπτισις.

'Αναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἐκ δευτέρου βαπτίζων.

'Αναβάσιμος, ὁ, ἡ· (βαίνω) ἐπιτήδειος ἤ εὔτολος εἰς ἀναβασμόν, ἤ ἐφ' οὗ ἠμπορεῖ τινας νά ἀνεβῇ· ἄρμ.

'Ανάβασις, εως, ἡ· (ἀναβαίνω) τό ἀναβαίνειν· τό ἀνέβασμα· εἰς βουνόν· «ἀπό γάρ τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἔστι καί βραχυτέρη ὁ χῶρος πολλόν, ἤπερ ἡ περίοδός τε καί ἀνάβασις·» 'Ηρόδ. 7, 223· ἐφ' ἵππου· (καβαλίκεμα) παρά Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1070. «πᾶσα ἵππου ἄμβασις·» αὐτί πάν τό ἱππικόν (ἡ καβαλαρία)· Δρόμος, ἐξοπλισμός, ταξείδι, ἐκστρατεία· ἀπό Πηχαλίας εἰς τά ἐνδότερα τῆς ἠπείρου ἐξαιρ. εἰς τά ἐνδον τῆς 'Ασίας, ὡς ἡ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὑπό Ξενοφ. «Κύρου 'Ανάβασις» ἐπιγράφεται, μ' ὅλον ὅτι μόνον τό πρῶτον βιβλίον πραγματεύεται περί αὐτῆς κυρίως· ἔτι δέ καί ἡ τοῦ μεγάλου 'Αλεξάνδρου εἰς τάς 'Ινδίας· 2) προχώρησις, αὔξησις.

'Αναβασμός, = ἀναβάσμός.

'Αναβαστάζω, ζομαι· Μ. άσω, καί άξω· (Βαστάζω) σηκόνω, κρατῶ ἀπάνω· φορτόνω, κρυβαλῶ· Λουκιαν. 'Αναχ. «ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τόν ἀντίπαλον.»

'Αναβατήριον, τό, ὑπαιθρον. 'Ιερόν. Θυσία, τήν ὁποίαν ἔστελλον, ὅταν ἔμελλον νά ἐμβοῦσιν εἰς τήν ναῦν καί νά ἀποπλεύσωσι· Πλούταρχ. παρά τό ἀναβαίνω.

'Αναβάτης, ου, ὁ· ὅποιος ἀναβαίνει, ὁ ἐφιππος, καβαλάρης· Ξενοφ. 'Ελλ. Ε'. 3. «ἵπποις, καί τούς ἀναβάτας ὡπλισμένους·» ἐν 'Απομν. Γ. γ. 2. κατά συγκ. 'Αμβάτης, κεῖται· 2) 'Ο ἄρρην ἵππος, ὁ βατεύων, ὀχεύων τάς θηλείας· (ε).

'Αναβατικός, ἡ, κόν· ὁ ἐπιτήδειος, ἡ ἁνήκων, ἁρμόζων εἰς τό ἀναβαίνειν, καβαλικεύειν· καλός καβαλάρης, ἡ στήν καβάλαν· Ξενοφ. 'Απ. Γ. 3.

'Αναβατός, ὁ, ἡ· παρ' 'Ομ. ἀμβατος (ἀναβαίνω) εὐκολοαναβάτης, τόν ὁποῖον ἡ εἰς τόν ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νά ἀναβαίνῃ· ἐκεῖνος, ὡς τόν ὁποῖον δύναται τινάς νά ἀναβῇ· Ἰλ. Β, 834. «ἵνα μάλιστα 'Αμβατός ἔστι πόληι·» καί Ὀδ. Δ. 315. καί ἐπί θαλάττ. Ἡσίοδ. Θεογ. 679. «τότε δ' ἀμβατός ἐστι πλέεσσιν· ἤγουν, πλευσιμος.

'Αναβέβρυχεν· ἐπί πηγῶν αἱ ὁποῖαι ἀναβράζουσι (χορχολάζουν)· ἀπαύστως «ὕδ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καλόν, τελεσσόον . . .» Ἰλιάδ. Ρ, 54. ὡς ἐνεστ. αὐτοῦ λαμβάνεται τό ἀλλοῦ που μή ἀπαντώμενον ἀνάβρυμι· ἄλλοι δέ ἀναγουσι τήν λέξιν παραβάλλοντες αὐτήν τῇ, ὑποβρύχια εἰς τό ἀνοβρέχω· τό ὁποῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει καί τό ὑπό ζηνοδότου ἀναγινωσκόμενον ἀναβέβροχεν· Ἰδέ Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 125. Τό πρωτότυπον αὐτῆς συγκέχυται τῷ βλύζω, βλύω, βρύω. Τό ἀνοτέρω τοῦ 'Ομ. ἠν καί τοῖς ἑρχαίοις ἀμφίβολον καί μετέβαλον αὐτό παντοίως, εἰς μάτην ὁμως.

'Αναβέω, ὦσεν· τό 'Αναβαίνω, καί 'Αναβημι, Ἑυρηντ. = 'Αναβαζω· Ὀδ. Ο. 473. «Οἵμενέπειτ' ἀναβάντες ἐπάπλεον. — Κώ ἀναβηκόμενος· ἀναβιβάσαντες αὐτοί ἡμᾶς (ἀφ' οὗ μᾶς ἀνέβασαν, μᾶς ἔβαλον καί τούς δύο εἰς τήν ναῦν.)

'Αναβεβλημένως, Ἐπίρ. (ἀναβάλλω) βραδέως, ἀργοπορικά, ὀκνηρως· Διον. 'Αλικ.

'Αναβήμεναι, Δωρικ. αὐτί 'Αναβῆναι· Ὀδ. Α. 210. «Πρίγε τόν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι·» ἤγουν, πρεπεῖ νά ἀποπλεύσῃ διά τήν Τροάδα.

'Αναβημί, ταυτόν καί 'Αναβαίνω· ὑπάγω ἐπάνω, ἤ εἶμαι ἐπάνω· ὅθεν 'Αναβῆναι αὐτί τοῦ ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· παρ' 'Αντιφάνῃ.

'Αναβησίεως, ω, ὁ· ὁνοματικός τῶν Φαιάκων· Ὀδύσ. Θ, 113. κυρίως ὁμως ὁ καλῶν ἀναβαίνειν· (ὁστις ἀναβαίνει εἰς καράβι).

'Αναβήσσω, ἤ 'Αναβήττω· καί 'Αναβήττομαι· Μ. ήξω· ἀποχρήματομαι· στόμα βήχωντας· 'Ιπποκρ. «'Αναβηττων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος.»

'Αναβιβάζω, = τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ κατ' ἀποκοπήν — 'Ανεβάζω, ἤτοι βάλλω, ἤ φέρωτι ἐπάνω εἰς τι· κάμνω νά ἀνεβῇ τι, ὡς Ξενοφ. «'Αναβιβάζω ἐπί τό ὄχημα·» «ἀνεβάζω, βάλλω ἐπάνω εἰς τό ἁμάξι· «ἐπί ἵππους·» «Ἡρόδ. 1, 63. 4, 72. ἔτι δέ καί ἐπί τό πλοῖον (τό ἰταλ. imbarcare) ἐν γένει, βάλλω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· 2) τραβῶ ἐπάνω, ὑπερτω τι εἰς ὑψηλόν μέρος· 3) ἐπί πλοίων, ὡς τό ἀνελκύω· 4) «Πρός τήν γῆν ἀνεβίβαζε τάς τριήρεις·» τάς ἐφέλκω, τάς ἔσυρε ἐπάνω εἰς τήν γῆν· Τροπικῶς· «ἀναβιβάζω τι εἰς τιμήν·» ὡ ἀνεβάζω τήν τιμήν, ἀκριβαίνω, κάμνω ἀκριβώτερον· ἔτι καί προβιβάζω τινα εἰς μεγαλητέραν ἀξίαν· Μέσ. προάγω, εἰσάγω· παρουσιάζω τινά εἰς τινα ἤ πρός ἄλλους πλείονας· «οὐδέ γάρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστίν αὐτῶν ἑνταυθοῖ, οὐδέ ἐλέγξαι οὐδένα·» Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 18. D. ζ. καί «παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασόμενος, ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθείη, καί ἄλλους τῶν οἰκείων καί φίλους πολλούς·» 34. C. D. 5) παρουσιάζω εἰς τό κριτήριον τόν διάγοντα παρόντος καί τοῦ ἐναγομένου· (ἰταλκ. comparoitare) Λυσ. ἐν Ἐρατ. 24. 6) σπανίως κατ' ἀμετάβατ. διάθ. = ἀναβαίνω.

'Αναβιβασμός, ὁ· Ζήτ. Σχολιον.

'Αναβιβαστέος· Θετικ. ἐπίθ. παρά τό ἀναβιβάζω· πρέπει νά προστάξῃ τις νά ἀνεβῇ τις· Ξενοφ. 'Ιππ. Δ'. 2. «ἀναβιβαστέον σοι ἱππέας·» δηλ. πρέπει νά ἀναβιβάσῃς ἱππεῖς, νά τούς προστάξῃς νά καβαλικεύσουν· καί Πλάτ. Πολιτ. 5, σλ. 467. «ἐπί τούς ἵππους, ἦν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καί διδαξομένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων.»

'Αναβιβρώσκω, Μλ. ἀναβρώσω (βιβρώσκω· ἀμλ.) κατεσθίω, κατατρώγω.

'Αναβιόω, ῶ· καί 'Αναβίωμι, ὦσεν τό 'Αναβιώναι Μλ. — ὡσομαι, (βιόω· ἀμλ.) ξανάζω· ἀνιστάμενος ἐκ τῶν νεκρῶν ἔρχομαι πάλιν εἰς τήν ζωήν· 'Αθήν. 5'. «ὄρτυγα σφραγίσαντα ἀναβιῶναι·» Μέσ. ἀναβιώσασθαι· ποιῶ τινα ἤτι νά ἀναβιώσῃ νά ξαναζήσῃ· Πλατ. Φαιδ. σλ. 89. C. ἀλλά καί κατ' ἐνεργητ. διάθεσιν· Παλαιφ. 41. «ᾧ' οὗ

'Αναβίωσις, εως, ἡ· (βιόω) ἀνάζησις, ἀνακαίνισις τῆς ζωῆς, ἀνάστασις, ἡ ἐκ δευτέρου ζωή.

'Αναβιώσκομαι· Μλ. — ὡσομαι· μέσ. ἀποστ. ποιῶ ἀναβιοῦν· ἀναστάινω, κάμνω νά ξαναζῇ· Πλατ. Κρατ. σλ. 48. C. «καί μή ὡς ἀληθῶς ταῦτα σεσήμασται ἤ τῶν ῥαδίως ἀποκτινύντων καί ἀναβιωσκομένων ἡ ἄν εἰ οἷος τ' ἦσαν.» «Κατά τήν αὐτήν σημασίαν κεῖται καί τό ἐνεργητ. ἀναβιώσομαι παρά τῷ Σχλ. Εὐρπ. 'Αλκ. 1. καί ἀναβιώσομαι παῖτη. πτρά Πλατ. Φαιδ. σλ. 72. C. D. ἐπειδή δέ ἀποθάνοι, μένει ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τά τελειώτατα καί μή πάλιν ἀναβιώσκοιτο.» 2) ἀμετάβ. = ἀναβιόω· καί Λίλκιαν. ποιητ. 'Ιστορ. ις'. 19.

'Αναβλαστάνω, Μ. ήσω· (βλαστάνω, ἀμλ.) ξαναβλαστάνω, ἤ τό ἁπλῶς βλαστάνω, φυτρόνω, γίνομαι· «καί δέ παραυτίκα ἀνά τ' ἔαρον καί ἀνέβλαστον.» 'Ηρόδ. 7, 156. Μεταφ. ἀναβλ. κτκά· «ἔδει δέ ἐκ τοῦ 'Ηετίωνος γόνου Κορίβαν κακά ἀναβλαστεῖν· 'Ηρόδ. 5, 92, 4. ἴδέ καί 3, 62. 2) ποιῶ ἀναβλαστάνειν.

'Αναβλάστημα, τος, τό· (βλαστάνω) ξαναβλάστημα, φύτρωμα.

'Αναβλάστησις, εως, ἡ· = βλάστημα. Θεόφ.

'Αναβλεμμα, τος, τό· (βλέπω) τό βλέπειν εἰς τά ἄνω, τό πρός τά ἄνω κύτταγμα· Ξεν. Κυν. Δ'. 4. «ἀπό τῶν ἀναβλεμμάτων, καί ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπί τάς καθέδρας τοῦ λαγώ·» τό κύτταγμα.

'Αναβλέπω, Μ. ψω· (βλέπω) κυττάζω εἰς τά ἄνω· Ξεν. Π. ε. 4. «ἀναβλέψας εἰς τόν οὐρανόν, ἐπεύξατο· καί βλέπω τινά κατά πρόσωπον· Λυτόδ. Α'. 4. «οὐδ' ἀναβλέπειν πρός τόν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι·» ὁ ἄπρ ἄλλοι ἀντιβλέπειν, ἀντιμισάσευσι· καί «ἀνέψγα τά ὄμματα· Λυτόδ. Η'. 3. «καταμώμι ἤγε — ἀναβλέψας δέ ἐρωτᾷ·» καί, Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τήν ὅρασίν μου, τό φῶς μου· 'Αριστοφ. Πλάτ. νέοι· γάρ ἀναβλέψῃς κἄν μικρόν χρόνον· καί Ξαναβλέπω πάλιν τινά· ὅθεν

'Ανάβλεψις, εως, ἡ· κύτταγμα ἀπάνω, ξαναβλεμμα· 2) τό ἐπαναλαμβάνειν πάλιν τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

'Αναβλήδην, Ἐπίρ. 'Ιων. καί 'Ομ. ἀμβλήδην (ἀναβάλλομαι)· πηδῶ, πετάχνομαι διά μιᾶς σφοδρά ἐπάνω, ἤ ὀπίσω· «ἀμβλήδην βῆν·» 'Ιλ. Χ, 476. κλαίων φωνάζω, παραπονιστικά φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· παρ' 'Αράτ. Διοσ. 348. 'Αναβλήδην ὀχέονται, ἐπί στηνῶν, καί ζωυρῶν, τά ὁποῖα ὀχεύονται· πηδηχτά ὡς αἱ βόες, ἵπποι· ἤ πεταχτά ὡς τά στρουθία (σπουργίτια)· βατεύονται.

'Αναβλήδεν, Ἐπίρ. (ἀναβάλλομαι) περιβεβλημένως, ῥιχτά ἐπάνω, ἤτοι κατά τόν τρόπον ἑνός ἐπανωφορίου, τό ὁποῖον ῥίπτει τινάς εἰς τούς ὤμους του.

'Αναβλησις, εως, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολή τινος εἰς ἄλλον καιρόν· ἄφημα, τό χτύπημα ὀπίσω καμμιᾶς δουλειᾶς ἤ ὑποθέσεως· 'Ιλ. Β. 380. «Τρωσίν ἀναβλητις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.»

'Αναβλητικῶς, Ἐπίρ. = ἀναβλήδην· 2) ἀργοπορικά, μέ ἀναβολήν καιροῦ· Εὐστάθ.

'Αναβλύζω, Μ. ύσω· (βλύζω) ἀναβρύσσω· ἀναπηγάζω· κυρίως ἐπί πηγῶν· 'Αθήν. «ἀνέβλυζον δέ ἐξ αὐτοῦ κρουνοί δύο, ὁ μέν γαλακτος, ὁ δέ οἴνου·» καί Μεταφ. «φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι.» 'Αριστοφ. καί Στράβ. περί τῆς Αἴτνης· «κακείστης γάρ ἐκ τοῦ κρατῆρος τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυσθείσης·» 2) κάμνω νά ἀναβρύζῃ, χορχολάζῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναβλυσις, εως, ἡ· (βλύζω) ἅμετρ. ἀναβρυσις, ἐκπήγασις· Ἀριστοτ. 2) βρύσις.

Ἀναβλυσταίνω, παρὰ Προκοπ. = Ἀναβλύζω· ἀμφβ. ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Στραβ. σελ. 208. ὁ Οὐτσόνιος ἔχει, Ἀναβλυστάνουσα· ὁ Ξυνίδ. ἔχει Ἀναβλυστωνῆσαι, τὸ ἀναβλύσαι ἢ ἀναβλαστῆσαι, ἐκ τοῦ Εὐπέλ. Δήμοι· ὃ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1095. ἔχει Ἀναβλυστονεῖν, καὶ ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀναφερομένην ῥῆσιν βλύζω. Ἴδε ἐν τούτοις Bast. Ep. cr. append. σλ. 55.

Ἀναβλύω, ταυτὸν καὶ Ἀναβλύζω (υ–υ–).

Ἀναβόαμα, τό· Πεζητ. ἀμβόαμα = ἀναβόησις.

Ἀναβοάω, ῶ· Μ. — ἠτομαι· Ἀόρ. Ἰων. ἀμβῶσαι, Ἡρόδ. (βοάω) φωνάζω δυνατά, ἐξαίρ. εἰς τὸν πόλεμον· φωνάζω πρός τινα καὶ ἔλθῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς μεθαίτης φωνῆς· Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. κ'. 13. Ζ'. κ'. 38. καὶ Ἀναβάσ. Ε'. δ'. 31.· ναἀναβοεῖ εἰς οἰμωγήν· ἢ θρηνῶ μεγαλοφώνως· 2) μετὰ αἰτιατ. πάχη, ξυμφοράν ἀναβοᾶν· ἢ Τραγ. κλαίω τὴν δυστυχίαν, τὸ κακόν μου, φωνάζω δυνατὰ· ἀφ' οὗ

Ἀναβόησις, εως, ἡ μεγάλη βοή, φωνή, ἐρεμγή·

Ἀναβοηθρεύω· σκάπτω, κάμνω λάκκον.

Ἀναβολάδην, Ἠπίρ. Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. ἀμβολάδην· (ἀναβολή) = ἀναβλήδην· πλέβης ζει ἀμβολάδην· ἢ Ἰλιάδ. Φ, 364. ὁ λέβης (τὸ χαλκίωμα, τουρκβ. τὸ καζάνι) χορχολάζει, βράζει χορχολαστά. Παρὰ Πινδ. ἐπὶ ἄρτεως τῆς φωνῆς· (ὅταν φάλλῃ ἢ τραγῳδῇτις σηκόνωσας τὴν φωνήν)· 2) ἀργοπορικά, χτυπώντας τὸν καιρὸν ὀπίσω· ὁ Ἡρόδ. συνάπτει τῇ λέξει τὸ, ἀναβάλλειν, μάλιστα· ναμβολάδην ἀναβάλλειν.

Ἀναβολαδίς· Ἰωνικ. ἀμβολαδίς· = ἀναβλήδην.

Ἀναβολαῖον, ου, τό· (ἀναβάλλω) ἐπανωφόριον, περικάλυμμα, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζεται τινάς· εἰς τὸ Δ'. τοῦ Ἡσαΐου. 2) Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ σύρουσί τι πρὸς τὰ ἄνω· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ Ἀναβάλλω.

Ἀναβολάς, ἀδος, ἡ· ὑπακ. γῆ· χῶμα ἀνεσκαμμένον (σκαφωμένον, ὅταν σκάπτουν λάκκον ἢ ἄλλο τοιοῦτον τι καὶ τὸ ρίχνουν ἐπάνω) ἐν χρήτει συνήθως κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ἀμβολάς· Ξιφ. Κπ 7, 5, 6.

Ἀναβολεύς, έως, ὁ· τὸ σκαλοπάτημα εἰς τὴν σέλλαν, τουρκοβάρ. ζενγκί· τὸ ὁποῖον ὅμως αἱ πάλαι δὲν μετεχειρίζοντο ὡς εἰναιήδη εἰς χρῆσιν· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἦτον σοῦλος, ὅστις τοῖς ἐβοήθει νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὁ τοιοῦτος σοῦλος ὠνομάζετο ἀναβολεύς. Οἱ δὲ πολεμισταὶ εἶχον εἰς τὰ ὁράματα αὐτῶν προσημασμένον τι βαθμίδος εἶδος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον πατοῦντες ἀνέβαινον ἐπὶ τὸν ἵππον· – σοῦλος, ὅς τις βοηθεῖ τὸν αὐθέντην του διὰ νὰ καβαλικεύσῃ, ἃ ὁποῖος καὶ χρησιμεύει εἰς τόπον σκάλας. Πλούτ. Η. Κραχ. 7. καὶ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἁρμένοι παρεβίβασαν· ἢ Ἀππ. Πουνι. 106. Ξυφ. Ἀιβ. 4, 4, 4.

Ἀναβολή, ῆς, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ὑπέρθεσίς τινος εἰς ἄλλον καιρόν· Πλάτ. Νομ. Ιᾶ'. μηδὲν ἐπὶ ἀναβολῇ πράττειν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός· ἢ οἱ δὲ, ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν· ἢ Ἡρόδ. 8, 21. 2) Ἔνδυμα, φόρεμα· Πλάτ. Πρωταγ. ναἀναβολὰς βραγχείας φοροῦσιν.ἢ 3) Τὰ ἐκ τάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα· Ξεν. Ἀναβ. Ε'. 2. 4) Προοίμιον εἴ. τὸ ᾠδεῖν, προανάκρουσις τοῦ ᾄσματος· ἐξαίρ. παρὰ τοῖς διθυραμβ. ποιηταῖς. Ἀριστοφ. Εἰρ. πξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτωμέναι· ἢ ἐνθα ὁ Σχολ. τὰς ἀρχὰς, φησί, τῶν ᾀσμάτων· Ζήτ. ἐν τῷ Διθυράμβος· 5) ναυστόλημα (τὸ ἰταλ. trasporto) ἐπὶ ποταμοῦ, ἢ ἐπὶ θαλάσσαν, ἢ διακομιδὴ (τρανσπόρτο) ἐπὶ βουνέν· Πολυβ. Γ. 50. εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀνάβασις ὅρους τινός· 6) παρὰ Στραβ. ἀντὶ τοῦ Ἰταλ. Apelation. Ζήτ. Διαιτοδοσία.

Ἀναβολικός, ἡ, όν· ἐν Ἐπιγρ. ἐργαστηρικός· ἀφ' οὗ

Ἀναβολικῶς, = ἀναβλήδην· Εὐστάθ.

Ἀναβόλιμος, ὁ, ἡ· ναἀναβόλιμοι εἶναι, αἱ διά τινα περίστασιν ὑπερτιθέμεναι εἰς ἄλλον καιρόν· Ἡσυχ.

Ἀναβορβορύζω, (βορβορίζω) κρυφομουρμουρίζω, ὁμιλῶ πρός τινα μουρμουρίζων, ὥστε μόλις καταλαμβάνει τοὺς λόγους μου· ναἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀναβορβόρυζον· ἢ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 433. καλῶς ὅταν τινὰς πράττῃ τι μὲ δυσαρέσκειαν· Ζήτ. Βορβορίζω.

Ἀναβουκολέω· (βουκολέω) ἀπατῶ ἐκ νέου· Κυρίλλ.

Ἀναβουλεύομαι· σκέπτομαι, συλλογίζομαι ἐκ νέου· Εὐστάθ.

Ἀναβρόζω, (βράζω) Κίμνωτι νὰ βράζῃ καὶ νὰ χοχλάζῃ, ἀφοῦ ἀπὸ βράσιμον Ἀπολλ. Β'. 566. ναὧρτο δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβρασθῆναι.ἢ Ἐτι δὲ καὶ ἀνεβρόζετο βρύτη, μαγειρεύω φαγητά· Ἀριστερ. Βατρ.ναὧρτο ἀνέβρασεν ὀμόσε.ἢ 2) Οὐδέτερ. ἀντὶ τοῦ, Βράζω, χοχλάζω, ἀναβρύω· ἀμφβ. ἀφ' οὗ

Ἀνάβρασις, εως, ἡ· (βράζω) βράσιμον, χύλωσις· ἀμφβ.

Ἀναβράστως· Ἀττ. ἀναβράστων· Μλ. ξω· (βράστω) = ἀναβράζω· Ἀριστφ. Βατ. 510. Εἰρ. 1107. Ἀχ. 1005. Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2, 16.

Ἀναβραστός, ὁ, ἡ· (ἀναβράζω) ναβράστος, βραστός, βρασμένος· Ἀριστοφ. Βατρ. ναἀβράστα τρέα.ω

Ἀναβράχω· (βράχω) ἀποτελῶ ηχον, ψόφον, κτύπον· ἐπὶ παιοκλίς Ἰλ. Τ. 13. τευχε' ἐθηκε — τάδ' ἀνέβραχε ἐαίβαλα πάντα· ἢ ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν· ὁ Σχολ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἢ πίπτοντα κατὰ γῆς, ἢ τζακιζόμενα ἀποτελοῦσι ηχον· καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναβλυζοντος μετὰ ψόφου· Ἀπολ. Ἀργ. Λ'. ναἀβίβραχεν ἄλληκτον ὕδωρ·ἢ ἐπὶ θυρῶν ἀνοιγομένων, κρότησιν, χρεσσιτίζω· Ὁδυσ. Φ. 48. ναἀνέβραχε καλὰ θύρετρα·ἢ ἔτρεξεν ἡ θύρα, ἐν τῷ ἀνοίγεσθαι· Ζήτ. ἐν τῷ Ῥάχω.

Ἀναβρέχω, Μ. ἑξω· (βρέχω) βρίχω τι ἐκ δευτέρου, μεταβρέχω, ξαναβρέχω· Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΑ'. 6.

Ἀναβρόζω· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρόχω.

Ἀναβρομέω· (βρέμω) ἀποτελῶ κρότον, ψόφον, ἦχον, Ἀζήν.

Ἀναβροντάω· (βροντάω) βροντῶ δυνατά, κατὰ συνέχειαν.

Ἀναβρύζειε, πλὴν ὅτ' ἀναβρίζειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·ἢ Ἐὐστιτ. Ἐνεργ. Ἀόρ. α'. Ὀδυσ. Μ. 240 ὁσάκις ἡ Χάρυβδις κατέπινε τὸ θαλ. ὕδωρ. Ἔρρωται δὲ καὶ παθητ. μετοχ. ἀόρ. ηττοστάς' ὕδωρ ἀποδίσκετ' ἀναβρυχηὼ Ὀδυσ. Λ. 585. δηλ. ἀναπολεῖ, ἀναβρυχᾶται ὕδωρ. παραβαλ. καὶ Βουτμ. λεξ. 2, σλ. 121. ἰδὲ καὶ καταβρύξειε.

Ἀναβροχίζω· Μ. ἰσω· δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ σύρω ἐπάνω· Παῦλ. Αἰγ. ὄζεν

Ἀναβροχισμός, οῦ, ὁ· τὸ διὰ βρόχου δέσιμον καὶ σύρσιμον εἰς τὰ ἄνω· ὁ Λύτ. ς'. 13.

Ἀναβρόχω, Μ. ὄξω· ἀναβρόφω, ξανακαταπίνω· ἔστι δ' ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ, ἀναβρόξειε ἐν χρήτει.

Ἀναβρυάζω· Μλ. —αξω· (βρυάζω) ἐπὶ μανίας, ἢ εὐφροσύνης ἀντὶ τοῦ φωνάζω μεγάλως, καὶ τολμηρῶς· Ἀριστοφ. Ἱππ. 602. ταυτὸν καὶ Ἀναβρυβδέω.

Ἀναβρυχάομαι· μέτ. ἀποθ. (βρυχάομαι) κλαίων ἢ παραπονούμενος φωνάζω μεγάλως, θρηνῶ, οὐρλιάζω· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀναβρύχω· ἰδὲ ἀναβέβρυχε.

Ἀναβρύω· Μ. ὑσω· (βρύω) = ἀναβλύω· (υυυ–).

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ· (ἀναβιβρώσκω) τὸ κατατρώγειν τι.

Ἀναβρώσκω· = Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, κή, κόν· (βιβρώσκω) ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτηδειος εἰς τὸ κατατρώγειν.

Ἀναβωλακία, ας, ἡ· τὸ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου γινόμενον αὐλάκι· αὐλακιά· Πινδ. Πύθ. ε'. ζηβ. ναἀβωλακίας σχίζε νώτον γᾶς·ἢ Ζήτ. Βωλάκιος.

Ἀναβώσται· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀναβοῶνται· Ἡρόδ.

Ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ· εἶδος τετραφύλλου· ἰδὲ ἀγαλλίς.

Ἀναγαργάλιστον· Δωρικ. παρὰ Ἐπικορ. ἀντὶ Ἀναγαργάριστον.

Ἀναγαργαρίζω· Μ. ἰσω· (γαργαρίζω) κάνω γαργάρα, ἁπλύνω τὸν λαιμὸν μὲ νερόν, ἢ ἄλλοτι· Πολιορ. ναἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι· Ὅζεν

Ἀναγαργάρισμα, καὶ Ἀναγαργαρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀναγαργαρίζειν.

Ἀναγαργάριστον, ου, τό· ἰατρικὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀναγαργαρίζειν· Ἱππκρ.

Ἀναγγελία, ἡ· (ἀναγγέλλω) δημόσιος ἠλοποίησις.

Ἀναγγέλλω· Μ. λῶ· (ἀγγέλλω) ξαναδηλοποιῶ, ἀποτελοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, εἴδωσι ἀπὸ τινος· Ξενοφ.

Ἀνάγγελος, ὁ, ἡ· (ἄγγελος) χωρὶς εἰδοποίησιν, ἢ εἰδήτην· ὅστις δὲν δηλοποιεῖται, ἢ δὲν ἐδηλοποιήθητε· π. χ. μάχη ἀνάγγελος· ταυτὸν καὶ Ἀπροσκοπος· ἢ γενμένη χωρὶς νὰ προμηνυθῇ· Ἀνέκδοτ. Β. σελ. 166.

Ἀναγείρω· (ἐγείρω) ξαναεγείρω, ξαναστήνω.

Ἀναγελάω, ῶ· Μ. άσω, (γελάω) γελῶ μεγαλοφώνως· ἀρχίζω νὰ γελῶ, μὲ περνοῦν τὰ γέλοια. (ἔξω)

Ἀναγεννάω, ῶ· Μ. νήσω· (γεννάω) γεννῶ ἐκ δευτέρου, ξαναγεννῶ· ὄζεν

Ἀναγέννησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου γέννησις, ξαναγέννησις.

Ἀναγεύω, Μ. εύσω, (γεύω) δίδω νὰ γευθῇ τι τίποτε. Ἀριστοφ. Νεφ. 523. ναἀναγευσ' ὑμᾶς.ἢ

Ἀναγηρύομαι· μέτ. ἀποθ. (γηρύω) φωνάζω δυνατὰ (τὸ υ, δίχρονον).

Ἀναγής, ὁ, ἡ· (ἀγος) = ἀναγνος· (υ–)

Ἀναγιγνώσκω, νεώτερ. μὴ ἀττ. τύπος ἀναγινώσκω· Μλ. —γνώσομαι (γιγνώσκω· ἀνρλ.) ἀκριβῶς, ἀτφαλῶς καὶ βεβαίως γνωρίζω· τὸ γιγνώσκω κατ' ἐπίτασιν· αὐτὸ ἐστι παρ' Ὁμ. μόνη σημασία τῆς λέξεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας μονον τῷ ἀορίστῳ ἀνέγνων χρῆται· ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἡ σημασία τοῦ ξαναγνωρίζω· Ἡρόδ. 2, 91. ναὐτὸντα ἐκ Λιβύης τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν, ἐφασαν ἕλλῆνες καὶ παρὰ σφέας καὶ ἀναγινώσκειν τοὺς συγγενέας πάντας.ἢ Ἔτι δὲ διαιρίνω, καὶ ἐκ τούτου ἢ εἰδυίτερα σημασία τοῦ διαβάζω·ἢ γράμματα, βιβλία ἀναγινώσκω·ἢ Ἰωνικ. ἰδίως· Κορδ. Ἐρημ. σλ. 503. Ἡρόδοτ. ναὃ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανατο ἐπὶ τῷ ἑωυτοῦ πατρί·ἢ Ἰωνικ. ἐστι καὶ ὁ ἐν ταυτῷ τῇ συνδέσει ἀπαντώμενος ἀόρ. α'. ἀνέγνωσα· Ἡρόδ. 1, 68, 87, καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Ἀναγκάζω· Μ. άσω· (ἀνάγκη) βιάζω, στενοχωρῶ, βλίβω τινὰ διὰ λόγων, καὶ φοβερισμοῦ· δι' ὀρῶν ἀποδείξεων, δι' εὐλόγων παραστάσεων πείθω, ἀναπείθω τινα· Valck ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 921. Ἐπὶ πραγμάτων· ἐκτελῶ κατορθωτὰ μὲ βίαν· ἀποδεικνύω τι ὡς ἀναγκαῖον· ἀνευ πτωτικοῦ· Πλάτ. Θεαί. σλ. 1523. Cornual ἐπὶ τούτοις, τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν νλεον Ὅμηρος λέγει καὶ ὀηλεῖω, ἀποδέχομαί τι ὡς ἀποδεδειγμένον, ἀναγκαῖως πιστεύω. Πλτ. Κρατ. σλ. 432. C. ...πρὸ δὲ μή, καὶ μὴ ἀναγκάζῃ πάντ' ἔχειν τὰ πράγματα, ἵνα κομιδῇ τοιοῦτον οἷον περ οὐ ὄνομα ἐστιν· 2) ὑπάρχει εἰπεῖν. ...ἀναγκάζω τινά τινι· βιάζω τινα εἴς τι, κατορθῶσαί τι εἴς τινα μὲ βίαν. Πλτ. Φιδ. σλ. 242. ...καὶ ἐγὼ τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβὰς ἀπέρχομαι, πρὶν ὑπό σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι. Λ. ὅθεν παθητ. ...ἀναγκάζομαί τι ἢ ἀναγκάζομαι, βιάζομαι εἴς τι· 3) τυραννῶ, στρεβλῶ.

Ἀναγκαστέτης, εως, ἡ· βιαστικὸς νόμος. Εὐσέβ. ς'. 7.

Ἀναγκαίη, ης, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνάγκη. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀναγκαῖον, τὸ· ταὐτὸν καὶ, Ἀνάγκη. 2) Ἀναγκαῖον, ἡ Ἀναγκαίον· ἀντὶ τοῦ, φυλακή, δεσμωτήριον. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε'. ιδ'.

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον· παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ, καὶ διακαλλήκτους. Θεόδ. 1, 2. 4, 87. 5, 8. 7, 60. Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 554. A. 559. A. (ἀνάγκη)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖος, ὀηλ. ὅστις πρέπει χωρὶς ἄλλου νὰ γένῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλέως· ...ἀναγκαῖος μῦθος Ὀδύσ. Γ, 399. λόγος ἐξουσιαστικὸς, μὲ κῦρος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πειθῇ τις· ...ἀναγκ. χρεών. Ἰλιάδ. Θ, 57. στενὴ χρεία, μεγάλη ἀνάγκη· ...ἦμαρ ἀνάγκαιον Ἰλιάδ. Π, 830. ὅπερ ἄλλως δούλιον ἦμαρ· ὀηλ. ἡ βιαστικὴ ἡμέρα ἡ ὁποία κάμνει τοὺς ἐλευθέρους δούλους· ὅθεν δουλικὸς βίος (οὐχὶ δὲ ὡς τινες ἑρμηνεύουσι δεινότατον ἡμέραν) ὡς παρὰ Σφκ. Αἰ. 485. ...τύχη ἀναγκαία τουτέστι δουλική· 2) παθητ. ἀναγκαστμένος, βιασμένος, στενοχωρημένος, χωρὶς τὴν θέλησίν του· ...πολεμεῖται ἀναγκαῖα. Ὀδύσ. Ω, 498. ὀηλ. οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ μάχωνται καὶ θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες· ...δῶμα ἀναγκαῖον. 209. ὀηλ. βιασμένοι νὰ δουλεύωσι· 3) ἐπειδὴ πᾶν βεβιασμένον γίνεται ἀκουσίως· ἀτερπής, ἀηδής, ὀχληρός, ἀνιαρός, λυπηρός. Θεογ. 291. 464. 4) φυσικὸν ἢ ἠθικὸν καθῆκον, ἀρετὴ καλὸν, ἀναπόφευκτον· τὰ ἀναγκαῖα· ὀηλ. χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τις· οἷον· τροφή, ὕπνος, ἐκκενώσεις· ἄμποτες ἢ κατὰ φύσιν ἐπιθυμίαι, χρεῖαι· ἔτι δὲ, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ κατά τινα μοῖραν ἀνάγκην βεβαίως συμβαίνοντα· οἷον, γῆρας, θάνατος, κ. τ. τ. τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα· ἢ ὑπὸ θεοῦ διακεχθεῖσα τῶν πραγμάτων τάξις· τὸ ἀναγκαῖον· ὀηλ. τὸ κύριον, οὐτιδάνει, μέγιστον· ὅθεν καὶ = αἰδοῖον· 4) δὲ ἐξ αἵματος συγγένεια· ἅρμ κατὰ θείαν διάταξιν ὑπόχρεως· συγγενής. Ἐπῤῥ. ἀναγκαῖος· ὡσαύτως ὅστις ἐν χρήσει καὶ ἀνάγκη ἐπιῤῥηματικῶς· ἀναγκαίως ἔχει· εἶναι ἀναγκαῖον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἄλλως. Ἡρόδ. 1, 89. 8, 140, 1. Εὐρπ. Ἡρ. 859. Βύκ. 32. ἀφ' οὗ

Ἀναγκαστέον. Ἐπῤῥ. ῥηματκ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· πρέπει νὰ βιάζῃ, ἀναγκάζῃ τις. Πλατ. Πολτ. 378. = D

Ἀναγκαιότης, ἡ. Συγγένεια, οἰκειότης. Διον. Ἁλικ.

Ἀναγκαιοφαγέω. Ζήτ. Ἀναγκοφαγέω.

Ἀνάγκαμα, = Ἀνάγκη, Ἰωσηπ. ιβ'. 12.

Ἀναγκαστήριος, ία, ιον. βιάζων, θλίβων, στενοχωρῶν· τὰ ἀναγκαστήρια Διονύσ. Ἁλικ. ...Δικαιοσύνης ἀναγκαστήριαι· τὰ βιάζοντα καὶ στενοχωροῦντα μέσα.

Ἀναγκαστικός, ἡ, όν = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναγκαστός, στή, στόν· ῥηματκ. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· βιασμένος, ἀναγκασμένος. Ἡρόδ. 6, 58.

Ἀνάγκη, ἡ. Ἰων. καὶ Ὅμ. ἀναγκαίη, (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἀνάγω· κατὰ Doederl. δὲ, παρὰ τὸ ἀγκὰς) βία, χρεία, στενοχωρία, βιαστικὸν μέτρον· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται μάλιστα τῇ ὁτιοῦν, συντάσσεται μετὰ ῥημάτων ἐπιῤῥηματικῶς· βιαίως, ἀκουσίως κατὰ προσταγὴν πράττειν, ποιεῖν κ. τ. τ. ...ἀνάγκῃ ἀείδειν, ἄϕ' ἡμεν, πολεμίζειν, ϕεύγειν· κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητ. ...ἀνάγκη ἴσχειν, ἄγειν, κελεύειν. Ἐν Ὀδύσ. Κ, 434. δὲ, τῇ ὁτιοῦν πρόσκειται τὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν· ...οἱ κέν οἱ μέγα δῶρα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ, ὥσπερ βύλωϕ' ἑρεῖν. 2) ὡς φυσικὴ δὲ ἀνάγκη· ἡ κατὰ φύσιν ὁρμὴ ἢ ἐπιθυμία· φυσικὸς νόμος· μοῖρα, τὸ εἱμαρμένον, πεπρωμένη, χρεὼν τὸ (γραϕτὸν) τύχη· ...ἀνάγκαι ἐκ θεῶν· ὅσα διέταξεν ὁ θεός· 3) ὡς ἠθικὴ ἀνάγκη· πάντα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις εἰς τὸ νὰ ἀποτελῇ τι εἰς ἄλλους καὶ χωρὶς τῆς θελήσεώς των. Πειθοῦς δεινότης· (ῥητορική)· μετὰ λόγου ἡ δικαία βία· ἀναντίῤῥητος, ἢ ἀνυπόστατος ἔλεγχος (ἀπόδειξις)· 4) βιαστικὰ μέσα· οἷον βάσανος, στρέβλωσις, κόλασις, παιδεία, τιμωρία, ποινή, ἐπιτίμιον, δεσμά, εἰρκτή· (ϕυλάκωμα) κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν συνήθως. Ἡρόδ. 1, 116. Ἀστυάγης δέ μιν οὐκ εὖ βουλεύσασθαι ἔϕη, ἐπιδιδόντα ἐς ἀνάγκας μεγάλας ἐπενεέσθαι· καὶ Διόδ. 3, 14. ...ἀνάγκας ἐπιϕέρειν· ...ἀνάγκην προστιθέναι. Ξεν. Ἱέρ. ὅθεν καὶ, λύπη, ἄλγος (πόνος) ὀδυνώδης, τολαιπωρία, ἔνδεια, κίνδυνος, θλῖψις· 5) ϕυσικὸς δεσμός, συγγένεια ἐξ αἵματος. Κατ' ἐπιῤῥ. ἐκείνων ὑπ' ἀνάγκης εὑρηται Ὀδύσ. Τ, 156. Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης· ...οὕτω καὶ, πρὸς ἀνάγκην, καὶ οἱ ἀνάγκην ἔτι δὲ καὶ, πολλὴ γ' ἀνάγκη, ἡ ἀνάγκη πολλή. Vulck ἐν Εὐρπ. Φοιν. καὶ πᾶσα ἀνάγκη Wolf ἐν Δημσθ. Λεπτ.: ἀνάγκη (ἐστι), ἀναγκαῖόν ἐστιν.

Ἀναγκοδάκρυς, ὁ, ἡ· ῡ, τὸ· γεν. υος (δάκρυ) ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ κλαύσῃ, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι κλαίει, θὲν κλαίει διὰ λύπην. A. Beckh. 1, σλ. 20, 14.

Ἀναγκοστενέω, ὦ. Μ. ήσω. βιάζω, στενοχωρῶ τινα νὰ φάγῃ, χορτάζω, (βρέϕω, τὸ τουρκαβ. ταΐζω) στανικῶς· ἐπὶ κτηνῶν. Ἀξήν. Β. παρὰ τὸ.

Ἀναγκόσιτος, ὁ, ἡ· (σιτέω) ὅστις εἶναι βιασμένος, τὸν βιάζουν νὰ τρώγῃ· ὅστις πρέπει νὰ γυλλάττῃ αὐστηρὰν δίαιταν.

Ἀναγκοτροφέω, ὦ. Μ. ήσω. (τρέϕω) τρώγω ἐξ ἀνάγκης, χωρὶς νὰ θέλω· τρώγω κατ' αὐστηρὰν δίαιταν καὶ ὄχι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου· ὡς ἔπρεπε νὰ τρώγωσιν οἱ ἀθληταὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον προσδιορισμένη καὶ ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τῶν ϕαγητῶν. ὀηλ. τί ϕαγὲ καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ τρώγουν.

Ἀναγκοφαγέω, ὦ· (ἀναγκοϕάγος) = ἀναγκοτροφέω· ἀφ' οὗ

Ἀναγκοφαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ἐξ ἀνάγκης τὸ διωρισμένον, ἐξαιρ. οἱ ἀθληταί. Ἀριστοτ. Πολ. Η'. 3. ὅπου τινὰ χειρόγρ. Ξηροφαγίαις ἔχουσι.

Ἀναγκοφάγος, ὁ, ἡ· (ϕαγεῖν) = ἀναγκόσιτος.

Ἀναγκοφορέω, ὦ. Μ. ήσω. (ϕέρω) ὑπομένω τι ἐξ ἀνάγκης μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποϕύγω. Διονύσ. Ἁλικ. Γ'. 16.

Ἀνάγκυλος, ὁ, ἡ, (ἀγκύλη) Διόδ. Σικ. Γ', 8. ...ἀνάγκυλα ἀκόντια· κοντάρια χωρὶς ἀγκύλην, λωρίον διὰ τὸ ῥίψιμον.

Ἀναγλυκαίνω. Μ. ανω. (γλυκαίνω) κάμνω τι νὰ γένῃ γλυκύ.

Ἀνάγλυπτος, (γλύϕω) ὁ, ἡ· ὁ εἰς ὕψος γεγλυμμένος, σκαλισμένος· ὡς ἀνάγλυϕον ποτήριον· τὸ ὁποῖον τὰ πλουμίδια ἐξέχουσιν.

Ἀναγλυϕάριος (γλύϕω) ὁ τεχνίτης ὅστις κάμνει σηκωτὰ ἢ πετχτὰ σκαλισμένα πράγματα. Μακάρ.

Ἀναγλυϕή, ῆς, ἡ· τὸ εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι πρὸς τὸ ἔξω πεταχτόν, σηκωτόν, σκάλισμα, πλούμπτμα· τὸ γαλλ. Basrelief.

Ἀνάγλυϕον, τὸ = ἀναγλυϕή.

Ἀνάγλυϕος = ἀνάγλυπτος

Ἀναγλύϕω. Μ. ψω. (γλύϕω), σκαλίζω· κάμνω νὰ ϕαίνεται ὑψωμένον τὸ σκαλισμένον· οὗ τὸ ἐναντ. Διαγλύϕω.

Ἀναγναμπτω. Μ. άμψω. (Γναμπτω) στραβώνωτι ἢ λυγίζω. παρ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Ξ. 348. — ...δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοῖο· ἀντὶ τοῦ, ἔλυσαν τὸν δεσμόν· ὅθεν

Ἀναγναμπτομαι, ἀνακάμπτομαι, στραβόνομαι, 348. — ...ἀνεγνάμϕθη δὲ οἱ αἰχμὴ· ἐλύγισεν ἢ ἐστράβωσεν ἡ μύτη τοῦ κοντοῦ.

Ἀναγνάπτω, (γνάπτω) ξαναλειαίνω, μεταστρίζω, μεταπαστρεύω, ὡς ὁ γναϕεὺς· λευκαστής.

Ἀναγνεία, ἡ· (ἀναγνος) ἀκαθαρσία, μολυσμός διά τινος κακοπραγίας, ἐκ τοῦ Ἀγνός, καθαρός.

Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ· (ἀγνίζω) ὅστις δὲν ἐκαθαρίσθηκε, δὲν ἐστρεβλώθηκε, δὲν ἐξέπλυνε μὲ μετάνοιαν τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του. Ὀρϕ. Ἀργ. 1229. xal

Ἀναγνος, ὁ, ἡ· (ἁγνὸς) ἀκαθάρτος, ἀπαστρος· τὸ ἀπὸ τοῦ τουρεμβ. λειτατμένος ἢ μορτατμένος· αἰσχρόβιος, μὴ σώϕρων· κυρίως δὲ ὅστις ἔχει ἐπάνω του μολυσμὸν ἐγκλήματος· ὀηλ. ὅστις ἔκαμε μεγάλην ἁμαρτίαν.

Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω. ἀπτ. -ριῶ (γνωρίζω) ἀποδέχομαι, στέργω τι, ξαναγνωρίζω. Πλάτ. Πολ. ὅθεν

Ἀναγνώρεσις, εως, ἡ· ξαναγνώρισις, τὸ γνωρίζειν ἐκ δευτέρου· τὸ ἀποδέχεσθαί τι. Πλάτ.

Ἀναγνώρισμα, τος, τό· τὸ σημεῖον, δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι· πληθυντ. τὰ ἀναγνωρίσματα· στολισμοὶ ἢ ἀθύρματα (παιγνίδια) νηπίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς γνωρίζουν ἐκτεθειμένα παιδία των (τὰ ὁποῖα ἡ μητέρες των καθὼς τὰ γεννήσουν τὰ βάνουν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὰ εὕρῃ ἄλλος νὰ τὰ ἀνατρέψῃ) Πλάτ.

Ἀναγνωρισμός, ὁ· Ἀναγνώρισις.

Ἀναγνωσείω· ἐφετικὸν ῥῆμα παρὰ τὸ ἀναγιγνώσκω· ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ ἀναγνώσω.

Ἀνάγνωσις, εως, ἡ· (ἀναγιγνώσκω) ξαναγνώρισις. Ἡρόδοτ. Α'. 116. 2) ἀνάγνωσις, δι' ἀβασμα. Πλούτ. ὥσπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι· τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἡ ἀνάγνωσις. 3) κατάπεισις, τὸ διὰ λόγου καταπείθειν τινά. 4) ὑπόμνησις, ἢ ἢ ἄνωθεν γνῶσις. Θεοϕίλ. 5) περικοπὴ ἀπό τινος Γραϕῆς, ἥτις ἀναγινώσκεται ἐπ' Ἐκκλησίας. 6) ῥητόν. Ἀθανάσ.

Ἀνάγνωσμα, τό· δι' ἄβασμα εἰς ἐπήκοον· (νὰ ἀκούῃτις)· 2) τὸ ἀναγνωσμένον, ὅ,τι ἀναγνώσθηκε, ἐδιαβάσθηκε, μάλιστα μεγαλοϕώνως καὶ τὸ ἠκουσαν ἄλλοι = Ἄκουσμα, Ἀκρόαμα· τὸ ἀναγνωσθὲν χωρίον (περίοδος ἢ μέρος ἀπὸ κάνὲν βιβλίον).

Ἀνάγνωστος, ὁ, ἡ (ἀναγιγνώσκω) ὅστις δὲ διαβάσθηκε, εἶναι γιὰ νὰ διαβασθῇ, ἠμπορεῖ νὰ διαβασθῇ· 2) = ἄγνωστος· ὅστις δὲν γνωρίζεται· δὲν πρέπει νὰ διαβασθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ τις· 3) ἀντὶ τοῦ ἀναγνωσις γραϕῆς τινος. Βασίλ.

Ἀναγνωστήριον, ου, τό· τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἀνάγνωσις, 2) = ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ· ὅποιος ἀναγινώσκει, διαβάζει τι. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. ...τὸν ἀναγνώστην τοῦ Καλλισθένους.

Ἀναγνωστικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἀναγινώσκειν.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ· ἀνακήρυξις, δημόσιον διαλάλημα καὶ ϕανέρωσις, ὅταν προβιβάζεταί τις εἴς τι ἀξίωμα· ἐκ τοῦ

Ἀναγορεύω. Μ. εύσω· (ἀγορεύω) ἀνακηρύτ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τω, δημοσίως δηλοποιῶ, διαλαλῶ τον προβιβασμόν τινος. Δημοσθ.

Ἀνάγραμμα, τος, τό· (ἀναγράφω) τὸ μεταθέσει τὰ στοιχεῖα λέξεως τινος, ὅτι οὐ γίνεται ἄλλη τις λέξις· π. χ. ἠρα, ἀήρ: ἀρετή, ἐρατή. Ἀρτεμίσ, ἴον Ἥρας· ελ. σ. τ.

Ἀναγραμματίζω. Μ. ίσω. ποιῶ ἀναγραμματισμόν, ποιῶ διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν στοιχείων ἄλλην λέξιν.

Ἀναγραμματίζομαι· πάσχω ἀναγραμματισμόν. Εὐστάθ. »ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ νῦν ὁ χῶλος, τὸν λόχμαν ποιεῖ· ὡς καὶ τὸ ἔνειμας, ἔμεινας γίνεται.

Ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ· μετάθεσις τῶν στοιχείων λέξεως, ὥστε ἄλλην τινὰ λέξιν γίνεσθαι· συγγραφὴ ἀναγράμματος.

Ἀναγραπτος, ὁ, ἡ, (ἀναγράφω) γεγραμμένος εἰς τι μέρος, διὰ παντοτεινὴν ἐνθύμησιν. Θουκυδ. »κεῖσθαί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ εἴκω ἐτοσεὶ ἀναγράπτων.

Ἀναγραφεύς, έως, ὁ· ὁποιος γράφει, ἢ ἀντιγράφει, περιγράφει εἰς τὸ Κατάστιχον, ὁ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας διωρισμένος γραφεύς, τὸ Ἰταλ. Νοτάριος, παρὰ Λυσίᾳ »Ἀναγραφεῖς νόμων« *Scriba publicus*.

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ· γράψιμον, μεταγράψιμον, ἀπέρασμα εἰς κατάστιχον, τὸ Ἰταλικ. *registrare*: τὸ γεγραμμένον, ἀπερασμένον εἰς κατάστιχον τὸ Ἰταλ. *registro*· τὰ διαπεπραγμένα ψηφίσματα, ἢ ὑπομνήματα, τὸ Ἰταλ. *atti* τὰ ὁποῖα ἐδεωρήθησαν εἰς τὸ κριτήριον. Αἰσχ. ΙΣ. ητῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνόχων ἀναγραφήν· ὅ ἐστιν, ἀπομνημόνευμα πράξεων τινῶν ἐνόχων. Διόδ. Σικ. »οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων· καὶ Ξενοφ. Πολ. Γ. 11. »πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένας· ἀντὶ τοῦ, δημοσίας καταγραφῆς.

Ἀναγράφω. Μ. άψω. γράφω· (γράφω) γράφω εἰς τὰ Πρακτικά, εἰς τοὺς Κώδικας, εἰς τὰ Κατάστιχα, »ἀναγράφειν εἰς καταλόγους. Ἰσοκρ. ἀντὶ τοῦ, γράφειν, περᾶν εἰς τὸν κατάλογον. Πλούτ. »ἀναγράφειν κληρουχίαν«, ἤγουν γεγραμμένας ἔχειν τὰς διὰ λαχνοῦ κληρονομίας· τροπ. »ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Δίων. ἀντὶ τοῦ, συναριθμεῖν, καταττειν τινὰ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων. »Ἀναγράψω ὡς εὐεργέτην μου· θεωρῶ, μετρῶ, κρατῶ τια ὡς εὐεργέτην, τὸν ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐεργετῶν μου· πότε Θεσπιήτωρ μὲν διὰ τοῦτον τοῦ ἔργου Σάμου ἐτυράννευσε. . . Φύλακος δ' εὐεργέτης βασιλῆος ἀναγράφηι Ἡρότ. 8, 65. καὶ »Μιθρήτου δ' ἀναγράψει κόλακα Σωσίπατρον«. Ἄθην ποτὴλην ἀναγράψων ἀντὶ ἐπιγράψω καὶ στήνω εἰς δημόσιον ἀνάγνωσιν· ὑποιήσαντες στήλην ἐψηφίσαντο ἀναγράψειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. Ἀντιφ. ἔτι δὲ αὐτοῦ ἀφιερόνου· »ἀναγράψειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν Θεόδ. ὡσαύτως καὶ σκέλα ἀναγράψειν· καὶ νόμους ἐν τῇ στοᾷ ἀναγράψειν ἰδὲ ἐγγράψειν· 2) συγγράψειν »ἀναγράψω βιβλίον« Γαλην· 3) ἀντιγράφω κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου· »δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι«. Ἀριστοτ. Νικομ. α', 7. »ἀναγράψας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀριστοτέλους«. Δημήτρ. 231. ἀντὶ τοῦ συλλέξας. (γρᾶ)

Ἀνάγραφον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀναγραφεύς.

Ἀναγρεύομαι· μέσ. ἀποστ. (ἀγρεύω)· εἶμαι εἰς τὸ κυνηγεῖ, κυνηγῶ. Λέξ. σελ. 60.

Ἀναγρία, ας, ἡ· (ἄγρα) ἔλλειψις κυνηγίου, ἐμποδισμένο κυνηγεῖ· ὁ καιρὸς, καθ' ὃν εἶναι ἐμποδισμένον τὸ κυνηγεῖ. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 34.

Ἀναγρύζω. Μ. υξω (γρύζω) γρυλλίζω, φωνάζω ὡς χοῖρος. Ἀριστοφ. Νεφ. 944. Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 11. »οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησαν· (ὀρχιῶ καμῶ ἐρχτν) ᾧ ἀντίθετον το κ τάττω· ἀφ' οὗ

Ἀναγωγεύς, έως, ὁ· ὁ κυρίως φέρων τι εἰς ἄνω. Ἀνέκδοτ. Β'. 42. (ἥλιε) »ψυχῶν ἀναγωγεῦ· κατὰ διωρισμένην δὲ σημασίαν ἐν χρήσει συντόμως, πάντι μὲ τὸ ὁποῖον ἔλκει, σύρει τι εἰς ἄνω· δηλαδὴ σχοινίον, λωρίον, καὶ λ. χ. ἔτι δὲ τὰ λωρία τῆς ἀσπίδος ἐσώδευε· δεσμὸς τῆς ἀσπίδος· ὡς παρ' Ὁμ. ὁ τελαμών, ὁ Εὐστάθ. Ἀναγωγέα, καὶ Ἀναφορέα ἐξηγεῖ ἔτι δὲ καὶ τὰ λωρία τῶν σανδαλίων· (τὰ λωρία ἀπὸ τζαρουχία) καὶ αὐτὸ τὸ ὀπισθεν μέρος (ἡ φτέρνα) τῶν σανδ. ἢ καὶ ὑποδημάτων.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ· τὸ φέρσιμον εἰς τὰ ἄνω, ἀνέβασμα, ὕψωσις· τὸ πάρσιμον τῆς ἀνάσας, τὸ ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλεύσιμον· τοῦ καραβίου. Δημοσθ. »ἀναγωγὴ τῶν νεῶν« καὶ Ξεν. Ἑλλ. Δ. 6. Ἀναφορά, τὸ ἰταλικ. *portare*, φερίρισμα, κριτολογουμένου πράγματος εἰς τὸ οἰκεῖον δικαστήριον· γ) ἡ ἀνατροφή, παιδεία, διδασκαλία τῆς νεολαίας. Ζήτ. Ἀνάγω· Ἀποβολή, »Κυβάλμα· τὸ νὰ πάρῃ τινὰς αἷμα πτρ' Ἰατροῖς ὡς »ἀναγωγὴ αἵματος«. Ἐπιστροφή, φέρσιμον εἰς τὰ ὀπίσω. Πλάτ. Νομ. Ι. Ἀνατροφή, παιδεία τῶν τέκνων. Συνέσ. »ἀναγωγὴ ἔφν καὶ τέθραπται καλῶς καὶ ἀναγωγῆς σ. ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως«. καὶ Θεόφρ. Λιθ. Φυτ. Γ'. »ἡ δὲ ἀναγωγή, καὶ ἣν καλοῦσι τινες τῶν φυτῶν παιδείαν· οἷον σχηματισμός ἐστι κ. μόρφωσις τῶν δένδρων· δ) ἡ ἀναφορὰ λόγου εἰς ἀξίωμά τι· ε) ἀπόδοσις (ὀπίσω δόσιμον) πράμ. ματός τινος· καὶ ζήτησις διὰ κριτηρίου ἀνεπιλήρωμῆς ζημίας τινος· τὸ λατ. *regressus*. Πλουτ. Νμ. ια'. ζ') Παρὰ Θεολ. »φωρία ὑφηλή, καὶ ἡ ἐξηγοῦνται ἀναγωγεῖως, δηλ. ἀλληγορικῶς τὰ κατὰ τὴν θείαν γραφήν, ὕψωσις δηλ. τ. πνεύματος ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς ὑψηλότερα.

Ἀναγώγια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά· (ἀνάγω) = ἀναβατήρια· ἑορτὴ καὶ θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν, ὅτου ἐμέλλον νὰ πλεύσωσι, νὰ τ. ξεπεράσωσιν, Ἀλλαν.

Ἀναγωγία, ας, ἡ· (ἀναγωγὸς) ἀπαιδευσία· ἔλλειψις ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας· Πλουτ.

Ἀναγωγικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγωγικῶς· ὁ φέρνων τι εἰς τὰ ἄνω· ὁ ὑψῶν, σύρων κόνων ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς τὰ ὑψηλά· τὸν ὁποῖον ὑψόνων· παρὰ Θεολόγ. δὲ »Νοῦς ἀναγωγικὸς νάνημα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται καὶ ἐξηγεῖται ἀλληγορικῶς, δηλ. ἄλλως παρὰ τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως, μὲ ὑψηλοτέραν ἔννοιαν.

Ἀναγώγιος, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) ὅστις ἄγει (φέρνει) εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀνέκδοτ. Β' 443.

Ἀναγωγός, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) = ἀναγωγικός. Κατὰ Μάξ δὲ καὶ Παχυμ. »ἀνάγωγος ζωὴ μὴ κακὴν ἀγωγὴν ἔχουσα, ἀδίδακτος καὶ ἀπαίδευτος· ἀναγωγὸς δὲ (ἐξυτόνως) ἡ τὰ εἰς ζητοῦσα καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρεφομένη.

Ἀναγωγος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγώγως· (ἀναγωγή, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀπαίδευτος, στερημένος ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας, κακοσυνήθρεμμένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ, νὰ ἀνωθρέψῃ, παιδεύσῃ, διδάξῃ τις, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· Ξενοφ.

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀγωνίζομαι) μὴ ἀγωνιζόμενος, ὁποιος δὲν γυμνάζεται, δὲν ἀγωνίζεται, ἄναξις εἰς ἀγῶνα, εἰς πόλεμον· Πλουτ. Νμ. 12, σελ. 845. (ᾱ, ἀργός, ἀνηρέτης, ἀκαμάτης, δειλὸς Ξεν. Π. α'. 5. 10.

Ἀναδάζομαι = τῷ ἑξῆς.

Ἀναδαίω. Μελ. - δάσομαι (δαίω, δαίομαι) Μοιράζω ἐκ νέου, ξαναμοιράζω· Θουκ. Ε'. »ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπεισὲν ἀναδιεστήκει· ἐκ ὁ Σχολ. ἐξ ὑπαρχῆς διέτμων καὶ μερισμοὶ ποιήσασι· καὶ Ἡρόδοτ. Δ'. 159. »τῆς γῆς ἀναδασ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένος· μοιραζομένης, ἐπαιρουμένης εἰς μερίδια· ἐν γένει μοιράζω, διαμοιράζω, ἐξαιρέτως δουρίκτητον (μὲ πόλεμον κυριευμένην) ἢ κατὰ νέον σύνταγμα (τὸ Ἰταλ. κονστιτουτσιόνη) συβιριηθησομένην χώραν, μεταξὺ εἰς τοὺς κατοίκους της· Ruhek ἐν Τιμ. σλ. 33.

Ἀναδαίω (δαΐω) = ἀνακαίω· ἀνάπτω τι, βάνω φωτιὰν εἴς τι καὶ τὸ καίω· »πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀμβόνῳ μετὰ φλογὸς μέγαν πώγωνα . . « Αἰσχυλ. Ἀγμ. 305.

Ἀναδάκνω, Μ. δήξω· (δάκνω· ἄνμλ.) δαγκάνω πάνω, τί εἶναι ὁλόγυρά μου; δαγκάνω ἐκ δευτέρου· Ἀριστ. α'. 2.

Ἀναδασμός, οῦ, ὁ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου μοιρασμός· διαίρεσις, μοίρασις· Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ. »οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν Ἀθηναίων· καὶ Ἡρόδ. 4, 159, 163.

Ἀνάδαστος, ὁ, ἡ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου ἀγρημένος, ξαναμοιρασμένος· κυρίως μοιρασμένος· »ἀνάδαστος γῆν ἢ εἰς ἴσα μερίδια διανενεμημένη (διαμοιρασμένη) Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. »ὀλιβόμενοι γὰρ τινες διὰ τὸν πόλεμον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιῆσαι τὴν χώραν· 2) παρὰ τοῖς μεταγενῆτ. δέ, μάταια ἐπιχειρημένος, ἄωρος, ἀπορρίγμένος· Τιμ. σλ. 33. Δίων. Κασ. ΝΔ. 28. »Ἀνάδαστος κρίσις· Δίων. Χρ. 37. ἀντὶ τοῦ, χαλασμένη, ἀνατεταραμένη· »Ἀνάδαστον διακαπτηρίαν· Λουκιαν. τὸ ὁποῖον εἶν γνωρίζει, δὲν δέχεται τινάς· ὁ ἐστὶ δὲν ὑποτάσσεται εἰς αὐτό.

Ἀναδέδρομε· β'. Παρκμ. γ'. ἑνικ. προσπ. παρὰ τὸ, ἀνατρέχω· Ὀδσ.

Ἀνάδειγμα, τος, τό· (Ἀναδείκνυμι) εἰκών, τύπος πράγματος τινος διὰ δείγματος τῆς ποιότητος ἐκείνου τοῦ πράγματος· δεῖγμα, τὸ κοινότερον μόστρα· Ἡσύχ. »τὸ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς δεικνύμενον εἴδωλον· 2) περιφάνεια τῶν ἐνδύτων (εἶδος λατομεύτου τὸ τουρκίβ, γκιουρτάνι, τὸ ὁποῖον ἐφορεῦσαν οἱ κήρυκες, ἢ ὀβαλαλητάδες) δεσμὸς τις περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κήρυκος· Πολυδ. Δ'. 93. ἰδὲ Φορβεια· Jac. ἐν Ἀνθ. 5, 2, σλ. 62.

Ἀναδείκνυμι, καὶ Ἀναδεικνύω· ὁ Μέλλ. δείξω· Δείχνω τι σημεῖον αὐτὸ εἰς ὕψος, ἤτοι »σημεῖον ἀναδεικνύειν ὡς Πολυβ.« σημεῖον ἀνέτειξεν, ἀντὶ τοῦ ἔδωκεν, ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς σημεῖον· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. διάφορον· ἔδειν 2) διὰ σημείων δίδω νὰ καταλάβουν, φανερόνω καὶ Πλατ. Χαρμ. καὶ Ξεν. Ἑλλ. γ'. ἐ, 16. ἀνοίγω, ξεκρεπάζω· »πῶς ἀναδεικνύουσι Σοφοκ. Ἠλέκτρ. 1454. »τοὺς συρτοὺς ἀναδείξαντες· 3) δηλοποιῶ τι τελειωμένον πρᾶγμα ἐξαιρ. προκαλῶ (τὸ Ἰταλικ. προκλαμάρω) κοινοποιῶ τὴν ἐκλογήν τινος, εἰς τινα ἀξίαν προχειρίζομαι, ψηφίζω· ἐκλέγω, διορίζω εἴς τι, ἀφιερώνω· (τὸ Ἰταλικ. ντεντικάρω)· Πλούτ. εἰς Καίσ. »ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτόν· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1454. »πύλας ἀναδεικνύναι.

Ἀναδείξις, εως, ἡ· δείξιμον· 2) κοινοποίησις, δηλοποίησις, φανέρωσις εἰς τὰ κοινά· ἀπαγόρευσις (χειροτόνημα) τὸ λατιν. renuntiatio, ἢ τὸ γνωστότερον Ἰταλ. ἀραπτσιόνη· 3) ἐκλογή, ψήφισις, διορισμός, ἀφιέρωσις· δήλωσις· ὅρος.

Ἀναδείπνια, ων, τά· τὰ μετὰ τὰ κρέα καὶ τοὺς ἰχθῦς παρατιθέμενα ἐσπερινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη· παρὰ τοῖς Δωριεῦσι· Ἐσταλά, τὸ μαλλ. dessert. Ἰταλ. κομπέτα.

Ἀναδέχομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ἡ, ὸν· (ἀναδέχομαι) ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀναδεχθῇ, νὰ παρὰ ἀπάνω του νὰ πάρῃ τι.

Ἀνάδελφος, ὁ, ἡ· (ἀδελφὸς μὴ ἔχων ἀδελφόν, ἢ ἀδελφήν· Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. 3.

Ἀνάδεμα, τος, τό (δέω) = Ἀνάδημα.

Ἀναδέμομαι· μέσ. (δέμω· ἄνμλ.) ἀνοικοδομῶ, ξαναχτίζω, ἀνακαινίζω.

Ἀνάδενδρας, άδος, ἡ· (δένδρον) ἀγρὸς ἀμπελῶν, ἢ ἀγριελαία, τὸ ὁποῖον περιτλίγεται εἰς τὰ δένδρα, 2) σταφυλόκλημα, τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ αὐξήσῃ καὶ ἁπλώνεται ἐπάνω εἰς ὀρθὰ στημένα ξύλα· τὸ παρ' ἡμῖν κληματαριά, ἢ περγολίξ.

Ἀναδενδρίτης, ου, ὁ· Ἑλλ. — ίτις, ίτιδος· ὅστις περιτειλίγεται εἰς δένδρα, ἢ εἶναι τραβιγμένος ἐπάνω εἰς δένδρα· »ἀναδενδρίτης οἶνος, ὃν ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ἀναδενδράδος κατεσκευασμένος· Ἀθήν. Α'. »οἶνος ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδὲν συγκρίνεσθαι.

Ἀναδέξαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδείξαι· ἐνεργ. Ἀόρστ. α'. ἀπαρεμφ. παρὰ τὸ, ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέξιμος· τὸν ὁποῖον ἀναδέχεται τις ἀπὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν ἐκ τοῦ Ἰταλ. κομπάρος· Καν.

Ἀναδέομαι· Μλ. — δήσομαι· στεφανόνω τὴν κεφαλήν μου, βάνω στεφάνι.

Ἀναδενδρομαλέχη, ης, ἡ· — Δενδρομαλάχη, δενδρομολόχα· Ἰαλην. ὠμφ.

Ἀναδέρω· (δέρω· ἄνμλ.) κυττάζω ἔξω, βλέπω, κυττάζω εἰς τὰ ἄνω· 2) μετὰ λειποθυμίαν ἀνοίγω πάλιν τὰ »μάτια· Ἰλ. Σ. 436. »ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακε ὀφθαλμοῖσιν.

Ἀναδέρω· Μ. ερῶ· (δέρω) γδέρνω· τραβῶ ἀπάνω, σηκόνω ἢ ξώ τὴν πέτζαν πληγῆς ἡ ὁποία ἀρχισε νὰ ἰατρεύηται μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι σκεπασμένη, τὸ Λατ. refricare ulcus· 2) Μεταφ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην παλαιάν τινα ὑπάρχουσαν ἐνθύμησιν· Φιλόστρ. Σοφιστ. Α'. 25. »ὡς μὴ ἀναδέροιτο· Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1106. »ὦ, τί περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπειτα, ἀναδέρεσθον τάτε παλαιὰ καὶ τὰ καινά· ὅπου »τὰ παλαιὰ ξετειλίγω, γυμνόνω Λουκιαν. ψευδολ. 20. εἶναι αὐτὸ τοῦ Ξεσκεπάζω.

Ἀνάδεσις, εως, ἡ· (ἀναδέω) πρὸς τὰ ἄνω δέσιμον· Λουκιαν. »ἀνάδεσις τῆς κόμης· Πλούτ. »στεφάνων· δέσιμον ἑνὸς πράγματος μὲ ἄλλο· ἢ μιᾶς ἅρπας μὲ τὴν ἄλλην.

Ἀναδεσμεύω· Μ. εύσω = Ἀναδεσμέω.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ· κεφαλόδεμα τῶν γυναικῶν· ὅτι δὲ καὶ τὸ δέσιμον τῆς κόμης (τῶν μαλλιωτῶν) ὁλόγυρα εἰς τὸ μέτωπον ἢ καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μὲ πλεξούδες, ἢ κλώστες· ἄλλως δὲ καὶ μίτρα.

Ἀναδεσμός, ὁ = ἀναδέσμη· »δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμάων· Εὐρ. Μηδ. 974. ταύτην τὴν λέξιν νομίζουσιν ὁ Matth. ὁ Lips, καὶ ὁ Elmsl. 984, σελ. 244, οὐχ Ἑλληνικήν· Ἰλ. Χ. 469. »κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην· Εὐριπ. Μηδ. 978. »χρυσέων ἀναδεσμῶν.

Ἀνάδετος, ου, ὁ, ἡ· (ἀναδέω) ἀπάνω ἢ ὀπίσω ἕνας μὲ τὸν ἄλλον μαζύ· 2) ἐνεργ. ὅστις δένει τι ἀπάνω, ὀπίσω, ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δεμένος· Εὐριπ. Ἑκ. 913. »ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀνάδετος μίτραισιν ἐρύθμιζόμην· ἔνθα ψηφὶν ὁ Σχολ. πυτρέπιζον κατὰ τάξιν καὶ ἑκάσμουν ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμένοις.

Ἀναδεύω· Μ. εύσω· (δεύω) βρέχω, ὑγραίνω, βάπτω· χρωματίζω, ἐντυπόνω· »ἀνακατόνω τι ὑγρὸν μὲ ξηρόν, ζυμόνω, Πλούτ. »ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες· καὶ εἰς Νουμ. »διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευτε τοῖς ἤθεσι τοὺς νόμους· βαθέως ἐνεπύπωσε· 2) ἀμεταβάτως· ἐπὶ μεθύσων· »τὰ μὲν δὲ ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἶνου κιάθους, ὡς ἀνυβριστὶ ἀναδεύων βασσαρήσω· Ἀνακρ. 55, 6. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ν' ἀναβρύνω τὰ καπούλια· γιὰ νὰ σκορπισθοῦν τὰ φαρμάκια.

Ἀναδέχομαι· Μ. ξομαι· μέσ. ἀποστ. (ἐδεξόμαι· ἄνμλ.) εὐχαριστιοῦμαι μέ τίποτε, τὸ ὑποφέρω· »ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν· Ὀδσ. Ρ, 563. 2) δέχομαί τι, τὸ ὁποῖον ρίχνει ἄλλος πρὸς ἐμένα ἢ πρὸς ἄλλον καὶ τὸ πιάνω, ἢ τὰ κτυπῶ ὀπίσω· π. χ. ὡς ὅταν παίζουν τὸ τόπι· »πάλος ἀνεδέξατο δούρατος· Ἰλιάδ. Ε. 619. 3) δέχομαί τι, ὑπόσχομαι νὰ τὸ κάμω, μετὰ ἁπλῆς μέτ. μέλλοντ. καὶ ἀναδεκομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς »Ἀθήνας· Ἡρόδ. 5, 91. καὶ 4) ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι, τὸ κοινότερον στέκω καλὸς διά τινα· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. στ. 18. »ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν« τὸ τοῦ Φαλάρ. »ἐξείλω τὴν προῖκα ἀναδέχομαι.

Ἀναδέω, ῶ· Μ. δήσω· παθητ. Παρακ. δέδεμαι (δέω, ἄνμλ.) δένω τι ἐπάνω εἰς τι· δένω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, δένω ὁλόγυρα, περιδένω, ἀναπλέκω, ἢ στεφανόνω· Θουκυδ. Δ'. »χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν· καὶ παρὰ Πινδ. πολλάκις· »ἀναδ. τινα διαδήματι ἀντὶ στεφανόνω εἰς βασιλέα· ἢ, ἀλλ. τὴν πατρίην εἰς τινα· ἑνόνω τὴν γενεάν μου μέ τινα γενάρχην, πραπάτορα, γενεαλογῶ, ἢ δείχνω ὅτι καταγόμαι ἀπὸ αὐτόν· »καὶ ἀναδήσαιτό τε τὴν πατρίην ἐς ἑκαταίδεκατον ἐόν, ἐποίησαν οἱ ἱρέες τοῦ Διός, οἷόν τι καὶ ἐμοὶ οὐ γενεηλογήσαντι ἐμεωυτόν· Ἡρόδ. 2. 142. Παθητ. »Ἀναδεῖσθαι δοῦλοι, κλέος, ἀπακτῶ κάμω, ἢ προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου δόξαν, τιμήν.

Ἀνάδημα, τος, τό· (ἀναδέω) = ἀναδέσμη· ἔτι καὶ πλεγμένα μαλλιά, πλεξούδες· Εὐριπ. Ἱππόλ. »χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι· ἐγένετ κάποτε τὸ ὁποῖον δένει τις ὁλόγυρα, ἢ μέ ἄλλο τι· ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ στέφανος τῶν νικητῶν· Πινδ. Σχολ. Νεμ. Ζ'. 116. καὶ Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 9.

Ἀνάδησις, εως· ἡ· (ἀναδέω) δέγκαμα, τὸ δαγκάνει· 2) κίνησις, κινημοσύνη· δάγκαμα π. χ. ψύλλου, κοριοῦ· κ. τ. τ. τὸ κοινότερον ψάγωμα.

Ἀναδιαβρόω, Μλ. — ώσω· τὸ διαβρίω καὶ ἐπίτασιν· Θωρτ.

Ἀναδιδάσκω· Μ. δάξω· (ἐδίδαξα· ἄνμλ.) διδάχνω, διδασκαλεύω τινα· κάμω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· Ἡρόδ. Η', 63. ξαναδιδάχνω, μεταδιδάχνω· Φιλόστρ. Ἀπολ. ζ'. 11. »τὰ δράματα ἀνεδιδάσκετον· ἐκ νέου καὶ μεταβεβλημένως ἐδίδασκε τὰ δράματα· Blomf. σλ. XXII, ἐν Αἰσχλ. Περσ. 3) ἐγγυῶ, σαφηνίζω, σημαίνω, προμηνύω· »ἐν οἷς ἀναδιδόντες τῶν λογίων ἐκεῖ, ὁ μόνος σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλινον . . « Δόστρ. Ὑπο. 1045.

Ἀναδίδωμι· Μ. ώσω· (δίδωμι) δίδω ἀπάνω· 2) δίδω, παρέχω προσφέρω, γεννῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ γῆς ἐκ τῶν κόλπων της καρπούς ἀναδιδούσης, φυούσης· Θουκυδ. »ἅπαντα ἡ γῆ ἡμῖν ἀνεδίδου ὡραῖα, καὶ Ἡρόδ. 1, 179. Παθητ. δέ, ἐπὶ πηγῶν ἀναβλυζουσῶν· ἐπὶ φλογῶν αἴγμης ἐξορμωμένων· ἐπὶ φυτῶν ἀναβλαστανόντων· παρβλ. παρακατιὼν ὑπὸ 4. ἀμεταβ. 3) δίδω ὁλόγυρα, μοιράζω· π. χ. ἀναδ. τὴν ψῆφον· μοιράζω εἰς τοὺς παρόντας τὰς ψήφους (τὸ Ἰταλ. τα βότα) διὰ νὰ βάλῃ καθεὶς ὁποιαν θέλει· ὅθεν ἐπιψηφίζω· ἀφίνω τι νὰ διαιρεθῇ μὲ τὰς ψήφους τὸ Ἰταλ. νὰ βοτάρουν δ' αὐτό· Παθητ. »τροφὴ ἀναδίδεται εἰς τὸ σῶμα· μοιράζεται, διαδίδεται, τουτέστι χωνεύει· 4) ἀμεταβ. α') ἐκφύομαι, ἀναβλύζω, ἀναβλαστάνω, φυτρόνω· Ἡρόδ. 7, 26. Πλατ. Νμ. Ε'. β') πηγαίνω ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· καρκινοβατῶ· τὸ κοινότερον ἡμῶν, τρέχω τὰ ὀπίσω· Ἀριστοτ. Ῥητορ. β', 15. ἀντιθέτως τῷ, ἐπιδίδωμι.

Ἀναδιδράσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀποδιδράσκω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φεύγω, Πολύβ. Περσεύς ἠτιμήθεις, ἀνεδίδρασκεν.

Ἀναδιχάζομαι· Μλ. -σομαι· μέσ. (δεκάζω) ἐπαναλαμβάνω, ἀρχίζω πάλιν ἐκ δευτέρου μίαν κρίσιν, ἤτις ἐθεωρήθη πρότερον τῇ ἐνεργητ. διαδ. χρῆται μόνον ὁ Ἀριστ. ἐπὶ δικαστοῦ, μεταβαλλοντος τὸ ψήφισμα) τὸ ἰταλκ. σεντεντσαν) τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου.

Ἀδικεῖν (δικεῖν· ἀνμλ.) ἐλλειπὴς Ἀόριστ. ῥίζων ὀπίσω· Ἡσιόδ. ἀφ' οὗ, ἀνδικε Ἐπικ. ἀντὶ ἀνέδικε· Ἀνεκδ. Βεκκερ. 1, σλ. 394.

Ἀναδικία, ας, ἡ· τὸ ἐκ δευτέρου δικάζειν· ἡ ἐναναθεώρησις κρίσεως (τὸ Ἰταλκ. προτσέσο) τινός.

Ἀνάδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) τὸ ἐκ δευτέρου δικαζόμενον, πρινεμενόντι· Δημοσθ. ἡτὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησα· καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. ἡτὴν δίκην ἀνάδικον γίνεσθαι· δηλ. δεομένην πάλιν ἀνακρίσεως, ἤτοι δευτέρας θεωρίας ἐπὶ κριτηρίου.

Ἀναδίνευμα, (δινεύω) σημάνω τι εἰς ὕψος, καὶ ἐνταυτῷ τὸ στρεφογυρίζω· ὡς τὸ ἀνακινέω.

Ἀναδινέω (δινέω) = ἀναδινεύω.

Ἀναδιπλασιάζω· Μ. άσω (διπλασιάζω) = ἀναδιπλόω· ἀφ' οὗ.

Ἀναδιπλασιασμός, ὁ· = ἀναδίπλωσις.

Ἀναδιπλόω, ῶ· Μ. ώσω· πάλιν διπλόω, ξαναδιπλόω δηλ. τὸ διπλόν κάμνω ἄλλες ὁμοφορὲς τόσο· ἀφ' οὗ.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ· ξαναδίπλωμα· Δημήτ. Φαλ. «ἀναδίπλωσις λόγου»· ὅταν τὸ λεχθὲν πάλιν μεταλέγεται.

Ἀναδιῴκω, ῶ, Μ, φήτωρ· ξαναζητῶ, ξαναερευνῶ· Κρατῖν. Ηλιήμ. Στρωμ. Α'. 3.

Ἀναδοιδυκάζω· Μ. άσω· = ἀναδοιδυκίζω· Ἡσυχ.

Ἀναδοιδυκίζω· Μλ. -ίσω· (δοιδυκίζω) ἀνακατόνω τίποτε μέτι πράγμα, διὰ τοῦ ὁποίου προξενῶ σύγχυσιν εἰς αὐτό· τὸ κάμνω ἄνω κάτω· Ἐτυμλ. μέγα.

Ἀναδορά, ἡ· (ἀναδέρω) το ἔκβαλμα τοῦ δέρματος· γδάρσιμον.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ· (ἀναδίδωμι) τὸ εἰς τὰ ἄνω δίδειν, παρέχειν, ἀναβλάστησις (φύτρωμα) ἐξαίρ. ἐπὶ γῆς, ἥτις δίδει τοὺς καρποὺς, ἐπὶ πηγῶν αἱ ὁποῖαι ἀναβλύζουσιν ὕδωρ. ἐπὶ ἀνέμων αἴφνης ἐξορμιομένων· ἐν γένει, γέννεσις, διανέμησις, ἡ μοίρασμα· κοινοποίησις· ἔτι δὲ καὶ χώνευσις τῶν φαγητῶν· ὅθεν Μεταφορ. παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. ἐπί τινος αἰσθήματος μεταδοτικοῦ. «Οὐδ' ὠφελεῖ τὰ τοιαῦτα τοὺς ἀκριβῶς μιμουμένους, πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος οὐδ' ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ὁρμήν· ἰδὲ, ἀναδίδωμι.

Ἀναδοτικός, κή, κόν· (ἀναδίδωμι) ὅστις διαδίδει, χωνεύει· διαμοιράζει, μεταδίδει· Γρηγ. «ἀναδοτικὴ ἡ κοιλία τῶν τροφώντι. Ὁ στόμαχος, ὅστις χωνεύει, καὶ διαδίδει τὴν τροφὴν εἰς ὅλον τὸ σῶμα· παρ' Εὐσταθ. «τὸ ζωογόνον καὶ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν· δηλ. ἡ δύναμις ἡ γενῶσα, καὶ αὐξάνουσα τοὺς καρποὺς.

Ἀνάδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναδίδωμι) ὀπίσω δοσμένος· 2) ὅστις εἶναι ἢ πρέπει νὰ δοθῇ ὀπίσω· Θουκυδ. Γ'. 52. «ἀνάδοτος εἶμι· Πολυδ. δὲ, Ἀνάδοτον, τὸ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδιδόμενον, ἐξηγεῖ· ἢ ἢ τῶν ὡρῶν ὀφλίτων ἀφαίρεσις.

Ἀνάδου· προστακτ. ἀόρ. β'. μέσ. Ἀττ. ἀντὶ ἀνάδοσο, παρὰ τὸ ἀναδίδωμι.

Ἀναδούλωσις, εως, ἡ· (δουλόω) ἐκ δευτέρου δούλωσις, σκλάβωσις.

Ἀναδοχεύς, έως, ὁ· = Ἀνάδοχος.

Ἀναδοχή, ῆς, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὑποδοχή, δεξίωσις· ὑπόσχεσις, ἐγγύησις· ἐξαιρέτως, τὸ νὰ πάρῃ τις ἐπάνω του βάρος, ὑπόθεσιν, ἢ ἔργον ἀπὸ ἄλλον τινά· τὸ νὰ ἀλλάξῃ αὐτὰ, δηλ. πέρνοντας πότε ἕνα πότε ἄλλο· συνέχεια περισσοτέρων ἔργων, τὸ κοινότερον ἡμῶν δουλειᾶ ἐπάνω ς' τὴν δουλειᾶν· Σοφοκλ. Τραχ. 825. «ἀναδοχὴ πόνων», ὅπερ ὁ Σχολιαστ. φευδῶς ἐξηγεῖ, ἀνάπαυσις, ἀνακωχή, ἄνεσις.

Ἀνάδοχος, ὁ, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὅστις περιμένει ἢ ὑπέχεται τι ἐπάνω του· ὅστις ὑπόσχεται τι, στέκει καλὸς, δεχόμενός τι ἐπάνω του· δίδει ἐγγύησιν· Πλούταρχ. ἐγγυητής, (τὸ ἰταλκ. καβέντης ἢ γαράντες, καὶ τουρκοβ. κεφίλης)· ὅστις παραλαμβάνει τι· Παρὰ δὲ τοῖς Ἑβδομ. Ἀνάδοχος (γουνός), ὀηλ. ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτισθὲν βρέφος.

Ἀναδρομέω = ἀνατρέχω.

Ἀναδρέμω· ἄχρηστον, = Ἀνατρέχω· ὅθεν Ἀναδράμεται, ὡς Μέλλ. θέλει γυρίσει, ἐπιστρέψει ὀπίσω· Ἀντίλεκτ. Β'. σλ. 218.

Ἀναδρομή, ῆς, ἡ· (ἀνατρέχω, ἀναδρομεῖν) τὸ πρὸς τὰ ἄνω τρέξιμον· ὑψηλὸν ἀτέβασμα· π. χ. τοῦ χυμοῦ εἰς τὰ φυτὰ· ὅθεν βλάστησις, αὐξησις· ἀνατροφὴ, προοδοποίησις, διόρθωσις, καλλιτέρευσις· Θεόπτρ. «Ἀναδρομαὶ εἰς βλαστήσεις· καὶ 2) τρέξιμον εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀναδύομαι· Μλ. -δύσομαι· μετὰ Ἀορστ. ἀνέδυν καὶ Παρεμ. ἀναδέδυκα· (δύω, ἀνμλ.) ἐρχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω, ἀδιέρχομαι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος· μετὰ τῆς γεν. ἁλός, λίμνης· Ἰλ. Α. 359. «Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός· καὶ Ὀδ. Ε, 337. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. Ἰλ. Α. 496. «ἠλὰ ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.» Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ πτωτικοῦ· ἐξαίρ. ἐπὶ Ἀναταλῆς τοῦ ἡλίου ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατέλλειν φαινομένου, καὶ ἐπὶ πηγάζοντος ὕδατος· «Ἀφροδίτη ἀναδυομένη.» Ἀθην. ιγ'. ἀπὸ τοῦ βάθους μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀνελθοῦσα· ἐξ οὗ μεταφ. ὁ Πλουτ. εἰς Πομπ. «ὅπου γὰρ ἂν, τοὺς Ἰταλικοὺς ἐγὼ κρούσω ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις.» δηλ. θέλει ἀνέλθουν ἐκ τῆς γῆς, θέλει ἀναβρύσουν. 2) Ἐπιστρέφω, γυρίζω τραβοῦμαι ὀπίσω, Ὀδ. Ι, 337. «εἰς ὁμίλου». Ἰλιάδ. Η, 217. καὶ μετὰ αἰτιατ. «ἀναδύεται πόλεμον» ἀποφεύγει τὴν μάχην. Ἰλιάδ. Ν, 225. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμ. δὲν θέλει νὰ κάμωτι, διστάζω. Ἀριστοφ. Βατρ. «οὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. καὶ Δημοσθ. «Τί ἀναδύομεθα; 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο· «Ἀμμβάνω, πέρνω ὀπίσω τὸν λόγον, ἢ τὴν ὑπόσχεσιν. 10) Πλατ. Θεαίτ. σλάβ. 145. C. Ἐνεργητικὸς δὲ, φαίνεται ἄχρηστον (τὸ ὁ ὅσοι βραχὺ μόνον εἰς τὸ, ἀνδύεται).

Ἀνάδυσις, εως, ἡ· (ἀναδύομαι) ἐκ βάθους εἰς ὕψος ἀνάβασις, ἀνάπτυξις· οὐ ἐναντίον τὸ, Κατάδυσις. 2) ἔκκλισις, ἀπορυγὴ, στρίψιμον, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· παραίτησις, ἄρνησις, προφασις, ὑποχώρησις. Φιλητ. Θεόφρ. «μία τῶν λιπηρῶν ἀνάδυσις, ἄπτοτος.» 3) τὸ νὰ πάρῃ τις ὀπίσω, νὰ μὴ κρατῇ τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσίν του, τὸ νὰ γίνεται ἄπιστος.

Ἀναδύω. Ζήτ. Ἀναδύομαι.

Ἀναέδνος, ὁ, ἡ· (ἄδνον μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἄδνα, ἤτοι χαρίσματα ἀπὸ τὸν γαμβρὸν, Ἰλ. Ι. 146. «ἣν κ' ἐθέλησι φίλην ἀνέδνου ἀγέσθω πρὸς οἶκον καὶ χωρὶς προῖκαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς· ἐν Ἰλ. Ν. 366. «ἢτε δὲ Πριάμοιο δυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Καπανέηρην ἀνέδνου.»

Ἀναείρω. Μ. ερῶ· (αἴρω) ἀνυψῶ, σηκώνω ἐπάνω, «πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι.» Ἰλιάδ. Η, 130· Ἰλ. Ψ. 724. «Ἦμ' ἀνίειρ' ἢ ἐγώσε· καὶ, 614. «Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῦ τάλαντα.» αὐτὶ τοῦ, Ἔλαβεν. ποιητ.

Ἀνάελπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλπομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὡς τὸ ἄελπτος· τελείως ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος. Ἡσιόδ. Θεογ. 980. — «Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.»

Ἀναέξω· (αἴξω) αὐξάνω, μεγαλύνω τι· ποιητ.

Ἀναερτάζω. Μ. ασω. (αερταζω) αὐτὶ τοῦ Ἀναείρω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἀναζάω, ῶ. Μ. ζήσω· ἀπαρμ. ἀναζῆν (ζάω, ἀνμλ.) ἐκ δευτέρου ζῶ, ἀναβιόω. Νον. «ὁπόταν τε νεκροὶ αὖθις ἀναζήσωσι.»

Ἀναζείω. Ποιητ. ἐξαίρ. Ἐπικ. αὐτὶ τοῦ, Ἀναζέω· Ἀπολλ. «ἀναζείδουσι χολον.» μεταφ. ἀναπτοῦσα, παροξύνουσα τὸν θυμόν.

Ἀνέζεμα, τος, τὸ· (ἀναζέω) ἀνάβρασμα, πάθλασμα, χυβλασμα· χυμοχύλασμα.

Ἀνάζεσις, εως, ἡ· (ἀναζέω, ἀναβράσιμον, χυμοχύλασμα, ξέσπασμα φλογὰς· Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. Ἀκ. 40 «ἀνάζεσις πυρός.»

Ἀναζεύγνυμι, καὶ Ἀναζευγνύω. Μ. εὔξω (ζευγνυμι· ἀνμλ.) ξαναζεύγω, καβαποβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν· ζεύγω πάλιν τὰ ἄλογα εἰς τὰ ἁμάξι, καὶ ὡς ὑπόμενον εἰς αὐτὸ, ἀναχωρῶ, μεσεύω· ἐξαιρ. μὲ τὸ στρότευμα (τὸ ἰταλκ. μαρτσιάρω ἢ τὸ γερμανοϊταλ. μαστίρω.) τολμηρότερον χρῆται τὴ λέξι Ἡρόδ. ϙ. 41. 58. «ἀναζευγνύουσι τὸν στρατὸν, τὸ στρατόπεδον· μάλιστα δὲ, 8, 60, καὶ νήας ἀναζευγνύουσι.» καὶ πάλι. Ξεν. Κυρουπ. Η', ε. ε. καὶ 28. «ἡμέρας δὲ ὁ Κῦρος ἐν τοῖς ἔχουσιν ἀναζευγνύει.» κάμνω πανιὰ, κινῶ. ἀν γένει, αὐτὶ τοῦ ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν Πατρίδα· Πλτχ. Ἀντ. 85.

Ἀναζευξις, εως, ἡ· Ἐκστρατεία, ὁδοιπορία, κίνησις, μισευμός, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστροφὴ, γύρισμα εἰς τὴν Πατρίδα.

Ἀναζέω. Μ. εσω· (ζέω) ξαναβράζω, ξανουργοκλέζω, ἀφρίζω. 2) Ἐνεργητ. βάλλω τί νὰ βράσῃ, κάμνω τι νὰ ζεσταθῇ, ἀνάπτω, τὸ κοινότερον φωτίζω· ὅθεν καὶ τροπ. ἐπὶ παθημάτων· χόλον ἀνεζ. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἀναζητέω, ῶ. Μ. ήτω· (ζητέω) ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω· Ἡσυχ. «τὰ γένη τῶν χημίων ἀναζητοῦντες.» ὅθεν

Ἀναζήτησις, εως, ἡ· ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής.

Ἀναζυγή, ῆς, ἡ· = Ἀναζευξις. 2) ἄνοιγμα θύρων· ἰδὲ ἀναζυγῶ.

Ἀναζυγόω, ῶ. Μ. ώσω· (ζυγόω) ἀφαιρῶ, τιβάλλω, σηκώνω τὸν ζυγὸν, ξεζεύγω· ἐξαιρ. ἐνγένει, ἢ τραβῶ ὀπίσω τὸν ζυγὸν ἢ ζύγωθρον, τὸν κοινότερον διαλέγομεν μὲ τὸν ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, καὶ τὸ σωρτάρι μὲ τὸ ὁποῖον κλείεται τὸ βαρτοῖ (Ἰταλ. κάσσα, ἢ τουρκβ. σεντούκι) τιτέστιν ἀνοίγω. Ἔτι δὲ καὶ μεταφ. παλαιᾶς, στόμα, «Ἀνοίγω τὸ στόμα, καὶ ἐντεῦθεν, Ἀναζυγὴ, «Ἀνοίγματων θυρῶν· οὐδενικὸν τό. «Ἐπιζυγόω κλείω τὴν θύραν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ζύγωμα πυλῶν.»

Ἀναζυμόω, ῶ· Μ. ώσω· (ζυμόω) ἀνακατόνω μὲ προζύμι, ζυμόνω, καὶ οὕτω κάμνω νὰ φουσκώσῃ.

Ἀναζωγραφέω· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω, ἱστορῶ, περιγράφω. Στραβ. Ιϊ'.

Ἀνάζωγρέω, ῶ. Μ. ρήσω (ζωγρέω) ξαναζωντανεύω τι, ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὴν ζωήν. Ἐπιτρ.

Ἀναζώννυμι, καὶ Ἀναζωννύω. Μ. ζώσω· (ζώνυμι, ἀνμλ.) ζώνω, περιζώνω, ζώνω ὁλόγυρα.

Ἀναζωοποιέω, ῶ. Μ. ήσω· ἀνακαλῶτ τὴν ζωήν· κάμνω τι νὰ ξαναζήσῃ· ἀμφ.

Ἀναζώω, ῶ. Μ. ώσω. ποιῶ τι πάλιν ζωντανὸν καὶ μεταφ. ποιῶ τινα πάλιν εὐτυχῆ. Εὐστάθ.

Ἀναζωπυρέω, ῶ, Μ. ήσω· (ζωπυρέω) ἀνάπτω πάλιν, διεγείρω πάλιν, κάμνω νὰ ξαναάνῃ νὰ ἀνάψῃ πάλιν· καὶ τροπ. Θωρύβους, ἐγείρω διόνω τινὰ, κάμνω νὰ λάβῃ θάρρος πάλιν· Π. Μοιρ. σλ. 170. 2) ἀμεταβ. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου. Πλτχ. Τιμολ. 24 καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. δ'. «τὰ τῶν Θηβαίων ἐνεζωπυρεῖτο.» ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναζωπύρησις, εως, ἡ· ξαναίσαμμα, ξαναφούσημα, ξαναβυνάρωμα, ξαναβάρρεμα.

Ἀναζωτικός, κή, κόν· (ζωόω) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναζωογῇ, καὶ ἐνδυναμόνῃ, ἐνθαρρύνῃ, ἐγκαρδιόνῃ. Ἀρεσπ.

Ἀναθάλλω. Μλ. –θαλῶ καὶ θαλήσω. (θάλλω) ἀναβλαστάνω, αὐξάνω πάλιν, ξαναπρασινίζω· εὐγάνω νέα βλαστάρια, κλωνάρια· ἀπὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει . . οὐθ' ἀναθηλήσειεν. Ἰλιάδ. Λ, 236. μεταφορ. δὲ, Ἀποκτῶ πάλιν νέας δυνάμεις, νέαν ζωήν· καὶ Ἐνεργητ. παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ Κάμνω νὰ βλαστήσῃ τι πάλιν. Ζήτ. Ἀναθηλέω.

Ἀναθάλπω, Μ. ψω· (θάλπω) ξαναζεσταίνω· θερμαίνω, ζεσταίνω ἐκ δευτέρου.

Ἀναθαρρέω, ῶ· (θαρρέω)· ἀναλαμβάνω θάρρος, κάμνω καρδιὰ πάλιν. Πλουτ. εἰς Πούβλ.

Ἀναθάρρησις, εως, ἡ· τὸ ἀναλαμβάνειν θάρρος, κάμνει πάλιν καρδιάν, ξαναθάρρεμος. Οὐσταθ.

Ἀναθαρρύνω· (θαρρύνω) κάμνω τινὸ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ θάρρος. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. 4. 23. ἀναθαρρύνωμεν τοὺς ἄνδρας.

Ἀναθαρσέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ἀναθαρρέω. Θουκυδ.

Ἀναθαρσύνω. Μ. νῶ. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαρρύνω.

Ἀναθαυμάζω· (θαυμάζω) πάλιν θαυμάζω, ξαναθαυμάζω.

Ἀνάθεμα, τος, τό· (ἀνατίθημι) = ἀνάθημα· ἀφιέρωμα. Ἰουστίν. «ἀνάθεμα λέγεται τὸ ἀνατιθέμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον.» 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἑβδομηκοντα, τὸ ἀπόλλυτον ἢ καθιερωμένον Θεοῦ διὰ καλὸν ἢ κακὸν, βλασφημία. Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. «ηὐχόμην εἶναι ἀπὸ Χριστοῦ» δηλ. ἀλλότριος, χωρισμένος ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἀφ' οὗ

Ἀναθεματικός, ἡ, όν· = τῷ ἀκριβεστέρῳ ἀναθηματικός.

Ἀναθεματίζω, Μ. ίσω· καὶ Ἀναθεματῶ. Ἀττ. κατάρομαι, βάλλω τινὰ εἰς τὸ ἀνάθεμα. Ἐκκλησιαστ.

Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ· κατάραμα, ἀναθέματισμα, κατάρα, ἀνάθεμα, ἐπὶ κακοῦ. Ἰουστιν. ὑπὸ τῶν κοινῶν ἀχθεὶς ἀναθεματισμοῦ.

Ἀναθερμαίνω, Μ. ανῶ, (θερμαινω) ξαναζεσταίνω, πολιτεύ ἐκ δευτέρου θερμόν, ζεστόν. Πλούταρχ. «ἀναθερμαίνειν τὴν μέλλησιν τινός» ἀντὶ ἐνθαρρύνειν.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ· (ἀνατίθημι)· ἔκθεσις εἰς κοινὴν θεωρίαν (βάλσιμον κάποιου πράγματος νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἐξαιρέτως, ἀφιέρωμα πραγμάτων εἰς τοὺς ναούς. Ἀθήν. «τῶν στεφάνων ἀνάθεσις.» 2) Ὑπερθεσις, ἀργοπορία, καὶ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ. Ἡρωδιαν. Ζ. 4. «τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχετο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.» αἰτήτιμοι, στερέωσις, διάταξις 3) τὸ νὰ ἀποδίδῃ τις τι εἰς τινα, δηλ. νὰ τὸν νομίζῃ αἴτιον ἀπό τι· τὸ νὰ ἀναγῇ (ἀναφέρῃ) τι εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν του. 4) ἀναβολὴ, ἀργοπόρημα, τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρόν·

Ἀναθετέον, πρέπει νὰ ἀνατεθῇ, νὰ ἀναβληθῇ νὰ ἀναβληθῇ εἰς ἄλλον καιρόν. Πλούτ. «ἀναθετέον γὰρ τὴν ἅμιλλαν εἰς τὸν χρόνον.»

Ἀναθεω, Μ. εύσομαι· (θέω) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω· τὸν ἀνήφορον.

Ἀναθεωρέω, ῶ, Μ. ήσω· (θεωρέω) παρατηρῶ προσεκτικῶς, ἀτενίζομαι, παρατηρῶ ἀκριβῶς, εἰς Θεόφρ. Φ. Ἱλ. Α. 8. «πειρατέον δ' εἰπεῖν τὰς κατὰ μέρος διαφορὰς, ὕστερον ἐπὶ πλέον ὥσπερ ἀναθεωρουντας ξαναπαρατηρῶ. Διόδ. Σικελ. ιβ'. α'. 62. «Ἀναθεωρούμενον, τὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐξεταζόμενον. Δραγγ. ἀφ' οὗ

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ· προσεκτικὴ παρατήρησις, ἀκριβὴς ἐξέτασις· σύνοια· βουλὴ στοχασμὸς· παρὰ Σουίδ. «μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθετίαν ἀναθεωρήσεως.»

Ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, ξαναπαρατήρησις ἐξεταζομένου πράγματος.

Ἀναθήκη, ἡ· = Ἀνάθεσις. Ἡσύχ.

Ἀναθηλάζω. Μλ. –άσω (θηλάζω) βυζαίνω, θρέφω μὲ τὸ βυζί. Φίλ.

Ἀναθηλέω. Μλ· –ήσω· (θηλέω) ὡς τὸ Ἀναθάλλω. Ἰλ. Α. 236.

Ἀνάθημα, ατος, τό· (ἀνατίθημι) τὸ βάλσιμον πραγματός τινος ἐπάνω εἴς τι μέρος· ἐξαιρ. ἐπὶ καλλιωπιστικῶν δώρων εἰς τοὺς ναούς, οἷον· τρίποδες, εἰκόνες, ἀγάλματα, ἐπιγράμματα κ. τ. τ. εἴτε κείμενα εἴτε κρεμάμενα, εἴτε ἑστημένα· τὸ ἴδιον δῶρον, ἡ ἀφιέρωμα. Ἡρόδ. Α'. «Γύγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα.» καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς δώρου, χαρίσματος, διὰ εὐθύμησιν φυλαττομένου· ὅθεν πᾶς ἐκλεκτὸς στολισμὸς, καλλωπισμὸς. Στράβ. «Ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἀνεπλήρωτων τὴν πόλιν.» ὁ δὲ Ὅμηρ. ὀνομάζει, τοὺς ὕμνους, τοὺς χορούς, τὰ ἀρώματα (παξίμου μουσικῆς ὀργάνων) «ἀναθήματα δαιτός.» στολισμοὺς τῆς τραπέζης. Ὀδ. Α. 152. «Μολπὴ τ' ὀρχηστύς τε . . ἀναθήματα δαιτός.» καὶ Φ, 430.

Ἀναθηματικός, κή, κόν. ἁρμόδιος εἰς ἀφιέρωμα· ὅστις ἁπαξ ἢ συνειθίζει νὰ ἀφιερώῃ.

Ἀναθλάω. Μλ–άσω (θλάω) θλίβω, ζουλίγω δυνατά· (ασω)

Ἀναθλίβω, Μ. ίψω, θλίβω, ζουλίγω ἐπάνω εἴς τι· σφίγγω δυνατά, ζεστραγγίζω τι. (ι)

Ἄναθλος, ὁ, ἡ· (ἆθλος) μὴ ἀθλήσας, μὴ ἆθλων, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ ἀθλεῖν.

Ἀναθολόω, Μ. άσω, (θολόω) θολόνω τι βάλλων εἰς αὐτὸ θολὸν (λούσημ)· ἀνακατόνω τι εἴς τι· ἀνακατόνωτι· ἀφ' οὗ

Ἀναθόλωσις, εως, ἡ· θόλωμα πράγματός τινος διά τινος μίξεως· «ἀναθ. οἴνου. Πλ. μίξις, ἢ ἀνακάτωμα μὲ χυλὸν ἀπὸ χόρτα.

Ἀναθορέω, ῶ. Μ. ήσω. (θορέω· ἀμλ.) = ἀναθρώσκω, πηδῶ ἐπάνω, σηκώνομαι, τινάζομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ· παρὰ τοῖς μετεγεν. Πλουτ. εἰς Κάμ. «ἀναθορῶν ἐκ τῆς στιβάδος.» καὶ παρὰ Λουκ.

Ἀναθόρνυμαι (θόρνυμαι) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναθορυβέω, ῶ. Μ. ήσω· (θορυβέω) κάμνω θόρυβον, κρότον καὶ ταραχὴν μὲ φωνὲς, φωνάζω μεγάλως· «δείχνω μὲ μεγάλον κρότον, ὅτι μοὶ ἀρέζει ἢ δὲν μὲ ἀρέζει τι. Πλατ. Ἐυθύδ. σελ. 276. Β. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. α'. 3. καὶ ς'. α'. 30. «οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγειν.

Ἀναθρεμμα, ατος, τό· (ἀνατρέφω) ὅ,τι ἀνέθρεψέ τις. Θεόκριτ. ΚΔ'.

Ἀναθρεπτός, ὁ, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀνατροφὴ· ὡς πρᾶξις ἀφηρημένως· νέα τροφὴ, νέα αὔξησις. Ἱπποκρ. Ἄφορ. «πάλιν ἀνάθρεψιν λαμβάνει τὸ σῶμα.

Ἀναθρέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀθρέω) κυτάζω κατωθεν πρὸς τὰ ἄνω· θεωρῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, ὡς τὸ ἀναθεωρέω· Θουκυδ. Δ'. 87. «τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενον.

Ἀνάθρησις, εως, ἡ (ἀναθρέω) θεωρία, παρατήρησις, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβὴς· Σέξτ.

Ἀναθρύπτομαι, (θρύπτω) ξαναστολίζομαι, ξαναστραφίζομαι, ξαναστλιβακόνομαι.

Ἀναθρώσκω. Μλ. ἀναθροῦμαι· Ἄορ. ἀνέθορον· ἀπαρμ. ἀναθρεῖν (θρώσκω· ἀμλ.) Μ. ώσω, ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ πραγμάτων· χτυπῶ εἴς τι πετάχνομαι ὀπίσω· ὡς ὅταν μὲ πέτρα χτυπᾷ πρὸς καὶ πηδᾷ ὀπίσω· «ὥστε ἀναθρώσκειν.» Ἰλιάδ. Ν, 140. ἐπὶ Δρύοπος· πηδῶ ἐπάνω εἴς τι· παναρ. ἐπὶ τοῦ ἵππου· Ἡρόδ. 7, 19. καὶ 3, 64. ὁ ποιητικ. μόνον ἄορστ. α'. ἀνέθρωξα, παρ' Ὁππ.

Ἀναθυάω, ῶ, Μ. άσω· (θυάω) διεγείρομαι πάλιν εἰς ἐπιθυμίαν συνουσιαστικῶ· κυρίως ἐπὶ θηλυκῶν ζώων· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς'. 18. καὶ Σουίδ. ἐκ τοῦ Φερεκράτους· «Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι· Ἡσύχιος ἔμμην, διὰ τοῦ Ἀνασκιρτῶν, καὶ Ἀνανεάζειν· Διογένειαν· Παρομ. «γραῦς ἀναθυᾷ· ἐκ τοῦ Θύε, ἀντὶ Τς, ἡ Σύς, πρωτοτύπου.

Ἀναθυμιάζω, Μ. άσω· ἐξατμίζω, καπνίζω, ἀναδίδω ἀναθυμίασιν, ἀναλύομαι εἰς ἀτμούς· ἀμφ.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τό· ἀνέβασμα καπνοῦ, ἀτμοῦ· κάπνισμα· καπνός, θυμίαμα ἀναβαῖνον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ· ἀνέβασμα ἀτμῶν εἰς τὸν ἀέρα· κάπνισμα· παρὰ τῷ Ἀριστοτ. Μετεωρ. «Ἔστι γὰρ ἀτμὶς μὲν ὑγρὸς καὶ θερμόν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμῆς καὶ ξηρός· καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ.

Ἀναθυμιάω, Μλ.–άσω· (θυμιάω) κάμνω νὰ ἀνεβαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα ἀτμοί, αὐχμός, καπνίζω· μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν· πάλιν διεγείρω, (ξεκαφιστιάζω) π. χ. παρὰ Πολυβ. ΙΒ. 25. «ἀνεθυμίατο πάλιν τὸ προϋπάρχον μίσος.» Παθητ. διαλύομαι εἰς ἀτμόν· ἀναβαίνω εἰς τὸν ἀέρα ὡς καπνός· «ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται· Πλτχ. Συμπ. καὶ Ἀριστ. Μετεωρ. α'. 3. «συναναφέρεται τῷ ἀναθυμιῶντι πορίᾳ καὶ ζώων· μορ. β, γ. «ἀναθυμιωμένης τῆς τροφῆς, τῆς ἀτμίδος.» Μέσ. ἐφέλκω, τραβῶ, ἀτμοὺς ἀναβαίνοντας εἰς τὸν ἀέρα· «τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι.» Ἀριστ. Πρβλ. κγ. 30. 2) ἀμετβ. ἀναβαίνω ὡς καπνός, ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· (ασω, εσω).

Ἀνάθυρμα, τό· = ἄθυρμα· ἀμφ. παρ' Ἐσταθ.

Ἀνάθυσις· ἡ· ἐσφαλμένη ἀνάγνωσ. παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 565. ἀντὶ Ἀναῤῥῖσις· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀχαρν. 146.

Ἀναθύω, Μ. ύσω· (θύω) ἁμιλλῶμαι μὲ ὁρμὴν· πηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἀναπηδῶ (πετάχνομαι, σηκόνομαι ἐμπνεπικὰ) «κατωθεν εἰς μανίαν ἀπό τι πάθημα· οἷον· Θυμόν, χαρὰν τ. τ. (υυ––).

Ἀναθωΰσσω, Μλ. ύξω (θωΰσσω) φωνάζω δυνατά, ἐξαιρέτως ἐπὶ μαχομένων ὡς τὸ ἀναβοάω· ποιητκ.

Ἀναίδεια, ἡ· Ἐπκ. ἀναιδείη· εὑρηται δὲ καὶ ἀναιδεῖα· Ἀριστφ. Δαιταλ. λείψ. 29. ὑπὸ Dind. (ἀναιδὴς) ἔλλειψις αἰδοῦς, ἀδιαντροπία, ἀναισχυντία, ἀσχημοσύνη· Ἰλ. Α. 149. «Ὦμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε· καὶ «ἀναιδείης ἐπιβῆναι· Ὀδσ. Χ, 424.

Ἀναιδέομαι· μέσ Ἀποθ. μετὰ μέσ. Μέλλ. ἀναιδέσομαι = τῷ ἑπομένῳ· Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λαρτ. 838.

Ἀναιδές, έος, τό· οὐσιαστ. ἀντὶ, Ἀναίδεια· εἴποτε δέ, καὶ Ἐπίῤῥ. ὡς, «ἀναιδὲς βλέπειν· ἀντὶ τοῦ ἀναιδῶς· Ἀελιάντροπα.

Ἀναιδεύομαι· μέσ. ἀπιθ. (ἀναιδὴς) εἶμαι ἀναίσχυντος, πράττω ἀδιάντροπα καὶ αἰσχρά·

Ἀναιδήμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (αἰδήμων) ἀδιάντροπος. Ἐπῤῥ. ἀνεπιτρόπους.

Ἀναίδην, ὡς ἐπιῤῥ. τοῦ ἀναιδὴς, πάνυ ὅμῳ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευδῶς ἀναγινωσκ. ἀντὶ ἀναίδην. Ἀτμ. ἐν Heind. Πλάτ. Γοργ. σλ. 523. ἀμφιβ. συνήθως ὅμως γράφεται, Ἀνέδην, ἐσφαλμέν.

Ἀναιδὴς, ὁ, ἡ, τὸ ἐς· (αἰδέομαι) ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἀδιάκριτος, αὐθάδης, ὡς οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης· Ὅμ. ὅθεν καὶ μὴ φειδόμενος· (ὅστις δὲν ἀψυχῇ) «ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος· ταραχὴν (ἀνακατα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῦ). τοῦ πολέμου, ἡ ἐποία δὲν ὠφυχᾶ τοὺς πολεμοῦντας· ὡσαύτως λέγεται ἐν Ὀδ. Λ, 597. καὶ ὁ λίθος τοῦ Σισύφου διότι δὲν ὠφυχοῦσε τοὺς τόπους του. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Δ, 521, 539. καὶ Πιθ. Ὀλ. 10, 128. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τοῦτο, αὐθάδη, καὶ μέγιστον. Ἐπῤῥ. ἀναιδῶς καὶ Ἀρτιφ. Εἰρ. 48. ἀναιδέως.

Ἀναιδίζομαι = ἀναιδεύομαι.

Ἀναιδίη, ἡ· ποιητ. ἀναίδεια. Ἀρχιλ.

Ἀναιδύσσω (αἰδύσσω) παροτρύνω, διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ· βάνω εἰς κίνησιν· ψηλόγαω, Εὐριπ. Τραχ. 343. Πίνδ. »ἀναιδύσσει θόρυβον μέγαν» 2) ἀμεταβ. κινοῦμαι ἐμπρός, ὁρμῶ: παροξύνομαι (πέρνω φωτιά).

Ἀναίδω, (αἴθω) ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν. Εὐριπ. Φύκ. 330. »Ἀναίδειν πῦρ» 2) ἀμβτ. ἀνάβω πάλιν, ξαναπαίω, ξαναλογίζομαι.

Ἀναιμακτί. Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἀναίμακτος χωρὶς αἷμα, χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ· (αἷμάσσω) χωρὶς αἷμα, ὅ,τι δὲν ἔχει αἷμα· καὶ ὅστις δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ αἷμα, δὲν εἶναι φονεύς.

Ἀναιμάκτως, Ἐπίῤῥ. = ἀναιμακτί.

Ἀναίματος, ὁ, ἡ = ἄναιμος· χωρὶς αἷμα. Ἄδηλ.

Ἀναιμία, ας, ἡ· ἔλλειμμα αἵματος. Ἀριστ. Ζ. Μ. παρὰ τῷ.

Ἄναιμος, ἄνευ αἵματος· ὅστις δὲν ἔχει αἷμα.

Ἀναιμόσαρκος, ὁ, ἡ· (αἷμα, σαρξ) κρέας χωρὶς αἷμα· ἢ ὅστις ἔχει κρέας τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει αἷμα. Ἀνακρ. 43.

Ἀναιμότης, τητος, ἡ· = Ἀναιμία. Ἀρστοτλ.

Ἀναιμόχροος, καὶ συναιρ. χροῦς, ὁ, ἡ, (χρόα) μὴ ἔχων χρῶμα αἵματος· χλωμός· ἀμφ.

Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἄναιμος. οὕτω προτιμοτέρως οἱ Θεοί. Ἰλ. Ε. 342. »Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσιν.

Ἀναιμωτεί, νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἀναιμακτί. Ὀδ. Σ, 148.

Ἀναιμωτί. Ἐπίῤῥ. ὡς τὸ ἀναιμακτί. Ὅμ. (υ – – –)

Ἀναίνομαι, Μ. νοῦμαι. Παρατ. ἠναινόμην, ποιητ. ἀναινόμην. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ὡς παρ' Ἀγάθ. οὐ σπανίως καὶ ἀνηνόμην. Ἀόριστ. ἠνηνάμην, ἀνήνασθαι· ὑπόταικτ. ἀνήνηται· (οἱ λοιπ. χρ. ἄχρηστοι) Μέσ. ἀποπ. δὲν δέχομαι δὲν ἀποδέχομαι, ἀρνοῦμαι, ἀποῤῥίπτω· ναναίν· ἔργον ἀεικές, ἔσσιν Ὀδ. Γ. 265. Δ. 651. μετὰ παρερμηνευθείσης σημασίας τοῦ ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ· ντιέν ἄλλων οὐ τινα ἀναίνομαι δὲν ἀποβάλλω, δὲν ἐντροπιάζω. Ὀδ. Θ, 212. Ἰλ. Ι, 679. Ἄνευ πτωτικοῦ μετ' ἀπαρεμφ. ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι Ἰλ. Σ, 450. καὶ μετὰ πλεοναστ. ἀρνητικ.· »ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι· δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τίποτε. Ἰλ. Σ, 500. Πολλάκις δὲ καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀπαρεμφ. Ὅμ. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἀπαγορεύω, (ἐμποδίζω) μὲ λόγον ἢ προσταγήν) ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω τι β') μετανοῶ τι· ἐντρέπομαι ὅτι ἔκαμά τι· πολλάκις μετὰ μετχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. ποῦ ἀναίνομαι νικώμενος δὲν ἐντρέπομαι ὅτε ἐνικήθην. Valck. ἐν Ἡλλ. σλ. 250. »ἀναίνομαι τὸ γήρας ὑμῶν αἰτιώμενος· ἐντρέπομαι, ἢ μοὶ κατοφλίσεται νὰ βλέπω τὰ γηράματά σας. Herm. ἐν Εὐρ. Βακ. 248. παράβλ. Ἰργ. ἐν Δίλ. 1502 Ἰρακ. 1124. (κατὰ Damm, παρὰ τὸ αἶσος, αἰσέομαι, καὶ τὸ στερτ. α κατὰ Βουτμ. Νζ. 1, σλ. 274. 2, σλ. 272. ἀμέτως ἐκ τῆς ἀρνητικῆς ῥίζης ἂν — ὥστε τό, αἰνομαι ἐστι ῥηματικὴ ἁπλοῦς καταλήξεως· κατ' ἄλλους δ' αὖ, παρὰ τὸ ναι καὶ τὸ στερτ. α = οὐ φημί).

Ἀναίρεμα, ατος, τό· (ἀναιρέω) = Ἐλώριον, Σχολ. Ἀπολ. Β'. 264.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ· (ἀναιρέω) ἀναίρεσις, στέρησις, ἅρπαγμα, πάρτιμον μὲ βίαν, φθορά, ἀκύρωσις· ὡς »ἀναίρ. νόμων, γραφὴν ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, χαλασμός κατὰ κράτος φόνευμα, σκοτωμός: ἐξαιρ· ἐνταφιασμός ἢ παράχωμα νεκρῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 3. »τῆ Πλαταιέων τε καὶ Θεσπιέων ἀναιρέσει» καὶ Ἑλλ. Α. 7. »τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγίων» Θηβ. 2, 34. »οἱ ἂν μὴ εὐρεθῶσιν εἰς ἀναίρεσιν» 3, 24. »ἐσπείσαντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς».

Ἀναιρέτης, ου, ὁ. Φθορεύς, ἀφανιστής, φονεύς. Εὐσταθ. Ὀδυσ.

Ἀναιρετικός, κὴ, κόν, ἀφανιστικός, ἐξολοθρευτικός, φονικός, ξαντωτικός. Ἀριστοτ.

Ἀναιρετικῶς. Ἐπῤῥ. σημωτά, ἀρνητικά. Δημ. Ἀρτ.

Ἀναιρέω, ῶ. Μλ. -ήσω. Ἀόρ. β'. ἀνεῖλον· (αἱρέω· ἀμλ.) σηκόνω ὑψηλά, πέρνω τι καὶ τὸ φέρνω ἀλλοῦ, τὸ σηκόνω ἀπὸ τὸν τόπον του· κερδαίνω. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἄθλων τὰ ὁποῖα κερδαίνει τις μὲ πολὺν κόπον· »ἀναιρεῖν νίκην, ἀγῶνα, Ὀλύμπια, Ὀλυμπιάδων» Ἰλ. Ψ, 736. κερδαίνω βραβεῖον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡρότ. ὅστις ὅμως χρήται αὐτ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀναιρεῖσθαι, νέν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προτέβαλεν 6, 70, 103, 122, 125, καὶ 9, 33, 64. καὶ καθεξῆς· ἐν γένει δὲ χρῆται καὶ Ὅμ. ἐπὶ τοῦ πλείστου τῇ μέσῃ διαθ. ἐπειδὴ ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀντιστρέφει παντοῦ εἰς τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον: σηκόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου· »εἰσ' ἀναλοίμενοι» ἂν ἠθελεσε πάρει διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὅηλ. εἰς δούλευσίν μου. Ὀδυσ. Σ, 356. καὶ »Ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι» Τ, 22. τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· νὰ περνῇς ἀπὸ λόγια· καὶ »σίτα ἀναιρεσσάμενοι» Ἡρότ. 4, 128. πέρνω φαγί εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅηλ. τρώγω· καὶ 4, 134. »ποιεῖν τινος ἀνελέσθαι» πέρνω, τιμωρίαν διά τινα, ὅηλ. κάμνω τὴν ἐκδίκησιν διά τινα· καὶ 6, 29. »φιλοψυχίην ἀναιρ.» πέρνω, ὅηλ. αἰσθάνομαι ἀγάπην διὰ τὴν ζωήν καὶ 2, 52. μτά ὀνόματα ἀναιρ. πέρνω ἐπάνω μου, ὅηλ. δέχομαι τὰ ὀνόματα. Ἐπὶ γυναικῶν δέ, ἀναιρεῖσθαι = συλλαμβάνειν (ἀγγαστρώνεσθαι) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων· καὶ τὸ μὲν ἄωτον τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ ἔμβρυον· τὸ δὲ ὄρτι ἐν τῇσι μίτρῃσι πλώσεται, τὸ δὲ ἀναιρέσεται. Ἡρότ. 3, 108. καὶ 6, 69. 2) ἀντὶ ἀναλαμβάνω, πέρνω ἄπανό μου νὰ κάμω τι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. »πέλεμον ἀναιρεῖσθαι» σηκόνω πόλεμον. Ἡρότ. καὶ Ξεν. σινί, ἐναντίον εἴς τινα Ἡρότ. 5, 36. »Ἔργον ἀναιρούμενοι συμφορὴν καὶ πέρνω ἐπάνω μου μιὰ δουλειά». Πλατ. 3) ἁρπάζω, σηκώνω ἀπὸ τὸν τόπον του »σκηνὴν ἀναιρ.» χαλνῶ, σηκόνω τὴν καλύβαν ἢ τέντην· Ἐπὶ πολιτικῶν συνταγμάτων· π. χ. »ἀναιρ. ὀλιγαρχίαν» Ξενοφ. σηκόνω τὴν ὀλιγαρχικὴν ἐξουσίαν· ὄχι ἀνορθόνω, χαλῶ, ἀφανίζω, ἐξαλείφω. Ἐπ' ἀνθρώπων· σηκόνω τινα ἀπὸ τὸν κόσμον ἢ ἀπὸ τὴν μέσην· ὅηλ. φονεύω, σκοτόνω. Ἐπὶ νεκρῶν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κατοτέρω, σηκόνω τὸν νεκρόν, ὅηλ. τὸν ἐνταφιάζω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. πολλάκις· »τοὺς δὲ προτήκοντας τῷ νεκρῷ ἐπὶ τὸ κηδεῖον παρεῖναι, ἔχοντας τὰ πρόσφορα, ὡς ἀναιρησομένους» Ἡρότ. 4, 14. ἰδὲ καὶ α, 22. 23. Ἐπὶ διαφόρων· καταδικάζω. Πλουτ. 4) »παῖδας ἀναιρεῖσθαι» πέρνω τὰ νεογενημένα παιδιὰ εἰς τὰ χέρια, τὰ σηκόνω ὑψηλὰ καὶ μὲ τοῦτο μανερόνω, ὅτι τὰ γνωρίζω ἰδικόν μου· 5) ἀναιρεῖν, ὑπακοῦ. φωνὴν, ἐπὶ τῶν χρησηρίων κυρίως· σηκόνει τὴν φωνὴν ἀπὸ τὸ βυθόν, τὸν ἅγιον τόπον, ὅθεν εἶδε ἀπόκρισιν ἢ χρησμόν· κυρίως χρησμοδοτῶ, προφητεύω· πολλάκις παρ' Ἡρότ. Β. Γρηγορ. σλ. 493. πάλιν δὲ μεταβατικῶς μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον προφητεύει ἡ Θεότης. Schneid. ἐν Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 6. καὶ ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων Ζεύς, οἷς ἔδει θύειν κατὰ Veelig δὲ ἐν ὁ, 3, ἡ ἀναγν. ἐστιν ἀμφίβολος.

Ἀναίρω· Μλ. ἀναρῶ· (αἴρω) (ἄνω – αἴρω) σηκώνω ἐπάνω, ὑρώνω, ἁρπάζω· πέρνω καὶ φέρνω ἀλλοῦ· καί

Ἀναισθησία, ας, ἡ· (ἀναίσθητος) ἔλλειμμα τοῦ αἰσθάνεσθαι, Ἀνοησία, μωρία· ἔτι δὲ καὶ ἀπροσεξία, σκορπισμένος νους, ὅταν ὁ ἄνθρωπος βλέπῃ δὲν βλεπῃ καὶ ἀκούῃ δὲν ἀκούῃ, ἔχων τὸν νοῦν ἀλλοῦ· τὸ νὰ μὴ αἰσθάνηται τις. Θεόφρ. Χαρακτ. ΙΔ'.

Ἀναισθητεύομαι, Μ. εύσομαι· μέσ. ὁποθ. ξω, πολιτεύομαι, καὶ φέρομαι ὡς ἀναίσθητος, εἶμαι ἀναίσθητος· εὑρῆται δὲ καὶ κατ' ἐνεργητ. διάθεσ. ἀναισθητεύω, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 349.

Ἀναισθητέω, τῶ· (ἀναίσθητος) εἶμαι ἀναίσθητος, μωρός, χοντρόμυαλος, χοντροκέφαλος Δημοσθ. περὶ Στεφ. »πυχὸν μὲν ἀκουσθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπείσμην» καὶ »ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος· αὐτόθεν· ἔτι δὲ νεκρός. Ἐπίκουρ. »ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς».

Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ· (αἰσθάνομαι)· χωρὶς αἴσθησιν, μὲ χοντρὸν νοῦν, μωρός· »ἀναίσθητος ὑπάρχει, ὧν πάσχειν Γαλην. 2) ὅποιος δὲν ἔχει αἰσθήσεις, δὲν αἰσθάνεται· καὶ Πλάτ. »ἀναίσθητος τῶν κακῶν». Παθητικ· τὸ μὴ ὑποπῖπτον εἰς αἴσθησιν· ὅ,τι πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ τινας νὰ αἰσθανθῇ· ὅηλ. ἀκούσῃ, ἰδῇ, πιάσῃ κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Πολ. Β'. »ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν· καὶ, »ἀναίσθητος θάνατος» παρὰ Θουκυδ. Δ'.

Ἀναισθήτως, Ἐπίῤῥημ. χωρὶς αἴσθησιν· ὡς Ξενοφ. Κυν. ΙΒ'. 15. »ἀναισθήτως μὲν τῶν κακῶν ἔχοντες, τῶν δὲ ἡδέων αἰσθόμενοι» ἀντὶ τοῦ δὲν αἰσθάνονται τὰ κακά, ἀδιαφοροῦν δι' αὐτά· ὅθεν. »Ἀναισθήτως ἔχων. Ἰσοκρ. δὲν αἰσθάνομαι, ἀδιαφορῶ.

Ἀναισχμόω, ῶ. Μ. ώσω. (αἶσα· τὸ ἁπλοῦν αἰτιμάω, ἄχρηστον) ἀναλίσκω, ξαπανῶ, ἐξοδεύω, φᾳείρω· παρ' Ἱππουρ. καὶ Ἡροδ. α'. 179. »ἀναισιμώθη ἐκ τῆς τάφου ἡ γῆ», ἀντὶ τοῦ ἐχρησιμεύσαν εἴς τι, τὴν μετεχειρίσθησαν εἴς τί ποτε· »πέντε ἡμέρας ἀναισιμοῦνται» ὅηλ. εἶναι ἀναγκαῖαι, ἀπαιτοῦνται εἴς τι, πρέπει νὰ περάσουν ὅτω νὰ γίνῃ. Ἡρόδ. α', 72. καὶ 2, 31. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ ἀναλίσκω τὸ Ἰταλικουσουμάρω, τελειόνω τίποτε τρώγοντάς το παντὶ δ' ἡ μελιτόεσσα, ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρυσὸν ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ὄψαυστος» Ἡρότ. Β, 41. Ἀλλὰ τὸ ἐν 7, 20, ἐν πλείοσιν ἐκδόσεσι »πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀναισιμουμένῳ» ἐστὶ πάνυ ἀμφίβολον καὶ πιθανῶς, ἀναγνωστέον ἀνομένῳ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰωνικ. ἀνὰ' ἧς χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ, ἀναλίσκω καὶ ξαπανῶ. Ἰδὲ καταιτιμόω.

Ἀναισίμωμα, ατος, τό· (ἀναιτιμόω) ἀνάλωμα, ξαπάνημα, ἐξόδευμα· ἐξοδιασμένα ἅπαρα, ἐξαιρέτως διὰ χρείας στρατεύματος, ἔξοδα πολέμου· »ἀναισ. τῇ στρατιῇ» Ἡροδ. Ε'. 31.

Ἀναίσιος, ὁ, ἡ. Πλάτ. Νομ. Ε'. »τόποι ἀλλόκοτοι καὶ ἀναίσιοι· ὅπου ἀ Τουρνίφ. Ἀπαίσιος, ἢ Ἐνάρσιος, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ· ἄλλοι δὲ Ἐναίσιος, γράφουσιν.

Ἀναΐσσω, Μ. ΐξω. Ἀττ. ἀνάττω καὶ ἀνάσσω (αἴσσω) ἀνατρέχω, πηδῶ, ὁρμῶ, πετάζομαι πρὸς τὰ ἄνω· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων· ὅταν ὠρμήσουζι καίμενα ἢ καπνίσμενα, σηκόνονται ἴξαφνα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀναπηδῶντα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξορμώμενα. Ἰλ. Α. 584. »Ὣς ἄρ' ἔφη καὶ ἀναΐξας· ἀντὶ ἀνορμήσας, ἀναστάς, σηκωθείς· ἔτι δὲ καὶ νοῦς ἀνέρος ἀνοίσειαι. Ε, 15, 80. καὶ πηγαὶ ἀναΐσσουσι Ἰλ. Χ. 148. »πηγαὶ ἀναΐσσουσιν· ἀντὶ τοῦ· ἀνορμῶσι, ἀναβρύουσι· καὶ Ξεν. Κ. ε. 17. »ὁ δὲ (λαγωὸς) ἐξαΐψας· καὶ μετ' αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ω, 440. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀρχίζω τι, προχωρῶ εἰς τι· μετὰ ἀπαρεμφ. Ὅπε. (ω———)

Ἀναισχύντέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀναίσχυντος) εἶμαι ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ξεδιάντροπος· πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, ξενέτροπα. Ξεν. Συμ. Η'. 33. Ἔτι δὲ καὶ ναναισχυντῶ ποιῶν Ἀρστφ. Θσμρ. 708. ἀφ' οὗ

Ἀναισχύντημα, ατος, τό· ἀδιάντροπος πρᾶξις. Σχ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 709.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ· ἔλλειψις αἰσχύνης, ἀδιαντροπία, ξεδιαντροπία, αὐθάδεια. Πλάτ.

Ἀναισχυντογράφος, ου, ὁ, ἡ· (γράφω) ὁστις γράφει αἰσχρά, καὶ ἀδιάντροπα πράγματα. Πολύβ. ἐκ τοῦ ς'. »ὑπομνήματα τῶν ἀναισχυντογράφων. (Σ)

Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ Ἀναισχύντως· χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιάντροπος, ἀναιδὴς, ξεδιάντροπος. Ξεν. Π. Β'. 2. »πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροί καὶ ἀναίσχυντοι· καὶ ἐπὶ πραγμάτ. ἀντὶ τοῦ Ἀθελήτου, συγχαμερίτη, ἀποστροφῆς ἄξιον, καθὼς ἀδιάντροπος, »καὶ πολλοὶ εἰς ἀναισχύντους ἤδη ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων. Θουκυδ. Β, 52.

Ἀναιτία, ας, ἡ· (αἰτία) ἀθωότης, ἔλλειψις αἰτίας. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναιτιολόγητος, ὁ, ἡ· (αἰτιολογέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ δώσῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λόγον· τὸ διατί δηλ. ἀκολουθεῖ οὕτω. Διοσκ.

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ· (αἰτία) χωρὶς λόγον, αἰτίαν, ἀφορμήν. Ἄθῳος, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, ὁ μὴ αἴτιάς τινες πρόξενος. Ξεν. Π. Α'. 6. 10. »ἀναίτιος ἔσῃ παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις». Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν συνήθως τῷ αἰτιᾶσθαι Ἰλ. Δ. »653. Δεινὸς ἀνὴρ, τάχα μὲν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο· καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 825 »ἀναίτιος ἀθανάτοισιν ἀθῷος πρὸ τῶν θεῶν, μὴ ὑπεύθυνος· »ἀναίτιος ἀφροσύνῃσιν τὸν ὁποῖον δὲν ἐχεῖτις αἰτίαν νὰ ὁμομάσῃ ἄφρονα· χωρὶς βάσιν, χωρὶς σκοπόν. Παρ' Αἰσχλ. δὲ καὶ Σηλκ. ἡ ἀναιτία.

Ἀναιωρέω, Μλ. ήσω. (αἰωρέω) σημόνωτι ὑψηλὰ, κρατῶ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον. Παρὰ Θεολόγ. ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν καὶ ἀρχὴν τοῦ εἶναι, καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Γρηγ. Ναζ. »ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀναίτιος· καὶ Ἐπίρ. Ἀναιτίως.

Ἀναχαγχάζω, Μ. άσω· (καγχάζω) γελῶ μεγάλως, καὶ ἄσημα. Πλάτ. Πολιτ. Λ'.

Ἀνακαθαίρω, Μ. ρῶ· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ὀπίθ. (καθαίρω) ξανακαθαρίζω, ξαναπαστρεύω· ξεκαθαρίζω ξεπαστρεύω· τόπον τινὰ, ἀπό τίποτε, ὀηλ. διώχνω τινὰ ἀπὸ ἕνα τόπον· »τὸ βαρβαρικὸν ἀνακαθαίρων διώχνω τὸ βαρβαρικὸν στράτευμα· Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. Πλάτ. Νομ. Α'. »Παμπάλη λόγου ἀνακαθαιρόμενοι· διὰ μακροῦ λόγου δηλ. νὰ καθαρίσῃ, ὅ ἐστι νὰ σαφηνίσῃ τὸ λεγόμενον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Γ'. Παρ' ἰατροῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνωθεν καθαίρω, καθαρίζω τὸν ἀτόμαχον ἀπὸ ἄπανω ὄχι ἀπὸ κάτω. ὀηλ. μὲ ἐμετικὸν ἢ ξερατικὸν, καὶ ὄχι μὲ κατικόν· ὅθεν

Ἀνακάθαρσις, εως, ἡ· καθαρσις, καθαρισμὸς, πάστρευτις τινος πράγματος. Στραβ. ις'. ξεπαστρεμα μὲ διώξιμον ἢ ἀφανισμὸν τοῦ κακοῦ. Παρὰ Θεολόγ. ἡ ἀνάπτυξις, σαφήνεια, ἑρμηνεία, καθαρὰ ἐξήγησις σκοτεινῆς τινος ἀλληγορικῆς ῥήσεως. Παρ' ἰατροῖς δὲ κάθαρσις ἡ ἐμετικὴ.

Ἀνακαθαρτικός, κὴ, κὸν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθαρίζειν· ὅστις καθαρίζει, παστρεύει μὲ ξεραστικόν.

Ἀνακάθημαι, (κάθημαι) κάθομαι ἴσια ὀηλ. ὄχι πλαγιαστά ἢ ἀκουμβῶντας· 2) ξανακάθομαι.

Ἀνακαθίζω, Μ. ἰσω. (καθίζω) βάνω τινὰ νὰ καθήσῃ ἴσια· ἴσια ἀζωτι πρὸς τὰ ἄνω· 2) ξανακαθίζω τὸν ἑαυτόν μου, ὀηλ. ξανακάθομαι. 3) Μέσ. σημαίνομαι ὅταν εἶμαι πλαγιασμένος καὶ κάθομαι· καθήμενος κρατῶ τὸ σῶμα μου ἴσια. Ξεν. Κυν. ε'. 7. »διατρέχων (ὁ λαγωὸς) καὶ ἀνακαθίζων.

Ἀνακαθίζομαι, Μέσ. =τῷ ἀνωτέρῳ. Πλάτ. Φαῖδρ. Γ'. »ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος».

Ἀνακαινίζω, Μ. ίσω· καὶ Ἀττ.—νιῶ· (καινίζω) ξανακαινουργάω, ἀνανεόνω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου καινούριον. Ἰσοκρ. ὅθεν

Ἀνακαίνισις, εως, ἡ· ἀνανέωσις, ξανακαινούργωμα, ἀποκατάστασις, βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τοπον.

Ἀνακαινουργέω = ἀνακαινίζω.

Ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ· Ἀνακαίνισις.

Ἀνακαινόω, ῶ, Μ. ώσω. (καινόω) =Ἀνακαινίζω· ὅθεν

Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ· = Ἀνακαίνισις.

Ἀνακαῖον, ἡ, κατ' ἄλλους Ἀναγκαῖον, φυλακὴ, εἰς τὴν ὁποίαν φυλακόνουν τοὺς κακούργους ἀφ' οὗ ἐξετασθῇ τὸ σφάλματων καὶ τὸ ὁμολογήσουν, καταδικάζοντες τοὺς διωρισμένον τινὰ καιρὸν νὰ δουλεύουν εἰς τὸ ἀνακκῖον εἰς σωφρονισμὸν των· τὸ παρὰ Γερμαν. Zuchthaus.

Ἀνακαίω, Μ. αύσω· (καίω· ἀμλ.) ἀνάπτω, κάμνω φωτιὰ, παρ' Ὅμ. ἀνακ. πῦρ. Ὀδ. Β'. 12. »Ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἶσιν δόρποι ἑκάστῳ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ διεγείρω, ἐξάπτω, φωτίζω τινὰ, τὸν θυμόνω. Παλητ. ὀργίζομαι. Ἡρόδ. 5, 19. »Ὦ παῖ, σχεδὸν γάρ σευ ἀνακαιομένου συνίημι τοὺς λόγους· ἔτι δὲ καὶ μετ. 8, 19· αὐτόθι.

Ἀνακαλέω, Μλ. ἐσῶ· (καλέω· ἀμλ.) μεγαλοφώνως κράζω, φωνάζω, κολῶ τινὰ· κράζω ὀπίσω, ξανακράζω. Μέσ. ἀνακαλέομαι· κράζω τινὰ πρός με Θεόδ. 7, 75. »οἱ, προσπελάσαντες, ἐξ ὅσουτις ἐμελεν ἀκούσεσθαι, καὶ ἀνακαλεσάμενοι τινας, ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι. Ἀλλ' »νῦν ἀνακαλεῖσθαι Ξυφ. φωνάζω τοὺς σκύλους νὰ ὁρμήσουν, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν· ἄχαμνῶ (σουστίζω) τὰ σκυλιά.

Ἀνακαλινδέω, ῶ, Μ. ήσω, =ἀνακυλινδέω.

Ἀνακαλλύνω (καλλύνω) κάμνωτι πάλιν εὔμορφον.

Ἀνακαλυπτήρια, τὰ· (ἀνακαλύπτω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ γάμου, καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο εἰς τὸν ἄνδρα χωρὶς τοῦ νυμφικοῦ καλύμματος εἰς τὸ πρόσωπον (χωρὶς σκέπην, τὴν ὁποίαν καὶ τὴν σήμερον συνηθίζεται νὰ φορῶσι ἡ νύμφη ὅταν πηγαίνουν νὰ στεφανωθοῦν) καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ δῶρα· 2) τὰ δῶρα αὐτὰ, ἄλλως ἀνακαλυπτρα καὶ θεώρητρα λεγόμενα.

Ἀνακάλυπτρα, τὰ· = ἀνακαλυπτήρια. 2) Διόδωρ. Σικελ. Ε'. 2.

Ἀνακαλύπτω, Μ. ύψω, (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀνοίγω, φανερώνω. Εὐριπ. »ἀνακαλύψω λόγους· ἀντὶ τοῦ, σαφηνίσω, φανερούς ποιήσω· 2) ἀμεταβ. εἶμαι ξέσκεπος, ξεσκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ ἀνακαλύπτ', ὦ κασίγνητον κάρα ἐκ δακρύων σ' ἀπελθε, καὶ μὰλ' ἀλλίως ἔχομεν. Εὐρ. Ὀρ. 288.

Ἀνακάλυψις, εως, ἡ· ξεσκέπασις, φανέρωσις.

Ἀνακαμπή, ἡ· κάμψις, λύγισμα πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. Μαθημ. Παλ.

Ἀνακαμπής, ὁ, ἡ· = ἀκαμπής, ἄκαμπτος, ἀλύγιστος. Φιλ. δ'.

Ἀνακαμπτήριον, τὸ· ὁ τόπος ὅπου λυγοῦν τι. Εὐσβ. ἀφ' οὗ

Ἀνακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω) εἰς τὸ ὕψος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω λυγίζω, στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ κάμνω νὰ παρασκαλίσῃ, ξεκλίνω· ἐπὶ τοῦ στάδιου ἢ τῶν ἱπποδρόμων φθάσας εἰς τὸν ἐξώτατον στύλον πέρνω τὸν δρόμον κλίνοντας πρὸς τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸν στύλον. Ὅθεν στρέφω ἢ γυρίζω ὀπίσω μὲ τὸ ἁμάξι. Πλατ. Φαιδ. 72, Β'. »ἀλλ' εὐθεῖα τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ ἀντικεῖμενον, καὶ μὴ ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον, μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο· ὅθεν πηγαίνω ἀπάνω καὶ κάτω εἰς τὸ δῶμα (σπίτι) ἢ ὅπου ἄλλου, τὸ συνήθως σολατσάρω λεγόμενον. Δημ. Δρτ. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· λυγῶ, κάμνω καμπὴν (καμπήλωμα, καμπηλόνω) »ταύτῃ μὲν λῆγον ἀνακάμπτει ἐς τὰ εἰρηναῖα τὸ ὄρειον. Ἡρόδ. 2, 8.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ὁ. Εἴδος τι βοτάνης (χορταριοῦ) τὴν ὁποίαν ἐγγίζοντας ὁποιος ἔχανε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐνέργειά του ἔκαμνε νὰ ἔλθῃ πάλιν ὀπίσω. Πλίνιος ΚΔ'. 17. καὶ Πλούταρχ.

Ἀνακαμψίπνοος, ὁ, ἡ, (πνοὴ) λέγεται ὁ ἄνεμος, ὅτις δὲν φυσᾷ ἀπὸ ἓν μέρος κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ πολλὰς ἀλλάζει τὸ φύσημά του ὡς ὁ ἀνεμοστρόβιλος· τοιοῦτος εἶναι ὁ Καικίας. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. Β'. τοῦτο αἰτίκειται ὁ »Εὐδύπνοος· ὁ ἐπ' εὐθείας γραμμὴς φυσῶν.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ· (ἀνακάμπτω) λύγισμα, στρέψιμον, ἐπιστροφὴ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ὀπίσω.

Ἀνάκαπος, ὁ, ἡ· (ἄκαπος) χωρὶς ἀγκάθια, χωρὶς βαγκάθια. Ἡρόδ. 4, 53. »κήτεά τε μεγάλα ἀνάκαπα, τὰ ἀτακαίους καλέουσι· καὶ Ἀριστοτέλ. »ἰχθῦες ἀνάκαπα.

Ἀναπάπτω, Μ. ψω· (κάπτω) χάφτω τι λαίμαργα, καταπίνω, καταπώνω· »ἐκ τῶν ἀνῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀναπάφασι. Ἀριστ. Ὀρ. 582. καὶ Ἡρόδ. 2, 93.

Ἀνάκαρ, Ἐπίρ. (κάρα)· πρὸς τὸ ἄνω μέρος, μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον, Ἀρστφ. Ὄρν. ἀνδρὸν πρέπῃ τὰ γραφῆναι ἀνὰ κύρ· παρόβλ. ἀγκὰς καὶ Ἐπίκαρ, οὗ ἐναντίον τὸ Κατώκαρα. Ἱπποκρ.

Ἀνακάρδιον, τὸ, καὶ, Λιάκαρδος· δένδρον Ἰνδικὸν, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Ἀνακάρδια· καλεῖται οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὸ χρῶμα, καὶ τὸ εἶδος τῆς καρδίας μικροῦ τινος πτηνοῦ. Παλλ. Λίγιν.

Ἀνακατάκυπτος βίος. Γελ. ἐκ Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, ζωὴ ταπεινὴ, ποταπή.

Ἀνακατάξις, εως, ἡ (κατάγνυμι) ξανατσάκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως, ἡ· (ἀνακαίω) ἄναμμα φωτιᾶς.

Ἀνακαχλάζω, Μ. άσω· (καχλάζω) χοχλάζω, βράζω χορχολάζωντας τὸν ἀνήφορον. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 275. ἀφ' οὗ

Ἀνακάχλεσις, εως, ἡ· τὸ κοῦχλασμα, χορχούλασμα. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 367.

Ἀνάκαψις, εως, ἡ· (ἀνακάπτω) χάψιμον, λαίμαργον κατάπωμα. Ἀριστοτ. Ζωϊ. Γεν. Β'. 5.

Ἀνακεάζω, Μ. άσω. (κεάζω) σχίζω, ξεσχίζω.

Ἀνάκεια, ων, τὰ (πληθυν.). Ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Εὐσταθ. ἐκ Παυσαν· »ἀνάκεια ἑορτὴ Διοσκούροιν ἀνακοίν, ὡς σοφοῖς, τριταίαν δὲ ψησι τὴν Συσίκου ταύτην εἶναι συμβαίνει, Διοσκούροις καὶ Ἑλένῃ· δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι, οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων». σελ. 1425. Ἰδὲ Ἄνακες.

Ἀνάκειμαι, Μ. είσομαι. Μέσ. ἀποθ. (κεῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι, ἀνμλ.) κεῖτομαι ἐμπρός, κεῖτομαι φανερά· νὰ μὲ βλέπουν ὅλοι· ἐπὶ πάντων ὅσα ἐκτίθενται δημοσίως, ἢ βάνουται ἔξω που νὰ τὰ βλέπῃ κ.τ.λ. π. χ. ἀγάλματα. Δυνεργ. 12, 6. ἀμιερώματα, εἰκόνες κ.τ.τ. πολλαχοῦ παρ' Ἡρόδ. οὕτω πως, ὥστε τὸ ἀνάκειμαι ὡς παθητ. συνέχεται τῷ ἐνεργτ. ἀνατίθημι· 2) μεταφρ. ἀμιερόνω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι πρᾶγμα, κυριεύομαι ὅλως ἀπ' αὐτό, εἶμαι προσηλωμένος εἰς αὐτό· μετὰ δοτικ. ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ τῆς πρός. Ἀθην. Α'. «ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων· καὶ Ἀντιφ. «παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ἡμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθούς», καὶ Θουκυδ. Γ'. «Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς· ἀνάκειται δὲ ἐξ αὐτῆς Πλίνθος παλαιστῆς». 3) «ἀνάκειται ἐς σέ» Ἡρόδ. 3, 31. ὁμηλ. εἰς ἐσένα ἀποδίδεται, εἰς ἐσένα ἀναφέρεται. Χρυσόστ. «δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους Θεῷ οὕτω διακεῖσθαι· καὶ «διὰ παντὸς ἀνάκειται τῷ θεῷ· ὁμηλ. εἶναι καθ' ὅλα ἀφιερωμένος τῷ Θεῷ, «ἀνάκειται σκώμμασιν, λοιδορίαις, πόρναις, κύβοις», Θουκυδ. Ζ'. «πάντων γὰρ οἱ ἀνακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς». 4) «ἀνάκειται ἐπὶ σοὶ ἀπὸ σέ» κρίμεναι, ἐ τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι, ἐ τὸ χέρι σου στέκεται. Ἀριστφ. Ὄρ. 642. «ἀνάκειται εἰς τὸν κρίνοντας ἀπὸ κάνένα πρᾶγμα, ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν θηλ. ἢ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμάτου». 5) «ἀνάκειμαι ἐς τοῦτον» ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, εἶναι χρέος ἐδικόν μου, εἶναι δική μου δουλειά. 6) παρὰ τοῖς μεταγενστ. αὐτὸ τοῦ κάθομαι εἰς τὸ τραπέζι· καὶ ἡ σημασία ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὁ Φρυν. Ἐκλ. σλ. 216. Φάλαρ. Ἐπιστ. 65. «οὐδὲ εἰς ἄσπρος ἢ εἰκὴ ἀνάκειται» καὶ Κύστ. «τὸ ἀνακεῖσθαι κεῖται καθὰ καὶ τὸ ἀνατίθεναι ἐπὶ ἀναθημάτων· διὸ οἱ ἐπὶ κατακειμένων λέγοντες τὸ Ἀνακεῖσθαι ἁμαρτάνουσι, ὡς ἐν τῷ, «ἐγὼ δ' ἔως μέντοι γε, ἀνακείμενος· πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἀκούων ἔφη, «οὐκ ἀνακείσομαι· ὡς εἶπερ εἶπεν, Ὕπο ἄφυκτος ἐνδρὰς. Πάλιν δέ τινος εἰπόντος· «Δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτῷ· ἐπιφέρει ὁ ἀκούσας· «Πότερον ἀνδραπόδοις ἐστίᾳ;

Ἀνάκειον, ου, τό. (Ἄνακες) ναὸς ἀφιερωμένος τοῖς Διοσκούροις.

Ἀνακέκλομαι (κέκλομαι) ποιητ. ἀντὶ ἀνακαλέω, ἐπικαλοῦμαι. Ὀρ. Τρ. Παν. 5. «Πᾶν' ἀνακεκλόμενοι, νόμιον θεόν, ἀγλαέδειροι, αὐχμηεσσ'».

Ἀνακείρω, Μ. ερῶ· (κείρω) κουρεύω, κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κατακόπτω, κατακουρεύω.

Ἀνακελαδέω, ῶ, Μ ήτω (κελαδέω) κάμνω θόρυβοι μεγάλον· τὸ Ἰταλ. allarmare Σχολ. Σοφοκλ. Ὀρ. 684. «ᾧ' οὗ

Ἀνακέλαδος, ὁ, ἡ· θόρυβος, ταραχή, μετὰ μεγάλων φωνῶν. Εὐρπ. Ὀρστ. 182. «σίγα, σίγα φυλαστομένα στόματος ἀνακέλαδον ἀπὸ λίγεος ἠτυχον ὕπνον χαρὰν παρεξεις φίλαις».

Ἀνακείρομαι. Μλ. -έσομαι· μέσ. ἀποδτ. (ἀκείρομαι) ξαναδιορθόνω, ξαναμπαλόνω.

Ἀνακέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀνακείμαι.

Ἀνακεραύννυμι, καὶ Ἀνακερανύω, Μ. άσω. (κεραύννυμι. ἀνμλ.) ξανακατόνω, συγκυρνῶ πάλιν. Ὀδ. Γ. 390. «Τεῖς δ' ὁ γέρων ἐλάσσειν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν». Αἰτχ. εἰς Ἄβλοχ. «τὰ μὲν ἤδοντα ἀμυχαῖς καὶ πτηνὰ, καὶ πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένων· τοὐτέστι, συναμεμιγμένα, ἀνακατωμένα πλείοσιν ὀδύναις· ἐν γένει, ἀνακατόνω, συγκυρνῶ.

Ἀνάκερμα, τος, τό· (ἀνακείρω) ἀποσμίλευμα, πελεκούδι, κοψίδι, κομματσούλι.

Ἄνακες, κων, οἱ· κυρίως οἱ βατιλεῖς, ἡ πληθυντ. τοῦ Ἄναξ· ἐξαιρετως δὲ οἱ Διόσκουροι, οἱ υἱοὶ τοῦ Διός, ὁ Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης. Ὀδσ. Γ, 390.

Ἀνάκεστος, ὁ, ἡ· ἀν-στερητ. (ἀκέομαι) ἀνίατος, ἀνάτρευτος, Ἱπποκρ. οἱ καὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ. Μ. ώσω· (κεφαλαιόω) ἐπαναλαμβάνω, ἐπαναλέγω συντόμως καὶ περαλαιωδῶς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ξαναλέγω ἢ ξαναγράφω μὲ συντομίαν ὅτα εἶπα ἢ ἔγραψα διεξοδικῶς προτήτερα, τὸ Ἰταλ. ρεκαπιτολάρω. Ἀριστοτ. «τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενον». Παῦλ. Ἔφεσ. Α'. «Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ» αὐτὸ Ὑπὸ μίαν κεφαλήν, τὸν Χριστόν, ἑνέρει, ἡνῶσε τὰ πάντα· ὅθεν

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ· ἡ σύντομος ἐπανάληψις τοῦ λόγου, ἡ συνοψις καὶ ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων κεφαλαίων ὑποθέσεως τινος ἐγγράφου ἢ διὰ λόγου· «τὰ διὰ μακρῶν λεγόμενα εἰς βραχὺ συστέλλει· τὰ διὰ πολλῶν λεγόμενα συντόμως εἰπεῖν» καὶ «εἰς τὸν Σωτῆρα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν φέρει» Χρυσστμ. — συμπλήρωσις, περαλαιώδης ἐπίλογος. Ἑρμογ. τὸ Ἰταλ. ρεκαπιτολατσιόνη.

Ἀνακεφαλαιωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι σύνηκε εἰς ἀνακεφαλαίωσιν. Διον. Ἁλικ.

Ἀνακηλέω, (κηλέω) ἀναβρύω, ξιχύνομαι ὁρμητικά, τρέχω πεταχτά, τὸ κοιλότερον σουρσουρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν. Ἰλ. Η. 262. «Τμηθὲν δ' αὐχὴν' ἐπήλυε· μέλαν δ' ὀνακηλιεν αἷμα» καὶ Ἰλ. Ν. 705. «πολὺς ἀνακηλιεῖ ἰδρώς» καὶ Ψ. 507. Πλάτ. Φαίδρ. δέ «Ζῇ καὶ ἀνακηλεῖ» αὐτὸ ἀναπηδᾷ, κατὰ Σουίδ. (τὸ ι, παρὰ τοῖς Ἕπτ. βραχύ· παράβαλε ηκηλος)

Ἀνακήρυκτος, ὁ, ἡ· (ἀνακηρύσσω) ἀπαλλημένος, γνωστοποιημένος εἰς τὸ κοινόν, ἐξαιρ. διὰ τοῦ κήρυκος.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ· γνωστοποίησις εἰς τὸ κοινόν, δημαλόλημα.

Ἀνακηρύσσω, Ἀττ. Ἀνακηρύττω. Μ. ύξω. (κηρύσσω) γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν, εἰς ὅλους, δημοσίως, διαλαλῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ νικητῶν, φανερόνω εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἐνίκησέ τις. Ξενοφ. Ἱέρ. ΙΑ'. 8. «τὴν σὴν νίκην οὐκ ἂν εἷς εἴη ὁ ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῦσιν». Ποιητ. δὲ παρ' Ἡρόδ. ἀντὶ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω εἰς ὅλους. «Μετὰ δὲ, τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι τῇδε αὐτῇδε ἵπποισι νικῶν, παραδόξοι Πεισιστρατῳ ἀνακηρυχθῆναι». 7, 103.

Ἀνακής. = Ἀνήκεστος. Εὐπολ.

Ἀνακινδυνεύω, Μ. εύσω, (κινδυνεύω) ξανακινδυνεύω, ἐκ δευτέρου δοκιμάζω τὴν τύχην μου· τὸ Ἰταλ. ριτεντάρω· μετὰ δοτκ. Ἡρόδ. 8, 68, 1. καὶ μετὰ μετοχ. 9, 26. 41.

Ἀνακινέω, ῶ. Μ ήσω. (κινέω) βίχνω ἢ κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω, Ἡρόδ. 4, 94. «ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας». στήνω ὀρθά, σηκόνω, ἐξυπνῶ, διεγείρω, 2) ἀμεταβ. δοκοῦν, ὡς παλαιστικὴ λέξις, ἁπλόνω, τεντόνω καὶ τινάζω τὰ χέρια, διὰ τοῦ ὁποίου τρόπου οἱ παλαισταί, ἑτοιμάζονται εἰς πάλην· ἀνακ. ὑπακ. τὰς χεῖρας. Ζήτ. καὶ Ἀνακίνησις.

Ἀνακίνημα, ατος· τὸ, κίνησις πρὸς τὰ ἄνω. Ἱππορ. (ε)

Ἀνακίνησις, εως, ἡ· τὸ σὰ κινῇ τι τὶ εἰς τὰ ἄνω, τὸ νὰ σηκώῃ τι ὑψηλά, ἐξαιρετως τὰς χεῖρας ὡς προγύμνασμα τῶν πυκτῶν (ἐκείνων ὅσοι παλεύουν μὲ τὸν γρόθον· ὅθεν ἐν γένει, προοίμιον, εὐθύμιον (ὅταν οἱ μουσικοὶ παίζουν μικρά τινα πρὶν νὰ ἀρχίσουν· τὸ ἰταλ. πρελούντιο, τουριοβ. ντουζίνα) προγύμνασμα. Πλάτ. Νομ. Δ'. «πλήν πάντων προοίμιά τε ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἱονεὶ τινες ἀνακινήσεις, ἔχουσαί τινα ἔντεχνον ἐπιχείρησιν». 2) πτόρμησις, κίνησις, διέγερσις ἐκ τῆς ἡτυχίας. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 225. «φρενῶν ἀνακίνησιν». (ιυ--υ)

Ἀνακίρνημι, (κίρνημι) = ἀνακεράννυμι· μέσ. παρ'. Εὐριπ. Ἱππόλ. 255. «εἰς ἄλληλους φιλίας θνητοὺς ἀνακιρνᾶσθαι· αὐτὸ κάμνουν διὰ νὰ φιλιώσουν ἀναμεταξύ των.

Ἀνακλάω, Μ. -κλάσω (κλάζω, ἀνμλ.) κοντοφωνάζω, ἠχῶ· λέγεται ἐπὶ σκύλων ὅταν πλησιάζοντες εἰς τὸ θηρίον διακεκομμένως γαυγίζουσι. Ξεν. Παιδ. Α'. 8'. 15.

Ἀνακλάγγω, = τῷ ἀνωτέρω· (ὅθεν Ἀόρ. β'. Ἀνέκλαγον, παρ' Εὐριπ. ἀντὶ ἐκραύγαζον, ἐκαμνα βοήν, ταραχήν.

Ἀνακλαίω, Μ. -κλαύσομαι (κλαίω, ἀνμλ.) κουφίζομαι εἰς δάκρυα, ἀρχίζω νὰ κλαίω. Ἡρόδ. 3. 14. Καθόλου δὲ. Κλαίω, θρηνῶ, χύνω δάκρυα, παρέπεσι οἰμαι, τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν μουτσκλαίω· μέσως δὲ χρῆται αὐτῷ. Σοφοκλ. Φιλ. 939.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) εἶδος ἢ πρός τὰ ὀπίσω λύγισμα, δίπλωμα ἢ τζάκισμα· Ἡρωδιαν. Α'. «γραμματεῖον τοῦτον δὴ τὸν ἐν φιλύρᾳ εἰς λεπτότητα ἠτκημένον, ἐπαλλήλοτε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων». ἐξαιρ. ἡ ἀνάκαμψις (τὸ χτύπημα καὶ ὀπίσω γύρισμα) ἢ ἀνάκαμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός, Refraction.

Ἀνακλασμός, ὁ· = Ἀνάκλασις.

Ἀνάκλαστος, ὁ, ἡ· (ἀνακλάω) ἀπάνω, ἢ ὀπίσω τσακισμένος, ἢ λυγισμένος· λυγιστός.

Ἀνακλαυσείς, εως, ἡ = τῷ ἀνωτέρω.

Ἀνακλαυσμός, ὁ = ἐπακλαυσμός.

Ἀνακλαυσμός, ου, ὁ· (ἀνακλαίω) θρῆνος, ὀδυρμός, ὁλοφυρμός· δυνατὸ κλάψιμον.

Ἀνακλάω, ῶ, Μ. άσω· (κλάω, ἀνμλ.) ὑγιλά, ἢ ὀπίσω λυγίζω, διπλόνω ἢ τσακίζω, ἢ γυρίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀκτίνων φωτὸς καὶ ἐπὶ ἤχου· ἐν γένει δὲ τσακίζω. Θουκυδ. Ζ'. 25. (τὸ α, βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους).

Ἀνακλέπτομαι· κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω ὀπίσω, ξεκλέφτομαι, δηλ. ἀναχωρῶ ἀπὸ μίαν συναναστροφὴν χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν.

Ἀνάκληθρα, τά· πέτραι τινὲς ἐν τῷ πρυτανείῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς ἐκάθησε ποτὲ ἡ Δήμητρα, κράζουσα τὴν Θυγατέρα της· καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τούτου, Παυσαν.

Ἀνάκλημα, ατος, τό· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, κράξιμον εἰς βοήθειαν ἢ ἀνάκλησις. Ἰουλιαν. 2) ὅ,τι κράζεται.

Ἀνακληρωτεί. Ἐπῤῥ. (κληρόω) μὲ τὸν λαχνόν. Ἐπιγρ.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, ἢ ἁπλῶς εἰς τὸ ἄνομά του· κράξιμον εἰς βοήθειαν· Θουκυδ. Ζ'. «ἀνεθάρρησάντε ἂν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο· ξανακράξιμον, κράξιμον ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.

Ἀνακλητήρια, τά· (ἀνακαλέω) ἑορτὴ ἐπὶ δημοσίας ἀναγορεύσεως (ὅταν σηκόνουν τινα εἰς κανένα ἀξίωμα) ἐξαιρετως ἐπὶ βατιλέως ἀναγορεύσεως· ἔτι δὲ ἡ ἀναγόρευσις τοῦ βατιλέως αὐτή· παρὰ Πολυβ.

Ἀνακλητικός, κή, κόν. ὅστις κράζει τινὰ νὰ ἔλθῃ, ἢ φωνάζει πρός τινα παρακινῶντας τον εἰς τίποτε· ὅστις κράζει τινὰ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, νὰ ἐπιστρέψῃ. Πλούτ. εἰς Λυκ. «ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν». Διοσκ. «ἀνακλητικὴ ὀρίζουσι» · 2) οὐσιαστ. τὸ Ἀνακλητικόν, ὑποσυρόμενον, σημεῖον, ἢ Ἄσμα, σημεῖον πρὸς τοὺς στρατιώτας ὅταν πολεμοῦν νὰ τραβηχθοῦν ὀπίσω, Ἰταλ. ριτιράρουν· «τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει ἡ σαλπίζεινα τὸ φώναγμα μὲ τὴν σάλπιγγα, Ἰταλ. τρομπέτα, ἢ κάμωμα σημείου διὰ τράβηγμα ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην.

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ· (ἀνακαλέω) ὀπίσω τρατημένος, πάλιν κραγμένος νὰ δουλέψῃ ὡς στρατιώτης· λατν. evocatus ὅπερ ἑρμηνεύων Δίων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ Ησ. λέγει· φοῦς ἀνακλήτους ἀντὶ ἑλληνίσαι, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατείας, ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσειεν.»

'Ανακλήτωρ, ορος, ὁ· κράχτης εἰς τὸ κριτήριον, ὁ δοῦλος τοῦ κριτηρίου.

'Ανάκλιμα, τό· (ἀνακλίνω) ἀκούμπημα· λοξὸς ἢ τὸ κοινὸν μὲ καγγέλια ἀνήφορος.

'Ανακλινοπάλη, ἡ· = Παγκράτιον· Salm. Solin. σλ. 205.

'Ανακλιντήριον, ου, τό· καὶ 'Ανάκλιντρον, (ἀνακλίνω) σκαμνὶ ἢ θρονὶ ἀναπαυτικόν· τὸ γαλλ. canapés, ἡ τουρκοβ. σοφᾶς.

'Ανακλίνω, Μ. ενῶ· (κλίνω) ἀκουμβῶτι ἐπί τι, ἢ ὀπίσω, προτρεπίζω, καταπίζεμαι, ἢβαρω «ἶπον, κατασκηνῶ, καταστρατοπεδεύω· (διορίζω τὸ στράτευμα νὰ στρατοπεδεύσῃ, τὸ τουρκβ. νὰ κάμῃ τὰ τσαντίρια του)· «μέροι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἡμὲν ἀνακλίναι πνειοὺ λόχον, ἠδ' ἐπιτεῖλαι· Ὁδ. Δ, 524. Ἐξαιρ. δὲ παθητικῶς ἀνακλίνομαι· ἀκουμβῶ, πλαγιάζω ἀνάσκελα· «πἀνακλιθεὶς πέσεν ὕπτιος.» Ὁδ. Ι, 371. Ἐπὶ κοπηλατῶν· πίνῳ· οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα πηδῆ.» Ν, 78. Ἐπὶ κοιμωμένων· «εὗδε δ' ἀνακλινθεὶσα.» Σ, 189. ἀνακλ. πρός τι καὶ πρός τινι· Ἀντερεῖδω, ἀκουμβῶ τίποτε εἰς στερεόν τι· «καὶ τὸ μὲν εὖ ἐστήρικτο τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας.» Ἰλ. Δ, 113: 2) ἀκουμβημένον τραβῶ ὀπίσω, κλεισμένον τι ἀνοίγω· «Θεσσαλὸς ἵππων πυκινῶς ἄραρυῖαν κάλλιπεν ἀγκλίνας.» Ὁδ. Χ, 156. καὶ Ἡρόδ. 5, 16. «ὥστε ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ, κατίει σχοῖνον ἐσωρίδα κενὴν ἐς τὴν λιμνην.» Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «θύρας ἀνακλίνειν.» ἀνοίγειν τὰς θύρας· καὶ «μὴ ἀνακλίναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθῆναι.» ὀηλ. νὰ κλείουν καὶ ἀνοίγουν τὸν οὐρανόν· Ὁμ. Ε, 751. καὶ Θ, 393. Ἔτι δὲ καὶ «ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος.» τὸ παρ' ἡμῖν ἀκουμβῶ 'τὸν ἀγκῶνα· Λουκ. καὶ «οὓς μὲν εἴσηγεν, οὓς δ' ἀνέκλινεν.» τὸ ἡμέτερον ἔβαλε νὰ καθήσουν· Αἰθήν. καὶ Εὐαγγ. «ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ.» Τῷ ἀνακλίνω κεῖται ἀντιθέτως τὸ ἐπατίζημι, βάνω ἀπάνω, ὁ ἐστὶ κλείω Valck. ἐν Σχλ. Εὐρπ. Φοιν. 115. (τό ι. ἐν τῷ Ἐνεστ. ἐστὶ μακρόν).

'Ανάκλισις, εως, ἡ· κάθισμα, ἢ πλάγιασμα, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ ἀκούμβημα· ὕδεν καὶ ἀκούμβημα ἁπλῶς, καὶ πλάγιασμα κατάραχα ἢ ἀνάσκελα· Ἱπποκρ.

'Ανακλιτικός, ἡ, κόν· ἐπιτήδειος διὰ κάθισμα, πλάγιασμα, ἀκούμβημα.

'Ανάκλιτος, ὁ, ἡ· καθισμένος, πλαγιασμένος, ἀκουμβημένος· παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ «θρόνος ἀνάκλιτος.» ἀντὶ τοῦ, 'Ανακλιντήριος, ἄλλως δὲ καὶ τὸ ἀνάκλιτον.

'Ανακλονέω· (κλονέω) κλονίζω, ταράζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπάνω κάτω.

'Ανακλύζω· Μ. ύσω· (κλύζω) ξεπλύνω, καταβρέχω, κτυπῶ ἐπὶ κυμάτων. 'Απολ. 'Αργ. Β'. —«ἀνακλύζεσκε Ἰοῦσαν Νύκ ῥάος.» καὶ Πλούτ. «ἀναπαρατροπέου, καὶ ἀνακλύζοντος.»

'Ανακλώθω, Μ. ώσω· (κλώθω) ξανακλώθω, μετακλώθω, κλώθω ἀνάποδα, ξεκλώθω· ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἱ ὁποῖαι ξεκλώθουν τὴν μοῖρα κλωσθεῖσαν κλωστὴν τῆς ζωῆς διὰ νὰ ἀλλάξουν ἢ μεταβάλλουν τὴν τύχην. Λουκιαν. «ἀλλ' οἶμαι οὐδὲ κλωθοὶ ἔτι ἀνακλώτειαι.»

'Ανακναίλλω, Ζητ. Κναίλλω.

'Ανακνισσάω· (κνισσάω) καταπαπίζω μὲ ἐνίσσαν (βόγια ἀπὸ καιόμενοι κρέας)· γεμίζω μὲ ἀτμούς.

'Ανακογχύζω· γεμίζω τι ἢ χύνωτι μὲ τὴν κόγχην· ὦ ἀντίθετον τὸ ἀποκογχύζω.

'Ανακογχυλιάζω, Μ. άσω· (κόγχη) = ἀναγαργαρίζω· Πλάτ. Συμπ. «εἰδὲ μὴ (παύσηται ἡ λύπη) ὥσπερ ἀνακογχυλίσαντα.» ὁ δὲ Πολυδ. ς', 3. λέγει, πῶ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. 2) ξεβουλώνω, καὶ ξανοιγοκλείνω· μὲ ψευδῆ βούλαν· Ἀρστφ. Σφκ. ἀφ' οὗ

'Ανακογχυλισμός, ὁ· τὸ ἀναγαργάρισμα, ἀναγαργαρισμός· Αἰθήν. Ε'. χάλασμα καὶ ψεύτσμα βούλας.

'Ανακογχυλιαστός, στὴ, στόν· ξαναγαργαριστός· Πολυδ. ς'. 3.

'Ανακογχυλίζω, Μ. ἰσω· = 'Ανακογχυλιάζω· Ἡσύχ. ἀφ' οὗ

'Ανακογχυλισμός, ὁ· = ἀνακογχυλιασμός.

'Ανακοί, ὤν, ὁ· = 'Ανακες. Ν. Γρηγόρ. σελ. 592. ἔτι δὲ καὶ κατὰ σύνοδον ἀριθμ. χρήσιμον· Ἡτζ.

'Ανακοιλιασμός, ὁ· παρὰ Βασιλ. Αὐρηλ. Χρον. ἐκ τοῦ Διοσκόρου ἀντὶ τοῦ, Κίνησις τῆς κοιλίας, ἢ μέσον πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον· ἄμφ.

'Ανάκολος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) κούφιος, βαθουλός, Πολυδ.

'Ανακοίλωμα, ατος, τό· παρὰ τῷ Δουκατῷ ἐστραλμένος, ἀντὶ, ὕδου κοίλωμα.

'Ανακοιμάομαι, ῶμαι· Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ μετὰ μέσ. ἀορστ. (κεκαμάομαι) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, καὶ πλαγιασμένος κοιμῶμαι.

'Ανακοινόω, ῶ, Μ. ώσω· (κοινόω) κοινοποιῶ τι εἴς τινα, κάμνω τι μαζὶ μὲ ἄλλον· ἐξαιρ. συμβουλεύομαι μέ τινα, ζητῶ τὴν συμβουλήν του. Ῥώμ. συμβούλιον Ξενοφ. 'Αν. Γ', α'. «ἀνακοινῶσαι τῷ Θεῷ, περὶ τῆς πορείας.» Ἔτι δὲ καὶ τί τινι. 2) Μέσ. σχεδὸν ὡς ἐνεργητικ. κάμνω κοινὸν μέτια τίποτε, ἑνόνω, σμίγω με τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου. Ἐπὶ ποταμοῦ· «ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ.» Ἡρόδ. ζ, 48. Συμβουλεύομαι μέτινα· ὁμιλῶ μέτινα κοινοποιώτας σε τὴν γνώμην μου καὶ ζητῶν καὶ τὴν δικήν του· Ξνφ. Β. Π. Ε'. δ'. 15. «οὔτε ἀνακοινωσάμενος, οὔτε εἰπὼν οὐδὲν τῷ Κύρῳ.» Ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ ἐνεργητικ. σημασίαν· Π. Μοίρ. σλ. 20. παραβάλλε, συμβουλεύω.

'Ανακοινώνεομαι· (κοινωνέω) Μέσ. = τῷ προηγουμένῳ· Πλτχ. Βρούτ. 12.

'Ανακοίνωσις, εως, ἡ· κοινολόγησις, κοινὴ ὁμιλία, συμβουλὴ μετά τινος.

'Ανακοιρανέω, ῶ, Μ. ήτω· = τῷ κοιρανέω καὶ· ἐπίτασιν, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ ἀρχικῶς· Ἰλ. Ε. 824. «Γιώσεις γὰρ Ἄρεα μάχην ἀνακοιρανέοντα.» διατάττοντα, διέποντα· ὅπου ἄλλοι· «Μάχην ἄρα κοιφκνέοντα.» ἀναγιωτκουσι.

'Ανακοκκύζω· (κοκκύζω) φωνάζω ὄνατά ὡς ὁ κούκκος· κακιτρίζω φωνάζων ὡς πετεινός, ἢ ὡς ὄρνιθα ἀφ' οὗ γεννήσῃ τὸ αὐγόν· Εὐστθ. Ὁδσ. Ι, σλ. 1479, 42. Σχολ. Θερ. 7, 124. Bekk. Ἀνεκδ. 3, σλ. 1452.

'Ανακολλάω, ῶ· Μ. ήσω· (κολλάω) ἀκολλῶ τι μὲ κόλλαν, ἢ παίζω τὴ περισσότερα μαζύ.

'Ανακόλλημα, ατος, τό· τὸ κολλημένον.

'Ανακόλλησις, εως, ἡ· ἀκόλλημα, Διοσκορ.

'Ανακολουθία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀκολουθίας, ἢ συνεχείας· ὅταν πρᾶγμα τι δὲν κρατιέται μὲ ἄλλο, δὲν ἀκολουθῇ ἁμέσως εἰς ἄλλο· ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὅτε ὁ λόγος τελειώνει κατὰ διπροσωπικὴν σύνταξιν παρὰ τὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἄρχισεν, καὶ ὕδεν τηρεῖται μᾶλλον ἢ ἔννοια γενικῶς παρὰ ἡ κατὰ γραμματικὴν ἀκριβῆ ἔμφασιν αὐτοῦ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνακόλουθον· ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι· ὅταν ὀηλ. τὸ τελευταῖον μέρος ἑνὸς λόγου δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρῶτον, δὲν ἔχῃ σειρὰν πρέπουσαν μὲ τὰ προηγούμενα· ἀσυμφωνία, τὸ ἀνάρμοστον· Δημήτ. Φαλ. 154. ἀπὸ τοῦ

'Ανακόλουθος, ὁ, ἡ· (ἀκολουθέω, μετὰ τοῦ στερ. α) χωρὶς ἀκολουθίαν, καὶ συνεχείαν· ὅταν ὀηλ. τὸ ἑπόμενον δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ προηγούμενον, τὸ Γαλλ. inconsequent, καὶ Ἰταλ. Ἰγκονσεβέντες, ἀνάρμοστος, ἀπρεπὴς· Παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὁ, ὅ, τὴν σύνταξιν τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου παραβαίνων· τὸ ἀνακόλουθον = ἀνακολουθία· Ἐπιρρ. ἀνακολούθως.

'Ανακολπάζω· = τῷ ἑπομένῳ· Ἀρστφ. Θεσμ. 1174. «πρῶτον μὲν ὀίελθε κἀνακόλπασον.»

'Ανακολπίζω· Μλ. ἰσω· Ἀττ. ιῶ· (κολπίζω) σηκώνω, μαζώνω ἢ κρατῶ τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματος διὰ νὰ μὴ σύρωνται· ἔτι δὲ καὶ μεταφ. ἀναστομπόνομαι.

'Ανακολπόω· (κολπόω) = τῷ προηγουμένῳ.

'Ανακολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω· (κολυμβάω) κολυμβῶ ἐπάνω, εὐγαίνω πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀφ' οὗ βουτήξω ὑποκάτω εἰς τὸ νερόν· 2) Ἐνεργ. φέρω ἐπάνω, ἀνεβάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐξω· Θεόφρ. Φ. Ἱ. θ'. 7. «τὰ δὲ πόντιον φῦλον, ὃ οἱ σπογγιαὶ ἀνακολυμβῶσι πελάγιοι, καὶ ἐν Κρήτῃ φύεται.»

'Ανακομάω, ῶ, Μ. ήσω· (κομάω) ἀποκτῶ πάλιν ἐκ δευτέρου κόμην (τρίχας) εἰς τὸ κεφάλι· Δουκιαν. Ἔρωτ. Διάλ. ΙΒ'. καὶ ἐπὶ δένδρων ὅταν ἀποκτῶτι πάλιν φύλλα.

'Ανακομεδή, ῆς, ἡ· (ἀνακομίζω) ξανακομιδή, ξανακτήσεως τινος πράγματος· ξανερχομός, ξαναγύρισμα, ξανακέρτομον· Δημοσθ. «περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς.»

'Ανακομίζω, Μ. ἰσω· Ἀττ. ιῶ· (κομίζω) φέρω τι ὑψηλά, ἢ ἐπάνω· ἐξαιρ. φέρω τι εἰς τὸ καράβι πλέοντας ἄνω ποταμοῦ (τὸν ἀνήφορον) πὸ Ἰταλ. τρανσπορτάρω· κατὰ παθητικ. διαθέσιν παρὰ Ἡρόδ. 2, 115. ἀντὶ τοῦ συμπλέω, συνάζω· «ἀνακομισθέντων δὲ πάντων, εἰρώτα σέν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεὺς.» Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. η'. «ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἐγυμνάζοντο.» καὶ Κυρουπ. ς'. α'. 14. Ἀναβ. Δ'. ς'. 1. καὶ 17. φέρνω ὀπίσω· ξαναπίχτω· Πυθ. Μέσ. συνάζω τὴ πέρκα τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ξαναευρίσκω· Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 10. «ἀνάγκη τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾶναι, ἐπιμελῆ ὅπως ἀνακομισθῶ.» Ἀναλεμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου· Γαλ. «ἐκ νόσων ἀνακομιζεσθαι.» Παθητ. ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· τραβιοῦμαι ὀπίσω. Δίων Κάσ. καὶ Πολυδ. γλυτόνιω· Γαλην. «λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' αὖθις ἔτι.»

'Ανακοντίζω, Μ. ἰσω· (ἀκοντίζω) ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω, πετάχνω τίποτε τὸν ἀνήφορον· ἀφορίζω ἢ ραντίζω ἐπάνω εἰς τι· 2) ἀμεταβ. πηδῶ τὸν ἀνήφορον, καθήμενος συκόνομαι ἐξαφνα· χορχολάζωντας πηδῶ ἀπάνω· «αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.» Ἰλ. Ε, 113. καὶ, καὶ ἐκ κορυφῆς ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ.» Ἡρόδ. 4, 181.

'Ανακοπή, ῆς, ἡ· (ἀνακόπτω) διάξεμα, ξοῦλιγμα, ἄμπωμα, ἐμπόδισμα, σταμάτημα, ἀποκόψιμον· σπρώξιμον, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω· Πλουτ. «Πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀνακοπαὶ τῆς ὁρμῆς.» στομάτημα νεροῦ· τὸ χτύπημα τῶν κυμάτων καὶ γύρισμα ὀπίσω. Ἐπὶ θαλάσσης, τὸ ἐκ τῆς ἐπιῤῥοῆς ὀπίσω μένον νερόν, ἢ ἄλλως πλημμυρήσαν· Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. 44. «τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἀνακοπὴν εἶναι.» ὁ δὲ Διον. Ἅλ. καὶ «Συλλαβῶν ἀνακοπάς» λέγει, τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀντιστροφήν.

'Ανακόπτω, Μ. ὁψω· (κόπτω) χτυπῶ, ἀμπώχνω, ἢ τραβῶ τι ὀπίσω· π. χ. τὸν διάδρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μον ὥρας· Ὀδ. Φ. 47. «Ὑψόσε δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας αὐτὰ τιτυσκομένη·» ἐνθα ὁ Εὐστ. Ὀχῆας φασὶ τὰς λεγομένας Βαλάνους τὰς ἐν τῷ Χελωνίῳ καὶ ἀντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἳ περιάγονται φασι, καὶ ἀνοίγονται, διὸ καὶ καταστοχάζεται τῶν βαλάνων ἐν τῷ ἀνοίγειν· ἴνα λέγῃ ὅτι ἐνῆκεν ἡ Πηνελόπη τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέκρουεν ἀνώθεν τὰς βαλάνους· Καμὼ τὸ καράβι νὰ λάβῃ ἄλλον δρόμον Θερμ. Χρον. 25. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. κατέχω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ξενοῦμαι· κατακόπτω, ἀποκόπτω· Παθητ. χτυπῶ που καὶ πετάχνομαι ὀπίσω· κομπιάζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· Λουκιαν. εἰς Νιγρ. «τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε, καὶ ἀνεκοπτόμην·» «κόπηκεν ἡ ὁμιλία μου καὶ ἐκομπιάζομουν, δηλ. δὲν ἠξευρα ἢ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλήσω πλέον.

Ἀνακορέω· (κορέω) ξανασκουπίζω, μεταφορικῶς, ξαναμαρώνω.

Ἀνακός, ὁ· = ἀναξ· ἀστρόκλιτον ὡς περ φύλακος ἀντὶ φύλαξ, Ν. Γρηγ. σλ. 592. Σχολ. Βεν. Ἰλιὰδ. Ω, 566. Φιλμ. Δεξ. 269, σλ. 180.

Ἀνακοσμέω, Μλ. ήσω· (κοσμέω) ξαναβάνω τε εἰς τάξιν, ξαναδιατάζω, ξαναστελίζω· Ἀρστὸ. Ἐγκ. Γεωμ. Τ, Ι, σλ. 393.

Ἀνάκουστος, ου, ὁ, ἡ· = Ἐπάκουστος.

Ἀνακαυφίζω, Μ. ίσω· (κουφίζω) ἀνεβάζω ἀπάνω, σηκώνω ὑψηλὰ, ἐγλαΐζω ἀπὸ τὸ βάρος· Σφαλ. Οἰδ. Τ, 23. «ἀνακουφίζω παρὰ βυθοῦ·» 2) ἐλαφρύνω, εὐκολύνω· Παθητ. αἰσθάνομαι εὐκολίαν, ἢ τὸν ἑαυτόν μου ἐλαφρόν· ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω· Ξενοφ. Ἱπ. Ζ. 2. «ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν.»

Ἀνακούφισις, εως, ἡ· σήκωμα, κίνησις εἰς τὸ ὕψος· 2) ἐλάφρωσις, εὐκολύνσις· καὶ

Ἀνακούφισμα, ατος, τὸ· τὸ σηκωμένον ἀπάνω, τὸ κινούμενον, πρὸς τὸ ὕψος κίνησις· 2) σήκωμα ὑψηλὰ, ἀλάφρωμα· 3) καὶ Μηχανήματα ὅπου ἐλαφρύνουσι τὰ βάρη, ὅπου σηκώνει τίς τι εἰς ὕψος· Ἱππογρ.

Ἀνακούω, Μ. σύσομαι· (ἀκούω, ἀνμλ.) ξανακούω, ἀκούω καὶ δεύτερον φορὰν, μετὰ χρον. Τὸ ὑπὸ τῶν λεξικογράφων ἐκτεθὲν ἀναφερόμενον παράδειγμα ἐκ τοῦ Σοφ. Ἠλέκτ. 81. «θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ· κἠνακεύσωμεν γόων·» ἀνῆκεν κατὰ τὸ ἐνακούω, ὅπου ἴδε· 2) δίδω ἀκροασιν.

Ἀνακραδαίνω· (κραδαίνω) ταράζω, τινάζω, κινῶ, σείω, σαλεύω τι ἀπάνω ἢ ὑψηλά.

Ἀνακραδέω· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀνακράζω, Μ. ξομαι· (κράζω, ἀνμλ.) φωνάζω δυνατὰ, ἀρχίζω δυνατὴν, μακρυνὴν ὁμιλίαν· «ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τό πρώτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικύσω·» Ὀδσ. Ξ, 467. «πρὶν δωτινα φωνάζων, φωνάζω τὸ ὄνομά τινος· ὁμιλῶ δυνατὰ, ὁμιλῶ χωρὶς φόβου, δὲν ἀντιβλέπουμαι 'ς τὴν ὁμιλίαν μου, ὁμολογῶ ἢ βεβαιώνω τι. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «ἐάν τις ἡμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες·» καὶ Ξενοφ. Παιδ. Γ. 3. καὶ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθορυβήθησαν.»

Ἀνάκρασις, εως, ἡ· (ἀνακεράννυμι) ἀνακάτωμα.

Ἀνακράτος, ἀντὶ ἀνὰ κράτος· Σουϊδ. Ἐπίρ. ὁρμητικὰ Ξενοφ. Παιδ. Α'. δ'. «οἱ δὲ διώκοντες ἤρουν πολλοὺς ἀνακράτος.»

Ἀνακραυγάζω· Μλ. ασω· (κραυγάζω) φωνάζω δυνατὰ· ἀφ' οὗ

Ἀνακραύγασμα, τό· δυνατὰ φωνάγματα.

Ἀνακρέκομαι· (κρέκω) κυρίως ἀρχίζω νὰ χτυπῶ ἢ παίζω μουσικὸν ὄργανον· μεταφορ. δέω, ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐτεωμιάζω «πᾶσ ὄρνις εἰς σὲ ἀνακρέκεται·» κάθε πτηνὸν (πουλὶ) φωνάζει διά τίνα, κάθε πτηνὸν κελαδεῖ εἰς τιμήν σου· Κρηναγ. 27, 8. (ΑΠ. 9, 562, 8.) Ἀναλ. Ε'. σελ. 147.

Ἀνακρέμαμαι· Παθητ. (κρέμαμαι· ἀνμλ.) κρέμομαι, κρέμομαι κάτω, κρέμομαι 'ς τὸν ἀέρα.

Ἀνακρεμάννυμαι καὶ Ἀνακρεμάω, Μλ. ασω· (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) κρεμῶ τι, κρεμῶ τι σηκωμένον 'ς τὸν ἀέρα· «..χιτῶνα, παστάλω ἀγκρεμάσατα παρὰ τρηπόϊσι λέχεσσι·» Ὀδσ. Α, 440. καὶ Τμ. Ἀπ. 8 καὶ Ἀπαιαν. «ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνερπύσῃ·» Παθητ. κρέμομαι εἰς στενοχωρίαν, ἀδημονίαν, φροντίδα, ἀμφιβολίαν, προσμένω ἀδυσώπητα Λιτιχν. «ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων·» «ἀφ' οὗ

Ἀνακρεμασμός, ὁ· κρέμασμα· Ἀνεκδ. Βεκκερ 1, σλ. 427.

Ἀνακρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) ἐρωτῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξετάζω, ζητῶ ἀπάκριτιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· ἐρευνῶ, ἐξετάζω καταλεπτῶς, ζυγιάζω μὲ κάθε τρόπον νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν, ξετυλῶ τι. Ἐπὶ ἐνόχων ἢ τοῦ κριτηρίου πράγματων, τὸ Ἰταλ. Processo· «ἀνακρίνειν τὴν δίκην·» ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἐνέχα ἀρχόντων λεγόμενον· ἐξετάζω ὁηλ. ἂν ἡ κρίσις ἔγινε δικαία, ἢ ὄχι. Παθητ. ἐξετάζομαι, ἢ μὲ ἐξετάζουν εἰς τὸ κριτήριον Μέσ. ἀνακρίνομαι πρός τινα· ἔχω κρίτο ἢ προτέσεον, ἐριτολογοῦμαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι, μαλώνω μέ τινα, ἐξετάζομαι ἔνας μὲ τὸν ἄλλον τὸν λογαριασμόν μας· «τοὺς δὲ ἐπεὶ ἀνακρινομένους πρὸς ἑωυτοὺς ὡς κατελάμβανε·» Ἡρόδ. 9, 56. Διαπλεκῆς· ἐξετάζω καθὼς πρέπει κριτολογίαν τινὰ ἢ δίκην, τουτέστι ἐγκάλεσμα χρισολογίας πρὸ τοῦ νὰ δοθῇ εἰς τὸ κριτήριον· ἰδὲ ἀνάκρισις.

Ἀνάκρεσις, εως, ἡ· ἐξέτασις, ἔρευνα, συνομιλία, φιλονεικία τῶν διαφερομένων, τὸ κοινῶς γνωστότερον διαφορὰ ἢ Ἰταλ. disputa διά τι πρᾶγμα· «οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ.. ἐτέροιστο τῇ ἀνακρίσει, ὡς ἀπολεομένης αὐτῆς·» Ἐξέτασις, ξεκαθάρισι πράγματος τινὸς διεξελογισαμένου. Ἐπὶ δικαστηρίων δὲ ἡ προηγουμένη ἐνδίκου πράγματος ἔρευνα εἰς ἐξακρίβωσιν ἂν τὸ πρᾶγμα ἀπαιτῇ νὰ ἐξετασθῇ δεκαπενθῶς πρὸ τοῦ δικαστηρίου· «οὐδὲ λεχθήναι ὡς οἱ βουλόμενοι ἔσται ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα ἐλίχθησαν·» Πλάτ. Φόρ. σλ. 277. Ε. Ξενοφ. Συμ. Ε'. 2. «εἰς ἀνάκρισιν τῆς δίκης σε καλοῦμαι·» καὶ Ἡροδότ. Η' 69.

Ἀνακρετικός, κή, κόν· εἰς ἀνάκριτιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀνακροταλίζω, Μ. ίσω· = Ἀνακροτέω· Ἀθην. σελ. 129.

Ἀνακροτέω, ῶ, Μ. ήσω· (κροτέω) σπρώνω τὰς χεῖρας καὶ κτυπῶ τὰς παλάμας· δείχνω τὴν εὐαρέσκειάν μου κτυπῶν τὰς παλάμας, τὸ Ἰταλ. applaudire· «οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου·» Ἀρστοφ. Συμ. ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, τὰς χεῖρας.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ· κτύπημα πράγματινος ἐπάνω εἰς ἄλλοτι· ἄμπωμα ὀπίσω, κράτημα ὀπίσω· ἐμπόδισμα τῆς ὁρμῆς ἢ τῆς κινήσεώς τινος· Θουκυδ. «ἀνακρούσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς εἰς τὸν λιμένα·» καὶ «τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι αὐτοῖς ὀδυομένοις, ἄλλοσε ἢ εἰς τὴν γῆν·» 2) Ἐπὶ μουσικῆς· τὸ πρόσμα, ἢ ἡ ἀρχὴ τῆς ψαλμῳδίας ὡς π. χ. τὸ, ἀνανὲς, τὸ ὁποῖον συνεδίζουν οἱ ψάλται πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσουν ἢ ἐν ᾧ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν· τὸ πρῶτον χτύπημα μουσικῶν ὀργάνων, τὸ ὁποῖον συνεδίζουν οἱ μουσικοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς, τὸ κοινότερον γνωστὸν Ἰταλ. ριορέτο ἢ πρελούδιο λεγόμενον· 3) ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ τῶν συλλαβῶν ἑκάστου ποδὸς διὰ τῶν ὅσα τόλμων τῆς χειρὸς μέτρημα· Herm. elem metr. σλ. 11.

Ἀνακρουστέον, πρέπει νὰ ἀνακρουσθῇ· Ξενοφ.

Ἀνακρουστικός, κή, κόν· (ἀνακρούω) εἰς τὰ ὀπίσω σπρώχνων· ἢ διώχνων ἢ χτυπῶντι ὀπίσω.

Ἀνακρουστός, ὁ, ἡ· εἰς τὰ ἄνω ἢ τὸν ἀνήφορον χτυπημένος· παρ' Ἰσιοδ. Ἐπιστ. «ἀνακρουστὸν ὕφαινόμενοι ἱμάτιον·» δηλ. τὸν ἀνήφορον ὑφασμένον, τουτέστιν εἰς ἐργαλεῖον εἰς τὸν ὁποῖον βάνεται τὸ στημόνι κρεμαστὰ καὶ ἔχι πλάγια, καὶ διὰ τοῦτο γίνεται καὶ τὸ ὕφασμα κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὑφαντὴς πρέπει νὰ στέκῃ ὀρθὸς ὅταν ὑφαίνῃ.

Ἀνακρούω, Μ. σύσω· (κρούω) χτυπῶ τι σπρώχνω τε ὀπίσω, κρατῶ τι ὀπίσω· μὲ βία ἐμποδίζω τι τραβῶντας ὀπίσω· «ἀνακρούειν ὑπὸ τῷ χαλινῷ·» Ξενοφ. ἐμποδίζω τὸ πρόσιμοι τῶν ἀλόγων τραβῶντας ὀπίσω τὸ χαλινάρι· ἐγείρει, ἐμποδίζω, σταματῶ, κάμω νὰ παύσῃ τι, δὲν ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ· Μέσως· «ἀνακρούεσθαι ναῦν, πρύμναν·» «κρατῶ, ἐμποδίζω τὸ πλοῖον, καὶ τὸ στρέφω ὀπίσω· ἡσυχα, ὥστε ἡ πρύμνη μένει πάντοτε πρὸς τοὺς ἐχθροὺς κατ' εὐθείαν, καὶ τὸ πλοῖον ἕτοιμον εἰς ἀντίστασιν· καὶ μὲ ὁλ' αὐτὰ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο·» Ἡρόδ. 8, 84. Παράβαλ. Gron. obs. 4, 26, σλ. 825. ὄπεν, ἀνακρούομαι, ἐν γένει ὑπεχωρῶ (Ἰταλ. ριτιράρω) ἢ τραβῶ μαι ὀπίσω ἡσυχα ἢ μὲ εὐταξίαν· γυρίζω ὀπίσω· 2) τρόπον, χτυπῶ συνεδίζω τι· ἐπὶ Μουσικῆς, Προοιμιάζομαι· ἰδὲ ἀνακρουσις· Καθόλου δὲ Ἀρχίζω, ποιῶ ἀρχὴν πρᾶγμ. Ἀλλιῶρ. Γ'. 66. «κυμβαλισμὰν ἀνακρούοντα·» καὶ Πλούταρχ. Κλεομ. 16. «ἁρμονίαν ἐκλελυμένην ἀῤῥενα ἐπὶ τὸν σώφρονα νόμον ἀνακρουειν.» Μέσ. ἀνακρούομαι τι, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀπολουθῶν τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου· «ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελιτάδε κηὐ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, ἐ' δὲ τὰ Πύῤῥου·» Θερτ. 4, 31.

Ἀνακρύπτω· (κρύπτω) κρύβω τι μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

Ἀνακρωτηριάστος, ὁ, ἡ· (ἀκρωτηριάζω) ὅστις δὲν εἶσαι καλοβυομένος, τὰ τουρκοβαρ. ἀκρτεμένος· ἀκολόβωτος, ἀσκάπετος· Εὐστάθ.

Ἀνακτάζω, (Ζήτ. Ἀκτάζω) πηδῶ ἐπάνω.

Ἀνακτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· Μέσ. ἀποθ. (κτάομαι), ἀνμλ.) ἀποκτῶ πάλιν, ξαναπατῶ, λαμβάνω πάλιν ὀπίσω· Ἀριστοτ. «ἐνεκτήσασθαι τὴν ἀρχὴν καὶ Ἡρόδ. (ἀναντῶμαι ἐμαυτόν, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· Valck. Ad Ἀνεκδ. διάφ.) σλ. 365. Β. καὶ Γαλην. Θεραπ. 10 «τὴν δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος·» «φέρω ἢ βάνω τι πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν του, ἀποκαταστάλω τινα εἰς τὸ π. χ. ἐξουσιασμένον τινα ἀποκαταστ. πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ δίκαιά του· 2) ἄνευ δυνάμεως τῆς Ἀνά, ἀποκτῶ, κερδαίνω τινα, ὁηλ. τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινος· Ξεν. Παιδ. Β'. 3. «μικρῷ ὕφῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι·» καὶ ἄνευ τοῦ, φίλον· Πολ. Ε'. 8 «ἀναπτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας·» καὶ Ἡρόδ. 1, 50. «ἐλπίζων τὸν θεὸν μᾶλλόν τι τούτοισι ἀνακτήσεσθαι.»

Ἀνακτέον, ῥημτ. ἐπίθ. παρὰ τὸ ἀνάσσω· πρέπει νὰ βασιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ· 2) παρὰ τὸ Ἀνάγω. πρέπει νὰ ἀναχθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἀνακομισθῇ, νὰ ξαναφερθῇ.

Ἀνακτες, οἱ, των· (Πληθ. ἀκτοῦ ἀνδ) προσηγορικῶς οἱ βασιλεῖς· ὁ δὲ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτ. λέγει· «κληθῆναι δὲ (παρὰ Κυπρίοις) οἱ μὲν υἱεῖς καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες βασσαι·» καὶ τάγμα ἔνδοξον ἐν Ἴρῳ. ἄνακτες ἐκαλοῦντο, πρὸς οὓς ἀνεψέρετο φασιν, ἐκάστης

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμέρας πρὸς τῶν ὠτακουστούντων, ὅ,τι ἂν ἀκούσωσιν, Εὐστάθ. 946. 7. Ἐτ. Ἀνάξ.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ· (ἀνακτάομαι) ξαναπόκτησις, ξαναχέρδημα· 2) ξανάδυνάμωμα, ἀπόκτημα πάλιν τῶν πρώτων δυνάμεων καὶ αὔξησις αὐτῶν.

Ἀνακτητικός, ἡ, κόν· ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ νὰ ξαναποκτᾷ, ξαναχερδαίνῃ.

Ἀνακτίζω, Μ. ἴσω· (κτίζω) ξαναχτίζω, ἀνανεόνω, καινουργόνω· ὕστερ.

Ἀνάκτισις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου κτίσιμον, ξαναχτίσιμον, ἀνανέωμα, καινούργιωμα

Ἀνακτίτης, ου, ὁ· πετραδι, τὸ τουρκοβ. τζεβαχιτὲ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Γαλακτίτης Ὀρυ. Διὸ. 192.

Ἀνακτόρειος, α, ον· = ἀνακτόριος.

Ἀνακτορία, ας, ἡ· (ἀνάκτωρ) βασιλικὴ ἀξία, βασιλεία, ἐξουσία, διοίκησις, Ἰωσηχία· τὸ νὰ βασιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ, κυβερνᾷ, διοικῇ π. χ. τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἅμαξι· Ἴδε. Ἀπολλ. 234. καὶ δὲ τέως μὲν κεῖν' ἔχεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀμείνετ.α

Ἀνακτόριος, ία, ον· βασιλικὸς, δεσποτικὸς, ἀρχοντικὸς, ἀφεντικὸς· ὅστις ἀνήκει εἰς βασιλέα, ἐξουσιαστὴν, ἄρχοντα· Ὀδ. Ο. 391. «Δειπνίστας ὦμ' ὑέσσιν ἀνακτορίην ἐπέσθω.»

Ἀνακτόριον, ου, τὸ· = Ἀνάκτορον· Ἡρόδ. «Ἱερὸν ἀνακτόριον.»

Ἀνάκτορον, ου, τὸ· (ἄνακτωρ) κατοικία ἄρχοντος, βασιλέως παλάτιον· «πολλάκις, εἶπε δίων ἡ ναός· «...ἐμπρήσαντας τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἀνάκτορον.» Ἡρότ. 9, 65. ὅπου ἄλλοι ἀνακτόριον ἀναγινώσκουσι· Ἐξαιρ. δὲ = Ἀνάκειον· τῶν Διοσκούρων, οἵτινες Ἄνακες, καὶ Ἄνακτες καλοῦνται· ἔτι δὲ καὶ τὸ, Ἄδυτον ἐν ᾧ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί· Εὐριπ. Ἰων. 55. καὶ 1224. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 13.

Ἀνακτοτελεστηταί, ῶν, οἱ· (ἄναξ, τελέω·) εἰς Ἔφορος τῶν μυστηρίων τῶν Κορυβάντων, Ηλήμ. Ἀλεξικ.

Ἀνακτωρ, ορος, ὁ· (ἀνάσσω) κύριος, δεσπότης, ἐξουσιαστὴς, ἄρχων, οἰκοδεσπότης.

Ἀνακυίσκω· = Κυίσκω.

Ἀνακυκάω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκάω) ἀνακατώνω τε διὰ νὰ σμίξῃ μὲ ἄλλο· Ἀριστοφ. Πλούτ.

Ἀνακυκλέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκλέω) φέρω τι ὁλόγυρα εἰς κύκλον, κάμω γύρα· ὅηλ. κατωτῶ πάλιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκινήθηκα, κυκλοφορῶ, κλωθογυρίζω· Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. «ἀνακυκλεῖτο τοῖς πάθεσι εἰ τὸν συνήθη βίον.» τὸν ἔφερον ὅηλ. τὰ πάθη ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν πρωτέραν διαγωγήν του· καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Α'. «τὰς τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτούς.» Πλούτ. «ἡ φύσις ἄλλους ἐπ' ἄλλους ἀνακυκλήσει.» ὅηλ. φέρει ἄλλους εἰς τὸν τόπον· καὶ Δαμασκ. «διὰ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχεται.» Ἔτι δὲ ἐπαναλαμβάνω, τοῦτέστι τελειόνοντας τίποτε τὸ ξαναρχινᾷ πάλιν καὶ τὸ κάμνω ὡς καὶ προτήτερα· Πλούτ. «τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλεῖ.» καὶ Λουκιαν. Νιγρ. «ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.» τὸ δὲ παρ' Εὐρπ. Ὀρστ. 225. «αὖθις μ' ἐς ὀρθὸν στῆτον, ἀνακύκλει δόμας.» ἀντὶ τοῦ στῆσον με ὡς τὸ πρὶν εἶμην, ἢ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλησις, εως, ἡ· τριγύρισμα, ἔρχομὸς, ἢ φέρσιμον ὁλόγυρα εἰς τὸν ἴδιον τόπον· στρεφογύρισμα, κυλινδρισμα· κατάστροφὴ πολιτικῆς διοικήσεως· καὶ Πλούτ. «ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τρίποδος διὰ πάντων.»

Ἀνακυκλικός, ἡ, όν· πᾶν ὅτι ἐπιδέχεται ἀνακύκλησιν· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ στρεφογυρίζῃ καλὰ ἢ εὐκόλα· ἐξαιρ. «νομίζοντο ἀνακυκλικὰ ποιημάτια καὶ ὑποστρόφως ἀηλ. ἀτάποδα, ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν εὐκόλως ἀναγινωσκόμενα· Λέων Ἀλεξαν. 33.

Ἀνακυκλισμός, οῦ, ὁ· = ἀνακύκλησις· Διοδώρ. Σικ. Ιβ'. 36.

Ἀνακυκλόω, ῶ, Μ. ώσω· = Ἀνακυκλέω· Παϊητκ. περιπατῶ ἢ τρέχω ὁλόγυρα σχηματίζωντας κύκλον· Μεσ. ἐπαναλαμβάνω· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλωσις, εως, ἡ· = Ἀνακύκλησις· Ἡρωδιαν. «πᾶντε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιεῖσι κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλήσεως, πυρρίχιον ὄρθιον καὶ ῥυθμῷ.» καὶ Πολύβ. Δ'. 7. «τῶν πολιτειῶν ἀνακυκλώσεις.» ἀντὶ τοῦ κατάλυσις ἢ καταστροφή· τὸ κοινῶς Ἰταλκ. γνωστότερον ῥεβολούτσιόνη.

Ἀνακυκλιοντεύσιας, ὁ· Ἀθηναῖ. ξ'. ἐπίθετον πολλὰ πλουσίων ἀνδρῶπων.

Ἀνακυκλιοντούσιος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (οὐσία, ἀνακυκλέω) παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 237. «ἀνακυκλιοντούσιοι οὐροὶ,» ἐπὶ τῆς ἐποίας ὅλα τὰ πλούτη ἐρηνηχάζουσι.

Ἀνακυκλιοντέω· = ἀνακυλίω.

Ἀνακυλισμός, οῦ, ὁ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κύλισμα· ἀπὸ τοῦ

Ἀνακυλίω, Μ. ήσω· (κυλίω) κυλῶ τίποτε τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω· Λουκιαν. Παλ. «λίθους ἀνακυλίοντες.» (1)

Ἀνακυμβαλιάζω, Μ. άσω· (κύμβαλον) εὕρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλ. Π. 379. — «ὑπὸ δ' ἄξουσι ψῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.» ὅηλ. ἐχτυποῦσαν τὰ ἄμαξια ἓν μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἠχοῦσαν, ἢ βρωτοῦσαν, καθὼς κύμβαλοι, τὸ τουρκοβ. τουμπλέκι· ὁ δὲ Εὐστάθ. φησιν, «Ἀνεκρότουν, ἢ ἀνεπήδων· μετήνεγκε δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδῶ ἐν τῷ προσαρουσθαι ἀλλήλοις· οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι σὺν ῥόμβῳ βομβοῦσι ὄν, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετὰ ἦχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς, ἢ καὶ ἄλλως ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ, πῇ μὲν προτηρᾶσσοντο ἀλλήλοις, πῇ δὲ διέστωτο μετὰ ἦχου, καθ' ὁμοιότητα καὶ τοῦτο κυμβάλου· ἢ ἀνατρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων. Ἴδε καὶ Δ. 460. ὅπερ παραβάλλων καὶ ὁ Δουκιανὸς ἐν Ζευξιδ. λέγει· «τὰ δὲ ἅρματα ἀνατρέψαντα, καὶ ταῦτα ἐμπλιν εἰς τοὺς ἐκείνους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου, — δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. Ἵπποι δ' ἐπεὶ περ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἐνσχόμενος τῶν ἡνιόχων, τοὺς ἐμβάτας ἀπεβάλλοντες, Εἷν' ὄχεα τροτάλιζον.» καὶ ἀλλαχοῦ Ἡρωτέοντες, εἶπεν. Ἄλλοι δὲ ἀνέγνωσαν «Ἀνεκυμβαχιάζουν,» ἀντὶ τοῦ ἀνετρέποντο, ἀναποδογύριζαν· ἀπὸ τὸ κύμβαχος· τοῦτέστιν ὅστις πέφτει κατακέφαλα.

Ἀνακυπόω, Μ. ώσω· (νυπόω) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, βάνω ἢ κάμνω νὰ σταθῇ εἰς τὸ κεφάλι καὶ τὰ ποδάρια τὸν ἀνήφορον, ἢ ἴσια πάνω. Νίκαν. Θηρ. 705. «τὴν δ' ἀνακυπώσας, κεφαλῇ ἀπὸ θυμὸν ἀρέξει Μαυλίδι χαλκείῃ.» ἔνθα ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, ταύτην ὑπεῖαν ποιήσας, καὶ ἀναστρ'ψας ἐπὶ τοῖτων, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὑποκόψον χαλκῇ μαχαίρᾳ· καὶ Λυκόφ. 13. «ἀνακυπώσας θεμιν.» Ζήτ. Κυπόω.

Ἀνακύπτω, Μ. ύψω· (κύπτω) στρέφω τὸ κεφάλι καὶ κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω, καθὼς κάμνουσι τὰ πτηνὰ ὅταν πίνωσι νερόν. Ἀριστοτ. περὶ Ζώιων· ξ'. «ἀνακύπτει πίνων.» καὶ Ἡρότ. Εὐγαίνω ἀπάνω ἀπὸ τοῦ βάθους ὕδατος· Τροπικῶς, Ἀνορθοῦμαι, ἐλαφρύνομαι, ἀντιπαλεύω ἀνάγκην, κίνδυναν, καὶ λαμβάνω ἀναψυχήν· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 5. «οὕτω δὲ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας.» ἐν Ἀρστφ. Θεσμ. 1188. «καλό γε τὸ πυγὸ· ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει.» κατ' ἀσελγῆ σημασίαν.

Ἀνακυρίωσις, εως, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Εὐσχημοσύνης· ἐνθα ἄλλοι, Ἀνακύρωσις· ὁ ἐστὶν Ἀποκύρωσις, ἢ ἄλλοι κάλλιον Ἀνάκρησις, ἀναγινώσκουσι.

Ἀνάκυρτος, ὁ, ἡ· (κυρτὸς) ἐπάνω ἢ ὀπίσω λυγισμένος.

Ἀνακωδωνίζω, Μ. ίσω· (κωδωνίζω) προστύζω νὰ τραβίξουν τὸ κωδούνι· ἐξεταζω ἢ ὁσιμάζωτι ἀπὸ τὸν ἦχον ὁποῦ κάμνει· Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Γ'. «λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.»

Ἀνακωκύω, Μ. ύσω· (κωκύω) κλαίω, θρηνῶ μεγαλοφώνως.

Ἀνακωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) κοντεμένος, κοντώτερος, καρωμένος κοντός· Πλουτ. «χιτωνίσκων ἀνακώλων.» καὶ Διόδ. «ἀνάκωλος καμήλος.» κοντοπόδαρος καμήλα.

Ἀνακωλύω· Μ. ύσω· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω,

Ἀνάκωμα, τό· ὁ εἷς τινα ἐξουσίαν ἀνήκων τόπος· Πυθαγορικὴ λέξις· ἰδὲ Φιλόλαος ὑπὸ Bockh σλ. 174.

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Μ. ήσω· (κωμῳδέω) περιγελῶ, περιπαίζω κατὰ τρόπον κωμῳδίας· Πλούταρχ.

Ἀνακῶς· ἐπίρ. = ἐπιμελῶς· μὲ ἐπιμέλειαν· «Ἀνακῶς ἔχειν τινός.» ἀντὶ τοῦ, Ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, προτέχειν· Ἡρόδοτ. 1, 24. 8, 109. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰων. κυρίως· χρῆται ὅμως αὐτῇ καὶ Θεόδ. 8, 102, καὶ Π. Μοίρ. σλ. 43. καὶ Πλτχ. Θησ. 33. παράβλ. Ἀνεκ. Bekk. 1, σλ. 391. (παρὰ τὸ, ἄναξ, ἀνακός· ἔμπορος, ἐπίτροπος, ἐπιστάτης· κατὰ Doederl. δέ, μετὰ ἀνεχῶς· παράβλ. ἀνέχομαι, ἀνακωχή).

Ἀνακωφόω, ῶ, Μ. ήσω, ἡ Ἀνακωφῶ, ῶ· κάμνω τινὰ κωφὸν, ξεκωφαίνω. Ἀριστοφ. Ἱπ. 312. «ἀνακεκώφηκας.» τουτέστι τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν, μᾶς πῆρες τ' αὐτιά, μᾶς ξεκούφανες.

Ἀνακωχεύω, (ἔχω, ἀνοχὴ) ἀναχαπτίζω, βαστῶ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἐξαιρ, ἐπὶ πλοίων τὰ ὁποῖα ἔχουν ῥιγμένην τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ πέλαγος· «οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου . . ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας ἀπέπλεον.» Ἡρότ. 6, 116. 7, 100, 168. καὶ Σφκ. Ἡλκ. 782. «γνοὺς δ' οὖξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει.» ἴδὲ κωχεύω· 2) ἐν γένει, κωλύω, ἀναχαπτίζω· «τὴν ἀνακωχεύῃ τὸν τόπον τῶν ὅπλων.» Ἡρότ. 7, 36. «Ἀλλὰ καὶ ἁμαρτ. ἐπ' ἀνθρώπων, κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ἢ κρατιοῦμαι ὀπίτω, ἢ μένω ἥσυχος· «πρὶν μέν νυν ἢ πυθέσθαι, ἀνεκώχενε, θέλων εἰδέναι . .» Ἡρότ. 9, 13.

Ἀνακωχέω· οὐ πάνυ χρήσιμος τύπος παρὰ τὸ ἀνακωχεύω.

Ἀνακωχή, ἡ· ὀπίσω κράτημα, ἐμπόδισμα, διακοπή, ἢ ἀποκούμπι· ἀνάπαυμα, ἐξαιρ. παύσις εἰς τὸν πόλεμον, τὸ Ἰταλκ. κοινῶς γνωστότερον ἀρμιστίτσιον, ὅταν ὅηλ. δύω στρατεύματα ὁποῦ πολεμοῦν ἀναμεταξύτων συμφωνοῦν καὶ διορίζουν ἕνα καιρὸν κὰ μὴ πολεμήσουν πρὶν ὲν τελειώσῃ ἡ διορία ἐκείνη· Θεόδ. ὅστις χρῆται καὶ «ἀνακωχὴν ποιεῖσθαι.» ἀντὶ τοῦ ἀνακωχεύειν. Τινὲς τῶν παλαι Γραμματικ. γράφουσιν ἀνεκωχή, καὶ ἐτυχεται· «εἶναι ὀρθότερος ὁ τύπος οὗτος Valck. ἐν Ἀμμων. 1, 5. σλ. 24. τὸν ὁποῖον ἀποδέχεται καὶ ὁ Ἔρμαν ἐν Θεόδ.

Ἀναλάζομαι, Μ. άσομαι· (λάζομαι) ἀναλαμβάνω· «Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφην.» Μόσχ. 2, 159.

Ἀναλακτίζω, Μ. ίσω· (λακτίζω) χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια εἰς τὰ ὀπίσω, κλοτσῶ, βίχνω κλοτσές. Κλήμ.

Ἀναλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλάζω) φωνάζω μεγαλοφώνως, ἀλαλά, ἐξαιρέτ. μάχης ἀρχομένης, ὅταν ἀρχίζουν νὰ χτυπιοῦνται· ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλεμον· Ξεν. Ἀναβ. Δ'. γ'. 14. Εὐριπ. Ἱκετ. 19.

Ἀναλαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω· ἀμλ.) λαμβάνω, πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεία μου π. χ. δοῦλον, πέρνω ἐπάνω μου, σηλ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι· ἀναδέχομαι· ἐξαιρέτως δὲ κατὰ σημασίαν ὥστε πολλάκις ἡ μετοχὴ φέρει τὴν ἔννοιαν τῆς Σύν ἢ τῆς Μετά προθέσεως· ητους ἄνδρας ἀναλαβόντες ἔτεω Ξν. σηλ. λαβόντες μεθ' ὑμῶν· »παρηγγειλε καὶ τοῖσι Λακεδαιμονίοισι, ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα ἰέναι κατὰ τοὺς ἄλλους τοὺς προϊόντας«· Ἡρόδ. 9, 53. καὶ 57. »ἀναλαβόντα τὸν λόχον τὰ ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στίφος«· Παράβαλε καὶ 1, 78. »ἀναλαμβ. πρόσωπον τὸ κοινῶς σύνηθες παίζω τὴν ρόλαν τινος· τουτέστιν ὑποκρινόμενος λέγω καὶ πράττω ὅσα καὶ ὅπως λέγει καὶ πράττει ἐκεῖνος: καταιωῶ, μαιθάνω, ἐντηθέω· Πλούτ. Ἀγησ. 20. »καὶ λόγον ἀναγνοὺς ἐν βιβλίῳ ἀπολελειμμένον . . ἔμελλε δὲ λέγειν ἀναλαβών ὁ Λύσανδρος ἐν τῷ δήμῳ«; πάλιν λαμβάνω, ξαναπέρνω, ξαναπάνω ἰδικόν μου· τὴν ἀρχὴν ἀναλαμβ. Ἡρόδ. 3, 73. καὶ Συφ. πέρνω πάλιν τὴν ἐξουσίαν· ὄθεν 2) πέρνω ὀπίσω, κρατῶ ἢ βαστῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· »ἀναλαμβ. ἵππον« Συφ. καὶ Πλάτ. »παρατείαν ἀναλαμβ.« Σφκ. Φιλ. 1243. Εὐρπ. Ἰων. 426. Δημοσθ. πέρνω ὀπίσω; σηλ. τὴν ἐνορδόνην, κάμνω ὡς γὰ μὴν ἔγινε ποτέ; Κατεσκευάσθη, ἀποκατεστάθη ἢ βάνω πάλιν εἰς τὸν τόπον, σίδω, πέρνω ἀναψυχήν, δυναμόνω καὶ ξαναλαμβάνω δυνάμεις. »Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ τρῶμα ἀνελάβοντα καὶ ἀνεμαχέσαντο οἱ Κᾶρες Ἡρόδ. 5, 121, καὶ 8, 109. καὶ Θκδ. 8, 27. Ἀναλαμβ. ἐμαυτόν· »ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, σηλ. ξεκουράζομαι, ξαναγερεύω· ἀλλὰ καὶ ἀναλαμβάνω ἁπλῶς, κατὰ τὴν αὐτὴν ἁμαρτ. σημασίαν· ἀναλαβ. τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόπαλι ἀσυμίας »Πλάτ. Πολ. 5, σλδ. 487. Β. καὶ Συφ. Μέσ. ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου τὸ νὰ κάμω τίποτε· ἀναλαβ. κέρδους, μάχας· Ἡρόδ. 3, 69. 5, 49.

Ἀναλάμπω, Μ. ἀμψω· (λάμπω) φέγγω, λάμπω πάνω, εὐγάζω φῶς, ἀρχίζω νὰ καίωμαι· Ξενοφ. Παιδ. Ε'. α'. »τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει· καὶ Ἀναβ. Ε'. β'. »ἐξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις«, »καὶ ταχὺ ἐκαίοντο (εἰκόνες)« Μεταφορ. ἀρχίζω πάλιν μὲ ὁρμὴν π. χ. πόλεμος ἀναλάμπει ητοι ἀρχίζει πάλιν, ξαναπάπτει· Πλτχ. εἰς Βρτ. 2) αὐτὸ τοῦ ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου· ἀπόλεμος· ὁ αὐτὸς εἰς Βρουτ. 15.

Ἀναλγής, ἐος, ὁ, καὶ ἡ· (ἄλγος) χωρὶς πόνον, ὅστις δὲν πρεξενεῖ πόνον· ἄπονος, ὅστις δὲν αἰσθάνεται πόνον, ἀσπλαγχνος, σκληρός· ὅπιος οὐκ ἔχει πόνον.

Ἀναλγησία, ας, ἡ· ἀπονησιά, μωρία, ὡς τό, ἀναισθησία· Πλούτ. εἰς Πουβλ. »εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστηκε τὴν ψυχήν«· Δημοσθ. κατὰ Κτησιφ. »συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων«.

Ἀνάλγητος, ὁ, ἡ· = ἀναλγής· ἄπονος, ἀσυμπαθής, ἀσπλαγχνος· ἀνάλγητα βουλεύματα· Παυτν. 10, α'. Παρὰ Σφκ. πολλάκις »ἀναλγητότερον εἶναι· τὸ νὰ εἶναι τις ὀλιγώτερον εὐαίσθητος, νὰ αἰσθάνηται ὀλιγώτερον τὴν λύπην· καὶ Θκδ. γ'. »καὶ μὴ ἀναλγητότεροι διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευτάντων« Ἐπῤῥ. ἀναλγήτως.

Ἀναλδαίνω· (ἀλδαίνω) εὐγάνω, φυτρόνω Νόν. »οὗτος ἀναλδαίνει καρπόν· σηλ. αὐξάνει, φυτρόνει, βλαστάνει, ἀνοδίδει.

Ἀναλδής, ὁ, ἡ· (ἀλδαίνω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν αὐξάνει δὲν τρανεύει, δὲν πάγει ἐμπρός, ἀδύνατος· Ἀριστφ. Σφκ. 104. 2) ὅστις ἐμποδίζει τὸ αὔξημα, ἢ τὸ τράνεμα· Ἀρατ. Ἀναλδοῦς Ἐπῤῥ. ἤγουν, ἀναυξήτως· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ Ἄναλδος.

Ἀναλδήσκω, (ἀλδήσκω) αὐξάνω, τρανεύω, φυτρόνω τὸν ἀνήφορον, ξαναφυτρόνω, ξαναπρανεύω, ξαναβλαστάνω· Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1363. »λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός« Σχολ. παρ' Ὀππιαν. Κυν. Β'. 397.

Ἀναλδία, ας, ἡ· Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, Ἀτροφία· ἀμφ.

Ἀναλεαίνω· (λεαίνω) ξανακάμνω γυαλιστερόν, ξαναστιλβώνω· 2) καταλέω, κατατρίβω.

Ἀναλέγω· Μελ. λέξω (λέγω· ἀμλ.) συνάζω, συναθροίζω, μαζόνω τὰ σκορπισμένα· Ἡρόδ. εἰς Θάλ. »τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ ἱκέτης ἀνελέγετο· ἐν Ἰλδ. »ἕκτεα, ὅστέα ἀλλέξαι. 2) Αἰτί τοῦ, Ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, στοχάζομαι, μετρῶ, λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, παραβάλλω ἓν μὲ τὸ ἄλλο· »εἰμὲν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσαμεν ἐξ ἑρόδου τῶν πολεμίων· Μσ. συναθροίζω, συμμαζόνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου· Ἡρόδ. »ἀνελ. πεύμασι πέρνω πάλιν τὴν ἀνάσαν μου· Μελεαγ. 38. β'.) ἀναγινώσκω, διαβάζω νὰ ἀκούω καὶ ἄλλος· »ἐγὼ μὲν ἠρρώμην, σὺ δὲ ἀνελέγετο καλά ποιήματα· καὶ Γαλην. »τοὺς ἀναλεξομένους ταῦτα.

Ἀνάλειπτος, (ἀλείφω) = Ἀνάλιφος· διὰ τῶν Ἀκτ. Ἑκκ. ὁμως σλ. 396. ἀμφβ.

Ἀναλειφία, ης, ἡ (ἀλείφω) τὸ νὰ μὴν ἀλείφηται, ἀμέλεια τοῦ νὰ ἀλείφηται τίς μὲ μυρωδικά· Ἱπποκρ. Διαιτ. »ἡ ἀλουσίη καὶ ἡ ἀναλειφίη ξηροίσιον.

Ἀνάλειφος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἀλείφεται μὲ μυρωδικά· Θμίστ. Λόγ. κ' ἀνάλειπτος· ψευδὲς ἐσχηματοποιημένος τύπος· Lobeck ἐν Φρυνιχ. σλ. 572, 702.

Ἀναλείχω, Μ. ξω (λείχω) γλείφω μέ τὴν γλῶσσαν· Ἡρόδ. 1, 74. »τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλοιω.

Ἀνάλεκτα, των, τά· συναγμένα, συγκεντρωμένα ψωμοκομματάκια, ψίχια· ὁ δὲ Martialis libr. 7. καλεῖ οὕτω τὰ διαφόρων εἰδῶν ποικιλματα, τὰ εἰς ἓν συνειλεγμένα.

Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀναλέγω) συνηγμένος, συνηθροισμένος, ξεδιαλεγμένος.

Ἀνάληθης, ὁ, ἡ· (ἀληθής) μὴ ἀληθής, μὴ εἰλικρινής, ψευδής· παρὰ Πλουτάρ. Ἀλκιβ. 2. μετὰ τοῦ, Πανουργος.

Ἀναληθῶς, Ἐπῤῥ. μὴ ἀληθῶς, ψευδῶς.

Ἀνάλημμα, τος, τό· (ἀναλαμβάνω) ὕψωσις, ἔρωσις, καλλιτέρευσις, διόρθωσις, ἐπισκεύασις. 2) Παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Γ'. 69. Δ. 50. Διεξ. Σικ. 12. 70. Ἀνωσυμ. καὶ παρὰ Σουῤῥ. καὶ Βιτρουβ. 9. 4 πληθυντ. »ἀναλήμματα λέγονται τεῖχη εἰς στήριξιν οἰκοδομῶν κτιζόμενα ὑποκάτω εἰς ὑπερέλκει· ὑψηλὰ τείχη ἐπὶ τῆς γῆς ὑποστηζόμενα βάρρα, Ἰταλ. postamenta, ἐτι δὲ καὶ πᾶν τὸ ἐπ' αὐτὰ κείμενον· π. χ. παρὰ Βιτρβ. σκιαθῆραι ἢ ὡρολόγια τοῦ ἡλίου, τὰ ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τοῦ Πόλου τὸ ὕψος«· Ἀναλήμματα· τὰ ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τὴν μεσημβρινὴν γραμμὴν τινός, τόπου· καὶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἀναληπτήρ, ρος· ὁ· (ἀναλαμβάνω) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦσιν ὑγρά· ἄλλως δὲ καὶ ἀναρυστὴρ λεγόμενον· Ἰωσηπ. Ἀρχαιολ. Η'. 3.

Ἀναληπτικός, κὴ, κόν· (ἀναλαμβάνω) ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἰς τὸ ἀναλαμβάνειν, ἐνδυναμόνειν· Γαλην. »ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ· δυναμοτικὴ ἀγωγή· καταψυκτικός, δυναμωτικός· Ἐπῤῥ ἀναληπτικῶς· Γαλην.

Ἀνάληψις, εως, ἡ· (ἀναλαμβάνω) ἀναδέξιμον· π. χ. ἄξιος, τὸ κοινῶς γνωστότερον ἀρχαῖον· παιδίου τινος εἰς ψυχεπαίγι; κατακόησις, μάθησις, ἰδιοποίησις· Πλούτ. εἰς Πουβλ. »ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογούς«· Ἀνάῤῥωσις, Βασίλ. »προπειρατήβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων· 2) Ξαναπάρσιμον, πάρσιμον ὀπίσω· τὸ νὰ ξαναλάβῃ πάλιν τις τίποτε· διόρθωμα σφάλματος, ξαναγείαμα, δυνάμωμα, ξεκούρασμα· 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψις τοῦ κοσμοσωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Εὐαγγ.

Ἀναλητής, ὁ, ἡ, (κλῶν) ἀνίατος, ἀνιάτρευτος· Ἱπποκρ. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἰατρεύει διότι εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ.

Ἀνάλητος, ὁ, ἡ· = Ἀναλητής.

Ἀναλίγκιος, ὁ, ἡ· (ἀλίγκιος)· ἄνισος, ἀνόμοιος.

Ἀνάλιος· Δωρικ. ἀντὶ, Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος, ὁ, ἡ· Δωρικ. Ἀνήλιπος· Ζηνόδ. Νήλιπος· γυμναπόδαρος, ξεπόδητος· Θκρ. 4, 55. »εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἴρκεο, Βάττε«.

Ἀναλικμάω, ῶ, Μ. ήσω (λικμάω) λιχνίζω, ἀεριάζω, ξανεμίζω.

Ἀναλικναλικνάω = ἀναλικμάω, κατὰ πληθυντ. διὰ παρὰ Πλατ. Τιμ. σλ. 52. ἐ.

Ἀναλίσκω, Μ. ἀναλώσω, Ἀόρ. Α'. Ἀττ. ἀνάλωσα, ἀναυξήτως· Σφκ. Αἴ. 1028. Παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφεῦσι δὲ ὁτὲ μὲν ἀνήλωσα, ὁτὲ δὲ ἠνάλωσα, ὡσαύτως καὶ ὁ Πρμ. Ἀττ. ἀνάλωκα, μὴ Ἀττ. ἀνήλωκα καὶ ἠνάλωκα· Εὐρπ. Φοι. 591. Παθητ. Παρακμ. ἀνάλωμαι· Ἀόρστ. ἀνῃλώθην καὶ ἀνηλώθην· ἐνστ. ἀναλόω, σπάνιος· ἐξοδεύω, φθείρω, σκαπανῶ, εἰς τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 4. »χρήματα ἀνήλωκα εἰς στρατιώτας«· καὶ Ἰσοκρ. »καλλιγὰρ ἡ χρόνος ἀναλώσει, ἡ νόσος ἐμάρνιεν· ἐν γένει ἐξοδεύω, καταξοδεύω, μεταχειρίζομαι εἰς χρείαν μου, τὸ Ἰταλ. κονσουμάρω· 2) διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, γουνῶ· Ξενοφ. Π. Α'. ἕτως παρὰ τὸ ἁλίσκομαι· (τὰ τῆς προπαραληγούσης ἀεὶ μακρόν).

Ἀνάλιστος, ὁ, ἡ· (ἁλίζω) ἀνάλατος· Τίμ. Φιλίας· »ἀνάλιστος πλατυρημοσύνη τὰ κοινὰ ἠμῶν, λόγια ἄναλατα· (υ υ – υ).

Ἀναλιχμάομαι, Ἀναλείχω· Ἰώσηπ.

Ἀνάλκεια, είας, ἡ· (ἀλκή) ἀδυναμία, ἀνανδρία, δειλία· Ἰλ. Ζ. 74. »Ἴλιον εἰσαιέρρησαν ἀναλκείῃσι ἑκμέντες καὶ ἀλλεχοῦ, αἰεὶ ὅμως κατὰ πληθυντ. ἀριθμ.

Ἀνάλκια, ή = ἀνάλκεια.

Ἀνάλκις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἄλκη) ἄνανδρος, ἀτόλμητος, ἀδύνατος· δειλός, ἄκαρδος εἰς πόλεμον· Ὅμ. ὅστις συντάττει τὴν λέξιν πολλάκις μετὰ τοῦ ἀπτόλεμος καὶ κακός· Ἰλ. Β'. 201. »αὐτὰρ ὁ ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκὶς«· χρῆται δὲ συνήθως τῇ αἰτιατ. ἀνάλκιδα, ἅπαξ δὲ ἀνάλκιν· Ὀδσ. 5, 75.

Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἀλλάσσω), ὅστις δὲν ἀλλάζεται, δὲν μεταβάλλεται, δὲν ἀλλάχτηκε δὲν μεταβάλλητε· ἀμετάβλητος· Ὀρφ.

Ἀναλληγόρητος, ὁ, ἡ· (ἀλληγορέω), ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ μὲ ἀλληγορίαν· ὅστις δὲν εἶναι ἀλληγορικός· Εὐστάθ.

Ἀναλλοίωτος, ὁ, ἡ, (ἀλλοιόω) μὴ ἀλλοιούμενος, μὴ μεταβαλλόμενος· δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ· Ἐπῤῥ. ἀναλλοιώτως· Δγ. Λογ.

Ἀνάλλομαι· μέσ. ἀπαρτ. (ἄλλομαι ἀμλ.) πηδῶ ὑψηλὰ ἢ ἐπάνω· Ξενοφ. Ἱππ. Η'. 3. »ἐπ' ὀχῆας ἀνήλλατο«.

Ἄναλμος, ὁ, ἡ (ἅλμη) ὁ μὴ ἁλμυρός, χωρὶς ἁρμυράδαν· Ξενοφ. Οἰκ. Η'.

Ἀνάλμυρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· Γαλην.

Ἀναλογάδην, Ἐπῤῥ. (ἀναλόγως) κατ' ἀναλογίαν.

Ἀναλογεῖον, τό· τόπος, ἔνθα τίθενται βι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλίε· εἰς ἀναγνωσιν, ἄλλως ἀναγνωστήριον λεγόμενον· Πολύδ. 10, 60.

Ἀναλογέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνάλογος) εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν πρός ἄλλο τι· Γαλην. κἀναλογεῖ, ὑγιεία μὲν πρὸς σωφροσύνην, καὶ ῥώμη σώματος, πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς».

Ἀναλογητικός, ή, όν· εἰς ἀναλογίαν ἀνήκων· μὲ ἀναλογίαν μεταχειριζόμενός τι· Δγν. Δρτ.

Ἀναλογία, ας, ἡ· λέξις Μαθηματική κοινῶς γνωστοτέρα προπορτισόνη Ἰταλ. ὁμοιότης καὶ ἰσότης τοῦ λόγου, ὅταν δηλ. δύο ποσότητες πρὸς ἑτέρας δύο τὴν ἰδίαν ἔχουσιν ἀναλογίαν·: οἷον, ὡς τὰ Δύο πρὸς τὰ Τέσσαρα, οὕτω τὰ Τρία, πρὸς τὰ Ἕξ, ἐνῶ τὰ, Δύο, καὶ Τρία, ἔχουσιν ἴσον λόγον πρὸς τὰ, Τέσσαρα, καὶ Ἕξ, ἦτουν τὰ Δύο εἶναι ἡμίσεα τῶν τεσσάρων καὶ τὰ Τρία ὡσαύτως ἡμίσεα τῶν ἕξ.

Ἀναλογίζομαι, Μ. ἰσομαι (λογίζομαι) μέσ. ἀποστ. λογαριάζων μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, στοχίζομαι μὲ ἀκρίβειαν· Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 23. καὶ 40. «ἡ ἀναλογίσασθε ἐπὶ τίνι μεγαφρονητέον· Λουκιαν. «ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους» παραβάλλω τὴν ἀναλογίαν δύω πραγμάτων καὶ ἔπειτα ξετιμῶ αὐτά· διακρίνω, γνωρίζω ἢ καταλαμβάνω ἀφ' οὗ συλλογισθῶ καλά.

Ἀναλογικός, κή, κόν· (ἀνάλογος) ὅστις εἶναι κατὰ ἀναλογίαν· ἀνάλογα σύμφωνος ἢ ὅμοιος.

Ἀναλόγιον, τό· = Ἀναλογεῖον· Ἰσίδωρ.

Ἀναλόγισμα, τος, τό· (ἀναλογίζομαι) τινὸς πρός τι· Παραβάλσιμον ἢ τέρτιγμα δύω πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο· καὶ γνώρισμα τῆς συλλογίσεων· Πλάτ. εἰς Θεαίτ. σλ. 186. C. «τὸ ἀναλόγισμα περὶ τούτων πρὸς οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν».

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ· (ἀναλογίζομαι) λογάριγμα πολλῶν ἀριθμῶν εἰς ἕνα· τὸ Ἰταλ. συμπαρισμα· ξαναλογάρισμα σὲ νὰ ἰδώμεν ἂν τὸ λογάρισμα ἔγινε καλά· λογάρισμα μὲ τὸν νοῦν, δηλ. συλλόγισμα, ἐξέτασις κατὰ νοῦν, κρίσις, σκέψις, καὶ ἡ γνώμη ἡ ὁποία γεννᾶται ἀπὸ τῆς σκέψεως· ἀνάλογος συλλογισμός, ὀρθὸς καὶ δίκαιος συλλογισμός· ἔτι δὲ καὶ = ἀναλογία.

Ἀναλογιστικός, κή, κόν· εἰς συλλογισμὸν ἢ εἰς κατὰ ἀναλογίαν κρίσιν, ἢ εἰς ἀκριβῶς διωρισμένας ἀναλογίας ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀναλογιστικῶς, Ἐπῤῥ. κατὰ τρόπον ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίαν.

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ· (λόγος) τινὸς καὶ τινί· ἴσος, ὅμοιος, σύμφωνος· σύμμετρος μὲ τὴν ἀναλογίαν· Πλάτ. Νομ. 10. «ἡ τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτὴν διαιρεμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν· σύμφωνος μὲ τὸν διωρισμένον κανόνα. Ἀνάλογον, Ἐπίῤ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλόγως· Πλατ. εἰς Τίμ. «ἔτε οὐσίας τριῶν τούτων συντραπείσα μοιρῶν, καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα». «Ἀνάλογον». Οὐσιαστ. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ'. τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθική, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον», ἀντὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν· «Ἀνάλογον σῶμα», τοῦ ὁποίου τὰ πλάτος ἐστὶ τριτημόριον τοῦ μήκους· Εὐστάθ. Ὀδ. Δ. 310.

Ἀναλόγως, Ἐπίῤ. ὅμοια, σύμμετρα, κατ' ἀναλογίαν.

Ἄναλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) χωρὶς ἅλας, ἀνάλατος· Ἡριστοτ.

Ἀναλόω, ῶ, Μ. ώσω· σπανίως ἐν χρήσει Ἐνστ. ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τοὺς χρόνους αὐτοῦ παρὰ τὸ ἀνάλω· Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θ. 815. «ἀναλοῖ γένος, φθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει· πλείονα παραδείγματα ἰδὲ Γρηγόρ. σλ. 706, 910. ὑπὸ Schaef.

Ἄναλτος, ὁ, ἡ (ἅλς) = ἄναλος· ἀνάλατος, μὴ ἁλατισμένος· Ἱπποκρ. «ἔτνος, τυρὸς ἄναλτος».

Ἄναλτος, ὁ, ἡ (ἅλτω μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀχόρταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τις· Ὁδ. Ρ. 228. «γαστὴρ ἄναλτος· κοιλία ἀχόρταστος, ἡ ὁποία δὲν γεμίζει, δὲν ἔχει ποτὲ ἀρκετόν· τὴν, καὶ Σ. 113. ντὸν ἄναλτον» (Ἴρον), τὸν ἀπλήρωτον, ἀόρεστον.

Ἀναλύζω, Μ. ύσω· (λύζω) λυγιάζω; κλαίω μὲ λύξιγκα· Κόϊντ. Σμυρν. ΙΔ'. 280. ὅπου Ἀνωλύζεσκε, ἀντὶ, Ἀνελύζεσκε, κεῖται.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ· (ἀναλύω) σκιδασμὸν σώματος λύσις, καὶ ἀποκατάστασις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· Ἔτι δὲ λύσις, ἐξοδιλέγημα δυσκολίας ἢ ἀπορίας τινος· ἀποκρισις εἰς ἐρώτησιν, ἐξήγησις, σαφηνισμός· καπάρτισις, ἀπόρωσις νόμου, καὶ τ. τ. ἐξολόθρευσις· ἐλευθέρωσις, γλυτωμός· «Ἀνάλυσις κακῶν· Σοφοκλ. Ἠλ. 141. Ἔτι δὲ Ἀναχώρησις, μισευμός· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. αὐτὸ τὸ Ἐπιστροφή· Παρὰ Μαθηματ. ἡ μέθοδος δι' ἧς εὑρίσκονται αἱ προτάσεις, δι' ὧν συνήχθη τὸ συμπέρασμα, ἀπὸ μιᾶς ὡρισμένης ἀληθείας δηλ. προβαίνω εἰς ἄλλην, ἀόριστον, ἕως οὗ νὰ φθάσω εἰς τὴν πρώτην πηγὴν τῆς ἀληθείας.

Ἀναλυτήρ, ῆρος, ὁ (ἀναλύω) λυτρωτής, ἐλευθερωτής· Αἰσχύλ. Χοηφ. — «κἠνήρ ἀναλυτὴρ δόμων».

Ἀναλύτης, ου, ὁ· ἐλευθερωτής· ἐξαιρ. ὅστις χαλάει τὰ μάγια.

Ἀναλυτικός, κή, κόν· ὅστις κάμει ἀναλύσεις, ὁ ἔχων δύναμιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἀναλύσεις.

Ἀναλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω, λυτρόω, ἀπολύω, ἐλευθερόω τινα, μὲ χρήματα ξαγοράζω· Διόδωρ. Σικ. Ἀμφ.

Ἀναλύω, Μ. ύσω (λύω· ἀμλ.) Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. ἀλλύω· λύνω, ξεδιαλέγω κομποδεμένου ἢ λοξασμένο τι· ξεῤῥάπτω, ξετυλίγω, ξεθαμώνω· π. χ. ἡ Πηνελόπη τὸ πανί· «.. ἡμέτερη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, «Ὀδ. Β. 105. καὶ 109. ξεκομποδέτω, ξεδένω· «πολλά τε πρυμνήσια λῦσαν 1. 178, 562. Δ, 637. Μ, 145. Ο, 548. λύνω, ἐλευθερόνω ἀπὸ τὰ δεσμά· «μέρ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν Μ. 200. κάμνω τυρλὸν νὰ βλέπῃ· «πὰν δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκεομίτρα Κάστορος» Πιέ. Νμ. 10, 168. Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐδαμοῦ ἐνρηται ἡ λέξις· 2) χαλνῶ, κάμω ἄνυρον, ἢ ἀλλάζω κοπόλου, π. χ. νόμον, πολιτικὸν σύνταγμα, καὶ π. τ. λύω διοδάμων ἢ μαγικήν τινα ἀπάγνην· τὸ κοινὸν ἡμῶν χαλνῶ τὰ μάγια· Ἡσυχ. 1, σλ. 330. ὑπὸ Alb. 3) σημαίνω τὰς δυσκολίας, ἐλαφρύνω τί, κάμνω εὐκολοπερπάτητον, ξεζηγῶ· π. χ. Πρόβλημα· 4) κατὰ ναυτικὴν γλῶσσαν, μετὰ τοῦ, ἢ καὶ ἄνευ ἄγκυραν· σημαίνω τὴν ἄγκυραν ἢ τὸ σίδηρον, κάμνω πανιά· (τὸ υ ἐστι κατ' αὐτὸ βραχύ· γίνεται δὲ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ κ ἐν τῷ, ἀναλῶσω, ἀνελῶσα, ἀναλέλυκα· ἐξ ἐναντίας δὲ μένει βραχὺ ἐν τῷ, λέλυμαι, ἐλύθην· κατὰ τὸν Ὁμηρ. τυπον ὅμως, ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα, ἀεὶ μακρὸν μένει).

Ἀναλῳάβητος, ου, ὁ, ἡ, παντελῶς ἀγράμματος, ὅστις μήτε τὸ ἀλφάβητον δὲν ἠξεύρει· Ἀθην. Δ'. «καὶ ὁ ἐντελέστατος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνηθισμένος».

Ἀνάλωμα, ατος, τό (ἀναλόω) ὅ,τι ἐξοδεύθηκεν· ἐχρησίμευσεν εἰς τίποτε· ἐξόδευμα ἢ ἔξοδεμα, ἔξοδα· Θουκυδ. «τοῖς ἀκουόμενοι ἀνάλωμα φέρειν» καὶ Δημοσ. περὶ στεφ. «ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων κατῴκιζον τοὺς νεωστὶ οἰκοῦντας ἀπὸ τὰ ἴδια ἔξοδά των.

Ἀναλωμάτιον, τό· (λῶμα) Μαθημ. παλ. σλ. 67. ἐρηγεῖται, ἐσχατιά, ἄκρον· extremitas· τὸ τέλος ἢ ἄκρα τινὸς πράγματος.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ· (ἀναλόω) ἐξόδευσις, δαπάνησις, τὸ νὰ ἐξοδεύσῃς, μεταχειρίζεσαι τίποτε· Δουκιαν. «ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος», καὶ «ἀνάλωσις χρημάτων· (υ—υ).

Ἀναλωτέος, πρέπει νὰ ἐξοδευθῇ, νὰ δαπανᾶται· Ἀριστοτ. «ἀναλωτέον τὴν σπουδὴν παθητ.

Ἀναλωτής, ὁ· ὅποιος ἐξοδεύει πολλά, ἐξοδευτής, κακοξοδευτής· Πλάτ. ἀφ' οὗ

Ἀναλωτικός, κή, κόν· ἐξοδευτικός, ἐξοδεύων πολλά, καταξοδευτής, κακοξοδευτής· ὅστις προξενεῖ πολλὰ ἢ χονδρὰ ἔξοδα· Πλάτ. ἐν Γοργίᾳ.

Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι· μετὰ τοῦ στερτ. α)· ἀπόρθητος, ἀνυρίευτος, ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· ἐξαιρ. ἐπὶ πολέως, ἢ φρουρίου· Ἡρόδ. 1, 84. «.. περιειληχέντος τοῦ Λίαντος τὸ τεῖχος, ἔστοτε Σάρδεις ἀνάλωτοι· καὶ 8, 51. (υ—υ)· Ξενοφ. Ἀγησ. Η'. 8.

Ἀναλωφάω, Μ. ήσω (λωφάω) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου· Ἀρετ. Ζήτ. Λωφάω.

Ἀναμαιμάω, μῶ, Μ. ήσω· (μαιμάω) εὐγαίνω, κινοῦμαι σφοδρὰ μὲ μανιάδη καὶ παράφρονα ὁρμὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἤδη τίποτε· Ἰλ. Τ. 490. «Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὺ ἄγκος δεσπεδαὸς πῦρ οὔρεος ἔμπλεόν» (υ—υ—).

Ἀναμαλάσσω, Μ. ξω· (μαλάσσω) ξαναμαλακώνω, κάμνω τι νὰ δεντερου μαλακόν καὶ ἁπαλόν· Σουϊδ.

Ἀναμανδάνω, Μλ. μαθήσομαι· (μανθάνω· ἀνμλ.) ξαναμανθάνω, μεταμανθάνω· ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καὶ πληροφοροῦμαι· «χρόνῳ οὐ πολλῷ στε ὕστερον ὕθλα ἀναμανθάνουσι γένεται· Ἡρόδ. 9, 101. καὶ Φιλόστρ. Ἀπολ. Α'. 11.

Ἀναμαντεύομαι, μέσ. ἀποστ. (μαντεύομαι) κάμνω νὰ μὴν ἔχῃ κἀρος, χαλνῶ, χρησμοδοτῶ τινα. Δίων Κάσ.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ, ἡ· (ἁμαξεύω) ὁδὸς ἢ τόπος, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀπερασοῦν βαροάμαξα, ἁμάξια φορτωμένα· Ἡρόδ. 2, 108. «οὐδὲ πεδία πάντα, οὐκ ἄπιπτα καὶ ἀναμάξευτος γέγονε· «Ἡρόδοτ. Ζήτ. Ἀμαξεύω.

Ἀναμαρμαίρω, Μ. ρῶ· μαρμαίρω κατ' ἐπίτασιν, ἀναλάμπω, φωτίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 130. ὅπου ὁ Ruhnken νομίζει ὀρθότερον Ἀναμορμύρω.

Ἀναμαρτησία, ίας, ἡ· ἀφταιξία· ἔλλειψις ἁμαρτίας, σφάλματος, δ' ἐστι, ἀθωότης.

Ἀναμάρτητος, ητον, ὁ, ἡ· (ἁμαρτάνω, ἁμαρτεῖν) χωρὶς ἁμαρτίαν, σφάλμα, πταίσμα, ὅστις δὲν ἔσφαλε, δὲν ἔκαμε κανένα σφάλμα, δὲν ἐξημείωσεν· ἄθωος, ἄκακος, ἀκατηγόρητος· Πλάτ. Πολ. Α'. «Πότερον δὲ ἀναμάρτητοι εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ εἰσίτε καὶ ὑμεῖς ἁμαρτάνειν· «καὶ Γαλην. πρὸς Γλαύκ. Α'. «μόνος γὰρ οὗτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις,» Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. 3. «ὁρῶ τῶν ἀνδρῶν, οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα.» Παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ μετὰ ἀντικῆς αἰτίας· «ἀναμάρτητον ἑωυτὸν» 5, 39. καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ οὐδέτερος, «ἀντὶ ἡ Ἀναμαρτησία· Δίον. Λογγ. τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι, καὶ Ξενοφ. εἰς Ἀγησλ. ς'. 7. «τὸ ἀδηρυβόστατον, καὶ ἀναμαρτότατον.» ὑπερθετ.

Ἀναμαρτήτως, Ἐπίῤ. ἀπταίστα, χωρὶς σφάλμα, ἀμεταβλήτως, ἀμεταδέτως· Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. 8.

Ἀναμαρτοεπής, έος, ὁ, ἡ· μὴ σφάλλων εἰς τοὺς λόγους του· Πύριλ.

Ἀναμασάομαι, σωμαι· μέσ. ἀποστ. (μασάομαι) ξανανμαστίζω, ἀναμιρνιώμαι, τὸ κοινότερον μαρκιόμαι· τροπ. ξανστοχάζομαι, ξανατυλ-

(Τομ. α'.) 19

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογιζοῦμαι, ξαναερευνῶ τι με τὸν νοῦν μου, ξανεξετάζω, Ἀριστοφ. Σφ. «Μάλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.»

* Ἀναμαστάομαι = ἀναμασάομαι.

Ἀναμάσσω. Μ. ξω· Ἀττ. ἀναμάττω, μεταχειρίζω, πέρνω, ἔχω τι εἰς τὰ χέρια, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πάω αὐτό, τὸ δουλεύω μὲ τὰ χέρια, καὶ ἐντεῦθεν ζυμώνω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐκτυπόνω, ἀποτυπώνω· ἐπὶ τῶν πλαστικῶν τεχνιτῶν, π. χ. ἐκτυπόνω μορφήν τινα (τὸ κοινότερον γυψοῦν ἔπαλλ. φυγοῦραι) εἰς κηρόν, γύψον κ.τ.τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. ἰδὲ ἐκμάσσω· «εἰ διόλου ἐκηρὸς ἀναμάττοιο τὴν σφραγῖδα.» Θεμίστ. 3) ἐπαλείφω, ἐπιχρίω· ἄλειφω, καταβάπτω. Ὀδ. Τ. 92. «οὐ τε μὲ λήθεις ἐρδουσα μέγα ἔργον, ὅ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.» τὸ ὁποῖον θέλει προστρίψει, προσαλλήσεις εἰς τὴν κεφαλήν σου, δηλ. μὲ τὸ ὁποῖον θέλει βάψει, τὰ τσυρκοβ. θέλει λειάνσεις τὸ κεφάλι σου, τοῦ ὁποίου θέλει γένει ἔνοχος, καὶ θέλει τὸ πληρώσεις μὲ τὸ κεφάλι σου. Ὡσαύτως καὶ Ἡρότ. 3, 155. «τὰ μὲν γὰρ πρότερον ἐγώ τε ἐπρηξα, καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω.» ὅθεν μολύνω, σπιλόνω, τὸ τσυρκοβ. μερτερεύω τι, πίνω ἢ ἐγγίζω τὸ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν· «ἀναμάττομαι τὴν πρόσοψιν ἀναματτομένη . . ἐκάλει.»

Ἀναμαστεύω, Μ. εὐσ. (μαστεύω) ἀναζητῶ, σκαλίζω, ἐρευνῶ μετ' ἀκριβείας.

Ἀναμαχαιριστήρ, ῆρος, ὁ· (μαχαίρι) βραχίων τὸ ὁποῖον ἐφορεῦσιν οἱ γυμνῆτες εἰς τὸν βραχίονα ὀλίγον τι παρακάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην· εἶδος γυναικείου στολισμοῦ, ὃν ἔφερον ἐν τῇ μασχάλῃ. Πολυδ. Ε'. 100.

Ἄναμμος, ὁ, ἡ· (ἄμμος) χωρὶς ἄμμον, χωρὶς ἄμμους. Ἐπιγ. «ἀναμμάτους ἀσσους.» οὐ τὸ ἐναντίον, Εὐσέβ. (υ—υυ)

Ἀναμάττω, Ζήτ. Ἀναμάσσω.

Ἀναμάχομαι, Μ. ήσομαι· καὶ έσομαι· μέσ. ἀποστ. συνήθως — χομαι (μάχομαι ἀνωλ.) ξανακολεμῶ, ἀνανεώνω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον διὰ νὰ διορθώσω νίκην τὴν ὁποίαν ἔπαθα προτήτερα. Ξενοφ. Κυνηγ. Ιβ'. 5. «τοὺς πολεμίους ἐκπεπληγότας ἀναμαχόμενοι ἐτρέψαντο.» Ἡρόδ. 5, 121. 8, 109. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. ἠτταν· «ἀναμ. σφάλματα.» «ἐπανορθῶ τὸ σφάλμα, ἢ τὴν νίκην μὲ δευτέραν μάχην.» «ἀναμ. ῥᾴθυμίαν διορθόνω, βάνω εἰς τὸν τόπον τῆς ζημίας ὁποῦ ἔπαθα. Βυτηρ. σλ. 182. «ἀναμ. τὸν λόγον» πρασέρω, ξαναρχίζω τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου μὲ τὴν ἔκοψαν. Πλάτ. Ἵππ. μείζ. σλ. 286, D. «εἶναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχούμενος τὸν λόγον.» (μρ)

Ἀνάμβατος, ὁ, ἡ· (ἀναβαίνω) ὅστις δὲν εἶναι δι' ἀνέβασμα, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ἀναβῇ. Ἐπὶ ἵππων· ἀκαβαλίευτος ἀκόμα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καβαλικεύσῃ τις. Ξεν. Παιδ. Δ'. ε'. 46. «εἰ ἔσομεν ἀνάμβατοι.» ἴσ. ἀπροσ.· «ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἐπιβάτην, ἀκαβαλίκευτους.

Ἀναμέλητος, ὁ, ἡ· = ἀνάμελητος, ὁ, ἡ· ἄμεμπτος· ἀμέριμνος, ἡσύχως ἀρμέγεται. Σχόλ. Θεοκρ. Α'. 6.

Ἀνάμελητος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεκτος, ὅστις δὲν ἀρμέχθη.

Ἀναμέλπω. Μ. φω· (μέλπω) ψάλλω, ἀνυμνῶ· ἀρχίζω ψαλμῳδίαν, νὰ ψάλλω, νὰ τραγῳδῶ· «ἀναμέλπ. τὸν ὑμέναιον.» Πλούτ. καὶ Ἀνακρ. 41. Θεοκρ. 12'. 113.

Ἀναμεμιγμένως. Ἐπίρ. παθητικοῦ μετοχ. Παραλ. παρὰ τὸ ἀναμέμιγμαι· ἀνακατωμένα.

Ἀναμένω, Μ. νῶ· (μένω, ἀνωλ.) μετὰ αἰτιατ. προσμένω, καρτερῶ· «ἀναμένοντα εὔδρονον ἠῶ δίαν.» Ὀδ. Τ, 342. «ἀνεμ. νύκτα.» Ἡρόδ. 7, 42.) β) «ἀναμ. νόμους» φυλάγω, κρατῶ ἀπαράβατα τοὺς νόμους. 2) ἀμετβ. ἀπαντυχαίνω, καρτερῶ ἀνυπομόνως· ὀπίσω, μένω σταθερός. Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. «οὐκ ἔτι ἠσυχίαν ἄγων ἀνέμενε τὸ στράτευμα.» Ἰσοκρ. «ἀναμένων ἐν τοῖς ἡδέσιν. β) Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν· χτυπῶ ἢ τραβῶ τὸν καιρὸ ὀπίσω· μετὰ αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἕστ' ἂν καὶ ἕως ἄν. Συρ. «ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἀριθ. 3, 1, 14, 24. καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ μετχ. Ξυρ.

Ἀνάμερος. Δωρικ. ἀντὶ Ἀνήμερος.

Ἀνάμεσος, ὁ, ἡ· (μέσος) ὅστις εἶναι εἰς τὴν μέσην ἢ ἀνάμεσα εἰς τέσσερα. Ἡρόδ. 2, 108. «ἀναμέσους πόλεις ἐκέατητο.» εἰς τὴν μέσην τοῦ τόπου.

Ἀναμέσσος, ὁ, ἡ, (μεστὸς) γεμισμένος, γεμάτος. Ἀριστοφ.

Ἀναμεστόω, ῶ. Μ. ώσω· γεμίζω τι. Ἀριστοφ.

Ἀναμετρέω, ῶ. Μλ. ήσω· (μετρέω) μεταμετρῶ, ξαναμετρῶ· ἐξαρ. γυρίζω ἀπὸ τὴν ἰδίαν στράταν μὲ τὴν ὁποίαν ἐπῆγα που, «πέρ' ἔτι τὴν ὁλονὴν ἀναμετρήσαμι Χαρυβδέα.» Ὀδ. Μ, 428. τοὐτέστιν ἵνα διέλθω, παρέλθω πάλιν διὰ τῆς χαρύβδιος, δηλ. κολυμβήτω πάλιν ὀπίσω τὸ ἴδιον μέρος, ἐν γένει δε, ἐπαναλαμβάνω, ἤτοι κάμνω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. «ἀναμ. ὁδόν.» «βηματίζω, ἤτοι μετρῶ μὲ τὰ βηματίζια κάμνωντας τὸν ἴδιον δρόμον ὀπίσω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. Ἀναμετρέομαι, Μέσ. κυρίως, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 203. «ἠὲν ἀναμετρεῖσθαι.» Ὀδυσ. ὁ δ' Εὐστασθ. λέγει· «τὸ Ἀναμετρήσαιμι ἐπινοεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς μηδὲ δυνάμενον μεθερμηνευθῆναι· οἷόνατα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δὶς μετρήσας, ληφθῆναι ἡ λέξις· ἐμέτρησε γὰρ αὐτὴν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ πρῶτον ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἀναῤῥοφήσασαν, ὧν δὲ ἀναμετρεῖ αὐτὴν ἐξεμέσασαν.» «ὡσαύτως χρῆται τῇ λέξει καὶ Ἡρότ. 2, 109. «ὅδε ἔπεμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε.» 2) ἐμμετρῶ, καταμετρῶ, διαμετρῶ, ὁηλ. μετρῶ μὲ ἀκρίβειαν, κρίνω ἀφ' οὗ μετρήσω καλά· συνήθως κατὰ μέσ. διάθ. καὶ μεταφορ. μετρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, καὶ ἐκ τούτων συμπεραίνω καὶ ἀποφασίζω «τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενον.» Λουτ. καὶ Εὐριπ. Ὀρέστ. 14. «ἀναμετρήσασθαι τὰ ἄῤῥητα· τὰς πράξεις.» 3) μέσ. τροπικ. ἀπορέω, ἀπονέμω, ἀφορίω, δηλ., προσφέρω τι ὡς καθῆκον, ἀφιερόνω. «ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοκτίρμων ἀεί, εἰς τοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη θάκον.» Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 347.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ· ξαναμέτρησις, ἀκριβὴς μέτρησις Στράβ. Α'. «ἀναμέτρησις τῆς γῆς.» συλλόγισμα, ξετίμημα. Πλούτ. εἰς Σόλ. «ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον.» τοῦτ' ἔστι, μετρᾷ, καὶ ξετιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ τὸ χρυσίον.

Ἀναμηλόω, ῶ. Μ. ώσω· (μηλόω) μετρῶ, ἐρευνῶ καλά, προσεκτικά, μὲ τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μήλην. οὕτω γράφει ὁ Wolf συμφώνως τῷ Rhunk. ἐν Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 41. «ἐνθ' ἀναμηλήσας (ἀντὶ τοῦ κειμένου ἀναπηλήσας) γλυφάνῳ πολοιοῖο σιδήρου.» Ζήτ. Καταμηλόω.

Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι. μέσ. ἀποστ. (μηρυκάομαι) ξαναμασσῶ τὸ ψαγητόν· ξαναμαρκιζοῦμαι (ῠ ι).

Ἀναμηρύομαι, Μ. ύσομαι· μέσ. ἀποστ. (μηρύομαι) ξετυλίγω, ξεκουβαριάζω, τραβῶ βάμμα ἢ κλωστὴν ἀπὸ κουβάρι. Πλούτ. (ῡ)

Ἀναμηχανάομαι, ώμαι, Μ. ήσομαι· (μηχανάομαι) ξαναμεταχειρίζομαι τρόπους, ἐξαβολάς, πανουργίες· ξαναδοκιμάζω.

Ἀνάμιγα, Ἀνάμιγδα, καὶ Ἀναμίγδην. Ἐπίρρ. (ἀναμίγνυμι) ποιητ. ἄμμιγα, ἀμμιγδα, ἀμίγδην, ἀνακατωμένα, ἀνακαταμένα. Σοφοκλ. Τραχ. 519. «τόθ' ἡν χερὸς, ἡν δὲ τέξῃ πάντας, τραπείων τ' ἀνάμιγδα κράτου.» «ἔτι δὲ = ἅμα (ἐν ταὐτῷ) Wunderl. obs. cr. σλδ. 24. «ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτε.

Ἀναμίγνυμι, καὶ Ἀναμιγνύω, Μ. ξω· (μίγνυμι. ἀνωλ.) ἀνακατόνω τι, ἢ δύω ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο εἰς ἕνα· ἀνακατόνω. Ξενοφ. Κυνοῦργ. Ε', 5. «ἀνέμιξε παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας.» «ἀμίξας ἀντὶ ἀναμίξας.» Ἡλ. Π, 329.

Ἀναμίγνυμαι, καὶ Ἀναμιγνύομαι, Παθητ. Μ. ξομαι· ἀνακατώνομαι, σμίγομαι. Δούσιαν. «ἀναμίγνυσι τῇ ἅλμῃ,» καὶ ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει· ὁ Λύτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. η'. 6. (Μέσον) «οἱ Μάρωνες ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησιν.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (ἀμιλλάομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀφιλονείκητος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φιλονεικεῖτις, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται φιλονεικεία· περὶ οὗ φιλονεικεῖσθαι οὐ γίνεται.

Ἀναμιμέομαι, οῦμαι· = μιμοῦμαι. Πλούτ. ἀμφ.

Ἀναμιμνήσαω, Μ. ανημνήσω· Ἀόρ. ἀνέμνησα (μιμνήσκω, ἀνωλ.)· ἐνθυμίζω τινά τί, κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν του πάλιν. Ὀδ. γ'. 211. «ἀνέμνησάς με ταῦτα.» «ἀνεμνήσατο καὶ αὐτὸς καὶ διττὴ αἰτιατ. καὶ Ξενοφ. Ἀν. Γ'. 2. «ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων κινδύνους.» καὶ Ἡρότ. 6, 140. «Ἔτι δὲ καὶ γενιὴ τοῦ πράγματος παρὰ τοῖς Ἀττ. Παθητικ. ἀναμιμνήσομαι (ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται 'ς τὸν νοῦ) στενος, σπανιώτερον τι, ἔστι καὶ περί τι. Πλάτ. Πολιτ. Ι, σλ. 329. Α. Παρὰ Συρ. συνήθως γενικὴ τοῦ προσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ.

Ἀναμίμνω, Μ. μνῶ· (μίμνω) ποιητ. ἀντὶ ἀναμένω, προτμένω, καρτερῶ. Ἰλιάδ. Α, 171. «τίπ' ἄρα δὴ ὄφαντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.» ἀμεταβ. ὡσαύτως καὶ Π. 363. «Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας, ἑταίρους.» ὅπου ὁ Εὐστάθ. οὐ γὰρ ἔμενεν ὁ Ἕκτωρ ὡς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἤγουν ὑποχωρήσας μικρὸν πάλιν ἔμενε.

Ἀναμενυρίζω, Μ. ίσω· μὲ μικράν, βραχεῖαν καὶ λεπτὴν φωνὴν ψάλλω· παρ' Ἀθην. Δ'. «τὴν ἡδεῖ μουσεῖῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμενυρίζειν.

Ἀναμίξ, Ἐπίῤῥ. = ἀνάμιγα· ἀναμεμιγμένως, ἀνακατωμένα· μετὰ Δοτικ. Διόδ. καὶ Ἡρόδ.

Ἀναμίξις, εως, ἡ· (μίγνυμι) ἀνακάτωσις, δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων σμίξις.

Ἀναμίσγω, Μ. ξω· (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναμίγνυμι· «τίπω ἰφάρμακα.» Ὀδ. Κ, 235. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. μόνον κατ' ἔκστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀναμισθαρνέω, ῶ· (μισθαρνέω) λαμβάνω ἐκ δευτέρου μισθόν, δουλεύω ἐκ δευτέρου διὰ μισθόν. Πλούτ.

Ἀναμισθόω, ῶ· δίδω τι ἐκ νέου μὲ μισθόν, ξανανοικιάζω· ξαναπιχτόνω, ξαναδίδω μὲ κυράν.

Ἄναμμα, ατος, τό· (ἀνάπτω) ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, ὅ,τι καίει· λαμπάς, φανός· τὸ γνωστότερον τουρκοβ. ματεμλᾶς· παρὰ Διογ. Λαερτ. Ζήτ. 145. καὶ Πλουτ. 9, 525. «ἀναμμάτων» λέγεται ἀναμμένον τι σῶμα· χειροπρόφα δέ τινα ἔχουσιν ἀναμμα, ὅπου ὁ Πλάτ. τίθησιν ἄμμα.

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ· (ἄμμα, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν ἔχει κόμπον. Ξενοφ. Κ. Β'. 5. «πηδήμασι ἀναμμάτοις.»

Ἀναμνάω, ῶ· ἀχρηστ. πρωτότ. τοῦ ἀναμιμνήσκω.

Ἀναμνάομαι, μνῶμαι· = Ἀναμιμνήσκομαι.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ· (ἀναμιμνήσκω) ἐνεργ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνθύμισις, τό ἐνθυμίζειν τινά. 2) Παθητ. ἡ ἐνθύμησις, ὅταν ἐγώ ὁ ἴδιος ξαναενθυμοῦμαί τι.

Ἀναμνηστικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει καλόν ἐνθυμητικόν, καί εὐκόλως ἐνθυμεῖται τι: ὅστις διεγείρει τήν ἐνθύμησιν· ἡ ἀνήκει εἰς ἐνθύμησιν. Ἀριστοτ.

Ἀνάμνηστος, ὁ, ἡ· ἐνθυμητικός, τόν ὁποῖον ἔχει τις εἰς τήν ἐνθύμησίν του, τόν ὁποῖον ἐνθυμεῖται. Πλάτ.

Ἀναμολεῖν, ἀνέμολον (μολεῖν) β'. ἀόρτ. τοῦ ἀναμέλω ἀχρήστου ἐνεστῶτος· πηγαίνω τόν οἰνηφόρον, ἀναβαίνω· ἐπιστρέφειν, γυρίζειν ὀπίσω.

Ἀναμολύνω, Μ. ῶ· τό μολύνω κατ' ἐπίτασιν, καταμολύνω· καταλερώνω τό τουρεβ. καταμορτιάρω.

Ἀναμονή, ῆς, ἡ· (ἀναμένω) τό προσμένειν, καί κατ' ἐπέκτ. τι: τό ὑποφέρειν, ὑπομένειν, ὑπομονή: τό νά μένῃ τις ὀπίσω.

Ἀναμόργυμι, Μ. ὀρξομαι· (μόργυμι) ἀνακατόνω αὐτί μέ ἄλλο· κάμνω τι νά κολλήσῃ εἰς ἄλλο τίποτε τρίβωντάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖτο· τροπικ. κατά μέσ. διάδ. ἀναειμοιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τι ἐδικόν μου, συνηθίζω εἰς τίποτε. Πλούταρχ. εἰς Κικέρ. «τά τῶν πολλῶν ἀναμορξάσθαι πολλή δ' ὁμιλίαν καί συνήθειαν, τοῖς πολιτευομένοις».

Ἀναμορμύρω, (μορμύρω) ἀναβράζω, χουχλάζω, χορχολάζω, ὡς τό ἀναζέω· ἐπί Θαλάσσης Ὀδ. Μ. 238. «Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένην· ἐπί τοῦ βράχου φυσητηρίων» ἡ τό βράχισμα τό ὁποῖον κάμνουν τά φυσούνια τουρεβ. μουχλίζ= τῶν χαλκάδων. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 1300. κατά πᾶσα οὐ πιθανήν ὅμως μεταβολήν ἀπό Rohnk. (ῶ)

Ἀναμορφόω, ῶ· Μ. ώσω· (μορφή) δίδω ἐκ δευτέρου μορφήν εἴς τι· ξαναμορφόνω· ξαναταχηματίζω, σχηματίζω καινούργιον· ἀπό τοῦ

Ἀναμόρφωσις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου μόρφωσις, ξαναμόρφωσις· μεταχηματισμός.

Ἀναμοχθίζομαι, Μ. ἰσομαι· (μοχθίζω) βαθυναστενάζω, ἀναστενάζω. Αἰσχλ. Πρμ. 742. «οὐ δ' αὖ κέρναγας κἀναμοχθίζειν ὅπερ ἄλλοι ἀναμυχθίζειν γράφουσι.

Ἀναμοχλεύω· Μ. εὔσω (μοχλεύω) ἀνακατῶ, σηκόνω τι ἀπάνω μέ μοχλόν ἤτοι λοστόν· τσακίζω τι μέ λοστόν· Λουκιαν. Χάρ. ἡ Ἐπισκ. «τήν Ὄσσαν ἀναμοχλευσάμενοι» μεταφρ. φανερόνω ἤ εὑγάνω εἰς τό φανερόν κἀνένα κρυφόν πρᾶγμα. Εὐριπ. Μήδ. 1317. «τί τάς δε, τίνες κἀναμοχλεύεις πύλας»; Κ. Γρηγόρ. σλλ. 203. καί Ἰλιάδ. Διῒ. Α'. 8. «τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις»;

Ἀναμπέχονος, ὁ, ἡ· (ἀμπεχόνη) χωρίς ἀμπεχόνην, δηλ. χωρίς γυναικεῖον ἐπανωφόρεμα. Ἄδηλ. κἀναμπέχονος καί μετοχίτων ἦνις.

Ἀναμπίσχω = Ἀμπίσχω· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1189. Ἄμφ.

Ἀναμπλάκητος, ὁ, ἡ· (ἀμπλακεῖν) ὅστις δέν σφάλλει, δέν ψταίγει, δέν πλανᾶται, οὔτως ἀναγνωστόμενον παρά Σφκ.-Οἰδ. Τ. 472. ὅπου ἤδη, διά τό μέτρον τοῦ στίχου, ἀναπλάκητος κατά τήν αὐτήν σημασίαν κεῖται· ἴδέ ἀμπλάκητος· παρά Στοβ. κεῖται ἐσφαλμ. Ἀναπλανέως, ἀντί, Ἀπ' ἀτρεκέως.

Ἀνάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ· (ἄμπυξ) χωρίς Ἄμπυκα, ἤτοι κεφαλόδεσμα. Καλλιμ. ἰδέ ἄμπυξ.

Ἀναμυλλαίνω = Ἀναπείω, ἀρνέομαι. Ἡσύχ. Ζήτ. Μυλλαίνω.

Ἀναμυρίζω· Μ. ίσω. ἀναχρίω, ἀλείφω ἐκ δευτέρου μέ μῦρον· ὅθεν

Ἀναμυρισμός, οῦ, ὁ· τό ἐκ δευτέρου χρίσμα μέ μυρώδια.

Ἀναμυχθίζομαι, Μ. ἰσομαι· (μυχθίζω) μέ ἐλειπόνουν στόμα τραβῶ δυνατά τόν ἀέρα μέ τά ῥωθούνια· ὅθεν ἀναστενάζω βαθύ. Αἰσχ. Προμ. 744. ἔνθα ἄλλοι, «ἀναμοχθίζομαι, ἀναγινώσκουσιν· καί ὡς χλιαστική ἡ σκωπτική καί ὑβριστική λέξις.

Ἀναμύω· Μ. ὑσω· ἀναβλέπω, ξανανοίγω τά ὄμματα· οὐ ἐναντίον τό, καταμύω, καί συμμύω. Μεταφ. ἐπί δένδρων, ἀντί τοῦ, βλαστάνειν.

Ἀναμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἀμφήριστος) ἀμιλονείκητος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἔγινεν, ἤ δέν γίνεται φιλονεικία, ἀναμφισβήτητος, βέβαιος, ἀναμφίβολος.

Ἀναμφηρίστως· Ἐπίρ. χωρίς φιλονεικίαν, ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφίβολος) μή ἀμφίβολος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἀμφιβάλλει τις, δέν χωρεῖ ἀμφιβολία, βέβαιος.

Ἀναμφιβόλως· Ἐπίρ. χωρίς ἀμφιβολίαν.

Ἀναμφιδοξος, ὁ, ἡ· (ἀμφίδοξος) ὅστις δέν στοχάζεται τε μέ δύω γνώμας, ἡ ἀμφίβολα· δέν εἶναι ἀσταθής εἰς τήν γνώμην του. Ἐπίρ. ἀναμφιδόξως.

Ἀναμφίεστος, ὁ, ἡ· (ἀμφιέννυμι) μή ἐνδεδυμένος, ἡ ἀνένδυτος, μέ χωρίς φορέματα. Ἐπίρ. ἀναμφιέστως.

Ἀναμφιλεκτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀμφίλεκτος) = τῷ ἑξῆς. Ἐπίρ. ἀναμφιλέκτως.

Ἀναμφίλογος, ὁ, ἡ· (ἀμφίλογος) ἀναντίρρητος, ἀναμφίβολος· περί τοῦ ὁποίου δέν ἠμπορεῖ νά ἀντειπῇ, νά ἐναντιωθῇ, νά ἀμφιβάλῃ, ἤ νά φιλονεικήσῃ τις. Ξενοφ. Συμπ. Γ'. 4. «ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστίν ἀναμφιλογωτάτη». Ἐπίρ. ἀναμφιλόγως. Ξεν. Οἰκ. Δ'. 7. «τῶν πολεμικῶν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι» καί ς'. 3. «ἀναμφιλόγως διελθεῖνα» ἀντί τοῦ ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβητήσιμος) βέβαιος, ὅστις δέν ἐπιδέχεται φιλονεικίαν, ἀμφιβολίας.

Ἀναμφισβήτητος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβήτητος) ἀναμφίβολος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἔγειναν φιλονεικίαι: Ξεν. Π. Η', ε'. 6. «χώρα ἀναμφισβήτητος· τόπος γνωρισμένος, εἰς τόν ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ νά πλανηθῇ· ἡ τά μέν εὕρῃ τις εὐκόλα. «Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο· δηλ. χωρίς ἀποπλανησιν. Ἐπίρ. ἀναμφισβητήτως. Δημοσθ. περί Στεφ. «ὧν κατορθουμένων ἐν μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρξεν εἶναι.»

Ἀναμωκάομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθητ. (μωκάομαι) περιπαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ.

Ἀναναγκαστος, ὁ, ἡ· (ἀναγκάζω) ὁ μή ἠναγκασμένος, θεληματικός. Ἀρρίαν.

Ἀνανδρεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς· σπάνιος τύπος· Schaef mel. σλ. 42.

Ἀνανδρία, ἡ· ὁ τρόπος (χαρακτήρας) τοῦ ἀνάνδρου· δειλία, χαμερπής καί γυναικώδης τρόπος (φέρσιμον, πολίτευμα). Δημοσθ. κατά Φιλ. Α'. «ἐξ ὧν αἰσχύνην καί ἀνανδρίαν, καί πάντα τά αἴσχιστα ὠφλήκοτες». 2) Φυσικῶς = ἄνηβος, ὅστις δέν ἔχει ἀκόμη τήν ἀνδρικήν ἡλικίαν. 3) Ἔλλειψις ἤ στέρησις συζύγου, τό νά μήν ἔχῃ ἡ γυναῖκα ἄνδρα.

Ἀνανδρεῖς, οἱ· οἱ εὐνοῦχοι· τό γνωστότερον τουρκοβ. χαντούμιδες, ἤ τό Ἰταλκ. καστράτοι. Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι ἐξ Ἡροδότ. Α'. 105. Ἐναρέες, ἀναγιωσκουσι.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἄνανδρος, ἐκχωνοῦμαι. Νικ. «ἡ Φρυξὶ τό κατατέμνεσθαι, ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις, καί ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος».

Ἀνανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) δειλός, ἄτολμος, ἀπίλερος, ἤτοι ἀνέξιος διά πόλεμον, γυναικώδης, Ἰσοκρ. εἰς Εὐαγ. «ἐξ ἀνανδρων δέ, πολλαπλασίως· καί Πλούτ. εἰς Σύλ. «ἀνάνδροις καί γυναικώδεσιν». Ξενοφ. Παιδ. Β. 6. «εὖ ὡπλισμένοι, καί ἀνανδροις». 2) Χωρίς ἄνδρα ἤ σύζυγον, ἐπί παρθένων τε καί χηρων· «Ἀνανδρος γυνή». 3) Ἀνανδροι. Οὐσιαστ. ἀντί, ἀνανδρία· Θουκυδ. Γ'. «Τό δέ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα» δηλ. ἡ σωφροσύνη εἶναι πρόσχημα τῆς ἀνανδρείας. Παρ' Ἡρόδ. ἀνάξιος νά ὀνομάζηται ἀνήρ. παρά Πλάτ. εἰς Γοργ. «χρῆμα ἀνανδρον» ἀντί τοῦ, φυγανδρωπευόν, ἤτοι μισάνδρωπος. Ἐπίρ. ἀνάνδρως· ἀφ' οὗ

Ἀνανδρόω· Μ. ώσω· (ἀνδρόω) εὐνουχίζω· ἀφ' οὗ

Ἀνάνδρωτος, του, ἡ· εὐνοῦχος. 2) Χήρα, μέ χωρίς ἄνδρα. Σοφοκλ. Τραχ. «εὐνάις τ' ἀνανδρωτοις τρύχεσθαι· ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός· ὁ Σχολ.

Ἀνανεάζω, Μ. άσω· (νεάζω) ἀνανεόνω τινα, ἤτοι κάμνω ἐκ δευτέρου νέον, ἡ καινούριον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «πάλιν ἀνανεάζειν σεαυτόν αἰεί».

Ἀνανέμω· (νέμω, ἀνμλ.) ποιητ. ἀννέμω· ξαναμοιράζω ὡς τό, ἀναδάζομαι. 2) Ἀπαριθμῶ, μοιρίζω, ἤτοι εὑρίσκω τρόπον νά πάρω τι: καταλέγω, ἀπαριθμῶ· κατά μέτρην διάδ. μόνον κείρομένου δέ ἑτέρου τόν πλησίον, τίς εἴη, καταλέξει ἑαυτόν μητράδελ, καί τῆς μητρός ἀνανεμέσται, τάς μητέρας». Ἡρόδ. Ι, 173. β) Διέρχομαι ἀναγινώσκων, ἀναγινώσκω εἰς ἐπήκοον· ἤτοι ἀπερνῶ τι διαβάζωντάς το· διαβάζω νά μέ ἀκούσουν ἄλλοι· ὡς τό ἀναγιγνώσκω, Δωρικ. ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττικ. ποιητ. ἐν χρήσει· «γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται — ὡς παριόντες ἀννείμη — Δωριστί, Σέβου μ' Ἑλένας φυτόν εἰμί». Θεογν. 18, 48.

Ἀνανέομαι· μέσ. ἀπαθ. (νέομαι, ἀνμλ.) ἀναβαίνω ὑψηλά, πηγαίνω τόν οἰνηφόρον, ἀνηφορίζω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· συνῆθ. «ἀννεῖται ἠέλιος». Ὁσίοδ. Ἔ, 192. ἀντί ἀνατέλλει.

Ἀνανεόω, ῶ· (νεόω) = ἀνανεάζω· ξανανεόνω, ξανακαινουργόνω: «φέρνω πάλιν εἰς τήν ἐνθύμησίν μου· ἔτι δέ καί μέσ. «. . ἅπασι πρίν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους». Σοφ. Τραχ. 396. καί Μέσ. Ἀνανεόμαι, οῦμαι· ταυτόν καί Ἀνανεάζω.

Ἀνάνεστος, ὁ, ἡ· (ἄνεστος, μετά τοῦ στερητ. α.) ὅστις δέν ξετεντόνεται, δέν ξεταυλίζεται, δέν ἐκλύεται, ἤτοι δέν ξεπολεῖται· ὅθεν τεντωμένος· σύντονος, εἰς ἀκατάπαυστον σύντασιν, δηλ. ἐπιμελής, ἀκούραστος.

Ἀνάνεσις, εως, ἡ· (ἀνανέω) ἡσυχία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, παρά τοῖς Ο'.

Ἀνάνευσις, εως, ἡ· (ἀνανεύω) κίνημα τῆς κεφαλῆς, πρός τά ἄνω, καί ἐντεῦθεν ἄρνησις, ἀντί τοῦ ὄχι: ἀρνητική ἀπόκρισις.

Ἀνανευστικός, ἡ, όν· ἀρνητικός· ὅστις συνειδίζει νά λέγῃ τό ὄχι, νά μή θέλῃ νά κάμνῃ ἤ νά ἀκούῃ τίποτε.

Ἀνανεύω, Μ. εὔσω· (νεύω) κυρίως κινῶ τήν κεφαλήν εἰς τά ἄνω ἤ κλίνω αὐτήν ὀπίσω ὡς ἀρνήσεως σημεῖον· ὅθεν ἀρνοῦμαι, δέν δέχομαι, ἀποβάλλω τι· μετά αἰτιατ. ἡ μετ' ὑπαρμφ. ἤ καί ἄνευ πτωτικοῦ· τινί τι. Ὀδ. Φ, 129. «Ἀλλ' Ὀδυσσεύς ἀνένευε καί ἔσχεθεν ἱέμενόν περ· καί Ι, 468. καί Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. 12. «ἐπειδή τοῦτο ἀνένευονα· τοῦτο ἀντίστοιχον τό ἐπινεύω, κατανεύω. 2) Ἐν γένει· τείνω ἡ σηκόνω τήν κεφαλήν ἄνω· κυτάζω ἀπάνω· στέκομαι ὀρθός, ἴσια πρός τά ἄνω. Πολυβ. α'. 23.

Ἀνανέω, ῶ, Μ. – νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.) εὔσω· (ἄνω, νέω) πλέω, κολυμβῶ πρός τά ἄνω, ἐκβαίνω ἀπό τό βάθος νεροῦ ἀπάνω· μεταφορικ. νικῶ τι, ἐλευθερώνομαι ἐξαιρέτ. ἀπό δυστυχίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνανέωσις, εως, ἡ· (ἀνανεόω) ξανανέωσις, ξανακαινούργωσις· ξαναφέρτιμον εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Ἀθην.

Ἀνανεωτικός, ἡ, κόν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ξανανεώνῃ, ξανακαινουργώνῃ. Ἰωσήπ.

Ἀνανηπιεύομαι, (νήπιος) γίνομαι ἐκ δευτέρου νήπιον, ξαναγίνομαι βρέφος. Γαζ.

Ἀνανήφω, Μ. νήψω· (νήφω) μ' ἀπειρᾶ τὸ μεθύσι, ξεμεθῶ· ἐν γένει, ξαναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου· «Λουκιαν., νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ». 2) Ἐνεργητ. κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του. Λυκ.

Ἀνανήχομαι, Μ. νήχομαι· (νήχομαι) = Ἀνανέω.

Ἀνανήθω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνήθω) ἀνθίζω πάλιν ἐκ δευτέρου, ξανανθίζω. Θεοφρ.

Ἀνανθής, ὁ, ἡ· (ἄνθος) ὅστις δὲν ἔχει ἄνθη, χωρὶς ἄνθη. Θεόφρ. Φ. Ἱ. Α'. «ἀνάνθων δένδρων». Μεταφορ. ἀσύνατος παρὰ Πλάτ. «ἀνανθὲς σῶμα» καὶ ψυχή· ἀντὶ ἀδυνατεῖ.

Ἀνάνιος, ὁ, ἡ· (ἀνία) ἄλυπος, χωρὶς λύπης· ὅστις δὲν εἶναι λυπημένος, ὃν ἔχει, ἢ δὲν αἰσθάνεται λύπην, δὲν λυπεῖται, δὲν βασανίζεται. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν προξενεῖ λύπην· δὲν κάμνει βλάβην. Ἐπῤῥ. ἀνανιως. Ἀνάπος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἀνήνιος, χωρὶς χαλινόν, ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος. (υ – υυ)

Ἀνανίσσομαι· (νίσσομαι) = ἀναιέομαι.

Ἀνανοέω, ῶ, Μ. ήσω· ξαναλλογοῦμαι· ξαναστοχάζομαι. Ξενοφ. Ἐφέσ. Α'. ιά. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀνανοίγομαι· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. «ἀνανοίγοντο εἰς τὸ πέλαγος», ἀντὶ τοῦ, εὐγαίνων πάλιν εἰς τὸ πέλαγος. Σπήλ. Λιοίγω.

Ἀνανομή, ῆς, ἡ· (ἀνανέμω) ξαναμοίρασμα. Κύριλ.

Ἀνάνομος· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀνώριθμος.

Ἀνανοσέω, ῶ, Μ. ήσω· νοσῶ ἐκ δευτέρου, ξαναῤῥώστια.

Ἄνανστα, Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνάστης· Ἰλ. Ψ. 116. «Πολλὰ δὲ ἄνανστα κάγαστα, πάρανάτα, φόγμιά τ' ἤλθον». (οὐ παρὰ τὸ ἀνάστος ἢ ἀνάστης, ἀλλ' ἀμέσως παρὰ τὸ ἄνα καὶ ἄνστα ἐσχηματισμένον).

Ἀναντεμαγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀνταγωνίζομαι) χωρὶς ἀνταγωνιστήν, ἤτοι, ἀνυπόστατος· ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· Θουκυδ. Β'. ιτδ δὲ μὴ ἐμπόδων ἀναντεμαγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται.

Ἀναντεπόδοτος, ὁ, ἡ· (ἀνταποδίδωμι) ἄνευ ἀνταποδόσεως· ὅπου ἐλλείπει ὁ ἐλάσσων λόγος· τὸ ἀναντεπόδοτον ὑπερ. σχῆμα· ἀτελὴς λόγος ἢ πρότασις, τοῦ ἐλάσσονος ἐλλείπεις· «ὡς τό παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α. 135. «ἀλλ' αἱ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί», λείπει γὰρ τὸ, παύσομαι, ἢ ἐφησυχάσω· καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. «κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην κ. τ. λ. «εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ἤδη κ. τ. λ. ἐνθα ὑποκείται τὸ, Κάσπατε, ἢ παύσασθε, ἢ ἡσυχάσατε. Σχλ. Θουκιδ. 3, 3. Σχλ. Ἀριστοφ. Πλτ. 469. Γρηγ. Κορ. σκλ. Ἀττ. 12, σλ. 47.

Ἀνάντης, ου, ὁ, ἡ· (ἀνά, ἀντάω) ἀνωφερής, ἀνήφορος· δυσχερὴς ἢ δύσκολος. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 6. 11. «πεζεύοντες πρὸς τὰ ἀνάντεα· καὶ Κυνηγ. Ε'. 17. «δύουσι τὰ ἀνάντη, ἢ τὰ ὁμαλά, τὰ δὲ κατάντη ἡμίστεια· ἀντίθ. τῷ κατάντης.

Ἀναντιβλέπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντιβλέπω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τολμᾷ νὰ ἰδῇ τις κατ' εὐθείαν, νὰ τὸν κυτάξῃ 'ς τὰ μάτια.

Ἀναντίλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ἄνευ ἀντιλογίας, ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ ἀντείπῃ, νὰ ἐναντιωθῇ. Ἰώσηπ. «ἀναντίλεκτος ἐπιθυμία». Ἐπῤῥ. ἀναντιλέκτως.

Ἀναντιῤῥήτος, ὁ, ἡ· (ἀντερεῖν) = τῷ προηγουμένῳ = Ἀντίλεκτος.

Ἀναντιῤῥήτως· Ἐπῤῥ. χωρὶς ἀντίῤῥησιν· προθύμως.

Ἀναντιφωνησία, ας, ἡ· (ἀντιφωνέω) τὸ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ, ἀνταποκρίνεται τις. Κικρ. πρὸς Ἀττ. 15, 13.

Ἀναντιφώνητος, ὁ, ἡ· Ἀναντίλεκτος. Βιτερ. πρὸς Ἀττ. 6, 1.

Ἀναντλέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀντλέω) κυρίως ἐβγάνω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδιοῦ· τραβῶ ἀπάνω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ ἄλλο βαθὺ μέρος· τροπ. τελειόνω τι μὲ κόπον, ὑποφέρω κόπους. Διονύσ. Ἁλικ. Η'. 51. «ἀναντλεῖν πόνους». «τὸ δὲ κόπων ἐκτελεῖν τι».

Ἀνάντυτος, ον, ὁ, ἡ, τό· ἀτελής, μὴ τελειωμένος, ἴδε καὶ τὸ, Ἀνήνυτος, παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιῤῥήματι. «ἀνάντυτα κωτίλλουσαι», ἀντὶ τοῦ ἀτελῶς, ματαίως· ὅμηρ.

Ἄναξ, ἄνακτος, ὁ· (ἴσως παρὰ τὸ ἀνά, ἄνω, ἢ ἀνύω καὶ ἀκέω) ὁ πρωτιστος, βασιλεύς, ἡγεμών, ἄρχων, δεσπότης, ἐπὶ πάντων τῶν οὐρανίων τε καὶ τῶν ὑποχθονίων Θεῶν· πολλάκις παρ' Ὅμ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. οἱ Διόσκουροι· ἰδὲ καὶ Ἄνακες καὶ Ἄνακα. Ἡ ἀνωμ. κλητική ὦ ἄνα, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. συναιρ. ὦναξ καὶ ὦ ἄναξ, καὶ ὦναξ ἡρωϊκωμένη, λέγεται μόνον ἐπὶ Θεῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδὲ ἄνα. 2) Πᾶς ἐπίγειος ἄρχων, ἐξουσιαστής, ἡγεμών, δεσπότης, στρατηγός, ἀρχιστράτηγος· Ὅμ. προσαγορεύει πάντας τοὺς ἥρωας αὐτὸν ἄνακτας· τὸν δ' Ἀγαμέμνονα, ἅτε ἀρχιστράτηγον, ἄνακτα ἀνδρῶν. Ὁ Ὀρθίοχος μέντοι ἐπιφωνεῖται ἄπαξ, ἄναξ ἀνδρῶν. Ἰλ. Ε, 546. Πάντες οἱ προϋχοντες ἄνδρες οἷον· ὁ Τειρεσίας. Ὀδσ. Λ, 144. οἱ υἱοὶ ἢ συγγενεῖς τῶν βασιλέων· ἐν γένει οἱ προεστῶτες πόλεως τινος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγικ. Σφκ. Οἰδ. Τ, 85. 904. 3) Ὁ οἰκοδεσπότης (νοικοκύρης) ὡσαύτως· «οἰκοίου ἄναξ». Λ, 397. ἀλλὰ καὶ ὁ Ὕπνος. Ἰλ. Ξ, 233. «Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων». Ἐξαιρ. σημαίνει ἡ λέξις ἄναξ τὴν τοῦ δεσπότου πρὸς τὸν δοῦλον ἀναλογίαν ἐν Ὀδσ. πολλάκις· ἀλλὰ καὶ ὁ βοσκημάτων κτήτωρ προσαγορεύεται ὡσαύτως· Ὀδσ. 1, 440. ὅπου ὁ Κύκλωψ ἀντιτάττεται ἐκ τούτου εἰς τὰ ποίμνια αὐτοῦ. 4) Γενικῶς· πᾶς ἐπιστάτης, προστάτης, ἔφορος, κηδεμών, κυβερνήτης ὁπωσδήποτε π. χ. «κώπης, νεῶν ἄνακτες» Αἰσχλ. Πρ. 376, 381. ἰδὲ ἀνάσσω. — Σπανιώτατόν ἐστιν τό, ἡ ἄναξ ἀντὶ ἄναγσα. Πινδ. Πῦ. 12, 6. Ὅμ. Τμ. Δμτ. 58. [υ –, τὸ γὰρ χωρίον· Ὀππ. Κυν. 4, 308, ὅπου ἔδει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν εἶναι διωρθώσατο ὁ Schneider]

Ἀναξαίνω, Μ. ανῶ· (ξαίνω) ξύω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω· ξῶ ἢ ξεσχίζω μὲ τὰ νύχια π. χ. τὴν πέτζαν τῆς πληγῆς· καὶ μεταφορ. ἀνανεόνω, πάλιν ξεγείρω· ἐξαιρ. πόνον, λύπην καὶ τ. τ. «Ἕλκος ἀναξαίνειν». «Διαφορᾶς ἀναξαιομένης». Πολύβ. ΙΖ'. 6. ἀντὶ· Ἀνανευομένης. Παθητ. ἐπὶ πληγῶν, ἐξελκοῦμαι, ἤτοι αἱμπυάζω, δηλ. ἡ πληγὴ μαζόνει.

Ἀναξεία, ἡ· = ἄνασσα· πάνυ ὀμῴδ.

Ἀναξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω) ξαναστεγνόνω τε, κάμνω νὰ μαραγγιάσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀφανισθῇ, νὰ στέγῃ· «ταύτην τὰ ὑποζύγια μοῦνα ἀρδόμενα ἀνεξήρηνεν Ἡρότ. 7, 109. ἀνεξηράνθη. Ἐπικ. ἀόρ. α'. ὑποταπτ. ἀντὶ ἀναξηράνῃ· Ἰλδ. Ψ, 347. ἐν γένει δὲ ἀπομαραίνω, καταναλίσκω· ἀφ' οὗ

Ἀναξήρανσις, εως, ἡ· στέγνωμα, μαράγγιασμα, στέγμα.

Ἀναξηραντικός, ἡ, κόν· ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος νὰ ξηραίνῃ, νὰ στεγνώνῃ. Πλουτ. «Ἀνεξηραντική δύναμις».

Ἀναξηρασία, ἡ = ἀναξήρανσις.

Ἀναξία, ἡ· (ἀνάσσω) Πρόσταγμα, κέλευσμα, ἐντολή, ἤτοι προσταγή· «. . ἤθελον τεύχουσι πείθεσθαι ἀναξίαις ἑκόντες». Πινδ. Νμ. 8, 17. 2) = βασιλεία. Αἰσχλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀναξία, ἡ· (ἄξιος) τὸ νὰ μὴ ἔχῃ κανμίαν τιμὴν νὰ μὴν ἀξίζῃ τίς ἢ τι τόσον· «καὶ τὸ ἄλλην ἀναξίαν ἡδονῆ πρὸς λύπην ἐστίν, ἀλλ' ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειμμα». Πλάτ. Πρτγ. 356. Α'. (ἔστι δὲ ἡ λέξις, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν παρατήρησιν τοῦ Lobeck, Σημ. επιδ. τοῦ ἀνάξιος. Φρύνιχ. σλ. 106. ἀλλ' ὅμως κατὰ Ζήν. παρὰ Διογ. Δρτ. 7, 105, φαίνεται ὅτι ἐξεστιν ἐκλαμβάνειν αὐτὴν ὡς οὐσιαστ.)

Ἀναξιδώρα, ας, ἡ· (ἀνάγω, Μ. ἀνάξω) ἀνάγουσα τὸ δῶρα, ὅ ἐστι, τοὺς καρποὺς τοῦ ἐκ τῆς γῆς, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὡς δοτείρας τῶν καρπῶν· = ἀναδιδῶρα. Ἡσυχ.

Ἀναξιολογος, ὁ, ἡ· (ἀξιόλογος) ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀναφέρῃ τις· μηδαμινός, ποταπός, εὐτελισμένος.

Ἀναξιοπαθεία, είας, ἡ· τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅ,τι δὲν ἐξίζει νὰ πάθῃ· κακὴ μεταχείρισις· ἀδικία δυσαρέτειστος διὰ κακὴν μεταχείρισιν διὰ πρᾶγμα ὁποῦ παθαίνει τις χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃ. Ἰώσηπ. ἀρ' οὗ

Ἀναξιοπαθέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀνάξιος, παθεῖν) πάσχωτι χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω· μοὶ κακοφαίνεται ὅτι μὲ μεταχειρίζεται ὡς δὲν ἀξίζω. Ἰώσηπ.

Ἀνάξιος, ον, ὁ, ἡ· παρ' Ἀττκ. δὲ πολλάκις καὶ ἡ ἀναξία (ἄξιος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος διὰ τίποτε· «ἀνάξιος κατὰ πᾶσαν σημασίαν· κοὐκ ἐάσεις καταγελᾶσθαι ἡμᾶς ὄντας ἀναξίους». Ἡρότ. 7, 9. καὶ δὲν πράττει τι ἢ δὲν πολιτεύεται κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τιμήν του. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιοι τῆς τῶν προγόνων δόξης». συντάσσεται μετὰ γενκ. πολλάκις δὲ καὶ ἀπαρεμφ. Ἐπῤῥ. ἀναξίως.

Ἀναξιος, ὁ, ἡ· (ἀναξ) βασιλικός· ὅστις ἀνήκει εἰς, ἢ σχέσιν ἔχει διὰ βασιλέα· «ἀγῶνες ἀναξιοι». Σχλστ. Βεν. Ἰλδ. Ψ.

Ἀναξιόω, ῶ· ἀναγιωσκ. παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 236. ἀντὶ ἀπαξιόω.

Ἀναξιφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ· (ἀνάστω φόρμιγξ) βασιλεὺς τῆς κιθάρας. Πινδ. Ὀλ. Β'. «ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι». ἐπίθετον τῶν ὕμνων οἵτινες ψάλλονται μὲ τὴν κιθάραν· οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, ὅτι πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ὁρμοζεται.

Ἀναξυρόω, ῶ· (ξυνός) = Ἀνακοινόω. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 30. «Ὧν γὰρ ἐγίγνωσκε τοὺς ἐπιεικεστάτους . . συναλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ, ἀνεξυνοῦτο, ὅ,τι ἔμελλε λέγειν ἢ πράττειν».

Ἀναξυρίς, ίδος, ἡ· ἔστι δὲ εἶδος βρακᾶ φαρδὺ καὶ μακρὺ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων ἐθνῶν· τὸ τουρκοβ. σαλιβάρια ἢ Τζαπίρια. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 7. «ὄχων περὶ τοῖς σκέλεσιν (ὁ Κῦρος) ἀναξυρίδας βυσσινοβαφεῖς». καὶ Ἀναβ. Α'. ε'. 8. καὶ Ἡρότ. κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. ἀεὶ ἐν χρήσει· ἢ δὲ παραγω. παρὰ τὸ ἀνασύρομαι ψευδὴς· ἔστι γὰρ ἡ λέξις ὀνόματα τε καὶ πράγματι Περσική· διότι παρ' Ἕλλησι ὠνομάζοντο Σύλακοι Πολυδ. Ζ'. 58.

Ἀναξύω, Μ. ύσω· (ξύω) ἀποξύω, ξύω ἐπάνω· κάμνω τι ὑαλιστηρόν, τὸ Ἰταλ. polire ἢ polimentare· π. χ. «λίθον ἀναξύω». ξύω, στιλβόνω, σίδω λουστρόν· ξαναξύω ἢ ξαναξύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετωστιλβόω, μεταπολίρω· συγουγγίζω, ξύω τας ἐξαλείφω, παστρεύω, τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξύειν· σημεῖα τοῦ φονευδέντος, τοῦ αἵματος διὰ νὰ μὴ φαίνωνται. Πλουτάρχ. Ποὐπλ. 15. Ἐπὶ στηλῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ δευτέρου ἀποξύονται καὶ λαμβάνουσι λοῦστραν (στιλπνότητα), «παληγένιες καὶ ἀναξυσμένες» (ω).

Ἀναοίζω, Μλ. ξω· ποιητ. ἀντὶ ἀνοίγω· «τρεῖς δ' ἀναοίξασιν μεγάλην κλῃδα Ζυράωνα». Ἰλιάδ. Ω, 455.

Ἀναπαγέλλω, Μ. λῶ· ἀπαγγέλλω ἐκ δευτέρου· ἅμφ.

Ἀναπαίδευτος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπαίδευτος κατὰ τὰ ἤθη, ἀπολίτευτος. Διόδ. Σικ. ἅμφ.

Ἀναπαιδεύω, Μ. σω· (παιδεύω) ἐν δευτέρου, ἤτοι ἐκ νέου παιδεύω, διδάσκω τινά. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1059. «καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτοὶ γεροντηγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν».

Ἀναπαιστικός, ἡ, ὁν· τῷ εἴδει τῶν Ἀναπαίστων ἀνήκων· παρὰ τὸ

Ἀνάπαιστος, ὁ· (ἀπαπαίω) ὅστις χτυπᾷ ὀπίσω, ἀντικλᾷ, βαρεῖ ὀπίσω ὅτι χτυπᾷ ἐμπρόσθεν. 2) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀνάπαιστος· πούς μετρικὸς συνιστάμενος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς· (υυ—) παρὰ τὸ, Ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, ἤ ὡς Ἀντιδάκτυλος ὢν· [—υυ] Ὁ Φιλόστρατ. Σοφιστ. Β'. κ'. 3. «καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ἀναπαίστας ῥυθμούς» ἀντὶ Ἀναπαιστικούς· καὶ ὁ Αἰσχ. «ῥυθμὸν ἀνάπαιστον», καὶ Τιμοτ. «Τὸ Ἀνάπαιστον. β) τὰ ἀνάπαιστα. Παρὰ Δίωνι Καπ. Ξστ. 9 «πολλὰ καὶ ἀναεὶ καὶ ἀνάπαιστα» Σκώμματα εἰς μέτρον ἀναπαίστων ποδῶν· ἐπὶ τούτῳ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο τοῖς ἀναπαίστοις· ὡς καὶ παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. 48. «Εὕροιτο ἀνάπαιστα».

Ἀναπαιστρίδες, ἐων, αἱ· τὰ τῶν χαλκέων σφῦρα· παρὰ τὸ, ἀναπαίειν.

Ἀναπαίω, Μ. σω· (παίω, ἀμλ.) χτυπῶ τι ὀπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναχτυπῶ.

Ἀναπαλαίω, Μ. αἴσω· (παλαίω) ἀνανεόω τὴν πάλην, ξαναπαλεύω· ὡς τὸ ἀναμάχομαι· ὁ Θεοδώρητ.

Ἀναπάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἀπαλείφω, μετὰ τοῦ στερ. α,) ἀνεξάλειπτος, ὅστις δὲν ἐξαλείφεται.

Ἀναπάλη, ης, ἡ· (πάλη) ἐκ δευτέρου πάλη, ξαναπάλισμα. 2) Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς παλαισταῖς· οὗ οἱ τέσσαρα διὰ πηδημάτων καὶ σχημάτων ἐμιμοῦντο τὸ πένταθλον, ἤτοι τοὺς πέντε ἄθλους. Αἰσήν. Ἰδ'.

Ἀνάπαλιν, Ἐπίρ. (πάλιν) ἐξ ἐναντίας, κατ' ἐναντίον τρόπον· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀντιαρὰ ἢ ἀντίκρυα, ἀντιστρόφως, ἢ ἀνάποδα. Ξενοφ. Παιδ. Β'. β'. 2. «ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἀρχόμενοι καὶ ἀναπαλὶν περιφέροντες». «ἀναπαλὶν ἔχειν εἶναι διαφορετικὸν ἢ τὸ ἐναντίον». Ἡλιόπαλις ἐστὶν ἡμῖν, ἢ τοῖς ἄλλοις· «εἰς ἡμᾶς εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον. = ἀμπαλιν.

Ἀναπαλιντροπέω, ῶ, ήσω· τρέχω ἢ ὑπάγω πάλιν ὀπίσω. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναπάλλω, Μ. ἀλῶ· (πάλλω) σείω, ἢ κουνῶ, ἢ τεινάσσω (τρανταζω) τι στηλώνοντάς το ὑψηλά· «ἀμπαπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος». Ἰλιάδ. Γ, 355. ὁηλ. τείναξεν ἢ τάραξε κράτος εἰς τὸ χέρι τὸ μακρὺ κοντάρι, διὰ νὰ τὸ ῥίξῃ μὲ περισσοτέραν δύναμιν· καὶ Κέρκ. Βαῦκ. 1179. «ἔγχος ἀναπάλλειν». κατὰ μέσ. ἢ καὶ παθητ. σείομαι, πετάχομαι, πετάχομαι ὑψηλά.

Ἀναπάλλομαι, Μ. λοῦμαι, Ἰλ. Τ. 244. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο· «ὁηλ. ἀνεπήδησεν διὰ χαρὰν, καὶ Ψ, 692. «Ὡς δ' ἐξ ὑπὸ ῥιπὰς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς δῖν' ἐπὶ φυκιόεντι . . , ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'» τοῦτέστι καθὼς πηδᾷ ἢ πετάχεται τὸ ψάρι ἐπάνω 'ς τὸν ἄμμον· ἔτζι καὶ αὐτὸς ὅταν πληγωθῇ νευρολεκτεῖται δὲ κατ' Εὐσταθ. καὶ ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ ποτε στάντος διὰ πτυρμὸν ἢ ἄλλο τι πάθος· ὅταν τὸ ἄλλογον συεχῶς ἢ πάθῃ ἄλλο τίποτε καὶ ὀρθοστατήσῃ· παληήσας δ' ἀνέπαλτο, (ὁ ἵππος) βίλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ.» Ἰλιάδ. Θ, 85. Οἱ τύποι, ἀναπλήσας ἐν Τιμ. Ἐρ. 41. καὶ ἀνεπλήτο, Μόσχ. 2, 109. ἀμφιβάλλονται· ὁ δ' Ὅμηρ. Ἀόρ. ἀνέπαλτο, διαφορεῖται μὲν τὸ πρὸς τὸν τύπον μεταξὺ τοῦ ἀναπάλλομαι καὶ ἀναφάλλομαι, ἀνήκει ὅμως πανταχοῦ τοιούτοις εἰς τὸ ἀναπάλλω.

Ἀνάπαλος, ὁ· ποιητ. ἄμπαλος (πάλος). Πίνδ. Ὀλ. Χ'. ἐκ δευτέρου κλῆρος, λαχνός· ἅμφ.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ· (ἀναπάλλω)· ἀνασεισμός, ἀνακίνησις, τὸ σείειν καὶ κινεῖν καὶ ἐν ταὐτῷ ῥίπτειν εἰς τὰ ἄνω. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. Δ'. 29. «οἱ δὲ ἀναπάλλοντες καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σεσηρὸς, παλματίαι λέγονται.»

Ἀναπάρτητος, ὁ, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀτελείωτος, ἀσώστος. Διογ. Λαέρτ.

Ἀνάπας, ασα, αν· ἀντὶ τοῦ, Ἅπας; σύμπας; ἐκ τοῦ Ἀνά, Πᾶς. ἅμφ.

Ἀναπάσσω, Μ. άσω· (πάσσω) πασπαλίζω, σκορπίζω ἐπάνω· μεταφορ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. Γ', 113. «τὸν δ' ἀέναος τε λύρα γλυκύς τ' ἄλλος ἀναπάσσει χάριν.» ὁηλ. σ' εὐχαριστεῖ μ' ἐπαίνους.

Ἀναπατάσσομαι, Μ. ξομαι. = Ἀναπερύομαι; ἐπὶ μουσικῆς. Ἡσύχ.

Ἀναπατέω, Μ. ήσω· (πατέω) πατῶ, ἢ περιπατῶ ἐπάνω που ἢ ὀπισωπατῶ.

Ἀναπαύδητος, ὁ, ἡ· (ἀπαυδάω) ἀκούραστος. Ἡλιόδ.

Ἀναπαυλα, λης, ἡ. (ἀναπαύω) ἡσυχία, ἀνάπαυσις. Ἡρακλιαν. «δεδωκώς τοῖς καμάτοις ἀναπαυλαν»· Ὁ τόπος, εἰς ὃν τινὰς ἡσυχάζει καὶ ἀναπαύεται. Πλάτ. Νομ. Α', «ἀναπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν ὡς εἰκός.»

Ἀναπαύλησις, εως, ἡ = τῷ προηγ. ἀμφ.

Ἀνάπαυμα, Ἰων. ἄμπαυμα = Ἀνάπαυλα.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ· ἡσυχία, κατάπαυσις· τὸ νὰ παύσῃ, ἢ νὰ κάμῃ νὰ παύσῃ τις ἀπό τίποτε· ἄνεσις, ἀνάψυξις, ἡσύχασμα, ὕπνος, τελείωμα, τέλος. Ξενοφῶν. Ἀπομν. Δ'. γ'. 3.

Ἀναπαυστήριος, Ἰων. ἀμπαυστήριος· εἰς ἡσύχασμα καὶ ἀνάπαυμα ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος. «μεσοῦντι δὲ κου τῆς ἀναβάσιός ἐστι καταγωγή τε καὶ θῶκοι ἀμπαυστήριοι, ἐν τοῖσι κατίζοντες ἀμπαύονται οἱ ἀναβαίνοντες.» Ἡρόδ. 1, 181. ὁηλ. καθίσματα διὰ νὰ ἀναπαύωνται. Τὸ ἀναπαυστήριον, τόπος διὰ ἀνάπαυμα, ἡσύχασμα, ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἀναπαύσεως πρόξενον ἢ εἰς ἀνάπαυσιν ἁρμόδιον μέσον. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. 3. «νὴ . . ἀναπαυστήριον κάλλιστον» ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, τὸ γινόμενον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ στράτευμα, ὡς καὶ τὸ Ἀνακλητικὸν διὰ νὰ σταθῇ, νὰ ἐπιστρέψῃ· ὑπακοὴ. σημεῖον

Ἀναπαύω, Μ. σω· Ἰων. ἀμπαύω· (παύω) κάμνω τι νὰ παύσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ κόπους, ἢ ἄλλο τι. Ἰλ. Ρ. 550. (χειμώνος) . . «ὃς ῥάτε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν» καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Φονεύω, Θανατόνω. Πλούτ. ὠι, Ἀνοπ. ἀθάνη. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Β'. 41. καὶ «Ἀνέπαυσε τὸ φωσκώλιον» αὐτ. Ζώων Ἱστ. Ζ'. 29. Μέσ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. παύω τοῦ νὰ κάμνωτι· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξεν. Παιδ. Δ'. 5. «σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀναπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας» «πλαγιάζω, νὰ κοιμηθῶ. Ξενοφ. Παιδ. ε'. «ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διεπονήσαντες ἀνεπαύοντο· καὶ Παιδ. Ζ'. 5. «ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται· καὶ μετὰ Μετοχ. Ἀναβ. Δ'. 2. «οὐδ' ἀνεπαύσαντο ὅλης τῆς νυκτὸς κυλινδοῦντες λίθους» ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δὲν συγχίζομαι, δὲν ταράττομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 11. «τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύεμαι». Ἀναβ. Ε'. ε'. 30. 2) Παύω τοῦ βίου, ἀποθνήσκω. Ἡρωδιαν. «νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο» ὁηλ. ἐτελεύτησε· συντάσ. γενικῇ. Ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ τὸ ἐνεργητ. κατ' ἀμετάβατ. σημασ. τοῦ μέσου.

Ἀναπείθω, Μ. είσω, (πείθω) μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 123. «εἰδὲ οὐτοίγε ἀληθέως ἔσαν οἱ τὴν Πυθίην ἀναπείσαντες προστημαίνειν Ἀρκεδαιμονίοισι· καταπείθω τινά εἰς τι καὶ ἀναπ. τινά τι . . ἤν, ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι. Ἀριστοφ. Νεφ. 77. Ἐρεσίζω, ἁπατῶ, ἀποπλανῶ ἤτοι ξεγελῶ ἢ ξευγάνω τινὰ νὰ ὀρέγηται τίποτε, ἐπὶ πάσης σαρκικῶν ἡδονῶν ἐπαγωγῆς καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. 11, 10. «καὶ ὅτι ἄριστοί σοι εἰσὶν οἱ φίλοι, οὐ' ὅτι οὐ λέγω, ἀλλ' ἔργῳ ἀναπείθεις» καὶ α'. 3, 6. «συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ ἀναπειθόντα μὴ πειθομένους ἑαυτοῖς, μηδὲ διῳῶντας πίνειν». Ξενοφ. Παιδ. Ε'. 1. «ὑδέσκια μὴ ἐθελὴ ἀναπείσῃ με ἐλθεῖν» παρακινῶν ἐμβάλλω εἰς στάσιν· «τοῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.» Βατρχομυομ. 122. ὀιτῇ αἰτιατ. Jac. Ἀνθ. Π. σλ. 507.

Ἀναπειναάω, ῶ· Μ. νάσω· (πεινάω ἀμλ.) ἐκ δευτέρου πεινῶ, ξαναπεινῶ. Ἀθήν. Δ'. «τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπειναῆν γινεται τὸν ἐσθίοντα». (αω)

Ἀνάπειρα, ας, ἡ· δοκιμή, γύμνασις· παρὰ τὸ

Ἀναπειράω, Μ. άσω καὶ ήσω· Ἰωνικ. (πειράω) ξαναδοκιμάζω, πειράζω· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάλ. κάμνω πάλιν καὶ δευτέραν δοκιμήν· «ἐν γένει, κάμνω δοκιμήν. Θουκυδ. Ζ'. «οἱ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο καταπλεῖν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνέπειραν λαμβάνειν» παρὰ Σουιδ. Εἰς τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν, γυμνάζομαι· τὸ κοινῶς γνωστότερον Ἰταλικ. ἐξερτσιτάρω ἢ ἐξερτσίρω· πολλάκις προσλήψει τοῦ ναῦν ἢ ναῦς· ἀντὶ τοῦ ἐπλέω, κάμνω πανεά. Ἡρόδ. «καὶ ἐξβαίνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐς τὰς νέας, οὐδ' ἀναπειράσασιν. Ἡρόδ. 6, 12. καὶ Δημοσθ. «ἀνεπειρῶντο ἐμοῦ πρότερον, ἐπεὶ πλήρωτό μοι, καὶ πάντες ἐφρᾶζ' ὑμεῖς ἀναπειρωμένην τὴν ναῦν». καὶ Πολυβ. 26, 7, 9. (κω, ασω)

Ἀναπείρω, Μ. ερῶ· (πείρω) συβλίζω, κεντῶ, διαπερῶ· Ἀριστοφ. «φέρετε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας. Ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. 1. ἀμπείραντες· Ἰλιάδ. Β, 428. τῇ λέξει χρῆται καὶ Ἡρόδ. 4, 94. «μὴν μὲν δὴ ἀποθάνῃ ἀναπαρείς . . » καὶ 103. «ἀναπείρας ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἱστᾷ ὑπὲρ τῆς οἰκίας» καὶ ἀναπ. ἀνάτι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 795. «καὶ γὰρ ἐστὶ γα τἄνδε τῶν χοίρων τὸ κρῆς ἄδιστον, ἂν τὸν σύελον ἐμπεπαρμένον.»

Ἀνάπεισμα, τος, τὸ· (ἀναπείθω) κατάπεισμα, ξεθόρρεμα, πάρρος, ἀσφάλεια, πίστευμα· ἐκ τοῦ Ἀναπείθω. 2) Παρὰ Πολυδ. σχοινίον τι ναυτικὸν, δι' οὗ σύρουσί τι εἰς τὸ ὕψος, Ἀναπείσματα ἀναγινωσκόμ.

Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε καὶ τριγατάληκτος· (ἀναπείθω) ἔτι δὲ καὶ ἀναπειστηρία, ἡ· ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπείθειν. Ἀριστφ. Νεφ.

Ἀνάπειστος, ὁ, ἡ· (ἀναπείθω) καταπεισμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος, ξεγελασμένος, ἀπατημένος, εἰς στάσιν διηγερμένος, ἀκολουθῶν εἰς τὰ θελήματα τινός.

Ἀναπελάζω, ἀντὶ ἀμπελάζω.

Ἀναπελάται· ἀναρμοστῆσαι. Ἡσύχ.

Ἀναπελέω, ἰδὲ Εὐηπελία.

Ἀναπεμπάζω, Μλ. άσω· (πεμπάζω) ξαναμετρῶ, πάλιν μεταμετρῶ, ξαναλογαριάζω. β) κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἀναπολῶ ἤτοι φέρνω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου τι, καὶ τὸ ξαναστοχάζομαι. 2) μεταφορ. ξανασυλλογίζομαι, καθ' ἣν σημασ. προκρίνεται ἡ μέσ. διάλ. Ruhnk. Τιμ. σλ. 33. ἰδὲ ἀναμασάομαι.

Ἀναπέμπω, Μ. ψω· (πέμπω) στέλλω ἐπάνω, ἢ ὑψηλά. Ξενοφ. Παιδ. Α'. 5. μορμυρους εἰς τὰς ἄκρας ἀνέπεμπεν· στέλλω ὀπίσω, διώχνω ἀπὸ κοντά μου, στέλλω ἔξω: ἐξαιρέτως ἐπὶ πάντων ὅσα ἔχουν δυνατὴν μυρωδιάν, ἀναδίδω ἐξαπλόνω μυρωδιάν, κάμνω ἀποφορὰν, αὐχμόν. Ἀλέξ. Ἀφροδ. «βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν· ὡς τὸ Ἀνάγω, καὶ Ἀναφέρω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον· παθτκ. μετχ. Παρακ. παρὰ τὸ ἀναπετάνυμαι· εὖρ' ἐπικειλιμένας σανίδας . . ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχει ἀνέρες, εἶτ' ἐτάρους . . . σωθείσας μετὰ νῆας. Ἰλιάδ. Μ, 122.

Ἀναπέπτω, Μ. ψω· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀναπέσσω.

Ἀναπεπτωκώτως· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀναπέπτωκα παρακ. μετοχ. τοῦ ἀναπίπτω· ἀδόμως, ὀκνηρῶς· ἀκαρδα, ἀειλᾶ, ὀκνηρᾶ.

Ἀναπέσσω· Ἀττ. ἀναπέττω· Μλ. πέψω· (πέσσω, ἀνμλ.) ξαναμαγειρεύω, ξαναζεσταίνω τι Ἀριστοτ. Β'. Ἱστ. ε'. 10.

Ἀναπετάννυμι, καὶ Ἀναπεταννύω, Μλ. – πετάσω καὶ – πετῶ (πετάννυμι, ἀνμλ.) ξετυλίγω, τηντόνω, ἀνοίγω, ἐξαπλόνω. «πανὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασαν. Ἰλιάδ. Α, 480. Ὀδυσ. Θ, 54. Β, 506. ἀντὶ ἁπλῶσαν, ἀνοῖξαν τὰ πανιά. «ἀλλ' ἀναπεπταμένας (σανίδας) ἔχον ἀνέρες. Ἰλιάδ. Μ, 122. εἶχαν ἀνοιχτὰς τὰς πύλας (τὲς πόρτες) ὡσαύτως καὶ Ἡρότ. 3, 158. «ὁδὲ Ζώπυρος τὰς τε Κισσίας καὶ Βηλίδας καλεομένας πύλας ἀναπετάσας ἔσηισε τοὺς Πέρσας εἰς τὸ τεῖχος. Μεταφ. διασαφηνίζω, ἀποκαλύπτω, ξηλῶ, ἤτοι ἐξηγῶ, φανερόνω: Πέλαγος ἀναπεπταμένον, ἀνοιχτὴ θάλασσα, ἀπλ. ὅπου δὲν βλέπεις ἀπὸ κάνεν μέρος γῆν κοντά· «πρὸς μὲν τῷ ἱσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγει ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσειεν. Ἡρότ. 8, 60, 1. «ἀναπεπταμένοισι μετοχ. παθτ. Παρακ. ἀνοιχτὸς (ἀπω). Ξενοφ. Συμπ. Ε'. 6. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνιθείων πτερύγων.

Ἀναπετής, ὁ, ἡ· (ἀναπετάννυμι) ἐξαπλωμένος, ἀνοιγμένος.

Ἀναπέτομαι, Μ. πτήσομαι· (πέτομαι, ἀνμλ.) πετῶ ἀπάνω, πετῶ ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔξω. «ἀναπ. ἐκ Θηβαίων. Ἡρότ. 5. ἰδὲ ἀνίπταμαι.

Ἀναπέττω· Ζήτ. Ἀναπέσσω.

Ἀναπεφλασμένως· Ἐπῤῥ. μετοχ. παθτ. Παρακειμ. τοῦ ἀναφλάω. κορδόνω· «καὶ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως. Ἀριστοφ. Λυσ. 1099.

Ἀναπηγάζω, Μ. άσω· (πηγή) ἀναβλύζω, ἢ κάμνω τι νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναβρύσῃ.

Ἀναπηγύνυμι, Μ. ήξω· (πήγνυμι, ἀνωμλ.) = Ἀναπείρω.

Ἀναπηδάω, ῶ. Μ. ήσω· (πηδάω) πηδῶ ὑψηλὰ, ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἢ εἰς τὰ ἔξω· «ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. Ἰλιάδ. Λ, 379. καὶ Ἀριστοφ. Ὀρν. 493. «ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾖσῃ, ἀναπηδῶσι πάντες ἐπ' ἔργοιον καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α'. 4. «ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν· Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2. «τὸν Κῦρον ἀκελεύσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πέτηνον. Ἀριστοφ. Βάτ. 566. «νῦν δὲ δείσασ' ἴσως πῶς ἐπὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμενα. (χω) ἀφ' οὗ

Ἀναπήδησις, εως, ἡ· ἐπάνω εἴς τι, ἢ ὑψηλὰ, καὶ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἀναπηλέω = ἀναπάλλω, ὡς τὸ ἀνατηλέω, ἀντὶ ἀνασάλλω· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐν Τιμ. Ἐρ. 41. ἔνθα ὁμῶς Herm. ἀναπιλέω πιθαν. ἰδὲ πιλέω· ὁ δὲ Wolf συμφών. τῷ Ruhnk ἀναμηλέω γράφει.

Ἀναπηνίζομαι, μέσ. ἀποθτ. (πηνίζομαι) (πῆνη) καυβαρίζω· «ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζώου (τοῦ σκώληκος τῆς μετάξης) καὶ τὰ βομβύκια ἀνελύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσιν· Ἀρστοτλ. Ζωϊστ. 5, 19.

Ἀναπηρία, ας, ἡ· κολόβωσις, ἀκρωτηρίασις τῶν μελῶν· καὶ αὐτὸ τὸ κολοβωμένον μέλος· (σακατλίκι τουρκβ.)

Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ· (πηρός) κολοβωμένος, ὁ ἔχων μέλος τι τοῦ σώματος κομμένον· (σακάτης, Τουρκοβρ.) καὶ βίος. Ὀμ. 23. ἴστ' ὅ φιλάδενος, ἀδύνατος, ἀρθρωστιάρης. Walck. Ανκ. ὀφρ. σλ. 317. Α. Πλάτωνι· «ἀνάπηρος ψυχήν· ἀφ' οὗ

Ἀναπηρόω, ῶ. Μ. ώσω· ἀνάπηρον ποιῶ, ἀκρωτηριάζω (σακατεύω τὸ τουρκβ.) Πλτχ.

Ἀναπιδύω, Μ. ύσω· (πιδύω) κάμνω νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναβρύσῃ· Πλούτ. εἰς Αἰμύλ. «πάγων ὀρυττομένων τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει, καὶ διανάει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν· μέσ. ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πλημμυρίζω, φουσκόνω· ἐπὶ ποταμῶν. (υ)

Ἀναπίεζω, Μ. έσω· (πιέζω) θλίβω, ζουλίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω· ἀφ' οὗ

Ἀνάπιεσμα, τος, τὸ· μηχανήτις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου ἐν Ἀθ. ἐπὶ τῆς ὁποίας πατῶν ἠμανίζετο ὁ ὑποκριτὴς βυθιζόμενος αἰφνιδίως ὑπὸ τὴν σκηνήν· ἄλλως καθέκτης· τὸ τουρκοβ. κλαβανὶ. = Ἀνάπιεσμα.

Ἀναπίλνημι· (πίλνημι) πηδῶ ἀπάνω, ᾖ ἔξω. Μόσχ. 2, 109. «ὥμαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος· ἔνθα ἄλλοι ἀναπήλατο καὶ ἀνεπίδυατο κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. γράφουσι.

Ἀναπίμπλημι, Μ. πλήσω· (πίμπλημι, ἀνμλ.) ἀναπληρῶ ἢ γεμίζω ἕως ἀπάνω, τὸ κοινῶς βίτσα, βίτσα· κάμνω τι νὰ γεμίσῃ ἕως ἀπάνω. Ὅμ. συνάπτει τῇ λέξει αἶσι μοίραν, πότμον, οἶτον, κακὰ, ἄλγεα, νήδεα ἀναπίμ. τοὺς ἑξῆς· Ὑπομένω, Ὑποφέρω, καὶ Ἡρόδοτ. 5, 4. «τὸν μὲν γὰρ ὑπομένοντα περιζώσαντες οἱ προτήκοντες ὁλοφύρονται, ὅσα μὴ δεῖ, ἐπείτε ἐγένετο, ἀναπλήσαι κακά, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήια πάντα πάθεα καὶ 9, 87. Ἀντὶ τοῦ τελέω, ἐκτελέω, ἢ τελειόνω. «Αἶσά σοι κῆδεα ἀναπλῆσαι. Ὀδυσ. Ε. 207. 2) Γεμίζω, χορταίνω κάμνω νὰ εὐχαριστηθῇ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παθημάτων, ἢ ψυχικῶν παθῶν· «τὰ δαιμόνια παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν. Ἡρότ. 6, 12. «Ἀναπλήσαι θυμόν· ὅ ἐστι, καταπραΰναι διὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ'. 12. «Τάφαρ ἀναπίμπλησιν· καὶ «Τὸ γλίσχρον ἢ ὑγρὸν ἀναπληστικόν· χορταστικόν· καὶ Πλούταρχ. «τὴν φιλίαν ἀπιστίας· καὶ, τοὺς ἀντιτύπους φόβου ἀναπίμπλησιν· καὶ «Ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας καὶ φόβους. 3) Γεμίζω τι μὲ τίποτε· μεταφορ. μολύνω, λερόνω, σπιλόνω τι μὲ ἀρρώστιαν, μὲ σφάλματα, μὲ ἁμαρτίαν καὶ τ. τ. «ναυσπ. καταπυγοσύνης· Ἀριστοφ. Νεφ. 1023. «καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα ἐθνητκοῦσι. Θουκ. β'. 51. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 31. Cor. ἐν Ἠλιοδ. σλ. 123.

Ἀναπίμπρημι· (πίμπρημι, ἀνμλ.) ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ τι καὶ φουσκόνω, φουσκόνω τι, ἐπὶ πυρός, φυσῶ νὰ ἀνάψῃ.

Ἀναπίνω· (πίνω, ἀνμλ.) πίνω ὅλον, πίνω μὲ φῶντας, ἢ βυζάνοντας (ε)

Ἀναπιπράσκω, Μ. ἀναπιπράσω (πιπράσκω ἀνμλ.) πωλῶ ἐκ δευτέρου, μεταπωλῶ· Πολ.

Ἀναπίπτω, Μ. πεσοῦμαι· (πίπτω, ἀνμλ. πέφτω πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζω 'ς τὴν ράχη λιγῶ τὸ κορμί μου ὀπίσω. Ξενοφ. Οἰκ. Κ'. «ἐν τάξει μὲν καθηντας, ἐν τάξει δὲ προυένσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσιν. Ἐπὶ Ἱππεα Ξεν. Ἱππ. Γ'. 14. «ὑπτίους ἀναπεπτωκότας λαύνειαν· κάθομαι πλαγιαστά, κάθομαι 'ς τ τράπεζαν· ὡς τὸ ἀνάκειμαι· (κατὰ ταύτην τ σημασ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. ὁ Ψ 'Ελλ. σλ. 216. ἀποδοκιμάζει αὐτὴν ὅλως. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Χάνω τὴν καρδιάν, τὸ ἀ ρος, τὴν ὄρεξιν: ἀπορῶ, ἀπελπίζω, ἀμελῶ, τ. τ. Θουκ. Α'. «νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀ πίπτουσιν· καὶ Δημοσθ. «δέδοικα μὴ νῦν ἀ πεπτωκότες ἦτε· ἀντὶ νυστάζοντες· καὶ ὁ αὐ «ἀναπεπτωκὼς τὰ τῆς ἐξόδου· ἤγουν, Ἡμ λήθη ἢ ἔξοδος.

Ἀναπιστεύω· Μ. εύσω· (πιστεύω) ξαναπι ρῶ, λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάρρος καὶ καρδιά

Ἀναπιτνέω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναπίπτω.

Ἀναπίτνυμι· ποιητκ. ἀντὶ ἀναπετάννυμ Πίνδ. Ὀλύμ. ς'. 44. «Ἀναπίτνυμι πύλας· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Ἰσθμ. Δ. 79. «πλοῦτος ἀ πιτναμένων ἔχει, ἀντὶ τοῦ, ἀναπίπτουσα, τίω, πεσμένη κατὰ γῆς, εἰς τὲς πλάτες, ἀ σκελα.

Ἀναπιτυσμός, ὁ· τὸ ἀφήνειν τι νὰ χυθῇ χύσιμον· Μαθημ. παλ. ἐκ τοῦ

Ἀναπιτύω· ῥίπτω νερὸ ἢ ἄλλο τι ὑγρὸ ἐ τὸ ὕψος· ῥαντίζω· Μαθημ. παλ.

Ἀναπλάκητος, = Ἀμπλάκητος.

Ἀνάπλασις, εως, ἡ· (ἀναπλάσσω) ἡ ἐκ δεύ τερον πλάσις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός· 2) πρ διατύπωσις, φαντασμός, σόφισμα· ἤτοι πλά μα, γέλασμα, ἐφεύρεσις, ψεῦμα· Γρηγ. ὁ ἐνυπνίων ἀνάπλασιν· καὶ Ἱπποκρ. «ἀνάπλα σιν τῶν σαρκῶν ποιητέαν.

Ἀνάπλασμα, τὸ· (ἀναπλάσσω) μεταπλα μένον, μεταχηματισμένον, ἐφεύρεμα, φαν τασμα· παράτημα κατὰ μίμησιν, ἤγουν, ξηλ. κά κάμνει ἢ λέγει τίποτε ἄλλος: σχηματισμ εἴδος· «ἀνάπλασμα σωματος». Διός. Σκλ. 256.

Ἀνάπλασμός, ὁ = ἀνάπλασις· «τὸν ἐκτὸ ματαίου ἐλπίδων ἀναπλασμόν· Πλούτ.

Ἀναπλάσσω, Ἀττ. Ἀναπλάττω· Μ άσω· (πλάσσω) μεταχηματίζω, ξαναχημα τίζω, σχηματίζω νέον· ἐν γένει, σχηματίζω, μορφόνω· Ἡρόδοτ. Β'. 109. «εἰκόνα ἀναπλασ σαι· ἐκ δευτέρου κτίζειν· ξανακτίζειν· πλά δω μὲ τὸν νοῦν μου· Γρηγ. «οὐκ ἐν τοῖς των, κἂν τινες ἀγένητον ἀναπλάττωσιν· ἐπ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάλ. ἐν χρήσει.

Ἀναπλείω· Ἐπικ. ἀντὶ ἀναπλέω.

Ἀναπλέκω, Μ. ξω· (πλέκω) πλέκω ἢ δένω τι ἐπάνω εἴς τι: ξαναπλέκω, δένω ὀλόγυρα πλέκω τι μὲ ἄλλο τι· καὶ κατὰ μέσ. διάλ. Λου κιαν. «πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται· ὅηλ. πλέκουσι τὰ μαλλία των.

Ἀνάπλεος, έα, εον = ἀνάπλεως.

Ἀνάπλεσις, εως, ἡ· (ἀναπλέω) κολύμβη μα ἢ πλεύσιμον τοῦ καραβιοῦ τὸν ἀέρα (ἀν ποταμοῦ) ἢ πρὸς τὰ ἀπάνω μέρη· τὸ ἀπὸ τ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος πλεύσιμον· καὶ πα Ἱπποκρ. «ἀνάπλευσις ὀστέου», ὅταν τὸ κόμ λον εἶναι σαθρὸς, καὶ ἕτοιμον νὰ πέσῃ.

Ἀναπλέω, Μ. εύσομαι ἢ πλευσοῦμαι (πλέω ἀνμλ.) κολυμβῶ, ἢ ἁρμενίζω πρὸς τὰ ἄνω· θλ. ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος· Θουκ. «ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης εἰς Νει λεων· πλέω ἄνω ποταμοῦ· θλ. πρὸς τὰ ἀπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γές τοῦ ποταμοῦ· «στενωπόν ἀναπλώ» Ὀδ. Μ. 234, ὅηλ. εἰς πορθμόν· ἤτοι ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι εἰς τὸ στενωμα διαλάσης ὡς τό «ἀνάγομαι ἐς Τροίην» Ἰλιό. Α, 22. 2) ξαναπλέω εἰς τὸν ἴσιον ὁρόμον, ἀρμενίζω ὀπίσω, ὅσον ἀρμένιστα πρῶτα· Ξεν. 3) ἀδόντες ἀναπλέουσιν Ἱππικ. καὶ Νικόβ. ἀντὶ κυβίστας, καὶ πάντουν, ἢ εἶναι ἕτοιμοι νὰ πέσουν· Παιπητ. ἀναπλέεται· ὅηλ. εἶναι πλεύσιμος, ἤμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ ἐπ' αὐτοῦ· π. χ. ὁ ποταμὸς ἀναπλέεται· Ἀλέξ. Ἀφρ. «οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν.

Ἀναπλεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενκ. ω· ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἀναπλέα· Πλάτ. Φαῖδ. σλ. 88. D. ὑπο Heind. Ἀττ. ἀντὶ ἀνάπλεος (πλέως) πλήρης, γεμάτος· Ἱππ. καὶ Λουκιαν. Ἐνύπν. «τὸ χεῖρε τύλων ἀναπλέως» 2) «τοποθετημένος ἀπὸ ἀρβωστειάν κολλητικήν· ἰδὲ Ἀναπίμπλημι.

Ἀναπλήθω, Μ. ήσω· (πλήθω) ποιητ. αὐτὶ ἀναπίμπλημι, μόνον κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· γεμίζω, ἐξαιρέτως μὲ ῥύπον, ἤτοι λέρα, ἀκαθαρσίαν· ὅηλ. ῥυπαίνω τὸ τουρβ. μουρδαρεύω· Ἰλιό. 2. σλ. 123. Bast. ep. cr. σλ. 138.

Ἀναπλημμυρέω, Μ. ρήσω· (πλημμυρέω) ξεχειλίζω, πλημμυρῶ.

Ἀναπλημμύρω· = τῷ προηγουμένῳ· Κοϊντ. Σμυρν. ΙΔ', 634. «ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν» ἀντὶ τοῦ, ἀναπλημμυρεῖν ἐποίησε.

Ἀναπληρόω, Μ. ρώσω· (πληρόω) γεμίζω ξαναγεμίζω· γεμίζω ὅλον τι· προσθέτω ὅ, τι λείπει· κάμνω τι νὰ γένῃ σωστόν· βάνω εἰς τὸν τόπον ὅ, τι ἐλλιψεν· «ἀναπληρῶ τὸ διέχον» ἤτοι γεμίζω ὅ, τι εἶναι ἀνάμεσα ἄδειον, ἢ ὅ, τι λείπει ἀνάμεσα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. Πλάτ. Συμπ. «Εἴτι ἐξέλιπον, σὺν ἐργον ἀναπληρῶσαι» Εὐριπ. Ἑλέν. 913. «ἀναπλήρ. δόμους». ἀφ' οὗ

Ἀναπλήρωμα, τος, τό· ἀπογέμισμα, τέλειον γέμισμα· προσθήκη τοῦ ἐλλείποντος, βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον· τὸ Ἰταλ. συμπλέμυτο ἀφ' οὗ

Ἀναπληρωματικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος νὰ ἀπογεμίζῃ.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ γεμίζῃ τις καλὰ, νὰ ἀπογεμίζῃ τι.

Ἀναπλήσω, Μλ. ξω (πλήσω, ἀνμλ.) ἀναπέλομαι ἤτοι χτυπῶ ἐπάνω εἰς τι σκληρὸν ἢ ἐλαστικὸν καὶ πετάχνομαι ἀπάνω, καθὼς π. χ. εἰς τὸ παιγνίδι τὸ τόπι· Ἀράτ. 1108. «ἀναπλήσωσι πόδεσιν» ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ Ἀλεσθαι, ἔρμην.

Ἀναπληστικός, κή, κόν· (ἀναπίμπλημι) νοσοποιητικός, ἤτοι κολλητικός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤμπορεῖ τις νὰ μολυνθῇ, νὰ πιάσῃ ἀρβωστειάν.

Ἀναπλοκή, κῆς, ἡ· (ἀναπλέω) ἐπὶ μουσικῆς· ὁ κατὰ συνάφειαν τῶν μουσικῶν τόνων συνεχὴς ἀναβιβασμός· ἤτοι τὸ ἀπὸ ὀλίγον ἀνέβασμα τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τραγούδημα· ἀντιθ. τῇ, καταπλοκή.

Ἀνάπλους, ὁ· συνηρ. ους· ὁ· (ἀναπλέω) τὸ ἄνω ποταμοῦ ἤτοι πρὸς τὰς πηγὰς ποταμοῦ κολυμβημα, ἢ ἁρμένισμα, μὲ καράβι πλεύσιμον· Ἡρότ. 4, 2) τὸ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸ. τὸ πέλαγος πλεύσιμον· 3) τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἁρμένισμα· Στρβ. ε'. ἀντιθέτ. τῷ, καταπλους.

Ἀναπλόω, Μ. ώσω· (ἁπλόω) ἐξαπλόνω, ξεδιπλόνω· Διοσκορ. Β'. 189.

Ἀναπλύνω, Μ. υνῶ· (πλύνω) ξαπλύνω.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ξαπλύνῃ τις τίποτε.

Ἀνάπλωσις, εως, ἡ· (ἁπλόω) ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα, ξετύλιγμα, καὶ Μεταφ. ἐξήγησις, σαφήνισις.

Ἀναπλωτάξω, Μ. άσω· Ἀναπλόω· Ἠλτέμ. Παιδ. Β'. ἄρχ.

Ἀναπλώω, Μ. ώσω· (πλώω) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀναπλέω· Ἡρόδοτ.

Ἀναπνεῖν· Ἰωνικ. ἀμπνεῖν Ἐπικ. ἀντὶ Ἀναπνέω· Ἐπηρ. «ἕως μυκτῆρος ἀναπνεῖναι».

Ἀνάπνευμα, το (ἀναπνέω) διαφυχή, ἡσύχασμα, ἀνάπαυμα· τόπος ἁρμόδιος εἰς ἀνάπαυμα· Ἰωνικ. ἄμπαυμα.

Ἀνάπνευσις, εως, ἡ· (ἀναπνέω) τὸ πάρσιμον τῆς ἀναπνοῆς· ἀνάσα, ἀνασασμός· Ἀριστοτ. Προβ. «ἡ μὲν ἔκπνευσις εἴωσίς ἐστιν, ἡ δ' ἀνάπνευσις, συναγωγή» 2) ἡσύχασμα Ὁμ. Ἰλιάδ. Π. 23. καὶ Σ. 203. «οὐδὲν δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο» ἀντὶ κατάπαυσις, ξεκούρασις.

Ἀναπνευστικός, κή, κόν· ἁρμόδιος εἰς ἀνάπνευσιν ἢ ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστικός, ἡσυχαστικός· «δύναμις ἀναπνευστική»· Ἀντωνίν. ξ. 15. ἢ δύναμις τοῦ ἀναπνέειν.

Ἀνάπνευστος, ὁ, ἡ· (πνέω, ἀνμλ.) ὅστις δὲν ἀναπαίνει, δὲν πέρνει ἀνάσα· μὲ χωρὶς ἀνασασμόν· ποιητ. ἀντὶ ἄπνευστος· «ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀνώδυνος στρατοῖς ἐν λεχέεσι, καὶὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει» Ἡσιόδ. Θέογ. 797. παράβ. ἀνάεδνος.

Ἀναπνέω, Μ. εύσω· (πνέω, ἀνμλ.) ἀνασαίνω, πέρνω τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμόν μου· ξεκουράζομαι, πέρνω πάλιν τὸν ἀνασασμόν μου· καὶ ὅθεν αὐτὸ τοῦ, Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, μετὰ γενκ. Ἰλ. Π. «ἀναπεύσωσι πόνοιο» καὶ Λ. 327. «Ἀχαιοὶ μεγήτες, ἀνέπνευσαν, Ἕκτορ δῖον» Ὁμ. χρῆται καὶ τοῖς κατὰ συγκ. τύποις ἄμπνυε, ἀμπνύτω αὐτὶ ἀνάπνυε ἀνέπνυτο· καὶ ἀμπνύθη αὐτὶ ἀνεπνύθη· Ἡρότ. 8, 12. μέσοπ. ἐκ τῆς παναρχ. καὶ χειμώνος· 2) ἀνάπν. ἐπίτ· ζητῶ ἢ θέλω τι μὲ ἐπιθυμίαν, μὲ πόθον, ὡς νὰ θέλω νὰ τὸ ἀδράξω· Μεταφορικ. ἐπιθυμῶ, ἐποθῶ· Πίνδαρ. Νέμ. Ζ'. 7. «ἀναπνέομεν ἐπὶ ἴσα· παράβαλε δὲ Dissen σλδ. 442. 3) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· γίνομαι πάλιν δυνατός· «Θεόφραστ. τὸ πῦρ ἀναπνεῖν» ἀντὶ ἀνάπτει, εὐγάνει φλόγας· ἰδὲ ἀναπνοή· 2—4) ἀναπν. τινος, ἐπαπτμζω τι, κάμνω νὰ εὐγάνῃ αὐχμόν· ἤν ὅτι νεπρωμένον ὀρνυμένου πολεμου πτολιπόρθιος ἐν μάχαις λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν· Ποιητ. Ὁλμ. 8, 46.

Ἀναπνίγω, Μ. ξω· παρὰ Πολυδ. 4, 414. «ἀναπνίγω τὸ φθέγμα» (οὐ ἐναντίον τὸ, Καταπνίγω) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν εἰς ὑψηλοὺς ὀξεῖς τόνους (τὸ Ἰταλκ. disalzato) ἐκπιεζομένην φωνὴν, ὥσπερ τὸ, καταπνίγω τὸ φθέγμα, τὴν εἰς βαρεῖς (ἰταλκ. μπάσσο) τόνους συμπιεζομένην.

Ἀναπνοή, ῆς, ἡ· (ἀναπνέω) ἀνάσα, ἀνασασμός· Ἀριστοτ. «τῆς δὲ ἀναπνοῆς, τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή» 2) Ἀναπαυσις, ἡσυχία, κατάπαυσις ἀπὸ κόπου· Πλούτ. εἰς Ῥωμ. «ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖνα· 3) τρύπα διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει ὁ ἀέρας ἀπὸτι μέρος· Ἀρέταν. Ἰνδικ. «πέπᾶν τῆσι θηλείῃσσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀνοπαὶ ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνέωσινεν· δηλ. αἱ τρύπαι, διὰ ὧν γίνεται ἡ ἐξάμπνισις· Ἀνάπνευ, ἀνέπνυτο, ἀνεπνύθη· ἰδὲ ἀναπνέω.

Ἀγάπνοια, ας, ἡ· αὐτὶ Ἀναπνοή.

Ἀνάπνυμι· καὶ Μέσ. Ἀνάπνυμαι, καὶ κατὰ Συγκ. ἰδὲ Ἀναπνέω· παρ' Ὁμήρ.

Ἀναποβλέπω· τὸ ἀναβλέπω κατ' ἐπίτασιν· Ἰάμβλ.

Ἀναπόβλητος, ὁ, ἡ· (ἀποβάλλω) μὴ εὐκαταφρόνητος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἀποβληθῇ, νὰ ἀπορριφθῇ, καταφρονηθῇ.

Ἀναπόγραφος, ὁ, ἡ· (ἀπογράφω) ἀπέραστος, ὅστις δὲν εἶναι ἀπερασμένος εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ἐξαιρέτως τὸν δημόσιον κατάλογον διὰ τὰ πληρώσῃ φόρον· ἤτοι ἔσιμον· Πολυδ. Θ'. «καὶ τὸ τελούμενον παρ' αὐτῶν, τελῶν ἀπογραφή, τὸ δὲ μὴ ἀπογραφέν, ἀναπόγραφον.

Ἀναπόδεικτος, ὁ, ἡ· (ἀποδείκνυμι) μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι· καὶ ὅστις δὲν ἀπεδείχθη· Διον. περὶ συνθ. σλ. 29. ὑπὸ Schaef. Ἐπῤῥ. ἀναποδείκτως, χωρὶς ἀπόδειξιν.

Ἀναπόδεκτος, ὁ, ἡ· (ἀποδέχομαι) μὴ δεκτός· τὸν ὁποῖον δὲν ἀποδέχεται, ἢ δὲν στέργει τις, ἀλλὰ τὸν ἀπορρίχνει.

Ἀναποδίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (πούς)· πατῶ πρὸς τὰ ὀπίσω· βάλλω τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «Εἰς τοὐπίσω» παρ' Ἡρωδιαν. Ε'. «ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἔδει πρὸ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω· 2) μεταβατ. Προστάζω, ἢ λέγω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ξαναρωτῶ τινα νὰ μοὶ εἰπῇ πάλιν ὅσα μοὶ εἶπε· Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «πολλάκις ἀνεπόδιζε τὸν γραμματέα· τὸν ἐπρόσταζε ἢ τοῦ ἔλεγε νὰ ἐπαναλάβῃ, νὰ ξαναδιαβάσῃ· καὶ» Ἡσυχ. ξαναρωτῶ τὰ ἴδια καὶ ἐξετάζω μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· καὶ Ἡρότ. Ε'. ὡς, «περιωτῶ τε καὶ ἀναποδίζω τοὺς πήρυκας· τὰ δὲ οὐδαμῆ ἄλλη ἀναποδίσεν ἐνοτόνε. Ἡρότ. 2, 116. «ἀντὶ τοῦ «ἀντείπεν, ἔκαμεν ἀντίφασιν, ἀναίρεσιν ὅσα εἶπε πρωτήτερα· κατὰ Schweigh. Τὸ δὲ παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. Ε'. «ἀναποδίσασα τῆς εὐνῆς» ἐσφαλμένον, ἀντὶ Ἀναπηδήσασα· ὅθεν

Ἀναποδισμός, οῦ, ὁ· Ἀναπόδεσις· Ἀλέξ. Ἀφρ. «κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν».

Ἀναποδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναποδίδωμι) ὅστις δὲν εἶναι διὰ δόσιμον ὀπίσω, νὰ τὸν δώσῃτις ὀπίσω, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀντιπληρώσῃ καὶ ὅστις δὲν ἐδόθηκεν ὀπίσω, δὲν ἀντεπληρώθηκεν· 2) τὸ ἀναπόδοτον = ἀνανταπόδοτον· παρὰ Γραμματκ. ἰδὲ Γρηγόρ. Κορ. σλ. 48, 985. ὑπὸ Schaef.

Ἀναποδράστος, ὁ, ἡ· (ἀποδιδράσκω) ἀναποφεύκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κάμῃ ἀλλέως· Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «ἀναποδράστων αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν» καὶ ἐνεργ. δὲν δύναται νὰ φύγῃ· Πλούτ. «δοῦλος ἀναποδράστου».

Ἀναποιέω, ῶ· (ποιέω) φκιάνω, τοιμάζω, κατασκευάζω τι, μόνον παρὰ τοῖς Ο'. ἐν Λευϊτικ. Ζ'. «ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐλαίῳ· ὅηλ. ζυμωμένους μὲ λάδι.

Ἀναποισίλλω, Μ. λῶ· Ἀναπάσσω· Σχολ. Παιδ.

Ἀνάποινος, ὁ, καὶ ἡ· (ἄποινον) χωρὶς ξαγόραμα, ἐξαγόραστος· ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ ἐπιῤῥηματικῶς· Ἰλ. Α. 99. «κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄνευ πράσεως, καὶ ὡρων· Σχολ. Ἐπῤῥ. ἀναποίνως.

Ἀναπόκριτος, ὁ, ἡ· (ἀποκρίνομαι, ἀπόκριτος) χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκρίθηκεν ἢ δὲν ἀπεκρίθησαν τις· «ἀναπόκριτος ἀποστέλλεται», ὅ ἐστιν, χωρὶς ἀπόκρισιν· 2) ἐνεργητ. ὅποιος δὲν ἀποκρίνεται.

Ἀναπόλαυστος, ὁ, ἡ· (ἀπολαύω) ἀπόλαυστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπόλαυσε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τις 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀπολαμβάνει· Ἡσύχ.

Ἀναπολεμέω, ῶ, Μ. ήσω· (πολεμέω) ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου πολεμῶ, ξαναπολεμῶ· Στράβ. ΙΖ'. ἀφ' οὗ

Ἀναπολέμησις, εως, ἡ· τὸ ἐκ νεοῦ ἢ ἐκ δευτέρου πολεμεῖν· ξαναπολέμημα· Στράβ. ΙΑ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναπολεμόω· (πολεμόω) παρακινῶ τινά νὰ ξαναρχίσῃ πόλεμον.

Ἀναπολέω, ῶ· (πολέω) κυρίως, ἀνακυλίω, κυλίω ἐκ δευτέρου, ἀναγυρίζω, μεταγυρίζω, γυρίζω ἀπάνω· ἐπὶ ἀγρῶν, ξαναοργόνω ἢ δευτεροργόνω, ὥστε ἡ γῆ ἀπὸ τὸ πρῶτον ὀργωμα γυρίζεται πάλιν ὑποκάτω· ἐπὶ τροφῆς, ἢ φαγητῶν, ξαναμαστῶ, μαρμούμαι· Αἰλιαν. Β'. 54. «μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ μηρυκάται»· τροπ. ξαναστοχάζομαι, ξανασυλλογίζομαι, φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ἀνανεόω τι εἰς τὴν μνήμην μου· Πλάτ. Φίληβ. «καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἶτ' αἰσθήσεως, εἶτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἑαυτῇ»· καὶ Σφ. Φιλ. 1238. «διὰς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη»; ἰδὲ ἀναπεμπάζω.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ· (ἀναπολέω) ξαναγύρισμα, μεταστρέψιμον, ξαναμάσσημα, ξαναστόχαστμα, μεταστυλλόγισμα.

Ἀναπολητικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος νὰ ἀναπολῇ, δηλ. μεταγυρίζῃ, στρεφογυρίζῃ τι, ξαναστοχάζεται, ξανασυλλογίζεται.

Ἀναπολίζω, Μ. ἴσω· Ἀναπολέω· ἐπὶ ἀγρῶν· Πινδ. Πύθ. ς'. 2. «ἀρουραν ἀναπολίζομεν».

Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ· (ἀπολογέομαι) χωρὶς ἀπολογίαν καὶ διανθέντευσιν· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ διανθεντευθῇ, νὰ ἀθωωθῇ· 2) παθητ. ἀδιαφέντευτος· τὸν ὁποῖον δὲν διαφεντεύει ἢ δὲν ἐδιαφέντευτέ τις.

Ἀναπόλυτος, ὁ, ἡ, (ἀπολύω)· ἀπόλυτος· ὅστις δὲν ἀπολύθηκε, δὲν ἐλευθερώθηκεν, δὲν τὸν ἄφησαν ἐλεύθερον, ἀλευτέρωτος.

Ἀναπομπή, ῆς, ἡ· (ἀναπέμπω) πρὸς τὰ ἄνω ῥίψιμον, στάλσιμον, ὀπίσω στάλσιμον· Πολυβ. Δ. 9. «ἢ εἰς Ῥώμην ἀποστολή (στάλσιμον) τῶν αἰχμαλώτων»· παρὰ Δουκαν. «ἀναπομπὴ ἠταυρῶσθαι»· τὸ ξεπαράχωμα, ξεσκάφισμον ἠταυρῶν.

Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι διὰ στάλσιμον ὀπίσω· ὅστις ἐστάλθηκε πάλιν ὀπίσω· Δουκιαν. περὶ Πένθ. «ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται»· καὶ Σοφοκλ. «ἀναπόμπιμον ἄρρενα»· τὸ περμπὲς μέν, ἀλλὰς δὲ ἀναστραφέν διὰ τὸ δυσαρεστηθῆναι· Εὐστάθ. «Δίκη ἀναπόμπιμος εἰς Ἰταλίαν»· Δουκιαν. ἢ στελλομένη εἰς Ἰταλίαν.

Ἀναπομπός, ὁ, ἡ· (ἀναπέμπω) πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ ἄνω πέμπων, στέλλων, οὕτω προαγορεύεται ὁ Πλούτων, ὅτε στέλλει πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀποθανόντα Δαρεῖον· Αἰσχύλ. Πέρτ. 688. «Ἀΐδωνεύς θ' ἀναπομπὸς ἀνεῖη Ἀΐδωνεὺς Δαρεῖον, οἷον ἄνακτα Δαρεῖονν».

Ἀνάπονίπτος, ὁ, ἡ· (ἀπονίπτω) ἄνιφτος, ἄπαστρος, ἄπλυτος· Ἀριστοφ. μεπιπιῶν τὸν ζωμόν, ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας».

Ἀναπορεύομαι, Μ. σημ.· παθητ. μετὰ μέσου Μλ. (πορεύομαι) πηγαίνω ἀπάνω, ἐμπροστά, ὑψηλά· ἀναβαίνω· Δίων Β. «οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀνεπορεύοντο».

Ἀναπόσβεστος, ὁ, ἡ· (ἀποσβέννυμι) ἄσβυστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ σβύσῃ τις, ὅστις καίει πάντοτε.

Ἀναπόστατος, ὁ, ἡ· (ἀνίστημι) ἀπομάκρυντος· ἀξεκύλλητος· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ γλυτώσῃ, ἢ παρακμήσῃ· τὸ κοινῶς σώνεται παρὰ πολλῶν τουρκοβαρ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τινάξῃ τὸ γεμάτο του· Πλουτ. περὶ Δεισιδ.

Ἀναποτάομαι, ῶμαι· Ἀνατίθεμαι· εὑρηται μόνον παρ' Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 774. «ἡ δὲ διαστῶσι καὶ ἀναπτώσαι πτερύγεσσιν ἐξ ἱερῆ νοσίο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει ὄρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγονέστερον εἶναι».

Ἀναποτριασμός, οῦ, ὁ· ἐπίλησις καὶ ἀπόλαυσις δείας βοηθείας εἰς τὰ παθη· Γρηγ. «τὸ δὲ τοιοῦτον σῶμα σύμπτωμα λύπης ποιούμενα, στεναγμὸν αὐτὸ καὶ ἀναποτιασμὸν ὀνομάζοντες» ἐκ τοῦ, Ποτιεάω.

*Ἀναπότευκτος, ὁ, ἡ (ἀποτυγχάνω) μὴ ἀποτυγχάνων, μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀστοχῶν· ὅστις ἐπιτυχαίνει βέβαια.

Ἀναπότριπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρίβω) ἀνεξάλειπτος· Ἡσύχ.

Ἀνάπραξις, εως, ἡ· (ἀναπράσσω), ἀναίτησις, ζήτησις χρέους, τιμωρίας· Διονύσ. Ἁλικ. «ἀνάπραξις τῆς δίκης».

Ἀνάπρασις, εως, ἡ· (ἀναπιπράσκω) μεταπώλησις, δηλ. πώλησις τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ἀγόρασε τις· δευτέρα πώλησις, ὅταν τὸ ἀγορασθὲν ξαναπωληθῇ· Πολυδ.

Ἀναπράσσω, Ἀττ. Ἀναπράττω, Μ. ξω· (πρᾶσσω) ζητῶ νὰ πληρώσῃ, συνάζω ὅ,τι μοί χρεωστεῖ τις, συνάζω, ἀπαιτῶ τὸ χρέος· Θουκυδ. «ἀναπράττω χρήματα»· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἀναπράττομαι, ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοί πληρώσῃ τις ὅ, τι μοί χρεωστεῖ· κατορθόω, τελειόνω τί ποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἀναπρατής, ου, ὁ (ἀναπιπράσκω) μεταπράτης, μεταπωλητής· Πολυδ. (υυ – –).

Ἀναπράω· συγκοπ. ἀντὶ Ἀναπεράω· Ἱπποκρ.

*Ἀναπρεπής (πρέπω) ὅστις γίνεται περίγημος διὰ κάνεν κατόρθωμάτου.

Ἀναπρεσβεύω, Μ. εὔσω (πρεσβεύω) στέλλω πρεσβείαν, τὸ ἑλλην. ἀμπασαδόρον ἢ τὸ τουρκοβ. ἐλτσῆ· εἰς ἐπαρτείαν γεωγραφικῶς ἀνωτέρω τῆς ἰδικῆς μου κειμένην· ἐξαιρ. εἰς τὸν Ῥώμης· Ἰωσηπ. Πρ. β'. 4.

Ἀναπρήθω, Μ. ήσω· (πρήθω) κυρίως ἀναπτω βάλλω γωτιάν· Ὁμ. Ὀδ. Β. 81. καὶ Ἰλιάδ. Ι. 433. «Δάκρυ ἀναπρήσειεν, ἀντὶ κρουνηδὸν χεόντων· τὸ συνηθέστερον θερμὰ ἢ μαῦρα δάκρυα χέων· ἀπὸ τὰς κυρίας σημασίας τοῦ ῥήματος μεταφορ. λαμβανόμενος· διότι καθὼς τὸ ἀνάπτω διεγείρει ὁρμητικὴν φλογὸς κίνησιν ἐκ τῆς παιομένης ὕλης, οὕτω καὶ τὰ δάκρυα προξενοῦν πάθοι, διατράττουν τὴν πάσχουσαν ψυχὴν ποιοῦν αὐτὴν ἀφύσικους βάσεως χέειν· ὡς καὶ ἡμεῖς συνήθως λέγομεν· κλαίω διότι καίει ἡ καρδιά μου ἢ μ' ἔκαψε τὴν καρδιά· ὁ Δοέδερλιν ὅμως (Doederl. lect. Hom. 2, σλ. 8) ἐξηγεῖ ὅτι τό, κατὰ ταύτην τὴν Ὁμ. σημασίαν, ἀναπρήσας παράγεται οὐχὶ παρὰ τὸ πρήθειν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀναπερᾶν κατὰ συγκ. ὡς τὸ, πλῆτο ἀντὶ πελᾶτο.

Ἀναπρίζω, Μ. ἴσω· (σπάνιος παραγχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀναπρίω· ἐσω).

*Ἀναπρίω (πρίω) σχίζω τι διὰ τοῦ πρίονος· μὲ τὸ πριόνι· (1).

Ἀνάπρισις, εως, ἡ· σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, πριόνισμα· Ἱπποκρ. ἐνίκα (ἐν χειρουργ.) ἀνάτρησιν, ἀνάτρησις γίνεται.

Ἀναπταιστος, ὁ, ἡ· = ἀπταιστος· (περὶ οὗ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἰδὲ ἀκαίσιος.)

Ἀναπτάω· ἰδὲ Ἀνίπτημι.

Ἀναπτερόω, ῶ. Μ. ώσω· (πτερόω) δίδω πτέρυγας (πλατύρια) εἰς τι, κάμνω νὰ λάβῃ πτέρυγας· ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὰς πτέρυγας ἢ τὰ πτερά· ἐν γένει σηκόνω ἀπάνω, ὑψηλά· Ἀχιλ. Τάτ. Α'. «ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος»· ἐπὶ Παγωνίου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς του. Εὐριπ. Ἑλ. 639. «Κρατὶ ὀρθοὺς ἐθείρας ἀναπτέρωκας»· τροπ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ψυχαῖων διαθέσεων, διεγείρω, βάλλω εἰς φοβερὰν κίνησιν· μετὰ ἀπαρφ. «καλ' ἀναπτερώσας αὐτὴν, (τὴν Ἑλένην) εἶχεν ἔχων, ἐκλύσασα». Ἡρόδ. 2, 115. «ψόβος ἀναπτεροῖ μεν Εὐρυ. καὶ «ἀναπτεροῦν τινα λόγοισι Ἀρτεμ. ἐξαιρέτως· κάμνω τινὰ νὰ προσμένῃ ἀνυπομονα. Παθητ. ἀναπτεροῦμαι, ἀνοίγω τὰ πλατύρια νὰ πετάξω· ἀποχτῶ καινούρια φτερά, ἢ ἀλλάζω τὰ φτερά. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 249. D. Μεταφ. νοῦν ὅταν τὸ τῇ θέτει ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτεροῦται, ἀναπτερούμενος δὲ, προθυμεῖται ἀναπτᾶσθαι· τὸ δὲ «Ἀναπτερῶσαι τὰς ἀδόους»· παρ' αὐτῷ ἐσφλμ. ἀντὶ, Ἀναστομῶσαι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 1. 11. «ἀναπτερωθεὶς ὑπότιων, ὡς αἰσχρὸν εἴη γυναῖκα ἄρχειν· καὶ Συμπ. Θ'. 5. «ἀνεπτερωμένοι ἐθεῶντο· καὶ Ἀρτεμ. Ὀν. 432. «κλύων γὰρ ὧν σὺ μοι λέγεις λόγων, ἀνεπτέρωμαι».

Ἀναπτερυγίζω, Μ. ίσω· (πτερυγίζω) ἀνοίγω τὰς πτέρυγας διὰ νὰ πετάξω· πετῶ ψηλά, φεύγω πετώντας. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Δ'. 20.

Ἀναπτήναι, ἀναπτέσθαι· ἄπαρφ. ἀόρ. παρὰ τὸ, ἀνέπτην, ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμην, ἐκ τοῦ, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι. «Οὐκ ἔστιν ὅπου ἀναπτήσομαι». Αἰσχύλ. κατὰ Κτησιφ.

Ἀνάπτης, ου, ὁ· (ἀνάπτω) ἐξάπτης, διεγείρων τινά. Γρηγ. Ὁμ. ΛΒ'. «δήμου ἀνάπτας».

Ἀνάπτεόμαι· παθητ. (πτεόω) σκιάζομαι, ξηπάζομαι μεταφορ. καταπαράττομαι κινούμενος ἀπὸ ψυχικὸν πάθος, π. χ. φόβου, ἐλπίδος, αἰσησυχίας· καὶ τ. τ. «ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικός».

Ἀναπτέω· Μλ. ήτω· βάνω εἰς φόβον τινά, τὸν φοβίζω, τὸν σκιάζω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. ἐν χρήσει, οἷον· Ὀππ. καὶ Νόν.

Ἀναπτόμαι, Μ. φομαι· κατὰ συγκ. Ποιητ. ἀντὶ, Ἀναπέτομαι. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ.

Ἀνάπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἄπτομαι μετὰ τοῦ στερητ. α.) εὐέγγιστος, ἀπέραντος. 2) (ἄπτω) ἀνέμμαστος. 3) ἄναπτος.

Ἀνάπτυκτος· (ἀναπτύσσω) ξεδιπλωμένος, ξεπτειλιγμένος, ἀνοιγμένος· ἐξηγημένος. Ἀριστοτ. Σ. Μορ. Δ'. 7.

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ· ξεδίπλωσις, ἄνοιγμα. Ἀριστοτ. «ἀνάπτυξις τοῦ στόματος»· περὶ Ζ. Μορ. Γ'. σαφήνισις, διατύφησις, ἐξήγησις· ὡς τό, Ἀνάπλωσις· ἐκ τοῦ

Ἀνάπτυσις, εως, ἡ· (ἀναπτύω) φτύσιμον.

Ἀναπτύσσω, Μ. ξω. (πτύσσω) ξεδιπλόνω, ξεπτειλίγω, ξεπλόνω, ἀνοίγω· π. χ. φορέματα, κολουρισμένα χαρτιά, βιβλία· ἡμάτα δὲ, ἀναπτύξας τὸ βιβλίον καὶ ἐπιλεγόμενος . . «Ἡρόδ. 1, 125. κατὰ τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν ἀναπ. φάλαγγα, κάμνω τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ἢ παρατάττω τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην κατὰ πλείον βάθος τάξεως, (δηλ. νὰ στέκωνται περισσότερες ἄρδες στρατιωτῶν μὲ ὀπίσω τῆς ἄλλης) τὰ ὁποῖον γίνεται ὅταν οἱ στρατιῶται, καθὼς εἶναι εἰς τὴν τάξιν, στρέφονται ἄλλοι δεξιὰ καὶ ἄλλοι ἀριστερὰ καὶ στέκονται ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω ὅσοι ὀλιγοστεύει κατὰ μάκρος ἡ τάξις, τόσον αὐξαίνεται κατὰ βάθος. Γαλ. τακτικ. ρητέος, «Λεούσας ὁ Κῦρος τοῦτο . . παρήγγειλεν, ἀπὸ τοῦ λόφου ἑκατέρωθεν τοὺς ὁπλίτας ἀναπτύσσοντας τὴν φάλαγγα ἀπιέναι παρὰ τὸ ἔσχατον τοῦ στρατεύματος, ἕως γένοιτο ἑκατέρωθεν τὸ λόφου καθ' ἑαυτὸν καὶ κατὰ τὸ μέσον». Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. 5, 3. «Ἀλλὰ τό, ἀναπτ. τὸ κέρας» ἀντιστροφον ἔχει τὴν σημασ. ὀηλ. κάμνω νὰ παραταχθῇ μέρος τοῦ στρατεύματος κατὰ μῆκος μᾶλλον παρὰ κατὰ βάθος· «ἐδόκουν οἱ Ἕλληνες, μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας, καὶ περιπτύξαντες ἐμφοτέρωθεν αὐτοὺς κατακόψωσι· καὶ ἐδόκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας τοῦ ποιήσασθαι ὀπίσω τὸν ποταμόν». Ξενοφ. Κ. Α. 1, 10, 9. «ἐπεὶ δὲ καὶ πᾶς πτέρυγας ἀναπτ. ἀν' ὁδὸν».

Ἀναπτυχή, ῆς, ἡ· = Ἀνάπτυξις· ἐξαιρ. «ἀναπτυχαὶ ἠλίου, αἰθέρος». Εὐριπ. Ἱππ. 600. «ὦ γαῖα μήτερ, ἠλίου τ' ἀναπτυχαί, ὅσων λέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γων ἀῤῥητοι εἰσήκουσ' ὅπαω ἀντὶ τὸ παντοχοῦ ἐπεκτεταμένον ἦλθον φῶς· καὶ Ἰων. 1461. ὠΐω, ἰῶ· λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχάς, τὶν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω;» ἀντὶ τοῦ παντοχοῦ ἐκτεινομένου αἰθέρος· ἀντιστ. τῷ, πτυχῇ.

Ἀνάπτυκτος, ὁ, ἡ· =ἀνάπτυκτος· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. «τῶν δὲ διϋρων, τὰ μὲν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ μύες».

Ἀναπτύω· Μ. ὑσω· (πτύω) ψτῶ· ψτιῶ ἀπάω· ἐπὶ θαλάσσης, εὐγάλω ἐπάω. Ἀπολ. Ῥ. 570. «κυγχλάζοιτος ἀϊσσόντων ἀϊσσόντων ἀνέπτυε κύματος ἀχνὴν» μεταφ. ἀποπτύω, περιπαίζοντάς τινα ἀπορρίπτω· Γαλην. «ὁ τὰς Ἱπποκράτους ἀποφάσεις διαστρεβλῶν» (τὸ υ, παρὰ μὲν τοῖς Ἐποπ. δίχρονον, παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ, κατ' ἔκτασιν, καὶ παραλ. μακρὸν Σφκ. Ἀντ. 1009. κατὰ Μέλ. καὶ αὔρ. δὲ, βραχύ).

Ἀνάπτω· Μ. ἅψω· (ἅπτω) ἐξαρτῶ, ἢ κρεμῶ τι ἐπὶ ἄλλο τίποτε, κομποδέω ἢ δένω μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην, ἢ δύω πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· πιάνω δύω ἢ περισσ. πράγμ. μὲ τὸ κομποβέλενε· ἐν γένει προσκολλῶ τι εἰς τι· ἐν Ὀδσ. τὰ πλείστου ἐπὶ κομποδέματος τῶν κάλων (ἰταλ. γούμενες) τὸ δὲ ἓν Ὀδ. Γ. 273. «κἀγάλματα ἀνῆψεν» ἀντὶ τοῦ ἱδρύω, ἢ στήνω, ἀγιερώνω ἄῤῥα εἰς τοὺς Θεοὺς, ὡς τὸ ἀνατίθημι, τῇ ὁποίᾳ λέξει χρῶνται ἑαυτοὺς καὶ οἱ μεταγενστ. πεζογρ. καὶ τὸ Ὀδσ. Β'. 86. «ἐξέλεις δὲ καὶ μῶμον ἀνάρσιον» δηλ. νὰ μοὶ προσκολλήσῃς, προσάψῃς καὶ μῶμον, ἐγένετο κοινὸν τῇ γλώσσῃ. Μεσ. Ἀνάπτομαι: ἀντὶ ἐνδύομαι, πέρνω ἐπάνω μου, σύρω μαῦρόν μου, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· π. χ. ἀνάπτομαι ναῦς, δένω τὰ κερδεμένα ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καράβια εἰς τὸ ἐδικόν μου καὶ τὰ σύρω κατόπιν μου· ἀνάπτμ. χάριν τινί· Ἀπολ. β'. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστῶ· ὁ παθτ. παρακμ. ἐξαιρ. ὁ μετοχικὸς συντάσσεται αἰτιατ. τὸ δὲ παρ' Ἀπολ. ς. 11. λέγει· «Γῆρας ἀνημμένοι κόσκινα» ἀντὶ τοῦ ἔχουσαι ἐπάνω των κρεμασμένα κόσκινα· οἱ μεταγενστ. συντάσ. τὸ ῥῆμα γενικῇ τῆς Ἀνά, εἶναι. 2) Μετὰ τοῦ Πῦρ, ἢ Πυρί, καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν· Τρεπικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγκαρδιόνω, θαῤῥύνω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

Ἀνάπτωσις, εως, ἡ· (ἀναπίπτω) κάτω ἢ καταγῆς πέσιμον, πλάγιασμα, κάθισμα 'ς τὴν τράπεζαν: τροπκ. ἀθυμία, χάσιμον τοῦ θάῤῥους, ἀδειλία, ἀτονία, παραλυσία.

Ἀναπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· μέσ. ἀποστ. (πυνθάνομαι, ἀγγλ.) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς διὰ νὰ μάθωτι· μετὰ γεν. τοῦ προσπ. Ξίφ. Ἱ. Α'. 5, 7, 1. «Οἱ δὲ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα».

Ἀναπυρόω· ῶ, Μ. ώσω· (πυρόω) ἀνάπτω, φλογίζω, βάλλω φωτιὰν. Ἀριστοτ.

Ἀναπυρσεύω· Μ. εὐσω· (πυρσεύω) ἀνάπτω, κρατῶ ὑψηλὰ, ἀναμμένην λαμπάδα ἢ ἄλλο τι διὰ νὰ δώσω σημεῖον· τροπ. κάμνω χρῶμα τι φωτεινότερον, ἢ ζωηρότερον· «ἀναπυρσεύω τὴν βαφὴν τῆς πορφύρας· Πολύβ.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀναπυνθάνομαι) φανερός, τὸν ὁποῖον ἐρωτώντας ἢ ἐξετάζοντάς τις μανθάνει, τοῖς πᾶσι γνωστός. Ὀδ. Δ. 273. «Ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνδρὶ ποισεῖν· καὶ Ἡρόδ. «ἔδεε δέ, ὡς ἔοικε, ἀνάπυστα γενόμενα ταῦτα, καταπαῦσαι Δημάρατον τῆς βασιληΐης» καὶ 66. «ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ ἀνάπυστα ἐγένοντο ταῦτα,» καὶ ἄλλαχου.

Ἀναπυτίζω· Μλ. ἰσω· (πυτίζω) ψτῶ ὑψηλὰ ἢ τὸν ἀνήφορον· κάμνω νὰ ἀναβρύῃ τι.

Ἀναπωλέω· Μ. ήσω· (πωλέω) Ξαναπωλῶ, μεταπωλῶ· Πολυδ.

Ἀναπώλημα, τος, τό· μεταπώλημα, ξαναπώλημα· Πίνακ. Ἡρακλ. κατὰ Συγκοπ. Ἀμπώλημα.

Ἀναπωμάζω· (πῶμα) ἐκβάλλω τὸ πῶμα, ξεσκεπάζω, ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὸ καπάκι τουρκοβαρ. Μαθημ. Πολ.

Ἀνάπωτις, εως, ἡ· (ἀναπίνω) τὸ νὰ πίνῃ τις ὅλοντι· ἐξαιρ. ἡ ῥηχία, ἔτι δὲ ἀνάῤῥοια καὶ παλίῤῥοια τῆς θαλάσσης, τὸ ἰταλ. γνωστότερον φλοῦσσο καὶ ῥιφλοῦσσο· ὀηλ. τὸ φούσκωμα, ἢ ἀνέβασμα καὶ κατέβασμα τῆς θαλ. Ὁ Ἰων. κυρίως τύπος Ἄμπωτις εὑρηται πολλάκις καὶ παρὰ τοῖς μὴ Ἴωσι συγγραφεῦσι. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ'. 77.

*Ἀναρ- εν συνθέσει τῆς ἀνά προθ. μετὰ λέξεων τῷ ρ, ἀρχομένων, διπλασιάζεται κανονικῶς τὸ ρ, ὡς ἀναῤῥαΐζω καὶ λ. τ. μόνον παρὰ τοῖς Ποιητ. καὶ τοῖς Ἴωσι παραβλέπεται, ἐνίοτε, ὁ κανὼν οὗτος.

Ἀναραΐζομαι· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναῤῥαΐζομαι.

*Ἀναριθμητικῶς· παρακμ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνηριθμητικῶς, παρὰ τὸ, ἀναρίθμητος.

Ἀναῤῥόομαι, ὦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἐρόομαι, ἀγγλ.) κάμνω ἄκυρον, σηκόνω τὴν κατάραν· Καλλιστ. παρὰ Σουΐδ.

Ἀνάῤῥυλος, ὁ, ἡ· (ἀῤῥύλη) χωρὶς ὑποδήματα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ· (ἄργυρος) χωρὶς ἀσῆμι συνήθως χωρὶς ἄσπρα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα, δὲν ἀξίζει τὸ γνωστόν. Ἰταλ. δὲν κοστάρει ἄσπρα: ὅστις δὲν δέχεται ἄσπρα, δὲν κερδαίνεται μὲ ἄσπρα, ἀδωρόλητος. Πλάτ. Νομ. Γ'. Ἀνάῤῥευτος, ὁ, ἡ· (ἀῤῥεύω) ἄῤῥεκτος, ἀπότιστος, ξηρός.

Ἀνάῤῥμιος, ὁ, ἡ· (ἁρμὸς) = Ἀνάρσιος· Πλουτ. ὅπου ἐσφαλμ. Ἀνάρτιος, κεῖται.

Ἄναρθρος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον) χωρὶς ἄρθρα, ὅστις δὲν ἔχει κλειδώσεις εἰς τὰ κόκκαλα. Ἀριστοτ. Φυσιογν. «καὶ ὅλον ἀναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον» ὅστις εἶναι τόσον παχὺς, ὥστε δὲν φαίνονται αἱ κλειδώσεις τῶν μελῶν του. Ἴδια. 2) Ἐπὶ φωνῶν καὶ τόνων· φωνὴν μόνον χωρὶς λέξεις· καθὼς εἶναι ἡ φωνὴ τῶν ἀλόγων ζώων. 3) Παρὰ τοῖς Γραμμ. λέξεις χωρὶς ἄρθρον. Πλούτ. εἰς Σωκρ. «μικᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀναρθρους».

Ἀναριθμέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερτ. α.) μετρῶ ἐκ δευτέρου, ξαναμετρῶ, μετρῶ ἀνάποδα, ὀηλ. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἄπανω. Μέσ. δὲ, στοχάζομαι πάλιν, ἀναμιμνήσκομαι, ξαναστυλλογίζομαι. Αἰσχίν. Σωκρ. εἰς Ἀξίοχ. Γ'. «νοῦ δὲ ἡμέρα κατ' ἐμωυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα».

Ἀναρίθμητος, ὁ, ἡ· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερτ. α.) ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμήσῃ, μετρήσῃ τις· ἄπειρος, ἐπὶ χρόνου παρὰ Σοφοκλ. Αἴαν. 646. «ἀπὸ δ' ὁ μακρὸς καὶ ἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται». 2) Ὅστις δὲν ἐμετρήθη· τὸν ὁποῖον δὲν μετρᾷ τις μαζὺ μὲ ἄλλα, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ· Παρ' Εὐριπ. Ἰων. 837. καὶ Ἑλ. 1695. 3) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔμαθεν ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ μετρᾷ, ἢ λογαριάζῃ.

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀνήριθμος· (ἀριθμὸς μετὰ τοῦ στερτ. α.) χωρὶς ἀριθμόν· ἀμέτρητος, πολὺς ὀηλ. παρὰ ποιητ. ἐνίοτε μετὰ γεν. Σφκλ. Αἴ. 597. ὅστις δὲν ἔχει μέτρον εἰς τίποτε· ὀηλ. δὲν φυλάγει μετριότητα· 2) ὅστις δὲν συναριθμήθη, δὲν ἐμβήκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον παράβλεψαν, κατεφρόνησαν. Σοφοκλ. Αἴας 603. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 202. Σοφοκλ. Ἠλ. 232. «ἀνάριθμος θρῆνος» ἀντιθ. τῷ ἐναρίθμιος· (ωυυ–, Δωρ. ἐστὶ δὲ καὶ υ– ᴗ ᴗ ἀντὶ ἀνηριθμοῦ).

Ἀναριστάω, ῶ· (ἀριστάω) δὲν προγεύομαι· Ἱπποκρ. Διαιτ.

Ἀνάρίστησις, εως, ἡ· ἄλλειψις ἢ στέρησις προγεύματος· τὸ νὰ ἐγκρατεύηται τις ἀπὸ τὸ νὰ κάμῃ πρόγευμα.

Ἀναριστητος ὁ, ἡ· (ἀριστάω) ἀπρόγευτος, ὅστις δὲν ἐπρογεύθηκε, τὸ τουρκοβ. δὲν ἐκάμε κουβαλτί· Ἀριστοφ. «διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος ὢν» ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππου Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 5. «ὄντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι».

*Ἀναριστία, ἡ· (ἄριστον) = ἀνάρίστησις.

*Ἀνάριστος, ὁ, ἡ· (ἄριστον) = ἀναρίστητος· (υ– – υ)

Ἀναρίτης, ὁ· εἶδος θαλασσίου κοχλίου· Ἁγαθ. «ἀναρίτην λέγουσιν εἶναι κογχύλιες ὄπτρεσι προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες» λέγεται δὲ καὶ νηρίτης. (υ– – –)

Ἀναριτοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀναρίτας τρέφων· εἰς τὸν ὁποῖον γεννῶνται οἱ ἀνάριτοι, σιάλαγγες θαλασσιοί· Ἐπίθ. νήτου τινὸς παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ.

*Ἀναριχάομαι ἀντὶ ἀναῤῥιχάομαι.

Ἀναρτος, ὁ, ἡ· (ἄρχω) ἀνεξουσίαστος, ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς τινα ἄρχοντα· καὶ ὅστις δὲν ἄρχεται ἢ ἐξουσιάζῃ ἀπὸ ἄλλον· Αἰσχύλ. καὶ Θουκυδ. Ε'.

Ἀνάρμενος, (νος), ὁ, ἡ· (ἅρω) ἀναρμάτωτος, χωρὶς ἅρματα· ὅστις δὲν εἶναι ἁρματωμένος, Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 332.

Ἀναρμόστεος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω μετὰ τοῦ στερητ. ἀν—) ὁ μὴ ἁρμόζων, ὁ μὴ ὢν ἐπιτήδειος· Ζώσιμ. Α'. 32. ἐπῤῥ. ἀναρμοδίως, ἀναρμοστα, ἀνεπιτήδεια.

Ἀναρμόζω, Μλ. όσω (ἁρμόζω) = Ἁρμόζω.

Ἀναρμοστέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀναρμοστος) εἶμαι ἀνάρμοστος, ἀπέρνιαστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν περάζω· Πλάτ. Πολ. Ε'. «ἀρα ἐ νῦν διηλθομεν εἰς μέ τοῦ ἀγαθοῦ ἕχους ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖν ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων· ἀσύμφωνες, ὅστις δὲν εἶναι συμφωνημένος, τὸ τουρκοβ. χωρὶς ντουζένε, ὅστις κάμνει κακοντουζένε· Πλάτ. Γοργ. σελ. 482. Β.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἁρμόζῃ, νὰ μὴ τερτιβάζῃ, νὰ μὴν εἶναι πρέπον τι· Πλάτ.

Ἀναρμοστος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἁρμόζει, δὲν πρέπει, δὲν τερτιβάζει, δὲν συμφωνεῖ· ἀνέρνιαστος, ἀπρεπὴς, ἀσύμφωνος· ἐνώτιτος· ὁ μὴ συμφωνῶν, περιέχων· ἀνεπιτήδειος, ἀπρεπὴς, βαρετὸς, μὴ ἁρμόδιος· Παρ' Πρόδ. Γ'. 80. ἐπῤῥ. ἀναρμόστως.

Ἀναρμόττω, = ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγεην· Ἐπίῤῥ. (ἀναρπάζω) ἁρπακτικά, ἁπάνω τραβηχτά· Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀναρπαγή, ἡ· = Ἁρπαγή· Εὐριπ. Ἑλ. 50.

Ἀναρπάζω, Μ. άσω· καὶ ξω· (ἁρπάζω) ἁρπάζω ἁπάνω, ἁρπάζω βιαίως, Εὐστ.: ἀναῤῥπ. ἔγχος· Ἰλιάδ. Χ. 276. ἁρπάζοντας σηκώτου κοντάρι τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένον 'ς τὴν γῆν· καὶ Ξεν. Ἀνάβ. 7, ά. «οἱ στρατιῶται ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα... ὡς ἁρπάζω τινα καὶ φεύγομαι αὐτόν· Ἰλιάδ. Ι, 560. «ἅτε μιν (τὴν Ἀλκυόνη) ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων» ἐπὶ δὲ καὶ γλυτόνω τινα ἀπὸ κάνένα κίνδυνον. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ, ἁρπάζω, σαίρω μὲ βίαν, ἐξαιρ. σύρω ἢ τραβῶ τινα, καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ κριτήριον: ἁρπάζω αἰχμαλώτους, λῃστεύω, πιάνω ἢ περνῶ σκλάβους· ξεγυμνόνω, ἐρημόνω, πολεμῶ Φοίν. Εὐρ. 1095: ἐν γάνει, κάμνωτι ὄνειρον τινα, καταπραγματεύομαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. τὸ ἁρπάζω, ἀναλαμβάνω, πέρνω εἰς χεῖρας· Ξενοφ. Ἀν. Β'. ά. «οἱ στρατιῶται, ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα, καὶ

Ἀναρπαστήρ, ὁ, ἡ· τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς ἀγοραζοῦ· ἁρπάζων· Αἰσχυλ. Θηβ. 778. «ὦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον τότ' Οἰδίπουν τίων, ἀναρπᾰξάνδραν κἠρ' ἀ-
ψελόντα χώρας.»
Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρπάστη, ἡ· (ἀναρπάζω) ἁρπαγμένος, τὸν ὁποῖον ἁρπα-
ξέτις, ἐπῆρε μὲ βίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ
τὸν ἔσυρε μαζύτου. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. 2.
«Ἄλλους ἀναρπάστους πρὸς Βασιλέα γεγονέναι,
καὶ ἐκεῖ δουλεύειν.» = τῷ ἀποστατέω· παρ' Ἡρόδ. 4, 205. «ὡς γὰρ τῇ τάχιστα ἐκ τῆς Λι-
βύης τισαμένη τοὺς Βαρκαίους ἀπεστάτησε ἐς
τὴν Αἴγυπτον ἀπέσπασε κακῶς.» ὁ δὲ Porons
ἐβάλει ὑστερονεμένην τὴν λέξιν ὡς ἐν Εὐρ.
Ἑκῦ. 206. «στόμωνα γὰρ μ' ὡς τ' οὐρωδρέπταν,
μόσχον, θειλαία, θειλαίαν εἰσόψει χειρὸς ἀναρ-
παστὰν σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἄιδῃ γὰς ὑπο-
πεμπομένων σκότον.»
* Ἀναῤῥαΐζομαι, παθ. (ῥαΐζω) γίνομαι πάλιν ὑγιής, λαμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου,
γλυτώνω ἀπὸ βαρεῖαν ἀῤῥωστιάν· ξαναγερεύω,
ἐλαμβρύνομαι ἢ εὑρίσκω ἐλάφρωσιν.
Ἀναῤῥάπτω· Μ. ψω· (ῥάπτω) ἀμπαλόνω τι,
ῥάπτω ἄνωθεν ἀμπάλωμα, ῥάπτω τι μαζὶ μὲ
ἄλλο τίποτε· Πλουτ. εἰς Νουμ.
Ἀναῤῥαφή, ἧς, ἡ· ἀμπαλωματιά, ῥάφισμα
μαζύ. Παρ' ἱστορεῖς δέ, κατὰ Πολλ. Ἀΐγ. 6, 8.
λέγεται χειρουργικὴ πρᾶξις· τὸ δὲ χειρουρ-
γικὸν περὶ ταύτης ἐργαλεῖον, ἀναῤῥαφίσιον
σιμιλίον καλεῖται· Ζητ. Καταῤῥαφή.
Ἀναῤῥαψῳδέω, ῶ· Μ. ήσω· (ῥαψῳδέω)
ψάλλω κατὰ τὸν τρόπον τῶν ραψῳδῶν, ἐν γέ-
νει δὲ ἀρχίζω νὰ ψάλλω· Λουκιαν. 6. σλ. 239.
* Ἀναῤῥέπω· (ῥέπω) ἐπὶ πλάστιγγος ἢ ζυγα-
ριᾶς, ἀναστενόνομαι, ὅταν τὸ ἓν μέρος χτυπῇ
ἢ σηκόνεται ἐπάνω.
Ἀναῤῥέω· Μλ. — εὔσομαι (ῥέω, ἀμλ.) ἐπὶ
ὑγρῶν· τρέχω, θηλ. χύνομαι πρὸς τὰ ὀπίσω,
καὶ εἰς ἀνηφορικὸν μέρος· πρὸς τὰ ἄνω, ἤτοι
τὸν ἀνήφορον, Δουκιαν. ἅπαξ δὲ τὸν ῥῦζαν ἑ-
κάστης ἀναῤῥεῖ σταμὼν εἶνον· Ἀναῤῥέω· Μλ.
ἀνερῶ (παρὰ τὸ ἄχρηστον ῥέω), ἀΐδω εἴδησιν
διὰ λόγου· κηρύττω, διαλαλῶ· κάμνω γνωστὸν
μεγαλοφώνως, ἐξαιρ. ἐκλογὴν λειτουργῶν τῆς
πολιτείας, θηλ. ἐκείνων, ὁποὺ ἐκλέγονται νὰ ἔ-
χουν πολιτικὴν δούλεψιν.
Ἀναῤῥήγνυμι, Μ. ξω· (ῥήγνυμι, ἀμλ.)
διαχωρίζω, σχίζω, ξεχίζω· Ἰλ. Γ. 68. «γαῖαν
ἀναῤῥήξει Ποσειδάων ἐνοσίχθων· ἐνθα ῥηγῖν
Εὐστάθ. τὸ ἀναῤῥηγνύναι, καὶ ἐπὶ γῆς εὐρυο-
λεκτεῖσθαι, καθὰ καὶ ἐπὶ γαστρός, ἢγουν ἀναῤῥή-
ξει λέων· θηλοῦ δὲ ἡ λέξις τό, διατχέσει, διασ-
τήσει· καὶ Ἡρόδ. 2, 14. «...οἱ δὲ τὸ ἀρύτρῳ
ἀναῤῥηγνύντες αὖλακας ἔχουσι πόνους...» κέ-
μωσι τὰ σκάπτῳ, νὰ σχισθῇ, νὰ κρημνισθῇ, νὰ
ἀνοιχθῇ· «ἠγρεῖ μὰν... τεῖχος ἀναῤῥῆξας, τὸ
μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι...» Ἰλιάδ. Η, 461.
ὅθεν φανερόνω, ἀποκαλύπτω, εὐγάνω εἰς τὸ
φανερόν· «ἀναῤῥ. νεῖκος·» διεγείρω, τσχνεύο-
μαι, γίνομαι αἴτιος νὰ γένῃ φιλονεικία, μάλλω-
μα καί, τ. τ. «εἰδ' ὁμῆν κραδίᾱ πόλεμον ποθεῖ,
αἵματι δὲ χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίᾱ ἔχ-
θεα λῦσαι.» Θκρ. 22, 172. Παθητ. σκάζω,
σχίζομαι· 2) ἀμεταβ. καὶ Ξεπαῦ, ξεσπάζω·
εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, ὁρμῶ, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν
ἐναντίον τινος, τὸν πλακόνω ἔξαφνα· Πλούταρχ.
«Ἀνερῴαγη πόλεμος·» ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐξέ-
σπασε πόλεμος· «ὕδατα ἀνερῴαγε·» Ἀριστοτ.
Μετεωρ. ὡσαύτως καὶ παθητ.
Ἀναῤῥήκτως· Ἐπίρ. Ἀῤῥήκτως· ἄσχιστα,
ἀξέσχιστα, ἀτσάκιστα, ἄσπαστα, ἄσκαστα·
περὶ τοῦ τχηματσμ. τῆς λξ. ἰδὲ ἀνάῤῥηκτος.
Ἀναῤῥηξίς· μετοχ. παθ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἀναῤ-
ῥέω Μλ. ἀνερῶ· Δημοσθ. «ἀναῤῥηξὶς στέ-
φανος,» ὁ κηρυχθείς· καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α'. 4.
«ἀναῤῥηξὶς αὐτοκράτωρ·» ἀντὶ τοῦ, ἀναγο-
ρευθείς, κηρυχθείς.
Ἀνάῤῥημα, τος, τό· (ἀναῤῥέω· Μλ. ἀνερῶ)
κήρυγμα, φανέρωσις διὰ τοῦ κήρυκος δημοσίας
προσταγῆς· τὸ Ἰταλκ. ἐντέλετο.
Ἀναῤῥῆξις, εως, ἡ· (ἀναῤῥήγνυμι) ξέσχι-
σμα, σχίσμα· ξέσπασμα, σκάσιμον· Πλουτ.
ἐμβολαὶ νηῶν οὐκ εἶσαι, οὐδὲ ἀναῤῥῆξεις.
Ἀναῤῥητις, εως, ἡ· (ἀναῤῥέω Μλ. ἀνερῶ)·
ἀνακήρυξις, ἀντιγορεύσις, διαλάλημα διὰ τοῦ
κήρυκος, φανέρωσις δημοσίας προσταγῆς, ἐξαιρ.
ἀξιωματικῶν ἐκλογῆς, Αἰσχίν. «ὧραν προϊόντα
τὸν κήρυκα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀναῤ-
ῥησιν μέλλουσαν γίνεσθαι.» ἔτι δὲ καὶ δημο-
σίως γινόμενος ἔπαινος, Ἐγκώμιον τινος.
Ἀναῤῥένον, ου, τό· εἶδος χόρτου· Ἀριστοτ.
Προβλ. 20, 22. ὅπερ καὶ, λυγνὶς ἀγρία κα-
λεῖται· Λατ. Nasturtium, παρ' Ἱπποκρ. ἄμφ.
ἴσως Κάρδαμον, τὸ παρ' ἡμῖν καινότερον γκρόνγκα.
Ἀναῤῥιπίζω, Μ. σω· (Ῥιπίζω) ξαναπνεμπῶ
μὲ ἀνεμιστήρι τὴν φωτιάν, ξαναφυσῶ διὰ νὰ
ἀνάψῃ· καὶ μεταφ. ξαναερεθίζω, ξαναζωογονῶ,
ξαναφωτίζω· Λουκιαν. Ἀνάχ. «τὴν ψυχὴν
μουτιχῆ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπιζόμενος.
Ἀναῤῥιπτέω, ῶ, Μ. ήσω· (ῥιπτέω) =
ἀναῤῥίπτω· μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐχ-
χρήτει· Ὁμ. Ὀδτ. καὶ Ἡρόδ.
Ἀναῤῥίπτω, Μ. ἴψω· (ῥίπτω, ἀμλ.) ῥί-
χνω εἰς τὸ ἄνω, ἢ τὸν ἀνήφορον· Ὁδ. Η. 328.
«Νῆες ἐμαί, καὶ κοῦροι ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῶ·»
ὁηλ. τὰ ῥίχνουν τὸ νερὸν τῆς θαλάσ. μὲ τὰ
κωπιὰ ἀπάνω, νὰ τὸ πετάχνουν τὸν ἀνήφορον·
εἰς δήλωσιν συντόνου καὶ σφοδρᾶς κωπη-
λατσίας· ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῶ (κωπί)
Κ. 130. «Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνερῥίψαν δείσαν-
τες ἑλεῖραν·» ἤγουν, ἐκωπηλάτησαν ὅλοι
ὁμοῦ μὲ ὅλην τους τὴν δύναμιν· ὅπου ὅμως
ἡ ἀνάγνωσις εἶναι πάνυ ἀμφίβολος, ἄφεν ὁ Βόλφ
ἀνηγνώσθησε ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐσχάτῃ ἐκδόσει,
ἕλκε πηδῶ· 2) ἐμβάλνω εἰς κίνδυνον, ῥομ-
πολνεύω· μεταχειρίζομαι τὴν ἀγαθὴ τύχη,
ἢ ἰς κοινότερον λέγομεν· ὅπου τὸ εὐήθη ἢ
* ἄφρον· τὸ Ἰταλκ. ῥίσκι ἀρῶ, ἢ ῥιζικάρω· Θουκυδ. Δ'. «τόσον δὲ κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν·» καὶ Ἡρόδ. 7, 50, 2. «τῶν δὲ κινδύνων ἀναῤ-
ῥιπτέοντες ἐς τοῦτό σφεα προηγάγοντο·» ὡσαύ-
τως καὶ Θκδ. 5, 103. «τοῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ
ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσι — δάπανος γὰρ ψύσει —
ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων·» καὶ 6, 13.
«ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐς μέγιστον δὴ τὸν
πρὸν κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦσης, ἀντικειρτοτονεῖν,
καὶ ψηφίζεσθαι ...» ὡσαύτως καὶ μάχην ἀ-
ναῤῥίπτω, ὁηλ. δοκιμάζω τὴν τύχην μου μὲ
μίαν μάχην· εἰληπται δὲ ἡ λέξις μεταφορ. ἀ-
πὸ τὰς κυβείας (τὸ παλαιὸν τῶν κύβων ἦτοι
τῶν ζαρῶν) ὅθεν καὶ ἐν Πλουτάρχ. «τὸν περὶ
πατρίδος κύβον διὰ μάχης ἀναῤῥιπτεῖν·» ἀντὶ
τοῦ νὰ ἀρίνηται εἰς πόλεμον ἔχων τὰς ἐλ-
πίδας του νὰ τὸν βοηθήτῃ ἢ τύχη· οἱ μετα-
γενστ. χρῶνται τῷ ῥήματι καὶ ἄνευ προσθήκης
τινος· ὡς παρὰ Πλουτ. «εἰ δὲ Πύῤῥος τὸν πε-
ρὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον τοῖς ὅλοις ἐσ-
φάλη·» ὁηλ. ἐλπίτας εἰς τὴν τύχην νὰ τὰ κα-
τορθώσῃ ὅλα, ἠπατήθη· καὶ Παυσαν. «Ἐπ'
ἀλλοτρίοις ἀναῤῥίψαι·» ἀντὶ τοῦ, νὰ βάλλῃ τι-
νὰς τὸν ἑαυτόν του εἰς κίνδυνον διὰ ξένας ὑπο-
θέσεις· ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζω, παρακινῶ· π. χ.
«Ἀναῤῥίπτων τάσιν·» Διον. Ἁλικ. Γ'. 17. ἔ-
στι δὲ καὶ τὸ ἀναῤῥιπτέω καθ' ὅλας τὰς
σημασίας αὐτὰς χρήσιμον.
Ἀναῤῥιχάομαι, ῶμαι· Μ. χήσομαι· μέτ.
ἀποθ. (ῥιχάομαι) ἀναβαίνω πον, πιανόμενος
μὲ χεῖρας, καὶ πόδας, ὡς ἡ ἀρέκχη· τροπε.
σπουδάζω, καταγίνομαι εἰς ὑψηλὰ πράγματα,
ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω μεγάλος ἢ νὰ ἀποχτήσω
μεγάλον ὄνομα, ἀγαπῶ τὰ τραγά· Ἰωνικ. εὑρη-
ται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Δρστοφ. Εἰρήν.
69. «ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος προς
ταῦθ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν·» τὸ κοι-
νῶς, γραπατσώνομαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐ-
νεστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· οἱ δὲ Γραμμτ.
προκρίνουσι τὸν τύπον ἀναῤῥιχάομαι· Hemst.
ἐν Θωμᾷ Μαγ. σλ. 61. ἀφ' οὗ
* Ἀναῤῥίχησις, εως, ἡ· γραπάτσωμα τὸν ἀ-
νήφορον· ἐπιμέλεια καὶ ἀποχτήσεις μεγάλου
ὀνόματος· τὸ κοινότερον· ἀγάπη γιὰ τὰ τραγά.
Ἀναῤῥίψεις, εως, ἡ· (ἀναῤῥίπτω) τὸν ἀνή-
φορον, ἢ εἰς τὰ ἄνω ῥίψιμον· Πλούτ.
Ἀναῤῥοια, ας, ἡ· (ἀναῤῥέω) παλίῤῥοια, ἀμ-
πωτις· Αἰσθ.
Ἀναῤῥοιβδέω· (ῥοιβδέω) ξαναῤῥοφῶ, ῥο-
φῶ πάλιν ὅ,τι εὐγαλα προτήτερα ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τόν μου· καταπίνω· Ὁδ. Μ. 236. «χαρυβδὶς
δεινὸν ἀνερῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.»
καὶ 104. ἀφ' οὗ
Ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ· ξαναῤῥόφησις, μα-
ταῤῥόφημα, ὀπίσω πάλιν κατάπιομα.
Ἀναῤῥοιζέω· (ῥοιζέω) τρέχω, ἢ πηγαίνω εἰς
ἀνωτερον μέρος, ἢ τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω μὲ
ὁρμήν· Πλουτάρχ. 7. σελ. 189.
Ἀναῤῥοπία, ας, ἡ· (ἀνάῤῥοπος) βάστμα πόν-
δου, πόν' ἐκεῖ, ἴσταμα, κίνημα ἐξαιρ. τῆς
ζυγαριᾶς· Ἱπποκρ.
Ἀνάῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀναῤῥέπω) ὅστις κυλ-
ται, εὐβύνεται, ἴσταται· πάω· βαίνει πρὸς ἀπά-
νω· καθὼς τὸ ἐλαχρύτερον μέρος τῆς ζυγαριᾶς.
Ἀνάῤῥους, ὁ· = ἀνάῤῥοια· Εὐστάθ. δὲ λέγει
ὅτι τὸ «Ἀνάῤῥουν χωρεῖ,» ἀντίκειται τῷ κα-
τὰ ῥοῦν φέρεσθαι· καὶ ὅτι παροιμιάζεται ἐπὶ
τῶν ἐξ εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ ἀνάπα-
λιν· Σελ. 1759.
Ἀναῤῥοφέω, ῶ· καὶ ἀναῤῥοφέω· Μλ. ήσω
(ῥοφάω, ῥοφέω) = παρὰ Λουκιαν. καὶ Φιλοστρ.
Ἀναῤῥοιβδέω· ἄφεν
Ἀναῤῥόφησις, εως, ἡ· = Ἀναῤῥοιβδησις.
Ἀναῤῥοχθέω, ῶ· Μ. ήσω· (ῥοχθέω) ἠχ-
λογῶ, χτυπῶντας που γυρίζω ἢ πέφτω μὲ κρό-
τον καθὼς τὰ κύμα· Ὀργ. Ἀργ. 704.
Ἀναῤῥυσις, εως, ἡ· (ἀναῤῥύω) ἐλευθερω-
σις· μὲ ἁρπαγμα γλυτωμὸς ἀπὸ κίνδυνον· 2)
ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων· Ἀριστοφ.
Εἰρ. 890. «ὥστ' εὐθὺς ἅραντας ὑμᾶς τὼ σκέ-
λη ταύτης μετώπρα καταγαγεῖν ἀναῤῥυσιν.»
Ἀναῤῥύω, Μ. ύσω· (ῥύω, ἐρύω) σύρω γυ-
ρίζω εἰς τὰ ὀπίσω· τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξαιρ.
τὸν λαιμὸν τοῦ ζυομένου ζώου, ὥστε νὰ βλέ-
πῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ζυγιάζω, σφάζω, ὡς τὸ
Ὁμηρ. ἀνερύω· 2) μέσ. λυτρόνω, γλυτώνω,
ἐλευθερόνω· τὸ δὲ, ἀναῤῥύομαι ἤτταν ἀντὶ
τοῦ διορθόνω τὴν νίκην ὁποὺ ἔπαθα· Διον. Ἁλικ.
Ἀναῤῥυθμίω, καὶ Ἀναῤῥυθμόω, Μ. ώσω·
(ῥυθμίω· ἀμλ.) ξαναδυναμόνω τινα, κάμνω
νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις· Σουίδ. «ὁ δὲ Νικίας
ἐνόσησε καὶ πολλάκις ὁ Θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐ-
τόν.» Παθητ. ἀναλαμβάνω τὰς προτέρας μου δυ-
νάμεις, ξαναδυναμόνομαι· π. χ. ἀπὸ μίαν ἀῤ-
ῥωστιάν.
Ἀναῤῥώομαι· μέσ. ὀποτ. (ῥώομαι) Μλ. ώ-
σομαι· ἀναβράζω, χορχολίζω· σπεύδω ὀπίσω,
ἠτοι βιαστικὰ γυρίζω ὀπίσω· Ἐπικ. ὁ ἐνεργτ. τύ-
πος ἐστι πάνυ ἀμφίβολος· Herm. ἐν Ὀργ.
Ἀμητ. 1209.
Ἀναῤῥώσις, εως, ἡ· (ἀναῤῥώννυμι) ἐπανά-
ληψις τῆς ὑγιείας, ξαναδυνάμωσις.
Ἀναῤσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρσία, ἡ·
Συρ. Τρχ. 642. (ἄρω, ἄρτιος) Ἀνάρμοστος,
ἀτέργαστος, ἐναντίος· ὅθεν ἐχθρικός, ἢ μὲ
ἐχθρικὰ φρονήματα, θανάσιμος ἐχθρός· παρ' Ὁ-
μήρ. μετὰ τοῦ δυσμενής· Ἰλ. Ω. 365. «Οἱ
τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγύς ἔασι·» πολ-
λάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δυσμενής. Ὁδσ. Λ,
401, καθ' ἣν σημασ. ὑπερέχει ἡ χρῆσις τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέξεως: Ἐπὶ πραγμάτων· ἐναντίον, ἐνοχλητικόν, δυσάρεστον, Ἡρόδ. Β'. 10. »οὐδὲν οἱ μέγα ἀνάρτιον πρῆγμα συνενείχθη.« καὶ 5, 89, 90.

Ἀναρτάω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀρτάω) κρεμῶ τι εἰς τι· ἀναρτ. τινος Ἀπολ. Ῥό. 3, 789. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπαι. πἀναρτῶ τινα ἐλπίσιν·« κάμνω τινὰ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀμφιβολίαν διά τί-ποτε, νὰ μὴν ἠξεύρῃ βέβαια τί θέλει γενεῖ· τὸ σύνηθες παροιμιῶδ· παρ' ἡμῖν· ἀμίνω τινα μέσον ψόρας καὶ ἀψορτσίας. Ἀλλὰ καὶ εὐθαρρύνω τινα μὲ τὴν ἐλπίδα, δὲν ἀμίνω νὰ ἀπελπισθῇ· ὡς τό, μετεωρίζω, καὶ μεωρέω. Παθητ. δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰμὶ πολλὰ προτρεπτικός, ἔχω ὅλον τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τί-ποτε· 2) ἀναρτῶ ἑμαυτὸν εἴς τινα· ἀντὶ τοῦ παραδίδομαι εἴς τινα, κάμνω ὅλα διὰ νὰ τὸν ἀρέσω, τὸ τουρκισ. διὰ χατῆρι του· ἀφιερόνομαι εἰς αὐτὸν, ζῶ κατὰ τὴν θέλησίν του· ὑπὲρ τῶν Δυκούργου παίδων εἰς τὸν δῆμον ἀνήρτησαν ἑαυτούς.« Δημοσθ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀναρτῶμαι τὰς ἐλπίδας εἴς τινα. »Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτήσατο ταῖς ἐλπίσιν τὸν Νουμᾶν·« ἐκρέμασεν, ἔβαλλε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν. »Ἀνηρτήσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον·« καὶ Μέσ. »Ἀνηρτημένοι ταῖς ὄψεσι πρὸς αὐτόν·« προσήλωσαν τὰ ὀμμάτια των εἰς αὐτόν· καὶ ὅτῳ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται·« Πλάτ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέμονται ὅλα, ἤγουν ἔχει τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ καὶ εἶναι αἴτιος εἰς ὅλα· Πλάτ. 3) Μέσως, »Ἀναρτῶμαι τινά·« φέρω τινὰ εἰς τὰ κρέμου, τὸν κάμνω νὰ μοὶ προσκολληθῇ, νὰ γενῇ φίλος μου, κερδαίνω τὴν ἀγάπησιν του· Ξενοφ. Κυρωπ. Α'. δ'. 4) Μετὰ Ἀπαρεμ. περνῶ ἐπάνω μου, ἐπιχειρῶ, καταχειρίζω· »ἀνηρτημένου σεῦ ἀνδρὸς βασιλέος χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν·« Ἡρόδ. 1, 90. καὶ »μαθὼν δὲ τότε τοὺς Ἀθηναίους ἀνηρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς..« 6, 88. ἀφ' οὗ

Ἀνάρτησις, εως, ἡ· κρέμασμα ἀπό τι· δέσιμον τινος ἀπ' ἄλλο τι· ὑποχρέωσις· προσκόλλημα εἰς τινα· τὸ νὰ ἀφιερόνεται τις καθ' ὅλα εἰς τὴν θέλησιν ἄλλου.

Ἀνάρτιος, ὁ, ἡ· (ἄρτιος) ἐπὶ ἀριθμῶν· μονός, ὅστις δὲν εἶναι ζυγός πἄρτιος, ἢ ἀνάρτιος·« τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν παιγνίδιον ζυγὰ ἢ μόνα; καὶ κοινότερον· ζύγι, μόνι; 2) = Ἄναρσιος.

Ἀνάρτυτος, ὁ, ἡ· (ἀρτύω) ἀνέτοιμος, ἀτεύκτος· ἐπὶ φαγητῶν δέ, ἄρτυστος, μὲ χωρὶς ἄρτυμα ὅηλ. χωρὶς μυριοθειὰ, τουτέστι χωρὶς κρομμύδι, κανέλαν, καροφύλλι καὶ τ. τ. μαγειρευόμενος· καὶ ἀκοίλωτος ἢ ἀκέλωτος.

Ἀναρτύω, = ἀρτύω· ἅμφ.

Ἀναρυστήρ, ῆρος, ὁ· ἀγγεῖον ὃ οὗ ἀντλοῦμεν· ἐγγκιμον νίρόντι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον του, καθώς π. χ. ὁ κουβᾶς· τὸ μεγάλον χουλιάρι μὲ τὸ ὁποῖον κεντόνομεν ἢ εὐγάζομεν ζουπαν· καὶ τ. τ. Ἠτύχ. καὶ ἀναρύω· Μλ. ὑσω (ἀρῶ, ἀρύτω) ἀντλῶ τι ὅηλ. εὐγάνω κανὲν ὑγρὸν ἀπὸ π. χ. ἀπὸ τὸ πηγάδι νερόν· ἀπὸ τὸ ἀγγεῖό τῆς ζούπας μὲ τὸν ἀναρυστῆρα (μεγάλο χουλιάρι) εἰς τὸ δισκάριον (πιάτον, ταπίρι, ταβλέρι) καὶ· λ. τ. (τὸ υ ἐστι μακρὸν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους)· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ὡσαύτως ψυχὴν ἀναρύεται παθῶν·« ἤγουν καθαρίζει, παστρεύει ἀπὸ τὰ πάθη.

Ἀναρχαΐζω· Μ. ίσω· κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον, παλαιόν· Ἀτθίδεκτ. Α'. Σελ. 501. »Ἠγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαΐσαι.«

Ἀναρχία, ας, ἡ· (ἄναρχος) ἔλλειψις ἐξουσίας, ἔλλειψις ἐξουσιαστοῦ ὑπερτάτου· Ἡρόδ. ὅπου ἀηλ. θὰ εἶναι βασιλεύς, ἢ ἄλλος ὁνατὸς ἐξουσιαστής, καὶ καθεὶς κάμνει ὅ,τι θέλει· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἀναρχία τὸ π'. ἔτος (ὁ χρόνος) τῆς 94 Ὀλυμπ. ὅτε ἐξουσίαζον οἱ 30. τύραννοι. »Τῷ δὲ ἐπιόντι ἔτει, ἐν ᾧ ἦν Ὀλυμπιάς, . . ὃν Ἕλληνες, ἔτι ἐς ὀλιγαρχίαν ἤρεσθη, οὐκ ἀνομάζουσιν, ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν..« Ξυφ. Ἑλλ. 2, 3, 1. καὶ Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 128. ὑπὸ Βόλφ. Πλάτ. Νομ. Β'. »τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου.«

Ἀνάρχομαι, = ἄρχομαι· ἀρχίζω πάλιν, ξαναρχίζω· Πλουτ. Σύλλ. 30.

Ἄναρχος, ὁ, ἡ· (ἀρχὴ) ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν γενήσεως· οὕτω λέγεται μόνος ὁ Θεός· Θεολόγ. »Ἄναρχος ὁ Θεός,« ὅηλ. μὴ ἔχων ἀρχὴν γενήσεως. 2) μὴ ἔχων ἀρχηγόν, ἐξουσιαστήν· Ἰλ. Β. 703. »ἀναρχοι ἦσαν·« καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι.« »Ἐπρ. ἀνάρχως.

Ἀναρχοφωτομυστός, ὁ, ἡ· χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς φῶς ἐξηγημένος· Ἐπιγρ. ἁμφ.

Ἀνασαλεύω· Μ. σω· (σαλεύω) ἀνακατόνω, κουνῶ, σαλεύω, ταράζω, κουνιῶνας ἢ ταράζοντάς τι κάμνω νὰ κινῆται ὑψηλά· Ἀλκίφρ. Α'. 30. τὴν ὀφρὺν ἀνεσάλευσεν.«

*Ἀνασάξιμος, ὁ, ἡ· (σάττω) τὸ ἀνασάξιμον, μεταλλουργεῖον, τουρκισ. μαντέμι, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ ἀφήσουν ἀδούλαυτον καὶ παραχωθῇ ἢ στουπωθῇ, τὸ ἀνοίγουν πάλιν καὶ τὸ δουλεύουν· Ἐπιγρ. 1, σλ. 189. ὑπὸ Boeckh. παρὰ τό

*Ἀνασάττω, Μλ. ξω· (σάττω) ξαναχώνω λάκκον ἢ τρύπαν ὁποῦ ἐστουπώθηκεν ἢ ἐγέμισε, καὶ τὸν ξαναδουλεύω.

Ἀνασειράζω· Μ. άσω· (σειράζω) σείρω, τραβῶ τι ὀπίσω μὲ σχοινί, ἢ μὲ τὸν χαλινόν· Ἀπολ. Ἄργον. Α'. ὑπὸ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαι·« 2) παρασταπίζω τινα, τὸν κάμνω νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ· Εὐριπ. Ἱππολ. 238. »ὅς τις σε θεῶν ἀνασειράζει, καὶ παρκαλᾷ χρείας.«

Ἀνασείραστος, οὖ, ὁ· ὀπίσω τράβηγμα· μὲ σχοινί, ἐξαιρ. μὲ τὸ χαλινάρι, π. χ. τὸ κεφάλι ἀλόγου ὁ καβαλάρης· Νικ. Χριστ. ΚΑ'. 3.

Ἀνασεισίφαλλος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνασείω, φαλλός) Ἐπίθ. τῶν ἐταιρίδων.

*Ἀνάσεισμα· = τῷ ἑξῆς.

Ἀνασεισμός, οῦ, ὁ· (ἀνασείω) κίνημα, τάραγμα, σείσιμον, τίναγμα, κίνημα πράγματός τινος ὑψηλά· 2) φοβέρα, φοβέρισμα· Διον. Ἁλικ. »ἀνασεισμὸς τῶν ἀποστατῶν.«

*Ἀνασείω· ποιητ. ἀνασσείω· Μ. σω· (σείω) σείω, τινάζω, κινῶ, κουνῶ, ταράζω τι σηκόνοντάς το ὑψηλά· Ἡσίοδ. Ἀσπ. 344. »Ἀθήνη Λιγέᾳ· ἀνασσείσασα·« καὶ Ξεν. Οἰκ. Γ'. 12. »ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασείσαι, καὶ συνθεῖναι·« »ἱστία ἀνασείω·« τραβῶ, ἁπλώνω ὀγλίγωρα τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ· »ἀνασείσας τὰ ἱστία· Φιλστρ. εἰς Ἀπολλων. 3, 12.: βοῇ ἀνασείειν καταχρηστικῶς· »ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν μετ' βοῆς·« Ἀρστφ. Ἀχαρ. 347. 2) βάνω τι εἰς κίνησιν ἢ κάμνω νὰ κινῆται ταράζων ἢ κουνιῶνας το· διεγείρω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν· 3) φοβερίζω σηκώνοντας ὑψηλὰ τὸ χέρι ἢ ἅρμα· φοβερίζω νὰ καταδύσω ἢ ἐγκαλέσω τινα εἰς τὸ κριτήριον· — ὁ ἀνώμ. Παρατατ. ἀνασείσασκε αἰντὶ ἀνασείσεσκε· ἐν Τιμ. Ἀπολ. ἁπάντοθ' ἀνασείσασκε, τίνασσε δὲ νηὶ δοῦρα·« 403. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. »τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασείσας ποι ἔτρεψεν·« 4) Διὰ σεισμοῦ καὶ κλόνου βάλλω τι εἰς κίνησιν.

Ἀνασελγαίνω· (ἀσελγαίνω) αὐθάδικα καὶ ἀδιάντροπα πειράζω, τὸ Ἰταλκ. σκαπάρω, ὑβρίζω, περιγελῶ τινα· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 62. »Οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης· ὅπου ὅμως ὁ Dind. ἤὴν ἐνασελγαινόμενος γράφει.

*Ἀνασεύω· Μλ. εὐσω (σεύω, αἰμλ.) σηκόνω τι ὑψηλὰ καὶ τὸ κουνῶ· Παθητ. δὲ μετὰ μέσ. ἀορ. κατὰ συγκ. πετάχνομαι ὑψηλά· καὶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο·« Ἰλ. Λ, 458.

Ἀνασηκόω, ῶ· Μ. ώσω· (σηκόω) ἰσιάζω τὸ βάρος, ὅηλ. βάνω τὰ ὁρύμια ἢ πρᾶγμα εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, διὰ νὰ ἰσασθῇ τὸ βάρος· ὅπερ ἄλλως Ἀντισηκόω, λέγεται· Πολυδ.

Ἀναστημαίνω· Μ. νῶ· φανερόνω τι διὰ σημείων.

Ἀνασθμαίνω· Μ. νῶ· (ἀσθμαίνω) κουτανασαίνω, βαρυὰ ἀναπνέω· Ὀππ. Ἁλ. Ε'. 212.

Ἀνασιλάομαι μέσ. ἀποθ. (ἀνάσιλλος) ἔχω κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου) κομψὰ χτισμένην, ἀχτένιστον, ἀνακατωμένην, τὸν ἀνήφορον σημωμένην· ἐξαιρ. ἀφίνω μέρη τῆς κόμης νὰ κρέμωνται εἰς τὸ μέτωπον λοξασμένα· τὸ τουρκβ. φορῶ περτσέι.

*Ἀνασιλλοκομάω = τῷ προηγουμ. Πλτχ. ἀμφβ.

Ἀνάσιλος, καὶ Ἀνάσιλλος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις φορεῖ κόμην λοξασμένην καὶ ἀχτένιστον· ἐξαιρ. κατσαρὰ καμωμένην καὶ ὑψηλὰ σημωμένην, ἢ μέρη αὐτῆς κατσαρωμένα εἰς τὸ μέτωπον· Πλουτάρχ. εἰς Κράσ. 24. »τῶν ἄλλων Πάρθων ἐτι σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερώτερον ἀνασίλλων κομώντων·« ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς λέοντος· Ἀρσττλ. Φυσιογ. Ε'. περὶ Λέοντος· »πάνωθεν τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα τρίχας ἐκλινεῖς οἷον ἀνάσιλλον·« 2) ἀσυλλόητόν τι κωμικὸν προσωπεῖον (προσωπίδι, τὸ Ἰταλκ. παρὰ πολλοῖς συνηθέστερον λάρφα)· πιθανῶς ἐκ τῆς ἀγρίως ηὐξημένης καὶ ἀμιλῶς ἐχούσης κόμης τῶν δούλων (σκλάβων) οὕτω κληθέν· (ἐσεὶ δὲ ἡ λέξις ἐν σπανίᾳ χρήσει καὶ οὔτε τὴν ὀρθογραφίαν οὔτε τὴν παραγωγὴν κεκανονισμένην ἔχουσα· ἔοικε μέντοι συγγενὴς εἶναι τῇ, ἀνασείω).

*Ἀνασιμαίνομαι· μέσ. ἀποθ. ἀντὶ ἀνασιμόω. Πολδ. 2, 73.

Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ· (σιμὸς) ὅστις ἔχει τὴν μύτην ἀπάνω μὲν βαθουλὴν, κάτω δὲ σηκωτὴν· τὸ κοινῶς σιαφλομύτης· ὅθεν ἐν γένει λυγητμένος ἀπάνω ἢ εἰς τὴν ἄκρην· ὅθεν καὶ ἐπὶ πλοίων. Ἀριστοτ. »ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται·« ἀφ' οὗ

Ἀνασιμόω· ῶ, Μ. ώσω· στραβόνω, σηκόνω τὴν ἄκρην τῆς μύτης· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀηρίων ὅταν σηκόνουν τὴν κεφαλὴν, σουφρόνουν τὴν μύτην καὶ σφραίνονται τὸν ἀέρα ἐπὶ πλησιαζούσης μεταβολῆς καιροῦ· Κυρίως δὲ Ἀνασιμοῦμαι, ἐπὶ τῶν ζώων, ὅταν τὰ ἀρσενικὰ αὐτῶν σφραίνωνται κοιτὰ εἰς τὰ θηλυκά· Ἡσύχ. »ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ἐγείραν ὁρμώντα σφραίνεσθαι.«

*Ἀνασκαίρω (σκαίρω) πηδῶ, ῥίχνομαι τὸν ἀνήφορον χορεύοντας τὸν πηδηχτὸν χορὸν λεγόμενον.

Ἀνασκαλεύω· Μ. σω, (σκαλεύω) ξεσκαλίζω, γυρεύω, σκαλίζω, ξεσκάφτω, ἐρευνῶ· ἀνασκαλεύω τι μὲ τὸ σκαλιστήρι· πολλάκις κατὰ μεταφορικὴν ἔννοιαν. Διονύσ. Ἀρεοπ. »ἐγὼ τοὺς ἐναποκειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας.«

Ἀνασκάπτω, Μ. ψω. (σκάπτω) ξεσκάφτω, ξαναχώνω, ξεπαρχώνω· ξανασκάφτω· μεταφ. σκάφτω· ἐνάντιον μοῦ μὲ τὲς ῥίζες του· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ κατὰ κράτος· ἐπὶ πόλεων ἐξαιρ. Δίων. »πληρῶν δίκελλαι καὶ τοι ἀνασκάψας, ἔπεισε καὶ τοὺς ἄλλους αὐτὸν μιμήσασθαι.« Διονύσ. Ἁλικ. Β'. 40.

Ἀνασκεδάζω, Ἀνασκεδάννυμι. Ἅμφ.

*Ἀνασκεδάννυμι. Μλ – δάσω. Ἀττικ. – σκε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διῶ· (σκεδάννυμι) διώχνω τι σκιάζωντάς τε: καταισκορπίζω. (α τω)

Ἀνασκέπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. ἀποδτ. (σκέπτομαι) προσεκτικῶς στοχάζομαι, θεωρῶ· παρατηρῶ καλά· παρεσχημαι. τύπος παρὰ τὸ, ἀνασκοπέω, οὗ ἡ χρῆσις κατ' ἐνεστ. ἀμφιβάλλεται εἰστέτι.

Ἀνασκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) μαζόνω τὰ πράγματά μου, τὸ συνηθ. Ἰταλκ. Ἰμπακάρω, ξαναμπακάρω. π. χ. ὅταν θέλω νὰ μισανύσω που. Θκδ. Τμ. ε. 1, σλ. 245. Ὑπό Poppo. ἐξαμφ. ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν· ξαναχορτόνω, γερνῶ μακρύτερα ἢ μετακομίζω αὐτά, φεύγω μαζύ μὲ αὐτά· σημαίνω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ· στέλνω μακρύτερα, παραμερίζω τὰ πράγματά μου, ἢ καὶ ἄλλως: κλέφτω, ἁρπάζω, διαγουμῶ, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω: Ἐπὶ τραπεζιτῶν, Ἰταλκ. Βαγκέρω ἢ τουρκβ. σαρράφεδον, σημαίνω τὰ γραφεῖον, τὸ σκριττώριόν μου Ἰταλκ. ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ μεταφέρω ἄλλου: ἔτι δὲ καὶ χρεωστῶ, τὰ Ἰταλκ. βαγκροτάρω ἢ τουρκβ. μουφλιουζεύω: Ἐπὶ ῥητόρων καὶ συνηγόρων, Ἰταλκ. ἀβοκάτων· ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρα τὰ δικαιολογήματα τοῦ ἐναντίου, ἀποδείχνω, ὅτι δὲν ἔχουν τὸν τόπον τα· ἀντίστοιχος τῷ, κατασκευάζω. Πολλάκις κατὰ μέτ. διάθ. μαζόνω, ἀνασκερνῶ τὰ πράγματά μου· ὅθεν ἀναχωρῶ, μετανω: ὠσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ κρημνίζω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἁρπάζω, στέλλω μακρύτερα ἢ παραμερίζω τι, ἢ κατὰ μέτ. διάθ. χρῆσις τοῦ ῥήματος οὐκ ἔστι σπανία· 2) ξεκαδιορδόνω, βάνω πάλιν εἰς τάξιν, ξεναχτίζω. Στρβ. ὅτι· σηκόνω ἢ μαζόνω τὸν τράπεζαν· ἐν γένει· βάνω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, εἰς τάξιν, ξανακαδιορδόνω.

Ἀνασκευαστικός, ἡ, κόν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνασκερνᾷ, μαζόνῃ, ἢ Ἰταλκ. ἰμπακάρῃ, παραμερίζῃ πράγματα, νὰ χαλνᾷ, ἐξολοθρεύῃ, νὰ ἀναιρῇ ἢ νὰ κάμνῃ ἄκυρον· 2) νὰ ξεναχτίζῃ.

Ἀνασκευή, ῆς, ἡ· ἀναπλήρισμα, παραμέρισμα πραγμάτων, κρήμνισμα, χάλασμα: ἀνασκευὴ τραπέζης, τὸ Ἰταλκ. βαγκαρίττα, βαγκρατίρισμα, τὰ τουρκβ. μουφλιουζλίκι· ἀντιθ. τῇ, κατασκευῇ: ἀναίρεσις ὀρθῆς τῶν λόγων τοῦ ἐναντίου: ἐγκράτεια ἀπὸ σαρκικὰς ἡδονάς, τὸ κοινότερον, πλεῖστοι ἢ ζουλίγμα ἐπιθυμίας. »Ἀνάπαυσιν τῆς ἐπιθυμίας«. Ἀρρίαν. Ἐπικ. Δ'. Α'. 2) Ἀνοικοδόμησις, ξεναχτίσιμον.

Ἀνασκήπτω. Μ. ψω. αὐτὸ τοῦ, Ἀποσκήπτω. Ἡροδ. ἀμφ.

Ἀνασκησία, ας· ἡ· ἔλλειψις ἢ ἀμέλεια γυμνάσεως, ἀσκήσεως, ἀγυμνασία. Πολυδ. παρὰ τό,

Ἀνάσκητος, ὁ, ἡ· (ἀσκέω) ὅστις εἶναι ἀγύμναστος: ὅστις γυμνάζεται. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 8. Ἐπῤῥ. ἀνασκήτως· ἀγυμναστα. Φιλ. »ἀνασκήτως διακείμενοι«.

Ἀνασκίδνυμι· (σκίδνημι) κατασκορπίζω διασκορπίζω, Παθητ. καταισκορπίζομαι· διασκορπίζομαι.

Ἀνασκινδυλεύω. Μ. εύσω· (σκινδυλεύω) κρεμνῶ (ς' τὴν κρεμασταριάν) παλουκόνω· ὡς τό, ἀνασκολοπίζω. Πλάτ. Ἀττκ. κυρίως ἀνασχινδυλεύω. Π. Μοιρ. σλ. 360. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 32.

Ἀνασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω· (σκιρτάω) πηδῶ εἰς τὰ ἄνω· πρὸς τὰ ὀπίσω. Πολιαιν.

Ἀνασκολοπίζω. Μ. ίσω· (σκολοπίζω)· παλουκόνω, σουβλίζω· κρεμνῶ, σταυρόνω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἀνασκολόπισις, σεως, ἡ· σταύρωμα, σούβλισμα, παλούκωμα.

*Ἀνασκολοπισμός· = ἀνασκολόπισις.

Ἀνασκολύπτω· ἀναπαῶ τὴν πόσην.

Ἀνασκοπέω, ῶ. Μ. ήσω· (σκοπέω) παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς. Ξεν. Πολ. Ε'. 11. »εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοποίη, πῶς ἀποβέβηκεν«. καὶ περίτινος, Δν. Ἁλκ.

Ἀνασκοπή, ῆς, ἡ· θεωρία, ἀκριβὴς ἐξέτασις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνασμύχω. Μ. ξω. (σμύχω, ἀνμλ.) ἐξατμίζωτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάνωντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιάν: κάμνωτι νὰ σιώνηται, ψιθίρηται. Ἀρετ. Α'. »ταχὺ ἀνασμύχει τε καὶ ἀάπτει«. (χ)

Ἀνασοβέω, ῶ, Μ. ήσω· (σοβέω) σκιάζωντας, ἢ ξεπάζωντας διώχνω ἢ κάμνωτι νὰ φύγῃ. Πλάτ. Ἐπ. Ζ'. »διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοιμεν. Παρὰ Δουσιαν. ὃς, »ἔρχεται τεταιωδὲς βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην· ὅ ἐστι, ἐχωντας ἀνακτενζουρωμένα τὰ μαλλιὰ ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον.

Ἀνασόβησις, εως, ἡ· ψυχὴ ἀπὸ σκιάξιμον, ξήπασμα.

Ἀνασπαράσσω, Μ. ξω, (σπαράσσω) καταξεσχίζω, κατακομματιάζω· τραβῶ ἢ σύρω ἀπάνω μὲ ὁρμὴν ἢ ἐννατά. Εὐριπ. Βάκχ. 1093. »ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς«.

Ἀνάσπασις, εως, ἡ· (ἀνασπάω) εἰς τὰ ἄνω τράβιγμα: σφίξιμον. Ἱππκρ.

Ἀνασπαστήριος, ὁ, ἡ· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τραβᾷ ἀπάνω· εἰς τὸ νὰ τραβοῦν τι μὲ αὐτὸν ἀπάνω.

Ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ· (ἀνασπάω) τραβηγμένος ὑψηλά, ἢ ἀπάνω, ἢ πάρα: κραγμένος νὰ ἔλθῃ ὀπίσω· ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἡρόδ. Ζ'. 8. »ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Παίονας εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ 80. »ἐν τοῖσι τοὺς ἀνασπάστους καλεομένους κατοικίζει βασιλεύς· καὶ ἄλλαχοῦ πολλάκις· ὅτι δὲ καί, θελημάτων φενγάτος, ξενητεμένος: Ἐπὶ πυλῶν ἢ θυρῶν· ἀνάστ. πύλη· ἀντὶ ἀνοιχτή. Σοφ. Ἀντ. 1080. ὅπου ὅμως ὀξυτόνως κεῖται· »καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα..« 2) οἱ ἀνάσπαστοι. Ἀθην. καὶ Δίδυμ. Ποικ. Ἱστ. Θ'. 11. ὑπονοουμ. πίμπτεως· τὰ λαρία τῶν ὑποδημάτων. ἀμφβ.

Ἀνασπάω, ῶ. Μ. άσω· ποιητ. ἀνσπάω (σπάω) τραβῶτι ἀπάνω· ἢ ὑψηλά, ἢ ἔξω· ἀνασπῶ ἕκτινος. »Ἡρόδ. 2, 92. »τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γινομένην, ἐπεὰν ἀνασπάσωτιν ἐκ τῶν ἑλέων«. Ἔξαμφ. ἐπὶ πλοίων εἰς ξηρὰν ἑλκομένων, ὡς τὸ ἀνέλκω. Πνδ. Πῃ 4. Ἡρδτ. 4, 154. »ἀνασπάσας δὲ ἀπῆκετο ἐς τὴν Θήρηνα. καὶ 7, 188. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »ἓξ χειρὶ ἕγχος ἀνεσπάσατο.« Ἰλ. Ν, 574. β') τραβῶ, ἀντὶ ῥουφῶ, καταπίνω. Αἰσχλ. Εὐμ. 2) ἀναπτῶ τὰς ὀφρῦς, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· ἀντὶ τοῦ ψηλόνω τὰ φρύδια, σουφρόνω τὰ μέτωπον, κάμνω σοβαρὸν πρόσωπον. Δουκ. νεκρ. διάλγ. 10. παράβλ. Ἀλκιφρ. 1, 34. L. ὑπό Dind. Ξεν. Συμπ. 3, 10. »τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς ὥσπερτι δεινὸν ἀγγελῶν«. Ἀρστφ. 1069: »λόγοις ἀνασπῶτινι· λέγω καυχητικά, περήφανα λόγια πρός τινα ὀνειδίζωντας, ὑβριζωντάς τον· »τέλος δ' ὑπῆρχε διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς ψέλων πολύν«. Σοφ. Αἰ. 307. 3) ἀμεταβ. τὸ πλείστον κατὰ μέσ. διάθ. τραβῶ μὲ βίαν, ἁρπάζω: Ἐνεργητ. δὲ, καὶ διώχνω, ἐξορίζω. Ἱπποκρ. (α)

Ἀνασπογγίζω. Μ. σω. (σπογγίζω) σφογγίζω τι μὲ σφογγάρι, τραβῶ ἢ βυζάνω ὑγρασίαν καθώς τὸ σφογγάρι. Ἱπποκρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ· βασίλισσα· (ἐκ τοῦ, ἄναξ)· ἔτι δὲ καὶ προσφωνητ. ἐπὶ θεαινῶν, παρ' Ὁμ. ὡς ὅστις ἐπὶ ζωντῆς γυναικὸς ἅπαξ μόνον χρῆται τῇ λέξει ἐν Ὀδσ. Ζ, 149. ὁ Ἡσ. δὲ, οὐδαμῶς ἐγίνετο δὲ ἡ λέξις χρησιμωτέρα ἀπὸ Πινδάρου.

*Ἀνασσείασκε. Ἐπκ. Παρατ. γ'. ἑνε. πρόσπ. ἀντὶ ἀνασσείσκε, ἀνέσειε, παρὰ τὸ, ἀνασείω.

Ἀνάσσυτος, ὁ, ἡ· (ἀνασεύω) ὅστις σύρεται, κινεῖται τὸν ἀνήμορον· ὅστις περιπατεῖ ὀπισθοκωλᾶ, ἢ κινεῖται εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω, Μ. ξω, (Ἄναξ), βασιλεύω, ἐξουσιάζω· προστατεύω· τόσον ἐπὶ ζωντῶν ὡς καὶ ἐπ' ἀθανάτων ἐν χρήσει. Ὅμ. συντάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον δοτικῇ τοῦ ἐξουσιαζομένου λαοῦ, ἢ τόπου: εὐρῆται ὅμως καὶ γεν. συντασσόμ. »Τενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσω, Ἰλ. Α, 38. Β, 33. Ὀδσ. Δ, 62. γενικῇ τε καὶ δοτ. ἅμα, »Τρωέσσιν ἀνάσσειν τιμῆι« Ἰλ. Τ, 180. Ὀδσ. Ω, 30. »μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσειν« δηλ. μεταξὺ τῶν θεῶν. Ἰλ. Δ, 61. »μετ' Ἀργείοισιν. Ψ, 471. »ἐν Θήβῃ ἀνα· Ὀδσ. Λ, 275. Ἰλ. Β, 572. τὸ δὲ, ἐν ἀνάσσειν, κατ' ἐπίτασιν τῆς σημασίας· »δώμασιν ἀνα· ἐξουσιάζειν εἰς τὸν οἶκον του. Ὀδσ. Α, 402· »κτήμασιν οἷσιν εἰς τὰ κτήματα εἰς τὸ ἔχειν του. Ὀδσ. Α, 117. Δ, 309. Παθητ. »ἀνάσσονται ἐμοίγε· ἐξουσιάζονται ἀπὸ ἐμένα. Ὀδσ. Δ, 177. ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »τρὶς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν« νὰ βασιλεύσῃ τρεῖς γενεὰς ἀνθρώπων· τοῦτ' ἔστι τρεῖς φορὲς νὰ γένῃ βασιλεὺς καὶ κάθε φορὰ νὰ βασιλεύσῃ τὸν καιρὸν μιᾶς γενεᾶς, δηλ. 33. χρόνους. Ὀδσ. Τ, 245. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. δὲ ἐξουσιάζω, διοικῶ, κυβερνῶ ἐν γένει. Στρ. Φιλ. 140. »Παρ' ὅτῳ τὸ Διὸς Διὸς σκῆπτρον ἀνάστεται· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸ σκῆπτρον νὰ ἐξουσιάσῃ. Ὀχῶν ἀν. Εὐρπ.

*Ἀνάσσω, Ἀττ. ἀντὶ ἀναίσσω.

*Ἀνάστα· ἀόριστ. β'. προστακτ. ἀντὶ ἀνάστηθι, παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀναστᾰδόν. Ἐπῤῥ. (ἀνίστημι) ὀρθά, ἐσηκωτικά. Ἰλ. Ψ. 469. »ἀλλὰ ἑδρηθὲ καὶ ὄμμε ἀναστᾰδόν.«

Ἀναστᾰλάω· (σταλάω) κάμνω νὰ στάζῃ. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 324.

Ἀναστᾰλτικός, κή, κόν. (ἀναστέλλω) ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος νὰ διώχνῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ, νὰ κρατῇ τὴν κίνησιν τινος· »ἀναστᾰλτικὰ φάρμακα«. Ἰατρ.

*Ἀναστᾰλίζω· τὸ, σταλύζω, ἀσταλύζω, καὶ ἐπίτασιν. Ἀνακρ.

Ἀναστάς, άσης, ἡ· παρ' Ἀπολ. Α'. 789. Παστάς.

Ἀναστάσιμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, εως, ἡ· γεν. εως, Ἰων. ιος (ἀνίστημι) σήκωμα, τὸ νὰ σηκώνηται ἢ σηκώνῃ τις πλαγιασμένος ἢ καθήμενος· ἐξαμφ. προσηκωμα, εἰς τιμήν τινος. Πλάτ. Πολ. 4, 4: σηκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον· »ἀνάστ. ἐξ ὕπνου« Σφ. Φιλ. 276: »ποίαν ἀνάστασιν ἀκεῖς αὐτῶν βεβιωτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε«; σήκωμα ἀπὸ ἀῤῥωστιάν· ἀνάῤῥωσις, ἤτοι ξαναγέρημα: τὸ νὰ σηκωθῇ τις πηδηχτὸ ἀπὸ ἐνέδραν, ἤτοι ἀπὸ κανένα καρτέρι ὅπου κάθεται καὶ παραμονεύει: Ἐπανάστασις: σήκωμα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἔρχομός εἰς ἄλλον τόπον· δηλ. τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ ζήσῃ εἰς ξένον τόπον· 2) ἐνεργητ. σήκωμα· ἄπανω, ἴσιωμα, ξύπνισμα: Εὐρπ. Φοίν. 581. »ἀνάστ. τειχῶν· ξαναχτίσιμον. Δμσθ. β') κατ' ἐχθρικὴν σημασ. διώξιμον, ἐξόρισμα ἀπὸ τὴν πατρίδα: χαλασμός, ἀφανισμὸς τῆς πατρίδος. Δμσθ. ἐν γένει· αἰτία τοῦ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πηγαίνῃ εἰς τὰ ξέω. «Ἀποικόμενοι δὲ ἐς Σάμον οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσεως τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι». Ἡρόδ. 106. γ) Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις· ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος καὶ ἀναλυθέντος· ἡ ἄνωθεν στάσις· 2) μετωνυμικῶς· «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις» ἀντὶ τοῦ, οὐ δέομαι βοηθείας ἑτέρας· ἀπ' ἐμαυτοῦ πάντα ποιῶ. Χρυσ. «περίττων ἀνάστασις» ἡ εἰς ἀθανασίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν μετάπλασις τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων Θεοφύλ. Μεταφρ. ἡ ἐκ τοῦ πτώματος τῆς ἁμαρτίας ἀνόρθωσις· 3) ἡ ἐν τῇ ἀναστάσει κρίσις τοῦ Θεοῦ. Χρυσοστ. 4) παλιγγενεσία, ἀναστοιχείωσις, ἀποκατάστασις εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως. Θεοδορ. «ἀνάστασιν σωμάτων περιμένομεν· τοῦτο γὰρ καὶ ἡ προσηγορία δηλοῖ· ἀνάστασις γάρ, ἡ ἄνωθεν στάσις· τὸ σῶμα δέ ἐστι τὸ φθειρόμενον καὶ διαλυόμενον καὶ εἰς χοῦν μεταβαλλόμενον· τῆς γὰρ ἀθανάτου ψυχῆς οὐκ ἀνάστασις, ἀλλ' ἐπάνοδος γίνεται πρὸς τὸ σῶμα».

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ· (ἀνίστημι) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής. Αἰσχύλ. Χοηφ. 300. «ἡθανὸς ἀναστατῆρα».

Ἀναστατήριος, ὁ, ἡ· ὅτις τείνει εἰς ἀνάστασιν, εἰς ἀνάῤῥιψιν· ἐπίθετ. Φυσίκης, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὅταν ἐστηλόνοιταν ἀπὸ ἀῤῥωστειῶν. Ἡσυχ.

Ἀναστάτης, ου, ὁ. = Ἀναστατήρ. Λίσχυλ.

Ἀναστατικός, κή, κόν. = ἀναστάτιμος. Ἐπῤῥ. καὶ Ἀναστατικῶς.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ· (ἀνίστημι) σηκωμένος, τσιγκμένος, ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἢ φευγάτος εἰς τὴν ξενητειάν. «φέρε στήσωμεν ἡμεῖν αὐτῶν βασιλέα· καὶ εἰκὸς ἥτε χώρη εὐνομήσεται, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἔργα τρεψόμεθα, οὐδὲ ὑπ' ἀνομίης ἀνάστατοι ἐσόμεθα». Ἡρόδ. 1, 97. καὶ 7, 118. Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν· ἠρημωμένη, διεφθαρμένη, χαλασμένη· «ἀνάστατον ποιεῖν, ἀνάστατον γίνεσθαι». Ἡρόδ. 1, 155, 178. 7, 56. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἀνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις». Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 29. ἐνίοτε μετὰ γεν. Πλουτάρχ. «χαρίτων ἀνάστατος συμποτώτερον δουλωμένος, ὑποταγμένος = ὑποχείριος. Ἡρόδ. 1, 177. 2) ἐπίθετ. ὁ ἀνάστατος, ἐν Ἀθην. καὶ εἶδος ἄρτου οὕτω καλουμένου· «ἀνάστατος ἄρτος· ἴσως ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ῥεβαθόπιτον φαμί. Valck. Adon. σελ. 398. Β.

Ἀναστατόω, ῶ. Μ. ώτω. (ἀνάστατος) ἀναστήνω τινα· τὸν διώχνω ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸν ἐξορίζω· τὸν κάμνω ἐπαναστάτην· ἐρημάζω, διαφθείρω, χαλνῶ κατὰ κράτος πόλιν ἢ τόπον τινα· ἔστι δὲ ἡ λέξις νεωτέρα· ἀντὶ ἀνίστημι, ἢ Ἀνάστατον ποιῶ. ἀφ' οὗ

Ἀναστάτωσις, εως, ἡ· χαλασμός, φθορά, ἐρήμωσις, ἀφάνισμα. Εὐστάθ.

Ἀνασταυρόω, ῶ. Μ. ὥσω· (σταυρόω) σταυρόνω, κρεμνῶ, παλουκόνω τινα = ἀνασκολοπίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ'. 1. «ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν ἀνεσταύρωσεν». ἀφ' οὗ

Ἀνασταύρωσις, εως, ἡ· σούβλισμα, παλούκωμα, σταύρωμα.

Ἀναστάχνω = ἀνασταχύω. Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀναστάχύω (στάχυς) αὐξάνω, τρανεύω, γίνομαι ψηλὸς καθὼς τὸ στάχυ· εὐγάνω στάχυα ἢ στοχόνω.

Ἀναστεγόω, ῶ. Μ. ώσω· (στεγάω) ἀπολῶ δύο πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Ἀθήν.

Ἀναστείβω, τὸ στείβιο κατ' ἐπίτασιν. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 287.

Ἀναστειος, ὁ, ἡ (ἀστεῖος) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ πόλιν· ὄθεν χωριάτης, ἀπολίτευτος, χωρτός, ἀπαλέκητος.

Ἀναστειρος, ὁ, ἡ· (στεῖρος) ἐπὶ πλοίων· μὲ ὑψηλὴν πρώῤῥαν· τοῦ ὁποίου ἡ πρώῤῥα εἶναι ὑψηλή. Πολυβ. «ἀνασείρου τῆς νεὼς οὔσης».

Ἀναστειχίω· (στείχω) πηγαίνω τὸν ἀνήφορον, ἀνηφορίζω. Εὐστάθ.

Ἀναστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) στέλνω, σηκόνω ὑψηλά. «Ἀναστέλλω ὀπωπάς». Ἐπιγρ. σηκόνω τὰ μάτια, ἢ κυτάζω ἀπάνω· ἐξαιρέτως ἐπὶ φορεμάτων· σηκόνω, μαζώνω, ἢ κρατῶ ἐπάνω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται, σβαρνίζηται· «ἀνεσταλμένος προσωρεία». Πλουτ. «ἀνεσταλμένος χιτῶνα ἐπανωφόρεμα μαζωμένον, ἀνασκομπομένον. Ἰδὲ ἀνασύρω· β') ἐνδύω πάλιν, ξαναντύνω. Εὐρ. Βάκχ 685. 2) στέλνω ὀπίσω, διώχνω ὀπίσω· ἐμποδίζω, κρατῶ ἀπίσω, ἤτοι δὲν ἀφίνω νὰ κινῆται ἐμπρός· ἐμποδίζω τι ἀπό τινα, δηλ. διαφεντεύω τινα· «ἀναστέλλω τί τινος» π. χ. ἐμποδίζω ἐχθρικὸν στράτευμα τοῦ νὰ ἐρμήσῃ που. Ξεν. καὶ Θκδ. Παθητ. διώχνομαι ὀπίσω· ὄθεν γυρίζω, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω «ἀποξενούμενος δὲ ἀνεστέλλοντου Θκδ. προεποιοῦμαι, ἤτοι καμόνομαι ὡς νὰ θέλω νὰ τραβηχῶ ὀπίσω, ἢ νὰ σταθῶ, νὰ μὴ κινηθῶ ἐμπρός. Πολύβ. ὑποκρίνομαι, ἢ καμένομαι: ἔτι δέ, καὶ ἀποβάλλω, ἢ δὲν δέχομαί τι, ἀρνιοῦμαι ἢ λέγω ὄχι: ἐγκρατεύομαι· π. χ. «ἀναστέλλομαι τροφήν». Αἰλ. Ἱστ. Ζώ. 2, 14.

Ἀναστενάζω. Μ. ξω. = ἀναστένω. Ἡρόδ. 1, 86. Σφκ. Αἴ. 931.

*Ἀναστεναχίζω· ἀναστενάζω βαθιά, ὀρνιῶ μεγαλοφώνως· «ὡς πυκιὰ ἐκ στήθεσσιν ἀναστεναχίζ' Ἀγαμέμνων ἐκθέει ἐκ κραδίης». Ἰλιάδ. Η, 9.

*Ἀναστεναχίζω (στενάχω) ἀναστενάζω δυνατά, ὀρνιῶ, κλαίω μὲ βαρεῖς ἀναστεναγμούς· μετὰ αἰτιατ. «ἦ ἐνὶ κεῖται Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί». Ἰλιάδ. Ψ, 211. «ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ὀπαθ. «παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοώντες». Σ, 315.

*Ἀναστένω (στένω) ἀναστενάζω, παραπονοῦμαι.

*Ἀνάστερος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄναστρος.

*Ἀναστεφανόω (στεφανόω) στεφανόνω, ἢ τὸ πολλοῖς σύνηθ. Ἰταλικ. χορονίζω.

Ἀναστέφω. Μ. ψω· (στέφω) στεφανόνω, δένω τι ὁλόγυρα ὡς στεφάνι. Πλούτ. Θησ. κλάδοις ἐλαίας ἐρίῳ ἀναστεμμένοις.

Ἀναστηλόω. Μ. ώσω. (στηλόω) στήνω στύλον· βάνω τι ἐπάνω εἰς στύλον νὰ φαίνηται εἰς τιμήν τινος, εἰς ἐνθύμησιν. Πλούτ. εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας· ὄθεν

Ἀναστήλωσις, εως, ἡ· στήσιμον στύλου· βάλσιμον πράγματός τινος ἐπάνω εἰς στύλον ἢ Ἰταλικ. κολόναν. Ἡφαιστ. «ἀναστήλωσις τοῦ λέοντος».

Ἀνάστημα, τος, τὸ· (ἀνίστημι) βάλσιμον τινος ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε ὑψηλόν· σήκωμα ὑψηλά: ὕψωμα ἢ ψήλωμα π. χ. βουνοῦ, λόφου καὶ τ. τ. μέγεθος σώματος ζωντανοῦ· τὸ Ἰταλικ. στατοῦρα, ἢ τουρκιβ. μπόϊ· «ἀνάστημα βασιλικὸν» ἀντὶ βασιλικὴ μεγαλειότης. Διόδωρ.

Ἀναστηρίζω. Μ. ξω. (στηρίζω) στήνω τι ἐπάνω εἰς στερεὸν θεμέλιον· στήνω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι διὰ τιμὴν ἢ ἐνθύμησιν. Ἀνάλεκτ. Σελ. 288. «πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης».

*Ἀναστησείω· ἀφετικὸν ῥῆμα, παρὰ τὸ ἀνίστημι· ἀγαπῶ, θέλω, ἔχω ὄρεξιν νὰ στήνω τι ὀρθόν, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε ὑψηλόν· νὰ σηκώσω τι ὑψηλά, νὰ τὸ βάλω εἰς ψήλωμα διὰ νὰ φαίνηται.

Ἀναστίζω. Μ. ξω. (στίζω) κάμνω σημεῖον εἰς τίποτε βάνωντας ἐπάνω ἀναμμένον σίδηρον· καθὼς σημειόνουν ἄλογα, βόϊδια, καὶ παλλοὺς κακούργους.

Ἀναστοιβάζω. Μ. σω. σπρώχνω πρὸς τὰ ὀπίσω. Νικήτ. Χρον. Β'. 6.

Ἀναστοιχειόω. Μ. ώτω. μεταπλάθω, μεταχηματίζω· παρὰ δὲ Γρηγ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη στοιχεῖα.

Ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ· μεταπλάστις, καὶ ἀνάλυσις πράγματός τινος εἰς τὰ, ἐξ ὧν συνετέθη· 2) ἀνάπλασις· ἰδὲ Ἀνάστασις. 4. Γρηγ. Νύσ. εἰς Πουλχ. «Τοῦτο γάρ ἡ ἀνάστασις, ἡ εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς φύσεως ἡμῶν ἀναστοιχείωσις». Καὶ ἐν τῷ βαπτίσμ. ἡ ἄνωθεν γέννησις, ἀναστοιχείωσίς τις τοῦ ἀνθρώπου γίνεται» = μεταστοιχείωσις, καὶ μεταποίησις.

Ἀναστοιχέω, ῶ. Μ. ήσω. Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ. Δ'. 114. «τὴν ψυχὴν ἀναστοιχήσας ἄνω» ὑψώσας. ἀμφ.

Ἀναστολή, ῆς, ἡ· (ἀναστέλλω) ὀπίσω ῥίξιμον ἢ χτύπημα, ἀνασήκωμα ἤτοι τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νὰ στέκῃ ἀνασηκωμένον ἢ ὑψηλά. π. χ. παρά. Πλούτ. «ἀναστολὴ τῆς κόμης· 2) γύμνωμα ἢ ἄνοιγμα πληγῆς ὅταν τραβᾷ τις ἔσω τὸ κρέας ταυτόνοντας τὴν· χειρουργ. λέξις.

Ἀναστομόω, ῶ, Μ. ώσω. (στόμιον) ἀνοίγω στόμιον ἢ τρύπαν εἴς τι, κατὰ σημασίαν ἐκτάσεως, δηλ. διὰ νὰ τὸ κάμω πλατύτερον, ἢ ψαρύτερον· ἐξαιρ. τὸ μέρος ὅπου ἐκτρέχει ποταμός, ἢ λάκκος. Ξεν. Παιδ. Σ'. ξ. 15. «ἀνεστόμωσα τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμόν, Μέσως. «Χείλος φάρυγγος ἀναστόμου τοῦτ' ἔστιν· ἀνοιξικὸ τὰ χείλη τοῦ στόματός σου. Εὐρπ. Ἱππ. 357. Παθητ. «ἀνοστομοῦνται ποταμοὶ ἀντὶ χύνονται, ἐκτρέχουν· 2) στενεύω τὸ στόμιόν τινος, τὸ περιορίζω, τὸ συμμαζώνω. Ἀριστοτ. Μετεωρ. 5. — 3) ἀξύνω τι, ἀκονῶ, ἢ τὸ κάμνει σουβλερόν, κοφτερόν: Μεταφορ. γαργαλίζω τὸν οὐρανίσκον τοῦ στόματος, προκαλῶ ὄρεξιν.

Ἀναστόμωσις, εως, ἡ· ἄνοιγμα, στόρεμα· στόμιον, ἤτοι ὁ τόπος ἀπου ἐκτρέχει, ἐχύνεται ποταμός εἰς θάλασσαν, ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· λάκκος εἰς ἄλλον λάκκον ἢ ποταμὸν καὶ τ. τ. 2) στένεμα, συμμάζωμα, περιόρισμα στομίου τινος· 3) γαργάλισμα, παρακίνημα εἰς ὄρεξιν.

Ἀναστομωτήριος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀναστομωτικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνοίγῃ, φαρδύνῃ, κάμνῃ κοφτερόν, σουβλερόν, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ προξενῇ ὄρεξιν φαγητῶν.

Ἀναστοναχέω, ῶ. Μ. ήσω. καὶ

*Ἀναστοναχίζω = ἀναστένω.

Ἀναστραγαλίζω, ἐσφαλμ. ἀνωγ. ὑπὲ, Ἀστραγαλίζω. Ἀθην.

Ἀναστράγαλος, ου, ὁ, ἡ· (ἀστράγαλος) ὅστις δὲν ἔχει ἀστραγάλους ἤτοι ζάρια· μὲ χωρὶς ζάρια.

Ἀναστρατεύομαι, Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. (στρατεύομαι) ὑπάγω ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, εἰς ἐκστρατείαν· τῷ ἐνεργ. ἀναστρατεύω, χρωνται μόνον οἱ μεταγενεστ. κατὰ σημασ. τοῦ στρατολογῶ.

Ἀναστρατοπεδεία, ας, ἡ· εἰς τὰ ὀπίσω μετάθεσις τοῦ στρατοπέδου: ξεκίνημα τοῦ στρατεύματος· παρὰ τό.

Ἀναστρατοπεδεύω. Μ. εύσω· (στρατοπεδεύω) ἀλλάζω τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου, τραβῶ ἢ κάμνω παραπίσω τὸ στρατοπέδον. Διον. Ἁλικ. Γ'. 55.

Ἀνάστρεμμα, τος, τὸ· γύρισμα τῶν ὀμματιῶν ἄνωθεν κάτωθεν. Ξεν. Κυνηγ. Δ'. 4. «ἐμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας».

*Ἀναστρεπτέον. Θετικ. Ἐπῤῥ. πρέπει νὰ ἀναστρέψῃ ἢ ἀναστρέψῃ τις.

Ἀναστρέφω, Μ. ψω. (στρέφω) γυρίζω τι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀναποδογυρίζω, «... εἴρους τ' ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σι πέσοιεν . . « Ἰλιά. Ψ, 436. καὶ «ὅρος ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσει. Ἡρότ. 6, 47: γυρίζω, στρεφογυρίζω τι, ὥστε τὸ ἐμπρὸς μέρος νὰ ἐλθῃ ὀπίσω. Ἐνφ. Ἀνβ. 4, 3, 29. «πεισθὲν δὲ ἀναστρέψωσιν οἱ πολέμιοι, καὶ . . ἀναστρέψαντας ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι μὲν τοὺς οὐραγούς . . «; ἀναγυρίζω τὰ χωράφια, δηλ. ὀργώνω. «Εἰ οὖν ἀρχοίμεθα, ἔφη, ὄρουν τὴν γῆν χειμῶνος, . . καὶ τὴν πόαν ἀναστρεφομένην, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τηνικαῦτα κόπρον μὲν τῇ γῇ ἤδη παρέχειν . . « Ἐνφ. Οἰκ. 16, 11. β') ἐξ ἐναντίου μεταστρέφω ἢ ξαναγυρίζω τι· ἐν γένει, ἐπανελαμβάνω λόγον ἢ πρᾶξιν τινα. Ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, γυρίζω ὀπίσω. Τὸ ἀναστρέφον μετοχ. λέγεται ποιημά τι, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ τις ἀνάστροφα, δηλ. ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχήν του. Ἰδὲ ἀνακυκλικός. 2) Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. ἀναστρέψομαι· ἔρχομαι διὰ ὑποθέσεις εἰς ξένους τινὰς τόπους «ξένται (τοῖς πολεμίοις) ἐν τῇ χώρᾳ ἀναστρέφεσθαι ἄνευ μάχης«. Ἐνφ. Κ. π. 8, 8. καὶ Ὀδσ. Ν, 326. «οὐ γὰρ ὅπως ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέψομαι«. Καταγίνομαι εἴς τι ἔργον· ἐὰν δ' ὄρχ καὶ ὑπὸ πλήθους ποτὲ στρατευμάτων τῶν ἔργων στερηθῶσι οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι. Ἐνφ. Οἰκ. 5, 13. τοιοῦτον καὶ τό, «καὶ ταῦτα οὐ μόνον πρόττων ἔχαιρεν, ἀλλὰ καὶ ἐνθυμούμενος ἡγάλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο, τὸν δὲ βάρβαρον ἐώρα, εἰ μέλλοι . .« Ξεν. Ἀγησιλ. 9, 4: τριγυρίζω, ἢ κάμνω γύρους καθὼς ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, δηλ. καταγίνομαι προσέχων παντοῦ καὶ φροντίζων καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διά τινα σκοπόν μου· καὶ ὅταν αὖ πάλιν ἄπιὼν γένηται . . πάλιν αὖ τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν, καὶ ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα ὧν μάλιστα ἡμῖς ὠφελοίην; Ἐνφ. Ἀπομ. 4, 8: Εἰς τὸ πολεμικὸν ἰδίωμα· γυρίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν· πλησιάσας εἰς αὐτὸν στέκομαι ἀντιπαραταγμένος· τὸν προσμένω ἀταράχως. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον· τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω. Παθητ. δὲ τό, ἐμοὶ τοῦτ' οὐ τέτραπται ὧδε Σιφ. Ἱέρ. 4, 5. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμένα εἶναι τὸ ἐναντίον.

Ἀναστρολάγητος, ὁ, ἡ· (ἀστρολογέω), ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἐξεύρει τὴν ἀστρολογίαν. Στράβ.

*Ἄναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον) χωρὶς ἄστρα, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκονται, δὲν φαίνονται ἄστρα.

Ἀναστροφάδην, Ἐπίῤῥ. (ἀναστρέφω) ἀνάστροφα, ἀνάποδα. Ἡσύχ.

Ἀναστροφή, ῆς, ἡ (ἀναστρέφω) γύρισμα ἢ στρέψιμον εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἀνθρώπινός πράγματός τινος π. χ. τοῦ ἀμαξίου ὅταν σύρηται ἀπὸ τὰ ὀπίσω. Ξεν. Παιδ. Ε'. δ'. 18. «Ἅρμα ἠλίσκετο ἐν τῇ ἀναστροφῇ· ὀηλ. ἐν ᾧ ἐγυρίζει· τὸ νὰ φέρῃ τις γύρους εἰς ἕνα πρᾶγμα καταγινόμενος εἰς αὐτό. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ τίποτε· εἰς τὸν ὁποῖον διατρίβει ἢ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του. Κατοικία, πρᾶγμάτειμα, ἢ πάρσιμον, ὄφσιμον. Συναναστροφή· διαγωγή ἤτοι φέρσιμον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀσχολία, ἤτοι τὸ νὰ καταγίνηταί τις εἰς τίποτε, νὰ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του μὲ τίποτε. Ἀναβολή, ἤτοι τὸ νὰ τραβᾷ τις τὸν καιρὸν ἐμπρός, νὰ χτυπᾷ τὴν βουλὴν ἀν ὀπίσω· ἢν γένει ὡς τὸ, διατριβὴ· γύρισμα πάλιν ὀπίσω ἀπὸ τὴν φυγήν, ξαναερχομὸς εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλ. πολλοὶς γνωστότερον εἰς τὴν μπατάλιαν. Ἐνφ. Ἑλλ. Δ'. 3. «δώσειν καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν«, παρὰ Γραμμ. ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀπὸ τὴν λῆγουσης ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν ἐξαιρ. εἰς τὰς προθέσεις, ὅταν βάλλωνται ὀπισθεν τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποίαν συντάσσονται. π. χ. Ἀπο, ἀντὶ Ἀπό.

Ἀνάστροφος, ου, ὁ, ἡ· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρισμένος, ἀναποδογυρισμένος. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀναστρόφως, Ἐπίῤῥ. ἀνάποδα, ἀναποδογυρισμένα.

*Ἀναστροφή· ἡ· κωμικὴ λέξις παρὰ τὸ, ἀναστρέφει τὰς ὄψας αἰσχίως ἐσχηματισμένη εἰς παραγωγὴν ἀπ' αὐτῆς τοῦ, ἀστραπή. Πλάτ. Κρατ. σλ. 409. C. «μηδὲ ἀστραπὴ ὅτι τοὺς ὄψας ἀναστρέφει, ἀναστροφὴ ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλιωπιστέον κέκληται«.

*Ἀναστρωφάω· ποιητ. ἀντὶ ἀναστρέφω· γυρίζω, στρέφω τι πρὸς ὅλα τὰ μέρη. «Οὐ ἠδὴ τόξον ἐνίημα, πάντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἐνθα καὶ ἔνθα μή . . Ὀδσ. Φ. 395.

*Ἀναστρωφελίζω· τὸ στρωφελίζω κατ' ἐπίτασιν.

*Ἀναστύρω = στυγνάζω· ἔχω λυπηρὸν ἢ σοβαρὸν πρόσωπον· 2) = ἀναστύω· λέξις κωμικὴ. Ἡσυχ. Πολιτ. 2, 176. (υ)

*Ἀναστύω, τὸ στύω κατ' ἐπίτασιν (υ)

Ἀνασύνταξις, εως, ἡ (ἀνασυντάσσω) μεταβολὴ καὶ διορισμὸς τῆς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορᾶς τὸ Ἰταλ. contribuzione· ὑστηρᾶς, ἀναλόγως κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν πολιτῶν. Ἀρπερ. «Ἀνασύνταξις ἐστιν, ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δέξῃ τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλκοιτας τοὺς τοῦτο πράξοντας· καὶ Ἀνασυντάττειν, τὸ ἀναθεωρεῖν τὸ ἐτήσιον δόσιμον τοῦ πλήθους, καὶ διορίζειν τὸ δοξάσαν«.

*Ἀνασυντάστω, Μλ. ξω. (συντάσσω) ξαναδιορίζω τὰς εἰσφορὰς ἢ τὸ δόσιμον τῶν πολιτῶν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, ξετιμεύοντας ἐκ νέου τὴν κατάστασιν καθενός.

Ἀνάσυρμα, τος, τὸ· πᾶν ὅ,τι εἰς τὰ ἄνω σύρεται· λέξ. κωμικὴ ἐπὶ τῶν λαϊκαίως γενιωμένων νέων παιδίων. Εὔβουλ. «Ἀνάσυρμα παρθένου· παρὰ Πολυδ. κυρίως σημαίνει τὸ εἰς τὰ ἄνω σηκωμένον, τραβιγμένον.

Ἀνασυρτόπολις, εως, ἡ· παρὰ Σουίδ. ἐσφαλμένον, ἀντὶ, Ἀνασυριτόπεπλος· παρὰ τὸ Ἀνασύρεσθαι τὸν πέπλον. Ἐπίθ. ἀναιτχύντου τινὸς ἑταιρίδος.

Ἀνασύρω. Μ. υρῶ. (σύρω) ἀνασέρνω, τραβῶ ἀπάνω, σηκόνω, ξεσκεπάζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἱματίων, ἢ φορεμάτων· ὅθεν γυμνόνω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Διογ. Λαέρτ. «πότερον δὲ ταῦτ' ἤδει στίλπον, τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεόν, ἀλλὰ θεὰν; ἢ ἀκτῖνας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐξέλαμπον; Μέσως. Ξεσκεπάζομαι, σηκόνω τὰ φορέματά μου ἀπάνω· ἢ μετοχ. ἀνασεσυρμένος, η, ον, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν ξετσίπωτος· παρὰ Συνεσ. «κωμῳδία ἀνασεσυρμένη«, δηλ. χωρὶς ἐντροπὴν, ἀδιάντροπος, ἐναντία εἰς τὴν χρηστοήθειαν. (ἐνστ. υρῶ. Μλ. υρῶ)

Ἀνασφαδάζω. Μ. σω. (σφαδάζω) πηδῶ, ἢ χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια τὴν γῆν ἀπὸ πόνον, λύπην, θυμόν. Σουίδ.

Ἀνασφάλλω. Μ. λῶ. (σφάλλω) σηκόνω τινὰ ὅπου ἔπεσεν. Οὐθστ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου ἐκ τινος ἀῤῥωστίας. 2) πάω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀνασφραγίζω. Μ. ἴσω, (σφραγίζω) χαλῶ τὴν βούλαν, ξεβουλόνω.

*Ἀνασχέθω· ἄχρηστος ἐνστ. ἀφ' οὗ ὁ Ἐπικ. ἀόρ. ἀνέσχεθον, ἀνασχεθεῖν = ἀνέσχον, ἀνασχεῖν· παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις Ἑλληνιστοῖς χρήσιμον· ἰδὲ ἀνέχω.

*Ἀνασχεῖν· ἀπαρμφ. ἐνεργτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνέχω.

*Ἀνασχέσθαι· ἀπαρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τ ἀνέχω.

Ἀνάσχεσις, εως, ἡ· (ἀνέχομαι) τὸ νὰ ἀν δεχθῇ τις τίποτε, τὸ νὰ ὑπομείνῃ, νὰ ὑποφέ τι· τὸ ἰταλ. tolleranza. Πλούτ. «ἀνάσχεσις ἡλίου· ἢ ἀνατολή· ἰδὲ ἀνατολή, ἀνοχή.

Ἀνασχετός, τὴ, τόν. (ἀνέχομαι) ὑποφερτός τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τινάς. Ποιητ. ἀνάσχετος νοῦ γὰρ ἔτ' ἀνασχετὰ ἔργα τετεύχαται . . Ὀδσ. Β, 63. Ἡρότ. 3, 81. «καὶ τοι τυράννου ὕβριν φεύγοντας ἄνδρας, ἐς δήμου ἀκολάστου ὕβριν πεσεῖν, ἐστὶ φιλαμαῦς ἀνασχετόν· κ 7, 165. καὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 600. «ὁρόμους, πο λαίστρας τ', οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί, κοινὰς ἔχοι σιν· προκριτώτερος δὲ ὁ ὀξυτονούμενος τύπο ἄλλως δέ, ἀνεκτός.

Ἀνασχέω, ῶ. Μ. ήσω. ἄχρηστος ἐνεστ. ἀ οὗ εἰώθασι παράγειν τὸν τοῦ ἀνέχω ἀόριστ. ἀ νασχεῖν.

Ἀνασχίζω. Μ. ἴσω. (σχίζω) σχίζω, κατασχίζω ξεσχίζω· πολλάκις παρ' Ἡρότ. ἐν γένει, κόπτ κομματιάζω.

Ἀνασχινδυλεύω. Ἀττ. ἀντὶ ἀνασκινδυλεύ

Ἀνασώζω. Μ. ώσω. (σώζω) γλυτώνω τι ἀ τινος κινδύνου, τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζοντο ὡς χ μένον, τὸ φέρω πάλιν εὐτυχῶς ὀπίσω· τὸ ἀ ποκαταστήνω πάλιν εἰς τὴν πρώτην καλὴν κατά σασίν του· τὸ χάμνω πάλιν ἐδιάν μου· κατ μάν. ὁμοίᾳ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρότ. καὶ ού τω ἀνεσώσαντο τὴν ἀρχὴν Μῆδοι, καὶ ἐπεμφ τεον τῶν παρ καὶ πρότερον· 1, 160. καὶ 3 65, 73. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνεργ. φυλάγω εἰς τὴ ἐνθύμησίν μου τίποτε, δὲν τὸ ἀληθεύω· «μ τὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε ἀνασώζων ἐκεῖν τὸ ἔπος, τὸ εἶπε Ἀρίστων τότε . . « Ἡρότ 6, 65: Ἀνανεόνω, διατηρῶ, δείχνω ἄξιον τὸ ἑαυτόν μου διά τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνή καὶ· «ἀλλ' αἰσχυνόμενοι, εἰ παρόντες μηδὲ ὠφελήσειαν τοὺς συμμάχους, ὡς εἰδον τάχιστ τοὺς πολεμίους, συνέῤῥαξαν, ἐρώντες ἀνασώ σασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν«. Ἐνφ. Ἑλλ. 7 5, 16.

*Ἀνατανύω. Μλ. ὑσω. (τανύω) = ἀνατείνω ποιητ.

Ἀνατάραττω, Ἀττ. Ἀναταράττω. Μ. ξ (ταράσσω, ἀμλ.) καταταράζω τι, ἀνατατώνω Ἰολόγω· «ἀνατάρ. οὐρούς. Ἱππερ. ὅθεν γυ χύζω, προξενῶ ταραχήν, ξεπάζω, σκιάζω φοβίζω, βάνω εἰς ἀταξίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. 19.

Ἀνάτασις, εως, ἡ· (ἀνατείνω) τέντωμα τάνυσμα, ἐξάπλωμα κατὰ μάκρος καὶ ὕψος σήκωμα τῆς χειρὸς ἀπάνω πρός τινα εἰς φοβέ ρισμα. Πολυβ. «καταπλαγέντες τὴν ἀνατασιν τοῦ Φιλίππου ἐπανῆλθον· καὶ Πλούτ. εἰς Κατ «ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς«.

Ἀνατάσσω, Ἀττ. Ἀναττάττω. Μ. ξω. (τάσσω) διατάζω, βάνω εἰς τάξιν ἢ καθὼς ἀπαιτεῖ τάξις. Μέσ. ξανασυλλογίζομαί τι καὶ τὸ μετα ζετάζω ἢ τὸ σκέπτομαι κατὰ τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ὥως τέλους. Ἐξαιρ. Θεωρήματα, ἢ καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα. Πλούτ. «ὥφθη γὰ κὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνα ταττόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν· καὶ Λουκ. «ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξα σθαι διήγησιν«.

Ἀνατατικός, κὴ, κόν· (ἀνατείνω) ὅστις συ νεύζει νὰ σηκόνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ· νὰ λέγῃ ὑπερήφανα καὶ ὑβριστικὰ λόγια. Διοδ. Σικ «ἀπειλητικὰ καὶ ἀνατατικά«.

Ἀνατατικῶς. Ἐπίῤῥ. Σουίδ. «ἀνατατικῶς κε λεύουσι· ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς, ἀπειλητικῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνατεί, καὶ Ἀνατέ. Ἐπίρ. (ἄτη) χωρὶς βλάβην, ζημίαν. Πλάτ. «ἀνατεὶ τυπτέτω».

Ἀνατείνω, Μ. ενῶ. (τείνω) ἁπλόνω ὑψηλά, κρατῶ ἁπάνω, σηκόνω ὑψηλά· Ξενοφ. Παιδ. ς. 1. «ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπώμοσεν ἐξαπλόνω, τανύζω, ξανοίγω, ἁπλόνω, π. χ. τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην. Ξνφ. σηκόνω ἁπάνω τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον ὅτι δέχομαι τι, εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. 2. «οὕτω δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες». Ξεν. Παιδ. Ζ'. 1. «ἐτέτο χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος χρυσοῦ ἀνατεταμένος· ὑφούμενος καὶ ἐξαπλούμενος ἔχων τὰς πτέρυγας· καὶ «ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν, ὡς παίσων». Αὐτόθ. Δ'. 1. Μέσ. ἁπλόνω ἢ κρατῶ τι ἐναντίον τινος φοβερίζοντάς τον. ἀνατ. τινί τι· ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ, ἀβριττικῶς φοβερίζω. Δημοσθ. «εἰκὸς ἦν μὲν ἂν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν». Παθητ. μὲ φοβερίζουν, μοὶ λέγουν νὰ πάρω τὰ μέτρα μου· 2) σηκόνω ὑψηλὰ καὶ δείχνω τι· «τί δεῖ φέρειν; – χεῖρον ἐγὼ νῦν μαντικὰς· – καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον· – ἀλλὰ μὴν καλόν· ἔστι νον, αἰ λῇς» ὡς πρεπεῖ καὶ καλά· ὡς καὶ ἡμεῖς· σήμωσαι νὰ ἰδῶ. Ἀρστφ. Ἀχαρ. 765. «ἀνατείνω ψυχήν, ὄμμα καὶ τ. τ. Πλάτ. αὐτὶ ὑφόνω τὸ βλέμμα, τὸν νοῦν μου, κυτάζω, στοχάζομαι τὰ ὑπεράνω. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 32. 3) ἀμεταβ. φύω ὑψηλά, ἁπλόνομαι ἰσ. ἁπάνω· «πέδιλα δ' ἐς γόνυ ἀνατείνοντα εἶχον» ὅηλ. ἐφθάναν ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἡρόδ. 7, 67. β'.) παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. «ἀνάτεινον ἀντὶ ἐγκρατεύου τοῦ νὰ φάγῃς ἢ νὰ τρώγῃς τι. Μεταφ. παρὰ Θεολόγ. «προσεδίζων ἱερῶς ἀνατείνεσθαι· ὅηλ. ὑψόνεσθαι διὰ τοῦ νοός.

Ἀνατειχίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω) κάμνω τὸ τεῖχος ἐκ δευτέρου, τὸ ξανανόνω, χτίζω νέον τεῖχος. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 4. «ἀνατειχίσαι τὰ διῃρημένα τείχη».

Ἀνατειχισμός, οῦ, ὁ· ἀνακαινισμός, ξαναχτίσιμον τῶν παλαιῶν ἢ κρημνισμένων τειχῶν· χτίσιμον νέου τείχους. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 8. «χρήματα προσέδησεν αὐτῷ εἰς τὸν ἀνατειχισμόν».

Ἀνατέλλω, Μ. λῶ. (τέλλω) κάμνω νὰ εὐγῇ τι ἐπάνω, νὰ φυτρώσῃ· «ἀμβροσίην ἀνέτειλεν ἵππους». Ἰλιδ. Ε, 777. «Τῶρ ἀνατέλλειν» ὅηλ. νὰ κάμνῃ νὰ ἀναβρύῃ, νὰ πηδᾷ ἐκ τῆς γῆς ἁπάνω. Πιδ. Ἰσθ. β. 111. Διόνυσον ἀνέτειλας» ἔκαμες νὰ γεννηθῇ νὰ εὐγῇ εἰς τὸν κόσμον. Ἰσβμ. 7. 5. ἐν γένει· γεννῶ, δίδω τὸ εἶναι, εὐγάνω εἰς τὸν κόσμον· «μιρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλειν.» Σφ. Φιλ. 1138. τοῦτ' ἐστι νὰ κάμῃ νὰ γεννηθοῦν ἀπὸ αἰσχρότητας ἄπειρα ἐπακόλουθα· σηκόνω ὑψηλά, κρατῶ ἁπάνω νὰ φαίνηται· 2) ἀμεταβ. εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, σηκόνομαι ὑψηλά. Ἔξαιρ. ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης. Ἡρόδ. 4, 40. 45. Ξνφ. Κ. Π. 8, 3. «ὡς τὸ ἀνίσχω· Πρβ' Ἡρόδ. 2, 142. κατὰ σημασίαν ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως ἅμα· «ἦν τοίνυν τοῦτο τῷ χρόνῳ τετράκις ἑλεγεν ἐξ ἠθείων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι· ἐνθάτε νῦν καταδύνεται, ἐνθεῦτεν δὶς ἐπανατεῖλαι· καὶ ἔνθεν νῦν ἀνατέλλει, ἐνθαῦτα δὶς καταδῦναι.» Ἐπ' ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου χρησιμώτερον τὸ ἐπιτέλλω. Σχλ. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 263. Ἰδὲ ἀνατολή. Ἐπὶ πηγαν ποταμοῦ. Ἡρόδ. 4, 52. «ἐκ ταύτης ὧν ἀνατέλλων ὁ Ὑπανις ποταμὸς ῥέει·» κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν εὑρηται καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Τοῖσιν ἐν δυσμῇσιν αὖγαι φλοὶξ ἀναστελλομένα συνεχὲς πανυχίζει, αἰθέρα κνισάντι λακτίζοιτα καπνῷ.» Πιν. Ἰσθ. 4, 111.

Ἀνατέμνω, Μ. εμῶ. (τέμνω, ἀνμλ.) καταφάτω, καταχωρίζω Ἀθήν. ΙΒ'. «ζηλοτυπήσας τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος» παρὰ δὲ Ἰατροῖς, Ἀνατέμνειν, ἀντὶ τοῦ, τέμνειν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, διὰ νὰ βλέπωσιν οἱ μανθάνοντες τὴν ἰατρικήν, τὴν ἐσωτερικήν του κατασκευήν φυσικῶς.

Ἀνατεταμένως· Ἐπίρ. μετοχ. παθητ. Παρεμ. παρὰ τὸ ἀνατείνω· ἁπλωτά, ἐξαπλωτά· μὲ μεγάλην σπουδήν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν. Σοφκλ. Ἠλ. 1566.

Ἀνατήκω, Μ. ξω. (τήκω) κάμνω τι νὰ γένῃ ἁπαλόν, τὸ ἀναλώνω, τὸ κάμνω νὰ ἀναλύσῃ. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἐλκύω, χαννόνω, ἀδυνατίζω τι· «ἀνατήκειν τὰ σώματα ταῖς ἡδοναῖς.» Πλούταρχ.

Ἀνατηξις, εως, ἡ· (ἀνατήκω) ἀνάλωμα π. χ. τῆς χιόνος.

Ἀνατί. Ἐπίρ. Ζήτ. Ἀνατεί.

Ἀνατίθημι, Μ. θήσω, (τίθημι) στήνωτι ὀρθόν· τὸ βάνω ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε, κρεμνῶ τι ἁπάνω· παρ' Ὅμ. «ἄπαξ μόνον «ἐλεγχείην ἀνατήσεμεν». Ἰλιδ. Χ, 100. «ὡς τὸ μῶμον ἀνάτησεν; βάνω ἐπάνω, ἐπιφορτίζω, βίχνω τὸ βάρος σφάλματός τινος εἰς τινα: ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἀποδίδωτι εἰς τινα, λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος καλοῦ τινος ἢ ἔκαμε καλόν τι· «οὐ γὰρ ἂν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιησασθαι τοιαύτην». Ἡρόδ. 2, 134. καὶ 135. καὶ Πιδ. Ὀλ. 5, 16. «τὴν δὲ κῦδος ἄφθιτον νικάσαις ἀνέθηκε..» 2) ὡς ἀφιέρωμα, βάνω τίποτε ἢ κρεμῶ εἰς τινα ναόν· ἀπὸ Ἡσιδ. Ἔρ. 642. «ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἀγεσσαι, μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλὰ ἀπολείπων, μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά..» καὶ ἀπ' Ἡρόδ. πολλάκις ἐν χρήσει. «Ὅθεν ἐκλήθη καὶ τὸ ἀφιέρωμα ἀνάθημα καὶ «ἀνάθημα ἀνατιθέναι» Ἡρόδ. 2, 182. 8, 121. καὶ Ξνφ. Ἀναβ. Ε'. γ'. 5. καὶ 6. «Ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα· λέγουσι δὲ, «ἀνατίθημι ἐν Δελφοῖς καὶ εἰς Δελφούς.» Κατὰ μέσ. διάθ. σπανιώτατον. 3) βάνω τι ἀλλοῦ, μεταβάλλω, μεταθέτω, ἀλλάζω τὸν τόπον του π. χ. εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ Σκίχ, ἢ τὴς Δάμας, ὅταν ἀλλάζῃ τὸν τόπον τῆς πέτρας τὴν ὁποίαν πρότερον δὲν ἐκίνησα καλῶς. Πλάτ. Ἱππαρχ. κατὰ μέσ. διαθ. παρ' Ἡρόδ. 5, 77. κατὰ Schweigh. Μεταφ. ἀλλάζω γνώμην, παραιτῶ τὸν σκοπόν μου, πεῖθω τὴν γνώμην μου ὀπίσω, ὅ ἐστι δὲν ἐπιμένω εἰς αὐτὴν· «ἀνατίθεμαι γάρ τοι, ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει, νόμον εἶναι». Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 44. καὶ Ἡσχ. 1, σλ. 322. ὑπὸ Alb. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποτίθημι, Ἀναβάλλω τὸν καιρόν, ἀρνῶ ὀπίσω. Σοφοκλ. Αἰ. 470. «τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρ τέρπειν ἔχει προθεῖσα κἀνεδεῖσα σοῦχε κατζανεῖν;» Μέσ. μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου. πολλάκις παρὰ Πλάτ. 4) Μέσ. ἀναδέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω.

*Ἀνατίκτω. Μλ. τέξω (τίκτω, ἀνμλ.) γεννῶ πάλιν, ξαναγεννῶ.

Ἀνατίλλω, Μ. λῶ. ἀνασπῶ, μαδῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ.

Ἀνατιμάω, ω. Μ. ήσω. (τιμάω) ἀναβάζω τὴν τιμὴ τινος πράγματος· ὅηλ. τὸ κάμνω ἀκριβώτερον. Ἡρόδοτ. Θ'. 33. καὶ Δίων Κάσ. ΛΗ'. 5. ἔξαιρ. ἀκριβαίνω τὸ σιτάρι ἀδίκως καὶ παραλόγως· ὡς τὸ, Ἐπιτιμάω.

Ἀνατιναγμός, οῦ, ὁ· ξετίναγμα, ῥίξιμον πράγματός τινος ὑψηλά· παρὰ τοῖς Ο'. ἀπὸ τοῦ τιναγμός, ῥίψις εἰς τὰ ἄνω.

Ἀνατινάσσω, Μ. ξω. (τινάσσω) ξετινάζω, βίχνω ὑψηλά.

Ἀνατιταίνω, Μ. νῶ. (τιταίνω) = ἀνατείνω.

Ἀνατιτραίνω, Μ. νῶ. Ἀττκ. παρασχηματισμὸς τοῦ ἀνατιτράω.

*Ἀνατιτράω. Μλ. τρήσω (τιτράω, ἀνμλ.) τρυπῶ, διατρυπῶ, τρυπῶ πέρα πέρα. Διοσκ. Α'. 79. «ἀλίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δεύτερου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτραίνεται».

Ἀνατλάω, Μ. ήσω· ἄχρηστος Ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγονται οἱ πλείστοι χρόνοι τοῦ ἀνέτλην.

Ἀνάτλημα, τος, τὸ· ὑπομονή· παρὰ τὸ

Ἀνατλήμι· Μλ. τλήσομαι (τλῆμι, ἀνμλ.) ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐπὶ σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν παθῶν· «ὑππόσα κήδε' ἀνέτλης» Ὀδύσ. Ξ, 47. «οὐδέ τις, ἄλλος ἀνὴρ τόδε φάρμακα ἀνέτλη» Κ, 327. καὶ Ξνφ. Κ. Π. α', 2. ὑπόνον ἀνατλῆναι.

Ἀνατλος, ον, ὁ, ἡ· ἀκραιής· Ἡσύχ.

*Ἀνατμίζομαι· (ἀτμίζω) ἐξατμίζομαι.

Ἀνατοιχέω, ῶ· (τοῖχος) κλοιοῦμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ· ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης ἀπριόχει ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ καραβιοῦ εἰς τὸ ἄλλο· οἱ δὲ Γραμματιγρ. προτιμοῦσι τὸ, Διατοιχέω· Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Γ'. 13. «ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον· παραβλ. Φρυν. σλ. 161. ὑπὸ Lobeck.

Ἀνατοιχίζω, Μ. ίσω· (τοῖχος) πέρνω διάφορον ἐπάνω εἰς τὸν διάφορον· τοῦτέστι λογαριάζω τὸν διάφορον εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ πέρνω καὶ ἀπὸ αὐτὸν πάλιν διάφορον· Βιβ. Ἀττικ. ἔζων

Ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ· νὰ πέρνῃ τις διάφορον ἀπὸ τὸν διάφορον.

Ἀνατολή, ῆς, ἡ· (ἀνατέλλω) ποιητ. ἀντολή· ἀνατολή, τὸ εὐγάλμα τοῦ Ἡλίου, καὶ τῆς Σελήνης· Ὀδύσ. Μ, 12. «ἀντελαι ἠελίοιο· καὶ Ἡρόδ. 4, 8. Παρὰ τοῖς Τρωγ. δὲ, «τῶν ἄστρων ἀνατολή· Εὐρπ. Φοιν. 506. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος· ἔξαιρ. κατὰ πληθυντ. ἀριθ. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. «αἱ μὲν θερινοὶ ἀνατολαί, αἱ δὲ ἰσημερινοί, αἱ δὲ χειμερινοί.» Πλουτ. «τοῖς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστερᾷ γένηται τὸ θρέμνον.»

Ἀνατολικός, κή, κόν· τῆ ἀνατολῆ τοῦ ἡλίου ἀνήκων, = Ἀνατικός.

Ἀνατολμάω, ῶ· Μ. ήσω, (τολμάω) ἐκ δευτέρου τολμῶ· ἢ λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάρρος· Πλούτ. εἰς Ἀντών. ἐν Εὐρπ. Μέδ. 920. ἀμφιβάλ. ὑπὸ τοῦ Porc.

Ἀνατομή, ῆς, ἡ· (ἀνατέμνω) κόψιμον, κατακόψιμον, ἔξαιρ. τῶν μελῶν σωμάτων τῶν ζώων· ἡ ἀνατομία. Ἀριστ.

Ἀνατομικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομίαν· Ἀριστ.

Ἀνάτονος, ὁ, ἡ· (ἀνατείνω) τεντωμένος· ἁπλωμένος, ὅστις ἁπλόνεται· ἀνάστελλα.

Ἀνατοπόομαι (τόπος) αὐτὶ ἄλλου τινὸς ἀπερνῶ ἐγὼ εἰς τὸ κατάστιχόν, ἢ βάλλω τι εἰς κάποιον τόπον· τοῦτέστιν αὐτὶ νὰ τὸ κάμῃ ἄλλος τὸ κάμνω ἐγὼ ἀναπληρῶν τὸν τόπον του· Φιλστ. Ἀπολ. α'. 3, 32.

Ἄνατος, ὁ, ἡ· (ἄτη) ἀβλαβής· ὅστις δὲν βλάπτει, δὲν προξενεῖ ζημίαν· 2) παθητ. ἄβλαπτος, ὅστις δὲν ἐβλάφθηκε, δὲν ὑπέφερε ζημίαν· ἀτιμώρητος· Σοφοκλ. Οἰδ. Βολ. 786. «κακῶν ἄνατος τῶν ἐμῶν».

Ἀνατράω· Μλ. τρήσω = ἀνατιτράω· Ἀθήν. «ἀνατράω αὐλούς.»

Ἀνατρεπτικός, κή, κόν· (ἀνατρέπω) ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ γυρίζῃ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· νὰ ἀναποδογυρίζῃ, ἐρημώνῃ, ἀφανίζῃ, ἐξολοθρεύῃ, νὰ φέρῃ τὰ πράγματα ἄνω κάτω.

Ἀνατρέπω, Μ. ψω· Παρακ. τέτροφα· (τρέπω ἀνμλ.) γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἕλλο μέρος, καταχαρηγκίζω, ἀναποδογυρίζω, «ἀνέτραπεσα = ὕπτιος ἔπεσε· τοῦτέστι κατακέφαλα· Ὀδ. Σ, 64. Ξ, 447· ὄδεν 2) χαλῶ, ἀφανίζω, ὡς τὸ ἀπόλλυμι· Τροπ. «πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβου ὁ Ζεύς, προβάλλοισ ἀνέτρεψε·» Ἡρόδ. 1, 32. ἀντίθετ. τῷ, σώζω: «τραπίζαν ἀνατράπω· ἐπὶ τραπεζιτῶν· τοῦτ' ἔστι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρωκοπῶ, τό Ἰταλ. βαγκρετίρω, ἤ τό τουρκβ. μουφλιουζεύω. 3) ῥίχνω κάτω, ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρον τίποτε ἀπαίως καί εὐλόγως. 4) Παθητ. μετά μέσ. Μίλ. παρά ποιητ. συνηθως· ἔτι δέ καί μετά μέσ. ἀορ. ἀνατρέπομαι, χάνω τό δίκαιόν μου, ἡττῶμαι, ὀλιγοψυχῶ· ὡς δέ κατεσμύχθη καί ἀνετράπετο φρένα λύπῃ πατρός· οὕτω καί νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκαίρως. Θεογν. 8. 90. ὥσαυτως καί παῖς φυχαῖς ἀνατρέπεται. Διοδ. Σκλ. ὁ νεώτερ. τοῦ Παρανμ. τύπος ἀνατέτραφα εὑρηται παρά Διρχ. Φιλοχ. σλ. 93. παρά Δημοσθ. σλ. 23. μετά τοῦ παραλλατ. ἀνατέτροφα παρά Δημοσθ. ἐπιθορ. σελ. 324, 27. Αἰσχν. Τιμαρχ. σλ. 179. Ρητορ. σλ. 545. Βουτμ. Γραμματικ. 1, σλ. 423. τῶ μέσ. ἀορ. β'. κατά παθητ. σημασ. χρῆται Πλατ. Πρωτ. σλ. 395. D.

Ἀνατρέχω, Μ. —δρέμομαι· παρά Φιλ. Θεσσαλ. 24, 4. ἀορ. —δραμον (τρέχω, ἀνμλ.) τρέχω πρός τά ἐπίσω, τραβῶ ὁπίσω, φεύγω· «αὖθις ὀπίσω ἀνέδραμε.» Ἰλιδ. Ε, 599. Π, 813. ὅθεν παρά τοῖς μεταγενστ. μεταβάλλω γνώμην, ἀλλάζω τόν σκοπόν μου εἰς τό καλλίτερον: διορθόω, ἀναπληρόνω, συνεργῶ, ἐπανορθόνω· 2) τρέχω πρός τά ἄπάνω ἤ ὑψηλά, τόν ἀνήφορον· πηδῶ ἀπάνω, ἐπί ἀνθρώπων, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἀλλά καί ἐπί πραγμάτων, πηδῶ ἔξω, πρίσκεται, ψουσκόνει, ἐκτείνεται εἰς τά ἄνω· «.. λιστή δ' ἀναδέδρομε πέτρη.» Ὀδσ. Ε, 410. καί Κ, 4. ἐν Παρεμβ. κατά ἐπεσπ. σημασ. ἀντί φαίνεται τόν ἀνήφορον ὑφουμένη· «γεγήφαλος δέ παρ' αὐλόν ἀνέδρομεν ἔξ ὠτειλῆς.» Ἰλιδ. Γ, 297. ἀντί ἐπηδήσατεν ἔξω ἀπό τήν πληγήν· «πυναικί δέ σμώδιγγες ἀνά πλευράς τε καί ὤμους αἵματι φοιτιόεσσαι ἀνέδραμον.» Ἰλιδ. Ψ, 717. ὁμλ. ἐρυσάσσαν, ἐπρίσθηκαν· ἀφ' οὗ ἐγενυήθη ἡ μεταφορ. σημασία, αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, τραυεύω· πόδ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος. Ἰλιδ. Σ, 56. καί Ἡρόδ. 66. οἷσι δ' ἔντε χεῖρε ἀμαῦῃ καί πλήσει οὐκ ἀλίγων ἀνδρῶν, ἀνάτε ἔδραμον αὐτίκα καί εὐθυνήθησαν· καί 7, 156. καί 8. 55. παρά Φίλ. «ἀνατρέχω πρός τόν αὐρικόν.» Ἐπί ἡλικίας ἀνθρώπου· ἀντί αὐξάνει ἡ ἡλικία μου: γηράζω· ὥσαυτως καί Πολιβ. «ἀνατρέχει τοῖς χρόνοις.»

Ἀνάτρησις, εως, ἡ· (ἀνατράω) τρύπημα· 2) βαθούλωμα, κοίλωμα, τρύπα· Πλουτ. εἰς Κάτ. Πρ. Ἰατρ. δέ καί τό τρύπημα τοῦ κρανίου ἐπί ὑδροκεφάλου· ὅταν ὁμλ. εὑρίσκεται εἰς τόν ἐγκέφαλον ἤτοι εἰς τά μυελά νερόν καί τρυποῦν τήν κεφαλήν διά νά ξετρέξῃ· τό γαλλικ. trépanasion· Treponation.

Ἀνατρητος, ὁ, ἡ· τρυπημένος· Συνέσ. Ἐπ. 52. «ἐμβάδας ἀνατρήτους.» τά διατεκομμένα καί διαρυπημένα ὑποδήματα.

Ἀνατρεπτός, ἡ, ὁν· (τρέπω) ἀνατρεπτός, ἀνάποδος· Ἀριστοτ. Ἀνατρεπτόν ἐστι τό ἐπί τά κάτω ἔχον τήν βάσιν ἤ τό ἐπί τά ἄνω ἔχον τήν κορυφήν.

Ἀνατρεπτός, ὁ, ἡ· (ἀνατρέπω) τρεμμένος· «Ἀνατρεπτα ἰμάτια.» Διοσκ. Γ. 40. ὁμλ. φορεμένα, παλαιά· ἔτι δέ καί τά κοντόμαλλα καί συχνοτρυπημένα ὑφασμένα καθώς ὁ ἐξέμπορος τουρκβ. κατηγεῖ.

Ἀνατρεχος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνατρέχω) ὅστις ἔχει τρίχας ἤ μαλλιά ἀνάστροφα ἤτοι στηκωμένα ἀπάνω, καθώς ἡ χαίτη τοῦ χοίρου· τῆς κεφαλῆς του πρός τά ὀπίσω γυρεσμένας· Πορφύρ.

Ἀνατριψις, εως, ἡ· (ἀνατρίβω) Τρίψιμον, ξύσιμον· Ἱππογρ. «ἀνατρίψιες τοῦ προσώπου.» ἀνακύτωμα δύω ἤ περισσοτέρων πραγμάτων μέ τρίψιμον· 2) τρίψιμον ἤ ἄλλειμμα μέ μυρωδικά, μέ λάδι καί τ. τ.

Ἀνατροπεύς, εως, ὁ· (ἀνατρέπω) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής, φθορεύς· Πλουτ.

Ἀνατροπή, ῆς, ἡ· ἀναποδογύρισις, ἀφάνισις, χαλασμα· Διοσκ. «ἀνατροπή στομάχου.»

Ἀνατροφεύς, έως, ὁ· (ἀνατρέφω) ὅστις τρέφει ἤ ἀνατρέφει τι ἤ τινα.

Ἀνατροφή, ῆς, ἡ· θρέψιμον· ἔτι δέ καί ἡ διδασκαλία τῶν νέων ὡς καί παρ' ἡμῖν.

Ἀνατροχάζω· Μλ. ἀσω· καί

Ἀνατροχάω, ῶ· νεώτεροι ἀμφίβολοι σχηματισμοί παρά τό Ἀνατρέχω.

Ἀνατικός, ἡ, όν· (Ἄττικός) μή Ἀττικός.

Ἀνατυλίσσω, Ἀττ. ἀνατυλίττω· Μλ. ξω· (τυλίσσω) τυλίγω εἰς τά ὀπίσω, ξετυλίγω· μεταφ. «ἀνατυλίττω τούς λόγους, οὓς ἔτεκον πρός ἐμαυτόν.» ἀντί ξαναθεωρῶ, ξαναστοχάζομαι, φέρω πάλιν εἰς τήν μνήμην μου. Λουκιαν.

Ἀνατυπόω, ῶ· Μ. ώσω· ξανατυπόνω, μετατυπόνω, μεταμορφώνω: πλάθω μέ τόν νοῦν μου εἰκόνα πράγματός τινος· φαντάζομαι τί ποτε. Λουκιαν. ἐς οὗ

Ἀνατύπωμα, τος, τό· τυπωμένον τίποτε, καρικατούρα εἰκόνα, φαντασία πράγματος τινος τό ὁποῖον πλάθω μέ τόν νοῦν μου.

Ἀνατύπωσις, εως, ἡ· τό νά ξανατυπόνῃ, μεταμορφόνῃ, μετασχηματίζῃ, καί τό νά πλάθῃ τις μέ τόν νοῦν του τίποτε.

Ἀνατυπωτικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἤ δίδει τύπον τινά· Σιμπλ. «φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαί.» αἱ δίδουσαι εἰκόνας ἀληθῶν ἀντικειμένων.

Ἀνατυρβάζω, Μ. σω· (τυρβάζω) συγχίζω, φέρω εἰς ἀταξίαν· Ἀριστοφ.

Ἀναύγητος, ὁ, ἡ· (αὐγή) χωρίς λάμψιν· σκοτεινός, ἀφώτιστος· καί τόν ὁποῖον δέν ἐκαθάνησεν, ἤ δέν ἠμπορεῖτε νά ἐκφανήσῃ· Αἰσχύλ. Περ. 1036.

Ἀναυδής, ἐσς, ὁ, ἡ· (αὐδή) ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός· Σοφοκλ. Αἴ. 691. καί

Ἀναύδητος, ὁ, ἡ· (αὐδάω) ἄρρητος, ἀνέκφραστος, ἀνήκουστος· Σοφοκλ. Αἴ. 726. (715) «κοὐδέν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἄν.» 2) βουβός, μοῦτος.

Ἀναυδία, ας, ἡ· βουβαμάρα, μουταμάρα· Γαλην. Ἐπιδ. Γ'. «τό τοιοῦτον μοχθηρότερον εἶναι τῆς ἀναυδίας, τό μηδ' οἱμῶξαι μηδέ βοῆσαι δύνασθαι.» παρά τό

Ἀναυδος, ὁ, ἡ· βουβός, μοῦτος· 2) ἀνέκφραστος· Ὀδ. Ε. 456. «πάπευστος καί ἀναυδος.» καί Σοφοκλ. Αἴ. 961. «πάναυδον ἔργον.» ἐπῤῥ. ἀναύδως.

Ἀναυλα· Ἐπίρ. χωρίς αὐλόν· ἤτοι φλογέρα· Πλουτ. Ρωμ. «τῶν ἱερῶν ἄναυλα ᾀσόντων.»

Ἀναυλεί· Ἐπίρ. (ναῦλον) χωρίς ναῦλον.

Ἀναυλος, ὁ, ἡ· (αὐλός) χωρίς αὐλόν· χωρίς λάλημα αὐλοῦ ἤ φλογέρας, Ἰταλκ. φλαούτας· Εὐριπ. Φοίν. 801. καί Πλουτ. «ᾠδαί ἄχορος, καί ἄναυλος.» τοῦτ' ἔστι λυπηρά. 2) Ὅστις δέν ἠξεύρει νά λαλήσῃ τόν αὐλόν. Λουκιαν. «ἐπεί καί αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις ἀδύνατον.»

Ἀναυλόχητος, ὁ, ἡ· (ναυλοχέω) ὅστις δέν ἐφέρθηκεν εἰς λιμένα εἰς σύγουρον ἀγκύρωμα· Λυκόφρ. 745. «ἀναυλόχητον σπάφος, ἄλλοι δέ ἑρμηνεύουσιν αὐτό· χωρίς ναύτας ἰταλ. μαριν., παράγοντες τήν λέξιν ἀπό τοῦ ναῦς καί λέχος.

Ἀναυμαχητος, ὁ, ἡ· (ναυμαχέω) χωρίς πόλεμον εἰς τήν θάλασσαν· «ἀναυμάχητος ὀλέθρου.» δηλ. ὁ μή πρεξενῆσις ἀπό ναυμαχίαν (α).

Ἀναυμαχίου δίκη· ἐγκάλεσμα εἰς τό κριτήριον ἐκείνου, ὅστις δέν ἦλθεν, δέν παρευρέθηκεν εἰς τήν ναυμαχίαν, ἤτοι εἰς τόν πόλεμον τῆς θαλάσσης· ἤ ὅστις δέν ἠθέλησε νά λάβῃ μέρος, νά πολεμήσῃ μαζί· παράβαλ. «λειποταξίου, καί λειποστρατίου δίκη.»

Ἀναυξής, ὁ, ἡ· (αὔξω, μετά τοῦ στερ. α) ὅστις δέν πληθύνεται δέν γίνεται περισσότερος· 2) ἄμετ. ὅστις δέν αὐξάνει, δέν τρανεύει. Θεόφρ.

Ἀναυξησία, ἡ· τό νά μήν αὐξάνῃ τις ἤ τι· ἔλλειψις αὐξήσεως· Εὐστάθ. σλ. 42. 2) παρά Γραμματικ. ἡ μή αὐξησις τῶν ρηματικῶν χρόνων.

Ἀναύξησις, εως, ἡ· =τῷ προηγουμένῳ.

Ἄναυξον, ου, τό· =ἀναυξής· Πλούτ. «τό τιχόν ἀτελές μένει καί ἄναυξον.»

Ἀναύξητος, ὁ, ἡ· ἔτι δέ καί ἀναυξήτη, ἡ =ἀναυξής· 2) παρά Γραμματικ. ἄνευ αὐξήσεως τῶν ρημάτ. χρόνων· Ἐπῤῥ. ἀναυξήτως. Ἀριστοτ. «ἀναύξητοι παρωχημένοι.» παρά Γραμμ. οἱ μή ἐπιδεχόμενοι αὔξησιν.

Ἀναύξω, Μ. ήσω· τό αὔξω κατ' ἐπίτασιν ὁμάμει τῆς ἀνά.

Ἄναυος, ὁ, ἡ· (ἄϋω) θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ Ὅμηρ. ἄϋσεω· ἴδε Ἄϊσεω.

Ἄναυρος, ὁ, ἡ· (αἴρω) χωρίς χέρι.

Ἄναυρος, ὁ· Ποταμός τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἱππόλ. Ἀσπ. 477. (ὅστις τρέχει κοντά εἰς τά Λεχώνια λεγόμενα) οἱ μεταγενστ. ποιηταί χρώνται τῇ λέξει ἀντί προσηγορικοῦ, καί σημαίνει παντοδήποτε χείμαρρον, ἤτοι ξηρόλακκον ὅστις μόνον ὅταν βρέξῃ κατεβάζει νερόν· Ἀνωρ. 7, 4. «διά δ' ὀξίων μ' ἀναύρων, ἐυλόχωντε καί μαράγγων τροχάοντα πείρει ἱδρώς..» καί Νικάνδρ. Ἀλεξ. 235. «ὅθ' ὑπέρ ἀκόμισσαν ἄναυροι.»

Ἄναυς) γενικ. ἄναος, ὁ, ἡ· (ναῦς) χωρίς καράβια: «νέες ἄναες» καράβια, τά ὁποῖα δέν εἶναι πλέον καράβια· ὁμλ. χαλασμένα, ἄχρηστα· Αἰσχύλ. Πρ. 677. ἐν ταύτῳ τῷ χωρίῳ μόνον εὑρηται, καί οὐδαμοῦ κατ' ἐνικήν ὀνομαστ. Scheaf. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. 610. ἴδε Ἄιρος.

Ἀναυσία· τό νά μή ἀκροαυλιάζῃ μή ἀκούῃ τις Σουΐδ.

Ἀναύτεω, ῶ· Μλ. ήσω· (αὐτέω) μεγαλοφώνως φωνάζω, κραυγάζω· Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ. 501. (ᾰυ—υ—).

Ἀναύχην, ενος, ὁ, ἡ· (αὐχήν) χωρίς αὐχένα· ἤτοι βαρβαροφωσφόρου χωρίς σβέρκον ἤ ζυγόν· χωρίς λαιμόν· Ἀριστοτ.

Ἀναΰω, Μ. σω· (αὔω, τά ξηραίνω) Ἀνάπτω, καίω, τίποτε.

Ἀναΰω· (αὔω, τό ψωνῶ) =ἀναύτεω· Θεόφρ. Δ'. 37. «ταί δέ γυναῖκες μακρόν ἀνάυσαν.»

Ἀναφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) φωτίζω, λάμπρυνω, φέγγω τι· κάμνω νά εὐγάλῃ φλόγαν, νά περικυκλωθῇ ἀπό φλόγας· «ἀμοιβηδίς δ' ἀναφαινον ὁμοαί Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος.» Ὀδσ. Σ, 309. μεταφορ. δέ, δείχνω, εὐφάνω εἰς τό φανερόν, δηλοποιῶ· «Θεοπροπίας.» Ἰλιδ. Λ, 87. «ἐπεσβολίας.» Ὀδσ. Δ, 159. «πρόσω ἀρετήν.» Ἰλιδ. Τ, 411: Παθητ. μετά μέσ. Μλ. ἀναφαίνομαι· φανερόνομαι, δείχνομαι, βλέπουν· «ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστήρ.» Ἰλιδ. Α, 62. «ἡμίν ὄλεθρος.» Ρ, 244. «πατρίς ἐρυρα.» Ὀδσ. Β, 29. ἀπό δέ, διαμαζόμενος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ ἐν ᾧ ἐφάνη μούναρχος ἐών· Ἡρότ. 5, 82. ἀντὶ τοῦ, ἀνηγορεύθη. Ἐνίοτε δὲ κεῖται τὸ μέσ. κατ' ἐνεργ. σημασίαν ὡς παρὰ Πνδ. Ἰσθ. 4, 119. πέντε λευκοπώλους κάρα μύρτους ὄζ' ἀνὴρ ἱππλόαν νίκαν ἀνεφάνατο. Τὸ δ' ἐνεργητ. κατ' ἀμεταβ. σημασίαν μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. εὑρηται· ὑπὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαίνον ἀκάτιον· ἀντὶ ἀναφαινόμενον· Ἠλιοδ. Αἰθ. 5.

Ἀναφαίρετος, ὁ, ἡ· (ἀφαιρέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ, ἤτοι νὰ σηκώσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ· ἀναφαίρετον κτῆμα ἡ ἀρετή· Διον. Ἁλικ.

Ἀναφάλακρος, ὁ, ἡ· (φαλακρός) = ἀναφάλαντος.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Λουκιαν.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ· κατ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ'. ιά'. ἡ κατὰ τὰς ὀφρῦας λειότης, ἤτοι τὸ μάδημα, ἢ πέσιμον τῶν τριχῶν τῶν ὀφρυδίων· κυρίως δὲ, ἀντὶ τοῦ, Φαλακρότης· ἐκ τοῦ

Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ· (φάλαντος) χωρὶς ὀφρύδια, μὲ μαδημένα τὰ ὀφρύδια· κυρίως δέ, φαλακρός· Λευιτ. ΙΓ'. 41. «Ἐὰν κατὰ πρόσωπου μαδήσῃ ἡ κεφαλή, ἀναφάλαντος ἐστί.»

Ἀναφαλάντωμα, ατος, τό· = Ἀναφαλαντίασις.

Ἀναφάλας, αντος, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Μαλχ. Χρον. Α'.

Ἀναφανδά, (ἀναφαίνω) Ἐπίρ. Ὁρατῶς, σαφῶς, φανερῶς· εἰς τὸ φανερὸν, φανερωμένα· οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε Θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, ὡς νείκω ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη· Ὀδσ. Γ, 221, 222. ἀντιδ. τῷ, ερύβδην· παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δὲ καὶ ὡς οὐδέτ. ἐπίθ.

Ἀναφανδόν, Ἐπίρ. = τῷ προηγουμ. Ἰλιδ. Π, 178. Ἡρότ. 1, 40.

Ἀναφαντάζω, Μ, άσω· (φαντάζω) = ἀναζωπυρῶ· κατὰ μέσ. διάδ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἀναφαίνομαι.

Ἀναφέρω· Μλ. ἀνοίσω (ψέρω, ἀμλ.) φέρω, κουβαλῶ ἐπάνω· «Κέρδεσαν ἐξ Ἀΐδαο» Ὀδσ. Λ, 625. ἐξαιρῶ, ἀσφαλίζω ἤτοι σηγουρεύω· Ἡρότ. ἑαυτοὺς καὶ κατὰ μέσ. διάδ. βάνω κατὰ μέρος, σηγουρεύω τὸ εἰκόνι μου, παρ' Ἡρότ. πολλάκις· ἐξαιρ. ἐκ βάθους ψυχῆς φέρω ἀπάνω, δηλ. ἀναστενάζω βαρυά· φωνάζω ἢ εὐγάνω φωνὴν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας· καὶ τ. τ. Ἰλιδ. «ἀναφ. αἷμα.» Ὀρφ. σλ. 822. εὐγάζω, πτῶ ἢ φτιῶ αἷμα· εὐγάζωτι ἀπὸ τὸ σκότος, ἀπὸ τὴν λήθην ἢ ἀλησμονησιάν, ἐξαιρῶ τοῦ ὕπνου, ἤτοι ξυπνίζωτινα, φέρω εἰς ἐνθύμησιν· σηκώνω, ὑψώνωτινα μὲ ἐπάνω· Πλάτ. 2) πέρνω, φέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω· 3) φέρνω ὀπίσω· ἀποδίδω εἴς τινα ἢ εἰς τι τὴν αἰτίαν· συντασσόμ. μετὰ τοῦ εἴς τινα καὶ τινι· ὅτι δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀναφέρομαι εἴς τινα· «ἀλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων ἀριθμουμένων, καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος . . .» Πλατ. Θεαί. σλ. 175. Α. καὶ Φαίδ. σλ. 237. D. 4) φέρω ὀπίσω, ὀηλοποιῶ, εἰδοποιῶ, ὡς τὸ ἀπαγγέλλω· πολλάκις παρ' Ἡρότ. «ἀναφ. εἰς τινα περί τινος·» Ἡρότ. 1, 157. 3, 71, 80. Ἀναφέρω τὴν γενεάν μου εἴς τινα προπάτορα· «ἀναφ. εἰς τινα·» μετὰ τοῦ, γένος καὶ ἄνεμ· Schaef. Bos. σλ. 77. Τραβῶ ὀπίσω τὰ χέρια ἢ τὰ ποδάρια, φεύγω· Valck. εἰς Ἱππ. σλ. 1238.: πέρνω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀνερῶνω· Κατὰ μέσ. διάδ. τραβιοῦμαι ὀπίσω· «αὐτῶν δὲ οἱ μὲν πλεῖστοι ἀνέβησαν ἐς τοῦ Περιησσοῦ τὰς κορυφάς, καὶ ἐς τὸ Κωμάκιον ἄντρον ἀνενείκαντο·» Ἡρότ. 8, 36. 5) φέρνω, κουβαλῶ μέσα· 6) ἀμεταβ. ἔρχομαι ἀπάνω, ἀνεβαίνω ὑψηλά· π. χ. τὰ ἄστρα· Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς συνέσεις, ξεκουράζομαι, ἡσυχάζω· Ἡρότ. 3. καθ' ἣν σημασίαν τὸ παθητικὸν χρησιμώτερον ἐστι· Ἡρότ. 1, 116. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀναφεύγω, Μ. εὔξομαι· (φεύγω) φεύγω ἀπάνω, ἢ ὀπίσω, ἢ καὶ ἁπλῶς φεύγω. Ξενοφ. Ἀνοβ. ε'. 4. «ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνέφυγον·» καὶ Ἑλλ. ε'. 5. «ἐὰν νῦν ἀναφύγωσι οἱ Λακεδαιμόνιοι· ἡγοῦμαι ὁ Κριτίας ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαφημίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξονται.» Ξενοφ.

Ἀναφευκτικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος νὰ φεύγῃ.

Ἀναφευξις, εως, ἡ· φυγή, φευγατιό.

Ἀναφής, ές, ὁ, ἡ· (ἁφή) ἀψηλάφητος, ἀπίαστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ψηλαφήσῃ· 2) Ἐπικ. ὑποχωρητικός, ἤ μὴ σκληρός, ὅστις ἀποφεύγει φιλονεικίαν, δυσαρέσκειαν καὶ τ. τ.

Ἀναφθέγγομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποθ. (φθέγγομαι) φωνάζω, κράζω δυνατά· 2) ξαναφωνάζω, ἀποκρίνομαι.

Ἀναφθείρομαι, Μ. ρούμαι. παθητ. (φθείρω) φθείρομαι, δυστυχῶ· γίνομαι δύστυχης, χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω· «κατά τι δεῦρ' ἀνεφθάρημεν;» Ἀρστ. Ὀρ. 913.

Ἀναφλασμός, οῦ, ὁ· τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. Σουίδ. ἐκ τοῦ

Ἀναφλάω, ῶ. (φλάω) μαλάσσω, τρίβω (ἐπὶ τῶν αἰδοίων) Ἀρστφ. (αω, ασω)

Ἀναφλεγμαίνω, Μ. μανῶ (φλεγμαίνω) πρίσκομαι, φουσκώνω ἐξ αἰτίας φλεγμάσεως Ἰταλκ. Ἰφιγαμπτσιάνης. Πλούτ. εἰς Ἀντων.

Ἀναφλέγω, Μ. ξω· (φλέγω) διάπτω, ξαναάπτω. Μελέαγρ. Ἀνθ. Γ'. σελ. 100. 2) καὶ μετφρ. διεγείρω, ἐρεθίζω· Πλούτ. εἰς Ἀλκιβ. «ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτόθι.»

Ἀνάφλεξις, εως, ἡ· ἄναμμα, μετάναμμα. 2) ἐρεθισμός· Πλούτ. εἰς Λυσανδρ.

Ἀναφλογίζω, Μ. ίσω· = ἀναφλέγω. Μελέαγρ. 26.

Ἀναφλύζω, Μ. ύσω· = τῷ ἑξῆς

Ἀναφλύω, Μ. ύσω· (φλύω) ἀναβράζω, χορχολάζω, εὐγάνω φυσκαλίδες καθὼς ὅταν βράζῃ νερόν (υ ∪ ∪ –) Ἰλιδ. Φ. 361. «αἷμα δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.»

Ἀναφοβέω, ῶ. Μ. ήσω· (φοβέω) φοβίζω, τσαΐζω, ξηπάζω. Ἀριστοφ.

Ἀναφοιβάζω, Μ. άσω· (φοιβάζω) τὸ φοιβάζω κατ' ἐπίτασιν. Ἡσύχ.

Ἀναφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω· (φοιτάω) ἀνεβαίνω, ἢ πηγαίνω ἀπάνω· γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐπιστρέφω· εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν. Δαμασκ.

Ἀναφοίτησις, εως, ἡ· ἄνοδος, ἡ ἀνέβασμα, πηγεμὸς ἀπάνω· ἐπάνοδος, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή.

Ἀναφορά, ᾶς, ἡ· (ἀναφέρω) στήσιμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλά, ἴσιασμα πρὸς ἀπάνω. 2) Ἀμετβ. ἀνέβασμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλά. 3) ἄφημα, παράδοσις κτήματός τινος εἰς ἄλλου τὴν ἐξουσίαν· διήγησις ἢ πληροφορία εἴς τινα περί τινος ὑποθέσεως διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπόφασιν, τὸ Ἰταλκ. ῥελατσιόνη. Ἀριστοτ. 2. Ἰστ. Θ'. «ἐπιπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς ἁλάττης (ὁ ἰχθὺς) τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ» καὶ Λύσης. «αἵματος ἀναφοράν.» Ἀριστοτ. «ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον ἐστίν·» ἀτσιόνε, ἄνεσις. Πλούτ. 4) προστροφά, εἰσόδημα «ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριῶν μεδίμνους.» Πλούτ. Δυκουρ. τὸ νὰ ἀναφέρεται τις εἰς τινα ἢ εἰς τι πρᾶγμα· τὸ νὰ ἀποβλέπῃ εἴς τίποτε· τὸ νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν μαρτυρίαν τινος, ἢ εἰς τὴν κρίσιν, ἀπόφασιν, ἢ καὶ προσταγὴν τῆς ἐξουσίας· τὸ νὰ κάμνῃ ἀναβολὴν ἢ χτύπημα ὀπίσω κάποιος πράγματος ἢ καμμιᾶς ὑποθέσεως· ἐξαιρ. νὰ ἀποδίδῃ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλου πάλιν ἢ εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφορὰν». Δημοσθ. Τιμοκρ. 5) Ἀναλογία, σχέσις ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἰσθησιν. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6.

Ἀναφορεύς, έως, ὁ· ὅστις σηκόνει, βαστάζει· Πᾶν ἐργαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κρεμῶμεν τίποτε, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦμεν, ἢ κοβαλοῦμεν τίποτε· ἐξαιρ. λωρί, σχοινί, καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ κυρτὸν ἤτοι λιγισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον βάνουν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον καὶ κρεμοῦν ἀπὸ τὲς ἄκρες του ὅμοια βάρη καὶ τὰ κοβαλοῦν, καθὼς εἰς πολλοὺς τόπους συνηθίζουν ἢ χωριάτισσης νὰ κοβαλοῦν τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀσίλλα ἄλλως ὀνομάζεται.

Ἀναφορέω, ῶ· = Ἀναφέρω· πολλάκις παρ' Ἡρότ. παρὰ δὲ Προκοπ. 25. «εἰς Λιβύην ἀναφορέουσι· ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν Λιβύην μὲ ἀγωγές.

Ἀναφορικός, κή, κόν· ὅστις ἀναφέρεται πρὸς ἄλλο τι. 2) Παρὰ Γραμματικ. μέρη τινὰ τοῦ λόγου. 3) Παρ' Ἰατρ. ὅστις φτύει αἷμα, φλέγμα καὶ τ. τ. 4) Παρ' Ἀστρονόμοις, ὅστι ἀναφέρεται εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων. Ἰδὲ ἀναφέρω· Ἐπῤῥ. ἀναφορικῶς· παρ' Ἀρστφ. Ἐπ. 8. «τὸ πάνυ γελοῖον εἰπὼ, νὴ Δία, ῥαῤῥῶν γε· μόνον ἔχειν ὅπως μὴ ῥεῖς· τὸ τί; μεταβαλλόμενος πάνυ φορικῶς· κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀσίλλα ἰδὲ ἀναφορεύς·

Ἀναφορον, ου· τὸ· = Ἀναφορεύς.

Ἀναφορτίζομαι· φορτίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. «πεμπτοφορτισμαι πάλιν·» ἀντὶ, ἀναπεφόρτισμαι.

Ἀναφορύσσω, Μ. ξω. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. = Ἀναφυράω. Ἱπποκρ. Γυναικ. Β'. «πέλανον εἴρινον μαλθακῶς ἀναφορύξαι.»

Ἀναφορτίζω· = ἀναφράσσω.

Ἀναφράζομαι· Μλ. άσομαι· Μέσον. (φράζομαι) καταλαβαίνω, ξαναπαρατηρῶ, ἢ γυρίζω σωστά· «αὐτάκα γὰρ κατὰ θυμὸν ἀΐσσατο, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀναφράσσηται, καὶ ἐμφαδὰ ἔργα γένοιτοκ. Ὀδσ. Τ, 391.

Ἀνάφραξις, εως, ἡ· χόρτωσι, ὅπερ καὶ Ἀνεράφαξις λέγεται. Θεόφρ. καὶ Ἱππκρ.

Ἀναφράσσω, Μ. άξω· (φράσσω) ἀνοίγω τι πλειστάκις, ἢ φραγμένον, ξεφράζω, Ἡσυχ. ἔτι δὲ, καὶ Ἀναφρίγνυμι. Θωμᾶ. Λγ. 7.

Ἀναφρίσσω, Ἀττκ. Μ. ξω· (φρίσσω) φίζω, τριμάζω, τσιριτσιουρνιάζω, ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδισία, ας, ἡ· (ἀφροδίτη) στέρησις ἐρεθισμοῦ. Ἐνεργ. ἐλλείψις τοῦ ἐρεθίζοντος, θέλγοντος, ἔρωτα ἐμπνέοντος. Παθητ. ἀπεχθὴς τοῦ εἰς ἔρωτα διεγείροντος· τὸ μὴ παρακινεῖσθαι εἰς ἔρωτα· παρὰ τὸ

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ, ἡ· ἄνευ θελγήτρων, μὴ παρακινῶν εἰς ἔρωτα, χάριτες στερούμενος· ἄνευ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ἐνοίας καὶ τῶν ἐμπρεπῶν αὐτῆς ἀμοίρος. 2) Ἄνευ ἔρωτος· εἰς ἔρωτα μὴ διεγειρόμενος, ἀφυὴς εἰς ἔρωτα· ἢ γέρων μὴ ἔρων, μὴ φιλερασθῶν, ἤτοι ὅστις δὲν ἔχει ἔρωτα, δὲν εἶναι ἐρωτευμένος. Ξενοφ. Συμπ. Η'. 15. Λουκιαν. «ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά».

Ἀναφρονέω, ῶ· Μ. ήσω· (φρονέω) ἀναλαμβάνω τὰς φρένας μου, ξαναφρονιμέβω, μ' ἔρχεται πάλιν ὁ νοῦς εἰς τὸ κεφάλι, ἔρχομαι εἰς τὰ μέτρα μου, γίνομαι πάλιν γνωστικός. Ξενοφ. Ἀνοβ. Δ'. 8. «ἡμελλησαν ἐκέσθαι . . ὑμῖν δὲ αὐτὴν ὥραν ἀνεφρόνουν».

Ἀναφροντίζω, Μ. ίσω· Ἀττκ. ίῶ (φροντίζω) στοχάζομαι, συλλογιοῦμαι καλὰ καὶ τέλια καὶ τάλλα· σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι. Πίνδ. Ὀλ Δ'. 111.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀναφρός, οὐ, ὁ, ἡ· (ἀφρός) ἄφριστος· χωρὶς ἀφρόν. Ἵππουρ.

Ἀναφυγή, ῆς, ἡ· (ἀναφεύγω) φευγατὸ ὀπίσω, φευγατερό, γλυτωμός· ὑποχώρητις ἤτοι τραβιγμα ὀπίσω, τό Ἰταλκ. ρετιράτο· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 940. Πλουτάρχ. Αἰμιλ. 16.

Ἀναφυμι = Ἀναφύομαι.

Ἀναφυξις, εως, ἡ· = ἀναφυγή. Πλούτ. Νουμ. Δ'· ἐκ τοῦ Ἀναφεύγω.

Ἀναφυράω, ῶ, Μ. ήσω· (φυρίω) ἀνακατόνω ἀνάμεσα, ἀνακατόνω ἕνα μὲ τ' ἄλλο· ἀνακατόνω τι μὲ τίποτε, οἷον μὲ χουλιάρι, ξύλον καὶ τ. τ. βρέχω ἢ νοτίζω τίποτε: ζυμόνω: ξαναανακατόνω, ξαναβρέχω ἢ ξαναοτίζω τίποτε, τό τουρκοβλαρ. μπετιουρτίζω καὶ ξαναπεσκιουρντίζω.

Ἀναφύρω, Μ. ῦρῶ· (φύρω) = τῷ προηγουμ. Ἡροδ. Ἐξαιρέτως· καταμαίνω, σπιλῶ, τό τουρκιβλ. καταμουρτυρεύω· «οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ὁρέοντες ἄνδρα τῶν ἐν Πέρσῃσι δοκιμώτατον ῥινός τε καὶ ὠτων ἐστερημένον, μάστιξί τε καὶ αἵματι ἀναπεφυρμένον . . .» Ἡρόδ. 3, 157. (υυ – –)

Ἀναφυσάω, Μ. ήσω· (ψυτάω) πνευμανασαίνω, κοντανασαίνω. 2) Ἐνεργ. φουστόνω ἢ προξενῶ φούσκωμα, καθὼς π. χ. τὰ ὄσπρια. φυσῶ εἰς τίποτε: Τροπκ. φουστόνω τινα, τόν κάμνω νὰ περηφανεύηται· καὶ πράξεις ἀνεφύσησαν ἐμέν. Λεξη. ὁ. Παλητ. φουστόνομαι, καμαρώνω, φέρομαι ὑπερήφανα· «ὑπὸ τῶν τοιούτων λόγων ἀναρυσώμενος». Ξυρ. Β. Π. 7, 2. καὶ «ταῦτα ἀκούσαντες ἀνεφυσῶντο». Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1. 3) Φυτῶ, καὶ ἀρχίζω νὰ φυτῶ εἰς τὸν αὐλόν ἤτοι φλογέρα· ἀφ' οὗ

Ἀναφύσημα, τος, τό· φούσκωμα, φύσημα ὑψηλά· ὅ,τι εἶναι φουστωμένον, ὑψηλὰ φυσημένον, περηφάνεμα, τό τουρκβ. φουρτολίκι, (υ) Δευτερον. παρὰ σὲ Ἀριστοτ. «πνεῦμα φύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν».

Ἀναφύσησις, εως, ἡ· πνευμανασαμός, κοντανασαμός, τό νὰ φυσᾷ τις εἰς τίποτε· τό νὰ πρέχῃ φούσκωμα ἢ ἀέραν εἰς τό στομάχι, τό Ἰταλκ. ρλάτε. 2) Τό νὰ κάμῃ ἀρχὴν νὰ φυσῇ εἰς τὸν αὐλόν· ἤτοι τό πρῶτον φύσημα ὁπού κάμνει τις ὅταν θέλῃ νὰ ἀρχίσῃ νὰ παίξῃ τὴν φλογέραν· τό ἰταλκ. ἰμποκατοῦρα. Ἀριστοτ. «πολλαὶ δὲ ἀναπνοαὶ ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ὡς Λιπάρα καὶ Λίτνη».

*Ἀναφυσητικός, ἡ, όν. ὅ,τι ἀνήκει εἰς τό πρῶτον φύσημα τῆς φλογέρας, εἰς τὴν ἰμποκατοῦραν, Εὐστ.

Ἀναφυσιάω, (φυσιάω) ξαναπέρνω ἢ ῥαζρὰ πέρνω ἀλάσαν, ξαναφυσῶν εἰς τίποτε, χοχλάζω ἢ φυσῶ πυκνὰ ἀπὸ τὸν λάρυγγα διὰ νὰ ζεστάνω τι, καθὼς ὅταν κρυώσουν τὰ χέρια μου καὶ θέλω νὰ τὰ ζεστάνω· ὅθεν ἀσθμαίνω ἤτοι κοντανασαίνω, ἐπὶ τῶν Δελφίνων· «ἅπαροί δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθύς.» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 211.

Ἀναφυτεύω, Μ. εύσω· (φυτεύω) ξαναφυτεύω, ξαναπερνῶ.

Ἀναφύω, Μ. ύσω· (φύω, ἀνμλ.) φυτρόνω, δηλ. κάμνω νὰ φυτρώνῃ, γεννῶ, βλαστάνω· «ὃν γαῖα ἀνέφυσεν. Ἀπολλ. κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ ἀόρ. β'. ἀνέφυν, φυτρόνω· «τοῖσι δὲ κτήνεσι ἡ ποίη ἀναφυομένη ἐν τῇ Σκυθικῇ ἔστι ἐπιχολωτάτη πασέων ποιέων τῶν ἡμεῖς ἴσμεν.» Ἡρόδ. 4, 58. ξαναφυτρόνω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. «τὸ δὲ, τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλήν, ἔστιξε, καὶ ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας.» Ἡρόδ. 5, 35. Κατὰ Hemst. παρὰ Valck. ἐν Εὐρ. Φοίν. 647. τό ἀναφύω ἐχρῶντο ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἔχουσι ῥίζας εἰς τὴν γῆν, τό ἀναδύω δέ, ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εὐγαίνουν ἢ γενιῶνται ἐλευθέρως ἐκ τῆς γενητικῆς αὐτῶν ὕλης (ὑσω).

Ἀναφωνέω, ῶ· Μ. ήσω· (φωνέω) φωνάζω, κραυγάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, κηρύττω, ἀγορεύω, τό Ἰταλκ. προκλαμάρω. «Ἐλευθερίαν ἀναφωνεῖν». Πλουτάρχ. ἀφ' οὗ

Ἀναφώνημα, τος, τό· φώναγμα πρός τινα, κήρυγμα, κράξιμον, φώναγμα εἰς ἐγκαρδίωμα.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ· τό νὰ φωνάξῃ τις πρός τινα, τό νὰ κηρύττῃ τίποτε· τό νὰ γυμνάξῃ τις εἰς τό νὰ ὁμιλῇ δυνατὰ καὶ μὲ ἔμφασιν, καθὰς π. χ. οἱ ὑποκριταὶ θεάτρου, (οἱ κωμῳδιάδες,) τό Ἰταλκ. δεκλαμάριστμα.

Ἀναχωτίς, ὅος, ἡ, νεωτέρα λέξις σημαίνουσα παράδρομον. Νικητ. Χρον. Δ'.

Ἀναχάζω, Μ. άσω· σπανιώτατα κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐν χρήσει· «ἀλλ' ὅμως ἀπαντώμενον οὐ μόνον παρὰ Ποιητ. ὡς Πινδ. Νεμ. 10, 129. ἀλλὰ καὶ παρὰ λογογρ. Ξυρ. Ἀνβ. 4, 1, 16. (χάζομαι, ἀνμλ.) κάμνω τινα νὰ ὑποχωρήσῃ ἤτοι νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω· τόν βιάζω νὰ ὑποχωρήσῃ, χτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν του, τόν σπρώχνω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω· «ἔνδεν ἀρπάξαντες.. ἔμβαλον στέρνῳ Πελιδεύεσι· ἀλλ' οὐκ ἀνέσχανεν» Πινδ. Νεμ. 10, 129. Παρὰ Ξυρ. ὁσ, κατ' ἀμετβ. σημασίαν· παραμερνῶ, κοντοστέκομαι· γυρίζω ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω· τό ἰταλκ. ρετιράρω· ἐν μέσῃ διαθ. μάλιστα χρήσιμον. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 1. «ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες». καὶ Παιδ. Ζ'. 1. ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο». Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ μέσ. διαθ. Ὀδσ. Η, 280. «ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν». καὶ Λ, 96. «ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ἕλπομαι ἀργυρόπηλοι κευλεώ ἐγαπτέσπῃσι· ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίσσετο εἶλετο χειρί παχείῃ. Ἰλ. Η, 264.

Ἀναχαίνω, Μ. ανῶ· (χαίνω, ἀνμλ.) χάσκω, κυτάζω τα μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, χάσκω τον ἀνήφορον, τό κοινῶς σύνηθες, εἶμαι χάχας, χασκογνήφορος, χαχάζας, χάσκω· Λουκιαν. περὶ Ἀλ. Ἱστ.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω· (χαίτη) κυρίως ἐπὶ ἀγρίου ἵππου· ὅταν δηλ. ἄγριον ἄλογον ὀρθοστατῇ καὶ σηκόνῃ ἀπάνω τὴν χαίτην· ὅθεν ὡς τό ἐκτραχηλίζω· δηλ. ὀρθοστατεῖ, ῥίχνει κάτω τὸν καβαλάρην, καὶ φεύγει· εἶναι ἄγριον, ἀδάμαστον· ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες δὲν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς νόμους, εἶναι ἀποστατικοί, τό ἰταλκ. ρεμπέλιδες, χαλνοῦν καὶ ἀφανίζουν τὴν πολιτικὴν τάξιν τῶν πραγμάτων. Δαμάζ. «ἀποῤῥίπτουσι τὸν τυραννικὸν ζυγόν, ἐλευθεροῦνται ἀπὸ τυραννικὴν καὶ παράνομον ἐξουσίαν· ὡς τό τῆς συνηθείας. Σηκόνω κεφάλι. Μεταφορ. Διον. Ἀρχ. Ε', «Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις διίστανται ποσί, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσιν· μετὰ γενν. «ὡς πρώτοι ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων». Πλουτχ. Ἀντω. 21. τουτέστιν ἐρρίψθη πέρα, ἄρηκε τὰς ὑποδέσεις ἠλευθεροῦθη ἀπὸ φροντίδας. 2) Κρατῶ ὀπίσω, Ἐμποδίζω. «Ἀναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ δρόμου». Λουκιαν. ὡς καὶ «Ἀναχαιτίζειν αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς· τραβῶ τινα ἀπό τὰ μαλλιὰ ὀπίσω, τόν κρατῶ μὲ βίαν, τόν βιάζω νὰ σταθῇ.

Ἀναχαίτισμα, τος, τό· ἐμπόδισμα, κράτημα, τράβηγμα εἰς τὰ ὀπίσω.

*Ἀναχαιτισμός, ὁ· = ἀναχαίτισμα.

Ἀναχάλασμός, οῦ, ὁ· (ἀναχαλάω) ξετέντωμα, χαύνωσις, ἐλάρρωσις, χάλασμα.

Ἀναχαλαστικός, κή, κόν· χαυνωτικός, εὐκολυντικός, μαλακτικός. Διοσκ. «ἀναχαλαστικὰ φάρμακα.

Ἀναχαλάω, ῶ· Μ. άσω· (χαλάω) χαυνόνω, ξετανύζω, εὐκολύνω, μετριάζω, ἐλαφρύνω τι.

*Ἀναχαλκεύω· (χαλκεύω) ξαναφυροκοπῶ, μεταφυρίζω χάλκωμα ἢ σίδηρον. Κυρλ.

Ἀναχαραγή, ἡ· = Ἐγχαραγή. Μαθ. Παλ. ἀμφ.

Ἀναχαράξις, εως, ἡ· ξαναχάραγμον. Πλούτ. 1. πρὸς τὴν ἀναχαράξιν τοῦ ἰοῦ· μεταφορ. διέγερσις, ἐρεθισμός· παρὰ τό

Ἀναχαράσσω, Ἀττ. ἀναχαράττω, Μλ, ξ (χαράσσω) ξαιξῶ· ξαναπερνῶ, ξαναφτῶ, ξαναχαλίζω, ξερίζω· ξαναχλιρύνω τι ἢ τό ξανακάμνω, συμπληρόνω· ἀριτζιόνω ἤτοι σηκόνω τὰ μαλλιὰ καθὼς εἶναι ἡ γαίτη τοῦ χοίρου. μεταφ. παροξύνω. διεγείρω, ἐρεθίζω, προξενῶ. Πλούτ. «ἀναχαράσσει ὁ ἀὴρ πολὺν ἰὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ γαιώδην· γεννᾷ, διεγείρει διὰ τῆς ὀξύτητος.

Ἀναχάσκω = Ἀναχαίνω. Ἀριστοφ. Ὄρν. καὶ ὑπτιος ἀναχάσκων, ὄβριλος· κατερρεγκάτασε μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ Παρτατ. ἐν χρήσει.

Ἀναχαυνόω = Ἀνακουφίζω· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 43.

Ἀναχειρίζομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποδ. (χειρίζω) ἐμποδίζω. Δίων Κάσ. ΛΒ'.

Ἀναχελύσσομαι· μεσ. ἀποδ. (χελύσσω, βρίχω καὶ φτῶ γλέγμα. Ἵππουρ.

Ἀναχέω, Μ. εύσω· (χέω, ἀνμλ.) ἐπάνωθεν ἢ ἐπάνω ἢ ὀπίσω χύνω· χύνω ἔξω. Παθητ. ἐποταμῶν· ἐξχύνομαι, ξετρέχω. Γρηγορ. κ. Πλούτ. «ποταμοὶ ἄῤῥοοι ἀναχεόμενοι». Μεταδιαδίδομαι, ἐξαπλόνομαι «τῆς φήμης ἀναχεομένης εἰς τό πλησίον». Πλεχ.

Ἀναχλαινόω, ῶ. Μ. ώσω· (χλαινόω) φορῶ ἕνδυμα τινὸς μὲ χλαῖναν· ἐπαναφορέμαι ἢ μαντέλλον Ἰταλκ. τό τουρκβ. βάνω τινα τ καπάνι.

Ἀναχλιαίνω, Μ. ανῶ· (χλιαίνω) κάμνω πάλιν χλιαρόν.

Ἀναχνοάω, Μ. ανῶ· (χνόος) ἀφίνω νὰ ἀ ξήσουν ἢ πρώτης τρίχες ἀπό τὰ γένεια ἢ μ στάκια. Ἀριστοφ. λέγει διὰ τὰ μικρὰ χοιρίδ Ἐὰν «ἀναχνοιασῇ ἐν τριχί, καλλιστόεσ χοῖρος». Παθητ. ἀποχτῶ χνοῦδι· ἢ εὐγάνου ἢ πρώτης τρίχες ἀπό τὰ γένεια καὶ μυστάκ μου.

*Ἀναχνοάω = τῷ προηγμ. συνηθέστ. τύπ

Ἀναχοή, ῆς, ἡ, (ἀναχέω) τό νὰ χύνηται ἔξω, νὰ ξεχύνηται, νὰ ξετρέχῃ που. Ἡσύχ.

Ἀναχορεύω, Μ. εύσω· (χορεύω) ἀρχίζω χ ρόν· . . «ἑρατοὶς ἐν ὕμνοις Εὔιον, Εὔιοι, ἀ ἀναχορεύων». Ἀριστοφ. Θσμφ. 994. β') ξηπ ζω, σηκόζοντας διώχνω· πούκ ἄνμε μισὼ ἀν χόρευ' Ἐριννύσινω; Εὐρ. Ὀρ. 575. 2) Χ ρεύω συρτὸν χορόν.

Ἀναχόω, Μ. ώσω· ἀρχαῖος κοινικὸς ἐπ αὐτὶ τοῦ συνήθους ἀνωμ. ἀνακώνυμ ὅπερ ἴδε.

Ἀναχράομαι, ῶμαι· = Διαχράομαι· ἀμφ ἀναγν. παρὰ Θουκυδ. Α'. 126.

Ἀναχρέμπτομαι, μέσ. ἀποδ. (χρέμπτομ βρίχω καὶ φτῶ, ξεροχλίζομαι· κατ' ἐνεργ. ἀναχρέμπτω, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀνάχρεμψις, εως, ἡ· τό νὰ βρίχῃ κα φτῇ τις, ξεροχάλισμα.

Ἀναχριαίνω, Μ. ανῶ· παρ' Ἡτυχ. πάλ χριῶ.

Ἀναχρίω· καὶ κατὰ Συγκοπ. Ἀγχρίω· Μ ίσω· χρίωτι ἐπάνωθεν, ἀλείφω, σταφίζω τοῦ χρίσματος. Μαλέλλας Β'.

*Ἀναχρονίζω (χρονίζω) λέγω ὅτι συνέβη ἢ ἔγινε τίποτε εἰς ἄλλον καιρόν, ἐξαιρ. ὄχι δίκαιον λόγον· δηλ. σφαλερά τό λέγω· ἀλλὰ τοὺς καιρούς, τουτέστι σφάλλω εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ καιροῦ.

*Ἀναχρονισμός, ὁ· ἀλλαγὴ τῶν καιρῶν· λανθασμένη χρονολογία. Εὐρ. Φοίν.

Ἀναχρώννυμι, Μ. ώσω· (χρώννυμι, ἀνμλ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρωματίζω, βάφω τι, ἐχρωματίζω, ξεβάφω τι, κάμνω νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, τὸ λερώνω· ἀφ' οὗ

Ἀνάχρωστις, εως, ἡ· βάψιμον, τὸ νὰ ἀλείφῃ τις τίποτε μὲ βαφήν· τὸ νὰ κάμνῃ τι νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, νὰ ξεβαφῇ· τὸ νὰ λερώνῃ τις τίποτε ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἢ νὰ χαλνᾷ ἡ βαφή του. Πλούταρχ.

Ἀνάχυμα, τος, τό· ξέχυμα, ξέτρεγμα· κάθε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐξαπλόνεται εἰς τὴν γῆν· ἐξαιρ. οἱ τόποι τοὺς ὁποίους σκεπάζει ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἐπιρροήν της, ὅταν φουσκώνῃ. Ἀριστοτ. Νικομ. «ἀνάχυμα αἰθέριον», ἢ ἐξάπλωσις τοῦ αἰθέρος.

Ἀναχύρωτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀχυρόω) καθαρισμένος ἀπὸ ἄχυρα, χωρὶς ἄχυρα.

Ἀναχύτις, εως, ἡ· (ἀναχέω) τὸ νὰ ξεχύνηται, ξετρέχῃ τι. 2) = ἀνάχυμα. Ἱππ. Δ'. «ὑδατώδεις ἀναχύσεις. Μετεωρ. Στράβ. «ἀναχύσεις λέγονται αἱ πληρούμεναι κοιλάδες τῇ θαλάττῃ ἐν ταῖς πλημμυρίσι, καὶ ποταμῶν δίκην ἀπλόους εἰς τὴν μεσόγειον ἔχουσαι».

Ἀναχύω, Μ. ύσω· = ἀναχέω· παθητ. ἀναχύομαι = ἀναχέομαι. Σοφίδ. καὶ «οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν».

Ἀνάχωμα, τος, τό· (ἀνέχω, ἀναχώννυμι) τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον ἐκβάζεται ἀπὸ κάνενα λάκκον, καὶ ῥίπτεται ἔξω, ἢ ἁπλόνω, ὅταν σωρὸς· τὸ χεῖλη ἤτοι ἡ ἄκρη λάκκου ἢ γούρνας σκαμμένης· ἐρημὸς, ἤτοι χερσόμορας.

Ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω ῥίψιμον τοῦ σκαπτομένου χώματος. Σουΐδ.

Ἀναχωνεύω, Μ. εὐσω· (χωνεύω) ἀναλύω τι εἰς τὸ χωνευτήριον· ξαναναλνῶ, μεταναλνῶ τίποτε. Στράβ. Θ'.

Ἀναχώννυμι, (χώννυμι, ἀνμλ.) Μλ. ώσω· γεμίζω ἢ κάμνω τι ὑψηλότερον ῥίχνοντας ἢ σωρεύοντας χῶμα. Δημοσθ. πρὸς Καλλικλ. «τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, καὶ ὑψηλοτέραν ποιοῦντες· ὅπου τό, Ὑψηλοτέραν ποιοῦντες, ἐπεξήγησις ἐστὶ τοῦ, Ἀνακεχωκότες· τοῦτέστι ἐκαμαν αὐτὴν τὸ γαλλικ. λεγόμενον σι-ωσσέ chaussée.

Ἀναχωρέω, ῶ, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις προσθέτει, ἐνίοτε, καὶ τὸ ἄψ ὡς ἀ Ἡρόδ. τὸ ὀπίσω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐκ ἢ καὶ ἁπλῶς μετὰ γενικῆς τοῦ πτωτικοῦ συντάσσων τὴν λέξιν· «πόλιν δὲ ἄψ ἀναχωρήσουσιν Ἰλιάδ. Κ. 210, 411. Ὀδσ. Ρ, 461.· «νῦν δή σ' οὐκ ἔτι καλὸν ἀν' ἐκ μεγάροιο γ' οἷόν ἄψ ἀναχωρήσειν.» καὶ Χ, 270. «μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε»· 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἔρχεται πάλιν εἰς τὰ χέρια τοῦ πρώτου ἢ τοῦ ὀρθοῦ ἢ νομίμου κτίτορος· κάποθεν ὅντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιλικὴ ἀνεχώρησεν ἐς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου Ξέρξεα· Ἡρόδ. 7, 5. 3) παραιτοῦ λειτουργίαν τινα ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, τραβῶ χέρι ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, δὲν ἀσχολοῦμαι πλέον εἰς πράγματα τῆς πολιτείας· «Εἰ πολιτικὸν τὸ ἐσυχάζειν ἀναχωρήσαντά ποιν ἀναχεχωρηκὼς τόπος· τοῦτ' ἔστι τόπος ἀναπαύσεως, τὸν ὁποῖον ἐκλέγει τις διὰ τὰ ζήσῃ ἡσύχως καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου· Θφρστ. ἀναχεχωρηκὸς ῥῆμα· τοῦτ' ἔστι λέξις παλαιὰ καὶ ἄχρηστος πλέον· 4) τρομάζω ὀπίσω ἀπὸ τίποτε, ἢ τρομάζω βλέποντας τίποτε· ὅθεν παρὰ Χρυσοστ. «τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως», τὸ ἀπιστροφῆς ἄξιον· 5) ἀπὸ μεγαλήτερον ἀξίωμα καταντῶ εἰς μικρότερον· «. . καὶ εἴτις ῥᾳδιουργοίη ἀναχωρῆται εἰς τὴν ἀτιμοτέραν ἔδρανα» Ξνφ. Κ. Π. 8, 4.

Ἀνάχωρημα, τος, τό· τράβηγμα, ἢ ὀπίσω γύρισμα· Ἀριστοτ. «ἀναχωρήματα τῆς θαλάσσης». 2) τόπος ἡσυχίας καὶ ἀνάπαύσεως μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἀναχώρησις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· τὸ νὰ τραβηχθῇ ἢ παραιτηθῇ τις ἀπὸ τίποτε· τόπος ἀπομεμερισμένος ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου, καταφύγιον· «ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπειν» Δημοσθ. ὀπίσω τράβηγμα, τὸ Ἰταλ. ριτιράδα· Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω.

Ἀναχωρητής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀναχωρεῖ, παραιτεῖται, ἀπομακρύνεται, τραβᾷ χέρι, ἀφίνεται ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις· Ἐρημίτης, ὁ ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, ἡ, κὸν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἀναχωρῇ, καθ' ὅλας τὰ σημασίας τῆς ἀναχωρήσεως· Ἀρβίκιν. Ἐπίστ. Β'. α'. 11.

Ἀναχωρίζω, Μ. ίσω· Ἀττικ. ιῶ (χωρίζω) διάω, χέρνω, ἀδύγω, στέλνω, κράζω ὀπίσω· βιάζω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ἀφίνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ πηγαίνῃ ὀπίσω.

Ἀνάχωσμα, τος, τό· Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 522. «ἀνάχωσμα ποτομῶν»· ὁ σωρὸς ἄμμου, ἢ χώματος, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ ποταμοί.

Ἀναψάλλω, (ψαλλω) ψηλαφῶ, ἢ πασπατεύω ἀπάν' ἀπάνω, ἢ ἐλαφρά.

*Ἀναψαλάω (ψαλαω) ἀνοίγω μὲ βίαν ἢ ὁρμητικά· ἀνοίγω ἁπλῶς.

Ἀναψάω, ῶ· Μ. ήσω· (ψάω) σφεγγίζω, μὲ σφογγάρι, μὲ μαλλί καὶ τ. τ. ὡς τὸ ἀνασπογγίζω· Κτησίας· «οὐς ἐρίῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἐλαβάστρους λιθίνους».

Ἀναψηλάφησις, εως· ἰδὲ Ψηλάφησις· Εὐστάθ. Ὀδ. Β. παρπάτεμα.

Ἀναψηφίζω, Μ. ίσω· Ἀττικ. ιῶ (ψηφίζω) κάμνω νὰ δώσουν καὶ ἐκ δευτέρου τὰς ψήφους των, Ἰταλικ. τὰ βότα, νὰ ξαναβοτάρουν· ξαναρχινῶ κάμμιαν δουλειὰν, τὴν κάμνω ἀλλοιῶς, τὴν ξανακάμνω· Ἐκ δευτέρου· Θουκυδ. ς'. 14. ἀφ' οὗ

Ἀναψήφισις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ψήφισις, μεταψήφισμα, ξαναβοτάρισμα· ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου ἐπιχείρησις πράγματος τινός, μεταβολὴ ὑποθέσεως τινος.

Ἀναψήχω· Μλ. ξω· (ψήχω) = Ἀναψάω. Ἀναψις, εως, ἡ· (ἀνάπτω) ἀνάμμα, τὸ νὰ ἀνάψῃ τις τίποτε.

Ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ· ὅστις προξενεῖ ἀναψυχήν· Εὐριπ. Ἀνδρ. 10.

Ἀναψυκτικός, ἡ, κὸν· δροσιστικός· Γαλην.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ· δρόσισμα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ξεκούρασμα, ξαπόστασμα, ἀνάπαυσις· τὸ Ἰταλ. ριγρεστκόριτμα.

Ἀναψυχή, ῆς, ἡ = τῷ προηγμ. Πλάτ. Συμπ. «χαλεπὸς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινος». 2) Ἀθην. ἀνάπαυσις, ἀνάσασμος· καὶ Εὐστάθ. ἀναψυχή, ψυχῆς ἀνάκτησις ἐκ λειποθυμίας.

Ἀναψύχω, Μ. ξω· (ψύχω)· 2) Δροσίζω, ἀερίζω, προξενῶ ἀνάπαυσιν, Ὀδ. Δ. 568. «Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήται Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους»· καὶ «οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ» Ἰλιάδ. Κ. 84. παραβλ. καὶ Κ, 575. καὶ Ἡρόδ. 7, 59. «ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχάντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες»· καὶ ἀπτῆ αἰτιατ. «παῦσαι ἔπειτα δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόα λῦσαι· Ἡσιόδ. Ἔρ. 568. Τὸ δὲ πεύρε δὲ τόνγε ἄνακτε παρ' ἵπποισιν καὶ ὀχέστφιν ἕλκος ἀναψύχοντα» Ἰλιάδ. Ε, 795. σπάνιον· ἄθεν οἱ μεταγενέστ. «πόνου ἀποψύχοντα» ἔγραψαν· Ὀππ. Κατά μέσ. διάθ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ξαπασταίνω, ξεκουράζομαι, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, δροσίζομαι, πνέω καθαρὸν ἀέρα, χορταίνω τὸν ὕπνον. 3) Ξηραίνω εἰς τὸν ἀέρα· Πλούτ. Θεμιστοκλ. «τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας ἀνέψυχον»· ὁηλ. ἐξήρανον διὰ τοῦ ἀέρος· τὰς ἐστεγνωσαν· (μ)

Ἀνδαίω· ποιητ. ἀντὶ Ἀναδαίω· Αἰσχύλ. Ἀγ. 315.

Ἀνδάνω· (ήδομαι) Πάρτατ. κνδανον· Ὁμ. καὶ ἐήνδανον, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ ὅτε ἐάνδανον· Μλ. ἀδήσω· Ἡρόδ. καὶ Ἀττικ. Ἀόρ. ἔαδον· ἀνθ' οὗ χρῆται Ὁμ. τῷ Δωρτ. εὔαδον, ὅστις, ὡς καὶ ὁ ἄδος (υυ) ποιητ. μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει· Παρκμ. ἕαδα, Δωρκ. ἑάδα· Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰωνικ. καὶ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξις καὶ σχεδὸν τῇ κανονικῇ ἤδομαι ὁμοία τὴν χρῆσιν, πλὴν τῆς παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀστιγῆ τοῦ προσπ. συντάξεως, «ἀνδάνει μοι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. Ἀλλὰ καὶ ἀστιγῆ δοτικ. «ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ· Ἰλιάδ. Α, 24. Ἔτι δὲ καὶ ἀνδάνω τινί, τὸ τουρκιβ. κάμνω τὸ χατήρι τινος· «καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις»· Ἡρόδ. 5. 39. Ἀπὸ Θεόγν. δέ, 26. «οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸ ὧν πάντας ἀνδάνει οὔτε ἀνέχωνις εὑρηται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. συντασσόμ. Π. Μοιρ. σλ. 175. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀρέσκω, ὅτε ἐυλαμβάνεται κατὰ τὴν ἀμετάβ. σημασίαν, χαροποιῶ, εὐφραίνω, τέρπω, τὸ τουρκιβ. ἐγλεντίζω, κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ· ἡ δ' ἀμφιβολία τοῦ Pors. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1024. «οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί· οὐκ ἔστιν εὔλογος· κατὰ μέσ. διάθ. ἀνδάνεται, εὑρηται παρ' Ἀρχιλ· ἐπ. 16.

Ἀνδέκτορος, ὁ, ἡ· = ἀναδέκτωρ· παρὰ Πλουτάρχ. ἀνδέκτ. πάνυ· «ἐτφαλμ. ἀνδγ, ἰδὲ ἐνδέκτωρ.

Ἀνδεσμα, ἀνδεσμός, ἀνδέω· ποιητ. ἀντὶ ἀναδεσμα, ἀναδεσμός, ἀναδέω· «Ἀνάδεμα μήτρας» Ἀναλεκτ. Β', 61.

Ἀνδημα, Ἀνάδημα· ποιητ.

Ἀνδηρον, ου, τό· ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. τὰ Ἀνδηρα· Ἡσυχ. αἰ ὄχθαι, τὰ χεῖλη ποταμῶν, ἀκρογιάλων, ὀχετευμάτων, Ἰταλ. κανάλια, λακκωμάτων, ταύρων, τουρκιβ. χαντακίων· Πρασιαί, ἤτοι τὰ ὑπὸ τῶν κηπουρῶν μας συνήθως λαχανιαῖς, στρώματα ἢ ἀρεβάτια ἀπὸ λάχανα ἢ λουλούδια λεγόμενα, φυτάρεια, τοῦτ' ἔστι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους φυτεύουν τὰ σπέρνα καὶ τὰ περιποιοῦνται πρὸς καιρὸν διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν ἀλλοῦ· Jac. Ἀνθλ. 2, 3. πλ. 86. Ἔτι δὲ πασαὶ ἀνεσταμμένου τόπου τὰ χεῖλα, τὰ ὁποῖα αἱ σκάπτοντες ῥίχνουσιν ἔξω καὶ σχηματίζει σωροὺς εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τοιούτου τόπου· 2) λάκκος, ὄρυγμα, ἢ γούρνης, διώρυγες, ὀχετοί, τάφροι· Πλτχ. Προβλ. συμπ. Γ', 2. καὶ 3. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως παρὰ τὸ ἀναδέω, ἀμφιβάλλεται· οἱ παρὰ τὰ ἀνθέω παράγεσθαι τὴν λέξιν ἐθέλοντες, γράφουσιν αὐτὴν ἀνθηρον ἀντὶ ἄνδηρον).

Ἀνδιδοῖ· ἀντὶ ἀναδιδοῖ· Πλάτ.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ· ἀντὶ ἀναδίκτης· (ἀναδίκω) ἵπος, ὁ· ἤτοι σκάνταλος ἢ σκανταλὶ εἰς τὴν μύγραν ἤτοι ποντικοπάγιδαν, καὶ εἰς παγιδὴν ποτὲ παγίδαν· ἀλλως καὶ ῥόπτρον λεγόμενον.

Ἀνδίκω, ἀντὶ Ἀναδίκω· Ἡσύχ.

Ἀνδίκη, Ἐπῤῥ. (ἀνά, δίκη) ἐξέχωρα, ξεχωριστά, ἀχώρια, χωριστὰ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εἰς δύο κομμάτια. Ἐν Ἰλιάδ. συνταττόμ. τῷ κεάζω, καὶ σάσασθαι· «ἠὲ ἀνδίκα πᾶσα τειχέων Π, 412. καὶ 578. καὶ Τ, 378. μὴ ἀνδίκα πάντα δάσασθαι· Σ, 511, Χ, 120. «δαὶς δ' ἀνδίκα θυμὸν ἔχουσιν· Ἡσιόδ. Ἔρ. 3-2) ὡς Προθσ. γενικῇ συνταττόμ. τὸ Ἀμφίς, ἢ χωρίς· Ἀπλ. Ῥθ. καὶ ἔστι ταὐτοσήμαντον αὐτοῖς.

Ἀνδοκάδην, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ Ἀναδοκάδην· (ἀναδοχὴ) ἀμοιβαίως.

Ἀνδοκεύς, έως, ὁ· ἀντὶ Ἀναδοκεύς· Ἀναδόχου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδραγαθέω, ῶ· M. – θήσομαι (ἀνήρ, ἀγαθός) κάμνω ἀνδραγαθίας· εἰμαι καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, δίκαιος, τίμιος ἄνθρωπος· φέρνομαι, πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος· ὅδεν

Ἀνδραγάθημα, τος, τό· τίμιον, ἀνδρεῖον, δίκαιον, πεῤῥετόν, ἄφοβον φέρσιμον.

Ἀνδραγαθία, ας, ἡ· τό νά φέρνηται τις τίμια, δίκαια, ἀνδρειωμένα· θάῤῥος, ἀνδρία, τιμιότης, εὐτολμία· Ἡρόδ. ἀνδρεία πρᾶξις, κατόρθωμα· καί ὁ χαρακτῆρ ἑνός ἀγαθοῦ, καί ἀνδρείου ἀνδρώπου· Ἡρόδοτ.

Ἀνδραγαθίζομαι· M. ἰσομαι· Ἀττ. ιοῦμαι· μεσ. ἀποστ. πολιτεύομαι ἀνδρειωμένα, δίκαια, θαῤῥετά, τιμημένα· βεβαιόνω μέ τό φέρσιμόν μου, ὅτι εἰμαι ἀνδρεῖος, τίμιος, δίκαιος· ὡς τό ἀνδραγαθέω· (ἀνήρ ἀγαθός) ἀνδρίζομαι εἰς τά ἀγαθά· γίνομαι ἰσχυρός μέ τάς ἀνδραγαθίας, ἤ φέρομαι ἀνδρείως· Θουκυδ. Γ'. ζο. καί Β'. 63. πράττω ὡς τίμιος ἀνδρας.

*Ἀνδραγαθικός, ή, όν· ὅστις αἰνῆται, ἁρμόζει εἰς τίμιον, καλόν, ἀνδρεῖον, εὐτολμον, δίκαιον ἀνδρα· Ἱππιρ.

Ἀνδράγρια, ων, τά· (ἀνήρ, ἄγρα) τά ἐκ τῶν αἰσθητῶν ἐχθρῶν ἁρπαγέντα λάφυρα· Ἰλ. Ξ. 999 ὅστις σή πρώτος βροτόεντ' ἀνδραγρί' Ἀχαιῶν ἠρήτευ.

Ἀνδραγχνος, ου, ὁ· ἡ Ἀνδραγχος· παρ' Εὐσταθ. εὐφημότεροι ἐπίθετον τοῦ Δήμιος.

*Ἀνδραδέλφη, ἡ· ἀδελφή τοῦ ἀνδρός ὑπανδρευμένη γυναικός· ὁ Ζωναρ. ὀξυτονεῖ, οὐχ ὑγιῶς τήν λέξιν τήν ὁποίαν καί ἡ συνήθεια μετέχζε. παροξυτόνως.

*Ἀνδραδελφίς, ίδος, ἡ = ἀνδραδέλφη· Περρρστ. Ἰλδ. Ω, 729.

Ἀνδραδελφος, ου, ὁ· (ἀδελφός) ὁ τοῦ ἀνδρός ὑπανδρευμένης γυναικός ἀδελφός· Σουϊδ. ἐν τῷ γαλόω· παρά Φρυχ. σλ. 304. δέ, ὀξυτονεῖται ἡ λέξις, οὐκ ὀρθῶς.

*Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ· Πατρωνμ. τοῦ ἐπομένου· = Θόας· Ἰλδ.

*Ἀνδραίμων, ονος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Αἰτωλοῦ τινος· σύζυγος τῆς Γόργης, ἀδελφῆς τοῦ Μελεάγρου, καί πατήρ τοῦ Θόαντος, βασιλεύσας ἐν Καλυδῶνι μετά τόν θάνατον τοῦ Οἰνέως· Ἰλδ. Β, 638. Ἀπλδρ.

Ἀνδρακάς, Ἐπίρ. (ἀνήρ) κατ' ἄνδρας, παρ' Ὁμ. καί Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1587. ἄνδρα πρός ἄνδρα «ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδέ λέβητα, ἄνδρακάς» Ὀδσ. Ν, 14. ὅηλ. εἰς κάθε ἄνδρα· ὅπου τινες ἐβελοῦσιν ἀναγινώσκειν καί ἀνδρακάς παρά τό ἄλω, τό μοιράζω· ὡσαύτως καί παρ' Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1587. Παρά Νικ. Θηρ. 64. δέ, κεῖται ἡ ἀνδρακάς ἀντί μερίς· τό Ἰταλ. portzione.

*Ἀνδράπόδεσσι· μεταπεπλασμ. δοτκ. τοῦ ἀνδράποδον, ἀντί ἀνδραπόδοις· Ἰλδ.

*Ἀνδραποδία, ἡ = ἀνδροποδισμός.

Ἀνδραποδίζω· M. ἰσω, Ἀττικ. ιῶ· (ἀνδράποδον), ποιῶ τινά σκλάβον, σκλαβόνω· καί ἐπί ἑνός ἀνδρώπου, καί ἐπί πόλεως ὁλοκλήρου· Ἡρόδ. καί Ξενοφ. Ἀγηγ. Ζ'. 6. Συμπαστ. Δ'. 36. κάμνω πραγμάτειαν μέ ἀνδρώπους ὄχι μόνον αἰχμαλώτους, ἤτοι σκλαβωμένους εἰς τόν πόλεμον· ἀλλά καί μέ κλεμμένους, ἁρπαγμένους ἀπό τήν πατρίδα καί ἀπό τούς συγγενεῖς των· ἐπί τό πλεῖστον κατά μέσ. φωνσ. ἐν σημασ. ἀξιοτιμωρήτου αἰσχροκερδείας· Ξνφ. εἰς Ἀπομν. Α'. β'. 62. Δ'. β'. 14. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, κατά σημασίαν μέτοι τοῦ ἐνεργητ. καί εἶδε μέν τῶν Πτερίων τήν πόλιν καί ἠνδραποδίσατο.. «1, 76. 3, 59. ἀφ' οὗ

Ἀνδραποδιστής, ἐως, ἡ· = τῷ ἑξῆς· Ξνφ.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ· μεταβολή ἐλευθέρου ἀνδρώπου εἰς δοῦλον, ἤτοι σκλάβον, ἐξαιρ. διά πωλήτεως, κατακυριεύσεως· ἤτον δέ ὁ ἀνδραποδισμός ἐπίταγμα τῆς πολιτείας διδόμενον κατ' ὁλοκλήρων αἰχμαλωτιζομένων πόλεων· ὡς πρᾶξις δέ ἰδιωτῶν· κλοπή, ἁρπαγή, πώλησις ἀνδρώπων· Ξνφ. Ἀπολ. 25. Ἀπομν. Α'. β'. 62.

Ἀνδραποδιστήριος, ια, ιον· ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἅρπαγμα καί πώλημα ἀνδρώπων.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνδραποδίζων, αἰχμαλωτίζων, ἤ σκλαβόνων· ὅστις κλέφτει τόν σκλάβον ἄλλου διά νά τόν πωλήσῃ μακρύτερα· Πλάτ. Γοργ. σλ. 508. Ε. τροπκ. ἀνδραπ. ἑαυτοῦ· Ξεν. Ἀπομν. Α'. 2. 6. αὐτῶ ὠνόμαζεν ὁ Σωκράτης ἐκείνους, οἵτινες ἐπώλουν τούς ἑαυτόντων, τήν διδασκαλίαν των, καί τήν ἐλευθερίαν των.

Ἀνδραποδιστικός, ή, όν = ἀνδραποδιστήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ· (κάπηλος) ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μέ σκλάβους, Λουκιαν. (κε)

Ἀνδράποδον, ου, τό· δοῦλος, σκλάβος· ἐξαιρ. αἰχμάλωτος, ἤ ὁρμάλωτος, πιασμένος σκλάβος εἰς τόν πόλεμον, ἤ μέ πόλεμον· ὅηλ. στρατιώτης ἤ πολίτης· ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μόνοι εἰς ὅσα, κατά μεταπλασ. ἀπό τοῦ περιττοσυλλ. ἀνδράποδος· ἠνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κορηκομόωντες Ἀχαιοί, ἄλλοι μέν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι σιδήρῳ, ἄλλοι δέ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν, ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν· Ἰλδ. Η, 475. ἀλλ' οἱ πάλαι Κριτικοί ἀπεδοκίμασαν ἆλον τόν στίχον, ὡς τῆς λέξεως οὐχ Ὁμηρικῆς ἀλλά μεθ' Ὅμ. οὔσης· ἐσχηματίσθη δέ ἡ λέξις ἴσως, ἀπό τοῦ τρόπου τοῦ ἀνδραποδιζομένου γουνλιτῶς τήν ἐπ' αὐτόν ἰσχύν τοῦ νικητοῦ αὐτόν ἐπιγιγνώσκοντος· (κατά Doederl. δέ, οὐχί παρά τό ἀνήρ καί πούς, ὡς συνήθως νομίζεται, ἀλλά παρά τό ἀνήρ καί ἀποδόσθαι)· (ε)· ἀφ' οὗ

Ἀνδραποδώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) δουλικός· ὅστις γέρεται ὡς δοῦλος, ἤτοι σκλάβος, οὐτιδανός, ποταπός, μάλιστα μέ οὐτιδανές πανουργίες καί βολιότητες, ὅστις κυριεύεται ἀπό αἰσχρά καί χαμερπῆ πάθη, ἤ ἐπιθυμίας, τό τουρκοβ. κεγιλίκια· Ξενοφ. Ἱερ. Ε'. 2. οἱ ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοί ἀξιοῦσιν ἐλεύθεροι εἶναι· Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 258. Ε. «Ἔχων τάς ἀνδραποδώδεις ἐπί τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπό ἀμουσίας» Σιῶμα, ἐπί ἀνιφτίας ληφθεῖσαι ἀπό τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν φασίν οἱ ἐλευθερωθέντες ἥλατσον Ἀθήνησιν· Ἐπίρ. ἀνδραποδωδῶς.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ· δουλοπρέπεια, χαμέρπεια· τό νά ἔχῃ τις φρονήματα ποταπά καί αὐτιδανά, τό νά φέρνηται μέ σκλαβικήν ταπεινότητα καί μικροπρέπειαν, τό νά ὁμιλῇ καί πράττῃ μέ δουλικόν, σκλαβικόν τρόπον.

*Ἀνδραποδώνης· ου, ὁ (ώνέομαι) ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μέ ἀνδράποδα.

Ἀνδράριον, ου, τό ὑποκορστ. τοῦ ἀνήρ· ἀνδράκι, ἀνδρωπάκι, ἀνδρωπάρο· μικρός καί ἀξιοκαταφρόνητος ἄνδρωπος· (– υυυ) Συνέσ.

Ἀνδρασι δοτκ. πληνντ. τοῦ ἀνήρ· τόν τύπον ἀνδρασσι· Ἰλδ. Γ', 308. «.. οἰκία ναιετάασσι, πολέσσ' ἀνδρασιν ἀνάσσων· ἐξῆλειψεν ὁ Βολφ.

Ἀνδράφαξις, εως, ἡ· ἀντί Ἀτράφαξις.

Ἀνδραρυστέω, ῶ· ἀγκαλῶ τινα, ἤ ἐγκαλοῦμαι, ἕνεκα φόνου· Ἡτυχ. ὅς τις καί Ἀνδραιφαιστεῖν, Κατ' ἄνδρα ἐφίπτεσθαι ψηστ· καί, Κατηνδρόκυρσε, ἀντί τοῦ, Κατέκτεινας.

Ἀνδραχθής, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἄχθος) τόσου βαρύς, ὥστε μόλις ἄνδρας ἠμπορεῖ νά τόν σηκώσῃ, νά τόν βαστάξῃ, ἤ νά τόν κοβαλήσῃ· Ὀδσ. Σ. 121. «Οἳ δ' ἀπό πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλειν.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ· ἡ ἀνδράχνη, ἡ· καί ἀνδραχλος· Παυσαν. Θ'. 22. καί 28. εἶδος φυτοῦ, Portulak· 2) Ἀνδράχλη, Ἄδραυσε· τό τουρκ. μαγκάλι, ἤ ταντοῦρι· κατά ταύτην τήν σημ. δέ, μόνον ἀνδράχλη· καθ' ἣν παλαιῶς τυγχαν. τῷ ἄνδρᾳ· Εὐστάθ. 1571. 3) Ἡ ἀγριελαιοκουμαριά.

Ἀνδρεία, ας, ἡ· ἀμφίβολος τύπος ἀντί ἀνδρία ἀναλόγως τῷ Ἰωνικ. ἀνδρηίη, ὑπό Schaef. mel. σλ. 41. ἀρκούντως περί αὐτοῦ ἀπολογουμένου· ὑπό Stallb. κατά Δυσδ. 1, σλ. 559. ὡς τόν ἀρχαιοτ. Ἀττικ. κατά Πλάτ. Γοργ. σλ. 492. Α. καί Μεν. σλ. 88. Α. καί ὑπό Rückert Πλατ. Συμπ. σλ. 192. Α, μόλεττα δέ καί κατ' Ἀριστ. Νφ. 506. προσηκόντως ἀποδεικνύμενος· τοὐναντίον δέ, ὑπό Bekkert A. L. Z. 1810. ἐν Ἰέν. ἀρθμ. 187. σλδ. 289. καί Βτμ. Γραμμ. 2. σλ. 322. Ἴδε ἀνδρία.

Ἀνδρείκελον, ου, τό· (εἰκελος) ἀπεικόνισμα, εἰκών, ἀνδρός ἤ ἀνδρώπου· ἐξαιρ. ἀνδριάς· 2) μέρος βαφῆς δι' ἧς παρασκευάζουσιν οἱ ζωγράφοι εἰς τάς εἰκόνας τό φυσικόν τοῦ ἀνδρώπου χρῶμα· Σε οφ. Οἰκ. Γ. 5. καί Πλάτ. εἰς Κρατ. 35. Ἴδε Ruhnk. Τιμ. σλ. 36. περί δέ τῆς λέξεως ἰδέ Barket ἐν Wolf. Anal. 1, σλ. 388. Ἔστι δέ ἡ λέξις κυρίως τό οὐδέτερον τοῦ

*Ἀνδρείκελος, ὁ, ἡ· ἀνδρί, ἤ ἀνδρώπῳ ὅμοιος.

Ἀνδρειόθυμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀνδρικόν θάῤῥος· Σουϊδ. ἐν τῷ ψυχικός.

Ἀνδρεῖος, α, ον (ἀνήρ) ἀνδρικός, ῥωμαλαίος, θαῤῥαλέος, κόσμιος, σεμνός, ἤτοι ὅστις φέρνεται καθώς πρέπει εἰς ἄνδρα. Τό ἀνδρεῖον εὐθετέρ. ἀνδρία, ἀνδρειότης· β') πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἄνδρα, ἤτοι ἀνδρικός· Πλάτ. Ἐπ. «οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καί οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καί φρόνιμος· καί Ἀνδρεῖος πράκτωρ· Ξενοφ. καθ' ἑαυτόν ἱμάτιον· καί αὐτ. ὑποθήματα ποιεῖ ὁ μέν ἀνδρεῖα, ὁ δέ γυναικεῖα· γ') τά ἀνδρεῖα, συσσίτια παρά Ἀρησίν, ὡς τά Φειδίτια παρά τοῖς Σπαρτ. Ἀριστλ. Πολ. β'. 8. ἄλλως ἀνδρεα οὐχ ὑγιῶς γραφ. Ἐπίρ. ἀνδρεῖως.

Ἀνδρειότης, τος, ἡ = ἀνδρία· Ξενοφ. Ἀπ. ε'. 5.

Ἀνδρεῖφόντης, ου, ὁ· (φονεύω) ὅστις ἐφόνευσε ἄνδρα· ὅστις φονεύει ἀνδρώπους· Ἰλδ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως· παράβλ. Ἀνδροφόνος.

*Ἀνδρειών, ῶνος, ὁ· ποιητ. ἀντί ἀνδρεών, ἀνδρῶν.

Ἀνδρεράστρια, ἡ· (ἐράστρια) γυνή, ἤτις ἀγαπᾷ τούς ἄνδρας· ἀτελεγής ἤ ξεδομένη· «.. τάς μυχοτρόπους, τάς ἀνδρεραστρίας καλῶν..» Θτμφ. 392.

*Ἀνδρεσι· Ἐπκ. δοτκ. πληθ. ἀντί ἀνδρασι.

Ἀνδρεύμενος, η, ον· Ἰωνκ. μτχ. ἐνεστ. ἀντί ἀνδρούμενος, παρά τό ἀνδρόω· Ἡρόδ. Α'. 12.

Ἀνδρεύομαι· M. σομαι· = ἀνδρίζομαι.

Ἀνδρεών, ῶνος, ὁ· Ἰωνκ. ἀντί ἀνδρών· Ἡρόδ.

*Ἀνδρηίη, ἡ· Ἰων. ἀντί ἀνδρεία.

*Ἀνδρήϊος, ίη, ον· Ἰωνκ. ἀνδρεῖος, α, ον· Ἡρόδ.

Ἀνδρηλατέω, ῶ· M. ήσω· ἐξορίζω, διώκω ἄνδρα ἐκ τῆς πατρίδος. Πλάτ. Πολιτ. Η. πρά τό

Ἀνδρηλάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω) ὅστις ἐξορίζει, καί ἀποδιώκνει ἀνδρώπους ἐκ τῆς πατρίδος· Αἰσχύλ. Θηβ. 649. «.. σοί ξυμφέρεσθαι, καί πάντων θανεῖν πέλας, ἤ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τῶν σ' ἀνδρηλάτην φυγῇ τόν αὐτόν τόνδε τίσασθαι τρόπον». (α)

Ἀνδρία, ας, ἡ· ὡς καί παρ' ἡμῖν· ἀνδρειοσύνη· ἀνδρική δύναμις, ἡλικία, καρδιά· ἀνδρικόν φέρσιμον, φρόνημα, θάῤῥος, τόλμη· πολλά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ὑστεράσεως τῷ, ἀτελία. Ἡ ἔστειλα παρκτικ. τῆς λέξ. κατὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 414. Α. ἔχει οὕτω. «Μετὰ γὰρ δικαιοσύνην τί λείπεται ἡμῖν; ἀνδρία, οἶμαι, οὔπω διήλθομεν· ἀδικία μὲν γὰρ ὁηλονότι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ διειόντος· ἀνδρία δὲ σημαίνει, ὡς ἂν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρίας· μάχην δ' εἶναι ἐν τῷ ὄντι, εἴπερ ῥεῖ, οὐκ ἄλλοτε ἢ τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐὰν οὖν τις ἐξέλῃ τὸ δ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρίας, αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἡ ἀνδρία· ὅηλον οὖν ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἡ ἐναντία ῥοὴ ἀνδρία ἐστίν, ἀλλὰ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥεούσῃ· οὐ γὰρ ἂν ἐπῃνεῖτο ἡ ἀνδρία· καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παρακλητίῳ τινὶ τούτῳ ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ». 2) Κατὰ κακὴν σημασίαν· αὐθάδεια, ἀδιαντροπία, ἀναίδεια. Wyt ep. cr. σλδ. 233. 275. Ὁ δὲ τύπος ἀνδρεία οὐ παραλόγως ἀμφιβάλλεται.

*Ἀνδρία, τά· ἑστιατ. ἀνάγ. -αντὶ ἀνδρεῖα· ἴδε ἐν τῷ ἀνδρεῖος.

Ἀνδριαντάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀνδριάς. Σχολ. Δουκ. Λεξ. Β.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ· μερὸς ἀνδριάς, μικρὸν ἄγαλμα.

Ἀνδριαντογλύφος, ὁ, ἡ· (γλύφω) ὅστις πελεκᾷ, τορνεύει, σκαλίζει ἀνδριάντας (ᾱ). Σχολ. Λυκόφρ. 615.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ· (πλάσσω) ὅστις πλάθει, ἢ κατασκευάζει ἀγάλματα ἀπὸ γύψου, ἢ ἀπὸ κηρί· ἀφ' οὗ

Ἀνδριαντοπλαστική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάθῃ, σχηματίζῃ τις ἀνδριάντας ἀπὸ πηλόν, γύψον, ἢ κηρί.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνδριαντοποιὸς) κατασκευάζω, φτιάνω, κάμνω ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοποιητική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, φτιάνῃ τις ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοποιία, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· κατασκεύασμα ἢ φτιάσιμον ἀνδριάντων.

*Ἀνδριαντοποιεκή, ἡ· = ἀνδριαντοποιητική.

Ἀνδριαντοποιὸς, οῦ, ὁ· ὅστις κατασκευάζει ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντουργέω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀνδριαντοποιέω· παρὰ τὸ

*Ἀνδριαντουργός, ὁ· (ΕΡΓΩ) = ἀνδριαντοποιός.

Ἀνδριάς, άντος, ὁ· (ἀνὴρ) σχῆμα, μορφή, εἰκόνα, εἰκόνισμα ἀνδρός· ἐξαίρ. ἄγαλμα, τὸ παρὰ πολλοὶ συνηθέστερον Ἰταλ. φυγοῦρα ἢ στάτουα, ἀπὸ γύψον, ἢ πέτραν, ἢ χαλκωμα, καὶ τ. τ. κατασκευασμ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. σπανίως δὲ ἀντὶ ζωγραφισμ. εἰκόνα. Πλάτ. Πολ. Δ'. σλ. 420. C. «Ἀνδριάντας γράφοντας». ὁ Δημτ. χρῆται τῇ λέξει σκωπτικῶς ἢ αἰμύλως (χαϊδευτικὰ) ἐπὶ κοράσιου, κορίτζι, κοριτσάκι, κοριτσόπουλον.

Ἀνδρίζω, Μ. ίσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον, δυνατόν, ἀνδρα· ὅηλ. τὸν συνεθίζω νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ κόπους, ζέστην, κρυάδα, δυσκολίας καὶ τ. τ. Ξενοφ. Οἰκ. Ε'. «ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζειν. Παθητ. εἶμαι, γίνομαι ἄνδρας, ἀνδρίζομαι· ἐμπαίνω 'ς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνδρῶν· κατ' ἠθικ. σημτ. στοχάζομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι 'σὰν ἄνδρας· ἐγὼ φρονήματα ἀνδρίζομαι, δείχνω ὅτι εἶμαι ἄνδρας· ὑποφέρω καθετί μὲ ἀνδρίαν, σταθερότητα, γενναιότητα. ἀντὶ τῷ, βλακεύω, μαλθακίζομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. γ'. 34. καὶ Ε'. η'. 15.

Ἀνδρικός, ἡ, κὸν· ἀνδρίκιος ἢ ἀνδρίσιος· πᾶν ὅτι ἀνήκει ἢ πρέπει εἰς ἄνδρα, π. χ. «ἀνδρικὸν ἱμάτιον· «χορὸς ἀνδρικός». Ξενοφ. 2) ὅστις ἔχει φρονήματα ἀνδρίκια, φέρνηται ὡς ἄνδρας, εἶναι δυνατός, ἀνδρωμένος, ὑπομονητικός, ἄφοβος, ἀκάρδιος. Ξενοφ. «ἀνδρικὸν φρόνημα· «σταῦτος καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δυνατός, δυναμωμένος, τὸ κοινότερον ἐπὶ ἵππων μάλιστα συνηθ. καρδιακλῆς, ἀντὶ τοῦ θυμοειδὴς· ἐπῤῥ. ἀνδρικῶς· παρβλ. ἀνδρεῖος.

Ἀνδρίον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀνήρ, ἀνδράκι. Ἀρστφ. Βτρ.

*Ἀνδρισμός, ὁ· = ἀνδρία· ἄνδρισμα.

Ἀνδριστέον· Ἐπιῤῥ. ῥημ. παρὰ τὸ ἀνδρίζω· πρέπει τις νὰ εἶναι, νὰ φέρνηται, νὰ στοχάζηται, νὰ ὑπομένῃ καὶ τ. τ. ὡς ἄνδρας.

Ἀνδριστής, οῦ, ὁ· (ἀνδρίζομαι) ὅστις φέρνεται σὰν ἄνδρας, εἶναι ἀνδρεῖος. Νικήτ. Χρονικ. Α'. 9. ὡς καὶ τὸ, Ὠμηστής.

Ἀνδριστί, Ἐπῤῥ. κατὰ τρόπον καὶ πολίτευμα ἀνδρός. Θεόκριτ. ΙΙΙ'. 23. καὶ παρ' Ἀρστφ. πολλάκις (⏑ – ⏑).

Ἀνδρίτελος, ὁ, ἡ· (φίλος) ὅστις εἶναι φίλος τῶν ἀνδρῶν, ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδριφόντης, ου, ὁ· = Ἀνδροφόντης.

Ἀνδροβαρής, έος, ὁ, ἡ· (βάρος) = Ἀνδρηχής.

Ἀνδροβατέω, ῶ, Μ. ήσω· (βαίνω) παιδεραστῶ, εἶμαι ἀρτενοκοίτης. Μελέαγρ. 48. 2.

Ἀνδροβάτης, ου, ὁ· παιδεραστής, ἀρτενοκοίτης. Ἡτύχ.

Ἀνδροβόρος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγος.

Ἀνδρόβουλος, ου, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν φρόνημα, εἶναι ἀνδρεῖος, δυνατός, φρόνιμος· ὡς πρέπει εἰς ἄνδρα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 11. «..ὧδε γὰρ κρατεῖν γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζω κέαρ· οὐ ἐναντίον τό Γυναικόβουλος. Χοηφ. 624. «..γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν ἐπ' ἀνδρὶ τευχεστῆρσι..»

*Ἀνδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) = ἀνδροβόρος.

Ἀνδρόβρωτος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) φαγωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ὁποῖον ἔφαγαν οἱ ἄνθρωποι. Εὐριπ. 2) = ἀνδροβρώς.

Ἀνδρογένεια, ας, ἡ· (γένος) ἀρτενικοὶ ἀπόγονοι· ἀρτενικὰ τέκνα, ἀγόρια. 2) Πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνδρογίγας, αντος, ὁ· (γίγας) ἄνδρας μεγάλος ὡσὰν γίγαντας. Καλλίμ. Δήμητρ. 34.

Ἀνδρογόνος, ου, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ὅστις γεννᾷ ἄνδρας· ἡμέρα ἀνδρογόνος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 883. καὶ 888. Ἐπῤῥ. ἡμέρας, καθ' ἣν, ἐὰν γεννηθῶσιν ἀγόρια, γίνονται εὐτυχεῖς ἄνδρες· «ἕκτη δ' ἡ μέτιση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτεῦσιν· ἀνδρογόνος τ' ἔγαθή». Ἡσιόδ. Ἔρ. 728. καὶ 733.

Ἀνδρογύνης, ου, ὁ· (γυνὴ) ὅστις εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα· ἀρτενικοθήλυκος, ἔτι δὲ καὶ γύνανδρος, καὶ ἑρμαφρόδιτος· γένος ἀνθρώπων μυθολογούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλάτ. Συμπ. σλ. 189. «ἦ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλ' ἄλλοία· πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὥσπερ νῦν δύω, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ἀμφοτέρων τούτων, οὗ νῦν ὄνομα λοιπόν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεως· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ὀνείδει ὄνομα κείμενον.» 2) αὐνοῦχος, τὸ ἰταλ. καστράτος, ἢ τὸ τούρκ. χαντούμης· ἄλλως δὲ ἡμιγύναικ καὶ ἡμίανδρος· ἓν γένει. 3) κύναιδος τό τουρκοβ. Ἰμπὲς· «ἔρωτας ἀνδρογύνους». Λουκ. Jac. Ἀνάβ. 2, 1, 280. (ᾰ)

*Ἀνδρόγυνος· ἀρτενικοθήλυκος. Πλάτ. Συμπ. σλ. 190. Ε. 2) κοινός, ἤτοι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας χρήσιμος· «ἀνδρόγυνα λουτρά». Ἐπιγρ. ἀόπ. 252. ὅηλ. λουτρὰ εἰς τὰ ὁποῖα λουτρεύονται ἢ ταυτῷ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζύ. 3) γυναικώδης, ἐκνευρωμένος· ὅστις ζῇ ὡς γυναῖκα· δειλός, ἀνανδρος. Ἡρότ. 67. «οἱ δὲ Ἐνάρεες, οἱ ἀνδρόγυνοι, τὴν Ἀφροδίτην σφι λέγουσι μαντικὴν θοῦναι.»

*Ἀνδροδάϊκτος, ου, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀπὸ ἄνδρας φονευμένος, ἢ σκοτωμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 857. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1264. 2) Ἐνεργ. ὅστις φονεύει ἄνδρας.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὅστις νικᾷ, ἡμερώνει, φονεύει ἄνδρας. Πίνδ. Νεμ. Γ'. 66. (ᾰ)

*Ἀνδροδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται εἰς τὸ σπῆτι του ἄνδρας.

Ἀνδρόδομος, ου, ὁ· = Ἀνδρών. Ἡτύχ.

Ἀνδροζέα, ας, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Σιμ.

Ἀνδρόζεν· Ἐπῤῥ. ἐξ ἀνδρός, ἀπὸ ἄνδρα.

*Ἀνδροθήλυς, ὁ, ἡ· = ἀνδρόγυνος.

Ἀνδροθνὴς, ῆτος, ὁ, ἡ· (θνήσκω) ὅστις ἐφονεύθησεν, ἢ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ἄνδρες, ἢ ἀνθρωποι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. «φθορὰ ἀνδροθνής.»

Ἀνδροκάπηλος, ου, ὁ, ἡ· (κάπηλος) = ἀνθραποδοκάπηλος (ᾰ).

Ἀνδροκλᾶς, ὁ· παρ' Ἰουλίου Φιρμίκου καλεῖται χρόνος τις κλιμακτηριακὸς, ὅστις κατ' ὀλίγον ὀλίγον φθείρει ὅλην τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς.

Ἀνδροκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὅστις κάμνει τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους νὰ πάσχουν· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πάσχουν οἱ ἄνδρ. οἱ ἄῤῥ. «ἀνδρκ. λοιγὸς, μόχθοι» = λοιγὸς, μόχθος ἀνδρῶν καμνόντων. Σφκ. Α'. 323. ὑπὸ Lob. ὀφθεν 2) ὅστις φονεύει, φθείρει ἄνδρας, ἀνθρώπους· φθοροποιὸς, ὀλέθριος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 889. καὶ Εὐμεν. 954.

Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-τον· (κάμνω) ἀπὸ ἀνθρώπινα ἢ ἀνδρίκια χέρια κεκμοπεφτισμένος, φτιασμένος. Ἰλ. Λ'. 371. «Ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ· «ὡς καὶ τό, Θεόδμητος, ὁ ὑπὸ Θεοῦ οἰκοδομηθείς· τινες τῶν παλ. ἐξηγοῦσιν αὐτό, καμωμένος δι' ἀποθνῃσκόντων.

*Ἀνδροκοιτέω· (κοίτη) κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα. Ἄστ.

Ἀνδροκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις περιποιεῖται τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους· ὅστις φροντίζει διὰ τοὺς ἄνδ. διὰ τοὺς ἄνδρ.

Ἀνδροκρίνησις, ου· ἐπίθ. τῆς Κορίνθου· ἡ ἀνδρεία, ἡ ἀνδρείους γεννῶσα ἄνδρας Κόρινθος. Δίκτη. σλ. 351.

Ἀνδροκτασία, ας, ἡ· (κτείνω) φόνος, σκοτωμὸς τῶν ἀνδρῶν· ἐξαίρ. εἰς καιρὸν πολέμου. Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. «ἐξ. καὶ ἀνδροκτασίας τε.» Ἰλ. Η, 237. Ε, 909. Ω, 548. Ὀδσ. Δ, 612. φόνος εἰς καιρὸν εἰρήνης· «αὖτε μετὰ τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος ἤγαγεν ὁμήτερόν σ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λοιγῆς.» Ἰλ. Ψ, 86.

Ἀνδροκτονέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδροκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους, ἢ ἄνδρας.

Ἀνδροκτονία, ἡ· = Ἀνδροκτασία.

Ἀνδροκτόνος, νου, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτόνει ἄνδρας, ἀνθρώπους. Ἡρότ. 4, 110.

Ἀνδρόλαγνος, ὁ, ἡ· (λάγνος) ὅστις ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ, λιμπεύεται τοὺς ἄνδρας, ζουρλαίνεται διὰ ἄνδρας. Θεόφρ. Χαρακτ. 28. ἐσφαλμ. ἀνδρόλαλος ἀναγινσκ.

Ἀνδρολέτειρα, ἡ· (ὀλέτειρα) ἡ φθείρουσα, ἡ φονεύουσα ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους. Ποιητ.

Ἀνδρολήμη, ἡ· (λῆμα) γυναῖκα ἡ ὁποία εἶναι φρόνιμη, ἀῤῥετή, ἀνδρεία, τολμηρὴ ὡς ἄνδρας. Ἡσύχ.

Ἀνδρολῆψία, ας, ἡ· καὶ

Ἀνδρολήψιον, ου, τό· (λαμβάνω) οὕτως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἓν δικαίωμα ἐκδικητικὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυρωμένοι ἀπὸ τὴν διοίκησιν. Ὅταν σηλ. ἐφόνευαν εἰς ξένον τόπον κἀνένα Ἀθηναῖον πολίτην, καὶ δὲν παρέδιδεν ἡ διοίκησις τοῦ τόπου ἐκείνου τὸν φονέα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηναίων, εἶχαν τὸ δικαίωμα οἱ Ἀθηναῖοι νὰ πιάνουν τρεῖς πολίτας ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ νὰ κάμνουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκδίκησιν. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ.

*Ἀνδροληψίον, τό· = ἀνδροληψία.

Ἀνδρολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδρολόγος) στρατολογῶ, ἤτοι συνάζω ἄνδρας εἰς στρατιώτας. Λουκ. Τόξ. ἀφ' οὗ

Ἀνδρολογία· στρατολογία, ἤτοι σύναξις, ἐκλογή, ἀνδρῶν εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρολογίζω, Μ. ἰσω· = ἀνδρολογέω.

*Ἀνδρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) στρατολόγος· ὅστις συνάζει ἄνδρας εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρομανής, ές, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) ὅστις μαίνεται ἢ λουλαίνεται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἄνδρας· ἀντιθ. τῷ Γυναικομανής· ἀφ' οὗ

Ἀνδρομανία, ας, ἡ· ὑπερβολικὴ, παράλογος ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄνδρας. Γρηγ.

Ἀνδρομάχος, ου, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ὅστις πολεμεῖ μὲ ἄνδρας· καὶ Θηλυν. Ἀνδρομάχη, ἡ· διὰτι λέξεως παίγμα παρὰ Pallad. Ἐπγ. 14. 2) Ἀνδρομάχη, ἡ· ὄνομ. κυρ. τῆς συζύγου τοῦ Ἕκτορος. Ἰλιάδ. Ζ, 405. (ε)

Ἀνδρομεγέθης, εος, ὁ, ἡ· = Ἀνδρομήκης. Νικ. Χρον. Β'.

Ἀνδρόμεος, έη, εον· (ἀνήρ) ἀνδρίκιος, ἀνθρώπινος· ἀπὸ ἄνδρα, ἀπὸ ἄνθρωπον· παῖμα, κρέας, χρόνος ἀνδρικ.· Ἰλιάδ. »ψωμοὶ ἀνδρόμεοι· Ὀδυσ. Ι, 374. σηλ. κομμάτια ἀπὸ ἀνθρωπινον κρέας· »Ὅμιλος ἀνδρικ.« Ἰλ. Λ. 538.

Ἀνδρομήκης, ὁ, ἡ· (μῆκος) ψηλὸς, ἢ μακρὺς ὅσον εἶναι τὸ ἀνάστημα (τουρκιβ. μπόϊ) ἀνδρός, ἴσια μὲ ἄνδρα. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 2.

Ἀνδρομηρόν, ἡ Ἀνδρομηρὸν ἐγχειρίδιον· (ἀνδρομὴ) ἐγχειρίδιον, τὸ ἰταλικ. γνωστότερον στιλέτον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ὑποκριταὶ θεάτρων (κωμῳδιῶν) καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λάμψη, ὅταν χτυπῶσι τινα, τὸν ὁποῖον δείχνουν ὡς νὰ θέλουν νὰ μαχαιρώσουν, τρομάζει ὀπίσω εἰς τὴν λαβίδα ἤτοι μανίκι· μὲ τοιοῦτον ἐγχειρίδιον ἔβαλεν ὁ ὑποκριτὴς εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Αἴαντος ὅτι ἐσφάχθη, καθὼς ποτὲ ὁ Αἴας. Ἡσυχ. ἰδὲ Ἀχιλ. Τάτιον 3, 20, 21. ἄλλως δὲ λέγεται καὶ Σωσπαστὸν καὶ Ἀκινον.

Ἀνδρονομούμενοι, οἱ· παρ' Ἀντων. Γ', 19. ἀντὶ τοῦ Ἀλαζονευόμενοι, καυχώμενοι.

Ἀνδρόπαις, ος, ὁ· (παῖς) λέγεται ὁ νέος ἄνθρωπος ὅστις πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. 2) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 537.

Ἀνδροπλαστέα, ἡ· (πλάσσω) ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάσῃ, σχηματίσῃ, κάμνῃ τις εἰκονίσματα ἀνθρώπων (ζωγράφος) ἀπὸ γύψον, κηρὶ, καὶ τ. τ.

Ἀνδροπληθεία, ἡ· (πλῆθος) πλῆθος ἀπὸ ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους. Αἰσχύλ.

*Ἀνδροπείσις, ὁ· (πείθω) ὅστις κάμνει τινὰ νὰ φέρνηται καθὼς ἄνδρας.

Ἀνδρόπορνος, ὁ· κύναιδος· τὸ τουρκοβρ. ἐμπνές.

Ἀνδροπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει ἢ ἁρμόζει εἰς ἄνδρα.

Ἀνδροπρόσωποι, ὁ, ἡ· (πρόσωποι) μὲ πρόσωπον ἀνδρίκιον, ἢ ἀνθρωπινόν.

Ἀνδρόπρωρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ποιητ. ἰδὲ πρώρα.

Ἀνδροσάδης, εος, ὁ· καὶ

Ἀνδροσάθων, ωνος, ὁ· Ἐπίθετ. παιδὸς μεγάλα ἔχοντος αἰδοῖα. Ἡσύχ. Ζήτ. Σάδη.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τό· (αἷμα) εἶδος βοτάνης, ἡ ὁποία ἔχει ζωμὸ ὅμοιον μὲ αἷμα. Διοσκορ. Γ'. 171. Διν. Hypericum androsaemon.

τούτου τρία τὰ εἴδη, ὧν τὸ δεύτερον Ἄσκυρον, λέγεται. Hyper ascyron. καὶ τὸ τρίτον Κόρις. Hyper Coris.

Ἀνδρόσακες, τό· Διοσκ. Γ'. 150. ἀδιόριστον εἶτε φυτόν.

Ἀνδροσίνες, εσσος, ὁ, ἡ· (σίνις) ὅστις βλάπτει, φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροσύνη, νης, ἡ· = Ἀνδρία. Εὐστάθ.

Ἀνδροσφιγξ, γος, ὁ· ἄγαλμα τῆς σφιγγὸς τὸ ὁποῖον ἔχει κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρὸς, ἐπειδὴ τὸ συνηθισμένον παραστήνεται τὸ ἥμισυ μὲ μορφὴν γυναικός. Ἡρόδοτ. Β'. 175.

Ἀνδρότης, τητος, ἡ· = ἀνδρεία, ἀνδρικὴ ἡλικία ἐν Ἰλιάδ. Π, 857. Χ, 363. Ω, 24. κεῖται, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν στίχων ὁηλοῦται, ἐσφαλμένως ἀντὶ ἀδροτής.

*Ἀνδροτομέω· (τέμνω) εὐτυχίζω ἄνδρας. Σέξ. Ἐμπ.

Ἀνδροτυχής, ές, ὁ, ἡ· (τυγχάνω) ὅστις ἐπιτυγχάνει, εὑρίσκει, πέρνει, ἀποχτᾷ ἄνδρα. Αἰσχύλ. Ἐμ. 957.

Ἀνδροφαγέω, ῶ. Μ. ήσω· τρώγω ἄνδρας· σφαλερ. ἀντιγρ. παρ' Ἡρόδ. 4, 106. παρὰ τὸ

Ἀνδροφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπινον κρέας. Ὀδ. Κ. 200. (ε)

Ἀνδροφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὅστις φθείρει, ἀφανίζει, σκοτώνει ἀνθρώπους· »ἀνδροφθόρον αἷμα.« Συν. Ἀντ. 1032. σηλ. αἷμα σκοτωμένων ἀνθρώπων· ὅλως ἀσύνηθες.

Ἀνδροφονέω, ῶ, Μ. ήσω· φονεύω ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνδροφονία, ἡ· ἀνδρῶν, ἢ ἀνθρώπων φόνος.

Ἀνδροφόνος, ὁ, ἡ· ὅστις ἐφόνευσεν ἢ φονεύει ἄνδρας· παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου ἐν μάχῃ· ἐξαιρ. ἐπίθετ. τοῦ Ἕκτορος· ἀλλὰ καὶ φάρμακον ἀνδρ. Ὀδ. Δ, 261. 2) »Ἀνδροφόνος γυνὴ· ἡ φονεύσασα, τὸν ἄνδρα της, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα.

Ἀνδροφόρτης, ου, = Ἀνδρειφόντης. Αἰσχύλ. Θηβ. 574.

*Ἀνδρόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σφκ.

*Ἀνδροφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φύσιν.

Ἀνδρόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνὴ) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φωνήν.

Ἀνδρόω, ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον. Ὅθεν καὶ μεταβάλλω εἰς ἀνδρικὴν μορφὴν, εἰς ἄνδρα. Λυκιφ. 176. 2) παθητ. γίνομαι ἄνδρας, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν· λαμβάνω ἀνδρικὰς δυνάμεις. Ἡρόδ. »τί δὴ ἀνδριοῦνται δῆθεν ποιήσουσι;« 2) ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον. Ἱππκ. περὶ Ἀέρ. 2, σλ 307. Ἐπὶ γυναικὸς, ἀνδρὶ συγκοιμῶμαι· ὅθεν ἀνδρωθεῖσα ἡ ἀνδρὶ μιγεῖσα. Εὐρπ, Ἱππ.

Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνδρόω.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνδρικός. Λουκ. Ἐνύπν. τὸ ὑπερδ. Ἀνδροειδέστατος. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 8.

Ἀνδρωδῶς, Ἐπίρ. ἀνδρείως, ἰσχυρῶς. Ἰσοκρ. Παναθ.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ· καὶ Ἀνδρωνῖτις, ίδος, ἡ· λέγεται μέρος τοῦ εἴκου, ἔνθα κατοικοῦσιν ἡ τράγουσιν οἱ ἄνδρες. Ξενοφ. Συμποσ. Α'. 4. καὶ 13. καὶ Οἰκον. Θ'. 5. οὐ ἐναντίον τὸ, Γυναικῶν, καὶ Γυναικωνῖτις· τὸ μέρος ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες. 2) Παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο αὔτω ἡ μεταξὺ δύω οἴκου αὐλῶν ὁδός. Vitruvius 6. 10. καὶ Plinius junior. 2. 17.

*Ἀνδρωνίτις, ίδος, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀνδρωνυμέω, ῶ· Μ. ήσω· ἔχω ὄνομα ἀνδρός. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1231. »ὡς ἀνδρωνυμούμενα ἀναγέγραφε Κλειταγόρας· ἀντὶ ὅπου ἀναγνωστέον, Ἀνδρωνυμοῦνται, ἢ Ἀνδρώνυμον· ἐκ τοῦ

Ἀνδρώνυμος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ὄνομα) ὅστις ἔχει ἀνδρίκιο ὄνομα· ἀφ' οὗ

Ἀνδρωνυμικὸς, κὴ, κόν· ἐξαιρ. παρὰ Γραμματικ. τὸ ἀνδρωνυμικὸν ὑπακ. ῥῆμα· κυρίως λέξις ἐπιτηνος ζώου λεγομένη ἐπ' ἀνθρώπου μετενεχθεῖσα, π. χ. σκύμνος, πῶλος.

Ἀνδρῶος, ῶα, ῶον· = Ἀνδρεῖος.

*Ἀνδύεται, ποιητ. ἀντὶ ἀναδύεται. Ἰλιάδ.

*Ἀνδωκε, ποιητ. ἀντὶ ἀνέδωκε, παρὰ τὸ, ἀναδίδωμι. Πινδ.

*Ἀνέβωσε· Ἰων. ἀντὶ ἀναβόησε.

Ἀνεγγυάω, ῶ· Μ. ήσω· = Ἐγγυάω· ἀμφ.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ, ἡ· (ἔγγυος) χωρὶς ἐγγυητὴν· ὡς »Ἀνέγγυος γάμος.« Πολυδ. καὶ Πλουτ. εἰς Ῥωμ. »Ἀνέγγυοι δυνατέρες· αἱ μὴ ἀρρεβωνιασμέναι· ἐπὶ τέκνων, νόθοι, κοπέλι· τὸ ἰταλικ. μπάσταρδος· ὡς τὸ, σκότιος.

Ἀνεγείρω. Μ. –ερῶ, (ἐγείρω, ἀμπλ.) ἐξυπνίζω πινα· »αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.« Ἰλιάδ. Κ, 138, 157. »τὶς λεχέων μ' ἀνεγείραις. Ὀδυσ. Δ, 730. Τρπ. ἀνεγείρω, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω· »ἀνέγειρα δ' ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.« Ὀδυσ. Κ, 172. »ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μνησύναν ἀνεγείροντα φράσαι χειρῶν ἄωτον Βλῳιάδαις ἐπινίκιον.« Πινδ. Ὀλ. 8, 98. Ἐπιτηρίων, κτίζω. Παθητ. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον· Λόρ. παθτ. ἀνηγέρθη, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ μέσ. ἀνήγερτο. »Περίφοβος δ' εὐδὸς ἀνηγέρθη καὶ τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔκρινεν ἀγαθόν.« Ξενοφ. Ἀνβ. 3, 1, 12. ἀφ' οὗ

Ἀνεγέρμενος, νος, ὁ, ἡ· ξυπνισμένος, σηκωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον. Ἀναλ. Β'. 297. »κεῖνος ἀνεγέρμενος.

Ἀνέγερσις, εως, ἡ· ξύπνισμα· σήκωμα ὑψηλὰ, χτίσιμον. Πλούταρχ.

Ἀνέγερτος, ὁ, ἡ· (ἐγείρω, μετὰ τοῦ στερ. α) ἀξύπνιστος, ἀξύπνητος· ὅστις δὲν ἐξυπνᾷ ποτὲ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξυπνίσῃ τις καὶ ὅστις δὲν ξυπνεῖ. Ἐπῤῥ. ἀνεγήρτως.

*Ἀνεγκλητὶ· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνέγκλητος· ἴδε αὐτό. Πλάτ.

Ἀνέγκλητος, ὁ, ἡ· (ἐγκαλέω) ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ τις ὡς πταίστην· ὅστις δὲν ἔχει κατηγορίαν, νὰ εἴπῃ τις κακὸ δι' αὐτόν· ὅστις δὲν δίδει αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ἐπῤῥ. Ἀνεγκλήτως. Ξεν.

Ἀνέγκυος, ἡ· (ἔγκυος) μὴ ἐγκαστρωμένη.

Ἀνεγκωμίαστος, ὁ, ἡ· (ἐγκωμιάζω) ἀπαίνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπαινοῦν, δὲν ἐγκωμιάζουν, ἢ δὲν ἐπαίνεσαν.

*Ἀνέγνω, ἀνέγνων, ἀμπλ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀναγιγνώσκω. Ὅμ.

Ἀνέγρω, ἀντὶ Ἀνεγείρω.

Ἀνέγρομαι, ἀντὶ Ἀνεγείρομαι. Δουκ.

Ἀνεγχώρητος, ὁ, ἡ· (ἐγχωρέω) ἄτοπος, παράνομος, τὸν ὁποῖον νὰ ὀνομάσῃ, ἢ νὰ κάμῃ τις δὲν εἶναι δυνατὸν, δὲν εἶναι συγχωρημένον, ὅποιος δὲν ἐγχωρεῖ, δὲν ἁρμόζεται, ἀδύνατος, ἀσυγχώρητος. Ζήτ. καὶ Ἀνένδεκτος.

Ἀνεδάφιστος, ὁ, ἡ· (ἐδαφίζω) ἐπὶ τόπου ὅστις δὲν εἶναι καλὰ πατημένος, δὲν εἶναι ἰσιωμένος, δὲν εἶναι ἰσιασμένος σὰν ἀλώνι· 2) ἀκρήμνιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκρήμνισαν, ἢ ὅστις δὲν ἔπεσεν, δὲν ἔγινεν ἴσια μὲ τὴν γῆν. Ἐπίτηδες χῶν, τοίχων, οἰκοδομῶν.

*Ἀναδέγμεθα. Ἐπκ. συγκ. Λορστ. τοῦ ἀναδέχομαι. Ὀδυσ. Ρ, 563.

Ἀνέδην, Ἐπίρ. (ἀνίημι) ἄφημένα, ἀχαλίνωτα, ἀνεμπόδιστα. 2) ἀναστέρρητα, χωρὶς συστολὴν, τὸ κοινότερον, ἴσια καὶ πέρα, ἢ τὸ ἰταλικ. χωρὶς κοπλιμέντα, ἢ χωρὶς τζερεμόνιες· ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. ἀζενίριστα. Λεξικογρ. »ἀνέδην ὑδρεύεσθαι, παρὰ ἐναυλα· πολλαχοῦ κατὰ σκωπτικὴν σημασίαν. Εὕρηται δὲ κατὰ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνωτ. σημασ. καὶ ἀναίδην παρά τὸ ἀναιδής, οὐχ ὑγιῶς μέντοι γραφόμενον· 3) ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως· πλουσιοπάροχα, μὲ τὸ παραπάνω· ὅσον θέλει τις· ἀκράτητα, ἀνεμπόδιστα· ἀνέδην φεύγειν. Αἰσχ. Ἱκέτ. 25. (ἡ παρὰ τὸ ἔθος πρᾶγ. τῆς λέξεως, κατὰ τὸ μέγ. Ἐτυμλ. καὶ Ἀνεκδ. Βέκκερ. σλ. 400, ἀποβλητέα).

*Ἀνέρᾰμαι, ἀνέραμον· ἀνμλ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀείρω. Ἰλιάδ.

Ἀνέρδραστος, ὁ, ἡ· (ἐδράζω) ἀκατάστατος· ὅστις δὲν μένει στερεὸς εἰς ἕνα μέρος· νεωτ. λέξις. Διον. Ἁλικ.

Ἀνέζω. Μ. ἑτω. (ἕζω) βάνω τινὰ νὰ καθίσῃ ἀπάνω που· μόνον κατ' ἀόρ. ἐν χρήσει· νὲς ὀλίγον ἀνέσαντες. Ἰλιάδ. Ν, 657. Κατὰ τὸν τύπον αὐτῆς δύναται παρᾴγ. τὴν λέξ. παρὰ τό, ἀνέω, ἀνίημι· τοῦ ὁποίου τῇ σημασίᾳ οὐκ ἀντίκειται μοι δ' ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπώσαν ὀχῆας». Ἰλιάδ. Φ. 537. Ἀλλ' ὅμως εἰ ἄριστοι τῶν Γραμματικ. κρίνουσι παρὰ τό, ἀνέζω ὀρθοτέρ. τὴν παρᾴγ. αὐτῆς.

Ἀνεξελησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ λέγῃ, ἢ ἐμπίπτῃς τίποτε μὲ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ βιασμένα· ἀξελησία.

Ἀνεξέλητος, ὁ, ἡ· (ἐξέλω) τὸν ὁποῖον δὲν θέλει, δὲν εὐχαριστεῖ τις· ὅστις γίνεται βιασμένα, ἐναντίον τῆς θελήσεώς τινος, ὄχι κατὰ τὴν εὐχήν του· λυπηρός. Ἡρόδ. Ζ'. 88. καὶ 133. ἀνεξέλητος συμφορά· παραβλ. ἀναγκαῖος. Ἐπῤῥ. ἀνεξελήτως μὲ τὸ σπανιό.

*Ἀνεξίζομαι, παθτ. (ἐξίζομαι) συνεξίζω, ἢ εἶμαι συνηθισμένος εἰς τίποτε. Δγ. Ἀρτ. 2, 96.

Ἀνέξιστος, ὁ, ἡ· (ἐξίζω) ἀσυνήθιστος.

Ἀνείδεος, ὁ· ἡ· (εἶδος) χωρὶς εἶδος καὶ μορφὴν, ἀσχημάτιστος. Θεμίστ. «Ὕλη ἄμορφος καὶ ἀνείδεος».

Ἀνείδω, (ἀνὰ, εἶδω) θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω τίποτε.

Ἀνειδωλοποτέω, ῶ· Μ. ἤσω· = Εἰδωλοποιέω. Πλούτ. ἀρ' οὔ

Ἀνειδωλοποιΐα· ας, ἡ. Κλήμ. καὶ

Ἀνειδωλοποίησις, εως, ἡ· = Εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνεικάζω, Μ. άσω· = Ἀνασκώπτω. Εὐπολ.

*Ἀνεικαιότης, τητος, ἡ· (εἰκαιότης) φρονιμάδα, πρόνοια, ἢ τὸ προβλέψιμον, τὸ νὰ προβλέπῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.

Ἀνείκαστος, ὁ, ἡ· (εἰκάζω) ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, νὰ καταλάβῃ τις· ἀκατανόητος. 2) ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, ἡτοι ἄτερ ὁπτος, χωρὶς τέρι τὸ τουραβ. ἀπαλήκτητος. Δαμασκ.

Ἀνεικής, ὁ, ἡ· (νεῖκος) ἀφιλονείκητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φιλονεικεῖ, ἢ δὲν ἐφιλονείκησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ τις· οὕτως ἤθελον τινες ἀναγινώσκεσθαι τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Μ. 435. «Ἀνείκεα μισθόν».

Ἀνεικόνιστος, ου, ὁ, ἡ· (εἰκονίζω) ἀζωγράφιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐζωγράφισεν, ἢ δὲν δύναται νὰ εἰκονίσῃ, νὰ ζωγραφίσῃ τις.

Ἀνειλείθυια, ἡ Ἀνειλήθεια, ἡ· χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς Εἰλειθυίας, τουτέστι μαμῆς· τὴν ὁποίαν δὲν ὠφελεῖ ἡ βοήθεια τῆς μαμῆς· δηλ. ῥέ μεγάλους, πάρα δυνατοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) ἢ ὁποία δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη, δὲν ἐχρειάσθηκε μαμῆς. Εὐριπ. Ἴων.

Ἀνειπετολαλεῖν· Ἀντίγον. Καρυστ. 141. ὅπου τὸ χειρόγρ. πᾶν εἰπετολαβεῖνα ἔχουσιν. Κριτικὸς δέ τις «Ἠμπολαμεῖν» ἀναγινώσκ. παραινεῖ.

Ἀνειλέω, ῶ. Μ. ἤσω· (εἰλέω, ἀνμλ.) ξετυλίγω, ξεδιπλώνω. Πλούτ. «ἀνειλήσαντα γραμματίδιον· ἀρ' οὐ

Ἀνείλημα, τό· ξεδίπλωμα, ξετύλιγμα: ξεδιπλωμένον, ξετυλιγμένον. 2) πληθυντ. φουσκώματα τῆς κοιλίας, ἢ ἀέρας εἰς τὴν κοιλίαν, ὅστις ἀναπαύσει τὰ ἄντερα καὶ προξενεῖ κοιλοκοψίματα, ἄλλως στρόφος λεγόμενα.

Ἀνείλησις, εως, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ἱπποκρ. «ἀνειλήσιες στρόφιοι».

*Ἀνειλίξις, εως, ἡ· (ἀνειλίσσω) ξεδίπλωσις, ξετύλιξις. Πλατ.

Ἀνειλίσσω, Μλ. ξω. ποιητ. ἀντὶ ἀνελίσσω· «ἀνειλίσσειν βιβλίονα». Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω.

Ἀνειλλω, καὶ ἀνειλέω· (εἴλω, εἰλέω, ἀνμλ.) ξεδιπλόνω, ξετυλίγω, ξεκολλουρι άζω· τινὲς δὲ γράφουσιν ἀνείλλω· Ruhnk. Τιμ. σλδ. 34. ἴδε ἀνελίσσω.

Ἀνειλυσπάομαι, ταυτόν καὶ Ἀναῤῥιχάομαι. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Ἀνείμαρται· ἐνικ. γ'. πρόσ. παθτ. Παρκ. (εἵμαρται) δὲν εἶναι γραφτόν· ἀντὶ τοῦ οὐχ εἵμαρται· παρὰ Πλτχ. ἀνειμάρθαι· ἀμφβ. ἴδε εἵμαρται, μείρομαι.

Ἀνειμένως, Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνειμένος· παθτ. μετχ. Πρμ. τοῦ ἀνίημι· χαιδωμένα, ἀπολιμένα, ἀτέντωτα, ἀπόνοστα, ἐχαλίνωτα· χωρὶς φροντίδα, χωρὶς ζάλην, ἀστεναχώρητα, τὸ ἰτιλκ. κόμοδα, μὲ κομοδιτάν. Ξεν. Ἀπ. Β'. δ'. ἡ. πάρτως καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλουντο τῶν φίλων». Ὁ Αὐτ. Παιδ. Δ'. δ'. 17. «ἀνειμένως ἐπινον».

Ἀνειμι· Μ. ήσω· (εἶμι) εὐγαίνω ἀπάνω, ἀνεβαίνω· «ἁμ' ἠελίῳ ἀνιόντι ὅταν εὐγαίνῃ ὁ ἥλιος. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. πηγαίνω ἀπάνω, ὑψηλά· ἀνεβαίνω εἰς ὑψηλὸν τόπον. «ἀνῆλθον ἐς περιωπήν». Ὀδσ. Κ, 146. εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, κάμνω παριά· ὡς τό, ἀναπλέω· «ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεὴ σὺν νηὶ μελαίνῃ;» Ὀδσ. Κ, 332. 2) πατῶ κανενὸς τὸ ποδάρι, ἢ τὸ φόρεμα· παρακαλῶ τινά, ζητῶν την βοήθειάν του· «πάνυσι ἐς πατρὸς ἑταίρους». Ἰλιάδ. Χ, 492. 499. 3) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ Ξεν. Παιδ. Β'. δ'. 17. «οὓς συλλαβών, εὐθὺς ἀνίοις».

Ἀνείμων, ονος, ὁ, ἡ· (εἶμα) χωρὶς φόρεμα, χωρὶς σκέπασμα, γυμνὸς, ξέσκεπος. Ὀδσ. Γ', 348. «..ὥστε τὺ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, ἢ περιχρὼν, ᾧ οὔτε χλαῖνα καὶ ῥήγεα πολλ' ἐν οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς, οὔτε ξεινοισιν, ἐτεύδειν».

Ἀνειπεῖν· Ἀπαρέμφ. (εἰπεῖν, ἀνμλ.) διαλαλῶ, κάμνω γνωστὸν μεγαλοφώνως, ἀναγορεύω, τὸ ἰτιλκ. proclamare. Πνδ. ἐξαιρ. ἐπὶ κηρύκων. Schaef ἐν Γρηγορ. σλ. 492. ἀπολύτως· «ὁ δ' ἀείπεν. Ἀρστφ. Ἀχ. 11. Ξενοφ. Παιδ. Δ'. 5. «ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν ἐκφαίνεσθαι». 2) Λέγω πρός τινα τίποτε κράζωντάς τον μὲ τὸ ὄνομά του. Ἑλλ. Γ'. 1. «ἀνείπω τοὺς δορυφόρους, θέσθαι τὰ ὅπλα.» 3) Λέγωτι πρός τινα μὲ τόνον, τὸν προτωποδέρω. Παιδ. Δ'. 2. «τῷ δὲ ἀπειθοῦντε πάντα χαλεπὰ ἀνεῖπεν».

Ἀνείργω, Μ. εἴρξω· (εἴργω) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· διώχνω, ἢ κοντῶ, ἢ ἀμπώχνω ὀπίσω. Ἰλιάδ. ἔνθα πανταχοῦ κεῖται κατὰ Παρατ. ἀνέεργον ἀπὸ τοῦ ποιητ. ἀνεέργω.

Ἀνειρξις, εως, ἡ· (ἀνείργω) κράτημα ἢ σπρώξιμον, διώξιμον ὀπίσω· ἄμπωμα, κούνημα, ἐμπόδισμα.

Ἀνείρομαι· Ἐπκ. ἀντὶ, Ἀνείρομαι· ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω νὰ ἀκούσω ἢ νὰ μάθω τίποτε· μετὰ αἰτ. ταῦ προτ. Ὅμ. χρῆται καὶ διττῇ αἰτ. «τοὔτο δέ τοι ἐρέω, ὅμ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς». Ἰλιάδ. Γ. 177. χρῆται δὲ τῷ ῥήματι κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. μόνον.

Ἀνειρύω, Μ. ρύσω· ποιητ. ἀντὶ ἀνερύω· τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, π. χ. καράβι εἰς τὸ περιγιάλι· «ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. 9, 96. «ἀνειρύσαι τὰς νῆας, καὶ περιβαλέσθαι ἔρεσσε· καὶ 97. «ἀνθαῦτα τάς τε νῆας ἀνείρυσαν καὶ περιεβάλοντο ἔρας καὶ λίθων καὶ ξύλων . . «

Ἀνείρω· Μ. ερῶ· (εἴρω, ἀνμλ.) δένω τίποτε μὲ ἄλλο τι, κομποδένω· καὶ ἀνείρας περὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, περὶ τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἔδησεν. Ἡρότ. 3, 118. πλέκω· π. χ. στεφάνους ἀνείρω· ὡς ἐνεργ. δὲ παρὰ τὸ ἀνείρομαι, ἄχρηστον.

*Ἀνείσακτος, ὁ, ἡ· (εἰσάγω) ἀνέμβαστος, ἄφερτος μέσα: ἀδίδαχτος κανενὸς πράγματος· ἄλλως ἀμύητος.

*Ἀνεισίδωρος, ὁ, ἡ· = ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος, ὁ, ἡ· (εἴσοδος) χωρὶς εἴσοδον, ἢ ἔμβασμα, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμβῇ· ὅστις δὲν ἔχει θύρην, ἢ πόρταν, δὲν ἔχει πόθεν νὰ ἐμβῇ τις.

*Ἀνεισφορία, ἡ· (εἰσφορὰ) ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ γενικῶς ἀπὸ κάθε ξεχωριστὸν δόσιμ. εἰς τὴν παλτείαν. Πλτχ. εἰς Εὐμ.

Ἀνείσφορος, ὁ, ἡ· (εἰσφορὰ) ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ ἐν γένει ἀπὸ κάθε ἄλλο ξεχωριστὸν δόσιμον, ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμον καὶ συνηθισμένον· ἰδὲ εἰσφορά. Διον. Ἁλικ. ὅδε

Ἀνέκαθεν, Ἐπῤῥ. ὡς τὸ ἄνωθεν ἐπὶ τοπικῆς σημασ. 2) ἐπὶ χρονικ. σημ. ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· ἀπὸ ἕνα καὶ πρῶτον· ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ γενεαλογίας· «ἡ ἀνέκαθεν ἀκολουθία, τὸ ἀνέκαθεν γένος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον ἀπὸ πάππων πρὸς πάππων». Ἡρότ. 3) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πρώτην ἀρχήν, ἀπὸ τὴν πρώτην αἰτίαν ἢ ἀφορμήν. Πολύβ. «ἀνκ. ποιεῖσθαι τὴν ἐξήγησιν σύγκρισιν· τὰ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἀττικ. παρὰ τό

Ἀνεκάς, Ἐπῤῥ. (ἄνω, ἑκάς) εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττικ. οἵτινες καὶ ἀνεκας τονίζουσι τὴν λέξιν· ἐπὶ διατριβῆς ἐν τόπῳ ἢ χρόνῳ, οὐδέποτε ἐν χρήσει πρὸ τῆς Θεοῦ μοίρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὕλβον ὑψηλόν. Πνδ. Ὀλ. 2, 23. Boeckh.

Ἀνέκβατος, ὁ, ἡ· (ἐκβαίνω) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, εὐγαλμα· ὁηλ. πόθεν νὰ εὐγῇ τις ἔξω.

Ἀνεκβίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκβιάζομαι) ἀβίαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βιάσῃ, ἀναγκάσῃ, στενοχωρήσῃ τις· κυρίως δέ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις κατὰ κανένα τρόπον νὰ διώξῃ, εὐγαλῃ ἔξω. Ἐπῤῥ. Ἀνεκβιάστως.

Ἀνεκδαρτί, Ἐπῤῥ. παρὰ Σουΐδ. = Ἀδορεί.

Ἀνέκδαρτος, ὁ, ἡ· (ἐκδαίρω) = Ἄδορος.

Ἀνεκδήμητος, ὁ, ἡ· (ἐκδημέω) ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ ξενιτευθῇ· παρὰ Πλουτ. «Ἡμέρα ἀνεκδήμητος, καὶ ἀνέξοδος». ὁηλ. εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι καλὸν, ἢ τυχηρὸν νὰ μισεύῃ τις διὰ κάνέν μέρος, νὰ ἐκστρατεύῃ.

Ἀνεκδιήγητος, ὁ, ἡ· (ἐκδιηγέομαι) ἀδιήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ τις. Ἐπῤῥ. ἀνεκδιηγήτως.

Ἀνεκδίκητος, ὁ, ἡ· (ἐκδικέω)· ἀτιμώρητος. Ἡώσηπ.

Ἀνέκδοτος, ὁ, ἡ· (ἐκδίδωμι) ὅστις δὲν ἐξεδόθη, δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε τοῖς πᾶσι γνωστός· μυστικός, ἀκρυφός· 2) ἐπὶ κορασίων· ἀνύπανδρος. «Ἀνέκδοτος Συγάτηρ». Δημοσθ.

Ἀνέκδρομος, ὁ, ἡ· (ἐκτρέχω) ἀφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Ἐπιγράμ.

Ἀνεκθέρμαντος, ὁ, ἡ· (ἐκθερμαίνω) ἀζέσπατος, ὅστις δὲν ζεσταίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζεστάνῃ τις.

Ἀνέκθυτος, ὁ, ἡ· (ἐκθύομαι) ὅστις δὲν θυσιοπεῖται μὲ θυσίας· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξιλεώσῃ τις.

Ἀνεκκλησίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκκλησιάζω) ὅστις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἔρχεται εἰς τὰς συνελεύσεις (συνάξεις) τοῦ λαοῦ· ὅστις δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν κοινῶν συνελεύσεων: εἰς τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται κοινὴ συνέλευσις. Ἀθην. »Ἀνεκκλησίαστον θέατρον.« 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐξωκκλησιασμένος, ἔξω τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος. »Κληρικὸς ἀνεκκλησίαστος ἔστω.« Κανὼν κζ'. τῆς ἐν Χαλ. Συν.

*Ἀνέκκλιτος, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω) ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραμερήσῃ.

Ἀνέκκριτος, ε, ἡ· παρὰ τοῖς Παλ. Ποιητ. »Ἀνέκκριτος γαστὴρ· στουπωμένη κοιλία, σῶμα πάσχον ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Ἀνεκλάλητος, ὁ, ἡ· (ἐκλαλέω) = Ἀνεκδιήγητος. (α)

Ἀνέκλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐκλείπω) ὅστις δὲν ἐλαττοῦται, δὲν ἐλαττεύεται, ἀκατάπαυστος· διαρκὴς, ἀνεξάντλητος. Στράβ. καὶ Διόδ. Σικ. Ἐπῤῥ. ἀνελλείπτως.

*Ἀνέκλεκτος, ὁ, ἡ (ἐκλέγω) τὸν ὁποῖον δὲν ἐκλέξαν.

Ἀνεκλιπής, ές, ὁ, ἡ· = Ἀνέκλειπτος.

Ἀνεκλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐκλογίζομαι) ὅστις δὲν εἶναι ὑπέχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμόν: ὅστις δὲν ἔδωκε λογ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ πάρῃ λογόν. Ἐπῤῥ. ἀνεκλογίστως· ἀλογάριαστα· χωρὶς μέτρα καὶ χωρὶς στοχασμόν, ἀστοχαστα, ἀσυλλογιστα. Ἀθην.

Ἀνέκνιπτος, ὁ, ἡ· (ἐκνίπτω) τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐμπορεῖ τινὰς νὰ νίψῃ καὶ ξεπλύνῃ.

Ἀνεκπίμπλημι. Μ. ἀνεκπλήσω (ἐκπίμπλημι. ἀμλ.) ξαναγεμίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ'. δ'. 22. ὁ Βρύγερ ὅμως ἐν auth. Anab. σλ. ΙΙΙ. καὶ ἐν Ἀνβ. 1, 3, 2, ἀποδοκιμάζει ἄλλως τὴν λέξιν.

Ἀνέκπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐκπλήσσω) ἄφοβος, ἀτρόμαχτος, ἀξάφνιστος· ἄσειαχτος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ ἔκπληξιν, φόβον, δὲν κάμνει καθόλου ἐντύπωσιν. Ἐπῤῥ. ἀνεκπλήκτως.

Ἀνεκπλήρωτος, ὁ, ἡ· (ἐκπληρόω) ἀγέμιστος, ὅστις δὲν γεμίζεται ἢ δὲν ἐγεμίσθησε.

Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ· (ἐκπλύνω) ἀξέπλυτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεπλύνῃ, ἐξαλείψῃ, ἀφαίσῃ. Πολυδ. Α'.

Ἀνεκποίητος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποξενώσῃ. Ἐκκλ.

*Ἀνεκπομπεύτως. Ἐπῤῥ. χωρὶς πομπὴν ἢ παράταξιν. Δνσ. Ἀρπγ.

Ἀνεκπύητος, ὁ, ἡ· (ἐκπυέω) ἀναίμπυαστος· ὅστις δὲν ἠμπυάζει, δὲν γίνεται αἱμπυον· ὅστις ἐμποδίζει τὸ αἱμπυασμα, δὲν ἀφίνει νὰ αἱμπυάσῃ τι. (υ)

Ἀνέκπυστος, ὁ, ἡ· (ἐκπυνθάνομαι) ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ἠμπόρησε τις νὰ ξεσκεπάσῃ, ἢ νὰ ἀκούσῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐξετάζοντας καὶ ἐρωτῶντας. ἀνεξέταστος. Ἰώσηπ. ΙΖ'. ια', 2.

Ἀνεκρίξωτος, ὁ, ἡ· (ἐκριζόω) ἀξερίζωτος, ὅστις δὲν ξερίζωθηκεν ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ξεριζωθῇ. Ἰουστίν. Μάρτ.

*Ἀνεκτάσ· παρὰ τὸ ἀνέχομαι· ῥημτ. ἐπίθ. ἄξιος, ἢ πρέπει, νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Σοφκλ.

Ἀνεκτικός, ἡ, κόν· (ἀνέχομαι) ὑπομονητικός· τὸ Ἰταλ. tolerantismo.

Ἀνεκτός, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι) ὑποφερτός. Ὅμ. εἶπε συντάσσειν τὴν λέξιν ἀρνητικῶς. Ἐν Ἰλ. Β, 116. Λ, 100. καὶ Θ. 7, 87. εἰληπται διακαθήκοντος ἡ λέξις. Οἱ μεταγεν. γράφουσι καὶ ἡ ἀνεκτή.

Ἀνεκτῶς, Ἐπῤῥ. ὑπομονητικῶς, ὑποφερτά. Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. 3. ἀνεκτῶς ἔχειν· ἀντὶ ὑποφέρεσθαι. Ὅμ. δὲ· οὐκέτ' ἀνεκτῶς· δὲν ὑποφέρεται πλέον.

Ἀνέκτριπτος, ὁ, ἡ· (ἐκτρίβω) ὅστις δὲν ξετρίβεται, δὲν ξεπλύνεται, ἀνεξάλειφτος.

Ἀνέκφευκτος, ὁ, ἡ· (ἐκφεύγω) = ἀνέκκλιτος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἄρεκτος, ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ φύγῃ· ὡς τὸ ἀναπόδραστος. Πλούτ. »Ἀνέκφευκτος δούλωσις.«

Ἀνεκφοίτητος, ὁ, ἡ· (ἐκφοιτάω) ὅστις δὲν εὐγαίνει ἀπὸ τὸ σπήτι, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, δὲν ἔρχεται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνέκφορος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω) ὅστις δὲν ἐμπορεῖ νὰ φερθῇ ἔξω, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τινὰς νὰ τὸν εὐγάλῃ ἔξω, νὰ τὸν φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ἀνέκφραστος, ὁ, ἡ· (ἐκφράζω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκγυρόσῃ τις, νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, ἢ νὰ τὸν περιγράψῃ. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 3.

Ἀνεκφώνητος, ὁ, ἡ· (ἐκφωνέω) = τῷ προηγ. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. ἀνεκφώνητα γράμματα λέγονται ὅσα γράφονται μέν, δὲν ἐκφωνοῦνται ὅμως εἰς τὸ ἀλφάβητον. π. χ. τὸ ὑπογεγραμ. Ἰωσπ.

Ἀνέλαιος, ὁ, ἡ· (ἔλαια, ἔλαιον) χωρὶς ἐλιές, χωρὶς λάδι, χωρὶς ἐλαιόδενδρα.

*Ἀνέλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀσφυροκόπητος· ἀσφύριστος: τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐλαύσῃ τις. Ἀρσττλ.

Ἀνέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐλέγχω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξέτασχτος, ἀναπόδειχτος· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἀπόδειξιν, ἀναίρεσιν· τὸν ὁποῖον δὲν ξυναπαίτει τις νὰ ἀναιρέσῃ. Ἐπῤῥ. ἀνελέγκτως.

Ἀνελέγχω. Μ. ξω. (ἀνά, ἐλεγχω) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐκ δευτέρου, ἀποδείχνω τι μὲ λόγον καὶ σωστά. Εὐρ. Ἰων. 1470.

*Ἀνελεημοσύνη, ἡ· ἀσπλαγχνία, ἀπονησιά· παρὰ τὸ

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀνελήμων (ἐλεήμων) ἀσπλαγχνος, ἄπονος σκληρόκαρδος: ἔτι δὲ καὶ ἀνηλεήμων: Ἐπῤῥ. ἀνελεημόνως.

Ἀνελεής, ές, ὁ, ἡ· (ἔλεος) παρὰ τοῖς παλαιοῖς συγγραφεῦσι χρησιμώτερον τὸ, ἀνηλεής· ἀσπλαγχνος. Ἐπῤῥ. ἀνιλεῶς.

Ἀνελέητος, ὁ, ἡ· (ἐλεέω) ἀλεημόνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλεεῖ, δὲν σπλαγχνίζεται τις. Λιβάν. Ἐπῤῥ. ἀνελεήτως.

*Ἀνελελίζω. Μ. ξω. (ἐλελίζω) ταράζω, κουνῶ, ἐλονίζω, κιῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ τὸν ἀνήφορον, ἐσὲ ἀπάνω. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 302.

Ἀνελευθερία, ας, ἡ· (ἀνελεύθερος) φέρσιμον ἄπρεπον καὶ ἀνάρμοστον εἰς ἐλεύθερον ἀνθρωπον. »Ἔστι δὲ ἡ Ἀνελευθερία ἕξις φαύλη περὶ τὰ χρήματα, μὴ ἀναλίσκουσα ταῦτα, εἰς ἃ δεῖ, καὶ ὅσα δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ· μικροπρέπεια, δουλοπρέπεια, χαμέρπεια, ἐξαίρ. ποταπὴ φιλαργυρία, γνωτσούνη, τὸ κομπότερον ταπεινάνεμα.

Ἀνελευθεριότης, τος, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ. Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν'.

Ἀνελεύθερος, ὁ, ἡ· (ἐλεύθερος) ὅστις δὲν ἔχει ἐλεύθερον, εὐγενικὸν φέρσιμον· ὅστις εἶναι μικροπρεπὴς, χαμερπὴς, οὐτιδανός, ἐξαίρ. φιλάργυρος μὲ ὑπερβολὴν· τὸ κοινῶς λεγόμενον, πρέμει καὶ διὰ ἕνα λιμανάρι, στεγνόνει τὸ ., του καὶ τὸ τρώγει. Ἐπῤῥ. ἀνελευθέρως. Πλάτ.

Ἀνέλευσις, εως, ἡ· (ἔρχομαι, ἐλεύσομαι) ἔρχομός ἐπάνω· ξαναγύρισμα ὀπίσω· ξαναερχομός. Ἰουστίν.

Ἀνελήμων, ονος· ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἀνελεήμων.

Ἀνέλιγμα, τος, τό· (ἀνελίσσω) ξετυλιγμένον, ξελοξὸ ασφύνον, ξεκουβαριασμένον· κατζάρωμα τῶν μαλιῶν· πανέλιγμα χαίτης. Ἀνθλ.

Ἀνελιννύω· ἐσφαλμ. Ἀπολλ. Δ'. 868. ἀντὶ »Ἀν ἐλίνυσαν.«

Ἀνέλιξις, εως· ἡ· (ἀνελίσσω) περιτύλιξις, κουβάριασμα, 2) ἡ περιστροφὴ, ἤτοι τὸ στροφογύρισμα τοῦ οὐρανοῦ. Πλάτ. »Ἀνέλιξις τοῦ παντός.« 3) τὸ στρεφογύρισμα, ὁλογύρισμα εἰς τὸν χορόν. Πλτχ.

Ἀνέλιπος, ου, ὁ, ἡ = ἀνήλιπος. Ἡσχ. παλ. ἀμφβ.

Ἀνελίσσω, Ἀττ. ἀνελίττω. Μλ. ξω. ποιητ. ἀνειλίσσω· (ἑλίσσω) ξεκουλλουριάζω, ξετυλίγω· ἐξαίρ. ἐπὶ χάρτου ἐνειλημάτων, ἤτοι κουλλουριασμένα χαρτιά, τὸ Ἰταλ. βόλλα, τὰ ὁποῖα θέλω νὰ διαβάσω. Ξεν. Ἀπομ. Α'. ς, 14. »Ἐν βιβλίοις ἀνελίττων διέρχομαι.« 2) τυλίγω, κουλλουριάζω, κουβαριάζω· 3) μεταφ. »ἀνελίσσω βίον.« ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου. Πλουτάρχ. Νουμ. 14.

Ἄνελκτος, ὁ, ἡ· (ἕλκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀπράβηχτος, ἄσυρτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τραβήξῃ, νὰ σύρῃ.

Ἀνελκύω, Μ, ὑσω, = τῷ ἑξῆς.

Ἀνέλκω, Μ. ξω. Ὅμ. ἔχει. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου, (τάσισμα ἢ τέντωμα τοῦ ὀφαρι ού) μετὰ καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, τόξου· »ἀνέλκετο πᾶχυς ἀνελκεν.« Ἰλιάδ. Δ, 375. Ν, 583. Ὀδύσσ. Φ, 128. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλάστιγγος (ζύγισμα τῆς ζυγαριᾶς) »ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει..« Ἰλιάδ. Μ, 434. καὶ Μελγ: τραβῶ τί ποτε, ἀπὸ σύρω πρὸς τὸ ἑαυτόν μου, π. χ. εὐγάζωντας τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὴ θήκαρι· »περὶ γὰρ διὰ, μή τις Ἀχαιῶν ἔγχει ἀνελκόμενον ὀλισθήσειεν, ἢ ἐλάσειε γαστέρα λίψας..« Ὀδύσσ. Χ, 97. τραβῶ τὰ μαλλιά μου, μαδῶ μου· »ἦ" ὀγέρων, πολιὰς δ' ἀπ' αὐτὸς τρίχας ἕλκετο χερσί, τίλλων ἐκ κεφαλῆς.« Ἰλιάδ. Χ, 77. 2) τύρω, τραβῶ ὀπίσω, εὐγαίνω τι ἀπὸ τὸ νερόν (ἕλκω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, νιχῶ· »ἀγκίστρῳ ἀνέλκειν.« ἐξαίρ. ἀπὸ τὴν Θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν τραβῶ καράβι. Ἡρόδ.

Ἀνέλκωστος, ς, ἡ· (ἕλκος) ἀπλήγωτος, ἄβλαφτος.

Ἀνέλλην, νος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι Ἕλλην. Αἰσχύλ.

Ἀνελληνίστος, ὁ, ἡ· (Ἑλληνίζω) χωρὶς ἑλληνισμόν· »ἀνελλήνιστος σύνταξις.« ἢ μὴ γινομένη κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον.

Ἀνελλιπής, ές, ὁ, ἡ· (ἐλλείπω) ὅστις δὲν ἔχει, δὲν πάσχει ἔλλειψιν ἀπό τι, δὲν τοῦ λείπει τίποτε: ὅστις δὲν λείπει, ἀλλὰ εἶναι, εὑρίσκεται πάντοτε· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται ποτὲ ἔλλειψις. Αἰλιαν. π. Ἴστ. Α'. 33.

Ἀνελπίς, ἐος, ὁ, ἡ· (ἐλπίς) χωρὶς ἐλπίδα. Εὐριπ.

Ἀνελπιστέω, ῶ· (ἀνέλπιστος) = ἀελπτέω. Σουϊδ. ἀφ' οὗ

Ἀνελπιστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἐλπίδα, ἀπελπισία, ἀπελπισμός.

Ἀνέλπιστος, ὁ, ἡ· (ἐλπίζω) ἀνέλπιστος, ἔξαφνος, ἀνεπάντυχος· 2) ὅστις δὲν ἐλπίζει, δὲν ἔχει ἐλπίδα, ἀπελπισμένος· 3) ὅστις ξαναλπίζει· »καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοί πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ῥῤῥώσανται. Θυδ. 6, 17. ἀμφβ. Ἐπῤῥ. ἀνελπίστως.

Ἄνελυτρος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλυτρον) χωρὶς σκέπασμα, τύλιγμα.

Ἀνέμβατος, ὁ, ἡ· (ἐμβαίνω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ἐμβῇ τις. Ἐπῤῥ. »ἀνέμβατος Θοδίοις ὄρνιξι.« 2) ὅστις δὲν ἐμβαίνει, δὲν πηγαίνει, ἢ δὲν ἐμβῆκεν, ἐπῆγε μέσα.

Ἀνεμέσητος, ὁ, ἡ· (νεμεσάω) ἀμεμπτος, ἀψόγητος, ἀπαιτηγόρητος: ἀπαλόσητος, ἀτιμώρητος ἀπὸ τὴν θεὰν τῆς δικαιοσύνης. Νέμεσιν. 2) ὅστις δὲν φθονεῖ, δὲν ζηλεύει: ὅστις δὲν κακίζει, δὲν θυμώνει διὰ κανὲν κακὸν κατόρθωμα, ἢ σφάλμα. Ἐπῤῥ. ἀνεμεσήτως.

Ἀνέμετος, ὁ, ἡ· (ἔμετος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξέραστος· ὅστις δὲν ξερνᾷ, ἢ δὲν ἐξέρασε. Ἐπίθ. Ἀνεμέτως· χωρὶς ξεράτον. Ἱππογρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεμάω, ῶ. Μλ. ἐσω (ἐράω) ξηρεῖν. Ἱππουρ.

Ἀνέμητος, ὁ, ἡ· (νέμω) ἀμέριστος, ἀμοίραστος. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔχει μοιράδι ἀπό τίποτε, δὲν μετέχει τίποτε· ἀμέτοχος.

Ἀνεμία, ας, ἡ· καὶ Ἰων. Ἀνεμίη. = Ἐμπνευμάτωσις. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Β'.

Ἀνεμαῖος, ὁ, ἡ· ὅτι δὲ καί, αία, αῖον· (ἄνεμος) ἀνεμώδης, γεμάτος ἀπό ἄνεμον· ὡς, Ἀνεμαῖον ὠδόν· γεμάτον ἄνεμον, κούφιον ἢ κλοιβρον. Ἀπτ. Ὑπηρέμιον. Π. Μοιρ. σλ. 93. 2) μεταφ. ἄδειος, μάταιος, χωρὶς οὐσίαν, ἀντιποτέλεστος, ἀνεμόμαλος, ἀβέβαιος, ἀκατάστατος· πάνεμ. ἐλπίδες· δηλ. χαμένης, ἢ τὸν ἀέρα. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 151.

Ἀνεμίδιον, ου, τό· ὑποκοριστ. ἐκ τοῦ Ἄνεμος, ἀμφιβ.

*Ἀνεμίδιος· εα, εον = ἀνεμιαῖος· ἀμφ. ὅλως ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Osann auct. lex. σλ. 16.

Ἀνεμίζω. Μ. Ἰσιν. κινῶ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου· ὡς, πλοῖον ἀνεμιζόμενον· δηλ. ἀπὸ τοῦ ἀέρος τινούμενος. Ν. Δ. 3. Ἰακ. Α. 6.

Ἀνέμιας, ία, ιον. = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμοδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δραμεῖν) ἀγλίγωρος ὡσὰν ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εσσα, εν. Ἰων. ηνεμόεις· γεμάτος ἀνεμον· 2) ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀνέμους, τόπος δηλ. ὅπου φυσοῦν συνήθως δυνατοὶ ἀνεμοι· 3) ἀγλίγωρος ὡσὰν ἄνεμος· (υυυ–, ἀλλὰ καὶ –υυ– ὡς Δωρ. τύπος παρὰ τὸ ἠνεμόεις. Ησ. Πᾶ. 1, 177. Σφε. Τρχ. 964.)

*Ἀνεμοζάλη, ἡ (ζάλη) θαλασσοταραχὴ. (ᾱ)

*Ἀνεμοθρος, ὁ, ἡ (θρόος) ὅστις βάζει ἢ βοΐζει ἀπὸ ἄνεμον.

Ἀνεμοκοίται, ῶν, οἱ· (κοίτη) κατ' Εὐστάθ. οἱ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, οἱ μάγοι δηλ. οἵτινες καταπαύουν τοὺς ἀνέμους· παρὰ Κορινθίοις.

Ἄνεμος, ου, ὁ· (ἄημι, οἱονεὶ ἄεμος) φύσημα, σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀέρος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος (ὁ ἄνεμος) πλὴν ἀὴρ πολὺ ῥέων καὶ ἀθρόος· κάθε ἄνεμος ὅστις φυσᾷ ἀπὸ κάθε μέρος. Ὅμ. ὅστις τέσσαρας μόνον ἀνέμους ἀναφέρει, Εὖρον, Νότον, Ζέφυρον καὶ Βορέαν· τοὺς πλείοσιν Ἰταλ. γνωστοτέρους Σιρόκον, Ἀουστράλε, Πονέντε, καὶ Γραῖκον ἢ μπόρραν, συντάσσει αὐτοὺς πολλάκις συνωνύμους δοκούσας λέξεις· «Ἀέλλαι ἀνέμοιο· ἀήτης ἀνέμοιο· αὔτμὴ καὶ ἀέλλαι ἀνέμων· πνοιαὶ ἀνέμοιων. ;Πρὸς ἄνεμον, κατὰ τὸν ἄνεμον ἢ ἐνάντια εἰς τὸν ἄνεμ. σὺν ἀνέμῳ, μὲ τὸν ἄνεμον· θέσωμέν τι ἀνέμοις· τὸ χτυπῶ 'ς τὸν ἄνεμ. Ἁπλ. Τέ.

Ἀνεμοσκεπής, ές, ὁ, ἡ· (σκέπη) ὅστις σκεπάζει, ἢ διαφεντεύει τινὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἰλ. Π. 324. «Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων.»

Ἀνεμοστρεφής, καὶ Ἀνεμοτρεπής, ὁ, ἡ· ὅστις γυρίζεται, στρέφεται, κλονεῖται ἀπὸ Ἄνεμον· ἀνεμοστρόβα, ἢ ἀνεμοδούρα.

Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) ὅστις περιστρέφεται ἀπὸ ἄνεμον, τὸν ὁποῖον στρεφογυρίζει ὁ ἄνεμος· 2) παροξυτόνως, ἀνεμοστρόφος, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει τοὺς ἀνέμους νὰ στρεφογυρίζονται· «τὸ μὲν οὖν πόμα κεραυνὸν ἁπαλοῖ φέρουσι παῖδες· τὸ δ' ἄχος πέφευγε μυχῶν ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ. Ἀνακρ. 41. 14. ὅπου ὁ μὲν Salmas διορθοῖ γράφων ἀνεμοτροφος = ἀνεμοτρεφής· ὁ δὲ Brunck ἀνεμοτροφος· ἄλλοι δ' αὖ ἀνεμότροπος. Ἀνακρ. 41. «πάνεμοστρόφοις θυέλλαις.

Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ· (σφάραγος)· ὅστις ἠχολογεῖ ἀπὸ ἄνεμον, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ ἄνεμος νὰ βάζῃ· «...τὰν ὁ χειμάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτέ Λητοΐδας ἅρπατ'.» Πυθ. Πᾶ. 9. 7. (υυ–υυυ)

Ἀνεμοτραφής, ὁ, ἡ· = Ἀνεμοτρεφής.

Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) ὅστις τρέφεται, δυναμώνεται ἀπὸ ἄνεμον, ἢ ἀέρα, ἢ τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ ἄνεμος. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει δὶς· ἅπαξ μέν. Ἰλ. Ο. 625. «νῶμα ἀνεμοτρεφέος· νῶμα φουσκωμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἐπειδὴ ὅταν φυσᾷ ἄνεμος δυνατὸς σηκόνονται καὶ τὰ κύματα μεγαλύτερα, ὕστερ ὡς νὰ τὰ τρέφῃ καὶ τὰ μεγαλύνῃ· καὶ τὸ δεύτερον. Ἰλ. Δ. 276. πέγχος ἀνεμοτρεφέος· τοῦτεστι κοντάρι ἀπὸ ξύλον δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐμποιοῦσι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη οἱ ἄνεμοι καὶ διὰ τοῦτο ἐτρύφησαν καὶ ἐγιναν στερεὰ τὰ ξύλα ἢ τὰ κλωνάρια του. Τινὲς δὲ θέλουσιν ἀναγινώσκειν ἀνεμοτρεπέος ἢ ἀνεμοστρεφέος.

*Ἀνεμότροφος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀνεμόστροφος.

Ἀνεμούριον, ου, τό· (οὖρος) ἀνεμοδείχτης.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ· φθορὰ, βλάβη, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὁ ἄνεμος. πληγὴ τῶν ἀνέμων, κατὰ Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) βλαμμένος, χαλασμένος, σκορπισμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) τὸν ὁποῖον φέρνει, κοβαλεῖ, βαστάζει, πέρνει, σκορπίζει· ἢ ἔφερεν, ἐκοβάλισεν, ἐβάσταξεν, ἐπῆρεν, ἐσκόρπισεν ὁ ἄνεμος.

Ἀνεμόω, ῶ. Μ. ἰώσω. ἀνεμίζω, ἀερίζω. εὐγάνω, ἢ βάνω τι εἰς τὸν ἀέρα νὰ ἀεριστῇ ἢ νὰ ξηρανθῇ, στεγνώσῃ· β') προξενῶ φυσκώματα, ἢ φουσκόνω τι. Ἱππουρ. –Παθητ. κινοῦμαι ἢ κουνοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ· σύρομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον, μὲ πέρνει, μὲ σηκώνει ὁ ἄνεμος: ὁ παθητ. Παραμ. πολλάκις μετὰ αἰτιατκ. Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ'. «Ἠνεμωμένος τὴν τρίχωσιν τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιὰ φυσᾷ καὶ πετερίζει ὁ ἄνεμος· καὶ Λουκιαν. «Ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυναΐχε τῇ ἑτέρᾳ.» «καὶ τὸ θῶμα ἠνεμωμένος.» Ἡλιοδ. γ) φουσκόνομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον· «ἁλὸς ἠνεμωμένης.» Ἄνθ. α', 255.

Ἀνέμπλητος, ὁ, ἡ· (ἐμπλήσσω) ἀτάραχος, ἀξέπαστος, ἄφοβος, ἀτσιαχτος. Ἐπῤῥ. ἀνεμπλήστως. Πλούτ. εἰς Γάλβ.

Ἀνέμπλωστος, ὁ, ἡ· (ἐμπίπλημι) ἀχόρταστος, ἀγέμιστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ χορτάσῃ, νὰ γεμίσῃ τις· 2) ἀχόρταγος, τὸν ὁποῖον δὲν χορταίνει, δὲν βαρύνεται νὰ βλέπῃ, ἀκούῃ καὶ τ. τ. τὸ τουρκιβ. ἀμπεζέριστος. Θεμίστ. «ἀνέμπλησταν θέαμαν.»

Ἀνέμπλοος, ὁ, ἡ· (ἐμπλέω) ὅστις δὲν πλέει, δὲν ταξιδεύει· 2) εἰς τὸν, ἢ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ, ταξιδεύσῃ· ἄχρηστος διὰ ταξεῖδι.

Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ· (ἐμποδίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τις ἢ τίποτε. Ἐπῤῥ. ἀνεμποδίστως.

*Ἀνεμπόλητος, ὁ, ἡ· (ἐμπολέω) ἀπώλητος, ὅστις δὲν ἐπωλήθηκε.

Ἀνέμπτωτος, ον· ὁ, ἡ· (ἐμπίπτω) ὅστις δὲν πέφτει, δὲν κατωτεῖ εἰς τίποτε· «ἀνέμπτωτος εἰς πάτημα. Διογ. Λαερτ.

Ἀνεμφανής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν φαίνεται, δὲν εὐγαίνει εἰς τὸ φανερὸν (ἐμφαίνομαι) ὅμῳ.

Ἀνέμφαντος, ὁ, ἡ· (ἐμφαίνω) = τῷ ἑξῆς. ἀμφβ.

Ἀνέμφατος, ὁ, ἡ· (ἐμφατος) ὅστις δὲν παρατηρεῖται, δὲν περιγράφεται μὲ γνωριστικὰ σημεῖα· τὸν ὁποῖον δὲν παρίστησε, δὲν περιγραφὲ τις: 2) ὅστις δὲν ἔχει ἐμφασιν, δὲν κάμνει ἐντύπωσιν: ὅστις δὲν ἐκφράζει, δὲν φανερώνει τι καθαρά. Πλουταρχ. «ἀνέμφατος ὕβρεως.» Ἐπῤῥ. ἀνεμφάτως.

Ἀνεμώδης, ες, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει ἢ εὐγάνει πολὺν ἄνεμον· εἶναι γεμάτος ἄνεμον· εἰς τὸν ὁποῖον φυσᾷ πάντοτε ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνεμος: ὅστις εἶναι 'σὰν ἄνεμος· 2) μεταφ. ἀντιποτέλεστος· ὅστις δὲν ἀξίζει κἀτίποτε.

Ἀνεμώκης, ες, ὁ, ἡ· (ὠκὺς) ἀγλίγωρος 'σὰν ἄνεμος· ὡς τὸ ποδώκης ἐσχηματισμένον.

Ἀνεμωλία, ας, ἡ· παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. Ζ'. 10. = Ἀνεμωνία.

Ἀνεμώλεια, Ζήτ. Ἀνεμώρεια.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ, ἡ· ἀνεμώδης. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μεταφορ. μόνον· μάταιος, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα· ἀντιποτέλεστος, ἀνωφελής. Ἰλ. Δ'. 355. «πάνεμωλια βάζειν·» δηλ. μάταια, λόγια 'ς τὸν ἀέρα· καὶ Τ. 123. «πάνεμώλια τόξα·» ἀνενέργητα, ἀνωφέλευτα· (παρὰ τὸ ἄνεμος, ἐπιστ. ἀνεμώλιος· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ δὲ τῆς λέξεως ἰδὲ μεταμώνιος.)

Ἀνεμώνη, ης, ἡ· στεμολούλουδον καὶ ἀνεμόλουδον· οὕτως ὀνομαζόμενον, διότι ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὐκόλα τὰ φυλλαράκια του. Μλγρ. 1, 46. παρὰ δὲ Διοσκ. καὶ Πινάκιον καλεῖται. Μεταφ. πάνεμώνας λέγουσι. Λουκ. οἱ μάταιοι λόγοι· λέγια τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμωνίς, δος, ἡ· = Ἀνεμώνη. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην.

Ἀνεμωρεία, ἡ. Ὁμ. Πολ. πλησίον τῶν Δελφῶν. Ἡλδ.

Ἀνεμῶτις, δος, ἡ· καταπαΰουσα καὶ παύουσα τοὺς ἀνέμους. Ἐπίλ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀνενδεής, ές, ὁ, ἡ· (ἐνδεής) ὅστις δὲν ἔχει ἐλλείψιν, δὲν πάσχει ἐνδειαν, δὲν στερεῖται τὰ ἀναγκαῖα. Ἐπῤῥ. ἀνενδεῶς.

Ἀνένδεκτος, ὁ, ἡ· (ἐνδέχομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τὰ δεχθῇ, στοχασθῇ, πιστεύσῃ τις ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ, νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, παράβλ. ἀνεγχωρήτες.

Ἀνενδοίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνδοιάζω) ἀναμφίβολος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ, διστάζῃ τις. Λουκιαν. Ἐπῤῥ. ἀνενδοιάστως. Φίλων.

Ἀνένδοτος, ὁ, ἡ· (ἐνδίδωμι) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν τραβᾷ χέρι ἀπὸ τίποτε, δὲν τὰ βάνει κάτω· στερεός, αὐστηρός. Ἐπῤῥ. ἀνενδότως, σκληρός. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀνένδυτος, ὁ, ἡ· (ἐνδύω) ἄδυτος, ὅστις δὲν εἶναι ἐνδυμένος.

Ἀνένεικα· ποιητ. ἀντὶ ἀνήνεικα Ἰων. καὶ Ὁμηρ. (ἐνέγκω) ἀόρ. τοῦ ἀναφέρω. Ὀδ. Λ. 264. καὶ μεσ. ἀόρ. ἀνενείκατο. Ἰλ. Τ. 314. «ἀνειπάτω, ἀλλὼς φώνησέν τις.» Ἡρόδ. Α'. 86. «Ἀνειπεκέμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα, ἐπὶ πολλῇ ἡσυχίᾳ.» μετχ. παθητ. ἀόρ. ἀνενειχθείς. Ἔνεστ. δὲ ἐνενείκω οὐδέποτε ἦν ἐν χρήσει· ἰδὲ φέρω.

Ἀνενεργής, ές, ὁ, ἡ· (ἐνεργὴς) ὅστις δὲν ἔχει κάμμιαν δύναμιν.

Ἀνενεργησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ κάμνῃ, νὰ μὴν ἐνεργῇ τις ἢ τι τίποτε. Σέξτ. Ἐμπ. παρὰ τό

Ἀνενέργητος, ὁ, ἡ· (ἐνεργέω) ὅστις δὲν κάμνει κάμμιαν ἐνέργειαν, εἶναι χωρὶς ἐνέργειαν, Γρηγ.

Ἀνεννήνοθε, Ἡσυχ. ἰδὲ ἐννήνοθε.

Ἀνενθουσίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνθουσιάζω) ὅστις δὲν ἐνθουσιάζεται, δὲν ἐνθουσιάσθηκε. Πλούτ. «ἀνενθουσίαστος ἐρωτι. Ἐπῤῥ. ἀνενθουσιάστως.

Ἀνεννόητος, ὁ, ἡ· (ἐννοέω) ἀνόητος, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν ἔχει κάμμιαν ἰδέαν τινος· δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν του κάμμιαν ἰδέαν· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ στοχασθῇ, ἢ νὰ φαντασθῇ τις. Δίων Κασ. «Ἀνεννόητος τῆς μεταβολῆς.» «οἱ μεθ' ἡμᾶς ἀνεννόητοι τούτων ὑπάρχοντες.» Πολυβ. Ἐπῤῥ. ἀνεννοήτως.

Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ· (ἐνοχλέω) ὅστις δὲν ἐνοχλεῖται, δὲν πειράζεται. Ἐπῤῥ. ἀνενοχλήτως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνέντατος, ὁ, ἡ· (ἐντείνω, μετὰ τοῦ στερ. α) ἀτέντωτος, χωρὶς τόνον καὶ ὄναμεν. Πολυδ.

Ἀνέντευκτος, ον, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀξύγωτος, ἀσύμμωτος· ὅστις δὲν συναναστρέφεται, δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα, ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων· 2) κατὰ καλὴν σημασίαν· ἀξιέγλαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεγελάσῃ, ἀπατήσῃ μὲ κολακείας, μὲ δῶρα καὶ τ. τ. (ἐντυγχάνω).

Ἀνεντρεχής, ές, ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ Ἐντρεχής· Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. Σελ. 72. ζ. ἀργὸς, βαρὺς, ἀκατοπτήσειος.

Ἀνέντροπος, ον· ὁ, ἡ· τὸ –που· (ἐντρέπομαι) ὅστις δὲν ἐντρέπεται, δὲν ἔχει σεβας πρός τινα, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε.

Ἀνεξάκουστος, ὁ, ἡ· (ἐξακούω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις τίποτε.

Ἀνεξάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλείφω) ὅστις δὲν ἐξαλείφεται, δὲν σβυνίζεται.

Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλλάσσω) ὅστις δὲν μεταλλάσσεται, δὲν μεταβάλλεται· ἀμετάβαλτος.

Ἀνεξάντλητος, ὁ, ἡ· (ἐξαντλέω) ἀσωστος, ἀτελείωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ· ὁ ὁποῖος δὲν σώνεται, δὲν τελειώνει, δὲν παύει ποτέ.

*Ἀνεξαπτησία· ἡ· τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ μὴ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἀπάτην· παρὰ τὸ

Ἀνεξάπατητος, ὁ, ἡ· (ἐξαπατάω) ὅστις δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεγελάσῃ, ἀπατήσῃ.

*Ἀνεξαρίθμητος, ὁ, ἡ· (ἐξαριθμέω) ἀμέτρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ τις ὅλον, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ μετρώντας τον.

Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ· (ἐξαρνέομαι) ὅστις δὲν ἀρνεῖται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τις.

Ἀνεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐξελέγχω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς, ξετσεπάσῃς ἐξετάζοντας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ, ἀποδείξῃ μὲ βεβαιότητα καὶ μὲ ὀρθὸν λόγον· ὡς τὸ ἀνέλεγκτος; ὅστις δὲν ἐξετάσθηκε, δὲν ἐρευνήθηκε, δὲν ἀποδείχθηκε μὲ ὀρθὸν λόγον καὶ μὲ βεβαιότητα· ὅστις δὲν ἀνῃρέθηκε μὲ ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀναιρέσῃ ἀποδείχνοντας τὸ ἐναντίον· Ἐπῤῥ. ἀνεξέλεγκτος· καὶ ὁ ἀπάτας αὐτὸς τοὺς μὲν ἓξω πως δύναιντ' ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, συνόντας δὲ . «Συμπ. Οἰκ. 10, 8.

Ἀνεξέλευστος, ὁ, ἡ· = Ἀνεξίτηλος. Ἡσύχ.

Ἀνεξέλικτος, ὁ, ἡ· (ἐξελίσσω) ἀξετύλικτος. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Σ'. 191.

Ἀνεξέλικτως· Ἐπῤῥ. ἀξετύλικτα.

Ἀνεξεργαστος, ὁ, ἡ· (ἐξεργάζομαι) ἀδούλευτος, ἀτελείωτος. Δουκιν.

Ἀνεξερεύνητος, ὁ, ἡ· (ἐξερευνάω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπόρησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πληροφορηθῇ, νὰ μάθῃ, νὰ ἀκούσῃ τίποτε ὅσον καὶ ἂν ἐρευνᾷ καὶ ἐξετάζῃ.

Ἀνεξέτασος, ὁ, ἡ, (ἐξετάζω) ἀξέτακτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐδοκίμασε ἐντὸς. Πλάτ. Ἐπῤῥ. ἀνεξετάστως· χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος, ὁ, ἡ· (ἐξευρίσκω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ ποῦ, ἢ τί, ἢ πῶς, ἢ πόσος εἶναι. Θουκυδ. Γ' 87. ἀνεξεύρητος ἀριθμός.«

Ἀνεξήγητος, ὁ, ἡ· (ἐξηγέομαι) ἀπερίγραπτος, ἄπειρος. 2) ἀξήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξήγησε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Γαλην.

*Ἀνεξία, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ ἠμπορῇ, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τις· τὸ ἰταλ. tolleranza. Κῶδ. Ἀττ. 5, 11.

Ἀνεξεκκέω, ὠ. Μ. ἡσω· εἶμαι ἀνεξίκακος· ὑπομένω δυστυχίαν, ὑποφέρω τὰς καταδρομὰς καὶ ἀδικίας τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ· μακροθυμία, ὑπομονὴ εἰς τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα ὑποφέρει τις ἀπὸ ἄλλους· παρὰ τὸ

Ἀνεξίκακος, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι, κακὸς) ὅστις ὑπομένει τὸ κακὸν ὁποῦ πάσχει, ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του, εἶναι σταθερὸς καὶ γενναῖος. Ἐπῤῥ. ἀνεξικάκως.

Ἀνεξίκμαστος, ὁ, ἡ· (ἐξικμάζω) ἀστέγνωτος, ὅστις δὲν ἐστέγνωσε, δὲν ξηράνθη, ὅποιος δὲν ἐξικμάζεται, δὲν στεγνώνει, δὲν χάνει τὴν ἰκμάδα του.

*Ἀνεξικώμη· ἡ· ἧς οὐκ ἐν ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. Κρατιν. παρ' Ἡσυχ. τοῦτ' ἔστι, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελεν ὑποφέρῃ ὁλόκληροι χωριό.

Ἀνεξίλαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιλάσκομαι) ὅστις δὲν ἱλεύεται, δὲν ἐξιλεύεται, δὲν ἠμερόνεται· ἀκαταπράυντος, Ἀρποκρατ.

Ἀνεξίτηλος, ὁ, ἡ· (ἐξίτηλος) ὅστις δὲν εἶναι ψθαρτὸς, πρόσωρινὸς, παραστιμὸς, ὀλιγοχρόνιος.

Ἀνεξίτητος, ὁ, ἡ· (ἔξειμι) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἢ εὐγάλμα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις. Ἡσύχ.

Ἀνεξιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιχνιάζω) τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη, τὲς πατημασιὲς, τὲς σύμπλες δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις.

Ἀνεξοδίαστος, ὁ, ἡ· (ἐξοδιάζω) ὅστις δὲν ἐξοδιάζεται, δὲν ἔχει ἀπέρασιν, ἢ δὲν ἐξοδιάσθηκεν, δὲν εἶχεν ἀπέρασιν.

Ἀνέξοδος, ὁ, ἡ· (ἔξοδος) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἤτοι εὐγάλμα· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις.

Ἀνέξορος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω, ἐξόρα) = Ἀνέκφορος. Πλούταρχ. Προβ. συμπ. ἐκ τοῦ Ἐξοῦ, ὅ ἐστιν, Ἐκφέρω.

Ἀνεοι, ἡ, Ἀνεοὶ. Ζητ. Ἀνεως.

Ἀνεόρταστος, ὁ, ἡ· (ἑορτάζω) σὶ ὁρταστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἑορτάζουν, δὲν ἐόρτασαν· χωρὶς ἑορτήσιαν χαρὰν, χωρὶς ἑορτὴν. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. ηβίος ἀνεόρταστος, μακρὸς ὁδὸς ἀπανδόκευτος.«

Ἀνέορτος, ὁ, ἡ· (ἑορτὴ) χωρὶς ἑορτὴν, ὅστις δὲν ἔχει ἑορτὴν, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν κρατοῦν ἑορτὴν· ὅπου ἄλλοι ἀνέορτος γράφουσι.

Ἀνεοστασίη, ης, ἡ· (ἀνεως, ἵστημι) = ἀνεοστασίη. Ruhnk. ep. cr. σλ. 212.

Ἀνεπάγγελτος, ὁ, ἡ· (ἐπαγγέλλω) ἀπροσκάλεστος, ἀπρόκλητος. 2) ἀμήνυτος, ἀπήρυκτος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμηνύθη, δὲν εἰδοποιήσε τις προτήτερα τίποτε. Πολυβ. Δ'. 16. ναὐπάγγελτος πόλεμος· ἰδὲ ἀπήρυκτος.

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ· (ἀνεπαισθάνομαι) τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται τις, καὶ ὁποιος δὲν πίπτει εἰς τὴν αἴσθησιν. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν αἰσθάνεται, δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει. Ἐπῤῥ. ἀνεπαισθήτως.

Ἀνεπαίστος, ὁ, ἡ· (ἐπαίστος) ὅστις δὲν ἀκούσθηκεν ἢ δὲν ἀκούεται, ἀνήκουστος.

Ἀνεπαίσχυντος, ὁ, ἡ· = Ἀναίσχυντος. Ἐπῤῥ. ἀνεπαισχύντως

Ἀνεπαίτιατος, ὁ, ἡ· (ἐπαιτιάομαι) ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ, δὲν κατηγορεῖ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν παραπονεῖται τις· ἄκακος, ἀθῶος. Ἰώσηπ.

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐπαλλάσσω) ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν, τὸν τόπον του. Ἀριστοτ. ηὖδα ἀνεπάλλακτα.« λέγονται ἅπαν τὰ εἰς τὸ πλάγι μεσιανὰ σβάντια καὶ τῶν δύω σιαγόνων, ὅτκι τὰ ζῶον κλείῃ τὸ στόμα, δὲν ἐμπαίνουν οὔτε τὰ κάτω εἰς τὸν ἀνώμετα ἄβειον τόπον τῶν ἀπάνω, οὔτε τὰ ἀπάνω εἰς τὸν ἀνώμεσα τόπον τῶν κάτω, καθὼς π. χ. τὰ ὀδόντια αὐτὰ τῶν σιάλων καὶ τῶν γατῶν, ἀλλὰ ἡ τομικὴ των ἀκουμβοῦν ἴσια μία μὲ τὴν ἄλλην.

*Ἀνέπαλτο· ἀορ. β'. προσ. γ', κατ' Ἐπ. συγκ. ἀντὶ ἀνεπάλετο, παρὰ τὸ ἀνηπάλλω· κατὰ παθητ. σημασ. μέσης διαθ. τύπου· μολήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον ἔδυ.« Ἰλ. Θ, 85, καὶ Τ, 424, καὶ Ψ, 693. Τρυφιόδ. σελ. 386. ὑπὸ Wernicke· (ἡ στέρα παραγω. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀμφιβ. τοῦ τόνου ἕνεκα· ἔδει γὰρ γράφεσθαι ἀνεπάλτο, ὡς ἐπάλτο· ἢ σημαστὰ δὲ μένει ἡ αὐτή.)

Ἀνεπανόρθωτος, ὁ, ἡ· (ἐπανορθόω) ἀδιόρθωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διορθώσῃ τις.

Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ· (ἐπαφὴ) ἀψηλάφητος, ἀνέγγιγκτος, ἄφαυστος, ἀπείραχτος, ἄβλαπτος· ἀνέπαφος ὕβρεως.« Δημοσθ. Διονυσόδ. 38. ζο. Ἀντωνιν.

Ἀνεπαφρόδιτος, ὁ, ἡ· = Ἀναφρόδιτος.

Ἀνεπαχθής, ὁ, ἡ· (ἐπαχθὴς) μὴ βαρετὸς, μὴ ὀχληρὸς, ὅστις δὲν προξενεῖ βάρος, ἀνόχλητος. Ἐπῤῥ. ἀνεπαχθῶς· φέρω ἀνεπαχθῶς δέτι τὸ πέρνω πρὸς βάρος, δέν μοὶ κακοφαίνεται, δὲν μὲ πειράζει. Ἀν. Β'.

Ἀνεπέλευστος, ὁ, ἡ· (ἐπέρχομαι) ὅστις δὲν ἦλθεν ἢ δὲν ἔρχεται ὀπίσω. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 182. ἀνεπέλευστός ἐστι· τὸ παρ' ἡμῖν πῆγεν (τὸν ἀγύριστον· ἢ πῆγεν ἐκεῖ ὁπου δὲν γυρνοῦν.

Ἀνεπηρέαστος, ὁ, ἡ· (ἐπηρεάζω) ἀπείραχτος, ἄβριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπείραξεν εἰς τὴν τιμήν του, δὲν ἔβλαψε, δὲν ὕβρισε, τὸ Ἰταλ. δὲν ὠφελήσητε τις, μὲ κανένα τρόπον.

Ἀνεπής, ἐος, ὁ, ἡ· (ἔπος) χωρὶς λόγον, χωρὶς ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός.

Ἀνεπίβατος, ὁ, ἡ· (ἐπιβαίνω, βάω) ἄβατος, ἀπάτητος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις, νὰ περιπατήσῃ, νὰ πηγαίνῃ· χωρὶς στράταν.

Ἀνεπιβούλευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιβουλεύω) χωρὶς ἐπιβουλήν, ἐνεργ. καὶ παθ. ὅστις δὲν ἐπιβουλεύει τινα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιβουλεύει τις. Θουκυδ.

Ἀνεπίγνωστος, ὁ, ἡ· (ἐπιγιγνώσκω) ἀπαρατήρητος· ἀκαλογνώριστος· τὸν ὁποῖον δὲν παρατήρησε, δὲν παρατηρεῖ, δὲν ἐγνώρισε, δὲν γνωρίζει τις σωστὰ καὶ καλά. Ἐπῤῥ. Ἀνεπιγνώστως. Σχολ. Πινδ.

Ἀνεπίγραφος, ὁ, ἡ· (ἐπιγραφὴ) χωρὶς ἐπιγραφὴν, χωρὶς πανώγραμμα· ἐπὶ βιβλίων, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀδέσποτος.

Ἀνεπιδεής, ὁ, ἡ· = Ἀνενδεής.

Ἀνεπίδεικτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδείκνυμι) ὅστις δὲν δείκνεται, δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπουν, δὲν ἀγαπᾷ ἐπίδειξιν, τὸ κοινότερον, δὲν ἀγαπᾷ τὰ τρανά. Γρηγ.

Ἀνεπίδεκτος, ὁ· ἡ· (ἐπιδέχομαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται, δὲν δέχεται, δὲν στέργει τι· ὅστις δὲν δίδει ἀφορμὴν εἰς τίποτε, δὲν θέλει νὰ κάνουν ἢ νὰ ἠξεύρῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα τῷ λέγουν μετὰ γενκ. ἀνεπίδεκτος λόγων· τὸ κοντότερον δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια. 2) ὅστις ἢ ὅτις δὲν ἔχει χώραν, δὲν εἶναι δυνατὸν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τίποτε. «Ἀνεπίδεκτος κακίας.« Βασίλ.

Ἀνεπίδετος, ὁ, ἡ· (ἐπιδέω) χωρὶς ἐπανώδεσμα, ἄδετος ἀπ' ἐπάνω. Γαλην. «ἀνεπίδετον ἕλκος.«

Ἀνεπίδοτος, ὁ, ἡ· (ἐπίδοσις) ἀφιλοναίκητος, ἀκριπλόχητος· ἡ ἀνεπίδοτος, ὄρμενη ἀπὸ γονεῖς κόρη, διὰ τὴν περιουσίαν ἢ τὸ ἔχειν τινὰ οἱ ὁποίας, δὲν ἔχουν δίκαιον, δὲν ἠμποροῦν οἱ συγγενεῖς της νὰ φιλοναικήσουν, νὰ ἀνοίξουν κρίσιν.

*Ἀναπιδόκητος, ὁ, ἡ· (δοκέω) ἀπροσδόκητος, ἔξαφνος, ἀνεπαίντυγος. Σομβ. Δψ. 225.

Ἀνεπίδοτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδίδωμι) ὅστις δὲν ἐπιδίδει, δὲν προκόπτει, δὲν αὐξάνει· ἀνιπρόκοπος. Θεόφ. Φ. Ἱστ. Δ'. 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεπιείκεια, ας, ἡ· σκληροκαρδία, ἀπηνεμβλεψία, ἀπανθρωπία. Δημοσθ. παρὰ τὸ
Ἀνεπιεικής, ὁ, ἡ· (ἐπικ.) ἀσυγκατάβατος, σκληρόγνωμος, ἀπάνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἀνεμείωτος.
Ἀνεπιζήτησία, ἡ· παρ' Ἀνδρονίκ. περὶ Παθῶν. σελ. 765. τὸ μὴ ἐπιζητεῖν· ἀφροντιστία.
*Ἀνεπίθετος, ὁ, ἡ· (ἐπιτίθημι) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προστεθῇ τίποτε πλέον· ὅστις, ἢ ὁ,τι ἐρθάσῃ εἰς τὸν ὑψηλότατον βαθμόν. Δικείαρ. παρὰ Creuz. mel. 3. σλ. 135.
Ἀνεπιθόλωτος, ὁ, ἡ· (θολόω) ἀθόλωτος, καθαρός. Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀνεπιθύμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιθυμέω) ὅστις δὲν ἔχει ἐπιθυμίαν, δὲν ἐπιθυμεῖ, χωρὶς ἐπιθυμίαν. Ἐλλήν. (ῠ)
Ἀνεπικάλυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικαλύπτω) ἀσκέπαστος, φανερός. Ἐπῤῥ. ἀνεπικαλύπτως. (ῠ)
Ἀνεπίκαυστος, ὁ, ἡ· (ἐπικαίω) ἄκαυστος, ἄκαρτος.
Ἀνεπίκαυτος = ἀνεπίκαυστος.
Ἀνεπικηρύκευτος, ὁ, ἡ· (ἐπικηρυκεύομαι) = ἀκήρυκτος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ἢ δὲν ἔγινε συνομιλία περὶ συμβιβασμοῦ μὲ τὸ μέσον κήρυκος. Ἡσύχ. (ῠ)
Ἀνεπίκλητος, ὁ, ἡ· (ἐπικλέω) χωρὶς ἔγκλημα, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος. Θουκυδ. Α'. 92. Ἐπῤῥ. ἀνεπικλήτως.
Ἀνεπικοινώνητος, ὁ, ἡ· (ἐπικοινωνέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοινοποιήσῃ, μεταδώσῃ, φανερώσῃ τις τὶς ἄλλον. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ κοινοποιῇ τι. Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 55. 32.
Ἀνεπικούρητος, ὁ, ἡ (ἐπικουρέω) ἀβοήθητος· τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κανείς.
Ἀνεπικρισία, ας, ἡ· τὸ ἀδύνατον νὰ κάμῃ τινὰς ἐπίκρισιν, ἢ ἀπόφασιν: ἐμπόδισμα ἢ κράτημα ὀπίσω τῆς ἀποφάσεως, τὸ Ἰταλ. τῆς σεντέντσας· παρὰ τὸ
Ἀνεπίκριτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρίνω) ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κρίσιν, νὰ γνωρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ τίποτε. 2) παθ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε κρίσις καὶ ἀπόφασις. Ἐπῤῥ. ἀνεπικρίτως.
Ἀνεπικρυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρύπτω) ὅστις δὲν ἀποσκεπάζεται, δὲν κρύπτεται, ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ κρυφθῇ, ἀποσκεπασθῇ.
Ἀνεπικώλυτος, ὁ, ἡ· (ἐπικωλύω) ἀνεμπόδιστος. Ἐπῤῥ. ἀνεπικωλύτως.
Ἀνεπίληπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιλαμβάνομαι) ἄπιαστος εἰς τίποτε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις. ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος. Ξενοφ. Παιδ. Α'.
Ἀνεπίληστος, ὁ, ἡ, (ἐπιλανθάνω) ἄκρυφτος· τὸν ὁποῖον ἢ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ τις, ὥστε νὰ μὴ καταλάβῃ ἄλλος, ὅσον κρυφὰ καὶ ἂν τὸ κάμῃ. 2) (ἐπιλανθάνομαι) ἀλησμόνητος, ὅστις δὲν λησμονεῖ.
Ἀνεπιλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐπιλογίζομαι) ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) ἀλογάριαστος. Ἐπῤῥ. ἀνεπιλογίστως.
Ἀνεπιμέλητος, ὁ, ἡ· (ἐπιμελέομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει, δὲν ἐπιμελεῖται, ἢ τὸν ὁποῖον παραβλέπει, καταφρονεῖ τις. Σχολ. Ἀπολ. Α'. 1175.
Ἀνεπίμικτος, ὁ, ἡ· μετὰ γεν. (ἐπιμίγνυμι) ἀνακατωτος εἰμὲ ἄλλο τίποτε, καθαρός. Διοσκ. «ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας.» 2) ὅστις δὲν ἔχει κοινωνίαν, συναναστροφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στράβ. Η'. 514. «Ἀνεπίμικτοι ἄνθρωποι·» ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ Τόπου· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συχνάζουσιν ἄνθρωποι· ὅστις δὲν ἔχει ἐμπόριον, ἢ πάρσιμον καὶ δόσιμον, τὸ Ἰταλ. νεγότσιο, δὲν κάμνει πραγματείαν μὲ ἄλλους τόπους. Διοδ. Σικ. Ε'. 21. 3) Ἀνεπίμικτον. Οὐσιαστ. ἐπίτ. τοῦ, Ἀνεπιμιξία, ἀκοινωνησία. Πλούτ. Ἐπῤῥ. ἀνεπιμίκτως.
Ἀνεπιμιξία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι ἀνακατωμένον, ἢ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ἀνακατωθῇ τι μὲ ἄλλο τίποτε. 2) ἔλλειψις, ἢ παῦσις συναναστροφῆς: παρσίματος καὶ δοσίματος, ἢ πραγματείας, τὸ Ἰταλ. κάλμα.
Ἀνεπίμονος, ὁ, ἡ· (ἐπιμένω) ὅστις δὲν ἐπιμένει εἰς τι, ἀκατάστατος.
Ἀνεπινοησία, ας, ἡ· ἀνοησία, ἀστοχασία. Σέξτ. Ἐμπ. παρὰ τὸ
Ἀνεπινόητος, ὁ, ἡ· (ἐπινοέω) ὅστις δὲν ἐννοεῖ, δὲν ἔχει ἰδέαν τινος· ἀνάξιος ἢ ἀνίκανος νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ, ἰδεασθῇ τι. 2) ἀπαρατήρητος, ἀγνόριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐπαρατήρησε, δὲν ἐγνώρισεν· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στοχασθῇ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ, καταλάβῃ τις. «Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας.» Διόδ. Σικ. Β'. 59. ΙΘ'. 94.
Ἀνεπίξεστος, ὁ, ἡ· (ἐπιξέω) ἀστίλβωτος, ἀτάφιστος, ἀγάλιστος, τὸ γερμανικοίταλ. ἀπολίτιρστος· ἀτελείωτος, ἄσωστος, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἢ τὸ χρῖσιμον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· «μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν.» Ἡσύχ. Ἔρ.
Ἀνεπίπλαστος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλάσσω) ἄλειφτος, ἄφιτ ἀπόδωτος.
Ἀνεπίπλεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλέκω) ἀπερίπλεκτος μὲ ἄλλον· ὅστις δὲν ἔχει σχέσιν, κοινωνίαν, στενὴν συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Στράβ. Β'. ὡς καὶ Ἀνεπίμικτος.
Ἀνεπίπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλήσσω) ἀμάλωτος, ἀπροσωπόδωτος, ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος: ὅστις δὲν ἀξίζει ἐπίπληξιν, ἤτοι μάλωμα, κατηγόριαν. Ξενοφ. ὅστις δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· κακοῦλον ἄχρειος, κακός. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν μαλώνει, δὲν προσωποδέρνει, δὲν παιδεύει, δὲν τιμωρεῖ. Ἀντων. Α', 10. Ἐπῤῥ. ἀνεπιπλήκτως· ἀφ' οὗ
Ἀνεπιπληξία, ας, ἡ· ἀτιμωρησία, τὸ νὰ μὴ παιδεύσῃ, τιμωρήσῃ, μαλώσῃ, προσωποδέρῃ τις τινα. Πλάτ. Νομ. Γ'. ἀδιορθωσιὰ· τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ τις νὰ διορθώσῃ τινα.
Ἀνεπιῤῥέκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιῤῥίζω) ὅστις δὲν ἐχρησίμευσεν, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὰ τῆς θυσίας. «Ἀχυτρόποδες ἀνεπιῤῥέκτοι.» ὡς ἀθυτοι. Ἡσύχ. Ἔρ. δηλ. ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὴν θυσίαν.
Ἀνεπισήμαντος, ὁ, ἡ· (ἐπισημαίνω) ἀσημείωτος, τὸ Ἰταλ. ἀμάρκιαστος, μὲ χωρὶς μάρκαν· ὅστις δὲν ἔγινεν ἀκουστὸς μὲ ἐπαινοι ἢ μὲ κατηγόριαν· τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ τις, ἢ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὀλίγον ἀκούεται· ὅστις εἶναι ὀλίγον γνωστός. Διόδ. Σικελ.
Ἀνεπισημείωτος, ὁ, ἡ, (ἐπισημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐκαμάτις ἐπισημειώσεις, παρατηρήσεις· ἀξήγητος, ἀσχολίαστος. Ἐλλήν.
Ἀνεπίσκεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπισκέπτομαι) ὅστις δὲν ἐξετάζει, δὲν ἐρευνᾷ. Ἡρόδ. 2, 45. 2) παθ. τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ, ἀλλὰ παραβλέπει, ἀμελεῖ. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. δ', 3. «οὐδὲν τῶν κτημάτων ἐῶντας ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνεπίσκεπτον.»
Ἀνεπισκεύαστος, ὁ, ἡ· (ἐπισκευάζω) ἀδιόρθωτος, τὸ τουρκ. ἀμερεμέτιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τὸν τόπον.
*Ἀνεπισκεψία, ἡ (ἀνεπίσκεπτος) ἀπροσεξία, κατεφρόνησις.
*Ἀνεπισκόπευτος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἐπίσκοπον, ἢ ἐπιστάτην. Ὀλυμπ.
Ἀνεπισταθμευτος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπισταθμεύω). ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ σταθμόν, τὸ τουρκ. κονάκι, εἰς τοὺς στρατιώτας. Πολύβ.
Ἀνεπίσταθμος· ὁ, ἡ· = Ἀνεπισταθμευτος.
Ἀνεπισταθμία, ας, ἡ· (ἀνεπίστατος) ἀνοησία, ἀσυλλογισιὰ, Ἀπροσεξία. Λίστχιν. εἰς Ἀβίοχ. Γ'.
Ἀνεπιστάτητος, ὁ, ἡ· (ἐπιστατέω) χωρὶς ἐπιστάτην.
Ἀνεπίστατος, ὁ, ἡ· (ἐφίστημι) ὅστις δὲν προσέχει, δὲν δίδει προσοχὴν· δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται. Πολύβ. Γ. 40. καὶ 47. Ἐπῤῥ. ἀνεπιστάτως.
Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ· ἀμάθεια, ἀνεμπειρία. Ξενοφ. Οἰκον. Ε'. καὶ Πλάτ. παρὰ τὸ
Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἐπιστήμων) χωρὶς ἐπιστήμην, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ πλεῖστον μετ' Ἀπαρμφ. Θουκ. «ἀνεπιστημων καὶ ἄπειρος, ὁποι τράπηται.» οὕτω καὶ Ξεν. Ἀπ. Β'. γ'. 7. «ἀνεπιστήμων ἵππῳ χρῆσθαι.» Ἐπῤῥ. ἀνεπιστημόνως καὶ ἀνεπιστημοσύνως. Ξεν. Κυν. Γ'. 11. «κύνες ἦγμέναι ἀνεπιστημόνως.»
Ἀνεπιστρεπτεί, καὶ ἀνεπιστρεπτί (ἐπιστρέφομαι) Ἐπῤῥ. χωρὶς νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸν ἑαυτόν του, ἤγουν νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του· μεταφ. ἀφρόντιστα, χωρὶς ἐπιμέλειαν, χωρὶς προσοχήν.
Ἀνεπιστρεπτέω, ῶ· εἶμαι ἀνεπίστρεπτος, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· δὲν προσέχω, δὲν φροντίζω, δὲν μοῦ μέλει διά τίποτε· Διογ. Λαερτ. 5. 91. ὅπου ἐσφαλμ. κεῖται Ἀνεπιτρεπτέω· Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Β'. 5.
Ἀνεπίστρεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιστρέφομαι) ὅστις δὲν στρέφεται, δὲν γυρίζει, δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν του· μεταφ. ἀφρόντιστος, ἀγάλιστος· ὅστις δὲν ζαλίζεται, δὲν φροντίζει, δὲν τῷ μέλει τίποτε: ἀσυγκατάβατος· Ἐπῤῥ. Ἀνεπιστρέπτως.
Ἀνεπιστρεφής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγ.
Ἀνεπιστρεψία, ας, ἡ· ἀμέλεια, ἀφροντισία· Ἀρρίαν. Ἐπίκ. Β'. κ'. 14.
Ἀνεπίστροφος, ὁ, ἡ = ἀνεπίστρεπτος· Ἐπῤῥ. Ἀνεπιστρόφως· Σχολ. Σοφ.
Ἀνεπισφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) = Ἀσφαλής· Θεμίστ. ΙΕ'. σελ. 190.
Ἀνεπίσχετος, ὁ, ἡ· (ἐπέχω) ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ὀπίσω· Ἐπῤῥ. ἀνεπισχέτως.
Ἀνεπίταικτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτάσσω) ἀπροστακτος, ἀνεξάρτητος, ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κανένα· ἀνεξάρτητος. Θουκ. «ἀνεπίταικτος ἐξουσία.» Ἐπῤῥ. ἀνεπιτάκτως.
Ἀνεπίτατος, ὁ, ἡ· (ἐπιτείνω) ἀτέντωτος· ὅστις δὲν τεντώνεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ τεντώσῃ, νὰ τανύσῃ.
Ἀνεπιτευκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) ὅστις δὲν ἀπόλαυσε δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του· Σχολ. Εὐριπ. Φοίν.
Ἀνεπιτέχνητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτεχνάομαι) ἀτέχνευτος, χωρὶς νέαν ἐφεύρεσιν, χωρὶς ἐπιμέλειαν ἢ σκέψιν· Ἐπῤῥ. ἀνεπιτεχνήτως.
Ἀνεπιτήδειος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀνεπιτήδεος, ἐη, εον· (ἐπιτηδειος) ἀνάρμοστος, ἀτέρμαστος, ἀνωφελὴς, ἀσύμφορος· ἐναντίος, ἄτοπος· Ἡρόδ. ἀντιφερόμενος, ἐχθρικὸς, δυσόρεστος· Ἐπῤῥ. ἀνεπιτηδείως· Ξενοφ. ἀφ' οὗ
Ἀνεπιτηδειότης, τος, ἡ· ἀνεπιτηδειοτητα, ἀναρμοστία, ἀτοπία.
Ἀνεπιτηδευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτηδεύω) ὁ χωρὶς φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν, χωρὶς τέχνην κτιμώμενος, ψιλασμένος, κατασκευασμένος. Λουκιαν. Ἐπῤῥ. ἀνεπιτηδεύτως.
Ἀνεπιτίμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτιμάω) ἀμάλωτος, ἀτιμώρητος, ἀπαίδευτος· ἀξιέπαινος, ἀσύδοτος, ὅστις δὲν πληρώνει δόσιμον· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι διωρισμένον δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· «Ἀνεπιτίμητα χωρία· χωράφια, τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁποῖα δὲν ἐξετιμήθησαν εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸ ὡρισμένον δόσιμον. (– τι –).

'Ανεπίτροπος, ὁ, ἡ· (ἐπίτροπος) χωρὶς ἐπίτροπον· 2) (ἐπιτρέφω) = ἀνεπίστρεπτος.

'Ανεπιτυχής, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) = ἀνεπίτευκτος· 'Αρτεμίδ. Δ'. 24.

'Ανεπίφαντος, ὁ, ἡ· (ἐπιφαίνομαι) ὄπτις δὲν ἔγινεν ὁρατός, φανερός, ὅστις δὲν στολίζεται, δὲν καλλωπίζεται, δὲν λαμπροφορεῖται, δὲν κάμνει εἰς τὸν ἑαυτόν του περιέργους τοὺς ἀνθρώπους· δὲν προξενεῖ περιέργειαν, θαυμασμόν· δὲν ἔγινε περίεργος, εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον· 'Επῤῥ. ἀνεπιφάντως· 'Αντωνῖν. Δ'. 9.

'Ανεπίφατος, ὁ, ἡ· (ἐπίφατος) παρ' 'Ησυχ. καὶ Σουϊδ. 'Απροσδόκητος· ὁ Σουϊδ. ἔχει ἐν παρδὸ. τοῦ 'Ανεπιφάτως, »'Εντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ· ὁ δὲ Φίλ. Β'. σελ. 57. »'Αμέσως καὶ ἀνεπιφάτως τὰ λεχθέντα ποιεῖν· ὅπου τὰ χειρόγρ. 'Ανεπάφως, ἔχουσι, καὶ σημαίνει τὸ 'Απατηγορήτως, 'Αμέμπτως, χωρὶς ψόγον, ἐκ τοῦ 'Επίφατος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σελ. 76. κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν κεῖται ἐν σελ. 521. »'Ανεπιφάτως καὶ ἀφωράτως κατάγεται· ὅπου κάλλιον 'Ανεπιφάντως, ἀναγνωστέον.

'Ανεπίφθονος, ὁ, ἡ· (ἐπίφθονος) χωρὶς φθόνον, ὁ μὴ ἄξιος φθόνου, ψόγου, καὶ κατηγορίας· Ξενοφ. 'Ιερ. Ζ'. 10. 'Επῤῥ. ἀνεπιφθόνως.

'Ανεπίῤῥαστος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπιῤῥάομαι) ἀπαρατήρητος, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· 'Αχιλλεκτ. Α'. 129. »μυρίαι βροτοῖς πῆρες, κἀνεπίῤῥαστοι δύσεις.«

'Ανεπιχείρητος, ου· ὁ, ἡ, (ἐπιχειρέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πιάσῃ, νὰ νικήσῃ, νὰ τὸν βάλλῃ εἰς τὸ χέρι του, νὰ τὸν ὑποτάξῃ.

'Ανεπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ἐποπτεύω) ὅστις δὲν ἐμβήκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐποπτῶν, τουτέστι ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος.

'Ανεπόψιος, ου, ὁ, ἡ· (ἐπόψιος) ὅστις ἢ ὅτι δὲν εἶναι ὑφθαλμοφανές· τουτέστι δὲν ἔχει τις πρὸ ὀφθαλμῶν του, δὲν τὸ βλέπει μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.

'Ανέραμαι· ποιητ. αὐτὶ ἀνεράομαι.

'Ανεράομαι· ἀόρ. ἀνηρασθην (ἀνά, ἐράω· ἀμφ.) ξαναγαπῶ, ἀγαπῶ πάλιν, ἐκ νέου, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπων πρότερον· »... ὥρα ἂν εἴη λέγειν, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνεραθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας.« Ξεν. 'Απομ. 3, 5, 8. καὶ Ξεν. 'Εφ. σλ. 139. ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει.

'Ανεραστία, ας, ἡ· ζωὴ χωρὶς ἔρωτας, ἢ ἀγάπην· ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην· τὸ νὰ εἶναι τις ἄπειρος εἰς τὴν ἀγάπην. Θεμίστ. Π'. 163. παρὰ τὸ

'Ανέραστος, ὁ, ἡ· (ἐράω μετὰ τοῦ στερητ. α) ὁ ἀγάπητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ τις· ἄνευ ἀγάπης. »Θανάτου ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος.« 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν ἐχει ἀγαπητικὴν, ἢ ἀγαπητικὸν· δὲν αἰσθάνεται τὴν ἡδονὴν τῆς ἀγάπης· σκληρόκαρδος, ἄχαρος. »Τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν ὡς ἀποκτεῖναι τὰ καλὸν μειράκιον.«

*'Ανεργάζομαι. Μλ. ἀσομαι (ἀνά, ἐργάζομαι) τελειόνω, κάμνω, φκιάνω τίποτε τέλειον.

'Ανέργαστος, ὁ, ἡ· (ἐργάζομαι μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀνετοίμαστος, ἀτελείωτος.

'Ανεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἀκάματος, ἀχείρωτος· ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν συνέβηκε. Εὐρ. Ἠλέκτρ. 566. »ἔργα ἄνεργα.« δηλ. βουλὰς ἀδούλευτες.

'Ανέργω· ἀρχ. ποιητ. τύπος τοῦ ἀνείργω· κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἐμποδίγνω, σπρώχνω ὀπίσω τὴν ὁρμήτισιν ἢ τὸ κινούντι· ποιητ. ὠσαύτως καὶ τὸ ἀνεργω, οὐ τῷ Παρατ. ἀνέργε, ἀνέργον χρῆται Ὅμ. Ἰλιάδ. Η, 55. Γ. 77. Ρ, 752. ὅστις ὅμως δύναται παράγ. καὶ παρὰ τὸ ἀνέργω.

'Ανερεθίζω, Μ. ἴτω. (ἐρεθίζω) διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ τινα, ἐξαιρ. εἰς θυμόν. Θουκ. Α'. 21. καὶ Ξεν. 'Αναβ. ς'. 6. »ὑπὸ τοῦ Διξίππου ἀνερεθιζόμενος.«

'Ανέρεικτος, ὁ, ἡ· ἄθραυστος, ἀσύντριφτος, ἀτσάκιστος, ἀλύγιστος. 'Ιππουρ.

'Ανερείκομαι, Μλ. ψομαι· ἁρπάζων σηκόνω ὑψηλά· ἁρπάζω, τραβῶ τι καὶ τὸ πέρνω μὲ βίαν. Ὅμ. χρῆται παυταχοῦ τῷ γ' ἐνικ. προσ. τοῦ ἀόρ. ἀνερείψαντο· »καὶ ἀνηρείψατο θυοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.« Ἰλιάδ. Τ, 234. »νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι.« Ὀδυσ. Δ, 727. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν. »νῦν δέ μιν ἀθλίως Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.« Ὀδυσ. Α, 241. Ξ, 371. Τ, 77. 2) παρὰ τοῖς μεταγν. πίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι· καθ' ἣν ἔννοιαν ὁ Ὅμ. πανταχοῦ καὶ τῷ ἀόρ. χρῆται. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἐπι. μόνον· (παρὰ τὸ, ἐρείπω, ὅπερ κυρίως οὐδὲν διέφερε τοῦ ἐρέπτω· ἡ ὑπόθεσις Ἐνεστ. ἀνερείπτω, ὅλως παράλογος· ἀλλὰ καὶ τοῦ μόνου ἀπαντωμένου ἀόρ. ὁ σχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀνερέπτω οὐκ εὐλόγως φαίνεται).

'Ανερέπτω· (ἐρέπτω) σύρω, τραβῶ μὲ βίαν ἰσχυρὰ πάνω· τραβῶ ἀπάνω. Παῦτ. »στόμαχος ἀνερεπτόμενος« στομάχι τὸ ὁποῖον ἔχει σπασμούς, τὸ Ἰταλκ. convulsionen, εἰς τὸ ἀπάνω μέρος του, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ μαζώνηται, σφίγγηται, σηκόνεται ἰσχυρὰ πάνω, προξενεῖ ἀναγούλιαν, καὶ φέρει ξερατόν. »περὶ στόμαχον βάρος ἴζει πρῶτ' ἀνερεπτόμενον.« Νικόδρ. 'Αλεξ. 256.

'Ανερεύγω, Μ. ξω· (ἐρεύγω) ἐρεύγομαι, τὸ κοινότερον ῥιγανλίζω, ἀναγουλιάζω, μ' ἔρχεται νὰ ξεράσω. 2) μέσ. ἀνερεύγομαι, ἐπὶ ποταμῶν· ξεχύνομαι, ξετρέχω. 'Απολ. Β'. »ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.«

'Ανερευνάω, ῶ, Μ. νήσω· (ἐρευνάω) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ προσοχήν· ἀφ' οὗ

'Ανερεύνησις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις, ζήτησις.

'Ανερεύνητος, ὁ, ἡ· ἀνεξέταστος· τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐρεύνησέ τις περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ μάθῃ, νὰ ἀκούσῃ τίποτε ἐρωτῶν καὶ ἐξετάζοντας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἔρευναν. 'Αριστοτ. Νικομ. Γ'. 9.

'Ανερίδευτος, ὁ, ἡ· (ἐριδεύομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀγορασῃ, νὰ ταραβίξῃ τις πρὸς τὸ μέρος του μὲ ὥρα καὶ χαρίσματα· ἀπροσωπόληπτος, ἀδωροδόκητος· ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν μάλιστα· χωρὶς ἔριδα, Φίλ. »ἡγεμονίαν ἀφιλόνεικος καὶ ἀνερίδευτος.« καὶ »'Αστασίαστα καὶ ἀνερίδευτα.« (ι)

'Ανερίνηστος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ὡρίμασε, δὲν ἤψησε, δὲν ἔγινεν ὥριμος μὲ τέχνην. 'Επὶ σύκων μόνον ἐν χρήσει. Θεοφρ. Φυτ. 'Ιστ. Β'. 13. »ἀνερίνηστα σῦκα.« ἴσα ὡριμάζουν ἄνευ τινὸς τέχνης· χωρὶς νὰ βάλλουν εἰς αὐτὰ ἀγριόσυκα ἢ ὄφιν. (ι)

'Ανέριστος, ὁ, ἡ· (ἐρίζω) ἀφιλονείκητος.

'Ανερκής, ές, ὁ, ἡ· (ἔρκος) χωρὶς φράκτην, ἄφρακτος, ἄφρακτος· ἀδιαφίνευτος. Κοϊντ. Σμυρν. Γ'. 493. καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θήκας.«

*'Ανέρκω = ἀνέργω. ἀναγινώσκουσιν οἱ Σχολ. Ὀδυσ. Δ, 18.

'Ανερμάτιστος, ὁ, ἡ· (ἐρματίζω) ἀσαβούρωτος, χωρὶς σαβούρα· ἐπὶ πλοίων. Ἡρόδ. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 144. Α. Χρυσόστ. »ἀνερμάτιστον πλοῖον.« 2) Μεταφ. ἀκατάστατος, χωρὶς σταθερότητα. Λογγ. 2, 2.

'Ανερμήνευτος, ὁ, ἡ· (ἑρμηνεύω) ἀνεξήγητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξηγεῖ, δὲν ἐκφράζει τις καθαρὰ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Εὐστάθ. 'Επῤῥ. ἀνερμηνεύτως.

'Ανέρομαι· (ἐρομαι) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, θέλω, ἀκούω, νὰ μάθω τίποτε ἀπό τινα ἐρωτῶντας· φαίνεται δὲ ὅτι παρὰ τοῖς 'Αττ. ὁ ἀόρ. ἀνηρόμην ἦν μόνον ἐν χρήσει, σπανιώτερον ὁ Μλ. ἀνερήσομαι· οἱ δ' ἄλλοι. χρν. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ, ἀνερωτάω. Οἱ δ' Ἐπικ. ἐχρῶντο τῷ ἐνστ. ἀνείραμαι, ὅπερ ἴδε.

'Ανερπύζω, Μ. σω. = 'Ανέρπω.

'Ανέρπω· (ἕρπω) κοιλοτύρομαι, κωλοσύρομαι ἀπάνω· κρυφανεβαίνω που.

'Ανερρίφω. Μλ. ἀνερρήσω. ἀόρ. ἀνῤῥήφην (ἐρρίφω. ἀμλ.) Ὑπάγω εἰς δυστυχίαν· κρημνίζομαι, χάνομαι, φθείρομαι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ προστακτ. Ἐγκλ. μὲ ὀργῆς ἢ δυσαρεσκείας τόνον τοῦ ὁμιλοῦντος π. χ. »Ἀνερρίφη, φύγε, χάσου ἀπὸ ἐδῶ, μᾶς κάνεις ἐ πάκακο, ἀπὸ τὸ μέσον ἀπ' ἐδῶ, βγάλε τον λαιμόν του, ξεκαντίτου διάβολον, βγάλε τον λαιμόν του, ξεκαντίτου.« 'Ιππκρ. σλ. 793 Εὐτυχ. »ὡς μόλις ἀνῤῥίφησεν ὑπὲρ ἑρμην. διὰ τοῦ, 'Ανεῤῥάφη, καὶ κοινότερον, Μόλις ἐκρημνίσθη. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει 'Ανῤῥίφησα, ἀσφαλμ. αντί, 'Ανῤῥήξα, 'Ανελεξάμην ἐμαυτόν ἐκ τόπου.

*'Ανερυγγάνω (ἐρυγγάνω) = ἀνερεύγω.

'Ανερυθριάω, Μλ. άσω· (ἐρυθριάω) ἀρχίζω νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν. Ξενοφ. Συμπ. Γ'. 12. »ἀνερυθριάτας εἶπεν. (ασω).

'Ανερύω, Μ. ύσω· (ἐρύω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Αὐ 'Ερύω. αὐερύω. (υω, υσω)

'Ανέρχομαι, Μ. ανελεύσομαι· ἀόρ. ἀνῆλθον· συνήθως κατὰ συγκ. ἀνῆλθον· (ἔρχομαι, ἀμλ.) ἔρχομαι ὀπάνω, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὸ μέρος· »ἐς σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.« Ὀδυσ. Ε', 97, 148. 194. »πᾶσαν δ' ἀνελθών.« Ἰλιάδ. Τ, 190. β) ἐκβλαστάνω, εὐγάνω βλαστάρια, ριζώνω νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐννήσα.« Ὀδυσ. Ζ, 163. 2) ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω ὀπίσω, εἰς τὴν πατρίδα μου· καθ' ἣν σημασίαν Ὅμ. προστίθησι τὸ αἶψ καὶ αὖθις. 3) ἀνήκω, εἰς τινα· ἀναφέρομαι εἴς τινα, εἶμαι εἰς τὴν προστασίαν, ὑπὸ τὴν σκέπην του. »Νόμος εἰς σ' ἀνελθών.« Εὐριπ. Ἑλέν. 796. καὶ »'Αρχὴ ἀνῆλθεν εἰς σέ.« (ἀνερχομένῳ· ἄπαξ μόνον μετὰ μακροῦ τοῦ α. Ἰλιάδ. Δ, 392. »Ἀφ' ἱππων ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἀγωνες.« ὀπίσω μᾶλλον παραδοξότερον διὰ τὸ ἐνΖ, 187. »Τῷ δ' ἀρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλος ὕφαινε.«)

'Ανερωτάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἐρωτάω) ἐρωτῶ, ξαναρωτῶ, πάλιν ῥωτῶ, συχνορωτῶ· ῥωτῶ μὲ πληροφορηθῶ ὡς καὶ τὸ 'Ανέρομαι. Ὀδυσ. Δ, 251.

'Ανερωτίζω. = 'Ανερωτάω.

*'Ανέσαιμι. Ὁμηρ. ἐνεργ. εὐκτ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀνίημι· κανονικῶς ἐσχηματισμένος ἄπαξ μόνον. Ἰλιάδ. Ξ, 209. ἴδε καὶ ἀνῆσαι.

*'Ανεσαν· πλ3. γ'. προσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνίημι. Ἰλιάδ. Φ, 537.

'Ανέσαντες· ἐνεργ. μετχ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀνίζω. Ἰλιάδ. Ν, 657. οὕτω σχηματιζ. ὑπὸ τῶν ἀρίστων Γραμματικ. καίτοι κατὰ τὸν τύπον καὶ σημασ. εἰς τε τὸ προηγούμ. καὶ εἰς τὸ ἑπόμενον ἀνάγεσθαι ἔχει.

*'Ανέσαι. Ὁμ. ἀντὶ ἀνῆται. ἐνικ. Μλ. προσ. γ'. τοῦ ἀνίημι. Ὀδυσ. Σ, 285. Τοῦ ἰδίου σχηματισμοῦ διεσώθησαν Ὁμηρ. κανονικοῦ ἀορίστου ἐν τοῦ Μέλ. ἀνέσω ἐσχηματισμένου· ἴδε ἀνέσαιμι.

*'Ανεσις, ἡ = ἄνεσις.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνέσιμος, ὁ, ἡ· ξετεντωμένος, ἀναπαυμένος, ἀργός. Σχόλ. Λυκόφρ. 18. ἐκ τοῦ
Ἄνεσις, εως, ἡ· Ἰων. ιος· (ἀνίημι). ξετέντωσις, χαύνωσις, ἔξαιρ. ἐπὶ δυνατά τεντωμένων πραγμάτων· ἄνεσις κακῶν· μετρίασμα δυστυχίας. Ἡρόδ. 5, 27. ὅπου ἐσφαλμ. κεῖται ἄνεως κακῶν. Τρπ. ἀτονία τῶν δυνάμεων, ἀπόστασις, ἀνάπαυσις, ἀναψυχὴ ἀπὸ κόπους καὶ ὅτου ἡ ἀτονία τῶν δυνάμεων ἢ ὑπερβολικὴ ἔκλυσις, ἀῤῥωστία. 2) ἄφεσις, παραίτησις, συγχώρησις. ἀνέσεις τῶν ἁμαρτημάτων. Ἀριστοτ. Πολ. μεταφ. Ἀχαλινωσία, τρυφή, ἡδυπάθεια· ἐξοδος, ἀσωτεία· καθ' ἣν ἔννοιαν συμπίπτει πάλιν τῇ σημασίᾳ, ἀδυναμίας δι' ἡδυπάθειαν.
Ἀνέσπερος, ὁ, ἡ· (ἕσπερος) χωρὶς ἑσπέραν· ἀτελεύτητος. Γρηγ. Ναζ.
*Ἀνέσχετο. παθτ. ἀορ. ἐνα, ἡ. πρόσ. τοῦ ἀνατίω· κατ' Ἐπικ. συγκ. Ἰλιάδ. Λ, 458.
Ἀνέστιος, ὁ, ἡ· (ἑστία) χωρὶς ἑστίαν· ὅθεν καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς μὴ δεχόμενος. μιαρήτωρ, ἐλεεινὸς, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος, ὃς πολεμου ἵρατει ἐπιδήμιον, ὀκρυόεντος.» Ἰλιάδ. 1, 63. 2) χωρὶς ἰδικήν του παρεστίαν. δηλ. ἀσπίτωτος· ἀνοικοκύρευτος· χωρὶς πατρίδα, φευγάτος, πλανώμενος 'ς τὰ ξένα, ξενομηνέος.
Ἀνεστραμμένως, (ἀναστρέφω). Ἐπῤῥήτ. ἀναποδογυρισμένα, ἀνάποδα, πὸς' ἀναποδ. ξενάστροφα.
*Ἀνέσχεσθε, ἀνεσχέσθην. ποιητ. ἀόρ. β', ἀντὶ ἀνάσχε, ἀνέσχαμεν· ἐκ τοῦ ἀνέχω, ὡς ἐκ τοῦ ἀνασχέσθω. Ὁμ.
Ἀνετάζω, Μ. ἀσω· (ἐτάζω) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω.
Ἀνέταιρος, ὁ, ἡ· (ἑταῖρος) χωρὶς ἑταῖρον, τὸ ἰταλ. καμεράτον· τὸ τουρκιβ. καπιγιολντάς. χωρὶς φίλον. Πλούτ.
Ἀνετέος, ἑα, ἑον. Ῥῆματ. Ἐπῳ. τοῦ ἀνίημι ὅτι πρέπει νὰ ἀφεθῇ, ξετεντωθῇ, ξετανυσθῇ· νὰ λάβῃ ἄνεσιν, νὰ ἡσυχάσῃ.
Ἀνετεροίωτος, ὁ, ἡ· (ἑτεροιόω) ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος· ἀτρεπτος εἰς ἄλλο τι. Ἀριστοτ. Ῥόσμ. Β'. 9.
Ἀνετικός, κή, κόν. (ἀνετὸς) ἐπιτηδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ ξετανύσῃ, ξετεντώσῃ, χαυνώσῃς· ἀνετικὰ λέγονται ἀντιθέτως τῷ ἐπιτατικὰ, παρὰ Γραμματ. τὰ ἄνεσιν σημαίνοντα· οἷον τὰ Ἑπῤῥ. ἠρέμα, ἡσυχῇ· τὰ ὁποῖα σημαίνουσιν ὕφεσιν ἢ ἄνεσιν.
*Ἀνέτλη, ης, η· ἀόρ. β'. τοῦ ἀνατλῆναι.
Ἀνέτοιμος, ὁ, ἡ· (ἕτοιμος) ὁ μὴ ἕτοιμος, ἀτοίμαστος· ὅστις δὲν εἶναι ἕτοιμος· ἀπρόθυμος, ὅστις δὲν εἶναι πρόθυμος, δὲν ἔχει προθυμίαν.
Ἀνετος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι) ξετανυσμένος, ξετεντωμένος, χαυνωμένος· λέγεται τόσον ἐπὶ τόξου, ὅτου καὶ ἐπὶ δυσκίνητου, καὶ διῤῥύτου τῶν ἀνθρώπων· ἄνετος τὴν κόμην, μὲ ἁπλωμένα, ἁπλητα μαλλιά· 2) ξεθυμένος, παραλυμένος, ἄτακτος, ἄστωτος· ἐπὶ τόξου, δυνάμεως, καὶ διῤῥύτου· αὐθάδης, ἀλαζών, ὡς παρ' Ἡροδ. «ἄνετος ἐξουσίαν· ἀφημένος, ἀπολυμένος, ἐλευθερωμένος, ἀπαρχιασμένος ἀπὸ δουλειὰ καὶ κόπους· ἐπὶ ἀνδριάντων καὶ ἀλόγων ζώων, ὅσοι ἦσαν ἀφιερωμένοι νὰ δουλεύουν εἰς χαμίαν θεότητα· ἱεροὶ λεγόμενοι· π. χ. ἄνετοι βόες· οἱ ὁποῖοι ἀφίνοντο ἐλεύθεροι καὶ δὲν τοὺς ἔζευγαν πλέον· Ἑπῤῥ. ἀνέτως.
Ἀνετυμολόγητος, ου, ὁ, (ἐτυμολογέω) τοῦ ὁποίου ἡ ἐτυμολογία καὶ ἡ παραγωγὴ εἶναι ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος· Σέξτ. Ἐμπ.
Ἄνετυμος, ου· ὁ, ἡ· = τῷ προηγ. ἑπῤῥ. ἀνετύμως· χωρὶς ἐτυμολογίαν, καὶ παραγωγήν.
Ἀνεῦ· Ἑπῤῥ. καὶ Ἡρόδ. ἐκτὸς, ἐξω· ἀντιθ. τῷ, σύν· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· «ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐλπιστὸ πάμπαν ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ· Ἰλιάδ. Ρ, 407. 2) μακρυὰ, ξέχωρα, ἀχώρια, χωριστὰ, ἀπό τίποτε· «οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ σθένεος ἦν', ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ.» Ν, 556. παρβλ. Ὀδσ. Π, 289 — 3) τρπ. ἄνευ θεοῦ χωρὶς τὴν βοήθειαν, χωρὶς φωτισμὸν, χωρὶς θέλησιν τοῦ θεοῦ· «θάρσει μαῖ· ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.» Ὀδσ. Β, 371. «οὐτοι ἄνευ θεοῦ ἕπτατο δεξιὸς ὄρνις.» Ο, 530. ἄνευ τινος, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τι, ἀκρυφὰ ἀπὸ κανένα· χωρὶς τὴν προσταγὴν τινος· ἄνευ ἐμέθεν, χωρὶς νὰ ἠξεύρω καὶ νὰ θέλω ἐγώ· Ἰλιάδ. Ο, 213. Οἱ μετγν. συντάσσουσιν αὐτὸ τῷ πτωτικῷ αὐτοῦ ἐπιφερόμενον, τούτων ἄνευ· Ὁμ. δέ, οὐδέποτε· ἔτι δὲ οἱ Πεζογ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἀντὶ τοῦ χωρὶς· ἔξαιρ. μετὰ ἀπαρμφ. «τί δ' ἄνευτου ὑγιαίνειν; τί δ' ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τὰ εὑρημένα εἰς πόλεμον τέχνας.» Ξνφ. Κπ. 1, 6, 14. Παρὰ τοῖς Ἰωνικ. καὶ τισι τῶν Ἀλεξανδ. ἄνις· (ἔστι δὲτὸ ἄνευ, συγγενέστατον τῇ προηγ. σύλλ. ἀν—ἦνα — ἐξ' οὗ καὶ τὸ Λατιν. in — καὶ τὸ Γερμ. un — ohn — καὶ χυδαιογερμ. ahn — ἐκ τοῦ ἄνευ ἐγένετο πάλιν τὸ, ἄνευθε, ἀπάνευθε· ἅπερ ἰδὲ, παραπληΐως ὡς ἀπὸ τοῦ ἄτερ, ἀτερθε, ἀπάτερθε)· μετὰ Γενικ.
Ἀνευάζω, Μ. άσω· (εὐάζω) φωνάζω χαροποιὰ, λέγω μεγαλεφώνως τὸ Βακχικὸν Εὐοῖ· Λυκόφρ. 207. καὶ Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'.
Ἀνευδαιμονέω· (εὐδαιμονέω) εἶμαι ἀνευδαίμων, δυστυχὴς· Στοβ.
Ἄνευθε, καὶ πρὸ Φωνήεντος ἄνευθεν· ποιητ. Ἑπῤῥ. καὶ μετχ. μετὰ γενικ. (παρὰ τὸ ἄνευ, ὥσπερ ἄτερθε, παρὰ τὸ ἄτερ.) χωρὶς, ἀχώρια, χωριστὰ, ἐπὶ προσ. καὶ πργμ. «οἷος ἄνευθ' ἄλλων· «ἄνευθε πόνοιο.» Ὀδσ. Π, 192. Ἰλιάδ. Φ, 76. μακρυὰ, ξέμακρα· «ἄνευθε θεοῦ· «Ἰλιάδ. Ε, 185. Ἰδὲ ἄνευ θεοῦ; «πατρὸς ἄνευθεν Ἀπολλ. Ῥδ. 4, 746. Ὁμ. οὐδέποτε τίθησι τὸ ἄνευθε ἐπιτρεπόμενον, ἀλλ' ἐνίοτε πλείονας λέξεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πτωτικ. αὐτοῦ· «ἄνευθε δέσε μέγα νῶϊν Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.» Ἰλιάδ. Χ. 88. 2) χωρὶς πτωτικοῦ· μακρὰν, πόῤῥω· ἀντιθ. τῷ ἐγγύς ἢ ἀγχοῦ· «νῦν δὲ σὴ ἐγγύθι μοῖρα θανάτου καὶοῦ· οὐδέ τ' ἄνευθεν, οὐδ' ἀλέξω.» Ἰλιάδ. Χ, 300. καὶ Ψ, 378. Κατὰ μέρος, παράμερα· «τὸν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποιτε καὶ ἄνδρες.» Ψ, 241. Ὀδσ. Ι, 26. Λ, 87. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετχ. ὤν, οὖσα, ὄντα· ἐστὶ δὲ τὸ ἄνευθε παρὰ ποιητ. μόνον.
Ἀνεύθετος, ὁ, ἡ· (εὔθετος) σχαμνὶ βαλμένος, διαταγμένος· ἄτακτος, ἄπρεπος, ἀτέρμαστος.
Ἀνευθυνία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ εἶναι τις ὑπόχρεως νὰ τὸν ἐξετάσουν, ἐρευνήσουν, νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν· ἀπειρόκριτος· παρὰ τὸ
Ἀνεύθυνος, ὁ, ἡ· (εὔθυνη) ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν καὶ ἀπόκρισιν· μὴ ὑποκείμενος εἰς ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν· «κἀς ὅ κε εἰδῇ χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίῃ, τῇ ἔξεστ' ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βουλήσεται;» Ἡρόδ. 3, 80. ἀντιθ τῷ, ὑπεύθυνος· ὅθεν ἀπειρόκριτος εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κάμνῃ ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐρωτήσῃ ποτὲ κανένα· Παρ' Ἀριστλ. δέ, καὶ «ἀρχὰς· ὅσοι ὁ ποιοῦτος εἶναι περιττὸν νὰ ἐξετασθῇ· Ἑπῤῥ. ἀνευθύνως.
*Ἀνεύθυντος, ὁ, ἡ (εὐθύνω) ἀνίσιαπτος· ὅθεν στρεβός· Ἀριστ. μεταφ. 4, 13.
Ἄνευκτος, ὁ, ἡ· (εὔχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν εὔχεται, δὲν ἐπιθυμεῖ τις· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εὔχεται.
Ἀνευλαβής, ἐος, ὁ, ἡ· (εὐλαβὴς) ἀπρόσεκτος· ὅστις δὲν δίδει προσοχὴν, δὲν προβλέπει τὰ πράγματα, δὲν προφυλάττεται· 2) ἄφοβος· ἔξαιρ. ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν θεὸν, ἀθεόφοβος, μὴ εὐλαβὴς, ἀπροφύλακτος, ἄφοβος· καὶ Γρηγ.
*Ἀνευπαράδεκτος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται, δὲν στέργει τις· Βάρλ.
Ἀνεύπορος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀνεύπορος· Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 18.
*Ἀνευπρεπὴς, ὁ, ἡ (εὐπρεπὴς) ἀνευπρέπιστος, ἀστόλιστος· Ἑπῤῥ. ἀνευπρεπῶς· Ἡσχ. ἐν λξ. Σχεδὴν.
Ἀνεύρεσις, εως, ἡ· (ἀνευρίσκω) ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, ἤτοι εὕρεσις κάποιου ἀγνώστ. πράγματος.
Ἀνεύρετος, ὁ, ἡ· (εὑρίσκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνεφεύρετος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐφευρῆκε, δὲν ἀνεκάλυψε, δὲν ἐξεσκέπασε· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφευρῇ, ἀνακαλύψῃ τις· Ἐμπ.
Ἀνευρίσκω, Μ. ήσω· ἀόρ. ἀνεῦρον· μή Ἀττικ. ἀνευράμην· παθτ. ἀνευρέθην (εὑρίσκω, ἀνμλ.) ἐξευρίσκω, ἀφευρίσκω, ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω τίποτε χαμένον, ἢ ἄγνωστον, εὑγάνω εἰς τὸ φανερόν· Ἡρόδ. 7, 8, 3. «μάλα δ' ἐν αὐτοῖσι τοιάδε ἀνευρίσκω λογιζόμενος.» Ξεν. Παιδ. Α'. 6. «καὶ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσιν.» Ἀνευραμένην· Ἡλιόδ. Δ19. σπανίως μετὰ χρονικ. αὐξήσεως.
Ἄνευρος, ὁ, ἡ· (νεῦρον) χωρὶς νεῦρα· ὀδύνατος, χαῦνος.
Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ· (εὐρύνω) πλατύνω, φαρδύνω τι· ἀφ' οὗ
Ἀνεύρυσμα, τος, τὸ· καὶ Ἀνευρυσμός, ὁ· φάρδεμα, πλάτυσμα, τέντωμα· παρ' Ἰατροῖς, Πρίσματι ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως ἢ σχίσματος τῶν ἀρτηριῶν.
Ἀνεύρω, ὥθεν τὸ, Ἀνεῦρον Πλουτάρχ. Ἀρχολόγ. κ. τ. λ. Ζήτ. Ἀνευρίσκω.
*Ἀνευτρεπὴς, ὁ, ἡ (εὐτρεπὴς) ἀπροετοίμαστος· Ἑπῤῥ. ἀνευτρεπῶς· Ἡσχ. ἐν λξ. Σχεδὴν.
Ἀνευφημέω, ὦ, Μ. ήσω· (εὐφημέω) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως· φωνάζω χαρᾶς φωνὴν· 2) ὀρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω· Πλάτ. Ψαιδ. σλ. 60. Α'. Εὐρίπ. Ὀρ. 1336. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 1. Σφκ. Τρχ. 785. «πᾶσαι δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου.» (ὅπου μέντοι ὁ Ἕρμαν ἐνοεῖ κραυγὴν μόνον ἄνευ κακῆς προσημασίας).
Ἀνεύφραντος, ὁ, ἡ· (εὐφραίνω) ὅστις δὲν εὐφραίνει, δὲν προξενεῖ εὐφροσύνην· Σουϊδ. καὶ Σχολ. Αἰσχ. Θῆβ. 363.
Ἀναυφωνέω, ὦ, Μ. ήσω· = ἀνευφημέω· ἐσφλμ. ἀνάγ. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 783. ἀντὶ ἀνευφημῶ.
Ἀνεύχομαι, μέτ. ἀποῦ. Μλ. — ξομαι (εὔχομαι) ξανεύχομαι, ἤτοι ξαναπαρακαλῶ· 2) πέρνω τὴν παρακάλεσίν μου ὀπίσω, τὴν ἀναιρῶ· Ἱππ. 890. ὑπὸ Valch. παρβλ. ἀναμύχομαι.
Ἀνεφάλλομαι, Μ. ομαι· μέσ. ἀποῦ. (ἅλλομαι, ἀνμλ.) ξαναπηδῶ ἰσταπάνω· κηδὸ ἐπάνω εἰς τίποτε, ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ὁρμᾷ πρός με· Πολλάκις ἀποδίδεται εἰς ταύτην τὴν λέξιν ὁ ἀνώμαλ. τύπος ἀνέπαλτο· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· παυταχοῦ γὰρ ἐσχημάτισται παρὰ τὸ ἀναπάλλω.
Ἀνέφαπτος, ὁ, ἡ (ἅφαπτω) = ἀνέπαφος· ἔξαιρ. δὲ λέγεται ἀνέφαπτος πᾶς τις, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις, δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸν δουλώσῃ, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ σκλάβον του· Ἐπίγραμ. τοῦ Χανδλερίου· ἀῤῥ. 150. «Εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ.
Ἀνέψελος, ὁ, ἡ· (νεφέλη) χωρὶς νέφη (σύν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεφ), ἀσυνέφιαστος· ἔκστερωμένος ἠξέστρες· ναὺτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρω ἄυεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἰθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγληη· 'Οδτ. Ζ, 45. (Παρὰ τοῖς Ἑποπ. —νυσι, ὡς τό, ἀσάνατος).

*Ἀνεφτος, ὁ, ἡ (ἐφθός) ἄβρωτος, ἀμαγείρευτος.

Ἀνέφικτος, ὁ, ἡ· (ἐφίκομαι) ἄφραστος τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται κάνεις νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἀποστήθη· Δουκιαν.

Ἀνεχέγγυος, ὁ, ἡ· (ἐχέγγυος)· ἀδέσποτος· ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς σωστὸν καὶ ἀληθινόν· νὰ ἰδῇ τὴν γνώμη ἀνεχέγγυοι γεγενῆσθαι· Θουκυδ. Δ'. 55.

Ἀνέχω, (ἔχω, ἀνμλ.) Μλ. ἀνέξω, καὶ ἀναστήσω· μέσ. ἀνέξομαι, ἀναστήσομαι· Ἀόρ. ἀνέσχον· μέσ. ἀνεστχόμην· παθ. ἀνεσχέθην· Παρ. ἀνεσχήκη· (Ὅμ. χρῆται ἔτι τῷ ποιητ. μόνοι χρησιμῷ ἔνεργ. ἀορ. ἀνέσχεθον, ες, ε· ὡς ἐνεστ. ἀνασχέθω, οὐδὲ σχέθω, οὐδαμοῦ εὑρηται· ἔτι δὲ καὶ τῷ γ'. προσ. ὁριστ. ἐνστ. ἀνέχηται· ἐϊστ τοῦ, ἀνῇκει, οἱονεὶ παρὰ τὸ ἀνέχημι· 'Οδτ. Τ, 111. ὡς περ τό, καμαιλήσει, προφέρησι· Βτμ. Γρμμτ. 95. α. Σημ. 5. Πρὸς τοῦτοις, ὅτι ὁ Περτατ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., κατὰ τὴν σημασ. ὑποφέρω, διττὰ πάσχουσιν αὔξησιν παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἠνειχόμην, ἠνεσχόμην)· Κρατῶ τὴν ὁρμὴν τινος ἐπίσω, ἐμποδίζω· ἡνίοχ' ἵπποιςιν· Ἰλδ. Ψ, 426. ὄφρα, κρατῶ ὀρθά, κάμνω νὰ σταθῇ στερρά· στήνω σύγουρα· στερεόνω· » . . ὅστε θεούσης ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφῖμοισιν ἀνάστων, εὐθείας ἀνέχητιν· 'Οδτ. Τ, 111. τοὐτέστι· σώζει, διατηρεῖ· 2) κρατῶ ὑψηλά, στηκόνω τὰ ἄνω, ἀπλόνω ἢ ὑψηλά, σηκόνω ἴστ ἀπάνω· κεφαλὴν, χεῖρας, γλαῖναν, ἀσπίδα καὶ τ. τ. Ὅμ. Ἀλλὰ καὶ χεῖρας ἀνέχωμ ἀπλόνω ἢ σηκόνω τὰ χέρια νὰ παλέψω μὲ τὸν γρόθον· 'Οδτ. Σ. 89. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως εὐχρηστότερον κατὰ μέσ. διάθεσ. Κρατῶ τὰ ὑψηλὰ διὰ νὰ τὰ ἀμερώσω εἰς τοὺς θεούς· ἠλυκένην καὶ δόρυ Ἀθηναίη Δητίδι υἱῖ σε ἀνέσχεθε χειρὶν· Ἰλδ. Β, 460. Ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸ δείξω εἰς τοὺς θεούς, νὰ τοὺς ἔχω μάρτυρας· ὡς εἶπον, τὰ σκῆπτρον ἀνέτχεθε πᾶσι θεοῖσιν· Ἰλδ. Β, 412. ὅθεν καὶ περὶ τῆς Ἐπάβης· μνήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὑδρηροτόου θακηρυχέουσα, κέλευε μνησμένη, ἑτέρῃ δὲ μαζὸν ἀνέσχε... ν Ἰλδ. Χ, 80. ὅηλ. κρατοῦσα ἀπάνω τὸ βυζίν της τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν Ἔκτορα διὰ νὰ τὸν πάρῃ νὰ λάβῃ συμπάθειαν καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπόν του· Σηκόνω τινα ὑψηλά, ὑψόνω, μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια· ὡς τό, ἀναείρω· παῖ τοῦ Ψηφίνου Τελεύταντος, λίγ', ἐπεί σε, λάχος δουρὶ πάλωτον, στέρεας ἀνέχει Ζούφος Λίας, ὥστ' οὐκ ἂν ἄθρει ὑπείποιμι· Σφκλ. Αἴ. 212. καὶ Εὐρπ. Ἑκ. 120. πῆν δὲ τέ μὲν σὸν σπεύσων ἀγαλδὸν τῆς μαντιπόλου βάκης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνονι· — ἄμεταβ. στέκω πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἐμπρός, ὑψηλὰ· ἐξέχω· πάνσχεν αἰχμὴν Ἰλδ. Γ, 340. Ἐπὶ ἀκροτηρίου ἄνω τῆς Θαλασσ. ἐπιφανείας ὑψουμένου· Ἡρότ. 7, 123. » . . συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, τό δὲ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα· Εὐχαίνω ἀπὸ τῷ βάθος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· οὐδὲ δυνάτη αἶσα μάλ' ἀνεχέμεν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἐρμῆναι· 'Οδτ. Ε, 320. καὶ Ἡρότ. 8. πλέγεται γὰρ ὡς ἐξ Ἀφετέων δύς ἐς τὴν Θάλασσαν οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρὶν ἡ . . ν Εὐχαίνει εἰς τὸ φανερόν, γεννᾶται, προυπτεῖ, εἶναι ἐπακολουθοῦ· ἀνεχ. ἔστιν ὅτε· πάνέχει ὁ ἥλιος εὐχαίνει ἢ ἀνατέλλει· Μετὰ γεν. τῆς μάχης, τοῦ πολέμου, τῶν κακμάτων ἀνέχω· ὅηλ. εὐχαίνω, γλυτόνω· Σφκ. Οἰδ. Τ. 173. οὐτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰητῶν καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· ὡς τό, διατείνω· Ἐκτείνομαι, ἐπὶ τόπου· Θεόδ. 4, 53. »πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος· σταματῶ, τραβῶ χέρι, παύω· ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως· ἐπιμένω, καρτερῶ· Ἐνρ. Ὅμ. χρῆται τῷ Ἀορ. μόνῳ κατ' ἀμετβ. σημασ.

Μέσ. ἀνέχομαι, Παρατ. ἠνειχόμην, Ἀόρ. ἠνεσχόμην· κυρίως, στένομαι, βαστεύομαι ὀρθός, δὲν πέφτω κάτω, δὲν νεύω σύμαι· ἐξαιρ. ἐπὶ πληγωμένων· ηβέβληαι κενεῶνα διαπρὲρ, οὐδέ σ' ἔτι ὀπηδὸν ἐτ' ἀνσχήσεσθαις· Ἰλδ. Ε, 285. Κρατῶ τὸν ὑπνον μου, μένω ὀρθός, δὲν πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· οὐδέπω ὧρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ· . . καὶ κεν ἐξ ἠοῦ δῖαν ἀναστχείμην, ὅτε μοι σύ . . α Ὀδτ. Λ, 374. Τιομένω, ὑποφέρω· ἀνχμ. κήδεα, κακά, Ὅμ. Ὅστις καὶ ὅστ. συντάσσει αὐτὸ ἄπαξ, μόνολοτσύτης ἀνέχεσθαιι· Ὀδτ. Χ, 423. Παρ' Ἡρότ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ. ἢ μετὰ αἰτιατ. μένω σταθερός, δὲν χάνω τὸ θάρρος· Πλεοναστ. πάνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα· Ἡρότ. 4, 28. »ἐξείνους ἀνεχομαι ἤτοι ὑποφέρω· τὸ Ἰταλικ. τολεράρω· Ὀδτ. 32. παραβλ. Τ, 27. ὅθεν φιλοξεινίζω· Ὀδτ. Ρ, 13. Τῷ ἀνέχομαι κατὰ σημασ. τοῦ ὑπομένω, ὑποφέρω συντάσ. Ὅμ. εἰς τὸν ἐξηρτημ. λόγου, μετοχῇ ἀντὶ τοῦ συνηθ. ἄπαμρ. πούν ἀνέχομαί σε ἄλγε' ἔχοντα ἀντὶ σὲ ἄλγε' ἔχειν· παρά σοί γ' ἀνεχείμην ἤμενος αὐτὶ ἧσθαι· πούν ἀνέχεσθαι εἰ σορόωσιν ἀντὶ εἴσορᾶν· Ἰλδ. Ε, 895, Ὀδσ. Δ, 595. Π, 277. Τό ὁποῖον καὶ παρ' Ἀττκ. πολλάκις χρήσιμον· Εὐρπ. Φοιν. 550. καὶ Ἡρότ. 5, 19. παράβλ. τλῆμι· Συντάσσεται δὲ καὶ μοιολεκῶς αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, σπανίως δὲ δοτικῇ. Πολλάκις χρῆται τῇ λέξει· καὶ ἀπολύτως Ὅμ. μᾶλλοτσ ἐν προστακτ. Ἔγειλ. ἀορ. »ἀνάσχεσθε, ἔνσχεσ = τέτλητι, θάρσει· ἐν γίνει, μετριάσου, ἐγκρατεύσου· 2) βαστεύεται, κρατιέται ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· κρέμηται ἐν ἀπὸ ταλλε· Ὀδτ. Ω, 8. » . . ὁρμαθοῦ ἓκ πάτρης, ἀνά τ' ἀλληλῆσιν ἔχονται· σπάνιον· 3) = ἀνέχω· 2. κρατῶ ὑψηλά, ὅταν ᾖ ὁ λόγος διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς, καὶ πρέπῃ νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶναι ἐδικά μας· ηὐόρου, ἔγχος, μελίην, χεῖρας ἀνέχωμαι σηκώνω ἁπλώνω τὰ χέρια νὰ πολεμήσω (κατὰ μέσ. διάθ. οὐδέποτε, νὰ παρακαλέσω, ὡς κατὰ ἐνργτ. διάθ.) Ὅμ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, χεῖρας· »πλῆξεν ἀνασχόμενοσιν Ἰλδ. Γ, 362. Χ, 84. Ὀδσ. Ξ, 425. Σ. 95. Ἰδὲ καὶ ἀνίσχω.

Ἀνέψιος, ὁ, ἡ· (ἄψω) δύσκολος νὰ βραπεῖ, νὰ μαγειρευθῇ· νὰ ἀρχίτῃ νὰ βράζῃ· δυσκολόβραστος· Ἱππουρ. πάνέψιανον ὕδωρ· εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα βράζουν, ἀπαλύνονται τὰ ὄσπρια.

*Ἀνεψέω· (ἄψω) ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω τι.

Ἀνέψητος, ὁ, ἡ· (ἑψητός μετὰ τοῦ στερτ. α)· ἀμαγείρευτος, ἄβρωτος.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ· παρὰ τό, ἀνεψιός· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Συγατέρα ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· κοινῶς πρώτη ἐξαδέλφη· Ξεν. Ἀρ' οὐ

*Ἀνεψιάδη, συνοτ. ἀνεψιαδῆ, ἡ· Συγατέρα ἐξαδέλφης, ἡ ἐξαδέλφου· καὶ

*Ἀνεψιάδης, ου, ὁ· υἱὸς ἐξαδέλφης, ἢ ἐξαδέλφου.

*Ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ = ἀνεψιάδης.

Ἀνεψιός, οῦ, ὁ· (πρώτως ἐξαδελφὸς· υἱὸς ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς· ἀλλὰ κατ' ἐπιτεταμένην σημασίαν καὶ πᾶς ἄλλος ἐξ αἵματος συγγενής· Ὅμ. καὶ Ἡρότ. Ἠηλιε. ἀνεψιά· (Ὅμ. χρῆται καὶ τῇ παραληγούσῃ μακρᾷ, τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης· ἠντρέπετο φίλει ἧτορ ἀνεψιοῦ ετμένοιο; Ἰλ. Ο, 554).

Ἀνεψιότης, τος, ἡ· συγγένεια· μακρυτερ ἐξ αἵματος συγγ. ἐξαιρ. ἡ μεταξὺ πρώτου ἐξαδέλφων.

*Ἀνέψομαι· Μλ. ἀνεψήσομαι (ἄψω, ἀνμλ.) ἀναβράζωτι, ἐν τῇς Εἰρετιώνης· Σχλ. Ἀριστ. Ἱππ. 759.

Ἀνέω, παθ. ἄχρηστος σχεδὸν ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται κανονικῶς ἔνιοι μόνοι· χρόνοι τὸ ἀνῆμι· ὅπερ ἰδὲ· παρ' Ἡρότ. 2, 162. ὅμως, κεῖται πάνσοντα εἰς τὸ μαχίμιον ἀντὶ ἀνίεντα.

*Ἀνεω ἢ ἄνεω, ἰδὲ παρακατιὼν ἄνεως.

*Ἀνέωγα· Ἀττκ. Παρκμ. β'. τοῦ ἀνοίγω· ἀσὶ ἀμεταβ.

*Ἀνέωγον· Παρατατ. τοῦ ἀνοίγω· Ὅμ.

*Ἀνεωγέτως· Ἐπῤῥ. μετοχν. Παρκμ. ἀνεωγώς, παρὰ τό, ἀνοίγω· ἀνοιχτά, φαιδρωμένα, χωρὶς κρυψίμων.

Ἄνεως, γενικ. ω, ὁ, ἡ, νομίζεται ὡς Ἀττ. τύπος τοῦ ὀχρήστ. Ἐπιθ. ἄνους, ἄνουν (ἐϊ, αὖω, τό φωνάζω)· ἄψωνος, βουβός, χωρὶς φωνήν, χωρὶς κραυγήν· Ὅμ. χρῆται τῷ ὀν. ὄνμσν. ἔνλυκ. ἄνεω, καὶ τῇ πληθυν. ἄρτιν. ἄνεω, ταύτῃ δὲ ἐξαίρεις· ἀλλὰ μόνον μετὰ τριῶν ῥημάτων· »ἄνεω ἐχένεσθε, ἢ ἐγένετο· ἦσαν, καὶ ἦσθε· ἠηλε. δὲ ἁπαξ μόνον· Ὀδσ. Ψ, 93. »ἠδ' ἄνεω δὴν ἦστο . . » Ὁ Ἀρστρχ. ἐνόμιζε τὴν λέξιν παραπλησίως τῇ ἀκήν ὡς Ἐπῤῥ. σιωπηλά, ἡσυχα, χωρὶς γον ἢ θόρυβον, καὶ ὅταν ἤθελε σφοδρύνεσθαι καταχρῆ ἄνεω. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀπεδέχετ Βτμ. Λεξ. 2, σλ. 1. καὶ μάλιστα, ὅπειδὴ τὸ ἠηλε. ὁ τύπος ἄνεω ἔστι πάνυ ἀμφίβ. ἐπίῤῥ. δὲ ἀρμόζει πανταχοῦ τὸ ἄνεω· 2) ἀνεως κακῶν παρ' Ἡρότ. 5, 28, ἐνομίζετ ἀντὶ ἄνευ κακῶν· ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐνοσθῆ καὶ ὁ Schweigh ἔγραψεν ὀρθότερ. ἄνευ κακῶν.

Ἄνη, νης, ἡ· (ἄνω) = ἄνυσις· τελείωσ κατόρθωσις.

Ἀνηβάσκω· ἰδὲ ἀνηβάω· γίνομαι ἐκ νέου ἐκ τοῦ νέος, ξανανιόνομαι· Ξενοφ. Παιδ. Δ'. ς 7. »Ἀνηβῆται πάλιν δοκῶ μοιν Θησ. 1003 2) αὐξάνω, τρανεύω, φθάνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἤτοι γίνομαι παλληκάρι· Καλλιμ. (ὁ τύπος ἀνηβάσκω νομίζεται ὑπὸ τοῦ Γραμμτ. οὐ πάνυ ὀρθός· Θωμ. Μαγίστ. 415. Φθάνω τὴν τῆς ἥβης ἡλικίαν, αὐξάνω

*Ἀνηβητήριος, ία, ιον· (ἀνηβάω) ἐπιτήδειος νὰ ξαναγενιώσῃ· ὅστις ξαναγενιώνει τινα· Εὐριπ. πάνηβητήριος ῥώμη.

Ἀνηβος, ὁ, ἡ· (ἥβη) ὅστις δὲν ἔφθασε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἀνήλικος ἀκόμη· ἀντὶ τῷ Ἔφηβος· Θεόκρ. Εἰδ. Η'. 3. πάμψω τὴν πυρφορέρικε, κἄγω ἀνάβωτε.

*Ἀνήγαγον· Ἀόρ. β'. τοῦ ἀνάγω.

Ἀνηγεμόσυντος, ὁ, ἡ· (ἡγεμονεύω) ὅστις δὲν ἔχει ἡγεμόνα, ἀρχηγόν, ὁδηγόν, ἐξεταστήν.

Ἀνηγέομαι, οὔμαι· Μλ. ἠσομαι· μέσ. ἠσάμην (ἡγέομαι) λέγω τίποτε διηγηματικῶς, διηγοῦμαι· Πνδ. Νμ. 10. 35. Ἡρότ. 5, 4. ὡς τὸ ἀνηγέομαι καὶ ἐξηγέομαι· 2) ἐρμηνεύω· ἀμβῆς· Πνδ. Ὀλμ. 9, 86.

Ἀνήγρατος, ὁ, ἡ· Νηγρίτος· Νέν.

Ἀνήδομαι· Μ. σομαι· μέσ. ἀποδ. (ἁνή, ἡδομαι) δὲν χαίρομαι πλέον δι' ἐκεῖνο ὁποῦ ἐχαιρόμουν προτήτερα, τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον μ' ἐχαροποίει πρότερον, δὲν μὲ χαροποιεῖ πλέον· »ἀ τοῦ' ἦσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι ὡς περ τό ἀνεύχομαι· (ἄστε δὲ συνθετο ἡ λέξις οὐ τῷ στερητ. ἀν – ἀλλὰ τῇ ἀνά προθέσει, τὸ ὁπίσω σημαινούσῃ).

Ἀνήδονος, ὁ, ἡ· (ἡδονή, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἡδονήν· ὅστις δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαρὰν, εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ βάρος, ἐνόχλησιν· Ἰώσηπ.

Ἀνήδυντος, ὁ, ἡ· (ἡδύνω) ὅστις δὲν εἶναι ἡδυσμένος, νοστιμομαγειρεμένος· ἐν γένει χωρὶς χάριν· ἄχαρος· Πλούτ. »νυνὶ ἀνήδυντοι.

*Ἀνήδυστος, ὁ, ἡ = ἀνήδυντος.

*Ἀνήη, Ἐπικ. διάστραμ. ἐνν. γ'. παρατ. ὑποτακτ. Ἀορ. β'. τοῦ ἀνίημι, ἀντὶ ἀνῇ· Ἰλδ. Β. 34.

Ἀνηθίκαντος, ὁ, ἡ· (ἠθικεύομαι) Ἀνηθοποίητος· Σχδλ. Διαφόρ. 14.

Ἀνήθινος, νη, νον· (ἄνηθον) ἀπὸ ἄνηθον ἢ ἄνηθα κατασκευασμένος, κυημένος· π. χ. ἀνήθινος στέφανος· Ἐπιγρ. Διοτκορ. Α'. 62.

*Ἀνηθίτης οἶνος· κρασὶ κατασκευασμένον μὲ ἄνηθον· εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν ἄνηθον καὶ ἀνθομηρίζει.

Ἄνηθον, τό· τὸ χόρτον ἄνηθον· κοινότ. ὁ ἄνηθος· Ἄλλως δὲ καὶ ἄνησον καὶ ἄνητον· Διοσ. Anethum graveolens· Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἀνηθοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ· ὅστις ἔχει τὸ εἶδος ἀνήθου· ὁμοιος μὲ τὸ ἄνηθον.

Ἀνηθοποίητος, ὁ, ἡ· (ἠθοποιέω) ὅστις δὲν εἶναι καλῶς λόγον πρωτημένος, περιγραμμένος· τοῦ ὁποίου τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα δὲν παρασταίνει, δὲν εἰκονίζει, δὲν περιγράφει καλὰ ὁ ποιητής, ἢ ὁ συγγραφεύς· 2) χωρὶς σταθερὸν χαρακτῆρα, χωρὶς ἤθη· κακοήθης, κακοναθρεμμένος· Ἀλκιφ.

*Ἀνήθιον· Ἀόρ. α' τοῦ ἀνήθισσω· Ὅμ.

*Ἀνήϊον, ες, ε· Ἐπικ. Παρατατ. τοῦ ἄνειμι, ἀντὶ ἤειμεν· Ὀδσ.

Ἀνήκεστος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνίατος, ἀκάτρευτος· Ὅμ συντάσσει τῇ λέξει τὸ, ἄλγος, καὶ χόλος, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίατα, ἢ ἐκ τὰ ὁποῖα δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικὸν νὰ τὰ ἐξαλείψῃ· ἄρα διάτρευτος καθόλου, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, χωρὶς γλυτωμόν, χαμένος· ἀλήκ. χαρά· τοὐτέστι τόσον ὑπερβολικὴ ὥστε προξενεῖ διάτρευτον βλάβην· Σφκλ. Αἴ. 52. ἀνκ. πῦρ· Ἰλκ. 888. ἀνήκεστα πάσχω· μετριωτ. ἀκαρατίς, ἀντὶ τοῦ, μὲ φταίνει ὁ δήμιος, τὸ τουρκέβ. ὁ τσελάτης· Πλούτ. Ῥωμ. 3. ὅθεν σκληρότατος, ἀλεφριώτατος· ἐπιῤῥηματικῶς· πάνκεστοις διατίθηται τινα· Ἡρότ. 7, 155. πάνκεστα λέγω, χρῶμαι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀνηκής, ὁ, ἡ (ἄκος) = Ἀνήκεστος.

*Ἀνηκιάστει· Ἐπῤῥ. (ἠκέω, ἀκίς) χωρὶς μύτην ἢ σουβλὶ ἦναι τὸ κοντύτερον· Ζλοῦμπος· Ἀϊσχλ. παρ' Ἡσυχ. ἴσως ἀνηκιδωτί, παρὰ τὸ ἀνακίδωτόν.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀκούῃ τις, κουφαμάρα· Πλούτ. 2) Ἀπείθεια, τὸ νὰ μὴν ὑπακούῃ τις· 3) Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία· τὸ νὰ μὴ μανθάνῃ, διδάσκεται, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε, νὰ μὴν ἐδιδάχθηκέτις τίποτε.

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ· (ἀκοὴ) χωρὶς ἀκοήν, ὅστις δὲν ἀκούει, κωφός· στερημένος ἀκοῆς· Ξεν. Ἀπομ. Β'. α'. 31. »Ἐπαίνου ἑαυτὸς ἀνήκοος· ἀλήκ. χαρά· τοὐτέστι τόσον ὑπερβολικὴ ὥστε προξενεῖ διάτρευτον βλάβην· Σφκλ. Αἴ. 52. ἀνκ. πῦρ· Ἰλκ. 888. ἀνήκεστα πάσχω· μετριωτ. ἀκαρατίς, ἀντὶ τοῦ, μὲ φταίνει ὁ δήμιος, τὸ τουρκέβ. ὁ τσελάτης· Πλούτ. Ῥωμ. 3. ὅθεν σκληρότατος, ἀλεφριώτατος· ἐπιῤῥηματικῶς· πάνκεστοις διατίθηται τινα· Ἡρότ. 7, 155. πάνκεστα λέγω, χρῶμαι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀκούῃ τις, κουφαμάρα· Πλούτ. 2) Ἀπείθεια, τὸ νὰ μὴν ὑπακούῃ τις· 3) Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία· τὸ νὰ μὴ μανθάνῃ, διδάσκεται, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε, νὰ μὴν ἐδιδάχθηκέτις τίποτε.

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ· (ἀκοὴ) χωρὶς ἀκοήν, ὅστις δὲν ἀκούει, κωφός· στερημένος ἀκοῆς· Ξεν. Ἀπομ. Β'. α'. 31. »Ἐπαίνου ἑαυτὸς ἀνήκοος· ἀλήκ. χαρά· τοὐτέστι τόσον ὑπερβολικὴ ὥστε προξενεῖ διάτρευτον βλάβην· Σφκλ. Αἴ. 52. ἀνκ. πῦρ· Ἰλκ. 888. ἀνήκεστα πάσχω· μετριωτ. ἀκαρατίς, ἀντὶ τοῦ, μὲ φταίνει ὁ δήμιος, τὸ τουρκέβ. ὁ τσελάτης· Πλούτ. Ῥωμ. 3. ὅθεν σκληρότατος, ἀλεφριώτατος· ἐπιῤῥηματικῶς· πάνκεστοις διατίθηται τινα· Ἡρότ. 7, 155. πάνκεστα λέγω, χρῶμαι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀνηκουστέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνήκουστος) δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω, δὲν ὑπακούω, δὲν πείθομαι· μετὰ γενικ. Ἰλ. Ο. 235. — »οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνα· καὶ Δοτικ. Ἡρόδοτ. ς'. 14. »ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ χρῆται Ἡρότ. τῇ λέξει ἀπολύτως.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ· Ἀνηκοΐα· κωφαμάρα· Ἱππ. 2) Παρακοή, ἀπείθεια· Πλάτ. Νομ. Β'. »Παῤῥησίας ἐμπίπλατσι καὶ ἀνηκουστίαις παρὰ τό

*Ἀνήκουστος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) ὅστις δὲν ἀκούεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις, ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ τις· 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἤκουσε· ἐὲν ὑπακούει, δὲν πείθεται, δὲν ἀφηκράτσε· ἀπειθὴς· Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Ἀνήκουστον· οὐσ. αὐτὶ τοῦ Ἀνηκουστία· Ξεν. Ἀναβ. Γ'. 8. »τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαμεν· Ἐπῤῥ. ἀνηκούστως.

Ἀνήνεω, Μλ. ξω· (ἤνω) ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ· ἀπάνω που· ἀπλόνομαι καὶ φθάνω τι συνήθ. μετὰ τῆς εἰς· παῤ Ἡρότ. δὲ καὶ μετὰ τοῦ προσω· ποὺ ἄν, συμβολευόμενον τοῦ αὐτοῦ, πολίτης ἀνὴρ τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑποθοίτο, εἰ μὴ πρόσω ἀρετῆς ἀνήκοιεν· Ἡρότ. 7, 237. ὡσαύτως καὶ ἐπιτυχαίνω· τροπκ. ἀναφέρομαι, ἔχω ἀναφορὰν, τό Ἰταλ. ἀπαρτεῖν· εἰς τίποτε· ητα εἰς ἀρετὴν ἀνήκουσαι· τό δέ, εἰς οὐδὲν ἀνήκει αὐτὶ τοῦ παρημῖν κοινῶς, δὲν εὐγαίνει τίποτε, δὲν εἶναι κανὲν ὄφελος, κάνεις φάῤῥορος ἀπ' αὐτό· αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἢ νὰ εἴπῃ τίποτε· αὐτὸ δὲν θηλοῖ τίποτε» . . καὶ ὅτι μελάγχροες εἰσι καὶ οὐλότριχες· καὶ τοῦτο μὲν εἰς οὐδὲν ἀνήκει· εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· Ἡρότ. 2, 104. φθάνω, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι ἕως εἴτε μέρος ηγεωπείοι εἰς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες· ἤτοι εἰς τὴν τελευταίαν ἄκραν, ἢ εἰς τὸ ὁλοτέριόν μέρος τῆς χώρας· Ἡρότ. 8, 111. καὶ Παρ. Διοδ. Γ'. 10. καὶ 15. »Φάραγξι ταῖς τὸ μηκες ἀνηκούσαις, ν' Ἀνήκων μέγιστον ἀνάστημα.

Ἀνηλάκατος, ὁ, ἡ· (ηλακάτη) χωρὶς ηλακάτην ηγωρόκαν· ὅστις δὲν γνέθει, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ γνέσῃ· Ἀθην. Δ'.

Ἀνήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀκαταδάμαστος, ἀχαλίνωτος· ἀπειθὴς, ἄγριος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· μεταῤ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· π. χ. »Ἀνήλατος ἄμμωνα· σκληρὸν ἀμόνι.

Ἀνηλατέω· ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, παρὰ τὸ ἀλέγω. »Εἰδ' ἂν ἀνηλεγεώντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιτταις· οὗτω θέλει τὴν λέξιν ὁ Ἡρόν. παῤ Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 17. αὐτὶ τοῦ, ἀπηλεγέω.

Ἀνηλεγής, ὁ, ἡ· ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· Ἐπῤῥ. ἀνηλεγεως· ἰδὲ ἀπηλεγής, ἀπηλεγέως.

*Ἀνηλεήμων, ονος, ὁ, ἡ = ἀνελεήμων Γρηγ. σλ. 163.

Ἀνήλεης, ὁ, ἡ· (ἔλεος) = ἀνελεής· Ἐπῤῥ. Ἀνηλεῶς.

Ἀνηλέητος, ὁ, ἡ· = ἀνελέητος.

Ἀνήλειπτος, καὶ Ἀνήλειφος καὶ Ἀνήλιφος, ου, ὁ· ἡ· (ἀλείφω) πλεφτός, ἄχριστος, ἀμύρωτος· ὅθεν καὶ ἄνιφτος, ἄπλυτος· ἀφ' οὗ

Ἀνηλειψία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀλείψηται, χρίηται, μυρώσηται, νίβηται, πλυνηται· τὸ ἀναλείψιμον, ἄπλυσιά, ἀλουσιά· Πολυβ. Γ'. 87.

Ἀνήλης, Ποιητ. συνωμ. αὐτὶ Ἀνήλεης.

Ἀνηλιάζω. Μ. άσω. (ἀνά, ηλιάζω) βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον νὰ ἡλιασθῇ, ἡλιάζω. Ἀθην. Γ'.

Ἀνήλιτος, ὁ, ἡ· (ἦλιξ) = Ἀνήβος. Σουϊδ.

Ἀνήλιος, ὁ, ἡ· (ἥλιος, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἥλιον, σκοτεινός, ἰσκιώδης· Γρηγ. Ἀνηλίου φῶς· τὸ μὴ προερχόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἀνήλιπος, ὁ, ἡ· Δωρκ. ἀνάλιπος· γυμνοπόδαρος, ξεπόδητος ἢ ξεπόδητος. »Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττεν. Θεόκρ. 4, 56. παράβλ. νηλίπους, νηλίπους· (ἡ παραγ. τῆς λέξ. ἀσαφὴς· ἡ δὲ σημασία ἀναμφίβολος· πιθανώτατα παρὰ τὸ ἦλιψ, ἀωριὸ τι ὑπόδεμα, ἀφ' ἧς ἴσως εὐερμήνευτοι γίνονται ἀμφότεροι οἱ ἀρχαϊκοὶ τύποι τῆς λέξ. ἡ ἑτέρα παραπαρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα, ἀντιφάσκει τῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. ἐν γένει δὲ τὸ ἀποδέχεσθαι σύνδεσιν τινα μετὰ τοῦ πούς, ὡς ὁ Danin ἐθέλει, πάνυ παράλογον δοκεῖ). Νηλίπους.

Ἀνήλιψής· ὁ, ἡ = ἀνήλειπτος. Εὐσταθ. καὶ νηλιψής, αὖος· ἡ μὴ ἀλειφεῖσα πίστη.

*Ἀνήλιψος, ὁ, ἡ = ἀνήλειπτος.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ· (ἀνέρχομαι) ἀνημμός, ἀπάνω· 2) γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή· ἐτι δὲ καὶ ἀνέλευσις.

Ἀνήμελκτος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεχτος. Ὀδ. Ι, 439. »Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνημέλκτοι περὶ σηκοῦσι· αὐτὶ τοῦ, ἀνάμελκτοι· κατὰ τροπὴν.

Ἀνήμερος, ὁ, ἡ· (ἡμέρος, μετὰ τοῦ στερτ. α) μὴ ἥμερος, ἀγριος, ἀδάμαστος, σκ

μαστ. ἄνω· ὡς περ ἡ ἀντὶ τοῦ ἀντομαι, καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν αὐτῆς, συγγενὴς ὅτι ἐγγιστα τῷ ἀνύω. Ὀδὲ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 266. ἀποδοκιμάζει εὐλόγως τὸ εἶναι σύνθετον τὴν λέξιν, καὶ ἀποδέχεται ἀντὶ τούτου, συμφώνως παλαιοῖς Γραμματ. τὸ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐπίτασιν ἀρχαῖον ἄνυω· διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχηματισμοῦ παρέβαλε τὸ ἐνήνοθε, οὗ ἡ πρωτότυπος ἀρχὴ ὁμως πάνυ διάφορος φαίνεται.)

Ἀνήνυστος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ὡς τὸ ἀτέλεστος· ἀτελείωτος, ὁ ἐπὶς δὲν τελειόνει, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃ τέλος· χωρὶς τέλος· ἔργον ἀνήν· δουλειὰ ἐξ τὰ χαμένα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εὐγαίνει τίποτε. Ὀδ. Π. 111. πάνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ· καὶ Πολύβ. ημῆνος ἀνήνυστον τῆς ὁδοῦ· δρόμος, ἡ στράτα χωρὶς τέλος.

*Ἀνήνυτος, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμ. χρησιμώτερον παρὰ τοῖς Πεζογρ. Valck. Adon. σλ. 379. C. Ἐπῤῥ. ἀνηνύτως.

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνὴρ) ἀνανδρος, δειλὸς, μικρόψυχος, δνανδρος. Ὀδσ. Κ, 301. 341. Τὸ δέ, ἀνὴρ ἀνήνωρ· ἀντὶ ἀνὴρ ἠνορέας στερούμενος· τοῦτέστιν ἀνίκανος νὰ ἐκπληρόνῃ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον· μὴ δ' ἐπ' ἀκινήτοις καθέζειν . . . παῖδα δυωδεκαπαῖδες, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖν. Ἡσδ. Ἔρ. 696.

Ἀνηπελία, ας, ἡ· = Νηπελία.

Ἀνήπυστος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀνάπυστος. Φρν. σλ. 701.

Ἀνηπύω. Μ. ὑσω· (ἠπύω) = ἀναμωκάω· φωνάζω δυνατά, οὐρλιοῦμαι· (τὸ υ παρὰ τοῖς παλαιοῖς βραχύ· παρὰ Μτχ. δέ, 2, 97. μακρόν· » . . Μυγδονίου λιγὺν ἠχον ἀνηπύοιτος ἀκούειν. Schaef. mel. σλ. 125.)

Ἀνήρ, ἀ· γεν. ἀνδρὸς — δρὶ — δρα. κλητ. ἄνερ. Πλθ. ἄνδρες, — δρῶν — δρᾶσι — δρας. Παρ' Ἐπικ. δὲ καὶ, ἀνίρ, ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα· ἀνέρες, ἄνδρεσσι, ἀνέρας. Ἀνέρας, ἀντιδ. τῷ γυνὴ, ἡ γυναῖκα· » . . ἦτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος εἰστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός. Ἰλδ. Ρ, 435. Εἰ καὶ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ φυσικὸν τῶν Ποιήσεων αὐτοῦ ἡ λέξις σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡγεμόνας, ἄρχοντας, ἀρχηγοὺς καὶ τ. τ. πάλιν χρήται ὁ Ποιητὴς τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν· π. χ. ἀνὴρ δήμου· τοῦτέστιν ἕνας ἄνδρας ἀπὸ τὸν λαὸν, ἕνας κατάτερος· πόνδ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἰδοι, βοώντά τ' ἐφεύροι. » Ἰλδ. Β, 198. καὶ Ὀδσ. Ρ, 352. παῖδά δ' οὐκ ἄγαθὸν φησ' ὀμμεναι ἀνδρὶ προίκτιμ. Ὅτου σημαίνῃ δὲ μεγάλου τινα ἔχει προσκείμενον πάντοτε καὶ ὀπίσθιον τῆς ἀξίας τοῦ ὑποκειμένου δηλωτικὸν· π. χ. βουληφόρος, ἀρχός, βασιλεὺς, ἀγὸς, πήτωρ, ἔξοχος ἀνήρ· 2) ἄνθρωπος ἀντιδ. τῷ, Θεὸς. »Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ὁμ. »Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἰλδ. Α, 334. 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρσμ. ἐνίοτε μέν τοι καὶ ἐνικῶς· π. χ. Ἰλδ. Ν, 321. ἐξαιρ. Σ, 432, 433. » . . ἐκ μὲν μ' ἄλλάων ἀλιτέων ἀνδρὶ δάμασσεν, Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἐπλην ἀνδρὸς ἐυνῆς. Herm. Vig. σλ. 722. Πολλάκις δὲ οἱ ἰδιαίτεραι τῆς ἑνητῆς φύσεως σημαντικὸν λέξεως· βροτὸς ἢ ἑνητὸς ἀνὴρ· σπανιώτερον ἄνδρες ἡμίθεοι. Ἰλδ. Μ, 23. ἄνδρες ἥρωες δέ, ἐν πλείοσι χωρίοις· 3) ἀκμαῖος ἀνὴρ, ἤτοι ἄνδρας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ, ἀντὶ, τῷ νεανίας, ἢ παλληκαρᾶς· τὸν ὁποῖον Ὁμ. διακρίνει διὰ πλειόνων ὁρισμῶν· οἷον· νέος, νεώτερος, κουρότερος, ὀπλότερος, νεηνίης ἀνὴρ· ὡσαύτως σημαίνεται ἀντιθέτως τῷ ἀκμαῖος, ὁ γηραλαῖος· ἀνὴρ γέρων ἢ προγενέστερος. Ὀδσ. Α, 342. Σ, 53. Ὅπου δὲ οὐδεὶς τῶν διορισμῶν αὐτῶν πρόσκειται τῇ λέξει, ἐνοεῖ Ὁμ. διὰ τοῦ ἀνὴρ ἁπλῶς, τὸν ἐν ἡλικίᾳ ἄνδρα, τοῦτ' ἔστιν, ὁ-στις ἠμπορεῖ νὰ χρεύσῃ ἄρματα. Ἐν Ἰλδ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πολεμιστήν. 4) Ἀνὴρ, μετὰ διαφερόντως τιμητικῆς ἐμφάσεως· ὁ ὄντως ἀνὴρ, ἀνδρεῖος δηλ. δίκαιος, ἀγαθὸς, γενναῖος καὶ τ. τ. πάνδερες ἔστε φίλοι. Ἰλδ. Ε, 529. Πολὺ μᾶλλον παρ' Ἡσδ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως κατὰ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Ἡσδ. 7, 210. »δῆλον ὁ ἐποίευν παντὶ τῷ, καὶ οὐκ ἠκοντα αὐτῷ βασιλεῖ, ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνδρώπαι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες· παραβ. Ἀρτφ. Ἀχ. 77. Ἱππ. 392. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 239. Β. ἀντιδέτ. τῷ, ἀνθρώπος. Ἡσδ. 9, 39. » . . λαμβάνουσι ὑποζύγια τε πεντακόσια . . . καὶ ἀνδρώπους, οἱ εἵποντο τοῖσι ζεύγεσι . . . οὐ φευδόμενοι οὔτε ὑπερεγγύου οὐδενὸς οὔτε ἀνδρώπου. — 5) Σύζυγος. Ἰλδ. Τ, 291. »Ἄνδρα μέν, ὦ ἑδοσάμεν πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. « Ὀδσ. Ω, 196. Ἡσδ. 1, 146. Ἐς ἀνδρὸς ἰέναι ἢ ἐλθεῖν, τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ, παρῤ ἀνδρ. Γρηγ. σλ. 45. Πολλάκις κεῖται καὶ ἄνευ σημασ. συζύγου, ἀντιθέτως τῷ, ἄζευκτος πρὸς γυναῖκας, ἤτοι παρθένος· ἅρα παλλακευόμενος· νῦν μέν Βύπριν ἔχοιστ τὸν αὖτις χαιρέτω ἀνδρ.« Θερ. 15. 131. Ἱππ. 490. Ἰούλ. Καισ. 25, 15. καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντιδέτ. τῷ, πόσις. Σφ. Τρχ. 551. »τοῦτ' οὐ φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμοὶς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Πολλάκις συντάσσεται τὸ ἀνὴρ ἄλλοις ἐπιδ. οἷον βουκόλος ἀνὴρ, ἀνὴρ βασιλεύς, μάντις καὶ τ. τ. ἐξ ὧν τιμιώτερα καθίσταται ἡ λέξις. Ἀλλὰ καὶ ἐθνικὰς ὀνόμασιν οἷον· ἀνδρες Πυγμαῖοι, Κίλικες, Θρῆκες. Ὁμ. ὅτε χρησιμεύει κυρίως εἰς τὸ νὰ δίδῃ τῷ καθ' αὐτὸ ἐπίθετ. κυρίῳ ὀνόματι τὴν πλήρη ὑπόστασιν. δύναμιν αὐτοῦ· π. χ. ἐν τῷ γνωστῷ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ἤδὲ Ἀνδρώπος.

Σημείωσαι δὲ πρὸς τούτοις ὅτι οἱ Ἀττ. ὅπου συντάττουσι ἀμφοτέρων τῶν γενῶν τὸ Ὀνόμ. ἄνδρες, γυναῖκες ἄνευ συνδέσμου εἰώθασι ποιεῖν τὴν σύνταξιν αὐτῶν· » . . ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κεισόμεσθα. Σφ. Ἀντγ. 1079. Ἀρτφ. Βατρ. 157. καὶ ὅτι, οἱ μέν Ἰων. κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου ἀνήρ, οἱ δὲ Ἀττ. ἀ'νὴρ (– –) εἰώθασι γράφειν. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 58. Ε. ἀνὴρ ὅδε = ἐγώ. Ἡρδ. 1, 109. ὡσαύτως καὶ ἐς πάντας τοὺς τύπους τῆς δεκτ. ἀντωνμ. πάνυ χρήσιμον εἰς διαλόγους παρὰ τοῖς Ἀττ. Τὴν αὐτὴν τοῦ, ἀνὴρ πρωτότυπον ἀρχὴν ἔχει ἀναμφιβόλως τὸ ἀρὴν, Ἄρης, ἄρειος, ἄριστος, ἀρετή. Περὶ τῆς αἰτείας δὲ παραγωγῆς τῆς λέξεως ἰδὲ Πλάτ. Κρατύλ. σλ. 414. Α. (οἱ Ἐπικ. χρῶνται τῆς παραλλήλου τύπου τῷ, ἀμακρὼ μὲν ἐν τῇ ἄρσει, βραχὺ δὲ ἐν τῇ κλήσει τῶν μετρ. ποδῶν, εἰς τοὺς τροπυλλάβους δὲ τύπους αὐτοῦ, ἀεὶ μακρῷ. Οἱ Ἀττ. δὲ τοὐναντίον ἀεὶ βραχεῖ, ἐὰν μὴ τύχῃ θέσει μακρὸν κείμενον. Ὁ Αἰσχ. μόνος φαίνεται ὅτι διετήρησεν ἐπὶ ὅτε τὴν Ὁμηρ. χρῆσιν Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 381. Porson. ἐν Εὐρπ. Φοι. 1670. Meineke quæst. Men. σλ. 18. Ἀνέρων, μετὰ μακρὸν α, ἔχει ἐν μελικῇ τινι στροφῇ καὶ Σφ. Οἰδ. Τ. 869. παράβλ. καὶ Σφ. Αἰ. 1183. Ὅτι δὲ τὸ α ἔστι μακρὸν ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις δεικνύουσι Wellauer comm. Αἰσχ. σλ 68. καὶ Pinzger καὶ Sange ἐν Αἰσχ. Περ. 609, σλ. 215.

Ἀνήρειστος, ὁ, ἡ ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀνέρειστος.

Ἀνηρέμητος, ὁ, ἡ· (ἠρεμέω) ὁ μὴ ἠρεμῶν, μὴ ἡσυχάζων· ὁποιος δὲν ἡσυχάζει· ἀνησύχαστος· Ἐπῤῥ. ἀνηρεμήτως.

Ἀνήρετος, ὁ, ἡ· (ἀρετὸς) ὅστις δὲν ἀρέσει· 2) καὶ Ἡσύχ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀρεστός· ἀμφιβ. οὐ γὰρ ἀνηρετώπου βήμα, ἀνηρίσκω.

Ἀνηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) χωρὶς σκεπαστήν, ἀσκέπαστος· Ἀπολλ. Β'. 1174. »Ἀνηρεφεῖς καλύβας.

Ἀνήρης, ὁ, ἡ· (ἄρω) χωρὶς ἁρμογήν, χωρὶς συδεσμον· ὅπου ἀσύζευκτος, ἀνύπανδρος.

Ἀνήρ-ιθμος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ἀνάριθμος· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 232. πανήριθμος θρήνωσις.

Ἀνηρίναστος, ὁ, ἡ· Ἀνερίναστος· καὶ Παροιμ. »ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος α' ἔχειν· μετάφ. ἀπὸ τῶν συκῶν.

Ἀνήριστος, ου· Ἀνέριστος.

Ἀνηρός, οῦ, ὁ· Νίκανδρ. Θηρ. 701. ὅπου οἱ ἀδηκ. ὀρύστερον, Ἀνηγρός, ἔχουσιν.

Ἀνήροτος, ὁ, ἡ· (ἀρόω) ἀγεώργητος· ἀργὸς· Ὀδ. Ι. 123. πάσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται· ἰδιαίτερος δὲ Ἀττ. τύπος, ἀνήροτος, οὐχ εὑρηται.

Ἀνησίδωνος, ὁ, ἡ· (δάνος, ὅ ἐστι δῶρον) = τῷ ἐξῆς.

Ἀνησιδώρος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι, δῶρον)· ὅστις σπένει, εὐγάνει ἀπάνω, τοὐτέστι κάμνει νὰ φυτρώνουν δῶρα· Ἐπίθ. τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος· ὡς καὶ τὸ, Ζείδωρος· Πλούτ. προβ. συμπ. Η'. 14. ἔτι δὲ καὶ ἀνεσίδωρος· Ἀλκφ. 1, 3.

*Ἄνησον, τό· Ἰων. ἀντὶ ἄνηθον· Ἡρδ. α' νεώτερ. συγγρφ. ὅμως προτιμοῦσι τὸν τύπον ἄννηρον.

Ἀνήστητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀνήττητος· (ἧττάω) ἀνίκητος, ἀκαταπολέμητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ νικήσῃ, ἢ δὲν ἐνίκησέτις.

Ἀνηστις, εως, ὁ, ἡ· (ἔδω, ἐσθίω) = νηστις, πλεονασμ. τοῦ α. Νηστις· Κρατιν. παρ' Ἀθην. ὡς καὶ τὸ Νώνυμος, καὶ Ἀνώνυμος· ἠνεμος, ἀνήνεμος, νηριθμος, ἀνήριθμος.

Ἄνηθον, ου, τό· καὶ ἄνητον Δωρικ. καὶ Δίλλ. ἀντὶ Ἄνηθον· Ἀθην. 15. σλ. 674. D. Ἐπῶ. ἀνήτινος ἀντὶ ἀνήθινος· Ἡρόδ. Δ. 71. καὶ Θεόκρ. Εἰδ. Χ.

*Ἀνήττητος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ ἀνήστητος.

Ἀνήφαιστος, ὁ, ἡ· (Ἥφαιστος) χωρὶς Ἥφαιστον, τὸν θεὸν τῆς φωτιᾶς· ὅ ἐστι, χωρὶς φωτιάν· Εὐριπ. Ὀρέστ. 620.

*Ἀνήφθω· γ'. ἐνν. προσ. παθτ. προστειτ. Παρκμ. τοῦ ἀναπτω· Ὀδσ. Μ, 51.

Ἀνηχέω, ῶ· Μ. ήσω· κάμνω μεγάλον, δυνατὸν ἦχον· τὸ ναυτικὸν ἀντικοῦτο· 2) ἀντηχῶ· Ἐπιχρ. »ἀνήχει μολπήν.

Ἀνθαιρέσομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀπδ. (αἱρέω· ἀνμλ.) ἐκλέγω, προκρίνω, προτιμῶ τινα ἀντὶ τοῦ ἄλλου τίποτε· προτιμῶ ἓν ἀπὸ ἄλλο· (τί τινος) Εὐρπ. Ξεν. Ἑλλ. ς'. 2. »πάνσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιρούνται· 2) ἁρπάζω, πέρνω μὲ βίαν τίποτε ἀπό τινα, τὸν ὑστερῶ ἀπό κάνενα πρᾶγμα· γλωσσικῶ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι εἶναι ἰδικόμου· (τινί τι) Εὐρπ. Ἑκ. 656.

Ἀνθαιρετέος, ἁ, ὀν· ὅστις πρέπει νὰ προκριθῇ, προτιμηθῇ, προκρίνεται, προτιμᾶται· τί δὲ ἄλλο τινα, τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ προτιμήσουν· Συνδ. Ἐπ. 57.

Ἀνθαλύσκομαι. Μλ. —λώσομαι Παθητ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ Ἐνεργ. αορ. καὶ Παρκμ. (ἀλύσκομαι· ἀνμλ.) ἀντεγαλοῦμαι, ἢ ἀμοιβαίως ἐγαλοῦμαι, ἐξελέγχομαι, καταδεικνύομαι· τοῦτέστιν ἀφ' οὗ ἐγκάλεσα ἄλλον εἰς τὸ κριτήριον, ἀπέδειξα ὅτι ἔχω δικαίου καὶ τὸν κατεδίκασαν μὲ ἐγκαλεῖ αὐτὸς ἐξ ἐναντίας, ἀποδείχνει τὸ ἐναντίον καὶ μὲ καταδικάζουν· καὶ ἀ' σύμβουλοι τοὺς πολισσούχους θεοὺς τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς θεοὺς δ' ἱδρύματα, οὐκ ἂν γ' ἐλόντες αὖθις ἀνθάλοιεν ἄνω. Αἰσχλ. Ἀγμ. 340. (ἀλίσκομαι)

Ἀνθάλωψ, πος, ὁ· μωβῶδες τι ζῳρίον, ὅμοιον τῇ ἐλάφῳ· ἐκ τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἡ Ἀντιλώπη. Εὐστάθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνθεμιλλάομαι, ῶμαι Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀορ. ἐδ., παθητ. συνήθως, εἰλοτε ὅμως καὶ μέσον· ὁστε. συντασσόμ. (ἀμιλλάομαι) ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ ἐξ ἐναντίας· ἀντιγωνίζομαι.

Ἀνθεμίλλος, ὁ, ἡ· (ἄμιλλα) ὅστις συνερίζεται, ἀγωνίζεται, φιλονεικεῖ διότι μὲ ἄλλον τινά· ὁ ἀνταγωνιστής, ἀντεραστής. Εὐριπ. Ἴων. 605.

Ἀνθάπτομαι. Μ. ψομαι. Ἰων. ἀντάπτομαι. μέσ. ἀποθ. (ἅπτομαι), προθύμως πιάνω, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι εἴς τι· ἐπισχύλλομαι, καταγίνομαι εἰς τίποτε· θὰ βοηθήσω τοὺς πολλοὺς ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου, μηδιζόντων δὲ προθύμως.α Ἡρόδ. 7, 138. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων τῆς πολιτείας. Πλάτ. καὶ Θουκ. »ἀνθάπτομαι τοῦ ἔργου, τῶν πραγμάτων». Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημασίαν, λέγω τε καὶ ἔργῳ. Ἐπιτίθεμαί τινι, τὸ ἰταλ. attacco qualche uno, ἀδικῶ, βλάπτω ἢ ὑβρίζω, τὸ ἰταλ. offendere· λυπῶ, περιγελῶ, κατηγορῶ, περιπαίζω τινα.

Ἄνθεια, ἡ. Πόλις ποτὲ ἐν Πελοποννήσῳ. Ἰλιάδ. 2) Πόλις τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 381.

Ἀνθεινός, ἡ, όν. = Ἀνθινός.

Ἄνθειον, τὸ (ἄνθος) = ἄνθος. Ἀρστφ. Ἀχ. 869.

Ἀνθεκτέον, ρήματ. Ἐπῳ. ἀ ἔθετ. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀντέχω· πρέπει νὰ κρατῆτε ὅτι εἰς ἢ ὅ,τι, νὰ κρατῆ στερεὰ, νὰ κρέμηται ἀπ' ὅτι, νὰ ἀντιπράττῃ· 2) νὰ ἐναντιώνηται, νὰ ἀντεπιμελῆται, νὰ ἀνταγωνίζηται.

Ἀνθέλιγμός, οῦ, ὁ· (ἑλίσσω) ἐντύλιγμα, ἀντιστρεφογύρισμα, ἐξ ἐναντίας τριγύρισμα.

Ἀνθέλιξ, κος, ἡ· τὸ μέρος τοῦ αὐτίου, ὅπου ἀρχίζει ἡ τρύπα. Πολυδ. Β'. »ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, ἕλιξ, καὶ τὸ ἀνθεστηκὸς αὐτῇ, Ἀνθέλιξ καλεῖται.α

Ἀνθελκύνω, Ἐπίρ. μετοχ. Ἐναττ. παρὰ τὸ ἀνθέλκω, ἀντιτραβηχτά· τοῦτ' ἔστι τὸ νὰ τραβῶ τε πρὸς τὸν ἑαυτόν μου τὸ ὁποῖον τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του· ἕνας τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Ἀνθέλκω. Μ. ἑλξω· (ἕλκω) ἀντισύρω, ἀντιτραβῶ τίποτε, ὁηλ. ἐν ᾧ τὸ τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὸ τραβῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν ἑαυτόμου: τραβιοῦμαι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· τοῦτ' ἔστι· κάμνω ἐναντίαν κίνησιν: τραβῶ, σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμποδίζω. Ἡροδ. Η'. »ἅπαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Γρηγ. »μηδὲν ἀνθελκέτω σου τὴν προθυμίαν.α

Ἀνθεμα, τος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ Ἀνάθεμα, καὶ Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. Ἀναλεκτ. Β'. 170. Τμ. Ὁμ. Ἀφρδ. β'. 9.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. παῦ, Ἀνθεμίων, ἀντὶ Ἀνθεμιωνίδης. Ἰλιάδ.

Ἀνθεμίζομαι. Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. (ἀνθεμίς), πέρνω τὸ ἄνθος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 76. »ἀνθεμίζομαι γοεδικὰ· ὁηλ. τὸ ἄνθος τῶν γόων ἀποδέρπομαι· ὁ Σχολ. ὡς τὸ ἀπανθίζω. Κασῆρ. 148. »Ἀπανθίζω κακιστοῖς ὕμνοις.α

Ἀνθέμιον, ου, τὸ· (ἄνθος) = ἄνθος, λουλούδι. καὶ χόρτον τι· παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Α'. 28. ὅπερ καὶ Ἀνθεμον καλεῖται. 2) τὸ Ἰωνικ. σμιλάριτμα τῶν στυλῶν, ὁηλ. κοχλιοειδὴς ἠτοι στρεφογυριστὴ γραμμή· 3) πλούμπτμα μοιόν τινων τοῦ σώματος, καθὼς συνεδίουν οἱ βάρβαροι τρυποῦντες πρῶτον μὲ βελόνι τὸ δέρμα ἐξαίρ. εἰς τοὺς βραχίονας, καὶ ἔπειτα τρίβοντες ἀπάνω μπαροῦτι, καὶ οὕτω ἀφ' οὗ ἰατρευθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο μένουν τὰ πλουμπίσματα ἀνεξάλειπτα. Ξεν. Ἀναβ. Κ'. δ'. 32. »Ποικίλους τὰ νῶτα καὶ τὰ ὄμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιονι. η'Ἀνθέμιον χρυσοῦν. Ἐκκλ. ΙΒ'. 16.

κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον· καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἀνθεμίς, ίος, ἡ· = ἄνθος Diolim. ep. 2. 2) εἶδος χόρτου ὅμοιον μὲ τὰ μεγάλα χαμαίμηλα, κοινοτ. ἄρμειος λεγόμενα. Αἰν. Chamomilla romana.

*Ἀνθεμίων· ωνος· ὁ· κύρ. Ὄνομ. Τρωός τινος. Ἰλιάδ.

Ἀνθεμοειδής, ὁ, ἡ, (ἄνθεμον, εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄνθος, ἀνθώδης, γεμάτος ἀπὸ ἄνθη· πολυχρώματος, παρδαλός.

Ἀνθεμώδεις, εσσα, εν· ἔτι δὲ καὶ διπταλήν. Ἡσιόδ. λείψ. 22. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρός· ἐπὶ λειμώνων ἢ λειβαδίων καὶ πεδιάδων, ἢ κάμπων Ἰταλκ. Ἰλ. Β. »ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι· ὁ αὐτὸς χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἐξειργασμένων μεταλλικῶν ἀγγείων· κρητῆρ, λέβης ἀνθεμ. τὰ ὁποῖα εἶχον, ὡς φαίνεται, σκαλεττὰ πλουμπίσματα. Ἰλιάδ. Ψ, 885. Ὀδυσ. Γ, 440. Ω, 275. παρὰ τὸ

Ἄνθεμον, ου, τὸ (ἀνθέω) = ἄνθος· λουλούδι, ἄνθος· ἐξαίρ. τὸ πολυτιμότατον, τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλεκτόν· τὸ κοινότ. ὁ ἄφρος πράγματός τινος· χρυσοῦ, ἐέρσης ἄνθεμον. Πινδ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ.

Ἀνθεμόέρυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅστις τρέχει ἢ χύνεται, πηγάζει ἀπὸ ἄνθη· ἀπὸ λουλούδια ῥέων καὶ τρέχων. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 632. »ἀνθεμόρυτον γάνος.α

Ἄνθεμος, ὁ, ἡ· = Ἄνθινος· ὁμηρ.

Ἀνθεμουργός, ὁ, ἡ· (ἔργον· ΕΡΓΩ) ὅστις κατασκευάζει, δουλεύει, ἐφευρίσκει λουλούδια· λουλουδᾶς· καὶ Ἐπίθ. τῶν μελισσῶν, αἵτινες καταγινόμεναι εἰς τὰ ἄνθη, συνάζουσιν ἐξ αὐτῶν τὸ μέλι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ· = Ἀνθεμοειδής.

Ἀνθέξις, εως, ἡ· (ἀντέχω) τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἐνάντια, στερεὰ· τὸ νὰ κρατῇ ἐξ ἐναντίας, ἐμποδίζῃ τι· τὸ σφιχταγκάλιασμα. Πλάτ. »τοῖς ἀνθίξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας συμπλοκήν.α

*Ἄνθεο. Ἐπικ. μεσ. ἀόρ. β'. προσταικτ. τοῦ ἀνατίθημι· ἀντὶ ἀνάθεσο, ἀνάθου.

Ἀνθερεών· ῶνος, ὁ· ἡ κάτω σιαγών, τὸ καταγώνιον. Ὅμ. »χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλεῖν» τὸ νὰ ἐγγίξῃ τις μὲ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων τὴν ἄκρην τοῦ καταγωνίου, καθὼς καὶ τὸ νὰ πιάσῃ τὸ γένυ, ἢ γένατον τινος ἦτον σημεῖον παρακαλέσματος· η. . καὶ λάβε γούνων σκαιῆ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, λισσομένη προσέειπε Διὸς Κρονίωνα ἄνακτα.α Ἰλιάδ. Α. 501. 2) παρ' Εὔφρ. καὶ ἄλλοις· ὁ λαιμός, ὁ λάρυγγας· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ, ἀνθέω· ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ, ἀνήρ ἀνθερίξ· ἢ πρώτη παραγ. πιθανωτέρα, ἐπειδὴ Ὅμ. χρῆται τῷ ἀνθεῖν ἐπὶ τῆς ἀνθούσης τῶν γενείων· »πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. Ὀδυσ. Δ, 319.)

Ἀνθερίκη, ἡ· = ἀνθέρικος, ἀνθέριξ. Ἀναλ. Α'. Σελ. 481.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ· = ἀνθέριξ. Ἰλιάδ. Τ. 227. ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, ἢ καλαμιά· πρὸ Θκρτ. ἄχρηστον· 2) εἶδος φυτοῦ, φλοιοῤῥίζου, κεφαλοῤῥίζου.

Ἀνθερικώδης, ὁ, (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὴν καλαμιάν· 2) ὅμοιος μὲ τὸ κεφαλοῤῥίζου.

Ἀνθέριξ, κος, ὁ (ἀνήρ) τὸ πιάδι τοῦ στάχυος· καὶ τὸ ἴδιον στάχυ· η. . ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν ἴσον, οὐδὲ κατέκλων.α Ἰλιάδ. Τ. 227. 2) ἐν γένει πιάδι, κουτσοῦλι· π χ. τοῦ ἀσφοδέλου. Ἡρόδ. 1, 190.

*Ἀνθερίσκος, ὁ = ἀνθέρικος· ἀμφβ. παρὰ Ἀγγ. 1, 10. Ἰδὲ ὅμως Ἀνεκδ. Bekker 1, σλ. 408. ὁ καυλὸς ἢ τὸ πιάδι τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερών, ῶνος, ὁ = ἀνθερεών· ἀμφβ.

*Ἄνθεσαν. Ἐπικ. γ'. πλθ. πρώτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἀνέθεσαν, παρὰ τὸ ἀνατίθημι.

*Ἀνθεσιπότητος, ὁ, ἡ (ποτάομαι) ὅστις πετᾷ ὁλόγυρα εἰς ἄνθη, λουλούδια.

Ἀνθεσίχρως, ωτος· ὁ, ἡ· (χρὼς) λουλουδοχρώματος· ὅστις ἔχει χρῶμα ἄνθους ἢ λουλουδιοῦ.

Ἀνθεστήρια, ίων, τὰ· κυρίως· ἑορτὴ τῶν ἀνθέων ἢ λουλουδιῶν· ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τῆς ἀναβλέψεως εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα. Kanngiesser Kom. Bühne, σλ. 207, 284.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ· ὁ ὀγδοος μὴν παρ' Ἀθηναίοις· διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε· καὶ ὃν ἑορτάζοντο καὶ τὰ Ἀνθεστήρια· ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰς ὑστερινὰς 14, ἡμέρι τοῦ ῥωμαϊκοῦ Φεβρουαρίου καὶ μὲ τὰς πρώτας τοῦ Μαρτίου· μὲ τὸν Φεβρ. δὲ μάλιστα καὶ διότι τῇ γ, ἡμέρᾳ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑορτάζοντο καὶ οἱ Χύτροι, ἑορτὴ περὶ τῶν ἀποθαμένων, παραπλησία τῇ inferiae τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἑόρταζον ὡσαύτως περὶ τῶν ἀποθαμ. Πλούτ. εἰς Σύλ. 14. »ἐλεῖν δὲ τὰς Ἀθήνας αὐτὸς φησιν ἐν ὑπομνήμασι Μαρτίαις καλείσθαις, ἅτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νουμηνίᾳ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνός.α· τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἄππιαν· »τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις, αἷς καλοῦσιν εἰδοῖς Μαρτίαις Ἀνθεστηριῶνες μάλιστα μέσου.α

Ἀνθεστιάω, ῶ. Μ. άσω. (ἀντὶ, ἑστιάω) ἀντιφιλεύω, ἀμοιβαίως φιλεύω, φιλεύω ἐκείνον, ὅστις μὲ ἐφίλευσε. Πλούτ. (ᾱσω)

Ἀνθεστφόρια, ίων, τὰ· ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης, οὕτω καλουμένης, ὅτι ὁ Πλούτων τὴν ἥρπασεν, ὅταν ἐσύναζεν ἄνθη. Πολυδ. Α'. 37. παρὰ τὸ

Ἀνθεσφόρος, ου, ὁ, ἡ· (ἄνθος, φέρω) ὅστις φορεῖ, ἢ φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια· 2) αἱ ἀνθεσφόροι· γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἑόρταζαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὰ ἀνθεσφόρια. Πολυδ. ὃ, 78. Εὐριπ. Βάκχ.

*Ἄνθετο. Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρσ. μεσ. ἀορ. β'. ἀντὶ ἀνέθετο, παρὰ τὸ, ἀνατίθημι.

Ἀνθευτικὰ σπέρματα. Ἐλλήν. Στρωμ. Α'. 7. τὰ ἐκ τῶν ἀνθέων συλλεγόμενα σπέρματα· οἷς καὶ τὸ Ἀνθεύω, συλλέγω, τραβῶ, μαζόνω ἄνθη.

Ἀνθέω, ῶ, Μ. ήσω· φυτρόνω, κατὰ ταύτην τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ κυρίαν σημασίαν του, εὑρηται μόνον εἰ Ὀδυ. Δ, 319. η. . πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. .α παράβλ. ἀνήνοθε. — 2) ἀνθῶ, εὐγάνω ἄνθη, λουλουδιάζω· ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἐξῆς συνήθης σημασία τῆς λέξ. πολλάκις δὲ καὶ τροπικ. ἀμαζῶ, λάμπω, ἀστράφτω, εἶμαι εἰς λαμπρὰν, ἐξαίρετον κατάστασιν. Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν· »ἀνθεύσης τῆς Ἀσίης· ἀνθεύσης Ἑρετρίης.α Ἡρόδ. 4, 1. 6, 127. καὶ μετὰ δοτκ. τῇ δόξῃ ἀνθεῖ, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξης· ὅτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, δόξης· »οὕτως ἠνθησεν ἐκεῖνος.α Ἀρστφ. Ἱππ. 530. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. Δ'. 1. »ἠνθεῖτε δὲ φοίνικι πᾶσα ἡ στρατιά·α καὶ Λουκιαν.α ὁ χῶρος ἀνθεῖ πολλαῖς ἐπιθυμίαις·α 3) μεταβατικῶς· κάμνω νὰ ἀνθῇ, νὰ φυτρώσῃ. Ἀρστ. Πλούτ.

Ἄνθη, ης, ἡ· = ἄνθος, καὶ Ἀνθησις. Πλάτ. Συμπ. 34. ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. Π, Μωρ. σλ. 4. Θωμ. Μαγ. σλ. 127. Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξ. καὶ τὰς πολλάκις οὐκ ὀρθῶς κριθείσας ἀναλογίας της πρὸς τὸ ἄγκη, ἄγη, νά πῃ κ. λ. τ. Ἰδὲ Εὐστθ. Ἰλιάδ. Α. σλ. 74, 1. 2) ὄνομ. Πόλεως τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 474.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ· (ἄνθος, ἐδών) Ἐπίθ. τῆς μελίσσης, ἡ τρώγουσα, ἤτοι βυζάνουσα τὰ ἄνθη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. (ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λέξιν φυσικώτερον ἄνευ συνθέσεως, παρὰ τὸ, ἀνθέω, ὡς ἀλτηδών, ἀηδών, Κηληδών. — 2) πόλεως ἔνμ. ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλιάδ.

*Ἀνθήεις, εσσα, εν = ἀνθηρός.

Ἀνθήλη, ἡ· (Ἀνθηλάς, ἀντὶ Ἀνθηρός) τὸ ἄνθισμα, τὸ ἄνθος· ἔᾳ ῥέτως δὲ κατὰ τὸν Διοσκορ. Γ'. 113. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλύκων ἡ βουβωνίκων λεπτότατον ἄνθος, ὅμοιον μὲ τρίχας βαμβακίου, χνοῦδι κοινῶς λεγόμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φούντα λεγομένη εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλαμιῶν. Λατν. panicula. «Ἀνθήλη καλάμου». Διοσκορ. Α'. 114. καὶ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 11. «τοῦ φλοὸς τὴν καλουμένην ἀνθήλην, ᾗ χρῶνται πρὸς τὰς κοιλάσεις.» κατὰ Πολυδ. Ι'. 41. καλεῖται ἔτι οὕτω καὶ τὸ φυτὸν Λυχνίς.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, ἀνθήλη. Διοσκορ.

Ἀνθήλιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. Ἀντήλιος· ὁποιος ἵσταται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, ἢ ἀντιπέρα τῶν ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου. 2) Ἀνθήλεος λέγεται καὶ ἓν μετέωρον φαινόμενον ὅταν ἀντικρυς τοῦ ἡλίου διὰ τῆς εἰς τὰ σύννεφα ἀνταναλάσεως τῶν ἀκτίνων του, παραπαίηται ἄλλος τις ἥλιος, ὁ καὶ Παρήλιον. Σχολ. Ἀράτου. 3) Κατ' Εὐστάθ. καὶ τὸ σκέπασμα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινας ἐπάνω του διὰ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου· τὸ Γαλλιστὶ παραπόλ, Parasole. 4) Σοφοκλ. Αἰ. 805. «οἱ δ' ἀνθηλίους ζητεῖτ' ἰόντες,» ἀντὶ τοῦ, ἑῴους, ἀνατολικούς· τοὺς πρὸς τὰ ἀνατολικὰ μέρη κειμένους· ἔτι δὲ καὶ τὰ θερμάτινα πετρύγια, τὰ ὁποῖα εἶναι ῥαμμένα εἰς τὴν κεφαλρὶ ἀν λεγομένην τοῦ χαλιναρίου, καὶ σκεπάζουν ἀπὸ τὸ πλάϊ τὰ μμάτια τῶν ἀλόγων.

Ἄνθημα, τος, τό· (ἀνθέω) ἄνθησις, λουλούδιατμα· εὔχρηστον δὲ τὸ σύνθ. Ἐξάνθημα, καὶ ἄλλα σύνθετα.

Ἀνθηματικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἄνθισμα· ταυτὸν καὶ Ἀνθηρός· ἀμφ.

Ἀνθήμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀνθεμώδης.

Ἀνθηρογραφέω, (γράφω) Μ. ἤσω· γράφω ἀνθηρά, ἤτοι μὲ ἀνθηρὸν τρόπον. Κῆπ. Ἀττικ. Β'. 6.

Ἀνθηροποίκιλος, ὁ, ἡ· ὁ μὲ ἄνθη πεποικιλμένος, ἢ ποικίλως κεχρωματισμένος. Φίλ. Ε'. ἀμφ.

*Ἀνθηρόπους, οδος, ὁ, ἡ· πουν. τό· ὅστις ἔχει ἀνθηροὺς πόδας. Σχολ. Ἀρστφ.

Ἀνθηρός, ρά, ρόν· (ἀνθέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνθηρός, ὅστις ἀνθίζει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, νέος, καινούριος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Σωηρός, θελατικός, ἄρτιος· ὅστις εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς εὐμορφίας κ. τ. τ. ὡς παρ' Ἱππαρ. μετὰ τοῦ, Χαρίεις· νωπός, νέος, τρυφερὸς ὡς τὰ ἄνθη. — 2) παρδαλός, λουλουδωτός, λουλουδοχρώματος· Ἀνθηρὸν μένος· ὃ εἰς ἔσχατον βαθμὸν θυμός. Σφκ. Ἀντ. 960. παραβλ. ἄνθος. — 3) ὅτι εἶναι συγγεγραμμένον μὲ ἐκλεκτὰς, ἀνθηρὰς λέξεις. Ἐπῤῥ. ἀνθηρῶς.

Ἀνθηρότης, τος, ἡ· ζωηρότης· χάρις, τὸ τουρκ. νουρὶ λάμπρα κατάστασις. Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. Γ'. 54.

Ἄνθησις, εως, ἡ· = Ἄνθη· τύπος οὐκ Ἀττικ. κυρίως.

Ἀνθηστιάομαι, παθτκ. (ἀντὶ, ἠστιάομαι) ἀμοιβαίως νικῶμαι· νικῶμαι ἀπό ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνίκησα προτήτερα; παραχωρῶ, ἤτοι παραβλέπω, εἰς ἐκεῖνον, ὅστις παρίβλεψε προτήτερα εἰς ἐμένα τίποτε. Θουκ. Δ'. 19. «περὶκαιρίσεται τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησιᾶσθαι μεῖ' ἡδονῆς, πρὸς δὲ τὰ ὑπεραγωνοῦντα καὶ παρὰ γνώμην διακινδυνεύσαντα.»

Ἀνθητικός, κή, κόν· (ἀνθέω) ὅστις ἀνθίζει, εὐγάνει ἄνθη.

Ἀνθηφόρος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀνθεσφόρος. Ἐπιγρ.

Ἄνθιας, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος. Ἀριστοτ. ὅστις καὶ «ἱερὸς ἰχθύς,» καὶ «καλλιχθύς, καὶ καλλιώνυμος, καὶ ἄλλως λέγεται· ἴδε Εὐστ. 1867.

Ἀνθιερόω, ῶ. Μ. ῶσω. (ἱερόω) ἀντιαγιάζω, ἀντιαφιερόνω, ἤτοι ἀμοιβαίως ἁγιάζω, ἀφιερόνω.

Ἀνθίζω. Μ. ἴσω· (ἄνθος) χρωματίζω, ζωγραφίζω, πλουμίζω, παρδαλίζω, στολίζω μὲ ἄνθη. Ἡρόδ. 1, 98 παθητ. «οὕτω πάντων τῶν κύκλων οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι.» Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 15. «βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα» καὶ Διον. Ἁλικ. «ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν» ἤγουν νὰ τὴν καλλωπίσῃ· τροπικ. ἠνθισμένος τοῦτέστιν γέρωντας, ὅστις ἔχει ἄσπρα μαλλιά· ἀσπρομάλλης· «οὐ γάρ τε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνώσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.» Σφκ. Ἠλ. 43. καὶ Ἀθήν. «Δηλφάκια κρία πυρὸς ἀμαιὲς ἠνθισμένα· σηλ. καλοφημένα, τὸ κοινῶς λεγόμενον Τσιουκόκκινα.

Ἀνθικός, κή, κόν· = ἀνθινός, ἀνθήσιος, ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄνθη ἢ λουλούδια, ἢ ἀνήκει εἰς ἄνθη· ἢ εἶναι ἀπὸ ἄνθη κατεσκευασμένος. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Δ'. 80.

Ἀνθιμος, ὁ, ἡ· = Ἀνθινός. Ὀρφ. περὶ Λίθ. 48 94.

Ἀνθίνη, νης, ἡ. = Ἄνθος. Ἀθήν. Β'. 6. ἀμφ.

Ἀνθινός, νή, νόν· (ἄνθος) ὅστις εἶναι ἢ συνίσταται ἀπὸ λουλούδια, ἀνθίζει, ἔχει λουλούδια, εἶναι παρδαλός· λουλουδιάζει· σ' Ὅμ. ὀνομάζει τὸν φαγώσιμον λωτὸν «ἄνθινον εἶδος.» Ὀδσ. Ι, 84. τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἐννοοῦσιν ἐπὶ τῆς τρυφερότητος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ποικιλότητος τοῦ χρώματος, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ φαγητοῦ· πιθανῶς δὲ σημαίνει τὴν φυτικὴν ἀντιθετως τῇ ζηριώδει τροφήν· — Ἄνθινος οἶνος, κυπρέων, ἔλαιον· τουτέστι κραστί, λαχανοζούμι, λάδι, κατασκευασμένον μὲ ἄνθη· ἀνθινά. ὑπακ. ἱμάτια. πλουμιστὰ ἢ παρδαλὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα μόνον αἱ ἑταῖραι ἐφοροῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀνθινὰ φορεῖν· τὸ νὰ φορῇς φορέματα παρδαλά, λουλουδωτά· ἀνθινὸν μέλι. σηλ. ἀνοιξιάτικον.

Ἀνθίον, ου, τὸ· ὑποκρτ. τοῦ, ἄνθος, λουλουδάκι.

Ἀνθιππάζομαι. Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι) τρέχω καβαλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὅστις τρέχει ἐναντίον μου· ἐπὶ μαχῶν· ἀφ' οὗ

Ἀνθιππασία, ας, ἡ· τὸ νὰ τρέχῃ τις καβαλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὁ ὁποῖος τρέχει πρὸς αὐτὸν, πόλεμος καβαλαρίας μὲ καβαλαρίαν. Ξεν. Ἱππαρχ. Δ'. 20. «μελέτας ταῖς τῆς ἀνθιππασίας.»

Ἀνθιππεύω. Μ. εύσω· (ἱππεύω) = Ἀνθιππάζομαι. Ξεν. Ἱππ. «Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις.»

Ἀνθιπποι, ων, οἱ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀμφίπποι.

Ἀνθισμός, τος, τό· (ἀνθίζω) στολισμὸς μὲ ἄνθη, ἢ μὲ χρώματα. Ἠλιόδ. Παιδ. Γ'.

Ἀνθίστημι. Μ. ἀντιστήσω (ἵστημι) βάνω, ἢ σταίνω τι ἀντίπερα, ἢ ἐναντίον τινος, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης. βάνω τὸ στρατευμάμου ἐναντίον ἢ ἀντικρυ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ· μεταφ. ἀντικρίζω, παραβάλλω· (τί τινι). Ὅμ. χρῆται τοῖς ἀμεταβάτ. χρόνοις κατὰ μέσ. ἀπὸ. καὶ τῷ ἀορ. — 2) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· (τινί). Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ὁ δ' Δίσχ. Περ. 700. καὶ μετὰ γεν. «θεὸς ἀνθίσταται φρενῶν παραβ. Κουπ. Σμρ. 1, 520. «Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, πρός τινα. Σεν. Συμπ. Ε'. 1. «ἀνθίστασθαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα.»

Ἀνθοβάφεια, ας, ἡ· τὸ βάφειν, ζωγραφίσμα ἄνθη, παρδάλισμα· περὶ τό

Ἀνθοβαφής, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἀνθοβαμμένος, λαμπρὰ βαμμένος, τουτέστι μὲ ἄνθη πολύ, λαμπρὰ βαμμένος· μὲ παρδαλίσματα, παρδαλός· ἀφ' οὗ

Ἀνθοβάφος, ου, ὁ, ἡ· βαφεὺς, χρωματιστής, ὅστις βάφει μὲ καλες, τὸ Ἰταλ. φίνες βαφές· τουρκβ. μποϊατσής. Πλούταρχ.

Ἀνθοβολέω, ῶ. Μ. ήτω (ἀνθοβόλος) ῥίχνω, σκορπίζω που ἄνθη, λουλούδια, στρόνω τι ἢ τὸ παστπαλίζω μὲ λουλούδια. Παθτ. μὲ βαροῦν, χτυποῦν, μὲ λουλούδια, ῥίχνουν ἐπάνω μου λουλούδια· ὡς σημεῖον τιμῆς· ῥίπτω, διασκορπίζω ἄνθη εἰς τιμήν τινος. Πλούτ. κ. Ἐπιγρ. ἀφ' οὗ

*Ἀνθοβόλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ῥίχνῃ τις, σκορπίζῃ, παστπαλίζῃ λουλούδια· τὸ πέσιμον ἢ τὸ τίναγμα τῶν ἀνθέων τῶν δένδρων.

Ἀνθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὅστις ῥίχνει, σκορπίζει που λουλούδια· ὅστις χτυπᾷ μὲ λουλ. 2) ἀμετβ. ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει, λουλουδιάζει· ὅστις μυρίζει σάν λουλούδι· «ἀνθοβόλος ῥιζή.» Ἐπιγρ. Ἀργεν. 23.

*Ἀνθοβοσκός, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὅστις τρέφει, ζωογονεῖ τὰ ἄνθη, τὰ λουλούδια. Σφκ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀνθοδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὅστις ζῇ ἀπό, ἢ εἰς λουλούδια. Μελέαγρ. 108. «ἀνθοδίαιτος μέλισσα.»

Ἀνθοδμον, ου, τό· (ὀδμὴ) μυρωδία λουλουδιῶν· λουλούδι μυρωδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει μυρωδιάν.

Ἀνθοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται, χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι εἰς τὸν ὁποῖον βάνουν, μέσα ἔχει λουλούδια. Μόσχ. Εἰδ. Β'. — μέχρι δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη ἀνθοδόκον τάλαρον.»

*Ἀνθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) ὅστις φορεῖ στὸ κεφάλι λουλούδια· στεφανωμένος μὲ λουλ. Ὄππ.

Ἀνθοκομέω, ῶ. Μ. ήσω· περιποιοῦμαι τὰ λουλούδια· ἀνθίζω, εὐγάνω ἄνθη, λουλούδι, λουλουδιάζω· «... καὶ ἔαρικὰς ἀνθοκομεῖ βοτάνας» τοῦτέστι περιποιοῦνται τὰ λουλούδια. Ἐπιγρ. ἀδσπ. 650. παρὰ τό

Ἀνθοκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις εὐγάνει, γινᾷ ἄνθη, εἶναι γεμάτος ἄνθη· ὅστις φορεῖ λουλ. ἢ στολίζεται μὲ λουλ., παρδαλός.

*Ἀνθοκρόκος, ὁ, ἡ (κρέω) παρδαλοτυλιγμένος· παρδαλοπλεγμένος· ὅστις ἔχει στέμματα, τύλιγμα, παρδαλὸν, εἶναι πλεγμένος, ὑφασμένος μὲ λουλούδια, παρδαλίσματα. «... ζεύξομαι ἅρματι πώλους, ἐν διαπλεκέεσσι ποεῖλουτ' ἀνθοκρόκοισι πήναις...» Εὐρ. Ἐκ. 471. (ἢ παραγ. παρὰ τὸ, κρόκος, ψευδὴς ἐστί.)

Ἀνθοκρατέω, ῶ· ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πολλὰ ἄνθη. Λουκ. ψευδολ. «ἀνθοκρατεῖν καὶ σφενδαμίζειν.» Ζήτ. ἐν τῷ, Τροποφάσλης.

Ἀνθολκή, ῆς, ἡ· (ἀνθέλκω) τὸ νὰ τραβᾷς εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· τοῦτ' ἔστιν ἐναντία ἀπ' ὅσην τραβᾷ ἄλλος· ἀντιτράβηγμα· ἐπὶ ζυγίου, σήκιωμα, ἀντισήκωμα.

*Ἀνθολκός, ὁ, ἡ· (ἀνθέλκω) ὅστις τραβᾷ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιτραβηχτής· ὡς τὸ Ἀντιτρόπος.

Ἀνθολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνθολόγος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνθολογῶ, ἢ συνάζω, μαζόνω ἄνθη.

Ἀνθολογία, ας, ἡ· (ἀνθολόγος) τὸ νὰ μαζόνῃ, συνάζῃ τις ἄνθη, λουλούδια· ἀνθολόγημα· Ἀνθολογίαι, λέγονται διάφοροι συλλογαὶ συντόμων Ἑλληνικῶν ποιημάτων (ἐξαιρ. ἐπιγραμμάτων) πλειόνων συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ἐμάζωξε τις διὰ τοῦ τύπου συνενείρων αὐτὰ εἰς ἕνα στέφανον ἀνθέων, εἰς ἰδιαιτέραν βίβλον. Κατὰ πρῶτον ἐποίησε τοιαύτην συλλογὴν ὁ ἐκ Γαδά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρων τῆς Συρίας Μελέαγρος 100 περίπου ἔτη πρὸ Χ. γ. μετ' αὐτὸν δέ, Φίλιππος ὁ Θεσσαλονικεύς, καὶ τρίτος ὁ ἱστοριογρ. Ἀγαθίας. Εἰς ἡμᾶς διεσώθησαν Ἀνθολογίαι, ἡ τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (ἔτι δὲ καὶ ἡ Βατικανική, ἤδη εὐλογώτερον Παλατινική, Ψαιλιζιστική ἢ Εἰδελβεργική πάλιν καλουμένη) καὶ ἡ τοῦ Μαξίμου Πλανούδου.

*Ἀνθολόγιον, τό = ἀνθολογία.

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει, μαζόνει ἄνθη, λουλούδια. 2) ὁ ἀνθολογίαν ποιῶν· συλλέγων, συνάζων ἄνθη.

Ἀνθομιλέω, ὦ M. ἦσω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὁμιλῶ, ἀντιπομπεύομαι. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀνθόμοιος, ὁ, ἡ (ἀντί, ὅμοιος) καθόλου ὅμοιος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1375.

Ἀνθομολογέω, ῶ. M. ἤσω. (ὁμολογέω) συμφωνῶ, κάμνω συνθήκην μετά τινος. Πλούτ. εἰς Βρούτ.« καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν τὴν σύλληψιν.« 2) Ὁμολογῶ ἁπλῶς, καὶ ὁμολογῶ ἀμοιβαίως· ἐν γένει, ὁμολογῶ ἐλεύθερα καὶ μὲ ἀνοιχτὴν καρδιάν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον· ἀφ' οὗ

Ἀνθομολόγησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις.

Ἀνθεμολογία, ας, ἡ. = Ἀνθομολόγησις.

Ἀνθονομέω, ῶ· βόσκω ἄνθη, λουλούδια. Αἰσχύλ. Ἱ. 44. κατὰ Πορσὼνα (Porson) παρὰ τό

Ἀνθονόμος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ὅστις βόσκει, τρώγει ἄνθη. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 540. «ἀνθονόμοι ἐπωπαί.«

Ἀνθοπλίζω, M. ἰσω· (ὁπλίζω) ἁρματόνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 12. ἀφ' οὗ

Ἀνθοπλίτης, ου, ὁ, ἁρματωμένος ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον· ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ὡπλισμένος. Λυκόφρ. 63. (ι)

Ἀνθοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις κατασκευάζει, κάμνει, καὶ ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει.

Ἀνθοπωλέω, ῶ. M. ἤσω· (πωλέω) πωλῶ ἄνθη, λουλούδια.

*Ἀνθορε. ποιητ. γ'. ἐνν. προσ. ἀορ. β'. τοῦ ἀνθρώσω, ἀντὶ ἀνέθορε.

Ἀνθορίζω, M. ίσω· (ὁρίζω) διορίζω τι ἐναντίον ἄλλου τινός· ἀντιτάττω ἢ ἀντιροβάλλω εἰς ἄλλον τινὰ ὁριαμὸν πράγματός τινος, τὸ Ἰταλικ. σκιμιττισιόνην· ἀφ' οὗ

Ἀνθορισμός, οῦ, ὁ· ἐναντίος ὅρος τὸ ἰταλ. κοντραδιζιονιστιόνη.

Ἀνθορμίω, ῶ. M. ἤσω· (ὁρμέω) ἀράζω εἰς λιμένα ἀντικρὺ ἄλλου τινός· ἐξαιρ. ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν στόλων· ὅταν δύω στόλοι ἐχθρικοὶ ἀράζουν ἢ ῥίχνουν σίδηρον ὁ ἕνας ἀντικρὺ τὸν ἄλλον καὶ ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀρχίσουν τὸν πόλεμον. Θκδ.

Ἄνθος, τος, τό· τὸ πρῶτον φύτρωμα τῶν βλαστariῶν· «οἷον δὲ τρύφει ὄρνις ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἑλάτης . . τὸ δέ τε πνοαὶ ἀνέμοιο παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.« Ἰλιάδ. Γ', 56. καὶ Ὀδυσ. Ι, 439. .« ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεται τέρεν ἄνθος ποίης· .« Ἀλλ' ἀφ' Ὁμ. ἐπεπάλασεν ἡ σημασία, ἄνθος (λουλούδι), τόσον ἐφ' ὅλου ἰδιαιτέρου κάλυκος, (μπουμπούκι) ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιαιτέρως ἀνθίμου εἴδους (εἴδη λουλουδιῶν) καὶ ἐπὶ καιροῦ παντὸς ἀνθοῦντος φυτοῦ, π. χ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἀνθοῦσι τὰ ῥόδα. Μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἰλ. Ν. 484. «Καὶ σ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον,« ἀκμὴ ἡλικίας δηλ. Ὑπτύτως καὶ κούρειον καὶ ὥριον ἄνθος. Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 108. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω που, ἡ κολυμβᾷ ἐπάνω, ὡς ὁ ἀφρὸς ἐπὶ ὕδατα, ἡ ἀνυψουμένη φλὸξ· «τό σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας, ζητοῦσι κλ. φλὸξ ὥπασεν.« Αἰσχύλ. Πμθ. 7. Ἄνθος οἴνου· ἡ κοινῶς τσίπα λεγομένη ἥτις σχηματίζεται ἐπάνω εἰς ἐξαίρετον παλαιότατον κρασί. Schneid. Colum. σελ. 627. 658. "Οσον πᾶν ἐξαίρετον, ἀξιολογώτατον, εὐγενέστατον, λαμπρότατον. Ἄνθεα ὕμνων. Πνδ. οἱ ἄριστοι ὕμνοι· ἔτι δὲ καὶ ἄνθη ἁπλῶς ἄνευ προσθήκης τινός· τὰ ἄριστα χωρία συγγράμματός τινος. Κικ. Ἀττ. 16, 11. στολισμός, καλλωπισμός, λαμπρότης, εὐκλεια, ὑπερτάτη δόξα, τιμή· ἐκ τῆς εὐχροίας τῶν ἀνθέων ἐλήφθη ἡ σημασία, λάμψις, ἀπαύγασμα, χρωμάτων λαμπρότης· οὕτω τὸ, ἄνθος καθαρόν, ἐπὶ τῆς καθαρᾶς λαμψεως τοῦ χρυσοῦ. Θγ. 444. «νεύρητε δ' ἐμὲ πᾶσιν ἐπ' ἀργυρασιν ὥπερ ἄπαρθον χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ, τοῦ χροιᾶς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰόν.« Ἄνθος μανίας δέ, ἀντὶ ἡ ἐσχάτη, εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν κατεντάσασα. Σφ. παράβλ. Valk. diatr. σλ. 179. Ἡ γενε. πληθ. ἀνθέων, οὐ συναιρεῖται Ἀττ. Γρηγ. Κ. σελ. 380. (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν Λξ. παρὰ τό, ἄω, ἄζω, ἄημι· ἄλλοι δέ, ὀρθότερον ἐκ τοῦ, ἀνά, ἄνω· τὸ ἀνιόν· ἰδὲ ἀνήνοθα, ἀνθέω, ἄωτος.)

Ἀνθοσμία, ας, ἡ· (ὀσμή) ὁ ἔχων εὐωδίαν ἀνθέων, κυρίως, ὁ εὐώδης. Ἐξαιρ. ἐπὶ οἴνου· «ἀνθοσμίας οἶνος.« παλαιός, μέστην μὴ προξενῶν, γλυκύς, μελανόχρους, εὐωδέστατος, ἔτι δὲ καὶ ὁ διὰ διαφόρων ἀνθέων κατεσκευασμένος. Ἄθην. ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς, μοσχάτον κρασὶ λεγόμενος· «ἡ μὲν σπυρὴ μεστὴ στὶ λευκῶν ἀληθῶν· αἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.« Ἀριστοφ. Πλ. 807. Ἔτι δὲ καὶ ἀνθοσμία ἁπλῶς ἄνευ προσλήψεως τοῦ, οἴνος.

Ἀνθοσύνη, της, ἡ· τὸ ἄνθισμα τῶν δένδρων, λουλουδίασμα, καὶ λ. τ. τ. Ἐπιγρ.

*Ἀνθοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀνθοβοσκός. Ἡσυχ.

Ἀνθοφορέω, ῶ. M. ἤσω· (φέρω) φέρω, ἔχω ἄνθη. Διοσκ.

Ἀνθοφόρεια, ίων, τά· = Ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὅστις φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια· ὅστις ἀνθίζει, ἔχει ἄνθη. «Παῖδες Κύπριδος ἀνθοφόροι.« Μελέαγρ. Β', καὶ λε'.

Ἀνθοφυής, ὁ, ἡ· (φυὴ) ὅστις γενικῶς, εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει. 2) ὅστις εἶναι ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν· ἀνθήεις, λουλουδίσιος· λουλουδένιος, λουλουδιστός, παρβαλός. Ἐπιγράμ. «ἀνθοφυὴς πτέρυξ.«

Ἀνθρακεύς. ἑος, ὁ (ἄνθραξ) καρβουνάρης.

*Ἀνθρακευτής, οῦ, ὁ = ἀνθρακεύς. Φωτ. Λξ. σλ. 182.

*Ἀνθρακευτός, ή, όν. καρβουνισμένος, ὅστις ἔγινε κάρβουνον. Ἀρστοτλ. μετ. 4, 13. παρὰ τό

Ἀνθρακεύω. M. σω· (ἀνθρακεύς) εἶμαι καρβουνάρης, κατασκευάζω κάρβουνα· γίνομαι καρβουνον. Θεόφρ. «φυλὸν δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν.«

*Ἀνθρακηρός, ά, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς κάρβουνα· καρβουνίσιος, καρβουνίτικος, καρβουνένιος.

Ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ· σωρὸς ἀπὸ κάρβουνα· ἀναμμένα κάρβουνα τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν Χόβολη. Ἰλιάδ. Ι, 213. καὶ Διοσκ. Ε'. «ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν.« 2) ἀντὶ ἀνθρακεία, τὸ νὰ κάμνῃ τις κάρβουνα. 3) μελανία, ἤτοι βαφὴ ἀπὸ κάρβουνα. Θεόφρ. «Τέμνουσι δὲ καὶ ἐξηυζύσιν εἰς τὰς ἀνθρακιάς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα.« Μελανία.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ· μαῦρος, ὡσὰν τὰ κάρβουνα. Λουκ. «ἀνθρακίας τις ἰδεῖν καὶ σποδοῦ πλέως.«

Ἀνθρακίζω. M. σω· καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον· τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν σκορυμπίζω, κάμνω σκορύμπον· κατασκευάζω, κάμνω κάρβουνα. Ἀριστοφ. 2) ἀμετβ. φαίνομαι σὰν κάρβουνον, ἢ ὡς τὸ πρίσμα ἄνθρακι ὁμοιαζόμενον· «ἥρωος καὶ ἀνθρακίζων.« Ἀραῦ.

*Ἀνθράκιον, τό· ὑποκρ. τοῦ ἄνθραξ. καρβουνάκι. 2) ἡ μικρὰ πολύτιμος πέτρα. Τουβινάκι. 3) ἐσχάρα, ἡ κοινότερον σκάρα.

Ἀνθράκινος, ὁ, ἡ· μαῦρος, ὡσὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ· φωτιὰ ἀπὸ κάρβουνα, χόβολη. 2) πληθτκ. πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἐκ τῆς σκάρας· ἐξαιρ. εἴδος μικρῶν ψαριῶν· τὰ παρ' ἡμῖν τσερούλια. Ἀθην.

*Ἀνθρακίτης, ου, ὁ· σπλκ. ἀνθρακίτις, ίδος, ἡ· ὁμοιος μὲ κάρβουνον.

Ἀνθρακογένεσις, εως, ἡ· ἡ γένεσις ἤτοι τὸ κάμωμα, τ' ὠφελίμων τῶν ἀνθράκων. Πλούτ. ταυτόν καί, Ἀνθράκος γένεσις.

*Ἀνθρακογραφία (γράφω) τὸ νὰ γράφῃ, σχεδιάζῃ τις τίποτε μὲ κάρβουνον. Γρηγ. Θαυματ. εἰς Ὠριγ.

*Ἀνθρακοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ κάρβουνον, μαῦρος σὰν κάρβουνον, καυστηρὸς σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακοείς, εσσα, εν· = ἀνθρακίτης· καὶ, ἀπὸ κάρβουνα κεκαμμένος, καρβουνιασμένος.

Ἀνθρακοκαυστής, ου, ὁ· (καίω) = ἀνθρακεύς. Σχλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 326.

*Ἀνθρακοπώλης, ὁ· (πωλῶ) ὅστις πωλεῖ κάρβουνα· πωλῶν κάρβουνα. Πολυδ.

Ἀνθρακόω, ῶ. M. ώσω· (ἄνθραξ) φκιάνω, κάμνω κάρβουνα· καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνα.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρακοειδής· ὅμοιος μὲ τὰ κάρβουνα, ἢ ὁ καίων ὡς ὁ ἄνθραξ.

Ἀνθράκωσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ Ἀνθρακή· 3. Γαλην.

Ἄνθραξ, ος, ὁ· τὸ ἰταλ. κοινῶς κάρβουνον· Ἄθην. «ἄνθρακες ἠμμένοι· ἀναμμένα κάρβουνα. «Ἄνθραξ γαιώδης« τὰ ὀρυκτὰ κάρβουνα· τὰ ἐκ τοῦ Γερμαν. Steinkohle παρὰ πολλοῖς πετροκάρβουνα. Θεόφρας. περὶ Λίθ. παρ' Ἀντιγ. Καρυστ. δὲ, καὶ «Ἄνθρακες ἐκ τῆς γῆς.« 2) πολύτιμος πυρρά, ἢ βαθὺ κόκκινη πέτρα, ἡ κοινῶς Ἰταλ. γνωστοτ. ῥουμπίνι — 3) ῥοιζηδὸν τι ψωρώδες φαγεδαινικόν, ἤτοι πρίσμα, τὸ ὁποῖον κατατρώγει σάκ ὁλόγυρά του σάρκας. Λατιν. Carbunculus· 4) κινναβάρεος βόλος· 5) τὸ γυμνατικεῖον αἰδοῖον. Σχλστ. Ἀριστφ. Εἰρ. 440.

*Ἀνθρηδών, όνος, ἡ = τῷ ἐξῆς· ὡσαύτως καὶ παμφρηδών, καὶ τετρηδών.

Ἀνθρήνη, ης, ἡ· ἀγριομέλισσα· σφῆκα. παρὰ Ποιηταῖς δὲ γενικώς ἀντὶ τοῦ, Μέλισσα· ἀφ' οὗ

Ἀνθρήνιον, ου, τό· τῶν μελισσῶν ἡ κηρήθρα. Φιλόστρ. Εἰκ. 1'. «μουσῶν ἀνθρήνιον.« παρ' Ἀριστφ. σφηκοφωλιὰ· ἀφ' οὗ.

*Ἀνθρηνιώδης, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ κηρήθραν, σφηκοφωλιάν.

*Ἀνθρηνοειδής, ὁ, ἡ· (ἄνθρηνη, εἶδος) ὅμοιος μὲ ἀγριομέλισσαν, σφῆκαν.

Ἀνθρυσκον, τό· φυτὸν ὅμοιον τῷ Ἀνήθῳ καὶ Μαράθῳ· Σουΐδ. Ἡσύχ. θέ, ὅμοιον τῷ Ἀνήθῳ, ἢ Ἀνίσῳ· ὁ Πολυδ. ε'. 106. ἀριθμεῖ τὸ Ἀνθρίσκος μεταξὺ τῶν στεφανοπλοκείων· γράφεται δὲ διαφόρως· Sneid. ἐν Θρρτ. h. pl. 7, 7.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ, ἡ· (ἀρέσω) ἔστις πάσχει διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάρεον, ου, τό· ὑποκρ. τοῦ, ἄνθρωπος· ἀνθρωπάκης· Ἀριστοφ. (— ∪ ∪ —).

Ἀνθρωπεῖη, συνήρμ. ἀνθρωπῇ, ἡ· ἀνθρωποτόμαρον· ὡς ἀλωπεκῇ, λεοντῇ.

Ἀνθρώπειος, εία, ον· ἀνθρώπινος· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἄνθρωπον· κατ' ἀνθρώπινον τρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον: ἰδιώματα, πράξεις, τύχη, μοῖρα" καὶ τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀνθρωπείως· ἀνθρωπινά.

'Ανθρωπέομαι, παθτ. εἰμαι ἄνθρωπος· Πλούτ. σπαν. λέξις.

'Ανθρωπεύομαι· Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἄνθρωπον· πραγματεύομαι, φέρομαι ὡς ἄνθρωπος· ἀντιθέτως τόσον πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα· «ψυχὴ ἀνθρωπευομένη». Στοβ. ἢ εἰς ἄνθρωπον κατοικοῦσα.

*'Ανθρωπήϊος, ίη, ιον· Ἰων. ἀντὶ ἀνθρώπειος· Ἡρόδ. ὅθεν ἡ ἀνθρωπήϊη, ὑπακ. ἀορ. = ἀνθρωπέη· ἀνθρωποτόμαρον. Ἡρόδ. 5, 25.

*'Ανθρώπησις, εως, ἡ = ἐνανθρώπησις· Ἄδην.

'Ανθρωπίζω· Μ. σω. κάμνω ἄνθρωπον· 2) παθητ. παρὰ τοῖς Ἑκλ. γίνομαι ἄνθρωπος· 3) Οὐδετ. πραγματεύομαι, ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἄνθρωπος. Λουκιαν. καθ' ἡν σημασ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον. Ἀριστοφ. Πολιτ. Β'. 5.

'Ανθρωπικός, κή, κόν· αὐτοθ. τόσον πρὸς τὸ θεϊκός, ὡς καὶ πρὸς τὸ θηρειώδες· «Ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν». Ξενοφ. Κυρουπ. Γ. α'. 40. πράττω, κάμνω ἀνθρώπεια ἁμαρτήματα, σφάλματα· ὡς τό, ἀνθρώπειος· Ἐπῤῥ. ἀνθρωπικῶς.

'Ανθρώπινος, ίνη, ινον· ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἀπὸ ἄνθρωπον προερχόμενον· ἀνθρώπου ἴδιον· ὡς, «ἀνθρώπινος νοῦς· ἀνθρώπινον ἔργον»· «πᾶν τὸ ἀνθρώπινον· ὅλοι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ἡρόδ. 1, 86. τὸ ἀνθρώπινον· ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων. Πλάτ. «τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον»· τὰ ἀνθρώπινα· αἱ περιστάσεις, δυστυχίαι, σφάλματα, πλάνη κ. τ. τ. τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρωπίνη δόξα, ὁ εὔκολα σφάλλων νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. Σοφ. σλ. 229. Α. Ὑπερβλ. Ἀνθρωπινώτατος, ἀντὶ ἀνθρωπινώτατος· Στραβ.

'Ανθρωπίνως, Ἐπῤῥ. ἀνθρώπινα· Λεξήν. «ἀνθρωπίνως λαλεῖν». 2) Ἀντὶ τοῦ, φιλανθρώπως· Δημ. εἰς Ἀριστοτ. «νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος».

'Ανθρώπιον, ου, τό· καὶ Ἀνθρωπίσκος· ὑποκορ. τοῦ, ἄνθρωπος· Ἀνθρωπάκης, μικρὸς ἄνθρωπος. Σεν. Πυθ. Ε'. 1. πρβ. μοχθηρὰ ἀνθρώπιον.

'Ανθρωπισμός, οῦ, ὁ· (ἀνθρωπίζω) ἡ διὰ τῶν ἡθῶν παίδευσις τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, νὰ παιδευθῇ, σταλισθῇ μὲ χρηστοήθειαν, παιδείαν ἢ μάθησιν κ. τ. τ. ἀνθρώπῳ ἴδια παιδεία· ἀνθρωπότης· «οἱ δ' ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δίκην ὦσιν». Ἀριστοφ.

'Ανθρωποβορέω, ῶ· τρώγω ἀνθρώπους· παρὰ τό.

'Ανθρωποβόρας, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγος.

'Ανθρωπόγλωσσος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀνθρωπόγλωττος· (γλῶσσα) ὅστις ἔχει γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἀνθρώπου, ὁ ὁμιλῶν ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἀριστοτ. «ψιττακὰς ἀνθρωπόγλωττους».

'Ανθρωπογλαφεῖον, ου, τό· τὸ λουτρὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἰλιήμ. Ἀλεξ. «διότι ἐν αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι πλύνονται καὶ τρίβονται διὰ γναφείου».

'Ανθρωπογονία, ας, ἡ· (γονή) ἡ γένησις τῶν ἀνθρώπων· Ἄρατ.

'Ανθρωπογράφος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ζωγραφίζει ἀνθρώπους. Πλίν.

'Ανθρωποδαίμων, ονος, ὁ· (δαίμων) ὡς τό, Ἥρως· θεοποιημένος, ἢ ἀποθεωμένος ἄνθρωπος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 971. 2) πονηρὸν πνεῦμα εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ὁ διάβολος μεταμορφωμένος. Προκόπ.

'Ανθρωποδόηκτος, ου, ὁ, ἡ· (δάκνω) δαγκασμένος ἀπὸ ἄνθρωπον.

'Ανθρωποδίδακτος, ὁ, ἡ· (διδάσκω) διδαγμένος ἀπὸ ἄνθρωπον.

'Ανθρωποειδότες, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει μορφὴν ἀνθρ., ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον μὲ ἀνθρωπε παιδείαν στολισμένος· Ἡρόδ. 2, 86, 142. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποειδῶς. Ἄθην. ἀνθρώπινον εἶδος.

'Ανθρωποθηρία, ας, ἡ· (θήρα) τὸ νὰ κυνηγᾷ, πιάνῃ τις ἀνθρώπους· ἀνθρωποκυνηγί. Πλάτ. καὶ Σοφοκλ.

'Ανθρωπόθυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει θυμόν, καρδίαν, τόλμην, ἀνθρώπου· ὡς καὶ τό, λεοντόθυμος. Πλούταρχ.

'Ανθρωποθυσία, ας, ἡ· (θύω) τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους. Στραβ.

'Ανθρωποθυτέω, Μ. ύσω· θυσιάζω ἀνθρώπους.

*'Ανθρωποκάπηλος = σωματέμπορος· ὅστις κάμνει πραγμάτειαν μὲ ἀνθρώπους· σημ. πωλεῖ καὶ ἀγοράζει ἀνθρώπους.

'Ανθρωποκομικός, κή, κόν· (κομέω) ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ περιποιῆται τοὺς ἀνθρώπους. Θεμίστ. λόγ. ΙΕ'.

'Ανθρωποκτονέω, ῶ· Μ. νήσω, (ἀνθρωποκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους. Γρηγ.

*'Ανθρωποκτονία, ἡ· τὸ νὰ φονεύῃ, σκοτώνῃ τις ἀνθρώπους· παρὰ τό.

'Ανθρωποκτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτώνει ἀνθρώπους· Εὐρπ. 2) παθτ. δέ, προπαροξυτονούμενον ἀνθρωπόκτονος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐφονεύθη ἀπὸ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσεν ἄνθρωπος. Σχλ. Σφ. Αἰ. 40.

'Ανθρωπολατρεία, ας, ἡ· τὸ νὰ τιμᾷ, λατρεύῃ, προσκυνῇ τις ἀνθρώπους ὡς θεόν· παρὰ τό.

'Ανθρωπολατρέω, ῶ· (λατρεύω) τιμῶ, λατρεύω, προσκυνῶ ἄνθρωπόν τινα ὡς Θεόν· ἀφ' οὗ

'Ανθρωπολάτρης, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις λατρεύει, προσκυνεῖ, τιμᾷ ἄνθρωπόν τινα ὡς Θεόν.

'Ανθρωπολέθρος, ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ὅστις φθείρει, σκοτόνει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τοὺς ἀνθρώπους.

*'Ανθρωπολιχνος, ὁ, ἡ· (λίχνος) ὅστις ὀρέγεται, ἐπιθυμεῖ ἀνθρώπους.

*'Ανθρωπολογέω, (λόγος) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι περὶ ἀνθρώπων. Παχυμ.

*'Ανθρωπολογία, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ, διηγῆται τις περὶ ἀνθρώπων. 2) ἐπιστήμη πραγματευομένη περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ· παρ' Ἰατρ.

'Ανθρωπολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἀνθρώπων. Ἀριστοτ.

'Ανθρωπομάγειρος, ὁ, ἡ· (μαγειρεύω) ὅστις μαγειρεύει ἀνθρώπινον κρέας. Λουκιαν.

'Ανθρωπόμιμος, ου, ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τοὺς ἀνθρώπους. Πλούτ.

'Ανθρωπομορφισμός, ὁ· τὸ νὰ σχηματίζῃ τις τὸ ὡς ἄνθρωπον.

'Ανθρωπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην μορφήν. Στραβ.

'Ανθρωπομορφόω, ῶ· Μ. ώσω· σχηματίζω τίποτε ὡς ἄνθρωπον· δίδω εἴδος μορφὴν ἀνθρώπου.

'Ανθρωπονομικός, κή, κόν· (νέμω) ὅστις βόσκει, ὁδηγεῖ ὡς ποιμὴν ἀνθρώπους. Πλάτ. «ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη».

*'Ανθρωπόνοος, συνειρ. ἀνθρωπόνους· ὁ, ἡ· —νουν. τό· (νοῦς) ὅστις ἔχει ἀνθρώπου νοῦν.

'Ανθρωπόομαι, οὔμαι· παθητ. = Ἀνθρωπίσμαι, ἢ Ἀνθρωπεύομαι.

'Ανθρωποπαθεία, ας, ἡ· (ἀνθρωποπαθής) ἀνθρώπινον πάθος, ἢ αἴσθησις· ἀνθρωπίνη ἰλαρότης, πραότης, ἡμερότης. Ἀλκιφ. Β'. Ἐπιστ. Λ'. ἀφ' οὗ

'Ανθρωποπαθέω, ῶ· Μ. ήσω· πάσχω ἀνθρώπινα· ἔχω ἀνθρώπινα πάθη, ἢ αἰσθήσεις.

'Ανθρωποπαθής, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις πάσχει ἀνθρώπινα πάθη· αἰσθάνεται, φέρεται ἢ πολιτεύεται ὡς ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπαθῶς.

'Ανθρωποποιία, ας, ἡ· τὸ νὰ ποιῇ, πλάττῃ τις ἀνθρώπους. Λουκιαν.

'Ανθρωποποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις ποιεῖ, πλάττει, σχηματίζει ἀνθρώπους· ὁ αὐτ.

*'Ανθρωποπολίτης, ου, ὁ· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων παντοῦ, ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του

'Ανθρωποπρεπής, ές, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει, ἁρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπρεπῶς.

*'Ανθρωποῤῥαίστης, ου, ὁ· (ῥαίω) = ἀνθρωπόλεθρος.

'Ανθρωπος, ὁ· ὡς προσηγορικὴ λέξις καὶ ἰδιαιτέρων προσώπων ὀνωλωτική· ἄνθρωπος· ἀπὸ Ὀμ. τόσον τῷ, Θεὸς ὅσον καὶ τῷ, ἄλογον ζῷον ἀντιθέτως. «Ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτοντε Θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων». Ἰλιάδ. Ε, 442. «ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ ῥῶλ' ἀνθρώπων». Ξ, 361. «πάλαι δ' ἦκεν ἰὼ ἀνθρώπων». Τ, 131. Ἔξαιρ. δὲ Ἀνήρ· «ὑπὲρ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων καὶ περισταῖεν». Ὀδυσ. Τ, 79. «Ὡσαύτως καλεῖ ἀνθρώπους Ὅμηρ. καὶ τοὺς θανόντας καὶ εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων μεταβάντας Θνητούς, ὡς πρὸς τὸ ὅ,τι ἦσαν· «ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν· τῇ περ ῥηϊστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν». Ὀδυσ. Δ. 565. 568. Πληθυντικῶς οἱ ἄνθρωποι· πολλάκις ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν· «ἦ πρὸς Ἠοίων, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων. Ὀδυσ. Θ, 29. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπὶ παντὸς τοῦ κόσμου· ὅθεν «μαντήια μοῦνα ἐν ἀνθρώποισιν». Ἡρόδ. 1, 53. ἀντὶ ἐν τῷ κόσμῳ· καὶ μετὰ ὑπερθ. «τὰ ἐν ἀνθρώποισι δεινότατα τοιάδε ἐν τῷ κόσμῳ· ὡσαύτως καὶ «ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρτυξ». Πλάτ. Λυσ. σλ. 211. Ε. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐλέγετο καὶ «ἀπὸ ἑξ ἀνθρώπων κάλλος· τὰ ἐξ ἀνθρ. χρήματα· Πλάτ. Θεαί. σλ. 170. Ε. Ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἰλιάδ. 2, σλ. 54. Ἀλλ' εὑρηται ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. αἱ ἐξ ἀνθρώπων πληγαί· Αἰσχυ. ἀντὶ αἱ δεινότατοι. Καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· Τιμαρ. 59. Ἐνίοτε δὲ συντάσσεται ἡ λέξις, ὡς τό, ἀνήρ, μετ' ἄλλου τινὸς οὐσιαστ. ἀνὴρ ἀδίτης. Ἰλιάδ. Π, 263. Ὀδυσ. Ν, 123. Ἔτι δὲ καὶ μετ' ἐθνικοῦ ὀνόματος· Τιμ. Ἀπόλ. 42. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τό, ἄνθρωπος οὐσιαστ. προσκείμενον, ὀλιγωρίας ἕνεκα ὑπεμφαίνει τὰ πλεῖστα· π. χ. ἄνθρωπος δοῦλος, ἀνὴρ κόλαξ, ἀνὴρ ὑπογραμματεύς, κ. τ. τ. Valck. Orati. σλ. 366. Πλάτ. Φαίδ. πλ. 87. Β. Ἀλλὰ τῆς περιφράσεως ταύτης ἡ ἔννοια οὐδὲν διαφέρει τῆς διὰ τοῦ ἀνήρ. Κατὰ ταύτην τὴν ὀλίγωρον σημασίαν κεῖται παλλάκις καὶ τό, ἄνθρωπος μόνον· ἐξαιρτ. ἐπὶ δούλων· «λαμβάνουσι ζεύγιά τε πεντηκόσια... καὶ ἀνθρώπους, οἳ ἔποιντο τοῖσι ζεύγεσι... οὐ φεισόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενός, οὔτε ἀνθρώπου». Ἡρόδ. 9. 30. Κατὰ κράσιν Ἰωνικ. ὦ ἤνθρωπος. Ἀττ. ὦ ἄνθρωπος. Παρὰ τοῖς Ἑκλ. «ἀνθρωπὲ ἐπίπονον θεοῦ λογισμόν, κατ' εἰκόνα γενόμενον τοῦ κτίσαντος αὐτόν». Ἄθην. Κατὰ ἄνθρωπον· «σαφηνεία καὶ ἀνθρώπινα καὶ πράσσεια φρονέειν». Τίοι ἀνθρώποι· οἱ ἐν πονηρίᾳ ζῶντες, ἢ πρὸς κακίαν ἐπιῤῥέπειν. Κλήμ. παιδαγ. α'. 10. «ἔσω ἄνθρωπος· τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχή· ὁ ἔξω ἄνθρ. τὸ σῶμα· παλαιὸς ἄνθρ. τῆς προτέρας ἀναστροφῆς τρόπος· ἢ παλαιοῦται καὶ ἐξαμαρτὼς· ὁ κατεγνωσμένος βίᾳ· ὁ ἐν ἁμαρτίαις παλαιωθείς· ὁ καταγηράσας βίοις τοῖς παραπτώμασι· ἡ πονηρὰ γνώμη· «νέοι ἄνθρ. ἢ κατὰ Θεὸν προαίρεσις, ἥτις οὐ παλαιοῦται, ἀλλ' ἀεὶ ἀκμάζει πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων ἐπίγνωσιν, ἀεὶ καὶ ἀεὶ νεωτέρα δεικνυμένη». Χρυσστ. — «Καινὸν ἄνθρωπον ὑπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν ἐν ἀρετῇ διαζῶντα· τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα· ὁ γὰρ ἐν ἀρετῇ ζῶν, κατὰ Θεὸν ἔκτισται, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτεύεται. Θεοφλκ. — μνῆσαι οἵων ἀνθρώπων ἡ Γραφὴ τὸν ἐνάρετον· παλαιὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ. Οἰκουμ. — Σαρκικὸς ἄνθρ. πρὸ τοῦ παρεῖναι προσηλωμένος καὶ ἐν τούτοις διὰ παντὸς ὤν, καὶ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνεργείας ἐκτὸς τυγχάνων. Χρυσστ. — Χοϊκὸς ἄνθρ. πρὸ γήϊνος, ὁ σωρικὸς καὶ τὰ κάτω φρονῶν. Οἰκουμ. — Ἄνθρωπος· παρὰ τὸ ἀνθρεῖν ἃ ὄπωπεν, ἤγουν ἀναλογίζεται ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε, τῶν ἄλλων ζώων μὴ λογιζομένων. Εὐσβ. προπ. Εὐαγγ. ἰά — πάνθρωπος λέγεται διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν τὰ ὠπαπούτ ἔστι· διὰ τὸ ἄνω θεωρεῖν τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ἐνέργειαν· ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς καὶ ὁ νοῦς πάντοτε ἄνω ὁρᾷ. Ἄθνσ.

Τὸ Θηλυκ. ἡ ἄνθρωπος· ἀντὶ γυνή· κατὰ ἡρῴων παῤ Ἡρότ. ι, 60. προσεύχοντό τε τὴν ἀνδρῶπον καὶ ἐδέκοντο τὸν Πεισίστρατον. Ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ ῥήτορσι μαλιστα. Valck Adon. σλ. 395. καὶ Ἠτύχ. δὲ, ἔλεγον καὶ ὡ Δάκωνες ἡ ἀνθρωπῶ· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ἄνω ἀθρεῖν· ἐ δὲ Πλάτ. ἐν Κρατν. παρὰ τὸ, ἀνθρεῖ ἃ ὄπωπε. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἀνήκει ὡσαύτως εἰς τὸ ἀρχαῖον πρωτότυπον ἀνά, ἄνω, ἀνθος, ἀνθέω, οὗσίες ἀντιρρήκει· ἄκυρτιος συνέστεως ὅμως, ἧτις εἰς οὕτω ἀρχαίαν καὶ πολυχρηστον λέξιν ἀκαταπόητος φαίνεται.

*Ἀνθρωποσφαγέω (σφάττω) σφάζω, θυσιάζω ἀνθρώπου.

*Ἀνθρωπόσχημος, ὁ, ἡ· (σχῆμα) = ἀνθρωπόμορφος. Ἀθνσ.

Ἀνθρωπότης, τος, ἡ· (ἄνθρωπος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνθρωπότης, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

*Ἀνθρωπατόκος, ος, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τέξασα. Γρηγρ. Νύσ.

Ἀνθρωπουργία, ας, ἡ· Ἀνθρωποποιΐα. Λουκ. παρὰ τὸ

Ἀνθρωπουργός, ὁ, ἡ· (ΕΡΓΩ) = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω, ῶ. Μ. ήσω. τρώγω ἀνθρώπους· ἡ κρέας ἀνθρώπινον.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὅστις τρώγει ἀνθρώπους, ἤτοι ἀνθρώπινον κρέας (ξ).

Ἀνθρωποφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται ὡς ἄνθρωπος, ἡ ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον. Φιλάστρ.

*Ἀνθρωποφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) = ἀνθρωποκτόνος.

Ἀνθρωποφυὴς, ὁ, ἡ· (φυὴ) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην φύσιν· εἶναι πλασμένος ὡς ὁ ἄνθρωπος· μὲ ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἡρόδ. 1, 131.

Ἀνθρωπώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρωποειδής.

*Ἀνθρώπτω. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναθρώσω. Ἡρότ.

Ἀνθυβρίζω. Μ. σω· (ὑβρίζω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑβρίζω τὸν ὑβρίσαντά με. Πλουτ. Πτρκλ.

Ἀνθυλακτέω, ῶ. (ὑλακτέω) ἐξ ἐναντίας ὑλακτῶ, γαυγίζω ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ἐγαύγισε· ξυλαγαυγίζω.

Ἀνθύλλιον, ου, τὸ· ὑποτρ. τοῦ, ἄνθος· λουλουδάκι· ὡς τὸ, ἐπύλλιον παρὰ τὸ ἔπος· 2) = ἀνθυλλίς.

Ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ· φυτόν τι διττοῦ εἴδους. Διοσκ. Γ, 153. ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ δεύτερον εἶναι τὸ τοῦ Λιν. *Salsola fraticosa*. κυρίως δὲ ὑποκορίστικ. τοῦ Ἄνθος, Ἄντων. δ', 20.

Ἀνθυπάγω. Μ. ξω· (ὑπάγω· ἀνμλ.) ὡς δικανικ. λέξις· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· Θουκ. Γ', πάνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουτιωτάτους· 2) ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαλλαγή, ῆς, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἢ ἀμοιβαία ἀλλαγή· τὸ Ἰταλκ. κόντρα κάμπιο· παρὰ τὸ

Ἀνθυπαλλάσσω. Ἀττ. ἀνθυπαλλάττω. (ὑπαλλάσσω) Μ. ξω· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω.

*Ἀνθυπαντάω· Μλ. ήσω· (ὑπαντάω) ἀπαντῶ τῷ ὑπαντοῦντί μοι· τοὐτέστι ἐν ᾧ ἔρχεταί τις πρὸς ἐμένα πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν.

Ἀνθυπατεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου· Ἡρωδιαν. Λατν. proconsulatus· παρὰ τὸ

Ἀνθυπατεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀνθύπατος· ἀὐτ. Ἀνθυπατικὸς, κή, κόν· ὅς τις ἢ ὅτι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Πλούτ.

Ἀνθύπατος, υ, ὁ· (ὕπατος) ὁ ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ ὑπάτου· τὸ Λατν. proconsulatus· τουρκοβ. καϊμακάμης· Πλούτ. πανθύπατος Λιβύης γενόμενος.α

Ἀνθυπείκω· Μ. ξω· (ὑπείκω) ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· τοὐτέστι γίνομαι καὶ ἐγὼ συγκαταβατικὸς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι συγκαταβ. πρὸς ἐμένα. Πλούτ.

*Ἀνθύπειξις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Ἀνθυπενέγκω, Ἀνθυπτερόω. Χρυσόστ.

Ἀνθυπερβάλλω. Μ. βαλῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ. Ἰώσηπ. Ἰστ. ς', 2.

*Ἀνθυπερφρονέω, (ὑπερφρονέω) δείχνομαι ἢ φέρνομαι, πολιτεύομαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανα, παϊδάκια, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις φέρεται τοιουτοτρόπως πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυπηρετέω, ῶ· Μ. ήσω· (ὑπηρετέω) τινί τι ἀμοιβαίως ὑπηρετῶ, τοὐτ' ἔστι κάμνω δουλεῖαν, ἢ χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅσα ἔκαμεν ἢ κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀντιχαρίζομαι· εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς· πράττω πρὸς ἀρέσκειαν καὶ χάριν· Ἀριστοτ. πάνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαριτωμένῳ.α

Ἀνθυποσχέομαι, Μλ. ἀνθυποσχήσομαι· μέτ. ἀπαθ. (ὑποσχέομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, πάλιν ὑπόσχομαι· δίδω ἀμοιβαίως τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἀνθυποβάλλω, Μ. λῶ· (ὑποβάλλω· ἀνμλ.) ἀντελέγω εἰς ἐκεῖνον ὅς τις διϊσχυρίζεται ἐναντίον μου· παραστήνω τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης, τὴν ὁποίαν θέλει καὶ διϊσχυρίζεται νὰ βεβαιώσῃ τις· ἀντιπροφασίζομαι.

Ἀνθυποκαθίστημι, Μ. ἀνθυποκαταστήσω· (ὑποκαθίστημι.) ἀντικατασταίνω· ἀποκαθιστάνω· βάνω ἄλλο εἰς τὸν τόπον.

Ἀνθυποκρίνομαι· Μλ. — νοῦμαι· (ὑποκρίνομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑποκρίνομαι, τὸ κοινότ. καμώνομαι ἢ προφασίζομαι καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις προφασίζεται πρὸς ἐμένα· Ἡροδ. ς', 86.

*Ἀνθυπόμνυμι· Μλ. — πομνοῦμαι· (ὑπόμνυμι.) κάμνω ὅρκον διὰ τὸ ἐναντίον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁρκίζηται ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυποπτεύω, Μ. εὐσω· (ὑποπτεύω) ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἢ δείχνει ὑποψίαν πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυποστρέφω· Μ. φω· (ὑποστρέφω) ἐξ ἐναντίας στρέφω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐγύρισεν ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυπόταικτος· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Αὐθυπότακτος.

Ἀνθυποτιμάομαι, Μέσ. (ὑποτιμάω) ξετιμῶ, τὸ Ἰταλκ βαλτάρω τὴν τρίτην φορὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησαν ὀλίγες φορὲς προτήτερα.

Ἀνθυπουργέω, ῶ, Μ. ήσω· (ὑπουργέω) = ἀνθυπηρετέω τινί τι· πρὸ δὲ φάς ὑγιὲς ποιήσειν, ἐξορκοῦμεν, ἢ μὴν οἱ ἀνθυπουργήσειν ἐκείνῃ τοῦτο, τὸ ἂν αὐτὴς δεηθῇ· Ἡρότ. 3, 138. ἀνθυπουργ. χάριν τινί· Σρμ. ἀφ' οὗ.

Ἀνθυπούργημα, τος, τὸ· ἀμοιβαῖον ὑπούργημα· ἀντιδοσλευμα, ἀμοιβαία χάρις.

Ἀνθυπούργησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑπηρεσία, δούλευσις, ἀντιδούλεψις.

Ἀνθυποφέρω, Μ. ἀνθυποίσω· αὐόρ. β', Ἀνθυπήνεγκον· (ὑποφέρω) φέρω ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ μέτον τὴν ὑπόθεσιν· ἀντιλέγω· ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἀνεύζω· ἀνεύζω, φέρω τὰ ἴδια ἐναντίον τινός· ἀφ' οὗ

Ἀνθυποφορά, ᾶς, ἡ· ἀντιλογία εἰς τὴν ἀντιλογίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἢ κάμνει ἄλλος.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ· (ὑποχωρέω) ἀμοιβαῖον εἰς τὰ ὀπίσω τράβιγμα· τὸ νὰ τραβιέται τις ὀπίσω, τὸ Ἰταλκ. ρετιράρ, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἄλλος ἢ ὁ ἐναντίος κάμνει τὸ ἴδιον. Πλούταρχ.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ· (ὑφαιρέω) ἀμοιβαία ἀφαίρεσις, ἢ ἁρπαγή, πάρτιμον.

Ἀνθυφαιρέω, ῶ· (ὑφαιρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως, πέρνω, ἁρπάζω τι ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις πῆρεν, ἢ ἁρπαξει τίποτε ἰδικόν μου.

Ἀνθυφίσταμαι· Μλ. ἀνθυποστήσομαι· (ὑφίστημι) ἀντέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου διὰ νὰ κάμω, ἢ καταρθώσω ἐξ ἐναντίας.

Ἀνθώδης, δεος, ὁ, ἡ· (ἄνθος, εἶδος) ὅμοιος μὲ λουλούδια· λουλουδωτός· γεμάτος λουλούδια.

Ἀνθ' ὧν· ἀντὶ τούτων, ὅτι· ἀντὶ δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα. Λουκιαν. πάποδα, ὦ κατάρατε, τὰ πορεῖα, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην· δηλ. πλήρωσέ μοι τὸν ναῦλον ἢ τὰ καραβ,άτικα, διὰ τὰ ὁποῖα σὲ ἔφερα ἐδῶ.

Ἀνθωραΐζομαι· Μ. σομαι· (ὡραΐζω) ἐξ ἐναντίας στολίζομαι, καλλωπίζομαι.

Ἀνία, ας, ἡ· Ἰων. ἀνίη. Λύπη, θλῖψις, φροντίς, μέριμνα, ἄθυμία. Ἡρότ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητ. ἕκαστος ἀνίην πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀθυμίαν, ἀηδίαν ἐπὶ τραπέζης· Ὀδσ. Ρ, 466. ὡσαύτως καλεῖται καὶ τὸ τερπνὸν Σκύλλη, ἀνίη ἄπρηκτος· Ὀδσ. Μ. 223. τοὐτέστιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ τις· παῤ Ὅμ. ἀεί ω — · ἀπὸ Σαπφοῦς δὲ καὶ Θεόγν. καὶ υ ω —: οἱ δὲ μεταγενστ. χρῶνται τῇ λέξει κατὰ χρείαν τοῦ μέτρου· τὸ Ὅμρ. ὅμως διατηρεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑποπ. μᾶλλον· Rubnk. ep. cr. 278. Pors. Εὐρπ. Φοἰ. 1334.)

Ἀνιάζω, Μ. άσω· (ἀνία) κάμνω περίλυπον· πτῷ δ' ἄλγεα, ἅ κεν ἐκείνῳ τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος· Ὀδσ. Τ, 823. τοῦτο μέντοι ἀπαξ μόνον ἐνεργητ. — 2) ἐμετρ. εἶμαι περίλυπος, δύσθυμος, ἢ κακοκαρδισμένος· αἰσθάνομαι, ἔχω λύπην, φροντίδας, δυσαρέσκειαν· μᾶλλ' ὅτε δή ἀνίαζον εὐκνήμιδες Ἀχαιοί· Ἰλιόδ. Ψ. 721, καὶ Ὀδσ. Χ. 87. πρωῒ ἀνιάζουσι λυπούμενος κατάκαρδα· τὸ δὲ κατατέτρυσται ἀνιάζων· Ἰλιόδ. Σ. 300. φροντίζων καὶ φοβούμενος διὰ τὰ κτήματά του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθ' Ἑνστ. καὶ Πκρατ. χρήσιμον· τοὺς λοιποὺς χρόνους σχετ. ἐκ τοῦ ἀνιάω· (Καὶ Ὅμ. χρῆται τῷ ι ὁτὲ μὲν μακρῷ, ὁτὲ δὲ βραχεῖ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγνστ.) λυπῶ, θλίβω, τινά.

Ἀνιάομαι, ῶμαι· Μλ. — άσομαι· μέσ. ἀπαθ. (ἰάομαι) ξανακατρεύω, ξαναπαρηγορῶ, κάμνω τι πάλι καλά· Ἡρότ. 7, 237. γρήσεται τὸ Ἰων. ἀνιεῦσθαι· (τὸ ι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρόν· πολλάκις ὅμως καὶ βραχύ· ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμκ. ὅτου πεινῶσι καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ κοινωνικοῦ βίου· ἄλλως δὲ, ᾶομαι, ᾶσομαι) παῤ Ἡροδότ.

Ἀνιαρός, ρὰ, ρὸν· Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀνιηρός (ἀνιάω) γίνομαι ἐνοχλητικός, προξενῶ λύπην, δυσαρέσκειαν· Ὀδσ. ἐνὸς εὑρηται καὶ τὸ ἀμαλ. συγκρτ. ἀνιηρότερος· Ὀδσ. Β, 190. παραβλ. ἀκρατός· — 2) εἶμαι λυπημένος, τεθλιμμένος, ἄθυμος· Σεπ. Παιδ. Α'. δ'. 14. 3) Ἀνιαρά· παρὰ Δημοτθ. ἀντὶ τοῦ, δυστυχία,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυσπραγίαι· Ἐπῤῥ. ἀνιερῶς· (παρ' Ὅμ. καὶ Σφκ. ἀεί, ∪ – – ∪: παῤ Ἀρστφ. καὶ Εὐρπ. τὸ ι βραχύ· καὶ οὕτω καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἔτως· οἱ μεταγενστ. χρῶνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρείαν· τὸ δὲ α τῆς παριλγ. ἀεὶ μακρόν.)

Ἀνίατος, ὁ, ἡ· (ἰάομαι) ἀΐατρευτος, ἀθεράπευτος· Πλάτ. Ἐπῤῥ. ἀνιάτως· ἀϊάτρευτα, χωρὶς ἰατρείαν· (∪ ∪ – ∪, Σχλστ. Ἡφαιστ. σλ. 2.)

Ἀνιάτρευτος, ὁ, ἡ· (ἰατρεύω) = τῷ προηγουμ. (∪ ∪ – – ∪).

Ἀνιατρολόγητος, ὁ, ἡ· (ἰατρολογέω) ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἠξεύρει τὴν ἰατρικὴν τέχνην.

*Ἀνιατρολογικός, ἡ, όν = ἀνιατρολόγητος.

Ἀνίαχος, ὁ, ἡ· ψευδ. ἀναγ. ἐν Ἰλ. Ν. 41. ἀντὶ αὐίαχος.

Ἀνιάχω, Μλ. — χήσω· (ἰάχω) μεγάλως ἠχῶ, φωνάζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, μεγαλοφώνως.

Ἀνιάω, ῶ· Μλ. ἄσω· Ἰων. — ήσω. (ἀΐω) ὡς τὸ ἀνιάζω· τινα· Ὅμ. δὲ καὶ διττῇ αἰτιατ. μετὰ ταῦτ' ἀνιᾷς με ;ὼ Σφκ. Ἀντ. 550. Ἐν Φιλ. δέ, σλ. 50. ὑπὸ Wunder, καὶ ἐπιῤῥηματικῶς: Παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. ἐνοχλοῦμαι, αἰσχύνομαι ἀδημονίαν, λύπην, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν· ἀνιᾶται παρεόντι Ὀδσ. Ο, 335. ἐνοχλεῖται, δυσαρεστεῖται διὰ τὴν παρουσίαν τινος· Ὅμ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθητ. μετοχ. ὡρ. ἀνιηθείς ἀπολύτως πολλάκις, ἐπὶ τῶν πᾶσαν ἀηδίαν ποτὲ εὐθυμίαν καὶ βίου ἡδονὴν ἀποβαλόντων (ὅτου βκρέθηκαν τὴν ζωήν των)· ἀνιῶ-ατο· Ἰων. γ'. πλήν. πρσπ. παθτ. εὐκτ. ἐνστ. Ἡρόδ. 4, 130. Ἔστι δὲ ἡ λέξις λογογραφικωτέρα τοῦ ἀνιάζω· (τὸ ε παρ' Ὅμ. ἀεὶ μακρόν, παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ βραχύ· τὸ α τῆς παρλγ. κατ' ἐνστ. μὲν ἀεὶ βραχύ· κατὰ Μλτ. δὲ καὶ τοὺς λοιπ. χρ. μακρόν· ἄδεν Ἰων. τρέπεται εἰς η.)

Ἀνιαρός, ά, όν = ἀνιαρὸς παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. οἷον. Ὀππ.

Ἀνιδεῖν· ἀπαρμφ. ἀόρ. παρὰ τὸν ἄχρ. ἐνστ. ἀνείδω, πυτάζω ἀπάνω· ὅπου ὁ Ἕρμων χρείαν ἀνευθὴν ἀναγινώσκεσθαι προβάλλει· παῤ Αἰσχύλ. Χοηφ. 804.

Ἀνίδιος, ὁ, ἡ· (ἴδιος) ὅστις δὲν ἔχει τίποτε ἴδικόν του· Ἀστήμων.

*Ἀνιδιτί· Ἐπῤῥ. (ἰδίω) = τῷ ἑξῆς· Πλάτ. Νμ. 4, σλ. 718. Ε.

*Ἀνιδίως (ἰδίω) ἰδράνω ὥστε τρέχει ὁ ἱδρώς· ἤτοι ἱδρωτας κοιτ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 74. C'. κατὰ Bekk.

Ἀνιδρεῖ· Ἐπῤῥ. (ἱδρώς) χωρὶς ἱδρῶτα, ἀνίδρωτα· μεταφ. χωρὶς κόπον. ὡς τὸ, ἀκοπεί.

Ἄνιδρος, ὁ, ἡ· (ἱδρώς) ἀνίδρωτος· ὅστις δὲν ἱδρώνει.

Ἀνιδρόω, ῶ· Μ. ώσω, (ἱδρόω) ξαναϊδρώνω· 2) δὲν ἱδρώνω· Ἱππακρ.

Ἀνίδρυτος, ὁ, ἡ· (ἱδρύω) ἀστερέωτος, ἀστατὴς· μεταφ. ἀκατάστατος, ἀμφίβολος, ἐμμετάβλητος· 2) ὅστις δὲν ὑποφέρει κάνένα ἄνθρωπον, μισάνθρωπος, ἀνυπέρεττος. Δημοσθ. Ἀσπείστου, ἀνίδρυτος, ἄμικτος ἀνθρώποις· Παῤ Ἀριστοφ. Λυτ. 809. καλεῖται ὁ μισάνθρωπος Τίμων· Ἀνίδρυτος ἀβώτοιτιν ἐν σκώλοιτινι· ὁ τύπος ἀδόκητος· ἀμφιβ.

Ἀνιδρύω, Μ. ύσω· (ἱδρύω) στήνω, στηρίζω, στερεόνω, θεμελιόνω· (περὶ μέτρου τῶν συλλβ. ἰδέ, ἱδρύω.)

Ἀνίδρωτες, ωος, ἡ. (ἀνιδρόω) τὸ νὰ ἱδρώνῃ τις· ἱδρώς, ἡ ἱδρῶτας κοινόν.

Ἀνιδρωτί, Ἐπίῤῥ. = Ἀνιδριτί· Ἰλδ. Ο, 228. ὄθεν, ἀμελημένα, ἀγάλι 'γάλι, ἢ ἀπὶ 'γάλι· Ξενφ. Παιδ. Β'. 2. (∪ – – –)

*Ἄνίδρωτος, ὁ, ἡ· (ἱδρύω) ὅστις δὲν ἱδρώνει· ὅστις δὲν ὑπόφερεν ἱδρῶτα ἀπὸ κόπον.

Ἀνίεμαι· Παθητ. ἐκ τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος, ου, ὁ, ἡ· (ἱερός, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὁ μὴ ἱερωμένος, μὴ ἁγιασμένος, βέβηλος. Ἐπῤῥ. ἀνιέρως· (∪ ∪ ∪ ∪)

Ἀνιερόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνά, ἱερόω) ἁγιάζω, ἀφιερόω· κάμνω τι ἅγιον· ὅθεν, νὰ μὴ τολμᾷ κάνεις νὰ τὸ ἀγγίξῃ, πειράξῃ· Στρᾶβ. Θ'. καὶ Διον. Ἁλικ. ὄθεν

Ἀνιέρωσις, εως, ἡ· ἁγίασις, ἀφιέρωσις.

*Ἀνίεσκε· Ἰων. παρατατ. κατ' ἐπίτασ. παρὰ τὸ ἀνίημι· ἀντὶ ἀνίει, ἀνίη· Ἡσιόδ. Θγν. 157.

*Ἀνιηθείς· Ἰων. μετοχ. παθτ. ἀόρ. τοῦ ἀνιάω, ἀντὶ ἀνιασθείς· Ὅμ.

Ἀνίημι, (ἵημι) παρατατ. ἀνίην· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀνίει, εις, ει· ὠτακτύτως καὶ Ὅμ. ὄθεν τὸ τοῦ Ἡσιόδ. ἀνίεσκε· Μλ. –ήτω· Ὅμ. δέ, καὶ ἀνέσω· Ἀόρ. α'. ἄνηκα· Ἰων. ἀνῆκα· Ὅμ. δέ, καὶ ἀνῆτα· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ εὐκτ. ἀνεῖταιμι ἀπαντᾶται ἔτι· τὸν γὰρ Ὅμηρ. μετοχ. ἀνέντες, ἠνέγκαν οἱ Ἀττ. εἰς τὸ ἀνέζω· Παρε. ἀνεῖκα. Ἀόρ. β'. ἐνικῶς ἐν τῇ ὁριστ. ἄχρηστος· Ἀπαρμφ. ἀνεῖναι· Ὅμ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ γ' πλῆθ. πρτπ. ἄνεσαν· Ὑποτ. ἀνῇ ἀντὶ ἀνῷ· Εὐκτ. ἀνεῖς· Μτχ. ἀνέντες· Παθτ. ἀνίεμαι· Παρκμ. ἀνεῖμαι· — 1) πέμπω, στέλλω ἀνάνω, ὑψηλά »Ζεφύροιο ἀήτας ἀνίησιν Πεσεκτ.« Ὀδσ. Δ, 568: ἔξω, ἢ ἐμπρὸς στέλλω· ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια, ἢ ἐμπρὸς στέλλω· ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια ἢ κάμω νὰ εὐγάνουν. »πρὶν γ' ἐπιβήσεσθ', οὐ πρὶν γῆς κερσὸν ἀνῆτειον· Ἴλ. Ὅμ. Δμτ. 332. σπάνιον· — 2) πέμπω, στέλλω ὀπίσω· στέλλω τινα εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ τὸν ἀφίνω νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν πατρ. εἰς τὸ σπήτι του· »τῷ οὐκ οἶδ', εἴτεν μ' ἀνέσαι θεός, ἦμεν ἀλλοῦ αὐτοῦ ἐν Τροίῃ· Ὀδσ. Σ, 264. σπάνιον· — 3) ἀφίνω, παραιτῶ, ἢ μᾶλλον ἐν χρήσει σημαι. ἀπ' Ὁμήρου: ἐπ' ἐξωτερικῶν πραγμάτων· ὕπνος ἀνῆκεν ἐμέ· μ' ἄφηκεν ὁ ὕπνος, μὲ παρέτηρεν· πολλάκις παρ' Ὅμρ. σπανιώτερ· μετὰ γενικ. τοῦ πράγμ. »δεσμῶν ἀνίεις· Ὀδσ. Θ, 350. τοὺς ἔλυσε, τοὺς ἀπέλυσε: Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσ. »ἐμὲ θυμὸν οὐκ ἐθέλει ἀδόλῳ· Ἰλ. Ο, 24. »πόνος δὲν ἄφησεν ἐλεύθερην τὴν ψυχήν μου· »πύλας ἀνεσαν· Ἰλ. Φ, 557. ἄφησαν τὲς θύρες· δηλ. ἔλυσαν τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν τραβηγμένης καὶ δεμένες ἀπὸ μέσα· τὰς ἀνοίξαν· Ἀπὸ τῆς ὑφέσεως τῶν χαλινῶν ἵππου, ἢ τοῦ ῥυταγωγέως (λυτάρι) ἠνιοστρεπῶν σκύλων (λαιμωκῶν) προέκυψε πάνω ἢ μεταφρ. σημασία: κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τις ἢ τι ἐναντίον τινος, παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ τινα ἢ τι ἐναντίον τινος· »τοί τούτου ἀνῆκε Θεάων· Ἰλ. Ε, 405. ὄθεν ἐν γένει διεγείρω, παροτρύνω, παροξύνω, ἐλάω πρόφασιν εἴς τι· τὸ πλεῖστον μετὰ ἀπαρμφ. »Μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν· Ὀδσ. Θ, 73. παρβλ. Ἰλδ. Β, 276. Ξ, 200. Καὶ μετὰ αἰτιατ. μόνον· Θυμὸν ἀνῆκεν· παρεκίνησεν εἰς θυμόν, ἠρέθισε τὴν καρδίαν του· πολλάκις παρ' Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. του προσπ. Ὀδσ. Β, 185. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. περιποιητικῆς· ἤτοισι Θρασυμήδεα ἀνῆκεν· Ἰλδ. Ρ, 705. δηλ. εἰς βοήθειαν τῶν ἑπέμφε τὸν Θρασυμ. — Μέσ. ἀνίεμαι· ἀπολύω, ἀφίημι, ἤτοι ἀρίνω, ἀπολυῶ· ὄθεν γυμνόνω, ξεσκεπάζω· μετὰ αἰτιατ. κόλπον ἀνιεμένη· Ἰλδ. Χ, 80. δηλ. ἄρχισε νὰ πέσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ κόρφου της, καὶ Ὀδσ. Β, 300. »αἶγας ἀνιεμένους· ἐγύμνωναν τὰς γίδας, τοῦτ' ἔστι τὰς ἐβγαναν τὰ δερμάτια, τὰς ἔγδαραν. — Παθητικ. ἀνίεμαι· μὲ ἀφίνουν, μὲ ἀπολύουν τὸ χαλινάρι. συνηθ. κατὰ τρπ. σημασ. εἶμαι ξεθυμένος· τρυφαῖς ἀνειῖσαι ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐς καὶ πρός τι· ἀνειμένος γέλως, ξεθυμένος, ἀδιάντροπος. Wyll. ep. cr. σλ. 150. Κατὰ τοιαύτην τὴν μτρρ. σημασ. ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. μέλιττα ἡ ἐνεργτ. διαθέσ. ἐν χρήσει· ξεπανόζω, ξετη τόνω· π. χ. τὸ δοξάρι· ἀντιθ. τῷ, ἐντεί ὄθεν τὸ ἀνειμένον, χαύνωσις, ἀμέλει Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ χαυνωθῇ, ἀδυναπίσῃ· ἀ γυμνόζω π. χ. τὸ σῶμα, ὅταν παραδίδομαι τρυφὲς καὶ εἰς ἀργίαν· Παραλείπω, παραμελ π. χ. τφάλμα εἰς τινα, ὅταν τὸν ἐπιπλήττω, τὸν μεταδίδω· τινί τι· Ἀφίνω, παραιτῶ, τρ βῶ χέρι· ὄθεν ἀνεῖται τὰ ἠνία, παρα τοῦνται, ἀφίνονται εἰς τὸ χέρι του Θεοῦ· τοῦ ἔστι ἀφιερόνονται· ἀνεῖται χῶρος ἱερὸς εἶναι· ἀφίνεται ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Θεόν ὄθεν δένδρεα ἀνειμένα ἤτοι ἀφιερωμένα· κ τ. τ. κατὰ παθητ. διάθ. μόνον· Ἡρόδ. 2, 63 ὑπὸ Valck. παρβλ. ἀνετός· — 4) ἀνίημαι ἀμετβ. χαυνόνομαι, γίνομαι ἀμελὴς, ἀκαμά της· πολλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείρατο καὶ ἀείδηλον· « Ἰλδ. Ε, 880. Παῤ Ἡρόδ. δὲ κ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ μᾶλλον πτῆ ἡδονῇ τῷ ὀρτῷ, ἰσχυρῷ γέλωτι ἀνίεται· ἀνε πληρούμενα διὰ τοῦ ἑαυτόν ἢ θυμόν· Lo beck ἐν Σφκ. Αἴ. 248. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συ τάσσεται γενικῇ ἢ μετοχῇ συνήθως· παῤ Ἡρ δὲ, μετοχῇ μόνον· εὑρηται δὲ καὶ ἀμφο συνταξ. ἅμα· π. χ. Εὐρπ. Μηδ. 454. (∪∪– Ἐπκ. ∪ – – ∪, Ἀττ. Ἀλλὰ καὶ παῤ Ὅμ. μακρὸν ἐν τοῖς τύποις ἀνίει καὶ ἀνιέμε νος, ἀντιστρόφως δὲ χρῆται αὐτῷ καὶ Ἀρστ ἐσσ' ὅτε μακρῷ· Seidl. ἐν Λειψ. Ἀρστ σλ. 27.)

Ἀνιηρός· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀνιαρός· Ὅμ. καὶ Ἡρ Ἀνίκα· Δωρικ. ἀντὶ, Ἡνίκα· (– ∪ ∪)

Ἀνίκανος, ὁ, ἡ· (ἱκανός, μετὰ τοῦ στερτ. ὅστις δὲν εἶναι ἀρκετὸς, δὲν φθάνει· διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι τίποτε ἀρκετόν· δὲν τὸν ἀρκ τίποτε· Ἀρρίαν. Ἐπικ. Δ'. α'. 106. (ι)

Ἀνίκατος· Δωρ. ἀντὶ, Ἀνίκητος.

Ἀνικεί· (νίκη) χωρὶς νίκην.

Ἀνικέτευτος, ὁ, ἡ· (ἱκετεύω) ἀπαραπλέ στος, ἀξιλέωτος· τὸν ὁποῖον δὲν παρεκαλέσα δὲν ἐξιλέωσαν· 2) ὅστις δὲν παρακαλεῖ· Εὐρπ Ἰφιγ. Αὐλ. 1002.

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ· (νικάω) ὅστις δὲν νικᾶτα ποτὲ, ἢ δὲν ἐνικήθη· Ἡσιόδ. Θγν. 489. Σφ Φιλ. 78. (∪ – – ∪)

Ἀνικμάζω, Μ. άσω· (ἄνικμος, μετὰ τοῦ στερτ. ᾱ) ξηραίνω, στεγνόνω τι· — 2) (ἰκμάζω) ὑγραί νω, νοτίζω τίποτε· ἄνευ ἀσφαλῶν παραδειγμα των ὅμως· Διοσκ. Ε'. περὶ ἡ ἀνικμασθήνα πᾶν τὸ ὑγρόν.

Ἀνικμάω, ῶ· (ἰκμάω) = ἀναλικμάω· Πλάτ. »σίτου· λιχνίζω, καθαρίζω, παστρεύω, τ σιτάρι.

Ἄνικμος, ὁ, ἡ· (ἰκμάς, μετὰ τοῦ στερτ. χωρὶς ὑγρασίαν, ξηρός· Πλούτ. τὸ δὲ ἀνικμο καὶ ξηρὸς ἄῆρ· Ἀρτεμίδ. Δ'. 19. »Ἀνίκμονς καὶ κουρισάς τρίχας.«

Ἀνίλαστος, ὁ, ἡ· (ἵλαμαι) ὅστις δὲν ἐξι λάσκονται, κατηπρύνονται· σκληρόκαρδος, ὁ μὴ εὐσπλαγχνος· Πλούταρχ.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ· (ἵλεως) Ἀττ. ἀντὶ, ὁ πλαγχνος, ἀνελεήμων, σκληρός· Ἰάκ. Β (ο – – ∪)

Ἀνίλλωμα, τό· (ἴλλω) Ἀνάβλεμμα. Πολυδ.

Ἀνίμαστος, ὁ, ἡ· (ἰμάσσω) ἄδαρτος, ἀμα στίγωτος. Νόν.

Ἀνιμάω, ῶ, Μ. ήσω· συνηθέστ. –ήσομαι (ἰμάω) ἀναστρώνω, τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνή φορον (ἐξαιρ. μὲ λωρί.) π. χ. νερὸν ἀπὸ τὸ πη γάδι· Ξενφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 8. ἀλλήλους ἀνίμα τοῖς ὁράσις· ὁ Μέλ. καὶ ὁ Δόρ. χρησιμώτερ. κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ' οὗ

Ἀνίμητις, εως, ἡ· ἀνάσυρμα, προς τὰ ἄνω τράβηγμα.

Ἄνιον, καὶ Ἀνίοχος· ἀντὶ, Ἡνίον, καὶ Ἡνίοχος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄνεος, ὁ, ἡ· (ἀνία) = Ἀκαρής. Αἰσχύλ. Παρ. 256. 1060. 1055. (υυυ)

Ἀνήνυλος, ον, ὁ, ἡ· (ἴουλος) χωρὶς ἴουλον ἤτοι χνοῦδι, ἠγένειος· ὅστις δὲν εὑρίσκει ἀκόμη γένεια· παιδί.

Ἀνιππεύω, Μ. σω· (ἱππεύω) καβαλικεύω· ἀνεβαίνω που καβαλάρης, μὲ ζευγμένα ἄλογα ἢ τὸ ὄχημα, ἤτοι ἁμάξι· »Ἀνιππεύει ἡλιος«. Εὐριπ. Ἰων. 41.

Ἄνιππος, ὁ, ἡ· (ἵππος) ὅστις δὲν εἶναι καβαλάρης· Ἡρόδ. ἐπὶ δυσβάτων τόπων, ὅπου δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πηγαίνῃ καβαλάρης· καὶ ἐπὶ τόπων οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι καλοί, νὰ ὀρέψωνται εἰς αὐτοὺς ἀγέλης ἀπὸ ἄλογα· Ἡρόδ. 2, 108. χωρὶς ἵππον, ἢ ἄλογον Ἡρόδ. »Ἄνιππος ὁδάξ« καὶ Αἰνέας Τακτ. 5. »τάτε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν« 2) ὅστις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ καβαλικεύῃ, καὶ ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ περιποιῆται τὸ ἄλογον.

Ἀνίπταμαι, Μ. ἠσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.) πετῶ ὑψηλά, φεύγω πετῶντας· πηδῶ ἀπὸ χαρὰν· Σοφοκλ. Αἰ. 603. »περιχαρὴς ἀνεπτάμην.«

Ἀνιπτόπους, ὁδος, ὁ, ἡ· (ἄνιπτος, πούς) ὅστις ἔχει ἄπλυτα ποδάρια· Ἰλ. Π, 235. »ὑποφῆται ἀνυπτόποδες« Ἐπῳ. τῶν Σελλῶν τῶν Δωδωνίων ἱερέων τοῦ Διός· οἱ ὁποῖοι ἔχον ἀρνούμενοι πᾶσαν τοῦ βίου ῥαστώνην, τὸ ἑταλ. ὅλας τὰ κομοδιτάς τῆς ζωῆς· Heyne T, 7. σ. 288.

Ἄνιπτος, ὁ, ἡ· (νίπτω) ἀνιφτος, ἄπλυτος· Ἰλ. Ζ, 266. »χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἄζομαι«· καὶ Ἡσό. Ἔρ. 684. ὅστις δὲν πλύνεται, ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πλυθῇ· Ἡσιόδ. »χέρες ἀνίπτοι.«

Ἄνις, Ἐπίρ. Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, Ἄνευ. Νίκ. πάνις τεθήνης· ὅηλ. ἄνευ τροφοῦ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω· (ἰσάζω) ἴτι άζω, κάμνω τι ἴσιον· ἐξισάζω, κάμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Ἀνισαρίθμος, ὁ, ἡ· (ἰσάριθμος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ξεν. »τὸ ἀνισαρίθμων τῶν ἑτῶν.«

Ἀνισασμός, ὁ· (ἀνιστάζω) ἐξίσωσις. Εὐστάθ.

Ἀνισίτης, ου, ὁ· Ἑλλ. ἀνισῖτις· ἴσος· ἢ κομψότερος, κατασκευασμένος μὲ ἄνισον· ἤτοι ἄνιση.

Ἀνισοειδής, ὁ, ἡ· (ἰσοειδὴς) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον εἶδος, σχῆμα, μορφήν· Πορφύρ.

Ἀνισόκυκλος, ὁ, ἡ· (ἰσόκυκλος) ὅστις δὲν εἶναι ἴσος κατὰ τοὺς κύκλους· ἔχει ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος, ον, ὁ, ἡ· (ἰσόμετρος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέτρον.

Ἀνισομήκης, ὁ, ἡ· (ἰσομήκης) ὁστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον κατὰ τὸ μῆκος.

Ἄνισον, ου, τό· ὁ ἄνησος, γλυκάνισος· συγγεν. τῷ, ἄνιζον, ἄνησον (πιθανῶς (ι –υ-)

Ἀνισοπαχής, ὁ, ἡ (ἰσοπαχὴς) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον πάχος ἤτοι χόνδρον· δὲν εἶναι ὅμοια χονδρός.

Ἄνισος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἄνιστη, ἡ· (ἴσος) ὅστις δὲν εἶναι ἀναλόγως ὅμοιος· Ξεν. καὶ σχολιόδες ἄνισον· τὸ ἄνισον· ἀνομοιότης· — 2) μετῳ. ἀνόμοια μοιραστμένος· ἄδικος· Ἐπῤῥ. ἀνίσως· ἀνόμοια· (τὸ ε Ἐπι. μὲν μακρ. Ἀττ. δὲ βρχ.) ἀφ' οὗ

Ἀνισότης, τος, ἡ· (ἄνισος) ἀνομοιότης· τοὐναντ. ἔλλειψις ἀναλογίας· 2) ἀδικία.

Ἀνισότιμος, ον· ὁ, ἡ· (ἰσότιμος) ὅστις δὲν ἀξίζει ὅ,τι ἀξίζει ἄλλος, δὲν ἔχει ἴσην τιμὴν μὲ ἄλλον· Γρηγ.

Ἀνισοτοιχέω, ῶ· Συμπλίκ. Ἐπίκτ. 38. »ἐπὶ κλοίου τὰ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ ἕτ. μέρος.

Ἀνισοφυής, ὁ, ἡ· (ἰσοφυὴς) ὅστις εἶναι ψυσικὰ ἀνόμοιος, χωρὶς ἀναλογίαν καμωμένος· Κύριλ. Ἀλ.

Ἀνιστάω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνὰ, ἱστάω) ἰσιάζω, κάμω ἴσι· ἐξισάζω· Μέτ. καὶ παθητ. γίνομαι ὅμοιος, ἔρχομαι, ἢ γίνομαι ἴτια ὅπως μὲ ἄλλον παραβαλλόμενος· κατὰ παθτ. διάθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 103. »ἠνάγκασε δὲ ἐγωγε καὶ ἀναστωθέντας πλήθει, χαλεπῶς ἂν Ἕλληνας Πέρτητι μούνοισι μάχεσθαι.«

*Ἄνίστα. καὶ ἀνίστη· προστκτ. ἀντὶ ἀνίστηθι· παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀνίστημι· Μ. στήσω· (ἵστημι) κατ' Ἐντ. Παρατ. Μέλ. καὶ Ἀόρ. α'. ἐνργτκ. σημαίνω τινὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα, ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἄρα καὶ ἐξυπνίζω τινα· »ἐξ εὐνῆς ἀνστάσαι« Ἰλ. Ξ, 336. »κήρυκα δ' ἀνίστην« Ω, 689· ἀνασταίνω νεκρόν· »οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ ἄλλο παθησθα.« Ἰλ. Ω, 551. καὶ 756. »ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὤκα.« Μεταφρ. σημαίνω ἢ παρακινῶ, διαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, τινα ἀπὸ τὴν ἀργίαν εἰς ἐργασίαν· ἐξαιρ. εἰς μάχην· »ἀλλ' ἴθι νῦν, Λίνεια ταχύ, καὶ Φυλέος υἱὸν ἀνστητορα.« Ἰλ. Κ, 176. 179. Ο, 64: Ἀνίστ. τινί· ἐπ' ἐχθρ. σαμπ. ἐναντίον τινος »τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀνστήσουσιν Ἀχαιοί.« Ἰλ. Η, 116. παροξύνω, ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν κατὰ νομίμου ἐξουσιαστοῦ· »δώδεκα μερμήριξεν ἢ ὅγε φάσγανον· τοὺς μὲν ἀνστήτειεν, ὃδ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι.. .« Ἰλ. Α, 191: Σημαίνω λαὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν στέλλω νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· »δείσας ἀναστήσας ἄγε Ναυτίθοος θεοειδής, εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.« Ὀδ. Ζ, 7. καὶ Ἡρόδ. 5, 71. 9, 73. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ φράσις πόλιν ἀναστήσαι ἔχει πολλὰκις τὴν παραστημασίαν ἐχθρικῆς δυνάμεως, πόλιν τινα δι αἰχμαλωσίας ῥημοῦν· ὅθεν χώρα ἀνεστημένη, ἡ ὑπ' ἐχθρῶν ἐρημωθεῖσα· ».. ὅκως τινὰ ἴδοιεν ἐν ἀνεστημένῃ τῇ χώρῃ ἀγρὸν εὖ ἐργασμένον, ἀπεγράφετο τοὔνομα τοῦ δεσπότεω τοῦ ἀγροῦ.« Ἡρόδ. 5, 29. παράβλ. ἀνάστατος· Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ στρατιωτῶν· δίδω προσταγὴν καὶ σημαίνω ἐς τὸ ποδάρι στρατεύματα. »Ἀνίστηται οὖν, ἐκ τῶν Ὁάρισῶν ὁρμώμενος, πρῶτον μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ Αἵμου τὰ ὄρεα καὶ τῆς Ῥοδόπης Θρᾴκας..« Θκδ. 2, 96: Ἀνίστημι στρατόν· ξεκινῶ τὸ στράτευμα: Ἀνστ. ἐκκλησίαν· σημαίνω τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ, σιτέστε κάμνω ἀπόλυσιν, τελειόνω τὴν σύναξιν· Ξεν. — β') σημαίνω τινα ὅστις κοίτεται· ἅμα μὲ τὴν παρασημασ. τοῦ ἐκβαρύνω, παρηγορῶ, ἐγκαρδιόνω λυπημένον, περίλυπον τινα· »γεροντα χειρὸς ἀνίστην« ἁπηρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐσήκωσε τὸν περίλυπον γέροντα Πρίαμον ὅστις ἦτον γονατισμένος ἐμπρός του.« Ἰλ. Ω, 515. Ὀδ. Ξ, 319. χρῆται δὲ τῇ λέξει Ὅμ. ἐπ' ἐμψύχων μόνον· — γ') σημαίνω, στήνω· ἐπ' ἀψύχων π. χ. οἰκοδομήν, στῦλην, τρόπαιον· κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν δὲ, Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. χρήσιμον.

2) εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Ἀόρ. β', Παραμ. καὶ Ὑπρτντ. σημαίνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου ἢ προσηεύνομαι εἰς τιμήν τινος. »Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνίστανθ' ἑξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίοντο· Ἰλιδ Α, 533: σημαίν. ἀπὸ τὴν κοίτην, κρεβάτι, ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν μου, ἐξαιρ. εἰς μάχην καὶ θρασυτριότητα· ἀνίστμ. τινι σημαίν. ἐναντίον τινος· »οὔτε μέν ἐνίκησα Κλυτομήδεα· Ἀγκαῖον δὲ πελὼ· ὃς μοι ἀνέστη.« Ἰλιδ Ψ, 633. Ὀδ. Ξ, 331. Σημαίν. ἀπὸ τὸ κρεβ. ὅπου ἀκοίτομουν πληγωμένος, τοὐτέστι ἰατρεύομαι ποίον δ' αὖτ' ἑξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ.« Ἰλ. Ο, 287: σημαίνομαι ἀπὸ ἀῤῥωστιάν, γερόνω· »τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως.« Θκδ. 2, 49. Λεν. Τοξ. 19. Ἔτι δὲ καὶ ἀνασταίνομαι ἀπὸ τοὺς νεκρούς· »αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠμαθέντος.« Ἰλ. Φ, 56. Ἡρόδ. 3, 66, 67. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀπ' Ὅμ. σημαίνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου διὰ νὰ ὁμιλήσω· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. — 3) Μίσως· σημαίνω, ἢ παρουσιάζω τινα νὰ εἰπῇ ἢ νὰ κάμῃ τι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤτοι εἰς βοήθειαν, διαφέντευτίν μου· ἀνίστασθαι μάρτυρα. Πλάτ. ἀνίστασθαι εἰς — μισεύω νὰ πηγαίνω πουθενά· Πλάτ. Φαιδ. σλ. 116. Α. ἀνίστασθαι ἐκ τῆς ἐνέδρας· σημαίνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔκαμνα καρτέρι καὶ εὐγαίνω ἐμπρὸς εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνα καρτέρι ἢ παραμόνευα· ἐν γένει δὲ ὡς εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους· σημαίνομαι, ἀναλαμβάνω, γερεύω: παρὰ Ξεν. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μένω ἢ τὸν τόπον μου, στέκω ἢ στέκομαι ὀρθός.

Ἀνιστορέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνά, ἱστορέω) ἀνερευνῶ, δι ἐρωτήσεων ἐξετάζω, ἐρωτῶ· Εὐρπ. Ἱππόλ. »τοῦδε καί μου ἀνιστορεῖς πέρι;« ὅηλ. περὶ τίνος μὲ ἐρωτᾷς;

Ἀνιστορησία, ας, ἡ· ἄγνοια τῆς ἱστορίας· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις τὴν ἱστορίαν· Κικ. Ἀττικ. παρὰ σοί

Ἀνιστόρητος, ὁ, ἡ· (ἱστορέω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν ἱστορίαν, δὲν ἔχει εἴδησιν τῆς ἱστορίας· τὸν ὁποῖον δὲν ἀναφέρει, δὲν διαλαμβάνει περὶ αὐτοῦ ἡ ἱστορία· ἀγνώριμος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐρώτησε διὰ τίποτε νὰ τὸ μάθῃ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐδιηγήθη τινάς· ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μὴ ἀναφερόμενος. τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἱστορήσῃ τινάς, δὲν ἐρεύνησεν, δὲ ἐξέτασε. Ἀρρίαν. Ἐπ. Α'. ς'. 23. Ἐπῤῥ. ἀνιστορήτως. Πλουτ. εἰς Δημ. »ἀνιστορήτως ἔχειν.«

*Ἄνίστω· παθητ. προστκτ. τοῦ ἀνίσταμαι ἀντὶ ἀνίστασο. Αἰσχύλ. Εὐμ. 129. Ἀκδτ. Rekker σλ. 405.

Ἀνίσχαλος, ὁ, ἡ· Ἐτυμολ. Ἄτοκος, Ἀνήμελκτος, ἢ Δηλάστος· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Ἀνίψαλος, παραμον αὐτὸ ἐκ τοῦ Ἴππω, Ἵπτω· καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀβλαβὴς· ἀλλ' ἔτι προσθέτει »οἱ δὲ ἡλικίας πάσιν· καὶ ἐκ τούτου φανερούται, ὅτι ὁ Ἡσύχ. εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν ῥῆσιν, »Ἀνίψανον, οὐ βεβλαμμένην, οἱ δὲ ἡλικίας πάσιν«. Πιθανῶς εἶναι ἑστιν ἄλλης ῥήσεως, ἤτις ὠνόμαζε νέονεα ζῶων, ὡς βοῦν, αἶγα, ἢ πρόβατον· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ἰσχαλεύσαι, ἀντὶ Θηλάσαι, καὶ, Σχαλάσαι, ἀντὶ τοῦ, Θηλάσαι.

Ἀνίσχιος, ον· ὁ, ἡ· (ἰσχίον) χωρὶς γόφους ἢ κωλομέρια· ὅστις δὲν ἔχει γόφους· τοῦ ὁποίου οἱ γόφοι δὲν ἔχουν κωλομέρια· τοὐτ' ἔστι ὅστις δὲν εἶναι παχὺς εἰς τὰ κωλομέρια, τὸ κοινότερον δὲν ἔχει παχὺν ὀπισθινόν. 2) χωρὶς μηρά, τοῦ ὁποίου τὰ μηριὰ εἶναι ἄπαχα. Ἀριστ.

Ἀνίσχυρος, ὁ, ἡ· (ἰσχύς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνίσχυροι, ἀδύνατοι.

Ἄνισχυς, υος, ὁ, ἡ· (ἰσχύς) χωρὶς ἰσχύν, ἀδύνατος· παρὰ τοῖς Ο'. Ἡσαΐας. 40.

Ἀνίσχω· (ἴσχω) = ἀνέχω· παρ' Ὅμ. ἐνεργ. μόνον· σημαίνω ἀπάνω, ὑψηλά, ψηλόνω τι. Ἰλ. Θ, 347. »χεῖρας ἀνίσχοντες.« παρὰ τοῖς μεταγ. δὲ καὶ ἀμετβ. ἀνίσχει ἥλιος· ἀντὶ ἀνατέλλει· ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι· εὐθὺς ὡς αὐγὴ ὁ ἥλιος· πολλάκις παρ' Ἡρότ. εἶναι ἐπόμενον, ἀκόλουθον, ἀνισχ. ἑκατέροις· »εἰ τοῦ σοί τι ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἐμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν.« Ἡρότ. 3, 106. καὶ 7, 14. »ἢν περ μὴ αὐτίκα στρατηλατέῃς, τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἀνασχήσει.« παρὰ Θεόδ. δὲ »Ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας.« ἀντὶ τοῦ, ἀναδίδει, βλαστάνει. Θουκ. »αἷς ἀνίσχουσι πόλεσι.« ἀντὶ τοῦ, προσορμίζονται, ἀράζουν. Ἔτι δὲ ἡ Λξ, μόνοι κατ' ἐνστ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ παρτκ. ἐν χρήσει. ὁ τύπος ἀνισχάνω παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 447.

Ἀνίσων, ωνος, ὁ· κρασὶ ἀνακατωμένον μὲ νερόν, ἴσιε νερὸν ἴσια κρασί. ἀμφ.

Ἀνίσως, Ἐπίρ. χωρὶς ἰσότητα, ἀνομοίως· παρὰ τὸ, ὄνισος.

Ἀνίσωσις, εως, ἡ· (ἀνιστόω) ἐξίσωσις, ἴσασμα, παρομοίωσις.

*Ἀνιύζω (ἰὺζω) ποιητ. ψωνάζω δυνατά, ἴσον μπερδ. (υ– – –)

Ἀνιχνεύς, υος, ὁ, ἡ· (ἰχνεύς) χωρὶς ἰχνάρι. ἥτοι ὑφαρμα. Στρβ.

*Ἀνίχνευσις, εως, ἡ· (ἀνιχνεύω) τὸ νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ τις τίποτε κρυμμένον· τὸ νὰ ζητῇ μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν καθὼς ὁ σκύλος τὸ ἀγρίμι ἀκολουθῶν τὴν μυρωδιὰν ἀπὸ τὰ πατήματά του, τὸ κοινόν. ἀπὸ τὰς ὀμπλὲς του.

Ἀνίχνευτος, ὁ, ἡ· (ἰχνεύω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνεύρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις ποῦ εἶναι κρυμμένος, νὰ τὸν ξετρυπώσῃ ὡς κοινόν. λέγομεν.

Ἀνιχνεύω. Μ. εὔσω· (ἀνὰ, ἰχνεύω) ἐξιχνιάζω, ἐρευνῶ, ἀνιχνηῶ, ὑπάγω κατόπι εἰς τὰ ἴχνη τινός· καθὼς ὁ σκύλος ζητεῖ τὸ ἀγρίμι. «τὸν δ', εἰπέρτε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων δέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ.» Ἰλιάδ. Χ, 192. καὶ Πλούτ. εἰς Καίσ. «διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων.»

Ἀνιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἰχνιάζω) = Ἀνίχνευτος.

Ἀνίφαλες, ου, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀνίσχαλος.

Ἀνιώδης, εος, ὁ, ἡ· (ἀνία, εἶδος) ὅστις προξενεῖ βάρος, λύπην, λυπηρός, ὀχληρός. Θεόφρ. ἀμφβ.

Ἄνιωτος, ου· ὁ, ἡ· (ἰόω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν σκουριάζει, δὲν ἐσκουριάτεν· ἀσκούριαστος. Ἀριστοτ. «ἀνίωτος σίδηρος.» (υ– – υ)

Ἀννεῖται· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀνανεῖται, παρὰ τὸ ἀνανέομαι. Ὀδυσσ. Κ. 192. «. . . οὐδ' ὅπη ἀννεῖται.»

Ἀννεμεῖν. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀναγινώσκειν. Ἡσύχ.

*Ἀννέφελος, ὁ, ἡ· νεωτέρα, διὰ ἄγνοιαν ταῦ Ὁμηρ. μέτρου γενηθεῖσα παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἐποπ., γραφὴ ἀντὶ ἀνέφελος.

Ἄννησον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνησον. Νικ. κατά τινας δέ, καὶ τύπος τοῦ παρ' Ἡρόδ. ἐν χρήσει· ἄρα Ἰωνικ. κυρίως.

*Ἀννησοειδής· (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄννησον. Σχλ. Νικ. Ἀλεξ. 186.

*Ἄννητον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνητον.

*Ἀννιβίζω ('Ἀννίβας) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀννίβα, κρατῶ μὲ τὸν Ἀννίβ. ὡς τὸ Φιλιππίζω.

*Ἀννώνα· παρὰ Μαρκ. καὶ Δωρᾷ ἐκ ταῦ Λατιν. annuna πριττῶς σχηματισθ. εἰς δήλωσιν τοῦ σιτηρέσιου, ἢ ἀσημοῦ ἐτησίως.

Ἀνξηραίνω, ποιητ. ἀντὶ, Ἀναξηραίνω. Ἰλιάδ. Φ, 247.

*Ἀνόδευτος, ὁ, ἡ· (ὁδεύω) χωρὶς ὁδόν, ἢ στράταν· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι στράτα νὰ πηγαίνῃ τις· ἢ ἡ στράτα εἶναι κακή.

Ἀνοδία, ας, ἡ· (ἄνοδος) δύσβατος ὁδός, κακὴ, χαλασμένη στράτα.

Ἀνοδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμὴ) χωρὶς μυρωδίαν, ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν εὐγάνει ὀδμήν, χωρὶς ὀδμὴν, ὁποιος δὲν ἔχει μυρωδίαν τινα.

*Ἀνόδοντος, ὁ, ἡ = ἀνόδους.

Ἄνοδος, ου, ὁ, ἡ· (ὁδὸς καὶ α στερ.) χωρὶς δρόμον, δύσβατος. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. 8. «τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος.»

Ἄνοδος, ου, ἡ· (ἀνά, ὁδὸς) ἀνηφόρωσμα· ἀνήφορος. Ἐκστρατεία εἰς τὰ ἔνδον χώρας τινος, εἰς τὴν μέσην εἰς τὴν καρδίαν κανενὸς βασιλείου· ἢ καὶ εἰς ὑψηλοτέραν χώραν· ὡς τό, Ἀνάβασις. Ἡρόδ. — 2) εἰς τὰ ὀπίσω γύρισμα τοῦ στρατεύματος. Ξενοφ. «ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη.»

Ἀνόδους, οντος, ὁ, ἡ· (ὀδοὺς μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ὀδόντια· ἢ ὅστις ἔχει ὀλίγα ὀδόντια, ἀχαμνὰ ὀδόντια.

Ἀνοδύρομαι. Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. κλαίω μεγαλοφώνως, (ὀδύρομαι) θρηνῶ, χύνω μαῦρα δάκρυα. Ἐνῳ. (ῠ)

Ἀνοδυρτος, ου· ὁ, ἡ· (ὀδύρομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀκλαυστος, ἀθρήνητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσαν δὲν ἐθρήνησαν. 2) ὅστις δὲν κλαίει, δὲν θρηνεῖ· ἢ δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησε.

Ἄνοζος, ου, ὁ, ἡ· (ὀζὰς) χωρὶς κλωνάρια.

Ἀνόημα, (νοέω) μωρὸν κάμωμα, ἢ μωρὸς λόγος ἢ μωρὸν φόρσιμον· ἀμφβ.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ· (νοέω) ἀνόητος, ἀναίσθητος, ἀτυλλόγιστος· ξυλοκέφαλος, χοντροκέφαλος, Ὀθσ.

Ἀνοησία, ας, ἡ· (ἀνόητος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνοησία· τὸ νὰ μὴ νοῇ τις, ἀστοχασιά.

Ἀνοηταίνω. Μ. ανῶ, (ἀνόητος) δὲν νοῶ, εἶμαι ἀνόητος, ἀστόχαστος.

*Ἀνοητεύω = ἀνοηταίνω. ἀμφβ.

Ἀνοητία, ας, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνοησία. Μυρ. σλ. 28.

Ἀνόητος, ου, ὁ, ἡ· (νοέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἐστοχάσθη τις· ἀνέλπιστος κατὰ θαυμασίου, ἔννοιαν «. . . ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκα θαύματα ἔργα.» Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 80. τὸν ὁποῖον δὲν ἔννοεί, δὲν καταλαμβαίνει τις. Ἐνῳ. — ἐπερ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνόητες, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν στοχάζεται, μωρὸς, χοντροκέφαλος: Παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ καὶ ἀντιθ. τῷ, σώφρων· ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ ψυχικά πάθη του. Ἐπίρ. ἀνοήτως.

Ἀνόθευτος, ου· ὁ, ἡ· (νοθεύω) μὴ νοθευμένος, γνήσιος, καθαρός.

Ἄνοια, ας, ἡ· (ἄνους) τὸ νὰ μὴ νοῇ τις· μωρία, ἀκαταληψία, ἀνοησία. Ξεν. Π. Α', ε'. παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ ἀνοία. Brun. ἐν Σφ. Τρχ. 350. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 494. παράβλ. ἄγνοια.

Ἀνοίγμα, τος, τό· (ἀνοίγνυμι) ἄνοιγμα, τρύπα, τὸ μεταξὺ κενὸν, στενοῦρα, σχισμάδα, θύρα. «Ἄνοιγμα δύο δακτύλων» ἢ τὸ μεταξὺ δύο ἀνοικτῶν δακτύλων διάστημα.

Ἀνοίγνυμι καὶ Ἀνοίγω. Ἐπκ. ἀνασίγνυμι. Μλ. –οίξω· οἱ αὐξάνοντες χρόνοι πάσχουσι πρὸς τῇ χρονικῇ καὶ συλλαβικὴν αὔξ. Παρτ. ἀνοίγων. Ἀόρ. α'. ἀνέῳξα. Ἀπρμφ. ἀνοῖξαι. Πρκμ. α'. ἀνέῳχα. Πρκμ. β'. ἀνέῳγα. Ὁ ὁ ἀόρ. ἠνοιξα καὶ παθτ. ἠνοίγην, παρὰ τοῖς μεταγενστ. (εἴτουμι, οὔτω. ἀνμλ.) ἀνοίγω· ἐπὶ θυρῶν, πυλῶν, κιβωτῶν, κιστῶν, σκευοθηκῶν (θύρες, τὸ ἰταλ. πόρτες, κάσες, τὸ τοιαῦτα στενόνυκα· τὸ ἰταλ. ἀρμάρια ἢ τουρκιστ. δουλάπια) καὶ ἐνγένει ἐπὶ πάντων ὅσα κλείονται. «κλειδὶ ἀνοίγεσκον ἀ 'Ιλιάδ. Ω. 455. «ἀπὸ χηλοῦ πῶμα ἀνέῳγε.» Π, 221. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις. — β') τρπκ. σχίζω, ξεσπλένω, ἁπλόνω, ξετσεπάζω. — γ') ἐπὶ ναυτίλων· εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· ὡς ἔκασται νῆοι γονῦ ὑπακ. θαλάττας. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 2. 5, 13. 6, 21. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται, ὅτι ἡ αὔξ. γίνεται χρονικ. μόνον· ἠνοιγον καὶ τ. λ. Παθητ. ἀνοίγομαι, εἶμαι, εὑρίσκομαι ἀνοιχτός. Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 157. Ὁ β'. Παρκ. ἀνέῳγα, ἔχει ἀεὶ τοῦ ἀμετβ. ἐνστ. τὴν σημσ. εὕρηται δὲ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐχρῶντο ἀντ' αὐτοῦ τῷ παθτ. Παρκμ. ἀνέῳγμαι. Περὶ τοῦ ἠνοιξα καὶ ἠνοίγην δὲ, ἰδὲ Ἀττδ. Bekk. Anec. 1, σλ. 399.

*Ἀνοίγω. Μ. ἀνοίξω· ἰδὲ ἀνοίγνυμι.

Ἀνοιδαίνω. Μ. ήσω· (οἰδαίνω) φουσκώνω τι. — 2) ἀμετβ. φουσκόνω, πρίσκομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, καὶ Μεταφρ. ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκόνω ἀπὸ θυμόν, ἀπὸ γέλοια, κ.τ.λ.

*Ἀνοιδεία. Ἐπκ. ἀντὶ ἀνοιδέω.

*Ἀνοιδέω. Μλ. –ήσω· (οἰδέω) = τῷ ἀνοιδαίνω· φουσκόνω τίποτε. 2) ἀμετβ. φουσκόνω, πρίσκομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, καὶ Μεταφρ. ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκόνω ἀπὸ θυμόν, ἀπὸ γέλοια, ὑπερηφάνειαν καὶ τ. τ. «νῦν τό δ' ἐξεπίστατο, ὡς ἐν τοῖσι ἀσὶ τῶν ἀθρώπων οἰκεες ὁ θυμός· ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τοῖσι ἀκούσας, ἀνοιδέει.» Ἡρόδ. 7, 39. πρβ. σκομαι, χοντραίνω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετάθ.

Ἀνοίδησις, εως· φούσκωμα, πρίξιμον.

Ἀνοιδίσκω, = ἀνοιδέω. μετβ.

*Ἀνοίζια, ίων· τὰ = Ἐγκαίνια. Ἐκκλ.

Ἀνοίκειος, εία, ον· καὶ, Ἀνοίκειος, ὁ, ἡ (οἰκεῖος) ὅστις δὲν εἶναι οἰκεῖος, οἰκειακὸς, συγγενικὸς, συμπατριώτης, συγγενὴς, καὶ ἐμπιστευμένος. 2) ἀνάρμοστος, ἄχρηστος, ἀτέρπιστος. Πλούτ. ἀνοικ. τιμὴ καὶ πρόσταγμα· οὗ ὑπ

Ἀνοικειότης, τος, ἡ· ἔλλειψις οἰκειότητος, συγγενείας, φιλίας, ἐμπιστοσύνης. 2) τὸ νὰ μὴ τεργιάζῃ, ἁρμόζῃ τι.

Ἀνοικής, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὁ μὴ πιθανός. Ἡσύχ. καὶ Ἔτυμ.

Ἀνοίκητος, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, ἀνάρμοστος, ἡ ἄχρηστος εἰς κατοίκησιν.

Ἀνοικίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ· (οἰκίζω) ξαναχτίζω· ἀνοικ. πόλιν: ἐπὶ λαῶν, ἢ ἀνθρώπων ἰδιαιτέρ. στέλλω νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον. Παυσαν. «Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντες τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικισθεῖσαν Καίσαρα.» Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἱερὸν πάλιν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πατρίδα των. Στράβ. Π'. «τοὺς περιγενομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου. Συνέσ. «Ἀνοίκισμαι εἰς νότον ἄνεμον.» Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ φεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου ἢ πατρίδα μου: ἐρημάζω τόπον τινὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ἀδειάζω, χαλῶ, ἀφανίζω. Ἀριστλ. Ῥητ. Β'. Παθτ. καὶ Μέσ. ἀνοικίσθῆναι καὶ ἀνοικίσασθαι, ἀλλάζω τόπον, ταύτάστι πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλην πόλιν, ἢ χωρίον. Φιλόστρ. Ἀπολ. ζ'. — 2) κτίζω πόλιν, ἢ κατοικίζω εἰς ὑψηλότερον μέρος, τουτέστι μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, βαθιὰ εἰς τὴν ξηράν. Θκδ.

Ἀνοίκισις, εως, ἡ· τὸ νὰ στείλῃ τις ἀνθρώπους νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τὴν κατοικίαν του· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τόπον πηγαίνωντας νὰ κατοικήσῃ βαθύτερα εἰς τὴν ξηράν, δηλ. μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀνοικισμός, οῦ, ὁ· = ἀνοίκισις. 2) ξαναχτίσιμον πόλεως. Ἡρόδ. Β', «ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων.»

Ἀνοικοδομ' ω, ῶ. Μ. ήσω· (οἰκοδομέω) ξαναχτίζω τίποτε. Ἡρόδ. 2) χτίζω, φράζω τίποτε μὲ τοῖχον. Ἀριστφ. Εἰρ. 100. «τοὺς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καινοὺς πλινθεῖσιν ἀνοικοδομεῖ,» καὶ τοὺς πρωτους ἐπικλείειν.» καὶ Ὀλυμπ. ἐν Λυκουρ. 32. σλ. 137.

*Ἀνοικοδόμητος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἄχτιστος.

Ἀνοικονόμητος, ου· ὁ, ἡ· (οἰκονομέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄβαλτος εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν· παρ' Ἀθην. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν κυβερνᾷ καλῶς τὰ πράγματά του, κακοξοδευτής.

Ἄνοικος, ου, ὁ, ἡ· (οἶκος) ἀσπίτωτος, ἀνεμοκούρευτος, χωρὶς σπίτι. Ἡρόδοτ.

Ἀνοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ· (οἰκτίρμων) ἐπιπλαγχνος, σκληρός. Σφκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνοίκτιστος (οἰκτίζω) τὸν ὁποῖον δὲν εὐσπλαγχνίζεται κανείς.
Ἀνοικτός, ἡ, όν· (ἀνοίγνυμι) ἀνοιγμένος, ἀνοικτός· διὰ ἄνοιγμα, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀνοιχθῇ, ἤτοι νὰ τὸν ἀνοίξῃ τις· παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1387. ᾗ Ἀνοικτέον.»
Ἀνοικτος, ον· ὁ, ἡ· (οἰκτος) ὅστις δὲν ἔχει οἶκτον, ἄσπλαγχνος, σκληρός. Ἀριστοφ. ὑπερδ. ἀνοίκτιστος.
Ἀνοίκτως, καὶ Ἀνοικτεί, καὶ -οικτί. Ἐπίῤῥ. ἀσπλάγχνως, σκληρῶς.
Ἀνοικτρος, ου, ὁ, ἡ· (οἰκτρός) ὅστις δὲν εὑρίσκει εὐσπλαγχνίαν εἰς κἀνένα, διὸν τὸν εὐσπλαγχνίζεται κανείς· ὅστις εἶναι ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τινὰς νὰ σπλαγχνισθῇ.
Ἀνοιμώζω. Μλ. -ξομαι (οἰμώζω, ἀεὶ) κλαίω μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς. Αἰσχύλ.
Ἀνοιμωκτεί. Ἐπίῤῥ. = τῷ ἑξῆς.
*Ἀνοιμωκτί. Ἐπίῤῥ. (οἰμώζω, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς παράπονα, χωρὶς στεναγμόν· ἀπαραπόνητα, ἀστέναχτα· «δεινὰ ῥήματα ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.» Σφκ. Αἰ. 1227. (υ – – υ)
Ἀνοίμωκτος, ου, ὁ, ἡ· (οἰμώζω· μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀκλαυστος, ἀθρήνητος, ἀναστέναχτος. Αἰσχύλ.
Ἀνοιξις, εως, ἡ· = Ἄνοιγμα.
Ἀνοισις, εως, ἡ· (ἀναφέρω, ἀνοίσω) ἀνακόμισις, ὀπίσω φόρτωμον.
Ἀνοιστέον. Γραμμ. Ἐπῃ. τοῦ ἀναφέρω, πρέπει νὰ φέρνηται, ἤ νὰ φερθῇ ὀπίσω.
Ἀνοίστος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀνοίστος.
Ἀνοιστός, ἡ, όν· (ἀναφέρω) φερμένος ὀπίσω· τὸ ὁποῖον φέρουσιν εἰς τὸν κριτήν, ἤ εἰς τὴν βουλὴν διὰ νὰ κάμῃ περὶ αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· τὸν ὁποῖον ἔστειλαν, ἢ ἐγκάλεσαν εἰς τὸ κριτήριον· ἢ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐδόθηκεν εἰς τὸ κριτήριον. Valck. ἐν Ἡρόδ. 3, 157. 6, 66. ἀναφέρεται εἰς τινα. Ἡρόδ. 5. 66. «ἀνοιστοῦ γενομένου εἰς τὴν Πυθίην.»
Ἀνοιστρεύω, ῶ· (οἶστρος) ὀρεξίζω, παρακινῶ τινα εἰς ἐπιθυμίας, ἐξαίρ. εἰς Βακχικὴν μανίαν. Εὐριπ. Βάκχ. 967.
*Ἀνοίσω. Μλ. τοῦ ἀναφέρω. Ἡρόδ.
*Ἀνοιτο· εὐχτ. παθτ. ἐνστ. τοῦ ἄνω. Ἰλιάδ.
Ἀνοιωχή, ῆς, ἡ· ἕτερος γραφὴς τρόπος ἀντὶ τοῦ Ἀνακωχή· ὅπερ ἰδέ
Ἀνολβία, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐτυχίας· δυστυχία, ταλαιπωρία. Ἡσίοδ. Ἔρ. 317. (υ – υ –)
Ἄνολβιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς. Ἡρόδ. χωρὶς τύχην καὶ εὐτυχίαν, πτωχός, ἔνδεής, δυστυχής. Ἡρόδ. 2) ἄφρων, μωρός· «ὁσον ἡ φρόνησις ἐστὶ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν. Σοφοκλ. Αἴ. 1156.
*Ἄνολβος, ὁ, ἡ· (ὄλβος).
Ἀνόλεθρος, ου· ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ἀξολόθρευτος, ἀφάνιστος, ἀφόνευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξωλόθρευσαν, δὲν ἀφάνισαν, δὲν ἐπάτωσαν, δὲν ἐχάλασαν· ὅστις γλύτωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἰλιάδ. Ν. 761. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν χαλᾷ, δὲν ἀφανίζει, δὲν προξενεῖ ψθοράν· ἰδὲ ἀνώλεθρος· ὅπερ Ἀττικώτερον· χωρὶς ὄλεθρον, ὅπερ δὲν ἐφοιτᾶτο. Ἰλ. Ν. 761.
Ἀνολκή, ῆς, ἡ· σύρσιμον, τράβιγμα ὑψηλά, ἀπὸ κάτω· ἐξαίρ. τῶν καραβίων ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν. Θουκ. «πρὸς λίθων ἀνολκήν.»
Ἀνόλκητον, οῦ, ὁ· καθ' Ἡσύχ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον τραβοῦν τὰ σπάνια.
Ἀνολολύζω. Μ. ξω· (ὀλολύζω) φωνάζω ὀλεθρίως· κλαίω μεγαλοφώνως· φωνάζω δυνατά· ὁσον ἀπὸ φόβον, ὅσον καὶ ἀπὸ χαράν. Σιμ. 76. 2) ἐνεργ. κλαίω, θρηνῶ, κακοτυχίζω τινα μὲ μεγάλην φωνήν. «στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν.» Σφκ. Ἠλ. 760.
Ἀνολοφύρομαι. Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι) = ἀνοδύρομαι, κλαίω μεγαλοφώνως. Ξεν. Παιδ. Ζ'. 3. «ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατο.» (ῦ)
Ἀνολύζω. Μ. ύσω· ποιητ. ταυτὸν καὶ Ἀνολολύζω. Κοϊντ. Σμυρν. ΙΔ'. 282. «οἰκτρὸν ἀνωλύξεσκε.»
*Ἀνολυμπιάς· άδος, ἡ· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ὀλυμπιάδων μὴ ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιάς. Παυσ. 6, 22, 2.
*Ἄνομαι (– υ –) ἰδὲ τὸ ῥῆμα ἄνω.
Ἀνομβρέω, ῶ· τὸ ὄμβρεω κατ' ἐπίτασιν· κάμνω νὰ γένῃ μεγάλη βροχή· ἢ νὰ βρέχῃ. Φίλ. ἀφ' οὗ.
Ἀνομβρήεις, εσσα, εν· δυνατὰ ἢ πολλάκις βρεγμένος ἀπὸ δυνατὴν ἢ πολλὴν βροχήν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 288.
Ἀνομβρία, ας, ἡ· ἔλλειψις βροχῆς· τὸ νὰ μὴ βρέχῃ· τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν στέρνη· ἐκ τοῦ
Ἄνομβρος, ου, ὁ, ἡ· (ὄμβρος μετὰ τοῦ στερτ. α) ἄβροχος, χωρὶς βροχήν. Πρόκ.
Ἀνομέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἄνομος) εἶμαι ἄνομος, φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι χωρὶς νόμους, ἢ ἐναντίον τῶν νόμων· ἀφ' οὗ
Ἀνόμημα, τος, τό· κτῆμα παράνομον. Διόδ. Σικ.
Ἀνομία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ φυλάττῃ τις τοὺς νόμους· καταφρόνησις τῶν νόμων, τὸ νὰ μὴ πείθεται εἰς τοὺς νόμους, νὰ πράττῃ τὰ ἐναντία αὐτῶν· παρανομία, ἀδικία. Ξεν. Ἀπομ. Α'. β'. 24. ἀντιθ. τῷ, Δικαιοσύνη.
Ἀνομιλέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, Ὁμιλέω. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ'. 63. ἐσφαλμ. ἀναγν.
Ἀνομίλητος, ὁ, ἡ· (ὁμιλέω) μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συναναστρέφηταί τις. 2) ἐνεργ. ἀσυνάστρεφος· ὅστις δὲν συναναστρέφηται, δὲν ἔχει συναναστροφὴν μὲ κἀνένα· μετὰ γεν. ἀνομ. παιδείας· ἀγνώριμος μὲ τὴν παιδείαν, μὴ γνωρίζων παιδείαν, τοῦτ' ἐστιν ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἀπολίτευτος. Πλάτ. καὶ ἀνομίλητος ἰκέτης. Λουκιαν. ἀπολίτευτος, χωριάτης (ι).
Ἀνόμιμος, ὁ, ἡ· φυσικὴς ἀναγν. ἀντὶ ἄνομος. Boeth, ἐν Πλάτ. Μιν. σλ. 52.
Ἀνόμιχλος, ὁ, ἡ· (ὀμίχλη) χωρὶς ὀμίχλην, ἢ κατηχεῖ αὐτὴν χωρὶς σύννεφα.
Ἀνόμματος, ὁ, ἡ· (ὄμμα) χωρὶς ὀμμάτια, τυφλός. Σοφοκλ.
*Ἀνομογενής, ὁ, ἡ· (ὁμογενὴς) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον γένος.
Ἀνομοειδής, ὁ, ἡ· (ὁμοειδὴς) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον εἶδος.
Ἀνομόζηλος, ὁ, ἡ· (ὁμόζηλος) ἄστις ἀγαπᾷ ἄλλοτε· π. χ. μίαν τινὰ τέχνην, καὶ τὴν μεταχειρίζεται. Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀνομοθέτητος, ὁ, ἡ· (νομοθετέω) ἄπαυτος· χωρὶς νόμους καὶ τάξιν, κακοδιαταγμένος. Πλάτ. Νόμ. 8. σλ. 846. C.
Ἀνομοιογενής, ὁ, ἡ· (ἀνόμοιος, γένος) ὅστις εἶναι ἀπὸ διάφορον γένος, ἢ εἶδος, παρὰ Γραμματικ. Ἀλλὰ καὶ Ἐπικ. παρὰ Δογν. Δρτ. 10, 32. Ἐπίῤῥ. ἀνομοιογενῶς.
Ἀνομοιόπτωτος, ὁ, ἡ· (ὁμοιόπτωτος) τοῦ ὁποίου αἱ πτῶσεις κλίνονται καὶ λήγουσιν ἀνομοίως ἀλλήλαις. Γραμματικ.
Ἀνόμοιος, ὁ, ἡ· ἐτὶ δὲ καὶ ἀνομοία, ἡ· (ὅμοιος τὸ θηλ. ὁμοία) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐπίῤῥ. ἀνομοίως.
Ἀνομοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφὴ) ἄστις συνίσταται ἐκ διαφόρων στροφῶν. Γραμματικ.
Ἀνομοιότης, τος, ἡ· (ἀνόμοιος) ἀνομοιότητα.
Ἀνομοιόχρονος, ὁ, ἡ· (χρόνος) ἀνόμοιοι κατὰ τὸν χρόνον, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χρόνου, ἢ κατὰ τὴν μακρότητα τῶν συλλαβῶν. Γραμματικ.
Ἀνομοιόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἀνόμοιος) κάμνω τι ἀνόμοιον. Πλάτ. Παῤῥην. εἶμαι ἀνόμοιος, διαφορετικός, ὡς πρὸς ἄλλον.
Ἀνομοίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τι ἀνόμοιον· ἀνομοιότητα. Πλάτ.
Ἀνομολογέομαι. Μλ. -ήσομαι (ὁμολογέω) εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος, συνενοημένος, τὶς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους· μετὰ κτ. — β) πληρόνω ἄσπρα διὰ διαγραφὴς· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπ. συνηθέστ. Ἰταλκ. με' ἀβίζο, ἢ μὲ ἀσιγνατσιόνην· Boekh. Inscr. 1 σλ. 222. — 2) παθτ. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· δὲν εἶμαι σύμφωνος, ἡ γνώμην μου εἶναι διαφορετική· τοῦτο ἢ πρός τι· τοῦτο δὲ μόνον κατὰ μετοχ. ἐν χρήτει, ἀνομολογούμενος. Heind. ἐν Πλατ. Γοργ. σλ. 495. A. «Ἵνα δήμοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος.» Καὶ, ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα» παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλ. Α'. 34. «Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις καὶ παρὰ Θεοφράστ. «Ἀνομολογουμένην πρὸς τὴν τοῖς προειρημένοις.» τὸ ἀρκτικὸν α ὅμως μὴ θεωρείσθω ὡς στερητικόν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῷ ἀναρμόζομαι καὶ ἀνεύχομαι· παράβλ. Stallb. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 495. Α. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀνομολογέω, παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφ. χρήσιμος· ἀφ' οὗ
*Ἀνομολόγημα, τος, τό· συμφωνία δύο ἢ πλειόνων πρὸς ἀλλήλους. 2) διαγραφὴ περὶ καταβολῆς χρημάτων, τὸ Ἰταλκ. ἄβιζο διὰ πληρωμήν. 3) πληρωμὴ μὲ ἄβιζο ἢ ἀσιγνατσιόνην.
Ἀνομολογία, ας, ἡ· ἀμοιβαία σύμφωνος γνώμη. 2) ἀντιλογία, ἐναντιολογία, διαφωνία ἢ διαφορὰ τῆς γνώμης· παραλόγως ὑποτίνων ἀμφιβαλλόμενον· ἰδὲ ἀνομολογέομαι. Στράβ. Α'. 63.
Ἄνομος, ὁ, ἡ· (νόμος) χωρὶς νόμον, ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος. Ἡρόδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων· Παρ' Ἕκκλ.: ἐναντίον τῶν θείων νόμων πολιτευόμενος· παντελῶς ἀνήκοος τῶν θείων νόμων· τὸ νόμιμον μὴ ὑποκείμενος, ἀνυπόπτακτος. Βασίλ. Ἐπίῤῥ. ἀνόμως· «ὅτοι γὰρ ἀνόμως ἤμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· Παῦλ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφροτέραν ὑποστήσονται τὴν τιμωρίαν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐλέγχους τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀπειλὴν τε καὶ διάρρησιν· Χρυσ. ὅτι γὰρ ἀνόμως, χωρὶς τῆς τοῦ νόμου κατηγορίσεως ἐστί.» Θεόφλακτ.
Ἀνόνητος, ὁ, ἡ· (ὀνίνημι) ὅστις δὲν ὠφελεῖ· ἢ δὲν βγαίνει καθόλου· ἀνωφελὴς· οὐδαμινός. Σοφοκ. Αἰ. 768. «τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα χώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις . . .» 2) μετὰ γεν. ὅστις δὲν ὠφελεῖται, παραβλέπει, ἀμελεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὠφέλειαν ἀπὸ κἀνὲν πρᾶγμα. Δημοσθ. Παραπρ. σλ. 442. «ὡς τε ἀνόνητον ἐκείνου ἁπάντων εἶναι.»
Ἀνονόμαστος, ὁ, ἡ· (ὀνομάζω) ἀνώνυμος, τὸν ὁποῖον δὲν ὀνομάζει κανείς, ἐκλ. ὁ ὁποῖος δὲν ἔγινεν ὀνομαστός, περίφημος· δὲν ἔχει, δὲν ἀπόκτησε μεγάλον ὄνομα, εἶναι ἀγνώριστος.
*Ἄνομος, ὁ, ἡ (νόμος) ὅστις δὲν ἔχει μουσικῆς νόμον, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν, χωρὶς σκοπόν, τὸ Ἰταλκ. ἀριαν, τουρκ. χαβάν.
Ἄνοπας· καὶ συναιρ. Ἄνους, ὁ, ἡ· (νοῦς) χωρὶς νοῦν, ἀνόητος, ἀναίσθητος· Ἰλ. Φ. 471. «ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις.»
Ἀνόπαια· Ὀδ. Α. 320. «ἅρπυιαι ὡς ἀνόπαια διέπτατον· ὅπερ διαφόρως, τοῦτ' ἐστὶ καὶ ἀνοπαία καὶ Λὺ' ὀπαία, καὶ Παυόπαια γράφεται καὶ ἑρμηνεύεται· ἔστι δέ, κατ' Ἡρόν. παρ' Εὐστ. πᾶσαν ὡς ἐπιῤῥηματικὸν, παρὰ τὸ ὀπάομαι, ὀπτάνω· ὅθεν «ἀόρ. ἀνόπατο διέπτατο ὥσπερ ὄρνις.» ἢ παρὰ τὸ ἄνω = ἀναφορές· ὅθεν «διέπτατο εἰς τὰ ἄνω, ὥσπερ καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς περὶ τοῦ Πυρὸς εἶπεν· «Ἁρπαλίμως δ' ἀνόπαιαν ἀλλοῖ' ἀπ' ἀλλοίων διέπτατο ἀνωπαία, τοῦτ' ἔστιν ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἤτοι διὰ τῆς καπνοδόχης· καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀνόπαια ἢ πανόπαια κατ'

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρστρχ. καὶ ἐννοοῦσιν ἀκυπετῶν ἀετῶν τι εἶδος, ἢ χελιδόνα· διὰ τὸ ἐν Ὀσ. Χ, 239, 240. αὐτὴ δ' αἰπαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον ἕζετ' ἀναΐξασα, χελιδὼν εἰαλὴς αἰτῆνιν. *Ἀνοπαῖον· τὸ ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀνώπιον.

Ἀνόπιν· Ἐπίρ. κατόπιν, εἰς τὰ ὀπίσθεν, ἀπ' ὀπίσω· ἰδὲ Κατόπιν.

Ἄνοπλος, ὁ, ἡ· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἀνάρμάτωτος, ξαρμάτωτος· ἔτι δὲ καὶ χωρὶς βαρέα ἅρματα, χωρὶς ἀσπίδα· Ἡρόδ. 9, 62. πλήμμει μὲν νυν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσονες ἦσαν οἱ Πέρσαι, ἄνοπλοι δ' ἐόντες, καὶ πρὸς εἰκεπιστήμονες ἔσαν, καὶ οὐκ ὁμοῖοι τοῖσι ἐναντίοισι σοφίῃσι· Ἐπίρ. ἀνόπλως.

Ἄνοπτος, ου· ὁ, ἡ· (ὁράω, ὄψομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, ἀόρατος, ἀφανής.

Ἀνοράτος, ὁ, ἡ· (ὁράω) Ἀνοπτος· Πλάτ.

Ἀνοργάζω· καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ἀνακινεῖ· παρ' Ἱππον. «Ἵνα ἀνωργισμένον ἢ τὸ σῶμα πρὸς τὴν φαρμακοποσίην· τινὲς ἔρμην. διὰ τὸν Ἀναμεμαλαγμένον, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἔπρεπε νὰ λέγῃ, Ἀνοργασμένον.

Ἄνοργανος, ου· ὁ, ἡ· (ὄργανον) χωρὶς ὄργανα, ἐργαλεῖα· Πλούτ. εἰς Περικλ. 16. «Ἀνόργανος βίοτος.

*Ἀνοργάνωτος, ὁ, ἡ· (ὀργανόω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὠργανισμένος· ἀνοργάνωτος· ἄνευ παραδείγμ.

Ἀνοργία, ας, ἡ· (ὄργια) = ἀμνησία.

Ἀνοργίαστος, ὁ, ἡ· (ὀργιάζω) ἀκατήχητος εἰς τὰ ὄργια· 2) χωρὶς ὄργια· ταῦτ' ἐστὶν· εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἑορτάζονται ὄργια· Ἀριστοφ.

Ἀνοργίζω· = Ἀνοργάζω.

Ἄνοργος, ὁ, ἡ· (ὀργὴ) χωρὶς ὀργήν, ὅστις δὲν θυμώνει· ἀφ' οὗ ὁ κοινὸς τύπος, ἀνόργητος, ὁ, ἡ· Μοιρ. στλ. 12.

Ἀνορέα, ας, ἡ· χρησιμώτερον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον Ἠνορέη· ἀνδρία, γενναιότης· Θάρρος· εὐτολμία (–υ∪–).

Ἀνορεκτέω, ῶ· Μ. ἡσω· εἶμαι ἀνόρεκτος· δὲν ἐχω ὄρεξιν νὰ φάγω τι· παρὰ τό

Ἀνόρεκτος, ὁ, ἡ· (ὀρέγομαι) ὅστις δὲν ἔχει ὄρεξιν εἰς τίποτε, ἔξαιρ. φαγητοῦ· Ἐπίρ. ἀνορέκτως· Γαλην. Πλούτ. Συμπ.

Ἀνορεξία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ὄρεξιν, ἔλλειψις ὀρέξεως εἰς τὸ νὰ φάγῃ τι· Διοσκορ.

Ἀνόρεος, ρέα, ρεον· (ἀνὴρ) ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θαρρετὸς, ὡς τὸ, ἀνδρεῖος· ποιητ. (–υυυ) Σοφοκλ. «Ἀνόρεος πόλεμος.

Ἀνορθιάζω, Μ. άσω· (ὀρθιάζω) φωνάζω, κράζω δυνατά· Ἀνδροκίδ. «καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα ἀεινὰ καὶ φρικώδη ἀνορθίαζονα.

Ἀνορθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ὀρθόω) στήνω ἢ βάνω ἢ κάμνω νὰ σταθῇ τίποτε ὀρθόν, ἰσιαπάνω· ὀρθόνω· ξανορθόνω, ξανοικοδομῶ, ξαναχτίζω· Ἡρόδ. 8, 140. «. . ἢν δὲ βούλωνταί γε ἐμοὶ ὁμολογέειν, ἀνόρωσον, ὅσα ἐγὼ ἐνέπρησα· ἰσάζω στρῶμά τίποτε· Τρπκ. διορθόνω, ἐπανορθόνω, ἀποκαταστάινω, κάμνω πάλιν εὐτυχῆ τινας πολλὰς διττῇ αὐξήσει· ἠνώρθουν· καὶ τ. τ.

*Ἄνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος) ἀνόρκιστος· ὅστις δὲν ἔκαμεν ἢ δὲν ἔβαλε τὸν ὅρκο του· ἀδν ὡρκίσθηκε.

Ἀνορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ὁρμάω) ξανορμῶ, πηδῶ, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν, τὸ κοινὸ. πατάχνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου: «γυπιὸ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, ὡς κάμνουν πολλοὶ θυμωμένοι.

Ἀνορμίζω, Μ. ίσω· (ὁρμίζω) εὐγαίνω μὲ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· σηκόνω τὸ σίδηρον, κάμνω πανιά· Δίων Κάσ.

Ἄνορμος, ὁ, ἡ· (ὅρμος) χωρὶς ὅρμον, ἤτοι ἀγκυρότοπον· χωρὶς αὐρύχωρον τόπον διὰ ἄραγμα· χωρὶς λιμένα, ἤτοι κοινότ. λιμενίσκα, τὸ Ἰταλ. πόρτο.

Ἀνόρνυμι· Μλ. ἀνόρσω· (ὄρνυμι, ἀνμλ.) διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω.

Ἀνορούω, Μ. ούσω· (ὀρούω) πολλάκις παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. ἀνορ. ἐκ θρόνων, ἐξ ὕπνου· πετάχνομαι καὶ σηκόνομαι ἀπὸ τὸ σκαμνὶ, ἀπὸ τὸν ὕπνον· πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ· ποιητ. Ὀδ. Χ. «ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ θῶμα· καὶ Ξεν. «ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν. Ἀλλὰ καὶ «ἠέλιος ἀνόρουσεν εἰς οὐρανὸν ἀντὶ τοῦ, ἀνετείλεν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἀνέβηκε ψηλὰ ὁ ἥλιος· Ὀδσ. Γ. 1.

Ἀνόροφος, ὁ, ἡ· (ὄροφος) χωρὶς ὄροφον ἤτοι σκεπαστήν· Εὐριπ. Βακχ. 38.

Ἀνορροπύγιος, ὁ, ἡ· (ὀρρόπυγιον) χωρὶς οὐρὰν, κολοβός· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. «ἀνόρροπύγιος πτῆσις· λέγεται ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν οὐρὰν ὡς τὰ πτηνά· (ν).

Ἀνορταλίζω, Μ. ίσω· (ὀρταλίζω) κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ἤτοι πετεινῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν νικήσουν ἄλλον πετεινὸν, χτυποῦσι τὰ πλατάρια καὶ καμαρόνουν· ὡς τὸ, πτερύσσομαι· ὅθεν μεταφορ. καμαρόνω, τζουντζουρόνομαι· «. . τούτοις ὁπότε χρήταιτό τις προοιμίοις, ἀνορταλίζει κἀπερουτιάζει· Ἀριστοφ. Ἱπ. 1334.

Ἀνορύομαι· (ὀρύομαι) φωνάζω μεγαλοφώνως, ὀρλιάζω· Μελέαγρ. «πένθος δ' οὐχ ὑμέναιον ἀνορύοντο γυναῖκες» (υ).

Ἀνορύσσω, Ἀττ. ἀνορύττω· Μλ. ξω (ὀρύσσω) ξεσκάπτω, ἀνασκάπτω, ξεπαραχώνω· Πλούτ. εἰς Σόλ. «τῶν δ' ἀποθνόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοῦ ὄρους· καὶ Ἀρτεμ. Ὄρν. 605. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κατεδαφίζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀνορχέομαι· Μ. ήσομαι· (ὀρχέομαι) πηδῶ ἰσιαπάνω, ρίχνομαι τὸν ἀνήφορον, χαρεύω ὀλόγυρα, ἢ γυριστὸν χορόν· Εὐριπ.

Ἄνορχος, ὁ, ἡ· (ὄρχις) χωρὶς ὄρχιδια, ὁ εὐνοῦχος, μουνουχισμένος.

Ἀνόρω· ἄχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι εἰς τὸ, ἀνόρνυμι· ἰδὲ ὄρω· Ἀπολλ.

*[ΑΝΟΣ· πολλῶν κυρίων ἔξαιρ. ἀρσν. ὀνομάτων λήγουσα, ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγνττ. οἷον· Λουκιανὸς, Ἰουλιανὸς, Ἀμμιανὸς· κλ. τ. τ. Τὸ α ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρ. ἐστὶν δὲ καὶ βρχ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· Δρκκ. στλ. 16. 17. Ιαμ. Ἀνακδ. Πλατ. στλ. 396. 582.]

Ἀνόσητος, ὁ, ἡ· (νοσέω) χωρὶς ἀρρωστιάν, ὅστις δὲν ἀρρώστησε δὲν ἀρρωστᾷ.

*Ἀνοσία, ἡ· (ἄνοσος) τὸ νὰ μὴν ἀρρωστᾷ τις, ἔλλειψις ἀρρωστιᾶς.

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ· σπανίως καὶ ἀνοσία, ἡ· (ὅσιος) ὅστις δὲν εἶναι ὅστιος, δὲν εἶναι ἱερὸς· ὅστις εἶναι ἀκάθαρτος, ἄθεος, ἀσεβὴς· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἀνόσιος νέκυς· νεκρὸς εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔκαμαν τὰ συνηθισμένα διὰ τοὺς νεκρούς· ἄρα=ἄταφος· ἀπαράκλητος· Σφ. Ἀντ. 1071. «ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν· Ἐπίρ. ἀνοσίως· ἀφ' οὗ

Ἀνοσιότης, τος, ἡ· ἀνιερωσύνη, ἀσέβεια, ἀθεΐα.

Ἀνοσιουργέω, (ἀνοσιουργὸς) φέρνομαι, πολιτεύομαι, κάμνω ἔργα ἢ καμώματα ἀνόσια, ζῶ ἀσεβῶς· Πλάτ.

Ἀνοσιούργημα, τος, τὸν πρᾶξις, ἔργον ἀνόσιον, ἀσεβές.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ· τὸ νὰ ᾖ, πολιτεύεται, φέρνεται τις ἀνόσια, ἄθεα, κάμνῃ καμώματα, ἀθεόφοβα, ἀνόσια.

Ἀνοσιουργὸς, ὁ, ἡ· (ἀνόσιος ΕΡΓΩ) ὅστις ζῇ, πολιτεύεται ἀθεόφοβα, κάμνει ἔργα ἀσεβῆ· ἀσεβὴς, ἄθεος.

Ἄνομος, ὁ, ἡ· (ὀσμὴ) = Ἀνόσμος.

Ἄνοσος, ὁ, ἡ· (νόσος) ἐπὶ ἐμψύχων· ὑγιὴς, χωρὶς νόσον· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν νοσᾷ, σημαίνει τὴν ἀρρωστιὰν· βενζὶ, ἰσρελεῖ τὴν ὑγείαν· ἐπὶ ἀψύχων· τόπου ὑγιὴς, ἀέρος, καιρῶν τοῦ ἔτους καὶ τ. τ. μετὰ γενκ. ὡς τὸ ὑγιεινός· Ἄνοσος κακῶν· ὅστις δὲν ἔχει δὲν πάσχει κανὲν κακόν· Ἐπίρ. ἀνόσως.

Ἀνόστεος, ου· ὁ, ἡ· (ὀστέον) χωρὶς κόκκαλα· ὅστις δὲν ἔχει κόκκαλα· Ἡσιόδ. Ἔργ.

Ἀνόστητος, ου· ὁ, ἡ· (νοστέω) ἀγύριστος ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του· ὅστις δὲν ἐπιστρεψεν, ἢ δὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ξενιτειὰν· καὶ Ἐπιτρ. «εἰς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔρχῃ· τὸ παρ' ἡμῖν σαΐτας πᾶν εἰς τὸν ἀγύρτον.

*Ἀνόστιμος, ὁ, ἡ (νόστιμος) ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τῷ εἶναι δυνατὸν, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι του.

*Ἄνοστος, ὁ, ἡ (νόστος) = τῷ ἀνόστιμος· καὶ ἴσως δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους . . «Ὀσ. Π, 528. Ὑπερτ. ἀνοστότατος· Ἀν. Ὀδ. Δ. 162. «. . ὁ νῦν δύστηνον ἀνόστιμον οἷον ἔθηκεν· τὸν ἐστιλε'ς τὸν ἀγύρτον· – 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐπιστρέψῃ.

*Ἀνόσφιστος· ὁ, ἡ· (νοσφίζω) πᾶν ξένον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἰδιοποιηθῇ, νὰ τὸ κάμῃ τις ἴδιόν του· σημ. μὲ ἅρπαγη, κλοπὴν καὶ τ. τ. Χρσστμ.

Ἀνότιστος, ου· ὁ, ἡ· (νοτίζομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ξηρὸς, στερνός.

Ἀνοτοτύζω, Μ. ύσω· (ὀτοτύζω) φωνάζω παραπονεμένα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. μουτσκλαίω· ντὶ ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λυκίοις; οὐ γάρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν· ὁποτοτοῖ ποποῖ δᾶ· Ἀπολλ. Ἀπολλωνιακ. Λεξ. Ἀγμ. 1074.

*Ἀνούατος, ὁ, ἡ· (οὖς) ὅστις δὲν ἔχει αὐτιά· τὰ ἡμέτερα κουτσοφίτσα: ὅστις δὲν ἔχει χερούλι· Θέρ.

Ἀνουθέτητος, ου· ὁ, ἡ· (νουθετέω) ὅστις δὲν δέχεται νουθεσίαν, συμβουλήν· τὸ ἡμέτερον· δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια· Κλήμ. 35.

Ἄνους· ὁ, ἡ· ουν· τὸ· κατὰ συναίρ. ἀπὸ Ἄνοος.

Ἀνούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) χωρὶς οὐσίαν· κατιποτέτενες.

*Ἄνουσος, ὁ, ἡ (νοῦσος) Ἰων. ἀντὶ ἄνοσος· Ὀθσ. Ξ, 255. Ἡρόδ. 1, 32.

Ἀνούτατος, ὁ, ἡ· (οὐτάω) ἀπλήγωτος· ἔξαιρ. ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος μὲ σπαθὶ καὶ μὲ κοντάρι· «ὅστις ἐτ' ἀβλητος καὶ ἀνούτατος οἶδε χελιῶ . . « Ἰλ. Δ. 540.

Ἀνουτητί· Ἐπίρ. ἀπλήγωτα, χωρὶς πληγήν· «οὐ' ἄρα οἱ τις ἀνουτητὶ γε παρέστη· Ἰλ. Χ, 371. (ῐ) παρὰ τό

*Ἀνούτητος, ὁ, ἡ = ἀνούτατος.

*Ἀνοφρυάζομαι (ὀφρυάζω) ψηλώνω τὰ φρύδια· ὡς τὸ, ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς· μεταφορ. καμαρόνω, κάμνω τὸν μεγάλον.

Ἀνοχεύομαι, Μ. σομαι· (ἀνοχὴ) κάμνω ἀνακωχὴν ἁρμάτων· Νικήτ. Χρον. 10'. 2.

Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ· (ὀχεύω) ἀβάστευτος.

Ἀνοχέω· κουβαλῶ τι κρατάντας το 'ψηλὰ· Ὁλυμπιόδ.

Ἀνοχή, ῆς, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, σταματᾷ, ἐμποδίζῃ τι τίποτε· ἔξαιρ. τὸν πόλεμον· ἀνακωχὴ ὅπλων· τὸ Ἰταλ. ἀρμιστίτσιο· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. ἀρθμ. – 2) (ἀνέχομαι)· τὸ νὰ παρακιτῇ, παραβλέπῃ, εἶναι συγκαταβατικὸς, ὑποφέρῃ τις τίποτε· τὸ Ἰταλ. τολεράντσα· – 3) = ἀναπολή· ἰδὲ ἀνέχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνοχλέω, ῶ· (ὀχλεω) = Ἀνοχλίζω· Σέξτ. Ἐμπ.

*Ἀνοχλησία, ἡ· = ἀοχλησία· Δγ. Αρτ. 2, 87.

Ἀνοχλητικός, κή, κόν· (ἀνοχλέω) ὅστις σημαίνει ἢ κινεῖ τίποτε εἰς τὰ ἄνω, ὑψηλά· Ἐπῤῥ. ἀνοχλητικῶς.

Ἀνοχλίζω, Μ. ίσω· (ἀνά, ὀχλίζω) σημαίνει ἀπάνω, ἢ ψηλά· κυρ. τίποτε πρὸς τὰ ἄνω, ἰσιασμένο· μακραίνω ἢ φέρνω τι μακρύτερα, ἢ τὸ κάμνω ν' ἀπομακρύνεται κινώντας το· Ἀπολλ. Γ'.

Ἄνοχλος, ὁ, ἡ· (ὄχλος μετὰ τοῦ στερτ. α) τοῦ ὁποίου δὲν ἐνοχλοῦν, δὲν βαρύνουν πολλοὶ ἄνθρωποι, σηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πηγαίνουν πολλοὶ ἄνθρωποι· ἐν γένει ἀνενόχλητος· τὸν ὁποῖον δὲν βαρύνει, δὲν πειράζει κανείς· – 2) ἐργ. ὅστις δὲν ἐνοχλεῖ· δὲν πραξευεῖ βάρος· δὲν εἶναι ἐνοχλητικός, βαρετός.

Ἀνοχμάζω· Μ. άσω· (ὀχμάζω) σημαίνω τι ὑψηλά· κρατῶ, βαστάζω τι ἀπάνω.

Ἄνυκος, ου, ἡ· σφοδρὰ κίνησις τῆς κοιλίας· Θεόφρ. Γ'.

Ἀνύχυρος, ὁ, ἡ· (ὄχυρός) ὅστις δὲν ἔχει ὄχύρωμα, ἐὰν εἶναι προβλεμμένος μὲ προφυλακτικὰ, διαφεντευτικὰ μέσα· ψευδ. ἀνάγ. παρὰ Ξεν. Ἀγησ. 6, 6. ὥστε καὶ τὰ ἔχυρὰ ἀνύχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη . . « Διόδ. Σικ.

Ἀνυφία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕφου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις προφύλαξι νὰ τρώγῃ μαζὶ μὲ τὸ κρέας· ἢ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλο φαγὶ παρὰ ἀπὸ κρέας μόνον, ἐξαιρέτως νὰ λείπουν εἰς κάμμιαν φιλιὰν φαγητὰ ἀπὸ ψάρια· Ἀθην. καὶ Πλουτ. παρὰ τὸ

Ἄνυφος, ου, ὁ, ἡ· χωρὶς ἄλλο φαγὶ παρὰ κρέας μόνον, χωρὶς προσφάγι, χωρὶς ψάρια μαγειρεμένα· στερημένος ὄφου, φαγητοῦ· ἐκ τοῦ, Ὄφον.

*Ἄνω = ἠνεπερ.

*Ἀνωρία, ἡ· ὡς πρωτότ. τοῦ ἀνδρεία, ἀνδρία, παρεκτεκτύπος παρὰ Πλατ. Ιρατ. σλ. ζιζ. Ε. τὸ δὲ ἀνρία· ἤττον ὀρθόν.

*Ἀνστα· κατ' Ἐπικ. συγκ. Προστακτ. ἀντὶ ἀνέστα, τουτέστιν· ἀνάστηθι.

*Ἀνστάς, ἀνστήμενα, ἀνστήσεις, ἀνστήσων, ἀνστήην· Ὁμ. κατ' Ἐπικ. συγκ. τύποι ἀντὶ ἀναστάς, ἀναστήμενα, ἀναστήσεις, ἀναστήσων, ἀναστήην.

*Ἀναστρέψεσαν· ἀντὶ ἀνεστρέψεσαν· Ὑλλ.

*Ἀνσχεθέειν, ἄνσχεο, ἀντὶ ἀνασχεθεῖν, ἀνάσχου· Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 587.

Ἀνσχετός, ἀντὶ, Ἀνασχετός· Ὀδσ. εὑρηται δὲ σποράδην καὶ προπαροξυτουμένου· ἀνσχετος.

Ἀντα· Ἐπῤῥ. (ὄντην· ὡς κρύβδην, κρύβδα) ἐξ ἐναντίας, ἀντιπρὸ ἀκτὰ πρόσωπον, ἀντίκρυτα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ὁμ. ὅστις συναίσει αὐτὸ μάλιστα τῷ, μάχεσθαι· νὰ πολεμᾷ ἕνας πρὸς ἕνα· τῷ, ἰδεῖν καὶ τῷ ἐώκει· Ζεοὶς ἄντα ἐώκει· ὡμοίαζε μὲ τοὺς θεοὺς ἀντικρύζωντάς τον· τοῦτ' ἔστι παραβάλλωντάς τον πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· σηλ. τοὺς ὡμοίαζεν ἀπαραλλάκτα· Ἰλιάδ. Ω, 650. ἐξ οὗ προηλθεν ἡ ψευδὴς γνώμη ὅτι τὸ ἄντα συντάσσεται καὶ ἑστιγῆ· ἀντατιτύσκεσθαι· νὰ γίνωμαι ἀξιος ἔμπροσθέν του· Ὀδσ. – 2) ὡς Πρόθεσις, μετὰ γενικ. ὡς ἡ ἀντί· καὶ ναίουσι πέρην ἄλλοι, Ἠλίοιο ἄνταν· Ἰλιάδ. Β. 626. ἄντα παρειῶν ἀντὶ πρὸ τῶν παρειῶν· ἐπὶ κάπλου καλύπτοντος μέρος τοῦ προσώπου· ἄντα σθένει ἔμπροσθέν σου, παρόντος σου· Ὀδσ. Δ, 160. ὡσαύτως καὶ παραβολῆς σημασίαν ὡς τὸ ἀντάξιος· πάντα σθένει γὰρ ἄνδρα δυνήντα μάχῃ ἥσκημεν εἶναι· Ἰλιάδ. Φ, 532. – β) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων κατ' ἐχθρικὴν σημασ. ἐναντίον· «ἄντα Διὸς πολεμίζειν· Ἰλιάδ. Θ, 428. καὶ 432. «Διὸς ἄντα ἔγχος ἀείραι· ὡσαύτως καὶ ἄντα θεῶν, Τρώων καὶ τ. τ. παραβλ. εἶζανται· μετὰ Γενικ. Ἰλ.

Ἀνταγοράζω, Μ. άσω (ἀντί, ἀγοράζω) τί τινος· ἀγοράζω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως· ἀντὶ ἑνὸς ἀγοράζω ἄλλο.

Ἀνταγορεύω, Μ. εύσω· (ἀγορεύω) ἀντιλέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀποκρίνομαι· Πίνδ. Πύθ. Δ'. 277. 2) ἀντιφάσκω.

*Ἀνταγωνία, ἡ = ἀνταγώνισμα· ἀνταγ. βίου· ὁ ἀγὼν ἐν τῷ κόσμῳ, αἱ ἐναντίαι περιστάσεις, τὰ κακὰ, αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς· Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syll. Ἐπιγρ. 79. 6.

Ἀνταγωνίζομαι· Μ. σομαι· Ἀττ. ιοῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἀντιπολεμῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ πολέμου, ἢ ἐπὶ κριτηρίου· ἀφ' οὗ

Ἀνταγώνισμα, τό· ἐναντίωσις, φιλονεικία, μὲ ἄλλον τινά· Κλήμ.

Ἀνταγωνιστής, ου, ὁ· ὅστις ἀνταγωνίζεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἐναντιώνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐναντιόεται πρὸς αὐτόν· ἀντίζηλος, ἐχθρός.

*Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ· περὶ τοῦ ὁποίου φιλονεικεῖ, μαλώνει, ἢ πολεμεῖτις· Ἐπῤῥ. ἀνταγωνίστως, κατὰ τρόπον ἀνταγωνιστοῦ· Πολυδ. Α'. 157. ἀμφ.

Ἀνταδελφος, ου, ὁ· (ἀδελφός) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀδελφοῦ, τὸ κοινῶς σύνηθες παραδελφός· (ε).

Ἀνταδικέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀδικέω) ἀδικῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ ἀδίκησε· ἐξ ἐναντίας ἀδικῶ· λυπῶ, ὑβρίζω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὕβρισεν, ἐκδικοῦμαι ἀποδίδωνας κακὸν μὲ κακόν.

Ἀνταείδω· Μ. άσω· καὶ –ῴσομαι· (ἄδω) ἀντιψάλλω, ἀντιτραγωδῶ, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀμοιβαίως· ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ὁποῦ ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ ἄλλος, εὐθὺς ὡς παύσῃ ἐκεῖνος.

Ἀνταείρω· Μ. ρῶ· (ἀείρω) = ἀνταίρω· Μσ. ἀνταείρομαι χεῖρας τινί· σηκόνω χέρι εἰς τινα, τοῦτ' ἔστι νὰ τὸν χτυπήσω, νὰ τὸν πολεμήσω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀντ. πολεμοῦντινι· ἀντὶ μαίνεσθε πόλεμον βασιλεῖ ἀνταειρόμενοι; Ἡρόδ. 8, 140. 1.

*Ἀνταῖες, ασσα, εν· Δωρικ. ἀντὶ ἀντῆες.

Ἀνταῖος, ὁ, ἡ· (ἄντα) Ἀνταγωνιστής· Μελεάγρ.

Ἀνταιδέομαι· Μλ. έσομαι (αἰδέομαι) ἀμοιβαίως αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέβομαι τινά· Ξεν. Π. Ἑ. Ιδ'.

Ἀνταῖος, αία, ον· (ἄντα) ἀντικρυνός, ὅστις στέκεται ἀντίκρυτα ἢ ἀγάντι· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιόνεται· ἐχθρός· «Ἀσταία πληγὴ· πληγὴ ἀπ' ἐμπροσθεν, ἤτοι εἰς τὸ στῆθος· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, πληγή· Εὐρ. Φοίν. Σχ. Ἀντ. ὄλεν, ἐναντίος, δυσμενής, ἐχθρικός· – 2) τὸν ὁποῖον παρακλείτις· ὡς τὸ, προστρόπαιος· παράβλ. καὶ ἀντεάω· ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο ἡ Ἑκάτη Ἀνταῖα· Ἡσυχ.

*Ἀνταίρω· Μ. ρῶ, (αἴρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω· ἀντισηκόνω· (2 ἀμετβ. ἀνίσταμαι, ἐναντιόνομαι, σηκόνω χέρι, ἅρματα, ἐναντίον τινός· ἀνταί τινι καὶ πρός τι· ὑπακούομ χείρας· τὰ ὁποῖον τίθεται καὶ ἐνίοτε· «οὔτε χείρας ἀνταιρόμενοι, οὔτε πολεμίους, . . « Θεόδ. 3. 32. Πλατ. Εὐθύδ. σλ. 272. Β. Παρὰ δὲ Πλουτ. «πρὸς τὴν τινος δύναμιν ἀνταίρων· Παρὰ Στρῴβ. καὶ ἐπὶ ὑψηλῆς ἀποτόμου πέτρας ἥτις ὑψοῦται ἔμπροσθέν μας· κατ' ἀμτβ. σημασ. ἢ μέσ. διάθ. μᾶλλον χρήσιμος· Ξεν. Π. Ἑ. 4. «ὅπως τῶν ἡμῶν ὅπλα ἀνταίρηται σοι.

*Ἀνταισχύνομαι· Μ. νοῦμαι· παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. (αἰσχύνομαι) ἀμοιβαίως ἐντρέπομαι· Ἀχιλλ. Τάτ.

Ἀνταιτέω· ῶ· Μ. ήσω, (αἰτέω) τί τινος· ζητῶ, ἀπαιτῶτι ἀμοιβαίως· Θουκ. Δ. 19. «τῆς ἀμνηστίας ὁλίγα ἀνταιτεῖνε.

Ἀνταιτιάομαι· Μλ. –άσομαι· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι) ἐγκαλῶ ἤτοι ἐγκαλῶ τινα ἀμοιβαίως· καταδίδω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κριτήριον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κατάδωκε.

*Ἀνταλαῖος· ὁ· εἶδος κήτους· κατά τινας τὰ κοινῶς γνωστὸν Μορούνα· κατ' ἄλλα μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀναλαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν . . « Ἡρόδ. 4, 53. ἀνταλαίου τάριχος· τὸ χαβιάρι.

Ἀνταλουθέω, ῶ· Μ ήσω· (ἀκολουθέω) ἐξ ἐναντίας ἀκολουθῶ, ἢ ἀμοιβαίως· ἀφ' οὗ

Ἀνταλουθία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀκολούθησις· ἀμοιβαῖον συνοδεύμα.

*Ἀνταλούθους, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον συνοδευτοῦ.

Ἀνταλοντίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ἀκοντίζω) ἀκοντίζω, ρίχνω τὸ κοντάρι ἐναντίον ἐκείνου, ὅς τις μὲ ἠκοντισεν· ἐξ ἐναντίας ἀκοντίζω.

Ἀνταλούω· Μ. – ούσομαι (ἀκούω· ἀγνλ.) ἀκούω, ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξ ἐναντίας ἀκούω· Σοφοκλ. Αἰ· 1130. Ξυφ. Ἀν. 2, 5, 16.

Ἀνταλροάομαι, Μλ. –άσομαι· μεσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι) = Ἀνταλούω· Ἀριστοφ.

*Ἀνταλρωτήριον, τό (ἀκρωτήριον) ἀπέναντι κείμενον ὀκρωτήριον· τὸ Ἰταλικ. κάβος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀντίκρυτα· Στρβ.

Ἀνταλαλάζω· Μ. ξω· (ἀλαλάζω) ἐξ ἐναντίας φωνάζω τὸ Ἀλαλά· Ἀμοιβαίως φωνάζω· Αἰσχύλ. Πέρσ. 388.

Ἀνταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀνταλλάσσω) τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· τὸ Ἰταλικ. μπαράτο, τουρκ. τράμπα.

Ἀνταλλαγμα, τος, τό· τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πέρνει καὶ δίδει τις εἰς ἀλλαγήν· ἀλλαγή, Εὐρ. Ὀρ. 1161. μοὺκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς, οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς· ἀλλ' ἄριστον δέτι τὸ πλῆθος ἀνταλλαγμα γενναῖον φίλου· « ξκναριλίωνε.

Ἀνταλλαγος, ὁ, ἡ· ἀλλαγμένος μὲ ἄλλον τι, ὅστις ἐδέχθηκεν εἰς ἀλλαγήν· Μένανδρ. παρὰ Σουίδ.

Ἀνταλλάσσω, καὶ Ἀττ. Ἀνταλλάττω· τίτινος. Μ. ξω. (ἀλλάσσω) ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· κάμνω ἀλλαξιάν. Πλούτ.

Ἀνταμείβω, Μλ. ψω. (ἀμείβω) ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· ἤτοι δίδω τίποτε δι' ἄλλο τίποτε ὁποῦ ἔλαβα. Μέσ. – αμείβομαι, τινί ἀντί τινος· κάμνω ἀνταμοιβήν· π. χ. διὰ ἕνα καλὸν τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις, κάμνω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ἄλλον καλόν· ἢ καὶ τὸ ἐναντίον· ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις· «ἔργοις γὰρ ἀνταμειψόμεθά σ', ὥσπερ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε.« Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 722. – αμείβομαί τινα· εὐχαριστῶ τινα διὰ κάμμιαν χάριν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμε· ἀλλὰ καὶ τιμωρῶ τινα· «τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.« Αἰσχύλ. Χρ. 121. ἀποκρίνομαι. «Ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα . . . φωνήσατ', εἰπερ ὡς φίλοι προσήκετε· ἀλλ' ἀνταμείψασθ'. οὐγὰρ εἰκὸς . .« Σοφ. Φλ. 230. ἀφ' οὗ

Ἀνταμειψις, εως, ἡ· ἀνταλλαγή, ἀνταπόδοσις καλοῦ ἢ κακοῦ.

Ἀνταμοιβή, ῆς, ἡ· = Ἀνταμειψις.

Ἀνταμοιβός, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνταμείβει, ἀνταποδίδει τὸ καλὸν, ἢ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον ἤθελε λάβῃ ἀπὸ κάνενα.

* Ἀνταμυνα, ἡ· ἐξ ἐναντίας ὑπερφέτερον μεταγενεστέρα λέξις· παρὰ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ανταμύνομαι. Μ. ῡσῦμαι. Μέσ. (ἀμύνομαι) ἀντιδιαφεντεύομαι· ἀντεκδικοῦμαι· τινά.

'Αναμφαδεύω. Μ. εὐσω. ὑπάγω ἐναντίον τινός καὶ πλαιῶ αὐτόν. ἁμφ.

'Αναναβιβάζω. Μ. άσω. (ἀναβιβάζω) κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ ἐξ ἐναντίας. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. 2. »πάνταναβιβάσαντες ἐς τὰ μνημεῖα τινάς.« στήνω τι ἀπάνω εἰς ἄλλο τι.

'Αναναγινώσκω· (ἀναγινώσκω) διαβάζω τι ἀντιγραμμένον καὶ τὸ παραβάλλω μὲ τὸ πρωτότυπον· τὸ Ἰταλικ. collazionare. Κρατν. ἀφ' οὗ

'Αναναγνώστης, ὁ· ὅστις ἀναγινώσκει· ἢ διαβάζει τι παραβάλλωντάς το μὲ τὸ πρωτότυπον, ἢ μὲ ἄλλο ὅμοιον.

'Αναναίγω, Μ. ξω. (ἀναίγω, ἀνμλ.) ἀνεβάζω, τραβῶ ἀπάνω τι ἐξ ἐναντίας· ἐξαιρ· ἐνήγω εἰς τὸ πέλαγος καράβια πολεμικὰ ἢ στόλον ἐναντίον τινος, ὅστις ἐνήγει στόλον ἐναντίον μου· κάμνω παειά ἢ ἁρμενίζω ἐναντίον εἰς τινα. Πανσ. 10, 8. 4. Ξεν. Ἑλλ. Α'. 5. »ἐπεὶ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἀνῆγεν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον.

'Αναναδίδωμι. Μ. ώσω. (ἀναδίδωμι) δίδω τίποτα ἀπάνω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως· δίδω ὑπάνω: ὑφαιρῶ τι· τὸ Ἰταλικ. μπατάρω. Σοφοκλ.

'Αναναίρεσις, εως, ἡ· τὸ νὰ περιμβίαν, ἁρπάζῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας ὅτι ὅ,τι ἐπῆρεν, ἁρπάζει ἄλλος ἀπὸ αὐτόν· παρὰ τὸ

'Αναναιρέω· (ἀναιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως σηκόνω, παίρω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἀφαιζω, φονεύω. Πλούταρχ.

'Αναναιρετικός, κή, κόν. Στοβ. »Ἀναιρετικὴ ἐπιστήμη, καὶ μὴ κεφαλαιωτικὴ τῶν γιγνομένων.« ἢ ἐξ ἐναντίας ἀναιροῦσα τὰς ἄλλας.

'Αναναίρω. Μ. ἀρῶ. (ἀναίρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω, ὑφόνω τι.

'Αναναλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) χτύπημα που καὶ γύρισμα ὀπίσω, τὸ νὰ χτυπᾷ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε καὶ νὰ ἀντιχτυπᾷ ἐπάνω, νὰ γυρίζῃ πάλιν ὀπίσω· π. χ. αἱ ἀχτῖνες τοῦ φωτός, ὁ ἦχος ἢ ἡ φωνὴ καὶ τ. τ. 2) παράρρησις, τὸ νὰ εἴπῃ τις ὀπίσω ἢ λέγῃ τὴν ἰδίαν λέξιν ὁποῦ τῷ λέγουν, μὲ ἄλλην σημασ. ὁμοιος. Quinctil. 9, 3, 68.

*'Αναναλασμός, ὁ = τῷ προηγουμ.

'Αναναλαστικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀνανάκλασιν.

'Αναναλάω, ῶ, Μ. άσω. (ἀναυλάω, ἀνμλ.) ἀντιγυρίζω, ἀντιχτυπῶ ἢ χτυπῶ ὀπίσω τί τὸ ὁποῖον χτυπᾷ ἐπάνω μου· ἀντιχῶ, ἀντιφέγγω· τοῦτ' ἐστὶ κάμνω τὸν ἦχον ἢ τὸ φῶς, ὁποῦ χτυπᾷ ἐπάνω μου, νὰ γυρίζῃ ὀπίσω· π. χ. ὁ καθρέπτης τὰς ἀχτῖνας φωτός, τὰ λαλοῦμαται τὸν ἦχον. (ᾱ)

'Αναναπή, ῆς, ἡ· ἀντιβάρεμα, ἀντισπρῶξιμον, ἀντιεύντεσμα· παρὰ τὸ

'Αναναπτω. Μ. ψω. (κόπτω) ἀντιβαρῶ ἀντικρούω, ἀντισπρόχνω, ἀντικαντῶ.

'Αναναλίσκω, Μλ. ἀναναλώσω· (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν ἐξοδεύω, ἀφανίζω· ἐξολοθρεύω »..δράσας τι χρῄζει τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς σωθῆναι, ἵν' ἀναναλώσω μὲν, οἱ με προὔδοσαν..« Εὐριπ. Ὀρ. 1164.

'Αναναμενω. Μ. νῶ. (ἀναμένω) ἀντιπροσμένω, ἀντιεαρτερῶ τίποτε ἢ τινα.

*'Αναναπαύομαι. Μέσ. (ἀναπαύω) ἀναπαύομαι ἐξ ἐναντίας.

*'Αναναπίμπλημι (πίμπλημι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως γεμίζω τι: ξαναγεμίζω. Ξνφ.

'Αναναπλέκω, Μλ. ξω. (πλέκω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἀμιλλαν, δηλ. βιάνωτας νὰ πλέξω τι καλήτερα, τὸ πλέκω καὶ ἐγὼ πάλιν· ἐξ ἐναντίας πλέκω. Ἐπιγρ.

'Αναναπληρόω. = 'Ανανπληρόω. Ξεν. Ἑλλ. Β'. 4. »οἱ δὲ ἀνανέπλησαν τὴν ὁδόν.«

'Αναναπληρόω, ῶ. Μ. ώσω. (πληρόω) = ἀνανπίμπλημι. ἀφ' οὗ

*'Αναναπλήρωσις, εως, ἡ· ἀντιξαναγέμισμα. Ἐπικρ. παρὰ Δημ. Ἀρτ. 10, 48.

'Αναναφέρω. Μ. νοίσω. (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ὀπίσω.

*'Αναναχωρέω. Μ. τσω (χωρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ παρομοίως τραβιοῦμαι ὀπίσω.

'Ανανδρος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνάνδρος, ἢ ἀντ' ἄλλου τινός· ὁ ἀντὶ ἀνδρός. Λουκιαν. Κατταπλ.

'Ανανείμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνω, ἢ σηκόνομαι. Θουκυδ. »ἀνανηεῖ αὐτῷ.«

'Ανανίστημι. Μ. ἀνιστήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας στήνω ἢ βάνωτα ὀρθὸν· βάνωτα ἀνάντια· στήνω, ἢ χτίζω τι εἰς τόπον ἄλλου· τί τινος. Μέσ. ἀνίσταμαι· σηκόνομαι, τοῦτ' ἐστὶν ἐναντιόνομαί τινα· ὡς τό, ἀντείρω· σηκόνω, ὑφόνω τι ἐξ ἐναντίας. Πλουτ. Νουμ. »ἀνίσταντο ἐρωτᾶν.«

'Ανανίσχω· (ἰσχω) = ἀνανέχω· 2) ἀμεταβ. ἐξ ἐναντίας ἀνεβαίνω. Σουϊδ.

'Ανανίσωμα, τος, τό· ἰσοζύγιον· ἰσότης καὶ εἰς τὰ δύο μέρη τοῦ ζυγοῦ· ἴδε 'Ανανισόω· ἄνευ παραδείγμ.

*'Ανανοίγω. Μλ. ξω. (ἀνοίγω) ἀντιανοίγω, ἢ ἐξ ἐναντίας ἀνοίγω· ἀνανοίγω τὰ ὄμματά τινι· κυτάζω τινὰ ὀρθὰ τὰ ὄμματα.

'Ανανύω· ποιητ. ἀντὶ, 'Ανατανύω. 'Ανάλεκτ. Γ'. 710.

'Ανάξιος, α, ον· (ἄξιος) συντ. Γενικ. ἰσότιμος, ὅμοιος εἰς τὴν τιμὴν μέ ἄλλον τινά· ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν· »οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀνταξιοῦσι· δὲν ἀξίζει κάνενα πρᾶγμα ἴσα μὲ τὴν ζωήν μου· τοῦτ' ἐστὶ δὲν ἀλλάζω ἐγὼ τὴν ζωήν μου μέ. Ἰλιάδ. Ι, 401. καὶ Δ, 514. »ἥτηρος ἀνὴρ πολλῶν ἀνάξιος ἄλλων. δηλ ἀξίζει διὰ πολλοὺς ἄλλους· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ καὶ Ξνφ. Ἀπομ Β'. 10. »πολλῶν ἑκατὸν ἀνταξιοῦν.« Ἐπῤῥ. ἀνάξιος· ἀφ' οὗ

'Ανάξιόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐξ ἐναντίας τιμῶ τίποτε· ξητῶ ὡς τιμήν, ἰταλ. κόστος, διότι πρᾶγμα: ἐξ ἐναντίας ζητῶ.

'Ανατπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας ζητῶ ὀπίσω. Θουκυδ.

'Ανατπαμείβομαι· τὸ ἀμείβομαι κατ' ἐπίτασιν. Τυρτ.

'Ανατπαστράπτω· Μλ. ψω (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράφτω.

'Ανατπειλέω, ῶ· (ἀπειλέω) ἐξ ἐναντίας ἀπειλῶ, φοβερίζω. Θεμίστ. Ζ'.

'Ανατπαδείκνυμι· Μλ-δείξω· (ἀποδείκνυμι) ἐξ ἐναντίας ἀποδείχω: ἀντιδείχω »καὶ πρῶτον μέν, ὅτι ἐπῄνεσαν, ὡς ὁ παῖς σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων ἐφαίνετο ἀνταπέδειξεν, ὅτι κινοίη τοῦ σώματος, ἅπαν τῆς φύσεως γελοιότερον.« Ξεν. Συμ. Β'. 22.

'Ανατπαδίδωμι. Μ. δώσω. (δίδωμι) πάλιν δίδω, ἐπιστρέφω τι ὀπίσω: ἀνταμείβω τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔκαμε τις. Ἀριστοτ. »ἀνταποδίδει τὴν τιμήν· πληρόνω τὸ χρέος μου, ὅ,τι χρεωστῶ· χρησαμένη γὰρ ὕφηνα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.« Βατρχμ. 185. »ἀνταποδίδωμι τὸ ὅμοιον· κάμνω ὅ,τι μ' ἔκαμαν. Ἡρόδ. 1, 18. »οὗτοι δὲ τὸ ὅμοιον ἀνταποδιδόντες ἐτιμώρεννν· χτυπῶ, σπρώχνω ὀπίσω, ὡς τὸ φῶς, ὁ καθρέπτης· τὸν ἦχον τὰ βουνά, τὰ λαλοῦμαται· ὅθεν ἀντιλάμπω, ἀντηχῶ· ἀποκρίνομαι εἰς κάμμίαν ὁμιλίαν. Πλάτ. Φαίδ σλ. 71. »οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ χωλὴ ἔσται ἡ φύσις.« ἀφ' οὗ

'Ανταπόδομα, τος, τό· = τῷ ἑξῆς.

'Ανταπόδοσις, εως, ἡ· (ἀνταποδίδωμι) τὸ νὰ δίδῃ τις τίποτε ἀμοιβαίως ὀπίσω· τὸ νὰ κάμῃ ἀνταμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις τῷ ἔκαμε τίποτε· τὸ νὰ ἀντιπληρόνῃ τις τίποτε· τὸ νὰ πληρόνῃ τίποτε· τινὸς καλοῦ, ἢ κακοῦ ἀνταμοιβὴ, πλερωμὴ· 2) ἐναντία εὐθυνσις ἢ κατάστησις: ἀντίθεσις λόγου: ἀντιλάμψιμον, ἀντήχημα. Πολύβ. Δ'. 43.

*'Ανταποδοτέος, έα, έον· ῥῆμα τ' Ἐπ. παρὰ τό, ἀνταποδίδωμι· πρέπει νὰ ἀνταποδίσῃ τις τίποτε· ἀνταποδοτέον τῷ ἐνεργέτῃ..« Ἀριστοτ.

'Ανταποδοτικός, κή, κόν· ἐπιτηδειος ἢ ἀνήκων εἰς ἀνταμοιβήν, ἀντιπληρωμὴν, πληρωμὴν, 2) εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀντίθεσιν. Γραμματ. Ἐπῤῥ. ἀνταποδοτικῶς.

'Ανταποδύομαι. Μέσ. μετὰ ἐνργτ. Δωρ. καὶ Παρμ. (ἀποδύω) ἐξ ἐναντίας ξεντύνομαι· ξεντύνομαι διὰ νὰ κινηθῶ ἐναντίον τινος· ὅθεν ἑτοιμάζομαι διὰ νὰ πολεμήσω, παλέψω μέ τινα.

*'Ανταποθήκη (θήκω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀποθήκη, τοῦτέστι ἀντὶ δὶ ἄλλου, εἰς τόπον ἄλλου. Ἀττικ.

*'Αντάποινα· ων· τά· (ἄποινον) ξημιας ἀντικατάστασις· »ἀντάποινα δ' ἐκείνων, τόλμης θεοῦς γε τῶν ὑεδραμένων δίκην». Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 757.

'Ανταποκρίνομαι· (ἀποκρίνομαι) ἀμοιβαίως, ἢ πάλιν ἀποκρίνομαι, ἢ ἀποκρίνομαι ἐναντίον τινός· ὅθεν

'Ανταπόκρισις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀπόκρισις.

'Ανταποκτείνω. Μ. ενῶ· (κτείνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω. Ξεν. Ἑλλ. Β'. »οἱ δὲ ἀνταπέκτειναν Καλλίστρατονν· καὶ Ἀρπ. Ἀχρ. 326.

'Ανταπολαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας λαμβάνω· λαμβάνω τί ἢ ἄλλο τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔδωκα· ἀμοιβαίως ὀχνομαι. Δημοσθ.

'Ανταπόλλυμι. Μλ-λέσω· (ἀπόλλυμι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀγανίζω. Μέσ. Μλ-οῦμαι· μετὰ β. Παρμ. ὑπέρ τινος, χαίνομαι, ἀφανίζομαι διά τινα, τοῦτ' ἐστὶ μὲ φονεύουσιν εἰς ἐκδίκησιν διά τινα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα ἐγὼ ἢ ἄλλος συγγενὴς ἢ συμπατριώτης μου· »ἠγοντο δὲ ποινὴν τίσοντες Μιλησίοις τοῖσι ἐν Μέμφι ἀπολομένοισι σὺν τῷ νηῒ· ταῦτα γὰρ ἐδίκασαν οἱ βασιλήϊοι δικασταί, ὑπὲρ ἀνδρὸς ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.« Ἡρόδ. 3, 14.

'Ανταπολογέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀπολογέομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἀπολογοῦμαι, διαφεντεύω τινά, ἢ διαφεντεύομαι διὰ λόγου.

*'Ανταποπαίζω. Μλ. ξω. (ἀποπαίζω) παίζω καὶ χάνω ὅσα ἢ ὅ,τι ἐκέρδησα.

'Ανταπόπαλσις, εως, ἡ· (ἀποπάλλω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως χτύπημα, ἢ ἄμπωμα εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω πηδᾶν. Κάσσ. Πρόβλ.

'Ανταποπέμπω. Μ ψω. (ἀποπέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἢ ξαναστέλλω· στέλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

'Ανταποπεράω. Μλ-παρδήσομαι· (περάω) ἀντικλάνω.

'Ανταποστέλλω, Μ. λῶ· (στέλλω) = ἀνταποπέμπω.

'Ανταποστροφή, ῆς, ἡ· (ἀποστρέφομαι) ἀμοιβαία ἀποστροφή, ἢ ἀπομάκρυνσις διὰ γενικὴν ἀντιπάθειαν· τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ τις ἐκεῖνον, ὅστις δὲν τὸν ὑποφέρει ὁμοίως.

'Ανταποταφρεύω. Μ. εὐσω· (ταφρεύω) ἀμοιβαίως κάμνω τάφρους, τὸ τουρκιβ. χαντακώνω· τοῦτ' ἐστὶ χωρίζομαι, ἢ ξεχωρίζω τ' ν τόπο

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

μου ἀπότισα, σκάπτοντας καὶ ἐγὼ ἓξ μέρους μου τάφρους ὡσ ἔσκαψε καὶ αὐτός. Ἀππιαν.

Ἀνταποτειχίζω. Μ. ίσω· (τειχίζω) ἀμοιβαίως κάμνω ὀχυρώματα, τείχη, τοῦτ' ἔστι, ξεχωρίζομαι· ἀμοιβαίως ἀπότισα κάμνοντας καὶ ἐγὼ τείχη ἢ τειχώματα ἓξ μέρους μου ὡς ἔκαμε καὶ αὐτός.

Ἀνταποτίω. Μ. ίσω. (τίω) ἀμοιβαίως πληρόνω, ἀποδίδω τι ὀπίσω. (ε)

Ἀνταπαφαίνω, Μ. αὐῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀποδείχνω, φανερόνω τι. Θουκυδ. Γ. 67. καὶ Μέσως· ἀνταποφαίνομαι. Μ. ανοῦμαι· ἀνταποφαίνομαι γνώμην, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμην ἐξ ἐναντίας λόγω, φανερόνω τὴν γνώμην μου· ἢ ἐξ ἐναντίας βεβαιόνω τὸν λόγον μου. Ἰώσηπ. ΙΘ'.

Ἀνταποφέρω. Μλ-ποίσω (φέρω· ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας φέρω ἢ πέρνω τίποτε ὀπίσω.

Ἀνταποχή, ῆς, ἡ· (ἀποχή) χρεωστικὴ ὁμολογία, ἀποδείξις ἐγγραφος, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ χρεώστης πρὸς τὸν ἀντεστήν του, τὸ Ἰταλ. creditore του, ὁλλεγατσιόνη Ἰταλκ. 2) ἐξοφλητικὸν γράμμα, τὸ Ἰταλκ. ιβιτάτσα, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ ἀντεστὴς πρὸς τὸν χρεώστην, τὸ Ἰταλκ. debitore του, βεβαιοῦνον ὅτι ἐπλήρωσεν ὅσα ἐχρεώστει.

*Ἀνταπτομαι. Ἰωνκ. ἀντὶ ἀνάπτομαι. Ἡρόδ.

Ἀνταπωθέω, ῶ. Μλ-ωθήσω, καὶ ἀνταπώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας σπρώχνω, ἀμπώχνω, κουντῶ ὀπίσω, ἀντισπρώχνω, ἀφ' οὗ

Ἀντεπώθησις, καὶ Ἀνταπωσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἄμπωγμα, κούντημα, σπρώξιμον. Πλουτ.

Ἀνταράτης, ου, ὁ· (ἀράομαι) ἀποστάτης, συνωμότης ἐναντίου νομίμου ἐξουσιαστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ.

Ἀνταριθμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀριθμῶ) ἐξ ἐναντίας μετρῶ· ἢ ἀριθμὸν μὲ ἀριθμὸν παραβάλλω.

Ἀνταρκέω, ῶ. Μ. έσω· (ἀρκέω) τινί· εἶμαι ἀρκετὸς νὰ ἐναντιωθῶ κατά τινος. Πλάτ.

Ἀνταρκτικός, κή, κόν· (ἄρκτος) ὅστις εὑρίσκεται ἀντικρὺ εἰς τὸ ἀρκτικὸν ἢ βόρειον μέρος τοῦ οὐρανοῦ· ὡς «ἀνταρκτικὸς πόλος». Γεωγρ. ὁ νότιος, ὃς τις ἀντέκειται εἰς τὸν βόρειον.

Ἀνταρσία, ας, ἡ· ἡ ἀρείττου, Ἀνταρσις, εως, ἡ· (ἀνταείρω) ἐπανάστασις, ἀποστασία, συνωμοσία κατά τινος, τὸ Ἰταλκ. insorgerezione ἀντὲρ. λξ.

Ἀνταρτης, ου, ὁ, ἡ ἀποστάτης, ἐναντίον νομίμου ἐξουσίας· τὸ Ἰταλ. insorgente.

Ἀνταστάζομαι. Μ. σομαι, Μσ. ἀποζ. (ἀσπάζομαι) ἀντιχαιρετῶ, ἀμοιβαίως ἀσπάζομαι, ἀγκαλιάζω, δέχομαι τινὰ μετὰ χαρᾶς· ἀνταγαπῶ. Σεν. Παιδ. Α'. 3. «ἀνταστασζόμενος Κύρον».

Ἀνταστράπτω, (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράφτω, ἀντιστράφτω.

*Ἀντατιμάζω. Μλ. σω. (ἀτιμάζω) ἀτιμάζω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀτιμάζει. Σφκ. Αἰ. 1339. κατὰ Seidler καὶ Bothe.

Ἀνταυγάζω. Μ. άσω· (αὐγάζω) ἀντιλάμπω· ξαναλάμπω, χτυπῶ τὴν λάμψιν ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἀνταυγασία, ας, ἡ· ἀντιλαμψις, ξαναλαμψις.

Ἀνταύγεια, ας, ἡ· (ἀνταυγὴς) = ἀνταυγασία. Ξεν. Κυιηγ. Ε, 18.

Ἀνταυγέω, ῶ. = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγὴς, ὁ, ἡ, (αὐγὴ) ὅστις ἀντιλάμπει, ξαναλάμπει, χτυπᾷ, γυρίζει τὴν λάμψιν ὀπίσω. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 902. «γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόραμα· γύρισαι τὰ ἀκτινοβολοῦντα μάτια σου καὶ κύταξε.

Ἀνταυδάω, ῶ. Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ὁμιλῶ, ἀντιποερίλομαι· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. «οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζώντας ἀκούσαι σοῦ» ἀνταυδᾷς ἴσως; Σφκ. Ἠλκ. 1478.

*Ἀνταύω, Μλ-ύσω (αὔω) ἀντιβροντῶ· ἐπὶ οὐρανίου βροντῆς· «ἐκ νεφέων δὲ οἱ ἀνταύσῃ βροντᾶς αἴσιον φθέγμα.» Πιδ. Πθ. 4. 350. (– υ – –)

Ἀνταφαιρέω, (ἀφαιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέρνω, ἁρπάζω τι.

Ἀνταφεστιάω ἰδὲ ἀντεφεστιάω.

Ἀνταφίημι. Μλ-ψήσω (δίημι) ἐξ ἐναντίας ἀφίνω, ἀπολνῶ τι· ἀφίνω νὰ πέσῃ· τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε, τό παραιτῶ. Εὐριπ. «ἀνταφῆκε δάκρυ· ἀφίνω νὰ τρέξουν δάκρυα, τοῦτέστι κλαίω καὶ ἐγώ, ξανακλαίω.

Ἀντάω, ῶ. Ἰων. ἀντέω. Μλ-ήσω· (ἀντα, ἀντί) ἀπαντῶ· τυχαίνει καὶ ἀπαντῶ τινα ἢ τίποτε. Παρ' Ὅμ. Ἐπὶ προχρ. μὲν καὶ γεν. καὶ δοτ. Ἐπὶ πραγμ. δέ, «ἀεὶ γενικῇ· ἀντήσειε μάχης· ἤντησας ὁπωπῆς, δαίτης· ἤντεον ἀλλήλοιν». Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἔγκρισιν σημασ. ἀπαντῶ τινα εἰς τὸν πόλεμον τοῦτ' ἔστι τὸν ἀντιπολεμῶ, πολεμῶ σπαθὶ μὲ σπαθί· μετὰ γεν. «τῶν εἶσιν πάντων ἀντήσομαι ἐνόπι ἐόντων, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἕλκεα.» Ὀδσ. Π, 254. Παρ' Ἡρόδ. γεν. τοῦ πράγμ. Παρὰ Σοφ. μετὰ αἰτκ. «ὡς τὸ ἀντιάω κατὰ σημασ. τοῦ μετέχω· «τὰ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιγόνων ἄντας' Ἐρεχθειδᾶν...» Ἀντγ. 982.

Ἀντεγγράφω. Μ. ψω· (ἐγγράφω) ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου (ξ)

Ἀντεγείρω. Μ. ερῶ· (ἐγείρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀντὶ ἄλλου σηκόνω χτήριον ἤτοι χτίζω τι.

Ἀντεγκαλέω, ῶ. Μ. έσω. (ἐγκαλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, δίδω ἢ βάλλω τὸ σφάλμα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ, ρίχνει εἰς ἐμένα τὸ σφάλμα. ἀφ' οὗ

Ἀντέγκλημα, τος, τό· ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα, ἐξ ἐναντίας ἀποδεικνύον σφάλμα· ἀντικατηγόρια. ἀφ' οὗ

Ἀντεγκληματικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

*Ἀντεγκύκλιος, ὁ, ἡ· ἐναντίος τοῦ ἐγκύκλιος, ὅστις δὲν εἶναι ἐγκύκλιος, ἢ ἐναντιόνεται εἰς τὸν ἐγκύκλιον. Ἐκκλ.

Ἀντεγχειρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ.-ιῶ (ἐγχειρίζω) ἐξ ἐναντίας ἐγχειρίζω, παραδίδω εἰς τὸ χέρι.

*Ἀντεια, ἡ· ὄνομα κύρ. Ἰλδ. Ζ, 160.

Ἀντειπάζω. Μ. άσω. (εἰπάζω) ἐξ ἐναντίας, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, παραβάλλω τι.

Ἀντείνω· ποιητ. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, (εἶπεῖν· ἀνμλ.) ἀπαρέμ. ἐκ τοῦ Ἀντέπω ἀχρήστ. λέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀντιλέγω, ἐναντιόνομαι· δὲν εἶδα τὴν γνώμην μου εἴτι· μετὰ δοτ. Ξεν. Ἀγησ. Β'. 21. «Ἀγησίλαος ἀντεῖπε τῇ εἰρήνῃ· ἐμποδίζω, ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι· ἀντειπεῖν ὑπέρ τινος· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰς διαφέντευσιν ἄλλου· κατ' Ἀόρατ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ ἀντερῶ.

Ἀντείρομαι. Ἰωνκ. ἀντὶ ἀντέρομαι. Ἡρόδ.

Ἀντεισάγω. Μ. ἀξω. (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου φέρω μέσα, ἐμβάζω τι ἤτοι τινα. ἀφ' οὗ

Ἀντεισαγωγή, ῆς, ἡ· βάλσιμον, φέρσιμον μέσα εἰς τόπον ἄλλου, ἤτοι ἀντὶ διὰ ἄλλο.

*Ἀντεισακτος, ὁ, ἡ· (ἀντεισάγω) ἀντιβαλμένος, ἀντισμένος· τοῦτέστι τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις εἰς ἀνθυποφορὰν· δηλ. διὰ νὰ ἐναντιωθῇ δι' αὐτοῦ εἰς κατηγορίαν τινα, ἢ πρόφασιν. Ῥητορκ. Κικ. πρὸς Κουϊν. Λφ. 2, 10.

Ἀντεισβάλλω. Μ. Μλ-αλῶ. (βάλλω, ἀνμλ.) ἀντιρρίχνω μέσα, ἐξ ἐναντίας ρίχνω καὶ ἐγὼ τίποτε μέσα· 2) ὠθῶ, ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἐμβαίνω μὲ στρατεύμα εἰς τόν τόπον ἐκείνου, ὅστις ὥρμησεν, ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἐδικόν μου.

*Ἀντεισειμι· (εἰμι) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα που.

Ἀντεισέρχομαι. Μ. αὐτεισελεύσομαι (ἔρχομαι) ἐξ ἐναντίας εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω· ἔρχομαι εἰς τόπον ἄλλου· δηλ. ἀντὶ νὰ ἔλθῃ ἄλλος ἔρχομαι ἐγὼ εἰς τόπον αὐτοῦ. Τρηγ.

Ἀντεισφέρω. Μ. οἴσω. (φέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι μέσα, συνεργῶ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου· πληρόνω καὶ ἐγὼ τι εἰς ἐλάφρωσιν χρέους, ἢ ἐξόδων· 2) φέρω, κατασκευάζω τι ἢ τινα ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινος, τό ὁποῖον, ἢ ὁ ὁποῖος ἀνῃρέθη, εὐγάλθηκεν ἀπό ἐκεῖνον τὸν τόπον· «νόμον ἀντεισφέρειν.» Δμοσθ.

Ἀντεκθρέμω. = Ἀντεκτρέχω.

Ἀντεκθλίβω. Μ. ίψω. (ἐκθλίβω) ἐξ ἐναντίας, ζουλῶ, σφίγγω, στραγγίζω τι (ε)

Ἀντεκκλέπτω, Μ ψω. (κλέπτω) κλέπτω καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἔκλεψεν ἀπό ἐμένα· ἀντικλέπτω· «κλὰξ οἱ Μεγαρῆς ἀδύναις πεφυσιγγωμένοι ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνη δύω.»

Ἀρστφ. Ἀχρ. 527.

Ἀντεκνομίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (νομίζω) ἐξ ἐναντίας εὐγάνω τι ἔξω· ἢ παίρνω καὶ ἐγὼ καὶ ἀναχωρῶ, ὡς ἔκαμεν ἄλλος εἰς ἐμένα, ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω.

Ἀντεκκόπτω, Μ. ψω. (κόπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου χτυπῶ τι καὶ τό πετάχνω ἔξω, ἢ τό κάμνω νά σχιστῇ, νά κοπῇ, τό ἀφανίζω. Δημοσθ. «ὀφθαλμὸν ἀντεκκόπτειν· ἀντὶ τοῦ· χτυπῶ καὶ εὐγάνω τό 'μμάτι τινος.

Ἀντεκπέμπω, Μ. ψω. (πέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἔξω. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 8. «ἀντεκπεμποντι Θρασύβουλον σὺν ναυσί.»

Ἀντεκπλέω, Μ. εύσω. (πλέω· ἀνμλ.) κάμνω πανιᾶ, εὐγαίνω μὲ στόλον καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐναντίος τινός.

*Ἀντεκπλήσσω. Μλ. ξω. (πλήσσω· ἀνμλ.) ξαπλάζω, σκιάζω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ μὲ ξαπλάσῃ ἢ μ' ἐξήπλασε.

Ἀντέκτασις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἔκτασις, ἐξάπλωσις.

Ἀντεκτείνω. Μ. ενῶ. (ἐκτείνω) τινί τι. ἐξ ἐναντίας ὀπλόνω τίποτε κοντά εἰς ἄλλο τι ἀπλωμένον· ὅθεν καὶ παραβάλλω, συγκρίνω· «ἀντετεκτείνειν αὐτὸν τοῦτοις.» Ἀρστφ. Βτρ. 1142.

Ἀντεκτίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας εὐγάνω, βάνω τι ἔξω, εἰς τό φανερόν· καὶ παρασταίνω, ἐξηγῶ. Πλούτ. Ἄρατ. Α'.

Ἀντεκτίνω, Μ. ίσω. (τίνω· ἀνμλ.) ἀμοιβαίως ξεπληρόνω, πληρόνω, ἀποδίδω, ἀντιμείβω, τιμωρῶ. (ε) ἀφ' οὗ

Ἀντεκτισις, εως, ἡ· ἀνταπόδοσις, ἀντάμειψις, καὶ ἀντιπλήρωμή, ἀντιτιμωρία.

Ἀντεκτίω. = Ἀντεκτίνω. (ε)

Ἀντεκτρέφω. Μ. θρέψω (τρέφω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέφω, ἀνατρέφω τι ἢ τινα.

Ἀντεκτρέχω. Μλ.-δραμοῦμαι (τρέχω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἔξω, ἢ ἐμπρός· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐχθρόν, τόν πλακόνω ἔξαφνα, κάμνω προσβολήν, τό Ἰταλκ. τόν ἀτακαρῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'.

Ἀντεκφέρω. Μλ.-ξοίσω. (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω, ἢ τό πέρνω καὶ εὐγαίνω· βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἐναντίον, ἐναντιόνομαι, ἢ ἐκφράζω τι ἐξ ἐναντίας. Πλούτ. «ἀντεκφέρειν τι παρρησίᾳ· ἤγουν λέγειν τι εἰς τό φανερόν.

Ἀντελαττόομαι, Μ.-ωθήσομαι· (ἐλαττόω) νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὅσον τό πρός ἐμέ· τό νοουμένως λεγόμενον, τά βάνω καὶ ἐγὼ κάτω· ἀμοιβαίως νικῶμαι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντελιγμός, οῦ, ὁ· Ἰων. αὐτὶ Ἀνθελιγμός· ἀντείλημα.
Ἀντέλλω· ποιητ. αὐτὶ Ἀνατέλλω.
Ἀντελπίζω· Μ. Ἰσω· Ἀττ. ῶ· (ἐλπίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐξ ἐυτέρου ἐλπίζω. Θουκυδ.
* Ἀντεμβαίνω· Μλ –βήσομαι (ἐμβαίνω) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα.
Ἀντεμβάλλω· Μ. ἀλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς τὸ ἀντεισβάλλω· ἐξ ἐναντίας βίχνω τι μέσα· 2) Οὐδ. ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός· ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του· Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. „Θηβῆσι ἀντεμβολόντες εἰς τὴν Φωκίδα.„
* Ἀντέμβασις, εως· ἡ (ἀντεμβαίνω) τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τίς που ἐξ ἐναντίας.
Ἀντεμβιβάζω· Μ. άσω· ἐμβάζω τι, ἢ ἀνεβάζω μέσα εἰς τόπον ἄλλου. Θουκυδ.
Ἀντεμβολή, ῆς, ἡ· (ἐμβάλλω) τὸ νὰ ὁρμῇ, ἐμβαίνῃ τις ἐξ ἐναντίας μὲ στρατευμα εἰς τους τόπους ἄλλου, καθὼς ἐμβήκεν ἐκεῖνος εἰς τοὺς ἐδικούς του.
Ἀντεμβριμάομαι, Μλ. ήσομαι· (ἐμβριμάομαι) μετὰ ὀστ. ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φοβερίζω. Νεκήτ. Θ'. 16.
Ἀντεμπαίζω· Μ. ξομαι· (ἐμπαίζω ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1112.
Ἀντεμπήγνυμι· Μ. πήξω· ἐξ ἐναντίας μπήγω, σπρώχνω μέσα. Ἀριστοφ. „κοὐκ ἀνάσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ἐξύς, σὺυνηρός, ἐπίκοπος, ἵνα μήποτε πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.„
* Ἀντεμπίμπλημι· Μλ –πλήσω· (πίμπλημι· ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω καὶ ἐγὼ τι μὲ τίποτε ἀντὶν εἰκίαν ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων.„ Ξυφ. Ἀν. 4. 5. καὶ Πλάτ. Νμ. 4, σλ. 705. B.
Ἀντεμπίμπρημι· Μ. πρήσω· (πίμπρημι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀνάπτω, καίω, βάιω φωτιὰν καὶ ἐγὼ εἰς τι.
Ἀντεμπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀμοιβαίως περιπλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· Μέσ. ἀντεμπλέκομαι· Μ. ξομαι· ἀμοιβαίως ἀγκαλλιάζω τινα· ἀφ' οὗ
Ἀντεμπλοκή, ῆς, ἡ· ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἀγκάλιασμα· ἀμοιβαῖον περίπλεγμα, μπέρδεμα.
Ἀντεμφαίνω, Μλ –ανῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας κάμω ἐνδειξιν εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ἰταλκ. δεικνυτσιάρω· ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου· Πολυϊβ. Ιβ'.
Ἀντεμφανίζω· Μ. σω· = τῷ προηγμ.
Ἀντεμφασις, εως, ἡ· (ἀντεμφαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἔνδειξις εἰς τὸ κριτήριον· τὸ ἰταλκ. δεικνύτσιο· ἀντιλογία, ἐναντίωσις.
Ἀντεναγωγή, ῆς, ἡ· (ἐναγωγή) ἀμοιβαία ἀγωγὴ εἰς σὸ κριτήριον· ἀμοιβαῖον ἐγκλημα.
Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ· σχῆμα ῥητορικὸν ὅπόταν ἐναράξῃ τις τὸ ἐναντίον δι' ἄλλου ἐναντίου· ὡς π.χ· „Οὐκ ἐλάχιστα· ἀντὶ ὠτὰ μέτωπα· κ. τ. τ.
Ἀντενδείκνυμι, Μ. δείξω (δείκνυμι) ποιῶ ἐναντίαν ἔνδειξιν· ἐπὶ κριτηρίου· παρασταίνω τὸ ἐναντίον τοῦ, ὅ,τι λέγει ἢ εἶπεν ὁ ἐναντίος μου· πείθω τινα μὲ λόγον, διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι· ἀφ' οὗ
Ἀντένδειξις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας παράστασις πραγμάτος τινος εἰς τὸ κριτήριον· τὸ νὰ κατπείθῃ τις τινα μὲ λόγον διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι. Γαλην.
Ἀντενδύομαι· Μ. σομαι· (ἐνδύω) ἐνδύομαι ἐξ ἐναντίας, ἢ μὲ ἀλλιώτικον φόρεμα.
Ἀντενέδρα, ἡ· (ἐνέδρα) ἀντιπαραμόνευμα· καρτέρι ἐξ ἐναντίας· ἐξ ἐναντίας ἐπιβουλὴ εἰς ἐπιβουλήν. Πολυϊβ.
Ἀντενεδρεύω· Μ. σω· (ἐνεδρεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως παραμονεύω· κάμω καρτέρι, βιγλίζω· ἀμοιβαίως ἐπιβουλεύομαί τινα, καθὼς αὐτὸς ἐμένα.
Ἀντενεργέω, ῶ· Μ. ήσω· ἐνεργῶ ἐναντίον αἴτι· κάμνω ἐναντίαν ἐνέργειαν· Διοσκ. πάντενεργεῖ ὑπνους χαλεπούς.„ ὠφελεῖ, βοηθεῖ εἰς τὴν αὐπνίαν.
Ἀντενεκυράζομαι· Μ. σομαι· (ἐνεκυράζω) πέρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον· τὸ τουραβ. βάιμι ἢ ἀμανέτι.
Ἀντενέχυρον, ου· τὸ ἀμοιβαῖον ἐνέχυρον.
Ἀντεξάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀγω ἐξω, εὐγάζω τι· ἔξω στράτευμα· τοῦτ' ἔστι ἀντιπαρατάττομαι εἰς μάχην· ἀντεκρούζω τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸν πόλεμον· Πλούτ. εἰς Πούβλ. „ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι.„ 2) ἀμετβ. μετὰ ὀστ. ἀντιλέγω, ἐναντιοῦομαι· „ἀντεξάγειν τοῖς πεπραγμένοις.„ Πολυϊβ. καὶ Ξυφ. Πολ. Β. 2. πὲν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα ἐστιν ἀντεξάγειν.„
Ἀντεξαιτέω, (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ νὰ λάβω τι ἀπίσω· τὸ ἰταλ. ρεκλαμάρω.
Ἀντεξαπατάω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἀπατῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀπάτησεν· ἢ θέλει νὰ μὲ ἀπατήσῃ.
Ἀντέξειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγαίνω· ἐστρατεύω καὶ ἐγὼ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἐρχεται ἐναντίον μου· Ξυφ. Κ. Παιδ. Ε'. 3. ποὺκ ἀντεξῆσαν οἱ Ἀσσύριοι.„
Ἀντεξελαύνω· Μ. άσω· Ἀττ. –ελῶ. (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = τῷ προηγουμένῳ· προσλήψει μέντοι τοῦ, στρατόν, ἵππον, ναῦν.
Ἀντεξέρχομαι· Μλ. –λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = Ἀντέξειμι· Ξυφ. Κ. Παιδ. ς'. 3. ὁ Ἀντέξελθε σύ.„
Ἀντεξετάζω· Μ. άσω· (ἐτάζω) τοῦτ' ἔστι δύο ἀντιφερομένους πρόσωπα πρὸς πρόσωπον, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζω, τὸ ἰταλκ. κομφροντάρω· παραβάλλω, συγκρίνω τι μὲ ἄλλο. Μέσ. ἀντεξετάζομαι· Μλ. σομαι· ἐξετάζω, ἢ δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου παραβάλλοντάς τον πρὸς ἄλλον τινα· ἐξετάζω, μετρῶ τὰς δυνάμεις μου ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις ἄλλου· ἐξκιρέ· φιλονεικῶ, κριτολογοῦμαι μέ τινα· ὡς τὸ Ἀντιδικέω· ἀφ' οὗ
Ἀντεξέτασις, εως, ἡ· ἐξέτασις ἀμοιβαία, σύγκρισις· ἐξ ἐναντίας ἐξέτασις· τοῦτ' ἔστι ἐξέτασις σύγκρισις δύω ὑπακειμένων πρόσωπα πρὸς πρόσωπον περὶ τινος πράγματος τοῦ ὁποίου ὁ ἕνας λέγει τὸν ἄλλον ἔγκλημα· τὸ ἰταλκ. κονφροντατσιόνη· ὁ τύπος ἀντεξετασμός· ὁ ἴδιος.
Ἀντεξορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ὁρμάω) μετὰ, ὀστ. ὁρμῶ κατά τινος· ἐκστρατεύω· εὐγαίνω νὰ πολεμήσω μὲ τινα· ἀφ' οὗ
Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκστρατεύῃ τις ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἔρχεται ἐναντίον του· τὸ νὰ ὁρμᾷ τις πρός τινα· Θουκ. Α'.
* Ἀντέξωσις, εως, ἡ· (ἐξωθέω) ἀντιστρῴξομαν· ἀμπωμα πρὸς ἄμπωμα· ἀντικούντησμα.
Ἀντεπάγω· Μ. ξω· (ἄγω· ἀνμλ.) φέρνω τινα ἐναντίον τινος· ἐξκιρ. φέρνω στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, τουτέστιν εἰς τοὺς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι μαχονται, εἶναι εἰς τὴν φωτιὰν, φέρνω καὶ ἄλλους· φέρνω πάλιν στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, ὅηλ. ξαναρχίζω τὴν μάχην· Διοδῶρ. καὶ Ἀριαν. 2) ἀμεταβ. μετὰ ὀστ. ὁρμῶ μὲ στράτευμα ἐναντίον τινος διὰ νὰ τὸν ἀπαντήσω ἐρχόμενον ἐναντίον μου.
Ἀντεπάδω· Μ. –άσομαι (ἐπᾴδω) κάμνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου μαγείας μὲ μαγικὰς ψαλμῳδίες, πρὸς ἐκείνον, ὅστις κάμνει τὰ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀμφ.
Ἀντεπαινέω, ῶ, Μ. έσω· (αἰνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπαινῶ. Ξυφ.
Ἀντεπαναγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) = Ἀντεπάγω. Θεόδ.
Ἀντεπανέρχομαι· Μ. –λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναέρχομαι· ἀμφ.
Ἀντεπειμι· (εἶμι) τινί· = τῷ ἀντεπέρχομαι· Θεόδ.
Ἀντεπεισάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ νέου, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐμβάζω, ἀδηγῶ μέσα που.
Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ· (εἴσοδος) ἀμοιβαία ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἴσοδος ἤτοι ἐμβασις.
Ἀντεπεισφέρω· Μ. σοίσω· (φέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους φέρω, κουβαλῶ τι μέσα.
Ἀντεπενέγκω· Ζήτ. Ἀντεπιφέρω.
Ἀντεπεξάγω· Μ. άξω· (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγαίνω, ὁδηγῶ ἔξω, ἔξαφ. στρατιώτας εἰς τὴν μάχην. Θεόδ.
Ἀντεπεξειμι· (εἶμι) ὁρμῶ κατά τινος· εὐγαίνω καὶ ἐγὼ μὲ στράτευμα ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐναντίον μου. Ξεν. Κ. Παιδ. Γ', 3.
Ἀντεπεξελαύνω· Μ. λάσω· (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = Ἀντεξελαύνω· προπλήψει, ἢ ὑπακουομ. τοῦ, στρατόν, ἵππον, ἢ ναῦν.
Ἀντεπεξέρχομαι = τῷ προηγμ. Θεόδ.
Ἀντεπέξοδος, ου, ἡ· (ἔξοδος) ἐξ ἐναντίας ἔξοδος· τοῦτ' ἔστιν ὅταν ἀπὸ πολιορκούμενον τόπον εὐγαίνει ἔξωφυα μέρος στρατεύματος καὶ ὁρμᾷ εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ τὸν διώξῃ· τὸ ἰταλκ. σορτίτα· προσβολὴ ἐναντία· τὸ ἰταλκ. φάλτο ἀπάκο· τοῦτ' ἔστιν ὅταν ὁρμῶ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ ἕνα μέρος θέλοντας νὰ στρέψω ὅλην τὴν προσοχήν του ἐκεῖ, καὶ ἔνταυτῷ ὁρμῷ τὸ λοιπὸν στράτευμά μου ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ τὸν φέρνω εἰς ἀπαξίαν.
Ἀντεπερείδομαι· μεσ. Μλ. –είσομαι (ἐρείδω) μετὰ ὀστ. ἀκουμβῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀκουμβᾷ εἰς ἐμένα· π. χ· ὡς ὅταν ὄνα πιλέουν βάχιν πρὸς βάχιν.
Ἀντεπέρχομαι· (ἔρχομαι· ἀνμλ.) Μ. –λεύσομαι· τινι· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀκουμβᾷ εἰς ἐμένα· π. χ· ὡς ὅταν ὄνα πιλέουν βάχιν πρὸς βάχιν.
* Ἀντεπερωτάω· Μλ. ήσω (ἐρωτάω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ· ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν κάμνει ἄλλος πρὸς ἐμέ· ἀφ' οὗ
Ἀντεπερώτησις, εως, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἐρώτησις, τουτέστιν ἐρώτησις ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν ἄλλου.
Ἀντεπηχέω, Μλ. ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ ἀμοιβαίως· τοὐτέστι κάμω καὶ ἐγὼ κρότον ἐναντίον εἰς τὸν κρότον ἄλλου, ὥστε νὰ μὴν ἀκούσῃς τί λέγει.
Ἀντεπιβαίνω· Μλ.– βήσομαι· (βαίνω· ἀνμλ.) ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας· ἀνεβαίνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.
Ἀντεπιβουλεύω· Μ. σω· (ἐπιβουλεύω) τινι· ἐπιβουλεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐπιβουλεύει.
Ἀντεπιγράφω· Μ. ψω· (γράφω) ἐξ ἐναντίας προσθέτω τι γράφοντας ἐγὼ αὐτὶ δι' ἄλλου· ἐξ ἐναντίας γράφωτι ἐπάνω ποὺ ἄλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ τὸ πανώγραμμα. — 2) γράφω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, τοῦτ' ἔστιν ἀποκρίνομαι εἰς τι ἐγγράφως· γράφω αὐτὶς διὰ ἄλλον.
Ἀντεπιδείκνυμι· Μ. δείξω· (δείκνυμι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δείχνω τι· βάνω ὑπομνήματος ὡς δοκιμὴν ἢ διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν, δοκιμάσουν· ἐπιδ. φωνὴν· σημάνω τὴν φωνὴν μου ἐναντίον τινος· ὅηλ. φωνάζω ἐναντίον του, παραπονοῦμαι ἀπὸ αὐτόν· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 12.
Ἀντεπίδοσις, εως, ἡ· (ἀντεπιτίθημι) ἀμοιβαία ὁρμὴ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλκ. κόντρ' αττάκο.
Ἀντεπιθυμέω, Μλ. ήσω· (ἐπιθυμέω) ἐξ ἐναντίας ἐπιθυμῶ· παθητ. μὲ ἐπιθυμοῦν ἀμοιβαίως· Ξεν. Ἀπομ. Β'. ς'. 28. πάντεπιθυμοῦμεν τῆς συνουσίας· τοῦτ' ἔστι καὶ ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τὴν συναναστροφήν μου, τοῦ ὁποίου τὴν συναναστροφὴν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ.
Ἀντεπικαλέω· Μλ. έσω· (ἐπικαλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας κράζω τινα, ἢ ζητῶ τὴν βοήθειάν του.
Ἀντεπικηρύσσω· Μλ. –ξω· (κηρύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κηρύττω· ἢ διαλαλῶ, ἢ κάμνω γνωστὸν εἰς τὸ κοινόν.
* Ἀντεπικουρέω· Μλ. ήσω· (ἐπικουρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ· Ξυφ.
Ἀντεπικρατέω, Μλ. ήσω· (κρατέω) τινος· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας νικῶ· Δίων Κάσ.
Ἀντεπιλαμβάνομαι· Μλ. –λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) τινος· ἐξ ἐναντίας κρατῶ στερεά τι, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μοὶ πάρῃ, ἁρπάζω τι.
Ἀντεπιμελέομαι· παθ. ἀπεθ. μετὰ μέλ. Μλ. (ἐπιμελέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος. Θεόδ.
Ἀντεπιμέλλω· Μλ. –μελλήσω· (μέλλω, ἀνμλ.) ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν καὶ ἐγὼ εἰς μέρους μου, διὰ νὰ καταφύσω, ἤτοι ἀπαντῶ με ὅσλον ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· Θουκ. Γ'. 12.
Ἀντεπιμετρέω, Μλ. –ήσω· (μετρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμετρῶ· τοῦτ' ἔστι οὐδὲν τὸ ἰσότιμον, μέτρον πρὸς μέτρον.
Ἀντεπινοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.
Ἀντεπιπλέω· Μλ. –πλεύσομαι· (πλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ μὲ τὰ πλοῖα ἐπάνω τινος. Θουκυδ.
Ἀντεπιῤῥέω· Μλ. –ρεύσομαι· (ῥέω· ἀνώμαλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ῥέω, τρέχω· χύνομαι εἰς τι.
Ἀντεπιῤῥημα, τος, τὸ· ἀντιστροφὴ διηγηματικοῦ ᾄσματος, θεατρικοῦ χοροῦ· ἰδὲ Ἐπίῤῥημα.
Ἀντεπισκώπτω· Μ. ψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ.
* Ἀντεπίσπαστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀπασπαστος· ὅπερ ἰδέ. Κύριλ.
Ἀντεπιστέλλω· Μ. στελῶ· (στέλλω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γράφω, ἀντιαποκρίνομαι.
Ἀντεπιστρατεύω· Μ. σω· (στρατεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ, κινοῦμαι εἰς πόλεμον ἐναντίον τινος. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. ή. 33.
Ἀντεπιστρέφω· Μ. ψω· (στρέφω) ἀντιγυρίζω, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρίζω, ἐξ ἐναντίας γυρίζω τι· Ἀμετβ. γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου κατά τινος. Ξυφ. ἀφ' οὗ
Ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ· τὸ ἀμοιβαῖον γύρισμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· τὸ νὰ γυρίζῃ τις τὸν ἑαυτόν του πρὸς ἄλλον, νὰ τῷ δείχνῃ τὴν ῥάχιν του· ἀντίνωτον. Πλούτ. πάντεπιστροφὴ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὦμον.„
Ἀντεπιτάσσω· Μ. ξω· (τάσσω) ἐξ ἐναντίας προτάσσω, διορίζω.
Ἀντεπιτειχίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ῶ· (τειχίζω) κάμνω τεῖχος ἐναντίον ἄλλου τείχους· ἤτοι σχυρώματος, ἐναντίον τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ.
Ἀντεπιτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, ἢ στήνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου τι ἐπ' ἄλλο τίποτε· δίδω παραγγελίαν, ἢ προσταγὴν καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου πρός τινα μὲ τὸ μέσον ἄλλου· „ἐπιστολὴν ἀντεπιτίθημι· δίδω ἔγγραφον ἀπόκριτιν εἰς τινα νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἄλλον. Θεόδ. 1, 129. Μέσ. ἀντεπιτίθεμαί τινι· ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἐξορμῶ πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀρχίζω τὴν μάχην· τὸ ἰταλκ. ἀτακάρω· ἐν γένει μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς εἶχε τὸν ἴδιον σκοπὸν πρὸς ἐμένα. Στρᾴβ. „ἀντεπιτίθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς.„
Ἀντεπιτρέχω· Μ. ἀντεπιδραμοῦμαι (ἐπιτρέχω) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἐναντίον τινός, ὅστις τρέχει πρὸς ἐμέ. Σουϊδ.
Ἀντεπιφέρω· Μ. οἰσω· (ἐπιφέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρωτι κατά τινος, ἢ προσθέτω τι εἰς τὴν ὑπήγησιν τῶ ἐναντίου τῶν, ὅσα λέγει αὐτός. Τέμ.
Ἀντεπιφιλοτιμέομαι, Μλ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φιλοτιμοῦμαι, κατηγόνομαι περί τι διὰ νὰ τὸ κατορθώσω.
Ἀντεπιχειρέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἐπιχειρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βάλλω χέρι, ἐπιχειρίζομαί τι· φέρω ἀποδείξεις ἐναντίας· ἀφ' οὗ
Ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαίως ἐναντία ἐπιχείρησις, κατά τινος· ἐναντία ἀπόδειξις.
Ἀντερανίζω· Μλ. ίσω· (ἐρανίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρανίζω· συντρέχω καὶ συμβοηθῶ· „ὅμμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος.„ Ἐπιγραμ.
Ἀντεραστής, οῦ, ὁ· ἀντίζηλος· ὅς τις ἀγαπᾷ μίαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. ριβάλης. Ἀλκ. ἀντεράστρια· ἡ· παρὰ σῷ
Ἀντεράω, ῶ· Μ. –ράσομαι· (ἐράω, ἀνμλ.) γενικῆτε καὶ αἰτιατ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀγαπῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀγαπῶ ἐκεῖνον ἤτις μὲ ἀγαπᾷ. 2) Εἶμαι ἀντεραστής· μετὰ Δοτικ.
Ἀντεργολαβέω, ῶ· Μλ. ήσω· ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ ἄλλος· ἐξκιρ. ὡς ἀντίζηλος αὐτοῦ· φιλονεικῶ μὲ ἄλλον θέλων νὰ ἀναδεχθῶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ καὶ αὐτός· τὸ ἰταλκ. τοῖς πλείστοις συνηθέστερον, κογκουρίρω μέ τινα διὰ κάνεν ἔργον.
Ἀντερείδω· Μλ. –είσω (ἐρείδω) ἀντιστυλόνω τίποτε. Ξεν. Ἑλλ. Ε'. 2. πξύλα ἀντήρεισεν. 2) Οὐδετ. ἀνθίσταμαι· ἢ ἀντιστέκω ἀκουμβῶν πρὸς ἄλλο τίποτε, ἐπὶ σκληρὸν σωμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑποχωροῦσι. Ξεν. Παιδ. Η'. ή. 16. τρπκ. ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι μὲ ἐπιμονήν· καθάλου δὲ αὐτί
* Ἀντερείδω· (ἐρείδω· ἀνμλ.) Μελ. ἀπαρμφτ. τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· ὁ ἐνστ. ἀχρηστος· Μλ. ὁρστκ. ἀντερῶ. Παρκ. ἀντείρηκα· ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ἀντειπεῖν.
Ἀντέρεισις, εως, ἡ· ἀντιστύλωσις, στερέωσις τινός πράγματος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους. 2) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ἀντιστρῴξιμον, ἀντικούντησμα.
Ἀντέρεισμα, τος, τὸ· στύλωμα· ἤτοι τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιστυλόνομεν τίποτε τὸ τουρκ. ντεϊάκι.
Ἀντερίζω· Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φιλονεικῶ μετά τινος. Ἡσυχ.
Ἀντερις, ιος, ἡ· (ἔρις) ταυτόν καὶ Ἀνταγώνισμα· ἀμφ.
Ἀντέρομαι· Μ. ρήσομαι· (ἔρομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἐρωτῶ. Ξεν. Παιδ. Β'. 2. „ἄλλος ἀντήρετο τοῦτον, τίνα λέγοιεν Ἴωνες.„ Ἡρόδ.
Ἀντερύομαι· Μλ. ύσομαι (ἐρύω) κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ ἔχῃ ἰσοστάσιμον εἰς τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζυγιάζω· ὅσον τιμᾷ ἐξίσου. ξετιμῶ τι καθὼς τωόντι ἀξίζει. Θεογν. 77. „ποστὸς ἀνὴρ κχρυσόν τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ σύνηθες· ἀξίζει νὰ τὸν ζυγιάσῃς μὲ μάλαμα· Ἰλ. Χ, 350. „εἶεν σαυτὸν χρυσὸ ἐρύσασθαι ἀνώγοιμι· παρμβλ. ἀντισηκώνω καὶ ἐρύω. (ῠ)
Ἀντερῶ, Μλ. τοῦ ἀντερῶ· ὅπερ ἰδέ· καὶ Ἀντερῶ, οὔντος, μετοχ. Ἀντιλέγων.
Ἀντέρως, ωτος, ὁ· (ἔρως) κατὰ τὰς παλαιὰς παραδόσεις· ὁ ἐκδικητὴς θεὸς καταῤῥονημένης ἀγάπης. Παυσ. 1, 30, 1. Ἔρως κολαστὴς τῶν ὑπερηφάνων. Πλούτ. Ἐρωτ. Παράτοῖς μεταγνστ. δαίμονες μετὰ τοῦ Ἔρωτος παλαίουν ὡς παιστανετο εἰς τὴν παλαίστραν ἐν Ἠλιδι. Παυσ. 6, 23, 4· ἐνομίζετο δὲ ὁ Ἀντέρως ὡς θεὸς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 255. D. Πλτχ. Ἀλκιβ. 4.
Ἀντερωτάω, ῶ· Μ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρωτῶ· ἀφ' οὗ
Ἀντερώτησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἐρώτησις, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐρώτησις.
Ἀντεστραμμένως· Ἐπίῤῥ. παθητ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ἀντιστρέφω· ἀντιγυρισμένα, ἀντίστροφα, ξαναστροφα, ἀνάποδα.
* Ἀντετέτυξο· ψευδ. ἀνάγ. ἐν Ἰλιάδ. Θ, 163, αὐτὶ τοῦ, ἀντὶ τέτυξο.
Ἀντευεργετέω, Μ. ήσω· (εὐεργετέω) εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅς τις μ' εὐεργέτησε· Ξεν. Ἀπομ. Β'.
Ἀντευεργέτημα, τος, τὸ· ἡ ἀμοιβαία εὐεργεσία.
Ἀντευεργέτης, ου, ὁ· ὅστις εὐεργετεῖ καὶ ἐκ μέρους του τὸν εὐεργέτην του· κάμνει καὶ αὐτὸς καλὸν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμεν εἰς αὐτὸν τίποτε καλόν.
Ἀντευεργετικός, κή, κόν· πρόθυμος, ἢ ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ εὐεργετῇ τοὺς εὐεργέτας του.
Ἀντεύπνευστος ζωὴ· ἡ ἐναντία, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἰσημερινοῦ εὔκρατος ζωή. Κλεομήδ.
Ἀντευνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (εὐνοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως εἶμαι φίλος, ἀγαπῶ, θέλω τὸ καλὸν ἐκείνου, ὅστις εἶναι φίλος μου, μὲ ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν μου. Ξεν. Παιδ. Β', πάντευνοοῦντα τοὺς εὐνοϊκῶς ἔχουσι.„
Ἀντευπάσχω· Μλ. αὐτευπείσομαι (πάσχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβικῶς παθαίνω καλόν, τοῦτ' ἔστι εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος· Πλάτ. Γοργ. σλ. 520. E. ὑπὸ Schaef. μὲν mel. σλ. 68. ἀντ' εὖ πείσεσθαι, γράφεται θέλοντος, ἀμοιβαλλόμενον· ὑπὸ Heind. δὲ καὶ Bekker ἀποδεδειγμένον).
Ἀντευποιέω· (εὐποιέω) τινά· = Ἀντευεργετέω. Ξεν. Ἀναβ. Ε'. 5.
Ἀντεφεστιάω, Μλ. –άσω· (ἑφέστιος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φιλεύω, ἀντιφιλεύω, Πλάτ. Τιμ. σλ. 17. E. ἐνθα ὁ Boeckh. Spec. σλ. 13. συμφώνως τῷ Procl. Schol. ἀντεφεστιάω ἀναγιγνώσκεται προκρίνει· ἀλλὰ τό, ἀντεφεστιάω εὕρηται καὶ παρὰ Φιλοστρ. καὶ Αἴλια. καὶ ὁ Bekker διετήρησεν αὐτό. (α)
Ἀντεφευρίσκω· ἐξ ἐναντίας ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ τι.
Ἀντεφοδεύω· = Ἀντεπέρχομαι. Σουϊδ.
Ἀντεφοδιάζω, Μ. άσω· ἐξ ἐναντίας ἑτοιμάζω τὰ πρὸς ἐφοδιασμὸν, ἢ ἑτοιμάζω

πείθεῦτει δὲ κάμπτων τὸν κόλπον .., καὶ Μέλανα ποταμὸν, οὗπ ἀντισχόντα τότε τῇ στρατιᾷ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἐπλιπόντα, τοῦτον τὸν ποταμὸν διαβάς .., ἦιε πρὸς ἑσπέρην .« Ἡρότ. 7, 58. τοῦτ' ἐστιν ὁ ποταμὸς δὲν ἔδωκε, δὲν ἐπροσφερεν ὁηλ. δὲν ἔβαλεν ἐμπροσθεν τους πολυ νερόν ὥστε νά μὴν ἠμπορέσουν νά τὸν διαβοῦν. Μέσ. ἀντέχομαι· μετά αἰτιατ. κρατῶ ἐμπρός μου τίποτε, ἐξαιρ. διαφεντευτικόν ἄρμα. «φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ἀκμόρροων .« Ὀδσ. Χ, 74. Παρά τοῖς μεταγενστ. μετά γενκ. κρατιοῦμαι, βαστάζομαι στερεά ἀπό τίποτε· ἐμμένω εἰς τίποτε καί βαστάζω, ὁηλ. μένω σταθερός εἰς αὐτό· προσκολλῶμαι εἰς τίποτε θυσιαστ., ὁηλ. τό ἀγκαλιάζω, τό θέλω μέ ὅλην μου τὴν ψυχήν, δέν τραβῶ χέρι ἀπό αὐτό· μεταφορ. ἐπί τό πλείστον. «ἀντέχεσθαι τῆς ἀρετῆς .« Ἡρότ. 1, 134, καί Ξνφ. Ἀνάβ. τοῦ πολέμου. Ἡρότ. 7, 53. τῆς εἰρήνης. Ἰσηρ. τῆς Σαλαμῖνος. Θκδ. Κατά πρῶτον εὑρηται ἡ λέξις παρά Πνδ. Νμ. 1. 50. «ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προμάχοιο .«

Ἀντέω, Ἰωνικ. παρά τό ἀντάω· ὅπερ καί Ὁμ. Ἰλ. Η, 423. ἐχρήσατο. «..οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν«. Ζ. Ἀντάω.

*Ἄντη, ἡ (ἀντομαι κατά τήν 2. σημασ.) δέησις, παράκλησις ἤτοι παρακάλεσμα· λέξις ὑπό Herm. σχηματισθεῖσα καί ἐν Σφκ. Ἰλ. 138. γραφεῖσα· ἀλλ' εἰσέτι πάνυ σμφβ.

Ἀντήδην. Ἐπίῤῥ. (ἀντάω) Ἰκετευτικῶς. Ἡσύχ.

*Ἀντήεις, εσσα, εν· (ἀντα) ἐναντίος, ἐχθρός. Διαρκ. ἀντικείς.

Ἀντήλιος, ὁ, ἡ· (ἀντί, ἥλιος) ὁποιος ἵσταται ἤ κεῖται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἐκθεμένος εἰς τόν ἥλιον· ἤτοι τόν ὁποῖον ψήνει ὁ ἥλιος, εἶναι πάντοτε ἐ τόν ἥλιον· ὅθεν· ἡδαίμονες ἀντήλιοι.« Αἰσχλ. Ἀγμ. 530. τά εἰκονίσματα ἤ ἐγάλματα τῶν θεῶν, τά ὁποῖα ἦσαν βαλμένα ἐμπρός εἰς τάς πύλας (τές πόρτες) τῶν σπητιῶν καί τά ἔβγηνε πάντοτε ὁ ἥλιος· καί «ἑσπέριος ἀγῶνας αἱ δ' ἀντηλίους.« Σοφκλ. Αἴας 805. 2) Ὁ ὁμοιος μέ τόν ἥλιον· ὡς τό, ἀντίθεος. Εὐρπ. Ἰων. 1550. 3) ἀντήλια = παρήλια· (ἔστι δὲ ὁ τύπος τῆς λέξ. Ἰων. ἀντί ἀνθηλίου· ὁμως παρά τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ποιητ. οἱ καί πλείους ἄλλαι ἐν χρήσει. Σοφ. Δί. 805. Ὁ δὲ Ἀττ. κυρίως τύπος ἀνθήλιος εὑρηται πρῶτον παρ' Εὐρπ. καί τοῖς μεταγνστ. λογογρ.

Ἀντήλιον, τό· τά κοινῶς Ἰταλκ. ὀμπρέλλα ἤ Γαλλ. παρασόλ. γνωστόν. Εὐστάθ.

Ἀντημοιβός, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντί Ἀνταμοιβός. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 52.

Ἄντην, Ἐπίῤῥ. (ἀντί) ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον, ἀντικρύς, ἀντίκρυα, ἀγαντικρύ. «πάντην στήσομαι.« Ἰλ. Σ, 308. ἀντιβέτιος τῷ, ψεύξομαι. παράβαλ. καί Δ, 590. Ἐμπρός, ἐμπροστά· «πάντην ἔρχεσθαι.« Ἰλ. Θ, 399. ἀντά. τῷ πάλιν τρέπεσθαι· «πάντην βαλλόμενοι.« Ἰλ. Μ, 152. Κατά πρόσωπον, μμπρός μμπρός· ἐμπρός 'ς τά μμάτια· φανερά· «ἀντην εἰσιδέειν.« Ἰλ. Τ, 15. Ω, 223. «πάντη λοέσομαι.« Ὀδσ. Ζ, 221. παράβλ. Θ, 138, 213. «πάντην ἀγαπάξειν.« Ἰλ. Ω, 464. Πολλάκις εἰς παράστασιν τῆς ὁμοιότητος, ὡς ἐπιτατικόν τῆς σημασ. ταύτης ἐν χρήσει· εἰκελος ἄντην, ἐναλίγκιος ἄντην· ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Ὁμ. παράβλ. ἄντα. Πτωτικῶ δέ, οὐδέποτε συντάσσεται ἡ λέξις.

*Ἀντηνορίδης, ου· ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Ἀντήνωρ. Ἰλδ.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνδρός, ἤ ἀνθρώπου. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 482. — 2) κύρ. Ὀνμ. Ἰλδ.

Ἀντηρετέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἤ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους κωπηλατῶ, τραβῶ τό κωπί.

Ἀντηρέτης, ὁ· (ἐρέτης) ὅστις τραβᾶ τό κωπί, λάμνει, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐν γένει δέ, ἐναντίος, ἐχθρός· ἀντί τοῦ, ἀντιστάτης. Παρ' Αἰσχύλ. Ἐπτ. Θ 268.

Ἀντήρης, ὁ, ἡ· ὅστις κεῖται, ἤ στέκεται ἀντίκρυτα· ἀντιμρυνός. Ἐξαιρ. κατ' ἐχθρ. σημασ. ὅστις πολεμεῖ ἀπό τό ἐναντίον μέρος· ἐναντίος, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, «πλαγγαὶ στέρνων ἀντήρεις.« Σφκ. Ἠλ. 89. ὁηλ. πρός τό στῆθος, ἀπ' ἐμπρός· (ἔστι δὲ ἡ λξ. εἴτε σύνθ. παρά τό ἀντί καί αἴρω, ὡς τό, εὑρής. Ἰδέ Heath. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 498. ἕπου ὡς ἔπος. παρά τό, ἀντί ἀμέσως ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἀγχήρης παρά τό ἄγχι· καί λ. τ. τ. Ἡ συνθ. αὐτῆς δέ, τῷ ἐρέσσω, πάνυ σφαλερά· ἰδέ ἀντηρίς.

*Ἀντηρίδιον, τό· ὑποκορτ. τοῦ ἀντηρίς.

Ἀντηρίς, ίδος, ἡ· ἀκουμπιστήρι· τό τουρκ. ἰταλικ. στυλωτήρι· (πιθανῶς παρά τό ἀντί ἄντην. Ἠσύνθετος αὐτοῦ τῷ, ἄρω, μέν πάνυ ἀπίθανος, τῷ ἐρείθω δέ, ὅλως σφαλερά.)

Ἀντήσις, εως, ἡ· (ἀντάω) συναπάντημα, συναπάντησις, — 2) πληθυντκ. Ἱκεσία ἤτοι θερμή παρακάλεσις. Ἡσυχ.

Ἀντηχέω, ῶ. Μ. ἠχῶ· (ἠχέω) ἀντηχῶ, ἀντηκούτιζω. Θεόφρ. ἀφ' οὗ

Ἀντηχητίς, εως, ἡ· ἀντηχολόγημα, ἀντηκούτισμα.

Ἀντί, προθ. ἀεί μετά Γενικῆς· σημαίνει δέ κυρίως, τό, ἐναντίον. — 1) Κατ' ἀριθμητόπου σημασίαν· τό κατέναντι, ἀπέναντι, ἀντικρύ, ἐμπρός. Ἀντί οὗ θαλμοῖϊν. Ὀδσ. Δ, 115. ὡς τά, ἄντα παρειῶν. Ἡσθ. Ἔρ. 672. «μηδ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ἀμφιέπειν.« Ἀντίτειος στῆναι. Ἰλδ. Φ, 481. — 2) Βαθ' ἐχθρ. σημασ. ἐναντίον· κατάντικρυς. «εἰσατο ἀντί Αἴαντος. Ἰλδ. Ο, 415. ὅπου ὁμως ὁ Wolf, ἄντα γράφει· οὕτως σπάνιον. — 3) Ἐπί τό πλεῖστον δέ σημαίνει ἡ Ἀντί· ἰσοτιμίαν, ἴσην ἐκτίμησιν· ἀντικατάστασίν τινος δι' ἰσοτίμου· διαδοχήν, ἤ τόπον ἄλλου ἐπέχειν· «ἀντί πολλῶν λαῶν ἑστί.« Ἰλδ. Ι, 116. τό ἡμίτ. ἀξίζει διά πολλούς, τοῦτ' ἔστι τόσον, ὅσον ἄλλοι πολλοί ἀξίζουν εἰς τόν τόπον του. «ξεῖνός ἐστιν ἀντί ἀδελφοῦ.« Ὀδσ. Θ, 546. τό κοιν. παρ' ἡμῖν ἀξίζει ἤ εἶναι ἴσα μέ ἀδερφόν· «ἀντί ἑκατὸν εἰμί.« Ἰλδ. Φ, 76. ὁηλ. εἰς τόπον ἑκατόν· παράβλ. καί Θ, 163. 213. καί Ψ, 650. καί Ω, 654. καί Ὀδσ. Θ, 405. Αὐτή τῆς λέξεως ἡ χρῆσις ἐγένετο παρά τοῖς Πεζογράφοις τελειοτέρα καί πολυσημαντέρα. α) τιμήματος ἤ ἀξίας ὁηλωτική· «δόξα ἀντί σώματος· ἤ κινδύνῳ ζωῆς κτωμένη· τοιαύτην σημασίαν φέρει καί ἡ πολλαχοῦ τοῖς ἀναφορικοῖς συντάξις αὐτῆς· «ἀντ' οὗ, ἀντ' ὅ, του, ἀντ' ὧν· τό ἀντ' ὧν ἅμως ἀναπληροῖ καί τό, ἀντί τούτων ὅτι — διά τοῦτο, ἐπειδή· ἀντί τοῦ, πρός τί; διά τί; Ἔτι δέ καί μετά τῆς ἀπόφ. Ἀντωνυμ. «τοί δὲ Θεοί τῶν σ' ἀντί χάριν μενοινάων δοίεν.« Ἰλδ. Ψ, 650. καί Ἡρότ. 3, 59. κατά Wess. καί Schaef. L. Bos. σελ. 410. — β') Τοῦ, τόπου ἄλλου ἐπέχειν. Ἀντί τινος βασιλεύειν· νεκρός ἀντί νυμφίου· χρήσιμος ἀντί ἀχρήστου· καί ἐπαλξιν ἀντί τοῦ εἶναι ἐνόρχεις εὐνούχους.« Ἡρότ. 6, 32. καί Ξνφ. «βέλτιον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ.« Η. π. 3, 1. Ἔτι δέ καί μεταβολῆς· δοῦλον ἀντί βασιλέως ποιεῖ. — γ') Ὡς συγκριτικόν μόριον· ἓν ἀντ' ἑνός. Πλάτ. Φιλήβ. σλ. 63. 8. Πολ. σλ. 331. Β. Νόμ. σλ. 705. Β. Παράβλ. Πρός μετά αἰτιατ. κατά σημασ. Γ. 3. σ. Ἔτι δέ καί τοῖς συγκριτ. ἐπιφερομένη· πλέον ἀντί σοῦ· μείζων ἀντί τῆς πάτρας. Σφκλ. Τρχ. 577. Ἀντγ. 182. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 627. Ὡσαύτως καί, ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Σφκ. Αἰ. 444. Ἀρστφ. Νφ. 655. Schaef. L. Bos. σλ. 737. Jac. Ἀνεκ. Παλατ. σλ. 818. Ἔτι δὲ καί, αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος· ἔνθα τό, τί τινος χρησιμώτερον. Ξνφ. Ἀπομ. 1, 7. 2, 7. 10. 3, 4. 9. 9. παράβλ. Πρό κατά σημσ. 4, β'. καί Πρός μετά αἰτιατ. κατά σημσ. Γ. 2. δ. — ε') μετά βεβαιωτικῶν, παρακλητικῶν, ἱκετευτκ. ῥημάτων ὡς ἡ Πρός μετά γενκ. «ἀντί παίδων τῶνδε ἱκετεύομεν.« Σφκ. Οἰδ. Κ. 1326. Ἀπολ. Ῥό. 216. κατά ταύτην τήν σημσ. ὅμως εἰνοεῖται ἡ τοπική ἀναφορά τοῦ, ἐμπρός, ἀντικρύ, ἐνώπιον. — Οἱ Ποιηταί εἰώθασι μέ εἵλοτε ἐπιφέρειν τήν Ἀντί τῇ λέξει ἤ συντάσσεται «..τῶνδ' ἀντί χάριν μενοεικέα δοίεν.« Ἰλδ. Ψ, 650. ἀλλ' ἡ ἀναστροφή οὐκ ἐπιτρεπει τήν τοιαύτην χρῆσιν· ὅπερ ὁ Herm. ceteri Med. Emsl. w. 1143. ἐφεύρεσιν ἁπλῶς τῶν Γραμματικῶν εἶναι λέγει. — Ὡς Ἐπίῤῥ. ἀναπαρεμφτκ. συντάσσεται ἡ Ἀντί· ἐξαιρ. παρ' Ἡρότ. «ἀντί ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων« ἀντί, «ὑπ' ἄλλων ἄρχεσθαι.« Ἡρότ. 1, 210. παράβλ. 6, 32. 7, 170. Ἔτι δὲ ἡ σύνθ. αὐτή Ἰων. μόνον· οἱ γάρ Ἀττκ. ἑναντία. πιθάσαι τό ἀπαρεμφτ. π. χ. ἀντί τοῦ ἄρχεσθαι· ἀλλ' ἡ Ἀντί προθέσεως τόπον ἐπέχει. — Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ Ἀντί τε, ἐναντίον, ἀντικρύ· ἀντιβαίνω· ἀντιμέτωπος, ἀντίπορος: Ἐχθρικήν ἐναντίωσιν· ἀντιπολεμῶ· ἀμοιβή ἀντιλέγω· ἀντίπαλος: τό ἀμοιβαῖον· ἀντιδεξιόομαι· τό τόπον ἐπεχειντινος· ἀντιβασιλεύς, ἀνθύπατος· ἀντιταμίας. Ὡσαύτως καί ὁμοιότητα, ἤ ἀναλογίαν· ἀντίνωρ· ἀντίθεος· ἀντίξοος, ἀντιάνειρα· ὅθεν καί τό ἀντίστοιχον· ἀντίμορφος· ἀντιπρόσωπος, ἀντίτυπος. — Ὡς Ἐπίῤῥ. ἀφ' οὗ τό, ἄντα, ἀντην· Ἐπίστκ. ἀντίος ὡς τό, ἄπιος παρά τό ἀπό· Ῥημ. ἀντιάω, ἀντιάζω, ἄντομαι, ἀντάω.κ.τ.τ.

Ἀντία, συνήθως Ἐπίῤῥ. — ἀντην κυρίως δέ Ὀνδέτ. πληθυντ. ἐκ τοῦ, Ἀντίος ὅπερ ἰδέ. Ὁμ. καί Ἡρότ. ὡς καί τό, Πρῶτα, κ. τ. τ.

Ἀντιάζω. Μ. ἀτων. Δωρ. -ξω· (ἀντί) κατ' φιλικ. καί ἐχθρικήν σημασίαν· μετά αἰτιατ. Ἡρότ. 4, 80, 118. καί ἀλλαχοῦ πολλάκις. «καὶ γάρ οἱ θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγραι Γιγάντεσσι μάχαν ἀνταζώσιν .« Πνδ. Νμ. 1, 101. — 2) Ἐπεκαλοῦμαι τήν βοήθειαν τινος· «καί σ' ἀντιάζω πρὸς ἑφετείου Διός.« Σφκ. Αἰ. 491. 3) Αὐτδ. Ἠλκ. 869. μετά γενκ. ἀντί τοῦ τυγχάνω, λαμβάνω. ἰδέ ἀντιάω. Ἀπαντῶ.

Ἀντιαμοιβάς, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντί Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα, ας, ἡ· (ἀντί, ἀνήρ) ὡς τό, βωτιάνειρα, κυδιάνειρα, καί τ. τ. Ἔστι δέ τό μόνον Ἐπκλ. ὄνομα ἀπό τινος ἄρτκ. εἰς ανωρ, ἤ ηνωρ λήγοντος· (ὅτι δὲ οὐ δυνατόν παράγεσθαι τήν λξιν ἀπό ἄρτενκ. εἰς ος λήγοντος, ὁηλώσει τό βραχύ α τοῦ Ἐπκλ.) παράβλ. ὁμόπειρα, σώπειρα καί τ. τ. Ἐν Ἰλδ. ἀεί ἐπί τῶν Ἀμζόνων· ὁμοία ἡ ἔτη μέ ἀίσσαν εἰς τήν μάχην ὡς τό, ἱπποβάτης· παρά δέ Πνδ. Ὀλ. Ιβ'. 2δ. «Στάσις ἀντιάνειρα« τοῦτ' ἔστιν εἰς τήν ὁποίαν ἀνήρ πρός ἄνδρα μάχεται· τό παρ' ἡμῖν συνήθ. ἕνας πρός ἕνα.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, ἡ· (ἄξων) ὁ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἤ τῆς γῆς πόλος.

Ἀντιάς, δος, ἡ· πληθ. Ἀντιάδες· αἱ ἀδένες ἤτοι τά παραδάκνα ἤγουν αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἄλλως καί Παρισθμια λέγονται. Παῦλ. Αἰγ. ἐξαιρ. ὅταν ἤναι πρισμέναι.

Ἀντιαχέω, (ἀχέω) ἀντιφωνάζω, ἤ ἀντικράζω. Ὀρφ. Ἀργ.

*Ἀντιάχω, (ἰάχω) = τῷ προηγουμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιάω, ῶ. Μ. ἀσω· παρ' Ὁμ. ἀντίω. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, φιλ. καὶ ἐχθρ. ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. ὁρμῶ κατά τινος, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ· μετὰ γενκ. «ἡμεῖς δ' εἶμεν τοῖοι, οἱ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.» Ἰλιδ. Η, 231. συντ.ὑπέρτερον δὲ ἐπὶ πραγμάτων· εὐγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω εἰς κάποιν κινδυνώδες ἔργον καὶ τ. τ. Ἀντιᾶν πολέμοιο, πόνοιο, μάχης, ἔργων, ἀέθλων. Ὁμ. ὅταν τὸ ῥῆμα ἢ ἀποτελεσματικῆς ἐννοίας σημαντικόν, τὸ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γενκ. ὑστέρων ἀντιάσειε.» Ἰλιδ. Ν, 290. ἐξκιρ. δὲ ἐπὶ θεῶν, οἵτινες δέχονται εὐμενῶς τὰς αὐτοῖς προσφερομένας θυσίας. Ἀντιᾶν ἑκατόμβης, ἱρῶν, κνίσης εἰῶν. Ὀδσ. Α. 25. Γ, 436. Ἰλιδ. Α, 67. ὅλων καὶ γενκ. ἀπολαμβάνω, μετέχω, ἔχω μοῖραν δὲ εἰς τίποτε· μετὰ γενκ. «. . . ὧν ἑτέροιχ' ἵκετην τελαπείριον ἀντιάσαντα.» Ὀδσ. Σ, 193. Φ, 402. Ἰλιδ. Ω, 62. Ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάδ. «ἀντιάσθε γάμου.» Ἰλιδ. Ω, 62. Κατὰ σημασίαν ἐγκαρδίου σπουδῆς εἰς βοήθειαν ἅπαξ ὡσαύτως. «Μήτηρ ἐξ ἄλλης ἦλθε, σὺν ἀθανάτῃ δ' ἀλίγιστα, ἔρχεται, οὐ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα.» Ὀδσ. Ω, 56. ἀλλὰ κάνταῦθα μετὰ γενκ. διὰ τὸ εἶναι ἀποτελεσματικὴν τὴν πρᾶξιν. 2) συναπαντῶ καθ' ὁδόν· ἀπαντῶ τινα 'ς τὸν δρόμον, ἔρχομαι κατὰ περίστασιν, συνέλπιστα· μετὰ δοτκ. «μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ.» Ὀδσ. Σ, 146. ἄμποτε νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσῃς. «ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.» Ἰλιδ. Φ, 151. τὸ ἡμίτρ. διὰ τοὺς εὐρεῖ ὁ ῥυθμός μου, διὰ εἶσουν 'ς τὰ χέρια μου. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἀλλὰ τιν' ὑμμ' ἐῶ δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.» Ἰλιδ. Β, 551. ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ γενικὴν σημασ. ὡς «ἀργαλέους, θεά, γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι, καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ.» Ὀδσ. Ν, 312. ἐνῶ τό, ἀντιάσαντι = τῷ, ἀντυχόντι, 3) πηγαίνω που νὰ ἑτοιμάσω, νὰ βάλω τι εἰς τάξιν· μετὰ αἰτιατ. μόνον ἐν Ἰλιδ. Α, 31. «ἐμὸν λέχος ἀντιόωσα.» παράβλ. πορεύω. — 4) παρακαλῶ, δέομαι· μετὰ αἰτιατ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἑποπ. μόνον ὡς τὸ ἀντεύω. Ἀπολ. Ῥδ. 3, 694. — 5) Μέσ.= ἐναντιοῦμαι· μετὰ δοτκ. Θεόκ. 2, 40. «καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἀνταντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.» ὅπερ κατὰ Reisig Conj. ἐν Ἀν. 1. σλ. 144, ἀνηντιώμεθα· κατὰ Goeller δὲ, ἀντειώμεθα, ὡσὶ ἠνειτιώμεθα, ἀναγνωστέον. (τό α τῆς παραλγ. εἰσὶ βραχύ, ὥστε τοιουτοτρ. ἐΜλ. καὶ ὁ αὐρ. ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀντιάζω.)

Ἀντιβάδην, Ἐπίῤῥ. (βαίνω) ἐναντιωτικά, ἀνταρσιτά· ἀντίαρτα κηγαίνοντας, πατοῦντας. 2) Ἀναποδα, πρὸς τὰ ὀπίσω. Πλούτ.

Ἀντιβάλλω. Μ. ήσομαι· (βολῆς, ἀμπλ.) ἐναντίον ὑπάγω, ἢ πατῶ· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι. συντ. Δωτ. Ἡρότ.

Ἀντιβάλλως, ὁ· = Ηκηίς· ἐπειδὴ καὶ ἀπελπισθὴν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς βαλάνου.

Ἀντιβάλλω. Μ. βλῶ· (βάλλω, ἀμπλ.) ἀντιῤῥίπτω, ἐναντιόομαι· «. . . κ' εἰ μὴ περὶ σοὶ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, ἀπολοίμην.» Ἀρστφ. Ἱππ. 680. σημ. στεκόμενος ἐγὼ μόνος ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. — 2) Παραβάλλω, συγκρίνω. Στράβ. «αντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους.» — 3) ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω κατὰ τύχην τινά, συνομιλῶ. Ἡρότ. καὶ Λουκᾶς ΚΔ'. 17. τινί.

Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ· (βασιλεύς) βασιλέως τόπον ἐπέχων· ὅστις εἶναι εἰς τόπον βασιλέως· τὸ Ἰταλ. βίτσε ῥέ.

Ἀντιβασιλεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀντιβασιλεύς. Ἰώσηπ. Δ'. 2'. 1. Δίων. Ἅλικ.

Ἀντίβασις, εως, ἡ· (ἀντιβαίνω)· πηγαμός ἐναντία, ἢ ἀντίαρτα· ἀντιπαλάμημα, ἐναντίωσαι, φιλονεικία.

Ἀντιβάτης, ου, ὁ· ὅστις πηγαίνει ἀντίκρυτα ἢ ἐναντίως τινος. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 201. ἀντίμαχος, ἐναντίος. 2) ὁ σύρτης μὲ τὸν ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, ὁ ἀόρμος. (Ξ) ἀφ' οὗ

Ἀντιβατικός, ἡ, κόν· ὅς τις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς ἐναντίωσιν.

Ἀντίβαξ· δοτικὴ πτῶσ. τοῦ ἀντίβυς, ἀντὶ ἐπίῤῥ. ἐν χρήσει. = ἀντίβιν.

Ἀντιβιάζομαι. Μ. σομαι· μετ. ἀποδ. (βιάζομαι) μεταχειρίζομαι βίαν ἐξ ἐναντίας, μὲ βίαν ἀπομακρύνω τὴν βίαν· τὸ κοινὸν ἡμῶν· μὲ καρφί· βγάνω τὸ καρφί.

Ἀντιβιβρώσκω· (βιβρώσκω) Μλ. -βρώσομαι· ἀντιτρώγω, τρώγω ἐκείνου ὁποῦ μὲ τρώγει.

Ἀντίβιν. Ἐπίῤῥ. ἐναντίον, ἐνάντια, ἐναντιωματικά. «ἀντίβιν ἐρίζειεν ἀντιφιλονεικῶ, ἀντίβιν ἀλθεῖν· ἀντιορμῶ, ἀντιβαίνω, δοκιμάζωτινα μὲ τὸν πόλεμον, σηλ. πολεμιώντας μαζί των· τινί. Ἰλιδ. Φ, 226. Ὡσαύτως ἐχρησιμευε καὶ τὸ, ἀντίβιον· παρὰ τοῖς Πεζογρ. ὃ τὸ, ἀντίβιος· κυρίως δοτκ. γεν. ὅλκ. παρὰ τὸ

Ἀντίβιος, ία, ιον· καὶ Ἀντίβεος, ὁ, ἡ· (βία) ὅστις μεταχειρίζεται βίαν ἐναντίον εἰς βίαν· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιόνεται· ἐν γένει ἐναντίος· ὡς ἐπιθ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξει ἀντιβίοις ἐπέεσσι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἀντίβιν καὶ ἀντίβιον, ἐπιῤῥπτκ. ὡς τό, ἄντα.

Ἀντιβλάπτω. Μ. ψω· (βλάπτω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βλάπτω, ἀδικῶ.

Ἀντιβλέπω. Μ. ψω· (βλέπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. βλέπω, αντιάζω, ἔστια· ἢ ἀντίκρυτα· μετὰ δοτκ. «ἀντιβλέπω τῷ ἠλίῳ, τῷ φωτί, τῷ πατρί.» Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τι· ἀφ' οὗ

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ· ἀντιπάταγμα. Ξεν. Ἱέρ. Α'. 35. «παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδέως αἱ ἀντιβλέψεις.»

Ἀνταβοάω. Μλ. -βοήσομαι (βοάω) ἀντιφωνάζω, ἀντικράζω. Βίων.

Ἀντιβοηθέω. Μλ. ήσω (βοηθέω) τινί. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ. Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. 4. «αἱ τε βοηθήσησε σ' αὐτοῖς οὐδείς.»

Ἀντίβοιος, ου, ὁ, ἡ· (βοῦς) ὅστις ἀξίζει τόσα, ὅσα ἕνα βόϊδι.

Ἀντιβολέω. Μλ. -βολήσω (ἀντιβάλλω) ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἀντίκρυτα· μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω ἐναντίον τινος· μετὰ δοτκ. τοῦ προσ. παρ' Ὁμ. ὅστις πολλάκις χρῆται τῇ λέξει καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἔτι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ προσ. Ὀδσ. Σ, 273. ἁπαξίως δοτκ. τοῦ πράγμ. ἀντιβ. φόνῳ ἀνδρῶν, ταφῳ. Ὀδσ. Δ, 416. Ω, 87. — 2) ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω τι κατὰ τύχην, μετέχω, ἔχω ἢ πέρνω μέρος εἰς τίποτε· ἀεὶ μετὰ γενκ. τοῦ πράγμ. Ἀντιβ. μάχης, ταφου, ἐπιτούου. Ὁμ. γάμου. Ἡσόδ. — 3) παρακαλῶ διὰ βοήθειαν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ξνφ. Πολ. Λ'. 1, 18. ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀρστφ. Ἱππ. 672. (ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως, ἀντιῤῥίχνω, ἢ ῥίχνω ἐναντίον, φαίνεται ἄχρηστος.) ἀφ' οὗ

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ἡ· καὶ ἀντιβολία ἡ· ῥῖμμον ἐναντίον, ἀντιῤῥίμμον, Σύγκρισις, παραβολή. 2) συναπάντησις. 3) Παρακάλεσις, ἱκεσία. Θουκ. Ζ'. 75.

*Ἀντιβόλησις, εως, ἡ· = τῷ ἐπμ.

*Ἀντιβολία, ας, ἡ = ἀντιβολή.

*Ἀντιβομβέω. Μλ. -ήσω. (βομβέω) ἀντιβοῶ ἢ ἀντιβίζω, ἀντειρωνεύομαι.

Ἀντιβουκολέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν γελῶ, ἀπατῶ. Ἰωαννίν.

Ἀντιβραδύνω. Μ. νῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἀργοπορῶ. Σχολ. Θουκ.

Ἀντιβροντάω, ῶ. Μ. ήσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας βροντῶ. Λουκιαν.

Ἀντιβρώσκω· ἴδε Ἀντιβιβρώσκω.

Ἀντιγέγωνα, (γέγωνα) ἀντιφωνάζω, ἐξ ἐναντίας φωνάζω.

Ἀντιγενεαλογέω. Μλ. -ήσω (γενεαλογέω) κάμνω τὸν κατάλογον τῆς γενεαλογίας, ἢ ἀποδείχνω τὴν γενεαλογίαν τινος κατ' ἄλλον τρόπον, ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν κάμνει αὐτὸς ἢ ἄλλος τις. «Ἑκαταῖος δὲ γενεαλογήσαντα ἑαυτὸν, καὶ ἀναδήσαντα ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν, ἀντιγενεηλόγησαν ἐπὶ τῷ ἀριθμήσει.» Ἡρότ. 2, 143.

Ἀντιγεννάω. Μλ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γεννῶ.

Ἀντιγηροτροφέω, ῶ. Μ. ήσω· (γηροτροφέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γηροκομῶ, τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατεῖα του.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ. Μ. ήσω· εἶμαι ἄλλης γνώμης, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, περίττως. Ξεν. Παιδ. Δ'. 3. παρὰ τό

*Ἀντιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· ον, τό· (γνώμη) ὅστις ἔχει ἐναντίαν γνώμην, εἶναι ἐναντίας γνώμης, φρονεῖ ἄλλως· ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἰδέαν περίττως, ἢ στοχάζεται καὶ κρίνει διαφορετικά.

Ἀντίγραμμα, τος, τό· (ἀντιγράφω) γράμμα, τὸ ὁποῖον δίδει τις εἰς ἄλλο ὁπού ἔλαβε π. χ. ὅταν ὑποσχεθῇτις νὰ κάμῃ τίποτε διὰ κάνένα καὶ δίδει τὸν ὑπόσχετίν του ἔγγραφον· καὶ ὁ ἄλλος δίδει ὡσαύτως εἰς αὐτὸν ἔγγραφον ὅτι ἂν τὸ κάμῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του θέλει τὸ πληρώσῃ ὅσα ἐσυμφώνησαν· ὅμοιον γράμμα· σύμφωνον γράμμα μὲ τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλ. κόπια.

*Ἀντιγραφεύς, έως, ὁ· ὅστις εἶναι διορισμένος εἰς βασιλικὴν ἢ πολιτείας κάτον νὰ ἀντιγράφῃ ἢ νὰ γράφῃ ἁπλῶς καὶ αὐτὸς ὅσα γράφει καὶ ὁ Καισίρος, ὅτι πέρνει καὶ δίδει, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἀπάτη ἐκ μέρους τοῦ Καισίρου· τὸ ἰταλκ. Κοντρολόρος. Boeckh. ἐν Ath. Staatshausch. 1, σλ. 98. 198. 201. ὀχι δὲ, ὁ γράφων ἴσια καὶ ὁ γράφων τὰ ἐναντία· ὡς ἐξηγεῖ τὴν Λέξιν ὁ Κούμας· ὅστις καὶ τὸ ἀντίγραμμα, τὸ ἀντιγραμμένον ἁπλῶς ἐξηγεῖ.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ· ἀμοιβαῖον γράμμα, ἀπόκρισις ἔγγραφος. — 2) Ἐπὶ κριτηρίου· ἔγγραφον ἐγκάλεσμα ἐναντίον εἰς τὸν ἐγκαλεστήν· γενικῶς δὲ, ἐγκάλεσμα. Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 27. C. — 3) τὸ ἰταλικ. κεινὸς γνωστὸν, Κοπιάρισμα.

Ἀντίγραφον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ ἀντίγραφα· ἡ κόπια πρωτοτύπου τινος γράμματος· ἐστὶ δὲ ἡ λέξις τὸ οὐδτρ. τοῦ

Ἀντίγραφος, ου, ὁ, ἡ· πρωτότυπον σύμφωνα ἀντιγραμμένον. Ἰταλκ. κοπιαρισμένον· γραμμένος διὰ νὰ συλλάγηται εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν, ἢ διὰ νὰ μὴ χαθῇ.

Ἀντιγράφω. Μ. ψω· (γράφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ ἰταλκ. κοπιάρω· ξαναγράφω· ἐγγράφως ἀποκρίνομαι. 2) ἐγκαλῶ καὶ ἐκ μέρους μου ἐγγράφως τὸν ἐγκαλεστήν μου εἰς τὸ κριτήριον· ἐν γένει ἐγκαλῶ· αἰτιατκ. τοῦ προσώπου. β') δίδω ἔγγραφον ἐξαίρεσιν ἐναντίον ἐγκαλέσματός τινος εἰς τὸ κριτήριον (α). ἀφ' οὗ

*Ἀντίγραφος, εως, ἡ = ἀντιγραφή. 2) ἔγγραφον ἐγκάλεσμα· ἐξαίρεσις ἐναντίον ἐγκαλέσματος διδομένη εἰς τὸ κριτήριον. Bremi Lys. Ἐπῤῥ. Panel. 10.

Ἀντιδάκνω. Μ. δήξομαι· (δάκνω, ἀμπλ.) ἀντιδαγκάνω, ξαναδαγκάνω. Ἡρόδ. Δ'. 168 δαγκάνω εἰς τίποτε.

*Ἀντιδειξις, εως, ἡ· (δείξις) λόγος· ἐναν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίον τινος. Θκδ. 3, 42. Poppo ἐν Θκδ. T. I - 1. σλ. 243.

Ἀντίδειπνος, ου, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) ὅστις τρώγει ἀντὶς διά ἄλλον, ἡ εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τόπον ἄλλου. Λουκιαν.

Ἀντιδεξιόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι· (δεξιόομαι) ἀμοιβαίως προτείνω τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ὑποδέχομαι τινά μὲ ἀμοιβαίαν δεξίωσιν· τὸν ἀγκαλιάζω ἀμοιβαίως. Ξεν. Παιδ. Δ'. 2.

* Ἀντιδέομαι. Μλ. -ήσομαι (δέομαι, ἀμλ.) ἀντιπαρακαλῶ. Πλάτ. Δάχ. σλ. 186. D.

Ἀντιδέρκομαι· (δέρκω, ἀμλ.) Μλ. -δέρξομαι. = Ἀντιβλέπω. Εὐριπ. Ἱκετ. 102.

Ἀντιδέχομαι· Μ. ξομαι· (δέχομαι, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δέχομαι, λαμβάνω, τίποτε.

Ἀντιδημηγορέω, Μλ. ήσω· (δημηγορέω)· φέρομαι, ὁμιλῶ, πολιτεύομαι ὡς ἐναντίος ἄλλου δημηγόρου· πράττω καὶ λέγω τὰ ἐναντία τῶν, ὅσα πράττει καὶ λέγει αὐτός· Εὐσταθ.

Ἀντιδημιουργέω, Μλ. ήσω (δημιουργέω)· ἐξ ἐναντίας δημιουργῶ, κτίζω, κατασκευάζω, φτιάνω· Κλήμ. Σελ. 226. καὶ Ἀθήν. 469.

Ἀντιδιαβαίνω· Μ. βήσομαι· (διαβαίνω, ἀνμλ.) ξαναδιαβαίνω, ἡ διαβαίνω ὡσαύτως· διαβαίνω, ὑπερῶ πέρα, ἤτοι εἰς τὸ ἀντικρύ μέρος· Ξεν. Ἀγησ. Α'. 8.

Ἀντιδιαβάλλω· Μ. βαλῶ· (διαβάλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως διαβάλλω, κατηγορῶ, τὸ τουρκβ. βάλλω μουαφσαλουλεμέ.

Ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ· ἐναντία διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις, ἀντιμοίρασμα, ἤτοι μοίρασμα εἰς ἐνάντια μερίδια· τοῦ μοιρασμένου ξαναμοίρασμα, Γαλην. παρὰ τὸ

Ἀντιδιαιρέω, Μλ. -ρέσω· (αἱρέω, ἀνμλ.) ἀντιμοιράζω, ἡ ἀλλέως μοιράζω, κάμνω ἐνάντιον μοίρασμα τοῦ, ὅ,τι ἔκαμεν ἡ κάμνει ἄλλος· Στράβ. Ιβ'. Σελ. 806.

Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ, ἡ· (διάκονος) ὅστις ὑπηρετεῖ ἀμοιβαίως· ὅστις ξαναϋπηρετεῖ, μεταϋπηρετεῖ· Στράβ. Ιϛ'. (-υυ-υυ).

* Ἀντιδιαλέγομαι· Μλ. -ξομαι (διαλέγομαι) ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία τῶν, ὅσα λέγει ἄλλος, φιλονεικῶ· Χρύσιπ. παρὰ Δηγ. Λαρτ. 7, 202.

Ἀντιδιαλλάττομαι· Μλ. -ξομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀλλάσσομαι) κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν· περνῶ ὀπίσω τὸ ἐθελόν μου, τὸ ὁποῖον μ' ἐπῆρεν ἄλλος καὶ δίδω τὸ ἰδικόν του, τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἐγώ· π. χ. αἰχμαλώτους εἰς τὸν πόλεμον· 2) κάμνω ἐναντίαν ἀλλαγήν, δηλ. ὄχι τὴν πρέπουσαν.

Ἀντιδιάμετρος, ἡ· (διάμετρος) ἐκ διαμέτρου, ἤτοι ἰσαπέρα ἐναντίος.

Ἀντιδιαπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀντιπλέκω, ἤτοι πλέκω ἐναντία, τὸ κοινότ. μπερδεύω, λοξοδρόμω· ἐξ ἐναντίας· Μεταφ. Αἰσχίν κατὰ Τιμαρχ. λέγων· δηλ. εἰς τὴν ὁμιλίαν του μεταχειρίζεται δολιότητας, διὰ νὰ φέρῃ σύγχυσιν εἰς τοὺς ἀκροατάς, νὰ μὴ καταλαμβάνουν τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ὁμιλίας του.

Ἀντιδιαστέλλω· Μ. λῶ· (στέλλω) βάλλω ἕνα τι ἀντίκρυτα ἀπ' ἄλλο, καὶ οὕτω διακρίνω ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· Διονύσ. Ἁλικαρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ· ἀντάρισμα δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν πρὸς τὰ ἄλλα καὶ τοιουτοτρόπως διάκρισις, ἡ γνώρισμα τῆς μεταξύ των διαφορᾶς.

Ἀντιδιαστροφή, ἡ· (στρέφω) ἐναντία διαστροφή.

Ἀντιδιατάσσω· Μ. ξω· (τάσσω) ἀντιδιατάζω, κάμνω διαταγήν, διάταξιν ἐναντίαν εἰς ἄλλην, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἄλλος· ἀντιδιορίζω.

Ἀντιδιατίθημι· Μ. -θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, διορίζω τι· ἀλλάζω τὴν κατάστασιν, τὴν θέσιν, τὸν τόπον τινός· κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθημι· ἐκδικῶ τινα διὰ τὸ κακόν ἡ διὰ τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἔπαθε· Εὐσταθ.

* Ἀντιδιδάσκαλος, ὁ· (διδάσκαλος) συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἀντιδιδάσκαλοι οἱ ποιηταί, ἡ χορηγοί, οἵτινες χορηγοῦσι, τοῦτ' ἔστι παραστήνουσι χορούς θεατρικούς, ἡ δράματα, ἀντιπαραταττόμενοι εἰς ἀμιλλαν· Cousub. ἐν Ἀροτρ. Ἱππ. 525. καὶ Schwgh. ἐν Ἀθην. T. 3. σλ. 369. ἴδε ἀντιδιδάσκω.

Ἀντιδιδάσκω, Μ. -διδάξω (διδάσκω, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· διδάσκω ἐναντία ἢ ἄλλεως 2) ἐπὶ δραματοποιῶν· παρασταίνω νέον δρᾶμα ἰδικόν μου, διὰ νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ δρᾶμα ἄλλου ποιητοῦ, καὶ οὕτω φιλονεικῶ περὶ τῆς νίκης, δηλ. τίνος δρᾶμα θέλει φανῇ καλήτερον· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1410. «Πάσας ποτ' ἀντεδίδαξε καὶ Σιμωνίδην».

Ἀντιδίδωμι, Μ. δώσω· (δίδωμι) ἀντιδίδω, ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως δίδω, ἀνταμείβω· ἤτοι, δίδω ἄλλο τι πρὸς ἀνταμοιβήν· ἀντιδ. τὴν οὐσίαν τινί πρὸς ἀντάλλαγμα τῆς περιουσίας μου εἰς ἀλλαγήν μὲ τὴν ἰδικήν του· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 261. ἴδε ἀντίδοσις.

Ἀντιδιεξέρχομαι· (εἶμι) ἀντιεξηγοῦμαι, ἀντιδιηγοῦμαι τίποτε.

Ἀντιδιεξέρχομαι, Μ. -λεύσομαι· = τῷ προηγμ.

Ἀντιδιίστημι, Μ. -αστήσω· (ἵστημι) = Ἀντιδιαστέλλω.

Ἀντιδικάζω, Μ. άσω· (δικάζω) κριτολογοῦμαι, ἔχω ἢ τραβῶ κρίσιν μέ τινα, τὸ Ἰταλ. prozessiren· ἀφ' οὗ

Ἀντιδίκεσία, ας, ἡ· δίκη, κρίσις, τὸ ἰταλκ. prozessen, κριτολογία· ἐναντίον τινός.

Ἀντιδικέω· Μλ. ήσω· (ἀντίδικος) τινί· κριτελογοῦμαι, ἔχω διαφοράν, ἀντιφέρομαι, προτσεσσάρω μέ τινα· ὁ Πάρατ. ἠντιδίκουν, Λόρστ. ἠντιδίκησα· Δημοσθ.

Ἀντιδίκησις, εως, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντιδικία, ας, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) ὅστις ἀντιμάχεται, φιλονεικεῖ ἐπὶ κριτηρίου, κριτολογεῖται μέ τινα· γενικῶς δέ, Ἐναντίος, ἐχθρός· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 40.

Ἀντιδιορύσσω, Ἀττκ. -ύττω· Μλ. -ύξω· (ὀρύσσω) ἀντισκάπτω, ἐξ ἐναντίας σκάπτω, σκάφτω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος· τὸ τουρκβ. σκάφτω ἐξ ἐναντίας λαγοῦμι· τὸ Ἰταλ. κοντραμινάρω. Στράβ.

Ἀντιδογματίζω, Μ. σω· (δογματίζω) ἔχω ἐναντία δόγματα· δογματίζω τὰ ἐναντία, ἤτοι διδάσκω διδασκαλίαν ἐναντίαν τῆς διδασκαλίας ἄλλου.

Ἀντιδοκέω, Μ. δόξω· (δοκέω) ἀντιφρονῶ· ἔχω ἐναντίαν, ἡ ἄλλην γνώμην περί τινος.

Ἀντιδοξάζω, Μ. άσω· = τῷ προηγμ. Πλάτ. 2) Ἐνεργ. ἐξ ἐναντίας δοξάζω, τιμῶ τινά.

Ἀντιδοξέω, ῶ· Ἀντιδοκέω· Στράβ. ἐν τοῦ

Ἀντίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ὅστις ἔχει ἐναντίαν, ἡ ἄλλην δόξαν, γνώμην περί τινος· φρονεῖ τὸ ἐναντίον· Ἀριστειδ. Α'. 10.

Ἀντίδορας, ὁ, ἡ· (δορά) ἐνδυμένος ὡς μὲ δερμάτι· τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδυμα εἶναι σὰν ἀπὸ δερμάτι· «κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος». Jac. ἐν Ἐπιγρ. 1, 90, 4. ἀμφβ.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ἀμοιβαῖον δόσιμον, ἀνταμοιβή, ἀντιπληρωμή, δόσιμον πράγματός τινος διά μίαν τινα τιμήν· ἤτοι πώλησις, ἀλλαγή, ἀλλαξιά· τὸ νὰ δώσῃ τίτις καὶ νὰ λάβῃ ἄλλοτι εἰς τόπον ἐκείνου· Ἀντίδοσις ἰδιαιτέρως ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τὸ εἰς τὸ κριτήριον πρόβλημα τινός, ὅτι θέλει νὰ ἀλλάξῃ τὴν περιουσίαν, ἤτοι τὸ ἔχειν, τὸ βιό, τὸ τίποτέ του, μὲ τὴν περιουσίαν ἄλλου τινός· ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ τὰ κατὰ περίστασιν ξεχωριστὰ δοσίματα εἰς τὴν πολιτείαν, ἔξαιρ. διὰ ἔξοδα πολέμου, προφασιζόμενος, ὅτι δὲν ἔχει τόσην περιουσίαν ἡ κατάστασιν, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ πληρώσῃ τὸ ὁλόκαιτερον ἐκεῖνο δόσιμον· ὅθεν ὁ ἄλλος ἐπράβαλλεν ὅτι πληρόνει αὐτὸς ἂν ὁ προφασιζόμενος τῷ δώσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς ἀλλαγήν μὲ τὴν ἰδικήν του· τὸ ὁποῖον ἀπέδειχνεν ὅτι ὁ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ποιῶν ἦτον βέβαιος, ὅτι ὁ ἄλλος ἦτον πλουσιώτερός του· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. CXXIII. Boekh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 122. Δημοσθ. κατὰ Μιδ. καὶ κατὰ Φορμ. Ἰσαῖ. περὶ ἀντιδόσεως.

Ἀντίδοτος, ὁ, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ὅστις δίδεται, ἢ τὸν ὁποῖον δίδουσιν ἐναντίον τινός, πολιτεύει εἰς ἐναντίαν ἐνέργειαν· ὅθεν ὡς ὑπόθ. ἀντίδοτος ἢ καὶ οὐδ. ἀντίδοτον· τὸ ὑπακ. δόσις καὶ φάρμακον· τὸ κοινῶς καὶ παρ' ἡμῖν ἀντιφάρμακον.

Ἀντιδουλεύω, Μ. εύσω· (δουλεύω) εἶμαι ἐξ ἐναντίας δοῦλος, τὸ ἐξ τοῦ Ἰταλ. στιάβο, σκλάβος κοινότ. σύνηθες· τοῦτ' ἔστι δουλεύω εἰς τόπον ἄλλου δούλου, ἡ σκλάβου· Εὐριπ. Ἱκετ. 361. «τοῖς τεκοῦσι γάρ, δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντεδουλεύσει τέκνοις».

Ἀντίδουλος, ου, ὁ, ἡ· (δοῦλος) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἄλλου δούλου· ἤτοι σκλάβου· ὅστις δουλεύει, εἶναι σκλάβος ἐξ ἐναντίας ἡ ἀμοιβαίως· Εὐριπ. Χοηφ. 133.

Ἀντίδουπος, ὁ, ἡ· (δουπέω) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντικροτεῖ· κάμνει ἐξ ἐναντίας καὶ ἐκ μέρους του ἠχον, κρότον.

Ἀντιδράσσομαι· = Ἀντιλαμβάνομαι· Σχολ. Θουκ. Γ'. 12.

Ἀντιδράω, Μ. άσω· (δράω) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως ποιῶ, κάμνω τι, ἀνταμείβω· (ρτμ)

Ἀντιδρομέω· Μλ. -ήσω (δρόμος) ἀντιτρέχω, ἡ ἀντιπηλαλῶ· ἐξ ἐναντίας τρέχω· Θεαγ.

Ἀντιδυσχεραίνω, Μ. ανῶ· (δυσχεραίνω) ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαίως θυμώνω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι· Ἀντωνῖν. ς'. 26.

Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ· (δωρεά) ἀμοιβαῖον δῶρον, χάρισμα, ἀντάμειψις.

Ἀντιδωρέομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (δωρέομαι)· κάμνω ἀντιδωρεάν, ἀνταμείβω· δίδω δῶρα ἀμοιβαίως· Ἡρόδοτ. Β'. 30.

Ἀντίδωρον, ου, τό· = ἀντιδωρεά· 2) Ἐκκλ. ὁ ἡγιασμένος ἄρτος ἐν τῇ προθέσει προσενεχθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ σφαγιασθείς (ἐξ οὗ τὸ μεσαίτατον ἐκβληθὲν ἱερουργήθη)· οὗτος παρέχεται ὕστερον τοῖς μὴ μετασχοῦσι, ἀντὶ τῶν θείων δώρων· Συμ. Θεσσαλ.

Ἀντιζηλόομαι, οῦμαι· Μλ. -ώσομαι (ζηλόω) εἶμαι ἀντίζηλος, ἀντεραστής· Κλήμ. 318. μετὰ Δοτικ.

Ἀντιζητέω, ῶ Μλ. -ήσω· (ζητέω) ἐξ ἐναντίας, ὁμοίως ζητῶ· ζητῶ ἄλλον ἢ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ζητεῖ· Ξεν. Οἰκ. Η'. 23.

Ἀντίζομαι· Ἰων. ἀντὶ Ἀντίζομαι, ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἀντικρύ, ἡ κατὰ πρόσωπον τινός· ἀθήμαι.

Ἀντίζυγος, ου· ὁ, ἡ· (ζυγός) ὅστις ἀντισηκόνει τὴν ζυγαριάν· δηλ. τὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς βάρος· τοῦτ' ἔστιν εἶναι τόσον βαρύς, ὅσον τὰ δράμια, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγ. ὡς τὸ ἀντίβροπος· 2) ὅστις στέκει ἀντίκρυτα ζυγαριοῦ, δηλ. ὡς ζευγαρᾶς τοῦ, ἀντικρυνοῦ· ὄχι δὲ ὁ κρατῶν τὸν ζυγόν, καὶ ἀνὰ δύω εἷς ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου ἱστάμενος· ὡς παρέξηγῶν καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἔγραψεν ὁ Νουμᾶς· Πλούτ. «πέταλα ἀντίζυγα αἱ ἀκατέρωθεν πλά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στιγγες· τὸ τονρεβ.· τα τάσια ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς· ἀφ' οὗ· Ησύχ.

Ἀντεζυγόω, Μλ. ὥσω· ἀντισηκόνω τὸ ἀντικρὺ εἰς τὴν ζυγαριὰν βάρος· ζυγιάζω ἴσια μὲ τὸ ἀντικρυνὸν βάρος· ἰσοστάσιμῶ, τὸ ἰταλκ. μπιλανσάρω· Εὐστάθ.

Ἀντεξάλπω· Μ. ψω· (ἐξάλπω) ἀντεξεσταίνω· ζεσταίνω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀντίθεος, ἐη, εον· (θεός) ὅμοιος, ἴσος μὲ Θεόν, ὡς τό, ἰσόθεος· παρ' Ὁμ σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων· οὐχὶ κατ' ἠθικὴν σημασίαν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐν γένει, διότι οἱ Ἥρωες διέφερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἰσχύν, τὸ κράτος, τὸ κάλλος καὶ τ. τ. οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ὅμ. αὐτὸς τὴν λέξιν «Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρφίλον . . Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐώκει ἀνδρὸς γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖιν· Ἰλ. Ω, 258. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν χρῆται τῇ λέξει Ὅμ. περὶ Ἑλλήνων· Ἰλ. Μ, 408. καὶ Ὀδσ. Α, 117. (ἐπεὶ δὲ ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐπὶ ὑβριστῶν καὶ ἀλαζόνων· οἷον ἐπὶ τῶν μνηστήρων καὶ ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος, ἐξήγησαν τὴν λέξιν εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα διὰ τοῦ, ἀσεβής, ἄθεος καὶ τ. τ. πάνυ ἀχρηστίμως καὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὅμ. λόγου ἐναντίον· 2) ὁ ἀντίθεος· Θεὸς ἐχθρικὸς· Ἡλδρ. δ'.

Ἀντιθεραπεύω, Μ. σω (θεραπεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θεραπεύω, περιποιοῦμαι, τιμῶ, τινά.

Ἀντιθερμαίνω, Μ. ανῶ· (θερμαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θερμαίνω, ἤτοι ζεσταίνω.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ· (ἀντιτίθημι)· τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τίς τι ἐναντίον ἄλλου τινος· δηλ. τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, σημασίαν καὶ τ. τ. ἄλλου τινος ἐναντίον· 2) ἐναντίωσις.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ· (ἀντιτίθημι) ὅστις εἶναι βαλμένος, ἢ στέκει ἀντίκρυτα ἢ ἐξ ἐναντίας· 2) τὸ Ἀντίθετον· σχῆμα ῥητορικόν· ὡς τό, ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, αὖτὰρ Ἀχαιοὺς ἔσσευεν· εἶχε φύζαν· ἀντιθετικὸν γὰρ τὸ εἰπεῖν· οἱ μὲν εἶχον, τοὺς δὲ εἶχε· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· οἱ μὲν εἶχον, οἱ δὲ εἴχοντο· Εὐστάθ. Ἰλ. Ι, 1. Ἑρρδ. ἀντιθέτως.

Ἀντιθέω· Μλ. –θεύσομαι· (θέω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἤτοι ἐνάντια· 2) τινί· ἀμελλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι μετά τινος εἰς τὸ τρέξιμον· Ἡρόδ. Ε', 22.

Ἀντιθλίβω· Μ. φω· (θλίβω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θλίβω, ζουλίγω, ἀντιζουλίγω (–υ––).

Ἀντιθνήσκω, Μ. Μλ. –θανοῦμαι (θνήσκω, ἀμλ.) ἀποθνήσκω ἀντὶ σὲ ἄλλον, εἰς τόπον ἄλλου.

*Ἀντιθροέω· Μλ. –ήσω (θροέω) κάμνω ταραχήν, θόρυβον ἐξ ἐναντίας· ἀντιθορυβῶ· Ἐμπέδ.

Ἀντίθρονος, ὁ, ἡ· (θρόνος) ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ θρόνου καθήμενος.

Ἀντίθρονος, ὁ, ἡ· (θρόνος) ὅστις ἀντιθορυβεῖ.

Ἀντιθύρετρας, ὁ, ἡ· (θύρετρον)· ὅστις εἶναι εἰς τόπον θύρας, ἐπέχει τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος, ου· ὁ, ἡ· (θύρα) ὅστις εἶναι ἀντικρὺ εἰς θύραν· ἤτοι ἀντίθυρον κλισίης· Ὀδσ. Π, 159. ἀντίκρυτα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύβης· τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἐνοοῦσιν ὡς ἑπίθ. σημαῖνον τὸν τόπον ἢ τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ οἴκου, τὸ ὁποῖον κεῖται ἀπέναντι τῆς θύρας· οὕτω χρῆται τῇ λέξει Σοφοκλ. Ἰλ. 1429. κἄβατε κατ' ἀντιθύρωνα.

Ἀντιθαιρέω· Μ. –αιρήτω· (αἱρέω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κρημνίζω, χαλῶ, θεῖρω, ἐξολοθρεύω τίποτε.

*Ἀντικαθαίρω· Μλ. αρῶ· (αἴρω) ἀντικαθαρίζω, ἀντιπαστρεύω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως.

*Ἀντικαθέζομαι· Μλ. –σοῦμαι (ἕζομαι, ἀμλ.) ἀντικάθομαι, δηλ. κάθομαι ἀντικρὺ εἰς ἄλλον· πολλάκις ἐπὶ στρατῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐστρατοπεδευμένων.

Ἀντικαθεύδω· Μλ. –ευθήσω (εὕδω, ἀμλ.) ἀντικοιμῶμαι· δηλ. κοιμῶμαι ἀντικρύ τινος· Ἀνάλεκτ. Γ'. 121.

Ἀντικάθημαι· =ἀντικαθέζομαι· Ἡρδτ. Ξεν. Ἱππ. Β'. 20. «ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθηνται.

*Ἀντικαθιδρύω· Μλ. ύσω (ἱδρύω) ἀντιστήνω· στήνω, στερεόνω τίποτε εἰς τόπον ἄλλου, τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ νὰ τὸ στήσῃ ἄλλος.

Ἀντικαθίζω, Μ. –ιζήσω καὶ –καθιῶ (ἕζω, ἀμλ.) καθίζω τινα, ἢ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἀντικρύ τινος· τίθημι, βάλλω τι ἀντίκρυς ἄλλου τινος. Μέσ. =ἀντικαθίζομαι· Ἡρδτ.

Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικαταστήσω (ἵστημι) ἀμοιβαίως δι' ἄλλο τίποτε, ἢ ἐναντίον ἄλλου στήνω κάτω, βάλλω κάτω τίποτε· βάλλω, στήνω τι ἀντίκρυ τινος, ἢ εἰς τόπον ἄλλου τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ δι' ἄλλο τι· Ἡρδτ. βάλλω τίπου νὰ σταθῇ, στερεόνω· διατάττω· Ξεν. Παιδ. Α'. 6. «εἰ πολέμιοι φανεῖεν πῶς δεῖ ἀντικαθιστάναι· καὶ Θουκ. «ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσίν· Μέσ. ἀντικαθίσταμαι· τινι· Μ. ήσομαι· μετὰ β'. αορ. καὶ β' παρκμ. στέκομαι ἀντίκρυ, ἐναντίον τινος, ἐναντιοῦμαι· Ξεν. Ἱππρ. Σ'. «στρατήγημα, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις δέλοι ἀντικαθίστασθαι.

*Ἀντικαίω· Ἀττκ. ἀντικάω· Μλ. –αύσω· (καίω· ἀμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου καίω τι, βάλλω φωτιὰν νὰ καῇ, ἢ ξαναναίω τι· Πλάτ. Τιμ. σλ. 65. Ε.

Ἀντικακουργέω, ῶ· Μ. ήσω (κακουργέω) τινα· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω κακόν, βλάπτω· Πλάτ. Κρίτ. σλ. 49. C.

Ἀντικακόω, ῶ· Μ. ώσω (κακόω) =τῷ προηγουμ. Ἰουστ.

Ἀντικελεύω, Μλ. –έσω· (καλέω, ἀμλ.) ἀντικράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καλῶ, κράζω, ἢ προσκαλῶ· Ξεν. Συμπ. Α'. 15. «ἀντικληθησόμενοι.

Ἀντικανονίζω, Μ. (κανών) ἐνεργῶ, πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας· ἐξ ἐναντίας διορίζω κανόνας· Ἐκκλ.

Ἀντικάρδιον, ου, τὸ· τὸ κοινῶς λεγόμενον Κουλ αράκι· Πολυδ.

Ἀντικαρτερέω, Μ. ήσω· (καρτερέω) ἐξ ἐναντίας ὑποφέρω, ὑπομένω τι μὲ σταθερότητα.

*Ἀντικαταπαίνω· ποιητ. =τῷ ἑξῆς· Αἰσχ. Χῳ. 141.

*Ἀντικαταπτείνω· Μλ. –ενῶ· (κτείνω, ἀμλ.) ἀντιφονεύω, ἀντισκοτόνω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω.

Ἀντικαταλαμβάνω, Μ. ψομαι· (λαμβάνω, ἀμλ.) προφθάνω, φθάνω προτήτερα καὶ κυριεύω, πιάνω τόποντινα ἀντίκρυτα ἢ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἀντικαταλέγω, Μ. ξω· (λέγω) ἐξ ἐναντίας ἀπεριῶ εἰς τὸν κατάλογον, ἢ καταγράφω, ἢ ἀπογράφω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ὁποῦ πρέπει νὰ γένουν στρατιῶται.

Ἀντικαταλείπω, Μ. ψω· (λείπω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καταλείπω, ἢ ἀφήνω εἰς κληρονομιάντι.

Ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀντικαταλάσσω) ἄλλαγή, ἀλλαξιὰ τινος ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντικαταλλάγμα, τος, τὸ· καὶ

*Ἀντικαταλλάσσω, Μ. ξω· (ἀλλάσσω) τίτινος· ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· καὶ τί ἀντί τινος· δίδωτι διὰ νὰ ἀπολαύσω ἄλλο τίποτε δι' αὐτό· «Ἀντικατ. τὴν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας· Διῳγ. 20, 6. –2) φιλιόνω τινα μὲ τὸν ἐχθρόν του· Ἰσοκρ. «ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι.

*Ἀντικαταμειδιάω· Μλ. –άσω· (μειδιάω) ἐξ ἐναντίας, ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου περιγελῶ τίποτε μὲ εἰρωνικὸν χαμογέλασμα.

Ἀντικαταμύω, Μ. σω· (μύω) κάμνω καὶ ἐγὼ μὲ τὸ μμάτι ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κάμνει ὁμοίως.

Ἀντικαταπλήσσω, Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξεπάζω, σκιάζω τινά.

Ἀντικαταπτερεύω, Μ. άσω (πτερεύω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξεπάζω, σκιάζω τινά.

Ἀντικαταπτερεύω, Μ. άσω (πτερεύω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καταπτερεύω, ἐτοιμάζω· Διονύσ. Ἅλικ. «ἀντικαταπτερεύειν ὑπολήψεις τὰς ἀληθείας.

Ἀντικατάστασις, εως, ἡ· (ἀντικαθίστημι) κατάστασις, βάλσιμον τινός εἰς τόπον ἄλλου, ἐναντία διάταξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, ἐναντίωσις· Ἰώσηπ.

Ἀντικαταστρατοπεδεύω, Μ. σω (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω, στήνω ἢ κάμνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐχθρικόν· Διον.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ (κατάσχεσις) τὸ νὰ κρατῇ τις ἀπὸτω ἤτοι ἐμποδίζῃ τίποτε ἀπὸ τὴν κίνησιν ἢ ὁρμήν του· ἐμπόδισις, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀριστοτ. Προβλ. «ἀντικατάσχεσις τοῦ πνεύματος»· δηλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς· οὕτω καὶ «οὖρους ἀντικ.»

Ἀντικατατείνω, Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας τεντόνω, ταυτίζω, ἐμπλόνω· καὶ ἐπὶ φιλονεικίας, Ἐναντιόνομαι, Ἀντιστέκομαι· Πλάτ. Πολ. Α'. «ἀντικατατείναντες λέγομεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον».

Ἀντικατατρέχω· Μλ. –δραμοῦμαι· (τρέχω· ἀμλ.) τινός· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κατατρέχω.

Ἀντικαταφρονέω, ῶ· Μλ. –νήσω (καταφρονέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καταφρονῶ.

Ἀντικατηγορέω, ῶ· Μλ. –ήσω· (κατηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως κατηγορῶ· ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀντικατηγορούμενα, παρὰ τοῖς Διαλεκτικοῖς, ὅσα κατηγοροῦνται, ἤγουν ἀναφέρονται πρὸς ἄλληλα σχετικῶς· Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Ἀντικατηγορία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία κατηγορία, ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα.

*Ἀντικάθημαι· Ἰωνκ. ἀντὶ ἀντικάθημαι.

*Ἀντικατίζομαι· Ἰωνκ. ἀντὶ ἀντικαθίζομαι.

*Ἀντικατίστημι· Ἰωνκ. ἀντὶ ἀντικαθίστημι.

Ἀντίκειμαι, Μ. κείσομαι· (κεῖμαι) ἀντικρυς κείτομαι, στέκομαι. 2) Ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἐναντίος· Ἀριστοτ. «ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται· συντάσ. Δοτείκ.

Ἀντικέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ὅστις περιπατεῖ τὸν ἐναντίον ὁρμον· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται· ἀπέναντι τοῦ ὁρόμου· Νόνν.

Ἀντικελεύω, Μ. εύσω· (κελεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως προστάζω, ἀντιπροστάζω.

Ἀντίκεντρον, τό· (κέντρον) πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 131. καὶ 468.

Ἀντικηδεύω, Μ. –εύσω (κηδεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φροντίζω, προμηθεύω, περιποιοῦμαι· Εὐριπ. Ἰων. 733.

Ἀντεκήδομαι· Μλ. –κεκαδήσομαι· (κήδομαι· ἀμλ.) ποιητ. =τῷ Ἀντικηδεύω. Πολυδ.

Ἀντικηρύσσω, Μ. ξω· (κηρύσσω) ἐξ ἐναντίας κηρύττω· ὑηλοποιῶ, κοινοποιῶ, κάμνω κοινῶς γνωστόν· δίδω ἐναντίαν προσταγήν. Αἰσχύλ.

Ἀντικινέω, ῶ· Μλ. –ήσω· (κινέω) κινῶ τι ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. 2) Οὐδετ. κάμνω ἐναντίαν κίνησιν, κινῶ τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ὑπακουομ. τοῦ, στρατόν· ὡσαύτως καὶ παθητ. ἀντικινοῦμαι· ἀφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀντιείνησις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ κάμῃ τις ἐναντίαν κίνησιν· νὰ βάλλῃ τι εἰς ἐναντίαν κίνησιν· (-υ--υ)

Ἀντειχρημί· = Ἀντιχρῶ.

Ἀντιελαύνω· = Ἀντελαύω. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1142. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλάζω, Μλ. -κλάξω (κλάζω, ἀνμλ.) ἀντηχολογῶ· ἐξ ἐναντίας ἠχῶ. Εὐριπ. Βάκχ. 1046. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλαίω, Μ Μλ. -κλαύτομαι (κλαίω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως κλαίω. Ἡρόδοτ. Γ. 14.

Ἀντικλάω, Αττ. ἀντὶ ἀντικλαίω· (κλάω)

*Ἀντικλάω· Μλ. -κλάτω (κλάω, ἀνμλ.) χτυπῶ, ἀμπώχνω, κάμνω νὰ γυρίσῃ ὀπίσω τίποτε, τὸ ὁποῖον προτρβάλλει, πέρτει ἐπάνωμου· ἐπὶ ἀκτίνων φωτός, ὅταν καθρέπτης ἢ ἄλλο τι ὑαλιστερὸν κάμνῃ νὰ ἀντικλωνται, πέρτουν ἢ γυρίζουν ὀπίτω αἱ ἀκτῖνες· 2) ἀμτβ. χτυπῶντας που πετάχνομαι ὀπίσω· ἐπὶ ἐλαστικῶν μάλιστα πραγμάτων· καθὼς π. χ. τὸ τόπι ὅταν παίζωμεν.

*Ἀντικλεία, ἡ· ὄνομ. κύρ. Ὀδσ.

Ἀντίκλειρον, τό· = τῷ ἑξῆς· Πολυδ. Γ. 22. καὶ Κλήμ. Στρωμ. Ζ'. σελ. 325.

*Ἀντίκλεις, εἶδος, ἡ· (κλεὶς) ἀντικλείδι.

Ἀντικλίνω, Μ. νῶ· (κλίνω) ἐξ ἐναντίας κλίνω, βαίζω, κάμνω τίποτε νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀκουμβῶ τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τίποτε· (κλῐ)

*Ἀντίκλοι, ὁ· κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Ἀντικνημίζω, Μ. ἰσω· χτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην, ἤτοι εἰς τὸ καλάμι τοῦ ποδός. Ξεν. Ἐμπ. οὐχὶ ἀντικνημάζω· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 95. παρὰ τὸ, κτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην.

Ἀντικνήμιον, ου, τό· (κνήμη) τὸ καλάμι τῶν ποδαριῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐντιαυτὸ τῆς κνήμης, τῆς κοιλοτέρου ἀντίχω λεγομένης· γενικῶς δὲ σκέλος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 219.

Ἀντικολάζω, Μ. ἀσω· (κολάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παιδεύω, τιμωρῶ τινα.

Ἀντικολακεύω, Μ. σω· (κολακεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας κολακεύω· ξανακολακεύω.

Ἀντικομίζομαι, Μ. ἰσομαι· Αττ. ἰοῦμαι (κομίζω) ἐξ ἐναντίας παραλαμβάνω, ξανκπέρνω τι καὶ ἀπέρχομαι, ἢ ξαναπέρνω μαζύ μου.

Ἀντικομπάζω, Μ. -άσω· (κομπάζω) ἀντικαυχῶμαι· ἐξ ἐναντίας, κομπάζω, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι.

Ἀντικοντόω, ῶ· Ἀντερείδω· ἐκ τοῦ, Κοντός.

Ἀντικόντωσις, εως, ἡ· = Ἀντέρεισις.

Ἀντικοπή, ῆς· ἡ· ἀντισπρῶξιμον, ἀντικούντημα· Πλούταρ.

Ἀντικόπτω, Μ. ψω· (κόπτω) ἀντικουντῶ, ἀντισπρόχνω· — 2) ἀμτβ. ἀντιστέκομαι, ἀναντιόνομαι εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ, χτυπᾷ, ἀκουμβᾷ ἐπάνωμου· ὡς τὸ ἀντικρούω· ἀντικόπτει νότιον πνεῦμα· Θεόφ.

Ἀντικορύσσομαι, Μλ. -ορυσσήσομαι· (κορύττω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐκ μέρους μου, ὁπλίζομαι, ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντικοσμέω, ῶ· Μ. ήσω· (κοσμέω) ἀντιδιατάζω, ἀντετοιμάζω, ἀντιστολίζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως στολίζω, διατάζω, ἑτοιμάζω.

Ἀντικόσμησις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαῖον στόλισμα, διάταξις, ἑτοιμασία.

Ἀντικραύζω, Μ. -κεκράξομαι (κραύζω· ἀνμλ.) ἀντιφωνάζω· ἐξ ἐναντίας φωνάζω· Ἰώσηπ.

Ἀντικρατέω, Μλ. -τήσω· ἀντεξουσιάζω· Ἀναλεκτ. Γ'. 170. »Μήτερ, μητρυιῆς τρόπον ἀντικρατοῦσα.«

Ἀντικρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) κρίνω τὸ ἐναντίον· ἀντικαραβάλλω, ἀντισυγκρίνω· (ῐνω) ἀφ' οὗ παραβάλλω, συγκρίνω.

*Ἀντίκρισις, εως, ἡ = ἀπόκρισις.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἀμπωμα, ἀντικούντημα· ἐναντίωσις, ἀντώθησις, ἀποδίωξις· Πλούχ. ἐκ τοῦ

Ἀντικρούω, Μ. σω· (κρούω) ἀντικουντῶ, ἀντισπρώχνω· 2) ἀμτβ. ὡς τὸ ἀντικόπτω· 2. Παρὰ Δμτ. δὲ καὶ Θεόδ. πάτχω, παθαίνω ἐναντιόντι, δυστύχημά τι.

Ἀντικρύ, καὶ Ἀντικρύς· ἡ ὀρθότ. κατὰ τοὺς ἀρίστους Γραμματικούς. ἀντικρυς ὅπερ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς χρήτιμον. Ετμ. Γρμματ. Ἑλλ. Τμ. 2. σλ. 289. Ἐπίρρημα (πιθανῶς παρὰ τὸ ἐντεῦθεν·) οἱ πάλαι Γραμματικοὶ διακρίνουσιν ἄμφω τοὺς τύπους ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν των· τὸ ἀντικρύ καὶ, καταντικρύ λέγεσθαι θέλοντες καὶ διὰ τοῦ, ἐξ ἐναντίας αὐτὰ ἑρμηνεύοντες· τὸ ἀντικρὺς δέ, διὰ τοῦ, φανερῶς, διαρρήδην, ἐξηγούντες. Ἀμμ. σλ. 17. Ετμ. μγ. σλ. 114, 21. Ἀνέκδ. ΒΚΚ. 1, σλ. 408, 27. Σχολ. Ἐνυετ. Ἰλιάδ. Γ, 369. Φρυν. ἐπιτ. σλ. 443. Θμ. Μαγι. σλ. 83. συνάδουσι οὖν τῇ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων χρήτει αὐτοῦ τῇ ὁμολογίᾳ τῶν Γραμματικῶν διακρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀμφοτέρους τοὺς τύπους αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

1. Ἀντικρύ· Ἀντίκρυτα, ἀγάντιμα, ὡς τὸ ἄντην· ἀντικρὺ μάχεσθαι· Ἰλιάδ. Ε, 130. Ἀντικ. μεμαώς· Ν, 137. Η, 362. ἥλιτε δὲ καὶ γενικῇ· Ἕκτορος ἀντικρύ. Θ, 301 (ὁστ. οὐδέποτε συντάσ.) οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θεόδ. 1, 102, 7, 26. Δμτδ. κατὰ Καλλι. σλ. 1221. Β. ἱστορ. παρὰ Πλάτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Ἰδὲ Ruhk. ἐν Τιμ. σλ. 37. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἀττικ. χρῶνται κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τῷ καταντικρύ, μᾶλλον τοῦ, ἀντικρύ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἷον· Πλουτχ. Ἀρ. καὶ Ἀππι. εὑρηται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ τὸ ἀντικρὺς καὶ καταντικρύς. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 444. — 2) Πρ' Ὁμ. καὶ = ἀντικρύς, κατ' εὐθύ· Ἴσια, ἴσια πέρα, προδέτει συνήθ. συνταστόμ. Ἀντικρὺ οἱ ὦμου Ἰλιάδ. Δ, 481. παραβλ. Ε, 74, 189. καὶ Ὀδσ. Χ, 16. Ἀντικ. κατὰ μέσσον· Ἰλιάδ. Π, 285. ὄφεν — 3) καὶ ὅλως, καθόλου, Ἀντικ. ἀπαράσειεν, Ἰλιάδ. Π, 116. παραβλ. Ρ, 49. Ψ, 673. Ὀδσ. Κ, 162. Τ, 453. καθ' ἃ ἡ Ἀττ. χρῆτις τὸ ἀντικρυς ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἦν ἀγνωστος τῷ Ποιητῇ· Ἀντικρὺ μακάρεσσιν εἶεν = ἄντα καὶ ἄντην· εἰς δήλωσιν τῆς ὁμοιότητος. Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1612.

Ἀντικρυς· ἀπ' εὐθείας· ἴσια· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε, παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· »ἀντικρυς ἰὼν παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.« Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 273. Β. παραβλ. Θεόδ. 2, 4. Ἀρποκρ. Αυτ. 1070. Ἑκκλ. 281. ὄφεν 2) ὅλως, καθόλου· σαφῶς, φανερῶ· Ἀντικρυς καὶ διαρρήδην, Ἀττικ. καὶ σαφῶς. Δμτδ. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου ἐτέ ὅτε· Παρεκρῆμα, πάραυτα, ἄνευ ἀναβολῆς. Ἀξιοχ. 3, 8. ἀπαύτως καὶ, εἰς τὸ ἀντικρυς· (τοῦ ἀντικρύ ἢ λήγουτα παρ' Ὁμ. ἐν ἄρτει μὲν μακρά, ἐν καθέσει δὲ βραχεῖα, σπανίως μέντοι τὸ δεύτερον· »μήτι σύγ' αὖθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι.« Ἰλιάδ. Ε, 130. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ τὸ υ κατ' ἀμφότερα ἀεὶ βραχύ.)

*Ἀντικρύς ἢ ἀντικρυς· ἰδὲ ἀντικρύ.

Ἀντικτάομαι, Μ. ήτομαι· (κτάομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀποκτῶ τι.

Ἀντικτερίζω, Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θάπτω.

Ἀντίκτησις, εως, ἡ· (Ἀντικτάομαι) κτῆτις· ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἄλλου, ἢ ἀντὶ δι' ἄλλο. Πλουτ. Σ., σελ. 880.

Ἀντικτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύει. Αἰσχύλ.

Ἀντικτυπέω· Μλ. -ήσω· (κτυπέω· ἀνμλ.) ἀντικροτῶ, ἀντηχῶ. Ἀναλεκτ. Α'. 515.

Ἀντίκτυπος, ου· ὁ, ἡ· ὅστις ἀντηχολογεῖ, ἀντικροτεῖ.

Ἀντικυμαίνομαι· Μλ. -κυμανθήσομαι· (κυμαίνω) χτυπῶ τὰ κύματα ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· κυροῦμαι ἀπὸ κύματα ἐναντία. Πλούταρ. »ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.«

Ἀντικύρω, Μ. κύρτω· (κύριω· ἀνμλ.) τινί· = Ἀντιάω, καὶ Ἀντιβολέω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ· Σφ. Οἰδ. Κ. 99. »οὐ γὰρ ἄνποτε πρῶτα σὺν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ἐδοιπορῶν νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἐζόμην βάθρον τόθ' ἁγιέπαρνον ποιητ. (ῡ)

Ἀντικύων, ἡ· Ἀλώπηξ.

Ἀντικωλύω, Μ. σω· (κωλύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐμποδίζω. (ῡ)

Ἀντικωμῳδέω, Μλ. -ήσω· (κωμῳδέω) παρασταίνω κωμικῶν ἐναντίαν ἄλλης κωμῳδ. γενικῶς δέ, περικαίζω τὸν περιπαίζοντά με· ἀμοιβαίως περικαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 424.

Ἀντιλαβεύς, έως, ὁ· = ἀντιλαβή.

Ἀντιλαβή, ῆς, ἡ· (ἀντιλαμβάνω) πιάσιμον· τοῦτ' ἔστι πρᾶγμα τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ κρατηθῇ τις στερεά· καὶ μεταφ. προφασις, ἀφορμή, αἰτία· πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὐρῇ εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ, ἢ μελάνῃ ἢ ὑβρίζῃ τινά· ἐξαίρετος, ἢ συνήθ. δύναμία τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἰταλ. dempolestza, λεγομένη.

Ἀντιλαγχάνω· Μλ. -λήξομαι (λαγχάνω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως λαχαίνω· κερδαίνω, ἐπιτυγχάνω, ἀποχτῶ τίποτα μὲ λαχνόν· τὸ δέ, δίκην ἀντιλαγχάνω· δικάνω, κάμνω ἐξ ἐναντίας ἐγκάλεσμα, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐναντίον μου.

Ἀντιλάζομαι, καὶ Ἀντιλάζυμαι· = Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλακτίζω, Μ. ίσω· (λακτίζω) ἀντιλοτσῶ· κλοτσῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ κλοτσᾷ.

Ἀντιλαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, λαμβάνω, παίρνω τι· Μέτ. μετὰ γεν. κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπό τι· πιάνω, κρατῶ, σφιχτοκρατῶ, ἢ κρατῶ στερεά τίποτε· ἐξουτιάζω, ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι μου τίποτε· ἢ ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω ἐδικόν μου ξένον τίποτε. Τρπκ. νοῶ, καταλαμβάνω, αἰσθάνομαί τι διὰ τῆς ὁράσεως, διὰ τῆς ἀκοῆς, ἤτοι ἀκούω, βλέπω· ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι· διαφεντεύω, βοηθῶ. Διόρ. 11, 13. μετέχω, παίρνω μέρος εἰς τι· ἐπὶ πολιτικῶν πραγμ. ἀντιλαμβάνομαι πραγμάτων· ἀνακατώνομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, εἰς τὰ πολιτικά· Πλάτ.· ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ψέγω, ἢ μαλώνω, κατηγορῶ· Ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας· ἀντιλαμβάνεταί μου, Πλατ· μὴ κάμνει ἐντύπωσιν· Ἐπὶ φυτῶν· ἀντιλαμβάνονται· ριζώνουν, πιάνουν ρίζες· παράβλ. ἀντέχομαι.

Ἀντιλάμπω, Μ. μψω· (λάμπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ξαναλάμπω· μεταφ. τινί προσέτι, Σαμπόνω, σκοτίζω τίποτα. Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκούειν· »ἡ λέξις τῷ ἀκροατῇ ἀντιλάμπει πρὸς τὸ δηλούμενον.«

Ἀντιλαμψις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ξαναλαμψις. Πλούτ.

Ἀντιλέγω, Μ. ξω, καὶ ἀντερῶ· (λέγω· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν, λέγω τὰ ἐναντία, φιλονεικῶ· Ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι· πραγματικῶς· πρός τι, περί τινος· καὶ μετὰ ἀπρμφ. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ μὴ καὶ οὐ· »οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἶηι Θεόδ. οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστατον μὴ εἶναι· Ν. διὰ. »οὐδὲν ἐγὼ

ιατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ οὐ χαρίζεσθαι». Ξνφ. Κ. π. 2, 2, 20. Συμπ. 3, 8. ἀφ' οὗ

Ἀντίλεκτος, ὁ, ἡ· ἀμοιβαιότητα ἔχων· περὶ τοῦ ὁποίου ἀντιλέγουσιν ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι· εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιλέγουσιν· ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν.

Ἀντίλεξις, εως, ἡ· ἀντιλογία· συνομιλία, διάλεξις, ἡ διάλογος· τὸ νὰ λέγῃ ἕνας καὶ νὰ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Ἀντιλεσχαίνω, Μ. αγῶ· (λεσχαίνω) φλυαρῶ ἀμοιβαίως· τὸ ἐκ τοῦ τουρκικ. κόφτω λάφια.

Ἀντιλέων· οντος· ὁ· (λεων) ὡς τὸ ἀντίθεος, ἀντιεύων· ὅμοιος μὲ τὸν λέοντα.

Ἀντιληπτικός, κή, κόν· (λήγω) Ἰάμβον, ἡ λυρικοῦ στίχου εἶδος· παρὰ τῷ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 248.

Ἀντίληξις, εως, ἡ· (ἀντιλαγχάνω) ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα, κατηγορία.

Ἀντιληπτέος, ἑα, ἑον· ρήματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλαμβάνω· πρέπει νὰ πιάνῃ, κρατῇ στερεά, νὰ μεταχειρίζηται τι· «τῶν πραγμάτων ἀντιληπτέον». Δημ.

Ἀντιληπτικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πιάνῃ, κρατῇ στερεά, εἰς τὸ νὰ ψέγῃ, μαλώνῃ, προσωποδέρνῃ, κατηγορῇ· «δύνεμις ἀντιληπτικὴ πληγῆς ἀέρος δι' ὠτός.» Πλούταρχ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ· (ἀντιλαμβάνομαι) βοηθός, ὑπερασπιστής· διαφεντευτής· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀντίληψις, εως, ἡ· (ἀντιλαμβάνω) τὸ νὰ λαμβάνῃ, πέρνῃ τι τίποτε ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως· «... εἰδέναι χρή, ὅτι, τοὺς κάτω ἢν μὴ ἐμίνωσι, χαλεπώτερον ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡρείων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλαττα τῇ ἠπείρῳ δίδωσιν». Θκδ. 1, 120. — 2) ἀντιλαμβάνομαι· μέσ. τὸ νὰ λαμβάνῃ, δέχηται διὰ τῶν αἰσθητηρίων· αἰσθάνηται, καταλαμβάνῃ, ἐννοῇ· «συνεργὸν ὀφθαλμοὶς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν.» Φιλ. περὶ Κόσμ.· Τὸ νὰ πιάνηται, κρατῆται τις ἀπό τι· «παρέχω τινὶ ἀντίληψιν ἑαυτοῦ» δίδω εἴς τινα τίποτε, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάνηται, κρατᾶται· «τὰς δὲ (τρίχας) ἐν τῷ τραχήλῳ, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτην ἀντίληψιν ᾖ». Ξνφ. Ἱππ. 5, 7. «ὅθεν αἰτία, ἀφορμή, πιάσιμον εἰς τὸ νὰ κατηγορῇ, ψέγῃ, ὑβρίζῃ, τιμωρῇ, μαλώνῃ, ἀντλεῖ» «πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες οἱ νόμοι» καὶ «ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον». Πλούτ.· Τὸ νὰ βοηθῇ, ὑπερασπίζεται, διαφεντεύῃ τίς τίποτε· «ἐπιβοησόμενος τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ συμπάθειαν.» Ἐπὶ Φυτῶν· τὸ νὰ πιάνῃ ρίζας. Θφρστ. Αἰ. Φ. 1, 6.

Ἀντιλιτανεύω, Μ. εύσω· (λιτανεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Ἀντιλόβιον, ου, τό· (λοβός) τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὠτίου· τὸ κοινότ. τραγανόν. Πολυδ. Β. 82.

*Ἀντιλοβίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

*Ἀντιλογάω· Μλ. –ήσω· = ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία, ας, ἡ· (ἀντιλέγω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντία ὁμιλία· φιλονεικία παρ' Ἡροδ. Θ'. 87. «εἰδὲ ἡμέων ἀληθέως δεδέμενοι πολιορκέουσι, ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν.» Εἰς ἀντιλογίην παρέχειν τι διὰ στόματος ἐξέτασις καὶ ἔρευνα κρισολογουμένου πράγματος ἐμπροσθεν τοῦ Κριτοῦ· τὸ Λατιν. disceptatio· «τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἐδόκεον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, καὶ σὺ χρήμασι ἐπεπείθεσαν διωθέεσθαι.» Θκδ. 9, 88. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις πραγματικῶς. Θκδ.

Ἀντιλογίζομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι) ἐξ ἐναντίας, στοχάζομαι, λογαριάζω συλλογίζομαι, σκέπτομαι περί τινος· ξαναστοχάζομαι· Ξεν. Ἑλλ. ζ'. ε'. «Ἠλεῖοι ἐκέτευον ἐμβαλεῖν, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀντελογίζοντο, ὅτι δυσεμβολώτατη ἡ Λακωνική.»

Ἀντιλογικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀντιλέγῃ, φιλονεικῇ· σοφιστικός. — 2) ἡ ἀντιλογική, ὑπκμ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ τέχνη εἰς τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· σοφιστική. Ἐπίρρ. ἀντιλογικῶς. Πλάτ.

Ἀντίλογος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ὅστις ἀντιλέγει, φιλονεικεῖ. Εὐριπ. Ἑλ. 1156.

Ἀντιλοιδορέω, Μλ. ήσω (λοιδορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως λοιδορῶ, ὑβρίζω, καταλαλῶ.

*Ἀντίλοχος, ὁ· Ὄνμ. Κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ.

Ἀντιλυπέω, Μλ. –ήσω (λυπέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πικραίνω· ὀξεν.

Ἀντιλύπησις, εως, ἡ· τὸ νὰ λυπῇ, πικραίνῃ τίς τινα ἀμοιβαίως. Γραμματ.

Ἀντίλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἐναντίος εἰς τὴν λύραν· ἢ ὅστις συμφωνεῖ μὲ τὴν λύραν· ἀνάλογος, ἢ σύμφωνος μὲ τοὺς τόνους τῆς λύρας· «ὡς τὸ, ἀντίλυπος». Σοφοκλ. Τραχ. 643.

Ἀντίλυτρον, ου· τό· λυτρωτικόν, ἐλευθερωτικὸν μέτρον· ἐξαγοραστικόν, «ἐξεσκλαβ,ότικον». Ὀρφ. Λαπ. ΙΕ'. 84.

Ἀντιλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω· (λυτρόω) δίδω τι ὀπίσω, ἀφίνω ἐλεύθερον πέρνωντας δι' αὐτὸ τίποτε — 2) Μέσως Ἀντιλυτρόομαι· ἐξαγοράζομαι.

Ἀντιμαίνομαι· Μλ. –μανήσομαι, οὐχὶ ἀντιμανοῦμαι (μαίνομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μαίνομαι, τρελαίνομαι.

Ἀντιμανθάνω· Μλ. –μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, μανθάνω.

Ἀντιμαρτυρέω, Μλ. –ήσω· (μαρτυρέω) Τινός, Τινί, Πρός τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ τὸ ἐναντίον μαρτυρῶ. Πλουτρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμαρτύρησις, εως, ἡ· ἀντιμαρτύρημα· τὸ νὰ μαρτυρῇ τις τὸ ἐναντίον. (ῠ)

*Ἀντιμαρτυρομαι (μαρτύρομαι) = ἀντιμαρτυρέω. (ῠ)

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀντιμάχηται, ἀντιπολιμῇ, ἀντιφιλονεικῇ τις. Διον. Ἅλικ. (ῠ) καὶ

*Ἀντιμαχητής· οῦ, ὁ· ὅστις ἀντιμάχεται τίποτε. Χρτχ Σβλ. παρὰ τό

Ἀντιμάχομαι· Μλ. –μαχήσομαι (μάχομαι· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν (ᾰ) ἀφ' οὗ

Ἀντίμαχος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιμάχεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἀντιπολεμεῖ· ἐξαιρ. ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. — 2) τὸ ἀρσενικὸν ἀπ' Ὅμ. πολλάκις ὡς κύρ. ὄνομα.

Ἀντιμεθέλκω, Μ. ξω· (ἕλκω) τραβῶ, σύρω τι ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος· ἀντιτραβῶ.

Ἀντιμεθίστημι, Μ. –μεταστήσω (ἵστημι) σηκόνω τίποτε ἀπό τι μέρος καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ ἐναντίον, ἢ ἀντικρυ.ὸν μέρος· βάλλω τι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν θέσιν του, μεταβάλλω· «περῶν ἐνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι.» Ἀρστφ. Θσμφ. 362. Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ παρκμ. β'. βάνομαι, ἔρχομαι· στέκομαι εἰς τὸν τόπον ἄλλου ἢ αὐτὸς δι' ἄλλον· πηγαίνω, βαίνομαι, στέκομαι εἰς τὸ ἀντικρυνὸν ἢ ἐναντίον μέρος· ὑποχωρῶ, ἤτοι τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιμειρακιεύομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (μειρακιεύομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς παιδόν.

Ἀντιμελίζω, Μ. ίσω· (μελίζω) τινί· ἀμιλλῶμαι, ἢ συνερίζομαι μέ τινα, εἰς τὸ ψάλσιμον, τραγούδημα, ἢ παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου, ποῖος τῶν δύω μὰ νικήσῃ. Jac. ἐν Ἐπιγρ. ζ, 90, Α.

Ἀντιμέλλω· Μλ. – μελλήσω (μέλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βραδύνω, ἀργοπορῶ· ἀναβάλλω τὸν καιρόν.

Ἀντιμέμφομαι, Μ. ψομαι· μέσ. ἀποθ. (μέμφομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μέμφομαι, ἐλέγχω, κατηγορῶ.

Ἀντιμένω, Μ. νῶ· (μένω) ἐναντιόνομαι, μένω σταθερὸς κἰς τι. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 7.

Ἀντιμερίζω· Μ. –σω· (μερίζω) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας μερίζω, διαιρῶ· Ἀνέλεκτ. Β'. 12.

Ἀντιμεσουρανέω· Μλ. –νήσω (οὐρανός) εὑρίσκομαι, ἢ εἶμαι εἰς τὸ ἀντιθέσιμον κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ἀντίθετον τῷ μεσημβρινῷ ἄστρον. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμεσουράνημα, τος, τό· ἢ ἀντιθέτως εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ στάσις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀντιμεταβάλλω, Μ. ελῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μεταβάλλω, ἀλλάζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ· ἐναντία μεταβολή, μετατροπή, ἀλλοίωσις κατ' ἄλλον τρόπον, μεταμόρφωσις.

Ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ· (μετατίθημι) ἀντιμετατόπισις, ἐναντία ἢ ἐξ ἐναντίας θέσις, βάλσιμον τινος εἰς ἄλλον τόπον.

Ἀντιμεταλαμβάνω, Μ. – –λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως μετέχω· παίρνω μέρος. Ἰώσηπ. Παθητ. μεταλλάζομαι ἢ μεταμορφόνομαι· Ἀκαδ. Βιβλ. 2, σλ 540. 21. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ 504. ἀφ' οὗ

Ἀντιμετάληψις, εως, ἡ· τὸ νὰ μετέχῃ λαμβάνῃ τις μέρος ἀμοιβαίως. 2) μεταβολή, ἄλλαγμα· Πλούτ. «ἀντιμετάληψις τῶν βίων», μεταβολὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς· εἰ γένοιτο νὰ λαμβάνῃ, δέχεται τις τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι πρέπει, ἢ θέλει καὶ τ.τ. — 3) ἀντιμοιρή, ἀνταπόδοσις.

Ἀντιμεταλλεύω, Μ. σω. (μεταλλεύω) = ἀντιδιορύσσω· τρπ. «ἀντιμηχανῶμαι, ἀντεπιβουλεύω· ἐπιβουλεύω ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐπιβουλεύει· Παρμ. Σκάπτω λάκκον ὁ ἐκεῖνον, ὅστις ἔσαψε ἢ σκάπτει δι' ἐμέ, ἑτοιμάζω καὶ ἐγὼ ῥάμματα διὰ τὴ γοῦλα του.

Ἀντιμεταρρέω. Μλ-ρρεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχω, χύνομαι.

Ἀντιμεταστάω, Μλ-στήσω· (στάω) = ἀντιμεθίστημι (στάσω).

Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ· (ἀντιμεθίστημι) = ἀντιμετάθεσις· τελεία μεταβολή — 2) = ἀντιμετάβασις· τὸ νὰ μεταβῇ, ἀπερχθῇ τις εἰς τὸ ἐναντίον ἢ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντιμετάταξις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀλλαγὴ τῆς θέσεως, ἢ τῆς ἀντιπαρατάξεως τοῦ στρατεύματος ἐναντίον τῆς τάξεως καὶ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ· ὅλ. τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τὴν παράταξιν ἢ θέσιν τοῦ στρατεύματός του, καθὼς τὴν ἀλλάζει καὶ ὁ ἐχθρός. Διον.τ. Ἅλικ. πρβλ τό

Ἀντιμεταπάσσω, Μ. ξω. (πάσσω) ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω τὴν θέσιν, τάξιν τινος· ἐξαιρ. τὴν ἀντιπαράταξιν ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ στρατεύματος εἰς μάχην, ὅταν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἄλλαξε τὴν ἐδικήν του.

Ἀντιμεταχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) μετατοπίζομαι, ἀφίνω τὸν τόπον μου καὶ ἀπέρνω εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· «ἀντιμετεχώρησε ταῖς ἐλπίσι· κάμνω πάλιν τόπον 'ς τὲς ἐλπίδες, ἤτοι ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω. Ἰωσ.

Ἀντιμέτειμι· (εἰμι) = Ἀντιμετέρχομαι.

Ἀντιμετέρχομαι. Μλ-τελεύσομαι (μετέρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ, πασχίζω νὰ ἀποτύχω τι ἐν ᾧ καὶ ἄλλος πασχίζει νὰ κατορθώσῃ τὸ ἐδικόν.

Ἀντιμετρέω, ῶ, Μ. ήτω. (μετρέω) πάλιν ἢ ἐξ ἐναντίας, μετρῶ, ἀνταποδίδω τι· ἀφ' οὗ

Ἀντιμέτρησις, εως, ἡ· τὸ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως μέτρημα, ἀνταπόδοσις.

Ἀντιμέτωπος, ὁ, ἡ· (μέτωπον) ὅστις στέκει μέτωπον πρὸς μέτωπον· καθόλου ἢ ἴσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντάρυτα· καθ' ὅλου ἐναντίως· ὡς τὸ ἀντιπρόσωποι· ἱστάμενοι κατ' ἐναντι.

'Αντιμηνίω, Μ. ἰσω. (μηνίω) ἐξ ἐναντίας θυμόω, ὀργίζομαι· ἀντιθυμόνω, ἢ θυμένω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου (-υ-υ-)

'Αντιμηχανάομαι, Μ. νήσομαι· μέσ. ἀποδτ. (μηχανάομαι) ἑτοιμάζομαι, ἀμοιβαίως, μεταχειρίζομαι ἐξ ἐναντίας μηχανάς, δολιότητας, ἀπάτας. Ἡρόδ. 8, 52. ἀφ' οὗ

'Αντιμηχάνημα, τος, τό· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαία ἑτοιμασία, δολιότης, ἀπάτη. (g)

'Αντιμίμησις, ἡ· (μίμησις) τὸ νὰ μιμῆταί τις τι ἢ τινα ἐξ ἐναντίας· τὸ νὰ μιμῆται τὰ στρατηγήματα τοῦ ἐχθροῦ. Θουκυδ. Ζ'. 63. (-υ--υ)

'Αντίμιμος, ου· ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τινά ἀμοιβαίως· — 2) παθητ. κατὰ μίμησιν κεκαμωμένος, κατασκευασμένος. Ἀριστοφ.

*'Αντιμίνοιον, τό. Ῥωμαϊ. Δεξ. σημαίνουσα τὴν τράπεζαν περὶ τὴν ὁποίαν καθηνται εἰς τὸ δικαστήριον οἱ κριταὶ καὶ θεωροῦσι τὰ δικαίσιμα πράγματα. Σουϊδ. παρὰ τοῖς Ἑκαλ. δὲ· σθόνιον ἐζωγραφισμένην ἔχον ἐπ' αὐτῷ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης.

'Αντιμισέω, Μλ-σήσω. (μισέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· μισῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ μισεῖ, ξαναμισῶ.

'Αντιμισθία, ας, ἡ· (μισθός) ἀντιπληρωμή.

'Αντίμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ὅστις ἀνταμείβει διά τινος τι· ὅστις δίδεται εἰς τόπον μισθοῦ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 285.

'Αντιμισθώτός, οῦ· ὁ, ἡ· (μισθόω) ὅστις μισθώνεται εἰς τόπον ἄλλου.

'Αντιμνηστεύω. Μλ. -εύσω. (μνηστεύω) ζητῶ νὰ μοί δώσουν εἰς γάμον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ ἄλλοι· εἶμαι ἀντίζηλος· τὸ ἰταλ. ριβαλιζάρω. Διόδ. Σικ.

*'Αντιμισθόν· ἀντὶ τοῦ, ἀνταμοιβή. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 52.

'Αντιμοιρέω, Μλ-ήσω. (μοῖρα) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας, διαμοιράζω· λαμβάνω, παίρνω ἴσον μερίδιον μὲ ἄλλον.

'Αντιμολεῖν, ἀπρμφ. β'. Ἀόρ. τοῦ ἀντιβλώσκω· (μολεῖν, ἀνμλ.) τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς ἀπάντησιν τινος· πορεύομαι, ὑπάγω ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος.

'Αντιμολία, ας, ἡ· ἰδὲ 'Αντιμολία.

'Αντίμολπος, ὁ, ἡ· (μολπή) ὅστις ἠχεῖ ἐναντίως, ἤτοι τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἀντενεργεῖ εἴς τι. 'Αντίμ. ἔκος ὕπνου· τραγῳδὲ ἀντιπνιωτικὲ· ἤτοι τὸ ὁποῖον θεμώχνει τὸν ὕπνον. Αἰσχύλ. καὶ ἀντίμολπος ἀλολυγῆς κωκυτός. Εὐρπ. Ἐρήνος, ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ στεναγμούς.

'Αντίμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὅστις σχηματίζει, κάμνει μορφάς, εἰκονίσματα, ζωγραφίζει κατὰ μίμησιν· 2) παθητ. σχηματισμένος, ζωγραφισμένος ἀπαράλλακτα μὲ τὸ πρωτότυπον· ὅμοιος, ὡς τὸ ἰσόμορφος. Λευκ. ἐπὶ τῶν κατόπτρων. Ἐπῤῥ. ἀντιμόρφως.

'Αντιμυκάομαι, Μλ-ήσομαι (μυκάομαι) ἀντιμουγγρύζω, ἀντιουρλιάζω.

'Αντιμυκτηρίζω, Μ. σω. (μυκτηρίζω) ἀντιπερπαίζω, ἀντιπεριγελῶ.

'Αντιμωλία, σίκη· (μῶλος) κρίσις, κριτολόγημα, ὅταν παρουσιάζωνται καὶ οἱ δύο κριτολογούμενοι εἰς τὸ κριτήριον· βωσιδίως καὶ ἀντιμολία· παρὰ τὸ μολεῖν· παραβλ. 'Ετερομόλιος.

'Αντιναυπηγέω, ῶ. Μ. ήσω. (ναυπηγέω) ἐξ ἐναντίας, κτίζω, κατασκευάζω πλοῖα, ἑτοιμάζω στόλον. Θουκ. Ζ'.

Αντινήχομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποδτ. (νήχομαι) ἀντικολυμπῶ, ἀντιπλέω. Πλούτ. πλεῖ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντενήχονται.

'Αντινικάω, Μλ-ήσω (νικάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως νικῶ.

*'Αντινοέω. Μλ. ήσω (νοέω) ἐναντία, ἢ διαφορετικὰ στοχάζομαι.

'Αντινομία, ας, ἡ· (νόμος) ἀντίφασις νόμου· ὅταν ὁ νόμος ἀντιφάσκῃ αὐτὸς καθ' ἑαυτόν· τοῦτ' ἔστιν εἶναι συγγραμμένος τόσον σκοτεινὰ ἢ ἀμφίβολα, ὥστε οἱ κριτολογοῦμενοι δύνανται νὰ τὸν ἑρμηνεύσι καθ' εἰς ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ πρὸς τὸ συμφέρον του.

'Αντινομικός, κή, κόν· ὅστις κλίνει εἰς ἀντίφασιν νόμου καθ' ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον τινὰ νόμον ἀντιφάσκοντος. Πλούτ. κλῆντινομικὸν ζήτημα.α

*'Αντινομοθετέω. Μλ. -ήσω. (νομοθετέω) δίδω νόμους τῷ ἀκαίῳ, ἢ ἄλλοις νόμοις ἐναντίους.

*'Αντίνοος, ὁ, ἡ (νοῦς) ὅστις στοχάζεται τὸ ἐναντίον. — 2) ὁ 'Αντίνοος παρ' Ὁμ. ὄνμ. κύρ.

'Αντινουθετέω, ῶ. Μ. ήσω. (νουθετέω) τὸ ἐναντίον ἢ ἐξ ἐναντίας νουθετῶ, συμβουλεύω.

'Αντίνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὅστις ἔχει γυρισμένην τὴν ῥάχιν πρὸς ἄλλου ῥάχιν· ῥάχιν πρὸς ῥάχιν, ἢ πλάτες μὲ πλάτες. Διόδ. Σικ.

'Αντιξοέω, Μλ-ήσω· ποιητ. ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, στέκομαι ἐνάντιος, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω. Πίνδ. Ὀλ. Π'. 47. «Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖσ· κυρίως δὲ ἀντιῤῥοκανίζω τοῦτ' ἔστι ξύλον ξύλον μὲ τὴν ῥυκάνην (μὲ τὸ ῥοκάνι τὸ τουρκβ. ῥεντές)· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος.

'Αντίξοος, ὁ, ἡ· συνῤῥμ. ἀντίξους· ὁ, ἡ· ουν, τό. Ἰων. ἀντέξος, ὁ, ἡ· (ἔξω) κυρίως ἐναντία ῥοκανισμένες, τουρβ. ῥεντισμένος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 79. κλοῖρα ζοοῖς ἀντίξοα γόμφοισιν· ὅ ἐστιν, ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε νἰνὰ συμβάλλονται ἐναντία συναρμόζειν ἀλλήλοις· ἢ τὰ ἀντεξέμενα τοῖς σφηνίν· εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέπει τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν· παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι δὲ· ὅστις ἐναντιόνεται, ἀνθίσταται, ἀντιλέγει, ἀντιστέκεται. Ἡρόδ. ὅστις φεὶ τῷ συνήθει τύπῳ χρῆται. 7, 192. κέλπίσκιτες ὀλίγας τινας σφι ἀντιξόους ἔσεσθαι νέκας· καὶ 218. κέλπόμενοι γὰρ οὐδέν σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐλειπησαν στρατῷ.α Ἡρόδ. «Ἀντίξοος γνώμην· ἡ ἐναντία. Παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἐλέγετο ὁ Ξένος. Ἡρόδ. Ζ'. 192. καὶ 218.

'Αντιξύω, Μ. ύσω. (ξύω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξύω (μ).

'Αντίον, ὡς Ἐπῤῥ. = ἀντην, ἐναντίον, 'Αντίκρυ. Ὅμ. πάντίον ἴζον 'Οδυσσῆοϊ· καὶ, πάντίοι αὐθάνω, καὶ, πάντίον ἐλθεῖνα· κυρίως ὅμως Οὐδέτ. τοῦ 'Αντίος· ὅπερ ἰδέ.

'Αντίον, ου, τό· παρὰ τοῖς Ἄλεξ. τὸ παρ' Ὁμήρ. Καινῶν· παρ' ἡμῖν σύνηθ. 'Αντί, εἰς τὸν ἀργαλειόν των ὑφαντῶν.

'Αντίος, α, ιον. (ἀντί) ἀντικρυνός· ἐναντίος, ἀντικείμενος· παρ' Ὁμ. ἐπὶ παντὸς, τὸν ὁποῖον ἀπαντῶ τις, τόσον ἐχθρόν, ὅσο καὶ φίλον· καὶ ἐπὶ παντὸς, ὅστις στέκεται, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἀντίκρυτα· ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη καὶ τ. τ. Πολλάκις μετὰ γεν. 'Αγαμέμνονος, Ἕκτορος ἀντίος. Ἔτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ πτωτικοῦ τιθέμενον· κὸ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἄναντες.α Ὀδσ. Π. 14. σπανιώτ. μετὰ ὅστε. ἡτῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων..α Ἰλδ. Ν, 20. ὅπερ πρῶτον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττκ. εὐχρηστότερον. Μεταφρ. πάντῃ διαφορετικὸς, τοὐτοις ἀντία γνώμη. Ποιητ. ἐν Εὐρπ. Ἱκτ. σλ. XIV. οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι. Ἡρόδ. 9, 62. Τὸ δὲ παρὰ Ξνφ. Ἀναβ. ε'. ε'. 34. «πολὺ ἀντίοι εἰσὶν, ἢ οὓς ἐγὼ ἤκουσα· δηλ. πάντῃ διαφορετικοὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἤκουσα ἐγώ· κατὰ παρηλλαγμένον συντάξ. σχῆμα. Ὡς Ἐπῤῥ. χρῆται Ὁμ. ἐξαιρ. καὶ Ἡρόδ. τὸ οὐδέτ. ἀντία καὶ ἀντίον ὡς τό, ἀντην καὶ ἄντα· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. μόνον ἐν τῇ συντξ. ἀντίον αὐδᾶν, ἀντιλέγειν, ἀνταποκρίνασθαι, ἐπιπολάζει ἡ αἰτιατ. τοῦ πρόσ. Κύρηται μέντοι καὶ, σάθεν ἀντίον εἰπεῖν. Ἰλδ. Α, 230.

'Αντισατέω, Μλ-ήσω. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 640.

'Αντιόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις φρονεῖ ἐναντία.

'Αντιοχεύω, Μ. Μλ-εύσω· (ὀχεύω) φέρω, ἢ κουβαλῶ τι εἰς τὸ ὄχημα, ἤτοι ἁμάξι, ἐναντίον ἢ ἐξ ἐναντίου. Παθητ. ἀντιοχεύομαι, ἔρχομαι, καθήμενος εἰς τὸ ὄχημα, ἐναντίον ἢ ἀπάντησίν τινος. Ἀνάλεκτ. Β'. 418.

'Αντιόω, ῶ. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἀντιῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀντιάω· εὐχρηστος παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. παρ' Ἡρόδ. μέντοι ἀεὶ ὡς μέσ. ἀποδτ. ἀντιόομαι· ἀπαντῶ, συναντῶ, κατὰ φίλ. τε καὶ ἐχθρ. σημα. ὅστε συντασόμ. Αἰτιατ. δὲ μόνον π.. συνδέμενοί τε ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην..α Ἡρόδ. 9, 7, 2. περὶ οὗ παρβλ. Schweigh. κατὰ πολεμικὴν σημασ. δὲ = ἐναντιόομαι.. καὶ νικήσαντες μάχῃ τοὺς ἀντιουμένους· εὗρον γὰρ ἀντιουμένην στρατιὴν οὐκ ὀλίγην. Ἡρόδ. 4, 1. καὶ ἄλλχ. Κρυδ. Γρηγ. σλ. 535.

'Αντιπαγής, ές, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) καρφωμένος, μπηγμένος, χτισμένος ἀντίκρυτα, ἢ ἐξ ἐναντίας.

'Αντιπάθεια, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ψυχικὴ κλίσις, ἢ πάθος ἐναντίον πρός τι ποτε· ἀρα τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ τί ποτε, ἀρα ἀποστροφή· 2) τὸ νὰ πάσχῃ τις διὰ κάνεν κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε. Αἰσχύλ. Δικλ. Γ'. 16. «ἀντιπάθειαν κακῶν.α (g) παρὰ τό

'Αντιπαθέω, ῶ. Μλ. ήσω. ἔχω ἀντιπάθειαν. Λῤῥοδ.

'Αντιπαθής, ές, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις ἔχει ἀντιπάθειαν πρός τί ποτε. Ἐπιγρ. «ἀντιπαθὴς γίμην· ἡ ἐναντία. 2) 'Αντιπαθές, τό, = 'Αντιπάθεια.

'Αντιπαίζω, Μλ.-παιξοῦμαι (παίζω) τινὶ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παίζω, ἢ ἀστεΐζομαι, μεταῤῥίζομαι, χαρατεύω. Ξενοφ. «οἱ λαγωοὶ ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους.α

'Αντίπαις, δος, ὁ· ἡ (παῖς) παιδί, ἢ κορίτσι αὐξημένον, τὸ ὁποῖον ἀπέρασε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· ὡς τὸ βούπαις καὶ πρόσηβος. Πλούτ. κ. 2) ὅστις ὁμοιάζει μὲ παιδί, ὡς τὸ ἀντίθεος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 38.

'Αντιπαίω, Μ. αἴσω. (παίω, ἀνμλ.) ἀντικτυπῶ, ξανακτυπῶ. 2) = 'Αντιπίπτω. Πολυβ. Ιβ'. 29.

'Αντιπαλαιστής, οῦ, ὁ· ἀνταγωνιστής, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν πάλην, ἀντιπαλευτής. Αἰλιαν. παρὰ τό

'Αντιπαλαίω, Μ.-αίσω· (παλαίω) τὸ παρ' ἡμῖν ἀντιπαλεύω· παλεύω μέ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Θουκυδ.

'Αντιπαλαμάομαι, Μλ-ήσομαι. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀντιμηχανάομαι.

*'Αντιπάλλομαι. Μλ-παλθήσομαι (πάλλω) χτυπῶντας που πηδῶ, ἢ πετάχνομαι ὀπίσω, ὡς τὰ ἐλαστικὰ σώματα.

'Αντίπαλος, ου· ὁ, ἡ· (πάλη) εἰς τὴν πάλην ἐναντίος· ἀνταγωνιστής, ἀντικείμενος, ἐχθρός. Ξεν. τὸ 'Αντίπαλον· τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ ἐναντία φατρία, τὸ τουρκβ. ταράφι. 2) ὅστις παλεύει διά τινα ἐναντίον εἰς τίποτε διὰ νὰ τὸ διώξῃ· ὅθεν βοηθός, διαφεντευτής· 3) Ἰσοδύναμος εἰς τὴν πάλην, μάχην. «Μάχη ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίπαλος· εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ ἷππος οὔτε ὁ ἄλλος ἐνίκησεν· οὕτω καὶ ὁ Ἀντίπαλα ναυμαχήσανται· τοιοῦτον καὶ ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 274. ὡς τό, Ἰσόπαλος. Θουκυδ. Ἐπῤῥ. ἀντιπάλως. Θκδ.

*Ἀντίπανον, τό = ἐπίβλημα. Βαλσαμ.

Ἀντιπανουργέω, Μλ-ήσω. (πανουργέω) ὁμοιβαίως μεταχειρίζομαι πανουργίας.

Ἀντιπαραβάλλω. Μ. ἀλῶ. (παραβάλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας παραβάλλω, συγκρίνω, παρομοιάζω. Πλάτ. Ἀπολ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ· σύγκρισις, παρομοίωσις τινος πρὸς ἄλλο τίποτε.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ· ἐναντία παραγγελία, ἐναντία προσταγή· 2) τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ λάβῃ τὸ ἴδιον δημόσιον ὑπούργημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ζητεῖ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. concorrenza· παρὰ τὸ

Ἀντιπαραγγέλλω. Μ. λῶ. (ἀγγέλλω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιπροστάζω· δίδω ἐναντίαν παραγγελίαν, προσταγήν: ἐξ ἐναντίας εἰδοποιῶ, δίδω εἰδησιν: ζητῶ, καταγίνομαι νὰ λάβω τὴν ἰδίαν δουλευσιν εἰς τὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ καὶ ἄλλος εἰς τὸν ἴδιον καιρόν· τὸ ἰταλ. concorrere: ἐν γένει δὲ κατ' ἐναντίαν σημασίαν τοῦ, παραγγέλλω.

Ἀντιπαραγραφή, ῆς, ἡ· = ἀντίγραμμα: ἐπὶ Βριτηρ. δέ, ἀπόκρισις ἔγγραφος εἰς τὰς ἐξαιρέσεις ἢ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ ἐναντίος περὶ τοῦ κριτολογουμένου πράγματος· τὸ ἰταλ. réplica· παρὰ τό

Ἀντιπαραγράφω. Μ. ψω. (γράφω) ἀποκρίνομαι ἐγγράφως· ἐξαιρῶ· ἐπὶ κριτηρ. εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἐναντίου· τὸ ἰταλ. réplicare. (ξ)

Ἀντιπαράγω. Μ. ξω. (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Πολυβ. ἢ Ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις· 2) ἐμετ. ἀντιπαρ. ὑπαχ. τὸν στρατόν· ἐξ ἐναντίας προχωρῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Ἀντιπαραγωγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ ὁδηγῇ τις καὶ ἐκ μέρους τὸν τὸ στράτευμα, τὸ νὰ προχωρῇ ἐξ ἐναντίας ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. Πολβ.

Ἀντιπαραδίδωμι. Μ. δώσω· (δίδωμι) ἐξ ἐναντίας, παραδίδω, ἐγχειρίζω.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατίθημι) παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις. Διον. Ἁλικ.

Ἀντιπαραΐσσω. Μ. θεύσομαι· (θέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω· προχωρῶ ἐξ ἐναντίας, ὀλίγωρα πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ περνῶ τὴν πτέρυγα τοῦ στρατεύματός του, τὸν βάνω εἰς τὴν μέσην. Ξενοφ. Ἀναβ.

Ἀντιπαραινέω, Μλ-νέσω. (αἰνέω) ἀντισυμβουλεύω.

Ἀντιπαρακαλέω, Μλ-έσω. (καλέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ὁμοιβαίως παρακινῶ, νουθετῶ, συμβουλεύω, ἐγκορδιόνω, ξαναθορρύνω τινα νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐστράβηξηκεν ὀπίσω, ἢ τὸ ὁποῖον ἀπαρκίτησε. Ξενοφ.

Ἀντιπαράκειμαι. Μ. κείσομαι (κεῖμαι)· τὸ νῦν· κεῖμαι κατενώπιον, ἢ παραλλήλως πρός τι. Εὐστάθ.

Ἀντιπαρακελεύομαι. Μ. εὐσομαι. = ἀντιπαρακαλέω. Θκδ. καὶ Ξεν.

Ἀντιπαραλυπέω, Μ. ήσω. (λυπέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως λυπῶ, βλάπτω, πικραίνω τινα. Θουκυδ. Δ'. 80.

Ἀντιπαραπλέω. Μ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως πλέω πλησίον, ἢ ἀπέναντι, τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ἀντιπαρατεταγμένα καὶ εἰς μάχην ἕτοιμα ἔχοντας τὰ καράβιά μου. Θουκυδ. δ'. 8ὅ.

Ἀντιπαραπορεύομαι. Μ. σομαι. (πορεύομαι) ἐξ ἐναντίας, πορεύομαι, περνῶ ἐμπροσθεν τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ, ὁδηγῶ τὸ στράτευμά μου.

Ἀντιπαρασκευάζομαι. Μ. σομαι. (παρασκευάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως ἑτοιμάζομαι. Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαία ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ· (παρίσταμαι) ἀνασκευή, ἀντίῤῥησις αὐστηρά, διὰ τῆς ὁποίας διϊσχυρίζεται ὁ κριτολογούμενος, ὅτι ἔχει δίκαιον ἐναντίον τῆς ψευδοῦς παραστάσεως τῆς ὑποθέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναντίου του. Σχῆμα ῥητορικόν. Ἑρμογ.

Ἀντιπαραστατικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἀντιπαράστασιν, ἀνήκει εἰς ἀντιπαράστασιν. Ῥητορ. «ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον.»

*Ἀντιπαρατροπεύω. Μλ. -εύσω. (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω ἀντικρύ κοντὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατάσσω) θέσις, κατάστησις ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐξαιρέτως τὸ εἰς μάχην ἕτοιμον στρατεύμα ἐναντίον εἰς τὸ ἐχθρικόν· τὸ Γαλλ. ordre de bataille. Γερμν. Schlachtordnung: ἐναντίωσις, ἀντίστασις.

Ἀντιπαράτασις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατείνω) ἐξάπλωσις, θέσις παράλληλος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἰς μακρὰς σειράς, εἰς μεγάλην ἔκτασιν: παραβολή, σύγκρισις.

Ἀντιπαρατάσσω· Ἀττ. -τάττω. Μλ-ξω. (τάσσω) ἀραδιάζω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματός μου παραλλήλως, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀρχίσω τὴν μάχην. Θκδ. 1.

Ἀντιπαρατείνω. Μ. ενῶ. (τείνω), ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τὸ στράτευμά μου εἰς παραλλήλους τάξεις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. 2) παραβάλλω, συγκρίνω τί μετά τινος. Πλάτ.

Ἀντιπαρατίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως παραβάλλω, συγκρίνω τί μετά τινος.

Ἀντιπαραχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) τινι ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, δίδω τόπον.

Ἀντιπαρεῖμι· (εἶμι) πηγαίνω, περιπατῶ ἐναντίον τινὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· π. χ. ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα προχωροῦν ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ μεταξύ των εἶναι ποταμός. Ξενοφ. Ἀν. Δ'. γ'. 17. «πορευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῆσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων· ἐπεὶ δ' ἦσαν κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἔθεντο τὰ ὅπλα.»

Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ· = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρεκτείνω. Μ. ενῶ. = Ἀντιπαρατείνω. Δγν. Ἀρτ.

Ἀντιπαρεξάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ ἔξω τὸ στράτευμα, παρατάττω πλησίον τοῦ ἐχθροῦ, κάμνω νὰ προχωρήσῃ: παραλλήλως πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦτ' ἔστι ἔχοντας τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα πάντοτε κατὰ πρόσωπον· ὡς τό Ἀντιπαράγω. Πλούταρχ. 2) συγκρίνω.

Ἀντιπαρέξειμι, (εἶμι) ἐξ ἐναντίας κινοῦμαι, ἐξαιρ. κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀντιπαράταξιν τοῦτ' ἔστιν εἰς μάχην. — 2) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιπαρεξέρχομαι. Μ. λεύσομαι. = ἀντιπαρειμι.

Ἀντιπαρεξετάζω. Μ. άσω· (ἐξετάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως ἐξετάζω, ἐρευνῶ, παραβάλλω, συγκρίνω. Διον. Ἁλ.

Ἀντιπαρέρχομαι. Μ. σομαι· (ἔρχομαι, ἀνμ.) = Ἀντιπαρειμι.

Ἀντιπαρέχω. Μ. ξω· (ἔχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως, προσφέρω τι ἀντὶ ἄλλου τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔλαβα: ξαναδίδω, ἀντιπληρόνω. Ξενοφ.

Ἀντιπαρηγορέω. Μλ. -ρήσω· (παρηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀναντίας, ἢ ὁμοιβαίως παρηγορῶ, συμβουλεύω, καταπείθω, καταπραΰνω.

Ἀντιπαρήκω. Μλ. -ήξω· (ἥκω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἐξαπλώνομαι. Ἀριστοτ.

Ἀντιπαριππεύω· (ἱππεύω) κινοῦμαι μὲ τὸ ἱππικόν, τὸ ἰταλκ. cavalcare, καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἐχθρόν· ὁρμῶ μὲ τὸ ἱππικὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀρριαν.

Ἀντιπαρίστημι. Μ. -ραστήσω (ἵστημι) ἀντιπαραστήνω, ἐξ ἐναντίας παρασταίνω τι, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος.

Ἀντιπαρρησιάζομαι. Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. (παρρησιάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως ὁμιλῶ ἐλευθέρα.

*Ἀντιπαρωθέω. Μλ. -ήσω· (παρωθέω) ἐξ ἐναντίας κάμνω παρωθήν, τοῦτ' ἔστι φάλλω ποίημά μου, τὸ ὁποῖον ἔκαμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος γνωστοῦ ποιήματος ἀλλάξας μόνον τὴν ἔννοιαν καὶ μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ κωμικώτερον. Στρβ. ϛ. σλ. 394.

Ἀντιπάσχω. Μλ. ἀντιπείσομαι· ἀόρ. -έπαθον· (πάσχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ὁμοιβαίως πάσχω, ὑποφέρω, ἀντιπάσχω κακά· ἔτι δὲ καί, κακῶς ἀντιπ. ὀηλ. διὰ κακὸν ὁποῦ ἔκαμα παθαίνω καὶ ἐγὼ κακόν· ὡσαύτως καὶ χρηστὰ ἢ εὖ ἀντιπ. τοῦτ' ἔστι διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ ἔκαμα ἀνταμείβομαι μὲ καλόν: Τὸ ἀντιπεπονθός· μετοχ. παρακμ. τιμωρίαι ἀνάλογοι εἰς τὴν βλάβην, ἀδικίαν, ἢ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις. Δγν. Ἀρτ. 7, 64. — 2) ἀντιπ. πρός τι· ἐνεργῶ ἐναντίον εἰς τίποτε. Διοσκ. Γ'. 70. «Πρὸς τὸ ἀντιπάσχειν ταῖς ἐπαγομέναις δυσουρίαις.» — 3) εἶμαι ἐναντίας ποιότητος, ὀηλονότι φύσεως, ἢ καταστάσεως, διαθέσεως, ἢ ἐναντίου σχήματος. Δῶρ. Σκλ. α', 40.

Ἀντιπατάγέω, Μλ. -ήσω (πατάγέω) ἀντικροτῶ, ἀντιθορυβῶ. Θουκυδ. Γ'. 22.

Ἀντιπατέω. Μλ. -ήσω (πατέω) ὑπάγω ἐναντίον, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 577.

Ἀντιπελαργέω, ῶ. Μ. ήσω· (πελαργέω) ἀντιαγαπῶ, ἀντεπιμελοῦμαι, ἀντιπεριποιοῦμαι· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πελαργοῦ, ὅς τις φροντίζει, καὶ γηροκομεῖ τοὺς γονεῖς του· ἀφ' οὗ

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ· ὁμοιβαία ἀγάπη, καὶ περιποίησις· ἐξαιρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς· «ἐκεῖνοι (οἱ πελαργοὶ) τὸν πατέρα ὑπὸ τοῦ γήρως πτεροῤῥυήσαντα περισπάντες ἐν κύκλῳ τοῖς οἰκείοις πτεροῖ, διαπάλπουσι, καὶ τὰς τροφὰς ἀψόνως παρασκευάζοντες, τὴν δυνατὴν καὶ ἐν τῇ πτήσει παρέχονται βοήθειαν, ῥῆμα τῷ πτερῷ κουφιζοντες ἐκπεπωθεν· καὶ οὕτω τοῦτο παρὰ πᾶσι διαβεβόηται, ὥστε ἤδη τινες τὴν τῶν εὐεργετημάτων ἀντίδοσιν ἀντιπελάργησιν ὀνομάζουσιν.» Βασλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. ἡ'.

*Ἀντιπελαργία, ἡ = ἀντιπελάργησις.

*Ἀντιπελάργωσις, εως, ἡ = ἀντιπελάργησις. Ἰσίδ.

Ἀντιπέμπω. Μ. ψω· (πέμπω) ἀντιστέλνω, μεταστέλνω, ξαναστέλνω, ματαστέλνω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ὁμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου πέμπω, στέλλω· ἢ στέλλω ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, ές, ἡ· (πένθος) ὅστις ἀντιπροξενεῖ πένθος ἢ λύπην. Αἰσχύλ. Εὐμ. 779. ὅπου ἄλλοι Ἀντιπαθής, ἀναγν.

Ἀντιπεπονθώς, ότος, τό· (μετοχ. παρκμ. γεν. οὐσ. παρὰ τὸ ἀντιπάσχω) ἀνταπόδοσις ἀνάλογος εἰς τὸ καλὸν ἢ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμέ τις. Παρὰ Γεωμετρ. «Ἀντιπεπονθὼς λόγος.» λέγεται ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα εὑρίσκωνται καὶ ἡγούμενοι καὶ ἑπόμενοι ὅροι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αντιπεπονθότως, Επίρρ. μὲ ἀντιμοιβὴν ἀνάλογον.
'Αντιπέρᾱ, Επίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀντιπέραν.
'Αντιπεραίνω. Μλ. ᾱνῶ (περαίνω) ἀντιτελειώνω τέποτε· ἀντιτυμπεραίνω· τρυπῶ πέρα πέρα, (ὁ Ὅμηρος παρέβλεψε ταύτας τὰς κυρίας σημασίας τῆς λέξ. καὶ ἐσημείωσεν ἁπλῶς μόνον τὴν δευτέραν κατὰ μεταφ. σημασίαν τῆς, ἀμοιβαίως ἐκτελῶ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν παραβλέψας ὡσαύτως νὰ σημειώσῃ, ὅτι, τὸ ἀντιπεραίνω πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπιφερομένην καὶ τὴν λέξ. τὸν παῖδα, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐξήγησιν· ἡ γυναῖκα, κόρην, ὅτε ὁηλοῖ ἁπλῶς τὸ συνουσιάζεσθαι· ἄνευ προσλήψεως τῶν ὁποίων λέξεων τὸ ἀντιπεραίνω ἔχει τὰς ἀκοτέρᾱ κυρίας σημασίας.)
'Αντιπέραιος, αία, αιον· ὅστις κεῖται, ἢ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος· ἐξαιρ. τῆς Θαλάσσης. οἱ τ' Ἤπειρον ἔχεν, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Ἰλιάδ. Β, 635. παρὰ τὸ
'Αντιπέρᾱν. Ἴων. ἀντιπέρην καὶ ἀντιπέρας, Ὀδυσ. 1, 100. 2, 66. ποιητ. ἀντιπέρᾱ. Ἐπίρρ. (πέραν) ἀντίκρυτα, ἀγνάντια, ἐς τὸ ἀντικρυνὸς μέρος· ἐπὶ τὸ πλησίτον μετὰ γεν. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐέ, καὶ μετὰ δοτ. Ὡς ἐπῖδ. παρὰ Μοσχῳ, 2, 9. «...ὡΐται' ἠπείρους διὰς περὶ εἰο μαχέσθαι. Ἀπολλ' ἀντιπέρην τε.α
*Αντιπερας. Ἐπίρρ. ἰδὲ τὸ προηγ.
*Αντιπέρηθεν, ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· μετὰ γενε. παρὰ τό
*Αντιπέρηι. Ἐπίρρ. Ἴων. ἀντὶ τοῦ, ἀντιπέραν. ὅπερ ἴδε.
'Αντιπεριάγω, Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, φέρω τι ὁλόγυρα· τὸ στρεφογυρίζω, τὸ γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀφ' οὗ
*Αντιπεριαγωγή, ἡ· ἀντικίνησις, κίνησις ἐναντία.
*Αντιπεριηχέω. Μλ. -ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ ὁλόγυρα.
'Αντιπεριίστημι. Μ. -στήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας, βάλλω τι ὁλόγυρα· ἐναντίον τινός· περιτριγυρίζω, περικλείω, περιαυκλόνω, πολιορκῶ· ὑπαχ. ἀτρατόν· ὅδεν στενοχωρῶ, τὸν βιάζω νὰ συμμαζωχθῇ ἢ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ἀσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἀμπώχνω ὀπίσω, περιορίζω. Ἀριστοτ. ἡ Ἀντιπερίστησις τὸ ψύχος εἴσω τὴν θερμότητα.α Μέσ. μετὰ ἀορ. τε καὶ παρακ. β'. μεταβαίνω εἰς ἄλλο τέποτε· ἐκτρέπομαι.
'Αντιπεριλαμβάνω. Μ. ψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιλαμβάνω, περικυκλόνω, περιτριγυρίζω, πιάνω τὸν τόπον ὁλόγυρα. Ξεν.
*Αντιπεριπλέω. Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) πλέω μὲ τὸ καράβι, ἀρμενίζω ὁλόγυρα εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος.
'Αντιπερίσπασμα, τος, τό· (ἀντιπερισπάω) τράβηγμα ἢ σύρσιμον ἀλλοῦ· ἔκτροπή, παραπροπή σκοποῦ τινος· τοῦτ' ἔστιν ἀποματαίωσις τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης, ἢ τοῦ πλόου ἢ πλόου Ἰταλικ. ἄλλου τινος.
'Αντιπερισπασμός, οὐ· ὁ. Πολύβ. Β'. παρὰ τό
'Αντιπερισπάω. Μλ. -άσω (σπάω) ἀντιπ. τὸν ἐχθρὸν· τοῦτ' ἔστι τραβῶ, γυρίζω τὴν προσοχήν τινος, διὰ στρατηγημάτων, εἰς ἄλλο μέρος, ἀποματαιόω τὸν σκοπεύοντα, τὰ ἐκ τοῦ ἰταλικ. καλῶ τὸ πιάνω ἢ τὸν πλάνον του, τῷ κάμνω διβερσιόνην. Πολβ.
'Αντιπερίστασις, εως, ἡ· (ἀντιπερίστημι) τὸ νὰ βάλλῃ τις τέποτε ὁλόγυρα εἰς ἄλλο τι· τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ τι πρός τινα· στάσιμον ὁλόγυρα, περικύκλωμα, περισρισμα, περίκλεισμα, στενοχώρημα· ἀντισπρώξιμον, ἀντενέργεια. Πλούτ. καὶ Ὠκελ. Α'. 14.
'Αντιπεριστρέφω. Μ. ψω· (στρέφω) στρεφογυρίζω τέποτε ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀνάστροφα· ἀφ' οὗ
'Αντιπεριστροφή, ῆς, ἡ· ἀνάστροφα, ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος στρεφογύρισμα.
'Αντιπεριχωρέω, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ ἐναντίας περικυκλόνω, περισφαλῶ, περικλείω τὸν ἐχθρόν· τὸ κοινότ. τὸν πέρνω ἀπ' ὀπίσω ἢ ἀπὸ τὲς πλάτες. Πλούταρχ.
'Αντιπεριφύκιω. Μ. ξω· (φύκιω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, περιροσίζω, ἤτοι προξενῶ ἀναψυχήν, κατάψυχον· τὸ ἰταλ. ριμφρεσκάρω (ν).
'Αντιπεριωθέω. Μλ. -ήσω· καὶ -περιώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος περιστένοχωρῶ, σπρώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κάμνω ἢ βιάζω νὰ περισφιχθῇ περισυμμαζωχθῇ "ἀφ' οὗ
'Αντιπερίωσις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ὀπίσω ὠθησις, σπρώξιμον ἐκείνου, ὅστις μὲ περικυκλόνει, μὲ περιτριγυρίζει· ὡσαύτως καὶ ἀντιπεριώθησις, ἡ.
'Αντίπετρος, ὁ, ἡ· (πέτρα) τόπον πέτρας, ἢ βρύχου ἐπίχων· ὅμοιος μὲ πέτραν, σκληρὸς σὰν πέτρα, ἢ σὰν βρύχος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 192.
'Αντιπηδάω, ῶ. Μ. ήσω· (πηδάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πηδῶ.
'Αντίπηξ, γος, ἡ· (πήγνυμι) αἴτση, κιβωτός, τὸ τουρκιὸ. σενδούκι. ν.. κάπτ/θησιν, ὡς Ἁλιεύμενος, κείλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχω κύκλω...α νομίζεται δὲ ἡ λέξις Μιτυληναία· παρ' Εὐριπ. Ἴων. 19.
'Αντιπηρόω. Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ἀκρωτηριάζω, τὸ τουρκιὸ. σακατεύω.
'Αντιπιέζω. Μ. άσω· (πιέζω) ἐξ ἐναντίας θλίβω, ξυλίβω, ἀντιξυλίγω.
'Αντιπίμπλημι. Μ. -πλήσω.(πίμπλημι, ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω.
'Αντιπίμπρημι. Μλ.-πρήσω(πίμπρημι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καίω, ἀνάπτω, κατακαίω, τέποτε.
'Αντιπίπτω. Μ. εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέφτω,ἀντιορμῶ· τροπ. ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγω· ἀπροσώπως· τὸ ἐναντίον, ἀλλέως ἢ δυστυχῶς ἀποβαίνει, γίνεται, εὐγαίνει τέποτε.
'Αντιπλαστός, ου, ὁ, ἡ· (πλάσσω) ὅμοια σχηματισμένος, καμωμένος. = τῷ ἰσοπλαστος. Σοφοκλ.
'Αντιπλέκω. Μλ. ξω· (πλέκω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας πλέκω τέποτε.
'Αντίπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρά) τοῦ ὁποίου ἡ πλευρά, ἤτοι τὸ πλάγι εἶναι ἢ στέκει ἐναντίατοῦ ἑκείνου τὸ πλάγι ἀντικρίζει πρὸς ἄλλο πλάγι· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται, κεῖται 'ς τὸ πλάγι τῆ νοτιᾶ εἰς ἄλλον.
'Αντιπλέω. Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) ἀντιαρμενίζω, πλέω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον ἢ εἰς ἀπαντησιν ἄλλου καραβιοῦ. 2) Ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, πλέω ἐνάντια εἰς τὸν ἄνεμον. Lobeck ἐν Σφκ. Αἴ. 1072.
'Αντιπληκτίζω. Μ. ίσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως χτυπῶ· μετὰ Δοτ. Σχολ. Δυν. 930.
'Αντίπληξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις ἀντιχτυπᾷ. — 2) παθ. ὅστις ἀντιχτυπιέται, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιχτυπᾶτε. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592. κἀντέπληξε ἀκαὶ στόνου βρέμουσι.α
'Αντιπληρόω, ῶ. Μ. ώσω· (πληρόω) ἀντιγεμίζω, ξαναγεμίζω· βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλλειπεν, τὸ κάμω σωστόν· ἀντιπλ. τὰς ναῦς· ἁρματόνω τὰ καράβια ἐναντίον ἐχθροῦ. Σνφ.
'Αντιπλήσσω. Μ. ξω· (πλήσσω, ἀνμλ.) ἀντιχτυπῶ.
'Αντίπλοια, ας, ἡ· (ἀντιπλέω) πλεύσιμον ἢ ἁρμένισμα ἐναντίον τινος· ἐξαιρ. ἐναντίον εἰς τὸν ἄνεμον. Τρπ. ἐναντίωσις. Πολύβ. ς'. πκατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον.α
'Αντιπνέω. Μ. εύσω· (πνέω) ἀντιφυσῶ· ἐμποδίζω μὲ ἐναντίον ἄνεμον. Ἐπὶ τῆς Μοίρας ἡ τύχης· μεταφ. ἐναντιόνομαι, εἶμαι ἐναντίος· παράβλ. οὐρίζω. Ruhnk. Rut. Lup. σλ. 123, ἀφ' οὗ
'Αντιπνοή, καὶ 'Αντίπνοια, ας, ἡ· ἐναντίος ἄνεμος. Ἡρωδιαν.
'Αντίπνοος, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντίπνους, ὁ, ἡ· ου, τό· ὅστις ψυσᾷ ἐνάντια, ἀντιφυσᾷ· τρπ. ἐναντιώνεται, ἐνεργεῖ ἐνάντια· ἐναντίος. Ἐπίρρ. ἀντιπνόως.
'Αντιποδες, ων, οἱ· ἰδὲ τὸ ἀντίπους.
'Αντιποθέω, ῶ. Μ. ήσω· (ποθέω) ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ποθῶ, λιγτῶτε μὲ πόθον· ξαναγαπῶ τέποτε. Σνφ.Ἀπ.Β'.
'Αντιποιέω. Μλ. -ήσω· (ποιέω) τινά τι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω τι· ξαναγαπῶ, ξαναπάω· ἀπαμβῶ. Ξεν. Οἰκ. Ε'. 12. ἡ γῆ τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλείστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ.α καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἀναβ. Γ'. 3. πἐπίσχον μὲν κακῶς, ἀντεποίουν δ' οὐδέν.α Μέσ. ἐντιποιοῦμαί τινος· παιχίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περὶ τι ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω ἐδικόν μου, πέρνω ξένο τέποτε καὶ φιλονεικῶ μὲ τὸν κύριόν του διὰ νὰ τὸ οἰκειοποιηθῶ· ἀμιλλῶμαι, ἤτοι συνρίζομαι, φιλονεικῶ περί τινος μὲ ἄλλον τινά· τινός, σπανιώτερον τινί περί τινος. Ξνφ. Ἀναβ. 2, 3, 23. 5, 2, 9. Παρὰ Πολυβ. ΙΒ'. 8 καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνίστημαι, ἐναντιόνομαι καὶ ἀντὶ τοῦ, πέρνω ὀπίσω τὸ ἐδικόν μου· ἀφ' ὧ
'Αντιποίησις, εως, ἡ· σπουδή, ἐπιμέλεια, πάσχιση· οἰκειοποίησις, ἁρπαγή, σφετερισμός ξένων πραγμάτων. Διον. Ἁλικ.
'Αντίποινος, ὁ, ἡ· (ποινή) ὅστις χρησιμεύει, ὠφελεῖται, ἢ δίδεται, ἢ ζητεῖται εἰς ἀντιπληρωσιν ζημίας, ἀδικίας· εἰς ἐκδίκησιν ἢ τιμωρίαν διὰ κάνεν ἀδίκημα. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 263. Λυκόφρ. 271. τὸ ἀντίποινον = ἀποινεξαγορά.
'Αντιπολεμέω, Μλ. -ήσω· (πολεμέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, πολεμῶ, κάμνω ἢ σηκόνω πόλεμον πρός τινα. συνῃ. Δοτ. Ξεν. Παιδ. Σ'.
'Αντιπολέμειος, ὁ, ἡ· ἀμφιβ. τύπος τοῦ ἀντιπόλεμος. Sweigh. ἐν Ἡρότ. 4, 134. 140.
*Αντιπολεμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιπολεμῇ, σηκόνει καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ τὸν πολεμήσῃ. Ἔξαιρ. οἱ ἀντιπολέμιοι, οἱ ἀντιπολεμοῦντες, ὅσοι ἔχουν πόλεμον μεταξύ των. «...τὰ σεωυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖ, γνώμην ἔχε τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα...ι Ἡρότ. 7, 236. καὶ 8, 68, 2. καὶ Θκδ.
'Αντιπολίζω. Μ. σω· (πολίζω) ἀντικρὺ ἢ ἀμοιβαίως κτίζω πόλιν. Ἰωσήπ. Ε'. β'. 4.
'Αντιπολιορκέω. Μλ. -ήσω· (πολιορκέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως πολιορκῶ.
'Αντίπολις, εως, ἡ· (πόλις) πόλις ἀντίξηλος ἄλλης πόλεως, τοῦτ' ἔστιν ἡ ὁποία συνρίζεται μὲ ἄλλην πόλιν νὰ γένῃ ὅμοια μὲ αὐτήν, νὰ τὴν ψιάσῃ, νὰ τὴν περάσῃ. Στράβ. Γ', καὶ Διόδ. ΙΔ'. 81.
'Αντιπολιτεία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον μέρος Ἰταλικ. Παρτίδον, τουρκιὸ. ταράφι· εἰς τινα πολιτικὴν διοίκησιν· ἐναντίος πολιτικὸς σκοπός, γνώμη ἢ πολίτευμα καὶ διοικήσεως τρόπος. Ἀντίστασις τινὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἄλλου ὁμοίου τον· φατριασμός. Γρηγ. Ναζ. παρὰ τό
'Αντιπολιτεύομαι. Μ. σομαι· (πολιτεύομαι) διοικῶ τὴν πολιτείαν κατὰ ἀξιώματα ἐναντία· ἀντιφέρομαι εἰς τὰ ἀξιώματα τῆς κοινῆς διοικήσεως· εἶμαι ἐνάντιος τινος εἰς τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, εἰς τὰ πολιτικὰ φρονήματά του· ἐγγένει, φέρομαι ἐναντίως πρός τινα, μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν, ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμέ, ὁλόους καὶ πανουργίας. Πλάτ.
'Αντίπονος, ὁ, ἡ· (πόνος) πληρωμὴ εἴς τινα διὰ τὸν κόπον του. Ἰάμβλ. «μισθὸν καὶ ἀντίπονον.α
'Αντιπορεύομαι, Μλ. -ρεύσομαι· μέσ. ῥῆμα μετὰ παθητ. ἀορ. (πορεύομαι) ἀντιπερπατῶ, ἤτοι περπατῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρός τινα ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμέ· πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος· πηγαίνω ἐναντίον του· κινοῦμαι νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὸν ἐρχομόν του, εἰς τὰ κτήματά του. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. 8. «οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον αὐτούς, ἀντιπορεύονται...ὁ ἐνεργ. τύπος ἀντιπορεύω· στέλλω ἢ ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινος, ἀμφιβάλλεται.
'Αντιπορθέω, Μλ. -ήσω (πορθέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πορθῶ· ἐρημόνω, λεηλατίζω.
'Αντίπορμος, ὁ, ἡ· (πορμὸς) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντικρὺ εἰς πορθμόν, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος πορθμοῦ. Εὐριπ. Ἴων. 1585.
'Αντιπορνοβοτικός, ὁ. Ἐπιγραφή, τὸ ἰταλικὸ τίτλος ἢ τίτλος, κωμῳδίας τινος τοῦ Δεξίππου.
'Αντίπορος, ὁ, ἡ· (πορος) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντίκρυτα· ἐξαιρ. εἰς τὸ πέραν μέρος Θαλάσσης, ἢ πορθμοῦ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν περιγιάλι· τὸ ἀντίπορθμος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 560. Πέρσ. 65. 2) ἐνεργτ. ὅστις πηγαίνει ἐναντίον, ὡς ἐρχουσιτίνες τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β. 18. «ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ βάρβαροι ἦσαν ἐπ' ἀντίπορον λόφον τῷ μαστῷ· πάνω ἀμμουδιᾶς.
'Αντίπους, ὁ, ἡ· ου, τό· γεν. οδο. (πούς) τοῦ ὁποίου οἱ πόδες εἶναι ἐνάντιοι εἰς τοὺς πόδας ἄλλου, τοῦτ' ἔστι τοῦ ὁποίου ἡ κατοῦπες πατοῦν 'ς τὰ ἐνάντιον μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὁπου πατοῦν ἄλλου ἢ πατοῦνες· λέξ. Γεωγραφ. οἱ ἀντίποδες οἱ κατοικοι τῶν ἀντιθέτων μερῶν τῆς γεωγραφικῆς σφαίρας· ὡς εἶναι οἱ κατοικοι τῆς Ἱσπανίας πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς νέας Ζελανδίας.
'Αντιπραστικός, ἡ, κόν· (ἀντιπράσσω) ὅστις πολιτεύεται ἐχθρικὸς πρὸς ἄλλον.
'Αντίπραξις, εως, ἡ· ἐναντίον, ἐχθρικὸν φέρσιμον, ἢ πολίτευμα. Διον. Ἁλικ.
'Αντιπράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ.-ξω. (πράσσω) πολιτεύομαι, φέρνομαι ἐνάντια, ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγομαι πρός τινα. Ἰωνικ. ἀντιπρήσσω. Ἡρότ. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἀντιπράσσομαι. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥδ. 1, 759.
'Αντιπρεσβεύομαι. Μ. σομαι· (πρεσβεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις· τὰ ἰταλ. ἀμπασαδόρους, τουρκιὸ. ἐλτζίδες.
'Αντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον πρέσβεως· ὅστις ἐπέχει τόπον πρέσβεως. Ἰταλ. βίτζε ἀμπασαδόρος.
*Αντιπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ ἀντιπράσσω. Ἡρότ.
'Αντιπροβάλλομαι· Μ. βλοῦμαι· (βάλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας προβάλλω, ἤτοι κάμνω πρόβλημα· παρὰ τό
'Αντιπροβολή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις πρόβλημα ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου.
'Αντιπράομαι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας εὐγαίνω ἐμπροστά.
'Αντιπροθυμέομαι, οῦμαι. Μλ. -μήσομαι· (προθυμέομαι) προθυμοῦμαι τὰ κάμω τι, εἰς τόπον ἄλλου· νὰ φανῶ πρόθυμος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις φαίνεται πρὸς ἐμέ.
'Αντιπροικά, Ἐπίρρ. (προῖξ) τόσον εὐθυμῶς καὶ μὴ θέλοντας κἀνένα τέποτε· τὸ κοινὸς τοῖς πλείστοις τῶν τωρινῶν. ὡς νὰ τὸ πέρνῃ μπαγιλχᾶς· καλλίον εὐθυμά· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦσι εἰς ἐντελεστέραν τιμήν· «ἀντίπρακτα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο.α Ξνφ. Ἀγσλ. α', 18. Ξεν. Ἀγ. Α'. 18.
'Αντιπροκαλέομαι, Μλ. -λέσομαι (καλέω, ἀνμλ.)· ἐξ ἐναντίας προκαλῶ· ἀμοιβαίως προβάλλω νὰ κάμω συμφωνίαι τινα· ἀφ' οὗ
'Αντιπρόκλησις, εως, ἡ· ἀμοιβαῖον προκάλεσμα· ἀμοιβαῖον πρόβλημα, ἢ συμφωνία.
'Αντιπροπίνω, Μλ. -πίομαι· (πίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πίνω εἰς ὑγειάν τινος.
'Αντιπροσαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ πάλιν ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα.
'Αντιπροσαμάομαι, Μλ. -ήσομαι· (ἀμάω)· ἐξ ἐναντίας ἐπισωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα ὁλόγυρα εἰς τέποτε· περιτκεπάζω τι μὲ χῶμα ὡς π. χ. τὰ ἀμπελοκούτσουρα τὸν χειμῶνα· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΖ'. 13. «τῷ ἐψιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας ἀντιπροσαμησάμενον τὴν τάχιν.
'Αντιπροσειπεῖν· (εἶπεῖν· ἀνμλ.) = 'Αντιπροσαγορεύειν.
'Αντιπροσελαύνω· Μ. ελάσω 'Αττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) ὑπαρ. στρατόν, ἵππον· ἐναντίον, ἢ πρὸς τὸ πέραν μέρος ὁδηγῶ τρεχάτα τὸ στράτευμα, διώχνω τὸ ἀλογόν μου· ἀσαύτως καὶ ἀμεταβ. προχωρῶ μὲ τὸ στράτευμα, ἢ καβαλάρης.
'Αντιπροσερεῖν· (ἐρεῖν· ἀνμλ.) Μλ. τοῦ ἀντιπροσερῥῆθην· Ξνφ. Ἀπομ. γ'. 13.
*Αντιπροσερρήθην· παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀντιπροτερεῖν· Ξνφ. Ἀπομ. γ'. 13.
'Αντιπροσέρχομαι· Μ. -λεύσομαι· (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἀντιπροσειμι.
'Αντιπροσκυνέω, Μλ. -νήσω· (προσκυνέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιπροσκυνῶ τινα.
'Αντιπροσφέρω· Μ. οἴσω· Ἀόρ. προσήνεγκα· (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρω, Ξεν. Συμπ. Ε'.
'Αντιπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει εἰς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπον γυρισμένον· ὅστις βλέπει τὸ πρόσωπον ἄλλου τινος, εἶναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ἐπίρρ. ἀντιπροσώπως.
'Αντιπρότασις, εως, ἡ· ἐναντίον ἢ ἀμοιβαῖον πρόβλημα.
'Αντιπροτείνω· Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως προβάλλω, προσφέρω· ἐξ ἐναντίας τεντόνω, ξαπλόνω τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 1. «ἀντιπρότεινε τὴν δεξιάν.
'Αντιπροτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, στήνω τι ἔμπρός· ἐξ ἐναντίας προτείνω τέποτε· ἐξ ἐναντ. κάμνω πρόβλημα.
'Αντίπρωρος, ὁ, ἡ· (πρῶρα) ὅστις ἔχει τὴν πρῶραν ἀντικρὺ τῆς πρώρας ἄλλου καραβιοῦ γυρισμένην· Ἡρότ. 8, 11. «πρῶτα μέν, ἀντίπρωροι τοῖσι βαρβάροισι γιγόμενοι, ἐς τὸ μέσον τὰς πρύμνας συνήγαγον· ἐν γένει, ὅστις ἀρμενίζει ἴσια κατὰ πρόσωπον εἰς τὸν ἐχθρόν· Πλούτ. καὶ νῆες ἀντίπρωροι προσπεπτωκυῖαι· ὅστις εἶναι ἀντίκρυτα εἰς τὸ καράβι τοῦ ἐχθροῦ· ἢ Ἀντιπρῶρους κατατήσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις.α 2) Οὐσιαστ. Ἀντίπρωρον· τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πρώρας, δηλ. ἡ πρύμνη· Θουκ. «τὸ ἀντίπρωρον συγκρούσαι· καὶ μεταφ. ὡς τό, ἀντιπρόσωπος καθόλου δέ, Ἐναντίος· Σοφοκλ. Τραχ 227. «τά δ' ἀντίπρωρα δὴ σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.α· δηλ. ἐναντία, ἀντικείμενα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα· ὁ Σχολ.
'Αντίπτωμα, τος, τό· (ἀντιπίπτω) ἐναντίον συμβεβηκός, ἐναντία περίστασις· παρὰ τοῖς Ο'. δὲ = ἐρείπιον.
'Αντίπτωσις, εως, ἡ· ἐναντίον πέσιμον, ἢ συμβεβηκός· 2) Παρὰ Γραμ. ὅταν τίθεται μία πτῶσις ἀντ' ἄλλης.
'Αντιπρωτικός, ἡ, κόν· καῦ ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἀντόκτωσιν.
'Αντιπτωτικῶς· Ἐπίρρ. καὶ ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως· Εὐστάθ.
'Αντίπυγος, ὁ, ἡ· (πυγή) ὅστις γυρίζει ἢ ἔχει γυρισμένον τὸν ὀπισθινόν του πρὸς τὸν ὀπισθινὸν ἄλλου· τὸ κοινότ. κῶλου μὲ κῶλον· Ἀριστοτ. ἀντίπυγοι συμπλέκονται· ἐπὶ ζώων βατευομένων.
'Αντιπυκτεύω· Μ. πυκτεύσω· (πυκτεύω) παλεύω μὲ τὸ γρόθον.
'Αντίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) ὅστις στέκει ἢ κεῖται ἀντίκρυτα εἰς πύλην, τὸ ἰταλ. πόρτα· ὅστις ἔχει τὴν πύλην ἀντίκρυ τῆς πύλης ἄλλου· ἢ ὅστις ἔχει πύλας μίαν ἀντίκρυ ἄλλη. Ἡσιόδ. Β'. 148.
'Αντιπυνθάνομαι· Μλ. -πεύσομαι (πυνθάνομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ ἀκούσω τέποτε.
'Αντίπυργος, ου, ὁ, ἡ· (πύργος) ὅμοιος μὲ πύργον· τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐσχηματισμ. τορρὲς ἢ καμπαναριό· ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀκρόπολιν ἢ φρούριον, τὸ ἰταλκ. καστέλλο· ἀφ' οὗ Εὐριπ. Βάκχ. 1086.
'Αντιπυργόω· Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας χτίζω πύργον· Εὐριπ. Ἐμμ. 685
'Αντιπυρσεύω· Μ. εύσω· (πυρσεύω) ἐξ ἐναντίας δίδω σημεῖον μὲ φωτιάν, ἀπορρίνομαι μὲ σημεῖα φωτιᾶς εἰς τὸ σημεῖον, τὰ ὁποῖα μοῦ δίδουν ἀντίκρυτα.
'Αντιῤῥητορεύω· Μ. εύσω (ῥητορεύω) ἐξ ἐναντίας ῥητορεύω· Ἰώσηπ.
'Αντιῤῥέπω· Μ. ψω· (ῥέπω) κλίνω, ἢ βαίζω πρὸς τὸ ἄλλο, ἤτοι τὸ ἐναντίον ῥέπω· ἔχω ἴσον βάρος· Φίλων· εἶμαι ἰσόσταθμος· Αἰσχύλ. Ἀγ 585.
'Αντιῤῥέω· Μλ.-ρεύσομαι· (ῥέω· ἀνμλ.) τρέχω ἢ χύνομαι ἐξ ἐναντίας· ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία· ὅθεν
*Αντιῤῥέω· ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἀντερῶ· ἀφ' οὗ
'Αντιῤῥησις, εως, ἡ· ἀντιλογία, ἐναντίωσις, ἀντίστασις διὰ λόγων, φιλονεικία.
*Αντιῤῥητέον· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντερῶ, πρέπει τὸ ἀχρηστον ἀντιῤῥέω· πρέπει νὰ ἀντιλέγῃ, ἢ νὰ ἀντιπῇ, ἐναντιώνηται ἢ ἐναντιωθῇ τις· Πλάτ. Πολ. σλ. 297. Β.
'Αντιῤῥητικός, ἡ, κόν· (ἀντιῤῥητός) ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκει εἰς ἀντιῤῥήτους· Διον. Ἁρεοπ.
'Αντιῤῥίνον, ου, τό· (ῥὶν) ὅμοιον μὲ μύτην, εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ὁμοιάζει μὲ τὸ βύζιγκος, ἤτοι μὲ τὴν μούρην δαμάλας ἢ ἀγελάδας· Ἱππιατρ.
*Αντιῤῥοπή, ἡ (ἀντιῤῥέω) τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἐξ ἐναντίας τρέξιμον ἢ χύσιμον· ἐπὶ ῥευστῶν.
'Αντιῤῥοπία, ας, ἡ· κλίσις ἢ βάσιμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἰσορροπία· ἰσοστασία· ἤτοι ζύγιασμα δίκαιον.
'Αντίῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀντιῤῥέπω) τινος· ὅστις κλίνει ἢ βαίζει εἰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, κρατεῖ ἰσοστάσιμον, εἶναι δίκαιος 'ς τὸ ζύγι· ἰσορρόπιος, ἰσόσταθμος Δημοσθ. ὡς τὸ ἰσόζυγος· ἐπὶ πλαστ. ἀντιῤῥόπως δέ, ὅταν σημαίνεται τὸ ἕνα μέρος της· Μεταφρ. ἀνάλογος, δίκαιος· ὅστις ἀξίζει ὅσα μὲ ἄλλον· ἐναγαῖ, ἢ ἐπιμελεῖται, ἢ κάμνει τι καθὼς καὶ ἄλλος· δηλ. μὲ τὴν ἰδίαν ἢ παρομοίαν ἀκριβειαν, φροντίδα καὶ τ. τ. Ξεν. Οἰκ. Γ'. 15. «γυνὴ πάντων ἀντίῤῥοπον τῷ ἀνδ

παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σέβομαι, τιμῶ.

Ἀντισεμνύνομαι· Μ. ὑνοῦμαι· (σεμνύνομαι) φέρνομαι ὑπερήφανα πρὸς τοὺς ὑπερηφάνους· ἀντυπερηφανεύομαι: ἀπερίνομαι ὑπερήφανα· ἐξ ἐναντίας μὲ ἀξίαν, κόγχην, ὑπερηφανίαν ἀποκρίνομαι, ἢ ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀντισηκόω, Μλ. –ώσω (σηκόω) ἀντιζυγιάζω τίποτε· ζυγιάζω ἀπὸ τίποτε ἄλλο τόσον· ζυγιάζω τίποτε μὲ τὰ ἴδια ὁράματα, λίτρας καὶ τ. τ. Μεταφ. καταστοχάζομαι τὴν ἰσοσταθμίαν μὲ τὸ ἔλλειπον βάρος· ἀναπληρόνω, βάλλω εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλλειπε: ἐπανορθόνω, ἢ διορθόνω, τοῦτ' ἔστι κάμνω πάλιν καλὸν ὅ,τι ἐχάλασα, ἔβλαψα, ἢ ἔσφαλα: ἐξισόνω τι μὲ ἄλλο τίποτε· «θεὸν τις ἀφείρετο ἀντισηκώσας τὴν πάροιθ' εὐπραξίαν· Εὐρ. Ἑλ. 59. ὀνομ. τὴν προτέραν εὐτυχίαν σου ἰσοσταθμίζει ἢ ἐξισάζει πάλιν μὲ δυστυχίαν· – 2) ὑπερβαίνω τι εἰς τὸ ζύγι, εἶμαι βαρύτερος· ἀφ' οὗ

Ἀντισήκωμα, τοτ, τὸ· ἐξίσωσις, ἰσοσταθμία· ἰσοζύγι: αἱ πλάστιγγες τοῦ ρβ. τὰ τάσια, μαζὶ μὲ τὰ σχοινιά, ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς ζυγαριᾶς: ἀνταπόδοσις καλοῦ μὲ καλόν, ἢ κακοῦ μὲ κακόν.

Ἀντισήκωσις, εως, Ἰων. ιος· ἡ = τῷ προηγουμ. ἀναπλήρωσις, ἢ ἀποκατάστασις τῆς ἰσοσταθμίας: «ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μὲν αἰεὶ φαίνεσθαι ἑαυτῶν· Ἡρόδ. 4, 50.

Ἀντισημαίνω· Μ. ανῶ· (σημαίνω) ἐξ ἐναντίας, κάμνω σημεῖον, ἀντιπροστάζω: φανερόνω τὸ ἐναντίον, ἢ ἔχω ἐναντίαν σημασίαν: Ἰώσηπ.

Ἀντίσιγμα, τος, τὸ· ἀντιστραμμένον, ἀναποδογυρισμένον Σίγμα· χρησιμεύει παρὰ τοῖς σχολιασταῖς ὡς σημεῖον κριτικὸν τιθέμενον ἐντὸς ποιήμασι πρὸς τοὺς ἐνηλλαγμένους καὶ μὴ συμφώνους τόπους.

Ἀντισιωπάω, Μλ. –πήσω· (σιωπάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἢ ἐξ ἐναντίας σιωπῶ· Ἀρστφ.

Ἀντισκευάζομαι· Μ. –σομαι· μετ. ἀπαρτ. (σκευάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, βάλλω τὰ πράγματά μου εἰς τάξιν· Ξεν. Ἀγησ. Η'. 6.

Ἀντισκοτέω, Μλ. –ήτω· (σκότος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω σκότος, σκοτινιάζω· κάμνω τίποτε σκοτεινόν· μετὰ ὀστ. Σέξτ. Ἐμπ. «ἀντισκοτεῖ τῷ δικαίῳ».

Ἀντισκώπτω· Μ. ώψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ

Ἀντισοφίζομαι· Μλ. –ίσομαι· Ἀττ. –ιοῦμαι· (σοφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μεταχειρίζομαι σοφίσματα, ἀπάτας· ἀφ' οὗ

Ἀντισοφιστής, οῦ, ὁ· ὅστις μεταχειρίζεται σοφίσματα ἐναντίον εἰς τὰ σοφίσματα ἄλλου· ζητεῖ νὰ ἀναιρέσῃ καὶ αὐτὸς μὲ δόλιον τρόπον, τοὺς δόλους ἄλλου· Λουκιαν.

Ἀντισόω, ῶ, Μ. ώσω· (ἰσόω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξισάζω, κάμνω τί νὰ ἦναι μὲ ἄλλο τίποτε ἴσον, ὅμοιον· Θουκυδ. Γ. ια'.

Ἀντίσπασις, εως, ἡ· (ἀντισπάω) τὸ νὰ ἀντιτραβᾷ, ἤτοι νὰ τραβᾷ τις τίποτε ἀπὸ τὸ ἐναντίον ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἄλλος τις τὸ τραβᾷ.

Ἀντίσπασμα, τος, τὸ· ἀντιτράβηγμα, ἤτοι ἐναντίον, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τράβηγμα πράγματος τινός· ἑκτροπή, παρατροπὴ σκοποῦ τινος· τὸ κοινόν. παρασκάλιτμα ἀπὸ σκοπόν τινα· ὡς τὸ Ἀντιπερίσπασμα· – 2) φιλονικία, ἀντιλογία· – 3) ὁρμὴ εἰς διχόνοιαν· Ἰώσηπ.

Ἀντισπασμός, ὁ· Σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος· νευρικὸν πάθος, τὸ Ἰταλ. rompolzsidenza κοινῶς γνωστότερον· Ἀριστοφ. Λυσ. 967.

Ἀντισπαστικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἀντίσπασμα 2) ὅστις ἐνεργεῖ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμούς, ὡς «ἀντισπαστικὸν φάρμακον· τὸ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμοὺς Ἰατρικόν· – 3) μέτρον ποδὸς εἰς τὴν στιχουργίαν· ἴδε τὸ ἑξῆς.

Ἀντίσπαστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντισπάω) πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβιγμένος, ὅστις ἐναντιώνεται, ἀντιλέγει, θέν εἶναι σύμψωνος, συνεννοημένος μὲ ἀντισπάστων ἕλκειν, προωθεῖν· Ὀρφ.: «ὡσάντως καὶ ἐνεργητ. ὅστις τραβᾷ πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐνέργειαν, «νεφέλαι πνεύμασιν ἀντίσπαστοιν Ὀρφ. ὑμν. τὰ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ἀέρος τρέχοντα σύννεφα: ὅστις ἀντηχεῖ, γυρίζει ὀπίσω τὸν ἦχον· α) ἴσος σπασμῷ, ἢ εἶναι σὰν σπασμός, ὁμοιάζει μὲ σπασμὸν νευρικόν· «ὀστέων ἀδηκὼς ἀντίσπαστος· Σφ. Τρχ. 770. – 3) ὁ ἀντισπασμὸς ἐν τῇ μετρικῇ· στίχου ποὺς συγκείμενος ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου καὶ ἑνὸς Τροχαίου· ὑμν. ἐκ μιᾶς βραχείας, δύο μακρῶν, καὶ βραχείας τελικῆς συλλαβῆς ∪ – – ∪, π. χ. Ἀλέξανδρος· Ἀθην. Herm. elem. σλ. 281. ἴδε

Ἀντισπάω, Μλ. –άσω· (σπάω) τι εἰ· ἀντιτραβῶ, ἤτοι, ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβῶ· ἔτι δὲ καὶ = ἀντέχω· ἀντισ. τινος· πειράομαι, κρατῶ, τὸ κοινόν γραπατζώνομαι καὶ κρατῶ σφιχτὰ εἰς τίποτε· Ἀπολλ. Β'. 59[4]. «πέτρης χειρὶ ἀντέσπασεν· – 2) ἀμετρ. ἐναντιόνομαι, ἀντιτίθεμαι, εἶμαι ἐναντίος εἰς τίποτε – 3) μετρ. διακερτομῶ, διασύρω, τὸ κοιν. καταλαλῶ, κατατρώγω τινα· (ατω).

Ἀντισπεύδω· Μ. εὐσω (σπεύδω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σπεύδω, τὸ κοινόν, βιάζομαι, ἔχω βίαν ἢ κάμνω βιαστικά· ἀντιπράττω, ἤτοι καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν νὰ κατορθώσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισποδίον, τὸ· (σποδὸς) στάχτη ἀπὸ φυτά, ἢ ὁποία χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης ἀπὸ ὀρυκτὰ ἢ μέταλλα· Διοσκορ. Ε'. 85.

*Ἀντίσποδος, ὁ, ἡ (σποδὸς) πῶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης – 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀντίσποδος· = ἀντισποδίον.

Ἀντισπουδάζω· Μ. άσω· (σπουδάζω) = ἀντισπεύδω.

Ἀντισταθμέω, Μλ. –ήσω· (σταθμέω) = ἀντισηκόω· ἀφ' οὗ

Ἀντιστάθμησις, εως, ἡ· = Ἀντισήκωσις.

*Ἀντισταθμίζω· Μλ. –ίσω = ἀντισταθμέω.

Ἀντίσταθμος, ὁ, ἡ· ἰσόσταθμος, ἰσόρροπος, ἰσότιμος, ἤτοι ὅστις εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι: ὅστις ζυγιάζει, ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλο τι· καὶ ὅστις ἀναπληρᾷ ἢ ἐπέχει τόπον ἄλλου τινος· Διόδ. Σικ. «κεφαλῆς ἀντίσταθμος χρυσοῦ· καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 571. «Τοῦ θηρὸς κόρη ἀντίσταθμος· δηλ. ἐπέχουσα τόπον θηρίου.

Ἀντιστασιάζω· Μ. άσω· (στασιάζω) κάμνω ἐναντίαν ἀπαλάστασιν· συγκροτῶ ἐναντίαν φατρίαν, τὸ τουρκοβ. taraflamak κατά τινος· Ξεν. Ἑλλ. Ζ'. Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐπανάστασιν.

Ἀντιστάσιος, ου, ὁ, ἡ· = ἀντίσταθμος· ἀμφβλ. ἀνάγν.

Ἀντίστασις, εως, ἡ· (ἀνθίστημι) τὸ κοινόν ἀνθίστασις, ἐναντίωσις· ἐναντία φατρία· ἐξέγερσις, σύγκρισις.

Ἀντιστασιώτης, ὁ· = Ἀντιστασιαστής· Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 1.

Ἀντιστατέω, ῶ· Μ. ήσω = ἀνθίσταμαι· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, κρατῶ μὲ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Ἡρόδ. 3, 52. παρὰ τό

Ἀντιστάτης, ὁ· (ἀνθίσταμαι)· ἐναντιούμενος, ἀντιφερόμενος, ἀντιφατριαστής· Αἰσχύλ. Θῆβ. 520. (χ) ἀφ' οὗ

Ἀντιστατικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον, ου, τὸ· (στέρνον) τὸ μέρος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντίκρυ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ στήθους· Πολυδ. Β'. 177.

* Ἀντιστημι· Ἰων. ἀντὶ ἀνθίστημι.

Ἀντιστήριγμα, τος, τὸ· ἀντιστύλωμα, στήριγμα, τὸ βάρβ. νταγιάκι, ντραγιάκι· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει νὰ ἀντιστυλώνῃ τι τίποτε.

Ἀντιστηριγμός, ὁ· τὸ νὰ ἀντιστυλώνῃ τουρκβ. νταγιακιώνῃ τίποτε: ἀμετβ. τὸ νὰ ἀντιστέκηται τις ἀκινήτως, σπρώχνοντας· ἐναντίον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς αὐτόν π. χ. ὅταν δύω τοῖχοι ἀκινήτων πλατῶν μὲ πλάτη καὶ ἀντισπρώχνωνται ἀμοιβαίως· Ἐπὶ προφορᾶς δέ, ἡ σύγκρουσις ἀλλήλων ἀντιθέτων συμφώνων· Schaef. ἐν Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σελ. 209. ἀπ' ἐναντίας στήριξις, στύλωμα, ἀκινησία· Οὐλτεῤῥ. παρὰ τό

Ἀντιστηρίζω· Μ. ξω· (στηρίζω) ἀντιστέκομαι ἀντισπρώχνωμαι· ἐναντιόνομαι ἀκινήτως βαίνοντας πουδενὰ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐναντιώνεται: στυλόνω, στερεόνω, τὸ βαρβ. ντραγιακόνω τίποτε.

*Ἀντιστοιχεῖα, ἡ = ἀντιστοιχία· παρὰ τὸ ἀντιστοιχέω.

*Ἀντιστοιχείωσις, εως, ἡ = ἀντιστοιχία· Σχλ. συντμ. ἐν Ἰλιάδ. Μ. 29. παρὰ τό

Ἀντιστοιχέω, Μλ. ήσω· (στοῖχος) στέλνω μαι κατὰ τάξιν, ἢ 'ς τὴν ὁράδα ἀντικρυ εἰς ἄλλους, εἰς τινες στέκονται ὁμοίως κατὰ τάξιν: χρειάζω ἀντικρύζωνται μὲ τὸν ἀντιχορευτὴν μου· «χορεῖ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοισι· Ξεν. Συμπ. 2, 20. Ἀνβ. 5, 4, 12. = ἀντίστροφοι· ἐναντίωνει, στέκομαι ἀντίκρυα ἄλλου, ἀντικρύζω μὲ ἄλλον· = Ἀντιστοιχόω· ἴδε

Ἀντιστοιχία, αι, ἡ· στάσιμον ἀντίκρυσμα, βάλσιμον ἀντίκρυα· ἀντίκρυσμα· Παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ἐναντία Πρόταση· παρὰ Γραμματ. τὸ νὰ βάλλῃ τινὰς ἕνα στοιχεῖον εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντίστοιχος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι ἀρμόζων ἀντίκρυα, ἤτοι στέκει εἰς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀραδα· γενικῶς δέ, ὅστις ἀντικρύζει εἰς τίποτε· παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 745. «στιχὶ ἀντίστοιχος· ὁ ἀπ' ἐναντίας ἀκολουθῶν τῷ σώματι ἵππος· Ἐπῤῥ. ἀντιστοίχους· ἀφ' οὗ

*Ἀντιστοιχόω = ἀντιστοιχέω· Κορινθ.

Ἀντίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) στραβόστομος· ἐπὶ πραγμάτων δέ, ὅστις εἶναι γυρισμένος μὲ τὸ στόμιον ἢ μὲ τὴν τρύπαν ἀντίκρυα ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἀντιστρατεύω· Μ. σω· ἴδε τὸ ἑξῆς.

Ἀντιστρατεύομαι· Μ. σομαι· (στρατεύομαι) εὐγαίνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν πόλεμον· Ξεν. τὸ ἐνεργητ. ἀντιστρατεύω, εὑρίσκεται πρῶτον παρ' Ἀππ. κατὰ σημασίαν, τοῦ ξεσηκώνω στρατολογῶ.

Ἀντιστρατηγέω, Μλ. –ήσω· εἶμαι ἀρχιστράτηγος, ἢ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος· ὡς ἀρχιστράτηγος στέκομαι μὲ τὸ στρατεύμα ἐναντίον ἢ ἀντίκρυα εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀρχιστράτηγον· ἐν γένει δέ, ἀντιπράττω φέρομαι ἐναντία ὡς πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε ἀρχηγὸς· μετὰ ὀστ. – 2) Ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, διοικῶ τὸ στράτευμα εἰς τόπον στρατηγοῦ· παρὰ τὸ

Ἀντιστράτηγος, ὁ· στρατηγὸς ἐχθρικοῦ στρατεύματος· 4) τόπον στρατηγοῦ ἐπέχων·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀντιστρατιώτης, ου, ὁ· (στρατιώτης) ὅστις εἶναι στρατιώτης ἐχθρικοῦ στρατεύματος· Ἰώσηπ.

Ἀντιστρατοπεδεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

*Ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ εἶν' ἀστρατοπεδευμένον τὸ στράτευμα ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· παρὰ τῷ

Ἀντιστρατοπεδεύω· Μ. σω· (στρατοπεδεύω) στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· κυρίως μὲ τὸ στράτευμά μου κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιστρατοπεδεύομαι· Μλ. -εύσομαι, = προηγουμ. μετὰ πολλῶν ἀστρατοπεδεύετο, φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους· Ἡρόδ. 1, 76.

Ἀντίστρεπτος, ὁ, ἡ· ἀναποδογυρισμένος, ἀνάστροφος, ξαπόστροφος: τὰ ἀντίστρεπτα· μηχανήματα τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ στρέφῃ ἡ γυρίζῃ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Διοσκ. Β, 91. παρὰ τὸ

Ἀντιστρέφω. Μ. ψω. παρκ. ἀντέστροφα. Θεογ. Ἀθην. 3. σλ. 104. C. (στρέφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιστρέφω, ἀντιγυρίζω, ἤτοι στρέφω, γυρίζω τί ποτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐξ ἐναντίας, ἤτοι κάμνω τι νὰ ἀλλάξῃ τὴν κίνησίν του: ἀμεταβ. στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Ξίφ. Παθητ. κατὰ γ. πρόσωπον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντιστρέφεται· γίνεται, συμβαίνει, ἀκολουθεῖ τὸ ἐναντίον. Ξενοφ. Ἱέρ. Δ', 2. «τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἀντέστραπται ἐμπαλιν· 2) ὁ ἀντιστρέφων· ὑπαρκ. συλλογισμός· εἶδος συλλογισμοῦ. Γέλ. 23, 10. παρὰ τὸ

Ἀντιστροφή, ῆς, ἡ· στρίψιμον, γύρισμα ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος — 2) ἐν ταῖς χορῳδίαις καὶ ἐν τοῖς χοροῖς λέγεται Ἀντιστροφή, τὸ ἐναντίον τοῦ, Στροφή· ἡ δευτέρα στροφή, ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πρώτην, τὴν ὁποίαν ψάλλει δεύτερος ἀνταποκρινόμενος χορός ἀντίστροφα, ἤγουν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά· ἐξαιρέτως ἐλέγοντο ἀντιστροφὴ καὶ αἱ ἀντιστρόφως ᾀδόμεναι λέξεις, τῆς ὁποίας παραδείγματα παρέχουσιν ἅπασαι σχεδὸν τοῦ Πινδ. αἱ ᾠδαὶ καὶ τὰ λυρικὰ χωρὶς παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς. — 3) παρὰ τοῖς Ῥήτ. ἀντιστροφὴ λέγεται ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅτε δύο κῶλα ἰσημάτων ἢ καὶ πλείονα εἰς τὰς αὐτὰς περιοδεύονται λέξεις, οἷον. «Ἐκεῖνά τε γὰρ παρ' ἡμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ἡμῶν κατὰ δίκλην σημαίνει — 4) παρὰ τοῖς Γραμματ. δὲ, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως. π. χ. ἕκαμα τεύχων· ἀντὶ, ἔτευξε κάμών· λήρεις ἔχων· ἀντὶ, ἔχεις λήρων.

*Ἀντιστροφικά, ῶν, τὰ· παρὰ Γραμματ. τὰ λυρικὰ χωρὶς ἐν τοῖς δράμασι, ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συγκείμενα.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ· στραμμένος, γυρισμένος εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ πρὸς ἄλλον, ὁποῖος εἶναι ὁμοίως πρὸς αὐτὸν γυρισμένος· ἀντιγυρισμένος· — 2) ἀρμόζων, πρέπων πρὸς ἄλλον ὅμοιον· ἀναλόγως ὅμοιος. «Τὰς δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινας εἶναι, καὶ αὐτὰς εὑρεῖσθαι· ταύτας ἀντιστρόφους· ἴσας, ἤγουν ὁμοίας, ἀναλόγους. Πλάτ. Πολ. Β'. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, ὅτε μὲν μετὰ ὁσ. ὅτε δὲ μετὰ γεν. Schaef. ἐν Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σλ. 225. — 3) ἡ ἀντίστροφος = ἀντιστροφή· κατὰ 2. σημασ. Schaef. ἐν π. π. Ο. σλ. 260. 430. Ἐπῤῥῆ. ἀντιστρόφως.

Ἀντισυγκρίνω. Μ. νῶ. (συγκρίνω) συγκρίνω, παραβάλλω τι μὲ ἄλλο· ἢ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. (κρ.)

Ἀντισυλλογίζομαι. Μ. ισομαι (συλλογίζομαι) κάμνω ἐναντίον συλλογισμόν. Δογκ. ἀφ' οὗ

Ἀντισυλλογισμός, οῦ, ὁ· ἐναντίος συλλογισμός.

Ἀντισυμμαχέω, Μλ. ήσω, (συμμαχέω) πολεμῶ κοντὰ ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον στεκόμενος εἰς τὴν μάχην· κάμνω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινος συμμαχίαν, τὸ ἴταλ. alleanza. Δογγ. ΙΖ'.

Ἀντισυμποσιάζω. Μ. άσω. Λουκιαν. Λεξιφ. «ἀντισυμποσιάζω τὸν Πλάτωνα· συγγράφω συμπόσιον κατὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀντισυμφωνέω, Μλ. -ήσω. (συμφωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως συμφωνῶ, ἀντιφάλλω, ἀντιτραγῳδῶ· ὁηλ. ἀποκρίνομαι ψάλλωντας, τραγῳδῶντας καὶ ἐγὼ ἀποκρίνομαι.

Ἀντισυναντάω· τὸ συναντάω κατ' ἐπίτασιν. Ἀνάλ. 2. 375.

Ἀντισφαίρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σφαιρίζω) παίζω μέ τινα τὴν σφαῖραν, τὸ παρ' ἡμῖν τόπι, χτυπῶντας ἢ ῥίχνωντάς το πρὸς αὐτὸν καὶ αὐτὸς πρὸς ἐμένα. Ξενοφ.

Ἀντισφάττω. Μ. ξω (σφάττω) ἐξ ἐναντίας σφάζω, φονεύω, σκοτώνω καὶ ἐγώ.

Ἀντισφήν, ῆνος, ὁ· (σφὴν) σφῆνα ἐναντίον εἰς σφῆναν· παίνεως ἀντὶ γωνία ἀντίθετος Μαθημ. Παλ. Σελ. 67.

Ἀντισχεθῆ πληθ. β'. προπ. προστατ. μέσ. ἀορ. β'. παρὰ τὸ, ἀντέχω. Ὀδσ.

Ἀντισχηματίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σχηματίζω) κάμνω σχήματα. ὁηλ. χειρονομίες καὶ τ. τ. ἐναντίον εἰς ἄλλου σχήματα· μεταχειρίζομαι ἢ κάμνω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς ἐμένα. ἀφ' οὗ

Ἀντισχηματισμός, οῦ· ὁ· τὸ νὰ κάμῃ τις τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς αὐτὸν μὲ τὰς χεῖρας, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τ. τ. ἢ τὸ νὰ μεταχειρίζεται ἐναλλαγὰς κατὰ ῥητορ. σημτ.

Ἀντισχολαστής, οῦ· ὁ· (σχολάζω) ἐξ ἐναντίας σχολαστής, ἀντίζηλος εἰς τὴν σπουδήν.

Ἀντισχυρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἰσχυρίζω) ἐξ ἐναντίας δυναμόνω, στηρίζω· καὶ ἀντισχυρίζομαι. Μ. σομαι. Μέσ. «πρός τι· ἐνδυναμόνομαι κατά τινος, ὁπλίζομαι, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, = τῷ παρ' ἡμῖν Διισχυρίζομαι. Πλάτ.

Ἀντισχύω. Μ. ύσω. (ἰσχύω) μεταχειρίζομαι δύναμιν ἐναντίαν εἰς ἀδύναμι· ἐναντιόνομαι μὲ δύναμιν· τεῦδ· (τύ, υ ἐν τῷ Μέλ. μακρόν).

Ἀντίσχω ποιητ. ἀντὶ Ἀντέχω· ἐμποδίζω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 830. «ὀμμάτων ἀντίσχοις τάδ' αἰγλαν.»

Ἀντεσώζω. Μ. ώσω· (σώζω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σώζω, λυτρόνω, γλυτόνω τινά.

Ἀντίταγμα, τος, τὸ· (ἀντιτάσσω) ἐξ ἐναντίας παράτευή, ἤτοι ἐταμπούκι· ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ σεταγμένον, ἢ βαλμένον στράτευμα. Διόδ. καὶ Πλούταρ.

Ἀντιτακτικός, ἡ, κόν· ὅστις στήνει τί ποτε ἢ βάλλει τινα ἐναντίον τινος, ἢ πρὸς ἄμυναν, διαφέντευσιν· διαυδέντευσιν. Πλούτ.

Ἀντιτριαντεύω. Μ. σω. (ταλαντεύω) = Ἀντισπεύδω. Ἀναλεκτ. Β'. 515. «ἀντιταλαντεύει τὰς ἐλπίδας.»

Ἀντιτρίαντος, ὁ, ἡ. = Ἰσοτάλαντος.

Ἀντιτριμίας, ου, ὁ· ὅστις ἐπέχει τόπον ταμίου· τὸ τῶν Ῥωμαίων. Proquaestor.

Ἀντίταξις, εως, ἡ· (ἀντιτάσσω) θέσις, στάσιμον στρατεύματος κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ· ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντίτεγμα, τος, τὸ· (ἀντιτείνω) ἀντεπάνυσμα, ἀντιξάπλωμα, ἀντιτέντωμα· ἐξαιρ. ὃ τὸ τράβιγμα μέλους τινὸς τοῦ σώματος, οἷον χειρός, ποδὸς καὶ π. τ. (ὅταν ἐξαρθρωθῇ ἢ παραρροιφθῇ, τὸ κοινῶς λεγόμενον, στρεμπολιχθῇ ἢ εὔγῃ ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του) ὅτε τὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του: Ἀντίστασις, ἐναντίωσις. Πλάτ. Νομ. ζ'. 310. «πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν.

Ἀντιτάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω. (τάσσω) θέτω, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος· ἐξαιρ. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μέσ. ἀντιτάσσομαι ἀοριστάμαι, ἀντιστέκομαι, ἔτι δὲ καὶ ἀντιτείνω. Πλούτ. Ἀρστ. 1. ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. εὑρηται καὶ ὁ παθ. ἀντιταχθέντες, κατὰ σημασ. τοῦ ἀντιταξάμενοι παρὰ Ξίφ. Α. 1. 10. 3. «οἳ ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες, καὶ ἀντιταχθέντες, πολλοὺς μὲν τῶν ἁρπαζόντων ἀπέκτεινον.

Ἀντιτείνω. Μ. τενῶ. (τείνω, ἀμλ.) ἀντιτανύζω, ἀντιτεντόνω, ἀντιτραβῶ· γυρίζω τὸ δοξάρι, ματιάζω πρὸς ἄλλον ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ· — 2) ἀμετβ. καὶ Μέσ. ἀντιπράττω, ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, τοποθετιῶν· κεῖμαι ἀντικρύ, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι εἰς τὸ ἄλλο, τὸ ἐναντίον μέρος· μετὰ δοτ. «ἀντιτείνειν νηπίᾳ αὐτὶ νηπίων.» Εὐριπ. Μηδ. 800. ἐκτείνομαι. Πλούτ. «ἀντιτείνει Ἀρτεμισίῳ Ὀλίζων.»

Ἀντιτειχίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω) ἀμοιβαίως, ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντικρὺ χτίζω, κατασκευάζω ὀχύρωμα. ἀφ' οὗ

Ἀντιτείχισμα, τος, τὸ· τὸ ἐξ ἐναντίας χτισμένον τεῖχος, ἢ ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, φρούριον καὶ τ. τ.

Ἀντιτέμνω. Μ. -εμῶ (τέμνω, ἀμλ.) ἀντικόπτω, ἀντιχωρίζω· κόπτω βοτάνια ἢ ῥίζας καὶ τὰ μαζώνω ὡς Ἰατρικά· βλέπω εἴς τινα ἀντεφόρμενον, Ἰατρικόν· ἰδὲ ἀντίτομος. Εὐριπ. Αἴας 968.

Ἀντιτέρπω. Μ. ψω. (τέρπω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα.

Ἀντίτευχος, ου, ὁ, ἡ· (τεῦχος) = Ἀντιπόλεμος· ποιητ.

*Ἀντιτεύχω. Μλ. -ξω. (τεύχω, ἀμλ.) ἀντισχηματίζω· ἀντικαταστεύαζω.

Ἀντιτεχνάζω. Μ. άσω. καὶ Ἀντιτεχνάω, (τεχνάζω) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομαι τέχνας, πανουργίας, δολιότητας πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου· ἀντιπράττω, ἐνεργῶ ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ· ἀμύνομαι καὶ Μέσως παρ' Ἡρόδοτ. Ε'. 70.

Ἀντιτεχνέω, Μλ. -ήσω. (τέχνη) εἶμαι ἀντίτεχνος, ἀντίζηλος τινος εἰς τὴν τέχνην, ἢ εἰς κάμψιν ἐπιχειρήσεων — 2) = τῷ προηγουμ. ἀφ' οὗ

Ἀντιτέχνησις, εως, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τέχνασμα, δολιότης, πανουργία· ξηλοτυπία τεχνίτου πρὸς τεχνίτην. Θουκυδ. Ζ'. 70.

Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ· (τέχνη) ἀντίζηλος εἰς τέχνην, ἢ εἰς ἐργόχειρον· παρὰ Κλήμεντ. Ἀλ. «ἀντίτεχνος Θεῷ εἰκὼν· εἰκὼν παράστατος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντιτίθημι. Μ. θήσω (τίθημι) τινί τι θέτω, βάλλω τινὰ ποτὲ ἐναντίον εἰς ἄλλο τί ποτε· παίτιθες γὰρ ἑκάτερον, ἀκούσας.» Ἡρόδ. Β, 60, 1. Ἀντιτίθ. τί τινος βάλλω τι ἀπέναντι ἄλλου, ἢ παραβάλλω, συγκρίνω. 2) βάλλω, θέτω τι εἰς τόπον ἄλλου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ὅ'. 1.

Ἀντιτιμάω, Μλ. -ήσω. (τιμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως τιμῶ, σέβομαι τινα, τιμῶ. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. «πειράσομαι σε ἀντιτιμᾶσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Μσ. = ὑποτιμάομαι. Πλάτ. Ἀπολ. «ἐγὼ δὲ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.» ἀφ' οὗ

Ἀντιτίμημα, τος, τὸ· τίμημα πράγματος τινὸς, ξετίμημα· τιμωρία· ἐξαιρέτως ἡ διὰ τὴν ἀντιτιμήσεως διορισμένη ζημία, ἤτοι χρηματικὴ τιμωρία· τὸ τουρκ. τζεριμές· ἰδὲ τὸ ἑξῆς. (τμ).

Ἀντιτίμησις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου, ἐναντία ξετίμησις πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησεν ἄλλος προτύτερα. Κατὰ τὴν Ἀττ. νομοθεσίαν ὁ ἐνάγων ἤτοι ὁ ἐγκαλεστὴς ἐλογάριαζε τὰ ἔξοδα τῆς κριτολογίας, ὁμοῦ δὲ μὲ αὐτὰ διώριζε καὶ τὸ ἀντίτιμημα, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἐναγόμενος, ἤτοι ὁ ἐγκαλεσμένος· καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταῦτα ἐλέγετο τίμησις· ὁ δὲ ἐπιτιμώμενος ἐκαμνεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του τὸ ἴδιον, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἑνάγων, λέγων ὅτι τὸν ἐγκάλεσεν ἀδίκως· καὶ τοῦτο πάλιν ἐλέγετο ἀντιτίμησις. (μ) Πλτ. Ἀπλγ.

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ· (τιμὴ) ὅστις κάμνει ἀντιτίμησιν, τιμωρεῖ, ἀποδίδει τὴν ζημίαν κατ' ἀξίαν – 2) ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τιμήν, (τὸ Ἰταλ. κόστος ἢ τὸ τουρκ. παχάν·) τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος· ὅστις ἀξίζει, Ἰταλ. κοστάρει, ὅσα καὶ ἄλλος· μετὰ γεν.

Ἀντιτιμωρέω, Μλ. –ήσω· (τιμωρέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως τιμωρῶ τινα· Μέσ. ἀντιτιμωροῦμαι· ἐκδικοῦμαι κατά τινος· Ξεν. Ἑλλ. Ε'. δ'. πάντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενοι στρατεύουσιν.

Ἀντιτινάσσω· Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας τινάζω, ταράζω· παρ' Εὐρετ. Βάκχ. 613. ἐτυμολμ. ἀνά γν. ἀντί, Ἀναπιάτσω.

Ἀντιτίνω· Μ. –τίσω· (τίνω, ἀμλ.) πληρόνω ζημίαν διὰ τίποτε σφάλμα μου· Μέσ. ἀντιτίνομαι τίτινος· ἐκδικοῦμαι εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔβλαψεν, ἀδίκησε· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἡ παραλήγ. Ἀττ. βραχεῖα· ἴδε παρεκτατικῶν τίνω ἀρ' οὗ

Ἀντίτισις, εως, ἡ· ἀντικληρωμή: ἀνταπόδοσις τῆς ζημίας, ἤτοι τὸ νὰ βάλλῃς εἰς τὸν τόπον, ἢ νὰ κάμῃ καλὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τινα ὁ ἐκδικητής.

Ἀντίτιτος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀτιμωρήθηκε διὰ τὴν ζημίαν, ἢ ἐπλήρωσε τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

Ἀντίτλω, Μ. ἴσω· (τλῶ· ἀμλ.) ἀντιτιμῶ, ἀντιτίθεμαι· ἔτι δὲ καὶ = ἀντιτίνω· ποιητ. (περὶ τῆς πρωτοδ. ἴδε τλῶ).

Ἀντιτολμάω, Μλ. –ήσω· (τολμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιτολμῶ· γίνομαι καὶ ἐγὼ τολμηρός, αὐθάδης, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι τοιοῦτος πρὸς ἐμέ.

Ἀντίτολμος, ὁ, ἡ· (τόλμα) ὅστις εἶναι ἢ γίνεται ἀμοιβαίως τολμηρός, αὐτολῴος: αὐθάδης· Αἰσχύλ. Εὐμ. 550.

Ἄντιτομος, ὁ, ἡ· (ἀντετμνω) κομμένος, τὸν ὁποῖον ἔκοψαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς ἰατρικόν: τὸ ἀντίτομον· ἰατρικὸν, ἀντιφάρμακον· ἔξαιρ. ἀπὸ ῥίζας ἢ ἀπὸ βότανα κατασκευασμένον· Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 393. Ὅμ. Τμ. Δμτ. 229.

*Ἀντιτονέομαι· παθτ. Μλ. –νήτομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐπιμελοῦμαι, βάνω τὰ δυνατά μου· ἐναντίνομαι· ἐν γένει ἀντιτάσσομαι· Πλάτ. Τιμ. σλ. 62. C. παρὰ τὸ

Ἀντίτονος, ὁ, ἡ· (ἀντετείνω) ἀντιτανυσμένος, ἀντιτανυσμένος, γυρισμένος ἴσια πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἔξαιρ. ἐπὶ ὅπλων· π. χ. τὸ δοξάρι πρὸς τὸν ἐχθρόν· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τυφέκι – 2) τὰ ἀντίτονα ἀντιτείνοντες· λέξ. ἀνατρ. μηχανῆτις πολμ. ἠταῖς δὲ ναυσὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω ὑπερπωροῦμεναι καρῖναι, τὰς μὲν ὑπὸ βρίθους στηρίζοντος ἄνωθεν ὠθοῦσαι κατέδυον εἰς βυθόν, τὰς δὲ χροτὶ σιδηρεῖς, ἢ στόμασιν εἰκασμέναι γεράνων, ἀναπτῶσαι πρώρωθεν ὀρθὰς ἐπὶ πρύμναν ἐβάπτιζον, ἢ δ' ἀντιτόνων ἔνδον περιστρεφόμεναι καὶ περιαγόμεναι, τοῖς ὑπὸ τὸ τεῖχος πεφυκόσι κρημνοῖς καὶ σκοπέλοις προσήρασσον, ἅμα ψηφῖδι πολλῇ τῶν ἐπιβατῶν συντριβομένων. Πλούτ. Μαρκλ. 15. ἴδε τόνος· (ὁ Κουμᾶς ἀναφέρων τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ἁπλῶς ἐναντία χορδή. Τίς δέ, ἢ τί ἔστιν αὐτὴ ἡ ἐναντία χορδή; βέβαια καὶ εἰς τὴν σοφολογιότητά του καὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ἀκατάληπτος· διότι ἡ ἐξήγησίς του ὡς πρὸς τὴν μαρτυρίαν εἶναι ταὐτοστήμαντος τῇ τῶν Χίων παροιμίᾳ· ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχομαι καὶ 'ς τὴν κορφὴν κανέλλα.)

Ἀντιτοξεύω· Μ. –εύσω· (τοξεύω) ἐξ ἐναντίας τοξεύω, σαϊτεύω. Ξεν.

Ἀντιτορέω, Μλ. –ήσω (τορέω, ἀμλ.) μετὰ γεν. διατρυπῶ, πέρα πέρα· – 2) τρυπῶ, χαλνῶ, κρημνίζω· συντρίβω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ε. 337. »Εἶσαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν.« Ἰλ. Χ. 267. »δόμον ἀντιτορήσας.« Τμν. Ἑρμ. 86. 178.

Ἀντιτός, ὁ, ἡ· (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀνάτιτος παρὰ τὸ ἀνατείνω) ὅστις ἐκδικεῖται. »..αἴαι πόθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσσῃ.« Ὀδ. Ρ, 51. 60. καὶ »..τότ' ἀντίτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.« Ἰλ. Π, 213.

Ἀντιτρέφω. Μ. θρέψω· (τρέφω, ἀμλ.) ἀντιθρέφω· ἐξ ἐναντίας, τρέφω, ξαναθρέφω.

Ἀντιτρέχω. Μλ. δραμοῦμαι· (τρέχω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς συναπάντησιν τρέχω.

Ἀντιτρυπανεύω. Μ. εύσω· (τρυπάνη) = Ἀντιταλαντεύω. ἀμφ.

Ἀντιτυγχάνω. Μ. –τεύξομαι· (τυγχάνω, ἀμλ.) μετὰ γεν. ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω τίποτε· λαμβάνω, ἀποχτῶ ἄλλο ἀντὶ δ' ἄλλου· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ψαύνω, προσφαύνω που, ἢ τίποτε· ἀντιπροσφαίνω. Ὕστερ.

Ἀντιτυπέω. Μλ. –ήσω· (ἀντίτυπος) ἀντιχτυπῶ, ἀντιπρόχχω, ἀντεκοντῶ, σπρώχνω ὀπίσω· ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων· ἀντιστ. τενί· ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι· ἀρ' οὗ

Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιχτυπᾷ, ἀντεκοντᾷ, ἀντιστέκεται· ἐκ γέν. στερεός, σκληρός, ὡς τὸ ἀντίτυπος.

Ἀντιτυπία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας χτύπημα, ἀμπαίγμα· ἀντίπτασις, ἐναντίωμα σκληρῶν σωμάτων· ἐνεργ. ἐναντίωσις, ἀντίλογία, ἀπείθεια, ἀνυποταξία· τραχύτης, σκληρότης.

Ἀντίτυπον, ου, τό. Ἰδὲ ἀντίτυπος· σημ. 2.

Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ· (τύπτω) ἀντιχτυπημένος, ἀντικουτηπημένος, πίρα πεπαγμένος· ἔξαιρ. ἐπὶ σκληρῶν, ἢ καὶ ἐλαστικῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιχτυποῦν. ἢ γυρίζουν τὸ εἰς αὐτὰ ἄλλου σώματος χτύπημα, καὶ ἀντιστέκονται· ὡς π. χ. ὁ ἀέρας ἢ τὸ ἀμάνι, ἀτσάλι ἢ ἀτσάλι φουσκωμένον, καὶ τ. τ.· ὅστις σπρώχνει τί ὀπίσω, καὶ ὅστις σπρώχνεται ὀπίτω χτυπῶντας που· καθὼς ἡ Ἰλιὰς· ἐν γένει ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται δυνατά· σκληρός, στερεός. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 157. Μεταφρ. ἀπειθής, ἀνυπόταχτος, δυσμενής, ἐχθρός, ἐναντίος· μάχη ἀντίτυπος· μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν πολεμεῖ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα ὅλον· ἀντιθέτως τῇ μικρᾷ ἢ κατὰ μέρη τῶν στρατευμάτων γινομένῃ. Σφρ. Ἀγγ. 6, 2. Τύπος καὶ ἀντίτυπος. Ἡρόδ. 1, 67. ἀμοίρως, καὶ σφυρί. Ἔτυμ. ἐσχημάτισται ἐπὶ τ. ἀντίτυπα. »ἀντίτυπα πέτε ταπτλωσεῖς πυρφόρος.« Σφκ Ἀντ. 134. συνῃθ. Ἐπῤῥ. ἀντιτύπως. — 2) (τύπος) ζωγραφισμένος, χραμμένος, καμωμένος κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ὅπου ἀντίτυπον, εἰκόνα, εἰκόνισμα· ἀντιγραμμένος, τὸ Ἰταλ. κόπια, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀντίτυπος.

Ἀντιτύπτω. Μ. ψω· (τύπτω) = ἀντιτυπέω.

Ἀντιφάνεια, ας, ἡ· (φαίνομαι) τὸ νὰ φαίνηται τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τι, ὑλικὸν σῶμα· καθὼς εἰς καθρέπτην, ἢ εἰς καθαρὸν νερόν. Ἡλιόδ. Ὀπτικ. ἄλλως δὲ Ἔμφασις. (μ)

Ἀντιφάρα, ἡ· ἀντιλογία, ἔρις, ζηλοτυπία· μητρικὴ, γυνῃ ζηλότυπος. Δωρικ. παρὰ τοῖς Συρακουσίοις· ἀντὶ Ἀντιφόρησις· ὡς καὶ τὸ Ἀντιφερίζω, ἀναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι Ἀντιφερής, ἐναντία.

Ἀντιφάρμακον, ου, τό· (φάρμακον) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀντίφασις, εως, ἡ· (ἀντίφημι) ἀντιλογία, ἐναντίωσις τῶν λόγων. Ἀριστοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπόκρισις.

*Ἀντιφάτης, ου. Ἐπ. ας, ὁ· κύρ. Ὁμ. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεταπλασ. αἰτιτκ. Ἀντιφατῆα ὡς ἐξ ὀνμστ. Ἀντιφατεύς (–υυ–)

Ἀντιφαντικός, κή, κόν· (ἀντίφασις) ὅστις ἀνήκει, καὶ ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς ἀντιλογίαν, δηλ. ἀγαπᾷ νὰ ἀντιλέγῃ, ἐναντιόνεται. Ἀριστοτ.

Ἀντιφερίζω. Μ. ισω· (ἀντιφέρω) στέκομαι ἐνάντια ἢ ἀντίκρυτα εἴς τινα· νομίζω, τερατεύομαι τὸν ἑαυτόν μου ὅμοιον μέτινα· ἀντιφ. τινί. Ἰλιὰδ. Φ, 337 »..οὔτις τοί γε θεῶν δύναται' ἐναντιφερίζειν.« Ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι μὲ κάνεν διὰ νὰ τὸν ὑπερβάσω, νικήσω, νὰ φανῶ καλίτερος, δυνατώτερος καὶ τ. τ. »..τῷ δέ κε αἰσνος κακὸν ἐπάλῳ ἀντιφερίζει ἐμμενες.« Ἡσιόδ. Θγν. 609. ὡς τὸ Ἰσοφαρίζω, παραβλ. ἀντιφέρομαι, Σπανιώτ. ἀντφ, παράτινι· »καὶ γὰρ χρὴ πάρτοφῶ ἀντιφερίβαι, ἐρέω.« Πινδ. Πυθ. 9, 88. »ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζει.«

Ἀντίφερνα, ων, τά· (φερνὴ) τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁ νυμφίος δίδει τῇ νύμφῃ· παρὰ τὸ

*Ἀντίφερνος, ὁ, ἡ· (φερνὴ) ὅστις, ἢ ὅπου ἐπέχει προικὸς τόπον. Αἰσχύλ.

Ἀντιφέρω. Μ. –οίσω· (φέρω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω καὶ ἐγὼ τίποτε πρός τινα, φέρνω τι εἰς ἀπάντησίν τινος. — 2) Μέσ. καὶ παθτ. ἀντιφέρομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιτάσσομαι, ἐναντιόνομαι· »μάχῃ ἀντιφέροντο.« Ὀδ. Π, 233. καὶ Ἰλιὰδ. Ε, 701. »ἀρνειλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεται.« Δ, 389. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· καὶ εἶναι τὸ νὰ ἐναντιόνηται τις εἰς τὸν Θεόν. Μετ. αἰτιατ. τοῦ πργμτ. = ἀντιφερίζω· »χαλεπήνω ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι, τοξοφόρῳ περ' ἰόντι.« Ἰλιὰδ. Φ, 482.

Ἀντιφεύγω. Μ. –ξομαι· (φεύγω, ἀμλ.) ἢ ἐναντίας φεύγω· ὑπάγω εἰς ἐξορίαν εἰς τόπον ἄλλου. Εὐρετ.

Ἀντίφημι. Μλ. –φήσω· (φημὶ) ἀντιλέγω ἤτοι ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω, ἤτοι λέγω τὰ ἐνάντια τῶν, ὅσα εἶπα προτήτερα, ἀντιφάσκω· ἀποκρίνομαι.

Ἀντιφθέγγομαι. Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) ἀποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω. — 2) ἀντηχῶ. Εὐρετ. ἀρ' οὗ

Ἀντίφθεγμα, τος, τό· ἀντηχολόγημα. Ἡχ.

Ἀντιφθόγγος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντιφθέγγομαι) ὅστις ἀντηχεῖ, ξαναηχολογεῖ· ἀντιφωνάζει μὲ τὴν ἰδίαν φωνὴν, τὴν ὁποίαν ἀκούει. — 2) ὅστις ἀντηχεῖ ἐνάντια, διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον· κάμνει κακοφωνίαν· ὡς τὸ, ἀντίστροφος· ὁ Πίνδαρ. ὠνόμασεν οὕτω τὸ μουσικὸν ὄργανον Μεγάδιν, ἐπειδὴ ἐν ταύτῳ ἐξέδιδε καὶ ὀξὺν καὶ βαρὺν τόνον.

Ἀντιφιλέω. Μλ. –ήσω· (φιλέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου ἀγαπῶ, ἢ φιλῶ· ἀντιαγαπῶ, ξαναγαπῶ, ἀντιφιλῶ, ξαναφιλῶ· Ξεν. ἀρ' οὗ

Ἀντιφίλησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀγάπη.

Ἀντιφιλοδοξέω. Μλ. –ήσω· (φιλοδοξία) ἀπὸ φιλοδοξίαν κινούμενος ἐπιμελοῦμαι, κατηγοροῦμαι ἐξ ἐναντίας νὰ κατορθώσω τίποτε.

Ἀντιφιλονεικέω. Μλ. –ήσω· (φιλονεικέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιφιλονεικῶ, ἀπὸ ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν κινούμενος ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω ἀνένδοτα, μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην. Δίων Πασ.

Ἀντιφιλοσοφέω. Μλ. –ήσω· (φιλοσοφία) εἶμαι ἐναντίος εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς γνώμας καὶ ἀρχάς, ἐναντίον φιλοσοφικὸν σύστημα. Οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι ἐκ τοῦ Φιλοσοφέω σημαντικαί.

Ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ· ἐναντία φιλοσοφία, ἢ τὸ ἐναντίον φιλοσοφίας σύστημα· παρὰ τ.

Ἀντιφιλόσοφος, ὁ, ἡ· ἐναντίος φιλόσοφος· ὁ ἔχων ἐναντίον φιλοσοφίας δόγμα, ἢ σύστημα.

Ἀντιφιλοτιμέομαι, Μλ. –μήσομαι· παθητ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. (φιλοτιμέομαι) ἀπὸ φιλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιμῶν εἰσούμενος κατοψίνομαι ἐξ ἐναντίας εἴς τίποτε· δείχνω ἐξ ἐναντίας φιλοτιμίαν· ἀμιλλῶμαι ἢ συναγωνίζομαι ἀπό φιλοτιμίαν κινούμενος.

Ἀντιφιλοφρονέομαι. Μλ. -ήσομαι· (φιλοφρονέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, φιλικῶς, ὑποδέχομαι, περιποιοῦμαί τινα.

Ἀντιφλέγω. Μ. ξω· (φλέγω) ξανανάβω τίποτε ἢ κάμνω νά ξαναβγάζῃ φλόγαν· κάμνω τι νά ἀντιλάμπῃ, φωτίζῃ τίποτε· παντῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνη κτλ.α τό φεγγάρι ἄφησεν ὅλον τό 'μάτι τον τοῦτ' ἔστι τόν δίσκον του (ὡς παντέλημνος) νά λέμπῃ ἐναντίον του, νά τόν φωτίζῃ. Πίνδ. Ὀλ. Γ, 36.

Ἀντιφωνεύω. Μ. σω· (φωνεύω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας φωνεύω, σκοτόνω καί ἐγώ ἐκ μέρους μου.

Ἀντίφονος, ου, ὁ, ἡ· (φόνος) ὅστις γίνεται ἀντί διά τόν φόνον· τοῦτ' ἔστιν εἰς ἐκδίκησιν φόνου· καί Σοφοκλ. «δίκαι ἀντίφονοι.» αἱ ἀντί φόνου τινός ἐκδικήσεις, τιμωρίαι. — 2) ἀμοιβαῖος φόνος· «πάνατος ἀντίφονος.» Αἰσχλ. Ἱκ. 893, ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινόν· αἷμα γε αἵματος. — 3) εὐρ. ὀνμ. Τρωάς τινος. Ἰλιάδ.

Ἀντιφορά, ᾶς, ἡ· (ἀντιφέρω) ἀντίδοσις, τό νά βάλλῃ ἢ λέγῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας, τό Ἰταλ. «προτζισιόνη»· ἀντικατάδοσις, ἀναφορά, τό νά ἀναφέρῃ, ἀποδίδῃ τις τίποτε εἰς τήν ἀρχήν αὐτοῦ τοῦ αἰτιάτου, εἰς ἄλλο τίποτε· τά Ἰταλ. ραπόρτα, ρελατσιόνη.

Ἀντιφορτίζω. Μ. τω· (φορτίζω) ἀντιφορτώνω τίποτε· οἶνον, καράβι, ἁμάξι κ. τ. τ. ὀπλ. ξεφορτώνω τό πρᾶγμα, τό ὁποῖον ἔφερα, τό φορτώνω πάλιν μέ ἄλλο πρᾶγμα, καί τό στέλλω ὀπίσω. Μτ. ἀντιφορτίζομαι· ἀντιφορτώνω, ἢ ξαναφορτώνω ἁμάξι, καράβι καί τ. τ. καί τό πέρνω μαζί μου, ἤτοι τό συνοδεύω καί ἐγώ. Σνφ.

Ἀντίφορτος, ὁ, ἡ· (φόρτος) φορτίον διαφορετικόν· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι φορτώνεται εἰς τόν τόπον ἄλλου φορτίου, τό ὁποῖον ἐξεφορτώθηκε. Ἀναλ. Ἀχρ.

Ἀντιφος, ὁ· κύρ. Ὅμ.

Ἀντίφραγμα, τος, τό· (ἀντιφράσσω) ἀντιφράχτης· ἤτοι φράχτης ἐναντίον ἢ ἀντικρύ εἰς ἄλλον φράχτην· ὀχύρωμα ἐναντίον εἰς ὀχύρωμα, τοῦτ' ἔστι διαφυντευτικόν τίποτε π. χ. πολεμίστρα, φρούριον, χαράκωμα κ. τ. τ. τό Ἰταλ. κωπέλλον, παλισάδια. Πλούταρ.

Ἀντιφράζω, Μ. σω· (φράζω, ἀμιλ.) λέγω ἀποφαινόμενος τό ἐναντίον, ἢ τό, ὄχι.

Ἀντίφραξις, εως· (ἀντιφράσσω) φράζω, κλείω, σφαλνῶ τίποτε, βάνωντας ἐμπρός του ἄλλο τίποτε· ἡτῆς ἀντίφραξις πρός τόν ἥλιον·«ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου διά τῆς ἀπ' ἐναντίας στάσεως τῆς γῆς. Ἀριστοτ.

Ἀντίφρασις, εως, ἡ· (ἀντιφράζω) ἀντίφρηξις, ἀντίλογία. — 2) ὀνομασία, ἡ ὁποία εἶναι ἐναντία, δέν ἁρμόζει εἰς τό ὀνομαζόμενον· σχῆμα γραμμ. ὅταν τά ἐναντία δι' ἐναντίων λέξεων ἐκφράζωνται π. χ. νά εἴπῃ τις τόν τυφλόν, ὀξυδερκέστατον· καί τό θερμόν, ψυχρόν· καί Εὐμενίδας, τάς Ἐρινύας κ. τ. τ.

Ἀντιφράσσω. Ἀντ. -άττω. Μ. ξω· (φράσσω) ἐξ ἐναντίας καί ἐγώ φράζω, σφαλνῶ, κλείω, ὀχυρόνω τίποτε.

Ἀντιφραστικός, ἡ, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίφρασιν, ἢ ὅστις εἶναι κατά τρόπον ἀντιφράσεως. Ἐπιρρ. ἀντιφραστικῶς.

Ἀντιφρίσσω· (φρίσσω, ἀμιλ.) ἀνατουσουρώνω τά τρίχας μου, τό συνηθέστ. ἀρρίτσι όνομαι· αἱ π. χ. ὅταν φάτσι ἡ σκύλος σηκώνουν τάς τρίχας τῆς ράχης των, ὅταν ἑτοιμάζονται νά πολεμήσουν μετεξύτων· ὅθεν ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίφρουρος, ου, ὁ, ἡ· (φρουρός) ἀντιφύλαξ· τοῦτ' ἔστι φύλακας καί ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ὅστις ἐπέχει φύλακος τόπον.

Ἀντίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις ἔχει ἐχθρικά φρονήματα· ἐχθρός, ἐναντίος. Λξ νεωτ. Νικ. Χρονικ.

Ἀντιφυλακή, ῆς, ἡ· (φυλακή) τό νά φυλάττῃ, προστέχῃ, παρατηρῇ τις ἄλλον τινα, ὁ ὁποῖος κάμνει τό ἴδιον πρός ἐκεῖνον· ἀντιφύλαγμα, ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία φύλαξις. Θουκυδ. 2. 84.

*Ἀντιφύλαξ, ακος· ὁ (φύλαξ) ἀντιφύλακας· ἤτοι φύλακας βαλμένος, ἢ ὁμαρισμένος καί ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁμοίως. (ῠ).

Ἀντιφυλάσσω, καί Ἀττ. -άττω. Μ. ξω· (φυλάσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάττω, προστέχω, παρατηρῶ. Μέσ. ἀντιφυλάττομαι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάγομαι, ἀπό κάνένα· μετά αἰτιατ.

Ἀντιφυτεύω. Μ. σω· (φυτεύω) ὡς καί παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φυτεύω· ξαναφυτεύω.

Ἀντιφύω. Μλ. -ύσω· (φύω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας γεννῶ. Παθητ. μετά β'. ἀορ. καί παρεμ. ἐξ ἐναντίας γεννῶμαι, γίνομαι· εἶμαι ἐναντίας φύσεως· ὅθεν τό ἀντιπεφυκός· πᾶν ὅτι ἔχει ἐναντίαν φυσικήν ἰδιότητα ὡς πρός τήν ἰδιότητα ἄλλου ἢ ἄλλων (υσω). Ἡσύχ.

Ἀντιφωνέω. Μλ. -ήσω· (φωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἠχῶ, ὁμιλῶ, ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι· μετά Αἰτιατ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 1065. Ἐπί μουσικῆς, συμφώνως μέ ἄλλον τινα ψάλλω, τραγῳδῶ, παίζω μουσικ. ὄργανον, τό Ἰταλ. ἀκομπανιάρω· συγκρατῶ μουσικήν συμφωνίαν, τό Ἰταλ. κοντσέρτον ἀπό διάφορα μουσικά ὄργανα, τῶν ὁποίων ἄλλα μέν ἔχουσι τήν ἰδίαν ἁρμονίαν, ἄλλα δέ τήν διά πασῶν, τό Ἰταλ. τήν ὀκτάβαν· Οἱ παλαιοί, κατά Ἀριστλ. μόνον εἰς τήν ὀγδόην ἔψαλλον ἀντιφώνως. «Διά πέντε καί διά τεττάρων οὐκ ἄδουσιν ἀντίφωνα.» Προβλ. 19'. 39. Θ'. 34. 15. 18. καί 39. ἴδε μεγαδίζω· ἀφ' οὗ

Ἀντιφώνησις, εως, ἡ. Ἀντηχολόγησις, ἀντήχησις, ἀπόκρισις, ἀντιλογία.

Ἀντιφωνία, ἡ· = Ἀντιφώνησις.

Ἀντίφωνος, ον· ὁ, ἡ· (φωνή) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντηχολογεῖ, ἀντιφωνάζει, ἀντιψάλλει, ἀντιτραγῳδεῖ, ἀνταποκρίνεται. Ἐν τῇ μουσικῇ, ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ παίζοντας ἐναντίως καί μουσικούντι ὄργανον τό Ἰταλ. ἀκομπανιάρει μουσ. ὀργ. Ἐκκλ. «ἀντίφωνος ὕμνος· ἐκ διαδοχῆς μελῳδία· ὅταν ὀπλ. παύσιτος τοῦ ἑνός ψάλτου ἀρχίζῃ ὁ ἄλλος. Σωτρ. Ἐκκλ. Ἱστρ. Βιβλ. ς'. κεφ. 8. Θεόδρτ. Ἐκκλ. Ἱστρ. β', 19. Τό «ἀντίφωνον» ἡ συμφωνία μουσικῶν ὀργάνων εἰς τήν διά πασῶν, Ἰταλ. εἰς τήν ὀκτάβαν. Ἀρστλ. Πρβλ. 17', 17, 39. Ἐκκλ. ἡ ἀμοιβαίως ὑπό τῶν δύω χορῶν ἐκ διαδοχῆς ψαλμῳδία. «νῦν μέν διχῇ διανεμηθέντες ἀντεψάλλουσιν ἀλλήλοις.» μάγ. Βτλ. ἐν Ἐπστλ. ξγ'.

Ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ· (φωτίζω) ἀντιφέξιμον, ἀντιλάμψιμον.

Ἀντεχαίρω. Μλ. -χαρήσομαι· (χαίρω, ἀνμλ.) ἀντιχαίρομαι, χαίρομαι καί ἐγώ ὁμοίως· ξαναχαίρομαι· ὁ ἀόρ. ἀντεχάρην, ἀντιχαρεῖσα κτλ. οὐτε παθητ. ἐστιν οὐτε μέσ. ἀλλά κατά τόν τύπον τῶν εἰς μι ὅλως ἐσχηματισμ. ὡς τό ἔβην, ἔγνων καί τ. παρόμοια. Melch. ἐν Johns Jahrb. 1831. Τμῆμα 1, σλ. 20. τό παρά Σφκ. Ἀντ. 149. ἀντιχαρεῖσα = ἀντιχαίρουσα· «ἀλλά γάρ ἀ μεγαλώνυμος ἠλθε Νίκα τᾷ πολυναμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.»

Ἀντιχαλεπαίνω. Μλ. -ανῶ· (χαλεπαίνω) ἀντεθυμόνω, ἀντικακίζω, ἀντεκδικοῦμαι, ἀντιχαλεύω.

Ἀντιχαρίζομαι. Μ. ίσομαι. Ἀττ. -ίζουμαι· μέτ. ἀποδ. (χαρίζομαι) τινί. κάμνω χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μοί ἔκαμε χάριν· τό τουρκβ. κάμνω τό χατήρ τινος, ὅστις ἔκαμε τό ἐδικόν μου· «.τῷ ὑπό γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι κατορύσσουσιν.» Ἡρόδ. γ. 114. Ξενφ.

Ἀντίχαρις, τος, ἡ· ἡ αὐτή χάριτος γενομένη χάρις· τό τουρκβ. χατήρι γιά χατήρι· ἀντίτινος εὐεργεσίας χάρις.

Ἀντιχασμάομαι. Μλ. -ήσομαι· (χασμάομαι) τινι. ἀντιχασμοῦμαι.

Ἀντίχειρ, ρος, ὁ· (χείρ) τό χοντρόν δάχτυλον τοῦ χεριοῦ· ἐπειδή ὅταν κλείωμεν τό χέρι αὐτό ἀντιστηρίζεται εἰς τά λοιπά τέσσερα δάχτυλα· ἢ ἔχει ἐναντίαν θέσιν εἰς τά λοιπά.

Ἀντιχειροτονέω. Μλ. -ήσω· (χειροτονέω) ἐξ ἐναντίας ἐκλέγω, ψηφίζω, χειροτονῶ, ἀποφασίζω· ἐξ' οὗ

Ἀντιχειροτονία, ας, ἡ· ἐναντία ἐκλογή, ψῆφος, χειροτονία, ἀπόφασις· ἴδε χειροτονέω.

Ἀντίχθων, ονος· ὁ, ἡ· (χθών) τό ἐναντίον ἡμισφαίριον τῆς γῆς· ὅθεν οἱ ἀντίχθονες = ἀντίποδες.

Ἀντίχορδος, ὁ, ἡ· (χορδή) ἐπί μουσικ. ὀργ. σύμφωνος κατά τάς χορδάς· τό Ἰταλ. «ἀκορδισμένος, τουρκβ. δουζεντισμένος. — 2) ὅστις δέν εἶναι σύμφωνος μέ ἄλλον ἢ μέ ἄλλους περί τινος πράγματος· εἶναι ἐναντίας γνώμης, ἐναντίος. Πλουτ. προβλ. Σομ.

Ἀντιχορηγέω. Μλ. -ήσω (χορηγέω) πληρόνω ἐξ ἐναντίας τά ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς τό νά ἑτοιμασθῇ ὁ χορός (εἰς τό θέατρον)· γεν. ἀντεταιμάζω, ἀντεξοδιάζω· παρά τό

Ἀντιχορηγός, οῦ· ὁ, ἡ· ὅστις ἀμιλλώμενος ἢ συναγωνιζόμενος μέ ἄλλον ἔξοδιάζει δι' αὐτό νά ἑτοιμασθῇ ὁ χορός (εἰς τό θέατρον). Wolf ἐν Δημ. Ἀντ. σλ. XCI.

Ἀντιχορία, ας, ἡ· ὁ ἐναντίος ἢ ἀπό τό ἄλλο μέρος χορός (εἰς τά θέατρα), ἀντιψάλτιμον ἀντιτραγῳδημα, τό ὁποῖον κάμνει ὁ χορός ψάλτιμον, τραγῳδήσιμον τοῦ ἐναντίου ἢ τοῦ ἀπό τό ἄλλο μέρος χοροῦ.

Ἀντίχρη· ἀντί τοῦ, ἀντιχρᾷ, ἀπρπ. εἶναι ἀρκετόν, στέκει. Ἡρόδ. (σχηματίζεται δέ ὡς τό συνήθες ἀποχρῶ).

Ἀντίχρηστις, εως, ἡ· (χρῆσις) ἐναντία μεταχείρισις.

*Ἀντιχρησμοδοτέω. Μλ. -τήσω· (χρησμοδοτέω) ἐξ ἐναντίας δίδω χρησμόν· ἴδε, χρησμός.

*Ἀντίχριστος, ὁ· (Χριστός) ὁ ψευδομεσίας. 2) = ἀντάβλης, ἄθεος.

Ἀντιχρόνισμα, τος, τό· καί Ἀντιχρονισμός· παρά Γραμμ. τό νά μεταχειρίζηται τις γράφων ἢ ὁμιλῶν ἄλλον ἀντ' ἄλλου χρόνου ῥηματικόν π. χ. ἀόριστον, ἀντί παρατατικοῦ, μέλλοντα ἀντί ἐνεστῶτος κ. τ. τ.

Ἀντιψάλλω. Μ. λῶ· (ψάλλω) παίζω μουσικά τε ὄργανα μέ χορδάς, ἤτοι κόρδες π. χ. κιθάραν, λύραν καί τ. τ. «ποκριθέντος εἰς ἄλλον ὡσαύτως παίζοντα· τοῦτ' ἔστι καλῶς παίει ἐκεῖνος τό παίζῃ ἀρχίζω ἐγώ· π.. χοντον δέ νόμους ἱερῶν ὕμνων..., ἵν' ὁ χρυσταόμας Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγχοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἵστητι χορούς.» Ἀριστοφ. Ὄρν. 218. — 2) Ἐκκλ. ὡς καί παρ' ἡμῖν ἀντιψάλλω, εἶμαι ἀπό τό ἄλλο μέρος ψάλτης· ἀφ' οὗ

Ἀντίψαλμος, ὁ ἡ· καθ' Ἡσύχ. = Ἀντίστροφος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 178. «Ἀντίψαλμος ᾠδή.»

Ἀντιψάω. Μ. ξω· (ψάω) ἀντικατηγορῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ψέγω, κατηγορῶ.

Ἀντιψηφίζομαι. Μ. ίσομαι Ἀττ. -ίζουμαι (ψηφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινός δίδω τήν ψῆφον, τέ Ἰταλ. τό βότον μου, ἢ ἀποφασίζω.

Ἀντίψηφος, ου· ὁ, ἡ· (ψῆφος) ὅστις δίδει ἐναντίαν ψῆφον, βότον. — 2) παθτ. ὅστις ἔχει μίαν ἢ περισσοτέρας ψήφους ἐναντίον του.

Ἀντίψυχος, ὁ, ἡ· (ψυχή) ὅστις ξυτιάζει, δί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δει τὴν ψυχήν, ζωὴν τοῦ διὰ ζωὴν ἄλλου. Λουκ. Ἐξρ. 2) Ἀντίψυχον, τὸ ὅ,τι εἶναι ἢ νομίζει, κρατεῖ τις ἴσιμα μὲ τὴν ψυχήν του ἀκριβόν.

Ἀντιψύχω. Μ. ξω· (ψύχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὀρτίζω, κάμνω κατάψυχον. (ῠ)

Ἀντλέω. Μλ. -ήτω· (ἄντλος) κυρίως ἐκβάλλω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα ἢ τοὺς ἀραβίους· ἐν γένει δέ, εὑρίσκω τίποτε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ ὀσχεῖον του πάρω-νται ἐξ αὐτοῦ μὲ κάδον ἀγγεῖον ἐπὶ τούτου καὶ ωμένον ἢ καὶ μὲ ὅλο τίποτε· εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡρόδ. καὶ ἐν Ἐπιγ. τροπ. ηφαῦλος ἀνὴρ πῖσς ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεαι.» ἀδειάζω τίποτε μὲ τὴν ὁλότην, ἀδυνατίζω τινά· ἐξετάζω, ἐρευνῶ τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν μεγάλην, ἅστε εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν, τὴν πρώτην ἀρχήν του. Ἐξαιρέτως ἐπὶ κοπιαστικῶν ἔργων, ἐπὶ δυστυχίας, ἀτυχίας· ζῶ ζωὴν στενοχωρημένη, πάσχω, ὑποφέρω· ἀντλῶ πόνον, τύχην, βίον· ὑπομένω ὅλον τὸ κακόν· τραβῶ, βαστάζω, ὑποφέρω ἕως εἰς τὸ τέλος. «ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς, ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον.» Εὐρ. Ἱππλ. 1062.

Ἄντλη, ης, ἡ· = Ἄντλος· «παρέξει δ' ἵμμε πόνων πολλὴν ἄντλην·» ἀντὶ τοῦ, πολὺν κόπον, μόχθον. Ἀλκαῖος παρ' Ἡρακλ. Ἀλληγ. ε'.

Ἄντλημα, ατος, τὸ· (ἀντλέω) πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖται. — 2) τὸ νὰ ἀντλῇ τις τίποτε.

Ἀντλησις, εως, ἡ· = ἄντλημα. σημσ. 2.

Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ Ἀντλητης, ου, ὁ· ὅστις ἀντλεῖ. — 2) τὸ ἀγγεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἀντλητήριος, ία, ιον· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀντλῇ τις· τὸ ἀντλητήριον ὑπαρ. ἀγγεῖον· ὁ σύκλος, κουβᾶς, κασάβι καὶ τ. τ.

Ἀντλία, ας, ἡ· καὶ Ἀντλεία, ας, ἡ· τὸ ἐκβάλσιμον τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν τρόπιδα ἤτοι σεντίναν κραβαίου. — 2) τὸ βρομερὸν θαλασσόνερον τὸ ὁποῖον μαζώνεται εἰς τὴν τρόπιδα· Σοφοκλ. Φιλ. 482. ἐν γένει βόρβορος, κ. τ. τ. πηλὸς, ἤτοι λούνη, λάσπη. Εἰρ. 17. καὶ 18. ἡ ἰδία θάλασσα. Εὐρ. Ἑκ. — 3) ἡ Τρόπις ἢ σεντίνα τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται τὸ νερὸν καὶ ὅπου στέκεται ὁ ἀντλητήρ, τὸ τουρμπολούμπα.

Ἀντλίον, ου· τὸ· τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἄντλον, ου· τὸ· = ἄντλος.

Ἄντλος, ου, ὁ· τὸ θαλασσόνερον, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα καραβίου, ὡσαύτως καὶ ἡ Ἰδία τρόπις ἢ σεντίνα. Ὀδύσ. Μ, 411. Ο, 479. Παρὰ ποιηταῖς δὲ ἐν γένει ἡ θάλασσα, τὸ νερόν. Πινδ. Παροιμιωδῶς· «ἐν ἄντλῳ τιθέναι» τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις τίποτε καταφρονητικῶς. Πινδ. Πύθ. Σχολ. Αἰ. — 2) = ἀντλίον· «πάντλοις ὕδωρ φορεύοντες.» Ματθ. ε'. — 3) σωρὸς ἁλωνισμένων μὲν μὴ λιχνισμένων ὅμως γεννημάτων· παρὰ τοῖς μεταγενστ. μόνον. — Πινδ. Ὀλ. Θ. 79. καὶ Εὐριπ. Ἐκαβ. 1014. «πάντλος ἄλλμενοι», θάλασσα χωρὶς λιμένα. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 114. «... ηβαῦν διακρίνει ἄντλον·» — 4) = ἀντλητήρ· τὸ τουρμπολούμπα.

*Ἀντοδύρομαι· Μκ. - υροῦμαι (ὀδύρομαι) ἀντιβρηχῶ· (τὸ υ ἐν τῷ ἐνστ. μακρ.)

Ἀντοικοδομέω, ῶ, Μ. ήτω· (οἰκοδομέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου τινος οἰκοδομῶ, χτίζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντοικοδομία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως οἰκοδομεῖν, κτίζειν.

Ἄντοικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅστις κατοικεῖ ἀντίκρυτα· παρὰ Γεωγράφ. Ἄντοικοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸν αὐτὸν Μεσημβρινὸν, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος τοῦ πόλου· οἱ μὲν πρὸς τὸ βόρειον ὕψος, οἱ δὲ πρὸς τὸ νότειον, ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν. Ἴδε τοὺς Γεωγρ. Ζήτ. Περίοικος.

*Ἀντοικτείρω· Μλ. - ερῶ (οἰκτείρω) ἐξ ἐναντίας λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι.

Ἀντοικτίζω, Μ. ίσω· = τῷ προηγμ.

Ἀντολάομαι· Μλ. - οιήσομαι· (οἴομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας νομίζω, στοχάζομαι.

Ἀντολή, Ποιητ. κατὰ συναιρ. ἀντὶ, Ἀνατολή.

*Ἀντολίη· ποιητ. ἀντὶ ἀνατολὴ. Ἰων. αἰ· οὖ

*Ἀντολίηθε· Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀνατολήθε· ἐξ ἀνατολῶν. Ὀππ.

Ἀντομαι· ἀποθ. ἔλλειπ. κατ' ἐνστ. καὶ Παρτκ. μόνου χρήσιμον· (ὄντα, ἀντὶ) ὡς τὸ ἀντάω καὶ ἀντιάω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, εὑρίσκω κατὰ τύχην, τυχαίως· «ἡμᾶς κ' ἄκμητας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ.» Ἰλιάδ. Ο, 498. καὶ Δ, 217: ἐμποδίζω, προξενῶ ἐμπόδιον· «.. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσεοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·» Ἰλιάδ. Δ, 133. (ὁ Δουσδρλιν· ἐξηγεῖ τό, διπλόος ἦντετο θώρηξ· συμπερασματικῶς διὰ τοῦ «τὰ ἄκρα τοῦ θωρ. συνεπίπτον ἀλλήλοις ἐφαρμοζόμενα, ὥστε τὸ ἓν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἑτέρου») συντάσ. παντοχοῦ ἀοτκ. ἀπὸ Παθ. θέ, καὶ γενκ. — 2) ὁρμαι, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι· «Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας..» Ἀρστφ. Θσμφ. 977. Αἰτιατκ. τοῦ πραγμ. Σφ. Οἰδ. Κ, 243. π. οἰκτίσαις· «ἃ πατρὶς ὑπερ τοῦ μόνου ἄντομαι, ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς..» Jac. Ἀλεξ. Πλτ. σλ. 809. Ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον· ἐν χρήσει· ἀντὶ τοῦ, Ἀντάω, καὶ Ἀντιάω. Ποιητ. ταυτόν καὶ Ἱκετεύω, μετὰ Αἰτίατ.

Ἀντομματέω, Μλ. -ήσω· (ὄμμα) ἀντὶ τοῦ, Ἀντοφθαλμέω· ἀμφ.

Ἀντόμνυμι, Μ. ἀντομώσω, καὶ ἀντομοῦμαι (ὄμνυμι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὀμνύω, κάμνω ὅρκον· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. οὗ οὖ

Ἀντομοσία, ας, ἡ· = Ἀντωμοσία· ἀμφβ.

Ἄντομος· ον, ὁ· (ἀνατέμνω) συμβληρὸν παλούκι· παλούκι τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς διάκρισιν συνόρων. Ἡσυχ. καὶ Πηξ. Ἡρακλ.

Ἀντομόω, ῶ, Μ. ώσω· Ἀντόμνυμι.

Ἀντονή, ἡ· ἀντὶ Ἀνάτασις. Ἡσύχ.

*Ἀντονίημι· Μλ. -ήσω· (ὀνίημι· ἀνμλ.) ὠφελῶ ἀμοιβαίως· ὠφελῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὠφελεῖ.

Ἀντονομάζω, Μ. άσω· (ὀνομάζω) ἀλλάζω τὸ ὄνομα, ἄλλέως ὀνομάζω· — 2) ὁμιλῶ κατ' ἀντονομασίαν ἀλλάζοντας τὰ ὀνόματα· «..τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομολεῖ, καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει..» Ἀρστφ. Θσμφ. 55. — 3) ἀντὶ κυρίου ὀνόμ. μεταχειρίζομαι Ἐπίθ. ἢ πατρωνυμκ. ἢ προσηγρ. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. ῥητορ. — 4) μεταχειρίζομαι ἀντωνυμίας εἰς τὸν λόγον· παρὰ Γραμμτ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἀντονομασία, ας, ἡ· ἄλλη ὀνομασία· — 2) ἀλλαγὴ κυρ. ὀνόμ. μὲ ἐπίθ. ἢ πατρωνυμ. ἢ προσηγ. καὶ ἀνάπαλιν ῥητορ. 3) Ἀντωνυμία, ἡ χρῆσις αὐτῆς. Γραμμτ. «κούρη Βρισῆιδι, ἀντὶ τοῦ, ἡ κόρη Βρισηΐς· ἢ, ὁ Φιλιππίδης, ἀντὶ τοῦ, Ἀλέξανδρος· Ραϊτ. ἐν Γρηγ. σλ. 399.

Ἀντοργίζομαι, Μ. ίσομαι· (ὀργίζω) ἐξ ἐναντίας, καὶ ἀμοιβαίως ὀργίζομαι, συμμώνομαι.

Ἀντορέγω· Μλ. - έξω (ὀρέγω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, προσφέρω, ἁπλόνω τὸ χέρι.

Ἄντορος, ὁ, ἡ· ἀντὶ Ἄνθορος· ποιητ.

*Ἀντόρυξις, εως, ἡ· ἀντισκάψιμον, ἢ σκάψιμον ἐξ ἐναντίας· παρὰ τοῦ

Ἀντορύσσω, καὶ Ἀντορύττω, Μ. ξω· (ὀρύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, σκάφτω. Ἡρόδ. 4, 200.

Ἀντορχέομαι· Μλ. - ήσομαι (ὀρχέομαι) ἀντοχορεύω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ κατὰ μίμησιν τινος ἢ κατ' ἄμιλλαν, συνερισμὸν, χορεύω.

Ἀντοφείλω, Μ. φειλήσω, (ὀφείλω, ἀνμλ.) ἀντιχρεωστῶ· ἐξ ἐναντίας εἶμαι χρεώστης, ἢ ὑπόχρεως. Θεοκ.

Ἀντοφθαλμέω, Μλ. -ήσω· κυτάζω τινὰ κατὰ τὰ μάτια· ὅθεν ἀντιστέκομαι, ἐναντιόομαι τινὶ καὶ πρός τινα. Πολύβ. παρὰ τό

Ἀντόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) ὅστις ἀντικρυστάζει, κυτάζει τινὰ ἴσια τὰ μάτια· ὅθεν ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται. Ἐπιγρ.

Ἀντοχεύς· έως· ὁ = ἀντιλαβεύς. Ἡσύχ. παρὰ τό

Ἀντοχή, ῆς, ἡ· (ἀντέχομαι) ἀντιπάραταμα· τὸ νὰ ἀντιπαρατῇ, κρατῇ μαζύ, ἢ σφιχτὰ τίς τίποτε· τὸ νὰ κρατῇ ἕνα τί μὲ ἄλλο τίποτε π. χ. οἱ κρίκοι, ἢ κρικέλλες, κράτημα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ὡς τὸ τῆς ἁλύσου.

Ἀντοχυρόω, Μ. ώσω· (ὀχυρόω) ἐξ ἐναντίας ὀχυρόνω, κάμνω δυνατὸν τόπον τινά..

Ἀντραῖοι, αία, αῖον· (ἄντρον) ὅστις ἀνήκει εἰς ἄντρον, σπήλαιον, ἢ ὁμοιάζει μὲ ἄντρον, ἢ τὸ ῥίζικεται, ἢ κατοικεῖ, ζῇ εἰς ἄντρον.

Ἀντρέπω. Ποιητ. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς· άδος, ἡ (ἄντρον) ἥτις κατοικεῖ εἰς ἄντρα· π. χ. Νύμφη ἀντριάς.

Ἀντροβίαιτος, ὁ, ἡ· (βίωτα) ὅποιος περνᾷ τὴν ζωήν του εἰς σπήλαια. Ὄρφ. (ῑ)

Ἀντροειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅποιος ὁμοιάζει μὲ σπήλαιον· ἔχει πολλὰ σπήλαια.

Ἀντροθε· Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ σπηλαίου, ὡς τό, Οἴκοθεν. Ποθ.

Ἄντρον, ου, τό· σπήλαιον, τὸ κοινότ. σπηλιὰ, βουνότρυπα. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ὀδ. τὸ πλεῖστον ὡς ἱερόν τε παῖς Νύμφαις ἀμφιρεφέσιν, ἢ ὡς οἴκημα ὑποδεεστέρων θεοτέκνων· τὰ πλεῖστα δὲ σπέος· (ἡ παροιμ. τῆς λέξ. νομίζεται παρὰ τό, ἀνάτορος = ἀνατετρημένος.)

Ἀντροπαῖα· ποιητ. ἀντὶ ἀνατροπή· παρ' Αἰσχυλ. Θηβ. 708. Ἀνάγν. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἐντροπαῖα. Ἴδε, Τροπαῖα.

Ἀντροχοϊκός, ὁ, ἡ· (χοάω) ὅστις εἶναι γεννημένος, ἢ ψυτρόει ἢ κύβλινει, τρωνεύει εἰς ἄντρον, ὡς τὸ, πετρουνῆς.

Ἀντροχωρής, ὁ, ἡ· (χαίρω) ὅστις ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια, ζῇ εὐχαρίστως εἰς σπήλαια.

Ἀντρώδης, ὁ, ἡ· = ἀντροειδής· ἐξαιρ. τόπος, ὅστις ἔχει πολλὰ σπήλαια.

*Ἄντρων, ωνος, ὁ· Πόλις ἐν Μαγνησίᾳ. Ἰλιάδ. Β, 697. Τμ. Δμτ. 691.

Ἀντυγωτός, ἡ, όν· (ἄντυξ) ὅμοιος μὲ ἀντυγα· καμωμένος μὲ ἀντυγα. Ἡσυχ.

Ἄντυξ, υγος, ἡ· κυρίως κάθε στρογγύλωμα, στρογγυλὸν σῶμα· ἐξαιρ. δέ· 1) παρ' Ὅμ. ὅστις μόνον ἐν Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λξ. διχῶς· α) περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· ἁπλῶς ἢ καὶ συντάσσων αὐτὴν τῷ σάκος, ἢ ἀσπὶς αὐτ. περὶ δὲ μὲν σφυρὰ τύπτε καὶ ἀγχόθι δίφρου κελαινοῦ, ἄντυξ, ἢ πυμάτη ἦεν ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης· Ἰλιάδ. Σ, 118. Σ, 478, 608. — β') αἱ στρογγύλαι πλευραὶ τοῦ δίφρου ἀμαξῶν (τῆς καλύτας) αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον δύω ἡμικύκλια. «δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν» Ἰλιάδ. Ε, 728. καὶ ἐτελείωναν εἰς σφαίρωμα (χαμπὶ) εἰς τὸ ὁποῖον ἔδεναν τὰ λωρία τῶν χαλινῶν, ὅταν στέκωνταν τὰ ἄλογα· παραβλ. ἴτυς· Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, ἄντυξ λέγεται ὁ τροχὸς καὶ ὅλον τὸ ὄχημα ὡσαύτως· «ἀντυγες νυκτὸς, ἄντ. Σελήνης· Θεοκρ. 2, 116. Μοχ. 2, 88. Nemesi. ἐν Λουκ. Θε. Διάλ. 25. — 2) παρὰ Νον. καὶ τοῖς συγχρόνοις αὐτῷ σημαίνει ἡ λξ. ἐξαιρ. τὰ στρογγύλα μέλη τοῦ ἀνθρωπ. σώματος· «ἄντυγες μαστῶν· ἄντ. μηρῶν· Ὡσαύτως καὶ τὰ καμαρώματα ἤτοι βολογυρίσματα, οὐράνιοι κύκλοι καὶ τ. τ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— 3) μαγάς τῆς λύρας· τὸ κοινότ. ἡ καμήλα, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τανύονται αἱ χορδαὶ Valck εἰς Εὐρ. Ἱππ. 1149. πρῳδὸς δ' αὐτῶν ὑπ' ἀντυγι χορδῶν λήξει πατρῴου ἀνὰ δόμον.»

*Ἀντυποκρίνομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀνθυποκρίνομαι. Ἡρόδ. (ξ)

Ἄντυπος, ου· ἴτος, ὅμοιος, ἡ ἐναντίος· ἄνευ παραδ/μ.

Ἀντυπουργέω· Ἰων. ἀντὶ Ἀνθυπουργέω. Ἡρόδ.

Ἄντω, = Ἀντάω, καὶ Ἀντιάω.

Ἀντωδή, ῆς, ἡ· (ᾠδὴ) ἀμοιβαία ᾠδή, ἀντιψάλμισμον· ἀφ' οὗ

Ἀντῳδός, οῦ, ὁ· ἀντιψάλτης, ἀντιτραγῳδήτης· ὅστις ἀποκρίνεται ψάλλοντας, τραγῳδῶντας, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντωθέω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ –ωθήσω (ὠθέω, ἁγιλ.) ἀντικοντῶ, ἀντισπιάχνω.

Ἀντωμοσία, ας, ἡ· (ἀντόμνυμι) ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐνάγων ἢτοι ἐγκαλιστής, ὅτι δὲν ἐγκαλεῖ συκοφαντῶν ἀλλὰ δικαίως· Buhnk. ἐν Τιμ. σλ. 31. αὐτὰ καὶ δι ωμοσία· 2) ὅρκος ἀγνότητος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἐναγόμενος, ἢ ὅστις ἐγκαλεῖται, ὅτι εἶναι ἀθῷος ἀπό, ὅσα τὸν ἐγκαλεῖ ὁ ἐνάγων. Πλάτ. Ἀπολ. Σκρ. πλ. 19. Β. — 3) ὁ τρόπος ἢ κατάστασις τῆς κατηγορίας, ἀναφορά· τὸ Ἰταλ. instanza, ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος· ἢ ἰδία κατηγορία. Πλάτ. Ἀπολ. Σκ. 19. Β.

Ἀντωμόομαι· Μλ. – νήσομαι (ὠμόομαι, ἀγμλ.) ἀντιαγοράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀγοράζω ἄλλο τίποτε· εἰς τὴν πώλησιν πραγματός τινος εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀγοραστής, προσφέρω περισσότερα παρὰ ὁ ἄλλος ἀγοραστής· ἀμιλλῶμαι μὲ ἄλλον εἰς τὸ ἀγόρασμα· π.χ. εἰς τὰ δημόσια· τὸ Ἰταλ. litsitatzionen ἢ ἰγκάντο. Ξεν. Οἰκ. 20, 26.

Ἀντωνυμία, ἡ· (ὄνομα) παρὰ Γραμματ. μέρος τι τῶν ἀκτὼ μερίων τοῦ λόγου· τὸ ὁποῖον τίθεται ἀντὶ ὀνόματος· ἡ χρῆσις αὐτῆς εἰς τὸν λόγον· ἀφ' οὗ

Ἀντωνυμικός, κή, κόν· Γραμμτ. πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀντωνυμίαν. Ἐπῤῥ. ἀντωνυμικῶς· κατὰ τὸν τρόπον Ἀντωνυμίας, ἢ ἀντὶ ἀντωνυμίας.

Ἀντωπέω, Μ. ήσω=Ἀντοφθαλμέω· Ἐλλήν.

Ἀντώπιος, καὶ Ἀντωπός, καὶ Ἀντωπή, ὁ, ἡ (ὤψ) ὅστις βλέπει κυττάζει τινὰ· ἐξ ἐναντίας, κατ' ἀντικρυ, κατὰ πρόσωπον, μμάτια πρὸς μμάτια· ὅστις κυττάζει τὸν ἄλλον ἴσια ἴσια τὰ μμάτια· γενικῶς, ὅστις στέκει, κεῖται ἀντίκρυα, εἰς τὸ φανερόν, ἐμπρὸς ἰς τὰ μμάτια· ὁμοίως· τὸ Οὐδέτ. Ἀντωπόν, ἐπιῤῥήματικῶς, Ἀντικρύ· «Ὅτα τῆς ὄψεως ἀντωπά.» Λουκιαν.

Ἀντωσις, εως, ἡ· (ἀντωθέω) ἀντικοντισμός, ἀντισπιάχνισμον.

Ἀντωτίς, ίδος, ἡ· = Ἀμφωτίς.

Ἀντωφελέω· Μλ. – ήσω· (ὠφελέω) τινά· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὠφελῶ, βοηθῶ τινα. Παθητ. ἀντωφελοῦμαι· ἀμοιβαίως ὠφελοῦμαι· τοὐτ' ἔστιν ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὠφελῶ, βοηθῶ. Ξεν. Οἰκ. Ε'. 8.

*Ἀνυβριστί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀνύβριστος σημτ. 2. χωρὶς βρίτιμον, ἀτίμασμα, κακομεταχείριτιν.

Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ· (ὑβρίζω, μετὰ τοῦ στερτκ. α) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ὕβρισε, δὲν ἀτίμασε, δὲν ἐκακομεταχειρίσθηκε τις· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ ὑβρίζῃ, ἀτιμάζῃ, κακομεταχειρίζεται τινα.

Ἀνυγίαστος, ὁ, ἡ· (ὑγιάζω) = Ἀνυγίης· ἀξιόστρεφτος.

Ἀνυγραίνω, (ὑγραίνω) ξαναϋγραίνω, ξαναστίζω, ξαναμαλακόνω, ξαναπαλύνω, καὶ ἀναπτύνω τίποτε. Πλούτ. ὑπὸ ἄκρατον καὶ συμποσιάδες ἀνειναι καὶ ἀνυγραίνειν· ἀφ' οὗ

*Ἀνύγρασμός· ὁ· νόημα, ὕγρασμα, ἀπάλυνμα, μαλάκωμα· τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νότιον, ὑγρόν, ἁπαλόν, μαλακόν.

*Ἀνύδατος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ) χωρὶς νερόν, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκεται νερόν. (ῐ–ῠ)

Ἀνυδρεύομαι, Μ, εὔσομαι· Μέσ. (ἀνά, ὑδρεύομαι) ἀντλῶ, εὑγάνω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡσύχ.

Ἀνύδρευτος, ὁ, ἡ· (ὑδρεύω· μετὰ τοῦ στερτκ. α) ἄβρεχτος, ἀπότιτος. Θεόφρ. Χ'.

Ἀνυδρία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕδατος, βροχῆς· ξηρασία· Ξεν. Π. Η'. 6. παρὰ τὸ

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ), ὅστις ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος, στερημένος νεροῦ, καὶ ὑγρασίας, ξηρός. Ἡρόδ.

*Ἀνύκτερος· ὁ, ἡ· (νύκτερος, μετὰ τοῦ στερτκ. α) ἀνύχτωτος, ἀποτέλειωτος· ἡλιόφωτος ἢ ἡμέρα. Παίτ.

Ἄνυλος, ὁ, ἡ· (ὕλη) ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκονται ξύλα, δάση, καὶ λόγγοι· 2) ὅστις δὲν ἔχει ὕλην, σῶμα.

Ἀνυμέναιος, ον, ἡ· ὁ (ὑμέναιος, μετὰ τοῦ στερτκ. α) χωρὶς ὑμέναιον, ἤτοι νυμφικὰ τραγῳδίαι, τὰ ὁποῖα τραγῳδοῦν εἰς τὴν νύμφην καὶ εἰς τὸν γαμβρὸν ὅταν ὑπανδρεύωνται· χωρὶς γάμους· ἄγαμος· ἀνύμφευτος. Εὐριπ.

Ἄνυμι, Ἄνυμαι = ἀνύω· «Ἕως δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον» Ὀδτ. Ε, 243. ὀλίγωρα ἐτελείωσε τὸ ἔργον του· ἀντὶ Ἀνύω. Θεόκρ.

Ἀνυμνέω, Μλ. – ήτω· (ἀνά, ὑμνέω) ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω μεγαλοφώνως· Διον. Ἁλ.

Ἀνύμφευτος, ὁ, ἡ, (νυμφεύω) ἀνύπανδρος· ὁποιος δὲν ἐνυμφεύθη, δὲν ὑπανδρεύθη.

Ἄνυμφος, ὁ, ἡ· (νύμφη) χωρὶς νύμφην, χωρὶς νυμφίον καὶ γαμβρόν· ἐν γένει. Ἀνύπανδρος, ἐτὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Εὐριπ. Ἑκ. 416. 2) κακοπανδρεμένας, ἢ κακοπανδρεμένη, δυστυχὴς μὲ τὴν ὑπανδρίαντου ἢ ὑπανδρίαντης· ὡς τό, κακόνυμφος, νύμφη ἄνυμφος· νύμφη χωρὶς νὰ εἶναι ἢ νὰ ἐγίνενύμφη· Σοφοκλ. Ἠλεκ. 492. «ἄνυμφα γάμων ἀμιλλήματα·» ἀσεβῆ, ἀνόσια συνερίσματα, μαλώματα διὰ ὑπανδρίαν· ἢ παράνομος διαπραγμάτευσις ἔρωτος ἀγάν.

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἡ· (ὑπαίτιος.) ἀθῷος.

Ἀνύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω) ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι πραγματικῶς, ἀλλὰ μόνον κατ' ἰδέαν· ἰδανικός, νοητός· τοῦτ' ἔστιν ὅστις μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει. Πλούταρ. ἀφ' οὗ

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὑπάρξεως· τὸ ἰταλ. εἰνιστέντσα, τὸ νὰ μὴν ὑπάρχῃ, νὰ μὴν εἶναι τωόντι τις ἢ τίποτε.

Ἀνύπειατος, ὁ, ἡ· (ὑπείκω) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν λυγᾷ, δὲν συγκαταινεύει· ἄγριος, ἀκράτητος, σκληρός.

Ἀνυπεξαίρετος, ὁ, ἡ· (ὑπεξαιρέσμαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν. Ἐπῤῥ. ἀνυπεξαιρέτως· χωρὶς ἐξαίρεσιν. Ἀντωνῖν. Η'. 41.

Ἀνυπέραρτος, ὁ, ἡ· (ὑπεραίρομαι) ὅστις δὲν σηκόνεται ὑψηλά, δὲν ὑψόνεται ὑπὲρ τὰ μέτρον. Ἀνδρόν.

*Ἀνυπέρβατος· ὁ, ἡ· = (ὑπερβαίνω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπερβῇ, ἀπεράσῃ, πεκάσῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ φανῇ ἀνώτερός του. Δγν. Δρτ. 7. 93.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ· (ὑπερβάλλω) ὅστις ὑπερέχει, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἄλλον ἢ ἄλλους εἰς τίποτε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπερβῇ, νὰ νικήσῃ τις. Ξενοφ. Παιδ. Η'. ξ'. «ἀνυπέρβλητος φιλίαν.» Ἐπῤῥ. ἀνυπερβλήτως.

Ἀνυπερήφανος, ὁ, ἡ· (ὑπερήφανος, μετὰ τοῦ στερτκ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὑπερήφανος.

Ἀνυπερθεσία, ας, ἡ· ἀνυπομονησία ἀνίκητος, ὑπερβολικὰ μεγάλη.

Ἀνυπέρθετος, ὁ, ἡ· (ὑπερτίθημι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται καιροῦ ἀναβολήν, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ἀναβάλῃ, ἀφήσῃ δι' ἄλλον καιρόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γένῃ· ἢ ὅστις γίνεται εὐθύς, ἔξαφνα· «ἀνυπέρθετος θάνατος.» Φάλαρ. Ἐπιστ. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀναβάλλει, δὲν συνειθίζει νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ τραβᾷ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος· Ἐπῤῥ. ἀνυπερθέτως· χωρὶς ἀναβολήν καιροῦ, χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἀνυπέρθητος, ὁ, ἡ· Ἀνυπέρβλητος· κυρίως κατ' ἐπίτασιν παρατσχηματισμένος τύπος, παρὰ τὸ ἀνυπέρθετος. Στοβ.

Ἀνυπεροψία, ἡ· (ὑπεροψία) ἔλλειψις ὑπεροψίας, ἁπλοϊσίας· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φαιταγμένος, φουσκωμένος μὲ μωρὴν ὑπερηφάνειαν, μὲ καπνοὺς φαντασίας, ὥστε νὰ φαντάζηται καὶ νὰ θέλῃ νὰ δείξῃ ὅτι «σὰν αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλος· νὰ κιτταρονῇ τοὺς ἄλλους.

Ἀνυπεύθυνος, ὁ, ἡ· (εὐθύνη) ὅστις δὲν εἶναι ὑπόχρεως, δὲν χρειώστεῖ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν περίτινος πράγματος· ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος. — 2) ὅστις δὲν ὑπέπεσεν εἰς εὐθύνην· τοῦτ' ἔστι δὲν ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ζητήσωσιν αὐτοῦ λόγον καὶ ἀπολογίαν, νὰ τὸν ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν διὰ τίποτε· ἀναίτιος, ἀκατηγόρητος Ἐπῤῥ. ἀνυπευθύνως.

Ἀνυπήκοος, ὁ, ἡ· (ὑπήκοος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑπακούει· ἀπειθής, ἀνυπότακτος· μετὰ Γενικ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 73. Α.

Ἀνυπολείφης, καὶ Ἀνυπόλειπος, ὁ, ἡ· (ὑπολείφω) ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ τίποτε· ἄλειπτος, ἀπαλάμωτος· «ναῦς ἀνυπολιφῆ» μὴ ἀλειμένη μὲ κατράνι.

Ἀνύπνος, ὁ, ἡ· (ὑπήνη) χωρὶς γένεια = Ἀγένειος.

Ἀνυπηρέτητος, ὁ, ἡ· (ὑπηρετέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τίς νὰ τόν ὑπηρετήσῃ, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπηρετήσε τις.

Ἀνυπνόω· (ἀνά, ὑπνόω) ἐξυπνῶ ἀπὸ τὸν ὕπνον· Ἐπιστ. Σωκρ. 17.

Ἀνυποδεσία, καὶ Ἀνυποδησία· ἡ τὸ νὰ μὴν εἶναι τις ποδεωάνος, τὸ νὰ περιπατῇ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ἐνῳ. σημεῖον σκληραγωγίας. Voss. myth. Briefe 1, σελ. 131. παρὰ τό·

Ἀνυποδετέω, καὶ Ἀνυποδητέω· Μλ –ήτω· εἶμαι ἀνυπόδητος, χωρὶς ὑποδήματα· περιπατῶ ξεπόλυτος, γυμνοπόδαρος· παρὰ τό

Ἀνυπόδετος, καὶ ἀνυπόδητος· ὁ, ἡ· (ὑποδέω, μετὰ τοῦ στρτκ. α) ὅστις δὲν φορεῖ ὑποδήματα· περιπατεῖ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 6. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις φορεῖ κακοκαμωμένα, κακότορτα, ποδήματα. Ἐσπ. ἐν Ἀρτεμ. Νρ. 104. «παίβοι· πονηροί γ', οἶδα· τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις.»

Ἀνυπόδικος, ὁ, ἡ· (ὑπόδικος) ἀκριτολόγητος· τοὐτ' ἔστιν· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κριτολογίαν, δὲν ἐπιδέχεται κριτολογίαν, τό ἰταλ. προττέστου· «πάσας ἅμα ἀνυπόδικος.»

Ἀνυπόδητος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποδέημι) κ. τ. λ. ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος ὑποκάτω· δηλ. δὲν εἶναι ὑποβολιμαῖος, νόθος. — 2) ὅστις δὲν ἔχει ὑποκείμενον. Γραμμτ. — 3) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑπόθεσιν, τοὐτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ στοχασθῇ ἐν αὐτῷ ἄλλου. Πλάτ. Πολ. 5'.

Ἀνύποιστος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποφέρω) ἀνυπόφορτος, βαρετός· τὸν ὁποῖον δὲν ὑποφέρει τις. Διον. Ἁλικ. Ἐπῤῥ. ἀν ποίστως· ἀνυπόφορτα.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ· (ὑποκρίνομαι) ὅστις δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποκρίνεται, δὲν προσποιεῖται· Ἐπίρ. Ἀνυπο-κρίτως· χωρὶς ὑπόκρισιν.

Ἀνυπομένετος, ὁ, ἡ· (ὑπομένω) = ἀνύποι-στος. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ, ὑποφέρῃ· Ὁ τύπος ἀνυ-πομένητος· ἀμφίβλ.

*Ἀνυπομένητος, ὁ, ἡ· = ἀνυπομένετος.

Ἀνυπονόητος, ὁ, ἡ· (ὑπονοέω) ἀνυπόπτευ-τος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑποπτεύει, δὲν ἔχει ὑποψίαν τις, ἀπροσδόκητος· Πολυβ. Β'. 57. παὶ ὑπονοήτου φανείσης τῆς ἐλπίδος. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ὑποπτεύει, δὲν βάνει μὲ τὸν νοῦ του τίποτε· δὲν συμπεραίνει· ἀντοῦ μέλλοντος ἀνυ-πονοήτου. ὁ αὐτ.. Ἐπίρ. ἀνυπονοήτως, ἀνελ-πίστως, ἀπροσδοκήτως, ἀνύποπτα, ἀσυμπεράστως.

Ἀνυπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ὑποπτεύω) ὅστις δὲν ἔχει ὑποψίαν. Παῦ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ὑποψίαν· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑποψίαν.

Ἀνύποπτος, ὁ, ἡ· (ὕποπτος) = ἀνυπόπτευ-τος, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας. Ἐπίρ. ἀνυ-πόπτως = ἀνυποπτεύτως, χωρὶς ὑποψίαν.

Ἀνυποσημείωτος, ὁ, ἡ· (ὑποσημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκαμέ τις ὑποσημειώσεις, παρα-τηρήσεις. Γραμμ. Κλήμ.

Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ· (ὑφίστημι) χωρὶς βά-σιν, χωρὶς θεμέλιον· παὶ ὑπόστατος ἀρχή· Πολβ. α΄· ὅστις δὲν ἔχει ὑπόστασιν, ὕπαρξιν, ἀνύπαρκτος· Ἑκκλ. 2) Παῦ. ἀκράτητος, ἀνίκη-τος, ἀκαταπολέμητος. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. 15. καὶ Κυρουπ. Η΄. ά. 3. »πόλις ἐν πολέμῳ ἀνυπό-στατος· οὕτω καὶ »φρόνημα ἀνυπόστατον· ὁ αὐτ. Β.

Ἀνυπόστολος, ὁ, ἡ· (ὑποστέλλομαι)· χωρὶς συστολήν· ὅστις δὲν συστέλλεται, ἄφοβος, θαῤῥετός· εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του. Ἐπίρ. ἀνυποστόλως· χωρὶς συστολήν, ἀφόβα θαῤῥετά.

Ἀνυπόστρεπτος, καὶ Ἀνυπόστροφος, ὁ, ἡ· (ὑποστρέφω) ὅστις δὲν ὑποστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω. Σχολιαστ.

Ἀνυπότακτος· ὁ, ἡ· (ὑπετάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑποτάσσεται, δὲν πείθεται, δὲν ὑπακούει. — 2) συγκεχυμένος, ἀσα-φής, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὑποβάλλῃ εἰς κάμμίαν ἔννοιαν· παὶ ὑποτακτος διήγησις. Πολύβ. καὶ παταῖα, συγκεχυμένη, σκοτεινή.

Ἀνυποτίμητος, ὁ, ἡ· (ὑποτιμάω) ἀξετίμη-τος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησε, τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν δὲν ὥρισεν ὁ δημόσιος τιμητής. — 2) ἀνυποτ. ἀξίη· κατηγορία ἢ ἐγκάλεσμα διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἔνοχος δὲν ἔκαμεν ἀντωμοσίαν· ἰδὲ ἀντωμοσία. — 3) ἀτιμώρητος· ὡς τὸ ἀνεπιτίμητος· ὅπερ ἴδέ. Ἐπίρ. ἀνυποτι-μήτως. (ῑ)

Ἀνύπουλος, ου· ὁ, ἡ· (ὕπουλος) ὅστις δὲν εἶναι ὕπουλος, δόλιος.

Ἄνυπους, οδος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ἀντὶ τοῦ, ἀνυ-σίπους = ταχύπους· ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, ταν-ύπους· Ἡσυχ.

Ἀνυποφόρητος, ὁ, ἡ· (ὑποφορά) ἀνυπό-φορτος, βαρετός.

*Ἄνυπτος, ὁ, ἡ· (ὕπτιος)| ὅστις δὲν εἶναι ὀπίσω λυγισμένος· Δημ. Ἀρτ. 7, 64.

Ἀνυσιέργος, ὁ, ἡ· (ἀνύω, ἔργον) ὅστις προ-χωρεῖ εἰς τὸ ἔργον· ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ· ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς, ἐκτε-λεστικὸς· ὠφέλιμος, χρήσιμος, δουλευτάρης· Ξενοφ. Κυρουπ. Α΄. ς. 21. καὶ Πλάτ. Ἐπίῤῥ. ἀνυσίμως· (υ).

Ἄνυσις, εως, ἡ· (ἀνύω) ἐκτέλεσις, τελείωσις, κατόρθωσις σκοποῦ· »Οὐκ ἄνυσίν τινα θήσομεν· Ἰλιάδ. Β, 347. καὶ Ὀδσ. Δ, 544. Κατάστη-σις, κατόρθωσις πράγματός τινος· παῦσις.

*Ἄνυστέον· ῥημτ. Ἐπῤ. ἢ ἄστε. Ἐπῤῥ. πα-ρὰ τὸ ἀνύω· πρέπει νὰ τελειώσῃ, κατορθώσῃ, τελείωσῃ, κατορθώσῃ τις τίποτε· καὶ τ. λ.

Ἀνυστικός, κὴ, κόν· τελειωτικὸς, σκέπτικος, προβιβαστικὸς, θρασύτερος, ἐνεργητικός· Πολύβ.

Ἄνυστος, στὴ, στόν· τελειωμένος, κατορθω-μένος· εὐκολοκατόρθωτος, εὐκολοτελείωτος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ τελειώσῃ, κατορθώσῃ τις· Ἱπποκρ.»ὡς ἄνυστον πρὸς τὸ ἀληθέστατον προσημ. ἐνειαι· τῆς ἀληθείας τόσον πλησίον ὅσον εἶ-ναι δυνατόν.

Ἀνυτικός, κὴ, κόν· = Ἀνυστικός· Ξεν. Οἰκ. Κ΄. 22.

Ἀνύττω, καὶ Ἀττ. Ἀνύτω, Ἀνύω κατ' ἐνστ. καὶ παρατ. μόνον χρήσιμον· ἠνυτόμην προφ. ἀορ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1170. ἠθέλησα, ἐτράνευσα. Περὶ τοῦ Ἀττ. τύπου ἰδὲ Foës. ἐν λυρπ. Φοιν. 463. τὸ δὲ ἀνύττω, βαρβαρικὸν· Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 70. (υυ-).

Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ· (ἀνά, ὑφαίω) ξεϋφαί-νω ὑφασμένον τίποτε· κεδὲς π. χ. ὅταν κάμνω-μεν ἐμεῖς τὸν πλησίον τινὰ τὸ τουρκεβ. τριτίκι —2) ξεπλεκαίνω, μεταφαίνω τίποτε· Πλάτ. Φαίδ. σελ. 87. D.

Ἀνύφαμμος, ου· ὁ, ἡ· (ὕφαμμος) ὅστις δὲν εἶναι ἀμμώδης, ἀμμώδερός.

Ἀνύφαντος, ου· ὁ, ἡ· (ὑφαίνω, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀνυψόω, ῶ· Μ. ώσω· τὸ ὑψόω κατ' ἐπίτασιν· ὑψόω πολύ, σηκόνω παραϋψηλά τίποτε·

Ἀνύω, Μ. ύσω· καὶ Ἀττικ. Ἀνύω ἔτι δὲ καὶ ἀνύτω· Ἀττ. ἀνύτω, καὶ ποιητ. ἄνυμ· (ἄνω) τελειόω, φέρω εἰς τέλος, ἢ κατασταλῶ σωστὰ, κατορθόω τίποτε· κυρίως τελειόω τίποτε μὲ αὐξησιὰ του εἰς τὰ ἄνω· π. χ. ὅταν κτίζω τεῖχος· καὶ τ. τ. μεφόρουν δὲ ὕλην εἰς αὐτό, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴτε ἄλλο ἀνύτειν μᾶλλοι ἐπιβαλλόμενοιι· Θκδ. 2, 75. καὶ 76. — α΄) τελειόω κανὲν ἔργον· »δοὺς δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον· Ὀδσ. Ε, 243. »καὶ τότε πολλὰ ἀπαγορεύοι αὐδεν ἤνυε, συμβάλλειι οἱ ἐὼν· Ἡρόδ. ι, 66. — β΄) σώνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· »αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο . . ω Ὀδσ. Ω, 71. καλῶ, φο-νεύω· καθ' ἣν σημ. τῷ ἐξανύω χρῆται Ὅμ. — γ΄) κάμνω ὁρόμου, ταξειδεύω καὶ ψάνω ὅπου εἶχα σκοπὸν νὰ πηγαίνω· »Ὅσον ἤνυσε νηῦς ὑπακ. ὁδοῦ· Ὀδσ. Δ, 357. καὶ ἄνευ τῆς αἰτιατ. ὅσον· »ὤφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειεν· ὑπκ. ὁδόν, πορείαν· Ὀδσ. Ο, 294. παράβλ. Σφ. Ἀντ. 231. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖστα, ἀνύειν ἢ τελεῖν εἰς — κάμνειτις ὁρόμου, ταξιδεύει διὰ κάνὲν μέρος· Βου. ἐν Σφ. Οἰδ. Κ. 1562. Ἐαυτὸν καὶ αἰτιατ. μετὰ τῆς πρός· Ἀραπφ. Ὄρν. 244. Εὐρπ. Φοιν. 164. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. ἁπλῶς ἄνευ Προθ. »αὐτὸν ἐς Σάλαμῖνα, αὐτὶ ὁδὸν εἰς Σαλα-μῖνα· Σφ. Ἀντ. 805. — δ΄) καταντῶ, φθάνω εἰς τὸ τέλος· ἀντ. ᾤδην, γήρας· παρὰ τοῖς μετγνστ. — 2) μετὰ μετοχ. »οὐκ ἀνύω φθονέ-οντας· Ἰλιάδ. Δ, 56. μὲ τὸν φθόνον δὲν κάμνω, δὲν κατορθόνω τίποτε. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ὡς τὸ, φθάνω κατὰ σημασίαν τοῦ, ταχέως, ὀγλήγορα, τελείωσα τίποτε· »ἄνυε πραττων· κάμε, τελείωσα ὀγλήγορα· Ἀραπφ. ὅστις ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ »ἀνύειν μετοχικῶς χρή-ται· »ἀνύσας ἔνοτγε· »ἀνύσ. τρέχε· καὶ τ. τ. Ὑπαπόντως εὕρηται τὸ »ἀνύειν καὶ ἄνευ προσλήψεως ἄλλης τινος λέξ. ἐξαιρ. κατὰ πρόσταξ. Ἐγὼ δ' αὐτὶ τοῦ, σπεύδειν· ἀλλ' »ἀνύσας τρέχε· Ἀραπφ. Πλτ. 229. λέγ' »ἀνύσας ὅ,τι ψχίποτε· 349. καὶ ἀλλ' »ἀνυε πράττων· 413. καὶ Νφ. 181. καὶ Ἀχ. 571. καὶ Βατ. 607. 649. — 3) σπανιώτερον μετ' ἀπαρμφ. »στρατὸς ἤνυσε περᾶσαι Αἰσχύλ. Πρ. 718. — 4) Μέσ. τελειόνω, κατορθόνω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόνμου, εἰς ὄφελος ἢ εἰς ζημίαν μου· »Ἔργα ἀνύσσεσθαιι· Ὀδσ. Π, 373. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 69. D. παραβλ. τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Πλάτ. (τὸ α καὶ υ βραχὺ καθ' ὁλοτελῆ χρόνους· ἴδε μόνον διὰ διπλασιασμοῦ τὸ ο ἐπκ. γίνεται μακρὸ ἢ παραλήγ.)

Ἄνω· παρατ. ἤνυον· πρκτόν. λξ. τοῦ ἀνύω καὶ ἀνύτω· Κατ' ἐνεργ. διάθ. μόνον παρ' Ὅμ. ἤνυον ὁδόν· Ὀδσ. Γ, 496. Ὡσαύ-τως καὶ Πλάτ. Ἐρτλ. σλ. 416. Α. καὶ Αἰσχύλ. καὶ 147. κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Wellauer. Παθ. τελειόνεται, κατορθόνεται γίνε-ται τέλειον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. ἠνύετο τὸ ἔργον· 8, 71. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 788. ἔστι δὲ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει εἰς σῴζε-σιν τοῦ τέλους χρόνου (καιροῦ) μέρους· »ἐὰ ἀνεται· Ἰλιάδ. Η, 261. ἕτος ἀνόμενος· τὸ παρ' ἡμῖν· κοινότ. ὁ τρεχούμενος χρόνος· Ἡρόδ. 7, 20. Ἰδὲ καὶ 1, 189. παρβλ. ἀνύο-μαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀναμφιβόλως συγγενὴς τῷ ἑξῆς Ἐπῤ. ἄνω· ἰδὲ Ητμ. Λξ. 1, σ. 271. (τὸ α, μακρ. ἀπαξ δὲ μόνον ἐν τῷ ἀνυ-τὸ, Ἰλιάδ. Σ, 473. βραχύ).

Ἄνω· νομίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμτγ. ὡς πρωτ. τοῦ ἀναίω· ἔστι δὲ ὅλως ἀχρηστος λέξις.

Ἄνω· Ἐπίῤ. (ἀνὰ) ἐπάνω, ὑψηλά· »ἄνω πτε-λόφεια· Ὀδσ. Δ, 596. συνών. ἐπάνω, τὸ κατ' ἀπ' ἐπάνω, ἐπανωθιό· ἀπ' ἀπάνω, παρ-πάνω· Ἐπὶ τῶν κλιμάτων τῆς εὐραν. σφαίρας πρὸς Ἄρκτον, πρὸς βορρᾶν· »σσσοι Δίσπ. ἄνω Μακπρος θεὸς ἐντὸς ἐέργειι· Ἰλιάδ. Π, 3[illegible] »παραμειβόμενοι δὲ τούτους καὶ ῥέοντ' ἄνω τὴν βορέην ἄνεμον . . ω Ἡρόδ. 1, 72. καὶ 142. οὐτε γὰρ τὰ ἄνω αὐτῆς χωρία τοῦτο πεπο-τῇ Ἰωνίῃ . . ω αὐτιθ' τῶν τῷ, κάτω, πρὸς Νότον πρὸς Μεσημβρίαν· Ἐπὶ χωρῶν· εἰς τὸ μεσογαίαν· μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἀνωτὴν παραλίας, ἀπὸ τοῦ περιγιάλι ἀπάνω· »λίπες διαβαίντι τὸν Βορυσθένεα, ἀπὸ θαλάσσης ἑρπ-τὸν μὲν τ' Τλαίη· ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω αὐτὰ Σκύθαι ναιοργοί· Ἡρόδ. 4, 18. Ἐπὶ χρόνου σημαίνει ἡ λέξις τὸ παρελπλυθός· πτοτ, εἰς καιρὸν, τὰ παλαιὰ, τ' ἀπερασμένα χρόνια· Θεογ· οἱ ἄνω τοῦ γένους ἢ τοῦ χρόνου· οἱ προπάτορες. Ἀλλ' οἱ ἄνω ἀλλῶς· οἱθεοὶ Παρ' Ἡρόδ. 3, 3. »Τοιγάρτοι, ὦ μῆτερ ἐμὴ, ἐὰν ἐγὼ γείωμαι ἀντρ, Λιβύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω ἄσω· τὰ δὲ κάτω, ἄνω· Ἀλλ. ἀναπ-ῶω, ἀναποδογυρίζω· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιη-λάκις· ἄνω καὶ κάτω μεταβαλεῖσθαι, μεταπίπτειν, μεταφέρεσθαι, ποιεῖν καὶ τ. τ. ἄνω καὶ κάτω διαλέγε-σθαι· τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις πάντοτε τὰ αὐτὰ· νὰ τελειώνῃ πάλιν τὴν ὁμιλίαν ὅπου τὴν ἄρχισε· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 96. Α. Πρτγ. σλ. 356. D. Buechh. Sim. σλ. XIX. ὡσαύτως καὶ ἄνω κάτω ἄνευ ῥήματος· σπα-νιώτερον ὅμως· Heind. Πλάτ. Γργ. σλ. 493. Α. Ἀραπφ. Ὄρν. 3. »Τί, ὦ πότνι' ἄνω κάτω πλανώτερμενοι; τί παρ' ἡμῖν κοιτ. τί τὰ φθίνομεν ἀλόγυρα; τί τὰ τριγυρίζομεν χωρὶς νὰ κάμωμεν τίποτε; Λουκ. Τιμ. 24. Πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἰσαπάνω· »χ' ὡ κολοιοί, οὐτοσὶ ἐκεῖνος κέχηνεν, ὥσπερεὶ θεικυῖς τίμοια· Ἀραπφ. Ὄρν. 51. καὶ 1660. »τί σὴν' ἄνω κέχηνας, ἀλλὰ βλέπωνω; τὸ παρ' ἡμῖν· τί χάσκεις τὸ ἀπάνω; ἢ ἰσαπάνω; — 2) ὡς Προθ. μετὰ γεν. (πλὴν τῶν κατὰ περίφρ. ἄνω γένους καὶ τ. τ.) σπανίως κατὰ τοπικὴν σημτ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Μοσχ. 4. 825. — Συγκρτκ. ἀνωτέρω, Ἡρόδ. Ὑπέρτ. ἀνωτάτω, Ἡρόδ. (υ-).

*Ἀνῶ· ὑπαόρ. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνίημι· (υ-).

Ἄνωγα· ἐνερ. Ἐπκ. Παρακ. κατὰ σημτ. Ἐνε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προστάζω, κελεύω, βιάζω, παραινῶ, διεγείρω, παρακινῶ, προτρέπω, κατεπείγω, παρορμῶ· κυρίως ἐπὶ βασιλέων, ἡγεμόνων, δεσποτῶν· ἐστὶ καὶ ἐπὶ ὑποτεταγμένων, δούλων, τέκνων, ἢ ἐπὶ φίλων, οἱ ὁποῖοι φουσετοῦσι ἀλλήλους, ἢ παρακινοῦσι, ἢ προστάζουσι νὰ κάμωσι τίποτε· Ἰλιάδ. Ε, 899. »Ὡς φάτο, καὶ Παιήων' ἀνώγει ἰήσασθαι· Β, 8. »Ἦ ῥ' ἅμα μητρὶ θεσπὶ ἀνελέσθαι ἀνώγεα· Ὀδυσσ. Β. 195. »μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀποειπέσθαι . . « Ξ, 257. ». . δὴ τότε μ' ἤνωγε καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα νηῆσαι· ἠγήσασθαι ἐς Ἴλιον· » παρ' Ὅμ. συνήθης φράσις ἐστὶ »νόμος ἄνωγε μὲν τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν· ἡ καρδία μου λέγει, ἢ μοὶ λέγει· ἔχω ὄρεξιν νὰ κάμω τίποτε· ἡ πρᾶξις ἐκφέρεται ἀεὶ ὑπ' ἀπαρμφ. τοῦ πρόσφ. δὲ, κατ' αἰτιατ. π. χ. »ἀνώγει πάσας εὔχεσθαι· Ὀδυσσ. Η, 531. »ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγε ὑποστορέσασα Τ, 139. »πράσσειν ἄνωγε οὖν με παντὶκως τάδε·; Σφ. Τραχ. 1247. Δῳ. Ἁπλ. Ῥῆ. Ὅμ. εἰωθε συντάσσειν ἐποτρύνω καὶ ἄνωγα, κέλομαι καὶ ἄνωγα – Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήμ. πάνυ ἀνωμλ. Ὁρατ. Παρμ., ὅστις οὐδέποτε λαμβάνει αὔξησιν· α'. πρσ. πλῆθ. ἄνωγμεν Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 528. προστακτ. ἀνωχθι, ἀνώγετω, ἀνώγετε, καὶ ἀμφ. ἀνώχθω, ἄνωχθε, ὡς τοῦ ἀνώγνυμι· Ὑπρσυντ. ἠνώγεεν, καὶ ἀναυξ. ἀνώγειν· Ἰων. ἠνώγεα κατὰ σημσ. παρατατ. Τούτοις προστεθήτω καὶ ὁ σπανιώτατος Ἐνστ. ἀνάγω· Ὀδυσσ. Ε, 139. ὅστις ἐκεῖ πρωτότ. λεξ. ὅλων τῶν χρν. εἶπεν· σύω δὲ Παρατατ. κυρίως, ἠνώγον καὶ ἠνώγεον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνώγω καὶ ἀνώγεω· Μλ. ἀνώξω· Δόρ. α'. ἤνωξα· Παραδείγματα πάντων τῶν τόπων τούτων, ἐν Ἰλ. καὶ ἐν Ὀδυσ. (ὁ μὲν Βτμ. παράγει τὴν λεξ. ἀπὸ τινος ἀρχ. πρωτπ. ἄγγω, οὕτωπως, ὥστε ἐθέλει ὅτι κατὰ τὸν ἀρετικὸν τύπον αὐτοῦ ἐστὶ συγγενὲς τῷ ἀγγέλλω· ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ. ἐνάσσω, ἀνάγω, ἢ παρὰ τὸ, ἄνω, ἀνύω, ἐθέλουσιν αὐτὴν παραγομένην).

Ἀνώγειον, τὸ· καὶ, Ἀνώγεος, καὶ Ἀνώγεως, ω, τὸ· ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ· (ἄνω, γαῖα) κυρίως πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν· κατὰ τὸν κοινὸν τῆς λέξεως τρόπον δὲ, οἰκοδομαὶ μόνον, χτήρια ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐξαιρέτως δὲ τὰ ὑψηλὰ μέρη τῶν χτηρίων· πατώματα σπιτίων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ κενότερον ἀνώγι λεγόμενοι· παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ ἐσήμαινεν ἡ λέξις καὶ τὸ παρ' ἡμῖν τραπεζαρεῖον, καὶ τὰς σιτοδήκας, τὸν τόπον ὅπου ἐφύλαγαν τὰ γενήματα, ἐπειδὴ καὶ αἱ σιτοδῆκαι ἐκτίζοντο ὑψηλαὶ διὰ νὰ ἔχωσιν ἀέρα τὰ γενήματα· Κατάτινας δὲ καὶ = ἀναγαῖον· ἡ φυλακή· τὸ ἐπὶ τοῦ, Ἀνώγεως, ὁ, ἡ· αὐτὶ, Ἀνώγαιος· οὐ ἐναντίον τὸ, Καταγαῖος, ὑπόγαιος· ἄρα, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπ' ἔπάνω τῆς γῆς, ἄρα, κτηρίον τι, οἴκημα, ἀποθήκη, κ. τ. τ. τὸ ἐπὶ γῆς ἤτοι ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὄν· λέγεται καὶ ἐν πάτωμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν γῆν· ὅτε δὲ καὶ τὸ ἑπάνω, τὸ ἀνώτερον πάτωμα τῆς οἰκίας· Ἡ συνήθεια λέγει, Ἀνώγαιον, τὴν ἔχουσαν πάτωμα οἰκίαν· τὴν δὲ μὴ ἔχουσαν, Χαμόγαιον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. δ'.

(Ἀνωγέω)· ἄχρηστ. Ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται τὸ ἠνώγεων, παρατατ. τοῦ ἄνωγα· ἰδὲ ἄνωγα· = Ἀνώγω· ὅθεν τὸ, Ἀνώγημι.

Ἀνώγεων, ω· τὸ, καὶ ἀνώγειος, ω, ὁ, ἡ = ἀνώγαιον· ἄνωρ ἰδέ.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ· (ἄνωγα) συμβουλὴ, προτροπὴ, παρακίνησις, προστασία· Ἀπολλ. Λ'. 1184.

Ἄνωγμεν· κατ' Ἐπκ. συγκ. ὁριστ. α', πλῆθ. πρόσ. τοῦ ἄνωγα· ὡς τὸ ἔοικμεν ἀπὸ τοῦ ἔοικα· Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 528.

(Τόμ. α'.)

*Ἀνώγω· ἀρχ. σπάν. πρωτότ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 139. μόνον ἀπαντώμενον· ἰδὲ ἄνωγα.

*Ἀνώδης, ὁ, ἡ (ἄνω, ὀδωδὰ) ὅστις εἶναι χωρὶς μυρωδίαν, δὲν ἔχει, δὲν εὐχάνει μυρωδίαν, δὲν μυρίζει καθόλου· Πλάτ. Τιμ. σλ. 50. Ε. ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, εὐώδης.

Ἀνωδυνία, ἡ, γένεσις χωρὶς πόνους· ὅταν ἡ γυναῖκα γεννᾷ εὔκολα καὶ χωρὶς πολλοὺς πόνους· παρὰ τὸ

*Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ· (ὠδὶς) ὅστις, ἢ ἥτις γεννᾷ χωρὶς πόνους.

Ἀνωδυρμός, ὁ, ὁ ἰχθὺς, Οὐρανοσκόπος, παρὰ Θηβαίοις· Ἡσύχ.

Ἀνωδυρτος, ὁ, ἡ· (ὠδὴ, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς ψάλσιμον, ἢ τραγῳδὸ· ὅστις δὲν ψάλλει, δὲν τραγῳδεῖ· Ἀριστοτ.

Ἀνωδύνης, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) = ἀνώδυνος.

Ἀνωδυνία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀδύνης, πόνου· Πίνδ. παρὰ τὸ

Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς πόνον, ὅστις δὲν κάμνει, δὲν προξενεῖ πόνον· – 2) ἐπρτ. ὅστις παύει, καταπραΰνει τὸν πόνον· Ἐπῤ. Ἀνωδύνους.

Ἄνωθεν, Ἐπῤ. (ὀνομ) ἐπὶ τόπου· ἀπὸ ἐπάνω πρὸς κάτω· ἐπὶ χρόνου· ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια κ' ἐξῆς· ἐξ ἀρχῆς· ὄθεν οἱ ἄνωθεν, οἱ προπάτορες· Δωρ. ἄνωθα (υ–υ).

Ἀνωθέω, ω· Μ. Θέσω· –ώσω· (ὠθέω, σημλ.) ὠθῶ, σπρώχνω, ὁμπώχνω, κοντῶ, ζουλίγω πρός τὰ ἄνω, ἰσ. ἐπάνω, τὸν ἀνήφορον· » . . ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν Τηλέμαχος . . « ὑπαν. νεῦσ· Ὀδυσ. Ν, 552. ἔσπρωξεν τὸ καράβι τὸν ἀνήφορον ἀκαμπώνοντες τοὺς κάμπους ἢ τὰ καμάκια εἰς τὴν ἄκρην τῆς ξηρᾶς καὶ ζουλίγοντες, ὥστε τὸ καράβι ἐκινεῖτο ἐπάνω πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως· Μέσ. σπρώχνω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόμου ὀπίσω ἢ μακρυά· ὡς τὸ, ἀπωθεῖσθαι· » . . αὐτοὶ ἔστε ἔσαν οἱ ἐπιχειρήσαντες, καὶ βασιλῆα μετὰ γε Διὸς ἀνωσάμενοι· Ἡρόδ. 7, 139. καὶ 8, 109. » . . εὕρημα γὰρ εὑρήκαμεν ἡμέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλλάδα, μέγα τοσοῦτον ἀνδρῶπων ἀνωσάμενοι . . « ἐν' οὐ

Ἀνώθησις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, σπρώξιμον.

Ἀνωϊστί, Ἐπῤ. ἐκ τοῦ ἑπομένου = ἀνωΐστως· ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα· » . . ἕως ἐγώ . . ἠλώμην . . λάθρη, ἀνωϊστί, ὀΐομαι ἀλλοχόοιο· Ὀδυσ. Δ, 92. (υ– – –).

Ἀνωΐστος, ὁ, ἡ· (οἶσμαι, μετὰ τοῦ στρτ. α) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἐξαίφνιος· Ἰλιάδ. Φ, 39. πῶ δ' ἂρ' ἀνωΐστου κακὸν ἦλυθε δῖοι Ἀχιλλῆος· – 2) ἄφαντος, ἀδιάτος, κρυφὸς· τὸν ὁποῖον δὲν βλέπεις, δὲν παρατηρεῖ, δὲν εἶδε, δὲν ἐπαρατήρησέ τις· ὡς τὸ, ἄφραστος· Ἐπῤ. ἀνωΐστως· – δ) = ἀνωϊστός, παρὰ τὸ, ἀναφέρω· τὸν ὁποῖον ἀναφέρει, εἶπεν, ἐβγαλέ τις πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ νὰ ἀποφασιστῇ τι περὶ αὐτοῦ· » . . ἐόντων περὶ αὐτέων μεγίστων, ἔδοξε . . ἐπείρεσθαι τὸ χρηστήριον . . ἀνωϊστος δὲ γενομένου ἐκ προτοίης τῆς Βλεμιέων εἰς τὴν Πυθίην . . « Ἡρόδ. 6, 66. ὅπου μέντοι ἀνοιστός ἀναγιν. θέλουσί τινες.

Ἀνωλεθρος, ὁ, ἡ· = Ἀνόλεθρος· Πλάτ.

Ἀνωλόφυρτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύρομαι) ἀκλαυστος, ἀθρήνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησέ τις.

Ἀνωλόφυκτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύζω) = Ἀνωλόφυρτος· Ἡσύχ.

Ἀνωμαλέω, Μλ. – ήσω (ἀνώμαλος) ἀμτβ. ἀόρ. αὐτὶ ἀνωμαλίζω.

Ἀνωμαλής, ὁ, ἡ (ὁμαλὸς) = Ἀνώμαλος

Ἀνωμαλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι τι ὁμαλὸν, ἴσιον, ὅμοιον· τὸ νὰ μὴν εἶναι, ἢ νὰ μὴ γίνηται κατὰ τοὺς κανόνας, κατὰ τὴν διωρισμένην τάξιν· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ νὰ μὴ κλίνηται ἢ σχηματίζηται ἡ λέξις κανονικῶς, κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας· – 2) τὸ νὰ εἶναι τις νοσακερὸς ἤτοι ψιλάρρωστος· τὸ τουρκ. χαϊφλίκι.

*Ἀνωμαλίζω (ἀνὰ, ὁμαλίζω) ἰσάζω, ὁμαλόνω, κάμνω τίποτε νὰ γένῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του ὁμαλὸν, ἴσιον.

Ἀνώμαλος, ὁ, ἡ· (ὁμαλὸς, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὁμαλὸς, ἴσιος, ὅμοιος εἰς τὴν ἐπιφάνειάτου· Παρὰ τοῖς Γραμματ. δὲ, ἀνώμαλοι λέγεται ἡ λέξις, ἐξαιρ. οὐσιαστικὸν, ἐπίθετον ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα, ὅταν δὲν κλίνεται, δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας.

Ἀνωμαλότης, τητος, ἡ· = Ἀνωμαλία· Πλάτ. ἀφ' οὗ.

Ἀνωμάλως, Ἐπῤ. μὲ ἀνωμαλίαν, ἀνώμαλα.

Ἀνωμαλώσεις, εως, ἡ· (ὁμαλόω) τὸ νὰ κάμνῃ τις ἴσιον, ὅμοιον· Ἀριστοτ. Πολ. Β'. 10. »τῶν οὐσιῶν ἀνωμαλώσεις· τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνωμάλως διῃρημένης περιουσίας ὁμοία ἢ ἐξίσου διαίρεσις, διμερίσεις· καὶ Ῥητορ. Γ'. »καὶ τὸ ἀνωμαλεῖσθαι τὰς πόλεις ἐν πολὺ διέχυσεν.

Ἄνωμος, ου, ὁ, ἡ· (ὦμος) ὅστις δὲν ἔχει ὤμους.

Ἀνωμοτί, Ἐπῤ. ἀπὸ τοῦ ἑπομ. ἀόριστα, ἀνώμοτα, χωρὶς ὅρκον· χωρὶς ὁμωμα· Ἡρόδ. 2, 118.

Ἀνώμοτος, ὁ, ἡ· (ὄμνυμι)· ἀόριστος, ὅστις δὲν ἔβγαλε, δὲν ἔκαμε ὅρκον, δὲν εἶναι δεμένος μὲ τὸν ὅρκον· Valck. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 612.

Ἄνωνις, – ιδος, ἡ = Ὄνωνις.

Ἀνωνόμαστος, ὁ, ἡ· (ὀνομάζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ὠνόμασαν, δὲν ἀνάφεραν τὸ ὄνομά του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσι νὰ ὀνομάσῃ· ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, ὀνλ. δὲν εἶναι περίφημος, ξακουστός· Εὐρπ. Ἑκ. 707.

Ἀνωνυμεί, καὶ Ἀνωνυμί· Ἐπῤ. ἀπὸ τοῦ, ἀνώνυμος· ἀνόμαστα· χωρὶς ὄνομα.

*Ἀνωνυμία, ἡ· ἔλλειψις ὀνόματος, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἢ τίποτε ὄνομα· παρὰ τὸ

Ἀνώνυμος, ου, ὁ, ἡ· (ὄνυμα Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ὄνομα) ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, εἶναι χωρὶς ὄνομα· οὐ μὲν γάρτις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώποισιν . . . ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶκε τέκωσι, τοκῆες· Ὀδυσ. Θ, 552. καὶ Ἡρόδ. 4, 45. ὅστις δὲν φανερώνει τὸ ὄνομά του· Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠξεύρεις τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔκαμε, κατεσκεύασεν, ἔγραψεν· Χωρὶς ὄνομα, ἀνωφέρετος, ὄχι ξακουστός, περίφημος· χωρὶς ὄνομα μετὰ θάνατον· ὀνλ. χωρὶς κληρονόμους· εἰ ὁποῖοι ἤθελε φέρουν τὸ ὄνομά του· »Τὸν οἶκον τοῦ αὐτοῦ ἀνώνυμον γενόμενον περιδεῖν· Ἰσοκρ.

Ἀνωξις, εως, ἡ· = Ἀναγωγὴ· Ἡσύχ.

*Ἀνώξω· ἀνμλ. Μλ. τοῦ ἀνωγα· Ὅμ.

*Ἀνώομαι = ἄνω, ἀνύω· ψευδ. ἀνγ. ἐν Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 209 ὅπου οἱ μὲν, μνωόμενος, οἱ δὲ ἀγαιόμενος κατ' εἰκασμὸν ἀναγιωόσκουσι· (υ–υ–).

Ἀνώπιον, ου, τὸ· (ὀπὴ) ὁ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τόπος· ὡς προνώπιον ὁ ἐμπρὸς τῆς θύρας· Πολυδ. Β'. 53.

Ἀνωρία, ας, ἡ· παρακαιρία· τὸ νὰ γίνεται ἢ λέγεται τίποτε παράκαιρα· Ἀνωρία τοῦ ἔτους, ὁ κακός, ὁ μὴ ἀρεστός, ὁ ἀνάρμοστος καιρός, ἡ κακοκαιρία τοῦ χρόνου, ἄρα ὁ Χειμὼν· Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 118. »ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους· δὲν εἶναι πλέον καιρός· ἐκ τοῦ

Ἄνωρος, ὁ, ἡ· (ὥρα) ὡς τό, ἄωρος· παράκαιρος, ὅστις δὲν εἶναι, δὲν γίνεται εἰς ἁρμόδιον καιρόν, ἄτοπος, ἐνοχλητικός, λυπηρός· » . . ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνωρον θρήνοισι τε

Διμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροιας

Αἰγυπτίων τιμηθῆναι». Ἡρόδ. 2, 79.: Ἀνωρίμαστος, ἄφαστος, τὸ κοινότ. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ν, καὶ ω εἰς γ καὶ ου· ἄγουρος παρέκαιρος.

Ἀνωρυμός, ὁ, ἡ· (ὄρυσσω) ξεσκέπαστος· ὅστις δὲν ἔχει ὀροφήν, ἤτοι σκεπαστήν· π. χ. σπήτι χωρὶς σκεπαστήν· Λυκόφρ.

Ἀνωρροθία, ας, ἡ· (ἄνω, ῥοθέω) κρότος ἢ χτύπος τῶν κυμάτων πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν χτυπᾷ τὸ κῦμα ἀπάνω που καὶ σκάζει.

Ἀνωρρόπος, ὁ, ἡ· (ἄνω, ῥέπω) ὅστις σηκώνεται ἢ κινεῖται εἰς τὰ ἄνω, ὑψηλά.

Ἀνωρύομαι, Μ. σομαι· (ἀνά, ὀρύομαι) οὐρλιάζω, φωνάζω με παραπονον καὶ ἀκρυα· Ἐπιγρ. (ε).

*Ἀνῶσαι· Ἰων. ἀντὶ ἀνοῖσαι· ἐργ. ἀπρμφ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἀναφέρω· Ἡρόδ. 1, 157. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀνενεγκεῖν.

*Ἀνώσαντες· μετχ. Ἀόρ. α'. ταῦ ἀνωθέω· Ὀδσ.

Ἀνώτατος, τη, τον· (ἄνω) ὑψηλότατος, ὑπέρτατος· ὑπερ. ἄνευ θετκ. παρὰ τὸ ἄνω· Ἡρόδ.

Ἀνωτάτω, Ἐπίρ. ὑψηλότατα· Ξενοφ. ἐκ τοῦ, Ἄνω.

Ἀνωτερικός, κή, κόν· ὅστις κινήκει εἰς ἀνώτερον· παρὰ τό

Ἀνώτερος, ρα, ρον· συγκρ. (ἄνω) ὑψηλότερος· συγκρ. ἄνευ θετκ.

Ἀνωτέρω· Ἐπίρ. ὑψηλότερα· συγκρτ. παρὰ τὸ ἄνω.

*Ἀνωφέλεια, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Δγ. Δρτ. 9, 78.

Ἀνωφελής, ές, ὁ, ἡ· (ὠφελέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν φέρει, δὲν προξενεῖ ὠφέλειαν, ὄφελος· Πλάτ. Πρτ. σλ. 356, Α. Ἐπίρ. ἀνωφελῶς.

Ἀνωφέλητος, ὁ, ἡ· (ὠφελέω) τὸν ὁποῖον δὲν ὠφελήθηκέ τις· δὲν τὸν ἐμεταχειρίσθηκεν εἰς ὄφελός του· π. χ. χωράφι τὸ ὁποῖον δὲν ἐργόνει καὶ δὲν σπείρει ὁ κύριός του· Ξνφ. — 2) ἀδιάφορητος: ὅστις δὲν δίδει κανέν ὄφελος· δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνωφέλητος καὶ κοινότ. ἀνωφέλευτος. Σφκ. Ἀν. 645. «ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τὸν δ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ ταῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;» Μάταιοι» οἱμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πέλαι τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ ἅμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον.» Ἡλκτ. 1144. — 3) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφελήσῃ, νὰ βοηθήσῃ πλέον· ἀπηλπισμένος·

*Ἀνώφελος, ὁ, ἡ = ἀνωφελής.

Ἀνωφέρεια, ας, ἡ· ἀνήφορος, ἀνηφοροτόπι· ἀντιδ. τῷ κατωφέρεια, παρὰ τό

Ἀνωφερής, ὁ, ἡ· (ἄνω, φέρομαι) ὅστις πηγαίνει ἢ κινεῖται τὸν ἀνήφορον, ἴσι ἀπάνω. Ἀριστοτ. «ἕλκειν ἀνωφερές·» καὶ, «ἀνωφερεῖς ὀτμαί.» Ἀνηφορικός, τόπος μὲ ἀνήφορον· ἀντιδ. τῷ κατωφερής.

Ἀνώφλιον, τό· (φλιά) τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. καὶ ὁ ἀνώφιλος τῆς θύρας κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ. Σορίδ.

Ἀνώφοιτος, ὁ, ἡ· (ἄνω, φοιτάω) ὅστις ἀναβαίνει, πηγαίνει, πετᾷ ὑψηλά.

Ἀνωφορέομαι, (φορέω) κινοῦμαι εἰς τὰ ἄνω, ἀνηφορίζω: χρεῖτον δὲ ἄνω φορέομαι, γράφεσθαι. Εὐσταθ.

Ἀνώφορος, ὁ, ἡ. = Ἀνωφερής.

*Ἀνωχθι, Ἀνῳχθω, καὶ Ἀνωχθε. Ἐπκ. συγκ. προστκ. παραλ. τοῦ ἀνωγα, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Ἀνώχυρος, ὁ, ἡ. = Ἀνόχυρος. Ξεν. Ἀγησ. ε'. ὥστε καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριών, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέπτων· σκεπτέον μέντοι ἐν ᾗ ἀνάγνωσις ἔχῃ ὀρθῶς.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ξ.

*Ἄξεινος, ὁ, ἡ· ον, τό. Ἰων. ἀντὶ ἄξενος. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ ἀπαντώμενον· ὁ μὴ φιλοφρονούμενος, μὴ περιποιούμενος, μὴ δεχόμενος ξένους (φίλους, μουσαφίρηδες). 2) Ἄξεινος, ὁ, Ὑπακουομ. πόντος, Πόντ. Πύθ. ὁ, 362.

*Ἄξεμεν, ἀξέμεναι, ποιητκ. ἀντὶ, ἄξειν. Ἰδὲ Ἀγω. Νὰ φέρῃ, νὰ συντρίψῃ. Ὅμ. Ἰλιδ. Ψ, 111.

Ἀξεναγώγητος, ὁ, ἡ· (ξεναγωγέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθη, δὲν ἐπεριποιήθη, δὲν ἐφιλοφρονήθη τις ὡς ξένον· (φίλον, μουσαφίρη).

Ἀξενία, ας, ἡ· ἔλλειψις ξενίας, (τῆς πρὸς τοὺς ξένους φιλοφρονήσεως). Στράβ. ἔλλειψις φίλων (μουσφρδ.).

Ἄξενος, ὁ, ἡ· ον, τό (ξένος) = Ἄξεινος, ὅς τις δὲν φιλοφρονεῖται, δὲν περιποιεῖται, δὲν δέχεται ξένους (μουσφρδ.) Ἐλέγετο τὸ πάλαι καὶ Ἄξεινος Πόντος, ὁ νῦν Εὔξεινος Πόντος (ἡ μαύρη θάλασσα)· ὅρα Εὐστθ. εἰς Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. — Σοφ. Φτ. 217.

Ἄξεστος, ὁ, ἡ· ον, τό (ξέω) μὴ ἐξεσμένος, ἄγλυπτος, ἀδούλευτος, ἀνομάλιστος· τραχύς. Σοφ. Οἰδ. Κ. 19.

Ἀξέω, ας, ἡ (κυρίως θηλκ. τοῦ ἄξιος) τιμὴ (κόστος) ἑνὸς πράγματος «τινός» Ἡρόδ. δ, 96. Ἠθικῶς δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀξιότης, ἀξιοπρέπεια (grandezza), τιμή, τῆς ὁποίας εἶναί τις ἄξιος· τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ· «ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ.» Ἡρόδ. δ, 201. Νὰ ἀποδίδουν τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν βασιλέα. Ὅ,τι ἀξίζει καθεὶς, βραβεῖον, παιδεία. «Τὴν μὲν ἀξίαν οὐ λάμψεται.» Ἡρόδ. 2, 39. Δὲν θέλει παιδευθῆ ὅσον ἀξίζει· δὲν θέλει ἀπολαύσει ἐκεῖνο, ὁποῦ ἀξίζει, ἀνλ. τὴν τιμωρίαν. «Παρὰ τὴν ἀξίαν» Wyll. ep. cr. σ. 204. Παρὰ δὲ Στωϊκοῖς τὸ ἠθικῶς καλόν, ἀγαθόν, τίμιον, honestum Heyne Epict. 36. συνυπακουομ. τιμή. 2) Θέλησις, ἐπιθυμία. Ἰδὲ, Ἀξιόω.

Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ· ον, τό (ἀγαπάω) ἄξιος ἀγάπης. Ηλιόδ.

Ἀξιάγαστος, ὁ, ἡ· ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμάτιος. (Ἄγαμαι) Ξεν. Δακ. Γ'. 2. 2) Ἀξιόλογος.

Ἀξιάκουστος, ον (ἀκούω) ἄξιος νὰ τὸν ἀκούσῃ τις, ἀξιοθαύμαστος. Ἀξιομνημόνευτος· ὁ Αὐτ. Συμπ. Δ'.

Ἀξιακρόατος, ον, (ἀκροάομαι)· ὁ Αὐτ. Λακ. Δ'. 2. χοροὺς ἀξιακροατωτάτους = Ἀξιάκουστος.

*Ἀξιαπήγητος, ον, (ἀπηγέομαι) Ἰων. = ἀξιαφήγητος.

*Ἀξιαπόλαυστος, ον, (ἀπολαύω) ἄξιος νὰ τὸν ἀπολαύσῃ τινάς.

Ἀξιαφήγητος, ον, (ἀφηγέομαι) καὶ Ἰωνικ. Ἀξιαπήγητος· ἄξιος διηγήσεως καὶ μνήμης (ἀξιοδιήγητος, ἀξιομνημόνευτος). Ἡρόδοτ.

Ἀξιεπαίνετος, ον (ἄξιος, ἐπαινετός) Ξενοφ. Ἑλλ. βιβλ. Δ'. Κεφ. δ'. 7. «ἀξιεπαινετωτάτη τελευτή.»

Ἀξιέπαινος, ον (ἄξιος, ἔπαινος) ἄξιος ἐπαίνων. Ξενφ.

Ἀξιεπιθύμητος, ον· (ἐπιθυμῶ) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις. (ε)

Ἀξιέραστος, ον, (ἔραμαι) ἀξιαγάπητος. Ξεν. Β. Παιδ. Ε'. 2. 5. Συμπ. 8, 14. «ψυχὴ ἀξιεραστοτέρα.»

Ἀξιήκοος, ον, (ἀκοή) ἄξιος ἀκοῆς. Ἐπιστ. Σωκρ. 33. = Ἀξιάκουστος.

*Ἀξίθεος, ον (θεός) = ἀξιόθεος.

*Ἀξιθέωρος, ον, (θεωρῶ) ἀξιοθεώρατος, ἄξιος νὰ τὸν ἰδῇ τις.

Ἀξιναρίον, τό· ὑποκορστκ. τοῦ ἑπόμ. μικρὰ ἀξίνη.

Ἀξίνη, νης, ἡ (ἴσως ἐκ τοῦ ἄγνυμι), δίστομος πέλεκυς (τσεκοῦρι) Παρ' Ὅμ. μεταχειρίζονται τὴν ἀξίνην οἱ Τρῶες καὶ οἱ σύμμαχοι των ὡς ὅπλον ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τὴν τότε τῶν βαρβάρων συνήθειαν. Ἰλδ. Ν, 612. Ο, 711. «ξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο.» Ἡρόδ. 2, 64. Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 3, 7. «διακοπτόντες ἀξίναις τὰ κλεῖθρα.» (ε)

Ἀξινίδιον, τό. = Ἀξιναρίον.

Ἀξινομαντεία, ας, ἡ· ἡ διὰ τῶν ἀξινῶν γινομένη μαντεία. Πλίν. Δστ. 19.

Ἀξιοβίωτος, ον, ἄξιον ζωῆς, ἄξιος τοῦ νὰ ζήσῃ τις ὡς αὐτός, ἀντιδ. τῷ, ἀβίωτον ποιεῖ ἄξιοβίωτον εἶναι.» Ξενφ. Ἑλλ. Δ'. 8, 6. = «Βίον ἀβίωτον εἶναι» ἀνυπόφορος ζωή, ἤτοι ὄχι εἶναι ἄξια τοῦ νὰ λέγηται ζωή. Ὁ Λουδ. Δινόρφ. μεταβάλλει τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ξεν. χωρὶς εἰς τὸ «ἀβίωτον εἶναι» λέγων ὅτι τὸ ἀξιοβίωτος, δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Κλασικοῖς Ἕλλησιν, ὅθεν καὶ εἶναι λξ. ἀναξία τοῦ Ξεν.

Ἀξιοδάκρυτος, ον, (δακρύω) ἄξιος δακρύων.

Ἀξιοεπιθύμητος, ου, ον, = Ἀξιεπιθύμητος.

Ἀξιόεργος, ον, (ἔργον) ἄξιος ἐργασίας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἄξιος εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἔργον (δουλειάν). Ξεν. Οἰκ. 2. 34. «ἀξιόεργοι οἱ νεανίσκοι γένωνται.»

Ἀξιόζηλος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀξιοζήλως· (ζῆλος) ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύσῃ τις. Αἰλιαν.

Ἀξιοζήλωτος, ου, ον, (ζηλόω) = τῷ πρότ.

Ἀξιοθάνατος, ου· ον, ἄξιος θανάτου.

Ἀξιοθαύμαστος, ον, (θαυμάζω) ἄξιος θαυμασμοῦ. Ξεν. Ἀπομ. Α'. 4, 4.

Ἀξιοθέατος, ον, (θεάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἴδῃ τις· ὁ Αὐτ. Ἱερ. Α'. 11. Οἰκον. 3, 4.

*Ἀξιοθέητος, ον. Ἰων. παρ' Ἡρόδ. συχνάκις ἀπαντώμενον.

*Ἀξιόθεος, ον, (θεός) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβής, ἅγιος, χρηστός. Ἰγνάτ. καὶ

Ἀξιόθεος, ον, (θέα) ὁ ἄξιος θεωρίας, = Ἀξιοθέατος. Ἀλκίφρ. Γ'. 55. Ἄξιος παρατηρήσεως καὶ προσοχῆς.

Ἀξιόθρηνος, ον, (θρῆνος) ἄξιος θρήνων, ἀξιοδάκρυτος. Εὐριπίδ.

*Ἀξιοθριάμβευτος, ον, (θριαμβεύω) ἄξιος θριάμβου.

*Ἀξιοκαταφρόνητος, ον, (καταφρονῶ) ἄξιος τοῦ νὰ καταφρονῆται.

Ἀξιοκοινώνητος, ον, (κοινωνέω) ἄξιος συναναστροφῆς· ἄξιος τοῦ νὰ συναναστραφῇ τις αὐτόν, ἄξιος τοῦ νὰ συμμεθέξῃ ἀπό τι, τοῦ νὰ γίνῃ μέτοχός τινος. Πλάτων Πολ. Β'. Νομ. 1ο. σ. 961. Α.

Ἀξιόκτητος, ον, (κτάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις, ἄξιος νὰ τὸν ἔχῃ τις 2) ὁ μὴ ἀγορασθείς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀξίαν καὶ εὔλογον τιμὴν ἀγορασθείς.

Ἀξιόλεκτος, ὁ, ἡ· ἀξιοδιήγητος, ἀξιόπαινος.

Ἀξιόλημπτος, ον, (λαμβάνω) ἄξιος νὰ τὸν πάρῃ, νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις· ἄξιος ὑποδοχῆς. Κύριλ.

Ἀξιόλογος, ου· ον, καὶ Ἀξιολόγως Ἐπίρ. ἄξιος λόγου, ἀξιέπαινος, ἀξιότιμος, ἀξιοπρεπής, ἀξιοπρεπτήρητος, θαυμάσιος, μέγας· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Ξεν. Ἀπομ. Γ'.

Ἀξιολογούμενα· παρὰ Διογ. Ἀλκ. Α'. 78. ἀσφαλμ. Ἀξιούμενα.

Ἀξιομακάριστος, ου, ον, (μακαρίζω) ἄξιος νὰ ὀνομάζεται μακάριος, εὐτυχὴς· ἄξιος μακαρισμοῦ καὶ ἐπαίνων.

*Ἀξιομακαριστότατος. Ξενφ. Ἀπολ. 32.

*Ἀξιομάχητος, ον, = τῷ ἑπόμ.

Ἀξιόμαχος, ον, (μάχομαι) ἄξιος εἰς τὸ νὰ μάχεται, νὰ πολεμῇ· ὁποῖος ἀπέρασε τὴν ζωήν του, ἤτοι ηὐζήσε μέσα εἰς τοὺς πολέμους. Διόδ. Σικ. Ιη'. «τῶν διαβεβηκότων οὐκ ἀξιομάχων ὄντων τοῖς πολεμίοις» — τινί, συχνάκις παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. ἐνίοτε τίθεται πρὸς τῇ ὀστ. καὶ ἀπαρέμματον ἡνίκ' ἀξιόμαχοι ἦσαν Λίγυπτέων συμβαλέειν, ὁ αὐτ. 6, 89. παρβλ. 7. 138. εὑρίσκεται ὅμως καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις.

Ἀξιομέμφως· ἐπίρρ. λέξις ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 523.

Ἀξιομίσης, ους, ές, (μισέω) Ἀμφ. ἄξιος μίσους.

*Ἀξιομίσητος, ον, = τῷ προτρ. (μῖσος)

Ἀξιόμισος, ον, τὸ αὐτό. Αἰσχύλ. Ἐύμεν. 362.

Ἀξιομνημόνευτος, ον, (μνημονεύω) ὁ ἄξιος μνήμης, ἀξιοσύμβουλος. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 8.

Ἀξιόνικος, ον, (νίκη) ὁ ἄξιος τῆς νίκης, ἢ τοῦ βραβείου τῆς νίκης, ἄξιος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ προτιμηθῇ. Ἡρόδ. 9, 26. 28. μετ' ἀπρμφ. «ἀξιόνικος ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος.» Ὁ αὐτ. 7, 187. καὶ 9. 26. «ἀξιονικότεροι εἶμεν ταύτην τὴν τάξιν ἔχεινου· ἡμεῖς εἴμεθα ἀξιώτεροι νὰ ἔχωμεν τοῦτον τὸν τόπον, διὰ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθρούς. 2) προετοιμασμένος, ἐπιτήδειος, καλῶς προπαρασκευασμένος πρὸς τὴν νίκην, ὁ διὰ προασκήσεως καὶ προμελέτης ἄξιος γενόμενος τῆς νίκης. Ξεν. Κῦρ. Α, ε, 10.

*Ἀξιοπαθέω, (παθεῖν) τὰ προσήκοντά μοι πάσχω, λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, ἢ τὰ βραβεῖα καὶ τὰς ἀνταμοιβὰς τῆς ὀρετῆς μου. Ἀξιοπάθεια, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀμφ. τὸ ἄξιον πάσχειν.

Ἀξιοπενθής, ἐος, ές, (πένθος) ὁ ἄξιος πένθους· ἀξιοθέρτους. Εὐριπ. Ἰππόλ. 1476.

Ἀξιοπιστεύω, παρὰ Σουϊδ. ἐν Δξ. Ἀναπειστηρία, κεῖται ὡ Ἀξιοπιστεύσασαι· εἰσὶν ἀξιόπιστοι, ποὺς πιστεύουσι.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ· ἀξία ἐμπιστοσύνη. Στράβ. ἐκ τοῦ

Ἀξιόπιστος, ον, (πιστὸς) ὁ ἄξιος πίστεως, ἄξιος νὰ τὸν πιστεύσῃ τις· εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τινὰς νὰ δώσῃ πίστιν. Σ. Παιδ. Δ'. 1. «ἀνδρὶ ἀξιοπίστῳ.»

Ἀξιοπιστοσύνη, ἡ· ποίητ. = Ἀξιοπιστία. Μανεθ. Δ'. 505.

Ἀξιοπίστως. Ἐπίρ. μὲ ἀξιοπιστίαν.

Ἀξιόποινος, ον, (ποινὴ) ἄξιος ποινῆς καὶ παιδείας· ὁποίας πρέπει νὰ παιδευθῇ.

Ἀξιοπραγία, ας, ἡ· ἀξία, ἠθικὴ εὐγενὴς πρᾶξις, ὑπουργία, ὑπηρεσία. Ἐλλήν.

Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ· τιμὴ πρέπουσα εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμά τινος, εὐτακτον φέρσιμον, εὐσχημοσύνη. ἐκ τοῦ

Ἀξιοπρεπής, έος, ές, (πρέπω) εὐπρεπής, ἐπιτήδειος, ἄξιος, κατὰ τὴν ἀξίαν του· εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει ἡ ἀξία, ὡράϊος. Ξεν. Συμπ. Η'. Λατιστί. decorus.

*Ἀξιοπρεπῶς, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ προτρ. Μὲ εὐπρέπειαν, καθὼς ἁρμόζει εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμα τινός.

Ἀξιοπροστάτευτος, ον, (προστατεύω) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ ἔχῃ προστάτην, ἢ νὰ ἔχῃ τὴν τοῦ προστάτου ἀξίαν· ἄξιος προστάτου.

*Ἀξιόρατος, ον, (ὁράω) ἀξιοθέατος. Λουκ.

Ἄξιος, ία, ον, Τῆς ἰδίας ἀξίας, ἢ τιμῆς, ὡς, ἴσα ἀξίζων, ἀνταξίως, ἰσότιμος, ὅμοιος, μετὰ γεν. «βροτὸς ἄξιος ἴσα τῷ βοὶ ἀξίζων. Ἰλιάδ. Ψ, 885. παρβλ. Ἡρόδ. Α', 32. Η, 21. 104. «Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος» δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιταχθῶμεν οὐδ' εἰς ἕνα, (τὸν Ἕκτορα) δὲν ἀξίζομεν οὐδὲ τόσον ὅσον ἀξίζει οὗτος ὁ Ἕκτωρ· «ἄξιοι ἔσται ἁμοιβῆς» θέλει εἶναι ἄξιον νὰ ἀνταμοιφθῇ κατ' ἀξίαν, θέλει σοὶ προξενήσει ἄλλο ἀνταξίον του ὄφελος. Ὀδ. Α, 318. «ἔδεν «πολέος οἱ ἄξιον ἔσται» θέλει τὸν εἴσω (κοστίσῃ) πολύ, θέλει τὸ τρίψῃ πολλοῦ ἄξιον (πολύτιμον) Ἰλιάδ. Ψ, 562. καὶ Ὀδ. Θ, 405. Παρὰ τοῖς Ἀττ. «πολλοῦ ἄξιος» ἀντὶ, πολύτιμον, ἀκριβόν, «πολλοῦ ἄξιον ἐστί μοι φροντίζω πολύ, μοὶ μέλει πολὺ δι' αὐτό· συχνάκις καὶ πλείστου ἄξιον καὶ, παντός, τοῦ παντὸς ἄξιον Ἐπιδάρρ. Πλατ. Σοφιστ. σ. 210. C. Καὶ μετ' ἀπρμφ. καὶ τῆς ἀντί, «Προδήνωρος ἀντὶ πεμφάσθαι ἄξιος» ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀντὶ τοῦ Προδ. Ἰλιάδ. Ξ, 471. καὶ Ν, 456. «ἦ ἄρα σήτι εἰσόμεθ' ἄξιοι εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι;» καὶ Ο, 719. «νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν τ. λ. ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πάντων ἡμάτων. Καὶ, «οὐδὲ ἰδιωτῶν ἀνδρῶν ἄξιους ἡμᾶς ἐποίησας.» Ἡρόδ. 1, 32. ἠγοῦν, δὲν μᾶς ἐτίμησας οὐδὲ ἴσα μὲ ἰδιώτας. Καὶ μετ' ἀπαρμφ. μονον Ἡρόδ. Α, 14. Η, 122. Συχνότατα εὑρίσκεται παθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις (χωρὶς τινος πτωτικοῦ) ὡς «ἄξια ὥρεων ὥρα ἄξια νὰ τὰ δεχθῇ τις, ἢ, ἄξια νὰ ὀνομάζωνται ὥρα, ἢ, ἄξια τῆς ἀξίας τοῦ διδόντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος· «ἄξιος ὢν ὃς ἀξία τοῦ πράγματος τιμή, ἤτοι πληρωμή. Ὀδ. Ο, 429. «ἄξιον σοι ἄλφιτα ἠθέλησοί φέρει ἄξιαν πληρωμήν, ἀνταμοιβήν. — Σημειώσεως δὲ ἄξιον, ὅτι, ἐν ᾧ παρ' Ὁμήρῳ ὑποσημαίνει πάντοτε μεγάλην τιμήν, ἀξίαν, λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀττ. εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένην σημασ. τοῦ, ἄξιος τῆς δὲ αὐτὸν ὀλιγίστης τιμῆς, οὐχὶ ἀκριβός, εὐθηνός. Ἀριστοφ. Ἱππ. 650. 677. 2) ἐν γένει ἄξιος, ἔντιμος, ἄξιος τιμῆς, Ἡρόδ. Η, 224. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν καὶ τιμήν, μάλιστα ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. τὸ ἑκάστῳ ἀνῆκον, ἀνάλογον, ἢ πρόσηκον· «ἄξιόν σοι μέγα φρονεῖν σοὶ πρέπει, σοὶ ἁρμόζει, ἔχεις δίκαιον νὰ μεγαλοφρονῇς, νὰ ὑπερηφανεύησαι. Ξεν. ἐν γένει, «ἄξιον ἐστιν, εἶναι ἀνάλογον, πρόσηκον, εὔλογον, δὲν εἶναι διὰ νὰ καταφρονήσῃ τινάς, εἶναι ἄξιον ὥστε νὰ κοπιάσωμεν καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα εἰς ἀπόκτησιν ἢ διατήρησίν του. Τὸ δὲ «ἄξιος εἰμὶν μετ' ἀπρμφ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίζωτι, εἶμαι ἄξιος νὰ πάθωτε καλόν ἢ καὶ κακόν· ἄλλα καὶ «τί' ἄξιόν μοι τῆς δε τυγχάνει φυγῆς;» Εὐρ. Μηδ. 1124. ἐνεργτκ. ἤγουν, τί ἔργον μοῦ προξενεῖ τὴν ἐξορίαν ταύτην, ἢ,τί ἔκαμα καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δίκαιον νὰ φύγω; μετὰ γενκ. συνήθως, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅμως καὶ μετὰ ὀστκ. Ξεν. καὶ Ἀριστφ. Ἰδὲ Σχολτ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 8. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς σημασ. ἀξιολόγου, τοῦ ὁποίου ἀξίζει, ἔχει μεγάλην ἀξίαν ὅτι τινα, ὡς «τῇ πόλει γὰρ ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἀνδρα τοῦτον.» Ἀριστφ. Ἀχαρν. 205. — Θεσ. Τ. 1. σ. 63. ἐνδεχ. συγγρ. «οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθραν πρὸς τοὺς Κερκυραίους κτήσασθαι καὶ Τ. 4. σ. 278. «ξυμπεσούσης νηὶ νεώς, οὐκ ἄξιον ἀπολύσασθαι, τὸν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαράγητον καὶ 3. σ. 86. 121. «πλείστου ἂν ἄξιον γένοιτοκ καὶ ἐς Πελοπόννησον οὐκ ἐχθλθεν (ἡ νόσος) ὅ,τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν 2. σ. 82. καὶ «πᾶσι ὁλοφυράσθαι ἄξιῶν 4. σ. 220. καὶ «πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι ἀπραγτον εἰ καὶ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκεν καὶ «ἀξίων λόγου ἀνδρώπων» 5. σ. 127. καὶ «οὐδ' ἄξια οὔτε ὑμῶν, οὔτε πατέρων ποιεῖτε Β, 71. καὶ «ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν» 3. σ. 54. καὶ «τούτοις ἀμείνους τὰ ἄξια ἔχειν» 2. σ. 266. καὶ Σοφ. Ἠλ. 298. «ἀξίαν δίκην» 797. «πολλῶν ἄξιος τυχεῖν» Οἰδ. Τύρ. 777. «θαυμάσαι μὲν ἄξια, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.» Οἰδ. Κολ. 929. «σὺ δ' ἀξίαν οὐκ εὔσπλ εἴσχυσας πόλιν τὴν αὐτοῦ» καὶ Πίνδ. Ἴσθμ. 3, 5. «Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι ἄξιος νὰ ἀπολαμβάνῃ τοὺς ἐπαίνους τῶν συμπολιτῶν του. — Ἐπίρρ. Ἀξίως. Ἡρόδ. (ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω, τὸ ζυγιάζω, ἄρα ὅ,τι ἀντιζυγιάζει, ἔχει τὸ βάρος, εἶναι ἰσοβαρὲς, ζυγιάζει ἴσα μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς ζυγαριάν.)

*Ἀξιός, οῦ, ὁ· ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, τὸν σήμερον Βαρδάρι λεγόμενος· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 848. «Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος, Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιπέλναται ἀίσσω καὶ Π, 288. Φ, 141, 153. Ἡρόδ. Η, 7, 123. καὶ 124. Ὁ Θεόδ. ἔχει Ἄξιος, ὁ Στράβων ὠνομάζει αὐτὸν, Ἀκεραῖον ὅτι εἰσρέουσιν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ἄλλοι ποταμοί· καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 496. «Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἠδὲ Μακεδόνων χώραν ἀμείψασ' ἐν Ἀξιοῦ πόρον, Βόλβης θ' ἕλειον ὁρμαθὸν, Παγγαίουτ' ὄρος, Ἠδωνίδ' αἶαν.»

Ἀξιόσκεπτος, ον, ἄξιος σκέψεως, παρατηρήσεως· ἐκ τοῦ, σκέπτομαι.

Ἀξιοσπούδαστος, ον, (σπουδάζω) ἄξιος σπουδῆς, καὶ ἐπιμελείας, καὶ τιμῆς. Ξεινοφ.

Ἀξιοστρατήγητος, ον, ὁ πρέπων, ὁ ἄξιος διὰ νὰ ᾖναι στρατηγός. Δίων. Κασ. ΜΕ'. 42. μετὰ τοῦ, Ἀξιόνικος· ἀλλὰ τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἔννοιαν εἶναι ἀνάντιον τῆς ἀναλογίας. Ξενοφ. Συμπ.

*Ἀξιοστρατηγικός, ή, όν, = τῷ προτρ. ἀμφιβ. Δίων Κασ. ΜΛ'. 55. πρβλ. Συνέθερ Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', 1, 24.

*Ἀξιοστράτηγος, ον (στρατηγὸς) ἄξιος στρατηγοῦ, στρατηγῷ πρόσηκων 2) ἄξιος τοῦ νὰ ἦναι στρατηγός Ξενοφ. Ἀνάβ. ε. 1, 16.

Ἀξιοτέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι)· ἄξιος νὰ ἀποδείξῃ, νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἀξιόπιστος· «ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον τὸ ἔργον δύναται νὰ τὸ ἀποδείξῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸν λόγον. Ξεν. Ἀπομν. Δ'. 8'. 10.

Ἀξιότης, τος, ἡ· (ἄξιος) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου (ἀξία).

Ἀξιοτίμητος, ον, (τιμάω) ἄξιος τιμῆς, ἔντιμος, ἐν τιμῇ ὠν. (- ου - - ω)

Ἀξιότιμος, ον, (τιμὴ) = τῷ προτρ.

Ἀξιοφίλητος, ον, (φιλέω) ἄξιος ἀγάπης, φιλήματος. Ξεν. Οἰκ. 10, 3. (ε).

*Ἀξιόχρεος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀττκ. Ἡρόδ. ὅστις ὅμως ἔχει καὶ τὸ αὐτόθεν ἀττικόν, ἀξιόχρεως, ων.

Ἀξιόχρεως, ων, γενκ. ω. (χρέος) κυρίως, ὁ ἄξιος τοῦ πράγματος, ὅπερ ἀξίζει τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος· καὶ ἐπιτηδειος ἀντὶ τοῦ, Κύριος, Εὐμεταχείριστος, ἱκανός· τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τινὰς νὰ μεταχειρισθῇ· ἐπὶ Μαρτύρων, καὶ Διηγήσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἀξιόπιστος· ἐπὶ ἐγγυητῶν, ἀντὶ τοῦ, Βέβαιος (σίγουρος) ὡς Ἐγγυητὴς ἀξιόχρεως.» 2) Ἀξιόλογος, μέγας ἀρετὸς, ὡς, «Μέγεθος ἀξιοχρέων· καὶ «Παρασκευὴ ἀξιόχρεως· ἀρετὴ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα ἑτοιμασία· ὡς καὶ τὸ, Ἀξιόλογος. 3) = Ἄξιος ποτε μὲν μετὰ γενκ. ποτὲ δὲ μετ' ἀπρμφ. «Οἱ πολιτενόμενοι ἀξιόχρεω εἰσὶ δοῦναι.» Δημοσθ. μετὰ Γενικ. παρ' Ἡρόδ. Ε'. 65. «ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος· ἄξια διηγήσεως, ἤτοι ὅσα ἀξίζουν νὰ τὰ διηγηθῇ τινάς.

Ἀξιόω, ῶ. Μ. ώσω. ἄξιον ποιῶ, ἀξιόνω, τιμῶ, ἢ στοχάζομαι ὡς ἄξιον· ὁρίζω τὴν τιμήν· ἄξιον κρίνω. Τινά, Τινός· τιμῆς καὶ ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας καὶ ποινῆς, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει πάντοτε γενικὴ ἑπομένη ἢ ἠγουμένη· εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἀπολύτως (χωρὶς προδότκ. γενκ.), καὶ σημαίνει σέβομαι, τιμῶ, τινὰ Σοφκλ. Αἴας (1078) 1114. «οὐ γὰρ ἥδιον τοὺς μηδέν' ἀγαν λέγει ὁ Τεῦκρος πρὸς τὸν Μενέλ. ὀηλ. σὲ τὸν τιποτένιον δὲν σὲ ἔγραφε διὰ τίποτε, δὲν σὲ ἔκαμνε ἄξιον τοῦ νὰ ἐστρατεύσῃ ὑπὲρ σοῦ. — Πλάτκ. δὲ «κακοῖς ὑμνέοις ἀξιοῦσθαι τιμᾶσθαι μὲ ὑμνέους, πανηγυρίζεσθαι οἱ αὐτοὶ. Εὐρπδ. Ἑκάβ. 323. «Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιοῦσθαι τὸν ἐμὸν ὁράσθαι.» καὶ Ἡρακλ. 917. «Ἠξίωσε δισσοὺς παῖδας ἀὸς ἡβήσας.» Ὁράστ. 1167. «Ὡς Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθείς· ὑπακουομ τῇς ἀρχῇ» καὶ στίχ. 1210. «πλοίοισι ὑμεναίοισι»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀξιουμένην. 2) Μετὰ Ἀπαρεμφ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κρίνω, νομίζω τι διὰ ἄξιον, εὔλογον, λέγω ὅτι μὲ ἀξίζει, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, Ζητῶ. Ἀπαιτῶ, Δέομαι (παρακαλῶ), ἐπιθυμῶ· ἀποκτήσω, θέλω· τὸ Ἀντστ. postulare. Ξενοφ. Ἱππ. ς'. δ'. Valk Παλλίμχ. σ. 132. καὶ ὡς Μέσον, ἐπιθυμῶ, ζητῶ δι' ἐμαυτόν, κρίνω προσῆκον, ἀνῆκον ἐμαυτῷ. Ἡρόδ. Ε, 100. — Ἀξιώνομαι, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδοτ. Ζ'. 16. τὸ Μέσον. »Οὐκ ἀξιεύμενος ἐς τὸν θρόνον ἵζεσθαι.« Μετὰ τῆς Ἀρνσ. »οὐκ ἀξιοῦμεν.« τὸ ἐμποδίζομεν δὲν θέλομεν νὰ γίνῃ, ἐπιθυμοῦμεν ἢ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ γίνῃ. Ἡρόδ. Α, 199. Η, 16. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε, 5, 12. περβλ. οὐ φημὶ 3) ἀφ' οὗ προτοχασθῇ καὶ πρασταδμίσωτι κρίνω, ὑποθέτω. Εὔχομαι, Ἐπιβεβαιῶ ὡς ἄξιον, ἢ πιστεύω, νομίζω τι βέβαιον, καὶ δέχομαι καὶ τιμῶ αὐτό· πάξιῶ ἀδικέσθαιι νομίζω, λέγω, βεβαιώνω, ὅτι ἠδικήθην. Ἡρόδ. Ζ, 87. δέχομαί τι ὡς ἀποδεδειγμένον, στέργω· εἶναι καὶ τὸ Ἀξίωμα, παρὰ Φιλοσόφοις.

Ἄξιφος, ον, (ξίφος) χωρὶς ξίφος, σπαθί. Λυκόφρ.

Ἀξίφυλλος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 707. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀεξίφυλλος.

Ἀξίωμα, τος, τό· (ἀξιόω) ἀξία, ἐκτίμησις, τιμὴ ἠθική, καὶ πολιτικὴ ἀξία (ὀφφίκιον), πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, ἔχει βάρος περισσότερον ἀπ' ἄλλοτι, ἡ τιμή, ἣν ἀπέκτησέ τις διὰ τῶν προτερημάτων καὶ εὐδουλεύσεων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη νὰ ἦναι ἀνώτερος τῶν ἄλλων. 2) Εὐχή, ἐπιθυμία, παρακάλεσις. κ. τ. τ. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόληψις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινὰς καὶ δέχεται ὡς βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον (Ἀξίωμα) Ζήτ. Ἀξιόω. 4) Ἀντὶ τοῦ, Σιτηρέσιον, τυγίνι. Φώτ. Νόμισ.

Ἀξιωματικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Ἀξιωματικῶς· ὁ ἀνήκων εἰς ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα· πᾶν ὅ,τι ἔχει μὲ ἀξίαν (εὐπρέπειαν) καὶ τιμήν· ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τιμημένος, μετὰ τοῦ, Μεγαλοπρεπής, παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. καὶ Πλουτάρχ. Ἰδίως δὲ λέγεται, ὅποιος ἐτιμήθη μὲ κάποιον ἀξίωμα πολιτικόν· (ὀφφικιάλος) 2) Εἰς ἀξίωμα (ἑαυτῆς ἀποδεικνυομένην πρόταστιν) ἀνήκων, ἐν ἀξιώματι ὁμιλῶν, ἐν ἀξιώματι συνεστημένος.

Ἀξίωσις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· (ἀξιόω) ἐκτίμησις, Ἡρόδ. ἡ ὡς ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἀξία πράγματός τινος· ἀξιότης, τιμή. Διον. περὶ συνθ. σ. 54. ἀξίωμα πολιτικόν, τιμὴ (ἠθικὴ) πέπ ἀξιώτει καὶ πρὸς ὀργὴν ἀντειπεῖν« Θκδ. Β, ξ'. 2) δέησις, (παρακλήσεις) ζήτησις, ἐπιθυμία, εὐχή· πάξίωσις χάριτος..« Θκδ. Α, μά. πούκ ἄδικος αὐτη ἡ ἀξίωσις ἐστινα Γ, ν'. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόστασις, ὑπόληψις· »ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφασαν« ταῖς ἠσυχίαις εὐχὴ· πάξίωσις χάριτος..« Θκδ. Α, μά. πούκ ἄδικος αὐτη ἡ ἀξίωσις ἐστινα Γ, ν'. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόστασις, ὑπόληψις· »ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφασαν« ταῖς ἠσυχίαις ἐπενεγκοῦσα τὴν γνώμην, τοῖς ἠσυχίοις ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰς ψυχάς των. Β, πή. 4) ἡ σημασία, τὸ κῦρος μιᾶς λέξεως, »τὴν εἰωθεῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ ὑπεναντίᾳ« Γ, πβ'. Διν. Ἁλικ. 693, 40. Τ. Magistratum· ἀξιῶ. Διον. Ἁλ. Α'. 58. »Ἀξιώσει μορφῆς βατιλικοῦ« εἶχε μορφὴν ἀξίαν, πρέπουσαν, ἁρμόζουσαν εἰς βασιλέα.

Ἄξομνος, ον, (ξόανον) χωρὶς ξόανον, χωρὶς ἀγάλματα. Δουσιαν.

Ἀξονηλάτης, ου, ὁ, (ἄξων· ἐλάω) ὁ ὑπὸ τοῦ ἄξονος κινούμενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 189. (196)

Ἀξόνιος, ια, ιον· (ἄξων) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἄξονα.

Ἄξοος, ὁ, = Ἄξεστος.

*Ἄξος, ὁ. Κρῆτες ἀντὶ, ἀγμός. Ἡρόδ. Δ, 154. ὑπὸ Wessel.

*Ἀξούγγεον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Axungia λίπος, πάχος, ἄλειμμα τοῦ ζώου, ἀξύγγιον Βαλσαμ.

Ἀξυγκρέτητος, ον, ἀντὶ, ἀσυγκρ. (συγκροτέω) ὁ διὰ κτυπημάτων, καὶ σφυρῶν μὴ ἑνωθεὶς καὶ στερεωθείς, χαῦνος· παρὰ Θουκυδ. Η'. 95. »Ἀξυγκρότητον πλήρωμα· ἐπὶ ἀνθρώπων εἰσαχθέντων εἰς τὰς ναῦς ἐν ᾧ ἦσαν ἀνεπιτήδειοι, ἤτοι καθὼς λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ. Δὲν ἦτον ψημένοι, ἤτοι γυμνασμένοι εἰς τὴν ναυτικὴν. Θουκ. Η'. 95. ὅθεν, »Λέξις πλατεῖα καὶ ἀσυγκρότητος.« Δίων Ἁλικ. ἐκτεταμένη καὶ ἄνοστος, ἤτοι μὴ τετορνευμένη καὶ περιμαζωμένη περίοδος.

Ἀξύλευτος, ον, (ξυλεύω) μὴ ξυλευμένος, μὴ ἐκκεκομμένος· ἐπὶ δάσους, ὅπου δὲν ἔκοψε τινὰς ἀκόμη ξύλα· incaeduus.

Ἀξυλία, ας, ἡ· (ἄξυλος) ἔλλειψις, στέρησις ξύλων.

Ἄξύλιστος, ον, = Ἀξύλευτος.

Ἄξυλος, ον, (ξύλον) χωρὶς ξύλα. Ξενοφ. Ἀν. β'. Ἡρόδ. ἡ 2) ἀντὶ τοῦ Ἀξύλευτος. Ἰλ. Λ. 155. »Ἄξυλος ὕλη· ἤγουν, ἡ πολύξυλος, (δάσος πυκνόν), ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο· 3) μὴ ἐκκεκομμένος.

*Ἄξυλος, ὁ. Ὄνομα Θρᾳκός τινος Ἡγεμόνος. Ἱλδ. Ι, 12.

Ἀξύμβατος, ον, Θκδ. Γ, μς'. ἴδε Ἀσύμβατος.

Ἀξύμβλητος, ον, (συμβάλλω) ὁ μὴ εἰς ἓν ἑνωθείς, ἢ ὁ μὴ παραβληθείς· ὅποιος δὲν δύνωται, ἢ δὲν κρατεῖται εἰς ἕν, ἢ δὲν παραβάλλεται, δὲν εἶναι διὰ σύγκρισιν, πολλὰ διαφορετικός· τὸν ὁποῖον δὲν καταλαμβάνει τινάς· ἀκαταλληπτος, ἀκατανόητος. Σοφοκλ. Τραχ. 604.

*Ἀξύμβολος, ου. Ἰδέ, συμβάλλω· ὁ εἰς οὐδὲν χρήσιμος, ὁ οὐδὲν δίνει πρὸς δαπάνην, ὅστις δὲν ἔδωκε ῥεμενέν.

Ἀξύνετος, καὶ Ἀξυνήμων, ἴδε Ἀσύνετος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1068. Ἡρόδ.

Ἀξυνετέω, ῶ· δὲν καταλαμβάνω· ἴδε Ἀσυνετέω· μετὰ Δοτικ.

*Ἄξυνος, ον (ξυνὸς) ἀκοινώνητος, μὴ εὐπροσήγορος, βαρύς, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ εὐπροσήγορος, πολλὰ κοινωνικός. Valk. Adon. σ. 220. C.

Ἀξυρής, ές, = ὁ μὴ ὀξύς, ἀμβλύς = ἄξυρος.

Ἄξυρος, ον, (ξύρω) χωρὶς ξυράφι· ἀξυράφιστος, ἀκούρευτος, ἐκ τοῦ, Ξυρόν. 2) μὴ ὀξύς, ἀμβλύς.

Ἄξυστος, ου, ον, (ξύω) ὁ μὴ ξυσμένος, μὴ ὠμαλισμένος, γυαλισμένος.

Ἄξων, ονος, ὁ· (ἄγω, ἄξω) τὸ ξύλον τοῦ ἁμαξίου, περὶ ὃ γυρίζουν οἱ τροχοί. Ἱλδ. ποτὲ μὲν ἐκ χαλκοῦ Ε, 723. Ν, 30. »οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων« ποτὲ δὲ ἐκ φηγοῦ (δένδρου τινος) ὡς Ε, 838. »μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ« καὶ ὅλος ὁ τροχός. Ἱλδ. Π, 378. »ὑπὸ δ' ἄξονι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων.« 2) Παρὰ τοῖς μεταγν. ὁ ἄξων τοῦ κόσμου, περὶ τὸν ὁποῖον νοοῦμεν περιστρεφόμενον τὸν κόσμον, ἡ νοητὴ γραμμὴ ἥτις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, καὶ καταντᾷ εἰς τὸν ἀνταρκτικόν· καὶ ἐπὶ πάσης σφαίρας, ἡ διὰ τοῦ κέντρου ἠγμένη, καὶ ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη περατουμένη γραμμή. 3) Οἱ ἄξονες. Οἱ ἐν Ἀθήναις πίνακες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι· ἦσαν δὲ ξύλινοι, καὶ τοιοῦτοι ὥστε ἠδύναντο νὰ περιστρέφωνται περὶ ἄξονα τινά. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύρβεις. Μεθημ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ο.

Ἀοίδμος, ον, (ὀδμὴ) χωρὶς ὀσμήν. μυρωδίαν.

Ἀοζέω, ῶ· ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ ἀπὸ τοῦ, Ἄοζος.

Ἄοζος, ου· Θεράπων, δοῦλος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 230. ὅθεν Ἀοζέω, θεραπεύω, διακονῶ· ἄλλοι δὲ Ἄζος γράφουσι· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀοσεω. (πιθαν. συγγν. τῷ, αἰζηός).

Ἄοζος, ον· (ὄζος) = Ἄνοζος· χωρὶς κλωνάρια.

Ἀοιδή, ἡ, καὶ συνῃρ. ᾠδή, (ἀείδω) ψάλτισμα, τραγούδισμα, ᾆσμα· ἡ τέχνη τοῦ ψάλλειν, καὶ αὐτὸ τὸ ψάλλειν ὡς πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ τὸ ᾆσμα, τὸ ποίημα, τὸ τραγούδι ἀπού ψάλλεται. Ὅμ. Ἰλέ. Β, 95. 599. Ν, 731. Ω, 721. Ὀδσ. Α, 159. 328. 340. 351. »τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι ἀνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.« 2) Λέγεται οὕτω καὶ ὁ περὶ οὗ τὸ ᾆσμα, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ᾆσματος. Ὀδσ. Θ, 580. »ἵνα ἡ καὶ ἐσσομένοιτιν ἀοιδὴν αὖτω λέγεται περὶ τῆς Ἰλυταμνήστρας ἐν Ὀδσ. Ω, 200. »στυγερὴν δ' ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπὶ ἀνθρώποιςμ ὅθεν, ᾠδητής, ἀοιδὸς, λάγος, ἀοιδητής, ὄνομα (καλὸν ἢ κακὸν) ὡς κλέος.

Ἀοιδιάω, (ἀοιδὴ) Πτκ. = Ἀείδω, καὶ ᾄδω. Ὀδσ. Κ. 227. Ε, 61.

Ἀοίδιμος, ον, ὁ ἐν ᾠδαῖς εὐφημούμενος, περίφημος· ἐνίοτε λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ· ὁ ἐπὶ κακῷ ᾠδόμενος· Ἰλ. Ζ', 358. ἐπὶ καλοῦ. Ἴμν. Ὁμρ. εἰς Ἀπόλ. 299. Παρ' Ἡροδτ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀστόν, (διὰ ψάλτιμον), ἄξιον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον νὰ τὸ ψάλλῃ τινας. Ἀπὸ τοῦ Πινδ. λαμβιντ. συνήθως, ὡς ἐπίθετον τῶν Ἀηδόνων Wyll. ep. cr, σ. 144. ὡς το, λιπαρεί.

Ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ψάλτης. μελοποιός, Ποιητής, ὡς τὸ Νομοθέτης, Θεσμοθέτης. Ἀνάλεκτ. Β'. 64.

Ἀοιδομάχος, ον, (μάχομαι) ὁ ἀντιμαχόμενος μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὸ ψάλτιμον, καὶ τὴν ποιητικὴν τέχνην. Οἱ διὰ ποιητικῶν χορῶν (ᾠδῶν) ἀλλήλους πολεμοῦντες. Ἀνθολ. Παλατ. Ἰααβ. 11, 140. Jac. del. epig. 6, 78. Ἀνάλεκτ. Ε'. 323.

Ἀοιδοπόλος, ον· (ἀοιδὴ, πολέω) ψάλτης, ποιητής, τραγουδιστής· φίλος Μουσῶν· ὡς μουσοπόλος.

Ἀοιδός, οῦ, ὁ· (ἀείδω) τὸ αὐτό· ὅρα Εὐστ. Σολ. 1466. 2) »Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοὶ Πλάτ. Παρεμπ· ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. Τὸ Ὑπερθετ. Ἀοιδότατος, τάτη· παρὰ Στοβ. ᾆσμ. 64. Εὐριπ. Ἑλ. 1115. Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐνομίζοντο οἱ ἀοιδοὶ ἔνθους ἤτοι ὑπὸ θεοῦ τινος ἐμπνεομένοι, εἰς προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν θεῶν ὄντες, καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν ἱεροὶ καὶ ἄθικτοι. Ὀδσ. Ρ, 518 — 520. »ἀοιδοὶ, οἷσι θεῶν ἐξ αἴσιόν δεδασὼς ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσιν Α, 325. 336. »ἔθειον ἀοιδόνα Θ, 43. 47. 63 — 64. 73. 83. 261 — 264. 367. 479. »ἀοιδὸς γὰρ ἀνθρώποιτιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμορε, εἶσι καὶ αἴδοιος, οὕνεκ' ἄρα σφέας αἶσαν Μοῦσ' ἐλίξαξ· φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.« Ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀξιόλογον τῷ ὄντι »μέλιτος γλυκίονα χωρὶς τοῦ Ἡσιόδου Θεογν. 77 — 105. »Μνημοσύνη γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.... ὅ δ' ὄλβιος ὄντινα Μοῦσαι φιλεῦνται· γλυκερὴ δέ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.« Ἡ λέξις εἶναι ἀνακυψιβόλως ἐπίθετον κυρίως· διὸ λέγεται πάλιν ἀνήρ, Ὀδσ. Γ, 267. καὶ ἀηλε. θεὸς, ἡ ἀοιδὸς· Ψάλτρια ποιήτρια Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 36. Θεόκρ. 15, 97. καὶ συγκρτκ. ἀοιδότερος, α, ον· Ὑπερθ. ἀοιδότατος, η, ον, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος, ἐν ᾄσματι, ποιητικώτερος ποιητικώτατος· Θεόκρ. Εἰδύλ. ιβ', 7. »Ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Τόσσον ἐρ εὐῤῥηνας σὺ φανείς.« καὶ πᾶν. ὑμνημένος, ᾄσματων καὶ ποιημάτων ἀσθοξασμένος κ. τ. τ. »Πέργαμος ἀοιδοτέρη.« Διογ. Ἀπέρτ. 4, 30. 2) = ἐπῳδός, ὅστις διὰ μαγικῶν ᾠδῶν (ἐπω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

δᾶν) ἰσπρεύει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας· Σοφ. Τραχ. 1001.

Ἀοιδοσύνη, νης, ἡ· μέλος, ψαλμῳδία· πτκ. ἀντὶ ἀοιδῆς.

*Ἀοιδοτόκος, ον· (τίκτω) ᾠδὴν ἢ ἄσματα παράγων, ποιῶν.

Ἀοίκητος, ον· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, καὶ ὁ μὴ εἰς κατοικίαν ἐποτήδειος· Ἡρόδ.

Ἄοικος, ον· (οἶκος) ὁ μὴ ἔχων οἶκον (ὀσπήτιον) κατοικίαν· χωρὶς ὑποστατικά, πτωχός· χωρὶς φαμιλίαν, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς ἰδίαν ἑστίαν Ἡσ. Ἔρ. 600 (563)

Ἄοικος, ον· (οἶμος) χωρὶς ὁρόμον· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἦναι ὁρόμος· 2) (οἶμη) = Ἄπορος καὶ Ἀπόρρητος, μὴ διηγητέος, μὴ διηγούμενος, ἢ διηγηθεὶς (παῦτκ.), μυστικός· Ἡσύχ.

Ἀοινέω, ῶ· (ἄοινος) εἶμαι χωρὶς κρασί, δὲν πίνω κρασί.

Ἀοινία, ας, ἡ· ἀποχὴ τοῦ οἴνου· Στοβ. ΙΕ. Ἔλλειψις οἴνου.

Ἄοινος, ον· (οἶνος) χωρὶς οἶνον, ὁ μὴ πίνων κρασί, ὁ ἀπεχόμενος οἴνου· καὶ ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φέρων οἶνον· ἐπὶ τόπων. Ξεν. Παιδ. ζ'. «Παλιὰ τῆς ὁδοῦ ἄοινοι.» Ὁ Σοφκλ. ὀνομάζει τὰς Εὐμενίδας ἀοίνους, διότι εἰς τὰς πρὸς αὐτὰς γενομένας θυσίας, δὲν ἐσπένδετο (ἐχύνετο) κρασί· Οἰδ. ἐν Κολ. 100, 481. παρβλ. Νηφάλιος.

Ἀοινία, ας, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀόκνου, προθυμία εἰς τὸ ἔργον, ἡ ἀοκνηρὰ ἐπιμέλεια· «ἀοινίᾳ πόνων» Πλουτ. 5, σ. 492. Ἴσ. Ἐπιμέλεια καὶ προθυμία εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνῃ τις ἐργασίας καὶ νὰ τὰς φέρῃ καὶ εἰς τέλος· = τῷ, μὴ φοβεῖσθαι τοὺς πόνους, εὐχαρίτως ἔχειν πρὸς τὸ πονεῖν κ. τ. τ.

Ἄοκνος, ον· (ὄκνος) ὁποῖος δὲν ὀκνεῖ, ἀλλὰ πάντοτε ἐργάζεται (θουλεύει) ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἀκούραστος. Ξεν. Π. Ε'. 1. «ὑπηρέτης ἀοκνοῦς· καὶ ἐπιῤῥήματικῶς ὁ αὐτ. ὑπερέχοντα πάντων, ἀντὶ τοῦ προθυμότατα.» Ἡσιόδ. Ἔρ. 783. 2) Χωρὶς φόβον, ἄκακος, ὅστις δὲν τρομάζει, δὲν τρομίζει· 3) Καὶ οὐσιαστ. τὸ ἀοκνον, ἀντὶ ἡ ἀοκνία.

Ἀόκτως· Ἐπίῤῥ. προθύμως, μὴ ὀκνηρῶς, ἀῤῥάκτως.

Ἀολλέω, ῶ. = Ἀολλίζω· ἀμῤῥ. ἀνγν. παῤ Ὅμ. καὶ Ἀπ. Ῥοδ.

Ἀολλήθην, Ἐπίῤῥ. σωρηδόν, συναθροιτμένως, ὡσὰν σωρὸς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν. Μόσχ. 2, 40. καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

*Ἀολλής, ές· ὅλοι ὁμοῦ, δεν μιᾶς = ἀθρόος· συγγρμένος, σωρηδόν, πεπυκνωμένοι· παῤ Ὅμ. πολλάκις, μᾶλλον περὶ παρατεταγμένων καὶ συνηθροισμένων στρατευμάτων, πλησίον, πάντοτε. Ἰλ. Ε, 498. «Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες.» Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἐσήχησαν μένοντες ἐν τάξει, καὶ ἀκίνητοι ὡς ἦσαν παρατεταγμένοι· στερρῶς καὶ μονίμως πάντες ἀντέστησαν· ὁ Σοφκλ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ δύω Τρχ. 513. (515) συνάμα, ὁμοῦ, διὰ μιᾶς· «πάντ' ἀολλάεις.» Ἀπολ. Ῥόδ. ἦγουν ἀλλεπάλληλα· «ἀολλὴς μῆτις» συνετή, φρόνιμος· Ἀνθλκτ. (Πιθν. ἀπὸ τοῦ εἴλω, ἑάλημαι καὶ τοῦ ἀθροιτικοῦ α, καὶ συγγενὲς τῷ, ἁλής, καὶ ὅλος.)

Ἀολλίζω, Μ. ἴσως συναθροίζω, συνάζω εἰς ἕν, καλῶ, φέρω ὅλους εἰς ἕνα μέρος· = Ἀθροίζω· ἐπὶ ἀνθρώπων πάντοτε. Ἰλ. Ζ, 270, 287. «Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης ἔρχεο σὺν ἑσσεύτσι, ἀολλίσσασα γεραιάς.» Παῦτκ. συναθροίζομαι, συνάζομαι, συνέρχομαι. Ἰλ. Ο, 588. «πρὶν περ ὁμίλου ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν.» Τ, 54. ἐνίοτε προτίθεται πρὸς πλειοτέρων ἔμφασιν τό, εἰς ἕν· Παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ σωρεύειν, συνάζειν εἰς ἕν· φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Ἅλω, Εἵλω, Εἰλέω.

*Ἄοπλος, ον· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἄρματα, ξαρματωτος. Ξενοφ.

Ἄοπος, ον· (ὤψ) χωρὶς ὁμιλίαν, φωνήν· 2) Καὶ ὁ χωρὶς ὄψιν, ὁρατὸν· ὁ τυφλός· 3) Καὶ ὁ μὴ βλεπόμενος· ἀόρατος.

*Ἄοπτος, ον· (ὀπτομαι) ὁποιος δὲν φαίνεται· μὴ φαινόμενος· ἀφανής.

*Ἄορ καὶ ἀορ, ορος, τό· (ἀείρω) τὸ ξίφος, ὡς κρεμώμενον ἀπὸ τοὺς ὤμους διὰ λωρίου (ἀορτὴρος) καὶ ἐντεῦθεν ἡ λέξις πολλάκις παρὰ τῷ Ὅμ. ἀπαντωμένη· Ἡτο δὲ (τὸ ἄορ) ἀρκετὰ πλατύ, κοπτὸν καὶ δύνατὸν (γερὸν) ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὀδσ. Λ, 24. ἔνθα ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μεταχειρίζεται ἀντὶ τσαπίου διὰ νὰ σκάψῃ λάκκον· «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βάλλον ὄρυξ'», ἔσσοντε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ὅτι δὲ ἦτο καὶ ἰσοδύναμον τῷ ξίφει φαίνεται ἐκ τῆς Ὀδυσ. Η, 294. καὶ 321. ἔνθα ἀμὲν Ἑρμῆς συμβουλεύει τὸν Ὀδυσσέα, «ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενον αὐτὸς δὲ ὁ Ὀδυσ. διηγούμενος πῶς ἐτελείωσε τὰς παραγγελίας καὶ τὰς νουθεσίας τοῦ Ἑρμοῦ, λέγει· «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ Κίρκη ἐπέπιθμεν». Τὸ μετὰ ταῦτα εὑρίσκεται ἡ λέξις ἐπὶ παντὸς σκεύους, ἢ ἐργαλείου μεταχειριζομένη ὡς καὶ τό, ὅπλον· οὕτω ὀνομάζει ὁ Καλλίμαχος τὴν τρίαιναν, ἄορ. πρβλ. χρυσαορ (Τό, α, ἐν μὲν ταῖς ἀσυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ βραχύ παῤ Ὁμήρῳ, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβοις ἐν μὲν τῇ ἄρσει μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ· Ἰλ. Κ, 484. Δ, 240. ἄορ παῤ Ἡσ. Θεογ. 283, ὡς μία μόνον μακρὰ συλλαβή· Ἀπὸ Ἡσ. Ἀσπ. 221. ἔχουσι καὶ αἱ ἀσυλλάβοι πτώσεις ἐν τῇ ἄρσει μακρόν, α. διὸ πρέπει νὰ γράφωνται ἀορ.)

*Ἄορ, ἄορος, ὁ· μόνον ἡ πλθντ. Αἰττκ. ἄορας(–ου) ἐν χρήσει. Ὀδσ. Ρ, 222. ἔνθα οἱ ἄορες συγκαταριθμοῦνται μὲ διάφορα εἴδη ὡρίων πρὸς ξένους (ὥρα εἰς τελ. μουσαφιρίδες). Τῶν παλαιῶν τινὲς μὲν ἐδόξαζον, ὅτι τὸ ἄορας σημαίνει χαλκᾶς λεκάνας, ἢ τρίποδας (λέβητας), τινὲς δέ, ὅτι σημαίνει γυναῖκας γενόμενον τάχα ἐκ τοῦ ὕαρας μεταθέσει τῶν στοιχείων. Πιθανὸς ὅμως δὲν εἶναι πλέοντι εἰμὴ ἑτερογενὴς μορφὴ τοῦ, ἄορ, (ξίφος) ἀντὶ ἄορα τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται παρὰ τοῦ Ἡσυχ. ὅστις ἐξηγεῖ τὸ ἄορας, διὰ τοῦ ξίφη. πρβλ. Mehlhorn Anaer. 52, 19. σ. 186. — Ἐὰν ὑπῆρχε ἑνικὴ ὀνομαστική, ἠθελε λέγεται βίβαιξ ἄωρ καὶ οὐχὶ ἄορ.

*Ἀορασία, ας, ἡ· τυφλότης, στέρησις τῆς ὁράσεως, Ἀφάνεια.

*Ἀόρατος, ον· καὶ Ἐπίῤῥ. Ἀοράτως· (ὁράω) ἀφανής, ὁποιος δὲν φαίνεται· ὁ ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃς τις δὲν ἐφάνη ἀκόμη, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ, Ὅ,τι βλέπει τις σπανίως = ἀσυνήθης· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων.

*Ἀοργησία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἐκείνου ὃς τις δὲν ὀργίζεται.

*Ἀόργητος, ον· (ὀργάω) ὁποιος δὲν ὀργίζεται, δὲν θυμώνει, ὁ μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ὀργήν· μὴ θυμώδης, ὅστις δὲν εἶναι ἀφύς.

*Ἀοργήτως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς θυμόν, (ὀργήν).

*Ἄορας = τρίποδας. Ζήτ. Ἄορ.

*Ἀορισταίνω, = Ἀοριστέω, ῶ· εἶμαι ἀόριστος, ἀδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Προβλ. 26. 14.

*Ἀοριστία, ας, ἡ· ἀδιοριστία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, οὐ ἐνάντιον τὸ, Ὁρισμός.

*Ἀοριστικός, κὴ, κὸν, ὁ μὴ ὡρισμένος, ὁ μὴ βεβαίως ἀποδεδειγμένος, μὴ σημαίνων τι ὡρισμένον· παρὰ Γραμματ.

*Ἀόριστος, ον· (ὁρίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ἀδιόριστος, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος, μὴ κατεχόμενος βεβαίῳ καὶ ἀμετακινήτῳ ὅρῳ, ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, ἄπειρος· Γρηγορ. Νύσ. «Τὸ δὲ ἀόριστον ἀπείρῳ ταὐτὸν ἐστι· ἀπείρου δὲ καὶ ἀορίστου πλεονασμὸν καὶ ἐλάττωσιν ἐνοεῖν, τῆς ἑκάστης ἀλογίας ἐστίν» ὅθεν ὁ Ἀριστοτέλης = Ἄπειρον, τὸ μὴ ἔχειν ὅρον. Διον. Ἁλικ. 2) συνυπακουομ. χρόνος, ὁ Ἀόριστος, Γραμμ.

*Ἀοριστώδης, ες, (εἶδος) ἀορίστῳ ὅμοιος· Ἀπολ. δύσκ.

Ἀορίστως· Ἐπίῤῥ. ἀπροσδιορίστα.

Ἄορνος, ον· καὶ Ἄορνις· (ὄρνις) χωρὶς πτηνόν, χωρὶς πουλίον. Πλούταρχ. Ἄορτα ὕφη τὰ ὁποῖα δὲν πατεῖ ὄρνεον ἢ πτηνόν τι.

Ἄορνος, ὁ — Λίμνη ἐν Καμπανίᾳ, τῆς ὁποίας τὰς ἀναθυμιάσεις ἐδόξαζον οἱ παλαιοὶ τερατοφαρμακερὰς, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι ἔπιπτον νεκρὰ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἱπτάμενα πτηνά. Ἐλέγετο, ὅτι αὐτὴ ἡ λίμνη εἶχε συγκοινωνίαν μὲ τὸν Ἅδην, καὶ πολλοὶ ἐξηγοῦνται μεταφορικῶς ἐνταῦθα τὸν Ἅδην τοῦ Ὁμήρου· Λατ. Lacus Averni. Ἰτλ. Lago d'Averno. Στράβ.

Ἄορνος, ἡ· 1) Πόλις ἐν Ἠπείρῳ Στεφ. 2) πόλις ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) — πέτρα, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν καὶ πετρῶδες ἐν Ἰνδίᾳ μὲ ὀρυμίριον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ἀρρίαν.: ἡ Ἀορνὶς, ἴδος, Διον. περιηγ. 1151.

*Ἄορος, ὁ = ἄωρος, ὥρος· ὁ ὕπνος. Jacobi del epiql. 7, 21, 2.

Ἀορτεύς, ὁ ζωστὴρ, ἢ τελαμών, τὸ λωρίον ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ ξίφος· ἴδε Ἀορτήρ.

Ἀορτέω, ὅλον μετοχ. Ἀορτηθεὶς· κρεμασθείς, Ἀρχίας Ἐπιγρ. «ἐκ τοῦ Λείρου.

Ἀορτή, ῆς, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. καὶ Πολυδ. καλοῦνται Ἀορταὶ τὰ δύο σκληρὰ τοῦ λάρυγγος, ἤτοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ὁποῦ τελειώνουν εἰς τὸν πνεύμονα, ὥστε ἐξ αὐτῶν ὁ πνεύμων κρέμαται, βρόγχια Λατ. Bronchia. Παρ' Ἀριστοτέλει δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς, καλεῖται ἡ μεγάλη Ἀρτηρία, ἥτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν διάλαμον τῆς καρδίας, καὶ φέρει τὸ αἷμα εἰς ὅλας τὰς φλέβας· ἴδε Γραμμ. τῶν ἐπιστημ. Λατ. Aoria.

Ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους, λωρίον, ἱμὰς, σχοινίον, βαστάγιον παῤ Ὁμήρῳ, «Ἀορτὴρ, τελαμών, καὶ στρόφιον· τὸ λωρίον μὲ τὸ ὁποῖον κρεμοῦτε τὸ σπαθίον ἀπὸ τοὺς ὤμους· Bolteus, Λατ. καὶ τὸ λωρίον ἀκόμη μὲ τὸ ὁποῖον κρεμᾶται καὶ βαστάζεται ἡ ταγρεζία. τρουβᾶς, κ. τ. τ. καὶ ἡ ἀσπὶς. Ὀδ. Λ. 608. καὶ Ν. καὶ Ἰλ. Α. 31. ἐκ τοῦ Ἀείρω, ἀντὶ Λείρω· παρὰ Δίωνι Χρυσοστ. «ἀορτῆρες ἵπποι, τοῦ ὁποίου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τὸ, Ζευγαῖοι, εἶναι ἀντὶ τοῦ, Παρατειραι, Παρήοροι, καὶ Σειραῖοι· ἵπποι δηλ. οἵτινες φέρονται μόνον μὲ τὸ σχοινί, καὶ δὲν ἐμβαίνουσιν ὑπὸ ζυγόν· ἵπποι διὰ φόρτιομα ἢ διὰ καβάλα, καὶ ὄχι διὰ ζεύξιμον. Ἄλλως, ἵπποι, οἵτινες εἰς τὸ ὑπὸ τεσσάρων συρόμενον ἁμάξι ἵστανται πρὸ τῶν δύο ἐζευγμένων καὶ δὲν εἶναι ζευγμένοι εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ ἁμάξι δεμένοι μὲ λωρία μόνον, αἵτινες πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἱ δυνατώτεροι.

*Ἀορτής, οῦ, ὁ· ἡ ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμωμένη δερματίνη (πετσέϊνα) τραγαστίκα (τρουβᾶς).

Ἄορτο, Ἰων. ἀντὶ, ἤορτο, γ'. ἑνικ. πρσπ. τοῦ παῦτ. ὑπερπντ. ἀπὸ τοῦ, ἀείρω, ἴδε Ἄωρτο.

Ἄορτρον, ου, τὸ, καὶ Πληθ. Ἄορτρα παρ' Ἱπποκράτ. τὰ δύο χείλη, τὰ ὁποῖα ἔχει ἑφ' ἑκάτερα τὰ μέρη ὁ λάρυγξ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πνεύμονος, ἐκ τοῦ Λόρτρα, ἀντὶ, Λείρτρα, μετεωρῶς κρεμᾶται, ἴτως, αἱ παρὰ Λατ. Ramices. (λοβοί)

Ἀόρχης, ες, (ὄρχις) χωρὶς ὄρχεις, ὁ εὐνοῦχος.

Ἀόρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρτο.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Ανομία, ας, ἡ· Ἔλλειψις ὀσμῆς καὶ μυρωδίας· 2) δυσωδία.

'Άοσμος, ον, (ὀσμὴ) ὅποιος δὲν ἔχει ὀσμήν· ὁ στερημένος μυρωδίας· = ἄοσμος· 2) δυσώδης.

'Αρσέω, ῶ, Μ. ήσω, βοηθῶ, συμβοηθῶ· τινές παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ὄσσα, ἴσως εἶναι ταυτόν τῷ Ἀοζέω. Συντστ. δὲ μετὰ ὀστ.

'Αοσσητήρ, ῆρος, ὁ· ὁ εἷς ἀσσης (μαντείας) τρέχων εἰς βοήθειαν, ὁ ἕτοιμος καὶ σπουδαῖος βοηθός, ὑπερασπιστής· Οὕτω λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ἕκτορα, δραμὼν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Πατρόκλου »Νήπιε! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητῆρ μέγ' ἀμείνων ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην Ἰλ. Χ, 333. »τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων ἐξ Ἴδης πρὸ ἥκησε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσοκόμην Ο, 254.

'Άουτος, ον· (αὐτάω) ἀπλήγωτος, ἄβλαπτος. Ἰλ. Σ, 536»· Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' οὐλὴ Κήρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν· καὶ

'Άουτος, ον, (οὐς) ὅποιος δὲν ἔχει ὦτα, χωρὶς αὐτία, κωφός.

'Αοχλησία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀχλήσεως, ἡσυχία, ἀταραξία.

'Άοχλητος, ον· (ὀχλέω,) ὁ μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν, καὶ ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ἀτάραχτος· Ἀλκίφρ. Γ, 55.

'Άοψ, οπες, ὁ, ἡ, (ὠψ) ὁ μὴ βλέπων, τυφλός, ἄομματος.

Το Α. Μετὰ τοῦ Π.

'Απαγγελία, ας, ἡ· πρεσβεία, εἰδοποίησις, ἀνάγνωσις, φανέρωσις, ὁμιλία· 2) ἡ ἐκ στήθους ἀνάγνωσις καὶ ἔκφρασις· ἑρμηνεία παρὰ Ῥήτορ. Schaef. Διονσ. περὶ συνθ. τ. 11. 181.

'Απαγγέλλω, Μ. ελῶ, (ἀγγέλλω) καὶ 'Απαγγέλλομαι· Εἰδοποιῶ, μηνύω, φέρω τὴν εἴδησιν, πρεσβεύω, τινί τι· »Ἢ οἱ ἀπαγγέλσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα· Ἰλ. Ρ, 409. ἡ ὁποία τοῦ ἐμήνυε, τοῦ ἐφανέρωνε τὸν σκοπὸν, τὴν θέλησιν, τοῦ μεγάλου Διός· ὅθεν, ἀπηγοῦμαι, ὁμιλῶ· ὡς καὶ τὸ Μέσον παρ' Ῥήτ. 2) φέρω τὴν ἀπόκρισιν, λέγω, ὅσα μοὶ εἶπεν ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλην· μετὰ τοῦ, πάλιν. Ὀδ. 1, 98. ποῦ ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν· Δὲν ἤθελε πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ φέρῃ εἴδησιν, δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ. Λατν. renuntiare· 3) ἀναγορεύω, ὡς, ἀποδείκνυμι. 4) = ἑρμηνεύω, ἐκφράζω, λέγω ἐκ στήθους.

'Απαγγελτήρ, ῆρος, ὁ· μηνυτής, ὁ διηγούμενος, εἰδοποιῶν τι, ὁ φέρων εἰδήσεις, ἐκ τινος ἀπεσταλμένος.

'Απαγγελτικός, κή, κόν· ὁ εἰδοποιῶν, μηνύων, φανερώνων, ἑρμηνεύων καὶ προφέρων τι, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγγελίαν· καὶ ἀπαγγελτικοὶ λόγοι· οἱ δὶς καὶ τρὶς ταῖς αὐταῖς λέξεσιν ἐπαναφερόμενοι, παρ' Ὁμήρῳ· καὶ ἀπαγγελτικὴ διήγησις λέγεται ὅταν τις κελευσθεὶς ἀγγελίᾳ τὸ ἐπιταχθὲν. »Ἀπαγγελτικὴ δύναμις. τὸ ἀπαγγελτικόν· ἡ Ἀπαγγελία. Ἐπίκτ.

'Απε, γε, Ἐπίῤῥ. ὑπονοεῖται τὸ Σεαυτόν· τὸ ὁποῖον καὶ τίθεται ἐνίοτε, Ἀρστφ. Βατρ. 853. συντάσσ. Γενικ. καὶ Δίτιατ. φύγε, ὕπαγε εἰς ὄλεθρον, κρεμνίσαι, (Ἄμε εἰς τὸν διάβολον). 2) Ὅ μὴ γένοιτο, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεός· ὁ Θεός νὰ φυλάξῃ! Λατν. apage! 3) Καὶ Προστακτικὸν ἐκ τοῦ, Ἀπάγω, ἀντὶ τοῦ, Παῦσαι, ξεμάρυνε, ἄπεχε.

'Απάγελος, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγελάτης.

'Απαγής, ές, (πήγνυμι) ὁ μὴ πεπηγμένος, μὴ στερεός, μὴ δυνατός, μὴ εἰς στερεὸν σῶμα πηγμένος, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν πήγνυται· παρὰ Πλουτάρχ. »ἀπαγὲς ὕδωρ· τὸ μὴ δυνατόν· μὴ στερεόν· πάλιον ἀπαγέσιν· Ἡρόδ. Η, 61. 64. Διογ. Λαερτ. ὅποιος δὲν ἔχει στερεόν, ὑγιές, στιβαρόν· τοῦμα· (μπούχαρος, χαῦνος).

'Απαγίδευτος, ον· (παγιδεύω) ὁ μὴ παγιδευθείς, μὴ πιασθεὶς εἰς τὴν παγίδα, ἀπίαστος· Νικήτ. Ε' 5.

'Απαγινέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀγινέω) Ἰωνικῶς, ἀντὶ, Ἀπάγω· Ἡρόδ. ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀπαγωγῆς, ἀποδόσεως, ἀποπληρώσεως τῶν φόρων· »τείσι μὲν αὐτέων ἀργύριον ἀπαγινεῦσι εἰρηνοι, Βαβυλώνιοι σταθμὸν τάλαντον ἀπαγινέειν, τοῖσι δὲ χρυσίον ἀπαγινέουσι Εὐβοϊκόν· Ἡρόδ. Γ, 89 καὶ 94. »πεντήκοντα καὶ διηκόσια ἀγίνεον τάλαντα, καὶ, τετρακόσια τάλαντα ἀπαγίνεον· Πρβλ. Ἀπαγωγή.

'Απαγκαλίζω, καὶ 'Απαγκαλίζομαι· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἢ Ἀγκαλιάζω. Εὐρίπ. Ἡρακλ. 42. ἐμπ.

'Απαγκυλόω, Μ. ώσω· (ἀγκυλάω) κάμνω τι ἀγκυλωτόν, καμπύλον. Ἀθήν.

'Απαγκωνίζομαι· Μ. σομαι· (ἀγκωνίζω) καὶ 'Απαγκωνίζω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ἐξαπλόω τὰς χεῖρας, παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. ς. 11. σπρώχνω τινὰ μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός· »ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ. Φιλοστρ. Σοφ. Β. Α'. 11. ἀδιάντροπα, τολμηρά, φανερά, ἀτσίπωτα, χωρὶς τσίπα.

'Απαγλαΐζω· Μ. ίσω· στρώνω τὸ ὑάλισμα, τὸν στολισμὸν, τὴν αἴγλην τινὸς πράγματος, ἐκ τοῦ 'Αγλαΐζω· Ἀνθολ. (τινά τινος)

'Απαγμα, τος, τό· (ἀπάγνυμι) θραῦσις (τζάκισμα) τινὸς κοκκάλου εἰς τὴν κλείδωσιν. Χειρουργ. Παλ.

'Απαγνίζω· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαγνίζω. Ἱπποκρ.

'Απάγνυμι· Μ. ξω· θραύω (τζακίζω), ἀποκόπτω τι.

'Απαγόρευμα, τος, τό· τὸ ἀπηγορευμένον, ἐμποδισμένον πρᾶγμα (δισταμέ). Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ

'Απαγόρευσις, εως, ἡ· (ἀπαγορεύω) τὸ ἀπαγορεύειν, ἐμπόδισις πράγματος τινὸς δι' ὑψηλοτέρας, ἀνωτέρας προσταγῆς, διὰ προστατῆς τῆς διοικήσεως, τὸ τουρκβρβρ. δισταμέ· 2) Ἔλλειψις τῶν δυνάμεων, κουραστμός· ἀδυναμία, λειποθυμία· 3) Εἰδοποίησις. Ζήτ. Ἀπαγορεύω.

'Απαγορευτικός, κή, κόν· ὁποῖος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει.

'Απαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐμποδίζω, κωλύω διὰ προσταγῆς· Ἡρόδ. τινί καί τινα ποιεῖντι ἀλλὰ καὶ, μὴ ποιεῖντι Δ, 125. »πέμψαντες κήρυκα ἀπηγόρευον Σκύθησι μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων. Ἀρστφ. Ἀχρν. 169. Ξεν. Παιδ. Α'. δ'. »ἀπαγορεύοισι μὴ κινεῖσθαι. Ἀρνοῦμαι, παίρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) »Ἀπαγορεύω τῷ πόνῳ, ἢ πρὸς τὸν πόνον· δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ δουλεύσω· κουράζομαι, ἀπακάμνω ἀπὸ τοὺς κόπους· δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω τοὺς κόπους καὶ τὰς δυστυχίας· χάνω τὰς δυνάμεις μου, καὶ διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι, ἀφίνομαι ἀπό τι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς μετοχ. Θεώμενος, τρέχων κ. τ. τ. εἰς οὐδὲ λέγω, οὔτε ἀκούων ἀπαγω Ξενοφ. Κυρ. α, 16. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα διὰ τῆς μεγάλης χρήσεως ἔγιναν ἀνωφελῆ καὶ ἄχρηστα, ἤτοι ἐφθάρησαν· Γερμ. sich abnützen. Ξενοφ. Κυρουπ. ς', β. 13. »Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ καὶ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι. Πρβλ. Ἀπειπεῖν.

'Απαγρεύω· Μ. εύσω· ἁρπάζω, παίρνω ἔκ τινος· (Ἀγρεύω)· Ἀπεγρευθείς, Ἀφαιρεθείς· Ἡσυχ.

'Απαγριόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀγριάω) ἀφήνω τι νὰ γίνῃ ἄγριον, ποιῶ τινὰ σκληρὸν καὶ ἄγριον, παροργίζω, ἀγριώνω. Παῦτν. γίνομαι διάλου ἄγριος· Σοφκλ. Φλ. 222. (226) »μὴ μ' ἐπλησγὴν' ἀπηγριωμένον.

'Απαγρίωσις, εως, ἡ· ἀγρίωσις. Θυμὸς ἄγριος.

'Απαγροικίζω· Μ. σω· (ἄγροικος) κάμνω τινὰ ἄγροικον, χωριάτην.

'Απαγροικίζομαι· Μ. σομαι· γίνομαι χωριάτης κατὰ τὸ ἦθος καὶ τὸ πολίτευμα (φέρσιμον), λαμβάνω ἦθη χωριάτικα.

'Απαγρος, ον· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι. Ἡσύχ. οὗ τὸ ἐναντίον Ἔπαγρος.

'Απαγχονάω, (ἀγχονάω) = τῷ ἑπομ. Ἀμφρ.

*'Απαγχονίζω, ἴσω = τῷ ἑπομ. Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 109. 2) Λύομαι ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, κρεματαριάν, ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς κρεμαστραριᾶς. Λουκ.

*'Απάγχω. Μ. αξω· ἄγχω, κρεμνῶ, πνίγω, σφίγγω, τὸν λαιμόν τινός μὲ τὸ σχοινὶ καὶ ἀποθνήσκει. Ὀδσ. Τ, 230. Μέσ. Ἀπάγχομαι, κρεμοῦμαι. Ἡρόδ. Η, 232. »λέγεται δὲ ποτὲ συλλαβόντα τοῦτον ἐς Σπάρτην, ὡς ἤτιμωτο, ἀπάγξασθαι ὑπ' Ὁμ. Ὀδσ. Τ, 230. Ζήτ. Ἄγχομαι. περὶ Λακρτ. »ἐλοιῶ λαιμὸν ἀπαγχόμενος· Ἀνθ. Β'. 298. σφιγτὰ θεμένος εἰς τὸν λαιμόν.

'Απάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἀπομακρύνω, ἀποσύρω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 705. »οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν· Ὀδσ. Δ, 289. Ν, 211. Ο, 435. παρὰ τῷ ὁποίῳ καταπαύει ἐνίοτε διάλου ἡ σημασία τῆς προθέσ. ὡς Ὀδσ. Π, 370. Σ, 278. Ξενοφ. Παιδ. Α'. 6. Μέσ. φέρω, σύρω τι ἐμαυτόν, ἢ μετ' ἐμαυτοῦ. Ἡρόδ. 2) μεταφέρω, φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, γυρίζω ὀπίσω ἕνα σραγμ. Ἰλ. Σ, 326. »φὴν ἐς γε εἰς Ὀποῦντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν ἠλπίζε, ἐσκόπευε, εἶχον κατὰ νοῦν νὰ τὸν ἐπιστρέψω τὸν ἀγαπητὸν του υἱόν. 3) φέρω τὸ ὅ,τι χρεωστῶ, εἶμαι ὑπόχρεως νὰ φέρω, ὅθεν πληρώνω, ἀποδίδω π. χ. φόρους, = ἀποφέρω. Ξενοφ. Κ. Π. β, ὁ, 8. »τὸν δασμὸν ἀπάγει. Πβλ. Ἀπαγινέω. 4) Λέξις συνήθης εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια. α) ἐγκαλῶ εἰς τὸ ἰκριτήριον μαλιστὰ διὰ κλοπήν, ὡς κλέπτην· ἰδὲ Ἀπαγωγή. β) »Ἀπάγειν τὸ δεσμωτήριον, εἰς τὴν φυλακήν, φυλακώνω. Heind. Πλτ. Γοργ. σ. 486. λ. γ) »πρὸς ἐπὶ θανάτῳ ἀπάγειν ὑπερμ. ὀδόν, φέρω πρὸς θάνατον, πέρνω τινὰ καὶ τὸν πηγαίνω νὰ τὸν δοκιμάσω. 5) παράγω, ἀποσύρω, ἀποπλανῶ, ἐγκαλῶ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παροδηγῶ, στρέφω, συγχέω, μάλιστα διὰ σοφιστικῶν καὶ ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων, ἤτοι σοφισμάτων. Πλάτ. 6) ἀμετβτ. ἐνθα ὑπατ. τὸ, ἑαυτόν· ἀποπλανῶ ἐμαυτόν, ἄρα, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀποκρύπτομαι· ὡς καὶ τὸ Προστκτ. ἄπαγε. Θεόκ. β, ξέ, νδ'. Ζ, μή, ογ'. Δ, κή'.

'Απαγωγή, ἡ· τὸ φέρειν, καμίζειν, ὁδηγεῖν, σύρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόσυρμα. 2) τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ φέρειν ὀπίσω, μεταφέρειν, ἐπιστρέφειν τι. 3) Ἡ πληρωμὴ, ἡ ἀπόδοσις χρέους τινὸς, ὅθεν ἐξαίρετως, ἀπόδοσις φόρου τινός, »ἀπαγωγὴ φόρου. Ἡρόδ. πρβλ. Ἀπαγινέω. 4) Εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια ἐστάμαινε α) δημόσιον ἔγκλεσμα κλοπῆς εἶχεν, ὑπὲρ τὰς 50 δραχμάς. Καστωβ. Θεόφρ. Χαρακτ. β) τὸ δεσμεύειν, φέρειν τινα δέσμιον, ἐμβάζειν εἰς φυλακήν.

'Απαγωγός, ὁν· ὁ ἀπάγων, φέρων, ὁδηγῶν, σύρων, διώκων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν.

'Απαγώνιος, ον· ἀσφαλ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 509. ἀντὶ Ἐπαγώνιος, ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας.

'Απαδεῖν, ἀπαδέειν. Ἀπαρ. Ἀόρ. β. τοῦ Ἀφανδάω. Ἰων. = Ἀφαδεῖν. Ἡρόδοτ.

'Απάδις, αἱ· (—υ—), οὕτω ἀνεγειρώσατο κρότερον παρὰ Πινδ. Πύθ. Α, 161. Κατὰ τοὺς σχολ. = πραπίδες. Ὁ Ἐρμάνους προκρίνει τὸ Ἀπίδων, σημαίνει δὲ ὡς καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 101.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἀπίδων ἀφ' ὑψιπύργων,« ἐκ τοῦ κατωτέρου στίχ. 106. »φρόνημα ἄνω ἡμένων« ἑρμηνευόμενον. Τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς τοῦτο χωρίον μετηλλάγη καὶ μετεγράφη πολλάκις καὶ πολλαχῶς· ἀλλὰ τὸ ἀσφαλέστερον καὶ πιθανώτερον εἶναι νὰ γραφῇται μετὰ τοῦ Bneck. συμφώνως καὶ μὲ χειρόγρ. »ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.« Ἀλλ' ὁ Δοιδερλείνος ἐν τῷ Rhein. Mus. 3, 1. σλ. 12. ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξιν τῆς λέξ. ταύτης ἐν τῇ Ἑλλην. λέγων· ὅτι τὸ ἀπάδες, ὡς μὲν πρὸς τὴν παραγωγήν, ἔχει πρὸς τὸ ἦπαρ τὴν αὐτὴν ἀναλογ. ἦπαρ τὸ καλὰ δὰς πρὸς τὸ καίριον, τὸ μεγάθος, μεγάθει πρὸς τὸ μεγάλ καὶ τὸ ἐργαδεῖς πρὸς τὸ ἔργον· ὡσὲ πρὸς τὴν σημασ. τὴν αὐτὴν τῷ, ἥλιος πρὸς τὸ, ἥλιος κλπ. τ. πληθυντικά, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι μερικὰς καὶ διωρισμένας ἐκφράσεις τοῦ ἀψηρημένου καὶ καθολικοῦ ἐννοιῶν. Οὕτως ἦτο τὸ ἦπαρ καθόλου καρδία τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐξήγησις ὅλου ἀνάλογος καὶ σύμφωνος μὲ τὸ Πινδρκ. τοῦτο χωρίον, καὶ ἂν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν οὐδὲ ἐν παρέργῳ. δι' οὗ νὰ βεβαιοῦται ἡ Δωρ. χρῆσις ἄπαρ, μὲ ὅλον τοῦτο καὶ τὸ πρεπέδες πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ συνετέθη ἀπὸ τὸ ἦπαρ, καθὼς μᾶς διδάσκει τὸ τε Ὁμρ. ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων.« Ἱλ. Α, 576. καὶ ἡ ἀξιόπιστος μαρτυρία τοῦ Ἡσυχ. 2. σλ. 1022.

Ἀπέδω. Μ. ἄτω· (φῶ) ἐν τῷ φάλλειν ἐκκλίνω, ἐβαίνει ἀπὸ τὸν ἦχον, ἄλλεως φάλλω. »Πλάτ. Νόμ. Ζ'. ἀπᾴδειν τῇ ἁρμονίᾳ« ἀφάλλω κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν ἁρμονίαν, χάνω τὸν ἦχον. Ἠθικῶς δὲ καὶ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκλείπω, εἶμαι διαφορετικός, ἀσύμφωνος, παραλλάσσω. Ἡρόδ. Δωτν. discrepare.

Ἀπείρω· (πείρω) = Ἀπαίρω. Μέσ. Ἀπείρομαι, ὑφίσταμαι καὶ ἀπέτω, ἀναχωρῶ, φεύγω τρέχω ὡς ἐπὶ ἀέρος φερόμενος, φεύγω τόσον ὀλίγον ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δὲν πατῶ κατὰ γῆς. Ἰλ. Φ. 563. πάπειρόμενον πόλιος πεδίον δε.«

Ἀπεύχομαι, (εὔχω) αὐξάνω πρὸς τὰ ὕψη καὶ Ἀπεύχω ἐπὶ κλάδων, οἵτινες αὐξάνουσιν ὑψηλά. Κοϋντ. 14, 198.

Ἀπεφθιατίζω, Μ. ἴσω· (ἀθάνατος) ἀποθεόω, κάμνω τινα ἀθάνατον· συγκαταλέγω τινα μεταξὺ τῶν ἀθανάτων Θεῶν. Heind. Πλάτ. Χαρμ. σλ. 356. (9).

Ἀπεφθιάτισις, εως, ἡ· ἀποθέωσις, τὸ ποιεῖν τι ἀθάνατον.

Ἀπάθεια, ας, ἡ· (ἀπαθὴς) κατάστασις, χαρακτὴρ τοῦ ἀπαθοῦς, ἠσυχία, ἀταραξία παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἀπάθεια προερχομένη ἐξ ἐσωτερικῆς περισκέψεως, τὸ, Μηδὲν στυμάζειν (Nil admirari) Heyne Ἐπίκτ. 12, 29. 2) Ἀναισθησία, ἀμβλύτης. (πρ).

Ἀπαθηναῖος, ων, οἱ. Μὴ Ἀθηναῖος, ἐκπεπολισμένος, ἄπιστος Ἀθηναῖος. Θεόπμπ.

Ἀπαθής, ές· (πάθος) χωρὶς πάθος, ὁποιος δὲν ἔχει κάποιο πάθος, ἠσυχος, ἀταραχος· (ἤτις εἶναι ἡ κατάστασις καὶ ἡ ψυχικὴ διάθεσις τοῦ ὁλοτρόπως σοφοῦ, κατὰ τοὺς Στωϊκούς. Ἰδ. Ἀπάθεια). 2) χωρὶς πάθη, μηδὲν πάσχων Πινδ. Πύθ. Δ, 530. »ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν χωρὶς πόνους, μηδὲν παθών, ὅστις δὲ ὑπῆρξε, δὲν ἐδοκίμασε κάποιο πάθος· μετὰ τῆς γεν. κακῶν Ἡρόδ. Α, 32. Ε, 19. Ξεν. Ἀνβ. 4, 33. ἀπαθὴς ἀεικείης, πόνων κ. τ. τ. ὁ δὲ Ἡρόδ. ἔχει καὶ πάπδ. μεγάλων καλῶν« Α, 207. Ἄβλαπτος, ἀπλήγιστος, ἀπείρακτος, πρόσκτητος. 3) ἀναίσθητος, ἄμοιρος αἰσθήσεως, ἀμβλύς, ὑπόπτερος. 4) μὴν ὑποφέρων πάθη, μὴ ἔχων ὀλίγιστα εἰς τὸ πάσχειν, ἀνυπόμονος· ὡς τὸ Λατν. Impatiens μετὰ τ. γεν. πόνων Ἡρόδ. Ζ, 12. 5) Ἐνεργ. μὴ προξενῶν πάθος, ἀβλαβὴς, μὴ βλαβερός, μὴ βλαπτικός. 6) ὑπὸ ἀπαθῶν λέγονται τὰ οὐδέτερα ῥήματα. Γραμμ. — Πρβλ. Ἐνφ. Η. Π. Ζ, α'. 32. Ἀνάβ. Ζ, γ'. 33. »χώραν ἀπαθῆ.« Θουκύδ. Η, 25. χώρα, ἥτις δὲν ἔπαθε κάτι ἐνα κακόν, κτήματα ζημίαν. »Ἀπαθὴς ὑπὸ χρημάτων ἐγκρατὴς, ὅστις δὲν φροντίζει διὰ χρήματα. Πλτρχ. Φίλπ. 3. καὶ ἐν Ρωμύλ. »Ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων.«

Ἀπεᾴω. Ἐπίρ. χωρὶς πάθος, ἡσύχως.

Ἀπόθητος, ὁ, = Ἀπαθής.

Ἀπαί· πρόθ. Ποιητ. ἀντὶ τῆς, Ἀπό· ὡς καί, τό, Ἄπαι, ἀντὶ τῆς, Ἄπο. διαί, παραί, ἀντὶ διά, παρά.

Ἀπαιγειρόω, ῶ· μεταβάλλω, μεταμορφώνω τι εἰς αἰγειρον (λεύκαν).

Ἀπαιδαγώγητος, ον· καὶ Ἀπαιδαγωγήτως, Ἐπίρρ. (παιδαγωγέω) χωρὶς ὁδηγὸν, ἀκαθοδήγητος, χωρὶς εἰσαγωγὴν, διδασκαλίαν, ὁ μὴ καλῶς ἀνατεθραμμένος, διδαγμένος· ὅθεν, Ἀγριος, κακοήθης, ἀμαθὴς, χοιρώδης, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ξύλον ἀπελέκητον.« Μὴ παιδαγωγούμενος, ἀπαίδευτος.

Ἀπαιδάγωγος, ου, ον· (παιδαγωγὸς) = Ἀπαιδαγώγητος. (ᾰ).

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ· ἔλλειψις παιδεύσεως, ἀπειρία, ἀμάθεια. Ξεν. Ἀν. Α'. 5. »Ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλείστον ἐκφερόμενοι.« Θεόδ.

Ἀπαίδευτος, ον, καὶ Ἀπαιδεύτως, Ἐπίρρ. (παιδεύω) ὁ μὴ καλῶς ἀνατεθραμμένος, μὴ πεπαιδευμένος, ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁποιος δὲν καταλαμβάνει τὸν κόσμον, μωρός.

Ἀπαιδία, ας, ἡ· (στερτ. α, παῖς) ἔλλειψις παίδων, κατάστασις ἑνὸς μὴ ἀποκτήσαντος τέκνα. Ἡρόδοτ. ς'. 139.

Ἀπαιδοτρόφομαι, οῦμαι· (αἰδοῖος) παῖτ. παρὰ Πολυδ. Β'. 176. Εὐτυχίζομαι, »Ἀπαιδοτροφεῖσθαι« ὁ, τοῦ ὁποίου ἐκόφαν τοὺς ὄρχεις. Παρ' Ἡσυχ. Μέσως, ἀντὶ τοῦ, Ἀπαιδοτροφοῦμαι, πράττω ἄσχημα, ἐντροπὴν προξενοῦντα πράγματα.

Ἀπαιδοτρίβητος, ον· (παιδοτριβέω) ὁποιος δὲν ἐβάλθη ὑπὸ Παιδοτρίβην, δὲν ἐπαιδεύθη εἰς τὴν γυμναστικήν.

Ἀπαιξολόω, ῶ. Μ. ώσω· (αἰξολόω) καταναίω τι· τὸ κάμνω κάρβουνα καὶ καπνιάν.

Ἀπαισαρόω, ῶ, κάμνω τι τόσον καθαρὸν, ὡσὰν τὸν αἰσέρα. Συνέσ. Ἐνύπν.

*Ἀπαίσθομαι, Παῖτ. ἐν ἐνεστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει (αἰσθάνομαι) ἀνάπτω, καπνίτω εἰς φωτιάν, γίνομαι φωτία.

Ἀπαισθρίζω, Μ. ἴτω· (αἰθριάζω) ἀποδιώχνω τὰ σύνεφα, ξαστερόνω. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 1502. (1489) οὐ ἐναντίον τό, Συνεφεῖν, παρ' Ἀντωνίν. Β'. 4. μεταφορ. παρὰ τὸ Ἱπποκρ. σελ. 497. ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι εἰς τὸν αἰέρα, νὰ ἀεριοσῇ, νὰ κρυώσῃ.

Ἀπαισθύσσω. Μ. σω· ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, ταράσσω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. Παῖτ. σπιλοπηροβολῶ πρὸς τὸ ἕνα μέρος· παρὰ Διοδώρ. Β'. 53. »λαμπάδος ἀπαισυσσομένης.« λαμπάδα, τῆς ὁποίας τὴν φλόγα φυσᾷ ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. (Ἐσ. Αἰσύσσω.)

*Ἀπαίσω, ἀναλίγω, καίω. Μεσ. φλέγομαι, καίομαι. Κοϋντ. Καλαβ. 1, 693.

Ἀπαίνομαι, ὅθεν Ἀπήνατο παρ' Ἀθην. τὸ ὁποῖον μετέβαλον εἰς τό, Ἀνήνατο.

Ἀπαίνυμαι· (αἴνυμαι) παίρνω, ἀφαιρῶ τι. Ἰλ. Ο. τί τινός. Ὀδσ. Γ, 32. νημίσιον γὰρ τ' ἀρετὴν ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ἡμερὸν ἕληται.« — Κόπτειν καρπούς, ἀπὸ συλλέγειν. Μόσχ. 2, 66. Πτκ. μέτον.

Ἀπαιολέω, ῶ· (αἰόλος) καὶ παρ' Εὐριπ. Ἰων. 540. Ἀπαιολέω = Ἀποπλανῶ· φέρω εἰς πλάνην, ἀπάτην, ἀμφιβολίαν, καὶ = Ἀποστρέφω, ἀπατῶ διάτι. Ἴδε ἀποπλανάω, καὶ ἀποστρέφω. Συντ. ζενικ. Ἀριστοφ (τινάτινος).

Ἀπαιολή, ης, ἡ· καὶ Ἀπαιόλημα, καὶ Ἀπαιόλησις· ἀποπλάνησις, ἀπάτη, ὅταν τινὰς φέρῃ τινα εἴς τι. Ἀριστοφ. Νεφ. 727. καὶ 1153. νῦν παμβασιλεῖ Ἀπαιόλη.« = Ἀποστέρησις, ἁρπαγή, γύμνωσις. Ἰδὲ τῆς ἁρπ. κτλ. Λίσχ. Χοηφ. 991.

Ἀπαιρεθέω. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαιρεθῶ.

*Ἀπαιρερημένος. Ἰων. ἀντὶ ἀφῃρημένος, Μετχ. τοῦ παῖτ. παρκμ. ἐκ τοῦ ἀφαιρέω.

Ἀπαιρέομαι. Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρέομαι· ὅθεν τοῦτο. Ἡρόδ. (Ἀπαιρέω)

Ἀπαίρω. Μ. ἄπαρῶ (αἴρω) εὐθετ. ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ, κινῶ, φεύγω ἀπὸ ἕνα τόπον, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ἐκστρατεύω, κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὡς καὶ τὸ Ἀπάγω· καὶ Εὐριπ. »ἀπῆρας πατρίδος.« καὶ Ἡρόδ. »ἀπαίρειν ἐπ' οἶκου,« ἀντὶ τοῦ, οἰκαδε· »τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος ἀπ.« Ἡρόδ. Θ, 57. »ἀπαίρειν ἀπὸ Σαλαμῖνος.« (λ. τόνῆας) Θ, 60. ὁμ. παρὰ Ξενοφ. Εὐριπ. Δημοσθ. καὶ Θκδ. Β, νε'. π'. ργ'. Ζ, ιδ'. Εὐριπ. Κύκλ. 151. »ἀπαίρειν χθονὸς« ἀναχωρεῖν ἐκ τινος χώρας, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς. πρβλ. Ἀπαείρω καὶ Ἀπᾶμι. 2) Ἐνεργ. παίρνω, σηκόνω τι καὶ τὸ φέρω ἀλλοῦ. Ἐκ τούτου κατὰ παραφθορὰν ἐβγῆκεν ἡ τῆς συνηθείας, Παίρνω, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Ἀέριστον φυλάττεται ὁρθῶς, Ἄπῦρε, καὶ Ἐπῆρα ἐκ τοῦ Ἐπαίρω. ὅθεν

Ἀπαίρομαι. Μέσ. τοῦ προτρ. παρὰ μετηνστ. σηκόνομαι, ἀναχωρῶ. Εὐαγγ. »ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.« ὁηλ. ὅταν φύγῃ, ἀναχωρήσῃ.

Ἄπαις, αος, ὁ, ἡ· (παῖς) χωρὶς παιδία, ἐστερημένος παιδίων, συχνάκις μετὰ γεν. Ξεν. Παιδ. Δ'. »ἄπαις ἀρρένων παίδων. »ἄπαις τέκνων.« Ἡρόδ. »παῖδες ἄπαιδες.« Λίσχ. Εὐμ. 1015.

Ἀπαίσιος, ου, ον· ὁ μὴ αἴσιος, ὁ κακὸς· ἐπὶ δυστυχῶς σημείων. Λατν. inauspicatus. Συνέσ. Ἐπ. Γ'. »σύμβολος ἀπαίσιος γέννηται.« ὁηλ. κακὸς οἰωνός, κακὸν (ὀγουρτσούκιον) ἐν τῇ συνηθείᾳ φυλάττεται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Αἰσχρὸν, τὰ ἐντροπῆς ἄξια, τὰ μὴ πρέποντα.

Ἀπαισίως. Ἐπίρρ. μὴ αἰσίως, δυστυχῶς.

*Ἀπαισος, ἡ· (ᾱ) καὶ Παισός, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ πλησίον τῆς Λαμψάκου ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 828 καὶ Ε, 612. 2) — ὁ, ποταμός.

Ἀπαίσσω. Μ. ξω· πηδῶν φεύγω, φεύγω βιαστικὰ, τρεχάτα, μάλιστ. ἀπὸ πάνω κάτω, ἐπὶ τόπον ὑψηλότερον, ὡς, »κρημνοῦ ἀπαίξας.« Φ, 234. Καθόλου, πηδῶ ἔξω, σπεύδων εὐγαίως ἔξω. Σοφοκλ. Αἴαντ. 294 (448) Τρχ. 190 (187) (υ – – – Ὁμ. ἰδ. αἴσσω).

Ἀπαισχύνομαι. Μ. οῦμαι· καὶ ἀπαισχυνθήσομαι, Παθτ. δὲν ἐντρέπομαι πλέον, χάνω τὴν ἐντροπήν. 2) = Ἀποκαλιάω, ἀπὸ ἐντροπὴν παραιτοῦμαι, παύω ἀπὸ τοῦ κάκμνω τι. Πλάτ. Γοργ. 49.

Ἀπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω· πάλιν ζητῶ, ζητῶ ἀπὸ τινά τι νὰ τὸ πάρω πάλιν ὀπίσω· συντ. διὰ δύο Αἰτ. Ξεν. Ἀναβ. Ζ'. καὶ δὲ οὐδέτε ἀπαιτήσουσι τὸν μισθόν.« Ἀριστοφ. Ὄρν. 557. Ἡρόδ. Α, 3 μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν δίκαιον ἔννομον νὰ τὰ ζητήσωμεν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 362. »Ἑλλὼν Ἀτρείδας πρὸς ψίλους, ὡς εἰκὸς ἦν, τὰ δ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός, τὰ δ' ἄλλ' ὅσ' ἦνα μετ' ἐπιμονῆς αἰτῶ, ζητῶ, ἐξαιρ. λαμβάνω ὀπίσω, πέρνω ὀπίσω, ἀφαιρῶ ἀπό τινα, τὴν ἣν τῷ ἔδωκα ἐξουσίαν ἢ ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα, τὸ Λατν. abrogare. Πλούτρχ. Παῖτ. δὲ, ζητοῦμαι, ζητοῦμαι ὀπίσω, μὲ ζητοῦν ὀπίσω τὸ χρέος, μὲ εὐθυμίζουν διὰ τὸ χρέος μου.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν τι ὀπίσω· ζήτησις, γύρευσις, σύναξις τῶν χρεῶν.

Ἀπαιτητικός, ἡ, κόν· ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ζητῶν τι ὀπίσω· ἢ ὁ ἀσήκωτος, ὁ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν.

Ἀπαιτίζω. Μ. ἴσω, = Ἀπαιτέω. Ὀδσ. Β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

78. «χρήματ' ἀπαιτίζοντες» ζητοῦντες ὀπίσω τὰ πράγματα, τὰ ὑπάρχοντά μας, τὰ ὁποῖα σοὶς ἀδίκως καὶ παρανόμως μᾶς τὰ ἁρπάσατε. Ἄρα, ζητῶ ὀπίσω τὸ ἀδίκως ἁρπασθὲν κτῆμα μου.

Ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ· Σοφοκλ. παρὰ Στοβ. Φυσ. «ἀπαίων ἀκτή.» = Ἀπαιώνιστος.

Ἀπαιώνιστος, ὁ, ἡ· (παιωνίζω) = Δύσφημος. Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀπαιωρέω, ῶ· κρεμῶ ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ κρεμῶ τι ἀπό τινος, κομβώνω τι εἰς ἄλλο καὶ οὕτω τὸ ἀφίνω νὰ κρέμηται.

Ἀπαιωρέομαι, οὔμαι· κρεμῶμαι ἀπό τινος· εἶμαι κρεμασμένος. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 234. «ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες δύο ἀπαιωρεῦντο.» Δωρικ. ἀντὶ Ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμαντο. Πεζηγ. καὶ Μέσ.

*Ἀπαιώρημα, τό· τὸ κρεμάμενον ἔκ τινος μέρους πρᾶγμα. Ἱππκρ. σελ. 771 τοῦ Φοέσ.

*Ἀπακεμάζω. (ἀκμάζω) ξανανίζω, μαρσίνομαι, παρακμάζω, ξεπίπτω. Ἀμφβ. ἰδὲ Ἀπακμή.

Ἀπακμή, ῆς, ἡ· ἀποβολή, ἐλάττωσις, ἐλαττώτεσις τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δυνάμεως. = παρακμή. Δογγῖν. Θ'. 30. τὸ Ῥῆμα Ἀπακμάζειν, ἐστὶ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Παρισίου χειρογράφ. τοῦ Στεφ. Ὁμ. 97. καὶ τοῦ εἰς Ἀξίοχ. Διαλόγ. «Ἄλλοι πολυγήρως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται.» ὅπου παλιν ἄλλο χειρόγρ. «Καὶ τῷ νῷ δὶς παῖδες ἐσμὲν ἔχει.

Ἀπακοντίζω. Μ. ἰσων. Ἀττ. ιῶ. ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἀποσφενδονίζω, ῥίπτω μακράν.

Ἀπακριβόω, ῶ. Μ. ὡσω· κάμνω, τελειόνω τι μὲ πάσαν ἀκρίβειαν καὶ ἐντέλειαν. καὶ

Ἀπακριβόομαι, οὔμαι. Παθ. ὦθεν, Ἀπηκριβωμένος, ὁ μὲ ἀκρίβειαν ἐντελῆ· καὶ Ἀπηκριβωμένως. Ἐπίρ. «χαλκῷ ἀπ.» Ἀνθλγ.—Μιμοῦμαι ἀκριβέστατα.

Ἀπακταίνω· (ἀκταίνω) δὲν ἔχω παντελῶς δύναμιν εἰς τὸ νὰ κινῶ ὀγλίγωρα. 2) παρὰ Πλάτ. Νομ. Β'. «καὶ ἔτι ἀποκτεῖναι τὶς αὐτὸ[ν] τάχιστα, ἀπάκτως αὖ πηδᾷ.» (Τὰ χειρόγρ. ἐχουσιν «Ἀκταιώσῃ ἑαυτὸ·» καὶ ἐκ τούτου φαίνεται τινὲς τῶν Γραμματ. ἔλαβον τὴν λέξιν Ἀκταιόω. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔλειπε τὸ ὀρθὸν Ἀπακταίνῃ, ἢ Ἀπακτάνῃ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἐκκόπη). Ἐνεργ. Διάτινος ὁρμητικῆς ἢ ὀργάδας κινήσεως καυρίζω, ἀδυνατίζω. Πρβλ. Ruhnk. Τίμ. σλ. 31.

Ἄπακτος, ον· (ἀπάγω) ὅποιος ἀπήχθη, ἐφέρθη ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀπάλαιστος, ον· (παλαίω) ἀκαταπάλαιστος, ἀνίκητος· κυρίως δὲ ὅποιος δὲν κατάκαται εἰς τὴν πάλην. Πίνδ. Νέμ. Δ'. 153. ὅστις δὲν καταβάλλεται, ἀκαταμάχητος. (ᾰ)

Ἀπαλαιστρος, = (παλαίστρα) χωρὶς παλαίστραν· ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, ἀπειρότεχνος, ἀγύμναστος. Θεόκρ. Ἐπιγρ. 68. = Ἀπάλαιστος. 2) ἀσυνήθιστος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐναντίον τῶν νόμων τῆς παλαίστρας. Jac. del. epigr. 5, 24, 4. (ᾰ)

*Ἀπάλακε, γ'. ἐνεκ. τρσπ. τοῦ ἀορ. β'. Ἐὐκτ. ἀπαλάλκοι, (ἄλαλκε) ἐκ τοῦ ἀχρήστου, ἀπαλάλκω, = ἀπαλέξω. Ἐμπεδ. ἀποβλέπω τι ἀπό τινος τί τινός. Ἰλιάδ. Χ, 348. «Οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας ἐφωλήσ ἀπαλάλκοι.» πρβλ. Ὀδύσ. Δ, 766. «μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακοῦ, ὑπερηνορέοντας.» Οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ ἐν χρήσει, ἀποπληροῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπαλέξω.

*Ἀπάλαμνος, ον· = ἄπαλαμος, ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθηθῇ, δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἐπιχειρισθῇ πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος. Ἰλιάδ. Ε, 597. ἀδρανής, ἀκίνητος, μὴ ἐρευτήριος, ὁ μὴ χρώμενος τῇ παλάμῃ αὐτοῦ. 2) Παρὰ τοῖς Δυρικοῖς, αἰσχρός, ἀπρεπής, ἄτιμος «Ἀπάλαμνοι φρένες» ἀντὶ, φρένες παλαμναῖαι. Πίνδ. Ὀλ. Β, 105. Ἀντιθ. τῷ, καλὸς Θέογν. 481, (273). 3) Παθητ. σχεδὸν ὡς τὸ, ἀμήχανος, οὗτινα δὲν δύναται τις νὰ βοηθήσῃ, ἀπαρηγόρητος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τί μηχανήσασθαι. Πίνδ. Ὀλύμπ. Λ, 95. 4) Ἀδύνατος, ἀνεκτέλεστος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ τελειωθῇ. Θέογν. 281. 5) Ἐπὶ πραγμ. λέγ. καὶ, Ἀμεταβλήτα, ἀμεταποίητα «Ἀπάλαμνα ἔργα» Σόλ. Ἐλ. (Διὰ τὸ μέτρον ἔγινεν ἀπὸ τοῦ «ἀπάλαμος· περιεθέσει τοῦ ν, ὡς τὸ, νέκυμνος, -νίτυμος.) [πᾰ] ἴδε, Ἀπάλαμος.

Ἀπάλαμος, ον· (παλάμη) Κυρίως μὲν ὅστις δὲν ἔχει παλάμην (χεῖρα) δὲν μεταχειρίζεται παλάμην, σημαίνει δὲ, ὀκνηρός, ἀνεπιτήδειος, ἀνίσχυρος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ ἑαυτόν «Ἀπάλαμος βίος.» Πίνδ. τὸ Λατν. vita iners. 2) Ἐπὶ πραγμ., ἀμεταποίητα, ἀμετάβλητα = ἀμήχανος (–ουν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 10.)

Ἀπαλάομαι, ῶμαι· (ἀλάομαι) χάνομαι, πλανῶμαι ἀπὸ τὸν δρόμον μου, ἢ ἐκτινος. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 409. «ἀπαλήσεται ἄλλῃ χώραν ἀΐσης ἐὼν.» ὅπου ὁ Ἐτυμολ. «Ἀποχήσεται» καὶ ἄλλες, «Ἀπονίσσεται» ἀντὶ τούτου ἔχουσιν.

Ἀπαλγέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀλγέω) χάνω, λησμονῶ τὸν πόνον, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀλγῶ· δὲν λυποῦμαι, ἢ δὲν αἰσθάνομαι πλέον πόνον, ἢ λύπην περί τινος. Θουκυδ. Β'. 61. «ἀπαλγήσαντας τὰ ἴδια.» οὕτω καὶ εἰς τὴν Πρὸς Ἔφεσ. Ἐπιστ. Δ'. 19. 2) δὲν αἰσθάνομαι ὀλοτελῶς τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἠσθανόμην, ὀρᾶ, εἶμαι ἀναίσθητος, ἀναισθητῶ· δὲν ἔχω θάρρος, καρδίαν· δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον καὶ δι' ἡδονικὰς προσβολὰς (πρόσ τι). Πολύβ. Θ'. 40. «ἀπαλγοῦντα ἐν ταῖς ἐλπίσιν.» καί, «ἀπαλγοῦντες ὑπὸ ῥίγους.» Διων. Κάσσ. εἴτ' τοῦ, ἀποκάμνοντες καὶ μηκέτι θέλοντες πονεῖν, ἔχασαν ἐκλ. ὅλην τὴν ἐλπίδα. Ῥαδυμῶ, πονεῖν οὐθέλω, χαῖρω τὴν ἔρριξιν, ἀποκάμνω.

Ἀπάλγησις, εως (ἀπαλγέω). Ἡλιόδ. ς'. «ἀπάλγησις ταχεῖα.» ξεπέσιμα γρήγορον, ἐλλείψις, ἀφιξιστις, ἀπομάκρυσις τοῦ ἄλγους.

Ἀπαλείφω. Μ. ψω· ἐξαλείφω, ἀποσβύνω· ἀπὸ τοῦ, Ἀλείφω.

Ἀπαλεξέω, ῶ = Ἀπαλέξω. Ὀδύσ. Ρ. 361. ὅθεν

Ἀπαλέξησις, εως, ἡ· ἀποστόρησις, ὀλωσὶς τοῦ κακοῦ, διαφύλαξις.

Ἀπαλεξίκακος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. = Ἀλεξίκακος. Ἀπαλεξητήριος, ὁ, ἡ· παρ' Ὁρφ. = Ἀλεξίκακος.

Ἀπαλέξω. Μ. ξήσω· (ἀλέξω, Ἀμιλ.) ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποσοβῶ· τί τινος. Ἰλιάδ. Ω, 371. «Ἐγὼ σοὶ σὲ ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλέξῃσαιμι καὶ παύσαιμι τὸ μὲν πρόσωπον εἰς Λίτκ. τὸ δὲ πρῆγμα εἰς Γεν. πάρ. τινὰ κακοπάθειαν φυλάττω τινὰ ἀπὸ τὰ κακὰ, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω (διαφεντεύω) ἐναντίον τῆς δυστυχίας. Ὀδύσ. Γ, 384 ὡς τὸ Λατν. defendere aliquem ab aliqua re. Ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ μόνος ἐν Ποιητικῇ χρήσιμος Ἀόρ. Ἀπάλαλκε. Ἰδὲ καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 168.

Ἀπαλεύομαι. Ἀποσυνε. Μέσ. (ἀλεύω) ἀπολυτρώνομαι, ἐλευθερώνομαι, ἀποφεύγω, ἐκκλίνω. Νίκανδρ. Θηρ. 386. ὅπου σχολ. Ἀπαλέξεται κεῖται, ἐκ τοῦ Ἀλεύομαι· ἐξέναντίας στίχ. 829. ἀντὶ, Ἀπαλέξασθαι, τὰ χειρόγρ. Ἀπαλύξασθαι, ἔχουσι, ἐκ τοῦ Ἀπαλύσομαι· καθόλου δὲ εἶναι ἐν μέτρῳ, Ἀπαλεύσομαι, Ἐπικ. Ἀλεύω.

Ἀπαληθεύω, Μ. εύσω· ἐκφαίνω, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Σεν. Οἰκ. Γ'. 12. ἢ 2) ἀντὶ τοῦ, ἀρνοῦμαι, ἐξετάζω «τὴν ἀλήθειαν, ἢ 3) ποιῶ τι ἀληθές, βεβαιώνω, ἀποδεικνύω.

Ἀπαλθαίνομαι. Ἐπικ. Σμυρν. Δ'. 403. ἰδὲ τὸ ἀκόλ.

Ἀπαλθέομαι, Μ. ήσομαι Ἀποθετ. Μέσ. (ἀλθέω) 1) κατὰ βάθος, ἐκ βάθους ἰατρεύω· Ἀπὸ θεραπεύω· ἰατρεύω τινὰ ἐντελῶς. Ἰλ. Θ, 405, καὶ, 419. «ἔλκε' ἀπαλθήσεσθαι» ἤγουν, θεραπευθήσεσθαι, καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, θεραπεύω εἰς ὑγείαν· Εὐστάθ.

*Ἀπάλθομαι = ἀπαλθέομαι.

*Ἀπαλία, ἡ· (ἀπαλός) ἀπαλότης, τρυφερότης.

Ἀπάλιος, ὁ, (ἡ, τὸ·) Διογ. Λαέρτ. Η'. 20. ἡγαλαθηνοῖς τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις· οὕτω λέγουσι τὰ ὀστᾶ βυζαίνοντα ἀπαλὰ καὶ τρυφερὰ χοιρίδια· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. Ἀπάλιος δέμας, δελφάκιον· ὁ δὲ Πορφύρ. βίου Πυθαγ. ἀπὸ τούτου λέγει ηχοίρων τοῖς ἀπαλωτάτοις.»

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ (ἀπαλλάσσω) ἐλευθέρωσις, ἀπολύτρωσις· Θουκ. Δ, ξα'. «ἀπαλλαγὴ κακῶν, πολέμου, μοίρας, ξυμφορᾶς». Heind. Plat. Φαίδων σ. 107. C. Δημ. καὶ Ἰσαιρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀποδημία, ξεμάκρυνσις, παραίτησις, καὶ μάλιστα Μέσ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ὁπλοθεσία στρατοῦ τινος Ἡρόδ. Θ' μίστευμα, ταξίδευμα, π. χ. «ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου.» Ξεν Παιδ. Ε'. καὶ χωρὶς δὲ τῆς γεν. τοῦ βίου παραίτησις τοῦ ζῆν, ὁ θάνατος· Δ Λαέρτ. 4, 64. χωρισμὸς τοῦ γάμου, διάζευξις, διαζύγιον. Εὐρ. Μήδ. 236.

*Ἀπαλλακτέον, Ῥημ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ, ἀπαλλάσσω, πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν τι, νὰ γλυτώσωμεν ἀπό τι, (τινός)· Πλάτ. Φαίδ. σ. 66. D.

Ἀπαλλακτιάω, ῶ· = Ἀπαλλαξείω· Ἀρτεμίδ. Β'. 3.

Ἀπαλλακτικός, κὴ, κόν· ὅποιος ἀπαλλάττει, ἔχει δύναμιν νὰ ἐλευθερώσῃ τινὸ ἀπὸ κάποιο κακόν· (καθὼς π. χ. ὁ Ἰατρικός)· Πλίν. ΚΗ'.

*Ἀπαλλακτικῶς· Ἐπίρ. μὲ ἀπαλλακτικὸν τρόπον· «ἀπαλλακτικῶς ἔχειν» ἐπιδυμεῖν λυτρωθῆναι, ἀπαλλαγῆναι· τὸ νὰ ἐπιδυμῇ τις νὰ γλυτώσῃ ἀπό τινα πρᾶγμα.

Ἀπαλλάξ· Ἐπίρ. Ξεν. Ἱππικ. Α'. 7. «ἀπαλλὰξ τὰ σκέλη φέρειν» ὅπου ἀντίκεινται τὸ, Διὰ πολλοῦ, ὁ ἐστί, μακρὰν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ἄρα· παρομοίως διασταυρώνει τοὺς πόδας· σταυρωτά, κατὰ διάμετρον· ὁ Πελωρ. Α'. 198. ἀντὶ τούτου ἔχει τὸ, Ἐναλλάξ.

Ἀπαλλαξείω· ἐπιθυμῶ, εὔχομαι νὰ ἐλευθερωθῶ, Θουκ. Γ, πδ. «πειρᾶς τῆς εὐπιθείας ἀπαλλαξείοντες» ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐφύμοσε, νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν συνήθη πειθαρχίαν. Λ. 95. εὔχομαι νὰ ἠμπορέσω νὰ φύγω· ἐκ τοῦ, Ἀπαλλάττω· ὅθεν ἔτι καὶ

Ἀπαλλαξις, εως, ἡ· = Ἀπαλλαγή, Ἡρόδ. Ι, 13. «ἀπαλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινόν.»

Ἀπαλλάσσω, Ἀττ. Ἀπαλλάττω, Μ. ξω· ἀφήνω, παραπῶ, ἀπομακρύνω τι, ἀπόλω (τινὰ ἢ τί) Boeckh. Πλάτ. Μεν. σ. 170. Heindorf. Πλάτ. Ἱππ. 291. Β, ἐλευθερόνω, γλυτώνω τινα ἀπό τινος· Σοῦτσω, καὶ Σέ τινός· παρὰ σ' Εὐρπδ. Μηδ. 786. «ἀπαλλάσσω λόγου» ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὸν λόγον· Πεζητ. ἐλευθερόνομαι, λυτρόνομαι ἀπό τι (τινός)· Ἡρόδ. 2) Ἀμτβ. ἀναχωρῶ, παραιτοῦμαι, ἀπομακρύνομαι. Ἡρόδ. Α, 16. τελειόνω τι, defungir. «αἱ σχοῖνοι ἀπ.» μετὰ τῆς ἀπό ἢ ἐκ καὶ μετὰ τῆς μετ'. Ξεν. Ἀπομν. Α'. ζ'. 3. Γ'. ιγ'. 6. Ἀναβ. Β'. 5. 32. 3) ἀποσυνήκω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τούτου τοῦ κόσμου μετὰ καὶ ἄνευ τῆς γεν. «τοῦ βίου» Θκδ. Β, 42. «ἀπαλλάττεσθαι τοῦ ζῆν» ἐκ μένω κατόπιν τινός, εἶμαι κατώτερος τινός. Ἡρόδ. Β, 144. «θεῶν δὲ πολλοὺ ἀπαλλαγμένους» πολλὰ διαφόρους, ἤτοι κατωτέρους τῶν θεῶν· «ἀπαλλάγηθι εἰπὼν» τελείωσε πλέον τὴν ὁμιλίαν σου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμίλητα δὲ καὶ κάμε νὰ τελειώσῃς σιγὴν ὡραῖα· Πλάτ. Γοργ. 46. »ἀπαλλάχθητε πυρώσεως« Εὐριπ. Ἱππόλ. 595. ὡς καὶ τό, ἀνύω· καὶ ἐν Παῦσ. Πλάτ. Ἀξιοχ. σ. 39. D.

Ἀπαλλότριος πολιτεία· Διόδ. Σικελ. ΙΔ'. 76. ἡ ἀποξενωθεῖσα, χαθεῖσα· ἀμφβ. μέντοι.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ· κάμνω τι ἀλλότριον, ἀποξενόω, ὥστε, ἀποστάτην ποιεῖν τινα, εἰς ἀποστασίαν ἐρεθίζειν· πωλεῖν δημοσίως, = abalienare. συντσ. δὲ γεν. (τινός).

Ἀπαλλοτριόομαι, ουμαι· ἀποξενόομαι· γίνομαι ἀλλότριος, ξένος.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀποξένωσις, ἀλλοτρίωσις· πώλησις δημοσίως· Ἀντ. abalienatio.

Ἀπαλοάω, καὶ πτ. Ἀπάλοα, ῶ· ἀλοωλίζω, καταρρίβω τοὺς στάχυας· Δημοσθ. συντρίβω, κατασπαίζω· Ἰλιάδ. Δ, 522. »Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ὀχρὶς ἐπηλοήτευσε· Ἰλ. Δ. 522. κατεσύντριψε· συνέθλασε, κατέζεσε· ὡς καὶ τό, Καταλοιπάω.

Ἀπαλόθριξ, τριχος, (ἁπαλὸς, θρὶξ) ὁ, ἡ· ἔχων ἁπαλὰς, μαλακὰς τρίχας, μαλακότριχος· Εὐριπ.

Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ· (ἁπαλείφω) ἀποσπόγγισις, σφούγγισμα, ἐξάλειψις· ἴσως ἐκ τοῦ ἅπτω.

Ἀπαλοκουρίς, ίδος, ἡ = ἁπαλὴ κούρη· Ἀδήν.

Ἀπαλός, λὴ, λόν· (ἁφὴ) μαλακὸς ἐν τῷ ἁπτεσθαι, τρυφερὸς, ἥμερος, ἁβρός· Λέγεται καρὶ μὲν Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μαλακῶν τοῦ σώματος, Ἰλ. Γ, 371. »ἁπαλὰ ὑπὸ θειρὴν« καὶ Ν, 202. – Γ, 49, Χ, 327. αὐ Ὀδ. Χ, 16. »ἁπαλοῖο δ' αὐχένος« · Ἰλ. Λ, 115. »ἁπαλὸν ἦτορ« Σ, 123. »παρειάων ἁπαλώων« Τ, 92. »ἁπαλοῖ πόδεσσι« κ. τ. τ. Παρὰ τοῖς μεγιστ. μετφρ., Εὐαίσθητος, ἥμερος, γλυκὺς, πρᾶος Ἱλαρὸς, »ἁπαλὸν γελάσαι« · Ὀδ. Ξ, 465. = »ἡδὺ γελῶν προσφίλιος, ἐνηρίστως, ἡδέως, Ἱλαρῶς γελῶν· ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς μεγιστ. λογογράφοις· Ξνφ. Θεόκρτ. ΙΙΙ, 5.

Ἀπαλόστομος, ον· ἁπαλὸς εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὴν γεῦσιν ὢν· Ἡσύχ. ἐν λ. Γλύξις.

Ἁπαλῶς· Ἐπίῤῥ. μαλακῶς, τρυφερῶς, Ἱλαρῶς.

Ἀπαλόσαρκος, ον, (σάρξ) = Μαλακόσαρκος· Νεμέσ. περὶ Φύσ. ἀνθ. σελ. 21. μὲ ἁπαλὴν, τρυφερὰν σάρκα· τρυφερὸν κρέας ἔχων.

Ἀπαλόστρακος, ου = Μαλακόστρακος.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ· μαλακότης, τρυφερότης, Ἱλαρότης, πραότης· Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'.

Ἀπαλοτρεφής, ές, (ἁπαλὸς, τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, λιπαρὸς, πίων, παχὺς, τρυφερῶς τεθραμμένος, θρεμμένος μὲ μαλακὰ φαγητά· Ἰλ. Φ. 363. . . . »Ἀπαλοτρεφέος πεδίοιο, ὃ ἐν εἴκω τρόφιμος χοῖρος· Ἀναλεκτ. Β'. 274. (σ. 300.) »πλειμώνες ἁπαλοτρεφέες, »οἱ ἔχοντες τρυφερὰ χέρτα· Ἡρόδ. Ἀττ. ἀλλ'

Ἀπαλοφόρος, ον, (φέρω) ὁ φορῶν μαλακὰ καὶ λιπτὰ φορέματα· Ἔτυμ. Μ.

Ἁπαλόφρων, ονος, ον, (φρὴν) ὁ ἔχων μαλακὸν, καὶ ἁπαλὸς φρένας· ὁ μαλακὸς κατὰ τὸ ἦθος καὶ φρόνημα· ὁ ἁβὺς· Ἀναλεκτ. Β'. σχόλ. »οὗτος ὁ ἥρωϊκὸν ἁπαλόφρονα« · Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁπαλός.

Ἀπαλόχρους, λόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα) ὁ ἔχων ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν χρόαν, δέρμα, πετσί· Τιμ. Ὁμ. Λέξ. 14. Ἡσιόδ. Ἔργ. 517. »ἁπαλόχρους γαλήνη« Ἀνακρ. ἡ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Ἀπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρὼς) = τῷ πρτρ.

Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ· (ἁπαλὸς) κάμνω τι ἁπαλὸν, μαλακὸν, τρυφερὸν· Ξενοφ. Δ. Β'. α'. »τοὺς τῶν παίδων πόδας ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσιν. Ἐκθηλύνω· μετφρ. καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡμερόνω, ἱλαρύνω· π. χ. »τὰ κύμ. τῆς θαλ.« Ἀνακρ.

Ἀπάλυσμός, ὁ· τὸ ἀπαλύνειν, μαλακώνειν.

Ἀπαλύσκω, ὑξω, (ἀλύσκω, Ἀνμλ.) = ἀπαλεύομαι.

Ἀπαλφιτίζω, καὶ Ἀπαλφιτόω· Ζήτ. Ἐπαλφιτόω.

Ἀπαμαλδύνω, Μ. νῶ· λίαν Ἀμαλδύνω, σκοτίζω, ἀμαυρόω, ἀδυνατίζω, ποιῶ ἀνίσχυρον· καὶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὡς ὁ ἥλιος τοὺς ἀστέρας· μέγας ποιητὴς μικροτέρους· Ἀναλεκτ. Α'. 233. »μνημοπόλους δ' ἀγελησὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος«.

Ἀπαμαυρόω, ῶ, Μ. ώσω· ἀφαιρῶ τὸ σκότος, λαμπρύνω· Ὀρφ. Τιμ. Ε'. 6. »ἀπαμαυρόω ὀμίχλην« ἀντὶ τοῦ, ἀποδιώκω, ἀφαιρῶ, σηκόνω τὴν ὀμίχλην· 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν ἀμαυρόω.

Ἀπαμάω, ῶ, καὶ Ἀπαμόομαι, ῶμαι· ἀποκόπτω, ξεῤῥίζω· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 729. (749) »Πρὸς Ζεῶν, πρόχειρον εἴτι σοι, τέκνον, παρὰ ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα! Ἀπάμηκον ὡς τάχιστα! μὴ φείσῃ βίου!« Ὀδ. Φ, 301. »νῦτα ῥίνας τε γναλὲς χαλκῷ ἀπαμήσαντες« · (ἀμήσ.).

Ἀπαμβλακέω, ῶ· Ἴδε Ἀπαμπλακέω.

Ἀπαμβλίσκω· (ἀμβλίσκω Ἀνμλ.) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀρατ. »ἀπαμβλίσκειν καρπούς« · κυρίως, τὸ προξενεῖν ἀποβολὰς, ὀλη. κάμνειν νὰ ἀποβάλλωσιν αἱ γυναῖκες παράκαιρα τὸ ἔμβρυον· ὁ αὐτός· Πομπ. 53. χρῆται τῷ

Ἀπαμβλόω, ῶ, Μ. ώσω· ἐπὶ γυναικός »Ἀπημβλωσεν ἀπέβαλεν, ἀπέῤῥιψε τὸ ἔμβρυον· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμβλόω,

Ἀπαμβλύνω, Μ. υνῶ· κάμνω τι τελείως ἀμβλύ, στομώνω, ἕνα ξίφος ὀλη. Ὁ Σουΐδας δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω τὴν ἀμβλύτητα, κάμνω τι ὀξύ, κοφτερόν· Ἐκκαθαίρειν τοῦ στόρεως, ἰάλιζειν.

Ἀπαμβλύνομαι· γίνομαι ἀμβλύς, καὶ μεταφορ. χάνω τὴν ὁρμὴν, τὴν ζωηρότητα, ἀδυνατῶ, κρατοῦμαι ὀπίσω· ἀπομαραίνομαι, ἀποξηραίνω· Ὁμρκ. ἐπιγράμμ. Ἡρότ. Γ, 134. »Αὐξηνομέω γὰρ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνουσι« · Πίνδ. Πύθ. Α, 160. Πλουτ. Πλάτ. Πολτ. Δ'. 17.

Ἀπαμβρακόομαι, ῶμαι· = ἀπαιθριάζομαι.

Ἀπαμβροτεῖν· Ἀόρ. β'. τοῦ Ἁπρμρ. ἐκ τοῦ, ἀπήμβροτον, ἐκ τοῦ, ἁμαρτάνω.

Ἀπαμβροτόω· = Ἐξαμαρτάνω· Ζήτ. Ἀμβροτόω, καὶ Ἀμβρότω· κατ' ἐπίτασιν τῆς Ἀπό.

Ἀπαμείβομαι, Μ. είψομαι· Μέσ. ἀποθτκ. μὲ πᾶτκ. ἀόρ. α'. (ἀμείβω) ἀπαντῶ ὁμοίως, ἀνταποκρίνομαι, μὲ λόγους μάλιστα, ἀλλ' ὁ Ὅμ. προσθέτει πάντοτε καὶ δεύτερον προσδιοριστικὸν ῥῆμα, νίσσ., Ἰλ. Α, 841. 130, 215, 285, 560. »τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη« καὶ Τ, 86. »τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε« καὶ 199. »ἀπαμείβετο φώνησέν τε« καὶ Ὀδσ. Θ, 200. »τὸν δ' αὖτ' Εὐρύλοχος ἀπαμείβετο φώνησέν τε« καὶ Λ, 347, 361. Ν, 3. Τ, 205. Ω, 226. καὶ Ι, 409. »Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντα· σφέρεσκον ἐνταυθοῖ ἐν τῷ ἀπεῤῥέεσκεν ἐμφαίνεται Ἴσως καὶ ἡ ἄῤῥησπουδὴ καὶ βία τῆς ἀποῤῥίσεως, ὥσὰν ὅπου οἱ Κύκλωπες δὲν ἐπρόσμεναν νὰ τελειώσῃ τὴν διηγησίν του ὁ Πολύφημος· Παῦτκ. Ἀόριστ. ἀπημείφθην, ἐνεργτ. μεταχειριζόμενος ἐν Ξενοφ. Ἀναβ. β, 15. Ἀμείβομαι.

Ἀπαμείρω, (ἀμείρω) Ἀφαιρέσομαι, κάμνω τινὰ νὰ μὴ μετέχῃ, νὰ μὴ ἔχῃ μέρος ἀπό τι (τενός τινος) Παῦτκ. μένω ἐστερημένος τινός, ὀλη. μοῦ ἁρπάζουσί τι καὶ τὸ στερῶμαι· μὲ κάμνουν νὰ μὴν ἔχω μέρος ἀπό τι (τινός)· Ἀρχτ. χαιμν. 522. »Οὐ μὴν Αἰνητὸν ἀπαμείρεται, ἀλλὰ οἱ ἐγγὺς Ζηνὸς ἀνηεῖται μέγας Ἄγγελος« οὕτω ἀνεγνώσθη, πρότερον ἐν Ὀδσ. Ρ, 322. ἔνθα κεῖται τώρα »Ἀποαίνυται« ἀντὶ, ἀπαμείρεται· ἐξ ἐναντίας ὁ Spohn καὶ ἄλλοι γράφουσιν οὕτω ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 575. (539.) »Ὀρθρου ἀνιστάμενος, ἵνατοι βίος ἄρκιος εἴη· ἠὼς γάρ τ' ἔργοισι τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν· ἠὼς τοι προφέρει μὲν ὁδόν, προφέρει δὲ καὶ ἔργοις« (αἶσαν ἀπαμείρεται, = ἀπομερίζει, παρέχει, ἐπινέμει, διδόναι)· καὶ Θεογον. 801.

Ἀπαμελέω, ῶ· (ἀμελέω) παῦτκ. παρ' Ἡρότ. Γ, 129· 132. »ἀπημεληκόσι«.

Ἀπαμέργομαι· Ἀπῦτ. ἐν τῷ ἐνστ. καὶ πτρτκ. μόνον ἐν χρήσει, (ἀμέργω)· »ἁρπάζω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος· Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 306. . . »ἀπαμέργεο βλάστας« · Ζήτ. Ἀμέργω.

Ἀπαμέρδω, Μ. έρσω· = Ἀπαμείρω.

Ἀπαμένος, η, ον· Μετχ. τοῦ Παῦτκ. Παρκμ. Ἰων. = ἀφημένος· ἐκ τοῦ ἀφάπτω.

Ἀπαμπίσχω· (ἀμφὶ, ἴσχω) ἐκδύω, ξεφορτώνω, ἐκβάλλω τὰ φορέματα, γυμνώνω τινα· ὁ μὲν Ἐνστ. ἄχρηστος, ὁ δὲ Ἀόρ. β'. »ἀπαμπισχεῖν« ἐν χρήσει· Φίλ.

Ἀπαμπλακέω· (ἀμπλακέω) ἄχρηστος Ἐνστ. ἐξ οὗ ὁ Μ, ἀπαμπλακήσω, Ἀόρ. ἀπήμπλακον, ἀπαμπλακεῖν· = Ἁμαρτάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, πταίω, σφάλλω· ὅθεν »ἀπήμπλαχ'« παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1130. (1102.) καὶ Ἀπαμβλακέω, παρ' Ἡροδότῳ Γ'. ἀμφ.

Ἀπαμύνω, υνῶ (ἀμύνω) κρατῶ ὀπίσω, διαυθεντεύω, ἀποδιώκω διὰ τῶν ὅπλων· τί τινος (τέ τινί) Ἰλ. Ι, 597. (93) »Αὐτὸς Λιτναίοισιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ Α, 67. »ἠμὲν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι« Ἡρότ. Ι, 90. »Θεοὺς τε κοινοὺς ἀναπαλέων προστρέπε αὐτοὺς ῥύεσθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης καὶ ἀπαμῦναι τοὺς βαρβάρους· νὰ τοὺς ὑπερασπίσῃ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τοὺς τυραννῇ ὁ βάρβαρος, νὰ ἀποδιώξῃ τὸν τύραννον μακρὰν ἀπ' αὐτούς· καὶ »ἀπαμύνειν σφίσι κακὰ« ὁ αὐτ. Μέτ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ· Ἰλ. Α, 309. »ἀνδρα ἀπαμύνασθαι« οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. Βοηδιῶ, Ἰλ. Ο. 738. »ἠὲ ἀπαμυναίμεσθ', διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἠμπορούσαμεν νὰ διαυθεντευθῶμεν, νὰ πολεμῶμεν ὑπερασπιζόμενοι, κεκρυμμένοι ἐντὸς αὐτῆς, ὅθεν, διαφεντεύομαι, ἐναντιοῦμαι· Ὀδσ. Δ, 570. »δύ' ἐπ' ἀπαμύνετον χερσὶν προστατεύομαι, ἐκδικοῦμαι.

Ἀπαμφιάζω, = Ἀπαμπίσχω· ἐκδύω, ξεφορέω, ξεγυμνόω, ξυλίζω τι ἐπάνωθέν μου μὲ τὰ ὁποῖα ἤμουν σκεπασμένος· (ὡς τὰ, Ἐπαμφιάζω, Ἐπαμφιέννυμι, Ἐπαμφίστομαι, καὶ Ἐπαμφίσχω, ἀντὶ τοῦ Ἐνδύω, φορέω, σκεπάζω).

Ἀπαμφιασμός, ὁ· ἐκδυσις, ξεφορέσις, ξεγύμνωσις, ἀπόῤῥιψις σκεπάσματος ἢ ἐνδύματος τινός· Κουρσουλτ. μετὰ τοῦ »Τρόπου«.

Ἀπαμφιέννυμι, Μ. ἀπαμφιέσω· (ἀμφιέννυμι Ἀνμλ.) = τῷ πρτρ.

Ἀπαμφιεννύω· Ἰδὲ Ἀπαμφιάζω.

Ἀπαμφίσκω ἢ Ἀπαμφιέσκω· Σ. Ἀπαμφιάζω.

Ἀπαναγκάζω, άσω, (ἀναγκάζω) ἐπιτρ. τό Ἀνγκ. κατ' ἐπίτ.

Ἀπαναγνωσμα, τό, ψευδὴς ἀναγνωσις ἢ γραφὴ· Γραμμ.

Ἀπαναίω, Μ. αὔσω· φέρω τι πρὸς τὰ ἄνω, (ἔξω, μακρὰν) συνηθ. ἀμετβ. ἀναχωρῶ, ὑπάγω, πορεύομαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ὀπίσω· ἀποκλείω, κυρίως ὥμως πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω· μάλιστα εἰς τὴν μεσογειακὴν χώραν, πρὸς τὴν μεσόγειον, ἢ πρὸς τὸ πέλαγος· Ξεν. Ἰδὲ καὶ, Ἀνάγω

Ἀπαναίνομαι, Μ. νοῦμαι· Μέσ. Ἀόρ. Α'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπηνήναμην· τελείως ἀρνοῦμαι· ἀπορρίπτω πρόβλημά τι· λέγω τό ὄχι· Ἰλ. Π. 185. ν. - ἀπηνήναντο ἕκαστος· Ὀδσ. Η, 297. δέν θέλω, μέ' αἰτε. καὶ γεν.

Ἀπαναισιμόω· παρ' Ἱπποκρ. = Ἀπαναλίσκω, καταναλίσκω, καταπονῶ.

Ἀπαναισχύνομαι, παρά Χρυσοστόμ. αὐτοῦ, Ἀπαναισχυντέω· ἀμφίβ.

Ἀπαναισχυντέω, ῶ· (ἀναίσχυντος) ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, πράττω ἢ ὁμιλῶ τι χωρίς ἐντροπήν, εἶμαι τόσον ἀδιάντροκος, ὥστε κάμνω ἢ λέγω τι ἀδιάντροπον καὶ πλήρες αἰσχύνης καὶ ἀσεξίας· αὐξάνω, εἶμαι ἀδιάντροπος καὶ ἀδιάντροπος, Πλατ. Ἀπολογ. σ. 31. C.

Ἀπαναλίσκω, Μ. λώσω· τελείως φθείρω, καταφθείρω, κατεξοδεύω· ὅθεν

Ἀπανάλωσις, εως, ἡ· ἡ ὁλοῦ φθορά, ἀφάνισις, ἐξόδευσις τῶν ὑπαρχόντων· Διόδ. Σικ. (ωυ - ω).

Ἀπανάστασις, εως, ἡ· (ἀπανίστημι) μεταβίβασις ἀπό τόπου εἰς ἄλλον· τό ἀνίστασθαι, σηκόνεσθαι καὶ ὑπάγειν ἀπ' ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· Στράβ. 13, σ. 445. «πολύπλειον τό ἔθνος, καὶ ταχύ πρός τάς ἐπαναστάσεις» ὅπου ὁ Κορ. διώρθωσεν «Ἀναστάσεις» ἐν τοῦ - ἀναστάω, Μ. στήσω, ἐξ οὗ, λαμβάνονται οἱ λείποντες εἰς τό, Ἀπανίστημι χρόνοι· Σοφκλ. = Ἀποικία.

*Ἀπαναστάτης, ου, ὁ· ὁ μετοικήσας, ὁ μέτοικος· Εὐστάθ. Ἕρωτ.

Ἀπαναστομόω, ῶ· Διονυσ. Ἁλ. Γ. 40. ὅπου τά χειρόγρ. ὀρθότερον Ἀναστομόω ἔχουσιν.

*Ἀπανατέλλω, (ἀνατέλλω) ποιῶ τι νά ἐκβλαστήσῃ, νά γίνῃ ἀπό τι, νά ἀναβῇ, νά ἐκβῇ ἀπό τι· 2) Ἀμτβ. ἀνίσταμαι ἀπό τινος, σηκόνομαι ἀπό πυθενά «εὐνῆς» Αἰσχύλ. Ἀγ. 27. ἀνατέλλω ἀπό τινος· Ὀππιαν. Κ. β', 563.

*Ἀπαναχωρέω· ἐπίτασις τοῦ ἀναχωρέω· ὅθεν

Ἀπαναχώρησις, εως, ἡ· τό ὑπάγειν, ἀναχωρεῖν· Διόδ. ἐπίτ. τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀπανδόκευτος, ον, (πανδοκεύς) χωρίς ξενοδόχον, (βίρτην, χαντζήν) χωρίς ξενοδοχίαν, χωρίς τραπέζας διά ξενοδόχους· χωρίς συμπόσιον· Ζήτ. Ἀνεόρταστος.

Ἀπανδρίζομαι Μ. ἰσομαι· εἶμαι τέλειος ἀνήρ, πολιτεύομαι, φέρνομαι σάν ἄνδρας (ἀνδρείως) «πρός τό φλογώδες» Καλλίστρ. Εἰκ. Γ'. ἵσταμαι μέ ἀνδρίαν ἐναντίον τῆς φλογός, δέν τήν φεύγω διά τίποτε.

Ἀπανδρόω, ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινα ἀνδρεῖον, ἢ τόν κάμνω ἄνδρα· καὶ

Ἀπανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος, ἢ ἄνδρας· Εὐριπ. Ἰων 53. καὶ Λουκιαν. Ἕρωτ.

*Ἀπανεμάω, (ἄνεμος) περιπνέω, περιφυσῶ· καὶ

Ἀπανεμάομαι, ὅθεν τό Ἀπηνεμήθη παρ' Ἡσυχ. ἀντί, Ἐπ' ἀνέμου ἔπεσεν.

Ἀπάνευθε, καὶ - θεν· Ἐπίρ. (ἀπό, καὶ, ἄνευθε) ξεχωρισμένα, μακράν ἑκτινος, ἀπομερίς, παράμερα· Ἰλ. Α, 35. «ἀπάνευθε κιόντα· 2) πρόξ. «ἀπάνευθε νεῶν» ὡς 4. Α, 48. μακράν τῶν νεῶν, ἀντικρύ τῶν πλοίων· ξεχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος ἀπό τινος· Ἰλ. Ξ, 189. Τ, 41. Α, 549. Θ, 10. «ἀπάνευθε θεῶνι κρυφά ἀπό τούς θεούς, χωρίς νά ἰξεύρουν οἱ θεοί. «Ἀλλ' ἀμοί οὐποτε θυμός ἐνί στήθεσσιν ἔπειθον· ὡς οὐδέν γλυκύτερον τῆς πατρίδος οὐδέ τοκήων γίγνεται, εἰπερ καί τις ἀπάνερθε πέλοι οἶκον, γαίης ἐν ἀλλοδαπῆς, ναίει, ἀπάνευθε τοκήων· Ὀδσ. Ι, 34. «τοῦ ἀπάνευθε σέλας ἐγένετο· Ἰλ. Τ, 374, 378, 356. Λ, 81. «τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, ἐνθεν γαίουν καὶ Ὀδσ. Β, 164, 260. Ζ, 204. 223, 236. Ε, 284. πολλαχοῦ τίθεται μετά τήν γενεάν· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄνευ· καὶ ἁπλῶς αὐτί τῆς, Ἀπό· ἐν Ἰλ. Τ. 374.

Ἀπανθέω, ῶ· Μ. ήσω· Οὐδετ. ρίπτω, χάνω τό ἄνθος, μαραίνομαι· Πλάτ. 2) Μεταφ. χάνω τήν δύναμιν, τήν ὑπόληψιν· ὅθεν

Ἀπάνθησις, εως· ἡ· τό ῥίψιμον τῶν ἀνθέων, μαρασμός, ξεπεσμός, σμίκρυνσις.

Ἀπανθίζω, Μ. ίσω· (ἄνθιζω) κόπτω ἄνθη, καὶ λουλούδια, ἢ παίρνω τό ἄνθος τῶν χόρτων, συλλέγω ἄνθη· Λουκιαν. «ἀπανθίζειν κατά τήν μέλιτταν τούς λόγους» ἀντί τοῦ Ἀνθολογῶ, συνάζω τό ἄριστον ἀπό τι, οἷον ἀπο-συγγράμματι· καὶ Αἰσχ. Ἀγμ. 1650. (1673.) «ματαίαν γλῶσσαν μοι ἀπανθίσαιο· λαμβάνω τό ἄνθος, ὠφέλειαν ἀπό τήν γλῶσσαν.

Ἀπανθίζομαι, (Μετά Γενκ.) συνάζω, μαζόνω τά ἄνθη πρός ἑαυτόν, ἢ διά τόν ἑαυτόν μου, τό πρῶτον καὶ κάλλιστον δι' ἐμαυτόν συνάζω, ἐκλέγω, οἷον «μέλι ἀπό βόσκα τά ἄνθη καὶ συνάζω τό μέλι ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ μέλισσα· Πλούτ. μεταφ. «ἀπανθίζομαι τήν ἱστορίαν· καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Β'. α'. 14. «ἐγχειρίδια τήν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἀπηνθισμένα· τά περιεχόμενα ἐκλ.. συνηγμένον τό ἐξαιρετώτατον τῆς παλαιᾶς πολυμαθείας· «ὕπνον ἀπ.ω κοιμῶμαι, χαίρομαι, ἀπολαμβάνω τόν πρῶτον μου ὕπνον· 2) «ψυχάς ἀπ.ω Αἰσχ. Ἀγμ. 1470. (1452.) Ἀμφ. ὅμως, = φονεύειν, «ποστερεῖν τό ζῆν.

*Ἀπάνθισμα, τό· τό κεκομμένον, τό συλλεγέν ἄνθος ἢ λουλούδι· 2) τό σύναγμα, ἢ Συλλογή τῶν ἀρίστων· εἰς «Σοφίας ἀπάνθισμα Ἰλιδ. Σχόλ. Πινδ. Ἴσθμ. 8, 32.

Ἀπανθισμός, ὁ· τό τῶν ἀνθέων κέψιμον, σύναγμα, σύναξις τῶν ἀνθέων, ἢ τῶν ἀρίστων· 2) Συλλογή τῶν ἀνθέων.

Ἀπανθρακίζω, Μ. ίσω, ίῶ· παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1546. (1533.) ψήνω τι ἐπάνω εἰς τά κάρβουνα, ψήνω τι σούβλα· 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, φέρνα ψημένα στά κάρβουνα.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ· οὕτως ὀνομάζονται τά ἐπάνω εἰς τά κάρβουνα ψημένα ὀψάρια, ἢ πλακοῦς, = Ἐπανθρακίς.

Ἀπανθράκισμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐψήθη ἐπάνω εἰς τά κάρβουνα.

Ἀπανθρακόω, ῶ· Μ. ώσω· κατακαίω τι, καὶ τά κάμνω νά καταντήσῃ εἰς κάρβουνα· Λίαν ἀνθρακόω.

Ἀπανθρωπεία, καί, Ἀπανθρωπία· ὁ χαρακτήρ καὶ τό φέρσιμον τοῦ ἀπανθρώπου, ἀπανθρωπιά.

Ἀπανθρωπεύομαι, Μ. εὑσομαι· καὶ Ἀπανθρωπέομαι· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπάνθρωπος· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. «ἐνέμφυλοι οὖν ἀπανθρωπεύονται· βλέπουσι καὶ φεύγουν, ὡς ἐχθροί τῆς ἀνθρωποτητος, τήν οὖσιν τῶν ὁμοίων των.

Ἀπανθρωπίζω· ποιῶ τι εἰς ἄνθρωπον· Στροβ.

Ἀπάνθρωπος, ὁ μή ἄνθρωπος, ὁ σκληρός καὶ ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἄνθρωπος· ὁ μή ἔχων χαρακτῆρα ἀνθρώπου· 2) Τόπος, γῆ, ἀκατοίκητος ἀπό ἀνθρώπους, ἢ ἀπ' ὀλίγους ἀνθρώπους κατοικημένη· Λουκιαν. «Ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ· Τίμων Φλιάς· «ἀπάνθρωπος καὶ ἀπόσχολος· ὁ ἀποφεύγων τήν συναναστροφήν τῶν ἀνθρώπων· 3) μή ἀνήμων, μή ἁρμόζων ἀνθρώπῳ.

Ἀπανιστάω, ῶ, καὶ Ἀπανίστημι· ἐγείρω, σηκόνω τινά ἀπό τινος, μετακομίζω, μετατοπίζω, ἢ προστάζω νά μετοικήσῃ τινάς· Ἡρόδ. Ζ, 133.

Ἀπανίσταμαι, Μ. στήσομαι· Μέσ. σηκόνομαι καὶ μετατοπίζω, ἀναχωρῶ ἀπό ἕνα τόπον καὶ ὑπάγω νά κατοικήσω ἀλλοῦ· «ἀπανίστασθαι ἀπό τῆς πόλιος» Ἡρόδ. Ι, 86, 87. Θουκύδ. Α.

Ἀπάνουργος, συ· ος, ὁ μή πανοῦργος καὶ ἀπατηλός· ἄδολος, ἁπλοῦς.

Ἀπανουργώς, Ἐπίρ. χωρίς πανουργίαν, ἁπλοϊκῶς.

Ἀπαντᾶχῆ, (ἅπας) Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρη, παντοῦ, παντοῦ.

Ἀπαντᾶχόθεν, Ἐπίρ. ἀπό κάθε μέρη.

Ἀπαντᾶχόθι, Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρη· σημαίνει στάσιν· Ποιητ. = ἀπανταχοῦ.

Ἀπαντᾶχόσε, Ἐπίρ. τό αὐτό· σημαίνει κίνησιν· πρός πάντα τά μέρη.

Ἀπαντᾶχοῦ, Ἐπίρ. = Ἀπανταχῆ· Σενοφ. Παιδ. ς'. 2.

Ἀπαντάω, ῶ· Μ. ήσω· Διόδ. Σικελ. 18, 10. κατά παρά τούς Ἀλεξανδρ. συνήθως, -ήσομαι, (ἀντάω) πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν, συναντῶ, εὑρίσκω τινά εἰς τόν δρόμον, ὅστις ἔρχεται ἀπ' ἐναντίας μου, τόν εὑρίσκω ἔμπροσθέν μου, φιλικῶς τε καὶ ἐχθρικῶς, ἔντε πολέμου καὶ εἰρήνης· «ἐπ. τινί» - Ἡρόδ. σπανιώτερον μετ' αἰτ. Ξεν. Ἀνάβ. Α'. Φοιτῶ, συχνάζω, ὑπάγω εἰς συναθροίσεις τινός· Διογ. Λαέρτ. «ἀπήντων εἰς πρός τήν διατριβήν αὐτοῦ Μαθηταί πρός ἀσχολίαν· Ἀποκρίνομαι· Ἰσοκρ. «ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσειν· Ἀνθίσταμαι, ἤ ἐστί, ἵσταμαι ἐναντίας τῶν προσβολῶν τινός· Ἀριστοφ. «ἐγώ δέ ἀπαντήσαι ἐκείνοις βούλομαι· 2) Καταντῶ, ἔρχομαι· Εὐριπ. Ἴων. «τά δίκτυα ἀπαντῶσιν ἤγγυον ἔρχονται εἰς τά ὁμμάτιά μου· Πλάτ. Φιλήβ. σελ. 85. β'. φαίνομαι· 7) Μοί ἐφαίνει, μοί ἔρχεται δεξιά, κατά τόν σκοπόν· «ἐπ' αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία· Οἰκίρ. παρ Εὐσεβ. Ε'. 26. ὡς τό Τουρκιβρβρ. Δέν τούς ἤρχετο βάστι, δέν τούς ὑπήγαινε καλά ἡ δουλειά· 3) Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ· Στράβ. Δ'. σελ. 188. Οὕτω καὶ τό μέσον Lubeck Φρύγ. σ. 285. «τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσουσιν Λυσ. φαίνομαι εἰς πρόσωπον· ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι· Θυκ. Δ, 65. Πλτρχ. Παράλ.

*Ἀπαντέλλω, συγκ. ἀντί ἀπανατέλλω· Ὀππ. Κυνηγ. 2, 563. ἐνεργ. 2, 97.

Ἀπάντη, Ἐπίρ. πανταχοῦ, καθ' ὅλα τά μέρη, μέ κάθε τρόπον· κύκλῳ ἀπάντη· Ἰλ. Η, 186. καὶ Ὀδσ. Θ, 278.

*Ἀπάντημα, τος, τό· (ἀπαντάομαι) συνάντημα, ἢ ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὡς εἰς τό Ἀπάντησις.

Ἀπάντησις, εως, ἡ· τό αὐτό· Πλτρχ. Πομπ. 4. σ. 178. Ρσκ.

Ἀπαντιάζω· = Ἀπαντάω· Ἀρχύτ. Ζήτ. ἐν τῷ, Συγχαλάω.

Ἀπαντικρύ, Ἐπίρ. ἐπιτετμ. Ἀντικρύ· μετά Γενικ. Λουκιαν. ἀντίκρυ, ἀντικρύς.

Ἀπαντίον, Ἐπίρ. ταυτόν· τῷ ἀντίν. Ζήτ. Διτιών.

Ἀπαντλέω, ῶ· ἐξαντλῶ, ἀντλῶ, ἔξω τι διόλου· καὶ ἐντεῦθεν, ποιῶ τι ὀλιγώτερον ἢ μικρότερον, μετριάζω· ὀλιγοστεύω· Αἰσχύλ. «ἀπαντλ. τινί πόνους» καὶ Εὐριπ. «ἀπαντλ. βάρος ψυχῆς» ἐν δ' Ὀρ. 1675. «ὡς ἀπαντλοῦσι χθονός ὄβριμα ἐνιτῶνα· καὶ Πλτρχ. Παράλ. Δ. σ. 128. Ρ.

Ἀπάντομαι· = Ἀπαντάω· παρ' Εὐριπ. Ἠλ. 901. κεῖται «Ἀπάντομαι βιαίως» ἀντί τοῦ Ἀνθίσταμαι μετά δυνάμεως ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι.

Ἀπανύω· (ἀνύω χω, χσω). ὅθεν ἐν Ὀδ. Η, 324. «τέλεσσαν (αἱ νῆες) ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσω» (ὑπρ. ὁδόν) οὕτω ἔχουσι τά χειρόγραφα, ὅπου νῦν Ἀπήγαγον κεῖται· ὅ ἐστιν, ἐτέλεσαν τόν δρόμον εἰς τά ὀπίσω· καθώς λέγεται καὶ τό, Ἀνύειν εἰς τά λειώνω τι διόλου.

Ἄπαξ, Ἐπίρ. μίαν φοράν· κατά πρῶτον ἐν Ὀδσ. Μ, 22, 350. «Βούλομ' ἅπαξ πρός κῦμ χεῖνων ἀπό ζυμόν ὀλέσαι διά μιᾶς, μίαν μόνην φοράν, μίαν φοράν διά πάντα· ὡς τό Δισ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(semel, Benll. Hor. Sat. 2, 8, 24.) 2) Καθόλου, χωρὶς προσδιορισμὸν ἀριθμοῦ, γενικῶς, ἅπαξ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀκόλουθον: Μιὰ φορὰ ὁποὺ ἤρχισα θὰ τελειώσω κι ὅλας, ἔστω τὸ ἡμιὰ φορὰ δὲν προσδιορίζει κυρίως τὸν ἀριθμόν, ἀλλ' εἶναι ἀντὶ τοῦ ἤδη, πλέον, ἐπειδή κ. τ. ε. Wyttenb. ep. cr. σ. 193. μάλιστα ἐπόμενον τῇ ἐπεὶ καὶ τοῖς τοιούτοις· μὲ μίαν μόνην φορὰν· μίαν φορὰν διὰ πάντα. Καθόλου. Ἀπαξάπασ, ασσ, ἅπαν· ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζί, ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς. Ἄραστφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ.

Ἀπαξαπλῶς, Ἐπίρ. καθόλου, ὁλοκλήρως, παντελῶς, ἐν κεφαλαίῳ, ἐπιστητ. τοῦ, ἁπλῶς.

Ἀπαξία, ας, ἡ. ἀναξιότης, ἀφαίρετις ἀξίας. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, τὸ ἠθικῶς κακόν, ἀντίστ. τοῦ, ἀξία.

Ἀπάξιος, ον, = ἀνάξιος, ἀφῃρημένος τῆς ἀξίας, μὴ ἄξιος.

Ἀπαξιόω, ῶ, Μ. ώσω· ὑποκάτω τῆς ἀξίας μου νομίζω τινά, ἢ τί· «Ἀπαξιῶ τὴν ἀπολογίαν.» Διον. Ἁλ. Σ. 34. δὲν καταδέχομαι νὰ ἀπολογηθῶ, ἢ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ διά λόγου ἄλλος τις· Ἀποβάλλω, καταφρονῶ τι ὡς ἀνάξιον, ἢ ἄδικον καὶ μὴ ἁρμόζον εἰς ἐμένα, δὲν καταδέχομαι νὰ τὸ κάμω. Λατν. dedignari. «Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιώσας, ἀλλὰ τὸ φρόνημα.» Ἐμποδίζω τι ὡς μὴ εὔλογον, μὴ συμφέρον· Ἀριστείδ. «Ἀπαξίας ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην· ὅηλ. δὲν κρίνω εὔλογον. Ἐκβάλλω τινα ἀπὸ τὰ ἀξιώματα του. Ὄθεν.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ. τὸ νομίζειτί ἀνάξιον, μὴ εὔλογον, ἀσύμφορον· τὸ νὰ δυμῶνῃ καὶ νὰ συγχίζεται τινὰς ἄπονω εἰς μίαν ἀναξίαν καὶ ἄδικον πρᾶξιν, ἢ συναπάντημα· καὶ ἡ καταφρόνησις ἀναξίου τινός.

Ἄπαορος, ον. Δωρικ. = Ἀπήορος. Πινδ. Πύθ. Ἡ. 174. γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίαν, στενοχωρίαν, ἢ ἐντροπήν, ἢ ἀπομεμακρυσμένος.

Ἀπαπαῖ, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀππαπαῖ.

Ἄπαπποσ, ὁ, ἡ. (πάππος· καὶ α στερ.) κυρίως, ὁ μὴ ἔχων πάππον, πρόγονον· παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 321. ψυχὰς οὐκ ἄπαππον ἰδαίου πυρός». ἀντὶ τοῦ, φῶς, λαμπάς, πῦρ, τὸ ὁποῖον ἔχει πάππον, καταγωγήν, κατάγεται ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Ἴδης.

* Ἀπέπτω, Ἰων. = ἀφέπτω. Ἡρόδ.

Ἀπαράβατος, ον, καὶ Ἀπαραβάτως, Ἐπίρ. (παραβαίνω) 1) ὁ μὴ παραβαίνων, μὴ ἀπερνῶν ἀπό κουτά, μὴ πλησίον διαβαίνων, μὴ μεταβαίνων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ὁ μένων πάντοτε εἰς ἕνα μέρος καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ πολιτικῶν ἢ καὶ ἐνωλησιαστικῶν ἀρχῶν ὡς «ἱερωσύνη ἀπαράβατος.» Ἑβρ. Ζ. 24. ὅηλ. ἡ παντοτεινὴ, ἥτις μένει πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον πρόσωπον, καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο. 2) Παθ. ὄντινα δὲν παρέβη, δὲν διεπεράτησε τις, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἀδίκησέ τις, ὅηλ. δὲν ἔπραξε ἢ εἶπε τι ἐναντίον τῶν ὅσα αὐτὸς προστάζει· ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραβῇ· «νόμος ἀπαράβατος.» ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβῇ, νὰ σπάσῃ, νὰ μεταβάλλῃ τινάς· Πλουτ. Ἠθ. Η, 248. 9. Ὄθεν.

Ἀπαράβλαστος, ον, (παραβλαστάνω) ὁ μὴ βλαστάνων πλησίον τῶν ῥιζῶν, ὁ μὴ ἐκβάλλων παραφυάδας, (κωλοβρίζια). Θεόφρ.

Ἀπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) ὁποιος δὲν παραβάλλεται, ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐνώσῃ νὰ συγκρίνῃ μὲ ἄλλον τινα.

Ἀπαράγγελτος, ον, (παραγγέλλω) ἀμήνυτος, κρυπτός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμήνυσε, δὲν παρήγγειλε, δὲν ἐπρόσταξε τινάς.

Ἀπαραγγέλτως· Ἐπίρ. χωρὶς παράγγελμα, μήνυμα.

Ἀπαράγραφος, ον, (παραγράφω) ἀπερίγραφος, ἀπεριόριστος, μὴ ὡρισμένος, μὴ σημειωμένος μὲ ὅρια, σύνορα· ἀσυνόρευτος· Πολύβ. ις. 12.

Ἀπαράγωγος, ον, (παράγω) ὁ μὴ παραφερόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἢ ἀπὸ τὸν σκοπόν του· ὁ στερεὸς εἰς τὴν γνώμην, σταθερὸς, ἀμετάβλητος, ἰσχυρογνώμων, σκληρός. Ἱερακ. Πυθ.

Ἀπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ, δὲν δέχεται ἢ δὲν ἔδεχθη τινὰς ὡς ἐνάντιον, ἢ βλαβερόν, ἢ ἀσυνήθιστον· μὴ ἀρεστός, μὴ εὐπρόσδεκτος· ἀνάρμοστον, ἄδικον (ἐπὶ πργμ.) 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δεχόμενός τινά. Κυρίλ. Ἀλεξ.

Ἀπαράθετος, ον, (παρατίθεμαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἔθεσε τινὰς πλησίον ἄλλου τινός, δὲν ἐσύγκρινε μὲ ἄλλον τινα. 2) Ἀπαράθετα λέγονται παρὰ τοῖς γραμματ. αἱ λέξεις, ἢ αἱ φράσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐμαρτυρήθησαν, καὶ δὲν ἐβεβαιώθησαν διὰ παραδειγμάτων καὶ μαρτυριῶν εἰλημμένων ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς· χωρὶς παραβαλμένα παραδείγματα, ἢ μαρτυρίας. Bast. Greg. σ. 348. Διογ. Δαέρτ. Ζ. 180.

* Ἀπαράθραυστος, ον, ὁ θραύεται μὴ ὑποκείμενος, ἄπειστος, ἀκλινής· Κυρίλ.

Ἀπαρακίνητος· Μετχ. πρωτ. παθ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος, ἐκ τοῦ Ἀφαιρέω. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀρωρημένος.

Ἀπαραίτητος, ον, καὶ Ἀπαραιτήτως, Ἐπίρ. (παραιτέομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποβάλλῃ, νὰ παραιτήσῃ, νὰ ἀρνηθῇ, ἢ νὰ ἀδωωσῃ τις· ὄθεν Ἀφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ νὰ παραιτηθῇ, νὰ ἀποφύγῃ τινάς· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ στερηθῇ τινός. Πλούτ. Ἠθ. Π. 657. 10. Ἴσως τοῦτο τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητον ἐστιν· τοῦτο μόνον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ στερηθῇ τις, εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ὧν ἠμπορεῖ νὰ λείψῃ, συμπεριφορὰ ἀπαραίτητος· συμπόσιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραιτηθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ ὑπάγῃ. 5. 470. 6. Ρστ. «Ἀπαραίτητος πορεία.» Πλούταρχ. 5. 431. 5. Τ. «Ἀπαραίτητοι ἐκτενημα· παρακλῆμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ τὸ ἀπεβάλλῃ τινάς· οὕτω καὶ κακόν, κίνδυνος, ἀπαραίτ.» 2) Τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται τινὰς νὰ δυστοπήσῃ, νὰ παρακάμψῃ, νὰ καταπείσῃ· ὡς, «Δανειστὴς Διαστὴς ἀπαραίτητος.» ὁποιος ὅηλ. δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὸν σκοπόν του, αὐτηρὸς, ἄγριος, ἀμετάπειστος, σταθερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἀνεξέλεγκτος, ἀσπονδος· κτηδόρος καὶ ἀπαραίτητος ἐν τῷ μισεῖν τοὺς τυράννους.» μέγας, φοβερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων. Πλουτ. Παραλ. Τομ. Ε. 554. 10. Ρστ. καὶ Γ. 109. 6. «τῶν ἐνδιδύτων ἀπαραίτητος ἐφεστὼς κολαστὴς» ὡσεὶ νέμεσις καὶ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν ἔρως ἐλεῖν τὰς Ἀθήνας.» Γ, 101. 12. «πάντα πασιν ἄγριον καὶ ἀπαραίτητον.» Β. 168. 16. «μεμένηκεν τοῖς ἀτρέπτοις καὶ ἀπαραιτήτοις λογισμοῖς» Β. 150. 12. καὶ Β. 231. Β. 557. 12. Β. 579. καὶ 750. 9. καὶ Ἠθ. 5. 275 καὶ 634. καὶ Θεόδ. Γ, 84. ποῖτα μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἔτου δὲ μάλιστα ἐπιόντες, ἀπαιδευσία ὀργῆς πλείστον ἐνφερόμενοι, ὡμῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπέλθοιεν» κ. τ. τ.

Ἀπαρακάλυπτος, ον, (παρακαλύπτω) ἀκάλυπτος, ἀσκέπαστος· «ἀπαρακάλυπτος κεφαλή.» Πλουτ. Ἠθ. 2. 81. 3. Ρστ. καὶ Πλάτ. = ἄκρυπτος. 2) ἀκαίσχυντος, ἀδιάντροπος. (±)

Ἀπαρακαλύπτως, Ἐπίρ. χωρὶς κάλυμμα, σκέπασμα. 2) ἀκαίσχυντα, χωρὶς τσίπα.

Ἀπαράκλητος, ον, καὶ Ἀπρακλήτως, Ἐπίρ. (παρακαλῶ). ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ παρακαλέσῃ, νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειαν, ἢ νὰ τὸν καταπείσῃ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀπαρακάλεστος, ἀπαρηγόρητος, ἀπαραμύθητος. 2) Ὁποιος δὲν ἐπροσκαλέσθη πρός τι· ἀπροσκάλεστος. Θεόδ. Ι', 98. «ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.»

Ἀπαρακολούθητος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπαρακολουθήτως, (παρακολουθέω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖ τις· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τινάς, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ μὲ τὸν νοῦν του, ἄφθαστος, ἀκατάληπτος. 2) Παρ' Ἀντωνίν. Β'. 16. καὶ Ε'. 6. ἀντὶ τοῦ χωρὶς συνέπειαν, χωρὶς στοχασμόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἐστοχάζετο τινάς, ἀνέλπιστον συμβεβηκός· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Inconsequent.

Ἀπαράλειπτος, ον, (παραλείπω) μὴ ἀφειμένος, ὅπιος δὲν λείπει ποτέ, Ἀκατάπαυστος, παντοτεινός· Σχολ. Σοφ. Αἰαντ. 369. 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν λείπει τίποτε.

Ἀπαράλλακτος, ον, καὶ Ἀπαραλλάκτως, Ἐπίρ. (παραλλάσσω) ὁποιος δὲν μεταβάλλεται, δὲν ἀλλάζει ποτέ, ἀλλὰ πάντοτε μένει ὁ αὐτός. 2) ὅμοιος κατὰ πάντα, μὴ διαφορετικός. Διόδ. Β'. (30) 50. «παραλλάκτους τοὺς τῶν καμήλων,» μὴ διαφορετικοὺς ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν καμήλων, ἀπαραλλάκτου καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν καμ. μετὰ ὀστ. καὶ Πλτχ. Παράλ. Δ. 614. 9. Ρστ. Ὅμοιος, κατὰ μηδὲν παραλλάσσων, παρόμοιος. Ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλαξία, ἡ· ἀμεταβλησία, ὁμοιότης, σταθερότης. Πλτχ. Ἠθ. Ι. 439. 4. Ρστ.

Ἀπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) Παθητ. ὅπιος δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ, νὰ παραλογίσῃ τις. Ἀστοπ. (16, 3) Ι Ε'. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπατῶν, μὴ λαλῶν τὸ ψεῦδος· ἀψευδής. Ἡτύχ.

Ἀπαραλόγιστως· Ἐπίρ. χωρὶς παραλογισμὸν καὶ ψεῦδος.

Ἀπαράλογος, ον, (παράλογος) ὁ μὴ παράλογος, μὴ ἐναντίος τοῦ λογικοῦ, τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ἢ τῆς πιθανότητος, μὴ ἀπίθανος, μὴ ἀνέλπιστος, μὴ ἄτοπος. Ἰαμβλ. Πυθ. 128.

Ἀπαραμίλλητος, ον, (παρὰ, ἀμιλλάομαι) ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ, νὰ ἐλθῇ τις εἰς ἀμιλλαν, ἀπαρέβλητος, ἀσύγκριτος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐξισωθῇ. Ἰώσηπ.

* Ἀπαράμιλλος, ον (ἀμιλλα) = τῷ προηγμ. «ἀρετὴν ἀπαράμιλλον ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιόν του εἰς τὴν ἀρετήν.»

Ἀπαραμύθητος, ον, καὶ Ἀπαραμύθητος, Ἐπίρ. (παραμυθέομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ, καταπείσῃ, νὰ παρακαλέσῃ τις. Πλάτ. 2) Ἀπαρηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραμυθήσῃ, νὰ παρηγορήσῃ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 620. «Ὄμμα πωλικὸν, φοβερόν, ἀπαράμυθον.» φοβερὸν εἶναι τὸ ὄμμα τοῦ ἵππου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ ἡμερώσῃ, πραΰνῃ· πάπαράμυθ. κέρκ. Αἰσχύλ. Πραμ. 183. ἀδυσώπητον, ἀπαράκλητον, ἀκατάπειστον, ἀνεξιλέωτον· οὕτω καὶ Πλτχ. ὑπὸ ἀπαραμύθητον τῆς ὄψεως τὴν φοβερὰν καὶ ἀγρίαν, ὄψιν. Παράλ. Γ. 461. 12. Ρστ. καὶ = ἀπρηγόρητος. Ἠθ. 2. 313. = ἀνεξιλέωτος, Πλτ. Η. 487. 2. ἔτσι συντάσσεται· καὶ τό, χαλεπὸς. «πόθεν δὴ τὴν πολιτείαν φοβητέον, ὡς ἀπαραμύθητον καὶ βαρεῖαν Θ. 146. 6. Ρστ. 3) ἀδιόρθωτος, ἀσυμβούλευτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τάξιν, ἢ ὅστις δὲν διορθώθη, ὅτι ἠκαλλίνεν εἰς τὸ ἑαυτόν του. Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 466. (τό, υ, μακρόν, ὁ δὲ Λίτκ. Προμ. 185 λαμβάνει, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἀπάνατος.)

* Ἀπαράμυθος, ον. = τῷ προηγμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαραπείστος, ον, (παραπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ ἀπατώμενος, μὴ δεκαζόμενος, μὴ διαφθειρόμενος· ἴδε Ἀπαράσπειστος.

Ἀπαραπόδιστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπαραποδίστως· (παραποδίζω) ἀνεμπόδιστος, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος· Μὴ ἐμπεφυσημένος, ἀπερδούλωτος, ἀπερίπλεκτος· Ὁ μηδέποτε παραποδιζόμενος· ἁπλανής. Ἀδημ.

Ἀπαραποίητος, ον, καὶ Ἐπίρ. — ήτως· (παραποιέω) ὁ μὴ μεταποιημένος, ἀψευδής, καθαρός, ἀνόθευτος, ἀδιάφευστος. Σουίδ. Εὐστάθ.

Ἀπαρασάλευτος, ον, (παρασαλεύω) ὁ μὴ σαλευμένος ἀπὸ τὸν τόπον του, Ἀκίνητος, ἀτάρακτος, σταθερὸς διὰ παντὸς, Ἀμετακίνητος, ἄτρεπτος.

Ἀπαρασαλεύτως, Ἐπίρ. ἀπαρασάλευτα.

Ἀπαρασήμαντος, ον, (παρασημαίνω) ὁ μὴ σημειωμένος, μὴ ἀποδεδειγμένος, ἀναπόδεικτος, μὴ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους διά τινος σημείου, μὴ περίφημος, μὴ ἐπίσημος, ἄγνωστος, ἀφημίστος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀπαρασημείωτος, ον, τὸ αὐτὸ (Παρασημείωτος).

Ἀπαράσημος, ον, χωρὶς παράσημα, χωρὶς σημεῖον χαρακτηριστικὸν, ὁ μὴ σημειωμένος, 2) μὴ παραχαραγμένος, μὴ νενοθευμένος. Βύριλ.

Ἀπαρασκευασία, ας, ἡ· ἔλλειψις παρασκευῆς καὶ προετοιμασίας· Ἰσπουδ.

Ἀπαρασκεύαστος, ον, (παρασκευάζω) ὁ μὴ παρασκευασμένος, μὴ προετοιμασμένος, ἀνετοίμαστος· Ξεν. Ἀνάβ. Α'.

Ἀπαρασκεύαστος, ον, καὶ Ἀπαρασκεύως, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ· ὁ αὐτ. Παιδ. Κ'. κἀπαρασκεύους λάβωμεν τοὺς ἄνδρας·« 2) Χωρὶς μεγάλην καὶ πολύτιμον ἑτοιμασίαν· ἁπλᾶ, ἁπλοῦς, μὴ πολύτιμος, εὐθηνός· ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ'. ε' 11. Πλτχ. Ἠθ. 5. 427. 8. Παρλ. Β. 784. 1. καὶ Γ. 414. Τσε.

Ἀπαράσπειστος· νομ. ἐσφαλμ. παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Η'. 61 αὐτὸ, Ἀπαράπειστος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Παραπείθω· ὁποιος δὲν ἐξαπατᾶται, δὲν παραπείθεται, δὲν διαφθείρεται.

Ἀπαράσσω, καὶ -άττω· Μ. ξω· ἀποκόπτω, μετὰ βίας ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω τι, καὶ τὸ ῥίπτω· π. χ. ῥίπτω ἐκ τοῦ πλοίου. Ἡρόδ. 8. 90. «τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὼς βάλλοντες ἀπήρξαν καὶ ἐπέβησάν τε καὶ ἔσχον αὐτήν.« Θεόδ. 2, 63. «μὴ μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαράξητε = τῷ Λατ. decutere, «τοῦ ἵππου.« Ἡρότ. Ε, 112. ῥίπτω τὸ κεφαλένον κεφάλι εἰς τὴν γῆν. Ὁμηρ. Ἰλδ· Χ. 497. «Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμάζε, αὐτὴ σὺν πήληι, κάρη.« Π. 116. «ἀντικρὺ δ' ἀπάραξεν ὑποστιμαίνει δὲ τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἄποιον ἀποκοπήν, τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀβρὸν καὶ κρατερῶς ἀποκόψαι. Σχολ. καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 101. 7. (987) «οὐδὲ κράτ' ἀπαράξαι βίου τοῦ στυγεροῦ θέλει, μολὼν·« κάνεὶς δὲν θέλει νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν (μακρὰν τῆς μισητῆς ταύτης ζωῆς.) ἐλευθερίων με, ἀπαλλάτων με τοῦ μισητοῦ τούτου βίου· Ζήτ. καὶ Ἀράσσω.

Ἀπαρασχημάτιστος, ον, ὁποιος δὲν παρασχηματίζεται, δὲν παίρνει ἄλλο σχῆμα, μορφὴν· ἀμετάβλητος· «παρασχ· τῷ οὐδετέρῳ ὀνόματι· τὸ μὴ λαμβάνον τὴν μορφὴν καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ οὐδετέρου γένους. Γραμ. Ἐυστάθ. Ἐτυμ. Μ.

Ἀπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) ὁ μὴ παρατηρημένος, τὸν ὁποῖον δὲν παρετήρησα, δὲν παρατηρεῖ τινας· Ἰώσηπ. Δ'. γ' 3.

Ἀπαρατηρήτως, Ἐπίρ. χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαρτίλλος· ον (παρτίλλω) ὁ μὴ μαδημένος τὰς τρίχας, ἀμάδητος· Δουκιαν. «δασὺς (κατὰ) τὰ σκέλη, ἀπαράτιλτος τὸ γένειον·« καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 270.

Ἀπάρατος, ον, (ἀρὰ) κατηραμένος, ἄξιος κατάρας, κυρίως ὅμως, ὁ ἄξιος τοῦ νὰ εὐχηταί τις νὰ ἀποθάνῃ, τοῦ ὁποίου τὴν ἔλλειψιν καὶ ἀποθανὼν εὔχεταί τις καὶ ἐπιθυμεῖ. (υ - υ).

Ἀπαράτρεπτος, ον, καὶ Ἐπίρ. — τρέπτως. (παρατρέπω) ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀπαρασάλευτος, ἀκίνητος, σταθερὸς, ἄφευκτος, ἀδυσώπητος· ὡς ἀπαρ. κρίσις.« 2) φόρεμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη νέον, δὲν ἐγυρίσθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν. Φρύνχ.

Ἀπαράτρυτος· Ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀπαράτρωτος. Φαβ. Λεξ. τὸ ὁποῖον ἔρμ. διὰ τοῦ, Ἀπαρασάλευτος. λίαν ἀμφ.

*Ἀπαράφθαρτος, ον, ὁ μὴ παραφθειρόμενος, ἄφθαρτος. Διονυσ. Ἀρεοπητ.

*Ἀπαράφθορος, ον (παραφθείρω) μὴ διεφθαρμένος, = τῷ Ἀπαράφθαρτος. Κύρλ.

Ἀπαραφύλακτος, ον, (παραφυλάσσω) ὁ μὴ φυλαττόμενος, μὴ παρατηρούμενος, ἀφρούρητος. Μέσ. ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος, ἀπροφύλακτος, μὴ προνοῶν, μὴ φυλάττων τὸν ἑαυτόν του. Αἰτωπ. (υ).

Ἀπαραφυλάκτως, Ἐπίρ. χωρὶς προσοχὴν καὶ προφύλαξιν. ἴδὲ τὸ προηγμ.

Ἀπαραχάραχτος, ον, (παραχαράσσω) ὁ μὴ παρακεχαραγμένος, μὴ ἔχων νόθον χάραγμα, μὴ νοθευμένος. Ἀπείραχτος, ἀκέραιος, ἀβλαβής.

Ἀπαράχυτος, ον, (παραχέω) εἰς ὃν δὲν ἐχύθη τι, μεθ' οὗ δὲν ἐμίχθη ἄλλο τι, μὴ ἀνακατωμένος. «ἀπαράχυτος οἶνος« ἴσως = ἀδιάλειστος οἶνος« κρασὶ ἀκράτο, ἄδολον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνακατώθη μὲ νερόν. «ἀπαράχυτον ὕδωρ« νερὸν μὴ μεμιγμένον οἴνῳ, καταχρστ. Ἱλιὸ. Λιῶπ. Ε, 18. Ἐκδ. Βερ. Πλτχ. Ι. 35. 11. Ρ.

Ἀπαραχώρητος, ον, (παραχωρέω) ὁποιος δὲν παρασκλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του, ὁ ἱστάμενος σταθερῶς, ὁ ἀνδρεῖος. Πολύβ. 61. Πλτχ. Ἠθ. 5. 32. 14.

Ἀπαραχωρήτως, Ἐπίρ. χωρὶς παραχώρησιν.

*Ἀπάρβολος κρίσις, ἡ· γραφὴ, κρίσις, κατηγορία, ἐγκύκλημα εἰς τὸ κριτήριον, ὅταν δὲν προκατεβάλλοντο, δὲν ἐδίδοντο εἰς τὸ κριτήριον ἀργύρια διὰ νὰ χρητιμεύουν ὡς παρακατοχὴ, ἐνέχυρον (caution) καὶ ἀσφάλεια, ἐὰν ὁ ἐνάγων χάσῃ τὴν κρίσιν. Boeckh. Ath. Staatsh. 2. σ. 408.

Ἀπαργέω, ας, ἡ· χόρτον τι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κεῖνται κατὰ γῆς. Θεόφρ. Φ. Ἱ. Σ'. 9.

Ἄπαργμα, τος, τὸ· (ἀπορχέομαι) = Ἀπαρχή. Πλτχ. Ἠθ. Ζ. 281. 1. Γσε. Ἀριστοφ.

Ἀπαργυρίζω, Μ. σω. πουλῶ τι καὶ παίρνω μετρητὰ (πωλῶ σι μὲ ἄσπρα πενίες) Θεμιστ. «τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζουσι.« κάμνουν τὰς ἄσπρα.

Ἀπαργυρισμός, ὁ· τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ πρᾶγμα τοῦ ἄσπρα, δηλ. πωλῶντάς το νὰ παίρνῃ πεσίτ τὰ ἄσπρα.

Ἀπαργυρόω, ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρέγκλιτος, ον, ὁποιος δὲν παρεγκλίνει, δὲν ἐνδίδει δὲν λυγίζει, ἀμετάβλητος, σταθερὸς, στερεός.

Ἀπαρεγχείρητος, ον καὶ Ἐπίρ. — ρήτως. (παρεγχειρέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ βάλῃ χεῖρα ἐπάνωτου, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀπέραντος, ἀκατηγόρητος, ἄφυστος, διορθώσεως ἀνεπίδεκτος, καὶ τοιοῦτον ὅμοιος μὲ ἄλλο τι ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ γένῃ ὁμοιότερος. ἐντελῶς ὅμοιος. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ'. Α'. 161. καὶ Διόδ. Σικ. «ἀπαρεγχειρήτως ὡμοιωμένον·« ἐντελῶς ὅμοιον, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ παραμικρόν· ἀντὶ δὲ τοῦ ν' Δμμπτος, « Ἄφογος. Τίμ. Λοκρ.

Ἀπαρέγχυτος, ον, ἐπίθ. μέσα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχυσε κἀνέναν τι, διὰ νὰ τὸν νοθεύσῃ. = Ἀπερίχυτος. Ἀδημ. Β'. ἀμφ.

Ἀπαρεμπόδιστος, ον, (παρεμποδίζω) = Ἀπαραπόδιστος· ἀμφ.

Ἀπαρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) ὁ μὴ σαφῶς παρεμφαίνων, ἀποδεικνύων, καὶ σημαίνων, ἢ διορίζων τὸ πρόσωπον· μετὰ γεν. Διονυσ. περὶ συνθ. σ. 83 ὑπὸ Schaef. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ ἀπαρέμφατος· ἔνομ· ἔξοδον τοῦ ἐγκλισεις.

Ἀπαρεμφάτως, Ἐπίρ. κατὰ ἀπαρέμφατον τρόπον.

Ἀπαρενθύμητος, ον, καὶ Ἐπίρ. — μήτως· (παρενθυμέομαι)· ὁποιος δὲν στοχάζεται, δὲν παρατηρεῖ τὰ πράγματα ἐπιπολαίως, ὁ ἀπρόσεκτος στοχαζόμενος αὐτὸ, ἀκριβῶς, προσεκτικῶς. Ἀντωνῖν. Γ' π. καὶ ς'. 55. 2) Παθ. μὴ ἐπιπολαίως ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας παρατηρημένος (τὸ υ, μακρόν.)

Ἀπαρενόχλητος, ον, (ἐνοχλοῦμαι) ἀνενόχλητος, ἀτάραχος, ἥσυχος. Πλούταρχ. Ἠθ. Τόμ. 6. 448. 10.« εὐθύμων καὶ ἀπαρενοχλήτων παῖς πειθηνίοις λύπαις τὸν τῆς ζωῆς χρόνον διάγειν.«

*Ἀπαρέσσασθαι. Ζ. Ἀπαρέσκω.

Ἀπαρέσκω, Μ. ρέσω. (ἀρέσκω, Ἀημλ) ἐνσαρεστῶ, δὲν ἀρέζω, δὲν φαίνομαι ἀρεστὸς εἰς τινα (τενί καὶ τινά.) Πλτχ. Ἠθ. 5. 18. 12. Τσε. «τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς τοιοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν« καὶ Παρλ. Δ. 201. 4. καὶ Λαέρτ. «καὶ τὸ παλλὰ δὲ καθεύδειν ἀπαρέσκειν αὐτῷ.« 2) Μέσ. «Ἀπαρέσκομαι τινί.« Ἡρόδ. δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ αὐτὸ, τὸν ἀποβάλλω. τὸν ἀποῤῥίπτω. «οὐ μέν γάρτι νεμεσητόν, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσσασθαι, ὅστις τις πρότερος χαλεπήνῃ.« δὲν εἶναι παράξενον οὐδ' ἄξιομέμπτου ἐάν τις βασιλεὺς ὢν ὀργισθῇ (δὲν τῷ ἀρέσῃ) κατ' ἐκείνου ὅστις ἠμέτερα πρότερος αἰτία τῆς διαφορᾶς καὶ ἔριδος. Ἰλιὸ. Τ. 183. «Ἄλλοι δὲ παραβλ. μὲ τὰ ἐν στίχ. 179 ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ὡς ἀκολούθως. Δὲν εἶναι ἄξιον οὐδ' ἀνέρμοστον βασιλέως νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ γένῃ φίλος ἐκείνου, νὰ ἐξαρέσῃ τὴν δυσαρέσκειαν ἀπ' ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου αὐτὸς πρῶτος ὠργίσθη, πρότερος ἄρχισας τὴν ἔριδα καὶ διαφοράν· ἔδωσε μετ' αἰτίας, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω πάλιν τὴν φιλίαν τινος, νὰ γίνω πάλιν εἷς αὐτὸν ἀρεστός, τὸν ἠμαρώνω, τὸν φιλιώνω μὲ ἐμαυτόν. 3) Παρὰ τοῖς Μηνιστρ. δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, Εὐρ. Ἰων. 745. μὴ ἀπρόσκαι πως μὴ λυπῆσαι, μὴ δυσαρεστήσῃ.

Ἀπάρεστος, ον, δυσάρεστος, μὴ ἀρεστός.

Ἀπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) καὶ Ἀπαρηγορήτως. Ἐπίρ. = Ἀπαραμύθητος, μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, μὴ παρηγορούμενος. Πλτχ. Ἠθ. 1. 554. 4. «ἀπαρηγόρητος ἔστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος« καὶ Πρλ. Β. 525. 3. «ἐπεὶ οἱ φυγάδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι« 2) ἀχόρταγος, ὑπερβολικὸς, ἄμετρος. «ἀπαρηγόρητοι πλεονεξίαι« Πρλ. Β. 804. 12. Μάρκ. Β. «ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῆμι Ε. 111. 10. «νυκτὸς ἐκτόπως μάχιμε καὶ ἀπαρηγόρητος« Ε. 514. 11.

Ἀπαρήγω. Μ. ήξω· (ἀπὸ, ἀρήγω) ἀπομακρύνω τι κατὸν, καὶ βοηθῶ, διευθετεύω τινὰ ἀπ' αὐτό.

*Ἄπαρης, ὁ, ἡ. ὥρκ. ἀντὶ ἀπηρής.

Ἀπαρθένευτος, ον, (παρθενεύω) 1) ἡ στερηθεῖσα, ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενίαν, μηκέτι παρθένος οὖσα. 2) ἀνάξιον, ἀνάρμοστον, τὸ ὁποῖον δὲν τεριάζει, δὲν ἁρμόζει εἰς μίαν παρθένον. Εὐρ. Ἰφγ. ἐν Αὐλ. 993 (999.) καὶ Φοίν. 1729. (1753.) Ἄλλως. Μὴ ἀποβαλὼν τὴν παρθενικὴν σεμνότητα καὶ κοσμιότητα, ἀκέραιος, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρᾶ· καθαρός, ἀκηλίδωτος ὡς μία παρθένος. Σοφοκλ. Ἱππόλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐντεῦθεν παρέλαβεν ἡ συνήθεια τὸ Ἀπάρθενος, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, «ἀπάρθενον κορίτσι» λέγουσι. Ἰδὲ καὶ Ἀθήν. 14. σ. 254. Schw.

Ἀπάρθενος, ον, (παρθένος) 1) ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος· ἐκείνη, ἥτις διὰ τῆς μετὰ ἀνδρὸς συνουσίας ἔχασε τὴν παρθενίαν της. Θεόκρ. Β. 40. «δὲς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν» 2) παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑκ. 610. «Παρθένος ἀπάρθενος» ἀντὶ τοῦ, Δυστυχής, = ἀνυπάρθενος.

Ἀπαρθρόω, ῶ· (ἀρθρόω)· ἐκβάλλω, ξεχωρίζω τὰ ἄρθρα, εἰς τὸ ζωϊκὸν σῶμα, ἐξαρθρώνω, ξεχωρίζω ἓν μέλος ἀπὸ τὰ ἄλλα, κατατμελίζω. Ἱπποκρ. σ. 797.

Ἀπαριθμέω, ῶ, Μ. ἤσω· ἀριθμῶ, μετρῶ τὸ ὅλον, ἀποπληρῶ τὸν ἀριθμόν, λογαριάζω, ἐρῶ πολλὰ πράγματα ἓν πρὸς ἕν, ἀριθμῶ συλλαβὰς καὶ λέξεις, ὅταν σηλ. ἀναγινώσκω ἐγὼ· «ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσιν» Ἰσοκρ. 2) πληρόω τε σωστά, ἢ τὸ ξαναπληρώνω. Πλουτ. Ἠθ. Π. 82. 3. «πάντα ἀπαριθμήσας τοιεστιῶς τε πραγματευταῖς.»

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ὅλου ἀρίθμησις, καταμέτρησις. κ. τ. τ. ἰδὲ τὸ πργμ. θεώ. Ε, 20.

Ἀπαρίνη, νης, ἡ· χόρτον τι, ὅ καὶ Ὀμφαλόκαρπος, ἡ Ὀμφακόκαρπος· καὶ Φιλάνθρωπος, καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) φιλεταίριος, καὶ φιλίστιον· λέγεται. Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ. 14. καὶ Διοσκ. Γ. 92. Δεν. Galium aparine. (ιο--)

Ἀπαρίνης, ές, ὁ ἐκ τῆς ἀπαρίνης γινόμενος. Νίκανδρ. Θηριακ. 953. «χυλὸν ἀπαρινέων· ἀντὶ τῆς, ἀπαρίνης.

Ἀπαρκέω, ῶ. Μ. ἐσω. φαίνω, εἶμαι ἀρκετός. Λέξιαν. Ἐπίκτ. 2) Μεσ. εἶμαι εὐχαριστημένος· ἰδὲ Αἰσχ. Ἀγμ. 389. (372) «Ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν» μεταχειρίζεται ἐπὶ πάντης τῆς σημασίας καὶ τὸ Ἐνεργητικόν. Σοφοκλ. Οἰ. Κ. 1768. «ἀλλ' εἰ τά δ' ἔχει κατὰ νοῦν ταῦτ', τοῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ.» Ἂν τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα καὶ ἡ ἀπόφασίς του, τοῦτο θέλει εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἀρκετόν, ἢ, ἀρκοῦν τόσοι λόγοι.

Ἀπαρκής, ές, ὁ ἀρκῶν, ἱκανός, ἀρκετός. = ἀρκής.

Ἀπαρκούντως. Ἐπίρ. τοῦ ἐνεργτ. ἐνεστῶτ. τῆς μετοχῆς τοῦ ἀπαρκέω· ἀρκετά, ἱκανά.

Ἀπαρτίας, ου, ὁ· (ἄρτος)· ὁ ἀπὸ τῆς ἀρτου ἐρχόμενος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «ἀπαρτίαιαι (ἄνεμος) «καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου πρὸς τὰ μεσημβρινὸν πνέων.» Πλτχ. Ἠθλ. Σ. 290. καὶ (ἡ Τραμουντάνα). ἐκ τοῦ

Ἀπαρτίας, ία, ιον· (ἄρκτος) ἐκ Βορρᾶ, ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῷος 2) ἀνήκων εἰς τὸν ἀπαρτίαν ἄνεμον. Δινόφρ.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι. Ἀρνοῦμαι παντελῶς, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω. «Ἀπαρνοῦμαι τὴν πεῖραν.» Θουκυδ. ζ'. 56. ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι, δὲν στέργω τὸ ζήτημα, τὸ πρόβλημα· λέγω τὸ, ὄχι. Πλρχ. Ἠθ. Β. 39. 3. Τὸ ἐσμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σπάνιον καὶ Σοφοκλ. Ἀντγ. 444. μετὰ πλεον· τοῦ μή, καὶ φημὶ δρᾶσαι κ' οὐκ ἀπαρνοῦμαι τόδε μή.» Φιλκτ. 527. «κ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κ' οὐκ ἀπαρνηθήσεται» αὐτῶ καὶ Τρχν. 480. Αἰ. 96. ἔνθ. ἐν τῷ, Ἀπαρνος· ὅλον

Ἀπάρνησις, εως, ἡ· ἄρνησις τινὸς πράγματος, τὸ τὰ λέγῳ τινὰς τό, ὄχι.

Ἀπαρνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ λέγων τό, ὄχι.

Ἄπαρνος, ον, ὅποιος ἀρνεῖται, ἀποβάλλει, δὲν θέλει νὰ δεχθῇ, ὅποιος λέγει τό, ὄχι. Πολυδ. καὶ Σουϊδ. Μετὰ πλεον. τοῦ, μή καὶ ἀπαρμφ. Προδ. Γ. 99. «οὐδὲ ἄπαρνος ἐστι μὴ μὲν νοσέειν καὶ αὐτὸς λέγει μὲν ὅ,τι δὲν εἶναι ἄῤῥωστος, ὅτι εἶναι γερός. ὁ δὲ Σοφοκλ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γενκ. Ἀντγ. 485. «ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατου δὲν ἠρνεῖτο τί ποτε, εἰς ὅλα ἔλεγε τό, ναί. 2) Παθτ. πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠρνήθη, δὲν τὸ ἐδέχθη τινας, εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ ἔπραξε ἢ ὅτι δὲν τὸ ἔχει, δὲν τὸ ἔλαβε κ. τ. τ.

Ἀπάρνυμαι, παίρνω, ἀφαιρῶ τι ἐκ τινος· (τί τινός).

Ἀπαρόδευτος, ον, (παροδεύω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον, ἢ κοντὰ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι κἠνεία ὁρόμος, κἀμμία ἔξοδος, ἢ εἴσοδος, ἄβατος, ἀπρόσβατος, εἰς οὗ δὲν δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ, οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ.

*Ἀπαρόξυντος, ον (παροξύνω) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀῤῥωστίας. Ἀλέξ. Τρ. 10, σ. 577.

Ἀπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) ἐκεῖνος ὅς τις δὲν παρορμᾶται, δὲν παρακινεῖται, δὲν ἐμβαίνει εἰς τινα κίνησιν, δὲν παρωρμήθη, δὲν παρεκινήθη, δὲν ἐμβῆκεν εἰς τινα κίνησιν· ἀκίνητος, ἀμελής, ἀνηρός. Θεαγ. Γαλ. σ. 600.

Ἀπαρσενόω, ῶ, Μ. ώσω. κάμνω τινα ἄῤῥενα, ἀνδρεῖον, καθὼς καὶ τὸ, Ἀπανδρόω· ἀπὸ τοῦ, Ἄῤῥην. Θεόφρ. Ἱστ. φ. 7, 4.

Ἀπαῤῥησίαστος, ον, (παῤῥησιάζομαι)· ὅποιος δὲν ὁμιλεῖ παῤῥησία, ἤτοι ἐλευθέρα. Πλούταρχ. Ἠθ. Στ. 187. 10. Τσκ. ἀπὸ ἀπαῤῥησιάστων ἀφίλων καὶ ἀγενέων καὶ 252. 4. καὶ Cic. ad Att. 9, 2.

Ἀπαρτις, εως, ἡ· (ἀπαίρω) ἀναχώρησις εἰς τὸ ταξεῖον, μίσευμα. Διον. Ἅλικ. 2) ἐνίοτε καὶ ἐνεργτ. τὸ λαμβάνειν καὶ σηκώνειν τι ἀπὸ ἕνα τόπον.

Ἀπαρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀρτάω) κρεμῶ τι μακρὰν που, παράμερα κρεμῶ τι, ὅσεν καθόλου, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι, ἀποσπῶ τι ἀπό τινος (τί τινος) παρὰ δὲ Θεόδ. = ἀπαίρω, ἀπάγω, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, 5, 21. «δὲς ἀλλοτρίαν πᾶσαν ἀπαρτήσαντες» πορευθέντες εἰς χώραν ἀλλοτρίαν ἀγνωστον καὶ ξένην ὡς πρὸς ἡμᾶς. 2) Κρεμνῶ προσηλόνω τι εἴς τι ὥστε νὰ μένῃ, νὰ ἦναι ἐξηρτημένον ἀπ' αὐτό. Καθόλου δὲ, κρεμνῶ, προσηλόνω, Πλτχ. Πρλ. Δ. 662. 9. «αὐδὶς ἑτέρους νόμοις ἀπήρτυσε τὸ πλῆθος» ἐξήρτυσε τὸν λαὸν ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἔκαμε ὅλως ἐδικόν του, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέρος του, τὸν ἔκαμε νὰ κρέμηται ἀπὸ τὸ θέλημα καὶ τὰ νεύματά του· καὶ Παθτ. «πολὺ τῆς Μαρίου γνώμης ἀπηρτημένος» ὅλως παραδομένος, ὑποκείμενος εἰς τὰ θελήματα καὶ τὰ νεύματα τοῦ Μαρίου. — Καὶ μετὰ δοτ. Ἠθ. 5. 401. 3. «ἀπηρτημένος τούτοις ὁ κωμικὸς» ἐξαρτώμενος, ὠν ἀπὸ τὸ μέρος τούτων.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ· τὸ κρεμᾶν τι ἀπό τινος, κρέμασμα εκ τινος. 2) τὸ ἐξαρτᾶσθαι, ὑποκεῖσθαι τινί.

Ἄπαρτί, (ἀρτί) Ἐπίῤ. = Ἀπαρτίως, ἐντελῶς· διόλου, ἀεριβῶς, ἴσια, ἴσια· μήτε παραπάνω μήτε παρακάτω, ἐπὶ ἀριθμήτεως. Ἡρόδοτ. Ε'. 53. 2) ὅλο τὸ ἐναντίον, συνήθ. προστίθεμ. Τοῦ μᾶλλον 3) Ἐπιτκ. τοῦ ἄρτι, τώρα ἐπάνω, ἴσια ἴσια τώρα, τώρα παρευθύς· ἐνθα κατ' ἀκριβστέρας Γραμ. παρατηρ. πρέπει νὰ γράφηται, ἀπάρτι, Ἀριστφ. Πλτ. 388. 3) Ἀπό του νῦν, ἀπό τώρα κ' εἰς τὸ ἑξῆς. Ἀνέκδτ. Βεκ. Ι. 79. ὡς καὶ τό τοῦ Εὐαγγλ. «Ἀπάρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανόν.» (ν--ν)

Ἀπάρτια, ων, τά. = Ἔπιπλα. Πολυδ. Γ'. 18. καὶ 19. μόμπιλα.

Ἀπαρτία, ας, ἡ· = Ἀπάρτεσις, ἐκπλήρωσις, ἀποτελείωσις. 2) Παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, Ἀποστεινή. 3) Παρὰ Πολυδ. καὶ τοῖς μετγνστρ. ἀντὶ τοῦ, πώλητις τινὸς πράγματος διὰ τοῦ ἠρυσας· (πώλησις εἰς τὸ Μεζάτι, μὲ τελάλι) καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι καὶ τό τοῦ Ἡσυχ. Ἀπαρτύειν, ἀποκηρύσσειν, Ταραντῖνοι. Ζήτ. Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, = Ἀπαρτίως καὶ ἀπαρτί Ἐπίῤ. Μετοχ. του ἐνεργτ. ἐνστ. ἐκ τοῦ ἀπαρτίζω· τέλειος· ἐντελῶς. Διογ. Λαέρτ. 7. 1. 60.

Ἀπαρτίζω. Μ. ἴσω, (ἄρτιζω) ἀποτελειόνω τι, τό κάμνω ἐντελές, ἕτοιμον, ἑτοιμάζω, ἀποτελειώνω, πλήρες ἢ ὁλόκληρον ποιῶ. Διονσ. περὶ Συνθ. σ. 296. Schaef. 2) Παθ, διαφορᾶμαι ἀκριβῶς καὶ χωρὶς ὑπόλοιπον, διαμερίζομαι, ἀπαιωμαι. «Ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.» Ἰώσηπ. Διαιρεῖται, μερίζεται. 3) Οὐθετ. εἶμαι ἐπιτήδειος (τεριάζω), = Ἁρμόζω. Ἀριστοτ. Ἄ. Ἱστ. Ε'. 8. παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 371. (360) «σπουδὴ οὐκ ἀπαρτίζει πόδα· πεδανῶς ἐσφαλμ. ἀντὶ, Καταρτίζει· 4) ἐξισοῦμαι, γίνομαι ἀντάξιος, Ἀριστοτ. Πολτ. Ε, η, 22. ἐκδ. Κοραῆ· ὁ Πλτχ. δὲ ἐν Ἡθ. Γ. 809. 4. λέγει καὶ, «ἀπηρτισμένος στίχος.»

Ἀπαρτιλογέω, ῶ. Μ. ήσω, παρ' Εὔπολι. ἀντὶ τοῦ, Ἀρτια βάζω.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ· ὁ ἀπάρτιος λόγος, ὁ ἐντελής, τέλειος ἀριθμός, λογαριπμός· (ἡ ῥεμάτη σοῦμα· σωστός λογαριασμός). Ἡρόδ. Ζ'. 29. «ἀλλ' ἤτοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμεῦ πεπληρωμένη.»

Ἀπάρτιον προγράφειν. Πλούτ. ἐν βίῳ Κικ. 27. νὰ ἐκβάλλῃ τὰ πράγματά του εἰς πώλησιν (μιζάτι, Action). = auctionem bonorum proscribere. Ἡ ὑπὸ νήμερι τῶν ἐπίπλων πρᾶσις. Πολυδ. πιθανῶς ἐκ τοῦ, Ἀπαρτία. Ἀριθ. 3.

Ἀπάρτισις, εως, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, τελειοποίησις.

Ἀπαρτισμός, ὁ· τὸ αὐτό. Λουκᾶς ΙΔ'. 28. Παρὰ Διον. Ἅλ. Συνθ. 24. ἀντίκειται τῷ Πλάτος, ἀντὶ τοῦ, ἰδιαιτέρα ἰδιότης.

Ἀπαρτιστικός, κή, κόν· ὁ ποιῶν τι ἄρτιον, τέλειον· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαρτισμόν, καὶ τελειοποιητικόν.

*Ἀπαρτετόκος, ον = ἀρτιτόκος, ὁ ἀρτι, πρὸ ὀλίγου γεννήσας. Ἐπιγρ.

Ἀπαρτίως, Ἐπίῤ. = Ἀπαρτί.

*Ἀπαρυστέος, εα, εον. Ῥημτκ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ ἀπαρύτω, πρέπει νὰ ἀπαιτληθῶμεν, νὰ ἐυγάλωμεν, νὰ ὀλιγοστεύσωμεν, νὰ ἡμερώνωμεν, νὰ μετριάσωμεν. «Ἀπαρυστέον τε τῶν ἀπειλῶν ταυτῆι.» Ἀριστφ. Ἱππ. 928. (921)

Ἀπαρύτω, = Ἀπαρύω = Ἀπαντλέω. Ἡρόδ. Δ, 2. Ἀριστοφ. (Ἱππ. 928) ἐξαντλῶ καὶ μεταφ. Ὀλιγοστεύω, ἐλαττόνω, μετριάζω. Πλτχ. Πρλ. Β, 314. 1. «τῶν μεγάλων καὶ ὑπεράγγων εὐτυχιῶν ἀπαρύτειν» καὶ 503. «συμφοραὶ οὐ τοσοῦτον τῆς δυνάμεως, ὅσον τῆς οὐσίας ἀπαρύσασαι.» Ἠθ. 6. σ. 278. 3. 8. σ. 178. 10. «τετραχῇ καὶ σφοδρὸν τὴν ὀργὴν ἀπαρύτειν.» 8. σ. 311. 2. (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Ἀπαρχαΐζω. Μ. ἴσω. ποιῶ τι ἀρχαῖον, παλαιόν· παρ' Ἀθην. Α'. 117. διά τινος παλαιᾶς ὀνομασίας εἶδα εἰς τι ὑπόληψιν τῆς ἀρχαιότητος. Παρατσιόλως κατ' ἀρχαῖον τρόπον, εἰς ἀρχαίαν μορφήν. Παθτ. παλαιώνω, εἶμαι παλαιός, γίνομαι παλαιός.

Ἀπαρχαιόω, ῶ· τὸ αὐτό· «λέξις ἀπηρχαιωμένη» Διον. Ἅλικ. παμπάλαιος σκουριασμένη ῥῆσις, φράσις, ἥτις ἦτανε παλαιά, δὲν συνελέγεται πλέον.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ· καὶ Ἄπαργμα, τό· (ἐπάρχομαι) ἡ πρὸς τοὺς Θεοὺς γινομένη προσφορὰ καὶ ἀφιέρωσις τῶν πρώτων καρπῶν. κάθε προσφορὰ, κάθε δῶρον ἀπὸ πρωτοφανῆ πράγματα, καὶ καθόλου, κάθε πρῶτον χάρισμα, φόροι συνιστάμενοι εἰς πρωτοφανῆ πράγματα. Θεόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζη, 20. »Συρακουσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ εἰσφέρεται« φόρος, τὸ ἐτήσιον ὁσιμον, ἡ δεκατία. Ξεν. Οἰκ. Ε'. »Θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει (ἡ γεωργία)« Προσφορά, ἄφιέρωμα, τὸ ἐξαίρετον καὶ θεῷ εἰς θυσίαν προσαγόμενον, κ. τ. λ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 150. 2) τὰ ἴδια πρωτοφανῆ πράγματα, οἱ πρῶτοι καρποὶ καὶ ὅσον αὐτοῖ προσφέρονται τοῖς θεοῖς θυτία. 3) Ἐν τῷ θυσιάζειν λέγονται Ἀπαρχαί, αἱ ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου κοπτόμεναι τρίχες, καὶ τὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κοπτόμενα κρέατα διὰ θυσίαν. κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν παρχαὶ λόγων· τὰ κατὰ τοὺς λόγους πρῶτα γυμνάσματα, παραδείγματα, σχέδια, δοκιμαί, ἀρχαί· τὰ πρῶτα συγγράμματα Ἰδὲ Θεῖ. Γ, 58. »Ἀποβλέψατε γὰρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων θήκας, οὓς ἀποθανόντας ὑπὸ Μήδων . . ἐτιμῶμεν κατ' ἔκαστον ἔτος . . . ὅσατε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεῖδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφερόντες« καὶ Πλτχ. »ἀνθρώπων ἀπαρχὴν εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλειν« Πρλ. Α. 31. 3. καὶ 97. 2. 4) Τὸ πρῶτον καὶ τιμιώτερον· καὶ ὁ πρῶτος παντὸς τοῦ ἔθνους πιστεύσας· ὁ τὸ σωτήριον κήρυγμα δεξάμενος πρῶτος. Παῦλ. Κορ. ιζ', 15. καθόλου δὲ, Ἡ πρώτη ἀρχὴ, ἡ ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου· ὁ Χρυσόστ. ἑρμηνεύων τὸ »Ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων« λέγει. »Ἡ γὰρ ἀπαρχὴ καὶ τοὺς ἐπακολουθοῦντας ἔχει· οἷοι ὅταν ἑκ πολλῶν ποιήσῃ εἷς πρῶτος ἀρξάμενος, ὁμέλλουσι καὶ οἱ λοιποὶ ποιεῖν ἐφεξῆς.« 5) Ἀρχήτις μερὰ, Ἀράβιοι. »Ἀπαρχὴ τοῦ πνεύματος.« Θεοφύλακτ. 6) Σάρξ, ἄνθρωπότης. Ἀδικάσ.

Ἀπάρχημα, τος, τό· τὸ αὐτό.

Ἀπάρχομαι. Μ. ξυμβι. Μέσ. Ἀπθτ. ἀντὶ Ἄρχομαι. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Η'. 1. »ἀρχὴν ποιῶ ἑνός τινος, ἢ διά τινος. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ θυσιῶν, ἑκλέγων προσφέρω εἰς θυσίαν τὰ πρῶτα, τὰ κάλλιστα ἑκ τινος, ἢ μέρος ἑξ αὐτῶν· οἷον ἐπὶ θυσίας ζώων, παίρνω μέρος τι ἀπὸ τὰς τρίχας, ἢ ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὸ προσφέρω εἰς θυσίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἁγιάζω, καθιερώνω, ἀφιερόνω τὸ ζῶον· καὶ ἐν γένει, λαμβάνω τι ἀπό τινος. Πλάτ. Τίμ. σ. 40. Α. Πλτχ. Ἠθ. 5, 603. 6. Παράλ. Α. 107. »ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης« καὶ »καρπῶν ἀπάρχονται.« Α. 12. 7. καὶ Β. 854. »ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ Μαρίῳ δείπνου καὶ λοιβῆς ἀπηρχοντο« »καταπτέφας ἔλαφον, ἐκέλευσεν ἀπάρξασθαι τὸν ἑαυτοῦ μάντιν« Γ. 625. 7. καὶ »τῶν τριχῶν ἀπαρξάμενος.« Δ. 152. 1. παρ' Ὁμήρῳ δὲ δεῖ πτρίχας ἀπάρξασθαι« ἀντὶ τοῦ ἀποκόπτειν ἀπὸ τοῦ μετώπου τὰς τρίχας καὶ εἰς τὸν βωμὸν αὐτὰς βίπτειν, διὰ τῆς ὁποίας πράξεως ἤρχιζεν ἡ θυσία. Ἰλιάδ. Τ, 254. »κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος.« Ὀδσ. Γ, 445. »πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.« Ξ, 432. »ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀργιόδοντος ὑός, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν« Ἰδ. καὶ Θεόκρ. 17, 109. »δεῖν ἐν γένει, ἀρχίζειν θυσίαν τινα, καθιερώνειν τι εἰς θυσίαν, προσφέρειν ὡς θυσίαν, μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου θυσιάζειν, ἀφιερώνειν, καθιερώνειν, χαρίζειν. Πλουτ. Σύλλ. 27. καί, »ἀπάρχεσθαι τῶν σπλάγχνων· ἤτοι λαμβάνειν ἀπαρχὰς ἀπὸ τῶν σπλάγχνων, ἤτοι μέρος ἑξ αὐτῶν καὶ βίπτειν εἰς τὸ πῦρ· τοῦτο Διον. ὁ Ἁλ. »Ἐμπύρων ἀπάρχεσθαι« εἶπεν. 3) Ἀπὸ τὴν πρᾶξιν δὲ τῆς τομῆς τῶν τριχῶν ἢ μελῶν τινων δι' ἧς γίνεται τὸ ἀπάρχεσθαι προηλθεν ἡ σημασία, τέμνω, κολοβόνω, ἀρωτηριάζω, κόπτω τὰ ἄκρα, τὰ μέλη σώματός τινος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τοῦτο ἀναφοράν τινα πρὸς τὴν θρησκείαν, ὡς »Ἀπηργμένοι οἱ Κομῶντες, κουρευμένοι, κεκαρτεμημένοι. Ἀλήθ. Β'. οἱ εὐνουχισμένοι, μουνουχισμένοι· παρὰ τοῖς Κωμικοῖς.

Ἀπαρχὴς, ὁ, ἡ = ἔπαρχος. Ἐσφαλμ. (ἀμφίβολος, κατὰ Παπασώβιον) ἀναγνωσὰς παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 325. »Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς αὐψυχίαν, Κιλίκων ἄπαρχος, εἰς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.« Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τό, ἄπαρχος, σημαίνει τρόπον ἀρχῆς, ἐκ τοῦ ἐφ. ἀρ. 2). ἐξηγούμενον. — Ὁ Ἡρόδ. ἀναφέρει τρὶς τον Συέννεσιν τοῦτον, Α. 74. Ε. 118. ἔνθα τὸν ὀνομάζει Βασιλέα, »ὃς τοῦ Κιλίκων βασιλέος Συεννέσιος εἶχε θυγατέρα« καὶ Η. 98.

Ἀπάρχω, Μ. ξω. (ἄρχω) Ἄρχω· ἡ ἰδιαιτέρως, ἐξουσιάζω, δεσπόζω, »ἐνθα Τεῦκρος ἄπαρχει ὁ Τελαμωνιάδας.« Πινδ. Νέμ. Δ. 76. 2) Ἀρχίζω πρῶτος, κάμω ἀρχὴν νὰ ψάλλω ἢ νὰ παίζω »ὕμμι ἀπάρξει Σαπφώ.« Ἀνακλ. Ἀδέσπ. 5. 21. Εἶμαι πρῶτος, ἄρχηγὸς τοῦ χοροῦ. Διονύσ. Ἁλικ. »τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρχηστῶν.« Ζήτ. καὶ, Ἀπάρχομαι. Πρβλ. καὶ Ἄπαρχος.

Ἅπας, ἅπασα, ἅπαν· ὅλον ὁμοῦ, ὁλόκληρος· (ἐκ τοῦ, πᾶς, καὶ ἀθροιστικοῦ, ἅμα, πᾶς). Ἐπιτατκ. πᾶς, ἀπὸ Ὁμήρου καὶ ἑξῆς ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἐλέγετο δὲ ἀντὶ τούτου καὶ, ἅμα πᾶς· νὲν ἅπασι, καὶ, εἰς ἅπαντας διόλου, καθόλου. Valk. Εὐρπ. Φοίν. 622. καὶ μετ' Ἐπαίνετον πάργυρος ἅπας.« Ὀδσ. Δ, 616. Ο, 116. διόλου ἀργυροῦς, ἐκ καθαροῦ καὶ ἀμιγοῦς ἀργύρου· »ἡ ἑναντία ἅπασα ὁδός«, ἢ ἐκ διαμέτρου ἑναντία, ἡ διόλου ἑναντία. Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ μετ' ἀρθρου. Ἡρόδ. Γ, 64. »ἀποκλαύσας δὲ καὶ περιμετκήσας τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ ἀναῤῥώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον« καὶ Η. 153. »πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός.« Ἡ μετ' ἀρθρου ὁμως αὐτὴ σύνταξις εἶναι καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐνίοτε ἐν χρήσει. Δυκοῦργ. 12, 5. Πλάτ. »εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν« αὐτί, τοῦ, ἐσχάτην, μεγίστην. Οἱ Ἀττκ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καὶ τὸ, πᾶς, εἰς τὴν σημσ. ἕκαστος, καθένας· (unusquisque) Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 108. Β. (Ἀρσ. υ—, Θηλ. υ—υ Οἰδ. υυ Ὅμ. ἀλλ' οἱ Ἀττκ. υ— Δράκ. σ. 24. 29. 85. Ἀνέκδ. Βέκ. 1. σ. 416. Reg. prosod. b. Herm. de emend. Gr. Gramm. rat. σ. 439. Buttm. ausfr. Gr. Gramm. σ. 254. Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχαρν. 998. Meineke Μένανδρ. σ. 51. Ahlw. Πινδ. Ὀλ. Β. 81. Ἰδὲ καὶ Θεόδ. Β. 13. »τὸ ὅπας περίβολος« 45, 79. Γ, 36. »τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους« 91. 104. κ. τ. λ. Δ, 22. 68. »νομίσαντες τοὺς ἅπαντας σφᾶς Μεγαρέας προδεδωκέναι« Ε, 8, 83. κ. τ. λ. Ζ, 42, 65. Ζ, 58. Η, 52. »πάσας πόλεις« κ. τ. λ. ὁ δὲ Σοφ. Οἰδ. Κ. 783. ἐπὶ κακοῦ »ἀνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λίγειαι« καὶ 976. ἴδε καὶ Πᾶς.

Ἀπασβολόω, ῶ· (ἄσβόλη) Ἐπιτκ. τοῦ Ἀσβολόω· μεταβάλλω τι διόλου εἰς ἄσβολον, καπνιὰν, διαλύω. Διοσκορ. Ε'. 87.

Ἀπασκαίρω = ἀπασπαίρω, ὅπερ ἴδε.

Ἀπασκαρίζω. Μ. ἰσω. σπαράττω, κινοῦμαι μὲ σπασμούς, μὲ πηδήματα, ὡς ὁ ἰχθὺς εἰς τὴν ξηράν, δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὰ γέλια· ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ξεσκαρίζω. Σουΐδ. ἐξ Ἀριστοφ. »ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαιά· καὶ, »Ἀπασκαρίσω σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον, ἐκ Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, διασκευμένως γελᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀποσκαρίζειν, σπαίρειν.

Ἀπασπαίρω. Ἐπιτατκ. τοῦ Ἀσπαίρω· σπαρταρῶ μενος φεύγω· κινοῦμαι μὲ σπασμούς, καθὼς δηλ. τὸ ψάρι εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ ἐβάλλωσεν εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. Ἰων. 1207.

Ἀπαστί. = Ἀγελαστί· ἐκ τοῦ, Ἄπαστος.

Ἀπαστία, ας, ἡ· = Ἀγελαστία. Ἀριστοφ. ἡ κατάστασις τοῦ νηστικοῦ· ἔλλειψις, ἡ στέρησις τροφῆς.

Ἄπαστος, ον, (πάομαι) = Ἄγελαστος· ἠρεμικός, ὁποιος δὲν ἔφαγεν ἀκόμη τίποτε. Ὅμηρ. μετὰ τῆς γενκ. »ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος μὴ φαγὼν μηδὲ πιών. Ὀδσ. Δ, 788. Ἴδε καὶ Δήμητρ. 200. ἀλλὰ καὶ ἄνευ γενκ. Ἰλιάδ. Τ, 347. »οὐδ' ἄκμητος καὶ ἄπαστος.«

* **Ἀπαστοσύνη** = Ἀπαστία, Ἀγελαστία.

Ἀπαστράπτω. Μ. ψω. ἐκβάλλω, ἐκδίδω ἀστραπὴν, φῶς, λάμψιν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καθόλου δὲ = Ἀπολάμπω, ἀκτινοβολῶ, παρὰ Λουκιαν. »αὐγὴν ἀπαστράπτειν« ἐκβάλλειν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του λαμπρὰν ἀστραπὴν, ἢ φῶς· οὕτω δὲ καὶ »κάλλος, φλόγα ἀπαστράπτειν« παρ' Ἀράτ. 480. »βορῆος ἀποστράψαντος· πρέπει νὰ ἦναι Ἐπιστρέψαντος, ἢ Ἀποστρέψαντος.

Ἀπασχολέω, ῶ, Μ. ήσω. κρατῶ, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του διά τινος ἄλλης ἐνασχολήσεως· καθόλου = ἐμποδίζω. Ἡρωδιαν. Τ. ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τὴν συνεχεῖς τῶν φυτῶν. Πρβλ. καὶ Ἀποδιατρίβω.

Ἀπασχολέομαι, οῦμαι, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι, δὲν εἶμαι ἀργός, δὲν ἔχω καιρόν.

Ἀπασχολία, ας, ἡ· ἐμπόδισις ἔς τινος ἔργου, ἢ τό περί τι καταγίνεσθαι, ἐνασχόλησις. Στράβ. ς'. σ. 440. Κορ.

Ἀπαταγί, Ἐπίρ. (πάταγος) χωρὶς κρότον, τύπον· χωρὶς ταραχὴν καὶ θόρυβον.

Ἀπαυτάω, ῶ. Μ. ήσω. κυρίως, γέρω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν ὁρθὸν δρόμον, (ἀπὸ τοῦ πάτου ἐπίτ. γω) ἐκκλίνω (ἐξκλίνω) τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον, γέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου. Καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ Γελῶ, πλανῶ τινα, φενακίζω, ἀλεάζω. Ὀδ. Ρ. »οὐκ ἂν ἐγώγε ἄλλα εἴποιμι, οὐδ' ἀπατήσαι.« Ξενοφ. Ἱππικ. Α'. 6. 2) ὡς καὶ τὸ Λατιν. fallere tempus γελῶ τὸν καιρόν μου (ὡς λέγομεν εἰς ὡὰ τὸ προσπάσω, καὶ γελάσω τὸ ψωμάκι μου) Διατρεβάζω, περνῶ τὸν καιρὸν, εὐφραίνομαι, (γλεντίζω) οὕτως ὅτι καὶ τό, Ἀπατῶ, καὶ Ἀπάτημα, Κάμνω τι εἰς διατροφὴν τοῦ καιροῦ, εἰ ἡδονήν (γλεντίζω) εἰς διαφυχήν. Amusement. Παθτκ. »ἀπατᾶσθαι ὡς — εἰ ἀπάτης εἰνοῦμαι εἰς πρᾶξιν τινα, Heind. Πλάτ. Πρωτ. σ. 323. Α. 3) Παρὰ τοῖς μεταγενθ. ἀπατοῦμαι, πλανῶμαι, γελῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, ἐσφαλμένως νομίζω. Ἰλιάδ. Λίθπ. Α'. Γ'. Κηρ. Ἰδὲ καὶ Θεόκ. Γ, 38. καὶ Ε, 40. καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 594. Τραχ. 500. Αἰ. 807 »ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένην« ἐκτάλαβα, ὅτι ἠπατήθην ὑπ' αὐτοῦ. Φιλκτ. 928, 949. καὶ Ἠλκτρ. 170. »τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατωμένοις;« φαίνεται ὅτι ὁ Σοφοκλ. ἐντεῦθεν λαμβάνει τὸ ἀπατώμενον μέσως ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν, εἶδος ἀγγελίας δὲν μοὶ ἔρχεται, ἀπάτην ἔχουσα δηλ. ψευδές· ποία ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγγελίας ἀπατᾷ ἐμοί; ἢλθον καὶ μοὶ ἔρχονται δὲν μὲ ἀπατοῦν, δὲν μὲ γελοῦν, δὲν εἶναι ψευδεῖς; ἔτσι ὁ Σχολ. Δημήτριος ὁ Τρίκλινος λέγει. »Οὐχ' ἡ ἀγγελία ἠπάτηκε, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ἠλέκτρα, εἰς οὐν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ἀπατώμενον λέγει; καὶ φαμεν, ὅτι ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὸ ποιοῦν· ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν· ἄλλως τε δὲν ἀπατᾶται ἢ ἐμοὶ εἶπεν, πρὸς τὸ ΤΙ εἰρῆκεν· ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὑπὸ (γρ. ὥσπερ ἀπατ.) ἐστὶ πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ σοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψεύδει μηνύεσθαι.« Ταῦτα ἐκταικτικώτερον περὶ τοῦ πράγματ. τούτου ὡς μὴ παρατηρηθέντος ἀκόμη ἀπὸ κανένα τῶν γνωστῶν μας Λεξικῶν.

Ἀπάτερθε, καὶ **Ἀπάτερθεν**. Ἐπίρ. (χω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρισμένα, ξεχωρισμένα, χωριστά, μόνος. Ἰλ. Β. 587. (Ἄτερ, Ἀπό). Ζήτ. ἐν τῷ Ὀδυσ. 2) ὡς πρόθ. μετὰ γενικ. = μακρὰν ἀπό, ἀπομεμακρυσμένος ἀπό. Ἡρόδ. Ε. 445. ναὶ πάτερθεν ὁμίλου μακρὰν ἀπὸ τοῦ πλήθους.

Ἀπατεύω. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπατέω. Σέξτ. ἐμπ. 9, 193.

*Ἀπατέω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἀνθρώπους, ψεύστης. Ξενοφ. Παιδ. Α'. 6. 19.

Ἀπάτη, ης, ἡ· γέλασμα, ἀποπλάνησις ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ. Ἰλ. Δ. 168. πτῆς δ' ἀπάτης κοτέωνται· ἦσαν, ἕνεκα ἐμοῦ τῆς πλάνης. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ· ὡς ἐν Ὀδυσ. Ν, 294. ἐν δὲ τῇ Ἀθηνᾶ γνωρίζουσα, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς οὔτ' ὄψ ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον, αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι σόον πολυκερδέα νωμῶν· εἶπε πρὸς αὐτὸν ἠσχέτως, ποικιλομήτα, δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ ἔμελλες, οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάων, μύθων τε κλοπίων· ὡς καὶ ἡ συνήθεια λαμβάνει τὰ τοιαῦτα, διαβολεμένος, διαβολιά, τετραπέρατος, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. Παρὰ τοῖς Μετγστ. καὶ μάγαθὴ ἀπάτη παισαργίᾳ, στρατήγημα, δι' οὗ ὠφελεῖται ὁ χρώμενος αὐτῇ· μὴ ζημιῶν οὐδὲ βλάπτων τινα· ἢ ἐν καιρῷ καὶ οὐκ ἐπιβλαβής, δι' ἧς ματιοῦμεν τὰ κακὰ τῶν ἄλλων σχέδια· οἷον ὠδολόμητις δ' ἀπάτων Ζηνὸς τίς ἀνὴρ δυνατὸς ἐλύξειν; σχεδὸν = τῷ, ποῖος θνητὸς δύναται νὰ ἐκφύγῃ τὰς σκοτεινὰς καὶ κεκρυμμένας τοῦ Διὸς (βουλὰς) ἀποφάσεις; ἡ Ἀπάτην παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 224. προσοπεποιημένη. Θαρτ. Ἐ, 49. 2) ἐ Ξενοφ. Ἀπομν. Β. 6. 9. μεταχειρίζεται τὸ, ἀπάτην, ὁμιλῶν διὰ τὰ βρύχια δι' ὧν πιάνομεν τὰ πουλία. Διασκέδασις τοῦ καιροῦ (ἐγλεντζές) ἀναψυχὴ δι' ἡδονῆς, τέρψις, σωματικὰ θελγητρα, ἡδυπάθεια, (υυ–) — Σοφολ. Ἀντγ. 617. καὶ 630. Φιλοκτ. 1135. 1228. Θεόδ. Α. 34. 55. 82. Δ. 86. Ζ. 74. Πλτχ. Παρλ. Β. 472. (.. Ρσκ. Ἠθ. Στ. 628. 1. »πᾶν πάθος ἔοικεν ἀπάτῃ κλεπτομένοις εἶναι.«

Ἀπατήλεος, ον, (ἀπάτη, ὡς ἐκ τοῦ νόσος, νοσηλεος) ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄλλους· ναὶ πατήλιε εἰδώλε. Ὀδυσ. Ξ, 288. ὅστις ἐξεύρει πολλὰς διαβολὰς, πανουργίας, ὁ πανοῦργος, δόλερος, πλάνος, ψεύστης· ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾷν· ἡλατήλεια βάζων. Αὐτθ. 127 καὶ 157. Παρὰ δὲ τοῖς μετγστ. = θελκτικὸς, εὐάρεστος, ἡδονικός. Ὀππν. Κυνγ. Β'. 324. = Ἀπάτη καὶ Ἀπάτημα.

*Ἀπατηλός, ἡ, ὀν· = τῷ προηγμ. »Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητον ἔπος), ὃ,τειεν τεφαλῇ κατανεύσω.« Ἰλ. Α, 526. Πλχ. Παραλ. Γ. 851. 4. Ρσκ. ναπατηλὰ καὶ ὑποπτεύει. — Δολερός, ψεύστης, πλάνος.

*Ἀπάτημα, τος, τό· = Ἀπάτη· Μελέαγρ. 112.

*Ἀπατήμων, ον, γενικ. ονος, = ἀπατήλιος· ποιητ.

Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνὴρ) ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄνδρας· ὁ ἀπατῶν ἄνδρα· ὅστις γελᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως, ἡ· = Ἀπάτη. (α)

Ἀπατητικός, κὴ, κὸν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾷν, ὅστις ἀπατᾷ εὐκολα, ἡ ἐκεῖνος ὁποὺ μᾶς ἡδύνει, μᾶς θέλγει εὐκολα, θελκτικὸς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ θέλγειν, ἢ ἡδύνειν, μεθ' οὗ ἀπερνοῦμεν εὐκολ τὸν καιρόν μας.

Ἀπάτητος, ον, (πατέω) ὅποιος δὲν ἐπατήθη, δὲν περιπατήσε τις ἀπάνωτου, ἢ ἐφ' ὃν δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατήσῃ τις, ἅγιος, ἱερός· 2) ἀκατάπατητος, ὅστις δὲν κατεπατήθη, δὲν ἐλωτσήθη, ἀκλώτσητος, ἄθικτος, ἀπείρακτος, ἀνέγκιχτος, μὴ μεταχειρισμένος, μὴ πεπαλαιωμένος, καινούριος, νέος. Ἐπιγρ. (α).

Ἀπατρμάζω· Μ, τιμάσω· ἀτιμάζω· ὑβρίζω, καταφρονῶ· Νεώτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, Ἀπατιμάω, ἀπαντώμενος τ' πρῶτον παρ' Λίσχ. Εὐμν. 95. »ἐγὼ γ' ὑφ' ὑμῶν ὡδ' ἀπητιμασμένην.«

*Ἀπατιμάω, Μ. ήσω· Ἐπιτά. Ἀτιμάω· Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. (καίμνω ῥεῖξῆλε) Ἰλδ. Ν, 113. »οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα.«

Ἀπατμίζω· Μ. ίσω· (ἀτμίζω) μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν· ἐξατμίζω.

*Ἀπατουρεών, ῶνος, ὁ· Παρὰ τοῖς Ἰωνικοῖς ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἔτους = τῷ Πυανεψιῶνι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπατούρια, ων, τὸ· ἑορτὴ δημόσιος ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἐωρτάζετο τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, καὶ καθ' ἣν κατέγραφον οἱ πολῖται καὶ τὰ τέκνατων εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. Ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ Κόδρου τῆς γενομένης πρὸς τοὺς Δωριεῖς, ἀπὸ ἀνάγκης ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Βαθύλον δὲ ἐωρτάζετο ἀπὸ ἄλλας τὰς Ἰωνικὰς φυλὰς, πλὴν τῶν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Ἡρόδ. Α. 47. Ἀριστφ. Ἀχρ. 146.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ· (πατὴρ) ὁ μὴ ἔχων πατέρα, χωρὶς πατέρα, ὅστις ἐχασε τὸν πατέρα του, ἔμεινεν ὀρφανός. Σοφολ. Τρχν. 30. »ταύτας ἐρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάπορας τ' ἀλωμένας.« 2) ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς γεννηθείς, ὅστις δὲν εἶδε τὸν πατέρα του, διότι ἀπέθανε πρὶν αὐτὸς νὰ γεννηθῇ, (Λατν. posthumus). Ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκεκληρωμένος, ἀποβεβλημένος, διωγμένος, ἐκείνος τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας του τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ πατρικόν του σπίτι, δὲν τὸν θέλει πλέον ὡς υἱόν του, δὲν θέλει νὰ τὸν ἐξεύρῃ. Πλάτ, Νομ. 11. σ. 929. Α, ἡ 3) ἐκείνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται, εἶναι ἄδηλος. = σκότιος, Λτν. spurius. Μετὰ τῆς γεν. »Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κ' ἀπάτωρ ἐμοῦ, κακῶν κάκιστε, σὰς δὲ ξυλλαβὼν ἀρᾶς.« Σοφολ. Οἰδ. Ρ. 1383. τὸν ὁποῖον δὲν θέλω πλέον νὰ ἔχω υἱόν μου, ὅστις εἶναι ἀνάξιος νὰ ἦναι υἱός μου· τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως δὲν ἐγέννησα ἐγώ· 4) μὴν ἔχων πατρὸς φρονήματα καὶ γνώμην, ἀστοργος, ἀφιλόστοργος. (α) ὁ δὲ Θεόκρ. Σῦρ. 15. »Κλωπὸς πάτωρ, ἀπάτωρ ἔχει.

Ἀπαυλίνω· Μ. γνῶ· καταξηραίνω· Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 65.

Ἀπαυλίζω· Μ. άσω· ἀστράπτω, λάμπω, ἐκβάλλω λάμψιν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου, Ἡλιόδ. Γ. σ. 134. = ἀπαστράπτω· ὄθεν

*Ἀπαυλάομαι, βλέπω μακράν, μακρόθεν· Καλλμχ.

Ἀπαύγασμα, τος, τό· λάμψις, αὔγασμα, ἀνταύγασις.

Ἀπαυγασμός, οῦ, τὸ· τὸ ἀπαστράπτειν, ῥίπτειν λάμψιν, λάμψις. Πλούταρχ. Ἠθκ. 5. 311. 2. »τῆς προκοπῆς ἀπαυγασμοῖα σημεῖα, δι' ὧν ἀναλάμπουσιν, ἀναφαίνονται, μᾶς γίνονται φανεραί, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ποίας προόδους ἐκάμαμεν, πόσον ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὴν ἀρετήν.

Ἀπαυγή, ῆς· ἡ· = Ἀπαύγασμα.

Ἀπαυδάω, ῶ· Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐμποδίζω διὰ λόγου, ἀπαγορεύω (τινά τινος) ὡς τὸ Λατν. interdicere re καί (τινὰ ποιεῖν τι) Σοφ. Αἴαξ· 741. »τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεύκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔξω παρῆκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.« Φιλκτ. 1293. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' . . ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦτ' σύμπαντος στρατοῦ καὶ Οἰδπ. Τύρ. 236. »τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, γῆς τῆς δε . . μήτε εἰσδέχεσθαι, μή τε προσφωνεῖν τινα· κἀμοὶ νὰ μὴ τύχῃ καὶ δεχθῇ τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς ταύτην τὴν γῆν· 2) ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι. Ἀνθολγ. 3) παραχωρῶ τι, ἐγκαταλείπω, παραιτοῦμαι, τὸ παραιτῶ, (τινί) Ἰάκβ. ἐπιγρ. ἀδέσπ. 47. ὅθεν ἀποκάμνω· »πόνοις ἀπαυδᾶναι τὸ νὰ ἀποκάμνῃ τις ἀπὸ τοὺς κόπους. Πλτχ. Παράλ. Ε. 306. 1. Ἠθ. 5. 29. 718. 4. καὶ Η. 210. 11. Ρσκ. Θεόκρ. ΚΒ. 129. καὶ μετ' αἰτκ. πνεῖκος ἀπαυδ.« = Ἀπαγορεύω. Λουκιαν. »ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς· δηλ. ἀπόκαμε ἀπὸ τὴν πεῖναν, ἔτι δὲ 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, γίνομαι ἄφωνος, ἐκ τοῦ Αὐδάω. Λουκιαν. Φιλόπτ. 18.

Ἀπαυθαδέω, ῶ· = Ἀπαυθαδίζομαι.

*Ἀπαυθάδημα, τὸ (αὐθαδέω) τραγικὸν ὕψος καὶ Δίων. Κάσ. Δόγ. 18. »τραγικοῦ ἀπαυθαδήματος καὶ ἀξιώματος.« (υ– – –υ).

Ἀπαυθαδιάζομαι· Μ. σομαι· αὐθαδιάζω, πράττω, ποιῶ τι ἐξ, ἢ μὲ αὐθάδειαν, ἢ ὁμιλῶ· (ἀπὸ, αὐθαδία). = τῷ ἑπομ. Πλτχ. Ἠθκ. Θ. 70. 4. Ρσκ.

*Ἀπαυθαδίζομαι· Ἀποθκ. Μετ. μετ' αὐθαδείας, ἀλαζονείας, βιαίως, κατὰ τὸ δοκοῦν ὁμιλῶ ἢ πράττω, τολμηρότι καὶ αὐθάδες λέγω ἢ πράττω, τολμῶ τι, λαμβάνω τόλμην καὶ ρίψοκινδυνεύω εἰς τίποτε. Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 11. Πλτχ. Ἠθκ. Ζ. 25. »οὐκ ἔδει πρὸς φιλόσοφον δόξητε καὶ δυνάμει πρῶτον οὕτως ἀπαυθαδίσασθαι (νὰ τῷ ἀντείπωμεν, νὰ τῷ ἐναντιωθῶμεν μὲ τόσην αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν) περὶ πραγματος ἀδήλου.« Η. 797.

Ἀπαυθημερίζω· Μ. ίσω· ιῶ· ἐπάνειμι, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· Ξεν. Ἀναβ. Ε'. β'. 1. »ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα· ὑπῆγεν καὶ ἐπιστρέφειν τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ, ὡς καὶ τὸ Αὐθημερίζω· νέκ Πίστης εἰς Αἰγιναν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 2. εἰς μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Πίσαν εἰς τὴν Αἴγιναν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Η'. 2) ποιῶτ ἡμῖν Ἰδίαν ἀκόμη ἡμέραν.

Ἀπαύλια, ων, τὰ· (αὐλὴ) τὸ μακράν, ἢ μόνος, ξεχωριστὰ κοιμᾶσθαι. Λέγεται ἡ νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀμβρὸς εὑρισκόμενος εἰς τοῦ πενθεροῦ τὸ ὀστήγιον πρὸ τοῦ γάμου κοιμᾶται μόνος του, ἢ καθ' ἣν ἡ νύμφη κοιμᾶται ἔξω τοῦ πατρικοῦ της οἴκου. Ἄλλοι γράφουσιν Ἐπαύλια, ἐπειδὴ τότε ἡ νύμφη κοιμᾶται εἰς τὸν γαμβρόν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλὴν, ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στεπαστὴν· ἡ Ἐπαυλίζουσι τῷ ἀνδρίῳ. Πολυδ. Γ. 39. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Ἀπαυλίζομαι· Μ, σομαι· Μέσ. μετὰ Παθτ. Ἀορίστου· κοιμοῦμαι, ἢ κατοικῶ μακράν, μόνος, ξεχωριστὰ ἀπὸ ἄλλον· Διονύσ. Ἅλικ. ἀπαυλίζομαι τῆς πόλεως· δηλ. κοιμοῦμαι ἔξω, μακρὰν τῆς πόλεως.

Ἀπαυλιστήριος, ία, ιον· πᾶν τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ Ἀπαύλια· πᾶν ὅ,τι ἐχαρίζετο τὴν ἡμέραν τῶν Ἀπαυλίων· ὡς, ἀπαυλιστήρια χλανίς. Πολυδ.

Ἀπαυλος, ον, (αὐλὴ) = Ἀποκοιτος. Ἔξω, μακρὰν τοῦ σταυροπέδου, τοῦ οἴκου, τοῦ σταύλου,

Ἀπαυλόσυνος, ον· ὁ ὢν μακρὰν τῆς αὐλῆς, ποιητ. = τῷ προηγμ. Ἀναλ. 2. σ. 192.

Ἀπαύξησις, εως, ἡ· (αὐξέω) ὀλιγόστευσις, μείωσις τῆς αὐξήσεως, ξέπασμα. Λογγ. Ζ. 5.

Ἀπαυράω, καὶ εω· Ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ἀποστερῶ. Ὁ ἐνεστ. δὲν εὑρίσκεται πουθενὰ ἐν χρήσει· καθ' ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἀρχαιότητος δὲν εὑρίσκονται ἐν χρήσει εἰμὴ τὰ τρία ἐνικὰ τοῦ Παρατ. πρόσωπα εἰς σημασίαν Ἀορίστου, ὡς, ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα διότι τὸ, ἀπηύρατο εἶναι ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ὅμ. Ὀδσ. Δ, 646.) τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος πάντοτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσ. μὲ δύο αἰτιατ. τὴν τοῦ προσπ. καὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράγματος. Ἰλιδ. Π, 828. »ὡς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμοι υἱὸν Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα· καὶ Ο, 460. ὅπου βλέπει τις ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν τὸ, ἐξεῖλετο καὶ τό, ἀπηύρα· »καὶ ἐν ἔπαυσε μάχην . . εἰμὶν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξεῖλετο θυμόν· ἀλλ' οὐ λῆϊε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς . . Τεύκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα τοὐλάχιστον δὲν πειράζει νὰ τὸ λάβωμεν τῆς αὐτῆς συντάξεως· οὔτω καὶ »ψυχὴν, ἣτορ ἀπηύρα τινὸς εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἡ ἔοτι. τοῦ προσωπ. Ἰλιδ. Ρ, 236. »Νήπιοι! ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα« καὶ Ὀδσ. Γ, 192. »πόντος δὲ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα κείνῃς δὲν τοῦ ἐπιγίγη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀὰν τοῦ ἔψαγεν ἡ θάλασσα κάνένα. Εἰς χωρία ὡς τὸ ἐν Ἰλιδ. Τ, 89. »σ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων« λαμβάνεται ἡ γενικ. συνάμει τῆς προθέσεως, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησαν καὶ νεώτεροι. Ἀπολλ. Ἀργν. Δ'. 344. ὁ Αὐ. Δ. 916. »οἱ ὀστον ἀπηύρων«. Αἰσχ. Πέρτ. 940. (945) »Ἰάονα γὰρ ἀπηύρα, Ἰάονα ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκὴς«. — Μὲ τοὺς ἀνωτέρω σχηματισμοὺς συμφωνοῦν καὶ οἱ κατωτέρω Ὁμηρικοὶ ὄντες καὶ αὐτοὶ, καὶ διὰ ἰδιαιτέρας τροπῆς τῶν φωνηέντων γενόμενοι τύποι, ἀπούρας καὶ ἀπουρέμενος, ταυτιζόμενοι μὲ τοὺς πρότερον κατά τε παραγωγὴν καὶ σημασίαν, καὶ σύνταξιν· Ὀδσ. Ν, 270. »λάθον δὲ ἑ θυμὸν ἀπούρας« καὶ Ἰλιδ. Ι, 107. »ὅτε Βρισηΐδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἕβης ἀλισίηδεν ἀπουρας« καὶ Φ, 296. Σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ἀψ ἐπὶ νῆας ἰμεν« καὶ Α, 356. 2) Μὲ Ὁμηρον ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἐξῆς λαμβάνεται ἡ λέξις εἰς τὴν σημασίαν, τοῦ, μετέχω, ἐπολαμβάνω, ἔχω κέρδος, ἢ ζημίαν ἀπὸ κτλ. πρᾶγμα· »Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα. Πολλάκις παιδεύεται ὁλόκληρος ἡ πόλις δι' ἕνα κακὸν πολίτην· Ἡσιόδ. Ἐρ. 240. ὅπου αἱ κοιναὶ ἐκδόσεις ἐπαυρεῖ, ἔχουσι· »αὐτὰ τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα«. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1034. »ἀπήλαυσεν, ἔλαβεν ἕνεκεν τούτου τὸν θάνατον ἀπὸ τὰ τέκνα της. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἱπποκρ. λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἐκ τινος· ἀλλ' ἐν τῷ »Ἀπὸ τῆς κοιλίης τὸ ποτὸν εἰς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Διαμερίζεται, διαδίδεται· (μοιράζεται). Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπαυρᾶν· καὶ Αἰσχύλ. Προμηθ. 28. »Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου«· Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς γενικ. ἀλλὰ ταῦτα τὰ χωρία ἢ τοι ἐσφαλμ. εἶναι καὶ πρέπει νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπαυράω, τὸ ἐπαυρεῖν, ἢ ἡ χρῆσις καὶ ἡ συνήθεια τῆς γλώσσης συνέχει καὶ ἐτούτιστε τῷ ὄντι κατὰ τὴν σημασ. τὰς κατὰ τὴν φωνὴν μόνον συγγενεῖς καὶ ὁμοίας λέξεις. Ἴδε, Ἐπαυρεῖν. (Ὡς ῥίζαν λαμβάνουσιν οἱ μὲν τὸ, αἱρέω, οἱ δὲ τὸ, εὑρεῖν, εὑρίσκειν· διότι τὸ ἁπλοῦν αὖρω φαίνεται ὅτι δὲν μετεχειρίσθη ποτέ.)

Ἀπαυρίσκω, καὶ – σκομαι = Ἀπολαμβάνω. Ζήτ. ἐν τῷ αὐωτέρῳ Λοιδ. 2. — Ἄμβρ.

Ἀπαυστὶ, Ἐπίρ. ἀδιαπάυστα. Δίων Κ. ἐκ τοῦ

Ἀπαυστος, ον· (παύομαι) ὁ μὴ παύων· καὶ παθ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ παύσῃ, νὰ καθησυχάσῃ, νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, ἢ νὰ σταματήσῃ τις· ὁ μὴ παυόμενος· ὡς, »ἀπαυστος γλῶσσα, ἄπαυστον ἄῤῥος, ἄπαυστος ἄτη«. Σοφοκλ. Αἴ. 1187. Θεόδ. Πλτχ.

Ἀπαυτίκα, Ἐπίρ. Ἐπιτηδ. Αὐτίκα, παρευθὺς, ἐν τῷ ἄμα.

Ἀπαυτομαΐζω, Μ. ἴσως ἰῶ· κάμνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐξελευσίως προσφέρω· ὡς τὸ αὐτομαΐζω· καὶ Φιλιν· »πόαν ἀπαυτομαΐζειν« αὐτὸ τοῦ, ἐκ ταὐτομάτου, ἄνευ ἐνεργείας ἢ ἐπιμελείας τινὸς, φέρειν, βλαστάνειν· »πόαν καὶ χιλὸν ἀπαυτ.« Ἡλιόδ. Πλτχ. Ἠθ. Η. 862. 2. Ῥτκ.

Ἀπαυτομελέω, ῶ· φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος τόπου, ἢ ἀπό τινα κίνδυνον, καὶ ἀπηγαίνω ἄλλοῦ· ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ τινες ἀφήνουσι τὰς τάξεις των, καὶ ἀπηγαίνουν μὲ τοὺς ἐχθρούς· Θεόδ Ζ. 75.

*Ἀπαυτοσχεδιάζω, Ἐκ τοῦ προχείρου πράττω· (Γαλλ. improviser) Στρώβ. Ἰδ. σ. 63. ἔκδ. Κορ. ἐκ διορθώσεως τοῦ αὐτοῦ, περὶ τῆς ὑπ. Ζήτ. Μέρ. Δ. σελ. 304.

Ἀπαυχενίζω, Μ. ἴσως ἰῶ· (αὐχενίζω) τσακίζω, συντρίβω, κατακομματιάζω· τὸν λαιμὸν, ἢ τὸν τράχηλον· (τζακίζω τὸν σβέρκον), παρὰ Φιλοστρ. »Ἀπαυχενίζει ταῦρον«· Θηλδ. τὸν καταδαμάζει τραβῶντας τὸν λαιμόν του καὶ γυρίζων τὴν κεφαλήν του βιαίως εἰς τὰ ὀπίσω· 2) ἐναντιόνομαι συνατὰ κατά τινος, καθὼς θηλ. ὁ ταῦρος μὴ ὑποφέρων νὰ ἔχῃ τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμόν του τὸν τεινάζει καὶ τὸν ἀπορρίπτει. Φίλων· Ἀπορῥίπτω μὲ βίαν τὸν ζυγόν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἐσήκωσαν κεφάλι = ἐπαναστάτησαν, ἀπέῤῥιψαν τὸν ζυγόν.

Ἀπαφάω, ἄχρηστος Ἔυστ. ἐξοῦ δανείζεται τὸ, Ἀπαφίσκω, τὸν μέλ. ἀπαφήσω· Ἴδε τὸ ἀκόλ.

*Ἀπαφίσκω, Μ. ἀπαφήτω, Ἀορ. ἤπαφον, ἤπαφων. Ὁμ. Ὀδσ. Ψ, 216. »αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐρέγει, μή τις μὲ βροτῶν ἀπάφοι· ἐπέεσσιν· Ἓν συνών. μάλιστα, ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον, ἀπαφίσκει, καὶ ἤπαφε, καὶ τὸν εὐκτ. ἀόρ. ἀπάφοιτο, εἰς σημσ. ἐνεργτ. ἐν Ὀδσ. μόνον = ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (χειδεύω, κελαεύω, διότι πολλοὶ θέλουν, ὅτι παράγ. ἀπὸ τοῦ, ἄπτω, ἀφή, palpare, Ἰδ. Ἀπαταω.)

*Ἀπάφητος, ἡ Ἀπαφητός, ἡ, ὁν (ἀπαφάω), δυνάμενος νὰ ἀπατηθῇ, τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσι νὰ ἀπατήσῃ.

Ἀπαφρίζω· Μ. ἴσως ἐξαφρίζω, παίρνω τὸν ἀφρὸν· καὶ μετφρ. καταπραΰνω θυμὸν, ἀπελάς κ. τ. τ.

Ἀπάφω· = Ἀπατάω· ἄχρ. ἐξοῦ τὸ, ἤπαφον.

*Ἀπαχὴς, ἐς, (πάχος) μὴ χονδρὸς, μὴ παχὺς = Ἀπαχης. Εὔστθ.

*Ἀπαχθόμαι· = Ἀπεχθάνομαι, Θεόδ. Β. 63. »ἀπήχθεσθαι.

Ἀπαχλοάω, ῶ· (ἀχλὺς) σκοτίζω διόλου διὰ τῆς κατιχειᾶς, σχλύος, καὶ = τῷ ἑπομ. Πρβλ. καὶ Ἀπαμαλδύνω, Ἀπαμαυρόω.

Ἀπαχλύω· Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 76. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸ σκότος, ξεσκοτίζω, φωτίζω. (ω υ – –)

Ἄπαχος, ε', ῆ· ὁ μὴ ἔχων πάχος = ἀπαχής. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 43.

Ἀπαχρεόω, ῶ· κάμνω τι ἄχρειον, ἀνωφελές, ἄχρηστον διόλου. Εὐστθ. Παθτκ. γίνομαι ἄχρηστος, εὐγαίνω ἀπὸ τὴν χρῆσιν.

Ἀπέγγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπὸ τῶν ἐγγόνων κατάγομένος = Ἀπόγονος.

Ἀπεγγυαλίζω· Μ. ἴσως ἰῶ· (ἐγγυαλίζω) = Ἀποκαθιστῶ· Ἡσύχ. ἐπιστρέφω ὀπίσω ἕνα πρᾶγμα, ἐγχειρίζω.

Ἀπεγνωκότως, Ἐπίρ. (ἀπεγνωκὼς) μὲ ἀπελπισίαν, ἀπελπισμένα, ὡσὰν ἀπελπισμένος.

Ἀπεδανός, ὀν, = Ἠπεδανός· ἀσθενὴς, ζαΐφης.

Ἀπεδέω· = Ἀπέδω, ἀποτρώγω.

Ἀπεδίω· Μ. ἴσως (ἀπεδὰς) ἰσάζω, κάμνω ἴσιον ὡς πεδίον, ἐξομαλίζω· χειροῦργ. Παλ. σ. 118.

Ἀπέδιλος, ον, (α, πέδιλον, πεδίλω) Καλλίμ. Δήμ. 125. χωρὶς πέδιλα, ξεπόλυτος.

*Ἀπεδίλωτος, ον (πεδίλω) = τῷ προηγμ. (ι)

*Ἄπεδος, ον, (πέδον, καὶ τὰ ἑπτκ. α) λίαν ἴσιος, ὁμαλός· Ἡρόδ. Δ'. 62. »τερψιν. ἀπέδονα· ἢ ἰσιάδα, πεδιάδα· καὶ Αἰλιαν. »χωρία ἄπεδα· ἔχοντα μεγάλον κάμπον. Θεόδ. Ζ. 78. Ἡρόδ. Α. 110. = Λτνστ. planus, campestris.

*Ἀπέδω, Μ. ἀπέδομαι, (ἔδω, Ανμλ.) ἀποτρώγω, ἀποδαγκώνω.

*Ἀπείπε, ποιητ. = ἀπεῖπα, ἐκ τοῦ, ἀπειπεῖν, Ἰλιδ. Ὁμρ. Ι, 431. »ἡμᾶλα γὰρ ἐρατεινὼ ἀπείπεν«.

*Ἀπέεργε, γ'. ἐνε. προπ. τοῦ ἐνεργτ. Παρετ. ἐκ τοῦ, Ἀπείργω, Ἰλιδ. Ω, 237. »οἱ δὲ Τρῶες μὲν ἄπαντες αἰδοῦσης ἀπέεργον«.

Ἄπεζος, ον, (πέζα) χωρὶς πεδοῦρια. Λυκόφρ. 629.

Ἀπεθίζω· Μ. ἴσως ξετυνηθίζω. Αἰσχύλ· »ἀπηθικώθη τοῦ σώματος ἅπτεσθαι τὰς χεῖρας«. Πλτχ. Ἀλέξ. 40.

*Ἄπει, συναιρ. ἐκ τοῦ ἄπεα, πρστ. ἀντὶ ἀπιθι, Ζ. ἀπειμι.

Ἀπείδω· εἰς τὸν ἀόρ. 2. μόνον ἐν χρήσει, Ἀπεῖδον, ἀπιδεῖν (εἶδον) παραβλέπω, βλέπω μακρὰ ἀπό τινος, ἀπεμβλέπω, βλέπω, κυττάζω μακρὰ εἴτε μὲ προσοχὴν· ἐπιθεωρῶ. Θεόδ. Ζ. 71.

Ἀπειθαρχία, ας, ἡ· (πειθαρχέω) ἀπείθεια, τὸ μὴ ὑπακούειν, ἀνυποταξία εἰς τὰς προστα γὰς τοῦ Ἄρχοντος. Ἀνέκδ. Βεκκ. Ι, 532.

Ἀπείθεια, ας, ἡ· ἀνυποταξία, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ φόρσιμον τοῦ ἀπειθοῦς· Ξεν. Ἀπομ. Γ. 5. 5. Πλτχ. Παραλ. Β. 307. 8.

Ἀπειθέω, ῶ· Μ. ῆσω· δὲν ὑπακούω, εἰς ὑποτάσσομαι, εἶμαι ἀπειθὴς, δὲν καταπείθομαι μήτε διὰ λόγων, μήτε διὰ μαρτυριῶν, δὲν πιστεύω τι. Ξεν. Παιδ. Α'. 2. »ἀπειθεῖν τῷ ἄρχοντι· δὲν καταπείσθην· Πλτχ. Παρλ. Β, 117. 6. 185. »ἀφειδὴς ὢν τοῖς ἀπειθοῦσι καὶ παραβαίνουσιν« Β. 246.

Ἀπειθής, ἐς, ὅπερ δὲν πείθεται, δὲν ὑπακούει, δὲν ὑποτάσσεται· ἢ 2) ὁ μὴ καταπειθόμενος, μὴ πιστεύων τι. Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 6. — 2) ἐνεργτ. μὴ πείθων, μὴ πιστοποιῶν, ὅστις δὲν καταπείθει, δὲν βεβαιοῖ, δὲν μὲ κάμνει νὰ πιστεύσωμεν. Θέογν. 1235. 3) Μετφρ. ἐπὶ τόπων, βάθεων, χωρίων, = ἀπρόσβατος, ἀπρηνώδης, ἀπότομος »ἀπειθὴς λόφος, τόπος« Ἐπίρ. Ἀπειθῶς· ἐπὶ τῆς 1) σημασ. καὶ Θεόδ. Β. 84. »καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ὑ κλυδωνίῳ ἀνιέρειν ἄνδρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρείχοιμ.

Ἀπειθία, ας, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς· ἀνυποταξία, ἀπείθεια· ἴδε Ἀπείθεια.

*Ἀπειθίζω, = Ἀπεθίζω. Πλουτ. Ἀλ. 40.

Ἀπεικάζω· Μ. ἴσως ζωγραφίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ξεν. Ἀπομν. Γ'. 10, Ι. 4, 7. μιμοῦμαι, κάμνω τὴν εἰκόνα τινος· ἐκμιμοῦμαι εἰκόνων καὶ παραβολῶν· κάμνω σύγκρισιν, παρομοίωσιν· καὶ Μτφρ. ἐντυπώνω τι εἰς τὸν νοῦν, εἰσδέχομαι, καταλαμβάνω, ὡς ἀπεικάσαι = ἐπεισάσαι· Σοφοκλ. Τραχ. 140. »ἔδοξα δ' Ἕρμ. γράψει ἐπεισάσαι· θηλδ. Καθὼς φαίνεται. Οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἡ ἀρίστη εἰς τὰ τοιαῦτα ὁδηγὸς συνήθεια (ὁ τώρα παρ' Ἕλλησι συνήθης τοῦ ὁμιλεῖν καὶ γράφειν τρόπος) »τὸ ἀπείκασα« λέγουσα = τὸ ἐκετάλαβα. — Ὁ Ξεν. Ἀπομνμ. Γ', 11. 1. ἔχει ἐπὶ τῆς 1) σημασίας τὸ Μέσ. Ἀπεικάζομαι.

Ἀπεικασία, ας, ὁ· τὸ ζωγραφίζειν, εἰκονίζειν ἐντυποῦν, ἡ παραβάλλειν, συγκρίνειν, σύγκρισις, παρομοίωσις· Πλάτ. Νομ. 2. σ. 91.

Ἀπείκασμα, τος, τό· εἰκὼν γινομένη κατὰ μίμησιν ἄλλης τινός· ἐκ τοῦ, Ἀπεικάζω.

Ἀπεικαστέον· Ἐπίρ. πρέπει νὰ ἀπεικάσωμεν. Ξεν. Ἀπομ, Γ'. 10. Ἰδ. Ἀπεικάζω.

Ἀπεικονίζω· Μ. ἴσως = Ἀπεικάζω· ὅπερ

Ἀπεικόνισμα, τος, τό· = Ἀπείκασμα.

Ἀπεικότως, Ἐπίρ. ἀπροπῶς, ἀνάρμοστα, ἀτοπα. Θεόδ. Η, 68. Α. 73. οὐκ' ἀπεικότως = δικαίως, ἀξίως.

Ἀπεικώς, υῖα, ὀς· μετοχὴ παρακειμένου ἐκ τοῦ, Ἀπέοικα· ὅθεν καὶ τὸ, Ἀπεοικώς. Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τυχ. • μη δμοιάζων, μη εἴλεγξις, ἀνεπιτήδευτος, μη ὀρθός, ἀπίθανος, ἀνάρμοστος, ἄπρεπος.

*Ἀπειλείαις, Ποιητ. = ἀπειλαῖς, ἀπειλῇς.

*Ἀπειλείουσα = Ἀπειλοῦσα.

Ἀπειλέω, Μ. ήσω· (εἴλέω) = Ἀπείλω, στενοχωρῶ, συνάζω εἰς μικρὸν τόπον, συσφίγγω, ἐγκλείω· καὶ Παθτ. »εἰς ἀπορίαν ἀπειλημένων« Ἡρόδοτ. Α'. 24. Β'. 141. κατήντησεν, ἔφθασεν εἰς ἀπορίαν· Η'. 109. »καὶ αὐτὸς ἤδη πολλοῖσι κεκρημένος, καὶ πολλῷ πλέω ἀκήκοα τοιάδε γενέσθαι, ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειλημένους ἀναμίγεσθαί τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κατάστασιν καὶ μόνους μὲ τὰ μετέμου εἶδεν, καὶ πολὺ περισσότερον ἤκουσα, ὅτι ἄνδρες οὐτιδανοὶ συνεπίστευσαν καὶ ἐκαπήντησαν εἰς τὴν ἔσχατην ἀνάγκην, νικημένοι καὶ καταπροπομένοι ἤρξαντο πάλιν ἐξαρχῆς τὸν πόλεμον, καὶ ἀνώρθωσαν τὰς προτετερινὰς ζημίας καὶ δυστυχίας των μὲ νέας νίκας καὶ νεαρὰ κατορθώματα. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, κλείειν καὶ ἐγχωρίζειν. »Ἀπειλημένος ἐς στενόν· συνήθως ἡ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθτ. μετχ. τοῦ Ἀορ. καὶ τοῦ Παρκμ., Ἀπειλημένος καὶ Ἀπειλημένος· Ἡρόδ. τὸ δὲ ἀπειλημμένος, ἀπὸ τοῦ, Ἀπολαμβάνω. Καὶ

Ἀπειλέω, ῶ· Μ. ήσω· φοβερίζω, ἀπειλῶ· ἐπ' Ὅμρ. Ὅστις ποτὲ μὲν τὸ συντάσσει μὲ τὴν αἰτ. τοῦ πράγμ. ποτὲ δὲ μὲ τὸν ἐνεστ. ἢ καὶ τὸν μέλ. τοῦ ἀπρμφ. τὸ δὲ πρόσπ. τίθεται κατὰ τὰ εἰς ὅστε. 2) Φοβερίζω κανχώμενος καὶ κομπάζων· Βεβαιόνω· ἐν γένει, γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἰλιάδ. Θ, 150. »Ἕκτωρ ποτὲ φήσει, Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἤατο νῆας· ὡς ποτ' ἀπειλήσει! τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν« = τῷ, οὕτω θέλει εἶπει καυχώμενος. Ὀδύσ. Θ, 383. = τῷ Λατ. gloriari. ὅθεν καὶ 3) Ὑπόσχομαι, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, εὐλέγω. Ἴλ. Ψι. 863. καὶ 872. ἰδὲ καὶ Θκδ. ς'. 50. Βιπ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 450. Οἰδ. Κ. 817. 1038. Ἀξιοστημείωτος μάλιστα εἶναι ὁ ἐπκ. τύπος »ἀπειλήτην« ἀντὶ γ'. πρόσπ. τοῦ ἐφρτκ. ἐφτε. αὐτὸ, ἠπειλήτην. Ὀδύσ. Δ, 313. »οἱ ῥα καὶ ἐξανάστειαν ἀπειλήτην« ἔστι δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, ἠπειλησάτην, ὡς ἄλλοι λέγουσι πλειότερον ὅμως τὸ πρῶτον. 4) Παθτκ. Ἀπειλοῦμαι, φοβίζομαι, τρομάζω διὰ τὰς ἀπειλάς. Συμπσ. 4, 31. Μόλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ, ἀπειλοῦμαι, παρὰ τοῖς Μτγνστ. καὶ ὡς Μέτ. Πολίτικ. 7, 35. καὶ Ἐνργττ. παρὰ τοῖς Δεκτρ. (ἡ καθ' αὐτὸ σημασ. εἶναι ἡ τοῦ μεγαλοφώνως ὁμιλῶ· ὅθεν καὶ τὸ παράγουσι τινες ἀπὸ καὶ τὸ ἀπελλάζω ἀπὸ τοῦ ἠπύω.)

Ἀπειλή, ῆς, ἡ· (ἀπειλέω) φοβερισμός, φοβέρισμα, μετὰ φοβερισμοῦ καυχημα, σφοδρότης λόγου, ὑπόσχεσις μὲ ὑπερηφάνους γειομένη λόγους· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθντ. ἀριθμόν. Ἰλ. Τ. 83. Ν, 219. Ι, 244. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 656. Ἀντγ. 390. »ἐπεὶ σχολῇ τοῦ ἥδε ἐοῦ' ἀν ἐξηύρων ἐγὼ, ταῖς ταῖς ἀπειλαῖς εἰς ἐχειμάσθην τότε«. Διότι ποτὲ δὲν ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ νὰ ἔλθω ἐδῶ φοβούμενος τοὺς φοβερισμούς σου, δι' ὧν τότε μὲ κατεταράξας καὶ μὲ κατεχάρισας. Θκδ. Δ, 126.

*Ἀπείλημα, τα, = τῷ προηγμ. Σοφκλ. »φροῦδα τἀπειλήματα. Οἰδ. Κ. 660.

*Ἀπείλημμαι, Παθτκ. Πρεμ. τοῦ, Ἀπολαμβάνω.

Ἀπειλητήρ, ῆρος· ὁ· καὶ 3ηλ. Ἀπειλητήρα· ὁποιος φοβερίζει, ὁ φοβερίζων, καὶ ὁ καυχησιάρης· Ἰλιάδ. Π, 96. »ὦμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιάδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί· οἱ μόνοι καυχώμενοι, καὶ εἰς κενὸν αὐχοῦντες, ὡς γυναῖκες· γυναικῶν μὲν γὰρ τὰ λαλεῖν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πράττειν· οἱ ἐκφοβοῦντες λόγοις μόνον· ὁ Σχολ.

Ἀπειλητήριος, ία, ιον· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἀπειλητέος εἰς ἀπειλήν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀπειλητοῦ· καθ. λόγιοι. Ἡρόδ. Θ, 111.

Ἀπειλητής, ὁ· = Ἀπειλητήρ. Διόδ. Σικ.

Ἀπειλητικός, κή, κόν· = Ἀπειλητήριος· »ῥῆμματα ἀπειλητικά«. Ξενφ. Ἀπομν. Γ, 10, 8.

Ἀπειλητικῶς· Ἐπίρ. μὲ ἀπειλὴν, φοβεριστικῶς, φοβεριστικά. Ξενοφ.

*Ἀπείλημμαι· μετχ. ἀπειλημμένος Ἐνεργτ. καὶ Παθτ. Πρκ. τοῦ, ἀπολαμβάνω.

Ἀπειληφόρος, ον· (φέρω) ἀπειλὰς φέρων, ὁ φοβερίζων. Πτκ.

Ἀπειλίκρινέω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀποκαθαίρω. Συνεσ. εἰς ἐνύπν.

Ἀπείλισσω· Ἰων. = ἀπελ. ἐκτυλίγω, ξετυλίγω· Μσθημ. παλ. Διϊσέ. παλ. κεφ. 18. ὅπου κεῖται ἀπιλάσσων.

Ἀπείλλω. = Ἀπείργω, καὶ Ἀποκλείω. Ζ. Ἀπείλω.

*Ἀπείλω, (εἴλω, Ἀνμλ.) = ἀπειλέω, στενοχωρῶ, ἀποκλείω· φέρω εἰς τὰ στενὰ, ὡς τό, Ἀπείργω καὶ τὸ Ἀποκλείω. Λέγεται δὲ καὶ Ἀπείλλω εἰς τὴν παλαιὰν ἀναγνωσίαν τῶν Ἀττικῶν φράσεων, ὅστις ἀπείλλῃ τῇ δύρᾳ. »Ὁποιος κλείσῃ τὴν θύραν« Πρβλ. Βουτμν. Λεξίλογ. 2. σ. 148.

Ἄπειμι, Μ. ἐσομαι· (ἀπὸ, εἰμὶ) εἶμαι μακρὰν ἕκαστος· δὲν εἶμαι παρὼν, λείπω. Ὅμ (τὸ ὁ) Ὀδύσ. Τ, 169. »ὁππότε πάτρης ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων«. Τ, 155. »οὐ δὴν ἀπέσσονται μεγάροιο«. »Δηρὸν ἀπ' χροὸς ἔστιν ἀλοιφὴ συχνότερον χωρὶς τινα πτῶσιν, εἶμαι μακράν, ἀπὼν, δὲν εἶμαι παρών. 2) Εἶμαι ἀποδαμέων, νεκρός. Εὐρπ. (ὁ Ὅμ. ἔχει μᾶλιστα τὸν Πρττκ. ἀπὴν, ἀπέην, γ'. πληθντ. ἄπεαν, καὶ Μέλ. ἀπέσσομαι). Σοφκλ. Τραχ. 1238, 1496. Πινδ. Νέμ. Γ, 132. »τῶν οὐκ ἀπέστιν« (ὁ Ἀριστοκλείδης ἐσήλ.). Ὀλ. Ζ, 106. »ἀπέόντος Ἀελίοιο«. Πύθ. Γ, 54. »ἤρατο τῶν ἀπεόντων ἐπιθυμοῦσα τὰ ἀπόντα. Θκδ. Η, 87. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 311. ἀντὶ τοῦ, Ἀπέναι.

Ἀπειμι, (ἀπὸ, εἰμι) μακρὰν πορεύομαι, ὑπάγω· ἀπομακρύνομαι, φεύγω· ἀναχωρῶ μετ' ἐμοῦ· »ἀπειμι σὰς καὶ κεῖνα φυλάξουσι«. Ὀδύσ. Γ, 593 καὶ 478, ἀπεῖ' ἄλλη, πήγαινε ἀλλοῦ, »ἀψ ἀπιὼν ἐπιστρέψω, γυρίζων ὀπίσω· Ἰλιάδ. Κ, 289. »ἀπὸ Τρώων ἥιεα αὐτὶ, ἀπήιε· »ἀπὸ Τρώπηο ἰέντων αὐτὶ, ἀπιόντι. Ὀδύσ. Ι, 38. ἰδὲ Θηρσ. Γραμμ. Ἑλλ. ζ. 255, η. Ἀριστοφ. Νεφ. 884. »ἀπέσομαι« ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, θέλω νὰ φύγω (διὰ φύγω). Εἰς τὸν Ἕκτορ. τῆς Ὁμηρικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδύναμον τῷ μέλλοντι, Θέλω ἀναχωρήσει, θέλω ὑπάγει. Ὀδύσ. Γ, 593 (Προστακτ. ἄπιθι, Μετχ. ἀπιὼν.) Θκδ. Β, 46. Ἀπεῖναι· Ἐπκ. ἀποειπεῖν, Ἀποέπε, ἀπεῖπον (εἰπεῖν, Ἀνμλ.) λέγω, ἐκφωνῶ, ἐκμαρτύρω, κηρύττω, ὁμιλῶ, ἀλαλάζω, ἐξομνύω, ἀγγελίην ἀποειπεῖν. Ὅμ. Ἰλιάδ. Β, 416. Ι, 309. Ψ, 361. Ὀδύσ. Α. 373. Π, 340. καί, »κατερῶ, καὶ ἀπολογέως ἀπείπεν· εἶπε τὰ σωστὰ, φανερὰ φανερὰ, χωρὶς συστολὴν καὶ φόβον· Ἰλιάδ. Ι, 309. καὶ 431. καὶ 510. »στερεῶς ἀπειπόμι λέγω, εἰδοποιῶ, φέρω τὴν εἴδησιν. 2) Ἀποφάσεις, ἀρνοῦμαι, δεν συγκατανεύω, Ἰλιάδ. Α, 525. Ι, 675. ἢ ῥ' ἐθέλει νήσσιν ἀλεξέμεναι ὀλέσθαι πῦρ, ἢ ἀπείπω; Συγκατένευσε νὰ ἀπειλήσῃ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἢ δὲν συγκατένευσε, δὲν ἔστερξε, τὸ ἠρνήθη; 3) = Ἀπαγορεύω· Ἐν ισχυῇ χρήσει παρὰ τοῖς λογογράφοις, = κωλύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου ἢ διὰ προσταγῆς. — Ἑκτὸς τοῦ Ἀορ. ἀπεῖπον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. ἔχει καὶ ἀποείπον, εὑρίσκονται καὶ ὁ Ἀόρ. α'., ἀπεῖπα. καὶ μέσ. ἀπεπάμην, Καλλμχ. Τμν. Ἀρτεμ. 174. »ἀπὸ δ' εἶπαν τέμεα ταύροιν· Οἱ λοιποὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀποφημι, καὶ, ἀπερῶ (ἀποειπών, υ---), ἔπαξ εἰ. Ἰλιάδ. Τ, 35. 4) ὡς τό, ἀπαγορεύω καὶ ἀπειλῶ, παραιτοῦμαι τι, φεύγω ἀπό τίποτε, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω τι, μετὰ τῆς Αἰτκ. τοῦ πργμτ. »μῆνιν ἀειπόνου μεγαθύμου Πηλείωνος ἐμεκίσαντος τοῦ Ἀχιλλέως, (Σημειωτέον τὸ Δωρικ. τῆς συνδ. μενίζω, ἀντὶ μηνίζω) ἐπειδὴ παραίτησε τὸν θυμὸν του ὁ Ἀχιλλεύς, = εἰρηνεύσαι πρός τινα. Ἰλιάδ. Τ, 75. καὶ Γ, 406. καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις »Ἀποειπεῖν τὴν στρατηγίαν· παραιτεῖσθαι, κάμνειν παραίτησιν· Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ά. 41. Παραιτεῖ, ἀφήνειν, τὴν ἐρωμένην. Παρθέν. σελ. 3. καὶ, 5. Θκδ. Ε, 43. 5, 89. Πλτρχ. Πρλ. »ἀπειπεῖν τὴν βοήθειαν« Β. 173. 7. Τσκ. »τὴν ἀρχὴν ἀπεικάσαι«. Λύτδ. 405. 13. Γ. 591. 12. Ἡδκ. Η. 313. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1760. Ἀντ. 405. — Ὀλιγώτερον ὅμως ἐν χρήσει μετὰ γενκ. τοῦ πργμτ., τὴν ὁποίαν ὁ Βολφιος Ἰλιάδ. Γ, 406. »Θεῶν δ' ἀπείπε κέλευθον« ἀποκαθιστάνει ἐκ τοῦ Ἀριστρχ. ἀντὶ τῆς τοῦ Σχολ. ἀναγνώσεως »Θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου« παραιτήτου ἀπὸ τὸν ἐρόμον τῶν Θεῶν. — Οὕτω μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἡρόδ. τὸ μέσ. »Ἀπείπασθαί τινι· ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι ἀπό τινος μὲ ἀποστροφήν, ἀποστρέφεσθαι. Ἡρόδοτ. Ε'. 55. »ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν· ἀπέῤῥιψεν, ἀπέστρεψεν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τὸ ὄνειρο διά τινες θυσίας· ὁ αὐτὸς Α'. 34. μεταχειρίζεται τὸ »Ἀπείπασθαί οἱόν« ἀντὶ τοῦ Ἀποκηρύττειν, ἀποβάλλειν. Ταύτης τῆς σημασ. δὲν διαφέρει ἡ Οὐδ. σημασ. ἀντὶ τοῦ, Βουράζομαι, ἀποκάμνω καὶ παραιτοῦμαι, Σοφ. Τραχ. 789. »ἐπεὶ δ' ἀπίπεσ· ἀφ' οὗ ἀπέκαμε, κδυνάτισε. Ἀπελπίζομαι ἀπό ἕνα πρᾶγμα, τινὸς καὶ πρός τι, διότι ἐνταῦθα συνυπάρχει ἡ ἔννοια του παραιτεῖσθαι, παραιτεῖσθαι, οἷον μοῦ ἀπειρηκότες φίλοις· μὴ ἀπελπισθεῖς, μὴ παραιτηθεῖς, μὴ καταλιπὼν τοὺς φίλους. Εὐρπ. Μηδ. 456. Πρβλ. Ἀνδρμ. 87. — Πλτν. Ἡδκ. »ἀπεικεν τινι τὴν σχολὴν νὰ εἴπῃ εἰς κάνενα, ὅτι δὲν ἔχει τὴν εὐαισαν νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σχολὴν του. Ζ. 203. 2. »τῶν δ' ἀπεπαμένων· ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀπηλπίσθησαν, δὲν ἔβλεπον πλέον κάνένα τρόπον σωτηρίας. Πρλ. Β. 97. 331. 1. 267, 7. 323, 11. 568, 14. κ. τ. ᾗ.

Ἀπειραγαθέω, ῶ, Μ. ήσω· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ἐργάζομαί τι ἀμαθῶς καὶ ἀνεπιτηδείως· Παῦλ. Αἰγ. ς'. 50. = Ἀπειροκαλέω. Δὲν ἐξεύρω τὸ καλόν.

Ἀπειραγαθία, ας, ἡ· ἡ ἄπειρος, καὶ μεγάλη κολοσύνη, ἡ πέρας μὴ ἔχουσα ἀμαθία. 2) Ἀνεπιτηδειότης, ἀπειρία τοῦ καλοῦ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ.

Ἀπειραγαθος, ον· καὶ Ἀπειραγαθώς, Ἐπίρ. ὁ ἀπειρότατος ἀγαθότητα ἔχων· ὁ εἰς τὸ ἄπειρον ἀγαθός· 2) Καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἀνεπιτήδειος, ὁ πειρὰν μὴ ἔχων ἀγαθοῦ τινος· ἤγουν τεχνης· ἀμφ. μὲν τοι τὸ πρῶτον. (υ---υυυ)

Ἀπειραίη, ἡ· Ὀδ. Η. 8. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι κάμμία πόλις ἢ χώρα τοιούτου ὀνόματος γνωστή, διὰ τοῦτο τινὲς ἑρμηνεύουσιν »Ἄπωθεν παραῦσαι· ἄλλοι δὲ παράγοντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ἤπειρος ἢ Ἤπειρος ἐξηγοῦσιν αὐτό, »ἀπὸ τὴν ἤπειρον, ἡ Ἠπειρώτισσα.«

Ἀπειραίκις· Ἐπίρ. ἀπείραις φοραῖς, πολλάκις, συχνά. Πλούταρχ.

*Ἀπείρανδρος, ἡ· ἡ μὴ γνοῦσα, ἢ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός. Ἐπίρ. Ἀπειράνδρως· χωρὶς πεῖραν ἀνδρός. χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἄνδρα. = Ἀπειρόγαμος. Τμνικ.

Ἀπείραντος, ον· = Ἀπέραντος. Πινδ. Πύθ. Θ. 61. »αἰλικὰς ἀπειράντου«.

Ἀπείραστος, ον· (πειράω) ὁποιος δὲν ἐξετάσθη, δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἠρευνήθη· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γνωσκομένου τι ἐκ πείρας. Ὁ μὴ πειραζόμενος· καὶ ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ἔσκεμμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αμέτοχος· Λυσ. ὑπόπτου ἀπείρατον ὄντα ἔτι τοῖς Ἕλλησιν· βάλασσαν τὴν ὁποίαν ἀκόμη οἱ Ἕλληνες, δὲν ἐγκάλυψαν, δὲν ἐδοκίμασαν, δὲν τὴν ἠρεύνησαν διὰ τοῦ πλοός. 2) Ἀντὶ τοῦ ἄπειρος πραγμάτων, ἀμαθής, ἀπαίδευτος. Μετὰ γενικ. Πλάτ. καὶ τιμῆς ἀπείρατος· Ἀρβίαν. Ἀνάβ. ς'. τή. 4. ὅθεν ὑπὸ ἀπείρατον ἡ ἀμάθεια.

*'Απείρατος, ον· (Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀπείρητος, Ὅμ. Ἰλιάδ. Μ, 304. κ. τ. λ.) (πειράομαι) = τῷ προηγμ. ἰδέ. 'Απείρητος. «Ἀπείρατον οὐδὲν κατ' ἐμοῦ» ὅλα τὰ ἐδοκίμασαν ἐναντίον μου, ἐκίνησαν πάντα λίθον διὰ νὰ μὲ τρομίσωσι, ἔβαλαν ὅλα τὰ δυνατὰ των νὰ μὲ φοβίσωσι. Δημοσθ. «τὰ τοῦ πολέμου διὰ τὰ ἀπείρατα οὐ τροβεράν» Ἀρβίαν. Ἀνάβ. Ε. 27. 15. (Τούτου διάφορον κατὰ τὴν μετρικὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν εἶναι τὸ ταυτοσήμαντον, ἀπείρατος, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐκ τοῦ ἀπείρατος, ὡς τὸ ἀθυμοῦσ ἐκ τοῦ, ἀθυμαστός, καὶ εἶναι μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει, ὁ Πίνδ. ἔχει ἀμφότερα Boeckh. Οβ. 6, 53.) ἡβατὸν ἐν ἀπειράτῳ. Πίνδ. Ὀλ. 6, 90. = ἐν ὄρμῳ μεγάλῳ, ἀπεράντῳ, ἢ καὶ ἀπροσβάτῳ.

'Απειρακῶς, Ἐπίῤῥ. κατὰ πολλοὺς, ἀπείρους, καὶ διαφόρους τρόπους. Πλτχ. Ἠθ. Η. 922. 2. Ὑστ.

*'Απειργάθω, ἀπεργάθω, καὶ παρ' Ὅμ. ἀπεργάθω· ἐπεκτ. τύπος τοῦ, ἀπείργω. Σοφ. Οἰδ. Ἐ. 862. ἢν μὴ μ' ὁ κρείσων τῆσδε γῆς ἀπειργάθοι. Ἰλιάδ. Ε, 147. κἀπὸ σ' αἰχένος ὤμον ἐίργαθεν = διεχώρισε· «Ῥάκεα μεγάλης ἀπειργάθε σώληος» = ἀπήγαγε, ἐπῆρε τὰ παλιὰ (ταῖς ἐπιπλατεῖς) ἀπὸ τὴν πληγήν.

'Απείργω, 'Απέργω· καὶ παρ' Ὁμήρ. 'Αποέργω, Μ. ἐμ· (εἴργω, ἔργω) κωλύω, κλείω ἔξω, διαχωρίζω, ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω, ξεχωρίζω, κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ· (τινά τινος) Σοφοκλ. Αἰ. 51. «ἐγὼ σφ' ἀπείργω. . τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς». 70. «ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστράφουσ αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν» θέλω στρέψει ἀπὸ σοῦ τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν μου διὰ νὰ μὴ σ' ἰδῶ καὶ 428, 949. Ὀλδ. 2. σ. 58, 80. 3. σ. 58. Βιπόντ. (ὀγφρ.) Διον. Ἁλικαρν. 62, 2. Ἡρόδοτ. Η'. 42. καὶ 112. «ἐκ δεξιῆς τὸ Παγγαῖον ὄρος ἀπέργουσι» ἀφήνουν δεξιὰ τὸ ὄρος Π. ἐν τῷ διαβαίνει, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ, λαμβάνουν.

'Απειρέσιος, ία, ιον· (ἄπειρος) = 'Απερείσιος· ἀπεριόριστος, ἀτελεύτητος, ἀναρίθμητος, πολὺ πολύς, μέγιστος· ὡς, νὰν. γαῖα, ὄζος, ἀνθρωποι. Ὅμ. Ἰλιάδ. Τ, 58. Α, 13. «ἀπειρέσι' ἀποτεισαν» Π, 178. «ἀπειρεσίη ἐδόκει· Ὀδυσ. Λ, 621. Τ, 174. Ι, 118. «μᾶλλον ἀπειρέσιαι· Θεόκρ. 25. 109. Ἡσιόδ. λυρ. 89, 4. «ἀπ. ἄνδρες» ἀλλὰ καὶ κατὰ βάθος, τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας πραγμάτος τινος ἐπιτατικῶς, ὡς παρ' Ἡσιόδ. λυρ. 73, 3· «ἀπ. εἰδώλα. Παρὰ τοῖς μεταγεν. λαμβάνεται ἡ λέξις δικαιολογήσεως.

'Απείρηθεν, Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, ἢ ἀπὸ τὴν ἠπειρ. Ὀδυσ. Θ, 9. Πρβλ. 'Απειρεσίη.

'Απείρηκα, ἀπρμφ. ἀπειρηκέναι, μετχ. 'Απειρηκώς, Παρακείμ. ἐκ τοῦ, 'Αείρω, ἀπεῖπον· συνηθίζεται μεταφρ. καὶ λέγεται ἐπὶ τοῦ Κατακοπιάσαντος ἀπὸ κόπον, κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ πτωχίαν. Δημοσθ. Ὀλυνθ. σ. 30, 27. Ξενοφ. «τοῖς κατὰ τι.

'Απείρηται, ἀντὶ τοῦ, 'Απηγόρευται· ἐκ τοῦ 'Απείρω· ἀχρηστ. Μ. ἀπερῶ.

'Απείρητος, ητη, ητον· ἀλλὰ καὶ δικτλητ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, 'Απείρατος· (πειράομαι) Παθτκ. ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος· ἐπειδὴ μὲ τὰ ὁποῖον δὲν ἔχομεν ἀκόμη κἀμμίαν πεῖραν. Ἰλιάδ. Ρ, 41. «ἀλλ' τὸ μὰν δὴ ἦπαρ ἀπείρητος πέλει ἔσται, οὐδέ τ' ἀσήρητος, ἢ ἄλλῃς, ἤτε φοβοῖτο. Ἡ μάχη δὲν θέλει μείνει πλέον πολὺν καιρὸν ἀδοκίμαστος (ἐγλίγωρε θέλει παυσθοῦμεν εἰς μάχην) ἢ τοι τῆς νίκης, ἢ τῆ φυγῆς· ἔνδα ὡς βλέπομεν εἶναι συντεταγμένον μὲ τὴν γεν. τοῦ πράγματος, καὶ παρ' Ἡρόδ. δέ 6, 9, 3. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐπειράσθη τίποτε, χωρὶς νὰ κάμῃ κἀμμίαν δοκιμήν· Ἰλιάδ. Μ, 304. μὴ δοκιμάζων, μὴ ἐπιχειρίζομενος τίποτε. Ἡρόδ. ἄθεν, χωρὶς πεῖρας, ἄπειρος, μετὰ γενικ. «ψιλότητος». Ὅμ. Ἴλιον. εἰς Ἀφρόδ. 133. καὶ Ὀδυσ. Β, 170. φαίνεται ὅτι λαμβάνεται εἰς ταύτην τὴν ἔννοιαν. σημασίαν· «οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδὼς ὅστις δὲν ἔκαμε κἀμμίαν δοκιμήν, δὲν ἐγυμνάσθη εἰς τὸ μαντεύειν, δὲν ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μαντειῶν· δυνάμεθα ὅμως νὰ τὸ ἐκλάβωμεν καὶ παθτκ. ἀδοκίμαστος, μὴ δοκιμασθείς, μὴ ἀποδειχθείς, μὴ βεβαιωθείς· ὅστις δὲν ἔδειξεν ἀκόμη τὴν τέχνην του, ἢ τὰς γνώσεις του, δὲν ἔχει ἀποδείξεις, μαρτυρίας τῶν γνώσεών του (οὕτω, ἐξηγεῖ ὁ Nitzsch). Πίνδ. Ὀλ. 11. (10), 18. «μηδ' ἀπείρατον καλῶν, ἀκρότοφον δέμ· οὐχὶ ἀδόκιμον, ἀμέτοχον καλῶν ἔργων, ἔμπειρον ὀηλ. (τὸ, α, τῆς πρλγ. δωρικόν) οὕτω καὶ Ξενοφ.—Πίνδ. Νέμ. 1, 33. «θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι ἐντί· 'Ο τοῦ Χρομίου οἶκος δὲν εἶναι ἄπειρος ξένων (μουσφιλῶν) ὀηλ. εἶναι φιλόξενος, δέχεται πολλάκις μουσφιλεῖς· Ὀλ. 8, 80. κουφότεραι γὰρ ἀπείρατων φρένες» τῶν ἀπείρων αἱ φρένες εἶναι ἐλαφρότεραι, οἱ ἀπαίδευτοι εἶναι περισσότερον ἐλαφρόγνωμοι, ὅθεν δυσμαθεῖς· ντων ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστος σιωπαί· Ἰσθμ. 4 (3), 50. περὶ ἐκείνων οἱ τινες δὲν ἐπιχειρίζονται, τίποτε, ἐπικρατεῖ ἄκρα σιωπή, κανεὶς δὲν ὁμιλεῖ δι' αὐτοὺς τίποτε.

'Απειρία, ας, ἡ· (ἄπειρος) ἀντιθέτ. τῷ, ἐμπειρία· τὸ μὴ εἶναι ἔμπειρον τινος, ἔλλειψις πείρας, δοκιμῆς τινος πράγματος, ἀμάθεια, ἄγνοια, ἀγνωρισία· 2) Ἐκ τοῦ, Πέρας, (ἄπειρος) τὸ πέρας, τὸ τέλος, μὴ ἔχον διάστημα. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 45. 116. «ἀπειρία τῶν κόσμων» τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν κόσμων. (υ – υ –)

*'Απειρίδεος, ον = ἀπειρέσιος· ἀμφβ.

'Απείρητος, ον. = 'Απειρος. Ποιητ. Ὀδυσ. Κ. 195. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 204. «περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο».

*'Απειρκτης, ὁ, (ἀπείργω) ὁ ἐμποδίζων, ὁ σταματῶν· ἀμφβ. ἀνάγν. Ἀνάλ. 2. σ. 237.

'Απειρξις, εως, ἡ· (ἀπείργω) ἐμπόδισις, κράτησις, σταμάτησις.

*'Απειροβαθής, ές· (ἄπειρος, βάθος) χωρὶς τέλος, χωρὶς μέτρον βαθύς, βαθύτατος. Συνέσ. σ. 338.

'Απειρόβιος, ον, (βίος) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν τῆς ζωῆς, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐγνώρισε τὴν ζωήν. Ἱεροκλ.

'Απειρόγαμος, ον, (γάμος) ὁ πεῖραν μὴ ἔχων γάμου, ὅποιος δὲν ἐδοκίμασε τὸν γάμον, δὲν ὑπανδρεύθη. Ἀθήν. σ. 300.

'Απειρόγνωστος, ον· ὁ (ἀπείρου, γνώσεως) ὁ ἔχων ἀπείρους γνώσεις, ὅποιος ἰξεύρει πάρα πολλά· 'Ο τὰ ἄπειρα γιγνώσκων, ἢ, ἄπειραν, ἀπειρόριστον γνῶσιν ἔχων. Διονσ. Ἀρ.

*'Απειρόγωνος, ον· ὁ ἔχων ἀπείρους γωνίας. Νικομ. Ἀριθμ. Θεολγ. σ. 1.

'Απειρόδακρυς, κρυος· ὁ ἐλαίων ἀπείρως καὶ ἀπεριορίστως, ἤτοι παρὰ πολύ, χωρὶς τέλος· καὶ παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 75. ὅποιοι δὲν ἐδοκίμασε τὰ δάκρυα, δὲν ἔκλαυσαν ἀκόμη· «ἀπειρόδακρύσαντες ἀκρίτως».

*'Απειρόεροπας, ον· μὴ ἔχων πεῖραν ὁρόσου, ἀόριστος, εἰς ὃν δὲν ἔπεσε ποτὲ ὁρόσος.

'Απειροδύναμος, ον· ὁ ἔχων ἄπειρον, μεγαλωτάτην δύναμιν.

*'Απειρόζυγος, ον· ἄπειρος, ἀμέτρ. ζυγοῦ ἀκτίνος, ἀπείρακτος. Τιμωθ.

'Απειροθάλασσος, ον· 'Αττ. . λαττος· ὁ ἄπειρος θαλάσσης, ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν θαλάσσης, καὶ ὁ μὴ ἠξεύρων τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς, μὴ ἔχων ἐμπειρίαν εἰς τὰ τῆς θαλάσσης.

'Απειροκακέω, ῶ· εἶμαι ἀπειρόκακος, δὲν ἔχω ἰδέαν, πεῖραν ἢ μάθησιν κακοῦ, δὲν εἶμαι κακός.

'Απειρόκακος, ον· ὁ ἄπειρος τοῦ κακοῦ, ὁ μὴ ἠξεύρων τὸ κακόν, ἢ ὁ μὴ κακὰ στοχαζόμενος, μὴ κακός, ἀγαθός, ἐνάρετος, ἁπλῶς. Θουκυδ. Ε', 105. 2) Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἔπαθε κακά, καὶ δυστυχίας φυσικάς, ὁ εὐτυχής. Εὐριπ.

*'Απειροκαλέομαι· Α'παθτκ. Μέσ. ζω καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπειρόκαλος. Λατν. ineplire.

'Απειροκαλεύομαι, Μ. ἐσω· = τῷ προηγμ.

'Απειροκαλία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροκάλου, τοῦ μὴ ἔχοντος ὀηλ. αἴσθησιν ὑφιστότητος, εὐγενείας καὶ καλοῦ, τῆς εὐκοσμίας, καὶ κοσμιότητος, εὐθαμοῦ, ἁρπρεπείας, ἄνοστον καὶ χμερπὲς φέρσιμον. Ἀποστόλ· Πλτχ. Πρλ. Ε. 616. 3. Ὑστ. Ἠθ. 5. 474. 8. «δὲ ἀπειροκαλίαν διωθεῖσθαι τὸν πλοῦτον». Η. 30). 4. «ἀπειροκαλίας δόξαν φυλάττεσθαι» Η. 835. = χωριατωσύνη, ἀπολιτευσία, Ξενοφ. Κ. Π. Α, κεφ. β'. 5. «πεντεύδει τὰ μὲν ὠμὰ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπελήλαται εἰς ἄλλον τόπον· ὡς μὴ μιγνύηται τῇ τούτων τύρβῃ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμία».

'Απειρόκαλος, ον· καὶ Ἐπίῤῥ. 'Απειροκάλως· (ἄπειρος καλοῦ) ὅποιος δὲν ἔχει πεῖραν, γνῶσιν καὶ αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ ὡραίου, τοῦ εὐγενοῦς, καὶ τοῦ πρέποντος, τοῦ κοσμίου καὶ ἁρμόζοντος· ἄρα ὁ μὴ γνωρίζων καλοὺς, ὁ χαμηλὸς, καὶ ἀχρείως ζῶν, καὶ πολιτευόμενος, ἀχρεῖος, φυτώνους, παράκαιρος, ὑπέρμετρος, κ. τ. τ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατν. ineptus. — Πλτχ. Ἠθ. «πτόησις μετὰ χαρᾶς ἀπειροκάλου πρὸς ἔπαινον» 5. 1). 13. «περὶ λόγους ἀπειροκάλους» 5. 161. 3. Πρλλ. Ε. 263. 14. «ἀπειρόκαλος τυφλὸς». Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 10, 5. «τὸ ἀπειροκάλου καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἱστώντων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνειν».

'Απειρολεχής, ές· ὁ ἄπειρος λέχους, γάμου = 'Απειρόγαμος. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 119. «ἀπειρ. τ. Ἀρτέμιδος.

'Απειρολογία, ας, ἡ· ἡ ἀμετρία τοῦ λέγειν, τὸ ὁμιλεῖν καὶ λέγειν παραπολλά. Σέξ. Ἐμπ. = ἀπερισκεπτολογία· λογοδιάρροια κοινῶς.

'Απειρομάχης, ου, ὁ, καὶ Δωρικ. 'Απειρομάχας, ὁ ἄπειρος μάχης, ὁ μὴ ἠξεύρων, μὴ γυμνασμένος εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὰ πολεμικά. Πίνδ. Νέμ. 9, 49. (ᾱ).

'Απειρομεγέθης, ες, ὁ ἔχων ἄπειρον, ὁ ἐκ παρὰ πολὺ μέγεθος, ὁ μεγαλώτατος. Εὐσέβ.

*'Απειρόμετρον, τὸ· ἀπείρως μέτρον. Ἡλιοδώρ.

*'Απειρόμοθος, ον· (μόθος) = ἀπειρομάχης. Νόνν. 20. 260.

'Απειροπάθεια, ἡ· ἡ κατάστασις, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἡ ἀμετρία τοῦ ἀπείρου πλήθους τῶν παθῶν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν παθῶν, ἔλλειψις παθῶν, ἀπάθεια. (ᾱ) ἐκ τοῦ

'Απειροπαθής, ές· (πάθος) ὁ ἄπειρος παθῶν, ὁ μὴ εἰδὼς, μὴ γνωρίσας, μὴ παθὼν κακὰ, ἢ 2) ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθεν, ἐδοκίμασε παρακολλὰ πάθη, ὁ ἄπειρα παθών.

'Απειροπλάσιος, ον, καὶ 'Απειροπλασίων· (μετγνστ.) ἀπειρακις χορὰς περισσότερος, Ἰων. 'Απειροπλήσιος.

'Απειρόπλους, ον, γενικ. ου· ὁ ἄπειρος πλοός, ἄπειρος τῆς ναυτικῆς, μὴ γυμνασμένος εἰς τὰ ταξίδια. Λουκιαν.

'Απειροπόλεμος, ον, καὶ Ἐπίῤῥ. 'Απειροπολέμιος· ὁ ἄπειρος, ἀκαπήδευτος τοῦ πολέμου, ὅστις δὲν ἔμαθε νὰ πολεμῇ, ἀμαθὴς εἰς τὰ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολέμου, ὅπερες δὲν ξεύρει πῶς πλέκουν τὸ τειχέσι, καθὼς κοινῶς λέγομεν.

*Ἀπειρόπονος, ον (πόνος), μὴ ἔχων πεῖραν πόνων καὶ μόχθων, ὅστις δὲν ἔξευρε τί θέλει νὰ εἰπῇ κόπος καὶ ταλαιπωρία. Λιβάν.

*Ἀπειροπρόσωπος, ον· ἄπειρα ἤτοι πολλὰ πρόσωπα ἔχων, πειλότροπος. Διον. Ἀρεοπ.

*Ἄπειρος, ἡ, ὥρα. = ἤπειρος, ἡ μεγάλη ξηρά, καὶ = τῷ ἑπομ.

*Ἄπειρος, ον· (πεῖρω) ἀδιέξοδος, ἀδιεξόδευτος, ὅστις δὲν ἔχει ἀπέρασμα, ὅπου δὲν εἶναι ἔξοδος, δὲν συμπαίτις νὰ ἐξέλθῃ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1355. «ἄπειρον ἀμφίβληστρον.»

Ἄπειρος, ον· ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, ἀπεριόριστος· ἐκ τοῦ πεῖρας, πέρας. Γρηγ. Νύσ. β΄, κατὰ Εὔνομ. «Λύτη ἡ τοῦ ἀπείρου ἔννοια, τὸ ἀνεπαφάτον ἐκκεχύσθαι τῇ φύσει, καὶ μηδενὶ πέρατι μηδαμόθεν περιλαμβάνεσθαι.» Γρηγ. Ναζ. λόγ. λη΄. «Τὸ ὑπὲρ ἀρχὴν καὶ τέλος, καὶ μὴ ἐν τούτοις, ἄπειρον.» 2) Μέγας, πολύς, ἀναρίθμητος, πολὺ πλῆθος, κτλ. 3) Ὁ ἄπειρος, ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, (ἐκ τοῦ πείρα) μετὰ γεν. πταίτων ἄπειρος τυγχάνω.» Σοφ. Τρχ. 309. Ἀντγ. 1191. Πρβλ. Ἀπείρων. Ἐπίρ. Ἀπείρως. Δημ. κτ. Πολυκλ. 49. «ἄπειρος ἔχειν τινος» μὴ ἔχειν πεῖραν τινος, ἄπειρον εἶς τι εἶναι, μὴ γυμνασμένον, ἀγύμναστον εἶναι ἔντινι· μὴ γινώσκειν τι. Ἡρότ. Β, 45. «Ἐμοὶ μὲν νυν δοκέουσι ταῦτα λέγοντες τῆς Αἰγυπτίων φύσιος καὶ τῶν νόμων πάμπαν ἄπειρος ἔχειν εἰ Ἕλληνες.» ἀλλὰ καὶ «ἄπειρος ἔχειν πρός τι.» Ξενφ. Ἀπομν. 2, 6, 29. διὰ γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἀρέσαι τῷ ἀρέσοντί μοι, οὐκ ἄπειρως οἶμαι ἔχειν πρὸς θῆραν ἀνθρώπων.» Πίνδ. Ἰσθμ. 8(7), 106. «ἀπείρησιν» καὶ 153. «ἦβαν ἄπειρον.. καλῶν.» μὴ ποιοῦσαν καλά. (Εἰς τὰς συνθέτους λέξεις εἶναι ἐπιρρατεστέρα ἡ δευτέρα παραγωγὴ καὶ σημαπία, μόλον τοῦτο εὑρίσκονται κάποτε ἠνωμέναι ἀμφότεραι εἰς μίαν λέξιν, ὡς ἐν τῷ Ἀπειροπαθὴς, φαίνεται.) ἔδεν

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ· Ποιητ. ἀνεπιτηδειότης, ἀμάθεια. Εὐριπ. Μήδεια, 1093. καὶ Ἱππόλ. 193, Ηλεκτ. Τμν.

*Ἀπειρότεχνος, ον· (τέχνη) ἄπειρος, ἀγύμναστος εἰς τέχνην τινά.

*Ἀπειρότοκος, ἡ· ἄπειρος τόκου, στεῖρα. Κύριλ.

Ἀπειροτόκος, ὁ, ἡ· (ἄπειρος, τόκος) ἐκείνη ἥτις δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη. Λεξίλ.

Ἀπειρωδέν, ῖνος, ἡ· (ἄπειρος ὠδῖνος) ἐκείνη, ἥτις δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη τοὺς πόνους τῆς γέννας.

Ἄπειρων, ον· γεν. -ονος· (πεῖρας, πεῖρατος) χωρὶς ὅρια, ἀπεριόριστος, ἀμέτρητος, χωρὶς τέλος, ἀπέραντος, πολλὰ μεγάλος, πάμπολυς, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ μεγάλων ἐπιφανειῶν, «ἐπ' ἀπείρονα γαίαν.» Ἰλ. Η, 446. Ω, 342. Ὀδ. Α, 98. Ε, 46. Ο, 79. ὅπου προσεκτέον καὶ τό, «πολλὴν» φανερώνον τὸ πλῆθος τῶν τόπων καὶ πάλιν ὅπου ἀπειρῖ τις ἐπὶ τῆς ἀπεράντου καὶ ὑπερμεγέθους περιπατεῖ γῆς. Ρ, 386, 418. Τ, 107. «Ἐλλήσποντος ἀπείρων.» Ἰλ. Β, 845. ἀλλὰ καὶ «δῆμος ἄπειρος» αὐτόθ. 776. πολυάριθμος, ἀναρίθμητος λαός. Ὀδ. Π, 286. «πίνον ἄπειρον» ἡδισμοῦ ἀπείρονες.» Θ, 340. χωρὶς τέλος, ὅθεν καὶ = κυκλοτερής. Αἰσχύλ. λόγ. 434. «Τμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ περίστατ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὐβασε.» Πίνδ. Πύθ. 2, 117. «τὰν ἀπείρονα δόξαν» τὴν μεγάλην καὶ ἀπελεύτητον. Πάντα ταυτοσήμαντοι εἶναι οἱ τύποι, ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀπείρητος, ἀπειρέσιος, ἀπερόσιος, ἀπείριτος, ἀπειρίσιος, ἀπέρατος, ἀπέρατος. 2) (πεῖρα) = ἀπειρος 3) χωρὶς πεῖραν, ἀμαθής. Βr. καὶ Εὐρ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1081.

Ἀπείρω· ἀχρηστ. ὅθεν ὁ μέλλω ἀπαρῶ, καὶ Ἰων. ἀπερέω· λέγω, εἰδοποιῶ, καὶ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. Ἡρόδ. «ἀπερέων Κύρῳ Ἀκεσ. ῥῆσιν» αὐτὶ τοῦ εἰδοποιῶν, λέγων. καὶ Θουκ. Α΄. «τὰ τε προεπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀκατίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς.» ἔνθα ὁ Σχολ. αὐτὶ τοῦ ἀπαγορεύοντα, ἀποτρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐρεῖντα, ἐξηγεῖ· καὶ Ἀριστοτ. «ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια,» ἀπηγόρευσαν, ἐμπόδισαν· καὶ, «ἀπειρημένος τόπος,» αὐτὶ ἀπηγορευμένος. 2) Καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀντιλέγω. Θουκ. Α΄. «ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἑαυτῶν χρήματα φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν.»

*Ἀπείς. Ἰακτ. = ἀφείς Μετοχ. τοῦ Ἐνργτ. Ἀορ. 2. τοῦ Ἀφίημι. Ἡρότ.

*Ἀπεῖσα, ας, ε· = ἀπῆισα ἐκ τοῦ ἀπέω, ἀπείω. Ζ. Εἰμὶ εἰς τὸ τέλος.

Ἀπεισαγγελίας φεύγοντες ὀλίγοι· παρὰ Πλουτ. 6. σ. 236. ἐσφμ. ὅπου ἀναγν. ἀπ' εἰσαγγελίας.

Ἀπειστέω, ῶ· εἰμαι ἄπειστος, ἀπειθὴς, ἀνυπόταχτος, = Ἀπειθέω.

Ἄπειστος, ον· (πείθω) = Ἀπειθὴς, ὅθεν «τὸ ἄπειστον» ἡ ἀπείθεια, ἡ ἀνυποταξία, τὸ πεῖσμα.

*Ἀπέε. Προθ. συντσμ. μετὰ γεν. συνῆθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ γράφεται ὅμως κάλλιον ξεχωριστὰ ὡς καὶ ἡ, δι' ἐκ. Ὅμ. Ἴλ. εἰς Ἀπόλ. 110.

Ἀπέκγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπὸ ἐκγόνου ἔκγονες. Σιμωνίδ. Ἐπιγ. 91.

Ἀπεκδέχομαι. Μ. ξομαι· προσμένω, καρτερῶ, ἀπὸ τινος ἐκδέχομαι, λαμβάνω, ἀποδασίζω, συμπεραίνω. Ἡλιόδ. σλ. 196. 265. ἔνθ. Κορ.

Ἀπεκδοχή, ῆς, ἡ· προσδοκία, καὶ ὁ ἐκ τινος συμπερασμός, τὸ πόρισμα, τὸ συμπέρασμα.

Ἀπεκδύομαι· ἐκδύομαι. Ἰώτηπ. Ἀρχαιολ. ς΄. 14.

*Ἀπεκδύομαι. Μ. –δύσομαι, Ἀόρ. ἀπεξέδυν, Πτκμ. ἀπεκδέδυκα, (δύω, Ἀνμ.) ξενδύομαι, εὐγάζω τὰ φορέματά μου, καὶ ἑτοιμάζομαι διὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἀπέκδυσις, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀπόδυσις. Ν. Δ.

Ἀπεκδύω· ταυτὸν καὶ Ἀποδύω. Ν. Δ.

*Ἀπέκιξαν. Πλ3ντ. γ΄. πρσ. ἀορ. α΄. ἐκ τοῦ Βίκω.

Ἀπεκλαι3άνω, ἡ Ἀπεκλά3ομαι· ἔδει Ἀπεκλελά3ομαι, φέρω εἰς λήθην, λησμονῶ διόλου· μετὰ γεν. ἔστι δὲ ἐν χρήσει ὁ προστατικὸς μόνον μέσ. ἀόρ. 2. «ἀπεκλελά3εσθε θάμβεος,» λησμονήσατε, ἀφήσατε κατὰ μέρος, κάθε ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, παύσατε τοῦ νὰ θαυμάζητε. Ὀδ. Ω. 398.

Ἀπεκλέγομαι. Μ. ξομαι· εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀποῤῥίπτω τε, ἀποδειμαζω. Διοσκ. Α΄. 3.

*Ἀπεκλελά3εσθε· βλ. Ἀπεκλαι3άνω.

Ἀπεκλογή, ῆς, ἡ· τὸ ἀποῤῥίπτειν τι εἰς τὴν ἐκλογὴν· ἀποβολή. Βλημ.

Ἀπεκλούω. Μ. ούσω· ἀποπλύνω, λούω, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω. Μ. ύσω· ἀνοίγω, ξελύω, ἐλευθερώνω· ἢ ἐκλύω, ἀδυναπίζω. (υσω)

*Ἀπέκρηξις, εως, ἡ· (ἀπό, ἐκ, ῥήγνυμι) παρὰ Δωρ. Λακρτ. 10, 115, ὅπου ἐδιόρθωσεν ὁ Κορ. τὸ Ἐπέκρηξις εἰς τὸ Ἀπέρ. = Ἀπόῤῥηξις, ἀποχώρισις.

Ἀπεκροτέω, ῶ· ἐσφαλ. ἀντὶ ἀπὸ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 701. ἀντὶ, Ἐπεκροτέω. ἀποῤῥοφῶ, πίνω μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν.

*Ἀπέκρυσις, εως, ἡ· (ῥύομαι) ἐλευθέρωσις, ἀπολύτρωσις ἀπὸ κακοῦ τινος, λύτρωσις, σωτηρία. Στράβ.

*Ἀπέκτανον, ες, ε. Ἀόρ. 2. Ἐνεργ. τοῦ ἀποκτείνω. Ὅμ.

Ἀπέκτασις, εως, ἡ· ἐξάπλωσις, τέντωσις, ἐκ τοῦ

Ἀπεκτείνω. Μ. τενῶ· ἐξαπλόνω, ψαρδύνω, τεντόνω.

Ἀπέκτητος, ον, (πεκτέω, ἡ πέκω). Ἀκτένιστος. Ἡσύχ. 2) Ἀκούρευτος. Ἀθήν. σλ. 375.

*Ἀπεκτος, ον, (πέκω) = τῷ πργμ.

*Ἀπεκφέρω. Μ. ἀποξόνω, (ἐκφέρω, Ἀνμλ.) ἐκφέρω ἔκτιτος τόπου, ἐκβάλλω.

*Ἀπελάζω = Ἀπελαύνω.

Ἀπελαζσία, ας, ἡ· (ἀπελαύνω) ἀπαγωγή, ἀποδίωξις, ἀποσόβησις.

*Ἀπέλαζσις, εως, ἡ· = τῷ προηγμ. Δημήτρ. ὁ Τριχίνιος Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 98. (417.)

Ἀπέλαστος, ον· (πελάζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ, ἢ δὲν ταλμᾷ νὰ πλησιάσῃ τινάς.

Ἀπελάτης, ὁ· ὁ ἀπελαύνων, ἀποδιώκων, προάγων, κινῶν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Λατ. abactor· (α) ἐκ τοῦ

Ἀπελαύνω. Μ. άσω· καὶ Ἀττικ. Ἀπελῶ· ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ, ξεμακρύνω, προάγω, φέρω εἰς τὰ ἔμπροσθεν, φέρω ἔξω. Ἡρότ. 6, 130. Σοφκλ. Οἰδ. Ρ. 1356. ὅτγ', ὦ κάκιστε, — τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τὸν θ' ἁπλῆναιμ' ἂν καὶ 93. Ξενφ. Ἀναβ. Α΄. δ΄. 5. β΄. γ΄. 6. 2) Οὐδ. φεύγω, ἀναχωρῶ, ἐπὶ ἵππου ἢ ἁμάξης· ὑπεισέρχομαι, ἱππεύω κ.τ.τ. βλ. Ἀπάγω. — Παθητ. διώκομαι, ἀποδιώκομαι, ἀπελείρομαι, ἐκκλείομαι· ἐν γένει, εἶμαι μακρὰν ἀπό τι· μετὰ γεν. Ἡρόδ. Ξενφ. Κ. Π. 1, 2, 3. «ἐπύθοντο... ἀπελήλαται» καὶ 1, 2, 15. «τούτων δ' οὐδεὶς ἀπελήλαται νόμῳ τιμῶν καὶ ἀρχῶν» κάνεις ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐμποδίζεται ὑπό τινος νόμου τοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ τιμὰς καὶ ἀξιώματα πολιτικά. καὶ 2, 1, 6. οὐχ' ὑφ' ἡμῶν ἀπελαθέντειν καὶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 599. «γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων.» Πλτχ. Ἠθ. 5, 274. καὶ 409. 5. «ἐξ ἠθοιῶν μεγάλων καὶ ἀγαπητῶν εἰς ἀγενῆ καὶ ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι.»

Ἀπελαφρύνω. Μ. υνῶ· ἐλαφρύνω ἔκτινος, ἀλαφρύνω, ἀνακουφίζω, ὑποστηρίζω.

Ἀπελάω. = Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα, τος, τό· καὶ Ἀπέλεγμός· καὶ Ἀπέλεγξις· ἐναντίωσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀντιλογία, πληροφορία μετ' ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ἀπελέγχω. Μ. γξω· (ἐλέγχω) ἀνθίσταμαι, ἀπελεύκνω μὲ μαρτυρίας ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιστέκεται τις. Ἑπτ. τοῦ ἐλέγχω. Μ. Ἀριστοτ. 8, 36. 2) Ἀπαιρῶ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον διαχωρίζεται τις, τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ βεβαιώσῃ.

Ἀπέλεθρος, ον, ὁ, ἡ· (πλέθρον) ἀμέτρητος, πολύς· ὡς «ἀπέλεθρος ἰς» ἀμέτρητος δύσμις· καὶ Ἐπίρ. «ἀπέλεθρον ἀνέδρᾳ.» Ἰλ. Λ. 354. ἤγουν, ὃ οὐκ ἔστιν πλέθρῳ μετρῆσαι· ὁ Σχολ.

Ἀπελεκητος, οι· (πελεκάω) ὁ μὴ πελεκημένος μὲ τὸν πέλεκυν, ἀδούλευτος, τραχύς· καὶ μεταφ. Διοδ. Κρατ. Δ΄. 27. «μωρὸν ἀπελέκητος» ἡ τραχεία, καὶ μὴ εὐστροφος· ἡ δὲ συνήθεια καὶ «Ἀνδρῶν ἀπελέκητον» λέγει τὸν ἀπειρον, καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀπολίτευτον.

Ἀπελέσσαι. Ἰωνικ. αὐτὶ, Ἀφελέσθαι· ὡς καὶ Ἀπελόμενος, αὐτὶ, Ἀφελόμενος· ἰδὲ, Ἀμαιρέω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ· ἐλευθέρωσις δούλου τινός, τὸ ἀπολύειν ἕνα σκλάβον ἀπὸ τὴν δουλείαν. = καὶ, libertinitas.

Ἀπελευθερόζω. Μ. άσω· εἶμαι ἐλεύθερος, ψέρομαι, πολιτεύομαι ἐλεύθερα. Φίλ. «ἀπελευθερικὴν νικήσει.»

Ἀπελευθερικός, κή, κόν· τὸ εἰς τὴν ἀπελευθερίαν κάνκων, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος.

*Ἀπελεύθερος, ον· = τῷ προηγμ.

Ἀπελεύθερος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος, ὅστις ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν· ὁ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν σκλαβίαν σκλάβος. Ξενοφ. Ἀθ. Α΄. 10. libertus· καὶ ἀπελευθέρα, liberta.

Ἀπελευθερόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐλευθερώνω, ἀφήνω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ. = Ἀπελευθερία, ἐλευθέρωμα.

Ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐλευθερώνων, ἀφιὼν τινα ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

*Ἀπελεύθω, ἐξ οὗ ὁ μ. σω, σομαι· χρόνος χρήσιμος εἰς τὸ ἀπέρχομαι.

Ἀπέλευσις, εως, ἡ· (ἀπελεύθω) φυγή, ἀναχώρησις.

*Ἀπελθεῖν, ἀπελθών, ἀπῆλθον. Ζ. Ἀπέρχομαι.

*Ἀπελίσσω = Ἀπειλίσσω· ξετυλίγω.

*Ἀπέλκω. Ἰων. = ἀφέλκω. Ἡρόδ.

*Ἀπέλλα, ἡ· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. ἡ Ἀπέλλαι, ἐκκλησίαι, σηκοὶ ὅθεν τὸ Βαπέλλα ἀντὶ τοῦ, ἐκκλησία· ὡς ὀνομζ. π. χ. ὁ ἐν Βιέννῃ τῶν παρεπιδημούντων Ἑλλήνων τοῦ ἁγ. Γεωργίου ναός. Τὸ Β προτέθη διὰ τὸ Δίγαμμα, καὶ

Ἀπελλάζω. Μ. ἀσω· λέξις λακωνική, τὴν ὁποίαν ὁ Πλούταρχ. Ἀνεγ. 6. ἑρμην. διὰ τοῦ Ἐκκλησιάζειν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὃς τις καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀππαλλάζειν, ἔχει Ἰωνικῶς· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ

Ἀπελλαί, αἱ· σηκοί, ἐκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι· τόποι εἰς οὓς ἐτίνοντο αἱ συνέξεις τοῦ πλήθους, καὶ μάλιστα διὰ ἐκλογήν τινα. Ἡσύχ. Ζ. πνῦξ. καὶ

Ἀπέλλαιες, οἱ· οἱ τῶν ἱερῶν κοινωνοί. Φαίνεται ὅτι ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ, Ἄελλη, Ἀελλής, Ἀελλίζω, Ἀολλίζω· μετὰ προτάξεως τοῦ π· ἄρα, Ἀελλάζω, Ἀελλίζω, Ἀολλίζω.

Ἀπελλαῖος· παρὰ Μακεδόσι· ὁ Δεκέμβριος μήν, ἴσως ἐκ τοῦ, ἄελλα. = Μὴν τῶν ἀνέμων.

Ἀπέλλω· ἰδε Ἀπίλλω.

Ἄπελος, τό· (α, πῶλος, pollis) ἕλκος, πληγὴ μὴ ἰατρευθεῖσα ἀκόμη, ἀνοικτή, ὅπου ἀκόμη δὲν ἐφάλισε, δὲν ἐστράφη ἀπὸ δέρμα, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα. Βαλλίν. Ζ. καὶ Ἐρυσίπελας.

Ἀπελπίζω. Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ· ἀπελπίζομαι, χάνω, σηκόνω τὰς ἐλπίδας μου, μετὰ Γενικ. 2) Κλπίζω τι ἀπότινας. μετ. αἰτητ. τ. πργμ. Λουκᾶς ς'. 35. «δανείζετα μηδὲν ἀπελπίζοντες.» 3) Ἐνεργ. «ἀπελπίζων τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπαινόδου· ἀντὶ τοῦ ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου· βάλλω τινὰ εἰς ἀπελπισίαν, τὸν φέρω εἰς ἀπελπισίαν (τινά). Παῦτε. Μὲ ἀπελπίζονται, ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι, ὡς π. χ. ὁ ἀῤῥώστως ἀπὸ τοὺς ἰατρούς.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ· ἀπελπιστία, τὸ ἀπελπίζομαι· ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας.

*Ἄπελπτος, ὃν. = ἄελπτος· οὕτω ἀναγινώσκεται ὑπό τινων ἐν Ἡρόδ. 1, 111.

*Ἀπελῶ. Ζ. Ἀπελαύνω κ. Ἔλω.

Ἀπεμέω, ῶ· ξερνῶ, ἐκπτύω, ῥίπτω ἔξω. Ἰλιάδ. Ξ, 437.

*Ἀπεμνήσαντο, γ'. πληθυντ. τοῦ μετ. ἀορ. α', Ζ. ἀπομμνήσκω. Ἰλιάδ.

*Ἀπεμόρξατο. Ζ. Ἀπομόργομαι.

Ἀπεμπολάω. Μ. ήσω· πωλῶ, πραγματεύομαι. Ξενοφ. Συμπ. Β'. 21. «ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν χρημάτων.» συντ. Γενικ. καὶ Αἰτιατ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1238. «ψυχὰς ἀπεμπολᾶν· παραδίδειν τὴν ζωήν· καὶ Τρῳ. 980. «ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλαια προδίδω, Ἀρστφ. Ἀχν. 374. «καὶ ταῦδα λαμβάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.» Πρβλ. ἐξεμπολάω. τὸ δὲ, Ἀπεμπολέω, δὲν εὑρίσκεται εἰς κράτιστα κλασικόν, πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται εἰς τὸν Εὐσέβ. Προπαρ. 4. σλ. 162.

Ἀπεμπολή, καὶ Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ· πώλησις, πραγματεία. Ἱπποκρ.

Ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ· ὅποιος πωλεῖ, πωλητής.

Ἀπεμφαίνω. Μ. ενῶ εἶμαι ἀνόμοιος, ἀπίθανος, ἄτακτος, ἄτοπος· ἐναντίος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὸ νόημα, ἀντιφάσκω· καὶ ἐνεργτ. κάμνω τι ἀπίθανον, ἀνόμοιον.

Ἀπέμφασις, εως, ἡ· ἀντίφασις, ἀντιλογία, ἀνταγωνία, δυσκολία τοῦ νοήματος. Στρέβ. Γ. σελ. 697.

Ἀπεμφερής, ές, ἀνόμοιος. Ζήτ. Ἐμφερής.

Ἀπέναντε, ἡ Ἀπεναντίον, καὶ Ἀπεναντίως. Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος. = Ἄντικρυ. καὶ Ἀπεναντίας Σχολ Θεοκρ. Ζ. 77.

Ἀπεναρίζω. Μ. ξω· (ἐναρίζω)· ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, ξεγυμνώνω τινα τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζω (τινά τι) ὡς ἐνταῦθα ἀνῆκον λαμβάνεται τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 195. «τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα.» καὶ Ο. 343. = Σκυλεύειν.

*Ἀπενεγκω, -ενείκω, -ενέκω· δίδων χρέους εἰς τὸ Ἀποφέρω.

*Ἀπένεικα, ας, ε, κ. τ. λ Ἰωνικ. αὸρ. ἐνεργ. ἀντὶ ἀπήνεγκα, ἐκ τοῦ ἀποφέρω. Ὁμ. Ἰλιάδ. Ο, 28. «τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.» τὰ ἅρματά τους τοὺς τὰ ἔφεραν εἰς τὸν οἶκον. Πίνδ. Πύθ. 5, 78. «κεῖνόν γε καὶ βαρύκομοι λέοντες παρὰ δείματι φύγαν, γλῶσσαν ἐπείσφιν ἀπένεικεν ὑπερπαντίαν» κεῖνον τὸν ἔφοβήθηκαν καὶ ἔφυγον καὶ αὐτοὶ οἱ φοβερὰ φωνάζοντες λέοντες, ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) τοὺς ἔφερε τὸν χρησμὸν πέραν τῶν θαλασσῶν. Πρβ. ἀπηνείχθην, Ἱππκρ.

*Ἀπενειχθῆναι. Ἰωνικ. Ἀόρ. Παθτκ. = ἀπενεχθῆναι, ἀποφέρω.

Ἀπενεόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἐτεός) κάμνω τινὰ βουβόν, ἄλαλον. Παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα.

Ἀπενέπω, καὶ Ἀπεννέπω· ἀπαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω· τινά τινος. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλίδ. 553. «ἀπενέπειν τινὰ θαλάμων.» = ἀπείπειν. 2) ἀποφεύγω τι, παραιτοῦμαί τι, ἐλευθερώνομαι ἀπ' τι. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 208. «τί τόδ' ἀπενέπεις;»

*Ἀπενθεῖν. Δωρικ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν. Θεόκρ. Β, 84, «τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κ' οὐδ' ἔτι πομπὰς τήνας ἐφραπάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆλθον, ἐγὼν» τὰ κάλλη μου ἐφθείρονταν, διόλου δὲν ἐλογιζόμην οὐδ' ἐσυλλογιζόμην πλέον περὶ τῆς πομπῆς, μήτε κἂν ἐγνώρισα πῶς ἔρχονται εἰς τὸν οἶκον.

Ἀπενθήριστος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμφηρίστος Σέξτ. Ἐμπειρ. Α'. 33.

Ἀπενθής, ές· (πένθος) χωρὶς πένθος, θρῆνον· ὁ μὴ πενθῶν, μὴ λυπούμενος· «πενθεὰ ἄκαρπα ἄλυπα, ὡς τὰ προξενούμενα ἀπὸ τὸν καπνόν· καὶ Πλτχ. Πρλ. Β, 236. καὶ 686. 12. Ῥστ.

Ἀπένθητος, ὁ, ἡ· (πενθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν πενθεῖ, δὲν κλαίει τινάς· ἄκλαυστος, ἀθρήνητος. 2) μὴ λυπούμενος, χωρὶς λύπην, εὔφρουτις, ὡς ὁ Βάκχος. Νόν. Πρβ. Ἀπήμων.

*Ἀπενιαυτέω· λείπω ἕνα χρόνον· ζῶ ἕνα χρόνον παραπάνω ἀπὸ ἄλλο τινα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ζῶ ἀκόμη ἕνα χρόνον· ἀδίκως νομίζεται ἄμφιβ. ἐπειδὴ παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ. σλ. Β. καὶ 868. C. βεβαιώνουσι τὴν λέξιν ταύτην ὅλα τὰ χειρόγραφα πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου ἐν ᾧ κεῖται γεγραμ. ἀπενιαυτίζω· ὅθεν

*Ἀπενιαύτησις, εως, ἡ· ἀπουσία καθ' ἕνα ἐνιαυτόν· τὸ ἐπίβιωσιν, ἐπιζῆτινι ἐνιαυτόν· τὸ νὰ ζῇ τις ἕνα χρόνον μετὰ τὸν θάνατον ἄλλου τινος. Πλατ. Νομ. Θ. σλ. 868. D. ὅθεν ἓν μόνον χειρόγραφον ἔχει, ἀπενιαύτησις.

Ἀπενιαυτίζω. Μ. ἴσω· Ἀττ. ιῶ· (ἐνιαυτός) λείπω (εἶμαι ἀπών) ἕνα χρόνον· ψεύγω ἕνα χρόνον ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. 3. «συμβουλεύω σοι ἀπενιαυτίσαι.» ὁ σχηματισμ. Ἀπενιαυτέω, καὶ Ἀπενιαύτησις, παρὰ Πλάτ. ἀμφίβ. (Ζ. Ἀπενιαυτέω) Παρὰ Δίωνι Καισ. Μ, ξ'. 49, ἀντὶ τοῦ Ζῶ ἕνα χρόνον μετὰ ταῦτα, ἢ περισσότερον.

*Ἀπενιαύτισις, εως, ἡ· καὶ Ἀπενιαυτισμός, ὁ· ἀπουσία, φυγὴ διὰ ἕνα χρόνον.

*Ἀπεννεσίγησι. Ζ. ἐν τῷ Νηπίῳ.

*Ἄπεντες. Ἰωνικ. = ἄφεντες, ἀφίημι.

Ἀπεξαμαρτάνω. Ἑπίττ. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἀπεξεργάζομαι. Μ. σομαι· ἀποτελειόνω, ἀποπληρώ ἕνα ἔργον, φέρω αὐτὸ εἰς κατάστασιν.

Ἀπεξηγέομαι, οὔμαι· ἀπηγοῦμαι ἐξ ἐναντίας. Ξεν. Ἑφ. Ε'. 9.

Ἀπέοικα. Μετχ. Ἀπεοικώς, Ἀττ. ἀπεικώς. Ἰσοδύναμος τῷ Ἐνστ. Παρακ. ἐκ τοῦ, ἀπείκω, εἶμαι ἀνόμοιος, ἀναρμοστος, δὲν ὁμοιάζω· εἶμαι ἀπεπιτήδειος· ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τὸ εἶμαι ἀπίθανος, ἐναντίος τοῦ σημάτος (τῆς ἐννοίας), ὡς καὶ τὸ

Ἀπεοικώς, υῖα, κός· ἀνόμοιος, ἀναρμοστος, ἄπρεπος. Πολύβ. ς'. 28. «ἀπεοικὸς πρὸς τὰ καλὰ» μὴ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ καλά, ἀλλ' ἀποστροφὴν δηλ. = Λατιν., alienus, absonus. Ἰδέ, Ἀπεικώς.

Ἀπεοικότως. Ἐπίῤῥ. ἀναρμοστα, ἄπρεπα. Διόδ. Θεόδ. Ὅ, 55. «καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρώτοι γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, οὐδὲ τοῦτο ἀπεικότως.»

Ἀπέπαντος, ον· (πεπαίνω) ὁ μὴ ὥριμος, ὁ μὴ ὡς ἔπρεπε εἰς τὸν καιρόν του· (ἄγουρος), μὴ ἀπαλυνθείς.

Ἀπέπειρος, ον, (πείρω) = τῷ πρηγμ. Ἀπείρατος.

Ἄπεπλος, ον· (πέπλος) χωρὶς πέπλον, ἐπανωφόρι. Εὐριπ. Φοίν. 336. «ἄπεπλος φαίνω» χωρὶς φορέματα. Πινδ. Νέμ. 1, 74. «καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὁρούσας» ἀπὸ στρωμνίαν, ὁμῶς ἄμυνεν ὕβριν κυιδάλωνι καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονοπέπλος, αὐτοποδητί ἐπηδήσα ἀπὸ τῆς κοίτης, ἐπὶ βοηθείαν ἠπείγετο κρίνουσα τὴν τῶν θηρίων βλάβην. ὁ Σχλ. (γυμνή, μόνο μὲ τὸ ἐπανωφόρι του.)

Ἀπεπτέω, ῶ· δὲν χωνεύω, ἔχω ἀχωνευσίαν· πάσχω κακοστομαχίαν, χαλῶ τὸν στόμαχον· ἐκτὸς

Ἀπεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀπέπτως. Ἐπίῤῥ. ἄῤῥωστος, ἀχώνευτος καὶ ὁ μὴ χωνεύομενος· καὶ ὁ μὴ ὥριμος, ἀφθαστος· ἐκ τοῦ, Πέπτω.

Ἀπέπω, καὶ Ἀπέπομαι. Ζήτ. Ἀπεπεῖν.

*Ἄπερ· πληθτκ. οὐδ. ἀπὸ τοῦ, ὅς περ (ὅπερ ἰδέ)· οἱ Ἀττ. τὸ μεταχειρίζονται συχνὰς φορὰς ἐπίῤῥμ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ, ὥσπερ, καθὼς, ὡσάν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 657. «ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔσωσεν ἔρνος.» Σοφ. Οἰδ. Τ. 176.

*Ἀπεραντολογέω, φλυαρῶ χωρὶς τέλος, ὁμιλῶ ἀπέραντα. Εὐστάθ.

Ἀπεραντολογία, αι, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ἀπέραντα, πολυλογία· διεξοδική καὶ μὴ τέλος ἔχουσα ὁμιλία, φλυαρία. Δουκιαν. = Ἀπειρολογία.

Ἀπεραντολόγος, ὁ, ἡ· ὁ ὁμιλῶν ἀπέραντα, πολλὰ· πολύλογος, φλύαρος· ἐκ τοῦ

Ἀπέραντος, ον, καὶ Ἀπεράντως. Ἐπίῤῥ. (περαίνω) ὁ πέρας καὶ ὅρον μὴ ἔχων, ὅποιος δὲν τελειόνεται, ἢ δὲν ἐνεργεῖται, ἢ δὲν λαμβάνει τέλος ποτέ· ἄσκοπος, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς ἀπόβασιν, χωρὶς ἔκβασιν. Θεόδ. Δ. 3ʰ. 2) ἀδιαπέραστος, χωρὶς ἔξοδον. Διόδ. Πρμθ. 153. «εἰς ἀπεραντον Ταρταρον ἥκειν καὶ 1080, «εἰς ἀπεραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθεὶς σεσθ' ὑπ' ἀνοίας.»

Ἀπέρασις, εως, ἡ· (ἀπεράω) ξέρασις, ξέρασμα. Πλούταρχ. ὁ Θεόφρ. καλεῖ Ἀπόρασιν, ὅταν ἡ ὑγρότης τραβᾶται ἀπ' ἕνα μέρος καὶ κατατείνει ἀλλοῦ· ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ Ἀπερῶ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ Περάω, καὶ Διέρχομαι, Διαβαίνω.

Ἀπέραστος, ὁ, ἡ· (περάω) χωρὶς πέρασμα· ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ νὰ περάσῃ τις· καὶ 2) ὁ μὴ ἔχων πέρας, σύνορον, ἀπέριστος. (Πέρας).

*Ἀπέρατος, ον· = τῷ προγμ. Ἀρστφ. Νεφ. 3. Brunck. (τὸ, α, εἶναι βραχύ, τότε δὲ μόνον εἶναι μακρύ, ὅταν τὸ Ἀπέρατος ἦναι ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. ἀπείρητος, τὸ ὁποῖον Πρβλ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπεράντωτος, ὁ, ἡ· (περατόω) χωρὶς πέρατα, σύνορα. ἀπεριόριστος. Πλούτ. Ἠθ. Ζ. 673.
Ἀπεράω, ῶ· Μ. ἄσω· (ἐρῶ) ξερνῶ. Ἀλκίφρ. Γ. 3. «ἀπερῶν ἀπηνάγκασεν» μὲ ἠνάγκασε νὰ ξεράσω. Ζήτ. Ἀπόρατις. — Στρόβ. Τ. Α. σλ. 139. Siehenk. (ἄσω)
Ἀπεργάζομαι. Μ. ἀτομπ. Ἐκπληρῶ, Ἀποτελῶ, ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος τὸ ἐπὶ μισθῷ, ἢ κατὰ χρέος ἔργον μου. Κάμνω τὸ χρέος μου, ὡς καὶ τό, Ἀποδιδόναι. Ξενφ. Ἀπομν. Α'. δ. 4. ς. 5. πληρόνω τι διὰ καθημερινῆς ἐργασίας. Ἀρποκρ. ἐξ Ἰσαίου. 2) Ποιῶ, κάμνω (φκιάνω), ἐνεργῶ, πραξεύω· ὁ Πλάτων. Πολιτ. 6, 13. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τό, Ὑπογράφομαι, ἐπιζωγράφων· καθὼς καὶ εἰς τό, Ἀπεργασία, τὸ, Ὑπογραφή· ὄθεν
*Ἀπεργάω. Ποιητ. = ἀπεργω.
Ἀπεργασία, ἡ· ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις· τὸ βάλλειν τι εἰς ἔργον, εἰς ἐνέργειαν. Ἔργον, (ὕλη), ἐνέργεια. Πλουτ. Πρλ. Ε, 2. 6. Ρστ.
*Ἀπεργαστέος, ἁ, έον. Ρητ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ, Ἀπεργάζομαι, πρέπει νὰ τελειωθῇ.
Ἀπεργαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀπεργασίαν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπεργάζεσθαι, ἐκτελεῖντι, ἐπιχειρηματίας, δραστικός, ἐνεργητικός, παρατικός, ὅποιος βάλλει εἰς ἔργον τι. Ἐπίρ. Ἀπεργαστικῶς.
Ἀπεργός, γὸ, γόν, (ἔργον) χωρὶς ἔργον, ἀνεργὸς· ἀνήρ, ὅποιος ἀπέχει ἀπὸ ἔργον, ὁ ἐστί, δὲν ἐργάζεται. Ἀρτεμ. 1, 42. Ὁ Πασσώβ. ἔχει. Ἀπεργος.
Ἀπέρτω, Ἰων. = Ἀπείρτω.
*Ἀπέρδω. Μ. ξω· (ἔρδω) ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος. Ἡρότ. Δ, 62. «καὶ ἔπειτα καὶ τἄλλα ἀπέρξαντες ἱερήϊα ἀπαλλάσσονται.»
Ἀπερεί. = Ὥσπερεί. (ὥσπερ) Σοφοκλ. Ἠλ. 189. «ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι, ὡς φίλος οὐτὶς ἀνὴρ ὑπερίστατ· ἀλλ' ἀπερεί τις ἐποικος ἀναξία, οἰκονομῶ δαλάμους πατρός, ὠδὲ μὲν ἀειρεῖ σὺν στολᾷ, ἐσνεὶς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.»
Ἀπερείδω, εἶσω· τὸ ἐντελὲς τοῦ, Ἐρείδω. ὡς τὸ Λατιν. deliro τοῦ ληρῶ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο σημαίνει τό, Στερεόω καὶ ἀσφαλίζω, στηρίζω, στηλόνω, θλίβω, τύπτω (βάλλω), ἀκουμβίζω, στήνω, ἐμπήγω. Τὸ δὲ Ἀπερείδω ἐκφράζει τὴν ἐντελῆ, ἀπερτισμένην, καὶ ἐκτετελεσμένην τοῦ Ἐρείδω πρᾶξιν· ὥρα, ἀποτελείονω τὸ Ἐρείδειν. Μέσως Ἀπερείδομαι· ὅ ἐστίν, Ἀπερείδω ἑαυτόν. Συνήθως σημαίνει τό, Ἀκουμβίζω τὸν ἑαυτόμου ἐπάνω εἴς τι· στηρίζω ἢ ἀφήνω τὸν ἑαυτόμου ἐπάνω εἴς τι στερεὸν καὶ ἀσφαλές, ἀφήνομαι εἰς ἐναπράγματα, ἄρα ἐμπιστεύομαι, ἰσχυρογνωμῶ, βεβαιώνω, εἶμαι βέβαιος. Ἡρότ. Γ. 99. καί τινός. «Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Λιτιατικῆς ὡς ενιφητ. διευθύνω, ἀναφέρω· στηρίζω, ἀποδίδω, λόγους, λέξεις κ. τ. τ. «ἀπερείδεσθαι λόγων, θυμόν, πληγὰς πρός τι.» Πλάτ. Πολιτ. 6. σ. 479. ὁμιλῶ διευθυνόμενος πρός τινα, διευθύνω τὴν ὁμιλίαν μου, τὸν θυμόν μου πρός τινα, θυμώνω κατά τινος, κτυπῶ τινα, περὶ πασησήποτε διευθύνσεως, ἀναφορᾶς, πρὸς ὁποιονδήποτε ὑποκείμενον. «Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὰ ἄστρα.» Λουκιαν. «στενάζωσα τὰ ὄμματά μου, κυττάζων καὶ διωρῶν προσεκτικῶς, ἀδιαλείπτως, καὶ ἐπ' εὐθείαν ἀντικείμενόν τι. Παρὰ Πλουτ. «Εἷς ἐν σῶμα ἀπερειδόμενοι πληγὰς τοσαύτας» ἀπετέλουν, ἐπέβαλον μὲ θυμὸν καὶ δύναμιν. «Ὅποι τὸ θυμὸν ἀπερείσονται» ὁ αὐτ. Πῶς καὶ ποῦ ἤθελον νὰ ἐκβάλλωσι τὸν θυμόν τους. Πῶς καὶ ποῦ νὰ ξεθυμάνωσι. «Τὴν ἀγνοιαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους τῆς ἁμαρτίας ἀπερείδοντο.» Πολύβ. λη'. Δ'. ἔρριπτον, ἀπέδιδον τὸ σφάλμα ἀπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ὁ αὐτ. ΙΔ'. «Ἀπερειναμένην τὴν χάριν ἐπὶ τὸν Δημήτριον» ἀπόδιδε τὴν χάριν, τὴν εὐχαριστίαν μόνον εἰς τὸν Δημήτριον· καὶ κατωτέρω· γ. «Πᾶσαν τὴν ἐξ αὐτῶν χάριν καὶ πίστιν εἰς τὸν Δημήτριον ἀπηρείδοντο» καί, Γ'. 92. «Τὴν λείαν ἀπερεισασθαι εἰς τόπον τοιοῦτον» νὰ ἀποταμιεύσωσιν ἤτοι νὰ βάλλωσι τὰ λάφυρα εἰς ἀσφαλῆ τόπον· ὡς καὶ τό «Τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεισθαι νομίζων» ὁ αὐτ. Γ'. 36. 2) Οὐδετέρ. μεταβαίνω ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο. «Τὸ τοῦ ἀκοντίου ἀκόν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται» κατατυτᾷ, ἐσπάζει μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν βουβῶνα, καὶ ἐδέχνει ἐκεῖ ὅλην του τὴν δύναμιν· τοιοῦτον εἶναι καὶ ἡ χρῆσις του, Ἀποστηκτέον, καὶ Ἀποστήκτομαι. 3) ἐξωλῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ μετὰ πόνου καὶ μόχθου, ζητῶ νὰ ἔργον, βάνω τὰ δυνατά μου νὰ ἐξέλθω ἀπό ἕνα μέρος, γενικῶ. Καλμ.
Ἀπερείσιος, ον, Πτ. = Ἀπερόσιος, ἰδὲ τὸ ἀΐδελος = ἀΐσηλος· παρ' Ὅμ. ὅστις τὰ ἑνώνει σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸ, «ἄπειρα.»
Ἀπέρεισις, εως, ἡ· τὸ στερεῶς θλίβειν, ἐπακολούθησις· ἐκ τοῦ, Ἀπερείδω.
Ἀπερεύγω· Μ. ξω· ἐκπτύω, ξερνῶ, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ, Πλημμυρεῖν, ξεχειλίζειν, χύνεσθαι εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· καὶ Μέσ. εἰς ἐνεργτκ. σημασ. Ruhnk. ep. cr. ς. 150. ὄθεν.
Ἀπέρευξις, εως, ἡ· ἐκπτυσις, ξέρασις, ἐκχυσις, πλημμύρα.
Ἀπερέω, ἄχρηστ. εἰς τὸν Ἐνεστῶτα, ὅθεν παρέγονται αἱ ἀκόλουθοι χρόνοι, οἵτινες ὡς πρὸς τὴν σημασ. ἀνήκουσιν εἰς τό, Ἀπείπον. 1) Μ. Ἀπερῶ, Ἰων. Ἀπερέω, θέλω ἀπαγορεύσειν, θέλω ἀρνηθῆ· θέλω ἐμποδίσειν, θέλω ἀγγείλει, θέλω εἰπεῖ· Ἡρότ. Α, 152. «ἔπεμπον ἀπερέοντα Κύρῳ.» 2) Πρκμ. Ἐνεργτ. Ἀπείρηκα, ἀπέκαμα, ἀπόστασα 3) Πθτ. Πρκμ. Ἀπείρημαι, εἶναι ἐμποδισμένον, ἀπηγορευθη. εἰς ἣν σημασ. μετακειρίζονται καὶ τὸν Πθτ. Ἀόρ. Ἀπερρήθην. ἐκ τοῦ Τέω, Τῆμι, καί, Ἀπερρῶμαι, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 46. Ζήτ. Ἀπειρηκέναι.
Ἀπέρημος, ὁ, ἡ· = Ἔρημος, ὡς τὸ ἀπόκοιτος, ἀπόπλους. Σχολ. Πινδ. Νέμ. 4, 88. (Ἡ ἀπό ἐπιτείνει μόνον τὴν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ)· ἄμφ.
Ἀπερημόω, ῶ· Μ. ώσω· διέλον ἐρημόνω, ἀφήνω τινα μόνον, κάμνω τινα νὰ μείνῃ μόνος. κάμνω τι ἔρημον. Πλάτ.
Ἀπερητύω. Μ. ύσω· ἀναχαιτίζω, κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ σ' ἐπίσω· Ἀπολλών· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ Μέλ. μακρὸν πάντοτε.)
Ἀπερίβλεπτος, ον, (περιβλέπω) ὅποιος δὲν βλέπεται καὶ δὲν θεωρεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὅποιος δὲν φυλάττεται εὐκόλως· ὁ μὴ παντάχοῦ γνωστός· 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ προσέχων ἐν ἑαυτῷ· ἀπρόσεκτος, ἀπρόβλεπτος. 3) ἄδοξος, μὴ περιβλεπτος.
Ἀπερίβλητος, οι, (περιβάλλω) ὁ μὴ περιβεβλημμένος, μὴ ἐνδεδυμένος.
Ἀπεριγένητος, ον, (περιγίνομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τινὰς νὰ τὸν νικήσῃ, νὰ τὸν καταδυναστεύσῃ, νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἀνίκητος. Διόδ. Σικ.
Ἀπερίγραπτος, ον (περιγράφω καὶ περιγραφὴ) ὅποιος δὲν περιγράφεται, δὲν σημειόνεται, δὲν περιορίζεται, δὲν περικλείεται, δὲν ἔχει ὅρους, σύνορα, ὅστις δὲν περιγράφη, δὲν περιορίσθη κ. τ. λ. ἀτελεύτητος, ἀπέραντος, ἀκατανόητος, ἀπεριόριστος, ἀπροσδιόριστος, διαφεύς, παντοτεινός. Στράβ. καὶ Διον. Ἁλικ. Διόδ. Σικ.
*Ἀπεριγράφος, ον = τῷ πρηγμ. Ἐπίρ. Ἀπεριγράφως.
Ἀπεριέργαστος, ον, (περιεργάζομαι) ὅποιος δὲν εἶναι μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν κατασκευασμένος· Ἱεροκλ. μὴ δουλευθεὶς παντελῶς μετ' ἀκριβείας.
Ἀπερεργία, ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ, Περιεργία. ἁπλότης, ἀφέλεια.
Ἀπερίεργος, ον, ὅποιος δὲν εἶναι περίεργος. Καὶ ἀφελής, ἁπλοῦς, φυσικός, ἀβίαστος τρόπος.
Ἀπεριέργως, Ἐπίρ. μὲ ἀπεριεργον τρόπον, χωρὶς περιεργειαν, ἀφελῶς, (σκέτα), χωρὶς τέχνας.
Ἀπεριήγητος, ὁ, ἡ· ἀνεξήγητος, ἀσαφὴς· ἀπερίγραπτος· Πλάτ. Νομ. ε'· σ. 288.
Ἀπεριήχητος, ον, ἐκεῖνος περὶ ὃν δὲν συνέβη, ἢ δὲν ἠκούσθη κἀνεὶς ἦχος, κτύπος. Σουίδ. Γρηγ. Ναζ.
*Ἀπεριθλάστως, Παῦλ. Ἀγιν. σ. 122, 43. χωρὶς νὰ τὸ θλίψῃς ἰσχυρῶς εἰς τὰ πέριξ, εἰς τὰς ὄψεις.
Ἀπεριπάρτος, ον, ὁ μὴ καθαρισμένος ὁλόγυρα, ὁ λερισμένος, βυπαρός.
Ἀπεριπάλυντος, ον, ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, ἀσκέπαστος (ξέσκεπος), ἄνοικτος, ἐλεύθερος.
*Ἀπερίκοπος, ον, (κόπος) ἀκοπίαστος, μὴ ἀποσταίνων, ἄπονος, σταθερός.
Ἀπερικόπως, Ἐπίρ. (περικοπὴ) ἀκατάπαυστος, ἀδιακόπως· ἀνεμπόδιστως. Σχολ. Δικόφ. 1452. 2) χωρὶς μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν· χωρὶς μεγαλοπρεπῆ εὐθυμασίαν.
*Ἀπερικόσμητος, ον (περικοσμέω), ἀστόλιστος, μὴ περιστεδυμένος στολίδια.
Ἀπεριτύπητος, ον, = Ἀπερίηχητος, (περιτυπέω) περὶ οὗ δὲν γίνεται, ἢ δὲν ἔγινε κτύπος).
Ἀπερικάλυπτος, ον, (περικαλύπτω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ τινας νὰ τὸν ὑπερβῇ, νὰ πάῃ μὲ φλυαρίας. Ἀριστοφ. Βατρχ. 839. (3)
Ἀπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) ὅποιος δὲν περιλαμβάνεται, δὲν περιορίζεται, ἀδιόριστος. Πλούταρχ. «Ἀπερίληπτος ἐξουσία.» Γρηγόρ. Ναζ. «ἀπερίληπτος τῇ διανοίᾳ = ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος.
Ἀπερεμέριμνος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπερεμερίμνως, (μέριμνα) χωρὶς μέριμναν, ὅποιος δὲν μεριμνᾷ, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται, ἀμέριμνος, ἀστόχαστος. Ἀριστοφ. Νεφ. 137.
Ἀπερινόητος, ον, (περινοέω), ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐμπορεῖ τὰ ὑπόσχη τινὰς μὲ τὸν νοῦν του. Ἀκατάληπτος. Σεξτ. Ἐμπ. καὶ Δαμασ.
Ἀπεριοπήτως, Ἐπίρ. παρὰ Πολυβ. Δ'. 57, αὐτὶ τοῦ, Ἀνελπίστως, ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ ἐχωσι εἰς τὸν νοῦν των, χωρὶς νὰ τὸ στοχάζωνται.
Ἀπερίοδος, ον, χωρὶς περίοδον. Διον. Ἁλικ.
Ἀπερίοπτος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπεριόπτως, (περιόπτομαι) ὅποιος δὲν βλέπει, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται τὰ περὶ ἑαυτόν, ἔχει τὰ ἄλλα διὰ τίποτε. Θουκυδ. Α'. 41. «ἀπερίοπτος πάντων» ἐτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀπερίβλεπτος, Ἀνέλπιστος, Ἀφρόντιστος.
Ἀπεριόριστος, ον, (περιορίζω) ὅποιος δὲν ἔχει ὅρους (σύνορα) ὁλογυρά του· μὴ περιωρισμένος, ἀδιόριστος.
Ἀπερίπευκτος, ον, (περιπτύσσω) ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, μὴ περιτειλιγμένος, μὴ ἀναλισμένος· διὰ φόρεμα, ὅπου δὲν εἶναι ἁπλωμένον, δὲν κάμνει σούφρας. παρ' Ἰωαήπ. Γ'. ζ'. 5. ἐπὶ φορέματος τὸ ὁποῖον δὲν στενώνει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος. ἤτοι δὲν περικλείει, καὶ δὲν σκεπάζει αὐτό.
Ἀπερίπτωτος, ον (περιπίπτω) ὅποιος δὲν περιπίπτει, ἐπίπτει, κατωτὰ· μετὰ γενικ. προσδιοριστκ. τοῦ εἰς ὃ δὲν περιπίπτει τις. «Ἀπερίπτωτος ὑδροφοβίας,» κ. Διοσκορ. Β'. 40. ὅποιος δὲν πίπτει εἰς τὸ πάθος τῆς ὑδροφοβίας. «Ἀπερ ἐκκλησίαι» Ἀρρίαν. Ἐπ. Γ. 12. Ζήτ. ἐν τῇ, Περιπίπτω. Καὶ ὅποιος δὲν πταίει, σφάλλει· ἢ μὴ ὑποπίπτων εἰς συντυχίαν, ὁ πλάνης καὶ ἀπάτης ἀνεπίδεκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπεριπέλεκητος, ον, (περισαλπίζω) ὁποιος δὲν περιεκυκλώθη ἀπὸ τὴν βοὴν τῶν σαλπίγκων· ὁ Συνέσ. ἔχει καί, ἀπερισάλπιστος.

Ἀπερίσκεπτος, ον, (περισκέπτομαι) = ἀπερίοπτος, ὁποιος δὲν βλέπει, δὲν στοχάζεται τὰ πράγματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος. Θουκυδ. Δ. 108.

Ἀπερισκέπτως, Ἐπίρ. ἄνευ περισκέψεως, ἀστόχαστα· ἔδεν.

Ἀπερισκεψία, ἡ· ἔλλειψις περισκέψεως, ἀστοχασία, ἀσυλλογιστία.

Ἀπερισκόπητος, ον, καὶ Ἀπερίσκεπος, ον, = ἀπερίσκεπτος καὶ Ἀπεριγράπτος. Σουίδ.

Ἀπερίσπαστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπερισπάστως, (περισπάω) χωρὶς περισπασμούς· ὁ μὴ διασκορπισμένος, ἀνεμπόδιστος, ἡ ὁποιος δὲν καταγίνεται εἰς ἄλλοτι, ἀλλὰ μένει πάντοτε προσκολλημένος ἐπί τι· ὁ ὁποῖος δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ἄλλας δουλειάς του, δὲν σύρεται ἀπὸ ἄλλας ἐργασίας· ὡς τὸ Λατιν. negotiis distractus. μὴ ἔχων τὸν νοῦν του διασκεδασμένον, διασκορπισμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Παρὰ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς «Πλάτων ἀπερίσπαστον· τὸ βέβαιον, ἀσφαλτον· τὸ μὴ πρόξενον ἀπάτης.

Ἀπερισσεία, ἡ· (ἀπέρισσος) ἔλλειψις περισσεύσεως χυμῶν· Θεόφρ. αἴτ. φυτ. Β'. 12.

* Ἀπέρισσος, ος, = Ἀπέριττος.

Ἀπερισσότροφος, ον, ὁποιος δὲν τρέφεται περισσότερον τοῦ ἄλλου· καὶ

Ἀπερισσοχρόνως, ον, Θεόφρ. αἴτ. φυτ. Α'. 22. «κατὰ τὰς κυήσεις καὶ κατὰ τὰς ἐκτροφὰς ἀπεριττότροφα καὶ ἀπερισσόχρονα· ἀπὸ μὴ διαφορετικοῦ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τε ἐγκαστρείας καὶ τῆς γενήσεως, ὥστε τὸ ἓν πρὸ τοῦ ἄλλου νὰ ἐγκαστρώνεται καὶ νὰ γεννᾷ, ὁ ἐστὶν, ὅλα ἐξίσου εἰς ἴσα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν.

Ἀπερίστατος, ον, (περίστασις) καὶ Ἀπεριστάτως, Ἐπίρ. χωρὶς περιστάσεις· κυρίως, Χωρὶς ἐναντίας περιστάσεις. ἀσφαλὴς, σίγουρος, ἀκίνδυνος, ἐλεύθερος κινδύνων, μὴ ὑποκείμενος εἰς κινδύνους. Πολύβ. ς'. 44. «Ἀπερίστατος ῥαστώνη· ἀσφαλὴς καὶ ἀτάραχος ἡσυχία. 2) (περιστημι) Ὁ μὴ περικυκλωμένος (μάλιστα ἀπὸ φίλους), περὶ τὸν ὁποῖον δὲν παραστέκεται τινάς· ὅστις μὴ ἀσφαλῆ, χωρὶς προστασίαν καὶ διαπρέπτευσιν, ὁ ἐστερημένος βοηθείας, ὡς πᾶσαν ἀπερίστατον ἄνδρα. Φωκυλίδ. 3) Μόνος, μεμονωμένος, μοναχός. Ἀρρίαν. Ἐπ. Δ'. Α'. Hemst. Ἀρ. Πλουτ. σ. 333.

Ἀπερίστρεπτος, ον, (περιστρέφω) ὁποιος δὲν περιστρέφεται, δὲν γυρίζει εἰς τὸ ἄλλο μέρος, δὲν ἀναποδογυρίζει, ὅστις δὲν ἀναποδογυρίσθη, δὲν ἐγυρίσθη, ἀγύριστος, ἀναποδογύριστος, καὶ ὅστις δὲν μεταβάλλεται, ἀμετάβλητος. = Ἀπερίτρεπτος.

Ἀπερίτμητος, ον, (περιτέμνω) ὁποιος δὲν περιετμήθη, δὲν ἐσουνετεύθη, ἀσουνέτευτος. Ἰώσηπ.

Ἀπερίτρεπτος, ον, (περιτρέπω) ὁποιος δὲν περιτρέπεται, δὲν ἀναποδογυρίζει, δὲν ἀπιστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω, δὲν μεταλλάττεται, καθὼς π. χ. ὁ χρυσὸς· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων· ὁποὸς δὲν ἐπιστρέφεται, δὲν γυρίζει πλέον ὀπίσω. 2) Μὴ ἐπιστρέφων εἰς τίποτε, ἀγροίκος, μὴ γροικῶν τίποτε. 3) Μὴ περιτρεπόμενος, μὴ καταστρεφόμενος, ὠσείσιος, ἀμετακίνητος, κ. τ. λ.

* Ἀπερίτροπος, ον, = τῷ προηγμ. μὴ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα, μὴ ἐρχόμενος ὀπίσω, ἢ 2) μὴ ἐπιστρέφων εἴστε, ἄγροικος, χωρὶς γροικιὰ· «ἄκρησε μοι πέκυον... οὔτε γὰρ ὁ τάλ' ἥρτον βιότοιο ἔχων ἄκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδαο ἀπέρτροπος, οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχερουσία δεὸς ἀνασσων· ἔχε θάρρος ἀγαπητήμου.. ἐώτι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμ. ὅστις ζῇ εἰς τοὺς πολλὰ ποθμένα βοῶν τρέφοντας αἰγιαλοὺς τῆς Ἰρίσης (πόλις τῆς Φωκίδος) δὲν εἶναι ἀπεστερημένος τῆς ἐπιστροφῆς (ἐντεῦθεν καὶ τὸ «περιτροπέων ἐνιαυτός» Ἰλιδ. Β. 295.) ἀλλὰ θέλει ἐπιστρέψει, καὶ μετ' αὐτοῦ ἔρχεται ἐπιφέρων ἐκδίκησιν ὁ κάτω ἐν τῷ Ἀχέροντι κυμαίνων θεός. Σοφοκλ. Ἠλ. 182. ὅπου τινὲς (ὁ Hermann καὶ ὁ Σχολ.) τὸ, Ἀπερίτροπος, ὀρθότερον ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀρέστου, διὰ τοῦ μὴ ἐπιστρέφων, ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτ. διὰ τοῦ ἄφροντις, λησμονῶν, ἔρμην. (οὐκ ἀπερίτροπος = φροντίζει, μνημονεύει, δὲν λησμονεῖ, ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἐκδίκησιν.) τινὲς δὲ Ἀνεπίστροφος ἢ τοὐλάχιστον Ἀπέριστροφος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκουσι.

Ἀπέριττος, ον, καὶ -ρισσος· καὶ Ἐπίρ. Ἀπερίττως· χωρὶς περιττὸν, ὁ μὴ ἔχων περισσότερον τοῦ δέοντος, χωρὶς περισσότερον καλλωπισμὸν, στολισμὸν, χωρὶς μεγαλοπρέπειαν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύῃ τις περισσότερον τοῦ δέοντος· Χωρὶς περισσοτέραν τέχνην ἐξειργασμένος, ἁπλοῦς, ἀτεχνὴς, ἀκαλλώπιστος, ἀφελὴς, ἀφυσικαίδωτος· «ἀπέριττος μοχθήρων χυμῶν.» Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρόβ. 1. ἔστις δὲν ἔχει περιττώματα γενηθέντα ἀπὸ μοχθηρῶν χυμῶν· ἔδεν.

Ἀπεριττότης, ἡ· ἡ μὴ περιττότης. «ἀπεριττότης λόγου.» Σέξτ. συντομία, ἀφέλεια, εἰλικρίνεια.

Ἀπερίττωτος, ον, χωρὶς περιττώματα· οὐ ἔναντ· τὸ, Περιττωματικός. = καὶ Ἀπέριττος.

Ἀπεριφερὴς, ές, ές, ὁ μὴ ἔχων περιφέρειαν, ὁποιος δὲν εἶναι στρογγυλευμένος ὁλόγυρα, μὴ περιφερόμενος εἰς περιφέρειαν, καὶ κύκλον.

* Ἀπεριφόρητος, ον, = τῷ προηγμ.

* Ἀπερίψυκτος, ὁ, ἡ· ἀκρυολόγητος. Γαλην.

Ἀπεροπεύς· = Ἠπεροπεύς. ὡσαύτως, ἀπερωπὸς, -ροπὴ (ἀπέροπος), ἠπερόπη. Ζήτ. Ἠπεροπεύω.

Ἀπερύγματ· Ὀδυσ. Β'. 52. = λίαν ἐρρίγησαν, ἐφοβοῦντο νὰ ὑπάγωσιν· ἐκ τοῦ, Ἐρρίγω, καὶ, Ἀπό, κατ' ἐπίτασιν· γ. ελλην. περσ. τοῦ β'. Πρκμ. τοῦ Ἀπερρίγεω (ὅπερ ἰδέ) δὲν ἐτολμήσαν· (υ – – –).

* Ἀπερρίγμένως· Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμ. τοῦ Ῥήμτ. Ἀπορρίπτω.

Ἀπέρρω. (ἔρρω, ἄνμ.) ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἀπό τινος φεύγω· λέγεται ἐπὶ ἐχθρῶν. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 26. ἐξεμίρετος δὲ, Ἐπάγω εἰς δυστυχίαν. Ἀριστοφ. «Ἀπέρρε,» φύγε ἀπ' ἔμπροσθέν μου, Κρημνίσου. Ἔπαγε εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὸ ἀνάθεμα· ὡς τὸ Λατιν. abi in malam rem. Ζήτ. Ἔρρω.

* Ἀπερρήμενως· Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετχ. τοῦ Ἀπορρίπτω = ῥίπτω, μὲ σημσ. πθτκ., ἀπεσχισμένος, ἀποχωρισμένος.

* Ἀπερυγγάνω (ἐρυγγάνω) ἀποπτύω τὴν μέθην, ἀποπτύω. Διοδ. Σικλ. Ε. 77.

* Ἀπερύγω, εἶδες χρύσους εἰς τὸ, Ἀπερεύγω. Ἰδέ, Ἐρύγω.

Ἀπερυθριάω, ῶ· Μ. ἀσιν. (ἀπὸ, ἐρυθριάω) δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ ἐντροπὴν, γίνομαι ἐξοπλισμένος, ῥίπτω ἐπάνωθέν μου πᾶσαν αἰδῶ καὶ ἐντροπὴν, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα. (ασω.)

Ἀπερύκω, Μ. ξω· διώκω ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν βλάβην τινός· Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Σ'. 1. «ἵνα σοι (αἱ κύνες) τοὺς λύκους ἀπερύκωσιν· «ἀπωθῶ φοβίζων, σκιάζων, Νίκ. Ἀλ. 621. Ὅμ. Ἰλιδ. Ω, 156 καὶ 185. Δ. 542, Π, 562. Ὀδυσ. Ι, 119. Χ. 283 ς, 105.

Ἀπερυσιβόω, ῶ· ῥιπίζω, ἀφανίζω διὰ τῆς ἐρυσίβης· Θεωρ. Λιτ φ. 14. Ζήτ. Ἐρυσίβη.

Ἀπερύω, Μ. ὑσω. (ἐρύω, ἄνμ.) ἀποσπάω, ξεκολλῶτι ἀπότομα. (σινὺς) (περὶ τῆς προσωδίας τῶν συλλαβῶν ἴδε ἐρύω). Ἀχιλλεὺς, σύρω μακράν. Ἀναλ. 2. σ. 4. Ὀδυσ. Χ, 13.

Ἀπέρχομαι· Μ. ελεύσομαι· πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀναχωρῶ. Φεύγω ἐκ, ἢ ἀπό τινος. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μετὰ μόνης τῆς γενκ. ὡς Ἰλιδ. Ω, 760. «ἐμῆς ἀπελύλιηθα πάτρης.» καὶ Ὀδυσ. Τ, 228. καὶ Ω. 310. 2) Διέρχομαι, ἀπειμὶ, Καταπαύω, τελειόνω τὸν δρόμον, τὸν βίον, Ἀποθνήσκω, νὰ ἀπελθύνω.

Ἀπερῶ· ἰων. Ἀπερέω. Μ. τοῦ ἀπόψημι κ. ὀπείπον, (ἐρῶ) Πρκ. ἀπείρηκα, Μέσ. Μ. ἀπερούμαι· παρ' Ἡροδότ. Α'. 152. «Ἀπερούτα ῥῆσιν.» διὰ νὰ εἰπῇ τὰ ἴσα τῷ εἶπον, τῷ παρήγγειλαν νὰ εἰπῇ.

Ἀπερωεύς, έως, ὁ. ὁ ἀπερωέων, ὁ κωλύων, ἐμποδίζων, σύρων εἰς τὰ ὀπίσω. Ὅμ. Ἰλιδ. Θ. 360. «ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται εἰν ἀγαθῇσιν, σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.» Οὕτω λέγει ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τοῦ Διός, ὅηλ. ἡ φρόνησις καὶ ἡ σύνεσις τῶν ἀνθρώπων περὶ τῆς θεοπροτείας τῶν Μοιρῶν καὶ τῆς τύχης, τῶν τυχηρῶν περιστάσεων. Κωλυτὴς τῶν ἐμῶν πρεσβυμίων καὶ οἷον ἀνακοδιστὴς, ὁ Σχολ. ματαιώνων τὰς βουλὰς καὶ τὰς μηχανάς μου· ἐκ τοῦ

Ἀπερωέω, ῶ· (ἐρωή, ὁ ἐστὶν, ὁρμὴ) κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν. 2) Οἱ δέτερ. Ἀναχωρῶ ταχέως, «πομακρύνομαι μὲ βίαν ὀπίσω, Ἐκτρέπομαι. Ἰλ. Π. 723. «πολέμου ἀπερωήσειεν.» (Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ποταμίου ῥεύματος στρεφομένου ὀπίσω, ὅταν προσβάλλῃ ἐπίτηδες πέτρας καὶ μὲ βίαν ῥέῃ πάλιν ὀπίσω.) = Ἀφορμῶ.

* Ἀπερωή, ἡ. ἡ ἀναχώρησις, ὀπισθοδρόμησις, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) Ἐμπόδισις, κράτημα, βάσταγμα, κώλυσις.

Ἀπερώπιος, ἡ -ερωπὸς, ὁ, ἡ· Νομ. ἀναιδὴς, σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, τραχὺς (ἐκ τοῦ ἀπέροπος = Ἀπερωπὸς) Ἐτυμ. Μέγ. Ζήτ. Ἀπερώπιος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπερίφωνος, ἀπερισκεπτος, ἀδεκτήτως.

Ἀπέρωτος, ον, (ἔρως) ἄγαμος, χωρὶς ἔρωτα καὶ ἀγάπην πρὸς ἀπέρωτον· «ὡς γάμοι ἄγαμος παρ Αἰσχύλ. Χοηφ. (591) 598. ἔρμηνεύπτιναν διὰ τοῦ, ὑπερήφανος· ἀλλ' ὁ Ἐνμολ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀνέγνωσαν, «ἀπέρωτοι, ὁ ἐστὶν ἀπάνθρωπος, σκληρὸς, ἄγριος, θηριώδης, μὴ φιλικός. Εἰς δὲ τὸ Λεξ. τοῦ Ῥεψ (ὑπὸ Κύμα) ἐξηγεῖται ὁ; μᾶλλον τοῦ Δοσχύλου ἴδιον, = δύσερως, ἀμετρίαστος εἰς τὸ ἐρωτα, ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ἐμπαθής.

* Ἄπες, Ἰων. = ἄψες. Προστκτ. ἀόρ. 2. Ἐκτγτκ. τοῦ ἀφίημι.

* Ἀπέσαε, αντος, ὁ· βουσόντε ἐν τῇ Ἀργολίδι μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκήνης μὲ ναὸν τοῦ Διός. Ἡσύ. Θην. 331. Ἀπεσάοντες, ὁ Ἐπίκτ. τοῦ Διός. Παυσαν.

Ἀπεσθέομαι, (ἐσθής) ἐκδύομαι, ἐβγάλλω τὴν ἐσθῆτα, τὰ φορέματά μου. Λουκιαν. Λεξιφ. 5. Πρκμ. Μετχ. ἀπεσθημένος.

Ἀπεσθίω· Μ. -έσομαι ἀποτρώγω, κατατρώγω ὅλον, καταπλίσκω. 2) παύω σοῦ τρώγειν, ξεπερνῶ. Θεόπομ. παρ' Ἀθην. 14. σ. 649.

* Ἀπεσκής, ές (πέσκος) Ἀσκέπαστος. Σοφοκλ. ἐν Τρωΐλῳ παρ' Ἡσυχ.

* Ἀπεσκληκότως (ἀπέσκληκα, ἀποσκλήμι) σκληρῶς. Συνέσ. σ. 276.

Ἀπέσσυα· ἀνεχώρησα, ἔφυγον, ἐχώρησα. Γ'. Πληθ. Παθτκ. Ἀορ. παρὰ Λεσβίοις ἀντὶ τοῦ ἀπεστάλην ἐκ τοῦ Ἀποστέλω. Σεφ. Ελλ. Α. σ, 23. «βέλτιον ἐρεῖ τὰ καλά. Μινδάριος δ' ἀπέσσυα (Dindorf. πειθόμενοι τοῖσδε· ἀπορέομες τί χρὴ ἔρδειν.» Ἀπέρασαν οἱ εὐτυχεῖς καιρεῖ· ὁ Μ. ἐχάσθη (ἐφονεύθη, ἀπέβαινε μαχόμενος) εἰ στρατιῶται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

δὲν ἔχουν τίνα φᾶν', δὲν ἐξεύρομεν τί νὰ καλαμωμεν.» Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀποστομι.

*Ἀπέσυθεν, Ποιητ. κ. αἰολ. ἀντὶ, ἀπεστάλησαν.

*Ἀπεστάλμεθα, ἀπέσταλτο. Ἐπκ. συγκοπῇ Ἀορ. Παθ. ἐκ τοῦ ἀποστέλλω, Ὅμ.

*Ἀπεστόν, ὑος, ἡ = Ἀποστολή, Γραμμ. Ἡσύχ. = Ἀποχώρησις.

Ἀπεστω, ὡλς, οἱ, ἡ. ἡ ἀπουσία, Ἰων. ἐκ τοῦ, Ἄπειμι, ὡς καὶ τὸ, Εἰστεώ. Ἡρόδοτ. Θ'. 85 ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πατρίδος. Ἀποδημία.

Ἀπίτηλος, ον, χωρὶς φύλλα· Ζήτ. Πέταλον. Ἀπέλατ. Β'. σ. 16.

Ἀπευθεασμός, ὁ, (εὐθιάζω) κατάπαυσις ἀνέμων (φουρτούνας), εὐδία, γαλήνη. ξεστεριά. «ἀπευθιασμὸς κυμάτων.» Ἰάμβλ. Πυθ. 29. ἠσυχία, κατάπαυσις τῶν κυμάτων, 2) Μεταφ. Ἡμέρωσις, καταπραΰνσις.

Ἀπευθάκτεω, ῶ· Μ. ἦσω. εὖε εὐδοκέω, οὐδεμίαν ἀρέσκειαν ἔχω, καταφρονῶ, ἀποβλέπτω. Ἡσύχ.

*Ἀπευθοκιμέω, (εὐθοκιμέω) κατηγορῶ, δὲν φρίνω ἁπλῶν, ἀποθοκιμάζω, καταβρίω. Ἀπεύκω, καὶ Ἀπεύω. Ζήτ. Εὔω.

Ἀπευθυνατίζω, Μ. ἴσω. καλῶς ἢ εὐτυχῶς ἀποδυνήσκω. Ἀποθνήσκω μὲ εὐχαριστηγίν· Μακαβ. Β'. ζ'. 26.

Ἀπευθής, ές, (πεύθομαι, πεύσομαι) ἀνεξέτασος, ἀγνώριστος, Ἀρατ. 259, 270. μὴ πεφημος, μὴ ἐξακουστος, ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ignotus. Ὀδ. Γ. 88. κείνους' αὖ καὶ ἄλλοθεν ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.» 2) Ἐνεργητ. ὁποὺς δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐμαθε, ἀμαθὴς, ἄπειρος. Ὀδυσ. Γ. 184 = ignarus καὶ 3) ὁποιος δὲν μανθάνει τι, μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. Ἀρατ. 638.

*Ἀπευθος, ον = τῷ προηγμ. Γραμμ.

Ἀπευθύνω, Μ. νῶ· ποιῶ τι πάλιν ὁμαλόν, ἴσιον, ἢ μτφρ. καλλιτερεύω, φέρω εἰς τὸ ὀρθὸν, εἰς τὸ καλὸν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εὐτυχίζω, κάμνω εὐτυχῆ· ἐπιδιορθόνω, καὶ ἐντεῦθεν, Παιδεύω, τιμωρῶ, ὡς καὶ τὸ, Εὐθύνω. Σοφοκλ. Αἰ. 72. «χεῖρας ἀπευθύνειν θεσμοὺς.» «ἔρεινε ἴσια καὶ σφιτικὰ τὰς χεῖρας. 2) Εὐθύνω, σέρνω, ποιῶ τι κατ' εὐθειαν ὑπάγειν, διευθύνω κ. τ. τ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 104. μετ' αἰτιατικῆς μὴ ἡμῖν ὦ ναῦ, Λάϊος πρὶν ἡγεμόνι γῆς τῆσδε, πρὶν σε τήν δ' ἀπευθύνειν πόλιν πρὸ τοῦ κυβερνᾶν σε τήν δε τὴν πόλιν, ὁ Σχολ. «Ἐὰν δαίμων Ὀρέστην σεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.» (ἴσως ἐκ τοῦ Εὐρπδ.) Ἐὰν ὁ Θεὸς στείλῃ τὸν Ὀρέστην.

Ἄπευνος, ον, (πεύνη) χωρὶς πύαην, ὃ ἐστιν, χωρὶς ἐκ ὂν τῇ πεύκῃ ἐλεώδους ὕλης· παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 9, 3. 10. μετὰ τοῦ, Ἐνδαζος.

Ἀπευκταίος, ον, (ἀπεύχομαι) ὁ ἄξιος καταράς καὶ ἀποστροφῆς, τὸν ὁποῖον δὲν εὐχεται τινὰς νὰ ἔχῃ. Ἰλιατ. καὶ Πλουτ. Ἠθ. Ζ. 162. δ. «γήλικος ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος.»

*Ἀπευκτος, ον = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 791. πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χροΐ.

Ἀπευνάζω, Μ. ἄσω. (εὐνάζω) φέρω, ἢ βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῇ. 2) Οὐδετ. Ἀποκοιμοῦμαι, καταπραΰνομαι, κοιμίζομαι. «σὺ γὰρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκείνης κακοῦ.» Σοφοκλ. Τραχ. 1243.

Ἄπευστος, ον, = Ἀπύθητ. Ἡσύχ.

Ἀπευταπτέω, ῶ· (εὐτακτέω) ἀτούς φέρους «πληρόνω αὐτάκτους τὰ ὁσπίτια. Στραβ. Ζ'. 2) Βγαίνω ἀπὸ τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἐκκλίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. 3) Ἐπιτκ. τοῦ Εὐτακτέω.

Ἀπεύχετος, ον, = Ἀπευκτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 621. «δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις» καὶ 133 «ἀπότροπον ἅλγος ἀπεύχετον.»

Ἀπεύχομαι, Μ. ξομαι· εὔχομαι περί τινος νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ· Καταρῶμαι, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· 2) ἀπαγορεύω, δὲν θέλω νὰ γίνητι εἰς ἐμέ, εὔχομαι νὰ μὴ μοὶ γίνῃ· Ἀριστοφ. Θεσμφ. 714. «τοῦτο μέν τοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

*Ἀπεύω, (εὔω)· ἀνάπτω, καίω· βλ. Ἀφεύω.

Ἀπευωνίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ῶνιζτ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἐπευωνίζω· Λουκιαν. κάμνω εὐθηνότητι· πωλῶ τι εὐθηνά.

*Ἀπέφθεον· ἰδὲ Ἀποφθίω.

Ἄπεφθος, ον, (ἀφέφω) ἀντὶ ἄψεφθος, βρασμένος, ψημένος· «ἀπ. χρυσός» καθαρός, λαγαρισμένος χρυσός· aurum obryzum, coctum· Ἡρόδ. Α, 50. Θεογν. 586. «ὕδωρ ἄπεφθον.» Ἀδ. 3. σ. 122. F. Πρβλ. Locella παρ' Eckhel doctr. num. T. I. σ. XXIII. Θκδ. β, 13. «χρυσίου ἀπέφθου» ἐλθὰ ὁ Σχολ. πολλάκις ἐφθὸν ἔστι γενέσθαι ὄβρυζον· Ἐπιδ. Βυζ. 5. 375.

Ἀπεχθαίρω, Μ. ἀρῶ· Ἀόρ. ἀπήχθηρα, (ἐχθαίρω) μισῶ μεγάλως, μισῶ ἐκ βαθυτάτης καρδίας· Ἰλιάδ. Γ, 415. 2) Ποιῶ τι εἰς τινα, μισητὸν (τενέτι)· Ὀδυσ. Δ. 105. «. . . τῶν πάντων οὔ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνός, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένων ὁ ὁποῖος μὲ κάμνει νὰ ἀποστρέφωμαι καὶ ὕπνον καὶ τροφήν.

Ἀπεχθάνομαι, Μ. . χθήσομαι Ἀόρ. ἀπηχθόμην, Ἀπτκ. Μέσ. (Ἀπεχθέομαι, καὶ, Ἀπέχθομαι)· εἶμαι μισητός, μισοῦμαι ἀπό τινα. Εἶμαι ἐχθρευμένος, μὲ ἐχθρεύεται τινάς, ἤτοι, Ἐχθρικὸς καὶ μισητὸς φέρεται τινὰς κατ' ἐμοῦ· παρ' Ὅμ. ἐν συχνῇ χρήσει ὁ Ἀόρ. ὁ δ' Ἔνστ. μόνον ἐν Ὀδυσ. β, 202. «ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον κῆδος ἀπεχθόμενος» ὁ πρὸς μίσος καὶ ἐχθραν παροξυνθεὶς λαός· Ὀδυσ. Π, 114. (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ἐνταῦθα ἐπ' ἐνεργτκ. σημασίας = μισητὸν ποιεῖν. Ἄλλοι ἀποδίδουσι τὰ παρόντα. ταῦτα εἰς τὸ Ἀπέχθομαι· καὶ μετὰ Δοτικ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ζ'. «Φοβούμενοι τὸ ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις.» Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς, Πρός, καὶ Λίτιατ. 2) Ἐνεργτκ. «Λόγοι ἀπεχθανόμενοι» ἐχθρικοὶ λόγοι, οἱ ἐχθραν καὶ μῖσος διεγείροντες, προξενοῦντες, οἷς ἀντίκειται τὸ, οἱ ἀγοντες πρὸς φιλίαν λόγοι· Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 59. ἀναφέρεται ἔτι ἐκ Ξενοφ. Ἱέρ. Η. «Ἀπεχθάνεσθαί τινα» ἀντὶ τοῦ, μισεῖν, ἐχθρεύεσθαι. «Ἐξ ὧν ἀπεχθάνονται οἱ ἄνθρωποι ἡμῖν· ἀλλὰ τὸ, Ἡμᾶς, ἀνήκει εἰς τὸ ἑπόμενον, Πραγματεύεσθαι.

*Ἀπέχθεια, ἡ· (ἀπεχθὴς) μῖσος, ἔχθρα, ἀποστροφή· Ξενοφ.

Ἀπέχθημα, ατος, τό· (ἀπεχθέω) τὸ μισητὸν πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον· Εὐριπ. Τρωάδ. 425.

*Ἀπεχθημοσύνη, τὸ Οὐσιστ. τοῦ ἑπομ. = ἔχθρα, μῖσος.

Ἀπεχθήμων, καὶ, Ἀπεχθὴς, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀπεχθῶς, (ἀπεχθέω) μισητὸς, βδελυκτὸς, τὸν ὁποῖον ἐχθρεύεται, καὶ μισεῖ τινας· Σοφ. Ἀντιγ. 50. Θεόκρ. Α, 101.

Ἀπεχθητικός, ἡ, κὸν· ὁποιος προξενεῖ μῖσος καὶ ἐχθραν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς του, ἢ εἰς τοὺς ἄλλους· ποιῶν μισητὸν τὸν ἑαυτόν του ἢ τοὺς ἄλλους.

Ἀπέχθομαι, Μ. χθήσομαι· = Ἀπεχθάνομαι· Ὀδυσ. Π. 116. ὁ ἐχθρικῶς στοχαζόμενος. — Εἶμαι μισητός, μισοῦμαι ὑπό τινος, ἐχθρεύομαι, μισῶ τινα. Τὸν Ἔνστ. ἔχει ὁ Θεόκρ. 7, 45. δεῖται παρ' Εὐριπδ. Ἱππλ. 1240. (1274.) μοῦσ' ἤδομαι τοῖς δ', αὐτ' ἐπάχθομαι, κακοῖσιν· ὀρθότερον ἤθη γραφ. ὡς ἀνωτέρω. Συχνάκις εὑρίσκεται τὸ Ἀπρμφ. μὲ τὸν τονισμὸν καὶ τὴν σημασ. τοῦ Ἔνστ. Πρβλ. Βουτμάννου ausführl. Gramm. 2. σ. 141. Πινδ. Νέμ. 10, 156. «ἦπαρ ἀπεχθόμενον» τὸ μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον.

Ἀπεχυρόω, ῶ· Μ. ὦσω· παραστήνω τι ὡς στερεὸς ἐξειργασμένον· ἀποτελῶ τι ἐχυρὸν, στερεύω, ὀχυρώνω.

Ἀπέχω, Μ. ἀφέξω· κρατῶ τινὰ ὀπίσω ἢ μακράν· Ὀδυσ. Ο, 33. «νῆα νήσωνι βαστῶ τὸ πλοῖον μακρὰν τῶν νήσων διὰ νὰ μὴ ναναγήσῃ ἐπ' αὐτῶν· ἔσεν ἀντὶ, τοῦ ἀποθιώκω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος δυστυχίαν τινα, ἢ κακόν τι· propulsare· Ὀδυσ. Τ, 263. «κερτομίας δέτοι αὐτός ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων.» Ἰλ. Δ, 97. καθόλου, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω· Ἰλιάδ. Χ, 324. ἀπομακρύνω· Ὀδυσ. Τ, 572, 489. Χ, 316. «οὐδὲ παναγυρίων ἀπέχον δίφρον.» Πινδ. Ἰσθμ. 4, 47. «στεγανὸν ἀπέχων φύγοντι» = μηδένα ψέγων, κατὰ Δίδυμον. Νέμ. 7, 89. καὶ Ὀλ. 2, 125. «ἀπὸ πέμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν·» = ἀποχωρίζειν. Νὰ βαστᾷ τὴν ψυχήν του καθαρὰν ἀπὸ κάθε ἀδικίαν. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. = κωλύω, ἐμποδίζω. ὡς παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. 23. «Οὐδὲν ἀπέχει· ἀντὶ τοῦ «Οὐδὲν κωλύει· καὶ παρ' Ἱππακρ. «Οὐδὲν ἐμποδίζει, ὑπάγει εἰς τὸν ὁρόμαν τειν καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Εἶναι πιθανόν, ἢ, Ἀρκεῖ μετ' ἀπρμφ. Πλούταρχ. περὶ ψευδ. χρηστ. 41. τὸ δὲ «Τοσοῦτ' ἀπέχει τῶν χορηγῶν τινος ἄψασθαι· Δημοσθ. Μηδ. 17. ὅπου ὁ Ῥείσκιος, Τις, ἀναγιώσκει· ἀμφ. σημασ. 2) ἀπολαμβάνω, δέχομαι, παίρνω ἀπό τινος, ἤτοι, Ἔχω ἀπό, Ἔχω μέρος ἐκτινος, λαμβάνω ἢ ἀπολαμβάνω μέρος ἀπό τινος· ὡς «ἄπεχε τὸν μισθὸν· λάβε, πάρε τον μισθὸν· «ἀπέχω τὸν καρπόν· ἀπολαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἀπό τὸν καρπόν· Πλουταρχ. οὕτω καὶ «χαίρειν ἀπ.» Ἰακ. Ἀνδλ. 2, 3. σ. 246. καθόλου δέ, ἀπολαμβάνω, λαμβάνω, κερδίζω ἀπλῶς, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἢ εἶναι ἄξιος· (ἀπό τινος) 4) Οὐδετερ. ἐξέχω, ἵσταμαι πρὸς τὰ ἔξω ἢ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἀπὸ τῶν ἄλλων· Ἱπποκρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἶμαι μακράν, εὑρίσκομαι μακράν, ἀφίσταμαι, ἢ κεῖμαι μακρὰν ἄλλου τινός, (ἐπὶ τόπου καὶ διαστήματος), ὅτε καὶ πρὸς αἰτιατικὴν φέρεται· Ξεν. Κυρουπ. «πεῖχον ὅσον παρασάγγην.» Εἶμαι διαφορετικὸς, διαφέρω (τινός) καὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθη ἡ λέξις ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐπὶ κακοποιῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ, Εἶμαι μακράν, δὲν πλησιάζω, δὲν ἔχω συναναστροφὴν μετ' αὐτῶν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, «ἄπεχε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· ἢ, ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ὅ ἐστιν, τραβίξον μακράν, τράβα χέρι, μὴ πλησιάζῃς εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μὴ γίνῃς ἔλοχος κακίας τινός· ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Χ. «κακῶν ἀπὸ χειρὰς ἔχουσιν» ἤτοι, ἔχουσι τοὺς ἑαυτῶν χεῖρας μακρὰν ἀπὸ τὰ κακὰ· Πινδ. Ὀλ. 2, 125. ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β. 62. «ὧν πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπέχειν» ὅτε καὶ ἀκούεται τὸ, ἑαυτόν, Μέσως, Ἀπέχομαί, τινός· ἀντὶ τοῦ, Ἐγκρατεύομαι ἀπό τινος πράγματος· Τραβῶ τὸν ἑαυτόν μου μακρὰν ἀπό τινος· μεύνης, πολέμου, βοῶν κ. τ. τ. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 248. Θ, 35, 468. Ξ, 206. καὶ Ὀδυσ. Τ, 489. = φείδομαι, ἀγαπῶ, ἀφιλοτιμα ἀπέραντον· «οὐδὲ τροφοῦ τ' ἔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁπότ' ἂν ἄλλας θρώπε ἐν μεγάροισιν ἐραῖς κτεάνων ἐμῶν ἐνοείκεα.» Ξενοφ. εἰ Ἄγησ. ΙΑ'. 7. «τεῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπ' ἐχεινου·» = δὲν ἐστέργει, δὲν ὑπέφερε, δὲν ἐσυγχώρει· Ἀπχμ. μόχθων = ἐλεύθερος πόνων εἰμί· Εὐριπδ. Μηδ. 1097.

Ἀπεψία, ἡ· ἀχωνευσία, ἐκ τοῦ, Πέψις, καὶ Ξ, στερητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπέψω, Ἰων. = Ἀφέψω, ψήνω, μαγειρεύω, βράζω.

*Ἀπέω· Μ. ἦσα· Ἰωνκ. = Ἀφέω· Ζ. Ἀφίημι.

*Ἀπέωσε, γ'. Πλ3τκ. πρτ. τοῦ ἐνργτ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ, Ἀπωθέω· Ὁμ. Ὀδσ.

*Ἀπηγέομαι, Ἀπήγημα, Ἀπήγησις· Ἰωνκ. παρ' Ἡρότ. = Ἀφηγέομαι κ. τ. λ.

Ἀπηγόρευμα, τό = Ἀπηγόρημα.

Ἀπηγορεύω, ῶ· = Ἀπαγορεύω· Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. 29. 13. Ἀπηγορεύομαι, = Ἀπολογοῦμαι.

Ἀπηγόρημα, καὶ παρ' Ἡσυχ. Ἀπηγόρευμα, τό· ἀπολογία, διαυδεντευσις· Πλάτ. Πολ. ς'. σ. 277.

Ἀπήδαλος, ον, (πηδάλιον) χωρὶς πηδάλιον, τιμωνί· Ἀριστοτ.

Ἀπηδέω, ῶ· στραγγίζω τι ἀπό τινος, καθαρίζω ἀπεριῶν τι ἀπό τινος· Ἀριστοφ. Βάτρ. 970.

Ἀπήδημα, τό· τὸ ἀπό τινος στραγγισμένον.

Ἀπήκοος, ον, τό ἐναντίον τοῦ, Ὑπήκοος· Ἡσυχ.

Ἀπηκριβωμένως, Ἐπίρ. (μετοχ. παθητ. τοῦ, Ἀπακριβόω) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἀκριβὴ καὶ ἐντελῆ ἐξέτασιν, ἀνελλιπῶς· Ἀθήν. σ. 137.

Ἀπηκτος, ον, (πηγνύω) ὁ μὴ πηγμένος, μὴ παγωμένος, μὴ στερεὰ συγκεκολλημένος· Ἀπηχτος· = Ἀπαγής.

Ἀπηλεγέως· ἀμελῶ· Ζήτ. Ἀνηλεγέως· καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἀπηλεγής, ές, ὁ, ἡ· παρὰ Γρηγ. Ναζ. ἀπηλεγὴς θάνατος· Ὁ ἀπηνής, ὁ σκληρὸς καὶ ἀσπλαγχνος θάνατος. Τοῦτο δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς κλασικοῖς· — Ἐπίρ. Ἀπηλεγῶς, καὶ Ποιητ. Ἀπηλεγέως· παρ' Ὁμήρ. μετὰ τοῦ, Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀφροντίστως, ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, φανερὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀδεῶς λαλεῖν· ὁ δὲ Νίκανδρ. Θηρ. 495. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Διαμπερές· παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Ζ. 785. «νίσσετο ἀπηλεγέως» οἱ Σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, συντόμως. Παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. = πολλὰ ἀκριβῶς, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, φροντίδος, καὶ προσοχῆς· ὡς Ἀπολλ. Δ'. 1462. «ἀπηλεγὼς πεπύσεται» εἶναι ἀντὶ τοῦ, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἀκριβῶς.

Ἀπηλιαστής, οῦ, ὁ· = Ἀφηλιάστης, ὅστις μένει μακρὰν, δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἠλιαίαν (δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν), εἶναι ἐχθρὸς τῶν αἱρέσεων, τῶν διαδικασιῶν, τῶν ἐν ἀριτηρίοις βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων· ὡς καὶ τὸ Ἠλιαστής = φιλόδικος· καὶ ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἀπὸ καὶ Ἥλιος, (ἀντίθ. τοῦ φιληλιαστής, ὅηλ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται) τὴν μετεχειρίζεται ἀστείως ὁ κωμῳδός, Ὄργ. 110. παίζων μὲ τὴν λέξιν τὰ συνηθη παίγνια· (ὁ σχηματισμὸς τῆς λξ. εἶναι Ἰωνικός· βλ. Ἀπηλιώτης).

Ἀπηλιξεύω, ᾶ, Μ. ὡσα· ποιῶ τινα ἡλίθιον, μωρὸν, ἀπλοῦν.

*Ἀπῆλιξ, Ἰων. ἀντὶ, ἀφῆλιξ· Ἡρόδ.

Ἀπηλιώτης, ὁ· (ἥλιος) ὑπακουομ. Ἄνεμος· ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων, φυσῶν· ἀνατολικὸς (ἄνεμος) subsolanus, Wessel. Ἡρόδ. 7, 188. (ἡ μόρφ. τῆς Ἀξ. Ἰωνκ. ἀντὶ ἀφηλιώτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀντήλιος)· ὁ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, Λεβάντε· Γάλλιος· Β'. 22.

*Ἀπηλιωτικός, ἡ, ὸν· ἀπὸ τὸν τόπον ἢ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀπηλιώτου ἐρχόμενος, εἰς τὸν Ἀπηλιώτην ἀνήκων· Ἀριστοτ. Μετεωρλ. 2, 13. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολμ. σ. 29. 57. 85. καὶ τὸ συγκρ. Ἀπηλιωτικώτερος, σ. 47.

*Ἀπηλος, ον· χωρὶς πηλὸν, χωρὶς λάσπην· Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 6.

Ἀπήμαντος, ον, (πημαίνω) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀβλαβὴς· Ὀδυσσ. Τ. 282. 3) Ἐνργτ. μὴ βλάπτων· ἄθικτος καὶ ἀφέλιμος, χρήσιμος, λυσιτελὴς· παρ. χώρος, οὖρος, νόστος, μῦθος, ὄργια Βάκχου· – Πίνδ. Ὀλ. 8, 115. «ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν» ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν ἄγων (κυβερνῶν, καὶ ψυλάττων, ὁ Ζεὺς) αὐτούς τε ἐπαίροι εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν Αἴγιναν.

Ἀπημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μτχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμ. τοῦ Ῥμτ. Ἀπαμελέω. διόλου ἀμελημένως.

*Ἀπήμβροτον, Ἐπκ. Ἀόρ. 2. τοῦ, Ἁμαρτάνω.

*Ἀπήμειος, ὁ, ἡ, ἀβλαβὴς· Παυσ. 1, 32, 2.

*Ἀπημονία, ἡ· = τῷ ἐπμ. Καλλιμ.

Ἀπημοσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις ἑνὸς ἀπήμονος, ὑγιεία· Ἀεσθολογ. 2) ἐνργτ. μὴ βλαπτικότης, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ βλάπτοντος.

Ἀπήμων, ον, ονος, (πῆμα) χωρὶς βλάβην, ἀβλαβὴς, σῶος, ὑγιὴς· Ἰλ. Α. 415. «ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων» = Ἀπήμαντος, ἀμφί τι χωρὶς κακὸν, χωρὶς λύπην, ἢ φροντίδα περί τινος· Πινδ. Νμ. 1, 83. «Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάντ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κἄδος ὁμῷ' ἀλλότριον τὸ οἰκεῖον, ἴδιον κακὸν λυπεῖ καὶ θλίβει τὴν καρδίαν ἑκάστου, ἀλλότρια δὲ ὁρώντων ἐκεῖ κλύοις ἤμως, καὶ ἀβλαβὴς ἡ καρδία γίνεται· Ὁμ. Ὀδσ. Δ, 519. Ε, 40. Ν, 138. καὶ 39. Ο, 436. Ἰλδ. Ν, 744. Ὀδσ. Κ, 551. Σ, 260. Δ, 487. 2) Ἐνργτ. μὴ βλάπτων, μὴ προξενῶν βλάβην, ἢ κίνδυνον· οὖρος, μῦθος, πομπός· Ἰλδ. Μ, 80. Ν, 748. Ὀδσ. Μ, 167. = οὔριος ἄνεμος, βοηθητικός· Ι, 268. Η, 268. Θ, 566. Ν, 147. Ἰλδ. Ξ, 164. «ὕπνον ἀπήμονα οἷος Σχλ. «ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, ὑπνοδ' ἀλγέων» Φιλετ. 827. ἀναπαυτικὸς, ποθητὸς, εὐχάριστος· – Πινδ. Νμ. 10, 33. «θεὸς εἴη ἀπήμονα πλοῦν» νὰ μὴ προξενήσῃ κακόν τι.

Ἀπήνεια, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης, τραχύτης, ὠμότης, ἀγριότης· κ. τ. τ.

Ἄπήνεμος, ον, (ἄνεμος) χωρὶς ἄνεμον· γαλήνιος.

Ἀπήνη, ἡ· εἶδος ἁμάξης τὴν ὁποίαν σύρουσιν αἱ ἡμίονοι (τὰ μουλάρια) ἢ καὶ οἱ ἵπποι, τὸ παρὰ Τούρκ. Ταχταρβάν· – ἁμάξι μὲ τέσσαρας τροχοὺς, ἐξαίρετως διὰ νὰ μετακομίζῃ βάρη, (πράγματα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἡμιόνων συρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ βοῶν. Καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσυνήθιζαν νὰ τρέχωσι μὲ τοιαύτας ἁμάξας· Σχολ. Πινδ. Ὀλυμπ. Ϛ'. «ἡμιόνους ζευχθείσαι καὶ Πύθ. 4, 367. «κἀνὰ ἡμιόνους ἕκαστά τ' ἀπήνια» τῶν γὰρ ἡμιόνων μεγίστη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὡς ἐκ τοῦ πρώτου χωρίου φαίνεται, καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἐνίοτε· κατὰ Παυσαν. Ε', 9. ἐν δὲ Ἰλ. Ω. 275. 266. 324. «ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην» καὶ 443, ὅῶρ' ἐπ' ἀπήνῃσι καὶ 578, 590, 718. ἐν δὲ Ὀδσ. Ζ, 57. «Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται· καὶ 37. καὶ 69. «ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερίῃ ἁρμαρυίῃσι· καὶ 252, καὶ 72. «οἱ μὲν ἄρ' ἑτοῖς ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονείην, ὠπλεον, ἡμιόνους δ' ὑπαγον, ζεῦξάν δ' ὑπ' ἀπήνῃ· Παρὰ τοῖς Μτγνστ. καθόλου = ἅμαξα, Carosse. ἀλλὰ καὶ = πλοῖον· Εὐριπ. Μηδ. 1119. (1125.) «ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῦαν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ἔχουσ' πεδοστιβῆ» Λυσίφρ. 1136. Πλτχ. Πρλ. β. 238. 16. Ῥσκ. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 713. 812. καὶ 803. «κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς» καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παραδείγματα.

Ἀπηνής, ές, ές, καὶ Ἐπίρ. Ἀπηνῶς· τὸ ἐναντίον τοῦ, Ἠνεής, καὶ, Προσηνής, ὄντα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς· ὁ μὴ πρᾶος, μὴ ἥμερος· σκληρὸς, ἄγριος, ἀηδιώδης, ὠμὸς, ἀκαμπτος, ἀπάνθρωπος, ἀνίλεως· Ἰλ. Α. 340. «πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος» καὶ Ο, 94. 202. Π, 35. 33. Ψ, 484, 611, μετ' ἀρνήσεως· Ὀδσ. Σ. 381. Τ, 329. Ψ, 97. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 972. «Μηδὲν ἀπηνὲς μηδὲν ἀνάρμοστον, ἄπρεπον· ὁ Ἱππόκρ. Ἐπιστ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἄφρων, καὶ, Μεμηνώς· ἐν Ὀδσ. Ψ. 270. «πεῦθεις, ξυμὸν ἀπηνέα» ἄπιστον, δύσκολον εἰς τὸ νὰ πιστευθῇ, νὰ τοῦ ἀποδεῖξῃς τι, δύσπειστον, ἀκαταπειστον.

Ἀπηνητεύομαι· Νικήτ. Χρον. Η'. 7. ἀναιδῶς (ἀλιάντροπα) ἐπιβεβαιῶ· ὅπου, Ἀπηνιδεύοντο ἐσφάλμ. κεῖται· ὁ Σουΐδ. ἔχει, Ἀπηνιώθη, ὠμὸς ἐγεγόνει· ἐκ τοῦ, Ἀπηνὴς· ἀμφ.

*Ἀπῆνον, Δωρι. Ἀόρ. Ζ. = ἀπῆλθον.

Ἀπηνίκαυται καὶ ταυϊπετλοι γυναῖκες· Νικήτ. Χρον. Κ'. 5. ἐκ τοῦ Πηνίκη, Πηνικεύω· ἀμφ. σημασ.

*Ἀπηόριος, ον = τῷ ἐπμ.

Ἀπήορος, ον, (ἀπὸ, ἀείρω) ὁ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος, μεταίωρος, ὑψωμένος, ὑψηλός· Ἐπιγράμ. «Ἀπήωροι κλάδοι· οἱ ἀφεστῶτες τῆς ῥίζης καὶ παρεκτεταμένοι, οἱ ἀποκρεμεῖς· Πίνδ. Πύθ. 8, 124. «κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπήορος πτώσσοντι συμφορᾷ δεδαιγμένοι εὐλαβοῦνται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῇ τῆς ἥττης συμφορᾷ σκανδαλισθέντες· ὁ Σχολ. ἄλλως δὲ ἐξηγοῦσι τοῦτο, κρεμάμενοι, ὅηλ. εἰς φόβον καὶ ὑποψίαν ὄντες περὶ τῶν ἐχθρῶν = suspensus, γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ παραχήν· Λατ. Φαιν. 395. Ἐν δὲ σφιν δύο μᾶλλον ἐρεισθέμεν φορέουσαι, ἀστέρες, οὕτατι πολλὸν ἀπήορε, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς = ἀπομακρυσμένοι· Ἰδ. καὶ, Ἀπήωρος.

Ἀπηρής, ές, ές, (πηρὸς) ὁ μὴ πεπηρωμένος, μὴ κολοβωμένος, (μὴ σακατευμένος)· ἀβλαβὴς, σῶος· = Ἀπήμων· Ἀπολλών. Α'. 888. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπαρὴς, ἀντὶ, Ὑγιὴς· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλήμ. «πάχεων ἀπακληρος, ἀπηρείκα.

*Ἀπήρινος, ον (πηρὶς), χωρὶς γεννητικὸν μόριον, Ἀθήν. 7. σ. 91. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Κορ. ὅπου πρότερον ἦτο γραμμένον Ἀπύρινος.

Ἄπηρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πήραν, χωρὶς τρουβᾶν, χωρὶς τσέπην. Ἔτι δὲ καὶ = Ἀπηρὴς· Διογέν. Ἡρόδ. 1, 32.

Ἀπηρτεσμένως, Ἐπίρ. (ἀπαρτίζω) ἐντελῶς, σωστὰ· Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀπηρυθριασμένως, Ἐπίρ. (ἀπηρυθριάζομαι· ἀδιάντροπος τρόπον· Ξεδιάντροπα, ἀναίσχυντα, ξεττίπωτα.

Ἀπήρωτος, ον, = Ἀπηρὴς.

Ἀπήτρια, Δωρικ. ἀντὶ Ἠπήτρια.

*Ἀπηύρων, α, ι καὶ 3. ἑνικ. πρσπ. τοῦ Πρτκ. ἐκ τοῦ, Ἀπαυράω· Ὁμ.

Ἀπηχεία, ἡ· κακοηχία, κακοφωνία· ὁ μὴ ἁρμονικὸς ἦχος· ἐπὶ δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ, ἀπηχὴς, ὡς τό, ἀπηχὲς, ἀντὶ ἀπεχθὲς· Ἀριστοφ.

Ἀπηχέω, ῶ· πάλιν ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἐπιστρέφω τὸν ἦχον ἀμοιβαίως· 2) Ἐκβάλλω κακὸν ἦχον, ἠχεῖ τὰς φωνὰς ἀπηχοῦμεν· Ἀρίστ. Α'. 17. κακοφωνίαν, ἀσυμφωνίαν ποιοῦμεν, ὡς καὶ τό, Ἀπᾴδω· Ζήτ. ἐν ταὐτῷ· ὅθεν

Ἀπήχημα, τό· ἀντήχημα, ἠχολόγημα, ὅμοιον τὸν κτύπον ἠχος κατὰ μίμησιν τοῦ κτύπου τῆς φωτιᾶς· Μετφ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀβέλ. Υ'. ἡ πᾶ λέγω, Προδίκου εἶπε τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα· ἐδιασκαλίαι κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Προδίκου τὰς ὁποίας πρότερον εἶπεν ὁ Πρόδικος, καὶ σὺ λέγω πάλιν ἐγὼ ὡς ἡ Ἠχώ. Παρὰ χειρουργ. πληγὴ τις ἐπὶ κεφαλῆς γινομένη ἀντικρυ τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τὸ κτύπημα· 2) κακοφωνία, παραφωνία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπηχής, ές, ές· καὶ Ἐπίρ. Ἀπηχῶς· κακόφωνος, μὴ ἁρμονικός, μὴ σύμφωνος, ἀηδής· 2) ἄχρηστος· = Ἀπεχθής· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀπήχεια.

Ἀπήχησις, εως, ἡ· τὸ ἀντηχεῖν, ἡ κακῶς ἠχεῖν· ἡ ἀπὸ τοῦ ἤχου ἐκτροπή, κακοφωνία, 2) καὶ ἡ μίμησις τοῦ ἤχου ὡς ἡ τῆς ἠχοῦς· Ἀστωνίν. Δ'. 3. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 291. «ἀπήχησις βροντῆς»· ἀντηχολόγημα.

Ἀπήωρος, ὁ, ἡ· = Ἀπήορος, καὶ Ἀπήορος· Ὀδυσ. Μ. 435. «ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄξοι».

*Ἀπία γῆ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ παλαιοῦ τινος βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀπίδος, υἱοῦ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Δαοδίκης· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 790. «Ἀπίας χθονὸς»· Ἀπολλόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Ἀ. 1303. ἀλλ' αὐτόθ. 1639. (1636.) = μακρὰν οὖσαν, ξένην, ἀλλοτρίαν· Ἠσύχ. καὶ Στρβ. σ. 371. (Ὁμ. Ὀδ. Ἀ, 25. «τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης»· βλ. Ἄπιος.

Ἀπιάλλω· (ἰάλλω) = Ἀποπέμπω, Λακωνικὴ ἡ Δωρικὴ λέξις παρὰ Θουκυδ. Ε'. 77.

Ἀπίδες, αἱ· Ζήτ. Ἀπίδες.

*Ἀπίδιον, τό, Ἀλέξ. Τρ. 8. σ. 407. = ἄπιον· οὕτω καὶ ἐν τῇ συνδ.

*Ἀπιεστός, ἡ, όν· καὶ Ἀπίστος, η, ον (πείθω) ἀντίθ. τοῦ, πιστός· μὴ πιεσθείς, ὑγιὴς ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης νὰ πείσῃ, νὰ καταλύσῃ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 23.

*Ἀπίημι· Ἰων. = Ἄφημι.

Ἀπίθανος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπιθάνως· (πείθω) ὁ μὴ πιθανός, μὴ καταπειθῶν, μὴ ἀποδείκνων, ἀπίστευτος· ὁ μὴ ἔχων τινὰ πίστιν καὶ πιθανότητα· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πείθεται, δὲν ὑποτάσσεται, δὲν ὑπακούει τινάς· ὁ Αἰσχίν. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μιαρός· 2) Ἐπιρρ. ὁ μὴ πιστεύων εὐκόλως ἢ ὁ μὴ ὑπακούων εὐκόλως, μὴ εὐκολόπιστος, μὴ εὐκολοπείστακτος, δύσπιστος· Heind. Πλάτ. Παρμ σ. 133. β. ὅζειν

Ἀπιθανότης, τητος, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς, μὴ ἱκανὸς νὰ πείθῃ τινα, νὰ τῷ ἀποδεικνύῃ τι, καὶ τὸ μὴ φαίνεσθαί τι πιθανὸν, ἢ μὴ πιθανότης· Ἰώσηπ.

Ἀπιθέω, ῶ· Μ. ἦτω (πείθω) Ποιητ. ἀντὶ Ἀπειθέω· εἶμαι ἀνυπότακτος, δὲν ὑποτάσσομαι, δὲν ὑπακούω εἴς τινα πρᾶγμα ἢ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λξ. συχνὰ, πάντοτε ὅμως μετὰ τοῦ, οὐκ (καταφατικῶς ὅηλ.) πολὺ ἀπίθησε μοῦσα κ. τ. τ. Ἰλ. Α, 226. β, 166. Γ, 120. Δ, 68. Η, 43. Μ, 329, 351, 361. Ξ, 277. Ο, 78. Π, 458. Ψ, 895. Ὀδ. Ε, 43. Ο, 98. «οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν» Ψ, 369. κ. τ. λ. Ἀπαξ μόνον μετὰ γεν. Ὅμ. Ἴλ. Δμτρ. 448. Πυθ. Πύθ. 4, 63. «οὐκ ἀπίθησέ νιν· ἀλλ' ἦρκε ἐπ' ἀκτῖσι θοῶν, χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσας δέξατο βώλακα δαιμονίαν (ἐνταῦθα ὁ Hermann διωρθώσατο ἀπίθησε ἰν, τὸ ὁποῖον ἐδέξατο καὶ ὁ Boeckh. ἰδ. καὶ Γραμμτ. Βουττμ. Α, σ. 295.) ὁ Σχολ. λέγει· «παθητικῶς· οὐδ' ἀπιθῆ αὐτὸν πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν».

*Ἀπιθής, ές = Ἀπειθής.

*Ἀπιθυντήρ, ῆρος, ὁ· ὁ διορθωτὴς, ἀπευθυντὴς, διατάκτης, ὁ διορθώνων, διατάττων, βάζων εἰς τάξιν· Παυλ. Σιλ.

Ἀπιθύνω· (ἰθύνω) = Ἀπευθύνω· ποιῶ τι εὐθὺ, ἱσάζω, διευθύνω, φέρω τι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τι.

*Ἀπιτνάομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφικν. Ἡρόδ.

Ἄπιτρος, ον, ὁ μὴ πικρός, μὴ ἔχων πικρότητα.

Ἀπεκρόχολος, ον, (χολὴ) ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολὴν, ὁ μὴ μελαγχολικὸς, μὴ θυμώδης.

*Ἀπιλίτος, ἡ, όν· (πιλέω) μὴ πεπυκνωμένος, μὴ δυναμένος νὰ πυκνωθῇ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 13.

(Τόμ. α'.)

Ἀπίλλαιος, ὁ· παρὰ Γαζαίοις, ὁ Δεκέμβριος μήν.

Ἀπίλλω, καὶ, Ἀπέλλω, καὶ, Ἀπείλλω, (ἴλλω, εἴλλω, εἰλέω, ἔλλω, ἶλλω) ἀποδιώκω, ἀποελαύνω, ξεχωρίζω· Δυσίας· «ἀπίλλειν τῇ δύρᾳ· Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω 2) ἀλλὰ καὶ = ἀπειλέω.

Ἀπιμελής, ές, (πιμελὴ) χωρὶς πιμελήν, χωρὶς πάχος, μὴ παχύς.

*Ἀπίμελος, ον = ἀπιμελής· (ι).

Ἀπιτής, ές, (πίνω) χωρὶς ῥύπον, μὴ λερωμένος·

Ἀπινύσσω, (πινύω, πινυτὸς) πράττω παράφρονα καὶ ἀνόητα, εἶμαι ἀνόητος, ἀμαθής· Ὀδυσ. Ε. 342. Χ, 258. 2) «Μὴ ἀπινύσσω»· Ἰλ. Ο. 10. ὅπου ὁ Σχολ. «ἐξεστηκὼς τῇ ψυχῇ, καὶ οὐ δεχείμενος συνετῶς, ἀλλ' ἀσυνέτως ὃ ἀστί, χωρὶς φρόνησιν, γνῶσιν· ἄγριον, ἀνύκτος.

*Ἀπιξις, εως, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Ἄφιξις· Ἡρόδ. 1, 69. 5, 49.

Ἄπιον, τό· (ἄπιος) τὸ ἀπίδιον, ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδιᾶς· 2) Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι τρώγονται· Apium· Ἐπίχαρμ.

Ἄπιος, η, ον· (ἀπὸ τῆς, ἀπό· ὡς τὸ ἀντίος ἀπὸ τῆς ἀντί) ὁ μακρὰν ὤν, ἀπομακρυσμένος, μακρυνός. «Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης»· Ἰλ. Α. 270. καὶ, Γ. 49. Ὀδυσ. Η. 25. καὶ, Π. 18. «τὴν ἀπίαν γαῖαν»· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1683. Αἰσχύλ. Ἀγ. 266. τὸ παρ' Ὁμηρ. ἡμιθ. τινὲς δύο τοῦ, Ἀπὸ τὴν Πελοπόνησον, καθὼς τῷ ὄντι καὶ ὁ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 790. μετεχειρίσθη τό, Ἀπία, ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Παυσαν. Β'. ε'. 5. (Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνωνται καλῶς ὡς δύο ἐχωρίσθησαν λέξεις, ὡς καὶ ἡ προσωδία των διαφέρει, διότι τῆς μὲν ἀπὸ τῆς ἀπὸ παραγομ. λείποτε βραχεῖα ἡ προπαραλήγουσα, τῆς δὲ δευτέρας ἀπὸ τοῦ, Ἄπις, παραγωμ. φείποτε μακρά)· ἰδὲ, Ἀπία γῆ.

*Ἀπιπόω, (ἰπόω) ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, εὐγάλω δεά πιέτεως, καθὼς ὅταν πατῶμεν τὰ σταφύλια καὶ εὐγάζομεν τὸν ζωμόν· Ἡρόδ. 2, 94. «τοῦτον (τὸν καρπὸν τῶν σιλλικυπρίων) ἐπεὰν συλλέξωνται, οἱ μὲν κόψαντες ἀπιποῦσι, οἱ δὲ καὶ ῥοῦσαντες ἀπέφουσι, καὶ τὸ ἀποῤῥέον ἀπ' αὐτοῦ συγκομίζονται» (ἐδῶ μας εἰς τὸ λεξ. κατὰ παράδρομὴν ἀνάγουσ ausprechen ἀντὶ auspressen) μετέφρασεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πρόγμ. ἐκῥᾴζω, ἐκῥαίνω).

*Ἄπις, ιδος, Ἰων. ιος, ὁ, Αἰτκ. Ἄπιν· 1) Τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Δαοδίκης υἱός, καὶ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους κατ' Ἀπολλόδωρον· – 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς Ναυπάκτου, ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅστις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ θηρία τινα φθορὰν προξενοῦντα εἰς τοὺς κατοίκους. «Αὐτὸς δὲ χώρας Ἄπιος πέδον τόδε πάλαι κέκληται φασὶ ἰατροῦ χάριν. Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέτρας Ναυπακτίας, ἰατρόμαντις, παὶς Ἀπόλλωνος, χθόνα τὴν σ' ἐκαθάρισε κτανὼν βροτοφθόρων» Αἰσχύλ. Ἱκετ. 278. (266.) – 3) = Ἔπαφος, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν σχήματι μόσχου λατρευόμενος· Ἡρόδ. 3, 27. 3, 28. καὶ 2, 153. – 4) Κύριον ὄνομα Θετταλοῦ τινος «ἱπποδιώκτας Ἄπιος, ὑπὸ Θεοκρ. 14, 13. κολουμένου· (– υ, Ἰάμβ. Ἀνθολ. Π. σ. 673.) ἰδὲ καὶ Ἄπιος, καὶ Ἀπία γῆ.

*Ἀπίς, ίδος, ἡ = Ἀπίχη, Θεόκρ. 25, 183. (– υ).

*Ἄπισος, ον (ἴσος) Ἐξισασμένος, ταὐτόσημον τοῦ, ἴσος· παρ' Ἡρόδ. 2, 7, ἀμφ.

Ἀπισόω, ῶ· ποιῶ τι δίκλου ἴσιον ἢ ὁμαλὸν, πεδινὸν, ὡς καὶ τὸ Ἰσόω· Ἡρόδ. Δ. 196. Πλουτ. Θησ. ἐκ τοῦ, Ἄπισος, δίκλου ἴσιος· τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσαν τινὲς παρ' Ἡροδότ. 2, 7.

Ἀπίσσωτος, ον· (πισσόω) ὁ μὴ πισσωμένος, μὴ ἀλειμμένος μὲ τὴν πίσσαν.

Ἀπιστέω, ῶ· (ἄπιστος). Δὲν πιστεύω τι, ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ· Ὀδυσ. Ν, 339. «τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον· ποτὲ δὲν ἀμφιβαλλον περὶ τούτου, ἀείποτε τὸ ἐπίστευον, τὸ εἶχα ὡς βέβαιον· οὕτω καὶ Ξενοφ. 2) Δὲν ἀκολουθῶ, δὲν πείθομαι, δὲν ὑποτάσσομαι, = ἀπειθέω· παραβαίνω ἰσχυρότινα, μετὰ ὅρκ. Valck. Ἡρόδ. 6, 108. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 219. 381. καὶ 656. Τραχιν. 1184, 1224, 1229, 1240. Φιλοκτ. 1330. Αἰ. 940. καὶ Heind. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 146. Ξενοφ. Λιβ. Β'. 5. 19. — Παθητ. «ἀπιστεῖσθαι ὑπό τινος» νὰ μὴ ἀξιοῦται ἐμπιστοσύνης ἀπό τινα, νὰ μὴ τὸν πιστεύῃ τις, νὰ εὑρίσκῃ τινα ὑπόπτον εἰς τοὺς λόγους του· Ξενοφ. Συμπτ. 4, 29. 4) συνδ. Ἀμτβ. Δὲν πιστεύω, εἶμαι ἄπιστος, ἔχω πίστιν, ἢ ἐμπιστοσύνην, δὲν ἐμπιστεύομαι, δυσπιστῶ, εἶμαι δύσπιστος· β) ἔχω ἀκολουθῶ, δὲν εἶμαι εὐπειθὴς, Wyttenbach. Plut. sel. hist. σ. 373. ὅζειν

*Ἀπίστημι, Ἰων. ἀντὶ, ἀφίστημι· Ἡρόδ.

Ἀπιστητικός, ἡ, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀπιστίαν, μὴ πιστεύων, ἄπιστος Ἀστωνίν. Λ'. β'. 6. καὶ

Ἀπιστία, ἡ· τὸ μὴ πιστεύειν, δυσπιστία· Ἡσύχ. 2) ἔλλειψις τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὸ εἶναι τινα ἢ τι ἄξιον ἐμπιστοσύνης, ἔλλειψις βεβαιότητος, καὶ τιμῆς, ἀβεβαιότης, ἀπιστία, τὸ μὴ μένειν πιστὸν, μὴ βαστᾶν τὸν λόγον· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 64. «Νῆνημε δὲ πίστις, ἐλαστὰν δ' ἀπιστία· μὴ παλαιότης· 3) Ἀπείρεια, ἀνυποταξία· Ἱστορ. (υ – υ –).

*Ἄπιστος, οι, (πίστις) ἀβέβαιος, μὴ ἀξιόπιστος, μὴ πιστός, ἄπιστος· «εἰσὶ οἱ παῖδες ὑπερφυᾶ κλαὶ ἄπιστοι εἰς τῶν ὁποίων τὸν λόγον δὲν δύναταί τις νὰ βάλῃ βάσιν, καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ· «κακῶν ἑταῖρ', αἰεὶ ἄπιστε» Ω, 93. 207. παρὰ τοῖς Μετρικ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀπίθανον, ἀπίστευτον, «ἄπιστα ἐμήνατο πιστὰ τὸν ἐμεναϊκ.» Ὁλ. 1, 51. τὰ ἀπίστευτα τὰ ἔκαμε πιθανὰ καὶ πιστευτά· Πίνδ. 10, 78. «πιθῶν τελεσσίνων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον οὐδὲν τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων ἐμοὶ φαίνεται ἄπιστον· (= τῷ Ὁμηρ. «Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται· Ὀδυσ. Κ, 306.) καὶ Νέμ. 9. 18. «ἄπιστον εἶπας ἄπιστόν τοι πρᾶγμα εἶπα. Μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Λί. 683. «ταῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστος ἐστ' ἐπαρὰς λιμήνων καὶ φύλαξ. 868. «τὸ τ' ἐλπίσαι ἄπιστον εἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων ἢ ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα δούλευσις καὶ φύλαξις τεύτων τῶν ξένων· πίστις τῶν φίλων ὑπερβαίνουσα τὰς ἐλπίδας μου· 2) Ἐνεργτ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἔχων πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, ἄπιστος, ὕποπτος, δύσπιστος· Ὀδυσ. Ξ, 250. «ὑμᾶς δέ τοι αἰεὶ ἄπιστοι ποτε δὲν ἠμπερεῖ νὰ σὲ καταπείσῃ τινας, ἢ νὰ σὲ βεβαιώσῃ διά τίποτε· καὶ 391. μὴ μᾶλλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πεῖσα· καὶ Ψ, 72. Πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 6, 108. Pors. Εὐρ. Ἑκβ. 1025. 3) Ὁμὴ πειθόμενος, μὴ ἀκολουθῶν τινι, μὴ ὑπακούων· μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 677. «ἄπιστοι φίλοισι».

Ἀπιστοσύνη, ἡ· = Ἀπιστία. Ποιητ. Κύριλ. Μήθ. 421.

Ἀπισχναίνω, ἡ, Ἀπισχνόω, ποιῶτι δίκλου ἰσχνὸν, λιγνὸν, λεπτόν· Ἀριστοτ. Προβλ. τὸ Β'. παρ' Ἱπποκρ. Ζήτ. Ἰσχνός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Απισχυρίζομαι. Μ. *ἰσχυμαι*, 'Αττ. *ἐούμαι*. 'Αποστ. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) βάλλω τὰ ὀνόματά μου, ἐναντιοῦμαι, ἀντιστέκομαι ἰσχυρῶς καὶ σταθερά. Πλούταρχ. "Ωθ. 16. »Πρός τινα.« Θουκυδ. Α'. 140. 2) πείθομαι δυνατὰ ἀπό τι, μένω εἰς τὰ στερεός· ὑπονοῶ ὡς παρὰ Συνεσ. »ὅπερ ἐπεισθὰν λόβητα πέτρας ἀπισχυρίζεται· πιάνεται, κρατεῖται δυνατὰ ἀπ' αὐτῆς.

'Απίσχω, = 'Απέχω. Ποιητ. βαστῶ μακράν. 'Οδ. Λ, 95.

'Απίσωσις, εως, ἡ· (ἀπισόω) ἡ διόλου ἴσωσις.

*'Απετέον, Ρητ. ἑπὸτ. ἐκ τοῦ, ἀπειμι. πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Δουκιν. Λεξῦ. 2.

'Απίτης, ου, ὁ· ὑπακουομ. Οἶνος, (ἄπιον) ὁ ἐξ ἀπίων κατασκευασμένος οἶνος. (ε) Cider.

*'Απιτητέον = 'Απιτέον.

'Απίττωτος, ον, = 'Απίστωτος.

*'Απιχθύω, ῶ. Μ. *ώσω*. καίμνω ἰχθύν, μεταμορφώνω εἰς ἰχθύν. Στραβ. Φυσ.

'Απιχθύς, υος, χωρὶς ἰχθῦς, ὁ ἀπέχων, ἐγκρατευόμενος ἀπὸ τοὺς ἰχθύας, ὁ μὴ τρώγων ὀψάρια. 'Αριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς'. 41. ὡς τὸ, 'Απόσιτος.

'Απιχθύω· καλλιον 'Απιχθύόω· μεταβάλλω τινὰς εἰς ὀψάριον. Στεφ. Φυσ. σ. 1098.

'Απίων, ονος, ἡ· (πίων) ὁ μὴ παχύς. (υ – –)

*'Απλαγκτος, ον = 'Απλανής.

'Απλαῖ, αἱ· παρὰ Δημοσθ. εἶδος λαικαστικῶν ὑποδημάτων, μὲ μονοὺς πάτους· (ἐκ τοῦ, 'Απλοῦς), ὡς καὶ, 'Ιφικρατίδες, καὶ ἄλλα παρόμοια εἴδη.

*'Απλάκημα, τό = 'Αμπλάκημα. 'Αἰσχύλ. Πρμθ. 112. ἀλλ' ὁ Boissonade καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔχουσιν ὡσαύτως ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω.«

'Απλάκητος, ον, ὁμὴ ἁμαρτάνων, σφάλλων· ὥστε βεβαίως θέλει τύχη, θέλει περιπέσῃ εἴς τι. Σοφοκλ. Τραχ 120. καὶ Οἰδ. Τύρ. 472. ὅπου πρότερον, 'Αναμπλάκητοι, καὶ 'Αναπλάκητοι, ἔκειτο. Ἰδ. 'Αμπλάκητος.

*'Απλάκουντος, ὁ, ἡ· χωρὶς πλακοῦντα. 'Αθήν. 14, σ. 339. ἐκ τοῦ Πλάτωνος.

'Απλάνεια, ἡ· στασιμότης, ἀκινησία, μονιμότης. Σουίδ. (ε) ἐκ τοῦ

'Απλανής, νές, (πλάνη) καὶ 'Επῖρ. 'Απλανὴς· χωρὶς πλάνην, ὅποιος δὲν πλανᾶται, δὲν κινεῖται, δὲν περιέρχεται ἔνθεν κἀκεῖσε, ἀλλὰ μένει πάντοτε στερεός, μόνιμος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς ἀστὴρ ἀπλ. οὕτω καὶ τό, 'Απλάνητος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Πλανάομαι. 2) Παθητικ. ὁ μὴ πλανηθείς, μὴ πλανημένος, ἢ ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, μὴ ἀπατηθείς.

*'Απλανησία, τό μὴ πλανᾶσθαι. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 394.

*'Απλᾰνήτος, ον, (πλανάω) μὴ πλανημένος, χωρὶς πλάνην. 2) = 'Απλανής.

'Απλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ ἀσχημάτιστος. Ὁ μὴ εἰς ἄγαλμα σχηματισμένος. Ὁ μὴ καλλωπισμένος, μὴ πλαστός, ὁ γνήσιος, ἀληθής. μὴ μόνον ἐν εἰκόνι ὑπάρχων· ἄβολος· ἀχειρόπλαστος μὴ πεπλασμένος ἀπὸ χεῖρας. 'Ανάλ. 2 σ. 177. ἀρ. 29. 2) = ἁπλατος, ἀπέλαστος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 147. καὶ Θεογν. 151. ἂν δὲν ἦναι καλλιτέρα ἡ γραφὴ ἄπλατος ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις γράφεται· »ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξευρεφάμην.« Σοφ. Λημνίαις παρ' Εὐστ. σ. 1405. Ἡσυχ. Ἐπῖρ. 'Απλάστιος.

'Απλαστής, ές· (πλάσσω) ὁ μὴ ἔχων πλάσιν. Πλούταρχ. 'Αρατ. — Κυδαλείδης.

'Απλατος, ου, ἀντὶ, 'Απέλατος· (πελάω) ταυτόν τῷ Ἰωνικ. 'Απλητος· κυρίως, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ ἢ δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τεραστώδης φοβερός, τρομερός. Πινδ. Πύθ. 1, 40. »'Απλάτου πυρὸς« εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι φρόνιμον, ἀσφαλές, νὰ πλησιάσῃ τινές· καὶ 12, 16. »'Απλάτου κεφαλαίου ὁ λόγος περὶ τῶν κεφαλῶν τῶν Γοργόνων. Σοφοκλ. Τραχ. 1093. »Νεμέας ἑνοικον, βουκόλων ἀλάστορα, λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον« καὶ Αἰ. 256. »τὸν αἰσ' ἄπλατος ἔχει.« Ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι κεῖται ἡ λέξις καὶ ἀπὸ τοῦ, 'Απλετος, ἀμέτρητος, λίαν μεγάλος. Ἰδὲ, 'Απλετος.

*'Απλεκτος, ον (πλέκω). = 'Απλοκος.

'Απλεονέκτητος, ον· (πλεονεκτέω) ὁ μὴ ὑπὸ πλεονεξίας ἀπατώμενος, ἢ νικώμενος· μὴ πλεονεκτημένος, γινόμενος χωρὶς πλεονεξίαν, μὴ θέλων πλεονεξίαν. Ηλιόδ. 'Αλεξ. Στρωμ. Ε, σ. 560.

'Απλετομεγέθης, ες, (μέγεθος) ὁ ἄπλετον ἤτοι ἀμέτρητον μέγεθος ἔχων· παπαπολλὰ μεγάλος· τοσοῦτον μεγάλος, ὥστε προξενεῖ φρίκην εἰς τὸν θέλοντα νὰ τὸν πλησιάσῃ· τερατώδης διὰ τὸ μέγεθός του, καὶ ἄπλετον. λεγόμ. = 'Απειρομεγέθης. Σχολ. 'Απολλ. Γ'. 41.

'Απλετος, ον, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ ἄπλατος, καὶ, ἄπλητος. Εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ πιμωρηθῇ ἐξ αὐτοῦ· τὸ ὁποῖον δὲν δύναται τις ἄλλο οὐχὶ μόναν νὰ ὑπερβῇ ἀλλ' οὐδὲ νὰ τὸ ψηλάσῃ κατὰ τὸ πλῆθος ἢ κατὰ τὸ μέγεθος· ἀμέτρητος, μέγιστος, ἀπειρομεγέθης· τρομερός· τερατώδης· — χρήσιμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Ποιητ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. Πινδ. 'Ισθμ. 4. (3), 17. »μαρτύρια ἁπλέτου δόξας« τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ψιλάσῃ τις, τοὐλάχιστον οὐχὶ εὐκόλως. Σοφοκλ. Τρ. 982. »ἀλλ' ἐπίμοι μελέῳ βόρος ἅπλετον ἐμμένοντα φρενὶ.« Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. μᾶλιστα παρὰ τοῖς 'Ιωσι καὶ 'Αττ. Ἡρόδ. Α, 215. Δ, 53. καὶ Heind. Πλάτ. Σοφ. σ. 246. C. Λουκ. Σωφ 25. — (Κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐν τῇ συγκοπῇ ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ μεταβολὴν τοῦ α, εἰς ε. Τινὲς δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Πλέω, Πλῆμι· τὸ, πλήρης· ἄρα, ὁ ἐπ' ἀπείρου μακρός, ὁ ἀμέτρητος κατὰ τὸ μάκρος καὶ πλάτος, μεγαλώτατος, ἀπλήρωτος).

'Απλευρος, ον, (πλευρὰ) χωρὶς πλευρόν, ἢ πλευράν· ὁ ἐξ ἀκρείας πλευρᾶς τ' μέρους. Θαλῆς παρὰ Στοβ. Λόγ. 106. καθ' Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ μὴ ἔχων σκεπασμένην τὴν πλευράν, ὁ ἀθωράκιστος πλευρῶν.

'Απλευστος, ον, (πλέω) ὁ μὴ πλεόμενος, ἐφ' οὗ δὲν ἠμποροῦν νὰ πλεύσωσι πλοῖα. ἄβαλασσόπορτος· ἢτοι ἀπλευστόνια μέρος θαλάσσης ἐφ' οὗ δὲν ἐπλευσέ τις ἀκόμη. Ξενοφ.

'Απλήγιος, ον· μὲ ἁπλοῦν καὶ ἀφελῆ ἔνδυμα, ἐκ τοῦ 'Απληγίς· καὶ κατ' ἐπίθετον, = 'Απλοῦς, λέξις κωμικὴ παρὰ Σουίδ. ἐκ τοῦ Εὐπόλ.

'Απληγίς, ίδος. ὑπακμ. Χλαῖνα, (ἁπλοῦς) ἁπλοῦν τε καὶ στενὸν ἐπανωφόρι ἢς τὸ, ἁπλοΐς (Ὅμ.) Σοφοκλ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. ὑπάρχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.« οὐ ἐκκεῖται τὸ, Διπληγίς.

'Απλήθης, ές, (πλῆθος) χωρὶς πλῆθος, μὴ γεμάτος· ἐναντ. τοῦ εὐπλήθης. ἀμφ.

'Απληκτος, ον, (πλήσσω) ἀκύπνητος, ἀπλήγωτος, ἀνεπιτύχητος· 2) ὅστις δὲν ἔχει χρείαν παρακινήσεως, παρορμήσεως, ὁ πρόθυμος. Πλάτων.

'Απλημμελής, ές· (πλημμελὴς) χωρὶς πλημμέλημα, χωρὶς σφάλμα, ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος, ἄμωμος.

'Απλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (πλέω, πλῆμι) = 'Απλητος. Ἡσυχ.

'Απληξ, ηγος, ὁ, ἡ. = 'Απλατος. Λουκιν.

'Απλήρωτος, ος, καὶ 'Επῖρ. 'Απλησιάστος, ον· (πλησιάζω) εἰς ὄντινα δὲν δύνανται τινες νὰ πλησιάσωσι, ἢ εἰς ὃν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πλησιάσῃ τινές. Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 247.

'Απλησταύμαι, Μ. εὐσμαι· (ἄπλητος) εἶμαι ἀχόρταστος, τόσον πεισμένος ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ χορτάσω ποτέ. Εὐστάθ. ἐν 'Οδυσ. καὶ 'Ιππαρχος παρὰ Στοβ. Λόγ. 106. »Ἐκ δὲ τῆς φιλοσοφίας καὶ λαμπρότερον ἀπλησταυόμεθα· ἀπλησταυόμεθα γὰρ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ καλῶν καὶ σεμνῶν« κ. τ. λ. κατὰ τὸ ἐν Παρισίοις αὐτόγραφα.

'Απλησταία, ἡ· ἀχορταστία, σφοδρὰ πεῖνα. Λειμαργία. πολυφαγία. Γαλην. »τὸ γοῦν ἐπὶκεινα τοῦ συμμέτρου προσφέρεσθαι σίτου, ἀπλησταίαν ὀνομάζουσι.«

'Απλήστοινος, ον, (οἶνος) ὁ ἄπληστος οἶνος, ὅποιος δὲν χορταίνει κανεί. Τίμων παρ' Ἀθην.

'Απλητος, ον, καὶ 'Επῖρ. 'Απλήπτος, (πλέω, πλῆμι) ὅποιος δὲν χορταίνει, ἀχόρταστος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τινάς, ἢ νὰ τὸν γεμίσῃ· οὕτω καὶ ἐπὶ διαστήματος, τὸ ἀπείρως μεγάλον καὶ ἐκτεταμένον. Σοφοκλ. Ἡλκτρ. 1336. »τῆς ἀπλήστου τῆδε σὺν χαρᾷ βοῆς.« Θηρ. 15, 30.

'Απλητος, ον, = 'Απλατος. Ἰωνικ. Ruhnk. Τίμ. Ὁμ. εἰς Δημτρ. 83. Ἡσόδ.

'Απλόη, ἡ· = 'Απλότης.

'Απλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (θρίξ) ὁ ἔχων ἁπλᾶ, ἤτοι ἐξαπλωμένας τὰς τρίχας, ὥστε δὲν ἔχει κατσαρωτὰ μαλλιά. 'Αριστ. οὐ ἐναντίον τό, Οὐλόθριξ.

'Απλοια, ἡ. Ἰων. – είη (ἄπλους) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδιον τοῦ πλοῦ, καιρὸς καθ' ὃν δὲν δύναται νὰ πλεύσῃ, νὰ ταξειδεύσῃ τις. Εὐριπ. καὶ Θουκυδ. Γ. 7. Δ. 39. Βιπ. Αἰσχ. Ἀγαμ.

'Απλοΐζομαι, Μ. ἰσμαι. 'Αποστ. Μέσ. (ἁπλοῦς) φέρομαι ἢ πράττω ὡς ἁπλοῦς, πράττω ἐλευθερίως, φανερά, καὶ μὲ εἰλικρίνειαν.

'Απλοεπός, ή, όν, καὶ 'Απλοϊκῶς, 'Επῖρ. ὁ ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἐρχόμενος, ἢ πάνω ὁ, τι εἶναι ἁπλοῦν, ἢ ἀφαιρέτως εἰς τὸν ἁπλοῦν. 2) = Ἁπλοῦς· φυσικός, ἀπαλλαμπιστος, ἀκακος, εὐθύς, ἀφελής. Λουκιν. 'Αλεξ.

'Απλοΐς, ίδος, ἡ· = 'Απληγίς· ἁπλοῦν μάλιστα δὲ ὡς Οὐσιαστ. ἁπλοῦν καὶ λιτὸν φόρεμα. 'Οδυσ. Ω, 276. Φαίνεται ὅτι τὸ φόρεμα τοῦτο ἦτο ἀπὸ λιτὸν, εὔθηνον καὶ εὐτελὲς ὑφάνιον, καὶ οἰκονομικὰ κομμένον ὥστε δὲν ἦτο μήτε μακρύτερον, μήτε πλατύτερον ἀφ' ὅσον ἤθελε χρειασθῇ νὰ σκεπάσῃ τὸ σῶμα. Ἰλ. Ω. 230.

'Απλόκαμος, ον, (πλέκω) ὁ ἔχων τὴν τρίχα μὴν τῆς κεφαλῆς ἁπλῆν, μὴ πεπλεγμένην, ἀλλ' ἄτακτον, ὡς καὶ τό, 'Απλόθριξ. 'Αναλεκτ. Β' 22. οὐ ἐναντίον τὸ »Κειραμένας πλοκάμους« αὐτόθ. Α'. 178. (Ἐσφλμ. 'Απλόκομος).

'Απλοκος, ον, (πλέκω) ὁ μὴ πεπλεγμένος (ἄπλεκτος). = 'Απλεκτος.

'Απλοκύων, ὁ· ὁ ἁπλοῦς κύων, ὁ ἁπλοῦς καὶ χοντροειδὴς Κυνικὸς φιλόσοφ. οὕτω καλεῖται 'Αντισθένης ὁ Κυνικὸς παρὰ Διογένει, 6, 13. ἐπειδὴ καὶ τὸ φόρεμα τούτου ἦτοι 'Απλοῦς, καὶ οὐχὶ Διπλοῦς· ἢ κάλλιον, διὰ τὴν εἰς ἄκρον ἁπλῆν καὶ Κυνικὴν ζωήν του ὡς καὶ ὁ Πλούταρχ. Βρουτ. 34. συνάπτων αὐτὸ μετὰ τοῦ Ψευδοκύων, σημαίνει τὸν, 'Απλοῦν, χωρὶς ἀπὸ χοντρὸν Κυνικόν. (υ)

'Απλόος, λέη, λεον· καὶ συναλφ. 'Απλοῦς, λῆ, λῶν· ὁ εἷς μόνος πῖλος, μοναδικὸς, μόνος, μιᾶς λογῆς, καὶ ἐντεῦθεν μετενήχθη ἐπὶ ἀνθρώπου· χωρὶς τινος προσθήκης, ἤτοι προσποιήσεως, ἢ ἐστὶν, ἄλλος νὰ ᾖναι, καὶ ἄλλος νὰ φαίνεται· α) ἐπὶ πλούτου, εὐσυνειδησίας, χρηστός, καλός, ἴσος, εἰλικρινής· κ. τ. τ. ἴδε ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἀκαλλώπιστος, ἀστόλιστος· καὶ β) ἐπὶ κακοῦ, χωρὶς νοῦν, ἢ ἐπίκτητόν τι, Μωρός, ἄνοητος, ἀπαίδευτος, ἰδιώτης, χωριάτης, κ. τ. τ. καὶ 3) ἐπὶ πραγμάτων, Ἀληθής, ἀληθινός, φυσικός, φανερός, ἀνόθευτος, καθαρός, ἄτεχνος. Καθ' ὅλας του τὰς σημασίας = τῷ Λατιν. simplex. Ἀντίθετ. τοῦ ἁπλόος. Κατὰ πρῶτον εὑρηται παρὰ Πινδ. Νμ. 8, 61. «μὴ μὴ ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτόμαν, ἅτε σὸν ὡς παῖδ' κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψωσι τοῦ βίου μοι κελεύθου καὶ ὁδοὺς ἁπλανεῖς φύλαξον, τοντέστιν ἁπλᾶς καὶ μὴ κακοήθεις ἀνύσαι, ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισὶν μόνην καταλείψω ψήμην, τοντέστιν, ἵνα μὴ ἀσφημισθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες, ἀδικά μου πράξαντος· ὁ Σχολ. Συγκρτ. Ἁπλούστερος, α, ον· ἀλλὰ καὶ, Ἁπλοώτερος, μᾶλλον δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι. Ἐπίρρ. Ἁπλῶς, ὅπερ ἰδέ.

Ἁπλόος, ον, καὶ Συναλφ. Ἅπλους, ουν (πλόος) χωρὶς πλοῦν, πλεύσιμον· ὅπουος δὲν πλέεται μὲ πλοῖα, οἷς «ἅπλους θάλασσα· ἢ μὴ δυναμένη πλευσθῆναι. Δημοσθ. 2) Ὅπουος δὲν ἐπλευσε μὲ πλοῖον, ἤτοι δὲν ἐμβῆκε ποτὲ εἰς θάλασσαν. 3) Ὅπουος δὲν δύναται, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ πλεύσῃ· ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς πλοῦν· ὡς «Ἅπλοοι νῆες· αἱ ἄχρηστοι. Θουκυδ. Ζ. 34. καὶ Ἄρατος· τὸ Συγκρ. Ἁπλοώτερος.

Ἁπλοπάθεια, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καλοῦνται τὰ αἰτητικὰ ὀργανα καὶ αἰσθητικὰ ὑποπτώσεις, «Ἁπλοπάθειαι, ἄρα, ἡ ἁπλῆ παθητικὴ ἀντύπωσις τῶν αἰσθημάτων. 2) Πάσχουσα μόνον κατάστασις, τὸ κάσχειν μόνον καὶ μὴ ἐνεργεῖν τὸ παραμικρόν· καὶ τὸ πάσχειν ἁπλοῦν τι μόνον πάθος καὶ τὸ μὴ κυριεύεται ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη.

Ἁπλοπαθής, ἐς, (πάθος, ἁπλοῦς) ὁ ἁπλοῦν τι πάθος δοκιμαζων, ὅστις μόνον πάσχει, καὶ δὲν ἐνεργεῖ τὸ παρεμικρόν, ὅστις διατηρεῖ τὸν ἑαυτόν του εἰς παθητικὴν καὶ πάσχουσαν μόνον κατάστασιν. Σέξτ. ὁ Ἐμπρ. ἐνομιζει τὰς αἰτητὰς «ἁπλοπαθεῖς διαφόρως κατὰ τὰς διαφόρους ἀπ' ἀλλήλων αἰσθητὰ σημτ. ὁηλ. ἢ διότι πάσχει ἑκάστη αὐτῶν ἀπὸ ἑνὸς μόνον εἴδους ἀντικείμενα, οἷον ἡ ὅρασις μὲν ἀπὸ τὰ ὁρατὰ· ἡ ἀκοὴ δὲ ἀπὸ τὰ ἀκουστὰ κ. τ. λ. ἢ διότι πάντοτε πάσχουσιν, ὑπὸ τῶν ἐκτὸς φέροτε καθαιρόμεναι.

Ἁπλός, ἡ, ὁν. Ποιητ. ἀντὶ, ἁπλόος· ὡς τὸ, διπλός, ἀντὶ διπλόος.

Ἁπλοσύνη, ἡ· = ἁπλότης.

Ἁπλοσχήμων, ον, γεν. ονος (σχῆμα) ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα, στάσιν, μορφὴν, εἶδος, τύπους προσώπου, καὶ κινήματα τοῦ σώματος. Στραβ.

Ἁπλότης, ητος, ἡ· μοναδικότης, καθαρότης, αὐθυπαρξία, χρηστότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης. Παῦλ. «Ἐν ἁπλότητι ἐν σοφίᾳ κόσμου, ἀλλὰ ἐν χάριτι θεοῦ, ἀναστράφημεν τοῖς παισὶν ὑμῶν. Μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ, Δαψίλεια, Παῦλ. «Ὁ μεταδιδοὺς ἐν ἁπλότητι· δαψιλῶς, ἀφθόνως. Ὁ Θεοφύλκτ. ἑρμην. «Τῆς ἁπλότητος, τοντέστι τῆς ἀφθόνου γνώμης, τῆς εὐμεταδότου· οὐ γὰρ τῷ πλήθει τῶν διδομένων, ἀλλὰ τῇ προαιρέσει κρίνεται ἡ φιλοτιμία.» Καὶ 2) ἀφέλεια, ἀοικία, μωρία. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἁπλοῦ. Ζήτ. ἐν τούτῳ.

Ἁπλοτεμέω, ῶ· τέμνω, κόπτω ἐξεργασίαν τινὰ (operation) χειρουργικὴν μὲ ἁπλοῦν κόπτον. Ἴδε

Ἁπλοτομία, ἡ· ἡ γινομένη τομὴ ἢ χειρουργικὴ ἐξεργασία δι' ἁπλοῦ κοπτικοῦ· χειρουργ. Παλ. σ. 90. Παῦλ. Αἰγ. 6, 34.

Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν. Συναιρ. ἀντὶ, Ἁπλόος. ἴδε ἐκεῖ. — Σέξτ. Τρχν. 119. «ὅπως δὲ ἡ χάρις κεῖται τέσσι καμοῦ ξυνελοῦσα ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῆναι» καὶ Αἰ. 277. καὶ Οἰδ. Τύρ. 606. καὶ 519. «οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ξυμβαίνει τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς (εἰς) μέγιστον.» Ἔνθα ὁ Σχολ. «τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον· ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν· ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν . , ὁδεῖς μέγεστον ἀποδίδωσι συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπερβεσιν» καὶ, «ἁπλοῦς ἔλογος τῆς ἀληθείας ἔφην καὶ Πλάτ. Θεαίτ. 31. Θκδ. 2. σ. 196. Ουλπν. Εἰς Δημοσθ. 347. 351. 356. 362. καὶ Πλτχ. Πρλ. 2. σ. 48. 11. καὶ 112. 1. 162. 6. 437. 6. 452. 13. καὶ 645. 2. «ἁπλοῦς καὶ γενναῖος πόλεμος.»

Ἁπλούστερος, ὁ· συγκρίτ. τοῦ, Ἁπλοῦς· ὁ Σουίδ. ἔχει ἔτι ἐκ τοῦ Θουκυδίδου, «Ἁπλούστερα νήεσι· ὅπου νῦν Ἁπλοώτερα, κεῖται. Ἐπίρ. – στέρως Ἀλέξ. Τρ. 12. σ. 739. Ἁπλούστερα.

Ἁπλοῦστος, ον, (πλοῦτος) χωρὶς πλοῦτον, πτωχός· «γέγονεν ἀπ' ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ὑπὲρ.» Σοφκλ. Παρὰ Πλτχ. Τόμ. 6. 74. 7. Τσκ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀκουσ. Τὸ δὲν τοῦ Σοφοκλ. λείψανον.» Β. καὶ Πλτχ. Τ. 7. σ. 395. 10. «ἁπλουτος καὶ ἀχρήματος καὶ λιτῆ διαίτᾳ καὶ Τ. 8. σ. 70'. 7. Τσκ.

Ἁπλόω, ῶ. Μ. ὡσω. (ἁπλοῦς) κάμνω ἁπλοῦν, ξεδιπλώνω, ἁρα ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ἐκτείνω, ἀνοίγω, κ. τ. τ.

Ἁπλυσία, ἡ· (πλύνω) ἡ κατάστασις τοῦ, Ἁπλύτου, ἁπλυσιά, μουρταρδά ὡς καὶ τό, Ἀλουσία. Ἀνάλεκτ. Β'. 298. «ἁπλυσία μυσαρῶν ἐλέγχεται» ἀντὶ τοῦ, Βλάβη.

Ἁπλυσίας, ὁ· εἶδος σπόγγου ἀχρείου καὶ ἀπάστρου κατὰ τὸ χρῶμα, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη οὗτος. Ἀριστοτέλ. Ζῴων. Ἱστ. Β'. ιε. 5.) 16.

Ἁπλυτος, ον, (πλύνω) ὁ μὴ πλυμένος, ὁ λερωμένος, ἀπάστρου, μουρτάρης.

Ἁπλωμα, τος, τό· (ἁπλόω) ἐξάπλωμα, τέντωμα, ἄνοιγμα, ξετσίλιγμα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1218.

Ἁπλῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Ἁπλοῦς, = τῷ Λατιν. simpliciter. Μὲ ἁπλοῦν τρόπον, καὶ ἑνα μόνον τρόπον, μοναδικῶς, μιᾷ λογῆς· ἑπομ. σαφῶς, φανερῶς, καταληπτῶς, εὐκρινῶς. Παστρικὰ παστρικά, σωστὰ σωστὰ· ὁλίγα καὶ καλὰ· «ἀπ' τὸ αὐτὸ» εἰς τὸν διάκαλον» τὸ τῆς παροιμ. χωρὶς σκέψεις καὶ περιττολογίας, χωρὶς τὰ περαιτέρω· χωρὶς ἐλλογοψυρίσματα· ἐξ ἁπαντος, χωρὶς ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσιν «ἁπλῶς λέγειν, ἀπ. εἰπεῖνε ἡ ἰδία ἔννοια κατ' ἐπίτασιν, μετὰ σοῦ οὕτως. Πλτχ. Περὶ τοῦ τὰ κλ. λόγῳ χρῆσθαι. §. 1. «Οὐχ' οὕτως γε ἁπλῶς μὰ τὴν Ἑκάτην· οὐ γὰρ οἱ τυχόντες εἰσὶν.» Heind. Πλτ. Γοργ. σ. 468. β. — Ἀφελῶς, ἀφθόνως, δαψιλῶς. Ἐκκλησιαστ. Φυσικῶς, ἀτέχνως, ἁπλουστάτως· ὡς Ἰσαακ. ἀρχ. Πηγρ. οὐ ἐνκαιρίον τὸ ἀκριβῶς. — Ἐπὶ κακοῦ· ματην, στὰ χαμένα, ἐπικολαίως, ἀμελῶς, ἐλαφρῶς, χωρὶς δεμέλιόν τε καὶ στοχασμόν τινα. Wyll. ep. cr. σ. 169. — Παρ' Ἑλλησι. Ἱφ. Αὐλ. 813. (905) «ἡμέμφομαι καγὼ πόσει σῷ κ' οὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω.» = εὐκόλως. — Πρβλ. Σοφκλ. λφν. (Πλτχ. Ἠθικ. σ. 661.) 52. 3. «πρὸς δ' οἷον ἥδεις δαίμονα, ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδη· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.» Ἠλεκτρ. Ἀλεξάνδρ. Στρωμ. 2. σ. 494. ὅστις ὅμως ὁὲν φαίνεται ἂν τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἦναι τοῦ Σοφκλ. διότι αὐτὸς ἔχει μόνον. «ἐν γοῦν ἡ παγωλία περὶ τοῦ Ἅδου γράφει.» Θεόδ. Ζ, 34. «τῶν δὲ Ἀθηναίων κατὰ μὲν οὐδεμία ἁπλῶς (= διόλου, κατὰ κράτος) ἑπτὰ δέ τινες ἄπλοι ἐγένοντο» καὶ Γ, 45. «ἀπλῶς τε, ἀδύνατον, καὶ πολλῆς εὐηθείας, ὅστις εἶπεν = ἐν συντόμῳ, συντόμως εἰπεῖν· καὶ §. 82. «ἁπλῶς δὲ, ὁ φάσας τὸν μέλλοντα ἐκποδὼν τι δρᾶν, ἐπῃνέτο, καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διαιτουμενον.» — Ἀδόλως. Πλτχ. ἐν Ἀλεξ. «ἁπλῶς ἀνεγίνωσκεν χωρὶς δόλου, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τίποτε. Ἀντωνῖν· φλοσ. ιε'. 16. «Ἁπλῶς προσφέρεσθαί τινὶ αὐτοῦ, ἀμοιβῆς οὐκ ἐφιέμενος, μηδὲν ἐλπίζων, οὕτω καὶ «ἁπλῶς διδάσκειν.» Ξεν. Κυρπ. Α'. ς. 33.

*Ἁπλῶς ἢ Ἁπλές· Θεσσαλοὶ ἀντὶ τοῦ Ἁπλόλιον. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 405. C.

Ἁπλωτος, ον, = Ἅπλοος, (πλώω) ἀπλευστος.

Ἀπνεής, ές, (ἀ· ἐπιτατ. καὶ, πνέω), ὁ λίαν (καταπολὺ) πνέων, φυσῶν, ὡς, πῦρ ἀπνεὲς· Ἀνάλεκτ. Β'. 7. Αὐτόθ. Σιδ. 5. 2) Ὁ μὴ φυσῶν, ἢ μὴ ἀναπνέων, (τοῦ α· στερητ.) = ἄπνους.

Ἀπνεύματος, ον, (πνεῦμα) χωρὶς πνεῦμα, ἀέρα, ἢ ὁ μὴ διαφυσῶν, μὴ διαφυσώμενος. Ἀριστοτ.

Ἀπνευστί, Ἐπίρ. (ἄπνευστος) χωρὶς ἀναπνοὴν, χωρὶς νὰ ἀναπνεύσῃ τινάς, ὁ ἐστὶ, Ἀδιακόπως. Λουκιαν.

Ἀπνευστία, ἡ· τὸ μὴ ἀναπνέειν, κράτησις, ἐμποδισις τῆς ἀναπνοῆς· ὅπεν

Ἀπνευστιάζω, Μ. ἀσω. κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου ὀπίσω. Ἀριστοτ. Προβλ. 34. 13.

Ἄπνευστος, ον, καὶ, Ἀπνεύστως, Ἐπίρ. (πνέω) ὅπουος δὲν ἀναπνέει, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ· ὅπουος δὲν ἀναπνέει πλέον, ἤτοι ὁ νεκρός· ἐν Ὀδυσ. Ε. 456. μετὰ τοῦ, Ἀναιδῶς. Θκρτ. 25. 271.

Ἄπνοια, ἡ· ἡσυχία τῶν ἀνέμων, γαλήνη.

Ἄπνους, ον, καὶ Συναλφ. Ἄπνους, ουν, (πνοὴ, πνέω) χωρὶς πνοὴν, ἄνεμον· ὁ μὴ πνέων, φυσῶν. 2) Χωρὶς πνοὴν, ἀναπνοὴν, ὁ μὴ ἀναπνέων πλέον, ἤτοι νεκρός, ὡς καὶ τό, Ἄπνευστος· «οἰκία ἄπνους» ἀντὶ εἶται τῶν, εὔπνους· βρωμερὰ, πεζηρά, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει δίοδον ὁ ἀήρ. Πλούταρχ. Ηθκ. 8. σ. 47. 1. Τσκ.

Ἀπό, Πρόθεσ. μετὰ Γενικῆς μόνοις συντασσομένη. Τὸ Λατιν. ab, abs – Λέγεται ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· καὶ καλοῦν ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου ἢ ὑποκειμένου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέρχεται τίποτε, ἢ εὐγαίνει, ἢ χωρίζεται ἀπ' αὐτό τίποτε.

Α) Ἐπὶ τόπου, ἢ διαστήματος. Παλαιοτάτη καὶ παρ' Ὁμήρ. σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα χρῆσις καὶ σημασία, εἰς τρεῖς τὰς ἀλλ. κυριωτέρας ὑποδειχνυομένη σημασίας· 1) «ἀπὸ ἢ ἔξω ἀπὸ τόπου τινὰ· συχνάκις συναμφαινομένης καὶ τῆς σημασίας, κάτω ἀπὸ τόπου τινὰ, ἀπ' ἐπάνω κάτω. Παρ' Ὁμ. ἔρχομαι, εἶμαι ἔξω, ἀναχωρῶ, μένω, ἢ καταβαίνω ἀπὸ τόπου τινὰ· τρέχω, στέλλω, βαντῶ (κυρβαλῶ) σηκώνω, πέρνω, ῥίπτω, ἔρχομαι, ῥέω, κυματοῦμαι, ἀναβρύω, πίπτω, βροντῶ, αἰσθάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ, ἀπὸ τόπου τινὰ, ἔξω ἀπὸ τόπου τινὰ, ἐπάνω ἀπὸ τόπου τινὰ κ. ὡς τὰ κάτω. Ὅθεν τίθεται εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησιν τινα, δι' ἧς πρᾶγμά τι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τινος τόπου· οὐχὶ τοσοῦτον συνήθως εἶναι ἡ ἔκφρασις «ἀπ' αἴωνος νέος ὤλεο.» Ὀλ. Ω, 725. Σὺ ἀμπρπάσθης (ἀπὸ τὸν κόσμον) ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἅδου τῆς νεότητός σου. Συγγενεῖς καὶ ὅμοιες ὑπάρχουσιν αἱ ἐκφράσεις εἶθε ἢ ἀπὸ φαίνεται νὰ ἦναι ἀντὶ τῆς ἐν ναὶ μὲν ἀφ' ὅπου, εἰ δ' ἀπὸ νηὸς ἐπιβαίνειν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινὲς μὲν ἱστάμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων (ἐπὶ ἁμαξῶν) τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων (ἐν τοῖς πλοίοις ὄντες) καὶ οὕτω (ἐντεῦθεν) πολεμοῦντες· ὅηλ. ἱππεῖς τε καὶ ἐπιβάται. Ἰλιάδ. Ο, 386. καὶ «τὼ μὲν ἄρ' ἵπποιϊν, οὗ ἀπὸ χθονὸς ὦρτο πεζεύειν αὐτοὶ μὲν καβάλλα, αὐτὸς δὲ πεζός. Ε, 13. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. «ἀφ' ἵππου ἁμάχεσθαι» ἀπ' ἐπίτου ἀπὸ τὸν ἵππον, ὅηλ. καβάλλα, καβαλλάρης· «ἀπὸ τῶν ἁρμάτων προμαχεῖνται ἐπὶ ἁμαξῶν», ἐπάνω εἰς ἁμάξια· «παλαμένη βρύχιον ἀπὸ μελάδρουν ἔδεσε, ἑκομπόδεσε τὸ σχοινίον οὕτως, ὥστε ἐκρέματο ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι (ἀπὸ τὴν σκεπαστήν) κάτω. Ὀδσ. Δ, 277. Πρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 13. Ὀδσ. Ι, 49. καὶ ἐκ πλεονάζει ἐν Ἰλιάδ. Π, 492. Ὀδσ. Ι, 38. 11. 18. «ἀπὸ Τροίηθεν, ἀπ' εὐρυσθενέος ἐκ Τροίας, ἐξ οὐρανοῦ· «ἀπὸ στήθεσφιν (στήθεος, ἢ στηθέων), ἀπὸ χαλκόφι (χαλκοῦ), ἀπ' αὐτόφι, (αὐτοῦ) ἀπὸ νευρῆφιν (νευρῆς), ἀπὸ ναῦφι (ναῶν), ἀπὸ στρατόφι (στρατοῦ) Ποιητκ. Κατ' ἐπίτασιν· καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ «τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίηφι» = ἀπὸ κλισίης, ἢ = ἐκτὸς κλισίης. Ἰλιάδ. Κ, 151. 2) Δι' ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ τόπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον (ὅθεν) πρᾶγμάτι εἶναι ἢ γίνεται χωρὶς νὰ θεωρῆται ὅμως ἢ νὰ φανερώνηται ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἀπομάκρυνσις τοῦ πράγματος· ὡς «ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος, ἀπ' Ἀξιοῦ» ἀπὸ τὸν Σελλήεντα, ἀπὸ τὸν Ἀξιόν, ἐνῶ ὅμως, ὡς ὅπου τῆς προτέρεως, δὲν φανερώνεται, ἂν οἱ ἵπποι οὗτοι καὶ ἔβοσκον ἢ ἦσαν παρὰ τοὺς ποταμοὺς τούτους, ἢ ἦσαν εἰς ξένον τόπον. Ἰλιάδ. 13, 889. 849. Τ, 1. Τ, 5. Χ, 447. Ω, 401. = «ἀπὸ τόπου τινὸς· «ἀπ' οὐδοῦ τοξέζεσθαι» τοξεύειν ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἱστάμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, Ὀδσ. Χ, 72. Πρβλ. Ἰλιάδ. Ο, 610. Τ, 379. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ὅλαι αἱ ἐν τῷ Γ) συμπεριλημβάνεται συντάξεις. 3) Μακρὰν «ἀπό τόπου τινὸς», χωρὶς νὰ ἐμφαίνεται κίνησις τις· ὡς «νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων» Ἰλιάδ. Β, 91. 162. «ψιλὸς ἀπὸ παγίδος ἀίσσει» καὶ 208. «μακρὰν ἀπὸ ἧνιν» αὐτὸς ἀπὸ τούτου κατίσχεται· καὶ 292. «μέσων ἀπὸ τῆς ἀλύσεως διατρίβων μακρὰν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του· «ἀπ' ὀμφαλοῦ», ἀπ' οὐδετοῦ μακρὰν ἀπὸ τὰ «μάτια, μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκοήν. Ἰλ. «καὶ γαρόμι ἀπ' οὐστοι ὦδε γείοιτο» Ἰλιάδ. Σ, 272. καὶ Χ, 454. «καὶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἰμὶ ἐμοῦ ἔποχος» = μακρὰν τῆς ἀκοῆς μου, εἶδε οὐχὶ μόνον νὰ μὴ ἰδοῦ, ἀλλὰ μηδὲ νὰ ἀκούσω τοιοῦτα· καὶ Μ, 70. «οὐδ' ἀπ' ἔμεγ' ἐξέλιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, τοὐνμενοὺς ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνδοθ' Ἀχαιούς.» — Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ ὡρισμέναι «ἀπὸ ὄμματα μακρὰν τῆς ψυχῆς, τῆς καρδίας» (ὅ,τι πρᾶγμα δὲν εἶναι τῆς καρδιᾶς μου, δὲν μοὶ ἀρέζει, δὲν εἶναι τῆς ὀρεξεώς μου) ὅηλ. ξένον καὶ ἀλλότριον τῆς καρδίας, ἀδιάφορον· ἀλλὰ καὶ δυσάρεστον, ἐναντίον, μισητόν. Ἰλιάδ. Α, 562. ὅθεν, τὸ «ἀπὸ ὄμοῦ» εἶναι, ἢ, πειθ.» Herm. Vig. σ. 749. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, «ἀποθύμιον», ὅηλ. ἀκαταθύμιον, οὗ ἐναντίον τὸ, «καταθύμιον· — «περιφρονημένος ἀπ' ἄλλων» «ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ τῆς κρύψεως (διότι, «ἐκρύβη ἀπ' αὐτούς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει). Ὀδσ. Ψ, 110. «ἀπὸ σκοποῦ, ἀπὸ ὀξέος» μακρὰν ἀπὸ τὸ σημάδι, ἀπὸ τὸν σκοπόν, δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, (τὸν σκοπὸν), ἀλλὰ «τυπῇ πολλὰ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ· φαιρερὸν, πολλὰ ἀπέχων ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ὀξέαν, γνώμην, ὑπόληψιν. Ὀδσ. Δ, 344. Ἰλιάδ. Η, 325. καὶ παρὰ τοῖς Πεζηγρ. ἐν συχνῇ χρήσει. Schaef. mel. σ. 51. «Καὶ ἐπίτασιν· «τῆλε ἀπὸ νὸ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, τῆλ' ἀπὸ Δαρίσσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.» Ἰλιάδ. Π, 301. καὶ, «νόσφιν ἀπὸ Ἰλιάδ. Α, 541. καὶ Ε, 322. «νόσφιν ἀπὸ φιλείσθου.» Β, 416. Ο, 244. (Πολλοὶ γραμματικοὶ προφέρουσιν ἀπο ἐπὶ τῆς σημασίας μακρὰν ἀπό, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ὡς κατ' ἐπίτασιν ἀπό δι' ἐπιτάσεως τῆς σημ. γενόμενον. Schaef. Λογγ. σ. 329. Γρηγ. σ. 210. mel. σ. 51. ἀποκειρού, ἀποσκοπού, ἀποτρόπου. Ἰών. Ἀχιλ. Τάτ. σ. 785. Εἰς τὸν "Ορ. τοῦ Βολφ. εὑρίσκεται τὸ ἀπὸ ἄπαξ μόνον. Ὀδσ. Ο, 517. ἀπὸ τῶν, μακρὰν ἀπ' αὐτούς. Εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ἑπτακόσια ἀνήκοντα χωρία ἐφύλαξεν ὁ Β. «μετάβλητον τὸν συνήθη τονισμόν. Πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 391, 708. Τρχν. 389, 510, 757, 858. Αἰ. 706, 720. Φιλοκτ. «πάντων ἄμερσε ἐν βίῳ κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλωνα 183, 1017, 1149. Οἰδ. Τύρ. 241, 819, 1349. Οἰδ. Κ. 418, 1245, 1596. Θκδ. Τ. 3. σ. 173. κ. τ. λ

Β) Ἐπὶ χρόνου, ἕκτοτε, ἀπὸ τότε μετά .., χρῆσις σπανιωτέρα, παρ' Ὅμ. «ἀπὸ μόνοι» «ἀπὸ δείπνου διαρήσσοντου» μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφ' οὗ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἰλιάδ. Θ, 54. Πρβλ. «ἀπὸ δείπνου εἶναι.» Ἡρόδ. Λ, 126. 133. οὕτω καὶ «ἀπὸ δεάτρου.» C F Herm. Λουκ. περὶ συγγρφ. Ἱστορίας. 1. σ 12. — Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Πεζηγρφ. «ἀπὸ τούτου, ἢ, τοῦδε, ἀπὸ τούτου, ἀφ' οὗ, ὡς καὶ τό, ἐξ οὗ (ἐνιαυτ. χρόνου) ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρόν, ἔπειτα, ἐφεξῆς· «ἀφ' ἡμέρας, ἀπὸ νυκτὸς» ἀπὸ τὴ χαραγή, ἀπὸ τὰ βαθιὰ ξημερώματα, ἢ ἀπὸ τὸ συρούπιασμα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός· de die, de nocte. «ἀπὸ ἀφ' ἑσπέρας» Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 4, 15. 6, 4, 25. Ἀνάβ. 6, 3, 14. «ὡς καὶ ci Λατιν.» ab hoc sermone profectus Paulus, Liv. 22, 40. «ἀπ' ἀρχῆς.» Ἡρόδ. 2, 104. «δ' ἀπό τῆς στρατηγίαι ὑπάρξας στρατηγός, ὅστις ἔγινε μίαν φορὰν στρατηγός, δὲν εἶναι ὅμως πλέον· τὸ τῆς συνηθείας, ὁπρόφητ· ὡς καὶ τὸ Ἀπόπαπας.

Γ) Παθόλου ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ προσώπου, ἀφ' οὗ προέρχεται, ἐξέρχεται, ἔπεται, ἐνεργεῖται, ἢ γίνεταί τι· 1) ἐπὶ καταγωγῆς, γενεᾶς, καὶ γενεαλογίας «οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐστὶν ἓν κατήγεται μήτε ἀπὸ δένδρα μήτ' ἀπὸ πέτρας, παροιμιωδῶς, ἀντὶ τοῦ, δὲν εἶναι ἀπὸ ἄγνωστον γενεάν, δὲν τὸν κῦρε στὴν στράτα». Ὀδσ. Τ, 163. Πρβλ. Ἰλ. Χ, 126. «ἀπὸ πατρὸς» ὡς ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ μέρους τοῦ πατρός, οὕτω καὶ «τὰ ἀπὸ τῆς μητρὸς» ἀπὸ μέρος τῆς μητρός, ὡς ἀπὸ τὴν μητέρα, Ξενοφ. «δ' γεγενῶς ἀπό τινος ὁ ἀπόγονος τινός. 2) Ἐπὶ ἐκπηγάσεως, παραγωγῆς, ὅταν προέρχεταί τι ἀμέσως ἀπὸ ἄλλο τι, καὶ ἀνήκῃ ἀμέσως εἰς αὐτό· «αἷμα ἀπὸ Τρώων Τροιάδων εἷμα. Ἰλ. Μ. 431. «λαοὶ ἀπὸ πτόλιος.» Ὀδσ. Δ, 156. «ἀπὸ Διὸς εἶναι» ἔρχεται ἀπ' τὸν Δία. — Ἐπὶ συμμελέτεως, συγκοινωνίας, παῖσα ἀπὸ λιθίου» μοιράδι ἀπὸ τὰ λάφυρα. Ὀδσ. Ε, 40. «πήδεα ἀπὸ Θεῶν, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων» φρόνησις εἶαν ἔχουσιν οἱ Θεοί, «ποτιμάδα, εὐμορφάδα ὡς ἡ τῶν Χαρίτων, ἢ, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῶν Θεῶν ἢ τῶν Χαρίτων. Ὀδσ. Ζ, 12, 18. «ὥστε ἡ πρόσ. φαίνεται, ὅτι εἶναι περίφρασίς της καὶ περιγραφὴ τῆς Γεν. ὅηλ. πλεοναζούσα. Seidl. Dochm. σ. 308. Soc. Ἀνάλ. Π. σ 42. 3) Ἐνέργεια ἀποτέλεσμα, ἔργον, «ἀπὸ χειρὸς ἑβλητὸν ἐκτυπῆσθη ἀπὸ τὸ χέριμου, τὸ χέριμου τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἐπλήγωσε. Ἰλιάδ. Π, 675. 4) Μέσα, ἐργαλεῖα, ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεταί τι, ὡς, «ἀπὸ βιοῖο πάφνου» μὲ τὸ τόξον τοῦ ἰφθίμου. Ἰλ. Ω, 605. «ἀπὸ γλώττης», διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς, Θεόδ. «ἀπὸ γνώμης» (= ex animo) μὲ τὴν ψυχήν μὲ τὴν καρδίαν, ἐκ καρδίας, Αἰσχύλ. «ἀπὸ στόματος» ἐκ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. Rubnk. Tim. σ. 43. «ἀπ' ὀμμάτων» ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ὀμμάτων, ὡς ἀπὸ (ἢ, ὡς πρὸς) τὰ ὄμματα· «ἀπὸ φωνῆς, ἀπὸ γλώττης, καὶ, ὅπου ἀπὸ γλώττης» ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁμιλίας, ὡς ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, νὰ κατορθωθῇ διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος. Wyll. sel. hyst. σ 414. — «Ὁ πρόσπολος καθ' ὃν ἡγεῖται τι, τὸ πῶς γίνεται ἕνα πρᾶγμα, «ἀπὸ σποδοῦ» = σποδιᾶς, μὲ ζῆλον, καὶ βίαν. Ἰλιάδ. Π, 859. Ἄρστ. Ἱππ. 541. «ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμῖν ὀρεστίζων ἀπέπεμπεν, ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἐστειοτάτας ἐπινοίαις» ἐν τοιούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις παραδ. ἢ πρόδ. εἶναι ἐσοδεύσαμεν, καὶ αὐτὰ τῆς ὀστιανῆς. Ματθαίαι. Ἕλλην. Γραμ. σ 543. 5) Ὕλη, ἐξ ἧς γίνεται, κατασκευάζεται· «ἀπὸ κέδρου» ἀπὸ κέδρινον ξύλον. Θεόφρ. ἐπιγρ. 7, 4. «κατέγλυκεν ἀπὸ μέλιτος.» Εὐβουλ. 12, 117. Βέρν. ὅηλ. τὸ πέσον ζυγίζει ἕνα πρᾶγμα πεπτέρωται ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα» στέρ. «ὅστις ἐζήμιωσε . . . Δημοσθ. «Ἀπὸ στόμα» «ἀπὸ σταδίων τεττεράκοντα τῆς θαλάσσης» ὅηλ. 40. σταδίων μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἢ καὶ, 40. σταδίων μακρύ (χωρὶς τοῦ θαλσ.). Ἡρόδ. 6) = διὰ καὶ, ἐξ αἰτίας, ἢ διὰ παρακινήσεως τινος· «ἀπὸ δικαιοσύνης, ἀπ' ἐλπίδος» ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ ἐλπίδα, ἐλπίζοντας, Ἡρόδ. «ἀφ' ἑαυτοῦ» ἀπὸ μόνου του, αὐτὸς τὸ, ἀφ' ἑαυτοῦ, κεφαλαιῶδ νὰ, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ τις· ὡς, a se aliquid facere, τὸ Λατιν Schaef. mel. σ. 21. Προστίθεται δὲ καὶ τὸ εἶναι κατ' ἐπίτασιν, ὡς «ἀπὸ βοῆς ἔκεκα» μόνοι διὰ φωνάς, διὰ νὰ φωνάξουν, Θουκυδ. Β, 22. Ἀλλ. ἐν Πλάτ. Νομ. 3, 16. σ. 194. Herm. Vig. σ. 886. 7) Τὸ «ἀπ' ἡμέρας ἐπαόδε, ἀπὸ θεός, νὰ ἐξαρτᾶται, νὰ ἦναι προσκεκλημένος εἴ τινα· «εἰ ἀπὸ Πλάτωνος, ἀπὸ τῆς Δεσποίνας, ἀπὸ τοῦ λόγου, ἀπὸ τῆς συνηθ.» Ὀδυσσ. ἀπαδοὶ τοῦ Ἰλ. τῆς Ἀκαδ. τῆς ῥητορικ. τῆς σοφιστικ. τῆς ἐπιστημ. τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων δοκοῦσι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ ἀπαδοὺς φιλοσόφου τινός, ὡς ἡ ἀμφί, C. 3. Schaef. mel. σ. 27. 93. «οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς» οἱ βουλευταί, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν βουλήν. 8) ἐκ συγγενείας τινος, διὰ μέσου τινος «ἀπὸ τινος καλεῖσθαι» ὀνομάζομαι κατ' ἐμὲ ἔχω δὲ αὐτό, ἢ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μ' ἀπὸ ἔχουν παρώνυμα δι' αὐτό. Schaef. mel. σ. 98. «ἀπὸ ξυμμαχίας» κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, καθὼς ἔπεται ἐκ τῆς συμμαχίας· «γίνεται ἀπὸ ξυνθήματος τὸ τοιοῦτον.» Θκδ. Δ, 67. εἶχαν συνθῆ φωνήσει προτήτερα νὰ τὸ κάμουν. Πρβλ. καὶ ἀρθμ. 6.) — 9) Ἐν Πρτκ. ῥήμασιν αὐτὸ τὸ ὑπό, φανερώνουσα τὴν ἐνέργειαι προσώπου τινος. Τὰ μόνα δὲ Πρτκ. ῥήματ. μὲ τὰ ὁποῖα ἐνώνεται ἡ ἀπό, εἶναι τὰ πάθους τρία πραχθῆναι, λέγεσθαι, καὶ διαβάλλεσθαι παρὰ τῷ Θκδ. 1, 17. 3, 36. 5, 17. καὶ σπ. Θκδ ὅμως πολλὰ σπάνιον. 10) Μετ' ὀνόμ. «ἀπὸ φαιερού, ταὐτομάτου» κ. τ. λ. αὐτὸ τὸ Ἐπίρμ. φανερῶς κ. τ. λ.

Δ) Χωρὶς πτωτικὸν ὡς ἐπίρμ. ῥήμ. παρὰ Ποιηταῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως αὐτὸ τιθέμενον, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἀναγκαῖον μέρος τοῦ ῥήμ. διὰ τῆς Τμήσ. «ἀποχωρισθὲν ἀπ' αὐτοῦ· ὡς, «ἀπ' ἀμπο πόρν ῥηγ τάμει = ἀποτόμει· δὲ κόψῃ πόρν ἐμὲ τὴν κεφαλήν μου. Ἰλιάδ. Ε, 314.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λ, 845. Π, 82. Σ, 92. Τ, 266. Χ, 125. 505. — Ὁ Πιθ. μεταχειρίζεται τὴν ἀπό ἐν Ὀλ. 8, 101. «στέφανος περίκειται ἀπ' ἀγώνων ὑπὲρ ἀπίκτητος εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ ἀπὸ τῶν ἀγώνων, καὶ Νέμ. 4, 27. «ἀπ' ἀγῶνος.« Ὀλ. 1, 26. «ἀπὸ πυρὸς ἀναλάμβανε· «ἀπ' ἀγλαΐας δενδρέων.« Ὀλ. 2, 132. Ἵστρου ἀπὸ σταθμὸν πωγᾶν.« Ὀλ. 3, 25. «ἀπὸ γλώσσης ψεύξατο.« 6, 19. οὕτω καὶ πεύξασθαι.« Πύθ. 3, 2. «παῖδες ἀπὸ κόλπων.« Ὀλ. 13, 125. «ῥηγὴν ἀπὸ γενύων πνεῦν.« «ἐκ στόματος ὀκλ., Πύθ. 4, 400. «καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων.« Νέμ. 6, 87. «ἀπὸ Τλαπολέμουν τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὸν Τλ. Ὀλ. 7, 37. καὶ 171. «ἀπὸ μητρός.« Πύθ. 5, 152. καὶ Νέμ. 5, 14. «ἀπὸ Νηρηΐδων φανερώσει ἡ ἀπὸ τὴν μητέρα, εἰς τὸ δεύτερον μάλιστα πρᾶγμ. (στίχ. 12.) ἐφαίνεται καὶ τις διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐκ καὶ ἀπό· διότι ἡ μὲν ἀπὸ φανερ. τὴν μητ. ἡ δὲ ἐκ, τὸν Πατρ. «Τίς Δαναΐδας τὸν (Περσέα) ἀπὸ χρυσοῦ ὑμᾶς αὐτορύτου ἔμεισεν.« Πύθ. 12, 20. ἐγεννήθη ἀπὸ χρυσόν, αὐτομάτως ῥεύσαντα. Μετὰ τῆς γενικ. τοῦ τόπου. Ὀλ. 3, 48. 6, 167. 7, 60. 9, 86. 10 (11) 84. Πύθ. 2, 6 Ἰσθμ. 4, 86. Νέμ. 11, 44. «ἀπὸ σταμίνων.« Πύθ. 4, 135. καὶ 257. «ἀπὸ κλισίων.« ἡμιδμίδων ἀπο« 5, 9. «ἀπὸ τόξων.« Ὀλ. 9, 9. «ἀπὸ ναῶν.« ἀπὸ τὰ καββαῖα τοῦ Ἱέρωνος, Πύθ. 1, 144. «ἀπ' ἀρχᾶς.« ἐξ ἀρχῆς, ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Πύθ. 8, 34. «ἡρῶνες ἀπὸ χειρὸς ἐλιὼν« Ὀλ. 7, 2. «ἀπ' ἀμαχανίας.« Ὀλ. 5, 32. «ἀπ' ἐνείνου χρήσιος« Ὀλ. 13, 108. καθὼς αὐτὸς τοῦ εἶπε, κατὰ τὴν διαταγήν του· «μήτιος ἁμὲς ἀπο.« Νέμ. 3, 15. — Ἀποχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος. Ὀλ. 1, 21. 2, 125. 9, 54. 13, 82. Πύθ. 1, 160. 4, 119, 412. Ἰσθμ. 7(6), 43. ἀπὸ ἐπιτεθεμ. «πᾶς ἀπο.« Ὀλ. 3, 17. «ἀφ' ἧς Πίσης. Πύθ. 4, 517. «πατρώας ἀπὸ γᾶς, ἀποτε πτεῖνωκε ὀκλ. μαφὼν χωρισθεὶς κ. τ. λ. — Θεόκρ. 1, 147. «Πλῆρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γέλοιτο, πλῆρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἁδείως καὶ 6, 15, καὶ 16.

Ε) Ἐκ συνθέσει σημ. 1) ἀποχώρισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν ὡς, ἀπαράσσω, ἀπολλω, ἀποτέμνω. 2) ἔξω, πέραν, μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ· καθόλ. ὁπωσοῦποτε ἀπομάκρυνσιν· ὡς, ἀποβάλλω, ἀπάγω, ἀποβαίνω, ἀποτείνω. 3) παῦσιν, καθησύχασιν, κατάπαυσιν, καταπράυνσιν, ὡς, ἀπαλγέω, ἀποκηδέω, ἀποπονέω· ὅθεν 4) ἀποτελείωσιν, ἐκτέλεσιν, συναπαρτισμόν· ὡς ἀπεργάζομαι, ἀπερείδω, ἀποβρίζω· μάλιστα δὲ ἀποτελέωσιν (=ἐκδαίλευσίν τινα) κατὰ χρέος, ἢ κατὰ προσταγὴν τινος· ὡς, ἀποδίδωμι, ἀποφέρω, ἀπαγω· τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἐξηγηθῶσι, δίδω ὀπίσω, φέρω, ὀπίσω, ἔξω κ. τ. λ. Πολλάκις ὅμως δὲν ἐνεργεῖ ἄλλο ἡ ἀπό, εἰμὴ ἐπίτασιν τινα τῆς σημτ. τοῦ ἁπλοῦ. 5) τὸ ὅτι μεταβλήθη τι εἰς τι, ἤγινέ τις ὅ,τι δὲν ἦτο πρότερον· ὡς, ἀπανθρώπω, ἀποδρωπίζω, ἀπογιγάω, ἀπογλυκαίνω. 6) Πολλάκις ἀντὶ τοῦ στερητ. α, ὡς, ἀπαξιόω, ἀπαυδάω, ἐνδα ἡ ἀπό ἀνιρεῖ τὴν σημτ. τοῦ ῥήμ. καὶ ἐπομένως συνεπάγονται πάντα ὡς ὅλα τὰ ἀρνητικὰ μὲ τὸν πλεονασμὸν τοῦ μή. Herm. Vig. σ. 811. συχνότατα μετὰ ἐπιθέτων· ὡς, ἀπόθεος, ἀπότιμος, ἀπόσιτος = ἄθεος κ. τ. λ. (ω υ, εὑρηται ὅμως παρ' Ὁμ καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. καὶ μακρὰ ἡ τελευταία συλλαβ. ἐν τῇ ἀρκτ μόνοι, μάλιστα δὲ ὅταν ἦται ἀμετάβολον, οἱ μετγνστ. γράφουσιν εἰς τοιαύτη περίστασιν ἀπαί Spitzner vers. her. σ. 52. ἡ δὲ πρώτη συλ. μόνον εἰς ὅλως τετρασυλλάβους συνθέσεις μακρὰ· ὡς, ἐν τῷ ἀποκάτω.) Συγκρ. ἀποτερω, ὑπρτ. ἀποτατω.

Ἀπο. Ἐπίῤῥ. ἀπό τὸ μέρος, ἀπό τινος. Μακρὰν κ. τ. τ. κυρίως εἶναι Πρόθεσις ἀναβιβασμένον ἔχουσα τὸν τόνον, καὶ ἄνευ πτώσεως ἐνίοτε παρασυμένη. Ἰδ. ἀντρ. Α, 3.

Ἀποαίνυμαι, Ποιητ. ἀντὶ ἀπαίνυμαι, ἀφαιρῶ, λαμβάνω, παίρνω, ἁρπάζω μέρος ἀπό τινος. Ἑλαττόω, σμικρύνω τι. Ἰλ. Ν. 262.

Ἀποαιράομαι, οῦμαι. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαιρέομαι.

Ἀποαφύσσω. Μ. ὑξω. Ἀόρ. 1, ἀποήφυσα (ἀφύσσω). Ὀδσ. Δ, 350. = Ἀποτλῶ. Εὐφορίων παρ' Ἀθην. ἢ λύω. Εὐφρ. ἀρσμ. 72.

*Ἀπόβα, Ἀττικ. Προστακτ. Ἀόρ. 2. Ἐιργτκ. ἀντὶ ἀπόβηθι, ἐκ τοῦ, Ἀποβαίνω.

Ἀποβαδίζω. Μ. ἰσω. καὶ Ἀττικ. ιῶ· (βαδίζω) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος. Ἀθην. σ. 287.

Ἀποβάθρα, ἡ· (βαθρον) ἡ κλίμαξ (ἡ σκάλα) δι' ἧς καταβαίνομεν ἀπό τινος· δι' ἧς ἀπό τὸ πλοῖον ἐκβαίνομεν εἰς τὴν ξηράν. Θουκυδ. Δ', 13. καὶ Ἡρόδ. 9, 98. Ζ. Ἀναβάθρα.

Ἀποβαίνω. Μ. βήσομαι· (βαίνω, ἀνμλ.) Ἐνεργτ. συνήθ. ἐν τῷ 1. Ἀορίστῳ Ἀπέβησα, ἀφῆνω, ἢ ποιῶ καταβαίνειν τινά· ἢ τὴν στρατιὰν ἀπέβησε.« Ἡρόδτ. Ε'. 62. ἐνντ. νηῶν· ἐξέβαλε τὸ στράτευμα ἀπό τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν (τὸ ἐξεβαρκάρισε). 2) Οὐδέτερ. Καταβαίνω, ἐκβαίνω ἀπό τὸ πλοῖον (ξεβαρκαρίζομαι)· νηυσὶ, σχεδίῃ, ἵπποιν, ἀλλὰ καὶ, ἐξ ἵππων.« Παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν τῷ Μέλ. Ἀορ. 2. ἐνργτκ., καὶ Ἀορστ. 1. Μέσ. «ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα.« Ἰλιάδ. Γ, 265. καὶ Θ, 492. ἐνθα ὁ Εὐστάθ. «ἀπό τοῦ ἅρματος« ἐξηγεῖ. «ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι.« Ε, 237. (ὁ δὲ Βόλφιος ἀπειπατέστησε τὴν κατὰ τὸν Ζηνόδοτον γραφὴν, ἐπιβήσομαι ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποβήσομαι. Πρβλ. Heyn. ad h. l. Tom. V. p. 42.) «ἐπέρησαν ἐπὶ χθόνα.« Δ, 619. «ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα ἕξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.« Ρ, 480. καὶ «ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί.« Ἰλιάδ. Ω, 459. καὶ Ὀδ. Ε, 356. «Ὤμοι ἐγώ, μή τις μοι ὑφαίνησιν ὄλον αὖτε ἀλλοῖον, ὅτε μοι σχεδίης ἀποβήναι ἄνωγεν καὶ Θεὸς Δ, 9. «ἀπολελειμμένος ἐκ πάντων ἑτέροντα ὑπλίτας καὶ τοξότας ὀλίγους, ἐκχώρει ἔξω τοῦ τείχους ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ἢ μάλιστα ἐκείνους προσδέχεσθαι πειράσειν ἀποβαίνειν καὶ 12. αὐτὸ. «περιορμισθεὶς ἀποβαίνειν, ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ, οἱ δ' ἄλλοι προὐθυμοῦντο μὲν, ἀδύνατοι δ' ἦσαν ἀποβῆναι, πάντες χωρίων χαλεπότητι, καὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ οὐδὲν ὑποχωρούντων.« ὥστε Ἀδυ. μὲν ἐκ γῆς τε καὶ ταύτης ἀκροκνημίης ἀμύνεσθαι ἐκείνους ἐπιπλέουσαι, Δακεδαιμονίους δὲ, ἐκ νεῶντε καὶ ἐς τὴν ἑαυτῶν πολεμίαν οὖσαν ἐπ' Ἀθηναίους ἀποβαίνειν καὶ 11. αὐτὸ. Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. α', οἱ ἐκ τῶν νεῶν ἀποβεβηκότες.« «Ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου.« Λουκιαν. Καταβαίνω ἀπό τὸν ἵππον, πεζεύω, ξεπεζεύω. 3) Ἀνοχωρῶ, φεύγω. Ἰλ. Ζ. 116. «ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. καὶ Α, 428. «ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβησατο, τὸν δ' ἐλιπ' αὐτοῦ χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐὐζώνοιο γυναικὸς καὶ μήδ' ἀλόχου ἀπέβησατο, τείρετο δ' αἰνῶς καὶ, πάρ. εἰποῦσα.« Λ, 210. καὶ Γ, 664. «ὣδεν δ' ἀπὸ νόσφι ἕβη τετιηότι θυμῷ· καὶ ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη.« Σ, 202. καὶ «ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.« Ὀδσ. Δ, 657. «κατὰ δῶμα καὶ ὑψηλὸν ἦρ' ὡς ἔρξασ' ἀπεβήσατο.« Ὀδσ. Σ, 197. 4) Λέγεται καὶ ἐπὶ τέλους, ἀποβάσεως, ἐκβάσεως πράγματος τινός, ὅταν σημ. γίνῃ, λάβῃ τέλος, ἐπιτύχῃ, πληρωθῇ, τελεωθῇ. Ξενοφ. Κυρουπ. Χ', β'. «Ὡς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρηστηρίου· τί τέλος ἔλαβεν, πῶς ἀπέγνωκε τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Β'. 75. «Ἀπέβη ὁ χρησμός.« ἔλαβε τέλος, ἐπληρώθη· ὅθεν τὸ Ἀποβησόμενον· τὸ τέλος πράγματος τινός, τὸ μετὰ ταῦτα γινόμενον· (ἀπὸ τὸ ἀποβησόμενον.« λγ. α. ἢ συνδ.) Ἰδὲ καὶ Θεόκ. 1, 89. «ποιωσόκιτας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν.« καὶ 83. αὐτὸ. «οἷπερ δὲ καὶ τῶν ἀποβαινόντων τοπλέον ἐπ' ὠμῳότερα τῆς αἰτίας ἔξομεν, οὕτως καὶ κατ' ἠυχίαν τινὰ αὐτῶν προϊόμενοι καὶ σπῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι.« 2, 87. καὶ οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρείχον τοῦ ἀποβαίνοντος ἢ αὐτὸ ξυνδιαπάσθαι.« 2, 50 καὶ «ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἐνόντων ὡς προσεδέχετο ἀπέβαινεν, ἠυχάζειν καὶ ἡσύχαζε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν, καὶ ὑμᾶς, μήσ' κοινεῖ ἀποβῆτε« μήπως δὲν γίνετε ἴσοι καὶ δίκαιοι κριταὶ καὶ τῶν δύο μερῶν. 5) Ἐκβαίνω. Θεόφραστ, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.« ἐκβῇ, πλημμυρίσῃ, ξεχειλίσῃ.«

Ἀποβάλλω. Μ. βαλῶ (βάλλω, Ἀνμλ.) Ἀποδιώκω, ἀφορίζω, παντελῶς ἐκνέπτω, ἀποῤῥίπτω, ἀπείργω, ἐκβάλλω. Ἠαν. ὅθεν τὸ «ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας« ὅπερ ἰδὲ· ἀπομακρύνω, κρημνίζω τινὰ ἀπὸ τὸν ὄρθιον ἢ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ξεν. Κυρουπ. Γ'. α'. 30. καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 183. «ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε« = ἀπέβαλε, ἀπέῤῥιψε· καὶ «τοὺδ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν Π, 798. καὶ «τὰ μὲν β' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλεν Φ, 51. καὶ «ὦδεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας ἐς πόντον βάλλουσι ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.« Ὀδσ. Δ, 359. καταβάζουσιν, ἁμβάζουσιν εἰς τὸν θάλασσαν τὰ πλοῖα = ἀποπλέουσι· καὶ «ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι αὐτὸ. Ζ, 100. = ἀποῤῥίψασαι, γυμναῖς ἀφελῶς παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς· ὁ Σχολ. καὶ «πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον.« αὐτὸ. Τ, 63. καὶ Τὸν Ἐκμ. 388. Ῥίπτω κάτω, κρημνίζω κάτω, κυλίω τινα ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸν ἀποδιώκω. 2) Ἀποῤῥίπτω, δὲν θέλω νὰ ἔχω τι, ῥίχνω εἰς τὰ χαμηλὰ· τὸ καταφρονῶ, τὸ ἀποσφενδονίζω, τὸ ῥίπτω πέρα, τὸ ἀφίνω, τὸ παραιτῶ. Πλουτῤχ. Μετὼ, ἀποβάλλω, ἀποστρέφομαι. Θεόκρτ. 11, 10. «Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;, φοιτεῖς δ' αὖ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με. οἶχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇμε· φεύγεις δ', ὥσπερ ἐς πελιὸν λύκον ἀρήσασα.« — Κατεβάζω πράγματος τινός τὴν τιμὴν, ἤτοι πωλῶ αὐτὸ πολλὰ εὐθυνά, ἢ εἰς πραπτὴν τιμήν. Ξενοφ. Οἰκον. Η. 28. πείθῃ (τὸ σῖτον) ἀπεβάλλετο 3) Ἀποῤῥίπτω τι χωρὶς νὰ ἐξαίρω, ἢ χωρὶς τὸ θέλω, ὁ ἐστί, Χάνω, Πάσχω ἀλλειψιν, λητμοσύνῃ, μοίρῃφεύγει ἀπὸ τὸν νοῦ μου. Παρ' Ἀρριαν. λέγεται Ἀπὸ δαπανῆς ὁ ῥίψασπις, ὅστις εὐκόλως ἀπόῤῥιψε τὴν ἀσπίδα του. — Σοφκλ. Ἀφν. 34, 4. οὐ ἀντίστ. τὸ Σώζω.

Ἀποβάπτω. Μ. ψω· βάπτω, βυθίζω, βουτῶ μέσα, ἢ ὑποκάτω. Ἡρόδοτ.

Ἀποβαρύνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀποβρίζω.

Ἀποβάσις, εως, ἡ· (ἀποβαίνω). Καταβασις, τὸ ἐξερχεσθαι ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· (ἐκβαίνειν ἀπὸ τὸ καΐκι, Ξεβαρκάρισμα) Descente. Γαλ. Ἀναχώρησις. 2) Ἔκβασις, τέλος ὑπαίσεώς τινος.

Ἀπεβαστάζω. Μ. άσω· φέρω, καυβαλῶ τι μακρὰν ἢ κάτω, = ἀπάγω, ἀπομέρω.

*Ἀποβατήρια, τὰ· ὁπωνοῦ. Ἱερὰ Θυσία, ἥτις ἐγίνετο διὰ τὴν εἰς ξηρὰν ἀπόβασιν. Στέφ. Βυζ. λέξ. Βουδρωτοί. ἐκ τοῦ

Ἀποβάτης, ου, ὁ· (ἀποβαίνω) ὅποιος καταβαίνει, πεζεύει, ἢ πηδᾷ κάτω π. χ. ἀπό τὸ ἅμαξι, ἀπό τὸν ἵππον· ἢ ὁποιος πηδᾷ ἀπό ἕνα ἵππον εἰς ἄλλον ἢ ἀπό μίαν ἅμαξαν εἰς ἄλλην, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι καὶ τρέχειν. Latinist. desultor· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ἀποβάτην ἀγωνίσασθαι.« Πλουτῤχ. Τ. 4, 327. 2. Τσε. (Ἰδ. τὴν πργφ. το-τεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλιάδ. Ο, 579 — 684. »ὁ δ' ἐμπεδὸν ἀσφαλὲς αἰεὶ ἵησι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμείβατον, οἱ δὲ πέτονται καὶ ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 231. λψν.) 2) Καὶ ὅποιος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πλοίου. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἀναβάτης. (ε) ὅθεν

Ἀποβατικός, ἡ, κόν· ὁηλ. Ἀγών ἢ, Τρόχος, ὁ ἀνήκων εἰς γύμνασιν τοῦ Ἀποβάτου, τίτος ἢ διὰ τούτων γύμνασις τοῦ Ἀποβάτου.

Ἀποβηματίζω. Μ. ἴσω· ῥίπτω τινὲ κάτω ἢ φίλτω ἐπὸ τὸ βῆμα Καθαιρῶ τινά ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν βαθμόν. Πλούτρχ. ὑπὲρ εὐγεν. 21. Λατ. dejicere de gradu.

Ἀπόβημα. Ζήτ. Ἀποβαίνω.

Ἀποβήσσω, καὶ βήττω (βήσσω). Μ. ξω· βήχιον ἐκπτύω, ἐρεύγω.

Ἀποβιάζομαι. Μ, άσομαι· Μέσ. Ἀποδτ. (βιάζομαι) μὲ βίαν βιάζω, σπριόχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· μὲ δύναμιν καὶ ὁρμήν, θλίβω, στενοχωρῶ, διώκω μακρὰν ἀπ' ἐμέ· ἄρα Διαυθεντεύομαι. Μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἐκβάλλω ἢ ῥίπτω τι ἀπὸ τὸν ἑμαυτόν μου. Μέσ. τὸ Δατν. enitl, σπανίως εὑρίσκεται Παθητικῶς εἰς τὸν ἀόριστον, καὶ ἐξηγεῖται, Ἀποδιώκομαι μὲ βίαν, μὲ σπρώχνουν μὲ βίαν νὰ φύγω, μὲ ἀναγκάζουν νὰ φύγω. Ξενοφ. Κ. Π. 4, 2, 24, (12). »ἵνα μήποτε ἄδρὸν τινι ἐντυχόντες ἀποβιασθῆτε.«

Ἀποβιβάζω. Μ. άσω. Ἀττ. Μ. ἀποβιβῶ (βιβάζω). Ἐιργτ. = ἀποβαίνω, 1) καταβιβάζω, ἐκβιβάζω, ξεφορτώνω, ἐξαγω. δὲ ἐκβάζω ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἐκβαρκαρίζω, ἐνίοτε καὶ Μέσ. Ἡρδτ. 8, 26. 8, 32. ὅθεν

*Ἀποβιβασμός, ὁ· τὸ ἐκβιβάζειν, ἐγκαίζειν ἔξω, ἐκβαρκαρίζειν, ἐκβαρκάρισμα, ἐκφόρτωμα. Ἰάμβ. Πυθ. 17.

*Ἀποβιβρώσκω. Μ. ἀποβρώσω· (βιβρώσκω, ἀνμλ.) τὸ βιβρώσκω κατ' ἐπίτασιν. Κατατρώγω.

Ἀποβιόω, ῶ. Μ. ώτομαι, ἀποβάλλω τὸν βίον, τελειώνω τὸν βίον, Ἀποθνήσκω· ὅθεν

Ἀποβίωσις, εως· τὸ τέλος τοῦ βίου, ὁ θάνατος.

Ἀποβλάπτω. Μ. ψω· (βλάπτω) προξενῶ βλάβην. 2) Πλάτ. Νομ. Ζ'. »Ἀποβλάπτεσθαι τινός.« Πάσχω βλάβην εἴς τι, ὁ ἐστί, τὸ χάνω· ὡς στοιχεῖα ἀποβλαφθείσαν ἀρτέως φίλου.« Σοφοκλ. Αἰ. 954. (941.)

Ἀποβλαστάνω, καὶ Ἀποβλαστάω, Ἀποβλαστέω, καὶ Ἀπεβλάστω. Μ. στήσω· Ἐκβλαστάνω, ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω· καὶ ἐντεῦθεν, Βλαστάνω, φυτρώνω ἢ ἐκτείνομαι ἀπό τινος. Ἱπποκρ. προέρχομαι, κατάγομαι ἀπό τινα, »τινές.« Σοφ. Οἰδ. Κ. 533. »μητρὸς κείνης ἀπέβλαστον ὠδῖνος.« ὅθεν

Ἀποβλάστημα, τος, τό· τὸ ἀπό τινος βλάστημα (βλαστάρι), γέννημα, καὶ Μεταφορ. ἀπόγονος, παιδίον.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ· τὸ βλαστάνειν, ἐκβάλλειν βλαστούς, βλάστησις, καταγωγή, γέννησις.

Ἀπέβλεμμα, τό· κύτταγμα, βλέμμα, ὄμματος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀπόβλεπτος, ον, ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ὁρατός, φανερός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περίβλεπτος· ἐκείνος εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι θεωροῦσι τὰ βλέμματά των, ἀξιοπαρατήρητος, ἀξιοθαύμαστος, περίφημος. Εὐριπ. Ἐλ. 355. καὶ Φοιν. 554. Vall. ἐκ τοῦ

Ἀποβλέπω. Μ. ψω· βλέπω, κυττάζω ἐπάνω εἴς τινα, ἢ εἰς τι, μάλιστα διὰ νὰ τὸ θεωρήσω καλῶς, διὰ νὰ τὸ ἀκούσω, νὰ τὸ ζητήσω, νὰ τὸ ἐπιθυμήσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) Λαμβάνω στενὸν ἔπος. Προσηλόνω τὴν προσοχήν μου καὶ τὸν σκοπόν μου ἐπάνω εἰς αὐτό, τὸ θεωρῶ ἀσκαρδαμυκτί. 3) Θαυμάζω, παρατηρῶ τι μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν, τρομάζω, φοβοῦμαι μέλει δέ μοι τοῦτο. Λατν. respicere. — »εἰς, ἢ πρός τι.« Θεόδ. Ξεν. Πλάτ. καὶ »παρά τινος.« Πλουτ. Περὶ Τιμ. 2, 49, 12. »ὥστ' ἀποβλέπεσθαι τὸν Ἀλκιβιάδην ἑκατέρωθεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ παποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην ἅπαντας καὶ ξένον.« Τ. 1, 67. 2. καὶ »πρὸς τοὺς δυνάστας ἀποβλέπειν εἰωθότες.« Τ. 2, 178, 5. καὶ »πρός τινα ἀποβλέπειν, καὶ τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτῷ ἔχειν.« Τ. 2, 372, 3· καὶ »ἀποβλέπειν εἴς τινα.« Τ. 486. 12. καὶ Ἡσ. Τ. 6, 401. 8. »ἀποβλέπειν εἴς τι« καὶ Θεόδ. Γ, 54. »ἀποβλέψατε γὰρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων δίκαια.« Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 36. — 4) Κυττάζω μὲ στυλωμένα ὄμματα ἐπί τι, Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν τινά· καὶ ἐντεῦθεν »Παρὰ σοῦ ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσιν.« Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 8. προσμένουσι νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ σοῦ, καθὼς καὶ τὰ πειναμένα σκυλάκια. »Ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν τράπεζαν.« κυττάζουσι μὲ ἐπιθυμίαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. 5) ὁ δὲ Πίνδ. Νμ. 7, 88. »τόλμαντε καλῶν ἁραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.« φαίνεται ὅτι ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, βλέπω μακρὰν ἀπό τινος, τὸν καταφρονῶ.

*Ἀποβλέω, συγκρ. ἀντὶ — βαλέω. Μ. βλήσω· ἴδιοι χρόνοις εἰς τὸ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα, τό· (ἀποβάλλω) τὸ ἀποβεβλημένον, τὸ ὁποῖον ἀπορρίπτει τινάς, ἀπέρριμμα. Σχολ. Ἀριστ. Σφῆκ. 543. ἀντὶ τούτου δὲ ὁ αὐτ. αὐτόθι Ἱππ. 4, 2. Ἀποβλήμων, ἔχει, ἄμφ.

Ἀποβλητικός, ἡ, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποβάλλειν. 2) ὁ ὠν διὰ κάθαρσιν, διὰ ῥίψεμον.

Ἀπόβλητος, ον, (ἀποβάλλω) ὁ ἀποβεβλημένος, ἀπερρίμμενος, ἢ ὁ ἄξιος ἀποβολῆς καὶ ἀπορρίψεως, καταφρονεμένος. Π. Β. 361. πολὺ ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ἤ, τε κεν εἴπωσι· λέγει ὁ Νέστωρ περὶ τῆς συμβουλῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ τοῖς δώσῃ. Δὲν θέλει εἶναι διὰ ῥίψιμον αὐτὲ διὰ καταγραίκτην ὁ λόγος τὸν ὁποῖον θέλω νὰ εἰπῇ· καὶ Γ, 65. »οὐτέ ἀπόβλητ' ἔστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα = οὐκ ἐκβλητα, οὐκ ἀπορρίπτεα· τὸ δὲ ὑπόβλητος τῆς ἐκκλησίας.« = ἀφωρισμένος, ἔξω τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Ἀποβλίσσω, καὶ — λίττω. Μ. ἴσω· ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, παίρνω τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας τῶν μελισσῶν. Μεταφορ. παίρνω, ἁφαιρῶ, ἁρπάζω. Ἀριστφ. Ὄρν. 495. (501) »κἄρτι πρεσβύτου ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παῖει ῥοπάλῳ με τὸ κρᾶτον· καὶγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν. ὁ δ' ἀπέβλυσε δοιμάτιόν μου καὶ ἀντίπ. Σιδ. ἐπιγρμ. 79.

Ἀποβλύζω, ἡ, Ἀποβλύω, Μ. ύσω· βλύζω πρὸς τὰ ἔσω, ἀναβρύω, πηγάζω πρὸς τὰ ἔξω ἢ εἰς τὰ ἔσω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐμέω. Ξιφίττε. ἀποπτύω· ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 491. »πολλάκι μοι κατέδυσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, ἀποβλύζων ἐν ἀκράτῳ ἀλεγεινῷ, ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πάλλ' ἐμόγησα« = ἀποστάζων διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν· ὁ Σχολ. καὶ Ἀθήν. 15 605.

*Ἀποβλύω, = τῷ προηγμ. (υ — υ —)

Ἀποβλώσκω· (βλώσκω, ἀνμλ.) φεύγω, ἀναχωρῶ. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ἀποβοή, ἡ. Θουκυδ. Η. 92. »Ὅσον ἀποβοῆς ἕνεκα ὠργίζετο ταῖς ὁπλίταις.« ὡς τὸ »Καταβοῆς ἕνεκα.« ὅπου συνήθως διατασσόμενος. »Ἀπὸ βοῆς ἕνεκα« κεῖται· ἤγουν μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, τόσον μόνον νὰ φανάζῃ τινάς, ὅσον νὰ προξενῇ φόβον· νὰ καμώνεται ὁηλ ὅτι εἶναι θυμωμένος τόσον ὥστε νὰ τὸν φοβοῦνται. Οὕτω Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 31. »πέμπων δὲ πρίσβεις ὁ Παυσανίας πρὸς τοὺς ἐν Πειραιεῖ ἐκέλευεν ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ ὑβρίζοι εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὢν τὸ παρ' ἡμῶν, ἔστο διὰ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων· ὅσο διὰ τὸν ὄρεο, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη με-

ταφ. ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἀρχίζουν τὸν πόλεμον μὲ βοὴν καὶ ἀλαλαγμόν, ὅστις ὅμως δὲν σημαίνει βέβαια τίποτε, ἂν δὲν λάβουν ἀνὰ χεῖρας τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον.

Ἀποβολεύς, έως, ὁ· (ἀποβάλλω), ὅποιος ἀπορρίπτει. Πλάτ. »ἀποβολεῖς ὅπλων.« ὁ χάσας, ἀπορρίψας τὰ ὅπλα.

Ἀποβολή, ῆς, ἡ· (ἀποβάλλω) τὸ ῥίπτειν μακράν, ἀπόρριψις, ἀποσφενδόνισις, χάσιμον, ζημία.

Ἀποβολιμαῖος, ον· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς ἀπορρίπτων, ὡς »ὅπλων.« Ἀριστφ. καὶ 2) ὁ συνήθως ἀπορριπτόμενος, ἀποβαλλόμενος, ὁ ἀπερρίμμενος.

Ἀποβολιός, ὁ, ἡ = Ἀπόβλητος, Ησύχ. καὶ 0'

Ἀποβόσκομαι. Μ. σήσομαι, Ἀποδτ. Μέσ. (βόσκω, ἀνμλ.) βόσκομαι ἀπό τινος. Ἀριστοφ.

Ἀποβουκολέω· ἀφήνω ὡς ποιμὴν νὰ χαθῇ ζῶόν ἐκ τῆς ποίμνης μου, χάνω τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ κοπάδι μου· ὅθεν καθόλου, χάνω, ζημιεύομαι, στεροῦμαι· κτῶ βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἀποβουκόλησέ μοι Λογγ. 1, 8. 25. καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπ. χάνω ἄνθρωπους· πάσχω χαμόν. 2) ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεγελῶ τὰ ζῶα ἀπὸ ξένα κοπάδι· καὶ τὰ σέρνω ἐγώ, ἀποπλανῶ, ἀπατῶ. Schaef. Λογγ. σελ. 343. ὁ Ξενοφ. Κύρωπ. Α'. δ'. 14. μετχρζτ. τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς στρατοῦ, στερῶ, ζημιώνω τινα, κάμνω τινα νὰ χάσῃ τι, γίνομαι αἴτιος νὰ χάσῃ τί τις, χωρὶς νὰ θέλω. χωρὶς προαίρεσιν, »χαρίεν γάρ, ἔφη, ἕτερα χρεμπίδιον τῇ συγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι.« Id. καὶ Valkenarium ἐν Ἐκλογ. Ἱππλτ. 151. Ἡσύχ. καὶ Θμ. Μγιστρ. καὶ Μέσ.

Ἀποβουκολέομαι· χάνομαι ἀπὸ τινος. Λουκιαν. »Μὴ ἀπολειφθεὶς ὑμῶν ἀποβουκολήσω.« 3) διὰ εὐάρεστον ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων εὐχαριστῶ, ἡμερώνω, καταπραΰνω, κοσμίζω. Wyttenb. sel. hist. σλ. 380. Λουκιαν. »Μὴ κρὶ τοῦ παῖδου ἑαυτὸν ἀποβουκολεῖ.« Ἡσυχάζει, καταπραΰνει, εἰρηνεύει ὀλίγον τὸ πάθος του· ὅθεν

Ἀποβουκόλημα, τό· ἀπάτη, ἀπομάρισις, ἀποπλάνησις, χαμός.

Ἀποβουκολίζω. Μ. ίσω. = Ἀποβουκολέω. Θεοφύλ. Σιμοκ. Γ, 7.

Ἀποβράζω, Ἀποβράσσω, καὶ, Ἀπεβράττω. Μ. άσω· (βράζω) ῥίπτω ἔξω· ἀποβράζω, ἐξαμβλίσκω ῥίπτω ἔξω ἀμβλίν, κυρίως ἐπὶ σωμάτων τροφῆς τομέων, ἀναβραζόντων ἔσωθεν τινός, οἷον ἐπὶ ζεόντος (χοχλαζόντος) ὕδατος, ἐπὶ βουνῶν ῥιπτόντων φλόγας πυρός, ἐπὶ ἀλεύρου κοσκινιζομένου, ὅτε διὰ τοῦ κοσκίνου ἀποχωρίζονται τὰ πίτυρα· καὶ ἐντεῦθεν, Ἀπόβρασμα, τὸ τὰ πίτυρου τοῦ ἀλεύρου. Καλλίμαχ. »Τῆς οὐκ ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.« Ἴδε δὲ καὶ ἀντοῦ, πάνω τοῦ βράζει. ἐκβράζω. Ἀλλαχ. (ἐπ. 1, 23.) Ἐπιστ. Α'. 23. »Μετὰ τὸ ἀποβρᾶσαι τὸ ὁριμὸν ἀφ' οὗ εἶχε πασεῖ τὸ ὁριμύτης φύσρας· διὸ καὶ = ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, παύω τοῦ νὰ κάμνω σοροχῆς, καὶ σοβαρόν· παύω του νὰ μαίνωμαι καὶ νὰ ὀργίζωμαι, τοῦ νὰ κινῶμαι ὡς μανιὰς ὑπὸ πάθους τινός. τὸ Λατν. defervescere· ὅθεν

Ἀπόβρασμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ βράσμου ῥίπτεται ἔξω, εἴτε ἀγρόν, φλοῦς, πίτυρον. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀποβρασμός, ὁ· τὸ ῥίπτειν ἔξω, καὶ τὸ ἐκ τοῦ σώματος ἐκβάλλειν, ῥίπτειν· ὡς ὑπόβρασμὸς σπέρματος.« Σέξτ. Ἐμπ. ἢ ἐκ τῆς πυρώσεως τοῦ σώματος ἐκβολὴ καὶ χύσις τοῦ σπέρματος.

Ἀποβράσσω, καὶ -άττω. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀπόβραγμα, τό· νερόν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ὡ βρεχόμενον καὶ μουσκεύομενόν τι ἀφήνει μέρος τῆς οὐσίας του. Διοσκορ. Infusum. Τὸ Πλάτ. Ἡσ. Τ. 8, 425. 4. Ἀττ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποβρέχω. Μ. ξω· βρέχω, μουσκεύω τι εἰς νερόν καὶ ποιῶ τὸ ἀπόβρεγμα. ὑηλ. λαμπικάρω. Βουτῶ καὶ μουσκεύω τι εἰς τι· «ἀποβρέχειν τὸν κάλαμον εἰς μοῦν.» Σουϊδ. ἐν Δ. Ἀριστοτ. βάπτειν τὸν κάλαμον εἰς τὸν μοῦν, ὅ ἐστι, πρῶτον τινὰς νὰ στογάζεται καλῶς καὶ ἔπειτα νὰ γράφῃ. — Ἀπολλών, μαλακύνω τι μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἀποβρίζω. Μ. ξω· ἀπουσταίζω, ἀποκοιμοῦμαι, ἢ ἀ' ἀποβρίζει ἐνὸς ὁπὸν ὑπνον ἀφελόμενον τὸν θάνατον ὑηλ. Καλλιμχ. ἐπιγρμ. καὶ Θεοτ. Ἐπιγρμ. 21, 4. καὶ Ὅμρ. Ὀδ. Ι, 151. «ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.» καὶ Μ, γ. τινὲς δὲ ἐξηγοῦσι τὰ τοῦ Ὅμρ. παραδγμτ. ἀφ' οὗ ἐκοιμήθημεν τὸ ἀρκετόν μας.

Ἀποβρίζω. Μ. ἴσω· (βρίζω) ἀπὸ τῆς βαρύτητος μου καταλάβω, λυγίζω, καὶ καταπλακόνω τινά. Ἔκτινος ἢ ἀπό τινος θλίβω· = τῷ ἀνῳρῆστ. Ἀποβαρύνω. (ω ῠ — —, Μ. ῠ ῠ ῠ —.)

Ἀποβροχή, ἡ· (ἀποβρέχω) τὸ λαμβάνειν ἀπό τι ὑγρόν τινός διὰ τοῦ βρεξίματος, τὸ ποιεῖν ἐπίβρεγμα, μαλακύνειν δ' ὕδατος, καὶ ἐξάγειν τὴν ποιότητα καὶ δύναμιν τῶν βοτανῶν. Διοσκ. Δ'. 53.

Ἀποβροχίζω. Μ. ἴσω· (βρυχίζω), καταπίνω, καταβιβάζω λαίμαργα (ὕδωρ, οἶνον, κ.τ.λ.)

Ἀποβροχίζω. Μ. ἴσω· (βροχὶς) λύω τὸν βρόχον, ἤτοι τὴν θυλακὴν. ξεδένω, ἀπολύω. 2) Ἀηλιώνω, σφίγγω μὲ τὸ σχοινί, πίγω μὲ τὸν βρόχον, κρεμῶ. Πολύαιν. Β. 62. καὶ 63. «ἑαυτὸν ἀπεβρόχιζον.» «Λαιμὸν ἀπεβρόχισεν.» Ἀνάλπ. Β'. 281. ἔδεσεν ἔσφιξε τὸν λαιμὸν μὲ τὸν βρόχον. Ἔτι δέ, Δένω καὶ ἓν μέλος μὲ τὴν κατωλὶ, ἤτοι τὸ ἅπ' αὐτῷ βαλμένον ἀπίδεμα. Χειρούργ. Παλ.

Ἀποβρύκω. Μ. ὑξω· (βρύω) = δάκνω· δαγκάνω Ἀθην. Γ'. (ω ῠ —)

Ἀποβρωμα, ατος, τό. Οὐσιαστ. ἐκ τοῦ ἀποβρώσσω. Λεξολγ.

Ἀποβρώσσω. Μ. ώσω· ἀποτρώγω, καταρώγω, καταδαπανῶ· ὅθεν, Ἀποβρωθείς, ὁ' ὅλου τηκόμενος. Ἐπιγρ.

Ἀποβρύω. Μ. ὑσω· (βύω) ἀποφράττω, στουπόνω. 2) ἀνοίγω τὰ ἐμφραγμένα καὶ στουπωμένα, ξεστουπώνω. Δεξιόδ. Βέλεξ. 1, 436. (τὸ υ ἐξέπεσε μαιρόν.)

Ἀποβωμιος, ον· (βωμὸς) ὁ μεμαερυσμένος ἀπὸ τὸν βωμόν, ὁ μακρὰν, ἤτοι ἔξω τοῦ ὑστατηρίου ὡς. Εὐριπ. Κύκλ. 364. ἄρα Δυσεβής, ἄκυρος, ἄθεος, ἄνευ θρησκείας.

Ἀποβωμος, ον, = τῷ προηγμ.

Ἀπογαῖα. Ζήτ. Τροπαῖα.

Ἀπόγαιον, τό· σχοινίον χοντρόν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὰ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, (Παλαμάρι)· ὑπ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπίγειον, ὑποιουμ. ἅπλον, ἢ τι τῶν τοιούτων. Πολυαιν. ζ'. 8. ὑπὸ ἀπόγαιον κώπας ἀπέπλευσεν.» = Ἀπόγειον.

Ἀπόγαιος, ον· (γῆ)· ὁ μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν ὢν· ἢ ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς) ὁπού ἔρχομενος, ὡς «Ἀπόγαιος ἄνεμος, αὔρα,» ἤγουν ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἐρχόμενος· ἀντὶ τῆς ξηρᾶς· = Ἀπόγειος. 2) Παρ' Ἀστρομ. ἡ μέγιστη τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς μας ἀπόστασις, ὅταν π. χ. ἡ σελήνη εἶναι ὅσον δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν γῆν μας, ὅταν ἦναι ὑηλ. πόσον μακρὰν, ὥστε μακρύτερα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ πρέπει ἤδη νὰ στραφῇ, καὶ νὰ ἔρχηται ὅλο πλησιέστερα εἰς τὴν γῆν μας. Πτολμ. Ὑπογρ. διάστημα. ὅθεν

Ἀπογαιόω. Μ. ώσω· ποιῶ τι γῆν, ξηράν· μεταβάλλω τι εἰς γῆν, ἢ ξηράν. Γαλην. X, 492. Α.

Ἀπογαλακτίζω. Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ (γάλα) ἀποκόπτω τὸ βρέφος ἀπὸ τὸ γάλα, ἤτοι ἀπὸ τοῦ νὰ βυζάνῃ· ὅθεν

Ἀπογαλακτισμός, ὁ· ἡ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἀποκοπὴ τοῦ βρέφους, ὅταν τὸ παιδὶ ἀποκόπτηται ἀπὸ τὸ γάλα. Ἱπποκρ.

* Ἀπογαλακτόομαι. Παθτ. τό, γαλακτόομαι κατ' ἐπίτασιν.

Ἀπογεία, αὔρα, ὑηλ. = Ἀπόγειος. Ἀριστοτ. Ἄνεμος τῆς ξηρᾶς.

Ἀπόγειον, τό· = Ἀπόγαιον. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ἡ μεγαλωτάτη ἀπόστασις πλανήτου τινὸς ἀπὸ τὴν γῆν· ὑπονοουμ. Διάστημα.

Ἀπόγειος, ον· = Ἀπόγαιος.

Ἀπογειτσόω, ῶ. Μ. ώτω· (γειτσόω) γείτονα, ἤτοι ἐξοχὴν ποιῶ εἰς τι. κάμνω ἐπάνω εἰς τίποτε ἐξέχουσαν, ῥιγμένην σκεπαστὴν πρὸς σκέπην καὶ προφύλαξιν, καθὼς εἰς τὰ ὀσπήτια κάμνομεν τὴν σκεπαστὴν ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἢ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τοῖχον ῥιγμένην πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ μὴ χαλνᾷ ὁ τοῖχος βρεχόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀπὸ τὸ ἀναλοῦν χιόνι καὶ ἀπὸ τ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Δ'. 6. «Πτελέαι μακραὶ καὶ ἀπογειτσωμένα πόρρωθεν.» Ἀριστοτ. Γεν. ζώων. Ε'. 2. μακρὰ μὲ ἐξοχὰς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ὅθεν = Τπερακπίζω, φυλάττω. Παθτ ἐξέχω, ἐκβαίνω, προβαίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ζήτ. γείτον· ὅθεν

* Ἀπογείσωμα, τό· ἐξοχὴ, τὸ ἐξέχον τῆς σκεπαστῆς, τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβαῖνον. Ἀριστ. περὶ μερ. ζ. 2, 15.

Ἀπογεμίζω. Μ. ἴσω. Ξεφορτόνω, ξεγεμίζω. «Ταῖς ποταμηγοῖς ἀπογεμίζονταί τε καὶ ἀντιφορτίζονται σκάφαι αἱ μείζους νῆες.» Διον. Ἁλ. Γ'. 44. τὰ μεγάλα πλοῖα ξεφορτόνονται καὶ πάλιν φορτόνονται μὲ τὰ μικρὰ πλοιάρια τοῦ ποταμοῦ· (διάφορος ἄρα ἡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σημασ. τῆς λξ. ἀπὸ τὴν ἐν τῇ συνηθ. τοῦ Γεμίζω καλῶς τὸ μὴ καλῶς γεμισμένον.)

* Ἀπογεμόω. Μ. ώσω = τῷ προηγμ.

* Ἀπογεμῶ· (γέμω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογεννάω, ῶ· (γεννάω) γεννῶ ἀπό τινος, ἢ ἔστινος, φύω, βλαστάνω, ἐν γένει, γεννῶ, προάγω· ὅθεν

Ἀπογέννημα, τό· τὸ γεννημένον ἔκτινος, ἀπόγονος· βλαστός. Ζήτ. καὶ Ἀπογενή. Τίμαιος.

Ἀπογέννησις, εως, ἡ· = Ἀπογέννημα. Ἡσυχ. καὶ Ἐπίκρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 105.

* Ἀπαγένω, κ. Ἀπογενέω· δίδουν χρόνους εἰς τό, Ἀπογίνομαι.

Ἀπογεύομαι. Μ. εὔσομαι· γεύομαι μέρος ἀπό τινος· μετηνέχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμὴν ποιῶ εἴς τι· «ἀπογεύσασθαι τινος.» Εἰς τὴν ἰδίαν σημασ. λομβάνει ὁ Ἀγαθ. προοίμ. 39. καὶ τὸ Ἐργτκ. Ἀπογεύω.

* Ἀπογεύω. Δίδω εἴς τινα μέρος ἔκτινος νὰ γεύσῃ, νὰ δοκιμάσῃ.

Ἀπογεφυρόω. Μ. ώσω· ποιῶ γέφυραν τινα εἴς τι. Ἡρόδ. 2, 99. Ζήτ. Γέφυρα.

Ἀπογηράσκω. Μ. άσω· (γηράσκω) φθάνω εἰς τὴν ἐσχάτην γεροντικὴν ἡλικίαν, γίνομαι γέρων πέραν τοῦ δέοντος. Ἐπὶ δένδρων, καὶ φυτῶν, μαραίνομαι, ξηραίνω ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἀπὸ τὸ γῆρας. Πίναξ Ἡρακλ.

* Ἀπογηράω, άσω. = τῷ προηγμ.

Ἀπογίγνομαι, (παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ Ἀττ.) Ἀπογίνομαι (παρὰ τοῖς Μτγιστ.) Μ. Ἀπογενήσομαι, (γίνομαι, ἀνμλ.) καὶ δὲν εἶμαι παρών· εἶμαι μακρὰν ἀπότινος, ὡς «ἀπογίγν. τῆς μάχης.» Ἡρόδοτ. τῶν ἁμαρτημάτων.» Θουκυδ. Α'. 39. καὶ ἐντεῦθεν. 2) Φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπότινος, ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ. Βλάπτομαι, χάνομαι, ἀπολήγω· «πορευομένῳ αὐτῷ ἀπεγίγνετο οὐδὲν τοῦ στρατοῦ.» Θεόδ. 2, 98. καὶ 1, 39. «τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογινόμενοι, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔξετε» καὶ 2, 34. «τὰ μὲν ὄντα προτίθενται τῶν ἀπογενομένων τῶν ἀποθανόντων ὑηλ. καὶ 2, 51. «τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων» καὶ 5, 74. καὶ Πλτχ. Ἠθ. Τ. 6. σχ. 418. 2. καὶ 432. 1. Ῥτκ. «ἀλλ' οἷει οὐ διαφορὰν εἶναι τὴ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι Παραμύθ. πρὸς Ἀπολλν. οὕτω καὶ «ἀπογίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων.» Ἰωσηφ. σ. 178. Ἀρεταῖοι 47, 14. Δημοσθ. καὶ Οὐλπ. 336. καὶ Πρόξ. Γ. 111. «βοῶν τε καὶ ὀνων ἀπογινομένων τὰ μέλεα.»

Ἀπογιγνώσκω· παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ τοῖς Ἀττ. παρὰ δὲ τοῖς Μτγιστ. Ἀπογινώσκω. Μ. ἀπογνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀνμλ.) δὲν γνωρίζω, δὲν θέλω νὰ ἐξεύρω τι, δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω, ἀποῤῥίπτω, ἄχυρον ποιῶ τι. Δίδω τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινος, Πλούτ. Ῥωμ. 22. Συμβουλεύω νὰ πράξωσι τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ ἄλλου. Δίδω τὴν γνώμην μου ὡς κριτὴς ἐναντίον τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ὅ ἐστιν, Ἀθῶον ποιῶ, συγχωρῶ, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, Καταγιγνώσκω. Οὕτω καὶ Καθόλου. Μὲ λόγον, μὲ ἀπόδειξιν ἀποῤῥίπτω κατηγορίαν τινα, καὶ ἀθῶον ἀποδεικνύω τὸν ἐγκαλούμενον· ὡς, «ἀπογιν. τῆς ψευδοπαιδείας.» Κέρ. ιδ'. «τῆς δίκης» παρὰ Δημοσθ. ἀποφασίζω τὸ τέλος (τὸ κοινῶς «βάπτω τὴν κρίσιν») κρισελογίας τινός. «ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὁμιλῶ πρὸς ζημίαν καὶ βλάβην τοῦ ἐναγόντος. 2) Ἀπελπίζομαι, χάνω κάθε ἐλπίδα. Σουϊδασ. δὲ γενναιότερον ἀπανιώτερ. αἰτιατ. «τί.» καὶ ἐντεῦθεν Παθητικ. «Ἀπαγινώσκομαι ἀπό τινος· «ἀπελπίζεται διὰ ἐμέ· καὶ, Ἀπεγνωσμένος, ἄνθρωπός τις, περὶ τοῦ ὁποίου τινὰς δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ καλλιτερεύσῃ, νὰ διορθωθῇ. Ἀπηλπισμένος, καταπράτος διεφθαρμένος, χαμένος. Λτνε. perditus.

Ἀπογκάω, Μ. ήτω, (ὄγκος) ὀλιγοστεύω κατὰ τὸν ὄγκον, σμικρύνομαι, ὀλιγοστεύω· Ἱπποκρτ.

Ἀπογκόω· (ὄγκος) ὄγκον ποιῶ, «ἀπογκ. χόρτῳ ὁρανιν· γεμίζω, στουπώνω τὴν ὀρνῖν μὲ χόρτον· Θεόφ. παρὰ Πορφυρ.

Ἀπογλαυκόω, ῶ· (ἀπό, γλαυξ) μεταβάλλω εἰς γλαῦκα. 2) Μέσ. κόψις ἀπογλαυκοῦται· τὸ ὄμμα ἀποκτᾷ τὸ πάθος Γλαύκωμα καλούμενον· ὅθεν

Ἀπογλαύκωσις, ἡ· ὁπόταν ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκτήσῃ τὸ γλαύκωμα.

* Ἀπογλάφω (γλάφω) = Ἀποκολάπτω· Ἀνέκδ. Βεκ. Ι, 420

Ἀπόγλοντος, ον· (γλουτὸς) χωρὶς στερεοὺς γλουτούς· Depygis.

Ἀπογλυκαίνω· Μ. ανῶ· (γλυκαίνω) ποιῶ τι ὀλίγον γλυκύ, ἐκ δὲ τοῦ τύπου, Γλυκάζω, κεῖται παρ' Ἀθην. Β'. τὸ «Ἀπεγλυκασμένος».

Ἀπογλύφω· Μ. ψω (γλύφω) ξύω ἀπό τινος· «τοῖς ὄνυξι τὰ σίδια.» Ἀλκίφρ. Γ. 60. ξύνω μὲ τὰ ὄνυχια τὰ ἐξώφυλλα τῶν ῥοιδίων· ἐξφλουδίζω. (μ)

Ἀπογλωττίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (γλωττίζω) κόπτω τὴν γλῶσσαν τινός, ποιῶ τινὰ ἄλαλον. βουβόν· Λουκιαν. Λεξῥφ.

Ἀπόγνοια, ἡ· (ἀπογιγνώσκω)· ἀπελπισία.

Ἀπογνώμων, ον, ονος, (γνώμων) ὁποιος ἔχασεν, ἀπέῤῥιψε τοὺς ὁδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, ταὐτόν τῷ, Λειπογνώμων· Ἡσύχ.

Ἀπογνωσιμαχέω, ῶ· τὸ Γνωσιμαχέω κατ' ἐπίτασιν. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀλλ' ὅπου ἡ ἀνάγκ. «Αὐτοὺς γνωσιμ.» ἴσως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ «αὐτοῖ γνωσιμ.»

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ· = Ἀπόγνοια· 2) ἔλλειψις, ἄρνησις.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ· = ἀπογιγνώσκων, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπελπίζεται. Ἡσύχ.

* Ἀπογομόω· Μ. ώσω, (γομόω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογομφόω, Μ. ώσω (γομφόω) χαλῶ, διαλύω ξεκαλώνοντας τὰ βίδια, τὰ ξύλινα παρφίξ· παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 4. «τὰς καῦ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διελύω, ξεχωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.
Ἀπογομῶ, = Ἀπογέμω.
Ἀπογονή, ἡ· = Ἀπογέννημα· καταγωγή, διαδοχὴ τοῦ γένους· οἱ ἀπόγονοι γενεαὶ τινός, οἱ μετγνστροι.
Ἀπόγονος, ον, (ἀπογίγνομαι) ὁ ἀπὸ τὴν διαδοχὴν γένους τινὸς καταγόμενος, Ἡρδτ. ἐς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς Οὐσστ. Ἀπόγονος, υἱός, θυγάτηρ, proles, Ἡρδτ. κυρίως δὲ ὁ Ἔγγονος, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. Οἱ ἀκόλουθοι βαθμοὶ τούτου σημειωθήτωσαν τοῦ τοῦ, Τρίτος, Τέταρτος κ. τ. λ.
*Ἀπαγγρεύς, έως, ὁ· Συνέσ. σ. 222. εἰσαγγελεύς· γραμματεύς τις συνάξων τοὺς φόρους· (καθιμάλης).
Ἀπεγραφή, ἡ (ἀπογράφω) ἀντιγραφή, τὸ γράφειν τι εἰς τὸ κατάστιχον (τιφτέρι) εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα, εἰς τὸν πλητζε. φόρμ. μάλιστα χρήσιμον· Boeckh. Πολιτ. Ἀθην. 2, σ. 45. κατάλογος, κατάστιχον, εἰσφορά· ἐγγραφή, Πλούτ. Συμπ. Πρ. 7. 5. »Ἀπογραφαὶ, Πάνκες ἰφ' εἰς καταγράφεται τι· 2) Κατηγορία περὶ κλοπῆς τῶν δημοσίων χρημάτων, ἢ περὶ ἀμελείας τῶν ὑποστατικῶν τινος· Bremi Lys c. Agorat. 65. »Πλτ. Πρλ. Τ. 2. 320. 11. 579. 4.
Ἀπόγραφον, τὸ· ἀντίγραφον· ὑπακουσμ. Βιβλίον· Κυρίως δὲ, κατάλογος, ἤτοι βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφεταί τι· Repertorium· Inventarium· κυρίως οὐδτ. τοῦ
Ἀπόγραφος, ὁ, ἡ· ἀντιγεγραμμένος· (κοπιαρισμένος).
Ἀπογράφω· Μ. φω· (γράφω) ἀντιγράφω, γράφω τι ἀπό τινος· Γράφω (περιῶ) τί εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ἢ εἰς τὸ κατάστιχον, ὅθεν συνάζω τὰ ὅσα μοὶ χρεωστοῦν· -ξυγραφῶ τι κατὰ μίμησιν, ἀντιγράφω ζωγραφίσματα· καταγράφω εἰς τὸν κατάλογον· Ἡρδτ. 7, 100. καὶ ἀπεγράφοντο οἱ γραμματισταί· 2) Ἀναφέρω, εἰδοποιῶ ἐγγράφως τὸν κριτὴν περί τινος, κάμνω ἔγγραφον κατηγορίαν καὶ τὴν δίδω μέσα εἰς τὸ κριτήριον· Μέσ. Ἀπογράφομαι· Καταγράφομαι, γράφομαι εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ὡς πολίτης, ὡς ὑπήκοος, ἢ εἰς φερολόγος· δίδω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐξέτασιν, καταγράφομαι εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατιωτῶν, γίνομαι στρατιώτης· παρὰ τοῖς Μτγιστ. καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν σημασ. τοῦ Ἐνεργτκ. π. χ. ἐν Λουκ. περὶ συγγρφ. ἱστορ. 26. Ἡρδτ. 7, 200. πεπειρημένοι τε ἕκαστα ὁμοίως καὶ παρὸν καὶ ἀπογραφόμενοι· Πλτχ. Πρλ. Τ. 2. 320. 11. 700. καὶ »ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράφατο 3. 76. καὶ »ἐκέκρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν 3. 654. 1. καὶ Ἰδκ. Η. 183. Ἔσκ. »Ἀπογράψεσθαι πρόσθεν πρὸς τὴν βουλὴν, πρὸς τὸν δῆμον· ταυτὸν καὶ, »προσέσθαι ποιεῖσθαι· διορίζειν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέλλει νὰ παρασταθῇ τις εἰς τὴν βουλήν· Ἰσαιρ. (ξ).
Ἀπεγρεύς, ον, Ἡσύχ. μετὰ τοῦ, Εὐχή = Συκοφάντης.
Ἀπεγυιόω· Μ. ώσω· (γυιόω) Ποιῶ τινὰ δ' ὅλου χωλόν, (τὸ τῆς συνδ. κόπτω τὰ ὑπατεγκουράζω, ἀδυνατίζω τινά· Ἰλ. Σ'. 265. Ζήτ. Γυιόω.
Ἀπογυμνάζω· Μ. άσω· (γυμνάζω) πάλιν γυμνάζω· φέρω πάλιν εἰς γύμνασιν· Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ζ. Θ'. 40. παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 443. »ἀπογ. στόμα ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ περιπατῶν· φαίνεται δ' ὅτι ὁ Σχολ. ἀντὶ Ἀπογυμνάζω στόμα, ἀνέγνωσεν, Ἀπογυμνόω· Μέσ. γυμνάζομαι πολλά· ἐξασκοῦμαι εἰς ἄκρον, μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν.
Ἀπογυμνόω, Μ. ώσω· (γυμνόω) ἀπογυμνόνω, ἐγυμνόνω, μάλιστα ἀπὸ ἅρματα, ἀφοπλίζω, πέρνω ἀπό τινα τὰ ἅρματά του, τὸν ἐξαρματώνω
Ὀδτ. Κ, 301. »μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεὸς ἔθηκε πάλιν, »ἀπογυμν. τὴν γνώμην τινός· Πλτχ. ἀνοίγω· Ἡσδ. Παδόλου, ἀφαιρῶ, ἀφαρπάζω, ἁρπάζω τι ἀπό τινος, στερῶ τινά τι, πέρνω τίποτε ἀπό τινα, τινός· ἔδεν
Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ· ἡ διόλου γύμνωσις, ἐγγύμνωσις, ξεντερπάστις, φανέρωσις· Πλτχ. »ἀπτμας τῶν ἀπορρήτων.
*Ἀπογυναικόω, ῶ· Μ. ώτω (γυναικόω) κάμνω γυναῖκα· ποιῶ τινα ἄνανδρον καὶ ἀδύνατον ὡς γυναῖκα· ἐκθηλύνω· Πλτχ.
Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τινὰ ὡς γυναῖκα, τὸ ἐκθηλύνειν, ἀδυνατίζειν· Πλτχ. »ἀπογυναίκωσις τοῦ θυμοειδοῦς.
Ἀπογωνιόω, ῶ· Μ. ώτω (γωνία) φέρω ἢ ποιῶ τι εἰς γωνίαν· Θφρστ. Αἴτ. φ. 2, 21.
Ἀποδάζομαι· Ἀχρστ. ἐνστ. ἀφ' οὗ ὁ Μλ. καὶ ἄλλοι τινὲς χρόνοι τοῦ Ἀποδαίω· ἐκ τοῦ Δάω, Δάζω, Δαίω.
*Ἀποδαίω, ἀποδάσομαι, (δαίω, ἀνμλ.) διαμοιράζω, μοιράζω εἰς ἄλλους, μοιράζω τίποτε μὲ ἄλλους· λαμβάνω μέρος ἑκτινος, δίδω καὶ εἰς ἄλλον μέρος ἀπό τινος· ὡς Ἰλδ. Ρ, 227. »τῶ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω, ἠὲ σωωθήτω! ἡ γὰρ πολέμου ἀριστεύς· ὃς δέκε Πάτροκλον, καὶ τεύνηται περ ἔμπης Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἶξε δὲ οἱ Λύκιοι, ἡμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἡμισυ δ' αὐτὸς ἔχω· ἐγώ· τινί τι Ἰλδ. Χ, 113. »Ἀχαιοῖς ἅλλ' ἀποδάσσασθαι, ὅτινα πτόλις ἠδὲ πέκευθεν καὶ τινί τινος· Ἰλδ. Ω, 595. »τοῖσ' αὖ καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν οὕτω καὶ Πινδ. Νμ. 10, 162. »πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσων· 2) διαιρῶ, μοιράζω εἰς μέρη, διαιρῶ εἰς τμήματα· Ἡρδτ. 2, 103. »οὐκ ἔχω τὸ ἐνθεῦτεν ἀτρεκέως εἰπεῖν εἴτε αὐτὸς ἀ βασιλεὺς Σέσωστρις ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιῆς μόριον ὁσοισὶ αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρης οἰκήτορας = ἐκλέξας· ἐντεῦθεν τὸ Ἀποδασμός, ὅπερ ἴδε· (ξσομαι).
Ἀποδάκνω· Μ. -δήξω· (δάκνω, ἀνμλ.) δαγκάνω τι ἀπό τινος. »Μήλα ἀποδεδηγμένα· »μῆλα δαγκασμένα· Λουκιαν. τοιοῦτον τι καὶ παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΛΑ'. 9. καὶ Ἀθην. ΙΑ'.
*Ἀποδακρυτικός, ἡ, όν· ὁ κινῶν εἰς δάκρυα· »ἀπάκρτα. κολλύριον ἀλοιφὴ κινοῦσα δάκρυα· ἀλοιφὴ κατεσκευασμένη διὰ νὰ κινήσῃ δάκρυα, καὶ νὰ ἀποδιώξῃ ὀφθαλμικόν τι πάθος· Λατινστ. Delacrimatorium collyrium.
*Ἀποδάκω, Ἰων. -δήκω = Ἀποδάκνω.
Ἀποδακρύω· Μ. ύτω (δακρύω)· Ἐνεργητ. μετὰ Αἰτιατ. Κλαίω τι· κλαίων διηγοῦμαι, λέγω τι· Λατινστ. delacrymare Πλτχ. Πρλ. »ἀποδάκρυσε τὴν ἀνάγκην καὶ »ἀποδάκρυσεν ἄνδρα· 2) κινῶ διερεθίζω εἰς δάκρυα π. χ. δ' ἐρεθιστικῶν ἀλοιφῶν δ' ὧν ἀλείφονται οἱ ὀφθαλμοί· Παρ' Ἀριστοτ Προβλ. ΛΑ'. 9. »ἀποδακρύσαι τὸ λύεται ἡ πυκνότης· σημαίνει διὰ τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ, Διάτιος ἐρεθιστικῆς ἀλοιφῆς διεγείρει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς δάκρυα· διὰ τοῦ ὁποίου μέσου λύεται ἡ πυκνότης αὐτοῦ· Οὐδτ. κλαίω πολλὴν ὥραν, χύνω δάκρυα ὁλονέν· χορτκίνω τοῦ νὰ κλαίω, παύω ἀπὸ τὰ δάκρυα· Ἀνέκδ. Βεκ. 1, 427. (Τόυ, μακρόν).
Ἀποδάπτω· Μ. ψω· (δάπτω) ἀποτρώγω, ἐλαττόνω, μικρύνω, ἀποκόπτω· Ἡσύχ.
Ἀποδαρθάνω· καὶ -δαρθέω, καὶ -δάρθω· Μ. θήσομαι (δαρθάνω, ἀνμλ.) ἀποκοιμοῦμαι, ἠσυχάζω, ἀναπαύομαι· κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλουτχ. Δίων. 26. »μικρὸν ἀποδαθεὶν ὑπὸ κόπου βιασθεὶς ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ κόπου νὰ ἀποκοιμηθῇ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ· Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Γ. 13. ἐξυπνῶ, ἐξυπνίζομαι, Αἰλ. ἱστορ. ζ, 8, 13.-
Παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδᾳ ἑρμηνευ. τό, Ἀποδάρθειν, διὰ τοῦ, Ἀποκοιμᾶσθαι.
*Ἀπόδαρμα, τό· = Ἀπόδερμα.
Ἀπόδασμα, τό· μερίδιον ἀπό τινος· Νικητ. ΙΕ'. 8.
Ἀποδάσμιος, ον, ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβον μέρος. Μοιρασμένος, ξεχωρισμένος, ὡς μέρος τινός θεωρούμενος, καὶ = μετατοπισμένος· »θήρης ἀποδάσμιος αἶσα· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 44. μερίδιον ἀπό τὸ κυνήγι· »Ἀποδάσμιοι Φοικαεῦσι· Ἡρόδ. Α'. 146. ἐν μέρος, τό ὁποῖον ἐξεχωρίσθη ἀπό τοὺς Φωκεῖς καὶ ἔκαμεν ἀποικίαν ἀλλοῦ· Ζ. καὶ Ἀποδαίω· ἐκ τοῦ
Ἀποδασμός, ὁ· (ἀποδαίω)· μοιρασμός, μερισμός, ἡ μερίδιον ἀπό τινος· Θουκυδ.
Ἀπόδαστος, ἡ, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὅς τις ἑρμηνεύεται τοῦτο διὰ τοῦ, Μετοικισθείς, = Ἀποδάσμιος.
Ἀποδαστύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀποδασμός· Ἡσύχ.
Ἀποδαυλίζω, παρ' Εὐριπ. ἱκέτ. 717. ἔτσι μ ἀντὶ· Ἀποκαυλίζω.
Ἀποδεδειλιακότως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετχ. τοῦ Ἐνεργ. πρκμ. τοῦ Ἀποδειλιάω. Μὲ δειλία καὶ πεφοβισμένον τρόπον, ἀπηλπισμένως.
Ἀποδεής, έος, -δεές (δέω) ἐλλειπής, ἀτελής, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου λείπει τι, μὴ ἐντελὴς κατὰ τὸν ἀρθμ. μὴ ἔχων τὸν ἀρθμ., τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ· μὴ ὢν ὁλόκληρος καὶ σῶος, μὴ πλήρης, μὴ ἐντελῶς καὶ ὅσον ἔπρεπε γεμισμένος· »ἀγγεῖον ἀποδεέστερον· Πλούταρχ. τὸ μὴ καλῶς γεμισμένον· »ἀπόδεεις ναῦς· Πλούταρχ. Ἀλκιβιάδ. 62. ἢ μὴ καλῶς γεμισμένη ἀπὸ αὐτοὺς, ἤτοι μὴ ἔχουσα τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους.
Ἀποδεῖ, ἀπρόσ. λείπει, εἶναι ἐλλιπές, Ἰων. ἀποδέει.
*Ἀποδειδίσσομαι, (δειδίσσομαι) φοβοῦμαι· ὡς ἐνταῦθα ἀνήκουν λαμβντ. τό· »κἠπὶ γῆς δυσείστετο τάφρος εὐρεῖα· Ἰλδ. Μ, 52. = ἀποδειδίστετο αὐτούς.
Ἀποδείκνυμι, καὶ Ἀποδεικνύω· Μ. -δείξω· Ἰων. δέξω (δείκνυμι)· Λορ. Ἀπόδειξε, Ἰωνικ. Ἀπόδεξε. Δείχνω, παραστήνω, ἐκθέτω εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸ φῶς πράγματα ὁποῦ ἐτελειώθη πλέον· ἐστήριγμ. εἰσέτσι δημόσιόν τινα τόπον διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ λαός, τὸ θεωρήσουν ὅλοι. Ἑτοιμάζω, τελειώνω, κάμνω ἕτοιμον, τέλειον, καὶ ἐντεῦθεν, Ἀποτελειώνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω, ἅτι δὲ τοῦ, Ἀφιερόνω, Ἐγκαινιάζω ἐν τελειωμένῳ κτήριον· Λατν. dedicare· ὡς Πλούταρχ. Λούκουλ. 29. »Μέλλων ἀποδεικνύναι τι κατασκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον. Δίδω δοκιμὴν τῆς τέχνης ἢ τῆς ἐπιτηδειότητός μου. Ποιῶ τινὰ ποιῶ, φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ νόμον τινὰ ὅστις ἐκυρώθη ἤδη· 2) Ποιῶ τινὰ πρός τι· Ἐκλέγω, ψηφίζω, ὀνομάζω, κάμνω· Παραστήνω τὸν ψηφισθέντα ἢ ἐκλεχθέντα εἰς τὸ λαὸν νὰ τὸν ἰδῇ ὁ λαός· Θκδ. β, 10. »ἐς βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον ξυνῴκισε πάντα καὶ Πλτχ. Πρλ. »ἑκατὸν τοὺς ἀρίστους ἀπέδειξε βουλευτὰς »Τάτιαν ἀποδείξαντες στρατηγόν· »κάλλιστον ἔργον ἐν καιρῷ παρασχεῖν τῶν δεομένων κολῶν· ἀποδεδειγμένους· Τ. σ. 827. 3) = Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω, στρέφω τι εἰς τὸν ἀφ' οὗ τό ἔλαβα· Ἐπ. Ἀνδ. 5, 8, 7. ἐνῶ ὅμως τὰ ἐξήγησιν αὐτὰ εἶναι πολλὰ ἀμφίβολος· 4) Παραστήνω, φράζω, διὰ λόγου ἢ ἔργου φέρω τι εἰς φῶς καὶ βεβαιῶ αὐτό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἀποδείκνυμι βεβαιόνω, πληροφορῶ τινα, Παραστήνω τινά, ἐπιβεβαιῶ, μαρτυρῶ, δείχνω τι ὡς βέβαιον· κ. τ. τ. Θκδ. Δ, 85. καὶ τὴν αὐτὴν ὅμως ταυτὴν ἐν συγχνοτέρᾳ χρήσει τό Μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Α, 87. «ψευσεῖς ἀποδειξυμένους τὴν γνώμην αὐτῶν καὶ ἔργα ἀποδείξασθαι Ἰων. ἀποδέξασθαι· Ἡρόδ. Α, 207. «ἀπεδείκνυτο ἐναντίην τῇ προκειμένῃ γνώμην καὶ πάρεστι ἀποδεικνύμενοι μεγάλα» Πινδ. Νεμ. 6, 80. Πρβλ. Ἀποφαίνω, καὶ Προδείκνυμι· ὅθεν

Ἀποδεικτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ· ὅπιοις ἀποδείχνει· καὶ 2) ὁ ἀνήκων εἰς δημόσιον παράστασιν, ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῇ εἰς δημόσιόν τι μέρος διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι.

Ἀποδεικτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδειπτος, ον, ὁ προκείμενος εἰς ἀπόδειξιν, ἐ ἔχων χρείαν ἀποδείξεως· 2) Ὁ ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίασις, εως, ἡ· (ἀποδειλιάω) παραίτησις πράγματος τινὸς ἀπὸ φόβου· Καθόλου δέ, Δειλία, φόβος· Πλτχ. Πρλ. καὶ Πολύβ. Γ'. 104. ὃς τις ἐν ΔΕ. ὁ. 4. καὶ, Ἀποδειλία, ἀντὶ τούτου ἔχει· ἐκ τοῦ

Ἀποδειλιαστέον, Ῥμτκ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, ἀποδειλιάω, πρέπει νὰ δειλιάσῃ τις· Πλάτ. Πολτ. 2, σ. 374. Ε.

Ἀποδειλιάω, ῶ· Μ. ἀσω· (δειλιάω) γίνομαι δειλὸς καὶ ἄκαρδος, καὶ διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι ἀπό τινα ἐπιχείρησιν, ἀφήνω καθε πρᾶγμα· Καθόλου δέ, Ἀπὸ φόβον φεύγω, παραιτοῦμαι· 2) ἀφήνω τι, δὲν κάμνω, παραιτῶ τι, ἀποφεύγω τι ἀπὸ τὸν φόβον μου· μετὰ γενικ. «τινος» ὁ Πλτχ. «πρός τι» Πρλ. Τμ. 2. σ. 265. καὶ 215. 16. καὶ 263. Τ. 3. σ. 58. 6. 640. 1. καὶ Ἠθ. πα'ποδειλιᾶν πρός τὸν κίνδυνον· Τμ. 6. σ. 729. 4. Ῥτ. 3) Μετβτ. φοβοῦμαι, ἀποφεύγω τι, φεύγω ἀπ' αὐτὸ· φοβοῦμαι νὰ τὸ ἐπιχειρήσω, μετὰ Αἰττκ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Φοβοῦμαι κατὰ πολλά.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀπόδεξις, (ἀποδείκνυμι). Ἔκθεσις εἰς δημόσιόν τινα τόπον πρὸς κοινὴν θέαν, καὶ παρατήρησιν. Παράστασις, φανέρωσις διὰ λόγων ἢ ἔργων. Διαγραφή, περιγραφή, ὑπήγησις, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, ἔκθεσις· καθὼς ὁ Ἡρόδ. εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τῆς ἱστορίας του ὀνομάζει τὸ σύγγραμμά του «Ἡροδότου Ἁλ.ρνησ. ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε» ὅηλ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπό τὸν Ἄλκρο. Ἡρόδ. συγγραφεῖσα ἱστορία· ἐνῶ ἡ λξ. εἶναι = τῷ Σύγγραμμα, opera Λτιστ. Ἐκτέλεστις, κατάρτωσις, πρᾶξις, ἔργον, δοκιμητικὸς τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητός τινος· ὡς Ἡρόδ. β, 148. «εἰγάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀποδεξιν συλλογίσαιτο» καὶ Α, 207. «ἦν γὰρ ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, κείνοι ἰδόμενοι ἀγαθὰ πολλὰ τρέψονται τε πρὸς αὐτὰ, καὶ ἡμῖν τὸ ἐνθεῦτεν λείπεται ἀποδεξις ἔργων μεγάλωτε. Ἀλλὰ καὶ ὡς παρ' ἡμῖν ἡ Ἀπόδειξις. 2) Παρὰ φιλοσ. ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐκ τῶν προηγουμένων δύο τοῦ συλλογισμοῦ προτάσεων ἑπομένη τρίτη πρότασις· ὁ Συλλογισμός· Βεκ. Acad. 2, 8.

Ἀποδειπνέω, ῶ· Μ. ήσω (δειπνέω) παύω ἀπὸ τὸ νὰ δειπνῶ, Ξεδειπνῶ· Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἀποδειπνίδιος, ον, (δεῖπνον) πᾶν ὅ, τι περισσεύει ἀπὸ τὸν δεῖπνον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ δείπνου ἐρχόμενος, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον· = τῷ ἑπμ.

Ἀποδειπνὸς, ον, (δεῖπνον) ὡς τὸ Ἀποδειπνίδιος δὲ καὶ = Ἀδειπνος· Ἡσύχ.

Ἀπόδειπνον, τό· ἡ μετὰ τὸν δεῖπνον περιστερχή· Ἐτυμ.

Ἀποδειροτομέω, ῶ· κόπτω τὸν τράχηλον, τὸν λαιμόν τινος, ἀποκεφαλίζω· «τινα» Ἰλ. Ψ. 22. καὶ Σ. 336. «ὡδύρετο δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσας Τρώων ἀγλαὸν τέκνων».

Ἀποδείρω, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀποδέρω· Ἀριστοφ.

Ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκλέγῃ τις ἀπὸ πλῆθός τι ἕνα ἄνδρωπον εἰς κάθε δεκάδα καὶ νὰ τὸν παιδεύῃ· ἐκ τοῦ

Ἀποδεκατεύω, Μ. εύσω· (δέκατος) παίρνω ἀπὸ ἀριθμόν τινα τὸν δέκατον ἄνδρωπον καὶ τὸν παιδεύω, ἤτοι τὸν θανατένω· Ξενοφ. Παρ. Ἀθην. ς'. «ἀποδεκατεύειν τὰς οὐσίας» παίρνειν τὸ δέκατον, ἤτοι τὴν δεκατείαν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀποδεκατόω, ῶ· Μ. ώσω· (δέκατος) ζητῶ, παίρνω ἢ συνάζω τὸ δέκατον μέρος τινός, ἤτοι τὴν δεκατείαν· 2) Δίδω τὸ δέκατον, Δεκατίζω· Ν. Διαθ. ὅθεν

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν ἢ δίδειν τὸ δέκατον· 2) = Ἀποδεκατευσις.

*Ἀποδέκομαι· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀποδέχομαι· Ἡρόδ.

Ἀποδεκτέος, ἑα, έον· Ῥημτ. Ἐπίθ. ἀποδέχομαι, ὁ ἄξιος ἀποδοχῆς, ἀποδεξιώσεως.

Ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, = Ἀποδέκτης, ὁ (ἀποδέχομαι) ὅπιοις δέχεται, λαμβάνει, παίρνει, συνάζει· Ἀριστοτ. κόσμ. ς'. 9. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. α', «Οἱ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες· οἱ συνάζοντες ὅηλ. τὰ δημόσια εἰσόμματα, (οἱ καψιμάληδες).

*Ἀποδέκτης, ου, ὁ· ὁ συνάζων τὰ δημόσια εἰσοδήματα, ὁ ἀποδεχόμενος ὁ συνάγων τὰ χρήματα· Ἀριστ. Πολ. 5, ε. 4, Κορ. Ἀπὸ Ηλειοθένους ἦταν οἱ ἀποδέκται ἐν Ἀθήναις αὐτὶ τῶν Ἑωλακρετῶν, καὶ ἐφρόντιζον νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς ἀριτὰς τὸν μισθόν τους· Ἰδὲ Boeckh Ἀθηναίων Πολτ. Athen. Staatshaush. 1. σ. 188. — Ἦσαν δὲ οἱ Ἀποδέκται ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἱ παρελάμβανον τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ ἀπεδέχοντο αὐτά· εἶτα ἐξήταζον τὰ ἐφλήματα σὺν τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ ἐχρὴν ἀναλίσκειν· Ἀνεκδ. Βεκ.

Ἀπόδεκτος, ον (ἀποδέχομαι) καὶ Ἐπίθ. Ἀποδεκτὸς· τὸν ὁποῖον καλῶς δέχεται ἢ ἐδέχθη τινάς· τὸν ὁποῖον ἐδέχθη τινάς· καταδιμος, ὅστις εἶναι ἄξιος νὰ τὸν δεχθῇ τις, ἀξιέπαινος, ἀξιέραστος, κ. τ. τ. Ἀτιστ. acceptus.

Ἀποδενδρόω, ῶ· εἰς δένδρον ποιῶ, μεταμορφόνω, μεταβάλλω τι εἰς δένδρον· Λουκιαν. 4, σελ. 226. Πρβλ. γίνομαι δένδρον, μεταμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς δένδρον.

*Ἀποδέξασθαι, ἀντὶ, ἀποδείξασθαι, ἐκ τοῦ Ἀποδείκνυμι· Ἡρόδ. Γ, 160. ὁ ἀόριστος οὗτος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀποδεξις, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπόδειξις, ἐκ τοῦ Ἀποδείκνυμι· 2) ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι = Ἀποδοχή· Πλάτ. Τ. 11. σ. 413. Ἀγάπησις, Ἀπόδειξις (γρ. Ἀπόδεξις) παντελής· ὡς εἰς τὸν αὐτὸν διάλγ. λέγει Πρόσεξις ἀντὶ Προσοχή.

Ἀπόδερμα, τό· (ἀποδέρω) τὸ ἐγδαρμένον δέρμα, = Δέρμα· Ἡρόδοτ. Δ'. 64. ὅπου τὰ Αὐτίγραφα, Ἀποδαρμάτων, ἔχουσιν· ὅθεν

Ἀποδερματόω, ῶ· Μ. ώσω· ἐκβάλλω τὸ δέρμα, γδέρνω· Παλτκ. χάνω τὸ δέρμα, ῥίπτω τὸ δέρμα μου. «Ἀποδερματοῦται ἡ ἀσπίς» Πολύβ. ς. 25. ἡ ἀσπὶς χάνει τὸ δέρμα της, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι περιτειλιγμένη (καπλωτισμένη)· σαπίζει ὅηλ. τὸ δέρμα καὶ πίπτει ἀπὸ τὴν ἀσπίδα.

Ἀποδέρω, Μ. ερῶ· (δέρω) ἀφαιρῶ τὴν δορὰν, ἐκβάλλω, παίρνω τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ ζῶον, γδέρνω· Καθόλου, Ξεφλουδίζω· ὅθεν 2) Παιδεύω, ξυλίζω, δέρω τινά, ὥστε φουσκόνει τὸ δέρματου καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ κρέας· ὡς τὸ σῆς, συνηθ. «Τσιπάζω τὴν προβιὰν τινός».

Ἀπόδεσις, εως, ἡ· (ἀποδέω) τὸ λύσιμον, 2) τὸ δέσιμον.

Ἀποδεσμεύω, Μ. εύσω· (δεσμεύω) λύω, ξελύω· 2) Δένω τι σφιχτὰ πρόσω, ἢ ἀπό τινος, ὅηλ. τὸ κουμβίον· καὶ

*Ἀποδεσμέω, Μ. ήσω (δεσμέω) = τῷ προηγμ.

Ἀπόδεσμος, ὁ, ἡ· δεμένος κόμπος, δέσιμον, ἢ ὅηλ. 2) Δεσμός, Δέμα, Φασκέλ, παιτλῆκα, κορδέλα, δι' οὗ δένουσί τε· παρ' Ἡσυχ. μετὰ τοῦ Ἀνάδεσμος, τὸ δέμα τῆς κεφαλῆς, παρὰ Λουκιαν. Ἐπρ. διαλ. τὸ περὶ τὸ στῆθος δὲ τῶν γυναικῶν· 3) δεμάτι, μπόνος.

Ἀποδεσμόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποδεσμέω.

Ἀποδέχομαι, Μ. έχομαι· Ἀπτκ. Μέσ (δέχομαι, Ἀνμλ.) δέχομαι, Ἰλιδ. Α, 95. παίρνω μέρος εἰς τινος, ἀγαπητῶς ἢ μετὰ χαρᾶς δέχομαι, λαμβάνω· παίρνω τι ἀπό τινος, ἢ πιστεύω, ὑπολαμβάνω, Ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· Καταλαμβάνω, εἰς τοῦ δέχομαι, ἐννοῶ· «ἀποδέξασθαί τινος» συμφωνεῖν μέ τινα, τὸ νὰ ἤναι τις τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον τινα· Ἡρόδ. Πλάτ. Φαίδ. σ. 98. Λ. Πολιτ. 1. σ. 329. Ε. Stallb. Εὐθύφρ. σ. 9. Ε. Πλάτ.

Ἀποδέω, Μ. δήσω (δέω, Ἀνμλ.) ὡς τὸ Ἀπεδεσμεύω· 1) Δύω, 2) Δένω, ξηλυνεσω.

*Ἀποδέω, Μ. δεήσω, (δέω, Ἀνμλ.) λείπω, εἶμαι κατώτερος, ἐλλείπω· Ἀπρσπ. Ἀποδεῖ, λείπει, εἶναι ἐλλειπές· Θκδ. «ὀκτὼ ἀποδέοντες τριακόσιοι» Τ. 3. σ. 61. = 292. καὶ «τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια» Τ. 2. σ. 24.

Ἀποδηλόω, ῶ, Μ. ώσω· (δηλόω) φανερόνω, σαφηνίζω, ποιῶ τι ὁλον φανερὸν γνωστόν, σαφές· Ἱπποκρ. Ἀποδεικνύω· Στράβ.

Ἀποδημαγωγέω, ῶ· Μ. ήσω (δημαγωγέω) διὰ τῆς τέχνης τῆς ῥητορικῆς ἀπάγω τὸν δῆμον, ὅ ἐστιν ἐμποδίζω, σύρω ὀπίσω· Κλήμ. Ἀλ. σ. 429. «ἀποδημ. τὴν ἀληθείαν· Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων, ἀποπλανῶ, ἀποσύρω τινὰ ἀπό τι· «τινά τινος».

Ἀποδημέω, ῶ· (ἀπόδημος) εἶμαι ἀπόδημος, λείπω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὸ γένος μου· εἶμαι εἰς τὰ ξένα, εἰς ταξειδίαν ταξειδεύω· Ἡρόδ. «ἐνίοτε μετὰ γενικ. «ἀποδημεῖν οἰκίκου» τὸ νὰ λείπῃ τις ἀπὸ τὸ σπήτι του· Πλάτ. Νομ. 12. σ. 954. β. Πιθ. Πύθ. 10, 57. «Μοῖτε δ' αὐκ ἀποδημεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισιν» = οὐκ εἰτὶ ἄμεινον· ὅθεν

Ἀποδημητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποδημήσας, ἢ ὁ ἀγαπῶν νὰ ἤναι μακρὰν τῆς πατρίδος του, νὰ ξενιτεύηται, νὰ ἤναι ἀπὸ· Θκδ. 1. σ. 93. «ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους».

Ἀποδημητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ξενιτευόμενος, ὅπιοις ἀγαπᾷ νὰ ξενητεύηται, ὁ συνηθισμένος εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἀποδημία, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχώρησις καὶ ἡ εἰς ξένον τόπον διατριβή· ἀπουσία ξενιτεία· τὸ ταξειδεύειν· Ἡρόδ.

Ἀπόδημος, ον, (δῆμος) ὅπιοις εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὸ ἔθνος, ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ὅπιοις εἶναι εἰς τὸ ταξείδεμον, εἰς ξένον τόπον, ὁ ξενιτευμένος, ξενημένος· ὁ ἀπών, ὁ μισεύσας· Ὅμ. Ἀπόδημος· Πινδ. Πυθ. 4, 8. καὶ ἀποδάμου Ἀπολλώνιος τυχόντος = παρόντος.

Ἀποδία, ἡ· (πους) ἔλλειψις ποδῶν· τὸ μὴ ἔχειν πόδας· ἢ τὸ μὴ δύνασθαι τοῖς ποσὶ χρῆσθαι, νὰ ἔχῃ τις ἀχρήστους ποδας· Ἀριστοτ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐποδία.

Ἀποδιαιρέω, ῶ· χωρίζω τι ἀπό τινος, μοιράζω, διαιρῶ ἐκ νέου· Ἐλλήμ. σ. 925.

Ἀποδιαιτάω, ῶ· Μ. ήσω· (δίαιτα) ὡς αἰρετὸς κριτὴς ἢ μεσίτης συγχωρῶ, ἀπολύω· Λατιν. τῶ, Καταδιαιτάω· Δημοστ.

Ἀποδιασείω· διώκων διασκορπίζω· ἀμφ.

*Ἀποδιαστάω, δίδω χρόνους εἰς τὸ Ἀποδιστημι.

Ἀποδιαστέλλω· Μ. – ελῶ ἀπ' ἀλλήλων, χωρίζω· Ξενοφ.

Ἀποδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω) διά τινος ἄλλου μὴ ἀναγκαίου ἀποτέσεως ἢ φλυαρίας διατρίβω, βαστῶ ἢ ἐμποδίζω· Δίων. Ἱστ. Ρώμ. 17. ΜΔ'. 19. ΟΖ'. 14. Οὐδετέρ. «Ἀποδιατρίβοντες ἅπου ὁ Σουϊδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγχρονίζοντες, καὶ, Χρονοτριβοῦντες. Αἰσχίν. «Τὸν χρόνον τοῦ βουλεύεσθαι παρέντες ἀποδιατρίβουσιν· χάνουσι, ἐξοδεύουσι τὸν καιρὸν τῶν μὲ τὰς φλυαρίας. (Ἡ πραλήγ. μακρά.)

Ἀποδιδάσκω, Μ. ξω· (διδάσκω, Ἀνμλ.) ποιῶ τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ μαθημένα, ξεδιδάσκω, ξεμαθαίνω· Ἀτνστ. dedocere 2) ξεπατηθίζω

Ἀποδιδράσκω, Μ. ἀποδρᾶσομαι. Ἰων. Ἑνστ. Ἀποδιδρήσκω, Μ. ἀποδρήσομαι, (διδράσκω, Ἀνμλ.) φεύγω ὁρμαῖος, ἐκφεύγω, φεύγω κρυφίως (τὰ κόπτω παραλήγει) φεύγω ἀπὸ πουθενά. Ὀδτ. Π. 65. «Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρᾶς καὶ «πρῶτον γὰρ ἅμ' ἵκετο, νῆας ἀποδρᾶς» Ρ. 516. ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετχ. τοῦ ἀορ. 2. ἐπὶ τῆς σημσ. τοῦ, φεύγω κρυφίως. 2) Παρὰ Πεζγρφ. καὶ Μετβτ. μετὰ τῆς Αἰτιτ. = Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαί τι. Πλτχ. Πρλ. Τ. 1. σ. 15. «ἀποδίδρ. τοὺς ἐν ποσὶ ἄλλους» καὶ 2. σ 58. 2. «ἀποδρᾶς τοὺς φύλακας» οὕτω καὶ παρὰ Σοφλ. Αἰ. 167. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὰ σὸν ὄμμ' ἀπέφραινε καὶ «ἀποδίδρ. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου».

Ἀποδιδύσκω, = Ἀποδύω. Περιέχ. ΙΕ.

Ἀποδίδωμι, Μ. ὥσω· (δίδωμι) πάλιν δίδω. Δίδω ὀπίσω, παραδίδω· ἀπὸ Ὅμ. καὶ ἑξῆς ἔχετ. περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει τις χρέος νὰ τὰ δώσῃ, νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Δίδω τι χρεωστικῶς, ἐπιστρέφω τὸ χρεωστούμενον· βάλλω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, διορθώνω ὅ,τι ἐχάλασα πρότερον· πληρώνω τὸ χρέος μου· τιμωροῦμαι δι' ἐκ τοῦ σφάλματος, λαμβάνω τὴν ἀνήκουσάν μοι τιμωρίαν· Ἰλ. Α. 98. καὶ 134. «Ἑλένην καὶ κτήματ' ἅπ' ἀποδοῦναι Γ, 285. «οὐδέ τοκεῦσιν ἀρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν Δ, 478. Γ, 302. «πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐροὶ δόμεναι συμβλήτην λώβην» 1, 387. καὶ Σ, 499. Ὀδτ. Β, 78. Πύθ. Πύθ. 4, 119. «ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίρησιν διώτιον θέλω τὸν παραδώσει εἰς τὰς Μούσας, θέλω τὸν ὑμνήσει ἐπιμελῶς. «τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν Νμ. 7, 64. Πληρώνω διά τι τὸν συμφωνημένον μισθόν, προσφέρω ὡς χρεωστούμενον φόρον. Πόσον ἀκριβῶς προσέχουν καὶ ἀπέχουν οἱ Ἀθην. τὴν σημσ. ταύτην· μᾶς διδάσκει ὁλόκληρος ὁ περὶ Ἀλονήσου λόγος τοῦ Δημοσθ. Id. Tac. Dem. Staatsreden p. 400. Ἀποδίδω τι εἰς τινα, ποιῶ τι ἴδιόν του εἰς αὐτόν, λέγω, ὅτι εἶναι ἰδικόν του, Παραδίδω Ἰλ. Θ. 84. β) «ἀποδίδονται εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν» ἀναφέρονται εἰς τὸν λαὸν ἢ εἰς τὴν βουλὴν τὰ ἀπορασθέντα περὶ αὐτοῦ· προτίθημί τι εἰς διάκρισιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἢ τῆς βουλῆς· παρ' Ἰσαρ. Καλλίμ. «Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδωσαν· παρέδωκαν, ὡμολόγησαν, εἰσέφερον Ἐνδίδω, συγκαταβαίνω, συγκατανεύω, λέγω τὸ ναί. β) μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ «λόγον, διηγοῦμαι, σαφηνίζω, Παραστήνω, φανερόνω, ἐνεργῶ, κ. τ. τ. ὡς τὸ, Ἀποδείκνυμι· παρὰ Πλάτ. «Ἀποδίδωμι λόγον». 3) Μέσως «Ἀποδίδομαί τι», ἀπὸ τὰ ἰδικά μου εἰς ἄλλην, ὅ ἐστι, Πωλῶ. Ξενοφ. Ἀνομν. Β'. ε. 5 Γ. ς. 6. Ἀριστοφ. Ὄρν. 17. Ἀχαρν. 542. 817. Λυσιν. Β. σ. 38. Οsann. ἐν Ἀθήναις ἐφ' περὶ ἐνοικιάσεως δημοσίων εἰσοδημάτων, Αἰτιτ. τῷ, ὠνέομαι. Δημοσθ. Λεπτν. ἀπὸ Wolf. σ. 281. Μ ὅλον τοῦτο ὁ Θουκυδ. ς'. 62. ἐπὶ ταμίης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητικόν.

Ἀποδιΐστημι, Μ. αστήσω· (διΐστημι) χωρίζω-ξεχωρίζω ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνω, βάλλω τινὰ νὰ στέκεται μακρὰν τοῦ ἄλλου. Μέσως. Ξεχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι· ἐν τῷ Ἀορ. 2. Ἰωνμ. καὶ Ἑπρτλ. μακρὰν τοῦ ἄλλου ἵσταμαι, ἀπομακρύνομαι, εἶμαι ἀποχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος.

Ἀποδικάζω, Μ. άσω· (δικάζω) ἐφθνω, συγχωρῶ, ἀπολύω τὴν δίκην. Ἀντίστ. τῷ, Κατα-δικάζω.

*Ἀποδικεῖν, (δικεῖν) Πτκ. ἀποῤῥίπτω, ῥίπτω πέρκα, ἐξωθῶ, ἀποδιώκω. Ἀόριστ. μόνον χωρὶς Ἐνστ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1721. «ἀπέδικες, ἀπέπεμψας.» Εὐριπ. Ἡρκλ μαινμν. 1204. Ζ. Δίκω.

Ἀποδικέω, ῶ· (δίκη) διανθεντεύω τὴν κρίσιν μου ἢ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ κριτήριον. Ξενοφ. Ἑλλν 1, 7, 21.

Ἀποδίκω· Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1421. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1204. Ζήτ. Δίκω.

Ἀποδινέω, νῶ· (δίνη) διώκω περιστρέφων στρεφομυρίζων· διὰ τοῦ δινίσματος (ἀλωνίσματος) προφέρω. Ἀλωνίζω, ἀπαλωνίζω, παλαιὸ ῥ τελείου τοῦ νὰ ἀλωνίζω. Ἡρόδοτ. Β'. 14. ἐκ τοῦ, Δῖνος, ἀλῶνι

Ἀποδίομαι, = Ἀποδιώκω. Πτκ. (ἀποδίωμαι, –υω––, λῆξ. Ε, 753.) «αἰκὲν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.»

Ἀποδιοπομπέομαι· Μ ήσομαι, Ἀπθτκ. Μέσ. (ἀπό, Διός, καὶ, πομπή) διά τινος καθαρτικῆς, ἐξιλαστικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω καὶ ἀποδιώκω κακόν τι ἢ δυστυχίαν, ἢ κακὴν προσημασίαν, χρησμὸν, ἢ παιδεῖαν ἢ ἀνομίαν ἢ τὸ πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ διὰ τοιαύτης θυσίας καθαρίζω· κηπόλιν, οἰκονα Πλάτ. Νόμ. 6, σελ. 53. ἄρα, ἡ λέξις εἶναι σχεδὸν ἰσοδύναμος μὲ τὸ, Ἐξαύω. Ἀτνστ. ακρίαρο καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, Μισῶ, ἀποστρέφομαι, Ἀποδιώκω· Πλτχ. Τ. 2. σ. 595. 10. «ἀποδ. μετ' εὐπρεπείας πάντας τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐπίτηδες αὐτὸν εἰς Κύπρον ἀπέπεμψε. 4. 6. 209 5. ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ. Διά τινος καθαρισμοῦ ποιῶ τι πάλιν καλόν· «τὸ ἀπακαθέρτεσθαι, καὶ ἀποπέμπεσθαι, ἀπὸ τοῦ Δίου. Δῖον γὰρ τὸ δέρμα τοῦ διαμένου ἱερείου τῷ Διΐ, ἐν ᾧ ἱστάμενοι ἐκκαθαίρονται Χειρόγρ. Λεξ. ὁ Ἐλστάδ. ἑρμηῆ. τοῦτο διὰ τοῦ «Τῇ τοῦ Διὸς ἀλεξικάκου ἐπικλήσει ἐκπέμπω τὰ «ψαλλω. Rubnk. Τιμ. σ. 40. ὄθεν.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιοπομπέομαι· ἡγοῦμαι ἡ διά τινος καθαρτικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποδίωξις τῶν κακῶν· ἡ προσφορὰ τοιαύτης θυσίας.

Ἀποδιορίζω· Μ. ίσω· (διορίζω) βάλλω σύνορα εἴς τι· διορίζω, ἤτοι ξεχωρίζω τί μὲ σύνορα Ν. Δ.

Ἀποδισκεύω, Μ. εύσω· (δίσκευω) ῥίπτω τὸν δίσκον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· παίζω τοὺς δίσκους. Ῥίπτομαι ὡς δίσκον.

*Ἀποδιυλίζω, στραγγίζω, καθαρίζω· καὶ

*Ἀποδιυλισμός, οῦ, ὁ· στράγγισμα, καθάρισμα.

*Ἀποδιψιθεράω, ῶ· (διψιθεράω) εὐγάζω τὸ δέρμα, ἐκθέρω. Ἰων. Ἀνθ.

Ἀποδιωθέω, ῶ· Μ. ώσω (διωθέω, Ἀνμλ.) ἀποδιώχνω, σπρώχνω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀθην. σ. 87.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποιος διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ὁ ἀποδιώκων.

*Ἀποδιώκτης, ου· ὁ· = τῷ προηγμ.

Ἀποδιώκτρια, ἡ· Θηλ. τοῦ Ἀποδιωκτήρ· ὁποια διώκει, διώχτρια. Σχολ. Λυκόφρ. 360. ἐκ τοῦ

Ἀποδιώκω, Μ. ὤξομαι· διώκω τινὰ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, τρέχω βιαίως κατόπι τινος, τὸν βάλλω εἰς φυγήν, κυνηγῶ. Ξενοφ. «ἀποδίωκε σαυτόν» Ἀρστφ. φύγε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίσου. Δείξεμοι τὰ ῥάχη σου· ὄθεν

Ἀποδίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιώκειν.

Ἀποδοκέω, ῶ· ὄθεν, Ἀποδοκεῖς ἀπροσώπ. ὅ ἐστι «Οὐ δοκεῖν δέν ἀρέσκει, δέν εἶναι ἢ δέν φαίνεται ἀρεστόν· δέν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός· Ξενοφ.

Ἀποδοκιμάζω, Μ. άσω· (δόκιμος) ἀποῤῥίπτω, παραιτῶ μετὰ τὴν δοκιμήν· δὲν συγκατανεύω, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου, δὲν ἐκλέγω, δὲν κρίνω τί ἄξιον, δὲν κρατῶ, ἢ δὲν ἔχω διὰ καλόν. Ξενοφ. Ἀνομν. Α'. β'. 2) Ἐκβάλλω, κατεβάζω ἀπὸ ἀξιωμάτι· ὄθεν

Ἀποδοκιμασία, ἡ· ἀποῤῥιψις, καταψήφισις, παραίτησις, ἢ μὴ συγκατάνευσις. κ. τ. τ. ἐπὶ δὲ ἀξίας ἀντὶ τοῦ, Ἀφαίρεσις τῆς τιμῆς, τὸ μὴ κρίνειν τινὰ ἄξιον ἀξιώματος τινός.

*Ἀποδοκιμαστέος, έα, έον· Ῥητκ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ, Ἀποδοκιμάζω, ἐπεῖνο, ἀπού εἶναι ἄξιον νὰ ἀποβληθῇ, νὰ καταφρονηθῇ, νὰ κριθῇ ἀχρεῖον.

Ἀποδοκιμος, ον, καταφρονεμένος, ἀποῤῥιγμένος, ὁ ἀνάξιος φανεὶς μετὰ τὴν δοκιμήν. 2) μὴ γνήσιος.

*Ἀποδόκω, Μ. όξω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποδοκέω.

Ἀπόδομα, ατος, τὸ· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται, ἢ χρεωστικῶς προσφέρεται.

*Ἀποδοντάω, ῶ· (ὀδούς) καθαρίζω, πιστρεύω τοὺς ὀδόντας, ἤτοι ξύω τὸν ἐπιπεφυκότα αὐτοῖς ῥύπον· ὄθεν

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ· ἡ κάθαρσις, τὸ πίστρευμα τῶν ὀδόντων. Πολυδ. Β'.

*Ἀποδος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἀφοδος. Ἡρόδ.

Ἀποδόσιμος, ον· ἐκεῖνος, ὃς τὸν εἶναι ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἀπόδοσιν, ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποδώσῃ, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδοθῇ. Σχλ. Θουκυδ. Γ'. 52. ἐκ τοῦ

Ἀπόδοσις, εως, ἡ· (ἀποδίδωμι) τὸ νὰ δώσῃ τις τί πάλιν ὀπίσω, ἀνταμοιβὴ, πλήρωσις, ἀποζημίωσις, διόρθωσις ζημίας τινος· ἐγχείρισις παράδοσις τινὸς εἰς τινα ἐκ τῶν ἑαυτοῦ, πώλησις, ἢ διδασκαλία, διήγησις, παράστασις, Ἀνταπόδοσις. 2) Παρὰ Γραμμτκ. ἡ συνέπεια τοῦ λόγου, ἀντίστ. προτασις.

*Ἀποδοτέον· Γραμτκ. Ἐπίστ. τοῦ, Ἀποδίδωμι, πρέπει νὰ δώσῃ τις ὀπίσω, ἢ νὰ πληρώσῃ. Πλάτ. Πολτ. 2. σ. 379. Α.

Ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποιος ἀποδίδει, πληρώνει· ὁ δίδων ὀπίσω, πληρωτής· Ἐπίχαρμ.

Ἀπόδουλος, ον· (δοῦλος) ὁ ἀπὸ δούλων (σκλάβας) γεννημένος, ἢ καταγόμενος· ἐκ δουλικοῦ γένους ὤν.

Ἀποδοχεῖον, τό· τόπος, ἢ οἶκος, ἢ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται τινάς, ἢ εἰς ὃν δύναταί τις νὰ βάλῃ τι· ἔτι δὲ καὶ Ἀποδοχή, δέξωσις· ἐκ τοῦ

Ἀποδοχεύς, έως, ὁ· = Ἀποδεκτήρ· ἐκ τοῦ, δέχομαι.

Ἀποδοχεύω, Μ. εύσω· εἶμαι Ἀποδοχεύς. Δέχομαι, ἢ δεξιοῦμαι, ἢ συναζω.

Ἀποδοχή, ῆς, ἡ· (ἀποδέχομαι) δέξιμον, λῆψις, περιλαβή, Θεόδ. Δ, 81. «ἀποδοχὴν καὶ ἀνταπόδοσιν τῶν χορίων ὑποδοχή, καὶ ἔρι., πρόθυμος, φιλικὴ καὶ μὲ μεγάλην φιλοξενίαν γινομένη ὑποδεξίωσις, καὶ περιποίησις. 2) Ἔπαινος, τιμή, εὐχαριστία, εὐχαριστήσις κ. τ. τ. 3) Σύναξις, εἰσόδημα.

Ἀποδοχμόω, ῶ· Μ. ώσω· (δοχμόω) καμπυλόνω, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· πρὸς τὰ ἀπίσω, ἢ πρὸς τὰ πλάγια καμπυλόνω· λιγύζω, κλίνω, πλαγιάζω· (δοχμὸς γὰρ τὸ Πλάγιον). Ὀδυσ. Ι. 372. «Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα».

Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ· (ἀποδράττω) τὸ ἀπό τινος ληφθὲν, μέρος, μέρος ἐξ αὐτοῦ ληφθέν. Ἡσύχ.

*Ἀποδρᾶθεῖν· Ἀπρμφτ. Ἀορστ. β'. τοῦ, Ἀποδαρθάνω.

*Ἀπόδραθε· Ἀόρ. 2. πρστκτ. ἐκ τοῦ Ἀπόδρημι. (Ῥμ.)

*Ἀποδράμω, ἡ· Ἀποδρέμω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποτρέχω. (Ῥμ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀποεράω. Μτχ. τοῦ ἀορ. 2. ἐπέδραν, ἐκ τοῦ ἀποδιδράσκω. Ὀδρ. Π, 65. Ρ, 510. ἰδ. Ἀποδιδράσκω.

Ἀπόερσις, εως, ἡ· (ἀποδιδράσκω) φυγὴ ἀπό τινος· τρυφίος γινομένη φυγή.

Ἀποδράπτω, ἡ, Ἀποδράττομαι· λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος, συνήθ. τέ Μτ.

Ἀποδράω, ῶ, Μ. άσω· ταυτόν τῷ, Ἀποδιδράσκω.

*Ἀποδρέπτομαι = τῷ ἐπμ.

Ἀποδρέπω, Μ. ψω, (ἐρέπω) ἀποκόπτω, κόπτω μέρος ἀπό τινος, κόπτω, συνάζω ἄνθη, κόπτω, δερίζω, συνάζω, τρυγῶ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 609. (572.) «τότε πάντας ἀποδρέπει οἶκαδε βέτρυσι Κηΐδηλα δέ, φέρω εἰς ἑαυτόν, εἰκειοποιοῦμαι, ἀπολαμβάνω. Πίνδ. Ὀλ. 1, 20. καὶ Πύθ. 9, 193. «Ἥβας καρπὸν ἀποδρέψαι ἐθέλοντι ἠθέλοντα νὰ ὑπανδρευθῶσι τὴν παρθένον. Ἐν συχνῇ χρήσει τὸ Μέσ. κόπτω τι ἀπό τινος διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ὁ τύπος, Ἀποδρέπτεο, εὑρίσκεται παρ' Ἀρχεναρίῳ ἐν Ἐπιγραμ.

*Ἀποδρηνάω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδράναι, Ἀπρμφτ. Ἀορ. Ἐυργτκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω. Ἡρόδ.

*Ἀπόδρησις, ιος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπόδρασις. Ἡρόδ.

Ἀποδρομή, ῆς, ἡ, (ἀποτρέχω) φυγὴ ἀπό τινος τρυφίως γινομένη φυγή = Α' Ἀπόδρασις. 2) Καταφυγή· Ἀρρίαν. Περίπ. Ἐρ.

Ἀπόδρομος, ον· (ἀποτρέχω(= Παλίνδρομος· ὁ πάλιν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχων, ὁ γυρίζων ὀπίσω μὲ ὁρμήν· ἢ 2) ὁ ἐν τῷ τρέχειν μένων ὀπίσω, μὴ τρέχων πλέον, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ τρέχῃ, ὅποιος ἔπαυσε τοῦ τρέχειν· ὡς καὶ τὰ ἀπόμαχος. Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ. Κατ' Εὐσταθ. (ἐν Ὀδ. Θ. σ. 303. ἐκδ. Βασ.) ὁ δρόμων ἀγωνιστικῶν πεπαυμένος. Ὁ μηκέτι τῶν κοινῶν δρόμων μετέχων, ὁ ἐκκλειστμένος, ἐξηρημένος ἀπό τὸν δρομικὸν ἀγῶνα.

Ἀποδρύπτω, Μ. ψω· (δρύπτω), σπαράττω, τσιγκρατίζω, ξεσχίζω τὰς σάρκας μὲ τοὺς ὄνυχας· πέξω καὶ ἀπάγω τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα σύρσιμο ἢ ἐλκυσμῷ ἢ σιάτρωσι τί τινος. Σχολ. Ὁμ. Ἰλιάδ. Π, 324. «πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρυὸς ἀπὸ μυώνων = ἀπέδρυψε βραχίονας ταῖς μυῶναις· ἀπέξεσεν, ἐξέσχισεν, ἔγδαρεν ὅλον τὸ κρέας ἀπὸ τὸν βραχίονα. 2) κόπτω καρπούς, ἄνθη κ. τ. τ. τρυγῶ, δερίζω.

*Ἀποδρύφω = τῷ προηγμ. ἐὰν τό ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 137. ἐνκ. 3. πρσπ εὐκτκ. ἐγκλ. «ἀποδρύφοιμι, καὶ ὁλόκληρος ὁ Ἔνστ. ἀποδρύφω δὲν εἶναι ἀποβλητέα.

*Ἀποδύνω = Ἀποδύω· ξενδύνω. Ὀδσ. Χ, 3, 64. «ὡσεὶ δ' ἀπέδυνε βοείην». (ν)

Ἀποδύρομαι, Μ. ὑρούμαι· (ὀδύρομαι) λίαν ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ· παραπονοῦμαι, θρηνολογῶ. Πλτχ. Τ. 8. σ. 12. 18. «τὴν αὐτοῦ τύχην ἀποδυρόμενος». (Τό, υ, ἐν τῷ Ἔνστ. μακρόν) ὅπως ἑαυτὸν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξύν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σοδῶν. Σοφκλ. Ἠλκτρ. 1122.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ· (ἀποδύω) τὸ ἐνβάλλειν τὰ φορέματα, ξεγυμνωσις· γύμνωσις διὰ σκοπόν τινα.

Ἀποδυσπετέω, (δυσπετέω, ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, δυσαρέσκειαν, ἀπελπισίαν ἵσταμαι· μακράν ἀπό τινος· ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάρρος. «Μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς». Λουκιαν. Ἡσιόδιον δὲ. Δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι ἀπό τι δὲ ἀηδιάσῃ καὶ ἀπελπίσῃ. «Περὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν ἀποδυσπετοῦσιν· ἀντὶ τοῦ, Ἀποτυγχάνουσι. Πλούταρχ. Ἀρνοῦνται καὶ ἀπομακρύνονται, ἤτοι Ἀπέχουσι. Λουκιαν. Μάρτ. Ἀντ. ὁ. 32, ε, 9· ὅθεν

Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ· τὸ ἰστασθαι μακρὰν ἢ παραιτεῖσθαι ἀπό τινος ἀπὸ ἀπελπισίαν, δυσαρέσκειαν, καὶ ἀνυπομονησίαν. Διελία, δυσαρέσκεια, ἀπελπισία.

Ἀποδυτήριον, τό· (ἀποδύω) τόπος τις εἰς τὸ λουτρόν, ὅπου ἐκδύονται ὅσοι θέλουν νὰ λουσθοῦν.

Ἀπόδυτρον, τό· = Ἀποδυτήριον. Νικήτ.

Ἀποδύω, Μ. ύσω· (δύω, Ἀνμλ.) ἐκδύω, ξενδύω, ἀπεγυμνόω, ξεγυμνόω· Ὁμ. ὅστις ἐν Ἰλιάδ. μεταχειρίζεται τοῦτο ἔξρτ. περὶ τῆς ἐκδύσεως καὶ σκυλεύσεως τῶν ὅπλων καὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ στολῆς τῶν φονευθέντων πολεμιστῶν πτευχία ἀπεδύσεν. Ἀντστ. spoliare. Ἰλιάδ. Δ, 532. Ε, 435. Ν, 182. Σ, 83. «πεπὶ' ἀπὸ τεύχεα δύων. Χ, 125. ἐὰν ἀπενδύσω τὰ ὅπλα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. 8. «πολλοὺς ἀποδεδύκεν. Ἡρόδ. Β, 14. Μεσῶ μὲ τοὺς ἀμτβ. χρόνους Ἀποδύομαι· ἐνβάλλω τὰ φορέματά μου, ξενδύνομαι Ξενοφ. Συμπ. Β'. 18. ἐνβάλλω ἀπ' ἐμοῦ, ῥίπτω πέραν. Ὀδ. Ε. 349. «τό δὲ κρήεμνον ὑπὸ στέρνοιο ταμὸν ἄμβροτον· οὐδὲ τί τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι· αὐτὰρ ἔπην χείμεσσιν ἐφύψωσι ἠπείροιο, δὴ ἀποδυσόμενος βαλέειν εἰς εἰνοπα πόντον. Ὀκδ. Α. 6. «ἠγημονεύσητέ τε πρῶτοι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἡλιφάντου. Μετὰ γεν. πράγματίου ἀποδύεται. Ἀριστφ. Θεσμφρ. 656. μετηνέχθη δέ, καὶ αὐτὸ τοῦ, Ἀποδιώκω, Ἀποβάλλω, π. χ. στρόβον. Πολυβ. – Μετὰ δὲ τοῦ, Πρός τι. Ἔπειτ, ἢ Ἐπὶ τινι· εἶναι αὐτὸ τοῦ, Ἑτοιμάζομαι πρός τι, ὡς τό τῆς συνηθείας, Ἀναπαμπόνομαι, καθώς π. χ. οἱ παλαισταὶ ὅταν μέλλωσι νὰ ἀρχήσωσι τὸν ἀγῶνα. Βαρθλ. Ἀριστφ. Λυσιστρ. 618. «οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἐστ' ἐλεύθερος· ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τοῦτο τῷ πράγματι. Ἄνευ προθέσεως, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 627. «ἀλλ' ἀποδύτες τοὺς ἀναπείστους ἐπίωμεν. Ἐπιχειρῶ, ἀρχῆς ποιῶ. Καταπλήσσομαι· ὡς «Ἀποδύντι πρὸς τὸ λέγειν». Πλούταρχ. Δημοσθ. 6. καὶ «Ἀποδυόμενος τὰς διαβολάς». Πλούτ. Ἠθικολ. 17. ἀπομακρύνοντες ἀπὸ τὸν ἑαυτόν τινα καὶ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πολιτικὴν πρᾶξιν. Τ. 9, σ. 234. 11. ὅθεν καὶ οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὸ γυμνάσιον οἱ εἰς τὸ γυμνάσιον φοιτῶντες, οἱ γυμναζόμενοι. (ε).

Ἀποδωρέομαι, οῦμαι· ἐκ τῶν ἐμῶν δωροῦμαι, χαρίζω· Ἀθην. σελ. 432. Τὸ δωροῦμαι κατ' ἐπίτασιν.

*Ἀποείκω, ξω· (εἶκω)· ἐκκλίνω, παραμερίζω, δίδει κάμνω τόπον εἰ ἄλλου· ἀμνω τόπον· ἀπομακρύνομαι, τραβιέμαι· «ἐκ δὲ πάντες κελεύσουσι». Ἰλιάδ. Γ, 406. κατά τήν ὑπό Πολφίου ἐγκριθεῖσαν τοῦ Ἀριστάρχου γραφήν.

*Ἀπόειμι, Ποιητκ. ἀντὶ, Ἄπειμι, ἐκ τοῦ εἶμι (Κμ.)

Ἀπρειπεῖν, Ἀπόειπον, ες, ε· Ποιητκ. ἐξειρετος δὲ Ἐπκ. ἀντὶ, ἀπειπεῖν, ἀπείπον, κ. τ. λ. Ὁμ. Ἰλιάδ. Α, 515. «Νημερτὲς μὲν ἐγὼν ἀποείπον· ὑπόσχεσο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε· ἐμεῖ οὖ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ, ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη Διὸς εἰμι. (Ἀποειπών, ἀπαξ Ἰλιάδ. Τ, 35.)

*Ἀποέννυμι· (ἔννυμι, Ἀνμλ.) Ποιητ. Ἀποδύω.

Ἀποεργάθω, Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπέργω, ἀπείργω· βαστῶ τινά ἢτοι μακρὰν ποιῶ τινα ἀπό τινος, ἀποχωρίζω, ἀποκωλύω, ἀποκλείω· φυλάττω τινά· Ὁμ. Ἰλ. Φ, 599. «Πηλείωνα θοὸν ἀποεργάθε λαοῦ· ἀπεῖργε, ἀπεχώριζε, ἐκράτει ὀπίσω, ἐμπόδιζε· τό δὲ ἐν Ὀδσ. Φ. 221. «βράκεα ἀποεργάθε οὐλήν· εἶναι αὐτὸ τοῦ, Ἀμαῖλαν, ἀπεσκέπασε, ἐσήκωσε τά δέματα ἀπό τήν πληγήν.

*Ἀποέργω· Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπέργω, ἀπείργω. Ἰλιάδ. Θ, 325. 213. Ω, 238. Ὀδσ. Δ, 503. Γ, 296. Πίνδ. Ὀλ. 13, 83. «ἀπὸ πάμπαν ἐργοντες» = ἀποκωλύοντες. Ἡ Μτχ. ἀποεργμένη ἀντὶ ἀποεργομένη. Ἔμν. Ἀφρόδ. 74. «βροτὸς οὐκ ἀποεργμένη ἔην».

Ἀποέρρω· Μ. έρσω· παρ' Ὁμήρ. μόνον κατά τούς Γραμματ. Ζήτ. Ἀπόερσε.

*Ἀπόερσε, 3. πρσπ. ἀορ. 1. Ἰλιάδ. Χ, 348. «εἶσε μὲν ὑμὸ' ἀποέρσειεν ἀπέπνιξε τῷ ὕδατι, ὁ σχολ. Μὲ ἔσυρε, μὲ ἔτράβηξε τό κῦμα μεθ' ἑαυτοῦ μακράν· ἄθεν ἀποέρσῃ 3. πρσπ. ὑποστκτ. Ἰλιάδ. Φ, 2 3. «παῖδα συφορβόν, ὃν ῥά τ' ἐναύλου ἀποέρσῃ χειμὼν περάσας» (= φέρει.) (οὕτως ἔγρφ. ὁ Βόλφιος μετά τοῦ Εὐστ. καὶ ἄλλων ἀξιοπίστων πηγῶν αὐτί, ἀπέρσει. Ἰδ. Θειρσίου Γραμ. §. 346, 3. καὶ ἀποέρσαιε 3. Εὐκτκ. Φ, 329 «μήνιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς». Ἀφαρπάζει, ἀποσύρει, ἐπὶ ὕδατος· (Τό ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρά τοῖς ἀρχαίοις ἐποποιοῖς, παράγουσι δ' αὐτό οἱ μέν ἀπό τοῦ, ἔρσω, εἰς μιτβτκ. ὅμως σημασίαν, οἱ δέ ἀπό τοῦ, ἀποέργω. Οἱ ἀπό τοῦ ἔρσω παράγ. ἐξηγοῦσιν αὐτό· ψᾶσέρσω, διαχειρίσω. Ὁ Βουττμάνος Lexil. 2. σ. 169. θέλει πρωτότυπον αὐτοῦ λέξιν, τό ἔρσω, Ἰωνικ. παρασχηματισμόν τοῦ, ἀρέω.

Ἀποζέω, ῶ· Μ. ζήσω· (ζάω, Ἀνμλ.) ζῶ ἀπό τινος ητιος.ω· 2) ζῶ φειδωλῶς, μὲ στενοχωρίαν, ἤτοι μὲ ἔλλειψιν τῶν πρός τό ζῆν ἀναγκαίων. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ξ. ιε'. 12. καὶ νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῶν· Ὀκδ. ι. σ. 5. ἰδὲ Θωμ. Μάγιστρ.

Ἀπόζεμα, τος, τό· (ἀποζέω) ἀπόβρατμα, ζωμὶ ἢ ποτόν ἐκ τινος χόρτου βρασμένου, τό παρ' Ἰατροῖς Decoctum. Διοσκορ.

*Ἀποζέννυμι = Ἀποζέω. Ἀλέξ. Τρ. 12. σ. 675. (Κμ.)

*Ἀπόζεσμα, τό = Ἀπόζεμα.

Ἀποζευγέω· = Ἀποζεύγνυμι. Ἱπποκρ.

Ἀποζεύγνυμι, ἡ Ἀποζεγνύω, καὶ Ἀποζεύγω· Μ. ζεύξω· (ζεύγνυμι, Ἀνμλ.) ξεζευγω, ἀπ' ἄλλήλων χαρίζω, διαρῶ, ξεχωρίζω δύο τινα ἡνωμένα· ἐνβάλλω ἀπό τόν ζυγόν. Τρτπ. «Δεῦρ' ἀπεζύγην πεδιάς». Αἰσχύλ. Χοηφ. 672. «βλέπει εὐὼ πεζός.

Ἀποζέω, Μ. έσω· (ζέω) βράζω τι ἤτοι τό βάλλω καὶ βράζει μὲ τό νερόν. 2) Ὑστερ. παύω ἀπό τοῦ νά βράζω, νά χοχλάζω, ξεβράζω.

*Ἀποζέω, ἡ· ζώω, Μ. ώσω· δίδει χρόνους εἰς τό ζώννυμι. (Ἰων.)

Ἀποζωγόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποζεύγνυμι.

*Ἀποζύγω, δέει ἀποζύγην, Ἀόρ. 2. ποιητκ. Ἰδ. Ἀποζεύγνυμι. (Κμ.)

Ἀπόζυμος· Ζήτ. Ζυμόω.

Ἀπόζω, Μ. ξήσω· (ὄζω, Ἀνμλ.) ἐκβάλλω μυρωδίαν, βρώμαν, μυρίζω καθώς μυρίζει ἄλλο τι· ἔχω τήν μυρωδίαν τινος πράγματος κάνει ζειν μύρωνα. Πλτχ. Θ. σ. 46. 9. 2) μτβτ. ἐξαπμίζεται τι, διαμοιράζεται, ἐκβαίνει ὀσμή, ὡς ὀσμή, «τοσαῦτα μέν ξωμάτων περί εἰρήσθω, ἀπόζει δέ τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ». Ἡρόδ. 3, 113. εὐχαίνει γλυκυτάτη μυρωδία.

Ἀποζωγραφέω, ῶ· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω ζωντανά τι, ζωγραφίζω τι κατά μίμησιν ἄλλου τινός, κοπιάρω ζωγραφίαν τινα = Ζωγραφίω. Πλάτ

Ἀποζώννυμι, καί, Ἀποζωνύω, Μ. ώσω· (ζώννυμι, Ἀνμλ.) ἀφαιρῶ, ἐνβάλλω τήν ζώνην τινός, Ξεζώνω. Παίρνω τά ὅπλα τινός, ξαρματώνω τινα. Ἡρωϊδικ. Β'. 13. καὶ 14. «τῆς δὴ ψυχᾶς καὶ τᾶ σώματα δώρον τῆς ἐμῆς ψιλανθρωπίας ἕξετε· τοῖς τε (γρ. δὲ) περιειλημένοισιν ὑμᾶς στρατιώτας κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἑαυτῆς στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν· παραγγέλλω τε ὑμῖν ἀπείναι ὡς πορρώτατω τῆς Ῥωμης· καὶ ἐντείλασθαι αὐτὶ τοῦ, Ἀπερύκειν, ἀφῆνε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρατιώτην τινά ἀπὸ τὴν στρατείαν, ἀπολύω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τιμωρῶ· (λαμβάνει χρόνους τινὰς ἐκ τοῦ ἀχρήστου Ἀποζώω, καὶ Ἰωνικ. Ἀποζώω· ὄθεν ὁ Μέλ.).

*Ἀποξωόω, ῶ· Ἁμιν. ζῶον, μεταμορφώνω εἰς ζῶον. Παῤ. γίνομαι ζῶον. (Κμ.)

Ἀποξάλλω, Μ. ξαλῶ· (ξάλλω) ῥίπτω, χέω τὰ ἄνθη· μαραίνομαι.

*Ἀποξάλπω, (ξάλπω) θερμαίνω. Μοιρ. 5, 6.

*Ἀποξαστίζω, (ξάστος). Ἀποῤῥίπω τὴν ξυστὴν φύσιν· ποιῶ ἄξαστον, πιθανῶς ὅμως ψευδὲς σχηματισμός, ἀντὶ, ἀπαξαναστίζω. Schaef. schol. Par. εἰς Ἀπολ. Ῥ. 4, 815. — Μετὰ τοῦ Ἐμαυτοῦ· ἐλευθερώνω τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ παν ξυστὸν κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἀξάναστον· παράῤῥυσ. τῶν Ἀριστλ. Ἠθικ. Νικομ. (Κμ.)

*Ἀποξεῖν, Ἀπρμφτ. Λογ. 2. καὶ ἀποξύνουμαι, Μέλ. ἐκ τοῦ, Ἀποξυνήσκω.

Ἀποξαῤῥέω, ἡ Ἀποξαῤῥεία· Μ. ήσω· (ξαῤῥέω) λαμβάνω, ἀποκτῶ ξάῤῥος, καρδίαν, ἢ ἐμπιστοσύνην, Καταξαῤῥῶ Ξενοφ. Οἰκ. Ιχ. 6. 2) μετὰ δίτιατ. παρὰ Παυσαν. Τολμῶ καὶ ἐπιχειρῶ τι, = Ἀποτολμῶ.

Ἀποξαυμάζω, Μ. άσω· (ξαυμάζω) καθ' ὑπερβολὴν ξαυμάζω, ξενίζομαι περίτινος, παραξενεύομαι πολλὰ διά τι· ,, τίνα Ὁδ. Ζ, 49. ,,ὤφαρ δ' ἀπεξαύμασ' ὄνειρον. Πλτχ. 9. σ. 53, καὶ Ἡρόδ.

Ἀποξεάομαι, ὦμαι· Μ. άσομαι, Ἀπόπτ. Μέσ. (ξεάσομαι, Ἀιμλ.) βλέπω, παρατηρῶ, πρός τὰ κάτω, ἀπ' ἄκρου κάτω, ἀπό μακράν, ἢ ἀπό τινος ὑψηλοῦ μέρους· παρατηρῶ μὲ προσοχήν. (ᾱσομαι)

Ἀποξειάζω· ἐνθουσιαστικῶς ὧν λέγω τι· ,,θεϊάζουσαν ἐπίστασι.

*Ἀποξεσόω, Πτκ. ἀντὶ, Ἀποξεόω.

Ἀποξεμελιόω, ῶ· Μ. ώσω· (ξεμελιόω) ἐκ ξεμελίου ἀφανίζω, ξεξεμελιόνω· ἐκ τοῦ, Θεμέλιος.

Ἀποξεν, Ἐπίῤῥ. (ἀπὸ) μακρὰν ἀπό τινος, μακρόθεν, ἀπὸ μακρυά· ὁ, ἡ, Ἀποξεν, (ἐννοῶ, οὖσα) ὁ μακρὰν τινὸς ὤν, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἡ ἀπομακρυσμένη.

Ἀπόξεος, ον· (ξέος) ὁ ἐξυρημένος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἢ μακρὰν Τμ. 1. σ. 241. 2. ἀπὸ τοὺς θεούς, ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν θεῶν ὤν. 2) = Ἄθεος· Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἀποξεόω, ῶ. Μ. ώσω· (ξεόω) τάσσω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν, ποιῶ αὐτὸν ὅμοιον τοῖς θεοῖς. Διόδ. Σικ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀποθεόω. Πλτχ. 6. σ. 790. 9. ,,ἀποθεοῦν ἄνδρα καὶ ,,ἀποθεοῦν τὴν μνήμην τινος ταῖς τιμαῖς. Τμ. 1. σ. 241. 2.

Ἀποξεραπεία, ἡ· = Θεραπεία· ,,θεῶν ἀποξεραπείαι. Ἀριστοτ. Πολτ. 2) Παρ' Ἰατροῖς τὸ τέλος θεραπείας τινὸς πάθους, γινόμενον διὰ τριψίματος, ἀλειμμάτων καὶ ἄλλων γυμνασμάτων διὰ τὸ ἀποδιῶξαι πᾶσε ξηρὰς ἀκαθαρσίας καὶ εὐφυαρμόσωσι τὸ σῶμα. Κατὰ τὸν Γαλην. ἐπιμελὴς τις τῶν γυμνασίων· σημ. τὸ τελειώνειν τὰς γυμνασίας τοῦ σώματος διὰ τριβῶν καὶ ἀλοιφῶν, διὰ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἄδηλος διαπνοὴ, καὶ νὰ προφυλαχθῇ τὸ σῶμα ἀπὸ κρυολογήματα καὶ στάσεις· ὄθεν

Ἀποξεράπευσις, εως, ἡ· Ἄκεσις, Θεράπευσις. Ἡσύλ.

Ἀποξεραπευτικὴ, ἡ· ἡ παρ' ἰατρῶν μεταχείρησις τῆς Ἀποθεραπείας· κατὰ τὴν σημσ. 2) Γαλην.

Ἀποξεραπεύω, Μ. εὐσ· τὸ θεραπεύω κατ' ἐπίτ. λίαν θεραπεύω, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι τιμῶ. Διον. Ἁλ. καὶ Πλούταρχ. 2) Μεταχειρίζομαι τὴν Ἀποθεραπείαν. Γαλιν. — Ὁ δὲ Πλτχ. Τμ. 6. 8. 449. 2. Ῥσκ. ,,ἀποθεραπεύειν τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς παιωνείοις λόγου φαρμάκοις φαίνεται ὅτι μετχρζτ. τὴν λξ. ἐκ τῆς σημτ. Ἰατρείω, Ἰατρεύω ἐντελῶς· τελειόνω τὴν θεραπείαν ὡς ἐξηγεῖ καὶ ὁ Βουμας.

Ἀποξερίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ίζῶ· (ξερίζω) ξεριζώνω, ἀποκόπτω. 2) Ξεξερίζω, τελειόνω τὸν ξερισμόν.

Ἀποξερμος, ον· ὁ μὴ ξερμός, = Ἄξερμος. Ἀρετ. 50. 1. 2) τὸ ἀπόξ. = μελιττοῦτα. (Κμ.)

Ἀποξέσιμος, ον· (ἀποξέω) ὁ ἐπιτηδειος ἢ ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἀποτεθῇ, νὰ ἀποταμιευθῇ, νὰ φυλαχθῇ. 2) Καὶ ὁ ἀποθεμένος, ἀποταμιευμένος. Ναυλ. Δαμαστ. στελ. 268. Κορ.

Ἀπόξεσις, εως, ἡ· (ἀποξέω) τὸ νὰ βάλλῃ τινάς τι εἰς ἕνα μέρος, ἢ πλησίον τινός, ἢ ἀλλοῦ ποῦ διὰ νὰ φυλάττεται ἢ νὰ κεῖται. 2) Ἀποῤῥίψις, τὸ νὰ ἀποβάλλῃ τίς τι, π. χ. ἕνα παιδίον. Ἀριστοτλ. Πολ. 7, 16. καὶ ,,ἀπόξεσις τοῦ παντὸς ἀκαθαρτάτου πάθους, καὶ τῆς ἐν τούτῳ πρὸς οὐ δὲ χρήσιμον ματαιοπονίας. Πλτχ. Τμ. 6. σ. 454. 5. καὶ 2. σλό. 480. 8. καὶ εἰς ἀπόξεσιν καὶ πλεονεξίαν διωρεαῖν. Παρὰ Δημητρ. Φαληρ. 10'. 205. καὶ 245. ,,ἀπόξεσις Κωλώτου ἡ, Περιόδευω· τὸ τέλος τῆς περιόδου, ἐνθα καταπαύει καὶ ἐρησυχάζει ἡ φωνὴ τοῦ ἀκροωμένου. 4) παρὰ Vitruo. 4. 1. τὸ ἐξέχον μέρος σκεπαστῆς τινος ἢ στύλης· ὁ δὲ Βουμας καὶ μὲ αὐτὸν συμφώνως καὶ ὁ Πασσοβ ἐξηγοῦσι· μείωσις καὶ λέπτυνσις τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης, τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν σκεπαστὴν μέρος τῆς στήλης.

Ἀποξεσπίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ· (ξεσπίζω) δίδω χρησμόν· ἀπηύτιω ἑρμηνεύω· διά τινος χρησμοῦ· ὄθεν

Ἀποξέσπισις, εως, ἡ· χρησμολόγημα, δόσιμον χρησμοῦ. Στρβ. ΙΖ'.

Ἀπόξεστος, ὁ, ἡ· ὁ καταφρονεμένος, μὴ ἄξιος ἐπιμελείας καὶ φροντίδος. (Ὀδύσ. Ρ, 296) ἐκ τοῦ ἀποτίθημι, ἀντὶ ἀπόθετος κατά τινας, κατ' ἄλλους δέ, ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, ξέσσασθαι, ἱκετεύω, εὔχομαι, (ὅπου ὁ σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τὸν, ἀνεπιμέλητος) ὡς καὶ τὸ, πολύξεστος, ὁ ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης εὐχῆς ἄξιος, ὁ ποθητός. Παρὰ Λυκοφρ. 540. ,,καὶ δεινὰ κἀπίδηλα πείσεσθαι μέλλοντες·· τὰ ἀντίγραφα ὀρθότερον ἔχουσιν ,,κἀπόξεστα, ἐνοῦνα, διὰ τὰ ὁποῖα τινὰς εὔχεται καὶ παρακαλεῖ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτόν, τὰ μοχθηρά· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ,,Ἄξεστοι ἐρινύες, ἀπερίκλητοι.

Ἀποξέσται, αἱ· Τόποι ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου ἐῤῥίπτοντο ἐκτὸς μετὰ τὴν γέννησιν τὰ χωλὰ, ἢ ἄλλο τι σωματεῖον ἐλάττωμα ἔχοντα βρέφη. Πλούτ. Λυκ

Ἀποξεστὸς, ὁ ἡ· (ἀποτίθημι) βαλμένος κατὰ μέρος διὰ φύλαξιν, μάλιστα ἐν ἀποθήκαις, ὡς κορπὸς ἀπόξεστος (Ποληθ. α'.), ὄθεν, τὰ ἀπόξεστα, τὰ φυλακτέμενα πράγματα, καὶ μάλιστα φαγητά· 2) ἀποκεκομμένος, ἀπαρατήρητος· 3) ὡς ἄχρηστος, ἀποβεβλημένος, ἀπερῥιγμένος, καταφρονεμένος,

Ἀποξέω, Μ. ξεύσομαι (ξέω ἀνωμ.) ἀπέρχομαι τρέχων, φεύγω, ἀποδιδράσκω. Ξενοφ. Παιδ. ζ', 5. Λέγεται καὶ ἐπὶ ναυτῶν, πλεόντων διὰ θαλάσσης, Ἡροδτ. η', 56.

Ἀποξεωρέω, ῶ, (ξεωρέω) ξεωρῶ, κυττάζω, βλέπω, παρατηρῶ τι ἀπὸ μακράν. Πλούταρχ. ὄθεν

Ἀποξεώρησις, εως, ἡ· τὸ βλέπειν, κυττάζειν ἀπὸ μακράν· 2) Παρατήρησις, θεωρία· ,,Ἀποθ. τοῦ βίου. Πλούταρχ. Πελοπ. 25.

Ἀποξέωσις, εως, ἡ· (ἀποξέω) θεοποίησις, ἢ μετὰ θεῶν συγκατάταξις, ἢ θείων τιμῶν ἀπόδοσις εἰς ἀνθρώπους.

Ἀποξήκη, ης, ἡ· (ἀποτίθημι) κάθε τόπος, ὅπου βάλλεται, τίθεταί τι διὰ φύλαξιν, ὡς κελλάρι, ἀμπάρι, μαγαζί, κ. τ. τ. καὶ μεταφ. 2) συμφωνία, ἐξαίρεσις, ὅταν ὁηλ. δεχώμεθα μέν τι, μὲ ἐξαίρεσιν ὅμως τινά. Ἡροδ. η', 109., μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἐξήγησις ἀμφισβητεῖται ἔτι. 3) Τὸ κατατεθὲν εἰς φύλαξιν.

Ἀποξηλασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τὸ παιδὶ ἀπὸ τοῦ νὰ βυζάνῃ, ἀποβύζασμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ, βυζάνειν ἀπό τινος,

Ἀποξηλύνω, Μ. νῶ· (ξηλύνω) Ἁμιν τινὰ διάλογον γυναικώδη, σαρκηλόν.

Ἀποξηριόω, ῶ· (ξηρίον) ἐξαγριόνω, κάμνω τινὰ ὀἰλον σκληρὸν, ἄγριον, ὡσὰν ξηρίον. Πολυβ. ποίους γὰρ τοὺς γέροντας ἀποληρίζει. Οὐδεὶ. ἐξαγριόνομαι, γίνομαι πάντῃ ἄγριος· ἐπὶ δὲ σκληρῶν, χειροτερεύω, ἀποκτῶ κακὸν τρόπον ὁπωσοῦν καὶ ἐν τῷ παθητ. 3) παθητ. εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀγρίους ξηρόους. Ἀλεξῤῥ. α, 3. ,,Ὁ Νεῖλος ἀποξηρίωτος· ὄθεν

Ἀποξηρίωσις, εως, ἡ· ἐξαγρίωσις, ἢ ἡ εἰς ξηρίον μεταβολή. Πλούταρχ. ,,Ἀποξηρώσεις πρός τινα (Διόδ. Σικ.) ὁ ἄγριος θυμὸς κατά τινος.

Ἀποξηραυρίζω, (ξηραυρίζω) Μ. σω· Ἀττ. ττω· βάλλω τι εἰς τὸ ξηραυροφυλάκιον· ἐν γένει, βάλλω κατὰ μέρος, διαφυλάττω.

Ἀποξηραυρισμός, οῦ, ὁ· τὸ βάλλειν τί εἰς τὸ ξηραυροφυλάκιον, εἰς μέρος, διαφύλαξις.

Ἀπόξηντος, ὁ, ἡ· (ποθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ποθεῖ, δὲν ἀγαπᾷ τις.

Ἀποξηνόω, ῶ· (ξυνόω) στουπόνω διίλεω, κάμνω ἀποχωσιν ἢ φραγμόν τινα μὲ ἄμμον, πηλὸν, ὡς ,,ἀποξηνοῦμεν στόμα ποταμοῦ, (Πολυβ. Α'. 75.) στουπωμένον διὰ τοῦ ἄμμου.

Ἀποξλασμός, οῦ, ὁ· Θραῦσις, σύντριμμα.

Ἀποξλάω, Μ. σω· (ξλάω) θραύω, συντρίβω, μέρος τι ἀπό τινος, κατατζιλλίζω, τσακίζω.

Ἀποξλίβω, Μ. ψω· (ξλίβω) ἐκλίβω, ἐκπίεζω, καταπατῶ, στραγγίζω τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν αὐτοῦ ζωμόν. Στίβω, ξλίβω, στενοχωρῶ τινα σκληρῶς, καὶ ἐκδιώκω· Λουκιαν. Δεσπ. 15. ,,Ἀρθήναι τῆς οἰκείας ἀποξλίψει χώρας. ,,Ἐνίοτε σηλοῖ, καταξλίβει, καταλυπεῖ, ,,Μάστιγι νώτου ἀποξλίβειν πλήσσειν.

Ἀπόξλιμμα, τος, τὸ· τὸ ἐκπιεσμένον, ἔντιμον ξλιμμένον, ζωμός, ὑγρόν τι, τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει διὰ τῆς ξλίψεως, ἀποστράγγισμα. Διοσκ. Λ. 3.

Ἀπόξλιψις, εως· ἔκξλιψις, ἐκπίεσις, ζούλισμα, στράγγισμα. 2) Ξλίψις, στενοχωρία, συμφορά. 3) μεταφ. ἐκδίωξις, ἔκρουσις.

Ἀποξυήσκω· Μ. ξευοῦμαι· ἀορ. β'. ἀπέξυον· (ξυήσκω) χάνω τὴν ζωήν, ἀποθνῄσκω. Ξενοφ. παιδ. η'. Ἴσως καὶ ἄλλοι· ἐνίοτε μετὰ δατ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 6. ,,Μιτυλήνιος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποξυήσκει. Μετὰ αἰτ. παρὰ Φίλωνι περὶ κοσμου. ,,Ἀποξυήσαι βίον τὸν μετὰ σωμάτων· 2) ὑπό τινος, ὅπου φονεύομαι· ,,ἀποξυήσκειν ὑφ' ἑαυτοῦ, ἠναγκάσθην ἑαυτόν. Παρ' Ὁμ ἐν χρήσει ὡς ξυήσκω· παρὰ δὲ Ἀριστ. Ἀχ. 15 ὡς ἐκθνήσκω. Μεταφ. ἀποθνῄσκειν ὑπὸ φόβου, γέλωτος τί, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότερον παρὰ τὸ θνῄσκειν καὶ ἡ ἀπό, ὀηλοῖ ἐνέργειαν θανάτου αὐχὶ τόσον ὀλίγωρον.

Ἀποξορέω, ῶ· καὶ ἀποξόρω, πηδῶ ταχέως κάτω ἀπό τινος. Ἡρόδ. Α', 80. ,,ἀποξορώντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Ἀποξράζω· Ζήν. ἐποξρίζω.

Ἀποξρασύνω· Μ. νῶ· Ἁμιν θρασύν, ἐνθαῤῥύνω, τολμηρόν. Ἀποξρασύνομαι, Μ. γίνομαι, παθητικῶς καὶ Μέσως, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης· φέρομαι, πράττω, ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, αὐθαδίζω. Δημοσθεν. Πλουτ.

Ἀπόξρανσις, εως, ἡ· (ἀποξραύω) θραῦσις, συντριβή, διάλυσις διὰ κοπανισμοῦ ἢ ἀλέσματος. Ἀριστοτ.

Ἀπόξραυσμα, τος, τὸ· τὸ ἀπό τινος συντρίμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένοι μέρος, σμῆμα (κορμάτι), τεράχιον. Σχόλ. Ἀπολλ.

Ἀποῤῥαύω, Μ. σω· (ῥαύω) Κόπτω ἀπό τινος ἐξαίφνης, ἢ διόλου ῥαύω, συντρίβω, διαλύω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια, κατασυντρίβω. «Ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ σ' τράκῳ ἀποῤῥαύσω παμμίαρον ὄντα». Δουκιαν., ὅπου τὰ ἀντίγρ. ἐσφαλμ. ἀποσφάξω, ἐχουσι· παρ' Ἀριστοφ. Κεφ. 996. «μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποῤῥαυσθῆτε ἢ ἐξηγ. διὰ νὰ μὴ ἐκπέσητε.

Ἀπόῤῥηνέω, ὦ· (ῥηνέω) λίαν ῥηγῶ, κλαίω, ὡς καὶ τὸ, ἀποδύρομαι.

Ἀποῤῥιάζω· Μ. ἀτω· (ῥιάζω) Κυρίως ἀποκόπτω ῥῖας, ὅ ἐστι, φύλλα τῆς συκῆς. Παθόλου δὲ, ἀποκόπτω τὰ πέρας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 158. «ἀποτεῤῥιάκασι, ἤτοι ἀπέτιλε.

Ἀποῤῥίζω· Μ. ἴσω, καὶ ἰξω· (ῥίζω) ἀποξερίζω, ἀποκόπτω τοὺς στάχυας. 2) κουρεύομαι, γίνομαι καλόγηρος. Παρὰ Προκοπ. «ἀπεῤῥίξατο», ἔσυρε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν.

Ἀπόῤῥιξ, τριχός, ὁ, ἡ· (ῥῖξ) καθ' Ἡσύχ. τουτέστι καὶ, ἄῤῥιξ, ἄνηβος. Καλλίμ.

Ἀποῤῥισμα, τος, τό· (ἀποῤῥίζω) τὸ περισμένον, ἀποκομμένον. Ὀῤῥ. Ἀργ.

Ἀπόῤῥονος, ὁ, ἡ· ὁ ἐρχόμενος, ἀπὸ ῥόνου, ὡς ἀπόῤῥονον ἔγχος (Νόνν.), ἢ ὁ ἐνιστάμενος ἀπὸ τὸν ῥόνον. 2) ὁ ἀποῤῥιφθημένος ἀπὸ τὸν ῥόνον.

Ἀποῤῥύπτω, Μ. ψω· (ῥύπτω) συντρίβω μέρος, ἢ διόλου συντρίβω, κατακομματιάζω τι τρίβων αὐτό. 2) ἀδυατίζω, μαλακύνω, κάμνω τινὰ γυναικώδη διὰ τῆς ἡδυπαθείας καὶ πολυτελείας, ἢ διὰ τῶν μέχρι. Παῤ. ἀποῤῥύπτομαι.

Ἀποῤῥώ, πολλὰ ἀμφ. γρ. παρὰ Πλάτ. Πολ. ς'. Σ. 495. ἔνθα «νῦν γνωσαν τινές, «τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένους τε καὶ ἀποτεῤῥωμμένους», ἀντὶ, Ἀποτεῤῥωμμένους. Πρβ. Hemst. καὶ Ruhnk. Τιμ. Σ. 46.

Ἀποῤῥώγω· Μ. ῥοῦμαι· ἀόρ. ἀπέῤῥωξα, ἀπαρ. ἀποῤῥωγέναι· (ῥώγνυμι, ἀνώμ.) Πηδῶ κάτω, ὡς, ἀπὸ ἵππου, Ἰλ. Β, 702., ἀπὸ ἵππου, Ἡρόδ. γ', 130. Ἀποπηδῶ, πηδῶ ὀπίσω μακρὰν· 2) Πηδῶ ἄνω, ἀναβαίνω, ἐπὶ καπίου, Ὁδ. Α, 58. καὶ ἐπὶ κρημνωδῶν καὶ ἀποτόμων βράχων, ἀντὶ φαίνονται τοιοῦτοι. Ἡσ. Λσπ. 375.

Ἀποῤῥυμέω, ὦ· Μ. ήσω· ταυτόν καὶ ἀῤῥυμέω. ἀμφ.

Ἀποῤῥυμίασις, εως, ἡ· ἡ ἀναῤῥυμίασις, ἡ ἐκβασις τοῦ ἄτμοῦ, καπνοῦ.

Ἀποῤῥυμιάω, ῶ, Μ. άσω· (ῥυμιάω) ἀναῤῥυμίζω, ἀποπέμπω ἀχνόν, ἄτμόν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· (ασω)

Ἀποῤῥυμίσις, ὁ, ἡ· (ῥυμός) οὐχὶ κατὰ ῥυμόν ἔχρα, ἀηδής, ὀχληρὸς μὴ ἀρεστός, μισητός, ἐναντίος τῆς ὀρέξεως (οὐ ἐναντίον τό, καταῤῥυμις) ὡς, ἔπος ἀποῤῥύμιον. Ἡσ. ἔργ. 712. ποι. Ἰλ. Ξ, 261.

Ἀπόῤῥυμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλουτάρ. ὁ μὴ ἔχων κλίσιν καὶ ὄρεξιν εἴς τι, διάφορος. 2) Ταυτὸν τῷ, ἄῤῥυμος.

Ἀποῤῥυνίζω, Μ. ίσω· (ῥυνίζω) Στέλλω εἰς τοὺς ἰχθῦς ῥύνους, ὅ. ε. ὡς πάντη μωρὸν ἀποβάλλω· παρὰ Λουκιαν. Ζεύς. Τραγ. 25. «εἰ ταμὰ οὗτοι ὑμῖν ἀποτεῤῥύνισται», ὅπου προηγεῖται τὸ ῥυνώδες τὸ ἐνθύμημαι· τὸ ἐνθύμημα εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ψαρεύειν τοὺς ῥύνους· ἄρα τὸ, ἀποτεῤῥύνισται, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ, ἐπειδὴ σεῖς τοὺς στοχασμούς μου τοιουτοτρόπως τοὺς ἐξηγεῖτε καὶ τοὺς στοχάζεστε ἀναλόγως μὲ τὸ ψάρευμα τῶν ῥύνων. Ὁ Σουΐδας ἔχει, Ἀποῤῥυνίζω, ἀποπέμπομαι, παραλογίζομαι. Ζήτ. Θυννίζω.

Ἀποῤῥυπίζω, καὶ, Ἀποῤῥύπω (ῥύπα) Ἀπομαρύνω, πλείω, ῥίπτω τινὰ ἔξω τῆς ῥύπης. 2) προμηθεύω μὲ ῥύπας. Τὸ πρῶτον ἀμφ.

Ἀποῤῥυσάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου, παρ' Ἀθηναίῳ ια'. Σ. 479. ὅπου τὰ ἀντίγρ. Ἀποθυστάνιον ἔχουσι.

Ἀποῤῥύω, Μ. ύσω· (ῥύω) προσφέρω μέρος τι ἀπό τινος χρεωστικῆς εἰς θυσίαν· μάλιστα εἴτε ἐταξέ τις «ἀποῤῥύω εὐχήν, θυσίαν, ἑκατόνταυτόν τῳ, ἀποδοῦναι θυσίαν κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Δ', 3', 6. «τὴν θυσίαν ἀπέδωκεν». Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 2, 12. Δ', 8, 25. (ουχ-). Παθόλου, προσφέρω, ὡς,

Ἀποῤῥωπεύω· λίαν ῥωπεύω. Διβών.

Ἀποῤῥωπτίζομαι· (ῥωπτίζω) ἐκβάλλω τὸν ῥώπακα, ξεῤῥωπτίζομαι. Σουϊδ. ἐν Δ. ἀπείπατο.

Ἀποῤῥωμμάζω, Ἰων. ἀντὶ ἀποῤῥωμμίζω.

Ἀποῤῥώσις, εως, ἡ· (οἰδέω) ξεφούσκωμα, ξέπρισμα. Στραβ. Β'., ὅπου ἴσως, Ἐποίδησις, τὸ ἐναντίον ἐγρέψη. 2) φούσκωμα, πρίσμα, ἀμφ.

Ἀποίητος, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅποιος δὲν ἐγινε· μὴ ποιηθείς ἀκόμη· ἢ ἐπιπολαίως Πνδ. Ὀλ. β', 31. 2) ῥᾳδιουργος, ἀνεπιτήδειος. 3) μὴ ποιητικός, πεζογραφικός. Διον. Ἁλ. 4) ἁπλοῦς, ὁ μὴ τεχνικῶς κεκαμωμένος. Διον. Ἁλικ. Ἐπιῤῥ. Ἀποιητῶς.

Ἀποικεσία, ας, ἡ· Μετοικεσία, ἡ ἀπό τινος τόπου ἀνακώρησις καὶ κατοίκησις εἰς ἄλλον, ἰδέ ἀποικία.

Ἀποικέω, ῶ· Μ. ήσω· (οἰκέω) Μετοικῶ, ἀνακωρῶ ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ κατοικῶ εἰς ἄλλον, μάλιστα ὡς ἄποικος, ἀποφασίζω νὰ κατοικῶ ἀλλοῦ που διὰ παντός· εἰς ἄλλην γῆν, Σαιρ. Γρηγ. Σ. 961. 2) Κατοικῶ μακρὰν· ἐν γένει, εἰμὶ μακρὰν ἀπό τινος τόπου, Valck. Ad. p. 238. Ἀξιωσημείωτοι εἶναι τὰ παθητικὰ, «ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῳκεῖτο (Σοφ. ΟΤ. 998)», ἀντὶ, ἔστησα τὴν κατοικίαν μου μακρὰν ἀπὸ Κορίνθου.

Ἀποικήσεις, εως, ἡ· Ζήτ. Ἀποικία.

Ἀποικία, ας, ἡ· Ζήτ. Ἀποικεσία. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ἡ. 2) πόλις ἄποικος.

Ἀποικίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ. Μετοικίζω, κάμνω ἀποικίαν, μετατοπίζω, παίρνω ἀνθρώπους ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τοὺς κατοικίζω εἰς ἄλλον. Ξενοφ. Οἰκ. Ζ. 34. Ὁδ. Μ, 135. καθόλου, ἀπομακρύνω, ἀπάγω.

Ἀποικίλλος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ποικίλος, ἁπλοῦς. Ἰαμβλ.

Ἀποίκιλτος, ὁ, ἡ· (ποικίλλω) Ὁ μὴ πεποικιλμένος, μὴ παρδαλός. Σουϊδ. Ζήτ. ποικίλλω.

Ἀποίκιος, ὁ, ἡ· (ἀποικία) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀποικίαν. Ἀποίκια (ὑπακουομ. γράμματα), γράμματα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δίκαια ἀποίκιόν τινος. Ἀρπουρ.

Ἀποικίς, ίδος, ὁ, ἡ· (ὑπάκουομ. ἡ μή, τῆς λέξεως πόλις) αὐτὴ τοῦ, Ἀποικία. Πλούταρ. Ἡρόδ.

Ἀποίκισις, εως, ἡ· (ἀποικίζω) ἡ μετοίκισις, ἀπαγωγὴ μιᾶς ἀποικίας. Διον. Ἁλικ.

Ἀποικισμός, οῦ, ὁ· ταυτόν καὶ, Ἀποίκισις, καὶ, ἀποικία.

Ἀποικοδομέω, ῶ· (οἰκοδομέω) ἀποφράττω διά τινος οἰκοδομῆς, τειχίζω. Θουκ. Α' Πλουτ. Καισ. 2) κατεδαφίζω, καταχρημνίζω οἰκοδομήν τινα, ξεπετίζω.

Ἀποικονομέω, ῶ· (οἰκονομέω) διὰ τῆς κακῆς οἰκονομίας καταδαπανῶ, ἐξοδεύω κακῶς, κακοικονομῶ. 2) ἐκ τῶν οἰκονομουμένων λαμβάνω, παίρνω μέρος καὶ τὸ διαμοιράζω, κατεξοδεύω. 3) ἀπομακρύνω. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβ. Ὁμιλία. 37, «πᾶν πόθος καὶ κόσμημα τῆς ψυχῆς ἀποικονομεῖσθαι», νὰ πασχίζῃ τινὰς νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ διώκῃ κάθε πάθος ἀπὸ τὴν ψυχήν του· οὕτω καὶ, «ἀποικονομεῖσθαι κακίαν».

Ἀποικροσύνησις, καὶ ἀποικοσυνομία, ἡ· Κασσ. προβλ. «Διαφόρησις καὶ Ἀποικονόμησις», τὸ ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξοδεύειν, φθείρειν, διαμοιράζειν. «Κακὸν, φενακτὸν καὶ παντὶ τρόπῳ ἀποικονομητέον» (Ἀρίων. Ἐπίκτ. Δ'. α', 44.) ἄξιον τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἀποικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅποιος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ οἶκον, ἢ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὁ ξενιτεμένος, μετανάστης. Θουκυδ. Α', 99. «μὴ ἄποικοι ὦσιν», ὅπου ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Βασιλείας, «Μὴ ἀπ' οἴκου κεῖται. 2) ἐκεῖνος, ὁ τις ἐωγμένος ἢ σελήματεως, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἄλλον τόπον, Colonisto. «Ἐκφυλον ὅλως καὶ ἄποικον ἡμῶν», Πλουτ. παρ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει κἀμμίαν συγκοινωνίαν, ἢ συνδιατριβήν, συναναστροφήν μὲ ἡμᾶς.

Ἀποικτίζω καὶ ἀποικτίζομαι, ἰσόμαι (οἰκτίζομαι)· λίαν λυποῦμαι πικ, ταλαιπωρίζω. Ἡρόδ. Α, 114. 2) Παραπονοῦμαι. Ἡρόδ. «Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἠντιγεσε», παρεπονεῖτο ἐὶ ἅπερ ὑπέφερεν ἀπὸ τὸν Κῦρον.

Ἀποίμαντος, ου· ὁ, ἡ· (ποιμαίνομαι) Ὁ μὴ ἔχων βοσκήν, ἢ ποιμένα, χωρὶς ποίμνην, βοσκήν, Βασίλ.

Ἀποιμώζω, Μ. ώξω· (ποιμώζω) Λίαν ὀδύρομαι, κλαίω, ὀρνιολογῶ. Σχ. καλ. Ἀντίγον. 1224. «ἀποιμώξειν νεκρόν». Εὐρ. Ἄλκ. 638. παραβάλ. μὲ τὸ, ἀποδύρομαι, καὶ ἀποῤῥηνέω.

Ἀποινάω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ ἀποινόω, ώσω· (ποινὴ) ἐπὶ ἐξαγορᾷ δι' αἵματος καὶ χρημάτων συγχωρῶ εἰς τὸν φονέα τὴν ποινήν του· ἀποίνω. ζητῶ ἄποινα, μάλιστα ἐκ μέρους τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν τοῦ φονευθέντος. — Μέσως ἀποινάομαι, λαμβάνω εἰς συγχώρησιν, συγχωροῦμαι· σημαίνει δὲ καὶ ἐκδικοῦμαι εἰς τινα, ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ, τίνομαι ἀνταμείβω, τιμωρῶ, τινά, Εὐρίπ. Τῆσ. 177. Πρβ. Boeckh. διαφ. ἀναγν. Πινδ. Νεμ. ε', 16.

Ἀποινεί, Ἐπίῤῥ. (ποινὴ) χωρὶς ποινήν, ἀτιμώρητα.

Ἀποίνητος, ου· ὁ, ἡ· (ἀποινάομαι) ἀπείκαστος, ἀτιμώρητος· πολλ' ἀμφ. γρ. παρὰ Σοφοκλ. Ἰλ. 1085.

Ἀποινίζω· (οἶνος) Ἀφήνω νὰ ξεβράσῃ· λέγεται ἐπὶ νέου μούστου βραζοντος. «Ἀπαφρίσαντα καὶ ἀποινίσαντα». Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.

Ἀποινοδίκος, ὁ, ἡ· (ἄποινα, δίκη) ἐκδικητὴς· κατάπειρον τινὲ εἰς μετάνοιαν ἢ Πλατμόν. Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 884.

Ἀποιοδόρπος, ὁ, ἡ· (δορπέω) Ὁ τρώγων τὰ λύτρα, ἢ τὰ ἀντὶ τῶν λύτρων δώρα, Δυκόφρ. 901.

Ἄποινον, τό· καὶ (σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον) πληθ. ἄποινα, τά· τὰ λύτρα ἐκ θύλου, ἤτοι τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζομεν ἄστε νὰ μὴ μᾶς δουλεύσωσι, καὶ ἐν γένει, τὰ λύτρα ἀπό κακοῦ τινος, π. χ. τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζει τις τὸν αἰχμάλωτον ἀπὸ τῆς δουλείας, ἃ καὶ λύτρα λέγονται. Ἰλ. Α, 13. 111.) ἢ τιμή, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νικητὴς ἐν μάχῃ, ἀγῶνι τινί ἐξαγοράζει τὸν θάνατόν του καὶ καταντᾷ μόνον εἰς αἰχμαλωσίαν, ἢ ὁποία καὶ ζωάγρια λέγεται. Ἰλ. Β, 230. Ζ, 40. Καθόλου δὲ, ἀποζημίωσις. «ναπλήρωσις, Ἰλ. Θ, 120. «Ἄποινα νούρης, υἱὸς (Ἰλ. Α, 111. Β, 230)», λύτρα διὰ τὴν θυγατέρα, διὰ τὸν υἱόν. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις. Ἀπό τοῦ Πινδάρου καὶ ὑστερωτέρου ἐκλαμβάνεται ἀντὶ, ἀνταπόδοσις· κυρίως δέ, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἐξαγοράζεται ἕνα φόνου ἀπὸ τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος διὰ νὰ ἦναι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει ἐκδικηθῇ ἀπ' ἐκείνους καὶ τιμωρηθῇ. 2) ἐν γένει, βραβεῖον, ὡς, ἀρετῆς, μόχθων, κόπος, πυγμῆς. Παράγεται ἐκ τοῦ ε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπιτατικοῦ καὶ ποινή, ὁ· ε, ὅμοιον ποινῇ, ὡς ποινὴ θεωρητέον, ἡ ἀφοινατικα ὅτα, τὰ ἐνεκεν φόνου διδόμενα.

*Ἀποινόω. Πινδ. Νεμ. Ε', 16, σελ. 529. πόλλ' ἀμφ. Ζήτει, ἀποινάω.

*Ἄποιος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων ποιότητα, ἰδιότητα, οὐσιμαῖα (ἐκ τοῦ, ποῖος). ἡ Τδωρ ἀποιότατον ἀ, Ἀθην. τὸ καθαρώτατον ὕδωρ, τὸ χωρὶς μίγματος ποιότητα.

*Ἀποίσετον. Ἰλ. Ε, 257. ἀποίσουσιν, ἀποκομίσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποφέρω.

*Ἀποιστέον, ἐπὶ ὑπῆρξ. τοῦ ἀποφέρω, πρέπει ἢ δύναται νὰ ἀποκομισθῇ κ. τ. λ.

*Ἀποίστευσε, Μ. σω· (οἰστεύω) Ῥίπτω τὸν οἰστόν· βαστάσω, φορεύω τινὰ μὲ τὴν σαΐτα. Ἀναλ. Β'. Σ, 125.

*Ἀποίσω, Μ. τοῦ ἀποφέρω, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 257. Κ, 347.

*Ἀπολ χομαι, Μ. χήσομαι. Ἀποδ. μέσον (οἴχομαι, ἀνώμ.) εἰμὶ ἀπών, διατρίβω μακρὰν ἀπό τινος π. χ. πολέμοιο· ἡ συνήθης σημασία παρ' Ὁμήρῳ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 2) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι σπουδαίως, τινός, Ἰλ. ἔτομ. φεύγω, ἀποδιδράσκω, γλυτόνω. 3) χωρίζομαι ἐκ τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω· ὅθεν καὶ ἀποχόμενοι ἀντὶ, οἱ τελευτήσαντες. Ἰδὲ τὴν α'. σημασ. παραδείγματα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 408. καὶ Τ, 3,2. Ὀδ. Δ, 109. Α, 185. Γ, 77. Ξ, 8, 450. Ρ, 296. Τ, 19. Φ, 70. καὶ 395

*Ἀποιωνίζομαι, Μ. ἰσομαι· (οἰωνίζομαι) Ἀποστρέφομαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τι ὡς πρᾶγμα κακοῦ οἰωνοῦ, ὡς κακὸν σημεῖον· κυττάζω νὰ ἀποφύγω· Ζήτ. Οἰωνίζομαι.

*Ἀποκαθαίρω, Μ. ἀρῶ· (καθαίρω) Καθαρίζω, ἀποπλύνω, ἀποσφογγίζω· παστρεύω, ἀποχωρίζω τὰ κακὰ ἢ ἄχρηστα ἀπὸ τὰ καλά. Ξεν. Παιδ. Α', 3. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα· καὶ ἐπὶ μεταλλων καθαριζομένων διὰ τῆς χωνεύσεως. Στραβ. Θ'. πέτει ἀργύριον ἐκ τῆς σκωρίας ἀποκαθαιρόμενον εὕρισκεται, ξεκαθαριζόμενον· 2) καθαρίζω διὰ θυσίας Πλατωνικῆς, ἐξιλεόνω.

*Ἀποκάθαρμα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ καθάρισμα ἀπορρίπτεται, ἀπόρριμα οἷον κεπριὲ, ξεκαθαρίσει κτλ. κυρ. δὲ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἐν ταῖς θυσίαις πρὸς καθαρισμόν, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς μολυσμένα τὰ ἀπορρίπτουσιν, ἐξίλασμα· μεταφ. ἀνθρωπος ἀπερρίμενος, καὶ ἀνάξιος συναναστροφῆς, συγχαμερὸς, βδέλυγμα.

*Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ. Καθαρσις, ἐξιλέωσις καθαρισμός. Ξενοφ. Ἐπ. Α'. ζ. 2) ἐκκρισις, ξεγωσις, ἀποβυλή, ἀπόρριψις. Θουκ. Β. κάποκαθάρσεις χολῆς.ω

*Ἀποκαθαρτικός, κὴ, κόν· χρήσιμος ἐπιτήδειος εἰς κάθαρσιν, ἢ ἐξίλασιν.

*Ἀποκαθέζομαι. Μ. ἐδοῦμαι (ἕζομαι). Κάθημαι κατὰ γῆς, ἢ ἀργός. Ζήτ. καὶ ἀποκαθίζομαι.

*Ἀποκαθεύδω, Μ. εὑδήσω (εὕδω) Κοιμῶμαι χωριστὰ, ἔξω τοῦ οἴκου μου. κἀπεκάθευδε παρ' αὐτῷω, φίλ. ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ὅπου ἤτοι ὁ ἄρρωστος, καὶ ὄχι εἰς τὸ σπῆτι του· 2) ἀποκοιμοῦμαι εἰς τι, νυστάζω. Μετὰ τοῦ αὐξητ. ἀποκαθηῦδον, ἀποκαθεύδοι καὶ ἀπεκαθεύδον.

*Ἀποκαθηλόω, ὦ· (καθηλόω) Ξεπερφόνω, οἱ ἐναντίον τὸ, καθηλόω.

*Ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ. Ξεκάρφωτις, ἀπόσπασις.

*Ἀποκάθημαι. Κάθημαι ξεχωριστὰ, μακράν τινος. 2) Λευίτ. Γ'. γυνὴ ἀποκαθημένη, ἢ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της. 3) Κάθημαι ἀργός. Ζήτ. καὶ ἄφεδρος.

*Ἀποκαθίζομαι, Μ. σομαι· καὶ, ἀποκαθίζω, ταυτὸν τῷ ἀποκάθημαι. 2) Κάθημαι ἐκ δευτέρου, ξανακάθομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παριπατητικοῦ, ἢ ἱστημείου, καὶ ἔπειτα καθημένου ἀπὸ κούρασιν. Πλουτ. πρ. συμ. Γ'. 2. ὁ αὐτὸς δὲ μετεχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητ ἀντὶ τούτου, ὡς «ἀποκαθίζοντος ἀδοιπόρου πολλάκις, ἀντὶ τοῦ, ἀποκαθιζομένου, ἤγουν, ἐκεῖνος ὁ ὁδοιπόρος, ὁσάκις κάθηται εἰς τὸν δρόμον συχνάκις διὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

*Ἀποκαθιστάνω, καὶ ἀποκαθιστάω, καὶ, ἀποκαθίστημι. Μ. ἀποκαταστήσω (καθίστημι) Βάλλωτι εἰς τὴν προτέραν του στάσιν, τόπον, τάξιν· 2) φέρωτι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν (ἀποκαταστήνω), κάμνω πάλιν τι καθὼς ἦτον πρῶτα. Δημοσθ. «ἀπεκατέστησε τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους. 3) Ἀποδίδω, δίδωτι πάλιν· π. χ. μίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσα. 4) Κάμνω πάλιν ὑγειῆ. Διοσκ. δ'. κεχιοδήκτους ἀποκαθίστησι.ω 5) Κατασταίνω καμνω. Λουκ. «Καὶ δὲ στρατηγὸν ἀναταμάχητον ἀποκατέστησα ω Ἔτι ἀντὶ, διαλύω, παρ' Ἀριστοτ. Ἀποκαταστῆναι δὲ, οὐδετ., ἀντὶ, καταστῆναι, καταλαβῆναι, ὡς τὸ θυλον νερόν, (παρὰ Διοσκ.). — Ἀποκαθίσταμαι, δίδομαι ὀπίσω. Θεόφρ. Κατατῶ εἰς τι· π. χ. εἰς μεγίστας συμφορὰς, πεσεῖν.

*Ἀποκαίνυμαι. Ὑπερβαίνω, νικῶ, τινά τινι, (ἐκ τοῦ, καίνω). Ὀδ. Θ. 127. 219. Ἰλ. Ψ.

*Ἀποκαίριος, ὁ, ἡ. Ἔξω τοῦ καιροῦ, ἄκαιρος, ἄτοπος, ἀνεπιτήδειος, παράκαιρος· ὁ μὴ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν ἢ τόπον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 153. Ταυτόν τῷ, ἄκαιρος.

*Ἀποκαισαρόω, ὦ. (καῖσαρ) Κάμνω τινὰ καίσαρα. Λατωνίν. ς', 30.

*Ἀποκαίω, Μ. αύσω. (καίω) Κατακαίω, διόλου καίω. Ἰλ. Φ, 336. Ξεν. Ἀπομ. Α'. 2) ἐπὶ ψύχους ὑπερβολικοῦ· ὁ αὐτὸς Ἀναβ. Ζ. ὅ, 3. «Ἄτεμος βορρᾶς ἀποκαίων καὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, ὅτι ἡ μεγάλη ψύχρα κατακαίει τὰ φυτά. Παθ. πίπτειν, ψαίρεσθαι ὑπὸ τοῦ ψύχους.

*Ἀποκαμένω, ὦ. (κάκη) ὑποπίπτω, νικῶμαι (succomber) π. χ. ἀπὸ συντυχίαν, συμφοράν, πενίαν κτλ. ὑποφέρω παρὰ μεγάλα παθήματα. Ἱερεμ. κεφ. ιε'. «Ἀπεκάμησεν ἡ ψυχή μουν· καὶ ἱστορ. ἐκκλ. δ'. 2) ὑποπίπτω τῇ δειλίᾳ, φέρομαι δειλῶς, φεύγω ὡς δειλός, λειποτακτῶ, δραπετεύω.

*Ἀποκάκησις, εως, ἡ. Ἀποφυγὴ διὰ δειλίαν, κ. τ. τ. ἀμέλεια, ὀκνηρία, ταυτόν καὶ Ἀπόκνησις.

*Ἀποκακίζω, Μ. ἴσω. Λέκτ κακίζω τινά.

*Ἀποκαλέω (καλῶ). Ὀνομάζω, δίδω τινὶ ὄνομα, ἐπίθετον. Ξεν. Ἀπομ. Α', β'. «τοὺς συμβουλεύοντας ἀργοὺς ἀπεκάλει.ω 2) κράζω, ὀπίσω, ἀνακαλῶ, προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸ μέρος μου, ὁ αὐτ. Παιδ. Α'. δ', 25. 3) Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ... Ἀριστοφ. Ὄρν. 1254.

*Ἀποκαλλωπίζω, Μ. ἴσω. (καλλωπίζω) Παίρνω, ἀφαιρῶ τὸν καλλωπισμόν, ξεκαλλωπίζω, Πολυδ.

*Ἀποκαλυπτικός, κὴ, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποκάλυψιν, ξεσκέπασιν, φανέρωσιν.

*Ἀποκαλύπτω, Μ. ψω. (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμα κάμνω νὰ μὴ ἴδωσι (ὅσον ἀποκαλυψάμενος παρὰ Πλουτ. Κοριολ.)· καὶ καταχρηστικῶς, φανερόνω, ἐκβάλλω εἰς φῶς κρυπτόν τι. — Μέσως ἀποκαλύπτομαι, φανερόνομαι· μετὰ δὲ αἰτιατ. φανερόνω τι, ἀκούω, ξεστεπάζω ὡς, «ἀποκαλύπτεσθαι τὸ πρόσωπον.ω — «Ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι ἢ πρός τινα, ἀντὶ, φανερόνω τὸν σκοπόν μου πρός τι ἢ πρός τινα. π. χ. Ἀποκαλυψάμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. (Πλουτ. Ἀλεξ.), καὶ, «ἀποκαλύπτομαι πρὸς τοὺς πόλεμον, πρὸς τὴν τυραννίδαν (Διοδ. Σικελ.). — Ἐν τῇ νέᾳ διαθήκῃ, φανερῶ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως.

*Ἀποκάλυψις, εως, ἡ. Ξεσκέπασμα, φανέρωσις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ τῶν κρυπτῶν μυστηρίων κηρυξις, δήλωσις ἢ φανέρωσις τῶν ἀποκρύφων· ἡ θεία ἀποκάλυψις.

*Ἀποκάμνω. Μ. κεμοῦμαι (κάμνω) Κουράζομαι ἀπό τοὺς κόπους, ἀγωνιάζω, χάνω τὰς δυνάμεις μου ἀπὸ μεγάλον κόπον, ἢ βίαν καὶ θλῖψιν 2) Ἀσθμοῦ, γίνεμαι ἀνάνδρος· ποτὲ μενύπαρ. ποτὲ δὲ μετοχ. ἡ Ἀποκάμνειν πόνων ἀντὶ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀποφεύγειν τὴν δουλειάν, ὡς ἀπανεύω. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς'.

*Ἀποκάμπτω, Μ. ψω. (κάμπτω) Κλίνω, λυγίζω τι. 2) Οὐδετ. ἐκκλίνω, ἐκβαίνω, ἐκτρέπομαι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἱππ. Γ', 14. μετὰ τοῦ, Ἀναστρέφομαι.

*Ἀποκαμψις, εως, ἡ. Κλίσις, λύγισμα, στρέβωσις. 2) Ἐκκλισις, παρεκτροπὴ, ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον.

*Ἀποκαπνίζω, Μ. ἴσω. Ἀτ. ἔω, (καπίζω) Καπνίζω τι, κάμνω καπνὸν ὑποσυμίαζω.

*Ἀποκαπνισμός, οῦ, ὁ. Καπνισμα. Ζήτ. ὑποκαπνισμός· παρ' Ἱπτ., ὅτατις διὰ χυλοῦ ροφᾷ τὸν καπνόν.

*Ἀποκαπύω. (καπύω) καὶ ἀποκαπύσσω. Ἐκσυσώ, ἐκπιέω, φυσῶ ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Ἰλ. Χ, 467. «κατὸ δὲ ψυχὴν ἐκαπυσσεν, ἀπέπνευσε, ἐξεψύχησε. Ζήτ. κάπος, καὶ καπνός.

*Ἀποκαραδοκέω, ὦ. Προσμένω λαχταριτικά, μὲ ἀνυπομονησίαν. Ζήτ. καραδοκέω.

*Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ. Τὸ προσμένειν μὲ ἀνυπομονησίαν. Παρ' Ἡσυχ. (καὶ Χρυσοστ.) προσδοκία, ἀπεκδοχὴ μεγάλη καὶ μετὰ ἐπιμονῆς, ἢ ἐπιτεταμένη καὶ σφοδρὰ ἐλπίς· ὁ δὲ Θεοφύλακτος λέγει. ἡ Ἀποκαραδοκίαν, τὴν βεβαίαν ἐλπίδα καὶ ἀμετάπειστον, παρὰ τὸ τὴν κεφαλὴν ὅλην ὁσονεῖ καὶ ἐπινεύειν πρὸς τὸ βεβαίως ἐλπιζόμενον.ω

*Ἀποκαρατομέω, ὦ· (καρατομῶ) Ἀποκεφαλίζω, κόπτω τινὸς τὴν κεφαλήν. Σχολ. Πινδ.

*Ἀπόκαρμα, τος, τό. (ἀποκείρω) Τὸ ἀποκεκαρμένον, κουρεμένον ἐντεῦθεν, ὡς, «πλοκάμων ἀπόκαρμα», ἀποκούρευμα.

*Ἀποκαρπίζω. Μ. σω. (καρπίζω) Κόπτω, συλάω τοὺς καρποὺς· καὶ καταχρ. ἱστορικῶς τὰ κτήματός τινος. — Ἀποκαρπίζομαι, καὶ ἀποδαμβάνω τῶν καρπῶν, συνάγω τοὺς καρποὺς πρὸς ὠφελός μου. Κλήμ.

*Ἀποκαρπόω, ὦ. (καρπὸς) Γεννῶ καρποὺς· καὶ θάλλου δὴ παραγίνει, προξενεῖ, κάμνω νὰ βλαστήσῃ. Ἱπποκρ. ὑψλεβας ἀποκεκάρπωκεν, αὐτοῦ, ἀπεβλάστησεν, ἀπεγέννησε κλόνους φλεβῶν.

*Ἀπόκαρσις, εως, ἡ. (ἀποκείρω). Κούρευμα, τὸ κουρεύειν, ἢ κούρευσις· καὶ ἡ κουρὰ τῶν Μοναχῶν.

*Ἀποκαρτερέω, ὦ. (καρτερέω) Δὲν προσμένω, ἀποκάμνω ἀπὸ τοῦ νὰ καρτερῶ, δὲν ὑποφέρω, δὲν ὑπομένω τι πλέον· 2) ἀπεχόμενος βρώσεως, θέλημα ἐκὼς μένων νηστικὸς, ἀποθνήσκω. Πλουτ. Λυκούργ. «ἀποκαρτερήσας ἐτελεύτησε.ω

*Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ. Ἔλλειψις, χάσιμον πάσης ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία, 2) ὁ διὰ τῆς πείνης ἑκουσιαστικὸς θάνατος.

*Ἀποκαρφολογέω, ὦ. Ζήτ. καρφολογῶ.

*Ἀποκαταβαίνω. Μ. βήσομαι. καταβαίνω ἀπό τινος. Διον. Ἁλικ. Θ'. 16.

*Ἀποκαταλλάσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω. Μ. ξω (καταλλάσσω). Ἐξιλεόνω, φιλιόνω τινὰ πάλιν.

*Ἀποκαταῤῥέω (καταῤῥέω) εἰς τι ῥέει κάτω.

*Ἀποκατάστασις, εως, ἡ· ἀπόδοσις. 2) Φίρσιμον, βάλσιμον τινος εἰς τὴν προτέραν του

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατάστασις, τάξις, ἡ διάταξις, «ἀποκατάστασις ἀστέρων ζῴδιον ἢ σημεῖον, ἐνθα περῶσι, ὅταν οἱ ἀστέρες περιτρέχωσιν ὅλον τὸν δρόμον τοὺς καὶ ἔλθωσι πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἢ ἐπάνοδος αὐτῶν. Πλούτ. Καισ.

Ἀποκαταστατικός, ἡ, ὁν. Ὁ καθιστῶν πάλιν εἰς τὴν προτέραν τάξιν κτ.

Ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ· (ἀποκατέχω) Κράτησις, ἐμπόδισις εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀποκαταβάλλω, (καταβάλλω) Καταβάλλω, ἀποδίδω, βάλλω τι εἰς μέρος διὰ τὰ φυλαχθῇ· παρ' Ἀπολλ. Γ'. 816. Μάσσος, βάλλω παρακαταθήκην.

Ἀποκαταφαίνω, Μ. ανῶ. (καταφαίνω) Φαίνομαί ποιωτί, δείχνω, φανερόνω τι ἐκ δευτέρου· ἢ παραστήνω τι διὰ τῆς ἀνταναπλάσεως τοῦ φωτός, κατοπτρίζω· ὅθεν παθητ. ἀποκαταφαίνομαι, καποπτρίζομαι, γυαλίζομαι, Ἀριστ. Ἐπιστ. Α, 3. «ὥστε ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλοιμι, ὁηλ. κάθε μας μέλος φανερὰ ἐφαίνετο καὶ ἐπαραστήνετο μέσα εἰς τὸ νερόν· ἔσχημ. κατὰ τὸ, ἀποκαθίστημι.

Ἀποκατέχω, Μ. ξω· (κατέχω) κρατῶ, ἐμποδίζω ἀπό τινος ἢ Ἀποκατασχίζω, ψυχραίνω, Γαλην. εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀποκαθίημαι, Ἰων. ἀντὶ ἀποκάθημαι, Ἡρόδ. θ', 66.

Ἀποκατορθόω, ῶ· ταυτόν καὶ κατορθόω (Δημοστ. Εὐδ. Σ. 14.) κατερθόνω πάλιν.

Ἀποκαυλέω, ῶ· (καυλέω) Χάνω τὸν βλαστόν. 2) Ἐκβάλλω ὅλον τὸν καυλόν, βλαστόν, ξεβλαστάνω ὁλοκλήρως.

Ἀποκαύλησις, εως· ἡ. Ἀποβολή, χάσιμον τοῦ καυλοῦ. 2) Ξεβλάστησις.

Ἀποκαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (καυλός) Καλαβόνω, ἀφαιρῶ, κόπτω τὸν βλαστόν, καυλόν τινός· καὶ μεταφ. ἀποσπῶ μὲ τὸν κορμὸν καὶ καυλὸν ὁμοῦ· ἐξαλείφω· διακρούω, καταντρίβω. Ἱππακρ. «ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ τὸ στέρνον, ἐὰν τὸ κόκκαλον δὲν τζακισθῇ πλαγίως· (τὸν τοιοῦτον ἄγμον ὀνομάζουσιν οἱ Ἰατροὶ καυληδόν). «Τραχίλους τε καὶ κάρα ἀποκαυλίζων ξύλῳ.« Εὐριπ. Ἱκετ. 117. κοπτὼν μὲ τὸ ῥόπαλον τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ κορμί. Θουκ. Β', 76. κατεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς· «ἀντὶ τοῦ, ἀπέκοπτε τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς ἐμβολῆς.

Ἀποκαύλισις, εως, ἡ. Ἀπόκοψις, σύντριψις (τζάκισις) τοῦ βλαστοῦ, καυλοῦ, τοῦ ἀνθρωπίνου μέλους. 2) Λουκιαν. ὑποκαύλισις πηδαλίων, τὸ πλαγίως αὐτῶν τζάκισμα.

Ἀπόκαυλος, ον· ταυτόν τῷ ἄκαυλος, χωρὶς καυλόν.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ. (ἀποκαίω) Κατάκαυσις, κατακαύσιμον. Στράβ. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ σελήνης. ἀντὶ τοῦ, Πυρσέληνος. Κολουμελ.

Ἀπόκειμαι, Μ. —κείσομαι. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα κείωνται, βάλλονται εἰς ἓν μέρος καὶ κείνονται, τὰ ὁποῖα ἢ τὰ μεταχειρίζονται εἰς τὰς χρείας των, ἢ μαὶ ἐδόθησαν νὰ τὰ φυλάξω, ἢ σπειρὴ αὐτὰ ἀχρηστα, καὶ σύνταλα εἰσίν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἀντὶ, κεῖσθαι ἐν αὐτοῖς, ἢ ἐν τῷ ἀριστερῷ· μὴ γνωστὸν εἶναι· παραμένειν ἢ ἐλαττοῦσθαι, κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Δουκ. «Ταῦτα ἐν τοῖς κάτω ἀποκείται χρημάτων.« Δημ. περὶ στεφ. «Ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι.« Εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. — Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. παρὰ Σουϊδ. ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Κρατίνου. «Ἀποκεῖσθαι πέρᾳ τινός, ἀντὶ τοῦ, ἀτιμάζεσθαι· οὕτω καὶ Πλούταρχ. λέγει. «Ἰατρικὴ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται ἀκλεὴς καὶ ἀπόστολος.« Παρ' Ἡσιόδ. στίχ. 160. ἀνέγνωσαν ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. ς'. 2. «Μέλας δ' ἀπέκειτο σίδηρος«, ὅπου τώρα κεῖται. «Οὐκ ἔστιν· ἀντὶ τοῦ, ἡτοιμασμένος, ἀγνωστος· ὡς καὶ τὸ «ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμελουμένη«, ὁ αὐτ. Ἀπολλ. Η'. 21. οὕτω καὶ τὸ «χαλεπὴ ἀπέκειτο θαλάσσης, Ἄρατ. 110. 2) Ἀποκεῖται, εἶναι διωρισμένον, πεπρωμένον, ἢ ἐπικρέμαται, κινδυνεύει, π. χ. Διον. Ἁλ. «Ὅσα κακούργοις ἀποκεῖται παθεῖν· ἦτοι εἶναι διωρισμένον αὐτοῖς, ἢ τοὺς προσμένουσι, κερτερῶσι νὰ πάθωσι. Ἑβρ. κ. ζ. «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν.« Γρηγ. «Τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ.« Ὅθεν τὸ ἀποκείμενον, τὸ ἐπιλοσδὲν τινί, διωρισμένον ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης.

Ἀποκείρω, Μ. ερῶ, ἐπ. κέρσω (κείρω) Κουρεύω, κόπτω κυρ. ἐπὶ τριχῶν, ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ γενείων· π. χ. ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. «Ἀποκειράμενος τὸ γένειον.« Ἰλ. Ψ, 141. «Ἀποκεκαρμένος μοιχοὺς σκάφιονι«, ἐπὶ ἰδιαιτέρου τινὸς τρόπου τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. (Ἀριστ. Ἀχ. 849. Θεσμ. 838.) «Ἀποκείρασθαι τὰς κεφαλάς« (Ἡρόδ. ς'. 21.) 2) Ἐν γένει, κουρεύων κατακόπτω, ξεσχίζω π. χ. πέπλοντε, φλέβα. Ἰλ. Κ, 456. Ξ, 466. Ν, 546. Ψ, 141. καὶ καταχρ. συντέμνω, ἀποκόπτω, ἱστορῶ, γυμνόω, ἁρπάζω. — Παθητ. ὑστερούμαι, ζημιοῦμαι, χάνω. αἰτ. Διον. Ἀρχ. Θ', 23. «Ἀποκειραμένη πολις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετάς« σ. ε. πόλις, ἥτις ὑστερήθη τόσων ἐναρέτων ἀνδρῶν.

Ἀποκεκλυμμένως, ἐπίρ. (παθ. παρ. ἐκ τοῦ, Ἀποκαλύπτω) ξεσκεπασταί, φανερά, ἀνυποστόλως.

Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀποκινδυνεύω) μὲ κίνδυνον. Θεμιστ.

Ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρ. (ἀποκληρόω) Μὲ κλῆρον χωρισμένως καὶ μοιρασμένως. Χρυσόστ.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (ἀποκρύπτω) Κρυφά, κρυφίως.

Ἀποκέλλω. (σκέλλω) Ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν ὁρθὴν εὐθύνσιν τοῦ δρόμου του· καὶ Οὐδετ. παρατρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρασπάλλω. Ζήτ. Ὀκάλλω.

Ἀπόκενος, ὁ, ἡ· κενός, ὁλοτελῶς ἄδειος· ἰδὲ καὶ ἀπέρημος.

Ἀποκενόω, ῶ. (κενόω) Διαλου κενόνω, ἀδειάζω, εὐκερόνω.

Ἀποκεντέω, ῶ. (κεντῶ) Σουβλίζω, διατρυπῶ, φονεύω.

Ἀποκέντησις, εως, ἡ. Σούβλισμα, διατρύπημα, φόνευσις διὰ ξίφους κτλ.

Ἀποκένωσις, εως· ἡ. (ἀποκενόω) Κένωσις, ἄδειασμα· τὸ κενόν.

Ἀποκερδαίνω, Μ. ανῶ· καὶ ἀποκερδίτω (κερδαίνω). Ἔχω κέρδος, ὄφελος ἀπό τινος. Γαληνῷ.

Ἀποκερματίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κερματίζω). Κάμνω τι εἰς κέρματα (μικρὰ νομίσματα) κυρίως ὅμως ἐναλλάττω (ἀλλάζω, χαλῶ) ἓν μεγάλον νόμισμα μὲ μικρὰ νομίσματα, (χαλῶ ἕνα γρόσι). Κωμικῶς δὲ, κάμνω μικρὰν μίαν μεγάλην περιουσίαν, μερόνω, καταναλίσκω τί. Ἀναλ. Β'. ζ38. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ καταμερματίζω.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κεφαλή). Κόπτω τὴν κεφαλὴν τινος, ὄθεν

Ἀποκεφάλισμα, τος, τὸ· κατὰ τὸν Πολυδ. ἡ λίρα ἀπὸ τὸ πατρεμένον κεφάλι, ὡς καὶ τὸ ἀποδόντωσις· 2) τὸ κόψιμον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸ σῶμα.

Ἀποκεφαλισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κόψιμον τῆς κεφαλῆς, Πλούταρ.

Ἀποκεφαλιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀποκεφαλίζει, κόπτει τὴν κεφαλήν. Στράβ. ιε'.

Ἀποκηδέω, ῶ, Μ. ήσω, ἡ ἀποκηδεύω (κηδέω). Παύω ἀπὸ τὸ νὰ λυποῦμαι (ἤτοι ἀπὸ τὸ νὰ λυποφορῶ) νεκρόν τινά, Ἡρόδ. Θ'. 30. 2) Ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, δὲν ἀγωνίζομαι. Ἰλ. Ψ, 413. «καὶ ἀποκηδήσαντες«, ἀμελήσαντες ἐν τῷ τρέχειν.

Ἀποκηδής, ές· ὁ, ἡ. Ἀμελὴς, ἀφροντίστος. Γαλ. Γλ. Ταυτον τῷ, ἀκηδής.

Ἀποκήρυγμα, ατος, τὸ· τὸ περὶ οὗ γίνεται δημοσία κήρυξις, μάλιστα δὲ διὰ νὰ πωληθῇ· τὸ προτγερόμενον εἰς ἀγοράν. 2) Ταυτόν τῷ, ἀποκήρυξις. 3) Ἀφορισμὸς τῶν αἱρετικῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἱππολ. λέγεται ἀσθένειά τις, ἥτις γαίνεται νὰ τι ἄλλο μέρος· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀνατνωσθῇ ἀπόσκημα, ἢ τι τῶν τοιούτων· ὁ Κυριακὴς ἐν τῷ περὶ Λέρ. σελ. 40. διαγινώσκει Ἀποστήριγμα.

Ἀποκήρυκτος, ου· ὁ, ἡ· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραιτεῖται τις, ἀπαρνεῖται δημοσίᾳ· κυρίως δὲ λέγεται ἕνας υἱός, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του ἐπὶ κριτηρίου τὸν κάμνει ἀκλήρον, καὶ δὲν τὸν ὁμολογεῖ πλέον υἱόν του. Παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ἀφορισμένος, ἐξωκκλησιασμένος· καὶ ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας· ἐκποίητος· ταυτόν τῷ, ἐκκήρυκτος. Συνέσ.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ. λέγεται μία δημόσιος κήρυξις (διαλάλημα), γνομένη διὰ τοῦ κήρυκος διὰ πώλημα τινὸς πράγματος (καθὼς γίνεται διὰ τοῦ τελάλη), ἢ δι' ἀποκλήρωσιν· ἔτι δὲ καὶ ἡ δημοσία πώλησις αὐτή, ἢ ἀποκλήρωσις, δίωξις ἑνὸς υἱοῦ ἀπὸ τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν· καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας δίωξις, ἐξεκκλησιασμός.

Ἀποκηρύσσω, Ἀττ. ἀποκηρύττω, Μ. ξω. (κηρύσσω) Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (διαλαλητοῦ), τελαλῶ ἓν πρᾶγμα διὰ πώλησιν. 2) Ἀποκληρόω, κηρύττω τὸν υἱόν μου ὡς ἀπόκληρον καὶ τὸν ἀποδιώχνω ἀπὸ τὴν κληρονομίαν· λέγω ὁηλ. παρρησίᾳ, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι πλέον υἱός μου. 3) Διὰ κήρυκος ἀπαγορεύω. 4) Κηρύττω τινὰ ὡς ἄξιον θανάτου, ὥστε ὅς τις τὸν συναπαντήσῃ, ἔχει ἄδειαν νὰ τὸν φονεύσῃ· 5) ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τὴν κοινότητα, ὅπου τὴν Ἐκκλησίαν. 6) Μέσως. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', 2. «Ἀποκεκήρυκται μηδένα στρατεύειν«, ἀντὶ τοῦ, ἀπηγορεύθη, ἐμποδίσθη διὰ τῶν κήρυκος, ἐδόθη πρόσταγή νὰ μὴ κτλ.

Ἀποκιδαρόω τὴν κεφαλήν, Λευϊτ. Γ. 6. ξυρίζω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν κίδαριν· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυροπ. Γ. α', 13.

Ἀποκίδνημι, ταυτόν καὶ ἀποσκεδάω, διασκορπίζω ἢ διαμοιρίζω τόπον τινα. Ἀπολλ. Δ', 133.

Ἀποκικλήσκω, ταυτόν καὶ Ἀποκαλέω, ποιητ.

Ἀποκίχω, ταυτόν καὶ ἀποκιχάω. Ζήτ. Κίχω.

*Ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ· τὸ βάλλειν εἰς πρᾶξιν δοκιμὴν ῥιψοκινδυνον, Θουκυδ. ζ', 67. ὅθεν

Ἀποκινδυνεύω, Μ. εύσω· (κινδυνεύω), περί τινος, ἀποπειρᾶσθαί τινος, κάμνω δοκιμήν, κάμνω δοκιμήν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β'. «Πειράτομαι ἐν νόμῳ ἀποκινδυνεύων μανθάνειν.« Ὅτε δὲ ὁ λόγος εἶναι περὶ μάχης, εἶναι ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζων ἐμβαίνων εἰς κίνδυνον, κάμνω δοκιμήν τοῦ κινδύνου, ὅ ἐστιν, ἢ νὰ κερδήσω, ἢ νὰ χάσω τὴν νίκην, ὡς τὸ Ἰταλικ. Τιζικάρο· πρός τινα, ἢ περί τινος παρά Φιλοστρ Ἀπολ. Ζ. 17. 2) «Ἀποκινδυνεύειν τινός,« Ἀποχωρίζεσθαι ἀπό τινος εἰς καιρὸν κινδύνου. — Ἀποκινδυνεύομαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ὡς (Θουκυδ.) «ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα.«

Ἀποκιονέω, ῶ. Καθώ τι ἀπό τινος, σπρόχνοκινῶν φέρω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ ὀπίσθεν· μετατοπίζω καὶ μετ. ἀποβάλλω, σηκόνω, διώκω, οἷον τοῦ βαθμοῦ, τραπέζης, Συρακ. Ἰλ. Α, 636. Ὀδ. Χ, 107. «Μὴ μ' ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιυνήσωτε Συράων,« νὰ μὴ μὲ σπρώξωσιν ἔξω ἀπὸ τὴν Σύραν.

Ἀποκίνησις, εως, ἡ. Τὸ φόρτιμον τινὸς παρεμπρός, ἡ μετατόπισις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ (κινέω). Τὸ ὀραπετεύειν, φεύγειν· φυγή, ἀποχώρησις, ἀναχώρησις. Ἀριστοφ. Ἴπ. »ἀπόκινος ἀπὸ δεσπότου·« κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. καὶ Ἀθήν. καὶ εἶδος κωμικοῦ χοροῦ.

Ἀποκισσόω, Μ. ώσω (κισσός). Μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς κισσόν.

* Ἀποκίχω, (κίχω)· ἄχρ. θέμα τοῦ Δωρ. ἀορ. ἀπέκιξε, ταὐτόν τῷ, ἀπέβαλεν, ἔχασε. Ἀρεστορ. Ἀχ. κ', 9.

Ἀποκλάγγω, Μ. ξω. Κηλαδῶ, ἐκβάλλω ἦχον, φωνὴν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Αἰσχύλ. Ἀγ. 103. »Ἀπέκλαγξεν.«

Ἀποκλάζω, Μ. κλάξω (κλάξω, ἀνώμ.). Βγάζω φωνὴν· ἐνίοτε δὲ, ψάλλω, τραγουδῶ μὲ κλαγγήν τινα, ὡς, Ἀνθ. Β'. σελ. 99. »ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα« (ἐπὶ πτηνῶν).

* Ἀποκλάζω, ἀσω, (στλάζω)· ἀναπαύομαι ἀπὸ τοῦ κόπου καθὼς πρέπει, καθήμενος μὲ τὰ γόνατα σταυρωτά. Σοφ. Οἰδ. Ἐ. 196. φρύνιχ. καὶ ἄλλ. δραμμ.

Ἀποκλάζω. Μ. ξω, Δωρικ. ἀντὶ, ἀποκλείζω. Ἰωνικ. ἀποκληΐζω, ὅ ἐστὶν, Ἀποκλείω.

Ἀποκλαίω, Ἀττ. ἀποκλάω, (αω). Μ. κλαύσομαι (κλαίω). Θρηνῶν δακρύω τινά, λυποῦμαι. Ὀδύσ. Ἡροτ. δ', 14. — Μέσως, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, χορταίνω ἀπὸ τὸ κλαύσιμον. Λουκ. Συρ. ς'.

Ἀπόκλασμα, ατος, τὸ, (ἀποκλάω). Τὸ ἀπό τινος συντριφθὲν μέρος, τμῆμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυσμα, καὶ ἀπόκλαυμα, τὸ, (ἀποκλαίω). Τὸ κλαίειν κλαυθμηρὸν τραγούδι, μοιρολογεῖν, θεινοπαθεῖν. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Β', 16.

Ἀποκλαύω, Μ. αὔσω, (κλαύω). Κόπτω (τζακίζω) ἀπό τινος μέρος τι.

* Ἀποκλεΐω, Ἀττ. ἀντὶ ἀποκλείω.

Ἀποκλείζω· ταὐτόν τῷ, Ἀποκλείω.

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, (ἀποκλείω). Τὸ κλείσιμον μὲ τὸ κλειδί, σφάλισμα. 2) Ἀποβλωξις, τὸ κλείειν τινα ἔξω.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τὸ. Τὸ κλεισθωμένον μέρος, ἡ πρᾶγμα. 2) Φυλακή, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀπόκλειστος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι κλεισμένος εἴς τι.

Ἀποκλείω, Μ. είσω, (κλείω). Κλείω τινὰ ἔξω, ἢ μέσα· κλείω καὶ δὲν ἀφήνω τινὰ νὰ ἔμβῃ, ἢ νὰ ἔκβῃ. 2) ἐμποδίζω, ὡς ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ (Ξεν. Ἑλλ. ζ'.), τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου (Ἀριστ. Οἰκον. β'), τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων· καὶ αὐτὸ τοῦ ἁπλῶς κλείω, ὡς ἀποκλείω τὰς Σύρας. — Ἀποκλείομαι τινός, ἀντὶ ἀπέχω. »Τῶν σίτων, τῆς τροφῆς ἀποκεκλεῖσθαι, τὸ νὰ μὴ λαμβάνῃ τις τροφήν, τουτέστι νὰ μὴ τρώγῃ, ἢ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τίς ὁρεξιν νὰ φάγῃ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐκλειδώθη τὸ στομάχι μου.

Ἀποκλέπτω, Μ. ψω. Κλέπτω κρυφίως. Ἴμ. Ὁμ. Ἑρ. 522.

Ἀποκληΐζω, ἀποκλῄζω, καὶ ἀποκληίω. Ζήτ. ἀποκλάζω. Ἰωνικ. ταυτόν τῷ, ἀποκλείω. Ἡρόδ.

Ἀποκληρονόμος, ου, ὁ· ταὐτόν καὶ ἀπόκληρος, Ἀρριαν.

Ἀπόκληρος, ὁ, ἡ, (κλῆρος). Ὁ ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς κληρονομίας· χωρὶς κληρονομίαν. 2) Ὅποιος δὲν ἐμβαίνει εἰς κλῆρον, λαχνὸν μὲ ἄλλους· χωρὶς μερίδιον, ὁ μὴ ἔχων μέρος τινός, ἄμοιρος. Πίνδ. Πύθ. Ἐ, 71. ἀπόκληρος πόνων.« 3) Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Η', ὁ διὰ κλήρων (μὲ λαχνὸν) ἐκλελεγμένος.

Ἀποκληρόω, ῶ, Μ. ώσω, (κληρόω). Ἐκλέγω τι μὲ τὸν κλῆρον. Θουκυδ. καὶ Ῥήτορ. 2) Διαιρῶ, μοιρίζω τι μὲ τὸν λαχνόν. Πλουτ. »Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀποκλήρωσε πολλήν.« 3) Ὕστερῶ, παίρνω τινός τὸ μερίδιον, κάμνω τινὰ ἀπόκληρον, ἀπό τοῦ κληρωσαι, ἢ διὰ μέσου κλήρου ἐκκλείω, Ἀριστ. πολ. δ', 14. Ἀμφ.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῶν κλήρων ἐκλογὴ καὶ μοίρασις. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ἀποκληρωτής, ὁ. Ὅποιος μοιράζει διὰ τῶν κλήρων· ἢ ὅποιος δίδει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον. Πλάτ. Πολ. Ἰ'.

Ἀποκληρωτικός, κή, κόν. Ὁ ἐκλέγων τι διὰ τοῦ κλήρου. 2) Ὁ παραλόγως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐκλέγων, ἢ διισχυριζόμενος. Σέξ. Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας χρῆται καὶ τῷ, Ἀποκλήρωσις.

Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, (ἀποκαλέω). Ὁ προσκαλεσμένος ν' ἀναχωρήσῃ, ὑπάγῃ εἴς τι μέρος. Παρ' Αἰτωλοῖς ἐκαλοῦντο ἀπόκλητοι, (Πολύβ. Ἰ'. ε'.) οἱ πλέον ἐκλελεγμένοι τῆς βουλῆς, οἱ ἐγκριτώτατοι, οἵτινες συνείρχοντο καὶ ἐσυμβουλεύοντο διά τινα πολιτικὴν ὑπόθεσιν.

Ἀπόκλιμα, τος, τὸ. Ἀπόνευμα, κάπαντες, κατωφέρεια, κλίσις πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ὡς. ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους Σουΐδ. 2) Ἀστρολογικήν τις ἔκφρασις παρὰ Σέξτῳ.

Ἀποκλίνω, Μ. ινῶ. Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς ἄλλο μέρος ἀποτρέπω, ἀποστρέφω, Ὀδ. Τ, 556. ἀνακάμπτω, ἀναστρέφω, κυρ. παρεκτρέπω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας. 2) Οὐδετ. κλίνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπί τι, ἔχω κλίσιν πρός τι. 2) Ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὴν στράτων, παραστρατίζω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας, ξεκλίνω. Ὀδ. 556. »Ἀποκλίναι καλῶς·« ἤτοι ἀποβῆναι καλῶς. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 583.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ. Κλίσις ροπὴ πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρός τι, ὡς ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς. Πλούτρχ. 2) Ἔκκλισις, ἀποφυγή, παρεκτροπή. Πλατ. Πολ. δ', σ. 425.

Ἀπόκλιτος, ὁ, ἡ. Ὁ κλίνων εἰς τὰ κάτω, εἰς τὸ τέλος, ὡς, Ἀπόκλιτος ἡμέρα.« Πλουτ. ἡ κλίνουσα πρὸς τὸ τέλος ἡμέρα.

Ἀποκλύζω, Μ. ώσω, (κλύζω). Ἀποπλύνω, ξεπλύνω, πατρεύω, σφογγίζω.

Ἀπόκλυσις, εως, ἡ. Ξέπλυμα. Θεμίστ. Ὁμιλ. ιβ'. σελ. 167.

Ἀπόκνησις, εως, ἡ. Ἡ κατὰ βραχὺ ἀναιρούσα λύπη, πίκρα, ἐνόχλησις· ἄσεια, ἡσυχία τοῦ.

Ἀποκναίω, καὶ Ἀποκναίω, Ἀπαρ. ἀποκνῆν (κνάω, κναίω, κνῆμι). Ἀποξύω, ἀποτρίβω: βοσκίζω, κατατρώγω, κατ' ὀλίγον ἀποξύω καὶ ὠσπερεὶ διαφθείρω· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ., λυπῶ, ἐνοχλῶ, βαρύνω, κυρ. γρεμίζω τὰ αὐτιά, τὸ κεφάλι, ζαλίζω τινὰ μὲ προπέτειαν ἢ ψιλαρίαν ὡς, »ἀπονεναίει αἰδίᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων (Δημ. κατὰ Μειδ.)« Πλάτ. Πολ. Γ'. »Ἀπέναια πρῶτον μὲν ἑαυτόν, ἔπειτα ἄλλους, ὕστερον πολλοὺς.« Παρ' Ἡλιοδ. Δ'. »τὴν διήγησιν μηκυνομένην οὐκ ἀποναίειε.« ἀμφ. αὐτὶ »ἡ διήγησις οὐκ ἀποναίει σε·« ἔτι δὲ διὰ ὀσμάτων καταπιέζω, ἀφανίζω τινά.

Ἀποκνέω, ῶ, Μ. ήσω. (ὀκνῶ). Ἀπό φόβον, ἢ ἀμέλειαν, ἢ ἀναποφάσιστον γνώμην ἀργοπορῶ ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναβάλλω. ἢ δὲν θέλω, παραιτῶ τι· συντ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ὡς, »μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον (Θουκ.)·« »Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήναι καὶ περὶ τούτων (Ἰσοκρ. εἰρ.)« Οὐδετέρ. μετὰ τῆς, πρός, εἶμαι ὀκνηρός, δειλὸς πρός τι. ὄθεν

Ἀποκνησις, εως, ἡ. Ἀργοπορία, παραίτησις, ἀναβολή τινος ἐπιχειρήματος ἢ ὑπουργήματος διὰ φόβον, ἢ ἀμέλειαν. Θουκυδ. Δ', 99.

Ἀποκνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω). Ξεγκλίζω, τζιμπίζω τί, μὲ τὸ νύχι ἀποκόπτω τι. Σωπατ. Παρ' Ἀθην. ὅδε.

Ἀπόκνισις, εως, ἡ. Ἀποκοψις τινός μὲ τὸ νύχι. Θεόφρ. Αἰτ. Φύτ. Ἐ'. καὶ

Ἀπόκνισμα, τος, τὸ. Τὸ μὲ τὸ νύχι ἀποκομμένον, ξεγκλισμένον. Ἀριστοφ. καθόλου δὲ, ἀπόκομμα.

Ἀποκογχύζω, Μ. ύσω, (κόγχη, κόγχος). Ἐμβάλλω, ἐξαντλῶ μὲ κόγχην, ἢ διά τινος κογχοειδοῦς ἀγγείου· ὡς καὶ τὸ, ἀνακογχύζω, βάλλω μέσα διὰ τῆς κόγχης. Διοσκορ. Α', 33. Τινὲς γράφουσι τοῦτο ἐσφαλμ. διὰ τοῦ ι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι κατ' ἰδίαν, μόνος μου, ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκόν μου. Πλάτ. Νομ. ξ'. 2) Κοιμῶμαι ὀλίγον, ἀρχίζω τοῦ κοιμᾶσθαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος· ὡς καὶ τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· ἢ πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμισθῶ ὀλίγον, ἐνδυναμόρομαι μὲ τὸν ὕπνον Ξενοφ. Κυρ. β', 4, 21. 3) αὐτὶ τοῦ κοιμῶμαι· ὡς »πεπειδῶν ἀποκοιμηθῆς ὅτου μέτριον.«

Ἀποκοιμίζω, Μ ίσω, (κοιμίζω). Βάλλω τινὰ εἰς τὸ κριββάτι νὰ κοιμηθῇ· Φέρω τινὰ εἰς ὕπνον ξεχωρίζων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλιῶς Α', 39. Μέσ. ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀποκοιτέω, ῶ. Κοιμοῦμαι, ἀπονυκτερεύω εἰς ἄλλον τόπον, ἔξω δηλ. τῆς κοίτης μου χωριστὰ ἀπὸ τῆς γυναικός μου. Παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. Τραβοῦμαι μακρὰν ἀπὸ τὸν διωρισμένον τόπον τῆς φυλακῆς (ἀπὸ τὸ πόστον μου) καὶ πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ.

Ἀποκοιτος, ὁ, ἡ, (κοίτη). Ὅποιος κοιμᾶται μακρὰν ἀπὸ τὸν οἰκόν του, ἢ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Λουκιαν. Ἀπόκοιτοι, οἱ ταχυδρόμοι εἰς φρουρὰν στρατιῶται.

Ἀποκολακεύω. Λίαν κολακεύω, ψεύτικα μὲ τὰς κολακείας. Ἀμφ.

Ἀποκολάπτω, Μ. ψω, (κολάπτω) κτυπῶ τας· κόπτω τι ἀπό τινος, χωρίζω, διάλου κόπτω, καὶ μάλιστα τὰς πέτρας παρὰ τοῖς λιθοτόμοις.

Ἀποκολλάω, (κολλάω). Ξεκολλῶ. »τὰ διαλυόμενα καὶ ἀποκολλώμενα.« Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Φράβῃ.

Ἀποκολοκύντωσις, ῆ, (καλοκύνθη). Μεταμόρφωσις, μεταβολὴ εἰς κολοκύνθην· ἢ κατάπλασμα ἐξ αὐτῶν κολοκυνθίων. Κωμικὴ ἀποθέωσις τοῦ Κλαυδίου καίτοι ὑπὸ τὴν μεταμόρφωσιν μιᾶς κολοκύνθης, ἢ ἀνοήτου ὑπὸ τοῦ Σενεκᾶ συντεθειῖσα διατριβή. Δίων Κάσ. Ξ', 35.

Ἀποκολούω, Μ. αὔσω, (σκολούω). Κόπτω, παίρνω, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ γίνεται μικρότερον, κολοβόνω. Μεταφ. σμικρύνω, μετριάζω.

Ἀποκολπόω, ῶ, Μ. ώσω, (κολπόω). Κάμνω σχηματίζω κόλπον, ἢ πτυχάς, διπλώματα, ἢ πολύπτυχα κοιλώματα (Ἀριστοτ. Κοσμ. Ἰ'. 7). ἢ κόλπον θαλάσσης.

Ἀποκολυμβάω, σω. Ἐκτολυμβῶ, κολυμβῶ γλυτόνω. Θουκ. Δ'.

Ἀποκομάω, ῶ. Μ. ήσω, (κομάω). Ἀποβάλλω, χάνω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Λευκιππ. Λεξιφ.

Ἀποκομιδή, ῆς, ἡ. Μετατόπισις, τὸ ἀλλαχοῦ που φέρειν τι· καὶ φόρτιον εἰς τὰ ὀπίσω. Θουκυδ. Α'. 137. ἐκ τοῦ μέσου ἀποκομίζεσθαι· ἐπιστροφή.

Ἀποκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ίζω (κομίζω). Μεταπόζω, κουβαλῶ, φέρω τι εἰς ἄλλον τόπον μακράν. Ξενομ. Παιδ. Ἐ', γ'. Μέσ. Ἀποκομίζομαι. Ἀποκτῶ, πάλιν λαμβάνω. Οὐδετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἀπό τινος, ἀναχωρῶ.

Ἀπόκομμα, τος, τὸ, (ἀποκόπτω). Τὸ κομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι, τὸ ἀποκομμένον. Λουκιαν. »Ἀραχνίου ἀπόκομμα.«

Ἀποκομπάζω, Μ. άσω. Λίαν κομπάζω, ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου. 2) ἐπὶ χορδῶν λύρας σπ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω, κόπτομαι, σκάζω μὲ βοή. Ἀπιγρ. «Δύρας ἀπεκόμπατε χορδά.»

Ἀποκοπτόω, Ἀπωδῶ μὲ τὴν κώπη, ἢ μὲ ἀοιστον. Προκόπ. «Δορδουμίνη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντῶσαι,» ὅπερ ἐν Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσ. «Ἀγκύρας ἀποκοντουμένας» κεῖται. Ζήτ. Διακοντόω.

Ἀποκοπή, ῆς, ἡ, (ἀποκόπτω). Τομή, κόψιμον ἑνὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, κόντεψις· σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις. Δημόσ. ἀποκοπὴ χρεῶν, τὸ σήκωμα, ἐξάλειψις τῶν χρεῶν, χρεωκοπία. Πλουτ. Λυκ. Δημ. ἐν Τιμοιρ. 2) ἀμβλυνσις, ὠΐ, ἀπτοσπὴ φωνῆς (Διοσκορ.). 3) Παρὰ Γραμμ., εἶδος σχήματος, ὅτε ὁλὴ ἡ τελευταία συλλαβὴ κόπτεται, π. χ. οὐ ἀντὶ οὖμα, νίφα ἀντὶ νιφάδα κτλ. Ἀριστ. ποιητ.

Ἀπόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποκομμένος, καὶ κυρ. ὁ εὐνουχισμένος, ἐκ τοῦ

Ἀποκόπτω, Μ. ψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, ἀποτέμνω, κάρη, αὐχένα, τένοντας, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως εἰ χρῆσει ἐπὶ μελῶν οὐ μόνον σώματος, ἀλλὰ καὶ ἀψύχων, οἷον κλώνων θέρρου, σχοινίων πλοίου κτλ. Ἰλ. Ο, 474. «Παρήορον ἀπέκοψεν· ἤγουν ἐχώρισε τὸν πλησίον καὶ μὴ συνεζευγμένον ἵππον ἀπὸ τὸ σχοινίον, κόψας αὐτό. Ἰδὲ Ἰλ. Δ, 146, 281. Ψ, 455. Ὀδ. Γ, 449. Ι, 325. Π, 127. Ψ, 195. 2) Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω (ὡς, οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον), κολοβόνω. «Τῶν ἰχνῶν ἀποκόπτει ἡ κύων», Σουΐδ. ἡ σκύλα χάνει τὰ ἴχνη, ξεκόπτεται ἀπὸ τὸν τουρόν· καὶ μεταφ. «ἀποκόπτειν ἐλπίδας» χάνειν· «ἀποκόπτειν γνώμην παρ' Ἀλκιφρ. Ἐπὶ πολεμιστῶν,» ἀποκόπτειν τινὰ ἀπὸ τινος, κ. λέγεται, χωρίζω αὐτόν, σκίζω μὲ βίαν ὅπλων. — Μέσως, κτυποῦμαι διά τινα ὑπὸ πένθους, ὅτου, μετὰ ἐλευθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ κλαίω τινά. Εὐριπ. Τρωαδ. «Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.» — Τὸ μέσον ἔχει καὶ τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅτου καὶ ἀποκεκομμένη φωνή, ἡ ἀμβλεῖα.

Ἀποκορέννυμι, Μ. κορέσω (κορέννυμι). Ἀποχορταίνω, ὁλοτελῶς χορταίνω.

Ἀποκορέω, Μ. ἠσω (κορέω). Σκουπίζων παστρεύω, καθαρίζω, σφογγίζω. Ἡσυχ.

Ἀποκορσόω, ῶ, ποιητ. (κόρση) ἀντὶ τοῦ, ἀποκείρω. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀποκορυφόω, ῶ (κορυφὴ). Κάμνω τι κορυφωτόν· κυρίως, σύρω, τραβῶ, ἢ συνάζω τι εἰς ἓν καὶ σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ μίαν κορυφήν, κάμνω σουβλερόν, Πολύβ. Γ, 49. Ὁ δὲ Θεόφρ. καὶ μὴ φιλοῖ ἀποκορυφοῦται,» Μέσ. λέγει, ὁπόταν κορυφὴς ἀναβαίνει, λήγει εἰς κορυφήν· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀμιλλίας, συμπεριλαμβάνω, συντέμνω τὴν κατ' αὐτὸ ὑπόθεσιν ὀλίγων καὶ συνοπτικῶς· μεταφέρω ἐν βραχυλογίᾳ, Ἡροδ. Ε, 49. Ἰδὲ, κορυφόω καὶ συγκορυφόω.

Ἀποκος, ὁ, ἡ· (ποκος) Χωρὶς μαλλιά, ὁ μὴ μαλιάρης. «Ἀποκον πρόβατον», Σουΐδ. τὸ μὴ ἔχον μαλλί· ταυτὸν καὶ ἀπόκιστον, καὶ ἀπουρον, ὃ. ε. ἀπούρητος, μὴ κουρευτός.

Ἀποκοσμέω, ῶ, Μ. ἠσω (κοσμέω). Σηκόνω τὰ μὴ ὄντα ἐν τάξει ἀπὸ ἓν μέρος καὶ βάλλω ἄλλου εἰς τάξιν, Ὀδ. Π, 232. ...«Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.» 2) ξεστολίζω, ἁρπάζω, παίρνω τινος τὸν στολισμόν. Μέσ. Ἀποκοσμοῦμαι, ξεστολίζομαι μόνος μου, Παυσαν. Χ, 26.

Ἀποκόσμιος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἐν μοναστηρίῳ, μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον ζῶν. Γρηγόρ.

Ἀποκοτταβίζω, Μ. ἰσω, (κοτταβος) Λῆ· οὖ πίω, χύνω κατὰ γῆς τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήρι κρασίον, ὥστε νὰ προξενήσῃ ἦχον, συνήθης διατριβὴ (ἐγλεντζὲς) τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τράπεζαν. Ξεν. Ἑλλ. Β'. 3. «Τὸ λειπόμενον ἔψαναν ἀποκοτταβίζοντα εἰπεῖν Κριτίᾳ,» κτλ. Ζήτ. Κόττυβος· παρὰ Θεοφυλάκτ. Ἐπιστ. «Τὰ δάκρυα ἀπεκοτταβίζομεν ἐπὶ Ἑρωμένου, ὅστις ἐλλείει τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀντεισεμένου αὐτοῦ. Λέγεται καὶ ἀντὶ, ἐξεμέω, ξερῶ, ὡς κοτταβίζω, Πολυσ. ς, 10. καὶ Ἀρ. ιε'.

Ἀποκοττάβεσμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀποκουρεύω, Μ. σω. Ἀποτελειόνω τὸ κούρεμμα, ξεκουρεύω. 2) ποιῶ τινα μοναχόν.

Ἀποκουρή, ῆς, ἡ· ἡ τελείωσις τοῦ κουρεύματος. 2) ἡ κουρὰ τῶν μοναχῶν.

Ἀποκούριμος, ὁ, ἡ. Ὁ κουρευμένος, ἢ ὅστις εἶναι διὰ κούρεμμα. ἐπιγραφὴ παρ' Εὐριπ. Ἡλέκ. 148. ἀντὶ, ἐπικούριμος.

Ἀποκουφίζω, Μ. ἰσω, Ἀττ. ῶ (κουφίζω)· Ἐλαφρύνω καὶ ἐλευθερόνω τινὰ ἀπὸ κάποιαν βαρος, ἢ πάσος· τινὰ τινος καὶ ἕκτινος. Πλούτ. Περικλ. 11. «Πολιπρᾶγμονες ὄχλου τὴν πόλιν ἀποκουφίζων.» Εὐριπ. «Παῦσόν, κακῶν ἀποκουφίζειν.»

Ἀποκούφισμος, ου· (ἀποκόπτω) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν ἢ καλὸν τὰ κόψῃ.

Ἀποκραδίζω, Μ. ἰσω (κράδη). Κόπτω, παίρνω τι ἀπὸ τὴν κράδην, ἤγουν ἀπὸ τὴν συκῆν ἢ ἀπὸ τοὺς κλώνους αὐτῆς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 319.

Ἀποκράδιος, ὁ, ἡ· ὁ κομμένος ἀπὸ τὴν κράδην, ἤγουν ἀπὸ τὴν συκῆν, συκήσιος.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ· καὶ ἀποκραιπαλίζομαι (κραιπάλη). Ἀποδιώχνω τὴν μέθην, ξεμεθύω διὰ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ ἀπ' αὐτόν. Πλουτ. Ἀετίων.

Ἀποκραιπαλισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἐλευθέρωσις ἀπὸ τὴν μέθην, ξεμέθυσμα, Σουΐδ. Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἀπανθρακισμός.

Ἀποκραίω, Μ. ἰσω (κρᾶνον). Ἀφαιρῶ, πέρνω, ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὸ κρανίον, «βαὸς κέρας ἀποκρανίσειν,» ξεσηκόνω τὸ κέρατον ἀπὸ τὸ κρανίον, Ἐπιγράμμ. 2) Ἀποκεφαλίζω.

Ἀποκρατέω, ῶ· Κρατῶ τι στερεά· κρατῶ τι εἰς τὰ ὀπίσω, Πλούταρχ. ταυτὸν καὶ, κρατέω, ἢ, ἐπικρατέω, Ἡρόδ. Δ, 50. ἀμφ. 2) Ὑπερβαίνω· μετὰ αἰτιατ. Ἡροδτ. ά, 50, 75.

*Ἀποκρέμαμαι (κρέμαμαι). Κρέμομαι κάτω.

Ἀποκρεμάω, ῶ· καὶ Ἀττ. ἀποκρεμάννυμι, Μ. ἀσω, καὶ Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι). Ἀφήνω νὰ κρέμαται κάτω, ὡς αὐχένα, Ἰλ. Ψ, 879. «Ἠλήτου χορδὴν ἀπεκρέμασε,» ἐκτύπησε τὴν χορδὴν τόσον, ὥστε ἔκοπη εἰς δύο καὶ ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω. Ἐπιγράμμ. 2) Κρεμῶ ἀπό τινος, ὡς ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτός. Ἀποκρεμάμαι παῦ. «Τμεῖς δ' ἢν ἀποκεκρεμάσθε, καταπᾶν βιάζεσθε μάτην ποιήσετε,» (Λουκ.)

Ἀποκρεόω, ῶ· Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) Ἀποκρεῶμαι, κάμνω ἀποχὴν τοῦ κρέατος· ὅθεν

Ἀποκρεωσία, ας, ἡ. Ἡ ἀποχὴ τοῦ κρέατος, ἀποκριά.

Ἀποκρῆθεν, Ἐπιρρ. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· Ἡσιοδ. παρ' Ἐτυμ. Μ. ὡς τό, κατακρῆθεν.

*Ἀποκρημνίζω, Μ. ἰσω (κρημνίζω)· Κρημνίζω ἀπὸ κατήφορον κάτω.

Ἀποκρημνος, ὁ, ἡ· κρημνώδης, κατηφορικὸς τόπος· Θουκ. ς. «Χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου· ταὐτὸν τῷ, ἀπότομος.

Ἀποκριδόν, Ἐπίρ. ξεχωριστά, κατ' ἰδίαν, Γλν. (ἐκ τοῦ, ἀποκρίνω).

Ἀποκριζόνω· ταυτὸν καὶ, ἀποκρίνω· ἀμφ. Γαλ. πρὸς Γλαῦκ. Β'.

Ἀπόκριμα, τος, τό· Ἀπόλυσις, ἄφεσις· κυρίως ὅμως, ψήφισμα τοῦ κριτοῦ, ἢ κατάκριμα· Παῦλ. 2) ἐκ τοῦ μέσου· ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὅθεν

Ἀποκρίνω, Μ. ἰνῶ· (κρίνω) Χωρίζω, ξεχωρίζω, βάλλω τί χωριστά· Παῦσ. χωρίζομαι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπ' ἄλλων· παῦ. ἀόρ. ἀποκρινθείς, ἀποχωρισθείς, ἀπομακρυνθείς (Ἰλ. Ε', 12., ἢ μόνη φορά, καθ' ἣν ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν). Ἀποκρίνομαι, ἀντὶ διακριθῆναι, ἤγουν νὰ χωρισθῶσιν ἐν τῷ ἀγῶνι οἱ μαχόμενοι διὰ μέσου τῶν αἱρετοκριτῶν ἢ δι' ἄλλου τινὸς μέσου μεταξὺ τῶν μαχομένων (Θουκυδ. τόμ. α', 1, Σ. 246.). Ἔτι δέ, ἀντὶ τοῦ, χωρίζομαι πρός τι μέρος, κλίνω, στρέφω, ἐκτείνομαι, «Ἀποκρίνεται τὰ εἰς τιναν ἀντί, πίπτει, καταντᾷ εἰς αὐτόν, ἢ κλίνει, ἐκτείνεται, ἀποβλέπει εἰς αὐτόν, Θουκυδ. Β', 49. 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ὡς παρὰ Σοφ. «Ἐν δυοῖν κακοῖν ἀποκρίνειν ἀμήχανον, ἤτοι ἀπὸ δύο κακὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἓν· 3) Ἐκκρίνω, ἀποκρίνω, διακρίνω· ὡς, «ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τί τοῦ πιτύρου (Γαλην.). 4) Ἀφ' οὗ γένῃ ἐξέτασις, ἀποδοκιμάζω τί, ἀποβάλλω· Πλατ. πολ. Γ'. «Τὸν μὲν μνήμονα καὶ συνεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον· καὶ ἑπόμενος, διὰ κρίσεως καὶ δικανικῶς κρίνω τινὰ ἢ καταδικάζω ὡς ἀνάξιον, ἀμέτοχον, κάμνω νὰ χάσῃ, ἀποδικαίω, π. χ. τινα τῆς ἐλευθερίας, τῆς νίκης, Ἀριστ. πολιτ. Ε, 12. Τὸ ἐναντίον τῷ, ἐγκρίνω· — Παῦσ. Ἀποκρίνομαι 1) ὡς ἀνωτέρω, χωρίζομαι· 2) ἐξαιροῦμαι, διακρίνομαι· Θεοφ. αἴτ. Φυτ. ς. «ὁ οἶνος ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τὰ ὑδατώδες αὐτοῦ·» καὶ διακρίνομαι, ἀποκρίνομαι, ὅθεν, τὰ ἀποκρινόμενα, τὰ σκύβαλα τῆς κοιλίας, ἢ κόπρος· 3) οὐδ., ὡς παρ' ἡμῖν ἀποκρίνομαι, π. χ. Ἀπόκρινε, ὦ γαδέ (Πλατ. ἀπολ.)· καὶ Λουκ. «Τοῦτό μοι ἀποκρίνεται· συντάσ. δὲ καὶ αἴτ. μόνη, ἢ πρός τι, ὡς παρὰ Πλατ. κ. Δημ. «τοῦτο, πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνομαι μάλιστα δὲ πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ ἀποκρίνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 632. Σφ. 951, καὶ Θεσμ. 186. Σπανίως ἀπαντᾷ ἀποκρίνεταί μοι, παῦσ. ἀντιθέτως μαι ἀπόκρισις, Πλάτ. Γοργ. Σ. 453. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 22. ὅμως, ἀποκριθήσομαι, ἀντὶ θέλω ἀποκριθῶ, παρὰ τοῖς Ο'. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι γνωστή, λέγει δὲ ἀντ' αὐτῆς, ὑποκρίνεσθαι· Παῦσ. Ξεχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνομαι ξεχωρισμένος, ἀπαβρέμνεος, ἀποχωρίζομαι, Ἰλ. Ε', 12. «Τῶ οἱ ἀποκριθέντε, ἐναντίον ὁρμηθήτην.»

*Ἀποκρισάριος, ὁ· πρέσβυς, ὅστις στέλλεται ἀπό τινος πρός τινα, ἵνα ὁμιλήσῃ περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ὡς ὁ παρὰ Λατίνοις Legatus, Ἰουστιν. Νοβ. ς. «Διὰ τῶν τὰ πράγματα πραττόντων τῶν ἁγιωτάτων ἐκκλησιῶν, οἷς ἀποκρισαρίοις καλοῦσιν.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ· Ξεχώρισις, διάκρισις, ἀπόδοσις λόγου, ἀπόφασις κριτηρίου ἐπὶ κρίσεως τινός· ἀποκρισις, ἀπολογία πρὸς τὸ ἐρωτώμενον.

Ἀποκρετικός, κή, κόν· ὁ ξεχωρίζων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, τὰ ἀποκρίνῃ.

Ἀπόκριτος, ὁ, ἡ· ἐκλελεγμένος· ξεχωρισμένος.

Ἀποκροτέω, ῶ· (κροτῶ) Κροτῶ, ἠχῶ, ἀποκρότημα ποιῶ, ἀποτελῶ ἦχον, καθὼς μὲ τὰ δάκτυλα· Στράβ. «Ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις· ταυτὸν καὶ ἀπολαύω· ἰδὲ ἀποκρότημα.

Ἀπόκρουσμα, τος, τό· κτύπημα, ἦχημα· κτύπος τοῦ δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθείς, εἶτα κατατυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους· Ἀθήν. Β'. σελ. 530.

Ἀπόκροτος, ου· ὁ, ἡ· (κρότος) Στερεός, σκληρός, τραχύς, κυρ. ἐπὶ πολλὰ πατημένου χώματος, πραγμάτος ὁμαλοῦ· ταυτὸν τῷ, ἐπίκροτος, καὶ μεταφ. παρὰ Φιλ. Ζ. Κ. γ'. «ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος ἀνδρός.» 2) Ταυτὸν τῷ, ἀπόχρημος, κατωφερής, χρημνώδης· Κορ. Ἡλιόδ. Σ. 288.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποκρουνίζω, Μ. ίσω· (κρουνίζω) Ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ὡς ἡ πηγή, ἢ ἐκπηγάζω ἀπό τινος πηγῆς· Πλούτ. 8. Σ. 795.

Ἀποκρουσις, εως, ἡ· (ἀποκρούω) Ἀποδίωξις καὶ ἡ ἐκ ταύτης διωθέντευσις, σπρῶξιμον, κτύπημα εἰς τὰ ὀπίσω· «ἀποκρουσις Σελήνης», ἡ ὀλιγόστευσις, φθίσις, μείωσις, ὅταν μετὰ τὴν πανσέληνον ἐλαττοῦται καὶ ὀλιγοστεύῃ· Ἀλεξ. Ἀφροδ. καὶ Βλήμ. Σ. 818.

Ἀποκρουστικός, κή, κόν· ὁ ἔχων δύναμιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποκρούειν, ἀποδιώκειν καὶ διωθεντεύειν· «Ἀποκρουστικὴ Σελήνη», ἡ ὀλιγοστεύουσα, φθίουσα σελήνη, Πρόκλ. Παράφ. 212. Ζήτ. Ἀπόκρουσις.

Ἀπόκρουστος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κτυπημένος, διωγμένος· Νικηφ. Θηρ.

Ἀποκρούω, Μ. σω· (κρούω) Ἀπωθῶ, διώκω, κτυπῶ, σπρόχνω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) κτυπῶν ἀποκόπτω, ὡς ἡκατυλλίσιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον, ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκόπη, ἐτζαχίσθη τὸ χεῖλος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459. — Μέσ. Ἀποκρούομαι, ὡς τὸ ἐνεργ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω, διώκω, κτυπῶ τινὰ ὀπίσω καὶ διωθεντεύομαι, Ἡρόδ. δ', 200, ἡ, 61. 2) ἐπὶ ἵππων, ἀποτινάζω, ῥίπτω κάτω τὸν καβαλλάρην, ἢ καὶ παθητ. ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, Ξενοφ. ἱππαρχ. 3) Ἀναιρῶ, Γρηγορ. — Ἀποκρούομαι (παθ.) ἐκδιώκομαι, ὡς «ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως· 2) κτυπῶμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀντανακλῶμαι.

Ἀποκρύπασχε, ἐπ. παρατ. τοῦ ἀποκρύπτω, Ἡσ.

Ἀποκρύπτω, Μ. ψω· (κρύπτω) Κρύπτω τινί τί· (παρ' Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. α'. αόρ. Ἰλ. Σ, 480. Ὀδ. Ρ, 286.) Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ά. «Χιὼν ἄπλετος ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ μετῳ. κάμνω ἀόρατον, ἀφανίζω, σκεπάζω, σκοτίζω, ὡς, «Αὐτῶν αὐτὴ ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν» Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. ἐπὶ δὲ ὑπερβατῷ λαμπρότητι ἢ ἄλλῳ τινὶ προτερήματι, Γρηγ. Θεολ. καὶ Βασιλ. Ὅμ. Β'. Ἐξηγεῖται καὶ ἁπλῶς νικῶ· παρ' Ἀριστ. «Ἀπέκρυψε τοὺς ἔργους τὰς ἀπειλάς». 2) «Ἀποκρύπτειν τινὰ», χάνεσθαι ἀπὸ τὰ μάτια μου, Δευκ. ἀποκρύπτειν τί· χάνω ἀπὸ τὰ μάτια· π. χ. «ἀπεκρύπτειν γῆν», ἐπὶ παραπλεόντων πλοίων, ὅταν περῶσιν ἀπ' ἔμπροσθεν γῆς τινος καὶ κατ' ὀλίγον χάνουσιν αὐτὴν καὶ δὲν τὴν βλέπουσιν· οὕτω καὶ Θουκ. Ε', 65. ἐπὶ τῆ αὐτῆ ἐννοίᾳ ἐπὶ ξηρᾶς περιπατοῦντος λέγει· «Ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἀπεκρύπτανον ἦγουν, ἐμίκρυναν καὶ δὲν ἐφαίνοντο πλέον, ἅπερ ἡ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ κρύπτω τὴν ῥαχίν μου. — Μέσως, ἀποκρύπτομαι, ταυτόν τῷ, ἀποκρύπτω, κρύπτω ἀπό τινος τί, φυλάττω κρυφόν, ἢ ἀποσιωπῶ· καὶ συντάσ. συνήθως δυσὶν αἰτ. ὡς, «οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν» (Δημ.). «Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε» (Πλουτ. Ῥωμ.)· ἐνίοτε καὶ μὲ τὴν πρός, π. χ. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀποκρύψασθαι (Ἰσοκρ. Κουτηρ. καὶ Πλούτ. Νουμ.)· καὶ μὲ τὴν, περί, ἐκφρ. Λυσ. — Ὁ Δημοσθ. χρῆται παντοχοῦ τῷ Μέσῳ ὡς ἐνεργητικῷ.

Ἀποκρυσταλλόω, ῶ· (κρυσταλλόω) Κάμνω, μεταβάλλω τι δείλοι εἰς κρύσταλλον, «φίνω νὰ παγώσῃ· Σχολ. εἰς Ἰλ. Ψ, 281. Πρβ. Γίνομαι ὠλοι παγος.

Ἀποκρυφή, ῆς, ἡ· (ἀποκρύπτω) τὸ νὰ ἤναι τινὰς κρυμμένος, κρύψιμον, ἢ τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψῶνα, φωλεάν.

Ἀπόκρυφος, ὁ, ἡ· σκεπασμένος, κρυμμένος, μυστικός, κρύψιος· καὶ κόσμ., ὑποβολιμαῖος· Ξενοφ. Συμπ. Η', 11. «Οὐδὲν τούτων ἔστιν ἀπόκρυφον πατρόθεν· τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγίνετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ἤτοι γωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ ὁ πατήρ· οὕτω καὶ τὸ «Κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας», Εὐριπ. Βάκχ. 98. «Ἀπόκρυφα βιβλία» τὰ μὴ κανονισμένα, ἤτοι ἀκανόνιστα· τὰ μὴ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναγινωσκόμενα, τὰ ὡς τοῦθ' ὑποβαλλόμενα ἢ ὡς νενοθευμένα.

Ἀπόκρυφις, εως, ἡ· κρύψιμον, τὸ κρύπτειν, καὶ τὸ κεκρυμμένος εἶναι.

*Ἀποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. β'. ἐνεργ. ἀντὶ ἀποκτῆναι, ἐκ τοῦ ἀποκτείνω, Ἰλ., καὶ ἀποκτάμενος, ἐπ. μετοχ. ἀορ. παθ. τοῦ ἀποκτείνω, Ἰλ.

Ἀποκτάομαι, ῶμαι, Μ. ἤσομαι· (κτάομαι) Ἀποβάλλω, χάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· πωλῶ· Χρυσόστομ. Δημοκρ. Λέξ. νεωτέρα.

*Ἀποκτειναίω, ἐφετ. ῥῆμα· ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτείνω, Λιβαν. ὅ, Σ. 403.

Ἀποκτείνω, Μ. ενῶ, Ἀόρ. α'. ἀπέκτεινα· β'. ἀπέκτανον, ποιητ. ἀπέκταν, ας, α' παθητ. ἀπεκτάμην· Παρακ. ἀπέτονα, σπανιώτερον ἀπεκτόνηκα, μὴ Ἀττ. ἀπέκτακα· Στοτόνω, φονεύω, θανατόνω, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 342. Α, 154. Ζ, 414. Χ, 423. Ο, 440. Ὀδ. Π, 432. Ξ., 271. Ρ, 440., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. παρατ. καὶ τοὺς δύο ἀορ., β'. καὶ παθ.· λέγεται καὶ φωμαϊκῶ ἀτείνειν· 2) βαστάζω, Ἱππ. 1064. Valck. Καὶ ἐπὶ Κριτῶν, ἀποφασίζω τινὰ διὰ θάνατον· Ξενοφ. Ἀπ. Δ'. α', 18. θανατόνω· «μιᾷ ψήφῳ ἀποκτείναιμι. (Οἱ τύποι ἀποκτένω – κτένιω – κτονέω – κτεινύω – κτημι εἶναι ἤτοι ἀμφιβ. ἢ ἀποδεδειγμένοι ὡς σφαλεροί)

Ἀπόκτημα, ποιητ. ταυτόν τῷ, Ἀποκτείνω· ὅθεν, «οἷσιν ἀπέκταπο πιστὸς ἑταῖροις, μᾶς ἔσκοτόθη ὁ πιστὸς φίλος, Ἰλ. Ο, 437.

*Ἀποκτηνόομαι, οὦμαι· διάλογ. κτῆνος γίνομαι, εἰς κτήνος μεταβάλλομαι, Γρηγ. Νύσσ.

*Ἀπόκτησις, εως, ἡ· (ἀποκτάομαι) Σημείωσις, χάσιμον· νεωτέρ. λέξ.

Ἀπόκτητος, ὁ, ἡ· (ἀποκτέομαι) χαμένος ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὸν ὁποῖον εἶχε τινὰς καὶ ἔχασε, πωλημένος, νεωτ. λέξ.

*Ἀποκτίνυμι· ταυτόν τῷ, ἀποκτείνω, καὶ τῷ μὴ Ἀττ., ἀποκτινύω· ὁ τύπος ἀποκτίνυμι εἶναι δίχα βαρβαίας ἀναλογίας, ἂν καὶ ὁ Φρύν. καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ προτιμῶσιν αὐτόν. Ἰδὲ Βουτμ. Γραμματ. β', Σ. 38. 175. κτ.

Ἀπόκτισις, εως, ἡ· (κτίζω) Μεταφύτευσις· ἀποικία, παρὰ Διον. Ἀλ. Α'. 36. καὶ Ν, 53. Τὰ χειρόγρ. ἀντὶ τούτου, Ἀποίκησις ἔχουσιν.

Ἀποκτοινέω, ῶ· ἄχρηστος τύπος τοῦ ἀποκτείνω, ἐξ οὗ παράγονται ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερτυπτ.

Ἀποκτυπέω, ω· (κτυπέω) Ἀρχινῶ νὰ κάμνω τόνον, ἤχον, κτύπον, ὡς τὸ τύμπανον, ἢ ὡς τὸ γραγγέλιον εἰς τὸν ἀέρα.

*Ἀποκυβεύομαι, = κυαμεύω, διὰ κλήρων μὲ κυάμους ἢ διὰ ψηφηφορίας μὲ αὐτοὺς ἐκλέγω, Boeckh. Inscr. 76.

Ἀποκυβεύω· (κυβεύω) Παίζω, ῥίπτω τοὺς κύβους· καὶ μεταφ. κινδυνεύω, ἐμβάλλω εἰς κίνδυνον· Διόδ. Σικ. «Ἀποκυβεύειν περὶ τῆς βασιλείας· 2) Διὰ κύβων ἐκλέγω.

Ἀποκυβιστάω, ῶ, Μ. ήσω (κυβιστάω)· Πίπτω κάτω κατακέφαλα, κρημνίζομαι· Ἀθήν. Σ. 332. «εἰς τὸ ὕδωρ ἀποκυβιστήσῃ», ἕως αὐτὸς πάλιν πέσῃ κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν.

Ἀποκυδαίνω· Λίαν κυδαίνω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 82.

Ἀποκυέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυέω) Γεννῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ μεταφ. προξενῶ· ἐπ. Ἱπκ. Α'.

Ἀποκύησις, εως, ἡ· ἡ γέννησις, γέννα, Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 458.

Ἀπακυίσκομαι, Μέσ. ταυτόν καὶ, ἀπακυέω, ἡ ἀποκύω· Ζήτ. Κυίσκω.

Ἀποκυλίσω, Μ. ίσω, καί, ἀποκυλινδέω, Μ. ήσω, καί, ἀποκυλίνδω, καὶ ἀποκυλίω· Κυλίω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυλίω τι τὸ μετατοπίζω.

Ἀποκύλισμα, ατος, τό· τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον κυλίσθη πρὸς τὰ κάτω ἐκυλίσθη, Λογγῖν. ΔΘ', 8.

*Ἀποκυλίω (κυλίω) Ἰδὲ ἀποκυλίζω.

Ἀποκυματίζω, Μ. ίσω· (κυματίζω) Ὡς κῦμα, ἢ μαζὶ μὲ τὸν ποταμόν, ἢ μὲ τὰ κύματα σπρόχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, σύρω εἰς τὰ ἔξω διὰ τῶν κυμάτων· Πλούτ. «Περὶ Διον. Ἀλ. «Ἀποκυματίζουσα τὸν ἦχον ὁρμονίᾳ», εἶναι τὸ αὐτό, ὅπερ μετὰ ταῦτα, θαλασσεύουσα, λέγει. 2) Ποιῶ τι πνεύμονιον, ἄνισον, τραχύ, ποιῶ τι ὡς κύματα, ἢ εἶναι ἄνισον. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐξωλεῖν, ἐν τῷ περὶ Ψυχ. Σελήνης.

Ἀπόκυμον, ου, τό· (κύων) ψυτόν τι, τὸ ὁποῖον θανατώνει τοὺς σκύλους, σκυλοβότανον. Λιν. **Apocynum Cynanchum**, ἢ **Asclepias** εἴδους **Periploca**. Λέγεται καὶ Κυνόμορον.

*Ἀποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω, ἢ κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁ Παρακ. ἀποκύφα μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, Ἀρ. Λυσ. 1068.

Ἀποκυρατῶ, ἐλέγω καὶ ἐπιβεβαιῶ· ἐπιτρέπ. Διωρ. σελ. 14.

Ἀποκυρόω, ῶ, Μ. ώσω (κυρόω). Διάπυος κύρους, ἀποφάσεως ἀποιητοῦ καταλύω τί, κάμνω ἄκυρον. 2) Ἐκλέγω τινὰ ἀπὸ τὸ μέσον συναξέως τινος καὶ δίδω εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν, ὡς «τὸ κοινὸν ἀποκυρούτω ἄνδρα τὸν ἐγγραφοῦντα».

Ἀποκυρτόω, ῶ, Μ. ώσω, ταυτόν καὶ κυρτόω. Κάμνω τι κυρτόν, καμπυλόνω. Ἱππιατρ.

Ἀποκύρωσις, εως, ἡ (ἀποκυρόω). Κατάλυσις, ἀθέτησις, ἀναίρεσις.

Ἀποκύω· ταυτόν καὶ ἀποκυέω, ἄχρ. ἐνεστ.

Ἀποκωκύω, Μ. ύσω (κωκύω). Καταλαλῶ, κατολοφύρομαι, Αἰσχ. Ἀγ. 1555. (υυ – υ-).

Ἀποκωλυσις, εως, ἡ· ἐμπόδιον, ἐμπόδισις ἀπό τινος, Ξενοφ. Ἱππ. Γ'. 11.

Ἀποκωλύω, Μ. υσω (κωλύω). Ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω, ἐὰν ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ τί. Ἰσ. ὡς, «ἀποκωλύεται ναμάτιονα (Γρηγ.)· εἶκοσι δίχα πτώσεως, Πλατ. πολιτ. β'. «ἀποκωλύει οὐδέν», Ἡρόδ. ἀποβάλλω. Ἰδὲ κ. Ξεν. Παιδ. ἀγ.

Ἀποκωφόω, ῶ (κωφόω). Κάμνω τινὰ κωφόν, ξεκωφόνω.

Ἀπολάβειον, τό. Μεσημ. παλ. σλ. 61. ἢ γανότε, δι' οὗ πιάνουσι καὶ κρατοῦσι τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας, ἢ τὸ παράγγι.

Ἀπολαγχάνω, Μ. λήξομαι (λαγχάνω). Ἀποτῶ μέρος τινός πράγματος μὲ κλῆρον, λαγχάνω· Βρόδ. «Ἀπολαγχάνειν τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλοντα· 2) τὸ ἐναντίον, ὡς Ἀποτυγχάνω, δὲν λαμβάνω τι διὰ κλήρου, δὲν πίπτει λαγχὸς καὶ δι' ἐμὲ νὰ λάβωτε, Εὐριπ. Ἰων. 609. οὐ ἐναντίον τό, Δαγχάνω· ἔτι ἀντὶ τοῦ, διαλαγχάνω, ἢ διανέμομαι· Σουίδ.

Ἀπολάζυμαι· ποιητ. ἀντὶ, Ἀπολαμβάνω· Εὐριπ.

Ἀπελαιμίζω, Μ. ίσω· ταυτόν καὶ, ἀπολαιμοτομέω, Νικ. Χρονικ. ΙΔ', 2.

Ἀπολαιμοτομέω, ῶ· Κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ὡς ἀποδειροτομέω, ἐκ τοῦ

Ἀπολαιμοτόμος, ὁ, ἡ· (λαιμοτόμος) ὁ κόπτων τὸν λαιμόν· ὅμως 2) οὐδετ. ἀπολαιμοτόμος, ἐκείνος, τοῦ ὁποίου ὁ λαιμὸς ἐκόπη· ἐσφαλμ. μέντοι, ἀντὶ «Ἀπολαιμοτόμητος» Εὐριπ. Ἑκ. 207.

Ἀπολαξεύω· (λαξεύω, λάξεω) ἀποτελῶ ἤχον, κτύπον, ὡς «Ἀπολαξεύειν δακτύλοις», κτυπῶν ἀποτελῶ ἤχον διὰ τῆς ἀπεσταμένης του μέσης δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ μεγάλου σαρκώδες· Ζήτ. καὶ Ἀποκροτῶ· ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολέτησις, ἡ· καὶ ἀπόλετημα· ταυτόν καὶ, ἀποκρότημα, ἤτοι ὁ διὰ τῶν δακτύλων τύπος. Ἡσυχ.

Ἀπολακτίζω, Μ. ἴσω· (λακτίζω) Κλοτσῶ κτυπῶντι μὲ τὰ ποδάρια, ἀποτινάσσω, ὕπνον, Δίτγ. Εὐρ. 136. Καθόλου δὲ, μὲ βίαν ἀποβάλλω τί, καταφρονῶ, τρόπον τινὰ κλοτσῶντάς το, παρ' Ἀρεοπαγίτῃ.

Ἀπολακτισμός, ὁ· καὶ, ἀπολάκτισμα, τό· Κλότσιμα, σπράξιμον, ἀποδίωξις εἰς τὰ ὀπίσω μετὰ δυνάμεως. — βίου, αὐτοφονία, βίαιος θάνατος.

Ἀπολάκω· ταυτόν καὶ, ἀποφεύγομαι. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 163.

Ἀπολᾰλέω, ῶ· (λαλέω) Φλυαρῶ, ὁμιλῶ λέξια τοῦ ἀέρος· Λουκιαν. φλυκρῶν φατερῶ τι.

Ἀπολαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω) Παρελ. Ἀττ. ἀπείληφα, καὶ παθ. ἀπείλημμαι· Ἀόρ. α'. παθ. ἀπελήφθην· καὶ ἀόρ. β'. ἐιργ. ἀπέλαβον. Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἢ ἔκ τινος, παίρνω, δέχομαι· κυρ. λαμβάνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ χρεωστεῖ τινάς, τὸ ὁποῖον ἄλλοι τις χρεωστεῖ νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ, ἢ Ἀπολαμβάνω χάριτας, εὐχαριστίας διὰ τὰ πραχθέντα μοι καλά· 2) Κάμνω νὰ μοὶ θώσῃ τις ἢ κάμῃ τί, περνῶ ἀπ' αὐτόν, ὡς, λόγον (λογαριασμόν), ὅρκους. Αἰσχ. «Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον», ἤτοι, περᾶτε ἀπ' αὐτοῦ τὸν λογαριασμόν· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. 3) πάλιν ἀποκτῶ, ξαναποκτῶ, λαμβάνω πάλιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα, ἀποκτῶ τι. 4) λαμβάνω, παίρνω ἔκ τινος, δέχομαι, διαλέγω, ξεχωρίζω, ξεχωρίζω ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἢ ἰδιαίτερως λαμβάνω, παίρνω, φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου. Πλατ. Ἱππ. μεῖ ἀπολαμβάνων ὁ ἀνδρεγερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχων· καὶ ἐνεύδεν 5) ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω ἀπ' ἀλλήλων (τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον)· ξεχωρίζω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ ἐμποδίζω, τὸ ἀρνοῦμαι ὀπίσω, πίκτω. «Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντας κτείνουσιν. Ἰώσηπ., τοὺς εἰδώξαν καὶ ἔτοφαι μέρος ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἐμπόδισαν εἰς μίαν κοιλάδα· οὕτω καὶ τό, «Ἀπολαβεῖν τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖσι, σφηλεῖν καὶ κόπτειν εἰς δύο τὸ στράτευμα εἰς στενὸν τόπον. «Ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτῶν, σφηλεῖν, ἐλεῖν, ἐμποδίζειν τὴν ἀναπνοήν. 6) Συχνάκις δὲ σημαίνει καὶ τὸ, ἐπισπῶμαι, καταπλακώνω τινά, πάνω τινά (ὡς καὶ τὸ, καταλαμβάνω)· καὶ πιάνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, Δουκιαν. «Ἀπείληπτο τῶν κεράτων». 7) Ἐν τῷ τρέχειν σημαίνει τὸ, ἐμποδίζω, κωλύω, κρατῶ τινα ὀπίσω, ἀποκόπτω τὸν δρόμον του. «Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τύχωσιν». (Πλατ. Φαιδ. σελ. 58. B. Heind.) ἤγουν ὅταν τύχοι καὶ τοὺς ἐμποδίσωσιν οἱ ἄνεμοι. — Παθ. Ἀπολαμβάνομαι ἔχει τὰς σημασίας ὅλας τοῦ ἐνεργητικοῦ· ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, καὶ μάλιστα ἐμποδίζεται, ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων. «Ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἔστιν ἀποληφθῆναι τὸ ὕδωρ βέον», τὸ τρεχάμενον νερὸν ἐμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ ἄνεμος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τρέχον τοῦ νεροῦ (Ἀριστοτ.) «Ἢν που ὑπὸ ἀνέμοις ἀπολαμβανώμεθα», (Θουκυδ.) ἐὰν ἡμεῖς ἐμποδισθῶμεν ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον, μὴ ἔχοντες ἀλλ. ἐπιτήδειον ἄνεμον διὰ πλεύσιμον. «Ἀπειλημμένος ἐν μέσῳ, σφηλισμένος εἰς τὸ μέσον καὶ κρημνίσας (ξεχωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους), Θουκυδ. «Ἀπειλημμένος ἔντενε καὶ, εἴτ' ἐπι, στενοχωρηθείς, καταντήσας εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν (Ἡρόδ. δ', 70. Valck., Παπ. Γορ. Σ. ὄαε. A. Heind.)

Ἀπολαμπετός, ου· ἰδὲ ἀλάμπετος.

Ἀπολαμπρύνω, Μ. υνῶ· (λαμπρύνω) Λάμπει πιὸ, κάμνω τι λαμπρὸν, ἢ περίφημον. Παθ. Γίνομαι περίφημος, Ἡρόδ. α', 41. ς'. 70.

Ἀπολάμπω, Μ. ψω· Ἐκβάλλω λάμψιν, ἀστράπτω, ἀπέχω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀντιλάμπω, ἀνταναχλῶ, Ἰλ. Ζ, 295. «Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν». Ἰλ. Χ, 319. «Λίχμης ἀπέλαμπεν, ὑπαχ. φως, ἠστραπτε πάλιν ἀπὸ τὴν λίγχην. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Μέσον ἐκλαμβάνεται οὐδέτερος, ὡς, ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιοδ. ἐν Θεογ. «Χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴν». Λουκιαν. Συρ. 30. «Ὁ νηὸς χρυσοῦ ἀπολάμπεται». «Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ξ, 183. Ὀδ. Σ, 298. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐιεργ. βάπτω, ἐκπέμπω λάμψιν. Λουκ. «Αὐγὴν ἀπολάμπειν».

*Ἀπολανθάνομαι, Μ. λήσομαι (λανθάνω) = ἐπιλανθάνομαι, Δογγ. Σ. 377. Schaef.

Ἀπολάπτω, Μ. ψω· (λάπτω) Λείχω (γλείφω) ἀπό τινος, ἢ ἁρπακτικὰ καὶ μὲ ἦχον καταπίνω, χάφτω ὡς ὁ σκύλος, οἱ λύκοι καὶ τὰ ζῶα τῶν ἁρπάρων. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 873. «Ἀπολάψεις», ἀντὶ ἀπολαύσεις. Ζήτ. Ἀπολαύω.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ· (ἀπολαύω) τὸ ἀπολαμβάνειν· τὸ ἀπολαμβανόμενον κέρδος, ὄφελος· ἡδονή. «Ἀπόλαυσις τῆς τροφῆς». Ἀριστ. Ζ. Ἰστ. ἡ αὔξησις, ἐδοσίμησις τῆς τροφῆς.

Ἀπόλαυσμα, τος, τό· ἀπόλαυσις, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυσεν, ἢ ἀπολαμβάνει τις. Πλούταρχ.

Ἀπολαυστικός, ἡ, κόν· ὁ εἰς ἀπόλαυσιν ἀνήκων· ὁ χρησιμεύων εἰς ἀπόλαυσιν· ὁ ἐκδοτος εἰς τὰς ἀπολαύσεις, ἡδονάς.

Ἀπολαύω, (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω) Μ. ἀπολαύσω (παρὰ Διον. Ἁλ. καὶ Λουκ.) συνήθ. ἀπολαύσομαι· ταυτόν τῷ μεταλαμβάνω, καὶ ἀπολαμβάνω. Λαμβάνω ἀπό τινος· ἔχω μέρος ἀπό ἕνα πρᾶγμα, ὡς «Ἀπολαύω τινός», σπαν. ἀπό τινος. Λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπὶ μὲν καλοῦ, λαμβάνω ὄφελος, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· τίτινος (Ἀριστ. Θεσμ. 1008.) καὶ, τί ἐκ τινος· ἐνίοτε συντάσ' αἰτ. καὶ γεν., ὡς, «πάγαθὸν ἀπέλαυσ. οὐδὲν αὐτοῦ»· ἢ καὶ μόνη αἰτ. παρὰ Θεοφρ. ἀετ. Φ. γ'. ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἔχω ζημίαν βλάβην ἀπό τινος, συντ. ἀπό, ἢ ἐκ καὶ γεν. πράγματος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει τις ὄφελος ἢ ζημίαν. Ξενοφ. Συμπ: γ', 5. Bornem. Παρὰ Πλατ. Ἀπολ. 18. κεῖται ἐντελῶς. «Εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυσον». Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 873. κεῖται, «Ἀπολάψεις», ἀντὶ «ἀπολαύσεις», μ' ὅλον ὅτι τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀπολάπτω. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 58. «Οὐ γὰρ ἂν νῦν πρώτου οὐδὲ μεγίστου πολέμου τοῦδ' ἀπολαύσαιμεν», ἠθέλαμεν ὑποφέρει, λάμει. 2) περιπαίζω τινά, γεν. ἢ καὶ αἰτ. προσ. «Ἱκανῶς ἀπολαύσατέ μου», ἀφ' οὗ αὐτὴ ἀρκετὸν καιρὸν μὲ περίπαιξε Πλούταρχ. «Τύχης ἀπηλαύσθην», Εὐριπ. Ἡρ. μαιν. 63. ἀντὶ, ἀπέλαυσα, ἀμφ. μέν τοι. Ὁ παρατ. καὶ ἀόρ. λέγεται διὰ τοῦ ε ἀπέλαυον, ἀπέλαυσα· πλὴν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο καὶ ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα, τοὺς ὁποίους ὅμως τύπους τούτους ὁ Ἡρωδιανὸς ἀποδεικνύει τετυλαντίους δὲ ἀόρ. μέσος ἀπελαυσάμην δὲν ἀπαντᾷ ποτε.

*Ἀπολαχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀπέλαχον ἐκ τοῦ ἀπολαγχάνω.

*Ἀπολεαίνω (λεαίνω). Διόλου λειαίνω, γυαλίζω· γράφεται καὶ ἀπολειαίνω. Διοδ. Σ. ε', 28.

Ἀπολέγω, Μ. ξω (λέγω). Ἐκλέγω, διαλέγω. Ξενοφ. παίρνω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ βάλλω πρὸς ἄλλο, καὶ ἀπορρίπτω, ἀφήνω τινὰ εἰς τὸ μέρος, παραμερῶ· ἐκλέγω τὸ χρήσιμον καὶ ἀπορρίπτω τὸ ἄχρηστον. Πλούταρχ. Κατ. μικρ. 46· 2) Κόπτω, τρυγῶ, καὶ συναζω ἀπό τινος. 3) Λεγω τὸ οὐχί, ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω τι διὰ λόγου, λέγω ἀπό· καὶ ἐντεῦθεν, ἀρνοῦμαι, παίρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, ξελέγω (ἐνδέτ.)· καὶ ἀπορρίπτω, δὲν θέλομαι τὸ πρόβλημα τινός· οὕτω καὶ Μέτως. Πολύβ. «Τὸν βίον ἀπολέγεσθαι», Πλούταρχ. «ἀπορρίπτειν τὴν ζωήν», ἀποθνήσκειν. 4) μεγάλως, συνατά λέγω, τρυττῶ, φλυαρέω, ὅτε τὸ ἀπό εἶναι κατ' ἐπίτασιν ὡς καὶ τὸ, ἀποδαιμάζω, κ. τ. τ. — Μεσ. = ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· Πλούτ. Κάτ. «Ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν». Πολυβ. «Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν». 2) = ἀπαυδάω, παραιτοῦμαι τί· ἀπελπίζομαι εἴς τι· χάνω τὴν καρδίαν, τὰς δυνάμεις, ἀθυμῶ, Αἰτιατ. ὡς «ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν». (Θουκυδ. Α'.) Τίθεται καὶ ἁπλῶς ἐν ταὐτῷ τῇ σημασίᾳ παρὰ Πλουτ. Λυκ. 27.

*Ἀπολεία, ἡ (ἀπόλλυμι)· Ζημία, χάσιμον, φθορά.

Ἀπολείβω, Μ. ψω· (λείβω) Καταταλάζειν ποιῶ, καταστάζω, καταγέω, καὶ παθ. ὡς οὐδ. καταστάζω, τινός· Ὀδ. Η, 107. Ησ.

Ἀπόλειμμα, τος, τό· (ἀπολείπω) τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τινός, ἀπομεινάδι, πᾶν ὅ,τι ἀπέμεινεν ὀπίσω, Διοδ. Σικ.

Ἀπολειπής, ες, τό· ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιλειπής. Ἱπποκρ.

Ἀπολείπω, Μ. ψω· (λείπω) Ἀφίνω ὑπόλοιπον, π. χ. φαγητά, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγει τις ἐκ μιᾶς. Ὀδ. Ι, 202. «Οὐδ' ἀπέλιπεν ἔγκατα», οὔτε τὰ ἐντόσθια ἄφησε· 2) Ἀφήνω τινὰ τόπον ἀβοήθητον, ἐγκαταλείπω, Ἰλ. Μ, 169. ἢ ἀνθρωπόν τινα, ἢ ἐγκαταλείπω μετὰ θάνατον, ὡς σέξαν· ἐντεῦθεν ἐπὶ γυναικὸς, ἀποβάλλω τὸ βρέφος, καὶ ἡ ἀποβαλοῦσα, ἀπολειοῦσα γυνή. 3) ἀφήνω τινὰ κατόπιν μου, κυρίως ἐν τῷ τρέχειν, καὶ μετεφ. ὑπερβαίνω τινὰ, νικῶ, ὑπερέχω. Ἰσοκρ. Πανεγ. «Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τοῦ φρονεῖν, ὥστε κτλ. — Οὐδέτ. 1) ἀπέρχομαι, Ἡρόδ. β', 14. 22. 2) Ὀλιγοστεύομαι, σώνομαι, ἐπὶ ζωοτροφιῶν. Ὀδ. Η, 317. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὡς, «ἤπεσε ταχέως· ἀπέλιπε τὰ χρήματα», ἤτοι σοὶ ἔλειψαν· καὶ, «τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τῶν χρόνων παρεμένειν» (Ἰσοκρ. Δημον.). 3) πάω ἀπό τοῦ τά . . . μετὰ μετοχ. ὡς, ἀπολείπω ποιῶν· ἢ ἁπλῶς, παύω, δίδω τέλος, ὡς Ἰσοκρ. εἰρ. «ὅθεν ὠ ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν». 4) Μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, γίνομαι ἀδύνατος, ὀλιγοστεύω κατὰ τὰς δυνάμεις. 5) Λείπεται μοι· π. χ. «τί ἀπέλιπεν εὐδαιμονίας;» «πολὺ εὐτυχία τοῦ ἔλεγε· «Μή τε τριηκοσίων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων» (Ἡσιοδ.), ἀντὶ, τόσων, ὥστε δὲν σοὶ ἔλειπεν, δὲν ἤσουν μακρὰν ἀπὸ τῶν 30 χρόνων. — «Ἀπὸ τεσσέρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους» (Ἡρόδ. α', 60), ἤγουν, τῇ ἔλλειπον τρία δάκτυλα ἀπὸ τέσσαρας πήχεις, ἢ εἶχε τέσσαρας πήχεις παρὰ 3 δακτύλους· «Οὐκ ἀπολείπουσι τούτου τοῦ τούτῳ στρατιῶται». «Τούτων τὰ χρήματα ἀπολείπει». — Τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς λέξεως μικρὸν σημαίνει ἐλίγου ἔλειπε καὶ συντάσσεται γενικῇ ἀπαρεμφ. ἢ ἀπαρεμφ. τίθεται δὲ ἢ ἀπροσώπως, ἢ καὶ προσωπικῶς· π. χ. Μικρὸν ἀπέλιπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) «Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν (Ἰσοκρ. Ἀρεοπ.)». «Μικροῦ ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι (Πλουτ. Τιμολ.)».

Παθητ. Ἀπολείπομαι· Μένω ὀπίσω, κατόπιν ἄλλου, μὲ περὶς ἄλλος· καὶ μεταφ. εἶμαι κατώτερος ἄλλου κατά τι, καὶ συντ. γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ.· σημαίνει δὲ καὶ ἁπλῶς, νικῶμαι, ὑποπίπτω, ὑποχωρῶ 2) ἐγκαταλιμπάνομαι· ἁρπάζομαι ἀπό τινα. Εὐρ. Μηδ. 35. Elmsl. 3) εἶμαι μακρὰν, οὐ παρών. Λουκ. «ἠδύττου ἔσεσθαι ἀπελείφθην· καὶ Ξεν. Ἀπ. δ', 9, 20. «Ἦ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰμή τι ἀναγκαῖον εἴη, ο. ε. δὲν παρεμερούσεν ἀπό τὸν Σωκράτην κ. τ. λ. Ἐξηγεῖται καὶ διὰ τοῦ, κατωτέρω,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὥστε νὰ ἀποτήσω, μάθω, καταλάβω τί = ἐφιέσθαι· π. χ. Ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς (Δημοσθ.), παιδείας (Ἰσοκρ.). »Πολὺ λίαν ἀπολέλειπται τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, ἦτοι πόρρω τῶν ἐκείνου ἔργων ἦν, οὐκ ἐνυνήθη νὰ περιγράψῃ τὰς πράξεις ἐκείνου. 4) = λαμβάνειν τινὰ τε, δὲν ἐξεύρω. 5) Μικρὸν ἀποδείπομαι, ἢ ἀπολείπεται τοῦ . . . ἀντὶ ὀλίγου λείπει, ὡς τὸ ἐνεργ.

Ἀπολειτουργέω, ῶ (λειτουργέω)· Τελειόνω τὴν λειτουργίαν, τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἀντωνῖν. Γ. 22. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Ἀπελιτάργησας. 2) Ἐξοδεύω ἐκ τινος (ἐκ τῆς ἰδίας μου περιουσίας) εἰς ἀρχήν, ἐξόμωμα, Δεσπ. Δ, γ, 49.

Ἀπολείχω, Μ. ξω· (λείχω) Ἀπογλείφω, ξεγλείφω, γλείφω τί μὲ τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος καὶ παντρεύω.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ· (ἀπολείπω) Ἄφεσις ὑπολοίπου τινος, παραίτησις, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἄφησις. ἢ πωπτ. τὸ νὰ μείνῃ τινὲς ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, μείωσις, ὀλιγόστευσις, ὡς »Ἀπόλειψις σελήνης. Ἀριστοτ. 3. »Ἀπόλειψιν γραφέσθαι πρὸς τὴν γυναῖκα, παραιτεῖν τὴν γυναῖκα καὶ χωρίζεσθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀναφέρειν εἰς τὸ κριτήριον τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. »Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν οὐκ ἔστι γραψάμενον ἀπόλειψιν, (Πλούταρχ.) παραίτησιν ὀληθ. καὶ χωρισμόν.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀπολέγω) ἐκλεκτός, διαλεγμένος, ἐξαίρετος.

Ἀπολελεγμένως, ἐπίρ. ταυτόν καὶ, ἀπηλεγμένως. Ἡσύχ.

Ἀπολελυμένως, ἐπίρ. ἀπολυμένα, ἐλεύθερα, ἐκ τοῦ, ἀπολύομαι. 2) ἀπολύτως, Γραμμ.

Ἀπολέμητος, ὁ, ἡ· (πολεμέω) ὁποιος δὲν ἐπολεμήθη, ἀδύνατον νὰ πολεμηθῇ. Πολυβ

Ἀπόλεμμα, τος, τὸ· (ἀπολέπω) τὸ ἐγδαρμένον, ξεγλουσιάμενον, τὸ ἀφρηγμένον τοῦ λέπους· = ἀπολέπισμα.

Ἀπόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀπτόλεμος (καὶ ἐπίρ. ἀπολέμως) χωρὶς πόλεμον, ὁ μὴ πολεμῶν τυπαιρηνικός· καὶ ὁ ἀνεπιτήδειος εἰς πόλεμον (ὡς οἱ γέροντες καὶ ἀπόμαχοι), ἢ ἀγύμναστος. 2) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις, ἀκατοπολέμητος, Ξενοφ. — »Πόλεμος ἀπέλεμος, λέγεται πόλεμος ἄνισος, ὅστις ἔφερε δυστυχίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ, νὰ γένῃ, Αἰσχ. Περσ.

Ἀπολεοντόω, ῶ· (λέων) Μεταμορφώνω ἢ μεταβάλλω εἰς λέοντα.

Ἀπολεπίζω, Μ. ἰσω· ταυτόν καὶ, ἀπολέπω· ἄδετ

Ἀπολέπισμα, τος, τὸ· ταυτόν καὶ, ἀπόλεμμα, καὶ λέπος.

Ἀπολεπτύνω, Μ. υνῶ· (λεπτύνω) Κάμνω τι λεπτόν, διόλου λεπτύνω, κάμνω σουβλιηρόν, μυτερόν· σμικρύνω.

Ἀπολέπω, Μ. ψω· (λέπω) Ἐβγάλλω τὸ δέρμα, τὸν φλοῦδαν (τὸ λέπος), τὸ ἐξώφλοιον, τὰ λέπια τινός, ξεφλουδίζω. Εὐριπ. Κυκλ. 236. »Μάστιγι τὸν νῶτον ἀπολέπειαν, ξεφλουδίζειν ταῖς πλάτταις μὲ τὴν μάστιγα. »Ἀπολεφέμεν οὕτως, Ἰλ. Φ, 455., ὅπου ἄλλοι ἀνέγν· ἀποκοφέμεν. Ζήτ. ἐν τῷ, ἐπιλέπω.

*Ἀπολεσίοικος, ὁ, ἡ· Ὁ ἀπολλύων τὸν οἶκον σὶ ἀσωτείαν.

*Ἀπολέσκετο, Ἐπ. γ'. ἐν. αόρ. β'. μέσ. ἀντὶ, ἀπώλετο (ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι), Ὀδ.

Ἀπολέσσω, Ἰωνικ. ταυτόν καὶ, ἀπολέω.

Ἀπολευκαίνω, ανῶ· (λευκαίνω) Ἀσπρίζω, λευκαίνω διόλου, Ἀθήν.

Ἀπολήγω, Μ. ξω· (λήγω) ποιητ. ἀπολλήγω διὰ τὸ μέτρον. Παύω, παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ Γεν. ἀλαῆς, μάχης, πομπῆς (Ὁμηρ. Ἰλ. Φ, 577. Η, 263. Ὀδ. Ν, 151.· παύω ἀπὸ τοῦ κάμνω τί, μετὰ μετοχ. Ἰλ. Γ, 565. Ὀδ. Τ, 166. 2) = παύω, ἀποπαύω, Ἀπ. Ῥ. ἡ, λήγω, τελειόνω, Ἰλ. Ζ, 149. ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Ἀριστ. μείς ἐν ἀπολήγει.

Ἀπολησέω, ῶ· Ἰων. Ζήτ. Ἀπολακέω. Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ.

Ἀπολιθαλίζω, Μ. ἰσω· (ληθαλίζω) Παίρνω, ἁρπάζω τὸ ληθάλιον (ἰδὲ, λήκυθος), καὶ μεταφ. ἐπὶ λόγου, ὑστερῶ αὐτόν παντὸς ῥητορικοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἀπόληξις, εως, ἡ· (ἀπολήγω) τελείωσις, παῦσις, τὸ τέλος.

Ἀπολῆρέω, ῶ· (ληρέω) Πράττω ἀστόχαστα, κάμνω σφάλματα, ἢ μωρίαν τινὰ φλυαρῶ. Δημοσθ. »Ἀπελῆρησέ τε καὶ διημάρτηκε.

Ἀπόληψις, εως, ἡ· πάρτιμον, δέξιμον· τὸ δέχεσθαι, περιεῖν· 2) τὸ παίρνειν, ἐμποδίζειν κ. τ. τ. Ζήτ. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολιβάζω, Μ. ξω· (λιβάζω) (Ἀριστοφ. ὄρνιθ. 1467. »Οὐκ ἀπολιβάξειεν· οὐδὲν δὰ φύγῃς· δὲν θὰ λείψῃς ἀπ' ἐδῶ· ἢ δὲν θὰ χρησιμεύσῃς ἀπ' ἐδῶ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λιβάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λιβάξει, ἀπορρήξει, ἀποφθερεῖ· καὶ ἔτι, ἀπολειβαξαι, ἀπολεῖψαι, ἐκνωτίσαι· ἄλλοι, πορρώτερω ἀπελθεῖν· ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰκοσίας χρῆται ὁ Ἀριστοφ. τῷ, ἀπολιτουργίζειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λιβάσεις, σαβήσεις, φθαρεῖς, θάνει) σημαίνει ἡ λέξις τὸ, χρονίω, ἢ ταχέως φεύγει ἀπό τινος. 2) Ἀπομακρύνω τί σιγὰ σιγὰ· συν. σταλάζω, ῥέω μὲ ὀρμήν.

Ἀπολιγαίνω, Μ. ανῶ· (λιγαίνω) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 967. »Ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ, ἀσθενῇ, ἢ ὀξέως βοᾷ· καὶ Ἡσύχ. δὲ ἀντὶ τοῦ, ὀξέως ἀποτρέχειν, ἀποφεύγεσθαι, καὶ κατὰ τὸν Ἐτυμ. ἀντὶ τοῦ, παραφεύγεσθαι, καὶ βιάζεσθαι· ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τὸ, ὁμιλῶ πολλὰ καὶ φωναζω, πρὸ πάντων διὰ τούτων σύγχυσιν καὶ κρότον. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ αὐλοῦ αὐτοῦ, παίζειν, αὐλεῖν· »Ἀπολιγαίνειν αὐλῷ.

Ἀπολιθόω, ῶ· (λιθόω) Μεταβάλλω, μεταμορφώνω τι εἰς πέτραν· ὅθεν

Ἀπολίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς πέτραν μεταμόρφωσις· Ἀθήν.

Ἀπολιμπάνω, Ἰωνικ. ταυτόν καὶ, ἀπολείπω. Πλούταρχ.

Ἀπολινόω, ῶ· (λινόω) Δένω τι μὲ λινάρι, ἤτοι μὲ κλωστὴν διὰ νὰ πέσῃ, = λινόω. Παῦλ. Αἰγ. 177, 36.

Ἀπολίνωσις, εως, ἡ· τὸ δέσιμον μὲ ῥάμμα λινοῦν = λίνωσις.

Ἀπολιορκητός, ὁ, ἡ· (πολιορκέω) μὴ πολιορκημένος, ὁποιος δὲν ἐμπορεῖ νὰ πολιορκηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Στράβ. ΙΙΙ'. Σ. 834.

Ἀπόλις, οὐδ. ι, γεν. ίος, καὶ εως, Ἰων. ιος, ότ. ἀπόλι, Ἡρόδ. ή, 61. (πόλις) Χωρὶς πόλιν, ὁ μὴ ἔχων πόλιν, ἐπομένως πατρίδα, πολιτείαν, Φρυν. Σ. 606. Lobeck. 2) Πόλις ἄπολις, μία πόλις χωρὶς πόλεις, ἤγουν, πόλις δυστυχής, κατηφανισμένη, ἢ ἄχα στερεοῦ συστάματος καὶ πολιτεύματος, Αἰσχ. Εὐμ. 451. Πλατ. πολιτ. ς'. 3) Ὁ μὴ πεπολισμένος, βάρβαρος, ἀμαθής, ἀπολίτευτος. Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Ἀπολισθαίνω, καὶ ἀπολισθάνω, καὶ ἀπολισθάω, καὶ ἀπολισθέω, καὶ, ἀπολίσθω, Μ. σθήσω (ὀλισθαίνω). Γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, δὲν μένω ἀρεμάμενος· καὶ μεταφ. διαφεύγειν, ὡς »Ἀπολισθ. τῆς μνήμης. Ἀλκίφρ. Γ', ιά.

*Ἀπέλιστος, οι = ἄπολις, ποιητ.

Ἀπολιτουργίζω, Μ. ἰσω· (λιτουργίζω) Ταχέως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1253. Ζήτ. καὶ ἀπολειτουργέω. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἔχουσι, Διτουργίζειν, ὀφύειν, τροχάζειν, ταχύνειν· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 561.

Ἀπολίτευτος, ὁ, ἡ· (πολιτεύομαι) Ὁποιος δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, ὁ ἀμέτοχος τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὁποιος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς διοικητὰς τῆς πόλεως· 2) ὁποιος δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ διοικῇ τὰς τῆς πόλεως ὑποθέσεις. Παρὰ Πλουτάρχ. »Ἀπολίτευτοι λέξεις, καὶ, λόγοι, ἐκφράσεις μὴ καταλλήλοι, καταληπταὶ τῷ λαῷ καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. »Ἀπολίτευτα καὶ ἀκοινώνητα, τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸ πλῆθος, τὰ ὁποῖα δ' ν πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὁ κοινὸς λαός, ἢ τὰ μὴ δημοσιευμένα, φανερωμένα εἰς τὸν κοινὸν λαόν. »Βίος ἀνεξόδευτος καὶ ἀπολίτευτος (Πλούταρχ.), ζωὴ τραβηγμένη, ἰδιωτική, μὴ ἔχουσα μέρος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν ζωήν· »Ζῆνη ἀπολίτευτα, τὰ μὴ δυνάμενα νὰ σχηματίσωσι καθ' αὑτὸ πολιτείαν· 3) μὴ πολιτισμένος, μὴ πολιτευμένος· ἀμαθὴς, ἀπόδευτος, ὁποιος δὲν ἐξεύρει τὸν κόσμον, χωριάτης.

Ἀπολίτης, ὁ (Θεόπομ. παρὰ Πολυδ. Γ'.) = ἄπολις, πάσας ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι πολίτης. Ἴδε.

Ἀπολιτικός, κή, κόν· ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, μὴ πολιτικός· καὶ ἐξαιρέτως, ὁποιος δὲν ἀνήκει, δὲν περιέχει εἰς δημοκρατικὴν διοίκησιν.

Ἀπολιχμάω, ῶ, Μ. ήσω· (λιχμάω) Ἀπογλείφω, ταυτόν καὶ Ἀπολείχω, Ἰλ. Φ, 138. »Λίμ' ἀπολιχμήσουσιν.

Ἀπόλλυμι, καὶ, Ἀπολλύω, Μ. ἀπολέσω, ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀπολέσσω, Ἀττ. ἀπολῶ. Ἀόρ. ἀπώλεσα, ποιητ. ἀπόλεσσα. Παρακ. ἀπώλεκα, Ἀττ. ἀπολώλεκα. Ὑπερσυντ. ἀφαιρετικὸς περὶ τοῦ ἑστηκα. καὶ ῥήτ. ὅτε μὲ ἀπολώλει, ὅτε δὲ ἀπωλώλει, Θουκυδ. δ', 133. ζ. 27. Θεοδοσ. σελ. 247. κτ. Göttl. — Μεσ. ἀπόλλυμαι. Ἀόρ. β'. ἀπωλόμην (ὄλλυμι, ὄνομ.). 1) Ἀφανίζω, φθείρω· φονεύω, σκοτόνω, παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ κυρ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ φονεύω ἐν μαχῇ· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφανίζω, χαλᾶν, ὡς, Ἴλιον (Ἰλ. Ε, 648). 2) χάνω, ζημιώνω, τόσον ἐπὶ πραγμάτων, ὡς, κόπτημον ἦμαρ (Ὀδ. Α, 354.) ο. ε. τὴν ἡμέραν τὴν ἐπιστροφῆς, ἅσον καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μάλιστα τοὺς ὁποίους ἔχασέ τις διὰ τὸν θάνατον, παρ' Ὁμ., ὅστις συχνότατα τὸ, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, συνάπτει, ἀντὶ, χάνειν τὴν ζωὴν μὲ βίαιον τρόπον. — Μέσον Ἀπόλλυμαι (εἰς τὸ ἐπίσης κατὰ τὴν σημασίαν καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. ἀπόλωλα) σημαίνει 1) χάνομαι ὑλικῶς, ἀποθνήσκω, ὡς ἀπωλόμην σύστηνος· ἀπόλωλας, ἐχάθης. Παρ' Ὁμ. ἤκουτο μὲ τὴν ἀπ. ὀλέθρου, μόρου ἀποκίσσαι, Ὀδ. Α, 166. Ι, 303. καὶ, ἀπ' αἰῶνος ὀλέσθαι, ἀντὶ παν. σχω, ἀποθησκω ἄδανατον, χάνω τὴν ζωήν (Ἰλ. Ω, 725)· λέγεται δὲ καὶ ἁπλῶς ἀντὶ, κατατῶ εἰς ἀπώλειαν, ἢ συμφοράν, Ὀδ. Β, 27. – Συνήθης τύπος κατάρας εἶναι παρ' Ὁμήρ. ἀπολοίμην, οἰοι, οιτο (ἐπ κωῶ κτ.) καὶ μετὰ τοῦ ὄφρα, ἢ, ὡς. – Ἀπόλωλεν ἀντὶ, ἀπόλωλα, λέγει ὁ Σεύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 121. 2) Χάνομαι, ἀφανίζομαι, φθείρομαι· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, μὴ ὑπάρχειν πλέον, Ὁμ. – Τάφρ ἀπολέσκετο (Ὀδ. Λ, 586), ἀντὶ ἐχάθη, ἔγινεν ἀφαντον τὸ νερόν, ἐπὶ τοῦ Ταντάλου. »Καρπὸς ἀπόλλυται» (Ὀδ. Η, 117), ο. ε. ὁ καρπὸς ἀρχινᾷ νὰ ὀλιγοστεύῃ. »Τίνος ἀπόλωλεν (Ἰλ. Β, 180), ὀληθ. ἦτον εἰς μάτην, ἀνωφελῆ. 3) Καθόλου, εἶμαι δυστυχής, ἢ ταλαίπωρος, Ἀριστ. Εἰρ. 355. Ἡ τιμῆσις εἶναι παρ' Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν λέξιν μάλιστα συχνή, καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ πρόθεσις ἐπιτάττεται, Ὀδ. Ι, 534. Ἰδὲ καὶ ἄλλα

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παραδείγματα περί τῶν ἀνωτέρω, Ἰλ. Λ, 433. Θ, 90. καὶ 270. Ε, 852. Ξ, 142. Σ, 107. Ὀδ. Μ, 350. Ι, 534. Τ, 81. Α, 47.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Θεὸς τις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅστις καὶ Φοῖβος λέγεται, υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Δητοῦς, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς κατὰ μὲν Ἰλ. Δ, 101. ἐν Δυκίᾳ, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἀπὸ Ὁμ. ὕμν., ἐν Δήλῳ, μὲ πολλὰ μακρᾶς, κυματιζομένας τρίχας κεφαλήν, παντοτεινὰ νέος καὶ ἐπομένως προστάτης τῆς νεολαίας (Ὀδ. Τ, 86.). Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἐφορος τῆς μαντικῆς, ὁ καὶ αὐτὸ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς· καθὼ τοιοῦτος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς (Ἰλ. Α, 603.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τῆς Τοξευτικῆς, ἐπομένως, ἀργυρότοξος, ἑκατοντόξου, ἑκατηβόλος, κτλ. Ἄνδρες, ὅσοι ἀποθνήσκουσι φυσικόν, ὀξὺν δύνατον, τοξεύονται καθ' Ὁμηρον ἀπὸ τὰ ὑπὲρ τοῦ βέλη, ὡς αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος (Ἰλ. Α, 43. κτ.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τοῦ λοιμοῦ, ἤτοι τῆς παναλούες, ὅστις στέλλει τὸ δυνατώτερον μὲ τὰ βέλη του· ἰδὲ Φοῖβος καὶ Σμινθεύς. Ἐν Ἰλιάδι λέγεται ὡς βοηθὸς τῶν Τρώων, μάλιστα δὲ τοῦ Ἕκτορος, Ὡς θεὸς τοῦ ἡλίου εἰσωρεῖτο μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, πρὶν Αἰσχύλου βέβαια ὄχι· οὗτος δὲ συγχέει σχεδὸν τοῦτο τὸ ὄνομα μὲ τό, ἥλιος, διότι λέγει (Θηβ. 843.) ναὶ ἀστιβὴ Ἀπόλλωνι, τὸν ἀκάλιον.» — Ἡ πραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἐκ τοῦ, ἀπόλλυμι, καθὸ θεὸς τοῦ λοιμοῦ καὶ τοῦ θανάτου· ἰδὲ δὲ καὶ ἄλλην κομψοτάτην παραγωγὴν παρὰ Πλουτ. Τ. Β'. Σ. 394. A. Jrel. (— —, ὡς τόσον, ὁ Ὁμ. ἔχει πολλάκις ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν).

Ἀπολλωνίσκος, ὑποκορ. μικρὸς Ἀπόλλων, μικρὸς ψυθρευές. παρ' Ἀθην.

Ἀπολλώνειον, καὶ, Ἀπολλώνιον, τό· ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολογέσμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποδ. μέσ. (λόγος) Δίδω ἀπολογίαν εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, διαθεντευσόμαι, ἀθωόνομαι· ἔτι δὲ καὶ ἄλλους διαυθεντεύειν, τινὶ ὑπέρτιος (Θρ. 107.)· σπανιώτερον μετὰ αἰτ. 2) Ἀναφέρω τί εἰς ἀπολογίαν, διαυθέντευσιν, μετὰ αἰτ. Πλατ. — Παρεκτός τοῦ ἀρ. ἀπολογήσασθαι ἅπαντῳ καὶ ὁ παθητ. ἀόρ. ἀπολογηθῆναι παρ' Ἀντιφ. καὶ Πολυβ. Elmsl. καὶ Εὐρετ. Bacx. 41. A. Bekk. 1. Σ. 82. ὅθεν

Ἀπολόγημα, τος, τό· ἀπολογία, διαυθέντευσις· κυρίως ἓν ἄρθρον ἀπολογίας, ἀθώωσις εἰς ἓν μόνον· τὸ δὲ ὅλον λέγεται ἀπολογία.

Ἀπολογητικός, κή, κόν· ὅποιος ἀπολογεῖται, ἢ ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἀπολογίαν καὶ διαυθέντευσιν.

Ἀπολογία, ας, ἡ· ἀπόκρισις μὲ λόγον ἢ ἀγγράφως, διαυθέντευσις, τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, μετ' ἀποδείξεως ἀντιλόγων εἰς τὰς καθ' ἑαυτοῦ κατηγορίας.

Ἀπολογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι (λογίζομαι) Λογαριάζω, κρατῶ, οἴδω, κάμνω λογαριασμόν. «Καὶ τ' ἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο καὶ ἐσκυτόν.» Ξενοφ. μετὰ αἰτιατ. «Ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ.» Αἰσχίν. «Τὰ εἰς ἐναυτὸν ἀπελελογισμένα» Ξενοφ. Οἰκ., αἱ ἐπάνω εἰς τὸν χρέον λογαριασμέναι χωτροφίαι· καὶ ἐντεῦθεν 2) μεταφ. παρὰ Δημοσθ. «Βούλομαι ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν, ἐγὼ θέλω παρομοίως ἀπαριθμῆσαι, καὶ ἀποδεῖξαι εἰς ἐσᾶς· ἤτοι θέλω σᾶς δώσει, δείξει, παραστήσει σωστὸν λογαριασμόν, σωστὴν πληροφορίαν. Ὁ αὐτ. «Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς· αὐτὸς ἐλογάριασε, ἀπεφάσισε καὶ εἶπα προτήτερα, ὅτι κ.τ.λ. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πολύβ. ταύτην τὴν λέξιν, καθὼς καὶ τό, ἀπολογισμός, συχνάκις μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς διηγοῦμαι, δίδω σωστὴν πληροφορίαν μετὰ λόγου περί τινος· κατὰ τάξιν ἐκτίθημι, ἀπαριθμῶ, ἐξηγοῦμαι· κ.τ.τ. μετὰ αἰτιατικ., ἔτι δὲ μετὰ τῆς, περί, καὶ γενικ. Ὁ Σουϊδ. ἀναφέρει καὶ τὸ ἐνεργ. Ἀπολογίζω.

Ἀπολογισμός, ὁ· Λογαριασμός, τὸ λογαριάζειν, κρατεῖ λογαριασμόν, καὶ ὁ λογαριασμός, ὅστις ἐδόθη ἀπὸ τοὺς διοικητάς. Ἀριστοτ. Πολ. ς. 8. ὅπου ὧν, ἐπελογισμός, κεῖται· 2) τὸ βιβλίον τοῦ λογαριασμοῦ, καταλόγος, καταστιχον, διῳδερι. 3) Ἀπολογία, ἤτοι ἔκθεσις τῶν αἰτίων, διατί οὕτως ἔπραξε τινας καὶ οὐχὶ ἀλλέως. Ἰδὲ καὶ τὸ ἀνωτέρω.

Ἀπόλογος, ὁ· (λόγος) διήγησις. «Ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος.» (Πλάτ. Πολ. Γ, καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. ιβ'.) ἢ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ περὶ τοῦ Ἀλκινόου διήγησις. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, μακρὰ διήγησις· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸ καὶ τοὺς μυθους τοῦ Αἰσώπου· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, ἀπολογισμός, ἤτοι καταστιχον· καὶ αὐτὸ, ἀπολογιστής, ὁ λαμβάνων λογαριασμόν.

*Ἀπολοίατο, 3 πρόσ. πληθ. εὐκτ. ἀόρ. β'. μέσου. Ἰων. ἀντὶ, ἀπόλοιντο, ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι, Ὀδ.

Ἀπόλοιπος, ὁ, ἡ· (λοιπὸς) ἐπίλοιπος, ὁ ἐναπολειφθείς, ὁ ὀπίσω ἀφημένος ἔκτιος.

Ἀπολολύζω, Μ. ξω. Λίαν ὀλολύζω, φωνάζω, κλαίω μεγαλοφώνως. Ζήτ. ἀπολολίζω.

*Ἀπολοξόω, ῶ. Δόλου λοξὸν ποιῶ, συγκάμπτω, στρεβλόω. Ζήτ. Δορδός.

*Ἀπολοπίζω, Μ. ἴσω = ἀπολεπίζω.

Ἄπολος, ὁ, ἡ· (πόλος) = ἄστροφος, ἀκίνητος. Ἡσύχ. μεταφ. βαρύς.

Ἀπόλουμα, τος, τό· (ἀπολούω) τὸ ἀκάθαρτον νερόν, τὸ ὁποῖον μένει μετὰ τὸ λούσιμον. (Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰπ. 1393.), ὡς καὶ τό, κάθαρμα.

Ἀπόλουσις, εως, ἡ· ἀπολούσιμον, πλύσιμον.

Ἀπολούσω. Ἰλ. Φ, 455. «Ἐλέγοσαν τινές· »...ἀπολουσέμεν αὖθαπιν· ταυτὸν καὶ κολοβόν, ἐκ τοῦ, Δοῦσος, κολοβός, κατὰ γλῶσσ. παρὰ Κυπρίοις, ὅπου ἄλλοι, ἀπολεψέμεν, ἀνέγν.

Ἀπολούτριος, ὁ, ἡ· Ἀποπλυθείς. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΖ'. 11. «Τοῖς ἀπολουτρίοις, ὑπακουομ.» ὕδασι, τὰ νερά, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ ἐλούσθησε.

Ἀπολούω, Μ. σω. Λούω, πλύνω, πλύνω καθαρίζω, παστρεύω. Μέσ. Ἀπολούομαι, λούομαι εἰς τὸ λευτρὸν, πλύνομαι, παστρεύομαι, Ὀδ. Ζ, 219. «σφῷ ἐγὼ ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, διὰ νὰ ξεπλύνω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἀπολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι· (ὀλοφύρομαι) Θρηνῶ, κλαίω τί μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμούς, π. χ. τὴν συμφορὰν μου· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, ὡς καὶ τό, ἀπαλγέω. (Θευκυδ. Β'. (υ)

Ἀπολοχμόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι = λοχμάω. Βλαστάνω, ἐκβάλλω θάμνους, χαμοκλάδια (γίνομαι ὁρμάνι). Θεοφ. Φ. ἰς. Θ'.

Ἀπολυμαίνομαι, Μ. ηνοῦμαι, Ἀποδ. μέσ. (Λυμαίνομαι) Καθαρίζω τὰς ἀκαθαρσίας, ἀποπλύνω, ἀποσμίχω, Ἰλ. Α, 313. 314. μάλιστα δὲ ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, μὲ ἐξιλαστικά, μετανοίας λοντρὰ καθαρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ κηλίδα τινά, ἁμαρτίαν· 2) λίαν λυμαίνομαι, κατὰ πειλὰ βλάπτω, ἀφανίζω. ὅθεν

Ἀπολυμαντήρ, ῆρος, ὁ. Φθορεύς, ἀφανιστής. Ὀθων. Γ, 220. «Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα», ἐπίτιος, ἡ πορασίτου, ὅστις γλείφει ὑπὸ πείνης τὰ ταλέρια, τρώγει ὅ,τι μένει εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀπολυπραγμόνητος, ὁ, ἡ· (πολυπραγμονέω) ἀφρόντιστος, ὅποιος δὲν ἐξετάζει, πολυπραγμονεῖ, περιεργάζεται τὰ ξένα πράγματα, τὸν ὁποῖον δὲν μέλει διὰ ξένας ὑποθέσεις. (Ῥητ. Ἀλεξ.), ἢ ὃν οὐ δύναται τις πολυπραγμονῆσαι, ἀνεξερεύνητος.

Ἀπολυπραγμοσύνητος, ἐπίρ. ἀφροντίστως, ἀπερίεργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. = Ἀπολυπραγμόνητος. Ἀθην. Α', ε'.

Ἀπολύσιμος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερώσῃ, ἢ νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ ἀφεθῇ. (υ) Ἀντιφ. Σ. 700.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ· (ἀπολύω) ὁλόλυσις, ἄφεσις, ἐλευθέρωσις, καὶ ἐκ τοῦ μέσου εἴτι τοῦ, ἀναχώρησις. Διογεν. Λαέρτ. ἡ ἐντεῦθεν ἔξοδος, ἀνάλυσις, ἀποσημία. Χρυσόστομος. 2) Ἄδεια τοῦ ἐξελθεῖν· ὅταν δηλ. τελειώσῃ ὁ σκοπὸς συνάξεως τινος καὶ καθεὶς ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του· λύσις τῆς συνάξεως. Ἐκκλησιαστ. ὅθεν

Ἀπολυτίκιον, τό· τροπάριον, ψαλλόμενον κατὰ τὸν καιρὸν ἢ ὀλίγον πρὶν τῆς ἀπολύσεως. Ἐκκλησ.

Ἀπολυτικός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ χαρᾶς ἀπολύων, ἐλευθερόνων, κλίνων εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἐλευθερόνειν, ἀπολύειν. «Ἀπολυτικὴ γραφή· Γράμματα ἀπολυτικά», τὰ διδόμενα παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου εἴς τινα τῶν ἱερέων, ἀδείας χάριν, ὅταν μέλλῃ νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἄλλον τινὰ τόπον. Βαλσαμ. ια'. Κανὼν τῆς ἐν Χαλκιδ. Συνόδου καὶ ιζ' τῆς ἐν Τρούλλ.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἀντὶ τοῦ, κλίνω εἰς τὸ νὰ ἀπολύσω, ἀθωώσω, ἢ ἐλευθερώσω τινά. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'.

Ἀπόλυτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) Ἀπολυθείς, ἀθωωθείς, ἢ ἐλευθερωθείς. Τὸ ἀπόλυτον, = ἀπολελυμένον, τὸ δεύτερον τῶν ἐπιθέτων, παρὰ Γραμμ. ἰδὲ ἀπολύω· 2) παρὰ νεωτέρ. Φιλελ. ἀπόλυτος, ἀόριστος· καὶ παρὰ ῥήτορ. ἄλυτος, ἀτελής, ἀτελείωτος.

Ἀπολυτρόω, ῶ. Μ. ώσω. (λυτρόω) Ἐλευθερόνω διὰ λύτρων, ἐξαγοράζω, ἢ ἀφίνω τινά, ἀπολύω, ἀφ' οὗ πρῶτον λάβω χρήματα διὰ τὴν ἐξαγοράν. Λουκιαν. Μέσ. Ἀπολυτρόομαι, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων τε διὰ τῶν ἐμαυτοῦ μου, ἢ ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ· ἀπόλυσις, ἐλευθέρωσις διὰ λύτρων, ἐξαγόρασις. 2) τελεία ἐλευθερία καὶ ἀπαλλαγὴ πάντων τῶν κακῶν. Θεοφυλακτ.

Ἀπολύτως· ἐπίρ. μὲ ἀπόλυτον τρόπον· ἢ, ἀορίστως.

Ἀπολύω, Μ. ύσω· (λύω) Λύω, λύνω χωρίζω τί, τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένον, ἑνωμένον· συντ. αἰτ. καὶ γεν. Ὀδ. Γ, 382. Μ, 420. Φ, 48. «Ἐν γένει δὲ, ἀφίνω ἐλεύθερον, συγχωρῶ, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ τοὺς ἐπάνω, ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ γάμου, ἢ ἐνώπιον ἐρετηρίου ἀδικοῦνο. Ἰλ. Κ. «Εἰ μὲν γὰρ κέν τὸν ἀπολύσομεν», ἀντὶ τοῦ λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν. Εὐσταθ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 6. «Ἀπολύω ὑμᾶς τῆς αἰτίας» καὶ, «Ἀπολύει τὴν γυναῖκαν», ἀντὶ τοῦ, ἀφήνει, χωρίζει. (Ἐν τῇ Ἰλιάδι εἶναι πάντοτε τὸ ἀπολύω = ἐλευθερόνω, ἤτοι ἀφίνω ἕνα αἰχμάλωτον ἢ νικητὴν διὰ λύτρων, καὶ μέσως, ἐξαγοράζω αὐτόν, ὡς Ἰλ. Χ, 22. 50. ἡ δὲ τιμὴ τίθεται εἰς γενικὴν, π. χ. χρυσοῦ, πολλῶν χρημάτων). — Ἀπολύω σηλ. καὶ, διδω τινὶ ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ, π. χ. Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους (Ματθ. ιδ'). Λέγεται καὶ μεταφ. ἀπολύω τινὰ ἐπιμελείας τινος, ἤτοι ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

πουργίας, ατλ. — Μέσως, ἀπελύομαι 1) λύομαι ἀπό τινος, μέ τό ὁποῖον ἤμην ἠνωμένος. Διοσκ. 2) Ἐξαγοράζω τινά, καί μάλιστα κάμνω, ὥστε ἄλλος τις, ὅστις ἔχει τόν φίλον μου ἐν αἰχμαλωσίᾳ, νά τόν ἀπολύσῃ, ἐπομ. καί κάμνω φίλον τινά, τόν ὁποῖον ἄλλος εἶχεν αἰχμάλωτον καί ὁ ἐμέ τόν ἀφήνει. 3) Παραιτοῦμαι, π. χ. τῆς ἀρχῆς. 4) Ἐνίοτε στέλλομαι. 5) Συγχωροῦμαι, ἀζωόνομαι, π. χ. τοῦ ἐγκλήματος. 6) Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι. Πολυβ. »Καί λαβών τό ἐγκαταλειφθέν, πάλιν ἀπελύετο.« 7) Δίνω τί πρός ὀφελός μου, ἤτοι ξεπλύνομαι ἀπό τι, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τι ψευδές· π. χ. αἰτίαν, ὑπόνοιαν, διαβολήν κτ. Πλατ. Ἀπολογ. »Οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολάς ἀπολῦσαι.« Τό ἀπελελυμένον = ἀπόλυτον, τό θετικόν τῶν ἐπιθέτων Γραμμ.—Παρά Διογ. Λ. 3, 6. ἀπολυσήνωρ, ἐξυπν. τῆς νόσου, αὐτί, ἰατρευθείς. (Τό Ψιλον εἶναι ἐν μέν τῷ ἐνεστῶτι μακρόν καί βραχύ, ἐν δέ τῷ μέλλ. καί ἀόρ. μακρόν.)

Ἀπολωβάω, Μ. ήσω. (λωβάω) Τρίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα· ἐξευτελίζω, ἀφανίζω. Φωκυλ. Ἐν τῷ παλ. ἀορ. ἀπελωβήθη, Σοφοκ. Αἴ. 216. ἐνδ. ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως ἐξηγεῖ ἐνεργητικῶς.

Ἀπολωπίζω, Μ. ίσω. (λωπός) ταυτόν καί, λωποδυτέω, Σοφ. Ζήτ. Ἐκλωπίζω.

Ἀπολωτίζω, Μ. ίσω· (λωτίζω) Ἀποκόπτω ἄνθη, ταυτόν καί, ἀπανθίζω· καί μεταφ. ἐκσπῶ, ἐκκοπτ. Εὐριπ. Ἐπ. 439. Ἰφιγ. Αὐλ. 793.

Ἀπολωῤῥάω, ῶ· καί Ἰωνικ. ἀπολωῤῥέω· (λωῤῥάω) ἀποπαύω, ἡσυχάζω, καταπαύω. »Ἀπολωῤῥῆσαι τήν ὀδύνην.« Ταὐτόν τῷ, ἀποπαύω.

Ἀπομαγδαλιά, καί ἀπομαγδαλίς, ἡ· (ἀπομάσσω) ἐλέγετο ἐν κεφαλῇ ψύχης, μαλακοῦ ψωμίου, μέ τό ὁποῖον ἐσφίγγιζαν τά λιγδωμένα χέρια μετά τό δεῖπνον, καί σέ ἔῤῥιπταν εἰς τά σκυλία διά νά τό φάγουν, ὅπερ καί ἐγένετο, ἄλλως λέγεται. Πολυδ. ζ. 14. ὅθεν καί παροιμ. »Ἀπομαγδαλιᾶς σιτεῖσθαι, ἐπί τῶν ῥᾳπαρῶς ζώντων, ὅ ἐστι, παρασίτων· καί μεταφ. Νικ. Χρον. Δ'. 6. »χρημάτων ἀπομαγδαλιάν, ἐλέγοντι μέρος τῶν χρημάτων, τό ὁποῖον ῥίπτεται εἰς τούς ἐχθρούς, ὡς ἄν εἰς τούς σκύλους ἐν κεφαλῇ ψωμίου ἐκ τῆς τραπέζης. Παῤ' Ἀριστ. Ἱππ. 414. σημ. ὅτι, ἀτυπηφείς τις ἐν βουλαῖς, τρόπον τινά μέ παροιμίας ἐνδέσεις καί μυκτηρισμούς καί διδαχθείς ὡς σκυλίον. — Ἀπομαγδαλία παροξυτόνως φαίνεται ὀρθότερον.

Ἀπόμαγμα, τος, τό· (ἀπομάσσω) ταυτόν καί, πάσμα· ἐνίοτε, τό ὁποῖον χρησιμεύει ἤ ἐχρησίμευσε εἰς κάθαρσιν, καί μένει ἁπλοῦν, ἀπέπλυμα· καί αὐτή ἡ ἰδία κάθαρσις (πάστρα). »Ἥρως ἀπομάγματος.« Σοφοκλ. 2) μετατύπωμα κατά μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, σφραγίς, βούλα. »δακτύλιον ἀπόμαγμα.« (Θεόφρ.) σφραγίς, βούλα τοῦ διακτυλίου.

Ἀπομαδῥόω. Ἅμφ. = ἀπομαδάω.

Ἀπομαδάω· διόλου μαδῶ· κάμνω πάντη φαλακρόν· λέγεται ἐπί τριχῶν, ὅταν μαδῶνται. Ἀριστοτ. Σαυμ. Ἀκ. 79. = μαδάω.

Ἀπομαδίζω = ἀπομαδάω. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 872.

Ἀπομάθημα, τος, τό· (ἀπομανθάνω) ξεμάθημα, λησμόνησις τοῦ μαθήματος. Ἱπποκρ. »Ἐπάκριον τό ἀπομάθημα«, εἶναι καλόν, ὅταν τινές λησμονῶ, ξεχνῶ τό μαθημένον.

Ἀπομάθησις, εως, ἡ· (ἀπομανθάνω) τό νά λησμονῶ τινας τό μαθημένον.

Ἀπομαίνομαι, Μ. μανήσομαι, παθητ. μέ παραλ. ἐνεργ· ἀπομέμηνα (μαίνομαι). Σημαίνομαι, παύω ἀπό τό νά μαίνωμαι, δέν κατατρῶ πλέον εἰς μανίαν· 2) ὅλως καταπαύω, ἡρχόμαν εἰς μανίαν (Λουκ.), λίαν μαίνομαι.

Ἀπομακρύνω, Μ ύνω. Μακρύνω, ἡ μακρύ ποιῶ τι· σύρω, τραβῶ, φέρω τί εἰς μάκρος, τεντόνω, ἐξαπλόνω· 2) μακρύνω τι ἀπό τινος, μακράν ποιῶ τι ἀπ' ἄλλου τινός· = ἀπομηνύω.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ· καί ἀπομακτήρ, ος, ὁ· (ἀπομάττω) ὁποιος πλύνει, σφογγίζει, καθαρίζει τι (Σοφοκλ.)· ταυτόν καί, πτερικαθάρτης.

Ἀπομάκτρα, ἡ· ῥίγλα, ἐτεῖνο τό ξύλον, ἡ σανίδι, μέ τό ὁποῖον ἰσάζουσιν ἕνα μέτρον, ὅταν ἐγέμωσεν, ὡς τό σιτάρι εἰς τό βιδοῦρι. Ἡσύχ. Ζήτ. Ἀπομάσσω, 3)

Ἀπόμακτρον, τό· ταυτόν καί, ἀπόμαγμα.

Ἀπομαλαξίζομαι, Μ. ίσομαι. (Μαλαξίζω) ἡ

Ἀπομαλθακίζομαι, ῆ, ἀπομαλθακόομαι· Παραιτῶ τι ἀπό ῥυθμίαν, φέβον, μαλακίαν, καί ἀμέλειαν· εἶμαι ὀκνηρός, ἀμελής θειλός, πρός τι. »Ἀπομ. πρός ὁδόν, πρᾶξιν, φαίνομαι καί ἀποδεικνύομαι γυναικώδης εἰς πρᾶξιν τινά. Πλούταρ. Ταυτόν, ἀποδειλιάω.

Ἀπομανθάνω. Μ. μαθήσομαι· (μανθάνω) ξεμανθάνω, λησμονῶ ἐτεῖνο, τό ὁποῖον ἔμαθα. Πλατ. Φαίδρ.

Ἀπομαντεύομαι, Μ. σομαι, Ἀποδ. μέσ. (μαντεύομαι)· Λέγω, κηρύττω ὡς μάντις· προφητικῶς προλέγω τά μέλλοντα. 2) Εἰκάζω, συμπεραίνω τί ἔκτισε. »Οἱ ἀπομαντεύμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ· λέγει ὁ Γαλην. περί τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ἱπποκρ. Ὁ Πλατ. Πολ. ζ. καί Σ'. καί ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται καί αὐτός τήν λέξιν αὐτή τοῦ συμπεραίνω, καταλαμβάνω, μαντεύω τι ἀπό τινος.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ· (ἀπομάσσω) πλύσιμον, σφόγγισμα· 2) ἐκτύπωσις· μίμησις.

Ἀπομαραίνω, Μ. ανῶ. (μαραίνω) διόλου μαραίνω, καταξηραίνω, ἀφίνω νά ξηραθῇ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, φθείρω, μαραγγίζω. Παθητ. Μαραίνομαι, μαραγκίζομαι, ξηραίνομαι, ὀλεγοστεύομαι, ἀδυνατίζομαι· ἀρχικῶ νά ὀλιγοστεύω, ἀδυνατῶ κτ. Πλατ. Θεαίτ. Σ. 177. Heind. κυρίως ἐπί σβυσμένου, καί ἐλαττωμένου πυρός, καί ἐτεῖνο μεταφ. ἐπί ἐλαττώσεως πόνου, δυνάμεων, φήμης, ὁράσεως »ἀπομαραίνεται ἡ τοῦ πένθους ἀκμή«, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΒ'. α'.

Ἀπομαρτυρέω, ῶ· (μαρτυρέω) δίδω μαρτυρίαν.

Ἀπομαρτύρομαι, Ἀποδ. Μέσ. (μαρτύρομαι) βεβαιόνω διά μαρτύρων. Πλάτ. Σοφ. ς'.

Ἀπομέσσω, Ἀττ. ἀπομάττω, Μ. ξω. (μάσσω) Ἀποπλύνω, ἀποσπογγίζω διά νά καθαρίσω, παστρεύω· σφογγίζω τι ἀπό τινος· ἔτι δέ καί μεταφορ. »Καθαίρων τούς τελουμένους καί ἀπομάττων τῷ πηλῷ καί τοῖς πιτύροις.« (ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ σημασίᾳ εἶναι πλέον σ. χρήσει τό παθητ. ὡς παρά Δημοσθ. »Ἀπομάττομαι ἱδρῶτα, κονιορτόν, ταῖς ψωμοῖς«, σφογγίζω τόν ἱδρῶτα ἀπό τόν ἑαυτόν μου, τόν κονιορτόν, ἤ παστρεύω τήν λίγδαν ἀπό τάς χεῖράς μου μέ τήν ἀπομαγδαλιάν. Συνών. αἰτ. καί δοτ. τοῦ πράγματος, μέ τό ὁποῖον σφογγίζει τις· ἀλλά καί γενικ. σφογγίζομαι ἐαυτόν, Ἀριστ. Ἱππ. 826. · εἴρεται δέ καί ἁπλῶς, ἀπομάξασθαι, αὐτί σφογγίζομαι)· 2) ἐκτυπόω, σφραγίζω (βουλόνω), ἀπεικάζω, ἀπομιμοῦμαί τί, ὡς »Ἀπομάττω τύπῳ, σχῆμα.« — Μέσως. Δαμβόνω εἰς τόν ἑαυτόν μου τόν τύπον καί τήν μορφήν τινος· μιμοῦμαί τι· ἀλλήλων καί παρ' ἀλλήλων, ὁ εἷς ἀπό τοῦ ἄλλου· ἐπίσης πρός ἑαυτόν μου τί, ὡς »ἀπομάττομαι αἰσχύνην«, φέρω, προξενῶ ἐντροπήν εἰς τόν ἑαυτόν μου. »Ἀπομάττονται παρ' ἀλλήλων«, δέχονται ὁ εἷς ἀπό τόν ἄλλον. "Οθεν, »ἡ ἐμή γρῆ« ἀποματτομένη πολλάς ἀρετάς ἐποίησεν, Ἀριστοφ. Δηλοῖ καί μιμοῦμαί τί ἀπαρέλλακτα, εἰκειοποιοῦμαι. »Τό Σωκρατικόν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσίν.« Διογεν. Λαέρτ. 3) Κόπτω μέ τήν ῥίγλαν (καθώς κόπτουν τό σιτάρι, ὅταν τό μετρῶσι μέ τό μέ λίν, καί γεμίσῃ ὑπέρ τό μέτρον). »Κοίλιαι πεφαγμέναι, κομμένην μέ τήν ῥίγλαν· ἐτεῖνο, »Ἀπομάκτρα, τό ξύλον, δι' οὗ κόπτουσι τό σιτάρι ἐν τῷ μετρεῖν, ἡ Ῥίγλα. Ἐτεῖνο καί ἡ παροιμία ἐπί ματαίων ἀγώνων παρ Θ. σκρίτ. »Κενεαί ἀπομαξαι.« — Τό δέ πα Ἀριστοφ. Ἱππ. 819. »ἀχιλλείων (κριθῶν) ἀπ ματτεσθαι«, ἑρμην. διά τοῦ, τρώγειν, ἐσθίε

Ἀπομαστιγόω, ῶ. (μαστιγόω). Δέρω, ξ λῷ κατάπαλλα, Ἡρόδ.

Ἀποματαίζω, Μ. ίσω. (ματαίζω) Φέρω μωρῶς, ἐλαφρότροπα, ἀσχημόνως· 2) εὐφημ λέγεται ἀντί, ἀποπέρδω. κλαίω, ἀφίνω πορδ Ἡρόδ. Β. 162. »Ὁ δ' Ἄμασις ἀπεματαίσε.« Ζή Ματαίζω.

* Ἀποματαϊσμός, ὁ. Ζήτει, ματαιος.

Ἀπομάχομαι, Μ. μαχέσομαι καί, μαχοῦμ (μαχοῦμαι). Ἀποτρούω, ἐναντιόομαι, διαυδ τενόομαι, δέν ἀφίνω νά πλησιάσῃ· κυρ. ὅτε εἰσ τίς ἐλεισμένος ἐν τῷ κάστρῳ· αἴτ Ἡρόδ. 136. Wessel. συντάσ. δέ καί μέ τό ἐλειπο μή καί ἀπρεμφ. ὡς τό ἀπαξιόω· 2) μετ ἀνθίστασθαι, ἐναντιόομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ε', β »Ἐπί τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ἀ ἀν κράτιστα ἀπομάχοιντο.«

Ἀπόμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ὁ μαχάν τῆς μά χης ὤν, ὁποιος δέν εἶναι παρών εἰς τήν μάχη 2) Ὁ διά γῆρας κτλ. ἀνεπιτήδειος, ἤ ἀχρη στος πλέον διά πόλεμον· ἄπειρος τῶν πολε μικῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. δ'. »Οἱ ἀπόμαχοι« οἱ πληγωμένοι καί ἀρρώστοι εἰς τό στρατόπε Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε'. »Οἱ δέ ἐκ τραυμάτων ἀ πόμαχοι γεγενημένοι«, invalides.

Ἀπομεθύσκομαι, ξεμεθῶ· ἀμφ. = ἀπο κραιπαλῶ.

Ἀπομειλίσσομαι, καί — ττομαι. (μειλίσ σομαι) Κάμνω τι πάλιν πρᾶον, καλόν, ἡμερόν Διοσ. Ἁλικ.

* Ἀπομειουρίζω (μείουρος) »ἀπομειουρίζ τήν τελείωσιν τῆς πυραμίδος« (Νικομ. ἀρ. Σ. 215.), ἀποκόψω, ἀποκολεβώσω.

* Ἀπομειόω, μαρύνω. Ἀλεξ. Τραλλ. 8. 21 507.

Ἀπομείρομαι, ερούμαι (μείρομαι). Ἀπό πο μοιρῶ, διαιρέω, Ἡσ. ἔργ. 576. 2) ὡς ποτ εἰμαιρούμαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, Ἡσιόδ. Θεο γον. 801. Ζήτ. Ἀπομείρομαι.

Ἀπομείωσις, εως, ἡ· (μειόω) ὀλιγότητος ἐλαττώσεις ἀπό τινος, μίκρυνσις.

Ἀπομελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τ διόλου μέλαν, καθίζω μαῦρίζω. Θεοφ. Ἱστ Φ. 108.

Ἀπόμελι, ιτος, τό· (μέλι) νερόμελον, ὑγρ ἀπό μέλι, τό ὁποῖον γίνεται ὅταν πλύνωσι τ κηρία. Διοσκ. Ε'. 17. »Τό ἀπό μελίσσης ἐκ πλυνομένων τῶν κηρίων, ὕδατι, ἤ ἔξει σταθ ζομένοις. εἶδος ὑδρομέλιτος κατώτερον, ὅσ τόσον καλόν.

Ἀπομέμφομαι, Μ. ψομαι· (μέμφομαι) τιν Δίαν ὑβρίζω, ἐλέγχω, (μαλλόνω) ὀνειδίζω καταγορῶ τινα. (Πλούτ.) παραπονοῦμαι κατ τινος.

Ἀπομένω, Μ. εὐῶ. Μένω ἀπό τινος· μέν ὀπίσω, μένω ὡς ἐπίλοιπον, καί αὐτί τοῦ, μέν σταθερός, ὑπομένω, προσμαρτεῶ· ἤ ἁπλῶ μένω.

Ἀπομερίζω, Μ. ίσω· (μερίζω). Διαιρῶ ἀπ τινος, ξεχωρίζω· 2) δίδω μέρος ἀπό τινος εἰ τινα, διανέμω. Πλατ. Πολ. 12. ὅθεν

Ἀπομερισμός, οῦ, ὁ· διαίρεσις, μοίρασμ χώρισμα· ταυτόν καί, ἀποτομή, καί, ἀπόσχισ μα Γραμματ.

Ἀπομερμηρίζω, Μ. ίσω, καί ῶ, (μερμη ρίζω) = ἀπορρίζω. Ἀφ' οὗ ἀόριστ κατά μερ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὅλας τας φροντίδας, ἀπουσιαζομένας, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 5. καὶ Δίων Κάσ. 55, 14. Εὐσταθ.

*Ἀπομεστόω (μεττόω). Γεμίζω ὅλον, ἀπογεμίζω.

Ἀπομετρέω, ῶ (μετρέω). Καταμετρῶ, μετρῶ τί ἢ διορίζω σωστὰ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μετρου εἴδου, λογαριάζω. Ξενοφ. Οἰκον. Γ', 10. καὶ Δουκ. Ἀνάβ. «Καὶ τοσαύτους ἀπέστειλε μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν εἰς μεδίμνους ἀπομετρῆται.» Καὶ παθητ. παρὰ Πολυβ. «Ἀπομετρεῖται περὶ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος.

Ἀπομέτρημα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπεμετρήθη.

Ἀπομηκύνω, Μ. υνῶ (μηκύνω). Μακρύνω, κάμνω τι μακρύ· ἐκτείνω κατὰ μῆκος, τραβῶ εἰς μῆκος· καὶ μεταφ. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, ἀντὶ ὁμιλῶ διεξοδικῶς.

Ἀπομηνίω, Μ. ίσω (μηνίω)· τινί, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, ἀδιακόπως θυμόνομαι = μηνίω (ἢ ἀπὸ πρόθεσιν, κεῖται ἐνταῦθα ἀργά), θυμόνομαι, ὀργίζομαι κατά τινος. Ἰλ. Β, 772. Η, 230. Ὀδυσ. Π, 378. μετὰ τοῦ «οὐ μεθιέναι χόλον.» 2) Πάνω τοῦ ὀργίζεσθαι, ξεθυμόνομαι. Εὐσταθ. σελ. 1169. (Τὸ ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. μακρὸν ἢ βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. μακρόν.)

*Ἀπομηρόομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (μηρόω). Τραβῶ ἐπάνω, εἰς τὸ ὕψος, ἐξέλκω διὰ τοῦ ἀγείτρου, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 50.

Ἀπομίγνυμι, καὶ ἀπομιγνύω, Μ. μίξω (μιγνύω). Χωρίζω τὰ ἀνακατωμένα, ἢ ἀνακατόνω, ἀμφίβολα ὅμως καὶ τὰ δύο.

Ἀπομιμέομαι, ήσομαι (μιμέομαι). Κάμνω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος· κάμνω τι ἀπαράλλακτον, μιμοῦμαι τὸ πρωτότυπον· λαμβάνω ὑπόδειγμα (Modello) ἀπό τινος. Κλήμ. Προτρ. «Οἱ ζωγράφοι πάντες τῆς Ἀφροδίτης εἰκόνας πρὸς τὸ κάλλος ἀπεμιμοῦντο Φρύνης.» Ἐν χρήσει καὶ παθητ. ὄθεν ἡ Μετ. ἀπομεμιμημένος, γεννάμενος, ἢ ἐκφραστὴς κατὰ μίμησιν, ἀπαράλλακτα ὡσὰν ἄλλος. Ἀθην.

Ἀπομίμημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκτύπωμα (κόπια). Διόδ. Σικ.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ· τὸ σχηματίζειν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ἱππιατρ. (υυ——υ).

Ἀπομιμνήσκομαι (Παθ., συνήθ. μὲ μέλλ. μετὸ ἀπομνήσομαι. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. μόνον παρὰ ποιητ., ἐκ τοῦ πρωτοτύπου μιμνήσκω). Ἐνθυμοῦμαι· τινί, ἔχω εἰς μνήμην πρὸς κανένα, τῷ ἐνθυμοῦμαί τι, ἐπὶ καλοῦ (Ἰλ. Ω, 428.), ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἐκδικοῦμαι· ἐντελῶς δὲ συντάσ. ἀοτ. καὶ γεν., π. χ. «Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργετιῶν (Ἡσιοδ. Θεογ. 503.). Παράβ. ἀπομνημονεύω.

*Ἀπομυθέω = μυθέω, ἐλαττόνομαι, ὀλιγοστεύω, Ὀρφ. λιθ. 16, 25.

Ἀπόμυξις, εως, ἡ· τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀπομίγνυμι, Ἀμφ.

Ἀπομισέω, ῶ· τὸ ἐπιτεταμ. μισέω. Κατὰ πολλὰ μισῶ, Θεμίστ. Ὁμιλ. ΙΚ'. σελ. 189. μισῶν παραιτοῦ, φεύγω, = μισέω.

Ἀπομισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Χωρὶς μισθόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δίδεται μισθός, ἢ τῷ περίσσεται τὸ συνηθισμένον. 2) ὁ μὴ ἱκανός, παύστας πλέον ἀπὸ ὑπουργίας τινος, emeritus. 3) Ὁ ἀθλιώνων ἐπὶ μισθῷ. Πλουτ.

Ἀπομισθόω, ῶ (μισθόω). Δίδω τί, συμφωνῶ τί ἢ τινὰ μὲ μισθόν, ὡς, γῆν (Θουκυδ. γ', 68.), γεωργίαν (Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. β', 15.). — Ἀπομισθοῦμαι, λαμβάνω μὲ μισθὸν (παχτόνω).

Ἀπομίσθωμα, τος, τό· τὸ συμφωνημένον μὲ μισθόν.

Ἀπομνάομαι, ῶμαι, Ἰων. Μ. ήσομαι, Γεν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν εὐεργεσίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμέ τις· ἀποδεικνύομαι εὐχάριστος, ἢ ἐκδικητής· ταυτὸν καὶ ἀπομιμνήσκομαι, καὶ ἀπομνημονεύω.

Ἀπομνημόνευμα, τος, τό. Διήγησις ἀξιομνημονεύτων λόγων, ἢ πράξεων· καὶ αὐταὶ αἱ ἀξιομνημόνευτοι ὁμιλίαι ἢ πράξεις. 2) Τὸ ἐνθυμήσεως ἄξιον, τὸ ὁποῖον ἀνακαλεῖται εἰς τὴν μνήμην, ἢ ἀνακαλεῖ αὐτήν· καὶ 3) ὁ γνωστὸς τίτλος παρὰ Ξενοφ.

Ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ· ἐνθύμησις, διήγησις, ἐκ τοῦ

Ἀπομνημονεύω, Μ. σω (μνημονεύω). Λέγω, διηγοῦμαι τι ἀπὸ μνήμης, ἤτοι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμοῦμαι· διηγοῦμαι τὰ ἄξια μνήμης. 2) Ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τί, ὅπερ ἔλαβον ἀπό τινα καλὸν, ἢ κακὸν, τινί τι. Δημοσθ. «Ὅσοις πατρικὰς εὐεργεσίας ἀπεμνημονεύσατε.» 3) Κάμνω τί εἰς ἐνθύμησιν τινος. Ἡροδ. Ε', 65. «Τωυτὸ ὄνομα ἀπεμνημόνευσε τῷ παιδὶ ξεῖπε, ἔβαλεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον διὰ ἐνθύμησιν. 4) Δημοσθ., Γραμμ. Ἀποστ. ἀπομνημονεύεται, αντὶ τοῦ διὰ μνήμης ἄδεται, λέγεται. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 2. «Ἔτι καὶ νῦν ἀπομνημονεύεται ὁ ποστὸς ἐγένετο ὑφ' Ἡρακλέους.»

Ἀπομνηστικέω, ῶ (μνηστικέω). Ἐνθυμοῦμαι τὴν κακίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμέ τις. 2) ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ, Ἡρόδοτ. Γ, 49. Μετὰ δοτ. προσώπου.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομοῦμαι, καὶ ἀπομνύω (ἑνίοτε καὶ ἀπόμνυμαι, ἐκ τοῦ ὀμνύω). Κάμνω ὅρκον, ὀμνύω· ὅρκον, Ὀδ. Β, 377. Κ, 381. Ἡροδ. β', 170. ὁμοῦ φέρ' ἀναφορικῶς εἰς περίοδον ἀρνητικήν. 2) Βεβαιῶ μεθ' ὅρκου, ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω τί, ἢ ὅτι δὲν ἔκαμα τί· ἀρνοῦμαι τι μεθ' ὅρκου· συντάσ. αἰτιατ. Ὀδ. Κ, 381. Ἡρωδ. Πινδ., Δημοσθ. ὄθεν «θεοὺς ἀπομνύναι· ἀρνοῦμαι τὰ ὀμνύων εἰς τοὺς θεούς, Σοφ. Φιλ. 1289. Ἀριστοφ. Ἱππ. 426. καὶ Νεφ. Τίθεται καὶ ἑπομένου μή, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 266. καὶ οὕτω συνήθως παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Συμπ. γ', 8. Schneid. 3) Ἀποβάλλω καὶ παραιτοῦμαι ὁμνύων, ὡς «ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν» (Πλουτ. Κικ.).

*Ἀπομυΐω = ἀπόμυμι· ἐν χρήσει ποιητ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ὀδ.).

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ· (μοῖρα) Μέρος, μέθεξις, μερίδιον ἀπό τινος (portion)· ἢ διαίρεσις, μοίρασμα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἐν ἐπιγραφαῖς κεῖται ἐντὶ τοῦ, δέκατον, δεκατιά ἀπό τινος, ὡς «Τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς ἀμπελίτιδος γῆς καὶ τῶν παραδείσων.»

Ἀπομοιράομαι. Λαμβάνω μέρος ἐκ τινος, ἢ μοιράζω· ἀμφ. Ἰωσ. Ἀρχ. ιη', 8, 7.

Ἀπομοίριος, ὁ, ἡ. Ὁ ληφθεὶς ἀπό τινος ὅλου ὡς μερίδιον. Ἀναλ. Β', 128.

Ἀπομονόω, ῶ (μονόω). Ἀφήνω, παραιτῶ μοναχόν, ἢ κάμνω νὰ ἦναι μόνος· — τινά τινος, ἀποκλείω, ἀποχωρίζω τινὰ ἀπό τινος· δὲν ἀφήνω αὐτὸν νὰ λάβῃ, ἔχῃ μέρος. Θουκυδ.

Ἀπόμοργμα, τος, τό· (ἀπομόργνυμι) Τὸ ἀποπλυμένον, ἀποστραγγισμένον. 2) Ἐκτύπωμα, ἐκμαγεῖον, (βούλα) σφραγῖδος· σχηματισμὸς, ζωγραφία κατὰ μίμησιν τινος.

Ἀπομόργνυμι, καὶ ἀπομοργνύω, Μ. ὄρξω (ἀμόργνυμι). Ἀποπλύνω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω, αἷμα, ἄκρου, Ἰλ. Β, 269. «Ἀπομόρξατο ἄκρου,» ἐστράγγιστε τὸ ἄκρον· καὶ Σ, 414. «Σπόγγῳ ἀπεμόρξω.» 2) σφογγίζω καθαρίζω, πατρεύω, ὡς πρόσωπα, παρειάς, Ἰλ. Σ, 414, καὶ Ὀδυσ. Σ, 700. «Ἀπομόρξατο χροτὶ παρειᾶς.» ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐτριψεν ἢ ἐσφόγγισε τὰ μάγουλα. Λέγεται καὶ ἁπλῶς ἀπομόρξασθαι, αὐτὶ σφογγίζομαι, σφογγίζω τὰ ἄκρυα, Ἀριστ. Ἀχ. 705. (ἐν γένει δὲ, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις πάντοτε τὸ μέσον, ὅταν ἡ πρᾶξις γίνηται εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος.) 3) ἐκβάλλω, ἐκπείζω. 4) ἐκτυπόω, ἀπομιμοῦμαι τί, σχηματίζω κατὰ μίμησιν τινος = ἀπομάσσω, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὄθεν

Ἀπόμορξις, εως, ἡ· σφόγγισμα· ἀπόξλιψις, ἐκτύπωσις.

Ἀπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) Ταυτὸν τῷ, ξένος, Σοφοκλ.

Ἀπόμοσις, εως, ἡ· (ἀπόμνυμι) Τὸ ὀμνύειν, ἀρνεῖσθαι μεθ' ὅρκου. Ζήτ. Ἀπόμνυμι.

Ἀπομοτικός, κή, κόν· ὁ αἰτήσιος, ὁ ἑτοιμος εἰς τὸ νὰ ὀμνύῃ, νὰ κάμνῃ ἀρνητικὸν ὅρκον.

Ἀπομοτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον.

Ἀπόμουσος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπομούσως, ἐπίρρ. (μοῦσα) Ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, Εὐριπ. Μηδ. 1088. ταυτὸν καὶ, ἄμουσος. Ὁ Αἰσχύλ. (ἐν Ἀγ. 810.) χρῆται τούτῳ αὐτὶ τοῦ, ἄμαθης, ἢ, ἄσχημος, ἄνοστος. Ζήτ. Μοῦσα, καὶ, Μουσόω.

Ἀπομοχλεύω (μοχλεύω). Παραπόρω, πινῶ, ἢ σηκώνω τι μὲ τὸν μοχλόν, μὲ βίαν. Μαθημ. παλ. Σ. 70.

Ἀπομόω. Ζήτ. ἀπόμνυμι.

Ἀπόμυγμα, τος, τό· (ἀπομύττω) Μύξα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 624. ἀμφ.

Ἀπομυζάω, Μ. ήσω (μυζέω)· Ἐκβυζάνω, πιπιλίζω. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΚΒ'. Ἀπομύζησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομυζᾶν.

Ἀπομύζουρις, ιδος, ἡ· (μύζουρις) ἡ αἰσχροποιὸς γυνὴ, ἡ τὴν οὐρὰν, εἰτ' οὖν τὸ πέος μυζῶσα, ὅ ἐστι βυζαίνουσα. Εὐστ.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Ἐμποδίζω, ἢ μεταπείθω τινὰ (μὲ πολλοὺς λόγους καὶ παλλακὰς), ἤγουν ταπαπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τί, Ἰλ. Ι, 109 «Μάλα γάρτοι ἐγώγε πόλλ' ἀπεμυθεήμην.» — Ἀντίκειται τῷ, παραμυθεῖσθαι. Ὁ Σουΐδ. ἔχει ἐκ Στρατίου, ἀπομυθέομαι, ἀπολογέομαι.

Ἀπόμυιος, ον, ὁ· (μυῖα) Ὁ διώκων τὰς μύιας· ἐπίθετ. τοῦ Διός. Παυσαν. Ε', 14, 2. καὶ Αἰλιαν. Σ. Ἱστ. Ε', 17. καὶ ΙΑ', 8.

Ἀπομυκάομαι, ῶμαι, Μ ήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. (μυκάομαι) Ἐκβάλλω φωνὴν, ἢ φωνάζω ὡς τὸ βόδι, μουγκρίζω. Ἐπιγραμ.

Ἀπομυκτέον. Πρέπει νὰ ἐκβάλῃ τὴν μύξαν, Εὐριπ. Κυκλ. 557. Ζήτ. Ἀπομύσσομαι.

Ἀπομυκτηρίζω, Μ. ίσω· (μυκτηρίζω) Μὲ καταφρόνησιν, κυρ. στραβομουτσουνιάτζω· ἀποβάλλω τί· περιπαίζω, περιγελῶ.

Ἀπομυκτίζω, Μ ίσω· καὶ, ἀπομυχθίζω (μυκτίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ, καταφρονῶ ἢ ἀποβάλλω εἰρωνικῶς. Λουκ. Ἐρωτ. Διάλογ. β'. Ζήτ. Μυχθίζω.

Ἀπομυκτισμός, ὁ, ἡ· χλευασμός, περιγέλασμα καταφρονητικὸν μεθ' ὕβρεως. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀπομυλλαίνω (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιπαίζω μὲ στραβωμένα χείλη. Ἡσύχ. Ζήτ. μύλλω, μυλλαίνω, καὶ προμυλλαίνω.

Ἀπομυξία, ἡ (ἀπό, μύσσω). Ἡ ἐκ τῆς μύτης ἐξερχομένη ἀκαθαρσία, μύξα. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 432.

Ἀπομύσσω, καὶ, Ἀττ. μύττω, Μ. ύξω (μύσσω). Ἐκβάλλω τὴν μύξαν τινος· σφογγίζω, ὡς τὴν ῥῖνα. Ἐπιτρ. γ'. Μέσως, ἀπομύσσομαι, ἀπομυξῶμαι, σφογγίζω, ἐκβάλλω τὴν μύξαν μου. Ξενοφ. Συμπ. Α', 15. Παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 558. 2) μεταφ. κάμνω τινὰ γνωστικὸν, σωφρονίζω, Πλουτ. πολιτ. α'. Σ. 343. Α. καθὼς τὸ κορυζῶ· ὅτι δὲ, σωφρονίζω τινὰ πρὸς βλάβην του, καὶ ἑπομ. ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἀπομυχθίζω. Ζήτ. ἀπομυκτίζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπομύω, Μ. ύτω (μύω). Κλείω, σφαλῶ, κυρ. τὰ ὄμματα, ἀποζήτω. (Τὸ Ὑψιλον εἶναι ἐν μὲν ἐνεστ. δίχρονον, πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ μακρόν· ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. πάντοτε βραχύ.)

Ἀπομυξολύγωτος, ὁ, ἡ· (πομφολυγόω) μὴ κάμνων, ἔχων φυσίσας, φυσκαλίδας. Διοσκ. Ε, 116.

Ἀπομολύνω· ὁλοτελῶς μολύνω. Ἱππокр.

Ἀπομοιρόω, ῶ (μοιρόω). Κάμνω τινὰ δοῦλον μοιρῶν.

*Ἀπόνασο, βʹ. ἐνικ. εὐκτ. ἀορ. βʹ. μετ. τοῦ ἀπονίνημι (Ἰλ.), καὶ, ἀπονάσατο, γʹ. πληθ. ἀντὶ ἀπόναντο. Ἴων. Ὁμηρ. Δημ. 132.

Ἀπονεαίω, ταυτόν τῷ, ἀπονεάω. Ζήτ. καὶ ἀπονεάω.

Ἀπόνημαι, Μ. ήσομαι, παθητ. τοῦ, ἀπονίνημι, = ἀποτίνομαι ἐκ τοῦ, ὠφέλω, ταυτὸν τῷ, ἀπολαμβάνω τινός. Ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, ὀνησιν ἔχω ἀπό τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 25. Λ, 763. Ὀδ. Γ, 294.

Ἀπονάρκαω, ῶ (ναρκάω). Ὅλως ἀκίνητος, ἄνευ αἰτήσεως, παγιώμενος, ἔντρομος (ὑπὸ φύχους, τρόμου), ἢ πάντῃ νωθρὸς, ἀμελὴς εἰμαι. Ἰδὲ ναρεύω.

Ἀπονεκρόω (νεκρόω). Ποιῶ τινὰ δοῦλον αἱμοδιστημένου, ἀναίσθητον. Ἱππокр. ἔνθεν

Ἀπονάρκωσις· ἡ ὁλοτελὴς νάρκωσις, ἀναισθησία.

Ἀποικέω, ἄχρηστ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀπέναντα (παρ' Ὁμήρῳ ἀπέναστα), καὶ ὁ μέσος ἀόριστος ἀπενάσατο (ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἀπενάστατο) ἀπαντῶσιν ὡς ἐνεργητικοὶ χρόνοι τοῦ ἀποναίω. Σημαίνει δή, ὡς τὸ, ἀποικίζω, φέρω τινὰ, ἢ κάμνω νὰ μετοικήσῃ εἰς ἄλλο μέρος· καθόλου δὲ, στέλλω ἀλλοῦ που, τὸν κάμνω νὰ ὑπάγῃ· καὶ ἐπομ. τὸν κάμνω νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, τὸν στέλλω ὀπίσω, Ἰλ. Π, 86. π... οἱ περιπλλέα εὐρὴν ἄψ ἀπονάστασιν ἠτοι ἀποτέλεσιν, ἀποβώσιν. — Μέσως, = ἀποικέω, μετοικῶ εἰς ἄλλον τόπον, μέρος, Ἰλ. Β, 629. «Δουλήιοσδε ἀπενέστατο.» Ὀδ. Ο, 254. Ὁ Ἀόρ. ἀπενάσθην.

Ἀπονεκρόω, Μ. ώσω (νεκρόω). Δοῦλον νεκρόω, ποιῶ νεκρὸν, φονεύω· λέγεται καὶ ἐπὶ ψύχους καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης αἰτίας, ἥτις ἀπονεκρόνει καὶ ἐν μέλος καὶ τὸ κάμνει ἀκίνητον. Διοδ. Σικ. — Παθ. ἐπὶ μελῶν, ἀπομαρασμοῦμαι, γίνομαι νεκρόν.

*Ἀπονέκρωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀπομάρανσις μέλους τινός.

Ἀπονεμετικός. Ζήτ. ἀπονεμητικός.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ· ἀπονέωδιαμοίρασις (ἐναλλὰξ τὸ νεμῶ αὐτὶ τοῦ, νομῶ κείται), ἡ δόσις τοῦ ἀνήκοντος μέρους εἰς τινα.

Ἀπονεμητής, οῦ, ὁ· διαμοιραστής.

Ἀπονεμητικός, κή, κόν. Ὁ εἰς μοιρασίαν διωρισμένος, ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ εἴδωμα εἰς τὸ διαμοιράζειν· ὅθεν «Ἀπονεμητικὸν ἦθος,» ὁ χρηστὸς διεκίου ἀνδρὸς, ὅστις δίδει εἰς τὸν καθ' ἕνα τὰ ἀνήκοντα αὐτῷ. Ἀντωνῖν. Α', 16. ὅπου, ἀπονεμητικὸς, κεῖται, ὡς τὸ, μενετικὸς, ἐκ τοῦ μένω, καὶ τὸ, ὑπομονετικός. Ἐπιρρ. Ἀπονεμητικῶς, Διογ. Α.

Ἀπονέμω, Μ. μῶ, καὶ, νεμήτω (νέμω, ἀνώμ.). Διαμοιράζω· δίδω τινὶ, πρὸς κτῆσιν ἢ διορίζω τινί τι ὡς μέρος, attribuer. π. χ. «Ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμειν (Ἡρωδιαν.).» «Τιμὴν τιμὰς ἀπονέμειν (Δοσιθ. Κυπριαν.).» «Ἐτι δὲ, ἀπονέμειν συγγνώμην, ὅ, ε. συγχωρῶ. (Ὁ προττικτ. ἀόρ. ἀπόνεμον, παρὰ Πινδ. Ἰ. β, 68, εἶται κατὰ τὸν Σχολ., ἀντὶ, ἐνάγκασε). — Μέσως, ἀπονέμομαι, διαμοιράζομαι, διαιρῶμαι κτλ. καὶ, κάμνω νὰ βοσκήσῃ. Δίτλιδ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1278.

Ἀπονεμημένος. Μετοχ. Ζήτ. Ἀπονέομαι· ὅθεν Ἀπονενοημένως, Ἐπίρ. καθ' ἕνα παράφρονα καὶ ἀπειλπισμένον τρόπον. Ξενοφ.

Ἀπονέομαι, Μ. νήσομαι, καὶ — νεύσομαι· (νέομαι) Ἀπελλάττομαι, ὑποχωρῶ, φεύγω· κυρ. ἀναχωρῶ, ἢ ὑποστρέφω, πάλιν ἔρχομαι ὀπίσω, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις· μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρήστου· ἐν ἐνεστ. ἐπὶ ὅτε μὲ μέλλ. σημασίαν. («Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν πανταχοῦ μακράν, τὸ ὁποῖον ἐφυλάξαν καὶ οἱ μετέπειτα ἐποποιοί. Ἰδὲ Ἰλ. Γ, 313. Β, 113. Β, 228. Ε, 716. Μ, 73. Ξ, 45. Ο, 295. Ὀδ. Ε, 27. Β, 195. Ι, 451.

Ἀπονευστεύω, Μ. εὔσω (νευστεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω φωλεὰν, ξεκλωστῶ. Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστ. ς'. 4.

Ἀπόνευμα, τό· (ἀπονεύω) Ταυτὸν τῷ, ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

*Ἀπονεῦμαι, Δωρ. ἀντὶ ἀπονέομαι.

Ἀπονευρόω, ῶ, Μ. ώσω (νευρόω). Μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα· τὸ δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, κόπτω τὰ νεῦρα· ἄμφ.

Ἀπονεύρωσις, εως, ἡ· τὸ τέλος τῶν μυῶν, ὅπου εἰς τοὺς συνδέσμους φυσικῶς μεταβάλλονται εἰς τένοντας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς τένοντας μεταβολὴ, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ συσταθὲν, ὃν τρόπον τὸ περιτόναιον εἶναι ἀπονεύρωσις τῶν πλαγίων μυῶν.

Ἀπονεύω, Μ. εὔσω (νεύω). Ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω διὰ νεύματος, ἢ διὰ τῆς εἰς τὰ ἄνω κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Αἰτ. 2) Κλίνω πρός τι, π. χ. «πρὸς αἰθέρα.» Ἔχω κλίσιν, ἔφεσιν, π. χ. πρὸς Γεωμετρίαν. Πλάτ.

*Ἀπονέω, Μ. νεύσομαι, καὶ, νευσοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ ἀπονήσομαι.

Ἀπονέω, Μ. νήσω (νέω), ταυτὸν τῷ, ἀποσωρεύω· ξεφορτόνω, ἐλαφρύνω, Εὐριπ. Ἰων. 875. «Στέρνων ἀπονησάμενη, ῥίον ἔσομαι,» ἐὰν ξεφορτώσω τὰ βάρη ἀπὸ τὸ στῆθός μου κτ. ἐκ μεταφορ. τοῦ φορτίου.

Ἀπόνημαι, Μ. νήσομαι. Ἴων. ταυτὸν τῷ, ἀπόναμαι, ὅθεν «Ἀπονήμενος,» ἐν Ὀθυτ. Ω, 30. ὀνησιν ἔχων, ἢ ὄνησιν λαβὼν ἀπό τινος.

Ἀπονηρευσία, ἡ· (ἀπονηρεύομαι) Τὸ νὰ μὴ ἦναι τινὰς πονηρὸς, εἰλικρίνεια, ἁπλότης. 2) ταυτὸν τῷ, εὐήθεια.

Ἀπόνηρος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πονηρὸς, ἄκακος.

Ἀπονηστεύω, Μ. εὔσω· καὶ, ἀπονηστεύζομαι. Παύω τοῦ νὰ νηστεύω πλέον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει «ἀπονηστίσασθαι,» τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτης ἄλλοῖ,» ἀντὶ τοῦ προγενεστέρου, ἢ κάλλιον· ὡς τὸ παρὰ Τυῦρ. χαλῶ τὸ ἰφτάρι.

Ἀπονητί, ἐπιρρ. (πονέω). Χωρὶς κόπου καὶ πόνου, εὐκόλως. Ἡρόδ.

*Ἀπόνητο, γʹ. ἐνικ. ἀορ. βʹ. μετ. Ἰων. ἀντὶ, ἀπώνητο ἐκ τοῦ ἀπονίνημι, Ὅμ.

Ἀπόνητος, ον· (πονέω) Ἀπούλευτος, μὴ εἰργασμένος· μὴ συκόμενον νὰ ἐργασθῇ, δουλευθῇ. 2) χωρὶς δουλειὰν· κόπου καὶ μόχθου, εὔκολος. Ἡρόδ. 3) χωρὶς κακοπάθειαν, ποινήν, Σοφ. Ἠλ. 1065. Ἐπιρρ. ὑπερθ. ἀπονητότατα, Ἡρόδ.

Ἀπονήχομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθ. Μέσ. (νήχομαι). Κολυμβῶ γλυτόνω, ἤτοι φεύγω διὰ τοῦ κολυμβήματος.

Ἀπονία, ἡ· (ἄπονος) Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀπόνου, ἔλλειψις κόπου καὶ ἐργασίας. 2) δυσαρέσκεια, ἀντιπάθεια εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἀοκηρία. Ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. Β'. β'. 25. συνάπτει τοῦτο μὲ τὸ, βλακεία. 3) ἔλλειψις πόνου καὶ λύπης. Ἀριστ. Σ. 44.

Ἀπονίζω, Μ. ίσω, (νίζω). Ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, Ὀδ. Ψ, 35. Μέσ. Ἀποπλύζομαι, νίπτομαι, πλύνομαι ἀπό τινος· συντ. αἰτ. ὡς Ἰλ. Κ, 572. «Ἱδρῶ πολλὸν ἀποιζόντο θαλάσσαν.» Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. Ταυτὸν τῷ, ἀπονίπτω. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 425. Ὀδ. Ψ, 75. («Ὡς ἐπιτοπολὺ συνειθίζων οἱ Ταραντῖνοι νὰ προφέρωσι διὰ τοῦ ζῶ τὰ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ στω προφερόμενα ῥήματα, καὶ ἀπαπλύζω, ὅθεν ἔλεγον σαλπίσσω ἀντὶ σαλπίζω, καὶ φράσσω ἀντὶ φράζω.)

Ἀπονικάω, ῶ (νικῶ). Διόλου ἢ ὁλοτελῶς νικῶ. Ἀριστοτ. 2) νικῶ, καταφέρω τινὰ διὰ παρακλήσεων, δυσωπῶ.

Ἀπόνιμμα, τό· (ἀπονίπτω) Ἀπόπλυμα· ὑγρὸν, ὃ οὗ ἔπλυνε τινὰς τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας, ἢ τὸ νεκρὸν σῶμα, ἢ κακοπραγίαν καὶ μιασμόν τινα. Ἀθήν. Θʹ. σελ. 409. «Ἐκάλουν δ' ἀπόνιπτρον τὰ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ἰδίως δὲ ἐκλέγεται παρ' Αἰσχυλίοις ἀπόνιμμα, ἅπερ ἐν τῇ μνήμῃ τοῖς νεκροῖς γινόμενα, καὶ ἐπὶ τῶν τοὺς ἐναγεῖς καθαιρόντων.»

Ἀπονίνημι, Μ. ἀπονήσω (ὀνίνημι, ἀνώμ.). Διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως χαλῶ τι, ἀποτρίβω. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν μέσον μέλλ. ἀπονήσομαι, καὶ ἀόρ. βʹ. μετ. ἀπωνήμην, ησο, ητο (δίχ' αὐξήσ. ἀπονήμην). βʹ. ἐνεστ. εὐκτ. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονήμενος· καὶ ὁλοτ., ἀπολαύω, ἔχω ὄφελος, ἀπό τινος· συντ. γεν. ἢ καὶ δίχα πτώσεως, «οὐ οὐδ' ἀπόνητο, ο. ε. δὲν ὠφελήθη ἐξ αὐτοῦ, δὲν εἶχε κέρδος τί· τῶν δ' ἀπόναιο (Ἰλ. Ω, 556) εἴθε νὰ ἔχῃς σὺ ὄφελος, εὐλογίαν ἀπ' αὐτό. Καθόλου, τὸ Μέσον εἶναι συχνότερον ἐν χρήσει παρὰ τὸ ἐνεργ. Ὡς ἐνεστ. Μέσ. ἐν χρήσει ὁ τύπος ἀπόνημαι, ἔχω ὄφελος, ἀπολαυστίν τινος, ἀπολαύειν τινός, χαίρομαί τι.

Ἀπόνιπτρον, τό. Ταυτὸν τῷ, Ἀπόνιμμα. Ἀρ. Ἀχ. 616.

Ἀπονίπτω, Μ. ψω (νίπτω). Ξεπλύνω, ἤτοι πλύνοντας καθαρίζω, παστρεύω = ἀποπλύνω. Ὀδ. Τ, 317. Ω, 189. Μέσως, ἀποπλύνομαι, πλύνομαι, ἤτοι ἀπολούομαι, ὡς Δεύτ. Ὀρ. 1159, ἢ καὶ αἰτ., ὡς, ἀπονίπτεσθαι χεῖρας, χεῖρας, πόδας, ο. ε. πλύνω τὸ σῶμόν, τὰ χεῖρά μου, τὰ ποδάρια μου, Ὀδ. Τ, 317. Χ, 481.

*Ἀπονίσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (νίσσομαι). Λιπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Θεόγν.

Ἀπόνιτρον, τό. Μ. ώτου (νίτρον) Τρῶξ ἢ πλύνω τι μὲ νίτρον. Ἱππокр. Σ. 879.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, (νόος). Ἔχω φρενῶν γίνομαι, χάνω τὸν νοῦν μου, τὸ λογικά μου, γίνομαι τρελός. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ἑνὸς, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν λαμβάνει μηδεμίαν προσοχὴν καὶ ἐνλάβειαν εἰς τὰ ἐν ζῳοπικὰ καθήκοντα, ἢ πρέποντα χρέη τῆς κοινωνίας, μήτε εἰς τὴν ἰδίαν του ζωήν· ἀπλίζομαι, πράττω ὡς παράφρων, καθὼς πράττει καὶ ἕνας ἀπειλπισμένος, ὅστις ἔχασε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ νομίζει τὸν ἑαυτόντου ἀθάνατον· καὶ ἐντεῦθεν, μετοχ. ἀπονενοημένος, ὁ χαμένος, ὁ ἀπειλπισμένος, ὅστις ἀπὸ ἀπελπισίαν γίνεται τολμηρὸς εἰς κάθε πρᾶξιν. Ὄρα τὴν περιγραφὴν παρὰ Θεοφράστ. Χαρ. ε'. ὅθεν

Ἀπόνοια, οἴας, ἡ (νοῦς). Ἀπόθεσις τοῦ νοός, ἀνοησία, τρέλα, παραφροσύνη. 2) ἀπελπισία, ἢ ἐξ ἀπελπισίας τολμηρὰ ἐπιχείρησις ἢ ὁρμή. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. «Ἀπόνοια σημαίνει ἀνοησίαν καὶ τὴν θρασύτητα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἄποθεν εἶναι τὸν νοῦν· καὶ γὰρ θρασύτης ἐστὶν ἡ ἄλογος τόλμα· ἢ ἀπὸ πρόθεσις χωριστικὴ δηλοῖ, ἢ χωρίζουσα τοῦ ὄντος ἢ ἰσιδ. Πλουτ. δ'. ἐπιτ. 347. «Ἡ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας καὶ τοῦ ὄντος ἐκπεπτώκει, καὶ ἀπὸ, τουτέστι πόρρω τοῦ νοῦ γινομένη,» ἢ διὰ καὶ ἀπόνοια λέγεται.» Χρυσόστ. Ὁμιλ. 45 εἰς Ματθ. «Ἐξ ἀποσοίας ἡμάρτων ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἐσεσθαι «ὡς ἀντί,» ἐξ ὑπερφανείας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μωρία. Ὁ αὐτὸς Ὁμιλ. ηʹ. πρὸς Ῥωμ. «Ἡ γὰρ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας ἐκπίπτουσα, καὶ ἀπὸ τοῦ νοῦ γινομένη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(ἐξ ὧ καὶ ἀπόνοια λέγεται) καὶ μωρούς καὶ ἀλαζόνας ἐργάζεται.

Ἀπονομάζω, Μ. ἀσω. Ἐράζω τινά κατ' ὄνομα, ἢ ἐκ πράγματος οἷῳ ὄνομα.

Ἀπονομή, ἡ. Ταυτέν τῷ ἀπονέμησις, Ἀρποκρ.

Ἀπονομίζω, Μ. ἴσω (νομίζω). Ἐμποδίζω, κωλύω τι διὰ νόμου. Ἀλλην. Η, Σ. 386.

Ἄπονος, ὁ, ἡ, (πόνος), (ἐπίρρ. ἀπόνως). Ὁποιος δὲν κοπιάζει, δὲν ἐργάζεται, δὲν ἐουλεύει, ἢ δὲν ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἄργός, ἀμελής· 2) παθητ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον καὶ πόνον, εὔκολον. 3) Ὁ χωρὶς λύπην, πόνον καὶ λύπην, ὁποιος δὲν δοκιμάζει ἢ δὲν προξενεῖ πόνον (ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, πόνος, ἡ ἡδονή)· 4) ἐκτὸς νόσου καὶ πόνου ὤν· 5) καταπραϋντικός τῶν πόνων.

*Ἀπονοσέω· Ἀποβάλλω, ἢ τελειόνω τὴν ἀρρωστίαν, Ἱππ. Σ. 255.

Ἀπονοστέω, ῶ (νοστέω)· Ὑποστρέφω, γυρίζω πάλιν ὀπίσω, Ἰλ. Α, 60., ὅταν προστίθηται καὶ τὸ οἴκ. Θ, 499. Μ, 115. Π, 406.

Ἀπονόστησις, εως, ἡ· ὑποστροφή, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμός.

Ἀπονόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀπονόσφιν (νόσφι) ἐπίρ. Ξεχωριστά, ξεχωρισμένα, μακρὰν ἀπό τινος, μόνος. Παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται διεστραμμένως, ἀπὸ νόσφι, καὶ, νόσφιν ἀπό, Ἰλ. Ε, 233. Ὀδ. Ε, 350. 2) ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό, χωριστὰ ἀπό, Ἰλ. Α, 541. Ὀδ. Ε, 113., ὡς ἐπιτοπολὺ προηγουμένης τῆς γενικῆς, πλὴν καὶ μεταξὺ τῆς γεν. Ὀδ. Μ, 33. Ο, 529. Β, 528. Σ, 268.

Ἀποσφίζω, Μ. ἴσω· (νοσφίζω) Ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω· 2) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ὑστερῶ· τινά τινος, ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 158. Παρὰ Σοφ. ΟΤ. 480. ἀποφεύγω, αἰτιατ. πρᾶγμ. – Παθητ. ὑστερούμαι, Ὁμ. ὑμ. εἰς Ἑρμ. 562. »Ἦν δ' ἀπονοσφιζῶσι θεῶν ἡδείας ἐδωδήν«.

Ἀποσυμβουλεύω, ῶ (νουθετέω). Συμβουλεύω τὸ ἐναντίον, συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τί (Πολύβ. ΙΕ'. 6.)· ἀποτρέπω διὰ νουθετίας.

Ἀπονυκτερεύω, Μ. σω· (νυκτερεύω) Μένω, περνῶ τὴν νύκτα ἔξω, μακρὰν ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ Γενικ. παρὰ Πλουτ. »Ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις« Ἀντίδ. ἀγημερεύων.

Ἀπονύμφιος, ἡ ἀπόνυμφος, ου, ὁ (νύμφη). Ὁ μὴ ὑποφέρων καθόλου (κατὰ τὸν Πολυδ. Γ. 46.) τὸ γυναικεῖον γένος, ἢ ἀποστρεφόμενος τὴν γυναικείαν ὁμιλίαν.

Ἀπονυστάζω, Μ. ξω· Νυστάζω ἐν τῷ πράττειν τί, οἷον γράφειν, ἀποκοιμοῦμαι· μεταφ. εἶμαι νυσταγμένος, ἀμελής, ἔχω κομιμένον πνεῦμα, πράττω τι ἀμελῶς.

Ἀπονυχίζω, Μ. ἴσω· Ἀττ. ιῶ (ὀνυχίζω). Κόπτω τοὺς ὄνυχας· 2) ξεσχίζω μὲ τοὺς ὄνυχας, Ἀριστοφ. »Ἀπονυχῶ σαυτὸν, θέλω σὲ ξεσχίσει μὲ τοὺς ὄνυχας· 3) ἀφαιρῶ, περιω ἀπό τινος τί μὲ τοὺς ὄνυχας· Ἀρ. Ἱππ. 706. ἀπονυχίζω, ιῶ τὰν, πρυτανείῳ σιτίαν· 4) δοκιμάζω ἐπάνω εἰς τὸ νύχι ἢ μὲ τὰ νύχια (ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν). Ἀκριβῶς ἀπονυχισμένος (Θεοφρ. Χαρ. 26.), ἤτοι κομμένος μὲ ἀκρίβειαν (διὰ ὄνυχος), ὄνυκτος. Ἀπονύχισμα, τος, τὸ· τὸ ἀποκομμα τῶν ὀνύχων, τὸ κομμένον καὶ ἀποῤῥιγμένον μέρος ἀπὸ τοὺς ὄνυχας· Πυθαγ. 2) τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ξέσχισμα.

Ἀπονωτέζω, Μ. ἴσω· (νωτίζω) Βάλλω τινὰ εἰς φυγὴν, τὸν κάμνω νὰ μοῦ γυρίσῃ ταῖς πλάταις του· καὶ σὺν τῇ λέξει, φυγῇ, ὡς Εὐριπ. Ἀγχ. 752. παροιωτίζειν φυγῇ· μᾶλλετα δὲ μέσως, γυρίζω ταῖς πλάταις, ἤτοι φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν, Εὐριπ. Ζήτ. Νωτίζω.

Ἀποξενίζω, Μ. ἴσω· ταυτὸν τῷ, Ἀποξενόω.

Ἀποξενιτεύω, Μ. σω, = ἀποξενόω· Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207, ὅπου ἀποξενιτευθεῖσι, ἀντὶ τοῦ, ἀποξενωμένοις κεῖται.

Ἀπόξενος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄξενος. Ἐχθρὸς φιλεξενίας, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 196. 2) μετὰ τοῦ γῆς = ἀπόπατρις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1204. »Γῆς ἀποξένοις, ἤγουν ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ξενιτεμένος.

Ἀποξενόω, ῶ· (ξενόω) Ξένον καὶ ἄλλότριον ποιῶ, ἀποξενῶν· ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, Πλουτ. Φιλοπ. 13. Ἐν γένει δὲ, κάμνω τινὰ νὰ ἦναι ξένος, ἐχθρικῶς φρονῶν πρός τινα, ἀπαλλοτριῶ, τινά τινος· 2) Κηρύττω τί ὡς ἀλλότριον, ὡς μὴ ἀνῆκον τινί· ὡς »Ἐπαίτι τινὸς ἀποξενοῦμαι, (Αἰσχύν.) ξένον ποιοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι λέξιν τινα ἀπό τινα συγγραφέα, καὶ βεβαιόνει, ὅτι ταύτην τὴν λέξιν δὲν τὴν μετεχειρίσθη αὐτὸς ὁ συγγραφεύς, ἢ δὲν εἶναι ἑλληνική. – Μέσως, Ἀποξενόομαι, οὖσαι· ἀπομακρύνομαι, ὑπάγω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ζῶ εἰς ξένον τόπον· ὡς ἐπιτοπολὺ προστιθεμένης τῆς λέξεως, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς, ἢ καὶ ἁπλῶς, γῆς, π. χ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207. »Πατρῴας γῆς ἀποξενοῦμενος« καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, λαμβάνω ξένα ἤθη, ἢ πολιτεύομαι ὡς ξένος· ὅθεν

Ἀποξένωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυσις· ἀποδημία, διατριβὴ εἰς ξένον τόπον· Πλουτ. 2) τὸ λαμβάνειν ξένα ἤθη.

Ἀποξέω, Μ. σω· (ξέω) Ξύνω τι ἀπό τινος· διὰ τοῦ ξύσματος καὶ τριψίματος ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· μὲ τὸ ξύτημον κάμνω τι ὁμαλόν, ὑαλιστερόν, ἢ σουβλιρὸν· κόπτω, πελεκῶ τι· (Παρ' Ὁμ. καὶ ἀντὶ, ἀποκόπτειν, Ἰλ. Ε, 81. »Ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρείην« ἀντὶ τοῦ, ῥᾶστα ἀπεκοψε) Μετ. 2) ἐπεξεργάζομαι, τορεύω, δίδω εἰς τὸ καλλιτέραν ὄψιν.

Ἀποξηραίνω, Μ. ανῶ· (ξηραίνω) Ὁλοτελῶς ξηραίνω, ἀφήνω τι νὰ ξηρανθῇ· κάμνω τι ξηρόν· Θουκυδ. Μέσ. ἀποξηραίνομαι, διόλου ξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός· Διοσκ. Β. Ἰων. Μετ. παρακ. ἀποξηρασμένος, Ἱππ. α', 186. ζ', 109.

Ἀπόξηρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ξηρός, καὶ ἀπόξυρος παρ' Ἱπποκρ. Παρὰ Λουκιαν. (Τόμ. Α', σελ. 138.) τὸ Ἀντίγραφον αὐτὶ ἀπόξυρον, ἀπότομον ἔχουσιν, ὡς (ἐν Τόμ. Σ'. σελ. 226.) τὸ »Ἀνοδος ἀπόξυρος« ἐν δὲ Τόμ Δ', σελ. 289. συγχέονται ἀλλήλοις τὸ ἀπόξυρος, καὶ ἀπόξηρος· καὶ ἐν Τόμ. Η', σελ. 162. κεῖται ἐκ παραλλήλου, »Πέτραι ἀπόξυροι καὶ ὀξεῖαι παραληγόμεναι τῷ κλύσματι· ἄρα, τὸ ἀπόξυρος δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς συνώνυμον τῷ, ἀπότομος· τὸ δὲ ἀπόξηρος, τῷ, ἀποξεστός· αὐτὶ δὲ τοῦ Ἀποξύς, ὡςτινες ὑπέλαβον, εἶναι ἐναντίον τῇ ἀναλογίᾳ.

Ἀποξιφίζω, Μ. ἴσω· (ξιφίζω) Κόπτω τι μὲ τὸ ξίφος· καὶ αὐτὶ τοῦ, ὀρχεῖσθαι ποιαν ὄρχησιν· Εὐσταθ. Ζήτ. Ξιφίζω.

Ἀποξυλίζω, Μ. ἴσω· (ξυλίζομαι) Ἀφαιρῶ, κόπτω τὰ ξυλώδες μέρος ἀπό τινος· γυμνόνω τί ἀπὸ τῶν ξύλων.

Ἀποξύνω, Μ. υνῶ· (ὀξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, σουβλιρόν, λεπτόν· Ὀδ. Ζ, 269. »Ἀποξύνουσιν ἐρετμά«, καὶ Ι, 326. καὶ εἰς τὰ δύο ὅμως ταῦτα φαίνεται, ὅτι ἀνήκει τὸ σημασία ἀποξύω, ἤτοι κόμνω τί λεῖον· 2) Κάμνω τι ξυνόν, ξυνίζω, παρὰ τοῖς νεωτ. Ἀστ. λόγ. Σ'. κ. 21. »Ὁ στόμαχος ἀποξύνει τὸ γάλαν (παρὰ Λουκιαν. »ἀποξύσας τὸν μελίκρατα, εὐφαλμ. αὐτὶ, ἀπεξύσας).

Ἀποξυράω, ῶ, Ἰων. ἀπαξυρέω, Μ. ήσω (ξυράω) Ξυραφίζω, ξυρίζω, κουρεύω, ἐπὶ τριχῶν κεφαλῆς ἢ γενείου· μὲ διπλῆν αἴτ., τινά τὴν κεφαλήν, Ἡροδ. ε', 35. = ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος, ὁ, ἡ· (ξυρόν) ὁ σουβλιρὸς καὶ κοπτερὸς ὡσὰν ξυράφι, ἢ ξυομένος τοιουτοτρόπως· 2) ταυτὸν τῷ, ἀπότομος, ὄρθιος, προσάντης.

Ἀποξύρω (ξύρω). Ξυραφίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ γένειον. Μέσ. Ἀποξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι.

Ἀποξύς, εος, ὁ, ἡ· (ὀξύς) σουβλιρός, μυτηρός.

Ἀπόξυσμα, τος, τὸ· (ἀποξύω) τὸ ἀπό τινος διὰ τῆς ῥίνης ἢ τοῦ ξύστρου ξυσμένου τμῆμα, ξύσμα, καὶ τὰ ῥοκανίδια, τὰ ξύσματα, τὰ ὁποῖα ξύνονται διὰ τοῦ ξυροῦ, ῥοκανίου.

Ἀποξυστρόω, ῶ· (ξύστρα) Παττρεύω ἢ τρίβω μὲ τὸ ξυστρί· 2) στουμόνω, ἀμβλύνω· Πολύβ. Β, 33.

Ἀποξύω, Μ ύσω· (ξύω) ταυτὸν τῷ, ἀποξέω· ἐν Ἰλ. Ι, 446. »Γῆρας ἀπεξύσαιμι, ἀφελών, ξύσας τὸ τραχὺ ἀπὸ τοῦ δέρματος· καὶ ἀνανεοῦσαι· ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὄφεων λέγεται, »Γῆρας ἀποξύονται«, ὅταν ἀλλάζωσιν, ἤτοι ἐκβάλωσι τὸ παλαιὸν δέρμα αὐτῶν. Ἡσύχιος δέ, Ξώσει ἀπότινος, ἢ παττρεύω διὰ ξέσεως ῥύπον ἢ λέπραν τινὰ ἀπό τινος· ἢ ἐν γένει, ἐξαίρω, ἐκβάλλω τί· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δύσιππος (παρὰ Πλινίῳ 36, 8.) ἀποξυόμενος, καλεῖται· Ζήτ. Ἀποστλεγγίζω.

Ἀποπάγω· Ζήτ. Ἀποπήγνυμι.

*Ἀποπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Μὲ διδάσκαλίας πλανῶ τινά, ἀπομακρύνω, Ἰάμβλ.

Ἀποπαίζω, Μ. – ξομαι (παίζω). Παύω παίζων, ἢ χορεύων· 2) Χορεύω, ὁμιλῶ ἢ λέγω τί χορευτόν.

Ἀποπαλαιόω, ῶ· (παλαιόω) Κάμνω τι παλαιόν, ἀφήνω τι νὰ γίνῃ παλαιόν, ἄχρηστον· ἀστεῖον, καταλύω.

*Ἀποπάλλησις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ἀποπάλλω· (πάλλω) Ἀποτεινάσσω, ἀποσφενδονίζω, ἀπορρίπτω· Παθητ. Πηδῶ ὀπίσω, ἀναπηδῶ· π. χ. ὑποπάλλεται ἡ σφαῖρα, ὄζειν

*Ἀποπαλμός, ὁ· Τὸ πήδημα εἰς τὰ ὀπίσω, Ἐπινουρ. παρὰ Διογ. Λ. Γ', 44.

*Ἀποπάλσις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός.

Ἀποπαλτικός, κή, κόν· ὁ ἀναπηδῶν, ἀναστρεπτικός· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποπαλτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀποπαλτικὸν τρόπον.

*Ἀποπαξ, Ἐπίρρ. = σύμπαν· ἀπόμπαξ· ἅμα.

Ἀποπάππος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πάππος τοῦ πάππου.

Ἀποπαππόω, ῶ· (Πάππος) Μεταβάλλω εἰς πάππον, ἀνήλιγον· ἰδὲ πάππος· Ν. 3. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Σ', 11. λέξ. βοτ.

Ἀποπαπταίνω, Ἰων. Μ. Ἀποπαπταίνω (παπταίνω). Βλέπω, κυττάζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὀλόγυρα διὰ νὰ ψύγω, Ἰλ Ξ, 101. Ἀποπαπτανέουσι.

Ἀποπάρδω, ταυτὸν καὶ, ἀποπέρδω· ἅμφ.

Ἀποπαρθενεύω, Μ. σω· καὶ ἀποπαρθενόω (παρθενεύω, παρθενόω). Χαλνῶ τὴν παρθενίαν τινός, ξεπαρθενεύω· Παθ. ἀποπαρθενεύομαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι παρθένος, ὑπανδρεύομαι· Ἱπποκρ.

Ἀποπάστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ, ἄπαστος, νηστικός.

Ἀποπάσχω, Μ. ἀποπείσομαι, τὸ ἐναντίον τοῦ πάσχω (ανωμ.). Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν Στωϊκῶν, ἰδέαζομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι δὲν εἶναι τί, μ' ὅλον ὅτι ὑπάρχει· Ἀρριαν. εἰς Ἐπίκτ. Α'. 28, 3. »Πάθε, ἢ ἀποπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίου εἶναι τοὺς ἀστέρας« καὶ κατωτέρ. αὐτόθ. »Ἀποπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστίν, βάλλε εἰς νοῦν, φαντάσθητι, στοχάσου, ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, καὶ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων εἶναι, ἢ δὲν εἶναι ἄρτιος· Ζήτ. Πάσχω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποπατέω, Μ. ήσω (πατέω) Παραμερῶ, παραπατίζω, ενρ. διὰ νὰ κάμω τὴν χρείαν μου· χέζω, καὶ μέσ. παρ' Ἀριστοφ. ταυτὸν τῷ, ἀφοδεύω. Μὲ αἰτιατ. ἐξηγεῖται καὶ, ἐκνρίνω, ἐκβάλλω, ὡς παρὰ Γαλ. »εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ ὑνσωδέστερα«· Οὐδ. ἐπὶ ἐλμίνθων, ἐκβαίνω, π. χ. ἀπεπάτησαν ἄματῇ κόπρῳ, Ἱπποκ. 511.

Ἀποπάτημα, τος, τό· τὸ ἐκ τῆς κοιλίας κενούμενον, κόπρος, σκατόν· Εὔπολ. παρὰ Σουιδ.

*Ἀποπατητέον, 9στ. ἐπίῤῥ. (ἀποπατέω).

Πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις κατὰ μέρος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 328. μάλιστα διὰ νὰ κάμῃ τὴν χρείαν του.

Ἀπόπατος, ου, ὁ· ἡ, ἡ· Ἡ κόπρος, τὸ σκατόν. 2) Τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος, εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ χέζουσι, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 81. Ζήτ. καὶ ἀφοδος.

Ἀποπαύσις, εως, ἡ· (ἀποπαύω) Τὸ κρατεῖν ὀπίσω, ἐμποδίζειν· 2) κατάπαυσις, στάσις· τέλος· Σουιδ.

Ἀποπαύστωρ, ορος· =ὁ ἀποπαύων, Ὀρφ.

Ἀποπαύω, Μ. σω· (παύω) Παύειν ποιῶ· 2) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω (Παρ' Ὁμήρ.) »τινά τινος«· Ἰλ. Φ, 340. Σ, 267. Τ, 119. Δ, 323. Ὀδ. Δ, 340. Μ, 126. Ξ, 114. ἀπαγορεύει, μὴ συνχωρεῖν πλέον τί· ἔτι δὲ καὶ ἀπερεμῷ. Ἀποπαύω τινὰ ἀλητεύειν. »Ἀποπαύειν ἐρώτων« (Σοφ. Αἰ.) ὑστεριὸ ἀπὸ τῶν ἐρώτων. Μέσως, Ἀποπαύομαι, τινός, κρατοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος, δὲν θέλω πλέον, παύω τοῦ νὰ πράττω τι, Ἰλ. Α, 422. »Πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν«· καὶ Θ, 473. Ἐνίοτε τίθεται καὶ δίχα πτώσεως, Ἰλ. Φ, 372. »Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι« (ἐν ταύτῃ τῇ οὐδετ. σημασίᾳ ἀπαντᾷ ἅπαξ καὶ τὸ ἑιεργ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. Δ, 340.) ὑστερῶτ. δὲ καὶ μετοχ. 3) Ἐξηγεῖται καὶ, ἀναπαύομαι, ἡσύχω· Θεοκρ. Ἰδυλλ. Α'.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ· πεῖρα, δοκιμὴ (πρόβα)· ὄζος

Ἀποπειράζω, Μ. άσω· (πειράζω) Δοκιμήν τινα ποιῶ διά τινας, δοκιμάζω τί· γεν. ἐρωτ.

Ἀποπειράω, ῶ· (πειράω) Ἀποκινδυνεύω περί τινος, δοκιμάζω τί μὲ κίνδυνον· Θουκ. ς'. »Τὴν Καρχηδονίων ἀρχὴν καὶ αὐτῶν ἀπεπειράσαντες«· Ἀππ. πολιτ. Ε'. »Παρεκάλουν τὸν Ἀντωνίου αὐτὸς ἀποπειράσαι τῶν τειχῶν«. Μέσως, = ἀποπειράζω· Γεν. ἡ καὶ Δοτ. (Μέλλ. ἀσῶμαι). Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ σπανιώτατα.

Ἀποπέτω, Μ. ξω· (πέτω) Κουρεύω· (Ἡσύχ.) ενρ. τὰ θρέμματα.

Ἀποπελεκάω, ῶ· (πελεκάω) Κόπτω τι μὲ τὸν πέλεκυν, πελεκῶ· (Ἀριστοφ.) ἢ ἰσάζω τί·

Ἀποπελιδνόω, ῶ· Ποιῶ τι ὁλοτελῶς πελιδνόν· ἀμφ. Ἱπποκρ. ἀντὶ τούτου, ἀποπελιόω (πέλιος) ἔχει, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ χρῶμα μέρους τινός, εἰς τὸ ὁποῖον διεχύθη αἷμα ὑποκάτω τοῦ θέρματος, καθὼς γίνεται εἰς τὰ κτυπήματα· ἄρα, ποιῶ τι μολυβδόχροον.

*Ἀποπεμπτικός, ἡ, όν· ὕμνος, περιέχοντες ἀποπομπήν, ἢ ἀνηκοντες εἰς αὐτήν, Μένανδ.

Ἀπόπεμπτος, ὁ, ἡ· (ἀποπέμπομαι) Ἀποστελλόμενος, ἀφιέμενος, διωχθείς· Παρ' Ἡσυχ. ἀπόπεμπτοι λέγονται οἱ ἄξιοι ἀποπέμψεως, ἀπορρίψεως, ἀποβολῆς διὰ τὴν κακίαν των.

Ἀποπεμπτόω, ῶ· (πέμπτος) Δίδω, ἢ κάμνω τὸ πέμπτον μέρος· Γένεσ. 47.

Ἀποπέμπω, Μ. ψω (πέμπω)· Στέλλω, ἐξαποστέλλω ἁπλῶς, ἢ μὲ συνοδίαν καὶ παραγγελίαν τινά· 2) ἀφίνω νὰ ἀπέλθῃ, Ὅμ. καὶ 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω, ἀποβάλλω, ἐξορίζω· Ὀδ. Ψ, 23. αἰτ. ἐνίοτε δὲ καὶ γεν. Ὀδ. Κ, 76. »Ἀπέπεμπε δόμων βωρέα στεναχοντα«· Παρ' Ἀριστ. ἀποπεμπειν τὰ ῥητὰ, ἀντὶ φανερόνω· 4) ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω πάλιν εἴτε πρέπει νὰ στείλω πάλιν, στέλλω ὀπίσω· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδ. Ρ, 76. (Ἰδὲ τῶν προτέρων σημαντῶν παραδείγματα ἐν Ἰλ. Φ, 452. Ὀδ. Ξ, 108. Τ, 133. Τ, 243. Ω, 312. Ρ, 76. Τ, 412. Ο, 83. Ψ, 29. Τ, 291, καὶ 316. Ξ, 334.) — Μέσ. Ἀποπέμπομαι, μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, ἀποβάλλω, σπρόχνω, ἀπορρίπτω, ἀποδιώκω· Ξενοφ. 2) Μισῶ, ἀποστρέφομαί τι, ὡς, ἐνυχον ὄψιν, Εὐριπ. 3) πάσχω νὰ ἀνῶξω τί ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου διά τινος ὑστέρας, ἀποτρέπω, Εὐριπ. Ἑκάβ. ὡς τό, ἀποδιοπομπέομαι. 4) »Ἀποπέμπεσθαι γυναῖκα«, χωρίζειν· ὅτε δὲ ἡ γυνὴ χωρίζει τὸν ἄνδρα, ἀπολείπειν, λέγεται· Πλουταρχ.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ· Ἀποστολή, στάλσιμον· ἄφεσις, εἴωξις, ἀποβολή.

Ἀποπενθέω, ῶ· (πενθέω) Λίαν θρηνῶ τί, κλαίω· 2) οὐδετ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πενθῶ, νὰ μαυροφορῶ.

Ἀποπεραίνω, Μ. ανῶ· (περαίνω) καὶ ἀποπερατόω, ώσω, καὶ ἀποπερατίζω, ίσω. Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἀποτελειόνω· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 1456. καὶ περαίνω.

Ἀποπεράω, Μ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο· Πλούτ. Πομπ. 62.

Ἀποπέρδω (συνηθ. ἀποπέρδομαι), Μ. ἀποπαρδῶ καὶ, ἀποπαρδήσομαι· Ἀόρ. 2, ἀπέπαρδον (πέρδω). Κλάνω, ῥίπτω πορδάς· Ἀρ. Ἱππ. 644. καὶ Πλουτ. Ὅμως Ἐπιγρ. ἀδ. 276. ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, μορφὴ ἀνδρὸς λήγει κατὰ τὰ ὀπίσω εἰς ἓν ἄλογον, ὡς παρ' Ὁρατ. Mulier desinit in piscem.

Ἀποπερισπάω, (περισπάω). Σύρω, τραβῶ τι ἀπό τινος πρὸς ἄλλο μέρος· διάτινος στρατηγήματος φέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τὸν τόπον του, κάμνω ν' ἀναχωρήσῃ· (Μέλλ. άσω, υ–).

Ἀποπερκόομαι, παθ. Σοφοκλ. »Βότρυς ἀποπερκαῦται«, διόλου σκοτεινῶς χρωματίζεται· Ζήτ. ἐν τῷ, Περκόω.

Ἀποπερονάω. Στερεόνω, δένω σφικτὰ διὰ περονῶν· Μαθημ. παλ. σελ. 66. »Ἐκ τῶν πλαγίων πρὸς τοὺς παραστάτας ἀποπερονᾶται«.

*Ἀποπέσησι, γ', ένικ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἀποπίπτω, Ὀδ. Ω, 7. (–υυ–υ).

*Ἀποπετάνυμι, Μ. πετάσω (πετάννυμι)· ἐξαπλόνω, Διογ. Λ. 6, 77.

*Ἀποπέτομαι, Μ. ἀποπτήτομαι (πέτομαι ἀνωμ.). Πετῶν φεύγω, ἀφίπταμαι καὶ μεταφ. οἰχομαι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν ἀόρ. β'. τῆς μετοχῆς ἀποπτάμενος, εἶη, νον· Ἰδὲ ἀφίπταμαι.

Ἀποπεφασμένως, Ἐπίῤῥ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἀποφαίνω. Φανερῶς, καθ' ὡρισμένας λέξεις.

*Ἀποπήγνυμι, Μ. ήξω (πήγνυμι ἀνωμ.). Ἀφίνω νὰ παγώσῃ, συμπήξῃ, ὡς τὸ γάλα. Παθητ. Παγώνομαι· πήζομαι· γίνεται σκληρός, ἢ στερεόνω τι.

Ἀποπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, ἢ μακρὰν· Πλουτ. »Ἀποπηδᾷ τοῦ ἁρματος«, πηδῶ, καταβαίνω ἀπὸ τὸ ἅρμα· Μετοχ. 2) ἀποδιάστημα, φεύγω, ἢ καὶ γίνομαι αἰφνιδίως ἄπιστος, ἀποστάτης, ἀποστρέφω.

Ἀποπιέζω, Μ. σω· (πιέζω) Θλίβω, σφίγγω, στραγγίζω τι· παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ του, Περισφίγγω.

Ἀποπίεσμα, τος, τό· τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς θλίψεως ἐκβαίνει, οἷον τὸ στέμφυλον· ταυτόν τῷ, Ἐκπίεσμα.

*Ἀποπίμπλάνω (πιμπλάνω). Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀποπίμπλημι· Ἀγαθ. ε', 21.

Ἀποπιμπλάω, καὶ Ἀττ. ἀποπίμπλημι, καὶ ποιητ. ἀποπιπλάω, ἀποπίπλημι· (πίμπλημι) Γεμίζω διόλου· 2) μεταφ. χορταίνω, ἢ καταπραΰνω, Πλούτ. »ἀποπιμπλᾶν θυμόν«, ἡσυχάζειν· Ἡροδ. Valck. Ἱππ. 1327. ἔτι δὲ, τινά, Ἡροδοτ. Πλατ. Ἀρκτ. Σ. 413. Β. 3) πληρόνω, ὡς ἀποπλῆσαι τὸν χρησμόν, Ἡροδ. 3) ἐπὶ μετρητῶν πραγμάτων, κάμνω σῶον τὸν ἀριθμόν, ἀποπληρόω.

Ἀποπινόω, ῶ· (πινόω) Ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, τὴν λαῦραν τινός, καθαρίζω· 2) Καταλαιρώνω, ποιῶ τι διόλου ῥυπαρόν, μουρδαρεύω.

Ἀποπίνω, Μ. ἀποπίομαι (πίνω)· Ἀπό τινος, ἢ ὁλοτελῶς πίνω· Ἡρόδ. 4, 70.

Ἀποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι, ἀόρ. ἔπεσον (πίπτω, ἀνωμ.). Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἢ ἔξω, Ἰλ. Ξ, 351. Ὀδ. Ξ, 129. 2) Σφάλλω, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, π. χ. τῆς ἐλπίδος· 3) Περαστρατῶ, ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον· (ἀποπέσχοι, –υυ–υ, ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 7.)

Ἀποπιστεύω, Μ. σω· (πιστεύω) τινί. Πιστεύω παρὰ πολύ, ἢ διόλου ἀπιστῶ, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα, Πολύβ. Γ', 71.

Ἀποπλάζω, Μ. πλάγξω (πλάζω). Πλανῶ, παρεκτρέπω, ἀπάγω τινὰ τῆς ὁδοῦ· Γεν. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. »Ἀοιδῆς ἀποπλάζειν«· Μέσ. Ἀποπλάζομαι, πλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, ῥίχνομαι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν παθητ. ἀόρ. ἀπεπλάγχθην, μετοχ. ἀποπλαγχθείς, μετὰ τῶν λέξεων, πτερύγες, σάκος καὶ τῶν τοιούτων (Ὀδ. Α, 75. Θ, 373. Ι, 259. Ἰλ. Χ, 291. Ν, 578. καὶ 592.) ὡς καὶ τό, πόντες ἀποπλαγχθείς, τὸ πορῤῥω πεσὼν τοῦ οἰκείου τόπου καὶ ἐστιναχθήναι· Ἀσυνήθ. εἶναι ἡ φράσις, πτερύγια ἀποπλαγχθείσαι, ἀντὶ ῥιγμένη καὶ κατασυντριμμένη περικεφαλαία, Ἰλ. Ν, 578. (Μερικοὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀποπλάγχω, ὃ χρήστου).

Ἀποπλανάω, Μ. ήσω (πλανάω)· ταυτόνω τῷ, ἀποπλάζω. Παρ' Ἰσοκρ. ἐμεταβ. μή – ἀποπλανῶ, ἀντὶ, ἐκβῶ ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου.

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ· πλάνη, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ· ἐνεργ. καὶ παθητ. 2) εἶδος ῥητορ. σχήματος, ὅπερ καὶ ἀποδιώξις.

*Ἀποπλανίας, ου, ὁ· Ὁ περιπατῶν εἴδει καθείδειν ὡς πλανώμενος· φυγάς· Ἀναλ. β'. Σ. 158.

Ἀποπλάνιος, α, ιον· ὁ πλανηθεὶς ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν· Ἀναλ. Β', 231.

Ἀπόπλανος, ὁ, ἡ· λίαν πλάνος· Ἡσύχ. Κρατίν.

*Ἀποπλασις, εως, ἡ· διαμόρφωσις, μορφή, εἶδος, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. Γ, 108.

Ἀπόπλασμα, τος, τό· τὸ πεπλασμένον ἐκ τινος ἄγαλμα.

Ἀποπλάσσω, Μ. σω (πλάσσω). Πλάττω τί, πλάσματα, ἀγάλματα ποιῶ· καὶ μέσως, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν τινός· Ἰακ. Α. Π. σ. 499. Ἀναλ. Β', 28. »Ἀπὸ Μουσῶν σμήνος ἀπεπλάσατον, ὅπου τινές, ἀπεβλίσατο, διορθῶσι· ἅτοίον ἀπεπλάσατον, ἐπὶ λιποθυμίας.

*Ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἀποπλάσσων· ὁ πλάττων κατὰ μίμησιν ἄλλου, ἀπεικαστής· ἐπίγραμ. Μανεθ. 4, 343.

*Ἀποπλεῖσι, ποιητ. αὐτὶ ἀποπλέω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 418, 685. Ὀδ. Θ, 501. Π, 331.

Ἀποπλέω, Μ. εύσομαι· Πλέω, ταξειδεύω, ἀναχωρῶ, ἢ ἐπιστρέφω διὰ θαλάσσης, ἀναπλέω· Θουκυδ. Λέγεται κατεχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ταξειδίου ἐπὶ ξηρᾶς· ὡς, Ἀριστ. »Ἀπέπλεις τὸν ἐπὶ τὸν νυμφίον«· (οἱ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Ἀποπλεύω). Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται πάντοτε τὸ ποιητ. ἀποπλείω.

Ἀποπλήθω, Μ. ήσω, ταυτόν τῷ, ἀποπίμπλημι.

Ἀποπληκτικός, ἡ, όν· ἐκπλαγείς, ἐμβρόντητος· 2) παρ' Ἰατροῖς ὁ ἀνήκων, ἢ παθῶν εἰς ἀποπληξίαν· Ἀριστοτ.

Ἀπόπληκτος, ὁ, ἡ (ἀποπλήσσομαι). Ὁς τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκτυπῆσαι ἀπό ἀποπληξίαν, Ἡρόδ. ε', 167. 2) Ἀνόητος, παράφρων, ἀναίσθητος, ἐκστατικός, ὁ πληγεὶς δηλ. κατὰ τὴν γνώμην, ἢ ἀπὸ κεραυνόν· Ἡροδοτ. β', 175. 3) ἐκπληκτικός.

*Ἀποπληκτώδης, ὁ, ἡ· = ἀποπληκτικός· Γαλην. Γλωσσ.

Ἀποπλήκτως, ἐπίρ. Μὲ ἀποπληξίαν, ἢ ἀνοησίαν, ἐκστατικῶς.

Ἀποπληξία, ας, ἡ· πάθος, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν προαιρετικὴν κίνησιν, ὅ ἐστι καταστήνει αὐτό, ἢ κἄνενα μέλος ἀκίνητον· ἐπὶ δὲ νοός, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα.

*Ἀπόπληξις, εως, ἡ· = ἀποπληξία, Εὐτροπ. ἡ, 20.

Ἀποπληρόω, ῶ· (πληρόω) ταυτόν τῷ, ἀποπίμπλημι, καὶ ἀποπλήθω. Γεμίζω ἐντελῶς· 2) ἀναπληρῶ· 3) ἐκπληρῶ, π. χ. ἀποπλη ρῶσαι ἃ ὑπέσχετο (Ἡρωδ. β'.) Πλάτ. Προταγ. »Τοῦτό μοι ἀποπλήρωσον ἐν τῇ ψυχῇ· ἄθην

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ· ἀπογέμισις· χόρτασις, κόρεσις, εὐχαρίστησις· ἢ ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις.

Ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ· ὅποιος γεμίζει, ἢ τελειόνει, ἐκτελεῖ ἔν ἔργον, τελειωτής· Πλάτ.

Ἀποπλήσσω, καὶ Ἀττ. ήττω, Μ. ξω· (πλήσσω) Κτυπῶ, ῥίπτω τινὰ κάτω, τὸν κάμνω ἀποπληκτικόν, ἐκστατικόν, ἐκβάλλω ἀπό τὰς φρένας του, ἢ τὸν φέρω εἰς ἀδυναμόν· κάμνω τινὰ παράλυτον σωματικῶς ἢ ψυχικῶς. — Παθητ. Γίνομαι παράλυτος, ἢ ἐκπλαγμένος, κατάπληκτος· 2) Ἀποτρομάω, κρούω εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ μέσως, ἀποκρούω ἀπό τὸν ἐμαυτόν μου. »Ἀποπλήττεται τὸν προσπίπτοντα ἀέρα, ὡσεί, κτυπᾷ, διώκει ὀπίσω ἀπό τὸν ἑαυτόν του· οὕτως ἀνέγνωσαν τινες καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 440., ὅπου νῦν ἀποπήξας, κεῖται.

Ἀποπλίσσομαι, καὶ Ἀττ. -ττομαι, Μ. ξομαι, Ἀποδιπ. Μέσ. (πλίσσω)· Ἀκροπηδῶ, διαφεύγω, πηδῶ φεύγω ἀπό τινος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 218. Γρηγ. σελ. 346. Κοεν. Ζήτ. πλίτσω.

*Ἀπόπλοος, ὁ· συναιρ. ἀπόπλους (ἀποπλέω). Ἡ ἀναχώρησις διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πλοίου, Ἡρόδ. ἡ, 70. 2) ἐπίθετ. = ἄπλους· ἀνίκανος, μὴ ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν.

Ἀποπλουτέω, ῶ (πλουτέω). Παύω ἀπό τοῦ νὰ πλουτῶ· χάνω τὰ πλούτη, τὰ ἐξοδεύω, Γρηγ. Νυσ.

Ἀπόπλυμα, τος, τό· Τὸ ἀκάθαρτον νερόν, ἐν ᾧ ἐπλύθη τι. »Τιτάνου ἀπόπλυμα, ἀσβεστόνερον. »Κηρίων ἀπόπλυμα, νερόμελι, Διοσ. Συν. ἐκ τοῦ

Ἀποπλύνω, Μ. υνῶ· Πλύνω τὸ φάρεμα· ἐν γένει πλύνω, καὶ παρὰ νεωτέροις ξεπλύνω. Λουκιαν. Ὀδ. Σ, 95.

Ἀποπλώω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλέω, Ἡρόδ. Ὀδ. Ξ, 339.

*Ἀποπνείω, Ἰων. ἀντὶ, ἀποπνέω, Ὀμ.

*Ἀποπνευματίζω, Μ. ἰσω (πνευματίζω)· Ἐκπνέω, ἐξατμίζομαι, ἐξατμίζω, ἐκδίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ· 2) = ἀποπέρδω, κλάνω, Σχολ. Ἀριστ. Ἐίρ. 891.

Ἀπόπνευσις, εως, ἡ· (ἀποπνέω) ἡ ἀπό τινος πνεῦσις, ἢ παῦσις τῆς πνοῆς, τοῦ ἀναπιέειν· 2) ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις· ἔτι δὲ ἡ πορδή, ἐκ τοῦ

Ἀποπνέω, (καὶ ποιητ. ἀποπνείω) Μ. εὐσω (πνέω) Πνέω, φυσῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκπνέω, ἐκφυσῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος, μυρίζω, αἴτ. Ἰλ. Σ, 182. »Πυρὸς ἀποπνέοντα μένος αἰθομένοιο· καὶ Ὀδ. Δ, 406. »Ὀδμὴν ἀποπνέουσαι, δηλ. ἐκπέμπουσιν, ἐκβάλλουσι μυρωδίαν. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συντάσσεται γενικῇ, ὡς (παρὰ Λουκ.), ἀποπνέων μύρου, καὶ (Εὐσεβ.) ἀποπνεῖν εὐωδίας· ἔστ' ὅτε δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως, Θεόφρ. Σ'. »Πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν, ἤγουν, διὰ νὰ μὴ μυρίζωσι. 2) Ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω· ὅτε προσδίδεται, ἢ μή, αἱ λέξεις, θυμόν, ψυχήν, κτ. »Ἀπέπνευσας ἡλικίαν», ἀπέθανες νέος Ἰλ. Δ, 524. »Θυμὸν ἀποπνείουσι· καὶ ἄνευ πτώσεως, Βατραχ. 99. 3) ἀποπέρδω, κλάνω. 4) φυσῶ ἀπό ἑνός μέρους, ὡς, ἀπό θερμῶν χωρέων, Ἡροδ β', 27. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν χρήσει τὸ ποιητ. ἀποπείω. (οἱ πλεῖστοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ ἀποπείω.)

Ἀποπνίγω, Μ. ξοῦμαι. Πνίγω οἱ ἀγχόνης, ἢ δι' ὕδατος, ἢ διά τινος στενοχωρίας. Ξεν. Ἑλλ. Γ', 1. Ἡροδ. γ', 150. Βατρ. 2) μεταφ. βιάζω, στενοχωρῶ, κυρ. ἐπὶ στενοχωρούντων δανειστῶν, ὡς ἄγχω.

Ἀποπνοή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀποπνοια· ταυτόν καὶ ἀπάνεμος.

Ἀπόπνοος, ος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων (Θεόφραστ.) = ἄπνοος.

Ἀποποιέομαι, οῦμαι, Μ. ήτομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ποιέω). Ἀπωθῶ, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀπομακρύνω. 2) Ἀπαρνοῦμαι, δὲν δέχομαί τι. Ἀριστοτ. 3) Ἀρνοῦμαι τινὲ φιλίαν, ὡς (παρὰ Πλουτ.), . . . ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον κτλ.

Ἀποπαίησις, εως, ἡ· ἀποβολή, ἀπομάρυνσις· τὸ ἀρνεῖσθαι, μὴ δέχεσθαί τι.

Ἀποπολεμέω. Πολεμῶ ἀπό τινος κάτω. »Ἀποπολεμεῖν τοῦ ὄνου», πολεμεῖν ἀπό τοῦ ὄνου. Πλάτ. Φαίδρ. 98.

*Ἀπόπολις, ι. Γ. ιδος καὶ, εως (πόλις). Μακρὰν ἀπό τῆς πόλεως, διωγμένος ἐκ τῆς πόλεως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1384. Παρράβαλ. ἀπόπτολις.

Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον· ταυτόν τῷ, ἀποτρόπαιος, καὶ ἀλεξίκακος· Ὁ ἀποδιώκων, προφυλακτικὸς ἐναντίου τινός, καὶ μάλιστα κακοῦ· παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἐπιστεύοντο κυρίως ἀποπομπαῖοι δαίμονες, οἱ προφυλάττοντες ἐναντίων λοιμῶν καὶ τοιούτων δημοσίων συμφορῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο'. ὁ εἰς θυσίαν καὶ ἐξιλασμὸν προσφερόμενος κριός. Λευιτ. κ. ς'.

Ἀποπομπεύω, ῶ· ταυτόν τῷ, ἀποπέμπομαι, καὶ ἀποδιοπομπεύομαι. Μὲ θυσίας, εὐχὰς ἀποτρέπω τί κακόν.

Ἀποπομπή, ῆς, ἡ· (ἀποπέμπω, ἀποπέμπομαι) Ἀπόπεμψις, δίωξις· 2) Ἄφεσις, παραίτησις, ὡς, τοῦ μισθοῦ. 3) Ἀποβολή, ἀποδίωξις, καὶ κυρ. χωρισμὸς ἀπό μιᾶς γυναικός. 4) ἐξορία. 5) ἀπομακρυσμὸς τῶν κακῶν οἰωνῶν, τοῦ χρέους, τῆς κακοπραγίας, ὅ ἐστιν, ἐξιλασμός. Ἰσοκρ. »Ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, φροντίζω καὶ ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ τί διὰ θυσιῶν καὶ εὐχῶν. »Ἡμέραι ἀποπομπαὶ ἦσαν, καθ' Ἡσύχιον, διωρισμέναι ἡμέραι, καθ' ἃς ἐξυσιάζετο εἰς τοὺς ὀνομαζομένους ἀποπομπαίους θεούς. »Ἀποπομπὴς δίκη, ὅταν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ κριτηρίου χωρίζῃ τὴν γυναῖκα του· καὶ »ἀπολήψεως δίκη, ὅταν ἡ γυναῖκα χωρίζῃ τὸν ἄνδρα.

Ἀποπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὡς, ἀποπόμπιμος ἡμέρα, ταυτόν τῷ, ἀποφράς.

Ἀποπονέω, ω, Μ. ήτω· (πονέω) Παύω ἀπό τοῦ νὰ κοπιάζω, δουλεύω· 2) τελειόνω τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν μου, ὑπομένω ἕως τέλους τὰ κακά. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 245. ἃ τὰ πλεῖστα ἀποπεπόνηκα», ἐτελείωσα. »Ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀποπόνουν ἐρριβοῦφουν τὰ ὑποζύγια (Θεοφύλ.), ἅς οὐ ὑπέφεραν τόσα καὶ ἐγλύτωναν ἀπό τὰς δυστυχίας.

Ἀπόπονος, ὁ, ἡ· Ὅποιος παύει ἀπό τοῦ νὰ ἐργάζηται (δουλεύῃ)· ὁ τελειόνων μίαν δουλειάν· ὁ κουρασμένος, ἀποκαμνων ἀπό τοὺς κόπους. Ξενοφ. Ἀπομνημ. Γ'. ε', 11. »Ἀπόποιοι γεγενῆσθε.»

Ἀποποντόω (πόντος). Ῥίπτω, καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν. Σχ. Ἀρχ.

Ἀποπορθή, ῆς, ἡ· = πορδή, ἐκ τοῦ ἀποπέρδω.

Ἀποπορεία, ας, ἡ· Ἀναχώρησις· 2) ἐπιστροφή, γύρισμα, παλινοστία.

Ἀποπορεύομαι, παθ. μὲ μέσ. Μ. σομαι (πορεύω) Ἀναχωρῶ, ὑπάγω, μεταβαίνω πρός τινα. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. 2) Ἐπαναέρχομαι, ἐπιστρέφω, ὅθεν ἀποπορευτέον, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, ἀναχωρήσω.

*Ἀποπόρφυρος, ον = ἀπόρφυρος, ὁλοπόρφυρος. Πλουτ. Ἀντ.

*Ἀποπραγματεύομαι. Τελειόνω τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις μου. Κοπτ. Ἰσοπ. Σ. 139.

*Ἀποπράσσομαι, Μ. ξομαι, Μέσ. (πράσσω). Ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ δώσῃ τις τὸ χρεωστούμενον, π. χ. τὸν μισθόν. Θεμιστ. Ὁμιλ. ια'. 260., ταυτόν τῷ, ἀναπράσσω.

Ἀποπρεσβεία, ας, ἡ· Ἡ διὰ τοῦ πρέσβεως ἀγγελία, ἀνάφορά, πρεσβεία. Πολυβ. ΚΔ', 10.

Ἀποπρεσβεύω, Μ. σω (πρεσβεύω) Ἀπαγγέλλω τι εἰς ἑτέρους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐστάλην παρ' ἄλλου ὡς πρέσβυς· λέγω ὅσα εἶμαι προσταγμένος νὰ εἰπῶ. Πλάτ. Νομ. Β'. Πλουτ Ἠθ. β, 180.

Ἀποπρίαμαι· (πρίαμαι, ἀνώμ.). Ἀχρηστος ἐνεστώς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἀπεπριάμην εἰς τὸ ῥῆμα ἀπωνέομαι· καὶ σημαίνει, ἀγοράζω ἀπό τινος. Ἀριστ. Βατρ. »Ἀποπρίω τὴν λήκυθον.»

Ἀπέπρισμα, τος, τό· Ἀποπρίόνισμα, τὸ δεξὶ τοῦ πρίονος ἢ ῥινίου κομμένον μακρὸν τμῆμα (πριονίδι). Ζήτ. καὶ ἀπορρίνημα· ἐκ τοῦ

Ἀποπρίω, Μ. ἰσω· (πρίω) Πριονίζω, κόπτω τι μὲ τὸ πρίονι, ἢ μὲ τὸ ῥινί. Λουκιαν. Ἡροδ. Δ', 65., καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι βιαίως, ἐστυλίζω, ξεσκουδίζω.

Ἀποπρό· ἐπίῤῥ. (ἀπό, πρό). Ἀπό πολλοῦ μακρυά, Γεν. Ἰλ. Π, 669. 2) ὡς πρόῤῥ. μετὰ Γεν. Ἰλ. Β, 334. Παράβαλ. διαπρο. Ἐν τῇ συνθέσει ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει τὴν ἰδέαν τῆς ἀπό. (Εὐρητικὰ καὶ παροξυτόνως ἀπόπρο) Ἰδὲ Εὐρ. Ὀρ. 1452. Schaef. καὶ Ἰλ. Κ, 209. Ὀδ. Ζ, 218. Η, 244. Ι, 188. Ρ, 408.

*Ἀποπροάγω, ἰδὲ προηγμένα.

Ἀποπροαιρέω, ῶ· (αἱρέω) Ἀφαιρῶ, πάρνω τι ἀπό τινος. Γεν. Ὀδυσ. Ρ, 457. »Σίτου ἀποπροελών ὀμεναι», πέρνω ἐλίγον ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ φάω εἰς ἄλλον.

Ἀποπροβάω, ἠ-πρόβημι, ἠ-βαίνω, Μ. βήσομαι· Μακρὰν προβαίνω καὶ ὑπάγω. Εὐριπ. Ὀρ. 142. »Ἀποπρίβατ' ἐκεῖσ', ἀπό πρόμοι κοίταιν», ἤγουν, περιέβητε μακρὰν τῆς κοίτης διὰ χατήρι μου· ὅπου ἄλλοι δίστεμένως, ἀπό προβάω, ἀναγινώσκουσι.

Ἀποπροβάλλω, Μ. βαλῶ (βάλλω)· Βάλλω, ῥίπτω τι ἔξω, ἢ μακρὰν ἀπό τινος. Ἀπολλ. γ'.

*Ἀποπροείπε, εἶπε, ἀόρ. α'. τοῦ ἀποπροείπω, Ὀδ.

*Ἀποπροελών, μετοχ. ἀόρ τοῦ ἀποπροαιρέω, Ὀδ.

Ἀποπροηγμένα, ων, τά· ἀποτρόπαια, δυστάρεστα πράγματα τῆς ζωτ· ὡς, νόσος, θάνατος, πτώχεια· κτλ. οὐ ἐναντίον τά, προηγμένα, παρὰ Στωϊκ.

Ἀπόπροθε, καὶ πρόφων. ἀπόπροθεν, Ἐπόῤῥ. (ἀποπρό). Ἀπό μακρὰν, Ὀμ. καὶ πολλὰ μακρὰν, Ὀδ. Ι, 188. Παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ μετὰ γεν. 2) = ἀποπροθί.

Ἀποπροθέω, Μ. θεύσομαι, καὶ θευσοῦμαι (θέω). Τρέχω, φεύγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, μακρὰν ἀπό τινος. Ἀριστοφ.

Ἀπόπροθι, ἐπίῤῥ. Μακρὰν, ἀπομακρυσμένα, Ὀδ. Ε, 80. Ἰλ. Κ, 410.

*Ἀποπροθορεῖν (θορεῖν, ἀνώμ.) Ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ ἀποπροθρώσκω. Μακρὰν ἀπό τινος πηδῶ.

*Ἀποπροϊείς, Μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποπροΐημι, Ὀδ. Χ, 82.

*Ἀποπροΐημι, Μ. προήσω (ἵημι). Ἀποπέμπω, στέλλω μακράν, Ὀδ. Ξ, 26. καὶ 2) ῥίπτω, ὁπλον τινός π. χ. ἰόν, Ὀδ. Ι, 52. ἐστι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ ἀρῶ νά πέσῃ. Ὀδ. Χ, 327. (υ–υυ–υ ἐπίσης, καὶ υυυ––υ Ἀττ.)

Ἀποπολείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω πολύ κατόπιν, ὀπίσω· παρ' Ἀθην. σελ. 597.

Ἀποπροσοσφίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (νοσφίζω) Χωρίζω τι μακράν ἀπό τινος, ἀπομακρύνω. Γεν. ὡς, «ἀποπρονοσφίσας μητρός», Εὐριπ.

Ἀπόπροσθεν, Ἐπίρ. (πρόσθεν) ταυτόν τῷ, ἀπόπροθε (Πλάτ. Ἐπινομ. Σ. 264.) Πολλά μακράν ἀπό τινος.

Ἀποπροσποιέομαι (προσποιέομαι). Δέν θέλω νά σφετερισθῶ, οἰκειοποιηθῶ, Ἀθην.

Ἀποπροσωπίζομαι, Μ. ἴσομαι· Ἀποπλύνω, καστρεύω τό πρόσωπόν μου, τάς ἀπατηρίας αὐτοῦ· Πολυδ. Β', 48.

Ἀποπρατέμνω, Μ. μῶ· (τέμνω, ἀνῶμ.) Κόπτω (ἀπό τινος ἤ κομμάτι), ἀποκόπτω. Γεν. Ὀδ. Θ, 475. «τόπου ἀποπροταμόντα, ἀφ' οὗ ἔκοψεν ἐν κομμάτι ἀπό τήν πλάτην.

Ἀποπροφεύγω· (φεύγω) Φεύγω πολλά μακράν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 10.

Ἀποπταίω, Ἰων. μέλλ. ἀποπτανέω, ἀντί ἀνῶ, ἐν Ἰλ. Ξ, 101. «Ἀλλά ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωτήσωμι δέ χάρμης». Κατ' Εὐστάθ. γίνεται, ἤ ἀπό τοῦ, ὄπτω, ὀπταίνω, ἀντί τοῦ, ἀποβλέψουσιν· ἤ ἀπό τοῦ, πτῶ, πταίω (τό ὁρῶμαι), ἵνα δηλοῖ τό, πτήξουσι· ἤ ἀπό τοῦ, πέτω, πτῶ, πταίνω, τοῦτ' ἔστι, πεσοῦνται φεύγοντες· κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ, ἀπό, ὀπταίνω, κατά Μέλλοντα, καί ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ, εἰς τάς ναῦς ἀποβλέψουσιν, ἤ ἀλλαχόσε, ὅ ἐστι, φεύξουσι, φεύγοντες νά κυττάζωσιν ὀλίγον· ἄλλοι δέ, ὅπερ καί μόνοι ὀρθόν, ἀναγινώσκ. ἀποπαπταίσουσιν, ἀντί τοῦ, ἀποδειλιάσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποπαπταίνω, στρέφω τά ὄμματα, μάλιστα ἄλλον νά φύγω. Ζήτ. παπταίνω.

Ἀποπτάμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀφίπταμαι, Ἰλ. Β, 71. «Ὤρσεν' ἀποπτάμενοισι, ταχέως ἐπῆλθεν, ἀπέταξε, καί ἀόρ. β'. ἀπεπτάμην, Ἰλ. Ν, 587.

Ἀποπτερίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (πτερίζω) Μέ τήν πτέρυγα σπρόχνω, καταπατῶ, τζαλαπατῶ.

Ἀποπτερύσσομαι, Μ. ύξομαι· (πτερύσσομαι) Σηκόνω τά πτερά διά νά πεταχθῶ· ἤ πετῶ, ἤ ἁπλόνω καί ταράττω τά πτερά.

Ἀπόπτης, ου, ὁ· ὅποιος κυττάζει ἀπ' ἐπάνω πρός τά κάτω· ἐκ τοῦ, ἀπόψομαι.

*Ἀποπτήσσω, λέγ. πτήσσω. Ὀππιαν· ὡς τό παθ. ἀποπτοέομαι.

Ἀποπτισμα, τος, τό· (πτίττω) Ἐκεῖνα, τά ὁποῖον ἐμβαίνει ἀπό τό κοπάνισμα, ἤ ζούλισμα, ξερλούσισμα, κτύπημα σίτου καί ἄλλων καρπῶν, Ἀριστοτ. Θαυμ. 123., ὅπου καλλίων, ἀποπρισμα, ἀσυγνωστέον.

Ἀποπτοέω, ῶ· (πτοέω) Τρομάζω, ἐκφοβίζω τινά, διώκω φριξίον. Παθ. φοβοῦμαι καί φεύγω. Πολύβ. «Ἵππους τῶν ἀποπτοημένων», ἐκείνων, οἵτινες ἀπό φρόβον ἔφυγον.

Ἀποπτολίς, ίδος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἄπολις. Σοφ. ποιητ. 2 Πιλλέ μακρύν ἀπό τῆς πόλεως. Σ. Ο. Τ. ἐκ τοῦ πτόλις ποιητ.

Ἀπόπτομαι, Μ. όψομαι. Βλέπω, κυττάζω ἄνωθεν πρός τά κάτω.

Ἀποπτός, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνωθεν κάτω βλεπόμενος, ὁρατός. Ἀριστ. τολ. 270. 2) Ἀπό μακράν βλεπόμενος, ὁρατός· καί ἐπον. μακράν ἀπό τῆς ὄψεως ὤν, μακρυνός, μακράν ἀπό. Γεν. Σοφ. ΟΤ. 702. Ἡλ. 1489 Αἴ. 10. Ἐξ ἀπόπτου, ἀπό μακράν· τό ἐναντίον τοῦ, ἐγγύθεν, Σοφ. Φιλ. 907. Ἐν ἀποπτῳ, ἐν μακρυσμῷ μέρει. Τό ἄποπτον, ἡ βίγλα, ἡ σκοπιά. 3) = ἀνοπτος, ἤγουν ἀόρατος, μή βλεπόμενος, παρά τοῖς νεωτ. 4) Ἐνεργ. μή βλέπων, μακράν ἀπό τῆς ὄψεως, Σοφ. (ἐκ τοῦ ἀπόψομαι).

Ἀπόπτυγμα, τος, τό· (πτύσσω) (Ἐπιγραφ.) Διπλωματιά τινος, κάτω ἀγουντα.

Ἀποπτύρω· φοβερίζων καί τρομάζων ἀποδιώχνω τινά. 2) Οὐδετ. ἀναχωρῶ, φεύγω κρυφίως ἀπό φόβον (τό, πτύρω εἶναι ἄχρηστον).

*Ἀπόπτυσμα, τό· (ἀποπτύω) Ἐκεῖνο, τό ὁποῖον πτύει τινάς ἔξω, τό ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμός, οῦ, ὁ· Ἡ διά τοῦ πτύσματος ἀηδιασμένη ἀποστροφή, καταφρόνησις. Διον. Ἁλικ.

Ἀποπτυστήρ, ῆρας, ὁ· ὅποιος ἀποπτύει, καταφρονεῖ. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 11. «Χαλινῶν ἀποπτυστήρα, ἵππος, ἄστις δέν δέχεται τόν χαλινόν εἰς τό στόμα. Ποιητ.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ· ὁ φτυσμένος, καί καταχρ. ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως καί ἀποστροφῆς, βδελυκτός· ἐκ τοῦ

Ἀποπτύω, Μ. ύσω· (πτύω) Πτύω, φτύω, Ἰλ. Ψ, 781. Ξενοφ. Παιδ. Α'. β'. 16. «Αἰσχρόν Πέρσαις τό ἀποπτύειν», Καί κυρ. ἐπί θαλάσσης, Ὁ. Δ, 426. «Ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἀχνόν», ἐκβάλλει τῆς θαλάσσης ἀφρόν. Λογγ. 386. Schaef. 2) Πτύω ἀποστρεφόμενός τι· βδελύττομαι, μισῶ, καταφρονῶ· Ἡσ. Ἐργ. 734. Κυρ. εἶναι συχνός ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ α'. ἀόριστος ἀπέπτυσα. Εὐριπ. Ἱππολ. (Τό υ εἶναι ἐν μέν τῷ ἐνεστ. δίχρονον, ἐν δέ τῷ μέλλ. καί αορ. βραχύ.)

Ἀπόπτωμα, τος, τό· ἀτυχής ἔκβασις τινός πράγματος, ὅταν σπλ. ἀλλέως ἐλπίζει τινές, καί ἀλλέως γίνεται, ἤ ἀτυχές συμβεβηκός· ἐκ τοῦ, ἀποπίπτω. Πολύβ. ΙΑ', 2.

Ἀπόπτωσις, εως, ἡ· τό αὐτό ἀποτυχία. 2) Τό κατ' ὀλίγον πέσιμον, ψῶρα (τῶν κτηρίων).

Ἀποπυδαρίζω· Ζήτ. Πυδαρίζω. Τό παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. «ἀπεπυδάρισας», ὁ Εὐσταθ. καί Σουϊδ. καί ὁ Σχολ. διά τοῦ, Ἀπέπαρσον, ἑρμην. καί φαίνεται, ὅτι ἀνέγν. ἀπεπόρισα, ἤ, ἀπεπάρυσα· ὅθεν καί ἐσφαλμ. κρίνεται.

Ἀποπυητικός, κή, κόν· μεταβάλλων, ἤ ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἰς τό νά προξενήσῃ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Ἀποπυΐσκω· (πυέω) Φέρω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω τι νά ἐμπυάσῃ.

Ἀποπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· (πυνθάνομαι) ἀπό τινος· Ἐρωτῶ, ἐξετάζω δι' ἐρωτήσεων νά μάθω τι ἀπό τινος, Ἡρόδοτ. Γ', 154. Ἐπικρ.

Ἀποπυργίζω, Μ. ίσω· Κάμνω τι ὡς πύργον· περιφράττω μέ πύργους, ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω. «Λόγους ἀποπυργίζων», διακωλύτεύομαι, μεταχειρίζομαι ἤ ἔχω τούς λόγους ὡς ὠχυρωμένον πύργον.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ· ἠτομασμένος, ψημένος ἐπάνω εἰς τά κάρβουνα, Ἀθην. Γ'. κυρ. εἶδος ἄρτου, Ἀθην. βιβ. ζ'. «Ἀποπυρίας ἄρτος.»

Ἀποπυρίζω, Μ. ίσω· (πῦρ) Καῶ· Ψυχ. ἀπό πυρός ἐσθίω, ταυτόν τῷ, ἀπαυρίζω, ψήνω ἐπάνω εἰς κάρβουνα. Ζήτ. Ἀποπηγανίζω.

Ἀποπυρίς, ίδος, ἡ· μιερόν ψάρι ἐψημένον ἤ διά ψήσιμον = ἀψαρικόν. Ἀθην. Η. 2) = Ἀποπυρίας. Ἀθην· καί Στοβ. Ὁμιλ. 95. «Ἀποπυρίν ποιήσας, περιχέας ἂν ἐλαίου, καίσας ἠρίστησεν», ὅπου τινά ἀντίγρ. αὐτοπυρῆ, ἔχουσι.

Ἀποπυρόω, ῶ, Μ. ώσω· (πυρόω) Καμνω τι πυρωδες, καυστικόν, ἤ καταικόν, ἀκάπτωτο.

Ἀποπυτίζω, Μ. ίσω (πυτίζω). Ἐκτύπω, ἤ πτύων ἐρεύγομαι, ἐκβάλλω μετά τοῦ στόματος, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Δ'. 3. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 205. καί ἀπό τοῦ οἴνου αὐτοῦ «Ἀποπυτίζει καλῶς».

Ἀπορᾳφανίδωσις, εως, ἡ· Ποινή, τήν ὁποίαν ἔκαμναν εἰς τούς μοιχούς, τούς ὁποίους ἐπί μοιχείᾳ ἔπιανον, βάλλοντες εἰς τόν πρωκτόν αὐτῶν ῥεπάνι. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 168. Ζήτ. ῥαφανιδόω.

Ἀπορᾶω, Ἰωνικ. ἀντί, Ἀφοράω, Ἡροδ.

Ἀπορηής, έος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀπηνής ἤ ἀστεργής παρ' Ἱπποκρ. 2) = Ἀπόργητος, ἄοργητος, πρᾶος.

Ἀπορηίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (ὀργίζω) Θυμόνω, διεγείρω, κινῶ τινα εἰς θυμόν. Μέσως, ἤ οὐδετ. ὀργίζομαι, θυμόνω, μανίζω.

Ἀπορέγχω, Μ. γξω. (ῥέγχω) Παίω ἀπό τοῦ νά ροχαλίζω, ἐξυπνῶ.

Ἀπορέγω, Μ. ξω· (ὀρέγω) Ἐκτείνομαι, ξπάω μέχρι τινός. 2) Ἀπομερίζω· δίδω πολλά μερίδιον τινί· Ἱπποκρ. καί Ἀρποκρ.

Ἀπορέπω, Μ. ψω· (ῥέπω) Κλίνω ἀπό τινος. 2) Τ. πεπαιδευγῶ· «Καὶ τάχα κἂν ἀπέρεψε τὰ βοΐδια», Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 184. ἀντί τοῦ, ψεύγειν. ἄμφ.

Ἀπόρευτος, ου, ὁ, ἡ· (πορεύομαι) Ἐκεῖνος εἰς τόν ὁποῖον δέν ἐμπορεῖ νά περιπατήσῃ τις, ἤ δέν ἐπεριπάτησε, δέν ἐπέρασε, ἄγαν, ὄρατος, ἀδιάβατος. Πλούταρχ

Ἀπορέω, Μ. ήσω (ἄπορος). Εἶμαι χωρίς βοήθειαν ἤ μέσον, εἶς ἔνδειαν καί στενοχωρίαν· μάλιστα ἐλλείψει κυρ. χρημάτων. Γεν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. 2. «ἀπορῶ χρημάτων· 2) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δέν ἐξεύρω τί νά πράξω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀδημονῶ. Κατά ταύτην τήν σημασίαν τίθεται ἐνότε μέν 1) ἄνευ πτώσεως καί ἀπολύτως, π. χ. (Θουκ. β'.) «Ὁ δ' ἀπορῶν, μέλλει κατεγνῶσθαι... Ἱπποκρ. τραπεζ. «ἀπορῶν δέ καί οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν». 2) Διπ. «ἀπορῶν δέ τῷ πράγματι Θεοφάνης» (Πλουτ. ἐρωτ. δημηγ.), ὁ, ε. μή ἐξεύρων τί νά κάμῃ. 3) αἰτιατ. «Ἀπορῶ τήν αἰτίαν (Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. ζ'), τήν ἐξαγωγήν (Ἡροδ. δ'.)» ὁ, ε. ἀμφιβάλλω περί τοῦ τίς ἡ αἰτία· εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ περί τῆς ἐξαγωγῆς· ἐν ταύτῃ δέ τῇ πτώσει σημαίνει καί, χάνω, δέν ἐξεύρω. Λουκ. Ἄλκ. «Τά πλεῖα ὁ ἀπορούντες καί τῶν περί ἡμᾶς συμβαινόντων πόθεν». 4) Ἀπαρεμφατ., καί τότε σημαίνει ἐσύ ὅτε, δέν πιστεύω ὅτι ἠμπορῶ, ὡς Πλουτ. ἐν Θεμιστ. «Ἀπορῶν τοῖς ἐνθρωπίνοις λογισμοῖς προσιέναι τό πλῆθος». ἐσύ ὅτε δέ σημαίνει, δέν ἠμπορῶ. «Ἀπορῶ αἰρέσει μέγα πρᾶγμα.» — Τό μέσον, Ἀπορέομαι, εἶναι ἐπίσης ἐν χρήσει καθ' ὅλας τάς σημασίας ὡς τό ἐνεργ., καί κατ' αὐτήν τήν σημασίαν του, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστερούμαι, π. χ. Ἀριστοτ. Οἰκον. «ἀπορούμενος ἀγυρίου.» «Ὡς ἀποδεῖ. δέ μέσον δηλοῖ, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, ἀπορῶ. π. χ. οὐδέν ἀπορεῖται τῶν θεομένων γίγνεσθαι, Ξεν. Ἀπ. πολ. 13, 7. πρβ. Οἰκ. 8, 10. «Ἀπορεῖται, ἀπροσώπ. ἀντί τοῦ, ἄπορόν ἐστιν, ἀγνοεῖται ἔστι. Ἀριστοτ., ὅθεν μετοχ. τό ἀπορούμενον, τό ἀμφίβολον, τό ἔτι ἀναπόδεικτον, τό περί οὗ εἶναι ἔτι ζήτημα, ἀμφισβητούμενον. Παράβ. ἀμηχανέω.

*Ἀπορέω, Ἰων. ἀντί ἀφοράω.

Ἀπόρημα, τος, τό· ἀπορία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία. 2) Ἀσφιβήτημα, περί οὗ γίνεται γλωσσεία, ἐξέτασις.

Ἀπορηματικός, κή, κόν. Ἄπορος, ἀμφίβολος, ἄηθικος, ἤ ἐλλιπωμένος ἀμφιβολίαν. — Ἀπορηματικῶς, Ἐπίρ. Κατ' ἀπορηματικόν τρόπον, μέ ἀπορίαν· «Ἀπορηματικόν ἐπίρρημα.»

*Ἀπορησία = ἀπορία.

Ἀπορητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀπορῶν, ἀμφιβάλλων· οἱ ἀπορητικοί (σκεπτικοί) φιλόσοφοι.

Ἀπόρητος, ὁ, ἡ· καί ἀπόρρητη, Εὐρ. (πορρέω). Ὁ μή πεπορρημένος, μή κατηναφισμένος, ἤ ἀπόρρητος, Ἰλ. Μ, 11.

Ἀπορθόω, ῶ, Μ. ώσω· (ὀρθόω) Πάλιν ὀρθόω, ἱσιάζω τι, διορθόνω, ἀποκαθιστῶ· κάμνω εὐτυχῆ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Απόρθωσις, εως, ἡ καὶ ἀπόρθωμα, τό· 'Ορθωμα, ἵστασμα, διόρθωσις, ἀποκατάστασις.
'Απορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ 'Απόρου· καὶ 1) ἔλλειψις πόρου, πτωχεία, ἔνδεια. Ξενοφ. Οἰκ. Γ', 8. »Εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας.« 2) ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης· 3) ἀσημανία, ἀμηχανία· 4) στενοχωρία· 5) δυστολία· Πλατ. ς'. περὶ νόμ. 6) τένδυνος. Πλατ. ἐν ἐπιστ. 7) ἀδυναμία· Σχολ. Θουκ. Β', Ξενοφ. 'Απ· Α', γ'. 'Αντιφ. »Διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντος«, διότι δὲν ἠξεύρον τὸν φονέα, ἤτοι, ποῖος τὸν ἐφόνευσε. 'Απορίαι Σκυθῶν ('Ηροδ. δ', 83), τὰ ἀπρόσβατον τῶν Σκυθῶν, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ πλησιάσῃ τις εἰς αὐτούς. Καὶ πλησ. παρὰ Ξενοφ. 'Αναβ. γ', 1, 12· καὶ 26.
'Απορίνω, (ῥινάω) (Στράβ. Ζ'· σελ. 471.) Κόπτω μὲ τὸ ῥινί, ῥινίζω.
* Απορίνημα, τό. Τὸ πίπτον ἐν τῷ κόπτειν μὲ τὸ ῥινί, ῥίνισμα.
'Απορίπτω, ποιητ. ἀντὶ ἀπορρίπτω, 'Ανακρ. 39.
'Απορνεόω, ῶ· ἡ ἀπορνέω, ῶ· Μεταβάλλω τὶς ὄρνιν, πτηνόν (ἐκ τοῦ ὀρνιθόω). Ὅθεν 'Απορνίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς ὄρνεον μεταβολή, μετεμόρφωσις. 'Απολλοδ. Ι, 7, 11.
'Απορνυμι, ἐνεργ. Μ. ἀπόρνυο (ὄρνυμι), ποιητ. ταυτὸν τῷ πεζῷ, ἀφορμάω, 'Ησίοδ. Κινῶ τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἀπό τινος τόπου, βάλλω τι εἰς κίνησιν, κεντῶ, βιάζω τί που. Μέτ. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι ἀπὸ τόπου τινος, ὡς Ἰλ. Ε, 105. »ἀπορνύμενος Δυκίηθεν«, ἐκ Λυκίας ἐπιπεσών.
'Αποροποίητος, ὁ, ἡ· (ποροποιέω) ἐπὶ σώματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πόρους, Σέξτ. Ἐμπ.
'Απορος, ὁ· (πόρος) 'Απόρευτος, μὴ πορευτὸς, μὴ ἐχων πόρον, διάβασιν, ἀδιάβατος, ἀπέρατος· ὡς, πόντος, ὁδός, ὄρος· Ξενοφ. 'Αναβ. Δ'· Ι· ἐπὶ δὲ ἀπ' ἐναντίας πνεόντων ἀνέμων, ἐπὶ ἐλεεινῶν στρατιωτικῶν σειρῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀδιάρρηκτος, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπατηθῇ, κτλ. 2) δυσπόριστος· δύσκολος νὰ προμηθευθῇ, εὑρεθῇ, ἀκριβὸς, ἐναντίον τῷ, εὐπόριστος· Πλατ. Πολιτ. Β', σελ. 378. Α. 'Εντεῦθεν μετηνέχθη ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ μὴ εὔκολος, ὁ δύσκολος, ἐμπερδευμένος, ἀδύνατος, ἐπὶ πράξεων καὶ ἐννοιῶν, ἢ ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ὁποιος δὲν ἐξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἐξευρει ὁρόμον ἢ μέσον τι διὰ νὰ βοηθηθῇ· 'Επὶ συμβουλῆς, ἀναποφάστιστος, καὶ ἐπὶ ὑπαρχόντων ἀντὶ τοῦ, πτωχὸς, ἔνδεὴς, ὁ πάντων ἐλλειψιν πόρου. »'Απορον ὑποδήσεις,« ξηρὰ, στερνὰ ἀντικείμενα διὰ ποιητικὴν ἢ πεζὴν ἐπεξεργασίαν. »'Απορα πράγματα« ('Ηρωδ. η'), ἤτοι ἀτυχεῖς τὰ, ἄχρηστα. »'Απορος ζητήσεις,« ἤτοι ἄλυτος. »'Απορος ἀσπάνη«, ἡ μεγίστη ἔνδεια, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκπλύνῃ. »'Απορος διαίτη«, λιτοτάτη τροφή· Οὐδετ. »'Απορον, τὸ, 'Απορα »ἀντὶ, ἀπορία· κυρ. ἐν συνήθει· ἐπίρρ. ὡς, »Εἶναι ἐν ἀπόροις«, ἀντὶ, ἐν ἀπορίᾳ, Ξενοφ. Κυροπ· Α'· ς', 3· ταυτὸν τῷ, »Απορον, δύσκολον εἶναι,« τὸ νὰ μὴν εὑρῇ τινὰς νὰ βοηθηθῇ, ἢ τί νὰ πράξῃ, ὡς τὸ τῆς συνηθ· δὲν ἐξεύρει τί ὁρόμον νὰ πιάσῃ· ταυτὸν τῷ, εἶναι ἐν ἀμηχανίᾳ.
'Απόρως, 'Επίρ. Ἐμπεριδευμένως, ἢ μὲ ἀπορίαν, εὐτελῶς· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΕ'· »'Απόρως βιοτεύουσι.«
'Απορούω, Μ. οὑτω· (ὄρουω) Πηδῶν φεύγω, μὲ ὁρμὴν πηδῶ ἔξω, ὀπίσω εἰς φυγὴν τρέπομαι, ὁρμῶ· (αὐτὴ ἡ λέξις λέγεται εὐφημότερον ἀντὶ φεύγω) Ἰλ. Ε, 2ϖ, Μ, Φ, καὶ Λ. Οδ. Χ, 95.
'Απορ — Οἱ 'Αττικοὶ διπλασιάζουσι τὸ ρ ἐν ὅλαις ταῖς μὲ τὴν ἀπὸ συνθέτους λέξεσιν, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς 'Ιωσιν ἓν χρήσει τὸ ἁπλοῦν ρ.
'Απορράθυμέω (ῥᾳθυμέω). 'Από ἐλαφρογνωμίαν, ἢ δειλίαν, ἢ ἀδυναμίαν, ἢ ἀπελπισίαν παραιτῶ τί· ἐνίοτε ἁπλοῦστ., ὡς παρὰ Δημ., καὶ ἐνίοτε μετὰ Γενικῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. 'Απομνημ. γ', ς', 9. Πλατ. Πολ. Ε'·, ὡς τὸ ἀποδειλιάω.
'Απορραίνω, Μ. νῶ· (ῥαίνω) 'Ραντίζω, χύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω, ὡς παρ' 'Ηροδ. β', 93. ἐπὶ ἱχῶρος, »ἀπορραίνειν τοῦ χοροῦ«, ἢ ἁπλῶς, ἀπορραίνειν. 'Αριστοτ. ς'· »'Απορραίνουσι λευκὴν ὑγρότητα.«
'Απορράινω (ῥαίω). Ἴστερῶ, πέρνω, ἁρπάζω, τινά τινος, 'Ησίοδ. Θεογ. 393. καὶ δυτὶν αἴτ. προσώπου καὶ πράγμ· ὡς, τινά ἤτορ ('Οδ. Π, 428), πέρνειν τινὸς τὴν ζωήν· καὶ 'Οδ. Α, 404. »'Οττις σ' ἀέκοντα βίῃφι κτήματ' ἀπορραίσει« ἀντὶ, θέλει ὑστερήσει τὰ κτήματά σου καὶ μὴ θέλοντος μὲ βίαν, ἐνῶ ἡ μία αἰτ. ἐκλειπτέα ὡς συνεκδοχική. 2) Διαφθείρω, ἀφανίζω.
'Απορράντηριον, ου, τό· (ἀπορράινω) Τόπος, ἢ ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος διὰ ῥάντισμα, διὰ τοῦ ὁποίου βρέχει, ἢ βρέχεται πρὸς καθαρισμὸν ἢ ἁγνισμόν· Εὐριπ. 'Ιων. 445. 2) ῥαντιστήριον.
*'Απορράντίζω. 'Ραντίζω ἔκτινος, 'Αλεξ. Τρκλλ. Ι, Σ. 48.
'Απόρραξις, αγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπορρῶξ·
'Απόρραξις, εως, ἡ· (ἀπορρήγνυμι) Τρόπος τοῦ νὰ παίζῃ τις τὴν σφαῖραν (τόπαν) κτυπῶν αὐτὴν κατὰ γῆς διὰ τῆς χειρός ὁσάκις ἀναπηδᾷ· Πολυδ. Γ', 105. καὶ 'Ησύχ.
'Απορράπίζω, Μ. ἰσω· 'Αττ. ῶ· (ῥαπίζω). 'Απιῶ, διώκω τινὰ ῥαπίζων, διὰ τοῦ κτυπήματος· »Τῆς γλώττης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα« (Διονυσ·), ἤγουν, ἐν ᾧ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης διὰ τῆς ταρχιχώδους κινήσεως ἀπωθεῖ τὴν ἀναπνοήν·
'Απορράπτω, Μ. ψω. 'Ράπτω τί ἐπί τι, μπαλώνω, 'Ηροδτ. ὡς τὸ βαλάντιον· μεταφ. ἐμβράττω. »'Απορράπτειν τὸ στόμα«, Αἰσχ. περὶ Παραπρεσβ. Ζητ. ὀλόσχοινος, καὶ, συρράπτω.
'Απορράσσω, καὶ 'Αττ. ἀττω· Μ. ξω· Ζήτ. ἀπορρήγνυμι· (τοῦτο εἶδει μερικοὺς χρόνους τῷ, ἀπορρήσω, καὶ ἀπερρήγνυμι, ὡς τὸ 'απερράγην, κ. τ. λ.)
'Απορραψῳδέω, ῶ. (ῥαψῳδέω) Λέγω ἐκ στήθους μίαν ῥαψῳδίαν, καὶ παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Γ', 2) ἀνωφελῶς πολλὰ ὁμιλῶ, καθὼς οἱ 'Ραψῳδοί.
* 'Απορρέξω, (Μ. ῥέξω (ῥέζω, ἀνώμ.). Θυσιάζω διό τινος, ὡς ἀποδύω, Ἰακ. 'Αν. Π. σ. 566.
'Απορρέμβομαι, 'Αποθ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει. Περιπλανῶμαι, χάνομαι εἰς τὸν ὁρόμον μου, περιέρχομαι ὡς χαμενος. 'Αντων· Β'· 4. (ἐκ τοῦ ῥέμβω).
'Απορρέω, Μ. ῥεύσομαι, εὐχρηστότερον δὲ ῥυήσομαι (ῥέω). Χύνομαι ἔξω ἀπό τινος, τρέχω, ὡς ῥευστόν τι· καὶ μεταφορ. χύνομαι τρέχων, ῥέων, καταπίπτω· ὡς Δημ. εἰς Τιμοκρ· »Ψῆτες δὲ ἀπορρεῖν φύλλα τῶν στεφάνων« Διοσκορ. β' 203. »Ψιαθοὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀπορρεῖν τῆς βοτάνης·« ἢ »Οτου δ' ἀπορρεῖ ἡ μνῆτις« (Σοφ. Αἴ. 523), οὗ τινος διαφεύγει ἡ μνήμη· καὶ ἐνεργ. παρ' Ἀλ. Ἀφρ. »'Απορρέοντα λοιμιὴν ἀπορροιανα.« (Ἄλλος τύπος τούτου ἐστὶν — ῥύω καὶ — ῥυέω.)
('Απορρέω), ἄχρηστος ἐνεστ., Μ. ἀπερῶ, ἀόρ. παθ. ἀπερρήθην, Παρκ. ἀπείρηκα. 'Απαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω· ἀνομαι, παραιτῶ, ἀφήνω, ἀπορρίπτω· ἀποκλήρου ποιῶ· ὅθεν, »'Απορρηθῆναι«, ἀντὶ τοῦ, ἀποκηρυχθῆναι, γίνεσθαι ἀπόκληρος, ἀπορριφθῆναι, ἐγκαταλειφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὡς υἱός· Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Ὅθεν ἀπόρρητις, ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυξις, καὶ ἀπόρρητος, ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυκτος· Παράβλ. ἀπερῶ.
'Απόρρημα, τος, τὸ· τὸ ἀποτενὸς σχισμένον, κομμένον, ἐκ τοῦ
'Απορρήγνυμι, καὶ, ἀπορρηγνύω, Μ. ῥήξω (ῥηγνυμι). Κόπτω τί, μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι δεμένος, ὡς ὁ ἵππος τὸν δεσμόν, χαμούς, Ἰλ. Ζ, 507. Ο, 264. Μ, 459. Π, 587. καὶ Ἡρόδοτ. 2) τσακίζω, ξεσχίζω, διακόπτω· καὶ μεταφ. »ἀπορρῆξαι πνεῦμα, βίον, ψυχήν« καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντὶ, τελειόνειν τὴν ζωὴν μὲ ταχὺν ἢ βίαιον θάνατον, σκοτόνομαι, Αἰσχ. Περσ. 513. Biomf. Εὐριπ. 'Ορ. 854. Τρω 750. Ἰφιγ. Τ. 974. Αἰλ. π. ἱστ. ιγ', 2. Σουίδ. λ. ἐλευθυχος· καὶ ἐπὶ αὐτοφόνου, Τίμων. 'Επιγρ. 1. καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀποσχίζω, ἀφορίζω· Γραμ. Νύσ. – Οὐδ. καὶ ἐν τῷ παθητ. σκάζω, ὡς παρὰ Παυσαν. ἐν 'Αττ. »'Απερρώγατι δέ ἀπ' αὐτῆς νησίδες.«
* 'Απορρηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀπερῶ.
* 'Απόρρηκτος, ον· ὁ· 'Αποκομμένος, λελυμένος ἀπό τινος.
'Απόρρημα, τος. τὸ· τὸ ἐμποδισμένον, ἀπηγορευμένον, τὸ ἀπαγόρευτις, ἐκ τοῦ ἀπορρέω.
'Απόρρηξις, ἡ· Θραῦσις, τζάκισις, Ἀρετ. Σελ. 11.
'Απόρρησις, εως, ἡ· κώλυσις, ἐμπόδισις διὰ τοῦ νόμου, παραίτησις· ὡς, »'Απόρρησις γάμων«, ὅταν τινὰς παραιτῇ, ἀφήνῃ τὴν γυναῖκα. »'Απόρρησις παιδός« = ἀποκήρυξις· 2) ἐπὶ δυνάμεων· ἀδυναμία, καύρασις, στέρησις, ἔκλειψις τῶν δυνάμεων.
'Απορρήσσω· 'Αττ. ἀπορρήττω· ἕτερος σπανιώτερ. σχηματισμὸς ἀντὶ ἀπορρήγνυμι.
'Απόρρητος, ὁ, ἡ· (ἀπορρέω) καὶ ἐπίρ. ἀπορρήτως. Ἐμποδιστμένος, ἀπηγορευμένος ἀπὸ τοὺς νόμους· Λυσίας. »Τὰ ἀπόρρητα ἐν Ἀθήναις πραγματεῖαι, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγὴ ἦτον ἀπηγορευμένη. 2) Πᾶν ὅ, τι δὲν τολμᾷ, ἢ δὲν ἐμπορεῖ τινάς, ἢ δὲν ἁρμόζει νὰ εἰπῇ, νὰ φανερώσῃ, μυστικόν· »'Απόρρητα ποιεῖσθαι«, σ. ε. λέγω τι ὡς μυστικὸν διὰ νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ, 'Ηρόδοτ. Θ. 45. 'Αριστοφ. Ἰππ. 648. Ξενοφ. 'Αναβ. Ζ'. ς', 43. ἡ φυλάττω μυστικόν· Διον. 'Αλ. Α', 80. »'Εν ἀπορρήτοις«, κρυφὰ, μυστικὰ· ὡς καὶ ἐν ἀπορρήτῳ, καὶ, »ἐξ ἀπορρήτων· Πολυβ. 12', 2. 6. Πλουτ. Δίων. 21. »'Αρρητα καὶ ἀπόρρητα λέγειν τινὰ«, ἐπιπλήττω τινὰ ὡς εἰποντα πράγματα ἄχρεια καὶ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐγὼ· ὅμως, »ῥητὰ καὶ ἀπόρρητα λέγειν«, τὸ νὰ λέγῃ τις ὅλα ὅ, τι φάσῃ, πράγματα ὁπού πρέπει νὰ λέγωνται καὶ νὰ μὴ λέγωνται· μάλιστα δὲ, εἰτε ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπᾷ τις ὡς μυστικὸν. »'Εν ἀπορρήτοις ποιησάμενον λέγειν ἡγοῦν λέγειν τινὶ μυστικὰ καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ φυλάξῃ αὐτὰ μυστικὰ, 'Ηρόδτ. 3', 45. Wessel. »Πλέοντες ἐπὶ τοὺς ἀπορρήτους«, (Δημοστ.) ἐπὶ ὕβρεων, ὁπόταν τρεῖς λέγουσι πρὸς ἀλλήλους, ὑβριζόμενοι, καὶ τὰ πλέον αἰτχρὰ καὶ ἀνάξια λόγου πράγματα, ἤτοι τὰ ἄπρεπα· καὶ ἐντεῦθεν παῤ Ἰουβεν. »Νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων πεντακοσίας ὁραχμὰς ἐξείλεινε, τῶν αἰσχρῶν δηλ., τῶν ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγορευμένων. 3) Ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυκτος· Παραβλ. Ἄρρητος· 'Επίρ· 'Απορρήτως, μυστικὰ· ἢ, οὕτως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ῥηθῇ.
'Απορρῖγέω, ῶ· (ῥιγέω) Φοβοῦμαι, ἀπὸ φόβον δὲν κάμνω, ἢ δὲν πράττω τι· Παρκ. μὲ σημασ. ἐνεστ. »Εἰς οἶκον ἀπορρίγασι νεεσθαι«, ('Οδ. Β, 52.) φοβοῦνται, φρίττουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν οἶκον.
'Απορριζόω, ῶ· (ῥιζόω) Τραβῶ, ἐκβάζω τὰς ῥίζας, ξεῤῥιζώνω, Ἀλκίφ. Γ', 63. 2) 'Εκφύω, κάμνω ῥίζας, 'Ιπποκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπορρίνάω, Μ. ήσω (ῥινάω). Ῥινίζω, ἀφαιρῶ, κόπτω τι μὲ τὸ ῥινί.

Ἀπόρριννμα, τος, τό· τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἀποκομμένον, τὰ ῥινίσια, πριονίσματα· ὡς καὶ τό, Ἀπόρριμμα· Στράβ. ΙΔ'.

Ἀπορρῑπίζω, Μ. ίσω· (ῥιπίζω) Μὲ τὸ ῥιπίδιον (ἀνεμιστῆρι) ἀερίζω, διώκω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἀπορρῑπτέω, καὶ

Ἀπορρῑπτω, Μ. ψω· (ῥίπτω) Ἀπορρίχνω, ῥίπτω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. τὴν χλαμύδα, καὶ ἁπλῶς ῥίπτω, ὡς ἀμφιβλήστρον· καὶ μεταφορ· ἀπορρίπτειν, π. χ. μῆνιν, μηνιθμόν (Ἰλ. Ι, 517. Π, 282 ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 406. Πινδ. Πύθ. 6, 37, Ὀλ. 9, 55). »πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν Χρυσοστ.· πωλῶ μὲ οὐδαμινὴ τιμήν. 2) Δὲν δέχομαι τί, ἀποβάλλω. 3) καταφρονῶ, ἀποβάλλω πρ. χ. λόγον τινά, ὅθεν ὁ ἀπορριπτός, ἄνθρωπος (γυνὴ) αὐτιβιώς, ὡς καὶ »ἀπορρίμενα τῶν ἐδεσμάτων« (Ἡρωδιαν.), φαγητὰ ποταπὰ καὶ ἀχαμνά. Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον ἤθελοι, ῥίπτω, λέγω λόγους ἀηδιακούς, πειρατικοὺς ἢ κωμῳδίας· ὅθεν

* Ἀπόῤῥιπτος, ὄξος ἀπορρίψεως, ὡς τροφή, καὶ

Ἀπορρῑψῐμος, ὁ, ἡ· ἄξιος νὰ ἀπορριφθῇ, ἄχρηστος, Ἀρτεμιδ. Ε', σελ. 268.

Ἀπορρῖψις, εως, ἡ· ῥίψιμον, ἀποβολή.

Ἀπόῤῥοη, ης, ἡ· ἡ Ἀπόῤῥοια. Ἡ ἐκροή, τρέξιμον ἀπό τινος, ἡ ἔκτισις καὶ μακρὰν καὶ μετὰ. ὑγρόν τι, ἢ αἰτιός, προερχόμενος ἐκ τινος μέρους. »Ἀπορροὴ ὠραιότης« (Ὀρφ.) αὐτὶ ἀπορῥοή· Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β'. Ὁ Δημόκριτος ὠνόμαζεν Ἀπορρόας καὶ τὰ ἐκ τοῦ σώματος ἐκχυνόμενα ὑγρά, λεπτότατα μέρη· ταυτὸν τῷ, Ἔκροαί.

Ἀπορροιβδέω, Μ. ήσω (ῥοιβδέω). Ἀποπέμπω, ἐκβάλλω μὲ ἦχον καὶ κρότον φωνῆς· ἐπὶ τῶν ὀρνέων, ὅταν ἐν ταὐτῷ κτυπῶσι μὲ τὰ πτερά· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1021. »Οὐκ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς« 2) = Ἀπόῤῥοιφέω.

Ἀπόῤῥοος, καὶ συνιζ. Ἀπόῤῥους, ὁ, ἡ· ὅποιος ῥέει, προέρχεται, τρέχει ἔξω ἀπό τινος, Αἰσχύλ.

Ἀπερρόφαω, ῶ· ἡ, ἀποῤῥοφέω, ῶ, Μ. ήσω (ῥοφάω). Ῥοφῶ ἀπό τινος, ῥοφῶν πίνω τί· γεύομαι· Ξενοφ. Παιδ. Α', γ'. 10. »Τί οὖν ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου;« 2) Ματαπίνω· ῥουφῶ.

* Ἀπορρύω· καὶ - ρύνημι = ῥύω - ρέω· ῥεύω.

* Ἀπόῤῥυη, ἡ = ἀπόῤῥοος.

Ἀπόῤῥυμα· είος μέτρου παρ' Αἰγυπτίοις, ἐπέκεινα ἑξήντας χωρούν, Ἐπιφάν.

Ἀπορρύπτω, Μ. ψω· (ῥύπτω) Ἀποπλύνω, καθαρίζω τὸν ῥύπον, Ὀρφ. Λιθ. 1361.

Ἀπόῤῥυσις, εως, ἡ (ἀπόῤῥυσις), ταυτὸν καὶ ἀπόῤῥοη· 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Β', 973. ξεπλυμένον ῥεῦμα, ἢ μέρος ποταμοῦ τινος·

Ἀπόῤῥυτος, ον, ὁ, ἡ· = ἀπόῤῥοος. Ὅποιος ῥέει, τρέχει ἀπό τινος· Ἡσιόδ. Ε'. 593. 2) ἔχων πεῦμα κινητόν, ἢ χυτόν. Ἱππογρ. ἔτι δὲ ἀμώδεον εἰς ἀπόχυσιν, κατωφερής· Ἀπόῤῥυτον σῶμα, τὸ ὁποῖον ξεπέφτει· Πλάτ. Τιμ. Ξενοφ. Ἱππ. Δ', 5. »Ἀπόῤῥυτα σταθμὰ σταῦλοι, οἵτινες ἔχουσι κατηρτισμένα ἐδάφη, διὰ νὰ τρέχωσι, νὰ στραγγίζωσι τὰ νερά, αἱ ἀκαθαρσίαι.

Ἀπόῤῥυψις, εως, ἡ· (ἀποῤῥύπτω) τὸ ἀπορρύπτειν, ἢ καθαρσις· παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. μετὰ τοῦ, καθαρμός.

Ἀπορρύω, Μ. ύσω· ποιητ. ἀντὶ, ἀποῤῥέω.

Ἀπορρώγας, ος, ἡ· κυρ. ὀπλὴ. τοῦ Ἀπόῤῥωξ· »ἀπορρωγὰς πέτρας, Μακκαβ. Β'· Ἰδὲ ἀπόῤῥωξ.

Ἀπορρώνυμι, Μ. ἀπορρώσω (ῥώννυμι)· ἀδυνατίζω, ἀσθενῶ τί, ἐξασθενίζω· ὄθεν »ἀπορρώσασθαι ἄμιλλαν«, Ὀρφ. Ἀργ. 1318., ἤτοι ὄχι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, »Ἀπόῤῥ ῶσασθαι«, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὠθεῖν καὶ ἐμποδίζειν τὴν ἕνωσιν.

Ἀπορρῶξ, ῶγος, ὁ, ἡ· (ἀπορρήγνυμι) Ἠρημωμένος, ἠκωμένος μὲ ἀποτόμους πέτρας, ἀπεσχισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ μὲ χάσματα, ἀπότομος. Ὀδυσ. Ν, 98. »Ἀντὶ ἀπορρῶγες,« αἱ διερρωγυῖαι· καὶ Ἀπορρῶγες πέτραι, αἱ ἀλλήλων ἀπερρηγμέναι. Κωστὰδ. καὶ Πλούτ. »Τόπους ἀπορρώγας«, τοὺς κρημνώδεις, καὶ ἀποτόμους. 2) Μέρος ξεκομμένον ἀπό τινος· κομμάτι, ἐν τῷ ὁποίῳ διετηρήθη ἡ φύσις τοῦ ὅλου, ἀπόῤῥοια· ὡς Ἰλ. Β, 755 καὶ Ὀδ. Κ, 514. »Στυγὸς ὕδατος ἀπορρῶξ«, ἤτοι μανίκι τοῦ ποταμοῦ Στυγός. Ὀδ. Ι, 359 (ἐπὶ νοστιμωτάτου οἴνου) »ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπόῤῥωξε«, τρόπον τινὰ τὸ ἄνθος· καὶ ἁπλῶς μέρος, μερίδιον, Νικανδ. Θηρ. Παρὰ τοῖς νεωτ. σπέρματα τινός, ὡς, ἀπόῤῥωξ Ἐρίννυος, ο. ε σπέρμα, παραφυὰς τῶν Ἐρινύων, Ἀρ. Λυσ. 813 Valck. Ἀριστόβ. σ. 16. (Τὸ ἁπλοῦν, ἡ ῥώξ, δὲν σημαίνει ποτὲ χεῦμά τι καὶ ἀπόῤῥοιαν, ὡς τὸ σύνθετον ἀπορρώξ πολλάκις, ὡς βλέπεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων).

Ἀπορύσσω, Ἀττ. ύττω, Μ. ξω. (ὀρύσσω) Ξεσκάπτω, ξαναχώνω, ξεπαραχώνω, καὶ κατορύττω, καταπίπτω.

Ἀπορφανίζω, Μ. ίσω. καὶ ἀπορφανόω (ὀρφανόω). Κάμνω τινὰ ὀρφανόν, Αἰσχ. Χοηφ. 246. καὶ μεταφ. ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἀλλήλων· Παῦλ. πρὸς Θεσσαλ. α'. »Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ἡμῶν· ἀντὶ τοῦ, ὀρφανοὶ καταλειφθέντες, χωρισθέντες.

Ἁπόρφυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα). Ὁ μὴ ἔχων πορφύραν, ἢ πορφυροῦν ἱμάτιον, ἢ χρῶμα τοιοῦτον.

Ἀπορχέομαι, οῦμαι. Μὴ ἐξεύρων νὰ χορεύτω, χάνω ὅπερ ἠγάπησα καὶ ἐζήτησα, ὡς παρ' Ἡροδ. ς', 126. »Ἀπορχήσασο τὸν γάμον«, χορεύων ἀνεπιτηδείως, ἔχασες τὴν εὐμορφιάν, ξεχόρευσες.

Ἄπος, εος, τό· (Εὐριπ. Φοίν. 858.) ταυτὸν καὶ, κάματος, κούρασις, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Εὐστάθ. ὅπου ὁ Ἡσύχ. αἶπος, ἄλλοι δὲ ἄπος, ἀνέγν.

Ἀποσαλεύω, Μ. σω. (σαλεύω) Στέκομαι εἰς τὴν Σάλασσαν· λέγεται ἐπὶ νηῶν, αἵτινες ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, σηλ. εἰς τὸ πέλαγος ἀρμέζουσι Θουκυδ. »Ἡ ναῦς ἀποσαλεύει· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, »ἐπ' ἀγκυρῶν· 2) μεταφ. διαυθεντεύομαι, προφυλάγομαι, κρατοῦμαι μακράν, ἀπομακρύνομαι, τινὸς ἢ ἀπό τινος, ὡς παρὰ Πλουτ. »Τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύειν, αὐτὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι· ὡς καὶ τὸ Μέσον, »Μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπό τινων· Ἀρέτας, Ἐπίκτ.

Ἀποσαρκόω, Μ. ώσω (σαρκόω)· Κάμνω νὰ αὐξήσῃ σάρκα. Οὕτεν παθ. παρ' Ἀριστοτ. »Ἀποσαρκοῦται σάρξ«, αὐξάνει, ἀπαιτᾷ σάρκα, σαρκώνεται.

Ἀποσάρωμα, τος, τό· (σαρόω) τὰ σκουπίδια, φυσκαλίδια· Νικήτ. Χρον. Γ', 8.

Ἀποσάττω, Μ. ξω· (σάττω) Ξεσελόνω· ξεφορτόνω. Γενσ. ΚΔ', 42. οὐ ἐναντίον τό, Ἐπισάττω.

Ἀποσαφέω, ῶ· (σαφὴς) Κάμνω τι σαφές, φανερόν, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τι μὲ σαφηνειαν, δίδω νὰ καταλάβῃ, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πρωταγ. »Οὐδὲν ἀποσαφεῖ ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσομεν.

Ἀποσβέννυμι, καὶ ἀποσβεννύω, Μ. ἀποσβέσω, καὶ ἀποσβήσομαι· Παθ. ἀπέσβηκα· Ἀόρ. β'. ἀπέσβην· Σβύνω τί, ἀφίνω νὰ σβυσθῇ καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, χάνω, ὡς, γένος καὶ ὄνομα· ἢ ἐμποδίζω, κάμνω τὰ παύσῃ, ὡς ἄνεμον. Ὁ Παρακ. καὶ ὁ β' ἀόρ. ἐν χρήσει καὶ παθητικῶς, ὡς, ἀπέσβη τοῦτο τὸ δόγμα· ἀπέσβηκε τὸ τὰ ἱππικὰ μαινόμενον· ἀπέσβη τὸ γένος. – Οὐδετ. καὶ παθητ. Σβύνομαι· τελειώνω· παύω· ἀπόλλυμαι· ἀπεθνησκω· Τιμ. Σ. 40 Ruhnk. – Ἀπόσβεσις, τὸ σύστασις.

Ἀπόσειστις, εως, ἡ· Ἀπατέαγμα, ἀπέρωσις, σπρώξιμον ἐπὶ τὰ πρόσω· 2) Εἶδος ἀσκαριάσεως χορεύτου, ἐκ τῆς κινήσεως αὐτοῦ κλητέον· Πολυδ. δ', 14.

Ἀποσείω (σείω). Ἀποτινάσσω, σείω, τινάζω, ἀπό τινος· – Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ τινάζω, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, καὶ ἐλευθερόνω τὸν ἑαυτόν μου ἀπό τινος, αἴρω ἐκ μέσου, ὡς Ἡρωδιαν. »Ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀποσείσασθαι«, συνών. αἴρ, καὶ ἐπί ἵππου, ὅταν ῥίπτῃ κάτω τὸν ἐπιβάτην· Ξενοφ. Παιδ. Σ', 1. »Ἵππος σφαδάζων, ἀποσείεται τὸν Ἥρωνα.

Ἀποσεμνόω, ῶ· καὶ ἀποσεμνύνω (σεμνύνω)· Κάμνω τινὰ σεμνόν, σεβάσμιον δίδω εἰς αὐτὸν ἐξωσωματικὴν τιμήν· 2) ἐξαίρω, ὑψόνω τινὰ μὲ λόγους, ὑπερεπαινῶ· 3) Δείχνω τί καυχώμενος διὰ νὰ μὲ τιμῶσιν, ἐπίδειξιν τινὸς ποιῶ· Ναζ. – Μέσ. Τύφομαι μὲ λόγους· ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι εἴς τι ἐπιδεικνύμενος, κάμνω ἐπίδειξιν· συνών. αἴτ. Ἀριστ. Βατρ. 703. ἰδὲ καὶ 834.

Ἀποσεύω· (σεύω) ταυτὸν τῷ, ἀποσείω. Μακρὰν διώκω· Παθητ. ἀναχωρῶ ὀγλίγωρα, βιάζομαι νὰ φύγω, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 390. »Ἀπέσευτο σώματος«, ἀντὶ ἀπεσύετο (Ἀορ. συγκοπ. μὲ παθητ. σημασ.). Ἐν τοῖς παρωχημ. χρόνοις γράφεται ἐπὶ τὰ πλέϊστον μὲ δύο σσ. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ο, 572. καὶ Ὀδ. Ι, 236, καὶ 396. »Ἐλάσαντες ἀπεσσύμεθα«.

Ἀποσήθω (σήθω). Κοσκινίζω, καὶ, στραγγίζω. Ἀσήν. παρ' Ἱπποκρ. »Τὸν ἀποσήθειον, στραγγίζειν, σακκελίζειν.

Ἀποσηκάζω (σηκάζω)· Ἀποκλείω, κλείω ἔξω ἀπὸ τοῦ σηκοῦ· Νικήτ. Χρονικ. Η', 5.

Ἀποσηκόω, ῶ, Μ. ώσω. (σηκός) Πλείω εἰς σταῦλον· φυλακόνω· Ἡσυχ.

Ἀποσημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω)· Δίδω σημεῖον· Πλατ. Εὐθυδ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ, κάμνω φανερόν, γνωστόν· κυρ. διασημαίνω. 3) διὰ σημείων μεταπείθω τινά, συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τί. »Ἀποσημαίνω εἰς τινα«, αὐτί, αἰνίττομαι εἰς τι, καί, »ἀποσημαίνω εἰς τινα«, αὐτί, ὅταν σκώπτω καὶ κατηγορῶ τινά, ἔχω αὐτὸν εἰς τὸ μάτι· π. χ. Θουκ. γ'. »Εἰς Νικίαν . . . ἀπεσήμαινεν ἐχθρός ὤν.« Ἰδὲ καὶ Πλουτ. ἐν Ἀποφθ. – Μέσ. Ἀποσημαίνομαι, ἐπιβεβαιῶ διὰ σημείου, φέρω ἀπόδειξιν, Ἡρόδ. Ζ', 71. 2) Σημειώνω τινά, διὰ νὰ λάβῃ π. χ. τιμωρίαν τινά· Ξεν. »τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνοντος, διὰ νὰ φανερωθῶσι καὶ τιμωρηθῶσι. 3) Βουλλόνω, ὡς ἐπιστολὴν καὶ τὰ χρήματα, δημεύω· Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 25. Δ', 10. κυρ. συγχνάκις ὑστερώτερον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν χρήσει.

Ἀποσήπω, Μ. ψω. (σήπω) Ἀφήνω τι νὰ σαπῇ· ὡς καὶ τό, Σήπω· Οὐδ. παραπ· ἀποσεσηπὼς, σήπομαι διάλου· »Ἀποσέσηπά τι μοι ἐσάπησε τί· Ξενοφ. Παθητικ. Ἀποσήπομαι, γίνομαι σάπιος, σαπίζω, ὁλοτελῶς σήπομαι· ἢ εἶναι τι σαπισμένον.

Ἀπόσηψις, εως, ἡ· διάλου σῆψις, σάπισμα, ἢ εἰς σάπισμα τροπή. Πλούταρ.

Ἀποσίγησις, εως, ἡ· (σιγάω) Τὸ ὁλοτελῶς σιωπᾶν, σιωπὴ παντελής. Ἱππογρ.

Ἀποσκόπτω, ῶ· (σκοπός) Ποιῶ τινὰ σημεῖον, καμπύλον. Εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ Λουκιαν. »Ἀποσκοπεῖται τὴν ῥίνα«, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν μύτην ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος πλακωτὴν καὶ ἀπὸ τὸ κάτω ἐστεμμένην, ἤτοι εἶμεθα πλατυμύτιδες. 2) Ποιῶ τί κυρτόν, καμπύλον πρὸς τὰ ἄνω, ἐπικαμπτω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

καμποτερωτάν. 3) Ἀποσιμόω, προσεγγίζω, πλησιάζω. »Ἀποσιμοῦν τὴν στρατιὰν (Ξενοφ. Ἑλλ. 6, δ', 50)« ἤτοι φέρω, σὺν γῷ τὸ στρατεύμα οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀλλὰ πλαγίως καὶ ἐν εἴδει λοξοειδοῦς γραμμῆς, ἤτοι διὰ ν' ἀποφύγω, ἢ διὰ νὰ πάρω τὸν ἐχθρὸν κατὰ πλαγίον. »Ἀποσιμοῦν τὰς ναῦς (Θουκυδ. δ', 25)« κάμνω κύκλον, ἤτοι πέρνω παραμάζωμε μὲ τὸ καράβιον, διὰ νὰ ὁρμήτω μὲ τόσω περισσοτέραν δύναμιν ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. 4) μετφ. ἐπαινῶ.

Ἀποσίμωσις, εως, ἡ. (Ἀππιαν. πολ. Δ'. 71.) Τὸ κύρτωμα, χαμήλωμα στρατεύματος, ἢ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου διὰ νὰ κτυπήσῃ πρὸς τὸ ἐχθρικὸν μὲ τὸ ἔμβολον.

Ἀποσιτέομαι, Ἰων. αὐτί, ἀφασιόομαι, Ἡρόδ.

Ἀποσιτέω, ῶ, Μ. ήτω. (σιτέω) Παύω ἀπὸ τὸ νὰ τρώγω, δὲν τρώγω πλέον, νηστεύω.

Ἀποσιτία, ας, ἡ· ἀηδία ἀπὸ φαγητά· ἀνορεξία· ἀποχὴ ἀπὸ φαγητοῦ ἐν γένει, = ἀσιτία.

Ἀποσιτίζω, Μ. ίτω. ἐκ τοῦ Λουκιαν. ἐσφαλμ. αὐτὸ τοῦ, ἀποσιτίζω.

Ἀποσιτικός, κή, κόν· ὁ προξενῶν ἀηδίαν καὶ ἀνορεξίαν εἰς τὸ φαγεῖν. Ἱππορ.

Ἄποσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος) = ἄσιτος· ὅποιος δὲν ἔφαγε, νηστικός· καὶ ὅποιος ἐγκρατεύεται, ἀπέχεται ἀπὸ τοῦ φαγεῖν· ὁ ἀηδιάζων ἀπὸ σιτία· 2) ὁ τις δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ φάγῃ.

Ἀποσιωπάω, ῶ. Μ. ήτω. (σιωπάω) Σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ πλέον, παύω τοῦ ὁμιλεῖν, ἢ κόπτω τὴν ὁμιλίαν μου· 2) ἐνεργ. Σιωπῶ τί, δὲν τὸ φανερόνω, λέγω ἔξω.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ· σιωπή, παῦσις, ἢ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας. 2) Παρὰ τοῖς Ῥήτ. σχῆμα ὁμιλίας, ὅταν λέξις δὲν ἐκφωνεῖται μὲ ἐμφασιν ἢ ἀπὸ ἐντροπὴν, Οὐϊργ. Ἑλ. 3. 8. Αἰν. 1, 139.

Ἀποσκάλλω (σκαλλω). Ἀποξέω.

Ἀποσκάπτω, Μ. ψω. (σκάπτω) Σκάπτω, παραχώνω, κατασκάπτω· ὀχυρόνω, ἢ περικλείω τι διὰ τινος λάκκου (κόπτω χαντάκι ὁλόγυρα τινός). Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ', 4. καὶ, ξεχώνω, σκάπτων ἐκβάλλω.

Ἀποσαρίζω, καὶ ἀπασκαρίζω, Μ. ίσω (σκαρίζω). Πάλλων, ἤτοι πηδῶν φεύγω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) πάλλων, ῥιπτόμενος τῆδε κἀκεῖσε, σκαρτομένος, ἀποθνήσκω. Ἰουδ. Δ, 21. καὶ Ἀλ. Β'. 325. »Ἄλλον ἀπελπίζων, αὐτὸς ἐπεσκίρτα.«

Ἀποσκεδάζω, καὶ, ἀποσκεδάω, καὶ, ἀποσκεδάννυμι, καὶ, ἀποσκεδαννύω. Μ. σκεδῶ (σκεδάννυμι). Ξεχωρίζω καὶ διώκω· ἢ σκορπίζω καὶ ἀφίνω, κάμνω νὰ ὑπάγωσι καθ' ὅλα τὰ μέρη, νὰ σκορπισθοῦσι. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 309. »Ἄλλους μὲν ἀποσκέδασεν βασιλῆας, ἧσιν τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας ἀφῆκε (φιλιώτατα ὁ Ἀχιλλεύς.) νὰ ὑπάγωσι κοθεὶς εἰς τὸν τόπον των· καὶ μετφ. ἀποβάλλω, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ καὶ φύγῃ· ἀποσοβῶ, διώκω, ὡς ὕπνον μερίμνας, νόσον κτλ — Παθητ. Διασκορπίζομαι φεύγων τῆδε κἀκεῖσε, κατ' ὀλίγον γίνομαι ἄφαντος, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀποσκεπάζω, Μ. σω. (σκεπάζω) Τελειόνω τοῦ νὰ σκεπάζω· καὶ ξεσκεπάζω = ἀποκαλύπτω.

Ἀποσκεπαρνίζω. Κόπτω μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) Σχίζω τὴν κεφαλὴν τινος, ἤτοι πληγόνω αὐτήν.

Ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τι μὲ τὸ σκέπαρνον· 2) καὶ πληγὴ τῆς κεφαλῆς διὰ σχίσματος, ὅταν σὴλ. τὰ τζακίσματα εἶναι μικρὰ καὶ πολλά

Ἀποσκέπτομαι, Μ. ψομαι. (σκέπτομαι) Ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου βλέπω, παρατηρῶ, κυτάζω πρὸς τὰ κάτω, κυρ. ἀπὸ βίγλας, πύργου.

Ἀποσκέπω· ταυτὸν τῷ, ἀποσκεπάζω.

Ἀποσκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) Σηκόνω τὰ σκεύη, τὰ πράγματά μου ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τὰ φέρω εἰς ἄλλον· μαζόνω, φορτόνω, καὶ μετατοπίζω αὐτά· 2) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω τί, καταφρονῶ· ἢ, δὲν δέχομαι. 3) Αἴρω ἐκ μέσου, ἀπομακρύνω τινὰ ἐχθρὸν μὲ τρόπον· π. χ. ὡς ὁ κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας Συνέσ. 4) ξεφορτόνω, βάλλω κάτω φορτίον τί· καὶ μεταφ. »ἀποσκευάσας τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ (Βασιλ. ὁμ. 10.).« — Μέσ. 1) σηκόνω τὰ σκεύη, ὡς »ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν«· 2) ἀναιρῶ τί, πληροφορῶ, ὡς παρὰ Γρηγ. »ἐπειδὴ ἀποσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον«, 3) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀφήνω, παραιτῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου σφάλμα, κακὴν ἕξιν, βάρος, ἢ φορτίον τι καὶ ἐλευθερόνομαι· φονεύω τινὰ καὶ ηλιτόνω ἀπ' αὐτόν. Ἡρωδιαν. Δ', 13. »Ἀποσκευάζομαι τὴν ἀνήγνιστον, Ἡλιόδωρ. ὡς καὶ τό, »Ἀποσκ. τὸ κατηφὲς τοῦ βλέμματος«, καὶ τό, »Τοὺς ἐγκειμένους.« »Ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν«, Ἡρωδιαν. ἀπορρίπτειν τὴν λύπην. 4) = ἀποπατέω, χέζω, σὴλ. βάλλω κάτω τὸ φορτίον τῆς κοιλίας· ἀπτώτως, ἢ ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. ὡς, »Ἀποσκευάσασθαι φόνῳ τὸν ἄνδρα, αἴρειν ἐκ μέσου, σηκόνειν ἀπὸ τὸ μέσον, θανατόνειν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τὸν ἔστειλε καὶ αὐτόν, ἢ τὸν ἐξεπροβόδισεν, ὅ ἐστι, δι' ἄλλου τὸν ἐθανάτωσε. Ἡρωδιαν. καὶ Λουκιαν., ὅθεν

Ἀποσκευή, ῆς, ἡ. Ἀπόπεμψις· ἀπομάκρυνσις· ἀποφόρτισις, μετατόπισις· παραίτησις. 2) Τὰ χρειώδη εἰς οἶκον ἢ ὁδοιπορίαν σκεύη, ἢ πράγματα· ἢ τῶν ἐπιπλείων κομοδή· (καλαμπαλίκια. Les bagages, les meubles) Λουκιαν. 3) Ἡ ἀφόδευσις, ἢ κένωσις τῆς κοιλίας, τὸ σκατόν· καὶ 4) ὁ τόπος, εἰς ὃν χέζομεν, τὸ ἀνεκκαῖον, ἢ χρεῖα, ἢ πορευσις. Στράβ. ΙΔ'. σελ. 966. ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. Ε'. 91.

Ἀπόσκημμα, τος, τὸ· ταυτὸν καὶ, Ἀπέρεισμα, στήριγμα. Αἰσχύλ. = ἀποσκηψις, σημασ. β'. Ζήτ. ἀποσκήπτω.

Ἀποσκήπτω, Μ. ψω. ταυτὸν τῷ, ἀποσκήπτω.

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ· (σκηνή) Ὁ μακρὰν ἄλλου τινὸς κατοικῶν· ὅποιος δὲν ἔχει συναναστροφήν, ἢ δὲν ζῇ μαζὶ μὲ ἄλλον τινά. Ξενοφ. Παιδ. Η'. ζ', 14. Ἀντίκειται τῷ· σύσκηνος· ὅθεν

Ἀποσκηνόω, ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι, ἢ κατοικῶ μακρὰν ἀπό τινος, ἄρα μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ εἶμαι ἢ κατοικῶ εἰς τὴν σκηνήν (τένταν), εἰς τὸ στρατόπεδον, Γεν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ'. »Οὕτω μακρὰν ἀπεσκηνώκει τὰ ὦτα τῶν Μουσῶν«, (Πλούταρχ.) τὰ ὦτα του ἦταν πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Μούσας, ἤτοι ἦτον πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τὰς μαθήσεις. 2) Σηκόνω τὰς σκηνάς, τὸ στρατόπεδον καὶ μετοικῶ, Γένεσ. Π'. ὡς καὶ τὸ, διασκηνόω.

Ἀποσκήπτω, Μ. ψω (σκήπτω). Ἐρείδω, ἐπαναβαμβίζω τί, ἢ βάλλω τι στερεὸς ἐπί τι· 2) ἐξαίρετος, κτυπῶ, ῥίπτω τι μετὰ δυνάμεως ἐπί τι· καὶ μετφ. ἐπὶ παθῶν, ὡς, »Ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς αἰτίους«. (Διον. Ἁλ. ε'.) χύνει τὴν ὀργὴν, στὸ δικό του ἐπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. »Ἀλλ' εἰς ἕνα ἐπισκήψατε, παρ' Αἰσχύν· ἀφήσατε, χύτατε τὸν θυμόν σας εἰς ἕνα. 3) Οὐδετ. ἐκβάλλω μὲ ὁρμὴν, σπάζω, ὡς ἐπὶ κεραυνοῦ· ζ') καταντῶ, κἀποβαίνω. Ἡρόδ. »Ἀπέσκηψε τὸ ἐνύπνιον εἰς φαῦλον«, τὸ ὄνειρον ἐξεβη (ἐκβῆκεν) εἰς κακὸν· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ὑλῶν ἀσθενειῶν, ἢ ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μίαν στάσιν μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλην καὶ ἐκεῖ ἐπιμένουσι· καὶ ἐκτείνει αἱ τοιαῦται αἰφνίδιοι μετασπάσεις τῶν ἀσθενικῶν ὑλῶν, ἀποσκήψεις καὶ ἀποσκήμματα, καλοῦνται, Γαλην. πρὸς Γλαῦκ. Β. »Ἀποσκήπτειν εἰς ὀλεθρον«, ἤτοι τείνειν.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀπόσκημμα, στήριγμα. 2) Μετάστασις ὑγροῦ τινος καὶ ὕλης ἀσθενείας εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

Ἀποσκιάζω, Μ. σω. (σκιάζω) Κάμνω ἴσκιον, ἰσκιόνω. »Σκιὰς ἀποσκιαζομένας« (Πλάτ. Πολ. Ζ'.), σκιαί, αἵτινες γίνονται ἀπὸ ἓν σῶμα. (Οὐδετ. προξενῶ γίνομαι αἵτινος σκιᾶς τινος, ἤτοι σίδω ἴσκιον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Δίων. Ἁλ.) 2) βάλλω τι εἰς τὸν ἴσκιον, ἐπισκιάζω· καὶ μεταφορ. σκοτίζω, κρύπτω. Λογγίν. ιζ'. 10. ὅθεν

Ἀποσκίασμα, τος, τὸ· τὸ ἰσκιωμένον πρᾶγμα, ἢ προερχομένη σκιά· 2) τὸ εἶδον, ἢ προξενοῦν ἴσκιον.

Ἀποσκιασμός, οῦ, ὁ· σκέπασμα διὰ τῆς σκιᾶς, ἐπισκίασις, ἰσκίωμα. Ὁ Πλουτ. εἰς Περικλ. καλεῖ, »Γνωμόνων ἀποσκιασμούς«, τὴν καταμέτρησιν τῶν ὡρῶν διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ γνώμονος.

*Ἀποσκίδναμαι, ποιητ. παθ. τοῦ ἀποσκεδάννυμι. Σκορπίζομαι, ἀναχωρῶ τῆδε κἀκεῖσε, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀπασκίδνημι· ταυτὸν τῷ, Ἀποσκεδάζω.

*Ἀποσκίμπτομαι, παθητ. τοῦ ἀποσκίμπτω = ἀποσκήπτω. Μπήγομαι διὰ νὰ στερεωθῶ καὶ κρατῶ ἐκεῖο, ἀπό τον ὁποῖον κρέμομαι, ὡς Ἰλ. Σ, 172. »Δύο ἀγκύρας ἐκ νεὸς ἀποσκίμψαι«, ὁ. ε. δύο ἀγκύρας νὰ στερεωθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κρεμάμεναι στερεως ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἀποσκιρρόω, ῶ, Μ. ώσω. (σκιρρόω, σκίρος, σκίρρος) Μεταβάλλω τι εἰς σκίρρον· σιδάλου σκληρύνω· ὅθεν

Ἀποσκίρρωμα, τος, τὸ· τὸ ὁλοτελῶς σκίρρωμα, σκλήρωμα, τὸ σκιρρωθὲν ἕλκος, πρβλ.

Ἀποσκιρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (σκιρτάω) Πηδῶ πρὸς τὰ πρόσω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἀπό τινος· 2) ἀποστατῶ, λειποτακτῶ.

Ἀπόσκλημι, καὶ ἀποσκλέω, Μ. ήσω. Σηραίνω, στεγνόνω, σκληρύνομαι· καὶ 2) γίνομαι ξηρὸς, λιγνὸς, στεγνός, τήκομαι. Ζήτ. σκελέω, σκέλλω. Ἀντίπατρ. ἐν Ἐπιγράμ. »Ἀποσκλήκτῳ, θέλεις ξεπαγιάσῃ, κοκκαλιάτῃ »Ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ (Ἀλκίφρ.).« Τοῦτο τοῦ ῥήματος εἶπε μόνον ἐν χρήσει ὁ Μέλλ. ἀποσκλησόμεθα, ὁ ἀόρ. ἀπέσκλην, καὶ ὁ παρακ. ἀποσκληκώς, ὅθεν »ἀποσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐτηρότητι« (παρὰ Χρυσοστ.), ἢ σκληρυνθεῖσα.

Ἀπόσκληρος, ὁ, ἡ. Λίαν σκληρός· ὅθεν

Ἀποσκληρόω, καὶ, ἀποσκληρύνω. Διὰ λου σκληρύνω, κάμνω τι ὁλοτελῶς σκληρόν.

Ἀποσκνίπτω, Μ. ψω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Ἀποσκνίψης, διὰ τοῦ, σκεδάσῃς, καὶ κρούσῃς· τὸ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἔχει, ἀποσκήψεις, ἀποσχάσεις, ἀντὶ, ἀποσκνίψεις· αὐτοῦ. σκίμψαι, ἀντὶ, σκνίψαι, ἐξ Ἱπποκρ. Ζητ. ἐντῷ, σκνίπτω.

Ἀποσκνιφόω, ῶ. Σκοτίζω. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. »Ἀποσκνίφωσε δὲ (ἡ σελήνη) γαίης τόσον, ἐτσότισε· ἐκ τοῦ, σκνιφος, τὸ λυκαυγες. Ζήτ. Σκνίφος.

Ἀποσκολύπτω, Μ. ψω. (σκολύπτω) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐνδέρμα ξεφλουδίζω, γυμνόνω· 2) κολοβόνω· περιτέμνω· ὅθεν ὁ ἀπεσκολυμένος, ὁ περιτετμημένος τὸ αἰδοῖον. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολύπτω.

Ἀποσκοπεύω, Μ. σω. (σκοπεύω) Ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου ξεκρεμῶ, κυττίζω, παρατηρῶ τί. ἐπιβλέπω (αἰτ.)· ἢ πολλὰ μακρὰν, ὀξέως βλέπω. Λουκ. διαλ. ἑταλ. 6, 2. Hemst. Ἀριστεαν. Σ. 4.

Ἀποσκοπέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀποσκοπεύω. 2) ἀποβλέπω, λέγομεν ποιοῦμαι τινας, ἐπιμελοῦμαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κυτταζω τί ὡς σκοπόν (μετά τῆς εἰς καί αἰτ.), avoir égard. Εὐριπ. Ἱκετ. 286.

*Ἀποσκοπέζω = Ἀποσκοπέω. Κοϊντ. Καλ. 6, 114.

Ἀποσκόπιος, ἡ, ὁ Ὁ μακράν ὢν ἀπό τοῦ σκοπεῖν, εἰμαρτίος τῷ σκοπῷ = ἀπόσκοπος, σημασ. β'. Ἀναλεκτ. Β. 66.

*Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω) Ὁ ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου, ἢ ἀπό μακρᾶς θεωρίας, παρατηρῶν, κατασκοπῶν. ω) Ταυτόν τῷ, Ἀποσκόπιος, ἀποπλανώμενος τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, μή ἔχων εἰς τόν σκοπόν· ἐναντίος τῷ σκοπῷ.

Ἀποσκορακίζω, Μ. ἰσω. (σκορακίζω) Εἰς κόρακας πέμπω, λέγω τινί τό, ἄπιθι εἰς κόρακας, ἀηλ. ὕπαγε (ἄμε, σύρε) εἰς τόν διάβολον. 2) Μετά μίσους καί ὀργῆς ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, καταφρονῶ, καί ἀπεύχομαι. Ἀλκιφρ. Α'. Ἐπιστ. 38. οἷς ἀποσκοράκισε τόν Αἰγύπτιον ἔμπορον· ὅθεν

Ἀποσκορακισμός, οὗ, ὁ· ἡ μετ' ὀργῆς ἀπέπεμψις, ἀποδιάκεις, ἀποβολή, καταφρόνησις, τό ἀποσκορακίζειν τινά.

Ἀποσκορπίζω, Μ. ἰσω. Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος καί τό διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων σκορπίζω = σκορπίζω.

*Ἀποσκοτέω = ἀποσκοτίζω, σημασ. β'. «Ἀποσκότησόν μοι», μή μοί ἐμποδίζῃς τόν ἥλιον, εἶπεν ὁ Διογένης πρός τόν Ἀλέξανδρον, Διογ. Λ. 6, 38.

Ἀποσκοτίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ῶ (σκοτίζω). Σκεπάζω μέ ἴσκιον, σκοτίζω. 2) ἀφαιρῶ τό σκότος, περνῶ τόν ἴσκιον. Πλούταρχ. ἠθ. Σ. 389.

Ἀποσκοτόω, ῶ, Μ. ώσω. = ἀποσκοτίζω· ὁθεν ἀποσκοτοῦσθαι, περιτειλίττομαι καί παρέχομαι ἀπό σκότος. Πολυβ. α'. 2) Σκιερόν ποιῶ τί· ἀποτρίβω τήν βαφήν, τό χρῶμα ζωγραφίας τινός, καί προξενῶ εἰς αὐτήν ἴσκιον, στάλιζω τήν εἰκόνα μέ σκότος, nuancer.

Ἀποσκυβαλίζω, Μ. ἰσω. (σκυβαλίζω) Κυρίως παρά Συνεσίῳ, «Τά περιττά ἀποσκυβαλίζειν», ἀπορρίπτειν τά περιττά σκύβαλα, ἄχυρα. Παρά Στοβ. Ὁμιλ. Ε'. ἀποβάλλειν τήν τέφραν, τά περιττώματα· μεταφ. ἀπορρίπτειν, καταφρονεῖν τί ὡς ἀχρήστου καί περιττοῦ, μεταχειρίζομαι μέ καταφρόνησιν, καί ἐντεῦθεν ἀποσκυβάλισις, ἡ καταφρόνησις, καταφρονητική μεταχείρισις.

Ἀποσκυδμαίνω, Μ. ανῶ· (σκυδμαίνω) Λίαν δυσφορῶμαι, ὀργίζομαι, γίνομαι κακός, Ἰλ., Ω. 65. Συντ. δοτ.

Ἀποσκύζω, Μ. σω. καί, εὐχρηστότ. ἀποστύζομαι· (σκύζω) Προκόπ. Ἀνεκδ. 10. ταυτόν τῷ, ἀποσκυδμαίνω.

Ἀποσκυβίζω, Μ. ἰσω. (σκυβίζω) Ἐκβάλλω τό δέρμα τῆς κεφαλῆς ὅλον μέ τάς τρίχας κατά τόν Σκυθικόν τρόπον. Ἀθήν. ΙΒ'. καί μεταφ. κόπτω, κουρεύω τά μαλλιά ἕως εἰς τό δέρμα κατά τόν Σκυθικόν τρόπον. Εὐριπ. Τρωάδ. 1025. Ζήτ. περισκυβίζω.

Ἀποσκυλεύω, ῶ, Μ. ήσω· ἡ ἀποσκυλεύω· (σκυλεύω) Ἁρπάζω, κουρσεύω, γυμνόνω, ἀφαιρῶ, βιαίως πέρνω τί· μεταφ. παρά Νικάνδρ. Θηριακ. 600. «ἀποσκύλαιο λάχνην», κόπτειν, ἀφαιρεῖν τόν μαλλόν, τό χνοῦδι· ἐκ τοῦ, σκύλω, σκύλλω, σκυλάω.

Ἀπόσκωμμα, τος, τό· (ἀποσκώπτω) Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀπομυκτήριμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσκώπτω, Μ. ψω· (σκώπτω) Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ. Γεν. ἡ Δίτ. καί εἰς τινα π. χ. Ἀποσκώπτειν εἴς τινα (Λουκ.), προφέρω σκώμματα κατά τινος.

Ἀποσμάω, ῶ. Μ. ήσω· (σμάω) Ἀποσμήχω, ἀποσπογγίζω, ἀποπλύνω, ἡ τρίβων ἀποκαθαίρω, παστρεύω. Λουκ. «ἀποσμᾷ τόν ῥύπον» καί Διοσκορ. Ε', 84.

Ἀπόσμημα, τος, τό· τό πλυμένον πρᾶγμα· ἢ τό ἀπόπλυμα, ταυτόν τῷ, ἀπόπρισμα, κ.τ.τ.

Ἀπόσμηχω, Μ. ξω. ταυτόν τῷ, ἀποσμάω, Λουκ. ἐν Τιμ. «Ἀκριβῶς τά τριβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων.»

Ἀποσμικρύνω, Μ. νῶ· καί ἀποσμικρόω (σμικρός). Μικρύνω, μικρόν ποιῶ. Δουκιαν.

Ἀποσμίλευμα, τος, τό· τά πελεκούδια, τά ὁποῖα ἐκβαλλουσιν εἰς τό διά τῆς σμίλης σκάλισμα πέτρας, ἢ ξύλου τινός, τό τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσμιλεύω, Μ. εὐσω. (σμιλεύω) Τῇ σμίλῃ ξέω, πελεκῶ, κόπτω· δουλεύω λεπτότατα τί μέ τήν σμίλην· καί ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐξεργάζομαι καί καλλωπίζω τί ἀκριβῶς καί μέ ἐπιμέλειαν, ἤτοι πολλά τεχνικῶς.

Ἀποσμύχω, Μ. ξω. (σμύχω) Ἐξολοθρεύω, καταναλίσκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διά τινος οὐχί σφοδροῦ, ἀλλά σιγανοῦ καί μόνον καπνίζοντος πυρός, κρυφακαίων ἀφανίζω. Ἀλλ' ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Λουκιαν. Γερυ. καί Πλούτ. «ὑποπρίουσι τούς ἐδόντας ἀποσμυγέντες» πρέπει νά λέγῃ ἡ, ἀπομυγέντες (ἐκ τοῦ ἀπομύττω), ὑπατηθέντες, ἢ ἐπιμυγέντες (ἐκ τοῦ ἐπιμύσσειν), περιγελασθέντες γλευασθέντες· 2) μεταφ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζω τί, ἀφήνω, κάμνω νά ψθαρῇ κατ' ὀλίγον διά βασάνου ἢ λύπης. Γαλλ. consumer. — Παθ. καταφθείρομαι, κατατήκομαι κατ' ὀλίγον.

Ἀποσοβέω, ῶ· ήσω (σοβέω). Ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, σκιάζω, κάμνω τινά διά κραυγῆς ἢ τινος ἄλλου μέσου νά φοβηθῇ καί νά φύγῃ· καί μεταφ. ἀποσοβῶ τόν γέλωτα· 2) Οὐδετ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω γοργά, μέ βίαν, ἢ μέ θάρρος ἐπί τά πρόσω· Λουκιαν. «Ἀποτεθεῖν εἰς τό ἄστυ» καί Ἀριστοφ. Ὄρν. 1029. οὐκ ἀποσοβήσεις; θά φύγῃς ὀλίγωρα; καί 1250. — Μεσ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ.

Ἀποσόβησις, εως, ἡ· Ἐκσόβησις, ἀποδίωξις διά κραυγῆς, ἢ τινος τοιούτου, σκιάξιμον.

Ἀποσοβητήριος, ὁ, ἡ· ἡ ἀποσοβητικός, ὁ. Ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τό ἀποσοβεῖν, ἀποδιωκτικός· Ἡσυχ. ἐκ ταῦ.

Ἀποσοβητήρ, ῆρος· ἡ Ἀποσοβητής, οῦ, ὁ· ὁποιος αὐθαδῶς ἀπελαύνει, ἀποδιώκει· ἅμφ.

*Ἀποσόβητος, ον· Ἀποδιωγμένος, φευγάτος διά τάς φωνάς τινός, τρομαγμένος.

Ἀποσος, ὁ, ἡ· (ποσός) ὁ μή ἔχων ποσόν, ὁ ποσότητι καί μέτρῳ μή ἐπιπτων, ἄμετρος· ὡς καί τό, ἄποιος, ὁ μή ἔχων ποιότητα.

Ἀποσούμαι, Λακωνικ. παθητ. ἐνεστ. αὐτί ἀποσόομαι ἢ ἀποσεύομαι. Φεύγω τρέχων, ὄδευ. αὐρ. β. ἀπεσύην, ἢ ἀπεσούην, ης, η· καί, Λακωνικ. ἀπεσούαν, ας, α· Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. 23. σημ. «Μύνδαρος ἀπεσούατο, αὐτί, ἀπεσύθη, ταυτόν τῷ, ἀπώλετο, ἀπέβαινε, ἐχάθη.

Ἀποσοφόω· (σοφόω) Κάμνω σοφόν· καί παθ. γίνομαι σοφός· Ἀρβίαν, Ἐπικτ. Α'. ιη', 16. «Πῶς ποτ' ἀπεσοφώθης ἄρτι;» πῶς ἔγινες τόσον ἔξαφνα σοφός; ἅμφ.

Ἀποσπάδιος, ὁ, ἡ· (ἀποσπάω) ἀποσπασμένος, χωρισμένος, ξεσχισμένος, ἐγδαρμένος· τό Ἀποσπάδιον, αὐτί τοῦ, Ἀπόσπασμα· Ἀνάλεκτ. Β'. 217. «Λειμῶνος ἀποσπαδίην», Ὀρφ. Τιμ. ΙΗ'. 13., ὅπου πρότερον, ἀποσπαδάην, ἔκειτε.

Ἀποσπάδων, οντος, ὁ· καί, ἀποσπάς, άδος, ἡ· = σπάδων, (ὡς καί τό, λυκοσπάς — ἀδες ἵππος) μόνον παρά Σουΐδ.

Ἀπόσπαραγμα, τό· ταυτόν καί, ἀπόσπασμα· Ἀνάλεκτ. Β'. 43. Ἀποκομμένον τί.

Ἀποσπαράσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (σπαράττω)· Διόλου σπαράττω, καταμαδῶ· Εὐριπ. Βάκχ. 1116.

Ἀποσπαργανόω, ῶ· (σπαργανόω) Ξετειλίγω ἀπό τά σπάργανα, ξεσπαργανώνω, ἐκτυλίσσω τά σπάργανα.

Ἀποσπαρδάζω, παρ' Ἱπποκρ. κατά τόν Γαλην. ταυτόν τῷ, Σπαίρω, καί, Σφύζω, ὅπερ ἄλλοι, ἀποσπαράσσειν, ἀλέγειν.

Ἀπόσπασις, εως, ἡ· κυρ. ἀηλ. τοῦ ἀποσπάδιος· 2) ὡς οὐσιαστ. ἀποκομμένον πλονάριον, κλῆμα, ἔλιξ. Λεων. Ταρ. 13.

Ἀπόσπασμα, τος, τό· κομμάτι ξεσχισμένον ἢ κομμένον ἀπό τινος (οἷον ῥούχου, πανίου) τμῆμα.

Ἀποσπασματίον, τό· ὑποκορ. μικρόν ἀπόσπασμα· «Ἀποσπασματία», τά ἀπομεινάρια, λείψανα.

Ἀπόσπασμός, ὁ· ξέσχισμα (Πλούταρχ.) 2) παρέκβασις· ἢ ξεχωρισμός, ἀπομάκρυνσις ἀπό τινος, ἀναχώρησις· Στράβ. Β'. σελ. 53ο.

Ἀποσπάω, ῶ, Μ. άσω· (σπάω) Ξεσπῶ βιαίως ξεχωρίζω (ἢ ξεκολλῶ, ξεσχίζω· ἀπό τινος, ἐκβάλλω τί μέ βίαν, ἢ πέρνω καί σύρω μέ βίαν μετ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω· Γεν. κα αἰτ. ἢ αἰτ. καί ἀπό· Πλουτ. Θεμ. «Τούς τοίχους ἀποσπάσας θελάσσης» καί Ξενοφ. Ἑλλ. β'. — Μέσ. Ἀποσπῶμαι, ἀποχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος· Γεν. 2) Ἀπό παρά πολύν ξύλον περαπέρω μου, στέργω νά ἀπομακρυνθῶ· αὐτί δέ τούτου μεταχειρίζονται καί τό ἐνεργ. ἀποσπῶ· ὑπακουσμ. ἑαυτόν, μετά Γενικ. αὐτί τοῦ, Ἀπομακρύνεσθαι· Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ε'. 8. ἴστι δ καί αὐτί τοῦ, ἐξακολουθῶ προθύμως τι, ὑπάγω ἐμπρός· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἐν Δευιτ. καί «ἀποσπασμένος» ἐξηγεῖται διά τοῦ, εὐδοκιμῶν· Πινδ. Πυθ. Θ', 59. «Πόλις ἀποσπουδήτα ἀπό λαοῦ; ἀπό τίνος γενεᾶς ἀποσπάσθη, ἤτοι ἐγκατέλειπε αὐτήν ἡ παρθένος· ἐκ μεταφ. ἀπό τοῦ μεταφυτευομένου ἀλλοῦ, περί βλαστοῦ.

Ἀποσπείρω, Μ. ερῶ· Σπείρω, σπέρνω διασκορπίζω· κυρ. σπείρω ἐντεῦθεν· τελείως σπείρω.

Ἀποσπένδω, Μ. σπείσω· (σπένδω) Ἐγχέω, χύνω τί. κυρ. προσφέρω εἰς θυσίαν οἶνον, ἢ ἄλλο ῥευστόν, τό ὁποῖον χύνω· Ὀδυσσ. Ξ, 331. καί Γ, 394. «Ἀθήνῃ εὐχετ' ἀποσπένδων· ... μοσε δέ ... ἀποσπένδεσθαι· "Αρα ἐβεβαίωσε καί ἔνεκα πίστεως καί ἐν τῷ σπένδειν· 2) οἱ. τελειόνω μέ τήν σπονδήν, μέ τήν θυσίαν τελειόνω τήν θυσίαν τῶν ἐνταφίων· Ἀντίφ.

Ἀποσπερμαίνω, Μ. ανῶ, καί, Ἀποσπερματίζω (σπέρμα) Χύνω τό σπέρμα ἐκ τοῦ σώματός μου, κάμνω ῥεῦσιν· ὅθεν τό οὐσ. ἀποσπερμάτισμός.

Ἀποσπεύδω, Μ. σω· (σπεύδω) Πολλά ἐμποδίζω, συμβουλεύω μέ ζῆλον νά μή κατορθωθῇ τί· κίν. πράγμ. Ἡροδ. ε', 10ο. καί αἰτ. προσ. ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι τινί, Ἡροδ. ζ', 17. Θουκ. ε', 26. «Τῶν Μαντινέων τινές ἀπέτρεπον καί ἀπεσπευδον· 2) κατά τόν ζῆλον εἰδάω· σπεύδω μέν χρισολογίαν νά μή ἐξακολουθηθῇ, Θουκ. ε', 29.

*Ἀποσπινθηρίζω, Μ. ἰσω (σπινθηρίζω) Σπινθηροβολῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. α', 4.

Ἀποσπογγίζω, Μ. ἰσω, = σπογγίζω· Ἀποπλύνω, σφεγγίζω τι με τό σφογγάρι.

Ἀποσπόγγισμα, τος, τό· ἡ μέ τό σφογγάρι σφογγισμένη λέρα, Ἱπποκρ.

*Ἀποσπογγισμός, οῦ, ὁ· τό πλύσιμον μέ τό σφογγάρι.

Ἀποσποδέω, Μ. ήσω (σποδέω). Παστρεύω, στεγνίζω τήν στέρνην· 2) ἀποκρούω, ἀποτρίβω, διά τριβῆς ἢ ἑνός κτύπου ἀπομακρύνω· καί μεταφ. ἐπί τῶν καθιστρονομένων καί μή ἐχόντων ἀναπονήν διά τήν σφοδράν κίνησιν, Ἀριστοτ. Ὄριστ. 8. «Ἀποσποδοῦσι τούς ὀνυχας», τρόπον τινά ἀποκρούω, κάνω τούς ὄνυχας, ἐσποδαρίζομαι·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀπεσποδεῖσθαι, ἀπερρῖφθαι, ἐπεδύνειν.

Ἀπόσπονδος, ὁ, ἡ· (σπονδή) ταυτὸν τῷ, ἀσπόνδος. Ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν κάμνει τινὰς σπονδάς, συνδήκας, ἢ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν φιλιώνεται ποτὲ τινάς· ἀφιλίωτος ἐχθρός. Ἀντίκειται τῷ, ἔσπονδος· 2) Μὴ ἐμπεριεχόμενος εἰς τὴν συμμαχίαν, συντάγμ.

Ἀπόσπορος, ος, ὁ, ἡ· (ἀποσπείρω) Γεν. Ὁ σπαρμένος, φυτευμένος, γεγεννημένος, καταγόμενος ἀπό τινος. 2) Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σπόρου, ἀποσπόρι.

Ἀποσπουδάζω, Μ. άσω· (σπουδάζω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζω μὲ ζῆλον, νὰ ἐπιμελῶμαι εἴς τι· γίνομαι ἀμελέστερος, ὀλιγοστεύω τὸν ζῆλόν μου, ἀμελῶ πως. Ἐνίοτε μετὰ Γεν. καὶ θηλοῖ, ἀμελῶ, καταφρονῶ τι, δὲν ἔχω πλέον ἐν τῇ εὐνοίᾳ μου· ὡς παρὰ Πλουτ. »Ὅμως δὲ οὐδ' ἀποσπουδάζε τῶν κοινῶν, ἤτοι δὲν ἀμελοῦσε· καὶ Φιλοστρ. Ἀπολλ. Α'. 2) ἐνεργ., ἐμπεδῶ μὲ ζῆλον, ὡς τὸ, ἀποσπεύδω· Φιλόστρ. Ἀπολλ. Δ', 2. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Σοφιστ. Α'. ιζ. 2.

Ἀποσσεύω, ποιητ. ἀντὶ, ἀποσεύω, Ἀναλεκτ. Γ'. 51. ὅθεν

Ἀπόσσυτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀποσεύω) ὁ ἀπὸ φόβου διαχυθείς, φυγών, ἀπομακρυνθείς, ἢ φεύγων, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 560.

Ἀπόστα, ἀντὶ, ἀπόστηθι, Παρατ. τοῦ ἀφίστημι.

Ἀπόσταγμα, τος, τὸ· (ἀποστάζω) ὁ σταλαγμός, ἢ σταλαγματιά· τὸ σταλάζον ὑγρόν.

Ἀποστᾰδά, καὶ Ἀποστᾰδόν, Ἐπίρ. (ἀφίστημι)· στενομένως μακράν, ἀπὸ μακρὰν, πόρρω, καὶ ἐκ διαστήματος, Ἰλ. Ο, 556. Ὀδ. Ζ, 141.

Ἀποστέγω, Μ. ξω (στάζω). Σταλάζω, ἐν εἴδει σταλαγματιᾶς πίπτω, Λουκ. »Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσόμι· Σοφ. Ἀντιγ. 959. »Μανίας ἀποστάζει μένος· 2) ἐνεργ. αἰτ., χύνω σταλαγματηδόν· »εἰς τὸ ὕδωρ ῥανίδας ἀποστέζουσι (Φίλ.)· Παράβλ. Αἰσχ. Ἱκετ. 593.

Ἀποστᾰθμάω, ῶ, Μ. ήσω· (σταθμὸς) Σταθμίζω, ζυγιάζω, ζυγοστατῶ, δίδω εἰς τὸ ζύγι.

Ἀπόστᾰλαγμα, τος, τὸ· ταυτὸν τῷ, ἀπόσταγμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 484. ἐκ τοῦ

Ἀποστᾰλάζω, Μ. άσω (σταλάζω) καὶ, Ἀποσταλάω· ταυτὸν τῷ, ἀποστάζω· 2) μεταφ. ἀποβάλλω, Συνεσ. Σ. 55.

Ἀπόστᾰλσις, εως, ἡ· (ἀποστέλλω) τὸ ἀπό τινος σταλσιμον· Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστ. Ε'. 14. »Ἀπόσταλσις φωνῆς«, ὅπου τὰ αἰτίγραφα ὀρθότερον, ἀπόστασις φωνῆς, ἔχουσιν, ὁ ἐστι, μετροστρτιμον τῆς φωνῆς.

Ἀπόστᾰξις, εως, ἡ· (ἀποστάζω) τὸ εἰς σταλαγματιὰς στάξιμον, Θεωρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 8.

Ἀποστᾰσία, ας, ἡ· (ἀφίστημι) Ἀποχωρισμός, τὸ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἵστασθαι· ἀχθοφορία, ἀσυμφωνία· 2) Ἀπομάκρυνσις, ἐπανάστασις τῶν ὑπηκόων ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἢ ἀπὸ τὴν διοίκησιν, τὸ νὰ μὴ θέλωσι πλέον νὰ ὑποτάσσωνται, Πλούτ. Γάλβ. Ζήτ. Ἀποστατέω.

Ἀποστᾰσιον, ου, τὸ· παραίτησις, χωρισμὸς τῆς γυναικός, ὅταν χωρίσῃ αὐτὴν ὁ ἄνδρας διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, »Ἀποστασίου βιβλίον«, ἢ διὰ τοῦ νόμου ἔγγραφος ἀπόφασις τοῦ χωρισμοῦ, τὸ, διαζύγιον· 2) »Ἀποστασίου δίκη« ἐγκαλῶ εἰς κριτηρίου ἐναντίον ἑνὸς ἀπελευθέρου, ὅστις ἐγκατέλιπε τὸν αὐθέντην του ἢ ἠμέλησε τὰ χρέη του πρὸς αὐτόν· ἢ ἐναντίον ἑνὸς πολίτου, ὅστις ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του ἐν καιρῷ κινδύνου, Ἀρπ. (Ἡ λέξις ἀποστάσιον, ἀντὶ διαζύγιον, δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι.)

Ἀπόστᾰσις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποστασία· Θουκυδ. Γ'. καὶ Πλούτ. 2) Ἀπόστημα, διάστημα τινὸς ἀπ' ἄλλου, οἷον τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 3) Τόπος, ἐν ᾧ κατατίθεται ἡ φυλάττεταί τι, κελλάρι, ὡς Ἕλλ. Ποντ. »ἐν τῇ ἀποστάσει καταλιπεῖν τὸν οἶνον«. »Ἀποστασις βέου (παρ' Εὐριπ. Ἱππ. 277.)«, παραίτησις τῆς ζωῆς, θανάτου· 4) καὶ παρ' ἰατροῖς, ἐμπύωσις, ὡς, »πύου ἀπόστασις· ἢ μετάβασις ὑπὸ νείας εἰς ἄλλην, ἢ ἐκένωσις, Ἀρετ., Ἱππ., Γαλην.

Ἀποστᾰτέω, ῶ, Μ. ήσω. Μακρὰν ἀπό τινος ἵσταμαι, ἀπέχω· 2) ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης πρός τινα, ἄπιστος, λιποστατῶ, Γεν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 314. Ξεν. Κ. Π. 435, 24. καὶ ἐπὶ πράγματος, ἀφίνω, παραιτῶ· »ἁπάντων εἰκαίως οὐκ ἀποστατεῖ θεός«, Σχόλ. Ἰλ. Β, 114. ἐξ Αἰσχ. 3) Εἰμὶ ἀπών, δὲν εἶμαι παρών, λείπω· ὡς, Πλάτ. ἐν Κρατ. »Μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ· καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 8, 15.

Ἀποστᾰτήρ, ῆρος, Δωρ. καὶ, ἀποστάτης, ου, ὁ· (ἀπὸ, ἵστημι) Ὁποιος ἀποχωρεῖ, φεύγει, ἀπομακρύνεται ἀπό τινος, ὁηλ. ἀπὸ τοὺς νόμους, ἀπὸ τὴν διοίκησιν, ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν ψῆφον, κ. τ. τ. φυγάς, ἀποστάτης, λειποτάκτης. »Ἀποστατὴρ τοῦ βασιλέως«, ταυτὸν τῷ, ἀποστάτης· Πλούταρχ. »Ἀποστατῆρας εἶμεν«, αὐτὶ τοῦ, ἀφίστασθαι· Πλούτ. Λυκούργ. 2) καὶ ὁποιος ζυγιάζει, ἐξετάζει, σταθμῷ ἀποδίδει.

*Ἀποστᾰτής, ου, ὁ· = ἀποστατήρ. Ψηλ. ἀποστάτις, εἴος, ἡ.

Ἀποστᾰτικός, κή, κόν· Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπομάκρυνσιν, ἀποχώρησιν· καὶ ὁ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστασίαν, ἢ εἰς ἀποστάτην, ὡς »Θρᾶσος, σάλος ἀποστατικόν.« Πλούταρχ.

Ἀποστατικῶς, ἐπίρ. Πλούτ. »Ἀποσταταικῶς ἔχειν«, κλίνειν εἰς ἀποστασίαν.

Ἀποσταυρόω, ῶ· (σταυρὸς) Κατασκευάζω χαρακώματα, ὀχυρόνω τόπον μὲ παλουσία, Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 1. Θουκ. δ'. 2) σταυρόνω τινά.

Ἀποστᾰφιδόω, ῶ. = σταφιδόω. Μεταβάλλω τί εἰς σταφίδαν, ἢ ξηραίνω τι ὡσὰν σταφίδα· ἐκ τοῦ, σταφίς. Θεόφραστ.

Ἀποστεγνόω, (στάγνος) οὐδετ. φύω, ἐκβάλλω στάχυα, (ξοσταχόω) ὡς, »ὅταν ὁ σῖτος ἀποσταχυώσῃ«, Γεωπ. Β. 3, 18.

Ἀποστεγάζω, Μ. άσω. (στεγάζω) Ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶ τὴν σκεπαστήν τινος οἰκου. Στράβ. Η'. σελ. 542. 2) Σκεπάζω, φυλάττω τί διὰ τῆς σκεπαστῆς, ὡς καὶ τὸ, ἀποστέγω.

Ἀποστέγασμα, τος, τὸ· σκέπασμα εἰς προφύλαξιν, ἀπ' ἐπάνω τινὸς σκεπαστή. Θεοφρ. Αἰτ. Φ. Ε', 18.

Ἀποστεγνόω, ῶ. Δίαν στεγνόω, στυπόνω, κάμνω ἀδιαχώρητον τῷ ὕδατι. Ἱπποκρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 204. »Κεραμίσι μολυβδίναις ναῦν ἀποστεγνοῦν«, σκεπάζειν (καπλατίζειν) τὸ πλοῖον μὲ πλάκας μολυβδίνους διὰ νὰ μὴ εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ. Ζωΐτ. Καταστεγνόω.

Ἀποστέγω, Μ. ξω (στέγω). Σκεπάζω, καὶ διὰ τῆς σκεπαστῆς ἐμποδίζω ἔνδον, συνείργω, ἢ διατηρῶ τί· (ὡς καὶ τὸ Ἀποστεγάζω)· ἢ ἐμποδίζω, ἀπειρέω. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α'. »Ὁ φλοιὸς τῆς ἐλαίας ἀποστέγει καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν.« Πολύβ. ς'. 23. »Πόγχος, ἢ τὰς ἁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν· 2) ὑφαιρῶ, ἕλκω εἰς ἑαυτόν, Πλατ. Νομ. 8. σ. 844. Β.

Ἀποστείβω· (στείβω) Παραμείρω, φεύγω, ἀναχωρῶ.

*Ἀποστευνόω, ποιητ. ἀντὶ ἀποστενέω.

Ἀποστεῖχω, Μ. ξω (στείχω). Φεύγω, ἀναχωρῶ· κυρ. ὑπάγω οἴκαδε, ἐπιστρέφω· ἀόρ. β'. ἀπέστιχον. Ὀδ. Δ, 132. »Οἴκαδ' ἀποστείχειν«, ο. ε. νοστῆσαι. Ἰλ. Α, 522. »Ἐγὼν αὖτ' αὖθις ἐπέστιχον.« Παρὰ Θεόκρ. 27, 54. »μήτραν ἀπέστιχεν«, ἀντὶ ἀφεῖλες, ἔλυσας.

Ἀποστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Στέλλω, ὡς, χρήματα, στρατιάν· 2) στέλλω τινὰ ὡς ἀπεσταλμένον, μὲ παραγγελίαν, Θουκυδ. »Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας.« 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποπέμπω, Εὐρ. Φοιν. »Ἀποστέλλων χρονίως καὶ ἐπὶ πλοίου, ἀποφέρεσθαι ὑπ' ἀνέμων, ῥίπτεσθαι που ὑπ' αὐτῶν, Εὐριπ. Κυκλ. 111. Τὸ παθητ. ἔχει τὰς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν παθητικῇ ἐννοίᾳ. Μέσ. φεύγω, ἀναχωρῶ, Εὐρ. Ἱκέτ. 598. Γεν. τόπου.

Ἀποστενόω, ῶ. Μ. ώσω. Λίαν στενόω· ποιῶ τί στενότερον. Θεόκριτ. ΚΒ', 10. ὅθεν

Ἀποστενωτικός, ἡ, κόν· ὁποιος στενόνει τί, σμικρύνει, ἢ συνοψίζει, συνοπτικόν αὐτό ποιεῖ, ἐπιτέμνει.

Ἀποστεπτικός, κή, κόν· (ἀποστέφω) Ἐξαιρετικὸς τοῦ στεφάνου· ὅθεν ἀποστεπτικὸν ἄσμα ἐλέγετο, εἰστε μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾄδετο.

Ἀποστέργω, Μ. ξω. (στέργω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ πλέον, μισῶ, καταφρονῶ, ἀποστρέφομαι. Θεόκρ. Εἰδ. ΙΔ'. »Πέσους ἀποστέργων, παραιτῶ τοὺς ἔρωτας, μισῶ αὐτούς· καὶ Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 510. καὶ παρὰ Σοφ. »Ὁ δὲ τροχὸς οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέργων, τὸν βίον κατέστρεψε.«

*Ἀποστερεόω = στερεόω. Ἀριστοτ. Θαυμασ. 91.

Ἀποστερέω, ῶ. Μ. ήσω. (στερεὸς). Στερῶ, ἁρπάζω· κυρ. κρατῶ ἀπό τινος τὸ ἑαυτοῦ του, ἀρνοῦμαι αὐτό, δὲ τὸ ἐπιστρέφω τινί, δὲν δίδω τὸ χρεωστούμενον ἢ δανεισθὲν ὀπίσω· ἔπομ. ἀπατῶ κατὰ τοῦτο· τινά τινος, ἢ, τινά τι· ὡς ἀφαιρέομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. 2. »Οὐδένα ἀγαθῶν ἀποστέρησεν· καὶ Ἀναβ. ς'. 6. »Τοὺς Τραπεζουντίους ἀποστερήκαμεν τὴν πειτηκοστόν.« Ἀριστοτ. »Ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην«. Ἀπροσώπως, »ἀποστερεῖμε, αὐτὶ λείπει μοι, δὲν ἔχω, ὑστερούμαι, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 583. »τό σαυτὲς μ' ἀποστερεῖν, ἢ βεβαιότης μοὶ λείπει ἀκόμη. — Παθητ. ἀποστερέομαι, ὑστερούμαι, γυμνώνομαι, ἀπατῶμαι, Γεν. καὶ παρὰ Δημ. αἰτ. ὡς, δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Παρ' Ἰσοκρ. δηλοῖ καὶ, λείπειν τινί. Ἐν ἐπ. Ἰακωβ. κ. ε'. »ἀποστερημένος μετρίου«, ο. ε. πραγματεία πιασθείσα.

Ἀποστέρησις, εως, ἡ· ἡ ἐλοτελὴς στέρησις, ἁρπαγή, ἀπάτη. Ἰσοκρ. »Ἀποστέρησιν ποιήσασθαι« Θουκυδ. Σ'. »Ἀποστέρησις τῆς ἀκοῆς,« ἤτοι ἀποβολή, χάτισμον.

Ἀποστερητής, οῦ, ὁ· (καὶ Ψηλ. ἀποστερητίς, ίδος, ἡ) Ὁποιος ὑστερεῖ, ἁρπάζει τί ἀπό τινος, ἢ ἀπατᾷ τινα, κλέπτης, ἀπατεών. Πλάτ. Ἀριστοφ. Νεφ. 227. »γνώμην ἀποστερητίδα.«

Ἀποστερητικός, κή, κόν· ἁρπακτικός, ἀπατηλός· (Ἀριστοφ.) ὁ ἔχων θύμαν εἰς τὸ ἁπατᾶν.

Ἀποστερητρίς, ίδος, ἡ· Ψηλυκ. τοῦ Ἀποστερητής, ὡς καὶ ἀποστερητίς.

Ἀποστερίζω, καὶ ἀποστερίσκω, ταυτὸν τῷ ἀποστερέω· 2) καθαρίζειν, κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ἱπποκρ.

*Ἀποστέρομαι, ὡς ἀποστερέομαι, λείπει, Ἰσοκρ. Παναθ. Bekker 243.

Ἀποστεφανόω, ῶ· Μ. ώσω· (στεφανόω) καὶ, ἀποστέφω, Μ. ψω. Ἀφαιρῶ, πέρνω τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω, Λουκιαν. 6, Σ. 234. Μέσως, ἀποστεφανοῦμαι, ἐκβάλλω τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλήν μου, ξεστεφανόνομαι, ἢ πρατῶ τὸν στέφανον, ὑστερούμαι τοῦ στέμματος. — στεφάνωσις, ἡ· τὸ ὑνσιαστ.

*Ἀποστέω, ταυτὸν τῷ, ἀφίστημι· Ἡροδ. α', 155. »Οὐδὲν δεινοῖτε ἐσονται μὴ ἀποστέωσι« ο. ε. μὴ ἀποστατήσωσι· Ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στατέω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ, κεκοπιακὼς εἰμί, ε. ε., ἀποτάτησαι αἱ δυνάμεις μου.

'Αποστηθίζω, Μ. ότω (στηθος). Λέγω, ὁμιλῶ ἐκ στήθους, ἀπό στόματος (ὑπλ. χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίαι), ἢ ὁμιλῶ ἐξ ἀπροόπτου, χωρὶς προμελέτημα, αὐτοσχεδιάστως καὶ οὐκ ἐπιτηδειτῶς, οὗ ἐναντίον, γράφειν ἀς κάλλος. Σουιδ. καὶ Εὐσταθ. 2) μελετῶ τι καὶ τὸ μανθάνω ἀπ' ἔξω, ἤτοι τὸ φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου χωρὶς νὰ ἔχω χρείαν βιβλίου. Παράβλ. ἀποστοματίζω.

'Απόστημα, τό (ἀποστῆναι) = ἀπόστασις. Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων ἀπεχόντων ἀλλήλοις διάστημα, 'Αριστοτ. Λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου μακρυτέρου καὶ κρυφιωτέρου, ὡς, νὰ ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας.» 2) παρ' 'Ιατρ. λέγεται πρίσματι, εἰς τὸ ὁποῖον συνάζονται ἢ ἀποστραγγίζονται τὰ ὑγρὰ, καὶ κατ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς ἔμπυον, abscessus. ὅθεν

'Αποστηματίας, ου, ὁ. Ὁ πάσχων, ἔχων ἀπόστημα, 'Αρετ. Α'.

*'Αποστηματικός, ή, όν. Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀποστήματος. 2) διηρετικός, ὡς ἀποστηματικὰ ῥήματα, παρὰ Γραμ. δ'. — 'Επιῤῥ. 'Αποστηματικῶς.

'Αποστηματίον, τό· ὑπακορ. τοῦ ἀπόστημα, τὸ μικρὸν ἀπόστημα.

'Αποστηματίας, ία, ιον· = αποστηματικός, ὁμοίως ἀποστήματος.

'Αποστηματώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν τοῦ ἀποστήματος, 'Ιππ. Παῦλ. Αἰγιν.

'Αποστήριγμα, τος, τό. Στήριγμα, = ἀπόσκηψις, καὶ ἀπόσκημμα. 2) Μετατόπισις ὕλης ὑσσου τινός.

'Αποστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω, στερεόνω τι διὰ στηριγμάτων. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν, ὡς τό, ἀποσκήπτω (Ἱπ.), μετατοπίζω εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

'Αποστήριξις, εως, ἡ. Τὸ στηρίζειν, ἡ διὰ στηριγμάτων βοηθεῖν. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν = ἀπόσκηψις, 'Ιπποκρ.

*'Αποστιβής, έως, ὁ, ἡ (στίβος). Παράμερος, ὀλίγον τι μεμερὰν ἀπὸ τοῦ δρόμου.

'Αποστιλβόω, ῶ. Λέαν στιλβόω, ἀφίνω νὰ λάμπῃ, 'Ανθλεξ. Γ'. 166. «Τὸ κίπελλον ἀποστιλβωσινεῖ, δείχνουσι τὸ ποτῆρι. = στιλβόω.

'Αποστίλβω, Μ. ψω (στιλβω). Ταλίζω, λάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, 'Οδυσ. Γ, 408.» (Ξεστοὶ λίθοι) λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος ὡ. ε. λάμποντες ὡς ἀπὸ λευκοῦ πάχους, χρώματος· καὶ αἰτ. ἐκπέμπω μὲ λάμψιν, ὡς ὑχρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας» (Ἀρετ.). ὅθεν

'Αποστιλπνίς, εως, ἡ. Λάμψις, ἀντανάκλασις, Σχόλ. 'Απολλ. 3, 1577.

'Αποστίχω· ταυτόν τῷ, ἀποστείχω, Ἰλ. Α, 522. «Νῦν αὖτις ἀπόστιχε,» ἀπαλλάσου, διαχώρει, φύγε. «Τὴν μίτραν ἀπέστιχες,» Θεόκρ. κζ', 52. ἀπεμάκρυνες, ἔλυσες. ἀμφ.

'Αποστλεγγίζω, Μ. ίσω (στλεγγίζω). 'Αποτρίβω, ἀποξύω, ἢ ῥιγλίζω τι μὲ τὴν στλεγγίδα. Μέσιως, 'Αποστλεγγίζομαι· τρίβω, ἢ σφιγγίζω μὲ τὴν στλεγγίδα τὸν ἱδρῶτα, ἢ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τὸ σῶμά μου· ἢ τὸ χρίσμα μετὰ τὸ λουτρὸν ἀποτρίβομαι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 580. «Μὴδ' ἀπεστλεγγισμένοις,» ἤγουν, ἀπεξεσμένοις, καὶ ἐπανηίουσιν ἀπὸ ἀλείμματος, ἐκκεκαθαρμένοις, ματτομένοις, παρὰ Σχολ. καὶ Ἡσυχ. Οἰκονομ. 1Α', 18. ὅθεν

'Αποστλέγγισμα, τος, τό· ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν στλεγγίδα· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός· σημ. ἡ λέρα, ἥτις ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ σῶμα, ὅταν τριβηκάτις, ἢ ὁ ἱδρώς, ὅστις πίπτει, ὅταν σφιγγίζεται τις, ἢ τὸ ἐκπίπτον ἔλαιον ἀπὸ τοῦ χρίσματος (ἐσυνάζετο καὶ ἐπωλεῖτο ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀῤῥιτίδος καὶ τῶν ῥευματισμῶν), Στράβ. Ε'. 'Αριστοτ. Θαυμ. Α'. 13. 'Απολλ. Δ. 655.

*'Αποστολεῖον, τό· ναὸς τῶν 'Αποστόλων, 'Εκκλησ.

'Αποστολεύς, έως, ὁ (ἀποστέλλω). Ὅστις ἀποστέλλει. Ἐν 'Αθήναις ἐλέγετο αὖτως ὁ παρὰ τῆς διοικήσεως διορισμένος νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἑτοιμασίας καὶ ἐξαποστολῆς τῶν στόλων.

'Αποστολή, ῆς, ἡ (ἀποστέλλω). Σταλσιμον τινός· καὶ ἀναχώρησις· κυρ. ἀπόπλευσις τῶν πλοίων ἐκ τοῦ λιμένος, ἢ τινὸς διὰ τοῦ πλοίου. 2) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα. Παῦλ. 3) 'Αποστολαί, ὅπερ διὰ πλείστης στελλόμενα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεόφρ. (χαρακ. ε.) ὀνομάζει ἐπισταλματα, 'Αριστ. Ἠθ. Νικ. Δ'. 6. ἐξ. Κορ.

'Αποστολικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς 'Αποστόλους, ἢ ἐλθὼν ἀπὸ τῶν 'Αποστόλων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστολήν, εἰς τὸν 'Απόστολον.

'Αποστολιμαῖος, αία, αῖον· ἀπεσταλμένος, ἢ ὑγιάμενος ν' ἀποσταλῇ, 'Αχιλλ. Τάτ. Α'. 81.

'Απόστολος, ὁ, ἡ. Ἐνίοτε εἶναι ἐπίθετον, καὶ δηλοῖ ἀπεσταλμένος, σταλείς. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ 'Απόστολος, ὁ περιοδεύτης, ἀπεσταλμένος, 'Ηροδτ. ἐν γένει, ταξειδιάτης, κυρ. κατὰ θάλασσαν, ὡς (παρ' 'Ηροδ. ε, 38.) «τριήρεϊ ἀποστόλος,» μισθίων ἐπὶ μεγάλου πλοίου. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ ναύαρχος, ὁ ἀρχηγὸς ναυτικῆς δυνάμεως, στόλαρχος. 4) Ἐκλ. = στόλος, καὶ ἑτοιμος πολεμικῆς καταγῆς δύναμις, ἢ ἐξαποστελὴ στόλου, στρατεύματος, πολιτῶν εἰς ἀποικίαν. Τὸ ἀπόστολον, ὑπακ. πλοῖον, δηλοῖ πλοῖον φορτηγὸν, Πλατ. Ruhnk. Τιμ. Σ. 43. 5) Παρὰ τοῖς νομοδιδασκάλοις, ἀπόστολοι λέγονται, δι' ὧν ἢ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γίνεται μήνυσις πρὸς τὸν μέλλοντα κρίνειν τὴν ἐκκλητον. 6) 'Απόστολοι, παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ἐστάλησαν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. 7) 'Απόστολος λέγεται καὶ τὸ περιέχον τὰς ἀποστολικὰς ἐπιστολὰς βιβλίον.

'Αποστοματίζω, Μ. ίσω (στόμα)· = ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἤγουν λέγω τι ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω· καὶ ἁπλῶς, ἐλεύω τινὰ εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ, Δουκ. Εὐαγγ. ια'. 53. «Ἠρξαντο ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων,» τὸ ὁποῖον ὁ Βουλγαρίαι ἑρμηνεύει ἐκ τοῦ, πυκνῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν· γίνεται καὶ ἀποστοματίζειν, ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἕνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων, Θεοφυλ. Βουλγ. εἰς Λουκ. κ', 71. «Δύναται δὲ τὸ ἀποστοματίζειν καὶ αὐτὸν νοηθῆναι, ἀντὶ τοῦ παιδεύειν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν· ὅταν γὰρ ἐρωτηθῇτις ἀφ' ὧν λέγει, ἀποστοματίζεσθαι δοκεῖ, τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ τοῦ στόματος ἔλεγξθαι καὶ κατακρίνεσθαι. 2) ἀποκρίνομαι, Πλουτ. εἰς Θησ. περὶ τῆς Σιβύλλης. «Ἀποστοματίσας πρὸς τὴν πόλιν ἀναφθεγξαμένην.» 3) λέγω εἰς ἕνα μαθητήν τί, ἕως οὗ τὸ μάθῃ ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω, καὶ οὕτως ἐδίδασκον οἱ Ἀθηναῖοι διδάσκαλοι, Πλατ. Τιμ. 43, 44. παρὰ Πλάτ. Εὐθύδ. 14. «Ὁπόταν ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότερον ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα,» ὅπου ὁ Πολυδ. Β'. 108. καὶ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐρωτᾶν, οἷ' ἐρωτημάτων ἐξετάζειν. «Ἀποστοματίζεσθαι τοὺς παῖδας, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα.» Πολυδ. «Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἅττα ἐκ στόματος.» Σουίδ. «Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀποστόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλοτι τῶν μαθημάτων λέγειν.» Φρύνιχ. (προπαρασκ. Σοφιστ. ἐν ἀντιγράφ.) Ἡ συνηθ. ἔχει τὸ, ἐκστοματίζω, ξεστοματίζω, ἀντὶ τοῦ, τολμῶ νὰ εἰπῶ, νὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἤτοι φανερόνω, λέγω τι μυστικὸν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰ μὴ τὸ, ἀποστόματος λέγειν.

'Αποστομίζω (στόμα). = 'Αποστοματίζω. 2) κλείω τὸ στόμα, ἀποστομόω. 3) στομόνω = ἀποστομόω. Φιλόστρ. Εἰκον. Β'. 17. «Πέλεκυν ἀποστομισμένον,» πέλεκυς στομωμένος, μὴ κοπτερός.

'Αποστομόω (στομόω). 'Αποφράττω, στενοπόνω τὸ στόμα, ἢ λάκκο τινὰ, ἢ ἄλλοτι ἀνοικτὸν, ἀποστομόνω, οὗ ἐναντίον τὸ, ἀναστομόω, ἀνοίγω τὸ στόμα. 2) = ἀποστομίζω, ἐπὶ σιδήρου (οὗ ἐναντίον, στομόω) ἀμβλύνω, στομόνω, Διοσκ. 'Αλεξ. «Τὰς ἀκμὰς ἀποστομοῦν.» 3) κάμνω τρύπαι, ἀνοίγω, Διοσκ. καὶ Γαλ.

'Αποστόμωσις, εως, ἡ. Κλείσιμον, στούπωμα τοῦ στόματος, ἢ ἄλλου τινὸς ἀνοικτοῦ. 'Αριστοτ. «πόρων ἀποστόμωσις,» οὗ ἐναντίον τὸ, ἀναστόμωσις. 2) Ἄνοιξις μιᾶς κλεισμένης ἢ μὴ φαινομένης στοᾶς, 'Αριστοτ.

'Αποστοργος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄστοργος, 'Ησύχ. Πλουτ. 7, Σ. 914.

'Αποστραγγαλίζω, Μ. ίσω, = στραγγαλίζω. Πνίγω τινὰ μὲ τὸ σχοινί, στραγγουλίζω, Στράβ. ΙΖ'. Διοδ. 14, 12.

'Αποστρακίζω, Μ. ίσω (ὄστρακίζω). Ἐπιρίζω, ἀποδιώκω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, 'Ησύχ.

'Αποστρακόω, ῶ, = ὀστρακόω. Μεταβάλλω τι εἰς ὄστρακον, ποιῶ τι σκληρὸν ὡς ὄστρακον, σκληρύνω.

'Αποστρατείας δίκη. Κατηγορία ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες παρῃτήσαντο τὴν στρατείαν, στρατιωτικὴν δουλεσυνν, ἢ ἀχρείως εἰς αὐτὴν ἐδούλευσαν, ὅ ἐστι, δὲν ἔκαμαν καλῶς τὸ χρέος των. (Καθὼς φαίνεται, ἡ ὀνομαστικὴ ἀποστρατεία δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι).

'Αποστρατεύω, σω· ἢ, συνηθέστ. ἀποστρατεύομαι (στρατεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ στρατεύω, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, παραιτοῦμαι, ἢ λαμβάνω παρά τινος τὴν ἄφεσιν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν δουλεσυνν, 'Αππιαν. Ε'. 26.

'Αποστρατήγος, ου, ὁ (στρατηγός). Ὁ χρηματίσας ποτὲ στρατηγὸς καὶ ἔπειτα παραιτήσῃ ξελληματικῶς, ἢ μὴ. Δημοσθ.

'Αποστρατοπεδεύω, Μ. σω. (στρατοπεδεύω), καὶ ἀποστρατοπεδεύομαι, Γεν. Ἀναγκαῖος, μισεύω μὲ τὸ στράτευμά μου ἀπό τινος μέρους, στρατοπεδεύω μακρὰν ἀπό τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ε. α, 23.

'Αποστρεβλόω (στρεβλόω). Παιδεύω, τυραννῶ τινὰ μὲ στρεβλώσεις. 2) ἐξαῤῥύω, στραγγαλίζω.

'Αποστρέφω, Μ. ψω (στρέφω) ἐνεργ. Στρέφω, γυρίζω τινὰ ἢ τι εἰς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Χ, 197. «Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε (ἴων, ἀντὶ ἀπεστρεφε) προς πεδίον,» ἤτοι τὸν ἐγύρισεν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸν κάμπον· καὶ Ὀδ. Γ, 162. «Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν,» ἤτοι γυρίσαντες τὰ καραβιά των ἀπὸ τοῦ ὁρμου των κτλ. Ὀδ. Χ, 178. «Ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας,» ἤτοι ἐγύρισαν αὐτὰ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάτας διὰ νὰ τὰ δέσωσι. «Ἀποστρέψω πρόσωπον,» 2) ἀναποδογυρίζω τι. 3) κάμνω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, τρέπω εἰς φυγήν. 4) τινὰ τινος, κάμνω νὰ παραιτήσῃ τι· καὶ μεταφ. ἀποτρέπω τι, ἀποκρούω, ὡς Λουκ. «Πύχομεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλάκοτον τοῦ φαντάσματος.» — Οὐδετ. Γυρίζω· πέρνω ἄλλον δρόμον, Ὀδ. Δ, 597. Παθητ. μὲ μέσου μέλλοντα. Στρέφομαι πρὸς ἄλλοτι. 2) γυρίζω ἀπό τινος τὸ πρόσωπον ἢ τὰ ὄμματα, Ξεν. Παιδ. ε'. 3) Ἀποστρέφομαι μ' σω. αἰτ. ὅθεν ἀπεστραμμένοι λόγοι, οἱ προξενοῦντες μῖσος, Ἡροδ. ζ, 160. 3) οὐδ. γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀποκρούω, παραιτοῦμαι, π. χ. μίαν ἐρηστείαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀποστρέψασκε, Ἰων. παρατ. ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ἀποστρέφω.

Ἀποστροφή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ στρέφῃ τινὰς τί εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποτροπή, ἀποδίωξις, π. χ. κακοῦ τινός. 3) τὸ νὰ στρέψῃ, νὰ γυρίσῃ τινὰς τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰ ὀπίσω. 4) μίσος, ἀηδία. 5) ἡ πρός τινα στροφή, ὅ ἐστι καταφυγή· ὡς, «ἀποστροφὴ βίου,» καταφυγή, σωτηρία τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Θ', 5. Κυρουπ. Ε'. β', 23. δ) γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπογύρισμα, Ξενφ. Ἱππ. 7) παρεκκλισις, παρασκλισμα, παραστράτημα, τὸ «ἐξέλθῃ τινὰς ἀπὸ τὸν δρόμον του καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς ἄλλο μέρος, ἢ πρὸς ἄλλο μέρος κλίσις καὶ διεύθυνσις. «Τοῦ δρόμου ἀποστροφὴ ἐπὶ τὰς δύσεις.» Πλούταρχ. Λουκλ. 2) Σχῆμα ῥητορικόν, ὁπόταν ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τὰ πράγματα στρέφῃ τὸν λόγον πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλεῖ.

Ἀποστροφία, ας, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν.

Ἀποστροφος, ὁ, ἡ· γυρισμένος εἰς τὰ ὀπίσω, ὡς, «ἐμμάτων ἀποστροφος αὐγή.» Σοφ. Αἰ. καὶ ὅποιος γυρίζει παῖς πλάτας του ἀπό τινα, ἤτοι φεύγει ἀπ' αὐτόν. 2) Ὅποιος ἀποστρέφεται, μισεῖ, καὶ ἀποφεύγει τι. 3) Παρὰ Γραμμ. ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀποστροφος, σημεῖον ἀποβολῆς φωνήεντος. 4) Μέρος παραβύστου ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὅτε ὁ χορὸς ἐστρέφετο πρὸς τὸν δῆμον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑποκριτῶν.

Ἀποστρώννυμι, Μ. ώτω (στρωννυμι). Σημαίνω τὸ στρῶμα, ὅ ἐστι, στηνόω τὸ φορτωμα, τὴν σέλαν, ἢ τὸ σαμάρι, ἐστελόω, ἐσυρτόνω.

Ἀποστυγέω, ῶ, καὶ ἀποστύζω, Μ. ἀποστύξω, Ἀόρ. α'. ἀπέστυξε, καὶ β'. ἀπέστυγον, Παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. ἀπεστύγηκα, Ἡρόδ. β', 47 (Στυγέω). Λίαν μισῶ, ἀποφεύγω. «Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν,» ἐκ ψυχῆς μισοῦντες, ἢ γὰρ ἀπὸ τρόπους τὸ ἐπιτετηδευμένον μῖσος καὶ τὸ ἀπὸ καρδίας ἐμφαίνει, Θεοφύλ. Ἰδὲ καὶ Ἡρόδ. καὶ Ἀπ. Ἁλιευτ. ὁ'. 370.

*Ἀποστύγησις, εἰος, ἡ· ἡ μίσησις, ἀποστροφή. Σχολ. Αἰσχ. Χοηφ. 76.

Ἀποστυπάζω, άσω (στυπάζω). Διώχνω, κυνηγῶ μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὸν κόπανον, Ἀρχίλοχ. παρ' Ἐτυμολ.

Ἀποστυφελίζω, Μ. ίξω (στυφελίζω), τιμᾶ τινος. Μὲ βίαν ὠθῶ, ἀποδιώκω, Ἰλ. Σ, 158. «Νεκροῦ ἀπεστυφελίχθαν, ἐλέγετο ὁ Σχολ. ἀπεκείνησαν, διέφθειραν, ἑρμην. καὶ Π, 703.

Ἀποστύφω, Μ. ψω (στύφω). Λίαν στυφίζω, κάμνω τι νὰ στυφίζῃ, ἢ νὰ στύφῃ· καὶ μᾶλλον ἐπὶ ἐνεργείας στύφωνῶν πραγμάτων εἰς τὰ νεῦρα τῆς γλώσσης, Νίκανδ. Θηρ. 433. «Οὐρὰ ἀπέστυπται, τὸ οὖρος ἐκρατήθη ὀπίσω, ἐστύφθη καὶ δὲν τρέχει πλέον, διὰ τῆς στυπτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου. «Ἀποστύφων τῇ φωνῇ,» σκληρός, Ἡσυχ. «Ἀγχέρδος, ἡ χείλεα καὶ ὄψιν φλογώσας αὐτῶν ἀποστύφουσα,» ἀχρὰς (ἀγουρίδα), ἥτις στυφίζει τὰ χείλη καὶ προξενεῖ ὄψιν, Ἀνάλεκτ. Α'. 491. Τρηγ. σ. 42. Schaef. (Τὸ υ μακρόν, ἐν Ἀλκ. Μεσσ. ἐπ. 18)

Ἀποσυκάζω, Μ. άσω (συκάζω). Κόπτω σῦκα, τρώγω. 2) ζουλίζομαι δοκιμάζω, ἀν ὡρίμασαν καὶ ἂν γένει, δοκιμάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 259, ὅπου παίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ, συκοφαντέω.

Ἀποσυλάω, ῶ· ἡ ἀποσυλέω, Μ. ήσω. Διαπράζω, γυμνόνω, ἐκδύω, ξενδύομαι, ἱμάτια, καὶ κυρ. τὴν πανοπλίαν, τίτινες, Πινδ. Πυθ. δ, 195., καὶ τινά τι.

Ἀποσυμβαίνει, ἀντὶ τοῦ, οὐ συμβαίνει, οὐ ἔκαιντ. συμβαίνει, Σέξ. Ἐμπ.

Ἀποσυμβολάω, ῶ (συμβολή). Συναπαντῶ, τρίχω εἰς ὑπάντησίν τινος, Ἡσύχ. Ἀμφ.

Ἀποσυμβουλεύω, Μ. σω (συμβουλεύω). Μεταπείθω, ἀλλέως συμβουλεύω, Ψαλμ. Ἐπιστ.

Ἀποσυνάγω (συνάγω). Ξεχωρίζω τινὰ ἀπό τινος, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀποσυνάγωγος, ὁ καὶ ἡ (συναγωγή)· ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· ἀφωρισμένος, ἐξωκλησιαστισμένος. Ἰωάν. Θ'. 22.

*Ἀποσύναικτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποσυναγώγιμος. Κύριλλ.

Ἀποσυνεργέω, Μ. ήσω = συνεργῶ· δὲν βοηθῶ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμποδίζω, Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποσύομαι. Ταχέως τρέχω, φεύγω ἀπό τινος, ἐκβαίνω, ἐκπηδῶ, Ἡσίοδ. Θεογ. Ζήτ. Σύω· καὶ, Ἀποσύομαι.

Ἀποσυριγγόω, Μ. ώτω, = συριγγόω. Μεταβάλλω τί εἰς σύριγγα· παρ' Ἱππ. «Ἀποσυριγγ. τὴν χολὴν,» βάλλειν ἐξωχριτικὰ τὴν χολὴν εἰς σύριγγα τινα.

Ἀποσυρίζω, καὶ ἀποσυρίττω, Ἀττ. ἀποσυρίττω, Μ. ίξω (συρίττω). Σφυρίζω ἀπὸ ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω. 2) διώκω τινὰ μὲ τὰ σφυρίγματα, ἐκσυρίττω· ἢ ἁπλῶς, σφυρίζω, καθὼς κάμνει τις, ὅταν ἓν τῷ μέλῃ διὰ τὴν ἐργὴν ἄλλου, ὡς, Τίμ. Ὁμ. Ἐρ. 280. Μάκρ' ἀποσυρίζωτ, ἀντὶ μακρυά, μεγάλως συρίζω, διὰ τὰ παραστήτῃ ἐλαφρότητα καὶ εὐθυμον, ὅστις δὲν φροντίζει περί τινος. Μέσ. ἀντιχῶ κάστιμε, ἠχαλογῶ, Λουκιαν. «Ἀπὸ τῶν κλάδων μέλη ἀπεσυρίζετον, ἠσύουτο πτηνῶν κελαδήματα μέσα ἀπὸ τοὺς κλάδους.

Ἀπόσυρμα, τος, τό· Τὸ ἀποσυρμένον, ξεψυλουδισμένον, ἐπεξεσμένον, ἀποκομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι· καὶ μεταφ. ἐπὶ πληγῆς τινος, τῆς ὁποίας τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔχασε τὰς λεπίδας καὶ τὴν κορίαν τοῦ ἐμπύου, Διοσκ. Α'. 30.

Ἀποσύρω, Μ. ρῶ (σύρω). Τραβῶ τι κατὰ ἐκβάλλω, ἢ σύρω ὀπίσω, κάτω, ἢ ἐκβάλλω σύρων τοιουτοτρόπως, Διοσκ.

Ἀποσυσσιτέω, = οὐ συσσιτέω. Δὲν εἶμαι σύσσιτος, μένω μακρὰν ἀπὸ τὰς κοινὰς τραπέζας, Πλατ. Νομ. ς'.

Ἀποσύστασις, εως, ἡ· παντελὴς φθορά, ἐξολόθρευσις, Ἠλῆμ.

Ἀποσύω, ἄχρηστος τύπος, ἐξ οὗ παράγονται διάφοροι χρόνοι τοῦ ἀποσεύω.

Ἀπόσφαγμα, ατος, τό· = ὑπόσφαγμα, ἐκ τοῦ

Ἀποσφάζω, καὶ, ἀποσφάττω, Μ. άξω (σφάζω). Ὁλοτελῶς σφάζω, σκοτόνω, φονεύω, Δημοσθ. Φιλ. γ'.

Ἀποσφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Τίπτω, κτυπῶ τι ἐνταῦθα κἀκεῖσε, καθὼς μὲν σφαῖραν, ἢ τὴν σφαῖραν αὐτήν.

Ἀποσφαίρισις, εως, ἡ· τὸ ἐνθεν κἀκεῖσε ῥίψιμόν τινος, τῆς σφαίρας.

Ἀποσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Ποιῶ τι στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν. Περὶ Ἀέρ. σελ. 42. «Ἀποσφαιρούντεσσ ἐσφαλμένως κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρούντες, ἢ τί τῶν τοιούτων.

Ἀποσφακελίζω, Μ. ίσω (σφακελίζω). Διὰ φλογώσεως τινός, ἢ ψύχους, ἢ σήψεως φθείρω, ἢ κάμνω τι νὰ πέσῃ, ἢ νὰ νεκρωθῇ. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. 2) ἀποκτῶ τὸν σφακελισμὸν ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους, ἢ μοῦ παγώνει κἀνένα μέλος, ξεπαγιάζω. «Ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες, ἀποσφακελίζουσι,» Ἡρόδ. Δ'. 28.

Ἀποσφακέλισις, εως, ἡ· ἡ, ἀποσφακελισμός, ὁ· ἡ ἐκ τοῦ ψύχους, ἢ ἐκ τῆς φλογώσεως προξενηθεῖσα σῆψις, ἢ νέκρωσις μέλους τινός, Ἱπποκρ.

Ἀποσφάλλω, Μ. αλῶ, Ἀόρ. α'. ἀπέσφηλα (σφάλλω). Ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω τινὰ καὶ ἀπομακρύνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Ὀδυσ. Γ, 320. «Οὐτινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι,» ἀποσφαλῆναι ποιήσωσιν. 2) μεταφορ. (μετὰ γενικ.) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του ἢ ἐλπίδα του διὰ πανουργίας καὶ ἀπάτης. «Ἀποσφάλλειν τινὰ πόνους (ὡς Ἰλ. Ε, 567), κάμνω νὰ χάσῃ τις τὸν σποπόν του ἀγῶνός του, νὰ κοπιάσῃ εἰς μάτην. — Παθ. Ἀποσφάλλομαι, ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, ξεγλυστρῶ· καὶ γεν. = ἀποτυγχάνω, δὲν ἀποκτῶ τί, οἷον ἐλπίδος. «Ἀποσφάλλομαι φρενῶν» (Σόλων. λείψ.), χάνω τὰς φρένας.

Ἀποσφαλμέω, ῶ (σφαλμέω). Πίπτω κάτω, κρημνίζομαι. Σήτ. σφαλμέω.

Ἀποσφάξ, άγος, ὁ, ἡ· ἀπόκρημνος· ταυτὸν τῷ, ἀπορρώξ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 521. ἀντὶ τοῦ, διασφάξ. ἐκ τοῦ

Ἀποσφάττω, Μ. άξω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφάζω.

Ἀποσφενδονάω, ῶ· καὶ, ἀποσφενδονέω, Μ. ήσω (σφενδονάω). Σφενδονίζω, ῥίπτω πέτρας μὲ τὴν σφενδόνην, καὶ μεταφ. ῥίπτω μακράν, Διόδ. Σικ. ὅλον

Ἀποσφεδάνητος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἀποσφενδονισμένος, ῥιγμένος, ἀποδιωγμένος μὲ τὴν σφενδόνην· «ὠμοπάτησαν οὗτοι οἱ τὴν ἐν Θρῄκῃ Μεθώνην οἰκήσαντες Ἐρετριεῖς,» ἰδὲ Πλούτ. Κεφαλ. καταγρ. Ἑλλ. §. 11.

Ἀποσφενδανίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφενδονάω. Διόδ.

*Ἀπεσφηκόω (σφηκόω). Ξεδέγω, λύω. Νόνν. Διον. 21, 150.

Ἀποσφηνόω, ῶ (σφηνόω). Μπήγω καὶ πιάνω τι ὡς σφῆνα. 2) Κόμνω τὰ σφηνοειδές. «Τὰς χεῖρας ἀποσφηνωθείς δένδρων,» Εὐστάθ. εἰς Διονυσ. Περιηγητ. 369.) αἱ χεῖρες του ἐσφίχθησαν ὡσὰν ἡ σφῆνα ἀπὸ τὸ δένδρον, τὸ δένδρον ἔσφιξε τὰς χεῖρας του.

Ἀποσφίγγω, Μ. ίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ (μὲ σχοινίον, ἢ ἄλλο τι), διά τινος θλίψεως· σφίγγω, δένω, ποιῶ τι σφιγκτὸν ἢ στενόν· ὅθεν, ἀπεσφιγμένος, σφιγκτὰ δεμένος· λέγεται καὶ μεταφ. ἐπὶ ἐργοχείρων, καὶ τεχνικῶν ὀργάνων, ἀποφεύγω πᾶν περιττόν, βιάω εἰς αὐτὰ τὴν καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότητα. Παρ' Ἱπποκρ. «Φλέβας ἀποσφίγγειν·» καὶ Ἡρωδιαν. «ἀποσφίγγειν πράχηλον,» ταυτὸν τῷ ἀπάγχειν, πνίγειν. «Δόγος ἀπεσφιγμένος,» ἤτοι σύντομος καὶ ἐνεργητικός.

Ἀποσφιγξις, εως, ἡ· τὸ στερεὸν σφῖξιμον, θλίψιμον, δέσιμον, στένωσις κ. τ. τ.

Ἀποσφραγίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω, ἢ πατῶ στὴν βοῦλλαν. 2) Ξεβουλόνω, ἀφαιρῶ, χαλῶ τὴν σφραγίδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ἀποσφραγίσθαι, ἀποκεκλεῖσθαι, ὅ ἐστιν, ἀποκλεῖσαι καὶ σφραγίζειν· ὅθεν τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 112. καὶ παρ' Ἀθην.— Ἰων. ἀποσφρηγίζω.

Ἀποσφράγισμα, ατος, τό· ἡ ἐσφραγισμένη σφραγὶς (βοῦλα) καὶ τὸ διὰ τῆς σφραγίδος σημεῖον, ἔτυπον, καὶ ἡ βοῦλα τοῦ δακτυλιδίου, Ἀθήν. σελ. 585 καὶ Πλίν. Ἐπιστ. 10.

Ἀποσφραγιστής, ου, ὁ· ὁ ἀποσφραγίζων, ὅποιος βουλόνει, καὶ ὁ ξεβουλόνων.

Ἀποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι (ὀσφραίνομαι), Ἀποδ. Μέσ. Μυρίζω ὥστι, ἔχει τὴν μυρωδίαν ἐνός· ἐνεργ. μυρίζω τί, πλησιάζω τὴν μύτην διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ὀσμήν. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 338. «Πλήκωνι αὐτὸν ἀποσφραίνειν,» μυρίζεται τὸν γλήκωνα ὡς δυναμωτικόν.

Ἀποσχάζω, Μ. άσω· ταυτὸν τῷ, σχάζω. Κτυπῶ, ἀνοίγω, σκάζω τὰς φλέβας· ταυτὸν τῷ, διορρήσσω, καὶ διαλύω τὰς φλέβας, ἤτοι, φλεβοτομέω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπορρήσσω, διασχίζω· — σχάσις, εως, ἡ· τὸ οὖσ.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ· = σχαλιδόω. Στήνω τοὺς βρύχους διὰ τῆς σχαλίδος, ὅ ἐστιν, ἐπάνω εἰς τὰ σχαλωτά, περονοειδῆ ξύλα, ἐπὶ τούτου ἡτοιμασμένα.

Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τό· Ξενοφ. Κυν. Γ. 7. «Ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης διαμάς, ξύλα φυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σικῶς δειχαλωτά, ἐπιτηδεια διά νά στήξη τινάς βρόχους ἁπάνω εἰς αὐτά.

Ἀποσχάω, ῶ, Μ. άσω· ταυτόν τῷ, ἀποσχίζω.

Ἀποσχεδιάζω, Μ. άσω· (ταυτόν τῷ, Αὐτοσχεδιάζω) Ὁμιλῶ, λέγω ἢ κάμνω τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως· καί μεταφ. ἀποστοχάστως, ἐπιπολαίως· ὅθεν παρ' Ἀριστοτ. Ἐλέημ. Δ'. ά, καί Νικομ. Ε'. γ'. «Νόμος ἀποσχεδιασθείς», νόμος χωρίς προπαρασκευήν καί σκέψιν· τοὐτῳ ἀντίκειται τό «κῦ κείμενος»· οὕτω καί παρά Θεοφυλάκτ. Ἱστορ. Δ'. 13. «Ἀποσχεδιάζω ψῆφον.»

Ἀπόσχεσις, εως, ἡ· (ἀπέχομαι) ἐγκράτεια, ἀποχή ἀπό τινος, Πλούτ.

*Ἀποσχέσθαι, Ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ ἀπέχω, καί ἀποσχήσω Μέλ. τοῦ ἀπέχω, ἀποσχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. Ἐν., Ἰλ. Ζ, 96. Ὀδ. Ι, 211. Τ, 372.

Ἀποσχέω· ταυτόν τῷ, ἀπέχω, Ἰλ. Ζ, 277.

*Ἀποσχηματίζω, Μ. ίσω· (σχηματίζω) Δίδω τινί σχῆμα, μορφήν.

Ἀποσχίδες, αἱ· παρ' Ἱπποκρ. 145, 6, 23, 30. αἱ ἀποφύσεις ἑνός ὀπισθον σχισμένου, ἤ ἀτακομένου κοκκάλου, ἤ κλάδες, κλῶνες τῶν αἱμοτοχων ἀγγείων.

Ἀποσχίζω, Μ. ίσω· Σχίζω, σχίζων διαιρῶ, π. χ. πέτραν, ξύλον, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀποκόπτω, Ὀδ. Δ, 507. καί μεταφ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «Ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχιτάμε τοῦ λόγου, μέτεμμι· καί Ξενοφ. Παιδ. Δ'. ά, «Ἀποσχισμένοι τε, ἤ ὑπολειπόμενοι τοῦ στρατεύματος». ὅθεν

Ἀπόσχιστις, εως, ἡ· ξέσχιτες, σχίστεμον, ἀπόκοψις, καί τό σχίσμα, ῥῆγμα.

Ἀποσχισμα, τος, τό· τό κομμένον, σχισμένον κομμάτι ἀπό τινος, Μαρκ. Ἀντ. δ', 29.

Ἀποσχιστής, οῦ, ὁ· Ὁποιος σχίζει, ξεσχίζει, ξεχωρίζει μέρος ἀπό τινος, 2) μεταφ. ὁ ἀπόστατης ἀπό τῆς ἐκκλησίας, Φωτ. κώδ. 94.

Ἀποσχοινίζω, Μ. ίσω· (σχοινίζω) Ἀπομαρύτω, ἀποχωρίζω διά τινος ὀλίγουρα δεμένου σχοινίου. Ζήτ. περισχοινίζω· ἔτι δέ ἀντί τοῦ, ἁπλῶς ξεχωρίζω, διαιρῶ.

Ἀποσχολάζω, Μ. άσω· (σχολάζω) Σχολάζω, ἀναπαύομαι ἀπό τινα ὑπηρεσίαν ἐν ἀλλῳ τινί. Ἀριστοτ. Πολ. 10. «Ἐν τούτοις ἀποσχολάζειν». 2) μετά δοτικ. Ἀφιερόνομαι ἐπί τι, ἤ καταγίνομαι εἴς τι· Ἀλλιαν. καί Βασίλ. 3) Περνῶ τόν εὐκαιρον καιρόν μου παράτινι· ὑπάγω πρός αὐτόν εἰς διδασκαλίαν· βίος Ὁμ. ε, 33. 4) Πάω ἀπό τοῦ νά ὑπάγω εἰς τό σχολεῖον, ἀποφεύγω αὐτό· ὅθεν

Ἀπόσχολος, ὁ, ἡ· (σχολή) Ὁποιος παύει ἀπό τοῦ νά ὑπάγῃ εἰς τό σχολεῖον, ἤ ἐκκλίνει, ἀποφεύγει αὐτό, ἤ αἱρεσιν, Τίμ. Φιλιάτ.

Ἀποσώζω, Μ. σω· (σώζω) Ἐλευθερόνω τινά, τόν φέρω πάλιν εἰς τόν τόπον του· φέρω πάλιν ὀπίσω ὑγιῆ, εὐτυχῶς, ἤ τόν κάμνω νά ἐπιστρέψῃ πάλιν ὑγιής, εὐτυχῶς· μετά τῆς εἰς· Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 18. «Ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τήν Ἑλλάδαν· ἤ καί μετά τῆς ἐπί· τό δέ παρά Πλάτ. πήπερ ἂν (ὀφξα) παρά πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπέσωσε γενομένη», ἀντί τοῦ, ἀπεσώθη, ἀμφίβ. Μέσ. ἀποσώζομαι, κατευοδοῦμαι εἰς τινα τόπον, Ξεν. 2) γλυτόνω· καταφεύγω.

Ἀποσωρεύω, Μ. σω· (σωρεύω) Ξεσωρεύω· ξεφορτόνω, Δογγ. 370. Schaef.

Ἀποτεγή, ῆς, ἡ· (ἀποτάσσω) παραίτησις, ἄφεσις· ἄρνησις.

Ἀποταγμα, τος, τό· Ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισις διά προσταγῆς. Ἰάμβλ. Πυθ. 158. La défence.

Ἀποτᾶδην, ἐπίρ. (ἀποτείνω)· ἐξαπλωμένως, ἐκτεταμένως· κατά τό μῆκος, ἐξάστρωτα. Μεταφ. διεξοδικῶς, ἐκτεταμένως.

Ἀποτακτισταί, ῶν, οἱ· (ἀποτάττομαι) ἐκεῖνοι, οἵτινες παραιτοῦν, ἀρνοῦνται, ἀφήνουν τε καί φεύγουσιν, Ἰουλιαν.

Ἀπότακτος, καί ἀποτακτός (ἀποτάττω). Διωρισμένος, μετρημένος, καί βαλμένος εἰς ἕνα μέρος διά χρῆσιν τινά. 2) Ἐμποδισμένος διά προσταγῆς, ἀπηγορευμένος, μή συγχωρημένος, ὑστερημένος ἀπό τῆς κοινῆς χρήσεως, Προδ. Β', 69. καί Ἡριτίας παρ' Ἀθην.

Ἀποταμεῖον· Κελλάριον, ἀποθήκη.

Ἀποταμιεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ταμιεύομαι). Ἠλειώτε εἰς ἕνα μέρος διά φύλαξιν. Τό ἐνεργητικόν ἀποταμιεύω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει. Ἀποταμεύω, τό αὐτό.

Ἀποταμιευτής, ὁ· ὁ ἀποταμιεύων, κελλάρης.

Ἀποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, ἀποτέμνω. Ἀποκόπτω, κόπτω τί ἀπό τινος, ὡς τά λοιπά ἀπό ἵππου, τά ὠτία καί τάς ῥίνας μέ χαλκόν, τήν γλῶσσαν ἀπό τοῦ λάρυγγος, τό σχοινίον μέ τήν σπάταν, τήν κεφαλήν τινος, κρέατα διά νά φάγω, Ὁμηρ. Ἰλ. Θ, 87. Γ, 292. Τ, 266. Π, 126. Ε, 292. Χ, 328. Ψ, 867. Χ, 347. Ὀδ. Χ, 475. Π, 102. Σ, 86. Μόνον ὁ ἐνεστ. καί Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀπόταξις, εως, ἡ· (ἀποτάσσω) ταυτόν τῷ, ἀποστῆ. Κυριλλ. 2) Χωρισμός τῶν μερικῶν, μοναδίων κατά τήν πληρωμήν τῶν δοσιμάτων.

Ἀπότασις, εως, ἡ· Ἐξάπλωσις, τέντωσις· 2) ἀπόπεμψις τοῦ λόγου πρός τινα, ἤγουν ἡ ἐνέργεια τοῦ προτείνειν λαλεῖν, ἤ γράφειν, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Ε'. 14. τό ὁποῖον ἐν ἄλλοις, ἀπόστολις, οἷα ὀρθῶς εὑρίσκεται. 3) Ὁ σκοπός καί τό τέλος ἑνός συγγράμματος, ὑπόθεσις, Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. Ἐκ τοῦ, ἀποτείνω. Ζήτ. καί, ἀπόστολις.

Ἀποτάσσω, καί Ἀττ. –άττω, Μ. ξω· (τάσσω) Βάλλω τι μακράν ἀπό τινος, ξεχωρίζω, ξεχωριστά βάλλω· 2) διορίζω, διατάττω, παραγγέλλω· διαμοιρίζω, διατάττω εἰς ἑκατοντάδας ἤ φρουράς, πῶς νά στιλῇ καθείς. Πολύβ. «Τάς δέ λοιπάς σημαίας ὁ στρατηγός ἀποτάττει». Μέσως. Ἀποτάσσομαι, μετά Δοτικ., ἀποχαιρετῶ τινά· στέλλω τινά ἀποχαιρετῶν, ὡς, ἀποτάττομαι τοῖς ἀδελφοῖς· καί μεταφ. χαίρειν λέγω τινί πράγματι, παραιτῶ, ἐγκαταλιμπάνω, ὡς «ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καί ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ. εἰς Νεοκαισαρ.)». Αὐτή ἡ σημασία δέν εὑρίσκεται παρά τοῖς παλαιοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι. 2) βάλλομαί που· διορίζομαι διάτι, ἀφιερόνομαι, ὅθεν ἀποτεταγμένος οἶκος παρά Χρυσοστ.

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἄταυρος, ἀσύχνευτος, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Η, 7.

Ἀποταυρόω, ῶ· (ταυρόω) Μεταβάλλω, ἤ ποιῶ τινά εἰς ταῦρον, ὅ ἐστιν, ἐξαγριόω. Μέσ. Ἀποταυρόομαι, οὖμαι· εἶμαι, ἤ γίνομαι ἄγριος ὡς ὁ ταῦρος· ἀγριώς βλέπω, Εὐριπ. Μηδ. 191. «Ἀποταυροῦται ὁμοίτιον· τοιοῦτον καί τό ἐν στίχ. 91. Ζήτ. ταυρόω.

Ἀπόταφος, ὁ, ἡ· = ἄταφος· ὁ ξεχωριστά τεθαμμένος. Ἡσυχ. ὡς τό, ἀπόμισθος, ἀντί, ἄμισθος.

Ἀποτάφρευσις, εως, ἡ· Περικύκλωσις, ὀχύρωσις τινός τόπου μέ τάφρους, χαντάκια καί παλούσια, ἐχυρόνω τι μέ τάφρους (χαντάκια) καί παλούσια, ὀχυρόνω, ὡς καί τό, ἀποτειχίζω, Ξενοφ.

*Ἀποτεθνάσαν, συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀντί ἤσαν, ἐμειναν νεκροί, ἀπέθανον, Ὀδ. Μ, 393. «Βόες δ' ἀποτέθνασαν ἠδ' ἄ

*Ἀποτεθνεώς, μετ. παρακ. Ἰων. τοῦ ἀποθνήσκω, Ἰλ.

Ἀπατείνω, Μ. ενῶ· (τείνω) Τραβῶ τι εἰς μάκρος, ἀργοπορῶ, ἀπομηκύνω· καί μετοχῇ, ἀντί διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ὡς, «μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπετείνουν», ἤγουν ἐξηκολούθουν τήν μάχην. Πλούταρχ. 2) τεντόνω, ὡς, «ἀποτείναντα τό πόδε καθεύδειν» καί ἐπί τεχνιτῶν, διαγράφω τί ὁριστικῶς, ὡς παρά Λουκιαν. «Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς», ἐπί τεχνικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων ἡ περιφέρειαι εἶναι ἀκριβῶς καί ἀναλόγως καταμετρημένη. 3) οὐδετ., ὑπακούομαι τοῦ ὁδόν, σημαίνει τό ἐν τάχει πορεύομαι, ὑπάγω. Μέσως, ἀποτείνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, ὡς, ἀποτεταμένος τράχηλος· καί μεταφ. ἐπί πράγματος ὄντος ἐπί πολύ ἐν χρήσει, ὡς, πόρος ἀποτεινόμενος· 2) μέ ὅλα τά ὀνόματα μου καί μέ ἐμφασιν κάμνω τί· κυρ. δέ πάσας δυνάμεσι φιλονεικῶ ὑπέρ τινος (πραγματος), ὡς, ὑπέρ δόξης· καί πρός τινα, ἤ εἰς τινα, τόν ἐπιτιμῶ μέ ἐπιπλήξεις καί ὕβρεις, ὡς, ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν, πρός ἐκεῖνους πέραν τοῦ μέτρου.

Ἀποτειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ· (τειχίζω) Διατειχῶν, τή πύργων, ἤ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρόνω τόπον τινά, καί κλείω τινά ἤ νά ἐμβῇ ἤ νά ἐκβῇ, ἤ ἐμποδίζω τί διά τείχους, ὡς, ἀποτειχίζεται τάς καταδρομάς τῶν Θρᾳκῶν (Πλουτ. Περ.). «Ἀποτειχίζειν τούς θεούς» Ἀριστ. Ὄρν. 1563) ἀπεχωρίζειν, ἐμποδίζειν τούς θεούς μέ τείχος. «Ἀποτειχίζειν τείχεσι», περικυκλόνω μέ τείχος. 2) Χαλῶ τά τείχη, ἤ τούς πύργους, κάμνω τό κάστρον ἀποκετόν τόπου, Πολυαιν. Λ'. γ'. 5., ὅστις ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίζεται καί τό,

Ἀποτείχισις, εως, ἡ· ἡ διά τειχῶν ὀχύρωσις τόπου τινός· καί ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

Ἀποτείχισμα, τος, τό· ὁ διά τινος τείχους, ἤ πύργου, ἤ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρωσείς τόπος, ὀχύρωμα.

Ἀποτειχισμός, ὁ· = ἀποτείχισις.

Ἀποτεκμαίρομαι, Μ. αρούμαι· (τεκμαίρω) Πέρνω σημεῖόν τι ἤ τεκμήριον ἐκτινος, συμπεραίνω, Ἀπολλ. Δ', 1538.

Ἀποτεκνόω, ῶ, Μ. ώσω· (τεκνόω) Ἀτεκνοποιῶ τινα, ὅ ἐστιν, ἀρπάζω τινός τά τέκνα.

Ἀποτελεῖοι, οἱ· ἤ, οἱ ἀπό τέλους, οἱ ἐν τέλει· Οἱ μεγάλοι, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἐκλελεγμένοι διοικηταί πολιτείας τινός. Πολύβ.

Ἀποτελεύω, ῶ· τέλειον ποιῶ τι, ἀποτελειόνω = ἀποτελέω, ποιητ.

*Ἀποτέλεσις, εως, ἡ (ἀποτελέω)· ἡ ἀποτελείωσις, Ἐπίκουρ. παρά Διογ. Α. 10, 108.

Ἀποτέλεσμα, τος, τό· (ἀποτελέω) τό ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον, διευργημένον· ἡ ἀποτελείωσις, διενέργησις, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, ἐνέργεια, ἐπακολούθησις, ἀπόβασις τέχνης, ἤ πράγματος τινός. Πλούτ. «Ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα, πρόνοια ἵππων ἀκροασείων· 2) κυρ. ἀποτελέσματα, ἡ ἐπιρροή τῶν ἀστέρων καί ἀστερισμῶν πρός τά ὑπό Σελήνην. Πλουτ. Ῥωμ. «Ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περί τόν Ῥωμύλον ποιησάμενος τόν συλλογισμόν», 3) Περί τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἑνός προσώπου τοῦ Χριστοῦ κτ. ζήτει τούς Θεολόγους.

Ἀποτελεσματικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἤ ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεσμα, ἔκβασιν, ἐνέργειαν, ἤ ἔχων, προξενῶν τοιαύτην. 2) Ἀνήκων εἰς τό μαντεύεσθαι ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων. 3) «Ἀποτελεσματική» ὅηλ. ἐπιστήμη, ἤ περί τούς ὅρους καί τάς διατομάς καταγινομένη, ἤ ἐπιστήμη, ἤ διδάσκουσα περί τῶν ἀποτελεσμάτων, ἤτοι γενέσεώς τε καί ἐνεργείας τῶν ἀστέρων, Εὐσταθ. ἐν Δ. Μ. – Ἐπιρρ. ἀποτελεσματικῶς.

*Ἀποτελεσμός, ὁ· Ἐνέργησις.

Ἀποτελεστικός, κή, κόν· ὁ ἐνεργῶν, ἤ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεσιν (ἀπό ἀστρολογίας), ἤ ἐν γάνει ἐκτέλεσιν, κατόρθωσιν τι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νός, Γεν. «Σκιᾶς ἀποτελεστικός», ὁ προξενῶν, κάμνων σκιάν.

Ἀποτελευτάω, ῶ, Μ ήσω (τελευτάω). Τελειόνω τί, φέρω τι εἰς τέλος. 2) Οὐδετ. τελειόνω, λήγω εἴς τι· ἀποβήσεται.

Ἀποτελεύτησις, εως, ἡ· τελείωσις, τέλος· καὶ θάνατος. Ἱππιατρ.

Ἀποτελέω, ῶ, Μ. ἐσω· (τελέω) Ἀποτελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἐκτελῶ· ἕτοιμον, τέλειον ποιῶ τι, ὡς παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. Γ'. 2. »Ἀποτέλεσε τὸ τεῖχος· καὶ κατασκαίνω τινά, π. χ. ὁπόταν δὲ πολίτευμα τοιοῦτος ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ ζήμης». 2) Κάμνω, ἀποδίδω (τὸ κατὰ χρέος ὀφειλόμενον, ὅπερ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ κάμω), π. χ. τὰ δημόσια χρέη, τὰ καθήκοντα ἢ τὰ μὲν προσήκοντα, τὰς ἀπαρχάς, τὰ χρεωστήματα, καὶ τὰ τοιαῦτα. — Μέσως, ἐκτελοῦμαι, τελειόνομαι, ἐκπορίζομαι, ὁδεν, ἀποτετελεσμένος ἀνήρ (Ξεν. ε', κ'. 14.), τέλειος, σωστός, ἀκμαῖος, ἢ ἐξαίρετος ἀνήρ.

Ἀποτελματίζω, Μ. ἰσω· (τελματίζω) Καταβρίζω ἕνα τόπον ἀπὸ τὸ ἕλος (βάλτον), ἢ εἰς ἕλος ποιῶ τι. Ἱππιατρ. ἀμφ.

Ἀποτέμνω, Μ. ερῶ· (τέμνω) Ἀποκόπτω, ὁλοτελῶς κόπτω, χωρίζω· ἢ κόπτω μέρος ἐκ τινος (Ὅμ., ὅστις χρήτας καὶ τῷ μέτῳ, ἀντὶ κόπτω ἐμαυτῷ, δί ἐμέ, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 347. »Ὤμ' ἀποτεμνόμενον τρέχαν, εἰμὶ κόπτοντα.) »Πολλὴν λείαν ἐκ τῆς Λέσβου ἀποτεμόμενος ἤγαγεν», Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, περιτέμνεσθαι, παρ' Ὁμήρ. Ἀποτέμνειν τινός, κόπτω ἀπό τινος, Ἡροδ. δ', 71. 2) Κόπτω τινὰ ἀπό τινος, ο. ε. τῷ κλείω τὸν ὁρόμον εἰς τι· καὶ μεταφ. πέρνω τί ἀπό τινος καὶ οἰκειοποιοῦμαι, τινά τι. 3) ἀμφιβ., π. χ. Τέμνὸς ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί (Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ.) — Μέσως, Ἀποκόπτομαι. 2) Περικόπτω τὰ σύνορα, ζημιῶ μὲ χωράφια. Γεν. ἢ αἰτ. ὡς Ἡσυχ. Ἀρχιλ. »Τῆς χώρας ἀποτέμνονται». »Χώραν ἀποτεμνόμενος τοιαύτην». 3) διαχωρίζω, ὡς ποταμός τις ἕνα τόπον. 4) ἀφιερόνω. 5) ἐμποδίζω τινὰ τὴν διάβασιν, αἰτ. Ξεν. Ἑλλ. Σ', Πολυβ. κ'. — Ἀποτέμνομαί τε (Λουκ. καυτ. 33), ο. ε. ἀποκόπτεται μοι τί.

Ἀπότεξις, εως, ἡ· (ἀποτίκτω) ἡ γέννησις· Διοσκορ. Ε'. 153.

Ἀποτερματίζω, Μ. ἰσω· (τερματίζω) Βάλλω ἢ διορίζω τέρματα, σύνορα, τελειόνω. 2) διὰ συνόρων ξεχωρίζω, χωρίζω. Ἀγαθήμερ. Β'. 4. 3) ἀποκλείω, διώχνω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα. 4) ξεριζόνω, ἐξολοθρεύω· ὁδεν

Ἀποτερματισμός, οῦ, ὁ. Ὁ διορισμός, ἡ θέσις τῶν συνόρων· τὸ τέλος πράγματος τινός, ὅπου κεῖται τὰ σύνορα αὐτοῦ· καὶ περιγραφή.

Ἀποτερματίζω, Μ. ἰσω· ταυτὸν τῷ, ἀποτερματίζω. ἐμφ.

Ἀπότευγμα, τος, τό· ἀποτυχία, δυστυχὴς ἔκβασις τινὸς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐπιχείρημα, μὴ λαβοῦσ ἔκβασιν εὐτυχῆ, δυστυχές, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

Ἀποτευκτικός, ἡ, κόν· ὁ ἀποτυγχάνων, καὶ ὁ προξενῶν δυστυχῆ ἔκβασιν (Γαλην. ὁ'.) ὡς ψαρμακον, οὐ ἐναντίον, ἐπιτευκτικόν.

Ἀποτευξις, εως, ἡ· ἀποτυχία, τὸ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ τις τί κατὰ τὴν ἔφεσίν του. 2) Ἡ μὴ εἰσακουσθεῖσα αἴτησις, ζήτησις, τὸ μὴ εἰσακουσθῆναι.

Ἀποτερρόω, ῶ· (τερρόω) Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν, στάκτην.

Ἀποτηγανίζω, Μ. ἰσω· (τήγανον) Τηγανίζω, ψήνω τι εἰς τὸ τηγάνιον. 2) Παρὰ τοῖς Ἡσυχίοις, ἀντὶ τοῦ, »Ἀπὸ τηγάνου ἐσθίειν, τρώγω ἀπὸ τὸ τηγάνιον τηγανισμένα φαγητά· ὡς τό, ἐπαυρίσκω, Ἀδηγ. Σ. 239.

Ἀποτήκω, Μ. ξω· (τήκω) Ἀναλύω· διαλύω, διὰ τῆς τήξεως φθείρω· καθὼς π. χ. τὸ κηρὶ ὑπὸ τοῦ πυρός· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀσθενείας, φθείρω κατ' ὀλίγον, μαραίνω τινά· ἔτι δὲ ἀντὶ, βαφῇ ἀφανίζειν τί, ἐξαλείφειν· καταξηραίνω· παρὰ Διοσκορ. Ε'. 115. μετὰ τοῦ σημ. Παρὰ Πλάτ. Τίμ. ἐπὶ καταφθειρόντος καὶ καταρρώγοντος νίτρου.

Ἀποτήλε, ἡ, ἀποτηλόθι, καὶ, ἀποτηλοῦ, Ἀναλεκτ. Β'. 33. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 728. καὶ 1092. ἐπίρ. Μακρὰν ἀπό τινος, ἀπὸ μακρυά, πόρρω, πόρρωθεν (ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλόθι, καὶ, τηλοῦ), Ὀδ. Ι, 117.

Ἀπότηξις, εως, ἡ· ἀνάλυσις, διάλυσις· ἡ φθορὰ διὰ τῆς ἀναλύσεως, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυομένου ὑγροῦ ἀποστάλαξις· (ἐκ τοῦ ἀποτήκω)

Ἀποτηρέω, ῶ· (τηρέω) Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (Διοδ. Σικ. ΙΔ', 21.) τὸν καιρὸν ἢ τὴν εὐκαιρίαν.

* Ἀποτίβρατος, ἀντὶ τοῦ, ἄπροσβατος. Σοφ. Τραχ. 1099. Δωρ. καὶ ποιητ.

Ἀποτίθημι, Μ. θήσω· (τίθημι) ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μέσως, ἀποτίθεμαι· Διόλου, ἢ μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου παραιτῶ, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἀφήνω. Δημοσθ. »Ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 492. Ἀποθέσθαι ἐνιπήν, ἀποβάλλειν τὰς ἀπειλάς, ἤτοι μὴ φοβερίζειν. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 557. »Τὴν πελλὰν Ἀφροδίταν ἀποθείμενα πρέπει ν' ἀποβάλω, ἀποφύγω τὴν πολλὴν Ἀφροδίτην· 2) βάλλω κάτω τί, ὡς ὅπλα, τὴν περικεφαλαίαν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὴν χλαῖναν ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν ὤμων, Ἰλ. Γ, 89. Ὀδ. Ξ, 276 καὶ 500. Φ, 118. 3) κάμνω νὰ πάψῃ τί, ὡς, πόλεμον· 4) χάνω, ὡς παρὰ Ναξ. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι· 5) ἐκτίθημι, ὡς, τὰ βρέφη, Ἀριστ. πολ. ζ'. 6) ἀποταμιεύω, βάλλω τι πρᾶγμα διὰ φυλαξίν εἰς τὸ ταμεῖον, εἰς ἀγγεῖον. Ξενοφ. Παιδ. ζ'. 1. »Τὰ ἐπιτήδεια ἀποτίθεσθαι· καὶ μεταφ. φυλακόνω· 7) ἀπαλλάττομαι τοῦ κέρδους τῆς γαστρός, γεννῶ, ἀποβάλλω· Ἡλλ. 8) παθ. ἀναφέρομαι, π. χ. κόποις οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθείσης (Πλουτ. Περικλ.).

Ἀποτίκτω, Μ. ἑξω = τίκτω· Γεννῶ τί.

Ἀποτίλλω, Μ. λῶ· (τίλλω) Μαδόνω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, ἢ τὰ πτερὰ ἀπό τινος· ἀποτετιλμένος σκάφιον, ὡς τό, ἀποκεκερμένος σκάφιον, Ἀρ. Ὀρν. 866. Παράβλ. ἀποκείρω· ὁδεν

Ἀπότιλμα, τος, τό· τὸ μαδύμενον, ὡς χρηΐς, πτερόν, κτ. Θεόκρ. ΙΕ', 19. »Γριᾶν ἀποτίλματα πηρῶν.«

Ἀποτιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμάω). Δέν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. Ὅμ. Ἴλιον. Β', 35. Ἀναλεκτ. Β'. 31. 2) Εἰς τοὺς Ἀττικοὺς νόμους λέγεται, ἀποτιμᾶν, βάλλω χωρίον τί ἐνέχυρον κατὰ τὴν ξετίμησιν· τὸ δὲ, ἀποτιμᾶσθαι, δηλοῖ, λαμβάνω τὸ χωρίον ὡς ἐνέχυρον· ὁδεν

Ἀποτίμημα, τος, τό· τὸ ἐτιμημένον (ξετιμημένον) πρᾶγμα, ἢ ἡ τιμὴ τινὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον πέρνει, ἢ δίδει τις δι' ἀσφάλειαν. ὡς ἐνέχυρον. Ἀρποκρ. »Οἱ μισθούμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμητομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα, οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί, τὰ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμῶνται ἔνθα ἐπιφέρει, ὅτι, ἐκτίνοντο δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα ὀφείλει οἱ προσήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ ἐνέχυρόν τι, τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν, ἢ χωρίον· ὁδεν 2) ἡ συμφωνηθεῖσα τιμή, ἀντὶ προῖκα, ἢ διδομένη τινὶ γυναικὶ διὰ τὰ τρέφηται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός.

Ἀποτίμησις, εως, ἡ· ἡ ξετίμησις· καὶ τὸ βάλσιμον εἰς ὑποθήκην ἑνὸς ἐκτιμηθέντος ὑποστατικοῦ ἢ κτήματος, ἢ ἐνεχυρίασις. Ὅρα τὸ ἀνωτέρω.

Ἀποτιμητής, οῦ· ὅποιος δίδει ἢ λαμβάνει ὡς ὑποθήκην τὸ ἐτιμηθὲν ἐνέχυρον.

Ἀπότιμος, ὁ, ἡ = ἄτιμος, Ἡροδ. β', 167. Σοφοκλ. 2) = ἀποτετιμημένος· ὁμένος ὡς ἐνέχυρον, ὑποθήκη· ὡς, »ἀπότιμα χρήματα.«

Ἀποτίνυμα, τος, τό· τὸ τιναγμένον, ῥιγμένον ἀπότινος, ἀποτρουσμένον.

Ἀποτινάσσω, Μ. ξω. καὶ Ἀττ. ἀποτινάττω· Τινάζω, ἀπορρίπτω τινάζων.

Ἀποτίνυμαι (τίνυμαι). Κάμνω νὰ μοὶ πληρώσῃ τις τὴν ζημίαν, ἐκδικῶ, Ἰλ. Π, 398. »Παλέων δ' ἀπετίννυτο ποινήν ἐπὶ Πατροκλέι, ὅστις φοιεύων τοὺς Τρῶας, ἐξέδικει πολλοὺς Ἕλληνας. — Αἰτ. καὶ γεν. σημαίνει, κάμνω νὰ μοὶ ἀντιπληρώσῃ τὶς ἕνεκα πράγματος τινός τὰ ἴσα, ὡς Θέ. Β, 73. »τῶν μ' ἀποτινύμενοι», faire des représailles, ποιητ. ἀντὶ ἀποτίνω. (υυ–υ–, ἐπ. υυυυ–, Ἀττ.)

* Ἀποτινύω = ἀποτίνω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτιύω. (υυ–υ–, Ἐπ. υυυ–, Ἀττ.)

* Ἀποτίνω, Μ. ἰσω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτινύω, ἀποτίνυμι (τίνω, ἀνωμ.) Ἀντιπληρόνω, ἀποδίδω, πληρόνω τί (κατὰ χρέος), τινί τι· π. χ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινόμενοι (Ἰλ. Γ, 286.), ἤτοι πληρώνατε τὴν ζημίαν εἰς τοὺς Ἀργείους διὰ τὰ τόσα ἔξοδα. »Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον» (Ἰλ. Θ, 285.) ο. ε. τώρα πληρώσατε, ὦ σεῖς ἵπποι, τὴν ἣν ἔσχον διὰ σᾶς ἐπιμέλειαν, ἀπόδοτε τὰ τροφεῖα· καὶ τοιουτοτρόπως ὁμοίως ὁ Ἕκτωρ πρὸς τοὺς τέσσαρας ἵππους του· ἐπὶ δὲ τῶν υἱῶν πρὸς τοὺς πατέρας λέγεται· θρέπτρ' ἀποτίνειν. »Νῦν δ' ἄρσια πάντ' ἀποτίσεις (Ἰλ. Ξ, 211.)», ο. ε. τώρα θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα διὰ μιᾶς· ἀποτίνειν σύν τινι, δηλοῖ, ἀντιπληρόνω μέ τί, π. χ. σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τοκέεσσιν· καὶ, τινός, διὰ πρᾶγμά τί, Ἰλ. Δ, 161. Σ, 98. Εὐεργεσίας ἀποτίνειν, ἀντιμείβω τὰς εὐεργεσίας. — Μέσως, αἰτ. Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω· βίας τινί (Ὀδ. Γ, 216.), ἐκδικοῦμαι κατά τινος, ἀντιπληρόνω αὐτῷ τὰς ἀσωστείας· ὁμοίως, βίας τινος, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω τὰς ἀνωστείας τινος (Ὀδ. Δ, 118.). Ἀποτίνειν ποινὴν (Ὀδ. Ψ, 312.), κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ ὡς ποινὴν διά τί. Ἀποτίνειν τινά, ἐκδικοῦμαι εἰς τινα (Ὀδ. Ν, 386.)· καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν, παιδεύω τινά. (Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 2, 6.) — Τὸ ἰῶτα παρὰ τοῖς Ἐπ. παντοχοῦ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. βραχύ.

Ἀποτίπλαστος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπροσπέλαστος. Ἡσύχ.

Ἀποτείσις, εως, ἡ· ἀποπλήρωσις τοῦ χρέους. Μεταφορ. ποιητ. παιδεία· ἀναπλήρωσις τῆς ζημίας, τοῦ χρέους.

Ἀπότιστος, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐποτίσθη, ἢ δὲν ποτίζεται. Γρηγ. Θαυμ.

Ἀπότιτθος, ὁ, ἡ· (τίτθη) ὅποιος ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ βυζί, ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητρός, ἀπογαλακτισμένος. Φίλ.

Ἀποτίω, ποιητ. ἀντὶ ἀποτίνω, μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνχρήστον. (υυ––, ἐπ. υυυ–, Ἀττ.).

Ἀπότμημα, ατος, τό· τὸ ἀποκομμένον, τμῆμα, κομμάτι ἕκτινος, μερίς.

Ἀποτμήγω, Μ. ξω. (τμήγω) Ἀποτέμνω, ἀποκόπτω· (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀποτέμνω) π. χ. λωμὸν σιδήρῳ, χεῖρας ξίφει, τὴν κεφαλὴν· καὶ μεταφ. ἀποχωρίζω, κόπτω τὴν κοινωνίαν, αἰ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποτμήξας πόλιος (Π. Χ. 456.), λιποῦ (Π. 364.). Κυρίως ἀποτμήγεσθαι λέγονται τὰ ἠνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, κατερείπεσθαι δὲ τὰ ἐπιτετωρευμένα εἰς ὄψος.

Ἀπότμημα, ατος, τό· (ἀποτμέω, αὐτί, ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀπότμημα.

Ἀποτμηματίζειν. Εἰς τμήματα κόπτειν, κομματιάζειν. Νικήτ. Χρ. Ζ, 7.

Ἀποτμής, μῆτος, ὁ, ἡ· ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀπότομος· ὡς, σκοπιά. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργ. γ'. ἐκ τοῦ, ἀποτμήγω.

Ἀπότμησις, εως, ἡ· ἡ ἀπόκοψις.

Ἀποτμήγω· ταυτὸν μέντῳ, ἀποτμήγω, συνηθέστερον δέ.

*Ἀποτμητέος, ἐπιῤῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποτέμνω. Πρέπει νὰ ἀποκόψῃ τις. Πλατ. Πολ. β'. σελ. 373. Δ.

Ἀπότμος, ἀ, ἡ· (πότμος καὶ α ἐπιτατ.) δύσποτμος, δυστυχής, Ἰλ. Ω, 388. Ὀδ. υ, 140. οὐ ἐναντίον, μακαρ. Ὑπερδ. ἀποτμότατος.

Ἀπότοκος, ὁ, ἡ· (ἀποτίκτω) ὁ γεννημένος ἀπό τινα. 2) οὐσιαστ. τὸ ἀπότοκον = ἀπογέννημα, Ἱπποκρ.

Ἀποτολμάω, ῶ, Μ. ἠτω, (τολμάω) Ἐπιχειρῶ τολμηρὰν πρᾶξιν, ἀρχίνω τολμηρῶς, τολμῶ τί.

Ἀπότολμος, ὁ, ἡ· ὁ τολμηρὰ ἐπιχειρῶν· ταυτὸν καὶ, ἄτολμος.

Ἀποτομάς, άδος, ἡ· (ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀποτετμημένη, ξεκομμένη· «ἀποτομὰς πέτρας» ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ, ἀπότομος. Διοδ. Σικελ. 2) τὸ ἀκόντιον τοῦ πενταθλου, κατὰ Πολυδ. Γ', 151. καὶ Σχόλ. Πινδάρ. Ἰσθμ. Α', 35.· ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους Κριτικούς, τὸ βραβεῖον τοῦ ἀκοντεῖν ἐν τοῖς ἀγῶσι, τὸ ὁποῖον ἦτοι ἓν τμῆμα γῆς (ἕνα κομμάτι χωρίου).

Ἀποτομεύς, έως, ὁ. = ἀποτέμνων· ὁ ἀποκόπτων.

Ἀποτομή, ῆς, ἡ· ἀποχείρισμα, κέρμιμον τινὸς ἀπό τινος· περιτομή. Ξενοφ. Ἑλ. Β'. α'. «Ἀποτομὴ τῶν χειρῶν» 2) τὸ χώρισμα, κόψιμον τῶν ὀρέων, στανροσβόλιμ. «Ἀποτομὴ ἑφάτος,» ἐξήγ. Φαλαγγαρχία· 3) σημεῖον μουσικῶν.

Ἀποτομία, ας, ἡ· τὸ εἶναι ἀπότομον, καὶ μεταφ. ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ Ἀποτόμου· σκληρότης, ὑπερβολικὴ αὐστηρότης, ὀξύτης. Διόδ. Σικ. «Ἀποτομία τῶν νόμων.»

Ἀπότομος, ὁ, ἡ· (ἀποτέμνω) ἀποκεκομμένος, ξεκομμένος, ἢ ἀνανάβατος, πολλὰ ἀνωφερὴς βράχος. Μεταφορικ. σκληρός, αὐστηρός, τραχύς, ὀξύς· αὐτὸς καὶ ἑαυτὸν ἀπειρούμενος, ἀπόλυτος· καὶ ἐπιῤῥ. ἀποτόμως, μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν. Πλούτ. περὶ Δημοσθ. «Ἀποτόμως, οὐ αἰσχρῶς οὐτε παλαίειν,» ἀντὶ τοῦ, ἀπολύτως καὶ καθ' αὑτὸ ἀριθμῶς θεωρούμενον. «Ἀποτόμως ἐλέγχειν,» φ. ε. μετὰ παῤῥησίας (κουρᾶ) ἐπιπλήττειν. Θεοφυλ.

Ἀποτοξεύω, Μ. σω. (τοξεύω) Ῥίπτω τὸ τόξον ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· ευρ. ῥίπτω τὴν σαίταν πρός τι· ἀπὸ μακρὰν σαιτεύω· 2) μὲ τὸ τόξον ἐμποδίζω, ἀποδιώκω· μεταφ. μετάζω πρός τι· διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω. «Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται», φ. ε. ἐπιτηδείως καὶ εὐστόχως ἐδοκιμάσθη, τρόπον τινὰ μὲ τόξον ἐκτυπήθη.

Ἀποτορνεύω, Μ. σω. (τορνεύω) Ὁλοτρόπως τορνεύω, ἐξεργάζομαι ἢ κάμνω τί στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον· καὶ μεταφ. δουλεύω τί ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι. 2) Κάμνω εἰς κύκλον, στρογγυλὸν, στρογγυλόνω τί· π. χ. μίαν νῆσον, arrondir.

*Ἀποτος, ὰ, ἡ· (πίνω) ὁ ἐστερημένος ποτοῦ, ὅποιος δὲν ἔπιεν ἢ πίνει. Σοφοκ. Αἴ. 324. 2) ἀχρηστον εἰς ποτόν, ὅποιον δὲν πίνεται, μὴ πόσιμον.

Ἀποτραγεῖν, Λάρ. Β'. ἀπαρ. ἐκ τοῦ, ἀποτρώγω· καταπώγειν, ἀποτρώγειν, ἀναγκάνειν. Ἀθην. σελ. 277.

Ἀποτράγημα, ατος, τό· λείψανον τραγήματος, τὸ ὁποῖον μένει ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἀπομεινάριον, ἀποφάγιον· παρ' Ἀθην. πληθ. Ἀποτραγήματα, τὰ· τὰ τῆς τραπέζης, τῶν τραγημάτων λείψανα.

Ἀποτραχηλίζω, Μ. ίσω· Πείγω τινὰ μὲ τὸ σχοινίον, ἢ τζακίζω τὸν τράχηλον τινός, θανατόνω. Εὐνάπ.

Ἀποτραχύνομαι. Σκληρύνομαι, καὶ μεταφ. γίνομαι τραχύς, αὐστηρός, ἢ ἀποδεικνύομαι τοιοῦτος· τὸ μέσον τοῦ

Ἀποτραχύνω. Κάμνω τί τραχύ, σκληρόν· μεταφ. παροξύνω, παροργίζω· ἐκ τοῦ τραχύνω. Μέσ. δείχνομαι τραχύς, πικρός. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 26.

*Ἀποτρέκω, αὐτί, ἀποτρέχω, λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

Ἀποτρεπτικός, κή, κόν· ωλυτικός, ἐμποδιστικός· 2) μεταπειστικός.

Ἀπότρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπομαι) ἄξιος ἀποστροφῆς, καὶ μίσους, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεται τις καὶ βδελύττεται, ἀξιομίσητος. Θεμιστ. λογ. 13. Σ. 170.

Ἀποτρέπω, Μ. ψω. (τρέπω) Γυρίζω ἀλλέως, κάμνω νὰ στρέψῃ ὀπίσω, ὡς λαὸν (Ἰλ. Α, 758.). «Λίψ δὲ πάντας ἀπέτραπεν (Ἰλ. Ο, 276.), ἐπὶ λίστος φανέντος· 2) τινά τινος, γυρίζω τινὰ ἀπό τὸν σκεπόν του, μεταπείθω, τὸν καταπείθω νὰ παύσῃ ἀπό τινος, π. χ. πολέμου, Ἰλ. Μ, 249. Τ, 256. καὶ 109. — Μέσως, ἀποτρέπομαι, τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος, πέρνω ἄλλον δρόμον, παλινδρομῶ. Ἰλ. Κ, 200. «Ἀπετράπετ' ὄμβριμος Ἕκτωρ.» «Αὐτὸς δ' ἀπὸ νόστι τραπέσθαι (Ὀδ. Ε, 350. καὶ Π, 258.)» «γύρισε τὸ πρόσωπόν σου ἀλλοῦ· καὶ Θουκυδ. ε'. «ἐξόμαστες ἤδη ἀποτρεπόμενοι, ὅ ἐστιν, ὀπίσω ἐπανερχόμενοι· ὁ Σχολ. καὶ Πλούτ. Φάβ. «Ἀποστρέψαι πρὸς Ἰταλίαν», θηλ. ἐγύρισε καὶ ἔπηρε τὸν δρόμον πρὸς τὴν Ἰταλίαν· μεταφ. 2) ἀπέχομαί τινος, παραιτοῦμαι, Γεν. 3) Ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω ὑπό μίτους, αἴτ. Πλούτ. Φάβ. «Ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δέησιν» καὶ ἐντεῦθεν, ἀποστρέφομαι, συχαίνομαι, ἀποφεύγω τί· παραβάλλεται μὲ τὸ ἀποστρέφω.

Ἀποτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος. Πολυδ. 6, 32.

Ἀποτρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ, δραμοῦμαι, Ἀόρ. β'. ἀπέδραμον (τρέχω, ἀνωμ.). Ἀναχωρῶ, τρέχω, φεύγω ἀπό τινος τόπου, ἢ γυρίζω ὀπίσω τρέχων. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ε'. μεταφ. κάμνω ἐν τμῆμα ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ τρεξίματος, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1003. «ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποδρέξειεν, αὐ θέλεις κάμει μέρος ἐν τῷ τρέχειν. 2) Μεταφ. ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι· «ὁ πριάμενός τε πτωχὸς εὐθὺς ἀπογλυκαίνεται, Ἀλεξ. λείψ.

Ἀπότρεψις, εως, ἡ· (ἀποτρέπω) γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· κώλυσις, ἐμπόδισις· ἀποστροφή, μῖσος.

Ἀποτριάζω, Μ. άσω. (καὶ, ἀποτριαδίζω, Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 179. ἀμφ.) καὶ, ἀποτριάσσω, Μ. ξω = τριάζω. Νικῶ, θριαμβεύω.

Ἀποτρεβή, ῆς, ἡ· τρίψιμον, πάστρευμα διὰ τοῦ τριψίματος. Δημοσθ. «Ἀποτριβὴ τῶν σκευῶν·» 2) ἡ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τινὸς τριβή, χαλασμός· ἐκ τοῦ

Ἀποτρίβω, Μ. ψω. Τρίβω, πάστρευώ τι διὰ τῆς τρίψεως, π. χ. τὴν σκοριὰν ἀπό τοῦ σιδήρου· μετηνέχθη δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀποπλύνω· «ἀποτρίβειν ἵππον», φ. ε. ἡστρίζω· 2) χαλῶ τί διὰ τῆς πυκνῆς χρήσεως, ὡς ἐν φόρεμα· καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ὡς γῆρας, νεότητα. — Μέσως, Ἀπατρίβομαι, τρίβω, πάστρευώ, ἀποπλύνω ἀκαθαρσίαν ἢ ῥυπαρίαν τινα ἀπό τὸν αὐτόν μου. καὶ μεταφ. «ἀποτρίβεσθαι διαβολὰς καθ' αὑτοῦ, ἐγκλήματα.» 2) Ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ὡς, δεήσεις, ἢ στέφανον ὑπὲρ τῆς τύχης. Δημοσθ. «Τὴν ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα.» 3) Ταυτόν τῷ, δέομαι, μαλλιτίζομαι. 4) Ἐμποδίζω καὶ φθείρω τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐναντίου, π. χ. «τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.»

Ἀπότριμμα, τος, τό· ὁ ῥύπος, ἢ λέρα καὶ ἀκαθαρσία, ἢ ἄλλο τί, ὅπερ διὰ τῆς τρίψεως ἀπορρίπτεται, Ἀθην. 295.

Ἀποτριτόω, ῶ. Ὀλιγοστεύω, κάμνω τι διὰ τῆς βράσεως νὰ μείνῃ τὸ τρίτον, Διοσκορ.

Ἀπότριχες, ων, οἱ, αἱ· πληθ. τοῦ, ἀπότριξ. Καλλίμ.

*Ἀποτριχόω (τριχόω). Ἀποτρώ τῶν τριχῶν.

Ἀποτρίψις, εως, ἡ· (ἀποτρίβω) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτρίβειν· καὶ τοῦ ἀποτρίβεσθαι, αὐτί, ἡ μαλακία.

*Ἀποτροπάδην, ἐπιῤῥ. (ἀποτροπή). Μὲ τρόπον ἀποτρεπτικόν. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 612.

Ἀποτρόπαιος, ὁ, ἡ· (ἀποτροπή) ταυτόν καὶ, ἀποπομπαῖος, καὶ, ἀλεξίκακος. Ὅποιος ἀποδιώκει, ἀπομακρύνει κακόν τι ἀπό τὸν ἄνθρωπον, ὡς, ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι· καὶ ἕνεκεν τούτου οἰνομάζουν οἱ παλαιοὶ θεούς τινας, Ἀποτροπαίους. Παυσ. β'. 11, 2. καθόλου δὲ 2) ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος, Παζητ. τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεται τις, ἢ παραμερίζει νὰ μὴ τὸν βλέπῃ, νὰ μὴ τὸν συναναστρέφεται, ἀξιομίσητος, φυκτός. Πλάτ. «Ἀποτρόπαιοί μοι καὶ ἠν ἀκούσαι ταῦτα.» Ἡλιόδ. Β'. «Ἀποτρόπαιος ἢ ὄπτος τοῖς ἐντυγχάνουσι.»

Ἀποτροπάω· ταυτόν τῷ, ἀποτρέπω· καὶ μέσ. παρὰ Ψωκυλίδ. 125. ἀποτροπάομαι· ποιητ.

Ἀποτροπή, ῆς, ἡ· ἐμποδισις, ἀπομάκρυνσις· 2) γύρισμα τῆς γνώμης τινός, μετάπεισις. 3) Ἀποστροφή, μῖσος, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀποτρέπω.

*Ἀποτροπία, ἡ, ποιητ. αὐτί, ἀποστροφή. Ἀπολλων. Δ, 1504.

Ἀποτροπιάζω, Μ. σω, ἐνεργητ. (Ἀριστοτ. Ἐπιστ. Α'.) καὶ, ἀποτροπιάζομαι, μέσως, νεώτεροι τύποι αὐτί, ἀποτρέπω.

Ἀποτροπίασμα, τος, τό· Θυσία τῆς εἰς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ἐξίλασμα.

Ἀποτροπιασμός, οῦ, ὁ· ἀποτροπὴ κακοῦ τινος διά τινος ἐξιλεώματος, θυσίας. Ἰωσηπ.

Ἀποτρόπιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀποτρόπαιος, Ὀρφ. Ἀργ. 479. Ὁ ἀποσυμβουλεύων, μεταπείθων τὴν γνώμην τινός.

Ἀπότροπος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπω) ἀποχωρισμένος, ξεχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος, ξεμωρισμένος. Ὀδ. Ξ, 372. «Αὐτάρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος», ἤτοι μακρὰν ἀπό τῆς πόλεως. 2) Ὁ ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1313. «Τὸν ἀπότροπον Ἄδην.» 3) Ἐνεργ. ἀποσοβῶν τὰ κακά, ἀλεξίκακος, ὡς ἀποτρόπαιος. Πλάτ. Νομ. Θ'. «Ἀπότροποι αὐτοὶ ἐγένετο.» Παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Ἱκανὴ. 821. μετὰ Γενικ. καὶ ἡθικῶς, ἀπαίσιος, ὡς «ἀποτρόπου γνώμης.» 4) Ὅποιος τρέπεται, γυρίζει εἰς τὰ ὀπίσω, φεύγει, Ὀππ. Ἀλ. Δ, 254.

Ἀποτροφή, ῆς, ἡ· τροφή, τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει τις ἐκ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διατροφή. Διονύσ. Ἀρχαιολ. Ζ'. 98. καὶ Λουκιαν. Ἑταιρ. διάλ. ε'. «Ἀποτροφὴ τοῦ βίου.»

Ἀπότροφος, ὁ, ἡ· Μακρὰν ἀπό τῶν γονέων ἀνατραφείς· ἐν γένει, χωριστὰ ἀνατραμμένος, ἀπηλλοτριωμένος, ἀπομακρυσμένος. Πλούταρχ. «Τῆς μητρὸς ἀπότροφος», ὅποιος ἀνετράφη μακρὰν ἀπό τὴν μητέρα του· καὶ μεταφ. Συνέσ. Ἐπ. 67. «Ἀπότροφος ἐκκλησίας», μὴ ἀνατεθραμμένος μὲ τὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἡροδότ. Β'. 64. καὶ Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστ. Δ'. 9. ἄνευ συγκειμένου, ἀντὶ τοῦ, ὁ κατ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἰδίαν καὶ μακρὰν τῶν γονέων του ἀνατρεμμένος· ὅθεν, ξένος, ὅστις δὲν ἀνατράφη μὲ ἡμᾶς, ἀγνώριστος εἰς ἡμᾶς· Πρβλ. σύντροφος.

Ἀπότροχος, ου, ὁ· ταυτόν τῷ, περίδρομος, περίοδος, Σχόλ. Εὐριπ. Μηδ. 46.

Ἀποτρυγάω, Μ. ησω = τρυγάω. Τρυγῶ σταφυλὰς ἀπό τινος· ἐν γένει, κόπτω, συνάζω καρπούς, καρπολογῶ.

Ἀποτρύχω, Μ. ξω· καὶ ἀποτρυχόω, καὶ ἀποτρύω, Μ. ύσω· (πρβλ. τρύχω, τρύω) Ἀποτρίβω, φθείρω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, κουράζω, καταπονῶ· γῆν, καταπονεῖ τὴν γῆν διὰ τῆς καλλιεργείας, Σοφ. Ἀντ. 340. 2) ἀποκόπτω παραιτῶ τί, αἰτ. π. χ. ἐλπίδα. Σοφοκλ. Τραχ. 124. «Οὐκ ἀποτρύει ἐλπίδων, οὐκ ἀποβάλλει τὴν ἐλπίδα· Πλουτ. Καμ. «σπάσσει καὶ πολέμους κάμνειν, ἀποτρύχειν ἑαυτόν», νὰ μὴν ἀποκαμνῃ· Πλουτ. Γράκχ. «Πρὸς οὐδὲν ἀποτρυνόμενος τῶν τοιούτων».

Ἀποτρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. β΄. ἀπέτραγον (τρώγω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγω· 2) Δαγκάνω μέρος ἀπό τινος, κόπτω δαγκάνων, ἤτοι μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ κατατρώγω· 2) ἀφαιρῶ, Μένανδρ.

Ἀπότρωτος, ὁ, ἡ· δαγκασμένος, φαγωμένος ὀλίγον· καὶ μεταφ. συντετριμμένος, ὡς λέξις τις.

Ἀποτρωπάω· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀποτρέπω· Ἰλ. Ψ, 119. «Ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω, κάμνομεν νὰ στραφῇ ὀπίσω· Ὀδ. Π, 405. «εἰδὲ ἑ ἀποτρωπῶσι θεοὶ ἀνίσως οἱ θεοὶ ἐμποδίσωσιν αὐτὸ ἀφ' ἡμῶν· Ἰλ. Σ, 385. . . . ἀποτρωπῶντο, . . δὲν ἤθελον νά . . . Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Φ, 112.

Ἀπατυγχάνω, Μ. τεύξομαι· (τυγχάνω) ταυτόν τῷ, οὐσ ἐπιτυγχάνω τινός. Σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν ἀποκτῶ, δὲν ἀπολαμβάνω τί, χάνω, μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. «Τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι· ὁ αὐτ. Παιδ. Α΄. ς΄. «Ὧν εἶχον, ἀπέτυχον.» 2) Εἶμαι δυστυχής, δὲν ἔχω τύχην εἴς τι, Δεσ. καὶ οὐδ. δὲν ἀπολαμβάνω τὴν αἰτησίν μου. – Ἀποτυγχάνομαι, ὡς τὸ Ἐνεργητ. Μεσοπ. Ἀποτετευγμένον (Διοσκ. Κ΄.) τὸ δυστυχές τέλος ἔχον· καὶ, ἀποτετευγμένος, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβη κακὸς τὸ πρᾶγμα. Παρὰ δὲ Ἀνταωΐν. ΔΘ΄. «Ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον», ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνοντι τοῦ γάμου· Ζητ. ἐπιτυγχάνω.

Ἀποτυκίζω, Μ. ἰσω, = ἀποτυχίζω.

Ἀποτυλόω, ῶ, Μ. ώσω, = τυλόω· Σκληρύνω, κάμνω τι ὡς τύλον· 2) ἀφίνω νὰ γένῃ αὐλή, νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή· Πολυδ. Β΄. 170. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν τὴν βάλανον τῇ χειρὶ, ἀποτυλοῦν, εἶπεν· ὁ Ἡσύχ. «Ἀποτυλῶσαι, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον», κορδῶσαι, σημῆναι. Παῦ. ἰατρεύεσθαι τὴν πληγήν.

Ἀποτυμπανίζω, Μ. ίσω· (τυμπανίζω) Δέρνω, ξυλίζω τινὰ μέχρι θανάτου, Πλούτ. «Ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον»· 2) κατασυντρίβω· φονεύω, Σαπφοῦ· Παρ' Ἀθην. Δ΄. χρῆται τούτῳ ὁ Ποσειδώνιος ἀντὶ τοῦ, κεφαλὴν ἀποκόπτειν· Ζήτ. Τύμπανον.

Ἀποτυπόω, ῶ· (τυπόω) Κάμνω ἔκτυπα, περνῶ τὸν τύπον τινός, σχηματίζω. Μέσως, Ἀποτυποῦμαι, ταυτόν τῷ, ἀπομάσσομαι, ὅ.ε. σχηματίζω, μορφόνω τι ἀριθμῶς κατὰ μίμησιν ἄλλου· Πλάτ. Τίμ.

Ἀποτύπτω, Μ. ψω· (τύπτω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τυπῶ, Ἡρόδ. Β΄, 40. Πεζογρ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπῶμαι διὰ κτενίνα, νὰ πεινῶ, Ἡροδ.

Ἀποτύπωμα, τος, τὸ· τύπος, σχηματισμὸς γινόμενος κατὰ μίμησιν εἰκόνος ἢ ἄλλου· (ιόπια) Πλάτ.

Ἀποτύπωσις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτυπόω· Δογγ. Γ΄, 9.

Ἀποτυρόω (τυρόω). Κάμνω τι ὅλως τυρί, Ἑρωτιαν.

Ἀποτυφλόω, ῶ· (τυφλόω) Τυφλόνω διόλου, τυφλὸν ποιῶ· μετενήχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, στουπόνω, ἐμφράσσω, ὡς, «Πόρους ἀποτυφλοῦνται· καί, «ἀποτυφλωθεισῶν αἱμορροΐδων» Παυλ. Αἰγιν. 113.

Ἀποτύφλωσις, εως, ἡ· Ἡ διόλου τύφλωσις, παρὰ τοῖς Ἑβδομ. 2) ἔμφραξις, στούπωσις.

Ἀποτύχημα, τος, τὸ· ταυτόν τῷ, ἀποτευγμα.

Ἀποτυχία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, ἀπολαύσῃ τί, εἶον, ἐλπίδος· 2) ἀτυχὴς ἔκβασις, ἀτυχία· καὶ ἡ ἀνάγκη, ἀρνησις, ὅταν ζητῆτε τί καὶ ὁ ἄλλος τῷ ἀρνεῖται φανερά.

Ἀποτυχίζω, Μ. ἴσω = τυφλίζω. Πελεκῶ διὰ πελέκεως τί, γυαλίζω· ἐξαιρέτως ἐπὶ πετρῶν λέγεται· ἐκ τοῦ, τύκος, πύκος· Ἡσύχ.

Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. Μὲ ἀποτυχίαν, ἐναντίον τῆς εὐχῆς· (Μετοχ. ἀόρ. Β΄. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω).

*Ἄποτος, ον· ἐσφ. ἀναγν. Ἰλ. Σ, 272. = κακὸς κατὰ τοὺς γραμματικούς.

Ἀπουλόω, ῶ (οὐλή, οὐλόω). Ἀφίνω νὰ σαρκώσῃ, κλείσῃ καὶ ἰατρευθῇ μία πληγή· καὶ παθ. ἰατρεύεσθαι, ἐπὶ πληγῆς· Διοσκ. ε΄, 84. «Ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη», ἐπὶ πληγῆς· Διοσκ. ε΄, 84. «Ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη», ἐνεργοῦσιν εἰς τὰς ἰατρευθείσας πληγὰς διὰ νὰ ἀποκτήσουν δέρμα· καὶ, «Ἀπουλούμενα ἕλκη», (Ἀλέξ. Ἀφροδ.) ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν δέρμα (τζίπαν).

Ἀπούλωσις, εως, ἡ· ἡ θεράπευσις· ἐπὶ πληγῶν, ὅταν ἀποκτήσουν δέρμα· Ἀφροδ. Προβλημ.

Ἀπουλωτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ὠφέλιμος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, προξενῇ δέρμα εἰς τὰς πληγάς· Διοσκ. α΄, 40.

*Ἀπουλωτιστός, ή, όν. Πληγὴ ἰατρευθεῖσα, ἥτις ἔπιασεν οὐλήν, δέρμα.

Ἀπουραγέω, ῶ (οὐραγέω). Ὁδηγῶ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἑνὸς στρατεύματος, σχηματίζω τὴν ὀπισθοφυλακήν, τὴν οὐρὰν τοῦ στρατεύματος· 2) «Ἀπουραγεῖν τινία, σκεπάζειν ταῖς πλάταις τινός· Πολύβ. Γ΄, 47. καὶ ς΄. 38.

Ἀπουρανόθεν, Ἐπίρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀπ' οὐρανόθεν (ὡς καὶ τό, Ἐξουρανόθεν, κ. τ. τ.), ὅ ἐστιν, ἀπ' οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

*Ἀπούρας, πεῤ Ὁμήρ. αὐτὸς ἀπουρήτας· ὅ.ε. ἀφῃρημένος, ἢ, ἀφορίσας, ἀγελόμενος, κατὰ τοὺς Σχολ., τί τινος, π, τί τινι, παρὰ Πινδάρ. Πύθ. Δ, 265. «Τοὺς ἀπούρας ἀμετέρων τοκέων νέμεσιν. Ὁ παθητ. μετοχ. ἀόρ. α΄. ἀπουράμενος, ἐκ παθητ. σημασίᾳ, εὑρῆται παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 173. «Δοιοὶ ἀπουρᾶμενοι ψυχάς», ὁμως τὸ ἀπαρ. ἀπούραι δὲν ἔχει κἀνεὶς συγγραφεύς. Ζήτει ἀπαυρῶ.

Ἀπουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσύχ. «Ἀπουργός γωνία· γωνία, εἰς τὴν ὁποίαν ῥίπτουσι τὰ σκουπίδια.

Ἀπουρέω, καὶ «ἀπουρέομαι (οὐρέω). Βατουρῶ, ἢ χύνω μὲ τὸ οὖρος μου· Ἀφροδ. ὅθεν ἀπούρητις, εως, ἡ· ἡ κατούρητις.

Ἀπουρίζω, Μ. ἴσω· (οὖρος, αὐτὶ, ὄρος) «Ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούραια, Ἰλ. Χ, 489. κατά τινας Ἰων. ἀντὶ ἀφορίζω, θέλουν στενεύσουν τὰ σύνορα τοῦ χωραφίου του, κατ' ἄλλους δὲ ἀπορήσουσιν (ὅπερ ὀρθότερον) = ἀπαυρῶ, αὐτὶ, θέλουσι τῷ πάρῃ τὸ χωράφιά του.

Ἀπουρος, ὁ, ἡ· ὁ μακρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα ὤν, καὶ ἰδιαιτ. τῆς πατρίδος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «Ἄπουρος πάτρας», μακρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του (ἐκ τοῦ, ὅρος, Ἰων. οὖρος).

Ἀπουρόω, ῶ· (οὖρος) παρὰ Παλλαδ. εζ΄. 15. ἑρμην. ὁ Σουΐδ. τό, «Ἀπουρώσαντες» διὰ τοῦ, μὲ ἐναντίον ἄνεμον πλέειν (ἁρμενίζειν)· δύνανται ὅμως νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ, ἐξευρίσας πλεῦν, πλέειν μὲ πρύμον ἄνεμον· καὶ διὰ τοῦ, ἐκκλίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ἄνεμον, ὅ ἐστιν, ἀντὶ, πλέω πρύμα, πλέω ἐγκαρσίως, ἤτοι ὄρτζα, ὀρτζάρω.

Ἄπους, ους, ὁ, ἡ· (ποῦς) ὁ μὴ ἔχων πόδας· 2) ὁ μὴ περιπατῶν μὲ τοὺς πόδας, ἢ κακῶς περιπατῶν. 3) Εἶδος χελιδόνος κοντούς, βραχεῖς πόδας ἐχούσης, ἥτις καὶ, Κύψελος λέγεται· hirundo apus, Αἰων. Ἀριστοτ. Ζῴων Ἱστ. Θ΄. 30.

Ἀπουσία, ας, ἡ· (ἀπεῖναι) τὸ νὰ λείπῃ τις μακράν, νὰ μὴν εἶναι παρών, ἀποδημία· 2) ἔλλειψις, χαμὸς τῆν οὐσίας, τῶν ὑπαρχόντων· καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ λείπει ἀπό τινος, π. χ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ ἔλλειψις τῆς οὐσίας αὐτῶν, ἣν πάσχουσιν ἐν τῷ ἀναλύεσθαι· ὀλιγόστευσις, ξεπεσμὸς τοῦ βάρους καὶ τῶν μορίων αὐτῶν, Διόδ. Σικ. 3) ἐπὶ κριτηρίου, ἐλλείψεις ἐκ μέρους τῶν κριτολογούντων ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἀδικοῦσι τοὺς ἀντιδίκους των ἐξ αἰτίας ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας. 4) Παρὰ Πλουτ. Ἴσις, ἀντὶ τοῦ, ἀποσπερματισμός· ὅθεν

Ἀπουσιάζω, Μ. άσω· Λείπω, δὲν εἶμαι παρών, ἀποδημῶ. 2) Χάνω μέρος τι τῆς περιουσίας μου· 3) = ἀποσπερματίζω, Ἀρτεμίδ. Α΄. 81. «Ἀπουσιάζει εἰς συγατέραν» ἀντὶ τοῦ, ἀποσπερματίζει.

Ἀποφεύγειν (φαγεῖν), ἀπαρ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀποτρώγω, κατατρώγω· Ἀριστοφ.

Ἀποφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) Ἐκβάλλω, παρεκτείνω, φέρω τί εἰς φῶς, φανερόνω· ξεσκεπάζω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ φαίνεται· 2) ὡς τὸ, ἀποδείκνυμι, κάμνω τί ἕτοιμον καὶ δείχνω, ἢ δείχνω, παρρησιάζω τί ἕτοιμον, ὡς, «ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην· Ξενοφ. Ἱππ. Ι, 5. «Τὸν ἵππον περίβλεπτον ἀποφαίνειν· ὁ αὐτ. Οἰκον. Ζ΄, 6. «Ἔρια παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδεῖξαι· καὶ αὐτόθ. Ζ΄, 13. «Ὅσα μοι ἐστὶν ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, ὅσα ἔχω, τὰ δείχνει καὶ τὰ πρασσόμενα εἰς τὸ κοινόν, ὅπου ἐπιφέρει τό· «Σύ τε, ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας»· 3) παρατίθημι μὲ λόγους ἢ ἀποδείξεις, μετὰ μετοχ. Ἀπομν. Α΄. ζ΄. 4. «Τὸ ἰσχυρὸν μὴ ὄντα δοκεῖν ἀλυσιτελές, ἀπέφαινεν· ὁ αὐτ. Οἰκον. Θ΄. 17. «Τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μάλιστα προσήκουσαν ἀπέφαινεν, εἰς αὐτὸν τὸ περισσότερον ἀνήκει (τυχαίνει) ἡ φροντὶς αὕτη, καθὼς αὐτὸς παρέστητε. 4) Ἀποδεικνύω, πληροφορῶ, ὡς, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν· καὶ παρὰ Πολυβ. Α΄. 15. «Ἀπέφηνεν ἀποφεύγοντας»· τὸ δὲ παρ' Ὁμήρ. Βατραχ. 143. «ὡς εἰπὼν ἀπέφηνεν, εἶπε κατὰ σπάνιον σημασίαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 432. καὶ 645. «Ἀγγελίην ἀποφάσθαι· 5) δείχνω τι, ἢ τινά, λέγω ὅτι αὐτὸς ἢ αὐτό - - - π. χ. Ἀριστ. Πλουτ. «Καὶ μὲν ἀποφήνω, μόνην ἀγαθὸν ἀπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ· Θουκ. Δ΄. «Καθαιρέτην ὧν ἀνδρὸς ἀποφαίνῃ πολεμίου». 6) Καθιστῶ, ἀποτελῶ, ἢ μᾶλλον, ἀποτελεσμένον παρέχω, ὡς παρὰ Λουκ. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, κάμνω πτωχοὺς ἐν ᾧ ἦσαν πλούσιοι· 7) ἀναφέρω, ὡς, ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ὅ.ε. ἀναφέρειν εἰς τὸν δήμον τὴν ὑπόθεσιν· – Παθ. φανερόνομαι, φαίνομαι, ἔρχομαι εἰς φῶς· ἀποδέχομαι, πληροφοροῦμαι, ὅθεν τὰ ἀποφασμένα, τὰ ἀποδεδειγμένα· καὶ ἀποπεφασμένα χρήματα, ὅσα ἀπεδείχθη τις λαβών· 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἐξηγῶ, κηρύττω· ἔτι δὲ ἐφράζω, παριστῶ γνώμην ἢ ἰδέαν (μετὰ τῆς λέξεως γνώμην, ἢ ἄνευ αὐτῆς)· π. χ. τὴν γνώμην ἀποφαίνομαι περὶ αὐτῶν· μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν ὅτατι (Ξεν. παιδ. α΄. καὶ Ἰσοκρ. Παναθ.)· ἐν γένει δέ, ἐκφράζω, εἶδα νὰ κατηλάβῃ τις, κρίνω καὶ παριστῶ, π. χ. εὐνοιαν· ἐπὶ πάσης ἐκφράσεως, καὶ παραστήσεως ἐσωτερικῶν καταστάσεων, ἐπὶ πάσης κοινώσεως διὰ στόματος ἢ ἐγγράφου, μάλιστα δὲ διὰ συγγραμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένων· »Δεγεσμὸν ἀποφαίνεσθαι« (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β'. 21.), δίδω λογαριασμόν· 3) Καθόλου, ἐπὶ πάντης παρρησιάσεως, φανερόνω τὸν ἑαυτόν μου, τὰ τί εἶμαι, δείχνω τὴν ἐπιτηδειότητά μου· Ξεν. Κυρουπ. Η'. η', 13. »Διὰ τὸ μὴ ἰέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν.

Ἀποφαινόω, ῶ· ταυτόν τῷ, φαιόω, φαίω· Σοφοκλ.

Ἀπόφασις, εως, ἡ· (ἀποφαίνω) Ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις· 2) Παρ' Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίωμα· 3) Γνώμη, ἔκφρασις, κρίσις. Ζήτ. Ἀπόφατις.

Ἀποφαντικός, κή, κόν· ἐξηγητικός, ἀποδεικτικός, βεβαιωτικός, παραστατικός ἐν εἴδει ἀξιώματος. Λόγος ἀποφαντικὸς (Ἀριστοτ. ἑρμην.), ἤτοι τέλειος, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἀντίρρησιν, ἀλλ' ἤτοι ἀπόφασιν, ἢ κατάφασιν.

Ἀποφαντικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον.

Ἀποφατός, ὁ, ἡ· (ἀποφαίνομαι) ὃ ὡς ἀξίωμα τεθεὶς, ἀποδεδειγμένος, βεβαιωμένος, κηρυγμένος, Λαερτ.

Ἀπόφατις, εως, ἡ· (ἀπόφημι) τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι τὸ οὐχί· ἄρνησις, οὐ ἐναντ. τὸ, κατάφασις, Ἀριστοτ. 2) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνω, ἡ καταγραφὴ (ἀπογραφὴ) τῶν ὑπαρχόντων, τῆς περιουσίας, Inventarium.· Ἀποφασις τῆς οὐσίας, Δημοσθ. πρὸς Φαίνιππ. 3) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνομαι (συχνὰς μετὰ τοῦ, τῆς γνώμης) ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις, ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως, ἢ κρίσις, δίκη, ψῆφος, κ. τ. τ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 4) Παρὰ Πολυβ. κεῖται συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις.

Ἀποφάσκω, = ἀπόφημι· Ἀρνοῦμαι, δὲν θέλομαι· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ μετ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· ποιητ.

Ἀποφατικός, κή, κόν· (ἀπόφημι) ἀρνητικός, μὴ βεβαιωτικός.

Ἀποφατικῶς, ἐπίρ. Ἀρνητικῶς, μὲ ἄρνησιν.

Ἀποφαυλίζω, Μ. ίσω (φαυλίζω). Διὰ λόγων σμικρύνω τι (ἤτοι ποιῶ αὐτὸ κατώτερον καὶ ὀλίγης τιμῆς ἄξιον), ἀποῤῥίπτω, καταφρονῶ (λέγω περί τινος, ὅτι εἶναι ἀχρεῖον καὶ δὲν ἀξίζει τίποτε).

Ἀποφέρβομαι (φέρβομαι), ταυτόν τῷ, ἀποτρέφω. Τρέφομαι ἐκτινος· μεταφ. ἀπελαύω, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· Εὐριπ. Μήδ. 826. »Ἱερᾶς χώρας ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν«, σ. ε. ἀπολαύοντες, καρπούμενοι.

Ἀποφέρω, Μ. ἀποίσομαι, Ἀόρ. Α'. ἀπήνεγκα (φέρω). Πέρνω τί καὶ φέρω μακράν, ἁρπάζω· καὶ μεταφ. τὸν ἄνδρωπον, ἐπὶ νόσου· Ἡρόδ. ς', 27. 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω· 3) μεταφέρω, μετακομίζω, μετατοπίζω, ὅ ἐστι, φέρω τι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, κουβαλῶ, Ξενοφ. Παιδ. β'. δ'. »Λεπτὸς τὸν λαγὼ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον . . . ἐχρῆτο·« 4) Προσφέρω, ἀποδίδω, πάλιν παραδίδω, ὅ αὐτ. Π. Α'. δ'. »Τὰ δῶρα τῷ Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖν·« 5) πληρόω, δίδω (εἴτι ὑπεχρεώθην ἢ ἐπροστάχθην), ὡς, φόρον, βασμόν· 6) παράγω, ἐκδίδω· ὀνομάζω δημοσίᾳ, κοινοποιῶ· τὰ ποφέρειν ναύτας (Δημ. Πολυκλ.)ιι. »Ἀποφέρω κατά τινος δίκην ἢ γραφήν«, ἐγχειρίζω ἐνώπιον κριτηρίου κατηγορίαν, ἐγκαλέσιν. »Ἀποφέρω λόγον, ἢ λόγους« δίδω λογαριασμὸν τινος πράγματος. – Οὐδετ. βλαστάνω, φύω, γεννῶ. — Μέσως, ἀποφέρεσθαι, ἀπολαμβάνειν, δέχεσθαι, ἀποκτᾶν, κερδαίνεσθαι ἀπό τινος, ὡς ἄθλον, δόξαν· Ξεν. Ἀγησ. ς'. 2. »Σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμοῦ μάχεσθαι·« – Παθητ. Ἀφαιροῦμαι, πέρνομαι ἐκ μέσου, σηκόνομαι· 2) ἐκχωρῶ· οἰχομαι, ἀποθνήσκω· ἐξατμίζομαι, ἐκδίδω ἀτμόν, ἀναθυμίασιν (Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ Μέλλ. ἀποίσω καὶ ὁ Ἰων. ἀόρ. ἀπέρεικα).

Ἀποφεύγω, Μ. ξομαι (φεύγω). Ἀποφεύγω τι, αἰτ. π. χ. νόσον, θανάτου λεύσιμον ἀναν· 2) εὐτυχῶς φεύγω ἀπό τινος, γλυτόνω· καὶ κυρ. ἐνώπιον κριτηρίου, ἀπολύομαι, κρίνομαι ἀθῶος, καὶ τότε ἠθέλησε σῴζεται ἁπλῶς, ὑπακουομένης τῆς λέξεως δίκην, ἢ μετὰ τῶν αἰτιατικῶν, δίκην, γραφήν, αἰτίαν, κτ. τὸ ἐναντ. τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἀποφευκτικός, κή, κόν· ἕτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς φυγήν, εἰς ἀποφυγήν· Ξενοφ. Ἀπολ. Β'. »Ζητητέα τὰ ἀποφευκτικά«, τὰ εἰς ἀποφυγήν, ἀπόλυσιν ἐπιτήδεια, ἢ ἕτοιμα βοηθήματα, μέσα.

Ἀπόφευξις, εως, ἡ· Ἀποφυγή, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα. Ἀπόφευξις δίκης, ἀπόλυσις ἀπὸ κατηγορίας τινὸς ἐνώπιον κριτηρίου, καὶ ὅταν τις ἀποφεύγῃ τὴν καταδίκην, Ἀριστ. Νεφ. 872. Σφ. 556.

Ἀποφληδίζω, Μ. ίσω· (φήληξ) Κόπτω ἄφθαστα σῦκα, καὶ τρώγω· 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, βιάζομαι, μεταφ. κατὰ Σουΐδαν.

Ἀπόφημι, Μ. ήσω· (φημί) Λέγω τὸ ἐναντίον, τὸ οὐχί· ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω, ἀντιλέγω. 2) Λέγω φανερὰ, ῥητῶς, σηλαδοιῶ, κηρύττω, ὡς ἀπολέγω, ἀποστηθίζω, ἀποστοματίζω Ἰλ. Β, 302. »Ἀντερῶ δ' ἀπόφημι«, λέγω ἐνώπιον πάντων φανερὰ καὶ ἀριτμένως· ὡσαύτως καὶ μέτως· π. χ. »ἀγγελίην ἀπόφασσε (Ὅμ. Ἰλ. Ι, 422.), σ. ε. εἰπατε ἀποφασιστικῶς καὶ φανερὰ ταύτην τὴν εἴδησιν, ὅτι δηλ. οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς· οὕτω καὶ Ἰλιάδ. 646 – 651.

Ἀπόφημος, ὁ, ἡ· (φήμη) μὴ προμαντευόμενος καλά, μὴ ἔχων καλὸν οἰωνόν = δύστημος· Αἰλ. ἱστορ. ζ'. 6, 44.

*Ἀπόφησις, εως, ἡ· = ἀπόφασις· Ἀπόφασις· Πλουτ. Ηρακ.

Ἀποφθάρμα, τος, τὸ· μέτον ἀποβλητικὸν τῶν ἐμβρύων, ἰδὲ ἀποφθείρω· 2) ἔκτρωμα, ἀπόβλημα.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) Λέγω φανερὰ τὴν γνώμην μου, κηρύττω· ἰδίως δέ, λέγω ἓν ἀπόφθεγμα, Διογ. Λαερτ.

Ἀποφθεγκτός, ἡ ἀποφθεγκτήριος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀφθέγκτος· καὶ 2) παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 951. ἐκείνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ὁμιλεῖ τινάς.

Ἀπόφθεγμα, τος, τὸ· ἡ ῥῆσις, λόγος τοῦ μαντείου· πᾶς εὐφυὴς καὶ ὀλιγοσύλλαβος λόγος, ἢ γνώμη σοφοῦ τινος ἀνδρός (καὶ τοιαῦτα τῶν Σπαρτιατῶν σώζονται πολλά).

Ἀποφθεγματικός, κή, κόν· ὅποιος συνήθως λέγει ἀποφθέγματα, πλούσιος εἰς τοιαῦτα· ὁ ὁμιλῶν ἐν ἀποφθέγμασιν, ἢ καλλωπισμένος μὲ ἀποφθέγματα· Πλούτ. Λυκούργ. 2) ἀνήκων εἰς ἀπόφθεγμα.

Ἀποφθείρω, Μ. ερῶ· (φθείρω) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω. 2) Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω τὸ ἔμβρυον· Ἱπποκρ. καὶ παθ. ἀποφθείρομαι, Μ. ροῦμαι, μὲ μέσον μέλλ. φθείρομαι. ἀφανίζομαι· ὑπάγω εἰς φθορὰν καὶ ἀφανισμόν, εἰς τὸ κανόνιον, εἰς τὰ νάθαμα. Ἀριστοφ. »Οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου;« δὲν θὰ χρημνισθῇ ἀπ' ἐδῶ; δὲν θὰ πάγῃ στὸν διάβολον; δὲν θὰ χαθῇ ἀπ' ἐμπροσθέν μου; ὡς, ἔρχε εἰς κόρακας.

Ἀποφθίθω, Ἰων. ἀντὶ ἀποφθίνομαι, χάνομαι. Ὀδ. Ε, 11. 133. Η, 251. »Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιτον ἠὲν ἑταῖροι«, σ. ε. ἐνθα ἄλλοι μὲν οἱ ἄλλοι καλοὶ σύντροφοι ἐχάθησαν· (γραπτέον καλλίων ἀπέφθιτον, ἀόρ. παθ. ἀντὶ ἀπεφθίθησαν).

Ἀποφθινύθω (φθινύθω) οὐδ. χάνομαι, ἀπόλλυμαι· Ἰλ. Ε, 643. »Ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί· 2) ἐνεργ. θυμόν, χάνειν τὴν ζωήν, Ἰλ. Π, 540. Μέσον ποιητ. Παράβλ. ἀποφθίνω· (υ – υυ –).

Ἀποφθίνω, Μ. ίσω καὶ ἀποφθίω (φθίνω). Ἀφανίζω, χαλῶ, φθείρω· θανατόνω, φονεύω· 2) οὐδ. χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω. Τὸ παθητ. εἶναι εὐχρηστότερον, μάλιστα δὲ παρ' Ὅμ. πάντοτε, κυρ. δὲ ἀπὸ συγκοπ. ἀόρ. ἀπεφθίμην, μετοχ. ἀποφθίμενος, ἀποθανών· Ἰλ. Θ, 429. Γ, 322. Σ, 89. καὶ 409. Τ, 322 καὶ 347. Ὀδ. Κ, 51. Ο, 286 καὶ 358. Ω, 88. Ὁ Μέλλ. καὶ Ἀόρ. ἀ ἐνεργ. εἰπὶ πάντοτε ἐνεργητικοῦ· (ἴσω, ἴσω, – –, Ἐπ. υ –, Ἀττ.· ὅμως ἐν τῷ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ὁ Ἰδιώτ. ἐστι παντχοῦ βραχύ, πλὴν τοῦ εἰπ. Ὀδ. Κ, 51. Λ, 330.)

Ἀποφθίω, ἐπ. ἐνεστ. = ἀποφθίνω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. (υ – υ –)

Ἀποφθορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφθείρω) ταυτόν τῷ, φθορά. Αἰσχύλ. Εὐμ. 182. ἰσοδυναμεῖ κυρ. τῷ, ἀπόφθαρμα, ἔκτρωμα.

Ἀποφθοτιμία, ἡ· (φθοτιμία) Ἐλλειμις φθοτιμίας· Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ'.

Ἀποφιμόω (φιμόω). Διὰ τοῦ φιμοῦ ἐμφράττω τινός ζώου τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, ἢ νὰ μὴ τρώγῃ· ἐν γένει, ἐμποδίζω, ἀποκλείω.

Ἀποφλάζω· (φλάζω, παραλάζω) ταυτόν τῷ, ῥαγχάζω. Ἡσυχ. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι προκύπτει τὸ, ἀποφλαράξασθαι, τοὺς μυκτῆρας εἰς τὰ ἔξω ἠχον προϊέσθαι.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ίσω· Δωρ. = φλαυρίζω ἢ ἀποφαυλίζω, ἀποσκυβαλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. ανῶ· (φλεγμαίνω) Πέτω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναπτω, νὰ καίω, δὲν καίω πλέον· 2) ξεπρίζομαι. Πλουτ. Β, Σ. 45.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. (ῶ (φλέγμα) Ἐκβάλλω τὸ φλέγμα· καθαρίζω, καστρεύω ἀπὸ τὰ φλέγματα· Διοσκορ. ὅθεν

Ἀποφλεγματισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐκβάλμα τοῦ φλέγματος· ἡ κάθαρσις ἀπὸ τῶν φλεγμάτων. Διοσκ. Ε'.

Ἀποφλοιόω, ῶ· (φλοιός) Καθαρίζω, ἐκβάλλω τὴν φλοῦδαν, ξεφλουδίζω· καὶ μεταφ. ἀποδύω, ὡς, δέρμα. Ἀναλεκτ. Α', 233.

Ἀποφλύζω, Μ. ξω· (φλύζω) Πετῶ ἀπὸ τὸν νὰ χοχλάζω, ἀποβράζω, Ἀπολλ. Γ'. 588. »ὕδατα ἀποφλύξωσιν, νὰ ξεθυμάνουν· ὁ Ἡσυχ. ἐχει ἀποφλύειν, ἀπερεύγεσθαι. Ζήτ. Φλύζω.

Ἀποφοιβάζω, Μ. σω· (φοιβάζω) Καθαρίζω, ταυτόν τῷ, ἀποκαθαίρω· καὶ 2) ἀπομαντεύομαι, προφητεύω, φανερῶ· Διοδ. Σικ.

Ἀποφοιτάω, ῶ· Μ. ήσω (φοιτάω)· Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζω, νὰ συχνάζω εἰς τινα· Γεν. ἡ παρὰ τινος· κυρ. ἐπὶ μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι μένουσιν ἔξω τῶν σχολείων, ἢ μεταβαίνουσι πρὸς ἄλλους διδασκάλους. Πλατ. Γοργ. σελ. 489. Ε. Heind.· ὡς ἀποφοιτάω παρά τινος, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἤμαι μαθητής τινος· καὶ, ἀπεφοίτα πρὸς ἐκλησιῶν, ἤτοι δὲν ἐσύναγεν. 3) Ἀπολύτως, ἀποχωρίζομαι, ἀποδημῶ. 4) Παραπρῶ τί· ὅθεν

Ἀποφοίτησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφοιτῶ· ἡ ἀναχώρησις, ὁ χωρισμός, θάνατος. Ἡσυχ.

Ἀποφόνος, ὁ, ἡ· (φονεύω) παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. »Ἀπόφονος φόνοις« καὶ »Ἀπόφονον αἷμα«, ἀντὶ τοῦ, ἄδικος καὶ ὄχι κατὰ νόμον ἡ φύσιν φόνος, αἷμα, Εὐριπ. Ὀλ. 189.

Ἀποφορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφέρω) ἀποσυλία, μετακόμισις, τὸ φέρειν τι ἀπὸ ἕνα μέρος εἰς ἄλλο. Ἀριστοτ. 2) ἡ πληρωμὴ (ἀπόδοσις) ἑνὸς χρέους, καὶ αὐτὸ τὸ πληρούμενον, ἢ διάμερον κατὰ χρόνος, ὡς φόρος, δόσιμον, ἐνοίκιον· κυρ. τὰ χρήματα καὶ τὸ δόσιμον, ὅπερ δίδουσι οἱ παρὰ ξένοις δουλεύοντες σκλάβοι ἐκ τοῦ εἰσοδήματος των καὶ μισθοῦ εἰς τὸν αὐθέντην των.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἢ εἴτι ἔοικεν ἄλλοι εἰς τὸν αὐθέντην διὰ νὰ τοὺς βενείσῃ τοὺς σκλάβους του· ἀντεύθεν 3) κέρδος, ὄφελος, διάφορον. 4) εἴτε εὐγαίνει ἀπό τινος πράγματος, ἀτμός, καπνός, ὀσμή, καλή, ἢ κακή. 5) Παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἀποφ.) ὀθνεῖοι καὶ, μισθὸς τοῦ στρατιώτου.

*Ἀποφορέω = ἀποφέρω· ὄθεν

Ἀποφόρησις, εως, ἡ (ἀποφορέω), ταυτὸν τῷ, ἀποφορά, σημ. ά. παρὰ Σέξτ. μετὰ τοῦ, ἀτμώδης.

Ἀποφόρητος, ὁ, ἡ· ὁ μετακομιζόμενος, ὁ φερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἢ πέρνει, κουβαλεῖ τις μαζήτου. Παρ' Ἀθην. «Ἀποφόρητα, ἃ ὥρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἐστιώμενοι (οἱ καλεσμένοι) ἐπεριαν κατὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὰ ὁσπίτιά των.

Ἀπόφορος, ὁ, ἡ (φέρω)· ὅπιος δὲν ὑποφέρει, ἢ δὲν μετακομίζει τι. Φιλαρ. Ἐπιστ. 139. 2) ἄκαρπος, ὡς «ἀπόφορα δένδρα,» «τὰ μὴ φέροντα καρπόν, τὰ ἄκαρπα. Ἡσύχ. 3) ἀνυπόφορτος, ὡς μίασμα, ἄγος, Φιλαρ. ἐπ. 139.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ἰσομαι (φορτίζω). Ξεφορτόνομαι, ἀπορρίπτω, βάλλω κάτω τὸ φορτίον, Διονύσ. Ἁλικ. καὶ μεταφ. «ἀποτιάσσω τί, ὡς φορτίον,» Συνέτ.

Ἀποφραγνυμι· καὶ, ἀποφραγνύω, Μ. ἀποφράξω (φράγνυμι). Κλείω μὲ φραγμόν, ἢ μὲ ἄλλο τι, στουπώνω, Θουκυδ. Ζ', 74· ὄθεν

Ἀπόφραξις, εως, ἡ· φράξιμον, σφάλισμα, πούπωμα, κλείσιμον.

Ἀποφράς, άδος, ἡ (φράζω)· «ἀποφράς ἡμέρα,» ἡ δυστυχισμένη, δυστυχής, μιαρά, ἡ πρὸς πρᾶξιν τινὰ ἀνεπιτήδειος, ἢ ἀπηγορευμένη· ὀηλ. κεῖ· ἡ μηδὲν τῶν ἱερῶν, ὡς, οὔτε κριτήριον, οὔτε δὲ ἐκκλησία, ἐτελεῖτο· καὶ, «Ἀποφράδες πύλαι,» διὰ τῶν ὁποίων ἔφερον ἐν Ῥώμῃ τοὺς καταδίκους καὶ καποφόρους εἰς θάνατον· καὶ, «Ἀποφράς ἀνὴρ ποτε,» ὁ μιαρός, ἀνόσιος, μισητός. Καλλίν. δέ, ἡ κακοῦ οἰωνοῦ, κακὰ προσημαίνουσα.

Ἀποφράσσω, ἡ· ταυτὸν τῷ, Δούλῃ, Ἀθην., ὅπου ὁ Κύστιος. Ἀποφράττω ἀνέγνωσε.

Ἀποφράσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω, Μ. ξω· ἕτερος τύπος τοῦ, ἀποφραγνύω· καὶ ἀποφράγνυμι.

Ἀποφρέω, ἡ, ἀπόφρημι· ταυτὸν τῷ, ἐκφέρω. Ἡσύχ. (συγκ. ἐκ τοῦ ἀποφορέω).

Ἀπόφραστος, ὁ, ἡ, παρ' Ἀρεταίῳ Γ'. 12. ἐμφ. ταυτὸν τῷ, ὁ φρίττων, ἢ ὁ ὑπὸ φρίκης κυριευθείς.

Ἀποφροντίζω, Μ. σω (φροντίζω). Ἀποβάλλω τὴν φροντίδα, ἣν ἔχω περί τινος, δὲν φροντίζω. Νικήτ. Χρον. Ε'. 12. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀποφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Καπνιζηράω, στεγνώνω, ἢ, κυλῶ ψήιω· καὶ μεταφορ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. «Τῷ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.»

Ἀποφυάς, άδος, ἡ (ἀποφύω). Ταυτὸν ἀποφυσις, καὶ, παραφυὰς· τὸ κλωναράκι, ὁποὺ γεννᾶται πλησίον· πάρεργόν τι.

Ἀποφεύγω, ταυτὸν τῷ, ἀπορεύγω, Δημοσθ.

Ἀποφυγή, ῆς, ἡ (ἀποφεύγω). Ταυτὸν τῷ, ἀπόφευξις, φυγή. 2) καταφυγή, πρόφασις.

Ἀποφύλαξ, ὁ, ἡ (φύλαξ)· ὁ μὴ ἔχων φυλήν, ἢ ξένης φυλῆς ὤν, ἀλλόφυλος. Πολυδ. Γ', 9.

Ἀποφυλλίζω, Μ. ἰσω (φύλλον). Ἀφαιρῶ, κόπτω, μαδῶ τὰ φύλλα τινός, Σχόλ. Λροντοφ. Εἰρ. 1147. καὶ Ἀχάρν. 157. 2) οὐδέτ. Ῥίπτω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, Θεόφρ. Β', 11. ὄθεν

Ἀποφύλλισις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρασις, μάδυσις, ἢ ἀποβολὴ τῶν φύλλων.

Ἀπόφυμι· ταυτὸν τῷ, ὁποφύομαι.

Ἀπόφυξις, εως, ἡ· = ἀπόφευξις, Ἀριστοφ. Σφηκ. 556. 560. 643.

*Ἀποφύρω (φύρω). Τρίβω, κατατρίβω (εἶναι παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 287 πρὸ πολλοῦ γνωρισθεῖσα ὡς ἐσφαλ. ἀνάγν.).

(Τομ. α'.)

Ἀποφυσάω, ῶ· Μ. ήσω (φυσάω). Φυσῶντας ῥίπτω τι μακρὰν· καὶ μεταφ. «ἀποφυσᾷ τὴν ψυχήν,» ο. ε. ἐκπνέειν, ξεψυχῶ, Ἀριστ. Σφ.

Ἀποφύσησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφυσῶ· ἡ ἀπόπνευσις, ξεψύχισμα.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ (ἀποφύω)· ἀποβλάστησις, προσθήκητις ἀρτιτοκῆς, αὐξάνουσα ἐπάνω εἴς τι μέλος, εἰς κόκκαλον, καθὼς π. χ. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων οἱ ῥόζοι. «Ἀποφύσεις ῥιζῶν, τὰ βλαστάρια τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα φυτρόνουν εἰς τὰς ῥίζας τῶν δένδρων, τὰ κιλάρ'ζια. Βασίλ. 2) Ἡ ὀλιγόστευσις, ἡ ἰσχνότης τοῦ κορμοῦ μιᾶς στήλης.

Ἀποφυτεία, ας, ἡ, μεταφύτευσις, Ἀριστ. ἐκ τοῦ

Ἀποφυτεύω, Μ. σω (φυτεύω). Μεταφυτεύω, ἐκβάλλω δενδρέα, ἢ κλωναράκι τι ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, Θεόφραστ.

Ἀποφύω, Μ. ύσω (φύω). Ἐκβάλλω, βλαστάνω παραφυάδας· Μέσως, Ἀποφύομαι, μὲ ἀόρ. β'. καὶ παρακ. ἐνεργ., λαμβάνω τελείαν αὔξησιν· ἢ πλησίον βλαστάνω, γενιῶμαι ὡς τὶς ἀπόφυσις. 2) Εἶμαι, ἢ γίνομαι διαφορετικῆς φύσεως· ὄθεν, ἀποπεφυκώς, ἐκ φύσεως μισῶ, πρόκτι. 3) Ἀποχωρίζομαι, παρ' Ἡσύχ. ἀποφῦναι, διαστῆναι.

Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους = ἀτεμαῖος, ματαῖος (παράγεται κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς σημασίας τοῦ φωλεοῦ, ἤτοι τοῦ, οὐτιδανοῦ, ματαίου, κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τῆς ἀπὸ καὶ φόελος, ἀνωφελής), παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. ὀηλοῖ, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος· καὶ ἐν γένει, ἀδόκιμος. «Ἀλιτρὸς γ' ἐστὶ καὶ οὐκ ἀποφώλιος εἰδώς» (Ὀδ. Ε, 182) ο. ε. εἶσαι ἀλιτήριος, οὔτε δὲ εἶσαι ἀπαίδευτος, ἀντὶ φαίνεται, ὅτι ὑπάγες εἰς τὸ σχολεῖον. Νόον ἀποφώλιος, ἄδειος τὸν νοῦν, Ὀδυσσ. Χ, 214. Συνάπτεται καὶ μὲ τὸ φυγοπτόλεμος, ο. ε. δειλός, ἀνανδρος. Οὐκ ἀποφώλιος εὐναὶ ἀθανάτων (Ὀδ. Λ, 249), ἀντὶ οὐχὶ μάταιοι, οὐχὶ ἄτεκνοι. Ἀποφώλιον ἄσθμα Ἐχίδνης (Νικανδ. Ἀλεξ. 529), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διά τοῦ, χαλεπόν. Δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις ἀποφώλιος καὶ διὰ τοῦ, ἀπερίγιμενος καὶ μὴ ἔχος λόγου, ἐκ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὑρνέων, ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλουσαι.

Ἀποχάζω· εὐχρηστότερον ὅμως τό, ἀποχάζομαι· ταυτὸν τῷ, ἀποχωρέω· Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου (Ὀδ. Δ, 95), τραπέζου ἀπὸ τὸν βόθρον. Ἴδε ἐν τῷ, Ἀπαλάομαι.

Ἀποχαλασμός, ὁ· ὁ παντελὴς χαλασμός· ἢ χαύνωσις, ἢ λύσις τινὸς, ἐκ τοῦ

Ἀποχαλάω, ῶ· Μ. ἐσω (χαλάω). Διόλου χαλάω· 2) ξετεντόνω, ὀλίγον ἀπολύω, χαυνόνω, ἢ τὸ χαυνωμένον ἀφίνω. Ἀρστ. Νεφ.

Ἀποχαλινόω, ῶ (χαλινός). Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν χαλινόν· Ξενοφ. Ἱππ. Ι Α'. 7.

Ἀποχαλκεύω, Μ. σω (χαλκεύω). Κάμνω, κατασκευάζω τι ἀπὸ σίδηρον, ἢ χάλκωμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3. «Νενόηνται ἀποκεχαλκευμένους,» ὅπου ὁ Πολυδ. Ε'. 4. ἐγκεχαλκευμένους, ὀρθότ.

Ἀποχαλκίζω, Μ. ίσω (χαλκίζω). Ἁρπάζω, πέρνω τινὸς τὸν χαλκόν, ἤγουν ὅλα του τὰ χρήματα. Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 417, ὁ Παλλαδᾶς παίζων τὴν λέξιν πρὸς τὴν φιλάργυρον πόλιν Χαλκίδα, ἐπὶ Δημητίου τινὸς ὑπάρχου, λέγει. «Χαλκίδα ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν,» κλέπτων τὴν ἐξεγύμνωσεν, ἐτήκωσεν ὅλα τὰ ἄσπρα.

Ἀποχαρακόω, ῶ, Μ. ώσω (χαρακόω). Ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ χαράκωματα· ὄθεν «ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος,» (Πλούτ.) ὡχυρωμένος μὲ χαράκωματα.

Ἀποχάραξις, εως, ἡ· ὁ τύπος τοῦ ποδός, ὅτις γίνεται, ὅταν περιπατῇ τις εἰς τὸ χιόνι, ἢ ἐπάνω ἄλλου τινός, πατημασιά. 2) ἀποκοπή, ἀποκόψιμον, χάραξις· τύπος, σημεῖόν τε ἐπί τινος διὰ ἐνθύμησιν.

Ἀποχαράσσω, καὶ Ἀττ. ἀττω, Μ. ξω (χαράσσω). Σημαδεύω τι, ἐγκόπτω, ἐγχαράττω, κόπτων ἢ πατῶν ἢ ἄλλως πως, κάμνω εἰς τι σημεῖα· καὶ διὰ τειούτων σημείων σημειῶ τί διὰ ἐνθύμησιν. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἰατρεύω πάθος τε διὰ τῆς ἐγχαράξεως, scarifier.

Ἀποχαρίζομαι, Μ. σομαι. Ἀττ. ιοῦμαι. Ἀποδ. Μέσ. (χαρίζομαι). Χαρίζω, δίδω εἰς τινα μέρος ἀπ' ὅ,τι ἔχω. Γεῖτ.

Ἀποχειμάζει, ἀπρόσ. Ὁ χειμὼν (ἢ ἡ φορτοῦνα) πιάνει, ὀλιγοστεύει, Ἀριστοτέλ. Προβ. 26.

Ἀποχειρίζω, Ἀποκόπτω τὴν χεῖρα· ὄθεν «Ἀποχειρισθῆναι τὴν δεξιάν,» Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, ἀποκοπῆναι.

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀποχειροβίωτος (ἀπό, χείρ, βίος). Ὅπιος ζῇ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του, ἤτοι ἀπὸ τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του, ἕως π. χ. οἱ τεχνῖται καὶ δουλευταί, Ἡρόδ. Γ', 42. Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ', 37.

Ἀπόχειρας, ὁ, ἡ (χείρ)· Ἀπὸ τὸ χέρι, ὀηλ., μὴ προετοιμασμένος, ἑτοιμος, Πολυβ. ΙΓ'. 14. 2) μὴ πρόχειρος.

Ἀποχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω). Ἀποψηφίζομαι, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω τι ἢ καθαιρῶ τινὰ διὰ τῆς ψήφου ὑψῶν τὰς χεῖρας. 2) ἀπολύω τινὰ διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου, Δημοσθ. ὄθεν

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ· καὶ, ἀποχειροτόνησις, εως, ἡ· ἀποδοκιμασία, ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις τινος διὰ χειρῶν ὑψώσεως.

Ἀποχειρόω, ῶ (χειρόω), τινά τι. Ἁρπάζω, περνῶ τι ἀπό τας χεῖρας τινός, Ἀριστοφ. Κίρ. 1013. Μίσ. Ἀποχειροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, στεροῦμαι· χάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχω εἰς χεῖράς μου. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

Ἀποχετεύω, Μ. σω (ὀχετεύω). Γυρίζω, στρέφω, φέρω ἕνα ποτάμι ἀπὸ τὸν δρόμον του εἰς ἄλλο μέρος διά τινες αὐλακος, ὀχετοῦ· καὶ μεταφ., ἀποστρέφω, σπείρω, κωλύω.

Ἀποχέω, καὶ ἐπικ. ἀποχεύω, Μ. σω (χέω). Χύνω ἔξω (ἀπό τινος), καταχύνω, Εὐρ. Ἰων. 240. ὄθεν, «ἀποχεόμενον ὕδωρ,» ὀηλοῖ δὲ καὶ ἁπλῶς, χύνω, ὡς, καρπὸν ἀποχεῖν (Ξεν.). 2) ῥίπτω κατὰ γῆς, ὡς Ὀδ. Χ, 20, 85. «Ἀπὸ δ' εἶδατα χεῖνε ἔραζε,» ἤτοι ἔῤῥιψε τὰ φαγητὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης κατὰ γῆς.

Ἀποχή, ῆς, ἡ (ἀπέχω). Ἀπόστημα, διάστασις. 2) Γράμμα ἐξωμολογητικόν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ χρεώστης ἀπὸ τὸν δανειστήν, ὀηλωτικόν, ὅτι ἐπλήρωσε τὸ χρέος του, ἐξωφλήσις (Quittung, Γερμ. quitanza, Ἰταλ.). Ἀναλεκτ. Β'. 339. 3) (ἐκ τοῦ, ἀπέχομαι) ἐγκράτεια κτλ. Ζήτ. τοῦτο.

Ἀποχηρόω, ῶ· = χηρόω. Ἁρπάζω τι ἀπό τινος· χήρον ποιῶ τινά· ὄθεν τὸ τῆς συνηθ. οὐδέτ. ἀποχηρεύω, ἐπὶ γυναικός, ὅταν χάσῃ τὸν ἄνδρα της. Ζήτ. Χηρόω.

Ἀποχαύνω (χαύνω). Ἁρπάζω τί μὲ τοὺς ὀδόντας, δαγκάνω, ροκανίζω (ἐκτοῦ κνάω, χνάω, χναίνω), Εὐριπ. Κύκλ. 356.

Ἀπόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή)· ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὰς χορδάς, κακόφωνος, Πλημ. Ἀλεξ. Σ. 493.

Ἀποχόω, ῶ, Μ. ώσω (χόω)· ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἀποχώννυμι. Ἀποκλείω, σφαλῶ τι δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (μολόνω) στομόνω. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. 2. «Ἀποχῶσαι τὸν ποταμόν.»

Ἀποχραίνω (χραίνω). Βάπτω, χρωματίζω, ἀλείφω μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, ἢ δίδω ἐπειον, διαφόρους βαθμοὺς χρωμάτων εἰς τὸ χρωματισμένον, διά τῆς μίξεως ἄλλης τινός βαφῆς·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑιρρ. ζωγραφ.—Παθ. βάπτομαι, χρωματίζομαι, ἔχω διαφορα χρώματα, ἀλλάζω το χρῶμα, Πλάτ. Πολ. Θ'. »Τπό τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομένας,« τὰς γενομένας, ἤτοι χρωματισμένας διὰ τῆς ἀντιθέσεως καὶ παραστάσεως ἄλλων, παρ' Ἀριστοτ. »Ὁ καρπὸς ὑπὸ τῆς πέψεως ἀποχραίνεται,« μεταβάλλει (ἀλλάζει) τὸ χρῶμα, ἐπὶ Ζωγράφων. Ζήτ. Χραίνω, συμφθείρω, καὶ, ἀπόχρωτις.

Ἀποχράω, ῶ, καὶ Ἰων. ἀποχρέω (χράω). Ἀρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. Σ'. 16. »Οἷς ἐγὼν ἀποχρέων·« ὁ δὲ Πλάτ. Γοργ. 131. ἀντὶ τούτου, ἱκανὸς γένωμαι, εἶπε. Κυρίως ἀπροσώπως (Ἡρόδ. 2. 196. καὶ 42), »Ἀποχρᾷ,« ἀπαρ. ἀποχρῆν, παρατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει, ἀόρ. ἀπέχρησε. Ἀρκεῖ, φθάνει, βοτ. προσ. Ἡρόδ. ζ'. 27., »Οὐ δ' Ἡρόδ. χρῆται καὶ τῷ μέσῳ ἀποχρᾶσθαι· ὅμως α'. 37, ἀποχρεομένων τούτοις τοῖσι Μυσοῖσι, ἑρμην., ἐπειδὴ οἱ Μῦσοι ἦσαν μὲ αὐτὰ εὐχαριστημένοι. Προσωπ. ἐν χρήσει καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. ε'. 31. »Οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ . . . (Δημ. Μειδ.).« ω. ε. ἐὰν τοῦ ἑτέρου ἀρκετὸν τοῦτο, ἀλλὰ . . . Καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα (Δημ. Στεφ.), οὔτε ἦτον εὐχαριστημένος εἰς αὐτά. Λουκ. »Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν,« ἀρκεῖ, φθάνει. Μέσως, Ἀποχράομαι, κακομεταχειρίζομαι, κάμω κατάχρησιν, ὁστ. 2) διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως φθείρω τί, χαλῶ. 3) σφοδρῶς μεταχειρίζομαι, Λουκ. Τυρ. 4) ἁπλῶς χρῶμαι, Πλούτ. Πομπ. 5) κατεβοδεύω, καταδαπανῶ. 6) ψεύδω, ἀντὶ διαχράομαι, αἰτ. Ἀριστοφ. 7) εἶμαι εὐχαριστημένος, ὡς παρ' Ἡρόδ. »οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων.« Ἡρόδτ. Α'. 37. »Ἀποχρέεται τούτοις,« ἀρκεῖν ἡγεῖτο, εὐχαριστεῖτο, ἦτον εὐχαριστημένος μὲ αὐτά.

Ἀπόχρεμμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι τινὰς βήχων ἀποπτύει, βόχαλον, φλέγμα, ἔκπτυσμα, καὶ

Ἀποχρεμπτικός, ἡ, κόν· ὅπιος βήχων ἀποπτύει, ἢ συχνὰ πτύει βόχαλα. 2) Ὁ εἰς τοῦτο ὠφέλιμος, ὁ διευκολύνων τὰ φλέγματα, ἐκτοῦ.

Ἀποχρεμπτόομαι, Μ. ῶμαι, Ἀποδ. Μέσ. Βήχων ἀποπτύω τι· ἐκπτύω βόχαλα, ξεροχαλίζομαι (ἐκροχαλίζομαι).

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ· ἀπόπτυσις, τὸ διὰ τοῦ βηχὸς πτύσιμον (Ἱππ.), ξεροχάλισμα.

*Ἀποχρέομαι, Ἰων. ἀντὶ, ἀποχράομαι, Ἡρόδ.

Ἀποχρέω, Ἰων. ταυτὸν τῷ, ἀποχράω.

Ἀπόχρη, Ἀπρόσ. Μελ. ήσει, Ἀόρ. ἀπέχρησα· ταυτὸν τῷ, ἀποχρᾷ, Ἰωνικ. Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶναι ἀρετόν. Ξενοφ. Ἐπ. Α', 3. καὶ Δημοσθ. Ἰδὲ ἀποχρέω.

Ἀποχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα) = ἐχρήματος. 2) Ζημία ἀποχρήματος, ποινή, ἥτις δὲν εἶναι χρηματική, δὲν συνίσταται εἰς χρήματα, Αἰσχ. Χοηφ. 273.

Ἀποχρῆσις, εως, ἡ (ἀποχράομαι). Ἀπαχρῆσις. 2) φθορά, καταδαπάνησις. 3) φόνος. 4) χρεία, ἀνάγκη, Διοδ. Σικ. Ἀρχαιολ. Α'. 58.

Ἀποχρίω, Μ. τῶ (χρίω). Ἀποξύω, ξυράζω τί ξύων ὥστε καὶ τὴν ἐπιδερμίδα πώματος τινός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει (ἐκ τοῦ τύπου, ἀποχείμπτω) ἀποχριμφθέντα, ἀντὶ, ἀποχωρισθέντα.

Ἀποχρυσόω, ῶ (χρυσόω). Κάμνω τι χρυσοῦν (μαλαματόνω, μαλαματοκαπνίζω), Ἡρόδ. Δ'. 26. ὅπου ταυτὸ, καταχρυσόω, λείπει. 2) παρ' Ἀρτεμιδώρ. 1, 52 (ὡς καὶ τό, Ὀνειρ. Α', 52. ἀπαρτυρόω), μεταβάλλω τι εἰς χρυσόν, ἢ εἰς χρήματα, πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω φλωρία.

Ἀποχρῶν, ἀποχρῶσα, ἀποχρῶν. Ἱκανός, ἀρκετός, Λουκ. (Μετοχ. τοῦ ἀποχράω.)

Ἀποχρώτως, ἐπίρρ. τοῦ ἀποχρέω, ἀπόχρη. Ἱκανῶς, ἀρκετά.

Ἀπόχρωσις, εως, ἡ (χρώννυμι)· ἡ ἀφαίρεσις τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος (ξεβάψιμον). 2) παρὰ Πλουτ. »Φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς,« ὁπόταν οἱ Ζωγράφοι ἐπάνω εἰς ἕνα χρῶμα βάλλωσιν ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο προξενεῖται ἡ ἴσκιος εἰς τὰς ζωγραφίας. Ζήτ. ἀποχραίνω.

Ἀποχυλίζω, Μ. ἴσω (χυλίζω). Μεταβάλλω τι διὰ τῆς θλίψεως εἰς χυλόν· ἐκβάλλω τὸν χυλόν. Διοσκ.

Ἀπόχυμα, τος, τό (ἀπεχέω)· τὸ χυμένον ἔξω ἀπό τινος. Παρὰ Κλήμ. Κων. τὰ μὴ πλεγμένα, ἢ ἑφθὰ μαλιά, ἀλλὰ τὰ ἁπλῶς ῥιγμένα, ἐξαπλωμένα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, τὰ λυτά.

Ἀποχυρόω, ῶ (ὀχυρόω). Ὀχυρόνω, στεφανόζω, περιλείωτε μὲ ὀχυρώματα.

Ἀπόχυσις, εως, ἡ (ἀποχέω). Ἔκχυσις, χύσιμον. 2) Ἡ βλάστησις, αὔξησις τῶν γεννημάτων εἰς στάχυα, Θεόφρ. Ἱστ. φ. 8, 10.

Ἀποχύω, Μ. ὑσω· ταυτὸν τῷ, ἀποχέω· ἐπὶ δὲ γεννημάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλουσι στάχυα.

*Ἀποχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνώμ.). Κλείω, φράττω τι ἐπισωρεύων χῶμα.

Ἀποχωρέω, ῶ, Μ. ήσω, ἡ καὶ, ήσομαι, Θουκυδ. γ', 13. Δημ. κ. Ἀριστοτ. 78. (χωρέω). Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω, (μετὰ γεν. δόμων) Ἀρ. Ἀχ. 456. 2) ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. 3) ὑπάγω εἰς τὴν χρείαν, ἀποπατέω, ἀφοδεύω· ὅθεν

Ἀποχώρημα, τος, τό· τὸ ἀποχωρεῦν, ἡ ἐκβαλλουσα ἀπό τινος ὕλη, κόπρος· ὅθεν, ἀποχωρήματα, ἄλλως δὲ καὶ, ἀποχωροῦντα, λέγεται, Ξενοφ. Ἀπομν. Α', Δ', 6.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ· τὸ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις· ἀποχωρισμός· τὸ ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειν. 2) = ἀπόπατος, Πλουτ. Λυκ. 20.

Ἀποχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῐ̱ῶ (χωρίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπό τινος. 2) ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω, μακρὰν στέλλω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποχωρῶ.

Ἀποχώρισις, εως, ἡ· ξεχώρισις· ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστὴς, οῦ, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀποχώσις, εως, ἡ (ἀποχώννυμι)· ὕψωσις χώματος, μῶλος, γέμωσις ποταμούτινος διὰ χώματος διὰ νὰ μήχαλᾷ τὴν ὄχθην (ἀποχωσιά). Πλούτ. Ἀντών.

Ἀποψαίστωρ, ὁ· ὁ ἀποσπογγίζων.

Ἀποψαλίζω, Μ. ίσω. = ψαλίζω. Ἀποκόπτω τι μὲ τὸ ψαλίδι. Διοσκ. α'. 131.

Ἀποψάλλω, Μ. ῶ (ψάλλω)· »τρίχας, μαδῶ, ἐκτίλλω, ἐκβάζω τὰς τρίχας, Ἡσύχ. »βδέλυξε (Λυκόφρ 407.), ἀποπέμπω, ῥίπτω τὰ βέλη· »πάγνιε ἀφίνω τὴν παγίδα νὰ πιάσῃ. Λυκ. 407.

Ἀπόψαλμα, τος, τό (παρὰ Πτολεμ. Ἁρμον. ἐξηγεῖ Πορφύρ.), »τὸ μέρος, καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἰσὶ θηλυκότεροι δεδεμέναι, καὶ πιάνει τις διὰ τὰ ᾄσῃ τόνον.

Ἀποψάω, Μ. ήσω (ψάω). Ἀποσφογγίζω, ἀποκαθαίρω, παστρεύω· καὶ ἀποστῶ, Ξενοφ. Μίσως, σφογγίζομαί τι, οἷον τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον (πρωτινὸν, κιόλας), ἢ ἱδρῶτα, δάκρυ· ὡς τόσον, καὶ ἀπολύτως, ἀποψήσασθαι, νὰ σφογγιστῶ. »Ἀποψᾶσθαι τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον,« παστρεύειν, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας, τὸν κιόλας· τοιοῦτον καὶ τό, ἀποψώμεθα, παρ' Ἀριστοφ.

Ἀποψεύδομαι, Μ. σομαι, Ἀποδετ. Μέσ. Δίαν ψεύδομαι, λέγω ψεύσματα, ἀπατῶ. Παθητ. ἀπατῶμαι κατά τι· μετὰ Γεν. τῆς ἐλπίδος, ὡς, παρὰ Πλουτ. Μάρκ. 29., ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω. »Οὐκ ἀποψευσάσθη τῆς ἐλπίδος,« δὲν ἐγελάσθη, ἐπέτυχε σὴλ. ἐκεῖνο, ὅπερ εἰλπίζε.

Ἀπόψημα, τος, τό (ἀποψήχω)· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει, πίπτει, ὅταν πριονίζῃ ἢ ῥιζῇ τις τί, Διοσκ. 5, 85.

Ἀπόψημα, τος, τό· (ἀποψάω) τὸ ἀποπλυμένον, ἀποσφουγγισμένον, ἢ λέρα.

*Ἀπόψηξες, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ ἀποψήχω, Παῦλ. Αἰγιν. Σ. 137, 49.

Ἀπόψηστος, ὁ, ἡ (ἀποψάω)· ἀποσφογγισθείς, παστρευθείς· εἶσι συνεθίζεις τινὰς νὰ ἀποσφογγίζῃ. Τὸ ἀπόψηστον, οὐσιαστ. παρ' Ἡσυχ. τὸ ξύλον, ἤτοι τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου.

Ἀποψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, Μέσ. (ψηφίζομαι)· Ἀπολύω τινὰ μὲ τὰς περισσοτέρας ψήφους· ἢ καὶ, δίδω μόνον μίαν ψῆφον διὰ ν' ἀπολυθῇ τις, Πλατ. ἀπολ. Σ. 39. 2) Διὰ πλειόνων ψήφων ἀποβάλλω, ἀγοράζω, δίδω τῇ ψηφόνμου ἐναντίου τινός, ἐξωθῶ, καθαιρῶ, καθὼς τὸ, ἀποχειροτονέω. Καθολ. ψηφίζω, ἀποφασίζω ἀλλέως, ὡς παρὰ Δημ. Ἀποψηφίσαντο μὴ πέμπειν· ὅθεν

Ἀποψήφισις, εως, ἡ· ἀπόλυσις. 2) ἀποβολὴ, ἀποβολὴ διὰ πλειόνων ψήφων.

Ἀποψήχω, Μ. ξω· Ἀποξύω, ἀποτρίβω, ἐξαλείφω τι ξύων ἢ σφογγίζων. 2) κόπτω τὸ μετρούμενον σιτάρι μὲ τὴν ῥίγλαν.

Ἀποψιλόω, ῶ (ψιλόω)· Ὑστερῶ, ξεγυμνόνω κυρίως λέγεται ἐπὶ τριχῶν, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, μαδῶ, Ἀριστ. Θεσμοφ. 538. Ἀλκίφ. Γ', 66. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω, ὑστερῶ, τινά τινος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 691. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότ. Γ', 32. ὅθεν

Ἀποψίλωσις, εως, ἡ· ξεγύμνωσις· κυρίως ἀπὸ τῶν τριχῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 827.

Ἀπόψις, εως, ἡ (ἀπόψομαι). Κυρίως τὸ κάθεσθαι, νὰ συνταξῃ τις ἀνωθεν ἐπὶ τὸ κάτω· Θεωρία, Σωρ. Πλούταρχ. »Ἡλιάς καὶ πολλὰς καὶ ἡδείας ἀπόψεις καὶ ἀποστροφὰς ἔχουσιν· καὶ ἐν Παρελ. Λουκιαν. »Περιελεύσεσθε ἀπόψεις« λέγει, τὰς ἀλλαχοῦ, »περιωπάς,« τοὺς ὑψηλοὺς σὴλ. τόπους, τοὺς ἔχοντας καλὴν ξεσκέπη, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς εἶσι καὶ οἰκοδομήματα· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Bellevüe, ἢ Belvedère, ἢ τὸ παρὰ Τούρκ. γελιάς, καὶ σεριάτι, καὶ γιαλί· ἐξαιρέτως δὲ, ὅταν εἶναι εἰς τὰ παραθαλάσσια· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σκρίπ. Ιζ'. »Δικαίτας ἔχουσα καὶ ἀπόψεις τοῖς καπηλεύειν βουλομένοις,« Ἀμιαν. Μαρκ. ΚΒ', 16. 2) Θέα, ὄψις· τὸ ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον διευθύνει τις τὰ βλέμματα, Πλουτ. Ὑγιειν. Παραγγ.

*Ἀπόψομαι, Μέλλ. τοῦ, ἀφοράω.

Ἀποψοφέω, ῶ· Μ. ήσω· (ψοφέω) Ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ποιῶ ψόφον, κτύπον, βρόντον. 2) Ἀποπερδῶ, κλάνω, ῥίπτω πορδήν. Ἀθην. Θ'. Ἀριστ. ἱστ. Ζ. 5', 48.· ὅθεν

Ἀποψόφησις, εως, ἡ· ὁ ἐκ σώματος τινὸς προερχόμενος ψόφος, ἦχος, βρόντος. 2) Κλάσμα, πορδή.

Ἀπόψυγμα, τος, τό· (ἀποψύχω) ταυτὸν τῷ, ἀψύδεμα. Ἡσύχ.

Ἀποψύξις, εως, ἡ· (ἀποψύχω) Δρόσισμα, ψύξισμα· ἐκπέωσις τῆς κοιλίας. Βύσσ. ἐκ Πιστ.

Ἀποψύχω, Μ. ὑξῶ (ψύχω, ἀνώμ.). Ἀποπνέω, πνέω κὰ πνέω, λειποθυμῶ, Ὀδ. Ω, 348. 2) ἐκπνέω, οἷον, ψυχήν, βίον, ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω· ἢ καὶ χωρὶς αἰτιατ. ὡς παρὰ Βίωνι, »λιπὼν ἀποψύχουσι (α', 9)· ὡς τὸ, ἀποπνέω. 3) δροσίζω τί, κρυόνω, ἤτοι στεγνόνω τί ἐξαιτίας εἰς ζέφυρον, ὡς παρὰ Μελεαγρ. »Πνεῦμα τὸ λειβὸν ἔτι ἀποψύχει.« 4) Παρὰ τοῖς νεωτέροις σὴλοῖ σεμνῶς τὸ, χέζω. — Μέσως, ἀποψύχομαι, ἔρχομαι πάλιν εἰς ἀναπνοήν, ἀναλαμβάνω· 5) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν ἀπό τινος δροσεροῦ ἀέρος. Ἰλ. Λ', 621. »Τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπολύχοντο χιτῶνες, στάντε ποτὶ πιείην παρὰ Ξάνθῳ ἀλόξαι, πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες, τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο, καὶ τοιουτοτρόπως ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δροσίζοντο, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. se rafraîchir. „Ἐπειδὰν ἀποψυχῇ" (Πλάτ. Φαίδρ.), ὁπόταν ὁ ἀὴρ, ἢ τὸ ὕδωρ κρυώσῃ, δροσισθῇ, ψυχρανθῇ· 6) ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω, λειποθυμῶ, ὡς ἀποπνέω· ἀντίθ. ἀναψύχω, καὶ ἀναπνέω· „Ἀπεψυγμένος πρός τιν", αὐτὶ εἶμαι ψυχρὸς, ἀδιάφορος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ἠθ. Β'. 5. „Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον", ψυχροὶ, ἀδιάφοροι διὰ τὰ μέλλοντα. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Δ'. Α', 143. „Ἀποψυχέμενοι", οἱ χεζόμενοι, ἔξω ἑαυτῶν γινόμενοι ἀπὸ φόβου ἢ ἀδημονίαν, ἄψυχοι. — Ἀποψύχει (ἄπρος.), ὁ ἀὴρ γίνεται ψυχρότερος, δροσίζεται, Πλάτ.

Ἀποψωλέω, ῶ· (ψωλὸς) Κάμνω τινὰ ψωλὸν, δηλ. τραβῶ, ἢ ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς βαλάνου αὐτοῦ, γυμνόνω τὴν βάλανον (Ζήτ. ψωλὸς)· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. „Ἀπεψωλημένος", ὁ ἀποτετιλμένος, ἀποκεκορμένος τὴν ψωλήν· ὁ γυμνὴν τὴν βάλανον τῆς ψωλῆς ἔχων, ἀκόλαστος, ἕτοιμος πρὸς συνουσίαν, Ἀριστ. Ἀχ. 161. 592. Θεσμ. 1188.

*Ἄππα, = ἀππᾶ, πάππα, ἄττα, ἴλλα. Ἄρτ. 6.

Ἀππαπαῖ. Ἐπίρ. συγκαταθετικὸν· ἐπιφωνήσεις ἐπαίνου, Ἀριστοφ., ὅπου ἄλλοι, Ἀτταταῖ, ἀναγινώσκ.

*Ἀππέμψει, σπανία ποιητ. συγκ. ἀντὶ ἀποπέμψει, Ὀδ. Ο, 83.

Ἀπραγέω, ῶ· (πράττω, πρᾶγος) Εἶμαι ἀργός, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτα.

Ἀπραγία, ας, ἡ· Ἀπραξία, ἀργία, ἀμέλεια. Πολύβ.

Ἀπραγματευτος, ὁ, ἡ· (πραγματεύομαι) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται τις, ἀποκτᾷ χωρὶς κόπον καὶ ἐπιμέλειαν, κούφως καὶ ἀμελῶς· ἀδιέγνωστον. „Ἀπραγμάτευτος γῆ". (Γρηγορ.) ἡ ἀκυβέρνητος, ἐκτὸς ὅλη δὲν μετέρχονται οἱ ἀνθρωποι ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐμπόριον, κ. τ. λ. „Ἀπραγμάτευτος πόλις", πόλις, ἧτις δὲν δύναται νὰ κυριευθῇ, ἐναντίον τῆς ὁποίας εἶναι ἀνωφελὴς ὁ κόπος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς δουλεύων, ὁ μὴ κοπιάζων, ὁ ἀμελὴς καὶ κατὰ τὰς πράξεις καὶ κατὰ τὸν νοῦν, ἀργός.

Ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ· ἡσυχία, σχολὴ, τὸ νὰ ἦναι χωρὶς δουλειάν, καὶ μάλιστα ἐλευθερία ἀπὸ πολιτικὰς φροντίδας καὶ ὑποθέσεις (διότι αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις λέγονται κυρίως πράγματα, καὶ ἡ περὶ τούτων φροντὶς λέγεται ὡτὰ πολιτικὰ, ἢ τὰ τῆς πόλεως πράττειν). 2) ἐπὶ καλοῦ, Καταφρόνησις πόνου, ἀμέλεια, ἀργία, ὀκνηρία, ἧτοι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιϛ', 16. 3) Κωμ., ὡς συμβολικὴ ὀνομασία τινὰς χόρτου, Ἀριστ. Νεφ. 1005.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπραγμόνως· (πράσσω, πρᾶγμα) χωρὶς πράγματα, ἧτοι ὑποθέσεις· ἰδίως δὲ, ἐνεύθερος ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἧτοι ἔχθρὸς αὐτῶν, ὅστις δὲν ἀνακατώνεται εἰς αὐτὰς, δὲν εἶναι πραττικὸς, ἢ διοικητὴς, ἢτι τῶν τοιούτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος, (ξενοιασμένος)· ὁ μὴ βεβαρυμένος ἀπὸ φροντίδας, ὁ μακρὰν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ὤν, ὁ ἔχθρὸς τούτων· καὶ ἐπειδὴ λέγεται „πράγματα παρέχειν τινὶ", βάλλω τινὰ εἰς ὑποθέσεις καὶ φροντίδας, προξενῶ εἰς αὐτὸν ἀηδυχίαν, (τὸ βάλλω εἰς μπελάδες) ἀνακατόνω καὶ ἐμπερδεύω αὐτὸν εἰς χρισολογήματα, κ. τ. τ. (Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 14. καὶ, Β'. β'. 8.), οὕτω λέγεται ἔτι 2) ἀπράγμων, καὶ ὅποιος δὲν θέλει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν χρισολογίαν, δὲν θέλει νὰ ἐμβῇ εἰς φιλονεικίας κ. τ. τ., ἀλλὰ μήτε θέλει νὰ ἐμπρεσεύσῃ ἄλλον τινὰ εἰς τοιαῦτα ἀνακατώματα. „Τόπος ἀπράγμων", τόπος, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι χρισολογίαι. Καθόλου δὲ, ἀποφεύγων τὰς φιλονεικίας, εἰρηνικός· ἔτι δὲ μὴ πραγματευόμενός τι σπουδαῖως, μὲ τὰ σωστά· ἐλαφρόγνωμος. 3) Παθητ. πᾶν ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, ἢ δύναταί τις νὰ ἀποκτήσῃ εὐθὺς, νὰ τὸ ἔχῃ εὐκόλως, χωρὶς δηλ. πολυπαιρινὴν μέριμναν καὶ μεγάλην φροντίδα, ἀζήτητον. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α'. 33. „Ἡδεῖα καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις."

Ἀπραγόπολις, εως, ἡ· πόλις, μὴ ἔχουσα πράγματα, μερίμνας καὶ φροντίδας· οὕτως ἐκάλεσε ὁ Αὔγουστος ἐκείνην τὴν πόλιν, εἰς ἣν ἐρχόμενος, ἀνεπαύετο ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, Sans-Souci.

Ἀπρακτέω, ῶ· Εἶμαι ἄπρακτος, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτες, εἶμαι ἀργός· 2) δὲν ἀποκτῶ τὸ ζητούμενον· δὲν κατορθόνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀτυχῶ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ϛ', 6. ἐκ τοῦ

Ἀπρακτος, ον, Ἰων. ἀπρηκτος (πρήσσω)· ὁ μὴ κατορθώσιμος καὶ διενεργήσ τί, ἐπομένως, ἄνευ ἐνβάσεως, μάτταιος, ἀνωφελὴς, ὡς, πόλεμος, νεῖκος (Ἰλ. Β, 121. 376). — γῆ, ἧτοι χώρα, τόπος, ὅστις δὲν δίδει κέρδος, εἰσόδημα (Πλουτ.)· „ἀπρηκτον ἀπέλθειν, ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ κατορθώσω τί. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς μάτην ἀγωνιζόμενος, ἢ ἀγωνισθείς (Ἰλ. Ξ, 221). ἢ μὴ ἀγωνιζόμενος, ἀργὸς, ἀμελής. „Ἀπρακτοι ἡμέραι, ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἐπιχειρεῖ τις τί, δὲν δουλεύει· 2) τὸ μὴ ἔχον ἐνέργειαν καὶ ἰσχὺν κατά τινος, ὡς ἐπὶ παγαίου λέγεται „τὰ δανάσιμα καθιστᾶναι ἄπρακτα", Διοσκ. γ', 52. — παθητικῶς, τί, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ τί, ὡς ὀδύναι ἄπρηκτοι, ἀθεράπευτοι πόνοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει μέσον θεραπείας· „ἄπρηκτος αὐτῇ", ἀφευκτον κακόν (Ὀδ. Β, 7. Μ, 223). 3) τὸ μὴ δυνατὸν νὰ διενεργηθῇ, γένῃ, ἀμήχανον· ἀτελείωτον, ἀτέλεστον. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. „Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται", ἀνενέργητα, δὲν ἐμβωσ. δηλ. εἰς πρᾶξιν. „Ἄπρακτον γίνεταί τιν", μένει τι ἀφρόντιστον, κεῖτεται χωρὶς νὰ βληθῇ εἰς πρᾶξιν· 3) ἀνεκλίκητος, ἀτιμώρητος· παρὰ Σουϊδ. „Ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι α — Ἐπίρ. Ἀπράκτως, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τις τί, ἀκατορθώτως, εἰς μάτην.

Ἀπραξία, ας, ἡ· ἀντίκειται τῷ, πρᾶξις. Ἔλλειψις πράξεως, ἡσυχία, ἀργία ἀπὸ πράξεις, ὑποθέσεις καὶ φροντίδας. Ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀντὶ τοῦ, ἀνακωχὴ, κατάπαυσις, διάπαυσις, σχολή. Ἐπὶ δὲ κριτηρίων, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. les vacances. καὶ Λατιν. Feriae. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀμέλεια, ὀκνηρία.

Ἀπραξία, ας, ἡ· (πράω, πιπράω) Ἔλλειψις ἀγορᾶς, ἀπωλησία· τὸ νὰ μὴ δύναται τινὰς νὰ πωλήσῃ τι, Δημοσθ. (Τουρκ. Κισατλήκ.)

Ἀπρατες, ὁ, ἡ· (πιπράσκω) ὁποιος δὲν ἐπωλήθη ἀκόμη, ἀπώλητος. 2) Ὁποιος δὲν πωλεῖται, ἢ δὲν εἶναι διὰ πώλησιν.

Ἀπραΰντος, ὁ, ἡ· (πραΰνω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, νὰ ἐξελεώσῃ τις, σκληρὸς, ἔχθρὸς θανάσιμος. (υ — — υ)

Ἀπρέπεια, ας, ἡ· ἔλλειψις τοῦ πρέποντος, ἀσχημοσύνη, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Ἀπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος· πᾶν ὅ,τι δὲν πρέπει, δὲν περιάζει, εἶναι ἐναντίον τῆς ἠθικῆς, Θουκ. Β'. (ἐκ τοῦ, πρέπει).

*Ἀπρεπία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, ἀπρέπεια.

Ἀπρεπῶς, ἐπίρ. καὶ ποιητ. ἀπρεπέως· ἀνάρμοστα, ἄπρεπα, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 272.

Ἀπρηκτος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, ἄπρακτος.

Ἀπρήκτως, ἐπίρ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀπράκτως, Ἰλ. Β.

*Ἀπρῄῦντος, ον· Ἰων. ἀντὶ, ἀπραΰντος, Ὁμ. Ἀντισθ. Θεσ. Ἐπίγρ. 69.

Ἀπριάτην (ἀντὶ τοῦ πλέον ἀναλόγου ἀπριάδην) ἐπίρ. Ἄνευ πράσεως καὶ δώρων· ἄνευ τιμῆς, χωρὶς πληρωμὴν, χωρὶς ἀργύριον νὰ πάρῃ τις, ἢ χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ, προῖκα, δωρεάν· (gratis, τζόμπα) Ἰλ. Α, 99. Ὀδυσ. Ξ, 317. ὅπου δὲν εἶναι Αἰτιατ. τοῦ, ἀπρίατος, ὥς τινες ὑπέλαβον, ἀλλ' ἐπίρρημα, ὡς καὶ τὸ, παπριάδην. (Ἐν τῇ παρὰ Πλάτωνι εἰς Γοργ. 39. ῥήσει τοῦ Πινδάρ. ἀπριάτας, δύσκολον εἶναι νὰ καταλάβωμεν, ἂν ἡ ἐσομαστικὴ, ἢ ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἑπομένου ὠτὰς βοῦς εἶναι· ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ αἰτιατική, καὶ ἐκ τούτου ἄρα φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἀνέγνωσε παρ' Ὁμήρῳ, ἀπριάτην, καὶ, ἀπρίατον, ἐκ τοῦ, παπρίατος, ὁ μήπω πεπραμένος, μὴ πωληθεὶς ἀκόμη.) υ υ υ —

*Ἀπρίατος, ὁ, ἡ (πρίαμαι)· μὴ ἀγορασθείς· ἐπίκοινον, Τμν. Ὁμ. Δημ. 132, ἔνθα ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθετον, καὶ οὕτως ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ ἐν Ἰλ. Α, 99. Ἰδὲ καὶ ἀνωτέρω.

Ἀπρίγδος, καὶ, ἀπρίγκτος, Αἰσχύλ. Περσ. 1040. 1055. „Ἀπρίγδα, μάλα γοερὰν· ἐπὶ ἀσαφοῦς τερασίας κακοῦ τινος· πιθανὸς ὅμως, ὅτι εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἀπρίξ, ὅταν ἀποσπᾷ τις τὰ μαλλία του, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος εἰς σημεῖον τοῦ μεγίστου πόνου.

*Ἀπρικτεί, ἐπίρρ. = ἀπρίξ, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 433. Κατὰ Δαχμ., ἀπρικτόπληκτος, ἀδιακόπως κτυπούμενος.

Ἀπρίξ, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ, πρίω, πρίξ, μὲ τὸ συμπλεκτ. α, ὡς καὶ τὸ, γνύξ, ὀκλάξ, ὀδάξ.)· κυρ. μὲ σφιχτὰ ὀδόντια, ὡς ὀδάξ. ἐπομ. ἐν γένει, σφιχτὰ, στερεῶς κρατουμένος, ἀδιακόπως, ὅλως δυνάμεσι· καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων, ἔχειν, ἔχεσθαι καὶ λαμβάνειν. „Ἀπρὶξ ἔχεσθαι τινόσ, νὰ κρατῇ τις σφιχτὰ τόσον, ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας του, Σοφοκλ. Αἰ. 310. Τιμ. σ. 47. Ruhnk.

Ἀπροαίρεσία, ας, ἡ· (προαιρέομαι) ἀθελησία, ἀπροσοχασία, Ἱππ. ἐπ. Σ. 1285.

Ἀπροαίρετος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροαιρέτως· (προαιρέομαι) χωρὶς προαίρεσιν καὶ θέλησιν, ἤγουν ὁποιος κάμνει τι χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προσοχασθῇ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε', 8. εἶναι ἀντίθ. ἀπροσόχαστος, ὁποιος δὲν προσοχάζεται, δὲν σκέπτεται τὰ πράγματα, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροβούλευτος, ἀπροβούλητος ἢ ἀπρόβουλος (προβουλεύω)· καὶ ἐπίρ. ἀπροβουλεύτως· ταυτὸν τῷ, ἀπροαίρετος· οὐχὶ μὲ προηγούμενον σκοπόν, ἀπρομελέτητος· καὶ ἐκεῖνος, περὶ οὗ δὲν ἐπροσοχάσθη, δὲν ἐπροβουλεύθη τινάς. Διον. Ἁλ. „Νόμοις ἀπροβουλεύτοις, οἵτινες ἐξεσπείσθησαν χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ συγκατάθεσιν τῶν πολιτῶν, ἤτοι χωρὶς προβούλευμα· οἱ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενοι. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προσοχαζόμενος, μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτα πράττων, Κὲβ. Πίν. Π'.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ· ἀπροσοχασία, τὸ μὴ προσοχάζεσθαί τι, μὴ προβουλεύεσθαι. Πλάτ. Νομ. Θ'.

Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 616. Ἐπίρρ. Ἀπροβούλως, ἀπρομελετήτως.

Ἀπροδιηγήτως, ἐπίρ. (προδιηγέομαι)· χωρὶς προγενομένην διήγησιν, ἢ σαφήνειαν, ἐξήγησιν.

Ἀπροδιορίστως, ἐπίρ.· χωρὶς προδιορισμόν, ἀπροδιόριστα.

Ἀπρόελπτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροπρόελπτος.

Ἀπροθέτως, ἐπίρ. (προτίθημι)· χωρὶς πρόθεσιν, προσοχασμόν, ἀπροβουλεύτως, ἀπρομελετήτως, μὴ ἐπίτηδες.

Ἀπρόθυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροθύμως, ἐπίρ. (πρόθυμος)· χωρὶς προθυμίαν, ὁ μὴ πρόθυμος, ἕτοι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μος, ἡ μὴ ἔχων προνομίαν, κλίσιν εἴ τι ἢ πρός τινα, Ἡρακ. ζ', 230. Πλούταρ.

Ἀπροϊδής, ές, ὁ, ἡ· (προϊδεῖν) ὅποιος δὲν προβλέπει. 2) Παθ. ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος· ταυτόν τῷ, ἀπρόοπτος. Νικανδρ. Θηρ.

Ἀπροίκιος, ὁ, ἡ· (προῖξ) χωρὶς προῖκαν, μὴ ἔχων προῖκαν, μὴ προικισμένος. Ἀξην.

* Ἀπρόϊκτος, ὁ, ἡ· μὴ πληρούμενος· μὴ γινόμενος, Νονν.

Ἀπρόϊτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροΐτως· (πρόειμι) ὅποιος δὲν ἐκβαίνει ἔξω· μὴ καμνων μεγάλως προόδους.

Ἀπροκαλύπτος, ὁ, ἡ· (προκαλύπτω) ἀσκέπαστος, ὅποιος δὲν ἔχει σκέπασμα, κάλυμμα (μπερδὲ) ἐμπροσθέν του· 2) φανερός, ἀνυπόκριτος.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. Ἀσκέπαστα, φανερά, θίγα προφάσεως. »Ἀπροκαλύπτως γράφειν τινίι, εἰλικρινῶς καὶ φανερὰ γράφειν πρός τινα.

Ἀπροκατασκεύαστος, ὁ, ἡ· μὴ προητοιμασμένος, μὴ κατεσκευασμένος προτήτερα. Διον. Ἁλ.

Ἀπροκοπία, ἡ· τὸ ἐναντίον τῆς προκοπῆς, ἀπροκοπιά· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Σχολ. Λουκιαν. 7, Σ. 79.

Ἀπρόκοπος, ὁ, ἡ· (προκόπτω) παρὰ Μανέθ. ὁ μηδεμίαν προκοπὴν, πρόοδον ἔχων. Παρὰ Πρόκλ. παράφρ. »Ἀπρόκοποις, παθητ. ὁ προκοπὴν τινα ἢ βοήθειαν μὴ ἐπιδεχόμενος, ἀνηπρόκοπος.

Ἀπρόληπτος, ὁ, ἡ· (προλαμβάνω) μὴ προληφθείς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόλαβε τινάς. Ἱεροκλ. Πυθαγ. 39. »Οὐ γὰρ τῆς εὐβουλίας κωλύει ἐν τῷ ἀπροληπτῷ τῶν πράξεων παραγίνεσθαι, πρὶν ἐπιχειρήσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς τὰς πράξεις, λογίζεσθαι δηλ. πρὸ τοῦ ἔργου τί πρακτέον καὶ τί μή, ὅταν τὰ πράγματα εἶναι εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν κατάστασιν, ὅταν δὲν ἀκαταστῶσιν, ἢ συγχισθῶσιν· 2) μὴ προληπτικός, χωρὶς πρόληψιν.

Ἀπρόλογος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόλογον, προοίμιον Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 126.

Ἀπρομηθεία, ἡ· (προμηθής) ἔλλειψις προμηθείας, προβλέψεως, ἀπρονοησία, ἀπροστοχασία. Πλάτ. Δεῖχ. Σ. 199.

* Ἀπρομήθητος, ὁ, ἡ· (προμηθέομαι) Ἀπροστόχαστος, ὅστις πρὶν τῆς πράξεως δὲν συλλογίζεται, ἀπρονόητος.

Ἀπρομύθητος, ὁ, ἡ· μὴ προειρημένος, περὶ οὗ δὲν εἶπε τίς προτήτερα, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 369. ὅπου ὀρθότερον γράφ. ἀπρομήθητος, περὶ οὗ δὲν ἐφρόντισέ τις.

Ἀπρονοησία, ας, ἡ· ἀπροστοχασία.

* Ἀπρονοητέω, ἀπροστοχάστως πράττω, ἐκτοῦ

Ἀπρονόητος, ὁ, ἡ· (προνοέω) καὶ, ἀπρονοήτως, ἐπίρ. Χωρὶς προνοιαν, ὅποιος δὲν ἐπρονόησε, δὲν προεστοχάσθη τί· ἢ μὴ προνοῶν, μὴ προβλέπων, μὴ φροντίζων προτήτερα περίτινος, ἀφρόντιστος, ἀπρόσεκτος. Γεν. Λουκιαν. 2) παθ. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐφρόντισε ἢ δὲν φροντίζει τις, μὴ προνοηθείς, μὴ προστοχασθείς.

Ἀπρονόμευτος, ὁ, ἡ· (προνομεύω) χωρὶς προνομήν, ἤτοι ἀκούρσευτος, ὅποιος δὲν ἐπῆραν ἁρπαγὴν τῶν πραγμάτων του ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ἐχθρῶν.

Ἀπρόξενος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόξενον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 254.

Ἀπροοιμίαστος, ὁ, ἡ· (προοιμιάζομαι) χωρὶς προοίμιον, εἰσαγωγὴν, πρόλογον.

Ἀπρόοπτος, ὁ, ἡ· (προόπομαι) = ἀπροϊδής· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει, δὲν προστοχάζεταί τις, αἰφνιδίως ἐρχόμενος· ὡς, »ἀπρόοπτον πῆμα» (Αἰσχ. Προμ.).

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροοράτως, ἀπροστοχάστως, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως. Ἡρωδ. ϛ'.

Ἀπροόρατος, ὁ, ἡ· (προοράω) ταυτόν τῷ, ἀπρόοπτος. Ἐπίρ. ἀπροοράτως.

Ἀπροπτωσία, ἡ· ὁ χαρακτὴρ, ἡ κατάστασις τοῦ Ἀπροπτώτου, Ἀντωνίν. ἐκ τοῦ,

Ἀπρόπτωτος, ὁ, ἡ· (προπίπτω) ὅποιος δὲν κλίνει ἐπ' εὐθείας πρός τι, ὅποιος δὲν ἐκλέγει ταχέως κάμμίαν γνώμην (Ζήτ. ἀρρεψία.) Διογ. Λαερτ. καὶ Πλουτ. ἀρχ., ὅπου ἄλλοι, ἀπροπτωσία, καὶ ἀπρόπτωτος, ἀναγινώσκουσι.

* Ἀπρόῤῥητος, ον (πρόῤῥητος)· χωρὶς νὰ προλεχθῇ, Βεκκ. Πλατ. νομ. 12. Σ. 908.

Ἀπροσάντητος, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀτυναπάντητος, ὡσοὺς ἔστι πρόσωπον, ἀπρόσιτος, ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος. Παρὰ Πλουτ. »δόξα ἀπροσάντητος» χωρὶς νὰ τὴν ἀπαντήσῃ τίς, νὰ τὴν ἀναιρέσῃ.

Ἀπροσαύδητος, ὁ, ἡ· (προσαυδάω) ταυτόν τῷ, ἀπροσηγόρητος, ὃν δὲν ἠσπάσατό τις.

Ἀπρόσβατος, ὁ, ἡ· (προσβαίνω) τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ τινὰς ἐμπροσθά, ἀπροσέγγιστος, δύσβατος (κακοτοπιά).

Ἀπροσβλητος, ὁ, ἡ· (προσβάλλω) ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, ἀπολέμητος, ἀνίκητος, ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, ἐος, ὁ, ἡ· ἡ, ἀπροσδέητος· (προσδέω) ὅποιος δὲν προσχρειάζεταί τι, δὲν ἔχει χρείαν καὶ τιμὴν ἄλλου· αὐτάρκης· (μετὰ γενικῆς).

Ἀπροσδεκτος, ὁ, ἡ· (προσδέχομαι) ὅποιος δὲν φιλοχρωτεῖ, δέχεταί τινα, ἔρημος, ἄξενος. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 808. ὅπου ἐσφαλμ. ἀπρόσδεικτος κεῖται. 2) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται ἢ δὲν ἐδέχθη τινάς, ἢ δὲν εὑρίσκεται νὰ δεχθῇ.

Ἀπροσδιόνυσος, ὁ, ἡ· (Διόνυσος) ἄπρεπος, ἀνάρμοστος· κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου· ἄλλως δὲ καὶ παροιμιακῶς λαμβάνεται πρὸς Διόνυσον λέγεται, Βικερ. Ἀττ. 16. 15.

Ἀπροσδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδιορίστως· χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως, Δημ. κ. Κόν. α'. (προσδοκάω)· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἀπαντύχανέ τις, ἀνέλπιστος, ἐξαφνος. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ'. δ'. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσμένει, δὲν ἐλπίζει τί, Θουκυδ. ϛ'. 69. β', 93. ζ', 29.

Ἀπροσέγγιστος, ὁ, ἡ· (προσεγγίζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τις.

Ἀπρόσεκτος, ὁ, ἡ· (προσέχω) ὅποιος δὲν προσέχει, δὲν ἔχει, ἢ δὲν εἶδει προσοχήν. Σχολ. Δυκόφρ. 314.

Ἀπροσεκτοσύνη, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροσεξία, ἡ· (προσέχω) ἔλλειψις προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀφροντισία, Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνές.

Ἀπροσηγόρητος, ὁ, ἡ· (προσηγορέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησεν ἢ δὲν ὡμίλησέ τις, ἀχαιρέτιστος, ἀνομίλητος.

Ἀπροσηγορία, ἡ· ἔλλειψις προσηγορίας, συναναστροφῆς, ἐπιτηδεύσεως, χαιρετισμοῦ καὶ συνομιλίας. Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν'. 6. »πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν» 2) ἔλλειψις συνομιλίας, τὸ μὴ λαλεῖν, σιωπή.

Ἀπροσήγορος, ὁ, ἡ· (προσήγορος) ἐπὶ μὲν πραγμάτων, ἀνεκφράστος· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, δύσκολος, ὁποιος δὲν ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, νὰ χαιρετᾷ, νὰ συναναστρέφηται, ἢ παθ. ὁποιος δυσκόλως ὁμιλεῖται· σκληρός, ἄγριος, ἀπρόσιτος, ἀπάνθρωπος, Σοφοκλ. Oid. R. 1277.

Ἀπροσθετέω (πρόσθετος), Δὲν ὁμοφωνῶ· ὡς τὸ, ἐπέχω, Διογ. Δ. 5', 76.

Ἀπρόσθικτος, ὁ, ἡ· (προσθιγεῖν) ταυτόν τῷ, ἀπρόσμικτος (Ἡσύχ.)· ἀνέγκιτος, ἄφαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσικτος, ὁ, ἡ· (προσικνέομαι) ταυτόν τῷ ἀπρόσιτος· ἄβατος, ἀνέφικτος.

Ἀπρόσιτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσίτως· (πρόσειμι) ἀπροσπέλαστος, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ, τὰ προσέλθῃ νὰ ὑπάγῃ, νὰ φθάσῃ τις, ἢ νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ τις, ἀδιάβατος, Πινδάρ. Νέμ. Β', 63. 2) Ὁ μὴ πλησιάζων εἰς τινα· 3) μεταφ. ἀκατάληπτος.

Ἀπρόσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκέπτως· (προσκέπτομαι) ὅποιος δὲν σκεπτεταί τι, δὲν στοχάζεται προτήτερα, ἀπροστόχαστος, Ξενοφ. καὶ παθ. ἀπροστόχαστος, ἀνόητος, ἀπρόοπτος.

Ἀπρόσκλητος, ὁ, ἡ· (προσκαλέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπροσκάλεσαν, δὲν ἐκάλεσε· — εἰκὼν, ἐγκάλεσις, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐπικύρωσιν δὲν προσκαλεῖται κλητὴρ, ἤτοι μάρτυς τίς.

Ἀπροσκλησίης, ές, ἡ, ἀπρόσκλητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκλισίως· (προσκλίνω) ὅποιος δὲν κλίνει ἢ δὲν ἔχει κλίσιν πρός τι· μὴ ἀναρεστούμενος, ἄρμ.

Ἀπρόσκοπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκόπως· (προσκόπτω) ὅποιος δὲν προσκόπτει (δὲν σκοντάφτει), δὲν προσκρούει τὸν ἑαυτόν του εἰς τι, ἀβλαβὴς, σῶος. Πρξ. Ἀποστ. ΚΔ'. 16. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσκόπτει εἰς ἄλλον τινά, ὁ ἀστ., δὲν βλάπτει, δὲν ἐγγίζει, πειράζει τινά. »Ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν», Πρξ. Ἀποστ. ταυτὸν τῷ τοῦ Παύλ. πρὸς Κορ. ϛ', 3. »Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν» καὶ ἐν τῇ πρὸς Τιμόθ. ε', 14. »μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι» καὶ πρὸς Κορ. Γ', 32. »Ἀπρόσκοποι γίνεσθε, μηδεμίαν παρέχετε λαβὴν μηδενί. Χρυσόστ. »Μηδεμίαν μηδενὶ ψόγου παρέχοντες ἀφορμήν. Θεοφύλακτ. »Μηδεμία γενέσθω ἐξ ὑμῶν πρόφασις σκανδάλου», Θεοδώρ. 5) Ὅποιος δὲν σκανδαλίζεται, δὲν διεγείρεται ἐπὶ τὸ χεῖρον.

* Ἀπρόσκοπος, ον (προσκέπτομαι) = ἀπρόσκεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροστόχαστος, ἀπρονόητος· 2) μὴ προβλέπων, μὴ προστοχαζόμενός τι, Αἰσχ. Εὐμ. 105.

* Ἀπροσκορής, ές (προσκορὴς)· μὴ κορενύων, μὴ χορταίνων· μὴ προξενῶν ἀηδιάσεις, σύγχυσιν, Ηλημ. παιδ. β', α'.

Ἀπρόσκρουστος, ὁ, ἡ· (προσκρούω) ὅποιος δὲν προσκρούεται, δὲν κολλᾷ, δὲν σμίγει τὸν ἑαυτόν του μὲ ἄλλο τι, ὅταν πλησιάζῃ ἢ κτυπᾷ εἰς αὐτό· ὅποιος δὲν προσκρούει εἰς τινα. Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ.

Ἀπρόσλημπτος, ὁ, ἡ· (προσλαμβάνω) ὁ μὴ προσλαμβάνων τί. Ἐτυμολ. 2) παθ. μὴ προσλαμβανόμενος.

Ἀπρόσλογος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπρόσλογως, ἐπίρ. ὁ μὴ πρὸς λόγον, ὅποιος δὲν ἀνήκει, ἢ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁμιλεῖ τις. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. Πολυβ. Β', 36. 6.

Ἀπρόσμαστος, ὁ, ἡ· (προσμάσσω) ἢ κάλλιον, ἀπρότιμαστος· ὁ ἀπρόσεκτος, ἀξιωστεῖς, ἀνέγγιστος, ἀψηλάφητος· μόνον παρὰ Γραμματ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπροτίμαστος.

* Ἀπροσμάχητος, ὁ, ἡ· = ἀπρόσμαχος, Τζετζ.

Ἀπρόσμαχος, ὁ, ἡ· (πρόσμαχος) ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος, Σοφοκλ. Ηλούτ.

Ἀπροσμηχάνητος, ὁ, ἡ· (προσμηχανάομαι)· κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι, δὲν βοηθεῖ κανεὶς μέσον, Σχόλ. Ἰλ. Π, 29. = ἀπροσμήχανος.

Ἀπροσμήχανος, ὁ, ἡ· = ἀπροσμηχάνητος. Ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἐπιχείρησις, ἢ κέφενα μέσον δὲν βοηθεῖ, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1053.

* Ἀπροσμιγής, ές = ἀπρόσμικτος.

Ἀπρόσμικτος, ὁ, ἡ· (προσμίγνυμι) ταυτόν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῷ, δυσπρίσμιστος· μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει τις νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, ἀπροσομίλητος.

Ἀπροσόδευτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπρόσοδος· (προσοδεύω) ἀδιάδευτος, χωρὶς εἴσοδον, τόπος δύσβατος, ὅπου τινὲς δὲν ἐμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἐμπρόσθ. Διόδ. Σικ. Φρυνιχ. Κωμ.

Ἀπρόσοιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσοίστως· (προσοΐω, ὁ ἐστι, προσφέρω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ τις, ἀνυποφόρητος, μετὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ τις εἰρηνικῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 89. «ἀπρόσοιστος στρατός.» 2) Ὁ μὴ εὐπρόσοιστος, Εὐριπ. Μήδ. 730. ταυτὸν τῷ, ἀπροσήγορος, δύσκολος, ὡς καὶ τό, δυσπρόσοιστος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1277, ὃς τις ἐν στίχ. 1270. ἑρμηνεύ. τοῦτο διὰ τοῦ, «προσφορὰ δ' οὐκ ἔστιν· ἆρα, ἐκ τοῦ, προσφέρομαι τινί, ὁ ἐστιν, ἔχω συναναστροφήν, ὁμιλῶ μετά τινος.

Ἀπροσόμιλος, ὁ, ἡ· (προσομιλέω) χωρὶς συναναστροφήν, ὅποιος δὲν συναναστρέφεται ἢ δὲν ἀγαπᾷ νὰ συναναστρέφηται, νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, δὲν ἐμιλεῖ μετά τινος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1256.

Ἀπρόσοπτος, καὶ, ἀπρόσορτος, ὁ, ἡ· (προσοράω, προσοράω) ἄειδος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, ἢ δὲν δύναται τινὰς νὰ ἰδῇ· ἄγριος, φοβερός, τρομερὸς κατὰ τὴν ὄψιν· πολλὰ μεγαλος.

Ἀπροσόρμιστος, ὁ, ἡ· (προσορμίζω) ὁ μὴ ἐπιτήδειος (μὴ σίγουρος) τόπος εἰς τὸ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον. Διόδ. Σικ. Σχολ. Σοφ. Φιλ. 216. μετὰ τοῦ, ἀλλιμένιος.

Ἀπροσπαθής, ἐος, ὑ, ἡ· καὶ, ἀπροσπαθῶς, ἐπίρ. (προσπάσχω)· χωρὶς προσπάθειαν, ὁ μὴ ἔχων πάθος ἢ κλίσιν πρός τι. Ἡλιόδ. Σ. 570.

Ἀπροσπέλαστος, ὁ, ἡ· (προσπελάζω) ταυτὸν τῷ, ἀπροσέγγιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ τολμᾷ τις νὰ πλησιάσῃ. Στραβ.

Ἀπρόσπλακος, ὁ, ἡ· (προσπλέκω) ὁ μὴ πρός ἄλλο τι πλεκόμενος, ἀσυμβίβαστος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατ. 1379.

Ἀπροσπόριστος, ὁ, ἡ· (προσπορίζω) μὴ προσαποκτηθείς· ὅθεν ἀπροσπόριστα, ὅσα δὲν ἀποκτῶνται τῷ εἰσοδεσπότῃ καὶ πατρὶ φαμιλίας τινος διὰ τοῦ υἱοῦ, Παυσ.

Ἀπρόσπταιστος, ὁ, ἡ· (προσπταίω) πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν προσπταίει, δὲν προσκρούει τις· καὶ, ὁ μὴ προσκρούων, σκοντάφτων, πταίων, σφάλλων, Ἱπποκρ. Ἐπ. 1283. = ἀπρόσκοπος.

Ἀπροσπτωσία, ἡ· (προσπίπτω) ἀσφάλεια ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρῶν. 2) μέθοδος ἀσφαλής, προσοχή, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποφεύγομεν, ὥστε νὰ μὴ συμπαταξώμεθα εἰς τι παραπίπτως, καὶ ὥπου προσκρούσωμεν ἢ σφαλώμεθ, Διογ. Λ. Ζήτ. καὶ ἀπροπτωσία.

Ἀπρόσπτωτος, ὁ, ἡ· ὅποιος δὲν προσπταίει, προσκρούει· 2) ἀσφαλὴς ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρικάς. Παρὰ Μακκαβ. ἀναφέρεται «Συμμαχία ἀπρόσπτωτος» ἄνευ ἁρμοζούσης ἑρμην. Ζήτ. καὶ ἀπρόπτωτος.

Ἀπρόσρητος, ὁ, ἡ· (προσερῶ) ταυτὸν τῷ, ἀπροσηγόρητος, καὶ, ἀπροσήγορος. Πολυδ. «Ἀπρόρητος ἡμέρα, καθ' ἣν οὐ γίνεται ἀπαμός, χαιρετισμός, ἢ ἐπίσκεψις τῶν μικροτέρων πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους (visite, Cour).

Ἀπροστάσιον, τό· ὄθεν «Ἀπροστασίου δίκη», (Πολυδ. Γ, 9.) ἡ γινομένη κατὰ τινος μετοίκου, ξένου, ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντος, ὃς τις δὲν ἔλεγε πολίτην τινὰ ὡς προστάτην του (patron).

Ἀπροστάτευτος, ὁ, ἡ· (προστατεύω) ὅποιος δὲν ἔχει προστάτην, διαιτευτὴν (patron), Ἰώσηπ. Ἀρχ. 20. 2) Ὁ μὴ ἔχων προστάτην, ἡγεμόνα, Μαρκ. Ἀντ. 12, 14. Αἰλ. Ἱδιοτ. Ζ. 15, 3. 3) ἐιερχ. μὴ προστάτης ὢν τινός. (Ζ)

*Ἀπροστάτητος, ον (προστατέω) = ἀπροστάτευτος.

Ἀπροστίμαστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπρόσμαστος, ἀπροτίμαστος.

Ἀπρόστομος, ὁ, ἡ· (πρόστομος) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὰ ἔμπροσθεν στόμα, ἤτοι ὀξύτητα, μὴ μυτερός, σουβλερός. Πολυδ. 2, 101.

*Ἀπρόσφυλος, ὁ, ἡ· (προσφιλής) ἀπροσήγορος, δύσκολος, μὴ ἀρεστός.

Ἀπρόσφορος, ὁ, ἡ· (πρισφέρω) μὴ πρόσφορος, ἀνωφελὴς, ἀνάρμοστος, ἀσυντέλης, ἀνεπιτήδειος· ἀκοινώνητος. Ζήτ. Πρόσφορος.

Ἀπρόσφυλος, ὁ, ἡ· (φυλον) μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλήν, εἰς τὸ γένος τινός, ἀλλόφυλος. Ἡλιόδ. Αἰθ. Δ'. σελ. 176.

Ἀπροσφώνητος, ὁ, ἡ· (προσφωνέω) πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, ἀπαράκλητος· ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησε, δὲν ὡμίλησέ τις. Σχόλ. Ἀπολ. Α', 645.

Ἀπρόσψαυστος, ὁ, ἡ· (προσψαύω) ἀνέγγιστος, ἀψηλάφητος, Ἑρμ. = ἀπροσδιότος.

Ἀπροσωπόληπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσωπολήπτως· ὁ προσωπείου μὴ λαμβάνων· καὶ μεταφ. ὅποιος εἰς τὰς κρίσεις δὲν κυττάζει εἰς τὸ πρόσωπον (εἰς τὸ ὑποκείμενον) τινὸς, ἤτοι Τουρκικ. δὲν κάμνει χατῆρι. Πάτρ. Ἐπιστ. Α'. α'. 17. Σχ. Πινδ. Ὀλ. 3, 19.

Ἀπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) καὶ ἐπίρ. ἀπροσώπως· χωρὶς πρόσωπον, ὄψιν ὡραίαν, ἢ χωρὶς προσωπίδα· 2) δυσειδής, κακοπρόσωπος, ἀσχημος. Πλάτ. 3) παρὰ Γραμματ. «Ἀπρόσωπον ῥῆμα», τὸ μὴ δεχόμενον προσωπικὴν ἀντωνυμίαν.

Ἀπροτίελπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπρόελπτος, ἀνέλπιστος. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ. 422., ὅπου τὰ Ἀυτόγραφα, ἀπροτίοπτος, ἔχουσι, τὸν ὁποῖον δὲν προείδε τινάς· καὶ ἐν Ἁλιευτικ. «Ἀπροτίοπτον φάρμακον», τὸ ἀόρατον, ἀφανές (προτὶ σημαίνει πρὸς καὶ πρό).

Ἀπροτίμαστος, ὁ, ἡ· (προτιμάσσω) Δωρ. ταυτὸν τῷ ἀχρ. ἀπρόσμαστος· (προσμάομαι) = ἀπρόσψαυστος (Ἰλ. Τ, 263.). Ἀνέγγιστος, ἀνέβριστος, ἄθικτος συνουσίας καὶ μίξεως τινος· ἐκ τοῦ, μάσσω καὶ ποτί, αὐτί, πρός. Ὁ Εὐφορίων εἶπε «Μοῦσαι ἐποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὁμήρου», αὐτὶ ταῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑβάσῃ τινὰς εἰς τὴν ποιητικὴν, ἢ αὐτὸ τοῦ, ἄμωμος, ἄμεμπτος.

Ἀπροτίοπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπρόοπτος, καὶ ἀπρόσοπτος. Ζήτ. Ἀπροτίελπτος.

Ἀπροφανής, ἐος, ὁ, ἡ· (προφαίνομαι) = ἀπρόφατος· ὅποιος δὲν φαίνεται προτήτερα, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει τις, ἀπροόρατος, ἀνέλπιστος, Ὀρφ. Ἀργον. 710.

Ἀπροφάτιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροφατίστως (προφασίζομαι)· χωρὶς πρόφασιν, ὁ μὴ προφασιζόμενος, ὅποιος μὲ προφάσεις δὲν ἀποφεύγει ὑπηρεσίαν τινα, ἢ αἰτίαν, σφάλμα, ἔγκλημα· 2) ἕτοιμος, πρόθυμος (εἰς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός). Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. δ'. — «Ἀποφάσιστα, ὡς ἐπίρ. παρ' Εὐριπ.

Ἀπρόφρτος, ὁ, ἡ· (καὶ ἀπροφάτως ἐπίρ.) (πρέφημι) παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Ὀργ. Ἀργ. 621. 663. εἶναι αὐτὸ τοῦ, ἀπροφανὴς, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· μ' ὅλον τοῦτο ἐν τῷ, «Ἰλιάδι Ἀχέροντος ἀπροφάτοιο» (Α'. 645.), κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι αὐτὸ τοῦ, ἀπροφώνητος, φρικτὸς, ἀπαράκλητος, ἐκ τοῦ πρόρημα, ὅ ἐστιν, ἀνεκλάλητος, ἀνεκφραστος, ἀνεκδιήγητος.

*Ἀπροφίδητος, ὁ, ἡ· μὴ φειδόμενος, Μανέθ., 5, 267.

Ἀπροφύλακτος, ὁ, ἡ· (καὶ ἐπίρ. ἀπροφυλάκτως) (προφυλάσσομαι) χωρὶς προφύλαξιν, ὅποιος δὲν προφυλάττεται. 2) Ἀγύλακτος, ἀφρούρητος, ἀπαραφύλακτος.

Ἀπταισία, ἡ· (ὄπταιστος) τὸ μὴ προσκρούειν, σφάλλειν, πταίειν· 2) ἡ ἀπροσεξία, ἡ ἀνεπιξέκ· καὶ μάλιστα, τὸ σφάλλειν πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πλατ. Νομ. β', 11. Σ. 669.

*Ἄπτεον ὄνομ. ἐκ τοῦ ἅπτω· πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ τινὰς μίαν ὑπόθεσιν, Γαλ. Πλάτ. Πολ. β'. Σ. 377. Α.

Ἀπταιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπταίστως, (πταίω)· ὁ ποιος δὲν προσκρούει, δὲν σκοντάφτει, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 6. «ἀπταιστος ἵππος» καὶ μεταφ. 2) ὁ μὴ ἁμαρτάνων, μὴ σφάλλων, ἢ μὴ ἀποτυγχάνων, εὐτυχής.

Ἀπτερέω, Ἐπίρ. ποιητ. ταυτὸν τῷ, ἀπτέρως, Παρμενίδ. λείψ. 17. Ζήτ. Ἄπτερος.

Ἄπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) χωρὶς πτερά, ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας· «Ἄπτερα πωτήματα» (Αἰσχ. Εὐμ. 245), κίνημα εἰς τὸ πετέεσθαι χωρὶς πτερά· 2) μὲ τὸ α ἐπιτατ., = ἰσόπτερος, ὁ ἐπτερωμένος, ἤγουν τόσον ὠκύπορος, ὡς πτερά, (ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἐπίρ. ἄπτερως καὶ ποιητ. ἀπτερίως, αὐτὶ τοῦ ταχέως, Λυκόφρ. 627. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ', 1765. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἑρμην. ὁ Ἡρωδιανὸς τὸ παρ' Ἡσιόδ. ἀπτερίως διὰ τοῦ ἄπτερως, ἑτοίμως, ἀμφοτέροις, ἑλκυφρῶς, κλέως, προθύμως.) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. «ἄπτερος φάτις», ἔνθα ὁ σχολιαστ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἰσόπτερος, κούφη. Ἐν Ὀδυσσ. Ρ, 57. «τὴ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος», αὐτὶ τοῦ παράμοιρος καὶ μὴ ἀποπτὰς, ὁ ταχέως εἰς τὴν ψυχὴν τινος εἰσδὺς καὶ ἐπιμένων· ἢ κατ' ἄλλους, αὐτὶ τοῦ, προσηνὴς, ταχέως προσήκατο τὸν λόγον, ὁ. ε. ἐσημείωσεν, ἐπαπάλαβε τοὺς λόγους καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς· ἄλλοι δέ, αὐτὶ τοῦ, ἡ ὁμιλία αὐτὴ ἔφανη εἰς αὐτὴν πολλὰ ἀρεστὴ· ἀλλ' ἴσως ἡ φράσις αὕτη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν τῆς συνηθείας, ἡ ὁμιλία τοῦ Τηλεμάχου δὲν ὑπῆγεν εἰς τὰ χαμένα, ἀλλ' εὐθὺς ἀφ' οὗ ἡ Πηνελόπη τὴν ἤκουσε, τὴν ἔβαλε καὶ εἰς πρᾶξιν, ἢ δὲν τῆς ἐξέφυγεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία.

Ἀπτέρυγος, ὁ, ἡ· (πτέρυξ) ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας. Ἀθην. 2'.

Ἀπτερύομαι· ταυτὸν τῷ, πέτομαι, ἢ πτερύσσομαι, ποτῶ, Ἀράτ. Διοσ. 277 Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον, ἀπτερύσσομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· (τὰ α πρὸς εὐφωνίαν).

Ἀπτέρωτος, ὁ, ἡ· (πτερόω) ταυτὸν τῷ, ἀπτέρυγος.

Ἄπτηξ, ηγος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πτηνός· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τὸ μὴ ἔχον ἀκόμη πτερά, ἤτοι ἀπτον δὲν ἐμπορεῖ ἀκόμη νὰ πετάξῃ, Ἰλ. Ι, 323. «ἄπτηξι νεοσσοῖσιν, τοῖς ἱστατναι μὴ δυναμέοις, μετροῖς. (Ἐκ τοῦ ἵστημι, ἀόρ. β', ἔστην καὶ α στερητ. ἄπτην, ὡς ἐκ τοῦ ἵστημι, ἔστην, ἄστην· καὶ καλῶς ἐκ τῆς Γεν. γίνεται οὐσμ. ἄστηνος, ὡσαύτως καὶ ἄπτηνος· Ἀνακλ. Α'· 166., ἀρ. 13. ἔνθα ὁ βρύχιος κακῶς τὸ διώρθωσεν ἀπτῆσιν. Οὕτω γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἔχω μετὰ τοῦ α στερητ. ἄεχην, καὶ συναιρ. ἄχην, ὁ. ε. πτωχός, μηδὲν ἔχων)

Ἀπτικός, κὴ, κὸν. Ἐπιτήδειος, ἢ κατασκευασμένος εἰς τὸ νὰ ἐγγίξῃ, να πιάνῃ τι, πιαστικός, Ἀριστ. περὶ μορ. ζ. 2. ὅθεν «Ἀπτικὴ αἴσθησις», ἡ αἴσθησις τῆς ἁφῆς.

Ἄπτιλος, ὁ ἡ· (πτίλον) ὁ μὴ ἔχων πτίλον, χωρὶς πτερά· ὅποιος δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη πτερά, ἄπτερος, ἀπτὴν.

Ἄπτιστος, ὁ, ἡ· (πίσσω) ἀκοπάνιστος, ἀξεφλούδητος, τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ κοπανίσματος δὲν ἐξέβαλον τὴν φλοῦδα (Γαλην.) ὡς, ὁ σῖτος.

Ἀπτοεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ· (ἀ στερ., πτοέω, ἔπος) ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, ἄφοβος εἰς τὸ λέγειν, παρρησιαστικὸς, ὁ ἐν τῷ λέγειν θρασύς, ἢ, (κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ ἅπτομαι) ὁπαδ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

απτόμενος ἐν ἔπεσιν ,, ὅποιος ἐγγίζει τινά μέ τούς λόγους του, κακολόγος. Ἰλ. Θ', 209. ἢ κατ' ἄλλους, ἀνόητος, μωρός.

Ἀπτόητος, καί ποιητ. ἀπτοίητος, ὁ, ἡ· (πτοέω) ὁ μή πτοούμενος, ἄφοβος, ἀτρόμητος

Ἀπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. αὐτ. ἀπόλεμος, ὁ πολέμου ἄπειρος, μή ἱκανός· Ἀπτόλεμος καί ἄναλκις, Ἰλ. Β, 201. Ι, 35 καί 41.

Ἅπτομαι, Μ. ἄνομαι, μέσον τοῦ ἅπτω (ἐπιτοπολύ μετά γεν., σπανίως δέ καί μόνον παρά Πινδ. μετά δοτ., καί μετά αἰτ. μόνον, ὅτε σημαίνει συνδέω, ἑνόω)· Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω τί· καί μεταφ. ἀρχινῶ τί, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι. Ὁ Ὅμηρος συντάσσει μάλιστα μέ τάς λέξεις ἅψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν, γενείου. (Ἰλ. Α, 512. Ο, 76. Τ, 468. Κ, 377. Κ, 454. Ὀδ. Τ, 344. Χ, 339. Ζ, 169. κτλ.) Ἰλ. Η, 339. »Κύκνος ἅπτεται συός ἰσχίαν ἠτοι τὸ σκυλίον πιάνει τό ἀγριογούρουνον κατά τά μηρία· Ἰλ. Β, 152. »Τόν δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἅλαδ· ὁ ἕναι τόν ἄλλον ἐπαρακίνει νά πιάσωμεν τά πλοῖα καί καταβάτσωσιν εἰς τήν θάλασσαν· »ἅπτομαι ἰχθύων, βρώμης ἠδέ ποτῆτος κ. τ. τ. ἀντί τοῦ τρώγω· »ἅπτομαι γυναικός, ἀντί τοῦ, συνευρίσκομαι· »ἅπτομαι πολέμοιο, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ τόν πόλεμον· »ἅπτομαι ἔργου, μουσικῆς» κ. τ. λ. Οἱ Ἀττικοί μετεχειρίζοντο τοῦτο τό ῥῆμα εἰς ὅλα, ὅσα δύνανται νά πιάνῃ τις ἢ νά μετεχειρίζηται, κυρ. ἔργων καί λόγων ἅψασθαι, ἀντί ἐπιχειρεῖν μίαν βουλείαν, ἀρχίζειν μίαν ὁμιλίαν, Πλατ. Φαιδ. Σ. 88. Heind. Ἐλέγετο δέ καί ἐπί προσώπων, τά ὁποῖα μετεχειρίζεταί τις ἐπί καλοῦ καί κακοῦ· ἑπομ. καί καταπονεῖν, ἀδυνατίζειν, ὡς »οἱ πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος» (Ξενοφ. Κυνηγ. Α', ς'. 25). καί προσβάλλω, τόν ἐχθρόν· ὁ ψύλλος τά καλά· 2) φθάνω ἕως εἴς τι, μετά δοτ. παρά Πινδ. Πυθ. Γ', 44. Ἰ. δ', 40. 3) συνδέω, ἑρμῶ τί δεσμῷ, αἰτ. Ὀδ. Λ, 278. »Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖου μελάθρου» ο. ε. ἐκρέμασα ὑψόθεν· 4) Παθητ. ἀναπτόμαι, πιάνω φωτίαν, Ὀδ. Ι, 379· ἔτι δέ, πιάνω, δένω ἐμαυτόν πρός τι, πιάνομαι ἀπό τινος· ὅθεν, κρεμόμαι, ἀναρτῶμαι, προσκολλῶμαι, γίνομαι ὀπαδός τινος· Ἰλ. Θ, 67. »Ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο ο. ε. καί τῶν δύο τά τόξα ἐπετύγχανον καί ἐπρόσκολλῶντο, ἔμενον ἐμπηγμένα εἰς τό σῶμα τῶν ἐχθρῶν· Πινδ. Π. γ', 53. »Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται» ο. ε. δέν μεταχειρίζεται ψεύσματα. »Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶναι (Ὀλ. γ', 78), αὐτί φθάνει εἰς τάς στήλας τοῦ Ἡρακλέους, ἤτοι ἐφθασε μέ τήν ἀρετήν εἰς τό ἄκρον. Στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις (Ἴσθ. γ', 30,) παροιμ. ἔγιναν ὀνομαστοί ἕως εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἢ κατήντησαν εἰς ἔσχατον βαθμόν. »Ἅπτομαι -σοι (ἢ καί χωρίς τοῦ ἕπεσθαι) τινός» ὑβρίζω, ἐνειδίζω, ἐλέγχω τινά. Ἡρόδ. Ε'. 92, 3. Ζήτει ἅπτω.

Ἁπτός, τή, πτόν· ψηλαφητός, πᾶν ὅ, τι δύναται νά ἐγγιχθῇ, πιασθῇ, ἢ νά ἀνάψῃ, πιασμένος, ἀναμένος· ὡς »ἅπτός ἀπό τῆς φλογίζω» Πλάτ. Τίμ.

*Ἅπτρα, ἡ (ἅπτω)· τό ψιτήλι τοῦ λύχνου.

Ἅπτυστος, ὁ, ἡ· (πτύω) ὅποιος δέν πτύει· λέγεται ἐπί φώκων, ὅταν ὁ ἀσθενής δέν πτύῃ. 2) παθητ. μή πτυσμένος, Ἱπποκρ

*Ἅπτω, Μ. ψω. Συνδέω, θηλιάζω· προσκολλῶ, κολλῶ, πιάνω, δένω τί πρός τι, κομποδένω· αἰτ. καί ἀορ. ἅπαλην τινί ἅπτων Αἰσχύλ. Χοηφ. 805., ἤτοι ἀφίνομαι εἰς πάλην μέ κἄνένα, ὅταν τόν ἀφήνῃ, ἐν τῷ γυμνασιακῷ. Ζ. ἀφῆ· »Δειρήν βρόχῳ ἄψειν (Ἀντιπ. Θεσσ. Ἐπίγρ. 84.), κ. ε. ἔβαλε θηλιάν εἰς τόν λαιμόν· οὕτω καί τό Μέσον, »ἅψεσθαι βρόχων,« πνιγῆναι διά σχοινίου, Λουκ. ὁ'. Σ. 187. – Παθ. εἶμαι στερρᾷ δεσμός· ἰδέ ἄνωτ.– Τό ἅπτω ἐν τῷ στημ. δένω εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Φ, 408. 2) πιάνω, ἀπ' οὗ συχνῶς ὁ Μέσος. 3) Ἀνάπτω (ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται διά τῆς ἐγγίξεως τοῦ πυρός), μετά αἰτ. Ἱστ. Γ'., 74. καί Ἀριστοφ. »Ἅπτε, παῖ, λύχνον ἄναψε, παιδί, τό λυχνάρι· λέγεται ἔτι καί ἐπί μολυνταικῶν, κολλητικῶν νόσων. Μέσως, πιάνω φωτίαν· καί, ἀνάπτω τό ψως δι' ἐμαυτόν. Καλλιμ. Δηλ. 116. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἅπω, τό προσκολλῶ, ὅθεν καί τό Λατιν. aptus, καί aptare).

Ἀπτώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (πτόω, πτῶμι, ταυτόν τῷ, πίπτω) ὅποιος δέν πίπτει, δέν σφάλλει, δέν κλονεῖται, ἢ δέν ἀπατᾶται, Πινδ. Ὀλ. Θ. 135. Μαρκ. Ἀντ. ζ', 6. 2) χωρίς πτώσεις, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἀπτωτος, ὁ, ἡ· καί, Ἀπτώτως, ἐπίρ. (πίπτω). Ὁ μή πίπτων· 2) ὁ μή πταίων, σφάλλων· ἔτι δέν ἀμαυροῦται, ἀμαυρός, Δογγίν. Δ ς'. 6. 3) ἄνευ πτώσεως, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἀπτωχεύτως, ἐπίρ. χωρίς πτωχείαν· ἀμφ.

Ἄπυγος, ὁ, ἡ· (πυγή) χωρίς πυγήν, ἔχων λεπτήν, λιγνήν πυγήν (κωλομέρια), Ἀναλ. 2. Σ. 110.

Ἀπύθμενος, καί ἀπυθμένιστος, ὁ, ἡ· (πυθμήν) χωρίς πυθμένα, ῥίζαν, κορμέν, πάτον. Ἀθην. Σ. 501. Ζήτ. Πυθμήν.

Ἄπυκνος, ὁ, ἡ· μή πυκνός, ἀραιός. Παρά τοῖς Μουσικοῖς καλοῦνται καί τόνοι τινές ἄπυκνοι· Ζήτ. Πυκνός.

Ἀπύλωτος, ὁ, ἡ· (πυλόω, πύλη) ἀθύρωτος, ὁ μή ἔχων πύλην, θύρκν· ὅποιος δέν εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μέ θύραν· Μεταφορ. ἀκράτητος, φλύαρος. »Ἀπύλωτον στόμα« (μετά τοῦ, ἀχάλινον παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 830.), τό ἀθύρωτον, τό ἀνεωγμένον, (τό ξέφραγον) τό ἀκράτητον, τό πολλάς φλυαρίας λαλοῦν.

Ἀπυνδάκωτος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ ἀπύθμενος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πυνδαξ.

Ἄπυος, ὁ, ἡ· (πῦον) χωρίς ἔμπυον, ὁ μή ἐμπυασμένος.

Ἄπυργος, ἡ, ἀπύργωτος, ὁ, ἡ· ὁ μή ἔχων πύργους, τεῖχη, μή ὠχυρωμένος μέ τείχος (κάστρον), Ὀδυσ. Δ, 284.

Ἀπύρεκτος, ἡ ἀπύρετος, ὁ, ἡ· (πυρέσσω) χωρίς πυρετόν, ὁ μή θερμασμένος· ὅθεν

Ἀπυρεξία, ἡ· ἔλλειψις πυρετοῦ, ἡμέρα ἢ ὥρα, καθ' ἣν ὁ ἀσθενής δέν ἔχει θέρμην.

Ἄπύρετος, ὁ, ἡ, ταυτόν τῷ ἀπύρεκτος· (2)

Ἀπύρηνος, ὁ, ἡ· (πυρήν) ἐπί καρπῶν καί ὀπωρῶν, χωρίς πυρῆνα (κουκούτζι), ἢ ἔχων μαλακόν, ἁπαλόν πυρῆνα, Ἀριστοφ.

Ἀπυρομήλη, ἡ· αὐτί, ἀπύρηνος μήλη, σιδήρουν τε χειρουργικόν ἐργαλεῖον, μέ ἔχει κατά κορυφήν πυρῆνα, ἤτοι σιδήρου τι εἰς εἶδος κομβίου.

Ἄπυρος, ὁ, ἡ· καί, ἀπύρως, ἐπίρ. (πῦρ)· χωρίς πῦρ, φωτιάν, θέρμην, ζέσταν· καί παρ' Ἰατρ. χωρίς πυρετόν. Ἱπποκρ. 2) ὁ μή βρασμένος, ψημένος εἰς τήν φωτιάν, ὡμός, ὡς, ἄριστον, ὄψεται, τροφή· μή λαγαρισμένος, ὡς, »ἄπυρος χρυσός« τό ἐναντίον τοῦ, ἀπεψος, Διοδ. Σικ. Β', 5., ὅστις ἐν Γ'. 45. ἀντί τούτου »καθτοψυκῆς χρυσοῦ« λέγει· (Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 885. κατά τόν Σχολ. εἶναι αὐτό τοῦ, πολύπυρος). Ἄρχαηλοί 1) πᾶν εἶτι δέν ὑπῆρξεν ἢ δέν ἐβλήθη εἰς τήν φωτιάν, ἢ δέν κατεκαύσθη μέ φωτιάν· ἑπομ. καί καινούριος, νέος. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπί τριπόδων καί λεβήτων, Ἰλ. Ι, 122, 264. Ψ, 267. »Τρίποδ', λέβης ἄπυρος«, ὁ μή τεθείς ἔτι εἰς τό πῦρ, ἤ ἐστι, νέος, ἢ τό ἐναντίον τοῦ, ἐμπυροβάτης, ὁ μή βαλλόμενος ποτέ εἰς τήν φωτίαν, ἀλλά χρησιμεύων μόνον διά νά βάλλωσι μέσα εἰς αὐτόν οἶνον, ὕδωρ, κ. τ. τ. ἢ διά νά πλύνωσι μέσα τά ποτήρια, Ἱερά ἄπυρα, θυσίαι, εἰς τάς ὁποίας δέν ἐμεταχειρίζοντο φωτίαν (Πινδ. Ὀλ. Ζ', 88.). Ἄπυροι ὠνομάζοντο καί αἱ Ἐρινύες, διότι δέν ἐπροσφέροντο αὐταῖς ὁλοκαυτώματα· 2) μετά τοῦ ἐπιτατ. α, ὁμοίως τῷ πυρί, καθώς τό πῦρ, π. χ. ἀρδεῖς ἄπυρος (Λίτυχ. Προμηθ. 885.), ἢ καθώς τό πῦρ καίουσα μύτη τοῦ βέλους· (ἐσφαλμένως παρεκτηθησαν τινες ἐκ ταύτης καί ἄλλων παρομοίων περιόδων νά ἑρμηνεύσωσι ταύτην τήν λέξιν διά τοῦ, πολλά πυρώδης)

Ἀπύρωτος, ὁ, ἡ· (πυρόω) μή πεπυρωμένος, μή ἡτοιμασμένος (δουλευμένος), ἢ ψημένος, μαγειρευμένος μέ φωτιάν· καί ὁ μή βεβλημένος ἀπό τήν φωτιάν. Ἀθην. Σ. 500. Ἐν δέ Ἰλ. Ψ, 270. »φιάλη ἀπύρωτος« εἶναι αὐτή τοῦ, ἄπυρος, νέα (ὡς καί τό ἐν στίχ. 267.).

Ἄπυστος, ὁ, ἡ· (πυνθάνομαι, πυθέσθαι) ἐκεῖνος, περί τοῦ ὁποίου δέν ἠκουσε ἢ δέν ἐμαθέ τις τι, τόν ὁποῖον δέν ἤκουσε τινάς, δέν ἔχει περί αὐτοῦ σύδεμίαν ἰδέαν, ἄγνωστος, μή γνωστός, Ὀδυσ. Α'. 242. 2) ἐνεργητ. ὁποιος δέν ἤκουσε, δέν ἐμαθέ τι, Ὀδυσ. Ε, 127. »Οὐδέ σήν ἦσε ἄπυστος Ζεύς«, ὁ Ζεύς δέν ἔμεινε πολύν καιρόν χωρίς νά τό μάθῃ· καί μετά τῆς γεν. μύθων, Ὀδ. Δ, 675.

Ἀπύτης, Δωρ. αὐτί ἠπύτης. Ἰλ. Η, 384.· »μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξι, φωνητικός καί κραυσικός, μεγαλόφωνος, εὐφωνος· (– – –)

Ἀπύω, Δωρικ. καί Ἰων. ἠπύω (ἀλλά καί παρ' ἡμῖν Ἀττικ. ὡς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032.). Μεγαλοφώνως κράζω, ὁμιλῶ, λέγω, ἠχῶ. Παρ' Ἡσιόδῳ φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενές μέ τό Λατινικόν ἀπανᾶν, καί, ἀπανεῖν, ὅ ἐστι, ἀλλεῖν. Παράγεται ἐκ τοῦ ἀέκειαι· καί ἔπω· Παρ' Ἡροδότ. Β', 15. ἔκειτο ποτέ, ἀπύουσι, ὅπου ὀρθότερον, ἀπήσουσι, κεῖται. Τοῦτο δέ τό ῥῆμα ἐν χρήσει καί ἐπί ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, ὡς »φόρμιγξ ἠπύων«, καί ἐπί ἀνέμου κάμνοντος σφοδρόν κρότον, ὡς Ἰλ. Ξ, 399. καί ἐπί φωνῆς ἐν μαχῇ· »Ἀπύων ἐν αὐλοῖς«. (Ὀλ. ε', 45.) ἀντί ὄδων. »Φοίβον ἀπύεινα, Πινδ. Ι, 140. ο. ε. ἀνυμνεῖν.

Ἄπφα, ἡ, σπανιώτ. ἄπφα, ἡ· καί ὑποκ. ἀπφίδιον, ἀπφάριον καί ἀπφίον, τό· παρ' Ἀθην. Γ'. λόγια, μέ τά ὁποῖα αἱ νεαναίδες, ἢ αἱ ἑρμηνεαι ἐσόμαζον κελαστευτικῶς (ὑποκοριστικῶς) καί χαϊδευτικά τούς νέους ἐραστάς των. Καθόλου δέ θέλουσι οἱ Γραμματικοί, ὅτι τό, ἀπφά, εἶναι χαϊδευτική τις λέξις ἢ προσφώνησις, τήν ὁποίαν ἐδίδον ἀμοιβαίως οἱ ἀδελφοί, καί ἀδελφαί, καί μάλιστα εἰς τήν Ἀττικήν, ὡς καί τό, ἄττα, τέττα, πάππα· καθώς νῦν παρά τοῖς Βυζαντίοις τό, τζατζά, τζίτζης· κ. τ. τ. Ἰλ. Δ, 312. Πολυδ. καί Ἀθην.

Ἀπφάριον, ἰδέ ἀπφά.

Ἀπφείον, ὑποκ. τοῦ ἀπφά. (– – ∪∪)

Ἀπφίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀπφά.

Ἄπφύς, καί ἀπφύς, γεν. ὕος, ὁ. Δωρ. αὐτί πατήρ. τυρ. φυσική χαϊδευτική φωνή τῶν παιδίων, ὅταν κράζωσι τόν πατέρα των, ὡς τό παρ' ἡμῖν παπά, τατά. Θεοκρ. ιε', 14. »Διασθάνεται τό βρέφος καί μέ τόν πόταν καλεῖ ἀπφύν«. (– –)

Ἀπφώ, ἐκ τοῦ ἀπφός, Γεν. Δωρ. αὐτί ἀπφοῦς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ πατρός, ἢ διπλασία χάρις· ἢ πνεύματος ψιλῆς ἐνέργεια· ἡ δέ Σουΐδας διά τοῦ, ἀπευρύφου, ἢ ἀπευρέντος· ὁ δέ Θεοδώρ. διά τοῦ, ερύριος· ὁ δέ Δαναός. διά τοῦ, ἀμφω, πνεῦμα διπλοῦν.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ· (πώγων) ὁ μή ἔχων πώγωνα, γένειον, ἀγένειος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ξάνθης

Ἀπῳδέω, ῶ· ταυτόν τῷ, ἀπᾴδω.

Ἀπῳδός, ὁ, ἡ· (ᾠδή) ὁ κακῶς ἠχῶν, ψάλλων, κακόφωνος, ἢ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὴν ᾠδήν, ψαλμῳδίαν, ἦχον, κακόηχος.

Ἄπωθεν, ἐπίρ. = ἀπόθεν. Ἀπὸ μακράν. (οὗτος ὁ τύπος εὑρίσκεται μὲν βεβαίως παρὰ τοῖς Δραματ. ποιηταῖς, παρὰ δὲ τοῖς λογογρ. πολλὰ ἀμφιβόλως, Φρυν. σ. 9. Αἰσχ. Κτησ. 100.)

Ἀπωθέω, ῶ· Μ. ήσω (κυρίως ὅμως, ἀπώσω, ὅθεν ὁ Μ. καὶ ὠσω, καὶ –ωσήσω, ὠσέω). Σπρόχνω, ἀμπόχνω πρός τὰ ὀπίσω ἢ μακράν, βάλλω τινά εἰς φυγήν, ἀποδιώκω, κυνηγῶ, ἀποπέμπω, ἐκβάλλω· τινά τινος, καὶ ἔκτινος. Ὀδυσ. Ο. «——οὐ σέ ἀπώσω νηόθεν. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνέμου, ἀπομακρύνειν ἀπὸ τὸν ὁρθὸν ὁρμὸν (Ὀδ. Θ, 81. «Ἰλ. Φ, 537.) ὅθεν καὶ τὰ τοιαῦτοι ἄνεμοι ὥστε καὶ ἐξῶσται λέγονται παρὰ ναύταις. Ἀπῶσεν ὁμίχλη (Ἰλ. Π, 643.), ἐκόρεσε. Δηλοῖ καὶ διώκειν ἐκ τῆς χώρας, ὡς παρ' Ἡροδ. Α, 173.· ὡς τόσον, οἱ νεώτ. Ἀττ. προτιμῶσι τὴν μέσην διάθεσιν. — Μέσως Ἀπωθέομαι, καὶ ἀπώθημαι· μακρὰν σπρόχνω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· ἠγήρας ἀπώσασθαι, Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 176. καὶ μετῶ, ἀποστρέφομαι, ε. τ. τ. Ἰλ. Μ, 276 καὶ Θ', 533. (Ὁ ἀόρ. ἀπώθησα εὑρηται μόνον παρὰ Λε. Διακ. 9, 9.)

Ἀπώθητος, ὁ, ἡ· ἀποδιωγμένος, σπρωχμένος, ἀποβεβλημένος.

Ἀπῳκισμένος, μετοχ. ἐκ τοῦ ἀποικίζομαι· μεμεισυσμένος. Ζήτ. ἀποικίζω.

Ἀπώλεια, ἡ· (ἀπόλλυμι) ἀποβολή, χάσιμον, ὄλεθρος, ἀφανισμός, δυστυχία.

Ἀπωλευτος, ὁ, ἡ· (πολεύω) ἀνήμερος, ἀχαλίνωτος, ἀδάμαστος· καὶ μὴ ἀνατραφείς.

Ἀπώμαστος, ον, (πωμάζω) καὶ

Ἄπωμος, ον (πῶμα) χωρὶς καπάκι, σκέπασμα.

Ἀπωμοσία, ἡ· ἡ ἀπώμοσις, ἐως, ἡ· (ἀπόμνυμι) ἡ δι' ὅρκου γενομένη ἄρνησις, ἐξωμοσία.

Ἀπωμοτικός, κὴ, κόν· ἀνηκων, ἐπιτήδειος ἢ ἐλίνων εἰς ἀπωμοσίαν, ἀρνουμένοι τι μετ' ὅρκου. Ἀπωμοτικῶς, ἐπίρ. μὲ ἀρνητικὸν δι' ὅρκου τρόπον.

Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ· (ἀπόμνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 388. καὶ 394. ὁποιος μεθ' ὅρκου ἀρνεῖται τι, καὶ Παθητ. ἀπώμοτον, τό· ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὥμοσε μὴ γενέσθαι, ἢ διὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμέτις ὅρκον ὡς ἀδύνατον. Πλάτ. Νομ. Β'. ὧν οὐδὲν ἀπώμοτόν ἐστι, διὰ τὸ ὁποῖον τινὰς δὲν δύναται ἄλλεως, ἀλλ' ἀφευκτος πρέπει νὰ κάμῃ ὅρκον καὶ νὰ ὁμόσῃ ἐγγύησιν, ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ἀπηγορευμένον, φευκτόν, ἑρμην. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρχιλόχ. λειπ. 16. σχημάτων ἄελπτον οὐδὲν ἐστὶν οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστόν, ὅπου ἡ ἀπὸ ἐλλειψιν σημαίνει· καὶ Σοφ. Ἀντιγ. 388. 590. νβριστοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώμοτον.

Ἀπώς, όντος, μετοχ. τοῦ, ἄπειμι· ἀμὴ ὢν παρών, ἀλλὰ μακρὰν ἀπό τινος.

Ἀπώρυξ, υγος, ὁ· (ἀπορύσσω) ἐσκαμμένον, ὑπόγειον αὐλάκι, ἀπ' οὗ περιῳ τὸ νερὸν καὶ ὀργώνει εἰς τὴν βρύσιν, Τζαμαγιός· 2) Κλιματίς, ἥτις καταβάλλεται ὑπὸ γῆν διὰ τὰ βλαστήσῃ νέον κλῆμα, καταβολάδα, Ἑξαεμ. 17. καὶ Γεωπονικ. Ε', 18. Παράβλ. ἀπορρώξ.

Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἀποκτήσας ἔτι πωρί, ἐπάνω τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνητεν ἀκόμη πῶρος (Callus). Διοσκορ. «Ἀπώρωτα ὀστέα.

Ἀπωτικὰ ματος, ἐ, ἡ· ὁποιος ὠθεῖ, σπρόχνει εἰς τὰ ὀπίσω τὰ σώματα. «Κώπη ἀποσκίμποδος, Ἐπιγραμ. (υ)

Ἄπωσις, εως, ἡ· ἡ, ἀπωσμός, ὁ· (ἀπώθω, ἀποθέω) ὠθησις, ἀπροόξιμον, εἴωξις εἰς τὰ ὀπίσω, ἀποδίωξις· ἐκδίωξις, ἔξωσις.

Ἀποστικός, ἡ, όν· ἐπιτήδειος ἢ συνήθως ὠθῶν, σπρόχνων, διώκων εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ μακράν.

Ἀπωστός, ἡ, όν· ἀποδεδιωγμένος, ἀποβεβλημένος, σπρωχμένος. Σοφκλ. Δί. «Τέλος ἀπωστός γῆς ἀπορῥιφθήσομαι.«

Ἀπώτερος, ρα, ρον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀπώτατος· μακρύτερος, μακρύτατος.

Ἀπωτέρω, μακρύτερα, καὶ ἀπωτάτω, Ἐπίρρ. πολλὰ μακράν.

Ἀπωχραίνω, = ὠχραίνω, Καίμνω κίτρινον ἢ χλωμόν.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ρ.

Ἀρ, Ἐπι. πρὸ συμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρα, Ὁμηρ.

Ἄρα, Ἐπι. ῥᾶ, μόρ. ἐγκλτ., πρὸ συμφ. ἄρ· Λοιπόν, τὸ λοιπόν. Εἰς ἄπειρα χωρία, ἐξαιρ. παρ' Ὁμ., φαίνεται ζλως ἄνευ τινος σημασίας κείμενον, καὶ διὰ κυριολεξ. τινος παρ' ἡμῖν ἀνέκφραστον. Πολλάκις δὲ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον· π. χ. «ἀψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὰς ἰὼν κατ' ἄρ ἔζετο, κλιτὸ δ' ἄρα πήρην ἤρκεν ἐυπλείην,« Ὀδσ. Ρ, 466. Ἔστι δέ, καὶ ἐξαιρ. τοῦ μὲν καὶ δὲ προηγουμένου, ἐλαφρόν τι μεταβατικὸν μόριον, τὸ ὁποῖον γίνεται σπανιώτερον ἀναλόγως πρὸς τὰς προόδους τῆς διαλώσεως τῆς γλώσσης· ὥσπερ καὶ τὰ καταληπτῶς πως λαλεῖν ἀρχόμενα παιδία εἰώθασιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφέρειν λεξίδιά τινα π. χ. ναί, μή, πῶς κ. τ. τ. Ἀλλ' ὅμως ὑπεμφαίνει γενικῶς τὴν σημασίαν, τοῦ, φύσει, φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀκολούθως, ἐπομένως κ. τ. τ. ὅθεν καὶ πολλάκις ἐστὶ εἴτε εἰσαγωγικὸν λόγου συμπεραινομένου καὶ διὰ τῶν προηγουμένων βεβαίως καὶ ἀκριβῶς σημαινομένου· ὡς ἐν Ἰλ. Β, 760. «Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦν, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα .«« εἴτε ἀκριβέστερα ὀηλωτικὸν λόγου γενικως προσημαινόντος. = τοῦτ' ἔστι, δηλαδή, ὀηλονότι· ὡς Ἰλ. Δ, 397. «πάντας ἔπειτ', ἐπεὶ ὅ' οἷον ἴεν εἶσιν δὲ νέεσθαι· Μαῖον' ἄρα πρόεηκε, θεῶν τεράτεσσι πεπῆσας.« καὶ Herm. ἐν Τιμ. Ὁμ. Λεξδ. 53. Ὁ Ποιητὴς ἐπιφέρει αὐτὸ πολλάκις τῷ, οὗτε, ὡς ἐν Ὀδσ. Δ, 566. Τῷ εἶ, ἐὰν κ.τ.τ. ἐπιφερόμενον, ἐστὶν = ἴσως, τυχόν, ὡς, εἰ μὴ ἄρα, Ἀνίσως δέ, ἂν ὅμως δέν. Λόγου ἀρκτικοῦ οὐδέποτε γίνεται παρὰ Λογογρ. τὸ ἄρα· (οὐ παροξυτουούμενον, ἀλλὰ προπερισπωμένου ἄρα), καὶ τότε πευστικὸν ἐμφαίνει λόγον, Herm. Vig. σλ. 823. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ δὲ χρῶνται τῷ ἆρα καὶ πευστικῶς, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, ἀντὶ τοῦ ἄρα, Herm. ἐν Ἀρστῴ. Νφ. 142. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄρα καὶ ἆρα, παρβλ. Schaef. mel. σλ. 89. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 200. C. Πρτγ. σλ. 319. A. Erf. εν Σφκ. Ἀντ. 623. ἔκδ. min. Bremi καὶ Hermem ἐν Ξνφ. Συμπ. 2, 13.

Ἄρα, Τὸ αὐτὸ μόριον ἄρα· κατ' ἐπεκτεταμένην σημασίαν ὅμως καὶ περισπώμενον τόνον· ἔστι δὲ πευστικὸν μόριον, ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν περιμενομένην δηλοῦν, = οὐκοῦν; μῶν; τὸ ἡμέτερον καὶ λοιπόν; κοινόν. καὶ ἔτζι; δὲν εἶν' ἐλήθεια; δὲν εἶναι ἔτζι; καὶ πῶς; καὶ τί; Ἐνίοτε ὅμως καὶ = οὐχί· μῶν μή; οὔκουν· τὸ ἡμτ. ὄχι, δέν· ἐάν τε καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρ' οὐ, ἐξαιρ παρὰ Σφκ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Schaef. mel. σελ. 89. Τὰ πλεῖστα συντάσσεται τρίχως. α') ἆρ' οὐ; Ἴτως δέ, μήπως δέν; συντάσσ. ὁριστικὴν Ἐγκλ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Hr. ἐν Θερ. 2, 158. «Ἦ ῥ' ἀνὴρ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμὸν δὲ λέλαστα;« Herm. Vig. σελ. 824. — β') ἆρα μή; Τάχα δέν; συντ. ὁριστ. ἐγκ. ἐπὶ ἀμφιβόλων, πολλάκις δὲ εἰρωνικῶν πεύσεων, ἀποφατικὴν εὐχομένων ἀπόκρισιν, ὥστε ἡ πεῖσις κυρίως ἐπιτείνεται διὰ τοῦ μὴ μόνον. Herm. ἐν Ερf. Σφκ. Ἀντ. 628. «Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλουμφου, πατρὶ λυσαίνιον πάρειμι; Ὅπου δὲ κεῖται μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλίσεως· τὸ ῥῆμα ἐξαρτᾶται οὐκ ἀπὸ τῆς πεύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 64. C. «.. ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβών ὁ Σιμμίας. Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγεὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν, αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο, ἔφης· — γ') Ἆρ' οὖν; ἐπίσης κατ' ἀρχὰς ἐν πεύσει μόνον, ὅτε ἐν τῇ προτάσει ἐκείνο ἀρνητικόν τι· καὶ οἱ Ἀττ. ὅμως ἐχρῶντο αὐτῷ ὡς τὸ οὔκουν· ὅθεν δύναται ἀπιέρεσθαι τὴν ἀπόκρισιν καταφατικῶς τε καὶ ἀποφατικῶς, Herm. Ant. α. α. Ο. Heind. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ. 319. A. «Ἀρ', ἔφην ἐγώ, ἔσπομαί σου τῷ λόγῳ; ὅμοιός μοι γὰρ λέγειν . . Αὐτό μέν οὖν τοῦτό ἐστιν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, τὸ ἀπαγγέλλομαι.« καὶ Κρτλ. σλ. 338. B. «Ἆρ' οὖν διδάσκομέν τε ἀλλήλους, καὶ τὰ πράγματα διακρίνομεν ἢ ἔχει; πάνυγε.« καὶ 389. «ἆρ' οὖν πᾶς χαλκεύς, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; . . . Ὁ τὴν τέχνην ἔχων.« — δ') ἆρα γε· ἀρκτικὸν πεύσεων, ὧν τὴν ἔννοιαν ὁ πυνθανόμενος ἀναμφιβόλως βεβαίαν νομίζει, π. χ. ἐν Πλάτ. Πολτ. σλ. 328. A. «ἦ καὶ δύναισθ' ἄν, ἦδ' ὅς, πείσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διαλεσθῆναι. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρα γε, ἦδ' ὅς, οὐδ' ἔστε, ὅτε λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; ἀφ' ἵππων, ἦν δ' ἐγώ; καινόν γε τοῦτο· λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν . . ., ἦ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος, καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι.« εὑρηται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ἀλλὰ καὶ διηρημένως, ὡς τό, ἆρ' οἶσθά γε κ.τ.τ. παρβλ. Ἀνεκδ. Beck. σλ. 517. κτ. Hoogev. de part. σλ. 70 — 2) Ἐνίοτε δὲ ἡ σημασία τῆς πεύσεως μεταβαίνει εἰς τὴν τῆς βεβαιώσεως, τοῦτ' ἔστιν αὐτὴ πεῦσις γίνεται βεβαίωσις (ὡς ἐν τῷ ἦ), π. χ. «δύνηρός ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, γενήσεται Θηβαῖσι, φίλτιμος δὲ σύ,« Εὐρπ. Φοιν. 575. Valck. Λογογραφικῶς τὸ ἆρα πεύσεων συνήθως γίνεται ἀρκτικόν, ἀλλ' οἱ Ἀττ. ποιηταὶ (οἵτινες, κατὰ χρείαν τοῦ στίχου, καὶ ἀντὶ τοῦ ἆρα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε) παραβαίνουσι καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ταύτης τὸν κανόνα, π. χ. «Ἀκούσατ' ὦ ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας ;« Ἀριστῳ. Ἀχρ. 238. «Εὐεργέτης ἆρ' ἐστί που ἐνταῦθα, ἢ Χάβρις ὁ Φλυεύς;« Σφκ. 234. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 632. «ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλουμφου πατρὸς λυσαίνιον πάρειμι; καὶ «πρόσθλος ἆρ' ὁ πότμος;« Εὐρπ. Ὀρ. 190. καὶ 1527. «Ἐνδίκως ἦ Τυνδάρεως ἆρα παῖς διώλετο;« καὶ Herm. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Ρ. σλ. XVII, οἷς ἑπόμενοι καὶ οἱ Πεζογράφοι ὡσαύτως παρὰ κανόνα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε. (Εὐλόγως, νομίζω, δυναμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Ποιμαν, τί ἐννοεῖ μὲ τὸν γενικὸν ὁρισμόν, τὸν ὁποῖον ἑρμηνευτικῶς θέτει εἰς τὸ μόριον τοῦτο; λέγω· «εἰς τοὺς ποιητάς, οἵτινες τὸ συχνότατον εἰς Ἆρ' καὶ Τἀ, πολλάκις δὲν εὑρίσκεται τε διὰ ἐξήγησιν· εἶναι ὡς τὰ αἰώνια τὸ λοιπόν, ἐπειδή τις, κτ. τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν μικρῶν παιδίων.«)

Ἀρά, ἡ. Ἰων. ἀρή. Δέησις, ἱκεσία, παρακάλεσις, προσευχή, εὐχή, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ο, 598. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 726. «Ἀρὴν ἀποίησαντο οἱ παῖδα γενέσθαι.« — 2) συνήθως κατάρα, Ἰλ. Ρ, 538. «ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι,« σπανίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐφημία, ἡ εὐτυχίας εὐχή· ὅθεν ἡ ἰδία κατάστασις εὐχομένη ὀυστυχία· ἡ ἐν πληρωθείσα κατάτινος κατάρα· δηλοῦσι ψόφοι, βλάβη, συμφορά κ. τ. τ., Heyne ἐν Ἰλ. Μ, 334. Ὀδσ. Β, 59. Ἰλ. Π, 512. Παρὰ τοῖς Τραγ. κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ Ἀρὰ διὰ προσωποποιήσεως ὡς μυθώδες τι "Ον θεὰς ἐνδικητὴς καὶ φθοροποιὸς, τὰ αὐτὰ, ἅπερ καὶ αἱ Εὐμενίδες ἰσχυούσης, Σοφ. Ἠλ. 111. παρβλ. Blumner über das Schicksal bei den Trag. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγ. τῷ, Ἄρης ὥσπερ καὶ τῇ, ἀράομαι· τὸ χρόνος τῶν συλλαβῶν ἐξαρτᾶται οὐκ ἀπὸ τῆς σημασίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῷ στίχῳ, καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕπτ. ἐν ἄρτει μέν ἐστί μακρὰ, ἐν καθέσει δὲ βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβή, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ βραχεῖα.)

Ἀραβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Χωρὶς ῥάβδου.

*Ἀράβδωτος, ὁ, ἡ· = ἀῤῥάβδωτος.

Ἀρᾱβέω, Μλ. ἤτω (ἄραβος). Ἠχῶ, βροντῶ, κάμνω ἦχον, κτύπον, κρότον βρόντου. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ φόρτου, ἤτοι τοῦ βρόντου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ ἅρματα πολεμιστοῦ τινος, ὅταν πέφτῃ σκοτωμένος· τὸ πλεῖστον μόνον ἐν Ἰλ.

Ἀραβίζω, Μ. ἴστω. Τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ· ὁμιλῶ, ἢ πολιτεύομαι ὡς οἱ Ἄραβες, ἢ Ἀραπίδες.

*Ἀραβικός, ἡ, όν· καὶ

*Ἀράβιος, ία, ιον. Ἀσιατίσιος.

Ἀραβιστί, ἐπίῤῥ. Ἀραβικά, Ἀράπικα, εἰς Ἀραβικὴν γλῶτταν.

Ἄραβος, ὁ (ἀράσσω). Κτύπος, ἦχος, κρότος, βρόντος, Ἰλ. Κ. 375. "Ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ἀδόντων, κτυποῦσαν τὰ ὀδόντια του εἰς τὸ στόμα ἀπὸ φόβον. — 2) κύρ. ὄνομ., Ἡσὶ. Λῳ. 9. (ᴗᴗ)

Ἀράγδην, Ἐπίῤῥ. (ἀράσσω). Μὲ κτύπον, ἦχον, βρόντον. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἄραγμα, ατος, τό (ἀράσσω). Κτύπημα μὲ ἦχον, κρότον, βρόντον· κρότος, βρόντος. Εὐρῖπ. Κύκλ. 203. "τυμπάνων ἄραγμα."

Ἀραγμός, ὁ (ἀράσσω). Ἦχος, κτύπος, βρόντος δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων, ὅταν κτυποῦνται ἓν μὲ τ' ἄλλο, ὡς "Ἀραγμὸς πτερύων, ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνουν μὲ τὰ πλατάρια πολλὰ πουλιὰ, ὅταν πετοῦν, Σοφ. Ἀραγμ. πετρῶν, ὁ κτύπος, ὅταν πολεμῶμεν μὲ πέτρες, Εὐρ. Φοιν. 1143. ἀραγμ. στέρνων, ἦχος ἀπὸ τὸ κτύπημα εἰς τὸ στῆθος, διὰ λύπην, Σοφ. Οἰδ. Κλ. 1609. πάραγμος δεσμῶν, ὁ βρόντος τῶν ἀλύτων, παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 251.

Ἀραδέω· ἴδε Ἀράδος.

Ἀραδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω), = ἀκαπήλευτος.

Ἄραδος, ὁ. Ἀνησυχία, σφοδρὸν ἀνακάτωμα εἰς τὸ στομάχι, γουργούρισμα εἰς τὰ ἔντερα· Καρδιοκτυπία, Ἱπ. (ὁ Ἡτύχ. ἔχει ὡς πρωτότ. λέξ. τὸ ἄλλως ἐγχρήστον ἀραδέω, κἀκεῖ, συγγεν. τῷ ἀραβέω.)

Ἀράζω, ἡ ἀοῤῥίζω, καὶ ἀρκοῤῥίζω (ῥάζω). Τρίνιάζω, ἐπὶ σκύλων, Πολυδ. Ε', 81. καὶ Φίλ.

Ἀραιά, ἡ, ὑπακουομ. γαστήρ. Τὸ ὑπογάστριον. Ζήτ. Ἀραιός.

*Ἀραιάυρέα, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλιάδ.

*Ἀραιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, τὸ (θρὶξ). Ἀριομάλλης.

Ἀραιοπορος, ὁ, ἡ. Πάνσωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀραιοὺς πόρους.

Ἀραιός, αιά, όν. Παρὰ Σοφ. καὶ δικαταλήκτως· Ἀττ. δασέως, ἀραιός. Ἀρὸς, ἀδύνατος, λεπτὸς, τρυφερὸς· στενὸς, λιγνὸς, ἐπὶ τῶν λεπτῶν σκελῶν τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ, 411. "...ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαὶ· ἐπὶ τῶν τρυφερῶν χειρῶν τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ε, 425. "... χεῖρα ἀραιὴν· ἐπὶ τῆς στενῆς γλώττης τῶν λύκων, Ἰλ. Π, 161. "λάφοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ· ἐπὶ στενῆς εἰς τινα λιμένα εἰσόδου, Ὀδυσ. Ι. 90. "...ἀραιὴ δ' εἰσόδός ἐστι· ἐπὶ εὐῤῥαύστων, καὶ ἐπὶ εὐκόλως συντριβέντων πλοίων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 754. "...τετράδι... νῆας πήξασθαι ἀραιάς· ὅθεν ἐπὶ σωμάτων, Ἀδύνατον, ἀβέβαιον, μαλακόν, σαθρὸν, προτερεύον, ὑφαρτὸν, ἁπαλὸν, λεπτὸν, χαλαρὸν, σφογγαρωτὸν, μὲ πολλὲς καὶ μεγάλες τρύπες, σχισμάδες, μὲ διαστήματα ἀνάμεσα, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. "Ἀριστον πνεῦμα." "Ἀραιὸς σφυγμός, ἀντὶ τοῦ, μὴ πυκνὸς, μὴ ταχὺς· Νίκανδρος ἐν Θηρ. 240. "Φλύταινα ἀραιὰ" καὶ 836. "Ἀραιὴ οὐρή." 557. "Ἐγκεφάλου μήνιγγας ἀραιὰς" 575. "Δάφνης ἀραιοτέρης, ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λεπτόφυλλος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 763. "Ἀραιὸς ἵππος." Πολυδ. Δ', 73. "Αὐλὸς ἀραιός," δηλ. χαῦνος. Ι, 166. "Στέλεχος ἀραιὸς," ὁ λεπτὸς, ὅστις δὲν γεμίζει καλὰ τὴν τρύπαν, ἤτοι δὲν ἐμβαίνει σφιχτὰ εἰς τὴν τρύπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ι'. 6. "Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι," αἱ μὴ πυκναί. Ἀριστοτ. Κίτμ. Δ'. 4. "Ἀέρας μὲν ταχυτέρᾳ, νεφέλης δὲ ἀραιοτέρᾳ." Διοτε. Ε', 102. "Ὀδόντιοι ἀραιόνω," πανίσχνοι ἀρὺ, μὴ κρουστόν. Ἐπὶ χρόνου, ἐκ διαλειμμάτων, κατὰ μακρὰς διακοπὰς· τὸ κοινὸ, ἀραιὰ καὶ κάποτε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ πολλῆς· ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸν, μετὰ τόσα χρόνια. Ὡι οὐσιαστ. ἡ ἀραιὰ (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γαστὴρ) τὸ ὑπογάστριον μετὰ τῶν ἐγκάτων, ἤτοι τὸ προκόλπι μὲ τὰ ἔντερα. Τῷ Ἐπιῤῥ. ἀραιῶς χρῆται Δίων ὁ Χρυσ. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, σπανίως, ἐνίοτε.

Ἀραῖος, αία, αῖον, παρὰ δὲ Σοφ. καὶ δισυλλάβως (ἀρά). Παρακαλεσμένος, ἐπικαλεσμένος, εὐχημένος· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρακαλεῖτις, ἐπικαλεῖται, εἰς τὸν ὁποῖον προτεύχεται τις. "Ζεὺς ἀραῖος," = Ἱκέτιος, Σοφοκλ. Φιλ. 1182. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου εὐχεταί τις κακὸν, κατηραμένος, παρὰ τοῖς Τραγ. — 2) ἐνεργ. ὅστις καταρᾶται, Εὐρικ. Ἱππόλ. 1425. καὶ σοὶς ἀραῖα γ' οὔπω τυγχάνω δόμοις· καὶ ἐν Μηδ. 608. Ἐπιῤῥ. ἀραίως. (ᴗᴗᴗ)

Ἀραιόσαρκος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἀραιὰν καὶ σπογγοειδῆ σάρκα, τὸ κοινοτ. μπρούχαβα κρέατος. Ἱπποκρ.

Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ (στήμων) = Μανόστημος.

Ἀραιόστυλος, ὁ, ἡ (ἀραιὸς, στῦλος). Ὅστις ἔχει ἀραιοὺς, μὴ πυκνοὺς στύλους.

Ἀραιοσύγκριτος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, πυκνοσύγκριτος· λέγεται δὲ σχηματισμὸς σώματος, τοῦ ὁποίου οἱ πόροι εἶναι πολλὰ ἀραιοὶ πρὸς διαπνοήν· ὅθεν εὐδιάπνευστος.

Ἀραιότης, ητος, ἡ (ἀραιὸς). Ἀρῳωσύνη, λεπτότης, ἀδυναμία, χαυνότης, στενωσύνη· ἀντίστ. τῷ, Πυκνότης.

Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει φύλλα ἀραιὰ, μὴ πυκνά.

Ἀραιόω, ῶ, Μ. ώτω (ἀραιὸς). Ἀρῳόνω, κάμνω τίποτε ἀρὺ, ἁπλόν, στενὸν, λεπτὸν, χαῦνον, μανὸν.

*Ἀραίρηκα, ἀραιρηκὼς, ἀραιρημένος, ἀραίρητο, Ἰων. κατὰ διπλασ. ἀντὶ ᾑρηκα, ᾑρηκὼς, ᾑρημένος, ᾑρητο· παρὰ τὸ αἱρέω, Ἡρόδ.

Ἀραίωμα, ατος, τό (ἀραιόω). Ἀρῳωμα, ἄδειος τόπος ἀνάμεσα, χαραγματιά, Δογγῖν. Ι', 12.

Ἀραίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γίνεταί τις ἢ τι ἀρὺς, ἀδύνατος, λεπτὸς, χαῦνος ἢ μπρούχαυος, στενός· ἢ τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ἀρὺ, ἀδύνατον, λεπτὸν, μπρούχαυον· ἀντίστ. τῷ, πύκνωσις.

Ἀραιωτικός, ἡ, κόν. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀρὺ, ἀδύνατον, κτλ.

Ἄρακα, ἀντὶ, ἄρακον, Ἰλιάδ. Στρωμ. Α'. 7.

Ἀρακὶς, ίδος, ἡ. Λίσλα. λέξις = ψιλὴ, Ἀθήν. ΙΒ'. 19. 2) ἀρακίδες, δων, αἱ = ἄρακος.

Ἄρακος, ὁ· παρὰ τοῖς μεταγν. ἄραχος· εἶδος ἀγρίου ὀσπρίου, βλαστάνον ὡς ζιζάνιον μεταξὺ τῆς φακῆς, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 8. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτι εἶναι ὁ λάθυρος, λαθύρι, τὸ ὁποῖον φυτρόνει ἄσπαρτον, ἀγριολάθυρον.

*Ἀραξίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἀραξίχειρος, ὁ, ἡ (ἀράσσω, χείρ). Χειροχτυπημένος, τὸν ὁποῖον χτυποῦν μὲ τὸ χέρι, ὡς τό, "Τύμπανα ἀραξίχειρα Φιλ. Θεσσ. ἐπ. 6. τὸ ὁποῖο χτυποῦν μὲ τὰς χεῖρας, καὶ ὄχι μὲ τὸ ξύλον, καθὼς π. χ. τὸ ὀσμᾶτε καὶ πράγματα Τουραβ. Τέφι, Νταιρὲς κ. τ. τ. Τοὺς τύπους, ἀραξόχειρ καὶ ἀραξόχειρος ἀποδοκιμάζει ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 770.

Ἀράομαι, Μ. άσομαι, (ᾱ) Ἰων. ήσομαι, μέτ. ἀποῤῥ. (ἀρὰ) τινί. Παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, προσεύχομαι, ἐπί τινων, "Ομ. ἅπαξ δὲ μόνον κατάρᾳ, "Ἐρεννύς ἀρήσεται, Ὀδσ. Β, 135. 2) εὔχομαι νὰ γένῃ τίποτε, μετ' ἀπρμφ. "Ομ. ἐπικαλούμενος ἢ προτευχόμενος ὑποσχομαι, Ἰλ. Ψ, 144. Μετὰ τοῦ ἐως καὶ ἐνεστικ. ἐνίστ. παρώμενος ἔως ἴκοιο," Ὀδσ. Τ, 567. Ἰδὲ ὅμως Mehlhorn ἐν Ἀνερ. 30, 15. σ. 121. κτ. — 3) καταρῶμαι, ἢ καταριοῦμαι, Τραγ. — 4) ἐνεργ. ἀπρμφ. ἀρήμεναι, ἀντὶ ἀρᾶν, εὑρῆται μόνον Ὀδσ. Χ, 322. ἐπαράσθαι, καταράσθαι, πεπευχέσθαι· κατὰ Βτμν. Γραμμ. 2, σλ. 81. ἔστω ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ ἀρχαιοτάτου ἀποῤῥ. ἄρομαι, Ἡ δὲ παραγωγὴ τῆς μτχ. ἀρημένος, ἀρρίβ. ἰδὲ αὐτήν. (Ἡ πρώτη συλλβ. παρ' Ὁμ. μοι εἶναι μακρὰ, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βραχεῖα.)

Ἄραρα, Δωρικ. ἀντὶ ἄρηρα, Παρμ. β'. τοῦ ἄρω, ἀφ' οὗ ἄραρε, ἄρηρε, Στέκεται στερεά, ἀπεφκτίσθηκε στερεά· τοὐναντίον ὁ ἀόρ. β'. ἤρερε, ἤρρερε, ἀεὶ μεταβτ. ἀντὶ ἡσυχάζω, καταπραΰνω τινα.

Ἀραρίζω, παρ' Ἀμμωνίῳ, ἐπίσκλλον, = ἁρμόζω.

Ἀραρίσκω, Ἔνστ. καὶ ἐπίταση ἀντὶ τοῦ Σχήστου ἄρω. Ἑνώνω, συνδένω, συγκολλῶ, συνάπτω, συναρμόζω, προσαρμόζω τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· ἀπ' αὐτοῦ δὲ εὑρῆται παρ' Ὁμ. μέσοπ. Ἰων. παρατατ. ἀραρίσκετε, Ὀδσ. Ξ, 23.

*Ἄρερον, Ἰων. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἤραρον, ἀπὸ τοῦ ἄρω, δηλ. συνάπτω, συναρμόζω, Ἰλιάδ. ἤδὲ μετχ. ἀρηρών ἐν Ὀδσ.

*Ἀραρώς, υῖα, ός. Παρκ. μετχ. τοῦ ἄρω. Ἐπίῤῥ. ἀραρότως, Αἰσχυλ. Πλάτ.

Ἀράσιμος, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Εὐκταῖος, ἐπιτηδείως, εὐχῆς, ἢ κατάρας ἄξιος. 2) ἐνεργ. ὅστις εὔχεται, ἢ καταρᾶται. (ᴗ — ᴗ Ἀττ.)

Ἀράσσω, Μ. ξω. Ἀττ. ἀράττω (ῥάττω). Κρούω, χτυπῶ, ἀμπώχνω, πετάχνω ἢ βίχνω πάρα· συντρίβω, τζακίζω, κατατσακίζω, κατακομματιάζω, "Ομ., ὅστις μόνος μόνον συνδέτως χρῆται τῇ λέξει. Ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως σωμάτων πρὸς ἄλληλα, μετὰ τῆς παρατηρησίας τοῦ ἐξ αὐτῶν γιομένου πράτου, θορύβου, ἤχου, ψόφου ἤτοι βρόντου· "ἀράσσω λύρας," σπαρνίν, χτυπῶ, ἢ παίζω τὴν Λύρ. τὴν Κιθ. ὅθεν καὶ "μέλος ἀράσσω," παίζω νεὰ τὴν λύραν τραγῳδῶ ἐν ταυτῷ· "ἀράσσ. θύρας," πάλλειν, χτυπῶ ἤτοι τσακαλίζω τὴν Θύρ., τὴν Πλῆκτ. ἢ τὸ σανιδ. ἴσαλ. πόρταν διὰνα μοῦ ἀνοίγουν· "λίθους ἀράσσων, πετροβολῶ, Δίν. Ἀλεξ. Ἀρχλγ. 1, 79. "ἀράσ. πρὸς τὸ ἑδαφος," ῥίχνω, χτυπῶ κάτω εἰς τὴν γῆν τίποτε· "ἀράσσειν ὀνείδεσι, κακοῖζω, ὑβρίζω, φοβερίζω τινὰ, ἢ φωνάζω, λέγω ὑβριστήματα, φοβερίσματα, ῥίχνωτας ἅμα καὶ τίποτε ὁλόγυρά μου, ἢ κατ' αὐτοῦ, Σοφ. Αἰ. 734. Φιλ. 374. — Παθητ. χτυπιέμενος ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τίποτε· ἢ συγκρουόμενος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε, κάμνω κρότον, βρόντον.

*Ἀρατήριον, τό. ἀντὶ ἀρητήριον.

Ἀρατικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ προσεύχηται, νὰ καταρίζεται· ὅστις, ἢ ὅ,τι δύναται εἰς προστυχίαν, ἢ κατάραν, Δῳν. Λρτ. 7. 66. παρὰ τὸ

*Ἀρατός, ή, όν, Ἰων. ἀρητός (ἀράομαι). Παρακαλεσμένος, ἐξητημένος, ἐπικαλεσμένος. — 2) κατηραμένος· ἄθλιος· κακορίζικος, χαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἰατρικὰ· καὶ ἦν σημασίαν ὠνηλοῦται φυσικώτερον ὁ ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολυδρήλυπτος ἀρηγέος γόος Ἰλιάδ. Υ, 37. «χρήσιμος δὲ γυναῖκα μυχῷ ἀλλάμοιο νέοιο, ἀρηγὼν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔπηκεν· ἐὰν μὴ ἁρμόζῃ ἐνταῦθα μᾶλλον ἡ τροπὴ τοῦ ἀρηγὼν εἰς ἀρρηγὼν. — 3) προπαροξυτόνως· Ἄρατος, ὁ· κύρ. ὄνομ. ὡσαύτως καὶ Ἀρήτη, ἡ· Ὅμ. (—∩, Ἐπικ. ∪–∪, Ἀττ.)

Ἀρήχεδνα, ἐ, ἡ· = ἄρακος. Λεων. Lathyrus amphicarpus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α'. ά. καὶ ιά.

Ἀραχναῖος, ναία, ναῖον, καὶ Ἀράχνειος, εἶα, ον· ἀραχνίτιος, παιαγγίσιος, παιαγγέιος· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι τῆς ἀράχνης, ἢ τοῦ παιάγγου ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. ||Ἀράχνειος μίτος» καὶ ||Ἀραχναῖα νήματα» παρὰ τὸ

Ἀράχνη, ης, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινότ. δὲ παιάγγης, καὶ ἀνθρωπάκος. 2) τὸ ὕφασμα αὐτῆς ἀράχνια, ἀστραντοπάνια· παιαγγοφωλές. — 3) εἶδός τι ἡμῖν ἀγνώστου βαλανιδίου ἰχθύος.

Ἀραχνείεις, εσσα, εν = ἀραχνεος.

Ἀράχνης, ου, ὁ· ἀρσενικὸν τοῦ, Ἀράχνη, Ἡσῦχ. Ἔρ. 722. «Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης.»

Ἀραχνία, ἡ· ἀραχνιά, τὸ ὕφασμα τῆς Ἀράχνης· παιαγγοφωλιά.

Ἀραχνικός, κή, κόν· = Ἀράχνειος.

Ἀράχνιον, τό· = ἀραχνία, καὶ εὐχρηστότερον. Ὀδσ. Θ, 280. Π, 35. — 2) ὑποκορ. τοῦ ἀράχνη· παιαγγίτσα, παιαγγόπουλος· παρὰ τοῖς μετγνστ.

Ἀραχνιάομαι· παθητ. ἀραχνιάγω καὶ ἀραχνιάζω· εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀράχνες, ἢ ἀπὸ ἀραχνοπλιὰ· παρ' Ἱππκ. ἀπλοϊστέρα παντοῦ σὰν τῆς ἀράχνης τὰ πανιά. ||Ἀραχνίωσε τοῦ σπληνὸς ἐλέβιον». Ἐξαπλώνεται μὲ μικρὲς φλέβες ὡσὰν ἀράχνια ἀπάνω εἰς τὴν σπλῆνα.

Ἀραχνοειδής, εος, καὶ, Ἀραχνοιδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀράχνην· ὅμοιος μὲ ἀραχνοπάνι· σὰν παιάγγας, σὰν ἀραχνιά, παιαγγοφωλιά. ||Ἀραχνοειδὴς χιτών» ἀστις εἶναι Ἀμφιβληστροειδής, λέγεται· μέλος τῆς ὀπτορικῆς κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ, μεμβράνα ἐκ λεπτοτάτων ἰνῶν συνισταμένη. Πολυδ. Β'.

Ἀραχνός, οῦ, ὁ· = Ἀράχνης. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 900.

Ἀραχνοϋφής, ές, ὁ, ἡ· (ὑφαίνω) ὑπ' ἀράχνης ὑφασμένος, ἢ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης. Φίλ. ἐνυπν. ||Ἀμπεχόνας ἀραχνοϋφεῖς.» (χ)

Ἀραχνώδης, ὁ, ἡ = ἀραχνοειδής.

Ἄραχος· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἄραπος.

Ἀραῦ, ᾶβος, ὁ· = Ἀράπης.

Ἀράω· ἀντὶ τοῦ, ἀρόομαι· μόνον ἐν Ὀδσ. Χ, 322.

Ἀρά̄ω· Μλ – ήσω· Βλάπτω, φθείρω, χαλνῶ τίποτε· παρὰ τοῖς Ἐπόπ. μόνον ἡ μτχ. ἀρήμενος ἐν χρήσει· Ἰλ. Σ, 435. ||.. γήραϊ ἀρημένος» καταπονημένος, κακοκαιριεμένος, ἐξελιμένος, ταλαιπωρημένος, Ὀδσ. Σ. 2. Ι. 403. Σ. 53. Ψ. 283. ||.. καμάτῳ, ὕπνῳ ἀρημένος.»

Ἄρβηλος, ὁ· Κοπίδι τῶν ὑποδηματορράφων Νίκανδρ. Θηρ. 423.

Ἀρβύλη, ἡ, καὶ, Ἀρβυλίς, ίδος· ἡ· Ἀναλεκτ. Α'. 320. καὶ Θεόκρ. εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ Γεωργοί, οἱ Κυνηγοί, οἱ Ὁδοιπόροι, ἄλλως δὲ καὶ Πηλοπατίδες ἐλέγοντο, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον ὅλον τὸν πόδα μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1189. λέγεται τὸ ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης ἐφ' ᾧ κάτεδ ὁ Διφρηλάτης (ἀμαξᾶς)· ἀμφβ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸν τύπον, Ἀρμύλη, ἡ· καὶ κατὰ τοῦτο ἁρμόζει ἡ παραγωγὴ ||Παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσί· ὁ Σχολ. Θεοκρ. Σ. 25. ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ἔτι ἐν Σοφοκλ. ||χλαῖνα καβάρβυλεα· καὶ, «Καπάρβυλοι· ἡ φαινόμενα μέχρι τῶν ὑποδημάτων· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ τό, Ἀραβύλαι· ἀνεί, Ἀρβύλαι· εἶδος βαρβαρικοῦ ὑποδήματος.

Ἀρβυλόπτερος, ος, ον· (πτερόν) Ὅστις ἔχει πτερὰ εἰς τὰς ἀρβύλας· ἢ αὐτὰ ὑποδήματα πτερά. Πτερόπους· οὕτως ἐλέγετο ὁ Περσεύς, Δουσόφρ. 839.

Ἀργεῖνος· (ἀργός) Εἶμαι λευκὸς, ἄσπρος. Ὀππιαν Κυνηγ. Γ. 299. — 2. Ἐνεργ. λευκαίνω, ἀσπρίζω. Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀργαλέος, έα, έον· Βαρύς, φορτικὸς, δύσκολος, ἐνοχλητικός, δυσχερὴς, χαλεπὸς, δεινός. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ κόπον, βάρος, ἐνόχλησιν, λύπην, κόπον, κίνδυνον· παρ' Ὅμ. πολλάκις. Συντάσσ. ὁσπ. τὰ πλείστα· ἔτι δὲ καὶ ἀπρμφ. «ἀργαλέον μοι πάσι, μάχεσθαι! σπανιώτερον δέ, «ἀργαλέος Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι» δύσκολα ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γείνῃ θεόν. Ὀδσ. Δ, 392. παραβλ. Ἰλιάδ. Λ, 589. καὶ κατὰ Νίκανδρ. Ὀδσ. Β, 244. Συνήθως ἐπὶ παντὸς ὀχληροῦ, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἢ μόλις δύναται νὰ ὑπομείνῃ τις· κατὰ τοῦ ὁποίου ἀνθίστανται ἢ αἰσθάνεται τοῦ πράττοντος ἢ τοῦ λαλοῦντος· σπανιώτερον τὸ ἁπλῶς δυσχερές, ἢ δύσκολον, τοῦ ὁποίου ἡ κατόρθωσις ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ δύναμιν ὁμοῦ μὲ εὐτυχίαν. Ἐπίρρ. ἀργαλέως (παρὰ τὸ ἄλγος· ἀντὶ ἀλγαλέος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἔξει Ἀττικῶς.

Ἀργᾶς, ὁ· οὐσ., ἀργᾶν, ἄντος· τὸ Δωρικῶς συναιρ. τοῦ Ἀργάεις, Ἀργάεν, Ἀργά., Ἀργᾶν. = Ἀργῆεις. 2) ἄργας, ὁ = ἀργὴς Ἰων. Εἶδος ὄφεως παρὰ Δημοσθ. Ἱππκρ. ἐκ τοῦ ὁποίου τινὲς παράγουσι καὶ γράφουσι τό, Ἀργιφόντης· ὁ Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 4. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ὡς ὀνειδιστικὸν ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνους, ἀντὶ τοῦ, Μοχθηρός, Ἀηριώδης, τυραννικὸς τὸν τρόπον.

*Ἀργεάδης, ου· ὁ· Πατρωμ. Υἱὸς τοῦ Ἀργέου. Ἰλιάδ. Π, 417.

Ἀργείης, ἀντὶ, Ἀργήεις, παρὰ Σοφοκλ. ἀμφ.

*Ἀργείλοφος, ὁ, ἡ· (ἀργός, λόφος) μὲ ἄσπρους λόφους, ἢ χωματοβουνίσια. Πινδ. Λῳ. 214.

Ἀργεῖος, εία, εῖον· (Ἄργος) Ἀργεινός, Ἀργειότης· ὅστις εἶναι ἀπὸ Ἄργος. Ὅμ. Ἀργεῖοι παρ' Ὅμ. ὡς καὶ Ἀχαιοί, σύμπαντες οἱ Ἕλληνες.

Ἀργειφόντης, ἀντὶ, Ἀργοφονητής, ὁ φονεὺς τοῦ παιόποτου Ἄργου· ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ· τὸ ὁποῖον παράγσ. τινὲς οὐ παρὰ τό, Ἄργος ὁ πολυόμματος ποιμήν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀργῆς. Ὀφιοκτόνος· ἰδὲ Ἀργᾶς. 2. καὶ οὕτως ἔστι τοῦ Ἀπόλλ. καὶ οὐ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπίθ. Ἐτυμολ. γέγ.

Ἀργελλία· Ζήτ. ἐν τῷ Μαργέλλια.

Ἀργέλοφοι, ων, οι· οἱ πόδες τῆς μηλωτῆς· τὰ ποδάρια τοῦ γδαρμένου προβατίνου δέρματος· τῆς προβιᾶς· γενικῶς δὲ Ἄχρηστα, ἀνωφελῆ πράγματα. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 672. ὁπου Ἡσύχ. Ἀργίλοφοι, ἔχει.

Ἄργεμα, ατος, τό, ἡ, Ἄργεμον, τό· καὶ, Ἀργεμός, ὁ· βλάβη, πάθος συμβαῖνον περὶ τὴν ἴριδα τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ κοινῶς Λεύκωμα, ἀπράδι ἐκ τοῦ χρώματός του λεγόμενον.

Ἀργεννός, ἡν, νόν· Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ ἀργός· ἄσπρος· παρ' Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει κυρίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν προβάτων· ἀλλὰ καὶ ἀργ. ὀδόντας, Ἰλιάδ Γ. 141. ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀργεστήρ, ῆρος, καὶ, Ἀργεστής· ὁ· λευκός, ἄσπρος.

Ἀργέστης, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ μεσημβρινοῦ ἀνέμου Νότου, Ἰλιάδ. Α, 306. Φ, 334. Παρ' Ἡσιόδ. δὲ, Θεογ. 379, 380.. ὁ Ζέφυρος. "Οὐκ ἔχει ἰδιαίτερόν τις ἄνεμος, ἀλλὰ ἑκάστης πλειόνων, ἢ ὅλων τῶν ἀνέμων· ἴσως σφοδρός, συνατός· ἰδὲ ἀργός· ἢ ὡς ὁ παρ' Horat. carm. 1, 7, 15. albus notus, ἐπειδὴ πνέων προξενεῖ λευκὸν ἀφρὸν τῶν ὑδάτων. — 2) Εἷς τῶν ὑπ' Ἀριστοτ. καὶ τῶν μεταγενεστ. ἐπεξεργασθέντα κατάλογον τῶν ἀνέμων, Ἀργέστης ἐλέγετο ὁ δυτικοβόρειος· ἐν Ἀθήναις σκίρων. Genelli ἐν Wolfs Anal. 4. σλ. 474. 479.

Ἀργῆτι, σημ., δοτ. ἀργέτα σημόν, αἰτ. Ἰλ. Δ, 817. Φ, 127. αὐτὶ ἀργῆτι, ἀργῆτα· παρὰ τὸ ἀργής, λευκός· ἡ ὀνμ. ἀργέτες, ἡ = ἀργήεσσα· παρὰ Νον. κατὰ πρώτον.

*Ἀργεύω = τῷ ἑπομ. πάνυ ἀμφβ.

Ἀργέω, (ἀργός, ἀεργός) εἶμαι ἀργός, ἀμελής, δὲν ἐργάζομαι. Ἐπὶ ἀγρῶν· ἀέργιστος, ἀδούλευτος· κατὰ καλὴν σημασ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἔχω σχόλην. — 2) μεταβτ. ἐργάζομαι, δουλεύω, κάμνω τίποτε ἀργά, μὲ ἀμέλειαν. Παθητ· εἶμαι ἀμελημένος, μὲ ἀμέλειαν· εἶμαι ἀνωφελής, δὲν χρησιμεύω εἰς τίποτε, Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. γ'. 3. ||Οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πραττέσθαι δυναμένων» καὶ ἐν Ἱερ. Θ. 9. ||Οὐ δ' αὐτὴ ἂν ἡ σκέψις ἀργεῖτο· μήτε αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν θέλει μείνῃ χωρὶς ὄφελος· θέλει ἔχῃ καὶ αὐτὴ τὸ ὄφελός της.

Ἀργήεις, εσσα, εν· ἄσπρος, λαμπρός.

Ἀργῆς, ῆτος, ὁ, ἡ· ἄσπρος, λαμπρός, φωτεινός. Ὅμ. τὸ πλείστον ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ κεραυνοῦ· κατ' Ἀριστοτ. δὲ, ἐπὶ τῆς ταχείας καὶ σφοδρᾶς ἐνσκήψεως τοῦ κεραυνοῦ· ἀφ' οὗ· οἱ ποιητ. ὡσαύτως τύποι τῆς δοτ. καὶ τῆς αἰτιστ. ἀργέτι, ἀργέτα, Ἰλιάδ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λίπους, τοῦ πέχους ἢ τοῦ ἀσυγχύτου· παρβλ. καὶ ἀργινόεις.

Ἄργης· ου, ὁ· ὄνμ. ἑνὸς τῶν τριῶν Κυκλώπων· κατὰ Ἡσιόδ. Θγν. 140.

Ἀργῆτι, ὁ· εἶδος ὄφεως· Δωρκ. ἀργας· ἔτι δὲ καὶ εἰρωνικὸν ἐπίθ. τοῦ Δημοσθ. ἰδὲ ἀργᾶς.

Ἀργηστής· τοῦ, ὁ = ἀργὴς, Αἰσχυλ. ἐπτ. ἐπὶ Θβ. 60.

Ἀργίλη, ἡ = ἀσργίλη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἐργάζηται, νὰ μὴ δουλεύῃ τις, νὰ εἶναι ὀκνηρὸς, ἀμελὴς· κατὰ καλὴν σημασ. δὲ· ἀπάπαυσις ἀπὸ κόπους, σχόλη. Ἑορτή.

Ἀργίλας, ὁ· = λευκὸς· ἄσπρος. Αἰσχυλ. Ἀγμ. 115. πιθανῶς ψευδ. ἀνάγνσ. ἀντὶ ἀργᾶς. Ετυμ. Γρμματ. 1. σλ. 172.

Ἀργεβόειος, ά, ὁν· (βοῦς) Ὅστις ἔχει ἄσπρα βόδια· ἢ ἀγελάδες· Ἐπίθ. τῆς Εὐβοίας.

Ἀργικέραννος, ος, ον· (κεραυνός) Ὅστις ἔχει ἄσπρους, λαμπροὺς κεραυνούς. Ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἰλιάδ.

*Ἀργικέρως, ατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ἀσπρακέρατος· ὅστις ἔχει ἄσπρα κέρατα. Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 12. 36. Welcker. Syll. epigr. 205. 4.

Ἀργικός, κή, κόν, καὶ Ἐπίρ. Ἀργαικῶς· ἀργός, ἀμελής, ἄεργος, ὀκνηρός. Εὐριπ. Φιλοκτ. 1.

Ἀργίλλα, ἡ· κατὰ τὸν Εὔφορον παρὰ Στράβ. Ε'. σελ. 191. ἐσαλείτο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι ἡ κατωτέρα Ἰταλία ὑπόγειόν τι.

Ἀργίλλος, ἡ, Ἄργιλος, ἡ· ἡ λευκὴ γῆ, τὸ Ἀσπρόχωμα, ἐξ οὗ κατασκευάζουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα· ἀφ' οὗ

Ἀργιλλώδης, ἡ Ἀργιλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀργίλλου· ὅμοιος τῇ ἀργίλλῳ· λευκόγειος.

*Ἀργίλοφος, οἱ· ἰδὲ ἀργέλοφοι

Ἀργιμήτας ταῦρος· ταυτὸν τῷ, Ταχυμήτης, ἢ, Λευκός· εἴρηται περὶ τοῦ ταύρου τοῦ διακομίζαντος τὴν Εὐρώπην.

Ἀργινόεις, όεσσα, όεν· = Ἀργός. Ἰλ. Β. 647. καὶ, 656. ἄσπρος, λαμπρός· ἐπίθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου, αἱ ὁποῖαι ἔκειντο ἐπὶ βουνῶν ψιλῶν καὶ ἀργιλλωδῶν, ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς λευκότητος ἡ λάμψις μαρμάρου ἐφαίνετο· οὕτω καὶ ἀρτὶ πολιούς. Σχολ. Οἰδ. Κ. 670.

Ἀργιόδους, οδοντος· (ὀδούς) Ὅστις ἔχει ἄσπρα ὀδόντια, Ἀστροδόντης· παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τῶν κάπρων καὶ τῶν σκύλων.

*Ἀργιπόδης, ου· ὁ = τῷ ἑπομ. ἐπίθ. τοῦ κριοῦ, ἀρνιαρίου· Φωκίας. Ἐπιγρ. S. 8.

Ἀργίπους, οδος, ὁ, ἡ· αυν, τό· (πούς) Ὅστις ἔχει ταχὺς πόδας· τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίζωρα, Ὁμ. Ἐπίθ. τῶν σκύλων, Ἰλ. Ω. 211. τῶν Ἵππων· κατ' ἀνγν. ἐν Τμ. Ὁμ. Ἀφρ. 212. τῶν κριῶν, Σφκλ. Αἰ. 236., ἰδὲ ἀργός· — 2) ὅστις ἔχει λευκοὺς πόδας· ἀσπροπόδαρος.

*Ἄργισσα, ἡ· Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλιάδ.

Ἄργμα, τος, τό· (ἄρχω) = Ἄπαρχμα, ἀπαρχαί· αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν ῥάχιν καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον, καὶ τὰ κομμάτια ἐρέατος, τὰ ὁποῖα ἔκοψαν ὀλίγον ἀπὸ κάθε μέλος τοῦ συναιζομένου ζώου καὶ τὰ ἐπρόσφεραν ὡσεὶ εἰς τοὺς θεούς, Ὀδσ. Ξ, 446. Doederl. lectt. Hom. 2, σλ. 11.

Ἀργμένος, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἠργμένος· ἀρχινισμένος ἐκ τοῦ, Ἄρχομαι. Ἡρόδοτ.

*Ἀργόβριξ, γενικ. –τριχος· ὁ, ἡ· (θρίξ) Ὅστις ἔχει ἄσπρες τρίχες· ἀσπρομάλλης. Ἀρχμ. Προβλ. 6, 33.

Ἀργολίζω· φέρομαι ὡς οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ἢ εἰς τὸ Ἀργεῖος· φρονῶ παρόμοια μὲ αὐτούς, ἢ κρατῶ τὰ μέρη αὐτῶν παρὰ τό

*Ἀργολίς –ίδος, ἡ· ἐπαρχία τοῦ Ἄργους εἰς Πελοπόννησον· — 2) ὡς Ἐπίθ. ἡ· Ἀργολικός, ἡ, όν· «Οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν, οὐδ' ἁβ' Ἑλλάδος τόπων, Αἰτχ. Ἱκτ. 236. ἁφ' οὗ.

*Ἀργολιστί· Ἐπίῤῥ. ἀργολικά.

Ἀργολογέω, Μλ. κήσω· (λόγος) Ὁμιλῶ ἀνωφελῆ καὶ ματαια λόγια· Φλυαρῶ. Βασίλ. ἁφ' οὗ

Ἀργολογία, ἡ· ματαια καὶ ἀνωφελῆ λόγια· Φλυαρία.

Ἀργομέτωποι λίθοι· οἱ ἐν τοῖς τοίχοις κείμενοι λίθοι, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον δὲν εἶναι πελεκημένον· Μαθημ. Παλ.

Ἀργοναύτης, ὁ· (ἀργώ, ναύτης) ὁ ναύτης, ὅστις ἔπλευσεν, ἐταξείδευσε μὲ τὸ καράβι ὀνομαζόμενον Ἀργώ.

Ἀργοναυτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀργοναύτην.

Ἀργοποιός, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει ἄλλους ἄργους, ὀκνηρούς.

Ἄργος, εος, τό· Ὁμ. πλεῖόνων Ἑλλην. πόλεων· ὧν μία ἡ ἐν Πελοποννήσῳ γνωστή. Παρ' Ὁμ. ὀνομάζεται ἁπλῶς καὶ ἡ Ἀργολίς, ἤτοι ἡ ἐπαρχία τοῦ Ἄργους· μάλιστα δὲ καὶ πᾶσα ἡ Πελοπόννησος.

Ἄργος, ου, ὁ· ὁ πολυόμματος ποιμὴν καὶ φύλαξ τῆς Ἰοῦς Ἄργος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ φονευθείς· ἡ Ἱστορία παρ' Ἀπολλοδώρ· καὶ Εὐστ. σελ. 182. — 2) ὄνομ. σκύλου· παρὰ τὸ ἀργός, ὀγλίζωρος, Ὀδσ. P, 292.

Ἀργός, γή, γόν· (συγγεν. τῷ ἄργυρος) Ἄσπρος, λαμπρός· Ἐπίθ. λευκότητος χηνός, χήνας· ὡσαύτως καὶ λαμπρῶν καλὰ θρεμμένων θυμάτων, ἤτοι ζώων εἰς θυσίαν διωρισμένων, Ἰλ. Ψ, 30. τὰ πλεῖστα παρ' Ὁμ. ποδὶ ἀργοὶ ἑπτά. τῶν σκύλων. Ἰλ. Σ, 578. Ὀδσ. O, 161. » . . . ἀργὴν χῆνα φέρουσι. » . . . κύνες ἀργοὶ πόδωκες. Ὀδσ. B, 11. Σ, 62. T, 145. ὡσαύτως ἀργίποδες. Ἰλ. Ω, 211. καὶ ἀργοὶ ἁπλῶς παρ' τοῦ, πόδας. Ἰλ. Δ, 50. Σ, 293. Ὅτι δὲ εἰς πάντα τὰ χωρία ταῦτα τὸ ἀργὸς δὲν σημαίνει λευκόποδας, ἀλλὰ ταχύποδας αὐτὰς· ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὅλου τοῦ γένους τῶν σκύλων, τὸ δὲ λευκότης ὡς ἀπὸ ταυτομάτου συμβεβηκὸς, δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὅλον τὸ συνειδὲ γένος· οὐδεὶς ἀμφιβάλλει πλέον· μόνη ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐφαίνετο ἀμφισβητήσιμος. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι, τὸ ἀργὸς ἐστὶ ταυτὸν τῷ ἀεργὸς κατὰ συγκ. παρέσχε λεπτὰς ἀπορίας, καὶ οἱ ἀπόνως καὶ ἀκμητεί, ὅθεν ῥᾳδίως καὶ ταχέως τρέχοντες κύνες ἦσαν καὶ ἐμειναν ἀναγκαίως ἐπιτηδευτοὶ ἐνταῦθα. Τὴν κλῆσιν ἀπ' ἀλλήλων συνεχειαν τῶν σημαιῶν, λάμπρός καὶ ταχὺς φαίνεται ὅτι ἀπέδειξεν ὁ Nitzsch ἐν Ὀδσ. B, 11, ἀπὸ τοῦ παρατηρήματος τοῦ Ἕρμανος ἑρμώμενος, ὅτι πᾶσα ταχεῖα σωματός τινος κίνησις μαρμαρυγὴς ἢ αὐγασμοῦ τινος γενετικὴ γίνεται· τοιουτοτρόπως οὖν ἡ τῆς ταχύτητος ἔννοια μαρμαρυγήν τινα ἀπὸ τῶν κινουμένων σωμάτων τῷ ὄμματι προσβάλλουσα εὑρίσκεται ἐκλαμβάνεσθαι ὡς ἰδιαιτέρατε καὶ ἀρχαιοτέρα ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως, ἀφ' ἧς προεκύπτει ἔπειτα ἡ γενικωτέρα παντὸς αὐγασμοῦ σημασία· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προεύπτει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν καὶ ἡ τοῦ αἰόλος, ὅπερ ἰδέ.

*Ἀργός, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (ἀργή, σπανίως) κατὰ συγκ. τοῦ ἄεργος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀργὸς, ἀκαπάτης ὀκνηρός· ὅστις δὲν ἐργάζεται, δὲν δουλεύει, εἴτε διότι δὲν ἔχει δουλειὰν· ἐπιστ. μετὰ γενικ. κυρίως δὲ ὅστις δὲν δουλεύει τὰ χωράφια. Valck. ἐν Ἡρόδ. 5, 6. ὅθεν ἐλέγοντο καὶ οἱ Λακεδαίμονες, ἀργοί· — 2) παθητ. ἀδούλευτος, ἐξαίρετ. ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, κ. τ. τ. ἐπὶ μετάλλων, καὶ ἐπὶ λίθων μὴ πελεκημένων· — 3) ἀκάματος, ἄφκιαστος, ἀγένωτος, ἐξαίρ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ γένουν πρέπει νὰ δουλευθοῦν· ἀσωστος· Valck. ἐν Φοίν. 773. – 4) χωρὶς κόπον, εὔκολος, ὀγλίζωρος· Ἐπίῤῥ. ἀργῶς.

Ἀργοτροφέομαι. Ἀργὸς τρέφομαι· τρέφομαι ἢ ζῶ μὲ ὀκνηρίαν, ἤτοι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι.

Ἀργοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἀργὰ 2) Ὅστις τρώγει χωρὶς νὰ ἐργάζεται.

Ἀργυράγχη, ἡ· λέξις σκωπτικὴ τοῦ Δημάδους κατὰ τοῦ Δημοσθένους, σχηματισθεῖσα ὡς τὸ, Κυνάγχη· ὅταν ὑπερβαινούσης περὶ ἀμφισβητουμένου τινὸς πράγματος· τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν· ὅταν φάγῃ ἄσπρα διὰ καμμίαν κρυσταλογουμένην ἢ φιλονεικουμένην ὑπόθεσιν, δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλὰ προσποιεῖται ὅτι ἔχει λαιμόπονον· Gell. 11. 9.

*Ἀργύραιος, αία, αιον· ἀχρειος νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀργύρειος· ἀσημένιος.

Ἀργυραμοιβικός, ἡ, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀμείβειν χρήματα· τραπεζικός, τὸ τουρκβ. σαραφλίδικος· ἡ ἀργυραμοιβική· τὸ ἔργον τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, τουρκβ. σαραφλίκι· Ἐπίῤῥ. ἀργυραμοιβικῶς· παρὰ τό

Ἀργυραμοιβός, ὁ· (ἀμείβω) ὅποιος ἀλλάζει ἀργύρια. Τραπεζίτης τὸ ἰταλ. βαγκιέρος· τὸ τουρκβ. σαράφης.

Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἀσπὶς) ὅστις ἔχει ἀργυρᾶν ἀσπίδα.

Ἀργυρεῖον, τὸ· τόπος ὅπου ἐξαλλοῦσι τὸν ἄργυρον. Μεταλλεῖον ἀργύρου· τὸ τουρκβ. μαντέμι ἀπὸ ἀσήμι· 2) ἐργαστήριον τοῦ χρυσικοῦ, τὸ τουρκβ. κοϊμτσίδικον.

Ἀργύρειος, ἡ Ἀργυρεία ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀργύρεος· ἀπὸ ἄργυρον κατασκευασμένος, ἀσημένιος.

Ἀργύρεος ἡ ἀργυρίς, εα, εον καὶ συναλ. Ἀργυροῦς ᾶς οῦν· (ἄργυρος) ἀσημένιος, ἀπὸ ἀσήμι· ἀσημοκαμωμένος· ἀσημωμένος· μὲ ἀσήμι στολισμένος· ἄσπρος, λαμπρὸς σὰν ἀσήμι. Ὁμ. ὅττις χρήται τῇ λέξει ἐξαίρ. ἐπὶ σκευῶν τῶν θεῶν, φιαλῶν, ποτηρίων καὶ τ. τ. τῶν πλουσίων ἀνθρώπων· — 2) ὁ ἀργυροῦς Οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, Νόμισμα, τὸ συνηθέστ. Ἰταλικ. μονέδα.

*Ἀργυρευτής, οῦ, ὁ· ὅστις σκάπτει εἰς τὸ ἀργυρομεταλλεῖον· παρὰ τό

Ἀργυρεύω, Μ. εύσω· σκάφτω καὶ εὑγάνω τ' ἀναλωθ. Διόδ. Σικ. Ε'. 36. παρὰ Στράβ. Γ'. ἀργυρευόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσιν.

Ἀργυλάτης, ου, ὁ· ὅστις δουλεύει μὲ τὸ σφυρὶ τὸ ἀσήμι· χρυσοχόος, τουρκβ. κοϊμτσής.

Ἀργυρήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) καμωμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ σφυροκοπημένον ἀσήμι· ἐξ ἀργύρου σὺν τῇ σφυρηλασίᾳ κατεσκευασμένος. Εὐριπ. Ἰων. 1181.

Ἀργυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Ἀργύριον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1609. (– ∪ – ∪. Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 160.).

Ἀργυρίζω, Μλ. ίσω· μεταβάλλω τι εἰς ἀσήμι, τοῦτ' ἔστι πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω ἄσπρα.

Ἀργυρίζομαι. Μέσ. κάμνω ἄσπρα· τοῦτ' ἔστι μαζώνω, συνάζω, κερδαίνω, ἀποχτῶ ἄσπρα· «Ἀργυρίζομαι τινά· ἁρπάζω, πέρνω ἄσπρα μὲ βίαν ἀπό τινα Δείναρχ.

Ἀργυρικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀσήμι εἰς ἄσπρα· ἀσημήτικος· ἀσπρέϊος.

Ἀργυριοθήκη, ἡ (θήκη) Κέστη, ἡ κιβώτιον τὸ τουρκβ. σεντοῦκι τὸ συνθ. Ἰταλ. κάσα εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττουσι ἀσήμι, ἢ ἄσπρα· ἁρμάρι, τὸ τουρκβ. δουλάπι, ὅπου φυλάττουν ἀσήμικά.

Ἀργυριοκοπεῖον, τό· = ἀργυροκοπεῖον.

Ἀργυριοκόπος, ὁ, ἡ· (κόπτω) = ἀργυροκόπος.

Ἀργύριον, τό (ἄργυρος) ἀσήμι· Νόμισμα ἐξαίρ. μικρὸν· μικρὴ μονέδα, λιανὰ ἄσπρα· ἐξ οὗ ἐξηγοῦτι τὸν ὑποκορστ. τύπον· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθμ. — 2) πληθυντ. = Ἀργυρεῖον, μεταλλεῖον ἀργύρου. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ε. 2.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ· ἀργυροῦν σκεῦος ἤτοι ἀγγεῖο ἀσημένιον· ἐξαίρ. ποτήρι Πίνδ. Ὀλ. θ', 136. καὶ Ἀθήν. Buhnk ἐν τιμ. σλ. 48.

Ἀργυρισμός, οῦ, ὁ (ἀργυρίζω) τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀργύρια, ἤτοι νὰ ἀποκτᾷ, νὰ συνάζῃ ἄσπρα. Στράβ. Ζ'. καὶ Διον. Ἁλ.

Ἀργυρίτης, ὁ, καὶ Θηλυκ. Ἀργυρῖτις, ίδος, ἡ Ἀργυρίτις γῆ· τὸ Ἀσημόχωμα, Ἀργυρίτης ἀγών· εἰς τὸν ὁποῖον ὅστις ἐνίκουσεν ἐλάμβανε διὰ ἆθλον ἄσπρα παραβλ. στεφανίτης. Πλουτ. Ἀργυρῖται, οἱ· οἱ εὑρίσκοντες ἀργυρίου· οἱ ἔχοντες πολὺν ἄργυρον. Ἀργυρίτιδες γλῆρες· αἱ ὑπὸ γῆν φλέβες τοῦ ἀργύρου. Ἀριστοτέλ.

Ἀργυρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ ἀργυροῦν τόκον ἔχων. Εὐστάθ.

*Ἀργυρογνωμονέω· τὸ τουρκβ. δοκιμάζω, ἀσήμι, ἢ ἄσπρα εἰς τὴν λυδίαν λίθον, τὸ τουρκβ. μεγὲκι· παρὰ τό

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ· γνώμων· ὅστις δοκιμάζει τὸ ἀσήμι μὲ τὴν Λυδίαν λίθον ἂν εἶναι καθαρόν, ἢ ζυγίζει τὸ νόμισμα ἂν εἶναι σωστὸν κατὰ τὸ βάρος, κ. τ. τ.

Ἀργυροδίνης, ου, ὁ· (δίνη), Ὁμ. ἐπίθ. τῶν ποταμῶν· ὅστις ἔχει ῥεύματα, ἤτοι κοβάρα καὶ λάμπρα. Ἰλ. Β. 753. «Πηλείδης ἀργυροδίνης.» Παρὰ τοῖς μετεγνστ. δὲ καὶ ἀργυροδίνης· ὁ, ἡ· (ι).

Ἀργυρόδουλος, ὁ· ὅστις εἶναι σκλάβος τοῦ ἀργυρίου ταύτ' ἐστὶ φυλάργυρος. Κύριλ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Α. Σπάδων.

Ἀργυροειδής, ές, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις εἶναι σὰν ἀσήμι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου· ὅστις ἔχει πολὺ ἀσήμι.

Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ· (ἧλος)· Ὅστις εἶναι καρφωμένος, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.

Ἀργυροθήκη, ἡ· Ἀργυριοθήκη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

* Ἀργυρόθρονος, ο, η (θρονος) · ὅστις κάθεται, εἰς ἀσημένιον θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος, ὁ, ἡ· ὅστις πωλεύει τὸ ἀσήμι.
Ἀργυροκοπεῖον· τὸ ἐργαστήριον ἐν ᾧ κόπτουν τὰ νομίσματα· τὸ συηθστ. Ἰταλ. τσέκα, τονκρβρ. ταραπχανάς· κατά τό
Ἀργυροκοπέω, Μλ. – ήσω κόφτω νομίσματα· εἶμαι ἀργυροκόπος.
* Ἀργυροκοπίζω· Μλ. – ίσω = τῷ προηγμ.
Ἀργυροκόπος, ου, ὁ· (κόπτω) ὕστις δουλεύει τό ἀσήμι, κόφτει νομίσματα.
* Ἀργυρόκυκλος, ὁ, ἡ· (κύκλος) ὅστις ἔχει ἀσημένια, ἢ εἶναι κτημένος μὲ ἀσημεῖα στεφάνια.
Ἀργυρολογέω, Μλ. – γήσω (ἀργυρολόγος) συνάζω· ἄσπρα: ἀργηλ. τινα· συνάζω ἄσπρα ρίχνωντας δόσιμον· τὸ ἰταλ. κοντριμπουτσιάνην. Ξνφ.
Ἀργυρολάγητος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι κτημένος μὲ ἄσπρα συναγμένα ἀπό τήν κατοίκησιν, ἀπό τόν λαόν. ν'Ἀργυρολόγητον Ἱερὸν ποιησειν· Μακκβ. 14.
Ἀργυρολογία, ας, ἡ σύναξις ἄσπρων ἀπό τόν λαόν· χαρτολογία· τὸ Ἰταλ. κοντριμπουτσιάνην· Ξενοφ.
Ἀργυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει ἄσπρα ἀπό τόν λαόν ρίχνωντας δοσίματα Θουκυδ.
Ἀργυρομελής, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ἀναπατωμένος μὲ ἀσήμι.
Ἀργυροπάστοις ὅπλοις. Πολυαιν. Δ'. 16. 1. ἐσφαλμ. ἀντί τοῦ, Ἀργυροπάστοις, ὅ ἐστιν ὅπλα κατηλατισμένα μὲ ἀσήμι.
Ἀργυρόπεζα, ἡ (πεζα) ἀσημοπόδαρη ὀηλ. ἡ ὁποία ἔχει ἄσπρα εὔμορφα ποδάρια. Ἐπίθτ. τῆς Θέτιδος. Ὅμ. Α. 538. ν'Ἀργυρόπεζα Θέτιδι
Ἀργυρόπεζος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.
Ἀργυροποιεῖς, ὁ (ποιέω) ὅστις δουλεύει τό ἀσήμι· χρυσοχόος· τουρκβ. κοϊμτής.
Ἀργυρόπους, δος, ὁ, ἡ· – πουν, τό = Ἀργυρόπεζος.
Ἀργυροπράκτης, ου, ὁ· πράττομαι) ὅστις συνάζει δημόσια δοσίματα· τὸ τουρκβ. καφιμάλης.
Ἀργυροπρακτικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς τόν ἀργυροπράκτην. ν'Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι. Κικερ. τὴν τέχνην ὀηλ. τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου, ὁ· τραπεζίτης, ὅποιος ἀλλάζει τά νομίσματα, σαράφης· τουρκβ.
Ἀργυροπολέω, ῶ· ὁ πωλῶν ἀργύρια· παρά Πολυβ. Γ'. 13. ὅπου τά νῦν ὀρθότερον, Ἀργυρολογέω, κεῖται.
Ἀργυρόριζος, ὁ, ἡ· (ῥίζα) ὅστις ἔχει ἀσημένιες ῥίζες· ὁ Στησίχορος παρά Στράβωνι Γ'. λέγει, ν'Ταρτησσοῦ πηγὰς ἀργυρορίζους· ἐπειδή ἔχει ἄμμον ἀναπατωμένον μὲ ἀσήμι.
Ἀργυρορρύπης, ου, ὁ· (ῥέω) τοῦ ὁποίου τά ῥύμματα γέρουν καταβάζουν ἀσήμι. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαν. 388.
Ἄργυρος, ου ὁ· (συγγεν. τῷ ἀργός) ἀσήμι. Ὅμ. ὅστις πολλαχῶς χρῆται τῇ λέξει: χυτὸς ἄργυρος ἀντί τοῦ ὑδράργυρος· — 2) νόμισμα ἀργυροῦν· τὸ ἰταλ. μονέδα ἀσημένιη· ἄσπρα: ἄργυρος κοῖλος ἀσημένια σκεύη· ἢ ἀγγειά. ν'Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. Παροιμία, ἐπί τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμαθῶν, οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον ὅτι δέν ἠξεύρουν νά ἀνοίξουν τό στόματον, ἐπειδή ὅμως ἔχουν ἄσπρα, τά μωρά καὶ ἀνόητα λόγια των πιάνουν τόπον· καὶ περ ἡμῖν συνήθως λέγεται, τ' ἄσπρα του ὁμιλοῦν.
Ἀργυροστερής, ὁ, ἡ (στερέω) ὅστις στερεῖ τούς ἀνθρώπους τά ἄσπρα των, τοῦ τ' ἐστι τά πέρνει μὲ ἅπιτην. Αἰσχύλ. Χοηφ. 900.
* Ἀργυροταμίας, ου, ὁ· ἐλέγετο ἐπί τῶν ἀντοκρατόρων ὁ ἐν Ἀθήναις τεταγμένος εἰς τό ταμεῖον συλλέγειν τούς φόρους. Boeckh Staatshoush. 2. σλ. 12.
Ἀργυρότοιχας, ὁ, ἡ· μὲ ἀσημένιους ἢ ἀσημωμένους τοίχους Λίσχυλ. Ἀγ. 1550.
Ἀργυρότοξος, ὁ, ἡ· (τόξον) μὲ ἀσημένιον φοξάρι. Ὅμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις καὶ ἁπλῶς Ἀργυρότοξος λέγεται Ἰλ. Α. 37.
Ἀργυρότράπεζα, ἡ· ἀσημένιον τραπέζι. 2) τραπέζι τῶν τραπεζιτῶν τό ἰταλ. βαγκιέρον, τουκρβ. σαράφιδων. ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον μετροῦν τά ἄσπρα. ἀμφ.
Ἀργυροφάλαρα, ὁ, ἡ (φάλαρα)· ἐπί ἵππων· μὲ ἀργυρᾶ φάλαρα τό τουρκβ. ῥάχτια.
Ἀργυροφανής, ές, ὁ, ἡ· ὁ φαινόμενος, ἤτοι ὁ λάμπων ὡς ἀσήμι· ἀμφ.
Ἀργυροφεγγής, ές, ὁ, ἡ· (φέγγος) ὅστις λάμπει ὡσάν τό ἀσήμι. Ἀνθολογ.
* Ἀργυρόφλεψ, εβος, ὁ, ἡ (φλέψ) ὅστις ἔχει φλέβας ἀσημένιας.
Ἀργυροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ὅστις φυλάττει τά ἀργύρια, τά ἄσπρα· (φυ)
Ἀργυροχάλκινος, ὁ, ἡ· (χαλκινος) ὅστις ἔχει ἀσημένιον χαλινόν, ἢ χαλινάρι· τὸ τουρκβ. γκέμι.
Ἀργυροχέω, Μλ. – ήσω· χύνω, ἀναλύω ἀσήμι· παρά τό
Ἀργυροχόος, ὁ, ἡ· (χέω) ὅστις χύνει, ἀναλύει τό ἀσήμι, χρυσικός.
Ἀργυρόω, Μλ. – ώσω (ἄργυρος) ἀσημόνω τίποτε· Β) ἀνταμείβω τινα μὲ ἀσήμι, ἢ μὲ ἄσπρα.
Ἀργυρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = Ἀργυρειδής· 2) ἄργιλ. τόπος ὅστις εἶναι πλούσιος ἀπό μεταλλεῖα ἀργύρου· Ξνφ. Πορ. ὁ. 3.
Ἀργύρωμα, τος, τό ('ἀργυρόω). Ἀργυροῦν. ἀσημένιον ἀγγεῖον. Ἄδην. πληθυντ. Ἀργυρώματα, τά, ὡς καί, χρύσωμα, καὶ χρωμάματα· τά χρυσά ἀγγεῖα, περιληπτικῶς, καθώς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τά Ἀσημικά, τά Μαλαγματικά· (ῡ)
Ἀργυρώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ἀγορασμένος μὲ ἀργύρια· ἐξαιρέτως δὲ ὁ δοῦλος, σκλάβος.
* Ἀργυφέη· ἡ· ὄνμ. πόλεως ἀγνώστου· Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολ. 423.
Ἀργύφεος, έα, εον· ἄσπρος, λαμπρός 'σάν ἀσήμι· Ἰλ. Ω. 621. καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 85. (παράγεται δὲ ἴσως οὐ παρά τό, ἄργυρος, ἀλλά παρά τό ἀργός ὁ λευκός)· (ῡ)
* Ἀργυφής, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἡσδ. Θγν. 574. ἀμφ.
* Ἄργυφος· ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ὅμ. ἐπίθετον τῶν προβάτων.
Ἀργώ, όος, συνῃρ. οῦς, ἡ· τό πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν· τό καράβι τοῦ Ἰάσωνος, ἐν ᾧ ἐπλεύσεν ἀπό τήν Ἰωλκόν μετά καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπί τήν Κολχίδα διά νά φέρῃ τό χρυσοῦν δέρας· ἡ Ἱστορ. παρ' Ἀπολλωνίῳ· παρά τό ἀργός, ὁ ταχύς· κατά πρῶτον ῥ' Ὀδυσ. Μ, 69. 2) Καὶ Ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ οὕτω καλούμενος· ἀφ' οὗ
* Ἀργῷος, ώα, ῷον· ὅστις ἀνήκει εἰς τό πλοῖον Ἀργώ.
Ἀρδάς, – γος· ἡ (ἄρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, λέρα. Ἡσύχ. Γαλην. καὶ Ἕρμιππ. Γλωσσάρ. ν'Τήν μέν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισονε· ὁ Κύστιδ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. Σελ. 1761. 29. ἐν δὲ Ἰλ. Θ. Σελ. 707. 36. ἀντί τούτου, Ἀρδαλίην, λέγει (– υ, ἰδέ καὶ Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 438.).
Ἀρδάλιον, τό καὶ ἀρδάλιος (ἄρδω) ὅπερ ἴδε Παρακατιών.
Ἀρδαλός, ὁ, ἡ (Ἄρδα). Ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος, λερωμένος.
Ἀρδαλόω, Μμ. – ώσω· ἀνακατόνω, βολόνω, ῥυπαίνω, λερόνω ποτέ Ἱπποκρ. ν'Ἀρδαλόω εἰς ὀθόνιον, ἀντί τοῦ, ἀλείφω ἐπάνω εἰς πανίον ἰατρικόν, καὶ τό κάμνω ὡς κατάπλασμα, τό ἐκ τοῦ Ἰταλκ.
Ἀρδάλιον, καὶ ν'Ἀρδάλιονε· ἀγγεῖον νεροῦ ἐν ᾧ πετίζουσι τά ζῶα. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ, σελ. 107, 32. ἐξ Αἰλίου Διονυσ. ν'Ἀρδάνιον τό ἀπό τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμίου ἕως τῆς γαστρός, ἐν ᾧ ἄρδουσι ῥέμματα. Παυσανίας δέ φησιν, Ἀρδάνια κεράμων γάστραι, προετίθοντο τῶν θυρῶν. Ἔτι καὶ τό ἀγγεῖον δ' οὗ, ἢ ἐξ οὗ εἰς τούς ἐνταφιασμούς ἐῤῥαντίζοντο, κ. τ. τ. Πολυδ. Η'. 66. ὅτε καὶ Ὄστρακον προσέτι ἐκαλεῖτο· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀρδάλεια, καὶ παρατηρεῖ ὅτι αὐτά τά ἀγγεῖα, ἄλλοι μέν Γοργύρας, ἄλλοι δέ Βύμβαλα, ὠνόμαζον.
Ἀρδεία, ας, ἡ· (ἄρδω)· βρέξιμον, χύσιμον, ῥάντισμα, πότισμα.
* Ἄρδευσις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.
* Ἀρδευτής, οῦ, ὁ· ποτιστής· ὅστις ποτίζει ζῶα, τόπον καὶ τ. τ.
* Ἀρδευτός· ἡ· όν· ῥηματ. ἐπίθτ. τοῦ ἄρδεύω· ποτισμένος· Θῤῥ. ν'ἄρδευτα εἰ καρπεύματα·.
Ἀρδεύω, Μ. σω· τῷ πρωτοτύπῳ Ἄρδω. Διόδ. Σα. ποτίζω.
Ἀρδηδμός, ὁ· = Ἀρδμός. Νίκανδρ. καὶ Λυκόφρ.
Ἀρδήν, Ἐπίῤῥ. κατὰ συγκ. ἀντί ἀέρδην (αἴρω) ὑψηλά ἄιω, πρός τά ἄνω. Σοφοκλ. Αἴ. 1206. ν'Πηδῶντος ἀρδην Ἕκτορος τάφου ὑπερ.ν Μετεώρως, κούφως· ὁ Σχόλ. καὶ Εὐριπ. Ἀκηστ. 611. ν'Νέκυν φέρουσιν ἄρδηνν· ὀηλ. φέρουσι τόν νεκρόν βασταζοντές τον ὑψηλά. 2) Ὡς θεμελίων, ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, μέ τήν ὁλότητα, κατά κράτος, ἐξ ὅλου. Εὐριπ. Φοιν. ν'Τίμ. ἄρδην ἀποκτείνειεν· καὶ Αἰσχύλ· κατά Κτησ. Ἄρδην τήν πόλιν ἀνατρέπειν· ν'παρ' Ἡλιοδ. Β'.ν Εἰς ἄρδην· ωείς τό παντελέσαν· μετελειότητα, καθόλου, μέ τήν ὁλότητα. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1589. ν'ἄρδην αἵματι ῥαίνεται βωμός τοῦτ' ἔστιν ὅλος, ἐξ ὅλου ῥαντίζεται μέ αἷμα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 274. ν'ὄμνυμι πάντας ἄρδην τούς θεούς.ν Ξενοφ. ν'Ἀναβ. Ζ'. 4' 12.ν καὶ ἄρδην πάντες ἔξω ἦσαν πλὴν ὀλίγων. Σχεδόν ὅλοι· καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 1051. ν'ἄρδην ῥίψας δέμας·ν μέ τήν ὁλότητα.
* Ἄρδησκες, ὁ· ποταμός ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡσδ. Θγν. 345.
Ἀρδιοθήρα, ἡ· (ἄρδις, θήρα) ὄργανόν τι χειρουργικόν· λαβίδα, τσιμπίδι, μέ τό ὁποῖον ἐσταιναν καὶ σύγαιναν τό βέλος ἀπό τήν πληγήν.
Ἄρδις, εος, ἡ, ἡ κορυφή, μύτη τοῦ βέλους. Ἡρόδ. Δ'. 31. α'. 215. Αἰσχλ. Πρμθ. 885.
Ἀρδμός, ὁ· (ἄρδω) Ἄρδευσις· πότισμα τῶν ζώων καὶ τ. τ. βρέξιμον, νότισμα· τόπος ὅπου ποτίζονται τά ζῶα. Ἰλιδ. Σ, 421. Ὀδυσ. Ν, 247.
Ἄρδω. Μ. ἄρσω· ἄορ. ἤρσα· τινος· βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, ποτίζω. Ὅμηρ. Ἴμν. Η. 3. ν'Ἵππους ἄρσασα Μέλητοκε Meinicke ἐν Εὐφορ. λῳ. 75. ἐξαιρ. βάνω τίποτε εἰς τό νερόν καὶ τό κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἐπί Ἵππων· διώχνω ἢ βάλλω ἄλογον εἰς τό νερόν ὀηλ. εἰς ποτάμι καὶ τ. τ. διά νά πλυθοῦν. Βτμ. Λεξ. 2. σλ. 170. Παθτ. ν'Ἀρδόμαιν· ποτίζομαι. Ὅμηρ. Ἴμν. Ἀπολλ. 263. — 2) Καθόλου δέ, αντί τοῦ, Τρέφω, ἀναψυχήν προξενῶ, ὀρθίζω, αὐξάνω τίποτε ὀηλ. τό κάμνω νά γένῃ περισσότερον, μεγαλήτερον καὶ τ. τ. ν. . ὑγιέστα δ' εἰ τις ὅλβον ὄρδει, ἐξαρκέϊς κτέατεσσι. . ν Ηΐod. Ὀλ. Ε'. 55. καὶ Εὐριπ. Ἱκ. 207. (συγγεν. τῷ, ἄλδω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω).
* Ἀρδοῦσσα, ἡ. Ὄνμ. πλειόνων πηγῶν· ἡ ἀρχαιοτάτη ἡ ἐν Ἰσαυρ. Ὀδυσ. Ν, 408. καὶ περιφημοτάτη ἡ ἐν Συρακούσαις, ἧς ἡ Νύμφη ἦν τῆς βουκολ. ποιητ. ἡ Μοῦσα.
Ἄρεια, Ἰων. καὶ ποιητ. Ἀρειή, ἡ· (ἀρέ) ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πειλή, φαβερισμός· κατάρα, βλασφήμημα, ὀνείδισμα, κακολόγημα. Ἰλ. Ρ. 431. (υ – –).

Ἀρεισύσανος, ὁ· (ξύσανος) κατὰ λξ. κροσσὸς ἢ φούντα τοῦ Ἄρεως· κομπαστικὴ τις ἔκφρασις παρ' Αἰτχυλ. ἐπὶ ἀνδρείου καὶ θυτίμου πολεμιστοῦ· ἀναλογοῦσα τῷ παρ' ἡμῖν· ψημένος ἐς τὸ μπαρούτι.

Ἄρειτκός, κή, κόν. Ἄρειος· ἁμφ.

Ἀρεσμενής, ός, ή· (μαίνομαι) ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν Ἄρη, λυσσασμένος, διὰ τὸν πόλεμον, πολεμικός, ἀνδρεῖος. Διογ. Λαέρτ. ξ'. 61. «Ἀρεμανὴς κριός» ὁ πάντοτε παλαίων μὲ τοὺς ἄλλους κριούς.

* Ἀρεμάνιος, ὁ, ἡ = Ἀρειμανής· ἀφ' οὗ

Ἀρεμενιότης, τητος· ἡ· οὐσιαστ. ἐκ τοῦ προηγ. τὸ νὰ εἶναι τίς τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.

Ἄρειον, τό. Ζήτ. Ἀρείων.

Ἀρειοπαγίτης, ου· ὁ· ἐλέγετο ὁ κριτὴς εἰς τὸ Κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

* Ἀρειοπαγιτικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς Ἀρειοπαγίτην, ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου.

Ἀρειόπαγος, ου, ὁ. = Ἄρειος πάγος.

Ἄρειος, ὁ, ἡ· παρ' Εὐρπ. δὲ, καὶ ἡ Ἀρεία (Ἄρης) εἰς τὸν «Ἄρην ἀφιερωμένος» πολεμικός, ἀρείσιος· Πιρ' Ὅμ. ὅστις ἀεὶ σχεδὸν χρῆται τὸν Ἰων. τύπον Ἀρήιος, ἐπίθ. τῶν ἀνδρειοτάτων· σπανίως δὲ, ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν. Τὸ συγκρ. Ἀρειότερος, ἔρα, ερον, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐστὶ δὲ ταυτοσήμ. τῷ ἀρείων, ἀφ' οὗ καὶ παράγεται ὡς νεώτερος τύπος συγκρ. ὥσπερ τὸ χερειότερος παρὰ τὸ, χερείων. (υ – υ).

Ἄρειος πάγος· ὁ λόφος τοῦ Ἄρηος, ἦτοι τῆς Ἀκροπόλεως· καὶ αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, ἥτις κεῖται ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. Η'. 52. ἔνθα ἦτον τὸ ὑπέρτατον δικαστήριον τῆς πόλεως δικάζον φονεῖς, καὶ κακοῦργους τὸ Ἰταλικ. τριμπουνάλε κριμινάλε, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ Ἄνω βουλή, ὠνομάσθη. Πλούταρχ. Σόλ. ὁ τύπος Ἀρειόπαγος, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀπαντᾶται.

Ἀρειότολμος, ὁ, ἡ· (τόλμα) τόλμην Ἄρεος ἔχων· τολμηρός, πολεμικός. Ἐπίγραμ.

Ἀρείφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. Ἀρείφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. Τ. 31. Ἀρηΐφατοι. (ΦΕΝΩ, πέφαμαι) ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἦτοι εἰς τὸν πόλεμον ὑπὸ σιδήρου φονευθείς· 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρειος, ἀνδρεῖος, πολεμικός. «Ἀρείφατοι ἀγῶνες.» Αἰσχύλ. «Ἀρείφατοι φόνοι.» Εὐριπ. Ἱκετ. 603. ἡ δευτέρα παραγ. παρὰ τὸ ΦΑΩ, φαίνω, περιττὴ δοκεῖ.

Ἄρειων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετ. Ἄρειον, τό· ἀξιώτερος, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, πολεμικώτερος, ἐπιφανέστερος παρ' Ὅμ. ἐπὶ παντὸς προτερήματος τοῦ σώματος τῆς γενικώσεως καὶ τῆς τύχης· παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ἢ νοερῶν προτερημάτων· γενικῶς δὲ ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐξαίρετος, ἀνυπόστατος, ὥστε δὲν εἶναι δεύτερός τον, ἢ δὲν εἶναι ἄλλος ὅσον αὐτόν. Ἔστι δὲ συγκρ. τοῦ ἀγαθός· ἀρείων, ἄριστος. Τινὲς μὲν παράγουσι αὐτὸ παρὰ τὸ ἀρι — ἢ αἴρω· τινὲς δὲ, παρὰ τὸ, ἀρέσκω, ἀρέσω, ἄρεστος· τινὲς δ' αὖ παρὰ τὸ, ἄρω, ἄροω, καὶ ἄλλοι παρὰ τὸ Ἄρης. (υ – –)

* Ἀρείων, ονος· ὁ· ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀδράστου. Ἰλ. Ψ. 346.

Ἄρεστος, ποιητ. = Ἄρρεστος. Ἰλ. Τ. 150.

* Ἀρέσμεν. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀρέσομεν. Ἡρόδ.

Ἀρεμβάστης, ὁ, ἡ· (ῥέμβω, ῥεμβάζω) ὁ μὴ ῥεμβόμενος, ἀμφ.

Ἀρεοπαγίτης, καὶ Ἀρεόπαγος. = Ἀρειοπαγίτης. ἡ Ἀρεοπαγῖτις· ὁδος. Σχλ. Σφελ. Οἰδ. Κ. 943.

* Ἀρέσαι, ἀρεσασθαι· ἀπρμφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. α' τοῦ ἀρέσκω. Ὅμ.

* Ἀρέσθαι, ἀπρμφ. μεσ. Ἀόρ. β', τοῦ αἴρω. Ὅμ.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ· (ἀρεστεύω) χαρίεις, θωπευτικὸς τρόπος, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευτικώς· ἦτοι τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ ἢ μαλώνῃ τίς τινα μὲ πάστιμον, πολιτικὸν τρόπον· οὐτιδανὸς, κολακευτικὸς τρόπος, ἢ φέρσιμον ψευδοπολιτικόν· δουλικὴ ταπεινοσύνη καὶ χαμέρπεια, ἀναίσχυντος ὑπέρμετρις καὶ βεβιασμένη, αἴσχρὰ προθυμία εἰς τὸ νὰ φαίνηταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θεόφρ. «Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἔστιν ἔντευξις· οὐκ ἐπὶ τὸ βελτίστῳ, ἡδονῆς παρασκευαστική.»

Ἀρέσκευμα, τος, τὸ· ἀδιάντροπος ψευτοπολιτικὴ κολακευτικὸς τρόπος καὶ οὐτιδανὴ ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον διὰ νὰ φαίνηταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Πλουτ.

Ἀρεσκευτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀρέσῃ, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ φαίνεταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀντωνῖν. Α'. 16.

Ἀρεσκεύω. Μ. σω. (ἄρεσκος) Ἀρέσκω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μεσ. διάθ. «Ἀρεσκεύομαι· πασχίζω, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ νὰ ψεύω ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους· φέρομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις μου μὲ ψευδοπολιτικὴν κολακείαν μὲ χαμέρπειαν, ὑποκρίνομαι πραῢτητα εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἄλλου· παίζω τὸν εἰλικρινῆ φίλον· ἀρεσκεύομαί τινα» καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἐξιλεόω, εἰρηνεύω, ἡμερόω τινά, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀρέω, καὶ Ἀρω.

Ἀρεσκόεντως, Ἐπίῤῥ. ἐνεργ. μτχ. ἐνστ. τοῦ, ἀρέσκω· μὲ ἀρεστευτικὰ, ψευδοπολιτικὸν τρόπον μὲ Ξενοφ. Οἰκον. Ια. 19. «Ἀρεσκόντως γέμοι ταῦτα ποιεῖν· διὰ νὰ μοὶ ἀρέσῃς, τὸ τουρκικ. νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατήρι.

Ἄρεσκος, ὁ, ἡ· ὅστις πασχίζει μὲ κολακευτικὰ, ταπεινὸν, χαμερπὲς φέρσιμον· ψευδοπολιτικὸς· νὰ φαίνῃ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. παρὰ τὸ

Ἀρέσκω. Μ. ἐσω. μέσ. ἀρέσομαι· ποιητ. ἄρσομαι· ἀόρ. α'. ἤρεσα μέσ. ἠρεσάμην· ποιητ. ἄρεσσα, ἀρεσσάμην· ἀόρ. παθ. ἠρέσθην· παρκμ. ἤρεσμαι· (τὸ πρωτοτ. ἐστὶν ἄρω, ἄρσω.) κάμνω τί πάλιν καλὸν, διορθόνω τὸ σφάλμα μου· «ἀλλ' ἐπεὶ ἀκάμην . . ἀψ ἐθέλω ἄρσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.» Ἰλιάδ. Ι. 120. ὅθεν «ἀρέσκω τινί· κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὸ φέρσιμόν μου. Ἀλλ' «ἀρέσκω τινί τι, κάμνω τίποτε καθὼς ἀρέσει εἰς τινα, κατὰ τὴν θέλησίν του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτιατ. «ἀρέσκομαί τινα τινί, ἡμερόνω, κατακραῢνω, ἐξιλεώνω τινα, κερδαίνω τὴν εὐνοίαν του μέ τίποτε ἢ μὲ κάνενα τρόπον. Ὅμ. Θέογν. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· «ἀρέσκομαι σπονδαῖς θεοῖς· πιὼν δ' ὕπισθεν ἀρεσάμενος.» Ἰλιάδ. Δ. 362. αὐτὰ θέλει τὰ διορθόσομεν, καὶ τὰ τερμάσομεν ὕστερα· παρίσαντο φρένας αἵματος.» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 255. τὸ ἡμέτερον κοινὸς· ἐχόρτασαν ἀπὸ αἷμα. Παθ. ἄρτι, τινί· μὲ εὐχαριστεῖ, μὲ ἐξιλεώνει, μοὶ κάμνει τὸ θέλημά μου τις· ἐξιλεώθη· «ἀρέσκομαί τινα τινὶ, ἡμερόνω, κατακραῢνω, ἐξιλεώνω τινα, κερδαίνω τὴν εὐνοίαν του μέ τίποτε ἢ μὲ κάνενα τρόπον. Ὅμ. Θέογν. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· «ἀρέσκομαι σπονδαῖς θεοῖς· πιὼν δ' ὕπισθεν ἀρεσάμενος.» Ἰλιάδ. Δ. 362. αὐτὰ θέλει τὰ διορθόσομεν, καὶ τὰ τερμάσομεν ὕστερα· παρίσαντο φρένας αἵματος.» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 255. τὸ ἡμέτερον κοινὸς· ἐχόρτασαν ἀπὸ αἷμα. Παθ. ἄρτι, τινί· μὲ εὐχαριστεῖ, μὲ ἐξιλεώνει, μοὶ κάμνει τὸ θέλημά μου τις· ἐξιλεώθη· εὐχαριστημένος μέ τίποτε. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσώπως· ἀρέσκει μοί τι· ἢ Ἀττ. ἀρέσκει μέ τι· μοὶ ἀρέσει τίποτε. Κοιν ἐν Τρηγ. Κορινθ. σλ. 66. Valck. ἐν Ἱππ. 106. 184. Heind. ἐν Πλάτ. Κρατλ. σλ. 391. C. Εὔρηται μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ὀστ. συντασσόμ. π. χ. Σοφ. Αἰ. . . «τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς.» 1243. καὶ Λύτ. 212. «ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μηνοικέως Κρέοντι· παρβλ. ἀνδάνω. Ὡσαύτως καὶ, ἀρέσκεται, Ἡρόδ. 6, 126. 9, 79. — Μετχ. ἡ ἀρέσκων· ὅστις ἀρέσει, ἔχει τὴν

ἀγάπην, τὴν εὔνοιαν τινός· τὰ ἀρέσκοντα, ἢ τὰ ἀρέσαντα· πᾶν ὅ,τι ἀρέσει εἰς τινα· ἐξαιρ. τὰ θεωρήματα τῶν φιλοτόφων· ὡσαύτως καὶ τὰ ψηφίσματα, πολιτ. ἰδέ ἀρω.

Ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ (ἀρέσκω) Πλακοῦς τις ἀρεστὸς τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν ἱλασμοῦ, ἢ ἐξιλέωσεως προσφερόμενος. Πολυδ.

Ἀρεστήριος, ὁ, ἡ· πρὸς ἐξιλασμὸν, ἤτοι μασμένος· ὡς, «Τὸ, ἀρεστήριον Ἱερόν· θυσία ἱλαστήριος, εὐάρεστος, ὡς καὶ, «Ἀρεστήριοι θυσίαι.» Διον. Ἁρχαιολ. Α'. 67. ὅπου τὰ ἀντίγραφα, Εὐαρεστήριοι, ἔχουσι.

Ἄρεστος, ὴ, όν· ἐπίθ. ῥήματ. παρὰ τὸ ἀρέσκω· ὅστις ἀρέζει, προξενεῖ εὐχαριστησιν· ποθητός, ἀγαπητὸς, δίκαιος, εὔλογος· ὅθεν· τὸ ἄρεστόν· ψήφισμα· τὸ ἰταλικ. θεκρέτον· ὡς τὸ ἀρέσαν ἢ δόξαν. Ἐπῤῥ. ἀρεστῶς.

Ἀρέσχη, ἡ. Ζήτ. Ὀρέτχας.

Ἀρεταένω, παρὰ τοῖς Γραμματ. ἀντὶ Ἀρετάω.

Ἀρεταλογία, ας, ἡ· τὸ ἰδίωμα τοῦ ἀρεταλόγου· βωμολοχία, φλυαρία.

Ἀρεταλόγος, ὁ, ἡ· (ἀρετὴ, λέγω) κυρίως ἐστὶς φλυαρεῖ περὶ ἀρετῆς· οὕτως ὀνομάζονται πάντες, τῶν ὁποίων ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ἀντιφάσκει εἰς τοὺς λόγους των· οἱοι ἦσαν βωμολόχοι τινες φιλόσοφοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐκ τοῦ κυνικοῦ ἢ στοϊκοῦ δόγματος. Κασιωβ. εἰς Σουέτ. aug. 74. Juven 15, 16. ἰδὲ, ἠθολόγος· ἵνα Λεξικογρ. παρεξηγῶν τὴν λέξιν λέγει «εἴτινες ἐκ τοῦ προχείρου ἐφιλοσόφουν περὶ ἀρετῆς εἰς τὸ θέατρον» (οὐχὶ ὅμως εἰς τὸ θέατρον ἀλλ' ἐπὶ τραπέζης τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὁμοίως μὲ τοὺς παρ' Ἰταλ. μεταμφιεννυομένους ἐν ταρτούφους)· παραβλέψας τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῆς· τὸ ὅτι, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των ἦν ἀντιφάσκων εἰς τοὺς λόγους των· ὁμοίως τῷ τῆς παρ' ἡμῖν κοινῆς παροιμίας· «διδάσκαλε 'που δίδασαις καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις· ἄλλως γὰρ διὰ τῆς τοιαύτης ἐξηγήσεως κινδύνῳ περιβάλλει, ἤτοι κομπρομετρέει ὡς κοινότερον εἰθισται λέγεσθαι, τοὺς σεβασμίους τῶν περὶ ἀρετῆς καὶ ἐκ τοῦ προχείρου πολλάκις λαλούντων, τοὺς ὄντως φιλοσόφους· διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς φιλόσοφος, οἷδε καλῶς, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Σωκράτης ἀεὶ ἐκ τοῦ προχείρου περὶ ἀρετῆς διελέγετο.

Ἀρετάω. Μλ—ήσω· (ἀρετὴ.) εἶμαι χρήσιμος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος· προκόπτω· εἶμαι εὐτυχὴς, εὐδαίμων· ποῦ ἀρετᾷ καὶ ἔργα.» Ὀδσ. Θ. 329. τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν, δὲν βλέπει κανεὶς προκοπὴν ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα· «ἀρετᾶσι δ' ἀεὶ ὑπ' αὐτοῦ.» Ὀδσ. Τ. 114. ἦτοι εὐδαιμονοῦσι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρετὴ· πρὸς τὸ τέλος.

* Ἀρεταάων, ονος, ὁ· κυρ. ὀνομ. τῶν εὐγενῶν Τρώων τινος. Ἰλιάδ. (υυ – –)

Ἀρετὴ, ἡ. Ἐπιτηδειότης, δεξιότης, χρηστότης, χρησιμότης, φιλοτιμία, ἀγαθοσύνη· τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν κατὰ περιληπτικὴν σημασίαν, καλωσύνη, παντὸς ὄντος κατὰ τὸ εἶδος ἢ γένος του· ὅθεν ἐπὶ Θεῶν, ἀνθρώπων, κτηνῶν, θηρίων ὁμοίως χρήσιμος ἢ λέξις. Παρ' Ὅμ. σημαίνει ἐξαίρ. τὴν πολεμικὴν δεξιότητα, ἱκανότητα, ἀνδρίαν, ἀνδρειότητα, ἀνδρικὸν φρόνημα, ῥώμην τῶν Ἡρώων, τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα, τὴν εὐτολμίαν, τὴν ἐμπειρίαν τῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας· ὡσαύτως καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν, λαμπρότητα, εὐγένειαν, τὸ κάλλος, τὴν τιμὴν, τὸ ἀξίωμα, τὰ πλούτη, τὴν δόξαν, τὴν αὐτυχίαν αὐτῶν ἐν γένει· κατὰ ταύτην τῶν ἐπῶν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ ἣν χρῆται αὐτῇ μάλιστα, ἐπιφέρει αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς ἵππους, καὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀρομένων καὶ τ. τ. Παρὰ τοῖς Πεζγ. δὲ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαιρέτων ἰδιοτήτων, δυνάμεων καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνεργειῶν τῶν ἀμείνων σωμάτων, πηγῶν ὑγιεινοτάτων, λίθων, βοτανῶν, πολλάκις χρήσιμος ἡ λέξις. Ἡ χρῆσις δὲ αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἠθικῶν προτερημάτων ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ κἀνταῦθα κατὰ σημασίαν προϋποτιθεμένης ἀπειροκακίας καὶ εἰλικρινοῦς γνώμης μετ' εὐγωσμένης ἐξωτερικῆς δεξιότητος καὶ ἱκανότητος τοῦ ἐνεργοῦς βίου· ἡ εἰκὼν αὐτῆς παρὰ Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 21. »..καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προτείνειν μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ. »Ἀρετὴ περί τινα· ἡ πρός τινα ἐπιδεξιότης καλοκαγαθία, εὐγνωμοσύνη: Ὠτιώτως καὶ τὸ τιμᾶν, καὶ ἐπιγιγνώσκειν τὴν ἀρετήν, ἢ φήμη τοῦ ἀνδρείου, ἢ εὐκλεια ἢ δι' ἀρετὴν ἢ ἀνδρίας κτωμένη· »... καὶ σεφασθε, τίς εὐπρεπέστερα σπανιώτερα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυπηροτέρα, ἢ ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμις ὑμῖν προγενέσθαι, αὕτη πάρεστιν αὐτοπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ ἀπάνης εἰδοῦσα ἑκάστῃ, καὶ προσέτι φέρουσα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν, οἷς δὲ ἀπαμύνετε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν· « Θκδ. 1, 33. Λυκοῦ. 12, 4. σλ. 53. Καθ' Ἵππ. = εὐδοξία· ὡσαύτως καὶ Α. Bekk. 1, σλ. 443, 33. κατὰ τοῦτον τὸν Ἑρμ. ἐχρήσατο ὡσαύτως τῇ λέξει καὶ Ἀνδοκ. παρβλ. Εὐσέβεια. —Περὶ τῆς παρὰ Πλάτ. χρήσ. τῆς λξ. ἰδὲ Grossmann spec. elex. Platonici, ἐν Altenb. τῷ 1828. (ἀν παράγ. παρὰ τὸ αἴρω ἢ παρὰ τὸ ἄρω, ἄρτω, ἢ παρὰ τὸ Ἄρης, οὐκ εὐδιάκριτον, ἅπαξ γὰρ καὶ λέξεις αὐταὶ πρὸς ἓν ἀναφέρονται πρωτότυπον· τὴν ἐτυμίαν δὲ ἐτμλγ. τῆς λξ. ἰδὲ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 415. D.

Ἀρετόω, Μλ. – ώσω· παρὰ τοῖς Στωικοῖς· ἐπιθυμῶ ἐνάρετον. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. »Ἡ ψυχὴ τοῖς χείροσιν ὀρεξεων εὐθεσι κεκυνομένη, τοῖς δὲ ἀρειττοσιν ἀρετομένη».

*Ἄρευς, εος, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης· Ἀλκαῖος παρ Ἐυστθ. Ἰλιάδ. Ε, 31. σλ. 518. Κ. Γρηγ. σλ. 194.

(Ἀρέω), ἄχρηστος Ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται ὁ Μλ. ἀρέσω, ἀρίσομαι· καὶ-ὁ ἀόρ. ἤρεσα, ἠρεσάμην, τοῦ ἀρέσκω ῥμτ.

Ἀρή, ῆς, ἡ· Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἀντὶ ἀρά, ὅπερ ἴδε.

*Ἄρηαι· ὑποτ. β' καὶ μεσ, ἀορ. ἐνε. β'. πρότ. αὐτοῦ, ἄρμι· παρὰ τὸ αἴρω· Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἀρηγοσύνη, ἡ βοηθεία· Ἐπιγραφ. Χανδλερίου· Μέρ. Β. σελ. 12. παρὰ τὸ

Ἀρήγω, Μ. ξω· τινί· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, διαφυλάττω, Ὁμηρ., ὅστις μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ βοηθείας εἰς τὸν πόλεμον, πολλάκις καὶ διττῆ θετικ. τοῦ μέτου δι' οὗ γίνεται ἡ βοήθεια· μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Α. 77. »—ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξειν· λόγοις καὶ ἔργοις βοηθεῖν· ἔτι δὲ καὶ γίνομαι συνεργός τινας εἰς τίποτε, ὠφελῶ τινα· ὅθεν ἀρήγω τινι· ὠφελῶ, συνεισφέρω γίνομαι ὠφέλιμος «πληρουμένου γὰρ τούδε βουλευτηρίου, στέγην ἀρήξει, κεἰμαθεῖν θέσμους ἐμούς..« Αἰσχυλ. Εὐμ. 571. Ξενοφ. »Ἀρήγειν τοῖς φίλοις, τῇ χώρᾳ.« Ἀλλ' ἀρήγω τι, ἀπελαύνω, ἀπωθῶ, ἢ ἀμπάσσω, χτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν, ἐμποδίζω· ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ πανταλεῖς πάντως ἀρηξον δαίων ἄλωτινα· Αἰσχ. ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 119. ἀρήγ. τινί τι· Εὐριπ. »Ἀρήγειν φόνον τεκνοκτόνον· ὡς τό, ἀρίεσθαι, τῷ ὁπλίζω συγγν. ἐστι· (υ—)

*Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ· βοηθός, βοηθήτριαι· Ἰλιάδ.

Ἀρηΐθοος, ὁ, ἡ· (ϑοός) ὀλιγίωρος ὡς ὁ Ἄρης· εὐκίνητος εἰς τὸν..πόλεμον, πολεμικός· Ἰλιάδ. 2) ὁ Ἀρηΐθοος, ὄνμ. κύρ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· Ἰλιάδ.

Ἀρηϊκτάμενος, η· ον· (τείνω) ἐν Ὁμ. Χ, 72. Ἀρηϊφατος (τὸ Α. μκρ.)

*Ἀρηΐλυκος, ὁ· κύρ. Ὄνμ. ἐν Ἰλιάδ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες.

Ἀρήϊος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ διακαταλήκτως· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄρειος.

Ἀρηϊφατος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ὁμ. Ἀρείφατος· Ἰλ. Τ. 31. Ὀδ. Λ. 41. »—Φῶτας ἀρηϊφατους«.

*Ἀρηϊφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) πολεμικῶς ἠχῶν· Κορντ. 21.

Ἀρηϊφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἐν πολέμῳ φέρων ὅπλα, φοιτῶντες· «ἱππότας ἀρηϊφόρους.«

Ἀρηϊφίλος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (φίλος) εὐνοούμενος, ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος· Ὁμ. Ἐπίθ. πάντων τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν (ἢ ἐνεργητ. σημσ. Ἐνεργ. φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικός ἐστιν ἀναπόδειστος).

Ἀρήμεναι, Ἀπαρμφ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄρᾶν· ἴδε ἀράομαι.

Ἀρημένος, ένη, ενον· τεθλιμμένος, ταλαιπωρημένος, καταδυνατισμένος, καταπονημένος· κατακαμπτόμενος· Ἐπὶ γερόντων δὲ, βεβλαμμένος· Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδσ. Ἔτι δὲ καὶ, ὑπό τινι πήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένος· Ὀδσ. Λ, 136. Τὸ πρωτ. ἀσαφές· ἢ παράγωγ. παρὰ τό, ἀράω, ἀράομαι, πάνυ ἀμφίβλ. ἐπεὶ ὅμως συγγεν. τῷ, ἀραιός· (—υυ)

(Ἀρήν, ἡ ἀρρὴν) ὀνομστ. ἄχρηστος· ἀφ' ἧς αἱ κατὰ συγκ. πλάγιαι ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα· δυϊκ. ἄρνε, πλθ. ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι· Ἰων. ἄρνεσσι, ἄρνας· κυρίως ἀρτίως, ἢ ἀριάρι· Ὀδσ. Δ. 85. »—ἄρνες κερκοίων ἐξαιρ. ἀρνί· ἀρσενικὸν ἢ θηλ. ἄνευ διαφορᾶς Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, ἀρνὴν ὀνμστ. λαμβάνεται ἡ, ἀμνός· Ἰλ. Γ. 179. »Ἀρνειῶ πηγεσιμάλλῳ«. »Ἀτρέος χρυσόμαλλον Ἀρνὸν« παρὰ Θεοφρ. δὲ Φυτ. Ἱστορ. Η'. Ἄρνες· λέγονται καὶ οἱ μικροὶ στύχες τῶν σπαρτῶν, γεννημάτων· (παρὰ τό, ῥὶν· συγγν. τῷ ἀνήρ, ἀφ' οὗ ἀρνειός, ἀρνίον)

*Ἀρήνη, ἡ· Πόλις τῆς Ἠλείας, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλιάδ. (Α. μκρ.)

*Ἀρηξις, εως, ἡ· (ἀρήγω) ἀρηγοσύνη.

*Ἀρηρα, Παρακ. β'. τοῦ ἀρω. Ὑπερτντκ. ἀρήρειν.

*Ἀρηρομένος, η, ον· ὠργωμένος· Ἰλιάδ. Σ, 548. Ἤρστ. 4, 97. Ἰων. παθτκ. μετχ. Παρκμ. Ἰων. ἐπιπλασιασμῷ ἀντὶ ἠρωμένος παρὰ τὸ ἀρόω.

*Ἀρηρότως· Ἰων. Ἐπῤῥ. ἐνεργτ. μετχ. Παρκμ. παρὰ τὸ ἄρω ἀντὶ ἀραρότως· ἁρμοσμένως, τερχατμένως· ὅθεν στερκ.

Ἄρης, εος, ἀεὶ ἀσυναίρ. ἔτι δὲ καὶ Ἄρεως· ὅπερ καὶ παρ' Ἀττ. οὐχ ἧττον χρήσιμ. Elms. ἐν Σχελ. Οἰδ. Κ. 647. Monk ἐν Εὐρπ. Ἀλκ. 514. πολλάκις παρ' Ἡσιόδ. καὶ Δωτθ. ἀν καὶ τινες ἀμφιβάλλουσι τὴν Ἀττ. χρῆσιν· οἷον ὁ Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 607. καὶ Βτμν. Γρμμτ. σλ. 227. ἡ ὅστ. Ἄρεϊ· Ἀττκ. συνῤῥτ. Ἄρει· ποιητ. Ἄρῃ· Matth. Ἄλκ. λφ. 1, σλ. 10. φ. ἐξ ἀναγν. ἐν Ἰλιάδ. Φ, 431. σπανιώτατον. Ἡ Αἰτιατ. Ἄρη· ἀλλὰ καὶ Ἄρηι Ἀττκ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον Ἰλιάδ. Ε, 909, ὅπου ὅμως ὁ Dindorf Ἄρῃ ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Ἄρευς γράφει· ἡ αἰτ. Ἄρεα παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 190. ἡ Κλητ. Ἄρες, Ἰων. καὶ Ἐπικ. αἱ πλάγ. Ἄρηος—ηι—ηα· εἰσὶ Γραμματ. σπανιότητες· ἡ γενικ. Ἄρηως καὶ Ἄρεω, ἐν Ἀρχιλ. λφ. 28. —Ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν μαχῶν· τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας υἱός· μέγας τὸ ἀνάστημα, μεγαλοπρεπὴς, εὐπρεπὴς· πάντων τῶν ἀφόβων καὶ αὐτολύμων πολεμιστῶν φίλος· ὅθεν ὁ Ἰλιάδ. ποτὲ μὲν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν Τρώων ὢν. Παρὰ τοῖς Τραγ. ὁ Ἄρης ἐστὶ Θεὸς παντοσθήποτε ὀλέθρου, πάσης φθορᾶς καὶ βλάβης· τοῦ λοιμοῦ, τῆς ἀκαρπίας· Σοφ. Οἰδ. Τ. 190. Εὕρηται δ' ἔτι καὶ προσηγορικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ, πόλεμος, μάχη, φθορά, φόνος· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, σίδηρος· Συγγν. τῷ, ἀνήρ· κατὰ Döderl. δὲ, βεβαιώτερον τῷ, πῖρω, ἀναιρῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. D. (τὸ Α, παρ' Ὁμ. βρχ. πολλάκις μέν τοι καὶ μκρ. ἐν τῇ ἄρσει· π. χ. Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνα, τειχεσιπλῆτα..« Ἰλιάδ. Ε, 31. καὶ ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῆς λξ. Οἱ μεταγνστ. Ὑποπ. χρῶνται τῷ Α κατὰ τὴν χρείαν οὐδένα κανόνα φυλάττοντες· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, σπανιώς μκρ. Meinelle quaest. Men. σλ. 38.)

*Ἀρήτειρα· ἡ· Θηλκ. τοῦ ἀρητήρ· ἱέρεσσα, καλογρηά· (——υ)

*Ἀρήτη, ἡ· Βατιλὶς τῶν Φαιάκων· ἤτοι βασίλισσα ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς· Ὀδσ. (α)

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, ἡ· (ἀράομαι) ὅστις παρακαλεῖ, εὔχεται, προσεύχεται· ἀλλ' οἱ ἀρητῆρες, εὔχοντο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ· ὅθεν Ἱερεύς, παπᾶς, καλόγηρος· Ἰλ. Α. 11. καὶ 94. καὶ Ε. 78. (———) ἀφ' οὗ

Ἀρητήριον, τό· τύπος ἐνθα προσεύχονται, ἢ εὔχονται· ὁ Πλούταρχ. Θησ. 34. ὀνομάζει καὶ τοπονυτινα ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρατήριον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτυμολ. ἐκ Φιλοχώρου, Ἀρατήσιον καλεῖ· ὁ δὲ Ἡσυχ. Ἀρατήριον, (α)

*Ἀρητιάδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ Ἄρητος· Ὀδσ. (ἐνθα τὸ Α. βρχ. Ἀττ.) ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 57.

Ἀρητίας, άδος, ἡ· πολεμική· Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. ἀσυνήθης σχηματισμὸς παρὰ τὸ, Ἄρης· (ᾱ)

*Ἄρητος, ὁ· Ἀττ. Ἄρατος· κύρ. ὄνμ. Ὁμ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· κυρίως εὐετός· (Ἐπικ. ——υ· Ἀττ. υ—υ)

*Ἀρητός, ή, όν· Ἰων. ἀντὶ ἀρατός· Ὁμ.

*Ἀρητύω = ἀρύω· ἀντλῶ· ποιητ. ὑάλλοτε δ' ὀξυτέρου τριβολων ἀρητυμένουυ Ἀλκ. παρ' Ἀθην. σλ. 38.

Ἀρῆτις, έντος· Μετοχ. α'. Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω, Ἰλ. Ν. 63.

Ἄρθεν, γ. πλθντ. προστ. παθτ. ἀορ. α'. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἤρπασαν, παρὰ τὸ αἴρω. Ἰλ. Π. 211.

Ἀρθης, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀρθῆς· Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω.

Ἀρθμέω, Μλ. – μήσω· (ἄρθμός) ἑνόνω, ἁρμόζω· συναρμόζω, συμολλῶ· — 2) ἀμτβ. ἑνόνομαι, συναρμόζομαι, εἰμαι ἡνωμένος, ἁρμοσμένος· Ἰλ. Η. 302. »Ἓν φιλότητι ἁρμήσαντεω· εἰς ἁρμονίαν φιλικὴν ὄντες, ἀντὶ Ἀρθμηθέντες.

Ἄρθμια, ων· τά· (οὐχὶ δὲ ἀρθμία, ἡ) φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, εἰρηνικὴ κατάστασις· Ἡρότ. 6, 82. κυρίως δὲ ὁμοτ. πλῆθ οὐδετ. γέν. τοῦ

Ἀρθμιος, ία, ιον· μὲ φιλίαν ἑνωμένος, συνδεμένος· τινί· Ὀδσ. Π, 427. παρὰ τὸ

Ἄρθμός, οῦ, ὁ· (ἀρω) δεσμός, ἕνωσις, ὁμόνοια, στενὴ φιλία· Ὁμ. Ἥμν. Ἑρμ. 521.

*Ἀρθρεμβολέω· Μλ. – ήσω· (ἀρθρέμβολος) βάλλω πάλιν εἰς τὸν τοπον τοῦ τὸ εὐγαλμένον, ξεκλειδωμένον, στραμπολιγμένον σώματος μέλος· ἀφ' οὗ

*Ἀρθρεμβόλησις, εως, ἡ· βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον του, μέλους τοῦ σώματος εὐγαλμένου, στραμπολιγμένου· εἰς ἓν ἀρθρεμβολεῖται ὁ ἁρμός.

Ἀρθρέμβολος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον ἐμβάλλω) βαλμένος πάλιν εἰς τὸν ἁρμὸν εἰς τὴν κλείδωσίν του· ὅστις βάλλεται πάλιν εἰς τὴν κλείδωσίν του. Τὰ ἀρθρεμβολα· ὑπε. ὄργανα· μηχανή, συνάμει τῆς ὁποίας ἐμβαίνουν πάλιν εἰς τὴν κλείδωσίν των εὐγαλμένα, ξεκλειδωμέ-

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

να, στραμπολιγμένα μέλη τοῦ σώματος· ἔτι δὲ καὶ Βασανιστήριον, ἢ ὄργανον στρεβλωτικόν, τὸ ἰταλ. tortezza· Ἰώσηπ. Μακκαβ. Η, καὶ Ιϛ΄.

Ἀρθρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, Ἄρθρον· κλειδωσίτζα.

Ἀρθριτικός, κή, κόν· ἢ, Ἀρθριτικός· ἡ, ὁν· (ἄρθρον) εἰς τὰ ἄρθρα, εἰς τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος· Ἀρεταίοις· (τὸ οὐδέτ. πιθανῶς, ἄνευ παραδείγματος.)

Ἀρθροκτόνης, εος, ὁ, ἡ· τὸ, ως· (κτῆσις) κατατρώγων τὰ ἄρθρα. Λουκιαν. Τραγ. 15. ἀμφίβ.

Ἄρθρον, τό (ἄρω) Μέλος, κλειδωσις, σύνδεσμος, ἕνωσις τῶν κοκαλίων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ ἄρθρα πλῆ. ἐξαιρ. Ψηλώκωμα τῶν κοκάλων, γωνιητικὸν μόριον· »τῶν Ψηλεῶν ἵππων τὰ ἄρθρα. Πρόκ. 3, 103. 2) Παρὰ Γραμμ. τό, Ἄρθρον: λόγου μέρος.

Ἀρθροπέδη, ἡ (πέδη). = Γυιοπέδη· Ἀνάλεκτ. Β. 53.

Ἀρθρόω, Μλ. ώσω (ἄρθρον). Συιδέω, συναρμόζω· ἐνόνω ἀλλ' ἢ περισσότερα πράγματα μὲ κλειδώσεις· σχηματίζω, κάμνω τὰ τελειότερον· ὀρθότερον· ἐξαιρ. ἐπὶ γλώσσης, ὁμιλοῦντος καὶ ἐπὶ λέξεων σαφῶς καὶ καθαρῶς ὁμιλῶ καὶ ἐκφράζομαι, ὥστε ἀκούονται ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί· ὀρθρῶ τὴν φωνήν. ἐκφράζομαι ἐγκυθρον φωνὴν αὐτῆ. τῆς φωνῆς τῶν ἀλάγων ζώων ἥτις ἐστὶν ἄναρθρος, »Ἀπόλλων ἀρθρώσασι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον· νὰ δώσῃ δύναμιν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἀρθρώδης, ὁ, ἡ· ὁμοιος μὲ κλειδώσεις· ὅστις ἔχει πολλὰ ἄρθρα κλειδώσεις, ἢ κόμπους εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἄρι— ἐπιτατικὸν καὶ ἀδιαίρετον μόριον, προστιθέμενον ταῖς λέξεσιν ὥσπερ καὶ τὸ ἔρι· ἀκούεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτοτ. παράγεσθαι, παρ' ὃ καὶ τὸ, ἀρείων, ἄριστος· ὅθεν σημαί ει ἐπεκτεταμένην ἱκανότητα, ἐπιτηδειότητα, ἢ χρησιμότητα εἰς τι. Ἔτι δὲ καὶ ἀφοδίαν, πλησμονήν· τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἄρχαι. Ἔπορ. καὶ Λυρκ. ἐν χρήσει· (ψυ)

Ἄρια, ας, ἡ· εἶδος ὄρυζος, (τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἄριος, καὶ πλῆ. Ἄριοι καὶ Ἀριάδια) παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ. 6. ἔτι δὲ καὶ Φελλόδρυς.

* **Ἀριάδνη**, ἡ· κύρ. ὄνομ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίνω βασιλέως τῆς Κρήτης· Ὅμ.

Ἀριβάσκανος, ὁ, ἡ· κατὰ πολλὰ ψθονερός.

Ἀριγηῆς, ὁ, ἡ (ῥιγέω). Ὅστις δὲν κρύνει· δὲν αἰσθάνεται ῥῖγος εἰς τὸν παροξυσμόν· ἐνεργητ. δὲ ὅστις δὲν προξενεῖ ῥῖγος· Ἱπποκρ. σελ. 388. Ἐπῤῥ. ἀριγέως.

Ἀρίγνωτος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Εὐκολογνώριστος, κατὰ πολλὰ γνώριμος, περίφημος, περιβόητος, γνωστὸς ἁπ' ὅλους, διάσημος· Ὀδ. Δ. 207. ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημ. Ὀδ. Γ. 375.

Ἀριδάκρυος, ὁ, ἡ καὶ

* **Ἀριδάκρυ**· ὁ, ἡ· – υ, τὸ· γεν. – υος (δάκρυ). Ὅστις κλαίει πολύ, χύνει πολλὰ δάκρυα, εἶναι γεμάτος δάκρυα.

* **Ἀριδάκρυτος**, ὁ, ἡ (δακρύω). Τὸν ὁποῖον ἐκλαυσαν ἢ κλαίουν πολύ· διὰ τὸν ὁποῖον ἐχύθησαν, ἢ χύνονται πολλὰ δάκρυα. — 2) = Ἀριδάκρυ· παριδάκρυτος γόος· Αἰσχύλ. Πρσ. 244.

Ἀριδείκετος, ὁ, ἡ· (δείκνυμι). Ὅστις δείχνεται ἀπὸ πολλούς· τὸν ὁποῖον ὅλοι δείχνουν τὸ δάκτυλον· ὄθεν πολλὰ γνωστός, περίφημος, ἔξοχος, πάνυ ἔνδοξος· παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημσ. ὑπερθ. μετὰ γενικ. »Πάντων ἀριδείκετος ἀνδρῶν.

Ἀρίδηλος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Πολλὰ σαφὴς, εὐκολογνώριστος, πολλὰ φανερός· ὄθεν πολλὰ γνωστός, περιφημότατος· Ἐπῤῥ. ἀριδήλως· παρβλ. τὸ ἑξῆς.

Ἀριζήλος, ὁ, ἡ· καὶ **Ἀριζήλη**, ἡ· Ἰλιάδ. σαφέστατος, γνωστότατος, φανερώτατος, τὸ κοινόν. ὡς φανερός· καθαρὰ, ὁλιατὰ, πολὺ ἀκουστός· ἐπὶ ἀστραπῆς, ἐπὶ φθόγγου σάλπιγγος, ἤτοι ἐπὶ ἤχου τρομπέτας Ἰταλικ. Ἰλιάδ. Ἐπὶ παραόδων, θαυμασιῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα ὅλοι οἱ παρόντες βλέπουν· Ἰλιάδ. Β. 318. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· Ὀδυσ. Μ, 453. ὡσαύτως καὶ Πινδ. Ὀλ. 2, 55. κατὰ Bnoekh. — 2) = Ἀριζήλωτοι, λίαν ζηλωτός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζηλεύσῃτε, ἀξιοζήλευτος, πολὺ εὐτυχής· Ἡσιόδ. Ἔρ. 6. καὶ Καλλιμ. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· (παρὰ τὸ ζῆλος τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ζ· ὄθεν ἀντὶ ἀρίζηλος· ὅπερ αὖρεται παρὰ Συμν. καὶ ἄλλοις· Ετυμ. Δξ. 1, σλ. 204.)

Ἀριζήλωτος, ὁ, ἡ (ζηλόω) πολὺ ζηλευμένος, ἀξιοζήλευτος, εὐτυχέστατος. — 2) Πολλὰ ἐπιθυμητός, ἐξαίρετος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1329.

Ἀριήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Εὐκολοάκουστος, τὸν εὐκόλως ἀπὸ ὅλους· πολλὰ περίφημος Καλλιμ. — 2) Ἐργ. ὅστις ἀκούει εὐκόλα, ἢ πράττουμα· εὐπειθής.

Ἀριήρης, εος, ὁ, ἡ· = Χαλεπός· Ἡσύχ. ἀμφίβ.

Ἀριθμέω, Μλ. ήσω (ἀριθμός)· μετρῶ, δηλονότι ὅσα μετροῦνται μὲ τὸ κομμάτι, ξεχωριστὰ καθ' ἕν· παντὰρ ἐγὼ ὄϊχα πάντες εὐκνήμιδας ἑταίρους ἠρίθμεσσα· Ὀδυσ. Κ, 204. τοὺς ἐμέτρησα εἰς δύο ἴσα μέρη, δηλ. μισοὺς καὶ μισούς· λογαριάζω· ἔτι δὲ καὶ πληρόνω. Ἄλλ' Ἰλιάδ. Β, 124. »· »Ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμαχοι· παθτ. ἀόρ. α΄. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἀριθμηθῆναι, νὰ ἑνωθοῦν μαζὺ τοὺς φιλικὰ, νὰ φιλιωθοῦν νὰ κάμουν μεταξύ των φιλίαν· ὡς τὸ ἁρμηθῆναι. (Παρτκ. ἠρίθμεον· παρ' Ὅμ. ἀναγνωστέον ἀεὶ τρισυλλάβως·) ἀφ' οὗ

Ἀρίθμημα, τος, τὸ· ἀριθμημένον, μετρημένον· ἀριθμός· Αἰσχύλ. Εὐμ. 750.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀριθμῇ ἢ μετρᾷ τις τίποτε κομμάτι πρὸς κομμάτι.

Ἀριθμητικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀριθμῇ τις· ὅστις ἀγαπᾷ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀριθμῇ, ἢ λογαριάζῃ· Ἐπῤῥ. ἀριθμητικῆς.

Ἀριθμητική· ἡ· ὑπαρκ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἀριθμῇ, λογαριάζῃ τις.

Ἀριθμητός, τή, τόν (ἀριθμέω)· Μετρημένος, λογαριασμένος· ὅστις ἐπιδέχεται ἀρίθμησιν, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μετρήσῃ, λογαριάσῃ· εὐκολομέτρητος, εὐκολολογημάτος· ὄθεν ὀλίγος εἰς τὸν ἀριθμόν· ἀντιπ. τῷ, ἀναρίθμητος.

* **Ἀρίθμιος**, ία, ιον· = τῇ προηγμ. ποιητ.

Ἀριθμός, ὁ· (ἀρω, ἀρθμός)· Ποσότητα συνισταμένη ἀπὸ περισσότερα μέρη. Σωρός, πλῆθος· ἡ . πάις δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μοῖρ', νήπιος, ὃς ἐπ' ἀνδρῶν ἔζει ἀριθμῷ ὀλβιος.« Ὀδυσ. Κ. 448· Μέτρημα, ἢ μέτρον· ἀριθμὸς ὁδοῦ· Ξυφ. μέτρημα, λογαριασμα τῆς στράτας, καθ' ὅσον ἀριθμεῖται μὲ στάδια, ἢ στρέματα, ἢ μίλια· ἢ μὲ στοιχεῖα, τὸ τουρκβ. κονάκια, ἢ μὲ ὥρας. Εἰς διωρισμὸν ποσότητος κεῖται ἡ λέξις ἀριθμὸς πολλάκις περιττή. »Πολλοὶ ἀριθμῷ· πολλοὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ἡρόδοτ. Γ΄ 6. »Ἓν κεφάλαιον ἀριθμῷ· μόνον ἓν καὶ μοναχὸν ἀγγεῖον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε΄. ς΄. 12. Ἁπλοῦς καὶ τὸ, ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀριθμόν· Schaef. ἐν Διον. περὶ συνθ. σλ. 160. Ἔτι δὲ καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῶν ἀριθμητικῶν σημείων ἰδιαιτέρως καθ' ἓν· τὸ Ἰταλικ. συνηθέστ. νούμερον· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 157. D. — 2) ἀρίθμημα, λογάριασμα· ἐξαιρ. εἰς τὰς φράσεις ἀριθμὸν ποιῶ, ἐπιθυμῶ, μετρῶ τὸ στράτευμα· τὸ ἰταλ. κάμνω βιβλίατα· ἐν ἀριθμῷ ἐστί· εἶναι μετρημένος, λογαριασμένος, ἐμετρήθηκα μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, βαλθηκεν εἰς τὸν λογαριασμόν· ἔτι δὲ καὶ, εἶναι ἄξιος προσοχῆς, τιμῆς καὶ τ. τ. ὡς τὸ κοινότ. ἡμῶν, αὐτὸς μετρᾷει κάτι, ἠξίζει· πολλάκις μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ· πάντα οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργα· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 382. Αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον λόγια· — 3) τιλειότης, ἕνωσις ὅλων ὅσα ἀνήκουν εἰς τίποτε· πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος· ὁ σύμπαντα, ὅλα μαζὺ τὰ καθήκοντα· »πάντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν καθ' ὅλους τοὺς τρόπους τιλειωμένος, σωστός· — 4) ἀντιθέτως τῇ τιμῇ, τοῦ ἀξίσματος· λόγων ἀριθμός, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. πολλὰ λόγια καὶ κανένα ἔργα· ἢ λόγια τὸν ἀέρα, ἢ παχιὰ λόγια. Ἔτι δὲ ἀριθμός, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου, οὐτιδανοῦ ἀνθρώπου· ἄνθρωπος τοῦ κανενός, ἢ κανενὸς τέλος· ποῦ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάτοπτ' ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὁ τελειοθιοι, ἀριθμοί, πρίβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νεκρμένοι; »Ἀραστρ. Νφ. 1204. καὶ Δμσθ. πῶς δ' ὅτε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἐπὶ οὐδαμινότητος λαμβάνεται. ὡς ὅτε ὁ κωμικὸς λέγει, ὅτι οἱ Θεαταὶ, ἀριθμοὶ ἄλλως εἰσὶν, ἤτοι πλῆθος μόνον· καὶ αὐτοὶ τοῦτο, ποσότης ἐπισυμμένη, οὐ μὴν οὐσίαι τινὲς ἀριθμούμενοι· Κύπρ. Ἰλιάδ. Β, 202. ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς· μετρῶ κεφάλια μόνον.

Ἀρικύμων, νος, ἡ· εὐκολαγάστρωτη. Ἱππ.

* **Ἀριμα**, ων, τὰ. χώρα, ἢ τόπος εἰς τὴν Κιλικίαν περίφημος διὰ ὑπογείου πυρός· ὅστε τ' ἀμφὶ τυφωὶ γαῖαι ἰμάσσῃ εἰν Ἀρίμοις, ὅθεν φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνας. Ἰλιάδ. Β. 783. καὶ Ἡσιόδ. Θγν. 301.

Ἀρίμηλον, τό· παρ' Ἀθην. ὅπου ἄλλοι, Λισίμηλον, ἀναγιν, ἀμφ. σημασία.

Ἄρις, ἡ Ἄριος, Ἰνος, ὁ, ἡ. (ῥίν, ῥῖς). Χωρὶς μύτη ἢ ὅστις δὲν ἔχει καλὴν ὄσφρησιν. Αἰτίδ. τῷ, Εὔριν.

* **Ἄριγνος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἀριπικρος, ὁ, ἡ· ὁ λίαν πικρός. Ἡσύχ.

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ· μεγαλοπρέπεια, μεγάλη ἀξία, λαμπρότης, ἐν τῶν.

Ἀριπρεπής, ὁ ἡ. (πρέπω) πολλὰ μεγαλοπρεπής, κατὰ πολλὰ ἢ ἐξαίρετος λαμπρός. Σαφήσιος, περιφανής, ἔνδοξος, ἐπίσημος, περίφημος· παρ' Ὅμ. ἐπ' ἀνθρώπων, κτηνῶν, ὀρνίων, καὶ ἄλλων πραγμάτων. ἀναφ. εἴδους, ἵππος, ἄστρα, ὄρος, αἰγίς, κηλίς. ὑπῤῥ. ἀριπρεπέως.

Ἄρις, ινος. ἰδὲ Ἄριν.

Ἄρις, δος, ἡ· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, εἶδος τριπάνου, ἀρίδα, τριβίλι. Ἐπιγρ. κηρᾶς ἄμμιδι τους ἀρίδας«.

Ἀρίσαρον, ου, τό, ι. δὲ γράκτης. (υυ) = ἄρισ. Διοσκ. Α΄. 198. Arum arisarum, Lin.

* **Ἀρίσβας**, αντος, ὁ. ὄνομ. εὐγενοῦς τρωικ. Ἰλιάδ.

* **Ἀρίσβη**, ἡ· πόλις ἐν τῇ ἐπαρχείᾳ τῆς τρωάδος. Ἰλιάδ. ἀφ' οὗ.

* **Ἀρίσβηθεν**· ἐπῤῥ. ἐξ Ἀρίσβης, ἀπὸ τὴν Ἀρίσβην. Ἰλιάδ.

Ἀρίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πολλὰ ἐπίσημος, περιφανὴς, περίφημος, ἔνδοξος· Ὁμηρ. Ἑρμ. 12. παράστημα ἔργων.

Ἀρισσάρματος, ὁ, ἡ· (ἄριστος ἅρμα) ἐξαίρετος εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἅμαξι, νικητὴς εἰς τὸ τρέξιμον

Διμοδιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μον μὲ ἀμαξι Πινδ. Πύθ. Ε' 39. ηγέρας ἀριστάρματον· τὸ ἄθλον, ᾠδὸν τῆς νίκης.

Ἀρισκυδής, ὁ, ἡ· (σκύζω) πολὺ θυμωμένος, θυμώδης· Καλλιμ. (λείψ. 108.

Ἀριστάζω = ἀριστάω. προγεύομαι. Ἱπποκρ. Νόσ. Β'. 15. (— — — —)

Ἀρίσταθλος, ὁ, ἡ, (ἆθλος) ἄριστος ἐν τοῖς ἄθλοις, ὁ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀνάλεκτ. Β. 99.

*Ἀριστᾶῖος, ὁ· ὄνμ. κύρ. Ἡσ. Θγν. 977. ἐξαιρέ· ἡμιθεότης τῶν ἀγροτῶν ἀφθονίας παρεστικός. Voss, Virg. Georg. 4, 315. Bröndsledt griech. Reisen, 1, σλ. 40.

Ἀριστἀρχεῖον, τὸ· ὁ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἤλιδι. Πλουτ. Ξ. σελ. 206.

Ἀριστἀρχέω, Μλ-χησω (ἄρχω) ἐξουσιάζω, διοικῶ-ευβερνῶ, ἄριστα, ἐξαιρετα, πολλὰ καλά. Ἀριστοτ. Πολ. Β'.

Ἀριστἀφυλος, ὁ, ἡ· (σταφυλὴ) πολυσταφυλος, πολλὰ σταφύλια ἐχων-γεμάτο. σταφύλια· (ᾰ)

Ἀριστάω, Μ. ἠσω· (ἄριστον) ὡς καὶ τὸ ἀκροατίζομαι, προγεύομαι, κάμνω τὸ πρόγευμά μου, τὸ τουρκ. καφαλτζῶ· παρ. ἀνάλ. κατὰ συγκ. ἄριστἄναι καὶ πληθντ. ἠρίσταμεν παρ' Ἀθην. σελ. 423. αὐτὸ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Ἡριστοφ.· ἀμφότερα τύποι τῆς δημοτικῆς κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Βτμν. Τρεμμτ. 2. σλ. 14. (ἀρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Jac. Ἀνεκδ. Παλτ. σλ. 722.)

Ἀριστεία, ας, ἡ· (ἀριστεύω) ἀνδραγαθία, γενναῖα καὶ ἡρωϊκὴ πρᾶξις, μεγάλον καὶ ἀξιόλογον κατόρθωμα τοῦ πρώτου ἀγωνιστοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδετο τὸ ἀριστεῖον· γενικῶς ἀνδραγάθημα, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ· παλληκαρισ· τὸ Ἰταλ. μπρεζόρε· ἐν Ἰλ. ἐπιγράφονται, ἀριστεία, ἡ Διομήδους, ἡ Δ, Ἀγαμέμνονος, ἡ Ρ, Μενελάου ἀριστεία· πολλάκις δὲ καὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. χρήσιμος ἡ λέξις· Σοφοκλ. Αἴ· 443. "Ομηρ.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ· ἀντωνυμ. δῶρον, ἆθλον, διάσημον εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν· δῶρον ἀνωφείας μεγάλου τινὸς κατορθώματος· Ξενοφ.

Ἀριστερά, ᾶς, ἡ, ὑπακουσμ. Χειρ. τὸ ἀριστερὸν ἢ τὸ ζερβὸν χέρι. Ἡρόδοτ. ἐν ἀριστερῇ, ἐξ ἀριστερᾶς, παρὰ τὴν ἀριστερὰν. ζερβιά, πρὸς τὸ ζερβὸν ἢ ζερβὶ μέρος· ερ.

Ἀριστερεύω, Μ. σω. μεταχειρίζομαι τὸ ἀριστερὸν χέρι. εἶμαι ζερβός.

Ἀριστερεών, ῶνος, ἡ· Ὀρφ. Ἀργ. 916. = Περιστερεών.

Ἀριστερός, ρά, ρόν· ζερβός· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὃς τις μεταχειρίζεται τὸ ζερβὸν χέρι, ὡς οἱ ἄλλοι τὸ δεξι-ὅδιον· ὅστις πάσχει, κάμνει ὅλα ἀνάπηρόσυρτα, ἀνάποδα· Μεταφ. ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας. Σφοκλ. Αἰ. 183. ζερβοπατητές, ζερβὰ περιπάτησες· τοῦτ' ἔστι παρεπατήσεις ἀπὸ τὸ ὀρθόν. δὲν τὸ ἔκαμες ὡς πρέπει. — 2) ἐπὶ κακῶν οἰωνῶν ἤτοι κακῶν σημείων ἀπὸ τὸ πέτασμα τῶν πουλιῶν. ἐπειδὴ οἱ Θλιπτικοὶ ἐπὶ τὸ πέτασμα τῶν πουλιῶν, εὐτυχὲς πρὸς τὸ βόρειον μέρος, καὶ ὅταν ἔβλεπαν νὰ πετοῦν τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ ζερβὸν μέρος, τὸ εἶχαν διὰ κακὸν σημεῖον.... ναύτης ὁ τοῖτε ἀριστερὸς ἠλυθεν ὄρνις, ἐπτὰς ὑπέρτης. Ὀδ. Ο, 272. — 3) ζερβὰ, πρὸς τὸ ζερβὸν μέρος. κεῖ' ἀριστερὰ χειρόφιν. Ὀδ. Ε, 277. ἔτσι καὶ εἰς ἀριστερὰ, παρ' ἔβλ. ἐπαριστερος. ἡ Ἀριστερὰ, ὑπακ. χείρ. τὸ ζερβὸ χέρι.

Ἀριστεραστάτης, ὁ· (ἵστημι) ὅστις στέκεται εἰς τὰ ἀριστερὰ, ζερβός.

Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ· (χειρ) εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου ὅστις κάμνει μεγάλα, θαυμαστὰ ἀνδραγαθίας· παλληκαρίες, τὸ ἰταλ. μπεραβούρες· εἰς καιρὸν εἰρήνης δέ, ὅστις κατορθώνει μεγάλα, ἀξιόλογα πράγματα μὲ φρόνιμον καὶ ἐνάρετον πολίτευμα. Παῤ Ὅμ. ἀριστεῖς λέγονται ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πρῶτοι στοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ μεγάλοι, οἱ περίβλεπτοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες. ζερβός, ζερβοχέρης.

Ἀρίστευμα, τος, τὸ = Ἀριστεία· Εὐστάθ.

Ἀριστεύς, έος, ὁ· (ἄριστος).

Ἀριστευτικός, κή, κόν· ὅστις ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἀριστεύειν· ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ μεγάλας ἀνδραγαθίας καὶ ἀξιόλογα κατορθώματα.

Ἀριστεύω, Μ. σω· (ἄριστος) εἶμαι πρώτιστος, κάλλιστος ἢ ἀνδριώτατος· ὡς τοιοῦτος κάμνω μεγάλα κατορθώματα εἰς καιρὸν πολέμου ἢ καὶ εἰρήνης. Παρ' Ὅμ. ἐξαιρ· ἐπὶ ἀνδραγαθημάτων ἐν πολέμῳ· μετὰ γενι. »Τρώων ἀριστεύεσκεν Ἰλ. Ζ. 410· παρβλ. Λ, 626, 745. Ἡρότ. 7, 108. »τῷ μόνῳ Ξέρξης ἄωρα πέμπεται, ὡς ἀριστεύοντι πάντων.« Πινδ. Νμ. 20. »κατένευσέν τέ οἱ καίτοις, ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονός.« νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεύς· καὶ ὁστκ. τοῦ πρωτ.« οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων. »Ἰλ. Λ. 626. παρβλ. Πινδ. Νμ. 10, 17. Θερτ. 12, 27. ἀλλὰ καὶ, ἔντινι, ἐν μάχῃ ἀριστ. Ἰλ. Λ, 400. ἐν ἀέθλοις. Πινδ. Νμ. 11, 18, ὡσαύτως καὶ ἄπρμφ. ἐνίστε· »ἀριστεύειν μάχεσθαι.« Ἰλ. Π, 292, 551, Γ, 351, καὶ προτλήψει γενι. »ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων.« Ἰλ. Ζ, 460. Θερτ. 15, 98. Δίτιατ. δέ, ἀματαβάτως, νικῶ, κερδαίνω τὸ ἄθλον. »στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐώτονον, ποσὶ τρίχων, παῖς ὁ Λικυμνίου οἰωνός. »Πινδ. Ὀλμ. 10, 76. Σφκλ. Αἴ· 435, 1300. ἀπολύτως. γνώμη ἀριστεύει. αὐτὴ τοῦ, ὑπερισχύει. »Ἑτέρη Θεμιστοκλεῖ γνώμη εἰς καιρὸν ἀρίστευσε.« Ἡρότ. 7, 114.

Ἀριστήτης, οῦ, ὁ· (ἀριστάω), ὅστις προγεύεται. Ἱπποκρ. (τὸ α μακρ. τὰ πλείστα.)

Ἀριστίζω, Μ. ισω· φιλεύω μὲ πρόγευμα, προγεύω τινα· Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 659. Μέσως. Ἀριστίζομαι, προγεύομαι (τὸ α. μακρ. τὰ πλείστα.)

Ἀριστίνδην, Ἐπίρ. (ἄριστος) κατὰ τὸ ἄριστον τῶν φρονημάτων, τοῦ πολιτεύματος, ἐξαιρ. τοῦ οἴκου, τὸ ἰταλ. τῆς φαμιλίας, ὡσαύτως καὶ τῆς εὐγενείας, καὶ τῆς περιουσίας ἢ τῶν ὑπαρχόντων. γενικῶς δὲ κατ' ἀξίαν. παρβλ. πλουτίνδην. Ἀριστοτ. Πολ. Β. »Ἀριστίνδην καὶ πουτιόνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας.«

Ἀριστόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὅστις ζῇ ἐξαίρετα, ἔχει ἅλα τὰ καλὰ, δὲν τῷ λείπει τίποτε.

Ἀριστόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὅστις ἔχει καλίστην ὠφέλιμον καὶ ἐξαίρετον συμβουλήν· 2) Ἀριστόβουλος, ὁ. κύρ. ὄνμ — β') Ἀριστόβουλ. ἐπίσ. τῆς Ἀριεμίδος. Πλουτ. Θεμ. 22.

Ἀριστογένεθλος, ὁ, ἡ· (γενέθλη)· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, κάλλιστα τέκνα· γενικῶς εὔκαρπος. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Ἀριστογόνος, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ἐνεργ. ὅστις γεννᾷ ἐξαίρετα τέκνα. Ἀριστογόνος δὲ, προπαροξτ παθτ. ἐξαίρετων γονέων γεννηθείς.

Ἀριστόδειπνον, τὸ· μεγάλον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἐπέχει τόπον δείπνου, ἢ τὸ γινόμενον ἅπαξ τῆς ἡμέρας καὶ ἀναπληροῦν τὸν τόπον γεύματος καὶ δείπνου· τὸ παρὰ Γάλλ. Déjeûné dîné. Λεξικ. Σελ. 47.

Ἀριστοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ ἄριστα, τοῦ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶτε ἐξαίρετοι, σοφαί, καὶ ὠφέλιμοι.

Ἀριστοκρατεία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅταν ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὴν πολιτείαν οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρώτιστοι ἄνδρες.. — 2) Παρ' Ἀρστττλ. καὶ Πολβ. εὐνόμου πολιτείας σύνταγμα, τὸ Ἰταλ. κοστιτουτσιόνη, καθ' ὃ ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας πρέπει νὰ διαπιστεύεται μόνον εἰς ἄνδρας ἐναρέτους καὶ ἀξίους χωρὶς νὰ θεωρῆται εὐγένεια, πλοῦτη καὶ τ. τ. καὶ νὰ ὑπερισχύῃ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον. παρὰ τό.

Ἀριστοκρατέομαι, παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. (κρατέω) ἐπὶ πολιτειῶν, αἱ ὁποῖαι διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς, τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τοὺς πρωτίστους κατὰ τὴν εὐγένειαν, πλοῦτη καὶ τ. τ.

Ἀριστοκρατία = Ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικός, κή, κόν· ὅστις, ἢ ὅ, τι, ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατείαν. ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν σύνταγμα. Ἐπῤῥ. ἀριστοκρατικῶς.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ· βοτάνη ὠφέλιμος εἰς (λοχία) τὴν γέννησιν παιδίων· Διοσκ. Γ. 4. Λατιν. Aristolochia,

Ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) ἐπιτήδειος, ἐξαίρετος μάντις, ὅια νὰ μαντεύῃ, προῤῥητεύῃ. Σοφοκλ.

Ἀριστόμαχος, ον, ὁ, ἡ· (μάχη) ὅστις μάχεται, ἢ πολεμεῖ ἐξαίρετα. ἐξαίρετος πολεμιστής.

Ἄριστον, ου, τὸ· πρόγευμα καθ' Ὅμ. εἰρίσετο τὸ πρωῒ μέ τας ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου. μετὰ ταῦτα περὶ μεσημβρίαν τὸ ρωμαϊκὸν Prandium. παρ' Ὅμ. τὸ α, μακρ. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι, ἡ λέξις κυρίως ἔστι τὸ οὐδέτ τοῦ ἄριστος. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ εἰς διαφορὰν, μακρὸν ἀεὶ ἐξαίρετ. ὡσαύτως καὶ εἰς πᾶσας τὰς ἀπ' αὐτοῦ παραγώγους λέξεις. Βτ. ἐν Ἀρστφ. Νφ. 416.

Ἀριττόνικος, ὁ, ἡ· (νίκη) ὅστις ἐνίκησεν ἢ ἠξεύρει νὰ νικᾷ κατὰ ἄριστον λαμπρὸν, περιφημότατον τρόπον. — 2) ὅστις δίδει, προξενεῖ λαμπρὰν, περίφημον νίκην. Ἀθηρ. σελ. 457. »ἀριστόνικον κράτος.«

Ἀριστονομία, ας, ἡ· διοίκησις πολιτείας κατὰ ἄριστους νόμους. ἄλλως εὐνομία.

Ἀριστόνους, ὁ, ἡ· (νοῦς) ὅστις ἔχει κάλλιστον νοῦν, εὐγενέστατα φρονήματα.

Ἀριστοποιέω, Μλ-ήσω. (ποιέω) ἑτοιμάζω τὸ πρόγευμα· Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. β'. 11. Μέσως. Ἀριστοποιοῦμαι, προγεύομαι, ὁ αὐτ. αὐτ. Δ' ά. 9.

Ἀριστοπόνος, ὁ, ἡ· (πονέω) ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει κάλλιστα, ἐπιμελέστατα. Πίνδ. Ὀλύμ. Σ'. 91. »Ἀριστοπόνοις χείροιν. Φωκυλ. »Ἀριστοπόνοι μέλισσαι.

*Ἀριστοπότεια, ἡ· (πόσις) καλλίστη, ἀρίστη τζύγος. Ὀππ.

*Ἀριστοπρᾱγέω (πρᾶγος) = ἀριστεύω.

Ἄριστος, ῐστη, ῐστον ὑπερλτ. τοῦ, ἀγαθὸς καλλιστοι, ἐξαίρετος, δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, εὐγενέστατος, ἱκανώτατος, ἐπιτηδειότατος, ὅστις κατὰ τὸ προτέρημάτου δὲν ἔχει τὸν δεύτερόν του· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἠθικῶν καὶ νοερῶν προτερημ. Οὐδέτ. τὰ ἄριστα = ἀριστεῖα. Σφκλ. Ἠλ. 1093. Ἀλλ', ἄριστα, ἐπῤῥ. ἐξαίρετα. κατὰ συναίρ. τοῦ ἄρῤῥ. ὥριστος. ἄρῐστος δέ, Ἀττ. καὶ ὥριστος, Δωρκ. (συγγν. τῷ αἴρω, Ἄρης, ἀρωτήρ, ἀρατή).

Ἀριστοσάλπιγκτης, ου, ὁ· (σαλπιγξ) ὅστις σαλπίζει, λαλεῖ τὴν τρομπέταν ἐξαίρετα.

Ἀριττοτέχνης, οῦ· ὁ· (τέχνη) ἄριστος, ἐξαίρετος τεχνίτης.

*Ἀριστοτόκεια, ἡ· ποιητκ. μάλιστα. Ζηλητοῦ ἑπομένου.

Ἀριστοτόκος, ὁ, ἡ· (τίκτω) = ἀριστογόνος· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, ἐξαίρετα τέκνα — 2) προπαροξτ. ὅθ, ἀριστότοκος, ὁ, ὁ = ἀριστόγονος· γεννημένος ἀπὸ ἀρίστους, ἐξαιρέτους γονεῖς. παρὰ δὲ Εὐριπ. Ῥῆσ. 907. »Ἀριστότοκος γένα. καλλιώτατον παιδίονα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αριστοφυής, ό, ή· (φυή) καλλίστης, ἐξαιρέτου φύσεως· Στοβ. 'Ομιλ. 146. ἐκ φύσεως καλλίστου, ἢ φυσικὰ καλώτατος, ἐξαίρετος.

'Αριστόχειρ, ειρος· ὁ ἡ. (χείρ) ὅστις ἔχει δυνατὴν, ἀνδρείαν χεῖρα· ἀριστ. ἀγών· στίχημα, περὶ τοῦ, ποῖος ἔχει δυνατώτερον χέρι εἰς τὸ πάλευμα, δυνατώτερον γρέθον εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἤτοι εἰς τὸ χτύπημα μὲ τὸν γρίθον. Σοφοκλ. Αἴας 983.

'Αριστώδινος, ον, ος, ὁ, ἡ· (ὠδίν) ὅστις γεννᾷ ἀρίστους ἐξαιρέτους, ἀνδρώπους, ἀγόρας. 'Αναλεκ. Β. σελ. 515. ἡ 'Αριστώδινες 'Αθῆναι.

'Αρισφαλής, ές, ὁ, ἡ· (σφάλλω) κατὰ πολλὰ ἐλιστὴρ, γλιστερὸς, ἀπατηλός. Ὀδυσ. Γ, 196.

'Αριφᾰ́ής, ές, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φέγγει, λάμπει κατὰ πολλὰ, λαμπρότατος, περίφημος. 'Αναλ. Β'. 472.

'Αριφρᾰδής, ές, ὁ, ἡ· (φράζομαι) γνωριμώτατος, φανερώτατος, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ, νὰ νοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. ὡς, τό, ἀρίγνωτος, ἀρίζηλος. Ὅμ. Ἰλ. Ψ. 329. Ὀδυσσ. Ψ. 225. 2) λαμπρυμμένος. Θεογν. 24, 89. — 3) ὅστις γνωρίζει εὐκόλα, νοεῖ, στοχάζεται βαθύ. ἔχει ὀξὺν νοῦν. φρόιμος, στοχαστικός. Σοφοκλ. Ἀντ. 347. τὰ χειρ. ἐκ τῶν τοῦ Εὐπτ. ἔχουσι περιφραδής. ἐπρρ. ἀριφραδέως· συναιρ. ἀριφραδῶς.

'Αρίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) κατακαλλὲ φρόνιμος, νοητικός.

'Αριχάσμαι, ἔλως σχεδὸν ἄχρηστον ἀρωτότ. τοῦ Ἀναρρίχημαι· ὅπου ἰδέ.

*'Αρκαδία, ἡ· ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. καὶ ἐν τοῖς Ὅμ. Ὕμ.

'Αρκάλη, καὶ 'Αράκη, ἡ· τὰ μουτάρια τοῦ ἐργαλειοῦ τῶν ὑφαντάδων.

*'Αρκάς, άδος· ὁ· ἀρκαδινός, ἀπὸ τὴν 'Αρκαδίαν· συνδ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. 'Αρκάδες ἐξ. Ἰλ.

'Αρκειος, α, ον· = ἄρκτειος· ἀρκουδίσιος, ἀρκουδείσιος· ἀπὸ ἄρκουδαν. — 2) τὸ ἄρκειον. εἶδος φυτοῦ· ὅσως τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀρκουδοβότανον.

*'Αρκεισιάδης, ου· ὁ· Πατρων. υἱὸς τοῦ 'Αρκεισίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὀδυσ.

*'Αρκείσιος, ὁ, ευρ. ὄνμ. ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδυσ.

'Αρκεσίγυιος, ὁ, ἡ· (ἀρκέω, γυῖον) ὅστις δυναμόνει τὰ μέλη τοῦ σώματος. Εὐριπ. παρ' Ἀθην.

*'Αρκεσίλαος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Θηβαίου τινος Ἰλιάδ.

'Αρκέσιον, τό· πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἐπιτήδειον· βοηθητικὸν, διαφεντευτικὸν μέσον.

'Αρκεσις, εως, ἡ· (ἀρκέω) βοήθεια, διαυθέντευσις, ὠφέλεια· Σοφοκλ.

'Αρκεσμα, τος, τό· = 'Αρκος· Ἡσύχ.

'Αρκετός, τή, τόν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις.

'Αρκετῶς, Ἐπίρ. ἀρκετά.

'Αρκευθίς, ίδος, ἡ· καρπὸς τῆς ἀρκεύθου. κεδρομπαλα· παρὰ τὸ.

'Αρκευθος, ου, ἡ εἶδος Κέδρου· Λιν. Juniperus communis· Νίκανδρ. Θηρ. 584. κεδρου ἀρευθος· ὅπου ἀνεγνωστέον, 'Αρκευθίς.

'Αρκέω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω Μλ—έσω. τινί τι, ἀπό τινός τι· ἀρκεῖ τὸ μὴ οὐθανεῖν, ἐμποδίζω τὸν θάνατόν τινος· δὲν ἀφίνω νὰ ἀποθάνῃ τις·.. » οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ, τόν τοῦ μανέντος... ὡς οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.« Σοφοκλ. Αἴ. 725. 'Ανευ αἰτιατ. δέ, βοηθῶ, διαφεντεύω. Ἰλιάδ. Φ, 131. Ὀδυσ. Π, 261· παρὰ Δογορφ. δέ, πολλάκις ἀπαντώμενον· ἐκ τούτου προέκυψε· 2) ἡ σημσ. τοῦ, βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ, λυτιτελῶ, διαπράττω, τελειόνω τίποτε· ἐν ῥήσεσιν ὡς Ἰλιάδ. Ν, 371· »οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε«.. Μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. Σοφοκλ. Αἴ. 439· μεταμτχ. Θεόκ. 2, 47. »Οὔτε γὰρ Ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγυιᾶς, ἀλλ' αὐτοὶ μάλιστα ἐνῆσκουν. Σκῶμμα ἀρκεῖ· τὸ περιγέλασμα ἐπιτυγχάνει, πιάνει τόπον, περιάζει: ὄφελ· 3) εἶμαι δυνατός, ἀρκετός, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἠμπορῶ· μετὰ ἀπρμ. Μτχ. ἀρκῶν, οὖσα, οὖν· ἀρκετός, ὅστις, ἢ ὅτι ἀρκεῖ, φθάνει· τὰ ἀρκοῦντα, τὸ ἀρκετὸν, ὅσον χρειάζεται τις. ἀρκοῦντα ἔχω· ἔχω ὅσα μοὶ χρειάζονται· τὰ ἀναγκαῖά μου· ἀλλὰ, τῶν ἀρκούντων περιττὰ ἔχω· ἔχω μὲ τὸ παραπάν', περισσότερα ἀπ' ὅσα μοὶ χρειάζονται. — ἀρκεῖ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· φθάνει, εἶναι ἀρκετόν· ἀρκεῖ μοι· ἔχω ἀρκετόν, μοὶ φθάνει· Σπανία χρῆσις· ἀρκέσω ὑνήσκουσά σε. Σοφοκλ. Ἀντ. 547· δέλ' εἶναι ἀρκετὸν ὑ ἀποθάνω· »ἀρκέσω σ' ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν θέλει κάμω ἀρκετόν, ἢ δέλ' εἶναι ἀρκετὸν ὅταν, ἢ ἂν πράξω ἐγὼ τίποτε δίκαιον. Παθ. ἀρκοῦμαί τινι· εὐχαριστοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε. »Ἀρκοῦμαι τούτοις«, Ἡρόδ. Θ. 32. καὶ μετὰ Μετοχ. »Ἡρκοῦντο ἁπροσφερόμενοι γάλα«. Διόδ. Σικ. Jac. Ἀνεδ. Παλτ. σλ. 172· »ἀρκοῦ τῷ εἶναι.. ἐνχαριστήσου νὰ ἦσαι.. Ξυφ. (συγγεν. τῷ, ἀλκέω καὶ ἀρήγω. Ατμν. Δξ. 1, σελ. 4.)

'Αρκηλος, ου, ὁ. Αἰλιαν. Ζῶων. Ἴστ. Ζ'. 47. κατά τινας 'Αρκουδόπουλος· κατ' ἄλλους Παρδαλόπουλος ἢ κουτάβι Παρδάλεως, καὶ κατ' ἄλλους Πάνθηρος νέον.

'Αρκιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ ὀιγενῶς (ἀρκέω). Ὅστις βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, συμφέρει, Ἰλ. Β. 393. ». . . . Οὐ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύας ἠδ' οἰωνούς, δέν θέλει τῷ βοηθήσει τίποτε, δέν θέλει ἠμπορέσει νὰ ἀποφύγῃ τὸ νὰ μὴ κατασάγουν τὸ σῶμά του οἱ σκύλοι καὶ τὰ ὄρνεα, ». . . νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι,« Ἰλιάδ. Ο, 502. ὡς τὸ ἡμέτερον· ἀπ' ἐδῶ κρέμεται τώρα ἢ νὰ γλυτώσωμεν ἢ νὰ χαθῶμεν. Ἐπ' ἀνδρώπων, ἕτοιμος εἰς βοήθειαν, ἑτοιμόδουλος, πρόθυμος ὡσὰν χρηίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὑρήσων Ἡσιόδ. Ἔρ. 349. »Τίσαι χάριν ἄρκιος εἰμί,« Ἀπολλ. β', 779. Τὰ ἄρκια· βοηθητικὰ μέσα. — 2) ὅστις εἶναι ἀρκετός, φθάνει· ἄρκ. μισθός, Ὅμ. — 3) βέβαιος, σίγουρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ, ἡσύχως, νὰ ἀφικρωθῇ τις· κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 35. ἢ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. παταχοῦ ἁρμόττουσα καὶ χρησιμωτέρα σημασία τῆς λέξεως.

*'Αρκιος, ία, ιον = ἄρκτειος.

'Αρκοπίθηκος, ὁ, Πίθηξ ὅμοιος 'Άρκτῳ, ἀρκουδομαϊμοῦ.

'Αρκος, ὁ, ἡ· = ἄρκτος, ἀρκοῦδα.

*'Αρκος, εος, τό (ἐρκίω) τινός· Ἱατρικόν.

'Αρκούντως, ἐπίρ. μετοχ. ἐνατ. τοῦ ἀρκέω. Ἱκανῶς, ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάν'.

'Αρκτεία, ἡ (ἄρκτεύω). Θυσίασμα εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος. Ἴδε Ἄρκτος, 3.

'Αρκτειος, εία, ειον (ἄρκτος). = Ἄρκειος.

'Αρκτέος, έα, έον. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἄρχομαι· τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀρχίσῃ τις· ἀρχὴν ἀρκτέον, Λουκ. συγγρ. Ἴστ. 6. πρέπει νὰ κάμῃ τις ἢ νὰ κάμωμεν ἀρχήν. — 2) ἀρκτέον, πρέπει νὰ ἀφίνηται τις νὰ τὸν προστάζουν, τοῦτ' ἔστι νὰ ὑπακούῃ· ». . . εἰ δὲ ξυνίης μηδέν· ἀρκτέον γ' ὅμως,« Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 631.

'Αρκτεύω, Μ. σω. Διορίζω παρθένον εἰς τιμὴν τῆς Βαυρπείας 'Αρτέμιδος, μέσ. ἀρκτεύομαι, εἶμαι ἀφιερωμένη εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Βαυρ. Ἀρτμδ. Ζήτ. 'Άρκτος, ἐρισμ. 3.

*'Αρκτή, ἡ· ὑπακ. ὁρᾶ. 'Αρκουδοτόμαρον.

'Αρκτικός, κή, κόν (ἄρκτος. 2). Ὅστις κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, Βόρρειος.

*'Αρκτικός, ή, όν (ἄρχεμαι). Ὅστις ἀρχίζει, ἀνήκει εἰς ἀρχὴν ἢ ἀρχινισμα.

'Αρκτόμυς, υος, ὁ· ἀρκουδοπόντικον· εἶδος ποντικῶν μεγάλων, οἵ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὰ βουνά.

'Αρκτος, ὁ, ἡ· ἀρκοῦδα· Ὀδυσ. — 2) ἡ· ὁ Βόρρειος ἀστερισμός, ὅστις καὶ Ἅμαξα καλεῖται καὶ συνίσταται ἀπὸ ἑπτὰ ἄστρα· παρ' Ὅμ. κατ' ἄμφω τὰς ὀνομασ. χρήσιμος, Ἰλ. Σ. 485., Ὀδυσσ. Ε, 273. αἱ ἄρκτοι, μεγάλη καὶ μικρὰ ἄρκτος. Cic. de nat. Deor. 2, 41· ὅθεν ὁ Βόρρειος πόλος, ἀπὸ τοὺς ναύτας, Ἄστρον τῆς Τραμουντάνας, καλούμενος· εἰς τὸν ὁποῖον ἵστατο ὁ ἀστερισμός, γενικῶς δὲ τὸ βόρειον μέρος τῆς οὐρανίου σφαίρας.. — 3) ἡ ἄρκτος. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτω· ἡ παρθένος τὴν ὁποίαν ἀφιέρωναν οἱ γονεῖς της, ἀπὸ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της νὰ ὑπηρετῇ εἰς τιμὴν τῆς Βαυρωνίας της καὶ Ἀρχηγέτιδος ἐπικαλουμένης Ἀρτεμίδος ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Βαυρωνιωνήτις ἐνδεδυμένη μὲ κροκοβαφὲς φόρεμα ἐπεφέρετο τὴν θυσίαν· ὅθεν ἀρκτεύω, διορίζω τὴν ἄρκτον παρθένον· Μέσ. ἀρκτεύομαι· ὑπηρετῶ ἢ θυσίζω ὡς ἄρκτος παρθένος. Ἀρκτεία, ἡ· δὲ, ἐλέγετο ἡ πρᾶξις αὐτή, ἡ τιλετή.

'Αρκτοῦρος, οὐρου, ὁ· (οὖρος) ἡ οὐρὰ τῆς Ἄρκτου, ἤτοι τοῦ βορρείου ἀστερισμοῦ, Ἡσιόδ. Ἔρ. 568. 608.

*'Αρκτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει ἀρκούδας.

'Αρκτοφύλαξ, κος, ὁ· = ἀρκτοῦρος· φύλαξ τῆς Ἄρκτου· ὁ καὶ Βοώτης λεγόμενος ἀστερισμός. Ἄρατ.

'Αρκτόχειρ, ειρος, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Ε. 49. εἶδος ζώου ἀδιορίστου.

*'Αρκτύλος, ὁ· ἀρκουδόπουλον· νέα ἀρκοῦδα.

'Αρκτῷος, ῳα, ῷον· (ἄρκτος. 2) Πρὸς τὸ ἀρκτικόν, πρὸς τὸ βόρειον μέρος κείμενος· βορειος.

'Αρκυονη ου, τό· = ἄρκυς.

'Αρκυοστᾰσία, ας, ἡ· (ἵστημι) τὸ στήσιμον τῶν δικτύων· στημένον δίκτυ· παρὰ τὸ

'Αρκυς, υος, ἡ· Ἀττ. Ἄρκυς, δίκτυον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ διὰ νὰ πιάνουν ζῶα· ἔτι δὲ καὶ παγίδα, βρόχε, Ξενοφ. Κυνηγ. Κεφ. Β'. 5.

*'Αρυσμα, τος, τό· Παγίδα, βρόχι· ἐγράφων ἐκ χειρογράφων ὁ Wellauer ἐν Λίσχλ. Εὐμ. 112. ἀντὶ τοῦ, ἀρυστάτων, ἀρυσμάτων.

*'Αρκυστασία, ἡ = ἀρκυοστασία, Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 6.

'Αρκυστάσιον· τὸ (ἵστημι). Τόπος ἁρμόδιος διὰ στήσιμον τῶν δικτύων· ἔτι δὲ καὶ τὸ στήσιμον αὐτό.

'Αρκύστατος, ὁ, ὁ· μὲ ὀλόγυρα στημένα δίκτυα περιφραγμένος. Τὸ ἀρκύστατον = ἀρκυστάσιον· παγίδα, βρόχι. Αἰσχλ. — 2) ἐφ' ὅστις στήνει δίκτυα, παρικυκλόνει, περιφράσσει μὲ δίκτυ· Τὸ ἀρκ. = ἄρκυς.

'Αρκυωρέω, Μλ—ήσω· φυλάγω, προσέχω, παρατηρῶ τὸ στημένον δίκτυ· παραμονεύω τὸ κυνήγι ἢ τὸ ἀγρίμι· παρὰ τὸ

'Αρκυωρός, ου, ὁ· (οὖρος) Ὅστις φυλάγει παρατηρεῖ τὰ στημένα δίκτυα, παραμονεύει νὰ πιασθῇ εἰς αὐτὰ τὸ κυνήγι ἢ τὸ ἀγρίμι.

'Αρμα, τος, τό· (ἄρω) Ἁμάξι· ἐξαιρ. πολεμικὸν μὲ δύο τροχούς, καὶ ἀπὸ ἄλογα συρόμενος· Ὅμ. πολλάκις κατὰ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. ἁρίσμ. τῆ λέξει· χρωμένων ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ὠδὲ Voss Virg. Ecl. 3. 36. — 2) τὸ ἄλογα μαζὶ μὲ τὸ ἁμάξι· Ὅμ. ἔτι δὲ τὰ ἄλογα μόνον ἐξαιρ. Ἅρματα τρέφω, ὡς τό, ἁρματοτροφέω· κρατῶ ἅμαξι πολεμικὸν καὶ ἄλογα. Παρὰ Πλάτ. τὰ διὰ τοὺς ἀγῶνας τρεφόμενα ἄλογα· ὡσαύτως καὶ τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον εἰς τὸν ἀγῶνα· — 3) τὸ Ἅρμα πόλις ἐν Βοιωτίᾳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἱλδ. — 4) Ἓν βουνὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν οὕτω καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ μέρος, ὅταν ἠπιεραπτε, τὸ εἶχον διὰ καλὸν οἰωνόν, ἢ σημεῖον ὅσον ἡ παροιμία «Διὶ ἅρματος ἀστραπήν, καὶ «Διὶ ἅρματος καὶ σπανίως ἐστιζῶν, Πλούταρχ. Προβ. συμ. Ε'. 5. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν σπανίως, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσμένητε πολὺν καιρόν· ὦ, ἡ παρ' ἡμῖν κοινῶς· ζῆσαι μαῦρε μου νὰ φᾷς χλωρὸ τριφύλλι· καὶ ἡ· 'ς τὴν χάσιν καὶ 'ς τὴν τσίμσιν. (τοῦ φεγγαριοῦ ὁηλ.)

Ἅρμα, τος, τό· (αἴρω) Πᾶν ὅ,τι αἴρει, σηκώνει· βάρος, ἅσμος, φόρος· ἤτοι βασιλικὸν ὅσιμον, κεφαλαίτικον ἢ καὶ διὰ κτήματα, διὰ πραγματείας, κ. τ. τ. τὸ ἰταλκ. ἀάτσιο, τριμούτον· τουρκβ. γιουμρούκι, χαράτσι· — 2) προσφορά· ἤτοι πᾶν ὅ,τι παίρνει, μεταχειρίζεται εἰς συντήρησιν τῆς φυσικῆς ὑπάρξεώς του· φαγητά, τροφή. Ἱππκρ. — 3) ἡ ἅρμα = ἁρμὴ καὶ ἅρπυς· 4) ἡ Ἅρμα, ὡς, παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἔρως, συγκοίμησις, Πλούταρ. Ἔρωτ. σλ. 60.

Ἁρμαλιά, ἡ· (ἁρμύζω) Διαμοιραζομένη τροφὴ, φαγητόν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 524. «..τήμος ξωμισυ βουτὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη ἁρμαλιῆς..» καὶ 782. «..ἠδ' ἁρμαλιὴν ἀατέεσσιται», καὶ Θεογ. 16. 35.· «Ἁρμαλίαν ἐμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται». Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τροφὴν, ὅσα λαμβάνουν μαζύ των εἰς τὸ καράβι οἱ ἁλατσοπόροι· τὸ Ἰταλκ. προβιζιόνη, τουρκβ. ζεχερέ, Ἀπολλ. Ῥό. 1, 193.

Ἁρμαλόω, παρ' Ἡσυχ. = συλλαμβάνω.

Ἁρμάμαξα, ἡ· (ἅρμα, ἅμαξα) Ἁμάξι μεγάλον καὶ σκεπασμένον διὰ δρομον, ἐξαιρ. διὰ γυναῖκας καὶ παιδιὰ, τὸ τουρκ. κουτσὶ, χρησιμον παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς· τὸ Ἰταλ. βεττούρα, Ξενοφ. Παιδ. ς'. η'. 30.

Ἁρμάτειος, εἶα, ειον· (ἅρμα) Λινήεις εἰς ἁμάξι· «Ἁρμάτιον μέλος» παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 1378. πρακτ. ἐρηνητικὸν, ἢ μοιρολόγημα· παρὰ δὲ Πλούταρχ. «Νόμον ἁρματιονικὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυμπανιστικοῦ εἰς τὸν πόλεμον.

Ἁρματεύω, Μ, σω· (ἅρμα) Διοικῶ κυβερνῶ τὸ ζευγμένον πολεμάμαξον.

Ἁρματηγός, ὁ, ἡ· (ἄγω) Ὅστις τάμνει νὰ κινῆται τὸ πολεμάμαξον, τὸ ἁμάξι, Παρθεν. ς'. «Τροχῶν ἁρματηγῶν».

Ἁρματηλασία, ας· (ἐλαύνω) Διώξιμον τῶν ζευγμένων ἀλόγων εἰς τὸ πολεμάμαξον, εἰς τὸ ἁμάξι· τὰ ἀπὸ τοῦ τουρκβ. κουτσίρισμα. Ξενοφ. Παιδ. ς'. ὁ. αἰ.· παρὰ τό

Ἁρματηλατέω, ῶ· διεύχω τὰ ἄλογα καθήμενος εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἁμάξι, ἁμαξεύω.

Ἁρματηλάτης, ου· ὅστις διεύχει τὰ ἄλογα πολεμαμαξίου, ἁμαξίου, ἁμαξᾶς· — 2) ὅστις καθήμενος μόνος ἢ μὲ ἄλλον εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἁμάξι· ὅστις πολεμεῖ ἀπὸ τὸ ἁμάξι. (λγ)

*Ἁρπτῆλατος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον σύρει, σβαρνίζει ἁμάξι, ἢ τροχός· ὡς τὸν Ἰξίονα. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1300. «..καὶ τὸ ἁρματήλατον Ἰξίονος ἐν στεμφύλοις ἐκμιμήσομαι» λέξιγ. τὶς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν· ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος· ἀνάφερτον τὴν αὐτὴ μαρτυρίαν παρ' Εὐρ. βέβαια κατὰ παραδρομὴν ἔκαμε ταύτης τῆς λέξεως τὴν ψευδῆ ἐξήγησιν· ἐπειδὴ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλεται, πρῶτον μὲν ἠξεύρει τὴν διαφορὰν τῆς σημασίας τῶν λέξεων ἁρματήλατος καὶ ἁρματηλάτης· καὶ δεύτερον δὲν ἄγνοει, ὅτι ὁ Ἰξίων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐρ. δὲν ἐκάθητο ἀπὶ τὴν ἅμαξαν, καθὼς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ, ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος, ἀλλὰ περιστρέφετο ὑπὸ τοῦ τροχοῦ ὡς μυθολογεῖται.

Ἁρματηρός, ρά, ρόν = Ἁρμάτειος.

*Ἁρματινός, ἡ, ὀν· καὶ ἁρμάτιος, ιον = ἁρμάτειος.

Ἁρμάτιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα· Ἁμαξάκι.

Ἁρματίτης· ου, ὁ· Ἡλκ. ἁρματῖτις, ίδος, ἡ· εἰς ἅμαξαν ἀνήκων ἁμάξ.

Ἁρματοδρομέω (δραμεῖν)· Τρέχων μὲ τὸ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ νικήσω, Ἀπολλόδωρ. Γ'. ε'. 5.· ἔνθα ἁρματοδρομεῖν ἐξελουσίνιες ἀναγινώσκεσθαι· ἰδὲ Lubeck. ἐν Φρυν. σλ. 617.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ· τρέξιμον μὲ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἕναι τὸν ἄλλον, Στράβ. Ε'.

Ἁρματοδρόμος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) Ὅστις τρέχει μὲ ἁμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀπολλ. Α'. 1333.

Ἁρματόεις, εσσα, εν· = Ἁρμάτειος.

Ἁρματόκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) Ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν κρότον ἁμαξῶν, Αἰσχύλ. Θηβ. 206.· «..ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον..», ὄχι δὲ, κτυπῶν ὡς ἅμαξα, ὡς ἄλλοι παρεξήγησαν καὶ τοῦτο, κατ' ἐνεργ. ἀντὶ παθητ. ἐννοίας.

Ἁρματομαχέω· Μλ – ήσω· κατασκευάζω, ψκιάνω ἁμάξια· παρὰ τό

Ἁρματοπηγός, ὁ ἡ (πήγνυμι)· Ἁμαξᾶς, ἁηλ. ὅστις ψκιάνει, κατασκευάζει ἁμάξια, Ἰλ. Δ. 485.

*Ἁρματοπῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Θεογνστ. A. Bekk. 3. σλ. 1340.

*Ἁρματοποιέω· = ἁρματοπηγέω· παρὰ τό

*Ἁρματοποιός, ὁ, ἡ = ἁρματοπηγός.

Ἁρματοτροφέω, Μλ–ήσω (τρέφω). Θρέφω, κρατῶ ἄλογα διωρισμένα διὰ τὸ ἁμάξι, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τοὺς ἁμαξαγῶνα, ἢ ἀγῶνα μὲ ἁμάξι· ἀφ' οὗ

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ· τὸ νὰ θρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὸν ἀγῶνα μὲ ἁμάξι, Ξενοφ. Ἀγησ. Θ'. 6. καὶ Ἱέρ. ΙΑ'. 5.

Ἁρματοτροχιά, ᾶς, ἡ (τροχός)· Ἁμαξιλιά· τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ ὅταν τρέχῃ ἁμάξι, Αἰλιαν Ζώων Ἴστ. Β. 36. καὶ

Ἁρματραχιή, ἡ· ποιητ. = Ἁρματοτροχιά, Ἰλ. Ψ. 505. «..οὐδέ τε πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λειτῇ κονίῃ».

Ἁρματωλία, ἡ· = ἁρματηλασία κωμ· λέξις παρ' Ἀριστφ. Βίρ. 415. «Ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπέτην, καὶ τοῦ κύκλου παρύρτιγον ὑφ' ἁρματωλίαις, κατὰ διττὴν συνέμφασιν τοῦ, ἁμαρτωλή.

*Ἁρματῶος, ὠα, ῶον· = ἁρμάτειος.

*Ἁρμελατέω, ῶ· (ἐλαύνω) Ἁμαξᾶς, ὅστις διοικεῖ τὸν δρόμον τῆς ἁμάξης, διώχνει τὰ ζευγμένα ἄλογα, Welcker Syll. Ἐπιγρ. 212.

Ἁρμενίζω· (ἅρμενον) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καμνω ἅρμενα, ἢ πανιὰ· ἔχω ἀνοιχτὰ τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Ἁρμένιον, ἡ, Ἁρμενικὸν, τό· εἶδος χρώματος, ἡ βαφὴ· Ζήτ. ἐ, τῷ, Σανδιξ.

Ἅρμενον, τό· καραβοπάνι· «Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα», Θκρτ. 22, 13. — 2) καὶ ὁ ἀρταλεῖον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδετ. του

Ἁρμενος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ διγενῶς, Ἡσιόδ. Ἔρ. 731. ἁρμοσμένος, τεργιασμένος· ὅστις ἁρμόζει, τεργιάζει, στέκει, πιάνει καλὰ εἰς τίποτε· «Ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν», Ἰλδ. Ε, 234. «τερφθέντος·» — 2) ἁρμόσιος, χρήσιμος, καλὸς, ἐπιτήδειος· ὅθεν ἄριστος, ἀγαπητὸς, νόστιμος, χαριτωμένος, Ἡσιόδ. Ἔρ. 407. Ἄσπ. 116. Πινδ. Νμ. 5, 100. Ὀλμ. 8, 96. — 3) τοιμασμένος, τελειωμένος, ἁρματωμένος, Ὅμ. (ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἄρω.)

Ἁρμή, ῆς, ἡ· (ἄρω) = Ἁρμογή· ἕνωσις, σύνδεσμος, κ. τ. τ. Ἑρωτιαν. Γαλην. γλωσσάρ. Ἡσύχ.

Ἁρμηλατέω, = ἁρματηλατέω.

Ἁρμηλάτης, ου· ὁ· = Ἁρματηλάτης.

Ἅρμιος· Ἀττ. ἁρμίος. Ἐπῤῥ. = Ἁρμοῖ.

Ἁρμογή, ῆς, ἡ· (ἁρμόζω) Συναρμογὴ, τέρατμα, κλείδωσις, ταξις, σειρὰ· ἔτι δὲ καὶ = ἁρμονία.

Ἁρμόδιος, ία, ιον (ἁρμόζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἁρμόζει, πρέπει, στέκει καλὰ, τεργιάζει, εἶναι εἰς καλὴν τάξιν, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος, τὸ Ἰταλ. κόμμοδος· ὅθεν νόστιμος, ἀγαπητὸς, ἀρεστὸς, χαριτωμένος, «ἔνθα μοι ἁρμόδιον δεῖπνον κεκόσμηται», Πινδ. Νμ. 1, 31. «ὡσαύτως καὶ ἁρμόζοντα ξείνια, παρὰ τῷ αὐτῷ. — 2) ὑπηρετικὸς ἢ ἑτοιμόδουλος, εὐπειθὴς, «ἠθάρι ἁρμόδιε», Θεόκρ. ζ14. «γυναικὶ, βουλόμενος ἁρμόδιος εἶναι», Παρθέν. 15'. Ἐπῤῥ. ἁρμοδίως.

Ἁρμοξόντως, ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς Μετοχ. Ἁρμόζων, ἁρμοδίως, πρεπόντως.

Ἁρμόζω, Μ, ὅσω (ἁρμός, ἁρω) τίτινι. Τεριάζω, συνδένω, συγκαλλῶ, ἑνόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων τῶν τεκτονικῶν, οἰκοδομικῶν, ἁνυπηγικῶν, ἁμαξουργικῶν ἔργων, Ὁδυσ. Ε. 247. «ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν. Μέσως, «ἁρμόζομαι, τεργιάζω, ἑνόνω, κατασκεπάζω, χτίζω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Ὁδυσ. Ε. 162 «ἁρμόζεο χαλκῷ», «ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἱματίων, ὅπλων καὶ τ. τ. ἐνδύνω, ἁρματόνω, στολίζω τινα. Πίνδαρ. Νέμ. Π'. 13. «εἴτε κραναὸς ἐν Ἀσάνασσιν ἁρμοζεν στρκτόν.» — 2) συνδέω βιαίως, δεσμεύω, ἢ δένω μὲ βίαν, ἁλυσοδένω, «σφᾶς σιδήρεις ἁρμάτας ἐν ἄρευσιν», Εὐρπ. Βκχ. 227. — 3) μτφρ. ἁβράνιλίζω, συβάζω, ἐπάζω, «ἁρμόζω τινὶ τὴν θυγατέρα· ἡρμόσας δὲ, καὶ τὰ νομιζόμενα ποιήσας ἀπήλαυες Σούσα.» Ἡρόδ. 9, 108. Μέτ. τενάτενος· ἀρβαβιλίζομαι, συβάζομαι, ἰσάζομαι, «..τοῦ Παυσανίης ὁ Κλεομβρότεω Λακεδαιμόνιος..., ὑστέρῳ χρόνῳ τούτεων ἡρμόσατο θυγατέρα..» Ἡρόδ. 5, 32, 47, 6, 65. Παθτ. ἁρμόζομαι γυναῖκα. ὑπανδρεύομαι, πέρνω γυναῖκα· «..κελεύων εἰπεῖν Δαρείῳ σφέτερ, ὅτι ἅρμοστα τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα.» Ἡρόδ. 3, 137. — 4) βάλλω εἰς καλὴν τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ· ἁρμόζω στρατεύν· διοικῶ στράτευμα. Πινδ. ἁρμ. τὴν Ἑλλάδα, κυβερνῶ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐπαρχίαν· Ἰδὲ Ἁρμοστής. Ὡσαύτως καὶ ἁρμ. τὴν πόλιν, καὶ ἐν πόλει = ἁρμοστὴς εἰμί. Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, συμφωνῶ, τὸ Ἰταλκ. ἀκκορδάρω, τὸ τουρκβ. δουζενλιόζω. — 5) ἀμτβ. τεργιάζω εἰς τίποτε, ἐπιτήδειος, ἁρμόσιος, ἀνάλογος, συμφωνῶ, μέ τινα, τὸ κτινάτ. κρυοκτατ τὰ χιῶτα μου μὲ κάθενα, τὸ ἰταλ. χαρμονίρω. — 6) ἀπρόσ. ἁρμόζει, τεργιάζει, στέκει καλὰ, πρέπει, κυρίως ἐπὶ φορεμάτων, ἢ ἁρμάτων, Ἰλδ. Γ, 333. Ρ, 210. ὡσαύτως καὶ μετοχ. «ἡώρηξ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων.» Ξεν. Κύρ. π. 2, 1, 16. ἔτι καὶ τροπ. ἁρμόζ. τινι, ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἄπρωτ. ἁρμόζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶναι πρέπον, «τίς γὰρ ἂν ἁρμόζοισε τὸν πλείω λόγον.» Σοφοκλ. Τρχ. 733. ἁρμ. πρός τι, καὶ κατά τι Ἀριστφ. Ὀρν. 563 «ὡς ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον.» «Ἀπολλώτως, ἁρμόζοντα ξείνια», Πινδ. Πθ. 4, 223. εὐάρεστα ὥρα, ὡς τὸ ἁρω, παραβλ. ἁρμόδιος. — 7) ἁρμόζων, μετὰ γεν. Πολβ. 1, 44.

Ἁρμοῖ, σπανιώτερον ἁρμοί, ἐπίῤῥ. = ἀρτι, ἀρτίως, ιεωστί, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα, παρ' ελπίς, ταχέως, Αἰσχύλ. Προμ. «Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς ὀρηνίων πόνους», (κατά τινας τῶν Γραμματ. τὸ ἁρμοῖ, ἢν ἐν χρήσει μόνον ἀντὶ τοῦ, ἁρμοσμένως, κατ' ἄλλους δὲ, χρησιμώτερος τύπος ἦν τέ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑρμοῦ. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 367. Bromf. ἐν Αἰσχλ. Πρμθ. 636. Kiessl. ἐν Δημ. 4, 51. παρὰ τὸ ἁρμολόγος.

Ἁρμολογέω, ὦ, συνάπτω, συνδέω, συμπολλῶ, σμίγω.

Ἁρμολόγησις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνδεσμος, ἅμμα.

Ἁρμολογία, ας, ἡ· = τῷ προηγμ. Βατίλ.

Ἁρμολόγος, ὁ, ἡ (ἁρμός, λέγω). Ὅστις ἑνώνει, σκάπτει, συναρμόζει, συνδένει.

Ἁρμονία, ἡ (ἁρμόζω). Ἁρμογὴ ἢ ἅρμοσμα, συνάρμοσμα, ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον συναρμόζονται δύο ἢ περισσότερα πράγματα, σηλυκοτάρι, ὡς τὸ, ἁρμὸς· ἡγόμφωσιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἀρηρεν.» Ὀδυσ. Β, 348. — 2) σύνδεσμος μεταξὺ ἀνθρώπων, συνδήκη, συμφωνία, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — 3) διάταξις, διαταγή, διορισμός· ὅθεν, μοῖρα, εἱμαρμένη, ἢ τὸ γραφτόν, πεπρωμένον. Ἰλ. Χ. 255. «. . . τοί γὰρ ἅριστοι Μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, Αἰσχύλ. Προμ. 552. »ἁρμονία Διόςιι, παρὰ Μουσαίῳ· ἢ μαθηματικῶς καθαρὰ ἀναλογία τῶν τόνων πρὸς ἀλλήλους, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Μουσικὴ ἔξεις ἅμα καὶ βαρεῖς, μικρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, ὡσαύτως ἐκαλοῦντο ἁρμονίαι συστήματά τινα τῆς μουσικῆς κλίμακος, καθ' ἃ ἐγίνετο τῶν τόνων ἡ σύνθεσις, ὡς τὸ ἰταλ. μπάτο γενεράλε· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἰδιαίτερα τόνων συστήματα· Νόμοι, τὸ ἰταλ. ἀριαι, τουρκ. χαβάϊδες· ὡς ἁρμονία, Λυδία, Φρυγία κ. τ. τ. Πλάτ. Φιλήβ. 7. — 5) παρὰ ῥητ. ἡ τῶν περιόδων εὐρυθμία. — 6) ἡ Ἁρμονία, ευρ. Ὀνομ. τῆς γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Ἡσιόδ. Θεογ. 937. 975. ἐν Ὀμ. Τμ. Ἀπόλλ. 195. δὲ, θεά τις· ἡ προσωποποιεπιστημένη συμφωνία τῶν Χαρίτων, τῶν Ὡρῶν, τῆς Ἥβης καὶ τῆς Ἀφροδίτης, πρὸς ἀλλήλας· ἀφ' οὗ

Ἁρμονικός, κή, κόν. Ὅστις ἀνήκει εἰς ἁρμονίαν, εὐρυθμίαν, ἐπὶ λόγου· εἰς ὁμόνοιαν, ἁρμογνωμοσύνην, ψυχολογικῶς, ὅστις εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἁρμονίαν, συμφωνίαν, ἐπὶ μουσικῆς· ὅθεν ἁρμονικὴ ἡ, ὑπακ. τέχνη, θεωρία, μελέτη τῶν καθαρῶν τόνων, τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς, ἐπιστημονικὴ γνῶσις τῆς μουσικῆς.

Ἁρμόνιος, ὁ, ἡ. Τὸ νὰ ἠξεύρῃ, γνωρίζῃ τις μὲ ἀκρίβειαν τὴν μουσικὴν τέχνην, ὅστις συμφωνεῖ, τερπάζει, ἁρμόζει εἰς τίποτε, ἐπῤῥ. ἁρμονίως, Ἰωσηπ.

Ἁρμονιώδης, σ', ἡ. Ὅττις ἔχει διάθεσιν, κλίσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν, ὁμόνοιαν, ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μὲ ὁμόνοιαν, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 30. »ἁρμοδιεττάτω ἀνδρεω.

Ἁρμοράκια, ἡ· καὶ ἁρμοράκιον, τό. Εἶδος ἀγρίας ῥαφανίδος, χρᾶνος, ἢ χρένος.

Ἁρμός, οῦ, ὁ (ἀρω). Ἕνωσις, ἁρμογή, συνάμμα· ἔχμα, τὸ τουρσιὸ, ῥεζές, καρφί, Εὐριπ. »Ἁρμὸς πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείσα. Πλειδώσις, ἔξαρ. τοῦ ὁμοῦ, ὅπου συνδέεται μὲ τὴν ὁμοπλάτην· ἁρμὲς θύρας, Διον. Ἁρχλ. 5, 7. χραμματικὰ, σχτμαδα εἰς τὴν θύραν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινῶς διάδρομος λεγόμενος, »Ἐκλυεν ἁρμούς, ὡς ἔθω διπλοῦν κακόν.» Εὐρπ. Μήδ. 1312.

Ἁρμοσία, ας, ἡ (ἁρμόζω). Διαταξις, ἐσταξία, διοίκησις, κυβέρνησις, οἰκηγία, συμφωνία μουσικοῦ ὀργάνου, τὸ τουρκ. ἀουζένι.

Ἁρμοσις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνθεσις, σύνδεσις, τέρπασις.

Ἁρμοσμα, τος, τό. Ὅτι εἶναι ἁρμοσμένον, τερπασμένον μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, Εὐριπ. Ἑλ. 1158.

Ἁρμόσσω, καὶ Ἀττ. ἁρμόττω, Μ. ῶξω· = ἁρμόζω.

Ἁρμοστήρ, ῆρος, καὶ ἁρμοστής, οῦ, καὶ ἁρμόστωρ, ορος, ποιητ. Ὅστις ἁρμόζει, διοικεῖ, κυβερνεῖ, βάνει εἰς τάξιν τὰ πράγματα. — 2) ἁρμοστὴς ὠνομάζετο ἔξαιρ. παρὰ Λακεδ. ὁ ἔπαρχος, εἰς τὸν ὁποῖον διαπεύσης τῆς ἡγεμονείας του διεπιστεύοντο τὴν διοίκησιν καὶ κυβέρνησιν τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ἐκυρίευον. Ξνφ. Ἑλλ. 4, 10. ἰδὲ Morus ἐν Ἰσηρ. Πανηγ. σλ. 33. d. Ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ ἔπαρχος τῶν πόλεων ἀποικίας, τὸν ὁποῖον ἔπεμπεν ἡ μητρόπολις πόλις, ὅταν ἡ ἀποικία ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτὴν, Ξνφ Ἀνάβ. 5, 5, 19. ἐν γένει δὲ, ἄρχων, διοικητής· τὸ ἰταλ. γοβερνατόρος.

Ἁρμοστικός, κή, κόν. Δικήκων, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἁρμόζῃ, ἑνόῃ.

Ἁρμοστός, στή, στόν. Ἡνωμένος, τερπασμένος, συνδεμένος, ἁρμαθωνισμένος, ὑπανδρευμένος, διατεταγμένος, διοικημένος, κυβερνημένος, εἰς αὐταξίαν βαλμένος.

Ἁρμόστωρ, ορος, ὁ. = ἁρμοστήρ. ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 453. »Ἁρμόστωρ καυτῶν.«

Ἁρμόσυνος. Ὅστις συναρμόζει, ἑνόνει, διατάττει, διοικεῖ· ὁ ἁρμόσυνος = ἁρμοστής, ἁρμοστὴ ἐλέγοντο ἰδιαιτέρως οἱ ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως διατεταγμένοι ἐπιστάται εἰς τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν.

Ἁρμοτόττως, ἐπίῤῥ. μετοχ. τοῦ ἁρμόττω, = ἁρμοζόντως.

*Ἅρμων, ονος, ὁ, κύρ. ὄνμ. ἀφ' οὗ τὸ πατρωνμ. Ἁρμονίδης, ου, ὁ Ἰλ. Ε, 60.

Ἄρνα, αἰτιατ. τοῦ ἀχρήστου ἀρήν· δουλ. ἄρνε, πλθντ. ἄρνες κτλ.

*Ἀναῖος. Ὄνομα ἐπαίτου, ζητοῦλα ἢ ζητιάνου, ἢ ζητιάρου, τινος ἐν Ἰθάκῃ. Ὀδσ. Σ, 5.

Ἀρναείς, ίδος, ἡ. Δέρμα προβάτου τὸ παρ' ἡμῖν ἀρνικό.

*Ἀρνεᾶ, ἡ· = ἀρναείς.

Ἀρνειος, εία, ειον (ἀρήν). Πρόβειος, ἀρνήσιος, προβατήσιος, Σοφοκλ.

Ἀρνειός, ὁ, κριάρι. ἔξαιρ. ἀρτενικὸν ἀρνί, τὸ κοινότ. ντάσιρος, Ὅμ. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦν κυρίως ἐπίθ. δηλοῦται ἐκ τοῦ, ἀρνειὸς οἷς, Ὀδυσ. Κ. 572.

Ἀρνεοβοΐνης, ὁ (βοῦς). Ἀρνοψάγος, Ἀναλεκ. Β. 134.

*Ἀρνέομαι, ἀποθ. μετὰ Μλ. μέσ. ἠσόμαι καὶ ἀόρ. παθτ. ἀρνηθῆναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσ. ἀορ. ἀρνήσασθαι, συνθ. ποιητ. εὑρηται ὅμως καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 1. καὶ Αἰσχυ. Ικτηρ. 81. καὶ παρ' ἄλλοις, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀρνοῦμαι, Ὅμ. ἀρ. τι, μετὰ ἀπρμφ, Ἡρόδ. 2) ἀμετβ. ἀρνοῦμαι, παρνειτοῦμαι, λέγω ὅτι δὲν κάμωτε, δὲν δέχομαι, δὲ θέλω, Ὅμ.

Ἀρνευτήρ, ῆρος, ὁ (ἀρνεύω) = κυβιστήρ. Ὅττις πηδᾷ εἰς τὸν ἀέρα, σοῦτ' ἐστὶ πηδῶντας στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς οἱ ἰταλ. γροτέσκοι λεγόμενοι, χορευταὶ εἰς τὰ θέκτρα, Ἰλ. Π, 742. »Ἀρνευτῆρι ἐοικώς· ἔτι δὲ βουτιστής, ὅστις πηδᾷ κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν, Ὀδ. Δ, 413. (πιθανὸς παρὰ τὰ ἀρήν, ἐπειδὴ τοιαῦτα πηδήματα κάμνουν τὰ ἀρνάκια.) ἀφ' οὗ

Ἀρνευτηρία, ας, ἡ. Ἡ τέχνη νὰ βουτᾷ τις κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν, ἢ τοῦ νὰ στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα πηδῶντας.

*Ἀρνευτής, ὁ = ἀρευτήρ.

Ἀρνεύω, Μ. σω. Στρέφομαι, ἀναποδογυρίζομαι εἰς τὸν ἀέρα πηδῶντας 2) πηδῶ εἰς τὸ νερὸν, κατακέφαλα βουτῶ, Λυκόφρ. 1103. ἰδὲ Ἀμευτήρ.

*Ἄρνη, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ.

*Ἀρνηΐς, ίδος, ἡ· ἰδὲ Ἀρνίς.

Ἀρνησίθεος, ὁ, ἡ (ἀρνέομαι, θεός). Ὅστις ἀρνεῖται τὸν Θεόν.

Ἀρνήσιμος, μη, μον. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀρνηθῇ, Σοφοκλ. Φιλ. 74.

Ἄρνησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἀρνῆται τις τίποτε.

*Ἀρνητέον, ρημτ. ἐπιθ. τοῦ ἀρνέομαι. Πρέπει νὰ ἀρνῆται, νὰ ἀρνηθῇ τις, καὶ τ. τ. Ἠλιόδ. 1, 26.

Ἀρνητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀρνῆται τίποτε.

Ἄρνιον, ου, τὸ, ὑποκ. τοῦ ἀρνί, ἀρνάκι.

*Ἀρνίς, ίδος, ἡ. Ἑορτή τις καθ' ἣν ἐσκότωναν τὰ σκυλία. Κόνων 19· ἑορτάζετο δὲ εἰς τὸ Ἄργος εἰς τιμὴν τοῦ Λίνου, τὸν ὁποῖον κατεσπάραξαν τὰ σκυλία, ὡς μυθολογεῖται· ἐλέγετο δὲ ἡ αὐτὴ ἑορτὴ καὶ Ἀρνηΐς, ίδος, ἡ. Λδν. 3. σλ. 99. Ε. παραβλ. κυνοφόντις.

Ἀρνόγλωσσον, τό. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλώσσῃ ἀρνίου, Διοσκ. Β', 153. Plantago.

*Ἀρνός, τοῦ γενκ. τοῦ ἀχρστ. ἀρνή. Εὑρηται ὅμως παρὰ Πολλ. 7, 184. καὶ ἔξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγγτ. ἐν Αἰσπ. μυθ. δὲ καὶ κατ' ὄνμστ. ὁ ἀρνός. Gell. 4, 3.

Ἀρνοφάγος, ου, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γενκ. οὐδ ὅστις τρώγει πρόβατα, προβατοφάγος.

Ἄρνυμαι, ἀποθ. ἑλλπ. κατ' ἔνστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιποὶ χρν. λαμβάν. ἀπὸ τοῦ αἱρομαι Μλ. ἀροῦμαι (κατ' ἔπεκτ. τύπος τοῦ αἱρω, ὡς τὸ πταίρνυμαι, ἀπὸ τοῦ πταίρω)· λαμβάνω, πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, δέχομαι, ἀπακτῶ, κερδαίνω, χρηῶ, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω τίποτε, ἔξαιρ. λαμβάνω ὡς ἄθλα, βραβεῖον, μισθὸν ἀνταμοιβὴν διά τίποτε, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκοπίασα· ψυχὴν ἄρν., Ὀδσ. Α, 5. ἐκέρδησε τὴν ζωὴν του ἐκ τῶν κινδύνων, ὅσους ὑπέφερεν, ὡς βραβεῖον. Ὠτάντως καὶ κλέος, τιμήν, Ἰλιόδ. »Οὐ δὲ βοείην ἀρνύσσην», Ἰλιάδ. Χ, 160. ἰοῦτε βοϊδοστόμαρον (ὡς σμιερότατον βραβεῖον), δέν ἐπεμελήθησαν νὰ κερδήσουν ἀγωνιζόμενοι. Μισθὸν ἄρνυσθαι = μπάρνέω, Πλάτ. Πολ. 1, σλ. 346. C. · μᾶλλον ἄρνυμαι, προτιμῶ, καλήτερα θέλω, Πλάτ. Νμ. 16.

Ἀρνωδός, ὁ (ᾠδή). Ὅστις τραγωδεῖ, ψάλλει ᾠδήν τινα, ἢ ῥαψῳδίαν διὰ νὰ πάρῃ διά μετάλ ἀρνί, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α, καὶ ὁ σχολ. Πινδ. Νέμ. Β', 1. παραβλ. τραγωδός.

Ἀρνών, ῶνος, ὁ. Μανδρα προβάτων, ἢ ἀρνίων.

Ἄρομα, τό (ἀρόω). Τόπος διὰ σπάρσιμον, χαμένο ἀσπαρτον, ἔτι δὲ καὶ ἄρωμα.

*Ἀρόμην, Ἰων. μέσ. ἀορ. β', τοῦ αἴρω, Ὅμ.

*Ἀρόμενος, ἀμφβ. ἀνγν. ἀντὶ ἀρωμένος.

Ἄρον, τό· εἶδος χόρτου· δρακοντιὰ, Θεοφρ. Ἱστ. Β'. 20. Lin. Arum maculatum.

Ἄρος, εος, τό. Ὄφελος, κέρδος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 889. »Βρέτεος ἄρεως· σπάνιος λξ. ἴσως τῷ ἀρκέω, ἄρκος, συγγν. (ω ω)

Ἀρόσιμος, ὁ, ἡ (ἀρόω). Τόπος καλὸς διὰ ὄργωμα, σπάρσιμον, καρπερός· ἀρόσιμη, χωράφι, Ἀρατ. πλλπκς μεταφ ἐπὶ τεκνοποιΐας, οὕτω καὶ ἀρώσιμος.

Ἄροσις, εως, ἡ. Τόπος καρπερός, καλὸς διὰ ὄργωμα καὶ σπάρσιμον, Ὅμ. καὶ ὄργωμα, σπάρσιμον, δούλευμα τῶν χωραφιῶν.

Ἀροτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις ὀργώνει, σπέρνει, δουλεύει χωράφια, γεωργίτης, Ἰλ. Σ, 542. βοῦς ἀροτήρ, βοῦς καλὸν διὰ ὄργωμα· ἢ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς ὄργωμα, Ἡσιόδ. μεταφ. δὲ παρὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, γονεύς, πατήρ.

Ἀροτήριος, ὁ, ἡ· = ἀροτήτιος, Λυκόφρ. 156.

*Ἀρότης, ὁ· = ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ὁ, ἡ· = ἀρόσιμος.

Ἀροτήσιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀρότητιν, ὀργωσιν, Ἀρατ. »Ἀροτήσιος ὥρη· ὁ καιρὸς τοῦ ἀροτριᾶν, ὀργώνειν, σπέρνειν.

Ἄροτος, ου, ὁ. Τὸ ἀροτριᾶν, ὀργώνειν, σπέρνειν ὄργωμα, σπάρσιμον· ἐν γένει τὰ δουλεύματα τῶν χωραφιῶν πλῆθυντ., Ὀδσ. Ι, 122. Μεταφ. τεκνοποιία· ἐπὶ παίδων γνησίων ἀρότῳ πάτερ ἀνήρ ἢ συνήθης ὁμφαντις τῶν τέκνων συγγραφῶν, τῶν παρ' ἡμῖν προικοσυμφώνων ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπη. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτ. σελ. 406. Β. ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἄγεσθαι γαμετήν, Ἡσιόδ. πέρνω γυναῖκα διὰ νὰ τεκνοποιήσω. Ἰδὲ Ἀρόω, ἄρουρα. — β') τὰ σπαρτά, τὰ γεννήματα, Σφ. Οἰδ. Τ, 270. Σχολ. καρπός. Ὡτικώτερον καὶ ἀγρός, χωράφι. Αἰσχλ. Ἱκ. 629. 2) ὀξυτόνως, ἀροτός· ὁ καιρὸς τοῦ ἀροτριᾶν, ἀργόνειν, σπείρειν, καθ' ὃν σπείρονται τὰ γεννήματα Ἡσιόδ. — γ') παρὰ Ποιητ. δέ, καὶ ὁ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος, ὁ χρόνος· ὁ Herm. ὅμως διετήρησε τὸν συνήθη τονισμὸν τῆς λεξ. ἐν Σφ. Τραχ. 69.

*Ἀροτός, ή, όν. Ἠργομένος, καλὸς διὰ ὄργωμα, διὰ σπάρσιμον.

Ἀροτραῖος, ὁ, ἡ. Χωραφίσιος, ἀπὸ τὸ χωράφι.

Ἀροτρεύς, έως, ὁ· Ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ· = Ἀροτήρ. ὀργωτής.

Ἀροτρεύω. Ὀργόνω, κάμνω χωράφι.

Ἀρυτρητής, οῦ, ὁ· = Ἀροτήρ. 2) = Ἀροτρον τὸ ἄλετρι, Ἀνάλεκτ. Γ. 44.

Ἀροτριάζω, Μλ. ἀσω· = Ἀροτρεύω, ἀφ' οὗ Ἀροτρίᾱσις, εως, ἡ· καὶ, ἀροτριασμός, ὁ· ὀργωσις, σπάρτιμον, Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀρότριος, ὁ, ἡ. Καλὸς διὰ ὄργωμα, Ὀρφ.

Ἀροτρίωμα, τος, τὸ. Ὀργωμένον χωράφι, Σχολ. Ἀριστοπλ. Εἰρ. 1158.

Ἀροτρίωσις, εως, ἡ· = ἀροτριασμός.

*Ἀροτροδίαυλος, ὁ· ὀργωτής. Ὅστις τελειώνοντας τὴν αὔλακιάν, ἀρχίζει τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τελείωνε, γυρίζοντας τὸ ἀλετράμαξον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὡς ἔκαμναν οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὸν δίαυλον· Βίανωρ.

Ἀροτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ ἄλετρι.

Ἄροτρον, τό (ἀρόω). Ἄλετρι, Ἰλ. Η, 353. ὤΑροτρον πηκτόν· πολλαχοῦ δὲ κατὰ πληθ. ἀρῆμ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Μοσχ.

Ἀροτροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις ὀργόνει, ὀργωτής, ζευγίτης.

Ἀροτρόπους, οδος, ὁ (πούς) τὸ Ἰνδ.

Ἀροτροφορέω, Μλ. -ήσω (φορέω) τραβῶ, βαστάζω, σύρω τὸ ἄλετρι.

Ἄρουρα, ἡ (ἀρόω) ὀργωμένη ἢ σπαρμένον χωράφι· χωραφότοπος· Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ = γῆ ἐν γένει· τόπος, χώρα· ὅθεν πατρὶς ἄρουρα, ἡ πατρίδα· ὅλη ἡ γῆ. Ὀδ. Ν, 332. Παρὰ τοῖς μεταγν. μέτρον διωρισμένον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Στρέμμα λεγόμενον. Τρπ. μητρικὸς κόλπος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1257. Αἰσχύλ. ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 755. -2) πρωτοποπεποιημ. ἡ μήτηρ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὀδσ. Λ, 300. ἀφ' οὗ

Ἀρουραῖος, αία, αῖον· ἀνήκων εἰς ἄρουραν, εἰς χωράφι· χωραφίσιος.

Ἀρούριον, ου, τό, ὑπκ. τοῦ ἄρουρα· χωραφάκι, Ἐπιγρ.

Ἀρουροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ζευγίτης. Ἐπιγρμ.

Ἀρόω, ῶ, Μ. ὁσω. Ἄόρ. Ἤροσα, παθητ. Ἠρόθην παρκ. ἀρήροκα· παθτ. ἀρήρομαι· (ἔτσι παρὰ τὸ, ἔραμαι ὀργόνω, κάμνω χωράφι. Ὀδυσ. Ι. 108. ἐν τῷ Ἔπκ. τύπ. ἀρόωσι ἀντὶ ἀρῶσι· Ἴων. ἐνστ. ἀπρμφ. ἀρώμεναι, ἀρόμεναι, ἢ ἀρῆμεναι. Ἡσιόδ. Ἔρ. 22. παρβλ. Ιτμ. Γρμμτ. ι, τλ. 506. -2) σπέρνω· ὡσαύτως καὶ ἀμτβ. ἀρόω ἀξέστι· Heind. ἐν Πλάτ. Φάρ. σλ. 276. Β. ὡς τὸ σπείρω. Ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς Τργκ. ὀγγαστρόνω. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1407. ὡτὴν τεκοῦσαν ἤρσενιν· καὶ 1485. παθητ. Μετχ. παθτ. Πρμ. Ἴων. ἀρηρομένος. Ὅμ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀρπάγην. Ἐπίρ. (ἁρπάζω) ἁρπακτικά, ἁρπαχτά. -2) παθτ. ἁρπαγμένα.

Ἁρπεγεύς, έος, ὁ = Ἅρπαξ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΚΑ'. σελ. 247.

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· -2) ἁρπαγή, κλίσις εἰς τὸ τά ἁρπάζητις. Ξνφ. Κρπ. 5, 2, 17. Ξενοφ.

Ἁρπάγη, ης, ἡ· ἀγκρίφι, τὸ κοινῶς ἀγκρίφι, κλοῦτσος ἢ κλούτσα, τὸ τουρκιστ. τσεγγέλι· ἐξαιρ. τὸ κακάβι, τὸ τουρκιστ. κουβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ· -2) ἁρπιφνα· ἡ ζουγράνα ἢ τὸ ζουγραντσιτήρι τῶν κηπουρῶν. Εὐριπ. Κύκλ. 32.

Ἁρπαγιμαῖος, αία, αῖον· = τῷ ἑπομ. Ὀρφ. ἁρπαγμένος, κουρτευμένος· μὲ ἁρπαγὴν ἀποκτημένος. Ἐπίρρ. ἁρπαγίμως.

*Ἁρπάγιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἁρπαγίμη (ἁρπαγή) μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον.

Ἁρπάγιον, ου, τό· ἀγγεῖον τι μὲ στενὸν λαιμὸν τρυπημένον εἰς τὸν πάτον, καθὼς ἡ Κλεψύδρα. Συμπλίκιος καὶ Φιλόπονος, παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Δ'. 6. Ἀλεξ. Ἀφρ. Α. πρβλ. 95.

Ἁρπαγμα, τος, τό· ἁρπαγή, ἁρπαγμένον πρᾶγμα.

Ἁρπαγμός, ὁ = Ἁρπαγή· τὸ νὰ ἁρπάζῃ τις.

*Ἅρπαγος, ὁ = ἅρπαξ· παρὰ μτγνστ.

Ἁρπάζω, Μ. Ἀττ. σω· καὶ ἁρπάσομαι. Ἀριστφ. Εἰρ. 1109. συνθ. ὁἁρπάζω· Ὅμ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς ἐνεργτ. τύποις· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καθ' ὅλας τὰς σημσ. παρ' Ὅμ. κυρίως ἀντὶ τοῦ ἡμετέρου ἀδράχνω, πιάνω τε ὁρμητικά, ἁγλίγωρα· Ἁρπ. λᾶαν, Ἰλ. Μ, 445. Ἐπὶ τῆς σφαίρας, τὸ τόπι· πιάνω, δέχομαι. Μετφ. καταλαμβάνω, νοῶ τι εὐκόλως· ἁρπ. πείραν Lob. ἐν Σφ. Αἴ. 2. (πρωτ. τῆς λεξ. δεικεῖ τό, ἅρπω εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ ἅρπη ἐσώθη· συγγν. τῷ καρπάλιμος, μαίρπτω) Πολυδ. Θ'. 105.

Ἁρπάκτειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἑπομ. ἁρπάκτρια· Ἐπίγρ.

Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ Ἅρπαγος λῃστής, Ἰλ. Ω. 262. ἁρπακτῆρες ἐπιθήμιοι· οἱ τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες.

*Ἁρπακτήριος, ὁ, ἡ· ἁρπαχτιὸς, ὅστις ἁγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνεθίζει νὰ ἁρπάζῃ, ἁρπάχτης.

*Ἁρπακτής, οῦ, ὁ = ἁρπακτήρ· -2) ἐπίθετκ. = ἁρπακτήριος.

Ἁρπακτικός, κή, κόν· = ἁρπακτήριος· Ἐπίρρ. ἁρπακτικῶς.

Ἁρπακτός, τή, τόν· ἁρπαγμένος. Ἡσίοδ. Ἔρ. 686.

Ἁρπακτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ἁρπαγή.

Ἁρπάλαγος, ὁ· ἐργαλεῖόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α. 133.

Ἁρπαλέος, έα, έον, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁικαταλήκτως· ἁρπακτικὸς, ὁ ἔχων κλίσιν, προθυμίαν εἰς τὸ ἁρπάζειν. Ὀγυσ. Ζ. 250. καὶ Ξ. 110. ὡήσθιε καὶ πίε ἁρπαλέως. ἁρπακτικά, λαχταριστικά, μὲ ἐπιθυμίαν· ὅστις σύρει, τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τινα. τὸν ξεγελᾷ, τὸν ἀπατεῖ· ἑλκυστικός· ἁρπαλέα κέρδη. Ὀδυσ. Θ. 164. ἃ ἄντις ἁρπάσεις διὰ ἡδονήν· ὁ Σχολ. τὰ κολακευτικά, τὰ πρὸς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ὅθεν παρὰ Θγν. καὶ Πνδ. ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, προσφιλὴς, περισπούδαστος· Boeckh. expl. Pind. Pyth. 8, 68. Ἐπίρρ. ὡαρπαλέως ἡσθείς. Ὀδτ. 6. 250, ἔτρωγεν, ἁρπαχτικά, λαίμαργα. Ὁ τύπος ἁρπάλιμος· ἔχρσ. ἁρπαλὸς δὲ παρὰ ταῖς Γραμματ. μόνον.

Ἁρπαλίζω, Μλ. -ίσω· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 981. ἀσμένως ζητῶ, δέχομαι, περνῶ· Θηβ. 245. ὡκαυτοῖσιν ἁρπαλίζομαι· μὲ θρήνους καὶ κλαυθμοὺς δέχομαι, λαμβάνω.

*Ἁρπάλιμος καὶ ἁρπαλὸς ἰδὲ Ἁρπαλέος.

*Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Παφλαγόνος τινος Ἰλ.

Ἅρπαξ, γος, ὁ, ἡ· ἁρπάγας· ἁρπάχτρα. Ἀλλὰ ἄρσεν. καὶ βέλος τι ἀγγυλωτόν. Ἀπ. Ἱστρ. Τωμ. 5, 118. Ἀθ. 5, σλ. 208. D. τὸ ὑπρθ. ἁρπαγιστατος, παρ' Ἀριστφ. -ἡ ἅρπαξ· παρ' Ἡσιόδῳ. Ἔργ. 355. ὡἅρπαξ καικὸς· ἀντὶ τοῦ Ἁρπαγή, οὐσιαστ.

Ἁρπαξίβιος, ὁ, ἡ· ὅστις ζῇ ἀπὸ ἁρπαγήν. Ἀθήν. Α'. σελ. 4.

*Ἁρπαξομίλης· ὁ τῆς ἀφροδίτιου ὁμιλίας, ῥᾳδίως διακορὴς γινόμενος. Ἀνακδ. Βιν.

Ἅρπασμα, τος, τό· = Ἅρπαγμα. Πλάτ.

Ἁρπαστικός, κή, κόν· = Ἁρπακτικός.

*Ἁρπάστιον, τό· ὑπρστ. τοῦ ἅρπαστον.

Ἅρπαστον, ου, τό· εἶδος σφαίρας Τόπι τὸ παιγνίδι μὲ τὸ τόπι, τὸ ὁποῖον κτυπώμενον κάτω ἐκαστος τῶν παιζόντων, ἤθελε νὰ ἁρπάξῃ· ὡς παρ' ἡμῖν παίζεται τὸ, βάρα κάτω λεγόμενον παραπλήσιον παιγνίδιον· ἰδὲ ἐφεστίδα, καὶ φαινίνδα, Hemst. Ἐν Ἀριστφ. Πλτ. σλ. 282. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἁρπαστός, στή, στόν· ἁρπαγμένος· δι' ἅρπαγμα, ἢ πᾶν ὅ, τι ἠμπορεῖ νὰ ἁρπασθῇ, εἶναι ὑποτεταγμένον εἰς ἁρπαγήν, λεηλάτημα, κούρσεμα· τὸ ἁρπαστόν = ἅρπαστον· 2. ὡΟὐρανία παιδιά· ὁ μὲν ἀνακλάσας ἑαυτὸν ἀπορρίπτει τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἄλλοις ἀλλωμένοις φιλοτιμία πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν ἐμπεσεῖν ἁρπάσαι. Πολυδ.

Ἁρπάω, = Ἁρπάζω.

Ἁρπεδών, ὁ, ἡ· (πέδον) ἴσιος, ὁμαλὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν του· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, ἁρπεδής,)

Ἁρπεδίζω Μλ. -ήσω· ὁμαλίζω, ἰσιάζω, κάμνω ὁμαλήν, ἴσιαν τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. Ἡσύχ.

*Ἁρπεδοείς, εσσα, εν = ἁρπεδής.

Ἁρπεδονάπται, οἱ· παρὰ Κλήμ. Στρμ. Α'. καὶ Εὐσέβ. οὕτως ὀνομάζει ὁ Δημόκριτος τοὺς Αἰγυπτίους Γεωμέτρας, (Ἁρπεδόνη, ἄπτω).

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ· σχοινίον, ἢ τριχιὰ διὰ δέσιμον παντοσήποτε πράγματος, βροχὶ εἰς τὸ ὁποῖον πεζεύουσι ζωγραφεῖα καὶ τ. τ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. 28. Σπάρτη ἤτοι σφαῖρα, ῥόμμα· τὸ σχοινάκι μὲ τὸ ὁποῖον κρεμοῦσαν τὸν σῶρακα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς τὸ σῶμα. Ἡρδ. 3, 47. ἀφ' οὗ κόρδα τοῦ τόξου.

Ἁρπεδονίζω, Μ. ἴσω· κρεμῶ, δένω, κομποδένω, ποδοκλοΐνω, πιάνω τίποτε μὲ τὴν ἁρπεδόνη.

Ἁρπεδών, όνος, ἡ· = Ἁρπεδόνη. Ἀνθολογ. καὶ Ἰώσηπ.

Ἁρπέζα, ης, ἡ· καὶ ἅρπεζος, ὁ· φράχτης, ἀπὸ ξύλα, σανίδια ἢ πέτρας· τὸ τουρκοβόρ. τσακίλι· Νκηδ. (γράφεται καὶ παράγεται διαφόρως· τινὲς δὲ θέλουσιν ὅτι σημαίνει Κυρίως ἀγκαθοφράχτη· ἀλλ' ὁ Ἡσχ. βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀγκαθῶρ. ἐλέγετο ἅρπιξ)· Νικανδρ. Θηρ. 593. ς'. 647. στίχ. 284.

Ἅρπη, ης, ἡ (ἁρπάζω)· δρεπάνι, κόσσα. Ἡσίοδ. Ἔρ. 571. ὡδεξιτερῇ δ' ἕλαβεν ἅρπην· 2) τσιμπητερὸ σαρκοφάγου πτηνοῦ μὲ λιγυρὸν φωνήν· ἀετῶν τι εἶδος· Ἰλ. Τ. 350, ὡἅρπη ταναύπτερυξ. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Α'. 2. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. Β'. 47. 3) κεντητήριον, κεντρὶ μὲ ἀγγυλωτὰς πλευρὰς μὲ τὸ ὁποῖον διοικοῦσι τὸν Ἐλέφαντα. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστ. ΑΙ'. 9. καὶ 22. τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. ὀνομάζει Δρέπανον. Ζώων Ἱστ. Θ'. Ι. ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. Β'. 11. Βαλαύρωπα, καὶ ὁ Ἡσύχ. Ὀρπην. -4) Εἶδος Σκίλας. Ἰχθύος· πιθανῶς διότι εἶναι ἁρπακτικὸν καὶ ὀγλίγωρον εἰς τὸ κολύμβημα· -5) δρεπάνι· Ἡσύχ. Ἔρ. 571. -6) καμάκι, τὸ ἰταλ. ἁρποῦνα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰ ψαράδες εἰς τὸ πεδάσιμον τῶν κητῶν.

Ἁρπημι· Ζήτ. Ἁρπάζω.

Ἅρπις, ἡ ἅρπις - ίδος, ἡ = κρηπίς, συγγν. τῷ ἀρβυλίς. (- -, Καλλ. λφ. 66.)· κρηπίς, ὑπόδημα.

Ἁρπυιοράπτης, ὁ· ὁ θεὸς τῆς σκωπῆς, τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οποίου τὸ ἄγαλμα πάντοτε εἶχε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, ὡς σύμβολον τῆς σιωπῆς. «

Ἁρπυιαι, αἱ, (ἁρπάζω) αἱ παρ' ἡμῖν κοιν. ἐκ τοῦ ἰταλ. στρίγλης λεγόμεναι· ἀδιόριστα μυθολογούμεναι ὄντα, τερατόμορφα καὶ ἁρπακτικά· τὰ πρῶτον ἀναφερόμενα Ὁδ. Α, 241. Τ, 77. ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὑποκειμένων ἀφανιστέντων ἀνεξιχνιάστως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, τοῦ τουρκβ. ἐκαπὶ ὠάηταν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοιαύταις περιστάσεις λέγεται· τὸν πῆραν ἡ στρίγλης· ἀντὶ ἀφανίσθηκε, δὲν ἠξεύρη κανείς τί ἔγινε· νὰ τὸν πάρουν ἡ στρίγλης! κατάρα, ἀντὶ νὰ χαθῇ ἐξαφνα ἀπὸ τὸν κόσμον! Οἱ μεταγενέστεροι δὲ τὸν ἀφανισμὸν αὐτῶν ἀλληγοροῦσι διὰ τυφῶνος συμβάντα, τὰς δὲ ἁρπυίας προσωποποιοῦσιν εἰς αἴσχιστα καὶ βδελυκτὰ δαιμόνια. Ἀπολ. Ῥδ. 2, 188. Ἡ Ἅρπυια ἐνικῶς εὑρηται Ἰλιδ. Π, 150. πτούς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμω Ἅρπυια Ποδάργη. ὅπου ἡ ἔννοια ἁρπακτικῆς ταχύτητος ὡσαύτως, εὐκατάληπτος γίνεται.

Ἁρπυιόγουνες, ὁ, ἡ· ὅστις κατάγεται ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. στριγλόπεμα, στριγλόπαιδον.

Ἅρπυς, υος, ὁ· Λίολικ. ἀντὶ τοῦ Ἅρπυς, ἔνωσις, σύνδεσμος, Ἔρως· παραβλ. ἅρμα, ἡ Παρθέν. Ἐτυμολ. »Ἀμφοτέρους ἐπιβὰς ἅρπυς ἐλήισατο.

Ἁρ' — παρὰ τοῖς Ἀττ. διπλασιάζεται τὸ ρ, ὅταν τῇ τῷ ρ ἀρχομένῃ λέξει προτίθηται τὸ στερητικὸν α.

Ἀ ῥ ᾰ β ά σ σ ω — ῥαβάσσω· προσλήψει τοῦ εὐφωνητικοῦ α, ὡς ἀραστω = ῥαστω.

Ἀῤῥάβωτος, ὁ, ἡ (ῥαβδωτός)· ὅστις δὲν ἔχει γραμμὰς, ὁράσεις. Λεξὴν.

Ἀῤῥαβών, ῶνος, ὁ· τὸ κοινῶς συνηθέστ. παρ' ἡμῖν Ἰταλ. καπάρι, τουρκβ. πεῖ, διδόμενον ἀσφαλείας χάριν εἰς συμφωνηθείσας πωλήσεις ἢ ἀγοράσεις καὶ λπ. τ.

Ἀῤῥαβωνίζω· ἀλλὰ ἀῤῥαβῶνα ἤτοι καπάρι ἢ πεῖ· γενικῶς ὑπερβύζαντινα νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, μέσ. ἀῤῥαβωνίζομαι = μνηστεύομαι.

Ἀῤῥαγαδώτος, ὁ, ἡ· Μαθημ. Παλ. σελ. 23. μὴ ῥαζόμενος, σχιζόμενος

Ἀῤῥαγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) ἄσχιστος, ἀῤῥάϊστος, ὅστις δὲν ξεσχίζεται, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ξεσχίσῃ. »Ὄμμα ἀῤῥαγές«. Σοφοκλ. τὸ ὁποῖον δὲν εὐγάζει δάκρυα, δὲν κλαίει.

Ἀῤῥαδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω)· ὅστις δὲν κάμνει, δὲν ἔκαμε τίποτε μὲ ἀμέλειαν, μὲ ἐλλαγραγωμίαν, ἢ μὲ πανουργίαν καὶ ποσηρίαν· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ῥαδιουργήσῃ· ἀπαντήσῃ, γελάσῃ εὐκόλα· ἀντιδτ. τῷ, ῥᾳδιούργητος.

Ἀῤῥάζω, Μλ. – ξω = Ἀράζω· ἐπὶ σκύλων.

Ἀῤῥαιστος, ὁ, ἡ· (ῥαίω) ἄφθαρτος. Σουϊδ.

Ἀῤῥαιστος, ὁ, ἡ (ῥαίνω) ἀῤῥάϊστος, ἀποτίστος.

Ἀῤῥατος, ὁ, ἡ· εὕρηται μόνον παρὰ Πλάτ. Πολ. 7, σλ. 535. C. καὶ Ηρτλ. σλ. 407. D. ὅπου ἑρμηνεύεται, σκληρόν, ἀμετάστροφον. Πιθανῶς παρὰ τὸ ῥαίω, ῥήγνυμι· Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 50. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ἄῤῥητος.

Ἀῤῥαφής, καὶ Ἄῤῥαφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω)· ὅστις, ἢ ὅ, τι στέκεται εἰς ἓν κομμάτι.

Ἄῤῥεκτος, ὁ, ἡ ποιητ. ἄῤῥητος (ῥέζω) ἀφυκιαστος, ἀκάμωτος, ἀτελείωτος, Ἰλδ. Τ, 150.

Ἄῤῥεν, τό· Ζήτ. Ἄῤῥην.

Ἀῤῥενικόν, οῦ, τὸ· Ζήτ. Ἀρσενικόν.

Ἀῤῥενικός, κή, κόν (ἄῤῥην)· ἀρσενικός. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενικῶς.

Ἀῤῥενογενής, ὁ, ἡ (γένος) ἀρσενικοῦ γένους ὤν.

Ἀῤῥενογονία, ας, ἡ· ἡ γέννησις ἀρσενικῶν παιδίων· τὸ γενεῖν ἀρσενικὰ παιδία· παρὰ τὸ

Ἀῤῥενογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ὅστις γεννᾷ ἀρσενικὰ παιδία.

Ἀῤῥενόθηλυς, ὁ, ἡ -λυ, τὸ· γενκ. εος (θῆλυς) ἀρσενοθήλυκος.

Ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη) ἀρσενοκοίτης. Κίναιδος.

Ἀῤῥενοκοιτία, ἡ· ἀρσενοκοιτία.

Ἀῤῥενοκυέω (κυέω)· γεννῶ ἀρσενικὰ παιδία· Στραβ.

*Ἀῤῥενομανέω· ἔχω ἀῤῥενομανίαν.

*Ἀῤῥενομανία, ἡ· ἐμμανὴς παιδεραστία.

Ἀῤῥενομεξία, ας, ἡ· = ἀρσενοκοιτία· Σέξτ.

Ἀῤῥενόμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ)· ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν μορφήν.

Ἀῤῥενόπαις, εος, ὁ, ἡ (παῖς) ὅστις ἔχει ἀρτεσιεῖν παιδίον. Ἀνθολ. παῤῥενόπαις γόνος· ἀρσενικὰ παιδιά.

Ἀῤῥενοπλήθης, ὁ, ἡ (πλῆθος) γεμάτος ἀπὸ ἄνδρας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 30.

Ἀῤῥενότης, τος, ἡ, ἀρσενωσύνη· τὸ νὰ εἶναι τις ἀρσενικός· Ἱερακλ.

Ἀῤῥενοτοκέω, ῶ· γεννῶ ἀρσενικὰ παιδία· ἐκ τοῦ

Ἀῤῥενοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω)· ὅστις γεννᾷ ἀρσενικὰ παιδία.

*Ἀῤῥενοφθορέω· διαφθείρω τὰ ἀρσενικά· Κιεστ.

Ἀῤῥενοφθορία, ἡ (φθείρω)· ἡ τῶν ἀρσενικῶν διαφθορά.

*Ἀῤῥενοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω) τὰ ἀρσενικὰ διαφθείρων.

Ἀῤῥενόω, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρικόν.

Ἀῤῥενόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος Παῦτ. ἐκπληρῶ τὰ ἀνδρικὰ ἢ ἀνδρῶν καθήκοντα. Λουκιαν. Ἔρωτ. καὶ Συνόσ Ἐπιστ. 146.

Ἀῤῥενώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, ἐξαιρ. ὅστις φαίνεται ὡς ἄνδρας. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρείως, ἀνδρειωμένα.

Ἀῤῥενονυμέω, ῶ· ἔχω ἀῤῥενικὸν ὄνομα ἢ ὁμοιάζω τινὰ ἢ τι μὲ ἄρσ. ὄνομ. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενόνυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀρσενικὸν, ἢ ἀνδρικὸν ὄνομα· Εὐσταθ.

*Ἀῤῥενωπία, ἡ· ὄψις, σχῆμα, θεωρία ἀνδρός· γενκ. ἀνδρειότης, ἀνδρία· Πλάτ. Συμπ. σλ. 192. Α. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενωπός, ὁ, ἡ (ὤψ)· Ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν ὄψιν, πρόσωπον, θεωρίαν· ἀνδρας, ἀνδρεῖος· Ἀριστοτ. »Ἀῤῥενωπὸς γυνή. 2) Οὐσιαστ. τὸ Ἀῤῥενωπόν· ἀνδρικὴ ὄψις, θεωρία· τὸ νὰ φαίνηταί τις ὡσὰν ἄνδρας· ἐπῤῥ. ἀῤῥενωπῶς.

*Ἀῤῥενῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀῤῥεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω)· Ὅστις δὲν κλίνει εἰς κανὲν μέρος· κυρίως ἐπὶ ζυγαριᾶς, ὅταν δὲν κλίνῃ μήτε εἰς ἓν μήτε εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλ' ἵσταται ἴσια. Μεταφορ. Σταθερὸς, ἀκλινὴς, ἀμετάτρεπτος καὶ εἰς τὸ παραμικρόν· ἀμετάβλητος: ὅστις, δὲν ἔχει βάρος, τοῦτ' ἔστι τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία, ἢ ἔλλειψις, ἢ ὁ λόγος δὲν ἀποτελεῖ πολύτι μέρος, ἀσήμαντος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥεπῶς ἀφ' οὗ

Ἀῤῥεψία, ας, ἡ (ῥέπω)· Ἴσυχος, πάντοτε ἡ αὐτὴ μένουσα διάθεσις, ἢ κατάστασις· ἐξαιρ. τῆς ψυχῆς, Διογέν. Λαέρτ. 9, 74.

*Ἀῤῥητής, ὁ, ἡ· = ἀῤῥητος· Ἀρτεμδ. ἐγκ. Ὑωμ. Τ, 1, σλ. 384.

Ἄῤῥητος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι)· Ἀδιάσχιστος, ἀχάλαστος, ἄθραυστος· πυκνότατος, στεριός, γερός· τεῖχος, δεσμός, Πέδαι, νεφέλη· Ὁμ. Τρσπκ. πᾶν ὅ,τι δὲν ῥαΐζεται, δὲν ἀφανίζεται, δὲν ἐκλείπει, π. χ. φωνὴ ἄῤῥητος· Ἰλδ. Β, 490. ἀκούραστος· ἀδιάκοπος· πεῖραρ πολέμοιο· Ἰλδ. Ν, 360. μάχη, πόλεμος, ὅστις δὲν παύει· δὲν ἔχει, δὲν πέρνει τέλος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήκτως· Ἀριστοφ. Λυσ. 182.

Ἀῤῥημοσύνη, νης, ἡ· τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ τις· σιωπή, παρὰ τὸ

Ἄῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα)· Ὅστις δὲν ὁμιλῇ· ὅστις σιωπᾷ, δὲν εὐγάζει λόγον ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἄῤῥην, ὁ, ἡ· ῥῥεν, τό· γενκ. ενος· παλαιὸν Ἀττ. ἄρσην. (ῥήγνυμι)· Ἀρσενικὸς, ἀνδρεῖος, ἀνδρικὸς, δυνατὸς· ἀντιδτ. τῷ, Θῆλυς· 2) Ἐπιθέτ. Ἄῤῥην, ὁ ἄνδρας, ἀρσενικὸς ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀρσενικὸ, ἐπὶ ζώων· εἰς διορισμὸν τοῦ γένους· τὸ ἄῤῥεν = παῖς ἄῤῥην· ἀρσενικὸν παιδί· Βυκ. ep. cr. σλ. 1[illegible] ἄνυστός, συφορός· ὡς, »ἄῤῥην βοῦν. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 128. καὶ »ἄῤῥην κτύπαιμι. Σοφοκλ. Φιλοκτ.

Ἀῤῥηνής, ὁ, ἡ ἄγριος, δαγκανάρης, δαγκανάριος, ἐπὶ πτώλων – Θεόκριτ. ΡΕ. 83. πξάκοτον καὶ ἀῤῥηνέων· ὅθεν »Ἄῤῥηνεῖν, ἐπὶ φιλονεικίας, ὁπότε ἡ γυναῖκα διαφέρεται, μᾶλλον μὲ τὸν ἄνδρα· (παράγ. ὡσαύτως παρὰ τὸ, ῥήν.)

Ἀῤῥησία, ας, ἡ· (ἄῤῥητος) = Ἀῤῥησύνη.

Ἀῤῥητολεπτόπνευστος, ὁ, ἡ· (ἄῤῥητος, λεπτὸς, πνέω)· Ὅστις κατ' ἄῤῥητον ἀνέφραστον τρόπον πνέει, φυσᾷ ἢ ἀτμίζει λεπτά· Ἀνάκλεντ. Γ' 100. Παῦλ. Σιλέντ. σλ. 180.

Ἀῤῥητοποιέω, ῶ· πράττω, κάμνω αἰσχρὰ στυγχαμερὰ πράξεις· Θεόφιλ. Ἀντιοχ. Γ. 3. παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 82. ἐπὶ Ἀσελγῶν καὶ ἀφροδισιακῶν πράξεων. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥητοποιία, ας, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀφράστους αἴσχρας, καὶ ἀχρείας, πράξεις.

Ἀῤῥητοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· Ὅστις ἐργάζεται ἀνέφραστα πράγματα δηλ. μεγάλα, ἀξιόλογα, ἢ καὶ αἴσχρὰ, συγχαμερὰ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ εἴπῃ.

Ἀῤῥητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀῤῥήτη, ἡ· ἴδε (ῥηθήναι, ῥητὸς) ὅστις ἐῤῥέθη, δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ, ἀποσιωπήθη. Ὁδ. Ξ, 466. ὅστις δὲν ἔγινε γνωστὸς, δὲν ἐξηγήθηκεν, ἀνέκφραστος, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀθεώρητος· Ξυφ. Κρ. π. 1, 6, 14. — 2) ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος· τὸν ὁποῖον ἐντρέπεται νὰ ἐκφωνήσῃ· νὰ εἰπῇ τις· αἰσχρὸς, συγχαμερὸς, ἀπρεπὴς. Ἀλλὰ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ κοινοποιήσῃ, νὰ κάμῃ γνωστὸν, νὰ περιβάλῃ μὲ λόγους, μυστικὸς, ἱερὸς, ἅγιος. Παρὰ τοῖς Μαθημτκ. ἀσυμμέτρητος, ἀλογάριαστος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ, νὰ λογαριάσῃ τις· ἀντιδτ. τῷ, ῥητὸς· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήτως.

Ἀῤῥητουργία, ας, ἡ· = Ἀῤῥητοποιία.

Ἀῤῥητουργικός, κή, κόν· = Ἀῤῥητοποιός· Σχόλ. Λυκόφ. 788.

Ἀῤῥητοφορέω, Μλ. – ήσω· φορῶ τὸν πέπλον καὶ τὰ Ἱερὰ τῆς Παλλάδος ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν πομπὴν τῆς τελετῆς τὸ Ἰταλ. πρωτοσιόνη· παρὰ τὸ

Ἀῤῥητοφορία, ας, ἡ· ἡ πανηγυρικὴ πομπὴ τῆς τελετῆς μὲ τὰ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀῤῥητοφόρος, ἡ· ἐλέγετο ἡ Ἀθήναις ἡ παρθένος εἰς τὴν ἀῤῥητοφορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλέγοντο δύω ἐπταετεῖς παρθένοι, αἱ ὁποῖαι ἐφερον, ἡ ἐχοβαλοῦσαν τὸν πέπλον ἤτοι τὴν σκηπτὸ, τὸ ἰταλ. βέλλον, Γαλλ. βοάλ, καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς (ἄῤῥητα) εἰς κίστας κλεισμένα· ἐγίνετο δὲ ἡ πανήγυρις αὐτὴ κατὰ τὰς Σκιροφοριῶνα μῆνα (ὅστις ἀναλογεῖ μὲ μέρη τοῦ καθ' ἡμᾶς Μαρτίου καὶ τοῦ Ἀπριλίου) μεγαλοπρεπῶς· Ἀριστοφ. Λυσ. 642. Τινὲς δὲ γράφουσιν Ἐρρητοφόρος ἢ Ἐρραπτοφόρος.

Ἀῤῥηχος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἐῤῥήχος· Νικανδρ.

Ἀῤῥίγητος, ὁ, ἡ (ῥιγέω)· Ὁποιος δὲν ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τριχιάζει, δὲν τρέμει, δὲν παγόνει οὔτε ἀπὸ τὸ κρύος, οὔτε ἀπὸ φόβον· ἄφοβος, ἄτρομος· Ἐπιγρ. (1)

Ἀῤῥήτως, ὁ, ἡ (ῥῆγος)· Χωρὶς ῥῆγος, χωρὶς κρύος, ψύχραν· καὶ μεταφ. ἄφοβος, ἄτρομος, μὴ δειλός· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήγως.

Ἀῤῥίζος, ὁ, ἡ (ῥίζα)· Χωρὶς ῥίζαν.

Ἀῤῥιζώτος, ὁ, ἡ (ῥιζόω)· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἐπῆρε ῥίζας, δὲν εἶναι ῥιζωμένος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ὀστρακοδερμάτων· Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 15.

Ἀῤῥίν, ινος· καὶ Ἀῤῥίς, –ινος, ὁ, ἡ (ῥίς)· Ὡς τὸ, ἄριν· χωρὶς μύτην, τζουγγομύτης.

Ἀῤῥιχος, ου, ὁ· Αττ. καλάθι, κοφίνι· Ἀριστοφ. Ὄρνιθ.

Ἀῤῥοια, ας, ἡ (ῥοή)· Στύψιμον, τὸ νὰ μὴ τρέχωσι τὰ ὑγρά· Ἱππικρ.

Ἀῤῥυθμέω· Μλ. – ήσω (ἄῤῥυθμος)· Εἶμαι χωρὶς ῥυθμόν, τ' σφάλλω εἰς τὸν ῥυθμόν· ἀηλ. εἰς τὴν εὐρυθμίαν, εὐφωνίαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν καθέτταν· Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἀῤ' οὗ

Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ· ἔλλειψις ῥυθμοῦ, εὐρυθμίας, εὐφωνίας· τὸ ἰταλ. dissonanza.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου· ὁ (πίνω) ἄστις πίνει ἀμέτρως, παραπολύ· Ἀθήν.

Ἄῤῥυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός)· Χωρὶς ῥυθμόν, μέτρον, τάξιν, κανόνα· ἄτακτος ἐνάρμοστος, ἀνώμαλος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. 1. 11. πάῤῥυθμος ἁρμονία· Ἐπῤῥ. ἀῤῥύθμως.

Ἀῤῥύπαντος, ὁ, ἡ (ῥυπαίνω)· Ἀλέρωτος.

Ἀῤῥύπαρος καὶ ἄῤῥυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος)· Μὴ ῥυπαρός, χωρὶς ῥύπον ὤν, χωρὶς λέραν.

Ἄῤῥυπτος, ὁ, ἡ (ῥύπτω)· Ἄπλυτος· Νίκ. Ἀλεξ. 469.

Ἀῤῥύπωτος, ὁ, ἡ (ῥυπόω)· = Ἄῤῥυπος· Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρ. 613.

Ἀῤῥυσίαστος, ὁ, ἡ (ῥυσιάζω)· Τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρε τινὰς ὡς λάφυρον, ἢ ὡς ἐνέχυρον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 618. ὁ Διονύσ. Ἀλ. συναπτει τοῦτο μετὰ τοῦ πάντε δανείου καὶ ἄλλου συμβολαίου.

Ἀῤῥυτίδωτος, ὁ, ἡ (ῥυτιδόω)· Ἀσούφρωτος· ὅστις δὲν ἔχει σούφρες, ζαρωματιές.

Ἀῤῥωδέω· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ὀῤῥωδία.

Ἀῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (ῥώξ)· Χωρὶς σχισματιάν, χαραματιάν· ἄσηστος, ἄσχιστος, ἀῤῥάγιστος· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 257. πηγὴ χέρσος ἀῤῥώξ· μὴ σχιστὴ ἢ διὰ τοῦ ἀρότρου.

Ἀῤῥωστέω, ῶ (ἄῤῥωστος)· Εἶμαι ἄῤῥωστος, ἀσθενής, ἀδύνατος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ιε'. ἀῤ' οὗ

Ἀῤῥώστημα, τος, τὸ· ἄῤῥωστιά, ἀσθένεια, ἀδυναμία· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δὲ, ἡ ἔμφυτος ἢ φυσικὴ φαυλότης τοῦ διὰ τῆς φιλοσοφίας μήπω φωτισθέντος ἀνθρώπου. Ταύτην τὴν σύνταξιν ἐν σημασίαν τῆς λέξεως παρέβλεψεν ἕνας Ἕλλην λεξικογράφος καὶτοι γνώσκων καλῶς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ· ἔλλειψις δυνάμεων, ἀδυναμία· Ξενοφ. Ἱππικ. Δ'. 2. Παρὰ Θουκυδ. δὲ ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν· ἀντὶ τοῦ, Ἀπροθυμία, ἔλλειψις ἐλίσεως, ἀδεληστιά.

Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ (ῥώννυμι)· Ἀσθενὴς, ἀδύνατος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥώστως.

Ἄρς· ἄχρηστος ὄνοματτ. τῶν πλαγίων, Ἀρνός, Ἀρνί, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἄρνη.

Ἄρσαι· ἄρσατε, ἄρσαντες, Αἰολ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. καὶ ἀρσάμενος, μέσ. ἀόρ. α'. παρὰ τὸ ἄρω· Ὅμ.

Ἀρσενεών, ου, τὸ· εἶδος ἡμιμεταλλίου, τὸ κοιν. ποιητικοφάρμακον.

Ἄρσην· –ενος· Ἰωνικ. καὶ παλαιὸ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ νεωτέρου ἄῤῥην· Ἀλλὰ καὶ Ὅμ. χρῆται τῷ παλ. τύπῳ· ἡ αὐτὴ διττὴ ἐκφώνησις τῆς λέξ. εὑρηται καὶ ἐν πάσαις ταῖς παραγωγ. καὶ συνθέσει· ἀρσενικός· ἀρσενογενής· ἀρσενόθηλυς· ἀρσενακοίτης· ἀρσενόμορφος· ἀρσενόπαις· ἀρσενοπληθής· καὶ λ. π. τ.

*Ἀρσίνοος· ὁ· κύρ. Ὅτομ. ἐνίγενοῦς τινος Τρωὸς· Ἰλιάδ.

Ἄρσιος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Ἀρμόδιος, εὐνοϊκός, ὀρθὸς, δίκαιος· παράβλ. τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ, ἀνάρσιος.

Ἀρσίπους, ὁ, ἡ –ποδος, τὸ· γενικ. –ποδος· κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀαρσίπους· Τμ. Ὁμ. Ἄφρ. 212.

Ἄρσις, εως, ἡ (αἴρω)· Ὕψωσις, ψήλωσις· ἐπαύξησις, ὄγκωμα· ἡ φούσκωμα. Ἀριστοτ. κυμάτων ἄρσεις. — 2) Πάρτιμον, σήκωμα, ἀπὸ τὴν μέσην, ἢ παραμέρισμα, ἅρπαγμα, καταλύσις, ἀνώρωσις. 3) Σύναξις, ἡ σύναγμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ingassarisma ἄσπρων, δοσιμάτων καὶ τ. τ. Ῥαμλ. ΠΑ'. πάπεστησεν ἀπὸ Ἄρσεων τὸν νῶσον αὐτοῦ. — 4) Ἐν τῇ Μετρικῇ καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται Ἄρσις τὸ σήκωμα τοῦ τόπου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τραγούδημα· τοῦτ' ἔστιν εἰς μὲν τὴν Μετρικὴν τὴν θήλωσιν τῆς μακρᾶς συλλαβῆς μὲ συναισθητικωτέραν φωνὴν· π. χ. ηὖλει – ὃς δ' εὐ – ρού σε, λι – πὼν περι – κάλλεα – λίμνην· ὡς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆται μετρουμένων τῶν ποδῶν ὁ στίχος. «Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην.» ἐν τῇ Μουσικῇ δέ, μὲ τὸ Ἰταλοττι τέμπο ἡ καθέντσα λεγόμενον· Herm, elem metr. σλ. 6. ἐναντιέται τῷ, Θέσις· ὅθεν, ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνταναιρεῖν· τὸ νὰ φυλάττῃ τις τὸν χρόνον· ἤτοι τὸ συνήθως λεγόμενον, νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ παίζῃ μουσικὸν ὄργανον α τέμπο. — 5) Ῥήτορ. ἄρσις· ἀντιθ. τῷ, θέσις· καθὼς καὶ ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς, Β'. 45. ἐπὶ τῶν ξυλοκοπούντων ἐργατῶν μὲ τὸν Πέλεκυν. «Ἀπὸ μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ καταθέμενοι· ἐπὶ δὲ Ἀλωνιστῶν λέγεται ἀντὶ τοῦ Βράτησις τῶν κτυπημάτων, ὁπόταν ὅλοι οἱ ἐργάται διὰ μιᾶς σηκόνωσι τὰ ξύλα καὶ πάλιν τὰ καταβάξωσι.

Ἄρσιχος, Ζήτ. Ἀῤῥίχος· Διόδ. Ρ. 31.

*Ἄρσω· Αἰολ. Μλ. τοῦ αἴρω, ἀντὶ τοῦ, ἀρῶ.

Ἀρταβη, ης, ἡ· περσικὸν μέτρον, μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν μέδιμνον τὸν Ἀττικὸν κατὰ τρεῖς χοίνικας. Ἡρόδ. Α'. 192. κατὰ δὲ τὸν Πολύαιν. Δ'. γ'. 32. ἡ Μηδικὴ Ἀρτάβη ἦταν ἴση Ἀττικῷ Μεδίμνῳ· ὅρα εἰς Διόδ. Σικ. Κ. 96.

*Ἀρτακία, ἡ· πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δαιστριγόνων· Ὀδύσ. Κ. 108.

Ἀρτᾶμέω, Μλ. – ήσω· σμάζω, κατακόπτω, κατακομματιάζω· Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 815. παρὰ τὸ

Ἄρταμος, ὁ· ὁ κόπτων τὰ κρέατα εἰς μικρὰ κομμάτια· κρεουργός, μάγειρος, παρὰ τὸ, Εἰς ἄρτια τέμνειν· Εὐσταθ. 2) Φονεύς· Λυκόφρ.

*Ἀρταμυνδία· ἡ· ἰδὲ Ἀρτομυδία.

Ἀρτάνη, νης, ἡ (ἀρτάω)· Κρεμαστάρι· σχοινί, σπάρτον καὶ τ. τ. μὲ τὸ ὁποῖον κρεμάται τι· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 107.

Ἀρτάω, Μλ. – ήσω· (ἄρω)· Κρεμῶ τίποτε· παθτ. κρεμῶμαι ἐξ, ἢ ἀπό τινος· ἤρτηται ἐκ, ἢ ἀπὸ τούτου· ἀπ' αὐτὸ κρέμαται, σ' αὐτὸ προέρχεται, ἢ ἀκολουθεῖ· Valck. ἐν Ἀριστβ. 68. ὡσαύτως καὶ Μέσ. Ἀρτάομαι· ὑφορμίδα καλὴν ἀρτησάμενοι· ἐνέρμασε τὸ καλὰς εἰς ἕνα σχοινί· Κύπριοι 35. — β) Βρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν, εἰς ἀβεβαιότητα, δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἀποφασίσω· ἀφίνω τὸ πρᾶγμα κρεμασμένον· «Τούτεων μέν τοι ἕνεκα ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτέους στρατεύεσθαι.» Ἡρόδ. 7, 8, 3.

Ἀρτεμέω, ῶ· εἶμαι ὑγιής, ὑγιαίνω· Νοιν. παρὰ τὸ

Ἀρτεμής, ὁ, ἡ (ἄρτιος)· Τγιὴς, ἀβλαβὴς, γερὸς καὶ καλὰ· Ὅμ. ἀφ' οὗ

Ἀρτεμία, ας, ἡ· Σωστὴ ὑγεία· ἀνάῤῥωσις, ἢ ἀποκατάστασις πάλιν τελείας ὑγείας μετὰ κάμμιαν ἀῤῥωστίαν· Ἐπιγρ

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ· αἰτ. ιν· ἀλλὰ καὶ ιδα· Τμ. Ὁμ. Ἄφρ. 16. ἡ Ἰταλ. Διάνα· Θεὰ τῶν κυνηγεσίου ἢ κυνηγοῦ· συγάτηρ τοῦ Διός, καὶ Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀειπάρθενος, νέα, ὡραία, εὐμεγέθης κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέδυσησκον ἔξαφνα, χωρὶς ἀῤῥωστιάν καὶ χωρὶς πόνους, ἔλεγετο ὅτι, τὰς ἐφόνευεν ἡ Ἄρτεμις μὲ τὰς ἐλαφρὰς σαίτες της· ἄρα αὐτὸ, ὁλοχερὴ νόσος· πολυκαιρινὴ ἀῤῥωστιά· Ὀδσ. Δ, 172. Ἐν Ἰλιάδ. ἡ Ἄρτεμις κρατεῖ μὲ τοὺς Τρωαλίτας. Οἱ μεταγενστ. ποιηταὶ συνέγραψαν τὸν μυθολογίαν της πολυτρόπως καὶ τὴν συνέπλεξαν ἐξαιρέτως μὲ τὴν, τῶν μυστηριώδων καὶ νυκτερίων Θεαινῶν Σελήνης, Ἑκάτης, Εἰλειθυίας, κλ. (συγγν. ἴσως τῷ Ἀρτεμής· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Ἀρτλ. σλ. 406. Β.)

Ἀρτεμισία, ας, ἡ· εἶδος χόρτου ἡμέρου τῷ Ἀψινθίῳ. Πλίν. ΚΕ'. 7. Διοσκορ. Γ. 127. — 2) Ἡ Ἄρτεμις. βασίλισσα τῆς Καρίας.

Ἀρτεμίσιον, τὸ· τόπος, ἢ ναὸς, ἢ πόλις, ἀφιερωμένα τῇ Ἀρτέμιδι.

*Ἀρτεμίσιος· ὁ· ὄνομ. Μακεδονικοῦ Μηνός.

*Ἀρτεμισίων, ονος· ὁ· = Ἀρτεμίσιον, κατ' ἄλλους δὲ ὄρυτονως· Ἀρτεμισιών ὠιος.

Ἀρτέμων, ονος, ὁ (ἀρτάω). Μικρὸν παιδὶ εἰς τὸ καράβι, τὸ παρ' Ἰταλ. Παροκέττο· ἢ τρίτη τροχαλιὰ ἐν τῷ πολυσπάστῳ μηχανήματι· ἰδὲ πολυσπαστος.

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, ἡ· Τοῦτ' ἔστιν· ἄρτιος ἐπιβουλεύων· ἁρπαξοφώμης ὄνομα κωμικ. ἐν τῇ Βατρυχομ.

Ἀρτέω, ῶ· Ἰωνικ. = Ἀρτάω. — 2) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε· Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι· Ἡρόδ. 5. 120. 8, 97. ὡρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς.

Ἄρτημα, τος· τὸ· (ἀρτάω). Πᾶν ὅ,τι, εἶναι κρεμασμένον πρὸς τὰ κάτω, ὡς, κλυτίδια, σκουλαρίκια, κ. τ. τ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν πλησιοστὶ μάλιστα· κρεμαστάρια, κρεμαιτσούδια, Ἡρόδοτ. Β'. 69. ὡσαύτως καὶ ῥάβη κρεμασμένα εἰς τίποτε· π. χ. εἰς τὸ ἀγκάθι διὰ νὰ βοντᾷ, καὶ τ. τ. Πλουτάρχ. Κάτ. μικρ. 38.

Ἀρτήρ, ῆρος, ὁ· Εἶδος ὑποδημάτων πιλίνων· ἤτοι κατασκευασμένα ἀπὸ πίλον, τὸ τσαρβ. κιτσέν, ἢ σαϊάκι· ἴσως παρόμοια μὲ τὰ ἐντοῦ Ἰταλ. καλτσούνια ἢ καλτσιούνια παρ' ἡμῖν συνήθη, τὰ ὁποῖα φοροῦν ὑποκάτω καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ὑποδήματα οἱ καβαλλάρηδες. Πολυδ. 1204. Ἐωμικ λξ. — 2) Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ, ἢ νοβαλῇ τις τίποτε κρεμασμένον ἀπὸ αὐτὸ· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀρτηρία, ας, ἡ· ὑπακμ. ἀορτή· ὁ λάρυγγας, κοιντ. γλισχρόνους, ἢ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ· ἐν γένει φλὲψ μεγάλη. — 2) Ἀρτηρ. ἡ τραχεῖα· ὁ βρόγχος· ὁ λάρυγγας διὰ τοῦ ἁπλοῦ ἀναπνέομεν· Πλουτ. Συμπ. 7, 1. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστ. γ. σλ. 51.

Ἀρτηριάζω· παρὰ Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγκτηριάζω· Ζήτ. Ἀγκτηρ.

Ἀρτηριακός, κὴ, κὸν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀρτηρίαν· ὅθεν «Ἀρτηριακὸν πάθος» πάθος τοῦ λαιμοῦ τοῦ λάρυγκος, βραχνάδα.

Ἀρτηριοτομέω· (τέμνω)· Σχίζω τὴν ἀρτηρίαν· ἢ τὴν φλέβαν τοῦ σφυγμοῦ, πέρνω αἷμα εἰς τὴν μεγάλην φλέβαν· ἀφ' οὗ

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ· Σχίσιμο τῆς ἀρτηρίας, ἢ τῆς φλέβας τοῦ σφυγμοῦ· πάρσιμον αἵματος τὴν μεγάλην φλέβαν τῆς ἀρτηρίας.

Ἀρτηριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· Ὅμοιος ἢ ἀρτηρία, ὅμοιος μὲ τὴν ἀρτηρίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄρτι (πιθαν. παρὰ τὸ ἄρω). Ἐπῤῥ. σημαῖνον ἀκριβῆ ἀναλογίαν πρός ἄλλον χρόνον ἢ καιρόν· ἤδη, οὐχὶ ἀπὸ πολλῆς, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπού . . ἢ ἀφ' οὗ . . Πολλαχοῦ δηλοῖ ἐνεστῶτα χρόνον· ἢ τὸ παρόν· τώρα, ἔτι, τώρα. Ξενοφ. Ἀπολ. 27. πάρτι δακρύετε; τώρα κλαίετε; Τὰ πλεῖστα δὲ σημαίνει πρὸ ὀλίγου παρελθόντα χρόνον· τώρα τώρα, αὐτὴν τὴν ὥραν, αὐτὴν τὴν στιγμήν· πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα· ἀντιθέτως τῷ, πάλαι· προτήτερα, ἀπὸ πολλῆς, ἀπὸ πολὺν καιρόν. Σπανιώτατα δέ, καὶ μόνον πρὸς τοῖς μετάγουσι· ἐπὶ μέλλοντος χρόνου· ἐνῦν, παρευθύς, ἐ ὀλίγον. Graefe ἐν Μληρ. 26, σλ. 71. Ἄρτι - ἄρτι πότε-ποτε μεταφορ. - ἀλλ' φορὰ - Δουκ. (- υ) Ἓν συνάδεσι σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ πρὸ ὀλίγου συμβάν· σπανίως δὲ φέρει ἔννοιαν ἐντελοῦς, ἐξαιρέτου συμβάντος, ὡς τὸ ἄρτιος· Παρ' Ὁμ. δέ, τὸ ἄρτι ἀγνοοῦντι, κεῖται ἀεὶ κατὰ σημασίαν τοῦ ἐντελοῦς καὶ ἐξαιρέτου· ἀμφοτέρας τὰς σημασίας ταύτας ἔχει τὸ, ἀρτιχόλλους καὶ ἀρτίπους.

Ἀρτιάζω, Μ. ἀσω (ἄρτιος)· παίζω τὸ παιγνίδι Μονὰ ἢ ζυγά. Ξνφ. Ἱππαρ. 5, 10. Ἀρτιάζειν, ἀντί, τὸ ἀραξάμενον ἀστραγάλων, ἢ τινῶν ἄλλων, ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα, πότερον ἄρτιους, ἢ περισσοὺς κατέχει. Σχόλ. Πλάτ. Ἀριστερ. Πλούτ. 817. — 2) κάμνω, καταλέγω, μετρῶ τίποτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἐπιγρ. 3ζ.

Ἀρτιάκις· Ἐπῤῥ. κατὰ ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιροῦμενοι μὲ 2, δίδουσι πάλιν ἄρτιον πηλίκον. π. χ. 4 = 2 × 2. ἢ 8 = 2 × 4 ἀντιθ. τῷ, περισσάκις. Πλούτ.

Ἀρτιασμός, ὁ (ἀρτιάζω.), τὸ νὰ παίζῃ τις τὰ, ζυγὰ ἢ μονὰ παιγνίδι ἢ περιττά· (ζυγὰ ἢ μονά).

* **Ἀρτιβεφής**, ές (βάπτω), πρὸ ὀλίγου· βαμμένος.

Ἀρτιβλαστής, ὁ, ἢ καὶ **Ἀρτίβλαστος**, ὁ, ἡ (βλαστάνω)· νεόβλαστος, νεοφυτρωμένος· Αἰσχ.

Ἀρτιβρεφής, ὁ, ἡ παρ' Αἰσχλ. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Ἀρτιτρεφής.

Ἀρτιβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω)· πρὸ ὀλίγου βρεγμένος.

Ἀρτίγαμος, ὁ, ἡ (γάμος)· νεοπαντρεμένος.

Ἀρτιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη)· τώρα πρὸ ὀλίγου γεννημένος, ἢ νεογενημένος.

Ἀρτιγένειος, ὁ, ἡ (γένειον)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ εὐγάλῃ, νὰ ἀποχτῇ γένεια. Λουκιαν. χρόος ἀρτιγένειος. Ἐπίγραμ.

Ἀρτιγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· πρὸ ὀλίγου γεννημένος, νεογέννητος· νεοκαμωμένος.

Ἀρτιγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω) = τῷ προηγμ.

Ἀρτιγλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω)· ὅστις ἐσκαλίσθη, πρὸ ὀλίγου νεοσκαλισμένος. Θεόκρ. Ἐπίγ. Δ'. 2.

Ἀρτίγονος, ὁ, ἡ (γονή)· = Ἀρτιγενής.

* **Ἀρτίγνωστος**, ὁ, ἡ (γνωστὸς) πρὸ ὀλίγου γνωστός, γνωρισμένος· Ἀπολ. Ἐμφυλ. 3, 12.

Ἀρτιγραφής, ὁ, ἡ (γράφω)· πρὸ ὀλίγου γραφείς, ἐγγραμμένος· Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἀρτιδαής, ὁ, ἡ (δαήναι)· νεομαθημένος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔμαθε τίποτε.

Ἀρτιδάκρυς, υος, ὁ, ἡ, τὸ (δάκρυ) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔκλαυσε — 2) ὅστις ἔχει τὰ δάκρυα ἑτοιμα· τὰ μάτια καὶ εὐθὺς μέλλει νὰ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ· τὸ ἐναντ. μὲ βουρκωμένα μάτια. Εἰπιαδ. ἐν Εὐρ. Μδ. 873. εὐχερὴς εἰς δάκρυα, ἢ ὁ προσφάτως δακρύων. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἀρτιδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω)· νεοδίδακτος, νεοδιδαγμένος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθηκε τίποτε. (θ.)

Ἀρτίδιον, ου, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, Ἄρτος, ψωμάκι.

Ἀρτίδομος, ὁ, ἡ (δέμω)· πρὸ ὀλίγου, ἢ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, νεόχτιστος.

Ἀρτίδορος, ὁ, ἡ (δέρω)· νεογδαρμένος.

* **Ἀρτίδρεπος**, ὁ, ἡ (δρέπω) νεοκομμένος· ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν, ἀνθέων καὶ τ. τ.

Ἀρτιέπεια, ας, ἡ· ἰδιαίτ. ὅηλ. τοῦ, ἀρτιεπής. Ἱστ. Δγν. 29 - 2) ὡς Ἐπίθ. ἐλευθέρα, ἀληθὴς ὁμιλία, τῆς ἀληθείας ἀγάπη· ὁ τρόπος τοῦ Ἀρτιεποῦς· παρὰ τὸ

Ἀρτιεπής, ὁ, ἡ· (ἄρτιος, ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ, ὀρθά, καλά, καθαρά· δεινός, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὴν ὁμιλίαν, εὐγλωττος Ἰλιάδ. Χ, 281 - 2) ὅστις ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, σωστὰ καὶ καλά, μὲ εἰλικρίνειαν, χωρὶς δόλον Πινδ. Ἴσθμ. Ε'. 58. Ἡσιοδ. Θεογ. 29.

Ἀρτιζυγία, ας, ἡ (ζυγός)· ὑπανδρεία πρὸ ὀλίγου Αἰσχύλ. Πέρτ. 540.

Ἀρτίζω, Μ. ἴσω (ἄρτιος)· τελειόνω, κατορθόνω, ἑτοιμάζω τίποτε σωστὸν καὶ ὡς πρέπει· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἑτοιμάζω ἐκτελῶ - ἀποτελειόνω-βάλλω εἰς ἔργον-εἰς πρᾶξιν τι. Θεόκρ. 13, 43. η - . . χορὸν ἀρτίζονται.

Ἀρτίζωος, ὁ, ἡ (ζωή)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ ζῇ. Ἱππονρ.

Ἀρτιθελής, ὁ, ἡ (θάλλω)· νεοανθισμένος· νεοφυτρωμένος.

Ἀρτιθρῆς, ὁ, ἡ (θηλάω, θηλεῖν) πρὸ ὀλίγου πεθαμμένος. Εὐρ. Ἀλκ. 599.

Ἀρτικαυτος, ὁ, ἡ (καίω)· νεοκαμμένος, πρὸ ὀλίγου καμμένος· Θεοφρ.

Ἀρτικόλλος, ὁ, ἡ (κολλάω)· καλὰ, τέλεια κολλημένος, καμωμένος, μὲ ἀκρίβειαν, σωστὰ ἑνωμένος, τεχνασμένος. συναρμοσμένος Αἰσχύλ. Θηβ. 578. — 2) νεοκολλημένος πρὸ ὀλίγου συναρμοσμένος, συνενωμένος· Ἀρτίκολλος λόγος· νέα εἰδησις· καὶ μὴ ἄνωθ' ὃν αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν· νεωστὶ, ὀλίγου κολλημένος, ἐκ τοῦ Ἄρτι, ἢ ἐκ τοῦ Ἄρτιος, ὁ Ἐντελῶς, ἀκριβῶς συναρμοσθείς, κολληθείς. Σοφοκλ. Τραχ. 375. Αἰσχύλ. Θῆβ. 370.

Ἀρτικόμης, ου, ὁ (κομέω) = ἀρτίκομος.

Ἀρτικόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) νεοφερμένος, πρὸ ὀλίγου φερμένος ταυτόν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 26.

* **Ἀρτίκομος**, ὁ, ἡ (κόμη) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀπόχτισε μαλλιὰ· ἐπὶ φυτῶν, φύλλα.

Ἀρτικροτῶ γεμον· τουτ' ἔστι, συναθροίζω, καλῶ φίλους εἰς τὸν γάμον. Μένανδρ. παρὰ Σουϊδ. Μεταφ. ἀπὸ τῶν Ἐρεσσόντων.

* **Ἀρτίληπτος**, ὁ, ἡ (λαμβάνω) νεοπαρμένος, πρὸ ὀλίγου παρμένος

Ἀρτιλογία, ας, ἡ· καθαρὰ, σαφὴς ὁμιλία. Πολυδ. παρὰ τὸ

Ἀρτιλόγος, ὁ, ἡ (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ εὐκολα, καλὰ, καθαρά. Ἐπῤῥ. ἀρτιλόγως· Πολυδ.

Ἀρτιλοχευτος, ὁ, ἡ (λοχεύω) πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, ἢ γεννήσας· Ἐπιγρ.

Ἀρτιμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν)· = Ἀρτιδαής· Εὐρ.

Ἀρτιμελής, ὁ, ἡ (μέλος)· ὅστις ἔχει σῶα, σωστὰ, τὰ μέλη του, ἐντελῆ κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος. Πλάτ. Πολ. Ζ'.

Ἀρτίνοος, ὁ, ἡ (νοῦς)· ὅστις ἔχει σῶον, ὑγιὰ νοῦν

Ἀρτιοπαγεῖς χορδαὶ (ἄρτιος, πήγνυμι)· ζυγὰ τεντωμένα χορδαί, εἰς λύραν· Νικομ.

Ἀρτιοπέρισσος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, περισσὸς) μονὸς γεννημένος ἀπὸ ζυγὸ· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι μὲ 2, δίδουσι περιττὸν πηλίκον· π. χ. 6 = 2 × 3 ἢ 10 = 2 × 5.

Ἄρτιος, ὁ, ἡ (ἄρω, ἄρτι)· σωστὸς, τέλειος τὸ πᾶν ἑαυτόν, ἀνάλογος· ἄρτια βάζειν, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὀρθά, πρέποντα, ἁρμόδια, συμφέροντα· Ὁμ. ὅτι οἱ φρονοῦν ὄρτια ἤδη. Ἰλιάδ. Ε, 329. ἐπειδὴ ἐφρονοῦσε τὰ ἴδια μὲ αὐτόν, ἦταν σύμφωνα τὰ φρονήματά των· κατ' ἄλλους δέ, ἐστοχάζετο τὰ πράγματα καλά· παραβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 203. — β) εὐαυξής, ἢ μὲ εὔμορφον ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ τουρκιβ. μὲ εὔμορφον μπόϊ, ὑγιὴς καὶ ἀκμαῖος κατὰ νοῦν καὶ σῶμα· ἄβλαβης, σῶστος, εὐφυὴς, πρόθυμος, ἐπιτήδειος· μετ' ἀπρμφ. Ἡρόδ. σύμφωνος, ἀνάλογος, ἁρμόδιος, πρός τι· - 2) ἐπὶ ἀριθμῶν· ζυγὸς· ἀντιθ. τῷ περισσός· Ἐπῤῥ. ἄρτιως.

Ἀρτιότης, τητος, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τι τέλειον, σωστόν, ἀβλαβές, ἀπείραχτον, ἄγγιχτον· Δγν. Δρτ.

Ἀρτιπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) πρὸ ὀλίγου συναρμοσμένος, στερεωμένος, ἢ πρὸ ὀλίγου καμωμ. φκιατμ. Νεῶς ἀρτιπαγ. νεοκαμωμένου, καινούργιου καράβ. Ἀρτιπαγεῖς στάλικες· Θεοφρ. νεοστημένα σταλίκια, τοῦτ' ἔστι δίκτυα, ἢ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· - 2) πρὸ ὀλίγου πηγμένος· ἀλίτυρος· τυρὶ νιοπόν.

Ἀρτίπαις, αιδος, ὁ (παῖς)· τέλειον, σωστόν, καλὰ, ἁρμονικὰ αὐξημένον παιδί.

Ἀρτίπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ ἐν νέου πλούτησε· ὡς τὸ, Νεόπλουτος· Εὐριπ.

* **Ἀρτιπόλεμος**, ὁ, ἡ (πόλεμος) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὸν πόλεμον, ἔκαμε πόλ.

Ἀρτίπους, ὁ, ἡ οὐν, τὸ· γεν - ποδὸς (ποὺς) ὅστις ἔχει ὡς πρέπει ἴσια, γερὰ, δυνατὰ πόδαρα· καὶ τὸ κοινότ. τὸν ἀκούει τὸ πούλαρι· Ὅμ. χρῆται τῷ ἁπλῶς ποιητ. τύπῳ, ἀρτίπους· 2) ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν τρέχει· Σοφ. Τραχ. 58. πωλάρτιπους ἱππάσιμος ὁμοίως.

Ἄρτις, ὁ· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὴν ἀρίδαν, π. χ. καῦκι ἔχουν οἱ χρυσοχόοι· ἰδὲ ἀορ, καὶ Τρυπανον.

Ἀρτισις, εως, ἡ (ἀρτίζω)· ἑτοιμασία, ἐπιδιόρθωσις, στολισμός, καλλωπισμός· Ἡρόδοτ. Δ'. 196.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ, ἡ (σκάπτω) νεωστὶ, τῆς ὀλίγου σκαμμένος. Ἀνάλεκτ. Β'. 261.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι

Ἀρτιστομέω, ῶ· ὁμιλῶ ἐλευθερα, καθαρὰ τέλεια, σωστά· ὁ Στράβ. ἐν Ιδ'. σελ. 978 ἀντιθ. τῷ Βαρβαροφωνέω· ἀφ' οὗ

Ἀρτίστομος, ὁ, ἡ (στόμα)· ὅστις ὁμιλεῖ σωστά, σαφῆ, καθαρὰ, τέλεια. βέβαια, ἐλευθερα. «Κάτοινος καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἐτιμ· ὅποιος δὲν ἠμπορεῖ ὅτι νὰ ὁμιλήσῃ σωστά, ἀλλὰ τραυλίζει ὡς ὁ μεθυσμένος· Στράβ. Ε'. σελ. 374. - 2) μὲ καλὸν στόμιον ἢ τρύπαν, εἴτουν κλεῖθρα ἀγχιβαθῆ, καὶ ἀρτίστομα· καὶ ἐν Ιδ'. σελ. 1140. «λιμὴν ἀρτίστομος».

Ἀρτιστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ δουλεύῃ εἰς τὸ στρατιωτικόν, νέος στρατιώτης. Ἀππιαν. (2)

Ἀρτισυγία, ας, ἡ· Ἀρτιζυγία.

Ἀρτιτελής, ὁ, ἡ (τέλος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια. Πλάτ. Φάρ. σλ. 251. Α.

Ἀρτίτοκος, ὁ, ἡ (τίκτω, τεκεῖν)· νεογέννητος, πρὸ ὀλίγου γεννημένος.

Ἀρτιτόκος, ὁ, ἡ· ἐνεργ. ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐγέννησε.

Ἀρτίτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) νεωστὶ κομμένος, σχισμένος· Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀρτιτόμος, ὁ, ἡ· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔσφαξεν, ἐχώρισεν ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν κόβει σχίζει, χωρίζει, κομματιάζει τίποτε.

Ἀρτίτονος, ὁ, ἡ· Εὔτονος, καὶ Εὐάρμοστος· Ἡσύχ.

Ἀρτιτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω)· ὅστις τοῖρα, κατὰ τὸ παρὸν βρίσκεται, βυζάνεται· Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 352.

Ἀρτίτροπος, ὁ, ἡ· Αἰσχλ. Θβ. 333. «κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόπως ὠμαδρόπων νομίμων παπαῖ ροιζον διαμείψαι ὠμαῖων συνεχῶς ὀδόντι· ἐν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηνεύεται, ταῖς ἤδη αὐξάνουσι, ἀηλ. νέοις· τινὲς δὲ Σίλουσιν ὀρθότερον ἀναγινώσκει ἀρτιτρόφοις (τρέφω) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν· ὁμοιολόγως τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λόγου ἐξηγεῖται ἡ λέξις γενναιοφρόναις, εὐγνώμοσιν, ἐλευθέροις.

Ἀρτίτροφος, ὁ, ἡ· ὅστις νεωστὶ ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ τρέφηται, ἐμεγάλωσε πλέον.

Ἀρτίτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐκτυπήθη, ἠτυπώθη, ἐσχηματίσθη· Νόνν. «Ὀπωπὴ ἀρτίτυποςα.

Ἀρτιὔπωχρος, ὁ, ἡ (ὕπωχρος)· κατὰ πολλὰ ὠχρός, κίτρινος.

Ἀρτιφεὴς, ὁ, ἡ (φάος)· ὅστις τώρα πάλιν φέγγει, φωτίζει· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔλαβε τὸ φῶς, ὁ βλέπων πάλιν· Νόνν.

Ἀρτιφανὴς, ὁ, ἡ (φαίνομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐφανερώθη· νεοφανερωμένος.

*Ἀρτιφρονέω (ἀρτίφρων)· ἔχω σωστὰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ· Ησύχ.

Ἀρτίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· ὅστις ἔχει σωστὰ τὰς φρένας του, πολλὰ φρόιμος. Ὀδυσ. Ω. 260. μετὰ γενν. ὑπερῖδ' ἀρτίφρων ἐγένετο μίσος ἀθλίων γάμων, ἐπ' ἔλγει ξυμφορῶν μειγνυμένῳ παρέδρᾳ δίδυμα κακ' ἐτέλεσεν· Αἰσχλ. Θηβ. 778, εὖδος ὡς ἑκατάλαβεν, ἐγνώρισε καλὰ τοὺς γάμους του.

Ἀρτιγυὴς, ὁ, ἡ (φύω)· νεογέννητος, νεοφυτρωμένος, νεοφυτευμένος, καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Νέος.

Ἀρτίψυτος, ὁ, ἡ· = Ἀρτιφυής.

Ἀρτιφωνία, ας, ἡ· = Ἀρτιλογία· Πολυδ.

Ἀρτίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή)· = ἀρτιλόγος.

Ἀρτιχαὴς, ἄος, ὁ, ἡ (χαίνω)· πρὸ ὀλίγου ἠνοιγμένος, ἢ ὅστις τώρα εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνοίγεται.

Ἀρτιχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου, ἢ τώρα ἐχάραξαν, ἐσκάλισαν, νεοσκαλισμένος, νεοχαραγμένος· (χῆ)

*Ἀρτιχείρ - χειρος, ὁ, ἡ (χείρ) ὅστις ἔχει τέλεια, ἀβλαβῆ, δυνατά, ἐπιτήδεια χέρια ὡς τὸν ἀρτίπους.

Ἀρτίχνους, ὁ, ἡ· συν. τὸ, γενν. ου (χνοῦς) = ἀρτιγένειος· ὅποιος πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ χνουδίζῃ, τὸ εὐγάζῃ, νὰ ἀποχτᾷ γένειον· Φιλόστρ. Εἰκόν. Γ, 6. *ἀρτίχνους ἐουλοφ· οὕτω καὶ, *Ἀρτίχνουν μήλοφ· Ἀνάλ. Β'. 80.

Ἀρτιχόρευτος, ὁ, ἡ (χορεύω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐώρτασαν μὲ χορούς· Νόνν. *ἑορτὴ ἀρτιχόρευτος.

Ἀρτίχριστος, ὁ, ἡ (χρίω)· νεωστὶ χρισμένος, μυρωμένος, ἀλειμμένος. Σοφοκλ. Τραχ. 687.

Ἄρτιχυτος, ου, ὁ, ἡ (χέω)· νεοχυμένος.

Ἄρτιος, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, ἄρτιος· τέλεια, σωστά, ὁλόκληρα· μὲ συνοχειαν, ἁρμόδια· — 2) αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐσχάτως, ὀλίγον πρότερα· ὡς τὸ, ἄρτι.

Ἀρτίωσις, εως, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἄρτισις· Νικ. Χρον. Γ. 2.

Ἀρτόδεκμα, τος, τὸ· παρὰ Πολυδ. Θ'. 34. ἐσφαλμένη ἀναγν.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄρτος, δίδωμι) δίδω, μοιράζω ἄρτους, ἢ ψωμί.

Ἀρτοθήκη, ης, ἡ (θήκη)· τόπος ἔνθα βάλλουν τὸν ἄρτον, ψωμοθήκη.

Ἀρτοκοπεῖον, ου, τὸ (ἀρτοκόπος)· τόπος, ἔνθα ζυμόνουν, κάμνουν τὸ ψωμί.

Ἀρτοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἀρτοκόπος ψωμᾶς, κάμνω ψωμί.

Ἀρτοκοπία· = Ἀρτοποιΐα.

Ἀρτοκοπικὸς, κὴ, κὸν· πᾶς, ἢ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμᾶ.

Ἀρτοκόπιον, ου, τὸ· = Ἀρτοποιεῖον.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ (ἄρτος, κόπτω) ὅστις ἑτοιμάζει, ζυμόνει, κάμνει ψωμί· ψωμᾶς, ψωμοῦ, ἡ· Ἡρόδ. 1, 51. 9, 82. ὁ Φρύν. σλ. 222. ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον, καὶ ἐλέλει γράφεσθαι ὀρθότερον ἀρτοπόπος, ἀρτοπωλέω καὶ τλ. παρὰ τὸ, πέπτω· ἢ ἀρτοποιός· τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βούτμαννος· Γραμμτ. 2, σλ. 211. Παρὰ Ξνφ. Ἑλλ. 7, 38. κεῖται ὅμως ἀρτοκόπος (ὅστις κόπτει τὸ ψωμὶ εἰς τὴν τράπεζαν) συντεταγμένον τῷ οἰνοχόος «ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους, καὶ ὀψοποιοὺς, καὶ οἰνοχόους, καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχει . . «, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει μᾶλλον καὶ εἰς τό, παρ' Ἡρόδ. 1, 51. «καὶ δὴ καὶ γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Ἠροίσου εἰκόνα λέγουσι εἶναιω.

Ἀρτόκρεα, ατος, τὸ (κρέας). κρεατοψώμι· ὡς τὸ ἡμέτερον κρεατόπιτα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γερμ. pastétte, pastétta. Πέρσιος Σατυρ. ς'. 510.

Ἀρτολάγανον, τὸ εἶδος ἐξαιρέτου καὶ νοστιμωτάτου πλακοῦντος, ἢ ἄρτου κατεσκευασμένου ἀπὸ κρατί, πεπέρι, γάλα καὶ ὀλίγον λάδι ἢ ἀλεῖμμα· Ἀθήν. Γ. 29.

Ἀρτολάγυνος πήραω· σακούλιον ἢ τουρκβ. τροβᾶς, ἔχει ψωμὶ καὶ λαγήνι διὰ νερόν· Ἐπιγρ.

*Ἀρτομούξια, ἡ· κατὰ κωμικ. μεταθεσιν ἀντὶ Ἀρτεμισία· Ἀρστφ. Θτμ. 1201. ἀλλὰ 1213, 1216. καὶ Ἀρταμουξία, ἴσως τὸ, ἄρτος καὶ μύξα συνεμφαίνων· ἡ ὁποία μυρίζουσα τὰ μυξόνει.

Ἀρτοποιεῖον, τὸ· = Ἀρτοκοπεῖον.

Ἀρτοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· = ἀρτοκοπέω· ἀφ' οὗ

Ἀρτοποιητικὸς, κὴ, κὸν· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοποιὸν, ψωμᾶν· Σχόλ. Εὐριπ. Ἐκ. 358.

Ἀρτοποιΐα, ας, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἄρτον· Ξενοφ.

Ἀρτοποικὸς, κὴ, κὸν· = Ἀρτοποιητικὸς· Ἀθήν. παρὰ τὸ

Ἀρτοποιὸς, ὁ (ποιέω)· = Ἀρτοκόπος· ὅστις κάμνει ψωμί· ὅστις, ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί· πάρτοποιὸς ζύμης. Ναζ. τὸ προζύμι· οὐσιαστ. ὁ ἀρτοποιός, ψωμᾶς.

Ἀρτοπόπος, ὁ, ἡ (πέπτω)· Ψωμᾶς, ἀντὶ ἀρτοκόπος.

Ἀρτοπτεῖον, τὸ (ὀπτάω)· Τόπος, ἢ ἀγγεῖον ὅπου κατασκευάζεται καὶ ψήνεται ὁ ἄρτος· φοῦρνος, τὸ Βουλγαρ. μπόντσα, ἢ πόντζα· κ. τ. τ.

Ἀρτόπτης, ὁ· ὅστις ψήνει ψωμί, ψωμᾶς. 2) = Ἀρτοπτεῖον· Πλήθιος· 18. 11.

Ἀρτοπτικὸς, κὴ, κὸν· = Ἀρτοκοπικός.

Ἀρτοπωλεῖον, (πωλέω)· Ψωμοπάζαρον· τὸ ἐργαστήρι τοῦ ψωμᾶ, ψωμάδικον· Ἀριστοφ.

Ἀρτοπωλέω, Μλ. -ήσω· πωλῶ ψωμί.

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ψωμί· Ἀριστοφ.

*Ἀρτοπώλιον, τὸ· = Ἀρτοπωλεῖον, Ἀρστφ. Βτρ. 112.

*Ἀρτοπώλις, ιδος, ἡ· Θηλ. τοῦ, ἀρτοπώλης· ψωμοῦ· Ἀρστφ.

Ἄρτος, ὁ· ψωμί· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Ρ, 348. ἐξαιρ. κατεσκευασμένον ἀπὸ σιτάρι· ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ Κριθάρι Μάζα, λέγεται· (ἴσως παρὰ τὸ αἴρω, περνῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ ἄρω, θλίβω, ζυμόνω).

Ἀρτοσιτέω, ῶ· (σιτέομαι) Τρώγω ψωμὶ ἀπὸ σιτάρι· Ξενοφ. Κυρουπ. ς', β', ἀφ' οὗ

*Ἀρτοσιτία· ἡ· τὸ νὰ τρώγῃ τις σιταροψώμι.

Ἀρτοτροφέω, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Πολυδ. Ζ', 22. ὅπου νῦν ὀρθότερον Ἀρτοστροφεῖα κεῖται, ὅ ἐστὶ, Στρέφω, γυρίζω τὸν ἄρτον ἐν τῷ ζυμόνειν αὐτὸν, ζυμόνω, ἑτοιμάζω ἄρτον.

Ἀρτότυρος καὶ ἀρτοτυρίτης (τυρός)· Ψωμὶ ζυμωμένον μὲ τυρί· τὸ κοινότ. τυρότορτα· Paul. ἐν Osanu. auctar- σλ. 105.

Ἀρτοφαγέω· τρώγω ἄρτον, Ἡρόδ. 2, 77. καὶ Ἱππκ. παρὰ τό

Ἀρτοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ψωμί· ψωμοφάγος· ἐν τῇ Βατρχμ. ὄνομα ποντικοῦ· (ᾰ)

*Ἀρτοφόριον, τὸ· καί

*Ἀρτοφορὶς, ίδος, ἡ· (φέρω) Ἀγγεῖον, ὅπου βάνομεν τὸ ψωμί· ψωμοκάνιστρον· Σξτ. Ἐμπ. Ἐπρότκ. μαλμτκ. 1, 234. Τὸ ἀρτοφόριον παρ' Ἐκκλ. πυξὶς ἐν ᾗ τίθεται ὁ ἅγιος ἄρτος.

Ἀρτοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) Ὅστις φέρει, κρατεῖ, κοβαλεῖ, βαστάζει ψωμί. Τὸ ἀρτοφόρον, ὑπακ. ἀκεῖον· ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάνομεν, κοβαλοῦμεν ψωμί· ψωμοκαλαθον, ψωμοκάνιστρον καί· κ. τ. τ.

Ἀρτοχάριτες· παρ' Ἡσυχ. ἐν Λέξ. Χάριτες πλακουντων, ἢ λαλαγειτῶν εἴδος.

Ἀρτυλία, ἡ· = Ἀρτυρία.

Ἄρτυμα, τὸ· (ἀρτύω) Κυρίως ἡ ἑτοιμασία φαγητοῦ τινος. Βτρχμ. 41: Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νοστίμου φαγητοῦ· π. χ. πεπέρι, κανέλλα, τραμμύδι, αὐγά· λειμόνι καί· κ. τ. ὅ τι τό, ἄρωμα· ἀφ' οὗ

Ἀρτυματικὸς, κὴ, κὸν· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν.

Ἀρτυματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀρτυμάτων.

Ἀρτύνας, ὁ· (ἀρτύω) Παρὰ Θουκυδ. Ε'. 47. καὶ Πλουτάρχ. Προβλ. Ἑλλ. ἐλέγετο ὁ Ἄρχων ἢ Διοικητὴς εἰς τὸ Ἄργος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἄρτανος, παραβάλ. Ἀρτυτὴρ, καὶ Ἁρμοστής.

Ἀρτύνω, = Ἀρτύω· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰλ. Μ, 86. «σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες». Ἰλ. Ν, 152. «..πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες». καὶ Ἰλ. Β, 55. «..πυκίνην ἠρτύνετο βουλήν» καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρτυρία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν, ἡ μαγειρική.

Ἀρτύς, ύος, ἡ· (ἄρω) Ἰων. ἀντὶ ἁρμός.

Ἀρτυσίλαος, ὁ, ἡ — λεως, ὁ, ἡ· ὡς καὶ, Ἀρτυσίτραγος, ὁ, ἡ· ὄνμ. τῶν Δηλίων, οἵτινες συνεβοήθουν καὶ ὑπηρέτουν εἰς τὰς ἐκεῖ γενομένας θυσίας. Ἀθήν. σελ. 173.

*Ἀρτῦσις, εως· ἡ (ἀρτύω). Τὸ νὰ ἑτοιμάζῃ, ἀρτύνῃ, μαγειρεύῃ, κοινοῦ ἢ κενοῦ τις φαγητά.

Ἀρτυτὴρ, ῆρος, ὁ (ἀρτύω). Ὀνομασία ἀρχοντὸς τινος ὁρισμένου ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τινας τῶν Ἑλλην. πόλεων· Ἐπιγραφ. Δωριε. σελ. 14.

*Ἀρτυτικὸς, κὴ, κὸν· = Ἀρτυματικός.

Ἀρτυτὸς, τὴ, τὸν (ἀρτύω). Ἡτοιμασμένος, παρεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα· νοστιμομαγειρευμένος. «Ἄλες ἀρτυτοίω· Διοσκ. «Ἄλες ξυμπάσαι· κ. τ. τ.

Ἀρτύω· Μλ. ὑπω· καὶ ἀρτύνω (ἄρω). Ἑνώνω, συνάπτω, συναρμόζω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ, ἐπιτροπεύω· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνηται καὶ προπαρασκευάζεται μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀγχίνοιαν· ἀρτύειν δόλον, ὄλεθρον, λόχον, θάνατον, ψεύδεα· Ἓν γένει δὲ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω· γάμον, ὑμέναν· Ὅμ. «σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες». Ἰλ. ἐνωθέντες μεταξύ των· Μέσ. συγγροτῶ, συντήνω, ἑτοιμάζω, κάμνω τι συμφώνως μὲ ἄλλους· «πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν». Ἰλ. Β, 55. ὡς καὶ ἐνεργητικῶς· «ἠρτύναντο δ' ἑρετμά..» Ὀδ. Δ, 782. διορίζω νὰ ἑτοιμάσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου· «δεῖπνον ἐπηρτύνοντον». Τμ. Δμτ. 128. ἄμφβλ. ἀναγν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. τό, ἀρτύω ἐστὶ μαγειρικὴ λέξις· μαγειρεύω, ἑτοιμάζω φαγητὰ μὲ ἀρώματα· (τὸ υ ἀν μὲν τῷ ἀρτύω βραχὺ κατ' ἐνστ. καὶ Μέλ. ἐν τῷ ἀρτύνω δὲ, μακρ. κατ' Ἐνστ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρυβαλίς, ίδος, ἡ· Ἀρύβαλος, ὁ· καὶ Ἀρύβαλλος, ὁ (ἀρύω). Κοτύλη, λάγηνος, τό κοινότ. κουτλί, λαγήνι· Ἀρτστφ. — 2) Σακκούλα, σακκούλι με σφίχτραν τῆς ὁποίας τάς σειρίδας, τό τουρκβ. γαϊτάνια, τραβοῦντες συγχρόνως ἀεξαί καὶ ἀριστερά κλείομεν καὶ ἀνοίγομεν αὐτό· (ᾱ)· εἴδος κοτύλης ἢ φλάσκας.

*Ἄρύβας, αντος· ὁ· ὄνμ. κύρ. Σιδωνίου τινός εὐγενοῦς· Ὀδσ.

Ἀρυθμος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄῤῥυθμος.

Ἀρύομαι· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω.

Ἀρυσάνη, ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ.

Ἀρυστήρ, ῆρος· ὁ = Ἀρυτήρ· Ἡρόδ. Β', 168.

*Ἀρυστίς· -ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ. Ἀρστφ.

Ἀρύστιχος, ὁ· Ὑποκρτ. τοῦ ἀρυτήρ· Ἀρστφ. Συμ. 887.

Ἀρυστίς, ἡ· = Ἀρυστίς.

Ἀρυστρίς, ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀναλ. Β'. σελ. 258. »ἀρυστρίη ζεμοῦν». = Ζωμήρυσις· χουλιάρα.

*Ἀρύσω, ἡ ἀρύσσω· -οῦ ἡ ἀσάγη. ἐν χειρογρ. ἀμφιβολος· = Ἀρύω, ἀρύτω.

Ἀρυτσινα, νης· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ. ἐξαιρ. μεγάλο χολιάρι, χολιάρα.

*Ἀρυταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μέ ἀρύταιναν.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἀρύω). Παιδήποτε ἀγγεῖον, μέ τό ὁποῖον ἀντλοῦμεν ἤτοι εὐγάζομεν ὑγρά ἀπό ἄλλο μεγαλήτερον ἀγγεῖον· π. χ. χολιάρι, κουτλί, κακάβι, κλ. τ. τ. — 2) Διορατμένον τι μέτρον διά ὑγρά, ῥευστά πράγματα.

Ἀρυσήσιμος, ὁ, ἡ (ἀρύτω). Ὅστις, ἤ ὅ,τι ήμπορεῖ νά ἀντλη-θῇ, νά ποτισθῇ κ.τ.λ. Ἀναλεκτ. Β'. 218, »γλυκὺ νᾶμα, ἀρυτήσιμον».

Ἀρύτω, Ἀστ. τύπος τοῦ ἀρύω, ὡς τό ἀνύω τοῦ ἀνύτω.

*Ἀρύω καὶ ἀρύτω· Μλ., ὑτω· ἀντλῶ, εὐγάζω ὑγρόν τι ἀπό τό ἀγγεῖον μέ ἄλλο ἐπί τούτου μικρότερον ἀγγεῖον· τραβῶ ἐπάνω, εὐγάζω νερόν ἀπό τό πηγάδι· ὡσαύτως καί κατά μέσ. διάθ. Ἡσ. Ἔρ. Ἀριστοφάνης Νεφ. 272. Πλάτ. καί Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Α'. 32. Β'. 26. ὁ Ξενοφ. Κυρουπ. Α', γ', 9. »Ἀρύσασιτος ἀπό τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ». καί Α', β', 8. »φέρονται κώθων ὥστε ἀπό τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι». Μετφρ. ἀρύομαι· μέσ. ἀντλῶ ἤ πέρνω τι διά τόν ἑαυτόν μου· ἀποκτῶ, λαμβάνω, κερδαίνω· πλοῦτον, μισθόν, χάριτας· »Ἀρύσῃ πλοῦτον ὅσου ἂν σύναιο πλεῖστον». Ἡλιόδ. Αἰθ. Β'. 23. Αὐτόθ. Βιβλ. Α'. 171 καί τό, »Ἀρύσῃ Μερόπων χάριτας». Ἀνθολογ. καί Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. 23. »Οὐ καλούς τούς μισθούς ἠρύσαντου». Ἀρατ: Διοσημ. 14. »Οἳτ' Ἰωκενοῦ ἀρύονται· ἀνατέλλουσι, ὑφοῦντας, εὐγαίνουν ἐπάνω» (συγγν. τῷ αἴρω· μᾶλλον δέ τῷ ῥέω, ἐρύω·) (τόν, ἀεί μακρόν.)

*Ἀρχαγγελικός, ἡ, όν· εἰς τόν Ἀρχάγγελον ἀνήκων. Ἐκκλ. παρά τό

*Ἀρχάγγελος· ὁ· ὡς καί παρ' ἡμῖν· ὁ Μιχαήλ, καί ὁ Γαβριήλ· Ἐκκλ.

*Ἀρχαγέτης, ου· ὁ· Δρκ. ἀντί τοῦ, ἀρχηγέτης· οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ὁ βασιλεύς τῶν Λακεδαιμόνων· Πλτχ. Λκργ. δ.

Ἀρχαῖ, ῶν, αἱ· τό πρῶτον ἀπό κάθε πρᾶγμα, π. χ. τά πρῶτα ποιρικά, αἱ ἀπαρχαί· ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, Ἀρχή, (ὅταν ἀρχίζωμεν τι). Τά Στοιχεῖα καί Θεμέλια, ἤ αἱ πηγαί καί αἰτίαι παντός πράγματος.

Ἀρχαΐζω· Μλ.— ίσω (ἀρχαῖος). Φέρομαι, πολιτεύομαι κατά τόν τρόπον τῶν παλαιῶν τό παρ' ἡμῖν κοινότ. ζῶ ἀλλοφρονικά, ἤ σάν οἱ ἀλλόφρονοι· μιμοῦμαι αὐτούς κατά τά ἤθη, κατά τήν διάλεκτον, κατά τό γράφειν· Ἠλιμηκτίδ ὁ Ἀλεξ. μεταχειρίζεται τήν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἀρχή, ἀντί τοῦ, εἶμαι ἐξ ἀρχῆς, ἤ ὁ πρῶτος.

Ἀρχαϊκός, κή, κόν· τό κοινότ. ἡμῶν ἀλλοφορσινός· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται, κατά τόν τρόπον τῶν παλαιῶν· ὅθεν ἁπλοῦς κατά τά ἤθη, κατά τήν ἐνδυμασίαν, καί τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀρχαϊκῶς.

Ἀρχαιογονία, ἡ· παλαιόν γένος, παλαιά γενεσία· τό ἰταλ. παλαιά φαμίλια· Βασίλ. παρά τό

Ἀρχαιόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅστις εἶναι ἀπό παλαιάν γενεάν· Ἀριστοτ. »ἀρχαιγόνους αἰτίαις· ἡ πρωτίστη· ἀμφ. ἀνγν, ἀντί τοῦ, Ἀρχέγονος.

Ἀρχαιογράμμος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἢ ἀντιγράφει παλαιά συγγράμματα, ἢ πράγματα· τό ἰταλκ. ἀντικάριος.

Ἀρχαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἔχει παλαιόν εἶδος ἢ τρόπον, φαίνεται ὡς παλαιός· Δημήτρ. Φαλ.

Ἀρχαιόθεν· Ἐπίρ. ἀπό τούς παλαιούς χρόνους, ἢ ἐξ ἀρχῆς· ἄμφ.

Ἀρχαιολογέω, Μ. ήσω (ἀρχαιολόγος). Διηγοῦμαι, πραγματεύομαι ἢ γράφω τήν ἀρχαιολογίαν, ἤτοι τήν παλαιάν ἱστορίαν. — 2) Ὁμιλῶ, ἢ γράφω ἀλλοφορσινά, καθώς οἱ παλαιοί.

Ἀρχαιολογία, ἡ· Ἐπιστημονική διήγησις, ἤτοι ἡ πραγματεία τῆς παλαιᾶς ἱστορίας, τῆς ἀρχαιότητος, τῶν παλαιῶν πραγμάτων.

Ἀρχαιολογικός, ἡ, κόν· ἀνήκων εἰς τήν ἀρχαιολογίαν, ἢ εἰς τούς ἀρχαιολόγους· ἢ κατά τόν τρόπον τῶν ἀρχαιολόγων.

Ἀρχαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται νά ἐξετάζῃ τά πράγματα τῆς ἀρχαιότητος, τά ἀλλοφορσινά· ἐξαιρ. νά διηγῆται, πραγματεύηται, ἐξηγῇ ἢ γράφει τήν παλαιάν ἱστορίαν.

*Ἀρχαιομελησιδωνορρυνιχῆρατος· ὁ, ἡ· κωμκ. λξ. παρ' Ἀριστοφ. Σφκ. 220. τοῦτ' ἔστι· μέλη ἀρχαῖα Σιδώνια τῷ Φρυνίχῳ ἀρίστοντα· κατά τόν Voss.

Ἀρχαῖον, τό· κεφάλαιον, τό ἰταλκ. καπιτάλι· τουρκβ. σκρμές· Ἱπποκρ. »Τό ἀρχαῖον καί τούς τόκους ἀποδοῦναι».

Ἀρχαιονόμος, ὁ, ἡ· (νόμος). Ὅστις, ἤ ὅ,τι εἶναι κατά τά ἀλλοφορσινά ἤθη, καθώς συνήθιζον οἱ παλαιοί· Σουίδ. ἐν Λξ. Αἵρεσις· »θεοφιλῶν καί ἀρχαιονόμων ἠθῶντε καί ἐπιτηδευμάτων.

Ἀρχαιοπεύκης, ὁ, ἡ· (πίνος). Ὅστις ἤ ὅ,τι φέρει ἢ ἔχει λέραν ἀρχαιότητος, εἶναι κατασκωριασμένος· φέρει σημεῖα ἀρχαιότητος· φαίνεται ὅτι εἶναι ἀλλοφορσινός.

Ἀρχαιόπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Ὅστις εἶναι παλαιόθεν, ἀπό πολλά χρόνια πλούσιος.

Ἀρχαιοπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω). Ὅστις, ἤ ὅ,τι ἀξίζει νά θεωρῆται, νά νομίζηται ὡς ἀλλοφορσινός· ὅστις εἶναι σεβάσμιος διά τά γηρατεῖα ἢ διά τήν ἀρχαιότητά του. — 2) Ὅστις φαίνεται γέροντας· ὅστις, ἤ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τά γηρατεῖα· Αἰσχύλ. Προμ. 408.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον· (ἀρχή· κατά τήν 1. σημσ.). Παλιός παλαιός· παμπάλαιος, ἀλλοφορσινός· καί μετφρ. εὐήθης, ἁπλοῦς, μωρός· Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 295. C. παραβλ. Ηρώνος· τό ἀρχαῖον ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. δάνειον· κεφάλαιον, τό ἰταλ. γνωστόν. καπιτάλι· κατά ἐπῤῥμτ. σημα. πρό χρόνων, τά παλαιά χρόνια, ἕνα καιρόν· Η. Γρηγ. σλ. 418. Συγκρ. ἀνμλ. ἀρχαιότερος· Πνδ. Ὑπρτ. ἀρχαίστατος· Αἰσχλ. λψ. 137. Ἐπῤῥ. ἀρχαίως· ἀφ' οὗ

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ· ἡ ἀρχαιότητα, οἱ παλαιοί καιροί, τά παλαιά χρόνια· τό Ἰταλκ. ἀντικατά.

*Ἀρχαιοτικός, ἡ· όν· = Ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτροπία, ἡ· παλαιά ἤθη καί ἔθιμα, παλαιά συνήθεια· Πλούταρχ. παρά τό

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ· (τρόπος). Ὅστις εἶναι κατά τά παλαιά ἤθη καί ἔθιμα. Δαμασκινός παρά Φωτίῳ. »Ἀρχαιότροπος σοφίαν. Ἐπῤῥ. ἀρχαιοτρόπως.

Ἀρχαιότυπος, ὁ, ἡ· (τύπος). Ὁ κατά τόν παλαιόν τρόπον τυπωμένος, χαραγμένος· ἐπί νομισμάτων· Σουίδ. Ζήτ. Ἀρχέτυπος.

Ἀρχαιρεσία, ἡ· (αἵρεσις). Ἡ τῶν ἀρχόντων κατ' ἔτος νέα ἐκλογή· ὁ καιρός, καθ' ὅν γίνεται ἡ ἐκλογή αὐτή· οἱ ἐκλελεγμένοι ἄρχοντες· συνήθ. κατά πλθ. ἀρθμ. Ἡρόδοτ. ἀφ' ὧ

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. ώτω· κάμνω τήν σύναξιν διά τήν ἐκλογήν τῶν ἀρχόντων· ἡ ὁποία ἐγίνετο συνήθως κάθε χρόνον· »ἀρχαιρεσιοῦντες ὑπέρ τοῦ Ὀθωνος». Πλούταρχ. 2) Ποσπαῶ νά καταπείσω τόν λαόν νά μέ ἐκλέξουν ἄρχοντα· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά γένω ἄρχοντας καί διά τοῦτο κολακεύω τόν λαόν· ἐπερ. Ξ. Ἀνάβ. ἑρμην. »Τό πρός χάριν τοῖς πολλοῖς ἴξ.

Ἀρχαιρεσιακός, κή, κόν· Εἰς τούς ἐκλελεγμένους ἄρχοντας, ἢ εἰς τήν περί τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἐξετασίην συνελεύσεων ἀνήκων.

Ἀρχαιρέσιον, τό· = Ἀρχαιρεσία· τά πλείστα κατά πλθ. ἀρθμ.

Ἀρχαϊσμός, ὁ· (ἀρχαΐζω). Ζωή, πολίτευμα, φερτιμον κατά μίμησιν τῶν παλαιῶν· Περί Γραμμτ. ἀρχαισμοί· λέγονται αἱ παλαιαί φράσεις.

Ἀρχέγονος, ὁ, ἡ· (γονή). Ὁ πρῶτος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τό ἰταλ. τῆς φαμίλιας. Προπάτωρ ἔστι δέ καί ὁ Πρωτόγονος, ὁ πρωτογεννημένος· προπατορικός, ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τοῦ γένους· Τροπκ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡ πρώτη γή, ἡ πρωτίστη ἀρχή ἢ ἀφορμή ἀπό τήν· Ἀναλεκτ. Γ'. 101. »εἰκόνας ἀρχεγόνων ἐκπλέως μερόπων». »Ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχεγόνως». Ἀθήν. »Ἀρχέγονον τῆς τῶν ζώων γενέσεως μόρων». Διόδ. Σικελ.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ· (δίκη). Ἐπίτροπος ἀλλοφορσινός καί ἐξ ἀρχῆς· Πίνδ. Πυθ. Δ', 196. ὅθεν ὁ πρῶτος, νόμιμος κτήτωρ πράγματός τινος.

Ἀρχεῖος, εία, εῖον (ἀρχή, κατά τήν 2 σημ.). Εἰς τήν ἐξουσίαν ἀνήκων· ὡς Ἐπίθ. σπουδαί ἐν χρήσει· ὅθεν, τό ἀρχεῖον· ἐλαττωμένη διορισμένη διά τά τῆς ἐξουσίας ἢ διοικήσεως τῆς πολιτείας· π. χ. βουλεῖον, βουλή, βουλευτήριον· τό Ἰταλκ Μαγιστράτου· οἰκητήριον, ἢ κριτήριον· Ἀστυνόμιον· τό Ἰταλ. Πολίτσια· κατοικία τοῦ πολιάρχου ἢ πολιτάρχου, τοῦ δημογέροντος καί τ. τ. αἱ οἰκοδομαί, ἐνθα φυλάττουσι οἱ κώδικες καί λ. τῆς πολιτείας πράγματα· ὡσαύτως καί τό συνέδριον πάντων τῶν ὑπερτέρων ἀρχόντων· Ξεν. Κρ. π. ι, 2. Ἀλλά, τά ἀρχεῖα· τά ἰδιαίτερα συνέδρια τῶν κατωτέρων ἀρχόντων, τά ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἢ ἐκ τῶν ὁποίων συνίστανται τό ἀρχεῖον· ἰδέ Kluge ἐν Ἀρτστλ. Πολ. Καρθ. σλ. 161. (ὁ τύπος ἀρχεῖος, ἀνήκει εἰς τό, ἀρχή κατά 1. σημσ.)

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ· (κακός). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχή ἢ ὁ πρωταίτιος κακοῦ τινος. Ἰλ. Ε, 63.

Ἀρχέλαος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀρχέλεως (λαός). Ἀρχηγός, ἐξουσιαστής ἢ πρῶτος τοῦ λαοῦ· Ἡρόδοτ. Ε', 68. Αἰσχύλ. Πέρσ. 295. ἔτι δέ καί συγκ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 164. (ὁ τύπος, ἀρχέλειος παρ' Αἰσχλ. Πρσ. 295. ἐστι παρά πᾶσαν ἀναλογίαν.) — 2) Πολλάκις κυρ. ὄνομ.

*Ἀρχέλοχος, ὁ· ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Τρωός· Ἰλ.

Ἀρχένεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γεν. ω· (ναῦς). Καραβοκύρης, τό Ἰταλκ. καπετάνιος· ὅστις ἐξουσιάζει καί προστάζει εἰς τό καράβι.

Ἀρχέπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Σοφοκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. 72 ὅστις εἶναι ἄρχων καὶ κύριος ἀπὸ πλούτη, ἢ = ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ὁ, ἡ· ι, τό· γεν. εως (πόλις). πολίαρχος, ἡ πολιτάρχης· ἄρχων, ἐξουσιαστὴς πολέως τινός· Πίνδαρ. Πύθ. Θ', τοῦ ἀρματηλάτου τοῦ Ἕκτορος· Ἰλιάδ.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ· ὄνμ. κύρ. τοῦ ἁρματηλάτου τοῦ Ἕκτορος· Ἰλιάδ.

Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ἄρχεται ᾠδῆν, ψάλσιμον, τραγῳδί. Στησίχορος παρ' Αἰσθ. σελ. 180.

Ἀρχέτερος, ἐπφλμ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀκρέσπερος.

Ἀρχέτας, ὁ, Δρκ. ἀντὶ ἀρχέτης· Ἄρχων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 733. Ἠλέκτρ. 1256.

Ἀρχέτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τυπώνεται κατὰ πρώτην φορὰν ὡς δεῖγμα, τὸ ἰταλ. μόστρα· ὅθεν τὸ Ἀρχέτυπον, τὸ, τὸ πρωτότυπον, κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου τυποῦνται, χαράττονται, γράφονται, ζωγραφίζονται τὰ ἄλλα. Ὀνησίκριτος παρὰ Λαερτ. ς'. 84. Διονύσ. Ἄλλως. εἰς Δείναρχ. καὶ Δουκιαν. ἰδὲ πρωτότυπος.

Ἀρχεύω, Μ. εὔσω (ἄρχω). Ἐξουσιάζω, εἶμαι ἀρχηγὸς· μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Ε', 200. παρὰ τοῖς μεταγνστ. μετὰ γεν.

Ἀρχέχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ ἀρχηγὸς, ὁ πρῶτος θεατρικοῦ χοροῦ· Εὐριπ.

Ἀρχή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅμ. ὅθεν ἐξ ἀρχῆς· ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχήν, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· Ὅσον ἀνῆ οὐ Ἡρόδ. ἀρχὴν καὶ, α, 104. ἀπ' ἀρχῆς γράφει ὡσαύτως καὶ ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἀρχῆς, ἡ πρώτη αἰτία, ἡ πρώτη ἀφορμὴ πράγματός τινος· ἀρχὴ νείκεος, φόνου, Ὅμ. Πλάτ. Πολ. Β', ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. ἀρχὴν ποιησασθαι, ἄρξασθαι, βαλέσθαι, τινός· ἔτι δὲ ἀρχὴ λέγεται καὶ τὸ τέλος πράγματός τινος, ὅταν ἀρχίζῃ τις νὰ μετρῇ ἢ λογαριάζῃ ἀπὸ τὸ τέλος, ἢ ἀναποδα. — β') Πληθυντ. αἱ ἀρχαὶ φιλοσφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντὶ τὰ στοιχεῖα ὡς πρωϊστὴ ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάντων τῶν πραγμάτων· — γ') Ἔτι δὲ καὶ = ἀπαρχή· συνηθ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. — 2) Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀρχὴν, ἢ τὸ εἶμαι πρῶτος εἴς τίποτε· ὅθεν αἱ πρῶται τιμαὶ καὶ ἀξίαι εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ ἄρχοντες, τὰ τέλη, ἤτοι ἐξουσιασταὶ, λειτουργοὶ, ὅσοι δουλεύουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἔχουσι πολιτικὰ ἀξιώματα, ἀξιωμ. ὅσοι δουλεύουν διὰ τιμὴν μόνον χωρὶς νὰ πέρνουν πληρωμήν· Ἀξία ἢ ἐπάγγελμα ἀρχηγοῦ τινος, π. χ. στρατηγία, ἡγεμονία, δεσποτεία, βασιλεία, κυβέρνησις, διοίκησις. — δ'.) Τὸ ἀντικείμενον τῆς βασιλείας, κυβερνήσεως· διοικήσεως· τοῦτ' ἔστιν Ἐπικράτεια, βασίλειον. — 3) Ἐπρ. μτφ. ἀρχὴν, ἢ τὴν ἀρχὴν, ἕνα καιρὸν, ποτέ, ἀπὸ πρώτην ἀρχὴν, πρῶτα καὶ πρῶτα· μιᾷ φορᾷ· ὡσαύτως καὶ κατ' ἀρχάς. — ε'.) Ἰδέαι ἀπὸ τὴν ἀρχήν· Hσrm. ἐν Σχολ. Ἀντ. 92. παρχὴν δὲ ἔπρᾶν οὐ πρέπει ταμίχνειαν· σημαίνει μέγιστον ἀξίωμα· ὅθεν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ παντάπασι, παντελῶς, καθόλου· ἀδύνατα πράγματα δὲν πρέπει νὰ κυκλοῦσι καθόλου. Μὲ τὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ· ἀρχὴ οὐ· ὡς τὸ ἡμέτερον, οὔτε ἄρχισαν, οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε ἦταν ποτέ· ὅθεν, οὐδαμῶς, ἦκιστα· μὲ τὴν ὁλότην καὶ τὸ χυδαϊκώτ. ντὶπ ἀπὸ τὸν πάτον· Wolf ἐν Δεπτ. σλ. 278. — ζ'.) Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ, ἀπὸ πρώτην ἀρχὴν, πρῶτα καὶ πρῶτα· Wolf. Δπτ σλ. 34, ἕνωσιν καὶ ἐξ ἀρχῆς· Borneм. ἐν Ξεφ. Συμπ. 2, 15. ἢ..ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἡμῆν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι.

Ἀρχηγενής, ὁ, ἡ· = Ἀρχέγονος· μετὰ γνα. ὅστις εἶναι πρωταίτιος, πρώτη ἀφορμὴ ἢ αἰτία ὅτι ἔγινε τίποτε· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1639.

Ἀρχηγετεύω, Μ. εὔσω· εἶμαι ἀρχηγὸς, πρώτιστος ἐξουσιαστὴς, μετὰ γεν. Ἡρά. Β', 123.

* Ἀρχηγετέω· ἀρχινῶ, κάμνω ἀρχήν, ἀπό τινος· Σφκλ. Ἠλ. 83.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ καὶ Θηλ. Ἀρχιγέτης, ισος, ἡ· (ἡγέομαι). Πρῶτος, ὅστις κάμνει ἀρχὴν εἰς τίποτε· πρωταίτιος· ἔξαιρ. ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, καὶ γενεῶν· πρῶτος θεμελιωτὴς, κτίστης, προπάτωρ· ἔτι δὲ καὶ ἀρχηγὸς, ἄλλως κτιστὴς, οἰκιστής· Boeckh cxplic. ἐν Πιό. Πῃ. 5, 54. καὶ ἐν Ἐπιγρμ. 1, σλ. 7. παραβλ. μεξαρχηγέτης.

Ἀρχηγικὸς, κή, κόν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἀρχηγὸν· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγός, ὁ, ἡ· (ἡγέομαι). = Ἀρχηγέτης· ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχήν· Ὁδηγός, πρωταίτιος, ἀρχηγ. τοῦ γένους, προπάτωρ. — Πρῶτος, κορυφαῖος, κεφαλή, ἀρχιστράτηγος· Ἐπιγρ. παρὰ Θεοδ. 1, 132. »Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὦλεσε Μήδων.«

Ἀρχῆθεν· Ἐπίρ. (ἀρχή). Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιοὺς χρόνους· κατὰ πρώτην φοράν· Ἡρόδοτ. καὶ Πλούταρχ.

* Ἀρχήϊον, τό· Ἰων. ἀντὶ ἀρχεῖον.

* Ἀρχῆν· Ἐπίρ. ἰδὲ ἀρχή, σημτ. 3.

* Ἀρχι-ἀδιαχώριστος, ἀρκτικὴ συλλαβὴ τοῦ ἄρχω, ἀρχός· προτιθεμένη ἐν συνθέσει τῶν ἀξιῶν, ἐξουσίας, ἐπαγγέλματος καὶ τ. τ. σημαντικῶν λέξεων.

Ἀρχίατρος, ὁ (ἰατρός). Πρῶτος τῶν ἰατρῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, Χειρουργος.

Ἀρχιβούκολος, ὁ, ἡ (βουκόλος). Πρῶτος βοϊσοβοσκός, γελαδάρης· ἐν γένει πρῶτος ποιμὴν, ἢ βοσκὸς, πιστικός· τὸ τουρκ. τζιόμπανος ἢ τσιομπάνος· Σχολ. Ἰλ. Α', 39.

Ἀρχίβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Πρῶτος τῆς βουλῆς· παρὰ Σουϊδ. = Βουληφόρος.

Ἀρχιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). = Ἀρχέγονος· Ὀρφ.

Ἀρχιγραμματεύς, έως (γραμματεύς). Πρωτογραμματικὸς, Πλούταρχ. εἰς Εὐμεν. 1. ὁ μέγας, ἤτοι ὁ γενικὸς δημάσιος ἢ τῆς πολιτείας γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· πρῶτος φυλακωτικός.

* Ἀρχιδιάκονος· ὁ πρῶτος διάκονος· ἢ διάκος· κοιν. Ἐκκλ.

* Ἀρχιδιδάσκαλος· ὁ πρωτοδάσκαλος· τὸ ἰταλ. προφέσορας.

Ἀρχιδικαστής, οῦ, ὁ· πρῶτος διαιτητὴς, κριτὴς· Διόδωρ. Σικ. καὶ Στράβ.

Ἀρχίδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ πρωτοκαθήμενος εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ἰταλ. πρεζιδέντης· Δημοσθ.

Ἀρχίδικον, τό· ὑποκορ. τοῦ Ἀρχή, μικρὸν ἀξίωμα εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας τὸ Ἰταλκ. συνηθεστ. μικρὸν ὀφίκιον· Ἀριστοφαν. Ὄρν. 1107.

* Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ (ἐπίσκοπος). Μητροπολίτης Ἐκκλ.

Ἀρχιεράομαι, ῶμαι, ῆ, Ἀρχιερατεύω, Μ. εὐτω· εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων· Ἰώσηπ. ΙΔ'. 6.

Ἀρχιερατικὸς, κή, κόν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως. = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Πρῶτος, ὁ ἀνώτερος τῶν ἱερέων· δεσπότης· Ἐκκλ.

Ἀρχιέρεως, ω, ὁ· = Ἀρχιερεύς· Ἡρόδοτ. Β', 37. καὶ Δίων. Ἁλ.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ· = Ἀρχιερεία.

Ἀρχιεταῖρος, ὁ· πρῶτος ἢ ὁ ἐξαίρετος ἑταῖρος, φίλος· τὸ ἰταλ. καμεράτος.

Ἀρχιζυγοῦχος, ὁ, ἡ· πρῶτος μεταξὺ τῶν ζυγούχων· τὸ τουρκοβ. Κιλιάραγας.

* Ἀρχιζάκορος, ὁ, ἡ· πρῶτος ψάλλακας τοῦ ναοῦ.

Ἀρχίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ, αἰτία καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Ἔφοπλιστὴς καὶ κύριος τῆς θαλάσσης· Ἀνάλεκτ. Β', 218. παρχιθάλατσε Πόσειδον.

Ἀρχιθεωρέω· (ἀρχιθέωρος). Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας· περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· ἀφ' οὗ

Ἀρχιθεώρησις, – σεως, καὶ, Ἀρχιθεωρία, ἡ· τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πρεσβείας περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· παρὰ τὸ

Ἀρχιθέωρος, ὁ, ἡ· ὁ ἀρχηγὸς τῆς Θεωρίας, ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ κορυφαῖος πρέσβυς περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· Wolf. Δ Απτ. σλ. XC. Ζήτ. Θεωρία.

Ἀρχιθίασίτης, ου, ὁ· ἀρχηγὸς θιάσου, ἤτοι τῆς εἰρπῆς τοῦ Βάκχου.

Ἀρχικήρυκος, ὁ, ἡ (κερκυτές). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος τῶν κερκυτῶν· Ὀρφ.

* Ἀρχικλώψ, ωπος, ὁ· πρωτοκλέπτης· ἀρχηγὸς κλεπτῶν· ἀνήκων, ἢ ἁρμόζων εἰς ἐξουσίαν, διοίκησιν.

Ἀρχικὸς, κή, κόν· (ἀρχή). Ὅστις, ἢ ὅ,τε ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν ἐξουσίαν, διοίκησιν, εἰς ἀνωτέραν πολιτικὴν τιμὴν ἢ ἀξίωμα· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ· ἔξαιρ. ἀξιος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ λειτουργίαν ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, νὰ ἐπιστατῇ εἰς πράγματα δημάσια ἤτοι τῆς πολιτείας· Ἐπίρ. ἀρχικῶς.

Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ· ὁ πρῶτος πηδαλιούχος τό· Ἰταλ. τιμονιέρης· Στράβ. ΙΕ'.

Ἀρχικυνηγός, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν κυνηγῶν· Ἰώσηπ. Ἰς. 10.

Ἀρχιλῃστής, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν λῃστῶν· Σχλ. Ἀριστφ. Νφ. 53.

* Ἀρχιλυχνηφορέω· Μλ. – ήτω· εἶμαι ὁ πρῶτος, κορυφαῖος λυχνηφόρος.

* Ἀρχιλυχνοφόρος, ὁ, ἡ· πρῶτος εἰς τοὺς λυχνηφόρους· δηλ. εἰς ἐκείνους ὁποὺ κρατοῦν λαμπάδας, καὶ προπορεύονται εἰς τὰς τελετὰς· ἢ φακιόλι καὶ φεγγοῦν τινα ἀκολουθοῦντα.

Ἀρχιμάγειρος, ὁ, ἡ· πρωτομάγειρας.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ· Θηλ. ἀρχιμανδρῖτις – ιδος, ἡ· πρῶτος, ἢ πρώτη εἰς τὸ μοναστήρι· Ἐκκλ.

Ἀρχίμιμος, ὁ, ἡ· πρῶτος τῶν ὑποκριτῶν θεάτρου, κωμῳδίαν, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμιλοῦν εἰς τὴν παράστασιν, ἀλλὰ μόνον μὲ χειρονομίας παρασταίνουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῳδίας· καὶ ὀνομάζονται γενικώτερον παντόμιμοι.

Ἀρχιοινοχοεία, ἡ· τὸ ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιοινοχόου, πρώτου κεραστοῦ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀρχιοινοχόος· ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκεραστὴς· Πλούταρχ.

Ἀρχιπατριῶται, ῶν, οἱ· οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχηγοὶ πατριῶν τινος· Πατριάρχαι· Παλ. Διαθ.

Ἀρχιπειρατής, οῦ, ὁ· πρῶτος τῶν πειρατῶν· τὸ ἰταλ. κομεσάρον· Πλούταρχ.

Ἀρχιπέλαγος, τό· θάλασσα εὐρύχωρος, ἔχουσα πολλὰς καὶ πυκνὰς νήσους.

Ἀρχιπλάνος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς Νομάδων· σηλ. ἔθνων, ἢ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν κατοικοῦν εἰς ἕνα τόπον, οὔτε εἰς σπίτια, ἀλλὰ περιφέρονται ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον καὶ κατοικοῦν εἰς καλύβας· Δουκιαν.

Ἀρχιποιμήν, ένας, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιποσία, ἡ (ποσις). Ἡ πρωτεξία εἰς συμπόσιον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρχιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν πρέσβεων, ἀπεσταλμένων, τό ital. primo tra gli ambasciadori, Στράβ. καὶ Διόδωρ.

Ἀρχιραβδοῦχος, ὁ· ὁ πρῶτος ῥαβδοῦχος· ἰδὲ Ῥαβδοῦχος.

*Ἀρχιρεύς, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἀρχιερεύς, Ἡρόδ.

*Ἀρχισατράπης· ου, ὁ· πρῶτος σατράπης, Περσ. Λεξ.· ἰδὲ σατράπης.

Ἀρχισιτοποιός, ὁ· = ἀρχιμάγειρος, Φίλ.

Ἀρχιστράτηγος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν στρατηγῶν· τό ital. maresciallo, Ἰώσηπ. ξ'. ιά. 9.

*Ἀρχισύμβολον, τό· πρῶτον, κύριον σύμβολον, Διον. Ἁλικ. ἰδὲ σύμβολον.

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος καὶ προστάτης τῆς συναγωγῆς.

Ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ πρῶτος καὶ κορυφαῖος τῶν σωματοφυλάκων, Ἰώσηπ. ΙΒ'. β

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀρχιτέκτων). Εἶμαι ἀρχιτέκτων, Πλούταρχ. καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦτο, κτίζω, ἐφευρίσκω, πλάττω πανουργίας, μηχανεύομαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 305

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τό· οἰκοδομή, κτίσις· ἐν γένει τροπ. Ἐφεύρεσις, πλάσμα τοῦ νοός, μηχανή, τέχνη, ὅλως, πανουργία, ἀπάτη, Λουκιαν.

Ἀρχιτεκτονία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Ἀρχιτεκτονική, ἡ· ὑπακουομ. Τέχνη· = Ἀρχιτεκτονία· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Ἀρχιτεκτονικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἢ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ.· Παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ. λέγεται γενικῶς κάθε ἔμπειρος, ὅστις ἠξεύρει τέχνην τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν κάμνει, δίδει σχέδιον τοῦ ἔργου ἢ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει νὰ κάμῃ, ἢ μόνος του ἢ ἄλλος ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπιστασίαν του· δίδει σχέδιον, Ἀριστοτ. Πολ. Γ'. ιά. «Ἰατρός, ὅ,τε σημειωτικός, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός, καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην·» καὶ Πολ. Ζ'. 3. «Πράττειν λέγομεν, καὶ ἐκείνους τῶν ἐξωτερικῶν πρᾶξιν τοὺς ταῖς δεσποίναις ἀρχιτεκτονικῶς· ἡ ἀρχιτεκτονική, ὑπερτέχνη = ἀρχιτεκτονία, Πλάτ. καὶ ἐπὶ Κωμῳδοποιοῦ· Ποιητ. 10', 7. «Τοῦ τὴν τοιαύτην ἔχοντος ἀρχιτεκτονικὴν· ἐπρ. ἀρχιτεκτονικῶς.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ· πρωτομάστορας· μεταφ. πᾶς ὅστις παρακινεῖται εἰς τίποτε, γίνεται αἴτιος πράγματός τινος, ὁδηγεῖ τινα νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως ὅσοι μηχανεύονται δόλους καὶ πανουργίας, συρράπτει ἐπιβουλάς, Εὐρπ. Ἡλκ. 475. Δημοσθ. Διονυσοδ. σλ. 1236. 10. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7. 3, 5. — 2) ἐν Ἀθήναις, δεκτρώνης· ἐστὼς πέρας μὲ τοίχους, τό τουρκ. κιόσκι τοῦ κουμεριοῦ· πρώτος δογκιέρης, πρῶτος κουμερτζῆς ἢ χρουμπρουκτσής.

Ἀρχιτρέλινος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὴν πρώτην ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τινὸς ἀξιωματικοῦ. Ζήν. Τρίκλινος.

Ἀρχιυπασπιστής, οῦ, ὁ· πρῶτος ὑπασπιστής· τό Ἰταλ. alfiere.

Ἀρχίφυλοι, οἱ· (φυλοί) Πρωτομάστορες· οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν διαφόρων συστημάτων τῶν χειροκτήτων, τουρκ. Ἐσναφιλῶν· ὁ Βούρμαι, εἰ καὶ περὶ πάντων φιλοσοφεῖν εἰώθει, ἀνεκάλυψε, βαθεῖς φιλοσοφικῇ μελέτῃ, ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ φυλὴ χειροκτήτων πρέπει νὰ λέγηται συνωμοσία, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουσιν Ἐσνάφ, ὅθεν ἐξηγῶν τὴν λέξιν ἀρχίφυλοι, λέγει· οἱ πρῶτοι τῶν συνωμοσιῶν· τινὸς τε φιλοτοφικῆ παρατήρησις, καὶ τόσον μᾶλλον ἀξιέπαινος, ἐπειδὴ οὔτε τῶν πατρίων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ ἀγχίνοια δὲν ἔβυσσεν νὰ μαθύνῃ τόσον· ἐρίμα μόνον ὅτι ἡ σημασία τῆς λέξ. συνώμοσια ἐπὶ ἀψύχων μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ τῷ σημασίᾳ τῆς τουρκ. λέξεως ἀναρμοστος· τό γὰρ ἐσνάφ ἐστι πλῆθ. τοῦ Σήνφ, εἶδος, τάγμα, σημαίνοντος

Ἀρχιφώρ, ῶρος, ὁ· = ἀρχιλῃστής, Διόδ. Σικ.

Ἀρχίφωτος, ὁ, ἡ· (φῶς) ἡ ἀρχὴ καὶ πηγὴ τοῦ φωτός.

Ἀρχοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) Κατὰ τόπον ἀρχῆς, δηλ. στοιχείου· στοιχειώδης, οὐσιώδης· «Ἀρχοειδὲς μέρισμα, Ἀριστοτ. στοιχειῶδες μέλος, τῷ ὄντι ὑπάρχον.

Ἀρχοντιάω, Μ. -άσω· (Ἄρχων) Ἐπιθυμῶ ἀγαπῶ νὰ γίνω ἄρχων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 341.

*Ἀρχοντίδιον, τό· ἐκκλησιαστικὴ ἀξία· «Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμία ἐστὶ διαφορὰ κληρικάτου καὶ ἀρχοντικίου», Βαλσαμ. Κανὼν ζ'. τῆς ἐν Τρουλλῳ συνδ. καὶ λδ. τῆς ἐν Ἁγρ.

Ἀρχοντικός, κή, κόν· εἰς ἄρχοντα ἀνήκων.

Ἀρχός, ὁ· ἀρχηγός, ὁδηγός, ἡγεμών, Ὁμηρ. ὅστις καὶ τῷ, ἀνὴρ συντάττει αὐτό, ἀρχὸς ἀνήρ· — 2) ὁ πρωτος.

Ἄρχω, Μ. ἄξω· εἶμαι ὁ πρῶτος· κάμω τίποτε ἐγὼ πρῶτος· ἀρχίζω, ἀρχιῶ· παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. πηγαίνω ἔμπροστὰ ἐγὼ πρῶτος· μετὰ ἄπρμφ. σπανιώτ. μετὰ μτχ. ἦρχε κιών, Ἰλ. Γ, 447. ὡσαύτως καὶ ὁδηγῶ, δείχνω τὸν δρόμον τὴν στράτευ εἰς τινα· «Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἣν περ οἱ ἄλλοι..» Ὀδύσ. Θ, 107. Γενικῶς δέ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν· ἀπ' Ὅμ. ὁτὲ μὲν ἄπρμφ., ὁτὲ δὲ μτχ. πολλαχοῦ δὲ καὶ γενικῇ· πολέμοιο, μάχης, ὁδοῖο, μύθων, φόβοιο, κ.τ.τ· «Ἀλλὰ σὺ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐν ἀειτὸς ἐόντες», αὐτὶ ἑτοίμαστοι, τοῦτ' ἔστι· κάμε νὰ ἑτοιμάσουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου· Ἰλ. Ο, 95. Παρὰ Πινδ. καὶ αἰτιατικῇ μόνῃ τοῦ πργμτ. ἑνὸς τε. Diesen ἐν Νμ. 3. inil. σλ. 355. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ ἄρχίζω, ἔστι καὶ τὴ μέσ. διαθ. ἐν χρήσει μετ' ἀπαρμφ. τε καὶ μετὰ μτχ. «Ἀλλὰ καὶ ἄρχομαί τινος· ἀρχίζω ἀπό τίποτε· ».. σεο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ», Ἰλ. Ι, 97. ὡσαύτως καὶ ἐπ τινος, Ὀδύσ. Ψ, 199. καὶ Ἡρόδ. 5, 49. «Ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξάμενοιω, ἀντιθ. τῷ, παύσομαι· Μτχ. ἀρχόμενος· κατ' ἀρχάς· τὸ ἡμέτ. κοινῶς, ἀρχίζοντας ἢ ἀρχινῶντας. Κατὰ μέσ. ἀποθ. διαθ. ἐπὶ ἐρήσκευτ. πραγμάτων· ἀρχ. τινος· ἀρχίζω τὴν θυσίαν μέ, ἢ ἀπό τίποτε· «Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν», Ὀδύσ. Ξ, 428. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μόνον ἡ μέσ. διαθ. ἐστὶν ἐν χρήσει κατὰ σημσ. τοῦ, ἀρχίζω· πλὴν Σοφκλ. ἴσως, ἐν Ἠλ. 522. ἡ δ' ἐνεργτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. εὑρῆται, πλὴν Ὁμ. καὶ Ἡσ., καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡρόδ. πολλάκις· (ὁ Rost διακρίνει ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων τὴν ἐνεργτ. τῆς μέσ. διαθ. καθ' ὅτι ἡ μὲν ἐνεργτ. σημαίνει πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τις κατὰ πρῶτον καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἄλλοι· ἡ δὲ μέση ὅλοι μεταβαίνουν ἁπλῶς εἰς νέαν κατάστασιν, χωρὶς νὰ μετέχωσιν αὐτῆς καὶ ἄλλοι.) — 2) προηγοῦμαι ἡγεμονεύω, ἐξουσιάζω, προστάτω· ἀπολύτ. «.. νηός βαθὺ· ἦρχε δ' Ἀθήνη», Ὀδύσ. Γ, 12. «Ἀλείοισι δὲ τόν' ἦρχε, θεῶν ἀπὸ μήδεα εἰδώς», Ζ. 12. «Νῦν δ' ἀρχ' ὅπποτε κράδιη θυμός τε κελεύειε· Ἰλ. Ν. 784. Εἶμαι κορυφαῖος, ἡγεμών· διοικῶ, ἐξουσιάζω· Ὅμ. συντάσσει τὴν λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον γενν. σπανίως δοτ. «ἀνδράσιν ἦρξα», Ὀδύσ. Ξ, 230. παραβλ. Ἰλ. Β, 805. ἢ καὶ τῇ Ἐν προθ «Ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς», Ἰλ. Ν, 690. «ἦρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι», Ἰλ. Π, 65. «σὺν νηυσὶ δώκ. «Δέο ἔξεται ὅ,τπ κεν ἄρχῃ· ἀπὸ ἄσσα θέλει κρέμαται ἡ νίκη, Ἰλ. Ι, 102. ὡς τὸ κρατεῖν, νικᾶν. Παρὰ τοῖς Παγγρ. ἀεὶ μετὰ γενκ. ὡσαύτως καὶ τροπκ. ἐξαιρ. ἐπὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα κρέμονται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μιᾶς γαστρός, ὀργῆς ἄρχ., κ.τ.τ. Παρ' Ἀθην. ἔχω πολιτικὴν ἀξίαν, ἐξαιρ. εἶμαι Ἄρχων. Παθτκ. μετὰ μέσ. Μλ. Ἡρόδ. 7, 150. ἐξουσιάζομαι, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινος· ὅθεν ὑπακούω, εἶμαι ὑπήκοος, τό ital. soddito· Ξενοφ. ἄρα οἱ ἀρχόμενοι, οἱ ὑπήκοοι.

Ἄρχων, οντος, ὁ· (Μετοχ. τοῦ Ἄρχω) ἐν Ἀθ. ὁ πρῶτος ἐξουσιαστής, διοικητὴς τῆς πολιτείας μετὰ τὴν καθεῖρ. τῆς βασιλικῆς διοικήσεως· ἐν γένει δέ, Προεστώς, πρῶτος, κεφαλὴ λαοῦ τινος· ἀρχηγός, ἐξουσιαστής, τό Ἰταλ. comandante· — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐγκρατής· μετὰ γενκ.

Ἀρχώνης, ὁ· (ὠνέομαι) ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς τῶν κοινῶν δοσιμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώνουν οἱ ὑπήκοοι εἰς τὴν ἐξουσίαν· τό Γαλλ. fermier général des impôts, τό τουρκ. Ἰλτιζαμτσῆς· Ἀνδοκίδ. σελ. 65. «Ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς», ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους τοῦ τελωνίου.

Ἄρω, = λέξις πρωτότυπος· παραγωγῶν δυσθιστάτη, ἀφ' ἧς πρῶτον παράγονται τὸ, ἀρόω, ἀρτάω, ἀρτύω, ἀρύω, ἀέρω, ἁρμόζω, ἄρνυμαι· ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἐστι τὸ, Ἁρμόζω, τερπάζω, ἑνώνω· μεταβατικῆς τε καὶ ἀμεταβάτου, Ἐνστ. ἄρω, οὐδαμοῦ εὑρηται· οἱ ἐν χρήσει χρόνοι διαφέρονται κατὰ τὴν μεταβατ. ἢ ἀμεταβ. σημασίαν τῆς Λξ. ὡς ἑξῆς.

I. Μεταβ ἐνεργ. Μλ. ἀρῶ, Ἰων. ἀρτο. Ἀόρ. α'. ἦρσα, Ἰων. ἄρσα. Ἀπρμφ. ἄρσαι εἰρ. β', ἤραρον, Ἰων. ἄραρον (υυ). Ἀπρμφ. ἀραρεῖν· Μτχ. ἀραρών. Ἀπό τοῦ β' ἀορ. παρ' Ὅμ. εἷς κατ' ἀμεταβ. σημσ. κείμενος, σχηματίζεται ὁ μεταβατ. ἐνεστ. ἀραρίσκω τοῦ ἐλλείποντος ἄρω· (Τὸ γ'. προσ. ἀρηρεν· Ὀδύσ. Ε, 248., κατὰ μὲν τὸν τύπον αὐτὸν στὶν ἀμεταβ. Παρακμ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου δέ, μεταβατ. ἀόρ. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν μορίζεται μετὰ πολλῆς πιθανότητος, ὅτι τὸ ἄρηρεν αὐτὸ ἐστὶ φευδὲς ἀναγν. ἀντὶ τοῦ ἄρμοσεν.) Παρμ. παθτ. ἀρήρεμαι, ἐξ ἧς ἐκτὸς τὸν τύπον καὶ κατὰ τὴν σημσ. ὁ ὑιὸς Ἐνστ. ἀρίστω, ὑπερσθδ. Ἀόρ. ἤρσην, οὐ μόνον τῷ γ'. πλῆθ. προσ. ἄρσεν ἤρθησαν, χρῆται Ὅμ. Ἰλ. Π, 211. Ὁ δὲ Ἡσ. Ἀσπ. 320. χρῆται τῷ μεταχ. μέσ. ἀόρ. ἀρσάμενος. — Ἁρμόζω. συναρμόζω, δένω στερεά· συστέλλω ἢ συμμαζώνω στενά· σφιγκτά· «Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βοέτησι», Ἰλ. Μ, 105. «ἀρ' οὐ συμμαζόχηκαν, συστέχηκαν, συνενόχηκαν μὲ τὰς ἀσπίδας· ὡσαύτως καὶ «μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν», Ἰλ. Π, 211. καὶ «Ἄγγεσιν ἄρτον ἄπαστον», Ὀδύσ. Β, 289. μάσαι ὅλα εἰς ἀγγεῖα. Ἀλλὰ «πῶματα ἄρτον ἄπαστον· στουπώσαι ὅλα καλά, Ὀδύσ. Β, 353. παραβλ. 1, 2. Ὅταν ἐξαιρ. 1) συναρμόζων, συνδένων περισσότερα μέρη ἓν μὲ τὸ ἄλλο, καταρτώνω τε, συνδέτω, τελειόνω, φτιάνω, χτίζω· «Ὅτε τοίχους ἄνδρ ἀρίρῃ πυκιοῖσι λίθοισιν», Ἰλ. Π, 212. καὶ ἦν ἐντοιαι ἐληΐδαι καὶ τὸ ἐν Ὀδύσ. Ε, 248., ἐσφαλμένως κείμενον, ἄρηρεν· Ἠπαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. Ἀρμόζομαι· πελάζομαι συναρμόζω, συνάπτω, κατασκευάζω μὲ τὰς χεῖρας, Ἡσ. Ἀσπ. 320. — β') Τρπ. ἡμνηστῆρσι θάνατον καὶ Κῆρ ἀραρόντες· ἑτοιμάζοντες· Ὀδύσ. Π, 269. — 2) ἐν γένει· παρασκευάζω, προετοιμάζω ἐλλ. ὁρμάτινα, βάνω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν, προβλέπω μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, νῆα ἀρτας· Ὀδύσ. Α, 280. παρβλ. 280, 353. «Ἥραρε δυμὸν ἐδωδῇ· ἐπρόβλεψε τὴν ὄρεξιν μὲ τὰ ἀπαιτούμενα φαγητά· τοῦτ' ἔστιν ἐχόρτασε, Ὀδύσ. Ε, 97. Ὡσαύτως καὶ «ἄλλ' ἐμὲ γ' ἀ στενόεστ' ἄραρεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρένας· χορταίνει, θεραπεύει τὴν καρδίαν μου, Σφκλ. Ἱλ. 147. — 3) κάμνω, προξενῶ, δίδω εἴς τινα τίποτε ἁρμόδιον, τερπνόν, ἀρεστὸν εἰς αὐτόν· ὡς τὸ συγγν. αὐτῷ ἀρέσαι, μόνον Ἰλιάδ. Α. 136. »Γέρας ἆρσαντες κατὰ θυμόν· ἀφ' οὗ μοὶ κάμνητε δῶρον ἁρμόδιον εἰς τὴν θέλησίν μου, χαροποιὸν καθὼς μοὶ ἀρέσκει, καθὼς ἐπιθυμῶ. Ἡ μάλλον ἀμεταβ. σημασ. ἀπαντᾶται πολὺ μᾶλλον· ἰδὲ Ἰλιάδ. Β. — Τοῦ παθητ. Παραμ. ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις ἐστὶν ὁ μτχ. ἀρηρεμένος, ἐνη, ένον· τινὶ· ἁρμοσμένος, συναρμασμένος, καλὰ τεχνασμένος, σφιγκτοδεμένος, συμπεζωμένος, τελειωμένος, ἑτοιμασμένος, προετοιμασμένος ἢ προβλεμμένος μέ τίποτε· Ἀπολλ. Ῥόδ. 1, 787. 3, 833. 4, 677. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται Ὁμ. τῷ ἀμετβ. μτχ. παρακμ. ἀρηρώς· (ὁ Brunk εἰσήγαγε παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. παντοίως τὸν ψευδῆ τύπον ἀρκραμένος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. α. αὐτὸν θέλων.)

II. Ἀμεταβ. ἐνεργ. παρκ. ἄραρα, πανταχοῦ κατὰ σημασ. ἐνστ. (ᾰ—ᾰ) Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀρηρα· Μετχ. ἀραρώς, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀρηρώς, θηλκ. ἀραρυῖα, παρὰ τοῖς Ἐποπ. δὲ, ἀραρυῖα, βραχυ προπαραλήγοντα· Ὑπερσυντ. ἠράρειν (ᾰ), Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀρήρειν, καὶ ἤρηρειν. Ὁ παρκ. συνήθως κατὰ σημασ. ἐνστ. ὁ δὲ Ὑπρσιτ. κατὰ σημασ. παραταϊκ. Τῆς μέσ. διαθέσ. μόνον μετχ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ. ἄρμενος, μένη, μενον, ἔτι δὲ καὶ ἀπαραλήκτως ἐστὶν ἐν χρήσει, Ἡσιόδ. Ἔρ. 784. Τέλος δὲ εὕρηται καὶ ὁ ἄλλως μεταβτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. εἷς παρ' Ὁμ. ἀμεταβάτως, Ἰλιάδ. Π, 214. Ὀδσ. Δ, 777. — εἶμαι συνειλημένος, ἢ συνηρμοσμένος, συμπεζωμένος, σφιγκτὰ μὲ ἄλλους μαζὺ βαλμένος· ἐν γένει ἁρμοσμένος, τερχασμένος, στενὰ ἢ σφιγκτὰ ἡνωμένος, »Τρῶες ἀρηρότες, Ἰλιάδ. Ν, 800. Ο, 618. »Ἄραρον κορυθάϊκας καὶ ἀσπίδας· αἱ περικεφαλαῖαι καὶ αἱ ἀσπίδες ἐνώνονται, ἢ συρώχνονται, ἔγγιζαν μία μὲ τὴν ἄλλην, Ἰλιάδ. Π, 214. »Ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες πίδυοι οἴνοιο ἀκομβηκέες· ἐς τὸν τοῖχον ἔνεκεν κοντὸν ἄλλον σφιγκταραδασμένοι, Ὀδσ. Β, 342. »Σωστὴν ἁρηρώς· ἁρμόδια, σφιγκτὰ δεδυκωμένος, Ἰλιάδ. Δ, 134. 213. Συντασ. μετὰ ὁστκ. συνήθ. δοῦρα, ἔγχος, παλάμῃφιν ἀρήρει· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ὠταύνιος καὶ, κόρυθες κροτάφοις· κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι· πολλάκις παρ' Ὁμ. »Κνημὴ ἑκατὸν πολίων πρωλέσσα· ἀραρυῖα ἁρμόζουσα εἰς ἑκατὸν παλεμστάς· τοῦτ' ἔστιν· ἀρκετὰ μεγάλη δι' αὐτούς, Ἰλιάδ. Ε, 744. Σπανιώτερ· μετὰ τῆς Ἐν· »Ὄφρα κε δοῦρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ· καλὰ τεχνασμένα εἰς τοὺς ἁρμούς, Ὀδσ. Ε, 361 — β) Μετφρ. »Φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς· στερεὸς ἐν τοῖς φρονεῖν του, μὲ σωστὰς φρένας, Ὀδσ. Κ, 553. Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται πολλάκις τὸ, ἄραρε ἢ ἄρηρε, ἀντὶ τοῦ στέκει στερεά, ἀπαραπόδιστα μετὰ σωστὰ καὶ δὲν γίνεται ἀλλέως, Αἰσχλ. Προμ. 60. Εὐρπ. Μηδ. 1609. Ὀρστ. 1334. Valck ἐν Ἱππ. 1090. Ἀνδρ. 264. Ἡρακλ. 309. — ὅθεν, ὁ μὲς ἀρηρώς, στερεὸς, ἀτάραχος, Θκρτ. 23, 113. ἀραρότα δόγματα, στερεὰ, ἀμετάβλητα. Δίων Χρυσ. — ἐξαίρετος· 1) κεῖμαι καλὰ προετοιμασμένος ἢ προβλεμμένος, ἁρματωμένος· μετὰ ὁστκ. »Τάφρος σκολόπεσσιν ἀρήρει, Ἰλιάδ. Μ, 56. »Πόλις πύργοις ἀραρυῖα, Ο, 737. »Ζωὴν ξυσάνοις ἀραρυῖαν, Ξ, 181. ὡς τὸ, ἀρηρεμένη· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ ἀρηρῶς ἔν γένει, προετοιμασμένος, προβλεμμένος εἰς τίποτε· »Εἰς μὲν ἐὼν, πολλοῖσι δ' ἐπωνυμίησιν ἀρηρώς. Διον. Περ. 28. — 2) εἶμαι ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἢ τερπνός, ἀγαπητός, ἀρεστός, ὡς τὸ αὐτῷ συγγν. ἀρέσκω· ὅθεν μὲν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν ἀρέσκει εἰς τὴν καρδίαν μας, ἤτον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, Ὀδσ. Δ, 777. οὐδαμοῦ δ' ἄλλοῦ παρ' Ὁμ. παραβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 608. Παρὰ τοῖς Τραγικ. ἄραρε ἢ ἄρηρε, ἀρέσκει, εἶναι ἀγαπητόν. Ἰδὲ II. ἐν τῇ γενικ. σημασ. ὡσαύτως τὸ, ἁρμόζω.

Πρὸς τούτοις δὲ ἰστέον ὅτι, ὁ ἐπιθετικῶς ἐν χρήσει μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ. ἄρμενος—ένη—ενον· ἁρμόδιος, πρέπων, παρ' Ὁμ. ὅλως ὡς ἡ μετοχ. ἀρηρώς μετὰ ὁστκ. ἐπικρινον ἄρμενον αὐτῷ (τῷ ἱστῷ) »καλὰ ἁρμοσμένον, σφιγκτὰ δεμένον 'ς τὸ κατάρτι, Ὀδσ. Ε, 234. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐν, Ἰλιάδ. Σ, 600. Ὀδσ. Ε, 234. ὅθεν τρπκ. ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος, ἱκανός, εὔνους, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 119. Σπανίως μετὰ ἀπρμφ. »Ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος· εὐτυχὴς, εὐνοϊκὴ, Ἡσιόδ. Ἔρ. 784. ὅπου ἡ μετοχ. ὅλως ὡς δικαταλήκτων ἐπῃ. κεῖται· ἕτοιμος, ἁρμόδιος· »χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 639. Ἐν γένει· ἀρεστός, ἀγαπητός, κατ' εὐχήν· »Ἄρμενα πράξεις ἀνήρ, Πινδ. Ὀλ. 8, 98. »Ἐν ἁρμένοις θυμὸν αἴξων, Νεμ. 3, 89. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ, ὡς τὸ εὔκολος· πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος· ξείνοις ἄρμενος, τοῖς φίλοις εὐάρεστος, ὑπηρετικός· λέγεται ὁ Πινδ. παρὰ Πλάτ. Ἐπιγρ. 28. — Οἱ μεταγνστ. χρῶνται τῷ οὐδετ. τὰ ἄρμενα ὡς οὐσιαστ. ὡς τὰ ὅπλα, σκεύη, ἐργαλεῖα· ἄρμενα τέχνης, Αἰθ. ἐξαρ. σκεύη πλοίου, πανία, σχοινία, Θκρτ. 22, 13. τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως νομίζει Εὐστθ. ἐκ τῆς Ὀδσ. Ε, 254. εἰλημμένην.

Ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐνεργτ. παρκμ. ἀραρώς, Ἰων. ἀρηρώς, ἐσχηματίσθη τὸ Ἐπῤῥ. ἀραρότως, Ἰων. ἀρηρότως· στερεὰ, ἁρμοσμένως, συνατὰ, πυκνὰ, ἡνωμένα ἀμεταβλήτα, Αἰτχ. Ἱκ. 992. Πλάτ. ἰδὲ Ruhnk Τιμ. σλ. 48. Καὶ Ἡσυχ. = ἁρμοδίως, ἀσφαλῶς.

Ἀρωγή, ἡ· (ἀρήγω) Βοήθεια, ὑπεράσπισις· διανθεντευτὴς, σκέπη, Ἰλ. Δ. 208. »Θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγήν, Ἰλ. Ψ, 574. τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Ζεὺς· ἐπ' ἀρωγῇ τενι· Ὕβρια, χάριν· τὸ Ἰταλικ. φαβορε πρός τινα· »Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικέσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ· κρίνατε καὶ τοὺς δύο δικαίως, χωρὶς νὰ βοηθήσητε μήτε τὸν ἕνα μήτε τὸν ἄλλον χωρὶς προσωποληψίαν.

Ἀρωγοναύτης, ὁ, ἡ· (ναύτης) Βοηθὸς τῶν ναυτῶν. Ἀνθολογ. »Ἀρωγοναῦται δαίμονες· οἱ θεοὶ οἵτινες βοηθοῦσι τοὺς ναύτας.

Ἄρωγος, ὁ, ἡ· μετὰ ὁστκ. βοηθὸς, προστάτης, διανθεντευτὴς, ὑπερασπιστὴς, εὐνοϊκὸς παρ' Ὁμ. ἀεὶ οὐσιαστ. ἐξαιρ. ἐν μάχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κριτηρίου, Ἰλιάδ. Σ, 502, παραβλ. ἐρηγών. — 2) χρήσιμος, ὠφέλιμος· μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Αἴας· 857. »Γένους ναὸς ἄρωγὸς τέχναις· συνεργὸς, προβιβαστικὸς, συμπράκτωρ, ἢ βοηθητικὸς συμφέρων ἑκατέρου εἰς τι· μετὰ γενικ. ὡς οὐσιαστ. προστάτης, διανθεντευτής.

Ἄρωμα, ατος, τὸ· (ἀρῶ) Πᾶν μυρωδικὸν, π. χ. κάλαμον ἢ κιννάμωμον, τὸ Ἰταλικ. κανέλλα, μοσχοκάρυδον, πέπερι, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τεχνικὰ κατασκευασμένον τίποτε, μὲ καλὴν μυρωδιὰν· (σήκει εἰς τὸ ἄρω, παραπλησίως ὡς τὸ, ἄρτυμα.) ἢ καρπός.

*Ἄρωμα—ατος, τὸ (ἀρόω) = Ἄρουρα, Ἀρστφ. Ἐκκλ. 1153.

Ἀρωματίζω, Μ. ἴσως κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε μὲ μυρωδιὰ, τὸ τουρκικ. μπαχαρικά. — 2) Οὐδετερ. Μυρίζω ἰδίαν ἀρωμα, ἢ ἔχω τὴν μυρωδίαν καὶ γυστιμάδα τῶν ἀρωμάτων· ὑπὸ τῶν ὁρικῶν κύπρος ἀρωματίζειν, Ἀφροδ.

Ἀρωματικός, κὴ, κόν· ἐωδιάζων, μυρίζων ὡσὰν τὰ ἀρώματα.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ· = τῷ προηγμ. »Ἀρωματίτης οἶνος, ποσῶς· οἶνος, ποτὸν τὸ ὁποῖον εἶναι κατασκευασμένον μὲ ἀρώματα.

Ἀρωματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἀρώματα.

Ἀρωματοφορέω, ῶ· φέρω ἢ κοβαλῶ ἀρώματα· παρὰ τὸ

Ἀρωματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κοβαλεῖ, ἢ βαστάζει ἀρώματα.

*Ἀρωματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἢ μυρίζει ὡσὰν ἄρωμα.

*Ἀρώμεναι· Ἐπικ. Ἐνστ. ἀπρμφ. παρὰ τὸ, ἀρόω, ἀντὶ ἀροῦν, συναιρ. ἐκ τοῦ ἀρόεμεναι, ἢ ἐπεκτ. ἀντὶ ἀρόμεναι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 22. Ἄλλοι ὅμως ἀναγινώσκ. ἀρόμμεναι, ἢ κρεῖττον ἀρῆμεναι, ὡς ἐποίησε καὶ Spohn. Παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 227. καὶ Βιγμ. Γραμμτ. σλ. 506.

Ἀρωνία, ἡ· εἶδος μεσπίλης, Διοσκορ. Α'. 171.

Ἄρωρα, καὶ, Ἀρωραῖος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρουρα.

Ἄρως, Δωρικ. ἀντὶ, Ἥρως.

Ἀρώσιμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀρόσιμος. Σχολ. Αἰτγ. 869. τὸ ὁποῖον εἰς ἓν τῶν ἀρίστων χειρογράφων, τριταλήκτως κεῖται.

*Ἄρωστος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄρρωστος.

Τὸ Α. Μετὰ τοῦ Σ.

Ἄς, καὶ ὅς καὶ ἄς, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ἕως, ἐν ὅσῳ, μέχρις οὗ, Λυτ. 173. »Ἂς καμεῖ ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας, Πινδ. Ὀλ. 10, 61. Κ. Γρηγ. σλ. 188. Welcker ἐν Ἀλκμ. σλ. 45. Riessl. ἐν Θηρτ. 14. 70. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

*Ἄς, Δωρικ. γενικὴ, ἀντὶ ἧς· ἀναφ. Ἀντνμ. οὗ, ἧ, ὅ.

Ἀσαγήνευτος, ὁ, ἡ (σαγηνεύω). Ὅστις δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην, εἰς τὸ δίχτυ.

Ἄσαγης, ὁ, ἡ (σάγη, σάγμα). Ὅστις δὲν ἔχει σαμάρι, ἢ δὲν ἐσαμαρώθη. Ξεσαμάρωτος· ἀμφ. ἴσως ἐκ τοῦ, Ἄσακτος.

Ἀσάλευτος· ταυτόσ. τῷ Ἀσάλευτος· Ἡσύχ. ὡς τό, Ἀνία, Ἀνιάζω, Οὐδέτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀσάλευτον, Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, Ἐρρίζωσε, λυπῶ· ἀμφότερα ἐκ τοῦ, Ἄση, Ἄσαι. Παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. Α'. σ. κεῖται ἐκ τούτου τό, Περισσαίειν, ἐπὶ τῆς ἐν γαστρὶ ἐχούσης γυναικός.

*Ἄσαι, συναιρ. ἀορ. α. ἀπρμφ. ἀντὶ ἆσσαι, παρὰ τὸ ἄω, βλάπτω, Ἰλ.

*Ἆσαι, ἆσας· ἀπρμφ. καὶ μετχ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄω, ἀείδω· ψάλλω.

*Ἄσαι (ᾰ) ἀπρμφ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω.

*Ἄσαιμι, εὐκτ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω, Ἰλιάδ. (— ᾰ).

Ἀσαίνω· = Ἀσαίω· Ζήτ. Ἀσάομαι.

*Ἀσαῖος, ὁ· ὁμ. κυρ. Ἕλληνος πολεμιστοῦ τινος, Ἰλιάδ. (ᾰ—ᾰ)

Ἄσακτος, ὁ, ἡ (σάττω). Ὅστις δὲν ἐπατήθη καλὰ, στερεὰ· ὡς »Ἄσακτος γῆ· Ξεν. Οἰκον. 16'. 11. μὴ στερεὰ γῆ· μποχάβη· — 2) ἀκαταπάστητος, ἀσφαλαπάτητος.

Ἀσαλαμίνιος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀριστοφ. ὅστις δὲν ἔχει ἐμπειρίαν θαλασσομαχίας· Ἐλήφθη ἡ λέξις ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας Ἑλλήνων καὶ Περσῶν. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις δὲν ἔλαβε μέρος· δὲν εὑρέθη, δὲν ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖ, μάχην· κωμ. λξ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 205. (μι)

Ἀσάλεια, ποιητ. ἀσελία, ἡ (ἀσάλης), ἡσυχία, ἀφροντισία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ (σαλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀσάλευτος, ἀτάραχτος, ἀλόητος· ἀτάρακτος, ἀφρόντιστος, χωρὶς φροντίδες, ἥσυχος· ἐπῤῥ. ἀσαλεύτως.

Ἀσαλής, ές, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμ. Αἰσχύλ. »Ἀσαλὴς μανίαι.

*Ἀσαλία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος, ὁ, ἡ (σαλπίζω). Χωρὶς σάλπισμα, ἤχον σαλπίγγος, Σοφοκλ. »Ἀσάλπιγκτον ὥρα« ἡ ἥσυχος ὥρα τοῦ μετονυκτίου, ὅτε δὲν ἠκούετο πάλπιγγος ἦχος εἰς τὸ στρατόπεδον, δὲν συνήθιζον νὰ σαλπίζουν.

*Ἄσαμεν· ἀ. πλῃ. προτ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἄω. Κοιμάμαι, Ὀδσ. (–υυ) Ὀδσ. Δ, 228. (υυ–υ) Ἴσως παρὰ τὸ ἄσις.

Ἀσάμινθος, ὁ. Σκέψη ἢ λεκάνη λουτροῦ.

Ἀσανδάλωτος, ὁ, ἡ (σανδάλιον). Χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἄσαπτος, ὁ, ἡ (σαίω). Ὅστις δὲν κολακεύεται· ἀκολάκευτος, ἀδύνατον νὰ τὸν κολακεύσῃ τινάς, σκληρός, ἀκαμπὴς, ἀπάνθρωπος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 420.

Ἀσάομαι· ἰδὲ Ἀτάω. (υυυ–)

Ἀσαπής, ές, ὁ, ἡ (σήπομαι). Ἄσηπτος· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, δὲν σαπίζει· δὲν ἐσάπισε.

Ἀσαρίτης οἶνος. Οἶνος περατμένος ἢ κατεσκευασμένος μὲ ἄλευρα ἀπὸ Ἄσαρον. Διοσκορ. Ε΄. 60.

Ἀσαρκέω, ῶ (ἄσαρκος). Εἶμαι λιγνὸς, ξηρὸς, Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἀσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις λιγνὸς, ξηρὸς, ἀπαχὸς.

Ἄσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις δὲν ἔχει σάρκας, κρέατα· λιγνὸς, ξηρός.

Ἀσαρκώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φαίνεται λιγνὸς, ἀπαχὸς.

Ἄσαρον, τὸ. Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα διεγείρει ξέρκτὸν καὶ κίνησιν κοιλίας, Διοσκορ. Α΄. 9. Asarum Europaeum. Linn.

Ἄσαρος, ὁ, ἡ (σαρόω). Ἀσάρωτος, ἀφευκάλυντος, ἀπάστρευτος, ἀσκούπιστος· »Ἄσαρος οἶκος. Παρὰ Πλινίῳ ΔΫ. 23. καλεῖται τὸ ἐπάφρις δωματίου, τὸ ὁποῖον εἶναι τεχνικῶς κατεσκευασμένον μὲ μικρὰς κυβικὰς πέτρας ἐκ διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὰς ὁποίας παρασταίνονται τεχνικὰ ἀπεικονισμένα τάλειψανα, ἢ ἀπομεινάδια γεύματος, ὁποῖον τινες τῶν Ῥωμαίων Μωσαϊκὸν, λέγουσι, ἢ δὲ συνήθ. ψωμοί, ὡσπὺν τοῦτο καὶ, τὰ ἄσαρωτα.

*Ἄσατο, γ΄. πλῃ. προσπ. μέσ. ἀορ. κατὰ συνεκφ. ἀντὶ ἄσαντο, παρὰ τὸ, ἄω, Ἰλιδ. (–υο)

*Ἀσασάμαι, ἀπαρυφ. μέσ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἄω, χορταίνω, Ἰλιδ. (– – –)

Ἀσάφεια, ἡ. Ἔλλειψις τοῦ σαφοῦς, ἀβεβαιότης, σκοτεινότης νοήματος ἢ παραστάσεως τινός· παρὰ τὸ

Ἀσαφής, ὁ, ἡ (σαφὴς) ἀβέβαιος σκοτεινός. Ὅστις δὲν εἶναι, φανερὸς, καθαρὸς, ὁρατὸς· νὺξ ἀσαφεστέρα ἐστὶ, τὴν νύκτα βλέπομεν ἀλλιώτερον, Ἐπῤῥ. ἀσαφῶς.

Ἀτάω, Μλ. ἤσω (ἄση). Τρώγω τόσον πολὺ ὥστε μοὶ ἄρχεται ἀηδία, ἀπαγουλιάζω· προξενῶ ἀηδίαν, Θγν. 593 (υυ–). Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. ἀποδετ. διάθ. παροχορταίνω, αἰσθάνομαι ἀηδίαν διὰ τὸ φαγητὸ· ἐξωρ. ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερχορτάσμου, δὲν ἔχω ὄρεξιν, κιτάνομαι στενοχωρίαν, δυσκολίαν ἡνωμένην μὲ ἀηδίαν πρὸς φαγητά. Μεταφ. ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τίποτε βλέποντας ἢ ἀκούοντάς το, χορταίνω τίποτε, δηλ. ὡς οὗ τὸ ἤκουσα ἢ τὸ εἶδα πολλάκις· τὸ τουρκβ. μποχίζω ἀπὸ τίποτε· λυποῦμαι, ἀδημονῶ, μοὶ κακοφαίνεται, δυσαρεστοῦμαι διά τι· »Μηδὲν ἄγαν χαλεποίσιν ἀπὼ ῥέεθ..« Θγν. 567. καὶ Ἡρό. 3, 41. »Ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη«. (υυυ–) Ἔτι δὲ καὶ, ἀσσάομαι, Ἱππκρ.

Ἀσβεστος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ ἀσβέστη, Ἰλιδ Π, 123 (σβέννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσβύσθηκεν, ἢ δὲ σβύνεται, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφρ. κλέος, γέλως, μένος, βοή· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν πάυουν, δὲν πέρνουν ἢ δὲν ἔχουν τέλος. 2) ἡ ἄσβεστος, ὑπαρ. τίτανος, ἡ ἀσβέστης, παρὰ τοῖς μεταγνστ. Sneind. ecl. phys. σελ. 89.

Ἀσβολαίνω, Μλ. ήσω. Μαυρίζω τίποτε μὲ ἀσβόλην ἢ καπνιάν, καίω τίποτε καὶ τὸ κάμνω καπνιάν, τὸ κοινοτ. σκρουμπίζω, κάμνω σκουμπόν.

*Ἀσβολάω, Μλ. ήσω, σπανιώτ. τύπος, ἀντὶ ἀσβελαίνω, παρὰ τὸ

Ἀσβόλη, ἡ. Καπνιὰ, ἤτις γίνεται εἰς τὰ καπνοσυχεῖα, πιθανῶς παρὰ τὸ ψόλος.

Ἀσβολάεις, ὁεσσα, ὁ. Γεμάτος ἀπὸ καπνιάν, ἢ μαῦρος ἀπὸ καπνιάν, ἢ σὰν καπνιά.

Ἄσβολος, ἡ· = ἀσβόλη.

Ἀσβολόω, = Ἀσβολαίνω.

Ἀσβολώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = ἀσβολόεις.

Ἄσε, γ΄. ελῃτ. προπ. ἀορ. α΄. ἀντὶ ἄσασε, παρὰ τὸ ἀάω· βλάπτω, Ἰλιδ.

Ἀσέβεια, ἡ (ἀσεβὴς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις σέβας πρός τινα, ἐξωρ. πρὸς τὸν Θεόν· ἀθεΐα, καταφρόνησις τοῦ Θείου.

Ἀσεβέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς, ἄθεος, ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἀσεβὴς· μετὰ τῆς, Εἰς, ἢ Περίτινα Bart. ep. cr. σελ. 16. 2) ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. καθηρῶν· λυπῶ, σβύνω, βλάπτω, ζημιόνω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. σπανιώτ. τοῦ πρμτ. ἀσεβεῖν, ἀγγελίαις, ἐπιστολαῖς, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 941. Α. Παθητ. τὰ περίτινα ἠσεβημένα· τὸ ὅ,τι ἔκαμε τις πρός τινα ἀθεόφοβα, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν Θεόν, Αἰσχυ. Πλάτ. Νόμ. Θ. »Ὅταν οὖν τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἰκείων· ἀντὶ τοῦ, ὅταν τις οἶκος δυστυχὴς καὶ ἀσεβὴς τι πάθῃ, ἀφ' οὗ

Ἀσέβημα, ατος, τὸ. Ἀσεβὴς καὶ ἀθεόφοβος πρᾶξις, ἀθεόφοβον κάμωμα.

Ἀσεβὴς, ές, ὁ, ἡ (σέβω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἄθεος, ἀθεόφρων, κακότροπος, αὐθάδης, τολμηρὸς, ἀδιάντροπος, ἄδικος, ἐπῤῥ. ἀσεβῶς· ἀφ' οὗ

Ἀσέβησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ζῇ, φέρνηται, πολιτεύεται τις ἀθεόφοβα.

*Ἄσειν, ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἄω, χορταίνω. Ἰλιδ. (– –).

Ἄσειρος, ὁ, ἡ (σειρά). Χωρὶς σχοινί, ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ σχοινί, δηλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν σείρῃ τις· ὅθεν ἀχαλίνωτος, ἐλεύθερος, Ἡσχ. Εὐρίπ. Ἴων. 1150. »Ὄχημα ἀσείρωτον ζυγοῖς«.

*Ἀσειρωτος, ὁ, ἡ (σειρόω). Ἐπὶ ἵππων· ὅστις δὲν εἶναι ζευγμένος ἐμπρός, ἀλλὰ ὀπίσω εἰς τὸν ζυγὸν ἀμέσως· ὅθεν ἀσειρώτος ἢ ἀσειρωτος ἵππος λέγονται τὰ δύο ἐμπροσθινὰ ἄλογα (ὅταν εἶναι τέσσερα ζευγμένα) τὰ ὁποῖα εἶναι ζευγμένα ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο, καὶ ὄχι ἀμέσως εἰς τὸν ζυγὸν, Εὐρίπ. Ἴων. 1150. »Ὄχημα ἀσείρωτον ζυγοῖς«, σηλ. μὲ δύο ἄλογα μόνον. Τὰ δὲ δύο ἐμπροσθινὰ (ὅταν τὸ ὄχημα σείρεται ἀπὸ τέτταρα) λέγονται σειραφόροι· τὸ Γερμ. Vorspann ἢ Vorspann· τὸ Γαλ. Relais.

Ἄσειστος, ὁ, ἡ (σαίω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν σείεται, δὲν ταράζεται, ἀτάραχος, Ἐπῤῥ. ἀτείστως. Ἐπικρ. παρὰ Διγ. Λρτ. 10,87.

Ἀσελγαίνω, Μλ. ήσω. Ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς ἀσελγὴς, ἄσωτος.

Ἀσέλγεια, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀσελγὴς, ἄσωτος.

Ἀσελγέω· = ἀσελγαίνω.

Ἀσελγὴς, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ κοινότ. ξεδομένος, ξεφυαλτμένος· ὅστις εἶναι ἄμετρος εἰς ὅλας τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας, αὐθάδης, ἀδιάντροπος καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις ἢ κάμωματά του· τρυφηλὸς μὲ ὑπερβολὴν, ἔκδοτος εἰς τὴν ἀτωτεΐαν καὶ ὅλους τοὺς τρόπους· ἔστι δὲ ἡ λέξις ταυτοσήμαντος τῇ, ἀκόλαστος καὶ ὑβριστικὸς, Ἐπῤῥ. ἀσελγῶς, Ἀρστφ. Πλτ. 560. (τὴν παραγ. τῆς λξ. ἐξέλουσεν ἀπὸ τῆς Πεισιδίας ἢ Πεισιδίας πόλεως Σέλγη· ἡ ἐτυμολογία ὅμως παρὰ τὸ Σέλγω, ἐστιν ἁπλουστέρα καὶ φυσικωτέρα).

Ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Μὲ πολὺ μεγάλα κέρατα, κερατιστὴς· ὅστις κερατίζει, χτυπᾷ τινα ἢ τι μὲ τὰ κέρατα, τὸ κοιν. ἐμπρίζει ἢ μπορίζει.

Ἀσελγομανέω, Μλ. ήσω (μαίνομαι). Εἶμαι ἄφρων ἀσελγὴς, μαίνομαι ἀπὸ ἀσέλγειαν. Δουκ.

Ἀσελήνιος, ὁ, ἡ (σελήνη). Χωρὶς σελήνην, σκοτεινός.

Ἀσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνὸς). Χωρὶς σεμνότητα, στερημένος σεμνότητος, τὸν ὁποῖον δὲν τιμᾷ, δὲν σέβεται κανείς, Ἐπῤῥ. ἀσέμνως.

Ἀσεπτέω, = ἀσεβέω, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1350. παρὰ τὸ

Ἄσεπτος, ὁ, ἡ, = ἀσεβὴς. Σοφοκλ. παῦτα. = ἄσεμνος.

*Ἄσεσθε, β΄. πλῃ. προπ. μέσ. Μλ. τοῦ ἄω, χορταίνω, Ἰλιδ. (– –υ)

Ἀσεύμαι, Δωρικ. Μέλ. Ἀδω, τὸ, ψάλλω, ἀντὶ ἄσομαι.

Ἄση, ἡ (ἄω, χορταίνω). Ὑπερχόρτασμα, τὸ νὰ φάγῃ τις ὑπὲρ τὸ δέον· ἢ ἐκ τούτου προεργομένη ἀηδία, ἀναγούλιασμα· ἔτι δὲ καὶ σωματικὴ δυσκολία, στενοχωρία, ἀγωνία, ἀνησυχία, Ἱππκρ. (υ–)

Ἀσήκαστος, ὁ, ἡ (συκάζω). Χωρὶς μάνδρα, ἢ ἐκτὸς τῆς μάνδρας ὢν· Νικήτ. Χρ. Γ. 4.

Ἀσηκορία, ἡ· = ἀψικορία. ἅμφ. κατ' ἄλλους ἄση. ἀηδία ἀπὸ ὑπερχόρτασμα.

*Ἀσήκορος, ὁ, ἡ (ἄση, κόρος). Χορτασμένος, ὥστε τῷ ἔρχεται ἀηδία.

*Ἀσηκρήτης, ου, ὁ. Μυστικὸς γραμματεύς. »Τῶν βασιλικῶν ὑπογραφὼν ἀτύχχανεν ὢν· ἀσηκρήτας δὲ τούτους καλεῖν εἰωθείας τῇ Λατινίδος γλώσσης ἔτυμον ἐκφώνημαι, Ναυφ. πρακτ. τῆς ἐν Ἐφσ. Συνδ. καὶ »Τῶν ἐξωθεν φερομένων ἀποκρίσεων μηνυτήσι, Ζώμπιος, λέξ. νεωτέρα, ἐκτοῦ Ῥωμαϊκοῦ Secretarius μεταπλ.

Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ἀνοδήγητος, ἀφύλακτος· ὅστις δὲν ἔχει ὁδηγὸν, φύλακα. »Μῆλα ἀσήμαντα. 2) ἀσημείωτος, ὅστις δὲν ἔχει σημεῖον, δὲν τῷ ἔβαλαν σημεῖον, τὸ Ἰταλ. ἀμάρκιαστος, μετὰ γενκ. Πλάτ. Φάρ. σλ. 250. C. ἀβούλωτος. 3) ἐνῤῥτ. ὅστις δὲν σημαίνει τίποτε, Δγν. Λρτ. 7, 57.

Ἀσημείωτος, ὁ, ἡ (σημειόω). Μὴ σημειωμένος, χωρὶς σημεῖον.

Ἀσημόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Μὴ σαφῶς γεγραμμένος· ἀσημαγράφος, δὲ μὴ σαφῶς γράφων· ὅστις δὲν γράφει καθαρὰ, παρὰ τὸ

Ἄσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Χωρὶς σημεῖον, ὅστις δὲν ἔχει γνωριστικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ σημεῖα, π. χ. ἀσπίδα χωρὶς σύμβολον· χρυσὸς ἄσημος ἀχάρακτος ἢ ἀτύπωτον ἀσῆμι, Ἡρότ. Ἔτι δὲ καὶ χωρὶς μνημεῖον, ἤτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του. β΄) ὅστις δὲν δίδει ἢ δὲν ἔδωκε κανὲν σημεῖον· ὅθεν 2) ἀγνώριστος, ἄγνωστος, μὴ περίφημος· χωρὶς σημασίαν, ἀκαταλήπτος, Ἐπῤῥ. ἀσήμως, Ξενῳ. ἀφ' οὗ

Ἀσημότης, ητος, ἡ. Ἀσημαντοσύνη, τὸ νὰ εἶναί τις ἢτι ἄγνωστος, ἀγνώριστος.

Ἄσημων, ονος, ὁ, ἡ· ἄτιμος. Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ. 1068.

Ἄσηπτος, ὁ, ἡ (σήπομαι) = ἀσαπὴς.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσηρός, ὁ, ἡ (ἄση). Ἀηδής, σικχαμερός ἢ κοινότ. σιχαμερός· ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγάλλαν· Ἐπίρρ. ἀσηρῶς, Ἱπποκρ.

Ἄσηστος, ὁ, ἡ (σήω), ἀκοπίαστος, Λεξ.

Ἀσθένεια, εἰας, ἡ (σθένος). Ἀδυναμία, ἀντοχῆς, ἀρρωστία. ν' Ἀσθένειε βίουι, Ἡρόδοτ. ἀντὶ τοῦ, ἐν δεια, πτωχεία.

*Ἀσθενεστέρως, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἀσθενῶς.

Ἀσθενέω, ῶ. Εἶμαι ἀσθενής, ἄδυνατος, ἀνίσχυρος, ἀνίκανος, ἀνίσχυρος. ἀρρωστιάρης, Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. ά. 17. Α', β'. 25.

Ἀσθένημα, τος, τό. Τὸ εἶναι τῆς ἀσθενείας, = ἀσθένεια.

Ἀσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ἀνίκανος, ἀρρωστιάρης, κουρασμένος, ἀποτυχημένος, Ἐπίρρ. ἀσθενῶς, Δημοσθ. Κον. 10.

*Ἀσθενήν, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀσθένειαι, Ἡρόδ. 8, 51.

Ἀσθενικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς ἀσθενῆ, Ἀριστοτ. ζώων. Ἱστορ. Ε', 14. ἀρρωστιάρης, τὸ Ἰταλ. indisposto, τουρκβρ. ξεφτης.

Ἀσθενοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις προξενεῖ ἀσθένειαν, ἀδυναμίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. Β', 205.

Ἀσθενόριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅστις ἔχει ῥίζας ἀδυνάτους, λεπτές.

Ἀσθενόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὀλιγόψυχος, Ἰώσηπ. Μακ. ΙΕ'.

Ἀσθενόω, ῶ (σθένος). Ἀδυνατίζω, κάμνω τινὰ ἢ τι ἄδύνατον· ἀφ' οὗ

Ἀσθένωσις, ἡ. Ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἱπποκρ.

Ἄσθμα, τό (ἄω, πνέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐντὸς στενοχωρημένη ἀναπνοή, κοντοπλάστημα, στένος εἰς τὸ στῆθος, Ἰλιάδ. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει πνοή, φύσημα π. χ. ἄσθ. πυρός, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 507. ἄτμός, ν' Ὀπωρινοῦ κυνὸς ἄσθμαι, Ἐπιγρ. ἀφ' οὗ

Ἀσθμάω, Μλ. ἄσω, καὶ

Ἀσθμαίνω, Μλ. αὐῶ. Δυσκολοπαπαίνω, κοντοπαπαίνω, ἔχω κοντὴν, στενοχωρημένην ἀναπνοήν, ἀγωνιῶ. Ἰλ. Ε'. 580. ν' Ἀσθμαίνων ἐπετε δίφρουν· ἐξαρέτως ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πιεζόντων, ψυχομαχῶ, χαροκοπῶμαι. Ἰλ. Π, 496.

Ἀσθματικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς τὸ Ἄσθμα, πάσχων ἀπὸ Ἄσθμα, Διοσκορ. Δ', 147.

*Ἀσθματοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), = τῷ προηγμ. ἐπίρρ. ἀσθματοειδῶς.

Ἀσία, ἡ. Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ κόσμου, ἡ ἀνατολή. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, θυγατηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσιόδ. Θγν. 359. (υυ–) ἀφ' οὗ εὑρηνται ἐξαιρέτως αἱ ἑξῆς λέξεις.

Ἀσιαγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ἐξ Ἀσίας ἔχων τὸ γένος, τὴν καταγωγήν· ἀπὸ Ἀσιατικὸν γένος.

*Ἀσιάδης, ου, ὁ· Πατρων. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀσίου. Ἰλιάδ. (–υυ–)

Ἀσιανός, ὁ, ἡ. Ἐκ τῆς Ἀσίας· ἀσιατικός, ἀνατολίτης, ἡ ἀνατολίτικος.

*Ἀσιαρχέω. Εἶμαι Ἀσιάρχης, παρὰ τὸ

Ἀσιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ὑπὸ τῶν Ἰωμαίων καταστηθεὶς ἀρχιερεὺς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀσίαν, Στράβ. 14. σελ. 980. ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγίνετο ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἰδιωτέρων πολιτειῶν διὰ ψήφων καὶ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τοῦ Προυνσόλου· ἔπρεπε δὲ νὰ ἐκπατήσῃ ἐξ ἰδίας ὑποπίνης δημοσίους ἀγῶνας, ὡς ἐν Ῥώμῃ τὰ Aedilo λεγόμενα· ἀφ' οὗ

*Ἀσιαχία, ἡ. Ἡ ἀξία τοῦ Ἀσιάρχου.

Ἀσιάς, άδος, ἡ, ἐπὶ ἑπτὰ. Ἀτικὴ, Ἀσιάτισσα, Ἀνατολήτισσα. 2) ἡ Ἀστερία, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κλίνεται· ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου τοῦ Λητοῦς ἐπιδορλωθεῖσα κλίνη, ὡς ὁ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς τομίῳ.

Ἀσιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Ἀσιήτης· = Ἀσιατικός (ἄτης).

*Ἀσιᾶτις, ίδος, ἡ, Ἰων. Ἀσιῆτις = Ἀσιάς, 5.

Ἀσιᾶτικός, ἡ, όν· Ἀσιατικός.

Ἀσιγενής, ὁ, ἡ· = Ἀσιαγενής, Αἰσχύλ. Περ. 12.

*Ἀσιγατογενής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀσιγησία, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ μὴ σιγᾷ, σιωπᾷ τις· παρὰ τὸ

Ἄσίγητος, ὁ, ἡ (σιγάω). Ὅστις δὲν σιγᾷ, δὲν σιωπᾷ, φλύαρος. (υ––υ)

*Ἀσιγμοποιέω. Ἡμαι ποίημα, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς στίχους δὲν εὑρίσκεται τὸ γράμμα Σίγμα. Τοιαύτην ᾠδὴν ἐποίησε Πίνδ. Schaef. Δέων συνδ. σελ. 171. Ἀθ. 10, 16. 24, παρὰ τὸ

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Χωρὶς σίδηρον, χωρὶς σπαθί.

Ἀσιτεχος, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἀηδιάζει, δέν τῷ ἔρχεται εὐκόλα ἀηδία εἰς τὰ φαγητά, ὅστις τρώγει ἀδιαφόρως κάθε φαγητόν, δὲν δειλέγει· τὸ ἰταλικὸν δὲν εἶναι ἀδιάφορον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φαγητῶν· ἐνγένει ὅστις τρώγει ὅ,τι φαγητὸν εὕρει, εὐχαριστεῖται 'ς τὴν τράπεζαν μὲ ὅ,τι τυχοι. — 2) ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν προξενεῖ εὐκόλα χορτασμόν, ἀηδίαν, ἀναγούλιαν.

Ἀσίλλα. Τὸ ξύλον τὸ ὁποῖον παίρνουν εἰς τὸν ἱμὸν ἐρεμώντες ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην του βάρη, καὶ κάθε λογῆς πράγματα καὶ τὰ κοβαλοῦν· τὸ παρὰ τσὶ κοινότ. τ' ἄμπλε λεγόμενον. Σιμωνίδ. παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Α', «Πρόσθε μὲν ἁμᾶ ὁμοίαν ἔχων τρηχείαν ἀσίλλαν ἰχθύες ἐξερόνυν, καὶ Ἀλκίφρ. Α', α'. «Τὰς σίλλας ἐπομένους ἀναλόμενοι καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σποράδας ἐξαρτησάντες. Ζήτ. Ἀνωφορεύς.

Ἀσιτέοντες, Εὐσεβ. παρὰ Στοβ. Λογ. 44. ἀντὶ, Ἀσιτεῖς ὄντες, ἂν ἡ βῆσις εἶναι ὀρθή.

Ἀσίνη· ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλιάδ. (υυ–) — 2) παρὰ Θεοφράστ. αἰτία Φυτ. Β'. 25. ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἰασίνη.

Ἀσενής, ὁ, ἡ· (σίνομαι) ἀβλαβής, μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαστος. Ὀδυσ. Δ, 109. — 2) ἄβλαβος, ὅστις δὲν βλάπτει. Ξεν. ὅστις φυλάττει ἀπὸ βλάψιμον. Αἰσχύλ. κάσινής σωτήρ.» Ἐπίρρ. ἀσινῶς. (υυ–)

Ἀσιόγεια, παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Φ. 321. = Αἰμασιά· ἐκ τοῦ Ἄσις μέντοι παραγόμενον· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. Ἀσειόγεια, κεῖται.

Ἄσιος, ία, ιον· (ἄσις) ἰλυώδης, γεμάτος ἀπὸ λούνην, λάσπην· (υυυ) κατὰ τοῦ μέτρου εἰσάγουσι τὸ ἐν Ἰλιάδ. Β, 461. Ἀσιῳ ἐν λειμῶνι· αἱ ὁποῖαι λέξεις ἐννοοῦνται συμφώνως ταῖς ἀρχ. Γραμματ., καὶ περὶ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 4, 45. ἀπαντωμένου Ἄσια . . ηφάμενοι ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω, κεκλῆσθαι τὴν Ἀτίην.» Ἀσίας, γεν. ω, καὶ εω, καὶ ου) εἰς τὸν ἀποῖαν ἦτον ἀφιερωμένος ὁ λειμὼν ἐκεῖνος.

*Ἄσιος· ὁ· κύρ. ὄνμ. πλειόνων εὐγενῶν Τρώων, Ἰλιάδ. (–υυ)

Ἀσίρακος, ὁ· Ἰδὲ ὄνος σημσ. 4. Διοσκορ. Β'. 57.

Ἄσις, εως, ἡ· Ἰλύς, λάσπη, λούνη, τὴν ὁποίαν φέρει πλημμυροῦσα ποταμός, καὶ ἀφίνει ὀπίσω ὅταν περάσῃ ἡ πλημμύρα, Ἰλιάδ. Φ, 321. (υυ)

Ἀσίς, ίδος, ἡ· ὑπακ. γῆ· ποιητ. ἀντὶ, Ἀσία, Ἐπιγράμ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΑ'. 52. (–υ)

Ἀσιτέω, ῶ· εἶμαι ἄσιτος, δὲν τρώγω· νηστεύω. ἀφ' οὗ

Ἀσιτία, ἡ· τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις, νηστεία — 2) ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· τὸ νὰ μὴν εὐγάνῃ τις τὸ ψωμί του, νὰ μὴν ἔχῃ βιοπορισμόν, ἢ δουλειὰν διὰ νὰ κερδαίνῃ τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδά του.

Ἄσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) Χωρὶς τροφήν, φαγητόν· νηστικός, ὅστις δὲν ἔφαγε τίποτε, Ὀδυσ. Δ, 788. — 2) ὅστις δὲν τρώγει, ὅστις νηστεύει. Ἐπίρρ. ἀσίτως· δὲν τρώγει, ἀλλὰ νηστεύει.

*Ἀσκαίρω, = Σκαίρω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. σ.

Ἀσκάλαβος, καὶ, Ἀσκαλαβώτη, ου, ὁ· γουστερίτσα· ἡ ὁποία ἀναβαίνει μὲ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὰ δένδρα καὶ εἰς τοίχους. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ'.

Ἀσκάλαφος, ὁ· εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β', 17. ὁ παρ' ἡμῖν μπούφος· ἀπὸ τοῦ Λατιν. bubo· ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. Ε'. 539.

Ἀσκάλευτος, ὁ, ἡ (σκαλεύω) = Ἄσκαλτος· ὅστις δὲν ἐσκαλίσθη, δὲν ἐσκάφθη μὲ τὴν σκαλίδα, δὲν ἐπαστρεύθη διὰ τῆς σκαλίδος ἀπὸ τὰ χόρτα, Ἀσκάλωτος. Θεόκρ. Γ'. 14.

*Ἀσκελός, ὁ, ἡ = ἄσκαλτος. Θεοκρ. 10, 14.

*Ἄσκαλτος, ὁ, ἡ (σκάλλω) Ἀσκάλιστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσκάλισαν, δὲν ἔσκαψαν ἐλύγυρα μὲ τὸ σκαλιστήρι.

Ἀσκαλής, ὁ, ἡ. = Ἀσκελής· ἀμφ.

Ἀσκαλία, ἡ· ἡ κεφαλὴ τῆς Κινάρας, Πλίν.

Ἀσκαλώπας, ου, ὁ. Ζήτ. Σκολόπαξ. Ἀριστοτ.

Ἀσκαμωνία, ἡ. Ζήτ. Σκαμωνία.

Ἀσκανδάλιστος, ὁ, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν σκανδαλίζεται· χωρὶς σκάνδαλον. Γραμματ.

*Ἀσκαφία, ἡ. Πόλις καὶ Ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἰλιάδ.

*Ἀσκάνιος, ὁ· ὄνμ. Φρυγός τινος στρατηγοῦ. Ἰλιάδ.

Ἀσκαύντης, ου, ὁ· ἄλλως, Κράβατος. Ἀχρεῖον κρεβάτι, ἢ κλινὴν, τὸ Ἰταλ. καναπές, τουρκβρ. σοφᾶς (– 2) τὸ Νεκροκρέβατον. Ἀνθολογ.

Ἀσκαρδαμυκτεί, καί, Ἀσκαρδαμυκτί. Ἐπίρ. παρὰ τὸ ἀσκαρδάμυκτος· τὸ νὰ κυτάζῃ τις ἀκατάπαυστα ἐν ἀντικειμένου μὲ ἀνοιχτὰ, τεντωμένα μάτια χωρὶς νὰ καμνῃ ἢτοι νὰ ἀφίνῃ τὰ μακτόφυλλα γιὰ ἀνοιγοκλείουν, ὡς συνήθως κυτάζομεν· τὸ κοινότ. μὲ στυλωμένα, μὲ τέσσαρα μάτια· ὥστε ὁρᾶν σοὶ ἐξέστας, ἀσκαρδαμυκτεί.» Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. δ'. 28.

Ἀσκαρδαμυκτέω, (σκαρδαμύσσω) κυτάζω ἀκατάπαυστα τίποτε μὲ στυλωμένα ὀμμάτια χωρὶς νὰ τὰ κινῶ, ἢτοι νὰ τὰ ἀνοιγοσφαλλῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀσκαρδαμύττω μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

*Ἀσκαρδαμύκτης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ. (σκαρδαμύσσω). Ὅστις κυτάζει τίποτε ἀσκαρδαμυκτί· — 2) ἐπὶ χρόνου· ὅσος καιρὸς περνᾷ ὅταν ἀνοιγοκλείῃ τις τ' ὀμμάτι.

*Ἀσκαρδαμύττω = ἀσκαρδαμυκτέω.

Ἀσκαρής, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀσκαρδμος, ὁ, ἡ· (σκαίρω) Ἀπήδητος· ὅστις δὲν ἐπήδησε, δὲν ἐσκίρτησεν, ἢ δὲν σκιρτᾷ, δὲν πηδᾷ.

Ἀσκαρδώδης, ὁ, ἡ. (ἀσκαρίς, εἶδος) Γεμάτος ἀπὸ ἀσκαρίδας, τὸ κοινότ. πηδουλλα· σκωλήκια τοῦ τυριοῦ.

Ἀσκαρίζω, Μ. ἰσω· = σκαρίζω, μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α, σκιρτῶ, πηδῶ λαχταρίζω, ἢ κλωτσιοῦμαι π. χ. καβὸς τὸ ἀρκὶ ὅταν τὸ σφάξουν.

Ἀσκαρίς, ίδος, ἡ λεβίθα, καὶ κοινότ. γηλίστα, εἶδος σκωληκιοῦ εἰς τὰ ἔντερα τῶν ζώων, Γαλην. «Ἀσκαρίδες ἑλμινθες μακραί, ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γενόμεναι.» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 19. πηδούλι, ἢ πδούλι· τὸ σκωλήκι ὁπου γίνεται εἰς τὸ τυρί. — 2) Ἡ νύμφη ἤτοι τὸ κουκούλι τῆς νερόμυγας ἢ τοῦ ἰταβάνου ἐκ τῆς ὁποίας εὐγαίνει ἰνταβάνος πρῶτα ὡς σκωλήκι, καὶ ἔπειτα λαμβάνει τὴν καθ' αὐτὸ μορφήν του.

Ἀσκάριστος, ὁ, ἡ. = Ἀσκαρής.

Ἀσκαύλης, ὁ. (ἀσκός, αὐλέω) Ὅστις λαλεῖ, ἢ παίζει τὸν ἀσκαυλον· τὸ τουρκβ. γκάιταν. Δίων. Λογ. 71. «αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβαλλοντα.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄσκεφρος, ὁ, ἡ. (σκέπτω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀσκαφτος.

Ἀσκεφτής, ὁ, ἡ· ὀσφαλμὸς τύπος τοῦ Ἀσκηπτής.

Ἀσκελία, ἡ. (ἄσκελ) = Ἀσκησις.

Ἄσκελιον, τό· = ἀσκίον· ὑποκρ. τοῦ ἀσκός.

Ἀσκελές, τό ἐπόμ.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλος, μετὰ τοῦ στερητ. α) Χωρὶς σκέλη· ἀδύνατος εἰς τὰ σκέλη· μὲ ἀσχημα σκέλη· ἂν γένει, ἀδύνατος, μὲ ἀδύνατοι καταπόπιασμένοι κορμί· παράσκελες καὶ ἄσυμμ.α Ὀδσ. Κ, 463. ἀδύνατοι, καὶ δειλοί. — 2) (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α.) Μὲ ὅμοια σκέλη· ὡς τὸ Ἰσοσκελής. Ἐπὶ σταθμῆς ἢ ζυγαριᾶς. Ὅταν ἡ γλῶσσα ἢ τὸ γλωσσίδι στέκει εἰς τὴν μέση· εἶναι ἰσοσταθμία. Ἐπῤῥ. ἀσκελῶς.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλλω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. κατ' ἄλλους μετὰ τοῦ, ὅλως ἀνυπάρκτου ἐπιτατ. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν μετὰ τοῦ στερητ. α. ὅστις δὲν ξηραίνεται, εἶναι ἀνεξάντλητος, ἀκούραστος, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος, καὶ τ. τ.) Στερεός, ἐπρός· καταξηραμένος, λιγνός, σκληρόκαρπος, ἀσπλαγχνος, ἀπάνθρωπος· ὡς τὸ ἀτενγκτος, σκληρός. Ὅμ. συνεπάσ. τὴν λέξ. τῷ, ἄζυμος, ἀζύματος, ἀποστερημένος καὶ δειλός, φοβιτσάρης· τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν προηγμ. λέξιν· πρὸς τοῦτο χρήσιμ καὶ τῷ αἰδετ. ἀσκελές ἐπιῤῥηματικῶς, καὶ τῷ Ἐπῤῥητ. ἀσκελέως, Ἀττ. ἀσκελῶς· σκληρά, ἀδιάλειπτα, ἐπίμονα, ἀκατάπαυστα. Ὀδσ. Α, 68. Ἰλιδ. Τ, 68. ὅπου τῷ ἀσκελές καὶ ἀσκελέως πρέπεται τὸ, αἰεί.

Ἀσκεπάριος, ὁ, ἡ. (σκεπάριον) Ἀπελέκητος μὲ τὸ σκεπάρι, ἀσκεπάριστος. Σχολ. Οἰδ. Β, 101. μὴ κεκομμένος, μὴ πελεκημένος· παράσκεπάριον βαράβουμι· κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἄγλυφον.

Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ. (σκεπάζω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς σκέπασμα.

Ἀσκεπάστρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ. (σκέπτομαι) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀπρόσεκτος. Πλάτ. ἀπερίεργαστος, τὸν ὁποῖον δὲν περιεργάζεται, δὲν παρατηρεῖ, δὲν περιεργάσθηκε δὲν παρατήρησέ τις. Ἐπῤῥ. ἀσκεπτως.

Ἀσκέρα, ἡ παρ' Ἱππώναξι· εἶδος ὑποδημάτων τοῦ χειμῶνος κατεσκευασμένων ἀπὸ ὠμὸν ἤτοι ἄῤῥυστον δέρμα, ἐχούτων ἔνδοθεν τὰς τρίχας τοῦ δέρματος διὰ νὰ ζεσταίνωνται οἱ πόδες.

Ἀσκερίσκιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, Ἀσκέρα. Ἱππων. Σχόλ. Δυσόχ. 855.

Ἀσκευής, καὶ, Ἄσκευος, ου· ὁ, ἡ. (σκεῦος) χωρὶς σκεύη, ἐπίπλα, ἢ ἐργαλεῖα. Ἡρόδ. 3, 131. χωρὶς παρασκευήν, χωρὶς ὅπλα. Σχολ. Οἰδ. Κ. 1029 χωρὶς στολὴν ἢ καλλωπισμόν· ὅθεν ἀπαρασκεύαστος ἢ ἀπροετοίμαστος· ὅστις δὲν ἔχει σκεύη ἢ ἐπίπλα τοῦ ἰταλ. μομπίλια, ἢ τὰ ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ σπιτιοῦ· δὲν ἔχει παρασκευὴν τι ἰταλ. παγάζια ἢ τὸ τουρκ. καλμπαλίκια, ὁ μὴ ἀστόλιστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀσκευώρητος, ὁ, ἡ. (σκευωρέω) ἀνεύρετος, ἀνεξέταστος. Στράβ.

Ἀσκέω, Μλ-ήσω. ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω ἢ δουλεύω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτηδειότητα πράγματα ἀνεξέργαστα, τοῦτ' ἔστι τὰ ὁποῖα εἶναι κατὰ τὰ ἔχομεν ἡ φύσις, καθάλου ἀδούλευτα· ἐτρια, κέρατα. Ἰλιδ. ἄθεν ἐν γένει δουλεύω, κατασκευάζω τίποτε τεχνικὰ καὶ ἐπιμελῶς· ἀργύρεον, ἐρυτῆρα, Ἔρρινεν. Ὅμ. ἡμῖν τον πηξῆσα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα.. α εἵλκωσε καὶ ἐκαθάριτε· ἢ ἐπαστρευσεν ἐπιμελῶς. Ὀδσ. Α, 430. πάρμα δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐν ἤσκηται καλὰ δουλεμένον μὲ μάλαμα καὶ ἀσήμι, ἢ μαλαμοτυρίσιον καὶ ἀσημωμένον. Ἰλιδ. Κ, 438. ἡέν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις... Δαίδαλος ἤσκησεν.. διέταξεν ἐπιτηδείως. Ἰλιδ. Σ, 592. ἂν δὲν εἶναι ὀρθότερον τὸ νὰ ἐννοῆται καὶ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγλυπτέντι, ἤτοι σκάλισμα, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον παρίστανε καὶ εἰς τὰ δύω μέρη χορὸν ταῖς χορευόντων τεχνικώτατα κατεσκευασμένη ἐχειτα. Ἰδὲ ἐξαιρ. Παυσαν. 9, 40, 2. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνάπτει περιφραστικῶς ὁ Ποιητὴς τὴν μετοχ. τοῦ ἀσκέω ἄλλῳ τινὶ ῥήματι. «Θρόνον τεύξει ἀσκήτας.» Ἰλιδ. Ξ, 240. «χρυσὸν περιχεύει ἀσκήσας» καὶ λ. τ. τ. — β) στολίζω, καλλωπίζω. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Γραμ. Blomf. ἐν Αἰσχ. Πρσ. 187. Κ. ἐν Γρηγ. σλ. 536. — γ') ὁ Πιδ. χρήται τῇ λέξει κατὰ σημσ. τοῦ Θεραπεύω ἐπὶ θεοτήτων μεταφορικῶς· δαίμονα ἀσκεῖν, αὐτὶ τοῦ λατρεύειν, τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἐκ ταύτης τῆς παρ' Ὅμ. Ἡρόδ. καὶ Πιδ. χρήσεως τῆς λέξ. τῷ ὁποίᾳ ἡ τῶν μεταγενστ. γλῶσσα σπανιώτερον χρῆται, ἐσχηματίσθη — 2) ἡ Ἀττ. σημσ. γυμνάζω, παιδεύω ἀμεταβάτως τε καὶ μεταβατικῶς· ὡς ἐπιτηδειότης ἢ τέχνη· ἐξαιρ. σῶμα ἀσκεῖν πρὸς ἰσχύν, πρὸς πόνον καὶ τ. τ. καὶ ἔπειτα ἐξαιρ. ἐπὶ γυμνάσεως τῶν ἀθλητῶν, Μετῳρ. ἀρετὴν, τέχνην, λόγους, ψυχὴν ἀσκεῖν· αὐτὶ τοῦ μελετᾶν, ἐπιτηδεύειν, ἐκπονεῖν, χρῆσθαι, μετέρχεσθαι· ὅθεν β) καὶ διδάσκειν, παιδεύειν; ἀσκεῖν περὶ τὰς τέχνας Πολῤῥ. ὡσαύτως καὶ ἀσκῶ ποιεῖν, γυμνάζομαι, καταγίνομαι, κοπιάζω νὰ κάμω τίποτε. Παρῤῥβλ. ἀσκητός.

Ἄσκη, ἡ. = Ἄσκησις. Πολυδ. Γ. 154.

Ἀσκηθής, ὁ, ἡ. (ἀσκέω) Βυρίας, περιποιημένος, φιλαγμένος, μὲ προσοχὴν μεταχειρισμένος· ὅθεν ἀβλαβής, ἄῤῥωστος, ὑγιαλαστος, ἀξημίωτος, σῶος, σωστός, ὑγιὴς· παρ' Ὅμ. πολλάκις ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα. Ἐν Ὀδσ. Ξ, 255. ἔνεστο, σκαθέες καὶ ἄνουσαι, ὅπου ὁ Wolf ἔγραψεν ὀρθότερον ἀσηθέες (σρωσυλλάβως ἐκφωνούμενον) (κατὰ τοὺς Σχλ. Ἀμβρ. καὶ Εὐστ. οὐ παρὰ τὸ ἀσκέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ σχέθω, αὐτὶ ἀσχεθής = ἀβλαβής· παρῤῥλ. Ἰλιδ. Π, 247. Ὀδσ. Ε, 26. κατὰ Döderl. Lat. Synon. 2. σλ. 93. καὶ lect. Hom. 2, σλ. 7, παρὰ τὸ σκάζω, μὴ σκάζων, ὅθεν ἀβλαβής, σῶος, ἐπιμελημένος).

Ἄσκημα, τος, τό. (ἀσκέω) Γύμνασμα, ὑπηρεσία, ἐργασία, ἔργον Ξενοφ. — 2) Στολισμός, Καλλωπισμός, — 3) Ἐνδυμασία, ἑτοιμασία, ἁρμοτωσία.

Ἄσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνὴ) Χωρὶς σκηνήν, καλύβαν· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες· ὅστις δὲν ἔχει ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ κεφάλι του. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. χωρὶς δόλον, ἁπλοῦν, ἀφελῆ, ψευτιᾶν, ὑποκρισιν, καλῶς παριστάνουσι οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἤτοι εἰς τὸ θέατρον. Συνων. Ἐπῤῥ. ἀσκήνως.

Ἄσκησις, εως, ἡ. (ἀσκέω) Γύμνασις ἢ τῶν ἀθλητῶν καὶ ὅλου ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ιδ'. 3. — 2) πᾶσα τέχνη, παν ἐπάγγελμα, πᾶς βιοπορισμός. Λουκιαν. «Τίνα ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; τί τέχνην ἡξεύρεις

*Ἀσκητέος, ἑα, ἑον· ῥημ. Ἐπὶ. παρὰ τὸ ἀσκέω· ὅστις ἢ εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γυμνάζηται, νὰ γυμνασθῇ τις.

Ἀσκητήριον, τό· τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον γυμνάζονται, Γυμνάσιον.

Ἀσκητής, οῦ, ὁ· ὅστις γυμνάζεται, μετέρχεται τέχνην τινά, ἢ ἐργόχειρον· ἐξαιρέτως ὅστις ἐχει τέχνην τὴν ἀθλητικὴν· εἶναι ἀθλητής· τὸ τουρκ. πεχλευάνης.

Ἀσκητικός, ἡ, όν· ἀπήκων εἰς τὴν ἄσκησιν, ἢ εἰς τὸν ἀσκητὴν ἐξαιρ. εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀθλητοῦ.

Ἀσκητός, τή, τόν· ὁ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἢ ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς ἐξεργασμένος, κατεσκευασμένος· παράσκητόν νημα. Λέχος. Ὀδσ. Ἑτοιμασμένος, ἐνδεδυμένος, στολισμένος, καλλωπισμένος· παράσκηται κόμαι παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ἐστ. 10. Γυμνασμένος, ἁρματωμένος· — 2) ὅστις ἀποκτᾶται, ἢ τὸν ὁποῖον ἀποκτᾶτις μὲ γύμνασιν. Συφ.

Ἀσκήτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἀσκητής, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καλογρια, ἡ ὁποία ζῇ εἰς ἀσκητήριον. Ἀσκητήρ. Οὕτω καὶ τὸ, Ἀσκητής, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ.

Ἀσκίασος, ὁ, ἡ. (σκιάζω). Χωρὶς ἴσκιον· ἀνίσκιωτος· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀσκίδιον, τό, ὑπηρ. τοῦ ἀσκός· μικρὸν ἀσκί, δερματάκι, ἢ προβιάτζα· Ἀρστιφ. Ἐπικλ. 307.

Ἄσκιον· τό· ὑποκρ. τοῦ ἀσκός = τῷ προηγμ.

Ἄσκιος, ία, ιον· (σκιὰ) χωρὶς σκιάν ἢ ἴσκιον· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος, ἢ ὅστις δὲν ἔχει ἴσκιον.— 2) (μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α) ἰσκιομένος, μὲ ἴσκιον (τὸ ἐπιτατ. α. δὲ οὗ ἡ σημασ· σκιερός, μεγάλην ἴσκιον, ἀναρμοστον ἐνταῦθα.)

Ἀσκίπωτος, ουσ, ὁ, ἡ· (σκίπων) ὅστις δὲν μεταχειρίζεται, δὲν χρειάζεται ῥόβδον, ἢ βακτηρίαν· τὸ κοινοτ. ξουναγίνι. Ἀνθολογ.

Ἀσκίτης, ου, ὁ· πάσχητ, μασίτης ὕδρωπικὸς, ὑδρωπικὸς, ὁ ὁποῖος φουσκώνει τὴν κοιλίαν, ὡς ἀσκόν.

*Ἀσκληπεῖον ἢ Ἀσκλήπειον, τὸ = Ἀσκληπιεῖον.

Ἀσκληπιάδης ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἰλιδ. κατὰ πλῆθ. ἀριθ. Ἀσκληπιάδαι, οἱ· παρὰ τοῖς μεταγενστ. προσηγορεύοντο οἱ Ἰατροί· καθέλου δὲ εἴληπται ἡ λέξις ὡς ἐπίθετον τῶν Ἰατρῶν.

*Ἀσκληπιάδης, ου· συ· σπάνιος τύπος, σπάνιος τοῦ Ἀσκληπιάδης. Σχολ. Φιλ. 1333.

Ἀσκληπιεῖον, ἢ Ἀσκληπίειον· τό· τὸ ἱερὸν, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

*Ἀσκληπίειος, εία, ειον· εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀνήκων· τὰ Ἀσκληπίεια ὑπαρ. Ἱερὰ, ἢ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιός, οῦ, ὁ· ἐν Ἰλιδ. μέγας, ἐπιστημονικώτατος, ἄριστος Ἰατρός· ἡγεμὼν τῆς Τρίκκης, ἤτοι τῶν Τρικαλῶν, τῆς Ἰθώμης καὶ τῆς Οἰχαλίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰλιδ. 2, 729, κτλ. ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίης, πατρὸς δὲ τῆς Ἰατρικῆς· Ὕμν. Ὁμ. 16. (Ἀσκληπιεῦ. Ἰλιδ. Δ. 193. ὁ Δμσθ. ἐπρόφερε τὴν λέξ. προπαροξυτόνως Ἀσκλήπιος, παρὰ τὸ ἴδιον ἐτυμολογικὸν αὐτῆς. Πλουτ. παρῤῥλ. Boeckh Πιδ. Πιδ. 3, 6.)

Ἀσμηδέτης, ου, ὁ· τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λιμὸν τοῦ ἀσειοῦ, ἢ τὴν προῤῥίζαν ὅταν τὴν γεμίζουν μὲ τίποτε ὑγρόν.

Ἀσπασπήλης, ου, ὁ· σπασμένος, ἢ βλαμμένος τόσον, ὥστε τὸ σπάσμα κρέμαται ἐμπρός.

Ἀσπασπήρα, ἡ· (πήρα) σακκούλι δερματινον, τὸ κοινότ. τραγατσίκα.

Ἀσκοπος, ὁ, ἡ· (σκοπέω) ἀπρόβουλος, ἀσπρονόητος, ὅστις δὲν σποβλέπει τὰ πράγματα, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος. Ἰλ. Ω. 157.— 2) Παθητ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 355. 1311. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀπροόρατος, ἀπρόβλεπτος, ἀκαταλήπτος, ἀκαταλόητος, ἀσαγής, σκοτεινός· (ἀπρόσκοπος ἔπος. Ἀπτχ. ὡς καὶ τὸ (σκοπὸς) χωρὶς σκοπόν, χωρὶς τέλος, ἄπειρος, ἀπέραντος. Σχολ. ἄσκοποι χρόνοι· μεταιοι, ἀπεπιτήδειος· ὁ μὴ ἐπιτηδείων τὸν σκοπόν. Διον. Ἁλικ. «Ἀσκοπον βέλεσι· — β' ἀπείκαστ. τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, συμπεράνῃ τις. Ἐπῤῥ. ἀσκόπως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσκοπυτίνη, ἡ· (πυτίνη) δερμάτινον ἢ μὲ δέρμα περιτεπασμένον ἀγγεῖον διὰ τὰ ὑγρά, εἰς ὁδοιπορίαν χρήσιμον, ὡς τὸ τουρκιβ. Μυτσρᾶς· Πολυδ. Γ'. 73.

Ἀσκορδίνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἀν τῇ, Σκορδιτόημαι.

Ἀσκός, οῦ, ὁ ἀσκί, προβιά· τὸ τουρκιβ· τουλούμι· παρ' Ὁμ. γηδοπροβιὰ διὰ νὰ γεμίζηται μὲ κρασί. Ὁ τοῦ Αἰόλου σὲ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκλεισε τοὺς ἀνέμους ὁ Αἴολος καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα, βοϊδοτόμαρον. Ὀδσ. Κ, 10. — 2) γενικῶς δὲ, παντὸς ζώου ἐγδαρμένον δέρμα Πρόσδοτ. ἐν 3'. 9. εἰς τὸ »Ἀσκοὺς καμήλωνε· ἀντιτάσσει τὸ »Ζωὰς καμήλωνε· ὡσαύτως καὶ τὸ δέρμα τοῦ Μαρσύου· Ἡρόδ. 7, 27. Περιηγ. ἀσκὸν δέρειν τινα, καὶ ἀσκὸς δέρεσθαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γδέρνω τινα, τοῦ εὐγένιο τὸ τομάρι, ἐπὶ τῶν δεινὰ πάσχοντων, τυραννουμένων, καταπιεσουμένων· Heliod. Ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 285. C. Δερμάτι ὡς σακκίον μείς τὸ κρατεῖν μέσα πράγματα. »Ἤθελε ἀπὸς δεύτερα καὶ ἐπιτετρίφθαι γένους. Σόλων· ἤθελε νὰ τὸν γδάρουσι ζωντανὸν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλον του τὸ γένος.

Ἀσκοτεινός, ὁ, ἡ· ὁ μὴ σκοτεινός· νεωτέ.· λξ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀσκοφορέω· Μλ. — ήσω· φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ ἀσκί· παρὰ τό.

Ἀσκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κοβαλεῖ ἀσκὶ γεμάτον μὲ τίποτε ὑγρόν· τὸ τουρκ. σακατσῆς.

*Ἄσκρα, ἡ· κώμη ἢ χωριὸ εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ὅπου κατοικεῦσενὁ Ἡσίοδος· Ἡσιόδ. Ἔρ. 642.

Ἀσκύλευτος, ὁ, ἡ (σκυλεύω). Ἀπούρτευτος, ἀλειγλάτιστος· Ἡλιόδωρ. Αἰθ. Α'. μτὰ λάφυρα ἀσκύλευτα. (υ)

Ἄσκυλτος, ὁ, ἡ (σκύλλω). Ἀξέσχιστος, ἀκατακομμάτιαστος, ἀλλάνιστος· μεταφρ. Ἀτυράννητος, ἀνενόχλητος, ἀστενοχώρητος, ἀβασάνιστος.

Ἄσκυρον, τό· εἶδος φυτοῦ. ὅπερ Ἕλλως, Ἀνθρώσιμον, λέγεται, καὶ | Ὑπέρικον. Διοσκορ. Γ'. 172.

Ἄσκυφος, ὁ, ἡ (σκύφος). Χωρὶς ποτήριον. Αἰὴν.

Ἀσκωλία, ἰων, τὰ· (ἀσκός). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὅτε καὶ ἐχόρευον μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω εἰς φρυσκωμένους ἀσκοὺς ἀλειμμένους ἔξωθεν μὲ λάδι· Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1130. ἀφ' οὗ

Ἀσκωλιάζω, ἄξω· χορεύω ἐπάνω εἰς ἀσκὸν μὲ τὸν ἕνα πόδα, καθὼς εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. 2) Κυβόλου ἀντὶ τοῦ, Χορεύω, πηδῶ εἰς τὸ ἕνα ποδάρι, παραπληγίως μὲ τὸ παρ' ἡμῖν πχίγειον τῶν παιδίων ποὺζω τὸ κουτσαντσκι· ἔτι δὲ καὶ στάκομαι εἰς τὸ ἕνα ποδάρι· Ἀριστοτελ. Ζ. κινητ. Δ'. ἀρ' ἡ.

Ἀσκωλιασμός, οῦ· τὸ νὰ χορεύῃ, πηδᾷ τις μὲ τὸ ἕνα ποδάρι, καὶ παίζῃ τὰ κουτσαντσκια. Ἀσκωλίζω. = Ἀσκωλιάζω.

Ἄσκωμα, ατος, τό· (ἀσκός) πᾶν εἶδος δερματίνων ἢ λωρίων. ἐξαιρ. εἰς τρόπον στρώματος ἢ ἀπεῦ καὶ τ. τ. κατεσκευεσμένων ἢ μὲ δέρμα περιτειλιγμένων πραγμάτων. Βτρχ. 364. φυσοῦνες, μουχάνι, Μαθημ. παλ. 20. »Ἁλάμοι ἀσκώματαν ἐμφωτιόμενοιν. Ἀπολλόδωρ. Πολιορκ. 21. »Σύριγξ ἀσκώματα ἔχουσαι. τὸ θέρματι μὲ τὸ ὁποῖον τειλίγουν τὰ κομπιὰ εἰς τὸν πυαλμόν, δηλ. εἶναι ὅπου ἀκουμβοῦν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους ἢ τῆς βάρκας Ἰταλ. Ἀρστφ.

Ἄσμα, ατος, τὸ· (ᾄδω) ψάλσιμον, τραγούδισμα, ὁ ὕμνος.

*Ἀσμάραγος, ὁ, ἡ· (σμαραγῆ) χωρὶς κόπον· ὅστις δὰν κάμνει ἢ δὲν ἔκαμε κρότον. Ὄπτ.

*Ἄσμαστον, τό· ὑπερ. τοῦ ᾆσμα, τραγωδάκι. Ὄπτ.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ· (κάμπτω)· ὅστις κάμνει τσακίσματα τῆς φωνῆς ὅταν τραγωδῇ ἢ ψάλλει· τὸ συνηθέστ. λιγόνει τὴν φωνήν· κωμκ. λξ. ἐπὶ τῶν τραγ. καὶ διθυράμ· ποιητῶν, εἰ ὁποῖοι ἔκαμναν ἐκτροπὰς, ἢ παραστράτιζαν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς Ποιητ. καὶ ἔξαιρ· ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἁπλῆν μουσικὴν καὶ τὴν ἀχαλνοῦσαν μὲ ἀηδεῖς τεχνικὰς παραφωνίας Ἀρστφ. Νφ. 332.

*Ἀσματατοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις κάμνει, ἢ σὐγάνει τραγωδίαν.

*Ἀσμενάϊπατος καὶ ἀμενέστατος· η, ον· Ἀττ, ὑπερθ. τοῦ, ἄσμενος.

Ἀσμενέω, ῶ· (ἄσμενος) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γίνῃ τι· μόνον παρὰ Δείναρχ. »ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἡσμένη μεταβολήν τινα τῶν κακῶν.

Ἀσμενίζω, Μ. ἴσω· μετὰ Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. δέχομαί τι φιλικῶς, ἀγαπητῶς εὐχαρίστως· προθύμως· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως μετὰ τοῦ εἰ. Μέσ. ἀσμενίζομαι· συγχαίνω εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησιν τινός καὶ τὴν δέχομαι· ἐπαινῶ ἑκουσίως. Schneid. ἐν Αἰσ. μυθ. 4. ἀφ' οὗ.

Ἀσμενισμός, οῦ· φιλικὸν, εὐνοϊκὸν δέξιμον. Ἀνδρῶν· καὶ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 174. καὶ 173.

Ἀσμενιστός, στὴ, στόν· τερπνὸς ἀγαπητός. Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Θεμίστ. Ὁμ. ις'.

Ἄσμενος, σμένη, σμενον· (ᾄδομαι· μετχ. παραμ. ἡσμένος) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· »Ἐμοὶ θέκεν ἀσμένῳ εἴην· ἤθελε μοὶ εἶναι πολλὰ ἀγαπητόν. Ἰλιάδ. Ξ, 106· φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο ἦτον εὐχαριστημένος ὅτε ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὀδσ. Ι, 63· ὡσάυτως καὶ λογαρι· »εἴη τοι βουλομένῳ ἔστιν· τὸ ἡμετ. ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς, ἂν σοὶ ἀρέσῃ· πολλαχοῦ ἀπαντῶμενοι. Ἀττικ. ὑπερθετ· »ἀσμενεστατος· καὶ ἀσμενέστατος· ἐπρρ. ἀσμενος.

Ἄσμηκτος, ου, ὁ, ἡ· (σμήχω). Πολυδ. Β'. 34. ἄτριφτος, ἀσφούγγιστος, ἀπάστρευτος.

Ἀσμός, οῦ, ὁ· Ἆσμα.

Ἀσμωλή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀσμωλέω· ἴδε Ἀθμωλέω, καὶ Ἀθμωλή.

Ἀσολοικίστως. Ἐπίρ· = ἀσολοίκως· χωρὶς σολοικισμόν. Εὐστάθ.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι σόλοικος, δὲν κάμνει σολοικισμούς, χωρὶς σολοικισμούς. Ἰδὲ σόλοικος.

Ἀσολοίκως. Ἐπίρ. χωρὶς σολοικισμόν.

Ἀσοφία, ας, ἡ· οὐ κατ' ὀρθὸν λξ. Πολυδ. 4. 18. Schaef. ἐν Πλουτ. 5, σλ. 89· ἔλλειψις σοφίας, νοὸς, καὶ φρονήσεως, μωρία, ἀνοησία, ἀστοχασία· παρὰ τό.

Ἄσοφος, ου, ὁ, ἡ· σοφὸς· μὴ σοφὸς, ἀμαθὴς, μωρὸς. Πίνδ. ἐπρρ. ἀσόφρων.

Ἀσπάζομαι, Μ. άσομαι· μέσ. ἀποθ. (σπάω) τιμᾶ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φιλικῶς χαιρετῶ, δέχομαι. Ὅμ. προσδιορίζει ἀκριβέστερον τὴν λέξιν προτλήψει τοῦ, δεξιῇ, χερὶν, ἕπασι μειλιχίοις ἠὐνεον ἀγαπαζόμεναι· ὅθεν ἐναγκαλίζομαι ἢ ἀγαπαζόμαι τινά· ἐξαιρ· ὅταν ἐπιστρέφῃ ἢ ἔρχεται ἀπὸ κάμπιαν ὁδοιπορίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκύλου ὅταν δέχεται μὲ χαρὰν τὸ αὐθεντικόν· Ξεν. Λέγεται. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 3. 9. ὁμοίως καὶ ὅταν ἀσπάζωνται ἕν τὸ ἄλλο, τὰ ἰταλ. σαλουτάρωνται τὰ καράβια χτυπώντας τὰ κωπί. Πλουταρχ. εἰς Ἀντών· »ἀσπάσασθαι ταῖς κώπαις. »ἀσπάσασθαί τινα βασιλέα· ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγειν. κηρύττειν, ὁρμαζειν· ἐν γένει ἀγαπῶ τινα, ἔχω φιλίαν μὲ αὐτόν· ἐπ' ἀνθρώποιτε καὶ πολιτειῶν ὁλοκλήρων. Ξνφ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. καταγίνομαι εἴς τίποτε μὲ ἐπιμέλειαν, κάμνω, ἐνεργῶ τίποτε μὲ ζῆλον. Ξνφ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φιλῶ· »ἀσπάζομαι τὴν χεῖρα, τὴν κορυφήν.

Ἀσπάθητος ὁ, ἡ· (σπαθάω) εἰς τὸ ὕφασμα ἀχτύπητος μὲ τὴν σπάθην· τὸ κοινότ. ξυλόχτενον, καὶ ἀργαλεξύλον· ὄχι σφιχτὰ ὑφασμένος· ὅθεν γενικῶς, μὴ πυκνός, σφιχτός, συμπαγχτός· ἀστίβαχτος, ἀρύς· ἀσπαθ. φάλαγξ. Σφκλ. παρὰ Διον. ἐπιτ. 10, 7.

Ἀσπαίρω, Μ. αρῶ· = σπαίρω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ· α. λαχταρίζω, τρέμω, μοὶ ἔρχονται σπασμοὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καθὼς εἰς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφαξοῦν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ σχεδὸν ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων· μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ν. 443. καρδίη ἀσπαίρουσα· τ' κοινητ. παρεῤῥυχτυπὶ. — 2) ἐναντιόνομαι σφοδρὰ, ἀνταγωνίζομαι. Ἡρόδτ. 8. 5· ὁ τύπ. ἀσπαίρω Ἀττικώτερος.

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ἡ· χαμόδενδρον ἀκανθηρόν· σπάλαθρον· τοῦ ὁποίου ἡ φλοιὸ δὲ καὶ ἡ ῥίζα δίδει ἐνωδιαστικὸν λάδι. Θγν. Παρὰ δὲ Πλάτωνι· »ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες· μηχανῇ διὰ παιδείαν.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ ἄλλως σπάλαξ· τυφλοπόντικον, χαμορυγχας.

*Ἀσπαλευτής· οῦ, ὁ = ἀσπαλιεύς· ἀφ' οὗ.

Ἀσπαλίεια, ας, ἡ· ψάρεμα, μὲ τὸ ἀγκίστρι· παρὰ τό.

Ἀσπαλιεύω, πιάνω ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. καὶ Ἀσπαλιεύομαι.

Ἀσπαλιεύς, έως, ὁ, ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἀγκίστρι.

*Ἀσπαλιευτικός, ή, όν· εἰς ἀσπαλιᾶ ἀνήκων.

Ἄσπαλος, ου, ὁ· ἰχθὺς, ψάρι. πρωτότ. τῶν προηγμ. λξ. μόνον παρ' ἡσυχ. ὅστις παρέλαβε τὴν λξ. ἀπὸ τῆς Ὀσωμανικῆς διαλέκτου.

Ἀσπανιστεία, ας, ἡ· (σπάνις) ἀφθονία· ὀκριλεια· τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ ἔχῃτις παραπολὺ ἀπὸ τίποτε· τὸ τουρκιβ. μπερεκέτι, ἢ μπόλλουκι. Ἱέραξ παρὰ Στοβ. Λόγ. Μθ'.

Ἀσπαραγία, ας· φυτὸν· ἡ σπαραγγιὰ. Θεόφρ. Φ. Γστ. ς'. 3· παρὰ τό.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ· τὸ σπαράγγι. Κατ' ἄλλον Γαλην· καλοῦνται ἀσπάραγοι καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὁμοίους μὲ τὸ σπαράγγ. βλαστούς· π. χ. »κράμβης ἀσπάραγοι, Ἀνάκρεκ. Β'. 209. παρ' Ἀττ. δὲ εὐχρηστότερον ὁ τύπος ἀσφάραγος.

Ἀσπαραγωνία, ας, ἡ· ἀσπαραγία, σπαραγγιά.

Ἀσπαρίζω, Μ. ἴσω· ἀντὶ. Σπαρίζω = Ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ, ἡ· (σπείρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἔσπειραν. Ὀδσ. 2) ἄγριος, ὅστις αὐξάνει, καὶ φυτρόνει χωρὶς νὰ τὸν σπείρουν.

Ἀσπάρτως. Ἐπίρ. ἄσπαρτα, χωρὶς σπαρμόν.

Ἀσπάσιος, ἐκ, ιον, καὶ ὁ γενικῶς, ὁ, ἡ· Ὀδσ. 23, 233 (ἀσπάζομαι)· ἀγαπητός, εὐκτεῖος, ἐπιθυμητός. Ὅμ. = 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· »γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαινε. Ὀδσ. Ψ, 238· ἀσπάσιον τόνγε κακότητος ἔλυσαν· Ὀδσ. Ε, 395, μεγάλην χαρὰν εἶχεν ὅτι τὸν ἀπέλυσαν· Ἐπίρ. ἀσπασίως· πρόθυμα, εὐχαριστημένως· χαρούμενα, μὲ χαρὰν. Ὅμ. μετὰ ῥήματός τινος. »φημὶ μὲν ἀσπασίως γόνυ κάμειν. Ἰλιάδ. Ν, 118, Λ, 327. Σ, 232. 270· παράβλ. ἀσπαστὸς καὶ ἄσμενος.

Ἄσπασμα, ατος, τὸ· χαιρέτισμα, ὑποσοχή, φίλημα, δεξίωσις, χάϊδεμα. Ἀνάκρεκτ. Β'. 147. »ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Κύπρα κλεινέρις. 3) ἀγκάλισμα, χάϊδεμα· Εὐριπ. Ἑκ. 819. »εὖ εὐῆ φίλτατα ἀσπάσματα.

Ἀσπασμός, οῦ, ὁ· χαιρετισμός, φίλημα, ἀγκάλισμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἀσπαστικός, ή, ή· εἰς ἀγκάλισμα, ὑποδοχήν, χαιρετισμόν ἐπιτήδειος, ανήκων, ὅστις δέχεται εἰ μὲ χαράν, μὲ ἀγάπην· φιλικός· τὸ ἀσπαστικὸν ὑπαρ. εἴκημα· τὸ οἴκημα. Ἰταλ. κάμερα, τουρκβ. ὀνδάς, εἰς τὸν ὁποῖον δέχεται τις τοὺς φίλους.

Ἀσπαστός, στή, στόν· Ἀσπάτιος. Ὅμ. ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ ἑνὸς τῶν δύο χεριῶν γένει ἐπιῤῥήτ. Ἐπῤῥ. ἀσπαστός.

Ἀσπαστύς, ύος, ή· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀσπασμός.

Ἀσπειστος, ου, ό, ή· (σπένδομαι) ἀδιαπονδήτος· ἀδιαλλάκτητος, ἀνεξιλέωτος, ἄκαμπτος, σκληρός.

Ἄσπερμος, ου, ό, ή· (σπέρμα) χωρὶς σπέρμα, ἤτοι παιδιά· χωρὶς ἀπογόνους· Ἰλ. Τ. 304. μάψορα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλήται· καὶ Λουκιαν. Ἐρωτ. νέα μὴ τελέως ἄσπερμον ῥιζαρῇ τὸ γένειον.

Ἀσπερχές· (σπέρχω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α) βιαστικά, ὁρμητικά, πολλὰ σηλίγωρα, παρώρμητα. σφοδρά. ἐμπαθῶς, διαλείπτα ἀκατάπαυστα. Ὅμ. ὅστις ταύτῃ τῷ οὐδετ. μόνῳ χρῆται ἐπιῤῥηματικῶς· ἔξαιρ. ἀσπερχὲς μενεαίνων, καὶ κεχολῶσθαι.

Ἄσπετος, ου, ό, ή (ἔπειν, ἐσπεῖν, μετὰ τοῦ στερητ. α). Ἄῤῥητος, ἀνείρητος· Ὅμ. χρῆται τὸ λέξει τὰ πλεῖστα ἐπὶ παντοσδήποτε ὑπερλόγων μεγάλου πράγματος· ὕλη, οὐδας, αἰθήρ, ῥόος Ὠκεανοῦ, ὄμβρος, κλέος, κυδαιμός, ἀλκή, κλαγγὴ συῶν· καὶ τ. τ. σπανίως ἀντὶ τοῦ, ἀῤῥάστως πολύ· εὕρηται ὅμως καὶ, ἄσπετα πολλά, ὡσαύτως καὶ κρέα ἄσπετα Ὀδ. Ι, 162. «τρεῖτε ἄσπετον· τρῶτε ὑπὲρ λόγον, παρακπολύ· Ἰλιάδ. Ρ, 332. Ἀλλ' ἐν Τμ Ἀφρ. 238. «φωνὴ ἄσπετος» ἤτις δὲν ἠχεῖ μεγάλως, ὁμιλία ἡ ὁποία δὲν ἀκούεται· ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ. καὶ κατὰ Herm. ὀρθότ. ἀναγινώσκεσθαι τρεῖ ἄσπεσον· Ἐπιῤῥηματικῶς δὲ, ἄσπετον καὶ ἄσπετα.

Ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ (ἀσπὶς, ἀποβάλλω). Ὅστις ῥίχνει τὴν ἀσπίδα κάτω· φεύγει ἀπὸ τὸν πόλεμον τὸ Ἰταλ. δεζερτέρος.

Ἀσπιδίτης, ό, ή· Ἰδὲ Σπιδὴς· Ἰλ. Δ. 757. «ἀσπιδίτης πεδίοιο· τὸ περιφερὲς δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσης· ἡ σπιδὲς, τὸ ἐστεταμένον καὶ πλατύ· ὁ Ἡσυχ.

Ἀσπιδηστρόφος, ου, ό, ή (στρέφω). Ὅστις σπᾷ, ταράζει, κρούει τὴν ἀσπίδα κρατῶν την ἀπὸ τὸν στρόφον (τὸ λωρὶ ἀπὸ μέσα).

Ἀσπιδηφόρος, ου, ό, ή (φέρω)· ὁ φέρων, ἀσπίδα, ὡπλισμένος, ἐν γένει· πολεμιστής.

Ἀσπίδιον, Ἀσπιδισκάριον, τό, Ἀσπιδίσκη, ἡ Ἀσπιδίσκιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἀσπὶς· ἀσπιδίσκα· μικρὰ ἀσπίς.

* Ἀσπιδίτης, ου· ὁ = ἀσπιδιώτης (ιτης).

Ἀσπιδιώτης, ου, ό, ἀνήρ. = Ἀσπιδηφόρος, Ὅμ.

Ἀσπιδόδητος, ου, ό, ή (δέω)· ἀγκαλισμένος ἀπὸ τὸ γύρω ἀσπίδα.

Ἀσπιδόδουπος, ου, ό, ή (δουπέω)· ὅστις βίτσχει ἀπὸ τὸν χτύπον τῶν ἀσπίδων· ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων γινόμενος κρότος. Πινδάρ. Ἴσθμ. Α. 30. «ἀσπιδόδουπος ὁρμᾶσθαι, τὸ πρέξιμον τὸ ὁποῖον ἔβγαινε διὰ τῶν ἀσπίδων εἰς τοὺς ἀγῶνες.

* Ἀσπιδοειδής, ό, ή (εἶδος) ὅμοιον μὲ ἀσπίδα· κατὰ τρόπον ἀσπίδος· σὰν ἀσπίδα.

Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ.

Ἀσπιδοφόρεμων, ονος· ὁ ή· (τρέχω) = ἀσπιδηφόρων· ὅστις τρέχεται ἔχει τὸ ὡμοι του ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, τοῦτ' ἔστι, ἀπὸ τὸν πόλεμον· πολέμου τρέχοντα· ἀπὸ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου.

Ἀσπιδοπηγεῖον, καὶ, Ἀσπιδοπήγιον, τὸ· τέπος, ἡ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κάμνουν τὰς ἀσπίδας. Δημοσθ.

Ἀσπιδοπηγός, οῦ, ὁ (πήγνυμι)· ὅστις κάμνει· κατασκευάζει ἀσπίδας· ἀσπιδοφκιάστης, ἡ ἀσπιδᾶς· καὶ

Ἀσπιδοποιΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ φκιάνῃ, κατασκευάζῃτις ἀσπίδας· ἐκ τοῦ

Ἀσπιδοποιός, οῦ, ὁ (ποιέω)· = ἀσπιδοπηγός.

Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ, ή· ὅστις τρέφεται ἀπὸ ἀσπίδας, φιδία.

Ἀσπιδοτρόφος, ου, ό, ή· ὅστις τρέφει ἀσπίδας, φίδια.

Ἀσπιδοῦχος, ου, ό, (ἔχω)· ὅστις ἔχει, κρατεῖ ἀσπίδα· Σφκλ.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ ή· = Ἀσπιδοῤῥέμμων. Εὐρ. Φοίν. 807. «ἀσπιδοφέρμον Σίασος.»

Ἀσπιδοφορέω, ῶ, Μ. ήτω. φέρω, κρατῶ ἀσπίδα, εἶμαι πολεμιστής· παρὰ τὸ

Ἀσπιδοφόρος, ου, ό, = Ἀσπιδηφόρος.

Ἀσπίζω, Μ. ίσω (ἀσπὶς)· προφυλάττω, διαφεντεύω, σκεπάζω τινα μὲ τὴν ἀσπίδα· εὐχρηστότερον ἐν συνθέσει.

Ἄσπιλος, ου, ό, ή (σπῖλος), χωρὶ σπίλον, λέρωμα, καθαρός, παστρικός.

Ἀσπίλωτος, ου, ό, ή· τὸ-ον (σπιλόω)· = τῷ προηγμ.

* Ἀσπινάιον· τὸ· παρὰ τοῖς κωμικ. ἐνίοτε χρήτιμον ἀντὶ τοῦ, ἀψίνθιον.

Ἀσπίς, ίδος, ἡ· ἡ στογγυλὴ ἀσπὶς, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. σκουτάρι τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὸν πόλεμον· παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἴτα μὲ τὸν πολεμιστὴν μεγάλη· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεσκευασμένη ἀπὸ βοϊδοτόμαρον, ἐφτὰ ὀπλες χονάρον, μὲ πλάκαν ἀπὸ μεταλλον σκεπασμένη· τὸ τουρκβ. καπλατισμένη, μὲ ὀμφαλὸν εἰς τὴν μέσην καὶ ὀλόγυρα μὲ συσσύους ἤτοι φούτες ἐρμασμένας· — 2) στράτευμα ἁρματωμένον μὲ ἀσπίδας, Θκδ. καὶ Ἡρότ. «ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη» δηλ. 80υο, ἀσπιδηφόροι στρατιῶται· Ἡρότ. 5, 30. «μυρίαι ἀσπίς» Συφ. Ἀν. 1, 7, 10. ἔνθα τὸ ἀντιθ. πελτασταί, δεικνύει ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὁπλιτῶν, τοῦτ' ἔστι βαρέα ἁρματωμένων στρατιωτῶν. — 3) πολεμκ. φράσεις· ἐξ ἀσπίδος, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ· ἐπ' ἀσπίδα, εἰς τὰ ἀριστερά· παρ' ἀσπίδα, πρὸς τὰ ἀρτ. ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν τὴν ἀσπὶ. μὲ τὸ ζερβὶ χέρι· παραβ. δόρυ — 4) ἡ μάχη, ὁ πόλεμος· Τραγκ. - 5) ἡ ἀσπὶς τὸ φαρμακερὸν φίδι.

Ἀσπιστήρ (ῆρος), Ἀσπιστής, οῦ, Ἀσπίστωρ -ορος, ὁ· ὅστις φέρει, βαστάζει, εἶναι ἁρματωμένος μὲ ἀσπίδα. Ἰλιάδ. ὅπου ἀεὶ κατὰ γένκ. πληθ. εὑρηται· ἀσπιστάων· καὶ ἀσπιστήμ, καὶ ἀσπίστωρ· τὸ βον. ἄμος, ἐπιθετικῶς· κλόνοι ἀσπίστορες· θόρυβος τῶν ἀσπιδηφόρων· Αἰσχ. Ἀγμ. 410.

Ἀσπλαγχνία, ας, ἡ· ὡς, καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἄσπλαγχνος, ου, ὁ, ή (σπλάγχνα), ὡς καὶ παρ ἡμῖν. - 2) ὅστις δὲν ἔχει σπλάγχνα, εὐτσπα· - 3) θηλὸς, ἄκαρδος Σοφοκ. Αἴας· 472.

* Ἀσπληδών, όνος, ἡ· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ· Ἰλιάδ.

Ἄσπληνος, ὁ, ή (σπλὴν) χωρὶς σπλῆνα, ὅστις δὲν ἔχει σπλῆνα· ὅστις ὀλιγοστεύει τὴν σπλ. Ἰατρεύει τὸ πάθος τῆς σπλ. Τὸ ἄσπληνον· σπληνοβότανον· Ἰατρικὸν διὰ τὸ πάθος τῆς σπλ. Διοσκ. Δ. 151.

Ἀσπονδεί, Ἐπίῤῥ. (ἄσπονδος) χωρὶς σπονδήν, ἐξιλέωσιν, χωρὶς ὅρκον φιλίας, ἀφιλίωτα.

Ἀσπονδέω, ῶ, Μ. ήτω· δὲν κάμνω ὅρκον φιλίας· δὲν κρατῶ, παραβαίνω τὸν ὅρκον τῆς φιλίας· παρὰ τὸ

Ἄσπονδος, ὁ ή τὸ-ον (σπένδομαι)· χωρὶς σπονδήν· χωρὶς συνθήκην, συμμαχίαν, ἀναιωχὴν πολέμου — ὅστις δὲν θέλει νὰ κάμῃ συμμαχίαν, ἢ δὲν κρατῇ τὴν συμμαχίαν· ἀφιλίωτος, πολέμιος ἐχθρός· Ἰδὲ σπονδή.

Ἄσπορος, ου, ὁ, ή (σπείρω), = ἄσπαρτος.

Ἀσπουδάστος, ου, ό, ή (σπουδάζω), χωρὶς φροντίδα, προσοχὴν καμωμένος, ἐνεργημένος, ἀμελημένος· ὄχι μὲ τὰ σωστὰ λεγμένος, ἠπαμένος, — 2) ὅστις, δὲν ἄξιζει νὰ τὸν ἐπιμελῆται τις· δὲν ὠφελεῖ καθόλου· φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν.

Ἀσπούδεϊ, καὶ Ἀσπουδῇ καὶ, Ἀσπουδί· Ἐπῤῥ. (σπουδὴ) χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν. Ἰλ. Ι. 512. χωρὶς διαφέντευσιν· Ἰλ. Χ. 304. (- - -)

Ἄσπρις, ή καὶ Ἄσπρος ή· εἶδος ὄρυζος παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ, 10.

Ἄσσα· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδετ. πλ. τοῦ ὅστις· Ἰλ. Α. 554. «. . φράζεαι, ὅσσ' ἐτέλεσσαν. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀττικ. Ἅττα· τὰ ἅποια· Ὅμ.

* Ἄσσα Ψιλούμ. Ἰων. ἀντὶ τινά· Ἀττ. ἄττα κάποια, μερικά· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 218. ὁποῖ ἄσσα· ἔτι δὲ καὶ πευστικῶς ἀντὶ τοῦ, τίνα; ἅπαξ ἐν τῷ ἀμφιβ. στίχῳ Ἰλιάδ. Β. 409. «ἄσσά τε μητιόωσι μετὰ φρίσιν.

Ἀσσάομαι· Ἰδὲ Ἀσάω.

* Ἀσσάρακος, ὁ· ἐνμ. παλαιοῦ τινος βασιλέως τῆς Τρῳάδος· Ἰλιάδ.

Ἀσσάριον, ου, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ As, ἅπερ σημαίνει μικρὸν Λα, μικρόν τε νόμισμα τὸ ὁποῖον ἀξίζει σχεδὸν 2 σολδία Γαλλικ. Ὁ Πλινιαρ. εἰς Ἡμ. ἀριθμεῖ δεκαπέντε χιλιάδας Ἀσσάρια, εἰς χιλίας πεντακοσίας δραχμάς· - εἶδος ἐπιστομίου· στομπώματος μηχανικοῦ· assarium· Λατ.

Ἄσσιον· Δωρικ. ἀντὶ, ἄσσον.

Ἄσσον, Ἐπίῤῥ συγκρ. μετὰ Δωτ. τοῦ ἀγχι· κοντότερα, συμφερότερα· Ὅμ. χρῆται αὐτῷ τακτικώτατα ἐν τοῖς ῥήμασιν Τένασι, ἱέσθαι, καὶ στῆναι· ἐπὶ φίλωντε καὶ ἐχθρῶν. Ἐλθεῖν μετὰ γενκ. ἄσσον ἀμείλου· ἔλα κοντά μου, τὸ κοινοτ. ζύγωσέ μου· Ἰλιάδ. ἔβην ἄσσον κοντότερα εἰς τὸς ἑαυτόν του· Ὀδσ. ὡσαύτως προσκειται κατὰ γενκ. τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσ. ἐν σῇ ἄσσον ἰέναι, ἱκέσθαι καὶ τ. τ. ἀλλ οὐ νεώτερ. συγκρ. ἀσσότερος καὶ ἀσσότερος· Ἐπῤῥμ. ἀσσοτέρω, μετὰ, καὶ ἄνευ γενκ. Ὀδσ. Ὑπερθ. ἀσσότατος· Αἰσχυλ. καὶ ἄσσιστος, ἀπὸ τὸ, ἄγχιστος· Ἐπῤῥ. ἀσσοτάτω.

* Ἀσσότερος καὶ Ἀσσύτερος· ἰδὲ Ἄσσον.

Ἄσσω· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ Ἄϊσσω ὅπερ ἰδέ.

Ἄσσω, ἀντὶ τοῦ Ἄγνυμι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ὅμ. συνωνυμεῖ τῷ «Κατάσσω.»

Ἀσσωδής, ὁ, ή = Ἀσώδης.

Ἀστραγής, ὁ, ή (στάζω). Ὅστις δὲν στάζει, δὲν σταλάζει· δὲν πέφτει μὲ σταλαγματιές· ἀλλὰ χύνεται 'σαν ποτάμι· Vaell. Ἀνεδ. ὁρ. σλ. 228.

Ἀστᾰθής, ὁ, ή (ἵσταμαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν εἶναι σταθερός· Ἀνάλ. Γ. 93. «Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις.»

Ἀστάθμευτος, ου, ό, ή, ἀντὶ τοῦ, ἀνεκστάθμευτος· ἀμφιβ. Πολυβ. ΙΕ. 24.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ, ή (σταθμάομαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν μένει εἰς ἕνα τόπον στερεὸς «ἀστέρες ἀστάθμητοι· Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. 7. 5. μεταφορ. ἄνθρωπος ἀνεπάμονος, ἀκατάστατος· Ἀρστφ. Ὄρν. 170. ἀβέβαιος, ἀδιόριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ συγκρίνῃ, ἀντεξετάσῃ, διακρίνῃ· Heind. ἐν Πλάτ. Δωσ. σλ. 214. C. ἀκατάστατος ἀβέβαιος.

Ἀστακός, οῦ, ὁ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κάβουρας ἢ καραβίδα τῆς θαλάσσης.

Ἀστακτί, καὶ ἀστακτεί Ἐπῤῥ. ὄχι μὲ σταλαγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματιές· ὄχι στιλεχτά· ἔθεν αὐτατά 'σάν ποταμ., 'σάν αὐλάκι· Πλάτ. καὶ Σοφοκλ. πάστακτί ἔκερσωι, ποταμηδὸν κλαίω· (ἀστακτί, – – ∪)

'Αστακτος, ὁ, ἡ (στάζω) καὶ

'Αστάλακτος (σταλάσσω) = ἀσταγής.

'Αστελλής, ὁ, ἡ (στέλλομαι). 'Ατοίμαστος, ἀστόλιστος, ἀνένδυτος· Ηαλλμ.

'Ασταλύζω, Μλ. ξω = σταλύζω, μετὰ τοῦ εὐφωντ. α. στενάζω, κλαίω· κλαίω μὲ λούξιγκα.

'Αστενάθης, ου, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀλέξ. Λέξις περσική σημαίνουσα, ταχυδρόμος· παραβλ. ἄγγαρος. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν ἐσφαλμένως, Ἀσγάνδης.

'Αστασία, ας, ἡ· Οὐσιαστ. τοῦ ἄστατος· ἀκαταστασία· Διον. Ἁλικ.

'Αστασίαστος, ου, ὁ, ἡ (στασιάζω). Ὅστις δὲν εἶναι ἐπαναστατικός, ἀνακατωσάρης· δὲν ἀγαπᾷ ἀνακατώματα, ἐπαναστάσεις, φατριασμούς, τὸ τουρκιβ. ταραΐφια· τὸ ἐν τοῦ Ἰταλ. δὲν εἶναι ριβολουτσιονάριος· Θουκυδ. Α'. 2. καὶ Λυσίας· Ἐπῤῥ. ἀστασιάστως.

'Αστατέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἄστατος, ἀκαταστάτος· ὑβρίβιως ἢ ἀσταθής· σαλεύω, πλανοῦμαι· παρὰ τὸ

'Αστατος, ου, ὁ, ἡ (ἵσταμαι). 'Ακατάστατος· -2) ἀζύγιαστος. Παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 602.

'Αστάτως, Ἐπίῤῥ. ἀκαταστάτα· 2) ἀζύγιαστα.

*'Αστεφιδίτης, ου· ὁ (ιτης) Ἑλλ. ἀσταφιδίτης· -ειος, ἡ· σταφιδένος, μέ, ἢ ἀπὸ σταφίδες καμωμένος· παρὰ τὸ

'Αστραφίς, ίδος, ἡ· = σταφίς, μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. σταφίδα.

'Αστραφύλενος, ου, ὁ· = Σταφιλῖνος μετὰ τοῦ εὐφωντ. α

'Αστέφυλλος, ου, ὁ, ἡ (σταφυλή· μετὰ τοῦ στερητ. α)· χωρὶς σταφύλια. (στᾳ)

'Αστεχυς, υος, ὁ· = στάχυς· μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. στάχυ· Ἰλιάδ. καὶ Τμ. Δμτ.

'Αστέγαστος, ου, ὁ, ἡ (στεγάζω). Ἀσκέπαστος, χωρὶς σκέπασμα, ἀποσκέπασμα· Θουκυδ.

'Αστεγής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

'Αστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Χωρὶς σκεπαστήν· ξεσκέπαστος· -2) (στέγω). Ἐὺρ. ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν χωρεῖ, ἐπὶ πίθων, βίκων, ἠτοι πιθαρίων, βαρελίων κτλ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲν κρατοῦν τὸ εἰς αὐτὰ ὑγρόν, ἀλλὰ τρέχουν, ξετρίζουν· μεταφρ. ἐπὶ φλυάρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κρατοῦν τὰ στόματων, Παροιμ. Γ. πάστέγοις χείλεσιν,

'Αστειεύομαι, μέσ. ἀποθ. σπανιώτ. τύπος τοῦ ἀστείζομαι.

*'Αστειζομαι, Μλ. ίσομαι· μέσ. ἀπθτ. (ἀστεῖος). Ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἀστικός· ἢ πολίτης· τοῦτ' ἔστι ὡς νὰ ἤμουν γεννημένος καὶ ἀναθρεμμένος εἰς πόλιν· ὅθεν ὡς τις εἰς συναναστροφὴν μὲ κοσμιότητα, γλυκύτητα, χάριν, ἀστειισμοὺς ἀγχινοίας καὶ σεμνότητος στολισμένος· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. χωρατεύω, ἢ μετωρίζομαι.

*'Αστειολογία, ἡ· ὁμιλία κόσμιος, ἀγχίνους, μετωριστική· παρὰ τὸ

'Αστειολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ ἀστείους καὶ χαριέντας λόγους, μετωριστής· τὸ τουρκιβ. σοχμπατζής, ἢ χωρατατζής.

'Αστειορρημονέω, ῶ (ῥῆμα). Λέγω, ὁμιλῶ ἀστειότητας, μέτωρα.

'Αστεῖος, ου, ὁ, ἡ ἐπιρ. ἀστεία (ἄστυ). Ἀστυνὸς ἢ πολίτης· ὄθεν, ἀγχίνους, εὐφυέστερος, πεπαιδευμένος, χαρίεις, νόστιμος ἢ γλυκὺς εἰς τὴν ὁμιλίαν, κομψός, χαριτωμένος· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 205. C. ἀστεῖ. τῷ, ἀγροίκως· 2) ἐπὶ πραγμάτων πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξαίρετον· τὸ Ἰταλ. φίνον, φινίσιμον· Στράβ. Θ'. ντὸν ἐλλιμπορικὸν τὸν ἀστεῖον, Ἐπῤῥ. ἀστείως· ἐφ' οὗ

'Αστειοσύνη, ης, ἡ· καὶ, Ἀστειότης, ητος, ἡ· πολιτικὸς, κόσμιος τρόπος· γλυκύ, χαριεντισμένον φέρσιμον.

'Αστειπτος, ου, ὁ, ἡ (στείβω). Ἀπάτητος, ὅπου δὲν ἐπάτησε, δὲν ἦλθε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ, ἐλεύθερος· ἄστειπ. βροτοῖς ὅπου δὲν ἐπάτησε ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ ἀνθρώπου ποδάρι· Σοφοκλ. Φιλ. 2.

'Αστειτσμός, οῦ, ὁ (ἀστειζομαι). Λόγος· ὁμιλία μὲ ἀστειότητας· ἢ διαγωγὴ χαριτωμένη, νόστιμη, εὐγενική, πολιτική· νόστιμον χωράτευμα. μετώρισμα· Φιλόστρ.

'Αστεκτος, ου, ὁ, ἡ (στέγω). = Ἄστεγος· σημασ. 2. Ἐπῤῥ. ἀστέκτως.

'Αστελεχής, ὁ, ἡ· καὶ 'Αστέλεχος (στέλεχος). Χωρὶς στέλεχον, κορμόν, τό κοιντ. χωρὶς κούτσουρον, ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χοντρὰ πρὸς τὴν ῥίζαν, ἐξ τὸν πάτον.

'Αστέμβακτος, ου, ὁ, ἡ (στεμβάζω). Ἀνύβριστος, ἔτι δὲ καὶ — ἀστεμφὴς· παρὰ Ἀνακρέοντι ἐδὲ καὶ τὸ ἀκόλουθον.

'Αστερβὴς, ὁ, ἡ σπανιώτ. τύπος τοῦ, ἀστεμφὴς.

'Αστεμφὴς, ὁ, ἡ (στέρβω). Ἀμετακίνητος, ἀλλοίωτος, στερεὸς ἀμετάβλητος· πάστεμφὴς βουλή· Ἰλ. Β. 544. ἀστεμφέως ἔχειν, τὸ νὰ κρατῇ τις εἰποτε στερεά, νὰ μὴ τὸ ἀφήνῃ· Ὀδσ. 4, 419. 459. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. σκληρός, ἀλύγιστος, ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος· – 2) ἀστέβαστος ἢ ἀστείβαχτος, ἀπάτητος· ὅστις, ὅ,τι, δὲν εἶναι κελᾶ, σφιχτὰ στειβασμένος, πατημένος· Ὀρφ. Ἀργ. 662. πάστεμβακτος ὁράμοσιν ἐπὶ σταφυλῶν· ἀνήμερος, ἄφταστος, ἄγριος· ἀγριΐδα· Ἐπῤῥ. ἀστεμφῶς.

'Αστενακτέω, ῶ, Μ. ήσω· δὲν ἀναστενάζω· ἀμφίβ. Ἐπιστ. Σωκρ. 82'. ἐκ τοῦ

'Αστένακτος, ου, ὁ, ἡ (στενάζω). Ὅστις δὲν ἀναστενάζει, δὲν ἀναστέναξε,

'Αστενάκτως, 'Αστενακτεί, καὶ, 'Αστενακτί, Ἐπίῤῥ. χωρὶς ἀναστεναγμόν.

*'Αστέον· ῥημτ. Ἐπῤῥ. τοῦ ἄσω· πρέπει νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ ψάλῃ, νὰ τραγῳδῇ ἢ νὰ τραγῳδήσῃ καὶ τλ. Πλάτ, Πολ. 3. σλ. 390. Ε. Ἀρστφ. Νῳ. 1205.

'Αστεπτος, ου, ὁ, ἡ (στέφω) ἀστεφάνωτος. Ἐπὶ βωμῶν δέ, ἀτίμητος· τῶν ὁποίων δὲν ἐτίμησέ τις μὲ θυσίαν, ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ βωμός, ἢ τὸ θυσιαστήριον. Εὐρ. Ἡρακλ. 441. Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

'Αστεργάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (στέργω, ἀνήρ). Χωρὶς ἀγάπην, πρὸς τὸν ἄνδρα της· ἥτις δὲν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀποστρέφεται τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ παρ' Αἰσχλ. Πρμ. 897. πταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶσ' Ἰοὺς μέγα ἁπτομένων δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείας πόνοισι· ὅστις δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὸν γάμον θνητῆς, ὁηλ. νὰ ὑπανδρευθῇ θνητὴν γυναῖκα· Dödorl. ἐν Σοφ. Οἰδ. Ρ. 563. (τὸ α τῆς παραλ. μακρ.)

'Αστεργής, ὁ, ἡ (στέργω). Χωρὶς στοργήν, ἢ θερμὴν ἀγάπην, δυσμενής, ἀπροσήγορος, χαλεπός, δύσκρατος, δυσμενής· Σοφοκλ. Αἰ. 787.

'Αστέρειος, ὁ (ἀστήρ)· = ἀστερόεις.

*'Αστερία, ἡ· κύρ. ὄνμ. Τιτανίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἡσίου καὶ τῆς Φοίβης· ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς, σύζυγος τοῦ Περσου, μήτηρ τῆς Ἑκάτης· διωκομένη ὑπὸ τοῦ Διὸς μετεμορφώθη εἰς ὀρτυγα καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν εἰς τὴν Θάλασσαν μετεμορφοῦται εἰς νῆσον τὴν Ἀστερίαν Δῆλον ἐπικληθεῖσαν. Μυθολ. παρ' Ἀπολλ. Ἡσιόδ. Θγν. 410. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαιδεῶ. Ἀπλδ.

'Αστεριαῖος, αία, αῖον· μεγάλος ὡς ἀστήρ. Κλεομ. α'. 11. πάστεριαῖοι τὸ μέγεθος· ἐν γένει· ὅμοιος μὲ ἄστρον, σάν ἄστρον.

'Αστερίας, ου, ὁ· ἀστερισμὸς ἐπίθ. ὅστις ἔχει παραλλήλισματα ὅμοια μὲ ἄστρα.· — 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ὅμοιον μὲ τὸ σκυλόψαρον, καὶ ἱέρακος εἶδος· ἀστερίας γαλεός· ἀστερίας ἐρωδιός· ἀστερίας ἱέραξ. Ἀριστλ. καὶ Αἰ.

'Αστερίζω, Μ. ίσω. μεταβάλλω τί εἰς ἄστρον συνῆθ. καταστερίζω, καὶ ἀστεροῦ καὶ ἀστρόω. Πλουτάρχ.

*'Αστέριον, τό. Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλιάδ.

'Αστέριος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ δίγενὴς· περικυκλωμένος ἀπὸ ἄστρα, μεταξὺ εἰς τὰ ἄστρα εὑρισκόμενος· ὅμοιος μὲ ἄστρον.

*'Αστερὶς· ίδος, ἡ· μικρὰ τις νῆσος μεταξὺ Ἰθάκης καὶ Σάμου. Ὀδσ.

'Αστερίσκος, ου, ὁ· ὑπκρ. τοῦ ἀστήρ. ἀστράκι· ἐξαιρ. — 2) σημεῖον τὸ *, τῷ ὁποίῳ χρῶνται οἱ κριτικοὶ φιλόλογοι διὰ νὰ σημειώσωσιν εἰς τὰ βιβλία, ἐξαιρ. εἰς τὰ χειρόγραφα τὰ ὄριττα τῶν χωρίων· μικρὸν ἄστρον. 3) Παρὰ οἱ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικ. Σ'. ξύλον τί σταυροειδές, ἐπὶ οὗ περιστρέφων τὸ τρύπανον, τὴν ἀρίδαν.

'Αστερισμός, οῦ, ὁ· λάμψις τῆς κεφαλῆς, παρὰ Διοδ. Σικελ. ΙΘ'. 34. πιθανῶς προηγμένη ἑκτυπώς στολισμοῦ μὲ ἀστέρας ἐκ πολυτίμων λίθων κατεστεκασμένου, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες.

'Αστεροείνητος, ου, ὁ, ἡ. (δινέω) Ὅστις στρέφεται, φέρεται, προξενῆται, συμβαίνει διὰ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀστέρων· παρὰ Πρόκλ. Ἀνάλ. Β'. 442. πάστεροδίνητον νῆμαι· ἢ διὰ τῆς κυκλικῆς περιόδου τῶν ἀστέρων προξενηθεῖσα τύχη.

'Αστεροειδὴς, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅμοιος μὲ ἄστρον, γεμάτος ἄστρα· Εὐρ. Ἀνδρ. 1. νῦν τὰ αἰθέρος ἀστεροειδέα· ἀντὶ τοῦ, γεμάτα ἀπὸ ἄστρα.

'Αστερόεις, όεσσα, όεν = Ἀστεροειδὴς, πάστερόεις οὐρανός, Ὁμ. γεμάτος ἄστρα· ἐνγένει στίλβων, λάμπων. Ἰλιάδ. Π, 134. Σ, 370.

'Αστερόμματος, ὁ, ἡ. (ὄμμα) Ἀστρομμάτης, τοῦ ὁποίου τὰ ὄμματα λάμπουν σάν ἄστρα· εὐρίσκεται δὲ μὲ ἄστρινα ὄμματα· Ἐπίθ. τῆς νυκτός. Ὀρφ.

*'Αστεροπαῖος, ὁ· κύρ. ὄνμ. τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λυκίων. Ἰλιάδ.

'Αστεροπὴ, ῆς, ἡ. Ποιητικ. ἀντὶ, ἀστραπή. Ἰλιάδ. ἀφ' οὗ

'Αστεροπητὴς, τοῦ, ὁ· ἀστραφτής· ὅστις κάμνει τὰς ἀστραπάς. Ἐπθ. τοῦ Διός. Ἰλιάδ.

*'Αστεροπύρσος· ὁ· σπινθηροβολισμὸς ὑπὸ περισσοτέρα ἄστρα πυκνὰ εὑρισκόμενα. Ἰω. Γαζ.

'Αστεροσκόπος, ου, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις παρατηρεῖ τὰ ἄστρα, τὴν θέσιν τὴν κίνησιν αὐτῶν καὶ τ. τ.

'Αστεροφεγγὴς, ὁ, ἡ. (φέγγος) Ὅστις ἀστράπτει καὶ φέγγει ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἄστρων. Ὀρφ.

*'Αστερόφοιτος. (φοιτάω) Ὅστις διάγει, περιφέρεται μεταξὺ εἰς ἄστρα.

'Αστερόω. = Ἀστερίζω.

'Αστερόομαι· ἵσταμαι ὡς ἀστήρ. Ἄρατ. 548. πάστερόωνται· στέκονται ὡς ἀστέρες.

*'Αστερώδης, ὁ, ἡ = ἀστεροειδής.

'Αστεροπός, οῦ, ὁ, ἡ. (ὤψ) Ὅστις ἔχει βλέμμα ὡς ἄστρον, ἢ ἀστεροειδεῖς ὀφθαλμούς· κατάστερος· ὅστις φαίνεται ὡς ἄστρον. Valck ἐν Εὐρ. Φοίν. 131.

'Αστέφανος, ου, ὁ, ἡ. (στέφανος) καὶ 'Αστεφάνωτος. (στεφανόω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στέφανον. Δημοσθ.

'Αστή, ῆς, ἡ· Θηλ. τοῦ ἀστός· πολίτισσα, ὁηλ. ἡ γενημένη ἢ κατοικοῦσα εἰς πόλιν· πολίτισσα, ἢ ἐκ τῆς πόλεως γυνή. Ἀστυὶ ἐλέγοντο πάλαι αἱ Ἀθηναίων γυναῖκες, Ἀθηναῖαι δὲ οὔ. Ἀρστφ. Θσμ. 541.

'Αστηλος, ου, ὁ, ἡ. (στήλη) Χωρὶς στήλην·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυρίως ἐπὶ τάφων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι βελτίωσις μνημεῖα ἐπάνω.

Ἀστήν, ῆνος, καὶ Ἄστηνος, ὁ, ἡ· ὡς τὸ δύστηνος, πτωχός, ἐνδεής, ταλαίπωρος, δυστυχής· σπανίως ἐν χρήσει (ἡ Ἐτυμολ. αὐτοῦ ἀβεβαίως· κατὰ τοὺς παλαι Γραμματ. παρὰ τὸ στῆναι, χωρὶς στερητ. στάσιμον· ὁ δὲ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 466. ἐθέλει πρωτότ. αὐτοῦ τὸ, ἐω, ἔστω.)

Ἀστήρ, ὁ· γενικ. ἑορτ. δοτικ. πλτ. ἀστρασι. Ἰλιάδ. Χ, 28, 317. καὶ οὐκ ἀστράσι (περὶ τῆς τοιαύτης τῆς δοτικ. πλ. ἰδὲ Wolf. Anal. 2, σλ. 470.) Ἄστρον. Ὁμ. ἐν γένει, πυροειδὲς ἄστρον φαινόμενον, μετέωρον. Ἰλιάδ. Δ, 75. Schaef. Σχλ. Παρ. Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 1088. — 2) τρπκ. ὡς ἄστρον. Ἐπὶ διαπρεπόντων ἀνθρώπων, πραγμάτων, λαμπρῶν πράξεων· ἀστὴρ Μουσῶν, Ἀθήνη. Valck ἐν Ἱππκ. 1122. — 3) ὁ θαλάσσιος ἀστήρ, ζῶον ἐνυδρον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων· (ἰδὲ μαλάκιον) κοινότερ. σταυρὸς λεγόμενον. — 4) Ὁ τῆς Θαλάσσης Νεωτέρως Σταυρὸς λέγεται· μελωδικὸν πτηνὸν μὲ κόκκινας πτέρυγας. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ, 2. — 5) Ἄστηρ, παροξυντ. ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς καὶ Πόλεώς τινος.

Ἀστήρικτος, ον, ὁ, ἡ. (στηρίζω) Ἀπεμελέτητος, ἀστερέωτος.

Ἄστης, ου, ὁ. (ᾄδω) Ὁ ψάλτης. Ἀμφίβ.

Ἀστιβής, ὁ, ἡ. (στείβω) Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ἄβατος.

*Ἀστίβητος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἄστιβος, ὁ, ἡ = ἀστιβής.

Ἀστικός, κὴ, κόν. (ἄστυ) Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν. Ἀμφίβ.

Ἀστικός, κὴ, κόν. (ἄστυ) Πολίτης. τοῦτ' ἔστι· 1) ὅστις ἀνήκει εἰς πόλιν, εἶναι ἀπὸ πόλιν· συνηθῶς εἰς ἀστούς, τὸ ἰταλ. τσιτταδίνους ἢ μπουργεζους. Γερμ. μπύργκερ. τουρκιβ. βαροσλίδες· ἀστικοὶ νόμοι, οἱ ἰδιαίτεροι περὶ τῶν ἀστῶν· ἀστικαὶ δίκαι, κρουσλογίαι, τὸ ἰταλ. προτσέσα μεταξὺ τῶν ἀστῶν· — 2) χαρίεις, πεπαιδευμένος, ἀγχίνους, κόσμιος, χρηττοήθης, πολιτικός· ὡς τὸ ἀστυκός. Ἐπῤῥ. ἀστικώς.

Ἄστικτος, ον, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅστις δὲν εἶναι σημειωμένος μὲ στίγματα, τὸ κοινότ. πεγγες· μὲ πλουμπίσματα, παράλουδα ἢ παράλισματα· μὴ ὢν σημειωμένος μὲ στίγματα· παρ' Ἡροδ. Ε, 6. — 2) χωρίον ἄστικτον, χωριὸν ἢ ὑποστατικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐδόθη ἐνέχυρον· τὸ τουρκιβ. δὲν ἀμανετ ἀσὴηκεν. Ἐπειδὴ ὅσα ἐνεχυράζοντο, ἐσημειώνοντο μὲ στήλας καὶ εἰς αὐτὰς ἐπιγραφάς.

*Ἀστίοχος, ου, ἡ· ἀγγεῖον στρογγυλὸν μηχανικῶς κατεσκευασμένον εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον πίσσαν, θεῖαφι, καὶ στυππεῖον, στουπὶ, καὶ τὸ ἔῤῥιπτον εἰς τὰς πολιορκουμένας πόλεις διὰ νὰ τὰς κάψουν.

*Ἀστίτης, ου, ὁ· παρὰ Στρ. Βυζ. ἀντὶ ἀστείος.

Ἀστλέγγιστος, ον, ὁ, ἡ. (στλεγγίζω) Ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, τὸ κοινότ. ξυστρί· ἐν γένει ἀκάθαρτος· ἄτριφτος, ἀξέπλυτος. Ἀναλέκτ. Α'. 231. «ἀστλέγγιστος ὅλως.»

Ἄστλιγξ. = Ὄστλιγξ. Ἡσύχ.

Ἀστοιχείωτος, ον, ὁ, ἡ. (στοιχειόω) Χωρὶς στοιχεῖα, χωρὶς τὰς πρώτας ἀρχὰς· ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθής.

*Ἄστοιχος, ὁ, ἡ. (στοῖχος) Χωρὶς τάξιν, σειρὰν, ἢ ἁράδαν· χωρὶς διαφορὰν· ἄβαλτος εἰς τὴν τάξιν· ἀράδιαστος.

Ἀστολος, ον, ὁ, ἡ, τὸ. (στέλλομαι) Ἀτάλαντος· ὅστις δὲν ἐστάλθη ἐκεῖ· ὅστις δὲν πηγαίνει· — 2) ἀτόλμητος, ἀρμήτητος, ἀνένδυτος.

Ἀστομάχητος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Μεταφορ. τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει τίς εἰς τὸ στόμαχι, δὲν τὸν μισεῖ, δὲν τὸν ἀποστρέφεται ὅλ. Ἀλκίφρ. Β'. 2. «ἐμὲ δὲ ἐφέτω ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον.»

Ἄστομος, ου, ὁ, ἡ. (στόμα) Χωρὶς στόμα, χωρὶς ὁμιλίαν· βουβὸς Λουκ. μικρόστομος. Ξνφ. Κ. π. — 2) ἀηδὴς, ἄνοστος εἰς τὸ στόμα ὅλ. εἰς τὴν γεῦσιν. Ἀθη. — 3) ἐπὶ ἵππων, τὸ παρ' ἡμῖν βαρυκέφαλος, ὅστις δὲν πείθεται εἰς τὸν χαλινόν Αἰσχύλ. «ἄστομος ἵππος.» τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀπειθῶν ἀνθρώπων.

Ἀστόμωτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον. (στομόω) Ἀτροχείριστος, ἀπέρατος, ἄβαφος τὸ ταυρεβ. ἀτσελίκωτος. ἐξαιρ. ἐπὶ σιδήρου.

*Ἀστοναχητος, ὁ, ἡ. (στοναχέω) = Τῷ ἑξῆς.

Ἄστονος, ου, ὁ, ἡ (στένω). Χωρὶς στεναγμὸν, ἢ ἀναστέναγμα· χωρὶς παράπονον· ὅστις δὲν ἀναστενάζει, ἢ δὲν ἀναστέναξεν· ὅστις ὄχι μόνον ἀναστενάζει, ἀλλὰ καὶ παραπονεῖται δυνατά· παρβλ. ἀστοναγής. — 2) πόστος ἄστονος. Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὸν στεναγμόν. Mehlhorn ἐν Ἀνωρ. 50, 6. σλ. 188. παραβλ. ἄχολος· σημσ. 2.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις διὰ ξενιτέαν εἶναι φίλος πόλεώς τινος· τοῦτ' ἔστιν ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν εὗρε καλὴν ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν· — 2) τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἦσαν ἀστοί· ἢ εἰς τὸν ὁποῖον, ξένον ὄντα, ἐδόθη διὰ τιμὴν τὸ ἀστικὸν δικαίωμα, ὅλ. καὶ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς ἀστός.

Ἀστοργία, ας, ἡ· ἔλλειψις στοργῆς, ἀγάπης. Διον. Ἁλικ. παρὰ τὸ

Ἄστοργος, ου, ὁ, ἡ. (στέργω) Ὅστις δὲν ἔχει πρός τινα θερμὴν ἀγάπην, σαληρὸς, ἀσπλαγχνος. Ἐν Ἐπιγρ. «ἄστοργος θάνατος.»

*Ἀστορνής, ὁ, ἡ. (στορέννυμι) Ἀστρωτος. Νον.

Ἀστός, οῦ, ὁ. (ἄστυ) Πολίτης εἰς πόλιν γεννημένος ἢ κατοικῶν· πολίτης, ὅστις ἔχει πολίτου δικαίωμα, τὸ Ἰτλ. τσιτταντίνος, Γερμ. μπύργκερ· συμπολίτης, παρ' Ὁμ. πολίτης, ὅλ. πόλεως κάτοικος. Θηλ. ἀστή, ἡ. Jac. Ἀνακ. Παλτ. σλ. 553. ἀστιδ. τῷ, ξένος.

*Ἀστόχαστος, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Τὸν ὁποίου δὲν βάλλει, δὲν ἔβαλε σημάδι, δὲν μαντιάζει, δὲν ἐμμάτιασε τίς.

Ἀστοχέω, ῶ, Μ. ήτω. (ἄστοχος) Τινος· δὲν ἐπιτυχαίνω τὸ σημάδι ἢ τὸ νησάνι· ἀποπλανῶμαι· ἐν γένει σφάλλω, πλανῶμαι· ἀφ' οὗ

Ἀστόχημα, ατος, τὸ· ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα.

Ἀστοχία, ας, ἡ· ἡ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ τίς τίποτε· τὸ νὰ σφάλῃ, παραβλέψῃ τι· ἔξαιρ. τὸ νὰ κάμῃ σφάλμα, νὰ μὴν ἐπιτυχαίνῃ εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, ἢ τῶν ζαρίων. — 2) ἀπροσεξία, ἀστοχασία. Πολυβ. ἐκ τοῦ

Ἄστοχος, ου, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Ὅστις δὲν σημαδεύει καλὰ, σφάλλει, δὲν ἐπιτυχαίνει τὸ νησάνι, τὸ σημάδι, τὸν σκοπὸν μετὰ γενικ. Πλατ. Τιμ. σλ. 19. Ε. Τρπκ. ὅστις σφάλλει, πλανᾶται, παραβλέπει, βιάζεται, δὲν προσέχει, δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται· διάνοια οὐκ ἄστοχος· τοῦτ' ἔστιν εὐστοχος, διαπεραστικός. Ἐπῤῥ. ἀστόχως.

Ἀστράβη, ης, ἡ. (ἀστράβης) Ξύλινος σέλλα, σάγμα, τὸ κοινότ. σαμάρι διὰ γέρτωμα· — 2) ἡμίονος ἢ μουλάρι μὲ καλὴν, εὐρύχωρον σέλλαν, εἰς καβαλλίκεμα, μάλιστα διὰ πλουσίους.

Ἀστραβηλάτης, ου, ὁ. (ἐλαύνω) Μουλαρᾶς· ὅστις διώχνει τὰ μουλάρια.

Ἀστράβηλος, ου, ὁ. = Στράβηλος, μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

Ἀστράβης, ους, ὁ, ἡ, = Ἀστραφὴς· ἐτάραχος, ἀκλόνιστος. Πιθ. Ὀλ. 2. 146. Πλάτ. Τιμ. σλ. 73. ἀφ' οὗ

Ἀστραβίζω, Μ. ίσω· στρεφόνω, ἰσιάζω, κάμνω τί ὁμαλὸν Αἰσχλ. Ἱκ. 300. «ἀστραβίζουσαι κάμηλοι· καβαλικεύουσαι τὰς καμήλους, ὡς μουλάρια· ἐν τοῖς χειρογρ. δὲ κεῖται· ἀστραβίζουσαι κάμηλοι· ἴσως κάμηλοι σελλωμέναι, ὡς ἡμίονοι καὶ ἀντὶ ἡμιόνων χρησιμεύουσαι. Ἰδὲ ἀστράβη.

Ἀστραβικόν, τὸ· εἶδος λακωνικοῦ τραγωδίου.

Ἀστραγάλειος, ου, ὁ, ἡ. (ἀστράγαλος) κατωμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ ῥαχοκόκκαλον, ἢ ἀπὸ κόκκαλον ἀστραγάλου τὸ κοινότ. κότσι.

Ἀστραγάλη, ης, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ίσω· παίζω τοὺς ἀστραγάλους, τὰ κότσια, τοὺς βασιλιάδες.

Ἀστραγαλίνος, ου, ὁ· εἶδος πτηνοῦ εὐφώνου· τὸ κοινότ. γραμματέας, καὶ γαρδελίνος, καὶ ἀστραγαλίνος καὶ παπαδίτσα· ἄλλως δὲ καὶ, Ποικιλίζ. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ, 2.

Ἀστραγάλιον, ίου, τὸ· καὶ, Ἀστραγαλίσκος· ὑποκορ. τοῦ ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλισμός, οῦ, ὁ· τὰ διὰ τῶν ἀστραγάλων παιγνίδια.

Ἀστραγαλιστεός, καὶ Ἀστραγαλικός, κὴ, κόν· ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παιγνίδι μὲ ἀστραγάλους. Εὐστάθ.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ· Ἐλλ. ἀστραγαλίτιδος, ἡ· ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλομαντεία, ας, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων μαντεία.

Ἀστραγαλομάντις, εως, ὁ, ἡ· ὅστις μαντεύει διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν ἀστραγάλων. Ἀρτεμιδ. Β'. 74.

Ἀστράγαλος, ου, ὁ· τὸ ῥαχόκοκκαλον· ἐξαιρέτως τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως εἰς τὴν κεφαλὴν, ὁ τράχηλος, τὸ κοινότ. σβέρκος, ῥίνιξ. Ἰλ. Ξ. 466. «Νείκατον ἀστράγαλονα· — 2) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδὸς εἰς τὴν πτέρναν· κότζι, Τούρκ. ἐξαιρ. τῶν ὑπὸ τὸ ποδὸς ζώων τινῶν, μὲ τὰ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδία διάφορα παιγνίδια, ὑπὸ τὸ συνηθέστ. ὄνομ. βασιλιάδες, καὶ κότσια· Ὁ Θεόφρ. 10, 56. «βύβικα χαίρεσα», οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τε, ἀ φωνὰ δὲ τρύκια.» «παραβάλλει ἀστραγάλοις τοὺς κομψοὺς εὐπρεπεῖς πόδας· ὑπεῖκον τοῖς πόδας τετορευμένους ὡς ἐξ ἐλέφαντος· τὸ τουρκιφιλδισίτικος· δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπεννοῇ τὸ τερπνὸν καὶ ἐλαφρὸν πήδημα τῆς χορεύτριας· ὅθεν — 3) συνήθ. κατάλλ. ἀρσμ. οἱ ἀστράγαλοι· οἱ κύβοι, τὰ κοινότ. ζάρια, τοὺς ὁποίους τὸ πρῶτον κατεσκεύαζον ἐκ τῶν ἀστραγάλων ζώων, εἶτα δὲ ἐξ ἄλλων ὑλῶν καὶ μάλιστα ἐξ ἐλέφαντος· ἔτι δὲ, β') τὸ δι' αὐτῶν παιγνίδιον, ὡσαύτως πληθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἰλ. Ψ, 88. — Εἶχον δὲ οἱ ἀστράγαλοι, τὰ ζάρια, τέσσαρας μόνον ἐπιπέδους πλευράς, αἱ δὲ λοιπαὶ ἦσαν στρόγγυλαι· αἱ 4. ἦσαν ἐστιγμέναι οὕτω πως, ὥστε ἡ ἀπέναντι τῆς μιᾶς στιγμὴ ἐστιγμένης πλευρᾶς ἦτον ἐστιγμένη ἐξ· ἡ ἀπέναντι τῆς τέσσαρσι ἐστιγμένης, ἦτον τρία στιγμ. ἐστιγμένη· ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν 2 καὶ τῶν 5. στιγμῶν ἔλλειπε· οἱ οὕτως πάντοθεν ἐστιγμένοι ἀστράγαλοι ὠνομάζοντο κύβοι. Ἔῤῥιπτον δὲ οἱ παίζοντες 4. ἀστραγάλους ἐκ τῆς παλάμης ἢ ἐκ πυξίδος τινος, πύργος ὀνομάζομένης, καὶ συνηρίθμουν τὴν ποσότητα τῶν στιγμῶν ἐπὶ τὰς ἄνω πλευρὰς τῶν κύβων· τὸ εὐτυχέστερον ῥίψιμον, βόλος, ἦτον ἂν αἱ ἄνω πλευραὶ τῶν ῥιφέντων κύβων δὲν ἦσαν ἀλλήλαις ὅμοιαι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν στιγμῶν, καὶ ὠνομάζετο Ἀφροδίτη, καὶ Μέδας καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ χειρότερος βόλος δέ ἦν, ὅταν ὅλων τῶν κύβων αἱ ἄνω πλευραὶ ἔφερον τὸν αὐτὸν στιγμῶν ἀριθμὸν, καὶ ὠνομάζετο κύων·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγὼν πούφαι λεγόμενος· ἰδὲ Εὐστ. Ὀδ. Α, σλ. 1397. 34.: Ἕτερόν τι τούτου διαφορώτερον παγκράτιον ἢ ἀστραγάλων ὠνομάζετο πενταθλίζειν· ἰδὲ πενταθλίζω. — 4) τιμωρητικὸν ὄργανον· ἰδὲ ἀστραγαλωτάς. — 5) ἡ σπεῖρα ἢ ὁλικοειδὴς γραμμὴ στολισμὸς τοῦ Ἰων. ἐπιστολίου. — 6) εἶδος ὀσπρίου φακῇ παραπλήσιον. 7) μέτρον τι παρ' ἰατροῖς. (πιθανῶς παρὰ τὸ στρέφω).

Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλωτός, τή, τόν· ἀπὸ ἀστραγάλους, κατὰ τρόπον ἀστραγάλου· ἡ ἀστραγαλωτὴ ὑπακ. μάστιξ. τιμωρητικὸν ὄργανον· μάστιξ τὸ ταυρκβ. καμπαῖαι πλεγμέναι μὲ ἀστραγάλους, Ἐπιγρ. καὶ Πλούταρχ.

*Ἀστραῖος, αία, αῖον (ἄστρον). Ἀστρωτὸς, μὲ ἄστρα. — 2) ὁ Ἀστραῖος· ὀνομ. κύρ. ὁ σύζυγος τῆς Ἠοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 376, 378.

Ἀστραπάζος, αία, αῖον (ἀστραπή). Ἀπὸ ἀστραπὴν γεμάτος ἀστραπὲς· ὅστις ἀστράφτει. Πλούτ. ἀστραπαῖα ὕδατα, καὶ, ἀστραπαῖος ἄνεμος, Ἀριστοτ. Μετ. Β'.

Ἀστραπεύς, έως, ὁ. Ἀστραπτὴς, ὅστις ἀστράφτει, βίχνει τὲς ἀστραπὲς.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ· ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστοφ. Νεφ. «Βροντὴ δ' ἐρράγη δ' ἀστραπῆς», καὶ Μεταφορ. «ἁπλῶν ἀστραπή»· ἀντὶ ἡ λαμφις τῶν ὅπλων.

*Ἀστραπηβολέω, (βάλλω). Ἀστράφτω, βίχνω ἀστραπές. Εὐστθ. ἐρτ.

Ἀστραπηφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω ἀστραπὴν. Ἀρστφ. Εἰρ. 723, παρὰ τὸ.

Ἀστραπηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις βαστάζει, φέρνει, ἔχει ἀστραπὴν, Εὐρ. «ἀστραπηφόροι πύρωι».

*Ἀστράπιος, ὁ, ἡ = ἀστραπαῖος, ποικτ.

Ἀστραποειδής, ὁ, ἡ, τό· -δὲς (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν ἀστραπήν.

Ἀστραπόπληκτος, ου, ὁ, ἡ, τό· χτυπημένος ἀπὸ ἀστραπήν. Σένεκ. ἀμφιβ.

Ἀστραπτεύς, έως, ὁ. Ὀρφ. Τμν. 10. 5. ἐστφλμ. ἀντὶ «ἀστραπεύς».

Ἀστραπτικός, κή, κόν· ὅστις ἀστράφτει, εὐγάνει ἀστραπές.

Ἀστράπτω, Μ ἀψω (ἀστράπτω). Ἀστράφτω, βίχνω, εὐγάνω ἀστραπὲς. — 2) Λάμπω ὡς ἀστραπὴ Ξενοφ. Κυν. «ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν». Volch ἐν Φοιν. 113. — 3) μεταβατ. λάμπω, φέγγω· παρὰ τοῖς μεταγν. — 4) ἀστράπτομαι ὡς ἀποθετ. ἀντὶ ἀστράπτω, Ἀρστθ.

Ἀστράρχη, ης, ἡ· (ἡ ἄστρων ἀρχουσα) βασίλισσα τῶν ἄστρων. Ὀρφ.

Ἀστρατεία, ας, ἡ (στρατεύω) τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος τοῦ νὰ τὸν κάμουν στρατιώτην. — 2) λειποταξία τὸ ἰταλ. diserzartasiόn, Ἀριστοφ. «ἀστρατείας ὑπόδικος». Πλάτ. καὶ, τῆς «ἀστρατείας ἕδλων», Δημοσ.

Ἀστράτευτος, ου, ον, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἐδούλευσε, δὲν δουλεύει στρατιώτης, εἶναι ἐλεύθερος τῆς στρατείας ἢ στρατεύσεως.

Ἀστρατηγησία, ας, ἡ· ἀνεπιτηδειότης· κακὸς τρόπος ἢ κακὸν φέρτιμον ἀρχιστρατήγου. Διοδ. Ἀλικ. παρὰ τὸ.

Ἀστρατήγητος, ου, ὁ, ἡ (στραγέω). Χωρὶς ἀρχιστράτηγον· κακῶς διοικούμενος ἢ διοίκησις ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου· — 2) ἐνεργ. κακῶς διοικῶν, ἢ διοίκησις, ἀνεπιτήδειος ἀρχιστράτηγος. — 3) Ὅστις δὲν ἔχει ἀρχιστράτηγον. Ἐπῴδ. στρατηγήτως.

Ἀστρατηγητικός, κή, κόν. Κικερ. Ἀστικ Η. 10. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀστρατήγητος.

Ἀστρεφής, ές, ὁ, ἡ· καὶ.

Ἀστρεπτος, ου, ὁ, ἡ (στρέφω). Ἀλύγιστος, ἀπειθὴς, ἀείνητος, σκληρὸς, ἀμετάβλητος, ἀμετανόητος, ἀνένδοτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦν νὰ λυγίσῃ, στρέψῃ, διοικήσῃ· ὡς τὸ «ἄστροφος». — 2) ἀλύγιστος, ἐπὶ ξύλων. Δυκόφρ. 813. 6) «ἀστρεπτος ἄδησε» ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιστρέφει, δὲν γυρίζει τις ὀπίσω· ποιητ. ἐπῴδ. ἀστρεπτής.

*Ἀστρία, ἡ = ἄστρις.

*Ἀστρίζω. Μλ—ἴσω (ἄστρις) = ἀστραγαλίζω.

Ἀστρικός, κή, κόν· ἀπὸ ἄστρα· εἰς τὰ ἄστρα ἀνήκων.

Ἀστρίς, ιος, ἡ· καὶ «Ἀστριχος. Ἀστράγαλος. κατὰ τὸ μεγ. Ἐτυμολ. ὑπερ. τοῦ ἀστράγαλος, παραβλ. Σχολ. Πλάτ. σλ. 319. Bekk. ἀφ' οὗ ἀστρίζω = ἀστραγαλίζω. Ἀλξ.

Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (Ἄστρον, βάλλω). Χτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ ἀπὸ τὸν Σείριον ἀστέρα· ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος ἀφ' οὗ. λιβάκωμα.

Ἀστροβλησία, ας, ἡ· ἡ ἀῤῥωστία, λιβάκωμα, τὴν ὁποίαν πάσχει ὁ ἀστροβλὴς ἢ ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος. Γεωπον. Ε'. 36. «Ὅταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ὅτε γίνονται τὰ κυνικὰ καύματα, πολλοὶ ἀνθρωποι, διὰ τὴν μεγάλην ζέστην ἢ ἀῤῥωστοῦσι δηκαιρίμως, ἢ καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὡς συμβαίνει εἰς ὁδοιπορεῦντας, τὰ δὲ δένδρα μαραίνονται, ἢ ξηραίνονται.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Μ. ἠσόμαι· παθτ. καὶ.

Ἀστροβολίζομαι. Μλ. ἰσόμαι. παθτ. εἶμαι ἀῤῥωστος ἀπὸ ἀστροβλησίαν· εἶμαι λιβακωμένος, λιβακόνομαι.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀστροβλής.

Ἀστροβόλητος, ας, ἡ· καὶ Ἀστροβολισμὸς, = Ἀστροβλησία.

Ἀστροβολίω, Ἐπῴδ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Κωμικοῦ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἐντρεχῶ. Ἡσύχ. δὲ, Ἀστροβόλον, τὸν τεχνολόγον· ἕνιοι τὸν συνεστραμένον· καὶ, Ἀστροβόλως, ἐντρεχῶς, καὶ, Ἀστροβόαν, ταχύν, συνεστραμμένον, ἐντρεχῆ, ἔχει. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἑρμηνεῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν λέξιν Ἀστρόβολος, τοῦ α, ἐπιτατικοῦ ὄντος, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἐμεταχειρίσθη διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν ταχυλόγον, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ πολλὰ ὀλίγωρα, ὥστε δὲν ἀκούει τις ἄλλο παρὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου.

Ἀστρογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει μὲ τὰ ἄστρα, εἶναι κοντὰ στὰ ἄστρα. Αἰσχύλ. Προμ. 727.

*Ἀστρογονεία· ἡ = ἀστρομαντεία. Κύρλ.

Ἀστροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ, περιᾷ τὴν ζωήν του ὑπὸ τοὺς ἀστέρας, ὑποκατωτοῦ οὐρανίου· εἰς τόπον χωρὶς σκεπαστήν. Ὀρφ.

Ἀστροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἄστρον· μὲ πολλὰ ἄστρα στολισμένος. Ἀρστφ. Θσμ. 1087.

Ἀστροθεσία, ας, ἡ (ἀστρόθετος). Ἡ θέσις, ἡ στάσις, πολλῶν ἢ περισσοτέρων ἀστέρων ὁμοῦ.

Ἀστροθέω, ῶ, Μ. ἠσω· βάνω εἰς τάξιν τὰ ἄστρα, τοὺς δίδω ὀνομασίας καὶ τάξεις. Στραβ. Α'. 6· ἀφ' οὗ.

Ἀστροθέτημα, ατος, τὸ· κατά τινα τάξιν διορισμὸς καὶ ὀνομασία πολλῶν ἢ πλειόνων ἀστέρων ὁμοῦ, τὸ Ἰταλ. costelletziόny.

Ἀστροθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅστις διορίζει εἰς τάξιν τινὰ πολλὰ ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν τοῖς δίδει ὀνομασίαν. Ὀρφ.

Ἀστρόθετος, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Εἰς διορισμένην τάξιν τινὰ πολλῶν ἢ πλειόνων ἀστέρων ὁμοῦ, καὶ εἰς τὴν κατ' αὐτὴν ὀνομασίαν των ἀνήκων. Ἐπιγρ.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει, προσφέρει θυσίαι εἰς τὰ ἄστρα, καὶ τὰ λατρεύει· τιμᾷ ὡς Θεόν. Διογ. Λαέρ. ἐν Προοιμίῳ· 8. (ῦ).

Ἀστρολεσχέω, ῶ. Μ. ἠσω· φλυαρῶ περὶ ἀστρονομίας· παρὰ τὸ.

Ἀστρολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὅστις φλυαρεῖ περὶ ἀστέρων καὶ ἀστρονομίας· κατηφρονητ. λεξ. ἀντὶ τοῦ, ἀστρολόγος. Νικήτ. Χρον. Γ. 7. καὶ ς. 2.

*Ἀστρολάβον καὶ ἀστρολάβιον, τὸ· καὶ ἀστρόλαβος, ὁ· ἀστρονομικὸν ὄργανον καὶ ἐπίπεδος σφαῖρα, καὶ ἀνάλημμα καὶ γωνιὸν γνώμων, καλούμενον· ἐξ οὗ οἱ Μαθμ. μετροῦσι τὴν γωνίαν κατὰ μοίρας, λεπτὰ καὶ δεύτερα λεπτά· σύγκειται δὲ συνήθως ἐκ μεταλλίνου ὁριζοντίου κύκλου ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου ἐγκεχάρακται ἡ τῶν μοιρῶν κλ. διαίρεσις· ἔξι ἰδιαιτέρας δὲ τινος παρασκευῆς μετρεῖται ἐπὶ τὸ τὸ ἀκριβέστατον πασησήποτε γωνίας ἡ κλίσις. Παρὰ τοῖς νεωτ. ἀστρονόμοις ἄχρηστον ἤδη· ἐν τῇ ἀφηρμοσμένῃ γεωμετρίᾳ μέντοι χρησιμώτατον.

Ἀστρολογέω, ῶ· εἶμαι ἀστρολόγος· παρατηρῶ, γνωρίζω τοὺς ἀστέρας, Διογ. Λαέρτ ἀφ' οὗ.

Ἀστρολόγημα, ατος, τὸ· παρατήρημα ἀστρολογικὸν, Σχόλ. Δυκόφ. 363.

Ἀστρολογία, ας, ἡ· ἔρευνα, παρατήρησις καὶ γνῶσις τῶν ἀστέρων· τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ τ.τ.

Ἀστρολογικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρολόγον.

Ἀστρολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρολογίαν. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς — Ἀστρονόμος· ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. 7. 4. καὶ Κικερ. περὶ Φαθηκ. 1. 6. μόλις δὲ μετὰ μετὰ Χ. Γ. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων αἱ λέξεις.

Ἀστρομαντεία, είας, ἡ· διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία. Διοδ. Σικ. καὶ.

Ἀστρομαντική, κῆς, ἡ· ὑπακ. τέχνη = ἀστρομαντεία. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀστρομάντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων.

Ἄστρον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστέρ, ἀστροθέτημα. Ὁμ. ἐξαιρ. ὁ Σείριος ἀστὴρ, Παρὰ Ποιηταῖς δὲ, καὶ ὁ Ἥλιος. τροπικ. πανδήποτε καθ' ἑαυτὸ ἄριστον καὶ ἐξαίρετον· ἰδὲ ἀστὴρ. Παροιμ. τὸ νὰ ἀκολουθῇ, προτέχῃ τις εἰς τὰ περὶ ἄστρων, νὰ πράττῃ κατὰ τὰς ἀστρομανικὰς παρατηρήσεις, τοῦ Ἰταλ. ὁριεντάρηται· Ἄστροις ἐμμετρεῖσθαι τὸν οἶδν· ἔτι δὲ καὶ ἀνευτὴς αἰτιατ. ἐπὶ ὁδοιπόρων εἰς ἐρήμους, ἢ ξένους καὶ ἀγνώστους τόπους, οἱ ὁποῖοι παρηπλησίως τοῖς πλέουσι τὴν θάλατσαν δὲν ἔχουν ἄλλον ὁδηγὸν παρὰ τὰ ἄστρα. Βι. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Ι. 795. Ἄστροις σημαίνεσθαι, ἢ, τεκμαίρεσθαι. σημαίνει ἕνα μόνον ἀστέρα· ἄστρον δὲ, τὸν ἀστερισμὸν, ἤτοι, πολλὰ, ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ καὶ πανταχοῦ φαινόμενα. Οἱ Γραμματικοὶ θέλουσιν, ὅτι, Ἀστὴρ, καὶ Ἄστρον, διαφέρει, καὶ Ἀστὴρ μὲν Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. Α'. 9. Θέων Ἀράτ. Φαιν. 11. Ποσειδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ.

Ἀστρονομέω, ῶ. Μ. ἠσω (ἀστρονόμος). Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

*Ἀστρονόμημα, ατος, τὸ· παρατήρημα τῆς θέσεως, τάξεως κλ. τῶν ἀστέρων, Δγν. Δρτ. 1, 8.

Ἀστρονομία, ας, ἡ· ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις τῆς θέσεως, τάξεως, κινήσεως κλ. τῶν ἀστέρων.

Ἀστρονομικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρονόμον παρὰ τὸ.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ (νέμω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐξετάζει, διορίζει, διαιρεῖ εἰς ἀστροθετήματα, καὶ κατ' αὐτὰ δίδει ὀνομασίας εἰς τὰ ἄστρα· ὁ Ἀστρονόμος, ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

Ἀστροπλήξ, γος, ὁ (πλήσσω). = Ἀστροβλής.

Ἀστροπολέω, ῶ (πολέω). Καταγίνομαι μὲ τὰ ἄστρα ἢ εἰς τὴν σωρεῖαν τῶν ἄστρων.

Ἀστρούθιστος, ὁ, ἡ (στρουθίον, στρουθίζω) Ὅστις δὲν πλυνεται μὲ τὸ στρουθίον χόρτον· τὸ ὁποῖον ἤτον εἰς σαπώνιον. Διοσκ. Β'. 84.

Ἀστροφανής, ὁ, ἡ (φάος). Καὶ Ἀστροφαὴς (φαίνω). Ὅστις λάμπει ἀστράπτει ὡς οἱ ἀστέρες. Διοδ. Σικ Δ'. 11.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἀστροφέναξ, ακος, ὁ, ἡ. Ὅστις διὰ τῆς ἀστρομαντείας ἀπατᾷ καὶ πλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Νικήτ. Χρον. Β. 7.

Ἀστρόφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, ἔχει ἄστρα.

Ἀστρεφτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρέφω). Ἀστρεφτος, ἀγύρεττος, δὲν στρέφεται, ἰδὲ Ἀστρεπτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 96. καὶ Σοφ. Οἰδ. Κ. 490. 2) Χωρὶς στρεφογύρισμα. Πλάτ. Πολ. σελ. 282.

Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φόρεμα ἐλλαμπισμένον μὲ ἄστρα (ι).

*Ἀστρόω = ἀστεροῦμαι, ἀστερίζω.

*Ἀστρώδης, ὁ, ἡ (Εἶδος). = Ἀστροειδής.

Ἀστρῶος, α, ον = ἀστρικός, ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄστρα· ὅστις φέρεται, κινεῖται πρὸς τὰ ἄστρα, ὑψώνεται, σηκώνεται παραψηλά, ἀστρῶος ἀέτειον.

Ἀστρωπός, ἡ, ἡ = Ἀστεροπός, Εὐρ. Ἡρακ. 406

Ἀστρωσία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ κείτεται τις χωρὶς στρῶμα, καὶ σκέπασμα, ἔλλειψις στρωμάτων, Πλάτ.

Ἄστρωτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρώννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στρῶμα, χωρὶς νὰ εἶναι στρωμένα, ὡς, κάστρωτον πέδον. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαν. καὶ ἐπὶ Ζώων, χωρὶς σκέπασμα, ἀντὶ σαμαρίου ἢ σέλλας, τὸ τουρκ. ἀπάλιστος.

Ἄστυ, εος, τὸ· γεν. εως καὶ συνῤ. ους. ἔτι δὲ καὶ εως· τὸ εος ὅμως ἀττικώτερον· πόλις, τὸ σουρὰβ. βαρόσι. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. αἱ Ἀθῆναι· ὅθεν τὸ ἄστυ τῆς πόλεως ἢ Ἀκρόπολις, ἀντιδ. τῇ πόλει, περιεχομένῃ ὑπὸ τῶν τειχῶν· δι' ὁμοῦ τοῦ τῇ πόλει ἑνήκοντος Πειραιῶς λιμένος. Δεργ. 6, 3, Ἐπῤῥ. ἄστυδε, εἰς τὴν πόλιν. Ὅμ.

*Ἄστύαλος, ὁ· ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Τρωὸς, Ἰλιδ

Ἀστυάναξ, ακτος ὁ· (ἄναξ). Ἐξουσιαστὴς, βασιλεὺς πόλεως. Αἰσχ. Ἱκ. 1031. — 2) κύρ. ὄνμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. Ἰλιδ. (— υυ —) καί, ἀστυάνακτ ὁμονύμως, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν, παρὰ τὸ μὴ στύειν.

Ἀστυβούτης, του, ὁ (βοάω). Κήρυξ, διαλαλητὴς τῆς πόλεως ὅστις διαλαλεῖ τίποτε, διατρέχων τὰς ἀγυιὰς τῆς πόλεως. Ἐπίθ. τοῦ κήρυκος, Ἰλ. Ω. 701.

Ἀστυγειτονέω, ῶ· εἶμαι ἀστυγείτων· κατοικῶ πλησίον εἰς τὴν πόλιν, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 301.

Ἀστυγειτονικός, κή, κόν· πρὸς ἀστυγείτονας προερχόμενος, ἢ ἐρχόμενος, εἰς αὐτοὺς ἀνήκων. Πλουτάρχ. 5'. σελ. 325. κάστυγειτονικοὶ πόλεμοι· πόλεμοι μὲ τοὺς συνορεύοντας γείτονας· ὅπερ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Ζ'. κάστυγειτόνες πόλεμοι πολεμοῦσι.

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει, εἶναι γείτονας εἰς πόλιν· ἐν γένει, γείτονας, συνορευτής. Ἡρόδ. 2, 104.

*Ἄστυδε, Ἐπῤῥ. εἰς τὴν πόλιν, πρὸς τὴν πόλιν. κοινῶς. σημασ.

*Ἀστυδίκης· πρόεδρος εἰς τὸ βουλεῖον, τὸ ἰταλ. μαγιστράτος τῆς πόλεως, τὸ ἐρμ. πυργαρμάστερ. Δικ. Praetor urbanus.

Ἀστυδρομέω, ῶ. Μ. ήσω (δραμεῖν). Προσβάλλω τὴ πόλει, τὸ ἰταλ. ἀτακάρω μὲ στράτευμα, ὁρμῶ νὰ κυριεύσω, τὸ ἰταλ. ἀταλτέρω, πέρνω ἢ θέλω νὰ πάρω, κυριεύσω πόλιν μὲ ἐφοδον, ἢ ἀσάλτευ, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 223.

Ἀστυκός, κή, κόν, ὡς, τό, ἀστικὸς, χρηστοήθης, κομψὸς, χαριτωμένος καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἀπὸ πόλιν, ἢ ἀνήκει εἰς πόλιν (ἔστιδὲ ἡ λέξ. σπάνιος καὶ ἴσως μόνον κατὰ ψευδῆ γραφὴν, ἀντὶ ἀστικός. Ἰδὲ Eremi Λιστ. περὶ ὄνμ. ἀδικ.

Ἀστυλίς, ίδος, ἡ· ἰδὲ Στελὶς.

Ἄστυλος, ου, ὁ, ἡ (στύλος). Χωρὶς στύλον, χωρὶς ὑπακούμβισμα. Ἀνέκδοτ. Α'. σελ. 237. κάστυλος οἶκος.

*Ἀστύλωτος, ὁ, ἡ = ἄστυλος (υ).

Ἄστυμελος, ον, ὁ, ἡ (μέλω) ἡ νικητικὴ πόλις Ἀθῆναι παρ' Αἰσχύλ. Ἐνμ. 913. καὶ στύπικος πόλις ὡ κυρίως ἡ πόλεις νικῶσα.

Ἀστυνομέω, ῶ· εἶμαι ἀστυνόμος. Δμσθ.

Ἀστυνομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.

Ἀστυνομικός, κή, κόν· παν, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἢ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἀστυνόμιον, ίου, τὸ· τόπος ἔνθα συναθροίζονται οἱ Ἀστυνόμοι, ἢ τὸ κριτήριον αὐτῶν· τὸ ἰταλ. πολίτσια, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.

Ἀστυνόμος, ου, ὁ (νέμω) ἀρχὴ ἢ ἐξουσία ἐν Ἀθήναις φροντίζουσα περὶ εὐταξίας τῶν ἡδῶν, περὶ εὐπρεπείας καὶ στολισμοῦ, περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως, περὶ ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τοῦλαοῦ· κλ. τ. τ. ἦσαν δὲ δέκα οἱ Ἀστυνόμοι, ὧν πέντε ἐν τῇ πόλει καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Πειραιεῖ. Ἰδὲ ἀγορανόμος. Ἐντῇ ὑπὸ τῶ Ῥωμαίων δουλείᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Aedilis, ἀστυνόμος. — 2) ὡς ἐπίθ. προστάτης, φύλαξ, κυβερνήτης πόλεως (περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ προπροξυτόνου, ἀστύνομος, καὶ τοῦ παροξ. ἀστυνόμος, ἰδὲ Dissen ἐν Πινδ. Νμ. 9, 31). «Θεοὶ ἀστυνόμοι», Αἰσχ. Ἀγαμ. 88. καὶ Πίνδ. Νέμ. Θ. 73. κἀγλαΐαι ἀστυναμίαι, ἀντὶ τοῦ κοιναὶ, εἰς ὅλον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως εὐθυμήτικες, πανηγυρισμοὶ, ἑορταί. Ἀνάγν. 355. κωρῖαι ἀστυνόμιοι, ἐπίκοιναι τῆς πολιτικῆς τέχνης.

*Ἀστύνοος, ὁ· ὄνμ. κύρ. Ἰλιδ.

*Ἀστυόχεια, ἡ· κύρ. ὄνμ. Ἰλιδ.

Ἀστύοχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ, φυλάττει, διαφεντεύει τὴν πόλιν· ὡς ἐν Ἐπιγράμ. πτεῖχες. μέριμναι.

Ἀστυπολέω, ῶ. Μ. ήσω (πωλέω). Κατοικῶ, διατρίβω εἰς πόλιν. Μέξιμ. Τύρ. Λόγ. ΔΗ'. Θεόπομπος δὲ παρ' Ἀθην. σελ. 525, ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω μέτα εἰς πόλιν ἀφ' οὗ.

Ἀστυπολία, ας, ἡ· ἐν πόλει διατριβή· τὸ νὰ διατρίβῃ, κατοικῇ περιφέρεται, ἢ τρεχάτις ἀνωκάτω εἰς τὴν πόλιν. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. ΠΓ'.

*Ἀστύπυλες, ὁ· ὄνμ. κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Παιόνων. Ἰλιδ.

Ἄστυρον, ου. τὸ. Ὑποκρ. τοῦ ἄστυ, μικρὰ πόλις.

Ἄστυτος, ου, ὁ, ἀνέκαθεν στύειν· ὅθεν ἀστυτίς, ίδος ἡ· ἡ ὀρθέξ, τὸ κοινῶς μαρτόλι, ὡς εἰς τὸ στύειν ἐνεργοῦντα· οὕτως ὠνόμαζον αὐτὴν αἱ γυναῖκες, ὡς οἱ Πυθαγ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, εὐνοῦχον. Ἀθ. 2. σλ. 59. Ε, Εὐστθ. Ἰλ. Χ, σλ. 1283, 28.

Ἄστυτις, ἡ. Ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἀστύτριψ, ιβος, ὁ, ἡ (τρίβω). Καὶ τό, οἰκότριψ, ὅστις διατρίβει καὶ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν πόλιν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 26.

Ἀστυφελίκτος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον (στυφελίζω). Ἄσειστος, ἀκλόνητος, ἀτάραχος, Ξενοφ. Λακ.

Ἀστύφελος, ου, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἰδίως Ἠλιδ. ἀστυφέλη. Θγις (στυφελός). Ὅστις δὲν εἶναι τραχὺς, πετρώδης, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀσυγγενής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι συγγενής.

Ἀσυγχώμων, ονος, ὁ, ἡ (συγχωμῶν). Ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν ἐυσπλαχνίζεται, σκληρὸς, ἀσπλαγχνος. Πλούταρχ.

Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ, ἡ, ἀνάξιος, συγγνώμης, εὐσπλαγχνίας, καὶ συγχωρήσεως, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 87. — ἀσυγχώρητος, τοῦ ὁποίου δὲν ἐσυγχωρήσατε, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε συγχώρησιν. Ἡσύχ. δὲ καὶ Σουΐδ. Νεμέσ. Ἔμετ. σελ. 55. Ἐπῤῥ. ἀσυγγνώστως.

Ἀσύγγραφος, ου, ὁ, ἡ (συγγραφὴ)· χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν· ἠθελήσατε δὲ ἀσυγγράφως· νὰ δανειστῇ τις χρήματα χωρὶς ὁμολογίαν. Διόδ. Σικ.

Ἀσυγγύμναστος, ου, ὁ, ἡ, (συγγυμνάζω)· χωρὶς γύμνασιν, ἀγύμναστος· Λουκιαν.

Ἀσυγκαταθετέω, ῶ, Μ. ησω (συγκατατίθημι)· δὲν συμφωνῶ, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀσυγκέραστος, ου, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συγκερνᾶται, δὲν ἀναπατόνεται, δὲν ἑνόνεται, δὲν ἐσυγκεράσθηκε, δὲν ἀναπατώθηκε, δὲν ἐσμίχθηκε μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ, ἡ (συγκλείω)· ὅστις δὲν κλείεται, δὲν κλεισθόνεται, ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ, νὰ σφαλισθῇ εἰς τὸν ἴδιον τόπον· ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὁμοῦ μὲ ἄλλα ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσύγκλωστος, ὁ, ἡ (συγκλώθω)· ὅστις δὲν κλώθεται, ὁμοῦ μὲ ἄλλο τίποτε· τροπικ. καλοῦλου ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, πτερίαστος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· Συνέσ. Ἐπίστ. 57. τοῦ ὁποίου, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν ἔνωσεν ἡ μοῖρα ἢ ἡ τύχη μὲ ἄλλον· Κικ. Ἀττ. β. 1.

Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ, ἡ (συγκομίζω)· ἀσυμμάζωχτος, ἀσύναχτος· ἀδέριστος, ἀκοβάλητος· Ξενοφ. Κυρ. Π. Α'. 5. 10.

Ἀσύγκρατος, ὁ, ἡ· = Ἀσυγκέραστος.

Ἀσυγκρίτος, ου, ὁ, ἡ (συγκρίνω)· ὅστις δὲν συγκρίνεται, δὲν παραβάλλεται, δὲν περιάζεται, δὲν ὁμοιάζεται, δὲν ἐπαραβλήθη, δὲν ἐτερειάσθη, δὲν ὁμοιάσθη· ἀνόμοιος, ἀτέριαστος μὲ ἄλλον· — 2) ἀσυνάρμοστος, ἀνεπίμικτος, ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συναινωνίαν, συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Ἐπῤῥ. ἀσυγκρίτων, δὲν ὁμοιάζει μὲ ἄλλα, Πλούταρχ. ς'. σελ. 509.

Ἀσύγχυτος, ὁ, ἡ (συγχέω). Ἄσμικτος, ἀναπάτωτος μὲ ἄλλον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· ἀμετάλλαχτος· ὅστις δὲν ἀλλαξύνηκε, δὲν μεταλλάχθηκε μὲ ἄλλον, σθλ. δὲν ἐδόθηκε, δὲν ἐλέχθηκε καὶ τ. τ. ἀντὶ δ' ἄλλου, ἢ εἰς τόπον ἄλλου. Ἀρρίαν. Ἐπ. Δ'. 11.

Ἀσυγχύτως, Ἐπίρ. Ἀμικτα, ἀναπάτωτα, καὶ ἀμεταλλαχτα.

Ἀσυγχώρητος, ου, ὁ, ἡ (συγχωρέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσυγχωρήθηκε, δὲν εἶναι συγχωρημένος, δὲν ἀξίζει συγχώρησιν, παράβλεψιν· Διόδ. Σικ. — 2) ἐνεργητ. ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν παραβλέπει, ἀνεξίλαστος, σκληρός, σκληράκαρδος· Ἐπῤῥ. ἀσυγχωρήτως· σκληρῶς.

Ἀσύζευκτος, ου, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ἀζευγάρωτος, ἀνέωτος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος· Σουΐδ.

Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν συκοφάντουν, δὲν διαβάλλουν, δὲν καταλαλοῦν, δὲν ἐσυκοφάντησαν, διέβαλαν, κατελάλησαν οἱ συκοφάνται· τὸ τουρκ. μουναφούκιδες· Ἐπῤῥ. ἀσυκοφαντήτως.

Ἀσυλαῖος, αία, αῖον (ἄσυλον). Ὅστις ἀνήκει εἰς ἄσυλον· ἰδὲ Ἄσυλον· Πλουτάρχ.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἐξουσιαστὴς, λειτουργὸς τῆς πολιτείας ἀξιώτος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ πειράξῃ, βλάψῃ ἢ νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω του. Παρὰ Διον. Ἁλικ. Ζ'. 48. κσφαλερὰ ἀσάγν. ἀντὶ ἀσύλου ἀρχῆς.

Ἀσυλεί, Ἐπίρ. τοῦ ἄσυλος· ἄβλαβα, ἀνέγκλητα, ἀπείραχτα· σύγουρα, χωρὶς κίνδυνον.

Ἀσύλητος, ου, ὁ, ἡ (συλάω). = Ἄσυλος· Εὐρ. Ἑλ. 450. (υ)

Ἀσυλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ τολμᾷ τις νὰ βγάλῃ, βλάψῃ, πειράξῃ τὸν ἄσυλον τόπον καὶ ἐκεῖνον ὅστις καταφύγῃ εἰς αὐτόν· ἀσφάλεια, συγουριὰ ἀπὸ κάθε κατάχρηστι· — 2) Ἐνεργητ. συγουριὰ, ἀσφάλεια τοῦ εἰς ἄσυλον τόπον εὑρισκομένου. Αἰσλ. Ἱκ. 625.

Ἀσύλληπτος, ου, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅστις δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πιάνεται· — 2) ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. — 2) ἐνεργητικ. Ὅστις δὲν πιάνει, δὲν συλλαμβάνει, ἢ τοι δὲν ἐγκατοικοῦνται· ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἄψυχ. ζώων· Διοσκορ. ἀφ' οὗ

Ἀσυλληψία, ας, ἡ· σύσκεστ. τοῦ ἀσύλληπτος· ἀκαταληψία· τὸ νεμπὴ ἐγγαρτόνηται τὶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσυλλόγιστος, ου, ο', ἡ, (συλλογίζομαι). ὅστις δὲν ἐμβήκε, δὲν ἐμβαίνει δὲν ἐβάλθηκε εἰς τὸν λογαριασμὸν μαζυ μὲ ἄλλους· ὅστις ἐξη ἐπιδέχεται λογαριασμόν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λογαριάσῃ· 2) ὅστις δὲν εὑρίσκεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ διὰ συλλογισμοῦ· εἶναι ἀναντίος τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· Πλούτ. »ἀσυλλόγιστα, καὶ ἄδηλα πράγματα »συλλογισμοὶ καὶ λόγοι ἀσυλλόγιστοι,« ψευδεῖς δηλ. συλλογισμοί, λόγοι χωρὶς συνέχειαν· 3) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λογαριάσῃ· Πλούταρχ. εἰς Καῖσ. 59.

Ἀσυλλογίστως, Ἐπίρ. Ἀκαταλήπτα, καὶ ἀλογάριστα, ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα.

Ἄσυλον, ου, τὸ, (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑξῆς.) τόπος ἱερὸς· καταφύγιον βέβαιον· τὸ τουρκ. βαουρι. τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα εἶναι ἱερὰ, δὲν τολμᾷ νὰ ἀγγίξῃ ἢ βλάψῃ κάνεις· εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφύγῃτις κατατρεχόμενος εἶναι εἰς ἀσφάλειαν· Λέγεται ἕνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφύγῃ τινας μένει ἐλεύθερος, τόπος καταφυγῆς, καὶ ἐλευθερίας δηλ. καὶ

Ἄσυλος, ου, ὁ, ἡ (σύλη)· Χωρὶς ἁρπαγήν, λεηλασίαν, ἀκούρσευτος, ἀλεηλάτητος· τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν ἠμπορεῖ κάνεις νὰ ἁρπάξῃ, κουρσεύσῃ, βλάψῃ, πειράξῃ, χαλάσῃ· ὅστις εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἀσφαλὴς, σύγουρος, ἐκτὸς κινδύνου· »ἄσυλος γάμων ἦν· ἀνεπηρέαστος, ἀνενόχλητος διὰ τοὺς γάμους· Ἑλέν. 61.

Ἀσύλωτος, ου, ὁ, ἡ (συλόω), γυμνός· »ὦμοι ἀσύλωτοι« Παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 213. ὦμοι γυμνοὶ, ξεσκεπασμένοι· ἀμφιβ ἀνάγν.

Ἀσύμβατος, ου, ὁ, ἡ, (συμβαίνω)· "Οστις δὲν ἀνώνεται, δὲν σμίγει, δὲν τεριάζει, ἀσύμφωνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖτις νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄλλους· Πολυβ. »ποιναλογία ἀσύμβατος« - 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἑνόνει, δὲν φέρει εἰς συμφωνίαν, εἰς συμβιβασμὸν, εἰς τέρψιν· Ἐπίρ. ἀσυμβάτως.

Ἀσύμβλητος, ου, ὁ, ἡ (συμβάλλω). "Οστις δὲν ἠμπορεῖνὰ παραβληθῇ, νὰ τεριαθῇ, νὰ συγκριθῇ μὲ ἄλλο τι· ἀνόμοιος· - 2) ἀσυμπέραντος, ἀπείραστος, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. Σοφοκλ. Τραχ. 694. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ς'. 60.

Ἀσυμβολέω, ῶ, Μ. ήσω. τινός· εἶμαι ἀσύμβολος· δὲν συνεισφέρω εἰς τίποτε· Ἀχιλλ. Τατ. Η. »ἵνα μὴ ἀσυμβολήτω μυθολογίαν· Διὰ νὰ μὴ δώσω μέρος, ὅ, ἐστὶ, νὰ συνεισφέρω εἰς τὴν μυθολογίαν.

Ἀσύμβολος, ου, ὁ, ἡ (συμβολὴ)· χωρὶς συνεισφοράν, διὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν συνεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του· χωρὶς ἔρανον, τὸ τουρκ. ρεφενέν· »δεῖπνον ἀσύμβολον«, - β) χωρὶς συγκοινωνίαν, συναναστροφήν. Πλουτ. »βίος ἀσύμβολος« - 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του, ἐξαιρέτως εἴς τι συμπόσιον, ἢ φιλίαν. — γ') ὅστις δὲν φέρει δὲν προξενεῖ κάνὲν ὄφελος εἰς τὸ ὅλον. Ἐπίρ. ἀσυμβόλως.

Ἀσυμβούλευτος, ου, ὁ, ἡ (συμβουλεύω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυμβούλευσε, δὲν συμβουλεύει κάνείς· - 2) ἐνεργ. "Οστις δὲν συμβουλεύεται, δὲν ζητεῖ συμβουλὴν ἀπὸ ἄλλους.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, Ἔλλειψις συμμετρίας· ἐς τοῦ

Ἀσύμμετρος, ου, ὁ, ἡ (σύμμετρος), χωρὶς συμμετρίαν, ὁμοιότητα, ἀναλογίαν· ἀνώμαλος, ἄπρεπης, ἀνόμοιος, ἀτέρμαστος.

Ἀσυμμέτρως, Ἐπίρ. χωρὶς συμμετρίαν.

Ἀσυμμιγὴς, ὁ, ἡ καὶ ἀσύμμικτος (συμμίγνυμι)· "Οστις δὲν σμίγεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώνεται.

Ἀσυμμνημόνευτος, ου, ὁ, ἡ, (συμμνημονεύω)· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ μνημονικὸν, εἰς τὸ ἐνθυμητικὸν τοῦ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα ἢ ἄλλο τίποτε. "Οστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ ἄλλο τι καὶ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Διοσκορ. Προοίμ.

Ἄσυμπεγής, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι)· ὅστις δὲν συστέγεται, δὲν συνενόνεται νὰ γενῇ ἕνα μὲ ἄλλο τίποτε· δὲν εἶναι πυκνὸς, στερβαρὸς· Δουκιαν. Ἀποκηρυτ.

Ἀσυμπάθεια, είας, ἡ· Ἔλλειψις συμπαθείας, ἀσπλαγχνία· (πξ) παρὰ τὸ

Ἀσυμπαθὴς, ὁ, ἡ (συμπαθὴς), "Οστις δὲν ἔχει συμπάθειαν, δὲν συμπονεῖ, δὲν συλλυπεῖται τὸν ἄλλον, ἀσπλαγχνος· Διόδ. Σικ.

Ἀσυμπαθῶς, Ἐπίρ. χωρὶς συμπάθειαν, σκληρά, ἀσπλαγχνα.

Ἀσύμπλεκτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπλέκω)· ὅστις δὲν πλέκεται μὲ ἄλλο τι, δὲν συνδένεται, δὲν ἑνώνεται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπλεχθῇ μὲ ἄλλο τι.

Ἀσυμπλήρωτος, ου, ὁ, ἡ (συμπληρόω), ἀγέμοττος, ἀτελείωτος.

Ἀσύμπλοκος, ου. ὁ, ἡ, = Ἀσύμπλεκτος. Φίλ.

Ἀσύμπτωτος, ου, ὁ, ἡ (συμπίπτω), ὅστις δὲν συμπίπτει, δὲν συμβαίνει, δὲν συναπαντᾶται εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ἱπποκρ.

Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπωρόω)· "Οστις δὲν συγκολλᾶται διὰ πορώσεως, δὲν σκληρύνεται, τὸ κοκκοτ. δὲν ροζαβιάζει· Παυλ. Αἰγιν.

Ἀσυμφανής, ὁ, ἡ, (συμφαίνομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ἀταφὴς, σκοτεινὸς· Ἐπίρ. ἀσυμφανῶς.

Ἄσυμφιλος, ου, ὁ, ἡ· Παρὰ Πλουτάρχ. ἐσφαλμέν· ἀντὶ τοῦ, Ἀσύμφυλος.

Ἀσύμφορος, ου, ὁ, ἡ (σύμφορος), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συμφέρει, ὅπου ὠφελεῖ· τὸ κοινὸ. δὲν δίδει χέρι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 780. Ἐπίρ. ἀσυμφόρως.

Ἀσυμφυὴς, ὁ, ἡ (συμφύω), ὅστις δὲν αὔξησεν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, τεριάσῃ, συμφωνήσῃ μὲ ἄλλον.

Ἄσύμφυλος, ου, ὁ, ἡ (σύμφυλος), ὅστις δὲν εἶναι συγγενὴς, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ἀπὸ τὴν ἰδίαν φυλήν· εἶναι ἀλλογενὴς· ἀλλόφυλος ξένος· ἀνόμοιος, ἄνισος, ἀτέρμαστος, ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος.

Ἀσύμφυρτος, ου, ὁ, ἡ (φύρω), Ἀνακάτωτος, μὴ ἀνακατωμένος· μὲ ἄλλον.

Ἀσύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, = Ἀσυμφυὴς. Ἱπποκρ.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ· Ἔλλειψις συμφωνίας τοῦ ἤχου εἰς τὴν Μουσικὴν· κακοφωνία, παρεκφωνία· τροπὴ· ἀσυμφωνία· διχόνοια· παρὰ τὸ

Ἄσύμφωνος, ου, ὁ, ἡ (σύμφωνος), ἡ ὅστις δὲν συμφωνεῖ, δὲν κάμνει τὸν ἴδιον ἦχον ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κάμνων παραφωνίαν· δὲν ἐυγένει, δὲν δίδει ὁμοίον καθαρὸν ἦχον· »ἀσύμφωνον χορδὴν προύσωκα« Δνσ. Ἀλκ. "Οστις ἀμελεῖ διαφόρους γλώσσας Πλάτ. Νομ. ς', ὅστις δὲν εἶναι σύμφωνος, εἰς τὴν γνώμην εἰς τὰ φρονήματα, μὲ ἄλλον.

Ἀσυμφώνως, Ἐπίρ. Ἀτύμφωνα, ἀτέριαστα.

* Ἀσύμψηφος, ὁ, ἡ (σύμψηφος) = ἀσύμφωνος σημ. 2. Schaef. ἐν Πλουτ. Δίων 30.

Ἀσυναγώγητος, ου, ὁ, ἡ (συνάγω), "Οστις εἶναι ἔξω τῆς συναγωγῆς, ὁ ἐστὶ τῆς ἐνώσεως ἄλλων.

Ἀσύναιρετος, ου, ὁ, ἡ (συναιρέω). ὅστις δὲν πάσχει συναίρεσιν· Γραμματ.

Ἀσύναπτος, ου, ὁ, ἡ, ον· (συνάγω). "Οστις δὲν ἑνώνεται, δὲν σμίγεται, δὲν συναρμόζεται, δὲν ἔχει συνέχειαν μὲ ἄλλον, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΜΔ'. »λόγοι ἀσύνακτοι· οὗ τὸ ἐναντίον, »λόγοι συνάγοντες«.

* Ἀσυναλγὴς, ὁ, ἡ (ἄλγος) = ἀσυμπαθής.

* Ἀσυναλείπτως, ὁ, ἡ (συναλοιφὴ)· "Οστις δὲν πάσχει συναλοιφήν, Γραμτγρ. Ἐπίρ. ἀσυναλείπτως· Εὐστάθ.

Ἀσυναλλάκτος, ου, ὁ, ἡ (συναλλάσσω), Ἀδιάλλακτος, καὶ Ἀκαταλλάκτος· ἀψιλίωτος.

Ἀσύναπτος, ου, ὁ, ἡ (συνάπτω)· "Οστις δὲν συνάπτεται, δὲν συνδένεται, δὲν ἑνώνεται μὲ ἄλλον. Ἀριστοτέλ.

Ἀσύναρθρος, ου, ὁ, ἡ, "Οστις δὲν συναρμόζεται μὲ κανὲν ἄρθρον. Ἐτυμολ.

Ἀσυνάρθρως, Ἐπίρ. Χωρὶς σύνδεσιν ἄρθρων.

Ἀσυναρίθμητος, ον, ὁ, ἡ, "Οστις δὲν συναριθμᾶται, δὲν μετρᾶται μὲ ἄλλους, Κυριλ. Ἀλ.

Ἀσυνάρμοστος, ου, ὁ, ἡ, (συναρμόζω) = τῷ ἑπομ. Πλουτάρχ.

Ἀσυνάρτητος, ου, ὁ, ἡ (συναρτάω). "Οστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ, νὰ συναφθῇ, νὰ ἁρμοσθῇ· Διον. Ἁλικ. ἐν δὲ τῇ Μετρικῇ λέγονται, »στίχοι ἀσυνάρτητοιι« ὅτοι εἰσὶ σύνθετοι ἐξ ἑτερογενῶν ῥυθμῶν. Herm. et metr. σλ.586. Ἐπίρ. ἀσυναρτήτως.

Ἀσύνδετος, ου, ἡ, ὅστις δὲν εἶναι συνδεδεμένος, συναρμοσμένος, ἑνωμένος· Σχφ. Κυν. 5, 30 παρὰ Γραμματ. »ἄνευ συνδέσμου. Ἐπίρ. ἀσυνδέτως.

Ἀσυνδήλως, ου, ὁ, ἡ = ἀδήλως κατ' ἐπίτασιν· Πλούταρ. Δυτ. 27.

Ἀσυνδιάστος, ου, ὁ, ἡ (συνδιάζω). "Οποιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, νὰ γίνῃ ξενγάρι, νὰ γίνουν δύο ὅμοια μὲ ἄλλο τι· καὶ ἀσύζευκτος, ἀζευγάρωτος, ἀνέωτος· Ἐπίρ. ἀσυνδιάστως.

Ἀσυνείδητος, ου, ὁ, ἡ (συνείδον). Τοιοῦτος δὲν ἠξεύρει, δὲν ἔχει εἴδησιν καλῶς ἄλλος διά τίποτε· ἔδεν ἀσυνείδ. τοῖς ἄλλοις, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ· Ἐπίρ. ἀσυνειδήτως· Πλούταρχ.

Ἀσυνείκαστος, ου, ὁ, ἡ (εἰκάζω). "Οστις δὲν καταλαμβάνεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπεραστῇ, εἶναι σκοτεινὸς· Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 707.

* Ἀσύνεργος, ὁ, ἡ (σύνεργος). "Οστις δὲν συνεργεῖ, δὲν χρησιμεύει, δὲν ὠφελεῖ, δὲν βοηθεῖ.

Ἀσυνεσία, ίας, ἡ (ἀσύνετος). Ἔλλειψις συνέσεως, ἀγνωσία, ἀστοχασία, μωρία· Θουκ. καὶ Ξνφ.

Ἀσυνετέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀσύνετος). Εἶμαι ἀσύνετος, μωρὸς, ἀστόχαστος· μετὰ γν.

Ἀσυνετοποιέω, ῶ. Ἀσύνετα ποιῶ, κάμνω τρέλαις, πολιτεύομαι ὡς τρελὸς· Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1319.

Ἀσύνετος, ου, ὁ, ἡ Αττ. ἀξύνετος (συνετὸς), Χωρὶς γνῶσιν, μωρὸς, τρελὸς. ἀστόχαστος· Διοσκ. 2) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃτις· Valck. ἐν Φοιν. 1510.

Ἀσυνέτως, Ἐπίρ. Τρελὰ, ἀστόχαστα, μωρά.

Ἀσυνηγόρητος, ου, ὁ, ἡ (συνηγορέω). Ἀδιαυδέντευτος.

Ἀσυνηθεια, είας, ἡ. Ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθισιά.

Ἀσυνήθης, ες, ὁ, ἡ (συνήθης). Ἀσυνήθιστος.

Ἀσυνηθῶς, Ἐπίρ. Χωρὶς συνήθειαν, ἀσυνήθιστα.

Ἀσυνθεσία, ίας, ἡ (σύνθετος). Παράβασις συνθήκης, συμφωνίας.

Ἀσυνθετέω, ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω, καταπατῶ τὰς συνθήκας, συμφωνίας· παρὰ τὸ

Ἀσύνθετος, ου, ὁ, ἡ (σύνθετος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι συνδεμένον μὲ ἄλλο τίποτε, εἶναι ἁπλοῦν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνετεχθῇ, ἑνωθῇ μὲ ἄλλο, Ἀριστλ. Πολ. ἀήττητος, ἀτταθὴς, ἀκατάστατος, Δημοσθ. »Ἀσυνθετώτατος ὄχλος«. — 2) (συντίθεμαι) ὅστις παραβαίνει, καταπατεῖ τὰς συνθήκας καὶ συμφωνίας, δὲν κρατεῖ τὸν λόγον, τὴν ὑποσχετήν του, Ἀρποκρ. — 3) Παρὰ Γραμματ. χωρὶς σύνθεσιν, Ἐπίρ. ἀσυνθέτως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ' = ἀσυνείδητος ἀμφίβ.
Ἀσυννεφής, ές, ὁ. Ἡ «Ἄνεμος ἀσυννεφής, ἄνεμος μὴ φέρων σύννεφα· ἀσυνέφ κτος, Θφρστ.
Ἀσύνορος, ὁ, ἡ· συνρστ. ους, ουν, τό (σύνορος). Ἀπρόσιτος καὶ ὅστις ἔχει τοὺς στοχασμούς του σκορπισμένους, Πλάτ. Σοφ.
Ἀσυνόδευτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν εἶναι συνωδευμένος.
Ἀσύνοπτος, ου, ὁ, ἡ (συνόφομαι). Τὸν ὀπωϊσν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ γνωρίσῃ διὰ μιᾶς, σκοτεινός, Δημοσθ.
Ἀσυνουσίαστος, ου, ὁ, ἡ (συνουσιάζω). Χωρὶς συναναστροφήν· ὅστις δὲν συναναστρέφεται μέ τινά.
Ἀσύντακτος, ου, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἢ εἰς τὴν τάξιν ἄλλων· δὲν εἶναι ἁρματωμένος, προετοιμασμένος, εἶναι ἄπακτος· δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην, ἀσύμμετρος, Ξενοφ. Παιδ. — 2) ἐλεύθερος ἀπὸ σημάσια χρέη, Συντ. παρὰ Γραμματ. «ἀσύντακτος λόγος», ὁ μὴ ἔχων καλὴν σύνταξιν, Ἐπίῤῥ. ἀσυντάκτως, ἀφ' οὗ
Ἀσυνταξία, ίας, ἡ. Ἐλλειψις τάξεως, διορισμοῦ, καὶ προετοιμασίας· ἀταξία, σύγχυσις, ἀνακάτωσις.
Ἀσυντέλεστος, ου, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν εἶναι τελειωμένος, ἀτελής, ἐλλειπής, Διόδ. Σικ.
Ἀσυντελέστως, Ἐπίῤῥ. ἐλλειπῶς, ἀτελῶς, ἐτελείωτα.
Ἀσυντελής, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν συμβοηθεῖ, δὲν συνεισφέρει εἰς τίποτε· ἀνωφελής, δὲν ἐνεργεῖ, δὲν κάμνει τίποτε διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἐξαιρ. ὡς τὸ ἀτελής· ὅστις δὲν συνεισφέρει εἰς τὰ κοινὰ ὁσσίμαλα, εἶναι ἀσίδοτος. 2) = τῷ προηγμ. ἀσίδοτος, Ἀντωνίν. Γ', 8. «Βίος ἀσυντελήκα», Ἐπίῤῥ. ἀσυντελῶς.
Ἀσύντονος, ου, ὁ, ἡ (συντείνω). Ἀτάνυστος, ἀτέντωτος, χαῦνος· ἄδεν — 2) τρπκ. ἀνεπιμελής· ὅστις δὲν βιάζει, δὲν στενοχωρεῖ τὸν ἑαυτόν του· ἀρτῦς, ἀργοπορινός, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀκαμάτης, χαῦνος, Ξενοφ. Παιδ. Δ', 2. 31. «Ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν», Ἐπίῤῥ. ἀσυντόνως.
Ἀσύντριπτος, ου, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅστις δὲν συντρίβεται, δὲν καταζακίζεται, δὲν συντρίφθη, δὲν κατασακίσθηκε.
Ἀσυνύπαρκτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι μαζύ, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ εὑρίσκεται ὁμοῦ μὲ ἄλλον, Σέξτ. Ἐμπ.
Ἀσυρής, ὁ, ἡ (σύρω). Ἀκαθάρτος, ἀπαστρος, βδελυρός, Πολυβ. παρ' Ἀθην. Ε', σλ. 221. εσφαλμ. «Ἀκύρωσιν ἀναγινώσκεται.
Ἀσύριττος, ου, ὁ, ἡ (συρίσσω). Ὅστις δὲν εσυρίχθη, δὲν ἐπεριπαίχθη μὲ τὸ σύρισμα ἢ σούρισμα (υ).
Ἀσυσκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (συσκευάζω). Ὅστις δὲν εσυσάχθη, δὲν ἐμαζώχθη, τὸ ἰταλκ. δὲν ἐμπακετίσθηκεν, ἀπακάριστος, δὲν ἐβάλθη εἰς τὸν τόπον του, Ξενοφ Οἰκ. η', 13.
Ἀσυστασία, ίας, ἡ. Διαφωνία, διχόνοια, ἀσυναρμοστία, σύγχυσις, ταραχή· καὶ
*Ἀσυστατέω, Μλ. ήσω. Δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν ἑαυτόν μου· παρὰ τὸ
Ἀσύστατος, ου, ὁ, ἡ (συνίστημι). Ὅστις δὲν συνίσταται, δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ· — 2) ὅστις δὲν συνέχεται, δὲν ἔχει συνέχειαν, ἕνωσιν μὲ ἄλλον π. χ. «Ἀσύστατον ὕδωρ», Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ῥευστόν. — 3) μετῥφ. διάφωνος, ἀσύμφωνος, ἀσυνάρμοστος, εἰς τὸν ἑαυτόν του ἀντιφάτικος.
Ἀσυστολος, ου, ὁ, ἡ (συστολή). Ὅστις δὲν συνοίγεται, δὲν συμμαζώνεται, δὲν γίνεται ἀνοιχτότερος. Ἐπίῤῥ. ἀσυστόλως.
Ἀσύστροφος, ου, ὁ, ἡ (συστροφή). Ὅστις δὲν συστρέφεται, δὲν στρημένεται, δὲν συνθλίβεται, δὲν περμαζώνεται, Ἱπποκρ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γραψίματος· ὡς τὸ ἀσυγκρότητος, δὲν εἶναι σφιχτά, στενά, στρογγυλὰ γραμμένος,
Ἀσύφηλος, ου, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλιάδ. Ι. 643. «ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὥσει τιν' ἀτίμητον μετανάστην.» μ' ἔκαμεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας κακόν, καταφρονημένον, τὸ οὐδὲν· τοῦτ' ἔστι μὲ κατεπαίρωσε, καταφρόνησε, κατατίμασε, καὶ Ἰλιάδ. Ω. 767. «οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν, ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον.» ἀκόμι δὲν ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμασου καινεῦργείτσι, κακὸν λόγον. Παρὰ Η. Σμυρν. ἐξηγεῖται ἐνεργητ. ὑβρίζων, ἀτιμάζων. (ἡ Ἐτυμολ. ἀσαφὴς· ἴσως παρὰ τὸ αἴσυλος ἢ στυφελός.)
*Ἄσυχος, ἀσυχία. Δρκ. ἀντὶ ἥσυχος, ἡσυχία.
Ἀσφάδαστος, ου, ὁ, ἡ (σφαδάζω). Ὅστις δὲν σπαράττεται, δὲν τρέμει, δὲν χτυπιέται ὡς τὸ ψάρι εἰς τὸν ἀμμον· δὲν χαραρούεται, δὲν ἀποθήσκει δύσκολα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1504. «Ἀσφάδαστος θάνατος», Αἰ. 848. «Ἀσφαδάστῳ πηδήματι», Ἐπίῤῥ. ἀσφαδάστως.
Ἀσφακέλιστος, ου, ον, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐκρυείδη ἀπὸ τὸν σφακελον, ἴδε Σφάκελος.
Ἄσφακτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ — ον (σφάττω). Ἀσφαχτος, Εὐριπ.
Ἀσφάλεια, είας, ἡ· Ἰων. ἀσφαλείη (ἀσφαλής). Στερεὰ στάσις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον στέκεται τόσον στερεά, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρασαλεύσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του, νὰ πέσῃ. Μετῥφ. βεβαιότης, συγουρὰδα, κατάπασαν σημασίαν· ἔξαιρ. ἔλλειψις κινδύνου· τὸ ἰταλκ. συγουρτά· ἢ συγουράρτμα ἔγγραφον ἢ μὲ ἐνέχυρον τὸ τουρκβ. ἀμανέτι, σύγουρη ὑπηγία· βεβαιότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ τις καθόλου χωρὶς κάνενα φόβον, χωρὶς ὑποψίαν· τίμιος χαρακτήρ· διαμονή, ὑπομονή, ὄνλ. τὸ νὰ μένῃ τις στερεὸς εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀκρίβεια, τὸ ἰταλκ. ἀκουρατάτσα. «Ἀσφάλεια λόγου» βεβαιότης ἀποδείξεως, ὄνλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλέως παρὰ ὡς ἀπεδείχθη. Ξενοφ.
Ἀσφαλεῖος, εία, ον, = ἀσφάλιος, Ἀρστφ. Ἀχ. 682. ὅπου ἄλλοι προπαροξ. ἀσφάλειος γράφουσιν.
Ἀσφαλέως = ἀσφαλῶς, Ἐπίῤῥ. Σίγουρα, βέβαια, χωρὶς κίνδυνον, Ἰλ. Ρ.
Ἀσφαλής, ὁ, ἡ, (φάλλομαι). Ὅστις δὲν πέφτει, δὲν κλονίζεται· ὅστις στέκει στερεά, ἀκίνητα, ἀπραίτακτα, Ὀδσ. Ζ, 42. Μετῥφ. σίγουρος, βέβαιος, σταθερός, χωρὶς κίνδυνον, συγουρεμένος, βεβαιωμένος, πιστός, ἀναμφίβολος· προνοητικός, προβλεπτικός, προφυλακτικός, ἀσυγουράτος, Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 231. Α. ἐν ἀσφαλεῖ, εἰς σύγουρον, βέβαιον μέρος. Valck. ἐν Ἱππ. 785. Τῷ Ἐπίῤῥ. ἀσφαλέως, ὡς τῷ αὐδετ. ἀσφαλὲς χρῆται Ὅμ. ὡς τὸ ἔμπεδον μὲ τὸ ὁποῖον συνετάσσει αὐτό, κατὰ σημασ. ἐπιμόνως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, Ἰλιάδ. Ν, 141. Ὀδσ. Ν, 86.
*Ἀσφαλία, ἡ· παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ Ἀσφάλεια, Ἡρότ. 4, 33.
Ἀσφαλίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ. Κάμνω τι στερεόν, σίγουρον, χωρὶς φόβον καὶ κίνδυνον νὰ πέσῃ, στερεόνω, βεβαιόνω, συγουρεύω ἢ συγουράρω ἰταλκ. ἐγγράφως, ἢ μὲ ἐνέχυρον. Μέσ. ἀσφαλίζομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. συγουρεύομαι, προλαμβάνω τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον.
Ἀσφάλιος, ίου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τό, «Γαιήοχος», Ἡρότ. 1, 170. 6, 119.
Ἀσφάλισις, εως, ἡ. Στερέωσις, βεβαίωσις, σιγουράδα.
Ἀσφάλισμα, ατος, τό. Βεβαίωμα, συγούρευμα, ἐγγύησις, ἐνέχυρον. 2) τὸ συγουρεμένον, βεβαιωμένον, ἐγγυημένον πρᾶγμα· ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.
*Ἀσφαλίων, ωνος, κύρ. ὄνμ. Τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Μενελάου, Ὀδσ.
Ἀσφαλτίας, ίου, ὁ. «Ἀσφαλτίας σφενδόνας καλεῖται ἡ τελευταία κλείδωσις τοῦ ῥαμπακάλου κοντὰ εἰς τὰ νεφρά. οἱονεὶ ὑποστηρικτής, Πολυβ. Β', 107.
Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, καὶ ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ. Ἀπὸ ἄσπρην πίσσαν, τὸ τουρκβ. σακίζι.
Ἀσφαλτος, ου, ἡ. Πίσσα ἄσπρη ἢ κίτρινη, τὸ τουρκβ. σακίζι· πίσσα μαύρη τοῦ σύνηθες, ἰταλ. κατράνη, καὶ εἴδος πετρελαίου κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 4, 195. 6, 119.
Ἀσφαλτόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ τὴν κατράνην, ἢ πίσσαν· πισσόνω, κατρανόνω, κατρανίζω, κατραείζω.
Ἀσφαλτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ κατράνην, ἢ πίσσαν, ἢ γεμάτος ἀπὸ πίσσαν.
Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ. Κατράωμα, πίσσωμα.
*Ἀσφαλῶς, Ἀττ. ἀντὶ ἀσφαλέως, παρὰ τὸ ἀσφαλής. Ὅπερ ἰδέ.
Ἀσφαραγέω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, «Σφραγίσκομαι τὰ τοῦ ἐνῦωντ. α.· βροντῶ, κάμνω κρότον, καὶ τοραχήν, Θεόκρ. 12', 34, ἔνθα ἄλλοι, «Ἀμφαγέρονται» ἀναγινώσκ.
Ἀσφάραγος, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ, σφάραγος, φάρυξ, καὶ, φάρυγξ. Ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, ἡ ὁποία ἀναπνέομεν, καὶ ὁ λάρυγξ, ἢ ὁ ἐσωφάγος, διὰ τοῦ ὁποίου καταπίνομεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δὲν ἔκαμνον διαφορὰν αὐτῶν τῶν δύο, Ἰλ. Χ. 328. «Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια». (σφῇ)
*Ἀσφάραγος, ὁ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀσπάραγος, σπαράγγι.
Ἀσφαραγωνιά, ᾶς, ἡ = ἀσπαραγωνία, σπαραγγιά, σπαραγγιά.
*Ἄσφι, ἄσφι. Αἰολ. ἀντὶ σφί, σφέ· Ἀλκ. λο. 80.
Ἀσφήτερος, ου, ὁ, ἡ (σφίγγω). Ἀσφιχτος.
*Ἀσφοδελικός, ή, όν· καὶ
Ἀσφοδέλινος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀσφόδελον, Δουκιαν. παρὰ τό
Ἀσφόδελος, ου, ὁ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον μὲ τὸ κρῖνον, τὸ τουρκβ. μανουσάκι, ἢ λαλὲς μὲ πολλοὺς μπερδὲς ῥόζους εἰς τὴν ῥίζαν, τὰ ὁποῖον ἦτον τὸ εὐθισώτατον φαγητὸν τῶν πτωχῶν, ὡς τὴν σήμερον τὰ γαιόμηλα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 41. καὶ Θεόφ. Φ. Ἱστ. Ζ', 12. ἀφ' οὗ
Ἀσφοδελός, ῶ, ὁ, ἡ. Ὁ τόπος ὅπου φυτρώνει ὁ ἀσφόδελος, ἀσφοδελότοπος, ἀσφοδελοτόπι· «ἀσφοδελὸς λειμών· λειβάδι γεμάτον ἀπὸ ἀσφόδελον, ὅπου διατρίβουσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων εἰς τὸν ᾅδην, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Ὀδσ. Α, 538. «. . ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα γηθοσύνης.
Ἀσφοδελώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀσφόδελον, κατὰ εἶδος τοῦ ἀσφοδέλου.
Ἀσφράγιστος, ου, ὁ, ἡ (σφραγίζω). Ἀβούλωτος, ἀσημείωτος. (— — ω)
Ἀσφυκτέω, ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χτυπᾷ ἡ ἀρτηρία τυπᾷ ὁ σφυγμός μου, εἶμαι χωρὶς σφυγμὸν διόσκ. παρὰ τό
Ἄσφυκτος, ου, ὁ, ἡ (σφύζω). Χωρὶς σφυγμόν, Ἐνεργ. παθ. ὅτι δὲν ἐνεργεῖ διὰ νὰ σπρώχνῃ ὁ σφυγμός, δὲν ταχύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· δὲν προξενεῖ ἀναβρασμόν, Πλούτ. «ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἦπιος καὶ ἄσφυκτος.
Ἀσφυξία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ παύῃ, νὰ ἀριεχτυπᾷ ὁ σφυγμός, Γαλ.
Ἀσχαλάω, ῶ, ἄνευ Μέλ. ποιητ. ἀγανακτῶ, ἀνασρέτομαι, θυμόνω, λυποῦμαι, συγχίζομαι, χολοκάζω· τινος παρ' Ὅμ. παρὰ τοῖς μετα-

Δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

γενστ. δέ, καί τινι καὶ ἐπί τινι (κατά Doederl. Grashof συγγν. τῷ ἄχος, ὡς τὸ ἴσχω τῷ, ἔχω).

*Ἀσχάλλω, Μλ. λῶ = τῷ προηγμ. Ὁσσ. Β, 198. — 2) ἐνεργ. συλλυποῦμαι, οἰκτίζω, ἐλεεινολογῶ· μετὰ αἰτιατ. Εὐρπ.

Ἀσχεδώρος, ου, ὁ, Ἀγριόχοιρος, ἀγριόγονυρον, κεπρὶ ἄγριον, Ἀϑ.

Ἄσχετος, ον, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ἀβάσταχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ βαστάξῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, ἐμποδίσῃ· εἰς τὸν ὁποῖαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνταπεξέλθῃ, ἀντισταθῇ, Ὅμ. συντάσσει σύνϑ. τὴν λξ. τῷ μένος, πένϑος ἄσχετον. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπεννοεῖται ἡ ψευτικὴ σημασ. τοῦ ἀνυποφέρτου, τοῦ ἀκρατοῦς, ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται καὶ ὁ ποιητ. τύπος ἀάσχετος. — 2) παρὰ τοῖς μετγνστ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ ἄλλο τίποτε, Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. «Ἐξαρτος σώματος ψυχή· καί, «Ἄσχετος ἔκστασις» παρὰ Διον. Ἁλικ.

Ἀσχέτως, Ἐπίῤῥ. ἀνυποφέρτα, ἀκράτητα, ἀβάστακτα.

Ἀσχηματίστος, ου, ὁ, ἡ (σχηματίζω). Ἀχωρίς σχῆμα, ὅστις δὲν ἔχει σχῆμα· τὸ ἰταλικ. φυγοῦραν. — 2) παρὰ ῥήτ. χωρὶς λόγου σχῆμα· ἰδὲ Σχῆμα. — 3) παρὰ Γραμμτγ. ὅστις ἡ ὅτι δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τύπους. — 4) Θεολογικ. ἀντὶ τοῦ, ἀσώματος.

Ἀσχήματος, ου, ὁ, ἡ (σχῆμα)· = τῷ προηγ.

Ἀσχηματίστως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς σχηματισμόν, χωρὶς σχῆμα.

Ἀσχημονέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀσχήμων). Εἶμαι ἄτυχος, ἀσχημοπρόσωπος, ἀσχημοκαμωμένος. — 2) πολιτεύομαι, φέρνομαι ἄσχημα, ἀπρεπα· κάμνω σχήματα, χειρονομίας ἀσχήμας ἀπρεπεῖς. — 2) δὲν ζῶ δὲν πολιτεύομαι καϑὼς πρέπει εἰς τὸν χαρακτῆρα, ἐγὼ τὸ ἐπάγγελμά μου τὸ Ἰταλ. παίζω τὴν ῥόλλα μου ἀχαμνά.

*Ἄσχημος, ὁ, ἡ. Ἀντὶ ἀτυχημων· ἤτον τοὐλάχιστον ὑπερϑ. ἀσχημότατος ἐν χρήσει, Δην. Δρτ. 2, 88.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ. Ἀσχημάδα τοῦ προσώπου, τοῦ σώματος· ἄσχημον φέρσιμον· ἐντροπή, Πλάτ. παρὰ τὸ

Ἀσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Χωρὶς σχῆμα, ἄσχημος· κακοκαμωμένος, τρπκ. κακοήϑης, αἰτχρός, ἐπονειδιστος, σιχαμερός, ἀπρεπής.

Ἀσχημόνως, Ἐπίῤῥ. ἄτιμα, ἀπρεπα, ἄσχημα.

Ἀσχιδής, ὁ, ἡ (σχημα). Ἀσχιστος.

Ἄσχιον, ίου, τό· = ὕδιον· ἰδὲ Τοῦτο.

*Ἄσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω)· = ἀσχιδής, Ἀριστλ. Μετλλ. 4, 13· ἀδιαίρετος.

Ἀσχολέω, Μλ. ήσω (ἄσχολος). Δίδω δουλειάν, αἰτίαν, καὶ τ. σ. εἰς τινα διὰ νὰ καταγίνηται, δουλεύῃ, γυμνάζηται· ἐμποδίζω τινα ἀπὸ τὸ ἔργον του, τὸν χασομερίζω, Λουκιαν. Ζεύξ. «Συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόϑεσις, καινὴ οὖσα. Παϑητικώς, καταγίνομαι εἰς τίποτε, ἔχω δουλειὰν· ὥσπερ καὶ τῷ ἐνεργ. χρῆται Ἀριστλ. Πολ. 2, 15. «Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσϑαι ἀγαϑούς.»

Ἀσχόλημα, ατος, τό. Ἔργον, δουλειά· τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις· ἐμπόδισμα, χασομέρισμα.

Ἀσχολία, ίας, ἡ· δουλειά, γύμνασις, ἐργασία· Ξενοφ. Ἀναβ. Σ', Ε', 10. «πολλαὶ ἀσχολίαι ἐγίνοντο» ἐμπόδισμα· «ἀσχολίαν τινὸς παρέχω τινι· ἐμποδίζω ϑηλ. γίνομαι ἐμπόδιον εἰς τινα νὰ κάμῃ τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν του· τὸν χασομερίζω· Ξεν.

Ἄσχολος, ου, ὁ, ἡ (σχολή). Εἷς τι· Ἡρόδ. ὅστις δὲν σχολάζει, ἀλλὰ καταγίνεται, ἐργάζεται, δουλεύει, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε· Δημοσϑ. Φιλ. Δ'. «Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων». Ἐπίῤῥ. ἀσχάλωσ.

Ἀσώδης, εος, ὁ, ἡ (ᾄσω). Παραχορτασμένος, ὑπερχορτασμένος, ἀηδιάζων ἢ ἀναγουλιάζων: Ἐνεργ. ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγούλιαν. — 2) (ᾄσω) Βαλτώδης, γεμάτος λούμην, ἀμμωδηρός· προξενῶν ἀηδίαν, ἢ ἀηδής. Λέγεται ἐπὶ φαγητῶν παρ' Ἰατροῖς, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 32.

Ἀσωματεία, ίας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν σῶμα· χωρὶς σῶμα· Γρηγόρ. Ναζ. ἐνϑα καὶ τὸ «Ἀσαρκία ἐκ παραλλήλου κεῖται.

*Ἀσωματοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις δὲν ἔχει εἶδος σώματος· Κυρίλλ.

Ἀσώματος, ου, ὁ, ἡ, τό = ον (σῶμα). Ὁποιος δὲν ἔχει σῶμα, κορμί.

Ἀσωματότης, τητος, ἡ· = Ἀσωματία.

*Ἀσωματόω, Μλ. ωσω· κάμνω τίποτε ἀσώματον, νὰ μὴν ἔχῃ σῶμα, κορμί· ξεκορμιάζω.

Ἀσωμάτως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς σῶμα· ἐφ' οὗ

Ἄσωμος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀσώματος.

*Ἄσωπός, ὁ· ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ· Ὅμ. (– ⏑ ⏑)

Ἄσωστος, ου, ὁ, ἡ (σώζω). = Ἄσωτος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σωϑῇ, νὰ ἐλευϑερωϑῇ, νὰ λυτρωϑῇ· ἀλεύϑερωτος.

Ἀσωτεία, ας, ἡ (ἀσωτεύομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ζωὴ μὲ ἡδονάς, μὲ πολυψυχίαν, πολυποσίαν, καὶ ἁπλαυσιν τῶν σαρκικῶν παϑῶν.

Ἀσωτεῖον, ου, τό· ὁ τόπος ἔνϑα οἱ ἄσωτοι διατρίβουσιν, ἢ ἀπολαμβάνουσι τὰς ἡδονάς των· Ἀϑήν. ἔτι δὲ καὶ ἀσωτιεῖον.

Ἀσωτεύομαι· Μ. εὐσομαι· μέσ. ἀπϑ. ζῶ ἄσωτα, ξεσόμενα· Ἀϑήν. Η', «ἀσωτευόμενος νεανίσκος».

Ἀσωτία, ίας, ἡ· = Ἀσωτεία· Πλατ. Πολτ. 8. σλ. 560. Ε.

*Ἀσωτιεῖον, τό· = Ἀσωτεῖον.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ον, ὁ, ἡ· τῆς ἀσωτείας διδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτείαν. Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ μία Κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιος· Ἀϑήν.

Ἀσωποσία, ίας, ἡ (πόσις). Τὸ νὰ πίνῃ τις ὡς ἄσωτος· ἀμφίβ.

Ἄσωτος, ου, ὁ, ἡ (σώζω). Ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωϑῇ, νὰ λυτρωϑῇ, νὰ ἐλευϑερωϑῇ, νὰ γλυτώσῃ ἀπό τίποτε· χαμένος χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας· δομένος καϑόλου εἰς τὴν ἀσωτείαν· τοῦ ὁποίου τὰ ἤϑη εἶναι καϑόλου χαλασμένα, δὲν ἐπιδέχεται διόρϑωσιν πλέον· Ἐξαιρ. ξεδομένος, ἀμερωμένος ὅλως εἰς σαρκικὰς ἡδονάς· τὸ τουρκιβ. ντερμπεντέρης, μπετάκης· λιμπερτῖνος Ἰταλ. — 2) Ἐνεργτ. ἀστ. τινι· πᾶν ὅ,τι δὲν φέρει εἰς προξενεῖ σωτηρίαν, Ἰατροῖαν· ἄσωστος, χαμένος· Ἀριστοτ. Προβλ. Δ'. καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ὁ δομένος ὅλος εἰς ὅλον εἰς τὰς ἀτίμους ἡδονὰς καὶ σαρκικὰς ὀρέξεις, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ ὀηλ. νὰ πίνῃ, καὶ νὰ φϑείρῃ τὴν ζωήν του καὶ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, ὁ ζῶν χαμερπῆ καὶ ἄτιμον ζωήν· Ἀριστοτ. 2) Ἐνεργητ. παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 1610. Ἐπίῤῥ. ἀσώτως.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ, ἡ (σωφρονίζω). Ὅστις δὲν ἐγκρατεύεται, δὲν σωφρονίζεται, δὲν γίνεται φρόνιμος, δὲν ἐπαιδεύϑη, δὲν ἤρδευε εἰς τὰ σώστα του εἰς τὰς φρενάς του· δὲν ἐδιορϑώϑη. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν κάμει τινὰ σώφρονα, δὲν τὸν διορϑόνει νὰ ἔλϑῃ εἰς τὰς φρενάς του· Ρηγόρ. Ναζ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Τ.

Ἄτα, Δωρκ. ἀϊτί, τοῦ, ἄτη.

Ἀτακτέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτακτος). Εἶμαι ἄτακτος, δὲν φυλάττω κάμμιαν τάξιν, παραβαίνω [τὰ χρέη μου, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀτάκτως, ἐπὶ στρατιωτῶν· δὲν μένω εἰς τὴν τάξιν μου· Δημοσϑ. καὶ Πλούτ. ἀφ' οὗ

Ἀταξία, ατος, τό· ἀταξία, ἄτακτος ζωή, ἀσώτευμα· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς.

Ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ (τάσσω). Ὅστις δὲν φυλάττει τάξιν, κανόνας, τὸ Ἰταλ. βέγουλαν εἰς τὴν ζωήν του· ἐξαιρ. εἶναι ἐκδομένος εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας· δὲν φυλάττει ἀλλὰ παραβαίνει τὴν πολιτικὴν εὐταξίαν. — 2) Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν, εἰς ἀρσάδαν· ὅστις δὲν ἔχει στρατιωτικὴν τάξιν· εἶναι χωρὶς τακτικήν. — 3) Ὅστις δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην· ὅϑεν γενκ. ὅστις δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦταν εἰς πόλεμον, ἢ εἰς μάχην· Δεργ. 11, 5. προξενεῖ συγχυσιν, καὶ παραχήν· «ἄτακτος ὄχλος», παρ' Ἰσοκρ.

Ἀτάκτως, Ἐπίῤῥ. ἄτακτα, χωρὶς εὐταξίαν, καὶ κοσμιότητα. Θουκυδ. «πάντων καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες».

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ (ταλαίπωρος). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν ὑποφέρει, δὲν τραβᾷ ταλαιπωρίας, δὲν ἔχει λύπην, βάσανα· δὲν ζῇ κοπιαστικὴν ζωήν· ἄϑεν ἀφρόντιστος· ἀμέριμνος· ἀλαφρόγνωμος, χωρὶς ζάλην καὶ φροντίδα· τὸ διὰ τί εἶναι ἀφρόντιστος, ἀδιάφορον, δὲν ἐξετάζεται.

Ἀταλαιπώρως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς ταλαιπωρίαν, ἀκοπίαστα, καὶ ἀφρόντιστα· Ἀριστοτ. «οὕτως ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο».

Ἀταλαιπώρητος, ὁ, ἡ (ταλαιπωρέω). σκληρόκαρδος, ἀσπλαγχνος· Ἐπίῤῥ. ἀταλαιπωρήτως· Ἡσύχ.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον μετὰ του ἀδροιστ. α) τινι ἴσος εἰς τὸ ζύγι, εἰς τὸ βάρος ὅμοιος· Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων· ἀτάλαντος Ἄρηι, καὶ Δηϊμήτηι ἀτάλαντος. — 2) Ὅστις κρέμεται, εὑρίσκεται εἰς ἰσοσταμίαν· Ἄρατ.

Ἀταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀταλός, φρονέω)· Ὅστις ἔχει παιδιακὰ φρονήματα· ἀδύνατον νοῦν· δὲν ἀρίμασεν ἀκόμη ὁ νοῦς του· «..παιδὶ ἐπὶ κόλπου ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νηπίου οὔτως. ω Ἰλιάδ. Ζ, 400. ὁπου τινὲς ἀταλόφρων ἄνευ λόγου ἀναγιώσκεσϑαι ϑέλουσι.

Ἀτάλλω, ἄνευ Μελ. ποιητ· (ἀταλός). Πηδῶ ἀπὸ χαρὰν σὰν μικρὸν παιδί· Ἰλιάδ. Ν, 27. — 2) Ἐνεργτ. ἀνατρέφω παιδί· τρέφω, περιποιοῦμαι ὡς τὸ ἀτιτάλλω· Ἐπιγρ. Ὅμ. 4, 2. Σχελ. Αἰ. 559. καὶ Παϑτ. Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 400. αὐξάνω, τραπεύω· ταύτην τὴν ἀμτβ. σημασ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργτ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 130. (τὸ ἀρχτ. α, παρ' Ἡσιόδ. μικρ. ἐν ἀρχτι.)

Ἀταλός, λή, λόν· (συγγν. τῷ ἁπαλός). Τρυφερός, ἁπαλός, παιδαριώδης, νέος· Ὅμ. ἀταλὰ φρονέων· παιδιακίσια φρονήματα ἔχων, Ἰλ. Σ, 567. «Παρϑενικαὶ δὲ καὶ ἡβάσκουσ' ἀταλὰ φρονέουσαι· καὶ Ὀδ. Δ, 39. «Παρϑενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενϑέα, ϑυμὸν ἔχουσαι». Τμ. Δμτ. 24. (υυυ)

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀταλάφρων.

Ἀταλέψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀπαλόκαρδος· ὀλιγόκαρδος, μικρόψυχος· Διϑόλ. Ἐπγρ.

Ἀταμίευτος, ου· ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ἀνοικονόμητος· ὅστις ἡ ὅ,τι ἐξοδεύεται χωρὶς οἰκονομίαν, δὲν ἀψυχέτει· δὲν μοιράζῃ, ἡ δὲν μοιράζεται καλά· τὸ Ἰταλ. ἀσπαράγευτος. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, εἶναι κακοεξοδευτής.

Ἀταμιεύτως, Ἐπίῤῥ. Πλατ. περὶ Νομ. «ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς χρώμενοι». δὲν κρύπτει τὴν ὀργήν.

Ἀταξία, ας, ἡ (ἄτακτος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἔλλειψις τάξεως, παράβασις τῶν ὁρων τῆς τάξεως· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν· σύγχυσις τῆς πολιτικῆς εὐταξίας, ἀνομία ἡ ἐξουσία χωρὶς νόμους· παράβασις τῶν νόμων, αὐϑάδεια· Ξενοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνεβ. Γ', ε', 38. καὶ Οἰκον. Η', 9: ἀντίθηται τῷ «Εὐταξίᾳ».

Ἀτάξιος, ίου, ὁ, ἡ (τάξις). Ἄτακτος, συγχυσμένος, χωρὶς τάξιν, ἄρριθ.

Ἀταπεινωτος, ον, ὁ, ἡ, τό, ον (ταπεινόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πλουτ. εἰς Ἡσίοδ.

Ἀτάρ, σύνδεσμ. ἔτι δὲ καὶ αὐτάρ· ὅμως, ἀλλά, ὡμή, λοιπόν, μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τούτοις, εἰς τὸ μεταξύ· ὡς τὸ δέ· ἀεὶ μέν τοι λόγου ἀρτιτόνου τῷ μὲν ἐπιφερόμενον Ἰλιάδ. Φ, 41. «Καὶ τότε μέν μιν . . . αὐτὰρ υἱός . . .» Ὀδύσ. Γ, 398. Ὡς σηλωτικὸν τοῦ ἐλάσσονος λόγου, ὥσπερ τὸ δὲ μετὰ τὸ ἐπειδή· «αὐτὰρ ἐπειδὴ Τρῶας ἐνόησαν, αὐτὰρ ἐγένετο Ἰαχή». Ἰλιάδ. Μ, 133. «Ἕκτορ, αὐτάρ που ἔφησθα· Χ, 331. Παρὰ τοῖς λογογρφ. τὸ ἀτὰρ σπανίως, τὸ δὲ αὐτάρ οὐδέποτε ἐν χρήσει. Τίθεται δὲ τὸ ἀτὰρ εὐδέποτε ἐν τῷ ἐλάσσονι λόγῳ ἀλλὰ κατ' ἀντίλογίαν ἢ διόρθωσιν τοῦ προῤῥηθέντος καὶ ἐξαιρ. πευστικῶς· π. χ. «. . δοκοῦμεν δ' ἂν μοι, ταῦτα προσποιούμενοι προσβαλεῖν . . .· Ἀτάρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;» Ξίφ. Ἀνβ. 4, 6, 14. ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ Ποιηταῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εἶμαι ἀτάραχος, ἡσυχος, ἡσυχάζω· Ἰώσηπ. ΙΒ', ί, 3.

Ἀταραχτέω, ῶ (ἀτάραχτος). Εἶμαι ἀτάραχος, ἡσυχος, ἡσυχάζω· Ἰώσηπ. ΙΒ', ί, 3.

Ἀταραχτος, ον, ὁ, ἡ (παράσσω). Ὅποιος δὲν ταράττεται, δὲν κλονεῖται, ἡσυχος, πραος, ἄφοβος, μένων ἀχλητος ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη· Ἐπῤῥ. ἀτάρακτως (ε). ἀφ' οὗ

Ἀταραξία, ίας, ἡ· ἀνενοχλησία τῶν ψυχικῶν παθῶν· πραότης, ἡσυχία τῆς ψυχῆς· Ἱπποκρ. Ἔπικτ. καὶ Λουκιαν.

Ἀτάραχος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάραχτος· Ξενοφ. (τα)

Ἀταραχῶς, Ἐπῤῥ. πρᾴως, ἡσύχως, χωρὶς ταραχήν· ἀφ' οὗ

* **Ἀταραχώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀταράχου τρόπου ἢ διαθέσεως· ἀφ' οὗ τὸ συγκρτ. παρ' Ἀριστλ. περὶ Θ. Ὀν. 3.

* **Ἀτάρβαετος**, ὁ, ἡ· = Τῷ ἑπομ. ἀμφβλ. ἀνηγ. παρὰ Πνδ. Πῦ. 4, 149. ὑπὸ Boekh. explicat. σλ. 271.

Ἄτρβής, ὁ, ἡ (τάρβος). Ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει. Ἄφοβος, ἀτρόμακτος· Ἰλιάδ.

* **Ἀτάρβητος**, ὁ, ἡ (ταρβέω). Ὅστις δὲν ἐφοβήθηκε, δὲν ἐτρόμαξε· Ἰλιάδ.

Ἀταρβῶς, Ἄτρβητος, καὶ Ἀταρβάκτως, Ἐπῤῥ. ἀφόβως, ἀτρομάκτως.

Ἀταριχεντος, ον, ὁ, ἡ (ταριχεύω). Ὅποιος δὲν ἐταριχεύθη, δὲν ἁλατίσθη, δὲν ἐπαστώθη, δὲν ἔγινε παστρομᾶς τὸ τουρκβαρ. (ι)

Ἀτάρμυκτος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάρβητος· Εὔνορ. «ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα», τὸ ἄφοβον βλ. καὶ Νικαίνδ. Ἀλεξ. «ἀτάρμυκτῳ οἴστρῳ· ἴδε ταρμύζομαι.

Ἀτάρπιτος, οῦ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀτραπιτός, Ὅμ. καὶ

* **Ἀτάρπος**, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀτραπός· μονοπάτι· Ὅμ.

Ἀταρτηρός, ρά, ρόν· καὶ Ἀτάρτηρος, ὁ, ἡ· ποιητ. τύπ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ Ἀτηρός, σκληρός, κακός, βλαβερός, ἐπιζήμιος· Ὀδ. Β, 243. «Μέντορ ἀταρτηρέι» καὶ Ἰλ. Α', 223. «ἀταρτηρῇς ἐπέεσσιν» Ἐπῤῥ. ἀταρτηρῶς (κατὰ Doederlin. εἴτε μετὰ τοῦ, τάρτερος πυρὰ τὸ τείρω, εἴτε παρὰ τὸ ἄτη· καὶ τότε παραβλητ. τῷ ἀτάσθαλος.) (υ–υ)

Ἀτάρχεντος, ου, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ, ἡ (ταρχεύω). Ἄταφος· ἀπαράχωτος· Ψυκυλ. «ἀτάρχυτοις νεκύεσσιν.

Ἀτασθαλία, ίας, ἡ (Ἀτάσθαλος). Ἀλογιστία, προπέτεια ἀγριότης, ὑπερφία, κακία, αὐθάδεια· Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ πληθυντ: ἐνιαυσίᾳ δὲ παρὰ Σιμωνίδ. 53. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀτασθαλος ἐς τὸ Θεῖον· Ἀρρν.

Ἀτασθαλλω, Μ. λῶ· ὑψηλοφρονῶ, αὐθαδίζω, ἀτακτῶ· εἶμαι ὑβριστής, κακότροπος, ἀκρατής, ἀχαλίνωτος, ἄγριος, ἀπερίσκεπτος μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. χρήσιμον· Ὀδύσ. Σ, 57. Τ, 88. παρὰ τό

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ, ἡ (ἀτάω, ἀτέω). Ἀπερίσκεπτος, ἐστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἄτακτος, ὑψηλόφρων, ἀτεβής, ξεσόμενος, ἄσωτος, ἀχαλίνωτος, ἄγριος· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πράξεων· Ὅμ. (τὸ ἀρετ. α. βρχ.)

Ἀταυρος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀταύρωτος, ου, ὁ, ἡ (ταῦρος). Καὶ ἀταυρώθη· ἀνέγγιστος, ἀπὸ ταῦρου· σηλ. ἀβάτευτος· Μεταφορικ. ἀνύπανδρος, παρθένος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 250.

Ἀτᾰφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ταφῇ, ἐνταφιασθῇ παραχωθῇ τις· Λουκιαν. ἐκ τοῦ,

Ἄτᾰφος, ου, ὁ, ἡ (θάπτω). Ἄθαπτος, ἀπαράχωτος· Θουκυδ. Β'.

Ἀτάω, ῶ· Μ. ώσω (ἄτη). Βλάπτω, προξενῶ ζημίαν.

Ἀτάομαι, ῶμαι· βλάπτομαι· Σοφοκ. Αἴ. 269. «ἀτώμεσθα νῦν. (–υ–)

Ἄτε, (κυρίως αἰτιατ. πλθ. οὐδετ. τοῦ ὅς τε· ὡς τό ἅπερ καὶ καθά) ὡς. καθ' ὅ, ὅτι, ἐπειδή· Ἰλιάδ. Χ, 127. Ἡρόδ. 3, 85. Πνδ. ἐξαιρ. καθ' ἅτε: Παρὰ Λογογρ. ἐξαιρ. ἐν μετχ. δεῖ μετὰ αἰτιατ. (objectiv) **παθόντας δὲ τοῦτο κτείνειν ἀλλήλους ἅτε πολεμίους**· Ἡρόδ. τὸ Ὡς ἐξ ἐναντίας μετὰ ὀνμστ. (subjectiv) ἐπὶ τὸ πλεῖστον· συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· Ξνφ. ὅπου δηλοῦται αἰτίων τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἄλλου τινός· Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἀπολτ. Matth. Γραμμτκ. Ἑλλ. σλ. 828. ὑποθετέον· ἃς ὑποθέτωμεν, ἃς εἰπώμεν.

Ἀτεγκτος, ου, ὁ, ἡ (τέγγω). Ἄνυγρος, ἀβρεκτος, ἀμούσευτος, ἀμαλάκευτος, μεταφρ. ἀνιλέωτος, ἀλύγωτος, ἀσυμπαθής, σκληρός ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος· ὡς τὸ ἀδίαντος ἐξαλέος κλ. τ. Ἀριστφ. Θσμ. 1047. ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· ἀπαρηγόρητος· Ἐπῤῥ. ἀτέγκτως.

Ἀτειρός, ὁ, ἡ (τείρω), Ἀνεξολόθρευτος, ἀσύντριπτος, ἀπόρθητος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξολοθρεύσῃ, ἀφανίσῃ, χαλάσῃ, κατατσακίσῃ, ἐρημώσῃ, καταδαμάσῃ· στερεός, διαρκής· Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. κυρίως ἐπὶ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· τροπικ. ἐπὶ ἀκαταπονήτων, ἢ ἀκουράστων πολεμιστῶν· Ἰλιάδ. Ο, 697. ἀτειρὴς μένος· Ὀδύσ. Δ, 270. Ἐπὶ ἀκαμάτου φωνῆς· Ἰλιάδ. Ν, 45. καὶ ἐπὶ σκληρᾶς, ἀσπλάγχνου, ἀκαταδαμάστου καρδίας· Ἰλιάδ. Γ, 60.

Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ (τειχίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς τεῖχη, περιτείχισμα ἀπροφύλακτος μὲ τεῖχη καὶ πολεμίστρας.

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ, ἡ (τεκμαίρομαι). Ἀσημείωτος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σημειωθῇ, χωρὶς σημεῖα, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραστήσῃ μὲ σημεῖα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ· ὅστις δὲν δίδει κανὲν σημεῖον, δὲν φανερόνεται μὲ κανὲν σημεῖον· εἶναι ἄδηλος ἀφανής· Πνδ. Ὀλ. 11, 13. Ἐπ' ἀνθρώπων· ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἀπερίσκεπτος, ἀπροβούλευτος, ἀσυλλόγιστος· Ἀριστφ. Ὅμ. 171. ἀκατάληπτος, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ σημεῖον, ἢ ἡ ἔννοια δὲν καταλαμβάνεται, δὲν νοιώθεται. Θουκυδ. Δ', καὶ Ἐνεργητ. ὅποιος δὲν δίδει κενὸνα σημεῖον διὰ νὰ τὸν καταλάβουν, ἀμὴ προσέχων, ἀστόχαστος· Ἀριστοφ. Βάτρ.

Ἀτεκμάρτως, Ἐπῤῥ. ἀκαταλήπτως, καὶ ἀστοχάστως· Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀτεκμαρτί.

Ἀτέκμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἄτεκνος· Μανέθ. Δ, 584.

Ἀτεκνέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄτεκνος). Εἶμαι ἄτεκνος, δὲν ἔχω παιδία· ἀφ' οὗ

Ἀτεκνία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τέκνα, παιδία· παρὰ τὸ· Ἀριστολ. Πελ. Β'.

Ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει παιδία· Ἡσίοδ. Ἔρ. 600. ἀφ' οὗ

Ἀτεκνόω, ῶ· Μ. ώσω· Κάμνω τινὰ ἄτεκνον, νὰ μὴν ἔχῃ τέκνα, τὸν κάμνω δηλ. στεῖρον, ὥστε νὰ μὴ γεννᾷ, ἢ τοῦ ἁρπάζω ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχει.

Ἀτέλεια, ίας, ἡ· Ἰων. ἀτελείη καὶ ἀτελιήν· (ἀτελής). Ἔλλειψις τέλους, τὸ νὰ μὴ τελειόνῃ μήν ἔχῃ τέλος, νὰ εἶναι τίποτε χωρὶς τέλος· τὸ νὰ μὴν εἶναι τέλειον· Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Δ', 14. «ἀτέλεια τῶν σπερμάτων», ὅταν δηλ. τὰ σπέρματα δὲν ὡρίμασαν. 2) Ἐν Ἀθήναις, ἀσυλία, ἐλευθερία ἀπό κάποια ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ δημόσια καὶ κοινὰ δοσίματα· Ἀτελ. τινός· Boeckh Staatshaush. τ. σλ. 73. Ξενοφ. Γ', 3. 18.

Ἀτελείωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τελειόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις εἶναι ἐλλειπής, δὲν ἐτελειόθη ἀκόμη.

Ἀτέλεστα, Ἐπῤῥ. (κυρίως οὐδετερ. Πληθυντ.) χωρὶς τέλος, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ τινας νὰ φτάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀτελείωτα, μάταια· ἐκτός.

Ἀτέλεστος, ου, ὁ, ἡ (τελέω). Ἀτελείωτος, Ὀδύσ. Θ, 378. ἐλλειπής, ὅστις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· χωρὶς τέλος, ἄπειρος· ἀτέλεστα· ἐπῤῥμτ. ἀτελείωτα, μάταια, τὰ χαμένα, χωρὶς τέλος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος, χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα· Ὅμ. ὅστις συντάσσει τὴν λξ. μετὰ τοῦ μέλ. — 3) Ἀμύητος, ἀκαθήκητος· ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια· βέβηλος, τοιοῦτος.

Ἀτελεσφόρητος, ον, ὁ, ἡ, τό, ον (τελεσφορέω). Ἀνωρίμαστος, ἄφτιστος, ἄγαρος· ὅστις δὲν ὡρίμασεν, ἢ δὲν ἔφθασεν εἰς ὥριμη, καὶ ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει κανένα καρπόν, κανὲν ὄφελος· Θεόφυλ. Ἔπεστ.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ, ἡ (τελευτάω). Ὅστις δὲν τελειονει τι δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του· εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα· Ἰλιάδ. — 2) Ἀπεριόριστος, ἄπειρος, χωρὶς τέλος καὶ ὅρια, ὁ αἰώνιος, παντοτεινός· Φίλ. — 3) Μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ νὰ τελειώσῃ τίποτε, νὰ καταρθώσῃ τὸν σκοπόν του· ἀδιάτρεπτος, ἀκατάπειστος· Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 336.

Ἀτέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινός· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1402.

Ἀτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Χωρὶς τέλος· ὅστις δὲν ἐτελειόθη ἀκόμη, εἶναι ἐλλειπής· ἀτελείωτος· Ὀδύσ. Ρ, 546. Ἀριστοτ. Πολ. ματελείωτον δὲν ἡ φύσις ποιεῖ· ὅστις δὲν φθάνει εἰς τέλος, δὲν πέρνει τέλος τὸ σκοπούμενον· εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής· Ξνφ. Ἔλλειπής· ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειωθῇ· ἄπειρος· Ἐπῤῥ. ὅστις δὲν τελειόνει δὲν κατορθόνει τίποτε· δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του. — 2) Ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια χρέη, Ἀτύδοτος. — 3) Ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει πολλὰ ἔξοδα, οἰκονομικός, ἢ οἰκονόμος. — 4) Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν ἔξοδα· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀκομένει, περισσεύει, μένει κέρδος· τὸ παρὰ τοῖς ἀμπόρ. συνήθ. Ἰταλ. ἐσπο ρικάβο. μυᾶ ἀτελής, μία μυᾶ καθαρὸν κέρδος· Ξνφ. — 5) Ἀκατήχητος, ἀβλάπτος εἰς τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας· ἀτελὴς ἱερῶν· Ὅμ. Ἥμ. Δμτ. 481. Ἐπῤῥ. ἀτελῶς.

Ἀτελώνητος, ου, ὁ, ἡ (τελωνέω). Ἀνεξετάστου, ἀδιακρίτου, παρὰ Γραμματικ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτέμβω, μόνον κατ' ἐνστ. χρήσιμον· τινὰ ἐλάπτω, ζημιόω, χαλνῶ· Ὀσσ. Τ, 294. προξενῶ σύγχυσιν, παραχήν, ἐνόχλησιν· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, γελῶ, περιπαίζω· Οὐ. Β, 90. «Ζεὺς ἀτέμβειν, Παθητ. ντινος» ὑστερούμαι, ἀποστερούμαι· Ὅμ. ἀτέμβονται νεότητος, ἀπέρασαν τὴν νέαν ἡλικίαν, δὲν εἶναι πλέον νέοι· Ἰλιάδ. Ψ, 445. Μέσ. τινι· μέμφομαι, ψέγω, κατηγορῶ· Ἀπολ. Ἀργ. Β', 56. «μήμαι ἀτέμβηαι μετοπίσθενος» καὶ, 1199. καὶ, Γ', 99. «ἀτεμβοίμην αὐτῷ». (πιθαν. παρὰ τὸ, ἀ- στη.) (υ – –)

Ἀτενής, ὁ, ἡ (τείνω, μετὰ τοῦ ἐπιστ. α) Τανυσμένος, κουρδισμένος, τεντωμένος, στερεός, σκληρός· Πυκνός, στειβαχτός· Wexel ἐν Ἱπρότ. 8, 80. Μτφρκ. εὐθύς, ἤτοι ἴσιος. «ἰσιαδὶ· Ἴσια· ἀτενὲς ἀπ' ἠοῦς, ἀπ' οἴκων ἴσια πὸ τὴν ἀνατολήν, ἀπὸ τὸ σπίτι· Πλουτάρ. Συμπ. μὴ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρά, ὑσμεταβλήτοις». πολὺ προσεκτικός, ἐπιμελής· Ἡσιόδ. Θήν. 661. Πλάτ. Πολ. Η', ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς ἄνδρας· ἀμεταπίνητος, ἀστρεπτος· ἀτενὲς ὁρᾶν, μὲ στερεὰ, προσηλωμένα μάτια· ἐπίμονος, σταθερός· ἀλύγιστος, ἀπαραίτητος, σκληρυντρόχηλος, ἰσχυρογνώμων· ὁρμοῦρος, ὁρμητικός, ὁρμαστήριος, αὐστηρός, τιλιρός· Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 53. Ἐπῤῥ. ἀτενῶς· συνῆθ. ἀτενὲς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀκίνητα, στερεά, σύντομα, κατ' εὐθείαν, ἴσια· μὲ προσηλωμένα, ἀσάλευτα μάτια κύταγμα· ἀφ' οὗ

Ἀτενίζομαι· Μλ. – ἰσομαι· μέσ. ἀποθ. βλέπω, κυτάζω τίποτε μὲ προσηλωμένα, ἀκίνητα καὶ προσεκτικὰ μάτια, μὲ μεγάλην προσοχήν· Ἀθήν. σελ. 591. τὸ ἐνεργ. ἀτενίζω, παρὰ Ποσειδ. ἐπ. 53. α'. ἀφ' οὗ

Ἀτενισμός, οὗ, ὁ· κύταγμα, παρατήρημα πολλὰ προσεκτικόν.

*Ἄτεξ, γος, ἡ· σιεῖρα· καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐγέννησε, δὲν ἀπόχτησε παιδιὰ ἀκόμη· Κύρλ.

Ἄτερ, Ἐπῤῥ. μετὰ γεν. δίχως· ἔξω, ἐκτός· Ὅμ. — 2) Μακρυά, ξέχωρα, χωριστά, ἀχώριστα· Ἰλιάδ. Δ', 498. παρ' Ἡσ. Ἔρ. 80. μετὰ τοῦ νόσφιν· «πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῶτ' ἀνδρείπνων νόσφιν ἄτερθε κακῶν . .» — 3) Μεταφρ. ἄτερ Ζηνός, χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Διός· Ἰλιάδ. Ο', 292. — 4) Ἀπολύτ. Σφελ. Ἀντ. 4. Παρὰ ποιητ. μόνον ταυτοσήμαντ. τῷ ἄνευ καὶ χωρίς. (υυ)

Ἀτεραμία, ἡ· = Ἀτεραμνότης.

Ἀτέραμνος, ου, ὁ, ἡ (τείρω, τέραμνος). Ἀμαλάκωτος, ἀπάλυντος, ὁ μὴ τρυφερός, μὴ μαλακός, δύσκολος εἰς τὸ νὰ γένῃ μαλακός, ἀπαλός μὲ βράσιμον, βράζωντας· δυσκολοχώνευτος, ἀχώνευτος καθόλου· Θφρστ. Μεταφορικ. ὠμός, σκληρός, ἄσπλαγχνος, ἀλύγιστος· ἀτέρ· κῆρ· Ὀσσ. Ψ, 107. ὡς τό, σκληρός· ἀφ' οὗ

Ἀτεραμνότης, ήτος, ἡ· σκληρότης δυσκολία εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ· νὰ γένῃ ἀπαλὸν τίποτε· σκληρότης καρδίας, γνώμης καὶ τ. τ. Θεόφρ. Λίτ. Φυτ. Δ', ε'.

Ἀτεραμνώδης, ο, ἡ (εἶδος). Κατὰ τρόπον ἀτεράμονος.

Ἀτεράμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ Ἀτέραμνος. Πλάτ. Ν. «ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι» (υυ – –)

Ἀτέραμνος, ὁ, ἡ, = Ἀτέραμος.

Ἀτερηθόνιστος, ίστου, ὁ, ἡ (τερηδονίζομαι). Ἀσαράκωτος, ἀσκωληκοφάγωτος. «Ὅστις δὲν κατεφάγωθη ἀπὸ τὰ σαράκια, ξυλοσκώληκα» Διοσκερ. Δ', 15.

*Ἀτέρβα· προϋπῆρξεν ἀτερθεν· = ἄτερ· ποιητ. ὡς τὸ ἄνευ, ἀνευθε.

Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τερματίζω). Ὅστις δὲν ἔχει σύνορα, δὲν ἔχει τέλος, παντοτεινός, ἀπαπάπαυστος· ὅλον — τρπ. ἀδιόριστος, ἀπροσδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος· Διοσκ. 16', α'.

Ἀτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Χωρὶς σύνορα, χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινός· Ἀριστοφ. «ἀτέρμων αἰὼν» ἀτέρ· ἐνοπτρον, στρογγυλὸς καθρέπτης· Εὐριπ. Ἑκάβ. 916.

Ἄτερος· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἕτερος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄτερον Μεγαρικῶς· παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 813, 814. (υυυ). — 2) ἄτερος Ἀττ. συναιρ. τοῦ ἀ ἕτερος· γεν. ἀτέρου, δοτ. ἀτέρῳ, ἀτέρα καὶ τλ. ὀρθότ. γραφ. ἀτέρου, ἀτέρω καὶ τλ, (– υ ι) οἱ δὲ τύποι ἀτέρου ἢ ἀτέροιο, βαρβαρικοί.

Ἀτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὅστις δὲν προξενεῖ χαρὰν, εὐχαρίστησιν· λυπηρός· Ὅμ. λιμὸς ἀτερπής· Θουκυδ. «ἀτερπῆς εἰς ἀκρόασιν». — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔχει χαράν, εὐχαρίστησιν μὲ τὶ πρᾶγμα· Αἰσχυλ. Ἱκτ. 888. ἀφ' οὗ

*Ἀτερπία, ἡ· = ἀτερψία· Δην. Ἀτρ.

*Ἄτερπος, ὁ, ἡ· = ἀτερπής· Ἰλιάδ. Ζ, 285.

Ἄτερπος, ὁ, ἡ. Παράτισι τῶν Λυρικῶν ἀντὶ ἀτέρυπος, ἄγρυπνος, κατὰ διάλεκτον τῶν Ῥηγινίων.

Ἀτερψία, ίας, ἡ (ἀτερπής, τέρψις). Ἔλλειψις χαρᾶς, δυσαρέσκεια· τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις χαράν, εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· Λουκιαν.

Ἀτευκτέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, δὲν ἀπολαμβάνω τὸ ποθούμενον· Πλουτάρχ. παρὰ τὸ

Ἀτευκτος, ου, ὁ, ἡ (τυγχάνω). Ὅστις δὲν ἐπιτυγχάνει, δὲν κατορθόνει τὸν σκοπόν του, δὲν ἀπολαμβάνει τὸ ποθούμενον· δὲν ἐπέτυχε, δὲν κατώρθωσε τὸν σκοπόν του· ἄπελαυστος τοῦ ποθ.

*Ἀτευξία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἐπιτυχαίνῃ, κατορθόνῃ, νὰ μὴν ἐπέτυχε, κατώρθωσέ τις τὸν σκοπόν του.

Ἀτευχής, ὁ, ἡ (τεῦχος). Χωρὶς ὅπλα, ἄρματος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 1136.

*Ἀτεύχητος, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Ἀτέχναστος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτεχνίτευτος· Θεμίστ.

*Ἀτεχνέω· Μλ. ήσω· δὲν ἔχω τέχνης ἰδέαν, δὲν εἶμαι τεχνίτης, τεχνικός, εἶμαι ἀνεπιτήδειος· Σχλστ. Ἀρστφ. Νφ. 296. παρὰ τὸ

Ἀτεχνής, ὁ, ἡ (τέχνη). = Ἄτεχνος.

Ἀτεχνία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις τέχνης· τὸ νὰ μὴν ἠξέρῃ τις κάμμίαν τέχνην· Ἀριστοτέλ. Ἱππ. στ', 4.

Ἀτεχνίτευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον (τεχνιτεύω). Ὅποιος δὲν εἶναι τετεχνιευμένος, τεχνικά, ἐπιτήδεια καμωμένος· Διοιῦσ. Ἁλικ.

Ἄτεχνος, ου, ὁ, ἡ (τέχνη). Χωρὶς τέχνην, ὅστις δὲν εἶναι μὲ τέχνην καμωμένος· ἁπλοῦς· ὅστις δὲν ἠξεύρει κάμμίαν τέχνην, ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος· ἀπανούργευτος, ὁποιος δὲν ἀπατᾷ, καὶ δὲν μετέρχεται συλλείτητας καὶ ψεύδη.

Ἀτέχνως, καὶ, Ἀτεχνῶς, Ἐπίρ. τοῦ, ἄτεχνος, καὶ ἀτεχνὴς· ἄτεχνα, ἀνεπιτήδεια, ἁπλά· ἄδολα, ἀληθινά, Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 52.) — 2) Φυσικά, χωρὶς περίφραξιν, χωρὶς ἀντίρρησιν· τὸ ἴταλ. χωρὶς τσερεμόνιες· καθόλου, χωρὶς ἐξαίρεσιν· κατ' εὐθείαν, ἴσια· χυρίως, καθ' αὑτό· παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότην· τέλεια, καθ' ὃν σημασ. γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀτεχνῶς· Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 225. D. ἀτεχνῶς ξένος ἔχω εἶμαι καθόλου ξένος, τὸ κοινῶς παντέλειος ἀτεχνῶς ὕβρει τινὶ, μόνον, ἁπλῶς ἀπὸ ὕβριν, ματαφρόνησιν· Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατ, πατεχιώς γε παμπόνηρα φαίνεται καθίλου.

Ἀτάω, (ἄτη). Μεσ. τρελλάνω, ἀστόχαστα τρέχω εἰς τὸν ἀφανισμόν μου· ἡ λέξ. εὑρηται ὡς μόνον παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρδ, ἐκάστοτε δὲ μετοχικῶς· (Ἄτων, ἡ Μετοχ. Ἀτέων) Ἰλ. Τ, 332. «Λιταὶ, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει». κ. τ. λ. καὶ Ἡρόδοτ. Ζ', 223. «ὅσον εἶχον μέγιστον εἰς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες. (υυ –)

Ἄτη, ης, ἡ (ἀάω). Βλάβη, φθορά, ζημία, συμφορά, δυστυχία· Ἰλιάδ. Β, 111. Θ, 237. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασίαν παραφροσύνης· «ἄτη φρενῶν εἶλεν· Ἰλιάδ. Π, 805. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, φρενῶν· μωρία, παραφροσύνη, τρέλλα, ξεχασμόρα, ἀστοχασία, παραφορά· Ἰλιάδ. Α, 412. Ι, 115. ἀπάτη, ἐξαπάτη· Η, 391. «ὡς τιμορίαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν· Ὀδυσ. Δ, 261. Ἰλιάδ. Τ, 88. προσωποποιουμένης καὶ τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προξενεῖται ἡ δυστυχία ἢ ἡ τιμωρία· Ἰλιάδ. Ω, 480. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. — 2) Ἄτη, προσωποποιημένη, μυθολογεῖται ὡς, Θεία συμφορῶν πρόξενος· αἰτίος ὅλων τῶν μωρῶν, ἀπροβουλεύτων, ἐμπαθῶν καὶ παρανόμων πράξεων, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν προερχομένης δυστυχίας· ἰσχύουσα κατὰ θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου της πατρὸς Διός· ἐναντιοῦται δὲ ἀντιπράττουσα αὐτῇ παρ' Ὅμ. αἱ Λιταί· Ἰλιάδ. Ι, 500. Τ, 91. Ἡσιόδ. Θήν. 230. Παρὰ τοῖς Τραγ. συγχέεται πολλάκις τῇ, Ἀρὰ καὶ Ἐριννύς· ἡ Ἄτη μέντοι σημαίνει ἔξαιρ. τὸ ἁμάρτημα καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντα ὀλέθριον· Herm. ἐν Σφελ. Ἡλ. 111. Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ἄχρηστος. (– –)

Ἀτηκτος, ου, ὁ, ἡ (τήκω). Ἀνάλυτος, πού ὅ,τι δὲν ἀναλύεται ἢ γίνεται ξενστόν, δὲν ἀναλύθηκε· Ἀριστοτ. Μετ.

Ἀτημέλεια, είας, ἡ. ἀμέλεια, ἀφροντισία· ἐκ τοῦ

Ἀτημελέω, ῶ. Εἶμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω, ἀμελῶ· παρὰ τό

Ἀτημελής, ὁ, ἡ (τημελής). Ἀμελής, ἀφρόντιστος· ὅστις δὲν φροντίζει, δὲν τοῦ μέλει σὲ τίποτε· ὅστις ἀμελεῖται ἢ ἀμελήθη· Πλουτ. Ἀντ. 38. «κόμη ἀτημελής».

Ἀτημέλητος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (ἀτημελέω). Ἀμελημένος, περὶ τοῦ ὁποίου φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια δὲν γίνεται· μπαιωμένος· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 901. «ἀτημέλητος λαμπτηροῦχέω». Ἐπῤῥ. ἀτιμελήτως· ὅλον ἀτιμελήτως ἔχω, μὲ ἀμελοῦν, δὲν φροντίζει κανεὶς σὲ ἐμέναι· ἄλλο, ἀτιμελήτως ἔχω τινος, ἀμελῶ τίποτε, δὲν φροντίζω περὶ αὐτοῦ.

Ἀτημελίκ, ίας, ἡ. ποιητ. αὐτὶ Ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, Ἐπίρ. ἀμελῶς, μὲ ἀμέλειαν.

Ἀτηρής, ὁ, ἡ. = Ἀτηρός μετὰ γεν. Ἱππα. (α)

*Ἀτήριος, ὁ, ἡ. = Ἀτηρός· Αἰσχυλ. Εὐμ. 1005. πάνυ ἀμφβ. καὶ παρὰ Σφελ. Ἀντ. 4. κατὰ παραφθορὰν μόνον τοῦ Brunck. (α)

*Ἀτηρός, ά, όν (ἄτη). Ἐπιβλαβής, φθοροποιός, ὀλέθριος· Θην. καὶ Τρ. Ἐπῤῥ. ἀτήρως· (α)

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Ἀθηναία. — 2) Ὡς Οὐσιαστ. ἡ Ἀττική, ὑπκ. γῆ, χώρα· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν· καὶ, «Ἀτθὶς γλῶττα, ἡ διάλεκτος, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὠμιλοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀτίετος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 363, 803, 934. ἀτιμασμένος· Ἱκέτ. 833. ἀδίκητος. (υυυυ)

Ἀτίζω, Μ. ίσω τείωσι. Περιφρονῶ, ἀτιμάζω, χρατῶ τι ὡς οὐδέν, δὲν τὸ θεωρῶ διόλου τίποτε· τὰ Ἰταλ. δὲν τὸ στιμάρω, δὲν φροντίζω καθόλου διὰ αὐτό· Ἰλιάδ. Τ, 166. καταφρονῶ, δὲν τιμῶ σε· Σφελ. Οἰδ. Β, 1153. τινὸς Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀτιθάσσευτος, καὶ ἀτιθάσευτος, ὁ, ἡ· (τιθασσεύω) Ἀνημέρευτος· ὅστις δὲν ἡμερεύεται, δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἡμερεύσῃ, νὰ τὸν ἡμερώσῃ τις· ἀνήμερος, ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτίθασσος, ον, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀτίθασος (τιθασός). Ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος, ὁ ἄγριος, ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος, Ἡρῳδιαν. Ε'.

*Ἀτιμαγελάω· Σπάνιος τύπος, αὐτὶ τοῦ, ἀτιμαγελέω.

Ἀτιμαγελέω, ῶ, Μ. ήσω· Παραιτῶ, ἀφίνω τὴν ἀγέλην, ξεκόβω τσμαι ἀπὸ τὸ κοπάδι, πλανῶμαι, Ἀριστοτέλ. Ζ Ἱστ. Θ'. 31. «Ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ τῶν θηρίωνα, καὶ Θεόκρ. 25. 132.

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ (ἄτιμάω, ἀγέλη). Ὅστις ἀτιμάζει καὶ καταφρονεῖ τὴν ἀγέλην, τοῦτ' ἔστι τὴν παραιτεῖ, ἀποπλανᾶται ἢ χάνεται ἀπὸ αὐτήν· ἢ χωρίζεται ἀπ' αὐτὴν καὶ βόσκει μόνος, Φιλόστρ. Εἰκ. Π'. ά. «Ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταῦρους».

Ἀτιμάζω, Μ. άσω (τιμάω). Δὲν τιμῶ τινά, τὸν ἐλαγιωρῶ, καταφρονῶ, τὸ Ἰταλ. δὲν τὸν στιμάρω· τὸν μεταχειρίζομαι καταφρονητικά, Ὅμ. σχεδὸν μόνον ἐν τῇ Ὀδ. διττῇ αἰτιατ. τινά τι, Σφκλ. Ἀντ. 544. Οἰδ. Τ. 540. Ἀτιμάζω, πέρνω τινὸς τὴν τιμήν, τῷ κάμνω ἀτιμίαν, τὸν ὑβρίζω, παρβλ. ἄτιμος· σημ. 3. Θεωρῶ τινα ἀνάξιον διά τίποτε· τινά τινος, Σφκλ. Ἀντ. 22. ὡσαύτως· μή μ' ἀτιμάσῃς φράσας· μὴ μὲ κράξῃς ἀνάξιον νὰ ὁμιλήσω· μὴ μ' ἀτιμάσωμεν εἰπεῖν· ἂς μὴ στοχαζώμεθα ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτό. Ἔτι δὲ καὶ = ἀτιμώω· ἀφ' οὗ

Ἀτιμασμός, οῦ, ὁ· Ὕβρις, καταφρόνησις, ἀτιμία.

*Ἀτιμαστέος, ἐα, ἐον· ἐπίθ. ρῆμ. τοῦ ἀτιμάζω· ἄξιος καταφρονήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 266.

*Ἀτιμαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀτιμαστέος, έου, ὁ. Ὅστις ἀτιμάζει, ἀφαιρεῖ τὴν τιμὴν τινός, ὑβριστής, Αἰσχύλ. Θήβ. 639.

Ἀτίμαστος, ου, ὁ, ἡ· Ἀτιμασμένος, καταφρονεμένος, Ἀνέκδοτ. Α'. 60. «Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν πασῶν, ἀτίμαστος δὲ γνωσθείς». (τ)

Ἀτιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμή). Ὡς τὸ, ἀτιμάζω, Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλιάδ. ἐξαιρ. Θεωρῶ τινα ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ κάμω τὴν παρακάλεσίν του, Ἰλιάδ. Α, 11. Ἐπε. ἀλλ' ὅμως καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Σφκλ. Ἰδὲ Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1108· ἀφ' οὗ

Ἀτίμητος, ου, ὁ, ἡ· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν τιμῶσι, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ. — ἐξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησαν, δὲν διώρισαν πόσα ἢ τί ἀξίζει· πολυτίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξετιμήσῃ κάνεις, Ἰλ. Ι, 644. «ἀτίμητος φιλοτιμία, Πλουτάρχ.· δίκη ἀτίμητος· κρίσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διορισθῇ ἡ τιμωρία, ἐπειδὴ εἶναι πλέον διωρισμένη ἀπὸ τὸν νόμον, Δημοσθ. καὶ Αἰσχίν. (τι)

Ἀτιμία, ίας, ἡ (ἄτιμος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὀλεγωρία, ὕβρις, καταφρόνησις, Ὀδ. Ν, 142. «Ἀτιμήσειν ἰαλλεινα· ἐν Ἀθήναις, δημόσιον ἀτίμασμα, σήκωμα τῆς τιμῆς τινος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐσβοῦσαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ Ἰταλ. ἰνφάμια· ἰδὲ ἄτιμος.

Ἀτίμιος, ίου, ὁ, ἡ. Χωρὶς κάμμιὰν τιμήν, ὅστις δὲν ἀξίζει κανένα τίποτε. (τ)

Ἀτιμοπενθής, ὁ, ἡ (πενθέω). Ὅστις λυπεῖται διὰ τὴν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ἔπαθε, Αἰσχύλ. Εὐμ. 790.

Ἀτιμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἀτιμάζει, καὶ ὑβρίζει τινα.

Ἄτιμος, ου, ὁ, ἡ (τιμή). Χωρὶς τιμήν, τὸν ὁποῖον δὲν τιμῶ, δὲν τὸν μετρεῖτις διά τίποτε, τὸν καταφρονεῖ, ὑβρίζει, Ἰλιάδ. — 2) χωρὶς ἄξιωμα, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε: ἀξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ξετίμησαν τί ἀξίζει. «Τοῦ νῦν οἷον ἄτιμον ἔδειμεν· τρωγεῖς, ξεδεύεις τὴν περιουσίαν του χωρὶς νὰ πληρώνῃς τὸ ἀνάλογον δι' αὐτήν, Ὀδσ. Π, 431. ὅθεν ἀνεκδίκητος· ὡς τὸ ἀτιμώρητος, Valck ἐν Ἱππ. 1416. — 3) ἐν Ἀθήναις ἄτιμος ἐλέγετο ὁ πολίτης, ὅστις ἔχανε τὴν πολιτικὴν τιμήν καὶ τὰ πολιτικά του δίκαια, σβεσμένος, κατὰ νόμον καὶ ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ ὁποῖον ἦτον, πλὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐξορίας, ἡ μεγίστη τιμωρία, Ἀτιμία· αὐτὸ τὸ ἐπίτιμος, ἐπιτιμία· ἐνίοτε δὲ ἡ ἀτιμία ἐγίνετο μόνον μὲ τὴν ἀφαίρεσιν ἰδιαιτέρων δικαιωμάτων, π. χ. ἄτιμος τοῦ συμβουλεύειν, ὅστις δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνέρχεται ἐμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἐδικόν συμβούλιον· ἐν γένει ἐπικήρυκτος, τὸ ἰταλ. προσκριττος, Γερμ. φόγελ φραῦ, ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος κηρυγμένος, τὸν ὁποῖον ὅστις πιάσῃ ἠφορεύτη λαμβάνει ἀπὸ τὴν πολιτείαν ποσότητα τινα χρημάτων, τὴν ὁποίαν διαιρίζει καὶ κοινοποιεῖ ἡ πολιτεία παντοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, κ. τ. τ. — παλλάκιες γενικῇ τοῦ πργμ. τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνάξιος· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ Schaef. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 1214. mel. σλ. 138. Ἐπῤῥ. ἀτίμως· ἀφ' οὗ

Ἀτιμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινάς τὴν τιμήν, τὸν κάμνω ἄτιμον· ἐξαιρ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον διά τῆς τιμωρίας, Ἀτιμία· Valck. Ἀλεξ. ἐφρ. σλ. 232. Ἐν γένει, καταφρονῶ, ὑβρίζω· ἐξαιρ. ἀποκλείω τινα ἀπὸ πολιτικήν ἀξίαν ἢ λειτουργίαν, τὸν κακοφημίζω, Παθητ. κακοφημίζομαι, πέρνω κακὸν ὄνομα, χάνω τὴν ἐμπιστοσύνην, τὸ ἰταλ. τὸ κρεδίτον διστρεδετάρεμαι, Δημοσθ.

Ἀτιμωρησία, ίας, ἡ (τιμωρέω). Τὸ νὰ μείνῃ τις ἀτιμώρητος, ἀμοιβή.

Ἀτιμωρητεί, καὶ Ἀτιμωρητί, ἐπῤῥ. τοῦ ἑπομ.

Ἀτιμώρητος, ον, ὁ, ἡ (τιμωρέομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀπαίδευτος, ὅποιος εἶν ἀτιμωρήσῃ, δὲν ἐπαιδεύθη· ἀνεκδίκητος, ὅστις δὲν ἐκδικήθη, δὲν ὑπόφερε τὴν ἐκδίκησιν· ἀτιμώρητον γίγνεσθαι τὸ νὰ φύγῃ γλυτώσῃ τις τὴν ἐκδίκησιν, τὴν τιμωρίαν· ὅστις δὲν ἔλαβεν ἐκδίκησιν, δὲν τὸν ἐβεκήθησαν ἢ δὲν τὸν βοηθοῦν νὰ ἐκδικηθῇ· Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 54.

Ἀτίμωσις, εως, ἡ (ἀτιμόω). Ἀτίμασμα, ὕβρις, καταφρόνησις· τιμωρία μὲ τὴν Ἀτιμίαν· (τι)

Ἀτιμωτικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνεθίζει, εἶ ἀε ἐπιτήδειος νὰ ἀτιμάζῃ, καὶ καταφρονῇ, ὑβρίζει· ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ τὴν τιμωρίαν μὲ τὴν Ἀτιμίαν, Ἐπῤῥ. ἀτιμωτικῶς.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ, ἡ (τινάσσω). Ὅποιος δὲν τινάζεται, δὲν κλονεῖται, ἢ δὲν ἐτινάχθη, ἀτίναχτος, Νόνν. (τ)

Ἀτισία, ίας, ἡ (τίω). Ἀδυναμία τοῦ νὰ πληρώσῃ, τὸ νὰ μὴν ἐμπορῇ, μὴν εἶναι τις εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ.

Ἀτιτάλλω, Μ. ελῶ· ἀόρ. ά. Ἰων. ἀτίτηλα (ἀταλός). Ὡς τὸ ἀτάλλω· ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, τρέφω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ παιδίων· ὠσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππων, σκύλων καὶ χηνῶν· ἐν γένει, τρέφω, περιποιοῦμαι, Θεόκρ. 17. 58· ἔτι δὲ καὶ προτιμῶ δοτε. καλοῖς ἀτιτάλλειν, Θεόκρ. 15, 111.

Ἀτιτέω, ῶ, Μ. ήσω. = Ἀτίω, Δωρ. παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 115. «Θεοῦ ἀτίτησαι ἐορτήν».

Ἀτίτης, ου· ὁ· ἀτιμώρητος· Ὅστις δὲν ἔλαβε τιμωρίαν δὲν ἔκαμεν ἐκδίκησιν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 72. καὶ Εὐμ. 252. ὅστις δὲν τιμᾶται, στερεῖται τιμὴν τινά, τὸν καταφρονοῦν· ὅ,τι νομίζεται ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε· μετὰ γεν. Αἰσχλ. (υ ⏑ –)

Ἀτίτος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Ἀτιμώρητος, Ἰλιάδ. Ν, 414. Ξ, 484. (υ ⏑ υ)

Ἀτίω, Μ. ίσω (τίω). Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, δὲν ἐκδικοῦμαι. Θγν. (υ ⏑ –)

Ἀτλαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Γεννημένος ἀπὸ τὸν Ἄτλαντα, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσιόδ. Ἔρ. 385. συνηθέστρ. Ἀτλαντογενής.

*Ἀτλάντειος, α, ον· Εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων.

*Ἀτλαντιάς, άδος, ἡ· Σπανιώτ. τύπος αὐτὶ Ἀτλαντίς.

*Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσιόδ. Θγν. 935

*Ἀτλαντογενής, ὁ, ἡ (γένος) Συνηθέστρ. τύπος αὐτὶ τοῦ, Ἀτλαγενής.

Ἄτλας, αντος, ὁ· Θεότης ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ μυθολογίᾳ, ὅστις κρατεῖ τὰς στήλας ἐπὶ τῶν ὁποίας στηρίζεται ὁ οὐρανός, καὶ χωρίζει πάσας τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Α, 52. Κατὰ τοὺς μεταγεν. εἷς τῶν Τιτάνων· ἔτι δὲ τὸ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ ὄρος τὸ ὁποῖον βαστάζει τὸν οὐρανόν· ὅθεν πᾶς ὅστις βαστάζει τίποτε πολλὰ βαρὺ πρᾶγμα· ἐξαιρ. ἐν τῇ ἐρχιτεκτονικῇ, δοκοί, τὸ χυδαϊκὸν γρεττσί, αἱ ὁποῖαι βαστάζουν ἀνδριάντας ἢ ἀγάλματα· ἀλλ. τελαμῶνες λεγόμενοι.

*Ἄτλας, αντος (τλημι). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν τολμᾷ, δὲν εἶναι εὔτολμος τὸ ἰταλ. δὲν ἔχει κορατζο νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε· δὲν εἶναι πρακτικός· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. Ἰντραπρεντεντης.

Ἀτλησία, ίας, ἡ (τλῆμι) Ἔλλειψις ἢ στέρησις θάρρους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τίποτε. Ἡσυχ.

Ἀτλητέω, ῶ, Μ. ήσω· Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω, νὰ βαστάξω, εἶμαι δειλὸς καὶ χωρὶς τόλμην, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. Ἱρ. 515. παρὰ τό.

Ἀτλητος, ου, ὁ, ἡ (τλῆμι). Ἀνυπόφερτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τις, Ὅμ. «Πείσῃος ἄτλητος».

Ἀτμενία, ίας, ἡ (ἀτμήν). Δουλειά, τὸ ἐς τοῦ Ἰταλ. σκλαβιά, Μανιέλ. Ε', 65ρ. καὶ Ἀνδολ. Ἔπιτρ.

Ἀτμένιος, ὁ, ἡ· Ἀπίκτικός· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ μεγάλον, πολὺν κόπον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 178. καὶ, 426.

*Ἀτμενίς, ίδος, ἡ· Θλ. τοῦ ἀτμήν. δούλη· ἐκ τοῦ Ἰταλ. σκλάβα.

Ἀτμενος, ου, ὁ· = Ἀτμήν.

Ἀτμεύω, Μ. εὐσω· κατὰ συγκοπὴν αὐτὶ Ἀτμενεύω. Εἶμαι δοῦλος, σκλάβος, Νίκ.

Ἀτμή, ῆς, ἡ· = Ἀτμίς, Ἡσύχ. Θγν. 860

Ἀτμήν, ένος, ὁ· Δοῦλος, τὸ ἐκτοῦ Ἰταλ. σκλάβος, Σηλκ. Ἀτμενίς, ίδος, ἡ· δούλη, σκλάβα (παρὰ τοῖς Γραμμτγ. εὑρηται Ἀδμενίς, διὰ τὸ Ἔτυμλ. παρὰ τὸ ἀμάω, ὁρθότ. ἴσως)

Ἄτμητος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ἀκόπτος, ἀχώριστος· ὅστις δὲν κόπτεται, δὲν ἐχωρίσθηκε· «Ἰλιὰς ἄτμητος», καὶ, «Ἄτμητος ἄμπελος», ἀντὶ τοῦ, ἀκλάδευτος· ἀρίθμητος ἢ ἀρίθμαχτος, ἀκούρσευτος, Πλουτάρχ. καὶ Θουκυδ. Α, 82. «Γῆ, χωρία ἄτμητα· ἀλλά, ἀρίνω ρεῖα ἄτμητα, μεταλλεῖα, τὸ τουρκβ. μαντέμια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔσκαψαν ἀκόμη νὰ ἐσταλοῦν ἀσήμι, Ξεφ. ἀλλ. ἄνιστος, ἀκομμάτιαστος.

Ἀτμιάω, Μλ – άσω· Ἐξαγνίω, ἐκδίδω ἀτμούς ἀναθυμιάσεις, ἀχνούς, καπνίζω, Ἱπποκρ.

Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ· Ὅστις ἔχει ἢ περιέχει ἀτμούς, αὐχμόν ἢ ἀχνόν, Ἡσύχ.

Ἀτμιδόω, Μλ – ώσω (ἀτμίς). Μεταβάλλω εἰς ἀτμούς, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Δ'. 9.

Ἀτμιδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἢ γεμάτος ἀπὸ ἀτμόν, ἢ συνήθως ἀτμῶν.

Ἀτμίζω, Μ. ίσω. = Ἀτμάω, Ἀστή. σελ. 289. Σ. ρ. Ἀνθ. 3, 5, 15.

Ἀτμίς, ίδος, ἡ· = Ἀτμή, ἀτμός, Φυσ.

Ἀτμιστός, στή, στόν (ἀτμίζω). Ὅστις μεταβάλλεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ, ὅστις μεταβλήθηκε εἰς ἀτμόν, ἠμπούρου, Ἀριστοτ.

δημόσια Κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀτμοειδής, ὁ, ἡ = ἀτμιώδης· ὅστις ἀτμίζει, ἀχνίζει· Ἀτμοειδῶς, Ἐπῤῥ.

Ἀτμός, οῦ, ὁ. Κανείς, ἀχνός, ἀναθυμίασις· τὸ κοινῶς, ἄμπουρος, Διοσκ. καὶ Πλούτ. (ἐκ τοῦ, Ἄζω, Ἄω, Ἀάζω.)

Ἀτμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = Ἀτμιώδης.

Ἄτοιχος, ον, ὁ, ἡ (τοῖχος). Χωρὶς τοῖχον, Εὐρῖπ. Ἰων. «Ἄτοιχοι περίβολαι σκηνωμάτων.

Ἄτοκεί, Ἐπῤῥ. Παρὰ τὸ ἄτοκος· ἀγέννητα, χωρὶς νὰ γεννήσῃ· χωρὶς τόκον ἢ διάφορον.

Ἄτοκος, ἰον, ὁ, ἡ (ἄτοκος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, καὶ χέρσι ἄκαρπίαν, καὶ στείρωσιν· Ἀτόκιον, ὑπερ. φάρμακον, παρὰ Διοσκορ. Ἰατρικόν, ἔχον δύναμιν καὶ ἐνέργειαν νὰ προξενῇ στείρωσιν. «Δοκεῖ δ' ἀτόκιον.

Ἄτοκος, ου, ὁ, ἡ (τόκος). Γυναῖκα καὶ κάθε θηλ. ζῴων, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγέννησεν ἀκόμι, ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δὲν γεννᾷ, εἶναι στείρον, Ἀθήν. Θ'. «Πρόβατον ἄτοκον. 2) Χωρὶς διάφορον, ὡς, «Χρήματα ἄτοκα· παρὰ Πλατ. Ἀριστοτ. καὶ Δημοσθ. Ἐπῤῥ. ἀτόκως καὶ ἀτοκεί.

Ἀτολμέω, ῶ, Μ. ἤσω (ἄτολμος). Εἶμαι δειλός, ὀλιγόκαρδος, ἄτολμος, δὲν ἔχω τόλμην· δὲν τολμῶ, Θουκυδ. Α', 124. Ἀμῤῥιβ. ἀνάγν.

Ἀτόλμητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔχει τόλμην· δὲν ἐτόλμησεν ἢ δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ, νὰ κάμῃ, καὶ μεταχειρισθῇ τίποτε μὲ τὸν ὁποῖον ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις ἢ δὲν εἶναι καλὸν φρόνιμον νὰ τολμήσῃ τίποτε, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 385. «Ἀτόλμητος Ἄρης· παρὰ Πινδ. Ἴσθμ. Η', 19. «Ἀτόλμητος μόχθος», αὐτὶ τοῦ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόφορτον, δεινός, κατὰ τὸν Σχολ.

Ἀτολμία, ίας, ἡ. Δειλία, μακροψυχία· τὸ νὰ μὴ ἔχῃς τόλμην, Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. παρὰ τὸ

Ἄτολμος, ου, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὁ χωρὶς τόλμην, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιχειρισθῇ τίποτε, δειλός, δειλόκαρδος, Θουκυδ. Β'.

Ἀτόλμως, Ἐπῤῥ. χωρὶς τόλμην, μὲ δειλίαν.

Ἄτομος, ου, ὁ, ἡ (τομή). Ἄκοπος, ἄκοφτος, ἀχώριστος· «Ἄτομος λειμὼν», ἀθέριστον, ἀκόσιτον λιβάδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κάνεις νὰ κόψῃ, χωρίσῃ, λιανίσῃ, κομματιάσῃ· ὅθεν ἐπὶ πόντων ὅσα εἶναι πολλὰ μικρὰ ὥστε δὲν ἐπιδέχονται κόψιμον, χώρισμα, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὰ χωρίσῃ, διαιρέσῃ, κάμῃ τις μικρότερα τοῦ ὅ,τι εἶναι· παρὰ Σοφοκλ. Πλούταρχ. Φωκ. 3. «Μέχρι τῶν τελευταίων, καὶ ἀτόμων διαφορῶν. — 2) ἡ ἄτομος παρὰ Δημοκρ. τὸ σύνηθ. ἄτομον ἢ ἐσχάτη ἀδιαίρετος, ἀχώριστος, μικρότατον ὕλης, ἐκ τῆς ὁποίας ἤθελεν ὅτι εἶναι σύνθετον ποτὲ σῶμα· «Ἄτομα καλοῦσι τὰ σμικρότατα ἐκεῖνα καὶ λεπτότατα σώματα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβάλλων ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἐκτὸς, ἄνω καὶ κάτω πλαταμένα, Θεόφρ. Θεραπ. λογ. δ'. καὶ Ἐπιστλ. ἀ. πρὸς Κορ. Παῦλ. δ', 52. «Ἄτομον, τὸ λεπτότατον σῶμα, τὸ ἐν τῷ ἡλίῳ φαινόμενον, ὃ τομὴν οὐ δέχεται διὰ τὴν σφοδρὰν σμικρότητα. Ντιγρ. ἐν ἀτόμῳ, ἀντὶ ἐν ἀκαριαίῳ καὶ ἀμερεῖ χρόνῳ, Παῦλ. ἀ. Κορινθ. ιε'. ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, Θφλατ.

Ἀτονάω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος, ἀδύνατος· ἐλλειμμένος, χαῦνος, κουρασμένος.

Ἀτονία, ίας, ἡ. Ἀδυναμία, κούρασμα, χαυνότης, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Ἄτονος, ου, ὁ, ἡ (τείνω). Ἀτέντωτος, ἀτένιστος· ἀδύναμος, κουρασμένος, νωθρός. — 2) (τόνος κατὰ σημσ. 3. β'.) χωρὶς τόνον σημείων ὀξεῖαν, ἢ βαρεῖαν, ἢ περισπωμένην, Γραμμ. Ἐπῤῥ. ἀτόνως.

Ἀτόξευτος, ου, ὁ, ἡ (τοξεύω). Ὅποιος δὲν τοξεύεται, ἢ δὲν ἐτοξεύθη, δὲν ἐκτυπήθη μὲ τὸ τόξον ἢ δοξάρι.

Ἄτοξος, ου, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις δὲν ἔχει δοξάρι· δὲν εἶναι ἁρματωμένος μὲ δοξάρι, Ἐπῤῥ. ἀτόξως, χωρὶς τόξον, δοξάρι.

Ἀτόπαστος, ου, ὁ, ἡ (τοπάζω). Ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἢ δὲν ἀπεικάσετε τις, Ἡσύχ.

Ἀτόπημα, ατος, τό· Ἄπρεπος, ἀνάρμοστος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Ἀτοπηματοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, ὁμιλεῖ ἄτοπα πράγματα.

Ἀτοπία, ίας, ἡ· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ γίνεται, ἢ ὁμιλεῖται τίποτε ἄτοπα, ἀνάρμοστα, παράξενα, ἀσυνήθιστα, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ καὶ πρέποντος· παρὰ τὸ

Ἄτοπος, ου, ὁ, ἡ (τόπος). Χωρὶς τόπον, ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν εἶναι εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει νὰ εἶναι· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος, ἀτέρμιαστος· παράξενος, ἀνοστος· ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· μωρὸς, ἀκόσμητος καμωμένος, ἢ λεγμένος· ἐντροπῆς πρόξενος· «Πράγματα ἄτοπα καὶ ἀνόητα», Ἱστορ. καὶ πάτοπος καὶ αἰσχρὰ ἴκανὰ, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. Πλουτάρχ. «Ἄτοπος καὶ ἀλλόκοτος ὑπόθεσις». Τοιοῦτος καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ῥήτορτιν. «Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ· καὶ τὸ παρ' Ἰσοκρ. «Ἀτοπόν τις ἂν εἶναι μοι φήσειε, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλογον ποιῶν· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀκυμαστός, σπάνιος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ, «οὐδέν γ' ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν», Ἐπῤῥ. ἀτοπακῶς. Εὔπολις Μεταρ. «Καὶ πολλὰ ἀγαθ' ἐν τοῖσι κυρίοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν.

Ἀτόρευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ – ον ἀσκάλιστος· ὅστις δὲν εἶναι σκαλιστὸς ἢ σκαλισμένος, δὲν ἔχει σκαλίσματα, δὲν εἶναι καμωμένος μὲ σκαλίσματα σημειωτὰ ἢ βαθουλά.

*Ἀτόρητος, ὁ, ἡ (τορέω). Ἀτρύπητος· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τρυπήσῃ κανεὶς πέρα πέρα· ὅστις δὲν ἐτρυπήθησαν: ἀπλήγωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορέθησαν πληγῶσι τις, Νον. 14, 380.

Ἀτόρνευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ – ον (τορνεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστρογγύλευτος.

Ἄτος, ου, ὁ, ἡ· συνοπ. ἀντὶ ἄατος· μετὰ γενικ. ἀκόρεστος, ἀχόρταγος· πολέμοιο, μάχης, δόλων ἠδὲ πόνοιο, Ὅμ.

Ἀτραγῳδήτος, ου, ὁ, ἡ (τραγῳδέω). Ὅστις δὲν εἶναι τραγικὰ κεκμωρένος· εἶναι χωρὶς ὑπερβολὴν, χωρὶς νὰ εἰπῇ ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον, Δουκιαν. εἰς Μεν. Ἰδὲ τραγῳδία.

Ἀτράγῳδος, ου, ὁ, ἡ Ὅστις δὲν εἶναι τραγικὸς, δὲν ἁρμόζει εἰς τραγῳδίαν, Ἀριστοτ. Ποιητ. Β'.

Ἀτραγῴδως, Ἐπῤῥ. παρ' Ἀντωνίῳ Α', 16. ἀντὶ τοῦ, χωρὶς μεγάλην παραχήν, κρότον, βοὴν, βόρυβον, λύπην.

Ἀτράκτιον, ίου, τό· Ὑποκορισ. τοῦ, Ἄτρακτος· ἀδροχτάρι.

Ἀτρακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀδράχτι· παρὰ τὸ

Ἄτρακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ. Τὸ ἀδράχτι, μὲ τὸ ὁποῖον γνέθουν, Πλούταρχ. Προβ. Ῥωμ. «Εἰσφέρει ἡλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον· τὴν ῥόκαν καὶ τὸ ἀδράχτι. 2) Τὸ βέλος, ἡ σαΐτα τοῦ δοξαρίου· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἡ ἡλακάτη, τὸ ἰταλ. ῥόκα· διότι καὶ τὰ δύω ἦτον καμωμένα ἀπὸ καλάμι καὶ ὅμοια σχεδὸν κατὰ τὸ σχῆμα, μὲ τὸ βέλος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 312. «Ἀτράκτων τοξόται», ὁ Ἱερόδ. συντάσσει ἀμφοτ. τὰς λέξεις. «Τελευταῖον οἱ ἐξέπεμψε δῶρον ὁ Εὐέλθων ἄτρακτον χρύσεον καὶ ἡλακάτην, προσῆν δὲ καὶ εἰρινοῦν», 4, 162. — 3) ἡ κορυφὴ τῆς ἱστοκεραίας τὸ ἰταλ. αὐτένας, εἰς τὰ καράβια· ἡ ὁποία ἀνωμάζετο καὶ ἡλακάτη ὡσαύτως, Πολυδ. Α', 91.

Ἀτρακτυλλὶς, ίδος, ἡ· Καὶ ἀτρακτυλλίς· «κανθαρίδες τι φυτὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκεύαζον ἀδράχτια· Ricerch. ἐν Θκρτ. 4, 52· ἴδε — 2) καὶ τὸ ἴδιον ἀδράχτι, Θεόφρ. καὶ Θεοκριτ. Εἰδυλ. Δ'. «Ἀτρακτυλλίδεσσι.

Ἀτράνωτος, ον, ὁ, ἡ (τρανόω). Ὅστις δὲν εἶναι παρηνιστρένος, ἐξηγημένος, καθαρὰ παρασταμένος. (ῠ – – υ) Δνσ. Ἀρπγ.

Ἀτράπελος, ου, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐτράπελος· ὅπερ ἴδε, Σοφοκ. Αἰ 913.

Ἀτρεπίζω, Μ. ίσω (ἀτραπές). Ποιητ. ἀντὶ ὁδεύω.

Ἀτραπιτός, τοῦ, ὁ, ἡ = ἀτραπός, Ὀδσ. Ο, 196.

*Ἀτραπός (τρέπω, μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α). Στενὴ ὁδὸς, τὸ ἰταλ. στράτα· μονοπάτι: ὁδὸς ἢ τύπος ὅπου περιδιαβάζει ἢ περιπατεῖ τις ἀπάνω κάτω· τὸ ἰταλ. σολατσάρει, κάμνει σελάτσον· ὁ Ὅμηρ. τύπος, ἀτραπός.

Ἀτραυμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τραυματίζω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν ἐπληγώθησαν· δὲν πληγώνεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ ἀπὸ τίποτε, Λουκιαν.

Ἀτραφάξεις, εως, ἡ· καὶ, «Ἀτραφαξὶς, υος, χορτοσολίκιον, λουβοδιά, Διοσκ. β', 145· ἔτι δὲ καὶ ἀτράφαξυς καὶ ἀνάφαξις.

*Ἀτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Χωρὶς τράχηλον, χωρὶς λαιμόν. (ᾰ)

*Ἀτρείδης, ου, ὁ· πατρων. τοῦ, Ἀτρεύς· ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

*Ἀτρείων, ωνος, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἀτρείδης, Ἰλιάδ.

Ἀτρέκεια, είας, ἡ (ἀτρεκής). Σωστὴ ἀλήθεια· βεβαιοσύνη χωρὶς νὰ μένῃ κάμμια ἀμφιβολία· ἀκρίβεια, τὸ ἰταλ. ἀκουρατέτσα: δικαιοσύνη, Πινδ. Ὀλμ. 11, 13. τὸ ἀληθινὸν τρέξιμον κάνενος πράγματος ἢ κάμμιας ὑποθέσ. μὲ ὅλα τὰ περιστατικά· Ἡρόδ. 6, 1.

Ἀτρεκέω, ῶ· = Ἀκριβόω, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τοῦ, Ἀτρεκὴς.

Ἀτρεκὴς, ὁ, ἡ· Ἀληθὴς, ἀτριβὴς, ὀρθὸς, δίκαιος, Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ ἐπῤῥ. ἀτρεκέως ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀγορεύω καὶ μαντεύομαι· ἐν Ὀδσ. Π, 245. σὲ, χρῆται ἐπῤῥητ. τῷ οὐδετ. γένει· «Οὔτ' ἄρ' ἐσκέψ' ἀτρεκὲς· ὡς τὸ ἡμετ. κοινοτ. οὔτε ἴσια εἶπα, καὶ Θεοκρ. «Εἰδέναι ἀτρεκέως. Παρὰ δὲ τοῖς Λογογράφοις μόνος ὁ Ἡρόδοτος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει. (πιθαν. παρὰ τὸ τρέω, οὐχὶ δὲ τρίχω.)

Ἀτρεκέως, καί, Ἀτρεκῶς· Ἀληθῶς, βεβαίως, κατὰ ἀλήθειαν· σωστὰ· μὲ τὰ σωστὰ, Ἰλ. Ο. καὶ Ὀδ. Α. «Ἀτρεκέως ἀγορεύειν· καὶ παρ' Ἡροδότ. «Ἀτρεκέως ἐπίστασθαι.

Ἀτρεκία, ίας· ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀτρεκίη, αὐτὶ Ἀτρέκεια.

Ἀτρεμα, καί, πρὸ συμφώνου· Ἀτρέμα, Ἐπῤῥ. (τρέμω). Χωρὶς τρόμον· ἀτρόμαχτα, ἀτρόχτα, ἀκίνητα, ἀσπάραχτα ἀπὸ τὸν τόπον, ἀσάλευτα· ἥσυχα, ἀγάλια, εἰρηνικὰ, σιγὰ σιγὰ· τέτοιον ἐπὶ σωματικῆς, ὅσο καὶ ἐπὶ ψυχικῆς κινήσεως, Ἰλ. Β, 200. «Δαιμὼν ἀτρεμας ἧτο, καὶ ἐδάμων μῶν ἄσευεν· στάσου ἡ κάθου ἥσυχα· καὶ Ἰλ. Ο. νῦν ἀτρέμα, ἀντὶ τοῦ, ἡσύχασα, (ῠ υ υ) ἀφ' οὗ

Ἀτρεμαίος, αία, αῖον· ποιητ. αὐτὶ ἀτρεμὴς· ἀτάραχος, συγαλὸς, ἥσυχος, Εὐριπ. Ὑψιπ. «Ἀτρεμαίαν βοάνα· καὶ Ἱππικρ.

*Ἀτρέμας· Ἐπῤῥ. αὐτὶ ἀτρέμα, Ὅμ.

*Ἀτρεμεῖ· Ἐπῤῥ. = ἀτρεμῶ· παρ' Ἀλεξ. Ἀθ. σλ. 383.

Ἀτρεμέστης, ητος, ἡ = ἀτρεμία. Ἰων. Ἱππικρ.

Ἀτρεμέω, ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρέμω, δὲν κινοῦμαι, δὲν παραζομαι· μένω, στέκω ἥσυχος, Ἡσιόδ. «Τρίχες ἀτρεμέοντιν· ἡσυχάζω, εἰρηνεύω, ἤτοι ἀτρεμῶ ἡσυχα, εἰρηνικὰ, Πλούταρ. Ῥωμυλ. «Τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων», Ποιητ. δὲν παραζομαι, δὲν συγχίζομαι, Θέογν. 47. «Ἐλπεο μὴ κόλιν ἀτρεμέεσσιν· παρὰ τὸ

Ἀτρεμής, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει, δὲν κινεῖται, δὲν τρομαζει, δὲν παράζεται· ἥσυχος, ἀτρόμαχτος, ἀτάραχος, ἀκίνητος, Σοφοκ. Σύμπ. Β, 3. τὸ οὐδετ. ἀτρεμές, αὐτὶ οὐσιαστ. ἡσυχία, Ξεν. Ἀγησ. 6, 1.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἀτρεμί· ἐπῤῥ. τοῦ ἀτρεμής, Ἀρστφ. Νεφ. 362. κατὰ Bekker. (ε)

Ἀτρεμία, ας, ἡ· Ἀκινησία. ἀταραξία, ἡσυχία· ἀτρομοῦ, ἀφοβία, Ξενοφ. Κ. Παιδ. ζ, 3. 13. »Ἀτρεμίαν ἔχω, ἄγω, ἀντὶ τοῦ, ἀτρεμέω, εἶμαι ἥσυχος.

Ἀτρεμίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ῐζῶ· = Ἀτρεμέω, Ἡρόδοτ. »Ἀτρεμίζει τὴν ψυχήν· καὶ Θέογν. »Ἀτρεμίζειν ἀγαθοὶ βίοιν.

Ἄτρεπτος, ου, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἀκίνητος, ἀπρόσκοπτος, ἀσάλευτος· ἀτάραχος, ἄφοβος, ἀδειλίαστος: ἀτρ. πρός τι· ὅστις δὲν ζηλίζεται, δὲν τῷ μέλει τίποτε, Ἐπῤῥ. ἄτρεπτος· στερεός, ἀμεταχίνητος, σταθερός, Πλούταρχ. Ἀλκιβ. ἀκίνητα, ἀσάλευτα, στερεά, ἀτρόμακτα, ἄφοβα, Φίλ.

*Ἀτρεπτότης, τητος, ἡ· σταθερότης, Ἀθην.

Ἄτρεστος, ου, ὁ, ἡ (τρέω). Ὡς τὸ, Ἀτρεμής· ἀτάραχος, ἀτρόμητος, σταθερός. Σοφοκλ. Ἐκ τούτου παράγονται καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, Ἄτρευς, καὶ, Ἀτραστεύδας.

Ἀτρέστως, Ἐπίῤῥ. ἀφόβως, ἀταράχως.

*Ἀτρεύς, έως, ὁ (τρέω)· ἐπῤῥ. = Ἄτρεστος· μόνον παρ' Εὐφρ. λφ. 94. ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ, ἀτρῆρες αἰάγαι Μοιράων, εἰ ἀμετάθετοι, ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀναγκης παρ' Ἡρώδῃ τῷ Ἀττικιῷ, Ἀνάλεκτ. Β'. σλ. 300. Ἐπιγρ. Τρίπτ. 18. ὅπου μέντοι ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀτρεῖες κεῖται. Κατ' ἄλλους δέ, ἀτρεύς, ὁ μὴ ψοβερός, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, νὰ τρομῇ, νὰ τρομάζῃ τις.

*Ἀτρεύς, έως, ὁ· ὄνμ. κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου, Ὅμ.

Ἄτρητος, ου, ὁ, ἡ (τραῶ). Ἀτρύπητος, χωρὶς τρυπάν. — 2) ἐργητ. ὅστις δὲν κάμνει τρύπας, δὲν σκάπτει ὑπὸ γῆν κευθμούς, φωλεούς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. ά. »Ἀτρητα ζῶα, ὅσα δὲν κάμνουν τρύπες εἰς τὴν γῆν· νὰ φωλιάζουν, νὰ τρύβωνται.

Ἀτρήτως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς τρύπαν, ἀτρύπητα.

Ἀτρήχυντος, ου, ὁ, ἡ (τρηχύνω). Ὅστις δὲν εἶναι κακομοίρης, τραχύς, ἀφρός, σκληρός, Ἰων. ἀντὶ ἀτράχυντος.

Ἀτρίαστος, ου, ὁ, ἡ (τριάζω). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀτίκητος, Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀτρίβαστος, ου, ὁ, ἡ (τριβάζω). = τῷ ἑξῆς.

Ἀτρίβητος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἀτριφτος, ὅστις δὲν εἶναι τριμμένος, τοὐτ' ἔστι μετακεκινημένος, τὸ τουρκιστὶ καλαντρισμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων ὅταν τὸ φόρεμα δὲν εἶναι πολλὲς φορές, ἢ πολὺν καιρὸν φορεμένον, χαλασμένον, σουρωμένον, κλωμένον, ἀτρβ. ὁδός· τὸ κοινόν, ἀφεκάστη, ἀπάτητη στράτα. — 2) ἀγύμναστος εἴς τί-ποτε· μετὰ γεν.

Ἀτριβεί, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἀτριβής· ἀτριφτα, ἀχάλαστα, ἀκαλλίωτα. — 2) χωρὶς χάμον καιροῦ, χωρὶς ἀργαπορίαν.

Ἀτρίβων, ωνος, ὁ, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ ἀτριβής, Ἐῤῥπ. — 2) (τρίβων). Χωρὶς τρίβωνα, τὸ Ἰταλ. μαντέλλον, τὸ τουρκιστὶ γεπούντζεν. (ῠ υ –) Λεκρ. 3.

Ἄτριον, ίου, τὸ· Δωρικ. ἀντὶ, Ἄτριον.

Ἀτριπτος, ου, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἀτριφτος, ἀμεταχείριστος: χεῖρες ἄτρ. Ὀδσ. Φ, 151. αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τριμμέναι, σκληρωμέναι, δὲν ἀδρυναι, δὲν ἐτραχύνθησαν ἀπὸ δουλειάν· τρυφεραί, τὸ ἰταλ. δελικάται. Ὅθεν μεταφρκ. ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος· ἀπάτητος, ὅπου δὲν ἐπάτησες, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις· τὸ αὐτὸ καὶ ὡς Ἀτριβής· ὡς παρὰ Θεόκρ. »Ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαισιν· 2) Καὶ ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς δουλειάν, ἀτυνήθιστος, ὡς Ὀδ. Φ, 251. »Χεῖρες ἄτριπτε· ἀζύμωτος· »Ἄτριπτοι ἄρτοι· παρ' Ἀριστοφ. ἀλώνιστος· τὰ δ' ἄλλα = ἀτριβής, ἀντίθ. τῷ, τετριμμένος.

*Ἀτριχες· πληθ. τοῦ, ἄθριξ.

*Ἀτριχος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄθριξ· χωρὶς τρίχες· χωρὶς μαλλιά.

Ἀτριχόσαρκος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (σάρξ, τρίχες). Σῶμα χωρὶς τρίχες· Πρόκλ. παράφρασ. Πτολεμ. Σελ. 202.

Ἄτριψ, βος, ὁ· = Ἀτριβὴς σημτ. 2. ἀφ' οὗ

Ἀτριψία, ίας, ἡ· Ἀγμναστία, ἀπειρία, ἀμάθεια, Κικέρ. Ἀττ. Ἰ'. 16.

Ἄτρομέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτρομος). = Ἀτρεμέω· δὲν τρομάζω, δὲν ἐκφοβίζομαι, δὲν ἐντρέπομαι· Θέογν.

*Ἀτρόμητος, ὁ, ἡ (ἀτρομέω). = Ἄτρομος.

Ἄτρομος, ου, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει· ἄφοβος, ἀξήπαστος, ἀδειλίαστος, ἀνένδραπος· ἀτρ. θυμός, μένος, Ἰλιάδ.

Ἀτροπία, ίας, ἡ· Ἀλυγισία, ἀμεταβλησία, ἀμετατρεψία· ἀνεπιτηδειότης, ἀβουλησία, τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις πῶς νὰ βουλήσῃ εἰς καθε περίστασιν· δυστραπελία, τὸ τουρκιστὶ σαμουνλήκι· χωρὶς ἀτωσύνη· ἀνοησία, μωρία· σκληρότης, σκληροκαρδία, ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία· Θέογν. »Κρείσσων τοι σοφίη πήγνεται ἀτροπίηφιν, Ἀπολλων. Ἀργον. Δ. 1006. καὶ 1047. »Σχέτλιος ἀτροπίης καὶ ἀνιλέος· καὶ, στίχ. 387. »σῇ πάσιν ἀτροπίῃσι· Λύτ. κεῖ Β', 246. ἀφ' οὗ

Ἄτροπος, ου, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἄτρεπτος, ἀμεταβλητος ἀπὸ τὴν γνώμην του· ἀλύγιστος, ἀκαταπρίνωτος, ἀνεξίλαστος, ἀσπλαχνος, σκληρόκαρδος· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Θανάτου καὶ ἐπὶ τῆς Μοίρας, Ἐπιγραμ. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 291. »Δύη ἀλιτάνευτε καὶ ἄτροπε· — 2) ἀνεπιτήδειος, μωρός, δυστράπελος· τὸ κοιν. μούλας, τὸ τουρκιστὶ σαμούτας· — 3) ἡ Ἄτροπος· ἡ ὁποία δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην της, δὲν μεταβάλλει τὸν σκοπόν της· μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας· κατὰ πρῶτον παρὰ Ἡσιόδ. Θγν. 218. 905. Ἀσπ. Ἡρκ. 259. ἡ ὁποία, κατά τινας μέν, εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της τὰ ἀπεραντέμενα, κατ' ἄλλους δὲ τὰ μέλλοντα.

Ἀτροφέω, ῶ (ἄτροφος). Εἶμαι χωρὶς τροφήν, πεινῶ. — 2) Εἶμαι φθισικός, ἐχτικιασμένος.

Ἀτροφία, ίας, ἡ· Ἔλλειψις τροφῆς, πεῖνα. 2) Φθίσις, κτηκίς, ἔχτικας, Ἱπ. Ἐλλ. Γ', 22. ἐκ τοῦ

Ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἄθρεφτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔθρεψαν ἢ δὲν θρέφουν· χωρὶς τροφήν· κακοθρεμμένος· ἄσαρκος, στεγνός, τὸ τουρκιστὶ χαμπούνης· χτηκιασμένος, παρὰ Πλινίῳ, κη. 9. 2) Ἐνεργητικῶς· ὅστις δὲν θρέφει, δίδει τροφήν, δὲν εἶναι θρεπτικός.

Ἄτρυγος, ου, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ἄκαρπος, ξηρός· ὅστις δὲν δίδει κάνενα καρπόν· παρ' Ὅμ. Ἐπιθ. τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Αἰθέρος, Ἰλιάδ. Ρ, 425. Τμ. Δμτρ. 67, 457. Ὁ Εὐρπ. δέ, προσαγορεύει τὴν θάλασσαν ἀέαρπιστα πεδία, καὶ τραφερὴ· ἀντιθ. τῇ Ὁμηρ. Ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλιάδ. Α, 316. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει ἔρημος· παρ' Δαμαγήτῳ, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 4. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, θάνατος· – »ἐς ἀτρύγεταν νύκτα κατερχομένην. (υ υ υ)

Ἀτρυγής, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἐτρύγησαν, ἐσύναξαν, ἔμασαν· Ἀντιφιλ. ἐν Ἐπιγρ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 177. . . . »τὸ δ' ἀτρυγὲς κεῖο μελιτι.

*Ἀτρῦγος, ὁ, ἡ (τρύξ). Χωρὶς τρύγα, τὸ κοινὸν τρυγιᾶ, κατακάθισμα, πάτος, λούνη· σραγγισμένος, καθαρός.

Ἀτρύμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἄτρυτος· παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 887. »Ἀτρύμων κακῶν· ὅστις ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του μὲ γεναιότητα, δὲν χάνει τὸ θάρρος· ἀντιπαλεύει εἰς αὐτὴν· τὸ κοινὸν δὲν τὸ βάνει κάτω. (υ – –)

Ἀτρύπητος, ου, ὁ, ἡ· = Ἄτρητος. (ῠ)

Ἄτρυτος, ου, ὁ, ἡ (τρύω). Ἀτύντριφτος, ἀκατατζάκιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συντρίψῃ, κατατσακίσῃ, ἀφανίσῃ, νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· ἀνίκητος, ἀφάνιστος, ἀκούραστος, ἀδιάκοπος, π. χ. ἄτρ. κακῶ, πόνοι, θλιβερὰ τὰ ὁποῖα δὲν παύουν ποτέ· ἄτρ. ὁδός· μακρινὴ πολύ, τὴν ὁποίαν μόλις ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ· ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος· Θκρτ. — 2) ἀργός, ἀπαμάτης· ὅστις δὲν δουλεύει, δὲν ἐργάζεται, δὲν καταγίνεται εἰς τι· ὀκνηρός.

Ἀτρυτώνη, ης, ἡ (τρύω). Ἀκαταδάμαστος, ἀνίκητος, πολεμική· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. (Ἔστι δὲ Ἀτρυτώνη, ἐπεκτατικὸς τύπος τοῦ, ἀτρυτη, ὡς τὸ Ἀϊδωνεύς τοῦ, Ἅδης.)

Ἀτρύφερος, ου, ὁ, ἡ (τρυφερός). Ὅστις δὲν εἶναι θρυπτικός, γυναικώδης, ἀνανδρος· ἀσελγής, ἄσωτος· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς τρυφὰς, τὰς ἡδονάς· (ῠ) »ἀτρύφερος ἀνήρ· Εὐπολις παρὰ Σουϊδ. ὄχι δὲ μὴ τρυφερός (ἤγουν σκληρός) καὶ ὄχι πολυέξοδος, ὡς Λεξικογράφος τις κακοεξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

Ἀτρύφητος, ου, ὁ, ἡ (τρυφάω) = τῷ προηγμ. »ἀτρύφητος βίοτος, παρὰ Πλουτάρχῳ.

*Ἄτρυφος, ου, ὁ, ἡ = Ἄπρατος· παρ' Ἀθην. Σελ. 409. »Τυρὸς ἄτρυφος.

Ἄτρως, ωτος, ὁ, καὶ ἡ, = Ἄτρωτος.

Ἀτρωσία, ίας, ἡ· Ἀπληγωσία, τὸ νὰ μὴ πληγώνηταί τις· Ἀπολλ. παρὰ τό

Ἄτρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ.

Ἄττα, Ἀττ. ἀντὶ τινά· ἄττα, ἀντὶ ἅττα· ἰδὲ ἄσσα, ἄσσα. Τὸ Ἄττα σπανίως κεῖται ἄνευ ἐπιθ. ἢ οὐσιαστ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 149. C. »αὐτὰ ἄττα ἐστιν· Φαῖδρ. κείτε ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν.« Ἐπιστλ. ζ'. – Ξενοφ. Κ. Παιδ. Γ'. γ', 8. »τά ποια ἄττα ἔργα τοιαῦτα, καὶ παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 27. »φιλοτιμοῦνται πρὸς τὴν ἀσωτίαν ἄττα δή ποτοῦσιν· τοῦ εἶναι ἴσως κατὰ τὸ αὐτό· καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὅτε, χρονικῶς· ὡς, »κἀπὸ? ἄττα πάτ' ἄσται, ὀπτηνιὰ ἄττα· ὡς Ἀριστοφ. Ὄρ. 1513. σπανίως ἄττα ἀπόλετον. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νεφελ. »Οἷς τὴν σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνουσι.

Ἄττα, προσφώνημα, κατὰ κλητικὴν πτῶσιν, νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, ἢ πρὸς γονεῖς· ὡς παρ' ἡμῖν· πατέρα μ'· γέροντά μ'· ἀδελφέ· Ἰλ. Ι. 603. »Φοίνιξ ἄττα γεραιέ· καὶ Ὀδ. Π. 31. »Ἔσσεται οὕτως ἄττα· παράβλ. ἄππα, ἄπφα καὶ πάππα (– υ).

Ἀττάγας, α, καὶ Ἀτταγᾶς, ᾶ, ὁ· πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ λειβάδια· ἴσως τὸ ὑπό τινων ἀρτυχεναὶ λεγόμενον· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ. 26.

* Ἀτταγήν, ῆνος, ὁ· καὶ

* Ἀτταγῆς, έος, ὁ = ἀττάγας.

Ἀττακεύς, ὁ· Εἶδος ἰχθύος· σαλμός. Ἐλωσπάρ.

Ἀττάκης, ὁ· Εἶδος φαρίδος· Δενιτ, Ιλ'. ἴσως ἀντὶ ταῦ, »Ἀττέλαβος.

Ἀτταλαττατά· Χαροποιὰ ἐκφώνησις, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1198.

* Ἀτταναίτης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ τηγανίτης· παρὰ τό

Ἄτταπον, ου, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Τήγανον.

Ἀτταπαττατά· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1190 Ἐκφώνησις πόνου καὶ λύπης καθὼς καὶ τὴν σήμερον φωνάζουν τὰ παιδία ὅταν τὰ δέρνουν· ἀπαπαπαπά.

Ἀτταράγος, ου, καὶ, »Ἀτταράχας, ὁ· Ἡ ψύχα καὶ ἡ κόρα, κορά, κουρά τοῦ φωμιοῦ· Μετφ. τὸ μικρότατον, ὀλιγώτατον· ὡς συνήθως λέγομεν λιγάκι, μιὰ ψύχα, ψύχα· κομματάκι.

Ἀτταταῖ, ποιον ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πό πί, πα πα πά· κῦρηται δὲ καὶ πανταπολλάβως, καὶ πλεοναπολλάβως γραφόμενον Dind, ἐν Ἀρτεμ. Βίβ. 5γ. Σελ. Αἰσχλ. Πρμ. 136. Hirm. Σφελ. Φιλ. 735. Ἔτι δὲ καὶ χαρᾶς ἐκφώνησις. παρ' Ἀττᾶ Ἀχ. 1198.

* Ἀτταταιάξ = ἀτταταῖ. Ἀρτεμ.

Ἀττέλαβος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀττέλεβος. Εἶδος ἀκρίδος χωρὶς πτερά. Ἡρόδ. παρὰ δὲ Εὐστ. ἐν Διονυσ. Περιηγ. 210. καὶ Ἀττέλαβος, εὐρίσκεται.

Ἀττελεβόφθαλμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει μμάτια ὡς ἀττέλεβος· τοὐτέστι πεταχτὰ πρὸς ἔξω· ὡς ἡ ἀκρίδες. Λέξη. Σ. 450.

Ἀττηγᾶς, οῦ, ὁ. Ὁ τράγος, Ἰωνικ. παρ' Εὐστ. Σ. 1625.

Ἄττης, ὁ καὶ Ἄττις· ὑπηρέτης τῆς Φρυγ. Κυβέλλης. Παρὰ Δημοσθ. τὸ Τῆς Ἄττης σημαίνει μοσττηριακήν τινα ἐπομοσίαν, ἢ ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν· Σ. 313.

Ἀττική, ῆς, ἡ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν ὡς, »Ἀττικὴ γῆ« Ὅρα τὸν Στράβ. Πτυσαν. καὶ Μελέτ. τοὺς Γεωγράφους. »Ἀττικὴ γλῶσσα«, ἡ διάλεκτος· καὶ, »Ἀττικὴ γυνὴ, λέγουσιν, Ἀθηναία δὲ οὔ.

Ἀττικηρός, ρά, ρόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον. Λέξη. Δ. Σ. 137. Ἐπῤῥ. Ἀττικηρῶς.

Ἀττικίζω. Μ. ἴσω· Ἀττ. ἰῶ. Ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ, ἢ γράφω κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· κρατεῖ μὲ τοὺς Ἀθηναίους, εἶμαι Ἀττικός, ἀφ' οὗ.

Ἀττίκισις· ἑως, ἡ· τὸ νὰ πολιτεύηται, ὁμιλῇ τις κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· Φιλστρ.

Ἀττικισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀττικὴ ἐκφρασις, τὸ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Καλλίστις, ἀγῶνι πρὸς τὰς Ἀθήνας. Θουκυδ. Γ'. 64. καὶ Δ'. 133.

Ἀττικιστής, οῦ, ὁ· ὅστις μιμεῖται τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν· ὅστις συνάζει λέξεις καὶ ἐκφράσεις Ἀττικάς.

Ἀττικιστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ἢ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Ἀθηναίων.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ· χλευαστικὸς, σκωπτικὸς ὑπαρχτ. τύπος ἀντὶ, Ἀθηναῖος. Ἀρτεμ. Εἰρ. 214. ἐσχηματισμένον παραπλησίως τῷ, μαλακίων.

Ἀττικοπέραιξ, ικος, ἡ· πέρδικα τῆς Ἀττικῆς. Ἀθήν. Γ. Σελ. 115.

Ἀττικός, κὴ, κόν, (ἀκτή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀττικήν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν. Οὐσιαστ. Ἀττικὴ· ὀπὸς, γῆ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀττικουργής, ὁ, ἡ, (ἔργον). Κατὰ τρόπον τῶν Ἀττικῶν δουλευμένος, φτιασμένος. Πολυδ. Α'. 149.

* Ἀττικωνικός, ἡ, όν· κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ, Ἀττικός, ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, Λακωνικός. Ἀρτεμ. Εἰρ. 215.

Ἄττις, ὁ = Ἄττης· ὅπερ ἴδε.

Ἀττω, Ἀττ. ἀντὶ ἄσσω, ἄσσω· παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀττ. καὶ ἄττω· ἄνευ τοῦ ὑπογεγρ. Ἰῶτα. Valck ἐν Φοιν. 1388. Πηδῶ, σκιρτῶ, κινοῦμαι, ἢ τρέχω μὲ ὁρμὴν, μὲ ταχύτητα καὶ ὁρμὴ κατάτινος. Δημοσθ. πάντων δεινότατός εἰμι. Ἀτυζηλός, λὴ, λόν. Τρομακτικός, ἐκπληκτικός, φοβαστικός. Ἀπολλ. Rod. Β. 1058. πάτυζηλῶ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι· ἐκ τοῦ

Ἀτύζω, Μ. ύξω. Φοβίζω, σκιάζω, βάνω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον, θαυμασμόν, καὶ ἐκπληξιν. Θεοκρ. Εἰδ. Δ. 56. »Λἰπολικὸν τὸ δᾶμα τέρας γὰ θυμὸν ἀτύξαι.«

Ἀτύζομαι. Μ. ύξομαι. Παθτ. (ἀτάω). Ἔχω τεταραγμένον τὸν νοῦν, εἶμαι ζαλισμένος· ἐπὶ πάσης ταραχῆς τοῦ νοὸς διὰ ψυχικὸν παθὸς· ἐξαιρ. διὰ φόβου, διὰ λύπης, ἢ ἀγανακτήσεως. Σφελ. Ἰλ. 146. Τρομάζω, σκιάζομαι, ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι, συγχύζομαι, λυποῦμαι. Ὅμ. χρῆται τῇ μετχ. μόνον· ἐκπλητος, τρομαγμένος, τεταραγμένος Ἰλ. Ζ. 38. »Ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιον σκιαγμένοι ἔτρεχαν φεύγοντες· παραβλ. Ὀδ. Δ. 606. Ἀλλὰ τό, Ἰλ. Χ. 474. »ἀτυζομένην ἀπολέσθαι« παθτ. περὶ τῆς ὁποίας εἶναι φόβος ὅτι θέλει ἀποθάνει, παραβλ. εὔχεσθαι παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1512. Μετχ. ἀόρ. παθτ. ἀτυχθείς, ὄψιν. Ἰλδ. Ζ, 468. ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη. Τὸ ἐνργ. Ἀτύζω, Μλ. ύξω. ἐκπλήττω, ἐξαιρ. τρομάζω, σκιάζω τινα· κατὰ πρῶτον παρὰ Θκρτ. 1, 56. καὶ Ἀπολ. Ῥδ. 1, 465.

* Ἄτυκτος, ὁ, ἡ, (τεύχω). Ἀτελείωτος, ἀκάμωτος· »οὐδέτε γὰρ σάκεσιν τό τετυγμένον ἄτυκτον εἶναι.« Φωκλδ.

Ἀτύλωτος, ὁ, ἡ, (τυλόω). Ὅστις δὲν ἔχει τύλους, ὅ ἐστὶ πρίσματα ἀπὸ χτύπημα. Ἰδέ. Τύλος.

Ἀτύμβευτος, ου, ὁ, ἡ, (τυμβεύω). Ἄθαφτος, ἀπαράχωτος. Ὀππιαν.

Ἄτυμβος, ου, ὁ, ἡ, (τύμβος). Χωρὶς τάφον, μνημεῖον, τὸ κοινότ. μνημόρι. Ἀνθολογ. Ἐπιγρ.

* Ἀτυμνιάδης, αυ· ὁ. Πατρνμ. τοῦ ἑπομ. Ἰλδ.

* Ἀτύμνιος· ὁ· ὄνμ. κύρ. πλειόνων Τρώων. Ἰλδ.

Ἄτυπος, ου, ὁ, ἡ, (τύπτω). Ἀχτύπητος, ἀτύπωτος.

Ἀτύπητος, ου, ὁ, ἡ, ἀχτύπητος, ἄσαρτος.

Ἀτύπωτος, ων, ὁ· ἡ, (τυπόω). Ἀσχημάτιστος· χωρὶς τύπον, σχῆμα, μορφὴν. (υ)

Ἀτυρέννευτος, ον, ὁ, ἡ, (τυραννεύω). Ὅστις δὲν ἐξουσιάσθη, δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τυράννους. Θουκυδ. Α'. Ἐπῤῥ. ἀτυραννεύτους.

Ἀτύρωτος, ου, ὁ, ἡ, (τυρόω). Ἀπηχτος, χωρὶς νὰ γενῇ τυρί, »γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει.« Διοσκορ. Γ'. 41. (υ)

Ἀτυφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τύφον, ὑψηλοφροσύνην, φαντασίαν, νὰ μὴν εἶναι ἀλαζών, νὰ μὴν εἶναι φανταγμένος· φρονιμάδα, σωφροσύνη, ταπείνωσις· παρὰ τὸ

Ἄτυφος, ους ὁ, ἡ, (τῦφος). Ὅστις δὲν εἶναι φουσκωμένος, ὑπερήφανος, φανταγμένος· σώφρων, ταπεινός. Πλάτ. Φαίδρ. »ἀτύφου μοίρας.«

Ἀτύφως, Ἐπίῤῥ. χωρὶς τῦφον, ὑπερηφάνειαν.

Ἀτυχέω, ῶ, Μ. ήσω. μετάγειν. Εἶμαι ἄτυχης, δὲν ἔχω τύχην, δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου· ἀτυχῶ παρά τινος· λαμβάνω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν ἀπό τινα· μοὶ λέγει τό, ὄχι· δὲν δέχεται, δὲν κάμνει τὴν παρακάλεστιν, τὸ ζητήμά μου· ἀφ' οὗ

Ἀτύχημα, ατος, τό· κακὸν περιστατικόν, δυστυχησμένον συμβεβηκός, κακοτυχία, ἀτυχία· ἄυσιον, κακὸν ἔργον, πονήρευμα, ἀσεβὴς πρᾶξις, βαρὺ σφάλμα. — 2) Τὸ νὰ μὴν ἀπολαύσῃ, ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του τίς. Θουκυδ. (υ)

Ἀτυχής, ὁ, ἡ, (τυγχάνω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τύχην, δυστυχής. Δημοσθ. ὅστις δὲν ἔχει μέρος ἀπό τίποτα, δὲν μετέχει εἰς τίποτε, δὲν ἀπόκτησε, δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του, μετὰ γεν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 31. »ἀτυχὴς συνέσεως.«

Ἀτυχῶς, Ἐπίῤῥ. χωρὶς τύχην, δυστυχῶς.

Ἀτύχησις, εως, ἡ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, νὰ μὴν ἀποκτήσῃ τίς τίποτε· νὰ εἶναι ἀτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε. (υ)

Ἀτυχία, ίας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔτι δὲ καὶ = ἀτύχημα· ὡσαύτως καὶ πταῖσμα, κακούργημα.

* Ἀτῶμαι. Ἰδὲ ἀτάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Τ.

Αὖ, (αὖθις, αὖτις) κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην σημασ. αὐτοῦ, τοπικ. Ἐπῤῥ. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἢτις διατηρήθη, ἐξαιρ. παρ' Ὅμ., ἐν τῷ αὖερύω· Εἶτα τροπικ. ἐπὶ πάσης ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος· πάλιν, καὶ πάλιν, καὶ ἄλλην φοράν, ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ δεύτερην φοράν. Ἰλδ. Α, 140. Ἀπ' Ὁμήρου δὲ πολλαχοῦ ἐν χρήσει· ἔτι δὲ καὶ, δεύτερον αὖ, Ἰλδ. Ζ, 184. καὶ τρίτον αὖ, Ζ, 229. Δ, 417. Ε, 477. Ὀδσ. Γ, 320. ἀντὶ τοῦ, ἓξ ἑκαστίας. Ὅθεν πολλάκις μετὰ τοῦ δὲ, δ' αὖ, ἢ τὸ αὖ λαμβάνει ὅλως τὴν σημασίαν τοῦ δέ, ὥστε τίθεται καὶ μετὰ τό, μέν. Ἰλδ. Λ, 109. συμπεριέχεται δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ σημασία τοῦ, ὡσαύτως, παραπλησίως, ὁμοίβαίως, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· καὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας, τό ἐναντίον· ἄλλοθεν. Πρὸς τούτοις χρησιμεύει τὸ αὖ εἰς ἐπήλωσιν τῆς προόδου τῶν περιστάσεων, τῆς μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς πράξεως εἰς ἄλλην, τῆς διαφορᾶς τοῦ προηγηθέντος. Ἔτι δὲ διαπλησιάζει τὸ αὖ διὰ τοῦ, ἅτε δὲ, πρὸς τούτοις δέ, εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. Καθ' ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ ἐντελῶς ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις αὐτοῦ τῇ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μόνοι ἡ παρ' Ἀττ. κατὰ πλεοναμὸν πάλιν αὖ, σπανιώτ. αὖ πάλιν, ἢ αὖθις αὖ, ἢ πάλιν αὖθις αὖ, συντάξ. αὐτοῦ διαφέρει. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 461, Α. ἰδὲ αὖθις, αὖτις, πάλιν.

Αὑάζω, παρὰ Θεοφράστ. = Αὐαίνω, ἀμφβ.

Αὑαίνω, Ἀττ. αὐαίνω. Μλ. αὐανῶ (αὖος). Ξηραίνω, κάμνω τι ξηρόν. Ὀδσ. Ι, 321. βίον αὐαίνω Σφκλ. φθείρω τὴν ζωήν μου μὲ λύπην, μὲ βάσανα, μὲ στεναγμούς, μὲ πόθον, τόκοιστ. ἀραιώσιμα· Παθτ. κατατήκομαι, κατατρώγομαι, τὸ κοινότ. ζῶ καὶ ζαίνω· (ἀντὶ ζένω) ξηραίνομαι. Σφκλ. Φιλ. 654.

Αὐαλέος, ἐα, έον, (αὖος). Σηρός, στεγνός, κατασκασμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένος. Ἡσίοδ. »αὐαλέος δὲ τε χρὼς ὑπὸ καύματος·« καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Α, 1028. »ἄμνοις αὐαλέοισι· καὶ Β'. 566. »αὐτμὴ αὐαλέη·« τραχὺς, σκληρός.

Αὔανσις, εως, ἡ. Ἀττ. αὔανσις, ξηρασία· ξήραμα, στέγωμα. Ξήρανσις, ἐπὶ ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ξηραίνονται ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου.

Αὐαντή, ῆς, ἡ, ὑπενν. νόσος. Ὀχτικιὰς, μαρασμός. Παρὰ Ἱπποκρ. Σ. 484.

Αὐαντικός, κὴ, κόν. Ἀττ. Αὐαντικός· ὅστις ξηραίνει· κάμνει τίποτε ξηρόν, στεγνόν.

Αὐασις, ἡ παρ' Ἡρόδ. ὄασις. Ἐκαλοῦντο παρ' Αἰγυπτίοις, τὰ κατοικημένα, καὶ καρποφόρα μέρη τῆς ἀμμώδους ἐρήμου τῆς Λυβίας, κατὰ τὸν Στράβ. ΙΖ'. Σ. 1140. Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 3, 26.

Αὐασμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. Αὐασμός. Ξηρότης, ξηρασία, ξήραμα, στέγωμα. Ἱπποκρ.

Αὐγή, ἡ. Αἰόλ. ἀντὶ ἀΰτη· παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β. 52. καὶ Γ'. 42. (υυ—, Boeck. ἐν Πνδ. Πθ. 2, 14.)

Αὐγάζω, Μ. άσω, (αὐγή). Φωτίζω, λαμπρύνω, φέγγω· κατὰ πρῶτον παρ' Εὐρπ. Ἐκ. 637. Μέσ. βλέπω καθαρά, φῶς φαιερὰ, γνωρίζω καλὰ· ἀντὶ τοῦ. Ἰλ. Ψ. 458. »Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἠὲ καὶ ὑμείς.« Ἡσόδ. Ἔρ. 448. Οἱ Τραγ. χρῶνται καὶ τῷ ἐνργ. τύπῳ, κατα σημτ. μεσ. διαθ. Βτμ. ἐν Σφκλ. Φιλ. 217. Εὐρπ. Βκχ. 554. ἀφ' οὗ

Αὐγασμα, ατος, τό· καὶ Αὐγασμός, οῦ, ὁ. Λάμψις, φωτισμός, ἀστραπή, ἀκτινοβόλισμα.

* Αὐγειαί, ῶν, αἱ. Πόλις τῶν Λοκρῶν. Ἰλδ.

* Αὐγείας, ου, ὁ· κυρ. Ὄνμ. ἀρχαίου τίτου βασιλέως τῆς Ἤλιδος. Ἰλδ.

Αὐγέω, λάμπω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ.

Αὐγή, ῆς, ἡ. Λάμψις, φῶς, ἀκτίδα. Ὅμ. ὅστε, συντάσσει ἐξαιρ. αὐγὴ καὶ αὐγαὶ ἠελίοιο πολλάκις· ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο ὁμοίως καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. πρὸς ἢ ὑπ' αὐγὰς ἠε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεῖς, ἰδεῖν καὶ τ. τ. Ἀντιδότως τῇ διατριβῇ ἐν ᾄδου. Ὀδσ. Α, 498, 619. εἰς τὸ φῶς ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐξετάζω, κυτάζω, παρατηρῶ. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 264. — 2) λαμπρὸν ἢ ἀκοντὸν χρῶμα ἔχων. ἐπὶ ἀέρος, καὶ ὕδατος — 3) παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὀφθαλμός· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. ἴσως, ἐν Πολ. 7, 17. σλ. 540. Α. καὶ τοι τῆς ἀναγν. ἐνταῦθα ἀμφβ. οὔσης· (αὼ, αὐὼς, αὐώς, αὔρα). ἀφ' οὗ

Αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν. Λαμπρός, φωτεινός. Νίκανδρ. Θηριακ. — 2) ὅστις βλέπει καθαρά.

Αὐγητήρ, ῆρος· ὁ. Θλκ. αὐγήτειρα, ἡ· φωτίζων, λαμπρύνων, φέγγων.

*Αὐγοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις λάμπει ὡσὰν ἀχτίδα, ὁμοιάζει μὲ ἀχτίδα.

*Αὐγωπός, ὁ, ἡ. (ὤψ) Τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἀχτινοβολοῦν.

Αὐδάζομαι. Μλ. ἀζομαι. μέσ. ἀποδ. (αὐδή) Ὁμιλῶ· παρ' Ἡροδότ. Β'. 25. καὶ 57. καὶ Ε'. 51. τῷ ἐνεργ.

Αὐδάω, ῶ, Μ-άξω· ὁμιλῶ, λαλῶ παρὰ Δυκ. 8ωξ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

*Αὐδάω. Μλ-ησω. Ἀττ. ἀσω. (±) Εὐρπ. Φοιν. 123. ὁμιλῶ. Ὁμ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξ ἐναντίας παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀντίον αὐδῶ τινα, ὁμιλῶ πρός τινα· ὡσαύτως καὶ, ἔπος τινὰ ἀντίον αὐδῶ. Ὑπδ. Ε, 170. Πινδ. δὲ χρῆται αὐδάομαι ὡς μέτ. ἀποδ. ὁμοίως καὶ Σφκλ. Φιλ. 852. ὡς τὸ ἐνεργ. Boeckh expl. Ol. 2, 98. ὡσαύτως καὶ ἐν Σφκλ. Φ.λ. 130. Λί. 712.

Αὐδή, ῆς, ἡ· λαλιά, φωνή, οὐ μόνον αἱ λέξεις, ἀλλὰ καὶ τὸ λαλεῖν, ἡ ὁμιλία, ὁ ἦχος καὶ ἡ θύσιμος τῆς φωνῆς, διάλεκτος. Ὅμ. Τρπ. ὁτόνος τῆς τεντωμένης χόρδας τοῦ ὀξαρμοῦ. Ὀδσ. Φ, 412. ἀφ' οὗ

Αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν· ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ὅπερ παρ' Ὅμ. ἡ φυσικὴ ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτως, ἡ ὁποία διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζῶα. Ὀδσ. Ε, 334. Ζ, 125. παραβλ. Ἰλδ. Τ, 407. ὡς ἔμως ἡ Καλυψὼ Ὀδσ. Μ, 449, καὶ ἡ Κίρκη, Η, 136. Δ, 8. Μ, 150. ὀνομάζονται ἐνταυτῷ Θεὲς καὶ αὐδήεσσα, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰσὶ μὲν θεαὶ, μεταχειρίζονται ὅμως καὶ τὴν ἀνθρώπινον, γλῶσσαν, καθὼς καὶ παρηπάνω ἐιπεν ὅτι δὲν ζῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς μὲ τοὺς ἀνθρώπους· παραβλ. μέροψ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ὅστις ἔχει μελῳδικὴν φωνὴν, ἠξεύρει νὰ ψάλλῃ νὰ τραγῳδῇ.

Ἀ.δρία, ίας, ἡ· = ἀνυδρία· παρὰ τὸ

Ἄυδρος, ὁ, ἡ, = ἄνυδρος. Ἡσίοδ.

Αὐδυναῖος, ου, ὁ. Ὁ Ἰανουάριος μὴν παρὰ Μακεδόσι, καὶ Γαζαίοις.

Αὐερύω. Μλ-ύσω (αὖ ἐρύω). Τραβῶ ἐπίσω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναλυγίζω τίποτε. Ἰλδ, Μ. 201. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν θυσιαζομένων ζώων στρέφω, γυρίζω, κλίνω τὸ κεφάλι τοῦ ζώου ὀπίσω πρὸς τὸν ῥαχιν ἀπὸ τὰ τοῦ κόψω τὸν λαιμόν· ὅθεν θυσιάζω, σφάζω ἐν γένει. Ἰλδ. Α, 459. Ε, 122. Τινὲς δὲ γράφουσι διχρημένως αὐ ἐρύω — 2) σηλάζω, βυζάνω. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 603. (– ⏑⏑ –)

Αὐηλός, οῦ, ὁ, ἡ = Αὐλητὴς, Αὐλός. Ἀνάλεκτ. Δ'. Σ 481. παρὰ τὴν ἀνθερίκιαν· ἀμφβ. τύπος.

Αὐήρ, ὁ. Αἰολικ. αὐτὶ, Ἀήρ.

Αὐθάδεια, εἰαζῆς, ἡ. ποιητ. Αὐθαδία, ίας (αὐθάδης). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· ἡ φαντασία τοῦ νὰ πιστεύῃ τις, ὅτι ἠξεύρει ὅλα καλήτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει· ἀντιθ. τῇ αἰδοῖ, κατ' Ἀριστλ., εἶναι ἡ Ἀρέσκεια, τὸ νὰ ἐπιμελῆται τις νὰ φαίνηται ἀ.δ' ὅλα ἄρεστος εἰς ἄλλους· ὁ μέσος ὅρος δὲ μεταξὺ αὐθαδείας καὶ Ἀρεσκείας εἶναι ἡ σεμνότης· ἡ ἀξία καὶ ἡ σταθερότης, ἥτις χαρακτηρίζει τὸν σώφρονα ἄνδρα.

Αὐθαδειάζω, = Αὐθαδιάζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. ἐσφαλμ. τύπος Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 66.

Αὐθάδης, ὁ, ἡ, ες, τὸ (αὐτὸς, ἥδομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀρέσκει εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἰσχυρογνώμων, φαντασμένος, ὅστις κάμνει καὶ λέγει ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει χωρὶς νὰ τῷ μέλῃ τίποτε διὰ τοὺς ἄλλους, ἀναίσχυντος, ἀδιάτροπος· σκληρός· οὕτως ὀνομάζεται ἡ μύτη τῆς σφήνας, ἡ ὁποία διατρυπᾷ ἀσπλαγχνα τὸ στῆθος τοῦ Προμηθέως· σφηνὸς γνάθος αὐθάδης. Αἰσχύλ. Πρμ. 64. παραβλ. ἀναιδής. Ἐπῤῥ. αὐθαδῶς· κατ' ἄλλους δὲ αὐθαδέως. Ἀρστφ. Βτ. 1020 (– ⏑⏑)

*Αὐθαδία, ἡ· πτωτ. αὐτὶ αὐθάδεια.

Αὐθαδιάζω. Μ. άσω. Κάμνω τινα αὐθάδη, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα.

Αὐθαδιάζομαι. Μέσ. Γίνομαι αὐθάδης, ἢ φέρομαι μὲ αὐθάδειαν. Πλάτ.

*Αὐθαδίζομαι. Μλ – ίσομαι. μέσ. ἀποδ. = αὐθαδιάζομαι.

Αὐθαδικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐθάδη, ἀλαζόνα, ὑπερήφανον, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ αὐθάδικον· ἰσχυρόγνωμον, καὶ ἀλαζονικὸν φέρσιμον, ἡ ὁμιλία. Αἰσχύλ. Προμ. (– ⏑⏑ –)

Αὐθαδόστομος, ου, ὁ, ἡ, (στόμα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ὁμιλεῖ μὲ αὐθάδειαν, αὐθάδης. Ἀριστοφ.

Αὐθαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αὐτὸς, αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος· ἀδελφὸς, ἀδελφὴ. Σοφοκλ.

Αὐθαίρετος, ὁ, ἡ, (αἱρέομαι). Ὅστις ἐκλέγει αὐτὸς ἐξ ἰδίας του ἐαυτόν του. Ἐκούσιος, θελημάτικος· ἐλεύθερος, αὐθαίρετος εὐβουλία. Θκδ. α'. 2 ὅστις αὐτὸς ἀ ἰδίως ἢ μόνος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ, δοκιμάσῃ, ὑποφέρῃ τίποτε· αὐθαίρετος θάνατος· πῆμα, δουλεία, κίνδυνος.α

Αὐθαιρέτως, Ἐπίῤῥ. ἑκουσίως, θελημάτικως.

Αὐθέκαστος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον, (αὐτὸς ἕκαστος) Καθ' ἕνας μόνος του, διὰ τὸν ἑαυτόν του. Δημοσθ. «ὡς ὅσον ἂν μὴ αὐτὸς ἕκαστος, αἰτῆται ἱκανὸς εἶναι ὁράσει τίν» ὅθεν — 2) = ἁπλοῦς, ἁπλός, ἀτέχνευτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις, καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς φτιασίδι, ἴσιος, ἀνοιχτός, εἰλικρινής, ἀληθινός. Πλούταρχ. Ἀλκ. «ἁπλοῦς καὶ αὐθέκαστος» καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. «αὐθέκαστος» τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ μεγαλορρήμονος, καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 10. «αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν» αὐτὶ τοῦ, τὰ πράγματα μαρτυροῦν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καθὼς εἶναι· καὶ Πλουτάρχ. Κατ. πόρριος καὶ αὐθέκαστος» ἐπ' ἀνθρώποις· ἰδιότροπος, αὐστηρὸς, ἰσχυρογνώμων. Πλούτ. Π. Ἀγωγ. «πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον ὁμφακίας.α

Αὐθεντέω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω. Α'. πρὸς Τιμόθ. Β'. 12. μετὰ γενικ.

Αὐθέντημα, ατος, τὸ· αὐτεξουσιότητα, ἀνεξαρτησίαν, τὸ ἰτρλ. στορειτά.

Αὐθέντης, ου, ὁ, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, «Αὐτοέντης» (αὐτὸς, ἕντεα) ἀφέντης· ἀπεριόριστος ἐξουσιαστὴς· κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ὅστις ἔχει ἰδίαν του ἐξουσίαν καὶ τὴν δίδει καὶ εἰς ἄλλους· ὅστις δὲν προστάζεται ἀπὸ ἄλλον· ὅστις γίνεται πρωταίτιος εἰς τίποτε. — 2) αὐτεξουσιος, ὅστις μεταχειρίζεται βίαν· βάνει χέρι εἰς τίποτε· ἐξαιρέτως ὅστις μὲ τὸ ἴδιον χέρι του σκοτώνει, ἢ κρεμάζει, ὅστις σκοτώνεται μόνος του. Τραγ. ἀφ' οὗ

Αὐθεντία, ίας, ἡ. Δύναμις, ἐξουσία, ἀξία, αὐτεξουσιότης. Βασίλ.

Αὐθεντικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἔχει βεβαίαν, ἀποδειγμένην, εὔλογον καὶ ὀρθὴν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του· κυρωμένος, βέβαιος, ὅστις ἔχει κῦρος καὶ βεβαιότητα, εἶναι σωστὸς, καὶ ἀληθινῶς καθὼς φαίνεται, ἢ καθὼς τὸν λέγουν, ἀνηγοῦνται· ἀντιθέτ. τῷ «Δύσποτος.α Καίρ. Θ'. 14. Ἐπῤῥ. αὐθεντικῶς.

Αὐθεντικώτερος, ου, ον, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐξηγούμενος, ἢ ὁ αὐτολῶς ἑρμηνευόμενος, ἐξηγούμενος· ἀμφίβ.

Αὐθέψης, ου, ὁ, (ἕψω). Ἐργαλεῖον τι διὰ μαγείρευμα, ἢ διὰ ψήσιμον· μηχανικὸν ὄργανον διὰ βραστὸν καθὼς ἐκεῖνο ὁπου μεταχειρίζονται οἱ ὁδοιποροῦντες νὰ βράζουν πόν καμεν χωρὶς φωτιά, ἀλλὰ μὲ φλόγαν ῥαιῆς· ἰδὲ, Παιδεύης.

Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. (ἡμέρα). Εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπάγω, καὶ ἐπιστρέφω, ἢ κάμνω τελειωμὸν τίποτε. Πολυδ.

*Αὐθήμερινός· ὁ, ἡ· = αὐθήμερος· παρὰ τοῖς Ο'.

Αὐθημερόν, Ἐπίῤῥ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Αὐθήμερος, ον, ὁ, ἡ· παρ' Αἰσχ. καὶ, Πᾶ,τι γίνεται, συμβαίνει, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν· εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

Αὖθι, Ἐπίῤῥ. κατὰ συγκ. αὐτοῦ, Αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν· ἐνταυτῷ· ἐδῶ, ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, εὐθὺς, παρευθὺς· παρ' Ὅμ. πολλάκις· ἰδὲ αὐτόθι· — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. καὶ αὐτοῦ, αὐθις. Jac. Ἀνακδ. Παλατ. σλ. 537.

Αὐθιγενής, ὁ, ἡ. Ἰων. αὐτιγενὴς. (ΓΕΝΩ) Ὁ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος γεννημένος· ἐντόπιος, ἔνδωρ αὐθιγενὲς καὶ ἔκτατον τὸ ἐπίθ. δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀλλ' ἔχει τὴν πηγήν του εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου τρέχει. Ἡρόδ. 2, 149. ποταμὸς αὐθιγενὴς, ὅστις ἔχει ἐδαφικὴν του πηγήν, δὲν συνίσταται ἀπὸ τὰ νερὰ βροχῆς. Πλούτ. καὶ Εὐρπ. Ῥῆσ. 895. «ἀλαίρω αὐθιγενεῖν, ἀντὶ τοῦ οἰκεῖν.α

Αὐθις, παρὰ τοῖς Ἑπτ. καὶ αὖθι. Ἐπῤῥ. τόπος τοῦ αὐ κατ' ἐπέκτασιν, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ταὐτοσήμαντον. Ἔστι δὲ τὸ αὖθις Ἀττικὸν κυρίως. Ὄρρ. δὲ χρῆται παραπλησίως τοῖς Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι τῷ αὖτις πεπταχοῦ. Πολλάκις, ἐκ δευτέρου, καὶ ἄλλην, καὶ δευτέραν φορὰν, πάλιν, ὀπίσω· ὁμοιβαίως· μετὰ ταῦτα, ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς. Οἱ Ἀττ. χρῶνται πολλάκις πλεοναστικῶς τῷ, αὖθις αὖ, αὖθις πάλιν, αὖθις αὖ πάλιν. Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 235. Βτ. ἐν Ἀρστφ. Ὀρ. 1326. Βάτρ. 1077. Σφκλ. Φιλ. 1262. Ἔτι δὲ χρώνται τῷ αὖθις εἰς τὸ ἑλλάσσω λόγον αὐτὸ τοῦ δέ, ποτὲ μὲν — τοῦτ' αὖθις.α Σφκλ. Ἀντ. 167. καὶ ὁμοιβαίως. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα παρ' Ἡσ. Θγν. 772. «ἐξελθεῖν οὐκ αὖτις ἐς πάλιν.α

Αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ, τὸ ὅμαιμος κατ' ἐπέκτασιν = αὐτάιμος. Δυκόφρ.

Αὐθομολογέομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀπλ. (ὁμολογέομαι). Αὐτοθελήτως, θεληματικῶς ἢ ἐαυτοῦ μου ὁμολογῶ, φανερόνω τί· παρεχόμενος αὐθομολογούμενον, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένον, ἀποδεδειγμένον.

Αὐθύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω). Ὅστις ἔχει τὴν ὕπαρξιν, τὸ εἶναι του ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· αὐτεξούσιος· ἀνεξάρτητος.

*Αὐθυπόστατος, ὁ, ἡ, (ὑφίσταμαι) = τῷ προηγμ.

Αὐθυπόστακτος, ου· ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ὁ ἀόρ. β'. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἀόρ. α'. τῆς ὑποσυντ. ἐγκλισ. π. χ. ἴωμαι, ἄγωμαι, κράξωμεν κ. τ. τ. Ἐπῤῥ. αὐθυποστάκτως.

Αὐθωρά, ὁ, ἡ, (ὥρα). Ὅστις γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἐπῤῥ. αὐθωρὰ «Αὐθωρεί, Αὐθωρί.α Πλούτ. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὐίαχοι, οὐ, ὁ, ἡ. Ἰλ. Ν. 471. «Ἔσποντο αὐίαχοι· ἔστις φωνάζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κοινῶς μὲ ἄλλους· ὡς καὶ τὸ ἄβρομος, ἐπὶ τῶν εἰς μάχην πορευομένων Τρώων. Κατ' ἄλλους, ὅστις δὲν φωνάζει, ἀλλ' εἶμαι θάρρυνος· τὸ πρῶτον μέντοι ὀρθότερον, ἐπειδὴ παρ' Ὅμ. οἱ μὲν Ἕλληνες σιγῶντες, οἱ δὲ βάρβαροι φωνάζοντες καὶ θορυβοῦντες ἐπορεύοντο εἰς μάχην· ἢ ὑποθ. ὅτι τὸ α ἔστιν ἐπιτατ. περιττὴ φαίνεται ἐνταῦθα. Παρὰ Κοϊντ. Σμυρν. Β'. 70. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ σιωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, (ὁ σχηματισμ. τῆς λξ. ἔστιν Αἰολ. ἀντὶ ἀνίαχος, παρὰ τὸ ἰαχὴ μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α, καὶ παρενθέτει τοῦ διγαμματος).

Αὐλαία, ας, ἡ, (αὐλή). «Αὐλαίαι τάπιτα· ὀηλ. παραπέτασμα, τὸ τουρκβ. μπερδές· ἐξαιρ. ἐν θεάτρῳ, τὸ ἰταλστ. κολτρίνα.

Αὐλάκα· ἡ. Ἰδε. Εὐλάκα.

Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, (αὖλαξ, ἐργάτης). Ὅστις κάμνει αὐλάκια, ἀνοίγει αὐλακες. Ἀναλεκτ. Β'. Σ. 225. «τίσαρον αὐλακεργάτανι τὸ ὑνί. (γρ.)

Αὐλακίζω, Μ. ἴστω. (αὖλαξ). κάμνω αὐλακιές.

Αὐλακίζομαι, Παθητ. Ἀροτριοῦμαι, ὀργόνομαι, πλετρίζομαι. Πρατίναι παρ' Ἀθην. Σ. 461. «τὰ αὐλακισμένα· ἀφ' οὗ

Αὐλακισμός, οῦ, ὁ, αὐλακες ασμα.

Αὐλακόεις, εσσα, εν· αὐλακι ασμένος, μὲ αὐλακες· «αὐλακόεσσα ἄρουρα», παρὰ Μαξίμῳ στίχ. 506. «ἀρηρομένον, χωράφι.

Αὐλεκτομέω, ῶ. Μ. ήσω, (τέμνω). Κάμνω, αὐλετές. Σέξτ. Ἐμπ. «αὐλακτομῶν γῆν»· ὀργώνω, κάμνω χωράφι.

Αὖλαξ, ακος, ἡ, (ἴσως παρὰ τὸ ἕλκω) = ἄλοξ. αὐλακι, αὐλακια. Ἡσιόδ. καὶ ἄλαξ. «ἐν δ' οὖ Ὅμ. «ἐξ χρῆται. — 2) = ὄγμος· ἡ ἁράδα τὴν ὁποίαν σχηματίζουν οἱ σειρὲς μὲ τὲς χειροβολές.

Αὐλεία, ἡ. Ἰδε, Αὔλειος.

Αὔλειον, τὸ· τὸ ἰταλ. βεστίμπουλο· τὸ μεταξὺ τῆς πύλης (πόρτας) καὶ τῆς αὐλῆς μέρος τῶν σπιτίων· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδέτερ τοῦ

Αὔλειος, α, ον. Ἔτι δὲ καὶ ὀγγειῶδ, ὁ, ἡ, (αὐλή). Ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπρὸς μέρος ὁσπιτίου, τὸν ἀπὸ τὴν ἀγυιὰν (τουρκβ. σωκάκι) ὅταν ἐμβαίνωμεν εἰς τὸ σπίτι, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὰ δωμάτια (τουρκβ. ὀντάδες) Ὀδσ. Ξ. ἡ αὐλεία καὶ ἡ αὐλειος, ὑπακ. Σύρκ διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνομεν εἰς τὸ αὔλειον ἀπὸ τὴν ἀγυιάν, ἢ ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐρχόμεθα εἰς τὸ αὔλειον. Ὅμ χρῆται τῷ πλξ. ἄρθμ. ἐπ' αὐλείῃσι θυρῇσι. Ὀδσ. οὐδ' οὐ ἐπ' αὐλείου· εἰς τὸ κατώφλιον τὸ κοινσ. κατὰ μετάθ. κατώφλι α τῆς πύλης ἢ θύρας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλήν. Ὀδσ. Δ, 104.

Αὐλείτης, ου, ὁ. = Αὐλήτης.

Αὐλέω, ῶ, Μ. ήσω. (αὐλός). Φυσῶ, λαλῶ, παίζω τοὺς αὐλοὺς· τὴν φλογέραν, τὸ ἰταλ. τὸ φλάουτον. Πλούτ. αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι. Προστάζω διὰ νὰ παίξουν, ἢ νὰ λαλήσουν τοὺς αὐλοὺς ἐμπροστὲν μου διὰ νὰ ἀκούσω.

Αὐλή, ῆς, ἡ, (ἄω). Παρ' Ὁμήρῳ, τόπος ὑπαίθριος, ἐλεύθερος ἐμπρὸς εἰς τὴν κατοικίαν· μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλὴν περικλεισμένον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ οἴκου· ὅπου συνηρχοντο οἱ οἰκιακοὶ τὸ ἑσπέρας καὶ ἐχόρευον καὶ ἔπαιζον ἐν ταὐτῷ καὶ διὰ τὰ κτήνη ὅταν ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν βοσκὴν ἢ ἀπὸ τὴν δουλειὰν των· καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν ἐν Ἑλλάδι. Παρόμοιον τόπον ἔχει καὶ ὁ Ἀχιλλ. περὶ τὴν τεκνήν του. Ὀδ. Ω, 472. Σπανιώτερ. ὁ πρόδομος, ἰταλ. βεστίμπουλο. Ἐνίοτε σημαίνει ὅλην τὴν κατοικίαν Θεοῦ τινος ἢ ἡγεμόνος. π. χ. Ζηνὸς αὐλή. Ὀδσ. Δ, 74. [2] Ἰλ. ὁ. αὐλὴ ἐκ ὑῶν· ὁ Ἀδης. Εὐρ. παρβλ. αἴθουσα καὶ πρόδομος — 2) παρὰ τοῖς μεταγν. ὑποστατικόν. Δντ. Ἀλκ. 6, 50. — Λεξικογράφοι τινὲς μετέφρασε τὴν λέξιν αὐλὴ· ἐλεύθερος τόπος εἰς τὸν ἀέρα· ἐξήγησις ἁμαρτή· ὀνομάσοιτο· καὶ κατωτέρω· τόπος, ὅπου ἔστεκαν τὰ κτήνη· ὅθεν κατοικία τῶν βοσκῶν· συμπέρασμα λογικώτατον· τὰ κτήνη καὶ οἱ βοσκοί, εἶσι τὰ αὐτὰ ζῶα, παρὰ τῇ σοφαλογικότητι τοῦ ὄντως φιλοσόφου φιλοτόφημα καὶ τοῦτο.

Αὐλήεις, εσσα, ηεν (αὐλίω). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων, αὐλῶν μέλος. Πνδ. Πθ. 12, 52. συνρσ. ἐκ τοῦ Δωρε. αὐλάεν ἀντὶ αὐλήεν· παιγμόνως, λαλημένος μὲ τὸν αὐλόν.

Αὐλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι παίζεται, λαλεῖται μὲ τὸν αὐλόν, Πλατ. καὶ Ξενοφ.

Αὐλητής, εως, ἡ· Λάλημα, φύσημα, παίξιμον εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοτ. Ῥητ. Ὅρα παρ' Εὐσταθ. τὰς προτηγορίας τῶν αὐλήσεων, Σ. 1236.

Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ (αὐλεω). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλόν.

Αὐλητής, οῦ, ὁ (αὐλή). Ὁ ἐπιστάτης τῆς αὐλῆς τῶν ζώων· ὁ ἐπιστατῶν καὶ φροντίζων διὰ τὴν αὐλὴν (μάνδραν) τῶν ζώων. Παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Δ', 1486. «Ἀνὴρ αὐλείτης»· ἐσφαλμ. ἀνγ. ἀντὶ αὐλητής.

Αὐλητική, ῆς, ἡ, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν.

Αὐλητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλητήν, Ἀθην. Ἐπίρρ. αὐλητικῶς.

* Αὐλήτρια, ἡ = αὐλητρίς, Δγν. Δρτ. 7, 62.

Αὐλητρίδιον, ίου, τό, ὑποκοριστικ. τοῦ αὐλητρίς, Ἀθ. καὶ Δγν. Δρτ.

Αὐλητρίς, ίδος, ἡ. Ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν, Ἀθην. Ἀΰλία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ ἄυλος· ἔλλειψις ὕλης, σώματος, Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. (υ – υ)

Αὐλιάδες, Νύμφαι, αἱ. Νύμφαι αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι τὰς μάνδρας τῶν κτηνῶν, ἢ αἱ θεαὶ τῶν βοσκῶν. Ἀνάλεκτ. Α', Σ. 197.

* Αὐλιάτιος, ία, ιον. Εἰς αὐλὴν ἀνήκων, Αἴσπ.

Αὐλίδιον, ίου, τό. Ὑποσυν. τοῦ, αὐλή, Μία μικρὰ αὐλή, αὐλίτζα, τόπος ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε', 4.

Αὐλίζομαι, Μ. ίσομαι, μέσ. ἀπδ. μετὰ μέσ. Μλ. μσ. ἀορ. παρὰ Ξενοφ. καὶ παθτ. ἀορ. παρὰ Θκδ. Πλουτ. καὶ ἄλλοις (αὐλή)· ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων, εὐρίσκομαι μαζὺ μὲ ἄλλα εἰς τὰ μαντριά, ζῶ εἰς τὰς αὐλὰς ἔξω εἰς τοὺς κάμπους, βόσκω καὶ ξενυχτίζω ἐκεῖ. Ὀδσ. — 2) γενικῶς κατοικῶ, πέρνω κατοικίαν, πηγαίνω εἰς τινα τόπον νὰ κατοικήσω, εὑρίσκομαι εἰς τὸ στρατόπεδον· διατρίβω ἢ ἀπερνῶ τὸν καιρόν, ξενυχτίζω πουθενά· Ξενοφ. Παιδ. Δ', ς', 10. «τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Αὐλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη, λέγεται ὅταν τὸ πρῶτον ὑπανγῇ ἡ νύμφη εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλός). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων· ὁ αὐλικός· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λάλημα τῆς φλογέρας.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλή). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν βατιλικὴν αὐλήν, ἄνδρωπος τῆς αὐλῆς, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλήν. Πλούτ. «Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες». Ἔνιοτε δὲ καὶ ἐπὶ καταφρονήσεως· ὡς ὁ αὐτ. «οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ, αὐλικὸς κολεδῆσαι, καὶ θεραπευτικός.»

Αὔλιον, ίου, τό. Μανδρί, καλύβα, σπήλαιον, πασαδήποτε χωρικὴ κατοικία, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. Ἀπολ. Ἀργ. Β', 142. «Σταθμούς τε καὶ αὐλιά». (οὐχ ἔστιν ἡ λξ. ὑποσυν.)

Αὔλιος, α, ον (αὐλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μάνδραν, ἢ εἰς στάυλον· «Αὔλιος ἀστὴρ», παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ', 1630. Ὁ ἑσπερος τὸ ἄστρον τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐθὺς μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, καθ' ὃν καιρὸν ἐδέχοντο τὰ κοπάδια καὶ τὲς ἀγέλες εἰς τὰ μανδριά.

Αὐλὶς, τδος, ἡ. Τόπος διατριβῆς, σταῦλος, μανδρί, καλύβα, τέντα, ἐξαιρετῶς τόπος διὰ ξενύχτισμα, Ὅμηρ. Ἰλ. Ι. 232. «Αὐλὶν θέσθαι»· νὰ κάμουν τὰ τέντας διὰ νὰ ξενυχτίσουν· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, Ὀδ. Χ, 472. «Αὐλὶν εἰσιέμεναι»· ἐμβαίνουσι εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὲς φωλὲς των, παρβλ. Εἰσίημι.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, ὑπερ. τοῦ αὐλός. Καλαμάκι. 2) καὶ μερικὸς αὐλός, συρίττρα, σουρίττρα. Ἡσύχ.

Αὐλιστμός, οῦ, ὁ (αὐλός). Τὸ λάλημα, παίξιμον τῆς φλογέρας, ἄμφβ. — 2) (αὐλή) ξενύχτισμα, κατοικημένες τὸ μανδρί, εἰς τοὺς κάμπους.

Αὐλιστήριον, τό. Παρὰ Στοβ. ὁ τόπος ὅπου εἶναι μάνδρα, τόπος διὰ μάνδρας, σταύλους, κτλ.

* Αὐλίστρια, ἡ = αὐλιστρίς.

* Αὐλιστρίς, ίδος, ἡ. Συγκατοικίστρα, γειτόνισσα, Θερτ. 2, 146. κατὰ διόρθ. ἐν τοῖς χειρογρ. ὅπου αὐλιστρὶς ἔκειτο κατὰ Herm. (παρὰ τὸ, αὐλιον.)

Αὐλοδόκη, ης, ἡ (δέχομαι) = αὐλοθήκη, Ἀνέκδοτ. Α. Σ. 220. «Πυξίνου αὐλοδόκην».

Αὐλοθετέω, ῶ, Μ. ήσω (τίθημι). Φτειάνω, κατασκευάζω, συνθέτω αὐλούς· ἐν δὲ Ἐπιγράμ. Λεωνίδ. Ταραντ. διορίζει ἀγῶνα αὐλῶν.

Αὐλοθήκη, κης, ἡ· Θήκη, θηκάρι, τὸ τουρκβ. κιλίφι, κολούφι, κλούφι διὰ αὐλούς, φλογέρας· φλάουτα.

Αὐλοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω). Κόφτω, φτειάνω, κάμνω αὐλούς, Ἀρτεμίδ. Ε', Σ. 263.

Αὐλομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις τρελλαίνεται, ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν αὐλούς.

Αὐλοποιητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλοποιόν, «Αὐλοποιητικὴ» ὑπακ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν αὐλούς.

Αὐλοποιητικῶς, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον αὐλοποιοῦ.

Αὐλοποιΐα, ίας, ἡ (αὐλοποιός). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, φτειάνῃ τις αὐλούς.

* Αὐλοποιική = αὐλοποιητική· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις αὐλούς.

Αὐλοποιός, οῦ, ὁ (πῶλος). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει αὐλούς.

Αὐλοπρεπής, ές, ὁ, ἡ. Εἰς βασιλικὴν αὐλὴν ἀνήκων, ἢ ἄξιος διὰ βατιλ. αὐλήν.

Αὐλός, οῦ, ὁ (ἄω, αὔω, πνέω). Πᾶν μουσικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ φύσημα· ἐξαιρ. φλογέρα· τῆς ὁποίας ὅμως ἦσαν διάφοροι εἴδη, καὶ ἡ ὁποία τόσον διατὴν γλωττίδα, ταῦτ' ἔστι διὰ τὴν τρυπίτζαν ἢ σχεσμάδα ἀπάνω εἰς τὴν κορυφήν, τὴν ὁποίαν βάλλουν εἰς τὸ στόμα καὶ φυσοῦν, ὅσον καὶ διὰ τὸν βαθύτερον, γεματώτερον, καὶ δυνατώτερον τόνον της, διέφερε κατὰ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὴν νῦν φλογέραν τῶν βοσκῶν καὶ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὸ ἰταλ. ὄνμ. φλάουτον ἢ φλαούτα κοινῶς γνωστήν· κατεσκευάζετο δὲ ἀπὸ καλάμι, ξύλον, κόκκαλον, μέταλλον ἔλεφαντόδοντα. Σχεδὸν ἑκάστη Ἑλλήνων φυλὴ εἶχε ἰδιαίτερον εἶδος αὐλοῦ. Κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται οἱ αὐλοὶ ἐν Ἰλ. Κ, 13. Σ, 495. χρησιμεύοντες εἰς πανηγυρικὰς ἑορτάς· Αὐλὸς Ἑνάλιος· ἢ ἰταλ. γνωστὴ τρομπέτα, Ἀνδ. — 2) κάθε σίφων, τὸ κοινότ. σιφούνι, καλάμη· Δόναξ, ἢ καμάκι, ῥάβδι, ξυλάκι κτλ. τρυπημένον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, πέρα πέρα κουφιον· ἐλέγετο αὐλὸς, π. χ. τὰ διόπτρα, τὸ ἰταλ. κανοὲ ἀλι τουρκβ. ντουλμπί, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι εἰς τὲς οὐρανίας σφαίρας των· Χαραγματικ. σωλήν, τὸ κοινότ. σωληνάριον. σχετός, τὸ τουρκβ. λαγούμι. διώρυξ, τὸ ἰταλ. καναλὶ· αὐλὸς ἢ βαθούλωμα στενὸν καὶ μακρουλὸν· τρύπημα βαθουλὸν· τρύπα, π. χ. διὰ νὰ ἐμπήγουν εἰς αὐτὴν τίποτε· οὕτως ὀνομάζονται ἐν Ὀδσ. Τ, 220. ἡ τρύπης εἰς τὴν πόρπην, τὸ κοινότ. θηλυκοτέρι, θηλύκι, ἢ ὑ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοί. — 3) ἡ φλέβες ἢ τὰ ἀγγεῖα τοῦ αἵματος· ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀναδραμε· τὰ μεγάλα τοῦ πετάχθηκαν μαζὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν τοῦ κρανίου, Ἰλιάδ. Ρ, 267. ὠσπὑτους καὶ ὑδραγωγεῖα· τὸ ἰταλκ. acquedotto, τουρκβ. γκεζίζια: ἐν Ὀδσ. Χ, 18. »Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἅπα ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο· τὸ αὐλὸς παχύς, σημαίνει κρουνηδόν· τοὐτ' ἔστι ἔτρεχε τὸ αἷμα ὡς ἀπὸ κρουνοῦ· τὸ κοινότ. σωληνάριζε, σιουλνάριζε, ῥάχαζε 'σὰν ἀπὸ σωληνάρι, σιουλνάρι. παραβ. σύριγξ. — 4) εἶδος ἰχθύος· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν ὀστρακόρμ. σουλίνες καὶ σλίνες λεγόμενον.

Αὐλος, ου, ὁ, ἡ (ὕλη) = ἄνυλος. Χωρὶς ὕλην, χωρὶς σῶμα, ἀσώματος, Θεολ. (ω—ᴗ)

Αὐλοτρύπης, ὁ (τρυπάω). Ὅστις τρυπᾷ τοὺς αὐλοὺς, ἢ κάμνει τὰς τρύπας αὐτῶν, Ἀριστοτ. Προβλ. 16', 23 (υ) ἀφ' οὗ

Αὐλοτρυπητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τρύπημα τῶν αὐλῶν.

Αὐλοτρυπητιεῶς, Ἐπίῤῥ. κατὰ τρόπον αὐλοτρυπητικόν.

Αὐλουρός, οῦ, ὁ (οὐρος). Ὅστις φυλάττει αὐλὰς, Ἡσυχ.

Αὐλωδία, ίας, ἡ (ᾠδή). Λάλημα ἢ τὸ νὰ λαλῇ, παίζῃ τις τὸν αὐλὸν, Πλάτ. Νομ. Γ'.

Αὐλωδικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλωδίαν.

Αὐλωδός, οῦ, ὁ (αὐλός). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλὸν, ὡς τὸ, κιθαρῳδός, Παυσαν. Γ', 7.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Παρὰ Ποιητ. καὶ ἡ αὐλὼν, Θηλ. Κάθε βαθὺς τόπος. ἢ στενὸς καὶ μακρὺς μεταξὺ βουνῶν, ἢ ποταμοῦ ὀχθῶν, τὸ κοινοτ. γούλα, μεγεύλα, τὸ τουρκβ. μπογάζι: στενούρα, φάραγκας, λάκκωμα, λειβαδότοπος, Γμ. Ὀμ. Ἐρ. 95. Ταῦρος, τὸ τουρκβ. χαντάκι, πόρος, Ξνφ. Ἀναβ. Β', γ', 10. Εὐρίπ. Ῥῆσ. 112. Διοδώρ. Σικ. παρθμός, ἤτοι στενὸν μέρος θαλάσσης, τὸ ἰταλ. canale· πάντιος αὐλῶν, Σφλ. ἀφ' οὗ

Αὐλωνιάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη, ἡ θεὰ τῶν κοιλάδων, Ὀῤφ.

Αὐλωνίσκος, ίσιου, ὁ· ὑποκρ. τοῦ αὐλιών.

Αὐλωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα αὐλῶνος, ὁμοιος μὲ αὐλῶνα Διόδ. Σικ.

*Αὐλωπέκις, ου, ὁ· = αὐλωπός.

Αὐλῶπες, ίδος, ἡ (ὤψ). Ἐν Ἰλιάδ. Ἐπίθ. περικεφαλαίας· τρυφάλεια· ἡ ὁποία ἔχει τὸ κοινῶς σύνηθ. Γαλλ. βιζιέρ· τοῦτ' ἔστι σκέπασμα τοῦ προσώπου μὲ μικρὰ τρύπας διὰ νὰ βλέπῃ ὅστις τὴν φορεῖ, καὶ νὰ ἔχῃ προφυλαγμένον τὸ πρόσωπον. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι τὸ, αὐλῶπες καὶ τὸ αὐλωψ σημαίνει καὶ, κοιλόφθαλμος, δηλ. ὅστις ἔχει 'μμάτια βαθουλά· Κατ' ἄλλους δέ, αὐλῶπες, περικεφαλαία ἢ ἔχουσα εἰς τὴν κορυφὴν αὔλον τοῦτ' ἔστι σῦῤῥη σωμβλῤῥοῦσι μέρος κούφιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν τὸν φαλόν, ἤτοι τὴν φοῦντα ἀπὸ ἀλογότριχες ἢ στολίδι τῆς περικεφαλαίας.

Αὐλωπός, οῦ, ὁ, ἡ (ὤψ). Εἶδος ὀψαρίου μὲ βαθουλὰ ὀμμάτια.

Αὐλωτοί, ῶν, ἡμιολ. παρ' Αἰσχύλ. Εἶδος χαλινοῦ, μὲ κωδωνάκια· τὰ ὁποῖα ἦσαν μακρουλὰ, ἁπάνω στενὰ καὶ κάτω φαρδιὰ ὡς ἡ τάλαντα ἤτοι τρομπέτα, καὶ ἀπὸ τὸ φύσημα τῶν ἵππων ἐβγαίνουσι βαρύτονα ἢ βαθὺν ἦχον. ἡμιολ δὲ σορίζουσι βάρβαρον βρόμον μυκηθροκόμπους πνεύμασιν πλησουμένοις, Αἰσχύλ. Θηβ.

Αὐξάνω, Μ. ἦσω· ἐ κανονικὸς, Μ. αὔξανω μόνον παρὰ τοῖς Ο', (αὐξῶ, αὔξω) μεταβ. κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, νὰ τρανεύῃ, τὸ κάμνω περισσότερον, μεγαλήτερον· δρέπω, δυναζεύγω, δύναμόνω, κάμνω νὰ γεννηθῇ, νὰ γένῃ τίποτε, Τρπ. ὑψόω, μεγαλύνω μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια, Πλάτ. — Ἀμετβ. καὶ Παθτ. αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· ψθάνω εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν, ἀνθίζω· ἔτι δὲ καὶ μέγας αὐξάνεσθαι, Πλάτ. Ὁ μέσ. Μλ.' ἔχει παθτ. σημασίαν. Οἱ ποιητ. χρῶνται πολλάκις τῷ ἐνεργητ. τύπῳ κατ' ἀμεταβ. σημασ. Musgr. ἐν Σφελ. Οἰδ. Τ, 1085. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ Ν. Διαθ. Λουκᾶς, 1, 80.

Αὔξη, ης, ἡ (αὔξω)· = αὔξησις.

Αὔξημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἐμεγάλωσε, ηὐξήσε, ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Αὔξησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ, προκόπτῃ, ἡ προχωρῇ τίποτε: Παρὰ Γραμματ. ἡ τροπὴ τῶν βραχέων φωνηέντων τῶν τοιούτῳ τινὶ ἀρχομένων ῥημάτων εἰς μακρὰ ἐν τοῖς παρωχημ. χρόνοις.

Αὐξητικός, κή, κόν. Ὅστις ἐνεργεῖ τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ τίποτε. Μέσ. δὲ καὶ παθτ. ὅστις αὐξάνει, μεγαλόνει, πληθύνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, Θεόφρ. »Εἰς μῆκος μόνον αὐξητικά«. Ἐπῤῥ. αὐξητικῶς.

*Αὐξίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ἐκτείνει, αὐξάνει τὴν ζωὴν, Ι. Ζαζ.

Αὐξιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅστις ἐνεργεῖ, προβιβάζει τὴν αὔξησιν, μεγάλωσιν, πληθυσμὸν τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν, πρασινάδας κτλ. Ὀῤφ.

Αὔξιμος, ιμου, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τί ποτε νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ, γίνεται περισσότερον, πληθύνῃ· θρέφει, προβιβάζει τὴν αὔξησιν. Ἱππ.

Αὔξις, εως, ἡ· = αὔξησις.

Αὐξιτρόφος, ου, ὁ, ἡ (τροφή). Ὅστις προβιβάζει τὴν αὔξησιν τῆς τροφῆς, κάμνει νὰ πληθύνουν τὰ γενήματα, οἱ καρποί κτλ. Ὀῤφ.

*Αὐξίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις αὐξάνει, δυναμόνει τὴν φωνήν.

*Αὐξίφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Ὅστις αὐξάνει, κάμνει περισσότερον, καθαρώτερον τὸ φῶς.

Αὐξομείωσις, εως, ἡ (μειόω). Ἡ αὔξησις, καὶ ὀλιγόστευσις τῆς θαλάσσης, ἡ παλίῤῥοια, ἡ ῥοὴ καὶ ἐκροὴ τῆς θαλάσσης. Χρηστομαθ. Στράβ. Γ'.

Αὐξοσέληνος, ου, ὁ, ἡ (σελήνη). Ἡ αὔξησις τῆς σελήνης, ἡ νέα σελήνη, τὸ κοινοτ. καινούριον φεγγάρι, Ἀνάλεκτ. Γ', σελ. 112. π. . Τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκείνῳ ἐξέλιπε, συνόδου μηκέτι γενομένης.

*Αὐξῶ, οῦς, ἡ (αὐξάνω). Ἡ Θεὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν γεννημάτων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἀστοί, ἢ πολῖται ὅταν ἔβαναν τὸν ὅρκον των, Λεξ.

Αὔξω, Μ. ἠσω· σπανίως ἐν χρήσει· πρωτότ. λξ. τοῦ αὐξάνω· καὶ παρ' Ἡσ. μόνον κατ' Ἔνστ. καὶ παραπ. χρήσιμος· τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀναπληροῖ τὸ αὐξάνω.

Αὐονή, ῆς, ἡ, Ἀττ. δασυνθ. αὐωνή· κατ' ἄλλους καὶ αὐονη, αὐόνη· ξηρασία στέγνη.

Αὐονή, καὶ αὐόνη (κύω, φωνάζω). Φωνή, βοή, κραυγή, Σφοκλ. Λεξ. Ιζ', »Ἀπρήκτου αὐόνην ἔχειν.

Αὖος, καὶ ἄτταλος, αὖος, ὁ, ἡ (ἕω, αὔω, ἄζω). Ξηρός, κατεξηραμένος, στεγνός, στεγνωμένος, Ὅμ. αὖον αὐτεῖν· τὸ νὰ φωνάζῃ τις ὥστε ἡ φωνή του νὰ ἀπεργῇ καθὼς ὁ κρότος ξηρῶν ξύλων ὅταν τὰ σχίζουν. — 2) Διψασμένος, κατεξηραμένος ἀπὸ δίψαν. — 3) τρπ. ἔνθαμβος, ἀκίνητος ἀπὸ φόβον, παρὰ Ἡλιοδ. »Αὖος ἐγεγόνειν. 4) πτωχός, ἐνδεής· ἰδὲ Ξηρός· ἀφ' οὗ

Αὐοτής, Ἀττ. αὐότης, τητος. Ξηρότης, ξηρασία, στέγνη = αὐονη.

Αὐπονία, ίας, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔλλειψις ὕπνου, ἀγρυπνία, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶται τις. Πλάτ.

Αὔπνος, ου, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς ὕπνον, ἐξυπνος, ὅστις δὲν κοιμᾶται, Ὅμ. ὕπνος ἄϋπνος, ὕπνος ὡς νὰ μὴν ἦτον ὕπνος, δηλ. ὅστις δὲν γίνεται μὲ ἡσυχίαν, δὲν ὠφελεῖ, δὲν ἐνεκμόνει, Σφελ. Φιλ. 848.

Αὐπνοσύνη, ης, ἡ· = Ἀυπνία. Πτκ. Κουάτ. Σμυρ. Β', 154.

Αὖρα, ας, ἡ· Ἰων. αὔρη (ἄω, αὔω, τὸ πνέω). Πνοή, ἡ φύσημα· πρόσπνευσις ἢ φύσημα ἀπὸ κάνεν μέρος εἰς τίποτε ἢ πουλεύνευμάτος καταφορὰ, τὸ κοινότ. τραβήγμα τοῦ ἀέρος· πᾶσα, ἐξαιρ. ἠσυχος, λεπτὴ κίνησις τοῦ ἀέρος· μάλιστα κατάψυχος ὅστις ἔρχεται ἀπὸ ποταμὸν, θάλασσαν κτλ. ἢ δροσιὰ τῆς αὐγῆς, Ὀδ. Ἡρόδ. Β', 19. »Αὖραι ἀποπνειούσας μοῦνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται.

Αὐράω· ἰδὲ Ἀπαυράω.

*Αὐριβάτης, ου, ὁ· καὶ Ἡσχ. παρ' Αἰσχύλ. ταχὺ βαδίζων, ὅστις κάμνει ὀλίγωρα βήματα ἢ θρασκήλια· παρὰ τὸ αὔριον = ταχέως.

Αὔριζω, Μ. ίσω (αὔριον). Ἀναβάλλω τὸν χειρόν διὰ τὴν αὔριον, 2) (αὔρα) ψυχραίνω, κρυώνω, δροσίζω τίποτε· ὁ δὲ Ἡσυχ. καὶ, αὐβρίζειν ἔχει.

Αὔριαν, Ἐπίῤῥ. (ἄω, αὔω, αὔρα). Ἴδε καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. κυρίως οὐσ. τοῦ, αὔριος, ὁ, ἡ αὐρινός· τὸ ὁποῖον ἐπιθ. πρὸ τοῦ Ἀλεξανδ. οὐγρηταίπου· ἐς αὔριον, Ὅμ. διὰ τὴν αὔριον ἔτι δὲ καὶ, ἕως αὔριον. Ὀδσ. Λ, 351. ἡ αὔριον, ὑπε. ἡμέρα, ὡσαύτως καὶ, τὸ αὔριον.

*Αὔριος, ώρα. Ἡ αὐγή, ἡ χαραγή, τὰ ξημερώματα.

Αὔρον, ου, τὸ. Χρυσός, μάλαμα, Δοσιθ. »Αὔρου πλίνθοιο« ἀφ' οὗ τὸ, θησαυρός, Δοσ. σπανιωτάτη λέξις.

Αὐρόσχη, ης, ἡ· καὶ, αὐρεσχάς, άδος, ἡ ἀμπελόβεργα, ἢ κλεματαριὰ μὲ σταφύλια· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ, ἀρασχάδες, τὰ περισσιὰ κλήματα, καὶ ὡ Ἀρέσχαις, κλήματα, βότρυς, ἔχει· ἴδε Ὀρεστάς.

Αὐροφόρητος, ου, ὁ, ἡ (αὔρα, φορέω), ἀξιομαστυρμένος, τὸν ὁποῖον φέρει ἢ διώχνει ὁ αἰθήρ, ὁ ἀέρας· Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1483.

*Αὐρω· ἰδὲ ἄπαυρω.

*Αὐς, αὐτὸ, τὸ· Λακων. κ. Κρητικ. αὐτὶ τὸν, οὐ· αὐλός.

Αὔσιος, ίου· Δωρικ. αὐτὶ Τηΰσιος.

Αὐσταλέος, έα, έον (αὖος, αὐαλέος)· ἠλιοκαμμένος· ξαρωμένος, σουφρωμένος, κοκκαλιασμένος ἀπὸ ξηράνθρωπος, ὥστε δὲν χωρίζεται πλέον: Ποιητ. αὐσταλέος· Ὀδσ. Τ, 327. »Εἶμεν αὐσταλέοι« καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 831. »αὐσταλέαι παρειάς, καὶ, »αὐσταλέος χρώς« Β'. 200.

Αὐστήρ, ὁ, καὶ, Αὔστρα, ἀντὶ τοῦ, Ἀντλημα, ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀγγάνουν νερὸν ἀπὸ πηγάδι, καράβι, τουρκβ. κουβᾶς· ὁ δὲ Ἡσύχ. αὐστήρ μέτρου ὄνομα, καὶ, Αὐστρανον, φρέατος ἅρπαγμα, ἢ λύχνου· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. καὶ καὶ Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Αἰλ. Διονυσ. »Αὐστήρα καὶ Ἐξαυστῆρ, αὐτὶ τοῦ, Ἄντλημα, ἤ, τὸ ξύλον, εἰς ὃ ἁρμαται.

Αὐστηρία, ίας, ἡ = αὐστηρότης· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τὸ

Αὐστηρός, ρά, ρόν (αὔω, ἄζω). Κυρίως λέγεται, πᾶν ὅ,τι σφίγγει, σκληρύνει, καὶ ξηραίνει τὴν γλῶσσαν, ἤτοι τὴν κάμνει τραχεῖαν καὶ ξύνον τὸ ξύνον, καὶ στυφόν, κ. τ. λ. Διοσκ. αὐστηρὸς χυλὸς, καὶ αὐστηρὸς οἶνος. 2) Μεταφορ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· σοβαρός, σκυθρωπός, σκληρός, τὸ κοινὸ, ξυνὸς ἄνθρωπος. Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. εἰς Ἕλλ. τρόπ. αὐστηρὸν καὶ λιτὴν, καὶ ἄλλαχου, αὐστηρὸπτως καὶ αὐστηρὸς διαιτᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, μὲ ποταπὰ φαγητά· Ἐπῤῥ. αὐστηρῶς· ἀφ' οὗ

Αὐστηρότης, ητος, ἡ· Στυφάδα, μεταφορ. τραχύτητα, σκυθρωπότητα· καὶ τ. τ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, ἡ (αὐτὸς, ἄγγελλω). Ὅστις μηνύει τίποτε μόνος του· φέρει εἴδησιν τινα μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, θελητικῶς χωρὶς νὰ τὸν στείλῃ κανείς, ἢ νὰ στείλῃ αὐτεῖνα· Θουκυδ. Γ'. »αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἐδόκουν.

Αὐτάγγελτος, ου, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις στρώνεται, φαίνεται αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του, μόνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του· παρεινείται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἰσοκρ. πρὸς Δημόνικ.

Αὐτάγητος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαμαι) = Αὐθάδης· ποιητ.

Αὐταγρεσία, ἴας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τίποτε μόνος του· νὰ διαλέγῃ τις μόνος του τὸν ἑαυτόν του· παρὰ Καλλιμ. Λεῖψ. 120. »ἐξ αὐταγρεσίας ἢ κατ' ἰδίαν του ἐκλογήν· παρὰ τὸ

Αὐτάγρετος, ου, ὁ, ἡ (ἀγρέω) ποιητ. ἀντὶ αὐταίρετος· ὅστις ἐκλέγει μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Ὀδσ. Π, 248. = 2) ἐργ. ὅστις διαλέγει, πέρνει μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του· αὐτοθέλητος, αὐτοπροαίρετος, ἐξ ἰδίας θελήσεως.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ, Ἀδελφὸς, ἀπὸ μίαν μητέρα, καὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα, ὡς καὶ τὰ, Αὐτοκασίγνητος· Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκ.

Αὐτανδρί, Ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ. 55. »τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σώμας ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς«.

Αὐτανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ.) Μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ. Ις'. »συνεῖβη τὴν μὲν πληγείσαν (ναῦν) αὐτανδρον καταδῦναι«.

Αὐταιψεύτης, ου, ὁ. (ἀναψιός). Γνήσιον παιδ. ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, γνήσιος ἀνεψιός· Πολυδ. Αἰσχ. καὶ Εὐρ.

Αὐτάρ· Σύνδ. = Ἀτάρ· ὅμως, ἀμή, ἀμ, εἰς τὸ μεταξύ· μ' ὅλον τοῦτο, ἀλλά· Ὅμ. τὸ λοιπόν ἐπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς· τίθεται ὡς καὶ τὸ ἀτάρ μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου, ἢ κώλου· παρὰ Λογογρ. ἀλλως σχεδὸν ἄχρηστον· τὰ δ' ἄλλα, συντάσσεται ὥςπερ τὸ ἀτάρ (ἢ Ἔπιμ. παρὰ τὸ αὖτε ἄρα, φαίνεται πάνυ ἀμφιβ. διὰ χωρίων, ὧν τὸ Ἡσ. Β, 103. αὐτὰρ Ζεὺς . . ὡς ὥστε ὀρθότ. τό, ὅτι γίνεται κατ' Αἰολ. ἐπίτασιν τοῦ α).

Αὐταρέσκεια, εἰας, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις τὸν ἑαυτόν του· Βασίλ. παρὰ τὸ

Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, ἡ (ἀρέσκω). = αὐθάδης· ὅστις ἀρέσκει μόνος του εἰς τὸν ἑαυτόν του· εἶναι φαντασμένος, φαντάζεται, ὅτι 'σὰν αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος· Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1118.

Αὐτάρκεια, εἰας, ἡ (αὐτάρκης). Τὸ νὰ εὐχαριστᾶται τις μὲ ὅ, τι ἔχει, καὶ νὰ μὴ ζητῇ περισσότερα, ἢ τίποτε ἄλλο· Πολύβ.

Αὐταρκέω, ῶ, Μ. ήσω. Εὐχαριστοῦμαι μὲ ὅσα ἔχω· δὲν ζητῶ περισσότερα, μένω εὐχαριστημένος, ἀρκοῦμαι μὲ ὅ, τι ἔχω· παρ' Ἰσοκρ. πρὸς Ἀρχίδ. 32. παρὰ τό

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὅστις εὐχαριστεῖται μὲ ὅ, τι ἔχει, μὲ τὴν κατάστασίν του· »μόνος εἰ ἀνθρώπων πλούτου, ὦ αὐτάρκεια· Σιφ. Κ. πδ. ἀρίστα ζωὴν ὁ καλὸς Ἡρόδ. Η', αὐτάρκεις ἑπομένοις αὐτοστεῖχαι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν«.

Αὐτάρκως, Ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· καὶ

Αὐταρκέστατα, παρ' Ἡρωδιαν. μὲ μεγάλην αὐτάρκειαν.

Αὐταρκία, ίας, ἡ· ποιητ. = Αὐτάρκεια.

Αὐταρχέω, Μλ. – ήσω (αὐτάρχης). Ἐξουσιάζω μόνος μου· εἶμαι μοναρχης, αὐτοκράτωρ· Δίων. Κάσ.

Αὐταρχή, ῆς, ἡ (ἀρχή). Ἡ καθ' αὐτὸ ἀρχή· ἡ ἰδία πηγὴ τῆς ἀρχῆς.

*Αὐτάρχης καὶ αὐτάρχος· ὅστις εἶναι μόνος του ἐξουσιαστής, ἐξουσιάζει αὐτὸς μόνος· ἀφ' οὗ

Αὐταρχία, ίας, ἡ· τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μόνος του· Δίων. Κάσ.

*Αὐτάρχος, ὁ = αὐτάρχης.

Αὐταῦτεσι, χερτν. αἰτί αὐτεῖς ταῦται· χερτν. Σιφ. Ἀπελλ. Δύσκολ. καὶ σέμη ἐγὼν μοῖσον τοῖς αὐταῦταις χερτνοι, ἰδέ Κ. Ἰργγ. σλ. 365.

Αὖτε, Ἐπίρ. παρ' Ὅμ. καθ' ἕλκε τὰς σημασ. τοῦ αὖ πλὴν ἐκ τοπικῆς· Ἐπὶ τὰ πλείστων αὖτε τοῦ, αὖθις, πάλιν, ἀλλά, ὅμως, ἐξ ἐναντίας· ἢ ὡς μεταβατικὸν λέξ. Ἐπιρρίπτει δὲ καὶ τῷ μέν ἀντὶ τοῦ συνδέσμ. δέ, Ὀδσ. Χ, 5. Ὅμ. Τμ. Δμτ. 137. καὶ κατὰ διόρθ. ὑπὸ Brunk 123, πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 316. παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτ. ἢ παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει παρβλ. Herm. Vig. σλ. 785. n. 237.

*Αὐτείδωλον, τό· τὸ οὕτως εἰδωλον· εἴδωλον μὲ τὰ σωστά.

*Αὐτέκμαγμα, τος, τό· (ἔκμαγμα). Ἀληθὴς εἰκόνα, ἥτις ὁμοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὸ πρωτότυπον· Ἀριστφ. Θμφ. 514.

Αὐτενέργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐνεργῶν, ἢ ἐνεργούμενος, καὶ κινούμενος διὰ ἰδίας του δυνάμεως· Διον. Ἀρεοπ.

Αὐτενιαυτός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐνιαυτός). ἔφετινός, ἐφετινός· ναυτικ. κύκλος, Γεωπον.

Αὐτεξούσιος, ίου, ὁ, ἡ (ἐξουσία). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὅστις ἐξουσιάζεται μόνος του, καὶ δὲν ἔχει ἄλλον νὰ τὸν ἐξουσιάσῃ, εἶναι μόνος του κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ἐλεύθερος ἀνεξάρτητος· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Δ'. 6. 11. Καὶ Οὐσιαστ. Αὐτεξούσιον, τό· Ἐλευθερία δύναμις καὶ ἐξουσία. Ἐπῤῥ. αὐτεξουσίως· ἀφ' οὗ

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ· Ἐλευθερία, ἀνεξαρτησία δύναμις, καὶ ἐξουσία, κυριότης, αὐθεντεία· Ἰώσηπ. Μακ. Γ'.

Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ ἡ (ἐπαγγέλλομαι). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του προσφέρει τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσῃ τις ὑποσχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἀναδέχεται, πέρνει τι ἐπάνω του νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ τὸν προστάξῃ, παρακινήσῃ καὶ τ. τ. ἄλλος· Ἰσοκρ. πρὸς Δημ. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς ἡμετέροις βοηθῆς«.

*Αὐτεπίβουλος, ὁ, ἡ (ἐπίβουλή). Ὅστις μόνος του ἐπιβουλεύει τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις μόνος του ἐπισκοπεῖ καὶ προστατεύει τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἔχει ἄλλον ἐπάνω του ἐπιστάτην· καὶ = αὐτόπτης· Κύριλ.

Αὐτεπίσπαστος, ου, ὁ, ἡ (ἑκσπάω). Ὅστις μόνος του πρυξεύει τίποτε εἰς τὸν ἑαυτόν του· μόνος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ ἢ νὰ πάθῃ τίποτε.

Αὐτεπιστάτης, ου, ὁ (ἐπιστάσω). Ὅστις μόνος του, ἐξ ἰδίας του ἀνάμεσος προστάζει· Πλάτ. Πολ.

Αὐτεπιστατική, κῆς, ἡ· ὑποτουμ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐξουσιάζῃ, προστάζῃ τις μόνος.

Αὐτεπιστατικός, κή, κον. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτεπιστάτην· Πλάτ. Ἐπῤῥ. αὐτεπιστατικῶς.

Αὐτεπίστακτος, ου, ὁ, ἡ (ἐπιτάσσω). Ὅστις μόνος του προστάζει, ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του. Πλάτ.

Αὐτεπώνυμος, ου, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον τινα, συνωνυματος· Εὐριπ. Φοιν.

Αὐτερέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὅστις εἶναι ἐναυτῷ καὶ ναυπηλάτης καὶ στρατιώτης εἰς τὸ καράβι· Θκδ. 3, 18. 6, 91.

Αὐτέτης, ου, ὁ (ἔτος). = αὐτενιαυτός· Ἱπποκρ. ναυτέτης αἶνος. κρτ. μετσν.

Αὐτέω, ῶ, Μ. ήσω· = Αὔω κράζω, φωνάζω, βοῶ, ἠχῶ· μακρὸν, μέγα· ἐτι δὲ καὶ ἐνεργ. κράζω τινα· Ἰλιάδ. Δ, 258. Υ, 50. κατ' ἔκστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν χρήσει. (ῠ)

Αὐτή, ῆς, ἡ. Φωνή, βοή, κραυγή, ἀλλαλαγμὸς μάλιστα εἰς καιρὸν μάχης, πολέμου, ὅταν καὶ ἡ ἰδία μάχη· Ὅμ. συντάσ. πολλάκις αὐτήτε πόλεμός τε. (ᾰ).

Αὐτήκοος, ου, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὅστις μόνος του μὲ τὰ ἰδιά του αὐτιὰ ἤκουσε τίποτε· Θουκυδ. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοιτο« · 2) ὅστις εἰς τὸν ἑαυτόν του μόνον ὑποτάσσεται, καὶ ὄχι εἰς κἠνένα ἄλλον.

Αὐτήμαρ, Ἐπίρ. (ἦμαρ) = αὐθημερόν· τὴν ἰδίαν ἡμέραν· Ὅμ.

*Αὐτήμερον· Ἰων. αὐθήμερος· ἰδὲ αὐθήμερος.

*Αὐτι· Ἰων. ἀντὶ αὐτοῦ· γράφουσί τινες τῶν παλαιῶν Γραμματ. ἐν Ὅμ. ἡ νεωτέρα Κριτικὴ ὅμως ἀποδοκιμάζει αὐτό.

*Αὐτιγενής, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ αὐθιγενής.

Αὐτίκα, Ἐπίρ. Ὅμ. (Αὐτός). Παρευθὺς παραυτα, ταύτην τὴν στιγμήν· εἰς ὁλωσιν ἀμέσου παρουσίας· τὴν ὁποίαν σημασ. ποιεῖ ἐμφαντικωτέραν ὁ Ὅμ. διὰ τοῦ αὐτίκα νύν, καὶ μὰλ' αὐτίκα· ὡσαύτως καὶ οἱ Λογογρ. διὰ τοῦ, αὐτίκα μάλα· »Αὐτίκα καὶ μετέπειτα· τώρα εὐθύς, καὶ εἰς τὸ μέλλον· Ὀδσ. Ξ, 403. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τίθησι ὁ Θκδ. τό, αὐτίκα παραλλήλως τῷ, τὸ μέλλον. Παρὰ Πλατ. δὲ κεῖται μετὰ Μελ. ἐκ παραλλήλου τοῦ, νῦν· εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον, ἀμέσως ὕστερα. Ἐν συντάξει, ὡς τό, ὁ αὐτίκα φεύγων, καὶ αὐτίκα ἡδοναί, σημαίνει τοῦτο μὲν τὸ ἀμέσως παρόν, τοῦτο δὲ τό, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἐν στιγμῇ παρερχόμενον, ἀντιθ. τῷ διαρκοῦντι· Αὐτίκα τε καὶ, ὡς τό, ἅμα τε καὶ, εὐθὺς ὡς· εὐθὺς ὁπού, εὐθὺς ἀφ' οὗ . . Ἡρόδ. – 2) παραδείγματος χάριν, λόγου χάριν· ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἢ ἐν τῇ διηγήσει εἰσάγεται ἀμέσως παράδειγμά τι· »ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὐξασθαι . , ἢ καθώς, λόγου χάριν, λέγουν ὅτι νὰ παρεκάλεσεν ὁ Οἰδίπους· Πλατ. ἡ τοιαύτη δὲ χρῆσις τῆς λξ. ἔξει Ἀττικῷ μόνον Ἰδὲ Rubnk. ἐν Τιμ. σλ. 56. Κ. Ἰργγ. σλ. 416. παραβλ. εὐθύς· – 3) = αὐτις· Ἄρατ. (ὁ Βτμ. Λξ. 2, σλ. 226. ἑτυμολ. τὴν λέξιν παρὰ τό, τὴν αὐτὴν ἔκαν, ἀρχαϊκωτικα λέξιν ΙΞ, ΓΙΞ, ὑπολαμβάνων, τῷ Λατν. vice ἀνταλογούσαν). (+υυ)

Αὐτις, Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Διωρ. ἀντὶ τοῦ, Αὖθις· ὥςπερ ἰδέ.

Αὐτίτης, ίτου, ὁ (αὐτός). Μόνος, αὐτὸς μόνος, μονώτατος, ἤτοι μόνος του ξέχωρα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ζῶν· Ἀριστλ. — 2) αὐτίτης, ὑπαν. εἶνος· ἀντὶ τοῦ, καθαρὸς, ἄδολος, καθόλου· Ἀσπιν. Α'. Σ. 31.

Αὐτμή, ῆς, ἡ (ἄω, αὔω, τὸ φυσῶ). Ἀναπνοὴ, ἄεμος, ἀήρ, φύσημα, ἐξάτμησις, καπνὸς, ἀχνὸς, παρ' Ὅμ. σημαίνει τὴν ἀναπνοὴν ὡς ζωῆς σημεῖον· Ἰλ. Ι. 605. »εἰσόκ' αὐτμὴ ἐν στήθεσι μένῃσι βίῃ καὶ ἀναπνέω — Τὸ φύσημα τοῦ φυσουνίου, τῆς φύσας τοῦ μουχανιοῦ· Ἰλ. Σ. 471. »εὐρήσετον αὐτμήσι· ἢ – τὸ σφοδρὸν φύσημα ἀνέμων· ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων αὐτμήνας. Ὀδ. Α. 393. κνίσσαι, ἣ μιν ἀεὶ ἀπὸ ῥέος ὑγρὸν ἐόντος· εἰς τὰ κάρβουνα, τὸ κοινότ. βοχανι· ἄτμον, ἀχνὸν· »κνίσσης ἠδὲ σῦτμὴν· Ὀδ. Μ, 369. Ἰλ. Ξ. 174. »πυρὸς αὐτμὴν ἐξαίρ, ὁ ζωστὸς ἀέρας, ἢ πύρα ἡ ὁποία ἐυγαίνει ἀπὸ φλόγαν· Ὀδ. Π. 290. τὸ καύσωμα, ἢ καῦμα, ἢ ζέστα, τὴν ὁποίαν ἐκδίδει καιόμενόν τε σῶμα, Ὀδ. Ι. 389. ὡς τὸ, πνοιή.

*Αὔτμήν, ένος, ὁ = αὐτμή· Ὅμ.

Αὐτοάγαθος, ου, ὁ, ἡ, καταπολλὰ ἀγαθὸς, ἢ ὅλος, καθ' αὐτὸ ἀγαθός· Γρηγόρ. Ναζ. ὄθεν,

Αὐτοαγαθότης, τητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἀγαθότης.

Αὐτοαγιότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁγιότης.

*Αὐτοαδάμας, αντος, ὁ· ἄλλ. διαμάντι χρστμ.

Αὐτοαλήθεια, ἡ· ἡ ἰδία ἀλήθεια· Πλάτ.

Αὐτοαληθῶς, Ἐπίρ. Ἀληθέστατα.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν· Ἀριστοτ. ὁ αὐθρωπος σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, ὡς ἐστι καὶ ὡς ἐξ ἀναγκης ὑφεστώς.

Αὐτοαπλότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁπλότης. Σουϊδ.

*Αὐτοαρετή, ἡ· ἡ ὄντως ἢ σωστὴ, ἢ ἰδία ἀρετή· Ἀδυσ.

*Αὐτοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του βεντισμένος· Ι. Γαζ.

Αὐτοβοάω, Μλ. ήσω (βοάω, ἀμλ.). Φωνάζω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατ' ἐμαυτόν, μόνος μου· μεγαλοφώνως ἀφ' ἑαυτοῦ μου ὁμολογῶ, μαρτυρῶ.

Αὐτοβοεί, Ἐπίρ. (βοή). Εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην πολεμικὴν φωνήν, μὲ τὸ πρῶτον φώναγμα, χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ ἢ πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃ ἡ μάχη· ἔδωκε παρευθύς, τὴν ἰδίαν στιγμήν· Θουκυδ.

Αὐτεπάγγελτος, ος, ον. Ἀντὶ τοῦ, Αὐτάρκης· Γραμματ.

Αὐτοβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Μόνος του ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κραγμένος, προσκαλεσμένος, χωρὶς νὰ τὸν κράξουν, καλέσουν· ἀκάλεστος· ὅστις ἦλθε κάμνει ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ του.

Αὐτοβορέας, ου, ὁ. Ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ ἴδιος βορέας· Λουκ.

*Αὐτοβούλησις, εως, ἡ (βούλησις). Ἡ θέλησις αὐτή, καθ' ἑαυτήν· Ἀστρλ. Τοπ. 6. 3.

*Αὐτοβούλητος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀπὸ ἰδίαν του θέλησιν· Ἐπίρ. αὐτοβουλήτως· Γραμμτ. ἰδὲ Schaef. ἐν Σοφλ. Ἀντ. 875.

Αὐτόβουλος, ου, ὁ, ἡ (βουλή). = Τῷ προηγμ. Λίσχυλ. Θῆβ. 1055.

Αὐτογένεθλος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογενής· Ἡσυχ. καὶ Εὐσεβ. Προπ. Θ', 10. καὶ Νόν.

*Αὐτογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τὸν ἴδιον τόπον· ὅστις ἔγινε, ἐφύτρωσεν, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· ἐγχώριος, αὐτόχθων, ἐντόπιος.

*Αὐτογένητος, ὁ, ἡ. = Αὐτογενής.

*Αὐτογένητος, ὁ, ἡ (γενάω). = Αὐτογενής· αὐτογένητα κοιμήματα μητρός· ἡ συγκοίμησις τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ Οἰδίπ. τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐγέννησε· Σφοκλ. Ἀντγ. Ββ4. —2) Εἰς τὸν ἴδιον τόπον γεγενημένος, αὐξημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁμοῦ μὲ τὴν μύτην, κορυφήν· Ἰλιοσ. Θ', 19. αὐτογλώχινα οἰστόνι.

Αὐτογνωμονέω, ῶ. Πραγματεύομαι, κάμνω κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου· »αὐτογνωμονήσαντες ἀπέστειλαν τὸν ἐρώτησαν θελήσαντες καὶ ἀποφασίσαντες μόνοι χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν κἀνένα· ἀφ' οὗ

Αὐτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις κάμνει, πράττει, ἢ ὁμιλεῖ, κρίνει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην καὶ θέλησιν· αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος· Ἀριστοτ. Πολ. Ἐπίρ. αὐτογνωμόνως· Πλούτ.

Αὐτόγνωτος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογνώμων, Σοφοκλ. Ἀντ. 876. καὶ αὐτόγνωτος ὀργά.

Αὐτόγονος, ου, ὁ, ἡ (γόνος). Ἀντὶ τοῦ, Αὐτογενέθλιος· Νόν.

Αὐτογραμμή, ῆς, ἡ (γραμμή). Ἡ ἰδία, καθαρὰ γραμμή, ἡ γραμμὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· Ἀριστοτ. Μεταφυσ. Ζ, ια'.

*Αὐτογραφέω· Γράφω ἰδιοχείρως, μὲ τὰ ἴδιόν μου χέρι· Ι. Λυδ. παρὰ τὸ

Αὐτόγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). Γραμμένος ἰδιοχείρως. Τὸ αὐτόγραφον· τὸ ἰδιόχειρον γράμμα, τὸ πρωτότυπον· τὸ Ἰταλ. originale· Πλάτ.

Αὐτόγυος, ου, ὁ, ἡ (γύης). »Αὐτόγυον ἄροτρον· παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 433. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 232. ἐλέτρῳ, τοῦ ὁποίου ὁ γύης· δηλ. τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσι τὸ ὑνί, τὸ ἔλυμα, ἢ τὸ ἐλετρόξυλον καὶ ὁ ἱστοβοεύς, ἢ τὸ τιμόνι, ἢ ῥοὺτα, δηλ. τὸ μακρὺ ξύλον ἐμπρὸς ὅπου εἶναι ἄροτρον πηκτόν· δηλ. χωριστὰ κἀνένα κομμένον, ἀλλὰ συνίστανται εἰς ἕνα κομμάτι, ἀπὸ τὸ ἴδιον ξύλον κατασκευασμένον· Ἡσιόδ. Ἔρ. 431.

Αὐτοδαής, ὁ, ἡ (δαῆναι). = Αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος, ου, ὁ, ἡ (δαΐζω). Αὐτόχειρ, αὐτοκτόνος, ὅστις ἐφονεύθη, ἐσκοτώθηκε μόνος του.

Αὐτόδαιτος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμαι). Ὅστις γευματίζει, δειπνεῖ, τρώγει μόνος του. — 2) = Αὐτοδείπνος.

Αὐτοδάξ, Ἐπίρ. Τὸ ὀδάξ κατ' ἐπίτασιν, σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια κρατῶντας· (ὀδάξ). μεταφορ. νὰ αὐτοδάξ τρόπον, ὁ σκληρός. Ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος, ὅστις δὲν ἐνδίδει εὐκολα, ὅστις δαγκάνεται, τοῦτ' ἔστι βλάπτεται, ζημιώνεται μόνος του· Ἀριστφ. Εἰρ. 605. »γυναῖκες αὐτοδάξ ὠργισμέναι· ἀχρεῖαι, κακαί, δαγκανιάρικες· Ἀριστφ. Λυσ. 687.

Αὐτόδειπνος, ου, ὁ, ἡ (δειπνέω). Ὅστις τρώγει ἀπὸ τὸ σπίτι του φαγί· φέρει εἰς κἀνέν συμπόσιον τὸ φαγί του μαζύ· παράβλ. Αὐτόσιτος.

Αὐτόδεκα, (ὁέκα). Ἴσια δέκα. Θουκυδ. Ε', 20.

Αὐτοδέσποτος, ου, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής· ὅστις μόνος του καὶ κατὰ τὴν θέλησίν του ἐξουσιάζει· Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ, καὶ Ἰώσηπ. Μακ. Β'.

Αὐτόδετος, ου, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις δένεται μόνος του· Ὀππιαν. Κυν. Β', 376.

Αὐτόδηλος, ηλον, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅστις εἶναι δῆλος, φανερὸς ἀφ' ἑαυτοῦ του, δὲν χρειάζεται ἐξήγησιν· Αἰσχύλ. Θῆβ. 850.

Αὐτοδημιούργητος, ου, ὁ, ἡ (δημιουργέω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐδημιουργήθη, ἔγινε· Γραμματ.

Αὐτοδιακονία, ας, ἡ. Τὸ νὰ δουλεύῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του μόνος του· Χρύσιπ. παρ' Ἀθην. Α', παρὰ τὸ

Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ δουλεύων μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Στραβ. (α)

Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς νὰ ἔχῃ διδάσκαλον· Ὀθ. Χ. 347· τὸ αὐτοδίδακτον, φύσεως ἰσχύς, εὐφυΐα· τὸ Ἰταλ. genio· φυσικὸν ταλέντον, τὸ Γαλλ. génie· Λουκ. Ἐπίρ. αὐτοδιδάκτως. (ι)

Αὐτοδιήγητος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅστις διηγεῖται αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὄχι ἄλλος εἰ αὐτόν· ἀντιθ. τῷ διαλόγῳ· Διογ. Λαερτ. εἰς Τιμ. »Πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι.— 2) Παθητ. παν ὅ,τι εἶναι διηγημένον ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔκαμε, εἶπε, καὶ τ. τ. καὶ δὲν τὸ ἐδιηγήθη ἄλλος.

Αὐτοδιηγούμενος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). = Τῷ προηγμ. σημασ. 1. Λαερτ.

*Αὐτοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὁ ἔντιμος, μὲ τὰ σωστὰ δίκαιος· (ι)

Αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὐτὸ δικαιοσύνη.

Αὐτοδικέω, ῶ. Εἶμαι αὐτόδικος.

Αὐτοδίκη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὐτὸ δίκη, τὸ δίκαιον τοῦ νὰ διοικῆται τις μὲ τοὺς ἰδίους του νόμους· Σουϊδ. ἐμπίβ.

Αὐτόδικος, ου, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνεται μόνος του καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους δίκους του νόμους· ἔχει ἰδίαν δικαιοσύνην του δικαιοδοσίαν, κριτήριον· κυτάζει, ἐξακολουθεῖ μόνος του τὸ ἐνδιαφέρον πρᾶγμα του, τὸ Ἰταλ. protestare του· δὲν ἔχει χρείαν νὰ ζητήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὸ δίκαιόν του εἰς ἄλλους ἔξω τῆς χώρας ἢ τοῦ τόπου, ὅπου κατοικεῖ· καθὼς ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται οἱ κριτολογίαι ὅλων τῶν κατοίκων τῶν Ἀττικῶν νήσων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὄχι εἰς τὸν τόπον του καθ' ἑαυτούς· Θουκυδ. Ε', »καὶ τοὺς Δελφοὺς . . αὐτοδίκους εἶναι.

Αὐτόδιον, Ἐπίρ. τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν· στὴν μέσην τῆς στράτας, ἢ στὴν μέσ' ἀπὸ τὴν στράταν· καθὼς ἦταν καὶ στέκονταν· καθὼς εὑρέθησαν· παρ' εὐθύς, τὴν ἴδιαν στιγμήν· Ὀθ. Θ, 449. (εἴτε παρὰ τὸ, αὐτὸς καὶ ὁδός, εἴτε ἀσυνδέτως, κατ' ἐπίτασιν τοῦ, αὐτός· ὡς τὸ, μαρίδιος παρὰ τὸ μάν· μινυνάδιος, παρὰ τὸ, μίνυνθα, καὶ λ. τ. τ.)

Αὐτοδόξα, ης, ἡ. Δόξα ἢ γνώμη, τιμή· τινὰ μὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Σουϊδ. ἀμφίβ.

*Αὐτοδόξαστον, τό (δοξάζω). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δοξάζῃ, φρονῇ, στοχάζεται τις διὰ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό· Σὸ. ἀμφ.

Αὐτόδορος, ου, ὁ, ἡ (δορά). Μαζὺ μὲ τὸ δερμάτι, τουρκεμ. μαζὺ μὲ τὸ τομάρι· Πλουτάρχ. Ἐρ. Συμπ. ς', 8. »αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν.

Αὐτοδρόμος, ου, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις τρέχει, ἢ κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του· Ἱππτρ.

*Αὐτοδύναμις, εως, ἡ (δύναμις). Ἡ δύναμις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· Γρηγ. Ν. (υ)

Αὐτοδύναμος, ου, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός. (υ) Γρηγόρ. Ναζ.

Αὐτοέωρον, τό. Ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. κατὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ Αὐτόδορος.

*Αὐτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἰδιόν του εἶδος· ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι, τό (εἶμί). Διονύσ. Ἀρεοπ. ἐπὶ Θεοῦ. Τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχον ὑπέρτατον Ὄν.

Αὐτοέκαστος, ου, ὁ. = Αὐθέκαστος· καὶ ἕνας εἰς τὸν ἑαυτόν του· τὸ αὐτοέκαστον· Ἀριστ. Νικ. Α', 6. ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος· τὸ Ἰταλ. l'entelia.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (ἕλιττω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του περιτυλιγμένος, περιγυρισμένος, κλωθογυρισμένος, ἐν Ἐπιγράμμ. βοστρύχοις αὐτοέλικτος· κόμη, ἢ μᾶλλον ἀφ' ἑαυτοῦ του κατσαρωμένα.

Αὐτοενεργητικόν, τό. Παρὰ Γραμματικοῖς, ῥῆμα, τὸ ὁποῖον ἔχει παθητικὴν φωνήν, καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν, καθὼς, λ. χ. τὸ, Μάχομαι.

Αὐτοεντεί, Ἐπίρ. ἰδιοχείρως, μὲ τὰς ἴδιας του χεῖρας· Δίων· »ἀναγκαῖον οἱ προστήγορον αὐτοεντεῖ ἀπολέσθαι. παρὰ τὸ

Αὐτοέντης, ου, ὁ, = Αὐθέντης· αὐτόχειρ, ὁ αὐτοκτόνος, ὁ μόνος του τὸν ἑαυτόν του φονεύων· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. »τούτου ταῦτα, τῶν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας«.

Αὐτοεξία, ἡ. Παρὰ Πολυβ. Δά', 11. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία, ας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐξουσία· τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐλευθέραν, ἀπεριόριστον ἐξουσίαν· Εὐστάθ. ἀφ' οὗ

*Αὐτοεξούσιος, = Αὐτεξούσιος.

*Αὐτοετεί· Ἐπίρ. τοῦ αὐτοετής.

*Αὐτοετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις εἶναι, ἔγινε, γίνεται καὶ τ. τ. εἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον· Αὐτόετες· Ἐπίρ. εἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου· Ὁδ. Γ, 322. μ. . ὅθεν τε περ αὖθ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεύσιν.

Αὐτοζήμιος, ὁ, ἡ, τό (ζημία). Ὁ μόνος του βλάπτων τὸν ἑαυτόν του· Ἡσύχ.

Αὐτοζήτητος, ου, ὁ, ἡ (ζητέω). Ὅστις ἔρχεται, εὑρίσκεται μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του χωρὶς νὰ τὸν ζητήσῃ, γυρεύσῃ τις· Ἐτυμολ. Ἰδὲ αὐτοβόητος.

Αὐτοζωή, ῆς, ἡ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· ἡ ἰδία ζωή, ἐπὶ Θεοῦ· Διον. Ἀρεοπ.

Αὐτόζωος. Ὅστις ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ζωήν, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· ὑπάρχει, εἶναι καὶ ζῇ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτοθαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἰδία Θαΐς· ὁμοία, ἀπαράλλακτος ὡς νὰ ἦτον ἡ ἰδία Θαΐς· Λουκ· ἦτις ὑπῆρξεν ἐν Ἀθήναις περίφημος ἑταίρα· συνωδεύθη τὸν μέγαν Ἀλέξ. εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του· ἐπ' αἰτήσει αὐτῆς κατακαήσαν τὰ βασίλεια, ἡ πλάτεια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας· Πλούτ. ἐν Ἀξη. σλ. 576.

Αὐτοθάνατος, ου, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀποθνήσκει θεληματικῶς. (χ) Πλούτ.

Αὐτοθελεί, Ἐπίρ. τοῦ ἑπομ. Θεληματικῶς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν· Μελέαγρ. Ἐπιγ. 122. ηλιόθον αὐτοθελεῖν.

Αὐτοθελής, ἐος, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις θέλει, λέγει, κάμνει καὶ τ. τ. τίποτε μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ, πείσῃ, βιάσῃ καὶ τ. τ. ἄλλος· Ἐπιγρ. ηΑὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος.

Αὐτοθέμελος, ου, ὁ, ἡ (θεμέλιος). Ἀφ' ἑαυτοῦ του θεμελιωμένος· Νόν.

Αὐτόθεν, Ἐπίρ. (αὐτοῦ). Ἐπὶ τόπου· ἀπὸ αὐτόν, ἀπ' αὐτοῦ· ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος: κίνησις σημείων ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι, εὑρίσκεται τις ἢ τίποτε· ἀπὸ ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ· ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ὁ ἀκριβέστερος τόπου διορισμὸς σημαίνεται συνήθως προσλήψει τινὸς Προθέσεως· π. χ. αὐτόθεν ἐξ ἑτέρων· τοῦτ' ἔστι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκάθευτο· αὐτόθεν ἐκ δίφρου· ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ ὄμαξι ἀμέσως· τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ κινηθῇ παραμπρὸς, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του· Ὁμ. Schaef. ἐν Θερτ. 25. 170. — 2) Ἐπὶ χρόνου· εὐθύς, παρευθύς, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον· ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν· ἀπὸ τοῦδε, ἀφ' οὗ· Ἀττ. ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διαφορὸν τρόπον σημαίνων· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκουσίως, θελημάτικῶς· ἀπροβουλεύτως, ἀπερισκέπτως· ἀπροστόχαστα, ἐλαφρόγνωμα· ἑτοίμως, αὐτοσχεδιαστί· τὸ Ἰταλ. improbiziamente, ὅπως τοῦ ἤλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ, ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ προχείρου, πρόχειρα· ἀπὸ ἰδίαν μέσα, ἀπὸ εὐχαριστήσεις του, ὡς τό, αἰκοθεν. — Πρὸ συμφώνου, πολλάκις καὶ αὐτόθε· π. χ. παρὰ Θκδ. 1, 104. Πλάτ. Ἐρ. σλ. 132. Α. παρὰ ποιητ. μᾶλιστα χρήσιμον.

Αὐτόθεος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἴδιος, ὁ καθ' αὐτό, τῷ ὄντι Θεός.

Αὐτόθηκτος, ου, ὁ, ἡ (θήγω). Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ἀκονημένος, φυσικὰ κοφτερός· ἀπὸ κρύον σίδηρον, σηλ. χωρὶς νὰ τὸ βάλλουν εἰς τὴν φωτιάν, κατασκευασμένος· Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχ. Ἄ, Σ. 707. ηαὐτοθήκτων ξίφεσι.

Αὐτόθηριον, τό. Καθ' αὐτό, τῳόντι θηρίον.

*Αὐτόθι, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐδῶ, ἐκεῖ· ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος· Ὁμ. νομίζεται δὲ Ἰων. καὶ ποιητ. ἢ ξῦ. χρῶνται ὅμως αὐτῇ καὶ οἱ Ἀττ. Λογογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· τίθεται δὲ πολλάκις μετ' ἀκριβεστέρου τόπου διορισμόν.

Αὐτόθροος, ὁου, ὁ, ἡ (θρόος). Ἀφ' ἑαυτοῦ του φωνὴν, ἦχον, αἰτίαν ὁμιλίας δίδων· παντόθροος μαρτυρίην· Νόν. τὴν οὐσίαν μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του εἶπεν.

*Αὐτόθιτον· τό. Τὸ ἴσον αὐτὸ καθ' ἑαυτό· ἡ ἰδέα του, τί ἐστιν ἴσον· Πλάτ.

Αὐτοί τοίγε. Ἀντὶ τοῦ αὐτοί οὗτοι· Ὀδ. Σ, 277.

Αὐτοκαβέβαλλος, ὁ, ἡ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν ἐλλιπμένος· αὐτοσχεδίαστα, πρόχειρα, ὡς ἔτυχεν, ὀλίγον μόνον, ἐλαφρὰ, ἁπλᾶ· ἁπλᾶ καμώματα. Ἓν γένος πᾶν ὅτι εἶναι καλὸν εὐκόλου, ὃν χρειάζεται κόπον, εἶναι μικρὸν, ποταπὸν, φτηδιανὸν, ἀχαμνὸν· Ἐπ' ἀνθρώπων· ἐλαφρογνωμος, ψλύαρος, γελοῖος, πανισποτεῖος, βιωμολόχος, τὸ Ἰταλ. buffone, τοιοῦτος, μαστιφάς· ὡς τὸ, Αὐτοκαβδάλαι, αἵτινες ἦσαν ποταπὰ ὑποκείμενα, οἱ ὁποῖοι ἐρωτιμοῦσαν ὅ,τι τοὺς ἤρχετο εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελοῦν· παράβλ. αὐτοσχέδιος. Ἐπίρ. αὐτοκαβδάλως· ηπερὶ αὐτῶν ἀκαβδάλως λέγειν· Ἀριστλ. Ἠθ. γ, ῆ. τὸ νὰ ἐκφράζεται τις περὶ μεγάλων καὶ ἀξιολόγων πραγμάτων μὲ ἀπρεπεῖς καὶ αἰσχρὰς λέξεις· (πιθανῶς παρὰ τὸ, κάβος· ἄλλως πρόχειρα, ζυμωμένον· τὸ παρ' ἡμῖν κορκούτι· γράφεται δὲ, καὶ αὐτοκαύδαλος, καὶ αὐτοκάνδαλος.

*Αὐτοκάνη· ἡ. Ἄγνωστον βοτάνιον· παρ' Ὁμ. Τμ. Ἀπ. 35. πάνυ ἀμφιβ. ἀναγν.

Αὐτοκαθαρσίς, εως, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἡ κυρία πηγὴ τῆς καθάρσεως ἢ τοῦ ψυχικοῦ καθαρισμοῦ· Γρηγόρ. Ναζ. ὀνομάζει οὕτω τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

*Αὐτόκαλος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καλὸν· Βασ.

Αὐτόκαρπος, ου, ὁ, ἡ. = Ἐπιξήμιος· Ἡσυχ.

Αὐτοκασιγνήτη, ης (κασιγνήτη). Γνησία, καθ' αὐτὸ ἀδελφή· Ὁσ.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ (κασίγνητος). Γνήσιος, καθ' αὐτὸ ἀδελφός· Ἰλ. Β, 705.

Αὐτοκατάκριτος, ὁ, ἡ (κατακρίνω). Ὅστις αὐτὸς μόνος τὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατακρίνει, καταδικάζει τὸν ἑαυτόν του· Παῦλ. πρὸς Τιμόθ.

Αὐτοκατασκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἐκ φύσεως κατασκευασμένος, καμωμένος· Σχολ. Αἰσχύλ. Πρμ. 301.

Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ὁδοιπορεῖ, στρατεύει, περιπατεῖ, πηγαίνει, ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἐπιγραμ.

Αὐτοκέλευστος, ὁ, ἡ, τὸ (κελεύω). Ὅστις κάμνει, λέγει, μετακειρίζεται τίποτε ἀπὸ ἰδίαν του παρακίνησιν, χωρὶς νὰ τὸν προστάξῃ ἄλλος· Ἀριαν. πρότερος τε ἀθρόος· οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθην.

Αὐτοκελής, ὁ, ἡ (κέλομαι). = Τῷ προηγμ. Προσόπ. Θ', 5.

Αὐτοκέρας, ατος, ὁ, ἡ, καὶ

*Αὐτοκέραστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ἀφ' ἑαυτοῦτου ἀνακατωμένος, μιγμένος· ἐκ φύσεως μέτρια καμωμένος ἐξαιρ. ἐπὶ οἴνου· ηαὐτοκέραστος οἶνος· κρασὶ αὐθυατον φυσικὰ, ἐλαφρὸν, ἁπαλὸν, τὸ ὁποῖον δὲν σηκώνει νερόν.

*Αὐτοκέφαλος, ὁ, ἡ. = Αὐτεξούσιος· Κανὼν β'. τῆς ἐν Κιστλει. Συν.

Αὐτοκέφαλον, τό. Αὐτὴ ἡ ἰδία κεφαλή· Ἀριστοτ. Ὠ, Ἰστ. Δ'.

Αὐτοκινησία, ἰας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ

*Αὐτοκίνησις, εως, ἡ. = Τῷ προηγμ. παρὰ τὸ

Αὐτοκίνητος, ήτου· ὁ, ἡ, τὸ (κινέω). Ὅστις κινεῖται μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, Πλούταρχ. Ἐπίρ. αὐτοκινήτως. (1)

Αὐτοκλαδος, ου, ὁ, ἡ. Μαζὶ μὲ τὰ κλαδιά του, κλαδάρε-πον· Λουκιαν. ηαὐτόκλαδοι, καὶ αὐτόκομοι εὐπάρισσοιμι.

Αὐτόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου καλεσμένος· ἀκάλεστος. — 2) Ἐργ. ὅστις προσκαλεῖ, ἀκαλνέει μόνος του· Αἰσχύλ. Εὐμ. 163. Ἐπίρ. αὐτοκλήτως· Πλάτ. Συμπ.

Αὐτόκμητος, ήτου· ὁ, ἡ, καὶ

Αὐτόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). = Αὐτοπόνητος, Ὀππιαν. Ἀλ. Α'.

Αὐτόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ φυσικὰ ἔχων κόμην, μαλλιὰ, μαλλιαρὸς, ἢ φυσιωτὸς. ἐπὶ δένδρων· Ἀριστοφ. Βάτρ. 822: ὁμοῦ μὲ τὰ μαλλιὰ, ἢ ὁμοῦ μὲ τὰ φύλλα· Λουκιαν.

Αὐτοκράδης, ὁ, ἡ, καὶ

Αὐτόκραδος, ατος, ὁ, ἡ. = Αὐτοκάρας.

Αὐτοκράτειρα, ἡ. Αὐτοκρατόρισσα· Θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ· ἐξουσιάστρια· Ὀρφ.

Αὐτοκρατής, ὁ, ἡ (κράτος). Αὐτοκράτωρ· ὅστις ἐξουσιάζει μόνος του, διοικεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν του δύναμιν καὶ θέλησιν Πλούταρχ. ηδέσποτος καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας· τὸ Αὐτοκρατές, ἐξουσία ἀπεριόριστος· Φιλ.

Αὐτοκρατορεύω, Μ. εὐσω (αὐτοκράτωρ). Εἶμαι, ἢ γίνομαι αὐτοκράτωρ· Δίων Κάσ.

Αὐτοκρατορία, ίας, ἡ. Ἡ δύναμις, καὶ ἐξουσία τοῦ Αὐτοκράτορος· Ἰώσηπ. «Ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας».

Αὐτοκρατορικός, κὴ, κὸν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ηαὐτοκρατορικὴ ἀρχήη. Ἡρωδιαν. καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖται, προέρχεται ἀπὸ ἐλευθέραν, καὶ ἰδίαν θέλησιν· Βασίλ. ηαὐτοκρατορικαὶ ὁρμαίη.

Αὐτοκρατορικῶς, Ἐπίρ. μὲ αὐτοκρατορίαν, ἢ μὲ αὐτοκρατορικὸν τρόπον.

Αὐτοκρατορίς, ίδος, ἡ. Ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὸν θρόνον του ὁ αὐτοκράτωρ· Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἰ', 2. — 2) Θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ· αὐτοκρατόρισσα.

Αὐτοκράτος, ου, ὁ, ἡ (κεράννυμι). = Αὐτοκέρας, αὐτοκέραστος· Ἀθην. Β, 32.

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Αὐτοκράτορας· ὅστις, ἐξουσιάζει, διοικεῖ ὁ ἴδιος, μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦτου, κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους του νόμους. Ἐπὶ νεανίου· αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, κύριος του ἑαυτοῦ του· Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β', Α', 21. ηοἱ νέοι αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν. 2) Πληρεξούσιος, ἔχων ἀπόλυτον δύναμιν, καὶ πληρεξουσιότητα, ὡς πρέσβυς, ἢ ἀρχιστράτηγος· Δημοσθ. ηαὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον». 3) Ἐπὶ ρωμαίων Μονάρχης, ἀπεριόριστος βατιλεύς, Καίσαρ· τὸ Ἰταλ. imperatore· Πλούταρχ. καὶ Ἡρωδιαν. (2)

*Αὐτοκρηής, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ αὐτοκρανής.

Αὐτόκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις κρίνεται ἢ ἔκρινε, κάμνει ἢ ἔκαμε τὴν κρίσιν διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνος του· Ἀρτεμιδ. Δ', 74.

Αὐτοκτενοῦντε, Ἀναμεταξύ των ἕνας μὲ τὸν ἄλλον φονευόμενοι· Σοφοκλ. Ἀντ. 56. ηαὐτοκτενοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ· ἔνθα νῦν τὸ σύνηθες ἀποκτονοῦντε ἀναγν. ἐπειδὴ τὸ, αὐτοκτονέω παρὰ κανόνα ἐσχηματίσθη.

Αὐτόκτητος, ου, ὁ, ἡ (κτάομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον κτῆμα, τὸ ὁποῖον μόνος του ἀπέκτησε· ηαὐτόκτητον χωρίον». Ἐπιγραφ.

Αὐτόκτιστος, ου, ὁ, ἡ. καὶ ηΑὐτοκτίστου, κτίστου, (κτίζω). Μόνος του, ἐκ φύσεως καμωμένος, κτισμένος, γενημένος καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους· Αἰσχύλ. Προμ. 301. καὶ Σοφοκλ.

Αὐτοκτονέω, Μλ. -ήσω· φονεύομαι, σκοτώνομαι μόνος μου, ἢ ἐν ᾧ με φονεύει ἄλλος φονεύω καὶ ἐγὼ αὐτόν· Σοφοκ. Ἀντ. 55. (ὅπου πρότερον ἔκειτο αὐτοκτενοῦντε παρὰ κανόνα· παφαβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 623.) παρὰ τὸ

Αὐτόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφονεύθη ἀφ' ἑαυτοῦτου, τοῦτ' ἔστιν ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος τοῦ φόνου του. Ἔτι δὲ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι του στενοί· Doederl. ἐν Σφκ. Οἰδ. Β, 965. τὸ δὲ παροξύτονον.

Αὐτοκτόνος, ου, ὁ, ἡ (κτείνω). Ἐργτ. ὅστις φονεύει αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι τὸν ἑαυτόν του· ἢ φονεύεται ἀν ᾧ θέλει νὰ φονεύσῃ ἄλλον· Ἐπίρ. αὐτοκτόνως· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1627.

Αὐτοκυβαρνητεί, Ἐπίρ. (κυβερνάω). Τὸ νὰ κυβερνᾷ, κρατῇ τις τὸ πηδάλιον, ἢ τὸ Ἰταλ. timone μόνος του.

*Αὐτοκυβερνήτης, ου, ὁ (κυβερνάω). Ὅστις κυβερνᾷ, κρατεῖ τὸ πηδάλι, διοικεῖ μόνος του.

*Αὐτοκυβερνητί· Ἐπίρ. = Αὐτοκυβερνητεί.

Αὐτόκυκλος, ου, ὁ (κύκλος). Ὁ καθ' ἰδίαν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μαθηματικὸς κύκλος· Θεμίστ. Ὁμιλ. Π'.

Αὐτοκύλιστος, ου, ὁ, ἡ (κυλίω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἐξ ἰδίας του δυνάμεως κυλίεται· Νόν. (2)

Αὐτοκύριος, ου, ὁ, ἡ (κύριος). Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, εἶναι ἐλεύθερος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἄλλον, τὸ κοινόν. δὲν ἔχει ἐξάρτησιν εἰς τὸ κεφάλι του. (2)

Αὐτόκωλος, ου, ὁ, ἡ (κῶλον). Σιμωνίδ. Ἀνάλεκτ. Α', Σ. 127. ηγυνὴ ἀπυγος, αὐτόκωλος» ἐπὶ γυναικὸς τῆς ὁποίας ὁ σχηματισμὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ σώματος ὁμοιάζει μὲ πιθήκου σῶμα, ἐπειδὴ τὰ σκέλη της εἶναι καθόλου ἄτριχα, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς πεπτὶ καὶ κόκκαλα μόνον, δὲν ἔχει καθόλου ὑποδήσεων· ἔστι δὲ ἡ φράσις αὐτὴ πιθανῶς παροιμιακή.

Αὐτόκωπος, ου, ὁ, ἡ (κώπη). Μαζὺ μὲ τὴν κώπην, τὸ κοινῶς χούφταν, ἰταλ. manico. — 2) Ὅστις ἔχει ἐκ φύσεως κώπην· πιάδι, χερούλι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 16. πτχέδια αὐτόκωπα βίλημι. Καλεῖ σπαθία μαζὺ μὲ τὰ μανίκια των.

Αὐτολοίμητος, ου, ὁ, ἡ (λοιμός). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· Τίμ. Διογ. Πυῤῥ. 69. (α)

Αὐτολεξεί. Ἐπῤῥ. (λέξις). Μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, μὲ τὰ ἴδια λόγια· λέξιν πρὸς λέξιν, κατὰ λέξιν.

Αὐτολαετὴρ, ῆρος, ὁ (ὄλλυμι). = Αὐτοκτόνος· αὐτόχειρ· Ὀρφ. Ἄτμν. ΔΖ', 14. ὅπου νῦν, παύτ' ὀλετῆρεις, ἀναγινώσκ.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ (αὐτός, λήκυθος). Ὅστις διὰ πτωχείαν, ἢ διὰ φιλαργυρίαν βαστάζει μόνος του τὸ λαδικόν εἰς τὴν παλαίστραν· Ἐγγενεῖ, πτωχός, ἐνδεής, φιλάργυρος ἄνθρωπος· Δημοσθ. παρὰ Πολυδ. Γ, 16. — 2) Κόλακας, ξενεντρακτος, παράσιτος· τὸ κοιν. γλειφοπιάτας· Πλουτάρχ.

Αὐτολίθινος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Δὲ ὅλου ἀπὸ πέτραν κεκομωμένος· Χρυσόστ.

Αὐτολίξος, ον, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Αὐτολόγος, ὁ. = Δόγος αὐτός· ὁ λόγος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.

Αὐτολοχεύτος, ου, ὁ, ἡ (λοχεύω). Ὅστις ἀγεννήτη ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόλυτος, ου, ὁ (λύτος). Ὁ καθ' αὐτό, τῷ ὄντι λύκος· λύκος σωστός. — 2) Βύρ. ὀνομ. ὁ παππος τοῦ Ὀδυσσέως· Ἡρῳδ.

Αὐτολυρίζων, ουσα· καθ' αὐτό, τωόντι ὄνος παίζων τὴν λύραν· παροιμιωδῶς Λουκιαν. εἰς Ἔρωτ.

*Αὐτόλυσις, εως, ἡ. Τὸ κοινῶς λυτάρι· ἤτοι τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὰ λαγωνικὰ οἱ κυνηγοὶ ὅταν πηγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι.

Αὐτομάθεια, είας, ἡ. Τὸ νὰ μανθάνῃ τις τίποτε μόνος του, χωρὶς διδάσκαλον· (α) παρὰ τὸ

Αὐτομαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὅστις ἔμαθεν ἢ μανθάνει τίποτε μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς διδάσκαλον, χωρὶς νὰ τοῦ δείξῃ ἄλλος· Ἐπῤῥ. αὐτομαθῶς.

Αὐτομαρτυρέω, ῶ. Μαρτυρῶ ἀφ' ἑαυτοῦ μου; Ἀττ. ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖκ.

Αὐτομάρτυς, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυς). Ὅστις εἶναι μόνος του ὁ ἴδιος μάρτυρας τοῦ ἑαυτοῦ του· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 998.

Αὐτομάτει, καί, Αὐτομάτῃ, καί, Αὐτομάτην, Ἐπῤῥ. θελημάτικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Αὐτοματία, ίας, ἡ. Ἡ Θεὰ τῆς τύχης, ἡ τύχη· Πλούτ. εἰς Τιμολ.

Αὐτοματίζω· Μ. ίσω· Ποιῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαί τι ἐξ ἰδίας μου ὁρμῆς καὶ θελήσεως, χωρὶς ὁηλ. νὰ προσταχθῶ. 2) Ἔρχομαι μόνος μου, θεληματικῶς· Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Αὐτοματισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεληματικὴ πρᾶξις, ἢ ἄνευ προσταγῆς γινομένη· Ἱπποκρ. — 2) Τὸ τυχηρὸν συμβεβηκός· πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ τύχην, χωρὶς ἐνέργειαν ἀνθρώπου.

*Αὐτοματοποιός· ὁ. Ὅστις κατασκευάζει αὐτόματα· ἤτοι αὐτοκίνητα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑαυτοῦ των κινοῦνται· ἡ αὐτοματοποιητικὴ, ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις αὐτόματα· τὰ αὐτοματοποιητικὰ, βιβλίον διαλαμβάνον περὶ τῶν αὐτομάτων.

Αὐτόματος, ου, ὁ, ἡ. Λογογραφικῶς δικαζόμενον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (μέμαα)· ὅστις πράττει, ἐνεργεῖ, κάμνει τίποτε θεληματικῶς, ἐξ ἰδίας του ὁρμῆς, καὶ προαιρέσεως, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ, προστάξῃ, βιάσῃ κανείς. Ἰλ. Β', «αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθεν· μόνος του θελημάτικῶς· ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, καθὼς οἱ θαυμαστοὶ τρίποδες τοῦ Ἡφαίστου, εἰ ὁποῖοι ἐκινοῦντο, ἔτρεχον μόνοι ἀφ' ἑαυτοῦ των ἐπάνω εἰς τροχοὺς ἢ κυλίνδρους· Ἰλ. Σ. 376. ὅθεν, τὰ αὐτόματα, μηχαναί, αἱ ὁποῖαι κινοῦνται ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ τὰς κινῇ τις. Ἐπὶ φυτῶν δὲ, ὅσα φυτρώνουν καὶ αὐξάνουν ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ τὰ φυτεύσουν, σπείρουν· Ἐπὶ συμβεβηκότων· ὅσα συμβαίνουν ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ προξενῶνται ἀπὸ κάνενα, ἢ ἀπὸ τίποτε· αὐτόματος θάνατος· ὁ φυσικός· ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου· κατὰ τύχην, κατὰ περίστασιν, χωρὶς αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν· Ξεν. Ἀνβ. 6, 4, 18· τὸ αὐτόματον, ταὐτόματον κατὰ κράσιν· περίστασις, συμβεβηκός, κατὰ τύχην· Ἐπῤῥ. αὐτομάτως, καὶ αὐτοματεί, καὶ αὐτοματί, καὶ αὐτομάτην. παρὰ τὸ

Αὐτοματουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει, φτιάνει μηχανὰς αὐτομάτους.

Αὐτομαχέω, Μλ. -ήσω· (μάχομαι). Φιλοσειρῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι μόνος μου, ἐξαιρ. ἐπὶ κριτολογιῶν· διαλεγεντεύω μόνος μου τὴν κρίσιμον εἰς τὸ κριτήριον, χωρὶς νὰ ἔχω πρόδικον ἢ συνήγορον, τὸ ἰταλ. sonneggiare. ἄβοκάτον.

Αὐτομεγάνωρ, ορος· ἐσφαλμένη ἀνάγν. ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Πινδ. Ὀλ. Α', 4. ἀντὶ τοῦ, «αὐτὸς μεγάνωρ».

*Αὐτομέδων, οντος, ὁ· ὀνομ. κύρ. ὁ ἀρματηλάτης τοῦ Ἀχιλλέως· Ἰλ.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ἀπὸ μέν καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα. — 2) Ἐπ' οὐσιαστ. ἡ αὐτομήτωρ, ἡ ἰδία γενετὶς μήτηρ, ἡ καθ' αὐτό, ἡ ἀληθινὴ μητέρα· — ὁ δὲ τύπος αὐτομήτωρ, ορος· ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 659.

Αὐτόμοιρος, ου, ὁ, ἡ (Μοῖρα). Ὅστις ἔχει ξεχωριστὴν, Μοῖραν, τύχην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μένος ἔχει καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Αὐτομολέω, Μλ. -ήσω. γίνομαι αὐτόμολος, ἤ ἐπὶ θελημάτικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ μου, ὑπάγω ποῦθενά ἢ κινοῦμαι πρὸς τίποτε· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, φεύγω ἀπὸ τὰ στρατεύματά μου καὶ πηγαίνω, ἀπερνῶ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλ. ντεζερτέρω εἰς τὸν ἐχθρόν. Θουκυδ. Γ', «οἱ μὲν αὐτοὺς ηὐτομόλησαν· ἐν γένει δὲ, ἀνακωρῶ, φεύγω· Ἀριστοφ. Ἱπ. 21. ἀφ' οὗ

*Αὐτομολήσεις, εως, ἡ· = τῷ ἐπμ.

Αὐτομολία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος· Θουκυδ. Ζ'. παρὰ τὸ

Αὐτόμολος, ου, ὁ, ἡ (μολεῖν). Ὅστις πηγαίνει που ἀφ' ἑαυτοῦ του, θελημάτικῶς, χωρὶς παρακίνησιν ἢ προσταγήν τινος· Ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, ὅστις λειποταχτεῖ, φεύγει ἀπὸ τὸ στράτευμα καὶ πηγαίνει ἀπερνᾷ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα· Ἐπῤῥ. αὐτομόλως Ξενοφ. Π, 5, Γάλ. — 2) Ὁ αὐτόμολος, ὡς οὐσιαστ. λέγονται αἱ παραφυάδες φυτῶν τινων, τὰ κοινότ. κωλορρίζια· αἱ ὁποῖαι βλαστάνουν, ἢ φυτρώνουν ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ καὶ διὰ τοῦτο τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δὲν προκόπτει, ἐπειδὴ αἱ παραφυάδες ὀλιγοστεύουν τὴν αὐξητικήν του δύναμιν.

Αὐτόνεκρος, ου, ὁ, ἡ (νεκρός). Ὅστις εἶναι ἀληθινὰ, μὲ τὰ σωστὰ νεκρός· Ἀλκίφ. Ἐπιστ. Γ', 7. «ὁ ἰατρὸς ἡμᾶς νήστιν με, μᾶλλον δὲ αὐτόνεκρον θεατάμενος».

*Αὐτονόη, ἡ· ὄνομ. κύριον· Ὅστ καὶ Ἡσύχ. Θγν.

Αὐτονομέομαι, Μλ. - ήσομαι· εἶμαι αὐτόνομος. Διοικῶ, κυβερνῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ζῶ, καὶ πολιτεύομαι, κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους· Θουκυδ. Α', καὶ Δημοσθ.

Αὐτονομία, ίας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐκλογὴ διοικήσεως κατὰ ἰδίους νόμους.

Αὐτόνομος, ου, ὁ, ἡ (νέμημαι). Ζῶ ἀνεξάρτητος κατὰ ἰδίους μου νόμους· Σφκλ. Ἀντγ. 821. εἶμαι ἐλεύθερος, ἐξαιρέτως ἐπὶ Πολιτειῶν, ὅταν εἶναι ἀνεξάρτητοι, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄλλην, διοικοῦνται κατὰ τοὺς ἰδίους των νόμους· Θουκυδ. Β', καὶ Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α, α', 4. «Τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα ὄντα». Ἐπὶ ἀλλων ζώων· ὅσα βόσκουν ἐλεύθερα, ὅπου θέλουν, θηλ. εἶναι ἄγρια· Ἐπῤῥ. αὐτονόμως.

*Αὐτόνους, ὁ· κύρ. ἀνμ. Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων· Ἰλ.

Αὐτονυκτί, Ἐπῤῥ. = Τῷ ἑξῆς· παρ' Ἰωπήν. 17'.

*Αὐτονυχί· Ἐπῤῥ. (νύξ). Εἰς τὴν ἰδίαν νύχτα· Ἰλ. Θ, 197. (- υ υ -) Παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ, καὶ αὐτονυχεί. — 2) (νύξ) μὲ τὰς μύτες ἀπὸ τὰ νύχια· παρῤῥβλ. ἀκρονυχί.

*Αὐτονυχίς, καὶ αὐτονυχιδίς. = Τῷ προηγμ. σμτ. 2. Ἀνεκδ. Bekk. 3, σλ. 1319.

Αὐτόξυλος, ου, ὁ, ἡ (ξύλον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ξύλον μόνον κεκομμένον, κατασκευασμένον· ξυλεῖνον καθόλου· Σοφοκλ. Φιλοκ. 35. «αὐτόξυλον ἔπωμαν» καὶ «αὐτόξυλος πύλη». Ἀνάλεκτ. Β', 134. καὶ Στράβ. ΙΑ', Σ. 707. 2) Ὁμοῦ, μαζὺ μὲ τὸ ξύλον.

Αὐτοουσέτερον, τὸ. Παρὰ Γραμματ. τὸ ἀπολύτως οὐδέτερον ῥῆμα· οἷα εἰσὶ τὰ ζῶ, ἐνεργῶ· καὶ τ. τ.

Αὐτοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ του, φυτικὰ, συναρμοσμένον μὲ τὰ μέρη του, χτισμένον, στερεωμένον, πηγμένον· Ἀνάλεκτ. Β', Σ. 177. «ἁπλαστος χειρὸς· αὐτοπαγὲς σκλήραμα. Παρὰ δὲ Σουϊδ. «ὕδωρ αὐτοπαγές», τὸ αὐτομάτως πηγὰς ἔχον, ἐκ τοῦ, πηγνῦμι.

Αὐτοπάθεια, είας, ἡ. Ἰδιαιτέρα αἴσθησις, ἐμπειρία, πληροφορία, ἀλήθεια· τὸ νὰ αἰσθάνηται, πάσχῃ, γνωρίζῃ τις αὐτὸς μόνος τίποτε. Πολύβ. ΙΒ', 28. (α) παρὰ τὸ

Αὐτοπαθής, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὅστις μόνος του αἰσθάνεται, πάσχει, δοκιμάζει, ἠπάθηθη, ἔπαθεν, ἐδοκίμασε τίποτε· ὅστις μαρτυρεῖ, λέγει μετὰ πληροφορίας τὴν ἀλήθειαν τοῦτ' ἐστιν ἠξεύρει ἐκ πείρας, εἶναι βεβαιωμένος ὅτι ὅσα λέγει εἶναι ἀληθῆ καὶ βεβαιότατα· Πολύβ. Γ, 11. καὶ Η', 14. 2) Παρὰ Γραμματικ. τὰ Οὐδέτερα Ῥήματ. τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν· ἀντιθ. τῷ, ἄλλο παθεῖν· ὡταύτως καὶ αἱ σύνδετοι ἀντωνυμίαι· ταυτόν· κλ. παρῤῥβλ. ἀλλοπαθής.

Αὐτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Καθ' αὐτό, γνήσιον τέκνον, υἱὸς, θυγατέρα· Σοφοκλ. Τρχ. 938.

Αὐτοπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Ὁ μόνος κληρονόμος. (- υ - -)

Αὐτοπαράκλητος, ήτου, ὁ (παρακαλέω). Ὅστις μόνος του ἐγκαρδιώνεται, παρηγορεῖται· = Αὐτόκλητος· Χρυσόστ. ἀμφίβ.

Αὐτοπάρακτος, ου, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅστις ἐφάνη, ἔγινεν, ἐτελέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἐπίρ. αὐτοπαράκτως.

Αὐτοπαρεξία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. ταῦ προηγμ. Ἰουστίν. Μάρτ. Σ. 185.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ· δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ πατέρα· Ὀρφ.

Αὐτοπειρος, ου, ὁ, ἡ (πεῖρα.) Ὅστις ἄφυρτα τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ, δι' ἰδίας του πείρας· τὸ Αὐτοπείρου, πεῖρα, δοκιμή, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τις μόνος του.

Αὐτοπήμων, ονος ὁ, ἡ (πῆμα)· ὅστις βλάπτει αὐτὸς ἑαυτόν, ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, δὲν ἔχει χρεῖαν ἐμπορικῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ἄλλων, βεβαιώσεως, μαρτυρίας· »αὐτόπιστος πρότασις«, Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε. 53.

Αὐτόπλεκτος, ον, ὁ, ἡ (πλέκω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐκ φύσεως πλεγμένος· Ὀππιαν.

Αὐτοποδητή, καὶ Αὐτοποδί· Ἐπῤῥ. (πούς) μέ τὰ ποδήρη, τὸ κοιντ. τῆς ποδαρικῆς, πεζά· τὸ σύνδ. Λκτν. παῤ πέδες ἀποστολόρουμ· Δίων Κάσ. καί, Λουκιαν.

Αὐτοποδία, ἴας, ἡ. Τὸ νὰ περιπατῇ νὰ ταξιδεύῃ τις· μέ τοὺς πόδας του, πεζός· Δίων Κάσ.

* Αὐτοποιητικός, ἡ ὀν (ποιέω)· ἀντιθ. τῷ, εἰδωλοποιητικός· ὅστις δὲν κατασκευάζει, φαντάζει, ἢ παριστάνει τὴν εἰκόνα, τὸ εἰκόνισμα τινος· ἀλλὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα φυσικῶς.

Αὐτοποίητος, ον, ὁ, ἡ, τό· ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, φτιασμένος· ἄτεχνα, κακότεχνα φτιασμένος, κακοφτιασμένος· ἀσκημοκαμωμένος· ἀχρεῖος.

Αὐτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του, θελήματι ἰδικῷ ποιῶν, κάμνων τι – 2) παθ. ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, γεννημένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔφτιασαν, ἔχτισαν, ἔσπειρεν, ἀφύτευσαν κανένας ἄνθρωπος· π. χ. αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι εὐ Ἀθήναις· Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 698.) – 3) ἰδίας ποιότητος· παρά τὸ ποιός· ἅμφιβ.

Αὐτοπάγιστος, ὁ, ἡ (πάγος)· καὶ Αὐτόπαγοι, ὁ, ἡ (πάγος) μέ φυτικὸν μαλλί· ἐκ φύσεως μαλλιαρός· ἀκούρευτος· π. χ. αὐτοπάγων ἡ αὐτοπάγιστον ἱμάτιον· φόρεμα μάλλινον φλοκωτόν· ἢ κοινότ. κάπα φλοκάτα τῶν χωριατῶν, ἐξαιρ. τῶν ἀρβανητῶν λεγομένων, κατοίκων τῆς Ἠπείρου· Πολυδ.

Αὐτόπολις, εως, ἡ (πόλις)· αὐτόνομος, ἀνεξάρτητος πολιτεία ἢ πόλις· Θευκυδ. ἀφ' οὗ

* Αὐτοπολίτης, ου· ἀστός, πολίτης ἀνεξαρτήτου πολιτείας ἢ πόλεως· (ι)

Αὐτοπόνητος, ου, ὁ, ἡ (πονέω), ἀφ' ἑαυτοῦ του εἰργασμένος, δουλευμένος, γεννημένος· φυσικῶς ἀχι διὰ χειρῶν ἀνθρώπων· ὡς ἀυτοπόνητον ῥεῦμα μελισσῶν· Ἀριδλεκτ. Β'. Σ. 177.

Αὐτόπονος, ον, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Νικανδρ. Θηρ.

* Αὐτοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα) ὅλος ἀπὸ πορφύραν· Φιλῆς.

Αὐτόπους, ὁ, ἡ· ποδος, τό· γεν. ποδος (ποδός)· ὅστις περιπατεῖ μὲ τοὺς ἰδίους του πόδας, ταξιδεύει πεζός· Λουκιαν. Τιμ.

Αὐτοπραγέω, ῶ· Μ. ἤσω (πρᾶγος). Πράττω· ἐργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, φροντίζω, καταγίνομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· σχηματίζω, καταστήνω πολιτείαν ξεχωριστήν· Στραβ. Η'. Σ. 545.· ἀφ' οὗ

Αὐτοπραγία, ίας, ἡ, Θεληματική, ἐκούσιος πρᾶξις, ἐργασία, ἡ ἀνευ προσταγῆς γιομένη· Πλούταρχ. Σ'. Σ. 365. ἐξουσία αὐτοπραγίας· ἡ ἠθική ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν· τὸ νὰ ζῇ τις ὡς θέλει· Λκρτ. Σ'. 121.

Αὐτοπραγμάτευτος, ὁ, ἡ = αὐτοπόνητος· αὐτοπραγματεύτως Ἐπῤῥ. = αὐτοπονήτως· Δισ. Ἄλκ.

Αὐτόπρεμνος, ου, ὁ, ἡ (πρέμνον). Μαζὶ μὲ τὰς ῥίζας· Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Αὐτοπροπής, ὁ, ἡ (πρέπει). Ὁ πρέπων ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ διὰ, ἢ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, ἰδὲ αὐτοτροπάω.

Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ, ἡ (προαιρέω). Ἐλεύθερος ἐκλελεγμένος· τὸν ὁποῖον ἐκλεξεν ἐλεύθερα μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν Ἐπῤῥ. 2) Ἐνεργητ. παρὰ Φίλ. Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐργάζεται, κατὰ τὴν θέλησίν του· Ἐπῤῥ. αὐτοπροαιρέτως.

Αὐτοπρόνοια, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἡ ἰδία πρόνοια· Νεμέσ. Σ. 350

Αὐτοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Μὲ τὸ ἰδιόν του πρόσωπον, χωρὶς προσωπεῖα· τὸ Ἰταλ. λύρραν αὐτοπρόσωπος δέομαι· Συνεσ. μόνος μου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Αὐτοπρόσωπον ὁρᾶν τὸ κάλλος· Λουκν.: τὸ αὐτοπρόσωπον, ὑπομν. σύγγραμμα· σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκει, ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς εἰς ἐπήκοον· ἀντιθ. τῷ, διαλογικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ διὰ μέσου ἄλλων προτώπων· ἰδὲ αὐτοδιήγητος· Ἐπῤῥ. αὐτοπροσώπως· τὸ Ἰταλ. in persona. Παράβαλε Αὐτοδιήγητος.

Αὐτοπτέω, ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι αὐτόπτης, βλέπω τι μέτα ἰδιά μου ὀμμάτια· Συνέτ. Ἐνύπν.

Αὐτόπτης, ου, ὁ (ὄμομαι)· ὅστις βλέπει τι μὲ τὰ ἰδιά του ὀμμάτια· Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Αὐτοπτικός, ἡ, όν· κατὰ τρόπον αὐτόπτου βέβαιος, καὶ ἀναμφίβολος· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτόπτην· Σεύμν. στίχ. 128.

Αὐτόπτος, ὁ, ἡ. Ὅστις μόνος του εἶδε τι, μόνος του ἐπ' αὐτογόρω ἔπιασε τινα ἐπάνω εἰς τινα πρᾶξιν· ὡς τό, ἐπ' αὐτόπτῳ, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ου, ὁ (πῦρ) = Ἀποπυρίας· Ἰδὲ τοῦτο.

Αὐτοπυρίτης, ου, ὁ· καὶ Αὐτόπυρος, ὁ (πυρός) ἄρτος· κοινῶν ψωμὶ ἀπὸ χονδρὸν σιτάρι σὲν ἀλεύρι, μαζὶ μέτα πίτυρα ζυμωμένον· Λουκιαν.

Αὐτοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ μόνος του τὸ κουιντ. ἀπὸ πρῶτον χέρι τὰ γενήματα τῶν ἀγρῶν, κήπων του καὶ τ. τ., τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του· Ἰδέ, Μεταβελεύς· ἀφ' οὗ

Αὐτοπωλική, ἡ ἐπιτήδευμα, ἔργον τοῦ αὐτοπώλου· ἀντιθ. τῇ, Τέχνη ὑηλ. ἐργόχειρον, ἡ πραγματεία, ἐπάγγελμα, ἐνὸς αὐτοπώλου· ἢ τὸ ἐναντίον Ἐμπορική, καὶ, Καπηλική· Πλάτ.

Αὐτορέγμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥέζω)· ὅστις μόνος τον ἐνεργεῖ, πράττει, 2) = Αὐτόχειρ· Ἡτυχ.

Αὐτόρεκτος, ου, ὁ, ἡ (ῥέζω)· ἀφ' ἑαυτοῦ καμωμένος, γεννημένος· 2) ὅστις ἐφονεύθη μόνος μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φονευθείς.

Αὐτόροφος, ου, ὁ, ἡ (ὀροφή)· ὅστις φαίνει μόνος του, ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ του τὴν σκεπαστήν του· ἐκ φύσεως μὲ σκεπαστὴν καμωμένος, θυλογυρισμένος· Διον. Ἁλικαρν.

Αὐτόρριζος, ον, ὁ, ἡ (ῥίζα), ἐμοῦ μὲ τὰς ῥίζας του δενδρ. Σικελ. – 2) ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥιζωμένος, ἐκ φύσεως δεμελιωμένος· Εὐριπ. Ῥῆσ. 287. »ἑστία χθονὸς αὐτόῤῥιζος«.

Αὐτορρίφής, ὁ, ἡ, (ῥίπτω)· ὅστις ῥίχνεται, πηδᾷ, πέφτει ἀφ' ἑαυτοῦ του· Εὐριπ. Φοίν. 643.

Αὐτόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, (ῥέω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥέων, πρέχων.

* Αὐτόῤῥυτος· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, αὐτόῤῥυτος Πινδ. Πῡ. 12. 30.

Αὐτός, Αὐτή, Αὐτό· Ἀντωνυμ. ἀναφορική· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναφρίς δὲ ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· ἴδιος, ἰδία, ἴδιον· αὐτός ὁ ἴδιος κλ.

I. Ὁ ἴδιος, αὐτός ὁ ἴδιος· ἀμέσως, μοναχὸς του αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος· ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα διορίζονται ὑπὸ τοῦ ῥήματος. Πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἡ πρωτότυπος ἐγώ, σύ καὶ λ. τῆς, αὐτός κλ. ἐπὶ τὸ πλείστον προηγουμένη· ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. Ἂν δὲ ἡ αὐτὸς κλ. ἀναιρῆται εἰ. ἄλλο τι ὄνομα, τότε εἴτε ἐπιφέρεται τῷ ὀνόματι, εἴτε τίθεται πρὸ τοῦ ἄρθρου· παρὰ τοῖς Ἑποπ. ὅμως προτίθεται τοῦ ὀνόματος καὶ ἀνάρθρως· 1) ὁ ἴδιος κατ' ἀκρίβειαν· ἀντίθετον πρὸς τὸν ὅς τις δὲν εἶναι ὁ ἴδιος. Ἀπ' Ὁμήρου, παραβαλλόμενον τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀναφορικοῦ λόγου, ὁμοῦ μὲ τὰ περὶ αὐτό, δεικνύεται κατὰ παντοίας ἰδιαιτέρας ἀναφορὰς· οἷον. Αὐτός, λέγεται ἡ ψυχὴ ἀφαιρ. πρὸς τὸ σῶμα· ναὶ τὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν δαλίῃ , . « Ὀδτ. Λ, 602. (παραβλ. Welcker ἐν Ἀρτῳ. Νῳ. 1277.) καὶ ἀνάπαλιν τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχήν· » . . αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν . . « Ἰλ. Α. 4 – ὁ Ἡγεμών, δεσπότης, ἄρχων, στρατηγός, πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτόν· » . . ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ κλειτὸν ἐπικούρων· Ἰλ. Δ, 220. – Οἱ γονεῖς πρὸ τὰ τέκνα αὐτῶν· »μῦθαρ, ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἐφάγε τροφοδοίη, καὶ αὐτὴν . . « Ἰλ. Β, 317. »αὐτῶν, καὶ νεκύεσσιν· Γ, 301. »ἄρχομ' ἀείδειν αὐτῆν, ἠδὲ σύγατρα τανύσφυρον . . « Τμ. Δμτ. 2. — ὁ αὐτὸς πρὸς τὴν γυναῖκα· » . , σώσατα ἄ νὺν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας . . « Πλτ. Γοργ. σλ. 512. E. Heind. – οἱ πολεμησταὶ πρὸς τοὺς ἵππους τῶν· »ἁμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων«. Ἰλιδ. Β. 466. καὶ 762. — οἱ Κύκλωπες πρὸς τὰ ποίμνια των· »κεῖσε δ' ἐγὼ πολὺν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς«. Ὀδτ. Ι, 40. — οἱ ἐπιβάται πρὸς τὰ πλοῖα· » . . εἶλκε νηῶν τε καὶ αὐτῶν· Ἰλ. Η. 338. » . . ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς . . « Ὀδτ. Κ, 26. — τὰ πλοῖα πρὸς τὰ ἱστία· » . . αὐτὰς ὅ ἑστομένους προερύσσαμεν ἠπειρόνδε· Ὀδτ. Ι. 73. – ἐν γένει δέ, τὸ ὅλον πρός τι τῶν μερῶν αὐτοῦ· » . . ἄλλοι δὲ ῥινοὺς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν . . « Ἰλιδ. Η, 424. καὶ λ. τ. τ. Ἡ ἐξαίρετος μάλιστα δὲ ἐμφατικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμίας ἐν τοῖς τοιούτοις εὑρηται καὶ ἄνευ ἀντιθέσεως· ἐπειδὴ τὸ αὐτός καὶ ἑαυτὸ σημαίνει τὸν κύριον, δεσπότην, οἰκοδεσπότην, θεὸν ἀπάτελον, τὸν πρῶτον ἢ ἀνώτερον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. μάστορα· τό, αὐτή δέ, τὴν δέσποιναν· ἴδιοι· αὐτός ἔφη· ὁ κύριος, ὁ αὐθέντης, ὁ μάστορας καὶ λ. τὸ εἶπε· – β') εὐθύ, κατ' εὐθείαν, ἀκριβῶς· εἰς ὅτι μάλιστα ἐμφασιν τοῦ ὑποκειμένου· αὐτό τό πτολίεθρον· Θεόδ. Β, 3. παράβλ. Herm. Vig. σλ. 733. — 2) μάλιστα, ἔπειτα ἀμέσως ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, ἐκ τῆς δυνάμεως τὴ ἀξίας τὴν λαμβάνει διὰ τῆς ἀντωνυμίας τὸ ὑποκειμενον· κοῦμοι μέλει ἄλγος, οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης· Ἰλιδ. Ζ, 451. — 3) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἑκουσίως, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως· ὥστε, αὐτόματος· ὁ γὰρ ἀκουσίως ἢ κατὰ προστηγὴν πράττων, δὲν θεωρεῖται ὡς αὐτοπραγῶν· μᾶλλα τις αὐτὸς ἔτσω ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ βίας ἢ προστηγῆς· ὡς τὰ ἡμέτ. κοινότ. ἂς πηγαίνῃ ἕνας ὁποιος θέλει· Ἰλιδ. Ρ, 254. — 4) μοναχός, ὡς τό, μόνος· ἐπειδὴ ἡ σημασία τοῦ, αὐτός καὶ λ. ἀπολείπει πάντα δεύτερον ἢ τρίτον· ναὶτός περ ἐὼν· μ' ὅλον ὅτι ἦτον μοναχός· Ἰλιδ. Θ, 99. Valck ἐν Φοιν. 1235. Wolf ἐν Λπτ. σλ. 303. ὁ Ποιητὴς προστίθησι καὶ τό, οἷος· » . . αὐτὸς κτήματο οἷος, ἀποιχομένοια ἄνακτος«· Ὀδτ. Ξ. 450. Οἱ δ' Ἀττ. τό, μόνος. Αὐτὸς μόνος Wolf Λπτ. σλ. 288. ἰδὲ παρκειτῶν IV, 3. Παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὁλομόναχος, ὡς πρὸς τὸν ἑαυτόν του· αὐτό τό ὑγιαίνειν· ἡ ὑγιεία κυρίως, ἡ ὑγιεία καθ' ἑαυτήν θεωρουμένη. Ἐνίοτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀντωνυμίας αὐτὸς κλ. ἡ παραπομπὴ εἰς ἐξαιρ. τῆς πίστεως, τῆς ἐμπιστοσύνης· »τὸ μένος πρῶτον ἐγὼν εἰρήτμαι αὐτῆς· Ὀδτ. Η, 237. ἄγεν αὐτοὶ ἐσμέν· ἡμεῖς εἴμεθα μόνοι, τοῦτ' ἔστι εἰ δύνμας, ἀναμεταξύμας· μεταξὺ φίλων καὶ γνωρίμων· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμ. σλ. 117. Β. Ἀρτῳ. Ἀχ. 564. 507. Θσμ. 4·2. — 5) ἐπὶ τοπικοῦ διορισμοῦ, διακρίνει ἐντὶ μέρος πάντων τῶν ἄλλων· ἐνῶ, κατ' εὐθείαν, ἔσια, εἰς . « κόρυθος φάλον ἤλασεν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόνυ· » ἴτεα ποιάτω ς' τὴν φοῦναν τῆς περιεφαλαίας· Ἰλιδ. Ν, 614. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, αὐτοῦ· — 6) ὁμοῦ, μαζὺ ἐμφαντικώτερον ποιοῦν παρεπόμενόν τε ἢ ἐλάττονος ἀξίου πράγματος· πανόρυσεν αὐτῆ σὺν φόρμιγγων· πήδησε μαζὺ μὲ τὴν λύραν χωρὶς νὰ τὴν βάλῃ κάτω· Ἰλιδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1, 164. καὶ ἀναυτῆς σύν· ἔστι. μόνῃ· » . , αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ· Ἰλιάδ. Θ, 24. »καὶ τοῖσιν ὀχεσφιν . . « 290. » . Ἦ ῥά, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας . . « Ὀδυσσ. Θ, 186. τὸ ὁποῖον παντοῦ ἀπαιτεῖ τοιαύτη τις σημαντικὴ συνέχεια· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις· αὐτοῖς συμμάχοις, αὐταῖς ῥίζαις· μαζὺ μὲ τοὺς ἰδίους συμμ. μὲ τὰς ἰδίας ῥίζας καὶ λ. τ. τ. - 7) ἡ ἰδία συνέχεια δηλοῦται διὰ τοῦ, αὐτός εἰ. καὶ ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμητ. ὀνομ. δεύτερος αὐτός, πέμπτος αὐτός· αὐτὸς μαζὺ μὲ ἕνα, μὲ ἄλλους τέσσαρας· Θεόδ. — 8) Πολλάκις τίθεται ἀντὶ τοῦ, οὗτος, ἢ ἐκεῖνος· »αὐτὸς ἔπειτ' Ἐλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα· Ἰλιάδ. Γ, 282. »ἀλλ' αὐτὴ ἐπάσατο καὶ ἐμήσατο μῆτ' ὄνειρα« Ὀδυσσ. Δ, 444. »αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο· 198. Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Α. Πολλάκις εὑρηται συντεταγμ. καὶ, αὐτὰ ταῦτα, αὐτὸ ἐκεῖνο· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἐστὶ αὐτό, ἴσια 'κεῖνο· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 220. Α. — 9) πλεοναστικῶς δοκοῦν χρησιμεύει εἰς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ σώματος, μὴ προκειμένου εἰς τὸ κῶλον· »οὐ μὲν γὰρτι τόσον γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ· Ὀδυσσ. Η, 73. ὡς καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἐνομ. προσλέπεται ἐξηγηματικῶς τῇ αἰτωνυμίᾳ· » . αἵ δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν· Ἰλιάδ. Α, 143. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναλαμβάνει, τὸν ὑποκρυπτόμενον λόγον, ἐξηγηματικῶς ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ὑποκείμενον καὶ συναπτει αὐτὸν πάλιν· Valck ἐν Φοιν. 500. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 645. Heus. Cic. off. 1, 28, 4. — 10) Ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον· » . αὐτὸς ἐγὼ κλισίηνδε νέεσθαι κλελιόμαι· ἀντὶ ἐγὼ αὐτὸς· Ἰλιάδ. Ν. 252. »αὐτὴ μὲν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρωμαι· ἀντὶ ἐγὼ αὐτή· Ὀδυσσ. Ν, 422. »αὐτὸν ἑλίκωπες . . « ἀντὶ ἐμὲ αὐτόν· Ἰλιάδ. Ω, 503. »σὺ αὐτὸς καὶ αὐτοί, ἀντὶ ὑμεῖς αὐτοί, καὶ ὑμεῖς αὐτοί· ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὑμεῖς οἱ ἴδιοι· Ἰλιάδ. Η, 331. Ρ, 332. Ὀδυσσ. Ν, 39. οὕτω καὶ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κοιν. Ὁ ἐγγύτερος ἢ ἀκριβέστερος διορισμὸς δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἐν τῇ ῥήματι. — 11) Ὅταν τὸ πρόσωπον τῆς αἰτωνυμίας καὶ τοῦ ῥήματος ἢ τὸ αὐτό, ἢ αὐτός καὶ λ. προστίθεται συνήθως τῇ πρωτοτύπῳ αἰτωνυμίᾳ, ἐξ οὗ προέρυφεν ἡ σύνθετος ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ· Ὁ Ποιητὴς ὅμως χρῆται ὁτὲ μὲν τῇ πρωτοτύπῳ, ὁτὲ δὲ τῇ αὐτὸς μόνῃ· ἐνίοτε δὲ ἀμφοτέραις, διηρημένοις μέντοι· π. χ. ἐμέθεν αὖτης, σέο αὐτοῦ, ἕ αὐτόν· ἀντὶ ἐμαυτῆς, σεαυτοῦ, ἑαυτόν· σπανιώτερον δὲ ἐπιφέρει τὴν ἀναφορικὴ τὴν πρωτότυπον ἐγκλιτικῶς· αὐτόν μιν, αὐτόν σε· Ὀδυσσ. Δ, 244. Π, 595. Μετὰ τῆς πρωτοτ. τοῦ γ. προσώπου δέ, κεῖται μετ παρ' Ὅμ. συνήθως ἀντὶ τῆς συνθέτου, ἐνίοτε μέντοι καὶ ἐπιτατικῶς· π. χ. » . εἶδε οἱ αὖτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσαντε . . « Ὀδυσσ. Β, 33. — 12) Αὐτός, ἀντὶ τοῦ, ὁ αὐτός· αὐτὸς ὁ ἴδιος· μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐποπ. καὶ τοῖς μιμηταῖς αὐτῶν· »οὐ κόσμῳ παρὰ νηῶν ἐλευσόμεθα αὖτε κελεύθου· Ἰλιάδ. Μ, 225. »ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἦνπερ οἱ ἄλλοι . . « Ὀδυσσ. Θ, 106. »δὸς ῥά μοι ὑψόθεν ἔλπωρ μίμνειν εἰς ὁδὸν αὖθι μένειν . . « Ὀδυσσ. Η, 258. καὶ 303. »τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι· Ἰδὲ καὶ Schaef. mel. σλ. 65. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ξένη ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ταύτης· Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 272. Pors. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 290. ἐξαιρετέα μέντοι τὰ χωρία ἐν οἷς ἡ αὐτὸς κλ. κεῖται αὐτὶ Κατηγορουμένου· π. χ. »καὶ νῶν δ' αὖτός εἰμι· καὶ τώ' αὖθ' εἰμ' ἃ ἔλιες· Σφκλ. Οἰδ. Τ, 557. σ' νηρ ὃδ' οὐκέτ' αὐτόφω· δὲν εἶναι κλέον ὁ ἴδιος· Εὐρπ. Φοίν. 927. »φανήσεται παισὶ ἀδελφὸς καὶ πατήρ· ὁ ἴδιος καὶ ἀδελφὸς καὶ πατέρας· Σφκλ. Οἰδ. Τ, 459. παραβλ. Φλκτ. 139, 500. Herm. Σφκλ. Ἀντ. 920. — Οὕτως πλεοναστικῶς κεῖται ἡ γεν. πληθ. μετὰ τὴν ἀναφορικ. ἐν τῇ φράσει, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν· - Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 757. ποιητικῶς μέντοι μόνον, καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Τραγ. π. χ. Σφκλ. Φιλ. 315. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀπὸ Καλιμ, — 14) Οἱ δὲ Κωμικ. χρῶνται τῇ αὐτός, ὡς συγκρτ. αὐτότερος, καὶ ὑπερλ. αὐτότατος· Ἀριστοφ. Πλουτ. 83 Bast. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 306. 896.

II. Αὐτός, αὐτή, αὐτό· ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ πρωτοτ. ἡ· προσωπικ. Ἀπ' Ὁμήρου ὅμως ἡ χρῆσις τῆς ἐνφορ. αὐτὴ ἐστὶ μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, αἱ ὁποῖαι ὁμοιοτρόπως δεν γίνονται λόγου, ἢ κοῖλου ἀρκτικαί· τούτου ἕνεκα ἡ αἰτιατ. αὐτὸν ἐθεωρεῖτο ὑπό τινων τῶν πάλαι Κριτικῶν ἐγκλιτική· τῆς ὁποίας τεκμήριον εὑρηται καὶ παρ' Ὅμ. Ἰλιάδ. Μ, 204. » . . κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ θεirήν, ἰδιωτεῖς ὀπίσω· οἱ μεταγνστ. ὅμως ἀποδοκιμάζουσιν εὐλόγως τὴν γνώμην ταύτην· Πελλάκις δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῇ Λιτωνυμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου· » . . αὐτῷ σκηπτόμενον κατέμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω· Ἰλιάδ. Ξ, 457. Ὀδυσσ. Π, 396. ἐν γένει ὅμως σπανιώτερον ἢ οἱ μεταγνστ. Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ὁ Ὅμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν· Θεμιστ. Λξ. 3. σλ. 140. Περὶ τῆς πολλάκις προκυπτούσης διαφορᾶς τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν, ἀπὸ τῆς συνδ. ἀντωνυμ. αὐτοῦ αὐτῷ, αὐτόν· ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἑαυτοῦ.

III. Ἐνάρθρως, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· καὶ Ἀττ. συναιρ. ἀὐτός, ἀὐτή, ταὐτὸ καὶ ταὐτόν, γεν. ταὐτοῦ καὶ τ. λ. Ἰων. ὠὐτός, τωὐτό· ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· τοῦ ὁποίου ἰδιάτερα παραδείγματα παρ' Ὅμ. εἰσὶν ἐν Ἰλιάδ. Σ, 391. Ὀδυσσ. Η, 55. 326. Περὶ δὲ τοῦ ταὐτόν, ἰδὲ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 414. Οἱ Ἀττ. συντάσσουσιν αὐτῷ πελλάκις τὸ Ὅμ. κατὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τῆς ἑνότητος, ὁμοιότητος, συμφωνίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρόδ. λέγει· αὐτὸς εἰμι τῷ βουλεύματι· εἶμαι καὶ ἐγὼ σύμφωνος, συνεπόμενος· Valck ἐν Φοιν. 927. Corte Sall. Cat. 29. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 516. Τὸ αὐτὸ πάσχω τι νὶ τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος πάσχει· ἐν ταὐτῷ εἰμί τινι· εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα· Ξεν. Ἀνβ. 5, 1, 27. προσίεμαί τινι ἐς ταὐτὸ ἐμαυτῷ· συνέρχομαι μέ τινα εἰς κανὲν μέρος· Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 30. Παραπλήσιον καὶ τ., ὁ αὐτός - τε - καὶ· Wolf Λεπτ. σλ. 258. 370.

IV. Ἰδιαίτεραι χρήσεις. 1) Τὸ αὐτὸς αὐτοῦ καὶ ἑξῆς τὸ ἡγούμενον, αὐτὸς καθ' ὅλας τὰς πτώσεις χρησιμεύει εἰς ἐπίτασιν τοῦ αὐτός· Basl. ep. cr. σλ. 212. Ἅπαντες καὶ τὸ, ἓν καὶ τὸ αὐτό· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ὁλόϊσα· — 2) αὐτὸ ἕκαστον, πᾶν ὅ, τι ἔκαστον καθ' αὐτὸ ἐφηρημένως· - 3) αὐτὸ μόνον, ὡς τό, αὐτόχρημα, αὐτὸ μονοχὶ, ὄχι ἄλλο, ἴσια καὶ περιπ. ἴσια ἴσια· Valck. ἐν Καλλ. σλ. 28. — 4) κατ' αὐτό. Ἐπὶ κατὰ τύχην συναντήσεων, καὶ ἐπὶ ὁριστικοῦ ἀριθμῶν· τώρα νὰ τώρα· ἴσια τώρα· σχεδὸν, περίπου, ἔνα, ὀλόγυρα εἰς . . τὸ ἰταλ. Ἰσ'στο, τσίρκα, ταὐτόν· ἴσια 'κεῖ· μαζὺ, σύναμα· — 5) κατὰ ταὐτό, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν· ὑπὸ ταὐτὸ σχεδὸν εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

V. Ἐν συνθέσει· 1) ἐπὶ παντὸς ὄντος ὅ, τι ὑπάρχει, εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δὲν τὸ κατεσκεύασαν, ἔκαμαν ἀνθρώπων χέρια, ἀλλ' εὑρίσκεται ἐκ φύσεως τέτοιον ὅ, τι λογῆς εἶναι· π. χ. αὐτόφορος, αὐτοπόνητος· - 2) πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ φυσικὴν, ἁπλῆν κατάστασιν· οἷον αὐτόκτιστος· - 3) πᾶν ὅ, τι εἶναι ἁπλοῦν, καθαρὸν, χωρὶς μὲ ἄλλο μαζύ, ἢ ἀπὸ ἄλλοτι ποτὲ ἡνωμένον, συνισταμένον· π. χ. αὐτέψυλος, αὐτόλιθος· — 4) ἐπὶ προσώπου, ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ ἀπὸ ἄλλον ἢ διὰ μέσου ἄλλου, μὲ τὴν θέλησιν, προαίρεσίν του, θεληματικῶς, αὐτεξούσια, ἀβίαστα· οἷον· αὐτόπειρος, αὐτοκράτωρ, αὐτόματος, αὐτομαθὴς· αὐτόματος, αὐτόνομος· — 5) ὁμοιόκτητος, καθ' ὅλα ὅμοιος, ἀπαράλλαχτος, τόσον ὅμοιος ὡς νὰ ἦτον ὁ ἴδιος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κυρίων ὀνοματοποιῶν· Αὐτοδαΐς, ὡς νὰ ἦτον ἡ ἰδία δαΐς. Schaef mel. σλ. 28 - 6) Ἐπὶ ἰδεῶν, εἰς δήλωσιν τοῦ ἀκηρημένου, ἀκριβοῦς, καθαροῦ ἀπὸ παντὸς ἄλλου· π. χ. αὐτογραμμή, αὐτοάνθρωπος παρὰ φιλοσόφοις, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ὑπαδ. τοῦ Πλάτωνος. — 7) σπανιώτατα μετὰ τῆς ἐπιστροφουσημασ. τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀλλήλων· οἷον· αὐθέντης, αὐτοκρατέω· — 8) ὁμοῦ μέ, μαζὺ μέ, ἑνταυτῷ μέ, ἑτσιμα μέ· π. χ. αὐτόπρεμνος, αὐτόῤῥιζος· παρὰ, 1, 6. — 9) μόνος, μοναχός, ὁλομόναχος· οἷον αὐτόσπονδος· ἰδιαιτέρως, ἰδὲ, αὐτοῦ, αὐτως· (διεξοδικώτερον πραγματεύεται περὶ τούτου ὁ Fron. Hermann, Acta semin. phil. Lips. 1, σλ. 42. ἷς. ἐν Vig. σλ. σλ. 733. ἷς. καὶ Opusc. 1, σλ. 308.)

Αὐτοσαώραξ, ῆ. Καθ' ὅλου, σωστὴ Σαυδιράχη· Ἀλκίφρ. Λεῖψ. Ε'.

Αὐτόσαρκες, ων· οἱ, αἱ (σάρξ). Ὅσοι ψοριάζουσιν μόνον διὰ τὸ σῶματον νὰ παχύνουν καὶ νὰ εἶναι εὐμοιριοι· δὲν ἔχουν ἄλλην φροντίδα παρὰ τὸ νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν κλ. καὶ νὰ στολίζωνται.

Αὐτόσε, Ἐπίῤῥ. (αὐτοῦ). Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐκεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, στάσ. ἢ ἠρεμ. σημαντ.

Αὐτοσίδηρος, ὁ, ἡ, (σίδηρος). Ὅλος ἀπὸ σίδηρον· δὲ ὅλου καθὼς τὸ σίδηρον. Εὐρπ. Ἑλ. 360.

Αὐτόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). Βρόβυλ. παρ' Ἀστη. Β'. Σ. 47. καὶ Ἡσύχ. Ὅστις φέρει μαζύτου τὰ φαγητάτου εἰς κανὲν συμπόσιον· τρώγει ἐκ τῶν ἰδίων του φαγητῶν, ἰδὲ αὐτόδειπνος.

Αὐτοσκαπεύς, έως, ὁ, (σκαπανεύς). Ὁ καθ' αὐτὸ, τῷ ὄντι, ἡ ἰδίᾳ σοφίᾳ.

Αὐτοσκεύαστος, ου, ὁ, ἡ, (σκευάζω) = τῇ ἑξῆς.

Αὐτόσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατεσκευασμένος, φτιασμένος· ὅτεχνος, ἀχνά, δουλευμένος, εἰργασμένος. Ὁ Σουΐδ. τὸ συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ, αὐτόχειρ, ὁ ἰδὲ αὐτόχειρ.

Αὐτοσκηνοί, ὁ, ἡ, (σκηνή). Παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Π, Β'. 2'. 44. ἐν τοῖς τοῦ Στοβ. Χειρογράφ. μοναχὸς τρώγων, γυμνατίζων, ὑπνώνων κτλ.

Αὐτοσκίαμμα, τὸ· τὸ καθ' αὐτὸ σκίμμα· τωόντι, σωστὸν περιγέλασμα, μέτρον.

Αὐτοσοφία, ἡ, (σοφία). Ἡ καθ' αὐτὸ, τῷ ὄντι, ἡ ἰδία σοφία.

*Αὐτόσπορος, ὁ, ἡ, (σπείρω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του σπαρμένος, ἐκ φύσεως γυτρωμένος.

Αὐτοσσυτος, ὁ, ἡ, τὸ, (σεύομαι). Ἀφ' ἑαυτοῦτου κινούμενος, πορεύομενος, ἢ ἐρχόμενος μόνος του σπεύδων ἢ πηγαίνων βιαστικὰ, ὀγλήγορα. — 2) Κυρίτ. ὅστις μόνος του ὁ ἴδιος κινεῖ, παρακινεῖ, δίνει χέρι τινὶ, τὸ βιάζει νὰ τρέχῃ περισσότερ ὀγλήγορα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 165.

Αὐτοστοβία, ας, ἡ, (στοιχέω). Μάχη χειροψιλία, πόλεμος εἰς τὸν ὁποῖον πολεμεῖ ἕνας πρὸς ἕνα, σπαδὶ μὲ σπαδί, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ν. 340. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ἐπὶ σ. κυρίως. ὑπαν. ἄγων τὴν μάχην· ἄλλως ἡ συστάδην μάχη.

Αὐτόστεγος, ου, ὁ, ἡ, (στέγη). Τὸ. Ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἐκ φύσεως ἔχον στέγην· ἡ σκηπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στήρ· παρὰ δὲ Ἀθην. Σ. 401, ὁμοῦ, μαζὶ μὲ τὴν στέγην.

Αὐτοστοίχος, ου, ὁ, ἡ, (στοῖχος). Παρὰ Σουίδ. αὐτόστοιχοι ἐδήλει εἶναι, μόνος, ξεχωρισμένος, μεμονωμένος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, τὸν ἑαυτόν του μόλος του συνιστῶν· χωρὶς νὰ εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ παντός.

Αὐτόστολος, ου, ὁ, ἡ, (στέλλομαι, στέλλω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦτου σταλμένος, μόνος του, θελημα-τικῶς πηγαίνων· ἀφ' ἑαυτοῦ του πλέων, ταξι-δεύων, ἐμβαίνων εἰς καράβι διὰ νὰ πηγαίνῃ που. Στρατ. φιλ. 436. καὶ Μουσαῖος· «αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος ναῦτις».

Αὐτοστομόω, ῶ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Τόκετ. Δ'. Ἀμέρβ. σημασ. καὶ ἀνάγνωσ.

Αὐτόστοιος, ου, ὁ, ἡ ((στένω). Καθ' ἑαυτόν, κρυφά, εἰς τὴν καρδίαν του, ἀναστεναζων. Αἰσχύλ. Θῆβ. 917.

Αὐτοστράτηγος, ου, ὁ, ἡ, καθ' ἑαυτόν, ἀ-νεξάρτητος ἄρχιστράτηγος.

Αὐτοσφαγής, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις φονεύ-εται μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι, ἢ τὸν φονεύουν οἱ ἐξ αἵματος, συμπατριῶτ συγγενεῖς του· ἀμφότ. αἱ σημασ. εἰς ἕνα στίχον· Σοφοκλ. Ἀντ. 842.

Αὐτοσχεδά· Ἐπίρ. = Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Π.

Αὐτοσχεδιάζω, Μλ. ἐσω (αὐτοσχέδιος). Ὁμιλῶ, πράττω, κάμνω τι χωρὶς προετοιμασίαν, χωρὶς νὰ τὸ μελετήσω, νὰ τὸ στοχασθῶ προ-πτερα, ἀλλὰν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς νὰ στοχασθῶ, ἀμεριστίστως, χωρὶς ἐπιμέλειαν, κρί-νω ἐπιπολαίως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα μὲ ἀκρίβειαν. Κατὰ καλὴν σημασ. κάμνω, ἢ μεταχειρίζομαι τίποτε εὐθὺς εὐθύς, χωρὶς νὰ στοχασθῶ πολύ· Πλάτ. «ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς πε-ράσιν αὐτοσχεδιάζωμεν· διὰ νὰ μὴ κρίνωμεν ἄλλως περὶ σοῦ· καὶ Θκ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας δημιουργίας τῆς φύσεως· ἀφ' οὗ

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τό· ἔργον πρᾶ-ξις, κάμωμα χωρὶς προετοιμασίαν, προμελέτην, καὶ προστοχασμόν· Πλάτ. Ῥωμικ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. πᾶν ὅτι γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς νὰ στοχάζεται τὰ προτήτερα πῶς νὰ τὸ κάμῃ, εἰπῇ καὶ τ. τ. Ποιητ. Δ'.

Αὐτοσχεδιασμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ, λέγῃ τις τίποτε χωρὶς προετοιμασίαν ἀλλ εὐθὺς ὡς τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν· εἰς τὸ στόμα· τὸ Ἰταλ. estemporirismo.

Αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις πράττει, κάμ-νει τι ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν· χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ· ἐλαφρογνώμων, ἀρ-χάριος· ἀντιθέτως τῷ, τεχνίτης· Ξενοφ. Λακ. καὶ αὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτῶν.

Αὐτοσχεδιαστί· Ἐπίρ. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· ἀπροστοχάστως, ἀπετοιμάστως.

Αὐτοσχεδιαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι γί-νεται, λέγεται καὶ τ. χωρὶς σκέψιν, προμελέ-τημα, ἀλλ' ὅπως τύχει· ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· Ἀλκιδάμ.

Αὐτοσχεδίην, Ἰων. Αἰτιατ. Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Ρ.

Αὐτοσχέδιος, ία, ιον· καὶ Αὐτοσχέδιος· ὁ, ἡ (σχέθη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κάμωμένον λεγμένον καὶ τ. τ. ὅπως τύχει, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προστοχασμόν, προγυμνασίαν, προετοιμασίαν, ἄ-τεχνον, πεταπόν· Διονύσ. Ἁλικαρν. Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐστὶν αὐτοσχεδίη = αὐτοσταδίη· χειρα-γία, μάχη σήλ. ἕνας πρὸς ἕνα, σπαθὶ μὲ σπα-θί· πλησιάσαι, βάλλειν τινὰ αὐτοσχε-δίην, ὑπαρ. πλησίον· τὸ νὰ χτυπῇ, πλησιάσῃ τις τὸν ἄλλον εἰς τὴν χειρομαχίαν· Ὁμ. ἐξ αὐτοσχε-δίου, ὅπως τύχει, ὅπως ἔτυχεν, ἐξ ἀπροόπτου· ὡσαύτως καὶ ἐξ αὐτοσχεδίης· Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 53. Ἐπίρρ. αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδόν· Ἐπίρ. σπανιώτερον αὐτοσχε-δά· ἐγγύς, πλησίον, συμά, κοντά, ἀπὸ συμά· παρ' Ὁμ. ἢ ἐπὶ μάχης· μετὰ γεν. Ἀρατ. — 2) ἐπὶ χρόνου· παρευθύς, ταχέως, σιγλίγωρα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Αὐτοτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅστις τελειόνει αὐ-τὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του· ἢ τελειόνει εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· ὅθεν καὶ πάντοτε πάλιν γινό-μενος· ἀκατάπαυστος καθόλου· ὅστις τελειοποι-εῖ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του· εἶναι ἐντελὴς εἰς τὸν ἑαυτόν του· αὐτεξούσιος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτη-τος, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον· πληρεξούσιος, ἔχων τὰ ὅσμεϊν καὶ λύειν· ἱκανός, ἀρκετὸς διὰ τὸν ἑαυτόν του, καθ' ἑαυτόν· τὸν ἑαυτόν του διατηρῶν, τρέφων· αὐτοτελεῖς ἵππεῖς, οἱ ὁποῖοι εὐγάζουν τὸ ψωμὶ των μόνοι των· Λουκ. αἰτία αὐτοτελής· ἡ ὁποία μόνη εἶναι ἀρκετή· δὲν ἔχει χρεία ἀπὸ συναιτίαν· ὅλ. καὶ ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν συνεργοῦσαν μαζὺ μὲ αὐ-τήν· Ἐπίρ. αὐτοτελῶς· Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λαρτ. 10. 85.

Αὐτότεχνος, ου, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἐδι-δάχθη μόνος του τέχνην ἢ ἐπιστήμην· παὐτότεχ-νας πρὸς ἔπαινον· ὡς τὸ, αὐτοδίδακτος· Πλούταρχ.

Αὐτότοκος, ου, ὁ, ἡ (τόκος). Ὁμοῦ μὲ τὸ τέκνον της ἢ τέκνον του· Αἰσχύλ. Ἀγ. 140. — 2) αὐτότοκος δὲ, ὁ, ἡ· παροξυτόνως (τίκτω). Ἐνεργ. αὐτὸς ἑαυτὸν γεννῶν.

Αὐτοτραγικός, κή, κόν. Καθ' ὅλου, τραγῳ-δὸς τραγικός· Δημοσθ.

Αὐτοτρίγωνον, τό. Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ τρίγωνον· Ἀρτελ. ἰδὲ Αὐτόκυκλος.

*Αὐτοτροπάω· Μλ. — ήσω· ἀμφβ. ἀνγν. ἐν Τμ. Ὁμ. Ἑρμ. 86. ὁδὸν αὐτοτροπήσας, ὅπερ ἐν ἄλλοις χειρογράφ. αὐτοπρεπῆς ὡς· καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν αὐλιτροπὴς ὡς ἀναγινώσκεται· ὁ Ἕρμιος συμπεραίνει ὁδὸν αὐτεπαρήσων· διὰ νὰ αἰσιέῃ, κάμῃ στράτα, νὰ περάσῃ.

Αὐτοτρεφής, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Αὐτὸς ἑαυ-τὸν τρέφων· ἀποδεδειγμένον ὑπὸ Φρυν. Ἐκλ. σλ. 201. καὶ οὐδαμοῦ ἄλλου ἀπαντώμενον.

Αὐτότυπος, ου, ὁ, ἡ (τύπτω). Ἀφ' ἑαυ-τοῦ του κτυπημένος· μόνος τὸν ἑαυτόν του τυ-πόνων· Ὀππιαν. Ἁλιευ. Β', 358.

*Αὐτοϋπερούσιος. Τῳόντι, αὐτὸς καθ' ἑαυ-τὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπερούσιος.

Αὐτοῦ, Ἐπίρ. κυρίως γεν. τοῦ, αὐτὸ· ἄνθρι κατὰ τελείαν τόπου σημασ. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· αὐτοῦ, εἰς τοῦτο τόπον, ἐδῶ. Πολλάκις δὲ μὲ ἀκριβέστερον τοῦ τόπου διορισμόν· αὐτοῦ ἐπὶ Τροίῃ· αὐτοῦ τῷδ' ἐπὶ χώρῳ· Ὁμ. αὐτοῦ 'στὴν Τρωάδα· ἐδῶ 'ς αὐτὸν τὸν τόπον· ὡσαύτως καὶ, αὐτοῦ ἐνθα Ἰλ. Θ, 207. κεῖσι αὐ-τοῦ· Ὁμ. Τμ. Ἀπολλ. 374. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, αὐτοῦ ταύτῃ· εἰς τὸν ἴδιον τόπον· παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα· Valck. εἰς Ἡρόδ. 4, 135.

Αὐτοῦ, Ἀττ. Ἀντωνυμ. σύνθετος, ἀντὶ, Ἑαυ-τοῦ· ὅπερ ἰδὲ

Αὐτουργέω, ῶ· Μ. ήσω (αὐτουργός). Εἶμαι αὐτουργός· Πάντα ἐργάζομαι τὰ μόνος μου, δουλεύω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας· κάμνω, τε-λειόνω τὰς δουλείας μου μόνος μου· δουλεύομαι, ὑπηρετοῦμαι μόνος μου· ἔξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἡρωϊ-κοῦ αἴσιος καὶ ἐπὶ πτωχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὴν ἔχοντες δούλους πρέπει νὰ κάμνουν μόνοι των τὰ ἔργα, τὰς δουλείας των. ἀφ' οὗ

Αὐτούργημα, ατος, Πᾶν ὅ,τι δουλεύει τις μό-νος του· μὲ τὰ ἴδια του χέρια· Ἰουστίν. Μάρτ.

Αὐτουργητός, ου, ὁ, ἡ, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦτου δουλευμένον, κάμωμένον· ἀχρεῖα κατεσκευατμένα· κακοκαμωμένον, ὡς τό, αὐ-τοπόνητος.

Αὐτουργία, ας, ἡ. Τὸ νὰ ἐργάζηται δου-λεύῃ τις μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του· ἀντίστ. τῷ, νὰ τὸν δουλεύουν ἄλλοι· ὅθεν ἰδίᾳ γύμνα-τικῆς, καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀποκτωμένη πεῖρα· Πολύβ. Θ', 14. ἐν δὲ Δ', 21, ἔτι δὲ καὶ κα-κοπάθεια, ταλαιπωρία· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 532, «αὐτουργία φρόνου», αὐτὴ τοῦ, αὐτουργία, τὸ νὰ φρονεύῃ τις τὸν ἑαυτόν του μόνος του.

Αὐτουργικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ δουλεύῃ μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του, Ἐπίρρ. αὐτουργι-κῶς· Ἀντωνίν. Α', 5.

*Αὐτούργιον, τό. Παντήποτε κτῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει εἰσόδημα· ὑποστατικὸν συνήθ. παὐτουργιά εἶσι τὰ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καὶ οἷον οἰκοῦεν διδόντα τοὺς καρπούς· ὡς αἱ ἀλλη-καί, οἱ ἐλαιῶνες, οἱ ἀμπελῶνες, οἱ λιβαδιαῖοι τόποι, οἱ ὑδρόμυλοι, τὰ κεραμεῖα καὶ λ. τ. τ. Βαλσμ. ἐν Κων. ιβ', τῆς ἐν Νικαίᾳ β'. Συνῳδ.

Αὐτουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις μόνος του, ὁ ἴδιος ἐργάζεται, δουλεύει, κάμνει τί-ποτε, ἀσχολεῖται, καταγίνεται μόνος του εἰς τί-ποτε· Σοφκλ. Ἀντ. 52. Ἐξαιρ. ὅστις δουλεύει τοὺς ἀγροὺς, τὰ χωράφια του μόνος του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλων· ὅστις δουλεύει διὰ τὸν ἑαυτόν του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας διὰ νὰ εὐγάζῃ τὰν ἐπιούσιον ἄρτον· χει-ροτεχνίτης, τεχνίτης, δοῦλος τὸ ἰταλ. schiavo· ἐν γένει ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ κάμνῃ ὅλα μόνος του, νὰ δουλεύῃ βαρειές, χοντρὲς δου-λειές· Θεόδ. ὅθεν καὶ ἐνδύνει, πτωχός· Bornem ἐν Ξεφ. Συμπ. 1, 5. Bachr ἐν Creuz. melet. 3. σλ. 34. ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μόνος του ἰδιοχείρως. Ἱερόν. αὐτουργὸς τῆς φιλο-σοφίας, ὅστις ἐμελέτησεν ἐμαθε μόνος του, χω-ρὶς διδασκάλον, τὴν φιλοσοφίαν. Ξεφ. — 2) Παθ. ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὅπως ἔτυχεν, ἄτεχνα, ἀχαμνὰ καμωμένος· παῤῥιλ. αὐτόσκευος. Ἐπίρρ. αὐ-τουργῶς.

Αὐτουργοτευκτος, ου, ὁ, ἡ, (τεύχω) = τῷ πργμ. — 2) ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπιπλαίως, ἄ-τεχνα, ἀχαμνὰ καμωμένος, ψειρασμένος. Λυκόφρ. 746.

Αὐτοφάγος, ου, ὁ, ἡ, (φαγεῖν) ὅστις κατα-τρώγει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόφι, ἡ. Αὐτόφιν. Ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. ἑνικ. τε καὶ πληθυντικῶς παρὰ τό, αὐτός. Παρ' Ὁμ. δὲ καὶ κατ' ἐπίρρητα. σημασ. = αὐτοῦ· ἐδῶ, αὐτοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ τινος τῶν προθ. ἀπ' αὐτόφιν, ἐπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν.

Αὐτοφιλανθρωπία, ίας. Ἡ ἰδία ἢ καθ' αὐτὸ φιλανθρωπία. Στοβ.

Αὐτοφίλαυτος, παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ε'. σ'. 3. ἑσταλμ. αὐτὶ τοῦ «αὐτῷ φίλαυτος»· τὸ σύνθ. Ἰταλ. egoistico.

Αὐτόφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Ὁμοῦ, μαζὶ μὲ τὴν φλοιόδαν, «βάκτρον αὐτόφλοιον.» Θεοκρ. Κύ.

Αὐτοφόντης, ὁ. Ὅστις φονεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, τὸν ἑαυτόν του. Εὐριπ. καὶ, Ἐπίγραμ.

Αὐτοφορβος, ου, ὁ, ἡ, (φέρβω) = Αὐτοφά-γος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Αὐτόφορτος, ου, ὁ, ἡ, (φόρτος). Ὁμοῦ μὲ τὰ φόρτωμα. Πλούταρχ. «πλοῖα ἀπώλλυ αὐτόφορ-τος.» ἐπίγρ. ἐβυθίσθη μαζὶ μὲ τὸ φορτώμα της· φορτωμένος μὲ τὸ ἴδιον ἐδικόν του βάρος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 673. «αὐτόφορτος οἰκεία σὰγῃ.»

*Αὐτοφρόνησις, εως, ἡ· ἡ ὄντως, τελεία φρόνησις· Ἡμέρ. Ἐκκλ.

Αὐτοφρούρητος, ου, ὁ, ἡ, (φρουρέω). Ὁ ἀφ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑαυτοῦ του φιλαγμένου, ὁ μόνος του φιλαυτόμενος.

Αὐτοφυής, ής, ές, (φύω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐξημένος, τρανεμένος· ἀφ' ἑαυτοῦτου αὐξάνων. Ἡσ. Θγν. 813. ἀφ' ἑαυτοῦ γενηθείς· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, εἶναι ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὄχι χειρῶν ἀνθρώπου· «αὐτοφυὴς καρπόεις, Πλουτάρχ. «Αὐτοφυὴς λιμήν, λευτρόνει, Θουκυδ. λιμὴν φυσικός, καὶ ὄχι τεχνικός, καὶ λουτρὸν φυσικόν, καὶ ὄχι τεχνικόν. Ἀριστοφ. «πόλις Κέκροπος αὐτοφυὴς Ἀττική.« Ἡφαιστ. σελ. 42. καὶ Διοδ. Σικ. Γ'. 46. «αὐτοφυὴς χρυσός« καθαρόν μάλαμα, καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὴν γῆν. ὅθεν, φυσικός, ἀληθινός, ἀτέχνευτος. Ἐπῤῥ. αὐτοφυῶς· ὅθεν· νοῦ μεμηνὼς ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον.« Πλατ. Γορ. 68.

Αὐτόφυτος, ου, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Πυῤῥ.

Αὐτοφωνία, ίας, ἡ, καθ' αὐτό, ἀληθινή, ἰδία φωνή. Ἰουλιαν. Ζ'. παρά τό

Αὐτόφωνος, ου, ὁ, ἡ, (φωνή). "Οστις ὁμιλεῖ ἢ ἔχει μόνος του, καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλου· «αὐτόφωνος ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόφωνοι χρησμοὶ« Λουκιαν.

Αὐτοφώρατος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του φανερός, καθαρός, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένος, ἢ ὁ φανερώνων τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Σιγ. Ἐμπ.

Αὐτόφωρος, ου, ὁ, ἡ, (φώρ). "Οποιος πιάνεται ἐπάνω εἰς τὸ κλέψιμον, ἐν ᾧ κλέπτει· ἐν γένει πᾶς, τὸν ὁποῖον πιάνουν ἀμέσως ἐν ᾧ κάμει κάμμιαν κακουργίαν Θκδ. αὐτόφωρα ἁμπλακήματα· κακουργίαι, παρανομίαι εἰς τὰς ὁποίας πιάνεται, προδίδεται τις μόνος του. Σφκλ. Ἀντ. 51. Παρὰ λογογρ. συνηθ. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν· τὸ νὰ πιάσουν τινὰ ἀμέσως ἐν ᾧ κάμνει τίποτε κακόν, νὰ τὸν ἀποδείξουν μὲ τὸ ἴδιον κάμωμά του κακοῦργον, τό Λατ. ipso facto: ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι πλουσιώτατος ὢν· ἀπεδείχθην ἐμπράκτως, μὲ τὰ σωστά, ὅτι εἶμαι πλουσιώτατος. Σιφ. τό Αὐτόφωρον, ἡ ἰδία κλεψιά, τὸ κλέψιμον. Ἐπῤῥ. αὐτοφώρως.

Αὐτόφως, ωτος, τό (φῶς). Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ φῶς.

*Αὐτοχάραστος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένον ὡς αὐλάκι, αὐλακερά. Ι. Γαζ.

*Αὐτόχαρις, ιτος· ἡ (χάρις). Ἡ καθ' αὐτό, τωόντι, οὐσιαστὴ χάρις· αὐτοχάριτες Ἀττικαί· αἱ ἀληθιναὶ χάριτες τῆς Ἀττικῆς. Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 43. «Σκωμμάτων ἁλυκῶν, καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμονται· τόσον χαριτωμένα καὶ νόστιμα, καθὼς ἡ ἰδία χάρις.

Αὐτόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). "Οστις ἐργάζεται σοδεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· διαιωνεύεται, μόνος του, ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ τὸν αἰχμαλωτίζει, τὸν πέρνει σκλάβον· ἀπὸ ζημιὰ = αὐδέντης, ὁ ἄλλοντινα ἢ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του ἰδιοχείρως φονεύσῃ μετὰ ταῦτα αὐτόχειρ φόνου, ἁγιάζω, ὅστις φονεύσει τινά, καὶ ὅστις κάμει μὲ τὸ ἰδιόν του χέρι κανὲν καλὸν ἔργον. Ἰσοχρ. πρὸς Φίλιπ. «αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν· περὶ τῶν Θεῶν, οἵτινες εἴδουσι τὰ καλὰ ἰδιοχείρως· — 2) παθ. ὅστις ἔγινεν, εἶναι κεκαμένος ἀφ' ἑαυτοῦ του· παρβλ. Herm. εἰς Σφκλ. Ἀντ. 1100. Ἐπῤῥ. αὐτοχείρως, καὶ αὐτοχερί, ἀφ' αὐ

Αὐτοχειρία, ίας, ἡ. Κυρίως, τὸ νὰ δουλεύῃ, ἐργάζεται, κάμῃ τις τίποτε, περισσότερον τὸ φορτίον με τὰς ἰδίας του χεῖρας· ἔξαρσ. νὰ φονεύσῃ τὸν ἑαυτόν του μόνος του, ἢ νὰ φονεύσῃ ἰδιοχείρως ἄλλον. Ἐπῤῥ. αὐτοχερία· μὲ τὸ ἰδιόν του χέρι. Ἐρότ.

Αὐτοχειρίζω. Μ. ἰσπ. Κάμνω τι μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας. Πολυδ.

*Αὐτοχείριος, ία, ιον, καί

*Αὐτόχειρος, ὁ, ἡ = αὐτόχειρ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Αὐτοχειροτόνητος, ου, ὁ, ἡ, (χειροτονέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του χειροτονημένος, ἐκλελεγμένος.

*Αὐτοχερί. Ἐπῤῥ. τοῦ αὐτόχειρ. ποιητ. ἀντὶ αὐτοχειρί.

Αὐτόχθονος, ου, ὁ, ἡ, (χθών). Μαζὺ μὲ τὴν πατρίδα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 547. «πανώλεθρον αὐτόχθονον, πατρῷον ἔθρισεν δρόμον.«

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών, αὐτός). Ἐντόπιος, εἷς τὸν τόπον του γεννημένος· ἄθεν οἱ αὐτόχθονες· ὅσοι δὲν ἦλθαν εἰς τὴν χώραν ἀπὸ ξένον τόπον καὶ ἐκατοίκησαν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ κατάγονται ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἀπὸ ἐντοπίους γονεῖς, προπάτορας· — 2) παν ὅ,τι γίνεται φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν χωρὶς νὰ σπαρῇ, φυτευθῇ, εἶναι φυσικὸν προϊόν.

Αὐτοχόλωτος, ου, ὁ, ἡ, (χολόομαι). "Οστις ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἢ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ὀργίζεται, θυμώνεται, χολιάζει· ἢ ἐθύμωσεν ἐχαλίασεν. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 421. Παλαδ. «ὦ γέλος ἀνθρώπων, αὐτοχόλωτον.«

Αὐτοχορήγητος, ου, ὁ, ἡ, (χορηγέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου προβλεπόμενος, φροντισμένος, ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ζεμένος.

Αὐτοχρέως, ου, ὁ, ἡ κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ αὐτόχρως, συνων. ἐκ τοῦ αὐτοχάνος (χαίνω). Ἄτεχνα χυμένος, κακοχυμένος, χυμένος ἁπλῶς, χωρὶς νὰ εἶναι ἄλλως δουλεμένος, ρινισμένος ὅλη. ξαλισμένος καὶ τ. τ. Ἐπίθ. Ὅλου τινος· ἦτοι στρογγύλου πράγματος ὡσὰν σφαῖρα, παρόμοιος μὲ τὰ βόλια τοῦ κανονιοῦ. Ἰλιὰδ Ψ. 826. Κατ' ἄλλους δέ, ὁλόκληρος χυμένος, ὄχι μὲ τρύπαν, εἰς τὴν μέσην.

Αὐτόχρημα, Ἐπίῤῥ. (χρῆμα) "Οντως, τῷ ὄντι· ἀριθμὸς, κατὰ ἀλήθειαν, ἀπαράλλακτα. Αἰλιαν. Π. Ἰς. «ὡς αὐτόχρημα αἱμυίαις, ἀπαραλλήκτοις καθὼς μυῖες· χωρὶς κάμμιαν διαφοράν· ὅτικς, ὅλον καθὼς αἱ μυῖαι.

Αὐτόχροος, καὶ κατὰ Συγκοπὴν Αὐτόχρους· ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα). "Οστις ἔχει τὴν ἰδίαν του φυσικὴν βαφὴν καὶ ὄχι τεχνικήν· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἰδιόν χρῶμα, ἢ ἴσα καὶ μόνον χρῶμα, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Αὐτόχυμος, ου, ὁ, ἡ, (χυμός). "Οστις ἔχει τὸν ἰδιόν του, τὸν φυσικὸν χυμόν. Ἀριστιδ. Τόμ. Α'. Σ. 447.

Αὐτόχυτος, ου, ὁ, ἡ, (χέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου, ἐκφυτευμένος· αὐξημένος, ἁπλωμένος· ναὶ τόχυντον κέρας.« Ψυκυδ. 129.

Αὐτοχώνευτος, καὶ, Αὐτόχωνις, ὁ, ἡ· = Αὐτοχωνος. Γραμ.

Αὐτοψεί· καὶ αὐτοψί. Ἐπῤῥ. τοῦ αὐτοπτος· τὸ νὰ βλέπῃ τις μὲ τὰ ἰδιά του ὀμμάτια. Διοσκορ.

*Αὐτωνητής, οῦ, ὁ (ὠνέομαι). "Οστις ἀγοράζει μόνος του.

Αὐτῶρης, ὁ, ἡ· ἀφ' ἑαυτοῦτου ποιών τι, ἢ ὁμιλῶν. παυτώρης Τρίπους, παρὰ Καλλιμ. ἀμφβ. κατὰ τε τὴν σημασ. καὶ τὴν Ἐτυμολ.

Αὐτως, καὶ αὐτως. Ἐπῤῥ. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικ. αὐτως ἐσυνθέμ. ἐγράφετο ὀπανεπίθετο κατὰ τὴν σωστὴν σημασ. τοῦ οὖτω, ἔτσι· αὐτως ψεύδομ. δέ, ὅταν ἐσήμαινε τό, εἰς μάτην· ματαία, ὅτα χυμένα· ὁ Dionn καὶ Βτμν. Λεξ.), σλ. 37. γράφουσι παντοῦ αὐτως ἄσυν. ὡς Ἑπτ. παρασχηματισμὸν τοῦ οὕτως· ὁ Wolf ἐξ ἐναντίας ἔγραφεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλιάδ. παντοχοῦ αὐτως φιλ. ἐν τῇ Ὀδσ. ὅμως αὐτως ὅστ. παντοῦ ὅπου ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ὡσαύτως, ὁμοίως, ὡς καὶ ἄλλοτε. Ἡ λέξις ψιλουμένη θεωρεῖται ὡς Ἐπῤῥ. παρὰ τό αὐτός Αἰολ. παρεξετονουμένη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως καὶ ὀρθότερον. Herm. ἐν Beck. Act. se. min. phil. Lips. 1, σλ. 73. ἰδὲ καὶ ἐν Vig. σλ. 736. 1) Κατ' ἀνταποδοτικήν, ἢ κατ' ἀντίθεσιν σημασ. οὕτω, τοιουτοτρόπως, τὸ κοιν. ἔτσι· μόνον ὅταν ἔχῃ προαπείμενον τὸν καὶ σύνδεσμ. καὶ οὕτως· καὶ τοιουτοτρόπως, ταὶ μὲ αὐτὸν ἢ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔτσι· καὶ χωρὶς αὐτὰς τὰς αἰτίας, ἢ περιστάσεις, καὶ χωρὶς τούτου. «Ἢ δὲ καὶ αὖτως μ' αἰεὶ ἐν ἀκαχάτοισι θεοῖσι νεικεῖ..« Ἰλιάδ. Α, 520. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει τὴν πρωτίστην αἰτίαν, ἢ ἀρχήν, τὸ ἀμετάβλητον, τὴν φυσικὴν κατάστασιν· αὖτως· ἔτσι, ὡς ἦταν καὶ ἄλλοτε, ὡς συνήθως εἶναι, ὡς συνηθίζεται, αὐτῷ. τοῦ ἀσυνήθους, τοῦ νέου. «Ἐπικείμενος κεῖται αὐτως ὁ νεκρὸς κεῖται καθὼς ἦταν· τοῦτ' ἔστι δὲν ἐχάλασε, δὲν ἐσάπησεν. Ἰλιάδ. Ω, 414. πλεονάζ. ἔτ' αὐτως· ἀκόμι ἔτσι ἄσπρον ὡς καὶ ἄλλοτε, ὡς καὶ προτήτερα. Ἰλιάδ. Ψ, 268. Ἀφ' οὗ προκύπτει ἡ σημασ. χωρὶς ἄλλο, χωρὶς ἀμφιβολίαν, βέβαια· «ἐφ' τόσσων δ' ἀέκητι νέου πάϊς εἴσεται αὖτως νῆα ἐρυσσάμενος..« Ὀδσ. Δ. 665. Ἁπλῶς, ποτὲ αὖτως μυθήσομαι, εἰλλὰ σὺν ὅρκῳ· εἶν δίλει ὁμιλήσω ἁπλῶς, ὡς συνηθίζουν τὰ ὁμιλοῦν, ἀλλὰ βεβαιόνουν τὸν λόγον μου μὲ ὅρκον. Ὀδσ. Μ. 151. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. συνάπτεται καὶ ἡ τοῦ, ἀμελημένα, ἀρρύντιστα. «Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίδες κείσεαι αὖτως.« Θέλει κεῖτσαι ἔτσι· τοῦτ' ἔστι, χωρὶς νὰ γροντίζῃ κανένας διὰ σέα. Ἰλιάδ. Σ. 336. Ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ ῥόγου, τῆς μομφῆς, τῆς κατηγορίας, τῆς ἐπιπληξέως ἐν γένει· «τί νεμεσσᾶσαι αὖτως(;) διὰ τί φροντίζεις, λυπεῖσαι ἔτσι τοῦτ' ἔστι τόσον ἄκαιρα, ἀνάρμοστα. Ἰλιάδ. Β, 55. Ὅθεν συνίστανται πολλάκις μὲ τὰς λέξεις ὅσαι ἔχουσι σημασίαν, τοῦ ματαίου, τοῦ ἀσφαλοῦς, τοῦ περιττοῦ· μάψ αὖτως, ἀνάμιλλον αὖτως ἄχθος ἀρούρης, καὶ λ. τ. τ. ἀνωφέλευτα, ματαία, τὰ χαμένα, χωρὶς κἀνὲν ὄφελος καὶ χωρὶς κανένα σκοπόν. Ὁμ. Ἀλλὰ καὶ μόνον, χωρὶς τῶν τοιούτων λέξεων κεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν σημασ. «τῆδε δίλει, ἔτσι αὐτος ἔχῃς γέρας, αὐτάρ ἐμ' αὐτως ἀτίμητον ἐόντα· Ἰλιάδ. Α, 133. καὶ Β, 342. «ἐπεὶ οὐ τοῦτ' ἐπέεσσι ἐρίσαιμεν..« καὶ Π, 117. «ἐπεὶ ἦ ῥ' ἐπέεσσι ἐρισσέμεναι..« καὶ Τελαμώνιος Αἴας πολὺ αὖτως ἐν χειρὶ πέλεται δορυ..«

2) Κατὰ σημασίαν τοῦ ἀμελογομένου, κοινῶς συνήθους, τοῦ ὁμοίου· καθόλου ἔτσι· ἴσια ἔτσι· παρόμοια, παραλλάχτα· καθόλου σὰν — π..τὸ· οὐδαμοῦ ἀπούσαι, αὖτως ὡς ἐγαλα..« Ἡσ. Θγν. 702. καὶ Θέογν. 1246. κατὰ Βτμ. δὲ καὶ Ἰλιάδ. Δ, 17. τὸ ὁποῖον ὁμως ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσει ἀνέγραψεν· ὥστε δὲν εὑρίσκεται οὐδαμοῦ Ὁμηρικὸν περὶ αὐτοῦ παράδειγμα πλέον· κατὰ τοῦτο προκρίνει καὶ ὁ Βτμν. τε, αὐτως. Παραβλ. Mehlhorn ἐν Ἀνκρ. Θο, 22. σλ. 225· ὡς τὸ, ὁμοίως. Herm. εἰς Σφκλ. φιλ. 42. Ἀντ. 85, 715. Οἰδ. Τ, 931.

3) Ἡ φράσις, ὡς ἦ αὖτως παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσι συνήθης, ἔστι μόνον κατὰ διαίρεσιν τοῦ ὡσαύτως.

*Αὐχμαλέος, α, ον (αὐχμή). Βαυχμισμένος, περιχαμένος, πανίσιος.

Αὐχενίας, ου, ὁ (αὐχήν). Ὁ ἔχων χοντρὸν καὶ παχὺν αὐχένα, τὸ ἰσοδ. ζυγί, σβέρκος. Λεξ.

Αὐχενίζω, Μ. ἰσπ. Ἀττ. ίσω (αὐχήν). Ἀκονεψαλλίζω, κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω. Σοφιαλ. Αἴ. 298. — 2) Παρὰ Ἱπποκρ. αἴτιος τοῦ σφίγγω τὸν λαιμὸν μὲ τὸ σχοινί, πνίγω, ἀρμάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὐχένιος, α, ον, (αὐχήν). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐχένα, εἰς τὸν λαιμόν. Ὀδ. Ι. 450.

Αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ (αὐχενίζω). Λέγεται τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον τρεμουδιάζουν, ἢ πνίγουσί τινα. Δουόρ. 1180.

Αὐχέω, ῶ, Μ. ἦσω. συνήθ. καυχάομαι. — Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω. Θουκυδ. ὑπάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι.α τινί. Βτχμ. 2) Γενικῶς ἀντὶ τοῦ, ὑπολαμβάνω, νομίζω, στοχάζομαι· ὡς τό, φημί. Τραγ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 832. πρὸσθεν τὶν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρεμεινὸν· καὶ, 931. αὐτὸν γὰρ ποτ' ἦγες χεῖρας ἐστᾶσι σέθεν.α παρὰ τὸ

Αὐχή, ῆς, ἡ. Καύχησις, ἀλαζονεία, κομπασμός. (σημ. τοῦ, καύχη, εὐχὴ καὶ αὐχὴν· ἐπειδὴ οἱ καυχώμενοι δείχνουν τὴν ἀλαζονείαν των μὲ τὸ κράτημα τοῦ αὐχένος) ἀφ' οὗ

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν. Ὑπερήφανος, κομπαστικός, μὲ ἀλαζονείαν, παρὰ Νόν. Ὅστις περπατεῖ καμαρωτά, ὑπερήφανα.

Αὔχημα, ατος, τό. Καύχησις, κομπασμός, ὑπερηφάνεια. Θουκυδ. τὸ πρᾶγμα ἦτο αἴτιον τῆς ὑπερηφανείας· ὀπισθόμβροτον αὔχημα. Πίνδ. Πύθ. Α. 179.

Αὐχήν, ένος, ὁ· ὁ τράχηλος, τὸ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ὀπισθεν μέρος· τὸ παρ' ἡμῖν γνθ. σβέρκος, ζιγκι· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων· παρ' Ὅμ. δὲ καὶ ὅλος ὁ λαιμός. Ἰλδ. Θ, 326. Α, 40. Π, 657. — 2). Μεταφορ. ἰσθμός, πορθμός, φάραγξ, βαθὺ λάκκωμα, στενὸς λειβαδότοπος ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 72. αὐχένα Βοσπόρου, καὶ, αὐχένα Χερσονήσου.α 3) Κατὰ Πολυδ. Α', 90. ἓν μέρος τοῦ τιμονίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἡ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνοιγμβᾷ ὁ κυβερνήτης, τὸ Ἰταλ. σύνηθ. τιμονιέρης. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡλιοδ. Ε'. καὶ δὲ τὴν πρύμναν εἶχε καὶ τοὺς αὐχένας.α Ὅρα Εὐσταθ.

*Αὐχησις, εως· ἡ (αὐχέω). Καυχησιά. Θκδ. 6, 16.

Αὐχητικός, ἡ, όν. = Αὐχήεις.

Αὐχμαλέος, α, ον, = αὐχμηρός.

Αὐχμάω, ῶ, ἰδὲ ἐν τῷ, αὐχμέω.

Αὐχμέω, Μλ-ήσω, (αὐχμή). Εἶμαι ξηρός, στεγνός, κομψαχτισμένος, λερωμένος· φαίνομαι τοιοῦτος. Ὀδ. Δ. 249. καὶ Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ αὐχμάω εὑρηται μόνον ὁ μετοχ. Ἐνστ.

Αὐχμή, ῆς, ἡ, = Αὐχμός, ποιητ.

Αὐχμήεις, εσσα, εν· = αὐχμηρός. Ὅμ. Ἰλ. Π. 6. ποιητ.

Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, (κόμη). Ὅστις ἔχει τὴν κόμην ἢ τὰ μαλλιὰ ρυπαρά, ἀπαστρα, λερωμένα, ἀχτένιστα. Ἀθήν. Σ. 131. ἐκ τοῦ

Αὐχμηρός, ρά, ρόν. Στεγνός, ξηρός, διψασμένος· ἠλειωμένος, σκληρός, τραχύς, ἀδρός· κομψαχτισμένος, λερωμένος, ἄσχημος, ρυπαρός, ἄπλυτος, καταβυζαγμένος, πτωχός, ἐνδεής, ἄθλιος, κακορρόιζικος, ταλαίπωρος, ναύχμηρες βίοτα, ζωὴ πενιχρά, κακορρόιζικος, ἀθλία· ναύχμηρος τὴν κόμην.α Μὲ μαλλιὰ ἀχτένιστα, ἀπλυμένα, λερωμένα, λοξασμένα.

Αὐχμός, οῦ, ὁ. (Λω, Ἀξω, Δῶω, Αὐος). Ξηράλα, στεγνή, ἀνομβρία. — 2) ἡ ὄψις ἢ τὸ πρόσωπον τῆς ἀπὸ ξηρασίαν καὶ ἀνομβρίαν κατακομψιαχτισμένης, κατεξηραμένης καὶ κατασκασμένης γῆς· Ἐπ' ἀνθρωπίνων σωμάτων· ἀκαθαρσία, λέρα, ρυπαρία, τὸ τουρκβ. μουρτσαλιά, ἀπαστρεμιά, πτωχεία, σκλαιπωρία. Ἀριστοφ. Πλ. 833. ἀφ' οὗ

Αὐχμώδης, ά, ές (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ φαίνεται κατεξηραμένον, στεγνωμένον, ρυπαρόν, λερωμένον, ἄσχημον, εἰς ξηρασίαν ἐκτεθειμένον, ναυχμώδης κόμη.α Εὐριπ. Ὀρ. 223. καὶ, Στράβ. ΙΖ. Σ. 1185.

Αὔω· καὶ Ἄττικ. Δῶω, ἀσυνηθ. Ξηραίνω, στεγνώνω τίποτε, ὅθεν καὶ καυφαλίζω, Καίω, ἀνάπτω. Ὀδσ. Ε, 490: οἷνα μήποθεν ἄλλοθεν αὖσιν ὑπακ. πῦρ. διὰ νὰ μὴν ἤθελεν ἔχη χρεῖαν νὰ πέρνῃ ἀπ' ἄλλου πουθενὰ φωτιὰν διὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν ἐδικήν του· ὅπου Ἀττ. ἐναύει· ἔπρεπε νὰ γραφῇ. Ἐστὶ δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. Παράβλ. ἀφαύω, ἐναύω· (συνέχεται τῷ εὔω, εὖω: ἅπτω: ἔψω: ἰαύω, ἰαίω: αὖος, αὐχμός: αὐαὶ, ἠώς, ἕως, ἡ αὐγή).

*Δῦω· φωνάζω, κράζω δυνατά. Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. κράζω τινα μεγαλοφώνως νὰ ἔλθῃ. Ἰλδ. Λ, 461. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἄὔω. Μλ. αὔσω = αὖω· φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἠχῶ δυνατά· πολλάκις παρ' Ὅμ. συντεταγμένον μετὰ τοῦ, μακρόν, μέγα, δεινόν. Ἐπ' ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων. Ἔτι δὲ καὶ μεταβατ. μετὰ αἰτιατ. Ὀδσ. Ι. 65. ὁμὲν ἐστ. καὶ παρατατ. σχηματίζεται παρὰ τό, αὔω, δθ' ἀορτ. παρὰ τό, ἄὐω. (υ – –) (ἀφ' οὗ αὐτή, αὐτέω, αὐδή, αὐεως, αὐχέω· πρωτότυπον δὲ ἐστι τὸ, ἀω, ψυσῶ).

(Ἄὐω) κοιμῶμαι, παρὰ τὸ ἀω, ψυσῶ, πνέω· εὑρηται μόνον εἰς τὰ παράγωγα Ἰαύω, ἀωτέω, εὐδω.

(Δῦω) ὡς πρωτότ. τοῦ ψαύω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτρ.

Αὐώς, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀώς, ἠώς· ἡ χαραγή, αὐγή, ταχυνή, τὰ ξημερώματα. Ὁ Σχολ. Πινδ. Πύθ. Β. 52. ὡς καὶ τό, Αὔηρ, ἀντὶ, Ἀήρ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Φ.

Ἀφάβρωμα, τος, τό· ἔσφλμ. ἀνάγν· παρὰ Πλτχ Κ. Δρ. XVI. ἀντὶ Ἄβρωμα.

Ἀφαγιστεύω. Μ. εὑσω· = τῷ ἑπομ. ἀμφιβ. μέντοι· τὸ γάρ, καφαγιστεύσας παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 237. ἀνήκει εἰς τό, ἐφαγιστεύω.

Ἀφαγνεύω, Μ. εὑσω (ἁγνεύω). = Τῷ ἑπομ. Πλτχ.

Ἀφαγνίζω, Μ. ἴσω (ἁγνίζω). Καθαρίζω, ποιῶ τι ἁγνόν, καθαρόν, τό ἁγιάζω διὰ τῆς καθάρτεως· ἀφιερόνω τίποτε· Εὐρ. Ἄλκ. 144. ἀφ' οὗ

Ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ. Κάθαρσις, καθιέρωσις· ἁγιασμός, ἀφιέρωσις.

Ἀφάδιος, ον, καὶ

Ἀφαδος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἄφαδος· ὁ (ἀφανδάνω). Ὅστις δὲν ἀρέσκει, δὲν εὐρίσκει ἀρέσκειαν, δὲν εἶναι ἀρεστός· ἐχθρικός, μισητός· ὅθεν πάφαδία καῦρα· ἀντὶ τοῦ ἐχθρά, ἐχθρική· Ἐξηγεῖται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Συνίδ. Ἡσυχ. καὶ Εὐστάθ. Ὀδ. Α'. Σ. 1417.

Ἀφάζω· ἡ ἀφάζω· ἰδὲ ἀφάσσω.

Ἀφαίμαξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ματώνῃ τις, εὐγάνῃ, πέρνῃ αἷμα, φλεβοτομία· παράτ.

Ἀφαιμάσσω, Ἀττ ἄττω. Μ. ἄξω (αἱμάσσω). Εὐγάνω, πέρνω αἷμα, φλεβοτομῶ· ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον· Ἱπποιατρικ.

*Ἀφαιμπτόω, Μλ.-ώσω = τῷ προηγμ.

Ἀφαίρεμα, ατος, τό (ἀφαιρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι παρμένον, ἁρπαγμένον· τὸ νὰ πάρνῃ, ἁρπάζῃ τις τίποτε· πάρτιμον, ἅρπαγμα.

Ἀφαιρεματικός, κή, κόν· Ὅστις πέρει, στερεῖ· ἁφαιρεῖ συλλαβήν, πνεῦμα καὶ τ. τ. Γραμμ.

Ἀφαιρεματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ ἀφαιρετικὸν τρόπον.

*Ἀφαιρέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). στερημένος οἴκου· ὅστις στερήθηκεν, ἔχατε, δὲν ἔχει πλέον τὸν οἶκον, τὸ σπίτι του· Ἰμνοθ.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ· τὸ νὰ πάρνῃ, ἁρπάζῃ τις τίποτε, εὐγάνῃ, κατεβάζῃ τι ἀπὸ τίποτε, καὶ οὕτω τὸ ὀλιγόστεύῃ.

*Ἀφαιρετέον· Ἐστι. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπῳ. ῥηματ. παρὰ τὸ ἀφαιρέω· πρέπει νὰ πάρνῃ, ἁρπάζῃ, κατεβάζῃ τί τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε διὰ νὰ τὸ ὀλιγοστεύῃ, ἐλαττώνῃ· Πλάτ. Πολτ. σλ. 301. Α.

Ἀφαιρετικός, κή, κόν· Ἐπιτήδειος εἰς ἀφαίρεσιν.

Ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ· ἁρπάχτρια, ἁρπάστρια. Ὀρφεύς.

Ἀφαίρετος, ου, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἀφῃρέθη, ἁρπάχτη, ἐπάρθη· ἠμπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ, παρθῇ, ἁρπαχθῇ, εὐγαλεθῇ, κατεβασθῇ ἀπό τίποτε· ἀπὸ τοῦ

Ἀφαιρέω, ῶ· Μ. ἥσω· Ἀόρ. ἀφεῖλον· μετ. ἀόρ. ἀφειλόμην· παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀφειλάμην· παθ. ἀόρ. ἀφῃρέθην· (αἱρέω. ἀνμλ.) τινί τι· κατεβάζω τι ἀπὸ τίποτε καὶ τὸ ὀλιγοστεύω, παίρνω, ἁρπάζω· Ὀδσ. Ξ, 455. εὐγάνω, χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ· τί ἀπό τίποτε· ἀφαιρῶ τι ἐστινος· ἐξαλείφω, ἀφανίζω τι ἀπό τίποτε· ἐν γένει, εὐγάνω, παίρνω, τραβῶ ἔξω, ἁρπάζω τι μέσα ἀπὸ τίποτε· π. χ. τινὰ ἀπὸ τὴν δουλειάν ἢ σελαβιάν· ὅθεν, γλυτώνω, ἐλευθερόνω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀφαιροῦμαι εἰς ἐλευθερίαν, ἀφίνω τινα ἐλεύθερον ἀπό τίποτε· Ἰσχ. ἀφαιρῶ τινί τι, τῷ συγχωρῶ τίποτε· Ἀπ' Ὅμ. τό μετ. μᾶλλον εὐχρηστον ἢ τὸ ἐνργ. ἐξαιρ. κατὰ σημτ. τοῦ, παίρνω τίποτε ἀπό τινα, τὸν στερῶ ἀπό τίποτε, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως, ὑπενοουμ. ὅτι θέλει τὸ μεταχειρισθῶ εἰς ὄφελος, εἰς ἀπέλαυσίν μου. Ἀφαιροῦμαι τινί τι· καὶ τινά τε· Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 3. – τινά τι, ἐξαιρτ. παρ' Ἀρστφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Elmsl ἐν Ἀχ. 464. ἔτι δὲ καὶ, τινός τι (στερῶ, καὶ ἁρπάζω ὡσαύτως) Ὅμ. Παρὰ τοῖς Δογογρ. χρησιμωτέρα ἡ σύνταξις τινά τι καὶ τινός τι· Πλάτ. ἀφαιροῦμαι στερούμαι κάνεν πρᾶγμα, μοί τὸ παίρνουν, ἁρπάζουν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ Πργμτ. ὡσαύτως ἀφαιροῦμαί τινα μή ποιεῖν τι· ἐμποδίζω τινα τοῦ νὰ κάμῃ τίποτε· Κ. Γρηγ. σλ. 84. Schaef ἐν Σφκλ. Φιλ. 1303. Heind. ἐν Πλάτ. Πρωτ. σλ. 260. Α. Πλούτ.χ.

Ἀφαίρημα, τό, = Ἀφαίρεμα.

Ἀφαιρηματικός, ή, όν. = Ἀφαιρεματικός.

Ἀφαιρητικός, κή, κόν, = Ἀφαιρετικός.

Ἀφάκη, ης, ἡ (ψακός). Ὅσπριόν τι ὅμοιον μὲ τὴν φακὴν – 2) εἶδος ἀπὸ ἄγριο ὀλάχανον, φακωσιόν, ἀκριβέστερα ἄγνωστον· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 8. καὶ Διοσκ. Β'. 178. καὶ Ἀθήν. Σ. 406.

Ἀφαλλόμαι. Μλ-λοῦμαι (ἅλλομαι· ἀνμλ. Πηδῶ πέρα, ἀπάνω, κάτω, ὀπίσω, ἐμπρός· Ἀριστοφ.

Ἄφαλος, ου, ὁ, ἡ (ψάλος). Χωρὶς τὸν ψάλον εἰς τὴν περικεφαλαίαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπήγουν τὴν φοῦντα. Ἰλδ. Κ, 258. παράβλ. τετράφαλος. (υυυ)

Ἄφαλτος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις πηδᾷ, ἀνω, κάτω, ἐμπρός, ὀπίσω, πέρα.

Ἀφαμαρτάνω, Μ.– μαρτήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Σφάλλω, δὲν ἐπιτυχαίνω, ἐξαμπ. τὸ σημάδι, βγάνοντας τὸ σῦρμ ἢ κοντάρι. Ἰλι. ἐν γένει· σφάλλω, πλανοῦμαι, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, χάνω τίποτε. Ἰλδ. Ζ, 411. ἀεὶ μετὰ γενκ.

Ἀφαμαρτοεπής, ές, ἡ (ἔπος). = Ἀμαρτοεπής· χάνω τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας μου· ἐμβάλλω εἰς ἄλλην ὑπόστασιν. Ἰλδ. Τ, 215.

Ἀφαμιώται, ων, οἱ· ἄουλοι, τὸ κοινὸν σελάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐδουλεύαν τὰ χωράφια τῶν Θρακῶν, ὡς οἱ Εἵλωτες τὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀθήν. Σ. 263. καὶ Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1027.

Ἀφανδάνω, Μλ. ἀραδήσω (ἀνδάνω, ἀνμλ.). Δὲν ἀρέσκω, προξενῶ δυσαρέσκειαν. Ὀδ. Π. 387. (τὸ ἀνδάνω, ἐνταῦθα φαίνεται ὅτ. δὲν εἶναι σύνθετον μὲ τὴν ἀπό, ἀλλὰ μὲ τὰ στερητ. σ. τὸ δὲ φ, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ Αἰολ. ἄϝημμαι).

Ἀφανεία, είας, ἡ. τὸ νὰ μὴ φαίνηται τίποτε, σκοτάδι, σκότος, ἀβεβαιότης· — ἀφανισμός, φθορά, ἐξαλειψις. Θκδ. (22) παρὰ τό

Ἀφανής, ές, ἡ, τό (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἅπαντος, ὅστις δὲν φαίνεται, δὲν βλέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεται, σκοτεινός, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Ἠθ. Β'. ηδεῖ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι· πᾶν ὅ,τι δὲν φαίνεται, δέν τὸ βλέπει τις πλέον· σκοτισμένον, κρυμμένον, ἀφανισμένον, ἐξειλημμένον· ἀπαρατήρητος· οὐκ ἀφανὴς εἰμὶ ποιῶν τι· κάμνω τίποτε ὄχι ἀπαρατήρητος, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν, ἀλλὰ φανερά, ἐμπρὸς εἰς ὅλους· ἀγνώριμος, χωρὶς φήμην, χωρὶς ὄνομα. Ἐπῤῥ. ἀφανῶς.

Ἀφανίζω. Μ. ἴσω. Ἀπ. ιῶ. Κάμνω τι ἀφανές, νὰ μὴ φαίνηται πλέον, τὸ πέρνω, σηκώνω ἀπ' ἐμπρός· τὸ κρύβω, ἐξαλείφω, σκοτώνω, τὸ καταχώνω· κάμνω τίποτε σκοτεινόν, νὰ μὴ φέγγῃ, λάμπῃ, τὸ ἀπχημίζω, τὸ λερώνω, Vallis ἐν Φοιν. 373. τὸ βάνω κατὰ μέρος, τὸ παραιτῶ. Παῤῥ. γίνομαι ἄφαντος, ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ἀναλήφομαι, σκοτεινιάζομαι ἢ κυκλόνομαι ἀπὸ φόβος. — 2) ἀμτβ. ἀναλήφομαι, γίνομαι ἄφαντος. Ξεν. Ἀν. Ἀ, 4, 8. πάνυ ἀμφ (κατὰ τὴν ἐδρ. ὑπὸ Brodaeus, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Krüger ἢ λξ. κεῖται καὶ ἀπλῶς κατὰ μεταβτ. σημσ.).

Ἀφάνισις, εως, ἡ· καὶ Ἀφανισμός, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλᾷ, ἐξολοθρεύει. Πλτχ.

Ἀφανιστικός, ἡ, όν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἰδίωμα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφανίζῃ, φθείρῃ, χαλᾷ. Ἐπῤῥ. ἀφανιστικῶς.

Ἀφανισμένος, στή, στόν· ἀφανισμένος, ἐξωλοθρευμένος, χαλασμένος.

Ἀφαντασίαστος, ου, ὁ, ἡ (φαντασία). Ὅστις δὲν συγχίζεται, δὲν ταράττεται διά τινος φαντάσματος· ἀτάραχος ἀπὸ φαντασίας.

Ἄφαντασίωτος, ου, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις δὲν ἔχει φαντασίαν, τὴν φυσικὴν δύναμιν νὰ φαντάζηται τίποτε εἰς τὸν νοῦν του, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν του κἀνέν πρᾶγμα ζωηρότητα.

Ἀφάνταστος, ου, ὁ, ἡ· μὴ φανταζόμενος· ὅστις δὲν φαντάζεται. Πλουτ.

Ἄφαντος, ου, ὁ, ἡ, (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἔγινεν ἀφανής, ἀπεμακρύνθη, δὲν φαίνεται πλέον· ἐξελείφθησαν, ἀλλημονήθησαν. Ἡλιόδ.

Ἀφαντόω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, Ἀφανίζω. Νικήτ. Χρον. πολλαχοῦ.

Ἀφάντως, Ἐπιρ. (ἀφανής). Χωρὶς νὰ φαίνηται πλέον, χωρὶς νὰ μανθῇ.

Ἀφάπτω. Μ. ἅψω· (ὄπτω). Δένω, κρεμνοδένω τι μὲ ἄλλο τίποτε· ἀφ. ἄμματα, κάμνω κόμπους, κομποδέματα. Ἡρόδ. 4, 98. ἀντιδ. τῷ, λύω· κρεμνῶ τι ἀπό τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ κρέμηται ἐκεῖ. Παῤῥ. κρέμομαι κάτω· — 2) ξεκρεμνοδένω, ξεδένω τίποτε.

Ἄφαρ, Ἐπίῤῥ. (κατὰ τινὰς παρὰ τὸ, ἅπτω, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἀρχῆς). Σημαίνει παρευθὺς τὸ ὁποῖον σχέτιζεται ἢ συνέχεται, καὶ τὸ νὰ εἶναι τίποτε πρᾶγμα ἓν μὲ τ' ἄλλο ἐμπρός· 1) ἀπὸ πράξεως ἥτις συνέχεται ἀμέσως μὲ ἄλλην προηγηθεῖσαν, παρευθύς, πάραυτα, ἐπιτοῦτο, εὐθὺς ὕστερα, μετ' ὀλίγον· πολλάκις ταυτοσήμαντον μὲ τό, αὐτίκα ἢ εὐθύς. Ἰλιόδ. Τ, 305. Θέογν. 715. Πολλάκις ἐκλείπει ἡ σημασία τοῦ, ταχέως, τοῦ ἀκαριαίου, καὶ μένει μόνη ἡ τῆς ἀκολουθείας, τοῦ, ὕστερον, μετέπειτα, ὡς τὸ εἶτα, ἔπειτα. Ὀδσ. Β, 93. 169. Ἰλιόδ. Α, 418. Γ, 417. ἄφαρ πκραγγείλας ἠΐξα. Αἰσχ. Πρτ. 467. καί, ἄφαρ αὐτίκα ἐν τῷ ἰδίῳ κώλῳ. Ἰλιόδ. Ψ, 593. — 2) ἐπὶ ἀδιαλείπτου, ἀδιαπαύστου συνεχείας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ὥστε δὲν συνίστανται, συνίστανται, συνάπτονται εἰς ἄλλην τινά, ἀλλ' οἱονεὶ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν της. Κατὰ συνέχειαν, ἀλογένα, ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα. Ἰλιόδ. Ψ, 375. τοῦτο μέντοι σπάνιον καὶ μόνον Ἕπτ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. Λεξιογρ. ὅλως ἀχρήστως ἡ λῖς. (ω)

*Ἄφαρεύς, εως. Ἐπιτ. πος· ὁ, ὀνμ. εύρ. Ἑλληνός τινος πολεμιστοῦ. Ἰλιόδ. — 2) πτερύγιον, ἢ ψτερυγίτης τῆς θύρας, ἤτοι τοῦ ἐπιλυσοῦ φαρμοῦ, Ἰταλ. gnomone. Τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον ἔχει κάντρα εἰς τὴν οὐράν. Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστρ. Ε, 19.

*Ἀφαρέω· ξενεύω, ξεγυμνώνω τινα, τὸν στερῶ, τοῦ πέρνω, τοῦ ἁρπάζω τὸ φόρεμα. παρὰ τὸ Ἄφρης, ὁ, ἡ· (φάρος). Χωρὶς φορέματα, γυμνός. Εὐφορίων παρὰ Πολυδεύκ. Δ. 95. «Ὀρχημενοὺς χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχιζέντα.»

Ἀφαρκη, ης, ἡ· εἶδος ὀλιγάρου ἀγνώστου, ἀειθαλές· (τὸ ὅπλον μένει πάντοτε πράσινον). Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Ε. 15.

Ἀφαρμάκευτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμακεύω). Χωρὶς ἐντριπτὸν, φαρμάκι, φαρμάκι, βαφήν· ὅστις δὲν ἔβαψε, δὲν βάφει, δὲν μετεχειρίσθη, δὲν μετεχειρίσθησαν πώποτε· ἀφαρμάκευτος, δὲν συνήθισε νὰ βαφῇ εἰς τίλι. Ἱππορ.

Ἀφάρμακτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμάκτω). = Τῷ προηγμ.

Ἀφάρμακτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμάσσω)· = ἀφαρμάκευτος.

Ἀφαρμόζω, Μ. όσω, καὶ Ἀφαρμάττω, (ἁρμόζω). Δέν ἁρμόζω, δέν ταιριάζω, δέν συμφωνῶ.

Ἄφαρος, ου, ὁ, ἡ (φάρος)· = ἀφαρής.

*Ἄφαρος, ὁ, ἡ· = ἀφάρωτος.

Ἁρπάζω, Μ. ἅξω· Ἀπ. άσω (ἁρπάζω, ἀνμλ.) παίρνω τίποτε βιαστικά, ὀλίγωρα· τραβῶ τὸν κατηγορεῖ τίποτε ἀπὸ πάνω πρὸς ἐμένα· τίτγκος, Ἰλιόδ. Ν, 189. — 2) ἁρπάχνω, παίρνω στανικῶς, κουρτεύω, κλέφτω, Ἀριστ. Πλ.

Ἀφάρταρος, α, ον· συγκρτ. τοῦ ἄφαρ· ὀλιγωρότερος, ταχύτερος, ἀσυνότερος, ἐνπιητότερος, Ἰλιόδ. Ψ, 311. σπαν. ποιητ. λξ.

*Ἀφάρωτος, ὁ, ἡ (φαρόω). Ἀόργωτος, ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος (υυ–υ), Ἡρκλδ. Ἀλληγρ. σ. 199.

Ἀφασία, ίας, ἡ (ἄφατος). Βουβαμάρα, μουταμάρα· φόβος ἀπὸ τὸν ὁποῖον χάνει τις τὴν φωνήν, τὴν ὁμιλίαν του, παραβ. ἀμφασία. Εὐριπ.

*Ἀφάσσω, Μλ. ἁφάσω· ἀόρ. α'. ἥφασα (ἅπτω, ἀφή, ἁφάω.). καὶ

Ἀφασσάω, Μλ ήσω· Ψηλαφῶ, πιάνω, ἐγγίζω τι μὲ τὰ χέρια, πασπατεύω· πολλάκις κατὰ σπαν. σημασ. αὐθάδους, ἀπελπισμένους ψηλαφήματος (ὀρθότερον τὸ ἄφασ. ὀκτυνμ.), Ἱππ.

Ἄφατος, ου, ὁ, ἡ (φατός, φημί). Παν ὅ,τι· δὲν ἐλέχθη, δὲν ὠνομάσθη, δὲν ἀναφέρθηκε· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται λόγος, ὁμιλία, Ἡσόδ. Ἔρ. 3. — 2) τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, εἰπῇ, ἐκφράσῃ, παραμεγάλου, τεράστιου· τὸ ὁποῖον δὲν βάλει, ἡ ἀντρέπεται τις νὰ εἰπῇ, ἐκφρασῃ, αἰσχρόν, ἄπρεπον· τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, μυστικόν — 3) ἐπιγρ. βουρός, τό Ἰταλ. μοῦτος, Ἐπῤῥ. ἀφάτως.

Ἀφαυαίνω, Μλ. ἀνάθ. ἀφαυανθήσομαι· = ἀφαυῶ. Σπηλίκ. στεγνώνω, κάμνω τι νὰ στεγνώσῃ· ἰδὲ τὸ, Ἀφαύω. Θεόφρ.

Ἄφαυρος, ά, όν. Ἀσθενής· ἀδύνατος, χωρὶς δύναμιν, Ὅμ. ὅστις χρῆται ἀεὶ σχεδὸν τῷ συγκρτ. ἢ ὑπερλ. αὐτῆς καθὼς καὶ οἱ μεταγνστ. τὸ ἐπιτατικὸν δὲ καὶ παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Β, 1018. Ἐπῤῥ. ἀφαύρως (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, αὔω, ἀφαύω· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ, παῦρος, φαῦλος, φαῦρος)· ἀφ' οὗ

*Ἀφαυρότης, ητος, ἡ· ἀδυναμία.

Ἀφαυρόω, Μλ. ώσω (ἀφαυρός). Ἀδυνατίζω τίποτε, τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· παρὰ τοῖς μεταγνστ., Νικήτ. Χρον. ΙΖ', 4.

Ἀφαύω (ἀφύω, αὔω). Στεγνόω, ξηραίνω τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ στεγνώσῃ, ξηρανθῇ, Ἀριστφ. Γ'πτ. 395. ἐνγένεια· ξηραίνω, καψαλίζω, μπουρτζίλα λίζω, σκρουμπίζω τίποτε· Παθητ. ξηραίνομαι, στεγνώνω, ἀφῶ διά τίποτε, τοῦτ' ἔστι τὸ ἐπιθυμῶ ἐκ ψυχῆς, καταλαίτει ἡ καρδιά μου ἀπό πόθον, ἰδὲ καὶ ἀφαύω.

Ἀφάω, καὶ ἀφάω. ἀσνμ. (ἅπτω, ἀφή). Ψηλαφῶ, πατπατεύω, ἀρεύνω νὰ πληροφορηθῶ ἂν εἶναι καλόν τι, Ἰλιόδ. Ζ', 322.

Ἀφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Χωρὶς φῶς, σκοτεινός, ἀφαντος· χωρὶς φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλός, Εὐριπ. Φοίν. «Νυκτὸς τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον», Αἰσχύλ. Πρ. 115.

Ἀφεδράζω, Μλ. άσω (ἑδράζω). Μετατοπίζω, μεταθέτω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἀφεδρεία, ἡ· = ἄφεδρος, παρὰ τὸ

Ἀφεδρεύω, Μ. εύσω (ἕδρα). Βάλλω τίποτε, ἢ καθίζω τινα πέρα, ἢ ξέχωρα.

*Ἀφεδριατεύω (ἑδριάω). Ἀφ' οὗ οἱ ἀφεδριατεύοντες, ἄρχοντες ἢ ἐξουσιαστῆτινες ἐν Βοιωτίᾳ. Tittmann Griech. Staatsverf. σλ. 707. C. O. Müller Orchom. σλ. 471.

Ἄφεδρος, ου, ἡ. Κατὰ μὲν τὴν ἀναλογίαν σημαίνει τό, ἀφεδρών, ἀλλὰ κατὰ τὸν Διοτικ. Β', 85. καὶ κατὰ τοὺς Ο', καλεῖται ἄφεδρος, ἡ ἀκάθαρσις τῶν γυναικῶν, τὰ καταμήνια, καὶ ὡς καὶ, ἀφεδρία, παρὰ τῷ Δαμασκίῳ· ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἐξεχωρίζοντο, καὶ ἐκάθηντο μόναι, ὅθεν καὶ ἀποκαθήμεναι, προσέτι καλοῦνται παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ (ἕδρα). Ἡ ἀφοδος, τὸ κοινότρ. χρεία, ἀναγκαῖος, καὶ πόρπη, τὸ τουρκ. χαλές· ἄμαρα, ἤτοι τὸ ἰταλ. κανάλι διὰ τοῦ ὁποίου ξεπρέχουν τὰ ἀκαγκαῖα, μόνον παρὰ τοῖς Εὐγγ. Ματθ. 15, 17. καὶ Λουκᾶ 7, 19. Τὸ μέρος ὅπου ἐξέρχονται αἱ ἀκαθαρσίαι, ὡς, κανάλι, ἱεροχώρτης, χρεία, ἀφοδευτήριον, κοπρῶν κτλ. Ματθ. ΙΒ', 17.

Ἄφείη, Ἐπκ. ὑποτκ. ἀόρ. β'. γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀντὶ ἀφῆς, Ἰλιόδ. Ω, 590.

*Ἀφέηκα, Ἐπκ. ἀόρ. α'. ἀντὶ ἄφηκα, Ὅμ.

Ἀφειδᾶς, νος, ὁ· κυρ. ὀνμ. Κυρίως ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν ἀψυχᾷ τίποτε· Ὀδσ. Ω, 305.

Ἀφειδείως, ποιητ. Ἐπίῤῥ. τοῦ ἀφειδής, αὐτοῦ, ἀφειδίως, Ἀπολλων. Ἀργ. Γ, 890.

Ἀφειδέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀφειδής). Δὲν φείδομαι, δὲν ἀψυχῶ· τινος· ἐμπρ. δὲν φοβοῦμαι τὴν δουλειάν, τὸν κόπον. Παρὰ Σφοκλ. Ἀντγ. 414. ἀφειδεῖν πόνου· τὸ νὰ ἀφίνῃ τις κατὰ μέρος, νὰ μὴν κάμνῃ, τελειόνῃ κάμῃ ἐν δουλειάν, τὴν ὁποίαν τῷ δίδουν· ὅθεν νὰ τὴν καταφρονῇ, ἀμελῇ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴν κάμῃ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 116.

Ἀφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὅστις δὲν ἀψυχᾷ, δὲν φείδεται, δὲν ἀφρεύσται, δὲν λυπεῖται τὴν ζωήν του, τὰ πλούτη του, κτλ. ὅθεν καὶ πᾶσῃ· ἄψυχος, ἀνοικονόμητος· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἀψυχᾷ, δὲν τὸ οἰκονομεῖτις, ἀλλὰ τὸ μετχειρίζεται μὲ ἀψοσύνην· ὡς τό, ἀφειδὲς ἔργον· Ἐξαιρ. ὅστις δὲν φοβεῖται τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Δημοσθ. στεφ. 27, σλ. 255. 6. Ἀλλὰ καὶ ὅστις δὲν ἀψυχᾷ καὶ ἄλλους· ὅθεν, αὐστηρός, σκληρός, ἀσπλαχνος· ἀεὶ μετὰ γενκ. Ἐπῤῥ. ἀφειδῶς· ἀφ' οὗ

Ἀφειδία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ἐξοδεύῃ τις χωρὶς ἀψυχημα, περιττά, ὑπὲρ τὸ μέτρον. — 2) τὸ νὰ μὴν ἀψυχᾷ καντίποτε, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀσπλαχνία.

*Ἀφείη, γ'. ἐνκ. προπ. ἐργ. εὖσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀφίημι, Ἰλιόδ.

*Ἄφειλον, ἀφειλήμην, ἐπιρ. ἀόρ. β'. καὶ μέσ. τοῦ ἀφαιρέω.

*Ἀφεκάς· Ἐπίῤῥ. (ἑκάς). Πολλὰ μακρυά.(ων)

Ἀφεκτικός, ἡ, όν (ἀπέχομαι) Ἐγκρατής.

Ἀφέλεια, ας, ἡ (ἀφελής) ὁμαλότης· τροπ. ἁπλότης, λιτότης· ἁπλότης ἠθῶν, τό Ἰταλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθαπτά, συμπλεκτικά. ἁπλοῦς τρόπος τοῦ ζῆν, φυσική ἁπλότης, καὶ ἀφωότης, Πλούτ.

*Ἀφελεῖν, ἀφελοῦσαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἀφαιρῶ.

Ἄφελής, ές, ἡ (φελλεύς). Χωρὶς πέτρες, ὁμαλός, ἴσιος, ἄπαλός· ἀφ. πεδία, ἐκτεταμένας πεδιάδες, ἰσοπέδους = μεγάλα, τό Ἰταλ. κάμποι, Ἄρστφ. Ἱππ. 527. — 2) ἁπλοῦς, ἄκακος, χωρὶς ἐλαττωμα, τό σύνηθ. τσαρεβ. χωρὶς κοσμοῦρι· τόν ὁποῖον δὲν εὑρίσκει τις αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσῃ· ὡς τό, ὁλόκληρος. — 3) χωρὶς ἐμποδίων, χωρὶς προσκόμματα, χωρὶς ὑποκριτην ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος: ὅδευε ἐπὶ διαγωγῆς ἢ τρόπου τῆς ζωῆς· χωρὶς ὑπερηφάνειαν, κόσμιος, ἁπλοῦς, μέτριος, μετριόφρων, οἰκονομικός, εὐτακτος, ταπεινός, ἀνυποκρίτως· ἁπλῶς καὶ δίκαιος. Ἐπίρρ. ἀφελῶς.

Ἀφελκόω, Μ. ώσω (ἕλκος). Ξεσχίζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ πέτσαν ἀπουλωθεῖσης, τό κοινότ. λουζερασμένης πληγῆς, καὶ τὴν ἀνοίγω πάλιν.

Ἀφέλκυσις, εως, ἡ. Τό νὰ σύρῃ τις, τραβᾷ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τίποτε· παρὰ τὸ

Ἀφελκύω, Μ. ὑσω· = ἀφέλκω· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Ἐύμ. 175.

Ἀφέλκω, Μλ. ξω (ἕλκω). σύρω, τραβῶ, εὐτάζω τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τό ἀπομακρύνω, τό τραβῶ ὀπίσω: ἀποστερῶ, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου. Ξενοφ. ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα.

Ἀφελκωσις, εως, ἡ (Οὐϊτπατ. τοῦ ἀφελκόω). Ξέσχισμα τῆς ἐπιδερμίδος ἀπουλωθείσης ἢ λουσμένης πληγῆς.

Ἀφελότης, ητος, ἡ· = ἀφέλεια.

*Ἀφελπίζω, Μ. ἴσω· = ἀπελπίζω. Θεόφιλος (Thilersch) acl. phil. Mon. 2, 3. σλ. 422.

Ἀφελῶς, Ἐπίρρ. (ἀφελής). Ὁμαλῶς· ἁπλῶς, ταπεινῶς· ἀκαλλωπίστως.

Ἄφεμα, ατος, τό (ἀφίημι). Πᾶν ὅ,τι ἀφίεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, κατέβασμα, ῥίψιμον.

Ἄφενος, τό (ἄφενος, ἀφενεύς). Πλοῦτη, περουσία, τό κοινότ. βιό, ὑπάρχοντα· ἀφθονία, δαψίλεια, τό τουρκοβ. μπαγιάτι· συντεταγμένον μετὰ πλοῦτος, σημαίνει παρὰ τοῖς Παλαιοῖς βασίλειαν ἢ παραπολλὰ ποίμνια, κοπάδια καὶ ἀγροὺς, χωράφια· Ἰλιάδ. Α, 171. Ἐπὶ κτημάτων θεῶν. Ἡσιόδ. Θγν. 112. Ὁ ἄφενος τύπος ὁ ἄφενος, παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 24. καὶ παρ' ἐνίοις τετι τῶν μεταγνστ. Ποιητ. (οἱ Παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσι τὴν λξ. παρὰ τὸς ἀπὸ καὶ ἕνος, ἀντὶ ἄπενος, ἐπειδὴ ζητούμενον ἢ ταμίευμα, τό Ἰταλ. προβιζιόνη, διὰ ἕνα χρόνον· ὅτι προετοιμάζει, προβλέπει, βάνει τις κατὰ μέρος νὰ τῷ εἶναι ἀρκετὸν διὰ ἕνα χρόνον· χρονικὸν εἰσόδημα· ὡς ἐν Ὀδσ. Ξ, 99. Ὁ δὲ Duedorf. παρὰ τό, ἀφύω, ἀφύσσω· ἰδὲ Ἰλιάδ. Α, 171.)

Ἄφεξις, εως, ἡ (ἀφέξομαι). Ἐγκράτεια.

*Ἀφέξω, ἀφέξομαι· ἐνεργ. καὶ μέσ. Μέλλων τοῦ ἀπέχω.

Ἀφερέπουος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν ἀποφέρει κόπους, τὴν δουλειάν· Σχολ. Ἀπολλων. Δ', 289.

Ἄφερτος, ον, ὁ, ἡ (ὑπείρχω). Αἰσχύλ. Χοηφ. 444. Ἄφερτος μυχοῦν, ξεχωρισμένος, ἀποδιωγμένος, ἐμποδισμένος, ἐξω σφαλισμένος.

Ἀφερμηνεύω, Μ. εὐσω (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διηγοῦμαι, μεταγλωττίζω, κάμνω τὸν ἑρμηνέα, τό ἐν τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. τολματσιόν· παραστήνω τίποτε τέλεια καὶ καθαρὰ, ξαναδιηγοῦμαι κατὰ πλάτος, διεξοδικῶ.

*Ἀφερπυλλόω. Κάμνω τίποτε Ἕρπυλλον, τό μεταβάλλω εἰς Ἕρπυλλον· ἴδε τι φυτῶν ἀγνώστων ἀκριβέστερον.

*Ἀφέρπω, Μλ. ψω (ἕρπω). Φεύγω κωλοτυρτὰ καθὼς τὰ ἑρπετά, π. χ. τὰ φίδια κ.τ.λ. ποιητ. καὶ Δωρ. ἀναχωρῶ, φεύγω.

Ἄφερτος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ἀνυπόφερτος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 141.

*Ἄφες, β', προσ. ἐνε. ἀορ. β', ἐνεργ. ἐγκλ. προστακτ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφέσεως, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, συγχωρεῖ· ἐλευθερώνει. Ἐπιθ. τοῦ Διός.

Ἄφεσις, εως, ἡ (ἀφίημι). Ἐλευθέρωσις, τό νὰ κάμῃ, ἀφίνῃς τίποτε ἐλεύθερον π. χ. δοῦλον, ἢ σκλάβον, φυλακισμένον κτλ. Ἐξαιρ. ἄφεσις γυναικός, χωρισμός, ἢ παραίτησις, διαζύγιον· ἄφεσις πταίσματος, συγχώρησις, ἀπόλυμα, ἄφημα εἰς τὰ ἔξω, τό νὰ ἀφήσῃ τις κανὲν ζῶν νὰ τρέχῃ π. χ. ἵππον εἰς τὸν ἱππόδρομον ἀνοίγων τὴν βαλβίδα, τό Ἰταλ. μπαριέραν· σηλ. τὴν ὁδὸν ἢ γρεττιάν, ἢ ὁποία κλείει τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου· ὅθεν αἱ βαλβίδες λέγονται καὶ ἄφεσεις: Ἄνοιγμα τοῦ φραγμοῦ καταράκτου τινός· σηλ. τῶν θυρωμάτων ἢ σανιδίων, μὲ τὰ ὁποῖα κλείουν ταὐδρορρύσεις ἢ κανάλια, καὶ ὅταν εἶναι ἀναγκαῖον τὰ ἀνοίγουν διὰ νὰ τρέχῃ τὸ νερόν· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἐξῆς.

Ἄφεσμός, ὁ (ἔσμός). Σμῆνος μελισσῶν, κοπάδι ἀπὸ μέλισσες ὅταν εὐγαίνουν ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ πετοῦν ὅλαις μαζί. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστ. Θ. 40.

*Ἀφεστάναι, γ', ἐνε. προσ. ἐνεστ. ἐνεργ. παρακ. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἀφίστημι. Ὀδσ. Ψ. 101.

Ἀφεστηκώς, Μλ. ξυῖα· Ἀφίστωμαι, ἀπὸ τοῦ παρακ. ἀφέστηκα, ἐσχηματισμ. Πλάτ. Πολ. 9. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 5.

Ἀφεστής, οῦ, ὁ. Ἐλέγετο ἐν Κνίδῳ, διορισμένος τις ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὰς ψηφηφορίας, τό Ἰταλ. βοταριτσμαδόρος, ἔβαζε τὰς ψῆφους, τὰ βότα· παρὰ Πλουτρχ. Προβλ. Ἑλλ. 2', τινὲς δὲ δέχουσι γράφεσθαι ἐφεστής, ἀλλ' οἱ Δωρ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ἀφίστασθαι αὐτὶ τοῦ, ἐπερωτᾶν.

Ἀφέστιος, ίου, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας του εὑρισκόμενος, μακρὰν τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ξενιτεμένος, ξένος, ὄχι οἰκιακός.

Ἀφετέος, τέα, τέον· Ἐπῃ. ῥῆμτ. τοῦ, ἀφίημι. Ὅστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ, νὰ ἀφίνηται κτλ.

Ἀφετήρ, ῆρος, ὁ = Ἀφίτης.

Ἀφετηρία, ίας, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἀφετήριος.

Ἀφετήριος, ία, ιον (ἀφίημι). Εἰς ἄφημα, ἀπόλυμα, στάλτικον, ῥίψιμον ἀνήκων, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, χρήσιμος π. χ. ἀφετήρια ὄργανα, μηχαναὶ μὲ τὰς ὁποίας ῥίχνουν τίποτε ἐναντίον εἰς τίποτε διὰ νὰ τὸ χτυποῦν, χαλοῦν, κρημνίζουν κτλ. — 2) ἡ ἀφετηρία· πᾶν μέρος τόπου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινεῖται τις ἢ ἀφίεται τίποτε εἰς τὰ ἔξω· λιμήν, ἔξοδος ἢ πύλη πόλεως, ἢ τό μέρος ὅθεν εὐγαίνει τις ἀπὸ πόλιν, ἀπὸ τό περιτείχισμα πόλεως τό σύνηθ. Ἰταλ. λίνια ἢ μπαριέρα κτλ. Ἔτι δὲ καὶ τό ἀφετήριον, ἐξαιρέτως ἡ βαλβίς· τό μέρος ὅπου ἀνοίγεται ἡ κιγκελλὶ τό κοινότ. κάγκελα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιφραγμένον τό στάδιον τῶν ἀγώνων καὶ ἀναίγεται διὰ νὰ ἀρχίσουν, νὰ τρέχουν διὰ μέσης ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, δρομεῖς, ἱππεῖς, ἅμαξαι· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀφετηρίαν π. χ. θεόσκουροι, οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἶναι διορισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου, ἐκεῖ, ὅπου ἀφίνωνται ἀπὸ τὴν βαλβίδα, καὶ ὑσπληγγα οἱ δρομεῖς εἰς τό νὰ τρέξουν· θεόσκουροι ἀφετήριοι, Παυσ. 3, 14. ὅθεν μεταφορ. ἀρχὴ δρόμου, ὁδοῦ, ὁδοιπορίας, ἐν γένει πᾶσα ἀρχὴ εἰς κίνησιν ἀπὸ κάποιον τόπον.

Ἀφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, πέμπει, ἀπολύει, ἀποστέλλει, ῥίχνει τίποτε ἐναντίον τινος· ἐξαιρέτως σφενδονιστής. — 2) Παῤῥητ. παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὁ ἀπελεύθερος· σηλ. ὁ δοῦλος, ἢ σκλάβος, τὸν ὁποῖον ἄφισε πλέον ἐλεύθερον ὁ αὐθέντης του, τῷ ἔδωσε τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθήν. Σελ. 271.

Ἀφετικός, ή, όν. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἄφεσιν· παρὰ τό

Ἄφετος, ου, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ἀφημένος, ἀπελευθερωμένος, ἀπολυμένος, συγχωρημένος, ἐλεύθερος: παρατημένος, ἀπαργιασμένος. (ὑπερθέτερον ἐστὶ τοῦτο· ἀφετότερος, ὡς τό, συνετός κτλ.)

Ἀφευκτος, ου, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐπίρρ. ἀφεύκτως.

Ἀφεύω, Μ. εὔσω (εὖω). Ἀρστφ. Θεσμ. 216. 236. 580. Ἀνάπτω, καίω, καψαλίζω. Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. Ἐπὶ φαγητῶν, βρασμένος, ψημένος, μεγειρευμένος. Εἰρ. 1145.

*Ἀφέψημα, τος, τό (ἀφέψω). Πανδόπτε βρασμένον, ζωμί, ἀπόβρασμα, ζωμί, ἀπόζεμα, χύλισμα τὸ συνηθ. παρ' ἰατρ. ἀσκούτων. — 2) τό πεπτόν, ἢ χωνευμένον.

Ἀφέψησις, εως, ἡ = ἀφεψις.

Ἀφέψω, Μλ. ἀφεψήσω (ἕψω, ἀυμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω: κάμνω τίποτε νὰ γένῃ πάλιν νέον ἀφ' οὗ τὸ βράσω· ὡς ἡ Μήδεια τὸν πατέρα της, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1321 καὶ 1326. »Τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. — 2) χωνεύω.

Ἀφή, ῆς, ἡ (ἅπτω). Ἡμία τῶν πέντε αἰσθήσεων· ἡ ψηλάφησις, ἐγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀκτύλων διὰ τοῦ ὁποίου αἰσθανόμεθα τὴν τραχύτητα, ἁπαλότητα κτλ. ἐγγίζοντες κανὲν σῶμα· τό κοινότ. πασπάτεμα: Πιάσιμον, ἄδραγμα, χτύπημα, πλήγωμα· ἀφὴν προσφέρω· ἐναντιόνομαι μὲ τὸν λόγον, ἀντιλέγω, ἀπελέγχω ἢ ἀποδείχνω τό ἐναντίον, Πλτχ. — 2) ἐγγιγμα ἢ σύμφυμα εἰς τίποτε, σύνδεσμα, συνέχεια εἰς τό, συναφή· Ἀλλὰ ἀφὴν ἔχειν, τό νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἐλκυστικόν· μὲ τό ὁποῖον ἕλκει, σύρει πρὸς τὸν ἑαυτόν του ἄλλον, τὸν κάμνει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ ἔχῃ κλίσιν πρὸς αὐτόν. Πλουτχ. 3) ὁ κίτρινος ψιλὸς ἄμμος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπάτσον τὴ σπασπάλιζαν τό σῶμα τῶν οἱ παλαιστραὶ ἀφ' οὗ τό ἄλειψαν μὲ λάδι, Ἐπιχ. — 4) ἄπτυσμα, τό νὰ ἀναφτῇ τις τίποτε: λύχνων ἀφαί, ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας, μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, ὅταν ἀνάφτουν τὰ φῶτα· συνήθως περὶ λύχνων ἀφάς, Ἡρόδ. 7, 215.

Ἀφηβάω, ῶ, Μ. ήσω (ἥβη). Φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παύω ἀπὸ τό νὰ εἶμαι παιδίον, καὶ = ἀπερνῶ τὴν ἀνδρικὴν· ἡλικ., ἀρχίζω νὰ γηράζω· παρὰ τό

Ἄφηβος, ου, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἀπέρασε τὴν νεανικὴν ἢ καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἀρχίζει νὰ γίνεται γέρων.

Ἀφηγέομαι (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, ἡγοῦμαι ὁδηγός, πηγαίνω ὁ πρῶτος ἐμπρός. — 2) ὁδηγῶντας ἀναχωρῶ ἢ γυρίζω ὀπίσω· ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἄλλους, Ξενοφ. Κύρ. Π, Γ, 22. 3) Διηγοῦμαι, λέγω, ἱστορῶ, Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. ὁ Παρκμ. λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ κατὰ παθ. σημασ. ἀφήγηταί μοί τε, Ἡρότ. 5, 62. 9, 26. ἀφ' οὗ

Ἀφήγημα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τό διηγημένον, τό διήγημα, ἢ διήγησις, Ἡρότ. — 2) εἰσαγωγὴ εἰς κανὲν σύγγραμμα· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωσήπ. Μακαβ. Ιδ'. ἀφ' οὗ

Ἀφηγηματικός, ἡ, όν. Διηγηματικός· καὶ Ἀφηγηματικῶς, Ἐπίρρ. Μὲ διηγηματικὸν τόνον. Διονύσ. Ἅλικ.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ. Ὁδηγός, καὶ ὁ ἀφηγούμενος, διηγούμενος.

Ἀφήγησις, εως, ἡ. Διήγησις. Ἡρόδ.

*Ἀφηγητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀφηγητής, οῦ. Διηγητής. 2) ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, τό ἡδύνω.

*Ἀφηθέω = ἀπηθέω, Ἀκτ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

*Ἄφηκα, ἄνργ. ἀόρ. α', τοῦ ἀφίημι· ἄφηπα, ἄ-ρηκα.

*Ἀφήκω, Μλ. ξω (ἧκομαι). Ἔρχομαι ἀπό κάνέν, φθάνω εἰς κάνέν μέρος· τό ἐτκλ. ἀριθάρω· εὕρηται μόνον παρά Πλατ. Πολτ. 7, 12, σελ. 530. Ε, ὅπου ὁ Εὐσβ. ἐπήκειν ἔχει.

Ἀφηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις ἀπέρασε τῆς νεότητος τήν ἡλικίαν, δέν εἶναι πλέον νεανίας, παλληκάρι· ἐπί τό πλεῖστον συγκρτ. καί ὑπρθτ. ἀφηλικέστερος, -στατος, χρήσιμον. Εὕρηται μέντοι καί τό σττκ. Ὁμ. Τμ. Δμτ 140.

Ἀφηλικίωτης, Ἀττ. ἀνάλογος, ἄχρηστος ὅμως σχεδόν τύπος τοῦ Ἀπηλιώτης· ὅπερ ἴδε.

*Ἀφημαι (ἧμαι, ἀνμλ.) κάθημαι μακρυά ἤ ξέχωρα ἀπό ἄλλους· μόνον μετοχ. ἀφήμενος, Ἰλδ. Ο, 108, ἐπαινωμένον.

Ἀφημερεύω, Μ. εὔσω (ἡμερεύω). Εἶμαι ἀπών, λείπω ἀπό κάνέν μέρος μίαν ἤ διά μίαν ἡμέραν· Δημοσθ.

Ἄφημος, ου, ὁ, ἡ· καί ἀφήμων, ονος (φήμη). Χωρίς φήμην, χωρίς ἔπαινον, ἀγνώριστος, μή περίφημος.

Ἀτήμως, Ἐπίρ. Χωρίς φήμην, ὁ δέ Ἡτύχιος, καί ὁ Σχολ. Θουκυδ. Γ', 104, καί ἀνεί τοῦ ἡσυχῆ, ἐξηγοῦνται, ὡς καί τό, παρ' Ὁμ. Ἴλμν. Α', 171. «Ὑποκρίνεσθε ἀφήμως» ἐνθα ἄλλοι . . . σθ' εὐφήμως, ἀναγνώσκ.

Ἀφηνιάζω, Μ. άσω (ἡνία). Ἐξάλλω, ἀποτεινάζω ἀπό τόν ἑαυτόν μου τά χαλινάρι, καθώς π. χ. τό βαρυκέφαλον ἄλογον, δέν μέ κρατεῖ, δέν μ' ἐμποδίζει· Μετφ. δέν ὑπακούω, δέν ἀκολουθῶ, δέν ὑποτάσσομαι, ἀποβλέπω τόν ζυγόν, ἐλευθερόνομαι.

*Ἀφηνίασις, εως, ἡ. Τό νά ἀφηνιάζῃ τις. Θεμίστ.

Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀποτείναξις τοῦ χαλινοῦ, ἀνυποταξία, στασιασμός, Πλούτ.

Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἀφηνιάζων, μή ὑποτασσόμενος, ἐπαναστάτης.

Ἀφηρωΐζω, συνρ. Ἀφηρώζω, καί Δωρ. Ἀφηραΐζω, Μλ. σω (ἥρως). Κάμνω τινά ἥρωα, Ἐπιγρφ.

Ἀφησυχάζω, Μ. άσω (ἡσυχάζω). Γίνομαι ἡσυχος, ἡσυχάζω, Ἱπποκρ. Ἐπικτ.

*Ἀφήτω, Μλ. α'. ἐνργ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ (ἀφίημι). Σφενδονιστής, τοξευτής, σαιτευτής. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλδ. Ι, 404.

Ἅφθα, ἡ (ἅπτω). Ἐξάνθημα ἤ σπυράκια, μάλιστα εἰς τό στόμα· μάλιστα τῶν παιδίων· τό κοινόν. ξεχύματα· ἐπί τό πλεῖστον πληθ. ἅφθαι ἐν χρήσει, Γαλην. καί Ἑρωτν. Γλωσ.

Ἀφθαρσία, ἰας, ἡ (φθείρω). Τό νά μή φθείρηται, ἀφανίζηται τις ἤ τίποτε· ἀθανασία· (ὁ τύπος ἀφθαρτία, ἀντεβαίνει εἰς τούς κανόνας τῆς γλώσσης.)

Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινα ἄφθαρτον, ἀθάνατον.

Ἄφθαρτος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· πάν ὅ,τι δέν φθείρεται, δέν ἀφανίζεται, ἤ δέν ἐφθάρθηκε, δέν ἀφανίσθηκε· ὁ μή ἀθάνατος, παντοτεινός· Ἐπίρ. ἀφθάρτως.

*Ἄφθιτος, ὁ, ἡ (φθίνω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· πάν ὅ,τι δέν ἐφθάρη, δέν ἠμπορεῖ νά φθάσῃ τις· Ὁμηρ. Ἐπίρ. ἀφθίτως.

Ἀφύσσω Μλ. -ήσω (ἄφυσα). Πάσχω, ἔχω τάς ἄφυσας.

Ἀφυγραίνω Μ. -ήσω (ἄφυγρος). Δέν εὐγάνω σωνήν, ἤχον, δέν ὁμιλῶ· τό κειντ. σύτε τιμῶ· Πελυδ. Ε', 145.

Ἀφωνητί, Ἐπίρ. Χωρίς ὁμιλίαν, χωρίς φωνήν· παρά τό

Ἀφώνητος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅστις δέν ὁμιλεῖ, δέν ἠχεῖ, σιωπηλός, βουβός· ἀνέκφραστος.

Ἀφυτόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλή εἶναι ἄφθαρτος, ἄτιτος, δέν ξεχάνεται, δέν ἀλησμονεῖται ποτέ· παρά τό

Ἄφθιτος, ὁ, ἡ (φθίω). Ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀβλαβής· ὅστις δέν ἐφθάρθηκε, δέν ἐχάλασε, δέν ἐβλάφθηκε· δέν εἶναι δυνατόν νά χαλασθῇ, φθαρθῇ, βλαφθῇ· αἰώνιος, Ὁμ. παρά τῷ ὁποίῳ καίτοι ἀεί κατά σημτ. τοῦ στερητοῦ, διεφθαρμένος, ἀναλλοίωτος.

Ἄφθογγος, ον, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ἄφωνος, χωρίς φωνήν, ἦχον, ὁμιλίαν· Ὁμ. Τμ. Δμτ. 108. — 2) ἄφθογγα = ἄφωνα. Ὑπκ. γράμματα, ὁηλ. τά σύμφωνα· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαί. σλ. 203. Β.

Ἀφθονητί, ου, ὁ, ἡ (φθονέω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· τόν ὁποῖον δέν ἐφθόνησεν, ἤ δέν φθονεῖ τις. Ἐτικῶς καί = ἄφθονος· Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 7. καί Ιϒ. 35. Ἐπίρ. ἀφθονήτως.

Ἀφθονία, ίας, ἡ (ἄφθονος). Τό νά μή φθονῇ, μή ἔχῃ τις φθόνον. — 2) ἀφθονία, τό νά ἔχῃ τις ἀφθονα, νά εἶναι προβλεμμένος μέ ὅλα πλουσίως, τό τουρκβ. μπεραμέτι, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α', β'. 17.

*Ἀφθονοπάροχος, ὁ, ἡ (παρίχω). Ὅστις δίδει τίποτε πλουσιοπάροχα· τό κοινότ, μέ τό παρακάτω· τρχβ. τσιομέρτης.

Ἄφθονος, ου, ὁ, ἡ (φθόνος). Χωρίς φθόνον· ὅστις δέν ἔχει φθόνον, δέν εἶναι φθονερός. — 2) = ἀφθονοπάροχος, πλουσιοπάροχος, Ὁμ. Τμ. 30, 16. Μετφρ. Ἐπί τῆς γῆς· εὔκαρπος, πολύκαρπος. — 3) συνηθ. πάντα. πᾶν ὅ,τι δίδεται, ξοδεύεται πλουσιοπάροχα· Τμ. Ὁμ. καί Ἡσ. Ἔρ. 118. ἐν ἀφθόνοις, μέ ἀφθονίαν, μέ τό παραπάνω· τά τουρκβ. μπόλικα. ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν· τό νά ζῇ τις πλούσια χωρίς νά τῷ λείπῃ τίποτε, ἤ νά ἔχῃ ὀλίγον ἀπό τίποτε, Ξεν. Ἀνβ. 3, 2, 25· συγκρ. ἀφθονέστερος· Πινδ.

Ἀφθόνως, Ἐπίρ. Χωρίς φθόνον. 2) Δαψιλῶς, πλουσίως, πλουσιοπαρόχως.

Ἀφθορία, ίας, ἡ· Τό νά μήν εἶναι τις διεφθαρμένος, μέ χαλασμένα ἤθη· καθαριότης, ἀκακία, ἀθωότης· παρά τό

Ἄφθορος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Ἀχάλαστος, καθαρός· ἐξαιρ. ἐπί νεκρῶν καί παρθένων, αἱ ὁποῖαι εἶσιν ἄπειροι ἔτι ἔρωτος· ἀδιάφθορος, ἀδιάφ.

Ἀφθόγγης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἔχει ἄφθας, ξεχύματα ἐς τό στόμα.

Ἀφία, ίας, ἡ· Εἶδος βρωσίμου, ἀγρίου, ἀκριβέστερα ἀγριόσυκου φυτοῦ· Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Δ', 8.

*Ἀφίδιτος, ὁ, ἡ· ὑπκ. ἡμέρα· ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Σπαρτιάτης δέν ἦτον ὑπόχρεως νά παρευρεθῇ εἰς τήν κοινήν τράπεζαν, φειδίτειον, ἐπειδή ἐθυσίαζεν, ἤ ἦταν εἰς τό κυνήγιον· Ἡσχ. Ι, σλ. 637. Παράβλ. Πλούτ. Δυκ. 12 ἄλλοι δέ προτιμῶσι τά, ἀφειδίτιος, διά τόν συνήθη τύπον τοῦ, φειδίτιον.

Ἀφιδρόω, ῶ, Μ. ώσω· Καταιδρόνω· Ἰδρόνω, ἰδρώνω καταπολλά, μέ ὑπερβολήν. — 2) ἰδρόνω διά σωματικῆς ἀσκήσεως, διά γυμνικῶν ἀγώνων· Ἀριστοτέλ. καί Διοσκορ.

Ἀφίδρυμα, ατος, τό (ἀφιδρύω). Εἰκών, εἰκόνισμα, ἐξαιρ. ἄγαλμα· τά ὁποῖα στήνονται, εἰς τιμήν ἐνείνου, μέ τόν ὁποῖον εἶναι ὅμοια κεκαμωμένα· καί γιά κτιζόμενος εἰς τιμήν Θεοῦ ἤ ἡμιθέου, ὅμοιος μέ ἄλλον τινά ἀλλοῦ κτισμένον εἰς τιμήν τοῦ Ἰδίου· ὁ Στράβ. Η'. σλ. 590. «Μάλιστα μέν τό βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος, εἰ δέ μή, τοῦ γε ἱεροῦ τήν ἀφίδρυσιν», καί Διόδωρ. Σικελ. ΙΕ', 49. Στράβ. Βιβλ. Θ'. σελ. 618. «Δήλιοι τό ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένοι».

*Ἀφίδρυσις, εως, ἡ· Στήσιμον, ἀφιέρωτις ἀγάλματος τινος κατασκευασμένου κατά μίμησιν ἄλλου· Πλούτ. παρά τό

Ἀφιδρύω, Μλ. -ύσω (ἰδρύω, ἀνμλ.). Στήνω ἀγάλματα, κτίζω ναούς κατασκευασμένους κατά μίμησιν ὡρισμένου τινος πρωτοτύπου· ὅθεν μιμοῦμαι, ζωγραφίζω ἤ σχηματίζω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τοιοῦτον. — 2) ξεστήνω, σηκόνω τό ἄγαλμα ἀπό τόν τόπον του, καί τό στήνω ἄλλου (τό ν ἀν μέν τῷ ἐνστ. θίγεσιον· ἐν τῷ μέλ., ἀορ. ά, καί Παρακ. τεθτ. ὀδ, μακρόν).

Ἀφίδρωσις, εως, ἡ (ἀφιδρόω). Ξεϊδρωμα. — 2) ἱδρωμα ἀπό ἀγῶνα, ἀπό κοπίασμα.

Ἀφιερίζω, Μ. ίσω· καί Ἡσύχ. ἀντί τοῦ, καθαρίζω· Ἰδε, Ἱερίζω.

Ἀφιερόω, ῶ, Μ. ώσω (ἱερόω). Καθαρίζω· ἀφιερόνω, ἁγιάζω· ἀφ' οὗ

Ἀφιέρωμα, ατος, τό· ὡς καί παρ' ἡμῖν· τό ἀφιερωμένον πρᾶγμα, τό εἰς τιμήν τοῦ Θεοῦ προσφερόμενον δῶρον.

Ἀφιέρωσις, εως, ἡ· ὡς καί παρ' ἡμῖν· τό νά ἀφιερώσῃ τις τίποτε.

Ἀφιζάνω, Μ. ξήσω, καί Ἀφίζω· Μλ. ἀφιζήσω (ἕζω, ἀνμλ.). Σημαίνομαι ἀπό τόν τόπον εἰς ὃν κάθημαι.

Ἀφίημι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ἀφήνω, πέμπω, στέλλω, ἀπολύω, ἀποστέλλω· ῥίχνω τίποτε ἐναντίον τινος· τινά· Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπί πλοίων, τά ὁποῖα ἀφίνονται ἀπό τό χέρι, τά ῥίχνουν ἐναντίον εἰς τόν ἐχθρόν· ἄκοντες, ἔγχος, κεραυνόν. Ἐν γένει, ῥίχνω τίποτε μακράν ἀπό τόν ἑαυτόν μου, δέν τά ἔχω πλέον, π. χ. ἀφ. εἶφαν, σβῶ, παύω τήν εἶφεν μου, Ἰλ. Λ, 682. – ἄνθος, ῥίχνω κάτω, κρημνίζω τό ἄνθος τῶν σταφνλιῶν, Ὀδσ. Η, 120. – ἀφίημι τά πλοῖα εἰς – ἀφίνω τά καράβια νά πρόχουν διά νά φθάσουν εἰς κάνέν μέρος, Ἡρόδ. 5, 42. – ἀφ. μόνος, συστέλλω, ἐμποδίζω τήν δύναμιν, Ἰλδ. Ν, 444. – ἀφ. θυμόν· ἀπορρίπτω τόν θυμόν, δέν ἀφίνομαι νά μέ χυμεύσῃ· Σφκλ. – β') ἀφίνω ἐλεύθερον τινά ἀπό τίποτε, Ἰλδ. Τ, 284. Ἐξαιρ. παρά ταῖς Ἀττ. συνηθείαις ἐκφράσεις ἐπί τῶν βουλευτικῶν ἤ δικαστικῶν συνεδριάσεων, ὅταν ἐτελείωναν· ἐπί τῶν Ἐκκλησιῶν δέ ἤ ποινῶν συνελεύσεων, ἐχρώτο τῷ λύειν· Εσμηλ. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 173. Ἐκκλ. 377. Ἱππ. 764. Σφῆκ. 595. – Ἔτι δέ καί, ἀφίνω ἐλεύθερον, σοῦλος, ἤ φυλακωμένον τινα συγχωρῶ τό σφάλμα, τήν τιμωρίαν τινος· ἀφ. τῆς αἰτίας· ἀποβάλλω, παραιτοῦμαι τίποτε· ἔτι δέ καί ἐπί διαζυγίου· ἀφ. γυναῖκα, χωρίζομαι ἀπό τήν γυναῖκα μου· – παραβλέπω, ἐπιτρέπω, μετά ἀπρφ. Ιαc. Ἀνθ. Ο, 2. σλ. 148. – 2) ἀμεταβ. κινῶ, μισεύω, κάμνω πανί· ὅπου ἀναπληροῦται ἐκάστοτε διά τοῦ, στατόν, ἤ ναῦν κ. τ. τ. – 3) μέσ. ἀφίνω τίποτε, τό ὁποῖον κρατῶ· «Διερῆς οὔπω ἀφίετο πηχεῖ· δέν τόν ἄφηνεν ἀπό τάς ἀγκάλας της. Ὀδσ. Ψ, 240. Οἱ Ἀττ. συντάσσουτιν αὐτό μόνον μετά τῆς γεν. ἄνευ προσλήψεως τῆς αἰτιατ. (τό Ἰών, ἐπί τό πλεῖστον βρχ. παρά τοῖς Ἰδιοπ. ὅταν δέν γίνεται μακρ. διά τῆς αὐξήσ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ, καί μακρ. αὔρηται μέντοι καί παρ' Ὁμ. ἰμείρετε, υ – υυ, Ὀδσ. Χ, 251. παρβλ. Ν, 126. κατά χρείαν τοῦ στίχου.)

Ἀφικάνω (ικάνω). Ἄνευ μέλλ. φθάνω, ἔρχομαι ἀπό κάνέν μέρος· ποιητ. ἀντί ἀφικνέομαι· Ὁμ. συντάσσει αὐτό αἰτιατικῇ, τῇ πλείστα ἄνευ προθέσεως, καί μόνον ἅπαξ μετά τῆς πρός· χρῆται δέ αὐτῷ κατά παρακμ. καί κατά σηματ. δέ συμβάντος ἀφίξεως, εὑρηται μόνον κατ' Ἐνστ. καί Παρατατ. (υ υ – –).

*Ἀφικνέομαι· Μλ. -ίξομαι· μσν. ἀποδ. ἔτι δέ καί ἀφίξω· ἀόρ. ἀφικόμην· (ικνέομαι, ἀνμλ.) Φθάνω, ἔρχομαι πρός τινα ἤ εἰς κάνέν μέρος· Παρ' Ὁμ. τά πλεῖστα μετά αἰτιατ. ἄνευ πρόσθ. σπανίως μετά πρόθ. εἰς τι, ἤ ἐπί τι· ὅπερ συνηθέστ. παρά Λογογρ. αἰτινες καί πρόσθετ. πολλάκις χρῶνται· οἱ μεταγεν. χρῶνται καί τῇ γεν. ἄνευ πρόθ. Ἄλγος ἀφίκετό μιν, Ἰλδ. Σ, 305. μ' ἤρξεν, μ' ἐκυρίευσε λύπη. Ἐξαιρ. ἐπιστρέφω εἰς τόν οἶκον εἰς τήν πατρίδα μου. Seidl. ἐν Κύρ. Ἠλ. 6. – Εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, ἔτι δέ καί, εἰς πᾶν κακόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κακοῦ ἀφ. φθόνω εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἀμήν· ἀναβίγνομαι κάτω κίνδυνον, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου, κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατά. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 118. ἀφ' οὗ

Ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, ἡ· = Ἱκέτης. 2) «Ζεὺς ἀφίκτωρ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1. καὶ 249. = Ἱκέσιος· ποιητ. μόνον.

Ἀφιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν· Ν. Δ.

Ἀφιλάλληλος, ου, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Πλησιόντ. μάλιστα ἐν χρήσει· ὅσοι δὲν ἀγαπῶνται μεταξύ των ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀφιλανθρωπία, ίας, ἡ (φιλανθρωπία). Τὸ νὰ μὴν εἶσαι εἰς φιλανθρωπίαν, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἐκ τοῦ

Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλανθρώπως, Ἐπίρ. Χωρὶς φιλανθρωπίαν, χωρὶς ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλαργυρέω, ῶ (ἄργυρος). Δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄπορα, δὲν εἶμαι φιλάργυρος· παρὰ τό

Ἀφιλαργυρία, ἡ· Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις φιλάργυρος.

Ἄφιλάργυρος, ὁ, ἡ (φιλάργυρος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλάργυρος, δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἄργυρα· τὰ ἄσπρα.

Ἀφιλαργύρως, Ἐπίρ. Χωρὶς φιλαργυρίαν.

Ἀφιλαύτως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἀφίλαυτος. Χωρὶς φιλαυτίαν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀφιλεργέω, ῶ (φιλεργός). Δὲν ἀγαπῶ τὸ ἔργον, τὴν δουλιάν, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω· ἀφ' οὗ

Ἀφιλεργία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δουλιάν, νὰ μὴ θέλῃ νὰ δουλεύῃ.

Ἀφιλέταιρος, ου, ὁ, ἡ (φιλέταιρος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους· τὸ ἐπίθ. τοὺς κωμῳδιοδιδάσκαλούς του.

Ἀφιλέχθρως, Ἐπίρ. (φιλέχθρος). Χωρὶς νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἔχθραν· δηλ. νὰ ἀποφεύγῃ κάθε αἰτίαν τοῦ νὰ ἐχθρεύεται μέ τινα.

Ἀφιλήδονος, ον, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς· Ἀντιανίν. Ε', 5.

Ἀφίλητος, ον, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις δὲν ἀγαπᾶται, δὲν τὸν ἀγαποῦν. (ι) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1702.

Ἀφιλία, ίας, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἔχῃ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ τις φιλίαν μὲ κάποιον. Ἐλλειψις φιλίας, ἡ στέρησις φίλων, Ἀριστοτ. Ἠθ. Δ'. 9.

Ἀφιλίωτος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Ἀδιάλλακτος. Ἡσύχ.

Ἀφιλοδοξία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δόξαν· παρὰ τό

Ἄφιλόδοξος, ου, ὁ, ἡ (φιλόδοξος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Ἀφιλοδόξως, Ἐπίρ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ Ἀμφιλεργέω. Κύρλ.

Ἀφιλοθεάμων, ὁ, ἡ (θέαμα). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ θεάματα, θέατρα.

Ἀφιλοθεΐα, ἡ (φιλοθεΐα). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸν θεόν· ἀσέβεια. Κύρλ.

Ἄφιλόθεος, ὁ, ἡ (φιλόθεος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν θεόν, ἀσεβής. Κύρλ.

Ἀφιλοκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ἀνελεήμων, ἀσπλαγχνος. Κύρλ.

Ἀφιλοκαλία, ίας, ἡ (φιλοκαλία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸ καλόν· ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀφιλοκάλου, καὶ ἔλλειψις ἀγάπης τοῦ καλοῦ, τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὸ καλόν· Ἀθήν. Ξ. 3.

Ἀφιλόκαλος, ον, ὁ, ἡ (φιλόκαλος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν.

Ἀφιλοκομπέω, (ἀφιλόκομπος). Εἶμαι ἀφιλόκομπος, δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνεθίζω νὰ κομπάζω, καυχῶμαι· Κύρλ.

Ἀφιλοκομπία, ἡ, (κόμπος). Τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φιλόκομπος· Κύρλ.

*Ἀφιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν συνεθίζει νὰ καυχᾶται· Κύρλ.

*Ἀφιλόκοσμος· (κόσμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κόσμον· Ἐκκλ.

*Ἀφιλόλογος, ὁ, ἡ (φιλόλογος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Πλούτ.

Ἀφιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ (φιλονεικος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς φιλονεικίας, δὲν συνεθίζει νὰ φιλονεικῇ· Ὁποιος δὲν ἀγαπᾷ φιλονεικίας. Δουκιαν.

Ἀφιλονείκως, Ἐπίρ. Χωρὶς φιλονεικίαν, ἀφιλονείκητα.

Ἀφιλοξενέω, ῶ· Εἶμαι ἀφιλόξενος, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ξένους· τοὺς κακοδέχομαι· παρὰ τοῖς μεταγν. καὶ μόνον παρὰ Κυρ.

Ἀφιλοπλουτία, ἡ· Ἀπαρρόησις τοῦ πλούτου, τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη, Πλούταρχ.

Ἀφιλοπόλεμος, ου, ὁ, ἡ (φιλοπόλεμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον.

Ἀφιλόπονος, ου, ὁ, ἡ (φιλόπονος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ δουλεύῃ, νὰ ἐργάζεται.

Ἄφιλος, ου, ὁ, ἡ· Χωρὶς φίλους, χωρὶς φιλίαν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷτις· ἀπροσήγορος, δύστροπος, ἀνεπιτήδειος εἰς φιλίαν· χωρὶς φίλους. Σοφοκλ. Ἐπίρ. ἄφιλος.

Ἀφιλοσόφητος, ου, ὁ, ἡ (φιλοσοφέω). Χωρὶς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας κατασκευασμένος, κακομοίρης. 2) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἔμαθε τὴν φιλοσοφίαν· γενικῶς δέ, ἀπαίδευτος, ἀμαθής· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἑπομ.

Ἀφιλόσοφος, ου, ὁ, ἡ (φιλόσοφος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλόσοφος. Πλάτ. Τιμ. σλδ. 73. Α. Ἐπίρ. ἀφιλοσόφως.

Ἀφιλοστάχυος, ὁ, ἡ (στάχυς). Ἀνάλεκτ. Γ'. 333. «Ἀφιλοστάχυος πενίαν, χωρὶς στάχυα, ἤτοι γενήματα, σπαρτά. (στε)

Ἀφιλοστοργέω, ῶ· Δὲν ἔχω φιλοστοργίαν, ὅ ἐστι, δὲν ἀγαπῶ μὲ ἐγκάρδιον, θερμὴν ἀγάπην· παρὰ τὸ

Ἀφιλόστοργος, ου, ὁ, ἡ (φιλόστοργος). Χωρὶς φιλοστοργίαν, θερμὴν, καρδιακὴν ἀγάπην· Πλούταρχ.

Ἀφιλοτεχνία, ίας, ἡ (φιλοτεχνία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὰ τέχνασμα, ἢ τὰ παιδιὰ γενικῶς.

Ἀφιλοτιμία, ίας, ἡ· Ἑλλειψις φιλοτιμίας· Ἀριστοτ. τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις φιλοτιμίαν, Ἠθ. Δ, 10.

Ἀφιλότιμος, ου, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλότιμος· δὲν ἔχει αἰσθησιν φιλοτιμίας· Δυναγ. 17, 2 — ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἀφιλότιμως, Ἐπίρ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία, ίας, ἡ (φιλοχρήματος). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις, τὸ νὰ καταφρονῇ τὰ χρήματα, τὰ πλούτη.

Ἀφιλοχρήματος, ου, ὁ, ἡ· Ὅστις καταφρονεῖ τὰ πλούτη· Σουϊδ.

Ἀφιματόω, (ἱμάτιον). Γυμνόω τινα, τοῦ περνῶ τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα· Σουϊδ.

Ἀφιξις, εως, ἡ (ἀφικνέομαι). Ἔρχομός, ἐφάπαξ εἰς κάνεν μέρος, εἰς κανένα τόπον· Πλάτ. Ἐπιστ. «Τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. — 2) ἀναχώρησις, μισευμός· Δωσ. σλ. 1436. R. Hdn. 1, 7, 2. — 3) = ἱκεσία. Αἰσχλ. Ἰωνικῶς ἀπιξις, Ἡρόδ. 5, 49.

Ἀφιππάζομαι, Μ. ἀτάμ. (ἱππάζομαι). Φεύγω, ἀναχωρῶ, ἐφίππου, ἢ καβαλάρης. Στράβ. 2'.

Ἀφιππεία, ἡ (ἀφίππευω)· Τὸ νὰ ἀναχωρῇ, φεύγῃ, μετεώτις ἔφιππος, ἢ μὲ ἄλογον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλάρης· ἀφιππ.

Ἀφιππεύω· (ἵππευω). Ὀδύσσ. ἡ ἀναχωρῶ, φεύγω ἔφιππος, καβαλάρης· Ἡλιόδ.

*Ἀφιππία, ἡ· Ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ ἱππεύειν· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις νὰ καθῆται εἰς τὸ ἄλογον, νὰ καβαλικεύῃ· παρὰ τό

Ἄφιππος, ον, ὁ, ἡ· Ἀνεπιτήδειος, μὴ ἁρμόδιος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ περνᾷ, στρατευόμενος καβαλλάρης· ἀφ. χώρα· Ξεν. — 2) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ καβαλικεύῃ. Πτυχ. καὶ Παλιμ. Α'. 210.

Ἀφιπποτοξότης, ου, ὁ· Ἰδὲ ἀμφιππο-τοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μλ. ἀπεπτήσομαι, (ἵπταμαι, ἀγλ.) = ἀποπέτομαι· πετῶ, φεύγω πετώντας.

Ἀφίστημι· Μλ. ἀποστήσω· (ἵστημι). βάλλω τίποτε πέρα, κατὰ μέρος, τὸ ἀπομακρύνω, τὸ παραμερίζω· κάμνω νὰ ἀποστατήσῃ, μὲ πλάνην καὶ ἀπάτην παρακινῶ εἰς ἀποστασίαν· διώχνω μακρυά, ὀπίσω· τινά τινος· — 2) ἀμτδ. κατὰ Παρακ. Ὑπερτυντ. καὶ ἀόρ. β. ἐνεργ. ὥσπερ καὶ παθ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀπέχω, στέκομαι μακρυά· ἐγκρατεύομαι, παραιτοῦμαι· ἀπομερύνομαι, ξεχωρίζομαι, ξεκόβομαι, φεύγω, μετεώ, ἀναχωρῶ· ἐπαναστατῶ, ἀποστατῶ, ἀποστατῶ· τινος· Ἀφιστάναι φρενῶν, τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, τὸ κοινότ. ζουρλαθῆ, λουλαθῆ, τρελλαθῆ· Σφκλ. Φιλ. 865· ὡσαύτως καὶ, ἐξιστάναι φρενῶν· Τὸ δέ, ἀποστῆναι ἢ ἀφίστασθαι κινδύνων, πόνων, κ. τ. τ. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, παρεκβαίνῃ τις κινδύνους, κόπους· Ἀφιστάναι πρός τινα, τὸ νὰ ἀποστατῇ τις, νὰ ἀπερᾷ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· Ξεν. Ἀ. β. 3, 2, 5. Ὅμ. χρῆται τούτοις μόνον τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασ. τοῦ, ἀπέχω, στέκομαι μακρυά. — 3) ζυγιάζω· Ξεν. Συμπ. 2, 20. Μέτ. ζυγιάζω τίποτε, διὰ νὰ πληρώσω αὐτὸ κατὰ τὸ ζύγι, κατὰ τὰ βάρος του· «Μὴ χρεῖος ἀποστήσωνται, Ἰλιὰδ. Ν, 745· νὰ μὴ μᾶς πληρώσουν τὸ χρέος, δηλ. νὰ μὴ μᾶς ἀνταποδώσουν τὸ καλὸν μὲ κακόν· ἠθορίζω νὰ ζυγιάσουν τίποτε διὰ νὰ τὸ παραλάβω κατὰ τὸ ζύγι· Δμτδ.

Ἄφλαστον, ου, τὸ. Τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρύμνης τοῦ καραβίου, ὁμοῦ μὲ τὰ παράσημα καὶ τοὺς σταλισμοὺς του, τοὺς ὁποίους συνηθίζουν νὰ βάλουν εἰς τὰ καράβια. Ἰλιὰδ. Ο, 717, Ἡρόδ. 6, 114. Ὁρα Εὐστάθ. Ἰλ. Ο. σελ. 1039. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1089. Β'. 601. καὶ Γ'. 543.

Ἄφλεβος, ου, ὁ, ἡ (φλέψ). Χωρὶς φλέβας.

Ἀφλεγμαντος, ου, ὁ, ἡ (φλεγμαίνω). Χωρὶς φλόγωσιν, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε, ἢ δὲν ἐπαθε φλόγωσιν, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἐναντίον εἰς τὴν φλόγωσιν, Θεόφραστ. ἠπατὸς τραύματος ἀφλέγμαντον· δηλ. φυλάττει κάθε πληγὴν ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ πάθῃ φλόγωσιν· ὁ δὲ Ἀθήν. Σ. 10. «ἀφλόγιστα τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς, ἀντὶ τοῦ ὑγιῆ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχήν. — 2) χωρὶς φλέγμα· ἐπὶ χυμῶν τοῦ σώματος, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι διεφθαρμένοι ἀπὸ γαστρίμαργιαν καὶ ἀσελγῆ ζωήν, ὅθεν ὅστις δὲν ἔχει κακοχυμίας εἰς τὸ σῶμά του. Ἱπποκρ.

Ἄφλεκτος, ου, ὁ, ἡ (φλέγω). Ἄκαυτος, ἀκαυτος, ἀμαγείρευτος, ἐν γένει πᾶν, ὅ τι δὲν κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, φκειάνεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς.

Ἀφλόγιστος, ου, ὁ, ἡ (φλογίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν καίεται, δὲν τὸ φτείρει ἡ φωτιά. Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 13.

Ἄφλογος, ου, ὁ, ἡ (φλόξ). Χωρὶς φλόγα, χωρὶς φωτιάν. Λυκόφρ. 36.

Ἄφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Χωρὶς φλοιόν.

*Ἄφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Χωρὶς βόμβον.

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἄφρισμα, ὁ ἀφρός, ὁ σίαλος, τὰ σάλια λυσσασμένου τινος. Ἰλ. Ο. 607. «ἀφλοισμὸς περὶ τὸ στόμα γίγνεται, καθ' ἄλλους τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, ἐτυμολογούντων τὴν λξ. πιθανῶς παρὰ τὸ, φλεῖσθαι.

Ἄφλυαρος, ὁ, ἡ. «Ὅστις δὲν φλυαρεῖ· δὲν ἀγαπᾷ τὰς φλυαρίας. Ἀντωνίν. Ε'. 5.

Ἀφλυκταίνωτος, ου, ὁ, ἡ (φλυκταίνομαι).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅστις δὲν εἶχε τὰ ἐξαναθήματα ψ λυκτοίνας, τὰ κοινὰ ἀστράκαν, ἀξεστράκιστος, Διοσκ. Ἀφνειόομαι, ἄνευ Μλ. Γίνομαι πλούσιος, ἀποχτῶ πολλὰ πλούτη. παρὰ τό

Ἀφνειός, ὁ, ἡ, ἐτ. δὲ καὶ ἠάφνειος, παρ' Ἡσ. λ/μ. 30. 2 (ἄφενος) πλούσιος, εὐκατάστατος, τὸ κοιν. κυβερνημένος. Ὅμ. ἀφνειὸς βιότοιο Ἰλ. πλούσιος, μὲ πολὺ βιό· ἀφνειὸς μήλοισι, καὶ ἀφνειὸς φρένας· μὲ πολλὰ πρόβατα, μὲ πολὺν νοῦν. Ἡσ. Ἔρ. 116. 453. Ὑπερθ. ἀφνειότατος. Ἀντιμ. τὸ ὁμαλὸν συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἔχει Ὅμηρος.

*Ἀφνειός, ᾱ, όν. Δωρ. τύπος τοῦ, ἀφνειός, Πιν. τὸ σύγκρ. καὶ παρὰ Σφοκ. Ἠλ. 457. ἀφ' οὗ

Ἀφνέω, Μλ. ῥῶσ. Εἶμαι πλούσιος, πλουτῶ, ὄσεν. Ἀφνήμων, ονος, ὁ, ἡ = Ἀφνειός.

Ἄφνος, τό, εος, κατὰ συγκ. αὐτὶ τοῦ »Ἄφενος. Πίσ. ἀφ' οὗ.

Ἀφνύω, πλουτίζω τινα, τὸν κάμνω πλούσιον.

Ἄφορ, καὶ Ἄφωρ. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 580, Ἐπίρ. (πλασμ. κατὰ συγκ. τοῦ Ἀφανῶς). Ἀφορβάλαντα, ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα, ἐξαφνα, ἀνυπόπτευκτα· παρόβλ. αἴφνιος, αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης.

Ἀφόβητος, ου, ὁ, ἡ, (φοβέομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν ἐφοβήθη. Ἄφοβος, χωρὶς φόβον τινός. Σοφ. Οἰδ. Τ. 885.

Ἀφοβία, ίας, ἡ ἀρτιβρισιά, τὸ νὰ μὴ φοβῆται τις.

Ἄφοβος, ου, ὁ, ἡ (φόβος). Χωρὶς φόβον, ὅστις δὲν φοβεῖται. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ φόβον, δὲν φοβίζει. Ἀριστοτ. καὶ Πλούτ.

Ἀφόβως, Ἐπίρ. Χωρὶς φόβον, ἀφόβα.

Ἀφοβόπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει σπλάγχνα ἄφοβα, ἀφόβων καρδίαν. Ἀριστοφ.

Ἀφόδευμα, ατος, τό. Κύπρος, σκατόν, παρὰ τὸ ἀφοδεύω.

*Ἀφοδευτήριον, τό. = ἀφεδρών, τὸ ἀναγκεῖον, ἡ χρεία· ἡ πορεία χυδαιώτερον.

Ἀφοδεύω. Μ. εὐσω. πηγαίνω εἰς τὸ ἀναγκαῖον, πρὸς χρείας μου. Λουκιαν. παρὰ τό

Ἄφοδος, ου, ἡ (ἔδος). Πηγαιμός, ἀποχώρησις· παραμέρισμα, πρὸς χρείαν· τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ἀκόλουθα· ἡ κόπρος, Ἰσοβ. ἀπόπατος Λουκ. καὶ Ἀθην. — 2) πηγαιμός, ἔρχομος ὀπίσω, ἐπιστροφή. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἀφοίβαστος, ον, ὁ, ἡ (φοιβάζω). Ἀχαΐβαστος ἀπαστρος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 212.

*Ἀφοκίνητος, ὁ, ἡ (φοκίζω.) Ἀκατακίνητος.

Ἄφοκον, ου, τό. = Ἄποκον, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Δ. 13.

Ἀφοίτητος, ου, ὁ, ἡ (φοιτάω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶν' ἡμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ πατήσῃ τις, ἀπάτητος. — 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν συχνάζει που.

Ἄφολκος, ου, ὁ, ἡ (ἕλκω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι καλὰ ζυγιασμένον, δὲν ἔχει τὸ σωστὸν ζύγι, τὸ ἐναντίον. ἐλλείπων, Στράβ. Ἰθ'. Σ. 1068. ὑδραχμῆ ἀφολκότερον εἶναι τὸ ὕδωρ· ἐν ὁμῷ ἐλαφρότερον εἰς τὸ ζύγι.

Ἁφομαρτέω (ὁμαρτέω). Ἀπομακρύνομαι ἀμοιβ. Ὁρφ. Η'. 641. ητου ἐ ἀφομαρτήσαιμι, ἐνδεῖν. »Ἀφομαρτήσαντες οἰκαγενέσθαι.

Ἄφόμοιος, ον, ὁ, ἡ (ὅμοιος). = Ἀνόμοιος. — 2) παρόμοια κεκαμωμένος. ἀφ' οὗ

Ἀφομοιόω, ῶ. Μ. ώσω. Παρομοιάζω, κάμνω τι ὅμοιον, μὲ ἄλλο τίποτε, ἀφομοιῶ ἐμαυτὸν πρός τι· πείθω τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν τινος, μεταμορφοῦμαι. — 2) συγκρίνω, παραβάλλω. Πλατ. ἐν Κρατ. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν· καί, καθομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος· καὶ Πίνδ. Ἡρακλ. ἀφ' οὗ

Ἀφομοίωμα, ατος, τό, ἀκόμοιασμα· κεκαμωμένον παρόμοιον μὲ ἄλλο· εἰδώλιον, εἰκών, ἄγαλμα, κ. τ. λ. Πλάτ.

Ἀφομοίωσις, εως, ἡ. Ὁμοίωσις, παρομοίωσις.

*Ἀφορμοιωτικός, ή, όν· ὅστις αὐτὸς εἶναι εἰς ἀφομοίωμα· ἐπιτήδειος νὰ παρομοιάζῃ, παραβάλλῃ.

Ἀφοπλίζω, Μ. ἴσω (ὁπλίζω) τινά τινος. Σαρματόνω, πέρνω τὰ ἄρματα τινός. Λουκιαν. »ὃν ἀφωπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν.

Ἀφοπλίζομαι, Μέσ. Σαρματόνομαι· ἀφίνω τὰ ἄρματα. Ἰλ. Ψ. 26. «.. οἱ δ' ἐντὸς ἀφοπλίζοντο ἕκαστος χάλκεα μαρμαίροντα».

Ἀφοράω, ῶ. Μ. ἀπόφομαι· ἀόρ. ἀπείδον. Πρκ. ἀφειόρακα (ὁράω· ἀνωμλ.). Βλέπω, κυτάζω μακρυά, ἢ ἀπὸ μακρυά. Ἡρόδ. Η'. 37. — 2) Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀπό τίποτε, δὲν τὸ κυτάζω· δὲν θέλω νὰ τὸ κυτάξω, κυτάζω ἀλλοῦ, γυρίζω τὴν ράχη τὲς πλάτες μου. Ξεν. Ἀ. Π. 7, 1, 18. Δυκργ. 6, 2, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ὅμως σπανιώτατον.

Ἀφόρδειον, ίου, τό· παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 695. = Ἀφόδευμα.

Ἀφόρητος, ου, ὁ, ἡ (φορέω). Ἀνυπόφορτος· παρὰ τοῖς μεταγιστ. καὶ ὅστι δὲν ἐφορέθη ἀκόμη, εἶναι ἀφόρετον.

Ἀφορήτως, Ἐπίρ. ἀνυπόφορτα· ἀφόρητα.

Ἀφορία, ίας, ἡ (ἄφορος). Ἀκαρπία, ἐλλείψεις καρπῶν· μάλιστα τῶν γενημάτων, ὅταν δὲν γίνωνται ἀρκετά, ἢ γίνωνται πολλὰ ὀλίγα γενήματα. Λυργ. 20, 2. Πλάτ.

Ἀφορίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ῐ̱ῶ (ὁρίζω). Βάνω σύνορα, εἰσιρῶ τι μὲ σύνορα, τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ ἄλλο βάλλοντας σημεῖα ἀνάμεσα· διορίζω τὸ πέλος τινος μὲ σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐφεύρετσι καὶ κατὰ μέσην διαῖ. — Μέσ. παίρνω, ἁρπάζω τίποτε ἀπὸ τὰ σύνορα, ἀπὸ τὴν χώραν, τὸ ἐβγάζω ἔξω, τὸ διώχνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἐξορίζω, τινος. β) Περιγράφω, διορίζω μὲ ἀκρίβειαν τὴν σημασίαν λέξεως τινος· ἀφορίζομαί τι περί τινος. Ἡρόδ. Πλάτ. Χρμ. σλ. 173, Ε. 2) ἀποκλείω τινα τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐμποδίζω, δὲν τῷ συγχωρῶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἔχῃ συναναστροφὴν μὲ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, Ἐκκλ. ἀφ' οὗ

Ἀφορισμα, ατος, τό. Τὸ διὰ τῶν συνόρων διορισμένον, χωρισμένον μὲ σύνορα, τὸ σημειωμένον· διορισμένος.

Ἀφορισμένως. Ἐπίρ. διορισμένα, ξεχωρισμένα. Ἀριστοτ.

Ἀφορισμός, οῦ, ὁ, συνόρευμα, τὸ βάλσιμον τῶν συνόρων, διορισμός. — 2) γνώμη περιληπτική, ἢ λόγια σύντομον περιέχον ἐν συνόψει τὰ κυριώτερα τῆς ἐπιστήμης πράγματός τινος. Ἱππ. — 3) ἀποκλεισμὸς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν. κηρυγμὸς ἀπὸ τῶν πιστῶν, ἢ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν ἀποξίωξις καὶ ἀποξένωσις. Ἐπιτίμιον. Ζωιρ. εἰς τὸν εγ'. Ἰωαν. τῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀποστ. Συνόδ. «Ἔστω ἀφορισμὸς καὶ τὸ μόνης εἰρηνεύειν τῆς μεταλήψεως τῶν θείων μυστηρίων». Ὅσιον τὸ τοῦ ἁγ. Βασλ. καν. δ'. «Τοὺς τρεῖς μῆνας ἐν τρισὶ καὶ τέτρασι παλλάκις ἔτεσιν ἀφορίζουσι». τοιοῦτος καὶ τὸ ἐν τῷ, ς', ι'. ιε', καὶ κλ. καν. τῶν Ἁγιοπολ.

Ἀφοριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι αὐτὸς εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ χωρίζῃ, νὰ βάνῃ ὅρους καὶ σύνορα, νὰ σημειώνῃ περιορίζῃ. — 2) τὸ λεγόμενον συνοπτικῶς, περιληπτικῶς, μὲ ὀλίγας μέν, τὰς κυριωτέρας ἐννοίας ὅμως ἀκριβῶς σημαντικὰς λέξεις. Ἐπῤῥ. ἀφοριστικῶς.

Ἀφορμάω, ῶ, Μ. ήσω. (ὁρμάω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι ὁρμητικά, τρέχω, πηγαίνω βιαστικὰ εἴς τι μέρος. ἀόρ. ναύφην. Ἰλιάδ. Κινῶ, ἀναχωρῶ, μετεύω. Ὀδσ. καὶ Ξενοφ. ναφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας.

Ἀφορμέω, ῶ. Μλ-ήσω (ὁρμέω). Ἐκπλέω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά. Πολύβ. Α'. »διάφαντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην».

Ἀφορμή, ῆς, ἡ· ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχῇ κίνησις ἢ πρᾶξις τις· ἡ αἰτία ἢ τὶς προξενεῖ τὴν ἀρχὴν ταύτην· ἡ ὕλη, τὰ μέσα, αἱ δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων μετχειρίζεται, ἑτοιμάζει, ἁρματόνει, προβλέπει τὸ τίποτε, ἡ ἐποχή, κερδαίνει εἴποτε· ἡ περιουσία, τὸ βιό, τὰ ὑπάρχοντα· ἀφορμὴν κτῶμαι, συνάζω βιό, πλοῦτη· Ἐξαιρ. σκάναμαι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις πόλεμον· ἄσπρα ὀλή. στρατιῶται, κερδεῖα, ζωοτροφίαι, ἅρματα καὶ λ. τ. Wolf εἰς Λιπ. σλ. 287. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ πρᾶξις, τὸ στρατηγούμενον, τὸ Γαλλ. ἠ ὑπερασιόν· ἡ ἰδία εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομή, τὸ ἰταλ. ἰνβαζιόνη, σκάκα· καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἀξιόμαχοις, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ῥᾳδίως ἐλπίζομεν καταπολεμήσειν. Θκδ. 6, 90. εἰς ἔργων ἀφορμήν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τις κάμμίαν πρᾶξιν. Ξεν. Ἀφορμὴν λαμβάνειν, καὶ διδόναι· τὸ νὰ λαμβάνῃ ἢ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ἀρχίσῃ τίποτε. Valck ἐν Ἀπτρβ. σλ. 65. — Ἀφορμαὶ βιωτικαί· τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἀρτεμιδ. ὀνειρκρ. 5, 85. 88 — τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλίζει τις εἰς τίποτε καὶ πέρνει τὸ χρονικὸν διάφορον. Δμσθ. ὑπὲρ Φορμ. ἐνδα λέγει ὁ Δημοσθένης· «ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅταν ἡμῖν ἐνδεήκην». καὶ Ἁρποκρ. ἀφορμὴ λέγεται, ὅταν τις ἀργύριον δῶ εἰς ἐνθήκην· ἀ καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 12, 4. »τοῖς παισὶν ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσιν. — 3) Παρὰ τοῖς Στκ. αὐτὸ τὸ ὁρμή· ἀποστροφή, ἀντιπάθεια· ἀποτροπή· νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ τις τίποτε τὸ νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν τινος, τὸν ὁποῖον ἔχει διὰ νὰ κάμῃ τίποτε.

Ἀφορμάω, ῶ. Μλ-άσω· ῥῆμα ἐφατκ. (ὁρμάω). Ἐπιθυμῶ, θέλω, ἀγαπῶ νὰ πηγαίνω. Ἀρχυτ. παρὰ Διογ. Γ'. 22.

Ἀφορμίγκτος, ου, ὁ, ἡ (φορμίζω). Χωρὶς νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν. Αἰσχύλ.

*Ἀφορμίζω, Μλ. ίσω. Ἀττ. ῐ̱ῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τι, ἢ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα. Μέσ. ἐκπλέω, κάμνω ἄρμενα, πανιά.

*Ἀφόρμικτος, ὁ, ἡ = ἀφόρμιγκτος.

Ἄφορμος, ου, ὁ, ἡ (ὅρμος). Χωρὶς λιμένα· μεταφορικῶς ἅμαξ χδνόδιν χωρὶς τὴν προστασίαν, βοήθειαν τῆς χώρας, τῆς πατρίδος μου. Σχολ. Οἰδ. Κ. 239.

Ἀφορολόγητος, ον, ὁ, ἡ (φορολογέω). Ὅστις δὲν ἐφορολογήθη, δὲν ἐπλήρωτε φόρον, ὅπλον· ἐλεύθερος ἀπὸ ἐπιβολὰς, ἢ βασιλικὰ δοσίματα. Πλουτ. καὶ Πολύβ.

Ἄφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει εἰσόδημα, δὲν δίδει καρπόν, ἄκαρπος. Ξενοφ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἄφορτος, ου, ὁ, ἡ (φόρτος). Ἀφόρτωτος, χωρὶς φόρτωμα, βάρος. Ἐπῤῥ. ἀφόρτως, πάφορτως χρησάμενοι. Μουσ. παρὰ Στοβ. Α'. χωρὶς νὰ προξενήσουν φόρτωμα καὶ βάρος εἰς τὸν ἑαυτόν τους.

Ἀφόρυκτος, ου, ὁ, ἡ (φορύσσω). Ἀλερωτεύτος, ἀμόλυντος, ἀμίαντος· ἀσπίλωτος· ἐπῤῥ.

Ἀφοσιόω, Μλ. ώσω (ὅσιόω). Ἁγιάζω, ἁγιάζω τινά τινι. Μσν. καθαρίζομαι ἀπὸ κάμμίαν ἁμαρτίαν μὲ μετάνοιαν, μὲ θυσίαν. Πλατ. Φαίδ. σλ. 60, Κ. 61. Β. — Ἀφοσιοῦσθαι θεῷ, τὸ νὰ προσφέρῃ τις θυσίαν εἰς τὸν θεὸν μὲ ἀφθονίαν τῶν ἀπαρχῶν. Ἡρόδ. — 2) προσφέρω θυσίαν μετανοίας καὶ καθάρσεως· ἀφοσιοῦμαί τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώνῃ τις τὸν θεὸν διάτινα ἄλλον· ἀφοσιοῦσθαί τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώνῃς τινα, νὰ φιλιώνεται μὲ αὐτὸν μὲ προσφορὰν θυσίας καὶ καθαρισμοῦ· ἀφοσιοῦσθαί τι· τὸ νὰ μετανοῇς νὰ ἐκπλύνῃ τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του μὲ θυσίαν καθαρισμοῦ· ὅθεν ἀποφεύγω, ἀρνοῦμαι, ἀπαγορεύω, βδελύττομαι, μισῶ, ἀποτρέφομαι, παραιτοῦμαι, ἀπορρίπτω, φοβοῦμαι, ἐπαρ. παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. περὶ τοῦ Μιθριδ. «Ο

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γὲρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμενεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητόν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψεν. καὶ Νουμ. ποιούμενοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν. ἀφοσιοῦσθαι τὰ πρός τινα· τὸ νὰ κάμνῃ τις τὰ νόμιμα εἰς ἀποθανόντα τινα πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ἐπάνω ξυσίαν ὅταν τὸν ἐνταφιάζουν. — Ἀφοσιοῦσθαι τὸν ἄρχοντα, τὴν ἐξόρκωσιν, τὸ νὰ ὁρκίζεται τις μὲ καθαρὸν συνειδὸς κάμνων τὸν ἀπὸ τοὺς νόμους ἀνωρισμένον ὅρκον. Ἡρόδ. 4, 154. — 4) Ἀφοσιοῦσθαί τε· τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ παραβῇ τὴν ἐπικρατοῦσαν κοινὴν συνήθειαν· τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε διὰ τὸ φαινόμενον καὶ μόνον, ἐπιπολαίως, χωρὶς τὴν προυπάρχουσαν εἰς αὐτὸ προθυμίαν ἢ ἰδέαν προτοχὴν εἰς αὐτό. Πλατ. καὶ Πλουτ. Πρκλ. ὅμοιος τὴν κατηγορίαν ἀπαξ ἀναπτῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον· ἀφ' οὗ.

ἀφοσίωμα, ατος, τὸ. Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦσθαι· κάθαρσις, ἀφιέρωμα, ἐξιλέωσις.

ἀφοσίωσις, εως, ἡ = τῷ προγμ. — 2) Ἀφοσιώσεως ἕνεκα· κατὰ πρόσχημα, διὰ τὸ φαινόμενον, κατὰ προπέτειαν· τὸ κοιν. διὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. τιμῆς ἀφοσίωσις· δεκαπενθὲς, τιμὴ κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ πολιτικὴν χωρὶς σέβας ἐσωτερικόν. Πλούταρχος ἐν βίῳ Εὐμένους.

***Ἀφόωντα**· ἐνεργ. ἐνστ. μετοχ. πίτκτ. Ἐπικ. κατ' ἐπίστ. ἀντὶ ἀφῶντα παρὰ τὸ ἀφάω· Ἰλ. Ἀφροδέω, Μλ. -ήσω· πολιτεύομαι, φέρομαι ἄφρων, ἀπερίσκεπτα, ἀνόητα· Ὅμ. παρὰ τὸ Ἄφρων ἡ, ἔος, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀσύνετος, ἀπτόητος, ἀνόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος· Ὀδ. Β, 282. Ἐπὶ νεκρῶν· Ὀδ. Ο, 475. ἀνεμφρόνητος, Χωρὶς φρένας. Ἐπῳδ. ἀφραδέως· ἀσυλλογίστως, χωρὶς σκοπόν, μωρὰ, ἀπερίσκεπτα, ἀπτόητα· Ἰλ. Φ' οὗ

Ἀφραδία, ἴας, ἡ· ἀνοησία, ἀπτοχασία, ἀπερισκεψία, μωρία· Ἰλ. Π. 345 = ἀπειρία. ἀνηκουστοσύνη· Ἰλ. Β. 368. ἀφραδίῃ πολέμοιο· πολλὰς πληθυντικῶς.

Ἀφράδμων, ονος, ὁ, ἡ. = Ἀφραδὴς μετὰ ἀπαρμφ. ἐφγ. προγνώμενες· χωρὶς νοῦν νὰ προβλέπῃ, προνοῇ· Ὅμ. Τμ. Δρτ. 257. καὶ Ἀφράσμων, καὶ Ἐπῳδ. Ἀφραδμόνως· Αἰσχύλ. Πέρτ. 415. ἐστὶ δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον.

Ἀφραίνω· εἶμαι ἄφρων, μωρὸς· κάμνω τρέλλες· ζῶ, πολιτεύομαι ὡ. τρελλὸς, μωρὸς, ἀνόητος· Ὅμ. ποιητ. ἁπλ. ἠλῷ.

***Ἄφραστα**, ων, τὰ· πλοῖα ἢ καράβια χωρὶς κατάστρωμα, τὸ ἰταλ. κοβέρταν· Κὺκ. Ἀτ. 5, 11. 12. 10. 11. εὐρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ

Ἄφραστος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (φράσσω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄφραστος, ἄφραγος, ἀπερισκέπαστος, ἀφυλάχτος, ἀδιαφύλαχτος· ἄφρακ. φίλιον Εὐρ. Ἱππόλ. 661. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 910. ἀδιαφύλαχτος ἀπὸ φίλους, χωρὶς ὀχύρωμα, περιτείχισμα· Θεόδ. ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος, ἀπροστοχάστος· Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 581.

Ἀφράσμων, ονος, ὁ, ἡ, = Ἀφράσμων· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 300. καὶ 1412.

Ἄφραστος, ου, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀπραττήρητος, ἀβλεφτος· τὸν ὁποῖον δὲν παρετήρησε, δὲν εἶδε τις· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις, ἢ δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ, ὅποιος διὰ λόγου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ· 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ μιητὸς, βλέμμος, ἄσχημος, ὡς «ἄφραστος φάτιν» Σοφοκλ. 3) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητος, ἀπρόβλεπτος, ἀπρομήνυτος, ὡς, «ἄφραστον κακὸν λιμὸς» Εὐρ. καὶ, «ἄφραστος ὄλεθρος» Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. Ὁμήρ. Τμν. Ἑρ. 353. «ἄφραστος γέγηθε ἄκα βοῶν στίβος» πᾶν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ, νὰ ἰδῇ τις· — 2) ἀγνώριστος, ἀσέλεμιστος· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, δὲν εἶπε, τὸν ὁποῖον δὲν ἀξιοφορέτισε, ἀνώμαστος· τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν θέλει, ἐντρέπεται νὰ ὀνομάσῃ τις· ὑπὲρ λόγον, τὸν ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τις· — 3) ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἀλόγιστος· Νίκανδρ. Θηριακ. 776. πάρρητος γελοίοις· Ἐπῳδ. ἀφράστως· ἀφ' οὗ

Ἀφραστύς, ύος, ἡ· = Ἀφραδία· Ἰωνικώς.

Ἀφρέω, ῶ Μ. ἦτω (ἀφρός). Ἀφρίζω· Ἰλ. Α. 282. «Ἄφρεον δὲ στήθεα.

***Ἀφρηλογέω**, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀφρολογέω.

Ἀφρητής, ῶ, ὁ (ἔφρω). Ὅστις ἀφρίζει, ἢ προξενεῖ ἀφρόν· Ἐπῳδ. τοῦ Δελφίου, Ἀπολλ. Β'. τελ. 100. ποῖδε σύγ', ἀφρητᾶ, Νηρηΐδας ὡς πρὶν, ἀέρων Νώτοισιν.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων· ἀντὶ ἀφράτωρ. (Φράτηρ, φρατρία) ὅστις δὲν εἶναι μέλος φυλῆς τινος, τοῦ τουρκιστ. ἐτσαρτσῆς, ὅθεν ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, σχέσιν συνα πατροχῆν μὲ τοὺς ἀνθρώπους· Ὅμ. Ὀ. Ι. 63.

Ἀφρικάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ Ἀφρέω· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 772.

Ἀφρίζω, Μ. ἴσω. = ἀφρέω.

Ἀφριστί, Ἐπῳδ. (ἀφριστὶ). Χωρὶς φρίκην, φόβον, τρομάραν, ἀνατριχίασμα. Καλλίμ. (υ – –)

Ἀφριόεις, εσσα, εν· = Ἀφρώδης.

Ἀφριτάς, οῦ, ὁ (ἄφριτος). Ἄφρισμα

Ἀφρῖτις βίβλος, ἡ· = Ἄφρις, Ὀππιαν. Αλ. Α'. 776. Ἰδὲ Ζ', καὶ ἡ μὲν Ἀφρῖτις λεγομένη σχίνεται ἀπὸ χρόνου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάσσῃ ἀφροῦ ὅταν ὄμβρων γενομένων πολλῶν συστᾷ εἰς γεννᾶται. ἰδ. καὶ Ἀριστ. Β. ς. Ζ. Ἰς.

Ἀφρογάλα, ακτος, τὸ (γάλα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γάλα μὲ ἀφρόν· γάλα κοπανισμένον εἰς ἀφρόν· Γαλ.

Ἀφρογένεια, είας, ἡ, ἀφρογεννημένη, γεννημένη ἀπὸ ἀφρόν, ἐπίθετ· τῆς Ἀφροδίτης, ἤτοι ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης.

Ἀφρογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννημένος ἀπὸ τὸν ἀφρόν· ἡ Ἀφρογενὴς· ἡ Ἀφροδίτη· Ἡσιόδ. Θγν. 196.

Ἀφρογλίτια, ίων, τὰ· ἰδὲ ἐν τῷ Ἀφροδίσια.

Ἀφροδισιάζω, Μλ. – άσω· ἀγαπῶ, ἀπολαμβάνω τὰ τῆς ἀγάπης· ἐπὶ ἄνδρὸς μὲν ἐνεργ. ἐπὶ γυναικὸς δὲ παθ. Ξενοφ. Ἱερ. Γ'. 4. ὅταν γε ἀφροδισιάσθῃ γυνή.

Ἀφροδισιακός, κὴ, κὸν· Παῦν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἔρωτα εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης· ὅ, τι συναρμόνει, προβιβάζει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ· τὰ ἀφροδισιακά, ὑπαρ πάση· παρ [redacted] λξ. νεωτ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ· [redacted] διεγερτικὴς εἰς ἀφροδισιασμόν.

Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ, [redacted] τοῦ ἔρωτος, συνουσία· Ἀριστοτ.

***Ἀφροδισιαστικός**, κὴ, κὸν· = Ἀφροδισιακός· Ἀριστοτ.

Ἀφροδίσιος, ίς, ιον· καὶ Ἀφροδίτιος, α, ὁ, ἡ· = Ἀφροδισιακός· τὰ Ἀφροδίσια· ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος· Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης· μετρ. ἀτέλεια, ἀσωτεία· Schneid., ἐν Ξνφ. Ἑλλ. 5, 4, 4, (θ).

Ἀφροδίτη, ης, ἡ (ἀφρός). Ἡ Θεὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ τῶν γάμων, τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἔρωτος, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους· παρ' Ὅμ. ὅστις περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γενέσεως αὐτῆς οὐδὲν ἀναφέρει, πλὴν τῶν ἐν τῷ 5. Τμνφ. Συγατηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ ἡφαίστου, ἐρωμένη τοῦ Ἄρεως· ἐν Ἰλ. βοηδὸς τῶν Τρωαδῶν· ἀφρόπτου κάλλους καὶ πλήρης θελγήτρων, ἀπόλεμος ὅμως καὶ θρυπτικὴ· ὅθεν 2) τροπ. ἔρως, ἀγάπη, ἀπόλαυσις τῆς ἐρωτικῆς ἡδονῆς· Ὀδ. Χ. 444. ἀντὶ τοῦ ὁποίου συνηθέστ. παρ' Ἑποπ. τὸ, ἔργα Ἀφροδίτης· κάλλος, χάρις, θελγήτρου· πᾶσα σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔφεσις· ὡς τό, ἔρως. Λυκιαν. εἰς Σεύθ. ντεπούτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίας ἔχει. – 3) ὄνομα τοῦ Β'. Πλανήτου· ὅστις καὶ Ἕσπερος, καὶ Ἑωσφόρος λέγεται· (ε)

Ἀφρόεσσα, ης, ἡ· = Ἀφρόεις· Ἰωνικώς.

ρός, ἀνόητος, ἀστόχαστος, Ὅμ. Ἐπρρ. ἀ-γρόνοος.

Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω (ὑβρίζω). Εἶς τι· ὑβρίζω κατὰ πολλά, μὲ ὑπερβολήν· λέγω ὅ,τι φθάσω ὅ,τι μ' ἔλθῃ ἐ' τὸ στόμα ὑβριζόντάς τινα· ὅθεν ξεβυμόνω, χύνιατο φαρμάκι· Πλούτ. εἰς Δημήτρ. 19. ἀφυβρίζειν εἰς τρυφὰς καὶ πόνους· — 2) πραΰνομαι, καταπραΰνομαι, δὲν εἶμαι πλέον θυμωμένος, συγχυσμένος, ταραγμένος· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Συνέσ. ἕως ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος.

Ἀφυγιάζω, Μ. άσω· = ὑγιάζω· ἰατρεύω τινά, τὸν κάμνω πάλιν ὑγιᾶ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. 25. §. 114. ἀφ' οὗ

Ἀφυγιασμός, οὗ, ὁ. Ἴασις, ἰατρεία· Ἰάμβλ. αὐτόθ. §. 64.

Ἀφυγραίνω = ὑγραίνω· νοτίζω, κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν· παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Γ. 16.

Ἀφύδειον, ου, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ Ἀφύη· Ἀθηναῖ. (υ-υυ, Meinecke ἐν Μενάνδρ. σλ. 160.)

Ἀφυδραίνω (ὑδραίνω). Πλύνω, ξεπλύνω· Εὐριπ. Ἰων. 96.

Ἄφυδρος, ον, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Θαλάσσιός τις ἰχθύς· εἶδος μαρᾶς Ἀριστοτ. Ζωολ. σαρδέλλα συνήθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. εἶναι δὲ λεπτόν, ἄσπρον καὶ μὲ μεγάλα μάτια θαλασσινόν ψάρι· (παρὰ τὸ, φύω) εὐθυμάζει δὲ οὗτος, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι γεννᾶται ἀχι ὡς τὰ λοιπὰ ψάρια ἀλλ' ἀπὸ τὴν λούγη τῆς θαλάσσης. Ἐγράφετο δὲ καὶ ἄφρυη παρὰ τὸ, ἄφρός, καὶ ἐνομίζετο ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ (υυ-). — Χωρὶς νερόν. Ἱπποκρ. σελ. 289.

Ἀφύη, ης, ἡ· Ἀθην. σελ. 586. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 22.

Ἀφυΐη, ὁ, ἡ (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀνεπιτήδειος, μωρός· τὸ ταυτ. παρ' ἡμῖν ἀφύσικος τὸ Ἰταλ. χωρὶς ταλέντον· Πλάτων. «Οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν εὐπαιμία. Κατὰ καλὴν ἔννοιαν, ἀπέριττος, ἁπλοῦς· Σφκλ. Φιλ. 1014. Ἐπρρ. ἀφυὴς· αὐ' οὗ

Ἀφυΐα, ίας, ἡ (φυή). Ἔλλειψις φυσικῆς ἐπιτηδειότητος, ἀνεπιτηδειότης· τὸ ταυτόσ. ἀφυσία, ἄφυστος, τοῦ νοὸς· Στράβ. ΙΔ'. Σ. 977. καὶ Λευκιαν.

Ἄφυκος, ου, ὁ, ἡ (φῦκος). Χωρὶς φυκιάδι· ἀφυκιτώτατος· ὅθεν χωρὶς ψευτιάν.

Ἄφυκτος, ου, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἀφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γλυτώσῃ· ὅθεν Εὐρ. Ἱππόλ. 1422. «ἄφυκτα τόξα, σαΐτες ὁλανθαστὰς αἱ ὁποῖαι δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην, ἀλλὰ χτυποῦν βέβαια, καὶ Λυκόφρ. 493. «πλήξας ἀφύκτωμα· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ξεμακρύνῃ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά του· τὸ κοινοτ. κολλητσίδα· ἀχληρός, ἀνυπόφορτος· — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φύγῃ· Ἐπρρ. ἀφυκτος.

Ἀφυλακτέω, Μλ. -ήσω· τεύχ. Εἶμαι ἀφύλακτος, ἀφρόντιστος, δὲν φροντίζω, δὲν φυλάττω τίποτε, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς αὐτό· Ξενοφ. Ἱππ. Παιδ. Α. §. 5. «ἀφυλακτοῦντας τούτων· παρὰ τὸ

Ἄφυλακτος, ου, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ἀφύλακτος, τὸν ὁποῖον δὲν φυλάγει, δὲν προσέχει τις· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν φυλάγῃ, προσοχή· — 2) Μέτ. ὅστις δὲν φυλάγεται· δὲν δίδει προσοχήν· ἀπροσεκτος· Ξενοφ. Παιδ. Α'. §. 5. «τοὺς πολεμίους ἀφύλακτους λαμβάνειν· Ἐπρρ. ἀφυλάκτως. (υ) ἀφ' οὗ

Ἀφυλαξία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις, ἢ τίποτε φυλάξει, νὰ μὴ τὸν φυλάγουν, προσέχουν· Ξενοφ. ἀφροντισία, ἀμέλεια τῶν φυλακίων· ἀπροσεξία, ἀπροβλεψία· Ἀππιαν.

Ἀφυλίζω, Μ. ίσω· = ὑλίζω· καθαρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ κατακάθισμά του στραγγίζοντάς το· ἀφ' οὗ

Ἀφύλισμα, ατος, τό· ἀποστραγγίδι, κατακάθισμα, λούνη, πάτος· τίποτε ὑγρὸν ἀφυλωμένον· (υ)

Ἄφυλλος, ου, ὁ, ἡ (φύλλον). Χωρὶς φύλλα, πᾶν ὅ,τι ἄχασε τὰ φύλλα του· στεγνόν, ξηρόν. Ἰλ. Β'. 425.

Ἀφύλλωτος, ου, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. «ἀφύλλωτος πέτραι.

Ἀφύξιμος, ὁ, ἡ· Νικάνδρ. Θηρ. 603. κατά τινας παρὰ τὸ, φύξιμος = μόνιμος· ἤτοι διαρκής· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἀφύσσω, θαφιλής.

Ἄφυξις, εως, ἡ (ἀφύσσω). Ἀντὶ τοῦ Ἄφυσμός· Ἡσύχ.

Ἀφυπνίζω, Μ. ίσω (ὑπνίζω). Ξυπνίζω, ξυπνῶ τινα· παρὰ τὸ

Ἄφυπνος, ου, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ἔξυπνος, ξυπνητός.

Ἀφυπνόω, Μ. ώσω, ξυπνῶ, ξηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον. — 2) ἀποκοιμοῦμαι, μὲ κυριεύει ὁ ὕπνος. Λουκᾶς Η. 23.

Ἀφύρητος, ου, ὁ, ἡ (φυράω). Ἀζύμωτος, ἀνακάτωτος (υ).

Ἄφυρτος, ὁ, ἡ, (φύρω) = τῷ προηγμ. ἀνακάτωτος μὲ ἄλλο τίποτε, καλός, καθὼς πρέπει.

Ἀφύρτως, Ἐπρ. «ἀνακατώτα, ἀζύμωτα· παρὰ Νικολ. Δαμασ. Σελ. 423. «ἀφύρτως, καὶ ἐμμελῶς, ἀντὶ τοῦ τακτικῶς.

Ἀφυσητός, ὁ (ἀφύσσω). Λάσπη, λούνη καὶ λοιπὰ ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας φέρει μάλιστα κατερχόμενος ποταμός. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 495. «πολλὸν δέτ' ἀφυσητὸν εἰς ἅλα βάλλει ὦ· καὶ Ὀππιαν. Ἁλ. 773. «παμφυρτος ἀφυσητὲς θαλάσσης· ἐκ γενετ. ἀκαθαρσία, κακοχυμία. Νικόδ. — 2) Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 584. ἀφυσητὸν νέκταρ· = ἀφύξιμον.

Ἀφύσητος, ου, ὁ, ἡ (φυσάω). Ἀφούσκωτος (υ).

Ἀφυσιολογητος, ον, ὁ, ἡ, (φυσιολογέω). Ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὴν Φυσιολογίαν, ὅστις δὲν συμφωνεῖ μὲ ὅσα λέγει ἡ φυσιολογία. Πλούταρχ.

Ἄφυσμος, οὗ, ὁ, (ἀφύσσω). Ἀντλημα· τὸ νὰ ἀντλῇτις· νὰ εὐγάλῃ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ λ. τ. τ. Σουϊδ.

Ἄφυσος, ου, ὁ, ἡ (φῦσα). Χωρὶς ἄνεμον, μὴ προξενῶν ἀνέμους καὶ φουσκώματα εἰς τὴν κοιλίαν· ὡς Γαλην. «ἄφυσος δίαιτα· ἀπὸ φούσκωμα μὴ προερχόμενος. Πλούτ.

Ἀφύσσω, Μ. ύξω· ἀόρ. ἤφυσα. Ὀδσ. Ι. 165. ποιτ. καὶ ἄφυσσα. μέσ. ἀόρ. ἠφυσάμην. Ἀντλῶ, ἐξαίρ. ἀπὸ μεγαλήτερον ἀγγεῖον ἢ τόπον, εἰς μικρότερον [illegible] ἀμφιφορεῦσιν. Ὀδσ. εἰς ἄγγεα. [illegible] αὐτοὺς καὶ κατὰ μέτ. διάδ. πολλάκις· «ἀντλῶ ἢ ἀρυῶ τίποτε ὑγρὸν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεῖαν μου. Παθτ. πίθων ἠφύσσετο οἶνος. Ὀδσ. Ψ, 305. Μτφρ. Πλοῦτον ἀφύσσω, μαζώνω, συνάζω, σωρεύω πολλὰ πλούτη· τινὲ διὰ κάνένα ἄλλον, Ἰλιάδ. Α, 171· ὡσαύτως καὶ κλέος ἀφύσσω· ἀποκτῶ πολλήν, μεγάλην δόξαν, φήμην.· φύλλα ἠφυσάμην, σώρευσα πολλὰ φύλλα. ἔκαμα σωρὸν ἀπὸ φύλλα. Ὀδσ. Η, 286. τὸ δέ, ὅτι ἕτερα χαλκὸς ἤφυσε, ἀντὶ τοῦ, διετρύπησε, διεπέρασε. Ἰλιάδ. Ν. 508· πιθανῶς ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος βυθίζεται εἰς τὰ ἐντόσια καὶ τὰ κάμνει νὰ χνωτίσουν ἔξω, ἰδὲ διαφύσσω· (κατὰ τινὰς παρὰ τὸ, ὦω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἅπτω, ἀφέω).

Ἀφυστερέω, Μλ. -ήσω, (ὑστερέω) τινος. Ἀργοπορῶ ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἐρχομαί που ἀργά, ὄχι εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· ὅθεν μένω ὀπίσω ἀπό τινα, εἶμαι κατώτερος ἀπὸ αὐτόν, σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω.

* Ἀφυστερίζω. Μλ. ίσω = τῷ προηγμ.

Ἀφύτευτος, ου, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν πᾶν ὅ,τι δὲν ἐφυτεύθηκε, δὲν εἶναι φυτευμένον. Μὴ φυτευμένος μὲ δένδρα. Ξενοφ.

Ἀφύω, Μλ. ύσω = ἀφύσσω. εὑδαμοῦ εὑρηται.

* Ἀφύω· ἀσπρίζω, γίνομαι ἄσπρος. Παρ' Ἱπποκράτ. ἀπὸ πρόσωπον ἀφύειν.

Ἀφῳώδης, ὁ, ἡ (ἀφύω). Ἀσπροδερός, ἀσπρολιάρικος· — 2) ὁμοιος μὲ τὴν Ἀφύην· ὅθεν σαρδέλλα.

Ἀφῳῶδης, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, ἀφυής, (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀφύσικα, ἀφύσικα· «ἀφῳωδῶς ἔχω ἀντὶ τοῦ, ἀφυὴς εἰμί· «ἀφῳωδῶς διακείμενος. Πολύβ. εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἀπερισ. ἀφύσκα, ἀχαμνά, ἀχρεία.

Ἀφώνητος, ου, ὁ, ἡ, (φωνέω). Χωρὶς φωνή, ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός. Σοφοκλ. Οἰδ. Ε. 1283. 2) Ἀνέφραστος, ἀνεξήγητος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ, περιγράψῃ τις μὲ λόγους. Πλουτ. Πύθ. Δ. 422. Ἐπιγράμματα φώνητος ἀστερίας.

Ἀφωνία, ίας, ἡ, (ἄφωνος). Ἔλλειψις φωνῆς, ὁμιλίας. βουβαμάρα, μουτσαμάρα· σιωπή.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς ἀφωνίαν, τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ. Ἀριστοτέλ. Προβλ. 10. 10 παρὰ τὸ

Ἄφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Χωρὶς φωνήν, ὁμιλίαν, βουβός· «ἀτενίσας, ἄφωνος ἀποβάλλω, Πιναξ Ἡρακλ. σελ. 236. ἀντὶ τοῦ χωρὶς διάπτυγ. — 2) Τὰ ἄφωνα ὑπενν. γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ. Δηγ. Λρπ. 7, 57, ἀντιθ. τῷ φωνήεντα. Ἐπρρ. ἀφώνως.

Ἀφώρατος, ου, ὁ, ἡ (φωράω). Μὴ ὑφαρπασθείς, μὴ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόφθασαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνε τὸ ἀκούργημα.

Ἀφωρισμένος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παθητ. Παρακειμ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀφορίζω· ξεχωρισμένος, ξεχωριστά, διωρισμένα. Ἀριστοτέλ.

Ἀφώτιστος, ου, ὁ, ἡ (φωτίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι φωτισμένον, ὅπ. φωτίζεται, ἢ δὲν ἐφωτίσθηκε, σκοτεινόν. Ἰώσηπ. Β. 11.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Χ.

Ἀχαΐα καὶ Ἀχαΐς· ἡ χώρα, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἀχαΐκ· ἰδὲ Ἀχαιός.

* Ἀχαΐα, Ἰων. Ἀχαιη. Ἐπῃ. τῆς Δημ. πιθανῶς παρὰ τὸ, ἄχος, ἤτοι τὴν λύπην διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της, ὅπ. τοῦ Πλούτωνος. Voss ἐν Ὅμ. Τμ. Δημ. σλ. 21 παράβλ. Ἡρότ. 3, 61. Κατ' ἄλλους δὲ ἐξ ὀνόματος Ἀχαιά. Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ. 709. Creuzer mel. 1, σλ. 26. τῷ, ἐρίθους παραπλησίως ἐσχηματισμ. ὅθεν Ἐπῃ. τῆς Δήμ. ἐν τῷ Ἀττικῇ. Bach ἐν Φλατ. λφ. 37· ὁ δὲ Βιτρ. Λξ. 2. σλ. 120. ἐξηγεῖ αὐτὸ πάντη ἄτοπα.

* Ἀχαιάς, άδος, ἡ· θηλ. τοῦ Ἀχαιός· γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν.

Ἀχαϊκός, καὶ Ἀττ. Ἀχαϊκός, ἡ ὁν· ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν. Ὅμ.

Ἀχαϊνη, ἀχαίνη, ἀχαΐα, ἀχαΐς, ἡ· ἀχαϊνός, ου, ὁ· ἀχαΐνη, ου, ὁ· ἀχαινέη, ἡ. Λεπτὴ ἡ ἐλαφρὸς εἰς κόπους ἡλικίαν. Spiesser. πιθανῶς παρὰ τὸ, ἀκίς· ἄλλως δὲ καὶ Σπαΐνης, καὶ Σπαθινάκης καλεῖται. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ. 175. καὶ Ὀππιαν. Κυν. Β. 426. Γενικῶς δὲ ζῶον παρὰ Ποητταῖς. Schneid ἐν Ἀριστ. Ζ. 9, 6, 3· (τὸ Ἰῶτα ἀν. ἐν τῇ καὶ ἐν τῇς ὀξύτ.)

* Ἀχαϊνη, ἡ· εἶδος τι μεγάλων ἀρτων, τὰ ὁποῖα ἡτοίμαζαν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἑορτὴν Δήμητρος, τὰ θεσμοφόρια.

Ἀχαιός, ἰδος, ἡ. Ἀττ. Ἀχαΐς· προπερισπ. καὶ ἄνευ τόν, γαῖα· ἡ Ἀχαΐς. Ὅμ. — 2) ἡ Ἀχαΐς, καὶ Ἀχαΐς, ὑπατ. γυνὴ γηγενικὰ ἐξ τῆς Ἀχαιοῦ. Ἰλιάδ.

Ἀχαιός, ά, όν· ἐξ Ἀχαΐας, ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν· ἀφ' οὗ οὐσιαστ. 1) οἱ Ἀχαιοί, αἱ Ἀχαιαί· Ὅμ. Ἕλληνες, Ἑλληνίδες, ἔθνος. Διακεκριμένος

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀργεῖοι. Παυσ. 7, 1. — 2) Ἡ Ἀχαΐα, ἡ χώρα ἡ ἐπαρχία Ἀχαΐα.

Ἀχάλινος, ου, ὁ, ἡ (χαλινός). Χωρὶς χαλινόν, ἀδάμαστος (ᾰ).

Ἀχαλίνωτος, ου, ὁ, ἡ (χαλιόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν εἶναι χαλινωμένος, δὲν ἔχει χαλινόν, ἀκατασάμαστος, ἀνίσχυος. Μεταφορ. ἀχαλίνωτον στόμα, ἀντὶ τοῦ, ἀπίλητον, φλύαρον. αὐθάδικον ἀχαλίνωτος ἀνάγκη, ἐστὶ τοῦ ἀΐδιος, ἀπαραβίαστος. Ὀρφ. (ε.)

*Ἀχάλκαιος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἔχει οὔτε χαλκοῦν· τὸ παρ' ἡμῖν, οὔτε λαμπρὸν· οὔτε καραντάνι Ἰταλ. οὔτε παρᾶ τουρκ. Ἰδὲ χαλκοῦς.

Ἀχάλκευτος, ου, ὁ, ἡ· (χαλκεύω). Μὴ χαλκευμένος, μὴ δουλευμένος ἀπὸ χαλκέα· (χαλκεύω) »ἀχάλκευτοι πέδαι«. Πλούταρχ.

Ἀχαλκέω, ῶ· Εἶμαι χωρὶς χαλκοῦν, χωρὶς χρήματα, ἄσπρα, δὲν ἔχω οὔτε καραντάνι, οὔτε παρᾶ. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 327. .. Εἶτις ἀχαλκεῖ, μηκέτι πεινάτω ἐκ τοῦ χιτωνίσκου.«

Ἀχαλκής, ές, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χαλκοῦν, χωρὶς ἄσπρα, πτωχός. Τρυφιοδ.

Ἄχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χάλκωμα χωρὶς ἅρματα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 191· »ἄχαλκος ἀσπίδωνε. — 2) Χωρὶς χρήματα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα. Γεωγ.

Ἀχάλκωτος, ου, ὁ, ἡ (χαλκόω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐπιχαλκωμένον, τὸ τουρκ. καπλαμπᾶς, ἢ στολισμένον καὶ τ. τ. μὲ χάλκωμα. Ἀναλεκτ. Α'. Σ' 223· »ἀχάλκωτον κινοῦχονα. Ἀχάνεια, είας, ἡ (ἀχανής). Μάκρος ἀπέραντον, ἀμέτρητον. Διτιωΐν ΙΒ'. 7. καὶ Γενικῶς, τρόπα, λάκκος βαθύτατος (ᾰ).

Ἀχάνη, ης, ἡ Περσικὸν καὶ Βοιωτικόν τι σιταρίου μέτρον χωροῦν 45 Μεδίμνους. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 104, 109. »Ἀχάνας ὀδίγε χρυσίου λέγειν«. — 2) Βίστη· τὸ σινῆ. Ἰταλ. καστράττα, τουρκ. σενδούκι. Πλούτ. Ἀρατ. 6, ἧτις καὶ Κίστη ἐλέγετο, εἰς ἣν ἐπετίθεντο τοὺς ἐπιστίτους μυῶν οἱ ἐπὶ θεωρίας στελλόμενοι. Σχολ. Ἀριστοφ. (υυ -, ἤτοι u – – ἀμφιβάλλεται).

Ἀχανής, ὁ, ἡ, τὸ – ές (χαίνω). Ὅστις δὲν χάσκει, δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα, δὲν ὁμιλεῖ, δὲν βαυκάζει τέποτε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, τὸ παρ' ἡμῖν κουτσός. δὲν εἶναι χάχας, χασκανήφορος· ὅθεν στωμηλός, κλεισμένος· »ὅταν διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πύλης, ὁηλ. κλειστμένου. Θφρστ. — 2) Τὸ ἀνέκαθεν ὅστις χάσκει, ἀνοίγει τὸ στόμα του γέχας, χαχᾶς, χασκανήφορος· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄμετρα μακρύ, βαθύ, ὑψηλὸν καὶ τ. τ. Ἀχανὲς πέλαγος· Φίλ. ἔτι δὲ καὶ εἰς ἀχανές, εἰς τὸ μάκρος, κατὰ πολλὰ μακράν. Ἀριστοτ. καὶ Πλούταρχ. μετὰ τοῦ, Μέγα, ὡς, »ἀχανὲς, καὶ μέγα στρατεύμα«, ἀντὶ τοῦ πολυάριθμον, μακρὰν ἐξαπλωμένον· (τὸ α, ἐν τῇ 2. σημσ. ἐστὶν αὔξοντα. ἁπλῶς, παρβλ. τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ τημασ. συγγενές αὐτῷ, ἀχήν.)

Ἄχαρᾶτος, ου, ὁ, ἡ (χαράσσω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι χαραγμένον μὲ χαράγματα, σκαλίσματα, ἀσκάλιστον, χωρὶς σκαλίσματα· ἢ δὲν εἶναι ἐντυπωμένον, ἢ ἐκτυπωμένον· τοῦτ' ἔστι βασιλικὸν ἢ ἡγεμονικὸν τυπωμένον· χωρὶς τύπον, ἀτύπωτον. (χᾰ).

Ἀχεραίωτος, ου, ὁ, ἡ (χεραιόω). Χωρὶς χεραιώματα· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι περικυκλωμένον μὲ παλιόσκα, τὸ Ἰταλ. παλισάτα· μὲ τάφρον, τουρκ. χαντάκι· δὲν εἶναι ὠχυρωμένον, προφυλαγμένον. Πολύβ. Πλούτ. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. Ε'. 38. (ρα).

Ἀχαριστεία τητος, ἡ· μωρία, ἀνεπιτηδειότης, κατὰ συνάφειαν τοῦ ὀνόματος Χαριμέρης. Πολυβ. Ιϊ'. 38· παρὰ τὸ

Ἄχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, τὸ – ρι (χάρις). Ἀτερπής, ἄτερπης, ἀδυπρός, λυπηρός. Ὀδ. Τ. 392. ὅπου τὸ συγγρ. σχαριέστερον αὐταύτως εὑρίσκεται·

(Τόμ. α.)

καὶ παρ' Ἡρόδ. — χωρὶς χάριν, χωρὶς θέλγητρον, χωρὶς ἀγάπην. Πλούτ. Ἐρωτ. ἀεπιστικής, δυσάρεστος, ἀπειρόκαλος· Ἀρίαν. »μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως· ἀχάριστος, ὀνευγνώμων· χάρις ἄχαρις· εὐχαριστία χωρὶς νὰ εἶναι εὐχαριστία, τοῦτέστι ὡς νὰ μὴν ἦτον καθόλου. Τρχγ. Ἰδὲ ἀχάριστος.

Ἀχαριστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀχάριστος· δὲν γνωρίζω τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν, τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον μοὶ κάμνεις. Ξενοφ. »ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους, ἄδικον ἐστιν«. 2) Δὲν εἶμαι ὑπηρετικός, ἑτοιμόδουλος· δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνεθίζω νὰ κάμνω εἰς κανένα χάριν. Χειρογρ. Ῥητορικ. Δεξιν. »Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἀποδιδοναι τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων, χρῶνται τῷ, Ἀχαριστεῖν. Παθητ. ὅστις ἀντιμείβεται μὲ ἀχριστίαν διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ κάμνει· »ἀχαριστουμένη ἀρετή«. Πλτχ. εἰς Κάμ.

Ἀχαριστία, ας, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀγευγνωμοσύνη, τὸ νὰ μὴν εὐχαριστῇ τις ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε χάριτας, παρὰ τὸ

Ἀχάριστος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ ἀχάριτος (χαρίζομαι). Πᾶν ὅ,τι δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαρὰν, εὐχαριστησιν. Ὀδσ. Θ, 286· οὐκ ἀχάριστα μεῖ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις. — 2) Χωρὶς χάριν, θέλγητρον, νοστιμάδα· μὴ ἐπίχαρις, ὅστις δὲν ἔχει τρόπον, φέρσιμον φιλικόν, ἐλευστικόν, δὲν κάμνει χάριν εἰς κανένα: Οὐκ ἀχάριστος· τὸ ἡμέτ. δὲν εἶναι ἄχαρος. τοῦτ' ἔστιν εὐμορφούτσικος, καλούτσικος, νοστιμος. — 3) Ὅστις λησμονεῖ τὰς εὐεργεσίας, δὲν εὐχαριστεῖ, ὅεν ἀποδίδει χάριτας εἰς τὸν εὐεργέτην· τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσιν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β. ἑ. — 4) Παθητ. ὅστις δὲν ἀντιπληρώνεται, δὲν ἀντιμείβεται ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐεργέτησε. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. δ'. 10. »οὐδενὶ πώποτε ἀχάριστον εἶασε τὴν προθυμίαν· ὅστις κάμνει κάμμιαν δούλευσιν, ἢ χρεία μὲ ὑπερέσκειάν του, χωρὶς θέλησιν, βιασμένα, μὲ τὸ στανιό. Ξνφ. Ἐπῤῥ. ἀχαρίστως· ὄθεν, ἀχαρίστως ἔχειν πρός τινος, τὸ νὰ μὴν εὐρίσκῃ τις εὐχαριστίαν, ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ ἔκαμε. Ξνφ. Ἀναβ. 2, 3, 18· καὶ, ἀχαρίστως ἐπεσθαι, τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις στανιά, χωρὶς νὰ θέλῃ. Ξνφ. Κ. Παιδ. Β'. Δ'. 14. (α)

*Ἀχάριτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀχάριστος. Ἐπῤῥ. ἀχαρίτας.

Ἀχαρίτωτος, ὁ, ἡ (χαριτόω). Ἀντὶ τοῦ, Ἀχαρις· ἀμφίβ.

Ἀχάρνη, ης. ἡ· καὶ Ἄχαρνος, ου, ὁ. Εἶδος ὀφρίου. Ἰδὲ Ἀκάρνεξ.

Ἄχαστης, ου, ὁ· Εἶδος πολυτίμου λίθου. (υ – –)

Ἀχείλος, ου, ὁ, ἡ (χεῖλος). Χωρὶς χεῖλη, χωρὶς ἄκρας. Ἰδὲ χείλος.

Ἀχείμαντος, ου, ὁ, ἡ, (χειμαίνω). Χωρὶς κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὸ ἰταλ. φορτωνάν· ἡσυχος, ἀπάραχος, χωρὶς βιεμον, χωρὶς χειμῶνα, ἀχειμώνιαστος· χωρὶς κρύος.

*Ἀχείμαστος, ὁ, ἡ, (χειμάζω). = Ἀχείμαντος.

*Ἀχείματος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἀχείμερος, ου, ὁ, ἡ, (χεῖμα) = Τῷ προηγμ. Ἀρατ. Διοσημ. 389. Χωρὶς φουρτούναν, ἀνεμοζάλην.

*Ἀχείμων, ονος, ὁ, ἡ (χειμών) = τῷ προηγμ.

Ἄχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). Χωρὶς χεῖρας, χέρια, τρπ. ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειροηθώτητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν χειραγωγεῖται· ὅστις δὲν ἀπολουσεῖ ὅπου τόν ἀδηγεῖ, σείρετις· ἀνημέρευτος, ἄγριος.

*Ἀχειρίς, ὁ, ἡ. = Ἀχειρ. Βατρχμ. 300.

Ἀχειρία, ας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χειρῶν· πρὸ τοῦ μὴν ἔχῃ τις χέρια, τὸ νὰ τὰ μετχειρίζεται ἀνεπιτήδεια· ἀνεπιτηδειότης· Ἱππκρ. Σελ. 446.

Ἀχειρίδωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρίς). Χωρὶς χειρίδας· τὸ ἰταλ. χωρὶς μανίκια· Σίετ.

Ἀχειρογεώργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν γεωργεῖται μὲ χεῖρας· ἀμφίβ.

Ἀχειρομέβατος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐμιάνθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας· Ἰσίδωρ. Πηλουσ. Δ'. Ἐπιστολ. 207.

Ἀχειρόπλαστος, ου, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅστις δὲν ἐσχηματίσθη, δὲν ἐπλάσθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν ἐφτιάσθη ἀπὸ χεῖρας· Ν. Διαθ. Ἑπῤῥ. ἀχειροποιήτως

*Ἀχειρόπλουος, ὁ, ἡ (πλέω). Ἀπλεκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπλεξαν χεῖρες ἀνθρώπου· Τμνωδ.

Ἄχειρος, ου, ὁ, ἡ (χείρ) = Ἄχειρ· Ξενοφ.

Ἀχειρότευκτος, ου, ὁ, ἡ (τεύχω). = Ἀχειροποίητος.

*Ἀχειρότμητος, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον δὲν ἔκοψαν χεῖρες ἀνθρώπου· Τμνῶ.

Ἀχειροτόνητος, ου, ὁ, ἡ (χειροτονέω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη διὰ χειροτονίας, ὅηλ. μὲ τὸ τίνωμα τῆς χειρός· Ἰδὲ χειροτονία. — 2) Ὅστις δὲν ἐχειροτονήθηκεν ἀπὸ ἀρχιερέα· διὰ τὸν ἕκαστον ἀρχιερεὺς παππᾶς, δίκαιον, αἰωνιώτην καὶ τ. τ. Ἐκκλ.

*Ἀχειρούργητος, ὁ, ἡ (χειρουργέω). Τὸν ὁποῖον δὲν ἐβούλευσαν, δὲν ἔχει κανεὶς χέρια ἀνθρώπου· Πολδ.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις δὲν ἐκάτσε, δὲν ἡμερώθηκε, δὲν καταδαμάζεται, ἀνίκητος, ἀκατάδαμαστος· Διόδωρ. Σικελ. — 2) Ἀκατάμαχητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 608.

Ἀχελῶος, ὁ· ποιητ. Ἀχελώιος· ὄνομα πλείστων ποταμῶν, τῶν ὁποίων γνωστότερος ὁ διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας ῥέων· Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. ὠκεανίτας καὶ ἐν Φρυγίᾳ· Ἰλιάδ. καὶ ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ. Παρὰ τοῖς μεταγνωστικοῖς ἡ λέξ. ἐλήφθη προσηγορικῶς σημαίνουσα κάθε τρεχάμενον νερόν, καὶ γενικῶς κάθε νερό· ἰδὲ Voss. Virg. Georg. 1, 9. Lob. Ἀγλαοφ. 2, σλ. 893. καὶ Passow σημείωσι παρὰ Wellauer ἐν Αἰσχύλ. Πέρ. 850. ἰδὲ Ἀναύρος.

Ἀχερδός, ου, ἡ. Σπανιώτερ ὁ. Ἄγριον καὶ ἀκαλλιέργητον, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι ξινός, καὶ στερός· καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κάμνουν γράχτες· πιθανῶς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. τσαπουρνιά· Ὀδσ. Ξ, 10. — 2) Ἀγρὶ σπιδιά, κοινότ. ἀγριεγκρεστιά· ἀλλὰ βάτος, καὶ πεζόστανα ἄχερδα, ἀποστύφουσαν ὀδιτῶν χείλεα καὶ φάρυγγας· ἀφθαλέον φάρμακον Ἀνθκτ. ω'. σλ. 4μη. Σφαλ. Οἰδ. Κ, 1596. συγγν. τῷ, ἄχειλος.

Ἀχερούσιος, ου, ὁ, ἡ. Τὸ τοῦ Ἀχέροντος, ἢ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἀχέροντα.

*Ἀχερουσιάς, άδος· ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἑπομ.

*Ἀχερούσιος, ία, ιον. = Ἀχερούσιος.

Ἀχερωΐς, ίδος, ἡ. Τὸ δένδρον λεύκη, ἀσπαλεύκια, τουρκ. καβάκ· Ἰλιάδ. Ν, 389. Π, 482. Παιανῶν παρὰ τὸ, Ἀχέρων, ἐπειδὴ διὰ τὰ χλωμὰ ψύλλα της ἐνομίζετο ὅτι ἦτον δένδρον εἰς τὸν Ἅιδην καὶ τὸ ἔφυτευεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν κάμπον, ὅθεν καὶ ἦτον ἱερὸ τῷ Ἡρακλεῖ· καὶ Εὐστθ. σλ. 934.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ Ὀδσ. Κ, 513. εἰσρέουσιν ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός· ἐτυμολ. παρὰ ὁ, ἄχος ῥέων.

Ἄχεσπες, ου, ὁ. Ποιητ. καὶ ἀχέτα, Δωρ. ἀντὶ ἠχέτης, ἤτοι· κυρίως ὁ τετράπους· ὁ τετίτταρος· Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε, 10. (– υ –, – υ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἀχεύω, Μ. εὐτω. Λυποῦμαι, ἀθημονῶ, ἀναστενάζω, χολοσκάζω, θυμὸν ἀχεύων· λυπούμενος καταλαβα· Ὁμ. τινὸς ἕνεκα· ἀλλὰ καὶ γενικ. μόνη, »Ὀδυσῆος μέγ' ἀχεύων« Ὀδύσ. Π, 139. ἀπολύτως ἄνευ πρωτοτ., Ὀδύσ. Β, 23. μόνον μεταχιε. ἐν χρήσει.

*Ἄχεω, (ἄχος). = τῷ προηγμ. μόνον μεταχτ. χρήσιμον καὶ αὐτό. Παρ' Ὁμ. συνήθως ἀπολύτ. μετὰ γενκ. Ἰλιάδ. Σ, 446. μετὰ τοῦ, ἕνεκα Ἰλιάδ. Τ, 298. (∪∪–, τὸ δὲ Δωρκ. ἀχέω, ἀντὶ ἠχέω, – ∪ –).

*Ἀχέω, (∪∪–). Παλαιὸς ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἠχέω· κάμνω, εὐγάνω, ἐκδίδω ἦχον· καὶ μεταβ. κάμνω ἄλλο τίποτε νὰ ἠχῇ, εὐγάνῃ ἦχον· Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 479. Πάν. 18. κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 117. ὅστις ἐθέλει γράφεσθαι καὶ ἐν Λφρδ. 253. τὸν μέσ. Μέλ. ἀχήσομαι.

Ἀχήλωτος, ον, ὁ, ἡ (χηλόω). Χωρὶς χαραγματιὰν ἢ χωρὶς κόκαν, καθὼς π. χ. κάμνομεν ἐγκοπήν, κόκαν, εἰς τὰ τουρκβ. συνῆθ. ῥαμπόσι λεγόμενον.

Ἀχήν, ένος, ὁ, ἡ. Πτωχός, ἐνδεής, στερημένος (παρὰ τὸ, χαίνω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α. κατὰ Σουΐδ. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν, – –, Θερτ. 16. 33. ἀμφβ. ἀνγστ. ἴσως ἀπὸ τὴν γραπτέον) ἀφ' οὗ

Ἀχηνής, ἐης, ῆ. Πτωχία, ἔνδεια, Γενικῶς δὲ, ἔλλειψις, στέρησις· ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 429. »μισθῶν ἀχηνίαι· καὶ ἐν Χοηφ. 298. »χρημάτων ἀχηνίαι.

Ἀχηρής, ὁ, ἡ (ἀχέω). = Ἀχθηρὸς· ἀμφβ.

Ἀχθεινός, νὴ, νὸν (ἄχθος). Ὀχληρός, ἐνοχλητικός, βαρετός· λυπηρός, δυσάρεστος. Ἐπῤῥ. ἀχθεικῶς· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', 8. »Εἶδεν οὐκ ἀχθεικῶς· ὄχι μὲ δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως.

*(Ἀχθέομαι). Ὅλως ἄχρηστος τύπος· ἀφ' οὗ παράγεται ὁ Μλ. του, ἀχθόμαι.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ (ἄχθος). Βάρος, πόνος, λύπη· Θεόδ. ὡς τὸ, ἄλγος καὶ ἀλγηδών.

Ἀχθηρής, ὁ, ἡ. Ἐνοχλητικός, βλιβερός, λυπηρός· Ἐπῤῥ. Ἀχθηρῶς· Πολυδ. Γ', 99.

*Ἀχθήσομαι· Μλ. τοῦ ἀχθομαι. — 2) Παθτ. Μλ. τοῦ ἄγω.

*Ἀχθηφορέω. = Ἀχθοφορέω.

Ἀχθομαι. Παθτ. ἄνευ χρησίμου Ἐνργτ. συνηθ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀχθέσομαι· Ἀρστφ. Νφ. 865, 1452. Ὄρν. 84. σπανιώτ. ἀχθήσομαι· ἀλλὰ καὶ κατὰ παθτ. τύπον ἀχθεσθήσομαι· Π. Μρ. στλ. 21· ἀόρ. ἠχθέσθην (ἄχθος) εἶμαι γεμάτος φορτίον, φορτωμένος, ἀγωνιαμένος, ναυλωμένος· Ὀδύσ. Ο, 457· συνῆθ. κατὰ μεταφ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων· εἶμαι βαρυκαρδισμένος, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου βλαμμένον, στενοχωρημένον, λυπημένον, δυστυχεστημένον· εἶμαι ἀηδιασμένος, κακιωμένος, χολιασμένος· εὑρίσκω, θεωρῶ, νομίζω τι λυπηρόν, ἐναντίον, δυσάρεστον· ὑποφέρω, ἢ κάμνω τίποτε στανικῶς, μὲ δυσαρέσκειάν μου· μετὰ δοτ. ἀχθομένη οὐδύναις· καταφορτωμένη μὲ πόνους· Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἀχθομαι ἕλκος, μὲ ἐνοχλεῖ ἡ πληγή· Ἰλιάδ. Ε, 351. καί, ἠχθετο δαμασθέντας, ἐλυπεῖτο διότι ἐνικήθησαν· Ἰλιάδ. Ν, 353. — Λογογρφ. ἀχθεσθαί τινος, τινί, ἐπί τινι, τι, περί τινος, ὑπέρ τινος· τὸ τελευτ. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 47. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ μετοχ. καὶ τοῦ ὅτι· (τὴν σημασ. ὀχληρόν ἢ μισητὸν εἶναι, οὐδέποτε ἔχει ἡ λέξις· ἐστήχθη δὲ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ἀχθομαι.)

Ἄχθος, εος, τὸ (συγγν. τῷ, ἄχος). Κυρίως τὸ βάρος, τὸ φορτίον, φόρτωμα· φορτίον παραβολ· »πέτεται ἄχθος ἀρούρης« παροιμ. ἐπὶ πάντων ἀχρείων καὶ ἀπεχθῶν ἀνθρώπων· μάσσει βάρος τῆς γῆς· Ἰλιάδ. Ξ, 104. Ὀδύσ. Τ, 339. — 2) Μεταφορικ. ψυχικὸν βάρος, λύπη θλῖψις, ἀθυμία, ἀθημονία, πόνος, δυσαρέσκεια, κ. τ. λ. ἄχθος φέρειν· τὸ νὰ πρόξενῇ τις βάρος, ἐνοχλησιν· Ξνφ.

Ἀχθοφορέω, ὦ (ἀχθοφόρος). Φέρω, βαστάζω βάρος, βαρὺ φορτίον· εἶμαι βαρυὰ (φορτωμένος· ἀφ' οὗ

Ἀχθοφορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κοβαλῇ, βαστάζῃ τις βάρη· τὸ φέρειν, καὶ βαστάζειν φορτία, καὶ μεταφορ. νὰ ὑπομένῃ θλῖψιν, λύπην, πόνους, κ. τ. λ. ὀχληρὰ πράγματα.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, ἡ Ὅστις φέρει, βαστάζει, κοβαλεῖ βάρη· τὸ ἰταλ. facchino, Γερμν. tragerge· τουρκβ. χαμάλης.

Ἀχίλλειος, καὶ, Ἀχιλληΐς–ΐδος, ἡ. Ὑπονοουμ. Κριθή· Ἐξαίρετόν τι εἶδος κριθαρίου, ἄσπρον, καὶ μὲ ὀρθὰ στάχυα· Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ', 27. καὶ Εὐστ. σελ. 343. τὸ ἀχίλλειον, ἐπίθ. ὑπκ. ψωμί, κριθαροψώμι· Ἀριστοφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, ὁ· Ἐπε. ῆος· ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος υἱός· ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων· ὁ ἀνδρειότατος καὶ κάλλιστος, εὐμορφότατος πάντων τῶν κατὰ | τῆς Τροάδος ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων· ἥρως τῆς Ἰλιάδος· ἀφ' οὗ Ἐπίθ. Ἀχίλλειος καὶ Πατρνμ. Ἀχιλλείδης, ου, ὁ. — 2) Εἶδος σοφίσματος, ψευδοῦς συλλογισμοῦ τοῦ Ἑλ. Ζήν. ἢ τοῦ Παρμεν. Ἀριστοτ. Φυσ. ς', 9. Δγν. Λρτ. 9, 23, 29. Ἰδὲ Erach allgem. Encycl. T. I, σλ. 203.

*Ἀχιλληΐς, ίδος, ἡ. Ἰδὲ ἀχίλλειος.

Ἄχιλος, ίλου, ὁ, ἡ (χιλός). Χωρὶς χορτάρι, ἄχυρον, χωρὶς χλόην, χωρὶς βοσκήν. — 2) (Μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α) μὲ πολλὰ χορτάρια, μὲ πολλὴν χλόην, πρασιάδων, βοσκήν.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ. Χωρὶς χιτῶνα, χωρὶς ἁρπετὰ φορέματα, χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν ἐνδυμασίαν· Ἐπῤ. τῶν Κυνικῶν. (∪∪–)

Ἀχλαινία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χλαίνης, ἐπανωφορίου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. cappotto, mantello· Εὐρ. Ἑλ. 1297. παρὰ τὸ

Ἀχλαινος, ου, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Χωρὶς χλαίναν, ἐπανωφόρεμα· Ἀθην.

Ἀχλόητος, ου, ὁ, ἡ (χλοάω). = Τῷ ἑπομένῳ· χωρὶς χλόην· Παθητ.

Ἄχλοος, συνηρ. ἄχλους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χλόα). Ἀπρασίνιστος, ὅστις δὲν πρασινίζει, μαραγκιασμένος. — 2) Χωρὶς πρασινάδες, λαχανικὰ, πράσινα σπαρτά.

Ἀχλύνω. = Ἀχλύω· Κοϊντ. Σμυρν. 549. ἀμφβ.

Ἀχλυόεις, εσσα, εν (ἀχλύς). Σκοτεινιάρικος, ἀνταριασμένος, ἀνταριασμένος· κατηχνιασμένος· σκοτεινός· Ἡσίοδ.

*Ἀχλυόπεζα, ῆ, (πέζα). Νυχτοπόδαρη, τῆς ὁποίας τὰ ποδάρια εἶναι κυκλωμένα μὲ κατηχνιὰν, μὲ σκοτάδι· ὁ τύπος ἀχλυόπεζος, ὁ, ἡ· ἀμφβ.

Ἀχλύς, ύος, ἡ. Κατηχνιὰ, σκοτάδι, νύχτα, συννεφιὰ· παρ' Ὁμ. πελλάκις τὸ σκότος τοῦ Θανάτου, τὸ ὁποῖον καταστεπάζει τὰ μάτια τοῦ ἀποθνήσκοντος, ἢ λειποθυμοῦντος· Μεταφρ. ἀθημονία, λύπη, καὶ ὡς τοιαύτη προσωποποιημένη παρ' Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 264. (τὸ υ τῆς ἐνε. ὀμφτ. καὶ αἰτκ παρ' Ὁμ. μὲν καὶ Ἡσ. μακρ. παρὰ Προκλ. δὲ Ὕμ. 1, 41. καὶ Ι. Γαζ. 2, 96. βρχ.) ἀφ' οὗ

Ἀχλύω, Μ. ύσω (ὀχλύς). Σκοτεινιάζω, γίνομαι ἢ εἶμαι σκοτεινός, ἐπισκοτίζομαι· ἢ σκεπάζομαι μὲ σκότος· Ὀδύσ. Μ. καὶ Ξ. »ἠχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς«. — 2) Ἐνργ. σκεπάζω τίποτε μὲ σκότος, σκοτίζω, τὸ ἐμνω σκοτεινόν· παρὰ τοῖς μετγνστ. Κοϊντ. Σμυρ (ύσω, – –).

Ἀχλυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = Ἀχλυόεις. Ἑλληνοπρατ.

Ἄχνα, Ἰων. Ἄχνη, ἡ (χνόη, χναύω, λάχνη). Πᾶν ὅ,τι ἀποξύνεται, ἀποσφυγγίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πάρῃ, σηκώσῃ, ξεχωρίσῃ, ἢ ξεχωρίζεται, πέφτει μόνον του ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν κάποιου σώματος· ἀπόξεσμα, ἀπότριμμα· ἢ φλοῦδες ἀπὸ τὰ σπυριὰ γεννημάτων αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ ξηλώνισμα εὐγαίνουν καὶ μένουν καθαρὰ τὰ σπυριά· Ἰλιάδ. Ε, 499. — 2) Ἀφρός· παρ' Ὁμ. ὁ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, ἁλὸς ἄχνη. Παρὰ τοῖς Τρ. δὲ, καπνός· πυρὸς ἄχνη· Αἰσχύλ. ἄχνη οὐρανία, ἡ λεπτοτάτη δροσιὰ, ἡ ὁποία κολλᾷ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ φαίνεται τὸ πρωΐ μάλιστα πρὸ τοῦ νὰ ἁπλωθῇ ὁ ἥλιος· ἄχνη δακρύων· ὅταν τὰ μάτια τινὸς γεμίζουν δάκρυα καὶ πάγῃ νὰ τὰ κατεβῇ, νὰ τὰ κρατήσῃ ὀπίσω· Σφκλ. ἀφρὸς τοῦ οἴνου, ὅταν κιρνώμεν τὸ κρασὶ καὶ ἀφρίζῃ ἐς τὸ ποτήριον· Εὐρπ. Παρὰ Δγγρ. τὸ γνοῦδι κυδωνιῶν, Περσικῶν ἢ ροδακίνων καὶ λ. τ. τ. ὁ λεπτότατος κονιορτός, ὁ ὁποῖος πέφτει ἀπὸ μέταλλα ὅταν τὰ δουλεύουν· ξύσματα, ῥινίσματα ἢ ῥινίδια, καὶ τ. τ. κάθε κονιστός, ὁ ὁποῖος κάθεται ἢ κολλᾷ εἰς σώματα.

Ἄχνεος, συνηρ. ἄχνους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χνόη). Χωρὶς λεπτὸν, ψιλὸν, μαλλί, χωρὶς χνοῦδι, χωρὶς ἀφρὸν· πάχνους ὑπήνη· Ἐπιγρ.

Ἀχνυμαι, (ἄχος). Λυποῦμαι, βασανίζομαι, πειραίνομαι, σκέζουν τὰ χείλη, ἡ καρδιά μου· παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ, Θυμόν, κῆρ, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν· τὰ φυλλοκάρδιά μου· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. ἄχνυμαι, φθίμενοιο, ποιχομένου· διὰ τὸν ἀποθανόντα, διὰ τὸν ἀναχωρήσαντα, μετοῦσαντα, ἐλλείποντα, ἀπούτως καὶ περίτινος· Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 77. παρὰ τὸ

Ἄχνυς, υος, τ'. = Ἄχος· Ἰων. Λύπη, πίκρα, φροντὶς, ἀγανάκτησις, κῆδος δ' ὀλοφυρομένῳ ἀμφ' ἀχνύϊ λείβεται αἰών.

Ἀχολία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χολῆς, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις χολὴν εἰς τὰ σπλάχνα του, τροπκ. δὲ, πραότης, ἡμερότης· παρὰ τὸ

Ἄχολος, ου, ὁ, ἡ (χολή). Χωρὶς χολὴν πάν, ὅ,τι δὲν ἔχει χόλην· Μεταφ. ἐπὶ χρηστοήθους, ὅστις δὲν εἶναι ὀξύθυμος, θυμώδης, ἀλλὰ πραΰς, ἥμερος, γλυκύς. — 2) Ὀδύσ. Δ, 221. »Φάρμακον ἀχόλοιο« Ἐνεργητ. τὸ καταπαῦον τὴν χολήν, ἢ τὸ μῖσος, τὴν ὀργήν, ἰατρικὸν παραβλ. ἄστονος· σημτ. 2. καὶ ἀβλαβής· χ. τ. λ.

*Ἀχομαι, μέσ. παρὰ τὸ, ἄχω. Λυποῦμαι, πικραίνομαι· Od. Σ, 255. καί, Τ, 129. »νῦν δ' ἀχόμαιν«.

Ἄχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Χωρὶς χορδὴν, κόρδαν· Ἀριστοφ. »φορμιγξ ἄχορδος«.

Ἀχόρευτος, ου, ὁ, ἡ (χορεύω). Εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἑορτὴ μὲ χορούς. — 2) Ἐνργ. ὅστις δὲν ἐχόρευσε. — 3) Τρκτ., ὅστις δὲν εἶναι χαρούμενος, ἀλλὰ λυπημένος, περίλυπος· ἢ προξενεῖ λύπην.

*Ἀχορηγησία, ἡ (χορηγέω). Τὸ νὰ μὴ φέρωνται εἰς κάμμίαν χώραν, πόλιν καὶ τ. τ. ζωοτροφίαι.

Ἀχορήγητος, ου, ὁ, ἡ (χορηγέω). Ὅστις δὲν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας· εἶναι χωρὶς βοήθειαν, ἀπρόβλεπτος· Ἀριστοτ. πάχος ἀχορήγητος τῶν ἀναγκαίων.

Ἀχορηγία, ίας, ἡ. = Ἀχορηγησία.

Ἄχορος, ου, ὁ, ἡ (χορός). = Ἀχόρευτος.

Ἄχος, εος, τὸ. Λύπη, πίκρα, θλῖψις, παραχὴ πόνος μεγάλος τῆς ψυχῆς, παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· παρὰ Πνδ. δὲ, καὶ ἐπὶ σωματικοῦ πόνου. παρ' Ὁμ. τὸ ἄχος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν κυρίως· ἐν Ἰλ. Τ, 282. ὅμως ἐκχύεται καὶ εἰς τὰ ὄμματα· κἀδδ' ἄχος οἰχύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν πολλάκις συνιὼν. γενκ. σημαίνον τὸ νὰ λυπῆται τις δι' ἄλλον τινα· ὅτε δὲ οὐ σπανίως καὶ Πληθυντ. Ἀργ. Β', 362. — κατήμυσαν δ' ἀχέουσι ζυμόνα· ὡς, καὶ Ὀμ. πάλλοτρίων ἀχέων, ἐν Ἰλ. Τ, 298. (οὐ παρὰ τὸ ἄκος, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἐκ καρδίας ψόγγον· ἄχ-)

*Ἀχράαντος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, ἄχραντος· ἴδε αὐτόθ. (⏑ – –)

Ἀχρεής, ὁ, ἡ καί,

Ἀχραντος, ου, ὁ, ἡ· (χρῶ, χραίνω). Ἀπείρατος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον κανένος χέρι δὲν ἔγγιξε, καθαρός, ἀμόλυντος, ἄσπιλος· Νικάνδρ. Θηρ. 845. Ἀναλεκτ. Α', σελ. 199. Ψευδ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. πἄχραντον αἷμα κελλιπαρθένου θέρηκα.

Ἀχράς, ἀδος, ἡ· ἀγριαπιδιά, ἀγριογκορτσιά· ὡσαύτως καὶ ἀγριόγκορτσον, ἀγριάπιδον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Β'. 6. καὶ Αἰλιαν. Γ. 39. συγγ. τῷ, ἄχερδος.

Ἀχραδινος, ξύλον, παρὰ Διοσκορ. ξύλον ἀπὸ ἀγριαπιδιάν.

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τό· ὅστις γελᾷ ἄκαιρα καὶ ὅταν δὲν πρέπῃ. Ἐπιδ. τῶν Ἀθηναίων, ἐν Κρητίν. ἴδε ἀχρεῖος.

Ἀχρεῖον, καὶ Ἄχρειον Ἀττικ. ὡς ἐπῤῥ. τοῦ, ἀχρείως, ὅπερ ἰδέ.

Ἀχρειοποιός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει ἀνωφελῆ, ἀχρεῖα, ἄχρηστα πράγματα. Γραμμ.

Ἀχρεῖος, ὁ, ἡ· σπανίως τριγενῶς. Ἰων. ἄχρηϊος (χρεία). Ἀνωφελής, ἄχρηστος, χωρὶς ὠφελος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄτοπον, ἀνάρμοστον, ἄπρεπον, μοιρίν· ἀχρηΐος ἀνήρ. ὁ μωρός. Ἡσ. Ἔρ. 290. Παρ' Ὀμ. ἀχρεῖον ἰδών, καὶ ἀχρεῖον ἐγέλασσε. Ἰλ. Β. 269. Ὀδσ. Σ, 163, ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ τεταραγμένου βλέμματος τοῦ ῥαβδισθέντος Θερστ. τὸ δεύτερον δὲ ἐπὶ τῆς Πηνελπ. ἥτις εἰς τὴν ἐστενοχωρημένην κατάστασιν τῆς τεθλιμμένης καρδίας της θέλει νὰ φανῇ εὔθυμος, φαιδρότητα τοῦ προσώπου προσποιουμένη, καὶ οὕτω ὑποκρύπτει τὴν φροντίδα καὶ λύπην της μὲ φαινόμενον μόνον μειδίαμα· ὥστε κατ' ἀμφότερα ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ ἀνωφελοῦς, τοῦ προσποιητοῦ καὶ ἀνάρμοστου εἰς τὴν αἰτηθὴ κατάστασιν τοῦ πράγματος. Οὕτω καὶ τὸ ἐπιθ. ἀχρειότελως λέγεται ἐπ' ἀνθρώπου, ὅστις γελᾷ ὅπου ἢ ὅταν δὲν εἶναι γέλοῖον τι. ἄκαιρα, ἀπρεπῶς. Ἔτι δὲ καὶ, ἀχρεῖον κλάζειν ἐπὶ σκίλων, οἱ ὁποῖοι ὑλακτοῦσιν ἢ γαυγίζουν ὅταν δὲν πρέπῃ, δὲν εἶναι αἰτία, Θκρτ. 25, 72 O' Doederl, lect. Hom 1. σλ. 4, ἀποδέχεται, πλὴν ταύτης, καὶ μᾶλλον αἰσθητὴν ἢ σωματικωτέραν σημασίαν τὸ χωρὶς ὄφελος εἰς εὐδέν χρησιμεῦον, διὰ τὸ νὰ ἐλλείπουν αἱ ἀναγκαῖαι συνάμεις καὶ τὸ ὄφελος προξενοῦσαι· ὅθεν· ἀδύνατος, ἀσθενὴς, ἀπόλεμος, καὶ ἐκτὸς τοῦ παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, θέλει ταὐτοσήμαντον καὶ τὸ καὶ νῦν ἀχρεῖοι καὶ παρήορον δῆμος κεῖται στεινωπὸν πλησίον Σαλαμῖνος. Αἰσχ. Πρμθ. 363. καὶ ποῦ τωτε δὴ τάξας, καὶ κατὰ ταῦτα παρανέστας, ἀπήλαυνε αὐτὸς σὺν τῷ ἀχρηΐῳ τοῦ στρατοῦ; Ἡρότ. 1, 192· καὶ 2, 44· καὶ Πολβ. 3. 64. Ἄλλα καὶ Φιλῆ. παρὰ τῷ Σχλ. Βεντ. Φρυνιχεύει, ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς λέγων. Ἐπῤῥ. ἀχρείως, ἀφ' οὗ

Ἀχρειόω, ῶ, Μ. ὠσω. Κάμνω τι ἀνωφελὲς, καὶ ἄχρηστον. Πολυβ.

*Ἀχρεος, ὁ. ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρήϊος, ήοσα, ήϊον. = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρήϊος, ὁ, ἡ· Ἰων. = ἀχρεῖος παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 295.

*Ἀχρήϊστος, ὁ, ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρημᾰτέα, ίας, ἡ (ἀχρήματος). Ἔλλειψις, στέρησις χρημάτων, ἐνδεια· πτωχία. Θκδ. 1. 11, ὅπου ὁ Σχολ. ἀχρημασία ἔχει. ἰδὲ Poppo. T. 1. 1. σλ. 243.

Ἀχρημάτιστος, ὁ, ἡ (χρηματίζω). Παρὰ Πλουτάρχῳ πἀχρημάτιστος ἡμέρα· ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται κἀμμία δημόσιος πρᾶξις· εἶναι τὰ κριτήρια κλεισμένα.

Ἄχρημᾰτος, ου, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις δὲν ἔχει χρήματα, ἄσπρα, περιουσίαν, εἶναι πτωχός· Ἡρόδοτ.

Ἀχρημονέω, ῶ, Μ. ήσω, εἶμαι ἀχρήμων, ἀχρήματος, δὲν ἔχω ἄσπρα.

Ἀχρημασύνη, ης, ἡ. = Ἀχρηματία· Ὀδσ. Ρ, 302. παρὰ τό

Ἀχρήμων, ονος, ὁ (χρήματα). = Ἀχρήματος.

Ἀχρησία, ίας, ἡ (χράομαι). Τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις χρῆσιν ἀπὸ τίποτε, νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεται.

Ἄχρηστος, ου, ὁ, ἡ (χρήσιμος). Ὅστις δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος· Γραμματ.

*Ἀχρηστεύω, καὶ

Ἀχρηστέω, ῶ (ἄχρηστος). Εἶμαι ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ἀμεταχείριστος. — 2) Δὲν εἶμαι εἰς συνήθειαν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· Γραμμ.

Ἀχρηστία, ίας. Ἀνωφέλεια, τὸ μὴ χρησιμεύειν τι εἰς τίποτε, νὰ εἶναι καθόλου ἀνωφελὲς· τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζηται τις τίποτε, νὰ μὴ κάμνῃ χρῆσιν ἀπὸ αὐτό· πἄχρηστία τῶν ποδῶν· Ἀπιαν. — 2) = Ἀχρησία· τὸ νὰ μὴν εἶναι τίποτε εἰς συνήθειαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν μόδαν· (παρὰ τὸ ἄχρηστος).

*Ἀχριστιανός· ὁ (χριστιανός). Ὅστις δὲν εἶναι χριστιανός· Γρηγέντ.

Ἄχρηστος, ου, ὁ, ἡ (χράομαι, χρηστός). Ἀνωφελὴς, ἀδιαφόρητος· πᾶν ὅ,τι δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε· δὲν φέρει, δὲν δίδει κἀνὲν ὄφελος, κἀνένα διάφορον· ἀμεταχείριστος, τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίσθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς τίποτε· ἄχρ. εἰς τι· Λυκρ. 13, 2. ἄχρηστον, ὡς ἐπῤῥ. εἰς μάτην, ματαία· Βατρχ. 70. — 2) Ἐργ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τίποτε, δὲν κάμνει χρῆσιν ἀπὸ αὐτό· τινι· Εὐρ. Τρω. 604. πἄχρηστος συνέστειν. — 3) Πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτον, δὲν εἶναι εἰς συνήθειαν, δὲν συνεθίζεται· Γραμμτ. Ἐπῤῥ. ἀχρήστως.

Ἄχρι, καὶ ἐξαιρ. πρὸ φωνήεντ. ἄχρις· Πρόθ. συντάσ. μετὰ γεν. ἐπὶ χρόνου· ἕως, ἐν ὅσῳ· ὡς τό, μέχρι· πἄχρι μᾶλα ἀνέφαρε μέχρις εἰς τὸ βάθος τῆς νυχτός, ἀργὰ τὴν νύχτα· Ὀδσ. Σ, 370. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐπικῶς μένετε μόνον· Schaef. ἐν Bast. app. ep. crit. σλ. 38. οἱ μεταγενστ. Λογογρ. προτιθέασιν αὐτοῦ τὴν γενικὴν. — 2) Ὡς Ἐπῤῥ. = ἄκρως, ἀ) ἐπιπολαίως, ξόψ', ἁπὰν ἁπὰ· γράφει δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· Ἰλ. Γ, 599. — β') παντελῶς, καθόλου, ἐσχάτως, τὴν ἄκρην· πἀμφιέπω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίητεν· Ἰλ. Δ, 522. καὶ Π, 324. ...ἀκωκὴ ὀρυὸς ἀπὸ μυιάων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ὀρωρεν. — 3) Ὡς σύνδεσμος· ἕως, ὥστε· μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ἐνίοτε μετὰ τῆς ὑποτ. ἐγκλ. Jac. Ἀκκδ. Παλατ. σλ. 302. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ τὸ ἄχρις οὗ παρὰ τοῖς μετγνστ. Λογγρ. — Πλείονες τῶν Ἀττικιστῶν ἐθέλουσιν ὅτι τό, ἄχρι ὥσπερ καὶ τό, μέχρις δὲν εἶναι Ἀττ. ἀλλὰ μόνον τό, ἄχρι καὶ μέχρι. Τινὲς δὲ τῶν Γραμμτγ. διέχωριζόντας, ὅτι τό, ἄχρι διαφέρει τοῦ, ἄχρις, λέγοντες, ὅτε ἐκεῖνο μὲν εἶναι Ἐπῤῥ. χρονικὸν· τὸ δὲ, ἄχρις = ἀκριβῶς· ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 15. ὅμως ἀμφιβάλλει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διορισθῇ τοῦτο κανονικῶς· εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι τό, ἄχρι παρὰ Λογογρ. κεῖται πολλάκις πρὸ φωνήεντος, καὶ μόνον οἱ ποιητ. γράφουσι ποτὲ τὸ ἄχρις, φωνήεντος ἑπομένου· (παρὰ τὸ ἄκρος, ὡς τό, μέχρι παρὰ τό, μῆκος.)

Ἄχριστος, ίστου, ὁ, ἡ (χρίω). Ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος με μυρωδικά· ἄλειπτος.

Ἀχροέω, ῶ, καὶ Ἀχροιέω, (ἄχρους). Εἶμαι χωρὶς βαφὴν, χωρὶς χρῶμα, εἶμαι χλωμός· Ἱπκρ. Σ, 767.

Ἀχροια, ἡ. Ἔλλειψις χρώματος, χλωμότης· παρὰ τὸ

Ἄχροος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἄχρους· Ἱπποκρ.

Ἄχρους, ου, ὁ, ἡ (χρόνος). Χωρὶς ὀργὴν καὶ τέλος χρόνου, καιροῦ· αἰώνιος, παντοτεινός· Ἐπῤῥ. ἀχρόνως.

Ἀχροτοτριβής, ὁ, ἡ. (χροτοτριβέω). Ὅστις δὲν χαίνει τὸν καιρὸν, δὲν ἀργοπορεῖ· Ἡσύχ.

Ἄχροως, καὶ συναιρ. Ἄχρους, ὁ, ἡ· ουν, τό (χρόα). Χωρὶς χρῶμα, πἄχροον σκότος. Πινελλ. Ξεχρωματισμένος, χλωμός.

Ἀχρυσόπεπλος, ου, ὁ, ἡ (πέπλος). Χωρὶς χρυσοῦν φόρεμα· Πλούταρχ. παρὰ τό

Ἄχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός). Χωρὶς μάλαμα, πτωχός, ἐνδεὴς· Πλάτ. Νομ. Γ'. — 2) Χωρὶς χρυσοῦν στολισμόν· χωρὶς μαλαματένια στολίδια· Πλούτ.

Ἀχρωμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (χρωματίζω). Ἄβαφος· Πλούτ.

Ἄχρωματος, ου, ὁ ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφὴν· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἄχρωμος, ου, ὁ, ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφὴν· ὅστις δὲν χρωματίζεται, δὲν κοκκινίζει, ἀδιάντροπος· Ἀρτεμίδ. πἘργασία ἄχρωμος· πΠορνεία ἄχρωμος· Ἱπποκρ.

*Ἄχρως, ὁ, ἡ· ων, τό γενικ. ω· Ἀττ. ἀντὶ ἄχροος Πλάτ. Χρμ. σλ. 169. D.

Ἄχρωστος, ου, ὁ, ἡ (χρώζω). = Ἀνέπαφος, ἀνέγγιχτος· ἄβαφος.

Ἄχυλος, ου, ὁ, ἡ (χυλός). Χωρὶς χυλόν, ἰστιμάδα, ἄοστος· Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. ϛ'.

Ἄχυμος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = τῷ προηγ. Χωρὶς χυμόν, νοστιμάδα, ἄνοστος.

Ἀχύμωτος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = Ἄχυμος. (υ)

Ἀχύνετος, ου, ὁ, ἡ (χύνω). Πᾶν ὅ,τι χύνεται, ἁπλόνεται μπρὰ· καθὼς τὸ ὕδωρ ἢ τὸ, πῦρ· Νικανδρ. Θηρ. (υ – υυ)

Ἀχύρινος, ίνη, ινον (ἄχυροι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος. Πλούτ. πἀχυρίνη φλέξις.

Ἀχυριός, οῦ, ὁ. Ἀντὶ τοῦ, Ἀχυρών. Πίναξ Ἡρακλ. Σ. 230.

Ἀχυρῖτις, ιδος· ἡ· ἰδιαίτ. στηλ. τοῦ ἀχύρου.

Ἀχυρμιά, ἡ. Σωρὸς ἀπὸ ἄχυρα· Ἰλ. Ε, 502. — 2) Ὁ τόπος, ὅπου βάλλουν τ' ἄχυρα, ἀχυρώνα.

Ἀχύρμιος, ία, ιον. = Ἀχύρινος· ἀπὸ ἄχυρον, ἀχυρένιος. πἀχύρμιες ὁμητόκοι. Ξέρισμα ἀπὸ ἄχυρα· Ἀρατ. Διοστημ.

Ἀχυροδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ ἀχυρώνα· Εὐτοφ. Οἰκον. Ιῆ', 7.

*Ἀχυροθήκη, ἡ (τίθημι). = Τῷ προηγμ. Σχλστ. Ἰ ὁ Ε', 502.

Ἄχυρον, ου, τό. Ὡ. καὶ παρ' ἡμῖν· Ξενοφ. Οἰκον. Ιῆ'. 7. πὲν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔστωσαν τὰ ἄχυρα· τὰ φλούδια καὶ τὰ πίτυρα ἀπὸ σπάρια, ἀλωνισμένα καὶ ἀλεσμένα. (υυυ)

Ἄχυρος, ου, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀχυρμιά, ἀχυρών.

Ἀχυροτρίψ, ῖβος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅστις τρίβει, ἀλωνίζει σπάρια.

Ἀχυροφυτέω. Τρέφω ἄχυρα.

Ἀχυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω, σκορπίζω, κἀκατέω ἄχυρα.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀχυρτίς, ίδος, ἡ. Ἀνάλεκτ. Β', Σ. 232. ημυρμηκας ... κούρας ἀχυρτίδας ἀπτεφερωτεμ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀχυρίτιδας.

Ἀχυρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἢ τὸ ἄχυρα, ὅμοιος μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ.

Ἀχυρών, ῶνος, ὁ. = Ἀχυρμιά· Ἀριστοφ.

Ἀχώρωσις, ώσεως, ἡ (ἀχωρόω). Ἀνακάτωμα μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ. (ῠ)

*Ἀχύτλωτος, ὁ, ἡ (χυτλόω). Ἄλουστος, ἀλούτρευτος· Ντ.

(Ἄχω). Ἄχρηστον θέμα· λυποῦμαι, πικραίνομαι· ἀφ' οὗ παράγονται τὰ ἑξῆς· ἄχημαι, Μέσ. ἄχεω, ἀχεύω, ἄχνυμαι, ἠσχομην, ἀκήχεμαι, ἀκάχημαι, πάντα σημλ. λυποῦμαι, εἶμαι λυπημένος· καὶ μεταβτ. λυπῶ, πικραίνω τινα, ἀκαχήτω, ἤσχον, ἀσχίζω· Οὐσιαστ. ἄχος· πρωτότ. ἔστιν ὁ φυσικὸς ἐγκάρδιος ψόφογγος ἃ χ! συγγρ. τῶ, ἤχεω, ἤχος, ἠχώ.

*Ἀχώ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἠχώ.

Ἀχωνευτος, ου, ὁ, ἡ (χωνεύω). Ἀνάλυτος, ἄχυτος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλυθῇ, νὰ χυθῇ.

Ἀχώρ, ῶρος, ὁ, ἡ. Πιτυρίδα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν βρεφῶν.

Ἀχώρητος, ὁ, ἡ (χωρέω). Ὅστις δὲν χωρεῖ εἰς τόπον, ἢ τόπος ὁποῖος δὲν χωρεῖ κάποιας τόπος.

Ἀχωρίστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν χωρίζεται, δὲν ξεχωρίζεται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ· Γρηγορ. — 2) (χῶρος). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον, ἢ σῶμα τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι διωρισμένος τόπος· Συνῳ. Ἐπῤῥ. ἀχωρίστως.

Ἄχωρος, ου, ὁ, ἡ (χῶρα). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον διωρισμένον νὰ κατοικῇ, δὲν ἔχει πατρίδα· Ἡσυχ.

*Ἄχωστος, ὁ, ἡ (χώνυμι). Ἀτώρευτος, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι σωρευμένον μὲ χῶμα.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ψ.

Ἀ φ. Ἐπῤῥ. Ἐπὶ τόπου· ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, μακρὰ ἀπὸ τι· πολλάκις παρ' Ὁμ. μάλιστα μετὰ ῥημάτων βαθείας σημαντικῆς· πηγαίνω ὀπίσω, τραβῶ σύρω ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· μετὰ τὴν ἀπὸ καὶ ἐπ· σπανιώτερον μετὰ γενικῆς ἀκλίτως· Ἔτε δὲ καὶ πλεοναστικῶς· ἀφ' αὐτῆς, ἀφ' πάλιν. — 2) Ἐπὶ πράξεων· πάλιν, ἐκ νέου· Ἰλιάδ. Ε, 500. σπάνιως· ἀψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν· Θαργ. 25, 65. (πιθανῶς παράτεθ. ἀπό).

Ἀψάλακτος, ου, ὁ, ἡ (ψαλάσσω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, ἀπαπάτευτος, ἀκίνητος. — 2) Ἀμάσητος, ἀμάδιστος· Ἀριστοφ. Λυσ.

Ἄψαλτος, ου, ὁ, ἡ (ψάλλω). Ἐπὶ βελῶν· ἀῤῥίχτος. — Ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων μὲ κόρδες, ἀπαίχτος, ἀλάλητος. — 3) Ἐν γένει· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, λαληθῇ, ψαλθῇ, τραγουδηθῇ.

Ἀψάμαθος, ου, ὁ, ἡ (ψάμαθος) καὶ

Ἄψαμμος, ου, ὁ, ἡ (ψάμμος). Χωρὶς ἄμμον, μὴ ἀμμώδης, πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει ἄμμον, δὲν εἶναι ἀμμῶδες. (ᾰ)

Ἀψαυστέω, ῶ. Δὲν ψαύω, δὲν ψηλαφῶ, δὲν ἐγγίζω, δὲν παπατεύω. Ἀππιαν. — 2) Ἀμετβ, εἶμαι ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· παρὰ τὸ

Ἄψαυστος, ου, ὁ, ἡ (ψαύω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ τις. — 2) Ὅστις δὲν ἐψηλάφησε, δὲν ψηλαφῆ τινές· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 969. Ἐπῤῥ. ἀψαυστεί.

Ἀψεγής, ὁ, ἡ (ψέγω). Ἀλοιδόρητος, ἀκατηγόρητος, ἀμέλητος, ἀπροστοφόβητος· ἀνεπίληπτος, ὅστις δὲν ἀξίζει, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ· Ἐπῤῥ. ἀψεγῶς· Ἑπτ. κρίσεως· Ἀπολ. Τέχ. 2, 1023.

Ἄψεστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψεγής· Ἐπῤῥ. ἀψέστως.

Ἀψευδεία, ἡ (ἀψευδής). Τὸ νὰ μὴ ψεύδηται, νὰ μὴ λέγῃ ψεύματα, νὰ μὴ ψευματῇ τις· ἀλήθεια· Ἀριστοτ. πρὸ τῶν ὡρῶν ἀψεύδειαι.

Ἀψευδέω, ῶ. Δὲν ψεύδομαι, δὲν ὁμιλῶ ψεύματα, ὁμιλῶ, λέγω τὴν ἀλήθειαν· Ξενοφ. Π. Α', παρὰ τὸ

Ἀψευδής, ὁ, ἡ (ψεύδομαι). Χωρὶς ψεῦδος, ἀπάτην, προπολήτην· ἀληθής, βέβαιος· Ἡσιόδ. Θγν. 233. Ἐπὶ πραγμ. γνήσιος, καθαρός, ἀναπάτητος· Ἐπῤῥ. ἀψευδῶς. — 2) Ἡ Ἀψευδής· ὄνομ. Νηρηίδος· Ἰλιάδ. Σ, 46.

Ἀψευστέω, ῶ. = Ἀψευδέω· Πολυβ Γ'. παράτε

Ἄψευστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψευδής.

Ἀψηκτος, ου, ὁ, ἡ (ψήχω). Ἀτριφτος, ἀτριφόγγιστος, ἄξυντος, ἀναργάστος· Ἀριστοφ. Λυσ. 658. ἀξύστριστος, τὸ τουρκβ. ἀτιμάρευτος· ἀχτένιστος· Ἀριστοφ. Βτρ.

Ἀψηλάφητος, ὁ, ἡ (ψηλαφάω). Ἀπαπάτευτος, ἀνέγγιχτος· τρπκ. ἀκόμι ἀνεξέταχτος, ἀδοκίμαστος· Πολυβ. 8, 21, 5.

Ἀψήφιστος, ου, ὁ, ἡ (ψηφίζω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη μὲ ψήφους, τὸ ἰταλ. βότα. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐκλεξε, δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ψῆφον, τὸ βότον του· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 752.

Ἄψηφος, ου, ὁ, ἡ (ψῆφος). Χωρὶς ψῆφον, ὅστις δὲν ἔχει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ψῆφον εἰς ἐκλογήν. — 2) Χωρὶς λεπίδια, λιθαράκια, τὸ κοινοτ. στολίδια· Ἀρτεμ.

Ἀψηφοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅστις ἀκόμη δὲν ἔδωκε τὴν ψῆφον, τὸ βότον του.

Ἀψιδοειδής, ὁ, ἡ (ἄψις, εἶδος). Θολογυριστός, δοξαρωτός, καμαρωτός καθὼς ἡ ἄψις· ἰδὲ ἄψις· σημασ. 2.

Ἀψιδόω· Θολογυρίζω τι, τὰ κάμω καμαρωτόν· τὸ συδένω· κομποδένω εἰς τίποτε ἄλλο· πδεκτύοις μόλυβδον ἠψιδωμένον· Ἰδὲ ἄψις.

*Ἀψίθυμος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀψιχάρδιος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Πᾶν ὅ,τι ἅπτεται τῆς καρδίας, δηλ. ἐγγίζει, θλίβει, τὴν καρδίαν· Ἀντωνίν. Θ', 3. Ἐρωτ. Ἐκ. 248.

Ἀψιχορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ χορταίνῃ τις ὀγλίγωρα κάτι τί· νὰ μὴ τῷ ἀρέσῃ, νὰ μὴν εὑρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς αὐτό πλέον· Πλούταρχ.

Ἀψίκορος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, κόρος). Κυρίως, ὅστις βάλει γεῦσιν φαγητόντι καὶ χορτάνει ἀπὸ αὐτό, ὥστε τὸ νοστιμεύεται πλέον· ὥστε ὅστις δὲν κλέγει πότε ἓν πότε ἄλλο, ἀηδιάζει εὔκολα καὶ ὀγλίγωρα κάθεται, τὸ βαρύνεται εὐθύς, δὲν εὑρίσκει πλέον εὐχαριστησιν εἰς αὐτό καὶ μεταχειρίζεται ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ὀγλίγωρα ἀηδιάζει· εὐμετάβλητος εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, κλίσεις του· φιλόκαινος, ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς νεωτερισμούς.

Ἀψιμαχέω, ῶ (ἀψίμαχος). Δίδω αἰτίαν εἰς τὸν ἐχθρόν, τὸν διεγείρω εἰς μάχην, τὸν παρακινῶ εἰς πόλεμον· τρπκ. πειράζω, δὲν δίδω ἡσυχίαν εἰς τινα, τὸν θυμόνω, τὸν κάμνω νὰ ἀρχίσῃ φιλονεικίαν μαζύ μου, νὰ μαλώσωμεν.

Ἀψιμαχία, ίας, ἡ. Ἡ πρώτη εἰς μάχην αἰτία, ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης· ἀκροβολισμός· τὸ ἰταλ. ἀττάκκο. Ἀψιμαχία χειρῶν· ἀρμός, ὅταν δύο τινες μαλώνουν καὶ καταντοῦν νὰ πιαστοῦν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, νὰ ἀρπαστοῦν. ἐν γένει, φιλονεικία, μάλωμα· παρὰ τὸ

Ἀψίμαχος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, μάχη). Ὅστις ὀγαπᾷ, καὶ παρακινεῖ εἰς μάχην, πειράζει τὸν ἐχθρόν, ἀρχίζει τὴν μάχην.

Ἀψιμαχῶ, Ἐπῤῥ. μὲ ἀψιμαχίαν, Διον. Ἁλικ.

Ἀψιμιστία, ίας, ἡ (μίστος). Μῖσος, τὸ ὁποῖον προξενεῖται εὔκολα διὰ μικρολογήματα, καὶ πάλιν ἀπορφ, ἐξαλείφεται εὔκολα.

Ἀψίνθιον, ίου, τό. Ἠψινθιά, ὁ πελίνος· ἀφ' οὗ

Ἀψινθίτης, ου, ὁ, ὑπακ. οἶνος· κρασὶ πελινίτον, ἢ τό ἐκ τοῦ Γερμ. βερμέτι συνηθέστ.

Ἀψινθος, ου, ἡ· = ἀψίνθιον.

Ἄψις, ίδος, ἡ· Ἰων. ἄψις, ψιλούμ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. ἀσυστωι ψιλ. (ἅπτω). Σύνδεσμα, κομπόδημα· ἄψις λίνου, οἱ κόμποι εἰς τὰς ὀηλές τοῦ ὑφαντοῦ, Ἰλιάδ. Ε, 387. — 2) ἡ συνένωσις, τὸ μέρος ὅπου συνενόνονται τὰ δύο ἄκρα τοῦ κυρτοῦ ἢ καμπύλου ξύλου τοῦ τροχοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται ἔπειτα τὸ σιδήρινον στεφάνι τοῦ τροχοῦ· ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ καὶ ὁ ἴδιος τροχός, Ἡσιοδ. Ἔργ. 426, καὶ Ἀνάλεκτ. Α', Σ. 416. »Ἄψιδος κύκλος ἐλισσόμενο.« ὅθεν κάθε εὐρτωμα, γυρτόν, καμπυλωτὸν πρᾶγμα· τόξον ἢ ὀφθαλμ., κύκλος, κυλινδρος, θόλος, καμάρα, τὸ κυρτὸν φαινόμενον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, τόξον θριαμβευτικόν· κύκλος ἀψῖδος, ὁ τροχὸς τοῦ τσουκαλᾶ.

Ἄψις, εως, ἡ (ἅπτομαι). Πεπάσιμον, ἐγγίσιμον· παράδ' Ἱπποκρ. τροπ. »Ἄψις φρενῶν« · ἡσύχαστις, ἡ ταραχὴ τῶν φρενῶν, ἡ τρέλλα.

Ἀψίχολος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, χολή)· ὀξύθυμος. Ὅστις εὔκολα χολὴ ἔχει, θυμόνει, καὶ εὐθὺς πάλιν ἀπερφ ὁ θυμός του.

Ἄψοφος, ου, ὁ, ἡ· = ἄψυχης, Ἐπῤῥ. ἀψόφως.

Ἀψόῤῥοια, ἡ. Τὸ νὰ τρέχῃ, χύνεται τίποτε ὀπίσω πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του· Διοδ. Σικ. Β, 29. παρὰ τὸ

Ἀψόῤῥοος, ὁ, ἡ, συνκρ. ἀψοῤῥόου, ὁ, ἡ, ων, τό (ἄψ, ῥέω). Πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται ὀπίσω εἰς τὸν ἑαυτόν του πάλιν. Ὁμ. Ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἐνομίζετο τὸ πάλαι ὅτι περιέρρεε ὅλην τὴν γῆν ὡσὰν σφαῖραν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐχύνετο πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἀψορῥόος, ὁ, ἡ. Κυρίως κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀψόῤῥοος. Ὁμ. δὲ χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν γενικὴν σημασ. πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, ὀπίσω πορευόμενος· ἄψορρόοι ἐκίομεν, ἀπονέοντο· Ἰλιάδ. Ἐπὶ τοῦ πλείστου χρῆται τῷ οὐδετ. Ἐπιῤῥ. ἄψορῥον, ὀπίσω εἰς, πρὸς τὰ ὀπίσω· πάλιν, ἐκ νέου. (Οὐ παρὰ τὸ, ὄρω, ὄρνυμι, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ῥέω. Κατὰ Doederl. δέ, παρὰ τὸ ἄῤῥην).

Ἄψος, εος, τό (ἅπτω). Συνένωμα, συνδέσιμον, ἔρμα, ἄρθρον, ἡ κλειδώσεως· ἄψεα πεσόντα λύσειν· ὅλες αἱ κλωσίσες του ἀνοίξαν, ξεκλειδώθηκαν, Ὀδσ.

Ἀψοφητί, Ἐπῤῥ. (ἀψόφητος). Χωρὶς κρότον, κτύπον.

Ἀψόφητος, ου, ὁ, ἡ (ψοφέω), καὶ

Ἄψοφος, ου, ὁ, ἡ (ψόφος). Χωρὶς κρότον, ταραχήν, θόρυβον, κτύπον· ἥσυχος, σιγαλός· μετὰ γενν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. Ὀξέων κωκυμάτων ἄψοφητος· χωρὶς τὸν θόρυβον μεγαλοφώνων θρήνων, κλαυθμῶν.

Ἀψυδρακίωτος, ου, ὁ, ἡ (ψύδρακες). Ὅστις δὲν ἔχει εἰς τὸ πρόσωπον ψύδρακας, τὸ κοινότ. σπυρία τῆς νεότητος, Διοσκ. Ε', 81.

Ἄψυκτος, ου, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἀχρύωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ τὸν κρυώσῃ, νὰ τὸν κάμῃ κρύον· ὅθεν θερμός, ζεστός, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 106. Α.

Ἀψυχαγωγήτος, ου, ὁ, ἡ (ψυχαγωγέω). Ὅστις δὲν προξενεῖ ψυχαγωγίαν· δὲν χαροποιεῖ, δὲν εὐφραίνει τὴν ψυχήν.

Ἀψυχέω, ῶ. Εἶμαι χωρὶς ζωήν, λειποθυμῶ.

Ἀψυχία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις ψυχῆς, ζωῆς, λειποθυμία· δειλία, ἀνανδρεία, Εὐριπ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἄψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Χωρὶς ψυχήν, ζωήν, δειλός, ἄκαρδος· ἐπὶ συγγραφέων· ἀφυής, ψυχρός· τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα δὲν ἔχουν χάριν, νοστιμάδα, εἶναι ξηρά, χωρὶς ἀγχιβόειαν γραμμένα.

*Ἄψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ψυχρόν, κρύον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ Α. Μετὰ τοῦ Ω.

Ἀω. Πρωτότυπος λέξις τοῦ ἄημι, τὰ πνέω· φυσῶ· τοῦ ὁποίου μόνοι ὁ παρατατ. ἄων ἐστὶν ἐν χρήσει, Ἀπολ. Ῥόδ. ἰδὲ Ἄξω, αὔω.

*(Ἄω), πρωτ. λξ. τοῦ αὔω, ἰαύω, ἀωτέω, τὸ κοιμῶμαι· ἀόρ. ἄεσα· συνῤ. ἄσα, Ὅμ. συγγν. τῷ προηγμ.· ἰδὲ Λεστα.

*(Ἄω), βλάπτω. Παρὰ τὸ, ἀέω κατὰ συναιρ. ὅπερ ἰδέ.

*(Ἄω), χορταίνω, βόσκω· ἐντεῦ ἐνεργ. ἀπρμφ. ἀμεναι κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἄέμεναι, Ὅμ. (-υ-) Μλ. ἄτω· ἄόρ. ἆσα· ἀπρμφ. ἆσαι, Παῦτ. ἐντ. ἄαται, Ἡσί. (υυ-) παντοῦ μετὰ γενκ. τοῦ πργμ. Ἐπιθ. ῥηματ. ἀτός (υ υ) καὶ μετὰ τοῦ στερτ. α, ἄατος (υυυ) συναιρ. ἄτος, Ὅμ. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 129.

Ἀᾠδή, ἐος, ὁ, ἡ (ᾴδω). Ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν ἔχει μυρωδίαν· Πλούτ.

Ἄῳθεν, Ἐπίῤῥ. Δωρ. ἀντὶ ἠῶθεν. Ἀπὸ τὸ πρωΐ ἀπὸ τὴν αὐγή.

*Ἄϊων, ονος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἠϊών, Μόσχ.

*Ἄων, ονος, ὁ, Βοιωτός, κάτοικος τῆς Βοιωτίας· ἀφ' οὗ Ἐπῤ. Ἀόνιος, ἰα ιον. Βοιωτικὸς, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν· καὶ Ἀονία, ἡ· ἡ Βοιωτία (τὸ α τῆς λῆγ. μακρόν.).

*Ἄωρ, ὁ, ἰδὲ ἐν τῷ, ἄορ, ὁ.

Ἀωρέω, Μλ. ήτω (ἄωρος κατὰ τ. σημσ. ὥρα.). Κῖμαι ἄωροι, δὲν φροντίζω, δὲν προσέχω, δὲν φυλάττω, Ὀδ. Μ.

Ἀωρί, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἄωρος· ἄκαιρα, παράκαιρα, προτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ἐξαιρ. πρὶν τὶ μεσάνυκτα· ἔτι δὲ καί, νυκτὸς ἀωρί· ἄπαιρα τὴν νύχτα σὴλ. πρὶν νυχτώσῃ καλά. (ωι-)

Ἀωρία, ίας, ἡ. Ἀκαιρία, ἀνάρμοστος καιρός, «Ἤδρους, χειμῶνος, ἀωρία,» τὸ ἡμετ. ὀγλίγωρον καλοκαίρι, ὀγλίγωρος χειμώνας· ἐξαιρ. τὰ μετάνυχτα. Hemst Thom. M. σλ. 136. Ἐπίῤῥητ. ἀωρίαν ἥκειν, τὸ νὰ ἔρχεταί τις παρακαιρα, ἀργά. Ἀρστῤ. Ἀχ. 23. Πλουτ.

Ἀωριλοῦστης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις λούεται, πηγαίνει 'ς τὸν λουτρὸν εἰς ἀνάρμοστον, προτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν.

Ἄωριος, ία, ον· = Ἄωρος. ποιητ.

*Ἀωροθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀπέθανε παράκαιρα· νέος ἀκόμα. (93).

Ἀωρόλειος, ου, ὁ, ἡ (λεῖος). Παράκαιρα ὁμαλὸς· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὅσοι ἐξαλείφουν τεχνιεῶς τὰ γένεια, ἢ τὲς ἄσπρες τρίχες διὰ νὰ φαίνωνται νέοι· Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ιῤ. 27.

Ἀωρόννυκτος, ου, ὁ, ἡ (νύξ). Πάν ὅ,τι γίνεται 'ς τὴν βαθεῖαν νύχτα, τὰ μετάνυχτα. »Ἀωρόννυκτον ἀμβόαμα ἔλαχεν· Αἰσχύλ. Χοηφ. 32.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ (ὥρα) ἄκαιρος, προτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρόν, ἄφταστος, ἄγωρος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὸν καιρόν του, δὲν ἐτυχηματίσθη ἐντελῶς· ὅθεν ἄσχημος, κακόστχημος, πόδες ἄωροι, τὰ κακοτχηματισμένα ποδάρια τῆς Σκύλλης Ὀδ. Μ. 89. ἐν γένει ἄτχημος, ἄχαρος, χωρὶς εὐμορφίαν νεότητος, χωρὶς ὡραιότητα, χωρὶς χάριν, Ξενοφ. Ἀπμ. 1, 1, 14. ἀντιθ. τῷ, ὡραῖος. — 2) (ὥρα) χωρὶς φροντίδα, ἀφρόντιστος, ἀμελής.

Ἄωρος, ὁ· συναιρ. ὦρος· ὁ ὕπνος, Σπφ.

Ἀωροτοκος, ου, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις ἐγεννήθη παράκαιρα, ὅηλ. πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Ἄωρτο, Ἰλδ. Γ, 272. Τ, 253. »Μάχαιρα παρὰ ξίφεος κουλεὸν ἄωρτου· κρέμονταν κοντὰ 'ς τὸ θηκάρι τοῦ σπαθιοῦ· Ἐπι. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἀείρω· συγγν. τῷ, αἰώρα, ἄορ ἀορτή, ἀορτήρ.

Ἀώς, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, Ἠώς, καὶ, Ἕως. ἀφ' οὗ

Ἀωσφόρος, ου, ὁ· = Ἑωσφόρος, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Πινδ. Ἰσθμ. Δ', 39.

Ἀωτεύω, Μ. εὔσω· = Ἀωτέω.

Ἀωτέω, Μλ ήσω (ἄω). Κοιμῶμαι· πάννυχον ὕπνον, γλυκὺν ὕπνον ἀωτεῖν, Ἰλ. Κ, 159. καὶ Ὀδ. Κ, 548. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἄνευ τοῦ, Ὕπνον, Σιμωνίδ. Ἀνάλεκτ. Α', σ. 121. Κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ἄω, πνέω, ἀκπνέω, ἀναπάνω, φυσῶ, ῥέγχομαι, ἤτοι ῥοχίζω, ῥοχαλίζω, ἐπειδὴ ταῦτα συνέχονται οὐσιωδῶς καὶ ἀμέσως μὲ τὸν ὕπνον, καὶ ἐξαιρ. τὸ, ῥέγχομαι· παράβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 21. κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, ἄωτον· οἱονεὶ δρέπομαι τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ὄντως τεχνικώτατον!

Ἄωτον, ου, τό· καὶ ἄωτος, ὁ· συνήθως τὸ ἄριστον, κάλλιστον, ἐκπρεπέστατον, μαλακώτατον, ἁπαλώτατον, ἁβρότατον, χαριέστατον, λαμπρότατον, μεγαλοπρεπέστατον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον· ποιητκ. μόνον, ἐξαιρ. παρὰ Πινδ. κατὰ παντοίας ἀναφορὰς χρήσιμον. Ἀλλὰ καὶ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ κατὰ ταύτην τὴν συνήθη σημσ. μόνος, ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου μαλλοῦ προβάτων τὰ πλείττα. »Αὐτὴν δὲ ξυνύφηνεν ἐυστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ· Ἰλδ. Ν, 599. καὶ 716. καὶ Ὀδσ. Α, 443. καὶ ἄνευ τοῦ οἰὸς, »αὐτάρ χερσὶν ἀώτου θεπεσίοιο μαλεμένας στρεψθεὶς ἀχόμην τετληότι θυμῷ, Ὀδτ. Ι, 433. ὅπου μάντοι ἡ γενικὴ τοῦ πτωτικοῦ ὑπακ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ λεπτοτάτων λινῶν ὑφασμάτων. ». . . λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον», Ἰλδ. Ι. 657. Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥδ. καλεῖ τὸ χρυσοῦν ἢ χρυσόμαλλον δέρας, χρύσειον ἄωτον· ὁ Καλλμ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ἄωτον καὶ ἐπὶ καθαρωτάτου πηγαίου ὕδατος. — 2) στολισμός, καλλώπισμα, κάλλυντρον, ». . . ὕμνον ὀρθώσεις, ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον», Πνδ. Ὀλ. 3, 6 κατὰ Boeckh. expl. Pind. καὶ »Τρηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν», Ὀλ. 5, 2. καὶ ». . . χειρῶν ἄωτον βλεφιαίαις ἐπίνικον», Ὀλ. 8, 100. (Τὸ γένος τῆς λέξεως οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον ἐκ τῶν παρ' Ὁμ. ὁ Πνδ. ὅμως ἔχει παντοῦ, ὁ ἄωτος· Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥδ. καὶ οἱ μεταγνστ. Ἐποπ. τὸ ἄωτον, τοῦτο δὲ πιθανῶς διότι ἀποδέχονται τὴν λξ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ ἀρσ. γένος: Τὴν σημασίαν, ἄνθεμον, ἄνθος, ἢ λουλούδιον, ἢ οποία ἐνομίζετο ἐκ πολλοῦ ὡς κυρία, δὲν ἔχει ἡ λέξις οὐδέποτε· φαίνεται δὲ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινε κροκίδα, τὸ κοιν. φλόκον ἀπὸ μαλλί, ἅρπιθανῶς παρὰ τὸ ἄημι, περίπταμαι, κινοῦμαι περιπνεόμενος· καθὼς οἱ φλόκοι, αἱ μαλλότριχες ὅταν ψυσᾷ ἀέρας δυνατὸς ἢ ἄνεμος· ὅθεν λέγεται ἐπὶ λίνου τε καὶ ἐπὶ μαλλοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ λαμπρότης ἢ λειότης καὶ τὸ κάλλος τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, ῥούχων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λεπτότητος κροκιδωτῆς, ἢ μαλλιαρῆς ἐπιφανείας των, ἐλήφθη βέβαια ἐκ τούτου καὶ ἡ τροπ. σημασ. αὐτοῦ, τὸ ἄριστον, κάλλιστον, ἐκπρεπέστατον κτλ. Ἰδὲ Βτμν. Λξ. 2, σλ. 15.)

*Ἄωτος, ὁ· = ἄωτον. Πνδ. Δωρκ. τύπος τῆς λξ. ὡς φαίνεται· ὅθεν καὶ παρὰ Θκρ. 13, 27. ὡσαύτως ἄρστν.

Ἄωτος, ου, ὁ (οὖς). Χωρὶς ὦτα, αὐτικ: ἐπ' ἀγγείων, χωρὶς χερούλια, πιάσματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Β ἡ β, Βῆτα, ἄκλιτον, τὸ δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἔθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει δύο, καὶ ὑπογραφόμενον οὕτω β δισχίλια ἤτοι δύο χιλιάδας, καὶ δισχιλιοστός. Σημαίνει δὲ καὶ γραφόμενον β' μετὰ ὀξείας, ἢ β ἄνευ ὀξείας 1) διπλοῦς παρ' Ὀλυμπιοδ. ἀπομ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σελ. 213, »Ἡ κάθαρσις τῆς β' ἀγνοίας.« 2) ὡς, π. χ. ἔξελθε β' λ', γίνονται ξ'· ἔβα β' λ', γίνονται ξ' (Χρον. Πασχ. σελ. 140, 13. καὶ 395, 18). Οὕτω δὲ τὸ β' γραφόμενον σημαίνει καὶ δεύτερος, ὅπερ συνεσταλμένως βος (δεύτερος) γράφεται. — Ἡ ἀρχαιοτάτη τούτου προφορὰ ἀποδεικνύεται ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς λέξεσι, βομβέω, βαμβαίνω κτλ. καὶ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Λατῖνοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο εἰς τὰς λέξεις vado, vadum, vita, vivo κτλ. διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὸ βάω, βάδω, βατός, βιωτή, βιόω, βιῶ κτλ., τὴν ὁποίαν προφορὰν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ νῦν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἑσπέριοι Ἕλληνες ἐγράφουν β ἀντὶ ου ἢ τοῦ Λατινικοῦ v. π. χ. Βέρρων, Σερβῆρος, Βιρώ, ἀντὶ Varo, Severus, Verona, ὡς παρὰ Διοδ. Σικελ. Δίον. Ἄλιξ καὶ Στράβων φαίνεται. Οἱ Αἰολεῖς ὅμως καὶ οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο τὸ β ὡς ἁπλῆν δασύσπαστρὸ φωνήεντος ἢ ἀντὶ δισγράμματος, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ρ οἱ Αἰολεῖς, π. χ. φάβος (ἀντὶ φόβος), βαβέλιοι (ἀντὶ ἄβελος), βέδος (ἀντὶ ἔδος), βράκος (ἀντὶ ῥάκος), βρυτνὶρ (ἀντὶ ῥυτήρ), βρόδον (ἀντὶ ῥόδον) κτλ — Τὸ β παρετίθετο ἐν πολλαῖς λέξεσι (μαλακωτέρας προφορᾶς χάριν) μεταξὺ μλ καὶ μρ, π. χ. μεσημβρία (μεσημερία), γομβρὶς (γαμερὶς) κτλ., ἢ καὶ ἐφωνίες χάριν, ὡς ἔμβροτος, ὄμβριμος. — Τὸ β ἐτράφετο καὶ ἀντὶ ἄλλων συμφώνων κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους· 1) παρὰ μὲν Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ τ, βέλας (γέλας)· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καὶ Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ δ, Βελφοὺς (ἀντὶ Δελφοὺς), βέλεαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν βλὴρ ἀντὶ δέλεαρ· παρὰ δὲ Δελφοῖς, Σικελιώταις καὶ Ταραντίνοις ἀντὶ τοῦ π. π. χ. βατεῖν καὶ βειρὸν ἀντὶ πατεῖν καὶ πικρόν, βινγὴ ἀντὶ, πιγὴ κτλ.· παρὰ δὲ Μακεδόσι ἀντὶ τοῦ φ, π. χ. Βίλιππον, Βερονίκην καὶ βαλακρὸν ἀντὶ Φίλιππον, Φερονίκην καὶ φαλακρόν. »Οὗτοι, φησὶ (Ἡρακλείδης), κατ' ἀρχὰς λέξεσι Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὀηλ. τῷ β, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι (ἰδὲ Εὐστ. Ὁδ. σελ. 1054, 19 καὶ 1618, 40). Παρὰ δὲ Ἀρκαδίοις ἀντὶ τοῦ ζ, π. χ. ζέλλω ἀντὶ βάλλω, ζέρεθροι ἀντὶ βέρεθροι, βαρβάρου, Pors. Eὐρ. Φοιν. 45, καὶ παρ' ἄλλοις ἀντὶ τοῦ κ, π. χ. τύβω (tabeo) ἀντὶ τήκω, ἢ ἀντὶ τοῦ μ. π. χ· βεμβρὰς ἀντὶ μεμβράς. — Ἐν τοῖς κώδηξι συνεζεύχθησαν νὰ συγχέηται τὸ β καὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα, οἷον ὁ, ζ, ν, μ, ν, ρ καὶ μάλιστα μὲ τὸ υ· π. χ. βαμβρόμου, βαζέην (ζαζέην), Λυβίη (Λιβύη), βιζῶντες (μυζῶντες), βασμὸς (ὀσμὸς), δεντέβω (δεντέρω), καλάβρυψ (καλαύρυψ), λάβρος (λαῦρος), ἄβρ- (αὔρη) κτλ.

Βᾶ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ βασιλεῦ, ὡς καὶ τὸ μᾶ ἀντὶ μᾶτερ καὶ δῶ ἀντὶ δῶμα, κτλ. ὡς παρ' Αἰσχ.: »Ὦ βᾶ γᾶς παῖ Ζεῦ·« ἰδὲ καὶ Valck. Ἡρόδ. 4, 59. Ἀθων. σλ. 383. Ἡ ὀνομαστικὴ ἔχει βᾶς, ὡς καὶ τοῦ πᾶς (πατὴρ) ἡ κλητικὴ πᾶ. 2) ἐπίρρημα γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως, ταυτὸν σχεδὸν τῷ Γαλλικῷ bah.

* **Βααγέμιστον**, τὸ τήλεως ἄλευρον.

* **Βάαξ**, Μαλακὸς (Σονίδας), ἀνθ' οὗ ἰδὲ κατωτέρω βλάξ.

* **Βάαρας**, ῥίζα τις, παρὰ Ἰωσήππῳ πολ. Ἰουδ. 7, 63, τῆς ὁποίας τὸ γεῶμα ὁμοιάζει τὴν ψλόγα καὶ ἡ ὁποία τὴν νύκτα λάμπει, καθὼς λέγουσι.

Βαβάζω, Μ. ἄξω, κατ' ἀναδίπλ. ἀντὶ τοῦ βάζω. Ὁμιλῶ, λαλῶ, φλυαρῶ, βαῶ, φωνάζω, κυρίως τὰ μὴ διτρῥωμένα λέγω, βαβαλίζω· ὅθεν, Βάβαξ, καὶ, Βαβάκτης, ὁ βαβαλίζων φλύαρος, λάλος, Διόφρ. 472. καὶ ἐντεῦθεν, Βάβακοι, παρὰ τοῖς Ἠλείοις, οἱ τέττιγες, καὶ παρὰ τοῖς ἑκατοπίοις τοῦ Πόντου, οἱ βάτραχοι (καθ' Ἡσ.χ.), τοὺς ὁποίους καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη οὕτω καλεῖ. Ἐντεῦθεν τὸ, ἐμβαβάζω, Ἱππώνακτι παρὰ τῷ Ἐτυμολ., »Ἀλλ' αὐτίκα ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαιτεσα, ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐμβοήσαντες, ἑρμην. ὅπου ἐσφαλμ. ἐμβιβάξαιτες κεῖται. 2) Ταυτὸν τῷ, βιβάζω, καὶ, βῆμι, πορεύομαι, ὑπάγω, χορεύω. Ἀμφότερα σπανιώτατα.

Βαβαί (συνών. τῷ παπαῖ). Ἐπίρρημα θαυμαστικὸν καὶ ἐκπλήξεως, π. χ. »Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ὄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄρχων εἶναι τῶν ἀρχόντων (Πλατ. πολ. 2. σελ. 361, D.).α »Βαβαί, οἷον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἰρηκας (Ἀλκ. α. σελ. 119, C.)α. »Βαβαί, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Ἴακχιο.α (Εὐριπ. Κύκλ. 156.). Ἐνίοτε μετὰ γενικῆς, ὡς, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ἐνίοτε εἰρίσκεται δίς, βαβαὶ βαβαί. Ἰδὲ καὶ βαβαιάξ. Ὑπῆρχε καὶ παροιμία βαβαὶ Μίξες, ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων, ταυτὸν σχεδὸν καὶ κόρυζα Ἰταλική. 2) ἐπίρρ. σχετλιαστικόν, »βαβαὶ! βαβαί! ὡς τὸ χυδ. μπα!. »Βαβαί, ὦ Ἀλκιβιάδη« (Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σελ. 132.).

Βαβαιάξ, ποιητ. καὶ μόνον παρὰ Ἰωμ., ταυτὸν καὶ βαβαί. »Βαβαιάξ, χειμέρια τὰ πράγματα.« (Ἀριστ. Ἀχ. 64.) Τὸ βαβαὶ βαβαιάξ ἐστι, κατὰ τοὺς Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 248, σχετλιαστικόν, ἀλλὰ κάλλιον, κατὰ τὸ Μέγα Ἐτυμ., ἐπίρρημα θαυμαστικόν. »Βαβαὶ βαβαιάξ, οἷς μεγάλα καὶ ὁρμέα τεῖσι Μεγαρεῦσι ἐλέβαλες τὰ κλαύματα.«

* **Βαβάκειος**, κύτρος εἴδος, Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

* **Βάβακος**, βάβακοι, ἰδὲ βαβάζω.

* **Βαβάκτης**, ἰδὲ βάβαξ.

* **Βαβάλιον** καὶ βαβαλιστήρια, Κούρια, διὰ τὸ βαβάζειν ἐν αὐτοῖς, ὡς φαίνεται, τὰ νήπια.

Βάβαλος, ἀπάιδιος Ἡσυχ. Ἀλλὰ παρὰ Λάκωσι σημαίνει χραῦγαστος, ταὐτὸν καὶ βαβάκτης.

Βάβαξ, κος, καὶ βαβάκτης, ου, ὁ (βαβάζω). Περίλογος, λάλος, φλύαρος (γαλλ. bavard), Ἡσυχ. Εὐστάθ. Ζωναρ. 2) Δαίμονες κατεχόμενοι, μαινόμενοι, ἐμμανεῖς, ἐνθουσιῶν. 3) Νυμφόληπτοι. 4) Ὀρχηστής.

* **Βαβάλεος**, Παμφυλιστὶ, ταυτὸν καὶ ἄελλος, ὑλικός.

* **Βάβιον**, βαβία. Παιδίον, Φωτ. Κώδ. 242, σελ. 341. »Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμασκῷ, τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ. Οὕτω καὶ ἀγγλιστὶ babe καὶ baby καὶ ἰταλ. bambino καὶ bambolo.

* **Βαβιβυροῦ**, Σταφυλῖνος, pastinaca.

* **Βαβραδῶν**, όνος, ἡ, ὁ· τέττιξ, ποιητ. ἐκτῷ

Βαβράζω, παρ' Ἀθηναίῳ Σ', σελ. 288. »Ὅταν ἡ χέται βαβράζωσιν, ἐκπράζει τὴν φωνὴν, τὸ φύσωμα καὶ τὸ πάραγμα τῶν τεττίγων, ἄρα ὡς τὸ χυδαϊκὸν, τζιτζιρίζω, οἱ ὁ παρ' αὐτῷ καὶ οἱ τέττιγες, βαβραδόται, λέγονται (σελ. 287 καὶ 305.) Τούτῳ ταυτόσημα εἰσὶ τό, βεβρᾶζω, καὶ τὸ ἐκ τούτου, βεβραδῶν, ὅτι δὲ καὶ τὸ, βεβρᾶς, βεμβρᾶς, βεβρᾶξ, καὶ μεμβρᾶξ

Βαβράζων, ὁ· Ἑκτραγῳδικῶς συντόμως, Ἡσυχ. Ζήτ. Βαβράζω.

* **Βαβύα**, βαβύλας, βάβυς, παρ' Ἡσυχ. πηλὸς βίρβορος.

Βαβύκα, ἡ βαβύξ, υκος, ἡ· Λακων. ἡ γέφυρα παρὰ Πλουτάρχ. Λυκ. 6. »Μεταξὺ βαβύκας τε καὶ κνακίωνος. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἑρμηνεύων τοῦτο λέγει, τὸν μὲν Κνακίωνα, ποταμὸν, τὴν δὲ Βαβύκαν, γέφυραν· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. Βαβύκα, γέφυρα· παραβάλ. μὲ τὸ εἰς Πελοπίδαν, 17.

* **Βαβύρτας**. Παρώνυμοι, ἀλίγου τι μωροί, Ἡσυχ.

* **Βαγαρῶν οἱ Λάκωνες καλοῦσι τὸ χλιαρόν**, Ἡσυχ.

Βάγμα, τό (βάζω)· Φωνή, λαλιά, ὁμιλία, Αἰσχύλ. Πέρτ. 186. 2) ῥῆμα, Αἰσχ. 3) τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν.

Βαγώας, ὁ (λέξις Περσικὴ ἐκ τοῦ Βαγόων Ἑλληνικῶς σχηματισθεῖσα). Ὁ εὐνοῦχος.

* **Βαδδίν** (Ἑβραϊκὴ λέξις βαδδίμ). Ἱερατικὴ βύσσινος στολή.

Βάδην, Ἐπίῤῥ. (βαίνω). Κατὰ πόδα, βῆμα, τὸν ἀργὰ ἀργὰ, πατημασιὰ εἰς πατημασιὰ, Ἰλ. Ν, 516. »Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, ἠρέμα ἀπερχομένου, ὁ Σχολ.· καὶ ἐντεῦθεν ἀπίκεισαι τῷ, »δρόμῳ θέειν« ταχέως τρέχειν, τό, »βάδην ταχὺ ἐφέπεσθαι, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ξ'. 25., μὲ ὀλιγώρους πατημασιὰς, μὲ ταχέα βήματα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. μὲ ἐξαπλωμένα σκέλη, ἢ μὲ ἀνοικτὰ ποδάρια, ἢ δρασκελισιάς. »Τὸ δὴ λεγόμενον βάττον ἢ βάδην« λέγουσι συνήθως τὴν χειν ἢ βραδέως, ὀλιγώρα ἢ ἀργὰ, Μενάνδρου παρ' Ἐτυμολ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. ιδ'. 53. 2) πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, ἀντίκειται τῷ ἐρχομένῳ ἐφ' ἵππου, ἁμάξῃ ἢ πλοίου. »Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπ' ἰκρίων, πεζοὶ τε βάδην (Αἰσχ. Περσ. 6, 19.)α. »Τὰ μὲν ἐπ' ἀπόνης φερόμενος, τὰ δὲ καὶ βάδην χειραγωγούμενος (Ἀππιαν. Ἐμφυλ. 2, τόμ. δ'. σελ. 76.)α. Μεταφ. »χαμαὶ καὶ βάδην, ταπεινῶ καὶ πεζὸν λέγω (Λουκ. εἰκόν. 18.).

* **Βάδης**, καὶ βάδεις. Ὁ λητὴς, ὁ πειστὴρ

* **Βαδεία**, ἡ βαδία. Ἡ πορεία, ὁδός. »Τὴν βαδείαν ποιεῖσθαι ἐπὶ Ἱεροσολύμων« (Πελοπ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαδίζω, Μ. ἰσω, ἀττ. ιοῦμαι, παρὰ Λουκ. καὶ Ἰσομαι, οὐ τοσοῦτον δὲ εὔχρηστον τὸ βαδιῶ (βαίνω, βάδος, vado). Τπάγω, περιπατῶ, Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 210. 330. κυρ. βῆμα πρὸς βῆμα, ὅ ἐστιν ἀργῶς περιπατῶ, ὅτε καὶ ἀντίκ. τῷ, τρέχω, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. γ', 10. καὶ 14. εἰπεῖν. Βαδίζου δὲ, ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὑπάγω. Συντάσσεται μὲ τὰς προθέσεις ἐπὶ, πρὸς, ἢ εἰς· π. χ. Βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. «Ἂν δ' ἐφ' ἃ πεποίηνα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω. Βαδιεῖσαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Βαδίζει κρὸς οἰκίαν, εἰς τὸ πολίτευμα (Πλουτ.). «Βαδίζειν πρὸς φῶτας, περιπατεῖν, προηγουμένου φωτός. «Ὁδὸν βαδίζειν.» Ὁδῷ βαδίζει· τῆς πράξεως ὁδῷ βαδιζούσης (προκοπτει· προκοπτούσης). Βάδιζε θάρρος. Πόσει βαδίζεις; Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζώων βαδίζειν (π. χ. ἐπὶ ἵππου, λαγωοῦ). Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ὁδῷ βαδίζει. «Τὸ πρᾶγμα ἤδη καὶ πορρώτερω βαδίζει.» «Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἐλαττον ἐβάδιζον.» καὶ παρ' Ἱππογρ. καὶ ἄλλοις, «Τὸ οὖρα σπάνια βαδίζει· «τὸ πνεῦμα εἰς τὰ πέρατα βαδίζει.» Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν πλειόνων διὰ σκλάσης. «Καὶ γὰρ δὴ ἐνεμνήσθην τὸ τῶν ἀλιέων, ὅτι θαλαττουργοῦντες, καὶ οὔτε καταστήσαντες ἐπὶ θεὰν, οὐδ' ἡντινοῦν βαδίζονται» κτ. (Ξενοφ. Οἰκον. 16, 7)· καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς, ὁπλῖται βαδίζον εἰς Θερμύλα. —Βαδιστέον, ἀς ὑπάγωμεν, περιπατήσωμεν· πρέπει νὰ βαδίσωμεν, Ἀριστοφ. Βατραχ. 667. 673. — Μεταφορ. Ἐπίτουρ. παρὰ Διογ. Λαερτίῳ 10, 36. «Βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκείνα», ἤτοι ὡς μεταβάλλει καὶ εἰς τὴν πραγματείαν ἐκείνων.

*Βάδιος, ὁ· φοινικοῦς· σημαίνει ἵππου χροιάν (badius).

Βάδισις, εως, ἡ. Τὸ βαδίζειν, περιπάτημα.

Βάδισμα, τό. Βῆμα (δρακελισιά), περιπάτημα, βῆμα πρὸς βῆμα· καὶ τρόπος τοῦ βαδίζειν.

Βαδισματίας, ου, ὁ· Ὁ βαδίζειν ἀγαπῶν. Ταυτόν τῷ, βαδιστματικός, Κρατίν. παρὰ Πολυδ. Γ', 92.

Βαδισμός, ὁ, = Βάδισις.

Βαδιστής, οῦ, ὁ. Δρομεύς, ὁ περιπατῶν πεζῇ· κυρίως ἐπὶ ἵππων, ταχύπους.

Βαδιστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατητικός· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς περιπατῶν, καλὸς εἰς τὰ ποδάρια· γαλλιστί, grand chemineur.

Βαδιστός, ἡ, όν. Πατητός, ὅπου ἐμπορεῖ τὰ περιπατήσῃ τινάς, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 359, 43. «Ὅπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ (τὰ) ταύτῃ», ἤν ἡμπόρει κανεὶς νὰ ὑπάγῃ δρόμον ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, Σχολ. Πινδ. Π. 5, 121. «Πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν ἵπποις τὴν ὁδὸν ἐποίησεν». (ἐκ τοῦ βαδίζω.)

*Βάδος, ἡ βάτος. Μέτρον 50 ξεστῶν, ἤγουν 43 λιτρῶν· Ἑβραϊκὴ λέξις, ἑρμηνευομένη ἐλαιοτρεβῶν.

*Βάδος, ὁ· = βάδισις, καὶ ὁδὸς (στράτα), Ἀριστοφ. Ὄρν. 42. «Διὰ ταῦτα τὸν δὲ τὸν βάδον βαδίζομεν.»

*Βαδύς, παρ' Ἡλείοις, ἡδύς.

*Βάδω, ασω, vado. Τπάγω, ἐξ οὗ (παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. σελ. 637, 6) παράγεται βάδος καὶ βαδίζω.

Βάζω, Μ. ξω. Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ψιχιῶ, Ὁμ., ὅστις πολλάκις συντάσσει καὶ τὰς λέξεις, ἄρτια, πεπωμένα, ἀνεμώλια, Ἰλ. Ξ, 92. Ι, 58. Δ, 355. κτ., καὶ πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐκχρ. ἔχει καὶ τὸν παρακ., ὡς ἐν Ὀδυσ. Θ, 408. «Ἔπος βέβακται», πεφλυάρηται, ἔνδειξ καὶ ὁ Ποιητ. ὁ Βακχυλ. Σχολ. στίχ. 24. Συντάσσεται δὲ ἁπλῶς, ἢ αἰτιατ. πρᾶγμ. ἢ αἰτ. προσ. καὶ πράγμ.· «ἔπεα ὀβάζω τινί τι (Ἰλ. Π, 207)» λέγω τι πρός τινα· καὶ Ἰλ. Ι, 518. «.. ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲν βάζειν, ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἄλλα ὁμιλεῖ. (ἰδὲ βαβάζω, βάξις, βάσκω· φράζω, φάσκω, φημί.)

Βάζω, ταυτον τῷ, Βῆμι. Ζήτ. Βιβάζω.

*Βαθέη, Ἰων. ἡλ. τοῦ βαθὺς ἀντὶ βαθεῖα, Ἰλ.

*Βαθεῖα, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ ὄνομα τόπου.

Βαθέως, Ἐπῴ. ἐκ τοῦ βαθύς· ὡς τό, βαρέως ἐκ τοῦ βαρύς. «Κοιμᾶσθαι βαθέως.»

Βάθιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ, βαθύς· Βαθύτατος, Ἰλ. Θ, 14. Ἐπιρρ. βάθιστα, βαθύτατα, Ὀππιαν.

*Βάθμη, ταυτὸν καὶ βαθμίς.

Βαθμηδόν, Ἐπιρρ. (βαθμός). Κατὰ βαθμόν (ἀπὸ σκαλὶ εἰς σκαλί).

*Βαθμίδες, πληθ. σημαίνει παρὰ τοῖς Ἰατροῖς αἱ κοιλότητες ἑνὸς ἄρθρου, εἰς ἃς εἰσερχονται αἱ ἐξοχαὶ ἄλλου κοκκάλου ἐν τῷ ἐκτείνεσθαι καὶ κάμπτεσθαι τὰ μέλη, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν χεῖρα.

Βαθμίς, ἴδος, καὶ ἴδος, ἡ· = βαθμός, ἢ κατ' ἄλλους, ὑποκορ. τοῦ Βαθμός.

Βαθμός, ὁ (βαίνω), = βάτις. Σκαλοπάτημα, σκαλοῦνι, σκαλὶ τῆς σκάλας. 2) βάσις, βηλὸς, καὶ βαλβὶς· ἐκ τοῦ βάω, ταυτὸν τῷ, βαίνω. 3) μετηνέχθη δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, καὶ ἀξιωμάτων.

Βάθος, εος, τό (βαθύς). Ἐπὶ πραγμάτων, τῶν ὁποίων ὁ πάτος ἢ τὸ τέλος αὐτῶν εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν καὶ διαφορετικῶν καταστάσεων καὶ ὑποθέσεων, καὶ ἐπὶ πνεύματος, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ, Ὕψος, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ, Μέγεθος· καὶ ταῦτα πάντα καταχρηστικῶς, καθὼς γίνεται ὄθλον ἐκ τοῦ, βαθύς· Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθός, Βυσσός, καὶ Βένθος. Παρὰ Στράβωνι οἱ ἐν τῷ βάθει, οἱ κατοικοῦντες πολλὰ βαθέως ἐν τῇ χώρᾳ· «ἐν βάθει πόσιος (Θεόκρ. 14, 29)», μεταξὺ τοῦ συμποσίου. Ἰδοὺ καὶ ἄλλα παραδείγματα πρὸς περισσοτέραν κατάληψιν· «ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ» (Ἀποστ. πρὸς Ῥωμαίους 11, 33)· ὁ αὐτὸς πρὸς Κορινθ. 2, 10. «Τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ (τὰ μυστήρια)». Βάθος νοημάτων, δογμάτων, ἤγουν βαθέα νοήματα, δόγματα. Βάθος διανοίας. Ἐκ βάθους καρδίας. «Πρὸς βάθος κατάγειν τὸν λόγον», ἤτοι εἰς πράγματα κεκρυμμενα, ἀκατάληπτα. Κατὰ βάθος ἢ βάθους, διόλου. (Συγγεν. τῷ βένθος, βυσσός, πυθμήν.)

Βάθρα, ἡ· (βαίνω) = βαθμός. Κλίμαξ (σκάλα), σκαλοπάτημα, πάτημα· συνήθως ὅμως ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀποβάθρα, ἐπιβάθρα.

Βαθράδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βάθρον.

Βάθραξ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, βάτραχος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Βαθρεῖα, ἡ, = βάθρον, παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 872.

*Βαθρικὸν, τό· Μικρὰ σκάλα, ἐν ἐπιγρ. παρὰ Morgenstern ἐν Richters Wallfahrten im Morgenlande, p. 641.

*Βαθροειδὴς, ὁ, ἡ· Ὁ εἰδος βάθρου ἔχων, Ἡσυχ.

Βάθρον, τό· (βαίνω) = βάσις. Βαθμός, σκαλοπάτημα, κλίμαξ (σκάλα). «Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινα συγκειται ἐν κλίμακος σχήματι» (Ἡρωδιαν. 4, 2, 9). 2) Σκαμνίον, ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις. «Σὺ μὲν δικτίσθω τὰ βάθρα, καὶ παρασκευάζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις (Λουκ. βίῳ συγγρ. κ. 1).» Βάθρων ἀναστάντες. 3) Βάσις, θεμέλιον. «Εὐνομία, βάθρον πολίων» (Πινδ. Ὀλ. 13, 6). Ἐκ βάθρου εἶναι, στερεῶς ἱστασθαι (Εὐριπ. Τρωάδ. 47), ἐξ οὗ τὸ φράσει «ἐκ βάθρων» ἐκ θεμελίων, ῥιζόθεν. 4) Βάθρα παρ' Ἡσυχ. καὶ ἄλλοις εἶτι καὶ τὰ ὠχάλματα. 5) Ἕδαφος, πέδον· «Ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον» (Σοφ. Αἰ. 860). 6) ὑποπόδιον, ἐφ' οὗ βάλλομεν τοὺς πόδας. 7) Ὑπόθημα, ἐμβάς. Κινδύνου βάθρα, αὐτὴ ἡ ἐγγύτης τοῦ κινδύνου, Εὐριπ. Κυκλ. 352 (συνηγρ. ἐκ τοῦ βατήριον).

Βαθυαγκὴς, ές, ὁ, ἡ (ἄγκος). Ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας, Ἀνάλεκτ. Β'. 148. «Βαθυαγκέες Ἄλπεις.»

Βαθυαιδοῖος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων μεγάλα αἰδοῖα, ἐπίθετον Πριάπου.

Βαθύβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ βαθείαν βουλὴν, ἤτοι διαπεραστικὸν νοῦν ἔχων, ὁ βαθὺς εἰς τὰς συμβουλὰς, Αἰσχύλ. Πέρτ. 142.

Βαθύγειος, ὁ, ἡ· Ἰων. βαθύγεως, (Ἡροδ. 4, 23) Ἀττ. βαθύγεως (γέα, γῆ). Πᾶν ὅτι ἔχει βαθεῖαν γῆν, πολὺ χῶμα εἰς βάθος, καὶ ἐπομένως 2) καρποφόρος· Ἀντίκειται τῷ, ξηρᾷ καὶ πετρώδης γῆ, Ἡρόδοτ. Δ', 23.

Βαθυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πολλὰ μακρὰ, μεγάλα γένεια, ἤτοι φαρδὺ καὶ πλατύ, Λυκόφρ. 63.

*Βαθύγεος, ον, Ἰων. ἀντὶ βαθύγειος, Ἡρ. 4, 23.

Βαθυγέρων, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ βαθυγήρως, Νικήτ. Χρον. Θ', 16.

*Βαθύγεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ βαθύγειος.

Βαθύγηρως, ων, γεν. ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅποιος ἐφθασεν εἰς μέγα καὶ μακρὸν γῆρας, ἐσχατόγηρος ὀηλαδὴ ὑπερβὰν τοὺς ὅρους τοῦ γήρατος, Ἀνθολογ.

*Βαθύγλυπτος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ βαθέως γλυπτός, Παῦλ. Sil. Amb. 150.

Βαθύγλωσσος, ὁ, ἡ· παρὰ Σουϊδ. ταυτὸν τῷ, εὔγλωττος, ἐλλόγιμος.

*Βαθύγνωφος, ὁ, ἡ· Βυθισμένος εἰς βαθὺ σκότος, Γρηγ. Ναζ. τόμ. β'. σελ. 279. Bast.

Βαθυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· (γνώμη) = Βεβούλευος, Ἰωάνν. Ἀντιοχ. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 975. Ὁ ἔχων βαθείαν καὶ κεκρυμμένην γνώμην, σκοπὸν, φρόνημα, ὁ βαθὺν καὶ κρυφὸν νοῦν, στοχασμὸν, ἢ ἔννοιαν ἔχων· ὄζει

Βαθυγνωμοσύνη, ἡ· Ἡ βαθεῖα φρόνησις, στόχασις, ὁ βαθὺς καὶ σκεπτικὸς νοῦς.

Βαθύδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Τόπος, ἢ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι φυτευμένα ἢ φυτρωμένα πολλὰ καὶ πυκνὰ δένδρα· ὁ πυκνὰ δένδρα ἔχων τόπος.

*Βαθυδίνησις, εττα, εν, ποιητ. = βαθυδίνης.

*Βαθυδίνης, εος, ὁ, ἡ· = βαθυδίνης, κυρίως τύπος· ἐπίθ. τοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, ἡ· ἡ, βαθυδινὴς, εσα, ὁ, ἡ, Δημοσθ. καὶ, βαθυδινείης, εντος, ποιητ. (δίνη). Ὁ βαθείας τὰς δίνας ἔχων, ἤτοι ὁ ἐβάθει τὸ ῥεῦμα ἔχων, Ἰλ. Ψ, 15. καὶ 607. Ὀδ. Κ, 511. Ἡσιόδ. Ἔ. 169. (ι)

Βαθύδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ μεγάλως δεδοξασμένος, λίαν περίφημος, Πίνδαρ. Πύθ. 1, 127. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, βαθυκλεής.

Βαθυεργέω (ἔργον). Πολυὰ ἐργάζεσθαι, κυρ. ἐργόνειν, Γεωπ. 2, 23, 14.

Βαθύζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ εἰς βάθος ζωννύμενος, ὅποιος εἶναι ἐζωσμένος πολλὰ ὑψηλὰ, ἀπὸ τοῦ στήθους κάτω ἕως εἰς τὰ μηρία, ὥστε νὰ ἔχωσι τὰ βυζία μόνον ἐπὶ γυναικείας στολῆς, καὶ ἰδιαιτ. τῆς Ἰονίου, ἰδὲ Boeckh. ἐξηγ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 3, 35. καὶ ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως ἦσαν ἐζωσμένοι εἰς τὰς ἑορτὰς αἱ ἐπίσημοι γυναῖκαι καὶ παρθένοι, λέγεται γενικῶς ἀντὶ τοῦ, εὔστολος, λαμπρῶς ἐστολισμένος, Ἰλ. Ι, 594. «.. βαθυζώνους τε γυναῖκας», Πινδ. Ἴσθμ. 5, 109. «βαθύζωνοι κόραι». Ζήτ. Εὔζωνος, καὶ βαθύκολπος. Κατά τινας τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἶναι βτρβάρων γυναικῶν.

Βαθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, μεγάλα καὶ πυκνὰ μαλλιά. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν προβάτων, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 412. «Μῆλα βαθύτριχα.»

*Βαθύτονος· Τπόμελαι, μαυρινὸς, Θεοφραστ. β. γ', 43.

Βαθυκαμπὴς, ές, ὁ, ἡ (καμπή). Ὁ πολλὰ καμπυλωτὸς, κυρτὸς, γυρτὸς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαθυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαθεῖαν ἢ ὑψηλὴν καρδίαν ἔχων· ταυτὸν τῷ, ὑψηλόφρων, Πρόκλ. Σ. 222.

Βαθυκήτης, ους, ὁ, ἡ (κῆτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει βαθείας καὶ μεγάλας βαθουλότητας, κοιλότητας. Ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρὰ Θεόγν. 175, ὅπου κύν, μεγαιητής, κεῖται, Λουκιαν. καὶ Πλούτ.

Βαθυκλεής, ὁ, ἡ· τό – ές (κλέος). Ταυτόν τῷ, βαθύδοξος, Ἰλ. Π, 593. καὶ Ἀνάλεκτ. Β', 218.

Βαθύκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Βαθύπλουτος, μεγαλόπλουτος, ὁ ἔχων μεγάλην κληρονομίαν, πολλὴν περιουσίαν, καὶ μάλιστα ὁ κληρονομήσας ἀγρούς, χωράφια μεγάλα, Πολυδ. ζ'. 190. καὶ ἐν-βίω Ὁμήρου 35.

*Βαθυκκήμες, ὁ, ἡ· Μακρᾶς περικνημίδας ἔχων.

*Βαθύκκημος, ὁ, ἡ· Εὐμενὴς ἐν βάσει πεδιάσι, Νόνν. Διον. 13, 70. «Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς.»

Βαθυκόλπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Κατὰ τὴν σημασίαν σχεδὸν εἶναι συνώνυμος μὲ τό, βαθύζωνος, ὁ ἔχων κάτωθεν μεγάλον κόλπον, ἤτοι ὁ ὠν ὑψηλὰ σχεδὸν πλησίον τῆς μασχάλης ἐξωσμένος καὶ τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα ἐρεμιάται πρὸς τὰ κάτω μερικῶς, ὥστε ἀτιμάζει κατὰ γῆς σύρονται, Ὅμηρ. Τιμ. Λεμ. 258. «Νύμφαι βαθύκολποι. Τιμᾶς δμως τό ἐν Ἰλ. Σ, 339. «... βαθύκολποι Τρῶαι καὶ Δαρδανίδεσσαι, ἑρμην. σὰ τοῦ, ὁ ἔχων μεγάλους κόλπους (ἐορφους), ἤτοι μεγάλα βυζιά, ὥστε ἐρέμνται πρὸς τὰ κάτω· ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε μετεχειρίζετο τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Ἑλληνίδων ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν Βαρβάρων. Ζήτ. Εὐζωνος. 2) ἐπὶ πετασμάτων καὶ σκλασσῶν, αὐτὸ τοῦ, ὁ μεγάλους καὶ βαθεῖς, μακροὺς κόλπους, μυχὸν ἔχων, Αἰσχύλ. Θήβ. 861. «πέπλων ἐκ βαθυκόλπων στηθίων», ἐπὶ ἁρπιόντων τειχέων· καὶ, «πηγὴ ἡ γῆ βαθύκολπος.» 3) Κοίλος, βαθύς, Νόνν. Διον. 12, 327. «Πετρήεν βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειμών. 4) παρ' Ἡσυχ. ἀρχαῖς, παλαιᾶ.

*Βαθυκομάω. Ἔχω κόμην βαθεῖαν.

Βαθυκάμης, ου, ὁ, ἡ (κόμη), ταυτόν τῷ, βαθύριξ.

*Βαθυκορος, ὁ, ἡ· Ταυτόν τῷ βαθυκόμης, καὶ μετ' ἐπὶ ὄρεσι, ὑλώδης.

Βαθύκτημος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἢ κτηματώδες χεῖλος, αἰγιαλόν, ὁ μεγάλην κτημοσύνην ἔχων, Πινδ. Ν. 9, 95. Ἰ. 3, 96.

Βαθυκρήτις ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ βαθείαν ἢ στερεὰν κρηπίδα, θεμέλιον ἔχων, ὁ ἀστερρῶν θεμελιωμάτων. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὴ ἡ γραφὴ βαθυκρηπίς.)

*Βαθυκρήτταλλος, ὁ, ἡ· Σκεπασμένος μὲ βαθὺν πάγον.

Βαθυκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανα). Ὁ πολλὰ κτήματα, ἔξοχ. ἀγέλας καὶ ποίμνια ἔχων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 198. ταυτόν τῷ, πολυκτέανος, πλούσιος.

Βαθυκτέμων, ονος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ μεγάλως κομῶν, ἢ ὁ μεγάλα κλαδιὰ ἔχων, κτλ. παρ' ποιητ.

Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλ. Ι, 151. καὶ 293, καὶ, Βαθύλειμων, ονος, ὁ, ἡ, Πίνδαρ. Pyth 10, 23. καὶ Βαθυλειμής, ὁ, ἡ, Στράβ. Β'. Ὁ βαθεῖς, ἤτοι μεγάλους καὶ πυκνοὺς μὲ χορτολιβάδας ἔχων, πολύχορτος. «Βαθύλειμος πέτρα», πέτρα μὲ μεγάλην καὶ τρυφερὰν πόαν· τριχῶν· Ζήτ. Δεσμ.

Βαθυλήϊος, ὁ, ἡ (λήϊον). Ὁ ἔχων ὑψηλὴν σπορὰν, πυκνὸ σπαρτὸ, γεννήματα, ὁ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς τοὺς στάχυας ἔχων, ἄρα, καρποφόρος· Ἰλ. Σ, 50. «... βαθυλήϊον τέμενος» Ἀπολλ. Ἀργ. Α', 830. καὶ Ἐπιγραμ. «Ἄρουρα βαθυλήϊος.»

Βαθύμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ μαλλιὰ ἔχων, πολλὰ μαλλαρός, πυκνόμαλλος, Πλούταρ. Π. ἀ. 86.

Βαθυμήσης, ὁ· καὶ, βαθυμῆτα Ἰων., καὶ βαθύμητις, ὁ, ἡ· οὐδ. ι, (μῆτις), ταυτόν τῷ, βαθύβουλος. Ὁ Πίνδαρ. Νεμ. 3, 92. ἔχει «Βαθυμήτα Χείρωνα, τὸν Αἰολικ. σχηματισμόν, ὡς τὸ μητιόεσσα, ἀντὶ, μητιέτης.

*Βαθύνους, συναιρ. βαθύνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Βαθὺς τὸν νοῦν· φρόνιμος, νουνεχής.

Βαθύνσις, εως, ἡ. Τὸ βαθύνειν, καλλιέπειν, ἐκ τοῦ

Βαθύνω, Μ, ὑνῶ, Παρ. ὑγκα (βαθύς). Ποιῶ τι βαθύ, κοῖλον, βαθουλόνω, Ἰλ. Ψ, 421. «Βάθυνε δὲ χώρην ἅπασαν· τό δὲ «Βαθύνειν τὴν φάλαγγα», τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην οὕτως, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται πολλαὶ σειραὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, καὶ ἔπομ. τὸ μέτωπον τὰ ὄγκα στενὸν, Ξεν. Κυρ. 8, 5. 15.« Ἐξ ὅσων ἐγὼ τὴν φάλαγγα βάθυνα», Ξεν. Κυρουπ. 6, 8, 23. Ἰδὲ καὶ βαθύς.

Βαθύξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ ξύλα, δένδρα ἔχων, ξυλοφόρος, ὡς, δρυμός, Εὐριπ.

Βαθύπεδος, ὁ, ἡ· ἡ, βαθυπέδης, ἐς, ιον. Ὁ μεταξὺ βαθέων μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα πέδον εἰς πλάτος ὅσον καὶ εἰς μῆκος πεδία (κάμποι) ἔχων, Πινδ. Νέμ. 3, 27. Ὁ τύπος βαθυπέδιος εἶναι ἅμφ.

Βαθύπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα, πετοῦνα). Ζήτ. Ἐλμαρίς.

*Βαθύπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ φορῶν πέπλον μακρὸν μέχρι τῶν σφυρῶν. Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθυζώνιος κτ. βαθυκόλπων· φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων ὅμως μὲν τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σημεῖον τῆς περιστολῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμενοι, ὅθεν καὶ ἐλκισιπέπλοι λέγονται καὶ βαθύσειρον, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμηρ. σελ. 190.

Βαθύπικρος, ὁ, ἡ. Πολλὰ πικρός, Διοσκορ. Γ, 26. Καλεῖται καὶ τὸ ἐφίδιον, βαθύπικρον, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πικρίαν του.

Βαθυπλεκής, ές, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ πυκνὰ πλεκτός· Παρ' Ὀππ. Ἁλ. 4, 638. «Βαθυπλεκέος τε λίνοιο», λέγεται ἐπὶ τοῦ δικτύου.

*Βαθύπλευρος, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων πλατείας πλευράς.

Βαθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ βαθέως κτυπῶν, πληγώνων, Νεκανδρ. παρ' Αἰθ. Ἰστ. Ζ. 10, 49 «Σκορπίος βαθυπλήξ.»

Βαθυπλέκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ μακρούς πλοκάμους, πλοκίδας (μαλλιὰ) ἔχων, Ἀπολ. Ἀργ. Δ'. 742.

*Βαθύπλοος, ὁ, ἡ· Περιπεπλεγμένος, Εὐστ. «Καὶ ῥηγήσεται γε ἴσως ἕτερα τούτων πολύπλαγα, στερρὰ καὶ βαθύπλοα τερπνὰ ἀπιστίαν.»

*Βαθύπλοος, ὁ, ἡ· Βαθὺς πλέων, ὡς, βαθύπλοοι νῆες.

Βαθυπλούσιος, ὁ, ἡ, Πολυδ. Γ'. 109. καὶ, βαθύπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Πολλὰ πλούσιος· ὡς καὶ τό, πλοῦτος βαθύς, μεγάλα πλούτη.

Βαθυπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος), παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 2. μετὰ τοῦ, Ἄρης. Ὁ πολλὰ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ἢ ὁ πολεμικὸς Ἄρης. 2) μεγαλοπόλεμος.

Βαθυποίητος, ὁ, ἡ (ποιητός). Ποιητότατος, φαιλότατος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σελ. 228.

*Βαθύπορος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ἐνθα τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τυποῦνται βαθύτεροι, Schaef. Πλουτ. Εὐμεν. 16.

*Βαθυπρῴων, ὁ, ἡ· Τψηλές, π. χ. βαθυπρῴων ῥάχις ὄρους.

Βαθύπρωρος, ὁ, ἡ (πρῷρα). Ὁ μὲ βαθεῖαν, ἤτοι μεγαλοπρεπῆ πρῷραν πλοῖον, ἁρμενίων, Διὸς Σκ.

*Βαθυπτέρυγ, ος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ἔχων βαθεῖα πάτερ, βαθὺς.

Βαθυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, = βαθυγένειος, Δοσιθ.

Βαθυρρείτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Βαθυρρεῖ, ρρους, ὁ, ἡ· καὶ, Βαθυρρείων, ωνος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ βαθέως ῥέων, τρέχων μὲ πολλὰ ὕδατα, νερά, Ἀπολλ. Β', καὶ Ἰλ. Φ, 195.

Βαθύρρηνος, ὁ, ἡ· (ῥήν) ἐν Ἀναλεκτ. Β', 170. ἀρ. 6. «βαθύρρηνος τάπης», ὁ ἔχων μακρούς, ἢ πυκνοὺς μαλλοὺς προβάτων τάπης, ἕως π. χ. ἡ Γιάμπολη, ἤτις ἔχει μεγάλους φλόκους.

Βαθυρρίξια, ἡ· Ἡ μακρὰ καὶ βαθεῖα ῥίζα, ἐκ τοῦ

Βαθύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ βαθείας ῥίζας ἔχων. Συγκρ. βαθυρρίζοτερος, καὶ ὑπερλ. βαθυρριζότατος. «Βαθυρρίζου πέτρας», τῆς ὑψηλῆς.

*Βαθύρροος, ὁ, ἡ· Σφοδρός, Ἰωσήπ. Μακαρ. Χρον. σελ. 18. «Τοῖς βαθυρρόοις ὀμβρίοις.

*Βαθύρροος, ἡ βαθύρρους, ταυτόν τῷ βαθυρρείτης. Λέγεται μεταφ. καὶ ἐπὶ χρόνου, Σύνεσ. Ἔπιστ. σελ. 348. «Βαθύρροος ἀκμαστοπεδὰς χρόνου».

*Βαθύρροχμος, ὁ, ἡ (ῥοχμή). Διόσερχμος, π. χ. ηχαράδρα βαθύρροχμος.»

Βαθύς, βαθεῖα (Ἰωνικῶς βαθέη), βαθὺ· ἀπόλυτον μόνον ἅπαξ, βαθὺς ἀήρ, ὅμηρ. Ὀμ. Δημ. 383. τὸ συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθίων, βαθίστερος, ὑπερλ. βαθύτατος καὶ ποιητ. βαθύστος, Ἐπιῤῥ. βαθέως. Σημαίνει ὡς κοινὸς βυθός, καὶ ἐκλαμβάνεται διαφόρως κατὰ τὴν διαφορον αὐτοῦ συνάψεταν καὶ σύνταξιν, καὶ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ἐν ὑφάνσει, «πυκνότητι, πλουσιότητι, ἄφθρῳ βαθρῷ ὄντων ἢ αὐξανόντων, ἐπὶ πάντων, ὅσα γίνονται λόγῳ καὶ βουλῇ· ἐπὶ λόγου, ἡ σημασία βαθὺς ἐκτείνεται ποτὲ μὲν κυρίως, ποτὲ δὲ μεταφορικῶς, ποτὲ δὲ καταχρηστικῶς εἰς πολλά. Ὅθεν 1) βαθύς, ὁ βαθὺ ποτάμι. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἠσπὶ (Συνεσ. σελ. 239), ἤγουν ἐκ βάθους καρδίας· καὶ μεταφορικῶς ἡ κατηχρηστικώς, βαθεῖα καὶ καίριος πληγή· «Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας κατωφέρωνα (Λουκιαν. Νεκρ. 35. Τίμ. 40). «βαθεῖα τομὴ παρ' Ἱπποκρ. Μέση βαθεῖα.« Εἰρήνη βαθεῖα, ἤγουν ἀρα, δίχα σημείου τινος πολέμου. Τὸ τινος βαθὺ· ὡς βαθὺν ἐκοιμήθην« (ὕπνον). Βαθεῖα ἡδονὴ νυκτός· ὥρα βερὸς βαθεῖα· ὄρθρος βαθὺς (Λουκ. Εὐαγγ. 24). 2) Πυκνός, ἐκτεταμένος, προμήκης· π. χ. βαθὺς πώγων· βαθεῖα χαίτη, ὀρίξ, κόμη· 3) Μακρός, πολυχρόνιος· π. χ. βαθὺ γῆρας· προήκειν εἰς βαθὺ τῆς ηλικίας· βαθύτατα γηρῶν ἢ γηράσκων. 4) Μέγας, πολὺς πλατὺς, ἐκτεταμένος· π. χ. Βαθὺς τόπος· Βαθὺς κίνδυνος· Ἕλκος βαθύ· κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου (Ἀριστ. κόσμ.)· βαθὺ λήθειν (Ἰλ. β', 147. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἡσιόδ. Θεογ. 107). τὰ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐτραφοῦς ἔχον στάχυας. Σῖτος βαθὺς ἐν τῷ πεδίῳ. Βαθεῖ ἐνὶ πυῖῳ. 5) Βαθὺς καὶ καρποφόρος, ἐπὶ τόπων καὶ γῆς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει. 6) Τψηλός, κατ' ἀντιστοιχρηΐν. «Καὶ βαθὺν οὐρανὸν ἄστρων πέρι ἔρεισαντων» (Διον. Περιηγ. 909). 7) Παχὺς καὶ ἰσχυρός· π. χ. βαθὺς τὰς πλευρὰς· πλευρὰ βαθεῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἕξεως νεφώδους καὶ σκοτεινοῦ, ἐπὶ σκιᾶς, ὁμίχλης καὶ σκότους· π. χ. Νεφελώδης ἦν ὁ ἀήρ, ὀχλώδης, βαλὺς κτλ. «Ἀὴρ γὰρ παρὰ νησὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανὸδε προὔφαινεν κτ. (Ὀμ. Ὀδ. Ι, 144). βαθεῖαν ποιεῖμεσος σκιὴν· ὁμίχλην βαθεῖαν καὶ σκότος βαθύ. 8) Βαθὺς ἐπὶ χρώματος μέλανος καὶ σκοτεινοτέρου, ὅθεν καὶ βαθύχροος. β) Μετηγμένως λέγεται ἐπὶ γιώτης καὶ ηχοτίδος, ἐπὶ ἐννοιῶν καὶ λόγου, π. χ. βαθὺς τὴν γνώμην (Πολυδ. 4, 21). «Τὸν δ' ἔχρε δεῖ κατὰ φρένα πυκὶ βαθείᾳ» (Ἰλ. Τ, 125). «Ἐπεὶ δὴ σῇ φρενὶ βουλὴν τε καὶ ἰητῆρι μέλονται (Θέογις 1051)». «Βαθείᾳ μέριμνα» (Ησιόδ. Ὀλ. 2, 80). «Δεῖ τοι βαθείαν μέριμναν» (Ησιόδ. Ὀλ. 2, 80). «Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτῆρος» (Αἰσχύλ.). «Ἦσκε βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας (Ἱπποκρ. 4, 95), ἐπὶ φρονίμου καὶ πολλὰ σκεπτικοῦ ἀνδρός. Λογισμοῦ βαθέος (Ἀππιαν.)· βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστὶ (Διον. ῥητ. σελ. 865) καὶ σελ. 282, 11, μεγίστη καὶ βαθυτάτη μεθόδος· καὶ σελ. 352, ἡ τέχνη βαθυτέρα. Εὐναπ. 478, μετὰ βαθείας σπουδῆς. Λουκ. ὄργ. 81, τὴν παιδείαν βαθύν. Ποσειδίππος Ἀθηναῖος 9, σελ. 377, ὁ βαθὺς τῇ φύσει· ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κακοῦ=βαθὺς ἀντὶ τοῦ πονηρός. 10) Πλουσιώτατος, ἀφιλνής, ἁπλοῦς, ἐπὶ πλούτου καὶ δυνάμεως, π. χ. βαθὺς κλῆρος, ἤτοι μεγίστη κληρονομία. Βαθὺς οἶκος, ἐξ οὗ καὶ «Μίδου βάθιον πλουτεῖνα, ἤτοι πλουσιώτερον εἶναι παρὰ τὸν Μίδαν. Βαθὺς πλοῦτος, θησαυρός, οὗ ἐναντίον τὸ, χρέος βαθύ. Ἐσθλὸν βαθύ, σημαίνει καλῶς στερεωμένη εὐτυχία, ἤτοι μεγάλη τύχη. 11) ἐπὶ φωνῆς, χυντῆς, ὅθεν βαθύφωνος. — «Βαθεῖα φάλαγγος, καὶ, «βάθος τῆς φάλαγγος, λέγεται, ὁπόταν θηλ. ἐν τῇ πολεμικῇ παρατάξει 3-5 στρατιῶται ἵστανται ὁ εἷς ὀπίσθεν τοῦ ἄλλου κατὰ τάξιν, ὅτε λέγομεν, οἱ στρατιῶται ἵστανται 3 ἢ 5 ἀνδρῶν τὸ βάθος. Ὅταν ὁ στρατηγὸς βαθύνει τὴν φάλαγγα, ἤτοι κάμει αὐτὴν τόσων καὶ τόσων σειρῶν τὸ βάθος, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοί, «βαθεῖαν ποιοῦνται τὴν φάλαγγαν, ἤτοι βάλλουσιν ἑαυτοὺς ἐν ἐπιμαχίᾳ ἐν ποιαύτῃ τάξει καὶ στάσει. Παρὰ Χρυσοστ. Ὁμιλ. 21. ἐν ταῖς πράξ. Ἀποστ. τ. 4. σελ. 781, 12. ἀναγινωσκομεν «οἱ βαθεῖς Ἐβραῖοι», ἤγουν οἱ ἀρχαῖοι, οὐχὶ εἰ προτήλυτοι. Σημειοῦται, ὅτι ἐν τοῖς βιβλίοις συγχέονται πολλάκις τὰ βαθὺ καὶ βαρύ, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς, καὶ ὁσαύς.

*Βαθύσκαρφος, ὁ, ἡ (σκάφη). Βαθέως σκαφὲν, ἐπίθετον τοῦ πόθου, Νόνν. Διον. 10, 288.

Βαθύσκεπτος, ὁ, ἡ (σκέπτομαι). Ὁ βαθέως ἐσκεμμένος, Σοφοκλ. Ἠλ 425.

Βαθύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Κατάσκιος, ὁ πολὺ ἴσιον ἔχων ἢ κάμνων, ἐνεργητ. καὶ παθητικῶς, Ἡμ. Ὀμ. Ἑρμ. 229.

Βαθυσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὁ ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους, ἢ βαθεῖς, κρημνώδεις σκοπέλους ἔχων, Ὀρφ. Ἀργ. 462. 636.

*Βαθύσκοτος, ὁ, ἡ. Πολλὲ σκοτάδι, σκοτεινός, π. χ. ὑπόλαιαν βαθύσκοτον (Τζέτζ. Ἱστορ. 10, 304).

Βάθεσμα, ατος, τό (βαθύνω). Ἡσίκωμα, βαθύλιμα, τὸ βαθὺ μέρος τινός· «Βαθύσματα τῆς λίμνης» (Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4, 12).

Βαθυσπήριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (σπήριγξ). Ἔχων μεγάλας, ὑγιατὰς τρίχας, Νόνν. Διον 5. 89. «Βαθυσπήριγξ ὑπηνήτης, γένειον, σιαγόνα μὲ μακρὰς τρίχας.

*Βαθυσπηλυγξ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαθὺ σπήλαιον. «Παρ' Ἡμωδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ (Νόνν. Διον. 40, 260).

Βαθύσπαρος, ὁ, ἡ (σπεῖρω), Εὐριπ. Φοίν. 654, καὶ 678. Ὁ πολλὰ βαθυὰ ὠρυγμένος καὶ σπαρμένος· καρποφόρος· ταυτόν τῷ, βαθυλήϊος· καὶ, Βαθύσπορος, βαθεῖαν σπεῖραν γῆν.

Βαθύστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ μέγα καὶ πλατὺ, δυνατὸν στέρνον (στῆθος) ἔχων, Πινδάρ. Ἰσθμ. 3, 19. «Βαθύστερνος λέοντι, ὁ μαρὰς καὶ βαθεῖας τρίχας ἐπὶ τὸ στῆθος ἔχων· 2) ἐπὶ θαλάσσης καὶ γῆς, π. χ. πόντος βαθύστερνος, καὶ παρὰ Πινδ. Νέμ. 9, 57. «Βαθύστερνος χθονὶ, ἡ ἐκτεταμένη εἰς πλάτος καὶ εἰς μάκρος γῆ· ὡς καὶ τὸ, Βαθυπέδιος, Στασῖνος παρὰ τῷ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 5. «Βαθ. πίων, ἡ πλατεῖα ἐπιφάνεια τῆς γῆς, λείμ. Ὀμ. 23.

Βαθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ βαθὺ στόμα, τρύπαν, κόμιν ἔχων, Στράβ. Ἰς'. «Σπήλαια βαθύστομα».

Βαθύστροτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). «Βαθύστρωτος κοίτη», ἡ βαθεῖα, ἤτοι παχέως καὶ μαλακῶς, ἐστρωμένη κοίτη, ἡ πολλὰ στρώματα ἐν ἀπάνω τοῦ ἄλλου ἐχούσα.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Ὁ ὑψηλὰς σχοίνους, σπάρτα ἔχων, Ἐπίθετον ποταμοῦ, Ἰλ. Δ, 383.

Βαθυτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Ὀπτιαν. Κυν. Β'. 87. «Βαθυτέρμων τειχέων, καράβι μεγάλον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει πολλὰ βαθιὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ αἰτίας τοῦ φορτίου.

Βαθύτης, ητος, ἡ· ταυτόν τῷ, βάθος (Βαθύς). Λουκιαν. Ἱκερομ. κεφ. 5. «Γενείου βαθύτητα». Καὶ μεταφορ. Ἐπιχ. Παναρ. σελ 1031, «Ἀληθῆ μὲν οὖτα, ἐν βαθύτητι (μὲ ὑψηλοτέραν κατάληψιν) δὲ σαφηνιζόμενα».

Βαθύτριχος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βαθύθριξ.

*Βαθύτροπος, ὁ, ἡ. Πανοῦργος, δόλερός, βλαβὴς, ἀπὸ αὐτοῦ βάθ, ἐξοῦ κατάβα, αὐτὸ καβάθι· βάτε, ὑπάγετε· Ὑποτακτ. βῶ· Εὐστ. βαίην· Ἀπαρ. βῆναι, (Δωρ. βήμεναι), βάναι καὶ βᾶν· Μετοχ. βάς, ἄσα, ἄν, ἐκ τοῦ ἀορ. ἔβην. Παρὰ Θεοκρ. ἀναγν. καὶ βάμες αὐτὸ βώμες. Ἰδὲ καὶ τὰς γραμμ. Ὅλοι οἱ τύποι γίνονται ἐκ τοῦ ἀχρήστου θεματικοῦ βάω· κλίνεται δὲ ἡ λέξις, πλὴν τοῦ ἐνεστ., κατὰ τὸ ἵστημι· ὁ Ὅμ. μίντοι ἔχει καὶ τοῦτο μετὰ τοῦ ἀναπλ. ἐν ταῖς μετοχαῖς βιβάς, βιβῶν. Ἰδὲ καὶ βέομαι, βείομαι, βείω.

1) Οὐδετ. Τπάγω, βαδίζω, περιπατῶ, πατῶ (βαίνω), ἀναβαίνω· καὶ λέγεται ἐπὶ πάσης ἐμψύχου κινήσεως· καὶ ὅλου, ὑπήγειν, ἀρχῆσε νὰ κάμῃ τι· π. χ. βῆ ῥ' ἴμεν εἰς βαλαμον (Ἰλ. Θ, 277.), καί, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα (287.), καὶ βὰν δ' ἴέναι, ἀντὶ ἐπεκτήσῃ τὰ ὑπάγῃ, ἐκινήσησαν νὰ ὑπάγωσι κτλ. Ὑπαίτιος μὴ δὲ δείσῃ ἐπένδη, ἄρχησε νὰ τρέχῃ· «βῆ δ' ἔλαν (Ἰλ. Ν, 27.)». Τὸ δὲ «ἀμφὶ τινι βῆναι ἔλεῖ, κτοῦμαι εἰς ὑπερμαχίαν του, διαδεχτεύω αὐτόν,

*Βαίβυξ, υκος, ὁ. Ὁ πελεκάν, Ἀναλ. σελ. 1352.

*Βαίεν, γ'. πληθ. εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω, ἀντὶ βάτησαν.

*Βαιήβ, Ἑβρ. παρ' Αἰγυπτίοις, καὶ ψυχή.

*Βαίην, ης, η, εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βαιὴλ. Οἶκος θεοῦ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μπέτ-Ἐλ.

Βαίνω, ὁ, ἡ· καὶ, ὁ, ὸν (βαῖς). Ὁποιος κατασκευάζει ἢ πλέκει ἀπὸ πλοκιὰ βαΐων. Ζήτ. Θεόκλ.

*Βαίνω. Μ. βήσομαι, Δωρ. βασεῦμαι (καὶ ἐνεργ. βήσω, ἐν τε τῷ ἁπλῷ καὶ τοῖς συνθέτοις, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 22. «Ὅφρα κελεύθου τ' ἐν καιρῷ βάσομεν ὄχλον· καὶ 8, 63. «Τίς τρόπος ἀνδρα προβαίνει· καὶ Δουκ. ναυρ. διήλ. 6, 4. «Ὅσον αὐτὰ οἱόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ», Παρακ. βέβηκα, ἐξ οὗ οἱ κατὰ συγκ. τύποι βεβάκασι, βεβάσι, βέβακα, ἅπαρ. βεβάμεν, μετοχ. βεβώς, βεβαυῖα, συναιρέσ. βεβώς, βεβῶσα, βεβώς, τύποι σχεδὸν μόνοι παρὰ ποιηταῖς εὐχρηστοι. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἐπ. τύπους βεβάμεν, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα, ἅπαρ. βεβάμεν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ βεβήκατε εὑρηται βέβαμεν κατὰ συγκ.). Ἀόρ. β'. ἔβην (κατὰ ἔστην) παρὰ τὰ βῆμι (Ἰων βημὶ αντὶ ἔβαν, καὶ βὰν ἀντὶ ἔβαν, καὶ βᾶν τὴν αὐτὴ ἐρίτιμην). Μέσ. ἀορ. παρ' Ὅμ. ἐβήσατο, βήσατο, σπανιῶτ. ἐβήσαντο. Προστακτ. βῆσι, ἤτοι αὐτοῦ βά, ἔξοῦ κατάβα, αὐτὸ καβάθι· βάτε, ὑπάγετε· Ὑποτακτ. βῶ· Εὐστ. βαίην· Ἀπαρ. βῆναι, (Δωρ. βήμεναι), βάναι καὶ βᾶν· Μετοχ. βάς, ἄσα, ἄν, ἐκ τοῦ ἀορ. ἔβην. Παρὰ Θεοκρ. ἀναγν. καὶ βάμες αὐτὸ βώμες. Ἰδὲ καὶ τὰς γραμμ. Ὅλοι οἱ τύποι γίνονται ἐκ τοῦ ἀχρήστου θεματικοῦ βάω· κλίνεται δὲ ἡ λέξις, πλὴν τοῦ ἐνεστ., κατὰ τὸ ἵστημι· ὁ Ὅμ. μίντοι ἔχει καὶ τοῦτο μετὰ τοῦ ἀναπλ. ἐν ταῖς μετοχαῖς βιβάς, βιβῶν. Ἰδὲ καὶ βέομαι, βείομαι, βείω.

1) Οὐδετ. Τπάγω, βαδίζω, περιπατῶ, πατῶ (βαίνω), ἀναβαίνω· καὶ λέγεται ἐπὶ πάσης ἐμψύχου κινήσεως· καὶ ὅλου, ὑπήγειν, ἀρχῆσε νὰ κάμῃ τι· π. χ. βῆ ῥ' ἴμεν εἰς βαλαμον (Ἰλ. Θ, 277.), καί, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα (287.), καὶ βὰν δ' ἴέναι, ἀντὶ ἐπεκτήσῃ τὰ ὑπάγῃ, ἐκινήσησαν νὰ ὑπάγωσι κτλ. Ὑπαίτιος μὴ δὲ δείσῃ ἐπένδη, ἄρχησε νὰ τρέχῃ· «βῆ δ' ἔλαν (Ἰλ. Ν, 27.)». Τὸ δὲ «ἀμφὶ τινι βῆναι ἔλεῖ, κτοῦμαι εἰς ὑπερμαχίαν του, διαδεχτεύω αὐτόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Ρ, 510. γ) τὸ βαίειν ἔστι παρ' Ὅμ. πολλάκις καὶ μετὰ τῆς προθέσ. μετά, καὶ δηλοῖ ὑπάγω πρός τινα φιλικῶς, ἢ ἐχθρικῶς, ὡς, »βῆ μετὰ Σάλιον (Ἰλ. Ε, 152.)«, ἤτοι ἐπῆλθεν ἐχθρικῶς, καὶ »βῆ δὲ μετ' αὐτοὺς (Β, 149.)«, ἤτοι φιλικῶς· ὡς καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. (Ἰλ. Λ, 400. Ρ, 574.). »Ἓν νηυσὶ βαίνειν παρ' Ὅμ. δηλοῖ ἐμβαρκαρίζεσθαι καὶ ὑπάγειν εἰς . . . τὴν ὁποίαν σημασίαν καὶ τὸ ῥῆμα μόνον αὐτὸ ἔχει· καὶ κυρίως μὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν ὁ αὸρ., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὁ παρατ. ἔβαινεν ἐπ' ἐλπίδος, δέ' ὀδύνης, δεῦ πόθου κ. τ. τ., ἀντὶ εὑρίσκομαι, διατελῶ ἐν ἐλπίδι, πόνῳ, πόθῳ, ἢ ἐλπίζω, ὀδυνῶμαι, ποθῶ, Valck Phoen. 1554. ε) Αὐτὸ δὲ ἡ ἔννοια τοῦ εὑρίσκεσθαι ἐν τινι τοπῳ, ἥρμεῖν, ἵστασθαι, ὑφεμενοῦσθαι, εἶναι μάλιστα ἰδιάζουσα τῷ παρακ. βέβηκα, καὶ συντασσ. μετὰ τῆς ἐν προθ. καὶ δοτ., ἢ διὰ, ἢ ἐπὶ καὶ γεν., ὡς »Βεβηνυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ. Ἐν μέσῃ βεβώς. »Ἐν κακοῖς βεβηκέναι. Ἐπὶ μέσου βεβηκέναι, ἤτοι ἐν τῷ κέντρῳ. »Βεβηνυῖα μάχη, διάνοια, ἤτοι στάσιμος, σταθερὰ· καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὖ, ἢ ἀσφαλῶς, ὡς »Τυρσηνοὶ εὖ βεβηκυῖαν (Πρόσ. 7, 61.)«. »Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες (Valck. Φοιν. 9, 106. Σοφ. Ἀντ. 67.)«, ἀντὶ οἱ ἐν δημοσίαις ὑπουργίαις εὑρισκόμενοι. Σημείωσαι δὲ, ὅτι παρ' Ὅμ. ὁ ὑπερτελ. ἐβεβήκειν ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ αὸρ. ἔβην· ζ) Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ἔπομ. καὶ, ἀποθνήσκω, ἀπέρχομαι τοῦ βίου· η) προτέρχομαι, ἡγεμονεύω, Σοφ. Αἰ. 921. »Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοις. ε) μεταφ. καὶ ἐπὶ ψυχῶν, παρέρχομαι, περῶ, ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὅμ. Ἰλ. Β, 134. »Ἐννέα δή βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί«, ἤτοι ἐπέρασαν· καὶ 389. »Ποῦ δή συνδεσίαιτε καὶ ὅρκια βήσεται ὑμῖν; ἤτοι θέλουσι καταντήσει; πρβ. Η, 229. ι) Παρὰ τοῖς μεταγν. πολλαχοῦ ἐν χρήσει μετὰ τῆς αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπερχόμαι, ἐπεσθαι, ἀκολουθεῖν, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2, 173. »Αἶνον ἔβα κόρος ἤτοι ἐπὶ τὸν αἶνον ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος· καὶ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 30. »Χρὸς ἔβα μευ, χρὴ μ' ἐπλάσσασθαι· ὃν τρόπον καὶ ἡδὴ ὁ Ὅμ. συντάσσει τὴν αἰτ. τοῦ τόκου ἅπαξ τῆς εἰς, Ὀδ. Γ, 162. Λέγεται δὲ καὶ μετὰ αἰτ. οὐδετ. ἐν ταῖς φράσεσι »βαίνειν ὁδόν«, ἤτοι πορεύεσθαι ὁδόν· εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 72. »Πόρει δὲ πάντες ἐκ μιᾶς τοῦδ' βαθυοίτερα.

2) Ἐνεργητ. α) Ἤμουν νὰ ὑπάγω, βάλλω εἰς κίνησιν, ἄνω ἢ κάτω, φέρω, θώσω, σηκόω, κυβαλῶ, καταβάζω, ἀναβάζω· αὐτὴ δὲ ἡ σημασία ἐν χρῆσει μόνον παρ' Ἰωσι καὶ ποιηταῖς, ὡς καὶ παρ' αὐτοῖς μόνοις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ ἐνεργ. καὶ μετ. ἐνεστώς, ὁ ἐνεργ. μέλλ. βήσω, ὁ αὸρ. α'. ἔβησα καὶ ὁ μέσ. ἐβησάμην, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 261. »Περικαλλὲς βῆτορ (ἤτοι ἀνάβη) δίφρον· καὶ »βῆσεν παρὰ τῷ αὐτῷ, ἀντὶ ἔκαμε νὰ ἀναβῇ· τὸ δὲ »Ὠΐτας βῆσεν ἀφ' ἵππων (Ἰλ. Π, 810.) δηλοῖ, τοὺς ἔκαμε νὰ κατεβῶσιν. Ὁμοίως ἐν Ἰλ. Ε, 164. »Ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας«, δηλαδὴ, τοὺς ἔκαμε, καὶ μὴ θέλοντας, νὰ κατεβῶσιν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον· β') κατὰ μέσην διάθεσιν »βήσατο δίφρου«, δηλοῖ ἀνεβαίνειν τὴν ἅμαξαν (Ἰλ. Γ, 262. Ὀδ. Δ, 481.)«· ὁμοίως καὶ »βαίειν νέας (ναυς)«· γ') βαίνειν μέτρον, δηλοῖ, μετρῶ τὸ μέτρον τῶν στίχων, Ἡσύχ. »Βῆσε, μέτρει· δ') βαίνειν πόδα, ἀντὶ βάνω τὸ ποδάρι παρέκει, εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ὅμ. καὶ Ἡροτ. πρβ. Seidl. Εὐριπ. Ἡλ. 964. ε) βαίνειν καὶ βαίνεσθαι, ἐπὶ συνουσίας ζώων, σημαίνει ἐκβλαστάνειν, Ἀριστ. περὶ Ζ. ιδ', 3. »Ἡ μὲν ἔλαφος ἄρχεται βαίνεσθαι ἀπὸ ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἔτων ἢ ἐξ μέν, ἐξ οὗ, καὶ βαστόμενος ἵππου, ἤτοι αἱ φοράδαι, Ἡροδ. α', 197. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Πλατ. Φαιδρ. σελ. 250. Ε.

*Βάϊον, βαΐον, τό. Κλάδος φοίνικος, ἢ ἐλαίας, ἢ δάφνης. 2) Σιτηρέσιον, μισθὸς ἐτήσιος· ὄωρον, χαρισμα, Βαλταμ. 3) Σκῆπτρον τῶν βασιλοπαίδων, Ἰωάννου, Ὀφφ. παλατ. ις', 24. »Κατέχουσα τῇ χειρὶ βαΐον χρυσοῦν«. 4) Τρόπαιον, συμβολον νίκης, Ἰωάνν. Μόσχ., ὃς αντὶ τοῦ βάϊον, βάϊν λέγει· ἰδὲ καὶ βαΐς.

Βαιός, ά, όν (βαίνω). Μικρὸς, βαιὸς ἰδεῖν· Βαιὸς πέτρος· Κατὰ βαιόν, ἤτοι κατὰ μικρόν· Συγκρ. βαιότερος καὶ ὑπερθ. βαιότατος· 2) ὀλίγος, μέτριος· »Τί βαιὸν οὗτος ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;« ἤτοι τόσον ὀλίγον φροντίζεις; Καὶ ἐπὶ φωνῆς σιγηρᾶς, Φίλ. 845. »Βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν· καὶ ἐπὶ χρόνου. »Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν· καὶ εἰρῆσθαι. »Βαιὸν ἀμείνασα«. Βαιὸν ἄπωθεν. »Βαιὴς ἀπὸ (ἡλικίας)«, ἤτοι παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦ. (ἐκ τούτου ἠβαιός)

*Βαΐολος. Ὁ παιδαγωγός. Ἰδὲ Σχολ. Σοφ. Αἰ. στίχ. 551.

*Βαϊοφόρος, καὶ βαϊφόρος, ὁ, ἡ (βαΐς, φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαΐα. »Βαϊοφόρος, ἡ Βαϊφόρος· ἁπλῶς, ἡ βαϊφόρος ἑορτή, ἡ Κυριακὴ τῶν βαΐων.

Βαΐς, ἡ. Κλάδος ἢ φύλλον ἀπὸ φοίνικα (μικροῦ ἀναπτύσσεται), Αἰγυπτιακὴ φωνὴ ἐστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Βαΐου· Ζήτ. Θαλῆς, Ἀριθμ. 2. Ἱερακόλ. Α'. 3. καὶ 4.

Βαίτα, βαίτη, ἡ. Φόρεμα τῶν ποιμένων ἢ τῶν χωρικῶν ἀπὸ δέρματα (κουζούλια, γούνα). Ἀττ. σίτυρα, διφθέρα, Πρίτ. 4, 64.

*Βαίτυλος, ἐκλησὴ ὁ λίθος, ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος κατέπιεν· εἴρηται δέ, ὅτι ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ δέδωκε.

Βαΐτυξ, γος, ἡ. Βδέλλα, Ἡσυχ.

Βαιφόρος. Ζήτ. Βαϊοφόρος.

Βαιών, ῶνος, ὁ. Βύτελλός τι καὶ καταφρονεμένον ὀψάριον, τὸ ὁποῖον ἄλλως Βλέννος καλεῖται, Γλήνος. (πιθ. ἐκ τοῦ βαιός).

Βάκανον, τό. Ὁ τῆς κράμβης ἢ τῆς ῥαφάνου σπόρος, Βασίλ. (λέξις νεωτερική). Ἀλ. Τραλλ. 8, Σ. 399.

*Βακίντης (Σουΐδ.), ἢ ὀρθότερον, Βακάντιβος. Σχολαστὴς, μὴ πεπαιδευμένος τῷ πράγματι αὐτοῦ, Συνέσ. ἐπιστ. ξγ'.

*Βακάριον, τό· μέτρον τι.

Βάκελος, καὶ, βάκηλος, ἡ βακέλλας, ου, ὁ. Ὁ ἀποτετμημένος τὰ αἰδοῖα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ εὐνουχισμένος ὑπηρέτης καὶ Ἱερεὺς τῆς Κυβήλης, ὅστις καὶ ἄλλως Γάλλος ἐκαλεῖτο, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 399. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. Δ'. Ὁ Λουκιαν. Εὐνουχ. κεφ. 8. διαιρίνει τὸ, Εὐνοῦχος, ὡς, παντελῶς ἀνεπιτήδειος, μὴ ἱκανὸς τοῦ σπείρειν καὶ γεννᾶν. 2) ἄσωτος, ἢ ἀνόητος, μωρὸς ἄνθρωπος, ὡς βλακός. »Οὐκ ἂν ἦσαν βάκηλοι«, Τίλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 39. παρὰ δὲ Σουΐδ. καὶ Ἡσυχ. ὁ μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.

Βακίζω. Προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, ὁ χρησμολόγος, Ἀριστ. Εἰρ. 1072. »Ἐξώλης ἀπόλοι«, εἰρὴ παύσαιο βακίζων.

Βάκις, ίδος, ὁ. Παλαιὸς χρησμολόγος τις, Ἡροδ. καὶ ἄλλους δὲ περιστοὺς τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Βάκκαρις, βάκχαρις, ιδος, καὶ ίδος, καὶ ιος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ παρὰ Λιν. gnaphalium sanguineum, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ῥίζαν εὐώδη, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ ἐλαίου ἡτοίμαζον τὸ καλούμενον βακκάρινον μύρον.

*Βάκλον, τό (ἐκ τοῦ λατ. baculus). Ῥάβδος, ξύλον. Παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Σουΐδ. βάκλα, τύμπανα.

*Βάκος, ὁ. Γούνα. 2) τὸ ἔνδυμα.

*Βακτηριοῦσα, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ· 1616, λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ ἄνευ ὀνοίας.

Βακτηρεύω, =βακτηρίω. Στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπὶ βακτηρίας· καὶ Μέσως ἐν χρήσει ἐστ, ὡς καὶ βακτηρεύομαι, Νικήτ. Χρ. Ε'. 2. »Σκίπωνι βακτηρευόμενος«.

Βακτηρία, καὶ, βακτηρίς, ίδος, ἡ, = βέτρον (βιβάζω, βακτήρ). Ῥάβδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀκουμβοῦμεν (μπαστούνι, δεκανίκι). »Βακτηρίαν ἐπανῆρατο (ἤτοι ἐπανεστήσατο) πλήξιν« (Θουκ. 8, 84). »Βακτηρία παίειν ἢ πατάττειν. Ὁμοίως, βακτηρία γεροντική, ἢ τῶν γερόντων ῥάβδος· ἐλέγετο δὲ καὶ »βακτηρία ὀρθή«, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ πλούσιοι, καὶ »βακτηρία καμπύλη«, ἢ τῶν χωριατῶν· ὠνομάζοντο δὲ »βακτηρία καὶ σύμβολον«, τὰ σημεῖα τῶν Ἀθήναις κριτῶν, ὅτε εἴρχοντο νὰ κρίνωσι.

Βακτηρίζω. Στηρίζω τῇ βακτηρίᾳ καὶ μετ. παρὰ Χρυσοστ. λογ. 106. ἐπὶ δευτ· »Πεπληνημένου ὠδήτητος, ἀσθενοῦντα βακτηριάσας«.

Βακτήριον, καὶ, βακτηρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ βακτηρία. Μικρὰ βακτηρία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448.

Βάκτρευμα, τό. Τὸ ἀκούμβισμα, αὐτὸ τὸ βακτηρία ὑπερείδεσθαι, καὶ ἡ βακτηρία αὐτὴ, τὸ ἔρεισμα αὐτό.

Βακτρεύω· Ἀκουμβῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἰς τὴν βακτηρίαν, περιπατῶ μὲ τὴν βακτηρίαν.

*Βακτροφορίδες Μῶλαι, Ἀκτροῦς χοραί.

Βάκτρον, τό (βάω, βιβάζω). Ταυτόν τῷ, βακτηρία.

Βακτροπηρίτης, ου, ὁ (πήρα), παρ' Ἱερων. εἰς Ματθ. ιδ'. 10. ἐπίθετον ἔχοντος ῥάβδον καὶ πήραν (ὁ ἔχων τροβάν καὶ δεκανίκι).

Βακτροπροσαίτης, ου, ὁ (προσαιτέω). Ὁποιος μὲ τὸ δεκανίκι του περιπατεῖ καὶ ζητιανεύει, διακωμῳδεῖ· ἐπίθετον τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀνθ. Παλ. 11, 410. Λουκ. ἐπ. 9.

*Βακτροφόρος, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων βάκτρα, ἐπίθετον τοῦ Κυνικοῦ Διογένους, Καρικίδας παρὰ Διογ. Δ. 6, 76.

*Βακύλιον, τό· Κύμβαλον, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, Ἡσυχ.

*Βάκυλος, baculus, Ῥάπαλον, βακτηρία, ῥάβδος.

Βακχάζω, = βακχάω.

Βακχᾶς, ὁ· ταυτόν τῷ, Βακχευτής, Σχολ. Σοφοκλ.

*Βακχασμός, ὁ· ταυτόν καὶ βακχεία, Φωτ. Μυριοβιβλ. σελ. 144, 16.

*Βακχάω. Βακχιαῶ φέρομαι· ἐν γένει, μαίνομαι, κωμάζω, Αἰσχ. Ἑπτ. 500.

*Βακχέβακχος, ὁ· Ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις· Βακχέ βακχον (ἔγκωμα). ὁ ὕμνος, ὃν ἐψάλλον τῷ Διονύσῳ ἐν ταῖς θυσίαις, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ ἦταν, Βάκχε, Βάκχον, Ἀριστ. Ἱππ. 408.

Βακχεία, ἡ (βακχεύω). Τὸ φέρτιμον καὶ πολίτευμα τῆς Βάκχης. 2) μεταφ· βακχεία, μανία, ἀστοτία, μέθη, ἐρωτομανία. 3) ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου· σπαν. πλησ. αἱ βακχεῖαι, Εὐρ. Βακχ. 218.

Βακχεῖον, τό. Τὸ ἱερὸν τοῦ Βάκχου· ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, μέθη, Εὐρ. Φοιν. 21. ἀσκητ. καὶ πληθ. Βακχεῖα, τὰ ὄργια, οἱ θίασοι, αἱ Βακχικαὶ θυσίαι.

Βακχειος, εία, ειον (Βάκχος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, ἢ εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου· 2) ὅμοιος μὲ τὸ πολίτευμα, μὲ τὴν μανίαν τῶν Βακχευτῶν, ἀνθουσιαστικὸς, μανιώδης· »Βάκχειος Διόνυσος«, Ὅμ. Ὀμ. 18, 40. καὶ »ὁ βάκχειος δεσπότης«, Ἀριστ. Θεσμ. 988. πρβ. Wesel. Ἡροδ. 4, 79. καὶ, »θεὸς βάκχειος παρὰ Σοφοκλ. Ο. Τ. 1105. καὶ Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ, Διόνυσος· ἰδίως δὲ παρ' Ἡροδότ. Δ'. 79. »Διονύσῳ βακχείῳ τελετὴν ἄγουσι, περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι εἰς κάθε τρεῖς χρόνους ἐορτάζουσι, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδοτ. βακχεύειν ὀνομάζει· Εὐριπ. φοιν. 21. »Εἰς βακχεῖον πεσὼν«, ἤτοι ἐν τῇ μανίᾳ ἐκτάσεως τῶν βακχευτῶν, ἐβεπ-

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

χωδη· Ὡς οὐτ. Βακχεῖος = Βάκχος, ὁ Θεὸς αὐτός, Σοφ. Ἀντ. 1154. Ἡρόδ. 4, 79. 2) ἐν τῇ Μέτρικῇ, ὁ Βακχεῖος, ἢ Βακχειακὸς (ποὺς), ὁ συνισταμένος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἢ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας, Herm. el. metr. σ. 291. 3) ἡ Βακχεία, ἰδὲ τοῦτο· 4) τὸ Βακχεῖον, ἰδὲ τοῦτο. Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1259, ὀνομάζεται ὁ Αἰσχύλος, «βακχείος ἀναξ», ἤτοι κορυφαῖος τῆς σκηνικῆς τέχνης, καθὸ ἀφιερωμένης τῷ Διονύσῳ.

Βακχειώδης, καὶ βακχώδης, ὁ, ἡ. Βάκχῳ ἢ βακχείοις ὅμοιος. Βακχειωδέστατος, ὁ εἰς ἄκρον μηνητὴς τοῦ Βάκχου.

Βακχεῖωσις, ου, ἡ, ταυτόν τῷ, βακχευτής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 678. ὡς τὸ Εὐϊώτης.

Βάκχευμα, τό (βακχεύω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, ἢ πράξεις τῶν Βακχευτῶν, Λογγῖν. Πληθ. Βακχεύματα, αἱ πράξεις τῶν Βακχευτῶν, καὶ, τὰ Διονυσιακά.

Βακχεύς, έως, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Βάκχος, Σοφ. Ἀντιγ. 1122. Ἴων. Ἀν. Π. σ. 858. ὡς καὶ Βακχεὺς Διόνυσος, Εὐριπ. Ζήτ. Βάκχος.

Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ προς Βάκχευσιν ἐπιτήδειος, ἢ ἁλίνων, ἔνδυσις. Ὁ Πλούτ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, μανιώδης, «Τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες», ἐξ Εὐριπ. Βάκχ. 298. παρὰ Καλλιστρ. Εἰκ. ἡ.

Βακχεύσις, εως, ἡ. Ἡ ἑορτή, τὸ τελεῖν τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, τὸ βακχεύειν, Εὐριπ. Βάκχ. 357.

Βακχευτής, οῦ, ὁ. Ὁ ἑορταστὴς τῶν βακχείων. 2) καθεὶς, ὅστις εὑρίσκεται εἰς θρησκευτικὸν ἢ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μανίαν· 3) μεθυστής.

Βακχευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ταυτόν τῷ Βακχικός, καὶ, Βακχικός.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ· ταυτόν τῷ, Βακχευτής.

Βακχεύω, Βακχεύομαι (Βάκχος) καὶ, βακχέω. Ἑορτάζω, τελῶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μάλιστα τὰς μεγάλας τριετήρους, Ἡρόδοτ. Δ', 79. καὶ ἐντεῦθεν 2) εἰμὶ κατάσχετος, κάτοχος (φανατικός), ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, καὶ πράττω τι τοιοῦτον, ἢ ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βακχευτῶν· ἄρα, κατασχετικῶς, ἐνθουσιαστικῶς καὶ μανιωδῶς ὁμιλῶ καὶ πράττω. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Λογγ. ΙΕ'. 6. Ἐνίοτε ἐλαμβάνεται τὸ βακχεύω καὶ ἐνεργ. οἷον εἰς βακχικὴν μανίαν, ἐξ οὗ τὸ παθητ. Βακχεύομαι, Εὐρ. Ὀρ 441. «Ἀλλ' ἆσε βακχεύουσι συγγενεῖ πόδῳ». Τὸ δὲ βακχεύω συντάσσεται καὶ αἰτ· μετὰ τῆς περὶ καὶ σημ. οὐδετέρως, τρελαίνομαι, μαίνομαι. Τι. Γράκχ. κ. κ'. «Τοῦ δήμου σιγενθουσιῶντος ὑφ' ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος περὶ αὐτόν».

Βακχέχορος, ὁ, ἡ (χορός), Ὀρφ. Τιμ. 53, 3. καὶ 74, 2. «Βακχέχορος Διώνυσος», ὁ ἀγεπῶν, ἡγῶν τοὺς χορεύς τοῦ Βάκχου.

*Βακχέω, = βακχεύω.

Βάκχη, ἡ. Λέγεται ἡ γυνή, ἥτις τελεῖ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καθὼς καὶ ὁ αἴτ. Βάκχος. «Βάκχη χθονὸς», Εὐριπ. Ἡρ. 1068. ἡ μανιῶσα ὑπηρέτις τοῦ θεοῦ· Ζήτ. Βάκχος, Ἀριθ. 2. 2) γένος ἄπιου, Ἡσυχ.

Βακχία, ἡ· ταυτόν τῷ, Βακχεία, Βάκχη· ὅθεν

Βακχιάζω, ταυτόν τῷ, βακχεύω, Εὐριπ. Κύκλ. 30ῦ. Βάκχ. 931.

Βακχιακός, βακχικός, καὶ βάκχιος, α, ον, = βάκχειος. Ὁ βεβακχευμένος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ, μανιώδης, ἐνθουσιαστικός, κατάσχετος (φανατικός). Ὁ Εὐριπίδης Κύκλ. 9. Φοίν. 21. τάσσει ἐπὶ τε, βάκχιος, ἀντὶ τοῦ, Βάκχος, ὡς οὐσιαστ.

*Βακχιάομαι, = βακχεύω, Σοφ.

*Βακχίας, άδος, ἡ, = Βάκχη, πολλάκις παρὰ Νόννῳ.

*Βακχικός, ἡ, όν, καὶ

*Βακχίος, ὁ, ᾱ, καὶ ος, ον, = βακχιακός.

*Βακχιόω, ῶ. Κινῶ εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν.

*Βακχίς, ίδος, ἡ. Ταυτόν τῷ Βάκχη. Σοφ. Ἀντιγ. 1129. «Νύμφαι Βακχίδεια».

*Βακχιώτης, ὁ. Ταυτόν τῷ βακχειώτης.

Βάκχος, ὁ, ἡ. Θεός τις τῶν Παλαιῶν, ὅστις καὶ Διόνυσος ἔτι λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἀμπέλου, καὶ κυρίως θεὸς τῆς δραματικῆς ποιήσεως, προστάτης τῶν θεάτρων καὶ τῶν σκηνικῶν παρασκευῶν ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν σκοπὸν διωρίσθησαν καὶ αἱ τελεταὶ τῶν Βακχείων, αἵτινες ἑορτάζοντο, καθ' ἕκαστον τρίτον χρόνον μάλιστα, μὲ κατοχικὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν τρόπον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν πάντη ἐλευθέρως. Ἦτον εἰς τὸν Βάκχον ἀφιερωμένος ὁ Φαλλὸς, ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὅλοι οἱ πανηγυρισταὶ τῆς πομπῆς ταύτης, γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες, ἐφορτοῦσαν πορευόμενοι τὴν ὁδὸν ἐστολισμένοι καὶ ἐστεφανωμένοι μετὰ κληματίδων, ἰων, καὶ κιττοῦ, καὶ ὑποφαινόμενοι τὸν ἐνθουσιασμένον καὶ μεθυσμένον, παρέστησιν διάφορα ἀναίσχυντα σχήματα, κραυγάζοντες τὸ «Εὐοῖ σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε· ἢ, Ἰὼ Βάκχει, ψελλοντες καὶ τὰ Φαλλικὰ ᾄσματα, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 247. Βατρχ. 331. καὶ 310. Εὐριπ. Βάκχ. 77. 78. 240. Ἡ ἱστορία παρ' Ἰωάνν. Ποτεριῷ, Ἀρχαιολ. Ἑλλην. Πρὶν Ἡρόδ. δὲ ἁπαντᾷ τὸ ὄνομα Βάκχος· μ' ὅλον τοῦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ εἶναι παμπάλαιος καὶ πολυειδὴς· ἢ λέξις ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴακχος, ἆρα ἐκ τοῦ ἰάχω, ἰάχ, ἴτ. 2) Ὅποιος τελεῖ, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ἐ τὴν πεμπτὴν ταύτην ποιῶν αὐτὴν, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ Βάκχη καλεῖται. Καθόλου δὲ, πᾶς τις ἐνθουσιασμένος, κυριευμένος ἀπό τι ὁρμητικὸν σαρκικὸν πάθος, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 69. C. Παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ'. 9. «Βάκχοι ἔρωτος», ὑπηρέται ἢ ἐνθουσιασταὶ τοῦ ἔρωτος, οἵτινες ἄλλως, πασῶται, καλοῦνται. 3) Μετων. οἶνος, π. χ. βάκχου πλῆρες (ποτήριον).

Βάκχωτα, ωνος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Βάκχος.

Βαλανάγρα, ἡ (ἄγρα). Ὀργανόν τι, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὴν βάλανον (ἢν δὲ αὐτὴ εἶδος κλειδίου). 2) παρὰ Πολυβίῳ, 16, 5. λέγεται αὐτὴ ἡ κλειδαριά. Ἡ δὲ βάλανος ἤτοι μαιρὸ καὶ στρογγυλὸν τμῆμα σιδήρου, τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο πρὸ τοῦ μοχλοῦ διὰ τῆς Βαλανοδόκης καὶ ἐκλειετο ἡ Θύρα· τὸ δὲ ἄλλο σιδήριον, τὸ πρὸς ἄνοιξιν τῆς Θύρας, ἤτοι τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβάλσιμον τῆς βαλάνου χρημαῖον, Βαλανάγρα ἐκαλεῖτο. Ζήτ. Κλεῖς. Τὰ παλαιὰ κλειδία εἶχον μόνον μίαν γλῶσσαν, τὰ δὲ Λακωνικὰ τρεῖς, αἵτινες καὶ Βάλανοι καὶ Γόμφιοι ἐκαλοῦντο, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 430.

*Βαλανειόμφαλος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον φιαλῶν, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀμφαλῶν αὐτῶν μὲ τοὺς θόλους τῶν ἐν Ἀθήναις βαλανείων, Ἀθην. ΙΑ'. 363. Schweigh.

Βαλανεῖον, τό. Λουτρὸν, τόπος, ἐν ᾧ πλύνονται οἱ ἄνθρωποι· ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοῦτο συντείνον ὕδωρ.

*Βαλανείτης καὶ βαλανεώτης, σπανιώτεροι τύποι ἀντὶ, βαλανεύς.

Βαλανεύς, έως, ὁ· καὶ, Βαλανείτης, καὶ, Βαλανεώτης, παρὰ Σουΐδ. ὁ λουτράρχης, ὅστις ἐκόπτεν ἐν ταύτῳ τὰς τρίχας καὶ τοὺς ὄνυχας. Σημαίνει καὶ πολυπράγμων, περίεργος, Dorv. Χαριτ. σ. 529.

Βαλανευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λουτρὸν, ἢ εἰς τὸν λουτράρχην.

Βαλανεύτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, βαλανευτὴρ, βαλανεύς, ἢ βαλανευτής. Λουτράρισσα.

Βαλανεύω. Φροντίζω, ὑπηρετῶ εἰς τὸ λουτρὸν, τινί, ἐν γένει = διακονέω, ὑπηρετῶ, π. χ. «Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, ἤτοι διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. Δοτ.

Βαλανεώτης, ου, ὁ· = Βαλανεύς, σπανιώτερος τύπος.

Βαλανηρὸς, τό· πλ. τοῦ βαλανηρός. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος τῶν βαλανίων· ὡς τὸ, αἰτηρὰ, σταχυηρὰ, καρυηρὰ, βοτρυηρά.

Βαλανηφαγέω. Τρώγω βαλάνους· ἐκ τοῦ

Βαλανηφαγία, ἡ. Ἡ βρῶσις, τὸ τρώγειν βαλάνους, Φίλων πόμ. β'. σελ. ζυα, 36.

Βαλανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει βαλάνους, Πολυδ. 1, 234. (ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων ἀγρίων).

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαλάνους· ὡς, Βαλανηφόροι φοίνικες, Ἡρόδ. 1, 193.

Βαλανίζω, ἰδρῶν. Νουνῶ, παράττω τὴν βαλανιδίαν διὰ νὰ πέσωσιν αἱ βάλανοι, τινάζω βαλάνια, Ἀνθολογ. Ἄλλην ἰδρῶν βαλανίζε, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. 2) βαλανίζειν τινα, βάλλειν τὴν βάλανον εἰς τὸν πρωκτόν τινος ἀντὶ κλυστῆρος. Ζήτ. Βάλανος.

Βαλάνινος, η, ον. Ὁ ἐκ βαλάνου ἠτοιμασμένος, κατασκευασμένος, ὡς, βαλάνινον ἔλαιον. Περὶ Ἀθην. Α'. 62. κεῖται, Βαλάνιον, τό· ποτὸν τι ἐκ βαλάνου, προφυλακτικὸν καὶ ἀποβλωτικὸν τῆς μέθης.

Βαλανίς, ίδος, ἡ· καὶ, βαλάνισσα, ἡ· θηλ. τοῦ βαλανεύς, ταυτόν τῷ, βαλανευτρια, ὡς τὸ βασιλὶς καὶ βασίλισσα, ἐκ τοῦ βασιλεύς.

*Βαλανιστής, ὁ συνάλλων βαλάνους.

Βαλανίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. νῖτις, ίδος, ἡ. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου. 2) ὁ ἐκ βαλάνων κατασκευασμένος, = βαλάνινος.

*Βαλανοβόρος. Ὁ τρώγων βαλάνους.

Βαλανοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ τρυπα τοῦ μοχλοῦ, ἐκεῖ, ὅπου κλείεται ἡ Θύρα, ἢ ἄλλο τι διὰ τῆς Βαλάνου. Ζήτ. Βαλανάγρα, καὶ βάλανος.

*Βαλανοειδὴς, έως, ὁ, ἡ· Ὁμοιος μὲ βάλανον.

Βάλανος, ἡ· Κυρίως τὸ σπέρμα ἢ βαλανίδιον (ταύτης διαφορα εἶδη). 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ βαλάνιον. 3) Κάθε καρπὸς καὶ σῶμα ἔχοντα τὸ σχῆμα τοῦ βαλανίου, καὶ ἐντεῦθεν λέγονται καὶ τὰ κάστανα, καὶ τὰ φοινίκια, βάλανοι. «Διὸς βάλανος φαγώσιμον καστάνεαν· 4) Ἡ μυρεψικὴ βάλανος, ἤτοι ἡ Μυροβάλανος, glans myrepsica, Ἡρόδ. 1. 193. 5) Πεσσός, (πασσούλι) τὸν ὁποῖον εἰς τινα συμβεβηκότα δυσκοιλιότητος ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον τινος (ὅρα τὴν περιγραφὴν τούτου ἐν οἰκείῳ τόπῳ), ὡς τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, τμῆμα σαπουνίου, τὸ ὁποῖον ἐμποιοῦσι καμνουσιν ὡς καρφίον καὶ τὸ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον· 6) Ὁ Μάνταλος ἢ Μάγγανος, ὅπου κλείουσι καὶ σφαλοῦσι τι, Σύρτης, καταρράκτης, περόνη, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαλανάγρα. 7) Τὸ ἄκρον τοῦ καυλοῦ τοῦ αἰδοίου μορίου· 8) Τὸ ἐξηρτημένον τῶν ὄρμων περὶ τὸν τράχηλον· ἤγουν, ἐν τοῖς στολίδιοις των γυναικῶν τὸ κοράλλιον, ἢ τοιοῦτον ἄλλο τι ἐκ τοῦ περὶ τὸν τράχηλον ὄρμου κρεμάμενον, βάλανος ὀνομάζεται. 9) εἶδος ὀστρέου.

*Βαλανοφαγέω. Τρέφομαι μὲ βαλάνια, ἐξ οὗ βαλανοφάγος, ὁ μὲ τοιαῦτα τρεφόμενος.

Βαλανόω. Κάμνω τι ὡς βάλανον, ἤτοι δίδω τὴν μορφὴν τῆς βαλάνου εἰς τι. 2) Κλείω κλειδὶ τὴν Θύραν μὲ τὴν βάλανον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1155. καὶ Ἐκκλησ. 381. «Βεβαλάνωκε τὴν θύραν», ἐμαντάλωσε, ἔβαλε τὸν μάντ-λο.

Βαλαντίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βαλλάντιον. (ι)

Βαλαντιοτάμος, ὁ, ἡ, = βαλλαντοτάμος, ποιητ.

*Βαλαντιοκλέπτης, ου, ὁ· Ὁ κλέπτης τῶν πουγγίων, ἤτοι κλέπτης ἐπιτηδειος.

Βαλάντιον, καὶ βαλλάντιον, τό. Σακκίδιον, πουγγίον, σακκίδιον ἀσπρα. 2) κάλυπτρα, δερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υτ. Τινές γράφουσιν ὅλα τὰ παράγωγα διὰ δύο λ. πλὴν Ἀττικώτερον δι' ἑνός, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ Ἀριστ. Βατραχ. 772., ἂν καὶ ὁ Σιμωνίδης (63, 3) γράφει διὰ δύο.

* Βελακτροσκόπος, ὁ. Ὁ κατάσκοπος τῶν πυγγίων.

Βαλαντιστομέω. Κόπτω τινὲ τὸ πυγγίον, ἤτοι κλέπτω ἐπιτηδείως καὶ πανούργως τὰ ἀργύρια τινος ἐκ τοῦ κόλπου. Κατὰ διάλυσιν λέγεται, «βαλάντια ἀποτέμνειν, διατέμνειν» ἐκ τοῦ

Βαλαντοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κόπτων τὰ βαλάντια, ἤτοι κλέπτων ἐπιτηδείως ἐκ τῆς τζέπης τὰ χρήματα· ἰδὲ καὶ βαλαντιοκλέπτης.

Βαλαντιουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἀλκίφρ. Α'. 2. ὅπου ἄλλοι, Βαλαυστιουργός, ἀνέγν. καὶ ἡμῶν. διὰ τοῦ, Ἐρυθροβάπτης, ἐκ τοῦ Βαλαύστιον, ἔργον· ἀλλ' αὗται καὶ αἱ δύο ἀναγνώσεις εἶτὶν ἡμαρτημέναι, ὅπου ἀναγνωστέον Σαλαττουργός.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ (βάλανος, εἶδος). Ὁ ἑκτοῦ εἴδους τῆς βαλάνου. 2) γεμάτος βαλανίων.

Βαλανωτός, ἡ, ὁν (βαλανόω). Ὁ σχηματισμένος ὡς ἂν βάλανος, Ἀθην. ΙΒ'. 14. «Βαλανωτὴ φιάλη».

Βαλαύστιον, τό. Τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς. 2) ὁ μὴ ὥριμος καρπὸς αὐτῆς.

Βαλαυστιουργός. Ζήτ. Βαλαντιουργός.

* Βαλβιδοῦχος, Ἡσ.χ. Τερματοῦχος, ὁ κρατῶν τὸ τέρμα.

Βαλβιδώδης, ὁ, ἡ. Ὁ εἴδος καιλώματος, ὑφώματα καὶ ἀπότομα δύο μέρη ἔχων, κοῖλος, Ἱπποκρ. σπλ. 842. «Τὸ δὲ πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ (τοῦ βρυχίονος) πλατὺ καὶ κονδυλῶδες καὶ βαλβιδώδες καὶ στερεὸν ἐγκοιλον ὀπισθεν» ἐκ τοῦ

Βαλβίς, ἴδος, ἡ (βάλλω). Ὅρος, ἢ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατοῦντες, κάμνει τὸ πρῶτον βῆμα ἢ τὴν ἀρχὴν κινήσεως τινος· ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου· ἐλέγετο δὲ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον πλαγίως ξύλον, ἢ καὶ τὸ χαραγμένον κατὰ γῆς σημεῖον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν, ὑσπληγγα, ἢ γραμμὴν ἔλεγον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἐπατοῦσαν μετὰ τὸ ἑτοιμασθῆναι οἱ δρομεῖς εἰς τὸ δρομεῖον τὸ στάδιον, καὶ αὐθὶς ἀφ' οὗ ἐδίδοτο εἰς αὐτοὺς τὸ σημεῖον, ἀφίεσαν ἑαυτοὺς τρέχειν. 2) ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι, ἐρρίπτουν τοὺς δίσκους, Φιλόστρ. Εἰκ. Α'. 24. καὶ ἐντεῦθεν ἴσως ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Βουνός, λόφος. 3) Καθόλου δὲ κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶναι ταυτὸν τῷ βαθμός, ἔρεισμα, ὁ ἐστι, βάσις, ἀκουμβιστήριον, σκαλοπάτημα, κατώφλιον. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσ. ἐπιβεβαιοῖ, ὅτι καὶ τὰ σκαλοπατήματα, δι' ὧν καταβαίνει τις εἰς τὰ πηγάδι, Βαλβῖδες ἐλέγοντο, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α. σελ. 1404, 55. «Βαλβῖδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἀγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά, αἷς βαλβίσιν ὁμοιόν τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατήρ, ὃς ἦν ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων ἀγάλματος, ὅθεν καὶ παροιμία. Αὐτὸν ἑπόμενος τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ὡς οἷον εἰπεῖν, τὸ πρῶτον καὶ ἐπικειριότερον· ἄρα ταυτὸν τῷ, Βηλός, ἐκ τοῦ βάω, βηλός, βηλίς, βαλίς· ὡς καὶ ὁ Φιλόστρ. Ἐπ. 38. τάσσει ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβίδος, ἀντὶ βηλοῦ, καὶ ἐν Σοφιστ. Β'. 3. λέγει «Βαλβῖδα τὴν τοῦ λόγου βαλλεσθαι», ἀντὶ του, κρηπῖδα· καὶ εἰς Ἀπολλ. Ε'. 5. «Βαλβὶς ξεστὴν. Ζήτει Σχάζω, καὶ Ὕστληξ. Ὅθεν ἡ λέξις βαλβίς σημαίνει 1) τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου· 2) μεταφ. τὴν ἀρχὴν τινος πράγματος· π. χ. ἐκ βαλβίδων, ἀπὸ βαλβίδων, ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς. 3) τὸ τέλος· π. χ. βαλβὶς βίου. 4) βαθμός, ἔρεισμα. 5) ἔκκοπὴ τοῦ φρέατος· 6) παρ' Ἱπποκρ. κοιλότης παραμήκης· καὶ 7) ἐπίπεδον, ὁμαλόν τινός.

Βάλε, Ἐπίρ. Εἶπε, ἄμποτε! εὐκταῖῳ. Ἀλλαμάν Ἀντ. Ωορύστ. 27. καὶ Ἡσύχ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑστερ. τὸ, Ἄβαλε, Ἀνάλεατ. Β'. 275. καὶ Γ'. 62. (κυρίως. Προστακτ. τοῦ βάλλω).

* Βάλερος, γένος ἰχθύος παρ' Ἀριστ. ἱστ. ξ. 6, 14.

Βαλήν, ῆνος, καὶ βαλλήν. Ὁ Βατιλεύς, ἄρχων, βαλληναίος, ἢ βαληναίος, ἢ βαλληναῖος, ἢ βαλλινεῖος, βασιλικός· λέξις Φρυγική, ἢ μᾶλλον Περσική, ἐπιχωριάσασα τοῖς Ἕλλησιν, Αἰσχυλ. Προμ. 656. καὶ Πλούταρχ. Οἱ Τοῦρσοι μαχαιρίζονται τὸ Βαλλῆς ἀντὶ τοῦ, Τοπάρχης, Ἐξουσιαστής· (συγγεν· τῷ Ἑβρ. Βέλ, Βάλ, Βαάλ, κύριος τοῦ κόσμου· οὐχὶ δὲ τόσον πιθανῶς ἐξ ἀρχαίου τινος βασιλέως κατὰ συγκ., ὡς νομίζουσι τινές.)

* Βαλία (Ἡσυχ) Ὀφθαλμία, πάθος ὀμμάτων. Οἱ Κρῆτες ὠνόμαζον βάλιον τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς Αἰγυπτίου λέξεως βάλ.

Βαλιός, ἰά, ἰόν· καὶ Βάλιος, ία, ιον (βάλλω). Παράλλος, στικτός, ποικίλος. «Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούμεν, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 222. 2) ταχύς, ὀξυλίγωρος, Ἐπιγράμ. κεφ. 6, 326. «Βαλίαις ἐλάφοις» λέγεται δὲ ἐπὶ τοιούτων ζώων, καὶ ἐπὶ ἀνέμων· π. Χ. βαλίοι (σφοδρῶς πνέοντες) ἄνεμοι· βαλίαι αὖραι, ἄελλαι· ἐξ οὗ βαλίος, ὁ· ὄνομα ἑνὸς ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ἕτερος ὠνομάζετο Ξάνθος. Ἰδὲ αὐλὸς, ὄθεν

Βαλλήναδε βλέπειν, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 234., σκωπτικὴ λέξις ἐπὶ τοῦ, βάλλειν καὶ Παλλήνη, ἤτοι δήμου τῆς Ἀττικῆς· ἤγουν, πρέπει καὶ νὰ λιθοβολῇ τις τοὺς ἐχθρούς.

* Βαλληναῖος, α, ον (βαλλήν) = βαληναῖος· ἰδὲ Βαλήν.

* Βαλλητύς, ύος, ἡ (βάλλω). Ῥῖψις, Ἰων. ὡς Ἀθην. 9. Λιβύνη βαλλητύς. 2) ἑορτή τις Ἀθηναίων.

Βαλλίζω, Μ. ἴσω (βάλλω). Συχνάκις ῥίπτω, κουνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς πόδας ἢ τὰ σκέλη, κτυπῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κομίζω καὶ χορεύω, σκιρτῶ παρὰ Σικελοῖς καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἀθην. Η'. Μ' ἅλων τοῦτο ὁ Σωφρὼν· παρὰ Δημητρ. Φαλ. 147. χρῆται τῷ βαλλίζοντι, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι.

* Βαλλιρός, γένος ἰχθύος, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Β, 20.

* Βάλλις, εἴδος ἀνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τὸν νεκρόν, οἰονεὶ βιάλλις τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν.

Βαλλισμός, ὁ. Τὸ σκιρτᾶν, πηδᾶν, χορεύειν. (Πιθανῶς, ἐκ τούτου ἐσχηματίσαν οἱ Ἰταλοὶ τὸ, Ballare, οἱ Γάλλοι τὸ, Ballet, καὶ οἱ Γερμανοὶ τὸ, Ball.)

* Βαλλίστρα, ἡ· Μηχανὴ κατὰ τείχους, μηχάνημα πετροβόλου· καὶ βαλλιστροτόπιον, τόπος, ἐνθετίζεται αὕτη· καὶ βαλλιστροφόρος, ὁ φέρων τοιαύτην μηχανήν, Μαυρικ. Στρατ. 12, 21, σελ. 348. «Τοὺς βαλλιστροφόρους ἁρμονίας».

Βαλλίων. Ζήτ. Ἰσοβαλλίων.

* Βάλλω, Μ. βαλῶ (παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ βαλλήσω καὶ ἀόρ. ἀ. ἐβάλλησα), Ἀόρ. β' ἔβαλον, μέσος ἐβαλόμην, Πορκ. βέβληκα καὶ πεβλημαι, βέβλημαι, καὶ ποιητ. βεβόλημαι, Ἀόρ. α'. παθ. ἐβλήθην. (Τὸ παλαιὸν πρωτότυπον τούτου ἦτο τὸ, βάλω, βελέω, βλέω, βλῆμι, ὅθεν βαλεῖν ἀντὶ βαλεῖν Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς, βλήμενος ἀντὶ βεβλημένος, βλεῖς ἀντὶ βληθεῖς, βλῆναι ἀντὶ βληθῆναι, βλήσομαι ἀντὶ βληθήσομαι, βεβλήμαι ἀντὶ βέβλημαι, Ἀόρ. παθ. ἔβλητο, ὑποτ. βλήεται, εὐκτ. βλείμην, βλεῖο κτ. παρ' Ὁμήρῳ.)

1) Ἐνεργ. Ῥίπτω, Ὁμ. Α, 245. «Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε χαίτῃ, ἤτοι ἔρριψε τὸ σκῆπτρον εἰς τὴν γῆν. Ὀδ. Ξ, 429. «Καὶ τὰ μὲν πυρὶ βαλεῖν· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ, «Ἓν κονίῃσι βαλεῖν, ἤτοι ῥίψαι εἰς τὴν σκόνην, καὶ περιφραστικῶς φονεῦσαι. 2) Ῥίπτω κατάτινος, ἀκοντίζω, πληγόνω, ἔξαιρ. μὲ παντὸς εἴδους ῥιπτόμενα ὅπλα εἰς τὸ κτυπῆσαι, οἷον πέτρας, βέλη, ἀκόντια, τενέτινι, Ὁμ. καὶ μάλιστα Ἰλ. Ο, 495. Φ, 21. 576. καὶ, τινὰ τίτινι, Ἰλ. Ε, 796. Δ, 583. πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ ἔλλειπεῖ ὁσ. κατὰ τὴν ἁπλῆν αἰτιατικήν, ὡς ἐν γένει τὸ βάλλω ἐν χρήσει συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ βαλλομένου ὅπλου. Τὸ βάλλω ἐν χρήσει μὲν καὶ ἀντὶ τύπτω, κτυπῶ, κρούω, ὡς Ἰλ. Ε, 73, ὁμως σπανιώτερον. «Βάλλειν λίθοισι, πετροβολεῖν· καὶ μεταφ. «Βάλλειν λόγον, ἢ λόγους. «Βάλλειν μαλθακὸν ὑπακ. τοῦ, ῥῆμα, Ἀριστ. Βατρ. 607. 3) Ῥίπτω κατὰ γῆς, ἐξαπλόνω τινά, Ἰλ. Δ, 473. Θ, 156. καὶ Ι, 541. «. . . χαμαὶ βάλε δένδρα.» 4) συχνάκις σηλοῖ, ἐπιτυγχάνει μόνον χωρὶς νὰ πλήνωσῃ ἢ τσακίσῃ, ὡς Ἰλ. Φ, 591, καὶ Γ, 347, οὐ ἐναντ. τὸ ἁμαρτάνω, ἀφαρμακίζω, καὶ ἀνὲ οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ λέγεται πολλάκις «εὔστοχα, ἢ εὐσκοπα βάλλειν, βάλλειν σκοπὸν, ἢ ἐπὶ σκοπὸν παρὰ Γρηγ. καὶ Ξεν. Μεταφ. δηλοῖ προσκρούω, ὡς Ἰλ. Ε, 553. «Κτύπος οὐατα βάλλει.» καὶ Σοφ. Φιλ. 205. «Βάλλει μ' ἕτμμα ψυχαγέ.» «Ἄγχει, πένθει βεβλημένος», κτυπημένος, πληγωμένος ἀπὸ λύπην καὶ πένθος, Ἰλ. Ι, 3. ρ. Ὀδ. Π, 247. Ruhnk. ep. crit. p. 212. "Οθεν ἐγένει καὶ ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ῥαντίζω, παπαλίζω· ἐπὶ κόνης, Ὁ. Ψ, 502· ἐπὶ κήματος, Ἰλ. Δ, 536. «Τόπον αὐτῆι βάλλει ἠέλιος», ἤτοι ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν τόπον, Ὀδ Ε, 479. «Θερμὸς κρουνὸς βάλλει μ' ἀΐματος». καὶ ἐπὶ ἐρευνῶντος λουτρὸν ἂν Ἔπιγ. Ἀδ. 198. ἔτι δὲ ἐπὶ φωτὸς, ἀνέμου, ἦχου, καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, προσβάλλοντος τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς μετ' ἦχου ἢ μή· 5) σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω, φύλλα κ' πέσῃ, χιόνα, ὡς ἄκαρν, καὶ σπανιώτερον, «ἀποβάλλειν ὀδόντας», ἀντὶ χάνειν· 6) ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κινῶ, Ἰλ. Η, 306. Ψ, 697. «ὀμματα», Ὀδ. Δ, 179. καὶ ἐπὶ νηῶν, σπρώχνω, ῥίπτω, ἀποπλανῶ (ὑπὸ ἀνέμου), ὡς, πρὸς πέτρας, Ὀδ. Μ, 71, καὶ, «νῆας εἰς πόντον (Ὀδ. Δ, 359.)», κυλίοντας ναῦς εἰς τὴν θάλασσαν. 6) Βάλλω, βάνω, τίθημι, ἐπὶ διαφόρων ῥευστῶν καὶ ἄλλων, ὡς βάλλειν ὕδωρ εἰς ἄγγος, εἰς τὸν κιτῆρα· μύρον ἐπὶ τοῦ σώματος· ἅλατον ἐν σιτίοις· φάρμακον εἰς οἶνον· «Κύελα ἀμφὶ ἐχέεσσι βάλλειν (Ἰλ. Ε, 722. 731.)», προσαρμόζειν τροχοὺς εἰς τοὺς ἄξονας (καὶ Ἰλ. Δ, 16. «Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν», ἤτοι συνάψωμεν). «Βαλεῖν ἀγκιστρον, σαγήνην, δίκτυον. Σπέρμα κακὸν βαλεῖν τῇ πολιτείᾳ. — Ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων περὶ τὸ σῶμα βαλλομένων πραγμάτων μετὰ τῆς ἀμφὶ καὶ δοτ. ἢ αἰτ., ὡς «βαλεῖν ἀμφὶ ὦμοις αἰγίδα, ἀμφὶ κόμαις κόσμον ἑλίκες, ἀμφὶ χρῶτα στολήν, ἀμφὶ ποσσὶ πέδας». Ἀναγινωσκόμενα καὶ, χεῖρας βάλλειν ἀμφί, περὶ πρός τινι, ἀντὶ πάνειν, ἀγκαλίζειν, ὀρέγειν· π. χ. Ὀδ. Φ, 433. «Ἀμφὶ δὲ χείρε φίλην βάλεν ἀγχόθι». Εὑρίσκεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλὰ τότε κυρίως ἂς θεωρῇ τις ὡς διῃρημένον τὸ σύνθετον ῥῆμα, π. χ. «ἓξ πύλαις ἄκοας βάλλειν» ἀντὶ ἐμβάλλειν· «Φέρε πρὸς οὓς βάλωμαι», ἀντὶ προσβάλω. «Φάσγανον ἐπ' αὐχένος βαλεῖν», ἀντὶ ἐπιβαλεῖν αὐχένος φάσγανον, ἢ ὁποία σύνταξις καὶ ἀναστρέφεται, ὡς Εὐρ. Ὀρ. 308. «Λουτρά τ' ἐπὶ χροὶ βάλαι». Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν βαλλόντων ἀστραγάλους, ἢ κύβους· ὡσαύτως δὲ καὶ βάλλειν κλῆρον ἢ κλήρους. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς, «βάλλειν τινὰ ἐν νηῒ, εἰς φυλακήν, τὸν βοῦν ὑπ' ἄροτρα». Τὸ βάλλω, ἀντὶ βένω, τίθημι, ἐν χρήσει συχνότερον ἀλληγορικῶς· π. χ. «Βάλλειν ἐν θυμῷ, εἰς θυμὸν, ἐν νῷ, εἰς νοῦν, ἐν θυμῷ, ἐν φρεσὶν, ἤγουν διανοοῦμαι, στοχάζομαι, στρέφω ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν, π. χ. Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ (Θεόγν. στιχ. 1050.). «Τοὺς ἐμοὺς λόγους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

θυμῷ βάλειν (Αἰτχ. Προμ. 705.) καὶ, «βάλλειν τινὶ ἐν θυμῷ ('Ομ. ἐν 'Οδ. Λ, 201, ὅστις ἄλλος κατ', τιθέναι ἐπὶ φρενί λέγεται, ἐνθυμίζομαί τινα, παραινεῖ τινὶ τι· καὶ «Σίγα, μή μοι ταῦτα γόῳ ἔτι βάλλησθα ('Απολλ. Ῥοδ. 2, 256.). Μετοχετεύονται ὅμως τοῦτο τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παθητ· καὶ μέσως, οὔτε λογογράφοι καὶ οἱ ποιηταί· ἰδὲ παρακατιών. Παρεκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πάμπολλα παραδείγματα χρήσεως μεταφορικῆς, π. χ. εἰς ἔχθραν, εἰς φόβον, εἰς ὕπνον, εἰς ἔρωτα, εἰς κακόν, εἰς δεῖμα, μετ' ἔριδας καὶ νείκεα βάλλειν. «Βήματα βάλλειν, κατὰ βήματα πορεύεσθαι. «Βάλλειν μετάνοιαν. 7) ἐγχειρίζω, παραδίδω, παρακαταθήκην. π. χ. βάλλω τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις. 8) καταβάλλειν, πληρώνειν, ὡς παρὰ Λιβαν. «Βάλλειν δύο ὀβολούς. 9) γυρίζω, στρέφω, π. χ. «Ταρβήτας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα ('Οδ. Π, 179.). «Πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσαι (Εὐρ. Ὀρ. 958.). «Κάτω βαλόντες τὰς κεφαλάς, ἐσίγησαν (Μαξιμ.)

2) Ὑδατ. πίπτω, ῥίπτομαι, χύνομαι, εἰσβάλλω, ὡς, Ἰλ. Δ, 422. «Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων καὶ Ἰλ. Ψ, 462. «Ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι, οἱ τρέχοντες πρὸς τὸ τέρμα. «Βαλλ' εἰς κόρακας, εἰς μαπαρίαν, εἰς ἀλβίανα, ἀντὶ ἀφανίσου, πήγαινε στὸν διάβολον, στὸ καλόν, Ruhnk. Τιμ. σ. 50. ἐνθα ὁ μέσος ἢ ἡ ἀντίστροφος ἀντωνυμία ἤθελε δώσει τὴν ἐντελῆ σύνταξιν. Τὸ βάλλω ὡς οὐδ. εὑρηται καὶ μετ' ἀπαρεμφ. παρὰ τοῖς Ἑκκλ. «Ἀπὸ τῆς λύπης ἔβαλε πυρέσσειν», ἤρχητο, ἤτοι ἐνομίσθη ὑπὸ πυρετοῦ, ὑπέπεσεν εἰς αὐτόν.

3) Μέσως. Βαλίσθαι τι ἐν φρεσί, ἐν θυμῷ, ἐπιτηδ παρ' 'Ομ. κατὰ διττὴν σημασίαν· ὡς ἐπιτοπολύ, βάνω τι εἰς τὸ κεφάλι μου, ἐνθυμεῖσθαί τι, σπανιώτερον δὲ, τρέφω τι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἡ ὁποία τελευταία σημασία εὑρηται καὶ ἀντιστρόφως, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, ἀντὶ βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, ὡς «Ἧς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην», ἤτοι ἐσυλλογιζόμουν τὰς μελλούσας συμφορὰς· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς τὸ βάλλεσθαι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ δανοοῦμαι, ὡς 'Οδ. Δ, 834. «Νῦν δ' ἕτερος ἐβάλοντο θεοῖν, ἀντὶ ἄλλως διενοήθησαν, ἤτοι ἔδοξε τοῖς θεοῖς· τινὲς ὅμως ἀναγινώσκ. ἐντοῦθα ἐβούλοντο. «Τόξα ἢ ἔγχος ἀμφ' ὤμοις βάλλεσθαι, ἀντὶ χρεμῶ εἰς τοὺς ὤμους μου ετ., Ἰλ. Κ, 333. Τ, 372. «Χρὼς βάλλεσθαι λευτροῖσι ῥαντίζειν τὸ δέρμα μὲ νερόν, ὀηλ. λούεσθαι, ὑμν. 'Ομ. Δημ. 50. κατὰ δὲ τὸν Voss, βουτῶ τὸ σῶμα εἰς τὸ νερόν· ὡς τοσον πρβ. λουτρὰ ἐπὶ χροὸς βαλεῖν παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 297. «Βάλλεσθαι ἄστυ, βάζω τὸ θεμέλιον τινὸς πόλεως, κτίζω αὐτὴν· παρὰ δὲ Πινδ. περιπλὰς βάλλεσθαι λέγεται, Valck. Ἀδ σελ. 250. «Βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, ὀηλοῖ, δέχομαι ἐπάνω μου, ἀφ' ἑαυτοῦ μου (ἀπὸ κεφαλήν μου) καὶ μὲ αἰσθυσόν μου πράττω τί, ὡς 'Ηρόδ. 3, 155. «Ἐπ' ἐμαυτοῦ βαλόμενος ἐπρηξα. – Ἐνγένει, ὁλλαμβάνεται ὡς τὸ ἐνεργητικόν.

4) Παθητ. Τίπτομαι, κτυποῦμαι, σχεδὸν κατὰ τὰς περισσοτέρας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ· τοῦ παρακειμένου ὅμως ἀπαντῶσι καὶ τινες ἰδιαίτεραι φράσεις, ὡς παρὰ Νικ. Θηρ. 460. Ἀθην. 12. σ. 544 Δ. Ἀρ. Π. 5, 105. Πινδ. Νεμ. 1, 8. Ὁ δὲ παραπ. ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. συνεζεύχεται καὶ λέγηται ἐπὶ πολὺ ὑπό τινος κυριευομένων, Ματθ. 8, 6. «Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός», Αἰσωπ. μῦθ. 257. «Δύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων ἐβέβλητο. Παρ' Ἀπολλων. 1, 262. «Μήτηρ βεβολημένη, ἤτοι δυσθυμοῦσα.

Βελλωτή, ἡ. Τὸ μέλαν πράσιον, εἶδος φυτοῦ, Λατιν. Marrubium nigrum.

Βαλσαμίνη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ

Βάλσαμον, τό. Ἡ εὐώδης ῥητίνη τῆς βαλσαμίνης, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ. 6. 2) Καὶ ξηλ. ἡ βάλσαμος αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, ὡς παρὰ τῷ Παλλαδίῳ ἐν Λαυσαϊκοῖς· «ἥτις βάλσαμος δίκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχουσα πόνον. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Βαλσαμών, ὁ· τόποι, ἔνθα εἶναι φυτευμένον τὸ βάλσαμον· καὶ, βαλσαμουργός, ὁ· ὁ ἐπιμελούμενος καὶ φυτεύων τὸ βάλσαμον· καὶ βαλσαμουργῶ τὸ ῥῆμα.

* Βάλσαμος, ἡ. Τὸ δένδρον τοῦ βαλσάμου, ἰδὲ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ βάλσαμον.

* Βάλτη, ἡ. Βάλτος, Λέων ἐν Τακτ. 11, 3.

* Βαλτολιβάς, παρὰ Σκυλίτζῃ σελ. 382. τόπος βαλτώδης.

* Βαλῶ, μέλλ. τοῦ βέλλω.

Βᾶμα, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βῆμα.

Βάμβα, τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βάμμα.

Βαμβαίνω. Βαμβαλίζω, τρανλίζω, τρέμω ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ψυχος (κρύος), τρεμω τῇ γλώσσῃ, τοῖς ποσίν, ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας, ἀσήμως καὶ ἀσαφῶς φθέγγομαι, Ἰλ. Κ, 375. «Γλῶσσα βαμβαίνειν, Βίων ζ, 9. καὶ μετηνεγμ. ἐπὶ τῆς βαθῆς διαλέκτου τῶν φυτῶν, Μοσχ. 3, 7. – Ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βαβάζω, βαμβάω, ὅθεν ἔτι, βαμβαλός, καὶ βαμβάλλω, βαμβαλίζω. Εὑρίσκεται καὶ γεγραμμένον βαμβακύζω, καὶ, βαμβαλύζω. «Κάρτα γαρ ῥιγῶ καὶ βαμβακύζωα, Ἱππώναξ παρὰ Πλουτάρχ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βαμβαλεῖν, βαμβαίνειν, καὶ σπανιώτ. βαμβακίζειν, βαμβαλύζειν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. (Συγγεν. τῷ βάζω, βαβάζω).

* Βαμβακεία = φαρμακεία, καὶ

* Βαμβακεύτρια, ἡ = φαρμακεύτρια, ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω, (βάμβα) = φαρμακεύω. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. βαμβακευτρίαι, ταυτὸν τῷ, μαγγανεύτριαι, φαρμακίστριαι· παρ' ἄλλοις δέ, λαλοῦσαι. Βαμβακεία, ταυτὸν τῷ, Φαρμακεία. Παρ' Ἀθην. Δ', «Πιρατεῖθεται αὐτοῖς ββαμβάκευται τῇ κρατει καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων», ἐπὶ φαγητῶν. Ἐν Ἀνθολογ. εὑρίσκεται «Ποιτίδα βαμβακεύουσα, ὅπου τινὲς παμβακεῖσιν ἀνέγνωσαν. Αὐτη ὅμως ἡ ῥῆσις εἶναι στοχειωτέρα παρὰ ἡ ἄλλη, ἐξ ἧς γίνεται φῆλον, ὅτι τὸ, βαμβακίζω, συνωνυμεῖ τῷ, φαρμακεύω, ἤτοι μὲ ἁδὲ λογῆς φάρμακα, ἀρώματα, ὀρτύματα, ἢ μὲ βαφας, βάπτω, χρωματίζω, ἑτοιμάζω τι. κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Δωρικ. Βάμβα, ἀντὶ, Βάμμα, καὶ Ἔμβαμμα· Αὐτη ἡ λέξις ἐστὶ σπανία, κυρ. Διορισή.

* Βαμβακηρός, ά, όν. Βαμβακερός.

* Βαμβάκινος, ταυτὸν τῷ βαμβακηρός.

* Βαμβακίς, ίδος, ἡ, = βαμβακεύτρια.

Βαμβακοειδής, ους, ὁ, ἡ (εἶδος), = βομβυκοειδής· Ὁ Διοσκ. Γ. 18. λέγει περὶ τοῦ μαλλοῦ τοῦ φυτοῦ Ἀσανδίου· «Οὗ (χιου) συλλεγομένου καὶ ὑφαινομένου, βαμβακοειδῆς γίνεται ἐσθής», ὥρα, ὅμοιος τῷ βάμβακι.

Βαμβακύζω, καὶ βαμβαλύζω, σπανιώτ· ἄλλοι τύποι τοῦ βαμβαίνω.

* Βαμβάλω, = βαμβαίνω, Μοσχ. 3, 7. (ἄλλος σπάνιος τύπος αὐτοῦ.)

Βαμβακίς, ίδος, ἡ· Τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ γίνεται τὸ βαμβάκιον, Βαμβακιά.

* Βάμες, Δωρ. ἀντὶ βῶμεν, ά· πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω. Θεοκρ.

Βάμβαξ, ακος, ὁ. Κυρίως ὁ μαλλὸς τοῦ Ἀσανδίου. 2) εἶδος φυτοῦ, τὸ βαμβάκιον. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ μαλλὸς αὐτοῦ, εἰ οὗ ἐξεργάζονται τὸ ὑφάσματα, Λατ. Gossypium.

Βάμμα, τό (βάπτω). Ζωμὸς, χυμὸς· βαφὴ· ἐν γένει, πᾶν ἡτοιμασμένον, εἰς τὸ ὁποῖον βουτᾶ τις τι μέσα, ὥρα, βαφὴ, χρῶμα, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄξος (ξύδι), τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο διὰ σμβαμμα. Σάσι, Sauce. Νικάνδρ. Θηρ. 87. «Βαμμα Σαρδιανικόνι, τὸ φοινικοῦν χρῶμα, καὶ παροιμ· ἐπὶ τῶν καλῶς ἀπαρομένων· «Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τοῦτοι, ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόνι, Ἀριστ. Ἀχ. 112.

* Βάν, ποιητ. ἀντὶ ἔβαν, ἔβησαν, γ'. πληθ. ὑπερ. β'. τοῦ βαίνω, Ὁμ. (ᾱ)

Βανά, ἡ. πλ. Βανῆκες, Βοιωτικ. ἡ γυνή. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Βάννα, γυνή· καὶ Βανῆκες, γυναῖκες· καὶ, Βαττικες, γυναῖκες· καὶ, Βαλάρα, γυνή. Ἐκ τοῦ βάω, βαίνω, βάννω, βάννα· ἢ βάω, βάλλω, βαλάω, βαλάρα, βαλάρα, ὅ ἐστιν, ὀχεύω, βαττεύω· καὶ Ἀπολλων. περὶ Ἀϊτωνυμ. σελ. 65 «Μέμφομαι δὲ καὶ λιγυρὰν Μυρτὶδ' ἰωγαν, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἐρινύς, ὅπου, ἄλλοι βάννα, καὶ ἄλλοι βάνα, ἀντὶ τοῦ, βήναι ἀναγινώσκειν παρανοῦσι, τροπῇ τοῦ η εἰς β, καὶ τοῦ, υ, εἰς η.

* Βανανσέω. Ἀσκῶ τὴν βαναυσικὴν τέχνην, ἤτοι ποταπὴν καὶ εὐτελῆ.

Βανανσία, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ ζῆν καὶ ἡ τέχνη τῶν βαναύσων, καὶ ἐν γένει, τὸ μηχανικῶς, ἀλόγως γινόμενον. Παρ' Ἡροδότ. β'. 165. 177. τὸ, βαναυσία, χειρωναξία, καὶ τέχνη, εἶσι συνώνυμα· ὡς καὶ τό, χειροτέχναι, βάναυσοι, καὶ χειρώνακτες· Ὁ αὐτὸς παρατηρεῖ ἔτι, ὅτι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἱ Κορίνθιοι ἦσαν ἀεπιτηδειότεροι μεταξὺ τῶν τοιούτων τεχνιτῶν, διότι μόνοι οὗτοι εἶχον τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἐργαστήρια. Ὁ Ἡσυχ. ἔτι ἑρμην· τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἰδιωτία, καὶ ἀλογία, ὁ δὲ Δίων Χρυσόστ. λέγει. «Μετὰ βαναυσίας εὔχεσθαι ἀντὶ, μετὰ ἀλογίας, ἀμελῶς. Ζήτ. Βάναυσος.

Βαναυσικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν βαναυσίαν, ἢ τὸν βάναυσον, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς αὐτόν, ἢ ὅμοιον· καὶ ἐπὶ φρονήματος, παπαῖον, εὐτελές, ἐναντίον τῷ, γενναίου καὶ ἐλευθερου. «Τέχνη βαναυσικὴν, ἢ τέχνη τῶν βαναύσων, Ξενοφ. Οἰκον· Δ'. 2. «Βαναυσικὸν μέρος, «τὸ μέρος τῶν πολιτῶν, ὅσοι ἀσκοῦσι τὰς τέχνας ταύτας.

* Βαναύσιος, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βάναυσος, Θεοδ. Ἀκροατ. 2, 18. «Τῇ βαναυσίῳ τέχνῃ.

* Βαναυσικῶς, ἡ. Ταυτὸν τῷ βαναυσικὴ, ρυπαρὰ, καθεστηκυῖα τέχνη.

* Βαναυσοποιία, ἡ. Ἔργον χειροτεχνικόν.

Βάναυσος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, βαύαυσος (βαῦνος, κάμινος, καὶ αὐω). Κυρίως ὁ περὶ τὰς καμίνους ἐργαζόμενος τεχνίτης, ὅποιος κάθηται πλησίον εἰς τὸ καμίνιον καὶ δουλεύει, οἷον χαλκεύς, χρυσοχόος, κ. τ. τ., πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ὅθεν ἕπεται, ὁ ἐργοχειρότεχνης μεταχρόμενος, χειροτέχνης· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, πᾶς, ὅστις κάθηται, ἢ καθήμενος διάγει, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ὑγιὰ, καθεστηκυῖαν καὶ παρὰ τοῖς πολεμικοῖς ἢ νομαδικοῖς ἔθνεσι καταφρονεμένην ἐργασίαν ἀσκῶν· ἐξηρ. «Βάναυσος τέχνη, ἢ Ἔργον βάναυσον, καὶ, βάναυσος βίοις, μηχανική, καθεστηκυῖα, ἢ μὴ ἐλευθέρα καὶ ρυπαρὰ τέχνη, ἢ ἔργον, τὸ ὁποῖον τινας καθήμενος ἐξεργάζεται· ζωή, τὴν ὁποίαν περιῳ τινὲς καθήμενοι, καθὼς εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. «Βαναυσοῦνται τέχναι, ἐν αἷς σώματα μάλιστα λωβῶνται, ὅπου ἐπιδέτως ἐείται, ἀντὶ τοῦ, βαναυσικός· καὶ Πολιτ. Η'. «Βάναυσον ἔργον εἶναι δεῖ τοῦτο νομίζειν, καὶ τέχνην ταύτην, καὶ μαθησιν, ὅσαι πρὸς τὰς χρήσεις καὶ τὰς πράξεις τὰς τῶν ἀρετῆς ἄχρηστον ἀπεργάζονται τὸ σῶμα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν διάνοιαν, διὸ τοὺς τε ποιοῦντας τέχνας, ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας· ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι καὶ ταπεινὴν τὴν διάνοιαν. Μεταφ. (ὡς ἐν Ἠθικ. Δ'.) λέγεται τὸ, βάναυσος, καὶ, βαναυσία, ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ νοεῖν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ συλλογίζεσθαι τῶν τοιούτων χαύνων καὶ ἐλευθέρων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν μαστίζειν καὶ πλέον τοῦ δέοντος στολισμούς, φορέματα καὶ δαπάνας ματαχειριζομένων, καὶ ὁ ὑπορήφιος καὶ ὁ ἀμελής· ἔτι δὲ λέγεται καὶ Αἰόλου βάναυσος, καὶ ἕνας κοινός, χαμερπὴς τὸ φρόνημα, μοχθηρός, φθονερὸς ἄνθρωπος, Ἀνάλεκτ. Β'. 376. »Μισοπόνηρε πεπλασμένε, βάναυσε.« Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 27. Στοβ. σελ. 415. (Schow). Βαναυσος φιλότης, παρὰ Πλάτ. Ἔπιστ. Ζ'. σημαίνει κοινή, χυδαϊκὴ φιλία. »Οὐ γὰρ διὰ βαναύσου φιλότητος ἀγεγόνει φίλος, διὰ δὲ ἐλευθέρας παιδείας κοινωνίαν κτ.λ.« »Τὸ βάναυσον πλῆθος.« (παρ' Ἀριστ. Πολ. 4). »Γνώμη βάναυσος.« (Ἰω. Χρυσόστ. τ. β'. σελ. 187. 1. »Τὴν ἄλλην δόξαν σημαίνει καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν.« (Εὐναπ. σελ. 100)· ἐξ οὗ τὸ ὑπερβ. βαναυσότατος.

Βαναυσοτεχνέω (τέχνη), ἡ, βασανιαυσουργέω (ἔργον). Δείχνω, ζῶ καθεστηκότα τρόπον ζωῆς. 2) εἶμαι βαναυσουργός, Στραβ. 15.

Βαναυσοτέχνης, αι, Βαναυσουργός, ὁ, ἡ. Ὁ Βάναυσον τέχνην, ἢ ἔργον μετερχόμενος, Πολυδ.

*Βαναυσότης, ητος, ἡ. Ἀλαζονεία.

*Βαναυσουργέω (ἔργον). Μετέρχομαι μηχανικὸν ἔργον, Πολυδ. 7, 6.

*Βαναυσουργία, ἡ. Ἔργον, ἐπιτήδευμα μηχανικῆ.

*Βαναυσουργός (ἔργον). Ὁ ἀστῶν μηχανικὴν τέχνην.

*Βαναυσώδης, ους, ὁ. Ἀνελεύθερος, Νικηφ. Γρηγ. »Οὐ δὲ γὰρ πολλῶν ἡμῖν ἐδέησε λόγων πρὸς ἄνδρα βαναυσώδη καὶ ζώνοτον.«

Βαναύσως, Ἐπίρ. Μὲ βαναυσικὸν, παχυμερῆ τρόπον.

Βάξις, εως, ἡ (βάζω), ταυτὸν τῷ, φάτις, φήμη. 2) λόγος, φωνή. 3) χρησμός. Σοφοκλ. Αἴας, »Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν.« Ἀπολλων. 1, 8. »Θεὴν κατὰ βάξιν.« Ποιητ.

Βαπτηρία, ἡ. Παρὰ Θεμιστ. Δ'. σελ. 61. χρῶμα, βαφή, ὅπου ἐσφαλμ. βαπτηρία κεῖται.

*Βαπτήριον, τό. Βαφή. Λυκόφρ. στιχ. 1138.

*Βάπτης, ου, ὁ. Βαφεύς. Βάπται, ἄνδρες ἐκπλυσιδύτες καὶ μαλακοί, ἢ οἱ βάπτοντες, ὡς αἱ γυναῖκες, τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην μὲ φύκος, ἤτοι ψιμύθιον.

Βάπτίζω, Μ. ἴσω (βάπτω). Σ χνὰ βουτῶ τι μέσα εἰς τι· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, βρέχω τι, ποτίζω, ἐποχύτω, λούω. Νοζ. »Ἵνα μὴ αὐτὸν ὁρῶ τῇ τῆς βαπτισθῶμεν.« Ἡλιοδ. 4. »Ἐπειδὴ μέσας αὐτὰς ὑπὸ τὴν πόλιν ἐβάπτιζον.« Πλουτ. Ἠθ. σ. 9. »Ψυχὴ τοῖς ὑπερβάλλουσι πόνοις βαπτίζεται.« »Ὅσον μεταφορικὸν οἱ βεβαπτισμένοι, Πλάτ. Συμπος., ὅσοι ἔπιον πολὺ οἶνον, οἱ μεθύσκεσθαι· καὶ εἰς Εὐθύδ. Σ. 277. »Ἐγὼ γοῦν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, ἀφ' οὗ ἐγνώρισα, ὅτι τὸ παιδίον διὰ τῶν ἐρωτήσεων ἐβυθίσθη, ὅ ἐστιν, ἀπιγχίζεται, ἐμπερὶ ἐύθη καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βοηθηθῇ, νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν· δι' ὃ καὶ ἐπαπολουθεῖ τὸ »Οὐκ ἔστι μοι ἀνάλυσις.« »Ὀθλήμασι βεβαπτισμένοις, βυθισμένοις, χωμένοις μέσα εἰς τὰ χρῆ, Πλούταρχ. »Βεβαπτισμένος ταῖς εἰσφοραῖς.« Διόδ. Σικελ., καταφορτισμένος μὲ ὁσίματα. Ἐντεῦθεν παρὰ Δημοσθ. »Συνδιαβαπτίζεσθαί τινι,« ἀκολουθεῖσθαι μέ τινά, ἤτοι ὁμβαίνει εἰς τινα ὑπόθεσιν τινὸς καὶ συναναστρέφεται τὸν ἑαυτόν του κατὰ τὴν κατηγορίας καὶ συκοφαντίας. 2) Ἀντλῶ, βουτῶ εἰς τὸ νερὸν ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἐκβάλω, ὡς καὶ τὸ, βάπτω, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 67. »Οἱ στρατιῶται βαπτίζοντες ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον.« 3) πλύνω τὰς χεῖρας, ἢ λούομαι, εἰς παλαιὸν κατάληξιν, Μαρκ. 7, 4. »Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι.« Δικαῖ. 11, 38. »Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.« 4) βαπτίζω, παρὰ Χριστιανοῖς· π. χ. Βαπτίζεσθαι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ εἰς Χριστόν. »Βαπτίζεσθαι εἰς ἓν σῶμα, ἐπὶ Χριστιανῶν, οἵ τινες ἐβαπτίζοντο διὰ νὰ ὡσιμέλη τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας. Τὸ Μέσον σημαίνει καὶ φροντίζω νὰ βαπτισθῇ τις. π. χ. Ἀνανίας βάπτισαι. Κορινθ. 1, 10, 2. »Πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο.«

*Βαπτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ βάπτειν.

Βάπτισις, εως, ἡ. ἡ, βαπτισμός, ὁ. Τὸ βουτῶ τι μέσα εἴτι· λούσιμον· πλύσιμον· καθαρισμός· ἄνλησις.

Βάπτισμα, ατος, τό. Τὸ βουτημένον, βαπτισμένον. 2) βαπτισμὸς παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτισμός, ὁ· = βάπτισις.

Βαπτιστήρ, ῆρος, ὁ. Ἰδὲ βαπτιστήριον.

Βαπτιστήριον, τό. Τόπος, εἰς ὃν βαπτίζονται, πλύνονται, λουτρόν, Πλάτων. Καὶ παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτιστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος βαπτίζει, βάπτει. 2) παρὰ τοῖς Καλ. ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής.

*Βαπτιστικός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοιάζει ἐν τῷ βαπτίσματι, Γεωργ. Κεδρην. τ. ά. σελ. 255. »Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ βαπτιστικόν μου, ἤτοι τὸ ὄνομά μου.

Βαπτός, ἡ, όν. Βαπτισμένος, βουτημένος, βαμμένος. 2) ποικίλος, παρδαλός. Ἀριστοφ. Πλούτ. 530. »Βαπτὰ νυμφικὰ ἱμάτια. Ἡγήσιππος παρ' Ἀθην. Ζ' τὰ ποικίλως χρωματισμένα. 3) ἀντλημένος, ἢ ὁ πρὸς ἄντλησιν, ἀγτλουμένος, Εὐρ. Ἱππ. 123. »Βαπτὰν κάλπιδι παγάν.« 4) λίθος ἀσφαλτώδης.

Βάπτρια ἡ Βάπτουσα, Ἐπιδ. Πολ. δ. 2'. 169.

*Βάπτρον, τό. Βαφή, βέμμα.

Βάπτω, Μ. ψω, παθ. παρα. βέβαμμαι καὶ ἀόρ. β'. ἐβάφην. Ἐνεργ., βουτῶ, βάλλω τι μέσα (εἰς τὴν βαφήν) εἶς τι, καὶ ἐντεῦθεν 2) χρωματίζω, βάφω· καὶ βυθίζω, χώνω τι μέσα εἴς τι, καθὼς π. χ. ὑφασμα τι μέσα εἰς τὴν βαφὴν, εἰς ἄλλο ὑγρὸν διὰ νὰ ἀναλύσῃ πως τὰ μόρια καὶ κάμῃ αὐτὸ ἐπιτήδειον εἰς χρῆσιν τινά, ὡς τὸ κρέας εἰς τὸ ξύδι, προτύφωμ. »Βάπτεσθαι ἁπλῶς δηλοῖ βάπτω τὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς μου. »Βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικὸν τὸν ἀείρω ἕως νὰ ἐκβάλῃ αἷμα, Eimul. Ἀριστ. Ἀχ. 112. ἰδὲ βέμμα· καὶ ἐντεῦθεν 3) σκληρύνω, ἐξύνω, ἰσχυρόν, στερεόν καὶ κοπερόν ποιῶ τι, βυθίζων αὐτὸ εἰς τὸ νερὸν, καθὼς ὁ χαλκεὺς τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον, ξίφος, κ. τ. τ. καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπαρελλήλως μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν. Ὀδυσ. Ι. 392. »Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκιν μέγαν, ἢ σκέπαρνον εἰς ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰσχύοντα, φαρμάσσων, τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν, ὅπου τό, φαρμάσσων, καὶ τὸ, σιδήρου κράτος, ἐπεξήγησις ἐστὶ τοῦ, βάπτει. Σοφοκλ. Αἴας. 93. »Ἔβαψας ἔγχος πρὸς Ἀργείων στρατῷ.« αὐτὸ, ἐν. 4) βρέχω, λούω, πλύνω. 5) ἀντλῶ, γεμίζω, βάπτων τὸ ἀγγεῖον μέσα εἰς ὑγρόν τι, Θεόκρ. 5, 137. »Βάπτεται ἡ ναῦς, πέρισι περόν, βυθίζεται, βουλᾷ. 6) καὶ ἐπὶ βαφικώματος, χρωστώματος, μαλαματοκαπνίσματος, καὶ ἀλείματος τῶν πηλίνων ἀγγείων, παρ' Ἀθην. »Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖα. – Οὐδεὶ, ὅσου βάπτειν, βουτῶ ὑποκάτω εἰς τὸν ποταμόν, Ἀρατ. 857.

Βάρ. Ὁ Ἦσυχ. ἑρμην. ταῦτα δὲ τοῦ, μικρόν, μετακόντι, ὁ δὲ Σουίδ. διὰ τοῦ υἱός, ἐκ τοῦ Χαλδ. Βὰρ καὶ Ἔβρ Βάρ.

Βαραγχέω, ταυτὸν τῷ, βραγχάω.

Βάραγχος, καὶ, βαράγχιον, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχος, καὶ βράγχιον, Ἱππων.

Βάραθρον, τό. Ἰων. βέραθρον. Χάσματι φρεατώδες καὶ σπηλαιῶδες, τόποι, ἢ λάκκοι βαθεῖς μέσα εἰς τὴν γῆ, τρύπα, χρημνός· καὶ μάλιστα ἐλέγετο τόπος τοιοῦτος εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐρρίπτοντο καὶ ἐκρήμνιζον τοὺς κακούργους, τοὺς εἰς θάνατον ἀποφασισμένους, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Κεάδαν. 2) μεταφ. ὄλεθρος, ἀφανισμός, Ἀριστοφ. Πλούτ. 3) = βάραθρος.

*Βαράθρος, ου, ὁ. Ἀνθρώπου μικρὸς, ἄξιος τοῦ βαράθρου· ἢ ὁ ἴδιος ὢν βάραθρον, μὴ ἔχων βίσος, πάτον, ἤτοι πολλὰ ἀσωτος· ἐπὶ πολυφάγου καὶ φιλαργύρου, Valch Ἀμμ. σ. 422.

Βαρβαρόω, ῶ. Μ. ὠσω, Τίπτω τινα εἰς τὸ βάραθρον. ἀμμ.

Βαραθρώδης, εος, ὁ, ἡ (βάραθρον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ βάραθρον. 2) Ἄξιος βαράθρου.

*Βαρακηνίς, ἡ. Ἀκμὴ, Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

Βάραξ, ακος, ὁ. Βάρακες, ἐν τῷ ῥητεῖ τοῦ Ἐπιλύκου παρ' Ἀθην. σελ. 140. »Ὀπίσω καθίσομαι εἰς Ἀμυκλαίων παραγγελῶ βάρακες πολλοί, κάρτοι, καὶ ζωμὸς μάλα ἡδύς, ὅπου τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, πολύποδες, ἄλλοι διὰ τοῦ, προζώμασι μαζῶν, ὁ δὲ Ἀθην. διὰ τοῦ, μαζῶν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ὀλίγα τῶν ὀζύτων, ἢ τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσι ἀπὸ τῆς τροφῆς ἐνισχόμενα. Ὁ Ἦσυχ. καὶ Πολυδ. ε'. 77. σημειοῦσιν, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ αὐτὸ τοῦτο, Βήρητες, ἔλεγον. Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. »Βήρηκες, ὅπου πρότερον, βήρακα, ἔκειτο.

*Βαρβάρα, ἐμπλάστρου εἶδος, Ἀλεξ. Τραλλ. 3, 8. Παυλ. Αἰγιν. 7.

*Βαρβαραρχία. Κυριαρχία, ἐπικράτεια τῶν βαρβάρων, Νικητ. Εὐγεν. 5, 330.

Βαρβαρία, ἡ. Κεῖται τόπος ἔξω τῆς Ἑλλάδος. 2) περὶ τὸν Ἀρκάδιον κόλπον χώρα.

Βαρβαρίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ῶ, Πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς βάρβαρος, ὡς ξένος, μιμοῦμαι αὐτόν, κυρ. ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν, Πρόδικ. Ὕβρ. 57. 2, ὁμιλῶ, γράφω τὴν γλῶσσαν μου ἐσφαλμένως ὡς ξένος. 3) Ἱστῶ τὸ μέρος (ἢ εἶμαι ἀπὸ μέρος) τῶν βαρβάρων, μάλιστα τὰ τῶν Περσῶν, τὰ τῶν βαρβάρων φρονῶ. 4) τραυλίζω ὡς ὁ βάρβαρος, προφέρω τι.

Βαρβαρικός, ἡ, όν. Βαρβαρικὸς, ξένος, ἀλλόγλωσσος· μὴ Ἑλληνικός, βαρβαριδιτίζων· ἀνήκων τοῖς βαρβάροις. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, τὴν περὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον γῆν, ὡς, πέλαγος Βαρβαρικὸν παρὰ Πτολ. 4, 7. Βαρβαρικὰ ἔθνη, ἀνθ' οὗ καὶ βάρβαρα. Τὸ Βαρβαρικὸν (ἀνθ' οὗ καὶ βάρβαροι) οἱ Βάρβαροι, καὶ, τὸ στράτευμα. 2) χώρα βαρβάρων, σύνορα. Βαρβαρικὸν παλλίον, τὸ ἀμφίμαλον. Λουκ. διάλ. 27, 3. »Εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἥξει καὶ ἡγανάκτει, ἤγουν κατὰ βαρβαρικὸν τρόπον.

*Βαρβαρικῶς, ἐπίρρ. Κατὰ τὸ Βαρβαρικὸν ἤθος, τρόπον, Συγκριτ. Βαρβαρικώτερον.

*Βαρβαρίς, ίδος, ἡ. Βάρβαρος γυνή. »Δημοσθ. βαρβαρίδες. Βαρβαρίδων βασίλεια.«

Βαρβαρισμός, ὁ. Τὸ ὁμιλεῖν ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἢ τὴν ἰδικήν του ὡς ξένος, ὅστις ὁμιλῶν ἢ γράφει αὐτὸν μὲ σφάλματα καὶ ὄχι κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς, ἄρα ὁμιλία, ἢ διάλεκτος ἐσφαλμένη, παράτονος, Ἀριστοτ. Ποιητ. 22. ἢ κατ' Εὐσταθ. »Ἀμάρτημα ἐστὶ προφορᾶς ἢ λέξει παρὰ τόνον, ἢ χρόνον, ἢ διάλεκτον, ἢ πνεῦμα, ὃς καὶ σαρκασμὸς λέγεται κωμικώτερον. 2) τὸ εἶδος τοῦ ζῷου, ὅπερ ὑπῆρχεν ἀπὸ Λόθ διὰ δέκα γενεῶν ἄχρι τοῦ Νῶε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρχηγόν τινα ἢ μίαν συμφωνίαν.

Βαρβαριστί, Ἐπίρ. Βαρβαρικὰ, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβαρικῶν, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν Μήδων καὶ Περσῶν.

Βαρβαρόγλωσσος, καὶ – – λωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα) = βαρβαρόφωνος. »Ὅσοι ὁμιλοῦ ξένην τινὰ διάλεκτον, γλῶσσαν. 2) Ὁ Στράβ. Ιδ'. 977. ἑρμην. τοῦτο, ὡς τὸ, βαρβαρόφωνος, ξένος τις, ὃς τις ὁμιλεῖ καὶ προφέρει τὴν Ἑλληνικὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διάλεκτον τραχέος, ἀγρίως καὶ ἐσφαλμένως· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας, ὅπου καὶ ὁ Σχολ. φησί, «Βαρβαροφώνων, ἀγριοφώνων, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηπωκότων, ὅτε τὰ μὲν ἀρσενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρσενικῶς· καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Β'. 135. ἀντιτάττει εἰς τὴν Καρικὴν καὶ Βαρβαρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικήν· καθόλου δὲ οἱ Κᾶρες εἶναι γνωστοὶ ὡς θρῆλισσαι, ὥστε ἡ τοῦ Στράβωνος ἑρμηνεία δὲν ἔχει τὸν τοπον της.

*Βαρβαρογνώμων, ὁ, ἡ. Ὁ γνώμης βαρβαρικῆς ὤν· ταυτόσ. τῷ, βαρβαρόφρων.

*Βαρβαροήθης, ὁ, ἡ. Τὸ ἦθος βάρβαρος.

*Βαρβαροκτονία, ἡ. Ὁ Βαρβάρων κτόνος, σφαγή. Τρηγ. Κύπριος ἐν Boisson. Ἀνεκδ. τ. α'. σ. 283.

Βαρβαροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος ἐφονεύθη ἀπὸ ξένους, βαρβάρους, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς Πέρσας καὶ Μήδους. Βαρβαροκτόνοι δέ, ὁ φονεύων τοὺς βαρβάρους.

*Βαρβαρολέτειρα, ἡ. Βαρβάρους ἀπολλύουσα, π. χ. βαρβαρολέτειραν κατ' ἐχθρῶν ἀπειθύνειν αἰχμήν (Εὐστ.).

Βάρβαρος, ὁ, ἡ. Ὅποιος δὲν εἶναι Ἕλλην, ἀλλὰ ξένος, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀξίωμα, «Πᾶς μὴ Ἕλλην, βάρβαρος»· καὶ ἐντεῦθεν συχνάκις «Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, Ἕλληνες, καὶ ξένοι, ἤτοι ἀλλογενεῖς, ἀλλοεθνεῖς· καὶ ἐπομένως 2) ὅστις δὲν ὁμιλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἄλλην τινὰ ξένην. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτος (Β'. 158.) περὶ τῶν Αἰγυπτίων λέγει «Βαρβάρους πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφι ὁμογλώσσους», ἁπλῶς κυρίως εἰς τοὺς Ἕλληνας, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ Ὀβίδιος (Trist. V. 10. 37.) ἐξωρισμένος ὢν εἰς τὸν Πόντον. «Barbarus hic ego sum, qui non intelligor ullis, ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον βάρβαρος εἰμὶ ἐγώ, διότι δὲν μὲ καταλαμβάνει τινάς, ὅταν ὁμιλῶ. Παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 263. «Γλῶσσα βάρβαρος», καλεῖται ἡ διάλεκτος τοῦ Τεύκρου, ὅστις ἐγεννήθη ἀπὸ Ἕλληνα διὰ μιᾶς σελίδας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν ἑαυτόν των ὡς τὸ μόνον πεπαιδευμένον καὶ πεπολισμένον γένος τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ὠνόμαζον ἔτι καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη, Βαρβάρους, ἀντὶ τοῦ, ἀπαιδεύτους, ἀπολιτεύτους, τυράννους, ὠμοὺς, (ξύλων ἀπελέκητον) ἀμαθεῖς. Ὅτε δὲ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀτάκτου καὶ μὴ ἐναρμόνιον τὴν φωνὴν ἔχοντος, μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς διδάσκει καὶ ταύτην ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 200., ὅπου οἱ Ὄρνιθες ἄλλους, βαρβάρους, καλοῦνται, οἵτινες Ἑλληνικὰ νὰ ὁμιλῶσιν ἔμαθον. «Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ βλίττειν τὴν φωνὴν, ξυνῶν πολὺν χρόνον», καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 57. βαρβαρίζειν καὶ ὁρμᾶσθαι τρόπον φθέγγεσθαι, εἶναι ταυτόσημα· καὶ, ψελλίσονος εἶκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κατηκόην. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1050. Παρὰ βάλ ἔτι καὶ ὁ τύπος κάρβανος. Τὸ δεύτερον βάρβαρον, ὠμόν, σφοδρὸν λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, Θεοφ. ἐπιτ. «Τὸ μανικὸν δὲ τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον.» Πλουτ. Ἠθ. παραγ. 342. «Μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια βαλάσσης.» Λέγεται δὲ καὶ βάρβαρος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου βαρβαρικός, ὡς, βάρβαρος γλῶσσα, φωνή, γῆ, ἠχώ, πόλεμοι, ξυνή, ἐπιστολή· εἰπόντες ἡ βάρβαρος, ὑπακούεται τὴ. Τὸ βάρβαρον, ἀντὶ οἱ βάρβαροι. Βάρβαρος εἶναί τινι, ἤτοι οὗτινος ἡ διάλεκτος ἀγνοεῖται. Βάρβαροι ἔμπλαστροι, οἱ δι' ἀστφάλτου γινόμενοι (Ἴαλῆς). Γένους Ἑλληνικοῦ βάρβαρα λέγει ὁ Τσέτζης Ἱστορ. 11. στιχ. 993. «Δέδοικα μήπως βάρβαρος θοῦμ κλιστὴ καὶ γενητὴ βαρβάρα. — Ἡ λέξις βάρβαρος ἀντίκειται τῷ Ἕλλην. — Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Πολιτ. Σ. 262.) ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἦτο διηρημένον εἰς δύο ἄνισα μέρη, εἰς Βαρβάρους καὶ Ἕλληνας· καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Περσικῶν πολέμων ἔλαβεν ἡ λέξις καὶ σημασίαν καταφρονητικοῦ καὶ μισητοῦ, ἤγουν τὴν σημασίαν τοῦ, ἀνελεύθερος, ἀνελεύθερος, δειλός, μὴ γενναῖος, ὠμός· καὶ ἐκτοτε ὡμοιάζοντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Πέρσαι βάρβαροι· παρατσὲ δὲ τούτων κυρ. οἱ Αἰγύπτιοι (οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Ἡροδ. β. 158., ἐχρώντο τῇ αὐτῇ λέξει ἐπὶ ὅλων τῶν μὴ λαλούντων Αἰγυπτιστί, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸ Ῥωμ αὐτῶν), οἱ Θρᾷκες, οἱ Μακεδόνες, οἱ Καρχηδόνιοι· καὶ ἡ ἰδέα ταῦ ὅτι οἱ Βάρβαροι εἶναι φύσει ἐχθροὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οὗτοι ἦσαν προωρισμένοι εἰς νίκην καὶ ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων, προεκύψε ὁμοίως ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων. Οἱ Ῥωμαῖοι ὡσάμζον ἑαυτοὺς βαρβάρους, ἕως οὗ εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἔγιναν κοινὰ ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος καὶ τὰ συγγράμματα. Ἀπὸ τοῦ Δυρρουτοῦ ὠνομάζοιτο βάρβαροι ὅλα τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλλειπεν ἔτι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ παιδεία καὶ μάθησις· ὅτε δὲ αὐτὴ μετεδόθη μακρύτερον, ἔμειναν οἱ Γερμανοὶ καὶ φυλαὶ οἱ μόνοι σχεδὸν ἐπονομαζόμενοι βάρβαροι, εἰ ὁποῖοι ἔχασαν πάλιν τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅτε ἐνυρίσκοντο τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔγιναν οἱ σωτῆρες καὶ παλιγγενέται τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. — Ὁ Ἡρόδοτος μεταχειρίζεται πρῶτος πάντων τὴν λέξιν· ὅτι δὲ ἦτο γνωστὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, ἀποδεικνύει τοῦτο ἡ σύνθετος βαρβαρόφωνος. — Μετηνεγμένως ἤτοι ἐν χρήσει αὐτὴ ἡ λέξις ἀπὶ πασῶν τῶν κακιῶν καὶ μὴ ἀρετῶν, ὅσας οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν ὡς ἐναντίας τοῖς ἐγχωρίοις ἤθεσί των, καὶ ταῖς ὁποίας αὐτοὶ παρετήρηταν παρὰ τοῖς βαρβαρικοῖς λαοῖς· κυρίως ἦτον ἐν χρήσει ἐπὶ τυραννικῆς ἐξουσίας καὶ δουλικῆς ὑποταγῆς, ἐπὶ δειλίας, τρυφῆς, ὠμότητος, ἀνελευθεριότητος κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ σῶμα, κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλῶσσα ὑπῆρχε τὸ κατ' αὐτὸ διάφραγμα μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, εἶχεν ἡ λέξις καὶ πάντοτε ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ τέλος ἐσήμαινε κυρίως τὸ κατ' αὐτὸ ἀμάρτημα κατὰ τὴν ἔκφρασιν, εἴτε τὴν διὰ στόματος, εἴτε τὴν ἐγγράφον. — (Κατά τινας ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη εἰρωνικῶς ἀπὸ τὸν ὠμὸν ἦχον τῶν ξένων γλωσσῶν, κατ' ἄλλους δὲ νομίζεται Συριακή. Πρβ. I. Roth über Sinn und Gebrauch des Wortes Barbar. Münch. 1814. καὶ, Grotenfend in Ersch. u. Gruberes Encycl. T. 7. Σ. 346. Κατ' ἄλλους περάγεται παρὰ τὸ βάζω, παρεκτείνει τὸν ρ καὶ ἐπαναλήψει τῆς συλλαβῆς πρὸς ἔκφρασιν τῆς τραχύτητος τοῦ λόγου καὶ στόματος).

Βαρβαροστομία, ἡ. Προφορά, ἡ ὁμιλία κατὰ ξένον, δῆτι, βάρβαρον καὶ ἐσφαλμένοι τρόπον, Στράβ. ΙΔ'. σελ. 663. ἐκ τοῦ

Βαρβαρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅποιος ὁμιλεῖ ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἢ ὁμοίων τὴν γλῶσσάν του, ὡς ξένος, ἐσφαλμένως καὶ βαρβαρικῶς.

Βαρβαρότης, ητος, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον ἑνὸς βαρβάρου, καὶ ἑπομένως ὠμότης, ἀγριότης, σκληρότης, ἀπανθρωπία, ἀπαιδευσία, Σχόλ. Εὐριπ. Ἐκ. 1129.

*Βαρβαροτρόπος, ὁ. (τρόπος). Ὁ ἔχων βαρβαρικὰ ἤθη, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 82.

*Βαρβαροτρόφος, ὁ, ἡ. Τρέφων βαρβάρους, ὡς, Κρήτη βαρβαροτρόφος.

*Βαρβαρόφρων, ὁ, ἡ. Βάρβαρος τὸ φρόνημα, Σιβυλλ. 1, σελ. 181.

*Βαρβαρόψυλλος, ὁ, ἡ. Ἐκ ψυλῆς βαρβαρικῆς, βάρβαρος, Ἰων. Μαν. σελ. 117. «Καὶ πάντας περιέσφαμε ψυλὰς βαρβαροφύλους». «Βαρβαρόφυλα καὶ ἀνήμερα ἔθνη.»

Βαρβαροφωνέω, ὠ. ταυτόν τῷ, Βαρβαρίζω. Ὁμιλῶ ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἢ ὁμιλῶ τὴν Ἑλληνικὴν ὡς ξένος τις, ἄρα, ἐσφαλμένως ὁμιλῶ.

*Βαρβαροφωνία, ἡ. Βαρβαρικὴ διάλεκτος, ἐξ οὗ βαρβαρόφωνος. = βαρβαρόγλωσσος, Ἰλ. Β, 867. «Κᾶρων βαρβαροφώνων.»

Βαρβαρόω, Μ. ῶσω. Ποιῶ τινα βάρβαρον, ὑποτάττω τινὰ ὑπὸ ξένην ἐξουσίαν, κάμνω τινὰ ξένον· μεταφ. ποιῶ τινα βάρβαρον, ὠμόν, σκληρόν, ἀπάνθρωπον, σφήνω τινὰ νὰ ἐξαγριωθῇ, νὰ χάσῃ τὸ ἦθος του. Παθ. βαρβαροῦμαι, ἀγριόνω αὐτὸς ἐμαυτόν, γίνομαι ξένος, βάρβαρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, διὰ τὸ νὰ ζῶ μεταξὺ τῶν ξένων, βαρβάρων καὶ λαμβάνω τὰ ἤθη αὐτῶν (καθὼς τὸ ἔπαθον οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν βαρβάρων εὑρισκόμενοι). Εὐριπ. Ὀρέστ. 485. Παραβάλλ. μὲ τὸ, Ἐκβαρβαρόω.

*Βαρβαρώδης, εος, ὁ, ἡ. Βαρβαρικός, Τζέτζ. ἱστ. 4. σ. 1051. «Βαρβαρωδέστεροι βαρβάρων.» «Βαρβαρώδης γῆ.»

*Βαρβαρωνυμία, ἡ. Βαρβαρώδης ὀνομασία, Ἐπιφ. κατὰ Αἱρ. Α'. σ. 78. ἐκδ. Πετάβ. «Τῆς τοῦ ὀνόματος βαρβαρωνυμίας.»

*Βαρβάρως, Ἐπιρρ. Βαρβαρικῶς, Στραβ. 10, σ. 471. Τζέτζ. ἱστ. 9, στιχ. 969.

Βάρβιλος, ἡ. Ἡ ἀγρία ῥοδακινιά, ὡς παρὰ Θεοφραστ. Γ. 13. «Βάρβιλος δὲ κυρίως καλεῖται τὸ ἀπὸ ὀστέου Περσικοῦ φυόμενον δένδρον» (συγγεν. τῷ, βράβυλος). Κατ' Εὐστάθιον δὲ λέγεται οὕτως ὁ καρπὸς τῆς Κρανείας.

Βαρβίτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κρούω, παίζω τὴν βάρβιτον, ᾄδω

Βαρβιτιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν βάρβιτον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 519. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Meineke quaest. scen. 1. p. 11.

Βάρβιτον, τὸ· καὶ, βάρβιτος, ὁ, ἡ. Τὸ Μουσικόν τε πολύχορδον ὄργανον, ὅμοιον τῇ κιθάρᾳ τῇ λύρᾳ. Πολλάκις συγχέεται καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν λύραν. Τινὲς θέλουσιν, ὅτε αὐτὴ εἶχεν ἑπτὰ χορδάς, Ἀνακρ. Ἀρτ. εἶναι σπανιώτ. ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτ. ποιηταῖς, Ἰων. Ἀν. Β. σ. 221.

Βαρβιτῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅποιος ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ κατὰ τὸν ἦχον τῆς βαρβίτου, ἢ μὲ τὴν βαρβίτον.

*Βαρδήν, τὸ. βιάζεσθαι τὰς γυναῖκας, παρὰ τοῖς Ἀμπρακιώταις, οὗτινος Βαρδίσαγος, ὁ βιαζόμενος αὐτὰς, Σουίδ. καὶ Ζων.

Βαρδίστος, η, ον· ποιητ. ἀντὶ, βραδύτερος. Πολλὰ βραδὺς, ἀργοπορινός, νωθρός, ἀμελὴς (ὑπερθ. τοῦ βραδύς), Ἰλ. Ψ, 310. «. . ἵπποι βαρδίστοιιν, βραδύτατοι. Δωρ. Παρὰ δὲ Θεοκρ. ῆθ. 30. εὑρηται καὶ τὸ συγκριτ. βαρδύτερος.

*Βαρέα, ἡ. Τὸ κτύπημα ἐπὶ κεφαλῆς ἢ σημάντρου διὰ νὰ συναχθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. (Σάβα. Τυπικ.) 2) ἡ ἔγγυος. 3) Σφηνίσκος, σκόλοψ.

Βαρέω, ῶ, = Βαρύω οὐδέτ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ ὁ παθητ. παρακ. βεβαρηώς (Ὀδ. Γ, 139. καὶ Τ, 122. ποιῶν βεβαρηότες, βεβαρήοτων μεσυτμέσις), ἀντ' οὗ ὑστερώτερον, καὶ τὸ παθητ. βεβαρημένος, βεβαρηώς ὑπνῳ, οἴνῳ, οἴστρῳ, ἢ μὲ τὴν ὑπὸ καὶ γεν. 2) ἐνεργ. = βαρύνω. Βλίβω κάτω διὰ τοῦ βάρος, Μέσ. Δίτ. Τὸ παθ. βαρέομαι, ἀντὶ βαρύνομαι, εὑρίσκεται παρ' Ἡσιόδ. Θ, 8, ἀντὶ βαρεῖς ἦσθα, μετὰ πίτ. «Ἐβαρούντό τε αὐτῶν τὰ ἐγγύεσιαι.» Τὸ βαρέω ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ κρούω καὶ τυπτῶ.

Βαρέως, Ἐπιρ. ὰ τοῦ, βαρύς. Βαρυῶς. 2) Ἀνιαρῶς, χαλεπῶς, μὲ ἀγανάκτησιν. Βαρέως φέρω, ὑποφέρω τί, καὶ βαρέως ἔχω πρός τι, ἤτοι ἀγανακτῶ, βαρέως ὑποφέρω. Παρὰ Διοδ. σημαίνει τὸ βαρέως φέρειν, μὲ στερεότητα, ἐπιμόνως. 3) Μὲ βαρεῖαν ὀξεῖαν.

Βαρυηκοέω, ἐπαθ. ἀόριστ. ἐξ Ἱπποκρ. ἐνεβαρυηκοέω. Βαρέως ἀκούω, βαρυακοΐζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βάρημα, τες, τό (βαρέω). Ταυτόν τῷ, βάρος· φόρτωμα, Δεον. Ἀλιε. 10, 16. ἔνθεν καὶ βέρητες.

*Βαρίβας, ὁ (βάρις, βαίνω). Ὁ πλέων ἐπὶ βαρίδος, πλοιαρίου, Σοφ.

*Βαρίτης, εἶδος ἐχθύος (Ἀριστ. ἱστ. ζ. 4, 14.), ὅπερ αὐτὸ γενικῷ μίγδι, αὐτὸ δὲ ἔχει σπέρμα γόνιμον.

Βάρις, καὶ βᾶρις, ιος, ἡ εως, ἡ εος, ἡ. Εἶδος πλοιαρίου (φελούκας) παρ' Αἰγυπτίοις, τεχνικὸν εἶδος πορθμικοῦ πλοιαρίου ἐκ βύβλων ἢ σπερμάτων συνδεδεμένων, (σχεδία) καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν Σάλι λεγόμενον, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Βρόδωρ. ἐν Β'. 41. 96. ὅθεν, Βαρίτης, καὶ Βαρίβας, ὁ ὁ ἐπάνω τοιούτου πλοίου πλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ τοιούτου πλοίου ταξιδεύων, Σοφοκλ. ἐν γένει πλοιάριον, καίκι· κυρ. παρὰ τοῖς Τραγ. 2) παρὰ νεωτ. μέγα παλάτιον, ἢ μεγάλη οἰκία περιωμφάδος, ὅ ἐστιν, ἡ οὖσα μεμονωμένη ὡς νῆσος, Λατιν. Insula, Valck. Ἀμμ. σ. 44. Παρὰ τοῖς ὑστέροις λέγεται καὶ εἶδος πύργου. Ζήτ. Πυργόβαρις.

Βέρμαν, τό. Ζητ. Βάρωμον.

Βάρος, εος, τό· ταυτόν ἔπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βάρος· φορτίον, θλῖψις, ὄγκος τις μέγας πρὸς τὰ κάτω βιαίως. 2) ὁ ἐν τῇ στάθμῃ μόλυβδος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τοῦ στατηρίου· καὶ ἐντεῦθεν 3) πᾶν ὅ,τι γίνεται βάρος εἰς τινα, ὅ ἐστι, καταπλακόνει καὶ θλίβει τινά, θλῖψις, ἐνόχλησις, φροντίς. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπηλοῖ μεταφ., ὡς καὶ τὸ βαρύς, δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἀξίωμα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διευκρινοῦσι τὴν προτεχνὴν τῶν ἄλλων πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἔχον τὴν τοιαύτην ἐμβρίθειαν, καὶ προξενοῦσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκούοντας, ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Gravitas, Ξενοφ. 5) ἀφθονία, πλῆθος, ὑπερβολή.

Βαρουλκον, τό (βάρος, ἕλκω). Παρὰ Πάππ. Μαθημ. Η'. Πράβλ. 10. εἶδος τροχαλίας, δι' ἧς εἵλκον τὰ βάρη· ἐφεύρεσις τοῦ Ἀρχιμήδους.

Βαρυαχής, ές, ἡ (ἄχημ). Ταυτόν τῷ, βαρύοσμος, Νικ. Θηρ. 43. 2) βαρέως, ἢ δυνατὰ πνέων, ἀναπνέων.

Βαρυαλγής, ές (ἄλγος), Ὀρφ. ἡ, βαρυάλγητος, ὁ, ἡ, Σοφοκλ. (ἀλγέω). Βαρέως ἀλγῶν, πάσχων. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν πόνον, πάθη προξενῶν, ὡς, βαρυαλγὴς νόσος. Καὶ βαρνάλγημα, τό· βαρὺς, μεγάλος πόνος.

*Βαρυαχής, ές, ὁ, ἡ (ἄχος, ἄχθω). Ὁ προξενῶν πολὺ πένθος, ἄχος, ἢ ὁ βαθέως ἀναστενάζων, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1557. 1561. »Βαρυαχεῖ μόρῳ.«

*Βαρυεχής, Δωρ. ἀντὶ βαρυηχής, Ἀριστοφ. Νεφ. 278.

*Βαρυαχθέω. Θλίβω, ἢ θλίβομαι, πιέζομαι μὲ βαρὺ φορτίον.

*Βαρυαχθής, ές, ὁ, ἡ. Βαρὺς, βαρὺ φορτωμένος, Νονν. Διον. 40, 155. »Ζυγὰ βουλοσύνης βαρυαχθέος.«

*Βαρυβάμων, ὁ, ἡ. Κινούμενος μὲ βαρὺ βῆμα, Μανεθ. 4, 318. »Φλογὸς βαρυβάμονος ὁλκῷ.«

*Βαρυβαστάκτης, ὁ. Ταυτόν τῷ νωταφόρος, νοτοφόρος, ἀχθοφόρος (χαμάλης).

Βαρυβόας, ὁ (βοή). Ὁ μεγάλην φωνὴν ἀφιέμενος, ὁ βαρέως (δυνατὰ) βοῶν, ἠνιάζων, Πίνδαρ.

Βαρυβρεμέτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἀκολούθου, Ὀρφ.

Βαρυβρεμετήρ, ῆρος, καὶ, Βαρυβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ βαρέως καὶ τρομακτικῶς βροντῶν, κροτῶν, Σοφοκλ. ταυτόν καὶ, βαρύβρομος (ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 233.) καὶ βαρυβρομήτης, Σοφ. Ἀντ. 1127. »Διὸς βαρυβρεμέτα.«

*Βαρυβρομήτης, ου, ὁ (βρομέω), = βαρυβρεμέτης.

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ = βαρυβρομήτης, λειψ. Ὁμ. 71. Ὁ βαρέως βρομῶν, ἠχῶν, κροτῶν, ψοφῶν, βροντῶν, π. χ. ἡ βροντὴ, ἡ βαρέως ἠχοῦσα. »Πόντος βαρύβρομος. Βαρύβρομοι βρονταί. Βαρύβρομα τύμπανα.«

Βαρυβρωΐς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Δυνατὰ τρώγων, δαγκάνων, καὶ μεταφ. καταβασανιζων, ἐνοχλῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 695. »Βαρυβρῶτ στόνοις, ὁ βαρὺς καὶ τὸν ἄνθρωπον καταπατῶν καὶ δυσχείρωτος στεναγμός, ἢ θλίβουσα βλάβη.

Βαρύγδουπος, καὶ ἐπενθύσει τοῦ γ μέτρου χάριν, ποιητ. αὐτὶ Βαρύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ βαρέως ψοφῶν, ἠχῶν. Ἰδὲ βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος, Ἀττ. γλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ἐπεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι διὰ τὴν πολυλογίαν βαρεῖα, βαρετὴ, ὁ βαρεῖαν καὶ ὀχληρὰν γλῶσσαν ἔχων.

*Βαρυγλώχιν, ὁ, ἡ (γλωχὶν). Ὁ βαρεῖαν γλωχῖνα ἔχων, φροντὶς μυτερή.

Βαρυγούατος, ἡ, βαρύγουνος, ὁ, ἡ. ποιητ. (γόνυ). Ὁ ἔχων βαρεῖ γόνατα, βραδὺς, ἀργὸς τοὺς πόδας, ἀποστεμένος, Θεόκρ. καὶ Καλλίμ.

Βαρύγυιος, ὁ, ἡ· ποιητ. (γυῖον). Ὁ βαρέα γυῖα ἔχων, παράλυτος τὰ μέλη, ἀργός. 2) Ἐνεργητ. ὁ κουράζων, παραλύων τὰ γυῖα, ὁ κόπτων τὰ ἤπατα, κουραστικὸς, Ἀπολ. 6, 90. »Βαρύγυιος νοῦσος.«

Βαρυδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κακὸν δαίμονα, Ἀριστ. Ἱππ. 561. ἐν γένει, εἶμαι ἄτυχης, κακόμοιρος, δυστυχής. Βαρυδαιμονικῶ παρ' Ἡλιοδ. 2, 24.

Βαρυδαιμονία, ἡ. Βαρεῖα τύχη, δυστυχία, κακομοιρία, Ἀντιφ. 104· πεῖς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη, ἢ μοῖρα θλίβει αὐτὸν, ἢ εἶναι βαρεῖα καὶ ἀνυπόφερτος, δυστυχὴς, παλαίπωρος, Ἀναλεκτ. Α. 135. »Ψυχὴν βαρυδαίμονα ἀπορρήξασα, τὴν δυστυχῆ καὶ παλαίπωρον ζωήν. Φίλ. τ. ὦ, σελ. 542, 25. »Οἱ πανόλβιοι καὶ βαρυδαίμονες.«

Βαρύδακρυς, υος, ἡ Γενικ. καὶ' ὀνομαστ. Βαρυδάκρυος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὁ βαρέως καὶ πικρῶς κλαίων, ὁ πικρὰ δάκρυα χύνων, Ἀναλεκτ. Β'. 463. π. χ. νύμφη.

Βαρύδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ὁ βαρὺν δεσμὸν ἔχων, ὁ στερεὰ, σφιχτὰ δεδεμένος εἰς τὰ σίδηρα.

Βαρύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ βαρεῖαν ἐκδίκησιν λαμβάνων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 936. Βαρύδικος ποινή.

Βαρύδιον, τό. Μικρὸν βάρος.

Βαρύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος)· ταυτάν τῷ, βαρυδοῦπος. »Βαρύδουπος ἠχώ (Νόν. Διον. 5, 387).« »Βαρύδουπα βοώντες. Βαρυγδούπου Διός. Βαρυγδούπιος Θαλάσσης. Βαρυγδούποισιν ἀήταις.«

Βαρυεγκέφαλος, ὁ, ἡ (ἐγκέφαλος). Παρὰ Πλουτάρχ. Λέξις ὑβριστικὴ τῶν Ἐπικούρων, ὡς συνῆθ. βαρυκέφαλος, ὁ ἀνεπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, ὁ ἀσυλλόγιστος μανθάνων τι, μωρός.

Βαρυεργέω, ταυτόν τῷ, βαθυεργέω· καὶ βαρυεργὴς, ὁ βαρέως ἢ συντόνως ἐργαζόμενος, ἐπιμελὴς, ἐκ τοῦ ἔργον.

Βαρύζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Δίαν ζηλότυπος, Δυκόφρ. 57, ἐπὶ τε πραγμάτων, οἷον λόγου, καὶ ἀνθρώπων.

Βαρυηκοέω (βαρυήκοος). Βαρέως, ἢ τοι δυσκόλως ἀκούω, βαρυκωφῶ. Ἱππικρ. σελ. 462, 44, 51. ἀναγινώσκεται καὶ βαρηκοῶ.

Βαρυηκοΐα, ἡ. Ἡ δύσκολος ἀκοή, Ἱπποκρ.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ δυσκόλως ἀκούων, ὁ βαρυκωφίζων. Καὶ βαρυηκοος νότος, παρ' Ἱπποκρ., ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀμβλύνοντες τὴν ἀκοήν. Τὸ βαρυήκοος ἀντίκειται τῷ, εὐήκοος, ὡς τὸ, δυσήκοος τῷ, εὐήκοος.

Βαρυηχέω, ῶ. Ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἠχῶ, Νικήτ. Χρον. 5'. 7. »Τὰ κύμβαλα βαρυήχειν.

Βαρυηχής, ές, καὶ, βαρύηχος, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ βαρέως καὶ σφοδρῶς ἠχῶν, ὁ μεγάλον κτύπον προξενῶν, ἐκθύων. Παρὰ Δωσ. Ε'. 31. τὸ βαρυηχὲς· τὸ δὲ δεύτερον παρὰ Σονίδ. ἐν Α. Βαρύβρομος. Λέγεται καὶ βαρυήχητος.

Βαρύθροος, ὁ, ἡ. Ὁ προξενῶν, αὐγάζων μέγαν ἦχον ἢ κρότον, ὡς, βαρύθροοι αὐλητῆρες. »Ἄνεμοι, κλύδωνες βαρύθροοι.« Γράφεται καὶ βαρύθρους.

Βαρυθυμέω, ῶ (βαρύθυμος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀθημονῶ, εἶμαι μελαγχολικὸς, λυπημένος, πικραμένος, ἢ θυμωρένος, ὠργισμένος, ὡς τὸ ἑξῆς συνηθ. εἶμαι βαρυπαρόσιαμένος, κακοκαρδισμένος, κατηφὴς, παρὰ Πλουταρχ. βοτ. ὡσαύτ. καὶ μ. ὡσ. »Βαρυθυμέομαι ἐπί τινι. ὅθεν

Βαρύθυμος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἐπίρ. βαρυθύμως (βαρὺς, θυμός). Ὁ βαρὺν θυμὸν ἔχων, μελαγχολικὸς, παρωργισμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, βαρυθυμέω. Πλούταρχ. »Βαρύθυμος γυνή, ὀργή.«

Βαρύθω, Μ. ὑσω. Πιεζοραι. 2) βεβαρυμένος καὶ πεθλιμμένος γίνομαι· εἶμαι βαρὺς καὶ ἀργὸς καθόλου δὲ ταυτόν τῷ, βαρύνομαι, καὶ βρίθω, ὑπότινος, Ἰλ. Π, 519.

Βαρυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαρεῖαν, δύσκολον, ὀκνηρὰν, ἢ θεολύπητον καρδίαν ἔχων· ἔτι δὲ, καὶ ὁ βαρὺν νοῦν ἔχων, ἀσύνετος, μωρὸς, Ψαλμ. 93.

Βαρυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Βαρύκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Ὁ βαρὺν καὶ ὑπερογκον κόμπον, ἦχον ἔχων· ὁ βαρέως ἠχῶν, εὐρυλιάζων, Πινδάρ. Πύθ. 5, 56. »Βαρύκομποι λέοντες.«

Βαρύκοτος, ὁ, ἡ (κοτέω). Ὁ βαρέως κοτῶν, ὀργίζων τινά· καὶ παθητ. ὁ βαρέως ζυμωμένος, ὠργισμένος, ἢ μετωμένος, ἐχθρευμένος, Αἰσχύλ.

*Βαρύκρανος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαρὺ κεφάλι, Γρηγ. Ναζ. 2, σελ. 241.

*Βαρυκτήμων, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.

*Βαρυκτυπής, ὁ, ἡ· ταυτόσ. τῷ, βαρύκτυπος.

Βαρύκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ βαρέως καὶ τρομερῶς κτυπῶν, βροντῶν, ἠχῶν, Ἐπίθετ. τοῦ Διός, Ὑμν. Ὁμ. Δημ. καὶ Ἡσ. Ε. 79. ἔτι δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν καὶ βαρυβρεμέτης καὶ βαρύβρομος καὶ σμερδαλέα ἢ μεγάλα κτυπῶν λέγεται διὰ τὸν φρικτὸν κτύπον τῶν βροντῶν καὶ κυμάτων (λέγεται καὶ, βαρύκτυπα κύματα, καὶ, βαρύκτυπος πόντος. »Βροντῶν ὁ βαρύκτυπος ἦχος πρὸς αὐτὸν ἐβράσεν). Ὀλ. 1, 116. Νεμ. 4, 142. Ἐπειδὴ τὸ βαρὺ κτυπᾶ μόνον ἐπὶ ὄγκου (οὐ ἐναντ. καῦσον), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φωνῆς (οὐ ἐναντ. ὀξύ) λέγεται.

*Βαρυκωφέω. Εἶμαι καφὸς, βαρὺς τὰ ὦτα.

Βαρυλαίλαψ, απος, ὁ, ἡ (λαίλαψ). Ὁ βαρεῖαν λαίλαπα προξενῶν, ὁ βαρέως ἠχῶν ὡς ἡ λαίλαψ, φορτοῦνα. Ἀπ. Π. ρ. 247. »Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι.«

Βαρύλλιον, τό· ὑποκ. τοῦ βάρος. Μικρὸν βάρος, σταθμίον, ζύγι. Παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ΙΒ'. εἶδος ὑδροσκοπίου, ἅτ οὐ ἐδοκίμαζον τὸ βάρος τοῦ νεροῦ, ὡς συνήθως ἑρμηνεύουσι· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ βαρῦνον καὶ πρὸς τὰ κάτω θλῖβον μέρος αὐτοῦ.

*Βαρυλογία, ἡ. Ὀνειδισμὸς, λοιδορία.

Βαρύλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ἐπεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶσι βαρεῖς καὶ ὀχληροί, λοίδορος, ὁ βαρεῖς λόγους ὁμιλῶν. Πινδαρ. Πύθ. 2, 100. »Βαρύλογον ἔχθος«, μῖσος παριστανόμενον μὲ βαρεῖς, ἐνοχλητικοὺς καὶ φρικτοὺς λόγους, ὕβρεις.

Βαρύλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Ὁ βαρέως λυπῶν, πικρίνων. 2) παθητ. ὁ βαρέως λυπημένος, πικραμένος, Πλουτάρχ. Πῶς παρ. σελ. 114. »Ὦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ σὶβαρυλυπότατοι καὶ πολυπειρίττατοι πρᾶότατοι πολλάκις γίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου.»

Βαρύμαστος, ὁ, ἡ(μαστός). Ὁ βαρεῖς, δυναμένους μαστούς (βυζιὰ) ἔχων, Στράβ.

*Βαρυμελής, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺ μέλη ἔχων.

Βαρυμηνιάω. Βαρέως μηνιῶ, μνησικακῶ, Ἡλιόδ. 1, 10. ἐκ τοῦ

Βαρυμήνιος, ὁ, ἡ· ἡ, βαρύμηνις, ιος, ὁ, ἡ. Δωρ. βαρυμένιος (μῆνις). Ὁ βαρεῖαν, ἀκατάπαυστον μῆνιν, θυμόν, ὀργὴν ἔχων, μνησίκακος. Τὸ βαρύμηνι, τὸ μνησίκακον καὶ τὸ διαρκὲς πρὸς ὀργήν.

Βαρυμισθος, ὁ, ἡ(μισθός). Ὁ βαρὺν μισθὸν λαμβάνων, ὀφείλων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 161. 2) μεγάλης τιμῆς, ἀκριβός.

Βαρύμοχθος, ὁ, ἡ (μοχθέω). Ὁ πολλὰ κοπιάζων, ταλαίπωρος, δυστυχής· ὁ ὑπομένων, ἢ ἀπαιτῶν πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, κοπιαστικός, Ἐπιγρ.

Βαρυνέω = βαρὺς εἰμι. Γίνομαι ὀχληρός, βαρετός, Θεοκρ. 2, 5. ἐὰν μέντοι ἄλλος ἀντὶ βαρυνούντα διατεταμένως βαρὺν εὖτα ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι.

*Βαρυνθεν, ἐπ. καὶ Αἰολ. γ'. πληθ. ἀόρ. α'. παθ. τοῦ βαρύνω, ἀντὶ ἐβαρύνθησαν, ἠβαναίτησαν.

Βαρύνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Βαρέως ἄῤῥωστος. 2) ὁ προξενῶν βαρείαν νόσον.

*Βαρύνουσος, ὁ, ἡ, = βαρύνοσος. Βαρέως ἄῤῥωστος, Νόνν. παράφρ. Ἰωαν. 6. «βαρύνουσον δέμας».

Βαρυνσις, ἡ. Ἄνία, λύπη, δυσκολία, ἐνόχλησις.

Βαρυντικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος, ἢ ἐνόχλησιν, ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἕτοιμος. 2) παρὰ Γραμματ. = βαρυτονῶν, ὁ τάσσων τοὺς βαρεῖς τόνους ἐπὶ τῶν λέξεων, ὡς οἱ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ ὠνομάσθησαν.

Βαρύνω, Μ. μέλ. ὑνῶ (βαρύς). Βαρύνω, κάμνω τι βαρὺ διὰ τὸ βάρος, Ὁσ. Ε. 321. 2) μεταφ. βαρύνω τὴν τιμήν, ἐπιτιμῶ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, αὐξάνω τὴν τιμήν. Βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, πρᾶξεν εἶν βάρος τῇ κεφαλῇ, καὶ παθητ. γίνεσθαι τὰ βαρύ, ἀποκάμνειν, νεκρούσθαι, γίνεσθαι παράλυτος, ὡς βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν, γούνα βαρυνθεῖς, «βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρας, κοσμίμιο, γίνομαι παράλυτος κατὰ τὰ μέλη. τὴν χεῖρα καὶ βαρύνεται μοι τὸ σκέλος» παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 220. Βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα, λέγεται ὁποία εἶναι ἐγκυμονοῦσα. «Βαρύνεσθαι κύμασιν». Τῇ βασιλείᾳ βαρυνθεῖς». 3) βαρύνω, ἐνοχλῶ, σκίβω, καὶ βαρύνομαι μέσον, αἰτιατικῇ, ἢ γενικῇ, ἢ δοτ., ἢ ἐπί τινι, ἢ διά τι. Βαρύνειν τὴν καρδίαν, ἤτοι σκληρύνειν. Βαρύνειν ῥήματα, λόγους, ἤτοι προφέρω σκληροὺς λόγους. 4) παρὰ Γραμμ. σημειῶ μὲ τόνον βαρύν, μὲ βαρεῖαν. Τὸ βαρύνομαι σημαίνει καὶ ἀθυμῶ, χαλεπῶς φέρω. Ἴδε παραδείγματα τῆς α'. σημασίας καὶ παρ' Ὁμ. Ὁσ. Κ, 321. Ἰλ. Δ, 584. Τ, 165. Πινδ. Πυθ. ι, 162.

Βαρύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὁ βαρέα νῶτα ἔχων, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Βαρύνωτοι κύγχαι».

Βαρύοσμος, ὁ, ἡ. (ὀσμή), καὶ Ἰων. βαρύοσμος ἡ βαρόζος. Ὁ βαρεῖαν, ναρκωτικὴν, καὶ ἐνοχλητικὴν ὀσμὴν (μυρωδιὰν) ἔχων, ἢ ἀφίνων. καὶ βαρυοδμία, ἡ βαρεῖα ὀσμή.

*Βαρύολβος, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.

*Βαρυπλάς, ὁ, τὸ. Βάρος ἀνασύρων ἢ σηκώνων, ἔνδυν ἡ περίφημος μηχανὴ τοῦ Ἀρχιμήδους, ἐπιτηδεία εἰς τὸ σηκώνειν τὰ βάρη. Γράφεται καὶ βαρουλκός.

Βαρυόπης, υν, ὁ (ὄψ). Ὁ βαρεῖαν ὀφθαλμὸν, ἢ δυνατὸν κρότον ἀφίνων, Πινδάρ. Πύθ. δ, 24.

Βαρυόργητος, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὁ σφόδρα ὀργιζόμενος ταχέως τῷ, βαρυμήνιος, Ἀνάλεκτ. Β'. 88.

Βαρύοσμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ βαρυόσμος.

(Τόμ. α'.)

Βαρυπαθέω, ῶ (παθεῖν). Βαρέως πάσχω, λίαν δυσαρεστοῦμαι ἐπί τινι, Πλουτάρχ. Ἠθ. π. 167. «Ἂν δὲ δυσφορῇ καὶ βαρυπαθῇ».

*Βαρυπαθής, ὁ, ἡ. Ὁ βαρέως λυπημένος, Ἐκδοσ. ἐξ. ἐκκλ. 10, 4.

Βαρυπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὁ βαρεῖς χεῖρὶ πράττων, παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 11. 37. «Βαρυπάλαμος χέλιεσι, ὁ βαρὺν θυμὸν γυμνάζόμενος πρὸς ἐκδίκησιν.

Βαρυπειθής, ἐος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὁ βαρέως πειθόμενος, ἀκολουθῶν, ἢ δύσπιστος, ὁποῖος δύσκολα κατακπείθεται, Παραφ. Ἰωαν. 3, σελ. 31. «Βαρυπειθεῖς εἰσὶν ἀκουαὶ».

Βαρυπένθεια, ἡ, = βαρυπενθία.

*Βαρυπενθέω. Βαρέως, σφόδρα πενθῶ, λυποῦμαι, μαυροφορῶ.

Βαρυπενθής, έος, ὁ, ἡ (πένθος). Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· ἐπὶ πράγματος, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου. 2) οὐδετ. ὁ βαρέως, ἤτοι ἐκ βάθους ψυχῆς πενθῶν, ἀρηνῶν, Ἀνάλεκτ. Α'. 33.

Βαρυπένθητος, ὁ ἡ = βαρυπενθής. Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· καὶ ἄξιος βαρέος πένθους, Ἐπιγρ.

Βαρυπενθία, ποιητ. καὶ, Βαρυπένθεια, ἡ. Βαρὺ, βαθὺ, μέγα πένθος, λύπη, Πλουτάρχ. Ἠθ. σ. 118.

Βαρύπενθος, ὁ, ἡ· ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 229· ἀντὶ τοῦ, Βαρυπενθής· ἀμφ.

Βαρύπεπτος, ὁ, ἡ. Δυστιολαχώνευτος.

Βαρυπεσής, ὁ, ἡ (πεσεῖν). Ὁ βαρέως πίπτων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 34. «Ἀγκαθεν βαρυπεσὴ καταφέρω ποδὸς ἀεμένων.

*Βαρυπήματος, ὁ, ἡ Ο' ἔχων βαρέα κακά.

Βαρυπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ μεγάλην βλάβην φέρων, ἢ κυριευμένος ὠ ὑπὸ τοιαύτης.

*Βαρύπλους, ὁ, ἡ. Δύσπλους εἰς τὸ να πλευσθῇ, ὡς ἀπέλαγος βαρύπλουνω.

*Βαρύπλουτος, ὁ, ἡ. Πλούσιος, εὐχρήματος.

*Βαρυπνείων, ουσα, ον (πνεύω). Βαρέως φυσῶν, σφόδρα πνέων, ἀπαισιόνους· ἐπὶ φορτούνας, Μουσ. στίχ. 206, 309.

Βαρύπνους, ὁ, ἡ (πνοή), = βαρυπνής. Ὁ βαρέως πνέων, ἀναπνέων· ἢ ταυτὸν τῷ, βαρύοδμος, Μίκανδρ.

Βαρύπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ βαρὺν πόνον προξενῶν, ἢ, ὁ βαρέως ποιῶν.

Βαρύποτμος, ὁ, ἡ (ποτμος), = βαρυδαίμων. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εὗρε μεγάλη τις συμφορὰ, καὶ δυστυχία, δυστυχής, ἐξ οὗ τὸ συγκρ. βαρυποτμότερος καὶ τὸ ὑπερθ. βαρυποτμότατος. «Βαρύποτμα κακὰ· βαρύποτμος τύχη».

Βαρύπους, ὁ, ἡ· οὐδ. ουν, τὸ· γεν. ποδος (πούς). Ὁ βαρὺς κατὰ τοὺς πόδας, ἢ ὁ βαρεῖς πόδας ἔχων· ἐν γένει, ἀκίνητος, ἀργός, δύσκολος. Ἐν Ἀνάλεκτ. Β'. 226. καλεῖται «Βαρύπους ἄξος», τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ἐνεργ. ὁ τοὺς πόδας βαρύνων, παραλύων.

Βαρυπρεπής, έος, ὁ, ἡ (πρέπω). Πολυτελὴς, σεμνὴς, παρὰ Σοφοκ. «Εὐνυχία βαρυπρεπὴς, πολυέξοδος τράπεζα, ἤτοι εὐνυχία· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς τινος, σημαίνει ἐξαίρετος, βαρὺς τὴν σεμνότητα.

Βαρύπυκνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυκνός.

*Βαρυρρήμων, ὁ, ἡ. Ὁ ὀχληρὰς ὁμιλίας, ὡς «βαρυρρήμονα ἔπη».

*Βαρύρροος, ἀντὶ βαθύρροος.

Βαρύς, ρεῖα, ρύ, γενικ. έος, είας. Ὁ βάρος ἔχων, ὁποῖος εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ Δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἐπὶ ἀνδρώπου· καὶ, δυνατός, σφοδρός, μέγας, ἐπὶ ἤχου, καὶ μάλιστα εἰς ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα ἐπακολουθούντα σύνθετα. Ὅτε κεῖται ἐπὶ ἀνθρώπων σημαίνει ἀ.) Ἐπὶ καλοῦ, ἀνθρωπός τις, ἔστις ἵσταται σταθερῶς, καὶ τὸν ὁποῖον νὰ μετακινήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον, ὅ ἐστι, φυσικῶς μὲν ὁ δυνατός, ἰχυρός, μέγας κατὰ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν καὶ τὰ πλούτη, ὡς παρὰ Πολυβ. «Βαρὺς καὶ φοβερὸς γείτων· καὶ, πόλις βαρυτάτη· χείρ, δύναμις, παρασκευὴ βαρεῖα· καὶ κατὰ ταύτην μόνον τὴν σημασίαν (δηλ. φυσικῶς) ὑπάρχει ἐν χρήσει τὸ βαρὺς παρ' Ὅμ., ὡς Ὁσ. 1, 267, ἤγουν πολλὰ δυνάμενος, ὑποληπτικός, δυνατός. ἠθικῶς δὲ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται νὰ παραπαλεύσῃ τινας ἀπὸ τὰς ἀρχάς του, ἢ ἀπὸ τὰ ἤθη του, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. **Vir gravis**, καὶ **gravitas**, σταθερὸς, σεμνός, καὶ διὰ τοῦτο τίμιος καὶ ἀξιοσέβαστος· β'.) Ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἢ πράγματος, βαρετὸς, ὀχληρὸς, ὁ βάρος καὶ σλίψιν προξενῶν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀνυπόφερτος, σκληρὸς· δύσπεπτος· βλαβερὸς, ἐπιζήμιος· ἀνδρὸς, Ἰλ. Α, 97. » . . . βαρείας χείρας», βλαβερὰς, κακωτικάς. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπί τινος τόπου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀὴρ προξενεῖ βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἄρα, ὁ μὴ ὑγιεινός, ὁ νοσερός· ὁ χάλην καὶ πόνον προξενῶν εἰς τὴν «κεφαλήν». ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπολίτευτος, χοντρός, ἀπλαγχνος, δύσκολος, ἀργός, ἀεινηρός, προπέτης, ὑπερήφανος κ. τ. τ. ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις φαίνεται. 3) Ἐπὶ τόνου, ἢ ἤχου, δυνατός, ἰσχυρός, ἐμφατικός· καὶ (ὡς ἀντίθ. τοῦ ὀξύς). βαθύς, ὅστις δὲν καταλαμβάνεται εὐκολα· ὅθεν «βαρεῖαι», ἢ βαρεῖα προσῳδία. Ἐπίρ. Βαρέως, δυσκόλως, βαρετῶς, μεγάλως, κ. τ. τ. «Βαρέα στενάχειν», μεγαλοφώνως καὶ μὲ πόνον ἀναστενάζειν. Βαρέως ἔχειν, ἢ, βαρέως φέρειν τι, πολλὰ βαρυὰ ὑποφέρω τι, ἤτοι μὲ εἶναί τι πολλὰ βαρετὸν· δυσκόλως καὶ δυσαρέστως ὑπομένω τι. «Βαρέως ἀκούειν, ἀκούειν τι μὲ δυσαρέσκειαν, ὄχι μὲ χαρὰν ὁηλ. «Βαρὺ τὸ σκαρίφημα, παρεμβολὴ ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων, Ἡσυχ. Συγκρ. βαρύτερος καὶ ὑπερθ. βαρύτατος, Πλατ. Κρατ. σελ. 41. «Ἀγγελίαν, ἣν ἐγὼ ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμιν. Τὸ βαρὺς συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς, (ἐν τῇ συνθέσει δηλοῖ πάντοτε βαρετόν τι, βάρος, ἐπίτασιν καὶ ἔμφασιν, σπανίως δὲ δυσκολίαν, ὡς ἐν τῷ βαρυπειθής). Οἱ Ποιηταὶ ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τὸ, βριθὺς, ἐκ τοῦ, Βρίθω.

Βαρύσαρκος, ὁ, ἡ. Πολύσαρκος.

Βαρυσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ βαρὺς ἀπὸ σίδηρον, ὡς «Βαρυσίδηρος ῥομφαία», ἢ πολὺν καὶ βαρὺν σίδηρον ἔχουσα.

*Βαρυσκελής. Βαρὺς τὰ σκέλη, τὰ μηρία ὤν.

Βαρυσκίπων, ὁ, ἡ (σκίπων). Ὁ βαρὺ ῥόπαλον ἔχων· ἐπίθ. Ἡρακλέους. Κολλυμ. Λεῖψ. 120.

Βαρυσμάραγος (σμαραγῆ). Βαρὺς τὸν ἦχον ταυτὸν τῷ, ἐρισφαραγος, βαρύκτυπος, Ἀνάλεκτ. Β. 443. «Βαρυσμάραγοι λαμποὶ, χεῖρες».

*Βαρυσμός, ὁ, = βάρυσις.

Βαρυσπλαγχνος, ὁ, ἡ. Ἀκρατὴς θυμοῦ, ὀργῆς, Φίλων.

Βαρυσταθμέω, ῶ· ἡ, βαρυσταθμίζω. Βαρέως ζυγιάζω, εἰμαι βαρὺς τὸ ζύγιον. (τὸ, Βαρυσταθμίζω, ἐκ Διοσκορ. Α'. 25. ἀμφ.) 2) κάμνω βαρύτερον.

Βαρύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός). Ὁ βαρὺς εἰς τὸ ζύγιον, ἢ πολλὰ βαρύς. «Νόμισμα βαρύσταθμον». Τὸ βαρύσταθμον, ὁ μολίβδος.

*Βαρυστέναστος, ἰδὲ βαρύστονος.

Βαρυστενάχω. Μεγαλοστενάχω καὶ, βαρέως στενάζω, Ἰλ. Α. 364. Δ, 155. ἐν χρήσει δὲ μόνον ἐν τῇ μετοχ. βαρυστενάχων.

*Βαρύστομος ὁ, ἡ (στόμα). Βαρὺς κατὰ τὸ στόμα, ἤτοι λόγων, ὁμιλίαν, Νονν. Διον. 48, 400. «Ἀλλά με κερτομέουσα βαρύστομος ἐξέπι μῦθον ἤκαχε Δηλάντοιο πάϊς». 2) βαρὺς τὴν αἰχμὴν, κώπην, ἀκίδα, ἢ βαθέως κόπτων, ἢ κοπτερός κ. χ. «Β υπλὴξ βαρύστομος.» «Βαρύστομον ὄπτευε» ἡ συνήθεια λέγει τὸν μὴ ὑπακούοντα εἰς τὴν χαλινόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

*Βαρυστοναχέω, ταυτόν τῷ βαρυστενάχω Κωνστ. Μαν. Χρ. σ. 107.

*Βαρυστονέω. Βαρέως ἐπιστένω, δεινοπαθῶ. Ἐπιφαν. Παναρ. σ. 812. »Βαρυστονήσαι, σύμβουλον λαμβάνει ἑαυτοῦ τὴν ἀνάγκην τῶν ὠδίνων.

Βαρύστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὁ βαρέως, ἤτοι βαθέως στενάζων, ὅπερ ἔχει αἰτίαν νὰ ἀναστενάζῃ βαρέως, δυστυχής, Σοφοκλ. »Βαρυστόνους φέρουσι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 794, μὲ στεναγμοὺς ὑπομένει. Λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, βαρὺν ἦχον κάμνων, οἷον, βαρύστονος λίθος, βαρύστονοι βουπλῆγες. Ἐπίρρ. βαρυστόνως.

Βαρυσύμφορος, ὁ, ἡ (συμφορά). Τὸν ὁποῖον εὗρεν ἡ μεγαλωτάτη συμφορά, δυστυχία· ὁ βαρέως φέρων τὰς συμφοράς, ὁ μεγάλως δυστυχής, Ἡρόδοτ. Α', 45. Ἐκ τούτου ἔχει ὁ Δίων Κάσ. 78. 41. καὶ ἐπίρρ. »Βαρυσυμφορώτατα, ἐρῶ μεγάλην δυστυχίαν, ἢ κατὰ δυστυχίαν μεγάλην. Ὅθεν, »Βαρυσύμφορος ὑπάουτις. Βαρυσυμφορώτατος πόλεμος.

Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ (σφάραγος). Ὁ μεγάλως, χοντρὰ βροντῶν, ἠχῶν· ἐπίθ. Διάν. Ζήτ. Ἐρισφάραγος, βαρυτμάραγος, Παῤῥ. Ἰσθ. 7, 23.

*Βαρύσφυρος, ὁ, ἡ. Βαρὺς τὸν σφυρόν (ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ ἐλέφαντος).

Βαρύσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ βαρὺ καὶ ὄγκωδες σῶμα ἔχων, Σχόλ. Πινδ. Νέμ. 8, 41.

Βαρυτέλαυτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βαρυσταθμος, Νικήτ. Χρον. ΙΖ. 10.

Βαρυταρβής, ὁ, ἡ· τό—ές (τάρβος). Ὁ μεγάλως τρομάζων· ἡ μεγάλου φόβου ποιῶν, φρικτός, Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. Ι. σελ. 471. »Τυπάσου ἠχὼ βαρυταρβῆ.

*Βαρυτέρως, ἐπίρρ. Βαρύτερον, Μακκαβ. 3, 3, 1. »Τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ βαρυτέρως ἐναντιωθήναι.

Βαρύτης, ητος, ἡ (βαρύς). Τὸ βάρος τινος πράγματος, οἷον, βαρύτης πλοίων. καὶ μεταφ. ἐνόχλησις, δυσκολία, σκληρότης, σκληρὸν φέρτιμον. Τῶν σκελῶν βαρύτης καὶ πλησμονὴ σώματος. Βαρύτης φωνῆς. Βαρύτης τοῦ ἤθους. Βαρύτης ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι, δυσκολία. Βαρύτης τῶν ἀποκρίσεων. 2) Σχῆμα λόγου. 3) Ὁ βαρὺς τόνος.

Βαρυτιμέω. Αὐξάνω τὴν τιμήν, πωλῶ μὲ περιστοτέραν τῆς συνήθους τιμήν· ἰδὲ καὶ τιμουλκέω.

Βαρύτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ βαρείαν τιμὴν ἔχων, ἄξιος μεγάλης τιμῆς, πολλὰ ἀκριβός, πολύτιμος. »Μὴ βαρύτιμοι εἶναι περὶ τὴν διαπραστικὴν (Ἡλιόδωρ.) νὰ μὴ εἶναι τινὲς πολλὰ ἀκριβοὶ εἰς τὴν πώλησιν. »Βαρύτιμοι χθόνιοι (θεαί)α, οἱ σεβαστοί.

Βαρύτλητος, ὁ, ἡ (τλῆναι). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ὑποφέρει τινάς, ἀνυπόφορτος. 2) ἐνεργ. ὁ βαρέα ὑποφέρων, Λεξιλεκτ. Γ'. 106. »Βαρυτλήτων οὐδενάων.

Βαρυτονέω. Βάλλω τὸν βαρὺν τόνον· καὶ τὸ ούσιατ. Βαρυτόνησις, ἡ. Ζήτ. Βαρύτονος.

*Βαρυτονητέος, α, ον. Πρέπει νὰ σημειωθῇ μὲ βαρὺν τόνον, Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 864. »Βαρυτονητέον δὲ τὸ ἀληθεύειν.

Βαρύτονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. βαρυτόνως (τείνω). Πολλὰ ὄγκωδὲς τεντωμένος. 2) σαρκώδης, βαρύς, κρεατώδης. 3) ἐκ τοῦ τόνου, (ὡς τὸ βαρύτονος) ὀνομάζ. ἠχῶν. »Ὑποκριτὴς βαρύτονος, Πολυδ. »Βαρύτονον στέρνον, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 30. 4) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προφέρει καὶ ἐκφράζει τις μὲ βαρὺν τόνον, ὥστε ἐπὶ μὲν συλλαβῶν, κύριος, ἄνευ τόνου, ἐπὶ δὲ λέξεων, ἔχων τὸν τόνον ἐπὶ τῆς παραλήγουσης· ὅθεν τὸ ῥῆμα Βαρυτονέω, τάσσω, βάλλω τὸν τόνον ἐπί τινος λέξεως· καὶ ἐντεῦθεν, Βαρυτόνησις, ἐως, ἡ· τὸ τάσσειν, βάλλειν τὸν τόνον ἐπὶ τῆς λέξεως. Οὕτω λέγει Διονύσ. Ἁλικ. Β'. 58. τὸ Λατινικὸν ὄνομα Numa πρέπει νὰ γράφηται καὶ νὰ προφέρηται Ἑλληνιστί, Νοῦμας. ητὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας, βαρυτονεῖται, ὅ ἐστι, τὴν δευτέραν συλλαβὴν ποιεῖν μακρὰν καὶ τονίζειν αὐτὴν, καθὼς τὸ Σύλλας, καὶ Λεύλλας, κ. τ. τ. 5) παρὰ τοῖς ῥήτορσι, δυνατὰ τονισμένος, μὲ ἔμφασιν. Ἐπίρρ. βαρυτόνως.

*Βαρύυπνος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν ὕπνον ἔχων, νυστάζων.

Βαρυφθέγκτης, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ, βαρύφθογγος. »Βαρυφθέγκτης λέων.

Βαρύφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ βαρέως, βαθέως καὶ μεγάλως, ἤτοι δυνατὰ ἠχῶν, βοῶν, ὁμιλῶν, βρυχῶν, Πινδάρ. Ἴσθμ. 5, 50. »Βαρύφθογγος νεφέλα· »Βαρυφθόγγοις λέουσιν.

Βαρύφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Ὁ βαρὺν φλοῖσβον, κτύπον, συγχυσμὸν προξενῶν, Ἀνάλεκτ. Β', 441. »Βαρύφλοισβοι κῦμαι.

Βαρύφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὁ βαρὺν φόρτον ἔχων, βαρυφορτωμένος, καὶ ἐπὶ ἐγκύου. »Γύναι βαρύφορτε.

Βαρυφρονέω (βαρύφρων). Βαρέως φρονῶ· δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι λυπημένος, μελαγχολικός, ὡς τὸ βαρυθυμέω.

Βαρυφροσύνη, ἡ. Δυσαρέστεια, λύπη, πίκρα, μελαγχολία, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), = βαρύθυμος. Δυσάρεστος, λυπημένος, μελαγχολικός, ὠργισμένος, θυμωμένος, ἄγριος, Ἀπολλ. Δ', 731 καὶ Λυκόφρ. 464. »Ἡ βαρύφρων Νέμεσις. Ταῦρος βαρύφρων.

Βαρυφωνέω, ῶ (βαρύφωνος). Ἔχω, ἢ προφέρω βαρεῖαν, χοντρὴν ἢ δυνατὴν φωνήν, ὁμιλῶ, προφέρω, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΔ', 15

Βαρυφωνία, ἡ. Ἡ βαρεῖα, βαθεῖα καὶ δυνατὴ, ἤτοι χοντρὴ φωνὴ, προφορὰ, Ἱπποκρ. καὶ Πολυδ. Β', 112. ἐκ τοῦ

Βαρύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅποιος ἔχει βαρεῖαν, βαθεῖαν, χοντρὴν καὶ δυνατὴν φωνὴν, ἢ προφοράν, Ἱπποκρ. »Ζῶων βαρύφωνων.

Βαρύχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὁ βαρέα, ἤτοι μεγάλα καὶ χοντρὰ χείλη ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β', 385.

*Βαρυχείμων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν χειμῶνα, ἤτοι φορτοῦναν ἔχων.

*Βαρύχολος, ὁ, ἡ (χόλος). Ὀργίλος.

*Βαρύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Βαρὺς τὴν χορδήν, βαθὺ ἦχον, Λιθολ. 12, 187. »Ἐκ νήτης μετέβης οὕτως ταχὺς εἰς βαρύχορδον φθόγγου.

*Βαρυχυμία, ἡ. Βαρὺς, κακὸς χυμός.

Βαρύψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι βαρεῖα, ὅ ἐστιν, ὀκνηρά· ἢ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ, ἡ καρδία εἶναι καταπεπλιγμένη, καταπλακωμένη, καταπεπτωκυῖα, ἄρα βαρυκαρδισμένοι, μελαγχολικοὶ, λυπημένος, πικραμένος, μικρόψυχος, ὁ βάρος εἰς τὴν ψυχὴν ἔχων, Σοφοκλ. Αἰ. 320.

Βαρυώδης, εος, ὁ, ἡ (ὄζω), = βαρύοδμος, Νικάνδρ. Θηρ. 895.

Βαρυωδύνιος, ὁ, ἡ (ὠδύνη). Ὁ βαρέως ὀδύνας, πόνους ὑπομένων. 2) ἐνεργ. ὁ βαρεῖαν ὀδύνην, πόνον προξενῶν.

Βαρυωπέω. Δυσκόλως βλέπω, διακρίνω· ταυτὸν τῷ, Ἀμβλυωπέω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Βαρυωπής, ὁ. Μὲ ὄρασιν ἀδύνατον, ὡς »Βαρυωπεῖς ὀφθαλμοί.

Βάρμων, τό· παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, Βάρμον. ΙΔ'. Μουσικόν τι ὄργανον, διαφορετικὸν τῆς βαρβίτου.

*Βᾶς, βᾶσα, βᾶν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω.

*Βᾶς, ᾶ, ὁ. Βασιλεύς, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Βασά, παρ' Ἡσυχ. αἰσχύνη· Ἑβραϊστὶ Βουσάχ.

Βασταγαστραγέλα, ἡ (βάσανος, ἀστράγαλος). Ἐπίθετ. τῆς πόρνης (Λουκιαν. Τραγοποδ. 198), ἐπειδὴ βασανίζει τοὺς ἀστραγάλους.

Βασανεύω, = βασανίζω. Βασανεύεται παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ βασανίζεται, διελέγχεται, ἤτοι διακρίνεται. (Οὗτος ὁ τύπος εἶναι σπανιώτερος παρὰ τὸ, βασανίζω)

Βασανηδόν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, βάσανος. Διὰ βασάνων, μὲ βάσανα, κολαστήρια, Μανεθ. Δ'. 197.

Βασανίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ. Κρατῶ, ἢ φέρω τι εἰς τὴν βάσανον λίθου καὶ τὸ περιτρίβω ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ζητῶ δι' ἐρεύνης καὶ δοκιμῆς τὸ ἀκριβὲς καὶ γνήσιον τινός· πληροφορῶ, Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 8. »Ὑπὸ ἀκριβῶν βασανιζόμενοι, πληροφορεῖσθε ἀπὸ τὰ ἔργα. τὰ ὁποῖα ἀποπλύνουσι τὸ ψιμύθιον, ὅτι εἶχε ψευδὲς χρῶμα. 2) κυρ. στρεβλόω, τιμωρῶ, παιδεύω εἰς βασανιστηρίων (σπειτζεύω), διὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἐνηγένει, πειράζω, ἐγκαλῶ· καὶ πρᾶγμα τινὰ εἰς ἐξέτασιν, ὡς ὁ κριτής. Ξεν. Β. Π. ε'. 3. 10. Barnem. Ὅθεν »βασανιστέον, πρέπει νὰ βασανίσῃ τις, παιδεύσῃ ὑμᾶς βασάνοις καὶ βασανιστέος, ἐξεταστέος, Δημ. κατὰ Ἀφόβ. 36. Πλατ. Πολιτ. γ. σ. 389. 4) ἐπὶ ὕδατος, ἐπιφορτίζω, ἤτοι ἐκλέγω τοιοῦτον, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν ὅπως θέλει.

Βασανισμός, ὁ. Δοκιμή, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής. 2) παιδεία, τιμωρία, ἢ διὰ βασάνων θλῖψις.

Βασανιστήρ, ῆρος, ὁ, = βασανιστής. Ὅπως βασανίζει.

Βασανιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου δοκιμάζουσιν, ἐξετάζουσι, τιμωροῦσι, παιδεύουσι. 2) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστικὸν ὄργανον. »Βασανιστήριον χρυσοῦ ἔστιν ὁ Λύδιος λίθος.

Βασανιστήριος, α, ον. Ὁ δυνάμενος εἰς βάσανον, ἢ ἐξέτασιν, δοκιμήν.

Βασανιστής, οῦ, ὁ· καὶ θηλ. βασανίστρια, ἡ. Ὁ δοκιμάζων, ἢ βασανίζων, παιδεύων, τιμωρῶν, ἢ ἐνοχλῶν.

*Βασανιστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ βάσανα. Ἐπίρρ. βασανιστικῶς.

Βασανίτης, ου, ὁ. Ταυτόν τῷ, βάσανος (μετχγ.).

*Βάσανον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ βασανίζουσι, Θεοφάν. σ. 247.

Βάσανος, ἡ. Ἡ Λυδία λίθος (Μεχίγγ. lapis Lydius, coticula, la pierre de touche), ἐπάνω τῆς ὁποίας παρατρίβοντες τὸ χρυσίον, δοκιμάζουσιν αὐτὸ (Ζήτ. Παρατρίβω). καὶ μεταφ. ἐντεῦθεν ἡ δοκιμή, τὴν ὁποίαν κάμνομεν, ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι γνήσιον, ἀληθὲς, καθάριον· ἄρα, ἐξέτασις, ἔρευνα, πεῖρα, δοκιμασία. »Δεύνατι βασάνων, καθυποβάλλω εἰς ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν· καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη δοκιμασία γίνεται διὰ τῆς ἐπὶ τῆς βασάνου παρατρίψεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ σημασία καὶ ἐπὶ τῶν τιμωρητικῶν καὶ παιδευτικῶν ὀργάνων, δι' ὧν παιδεύουσι καὶ θλίβουσι τοὺς κακοῦργους διὰ νὰ μαρτυρήσωσιν ἀληθῶς τὰς κακουργίας των. Ἄρα, Βάτανοι, πληθ. τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, καὶ αὐταὶ αἱ τιμωρίαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618. 2) Ἡ δοκιμασία, πληροφορία, ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν δίδει τινὰ εἰς τι, ὅτι εἶναι γνήσιον ἢ ἀληθές. »Δοῦναι βάσανον τινος, δίδω δοκιμὴν τινος πράγματος, ἤτοι, διὰ νὰ μὲ καταλάβῃ τις ἂν εἶμαι ἄξιος κτ. ἑνὸς πράγματος, δίδω εἰς αὐτὸν μίαν δοκιμὴν, ἐπίδειξιν. »Βάσανον δεδόναι τῆς πίστεως, ἢ, τοῦ πιστὸν εἶναι. Γαλλ. Preuve, καὶ Ἰταλ. Prova.

*Βασιλέα, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, βασίλεια, Πολλ. Νεμ. 1, 30. ἔνθα διορθώθη ὑπὸ Boeckh ἀντὶ βασίλεια.

Βασίλεια, ἡ· θηλ. τοῦ βασιλεύς. Ἡ βασίλισσα, Ὀδυσσ. Δ, 697. καὶ Η, 241. Καὶ ἐπὶ θεᾶς, ὡς, βασίλεια θεά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 964. 2) πριγκιπέσσα.

Βασιλεία, ἡ (βασιλεύω). Ἡ ἐπαρχία, ἡ ἐπικράτεια βασιλείου τινός. 2) ἔτι δὲ βασιλεία τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασίλειον, καὶ 3) αὐτὸ τὸ στέμμα, διάδημα, ἤτοι ἡ βασιλικὴ ἀξία, Διόδωρ. Σικ. Α', 47. (Ζήτ. καὶ Βατιλεύς). Ἡ Βατιλεία μου, ἡ Βασιλεία σου, ἀντὶ ἡ Μεγαλειότης μου, ἡ Μεγαλειότης σου. Παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσιν, ἡ βασιλεία Θεοῦ.

Βασιλεύω, ῶ. Ἴδε Β-μὸ τὴν βασιλείαν, ἤτοι νὰ βατιλεύσω, Ἰώσηπ.

Βασιλείδιον, τό. ὑποκ. τοῦ βασιλεύς. Μικρὸς βασιλεύς, Θεόφραστ.

Βασίλειον, τό. Ἡ βασιλικὴ κατοικία, τὸ βασιλικὸν παλάτιον· πολλαχοῦ πληθ. τὰ βασίλεια. 2) ἐπὶ στρατοπέδου, ἡ βασιλικὴ σκηνή, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἢ τοῦ ἀνωτάτου ἐξουσιαστοῦ. 3) Ἡ βατιλεία, ἡ ἐπικράτεια ὅλη, καὶ τὸ διάδημα. 4) Βασιλικὴ καλέστρα, π. χ. «Ἰουδαίων, τὸ ἐν Θράκῃ βασίλειον. 5) Βασίλειοι, (ἡ Ἰων. βασιλήιοι) ὁ βασιλικὸς φίσκος. 6) Βασίλεια, πεῦκος τύπου. 7) εἶδος ἀλοιφῆς. (Πληθ. τὰ βατιλεῖα εἶναι εὐχρηστότερον ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βασίλειον, τὸ βατιλικὸν παλάτιον.) Κυρίως ὡδέν. ἀστὶ τοῦ

Βασίλειος, ὁ, ἡ (καὶ βασιλεία θηλ. παρὰ Τραγ.). Βατιλικός, ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα. 2) ὁ ἐκ πούτου ὁρισμένος, παραγγελμένος, προστεταγμένος, ἀποσταλμένος, ὡς, βασίλειοι διάκονοι. Ἰων. βασιλήιος, ίη, ιον, Ὀδ. Π, 401.

Βασιλεύς, έως, ὁ. Ὅποιος βασιλεύει, ἐξουσιαστὴς βασιλείας τινός, ἄρχων, αὐθέντης ἑνὸς τόπου, Ἰλ. Β, 205. «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω· εἷς βατιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, ὅπου ὁ Εὐστάθιος φησί. «Τοῦτο δὲ τὸ γνωμάτευμα, ὀνόε τις ἄλλως μὲν ἀρχὰς ἀποδοκιμάζει, ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον τὴν ἔννομον μοναρχίαν, ἤτις ἐστὶ βασιλεία. Ἴστέον γάρ, ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσιν· ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐξ ἑνὸς, καὶ ἡ τούτων μέση, ἢ ἐκ τινων. Τριῶν τοίνυν οὐσῶν, μία μέν ἐστιν, ἐν ᾗ ὁ δῆμος δύναται, ἰσηγορίαν ἔχων καὶ ἰσοπολιτείαν ἔννομον, ὁ καλεῖται Δημοκρατία, ἣν ὁ Ποιητὴς γνήσιον ἐν τῷ, «Οὐ μέν πως πάντες βατιλεύσομεν ἐνθάδε Ἀχαιοί. Δηλοῦται γὰρ ἐν τῷ, πάντες, ὁ δῆμος, ἐν δὲ τῷ, βασιλεύσομεν, τὸ, κρατεῖν, ἐξ ὧν ἡ λέξις τῆς Δημοκρατίας συντίθεται. Καὶ αὕτη μὲν ἀρχὴ πολιτικὴ μίξ, ἡ Δημοκρατία· ἑτέρα δέ, ἡ Ἀριστοκρατία, ἐν ᾗ μόνοι ἐννόμως κρατοῦσιν οἱ ἄριστοι· ταύτην δὲ διὰ τῆς Πολυοπτείας ὑποθηλοῖ ὁ Ποιητής. Τρίτη δὲ ἡ Μοναρχία, ἐν ᾗ πάντων εἷς μόνος ἄρχει κατὰ νόμους καὶ αὐτός, ὁ δὴ Βασιλεία ἐστί. Τριῶν οὖν τούτων οὐσῶν μοίρων Ἀρχῶν, μιᾶς τῆς Δημοκρατίας, ἤτις, ἐὰν μὴ κατὰ νόμους γένηται, εἰς Ὀχλοκρατίαν ἐκπίπτει· καὶ ἑτέρας τῆς Ἀριστοκρατίας, ἣν, οὐ κατὰ νόμους ἰδυνομέννην, Ὀλιγαρχία μετακαίχεται· καὶ τρίτης τῆς Βασιλείας, ἥτις, ἐκπεσοῦσα τοῦ νομίμου, εἰς Τυραννίδα κατολισθαίνει, ὁ Ποιητὴς τὴν ἔννομον μοναρχίαν ἀπαιτεῖ... εἷς κοίρανος, εἷς βασιλεύς, εἷς οἷπερ ἔκ παρλλήλου τὸ αὐτό, κ. τ. λ.» Ἀλλ' αὖτη ἡ σημασία εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους καθόλου ἦτον αὐτὴ τοῦ, Ἀρχηγός, Ἡγεμών, Ὁδηγός, Κριτής, κ. τ. τ. λαοῦ τινος, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ καλεῖς ὑπὸ τῆς πολιτείας διορισμένος ἀρχηγός. 2) πᾶς τις ἐπίτιμος, πρίγκηψ μετέχων τῆς διοικήσεως· 3) πυδέντης. 4) ἐν Ἀθήναις ὁ δεύτερος Ἄρχων, ἅστις εἶχε τὴν ἀνωτάτην φροντίδα καὶ τὴν ἐπιστασίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ὑποτίσιων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν θρησκείαν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο, Βασιλεύς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρχων, ἤτοι ὁ Ἀριτής, Διαιτητής, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεφέροντο ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις καὶ δίκαι, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ αἱ καταδίκαι τῶν πολιτῶν τῆς ἐπικρατείας τοῦ κριτηρίου του, ὡς ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καδὴς ἢ Κατῆς· Ἡτιόδ. ψευδαίνων βασιλῆας ὡροφορέοντας, διεφθορότας δηλ. 5) ἐκάλουν ἔτι, Βασιλεῖς, οἱ παρίστατοι, ἢ οἱ πελάται τοὺς ἑαυτῶν αὐθέντας, ὑπερασπιστάς. 6) Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων ὠνομάζετο ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατ' ἐξοχὴν Βασιλεύς, ἢ ὁ μέγας Βασιλεύς· ὑστερώτερον καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, Schaef. mel. p. 4. 65. — 7) μετεφ. πᾶς, ὅστις ἔστιν ὁ πρώτιστος, ἔχει κατά τι, π. χ. βασιλεὺς τῶν λόγων. — Συχνάκις παρὰ Ποιηταῖς οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαὶ βασιλεῖς καὶ βατίλειαι ὀνομάζονται, ὁ δὲ Ζεὺς ἐπωνομάσθη Ζεὺς Θεῶν βασιλεύς, Ἡσ. Θεογ. 886. πρβ. Ἀνεξ. 8) Βασιλεὺς ἐλέγετο καὶ ὅστις ἐνίκα εἰς τὸ παγνίδιον τῆς σφαίρας. — Βασιλεὺς βασιλέως ὑπάρχει τίτλος τῶν Λυκιακῶν βασιλέων. — Σημειωτέα ἡ ἔλλειψις αὐτῆ; Πῶς ὁ (βασιλεὺς ὁηλ.) τῶν Περσῶν· Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων. — Βασιλέως ἐγκέφαλον ἔλεγον οἱ Πέρσαι πᾶν τὸ κάλλιστον καὶ σοστιμώτατον φαγητόν (Σουίδας). — «Βασιλέως ὀφθαλμοί», ὁ μινίστρος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. — Ἤγεν. βασιλέως ἐστὶ παρὰ μὲν Λίολ. βασίληος καὶ βασίλεος, παρὰ δὲ Ἴωσι βασιλῆος καὶ βασιλῆος, καὶ παρὰ Βοιωτ. βασιλῆϊ· ἡ αἰτ. ἀνωμ. βασιλῆ, χρησμ. παρ' Ἡροδ. ζ', 220. — «Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίθετος, ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὸ παρ' Ὁμήρῳ πατὴρ βατιλεύς», ἀλλὰ καὶ τραπώτερον τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ συγκριτικὸν βασιλεύτερος, καὶ ὑπερθετικὸν βασιλεύτατος, ἀντὶ ἀξιωτέρος, ἀξιώτατος τῆς βασιλείας, μεγαλειότερος, ἢ μέγιστος βατιλεύς. — Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ βάσις λεώ, ἤτοι λαοῦ, ἢ ἐκ τοῦ βᾶς, ἢ ἐκ τοῦ βάσις καὶ ἕλεως.

Βασιλεύτης, ὁ, ἡ, ὁν (βασιλεύω). Διοικούμενος, ἢ ἀρμόζειος εἰς τὸ νὰ διοικῆται ὑπὸ βασιλέως, ἵος, ὁ «βασιλεύτου γένος ἀνθρώπων».

*Βασιλεύτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταυτόσ. τῷ βασιλεύς.

Βασιλεύω, Μ. εὔσω. Βασιλεύω, εἶμαι βασιλεύς, ἄρχω· Συντ. δὲ ἡ ἁπλῶς, ἢ διὰ τῆς ἐν, ἢ κατὰ, «Ἀντίγονον βατιλεύοντες. Βατιλεύει ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δῆμον. 2) προστάζω, ἐξουσιάζω λαόν, καὶ συντάσσεται δοτ., παρὰ δὲ λογοτρόφοις συχνότερον γενικῇ, εἰπότε δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. π. χ. «...ὥστε σφίσι βασιλεύῃ. Βατιλεύσαι τῆς Ἰωμῆς. Ὅπως βασιλεύσῃ ἐπὶ τὰς δύο βατιλείας (Μακκαβ. Α', 1, 16. 5). Παρὰ δὲ τῇ λίξῃ Γραφῇ σημαίνει, κάμνω βασιλέα, π. χ. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα. 4) μετωφ. ἀπολαύω τινὸς πράγματος. 5) ἀπολύτως, ζῶ ὡς βασιλεύς, πολλὰ κιλά. 6) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως. Παθητ. Βασιλευόμαι, διοικοῦμαι ὑπὸ βασιλέως, εἶμαι ὑπὸ βατιλέα, Πλουτ. Ἀλεξ. «Πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ Διός». Ἡ βασιλεύουσα πόλις, ἡ ἁπλῶς, ἡ βασιλεύουσα, λέγεται ἐπὶ τῆς πρωτευούσης καὶ βασιλικῆς καθέδρας. Σημ. Ὁ ἀόριστος σημαίνει πολλάκις, γίνομαι βατιλεύς, ἢ βασίλειος, π. χ. «Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονὶς χώρα. «Μετὰ τὸ βασιλεῦσαι Βυζαντίνους, ἀφ' οὗ τὸ Βυζάντιον ἔγινε βασιλεύουσα, Προξ. β', 2.

Βασιλεωπάτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ αὐτοκράτορος (ἐξὸν τῆς ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐλῇ).

Βασίλη, ἡ (σπάν. ποιητ. τύπος), = Βασίλεια. Βασίλισσα, δέσποινα, Σοφ. παρ' Ἡσυχ. 1. Σ. ηου. Στ. Βυζ. Ἀγάγειε· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πινδ. Νεμ. 1, 39, διαγωστέον, κατὰ W. Dind. ἀλλὰ Διὸς βατίλη.

*Βασιληγενέτειρα, ἡ. Ἡ γεννήσασα βασιλέα.

*Βασιληγενής, ίος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους ὤν.

Βασιληΐη, Ἰων. ἀντὶ βασιλεία.

Βασιλήϊος, ἤη, ίον, Ἰωνικ. ἀντὶ βασίλειος, βασιλικός, Ὀδ. Π, 401.

Βασιλήϊς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. ταυτόν τῷ, βασιλικός, ὡς Ἰλ. Ζ, 193. Βατιληΐς ἀρχή, τιμή, ἀκοή. 2) βασίλισσα, Μανεθ. Α, 283.

Βασιλίζομαι. Ὑποκρίνομαι, φέρομαι βασιλικῶς, Ἀππιαν. Μιθρ. 109. Πολ. Γ, 18. Ἐξένευσίας τὸ ἐνεργ. Βασιλίζω, παρὰ Πλουτάρχ. Φλαμ. 16., ὑηλοῖ, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὴν φατρίαν, ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως, τὰ τοῦ βασιλέως φρονῶ.

*Βασιλικά, τά. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ 60 βιβλία, περιέχοντα ὅλους τοὺς πολιτικοὺς νόμους, συνταγμένους εἰς ἐπιτομήν.

Βασιλική, ἡ· ὑπακουομ. οἰκία. Ἡ τοῦ βασιλέως κατοικία, τὸ παλάτιον, καὶ ἐξαιρέτως, ὑπακουομ. τοῦ, Στοά (Στράβ. Κ', σελ. 170.), λαμπρὸν καὶ πολύστυλον δημόσιον ἐτήριον, κατὰ σειρὰς ἔχον τοὺς στύλους, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου περιπατοῦσιν, ἢ ἐδίκαζον, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Basilica, καὶ Regia, ὅρα Sueton Aug. 31. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους δὲ αὐτὴ τῆς στοᾶς ἐμβασις εἰς τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Παρὰ Ῥωμαίοις (κατὰ τὸν Vitruv. V. 1.) ἦτον ἡ Βασιλική, Basilica, δημόσιόν τι κτήριον ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸς χρῆσιν καὶ συνάθροισιν τῶν πραγματευτῶν, ὅπου καὶ ἐθεωροῦντο αἱ κρίσεις καὶ αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν (ὡς τὸ παρ' Ἰταλοῖς Borsa, καὶ Τελλ. Bourse), ἔχον ἐνδοθεν διπλῆν τὴν σειρὰν τῶν στύλων καὶ τὴν διαθρομήν. Κατὰ τοῦτο τὸ κτήριον τῆς Ἰωμῆς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐκτίσατο τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι καὶ Βασιλικαὶ ὠνομάσθησαν.

*Βασιλικεῖον, τό. Βασιλικὴ οἰκία, παλάτιον, 2) βασιλικὴ ἐξουσία· 3) τὸ βασιλικὸν ταμεῖον, δημόσιος. Διόδ. 2. 40. «Τρέφεται ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος». 4) δόγμα, ψήφισμα βασιλέως. 5) ὅστιμον, φόρος, ὅττις πρέπει νὰ πληρώνηται τῷ βατιλεῖ, Μακκαβ. α', 10, 34. β', 4. 11. καὶ 15. 7. «Αἱτεῖ τῶν βασιλικῶν, ὡς ἐλάμβανεν ὁ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν» κ. τ. λ. 6) «Βασιλικὸν» καὶ εἶδος μύρου, ἔμπλαστρου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ τετραφάρμακος, Ἀλεξ. Τραλλ. α', 3, σ. 175. 7) Βασιλικοί, παρὰ νεωτέροις, ὁ βασιλεύς, τὸ ἄκαιμον. 8) «Βασιλικὸν κύμινον», τὸ ἥμερον.

*Βασιλικός, ή, όν (ὡς τὸ βατιλεύς). Βασιλικός, αὐθεντικός, ἀνήκων βασιλεῖ· ἐν γένει, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡς, βασιλικὴ ἑστία, βασιλικὸν συμπόσιον. «Βατιλικὲς λέγαν λόγος ἐξωνηθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἢ ὑπὸ τοῦ βατιλέως. «Βατιλικὴ διαθρομὴ» τὸ τρέξιμον, δρόμημα, τοῦ ὁποίου ἐπιστάτης ἦτον εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐννέα ἀρχόντων, βατιλεὺς ὀνομαζόμενος. «Βασιλικὴ ὁδὸς» ἦτοι στρατὸς δημόσιος, «Ὁδῷ βασιλικῇ πορευτόμεθα» καὶ αὐτὴ παροιμία, Φιλ. τ. α', σ. 458, 44. «Ἀμείνων γὰρ ὁδῷ τῇ μέσῃ βαδίζειν, τῇ πρὸς ἀλήθειαν βασιλικῇ». Σελ. 271, 42. «Βασιλικὴ τῷ ὄντι χρώμενος ὁδῷ». 2) βασιλεὺς μικρᾶς χώρας, Λεπ. Ὀρχ. κ. 62. «Τῶν ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικές τις ἀπρέπειαν». καὶ Εὐαγγ. Ἰωαν. 4, 46. «Ἦτις βασιλικὸς ὢν. 3) μικρόν τι πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ ἀκαλανθίς. 4) Βασιλικὴ (γλῆφ) Συνέσ. πυρ. σελ 278. «Ἐγχειροῦμεν τὴν φλεβοτομίαν ἀπὸ τῆν βασιλικήν».

Βασιλικῶς, Ἐπιρρ. Βασιλικῶς, κατὰ βασιλικὸν τρόπον.

Βασίλινα, ἀντὶ βασίλεννα, βασίλεια, λέγει ὁ Τριβαλλὸς παρ' Ἀριστ. Ὄρν. 1662.

Βασιλίνδα, ἡ· ὑπακουομ. παιδιά. Παιγνίδιόν τι τῶν παίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικήτας καθίσταται βασιλεὺς αὐτῶν, Πολυδ. ε'. ὡς ἀριστίδα κτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βασίλεννα, ἡ. Ταυτόν τῷ, βασίλεια. Βασιλὶς, βασίλεσσα, βασίλιττα, Μένανδρ. Εὐστ. 1965. Σ, 1425, 40.

*Βασιλὶς, ίδος, ἡ. Οὐσιαστ. ἡ βασίλισσα, Σοφ. Ἀντ. 941. λέγεται καὶ νύμφη βασιλὶς καὶ γυνὴ βασιλὶς. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος, ὀνομαζομένου Βασιλέως. 3) ἐπιθετικῶς, ὡς, βασιλὶς ἑστία, εὐνὴ· καὶ βασιλὶς κώλις· ἡ βασιλικὴ πόλις· βασιλὶς Ῥώμη, Κωνσταντινούπολις, ἢ ἁπλῶς Βασιλὶς, ἡ Κωνσταντινούπολις. Παρὰ Διοδ. βασιλὶς σημαίνει ἡ βασιλικὴ ἐπικράτεια. 4) ἡ Κυριακή.- Πλησ. Βασιλίδες, εἶδος ὑποσήματος τῶν Ἀθηναίων βασιλέων, Πολυδ. 7, 85. ἐπιθ. βασιλίδες ἰτιγάδες, παρ' Εὐσταθ. Ὁδ. 8. 1964, 8, αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων.

*Βασιλεσκάριον, τό. Πτερὸν τῶν Ἱεράκων, Δημ. Ἱερακοστρ. 1, 4. «Καὶ ἐὰν τὰ βασιλεσκάρια μακρὰ ἔχει τὰ τῶν πρωτελλάτων. Ducang.

Βασιλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ βασιλεύς. Μικρὸς βασιλεύς. 2) πτηνόν τι μικρὸν οὕτω καλούμενον, Regulus. 3) ἀστὴρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος. 4) εἶδος σαύρας ἢ ὄφεως, ἄγνωστον εἰς τοὺς Νεωτέρους. Παρ' Ὡραπόλλωνι καλεῖται ἔτι μὲ τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα, Οὐραῖος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Zoega Numi Aegyptii, σελ. 400., προεύρηται ἐκ τοῦ Κοπτικοῦ Οὐρα, ὃ, σημαῖνον τὸ, Βασιλικός, ὅ ἐστι, λαμπρὸς ὄφις. 5) εἶδος θαλαττίου ἰχθύος.

Βασίλισσα, ἡ, = βασίλεια. Ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως, ἢ τοῦ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις (οὐδέποτε βασίλιττα). 2) ἡ Κυριακή.

Βάσεμος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ πρὸς διάβασιν ἢ διάβασιν ἐπιτήδειος, πορευτέριος. 2) ἐκεῖ, ὅπου τινὰς δύναται στερεῶς νὰ περάσῃ, περιπατήσῃ, ἢ νὰ σταθῇ στερεός, βέβαιος, ἀσφαλὴς (σίγουρος). 3) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνέβη τινὰς, ἐπιβάτης, ἢ ὁρκτός. Ἴδού μερικὰ παραδείγματα τῆς α'. καὶ β'. σημασίας· Γαλην. «Καὶ τοῦτο ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. «Πάντα γὰρ τῇ συνέσει βάσιμα καὶ δυνατὰ γίνεται (Διοδ.). καὶ Φίλ. τ. α'. σ. 297, 13. «Βάσιμοι καὶ λιθοφόροι ὁδοὶ πᾶσαι.

Βάσις, εως, ἡ (βαίνω). Βάδισις, πορεία, περιπάτημα, βῆμα, Ἡρωδ. 6, 5, 12. «Τρηχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χεὶρ, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἀκριβῆ καὶ τὴν πορείαν εὔμορφη παρεῖχεν. Οὕτω καὶ, ποδῶν βάσεν ἢ στελῶν βάσιν. 2) ποδάρι, πούς, πατοῦνα, Ἀπολλοδ. 1, 3, 5. «Ἡφαιστον πηρωθέντα τὰς βάσεις. Φιλ. Ἰουδ. τ. α'. σ. 29, 1. «Διττὰς χεῖρες, διττὰς βάσεις· σελ. 650, 3. «Χεῖρας καὶ βάσεις· Ἀπολλοδ. 3, 5, 3. «Σφῖγξ εἶχε βάσιν . . . λέοντος. 3) κάθε βάσις, ἀσφάλειαν, ἑδαφος, καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐν ῥυθμῷ ὄντων, σημαινόντων τὸν πόδα ἢ ῥυθμὸν αὐτὸν, καὶ μέρος ῥυθμοῦ (Τάκτον), καὶ ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων· π. χ. βάσις Ἰωνικὴ, ἰαμβικὴ, κτλ. 4) παρὰ Μαθηματικοῖς, βάσις κέντρου, τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου. 5) παρ' Ἀρχιτέκτοσιν, ἡ βάσις, τὸ στήριγμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ στηρίζεται στήλη τις, ἀνδριὰς, κτίρσον· καὶ μεταφ. βάσεις βλεφάρων, ἐγκεφάλου, γραμματικῆς, λόγου κτ. — Πλησ. Βάσεις, αἱ βαλβίδες. 2) βάσεις ἀγγείων, λέγονται, ὅσα εἶναι ἡτοιμασμένα διὰ τὴν σύστασιν αὐτῶν εἰς ἕν, ὡς εἶναι τὰ λεγόμενα χυδ. ταφιά· τεύτῳ ἀντίκ. ἀντίβασις.

Βασκαίνω, Μ. χυῶ, Ἀόρ. ἐβάσκηνα. Κατὰ τὴν παραγωγὴν φασκαίνει ἐκ τοῦ, φάσει καίνειν, σημαίνει ἡ λέξις, τὸ, διὰ τῶν ὀμμάτων φονεύω, τῷ βλέμματι φθείρω, φθοερῶς ἐπιβάλλω τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλάπτω διὰ τοῦ τοιούτου βλέμματος, τὴν ὁποίαν σημασίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια, ὀμματιάζω, καὶ, βασκαίνω, λέγουσι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας· καὶ αὐτὴ ἐστιν ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν, fascinare, καὶ fascinus, λέγοντες, ὁ ἐστι, διὰ βλέμματος (ὀμματιᾶς), δι' ἐπαίνων, διὰ λόγων φαρμακεύω, γοητεύω, μαγεύω ἄνθρωπόν τινα (ἢ ζῶον καὶ φυτὸν), ὥστε δὲν δύναται νὰ αὐξήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ, ἢ νὰ εἶναι εἰς καλὴν ὑγείαν, εὐτραφίαν, καὶ εὐρωστίαν, καὶ μάλιστα ἐν παιδίον, τῶν ὁποίων καθημερινὰς ἀποδείξεις ἔχομεν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «βάσκανος ὀφθαλμὸς, ἀντὶ τοῦ, φθορυποιὸς, ὁ ὁποῖος τοιουτοτρόπως βασκαίνει. 2) ἐντεῦθεν ἔπειτα ἡ σημασία ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, κακολογῶ, αἰτιῶμαι, μέμφομαι, καταλαλῶ, συκοφαντῶ, καὶ, βάσκανος, ὁ φθονερός. Ἐτυμολογίζουσι οἱ Παλαιοὶ, διὰ νὰ ἀποτρέψωσι τὴν βασκανίαν, νὰ πτύσωσι τρὶς φορὰς εἰς τὸν κόρπον, ὡς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. ζ'. 39. «Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, ὅπου ὁ Σχολ. ἐπιφέρει καὶ ἐκ Καλλιμάχου μαρτυρίαν τινά «. . τό, κόλπον ἐπιπτύουσι γυναῖκες, ἡ ὁποία συνήθεια ἐπικρατεῖ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, καὶ μάλιστα ὅτι ὁ βασκαίνων πτύει καὶ τοὺ βασκαινόμενου, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν βασκανίαν· ὅθεν καὶ διὰ προφυλάξει καὶ ἀποτροπὴν ταύτης ἑφερον, καθὼς καὶ τὴν σήμερον ἔτι φέρουσι, τὰ Βατκάνια, καὶ, Προβατκάνια. Ὅλην ταύτην τὴν δεισιδαιμονίαν περιγράφει ἀκριβῶς ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Κ', 34., τὴν ὁποίαν ἐγὼ οὐ λέγω δεισιδαιμονίαν, ἀλλὰ δύναμίν τινα φαρμακευτικὴν τῆς ὁράσεως, περὶ τῆς ὁποίας οὐδένα λόγον ἔχουσιν εἴτε οἱ Φυσιολογοῦντες· διότι ἴδιον αὐτῶν τοιαῦτα διάφορα παραδείγματα, καὶ μᾶλιστα τυχὸν ποτὲ ἐνί τῶν τοιούτων βασκάνων, ὃς τις διὰ τῆς ὁράσεώς του πολλὰ παιδία ἔβλαψε, καὶ μάλιστα πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἤδη ἔβλαψε μίαν ἀμπελον, καὶ πολλὰ ἐξετάσας αὐτὸν, οὐδὲν ἄλλο μοὶ εἶπεν αἰσθάνεται ἐν τῷ βασκαίνειν, εἰμὴ ὁρμὴν τινὰ καὶ καῦσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μίαν ὀρμητικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, καὶ διὰ νὰ εἰδῶ τὴν πεῖραν, εἶπα μετ' ὀλίγον νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν μας ζῶόν τι εὐτραφὲς καὶ ὡραῖον, καὶ σὺ ἑφερον, κατὰ τύχην, καὶ ὁ καιρὸς εἶμεθα καθήμενοι ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔξω εἰς ἐξοχήν τινα. Τοῦτο ἦν ἐν βουβαλίδιον, εὐτραφέστατον καὶ ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ τὸ εἶδεν ὁ βάσκανος, εἶπε πρὸς ἐμὲ· θέλεις νὰ τὸ βασκάνω; καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην τὸ, Ναί, θέλω· καὶ εὐθὺς αὐτὸς στυλώσας τὰ ὄμματα κατὰ τοῦ ζώου, μετὰ μίαν στιγμὴν ἔπεσε τὸ ζῶον κατὰ γῆς ὡς νεκρὸν, ἀφρίζον καὶ τρίζον τοὺς ὀδόντας· ὁ δὲ ὁρκωμὸς, καὶ πτύσας αὐτὸ τρὶς, μετ' ὀλίγον ἀνέστη πάλιν τὸ ζῶον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγέλην αὐτοῦ. — Τινὲς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, φθονερὸς, λαμβάνουσιν ἑτέραν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βάσκω, ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ, βάσκειν, λέγειν, κακολογεῖν, ἐκ τοῦ, φάσκειν· ὅθεν καὶ τὸ φάσκε, καὶ βάσκανος, παρ' αὐτῷ ὁ συκοφάντης· καὶ, βάσκελλος, ἡ, Βότσα, δίοτι βαβάζει. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, βασκαίνει, λυπεῖ, μέμφεται. Ἆρα τὸ, βάσκανος, σημαίνει ἄλλως, τὸ, φλύαρος, κακολόγος, κατήγορος, ὁ κακοὺς λόγους ὁμιλῶν κατόπιν τινὸς, φθονερὸς, καταλαλητὴς, ἢ διὰ τῶν ἀχρείων καὶ κακῶν λόγων του φθείρων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν τινὸς, ψεύστης, ψευδηγόρος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 571. «Οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καὶ περ σφόδρα βάσκανος οὗτος· καὶ Ἱππ. 103. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. ὁ Σοφοκλ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀχάριστος.) «Ὁ δέ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἂν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνειν, περιπαίζει, συκοφαντεῖ, κατηγορεῖ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ, βάσκανος, ἀντὶ τοῦ συκοφάντης. Ἀντὶ δὲ τοῦ, πικραίνω, πειράζω, βλάπτω, κεῖται ἐν τῇ ῥήτει τοῦ Φερεκράτους. «Ὁ λαγὼς μὲ βασκαίνει καὶ λυπεῖ· παρὰ δὲ Φιλοστράτ. Ἀπολλ. ς', 12. «Σοὶ μὲν εὐδενὸς ἂν βασκαίνοιμι, εἶναι ἀντὶ τοῦ, φθονήσοιμι. Συντάσσεται δὲ τὸ βασκαίνω, ἀντὶ τοῦ φθονῶ, δοτ. ἢ δοτ. καὶ αἰτ. πράγματος, ἢ γεν. μόνου πράγματος, ἢ δοτ. καὶ ἐπί. Οἱ παλαιοὶ Τραμματικοὶ διακρίνουσι τό, βασκαίνειν τινὶ, ἀντὶ τοῦ, φθονεῖν, ἀπὸ τοῦ βασκαίνειν τινὰ, ἀντὶ τοῦ, συκοφαντεῖν, κακολογεῖν, ἀπατᾶν, Πρωδιαν. Pierson. σελ. 470. Πλούταρχ. Περικλ. 12. Ἆρα βασκαίνω ἢ λοιδορῶ 1) κακολογῶ, κατηγορῶ· συκοφαντῶ, καταλαλῶ, αἰτ. 2) μαγεύω καὶ κακοποιῶ, δι' ἐπαίνων, ἢ διὰ φόγων, ἢ διὰ βλεμμάτων μόνον. 3) φθονῶ, δοτ. Σημ. ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν πτώσεων δὲν φυλάττεται ἀκριβῶς. — Παθητ. βασκαίνομαι, Ἀόρ. ἐβασκάνθην.

Βασκαντικός, ἡ, όν. Συκοφαντικὸς, φθονερὸς, Πλούταρχ. Συμπ. 5. Σ. 682.

Βασκανία, ἡ. Τὸ δι' ὀμμάτων βασκαίνειν. 2) Συκοφαντία, κακολογία, κατηγορία. 3) φθονία.

Βασκανίζω, = βασκαίνω.

Βασκάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, βάσκανος. 2) ταυτὸν τῷ παρ' ἀμαθέσι, Προβατκάνιον, μετὰ κατὰ τῆς βασκανίας· Ζήτ. Βασκάνου Στροβ. ἰς. σελ. 776. «Περίκεινται δὲ ταῖς τριχίλοις κοχλίαι ἀντὶ βασκανίων. Πολυδ. ἐν 2. 108. «Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔσος ἡ γελοία τινὰ καταρτᾶν ἢ ἐπιλάττειν ἐπὶ ζῴων ἀποτροπῇ, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ βασκάνιον. Γαλλ. amulet.

Βάσκανος, ὁ, ἡ· καὶ, βασκάνιος, ἐπῤῥ. Φθονερὸς, συκοφαντικός. 2) ὡς οὐσ. = συκοφάντης β) μάγος, γόης, βασκαντής. γ) ἀντὶ βασκανίου, κάλυμμα προσώπου διὰ νὰ μὴ βασκανθοῦν. Πυρ. Πλουτ. Ἡρ. σελ. 409. «Ἀνδρωπε βάσκανε. «

*Βασκαντικός, ἡ, όν. ταυτὸν τῷ βασκαντικός. Δυνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς μέψιν, συκοφαντίαν, βάσκανιαν, φθόνον.

*Βάσκαντρον, τὸ δι' οὗ βασκαίνει τις.

*Βασκάω, ἐπῤῥ. Φθονερῶ.

Βασκάς, ἡ. Ζήτ. Φασκάς.

Βάσκε, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Β, 8. Θ, 390. Δ, 186. Ο, 158. Ω, 144, 336., καὶ ἔστι τύπος ἐμφαίνει Ἰων., ἀντὶ βάω ἢ βήμι· ἴθι, πορεύσῃ, καὶ πάντοτε ἐκ παραλλήλου «βάσκ' ἴθι· μόνοι ἐν παρ' Αἰσχ. Περσ. 653. 658. ἁπλοῦ καὶ αὐτὸ ἐλθέ. Λέγεται καὶ παθητ. βάσκον, πορίσου.

*Βασκοσύνη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ βασκανίας, Βάσκανσις, γοήτευσις, Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. β'. σελ. 638 5. 51.

Βάσκω, = βάζω. Φλυαρῶ, ὁμιλῶ μόνον παρὰ Γραμμ. διὰ νὰ παραξιώσῃ ἐκ τούτου τὸ βαστάσω.

Βασμός, ὁ. Ἰων. = βαθμός, παρ' Ἀθην. σ. 198.

Βᾶσσα, ἡ βάσση, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, βῆττα, βήσση.

Βασσάρα, ἡ. Πιθανῶς Θρακικὴ ἡ λέξις, σημαίνουσα Ἀλώπηξ. 2) κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκλοῦτο Βασσάραι οἱ χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι, πιθανῶς αὐτοὶ ἦσαν ἐκ δερμάτων ἀλωπεκείων· καὶ ἐντεῦθεν 3) καὶ αὐταὶ αἱ Ἴδιαι Βάκχαι, πλὴν πολὺ ὕστ. ἐμφ. Ἡφ. σελ. 70. Gaisf. 4) αὐθάδης καὶ ἀδιάντροπος γυνή. Τοιοῦτον τι ἐστὶ καὶ τὸ, Βασσαρὶς, ἴδος, ἡ.

Βασσάρειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βασσάραν, ἀλωπέκειος· ἡ Βάκχειος.

Βασσαρεύς, Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ βασσάρα γ'. σημ.

Βασσαρεύω, παρ' Ἀνακρ. Μέλ. 6. ταυτὸν τῷ, βακχεύω.

Βασσαρικός, ἡ, όν, ταυτὸν τῷ, βασσάρειος.

Βασσάριον, τό· ὑποκ. τοῦ Βασσάρα, Ἡρόδ. Δ', 192.

Βασσαρὶς, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βασσάρα.

*Βάσσαρος, ὁ. Ἀλώπηξ. 2) ἐπίθ. Διονύσου, ταυτὸν τῷ βασσαρεύς.

Βάσσων, ονος. Συγκριτ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαθύτερος, ὡς καὶ ἅπτεσθαι ἀπὸ τοῦ ταχὺς, καὶ βράστων ἀπὸ τοῦ βραδὺς καὶ βραχύς.

Βαστάγη, ἧς, ἡ· καὶ βάσταγμα, τὸ (βαστάζω). Πᾶν ὅ,τι βαστάζει τινάς, ὡς π. χ. φορτίον, βάρος, βακτηρία, δακτύλιον, ἔνδυμα, κτλ. καὶ μεταφ. Ἰωσηπ. Ϝ, 19, 2. «Εἶναι βαρὺ βάσταγμα βεττελίνου, 2) ἐνεργ. ὑποστήριγμα, στήριγμα.

*Βαστάγμός, ὁ. Ὁ βάσταγμός.

Βαστάζω, ἐκ τοῦ βάω, βάτω, βατός. Μεταφορίζω, ὑψόνω τι μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕψος καὶ τὸ φέρω μακρύτερον· ὡς λάπτω, Ὀδ. Λ, 594. Φ, 405. καὶ μεταφ. ὑψόνω, ἐπαινῶ, ἀγκωμιάζω, Πινδ. Ὀλ. 12, 27. 6, ὃ. Ἰσθμ. 3, 14. 2) Βαστῶ, κρατῶ, ἀνέχω, στηρίζω, φέρω τι ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἔνθεν, οἱ βαστάζοντες, οἱ ἀχθοφόροι. 3) πέρνω (λαμβάνω) τι εἰς τὰς χεῖρας καὶ διασείων αὐτὸ δοκιμάζω καὶ σταθμάω (ζυγιάζω) τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῆς χειρός. «Οὐ δύναμαι βαστάσαι αἰρήτομαι τρίπονα. Εὐριπ. παρὰ Σουΐδ. «Ἤδη βαστάζουσι Συρακούσιοι μέσα δούρατα, Θεόκριτ. 15, 73. καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ζυγίζω μετὰ τοῦ, φρενί, καὶ χωρίς. «Πάντ' ἐβάστασας φρενὶ (Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 437.), ὕλατά ἐζύγιατες μὲ τὸν νοῦν σου· καὶ Πολυβ. 7, 13. «Πᾶν ἐβάστασε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπῆλθεν ἐφηλίκα ἐπ. Ὀλ. 12, 27. «Θεραιὰ νυμφᾶν λοντρὰ βαστάζειν. 4) ἁρπάζω, ἐλέπτω· ἢ πέρνω, ἀφαιρῶ, αἴρω ἐκ μέσου· ἢ μετακομίζω, ἀμβαλῶ, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ φέρω ἄλλου, ὡς τὸ φέρω, ἀντὶ ἀποφέρω. «Ὡς μήποτε αὐτοῦ περιαιρεῖσθαι καὶ τι βαστάζεσθαι τῶν ἀποκειμένων, Διογέν. Ἀκέρτ. Δ, 59. οὕτω καὶ τὸ «Βαστάζεται τράπεζαν (ἀπ' οὗ εὐχρηστότερον, αἴρειν ἢ ἁρπάζειν τὴν τράπεζαν), σηκόνειν τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ φαγεῖν, παρ Εὐπολ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 92. ἐν τῷ... «παρέθηκε τράπεζαν. Ἐκ ταύτης τῆς τετάρτης σημασίας προϋπάρχει τὸ Ἀττικὸν vastare. Ἐνίοτε σημαίνει παρ' Ἀττ. βαστάζω τὸ ἁπλῶς φηλαφῶ, Σοφ. Ο. Η. 1101. καὶ Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 35. «Χέρι βαστᾶται χερί· καὶ Εὐρ. Ἄλκ. 919. «Φίλιός ἀλόχου χέρα βαστάζουσι. — Παρὰ τοῖς νεωτέροις συγγραφεῦσι βαστάζειν καὶ φέρειν εἶναι ἐν τὸ αὐτό, Κυριλλ. Ἱεροσ. σελ. 204. «Ὄνομα βαστάζειν, καὶ Κλημ. ρωμ. «Εἰκόνα θεοῦ βαστάζειν· Παρ' Ἀριστοτ. ῥητορ. 3, 12. «Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ, ἤτοι δοκιμάζονται ὅτοι ἀναγινώσκοντες εὐφραίνουσι.

Βαστακτής, οῦ, ὁ. Ὁ βαστάζων, βαστάζος, ὁποιος βαστάζει, ἢ σηκόνει φορτία ἐπάνω του, ὡς π. χ. σεμίλης, καμήλης, κ. τ. τ.

Βαστακτικός, ή, όν. Ὁποιος ἔχει διὰ νὰ βαστᾷ τι, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Ἐπίρ. βαστακτικῶς, μὲ τρόπον βαστάκτου.

Βαστακτός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον ἐβάστασε τινάς, ἢ τὸν ὁποῖον σύνεται νὰ βαστάσῃ τινάς, Μαλαίηρ. Ἐπιγρ. Ζ'. 5. «Ἐμοὶ βαστακτὰς ἐπ' ὠμοιϊν.

Βάστακτις, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, βαστακτής, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Δ, 1. «Εἰσὶ δὲ βάστακτις τῆς ἀσφαλοῦς ὑπάρχει ἐ τρίχηλος· Παρ' Ἡτυχίῳ δὲ καὶ Ἐτυμολ. Βάσταναι, οἱ εὐγενεῖς, πλούσιοι.

*Βαστραχηλίζω. Ταὐτὸν τῷ τραχηλίζω, λέξις Βοιωτική.

Βατάλη, ἡ· ἐνικ. τοῦ βάταλος. Ἀχρεῖα καὶ ἄσωτος γυνή, ἢ μαλακιζομένη τὸν πρωτὸν.

Βαταλίζομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ βάταλος, ὁ ἐστι, μαλακίας καὶ αἰσχρῶς διάγω. Θεωνὶ. Ἐπιστ. Α', καὶ Ἐτυμολογ. ὅθεν βαταλισμός, ὁ.

Βάταλος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Κιναίδος, καὶ Κατάπυγων. Λέγεται κέντις, ἢ ἀνήρ, ὅστις κυριεύεται ὑπὸ τῶν ἀχρείων ἐρώτων, καὶ εἶναι διὰ πάντα παραδεδομένος εἰς τὴν αἰσχρουργίαν τῆς μετὰ ἀρρένων μίξεως (ἀρρενοκοίτης)· Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐναντίων καὶ ὁ πάσχων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰμπιές. Πιθανῶς προῆλθεν ἐκ τοῦ, βάω, βατός, βατέω, βατεύω, βατάω, βαταλῶ, βάταλος. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημοσθ. 4. Ζήτ. καὶ Βάτταλος.

Βατάνη, ἡ, = πατάνη, Σικελ. Πινάκ.

Βατάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, βατάνη. Μικρόν τι πινάκιον (πιάτο).

Βατεύω, Μ. εὔσω, καὶ Βατέω, ταυτὸν τῷ, βαίνω. 2) (παρὰ Θεοκρ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ) ὀχεύω, ἐπὶ συνουσίας τῶν ζώων· «Βατεύονται μηλάδεσσι. Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1003. κεῖται, βατεύουσα, πτῆνός ἀντὶ τοῦ, ματεύουσα. Ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Ἑλλην. Προβλήμ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις προῆλθεν ἐν τῆς Δελφικ. διαλέκτ. βατεῖν, ἀντὶ τοῦ πατεῖν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ σαρκικοῦ συνουσιασμοῦ φυλάττει.

Βάτη, γ'. ἐνικ. ἀόρ. β. τοῦ βαίνω· ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, Ὅμ.

Βατήρ, ῆρος, ὁ (βαίνω). Ὁποιος περιπατεῖ ὑπερηφάνως, ὁ ὑπερηφάνως περιπατῶν, βαδίζων, ἢ ὁ βαίνων, βαστητικός. 2) Τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἢ ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου βαθμός, σκαλοπάτημα, ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀμφίου παρὰ Πολυδ. Β. «Αὐτὸν ἤκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. 3) Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἄκρον τοῦ σαμμάτος τῶν πενταθλων, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον· ἄρα, ταυτὸν τῷ, βηλός, καὶ βελβίς. 4) ταυτὸν τῷ, χορδότονον, τό. Νικομάχ. Μουσικ. 5) ταυτὸν τῷ, βακτηρία, Νικάνδρ. Θ, 377. «Αὐτὸν κέκρυπται τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ἤτοι τὸν πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον.

*Βατηρία. Ταὐτὸν τῷ, βακτηρία.

Βατήριος, ία, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν βατῆρα, ἢ εἰς τὸ βατεύειν, παρὰ Φωκυλίδ. 13, 175. «Βατήριον λέχος, ταυτὸν τῷ, ὀχεῖα, συνουσία, ἢ σαρκικὴ μίξις. Ἰδὲ Βάτης.

Βατηρίς, ίδος, ἡ (βατήρ). Κλίμαξ, σκάλα, εἰς ἃς ἀναβαίνομεν ἐπάνω. Ἀνέλεκτ. Β', 81.

Βάτης, ὁ (βαίνω). Ὀχευτής, ἀναβάτης. (ζώων ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον πηδᾷ, ὀχεύει τὸ θηλυκόν.)

Βατία, ἡ, = βάτος. Φυτόν τι ἀκανθώδες, βάτος, βατειά, Διοσκορ. Ὀλύμπ. 6, 93.

Βατάκη, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, τὸ παρὰ Λατίν. Baliola, ὅπερ ἔτι καὶ, βατιάκιον, λέγεται.

Βατιάκιον, τό, = βατιάκη.

Βατιοσκόπος, ὁ (βατὶς, σκοπέω). Ὁποιος βλέπει πάντοτε πρὸς τὴν βατίδα (ἰχθύν), ἤτοι ὁ ἐπιδιώκων μεγάλως αὐτὴν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 799. καὶ Σρ. 510.

Βάτινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ βάτου ὤν.

Βάτιον, τό, = βατιάκη. 2) ὑποκ. τοῦ βάτος. 3) παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 1012. νιτάριον καὶ βάτιον, ὑποκοριστικὴ λέξις· πόλλ' ἀμφ. Ζήτ. δὲ καὶ Φάττιον.

Βατίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἀκανθώδες ὡς ὁ βάτος, ἡ ρίνα. 2) πτηνόν τι (πουλάκι), τὸ ὁποῖον διατρίβει πάντοτε εἰς τὰς βάτους, Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστορ. Β', 8., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Βάτιος, Σάκιος, καὶ Σάτιος, ἔχουσι. 3) εἶδος φυτοῦ, (παρὰ Πλουΐῳ batis) συγγ. τῷ, βάτος.

Βατοφόρπος, ὁ, ἡ (ἕρπω). Ὁποιος ἑρπετᾶ, κόπτει καὶ τυλίζει τοὺς καρποὺς τῶν βάτων (Ὁμηρ. Γρυ. εἰς Ἔρμ. 190.), ὁποιος ζητεῖ καὶ φαγώνει τὰς βάτους.

Βατόεις, εσσα, εν (βάτος). Ὁ ἐκ τῆς βάτου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν. «Προσθεῖς βατόεσσαν, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 267. ἀντὶ, τὰ ἐκ βάτου.

Βάτον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς βάτου, Διοσκ. Σπ. α', 34. «Τὰ δὲ βάτα καλούμενα συναγεται κτλ. Ὀνομάζεται καὶ βάτιον.

*Βατόρριζα, ης, ἡ. Τοῦ βάτου ἡ ῥίζα.

Βάτος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος, τὸ Batis, Raja batus, Ἀριστοτ. 2) Βάτος, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἔτι λέγεται κατὰ τόπους καὶ βατιλιά, βατλιά, καὶ βατζινιά, Rubus, Ὀδυσ. Π. 230. Ὄζον βάτου, τό· ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ βατόμουρα. Ζήτ. Χαμαίβατος. «Βάτος Ἰδαία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης, ἔνθα μάλιστα αὐξάνει. 3) εἶδος μέτρου, παρ' Ἑβραίοις ἐν χρήσει, ὡς Λουκ. 16, 6. «Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου.

Βατός, ή, όν (βαίνω). Βάσιμος, πατητός, περάσιμος, διαπεράσιμος, τόπος, ὅπου δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ πατήσῃ, νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἀνέβῃ, ἢ ἀπάτησεν, ἀνέβη τις, ὡς ὄγη, ὁδὸς βατή· «Βατὰ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσται. Ἔτι δὲ βατόν, ὁ ῥηχάτοπος, καὶ βατὰ, τὰ ῥηχὰ (τὰ μὴ βάθος ἔχοντα) μέρη ποταμοῦ τινος, ἢ τόπου βουνώδους, ὅπου δύναται νὰ περάσῃ τινὰς μὲ τοὺς πόδας, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 6. 17. ὅθεν τὸ Λατινικ. Vadum. Σημείωσαι τὴν ἀκόλουθον ἔκφρασιν κατάρας. «Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔστω.

Βατραχεῖος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Βατράχους. Βατραχεῖον (μετὰ ἢ καὶ ὄλιγα τῆς λέξεως χρώματα), χρῶμα, ὅμοιον τῷ βατράχῳ, ἤγουν χλωρόν, πράσινον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφοντο πρὶν εὑρεθῶσι τὰ προσωπεῖα.

*Βατράχειος, ταυτὸν τῷ, βατραχεῖος, Νίκανδ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 370. «Βατραχεῖα κόμη τε κακόχροος.

Βατραχίδιον, τό. Ὁ μικρὸς βάτραχος.

Βατραχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κολυμβῶ, ἢ φέρομαι ὡ, ὁ βάτραχος. Ἐν Ἱπποτρικοῖς λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅταν ἐξαρθρώσῃ, ἤτοι ἐκβάλῃ τὸ σκέλος καὶ ἐξαπλώνεται ὡς ὁ βάτραχος. «Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διατρυχῇ, καὶ ὁ λέγουσι βατραχίζειν.

Βατράχιον, τό. Μέρος τῆς χηλῆς τοῦ ἵππου, καὶ ἐπὶ ἀστέρων ὁ πούς· 2) εἶδος φυτοῦ, Ranunculus. Ὀνομάζεται καὶ σέλινον ἄγριον, καὶ πολυκέφαλον.

*Βατραχιοῦν, τό. Ὄνομα κρητηρίου ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσαν. α', 29, 8, καθὼς συμπεραίνουσι ἐκ τοῦ βατραχείου χρώματος τοῦ μοχλοῦ ἢ τῶν ἱματίων τῶν κριτῶν. Πρβλ. φοινικοῦν.

Βατραχίς, ίδος, (καὶ παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 1400, ίδος), ἡ. Εἶδος φορέματος, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου, ἤτοι πράσινον βαθύ. 2) ὑποκορ. τοῦ βατραχος.

Βατραχίτης, ου, ὁ. Λίθος τις πράσινον χρώματος.

Βατραχομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη). Πόλεμος μεταξὺ τῶν βατράχων καὶ ποντικῶν, μυῶν καὶ βατράχων. μάχη Καλεῖται οὕτως ἓν γνωστὸν παρῳδιακὸν ποίημα, εἰς Ὅμηρον ψευδῶς ἀποδιδόμενον.

Βάτραχος, ὁ. Χωρὶς ὀντι ἀμφίβιον, ἐν ταῖς λίμναις καὶ ποταμοῖς διατρίβον, βαδίζακὸς, καὶ βάτραχος, βάτραξ καλούμενον· ἔστι δὲ φῶτες λαλοὶ, ὅθεν προῆλθε τὸ βαττολογεῖν, καὶ ἀποσοφῆν. 2) εἶδος ἰχθύος, παρόμοιον τῷ βατράχῳ, Λουΐτος, rana marina. 3) πάθος, ἤτοι πρίτμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, τῶν παιδίων μάλιστα. 4) τὸ ὑποκάτω τῶν χηλῶν (ὁπλῶν) τῶν ἵππων κοῖλον καὶ ἁπαλώτατον μέρος, τὸ ὁποῖον ὁ Ξενοφ. χελιδὼν ὀνομάζει. 5) πορταβοπός. Πλουτ. ἠθ. Σ. 18. Σημείωσαι καὶ τὰς παροιμίας «Βατράχου ἀπραγμάτερος ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιτηδείων εἰς πρᾶξιν τινά. «Βατράχος Σαρίφιον ἐπὶ τῶν βιωβῶν. «Καὶ λαγωοῦ καὶ βατράχου δειλότερος. — Ὁ βάτραχος ὠνομάζετο κατὰ τὰς διαλέκτους ἑκάστους, ἤγουν, βάθρακος, βοτρακος καὶ βρότραξ. παρ' Ἴωσι, βόρτακος παρ' Αἰολ., βάβρακος παρὰ τοῖς Ποντικοῖς, ἀραχχόνη παρὰ Φωκ., καὶ παρ' ἄλλοις βάρακος, βλάκκη, βλίτανος, βλίτακος, κτλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Βατραχώδης, ὁ, ἡ. Ὡς ὁ βάτραχος, ῥυπαρὸς καὶ ἀπαστρής· π. χ. βίος, ζωὴ βατραχώδεις λογισμοί, φωναί.

Βάτταλος, ὁ. Ἀλεκτρυὼν (περιτελαστικὸν) ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπέδοσαν εἰς τὸν Δημοσθένη. (Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. Στεφ. 288, 17.) αἰνιττόμενοι εἰς τὸ βατταρίζειν, ἐπειδὴ νέος ὢν, δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ρ· ὁ δὲ Βάκχειος γράφει, κατὰ τὰ κάλλιστα χειρόγραφα, βάτταλος οἱ ἑνός. τ. Ζήτ. Βάτταλοι.

Βατταρίζω, Μ. ἴσως, Ἀττ. ιῶ. Ἐμπροσθίετας ἢ γλωσσᾶς μου καὶ προτρέπουσι ἐν τῷ ὁμιλεῖν, τραυλίζω, ὁμιλῶ τραυλά, μόλις λαλῶ. Ὁ Νικήτ. (Χρον. ΙΕ'. α. καὶ ΙΒ'. ε.) μετακειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, μουρμουρίζω ἀπὸ κρυφὸν θυμὸν κερυόμενος. 2) μεταφ. φλυαρῶ (τῷ κομπώνω).

Βατταρεσμός, ὁ· καὶ βατταρισμός, τό. Τραυλισμός, τὸ τραυλὰ ὁμιλεῖν.

Βατταριστής, οῦ, ὁ. Τραυλιστής, ὁ τραυλὰ ὁμιλῶν.

Βαττολογέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἰσχνῶς καὶ τραυλῶς, ὡς ὁ Βάττος ἐκεῖνος, = βατταρίζω. 2) ὁμιλῶ πολλὰ καὶ ἀνωφελῆ, φλυαρῶ, Ματθ. ς'., ὅπου ἐπιφέρει ὡς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως τὸ, πολυλογία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, βαττολογία, διὰ τοῦ, ἀργιλογία καὶ σκαιρολογία, ὡς καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. »Περὶ τῶν κακηκόντων βατταλογιῶν«, ὅπου φανερὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀκαιρολογίαι.

Βαττολογία, ἡ· καὶ βαττολόγημα, τό· = βατταρισμός, Τραυλισμός. 2) πολυλογία, φλυαρία. Καὶ βαττολόγος, ὁ φλύαρος.

Βάττος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ τύραννος Λιβύης, ἐξ οὗ τις, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον Δ'. 155., τραυλὸς ἦν καὶ ἰσχνόφωνος· »Λιβύων δὲ προϊόντος, ἐξεγένετο ὁ πάλαι ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἔτεϊ Βάττος«, ἀφ' οὗ τὸ, Βατταρίζειν, ἐκεῖ λέγεσθαι. Οὗτος δὲ ὁ Βάττος ἦν ἐν μεγάλῃ τιμῇ, καὶ ἐπὶ τοῖς νομίσμασιν ἐχαράττον ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ σῶμα (χόρτον πολύτιμον καὶ εὐῶδες), ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄμμωνος. Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία. »Βάττου σίλφιον ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαβόντων, ὡς διεξοδικώτερον ἐξέθεντουσιν ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους, ὁ Σουΐδας καὶ Ἔρασμος ἐν ταῖς παροιμίαις.

Βατύλη, ἡ. Μιαρά τις γυνὴ κατὰ τὸ ἀνάστημα σοῦ σώματος (νάνη, γαυστρίζ) ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1012., ὅπου ἐσφαλμένως ἐγράφη ποτὲ, βατελή.

Βατώδης, ὁ, ἡ (βάτος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος τῇ βάτῳ· γεμάτος ἀπὸ βάτους. Πολυΐβ.

Βαυβαλίζω = βαυβάω.

Βαυβάω, Μ. ξω. Νυστάζω, κλίνω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμοῦμαι. 2) ἐνεργητ. ἀποκοιμίζω τινά. Ζήτ. Βαυκαλάω. »Παυβῶμεν εἰστελθόντες«, Εὐριπ. Λείψ. ς'., »ἀφήκατε μας νὰ ὑπάγωμεν μέσα νὰ κοιμηθῶμεν· ὅθεν Συοβαυβαλίς, συῶν κοίλιστήρια, Ἡσύχ. καὶ Φώτιος.

Βαΰζω, Μ. ξω. Γλαυκῶ, φωνάζω ὡς ὁ σκύλος, βάου, βάου, γαυγίζω, φωνάζω τό, Βαύ, Βαύ, ἢ Γαῦ, Γαῦ, Θεόκριτ. εἰδυλλ. ιε'. Λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν σκυλακίων, διότι ἐπὶ τῶν μεγάλων σκύλων λέγεται ὑλακτεῖν. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι βαΰσδειν. 2) μεταφ. κράζω, φωνάζω, κλαυμυρίζω· ὁμιλῶ τε ἀσαφῶς, καὶ ἐκφρ. ὑβρίζω. π. χ. »Κύνες γὰρ καὶ βαύζουσιν ὃ ἂν μὴ γιγνώσκωσι, τὸ καθ' Ἡράκλειτον«. »Παύσασι βαΰζων (Ἀριστοφ. Θεσμ. 173)ω, καὶ (80)ῃ. »Βαΰζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα φόνῳ«. 3) ἐνεργ. αἰτ. ξητῶ τι μεγαλοφώνως, παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 13. »Νέον δ' ἄνδρα βαΰζει«.

Βαυκαλάω, ῶ· καὶ, βαυκαλίζω. Τραγουδῶν ἀποκοιμίζω, κουνῶ τὸ παιδίον διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ. Συγγενὲς τῷ, βαυβάω. Λέγεται Ἑλληνικῶς, καὶ τακοιμίζειν ἢ μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, τελεῖν. »Γραῦς ἐπὶ τῷ βαυκαλῆσαι παιδίον μῦθον ἐπάγουσα«. (Παλαιὸς ἐκ τοῦ, ἄω, ἢ αὔω, ἢ λέξ. ὀνοματοπ.)

Βαυκάλημα, τό. Ἡ ᾠδή, τὸ τραγούδιον, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν αἱ τροφαὶ διὰ νὰ ἀποκοιμίσωσι τὰ παιδία, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 27. »Ἐτιθηνήθην γὰρ ἐκ νέου ἔτι παλαι, Σωκρατικοῖς, ὡς ἄντικ εἶποι, βαυκαλήμασιν.

Βαυκάλιον, τό· καὶ, καυκάλιον. Ἀγγεῖόν τι μέτριον λαιμὸν (σουραὶ, μπουκάλι), Ἀλέξ. Προβλ. Α', 94., τὸ ὁποῖον γεμιζόμενον μὲ νερὸν, γκλουγγουλίζει, ἤτοι προξενεῖ ἕνα γουργουλιτικὸν ἦχον, ὅπου αἱ ἑκάστοτε, καυκάλια, ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ Ἀττίζοντα ὀρθότερον ἔχουσι, Βαυκάλια.

Βαύκαλις, εως, ἡ (τὸ ἐναντίον τοῦ, μιλλιάριον). Ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ κρυώνῃ τις νερὸν ἢ οἶνον, ἄλλως ψυκτήρ. Ἀνάλεκτ. Β. 357. Συγγενὲς καὶ τῷ Καύκαλις. Ἰσοκ. Σ. 446., Κοραὴ ἐκδ.

*Βαυκανάω· βαυκανήσεται, ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, βοήσεται.

Βαυκίδες, αἱ. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων· καὶ Καυκίδες, Πολ. 7, 94.

Βαυκίζω, Μ. ἴσως. Ἀττ. ιῶ, καὶ βαυκίζομαι· ταυτὸν τῷ, ῥύπτω, καὶ ῥυπτέσθαι. Βαμπρόνω, καλλωπίζομαι, σεμύνομαι.

Βαύκισμα, ατος, τό· καὶ βαυκισμός, ὁ. Τὸ ποιεῖν, πράττειν τρυφερά, ἁβρά, δελικάτα, ὡραῖα, καμαρωτά, νέζικ. 2) μαλακός, δελικάτος τις χορὸς παρ' Ἴωσι.

Βαυκοπανοῦργος, ὁ. Ὁ ἀχρεῖος, ὅστις καὶ εἰς τὰ ἀχρεῖα, μικρὰ καὶ εἰς τὰς προφανεστάτας πράξεις του καμαρόνει καὶ ὑποκρίνεται τὸν τίμιον, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Δ', 7., ὅπου ὁ Εὐστρατ. (σελ. 58.) ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, σεμνοπανοῦργος, βαυκός, καὶ τρυφερός, ἐπιφερὲς καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Ἀρέρου, ὅπου, Βαυκὰ, μαλακὰ, τερπνὰ, τρυφερὰ, ἐκ παραλλήλου κεῖται.

Βαυκός, ἡ, όν, ταυτὸν τῷ, τρυφερός, ἡδύς, χαρίεις (δελικάτος) ἀνθρώπου τις, ἢ, ὅς τις ὡραῖα καὶ τρυφερὰ ὑποκρίνεται, ὡς τρυφερός.

Βαύνη, ἡ, καὶ, βαυνὸς ἢ βαυνός, ὁ. Καμινος, χωνευτήριον· καθόλου δὲ, πρόχειρός τις κάμινος τῶν χαλκέων ἢ χρυσοχόων, ἧτις μετατρέπεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· καὶ ἡ ἑστία, παραστία, ἡ πρόχειρος ἑτοιμάρα, ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινομένη· αἰλιανός, φούρνος. Τινὲς δὲ, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ., ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, χυτρόπους, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ καμίνιον τῶν Χρυσοχόων. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Αὔω, καὶ ἐκ τούτου τὸ βαιανσος.

*Βαῦσμός, ὁ. Βραυγή, κρότος, ταυτὸν τῷ βαβισμός, Μαξιμ. Πτενμ. συγγρ. τόμ. β'. σ. 692. »Γινωσκέτω τὴν πέμπτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀναθεματίσασαν τοὺς τοῦ προειρημένου Θεοδώρητου βαβισμούς«. »Ὃν τρόπον καὶ βαβίζειν λέγεται ἀντὶ τοῦ βαΰζειν.

*Βάφα, ἡ. Παρὰ Λάκωσι ζωμός, Ἡσυχ.

Βαφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον ταῦ βαφέως, τόποι, ὅπου βάπτουσι, ἐκ τοῦ

Βαφεύς, εως, ὁ (βάπτω). Ὁποιος βάπτει (μποϊατζῆς, Τουρκ.). Ζήτ. Βάπτω, καὶ Βαφή. »Βαφεῖς χρυσοῦ«, Πλούταρχ. Περικλ. 12. Μοῖρις. Δεσποσιεῖοι, Ἀττικῶς· βαφεῖς, κτενός.

Βαφή, ἡ (βάπτω). Τὸ βαυτὸν, ἢ τὸ βούτισμα τινὸς μέσα εἰς τι, ἐν τῇ βαφῇ· ἄρα τὸ βάπτειν, χρωματίζειν, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐβάλθη εἰς τὴν βαφὴν, ἔβαψε· 2) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ φύσει ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν βαφὴν, τὴν ἰδέαν μεταδίδει εἰς τὰ ἄλλα σώματα. 3) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον χρῶμα, ὡς παρὰ Λουκιαν. »Ἀνθη ἀποβρίθοντα τὴν βαφήν« (Μπιτά, Τουρκ.). 4) καὶ τὸ βάλλειν, ἤτοι βάπτειν τὸν ἀκαμμένον σίδηρον εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ σκληρυνθῇ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκληράγκη, κεφή, ὀξύτης, βαφὴ, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Trempe. Πλούταρχ. »Ὕστερα σιδήρου· 5) χρῶτμα, ἢ ἄλειμμα σιτείου τινὸς, κ. τ. τ. Ζήτ. Βάπτω. 6) μεταφ. α) ἠλίθ. π. χ. »Βαφὴ τυραννίδος«. β) ὀξύτης, ἀκμή· π. χ. ἐπὶ οἴνου μὲ νερὸν ἀνακατωμένου, ἀποβάλλει τὴν βαφὴν, λέγεται. »Βαφὴ ἐναπνοῆς« (παρ' Ἀριστ. σελ. 134, 22.), ὁ διὰ τῆς ἀναπνοῆς μολυσμός.

Βαφικός, ἡ, όν· Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ βάπτειν καὶ εἰς τὴν βαφήν. »Ἡ βαφικὴ (τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν.

*Βάφιον, παρὰ Ταραντίνοις, τὸ ὀξύβαφον.

Βάψιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πρὸς βάψιν ἐπιτήδειος, Ἱππβλ.

Βάψις, εως, ἡ. Τὸ βάπτειν, βουτᾶν, χρωματίζειν. »Βάψις χαλκοῦ, σιδήρου.«

Βάω, τὸ ἄχρηστον πρωτότυπον τοῦ, βῆμι, βαίνω, βάζω, βιβάζω, βάσσω, βάσσω, βιβάσσω, βατήρ, βατεύω, βατεύω, βάτης, βάτος, πάτος, Κυρίως, κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω· ὡς καὶ τὸ, ἐπιβῆμι, τίθημι, βάλλω ἐπάνω· ὡς ἐπιτελεῖται δὲ οὐδέτερος, ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, ὑπάγω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι, πατῶ, κτίμαι· ἰδίως εἰς τὸν παρακείμ. καὶ ὑπερσ. ὁ τύπος, βῆμι. Ζητ. Βαίνω. Ἐκ τούτου τρέφεται τὸ Λατιν. **Vado.**

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Δ.

Βδαλεύς, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀρμέγουσι, ἡ πέλλη, τὸ ἀμολγεῖον.

Βδάλλω, Μ. αλῶ. Ἀρμέγω, βυζῶ· ἐπὶ ζώου παρὰ δὲ Γαλην. καὶ ἐπὶ γυναικός. Τὸ παθητ. ἐν χρήσει ὡς μέσον, παρὰ δὲ Ἀριστ. παθητικῶς, π. χ. »Βδάλλεται βδάλλονται γάλακτος Ἱππιατικοῦ«. »Ἡδονῆς βδάλλεται ἀμφορέως ἤτοι γεμίζει τὸν ἀμφορέα μὲ τὸ γάλα του. »Βδάλλομένου μαζοῦ.« — Παρ' Ἡσυχ. ἔστι παράδειγμα μέσου ἀορίστου, ἐβδηλάμην.

Βδάλσις, εως, ἡ. Βύζαμα, θήλαγμα· ἀρμεγμα.

Βδέλλα, ἡ (βδάλλω). Εἶδος σκώληκος ἐν ὑδατι τόποις γενιώμενον, βυζάνον τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἡ σωτήρια διὰ τῆς προσπήξης του, Ἀβδέλλα, λέγει, hirudo Lenn. 2) καὶ εἶδος ἀμπυίου ἰχθύος, παρόμοιον τῷ Ἐγχελεῖ, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, τὸ παρὰ Λινναίῳ, Petromyzon, καὶ παρὰ Γαλλ. la lamproie, Στράβ. Γ'. σελ. 826. »Ἐν ποτωμῷ δέ τινι γεννᾶται βδέλλας ἑπταπήχεις, κατατετρημένα ἀχούτας τὰ βραγχία, δι' ὧν ἀναπνέουσιν. 3) ταυτὸν τῷ, Βδόλλιον.

Βδελλίζω. Βάλλω τὰς ἀβδέλλας ἐπὶ τι μέρος τοῦ σώματος διὰ νὰ βυζάσωσι τὸ αἷμα, Γαλην.

Βδέλλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· 2) καὶ τὸ ἐκ τοῦ τοιούτου κόμμι, ὅπερ χρῆται ἐν τῇ ἰατρικῇ, καὶ εἰς ἄλοιφάς, Διοσκορ. Α'. 18.

Βδελλοάρυγξ, γος, ὁ, ἡ. Ῥωμαϊκὸς λέγεται ὁ παράσιτος, τοῦ ὁποίου ὁ λάρυγξ εἶναι ὅλος βδέλλα, Κρατῖν. παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Διεπτίγλεττος.

Βδέλυγμα, ατος, τό· καὶ, Βδελυγμία, ἡ (βδελύσσω). Κάθε συγχυσεμένον πρᾶγμ. Στρατ. Ἀπομν. Πολυδ. Γ'. 70. Τὸ δὲ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων σχεριάνειν βδελυγμίαν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ, ὁ δὲ Ἡσυχ. ναυτίαν· ταυτὸν ἔμως τῷ, Βδελυγμός· ὁ· ἀηδία, συγχυσία, ἀναγουλίασμα· κυρίως δὲ βρωμερῶν πραγμάτων, καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀχρείων πράξεων, ἔργων, καὶ ὁμιλιῶν, Πολυδ. 10, 70. »Μῶν, βδελυγμία σ' ἔχει; (ἢ βδελυγμία ὡς καὶ βδέλυγμα καὶ βδελυγμὸς σημαίνουσι καὶ δυσωδίαν). Βδέλυγμα παρ' Ἰουδαίοις πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἀκτύπωμα, Ματθ. κδ'. 15. »Βδέλυγμα ἐρημώσεως«. »Κρατήσας γὰρ τὴν Ἱερουσαλὴμ, Ἀδριανὸς, ἔστησε τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στηλης ἐν τοῖς αὐτοῖς τοῦ ναοῦ, Ἱεροῖ· εἰς Ματ. καὶ Θουρύλ.

Βδελυκτός, ή, όν, καὶ, βδελυστέος, α, ον. Πέν, ὁ, τι εἶναι ἄξιον βδελυγμοῦ.

Βδελύκτροπος, ὁ, ή, = βδελυκτός. Συγχμεσός, ἀσχημοπατος, ὁ τοῖς τρόποις βλαβερωτός, Λίσχυλ. Εὐμ. 53. «Μέλλουσι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι (Κύμενίδες).»

*Βδελυκτῶς, ἐπίρρ. Μισητῶς, Σωσαρ. σ. 831.

*Βδέλυξις, εως, ἡ· ὡς καὶ τὸ βδελυγμία. «Βδέλυξις ἐμπρτίας.»

*Βδελυρά, ἡ. Χαμαλαία, Διοσε. Νοθ. 4, 172.

Βδελυρεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βδέλυρός, καὶ, ἀχρεῖα, διεστραμμένως, Δημοσθ. πελ. 214, 24.

Βδελυρία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, τὸ πολίτευμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ βδελυροῦ, τοῦ κάκιστρόπου, ἀσχήμονος καὶ ἀτίμου ἀνθρώπου, ἀχρειότης, ἀδιαστροπία, Θεόφραστ. ΙΑ'. 2) ἀκαθαρτος διαγωγή· 3) ἀναγωλία, ἀπυτία.

Βδελυρός, ά, όν, καὶ ἐπίρρ. βδελυρῶς. Ἐκεῖνοι, τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις (τὰ κακώματα), οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἤθη προξενοῦσιν ἀηδίαν καὶ συγχαιρότητα, τὸν ὁποῖον συγχαίνεται τινὰς νὰ μίσῃ καὶ νὰ ἀποῦ, ἐν φυσικῇ καὶ τυχοῦ, πάσῃ σημασίᾳ, κάκιστρόπος, ἀχρεῖος, συγχαμένος, ἄτιμος, ῥυπωμένος· 2) Βδελυρός, τὸ ὑστάτ. Καὶ οὐσιαστικῶν βδελυρότης, τος, ἡ.

Βδελύσσω, καὶ Ἀττ. λύττω, Μ. ξω (βδέω). Πρόβενω, ποιῶ βρῶμαν τινά, καὶ ἐπομ. ἀηδίαν, συγχαμερότητα, ἀναγοῦλαν· καὶ ἐν ἠθικῇ σημασ., μόνον παρὰ τοῖς Ἐκκλ. — Συχνότ. ὡς Ἀποδ. Μέτ. Βδελύσσομαι, καὶ βδελύττομαι, λαμβάνω, ἤ ἔχω, ἀποκτῶ ἀηδίαν, συγχαπίαν, ἀναγοῦλαν ἀπό βρῶμάν τινος, ἢ ἀπό ἀχρεῖα φαγητά· καὶ μετωφ. ἀπό βδελυρὰς πράξεις καὶ ὁμιλίας, ὅθεν ἀηδιάζω, σικχαίνομαι, ἀναγοῦλίζω, μιτῶ, ἀποστρέφομαι, καταρῶμαι, φοβοῦμαι, Ἀριστ. Ἀχ. 586. Τὸ μέσον βδελύττομαι αἴτια πλέον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ βδελύττω, καὶ συντάσσεται αἰτ., ἢ ἀπαρεμφάτω, π. χ. Ἐρηγ. Νεῦρ. τ. ά. σελ. 266, «Ψεύεσι οὐ τὸν βδελυσσόμεθα. Ὁ σόρ. ἐβδελυχθην εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἀντὶ ἐβδελυξάμην, Ἀριστ. Σφ. 792. «Κάτα βδελυχθεὶς ἀτρόμητος ἐφυτευσα. Τὸ βδελύττομαι καὶ ἐβδελύχθην ἐν παθητικῇ σημασίᾳ ἀναγιώσκεται παρὰ τοῖς Ο'. πολλαχοῦ, ὡς καὶ ὁ παρακ. ἐβδέλυγμαι μόνον ἐν Ἀποκλ. Ἰωάννου.

Βδελυχρός, Δωρ. ἀντὶ, βδελυρός, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 7. σελ. 321. «Σκατοφάγοι σαλπαι βδελυχραίνι.

Βδέλυμμαι, ταυτὸν τῷ, βδέω, πέρδω, ἐξ οὗ πιθανῶς τὸ παρὰ Γαλλοις bedaine.

Βδέσμα, ατος, τό. Πορδή κρυφία, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ὀσμωδία.

Βδέω, Μ. ἔσω. Ἀφήνω κρυφίαν πορδήν, ὅ ἐστι κλάνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 151. «Μή βδέσῃς, μηδὲ χέζῃτεω. Πλ. 693. «Τοῦ τοῦ δεσμοῦ βδέουσα ἀριθμοτερον γαλῆσι. Αὐτόθι (703) μετὰ αἰτ. «Οὐ λέβησιον γὰρ βδέσω. 2) ἐν γένει, βρωμῶ καὶ ἐπὶ κρυφίων δὲ καὶ ἄλλων ζώων. Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς. (βδέννυμαι, βδελυρός, βδύλλω.)

Βδόλος, ὁ (βδέω). Ἡ βρῶμα τῆς κρυφίας πορδῆς, π. χ. «Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις ῥὶς ὑποστῆναι δύναται. 2) ἡ βρῶμα τῆς ἐσβεσμένης λαμπάδος, ἢ λύχνου, ἢ γάτας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ φυτὸν, Γαλεόβδολον (Διοσκορ. Δ'. 95.), τὸ ὁποῖον βρωμᾷ, ὡς ἡ πορδὴ τῆς γάτας.

Βδύλλω (βδέω). Κλέβδω, ἡ ἀφήνω κρυφίαν πορδήν· καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου· ἀηδιάζω· ἔδην 2) ἐνεργητ. μισεῖν, μετὰ αἰτ. «Τί βδύλλει' ἡμᾶς;» Ἀριστοφ. καὶ φοβεῖσθαι.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ε.

Βεβάασι, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βεβαία, ἡ. Πηγή τις ἐν Βοιωτίᾳ.

*Βεβαιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ στερεὸς τὴν γνώμην.

Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ. Ὁποιος εἶναι ἢ μένει βέβαιος εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὸν λόγον, ὃν ἔδωκε, Κλήμ. Ἀλεξ. 54.

Βέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ α, ον (βάω, βαίνω). Στερεός, σταθερός, ἀσφαλής, ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἀτάλευτος (σίγουρος). 2) εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν, ἀξιόπιστος. 3) μόνιμος, διαρκής. 4) Πληροφορημένος· μετὰ ἀπαρεμφ. Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 3, 35. «Βέβαιος ἦν ἐν ἅπασι τῶν ἀντιπάλων προέχειν. «Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιῆσαι.» «Βέβαιον, ὅτι ἐκεῖνον ἀποξείουσι βατιλέα». 5) Τὸ βέβαιον, ἡ βεβαιότης, ἡ ἀσφάλεια. Ἐπὶ ἀηλικοῦλέγεται καλλίον βέβαιος ἢ βεβαία. Ἡ λέξις βεβαιος συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ, βίαιος. Ἐπίρρ. βεβαίως, καὶ, βέβαιον.

*Βεβαιοσύνη, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βεβαιότης.

Βεβαιότης, ητος, ἡ. Κυρίως τε καὶ μεταφ., σταθερότης, ἀσφάλεια, στερεότης (σιγουρότης). Βεβαιότητα ποιοῦμαι, δίδω πίστιν, βεβαιοῦμαι.

Βεβαιοτρόπος, ὁ, ἡ. Ὁ σταθερὸν χαρακτῆρα ἔχων, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1030.

Βεβαιόω. Βεβαιῶ, ἐπικρόω· βέβαιον καὶ σταθερὸν ποιῶ τι, στερεόνω· βεβαίας ὑποτχέσεις δίδω ἢ ὑπογράφω· ἀληθινὸν ποιῶ, πιστοποιῶ (σιγουράρω)· κραιῶ λόγον· λέγω περί τινος ὅτι ἔχει τὸ κῦρος, τὸν τόπον του, Δημοσθ. «Βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν», ἤγουν βάλλω τὸ πρᾶγμα εἰς πρᾶξιν, παρέχω τί ὅπερ ὑποσχέθην, Ξεν. καὶ Μετ. παρὰ Πλάτ. Νομ. 11'. «Τὰ μὲν βεβαιούμενος τῶν νομίμων». Τὸ βεβαιοῦμαι, ὡς μέσον, σημαίνει 1) κάμνω ἐμαυτῷ βέβαιον τί, Διον. Κασσ. σελ. 68, 68. «Τὴν παρὰ τῶν Ῥωμαίων εὔνοιαν βεβαιούμενοι. 2) διασχυρίζομαι, πλὴν σπανιώτερον. Βεβαιοῦσαι, ἔστι καὶ λέξις νομική, διὰ τῆς ὁποίας τὴν σημαντίαν ἰδὲ βεβαιώσεως δίκη· ὅσω

*Βεβαίωμα, ατος, τό. Στήριγμα.

*Βεβαίως, ἐπίρρ. Βέβαια, σίγουρα· ἀσφαλῶς, στερεᾶ. (συγκριτ. βεβαιοτέρως.) π. χ. βεβαίως λαβεῖν, διϊσχυρίζεσθαι. «Πόλις δημοκρατουμένη βεβαίως». «Βεβαίως καὶ πεπεισμένως». «Βεβαίως καὶ παγίως. Εὑρίσκεται καὶ βέβαια ἀντὶ βεβαίως, Διοδ. καὶ, βέβαιον.

Βεβαίωσις, εως, ἡ Τὸ ποιεῖν τι βέβαιον, βεμελίωσις, στερέωσις. 2) πίστωσις, ἀσφάλεια (σιγουρότης), βεβαία ὑπόσχεσις. «Βεβαιώσεως δίκη», λέγεται ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητούμενον, ὁπότε δηλ. ἐγὼ ἐγκαλῶ εἰς ἐὸ κριτήριον τὸν πωλητήν, ὅτε αὐτός μοι ἐπώλησε ξένον πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο μοῦ πληρώνει τὴν ζημίαν (Ἠτύχ.)· ἢ ὁπόταν ὁ ἀγοραστὴς βαίζῃ τὸν πωλητὴν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, τὴν συνθήκην, τὸ κοντράκτον του, Πολύδ. «Ἡ βεβαιώτεως δίκη, ὅπου' ἂν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντος τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πράτῆρα· τὸν δὲ προστήκει βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως· εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πράτῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ πραπτεντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συναρτηθέντος ἐκομίζετο. — Βεβαιωτέον, πρέπει νὰ ἐπιμαρτύρῃ τις, βεβαιώσῃ.

*Βεβαιωτεώς, Ἐπίρρ. Εὐσ. ἱστ. Ἐκκλ. 5, 8. «Ἀποφαινόμενοι βεβαιωτεώς, ἤγουν βεβαιοῦντες ἀτρεκ.

Βεβάμεν, ἐκ τοῦ βεβάμεν κατὰ συγκ. ἀντὶ, βεβήκαμεν· ἐξ ἐναντίας τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 359. «– ἅμ' αὐτῷ βεβάμεν ἀντὶ, βεβάναι, ἢ, βεβηκέναι, ἀντὶ τοῦ, περιβεβηκέναι καὶ ὑπερασπίζειν. Ζήτ. Ἀμφιβαίνω, Περιβαίνω.

*Βεβαρηώς, ποιητ. μετ. παρακ. τοῦ βαρέω, Ὀδ.

*Βέβασαν, ποιητ. συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ βαίνω, Ἰλ. Γ, 286. (ωσυ)

*Βεβασανισμένως. Μὲ αὐστηρὰν ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν, Ὠριγ.

*Βεβαωῖς, βεβαῦσα, ποιητ. συγκ. μετοχ. παρακ. τοῦ βαίω, Ὀμ (ωυ-)

*Βέβηκα, παρακ. ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

*Βεβήκει, γ'. ἐνικ. ὑπερσ. Ἰων, ἀντὶ ἐβεβήκει, Ὀμ.

Βέβηλος, ὁ, ἡ (βαίνω, βηλός). Λέγεται τόπος τις, τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος εἶναι ἀνοικτή, ἐλευθέρα εἰς τὸν ἕκαστον. 2) ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι· ἀνίερος, ἀνέβαρτος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 10. Ὑπόθεσ. Κυνηγ. Β', 208. Θεμιστ. Ἐπιστ. ΙΑ'. «Οὐδ' ἐν βεβήλῳ τῆς Ἑλλάδος οἰκήσαι, οὐδ' ἐν ἱερῷ ἐκτεῖαι καὶ καταφεύξεσθαι. Βεβηλα, λέγονται τὰ φαγητὰ, ἐξ ὧν οὐ συγχωρεῖται νὰ τρώγῃ τις· καὶ ἀντιθέσει, ἀβέβηλος, ἀντὶ τοῦ, ἱερός, ἄβατος τόπος, εἰς ὃν δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῇ ἢ νὰ πατήσῃ τις. «Ἔστι δοῦλος φευξίμως βωμός, ἔστι καὶ λιμενὶς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν», (Πλουτ. χρ.) ἄσυλα ἤγουν. 3) ἐπὶ προσώπων δὲ λέγεται, ὁ μὴ μεμυημένος, μὴ ἡγιασμένος, ἀμύητος, μιαρός, Profanus, καὶ μεταφορικ. ὁ ἀκάθαρτος, Ἀνάλεκτ. Β'. 170. «Βέβηλος τελετὴς καὶ ἡλίου.»

*Βεβηλότης, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ βεβήλου.

*Βεβηλοτροπία. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ βεβήλου.

Βεβηλόω, ῶ. Μεθῶ ἱερόντι, ποιῶ τι ἀνίερον, ἀκάθαρτον (μαγαρίζω).

*Βεβήλως, ἐπίρρ. Κατὰ τρόπον βέβηλον, Χρυσοστ. Φίλ.

Βεβήλωσις, εως, ἡ. Τὸ βεβηλοῦν, ἀκάθαρτον ποιεῖν.

Βεβιασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. Παρακ. ἐκ τοῦ, Βιάζομαι. Βιασμένα, βιαστικῶς, μὲ βίαν, ἐξουσίως.

*Βεβίηκε, γ'. ἐνικ. παρακ. ἐνεργ. τοῦ βιάω, Ἰλ.

*Βέβληαι, β'. ἐνικ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβλήαται, βεβλήατο, γ'. πληθ. παρακ. καὶ παθ. ὑπερσ. τοῦ βάλλω, Ὀμ.

*Βεβλήκει, γ'. ἐνικ. ὑπερσ. ἐνεργ. τοῦ βάλλω, Ἰων, ἀντὶ ἐβεβλήκει, Ὀμ.

*Βεβλημένος, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ὀμ.

*Βέβληται, βέβλητο, γ'. ἐνικ. παρακ. καὶ παθ. ὑπερσυντ. τοῦ βάλλω, Ὀμ.

*Βεβολήατο, γ'. πληθ. ὑπερσ. παθ. τοῦ βολέω ἀντὶ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβολημένος, παθητ. παρακ. μετοχ. τοῦ βάλλω, Ὀμ.

Βεβουλευμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βουλεύω. Μὲ βουλὴν καὶ στοχασμόν, ἐπιτηδεί.

Βαβρᾶζω, καὶ, βαβρᾶς. Ζήτ. Βαβράζω, καὶ, μεμβράς.

*Βέβρικα, παρακ. τοῦ βρίθω, Ὀμ.

*Βέβρυχε, ἰδὲ βρύχω.

Βεβρωθύω, Μ. ωτω· ποιητ. τύπος ἀντὶ βιβρώσκω, ἐκ τοῦ, βρῶ, ὡς καὶ τὸ, κνάω, κνήθω ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὀμ. Ἰλ. Δ, 35. «Ἕλμοι βεβρωθύοις Πριάμοιο, ὠμὸν φάγοις.

*Βεβρωκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ βιβρώσκω, Ὀμ.

*Βεβρωκόσται, γ'. ἐνικ. παθητ. μέλλ. τοῦ βιβρώσκω, Ὀδ.

*Βεβυσμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βύζω, Ὀδ.

*Βεβώς, βεβῶσα, ἀντὶ βεβαώς, ἐκ τοῦ βαίνω.

Βεγ. Ζήτ. ἐντῷ, Βείομαι β'. ἐνικ. τοῦ βέομαι, Ἰλ.

Βέδρον, ταυτὸν τῷ, βέρεθρον, κατὰ συγκ., Κύφορ.

Βειτεύω, συνηθέστερον μετὰ τοῦ, βεινέω. Τὴν συνουσίαν ἀσκῶ, μετέρχομαι· τὸ συνουσιάζεσθαι, κυρ. μὲ βίαν, Ἀριστ. Ὄρν. 563.· καὶ ἐπὶ ζώων·

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτ.· ἀντίδ. τῷ, ὀπιδῶ. Κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἡσυχίου, ὁ Σόλων διέκρινε τὴν μετὰ βίας συνουσίαν (τὸ βίᾳ μίγνυσθαι) διὰ τοῦ βινεῖν, τὴν δὲ κατὰ νόμους διὰ τοῦ, ὀπυίειν. Ἐκ τοῦ μελ. βινήσω προεκύπτει τὸ, βινητέω, ἢ βεινητιάω, ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχω· ὁ δὲ Μέναιδρ. ὀνομάζει «Ὑποβεινηώντα βρώματα», τὰ πρὸς συνουσίαν διεγείροντα, ἐρεθίζοντα, τὰ ὁποῖα Κλημ. ὁ Ἄλεξ. πασχητιῶντα καλεῖ. (Ἐκ τοῦ, βέω, ταυτόν τῷ, βάω, ὅθεν τὸ, βέσω, βείσω, ταυτόν τῷ, βάσω, βάινω, βαίνω, ὅ ἐστι, βατεύω, ἐπὶ ὀχείας καὶ συναυσίας τῶν ζώων.)

Βείομαι, ποιητ. ἀντὶ βίομαι· ἐκ τοῦ βέω, βείω, ταυτόν τῷ, βάω, πλεοναστικῷ τοῦ ἰῶτα· ὡς καὶ τό, βαίω, βαίνω, ἐκ τοῦ, βάω, Ἰωνικ. αὐτὸ τοῦ, βαθίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ· καὶ βιόω, ζῶ, Ἰλ. Ζ, 114. «Οὐχ' αἱ ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιονα, ἀντὶ τοῦ συνήθους, βῶ, Ἑπτακτ. ὅ ἐστι, πορευθῶ. Ἰλ. Π, 852. «——αὐτὸς δηρὸν βέηι, βιώσῃ ζῶν». ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 431. «Τίνυ βείομαι αἶψα παδοῦσαι»; εἰς τί ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι, ζήσομαι; Ἆρα ἐκληπτέον τὸ βείω, ἀντὶ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως τοῦ, βέω καὶ ἑπομ. βῶ, ὡς καὶ τὸ καταβείομεν, ἐν Ἰλ. Κ, 97. ἀντὶ, καταβῶμεν, καὶ ἐξῆς τό, βείομεν, τραπείομεν, ἀντὶ, βῶμεν, τραπῶμεν. ἔτι δὲ καὶ τό, περιστείωσι, ἀντὶ, περιττεύσιν. Ζήτ. βιόω, καὶ, βεόμαι.

Βείω, ἀ. ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. ἀντὶ βῶ ἐκ τοῦ βάινω, Ἰλ. Ζ, 113.

Βεκκεσέληνες, ὁ, ἡ· καὶ, βακεστεληνιστές, ὁ, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. ταυτόν τῷ, ἀρχαῖος, παμπάλαιος, ἢ ὑπὸ γήρως παιδικῶς. Κεβάλλου δέ, ἁπλοῦς, βλαξ, μωρος, ὡς κροτικός, κρόνιος, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Βεκκεσέληνος λήρους· παρωνύμασται δὲ ἕκτινος ἀδήλου ἱστορίας, ἴσως ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 398. ἐκ τοῦ, βέκ, ἣν καὶ ὁ Ἡρόδοτ. 2, 2. περὶ Ψαμμητίχου ἱστορεῖ. 2) κατ' ἄλλους, σεληνιακός. Ἴδε καὶ προσέληνοι.

Βέκος, τό, Ἄρτος, Φρυγιστί, παρ' Ἡροδότ. Β', 2. ἢ Κυπριστί, Ἱππώνακτ παρὰ Στράβ. Η'. Γαλην. Σχολ Ἀριστοφ. Νεφ. 397. καὶ Ἀπολλ. Ἀρχ. Δ'. 262. τοιαυτίσει δὲ ὁ Hoeck über Kreta, T. 1. p. 116. Σίλλει Φρύγιον τὴν λέξιν. Γράφεται καὶ βεκός, βεκιός καὶ βέκκος.

Βέλεσος, καὶ βέλλεκος. Εἶδος φυτοῦ, ταυτόν τῷ πελεκῖνος, Securidaca.

Βέλεμνον, τό· ποιητ. ταυτόν τῷ, βέλος, ἐν Ἰλ. Ο, 484. 489. Χ, 205. ἀεὶ ἐν τῷ π ηβ.

Βελεμνίτης, ὁ. Εἶδος λίθου, ὅμοιον τῷ βέλει, σουβλήρὸν δηλ. Γράφεται καὶ βελνίτης.

***Βελεμνοτοξοφόρος**, ὁ, ἡ. Ὁ βέλος καὶ τόξον βαστάζων, Μανασ. Χρον. 12.

Βελεστιχεῆς, ἑοῦ, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁποῖος χαίρεται ἢ ζῇ μὲ τὸ βέλος (ὡς, ἰοχέαιρα), ἀγαπᾷ τὸ συνήγι, Ἀνακλετ. Β. 518. Ἐπῴ. Ἀπόλλωνος.

***Βελίαρ**, Δράκων, Ἱστ. Φαίνεται τεθὲν ἀντὶ τοῦ Βελιάλ, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ Σατανᾶ Ζων. «Τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλεῖ.»

***Βελιεύς**, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς τὸ βέλη, Λθην. παρ' μηχαν. σ. 3. «Ἐν μὲν τοῖς βελιεῦς τοσοῦτον τοῖς πρότερον ὑπερηγαγεν.»

Βελίτης, ου, ὁ (βέλος). «Βελίτης κάλαμος», κάλαμος, ἐπιτήδειος εἰς βέλος, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βέλη.

Βελοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ἢ θήκη (φαρέτρα), εἰς ἣν ἔβαλλον τὰ βέλη, Σχόλ. Ὁμήρ.

Βελομανεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν βελῶν μαντεία· ἐγίνετο δὲ αὕτη οὕτως· εἰς κλῆ ἕνα βέλος ἔβαλον μίαν ὑπόθεσιν, ἔπειτα τὰ ἀνακάτωναν καὶ τὰ ἔβγαιναν μέσα εἰς τὴν φαρέτραν· ἔπειτα δὲ ἐβάλλοντες ἕνα ἕνα, ἐξ αὐτοῦ προηγήτευον. Ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι, ἀφ' οὗ ἔτειναν καὶ ἐκύ-

ναιν αὐτά, τὰ ἔξω ἐκτεινάζόμενον ἀπέβλεπε τὴν προφητείαν.

Βελόνη, ἡ (βέλος). Ἡ κορυφή, ἡ μύτη τοῦ βέλους. 2) ἡ βελόνη (τὸ βελόνιον), δι' ἧς ῥάπτομεν· καὶ ἡ τῆς ἐλάτης· καὶ ἡ μύτη τινός. 3) εἶδος ἰχθύος, ταυτόν τῷ, Ῥαμφιστής, καὶ, Ῥαφίς, πιθανῶς ἡ παρ' ἡμῖν ζαργάνα. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Ε', 6. «Τῶν κλάδων βελόναια, τὰ φύλλα, τὰ ἄκρα τῶν κέδρων, ἐλατῶν, κ. τ. τ.

Βελονάς, ἄδος, ἡ· καὶ βελόνιον, τό· ὑποκ. τοῦ βελόνη. Μικρὰ βελόνη, βελονάκι.

Βελονοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς βελόνης· συμβληρός ὡς ἡ βελονη.

***Βελονοθήκη**, ἡ. Ἡ θήκη, ἡ ἐμπεριέχουσα τὰ βελόνια.

Βελονοποιέω, Κάμνω βελόνια, ὅθεν

Βελονοποιία, ἡ. Ἡ τῶν βελονίων κατασκευή.

Βελονοποικιλέω, ῶ. Ποικίλλω μὲ τὴν βελόνην, κεντῶ.

Βελονοποικίλτης, ου, ὁ (ποικίλλω). Ὁποιος ποικίλλει τι μὲ τὴν βελόνην, κεντητής.

Βελονοποικίλτρια, ἡ. Κεντήστρια.

Βελονοπώλης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βελονοπῶλις, ἡ, βελονοπώλις, ἴδος, ἡ (πωλέω). Ὁποιος, καὶ ὁποια πωλεῖ βελόνια, Ἀριστοφ. Π. 175.

Βελοποιεῖα, ἡ. Ἡ τῶν βελῶν κατασκευή.

Βελοποιεικός, ἡ, όν. Ἡ βελοποιική, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ βέλη· ἔνθεν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς βίβλου τοῦ Ἥρωνος, Βελοποικά, ἡ βελοποιητικά.

Βελοποιός, ὁ, ἡ. Ὁποιος κάμνει τὰ βέλη, Πολλὺδ. 7, 156.

Βέλος, εος, τό (βάλλω). Πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον ὅπλον, καθε ἅρμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, ῥίπτεται μακρόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ξενοφ. «Ἦκε τὰ βέλη κρατερὸν λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, πλεῖστοι δὲ καὶ λίθοις· ευρίσκε δὲ τὸ τοῦ ὀίστοῦ σιδήριον, Ὁμ ἡ σουβληρὰ καὶ βελονοειδὴς μύτη τοῦ κοντα ρίου, τῆς σαίτας κ. τ. τ. καὶ αὐτὸ τὸ ἄφυ, κοντάρι, ξύφος, καὶ ἐκ κομμάτι, κουτσουρου βράχου, μία πέτρα, κ. τ. τ. Ὀδ. Ι, 495. Ἡροδοτ. Θ, 18. Ἀριστ. Ἀχ. 345. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Iulum, ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλός, οὗτω καὶ τὸ βέλος, ἐκ τοῦ, βάλλω. 2) τὸ βλῆμα, τὸ κτύπημα αὐτό, καὶ ἡ πληγωσις αὐτή, τὸ τραῦμα, Ἰλ. Θ, 513. Ὀδ. Τ, 305. καὶ Ἰλ. Ξ, 439. «Βέλος δ' ἔτι Σμοὶ ἐάσαμεν, ἔνθα τὸ βέλος σημαίνει καὶ τὴν βολὴν καὶ τὴν εὐτυχῆ ὁδύνη, ὡς Εὐσταθ. ἄρμην. 3) Βέλη Διός παρὰ Ποιητ. λέγονται αἱ ἀστραπαί. 4) ἐπὶ ἕξοχου μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ Ἀριστοφ. Ἀχ. 345. 5) παρ' Ὁμήρῳ, ὅταν ἀποδιήκῃ τις αἰφνίδιον θάνατον ἄνευ πόνου, λέγεται ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς ὅτι ἐκτυπήθη μὲ τὰ μαλακὰ (ἀγενῆ) βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ γυναικὸς μὲ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀδ. Γ, 280. «Ἀπόλλωνι οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν, καὶ Δ, 173. «Ἀρτεμις ἐποιχομένη· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (Ἰλ. Δ, 269.) λέγεται «ὀξὺ βέλος» ἡ τελευταία σφοδρὰ ὀδύνη, οἱ μεγάλοι καὶ ὀξεῖς πόνοι (ἡ σαιτιαί), ὠδῖνες, τὰ ὁποῖα (στέλλουσαι αἱ μογοστόκοι Εἰλείθυιαι καὶ) ὁκιμάζει ἡ γυνὴ εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας· καὶ ὀξὺς ἐν ταυτῷ πρέπει τις νὰ ἐννοῇ καὶ τὰ ὅπλα τῆς Ἀρτέμιδος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος βέλη (ἤτοι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου) διεχείρουσι τὴν λοιμικὴν καὶ πανώλη νόσον, Ἰλ. Δ, 383. «Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, οἱ δὲ νυ λαοὶ ἐτήκοντο ἐπασσυτέροισι. 6) καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀστέρων τῆς ἀστραπῆς, τοῦ πυρός, φωτός, τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων. 7) «Κύτος βέλους ἢ βελῶν εἶναι», τὸ νὰ εἶναι τινὸς μέσα εἰς τὸν τόπον, ὅπου θέτει τὸ βίβλιμον τοῦ βέλους· οὐ ἐναντίον τὸ, «ἔξω βελῶν ἢ βέλους». 8) λέγεται καὶ ἐπὶ ἔρωτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 742. «Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος». Ἡσιοδ. 8, στιχ. 318. «Ὦ φιλότατη, τὸ μὲν βέλος, τοὐμὸν ἐγνώκεις». Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ λόγων αὐστόχων, ὀρατικῶς ἐνεργούντων, ἢ καὶ πληγονόντων, καὶ ἐπὶ παντὸς πόνου τῆς διαθέσεως, τρόμου, ἀσθμοφίας, Πανδ. Νεμ. 1, 48. ἑξῆς. Diisen.

Βελοστασία, ἡ. Τόπος, ἔνθα στήνεται τὰ βελόστασια.

Βελοστάσιος, εως, ἡ (ἵστημι). Μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βελοστασία, Διοσθ. Σικ. κεφ. πε'.

Βελοσφενδόνη, ἡ. Σφενδόνη διὰ βέλος, ὅρα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅπλον. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ὁ ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἦτο περιτετυλιγμένον μὲ στιπίον καὶ μὲ πίσσαν ἀλειμμένον, καὶ τοιουτοτρόπως ἐβάλλετο εἰς τὴν μηχανὴν καὶ ἐρρίπτετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τό παρὰ Λατῖν. Phalarica, ἢ Φαλαρικη, τὸ ὁποῖον περιγράφει Τίτος ὁ Λίβιος, 21, 8. Σιλ. Ι. 351. Πλούτ.

Βελουλκέω, ῶ (βελουλκός). Ἐνβάλλω, σύρω ἔξω βέλη, παρὰ χειρουργ. Αἰγιν. 6, 88.

Βελουλκίς, ἡ. Τὰ ἐκβαλλόμενα, σύρει ἔξω τὰ ἐμπηγμένα βέλη, τῆς ὁποίας ταύτης χειρουργικῆς ἐγχειρίσεως τρία εἴδη ἀναφέρει ἐξ Ὁμήρου ὁ Εὐσταθιος Ἰλ. Δ, σελ. 466, 41. 1) ἐκ τομῆς, ὅτε ἐκβάλλετο τὸ τόξευμα, διασχιζομένης τῆς σαρκὸς πλατέως. 2) διωρυχῆς, ἐν ᾗ προωθεῖται καὶ ἐκπύρεται ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὡς παρὰ Διομήδῃ· καὶ 3) ἐξελκτῆς, ὅταν ἐκσύρεται κατ' εὐθείαν, ὡς παρὰ Μενελάῳ.

Βελουλκικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βελουλκίαν. «Τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστίν».

Βελουλκός, ἡ, όν (ἕλκω). Ὁ ἕλκων τὸ βέλη, καὶ, βελουλκεῖν, τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλονται τὰ τόξα ἐκ τῶν πληγῶν.

Βέλτερος, ἔρα, ερον, = βελτίων. Καλλίτερος, Ἰλ. Ξ, 81. «Κατὰ δὲ τὰ αἰώμαλον συγκρίτ. τοῦ ἀγαθός. Ὁ Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 1040. καὶ Εὐμεν. 468. ἔχει τὸ Ὑπερθετ. βέλτατος, βέβαια ὑπερθ. χωρίν, Ποιητ. (πιθαν. συγγ. τῷ, βάλλω, βέλος).

***Βελτιάοω**, ἐπιῤῥ. Καλλίων, Ἱπποκρ. σλ. 39. «Βελτιάοιος ἔχειν».

***Βελτιότης**, ητος, ἡ. Ἰδὲ βελτίωσις.

Βελτιόω, ῶ (βελτίων). Καλλιτερεύω, παίω τὰ καλλίτερον. Παῦ. βελτιοῦμαι.

Βέλτιστα, Ἐπιῤῥ. ἐκ τοῦ οὐδετ. πληθυντ. τοῦ, καλλιστα. Καλιώτατα, πολλὰ καλὰ (ὅτα δὲν δέχηται τις τί, ἢ ἀπροβλήτ).

Βέλτιστος, η, ον. Καλλίτερος (Ὑπερθετ. τῶν ἀγαθός), Ὁμ. Οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, ἢ τὸ βέλτιστον, δηλ. οἱ προεστῶτες τοῦ ἐνανίου τοῦ, δήμου. «Ὦ βέλτιστε, συνήθης τρόπος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὅταν ἤθελον νὰ ὁμιλήσωσι τινά, καλὸς πας' ἡμῖν, καλέ! ἀκουσα! — Ἡ λέξις βέλτιστος ἐβάλλετο πολλάκις καὶ πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνθρώπων εἰ τὴ κοινῇ ὁμιλίᾳ, π. χ. Ὁ βέλτιστος Δάφνις, ἢ βέλτιστος Ἰανουμήδης. «Ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου» δηλαδὴ μὲ ἐντιμον πράφσιν, λόγον· εὐσχήμ.

Βελτίων, ονος, ὁ, ἡ· τό, βέλτιον· ταυτόσ τῷ βέλτερος, Ὀδυσ. Ρ, 18. Βελτίω, καὶ βελτίονα κατὰ συστολήν, ἀντὶ βελτίονα καὶ βελτίονας. Τὸ βέλτιον οὐ μόνον ὄνομα ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἐπίῤῥημα, ὡς ὅτε λέγομεν, πρᾶξον τινα βέλτιον ἢ ἄμπολιν τήνδε καλλίτερον, ἀκριβέστερον, πωλῶ (πλείονος πιπράσκω). «Βελτίων εἶναι μετὰ μετοχῆς, δηλοῖ, καλλιον εἶναι τινὰ νὰ π. χ. «Βελτίων εἰμὶ ποιῶν», ἀντὶ βέλτιόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, καλλιόν μοι εἶναι νὰ κάμω. «Οὐ βέλτιονα, δὲν συμφέρει. Εὐρύτατα καὶ συγγενεστέρου, βελτιώτερος, καὶ βελτιώτερον, ὡς καὶ χρειότερον καὶ μειζότερον καὶ καλλιώτερον. Σχόλ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 248.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βελτίωσις, εως, ἡ (βελτιόω). Καλλιτέρευσις (ἐνεργ. καὶ παθητ.), ἐπιδιόρθωσις, ὡς, «βελτίωσις τῶν ἠθῶν.»

*Βελτιωτής, οῦ, ὁ. Ὁ καθιστῶν τὸν ἄλλον καλλίτερον, Ἐπιφ. τ. α'. «Αὐτὸς τοῦ νοῦ κοσμήτωρ, καὶ ὀρθωτής, καὶ βελτιωτὴς ἐγένετο.»

*Βελτιωτικός, ἡ, ὀν. Ὁμοίως ὡς τὸ ἀνωτέρω, Ἡλιμ. Ἀλ. Στρ. 7, σ. 700. «Φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτικὴ» καὶ σελ. 701. «Βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος θεωρίαν.»

*Βελώνης, ου, ὁ. Ὁ βέλη ὠνούμενος, ἀγοράζων· ὡς καὶ οἱ τύποι τελωνὴς, σιτώνης, ὀπωρώνης.

*Βεμβέω. Περιστρέφω, φέρω τί εἰς γῦρον· ἔνθεν βεμβεώδης, Ἡσυχ. Ἰδὲ καὶ βεμβηκίζω, βεμβικίζω.

Βεμβηκάω, καὶ, βεμβικιάω (βέμβιξ). Περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω ὡς βέμβηξ, φαυρλίδα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1465.

Βεμβηκίζω, καὶ, Βεμβικίζω. Μ. ἰσω. Ῥομβῶ, ἠχῶ, περιστρέφωτι, βάλλω εἰς κίνησιν ὡς βέμβηκα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1517. ἐκ τοῦ,

Βέμβηξ, ηκος, καὶ, βεμβὶξ, ικος, ἡ. Φοῦρλα, ξύλινος στρόμβος, ἢ ἐργαλεῖον, ἢ μηχανὴ τις τροχοειδὴς, ἣν μάττιγι στρεφουσιν οἱ παῖδες, τὸ ὁποῖον παίγνιον τῶν παίδων ὀνομάζεται καὶ δῖνος, στρόβιλος, βόμβος, καὶ στρόμβος, τροχὸς, οἱ μάστιγι τυπτόμενος στρέφεται, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1517. καὶ Ὄρν. 1461 λέγει, «Βέμβηκι οὐδὲν διαφέρειν δεῖν, ἤγουν, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ, ὡς ὁ στρόμβος. 2) τυφὼν, δῖνη, συστροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος, ἢ δίνη ὕδατος. 3) εἶδος ἐντόμου. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βεμβεύω, βεμβεύω, βέμβρηξ, βεμβρεύω, βεμβρεύω, ἀντὶ βεμβικίζω, καὶ βέμβιξ. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 222. «Βέμβηκες, καὶ Βέμβικες» εἶπε, ἀντὶ κύκλοι, κυκλικαὶ κηπῆες. Τὸ ὑποκορ. τοῦ βεμβὶξ ἔστι βεμβίδιον. (Τὸ ἰῶτα ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

Βεμβικώδης, ὁ, ἡ· τὸ –ες (εἶδος). Δινοειδὴς, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βέμβικος, κύκλου, ἢ δίνης, Ἀθήν.

*Βεμβράδεον, ὑπακοριστ. τοῦ βεμβράς.

*Βεμβράνη, ἀντὶ τοῦ, μεμβράνη, διφθέρα, Βάλταμ.

Βεμβρὰς, ταυτὸν τῷ, βερβράς, καὶ μεμβράς.

Βενδίδειον, τὸ. Ἱερὸν, ναὸς τῆς Βενδίδος· καὶ Βενδίδια, ἡ· ἑορτὴ ἐν αὐτῷ, ἥτις καὶ, Βενδίδεια, ἐλέγετο, καὶ ἑωρτάζετο τῇ ΙΘ', ἢ τῇ Κ· τοῦ Θαργηλιῶνος ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Πειραιεῖ, Σεπτισπαίσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλάτωνος, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τῷ Δ'. τῶν Πολιτειῶν σελ. 354. ἐνθα ἰδὲ καὶ τοὺς Σχολ.

Βενδὶς, ίδος, αἰτ. Βενδῖν· καὶ, Βένδεια, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Θρῃξὶν, ἐξ ὧν μετηνέχθη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, Στράβ. Γ'. καὶ Τιμ. ολ. 62. Rubnk. Γράφ. καὶ Βένδις, ίδος.

Βένετον, εἶδος χρώματος ἀλιθρσύ, ὅπερ ἄλλως καὶ Καλλάϊνον λέγεται.

Περιφέρειον, κατὰ Λατίνους λέγεται πᾶν ὠόρημα καὶ εὐεργέτημα, Βάλτεμ. Κανὼν ιβ'. τῆς ἐν Νικαίᾳ α'. Συνόδου.

Βενθετέυμος (κῦμα, βένθος). Ὁ ἐν τῷ βάθει κυματίων, καὶ ἐντεῦθεν 2) Βενθεσκέμων, ἡ. ἐνγατηρ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ἀπολλόδ. Γ', Ιδ'. 4.

Βένθος, εος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ βάθος. Πάτος, κυρ. θάλασσης, Ἰλ. Λ. 358. ταυτὸν τῷ, βάθος, ὡς τό, πέλαγος, πόντος. «Θαλάσσης πάσης βένθεα σ' ἔσενε(Ὀδ. Δ. 53). «Κατὰ βένθος πλέων, ἢ ἀλὸς ἐν βένθεσσιν. «Βένθος στὶς κραδίης.» «Βένθεσσιν παρ' Ὅμ. Ὀδ. Θ, 51 ἀγηλοῖ, εἰς τὸ βάθος. «Νῆα μὲν οἱ γε μέλαιναν ἐλὸς βένθεσσι ἔρυσσαν. «Βένθεσι ὕλης (Od. Γ. 316), τὸ ἐνδότατον πυκνὸν μέρος τοῦ δάσους.

*Βενθιστάως, Δωρικῶς, παρὰ Θεοκρ. δ. 76, ἀντὶ βέλτιστος, κάλλιστος.

Βεόμαι, καὶ βιόομαι, μόνον Ὁμηρικὸς ἐνεστώς μὲ στιμαπ. μέλλ., Ἰλ. Ο, 149. «— οὐτι Διὸς βέομαι φρεσίνε, οὐκ ἐν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ· δὲν θέλω ζήσει κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός· ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐγὼ δὲν θὰ περιπατῶ μὲ τὴν γνώμην σου. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Π, 832. Χ, 131. Ω. 131.

Βέρβερι, τὸ (Ἰνδικὴ ἡ λέξις). Λέγεται τὸ ὄστρεον, ἐξ οὗ ὁ μαργαρίτης λίθος (Ἀθήν. Γ'. 3, σλ. 93.), τὸ ὀστρίδιον σηλ., εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται τὸ μαργαριτάρι.

*Βερβερέζω. Κτυμ. Μέγ. σλ. 191, 35. «Βατταρίζειν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν.»

*Βερβέριον. Ἄγνωστον εἶδος ἰματίου, πιθ. πενιχροῦ, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 12, σελ. 533. Πρβ. Ἀνακρ. 266. Mehlh.

Βέρεθρον, τὸ· ἐπ. καὶ Ἰωνικ., ταυτὸν τῷ βάραθρον, Ἰλ. Θ, 14. «Βάθιστον βερέθρονε. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγεται κατὰ συγκοπ. βέθρον, τὸ. Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Μ, 94.

Βερέσχεθος, ὁ· ἐν τῷ πλησ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 640. Ἀπλουσεστατ καὶ μωροὶ, ἀνόητοι ἀκόρωτοι· λέξις πεπλασμένη.

*Βέστης, καὶ Βέστιον, Λατ. ἀντὶ τοῦ, στολὴ, ἐνδυμασία, ἱμάτιον· ὅθεν καὶ, Βεττιοφρήτηρ, ὁ ῥάπτων ἱμάτια καὶ πωλῶν αὐτά· καὶ, Βεστιοπρατήριον, ὁ τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἱμάτια, Δούκα Χρον. «Καὶ δομήσας θέατρον ἐν τῇ πόλει, ὃ καὶ Βεττιοπρατήριον λέγεται, καὶ Περσιστὶ Πεζεστένιον ὀνομάζεται. — καὶ, Βεστιάριον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὰ βασιλικὰ ἱμάτια φυλάττονται· καὶ, Βεστιάριος, ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τούτων. Κατὰ Ἡσυχ καὶ Ἐτυμ. Μέγ. ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ἀκρωνων Βέστον, τὸ ἱμάτιον.

Βεῦδος, εος, τὸ. Εἶδος γυναικείου ἱματίου πολυτελές. Παρὰ Πολυδ. γραφεται βειδος, Σαπφ. Λεῖψ. 97. Παρθεν. 11.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Η.

Βῆ, ἠ βή, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, παρ' Εὐσταθ. σελ. 768. καὶ 1721. (ἐκδ. Ῥώμ.). «Ἰστέον δὲ, ὅτι μάλιστα τὸ Βὴ φωνῆς προβάτων ἐστὶ σημαντικόν· καὶ φέρεται παρὰ τῷ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ χρῆται Κρατίνου τοιούτῳ. «Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει· καὶ εἰκὸς καὶ τὴν βληχὴν ἐκ τοῦ τοιούτου Βὴ παρῆχθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, ἵνα ἡ βληχὴ ὁ τοῦ Βὴ ἦχος». Ἀλλ' ἐνταῦθα ζητεῖται, διατί οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐστάθιος καὶ ὅ αὐτοὶ (οἱ παλαιοὶ) φασὶν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ τὸ βή, οὐ μὴν βαέ, λέγουσιν», ἐν ᾧ τὰ πρόβατα βαέ, βαέ, ἐκφωνοῦσιν; Ἐγὼ εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι, ὅτι ὁ Κρατῖνος δὲν ἐνόει ἐνταῦθα τὸ κοινῶς πρόβατον λεγόμενον, ἀλλ' ἴσως τὸ χοιρίδιον (ὡς ἐκ τῆς ὑβριστικῆς λέξεως, ἠλίθιος, γίνεται ὄηλον), ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ζώων· διότι οἱ Ἴωνες ἐλεγον πρόβατα καθόλου ὅλα τὰ μικρὰ τετράποδα ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ ἥμερα, καὶ οἰκιακὰ, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 133. «Τὰ λευκὰ τῶν προβάτων λέγων, τάπτων ἀπ' ἐναντίας τοὺς βόας, ἵππους, καμήλους, καὶ ὄνους. Ἐκ ταύτης λοιπὸν τῆς φωνῆς τοῦ, Βὴ, Βὴ, ἔλαβον αἰτίαν τινὲς τῶν ἀκριτῶν Ἑλληνιστῶν, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τοῦ Βελγίου, οἵτινες οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν Ἑλληνικὴν προφορὰν, εἰς τὸ νὰ ἐνδιαφέρωνται ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων τὴν Ἑλληνικὴν προφορὰν τοῦ Βῆτα στοιχείου· τὴν ἀπαίδευτον ἡμεῖς ἀλληλοδιαδόχως πατρόθεν ἀπαραλλάκτως παρελάβομεν, προφέροντες αὐτὸ βασὶως καὶ ἁπαλὰς, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτοὶ δυστυχίζονται, καθὼς καὶ αὐτὰ πολλὰ τὰ ἴδια πρόβατα τῆς Ἑλλάδος, «Βαέ, Βαέ», ἐκφωνοῦσιν, καὶ οὐχὶ Μπέ, Μαέ (ὡς τὸ Λατιν. B) σκληρῶς ὡς τὰ τοῦ Βελγίου. Τοιοῦτον εἶναι καὶ ἡ παραπήρησις τοῦ Βοέρττααλ, Θεσπιφρία εἰς τὴν Ἑλλάδα, τόμ. Β'.

Βῆ, παρ' Ὁμήρ. ἀντὶ τοῦ εἶδη, ἐπορεύθη, κατ' ἀποκοπὴν, γ'. ἑνικ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω.

Βῆγμα, τος, τὸ (βήσσω). Βῆχας, καὶ τὸ διὰ τοῦ βηχὸς ἐκριπτόμενον πτύσμα, ῥόχαλον, φλέγμα, Ἱπποκρ.

*Βηλά, ῶν, τὰ. Ὁ Παυσανίας τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει, Σχολ. Ὅ. Α, 591.

Βῆλον, τὸ· παραπέτασμα, παραπέλυμμα (πεδάς), Ἀσανάσ.

*Βῆλος, ὁ. Ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ Ζεύς. Τινὲς ὀνομάζουσι καὶ δεύτερόνεος βηλὸν τὸν οὐρανόν.

Βηλός, ὁ (βαίνω). Τὸ κατώφλιον, ὁ τῆς εἰκίας βατὴρ, ὁ βαθμὸς· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ὁ, ἡ, βέβηλος, τόπος, ὅπου καθεὶς ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ, ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι τόποι ὀνομάζονται ἄβατοι τροπικ. σημαίνει ὅλην τὴν θύραν, καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς Ἰλ. Α, 591. καὶ ἐντεῦθεν βηλὸς φυσικῶς ὁ ἀνωτατω καὶ πάντα περιέχων ἀὴρ, ἡ ἄνω ἀτμοσφαῖρα, Ἰλ. Ο, 23. Ψ, 202. Παρὰ τοῖς νεωτ., ὁ οὐρανός.

Βῆμα, ατος, τὸ (βαίνω). Πάτημα, πατημασιὰ, ὀρατελισία, τὸ διάστημα μιᾶς ἑρπετελιστιᾶς, Τμ. Ὁμ. Ἔρμ. 222. «Κατὰ βῆμα, ἐν τῷ βαδίζειν. «Βήματα βέλλειν ἤτοι κατα βῆμα πορεύεσθαι. «Σποδὴ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται.» «Ὁπισθίοις ἐν βήματιν κεῖται λέων.» «Παρ' ἓν μόνον βῆμα εὐδαίμων γέγονας.» Ἓν ἐνὶ βήματι, μὲ μίαν ἑρπετελιάν. 2) μέτρον τῶν ὑπηπέδων, τὸ ὁποῖον Ἱέρων ὁ Γεωμέτρης λέγει, ὅτι τὸ ἁπλοῦν βῆμα περιεῖχε δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἤτοι δέκα παλαιστὰς, τὸ δὲ διπλοῦν, πέντε πόδας, ἤτοι εἴκοσι παλαιστάς. 3) ἡ τοῦ ποδὸς βάσις, βαθμὸς, σκαλοπάτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τινὰς πατεῖ καὶ ἵσταται ὑψηλότερα τῶν ἄλλων· καὶ ὑψηλότερος τόπος τις ἐκ πετρῶν, ἢ χώματος κατεσκευασμένος, κ. τ. τ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἀναβαίνει τινὰς, Ἡρωδιαν. Β'. 10. καὶ κυρ. ὁ ἄμβων τῶν Ῥητόρων, ὁ τόπος ἐνθ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται οἱ Ῥήτορες καὶ δημηγοροῦσι· καὶ ὁ θρόνος τῶν Κριτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναβαίνουσι καὶ κρίνουσι. Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, ἤτοι οἱ δημηγόροι. «Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, ἤτοι ἐδημηγόρησα· «Εἰ βούλει, παρχωροῦσι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴποις.» — Βῆμα, παρὰ Χριστιανοῖς, μέρος καὶ ἅγιον βῆμα, τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κεχωρισμένος, ἔνθα κεῖται ἡ Πρόθεσις καὶ τὸ Θυσιαστήριον, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα, Γερμαν. ἱστορ. Ἐκκλ. κτλ. «Βῆμα ἔστιν ὑπάβαθρος τόπος καὶ θρόνος, ἐν ᾧ παρ' ὁ παμβασιλεὺς Χριστὸς προκαθηται μετὰ τῶν Ἀποστόλων.» — Τὸ δὲ βῆμα σηλοῖ καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, εἰς ὃ καὶ μένοι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς εἰσιάσιν· ὅθεν καὶ, Βημόθυρα, τὰ αἱ θύραι τοῦ Βήματος.

Βηματέω, ῶ. Περιπατῶ, βαδίζω, πατῶ. ἀμρ.

Βηματίζω, Μ. ἰσω (βῆμα). Μετρῶτι μὲ τὰ βήματα, Πολύβ. 3, 39. 2) περιπατῶ βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ 3) βηματίζω, ἐμβαίνω εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, Κανων Ἀποδεικ. ιδ'. Ἐντεῦθεν βηματισμὸς, ὁ· ἡ διὰ ποδὸς μέτρησις.

Βηματιστὴς, οῦ, ὁ. Ὁποιος διὰ τῶν βημάτων μετρᾷ τι, Ἀθην. Γ'.

*Βῆμεν, ποιητ. ἀντὶ βῆμεν, Ὀδ.

*Βήμεναι, ποιητ. ἀντὶ βῆναι, Ὅμ.

Βῆμι (βίβημι, μετοχ. βιβὰς· ἀπὸ τούτου τοῦ ἐνεστ. ἔμπε τὸ ἄβην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἔστην) ἀχρηστος ἐνεστώς, ἀντὶ δὲ τούτου βαίνω.

*Βῆν, ποιητ. ἀντὶ ἔβην, Ὅ..

*Βῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω.

Βῆξ, ηχος, ἡ· καὶ Ἀττ. ὁ βὴξ, πλὴν μόνον ἐκτὸς Θουκ. β', 49. (βήσσω). Ὁ βῆχα., πρβ. Ῥομφ. Θουκ. τόμ. α'. σελ. 102.

Βῆρης, ὁ, Ζητ. Βήρας.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βηρύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βήρυλλος, ὁ· ἡ, ἡ. Λέγεται οὕτω λίθος τις εὐγενής, διαλαστοπρασίσεος τὸ χρῶμα, Γαλλ. Béril. Ὁ δὲ παρὰ Πλινίῳ, Βήρυλλος ἀργοειδής, ἐστιν ὁ Σκίφειρος.

*Βῆσα, ας, ε· ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ βαίνω, ποιητ., Ὅμ.

*Βήσαλος, ἡ· ἡ οπτὴ πλίνθος, Τζέτ., ἡ τῶν Βίτσαλοι, τό· λέγεται.

*Βησάμην, ἀόρ. ἀ. μέσ. τοῦ βαίνω, Ὅμ., ὅστις ἐν Ἰλ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ βήσετο, ποιητ.

*Βήσομαι, μέλλ. τοῦ βαίνω, Ὅμ.

Βῆσσα, ἡ (βαίνω). Τόπος στενός, μικρὸς καὶ βαθὺς μεταξὺ ὄρο βουνῶν (le Défilé, Γαλλ. Μπογάζι, Τουρκ.), Ὅμηρ. εἰς Τμν. Ἀπόλλ. 284. «Βῆσσα κοίλη, τρηχείαι· καὶ ὁ Πίνδαρ. Ἰσθμ. 3, 27. λέγει «Ἰσθμοῦ βάσσαις,» ὅπου μετὰ ταῦτα «Κοίλων νάπαις τάσσει· καθὼς καὶ ἐν Ὀλυμ. 3, 41. «Βάσσαι κρονίου Πέλοποσ,» λέγει τὸν φαλακρὸν ὄρυμόν, ὁπόσος, ἢ τὴν κοιλάδα τῆς Ὀλυμπίας. Παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Πυθ. 3, γ. 90. Παρ' Ὁμήρ. κεῖται «Οὔρεσι ἐν βήσσῃσι, πάντοτε ἐπὶ ὀπτέων καὶ πολυδένδρων, βασίμων καὶ γονιματόων ἐν τοῖς βουνοῖς κοιλάδων, ἢ νάπεων· μόνον ἐν Ὀδυσ. Τ, 435. κεῖται ἁπλῶς τὸ «Βήσσαις,» καὶ, «ἐν καλῇ βήσσῃ,» ἐν Ἰλ. Σ, 588. Εὑρηται δὲ ἐν Ὀδ. Κ, 210 καὶ τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ εἰσοδ. Τινὲς παράγουσι ταῦτο ἐκ τοῦ, βῆμι, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, βαθύς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Βήσσα, διὰ τοῦ, κοῖλος καὶ ὑδρηλὸς τόπος, μὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὰ τοῦ Ἀθηναίου «Βῆσσα, ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν καὶ ἐστενωμένον ἄνωθεν.» τὸ δὲ παρὰ Σουΐδᾳ, Βήσσον, ταυτὸν τῷ, Βομβυλιος, εἶδος ποτηρίου, νεωτερικόν. (Βῆσσα κυρ. λέγεται, φαραγξ, στενὴ κοιλὰς μεταξὺ λόφων πολυδένδρων, κατὰ τὴν ὁμοίαν σημασίαν μετεχειρίσθη σὺν τῷ Ὅμ. καὶ ὁ Πίνδαρος.)

Βησσήεις, εσσα, ηεν. Δρυμώδης, πολυδένδρος.

Βήσσω, Ἀττ. Βήττω, Μ. ξω. Βήχω.

Βηταρμός, ὁ (βαίνω, ἁρμός). Χορὸς κατὰ τὸν ῥυθμὸν καὶ κατὰ τὴν ᾠδὴν (κατὰ τὸ πάτο καὶ τὸ τραγούδι). ἴδεαν

Βητάρμων, ονος, ὁ, ἡ. Χορευτὴς, χορεύτρια (ἀπὸ τοῦ βαίνω), Ὀδυσ. Θ, 250.

Βήτην, ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, γ'. ἑνικ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Ὅμ.

Βηχία, ἡ, καὶ Βηχίας, ὁ· ὑπακουομ. ψιθύγγος (βήξ). Βράγχισμα· ἀναστ. τῷ, κοκκυσμός. 2) ταυτὸν τῷ, βήχιον.

Βηχικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βῆχα, ἢ παῦ τὸ προξενοῦν βῆχαν, ἢ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸν βῆχαν, ὡς, «Βηχικὸν φάρμακον,» Ἰατρικὸν, ὠφέλιμον εἰς τὸν βῆχαν. 2) ὁ πάσχων βῆχα, ὁ βηχῶν.

Βήχιον, τό. Ψυτὸν τι, ὠφέλιμον εἰς τὸν βῆχαν, Διοσκορ. Γ. 126, Tussilago farfara Διν. 2) παρ' Ἱππορ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ βήχα, ἡ ὁμοιος τῷ βήχι. «Βηχώδης νόσος.»

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ι.

Βία, ἡ (Ἰωνικῶς βίη). Σωματικὴ δύναμις, ἰσχὺς, ῥώμη, σθένος· συν. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνέμων, Ἰλ. Χ, 157. Λ, 669, Ὀδ. Ξ, 468. «Βίᾳ ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδον εἴκοι.» Ὁ Ὅμηρος συνάπτει ἀλλαχοῦ βίην καὶ κάρτος. Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ (καὶ παρὰ Τραγικοῖς) τίθεται, ὡς καὶ ἡ ἰς, ἡ λέξις βία εἰς τὰ κυρια ὀνόματα, σημαίνουσα περιφραστικῶς δυνατοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα αὐτόν. π. χ. Πριάμοιο βίη καὶ Πατρόκλοιο βίη, ἢ καὶ σὺν ἐπιθέτοις, βίη Ἡρακληείη, Ἰφικληείη, Ἀτρεϊωνείη (καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 332. Ἰς βίης Ἡρακλειείης), ἀντὶ ὁ δυνατὸς Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. ἢ ὁ Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι παρ' Αἰσχ. Πρ. δεσ. τοῦ, Πρᾶτος καὶ Βίαν, ὀνομάζονται οἱ δορυφόροι τοῦ Διός. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὡς ἐναντίον τοῦ, δόλος, μῆτις, ἔπος, ἀλλὰ καὶ ὡς ὁμόχρουν τοῦ πνεύματος, Ἰλ. Γ, 45. 2) βία, δυναστεία, ἀδικία, ὅτε παρ' Ὅμ. ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ. μετὰ τοῦ ὕβρις, Ὀδ. Ο, 329. Ἡσιοδ. Ἔ. 272. «Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.» Ὀδ. Θ, 105. «Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.» καὶ 105. «Ἦ ἔπει ἠὲ βίᾳ, ἦγον ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι· καὶ Δημ. «Ἐπὶ πολὺ προὔχειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι.» «Θεὰ τινὸς,» ἢ βία κατά τινος. Βίας δίκη καὶ βίας γραφή, λέγεται ἐγκλημα ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τῶν ἁρπασάντων κόρην ἢ παῖδα ἐλεύθερον. — «Βίᾳ ἢ πρὸς βίαν,» δηλοῖ μὲ δύναμιν ὅπλων, ἢ δυναστείαν, στανικῶς· ἔτι δὲ λέγεται καὶ, «ἀπὸ βίας,» ἐκ βίας,» π. χ. βίᾳ χειρός, ἀναγκῆς· βίᾳ ἡμῶν (μὴ θελόντων ἡμᾶς)· βίᾳ τῶν πολλῶν (ἐναντίον τῆς θελήσεως)· βίᾳ Διός (μὴ θελόντων). «Πρὸς βίαν ἐπίσασθαι (ἤγουν μὲ βίαν).» «Οἱ δ' ἐκ βίας ἄξουσιν (Σοφ. Φιλοκτ. 563).» «Πρὸς βίαν μᾶλλον ἢ ἑκών (Πλατ. Φαιδρ. σ. 239.)» «Οὐ πρὸς βίαν . . . ἀλλ' ἐπελουσίῳ γνώμῃ (Φίλ. τ. β'. σλ. 482. 38).» — Πληθυντ. «Βίαι ὕβρεις, ἀτιμίαι, ἀδικίαι· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων καὶ θαλάσσης. Δίβασ. «Τὰς δὲ τούτων παρανομίας καὶ βίας ὑπομένοντες.» καὶ, «Πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν καταλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις ἁλόντες ἀφανισθῆναι.» Φίλ. «Βίαις ἐναντίων πνευμάτων.» «Λαμβάνειν τι βίᾳ πρὰμενον» ἀντὶ, οἰκειοποιεῖσθαί τι μὲ βίαιον ἀγοράν, παρὰ Ξενοφ.

Βιάζω, Μ. άσω· ἐνεργ. ἐν Ὀδυσ. Μ, 297. «. . . ἢ μᾶλλα δήμε βιάζετε μοῦνον ἐόντα· συνηθέστερον μέντοι τὸ μέσον· Ἀποπ. βιάζομαι, τινὰ. Δυναστεύω, ἀναγκάζω, καταδυναστεύω, καταδλίβω, στενοχωρῶ, μὲ βίαν ὑποτάσσω τινά· καὶ ἀντεύθεν παθητ. «οἱ βιβασμένοι,» οἱ ὑπὸ τινος τυράννου βιαίως ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας ὑποταχθέντες ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Τοιοῦτον εἶναι ἔτι καὶ τὸ μέσον, βιάσασθαι, μετὰ βίας, ταχύτητος, δυναμεως ἢ δυναστείας ποιεῖν τι, μεταχειρίζεσθαι τὴν βίαν, δυναστείαν ἢ τὴν δύναμιν. «Βιάζομαι τὴν ἀποβασιν, τὸν ἔκπλουν, μετὰ βίας ποιοῦμαι, ἐκβιάζω. «Σκῆπτρον ἔχω βιασάμενος,» ἔχω, ἢ ἀπέκτησα τὸ σκῆπτρον μὲ βίαν, ἤτοι ἀδίκως, παρανόμως, δυναστικῶς τὸ φλεωποιήσην (τὸ ἅρπαξε μὲ τὸ ζόρι). «Δίκην οὐ δώσομι βιαζόμενος,» ἀποφεύγω, ἤτοι δὲν πληρώνω τὴν δίκην (παιδείαν, ζημίαν) μὲ βίαν, δυναστείαν. «Βιάζεσθαι περίτερον,» δυναστικῶς συνευρίσκεσθαι μετ' αὐτῆς, φθείρειν αὐτὴν. «Νῶι βιήσατο μισθόνη (Ἰλ. Φ, 451), δυναστικῶς μᾶς ἀπετέρησε τὸν μισθὸν, μετὰ βίας ἀφείλετο. «Βιάζομαι εἰς ἀρχήν,» Ξενοφ. Κυρουπ. Γ, γ', 69. ἐμβαίνω μὲ βίαν καὶ δυναστείαν εἰς τὴν βασιλείαν, ἤτοι κυριεύω αὐτὴν δυναστικῶς (χύνομαι μὲ τὸ ζόρι, μὲ τὸ στανικὸ εἰς . . .). Ἆρα τὸ βιάζομαι εἶναι εὐχρηστότερον παρὰ τοῖς λογογράφοις ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. καὶ συντάσσεται αἰτ. προσώπου ἢ πράγματος (ἢ καὶ ἀπαρεμφάτου καὶ τότε σημαίνει ἀγωνίζομαι νὰ . . .) καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, βιάζω, ἀναγκάζω, θλίβω. π. χ., πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι, βιάζομαί σε, ἤγουν σὲ βιάζω. «Βιαζόμενος ἢ κλέπτων» ἐξηγεῖται, μὲ βίαν ἢ κρυφίως πράττων τί. «Θυμῷ δεσμὰ βιαζόμενοι,» ὁηλοῖ, παλαίων κατὰ τῶν δεσμῶν. «Βιάζεσθαι ἑαυτόν» παρὰ Πλατ. Φαιδ. 61. ὁηλοῖ φαντάζειν ἑαυτόν. Τὸ βιάζεσθαι ἐλαμβάνεται καὶ παθητικῶς, καὶ τότε συχνάκις ἐν χρήσει ἐν ἐνεστ. καὶ παρκτατ., ἀεὶ δὲ ἐν τῷ παρακ. βεβίασμαι καὶ ἀόρ. ἐβιάσθην, Θουκ. δ, 10. καὶ Τμ. Ὁρ. Δήμ. 68. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντ. 66. «Βιάζομαι τάδε,» πάσχω κατὰ ταῦτα βίαν· Βιάζομαι, ἁπλῶτως, ἄνευ πτώσεως, ὁηλοῖ, μεταχειρίζομαι βίαν, φέρομαι δυναστικα. «Βιάζεται εἰσω,» ἢ εἰς τὸν αὐτὸ μὲ βίαν εἰσχωρῶ, ὁρμῶ· καὶ κυρ. ὡς μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγματι. (Ἴδε παραδείγματα τῆς παθητ. σημασ. Ἰλ. Ο, 727. Π, 102. Λ, 576, καὶ 389.)

*Βιαιοθανασία, ἡ. Βίαιος θάνατος· ἴδεν

Βιαιοθανατέω, ῶ (παρὰ Πλουτάρχ.). Ἀποθνήσκω βίαιον θάνατον· ἀμφ. Παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. ψυχικὸς ἄνθρωπος, βιοθανατούντων, ἀντὶ, βιαιοθανατούντων.

*Βιαιοθάνατος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποθνήσκων, ἢ ἀποθνήσκων βίαιον θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος, ὁ (κλέπτω). Ὅποιος κλέπτει, ἢ ἁρπάζει μὲ βίαν, Λυκόφρ. 547.

Βιαιομάχας, α, ὁ· ἡ βιαιομάχος, ου, ὁ (μάχη). Ὅποιος μάχεται, πολεμεῖ μὲ δύναμιν καὶ ἀνδρίαν, ὄχι δὲ μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Ἀναλεκτ. Δ. 226.

Βιαιομαχέω, ῶ. Μάχομαι μὲ δύναμιν τοῦ σώματός μου, καὶ ὄχι μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Πολύβ. 5, 84.

Βίαιος, α, ον· ἢ καὶ κοινῶς, ὁ, ἡ (βία). Δυναστικὸς, ὁρμητικὸς, μὲ βίαν καὶ δυναστείαν, ἤτοι ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττων· ἀπαντᾷ ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδ. Β, 236. 2) ὁ πρωτισμένος μὲ μεγάλην δύναμιν. — Παθητικ. Ὁ ποιος βιάζεται, μὲ βίαν καταβλίβεται καὶ τυραννεῖται, ταυτὸν τῷ, βεβιασμένος· τὸ ἐναντίον, ἑκούσιος, Πλατ. πολιτ. Γ, 688. Ζήτ. Βιάζομαι. «Δίκη βιαίων,» κρισολογία ἐπὶ βίας, ἤτοι ἐπὶ τῶν μετὰ βίας πραχθέντων· διαφορὰ ἀπὸ τὸ, Δίκη αἰκίας (Πλατ. Νομ. Ε'. 12), ἥτις σημαίνει τὴν πραχθεῖσαν κακομετεχείρισιν· οἱ δὲ Νεώτεροι ἔλεγον «Δίκη βίας,» ἐπὶ βιαιοπαθειῶν παρθένων. — Ἠπείρ. Βιαίως, μὲ βίαν, μὲ δυναστικὸν τρόπον (μὲ τὸ ζόρι)· ἁπαντᾷ εἰς τὴν Ὀδ. Β, 237. Χ, 37. (ι)· ὅδεν

Βιαιότης, ητος, ἡ. Ἡ τῆς βίας δύναμις, ὑπερισχύσις· ἢ βιαία πρᾶξις.

Βιαρχής, έας, ὁ, ἡ (βίος, ἀρχέω). Ἀρκῶν εἰς τὸ νὰ ζήσῃ τις, ἢ παρέχων ἱκανὴν διατροφήν. Ἀνέκδοτ. Β', 93.

*Βίαρχος, ὁ (βίαι, ἄρχω). Ὁ τῶν σιτίων ἄρχων, ὁ ἐπὶ τῶν ζωοτροφιῶν τοῦ στρατεύματος ἔφορος, Ἀπανάτ.

Βιασμός, ὁ (βιάζω). Ἡ μετὰ δυναστείας γενομένη πρᾶξις, βίαιος μετεχείρισις, δυναστεία, ἀνάγκη. 2) ἡ μετὰ βίας συνουσία καὶ φθορὰ παρθένου τινος, Διονύσ. Ἁλ. 8) τεινεσμός.

Βιαστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος δείχνει δύναμιν, ἰσχύν, βίαν, δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος (παρὰ Πινδάρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται τὸ, βιατάς). 2) ὅποιος βιάζει, ἤτοι μεταχειρίζεται δυναστείαν, ὁ μετὰ δυναστείας πράττων τι, τραυνοί, ἁρπαξ, κλέπτης. 3) ὁ παῦ ἐπιχειρῶν μὲ βίαν καὶ ἀφοβρότητα.

Βιαστικός, ἡ, όν. Ὅποιος ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βιάζειν, εἰς δυναστικὰς πράξεις, Πλάτ. «Βιαστικὸς νόμος.»

*Βιαστός, ἡ, όν. Βιασμένος.

Βιατήριος, ὁ, ἡ. Γοργίας Ἑλέν. ἐγκώμ. σ. 50 ἀνάγν. ὡς, «περὶ βιατήριον βίᾳ ἁρπασθέντα.»

Βιατής, οῦ· καὶ βιατάς, ποιητ. = βιαστής.

Βιάω, ιῶ, Π. βεβίηκα· ἢ βιάομαι, Μ. ήσομαι, ὁ παλαιὸς ἑπικὸς τύπος τοῦ βιάζω, βιάζομαι. Βιάζω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, Ἰλ. Κ, 172. «Ἀλλὰ μᾶλα μεγάλη χρεὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς,» Ὀδ. Δ, 503. «Οἱ κεῖνον βιώσανται,» Ἰλ. Φ, 451. «Τότε νῶι βιήσατο (ἤτοι ὑστέρησε) μισθὸν ἅπαντα.» Ἰλ. Ψ, 575. «Φεύξεσθαι βεβιημένος,» ἤτοι ὁδῷ ἐξαπατήσας. Τὸ βιάομαι συγκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται ἐν χρήσει καὶ μόνως, π. χ. ἐβιώσατο παρὲν νον, καὶ πιὼν· π. χ. ἐανάτῳ βιωθείς, ἐνθεν βεβιημένον ὕδωρ, νερό, τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται μὲ βίαν, ὡς καὶ βεβιημένον ἀπόμακ. Παρ' Ὁμ. Ἰλ Γ, 22. τὸ βιάω δηλοῖ, ἁλλομαι, πηδῶ. Ὁ παρακ. τοῦ βιάω ἔστι βεβίηκα, Ἰλ. Κ, 145. Π, 22. Τὸ Μέσον ἐστιν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ἐνεργητικόν.

Βιβάζω, Μ. άσω, καὶ βιβῶ, καὶ, βιβαίω· ταυτον τῷ, βάω, βάζω, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, καὶ επομένως, ταυτον τῷ, βαίνω. Ἰδίως δὲ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, ὀχεύω, βατεύω, ἢ αἰγόνω τὰ ζῶα νὰ ὀχευθῶσι, βατευθῶσιν· ὅθεν, Βιβαστής, ὁ· τὸ ἀρτεμὲν ζώων, τὸ εἰς τὸ βατεύειν (ηὐξ) τὰ θήλεα ἐπιτήδειον· καὶ, Βίβασις, ἡ· 1) ταυτόν τῷ, βάσις, ἢ ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ βατεύεσθαι καὶ συνουσιάζεσθαι τὰ ζῶα, ητοι ἡ εἰς ὀχείαν ἄφεσις τῶν ζώων. 2) εἶδος χορου, ὅπου ἐν τῷ χορεύειν ἠγγιζον μὲ τοὺς πόδας τὰ κωλομέρα. Παρ' Ἀράτ. Διοσημ. 342. ἀνέγνωσαν τινὲς ἀντὶ, βιβαιόμενοι, βιαιομενοι.

Βιβάσθω, βιβάσεω, βιβάω, βίβημι, κατ' ἀναδιπλασιασμόν, ὡς καὶ τό, βιβάζω, ἐκ τοῦ, βάζω· σημαίνει δὲ τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ τὸ, βάω, καὶ, βαίνω, ἐνεργητ. καὶ σύθετ. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. βιβάσθω, προκύπτει ἡ Μετ. βιβάσθων, ἐν Ἰλ. Ν, 809. Ο, 676. καὶ Π, 534, ὅστις καὶ μόνος εἶναι εὐχρηστος, ὡς καὶ αἱ μετοχ. βιβάς (ἐκ τοῦ βίβημι) καὶ βιβῶν (ἐκ τοῦ βιβάω), μὲ τὰς λέξεις, μακρὰ, ἢ κοῦφα, σημαίνων, κάμνων μακρὰ βήματα, διότι τὸ βιβάω καὶ βίβημι σημαίνουσι εὐρέως κάμνω μεγάλα βήματα. Ὅθεν ἵππελοια, μακρὰ, κοῦφα βιβῶν, κάμνει ὑπερβολικὰ μακρὰ, ἐλαφρὰ βήματα. Τρω. Ὁμ. Ἐρμ. 225. Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Λ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἐκ τοῦ βαρὺ ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ Ἰων. παρατ. ἐβίβασκε, καὶ ἡ μετοχ. βιβῶν, ὥσα. Ἐκ τοῦ πρώτου τύπου, βάζω, Μέλ. βάξω, προκύπτουσι τὸ, βακτὴρ, βάκτρον, καὶ βακτηρία.

Βίβασις, ἡ, καὶ, βιβαστής, ὁ. Ζήτ. Βιβάζω.

*Βιβάω, ποιητ. = βάω, ἡ βήμι, τοῦ ὁποίου ἡ μετοχὴ βιβὼν, καὶ συγκ. βιβῶν ἐν χρήσει καὶ ὁηλοῖ τὸν κάμνοντα μεγάλας δραπελιάς, Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Δ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἴδε βιβάσθω.

Βιβλάριον, τό· (Πολυδ.) ἢ βιβλαρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος.

*Βιβλιαγράφος, ὁ, = βιβλιογράφος, Ηεσυ.

Βιβλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βιβλία. 2) ὁ εἰς βιβλία καταγινόμενος, ητοι ἀναγνούς καὶ σπουδάσας αὐτά, πεπαιδευμένος, πολυμαθής. Ὁ Πλούταρχ. ἐν Ῥωμυλ. 11. καλεῖ τὸν Βάῤῥωνα, βιβλιακώτατον (literatissimum) καὶ πολυγραφιώτατον.

*Βιβλιάριον, καὶ, βιβλιαρίδιον, τό, = βιβλάριον. Μαρὸν βιβλίον, Διογ. Δ. Β, 3.

Βιβλιαφόρος, ταυτόν τῷ, βιβλιοφόρος, Πολύβ.

Βιβλιδάριον, καὶ βιβλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βιβλίδιον, Ἀριστοφ. Δημ.

Βίβλινος, η, ον. Πεν ὅ, τι εἶναι ἀπὸ βίβλον, χαρτί· εὐχρηστότερον μέντοι τό, Βύβλινος. 2) «Οἶνος βίβλινος», Ἀθην. Α'. Ἡσ. Ε. 587. Θεοκ. 14, 15. Θρακικός τε οἶνος ἀπὸ τὰ ὄρη Βίβλινα τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων· γράφεται ἔτι καὶ, βίβλεινος. Ὁ Ἐτυμολογ. διακρίνει τό, βύβλινος οἶνος, ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Βύβλου, Ἀθην. Α. σελ. 29. σημ.

Βιβλιογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν βιβλία· ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ γράφων βιβλία.

*Βιβλιεμπόστης, ὁ. Ὁ ἔμπορος, συγγράπτων τὰ βιβλία.

Βιβλιοθήκη, ἡ (Ζήτει). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλουσι, φυλάττονται τὰ συναζόμενα βιβλία. «Βιβλιοθήκη ἔμψυχος» λέγεται ὁ Δογγῖνος παρ' Εὐναπ. Σ. ῆ. – Ὁ Ἀριστοτέλης ἔσχε τὴν πρώτην βιβλιοθήκην.

Βιβλιοκάπηλος, ὁ, ἡ. Προπώλης, ὁ ἀγοράζων διὰ νὰ μεταπωλῇ τὰ βιβλία, Λουκιαν.

Βιβλιολάθας, ου, ὁ (λήθη). Ὁ λησμονήσας τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ γραφεῖτα βιβλία, Ἀθην. 4, Σ. 139. Ἐπίθετον Διόυμου τοῦ Γραμματικου.

Βιβλίον, καὶ βυβλίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος. Χαρτίον, ἐπιστολή.

*Βιβλιοπωλεῖον, τό. Τὸ βιβλιοπωλεῖον, τό μέρος, ἔνθα πωλοῦνται βιβλία, Ἀθην.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοταάφος. Ὅποιος ἐνταφιάζει, παραχώνει, κρύπτει τὰ βιβλία, ητοι δέν τὰ ἀφήνει νὰ ἐκβωσιν εἰς φῶς.

*Βιβλιοφόριον, τό. Τὸ ὀχεῖον βιβλίων ἢ ἐπιστολῶν.

*Βιβλιοφόρος, ἡ καὶ βιβλιαφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φέρων βιβλία, συγγράμματα, χαρτία, ἐπιστολάς, Σουϊδ.

Βιβλιοφυλάκειον, τό (φυλακή). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ βιβλία· ἔνθεν, βιβλιοφυλακέω καὶ βιβλιοφύλαξ.

Βιβλίς, ίδος, ἡ· καὶ μάλιστα πληθ. βιβλίδες, αἱ, = Βιβλίον. 2) σχοινίον, ἐκ βίβλου πεπλεγμένον, Ἐτυμ. Μ.

Βίβλος, ἡ. Ὑγρὸν ὁ φλοιὸς τῆς βύβλου, ἢ ἄλλου δένδρου· κατὰ δὲ τὸν Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 9. λέγεται ἐν δέρμ. περιέχον μερικὰς φλοιώδας ῥιλύρας, ἢ παπύρους, πρὸς γράψιμον ἐπιτηδείους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Καδέρνο λεγόμενον, ἕνα καδέρνο χαρτί· καὶ ἐντεῦθεν 2) τὸ χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφομεν. 3) τὸ γραμμένον βιβλίον. 4) ἐπιστολή. Ζήτ. Βύβλος.

Βιβλοφόρος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βιβλιοφόρος.

*Βιβλοφύλαξ, ὁ· ταυτόν τῷ, βιβλιοφύλαξ, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σελ. 200, 1.

Βιβρώσκω, Μ. Βρώσομαι (μόνον παρὰ ταῖς νεωτ.), παρ' Ὁμ. παθητ. μέλλ. βεβρώσομαι (Ὀδ. Β, 203.), Παρακ. Βέβρωκα (Μετοχ. Βεβρωκὼς καὶ βεβρὼς, Σοφ.), Ἀόρ. ἔβρων, ἐπικ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ Ἐνεστ. Παρατ. καὶ Παρακ., ἐν τῷ παθητ. ὅμως ὅλοι οἱ χρόνοι. Οἱ λοιποὶ ἄχρηστοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθίω. Σημαίνει τρώγω· κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. χρήματα, Ὀδ. ν, 203. Καὶ μετὰ Γεν. Ὀδ. 22, 403. Ζήτ. καὶ Βρώσιμα. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ παθ. Μέλ. καὶ ὁ μετοχ. Παρακ.

Βιβρώσκω, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βιβλιομάχας, ποιητ.

Βίγηφι. Δυνάμει, βίᾳ, μὲ βίαν, Ἰλ. Ψ, 367.

*Βιδάριος, ὁ. Παρὰ Ῥωμαίοις, ἀντὶ τοποτηρητής.

Βιδίδιον, καὶ Βιδίον, τό· Ὑποκορ. τοῦ, Βίκος· 2) = κύαμος, Vicia, εἶδος ὀσπρίου.

Βίκος, καὶ βίκος, ὁ. Πήλινόν τι ἀγγεῖον διὰ οἶνον καὶ ἄλλα ὑγρὰ, στάμνος, ὥτα ἔχων, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 2) εἶδος ὀσπρίου, κύαμος, ἄρακος· ἔνθεν, Ἡράκλειον βικιῶδες.

Βιλέω, ῶ· καὶ, Βιλημιάω. Ζήτ. Βελίνω.

Βιοδότης, ου· βιοδώτωρ, ορος, ὁ (βίος, δίδωμι). Ὁ τὴν ζωὴν δίδων, ἢ προμηθευων περὶ τῆς διατροφῆς, Πλάτ.

Βιόδωρος, ὁ, ἡ· καὶ βιοδῶρος (δῶρον). Ὁ χαρίζων ζωήν, διατροφήν, ὡς γῆ.

Βιοδώτης, ου, ὁ· καὶ Ἐπικ. βιοδῶτις, ιδος, ἡ· καὶ βιοδώτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ποιητ. ταυτόν τῷ, βιοδότης, Ὀρφ. 28, 3.

*Βιοζυγής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν βίον ἑνόων, ζευγνύων, Νόνν.

Βιοθάλμιος, ὁ, ἡ. Ὅποιος ζῇ πολύ, ἀκμάζει κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ζωῆς, μακρόβιος (ἐκ τοῦ, βίος καὶ θάλλω, ἢ θαλπω)· ὁ τρέφων καὶ διατηρῶν τὴν ζωὴν, ὡς τό, Ζωοθάλμιος, Ὅμηρ. Τίμ. Ἀφροδ. 190.

*Βιοθανατέω. Βίαιος θάνατος, Πτολ. τετράβ. Σ. 85, 22.

*Βιοθανατέω, ἰδὲ βιαιοθανατέω.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, διατηρῶν τὴν ζωὴν, Ἀριστοφ. Νεφ. 590.

Βιοθρέπτειρα, ἡ (τρέφω). Ἡ τρέφουσα, διατηροῦσα τὴν ζωὴν, Ὀρφ. 26, 13.

*Βιοκωλύτης, ὁ. Βιοκωλύται, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συστέλλοντες καὶ ἐμποδίζοντες τὴν βίαν καὶ πραπέτειαν τῶν στρατιωτῶν, Ἰουστιν.

Βιολογέω, ῶ (βιολόγος)· ταυτόν ἐστι τῷ ἠθολογέω, ὅ ἐστι, περιγράφω καὶ παρασταίνω τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν κατὰ τὴν ζωήν, ητοι διαγωγὴν καὶ χαρακτῆρα. «Τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς βιολογούμενα εἰκάζειν, Λογγῖν. Θ'. 15.

*Βιολογικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν βιολόγον, μυητικός.

*Βιολόγος (λέγω), ὡς ἠθολόγος. Μῖμος, ὁ περιγράφων τὴν διαγωγὴν, τὸ ἦθος τινός, ὁ παριστῶν τὸν ἄνθρωπον οἷος ἐστί.

Βίομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Βιόω. Ταυτόν τῷ, βείομαι.

Βιομηχανία, ἡ. Ἡ ἐφευρίσκει καὶ ἐπιμελεῖται εἰς τὸ ἐφευρίσκειν μέτα, καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, industrie, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. 7, 189 ἐκ τοῦ

Βιομήχανος, ὁ, ἡ (βίος, μηχανή). Ἐπιμελὴς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν τρόπους πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τοῦ ἑαυτοῦτου, ἢ πρὸς τροφήν, Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. 7, 9, 15.

*Βιοπλαγκτος, ὁ, ἡ. Ταυτόν τῷ βιοπλανής, Νόν. Δ. 3, 356. «Εἰς σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης στροφάλιγγα κυλίνδων».

Βιοπλανής, έος, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὁ ἀκατάστατος ἐν τῷ ζῆν, ὅπερ εἰκάζει (περνᾷ) τὴν ζωήν του, ἢ ζητεῖ τὰ πρὸς τροφήν του, περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ζητοῦλης, διακοιμώμενος.

Βιοποννητικός, ἡ, όν, καὶ, βιοπόνος ὁ, ἡ (πονέω). Ὅποιος συναδίζει νὰ ἀποκτᾷ, νὰ κερδίζῃ τὴν ζωοτροφίαν του ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα μὲ δουλιάν, Στοβ. Λογ. 101.

Βιοπεριστικός, ἡ, όν (περίζωμα). Ὅποιος ἀναται νὰ προβλέψῃ, νὰ φροντίσῃ τὸν πόρον τοῦ ζῆν, ητοι παρέχων τὰ πρὸς τὰ ζῆν ἀναγκαῖα, διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἢ ὁ ἄλλον τινα.

Βιόῤῥον. Ζήτ. Εἰρερός.

Βίος, ὁ. Ζωὴ, τόσον ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅσον καὶ φυτῶν· μάλιστα δὲ εὔκολος, εὐάρατος. 2) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγὴ, πελέτημα, φέρσιμον. 3) τέχνη, ἢ ἐπιτήδευμα, διὰ τοῦ ὁποίου τρέφω τὸν ἑαυτόν μου, ητοι κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἐντεῦθεν, αἱ πρὸς τὸ ζῆν συντείνουσαι τροφαὶ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. 4) περιουσία, πλοῦτος, ὑπάρχοντα. 5) οἱ ζῶντες ἄνθρωποι, ὁ κόσμος. 6) βιογραφία. Ζήτ. καὶ Βίοτος. Βίος καὶ ζωὴ διαφέρουσιν, ὡς καὶ τὸ βιοῦν καὶ ζῆν, καθότι τοῦτο μὲν λέγεται ἐν γένει περὶ τῆς διαρκείας καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ζώου, ἐν γένει ἐκεῖνα δὲ περὶτοῦ χρόνου καὶ τῆς πράξεως τοῦ λογικοῦ ζώου, ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασσ. σελ. 1167, 8. «Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ξ', ἐξ ὧν τὸ ζῆσας σημαίνει διατρίψας ἐν ἀγρῷ καὶ ἀργίᾳ. Ἴδου δὲ φράσεις τινές. «Βιῶναι βίον καὶ ζῆν βίον», ἤγουν ζῶ. «Διατελεῖν τὸν βίον», ητοι περνᾷν τὴν ζωήν. «Τὸν βίον διέρχεσθαι», ὡσαύτως περνᾷν τὴν ζωήν, ζῶ. «Διαπορεῖσθαι τὸν βίον». «Διεξάγειν τὸν βίον, ἢ τοὺς βίους». «Διὰ βίου», ητοι ἐπὶ ζωῆς. «Τελευτᾷν τὸν βίον, ἢ μεταλλάττειν τὸν βίον, ἢ καταστρέφειν, καταλύειν, ἐκλείπειν, ἀποψυχειν, ητοι ἀποθνήσκειν. «Βίον ἐκπερᾶν» ἢ «βίον εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς. «Δυσμαὶ βίου», ητοι ζωή, πλέουσα εἰς τὸ τέλος. «Ὁ κατ' ἡμέραν βίος» ητοι ἡ καθημερινὴ συνήθεια τῆς ζωῆς. «Βίος ἰδιωτικὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθηνών

ἰδιωτικὴ ζωή. »Ὁ ἐνταῦθα βίος«, ἤτοι ἡ ἀνθρώπινος ζωή· λέγεται δὲ καὶ ὁ δεῦρο ἢ ὁ νῦν βίος. »Βίος ζωῆς (παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σ. 982.)«, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. »Ἐν, ἢ παρὰ τῷ βίῳ, ἤτοι ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. »Οἱ ἀπὸ τοῦ βίου«, ἤτοι ὁ κοινὸς λαός. – Ἰδοὺ παραδείγματα τινα παὶ ψράσεων τῆς γ'. σημασίας, Ξεν. Ἑ. 7, 1, 2. »Ὁ γὰρ βίος τοὺς πλείστους ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης«. »Βίον πορίζεσθαι, ἢ συλλέγεσθαι, ἢ κτᾶσθαι, ἢ ποιεῖσθαι χάντι ζητῶ, νὰ ἀποκτήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν, περβαίνω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. »Βίος ἐμπορικὸν ἢ φιλοσοφωτέρα ζωή. »Βίος θαλάττιος«. »Τὸν βίον ἔχειν ἀπό τινος«, ἤτοι ἔχω τὸν πόρον τῆς ζωῆς παρά τινος. Βίος πληθ. ἐν χρήσει κυρίως, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ζωῆς πολλῶν ἀνθρώπων, περὶ διαφόρων τῶν πρὸς τὸ ζῆν τοῦ ἀνθρώπου. Τινὲς ἠθέλησαν τὴν παραγωγὴν τούτου, παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν, ἐκ τοῦ »βίος κέκληται δ' οὗ βίᾳ πορίζεται«. Γνωμικ. μονοστίχ., τὸ ὁποῖον ὁ Λουκίλιος παρὰ Οὐάρρωνι παραφράσας εἶπε, »Vis est vita, Lvides, quae nos facere omnia cogit«, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ μόνον παίγνια τῆς φαντασίας καὶ τῶν λέξεων, διότι κυρίως παράγεται ἐκ τοῦ βιόω, Vivo, καὶ ἀνήκει εἰς τὰ, βάω. Ζητ. Βιόω.

Βιός, ὁ. Τὸ τόξον (ἀοξάρι), ἡ χορδὴ, ἡ κόρδα τοῦ τόξου, ἡ τοῦ τόξου νευρά, Ἰλ. Α, 89. (ἴσως ἐν ἀρχῇ συνώνυμ. τῷ βίος, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄγρια καὶ σπαίδευτα ἔθνη, ἔζων ἀπὸ τὸ κυνήγι.)

Βιοσόος, ὁ, ἡ (βίος, σώζω), ποιητ. Ὁ σώζων (γλυκόνων) τὴν ζωήν, ἢ ὁ διατηρῶν αὐτὴν. π. χ. Ἰησοῦς, ὥρα.

Βιόστερνος, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ ὑστερῶν, ἢ ὑστερούμενος τὴν ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

*Βιοσφαγῶ, Ἐπίρρ. Μὲ βίαιον φόνον, σφαγὴν, Σίνατον, Κυριλλ. Ἱεροσ. σελ. 124 καὶ 137.

Βιοτεία, ἡ (βιοτεύω). Τρόπος τοῦ ζῆν, καὶ 2) ὁ πόρος τοῦ ζῆν, τῆς διατροφῆς, Ξενοφ. Οἰκ. 6, 10. Ζήτ. Βιοτεύω.

Βιοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· παρὰ Μανέθ. 4, 77. »Βιοτέρμων ὥρα«, ταυτὸν τῷ, ὡροσκόπος· ἐκ τοῦ, βίος, καὶ τέρμα.

Βιότευμα, ατος, τὸ. Ζωή, τρόπος τοῦ ζῆν. »Τὸ ἡδὺ βιότευμα«, Ἐπιστ. Σωκρατ. 29. ἐκ τοῦ

Βιοτεύω, Μ. σω. Ζῶ, περιῶ τὴν ζωήν μου, ἔχω τρόπον, ἐπιτήδευμα, ἢ πόρον τοῦ ζῆν, Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 6, 2. »Πρόσθεν φαιδρὸς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἕρημος«· καὶ Εὐριπ. Ἄλκ. 242. »Ἄβιον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσειν«. 2) ζῶ καὶ τρέφομαι, ἤτοι ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα (εὐγάλιο τὰ καθημερινά μου ἔξοδα). »Βιοτεύειν ἀπό τινος«, ταυτὸν ἐστι τῷ »βίον ἔχειν«, παρὰ Θουκυδ. Καθόλου δὲ, τρέφομαι, ἤτοι, τρέφω ἐμαυτόν, διατηρῶ τὴν ζωήν μου, τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζομαι, τὸ ὁποῖον καὶ διαφέρει ἀπὸ τοῦ, βιῶ, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὀρθότερον ἐπεσημήνησεν. Οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὸ »πόθεν ζῇς«, πόθεν ἔχεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα; Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ τάττει καὶ ὁ Ξενοφῶν τὸ, βιοτεία.

Βιοτή, ἡ· (ὅθεν τὸ Λατιν. Vita) καὶ, βιώτης, ητος, ἡ (Τμν. Ὁμ. 7, 10.), = βίοτος. Διατροφὴ τῆς ζωῆς, πόρος, καὶ τρόπος τοῦ ζῆν· πολίτευμα, φέρτιμον, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Δ, 565. καὶ παρὰ Ξενοφ »Βιοτὴ ἀσκητική, πολυπλανήτη«. 2) αὐτὸ τοῦ, βίος, ἔχειτο ποτὲ ἐσφαλμένως παρ' Ἀνδοκίδῃ, σελ. 115. Ὁ πρῶτος τύπος παρὰ Ξενοφ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ Θεοδωρήτῳ Ἐκκλησ. Ἱστορ. Α'. 30. »Τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆτος ἄθλημα«, κτλ.

Βιοτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βιοτικός, καὶ, βιοτικὸς, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς τὴν ζωὴν· διατηρῶν αὐτήν. »Βιοτήτιος οἶνος«, Διονύσ. Περιηγ. 1106. ὁ εὐφραίνων, ἡδύνων. »Βιοτήσιον ὕδωρ, ἔργον, ὠφέλημα«. »Βιοτικαὶ φροντίδες«.

Βιοτικὸν, τὸ· ὑποκορ. τοῦ βίος. Παραμικρὸς καὶ εὐτελὴς πόρος τοῦ ζῆν, παραμικρὸν καὶ εὐτελὲς εἰσόδημα, μὲ τὸ ὁποῖον ζῇ τινὰς πολλὰ στενοχωρημένα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 1166. »Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιοτικόν«. Ἐμπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ οὐδέτ. τοῦ ἐπιθέτου βιοτικός.

Βίοτος, ὁ (βιόω). Ἡ ζωή, καὶ κυρ. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διατροφή, αἱ ζωοτροφίαι, καὶ ἡ περιουσία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 170. Ν, 563. Ὀδ. Γ, 301. Α, 287. καὶ Ποιητ. Ὀλ. 2, 112. 8, 115. Τοῦτο δὲ ἔγινε, καθὼς τινες ἐνόμισαν, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ, βίος, μ' ὅλον ὅτι καθόλου εἶναι ταυτοσήμαντον, ἀλλ' ἐκ τοῦ, βιέω, ὡς καὶ τὸ κατὰ μίμησιν τούτου Λατινικ. victus, ἐκ τοῦ, vivo. Μυρία εἶσὶ τὰ τοιαῦτα τὰ εἰς οὐσιαστικὰ μεταπαπτόντα ῥηματικά, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν δέχονται τὸν τόνον ἐπὶ τῆς λῆγούσης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς παραλήγουσης, καθὼς καὶ τὰ Σημειωτικά, καὶ οὐδέτερα.

*Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ. Μανέθ. 4, 572. »Ὥρην ἡλίου βιοτοσκόπου αὐγίζοντος«, ἤτοι ὥραν, ἐξ ἧς κρίνεται περὶ τῶν γενεθλίων.

*Βιοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ τρέφων τὴν ζωήν.

Βιοφειδὴς, καὶ βιοτοφειδὴς, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὁ φειδόμενος τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ πλούτου, φειδωλὸς. »Βιοφειδὴς ὀλπη«, Ἀνάλεκτ. Β. 214. Φιλ. Θεσσ. ΙΑ', 5

*Βιοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν), Καταναλίσκων, τρώγων τὴν διατροφὴν, ἢ τὴν περιουσίαν, τὰ χρήματα, Βασ. app. ep. cr. p. 52. (ε).

Βιοφθόρος, ἡ. Τὸ φθεῖρα τὴν ζωήν, Ὀρφ. ἐκ τοῦ

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τὴν ζωήν· ὡς, γρυσὸς· λυσεῖς.

*Βιοφορέομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ βίας, λυποῦμαι, Ἐπιφαν.

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὠφέλιμος πρὸς ζωήν, ὁ πρὸς τὸ ζῆν χρησιμεύων.

Βιόω, καὶ, βίωμι, Μ. βιώσομαι, καὶ παρὰ Διογ. Λ. καὶ, βιώσω, Παρακ. βεβίωκα, Ἀόρ. α'. ἐβίωτα, καὶ β'. ἐβίων, Ἀπαρ. βιῶναι, Μετ. βιούς, Ἀόρ. α'. μέσ. ἐβιωσάμην. Ζῶ (ἐπίτε ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν), κυρ. εὐτυχῶς, εὐαρεστῶς· καὶ διάγω τὸ ζῆν, περιῶ (ἐξάγω) τὴν ζωήν μου. 2) ἐνεργ. ζῆν ποιῶ τινα, ζωοποιῶ, δίδω ζωὴν εἴς τινα, ἐγαερδιόνω, διατηρῶ ζωντανὸν, πλὴν μένον ἐν ἀορ. α' Μέσ., Ὀδ. Θ. 468. »Σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη«, ἤτοι μ' ἐφύλαξας ζωντανὸν, μ' ἔσωσας. Ἐν τῷ Παθ. »βιεύεται«, ζῆτις. »Βεβίωται ἐμοὶ«, ἔζησα. »Τὰ τούτῳ βεβιωμένα«, αἱ πράξεις καὶ ἡ ζωή, ἤτοι ἡ διαγωγὴ του (τὰ κατορθώματά του), Δημοσθ. Ἐκ τοῦ Μέσ. Βιώσομαι ἔχει ὁ Ἡρόδοτ. Β'. 137. τὸ »Ὅσον βιώσεται«, ἐκ τοῦ ὁποίου ζῇ, τρέφει τὸν ἑαυτόν του. Ἐκ τοῦ, βιῶ, ἄγινε τὸ Λατιν. vivo, παρεκλίσει τοῦ δηγαμματος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, ἰδέω, τὸ video. Ἐντεῦθεν βείομαι »Τίνου βείομαι«, ἐν Ὀδ. Ψ. 431., ἀντὶ τοῦ Μέλ. βιώσω. Ὁ δὲ ἠμαρτ. τύπος βέσσεται, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ βίομαι, ἐν Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 528, διωρθώθη παρ' Οὐολφίου βεσσεται. Ζήτ. βείομαι. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι προῆλθε καὶ τὸ, βεομαι, ἀντὶ, βιόομαι, ἐν Ἰλ. Ο, 194. ὅθεν τὸ, βέῃ, ἐν Ἰλ. Λ, 852. καὶ, Ω, 131. Ἡ ὀρθότερον, τὸ, βίομαι, ἀνήκει μετὰ τοῦ βέομαι, ὑπὸ τὸ πρωτότυπον, βάω, ἐνοουμένου τοῦ, περιπατῶ, πολιτεύομαι, φέρομαι, διάγω, κ. τ. τ. Ζήτ. Βείομαι, καὶ Βεομαι.

*Βιόωντας, βοιωτ. ποιητ. γ'. πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. Μέσ. τοῦ βιάω, Ὀδ.

Βίρρος, ὁ. Ἀρτεμίδ. Β'. ταυτὸν τῷ, μανδύη. Ἐφεστρὶς, χλαμύς.

*Βίσων, ωνος, ὁ. Ἄγριον Θρηικικὸν βόδι, οὖρος, βούβαλος, βούνασος, ἀπὸ τῆς Βιστωνίας ἐπονομασθεὶς, Οππ. Κυνηγ. 2. 159. (ε).

*Βιώατος, γ'. πληθ. εὐκτ. ἐνεστ. Μέσ. τοῦ βιάω, Ἰλ. Λ, 467.

*Βιώναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β', καὶ βιώτω, προστ. ἀόρ. β'. τοῦ βιόω, Ὁμ.

Βιώνης, ου, ὁ (βίος, ὠνέομαι). Ὁ τὰ δημόσια, ἤτοι τὰ παρὰ τῆς πολιτείας, ἢ τὰ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἢ ἄλλως δημοσίᾳ πιπλούμενα ἀγοράζων, Sector.

Βιωπόνος, ταυτὸν τῷ, Βιοποητικός.

Βιώσιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. βιωσίμως (βιόω). Ὅποιος ζῇ, ἔχει ζωήν. 2) ὅποιος ἐλπίζει νὰ ἐπιζήσῃ, σώζεται καὶ ζήτῃ, ἢ νὰ διατηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ ζωήν. 3) ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ζωήν.

Βίωσις, εως, ἡ. Ἡ ζωή, ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ ζῆν· ταυτὸν τῷ, βίος, καὶ βιοτή.

*Βιώσομαι, Μ. βιώσομαι, καὶ ἐσ3' ὅτε ἐνεργ. βιώσω, Διογ. Λ. καὶ Ἐφεσιτ. Στοβ. 1) ἐνεργ. Κάμνω νὰ ζωντανεύσῃ τις, δίδω ζωήν, ζωοποιῶ. 2) οὐδετ. γίνομαι ζωντανὸς, ζωντανεύομαι.

*Βιωτέον θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ βιόω. Πρέπει νὰ ζῇ τις, Πλατ. Γοργ. σελ. 500. D.

Βιωτικός, ὁ, ἡ, ὀν· καὶ ἐπίῤῥ. βιωτικῶς· ταυτὸν τῷ, βιοτικὸς, καὶ, βιώσιμος· ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, εὐβίοτος, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Βιωτός, ἡ, όν (βιάω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἄξιον τῆς ζωῆς, εἰς ζωὴν ἢ πρὸς ζωήν, βιώσιμον· τὸ νὰ ζεωρῇ τις ὡς ζωήν, π. χ. »Βίος βιωτός«, ζωὴ ἀξία τοῦ ζῆν, τὴν ὁποίαν πρέπει τινὰς νὰ ὀνομάζῃ ζωήν, οὐ ἐναντίον τὸ »Βίος ἀβίωτος«, ζωὴ, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ, νὰ λογαριάζῃ τινὸς ζωήν, σὴλ. καποῤῥοΐζηση, σύννηφ. πρβ. Ἰσαι. Ἀν. Π. σ. 599.

Βιωφελὴς, ἐος, ὁ, ἡ (βίος, ὠφελέω)· ταυτὸν τῷ, βιόχρηστος. Ὠφέλιμος, χρήσιμος διὰ τὴν ζωήν, Λουκιαν. Βιωφέλεια, ἡ βιωφελία τὸ οὐσιαστικόν· καὶ Βιωφελῶς, ἐπίῤῥ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Λ.

Βλαβεράς, ά, ὁν· καὶ ἐπίῤῥ. βλαβερῶς, Πᾶς ὅστις δύναται νὰ προξενήσῃ βλάβην, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος, Ἔμ. Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ.

Βλάβη, ἡ (βλάπτω). Λύμη, ζημία, φθορά, χαλασμὸς. »Ἡ πᾶσα βλάβη«, παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ., ὁ Ὀδυσσεὺς, ἡ πάς τις ἄλλος, ἀντὶ τοῦ, ὅλως κακία καὶ φθορά. Ῥῆρβ. βλάβος.

Βλαβέες, εσσα, εν. ποιητ., = βλαβερός.

*Βλάβομαι = βλάπτομαι· μόνον τὸ γ'. ἑνικ. βλάβεται εὐχρ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 82. 166.

*Βλαβοποιός, ὰ, όν. Κάμνων βλάβην.

Βλάβος (παρὰ ποιηταῖς μάλιστα ἐν χρήσει) ος, καὶ ους, τὸ· = βλάβη. Ζημία, συνήθ. μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ Ἴωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, π. χ. Πλατ. Νομ. 8. Σ. 843. 9. Σ. 870. Λυκουργ. 6, 5. Μάλιστα δὲ περισσεύ. Ἀττικίσται προτιμῶσι τὴν λέξιν βλάβος, Piers. Μοιρ. Σ. 103. Φιλημ. Σ. 293. Θεαπο.

Βλάβω (ὅθεν τὸ βλαβέται, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Τ, 82. ταυτὸν τῷ, βλάπτεται), ἀχρηστον, καὶ μόνον πρωτότυπον ἐστι τοῦ, βλάπτω, καθὼς καὶ τὸ συνήθειαν τὸ φυλάττει. Ἐκ τούτου εἶναι τὸ βλάβος, ἡ βλάβη, καθὼς καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα τοιαῦτα ἔχουσι διπλοῦν σχηματισμόν, ἑλληνικὸν δηλ. καὶ οὐδέτερον, ἔτι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὡς, σκέπη, σκέπος, δίφος, δίφρος, κ. τ. τ.

Βλαδαρός, ά, όν· καὶ, βλαδὴς, καὶ, βλαδόεις, = πλαδαρός. Χαῦνος, ἐκλελυμένος· σπογγώδης· ὄχι στερεὰ ὑφαινόμενος· μεταφ. μωρὸς, βλάκας, ληκώδης. Συγγ. τῷ, βλάξ. Ζήτει βλάζω, βλάπτω.

Βλάζω, Μ. βλάσω, Παρ. βέβλαδα· Ἀρχαῖα, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀπαρέμφατα καὶ μετοχὴ τοῦ Ἐνεστ. Ἀόριστ. ἔβλαδον, ἐβλάδην, ἐβλάδόμην, Ἀπαρ. βλαδῆναι, Μετ. βλαδείς, Μέλ. βλαδήσομαι, Ἀόρ. α'. ἐβλάσθην, Ἀπαρ. βλασθῆναι, Μετ. βλασθείς, Μέλ. βλασθήσομαι, Παρακ. βέβλασμαι, Ἀπαρ. βεβλάσθαι, Μετ. βεβλασμένος, Ὑπερσ. ἐβεβλάσμην, Μέλ. β'. βεβλήσομαι, Ἀπαρ. βεβλῆσθαι, Μετ. βεβλησόμενος. Ἐνεργ. βλάπτω, Μ. βλάψω, Παρ. βέβλαφα, Ἀόρ. α'. ἔβλαψα, Ἀπαρ. βλάψαι, Μετ. βλάψας, Μέλ. βλάψω, Παρακ. βέβλαφα, Ἀπαρ. βεβλαφέναι, Μετ. βεβλαφώς, Ὑπερσ. ἐβεβλάφειν, Μέλ. β'. βεβλάψομαι, Ἀπαρ. βεβλάψεσθαι, Μετ. βεβλαψόμενος. Ἐνεργ. βλαπτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς βλάβην, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ν. 5. Ἀντίθ. τῷ, ὠφελητικός. Ἐπίῤῥ. βλαπτικῶς. Ἐπιθ. βλαπτικὸν, τὸ, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ν. 5. Ἀντίθ. τῷ, ὠφελητικόν. Ἐπίῤῥ. βλαπτικῶς. Ἐπιθ. βλαπτικὸν, τὸ, Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ν. 5. Ἀντίθ. τῷ, ὠφελητικόν.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαλέω, βλέω, βλῶ, βλῆμι· ἀλλ' ἐκ τούτων εἰναι ἀδύνατον νὰ ἑρμηνεύσῃ τινὰς ἀρμοδίως τὰς λοιπὰς παραγωγὰς, ἵνα δ' καὶ λαμβάνω πρὸς βοήθειαν τὸν τύπον, βλάσσω, βλᾶττω (ὡς τὸ πλάζω, πλάσσω, πλάττω· ἡ Ἰωνικ. πλήσσω, πλήττω· ὅθεν τὸ, πλῆξ, πλῆγος, ἐν τοῖς συνήθεσι μόνον ἐν χρήσει). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, βλάσκει = λέγει· καὶ, βλαττοῖ, ἐκ τοῦ, βλαττόω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, παιδαριεύεται· μετὰ τοῦ ὁποίου συμφωνεῖ καὶ ὁ Φέστος, λέγων. Blaterare est stulte et percupide loqui, quod a Graeco βλάξ originem ducit, sed et camelos, cum voces edunt, blaterare dicimus. Ἐκ τοῦ blatio, blatire, παρὰ Πλαυτίῳ, προϋπτει τὸ συνηθέστερον, blatero, blaterare, φλυαρεῖν, μωρολογεῖν. Ἐκ τοῦ τύπου, βλάζω, Παραν. βέβλαδα, γίνεται τὸ, βλαδαρὸς, ὁ ἐστιν, ἐκλελυμένος, χαῦνος. 2) ἄωρος, ὠμὸς, μωρὸς. Τοῦτο οἱ Ἑρμηνευταὶ τοῦ Ἡσυχίου παρέβαλον μὲ τὸ, πλαδαρὸς, τὸ ὁποῖον ὑπερτίνεται μόνον ἀπὸ τὴν ὑστεραίαν του προφορὰν, ὡς καὶ τὸ βλέννα, ἐκ τοῦ, πλέννα· πλάδος δὲ (ἐκ τοῦ πλάζω, πέπλαδα) σημαίνει μίαν τινὰ περιττὴν ὑγρότητα ἐν τοῖς σώμασιν· ὅθεν τὸ, πλαδάω, καὶ πλαδαρὸς, ἐκφράζει σώματι, τὸ ὁποῖον διὰ τινος περιττῆς, ἤτοι ὑπερ τὸ μέτρον ὑγρασίας, λίαν ἐμπλακυνθῇ, ἐξετανώθῃ, ἐχαυνώθῃ, ἐφυσήσωσεν, ὡς σπόγγος ἐγίνετο· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ὀκνηρὸς, ἄεργος, χαῦνος, ὠμὸς, ῥᾴθυμος, χωρὶς δύναμιν, ἐνέργειαν, ἔμφασιν, νωθρὸς, καὶ κατὰ τὸν νοῦν, καὶ κατὰ τὰς πράξεις· δειλὸς, ἄκαρδος, ἁπλοῦς, ἀνόητος, μωρὸς, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μαλακὸς, τρυφερὸς, ἐπὶ καλοῦ. Ἔτε, ἡ σημασία τοῦ, ὠμὸς, καὶ ἄωρος, κεῖται ἐν τῷ, πλαδαρὸς ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες ἔχουσι περισσὴν ὑγρασίαν, ὡς ἔτι μὴ ὡριμάσαντας. Τὸν τύπον βλαδὸς, καὶ, βλαδὴς, ἐφύλαξεν ὁμοίως ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁπλῆς σημασίας. Μ' ὅλον τοῦτο ἔχει ἔτι τὸ Γαλην. Γλωσσ. Σ. 448. βλαδαρὰ, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ὑγρὰ, μυξώδεις, ὅπου βλαβερὰ, ἐσφαλμ. κεῖται. Ὁ Κορυὴς ἐν τῷ περὶ ἀέρων τοῦ Ἱπποκρ. 10. μετέβαλε τὴν ἀέρωσιν ὑγρὰ καὶ βραδέαν εἰς τὸ, βλαδέα. Ὁ Ξενοφ. (ἐν Ἱππ. Γ. 12.) ἀντιπαθέσει τὸ, βλακεία, τῷ, ὑπέρθυμος, καὶ ἐν Λακεδαιμ. Πολιτ. Β. 10. τὸ βλακεύειν τῷ, τάχος, καὶ ἐν Ἱππ. Ὀ. 1. καὶ 12. τὸ βλᾷξ, καὶ, βλακώδης, ἐπὶ ἵππων, τῷ, Συμποσιῷ. Ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμ. Γ'. ιγ'. 4. κεῖται ὁ τύπος, βλακὸς, ὅθεν τὸ ὑπερθετικ. βλᾳκώτατος, ἢ κατ' ἄλλους, βλακίστατος· καὶ ἐν Δ'. β'. 40. τὸ, βλακιδέτερον. Τὸ ἐκ τοῦ, βλᾷξ παραγόμενον βλακεύω, ἢ βλακεύσασι, κατὰ ῥῆσιν διάφεσιν, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει ἐκ Ξενοφῶντος, σημαίνει τὸ, εἶμαι ἀμελὴς, νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἄπρακτος, χαῦνος, χωρὶς δύναμιν, καρδίαν, ἔμφασιν, πράξειν, κ. τ. τ. ἢ, πράττω, φέρομαι τοιουτοτρόπως. — Βλᾳκεῦμα, τὸ. τὸ τοιοῦτον πολίτευμα, φέρτιμον. — Βλακώδης, καὶ Βλακικὸς, πάν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βλᾶκα, ἢ ὅμοιον αὐτῷ. — Καταβλακεύω, καὶ Καταβλακεύομαι, ἀπὸ ὀκνηρίαν καὶ ἀμέλειαν, ἤτοι νωθρότητα καὶ χαῦνοσιν παρατῶ, ῥᾳθυμῶ, ἢ ἀμελῶ τι. — Ὅτι ὅμως τὸ, βλᾷξ, ἤτον ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλλαζὼν, καὶ τρυφὼν, τὸ ἐπαρατήρησαν καὶ μερικοὶ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα μέχρι τοῦδε εὑρέθη. Θωμᾶς Μάγ. »Βλᾷξ καὶ ὁ τρυφῶν χαίρων, ὅπου ὁ σημειωτὴς Στοίβηρ. καὶ ὁ Ησεν εἰς Γρηγόρ. περὶ Διαλεκτ. σελ. 263. ἀναφέρουσι διάφορα τῶν νεωτέρων παραδείγματα. Ὁ Ὀλυμπιόδωρος (ἐν Ἀντιγράφοις) ἑρμηνεύων τὴν τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ῥῆσιν »Πάνυ με ἠγοῦ βλάκα εἶναι« σημειοῖ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως οὕτως. »Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει· τὸ δὲ βλᾷξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ· ἦν οὖν μάλαξ τις· εἶτα εἶχεν εἶναι μλᾷξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β καὶ γέγονε βλᾷξ.« Ἂν ὅμως παραβάλῃ τις ἀκόμη τὸ Λατινικ. flaccus, flaccidus, flacco, flaccesco, τὰ ὁποῖα φανερῶς ἔγειναν ἐκ τοῦ, βλακὸς, βλακέω, τότε γίνεται διπλοῦς ἡ ἀρχαία τούτου σημασία, ἥτις εἶναι τὸ, μαλάττω, μαλακὸς. Ἐκ τούτου φαίνεται ἔτε, ὅτι προϋπῆρχεν τὸ, βλαχρὸς, βλιγκρὸς, καὶ ἀβλιγκρὸς (ἀντὶ, βλακρὸς, βλακρὸς, βλαχρὸς), τὰ ὁποῖα οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἁβρὸς, ἁπαλὸς. Ὁ Γουυέτιος παράγει παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, ἄβλας, ἀσύνετος, ἀγνώμων, τὸ ἄβλαξ, ἄβλας, ἁβρὸς, ἁμβλὺς. Ἄρατος, δὲν ἦτο κάλλιον νὰ παραχθῇ ἀπὸ τὸ, βλάπτω; Ἰδὲ καὶ Βουττμ. Λεξίλ. β'. σελ. 262.

Βλαισόπους, οδος, ὁ, ἡ· καὶ, βλαισοπόδης, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βλαισός. Παρὰ Σουϊδ. »Βλαισ. βάτραχοι, ὁ πρὸς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους, γυρισμένους, στραβοὺς ἔχων τοὺς πόδας βάτραχος.

Βλαισός, ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπυλογυρισμένος πρὸς τὰ ἔξω· καὶ μάλιστα στραβὸς κατὰ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὰ ἔξω, ὡς οἱ βάτραχοι· »κάρκῖνοι, Βατραχομυομ. 298. (τοῦ ἐναντίου τὸ, Ῥαιβὸς, ὁ πρὸς τὰ ἔνδον γυρισμένος, καμπύλος τὰ σκέλη). Λέγεται ἔτε καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρτῶν, παραλυτικῶν ὑπ' ἀρθρίτιδος μελῶν, καὶ ἐπὶ τραυλιζούσης γλώσσης. Οἱ Λατῖνοι ὅμως μεταχειρίζονται ἐξαιρέτως τὴν λέξιν blaesus ἐπὶ τῆς χωλῆς καὶ τραυλῆς γλώττης. Ἐν Ἀνθολογ. λέγεται »Κισσὸς, ἡ, πλατύκισσος βλαισὸς, ὁ ἐν ἑαυτῷ περιστρεφόμενος, ἤτοι ὁ φύσει στραβὸς κισσὸς, ἢ πλάτανος. Ὁ Ἀριστοτ. (Ζ. Ἱστορ. Θ'. 40.) καλεῖ ὑπὸ βλαισὰ τῶν ὀπισθίων (εἰς τὰς μελίττας) τοὺς εἰς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους ὀπισθίους πόδας, ἐν οἷς εἰσφέρουσι τὸ συναχθὲν ἐκ τῶν ἀνθέων κηρίον· ὅπου ἐσφαλμ. βλαῖσα, ἀντὶ βλαισά, κεῖται.

Βλαισότης, ητος, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ποδῶν κυρτότης.

Βλαισόω, ῶ. Ποιῶ τι κυρτὸν, καμπύλον, στραβὸν πρὸς τὰ ἔξω, ὡς χεῖρας, πόδας, κ. τ. τ.

Βλαίσωσις, εως, ἡ. Ἡ κυρτότης τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω. 2) παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Β'. κγ'. 15. κεῖται »Βλαίσωσις, ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἑνὶ τινὶ ἑκάτερα ἑκατέροις, ἤτοι, ὅταν κρατῇ τις καὶ μὲ τὰ δύο μέρη, καὶ ἑπομένως προδίδῃ κρυφίως τὸ ἕν ἢ καὶ τὰ δύο μέρη, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ὁ Κικέρων εἶπε, Prevaricatio significat cum, qui in contrariis causis quasi varie esse positus videatur.

Βλακεία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ βλακὸς, ὀκνηρία, ἀμέλεια, ἀπραξία, δειλία, χαυνότης, ἁπλότης, μωρία, κ. τ. τ. Ζήτ. Βλάζω.

Βλακερόμιον, τὸ. Παρὰ Σουϊδ. (ἐν Δ. βλάκα) ὠνομάσθη φόρος τις (τέλος) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωνον οἱ ἀστρολόγοι, διότι εἰρχοντο πρὸς αὐτοὺς οἱ μωροὶ (οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο βλᾶκες) διὰ νὰ τοὺς ἐρωτῶσι.

Βλάκευμα, τὸ. Ἡ πρᾶξις τοῦ Βλακὸς. 2) ταυτὸν τῷ, βλακεία.

Βλακεύω, καὶ συχνάτ. μέσως, βλακεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βλᾷξ, εἶμαι ἀμελὴς, ὀκνηρὸς, ἄργος, ἄπρακτος, νωθρὸς, ἀφρόντιστος, ἄκαρδος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ῥᾴθυμος, μωρὸς, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ Βλάζω. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. = ἐρυθριῶ, αἰσχύνομαι, καμαρόνω.

Βλακικὸς, ἡ, όν· (βλᾳκικῶς, ἐπίῤῥ. Ἀριστ. Ὄρν. 1312.) καὶ, βλακώδης, ὁ, ἡ (οὗ ἐπίῤῥ. βλακωδῶς). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς βλᾶκα, ἤτοι ἴδιον αὐτῷ· ἄρα ἐν γένει, ὀκνηρὸς, ἀφρόντιστος, ἁπλοῦς, μωρὸς. 2) τρυφερὸς, ἁρπτικὸς, καμαρωτός.

Βλακὸς, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλᾷξ, καὶ βλακώδης. Ὀκνηρὸς, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 20. καὶ Γ'. ιγ'. 4., ὅπου ὁ Λῆδ. σελ. 277. βλακίστατος, ἀνέγνωσε. 2) εἶδος ἰχθύος.

Βλάμμα, τό· (βλάπτω) = βλάβη, Νικήρ. ἐναντίον τῷ, ὠφέλημα.

Βλᾷξ, βλακὸς, ὁ, ἡ. Ὀκνηρὸς, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἄργος, (τομπίλης) νωθρὸς, χαῦνος, ἀδύναμος, δειλὸς, ἁπλοῦς, μωρὸς, κ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Ξεν. Ruhnk. Τίμ. σ. 60. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Βλάζω· τὸ Συγκρ. βλακώτερος· τὸ Ὑπερλετ. βλᾳκώτατος, καὶ βλακίστατος. Ζήτ. ἐν τῷ, βλακὸς. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. ἁρπτικὸς, καμαρωτικὸς, μεγαλορρήμων, κομπαστὴς, ὁ ὑπερηφανεύων διὰ μεγάλων, τὸν ἐπίσημον. Σημ. τὸ ὑπερδ. βλακίστατος ἀπαντᾷ σπανιώτατα, τοσῷ δὲ συχνότερον τὸ βλακώτατος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βλάζω, ὅπερ ζήτει· κατ' ἄλλους δέ, ὡς Βουττμ. Λεξίλ. ἀ. σ. 211. β'. 262., παρὰ τὸ μαλακὸς, ὡς τὸ βλάσσω παρὰ τὸ μολύνω).

Βλαπτήριος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλαπτικὸς, Ὀππιαν. Ἀλ. Β', 456.

Βλαπτικὸς, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. βλαπτικῶς (βλάπτω). Ὁ πρὸς βλάβην γεγενημένος, ὅπουες ἐγίνε διὰ νὰ βλάπτῃ· ὁ βλάβην προξενῶν, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος· ὁποιος σύγκειται νὰ βλάψῃ, βλαβερὸς.

Βλάπτω, Μ. ψω (βλάβω, ὅπερ τοῦτο μόνῳ εὐχρηστον ἐν τῷ γ'. ἑνικ. τοῦ παθητ. ἔνεστ. βλάβεται). Σημαίνει κυρίως παρ' Ὁμ. ἀναχαιτίζω, ἀδυνατίζω ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινῆται, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ σημαίνει τὸ, ἐμποδίζω, σφάλλω, συμποδίζω (ποδικὸν) τὸν τρέχοντα, ὥστε ἀποσφάλλειν ποιῶ αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν πορείας, κωλύω τινα ἀπὸ τὸν δρόμον των, ἢ προσκόπτειν (σκοντάβειν) ποιῶ τὸν τρέχοντα, πορευόμενον, ἢ κωπηλατοῦντα, ὥστε ἢ πίπτει, ἢ ἐμποδίζεται, μένει ὀπίσω· ἐν Ἰλ. Ψ, 402. »Κρέμβεν (ἀντὶ, ἐβλάβησαν) ἐν πεδίῳ.« Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 571. καὶ, 545. καὶ ἐν στίχ. 782. »Ἡ μ' ἔβλαψε δεκ πόδεσσι· καὶ Οδ. Ν, 22. καὶ 34. πόδας, γούνατα, ἤτοι ἐμπερδεύω, ὥστε πρέπει νὰ πέσῃ. καὶ Ἰλ. Χ, 271. »Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα«, ἤτοι συνεπόδισεν, ἔκαμε νὰ σφάλῃ, πέσῃ. »Φρένας ἔβλαψεν ἐσθλοῦ« τὰς φρένας, τὸν ἔκαμε μωρὸν, Ὁμ. Οδ. Ξ, 158. καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν μετὰ μικρὸν τῆς αἰτ. προσ. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, μωραίνω τινὰ, Ἰλ. Χ, 15. Οδ. Ψ, 14. Ἐπὶ τῆς Ἄτης, ἥτις παραφθείρει τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Ι, 507. Τ, 94. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου, Οδ. Φ, 293. »ὅθεν βλαφθείς, βλαμμένος τὸν νοῦν«, Ἰλ., 513.; »ἀνὴρ οὐ τί θεόφιν νόον βεβλαμμένος ἐσθλοῦ λέγει. Ἰδὲ παρακάτω καὶ, βλαψίφρων καὶ φρενοβλαβής. Ὡς ἐπιτοπλείστον μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων διὰ νὰ σημειώσῃ ἐμποδισμὸν, καὶ ἐπιρρέπειαν βλάβην τινά. π. χ. »Βλάπτειν τινὰ κελεύουσι (Οδ. Δ, 193.), τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ δρόμου. »Βλαφθεὶς κατὰ γλουνὸν (Ἰλ. Π, 331.), ἐμπερδευλωθεὶς καὶ πεσὼν ἐν τῷ κλαλαγμῷ καὶ θορύβῳ· καὶ Ἰλ. Ζ, 39. »Βλαφθεὶς ἐν ὄζοις«, ἐν τῷ τρέχειν ἐκτυπήσας εἰς τὰ δένδρα καὶ οὕτως ἐμποδίσθη. »Βλάβεν ἅρματα καὶ ἵππων«, ἤτοι τὰ ἅρματα καὶ οἱ ἵπποι ἐμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, διὰ νὰ ἐδυνήθησαν νὰ ὑπερήσωσι μακρύτερον, Ἰλ. Ψ, 387. 461. 545. καὶ Ἰλ. Ο, 489. 484. »Βέλεμνα Διὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλαφθέντων ἤτοι ἐμποδισθέντα. «Βεβλαμμένος ἦτορ» (Ἰλ. Π, 610.), βλαμμένος τὴν καρδίαν, ἤτοι φοβούμενος. Παρ' Ὁμ. ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα τοῦ ἐμποδισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτου προκύπτει τις βλάβη εἰς τὸν ἐμποδιζόμενον. — Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ὑστερώτερον ἐκλαμβάνετο ἡ λέξις συχνότατα ἐπὶ θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζουσι τὴν τύχην ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι παραφέρουσιν αὐτοὺς εἰς ἀπάτην, μωρίαν, δυστυχίαν. — 2) Οἱ Νεώτεροι μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, ψεύδω, βλάπτω ἢ ζημίαν προξενῶ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μετὰ δοτ. Ζήτ. Βλάβω. Πινδάρ. Πύθ. ϛ, 167. «Βλάπτων λόγων ἡγεμόνι» ἤτοι μὴ πρῶτον, μὴ ἀκούων, παραβαίνων τὸν λόγον του, πράττων ἐναντίον τῆς ἐντολῆς του. — Παθ. βλάπτομαι, Μ. βλάψομαι (Θουκ. ϛ, 60.), Παρακ. βέβλαμμαι, Ἀόρ. Α', ἐβλάφθην (Θουκ. ε', 73.), εὐχρηστότερος μέντοι ὁ ἀόρ. β'. ἐβλάβην.

Βλέσαμον, τό· ποιητικ. κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ βαλσαμον, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 65.

Βλάσκω, ταυτὸν τῷ, λέγω· μόνον παρ' Ἡσυχίῳ. Ἰδὲ βλάζω.

Βλαστάνω, καὶ, βλαστέω, Μ. ήσω, ἀόρ. β'. ἔβλαστον (βλάστη). 1) οὐδ. Ἐκβάλλω βλαστούς, φυτρόνω· προαύπτω. 2) ἐνεργητ. γεννῶ, προξενῶ βλαστούς, γεννήματα· «Ἢ τῇ ὀπαίτῃ βλαστησῇ ἡ σύνταμε.α Ζήτ. καὶ ἐβλαστέσω, καὶ βλώσκω. Σοφοκλ. Δεῖπν. «Ὁπόσα βλαστουμένη καλῶς», ἀντὶ τοῦ, βλαστάνουσα.

Βλαστεῖον, τό. Ταυτὸν τῷ, βλάστη.

*Βλαστέω = βλαστάνω, γεννῶ, Αἰσχ. Χοηφ. 582. Ἀμφ.

Βλάστη, ἡ. Βλαστάρι, φύτρον, κλόνος, φύλλον. 2) αὔξησις, ἐπίδοσις, προκοπή, ὡς, βλάστας τέκνων. «Βλάστη ἀρῴωστήματος». «Κλάδων βλάστη».

Βλάστημα, τό. Βλαστάρι, τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλαστάνει ἐκβαίνει εἰς φῶς. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· ὡς, τέκνων βλάστημα. «Βλαστήματα γῆς», οἱ Γίγαντες. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς βλαστήματα σημαίνει ἐξανθήματα.

*Βλάστημος, ὁ, = βλάστη. Αἴξησις· καὶ γόνος, Αἰτχ. Θηβ. 12.

*Βλαστήμων, ονος, ὁ, ἡ, = βλαστικός.

Βλάστησις, εως, ἡ. Τὸ βλαστάνειν, φύειν, ἐκβάλλειν βλαστούς.

Βλαστητικός, ἡ, όν (βλαστέω, βλαστός). Ὁ ἐπιτήδειος, ἔχων ἐλπίσιν, ἢ δύναμιν εἰς τὸ βλαστάνειν, ἢ ἐγκύλος, ὀγλήφορος νὰ βλαστήσῃ.

Βλαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς βλαστόν, βλάστημα, κλόνον εἰς ταῦτα.

Βλαστοκοπέω, ῶ. (κόπτω). Κόπτω τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς φυτοῦ τινος.

Βλαστολογέω, βλαστολογῶ (λέγω). Κόπτω καὶ συνάζω τοὺς τρυφεροὺς βλαστούς, τὰ βλαστάρια· ὅθεν

Βλαστολογία, ἡ. Τὸ βλαστολογεῖν, ἢ πρᾶξις αὐτή· αυρ. ἐπὶ κλήματος.

Βλαστός, ὁ (βλάω, βλάζω). Τὸ τρυφερὸν φύτρον ἢ βλαστάρι τῶν φυτῶν. 2) τὸ φύλλον ἢ τὸ φύτρον, τὰ ὁποῖον ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὄμματα φυτοῦ τινος καὶ πύξάνει, germen. 3) γόνος, τεκνον.

*Βλαστοφυεῖν. Γενναῖον, παράγειν βλαστούς.

Βλασφημέω, ῶ. Παρ. ἐβλασφήμηκα, ἀλλὰ καὶ βεβλασφήμηκα, Δημ. (βλάσφημος). Ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε βλάπτω τινὸς τὴν φήμην καὶ τὸ καλὸν ὄνομα, καὶ ἑπομένως, ὁμιλῶ ὑβρεῖα, ἄτιμα, ἐγγίκτεα, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τινὸς ἐπιβλαβῆ, κακότροπα, παράνομα καὶ ὑβριστικά. Συντάσσεται αἰτιατικῇ, ἢ μετὰ τῆς εἰς (τὸς τινα), ἢ περὶ ἢ ὑπὲρ (τινος). π. χ. βλασφημεῖν περὶ πατρὸς, κατὰ τῶν Χριστιανῶν. «Βλασφημεῖν βλασφημίαις». Ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων σημαίνει, ὁμιλῶ ἀσεβῶς, ἀθέως, ὡς, βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. 2) προφέρω λόγους κακοῦ οἰωνοῦ καὶ μαντεύματος. Ἀντίκειται τῷ εὐφημέω. Παθητ. Βλασφημεῖσθαι, Βλασφημούμεθα, μᾶς βλασφημοῦσι, ὕδεν

*Βλασφήμημα, ὁ· ταυτὸν τῷ, βλασφημία.

Βλασφημία, ἡ. Τὸ βλασφημεῖν, λοιδορία, ἄδεος ὁμιλία, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, βλασφημέω· καθόλου δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐφημία. «Βλασφημία παλινδρομοῦσα παρὰ Πλουτ. (Ἠθ.), ἡ λοιδορία, ἡ ὁποία πίπτει πάλιν εἰς τὸν λοιδοροῦντα. «Ὅπου φλασφημίαι εἰσίν, ἐκεῖ μὴ προσέλθωμεν (ἐξ. Κανὼν τῆς Ἀφρικανῆς ἐκκλησίας), ἐνῶ δ' Ζωναρᾶς λέγει. «Βλασφημίας, τὰ ἀσέμνως λεγόμενα ἐκάλεσε, ὡς φλασφημεῖσθαι ποιοῦντα τοὺς πιστοὺς παρὰ τῶν ἀπίστων, οἷα μὴ ἐν σωφροσύνῃ συζῶντας ἢ σεμνότητι».

*Βλασφημόγλωσσος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γλῶσσαν βλασφημων.

Βλάσφημος, ὁ, ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ βλάξ καὶ φήμη, οὐχὶ ἀπ, καθὼς τινες θέλουσιν, ἐκ τοῦ βλάπτω). Βακχολόγος, συκοφάντης· ἢ κατὰ θεοῦ λαλῶν. 2) προφήτης κακῶς, τοῦ ἐναντ. τῷ, εὐθημος. Ἐπιρρ. βλασφήμως. Ἰδὲ καὶ βλασφημέω.

Βλασφημοσύνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλασφημία, Συνεσ. Ἐπ. 57.

*Βλαττόω. Παιδαριεύομαι (μόνον παρ' Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται). Πρβ. βλάζω.

Βλαῦτας, ῶν, αἱ· καὶ σπαν. ἑνικ. βλαύτη, ἡ (παρὰ Σουΐδ. ἐν Λέξ. βάθρα, κεῖται, τοὺς βλαυτίους)· καὶ ὑποκορ. βλαυτίον, τό. Εἶδος ὑποδημάτων (παπουτζίων), τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον μόνον τὴν βάσιν (τὴν πατοῦναν) τοῦ ποδός, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνεθιζοι μόνον νὰ φορῶσιν εἰς τοὺς οἴκους καὶ εἰς τὰ συμπόσια. Ἀρα, αἱ παρ' ἡμῖν κοντοῦραι, καὶ κατὰ τόπους, πασουμάκια, Γαλλ. Pantoufles· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑστηκέναι τὸ, βλαυτόω, τὸ ὁποῖον οὐχὶ μόνον σημαίνει τὸ, σκεπάζω τοὺς πόδας μου, ἤτοι ὑποδέω αὐτοὺς μὲ τὰς βλαύτας, ἀλλὰ καὶ τὸ, πλήσσω σανδαλίῳ ἢ ὑποδήματι, ὅ ἐστι, κτυπῶ μὲ τὴν κοντοῦραν (μὲ τὸ παπούτζι), ὡς ὁ παρὰ Τερεντίῳ Εὐνουχ. στίχ. 4. καὶ Β. Caput sandalio commitigare. Ελαυτοπώλης, ὁ πωλητὴς τοιούτων σανδαλίων.

Βλαψιγονία, ἡ (γόνος). Βλάβη, φθορὰ τοῦ γόνου· ἐπὶ μελισσῶν, μὴ γεννώντων δι' ἀσθένειαν, ἢ φυσικὴν ἀγονίαν καὶ ἀτοκίαν.

Βλάψις, εως, ἡ (βλάπτω). Βλάψιμον.

*Βλαψίτεφος, ὁ, ἡ (τάφος). Ὁ βλάπτων τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ταυτὸν τῷ, φρενοβλαβής, βεβλαμμένος κατὰ τὰς φρένας, Αἰσχύλ. Θηβ. 726. 2) βλάπτων τὰς φρένας. π. χ. «Βλαψίφρονα φάρμακα· «Βλαψίφρων ἄτη».

(Βλάω, βλάζω), Μέλλ. τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἀπαντᾷ εἰς κανένα συγγραφέα, τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Γραμματικοὶ ὑπέθεσαν ὡς σημαῖνον ποιεῖν ἡ εἶναι μαλακόν, ὑγρόν, διὰ νὰ παράξωσι τὸ βλαστάνω, βλώσκω, βλᾶξ κτ. Πρβ. βλίω.

Βλέζω, ἐκ τοῦ, βλέω. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, θηλάζω.

Βλεῖο, Ἰλ. Ν, 288. ἀντὶ, βληθείης, ἐκ τοῦ βάλλω.

Βλεμεαίνω (πιθαν. ἐκ τοῦ βρέμω). Σπαργάω, σφριγῶ, ἔχω ἀφθονίαν τινός, καὶ ἐπὶ τούτῳ ὑπερηφανεύομαι· σημαίνει δὲ κυρ. κυτταζω τριγύρω μὲ φοβερὰ σχήματα καὶ φυσῶ διὰ τῆς μύτης δὲν νὰ φοβίσω ἄλλους. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον ἐν Ἰλ. τῇ β'. σημασ. καὶ πάντοτε μὲ τὴν λέξιν, «Σθένει βλεμαίνω, ἢ βλεμεαίνων (Ἰλ. Ρ, 22. καὶ 135. Θ, 337.), αἰσθάνομαι, βλέπω εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύναμιν καὶ εἰς τοῦτο καυ μαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυρ Ἀλλ' ἐν Βατραχομ. 260. «Ἐνναίρειν βατρα βλεμεαίνων», ταυτόν ἐστι τῷ, μενεαίνων, του, πασχίζων, ἐπιθυμῶν. Ὅθεν τὸ, ἀβλε ἀδύνατος, ἀσθενής.

Βλέμμα, ατος, τό (βλέπω). Βλέμμα, ὄμ τια, κύτταγμα. 2) τὸ δι' οὗ βλέπω, τὸ ὀ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτός.

Βλέννα, καὶ, Βλένα, ἡ· καὶ βλένος, Ταυτὸν τῷ, μύξα, κόρυζα, φλέγμα. Γρα ἔτι καὶ πλένα, πλένα, ἡ· κατ' ἄλλην πιν συτέραν προφοράν, καθὼς ὁ Γαλην. καὶ Π σημειοῦσιν. Ὅθεν ἐπιθ. βλεννος, βλενός, νώδης. βλεννώδης, ὁ, ἡ· καὶ βλεννερ κατὰ Γαλην. πλενερός, ταυτόν τῷ, μυξώ κορυζῶν, καὶ φλεγματίας, ἤτοι μυξιάρης, ματος ἀπὸ φλέγματα καὶ μύξας· καὶ μετα 2) ὡς τό, κορυζῶν, ὁ ἁπλοῦς, μωρός, οκνη καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Π Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 2. ἔστι τὸ, βλέννος, ταυτόν τῷ, ἰλύς (λοῦνη), ἐπειδὴ αὐτός λέγ «Οἱ δὲ Βέφαλοι νέμονται τὴν ἰλύν, διὸ καὶ ρεῖς καὶ βλενώδεις εἰσί· διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ Ἰ διατρίβειν, ἐξανακολυμβῶσι πολλάκις, ὥς πε πλύνονται τὸ βλέννος. Ἐντεῦθεν τό, blenn παρὰ Πλουτ. ἀντὶ τοῦ, μωρός, μωρία λος. Παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. καλεῖται 3) βλεν (ἢ καὶ βαιῶν) ὀψαριόντι, ὅμοιον τῷ Καρ μυξώδες ὅμως, ὑπὸ τῶν πετρῶν διατρίβον, ὁποῖον ἡ συνήθεια, βλένον, ὡς καὶ ὁ Σουΐδ ἔχει, καὶ γλίσχρον καλεῖ. Τοιοῦτον καὶ τὸ π Ἀθην. Ζ'. σελ. 288. — Παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. καλοῦνται, Βορακίδες, καὶ, Βλέννοι, τὰ ἀγχ Ἰχθυόδια.

Βλέννος, ὁ. Ὁ ἁπλοῦς καὶ μωρὸς (ἀχμάκη ἄνθρωπος· κουτζούρου· κυρίως, ὑπὸ τὴν κορυζ μωραίνεσθαι· ἰδὲ κορυζάω· τὸ ἐναντίον τῷ, ἐπ μύσσω. Οὐσάμας παρ' Εὐσεβ. ϛ'. 7. 2) εἶδος πα ταπού ὀψαρίου, ὡς ἀνωτέρω σημασ. γ'. Ζήτ. τῷ ἀνωτέρ. καὶ ἐν τῷ Βλῆνος.

Βλεννός, ἡ, όν· Οὐσιηρός, ἀμελής. Ζήτ. Βλέννα. 2) = βλεννώδης.

Βλεννώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, βλέννα). Μυξώ δης, Ἱπποκρ. «τὰ βλεννώδεα». Ζήτ. καὶ Βλέν

Βλένος, εος, τό· = βλέννα.

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὁ βλέπω φάσματα, δεισιδαίμων, παρὰ Πολυδ. Α'. 21· που καὶ βλεπεδαίμων, καὶ βλεποδαίμων κίτ Ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Παυσανίας παρ' Εὐσταθίῳ ὑ μην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ὁ διεστραμμένως τα ψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγώς· ὁ δὲ Παυ σανίας προσέθησι καὶ, «ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς χλευαστικῶς οὕτως ἔλεγον», ἤτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκινήτου, παρεσυρμένου βλέμματός των, ἢ διότι εἶχον ὄψει χλωμήν, ὁμοίαν μὲ φάσματα· καὶ Ζώς καὶ τὸν ἴδιον Σωκράτην, Παραβλώψ· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Ὁ ὑπὸ νόσου κατεσπλησμένος καὶ κατ χρος ὑπὸ δαιμόνων», ἄρα, ὁ χλωρός, ἤτοι χλω μὸς κατὰ τὸ πρόσωπον.

Βλέπησις, εως, ἡ. Βλέψις, θεωρία, τὸ βλέπειν ἐκ τοῦ β'. μέλλ., ὡς ἐκ τοῦ τυχὸν τύχησις.

Βλέπος, τό (βλέπω)· ταυτὸν τῷ, βλέμμα, ὄμ στορ. Ν. 1176.

Βλεπτικός, ἡ, όν· Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλέ πειν, καλῶς βλέπων. «Βλεπτικὴ αἴτησις». Πρβ. Βλεπτικώτατος.

* Βλεπτός, ἡ, όν. Ὁρατός, ἀξιοβλεπτος, ἐκ τοῦ

Βλέπω, Μ. ψω. Ὁρῶ, θεωρῶ, κυτταζω· ἀπλῶ καὶ πολλάκις μετὰ ἐπιρρ. ὡς, εὐκύκλως ὁρῶνεσ ἐγχρώως βλέπω πρός τινα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθεί λέγομεν, ὅταν τινὸς μας ἀγαπᾷ, αὐτὸς μᾶ βλέ πει μὲ καλὸν ὄμμάτι· καὶ ἐξ ἐναντίας μισεῖ κόνει· καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ἄρην, φόβον βλέπειν ἤτοι ἀφίνω ἐκ τῶν ὀμμάτων νὰ ἴδῃτε, δεικνύ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολεμικὴν ἀνδρίαν, φόβον, Ἀριστ. Ὄρν. 1169. καὶ κωμικῶς, «Μάρσαμα, ὀρίγανον, νάπυ βλέπεινο ἤγουν, φαίνομαι ὥσαν νὰ ἔχαγον κάρσαμα κτλ., ἔχω βλέμμα βλοσυρὸν καὶ σκυθρωπόν. Τὸ δὲ «τοῦτον βλέπειν» ὄηλοῖ, τυφλὸν εἶναι. 2) μεταφ. ἐννοῶ, καταλαμβάνω. 3) βλέπω, κυτταζῶ πρός τι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κλίνει, ἢ ἔχει τὴν διοπτρίαν πρός τι, ὡς π. χ. «Οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ ὀπήσιον κυττάζει, ἤτοι ἔχει τὸ πρόσωπον, τὴν διοπτρίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας, ἤτοι πρὸς νότον. Τὸ δὲ «βλέπειν πρός τινα», ἢ εἰς τινα» ὄηλοῖ ἐλπίζω τι, προσδοκῶ τι παρά τινος. «Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες», ἤτοι οἱ ἐπαγγελλόμενοι εἰς τὴν ἀγοράν. «Βλέπω τοῦ ἰδεῖν ἐκλειπ. 2, ὄηλοῖ, στρέφω τὰ ὄμματα διὰ νὰ ἴδω. «Τὰ βλέποντα», τὰ φανερά, σαφῆ (Αἰσχ.). 4) ἐρωτίζω περί τινος, λαμβάνω σκοπόν, στοχασμόν· 5) προσέχω, λαμβάνω πρὸς ἐμαυτὸν προσοχήν, φυλάττομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «κύτταξε καλά», ἤτοι, δός προσοχὴν εἰς τὸν ἑαυτόν σου, φυλάξου, στοχάσου. 6) βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἄρα, ζῶ, Εὐρ. Ἐκάβ. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 962. «Ἴσως τοί, καὶ βλέποντα μὴ κύπτοις, ταύνδ' ἂν οἰμώξειανα. 7) βλέπω πρός τι πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ ζητήσω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀριστ. Ἀχ. 376. καὶ αὐτ. Βιργλήρ· καὶ διὰ τὰ φροντίστω, νὰ βοηθήσω, ὑπερασπίσω· ἢ, ὑπὸ φόβου διὰ νὰ φυλαχθῶ, νὰ προτρέξῃ εἴς τι. —Ὁ τύπος, βλέπτω, κεῖται μόνον ἐν τῷ ἀβλεπτῶ, καὶ ἀνυβλεπτέω. Βλεπάζω, ὅτ, ἀντὶ τοῦ βλέπω, καὶ Βλεπετύζω, ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζω, κεῖται παρ' Ἡσυχίῳ. —Ἠλέξ βλέπω εἶναι ἀγνωστος τῇ Ὁμηρικῇ διαλέκτῳ.

Βλεφαρίζω, Μ. ἴσω· ταυτόν τῷ, σκυθρωπάζω, συνοφρυόω τὰ ὄμματα, ὅπερ δειλίας σημεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 292. καὶ Ἠλήμ. Ἄλεξ. Παιδαγ. Γ., ὅπου κατὰ γλῶσσαν κεῖται. ἐδεν, καταβλεφαρίζω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. κατειλημμένη.

Βλέφαρίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὀμματόκλαδον, ὀμματόφρυδον, αἱ ἐν τοῖς τῶν ὀφθαλμῶν βλεφάροις τρίχες. Ἐπιβλεφαρίδες· αἱ τρίχες τῶν ὀμματοκλίδων (ὀμματοτύνορα, ἢ χαιτειώτερον, ὀμματοτζύνορα), 2) τὸ βλέφαρον αὐτό. (τὸ Ἴωτα παρὰ μὲν Ἀττικοῖς ἔστι βραχύ, παρὰ δὲ Ἴωσι καὶ συνήθως μακρόν, Δράκ. Σ. 45) ἐκ τοῦ

Βλέφαρον, τὸ (βλέπω). Τὸ ὀμματόφυλλον, ὃ καὶ κάλυμμα λέγεται. «Ὀφθαλμοὶ κατὰ φύσιν δύο· τούτων μέρη ἑκατέρου βλέφαρα, τὸ ἄνω καὶ κάτω· τούτων τρίχες ἔσχατοι, Βλεφαρίδες, Ἀνώνυμ. Εἰταγ. Ἀνατομίας, σελ. 116. Παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐν πληθυντικῷ, ἐπιτοπλείστον καὶ ἀδιάστατον. 2) ἀντὶ ὀμμα, παρ' ἄλλοις τε ποιηταῖς, καὶ μᾶλιστα παρὰ Τραγικ. π. χ. Ὀδ. Ψ, 33 «Βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκεν.» Ἡσ. Ἀσπ. 7. «Βλεφάρων ἀπὸ κυανέων», ἔνθα συμπαίνουσι τινές, ὅτι, βλεφάρη, ἐγράφη ποτέ, ἴδε Heins. σ. 123. Ἴδε καὶ Εὐρ. Φοιν. 546. Ἰακ. Ἀνώ. Π. 3, 2. σελ. 49. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντιγ. 104. «Χρυσέας ἀμέρας βλεφαρονίᾳ, λέγεται ὁ ἥλιος. Μεταφ. παρὰ Νικηφ. Γρηγ. ἱστ. Βυζ. σ. 200. «Ἀνοιξον ἡμῶν τὸ τοῦ νοῦ βλεφάρονν. Δωρικῶς λέγεται γλέφαρον.

Βλεφαροξύστιον, τό· καὶ, βλεφαροξύστρα, καὶ, βλεφαροξυθήκη, καὶ, βλεφαροσόρωθρον, τὸ. Ὀργανόν τι, ὅ οὐ ἔξυον τὴν πιτυρίδα τῶν τραχέων βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγιν. 3. Σ. 73, 53.

Βλέψις, εως, ἡ. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ βλέπειν.

Βλέω, ἔλεω. Ζήτ. ἐν τῷ, Θέω, τὰ ἐηλάζω.

Βλῆ. Μίμημα φωνῆς ἀλόγου.

Βλῆθην. Ἐπίρ. (βάλλω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βάλλειν, μετὰ τοῦ βάλλειν, βίχτά.

Βλῆται, ὅπ. ὑποτ. παθ. ἀόρ. εἰ Ὀδυσ. Ρ, 472. ἀντὶ βλήηται, βλῆται, ἐκ τοῦ, βάλλω.

Βλῆτρα, παρ' Ἀθην. Γ. πελ. 114. καὶ Ἡσυχ. εἶδος πλακοῦντος, ἢ ἄρτου, ὅπερ ὁ Ἀθήν. βλῆμα καλεῖ.

Βλῆμα, τό (βάλλω). Τὸ ῥίπτειν. 2) τὸ ὁποῖον ῥίπτεται, εἰστός, βέλος. 3) ἡ ἐκ τοῦ βέλους πληγή, Ἡρόδοτ. Γ. 55. Ἐν Ἀνελεκτ. Β'. 28. «Βλῆμα κοίτας χαμαιλεχέος» σημαίνει στρῶμα· 4) Ἄρτος ἐντεθρυμμένος καὶ θερμός.

Βλημάζω, ὀρθότερον ὅμως τό, βλιμάζω.

Βλῆμαι, βλῆμαι, ἢ βλέμαι, ὄθεν τὸ, βλέω, ἐκ τοῦ, βαλέω κατὰ συγκοπ.· ἐντεῦθεν τὰ, βλῆτο, βλήμενος· ἔβλην, βλεῖς, ἀντὶ, ἐβλήσην, βλήσεις· Ἐύκτικ. βλείμην, βλεῖο, βέβλειο, ἀντὶ βλησείην, βλησείης κ. τ. λ., παρ' Ὁμήρῳ. (Τὸ βλῆμι ἔστι ῥῆμα γενόμενον κατὰ συγκοπ. ἀπὸ τοῦ βολέω· παθητ· βλῆμαι. Ἐκτῆ· βίζης ΒΑΛ προσύπτει κατὰ μετάθεσιν ὁ τύπος ΒΔΑ, ἐξ ἧς ἦγιναν τοῦ ῥήματος βάλλω οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι· παρακ· βέβληκα, παθητ. βέβλημαι, ὑπερσυντέλ. βεβλήκειν καὶ ὁ παθητ. βεβλήμην, παθ. ἀόρ. ἐβλήθην. Οἱ Ἑποποιοὶ ὅμως ἐσχημάτισαν κατὰ τὴν αὐτὴν μετάθεσιν καὶ κατὰ συγκοπ. ἀορίστους, ἐνεργ· καὶ παθητ., καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἀορ. ὑπάρχει τὸ γ'. δυϊκὸν βλήτην (ξυμβλήτην, Ὀδ. Φ, 15) καὶ ἀπαρ· βλήμεναι (ξυμβλήμεναι, Ἰλ Φ, 578), τοῦ δὲ παθ. ἀορ· τὸ γ'. ἐνικ· ἔβλητο, ἢ βλῆτο, ὑποτ. γ'. ἐνικ. βλήεται, συντ. β' ἐνικ· βλείο, ἀπαρ· βλεῖσθαι, μετοχ. βλήμενος. Τέλος δέ, καὶ ὁ Μ. βλῆσομαι ἐκ τῆς αὐτῆς βίζης ἐσχηματίσθη. Ὁ δὲ ἐνεστ. βλῆμι ἢ βίβλημι ἐφευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ. (Ἴδε παραδείγματα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Μ, 306. Π, 753. Δ, 518. Λ, 675. Ρ, 598. Δ, 115, 211. Θ, 514. Δ, 191 καὶ 206. Ν, 288. Οϑ. Χ, 18 καὶ 253.)

Βλῆνος, ὁ· ταυτόν τῷ, τύραννος, ἀντὶ τοῦ βαλήν, ἠιος, ὁ· Λεξα. Ἀθωνύμ. Ἀντίγραφον.

* Βλήσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ ῥιπτός, ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ. Καὶ, βλῆτις, ἡ· ῥῖψις.

Βλητρίζω, Μ. ἴσω (βλητός). Ἐδῶ· ἐκεῖ ῥίπτω. Βλητρίζομαι, Μέσ., ῥίπτομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, εἶμαι ἀνησυχός, δὲν ἠτυχίζω ἐν τῷ κεῖτεσθαι, Ἱπποκρ. ὄθεν

Βλητρισμός, ὁ. Τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν (ἐδῶ κ' ἐκεῖ) ῥίπτειν, ἢ ῥίπτεσθαι, τὸ ἀνησύχως κεῖτεσθαι. ἀνησυχία, Ἱπποκράτ.

Βλητέος, α, ον (βάλλω). Διά ῥῖψιμον, ἄξιος νὰ βαλῇ, ῥιφῇ.

Βλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἠηλ. βλήτειρα, ἡ. Ὁ ῥίπτων, ὁποιος ῥίπτει. «Βλήτειρα εἰττῶνα, ἢ ῥίπτουσα τὰ βέλη, Ἀλέξανδρ. Αἰτωλὸς παρὰ Μακροβ. Ε', 22.

Βλητίλλω, Σχόλ. Βενετ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 254. (ἐκ τοῦ, βλήμι), ταυτόν τῷ, βλητός.

Βλητίζω, Μ. ἴσω, καὶ, βλητεύω. Ῥίπτω τινὰ κάτω, νικῶ, καταβάλλω, Ἡσυχ.

* Βλητικός, ἡ, όν. Πλάπτων μὲ τὸ ῥῖψιμον. Τὸ βλητικὸν = βλητόν, Θεοφρ. ἰδὲ καὶ βλητός, σημ. γ'.

Βλητόν, τό (ὑπακουομ. ζῶον), Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ'. 32. Ζῶόν τι, τὸ ὁποῖον πληγόνει μὲ τὸ βέλος ἢ κέντρον, ὡς, δακετόν, μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἴδε καὶ βλητός.

Βλητός, ἡ, όν (βάλλω). Βεβλημένος, ἐπιτυχημένος, κτυπημένος· καὶ ἀμβρότητος (ἐπὶ ἀπὸ ἀστραπήν). 2) ἀποπληκτικός. Βλητοὶ παρ' Ἱππ., οἱ ὑπὸ περιπνευμονίας αἰφνιδίως πυγόμενοι καὶ ἀποθνήσκοντες. 3) τὸ βλητόν, ὑπακ. ζῶον, τὸ ὁποῖον πληγόνει μὲ ὄπλον τι, ὅτιος μὲ τὸ κέντρον, κατὰ τὸ, δακετόν, ἑρπετόν, βληχητόν.

Βλήτρον, τό· ἢ βλητρός, ὁ. Ἦλος, γόμφος σιδηροῦς, Ἰλ. Ο, 678. «Βλήτροισι κολλητόνα· κατά τινας μέν, τὰ ξύλινα καρφία, γόμφοι, ἔμβολα, ἢ σφῆνες· κατ' ἄλλους δέ, αἱ συμβολαὶ τῶν ἀξόνων, αἱ συγκολλήσεις καὶ συναρμογαὶ δύο τινῶν σωμάτων, ἤτοι τὸ μέρος, εἰς ἃ αὐτὰ συνάπτονται· κατὰ δὲ Εὐστάθ. κύκλος σιδηροῦς, ὅ οὗ δύο ξύλα εἰς ἓν συμβάλλονται· Κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν ἑρμηνείαν ἔχει ὁ Νικήτ. Χρον. Γ'. 4. «Οἱ μὴ ἐξαινούμενοι τοῦ ὕφους ἰστοὶ βλῆτρα ἐθέχοντον· καὶ ιε'. 4. «ὡς σφῆνας καὶ βλῆτρα». 2) παρὰ Νικάνδρ. καὶ εἶδος φυτοῦ, (lilix, πτερὶς· ὄθεν

Βλητρόω, ῶ. Μ. ὥσω. Ἐμβάλλω, συγκολλῶ διὰ τοῦ βλήτρου.

Βλητχάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι· καὶ βληχάομαι, Ἀποσ. Μέσ. (βληχή). Φωνάζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ προβάτων, βελάζω, ὡς καὶ ἐπὶ αἰγῶν, τὸ, μηκάομαι. Λέγεται ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βρεφῶν, βαβασμός, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 570. «Τὰ παιδάρια βληχᾶται».

Βληχάς, άδος, ἡ. Τὸ βληχώμενον (βελάζον) πρόβατον, Ὀππιαν. Κυν. Δ', 145.

Βληχή, ἡ· καὶ Βλήχημα, τό· καὶ Βληχηθμός, ὁ· ἐκ τοῦ βή καὶ ἠχος (Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 51.) Ἡ φωνή, τὸ βέλασμα τῶν προβάτων, Ὀδ. Μ, 256. καὶ ἐν γένει φωναί, κυρ. τῶν βρεφῶν.

Βληχητά, τά (βληχάομαι). Τὰ βελάζοντα ζῶα. ἄρα, πρόβατα, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 34. ὡς τὸ, ἑρπετά, δακετά, βληχητά, κ. τ. τ. 2) τὰ κλαίοντα βρέφη.

Βλήχνον, καὶ, βλάχνον, καὶ βλῆχρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πτερὶς, (lilix. 2) Βλῆχρος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. εἶδος φυτοῦ, εἰστέτι ἀγνώστου.

Βληχρός, ά, όν· καὶ ποιητ. ἄβληχρός. Ἀδύνατος, πρᾶος, μαλακός, ἰσχνός. «Βληχροὶ ἄνεμοι», Ἀλκαῖος «Βληχρὸν νύγμα μυός», Νίκανδ., μικρόν, ἀδύνατον δάγκασμα ἢ πληγὴ τοῦ μυός. «Βληχροὶ πυρετοί», Γαλην.) μικροί, ἀδύνατοι· τὸ ἐναντίον τῷ, ὀξεῖς πυρετοί. «Βληχροὶ σφυγμοί», ἤτοι ἀδύνατοι. «Βληχρὰ νόσοι», ναυτία. Ἐπίῤῥ. βληχρῶς, μετρίως, οὐχὶ σφοδρῶς, Ἱπποκρ. «Πυρίῃ βληχρῷ». Τὸ δὲ «βληχροὶ ποταμοί», Πινδαρ. Δείψ., οἱ Γραμματικοὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀρμητικοὶ, δυνατοί. Παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐκ ἀπαντᾷ ἡ λέξις. (Παράγ. παρὰ τὸ βάλλεσθαι τὸν χρῶν.)

Βληχώδης, εος, ὁ, ἡ (βληχή, εἶδος). Ὁποιος βληχᾶται, βελάζει· ἢ, ἁπλοῦς, μωρός, ὡς τὰ πρόβατον. Βαβῖσιος παρὰ Σουϊδ. «Μωρὸς ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης». Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστημείωσεν ὁ Ἡσύχ. καὶ τὸ, βληχημα.

Βλήχων, ωνος, σπανιώτ· καὶ ποπολύ ἐν αἰτιατ. καὶ βληχώ, οῦς, ἡ, Ἰων. γλήχων, γληχώ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ Φλισκοῦνες, mentha pulegium. 2) παρὰ Ῥωμαικοῖς = ἐφηβαῖον, τὸ γυναικεῖον μόριον. Roem. Γρηγ. σ. 41. Ἀριστοφ. (Λυσ. 89.) «Τὸν βληχὼ γε περατετιλμένην». Ὅρα τὸν Σχολ. καὶ, κῆπος.

Βληχωνέας, ου, ὁ. Ὁ ἀπό, ἢ μὲ βληχωνα κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος, ὡς κυκεών, Ἀριστοφ. Εἰρ. 711.

* Βληχώνιον, τό· ὑποκορ. ταυτόν τῷ, βληχών, Σχολ. Θεοκρ. 5, 56.

Βλίζω. Ζήτ. βλίω.

Βλιμάζω, Μ. άσω (βλίω). Ἄλλοι δὲ γράφουσι βλημάζω. Ψηλαφῶ, πασπατεύω, μαλάζω, ὑποθλίβω, κυρ. τὰ ὄρνιθια (πλὴν ἐκλαμβάνεται καὶ ἐν ἀκολάστῳ καὶ ἀτελεῖ σημασίᾳ). «Τοῦτο βλιμάσθη ἰσχυρῶς τῇ· χερσὶ σὺν ἐλαίῳ, Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Ε'., ὅπερ τινὲς διὰ τοῦ, ἐμαλάχθη ἑρμην. θλίβω, τρίβω, σφίγγω, ἤτοι μαλάζω τε μὲ τὰς χεῖρας ὥστε μαλακύνεται. Λεξικὸν Ῥητόρ. Ἀντίγραφον ἔχει «Βλιμάζει, τὸ παιράζειν, δοκιμάζειν καὶ ψηλαφᾷν, ἐπεὶ οἱ προσκυνοῦντες ταῖς γυναιξὶ, βλιμάζουσι καὶ ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς καὶ τὰς πυγάς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγαίροντες τὰς ἐπιθυμίας». ὁ δὲ Ἡσύχ. Βλημάζειν, ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς. Παρ' Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1164. «Βλιμάττομαι, ἢ, βλημάδδομαι» Δωρικ. ἀντὶ, βλιμάζομαι, ἑρμην. διὰ τοῦ, σχόμενος, ἐπιθυμούμενος. Τὸ δὲ ἐν Ὀρν. 550.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποι δ' ὠναῦται βλιμάζοντες, ἐπὶ ὀριθῶν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρνιθας ὠνούμενοι. Βλιμάζω λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλιτος, ἴδε βλίττω.

Βλίματτες, ων, ης. Τὸ βλιμάζειν, ἡ ψηλάφησις· πλῆξις, κ. τ. τ. (1).

Βλέμη, Ζήτ. ἐν τῷ, βλάω, τὸ θηλάζω· καὶ ἐν τῷ, βλιχανώδης· ὅθεν τὸ, βλιμάζω.

Βλιμώδης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βλιχανώδης.

Βλίττω, ἡ βλίττω. Ζήτει βλίω.

Βλιστηρίς, ίδος, ἡ (βλίττω). Ἐν Ἀναλέντ. Β'. 81. «Βλιστηρὶς χεὶρ», ἡ τρυγῶσα τὸ μέλι· χειρ, ἡ ἡ ἀφαιροῦσα τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βλιτομάμας, καὶ βλιτομάμμας, ὁ, ἡ. Εὐθύδης, μωρὸς, ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ, βλίτων, καὶ, βλιτάς. Ἀριστοφ. Νεφ. ρητ. τὸ γὰρ βλίτον, μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, βλίτης, καὶ, βλίτων, εὐήθης· ὁ δὲ Σουϊδ. ἑρμην. τὸ, βλιτάδας, δεῖ τοῦ, εὐτελεῖς γυναῖκας. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. οἱ αὐτοὶ καὶ Μαμμάκυδοι καὶ Συκομάμμαι ἐκαλοῦντο, τοὺς ὀπίσω ἢ συνήθειαν μαμμακυτοὺς καλεῖ.

Βλίτον, τό. Εἶδος λαχάνου ἀνόστου καὶ ποτιποῦ, γνωστόν. atriplex, Linn. Bουττμ. Λεξίλ. β', 26 (1).

Βλίττω, καὶ Ἰων. βλίσσω, Μ. ίσω. Τρυγῶ, κόπτω, κουρεύω· ἐξαιρέτως δὲ τρυγῶ τὰ μέλισσα, ἢ θλίβω, ἀφαιρῶ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, Πλάτ. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω, τὸ θηλάζω, καὶ, Βλιμάζω. (Ἐκ τοῦ μέλι, ὡς βλάξ ἐκ τοῦ μαλακός, Buttm I.exil. 1. p. 136. 2. p. 258. κτλ.)

Βλίτυρα. Τόιος, ἡ φωνὴ ἄσημος, οὐδεμίαν σημασίαν ἔνοικοι, ἢ ἰδέαν πράγματος ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ Σκευάφος, Διογέν. Ἀπόρτ. εἰ. Ζήνωνα, 57.

*Βλιτώδης, ὁ, ἡ. Βλίτῳ ὅμοιος.

Βλιχανώδης, ἡ, βλιχώδης, ὁ, ἡ. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς κεφαλῆς. «Τὸ ἕλκος γλισχρώδες γίνεται· ἄλλοι, βλιχῶδες, ἀναγινώσκ., τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρωτιαν. Γλωσσ. διὰ τοῦ «λελειπασμένου μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου». ἐρ. ην Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, «βλιτηχώδες, βλιχώδες παρ' Ἱπποκράτει τὸ λελειπασμένον καὶ καθαρόν», ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι καὶ αἱ δύο γραφαί, βλιχώδης, καὶ βλιχώδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τασσονται. Παρ' Ἀθην. ἐν Δ'. λέγει ὁ Ποιητὴς Δίφιλος περὶ τῶν Βυζαντίων, ὅτε αὐτοὶ ἕνεκεν τῶν πολλῶν ἰχθύων εἰσὶ ῥᾳθυμοι· βλιχωδεῖς καὶ μεστοὶ λάπης», ὅπου τὸ, βλιχανώδεις, κεῖται τυποῦντος ἐναντίον τῶν συλλαβικῶν μέτρων. Ὁ Ἀρχιγένης, ἐν τοῖς παλαιοῖς Χειρουργ. σελ. 117. Cocchii, λέγει, «Ἄτροφόν τε τὸ ἕλκος καὶ ἀτριπτον, καὶ βληχῶδες». Ἆρα ὁ Ἀρχιγένης ἐξέλαβε τὴν λέξιν τοῦ Ἱπποκρ., μετὰ τοῦ Εὐφορίωνος παρὰ τῷ Ἐρωτιανῷ, ἀντὶ τοῦ, ἐκτεθλιμμένον, ζουλισμένον, καὶ ῥηγμένον. Κατά τινα ἄλλην γλῶσσαν, ἐν ταύτῃ τῇ ῥήσει, γράφουσί τινες βλιμώδες, τὸ ἄγριον καὶ ὑβριστικόν· ὅθεν ὁ Ἡσυχ. Βλίμη, προπηλακισμός, ὕβρις.

Βλίω, ταυτόν τῷ, βλίζω, καὶ, βλίττω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, βλάω, βλέω, καὶ, βλύω· ὡς τὸ, βλύει, βλύσσω, ταυτόν ἐστι τῷ, φλύζω, φλύσσω, οὕτω καὶ τὸ, βλίω, βλίζω, βλίσσω, ταυτόν ἐστι τῷ, φλίω, φλίζω, θλίβω, διαφέρον μόνον κατὰ τὴν προφορὰν καὶ τὴν διάλεκτον. Ἆρα, σημαίνει τὸ, πιέζω, θλίβω, θηλάζω. κρύπτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Θάω, τὸ θηλάζω. (Τὸ βλίω, ἢ βλίζω ὑποτίθεται παρὰ τῶν Γραμματικῶν ὡς κοινὴ πρωτότυπος λέξις τοῦ βλίττω, βλιμάζω, βλύζω, βλύω, μὲ σημασίαν θλίβειν, ἐκπιέζειν, ῥύζειν, ἀμέλγειν· ὅμως δὲν τὸ μετεχειρίσθη κανεὶς συγγραφεύς, οὐδ' οὔτε τὸ βλέω).

*Βλεσυρβλέφαρος, ὁ, ἡ. Ὁ βλέπων φρικτὰ, π. χ. ὄμμα.

Βλεσυρονύχια. ἐσ. λμ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. ξδ', 9., ὅπου ἀναγνωστέον διϊσταμένως «Βλεσυρὰ νύχια». Ἄμμ.

Βλοσυρός, ά, όν. Ὁ ἄγριος καὶ τρομερὸς κατὰ τὸ βλέμμα, ὁ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὴν ὄψιν ἔχων, ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. Η, 212. Παρὰ Θεοφράστῳ τὰ, βλοτυρωτέρα, ὁ Πλίνιος μετέφρασε διὰ τοῦ, horridior. Αἰτ. Φυτ. ς'. 18. καὶ 21. «Τροφὴ βλοσυρωτέρα», μεμιγμένη, ἀκάθαρτος τροφή, ἤτοι τραχεῖα, σκληρά, ἀνάστος, ἀναρχικτισμὸν προξενοῦσα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 742. «Βλοσυρὰ ἄκρη», τρομακτική. Ἐπὶ καλοῦ παρὰ Πλάτων. εἰς Θεαίτ. 6., ὅπου τὸ Γλωσσ. σοβαρὸς, ἔχει. «Γενναίους καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ὁ αὐτ. Πολιτ. Ζ'., ἀνδρείους καὶ γενναίους (καρδιαλλίδες). Παρὰ δὲ Δίωνι Κασσ. καὶ ἄλλοις τῶν τοιούτων χρόνων εἶναι ἀντὶ τοῦ, σεβάσμιος κατὰ τὴν θεωρίαν, σεμνός. Ἆρα τὸ βλοσυρὸς σημαίνει 1) σεβάσμιος, συστολὴν προξενῶν (ἐπὶ τῶν βλεμμάτων, προσώπων, ὀφρύων καὶ σχημάτων τῶν ἡρώων, παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ δὲ Πλάτωνι γενναῖος). 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, φρικτός, τρομερὸς τὸν ὄψιν, ἄγριος. Τὸ οὐσιαστικὸν, βλοσυρότης, ἡ· ὡς, πάθους βλοσυρότης». Ἐπίῤῥ. βλοσυρῶς.

Βλοσυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν). Ἀνδρεῖος, γενναῖος, κρωϊκὸς, πολεμικὸς τὸ φρόνημα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 846. «Βλοσυρόφρονα χλεϊᾷ ἀύσσορα καὶ κρύ γάμ.

*Βλοσυρόω. Κυτάζω τρομερᾷ. π. χ. «Δράκων ὀφιμύτατα βλοσυρῶν.»

Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ (ὠψ). Ἡ καταπληκτικοὺς, τρομακτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Ἰλ. Λ, 36. «Βλοσυρώπις Γοργών». – Τὸ ὀρτενικὸν εὕρηται βλοσυρώπης καὶ βλοσυρωπὸς παρὰ τοῖς νεωτ., ὡς «βλοσυρώπεσ μόσχοι», Ὀππ. Κυνηγ. 1, 144.

Βλοσυρωπός, ὁ, ἡ· νεώτ. τύπος τοῦ βλοσυρῶπις. Ὁ καταπληκτικὸν ὀφθαλμὸν ἔχων, ὁποίος ἔχει ἄγρια ὄμματα. «Βλωσυρωπὸς ὁράκων. Βλωσυρωπὸν βλέμμα.

Βλύδιος, ία, ιον (βλύζω), ταυτόν ἐστι τῷ, ὑγρός, ῥέων, Ἡσυχ.

Βλύζω, βλύω, βλύσσω, βλύττω· ταυτόν τῷ, φλύω, φλύζω, φλύσσω, μετὰ τοῦ ἰδιαίτερος πνεύματος (ὅθεν τὸ Λατιν. fluo). Ἐκπηγάζω, ῥέω, τρέχω ἀπ' ἐπάνω, εἶμαι τόσον γεμάτος ὥστε περισσεύει καὶ χύνεται ἔξω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, ἐπὶ ποταμῶν, καὶ πηγῶν· καθόλου, γέμω, εἶναι παρὰ γεμάτον. 2) ἐνεργητ. προξενῶ πλημμύραν, χύνω. «Βλύζοντι ῥοίσιν, Νικάνδρ. Θηρ. 497. «Ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ (Νόνν.). «Ῥεῖθρα γλυασμοῦ γλῶσσα βλύζει στομώλη (Γρηγ.)». Διαφέρει δὲ τὸ βλύειν καὶ βρύειν, διότι τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ὑδάτων, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ὑάκτων ἀναδόσεως. Ἐν τῷ Ἐτυμολ., ἐν Δέξ. βλιμάζειν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος τὸ σύνθετον, βλυστοινέω, «Ἅμα βλυστοινῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν», ὅ ἐστι, πλημμυρῆσαι ἀπὸ οἴνου. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβλυστάνω. (Σημ. Τὸ υ ἐν μὲν ἐναστ. καὶ παραστ. εἶναι δίχρονον, κοινῶς μὲν βραχὺ, πλὴν ὅτε εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ δύο μακρῶν, εἶναι καὶ αὐτὸ μακρὸν, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους εἶναι πάντοτε μακρόν).

*Βλύσσε, ως, ἡ. Ἐκπήγασις, πηγή. «Πνεύματος θείου βλύσσει.« Ἡ βλύσσ τῆς ζωῆς, ἤτοι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Βλυσμός, ὁ. Ἐκπήγασις, ἀνάβρυσις, πλημμυρισμὸς, ταυτόν τῷ, βλύσις.

*Βλυστάνω. Πηγάζω, ἀναδίδω, ὠθῶ, πέμπω. βλυστάνουσι· καὶ μεταφ. «Σοφίαν βλυστάνει.«

Βλυστήρ, ῆρος, ὁ· ὅθεν τὸ, βλυστηρὶς, ἐσφαλμ. ἀναγνωστ. ἀντὶ, βλιστηρὶς. Ἴδε τοῦτο.

Βλύσσω, βλύττω, καὶ, βλύω, ταυτόν τῷ, βλύζω, Πλάτ. Πολ. Η'. σ. 564, ὅπου ὁ Ῥουγκίνιος ὀρθότερον, βλίσσω, ἐπιδιώρθωσε.

Βλωθρός, ά, όν. (ἐπίθετον μόνον τῶν ὑψηλῶν καὶ δυνατῶν δένδρων ἢ φυτῶν· ἐκ τοῦ, βλάσκω, μόνον ποιητ.) Ὁ εἰς ὕψος ἐπαυξημένος, εὐαυξὴς, μακρὸς, ὑψηλὸς, ὁ μέχρι τοῦ αἰθέρος μολύσεως, καθὼς π. χ. ἡ κυπάρισσος, ἡ πίτυς, κ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 389. Π, 483. «Βλωθρὴ ἐπὶ ποίμνῃ, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν εἶσιν εἰς τὴν βλάστησιν, Ἀράτ. Διοσημ. 357. Ζήτ. Βλώσκω.

Βλωμιαῖος, α, ον, παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. «Βλωμιαῖος ἄρτος», τετράγωνός τις ἄρτος (πλαστάρι ἢ καρβέλι τετράγωνον), quadratus panis, ὅπου νῦν, βλωμίλιος, κεῖται.

*Βλωμίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βλωμός.

Βλωμός, ὁ. Ταυτόν τῷ, ψωμός, ἐνθετις, (Bucca) βουκοσιά, μάλ. ἄρτου. 2) τμῆμα, μέρος ἐπάνω τοῦ ἄρτου, ὁπεισθὴ καὶ ὁ Ἀθήναιος Γ. σελ. 114. τὸ, «Ἄρτοι βλωμαῖοι (ὅπου νῦν, βλωμίλιοι, κεῖται) ἑρμην. διὰ τοῦ οἱ ἔχοντες ἐντομὰς, οὓς οἱ Ῥωμαῖοι Καδράτους (quadrati panes) λέγουσι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ὑπαβλωμος, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 440. Ὁ Εὐστάθ. παράγει τοῦτο ὀρθότερον ἐκ τοῦ, βάλλω, παρέξ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 320. ἐκ τοῦ, βλέω γίνεται τὸ, βλῆμα· ἐκ δὲ τοῦ, βλόω, τὸ, βλῶμα, καὶ τὸ, βλωμός.

Βλώσις, εως, ἡ (βλώσκω). Ἡ παρουσία, ἤτοι ἡ ἔρχομὸς, Ἐτυμολ. «Δίφορα βλῶσις, ἀντὶ τοῦ, εὖρα.

Βλώσκω, Μ. Μολοῦμαι, Ἀόρ. Ἔμολον, Ἀπαρ. Μολεῖν καὶ Μετ. Μολών, Παρακ. Μέμβλωκα. Ὑπάγω, ἔρχομαι περίεργος ὤν· λέγεται καὶ ἐπὶ ὠῴων, μάλιστα δὲ ἐπὶ χρόνου, Ἰλ. Π, 781. Ὀδ. Π, 190. ἔτι δὲ ἐπὶ πλοίου, Ἰλ. Ο, 220. Παρ' Ἡσυχ. Βλώσκει θηλοῖ ἔρπει, ἀναπτέλλει, ἔτι δὲ βοᾷ, κραυγάζει. Τὸ Ἐτυμολ. ἐξηγεῖ καὶ διὰ τοῦ, μαύξάνειν, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ μολέω τροπῇ καὶ συγκοπῇ, ἤγουν, μόλω, μόλιστω, βολίσκω, βλοίσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴ καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω βλώσκω. Σημειωτέον δὲ, ὅτι σοῦ ἐνεστῶτος παραδείγματα παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχουσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις καταβλώσκω καὶ προβλώσκω, ὃ δὲ παρωχημένος μέμβλωκα παρ' Ὁμ. ἀνεγινώσκεται ἐν Ὀδ Π, 190. «Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἥμαρ.« Παρ' Ἡσυχ. ἀναγινώσκομεν καὶ πεβλωκένα ἡσεμεῖ, ζωτικὰ φαίνεται· βεβλωκὼς δὲ, ἐληλυθώς. Τοῦ Ἀορίστου α'. ἔβλωβα εὑρίσκονται δύο παραδείγματα παρὰ Λυκόφρ. 448. Ὁ δὲ β'. ἀόριστος ἐβλόμην εὑρίσκεται παρ' Ἡσυχ., ἔβλω, ἐφάνη, ὠχετο. Τὰ δὲ ἄλλα, τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ ποιηταῖς τοῖς μὴ Ἀττικοῖς, διότι οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται μόνον τοὺς τύπους Ἔμολον καὶ Μολοῦμαι, τῶν ὁποίων πρὸς τὸν ἐνεστῶτα Βλώσκω ὑπάρχει ἡ ἰδία ἀναλογία, οἷα καὶ μεταξὺ τοῦ Θνήσκω καὶ Ἔθανον καὶ Θανοῦμαι.

*Βλώψ, ταυτόν τῷ, στραβός, Ἡσυχ. 2) παρεγνωσμένος ἤγουν τῆς κλεψύδρας.

Τὸ Β μετὰ τοῦ Ο.

Βοάγριον, τό (βόαγρος). Ἀσπὶς ἐπὶ δίπηχυς βοὸς ἀγρίου, Ἰλ. Μ. 22. Π, 296.

Βόαγρος, ὁ (βοῦς, ἄγριος). Ὁ ἄγριος βοῦς, ἀγριον βοῦν, Φιλόστρατ. Η. Ἀπολ. τ. σ. 265.

*Βοάζω. Γαυρίζω ἔχει τόσον δυνατόν.

*Βόαμα, τό (βοάω). Κραυγή, Αἰσχ. Ἀγ. 894. Ἴδε βόημα.

Βοάνθεμον, τό, = βούθελμον, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιδ'. Σ. 683, καὶ Γαλην. Γλωσσογρ. Ἱπ. 4ρθ.

*Βοάνθρωπος, ὁ. Σύνθετος ἐκ βοὸς καὶ ἀνθρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον, Τζέτζ. Χίλ. 1. 489. «Μινώταυρον γεγέννηκε βοώδροπον ζηρίοιον.

Βόκξ, ακος, ἐτι δὲ καί, βώξ (βοάω). Ἰχθύς τις, ἐκ τῆς βοῆς οὕτω παρονομασθείς, ἀφιερωμένος τῷ Ἑρμῇ. (Τὸ α ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν εἶναι μακρόν.)

Βοάρτιος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ βόδια, ὦϊς, ἀγορὰ βοαρία.

Βοατμός, ὁ. Ἡ βοή, ὁ μηκασμὸς τῶν βοῶν.

Βοάτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Βοάτις, ιδος, ἡ. (βοάω). Ὅποιος βοᾷ, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 575. «Δύδαε, ἡ βοῶσα, φωνάζουσα.

Βοαύλιον, τό (βους, αὐλή). Ἡ αὐλὴ τῶν βοῶν, ὁ σταῦλος, κοπρών, Ὀρφ. Ἀργ. 436. Ταυτόν ἐστι τῷ, Βόαυλον, τό (Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1288). καὶ, Βόαυλος, ὁ· (παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ'. 108.) καὶ, Βούσταθμον, καὶ, Βούστασις (Ἱ. Πολυδ. 1, 249).

Βοάω, Μ. βοήσω, Ἀττ. βοήσομαι, καὶ παρ' Ἴωσι συναιρ. βώσω, βώσομαι, Ἀόρ. ἐβόησα, καὶ Ἴων. ἔβοσα (Ἰλ. Μ, 337). Παθητ. ἀόρ. ἐβοήθην, καὶ Ἴων. ἐβώσθην (βοή). Σημαίνει οὐδέτ. 1) κράζω, φωνάζω ἁπλῶς, ὑπὸ χαρᾶς ἢ λύπης, Ὅμ. Ὀδ. Ε, 400. «Ὅσσον τε γέγωνε βοήσασ, ἠγουν ἐφ' ὅσον φωνάζων ἐδύνατο νὰ ἀκουσθῇ. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἀντὶ τοῦ ἠχεῖν, ὡς, ἐπὶ ἠϊόνων, κυμάτων, ἀνέμου, Ἰλ. Ξ, 394. Π, 265. παρὰ δὲ ἄλλοις συγγραφεῦσι καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. βοᾷ πόλις, χῶν, κέλαδος. «Τὸ πρᾶγμα βοᾷ, ἤγουν εἶναι φανερόν. «Αὐτὸ γὰρ βοᾷ κτλ.α 2) λέγω μὲ φωνὴν μεγάλην νὰ γένῃ τί· π. χ. ἀκουτείνειν ἔβοων Παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν χρήσει καὶ ἐνεργ. καὶ συντάσσεται) αἰτ. προτύπου καὶ σημαίνει, κράζω τινὰ κατ' ὄνομα, ἢ κυρ. εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι, Πινδ. Π. 6, 36. Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 5. «Τίμε Βοᾷς γε ἡβοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν μεγίστην (Κύρ. Μηδ. 21). Σημαίνει δὲ καὶ ἐπαινῶ, πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ παθητικῶς. π. χ ᾗ Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ, ἤγουν περίφημος. «Βεβόητας Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος.α «Ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος. «Ἐβόασεν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. 2) αἰτιατικὴ πράγματος, καὶ δηλοῖ, προστάζω τι ἢ ζητῶ τι μεγαλοφώνως. «Βοᾶν μέλεσι, ἤτοι τραγουδῶ ἐγείρων τὴν φωνήν. «Βοᾶν τινί τινα, κράζοντας εἴδωλόν τινι νὰ ἐκπελάσῃ, γνωρίσῃ, παρατηρήσῃ τί.

Βοάγρελος, ὁ. Κατὰ τὴν τῶν Μυσῶν γλῶσσαν, ὁ τοῦ Διὸς τὸν ἔλεον ἐπισπώμενος, Ἁρμοπουλος.

Βοείη, ἡ· ὑπακουομ. δορά. Ζήτ. Βόειος· ὅθεν

Βοειακός, ἡ, όν· καὶ, βοεικός, ἡ, όν (βοῦς) =βόειος. Ἀπὸ βοδινὸν δέρμα κατεσκευασμένος, Θουκυδ. Δ'. 128. «Ἐζεύγη βοειαῖα, ἁρμάξια, βόας ἔχοντα ἐξευγμένους. (ὡς τὸ, Ὀρειος. Ὁ πρῶτος τύπος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀσφαλμ. ἀντιγρ.) «Βοειὸν ῥρέαρ, τὸ τοῦ βοὸς ῥρέας.

Βόειος, α, ον· καὶ, βόεος, α, ον (βοῦς). Ἀπὸ βοῦν, ἀπὸ βόδι, βοείσιος, βοδινός· καὶ μάλιστα ἀπὸ δέρμα, πετζί βοδινόν, Ὅμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀμφότεροι οἱ τύποι· Δέρμα βόειον, βόεια ῥινά. Βοέη ἀγέλη· καὶ μεταφ. παρ' Ἀριστοφ. «βόεια ῥήματα, ἀντὶ μεγάλα καὶ κτύπου πλήρη. Ὄζειν βοείᾳ, βοείᾳ καὶ συγκοπ. βοῇ, ὑπακ. δορᾷ, ἢ βύρσᾳ, τὸ γεγαρμένον δέρμα· ἔτι δὲ ἔστιν ἀπὸ βοδινὸν δέρμα, καὶ ἅμας, λωρίον, Ὁμηρ. Τὸν Ἀπολ. 487. ὅθεν τὸ Λατ. Bofa.

Βόες, οἱ· τὸ πληθ. τοῦ βοῦς.

Βοεύς, έως, ὁ. Ἰμὰς, λωρίον ἀπὸ βοδινὸν δέρμα εἰς τὰ παιδί, Ὀδυσ. Β, 426.

Βοῆ, ἡ· συναιρ. ταυτόν τῷ, βοάα, ἴδε βόεος.

Βοή, ῆς, ἡ. Ἡ μεγάλη φωνή, τάσον ἐπὶ χαρᾶς, ὅσον καὶ ἐπὶ πόνου, μεγαλοφωνία, φρανγή, κράξιμον, φωνὴ διὰ βοήθειαν, Ὅμ., παρὰ τῷ ἀποίῳ ἐπιτοπολὺ σημαίνει ἡ κατὰ τὴν μάχην φωνή, ὁ ἀλαλαγμός, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, ὅθεν πολλάκις ὡς ἐπίθετον τῶν ἡρώων τοῦ λέγεται. «Βοὴν ἀγαθὸς α (Ἰλ. Β, 408), κατὰ τὴν μάχην ἄξιος, ἤγουν ἔμπειρος, ἐξαίρετος στρατηγός· (ἡ μὲν γὰρ δειλία, θραύουσα τὸ πνεῦμα, βραχύστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν) ἢ ὁ καλὴν καὶ δυνατὴν, ἤτοι ἀνδρείαν, ἀνεργητικὴν φωνὴν ἔχων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, εἴτε ἠχου, λύρας, ἢ αὐλοῦ, Ἰλ. Σ, 491, ἔνθα τὸ βοὴν ἔχειν εἶναι ἀντὶ βοᾶν· ἐπὶ κρότου, συριγμοῦ ἁλάστης, Ὀδ. Ω, 48. 2) ἱκετευτικὴ ἐπίκλησις, εὐχὴ, παράκλησις, Αἰσχ. Ἑπτὰ 254. Χοηφ. 497. Σοφ. Ἠλ. 630. Ο Κ. 489. Εὐριπ. Φοιν. 1050. 3) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 744. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνδρομή· ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 687 ἔχει, «βοὴν ἄδμοι ἐξοπλίζωνα, ὁπλίζων καὶ ἐξάγων εἰς πόλεμον. «Βοὰν αὐτείνω, βοήθειαν κράζειν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 1079. «Βοᾶς ὄνομα μηδ' ὅτι εἴην, (Θεόκρ. Ι ς'. 97) ἤτοι τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου (μάχη) νὰ μὴ ὑπάρξῃ, ἤτοι τὰ μὴ ἀκουστῇ πλέον. Παρομ. «Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔτειναν, αὐτὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, ἤγουν χωρὶς μάχης, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰς πρώτας πολεμικὰς, φιλικὰς φωνὰς, ἢ μὲ φόβου ἄλογον, Θουκυδ ἡ. 92. Ξεν. Ἑλλ. β', 4, 31. Schaef. Γνωμ. Σ. 170. «Αὐτοβοεῖν, μὲ τὴν ἰδίαν φωνὴν, μὲ πρώτην προσβολὴν, ὁρμὴν. Θουκ. «Τὸ αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίλουν.α

Βοηγενής, έος, ὁ, ἡ (γενω). Ὁ ἔχων τὴν γέννησιν, τὸ γένος, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ βοῦν, Ἐπιγράμ. «Βοηγενέεσσι μελίσσαις. Ἰδὲ βουπαις, β' στηλ.

*Βοηδόν, ἐπιῤῥ. Ὡς τὸ βόδιον. «Βοηδὸν πίνειν.α

Βοηδρομέω, ῶ (βοηδρόμος). Τρέχων βοάω, τρέχω καὶ φωνάζω, φωναζωνται ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βοηθέω, τρέχω ἐπάνω εἰς τὴν φωνὴν, πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ θεῖνος πάσχοντος καὶ βοαμένου ἐπικουρίας, καὶ ἐξῆς ἀντὶ τοῦ, βοηθῶ, μετὰ σπουδῆς πρὸς βοήθειαν τινὸς τρέχω, ὡς καὶ τὸ, βοηθέω. Ἐν χρήσει κυρίως παρὰ ποιηταῖς, Εὐρ. Ὀρ. 1350. ὅθεν

*Βοηδρομία, ἡ· καὶ, βοηδρομὴ. Βοήθεια, Μαξιμ. 381.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν νίκην τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἑωρτάζετο τὸν μῆνα Βοηδρομιῶνα, ὅστις ἦτον ὁ τρίτος μὴν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου.

Βοηδρόμιος, ὁ, ἡ· καὶ βοηδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος). Βοηθὲς, ὅποιος τρέχει πρὸς βοήθειαν τινὸς, ἐπίθετον κυρίως τοῦ Ἀπόλλωνος.

*Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Τρίτος Ἀττικὸς μὴν, ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου· ἰδὲ καὶ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος, ὁ, ἡ. =βοηδρόμιος.

Βοήδαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βοηθητικοῦ στρατοῦ, τῆς βοηθείας, Πολύβ. Α'. 79. 2) ἐν τῷ Ἀππιαν. Α'. φαίνεται, ὅτι ἐν Καρχηδόνι ἦτον ὄνομα ἀρχοντίας τινός.

Βοήθεια, ἡ. Βοήθεια· λύτρωσις· ὑπεράσπισις. 2) στρατός τις, ὁ ὁποῖος στέλλεται πρὸς βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, Ἐπιτευχριόν, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Βοηθέω, ῶ (ταυτόν τῷ, βοηδρομέω), ἐκ τοῦ, Θέω ἐπὶ βοῇ, ἤτοι ἀκούω φωνήν τινος τρέχω εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, σώζω. Καὶ συντάσσεται ἡ μετὰ τῆς ἐπὶ, ἡ εἰς καὶ αἰτ., ἢ δοτικῇ μόνῃ. π. χ. «Πιτηεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, εἰς Φωκέας, τοῖς Ἀθηναίοις α. Ἐπὶ ἡρεμίας συντάσσεται δοτικῇ· π. χ. βοηθεῖν τινι. «Βοηθῶσι τούτῳ, κατὰ τοῦτο. 2) τρέχων φωνάζω, θοῦκ. 3) προστατεύω, π. χ. τῇ πόλει. Ἐπικουρεῖν καὶ βοηθεῖν διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν βοηθεῖν λέγεται ἐπὶ τῶν συμμάχων τῶν πολεμούντων, τὸ δὲ ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῶν πολεμουμένων, ὅτε ἔρχονται ἀπ' ἀξιωσεως εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Παθητ. βοηθοῦμαι. Ἐνίοτε σημαίνει βλέπω ὑγελος ἀπὸ ἰατρικὸν τι. Τὸ βοηθεῖν, παρ' Ἡσύχ., ἀντὶ βοηθεῖν, ἔστιν Ἰωνικόν. ὅθεν

Βοήθημα, τος, τό. Βοήθεια. 2) βοηθητικὸν μέτον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βοηθήσῃ· καὶ ἰατρικὸν, Ἱππόκρ. ὅθεν

Βοηθηματικός, ἡ, όν. Ἔχων δύναμιν τοῦ βοηθεῖν.

*Βοηθήσιμος, ὁ, ἡ. Ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

*Βοήθησις, ἡ. Ἡ βοήθεια, Ἱππος. τ. ἀ. σλ. 64.

Βοηθητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀναμένος, ἐπιτηδειος εἰς βοήθειαν, ἢ μετὰ χαρᾶς προθυμος βοηθῶν. «Βοηθητικὴ δύναμις, ὁ πρὸς βοήθειαν στρατός.

Βοηθόος, ὁ, ἡ (βοὴ, θέω)· ταυτόν τῷ, βοηδρόμος. Ὁ τρέχων εἰς τὸν πόλεμον, ἀλαλαγμὸν διὰ νὰ βοηθήσῃ, πολεμικὸς, Ἰλ. Ν, 477. καὶ Ἰλ. Π, 481. «Βοηθόον ἅρμαι ἀμάξιον, ὅπερ τρέχει εἰς τὴν μάχην. Τινὲς δὲ γράφουσι διῃρημένως, βοῇ θοόν. Ἰδὲ καὶ Πινδ. Νέμ. 7, 48, ἔνθα ἡ ἀνάγν. εἶναι εἰσέτι ἀβέβαιος. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει ὁ τύπος βοηθός. 2) Ὄνομα κύριον.

Βοηθός, ὁ, ἡ (βοηθέω). Ὅποιος βοηθεῖ, τρέχει πρὸς βοήθειαν τινός. 2) πολλάκις ὡς οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, βοήθεια, ἐπικουρία. Ζήτ. Βοηδρομέω.

Βοηλασία, ἡ. Τὸ ἐλαύνειν, ἤτοι ἐχθρικῶς διώκειν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἁπάγειν, κλέπτειν τοὺς βόας. 2) καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦτο ἦτον ὁ καθ' αὐτὸ σκοπὸς τοῦ ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν (ὡς ὁ Ἰλ. Α, 151. φαίνεται, «Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοὺς ἠλασεν, οὐδὲ μὲν ἵππους), σημαίνει ἑπομένως κακοῦργον, ἁρπαγὴν, λεηλασίαν, (Ἰλ. Λ, 672) καὶ κάθε ἄλλο λάφυρον, Ἀναλεκτ. Γ. 235. 3) τὸ ἠέμεν, βόσκειν τοὺς βόας. 4) πάλαισμα μετὰ βοός. Ἡλιοδ. 10, 31. ἐκ τοῦ

Βοηλατέω, ῶ (βοῦς). Βοῦς ἐλαύνω, διώκω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἁρπάζω, καὶ μεταφ. ἐναχλῶ, κατατρύχω. 2) φυλάττω, βόσκω τὰ βόδια. ὅθεν

Βοηλάτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Βοηλάτις, ιδος, ἡ. Ὅποιος βόσκει, φυλάττει, ἢ ἁρπάζει, κλέπτει τὰ βόδια, ἁρπαξ, λαφυραγωγὸς, Αἰσχύλ. Ἰκ. 320. «Βοηλάτης οἴστροις, ταυτὸν τῷ, βουτύπος. Πινδ. Ὀλ. 13, 26. «Βοηλάτης διθυράμβοις, ὁ λαμβάνων ὡς βραβεῖον ἕνα βοῦν, ἐπειδὴ τοιοῦτον βραβεῖον ἐλάμβανεν ὅστις καλλίστα τῶν ἄλλων ἐψαλλε διθυραμβικὸν, ἤτοι βακχικὸν ᾆσμα· ὡς καὶ τὸ, «βουφόνος διθύραμβος. «Βοηλάτης ῥάβδοις, ταυτὸν τῷ, Βουπλήξ. Βοηλάτης λέγεται καὶ ὁ Ἑρμῆς, καὶ, Ταῦρέθας βοηλάτης, ὁ Ἡρακλῆς.

Βοηλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βοηλατεῖν, Πλάτ. Κλείτοφ. σ. 13. «Βοηλατικὴ (τέχνη).α

Βοηλάτις. Ζήτ. Βοηλάτης.

Βόημα, ατος, τό· (βοάω) ταυτόν τῷ, βοή. Δωρ. βέαμα. «Βοήματα αὐλῶν καὶ σαλπίγγων. «Τηλέπορος βόημα λύρας.α

Βοηπόμος, ὁ, ἡ· καὶ, βοήπολος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, βουνόμος, καὶ, βούνομος, Θεοκρ. ι'.

Βόης, ου, ὁ (βοάω). Ἡρακτικὸς καὶ ἀορίστου, Γαλλ. criard. Λουκιαν. Λαπιθ. 12. «Βόης ἐτεχνῶς ὤν.α

Βόησις, εως, ἡ· καὶ, Ἰων. βοητύς, ύος, ἡ (βοάω). Τὸ κράζειν, φωνάζειν· κωλεῖν τινα· καὶ ταυτόν τῷ, βοή.

Βοήτης, ὁ· καὶ Θηλ. βοῆτις, ἡ, = βοάτης, Ἴων.

Βοητικός, ἡ, όν (βοάω.) Κρακτικὸς, μὲ μεγάλην φωνὴν κεκλημένος, ψαλμικὸς. π. χ. «Οἱ ζῆσαι οἱ βοητὸν ὑμήναον, ἐπιγρ. παρὰ Letronne, Journ. des sav. 1828, Μαρτ. σ. 134. Welker sym. 50, 7.

Βοητύς, ύος, ἡ. Ἴων. ἀντὶ βοήτις, Ὀδ Α, 360.

Βοθρεύω, καὶ, βοθρίζω, καὶ, βοθρίω (βό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρος). Βόθρον ποιῶ, σκάπτω λάκκον. 2) ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν βόθρον, ἢ παραχώνω τινά. 3) ἐν Χειρουργ. Παλ. σελ. 113. Βοθρόω, ἐπὶ πρίσματος, ὅπερ ὀλισθόμενον, ἀφήνει ἴχνος κοίλον.

Βοθρίζω, Μ. ἰσω· ταυτὸν τῷ, βοθρεύω.

Βόθριον, τό· καὶ βοθρίσκος, ὁ. Μικρὸς λάκκος, ὀυδρεῖον. 2) ἕλκος περὶ τὴν ἴριν τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοῖλον, καθαρὸν, στενὸν, κεντήμασι στρογγύλοις ὅμοιον (Ὑποκρ. τοῦ βόθρος).

Βοθροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βόθρου, κοῖλος, ὁμοιος βόθρῳ.

Βόθρος, Ἀττ. ἡ, βόθυνος, Ἑλλην. ὁ. Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα κατὰ βάθος μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ πέτραν. 2) πηγὴ ἐσκαμμένη, ἤτοι φρέαρ, κηγάδι. 3) βάθος, βαθύλιμα, μέσα εἰς τοὺς ποταμοὺς, ἢ εἰς τὴ χιόνι, τὴν ὁποίαν ἀνέλυσε κὸ πῦρ, Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 6. Ἀμφότερα φαίνεται, ὅτι παρήχθησαν ἐκ τοῦ, βάθος, καὶ ὅτι, τοῖς Αἰολεῦσι βόθος, βυθός, βυτσὸς εἶσὶν ὁμοιοτῶν, βυθὸς εἶναι ἔτι καὶ τό, βύνη, συγγενές. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. βώσσαλοι, βόθροι· καὶ, βέσσος, ταυτὸν τῷ, βάσσος· ὡς καὶ τὸ, πάσσος, πέσσος. Ἐκ τοῦ, βόθος, βόθιος, βύθιος, καὶ ἐκ τοῦ, βάθω, ἴσως τὸ Λατιν. fodio.

Βοθρόω, = βοθρεύω.

Βόθυνος, ὁ, = βόθρος. »Ἐς βόθυνον ἰέναι«, εἶδος παιγνιδίου Ταραντίνων.

Βοῖ, ἡ πίβοΐ· ἐπιφώ· ἀγαπτικτήσεως, δυσαρεστήσεως, ἔτι εἰρωνικοῦ γέλωτος, Ἀρ. Εἰρ. 1056. »Αἰβοῖ βοΐ· τί γελᾷς;«

Βοϊδάριον, τό, βοΐδιον, τὸ. Μικρὸς βοῦς, βοϊδάκι (Ἀττ. βοιδάριον, καὶ βοΐδιον), Ἀριστ. Ὄρν. 588. καὶ Ἀχ. 1036. Piers. Μοῖρ. 276. Εὑρίσκεται καὶ βώδιον. (Ὑποκρ. τοῦ βοῦς).

Βοΐκλεψ, πος, ὁ (κλέπτω). Ὅποιος κλέπτει τὰ βόδια, Ἀθην. σελ. 409, ὅπου τὸν ὀρθότερον, βουκλέψ, κεῖται.

Βοϊκός, ἡ, όν. Ἀπὸ βάκ. »Βοϊκὸν ζεῦγος«, ζευγάρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι βοϊδάμαξον. Ταυτὸν τῷ βοεικός.

Βοϊστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βοός, ὡσὰν τὸ βόδι. »Βοϊστὶ λαλεῖν«, ὁμιλεῖν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ βοός, Πορφύρ. Πυθαγ. 24.

Βοιωταρχέω. Εἶμαι ἀρχηγὸς ἢ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν, Θουκυδ. 4, 91. ἐκ τοῦ

Βοιωτάρχης, ου, καὶ, Βοιώταρχος, ὁ (ἄρχω,) Ὁ ἀρχηγὸς, ὁ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (Αἰσχίν. σ. 74, καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. 4, 4), μία τῶν ἀνωτάτων ἀξιῶν παρὰ Θηβαίοις. Βοιωταρχία, ἡ ἀξία αὐτή.

Βοιωτιάζω, καὶ, βοιωτίζω. Ποιῶ, κάμνω, πράττω μωρὸς, ὡς οἱ Βοιωτοί. 2) κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν. Ὀμόμιλῶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 17. Ἑλλ. 5, 4, 34.

*Βοιωτικός, ἡ, όν, καὶ Βοιώτιος, ία, ιον. Ἀνήκων, ἢ φρονῶν τὰ τῶν Βοιωτῶν. Καὶ ἐπειδὴ κοντροὶ καὶ ἄηστοι ἦσαν οἱ Βοιωτοί, ἐντεῦθεν »Βοιώτιοι μέλιτες«, τὸ ἄνοστον καὶ χοντρόν. καὶ »Βοιωτία ὗς« παροιμ. ἐπὶ παχείας ἀμαθείας.

*Βοιωτιουργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Κατασκευασμένος ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ κατὰ τὸν Βοιωτικὸν τρόπον, ἢ ὑπὸ χειρὸς Βοιωτοῦ. — κράνος, Ξεν. Ἱππ. 12, 3.

*Βολά, ἡ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ βουλή, Koen Γρηγ. Σ. 191.

Βολαῖος, α, ον (βολή). Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν, ἢ ὁ ἐκ τῆς βολῆς, ἀπὸ τὸ ῥίψιμον. 2) Βόλιμος δὲ, ῥιφθεὶς, πληγωθεὶς, βληθεὶς, ὡς »Βύννος βόλαιος«, σκοτωμένος, σουβλισμένος βύννος, Πλούταρχ. Λούκουλ. 1. καὶ Βιβ. Σ. 554.

Βολαυγέω (Μαθὲτ. Δ'. 272.), ταυτὸν τῷ, αὐγὰς βάλλω, λάμπω, ἀστράπτω.

Βόλβα, ἡ, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 31· περικάλυμμα· ὅθεν τὸ Λατιν. Vulva, volva. Ζήτ. Βολβός.

Βολβάριον, καὶ, βόλβιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβὸς, κρομμυδάκι, κορκάρι (παρ' Ἐπικτήτῳ, Χ'.). 2) = βολβίδιον.

Βολβίδιον, τό. Εἰς δύο ῥήσεις τοῦ Ἱπποκράτους συλλεγόμεθα τὸ, βολβίδια, μετὰ τοῦ, σηπίδια, καὶ, πολυπόδια, ὅπου ὁ Τζιτζὴς, βολβίτια, ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ κοινοῦ, βεμβύλια, καλαμάρια. Εἶναι ὅμως τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτέλης (Ζ. Ἱστορ. Δ'. 1.) Βολίτιναν, καὶ, Ὄζολιν, ὁ δὲ Ἀθην. Βολβοτίνην, ἢ Βολβιτίνην, καὶ ὁ Ἐπίχαρμ. (παρ' Ἀθην. 7.) δυσώδη Βολβῖτιν (διὰ τὴν ὀσμὴν) ὠνόμασαν.

Βολβίτη, ἡ. Εἶδος λευκοῦ βολβαῦ, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ζ'. 13. Ἀθην. Β'. (ἰ)

*Βολβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός.

Βολβίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβὸς, Ἀνάλεκτ. Β. 86.

Βολβιτίνη, ἡ καὶ

Βολβῖτιον, τὸ. Ζήτ. βολβίδιον.

Βολβῖτις, ιδος, ἡ, = βολβίδιον.

Βόλβιτον, τό· καὶ, βόλβιτος, ὁ. Ἀττ. βόλιτος, καὶ, βόλιτος (βόλος). Σκουπίδιον· κόπρος, καὶ κυρίως, ἡ κόπρος τῶν βοῶν (βουγιά). Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ· κωμικῷ ὁ ἀντὶ βοός, ἰδίως βοῦς. 2) κάθε κόπρος τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων. Βόλιτοι, οἱ πρὸς θυσίαν ταῦροι ὀνομάζονται παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 663.

Βολβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ κρομμύου.

Βολβοκάστανον, τό. Καστανοκρόμμυδον, ἀγριοκάστανον, Τραλλιαν. Ἀλεξ. Ζ, 11.

Βολβός, ὁ. Φαγώσιμόντι εἶδος κρομμυδίου, εἰσέτι ἀδιόριστον, ἢ φυτόντι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρομμυδίων, τὸ ὁποῖον ἐφύτρωνεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἄγριον καὶ ἀνεπιμέλητον, μὴ κηπευτὸν σήλ., καὶ τὸ ὁποῖον ἔτρωγαν ἐξίσου πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὡς συναπωτικὴν καὶ ἐρεθιστικὴν τροφὴν, καὶ πρὸς συνουσίαν ἐπιτηδείαν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεται τὴν σήμερον βορβός, καὶ τρώγεται ἐμπαπουρισμένον εἰς ὄξος. 2) ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 188. λέγει βολβοὺς τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἃ τινα τὴν γῆν σκάπτοντες, εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι. 3) καὶ ἐντεῦθεν κάθε στρογγυλὸν κρομμύδιον, ἢ κρομμυοειδὴς ῥίζα, βολβός, ἐλέγετο· ὡς π. χ. ὑακίνθου, κ. τ. τ. ὅθεν τὰ Λατιν. volvus, volva, vulva, convolvulus, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνουσι καὶ τὸ περικαλύπτον σέρμα τινός, καθὼς π. χ. καὶ ἡ φλούδα, τὸ ἐξωφλοιὸν (ἢ τρύπα) τῶν κρομμυδίων, τῶν ῥιζῶν, κ. τ. τ. Ἀριθμοῦνται δὲ πολλὰ εἴδη βολβοῦ, ὡς βολβὸς ἐδώδιμος, ἐμετικὸς, αἱματιεὺς. 4) λέγεται καὶ ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

*Βολβοτήκη, καὶ, βολβῖτις, ἡ· ἰδὲ βολβίδιον.

*Βολβοτίνη, = βολβιτίνη.

Βολβοφάγη, ἡ. Ἡ μὲ βολβοὺς μαγειρευμένη φαγή, Ἀθην. σελ. 584.

Βολβώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βολβοειδής.

(Βολέω) ταυτὸν τῷ, βάλλω· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. παρακ. τῆς Μετοχῆς βεβολημένος (καὶ γ'. πληθ. τοῦ Ὑπερσ. βεβολήατο, Ἰων. ἀντὶ βεβλήντο), καὶ σημ. πληγωμένος, κτυπημένος, Ὁμ. Ν, 212. 1, 3· καὶ 9. Ὀδ. Η, 247. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ βολεῖν δηλοῖ κυρίως ἐρευνᾶν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἐκ τοῦ βολέω γίνεται καὶ ὁ παθητ. παρακ. βεβόλημαι.

Βολεών, ῶνος, ὁ (βολή)· Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ῥίπτει τις τί, καὶ μάλιστα λάκκος, εἰς ὃν ῥίπτουσι τὴν κόπρον τῶν ζώων, κοπράν, κοπροβολεῖον· ἰδὲ καὶ σιτοβολεών.

Βολή, ἡ (βάλλω). Ῥίψιμον, ὡς, λίθων, κύβων, ὀστέων, ξύλων βολαί, Ὀδ. Ω, 161. Ρ, 283. 2) πλήγωσις μὲ ῥιπτόμενα ὅπλα, βέλη· καὶ ἐνεργ. ἡ πλήγωσις· τὸ ἐπιτυγχάνει, ῥίπτειν. 3) μεταφ., ὡς τὸ βέλος, ἀκτὶς, ἀστραπὴ, π. χ. »Βολαὶ ἡλίου, χρυσοῦς.« Ὀδ. Δ, 150. »Βολαὶ ὀφθαλμῶν«, τὰ βλέμματα, ὀμματιαί. 4) ἀπόβολὴ, πέσιμον, ὡς, ἀνθῶν βολή. »Βολὴ κλύσματος«, ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ κλυστηρίου. Βολαὶ ἐλέγοντο τοπάλαι καὶ οἱ πόνοι ἐν τῇ γέννᾳ. — »Τρεῖς βολάζα αὐτὶ τοῦ, τρεῖς φοραῖς, Αἰσωπ., οὐ τὸ ἀρχαῖον, τρίς.

Βολίζη, ἡ· λέξις Κρητική. Αἰχμάλωτος, σκλάβα, σκλάβα, Ἀθην ς'.

Βολίζω (βολὶς). Ῥίπτω (καθίημι) τὴν βολίδα, ἤτοι τὸ σκανόζηλι, καὶ δοκιμάζω τὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Βόλινθος, ὁ· ταυτὸν τῷ, βόνασος, Ἀριστοτ. Θαυμ. Α'.

Βολίς, ίδος, ἡ (βάλλω). Πᾶν τὸ ῥιφθὲν, ὡς, βέλος, ἀκοντίον, σαῖτα, κ. τ. τ. 2) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται ἐκεῖνο τὸ μολύβι, τὸ ὁποῖον χοιτὸς τὸ ὁρμένον εἰς μακρὺ σχοινίον, ῥίπτουσι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετροῦσι δι' αὐτοῦ τὸ βάθος, τὸ σκανόζηλι λεγόμενον, καὶ ἐντεῦθεν 3) βολίδες μολύβδιναι, ἢ συνήθεια παρομοίωσε, ὠνόμασε καὶ τὰ ἐκ μολύβδου σφαιρίδια πρὸς χρῆσιν τῶν πυροβόλων ὀργάνων, Βολὶς (ἀπὸ τὸ, βολίζω, ἄρα, βολὶς, τὸ βάλσιμον). 4) Ἀστροπαὶ βολίδες, οἱ κεραυνοὶ, ἢ σαῖτες, ἤτοι τὸ ἀπόπνευμα τῶν ἀστραπῶν, ὡς τὸ, βολή. Μεταφ. ἐπὶ γλώσσης, ἤτις μὲ τοὺς λόγους πληγώνει.

Βολιστινός, ἡ, όν. Ἀκοντιζόμενος παρὰ Πλουτάρχ. »Τὰ βολιστικὰ καλούμενα (ὑπακουομένη γῆν), τριῆλαν, χρυσωπὸν καὶ σαυρίδιον, τρίτον τε καὶ σαγήνικις συρουσι περιλαμβάνοντες, ταυτὸν τῷ »Χυτοὶ ἰχθύες« καὶ τῷ, »Βόλος ἰχθύων.«

Βολίτανα, ἡ, = βολβίδιον.

Βολίτινος, η, ον. Ἀπὸ βουνιὰν, τέρμα, μάλιστα βόειον, ἐκ τοῦ

Βόλιτον, τό· καὶ, βόλιτος, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ βόλβιτον.

Βόλλα, Αἰολικ. ἀντὶ, βουλή· ἐκ τοῦ

Βόλλομαι, Αἰολ. ἀντὶ βούλομαι, Θεόφρ.

Βολοκτυπία, ἡ (βόλος, κτυπέω). Ὁ κτύπος, ἦχος τοῦ ῥίματος τῶν κύβων, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ῥίψιμον τῶν κύβων. 2) ἦχος, κτύπος ἐξ γένει τῶν πιπτόντων ἢ ῥιπτομένων σωμάτων, Ἀνάλεκτ. Γ', 92.

Βόλομαι, = βούλομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Α, 319. βόλεται, καὶ ἐν Ὀδυσ. Δ, 234. »Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοί, ὅπου συνηθῶς, ἐβόλοντο, κεῖται· καὶ ἐν Ὀδυσ. Π, 387. »Βόλεσθε· καὶ παρὰ Θεοκρίτ. ΚΗ', 15. »Ἐβόλλεμαν«. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, βόλω, ὅθεν τὸ Λατιν. volo.

Βόλος, ὁ (βάλλω). Τὸ ῥίψιμον, καὶ μάλιστα μὲ κύβους, ἢ τῶν ἀκτύων. 2) τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν τῶν πτηνῶν ἢ ἰχθύων δίκτυον, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ τοῦ, ἄγρα, εἴτε πάγες τις. Ἐμπ. Βάτραχ. 846. 3) τὸ ῥίψιμον τῶν ὁδόντων, ὁποὺ δηλ. τὰ πολλάκις ἀλλάζουν τὰ ὀδόντια. Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ψυλάττει τὸ, βολὴ, ἢ τόπος ἐπιτηδείως εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ῥίπτουσι τὰ δίκτυα. 4) Βόλος πέσσινος, καὶ παισσαὶ, καὶ κυβευτικὸς λέγεται ἐπὶ τοῦ ῥίψιματος τῶν κύβων. 5) ἡ ὁρόσος, ἔνθεν »βόλοι ὀρόσου«, οἱ σταλαγματιαί.

Βολωσία Ἄρτεμις, παρὰ Προκοπ. Γοτθ. Δ', 22. Οὕτω καλεῖται πρωτίστως καὶ ἡ Εἰλείθυια, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ἐκ τοῦ, βολαί, ἃ ἐστιν, ὠδῖνες, τὰς ὁποίας αὐτὴ, ὡς ἐπίστευον, ἐμπεριέχει.

Βομβάζω, Μ. ἀσω, = βομβέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ.

Βομβαίνω, ἡ, βομβέω, Μ. ἠσω (βόμβος). Λέξις ὀνοματοποιητικὴν. Βοΐζω, βομβοντίζω, ζουζουνίζω, ἠχῶ ὡς ὅν αἱ μέλισσαι, ἢ αἱ μῦαι. 2) καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, προξενῶ ἢ αὐτὸν βόμβον τινὰ κτύπου, ἦχον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καθὼς γίνεται εἰς τὸ πέσιμον σώματός τινος κατὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τής, οἷον λίθου, βροντῆς, ὡς τὸ δουπεῖν· καὶ ἐπὶ βαθέος βρασμοῦ, ῥόθου τῆς θαλάσσης, Ὀδυσ. Θ, 190. Μ, 204. Σ, 397. Ἀρα λέγεται ἐπὶ βροντῆς, ἴσκου, κώπης, καὶ ἐπὶ τῶν ὠτίων.

*Βομβαλοβομβάξ, Κωμ. ἐπίῤῥ. Θαυμασμοῦ καὶ ἐρώτου, βαβαί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 45. καὶ 48. ἐκ τοῦ

Βόμβαξ. Φωνὴ θαυμασμοῦ, ἀγανακτήσεως, χλεύης. (Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ).

Βομβαύλιος, ὁ. Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ταυτὸν τῷ αὐλητής· ἀναφερόμενος πεικτικῶς ἐπὶ τῷ, βομβύλιος, Ἀριστ. Ἀχ. 866. Σφ. 107.· μόνον Κωμ. λέξις ἀντὶ, ἀσκαύλης. 2) (ἀγριοκούμβακος) εἶδος μελίσσης.

Βομβέω. Ζητ. Βομβαίνω· ὅθεν

Βομβηδών, ἐπίῤῥ. Κατὰ μίμησιν, ἡ δίκην βόμβου.

Βομβήεις, εσσα, εν· ταυτὸν τῷ, βομβητικός.

Βόμβητις, εως, ἡ. Τὸ βομβεῖν, ὁ βόμβος, τὸ ἡμῖνος πῶν μελισσῶν, καὶ πᾶς ἦχος βαΰς.

Βομβητής, οῦ, ὁ (βομβέω). "Οποιος βομβεῖ, ἠχεῖ βαθέως, ἢ ζουζουνίζει, Ἀνέλεκτ. 2. 270. ὅθεν

Βομβητικός, ἡ, όν. Ὁ βομβῶν, ὁ βόμβον προξενῶν, καὶ ἐν γένει βαθὺν ἦχον ἀίδων. »Ζωΰφιον βομβητικόν«.

*Βομβικός, ἡ, όν. Κάμινον βόμβου. »Τὸ βομβικὸν τῶν ῥητόρων.«

*Βόμβιο, τό, λέγει ὁ Σεύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176. ἀντὶ, βόμβος.

Βόμβος, ὁ. Ὁ ἦχος, βοητός, ζουζούνισμα τῶν μελισσῶν, τῶν βομβυλίων, ἀγριοκουμβάνων. 2) κάθε τοιοῦτος βομβώδης ἦχος, κτύπος, ψόφος, ἤτοι βαθὺς τις καὶ σκοτεινὸς τόνος, ἦχος, βομβούνισμα, Λατιν. bombus. »Βόμβος ἀνέμων· παρὰ δὲ ὑστέροις καὶ σημεῖον κρότου καὶ ἐπαίνων (Φιλόστρατ. εἰς βίον Ἀλεξάνδρ. Σελεύκ.)· ὁ δὲ Θεμίστιος μετεχειρίσατο τὸ, ἐκβομβήσεις. Ζήτ. Βομβύω. (λέξις ὀνοματοπ.)

Βομβυκέστερον, μὲ βαθὺν ἦχον· ἀναγνωστ. βομβυκοειδέστερον, ἐκ τοῦ, βομβυκοειδής, Νικόμαχ.

*Βομβύκια, τά, (βόμβυξ). Τὰ βομβοῦντα ζωΰφια. Ἰδὲ καὶ βόμβυξ.

Βομβυκοειδής, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βόμβυξ.

Βομβύλη, ἡ, = βόμβυλος.

Βομβυλιάζω (βομβέω). Ἰδὲ βορβορύζω.

*Βομβύλιος, ἡ βομβυλιός, ὁ καὶ ἡ. Ζωΰφιον βορβόρου, οἷον μέλιττα, κοπρομέλιττα, κωνώπι. 2) = βομβυλίς.

*Βομβυλίς, ίδος, ἡ, = πομφόλυξ. Ἡ σταλαγματιὰ τοῦ νεροῦ, ἡ ὁποία πίπτουσα, κάμνει κλοῦ, κλοῦ. Ζήτ. Βόμβυξ, βομβύω.

*Βόμβυλος, ὁ. Στενὸν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ ἐκχυνεσθαι τὸ νερὸν, κάμνει ἦχον κλοῦ, κλοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ βομβύλη. Ζήτ. Βόμβυξ, βομβύω.

Βόμβυξ, υκος, ὁ. Ὁ σωλὴξ τῆς μεταξῆς (μεταξοσκώληκον), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μετάξιον, Ἀλεξ. Ἀφρ. Δ'. Ἐπιστ. 39. »Βόμβυξ ἦν τὸ χειτώνιονα. 2) μέρος τοῦ αὐλοῦ, ἤτοι τῆς φλογέρας· καὶ, εἶδος αὐλοῦ (Πολυδεύκ. Δ' 20. καὶ 82), καὶ ἐντεῦθεν (παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 32.) »Βομβυκίας κελεύσεις«. 3) παρ' Ἀριστοτ. ὁ λάρυγξ, ἤτοι ἡ τραχεῖα ἀρτηρία τῶν πτηνῶν. Πληθ. Βομβύκια, ζωΰφιά τινα, ἃ τινα καὶ Ἐγεβλάδα κελοῦνται. Παρὰ Νικομαχ. περὶ Μουσικ. σελ. 20. »Κατὰ τὸ βομβυκέστερον«, κλλίων ἀναγνωστέον »βομβυκοειδέστερον«, κατὰ τὸν βαρύτερον, ἤτοι βαρύτερον, χοντρότερον ἦχον, ὅτις ἄλλων βόμβος λέγεται. (Σημ. τὸ υ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

(Βομβύω), = βομβέω. Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς στοιχ. πρωτοτύπου λέξεως παράγονται πολλαὶ καὶ διάφοροι ἄλλαι, μ' ὅλον ὅτι μόνον αἱ τύποι βομβάω, βομβάζω, βομβαίνω, καὶ βομβέω, σημειώνονται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικοὺς καὶ ὅλαι παρηχήθησαν κατ' ὀνοματοποιΐαν. Ἡ κυρία σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἀποδεικνύει 1) βαρὺν, βαθὺν καὶ κοῦφιον ἦχον, κτύπον βροντῶν, παρόμοιον μὲ ἐκεῖνον τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον κάμνουσιν, ἤτοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκδίδουσιν αἱ μέλισσαι, οἱ κώνωπες, αἱ μυῖαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ζωϋφίων. (ἐντεῦθεν λέγεται, βομβοῦται, βομβήεστα μέλισσαι· καὶ παρ' Ἀριστοφάν· Π. 538. »βομβοῦσαι ψύλλαι«.) 2) τὸν γοργουρητὸν τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων, καὶ τὸν γοργουρητὸν τῶν περιστερῶν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε· »βομβῆσαι, ὡς περιστερὰ φωνήσαι«. 3) ἑπομένως ἐκφράζει καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς, τὸ βομβούνισμα, καὶ τὸν ἦχον βαράθρου τινὸς ἢ σπηλαίου, ἀγγείου, κ. τ. τ. ἤτοι τὴν ἀντήχησιν τούτων· 4) ἔτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῶν ὠτίων, τὸ βάζειν, τὸ παρὰ Λατ. tinnire, καὶ Γερμ. sausen. »βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι«. Σαπφώ. καὶ 5) τέλος, τὸν τόνον, ἦχον, βοὴν, γοργουρητὸν, ὅστις προξενεῖται, ὁπόταν ὑγρά τινα ἐξέρχονται ἀπὸ στενὸν λαιμὸν ἀγγείου τινός· ὅθεν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς τυνηξείας, βαΐζω, γοργορίζω, καὶ, γλογγουλίζω. Ἐντεῦθεν 1) βόμβυλος, παρὰ δὲ Σουΐδα βομβύλιον, τεῦχος στρογγυλοειδές, καὶ παρ' Ἡσυχ. βομβύλη, λήκυθος, καὶ εἶδος πετηρίου (ἔτι δὲ μελίσσης)· εἶτε ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι βόμβου τινὰ, ἤτοι γλουγουλίζουσιν, ὁπότε χύνεται ἐκ τούτων τὸ ὑγρόν. 2) Βομβυλιός, ἡ, Βομβύλιος, ὁ· εἰδός τι μελισσῶν, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀγριοκούμβανος λεγόμενος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἐντόμων πτερωτῶν· ἔτι δὲ εἶδος ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξερχόμενον τὸ ὑγρὸν ῥανηδὸν, γλουγουλίζει, ἤτοι βομβεῖ ἐν τῇ πόσει. 3) παρ' Ἡσυχ. Βομβυλλὶς, ἡ πομφόλυξ, ἡ ἦχος, ἤτοι γλουγουλισμὸν ἀποτελοῦσα ῥαδὶς. 4) Βόμβυξ (Δακωνικ. Βόμβυρ, καὶ ἐν τῇ συνηθ. Βόμβυρας καὶ Βόμβαυρας) ἀντὶ, Βόμβυς, τὸ ζωΰφιον, τὸ βόμβον ἀποτελοῦν, ὡς τὸ, Βομβύλιον· ἔτι δὲ καὶ εἶδος αὐλοῦ. — Οἱ Λατῖνοι ἔτι διὰ τοῦ, bombus ἐκφράζουσι καὶ τὸν διὰ τῶν ἐρυθρῶν (ἐν εἴδει Ζουρνᾶ) ἦχον. — Ἡ λέξις βομβυλιάζω ἀναφέρεται παρ' Ἀριστοτέλει ἐπὶ τοῦ ἦχου, ἤτοι βορβορυγμοῦ, γοργουρίσματος τῆς κοιλίας, Προβλ. ΒΓ'. 11. »Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες«· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ῥῆσις φαίνεται παιδικῶς, ὅτι »Βαμβαλίζουσιν« ἐγράφη ποτέ. Ζήτ. καὶ Βόμβυξ. »Βομβυλιᾷ ἄνθρωπος«, παροιμ. ἐπὶ ἀνωφελοῦς.

*Βομβώδης, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ βόμβον, ὡς, μῆχος, φωνὴ βομβώδης.«

Βομβών, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουβών.

Βόνασος, ὁ. Εἶδος ἀγρίου βοός, ἀγριόβουδον, bonasus, urus, Δίνν. (κατὰ Γέσνερον, Θεσσ. Δ. Δ. ἡ μεσαία συλλαβὴ ἔστι μακρά.)

Βονβύλευσις, ἡ· καὶ βονβυλεύω. Ζήτ. Ὀνβύλευσις, Ὀνβυλεύω.

Βοοβοσάς, ὁ (βόσκω). Ὅποιος βόσκει τὰ βόδια.

Βοόγληνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βόωψ. ἐκ τοῦ, γλήνη.

Βοοδμητήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, βοοδμητής, οῦ, ὁ (δαμάω). Ὅποιος δαμάζει, καταδαμάζει τοὺς βόας, Κόιντ. Σμυρν.

Βοοζύγιον, τό (ζυγός). Ζευγόρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι τὰ ἑζευγμένα εἰς τὴν ἄμαξαν βόδια, ἅμαξα μὲ βόδια, βοϊδάμαξον. Γράφεται καὶ βουζύγιον.

Βοοζύτης, ὁ· ταυτὸν τῷ, βουζύτης. Ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει· ὁ Ζεύς, σφάζων τοὺς βόας.

Βοόκλεψ, επος, ὁ (κλέπτω). Ταυτὸν τῷ, βοίκλεψ· καὶ

Βοοκλόπος, ὁ· ταυτὸν τῷ, βοίκλεψ, Ὀρφ. Ἀργ. 1055. »Βοοκλόπος... Τιτάν, Ἑρμείας.«

Βοόκραιρος, ὁ, ἡ (κραῖρα). Κέρατα βοὸς ἔχων.

Βοόκραγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουκρανος, Γαλην.

Βοοκτασία, ἡ (κτείνω). Τὸ κτείνειν, ἤτοι σφάζειν τοὺς βόας, Ἀπολλ. Δ', 1724.

Βοονόμας, ὁ, ἡ. Βοόστασις, ἡ. Βοοσφαγία, ἡ· καὶ, Βοοτρόφος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βουνόμος, Βούστασις, Βουσφαγία, καὶ, Βουτρόφος.

*Βοορβαίσσης, ὁ (ῥαίω). Φονεὺς βοῶν.

*Βοοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ κυττάζων νὰ εὕρῃ βοῦς.

*Βοοσσόος, ὁ, ἡ (σεύω). Ὁ διώκων, ὠθῶν, ταλαίζων τοὺς βόας, ὡς κέντρον κτλ.

*Βοόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Βοσταχεῖς, ἀχεῖς ἀπὸ βοῦν, ταῦρον, π. χ. νύμφη.

*Βοότροχος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ἀπὸ ῥέμματα, βόδια διατρεχόμενος, Νόνν. Διον. δ'. 377.

*Βοόω, ἐπικ. ἀντὶ βοάω, Ὅμ.

Βοόω, Μ. ώσω. Κάμνω βόδι, μεταμορφόνω, μεταβάλλω εἰς βοῦν (βόδι), ὡς ἵππον.

Βορά, ἡ. Τὸ φαγητὸν τῶν ζηρίων, καὶ ἄλλων ζώων· βοσκή, τροφή· ἐκ τοῦ, βιβρώσκω (Λατιν. voro).

Βοράζω· ταυτὸν τῷ, τρέφω.

Βοράθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὸν βορᾶν, ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος, Ἱπποκρ. Διαιτ. Β'. 1. ἐκ τοῦ, βορᾶς, ἀντὶ, βορέας.

Βόρασσος. Ζήτ. Βούρασσος.

Βόρατον, τό. Κέδρου εἶδος, παρὰ Διοσκ. Β'. 49. ὁποῦ πρότερον, ἀγύρασιν, ἐκειστακιὸν τῷ, βράθυ.

Βορβορίζω, Μ. ίσω (βόρβορος). Εἶμαι, ἢ μυρίζω ὡς βόρβορος, λάσπη, κόπρος, Διοσκ. Ε'. 77. »Βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει«.

Βορβοροέμμος, ὁ, ἡ. Πεποιημένη τις κωμικὴ λέξις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 754. διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν γναφέα Κλέωνα διὰ τὸν βρωμερὸν καὶ συνωθη Δημόν· ἐκ τοῦ

Βορβοροκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅποιος κεῖται εἰς τὸν βόρβορον, Ὁμ. Βατρ. 228. (Κωμικὴ ὀνομασία ἑνὸς βατράχου.)

Βορβορόπη, ἡ (κατ' Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Δ. σελ. 862.) παρ' Ἱππώνακτι, πόρη ἀκάθαρτος, τὴν ὁποίαν ἔχουσα βορβόρου πλήρη. Ἀλλ' ὁ Σουϊδ. φαίνεται, ὅτι ἀντὶ τούτου ἔχει· »Βορβόροπον κήπουν«, ἐπὶ τοῦ γυναικείου μορίου.

Βόρβορος, ὁ. Ἀκαθαρσία, κόπρος, σκατὸν λούνη ῥῳμαρά, καθὼς ἡ τῶν κοπρώνων. »Τὸ ἐν βορβόρῳ κυλισθεῖς.«

Βορβοροτάραξις, ὁ (ταράττω, βόρβορος), Ἀριστοφ. Ἱππ. 309. Κωμικὴ πεποιημένη λέξις εἰς ἐκφρασιν ταραχοποιοῦ. »Ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακιῶσα, ὅ ἐστιν, ὡ ταραχωδέστατε, ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βόρβορον, συρίζου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου.

Βορβορόω, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ βόρβορον, σκατώνω. 2) μεταβάλλω εἰς βόρβορον, Ἀριστοτ. Μετεωρ. μελίνω.

Βορβορυγή, ἡ· ἡ, βορβορυγμός, ὁ. Τὸ γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ζήτ. Βορβορύζω.

Βορβορύζω, Μ. ύξω. Λύτη ἡ λέξις ἐκφράζει τὸν ψόφον, ἢ κρότον, ἦχον τῆς κοιλίας, ἤτοι τῶν ἐντέρων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀπ' οὗ ὁ Ἀριστ. χρῆται καὶ τῷ, βομβυλιάζω· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Γουργουρίζω, ἢ Γοργορίζω, τρίτῃ τοῦ β εἰς γ Δωρικ. ὡς π. χ. ἐπὶ καμήλων τοῦτο σύνηθες. »Σύνθημα δ' ἔστι ταῖς καμήλοις τοῦ κεκέχρασθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος«, Σουΐδας, ὅστις τὸ βορβορυγμὸς, διὰ τοῦ ω ἦχος ἐκ τοῦ στόματος ἐρμην., ὅστις γίνεται ἐν τῷ στομάχῳ αὐτῶν. Τοῦτο καλεῖται ἔτι καὶ, βορβορυχή, ὁ προξενούμενος ἦχος ἐν τοῖς ἐντέροις, ἢ ἐν τῇ κοιλίᾳ· καὶ λέγεται ἔτι, κορκορυγέω, κορκορυγμός, καὶ κορκορυγή, ἡ. Ζήτ. ἀναβορβορύζω, καὶ, διαβορβορύζω.

Βορβαρώδης, ὁ, ἡ (βόρβορος, εἶδος). Λερνώδης, κοπρώδης, παρὰ Πλάτ. »Βορβορώδης πηλὸς«, λάσπη βρωμερά, ἤτοι ἐκ διαφόρων ἀ-

Δημοσια Κεντρικη Βιβλιοθηκη Βεροιας

καθεξοχὴν. Ὁ Φρύνιχος ἐρμην. τοῦτο διὰ τοῦ »Δυσώδης τὸ στόμαχ᾽ αὐτὸ ἐκ τοῦ, δ᾽ ἐδούς· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ λέγῃ, βορβορόδους, ἡ, βορβορόδων. Μεταφ. σικχαμερός, ὠμ. »βορβορώδης βίος«.

Βορεάζω, Μ. ἀσω. Ἐκτελῶ, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις.

Βορέας, ου, ὁ. Ἰων. βορρέης καὶ συγκ. βορῆς, έω, Ὅμ., Ἀττ. βορρᾶς, ᾶ. Ὁ ἀρκτικὸς ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκτὸς ἀρκτου, κοι. Γραικὸς ἢ Γραῖος· καὶ προσωποποιημένος, ὁ ἐξουσιάζων τὸν βορεινὸν αἰμῶνα, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 5. Ο, 26. Ψ, 195. 692. Ὀδ. Ε, 328. 331. 385. Ν, 110. Ξ, 253. 299. 475. 533 2) τὸ μέρος, ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, ἡ ἄρκτος. »Πρὸς βορέαν τινός«, ἤτοι κατὰ τὸ βόρειον μέρος τινός. Παρὰ ποιηταῖς εὐχρηστότερον ἐν χρήσει βορέας δι᾽ ἑνὸς ρ, παρὰ δὲ λογογράφοις ἀδιαφόρως βορέας καὶ βορρᾶς. Ἡ Γενικὴ εὑρίσκεται καὶ βορέου καὶ βορέω, καὶ παρ᾽ Ἀριστοφ. βορρᾶ. »Βορηθὲν« ποιητ. = βορρᾶθεν, καὶ βόρασεν, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορρᾶ. »Βορηθόσε, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ.

*Βορεάς, άδος, ἐπῖδ. θηλ. = βορεία, Αἰσχ. Λείψ. 181.

Βορεασμός, ὁ (βορεάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ πνεύσῃ ὁ Νότος, Ἡσυχ. Τοιοῦτόν τε καὶ τὸ παρ᾽ Ἡροδότ. Ζ'. 189. καὶ Δίλιαν. Π. Ἱστορ. ΙΒ'. 61.

*Βορέηθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορᾶ· ὡσαύτ. καὶ βορρᾶθεν, καὶ βόρασεν.

*Βορῆνδε, ἐπίρρ. Πρὸς τὸν Βορρᾶν.

Βορεῆτης, καὶ βορεώτης, ου, ἡ. Θηλ. τοῦ Βόρειος, ὁ, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ βορέου. Ὁ τύπος Βορειώτης κεῖται παρὰ Διονυσίῳ τῷ Περιηγ. 565., εἶναι ὅμως ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, βορεῆτης. »Βορεήτιες ἄκται.«

*Βορειάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Βορεάς· ἰδὲ τοῦτο.

*Βορεινός, ή, όν. Ἀρκτικός. Ταυτόν τῷ, βόρειος.

*Βορείοθεν, ποιητ. ἀντὶ βορέηθεν.

Βορείον, τό. Γαστὴρ ἐσκευασμένη ποιῶς, στόμαχος τετσεσκευασμένος καθ᾽ ἕνα ξεχωριστὸν τρόπον ὡς λουκάνικον.

*Βορειόνεος, α, ον, ποιητ. ταυτόν τῷ, βόρειος.

*Βόρειος, α, ον· ἢ καὶ κοινόν. Ἰων. βορήιος. Ἀρκτικὸς, βόρειος. »Τὰ βόρεια« (ὑπαιθ. μέρη). Παρὰ Πτολεμ. »βορειοτέρως«, ἀντὶ βορειότερον.

*Βόρεος, α, ον, = βορείος.

Βορεύς, ὁ· ταυτόν τῷ, βορέας, Ἀράτ. Διοσημ. Ε'. 351.

Βορεώτης, είος, ἡ, = Βορεάς.

Βορήιος, η, ον, Ἰωνικ. ταυτόν τῷ, βόρειος, Φοίνιξ παρ᾽ Ἀθην. »Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηίῳ κύματι«, ὅπου πρότερον, Φορηίῳ, ἐσφαλμ. ἐκειτο.

*Βορηΐς, ίδος, ἡ, = Βορεάς, ποιητ.

*Βορῆς, έω, ὁ, Ἰων. κατὰ συγκ. ἀντὶ βορέας.

*Βοροποιός, ά, όν. Ὁ κάμνων νὰ φάγῃ, ὁ προξενῶν ὄρεξιν.

Βορός, ά, όν (βορά). Πελωφάγος, φαγᾶς, Δουκ. Τόμ. κ. 46. »Γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε«. Βορὸν ὕδωρ, τὸ διεγείρον τὴν ὄρεξιν. Ἐπίρρ. βορῶς.

*Βόρραθεν, καὶ, βόραθεν Ἀττ., ἐπίρρ. ἀντὶ Βορεηθεν.

Βορράϊος, αία, αῖον· καὶ βορρέϊος, α, ον· ταυτόν τῷ, βόρειος, Ἀττ. »Βορράϊον Σκυθήνην«, Ἀιάλεκτ. Β', 230.

*Βορραπηλιώτης, ὁ. Ὁ βορέας· καὶ ἐπίθ. βορραπηλιωτικός, ή, όν. Ἰδὲ Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 2, 4. σελ. 94, 96 κτλ.

*Βορρᾶς, ᾶ, ὁ, Ἀττ. συγκ. ἀντὶ βοράας· πλήθ. οἱ καὶ Βορραῆ, Γραμμ. Ἰδὲ Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Τοῦ. 2, 259.

*Βορρόλειψ, βος, καὶ βορβολιβικός, ὁ. Πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα κείμενος, Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 88.

*Βόρυες, οἱ. Ἄγνωστον εἶδος ζώου ἐν Λιβύῃ, Ἡροδ. δ', 192.

Βόσις, εως, ἡ (βόσκω). Βοσκή, τροφή, βρῶσις, βορά, Ἰλ. Τ, 268. Κύντ. Σμυρν. 1, 527.

Βοσκάδιος, ία, ιον. Παν ὅτι βόσκεται, βοσκημένος, δρεμμένος, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 228. »Βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα«.

Βοσκάς, άδος, ἡ (βόσκω). Ἡ βόσκουσα ἑαυτήν, ἡ βοσκομένη, τρεφομένη ἐν οἴκῳ, Νικ. Θηρ. 782. »Βοσκάδα νηδύων« καὶ Ἀλεξ. 293. »Βοσκὰς ὀρταλίχη, ἤτοι νομὰς ὄρνις. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα, 3) εἶδος ὑφάσσης, ἤτοι πάπιας, Νικ. Ζήτ. Φατκάς. 4) εἶδος ἐξηραμένης πίσσης.

Βοσκέω. Ταυτόν τῷ, βόσκω.

Βοσκή, ἡ βόσκη, ἡ. Νομὴ, τροφὴ τῶν ζώων, φαγητόν, Αἰσχύλ. παρ᾽ Ἀθην. »Μήλων βοσκάς«. Ὁ αὐτ. ἐν Ἐὐμεν. 261. καὶ Ἑλέν. 1347. »Βοσκὰς ἑλίσσω«.

Βόσκημα, τος, τό (βοσκέω). Τὸ ἡμεροζῶον, τὸ ὁποῖον βόσκει χόρτον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν βοσκήν, ἤτοι εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ βόσκει, ὁπότε εἶναι πάχιμο εἰς τὴν τροφὴν διὰ νὰ παχύνῃ, ἢ τὸ ὁποῖον τρέφουσι διὰ νὰ παχύνῃ. 2) καθόλου δὲ τρέμματα παχυνόμενα, τρεμμένα, κοπάδι· ἔτι δὲ καὶ ἐν ζώοις, κτήνος, Ξενοφ. »Εἰ ἀπὸ βοσκημάτων οἴει δεῖ πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον«. 3) βοσκὴ, τροφὴ, Τραγ. Αἰτιχύλ. Ἱκέτ. 620. καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 864. παρὰ Θέωνι εἰς Στράτην 1123. εἴδη παρομοίως βοσκήματα, ἀντὶ τοῦ, ἀγροί, λειβάδια (τζιαΐρια), πρὸς βοσκὴν τῶν ζώων διωρισμένα.

Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ· τό, ὦδες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοσκημάτων, ζωώδης, ὡς ἐν ζώοις, Στράβ. Ε'.

Βόσκησις, εως, ἡ (βοσκέω). Τὸ βόσκειν, βοσκὴ, τροφὴ, νομὴ.

*Βοσκητέον, δετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ βοσκήσῃ, δρέψῃτις, μετὰ αἰτ. Ἀριστ. Ὄρν. 1348.

Βοσκός, ὁ, ἡ· καὶ βοσκήτωρ, ορος, ὁ. Ὅποιος βόσκει τὰ ζῶα, ποιμήν, (τζιομπάννης, Τουρκ.) ποστικὸς, Ἀναλεκτ. Β'. 107.

Βόσκω, Μ. βοσκήσω· (βόω) καὶ κατὰ τὸν μέλλ. σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι. Δέγεται ἐπὶ ποιμένων, ἀδηγῶ, φέρω εἰς βοσκὴν τὰ ζῶα. 2) τρέφω, φυλάττω τὰ ζῶα, Ὀδυσ. Ζ. (Μέσως καὶ παθ. βόσκομαι, τρέφω αὐτὸς ἑαυτόν, τρώγω χόρτα, εἶμαι εἰς βοσκήν, Ἰλ. Ο, 691. Τ, 223. »Βοσκομένων ὀρνίθων, ἱππωνα. Ὀδυσ. Μ, 355. »Βοσκέσκοντο ἕλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι, ἐβόσκοντο, ἔβοσκον ἑαυτάς«) Σημ. Τὸ βόσκω ἐνεργ. λέγεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ξ, 325. Ἀριστοφ. Δυσ. 280. Δουκιαν. διάλ. ἑταιρ. Θουκ. 7, 48. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 1425. Εὐρ. Φοίν. 399. »Ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς φυγάδας«. Λέγεται δὲ μεταφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, περιδάλλειν, περιποιεῖσθαι, π. χ. βόσκειν γαστέρα, βίον, νόσον. »Βόσκειν πράγματα«, ὑποφέρειν ἐνοχλήσεις καὶ δυσκολίας. »Βόσκεσθαι κατά τε (Ἰλ. Ε, 162), ἢ περίτι, ἢ τινί (Ἀνδ.)«, τροπ ἐντρυφῶ. Βοσκέων, ὁ τροφεύς. (Ὁ Μέλλων καὶ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Βοσκέω, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη.)

Βόσπορος. Διεφθαρμένον ὄνομα ὁπώρας τινός, παρὰ Στράβ. 2) ὁ Βόσπορος.

Βόσπορος, ὁ. Ὄνομα τοῦ Θρακικοῦ, καὶ Κιμμερίου, ἤτοι Σκυθικοῦ πορθμοῦ, ἐκ τοῦ, βοῦς, καὶ, πόρος (Ζήτ. παρὰ Γεωγράφοις), Αἰσχ. Προμ. 739. Λεγγ. 1, 30.

Βόστρυξ, υχος, ὁ· ἡ, βόστρυχος, ου, ὁ (Τοποκορ. βοστρύχιον). Πλόκιμος, σειρὰ, τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, πλεξούδα. 2) τὰ στρεφογυρισμένα μαλλιὰ πρὸς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. 3) αἱ φαλίδες τῶν κλιματίδων καὶ κολοκυνθῶν, διὰ τῶν ὁποίων περιπλέκονται εἴτε κρεμοῦνται. 4) παρ᾽ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε', 19. καλεῖται οὕτω καὶ ἔντομόν τι (ζωΰφιον) πτερωτὸν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ Λαμπυρίς. 5) παρ᾽ Ὀππιαν. Ἰξευτ. Β', 7. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ· φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, βότρυς, βόστρυς, ὄστρυξ, καὶ βότρυς, καθὼς καὶ ὁ Ἐτυμολ. σημειώσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βοστρυχεῖα, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, στεμφυλα, καὶ βοστρυχοειδῆ, διὰ τοῦ, πολυκλαστῆ. 6) κυδώνιον δέ, οἱ ποιηταὶ λέγουσιν οὕτως ὅλα τὰ στρεφογυριτμένα, καὶ ἑλικοειδῆ, ἤτοι τὰ συστρεφόμενα ἔχοντα, ὡς παρ᾽ Αἰσχυλ. Προμ. »Στροφῆς βοστρυχῶν, τὸ ὁποῖον ἐν στίχ. 1083. »Ἕλικας, εἶπε· καὶ 1044. ἐπὶ πυρός, »Ἐπ᾽ ἐμοὶ πυρὸς ἐπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος«.

Βοστρυχηδόν, Ἐπίρ. Παρόμοια ὡς βόστρυχος, ἑλικηδόν, Λουκιαν.

Βοστρυχίζω, Μ. ίσω· ἡ, βοστρυχόω (βόστρυχος). Πλέκω εἰς βόστρυχον· στολίζω μὲ τὸ σίδηρον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κείμεναι. στολίζω, καλλωπίζω, ὡς Διον. ὁ Ἅλικ. (περὶ συνθ. λογ. σελ. 406.) λέγει, »Τὸν Πλάτωνα κτενίζειν καὶ βοστρυχίζειν καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκειν τοὺς διαλόγους αὐτοῦ«.

Βοστρύχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.

*Βόστρυχος, ὁ· παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πλήθ. τὰ βόστρυχα, = βόστρυξ.

Βοστρυχόω. Ταυτόν τῷ, Βοστρυχίζω.

Βοστρυχώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βοστρύχου, ἑλικοειδής. Ἐπίρρ. Βοστρυχωδῶς. Βοστρύχωμα, τὸ πλεκτὸν εἰς βόστρυχον.

Βοτάμια, ων, τά (βόσκω). Παρὰ Θουκυδ. Ε', 53. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Λειβάδια, τόπος ἅμα βοσκὴν τῶν ζώων, ἀλλ᾽ ἡ ἀναγν. εἶναι ἐσφαλμένη. Κατ᾽ ἄλλους, ἡ πλημμυρὶς διὰ τὴν βοσκήν.

Βοτάνη, ἡ. Χόρτον διὰ τροφὴν, καὶ ἐν γένει, πᾶσα χόρτος, φυτὸν καὶ ζιζάνιον ἐκ τοῦ, βόω, βόσκω, (βοτὸς), βοτέω, τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρ. (ἐν Θηριακ. 394). καὶ Νικήνητος (παρ᾽ Ἀθην.) ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, βόσκω, καὶ βοτάω, βοτανῶ, βοτᾶν, Ἰων. Ἀν. Π. 650.

*Βοτάνηθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς βοσκῆς, Ὀππιαν.

*Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τρώγων χορτάρια, Ὀππ. Ἁλ. 3, 424. »Βοτανηφάγοι ἰχθύες«.

*Βοτανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βοτάνας φέρων, φῶν, ὡς ὧρος βοτανηφόρων.

Βοτανίζω, Βοτανολογῶ, ἤ εἰβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ ἄχρηστα χόρτα.

Βοτανικός, ή, όν. Ὁ ἀγόμενος εἰς βοτάνην, ὁ εἰδήμων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ φυτά· ὅθεν »Βοτανικὴ« (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη τοῦ σπουδάζειν καὶ ἐξετάζειν τὰ φυτά, ἡ περὶ φυτῶν πραγματευομένη ἐπιστήμη. »Βοτανικὰ φάρμακα«.

Βοτάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βοτάνη. Μικρὰ βοτάνη. Ἡ δὲ συνήθεια φυσικώτερον ἐκ τοῦ διὰ χόρτων ἰατρεύειν, βοτάνιον λέγει καὶ τὸ ἰατρικὸν, ἤτοι τὸ πρὸς ἰατρείαν χρήσιμον χόρτον.

Βοτανισμός· τό· σύνηστ. τοῦ βοτανίζω. Τὸ βοτανίζειν, ἐκσπᾶν τὰ ζιζάνια.

Βοτανολογέω, ῶ (λέγω). Συνάζω χόρτα· ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βοτανίζω. 2) καταγίνομαι περὶ τὴν βοτανικήν.

Βοτανολόγος, ὁ. Ὁ συνάζων βοτάνας.

*Βότανον, τό. Χόρτον, Ἀλ. Τραλλ. α', σ. 16.

*Βοτανοτρόφος, ὁ, ἡ· Ὁ καλλιεργῶν τὰ βοτάνας.

Βοτανώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοτανῶν, ὅμοιος τῇ βοτάνῃ. 2) ὁ πλούσιος ἀπὸ βοτάνας, χόρτα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Βότειρα, ἡ, Ἡλ. τοῦ βοτήρ. Ἠτὰ ζῶα βόσουσα· ἐπὶ Δήμητρος.

Βοτέω. Ἑκτ. Βοτάνη, = βόσκω, Νίκ. Ἰδὲ Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 650.

Βοτήρ, ῆρος, καί, Βότης, ου, ὁ (βόσκω). Βοτῆες, νομεῖς, ποιμήν, Ὀδ. Ο, 503. «Οἰωνῶν βοτῆρι, ὁ μάντις. »Κύων βοτῆρι, ποιμενικὸς κύων. Σοφ. καὶ βοτῆι ἔτι λέγεται.

Βοτηρεκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοτῆρα, ποιμενικός, Ἀλκολογ. »Βοτηρικὴ ἑορτή».

Βοτόν, τό· πλῆθ. βοτά, = βοσκήματα. Τὰ βοσκόμενα ζῶα, πρόβατα, τόσον χερσαῖα καὶ πτηνά, ὅσον καὶ ἐνυδρα καὶ ἄγρια ζῶα, Λίτυχ. καὶ Ἰλ. Σ, 521.

Βοτός, ἡ, όν (βόσκω). Βοτευμένος, σιτευτός, βεβρεμένος. 2) πᾶν ὅ,τι βόσκεται, τρέφεται, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς βοσκήν, τροφήν, νομήν. Παρὰ Σουΐδ. τὸ, βοτός, ἑρμην. διὰ τοῦ, βοσκή, καὶ τροφή. Γράφεται ἔτι καὶ Βότος, βαρυτόνως, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Βοτρύδριον, τό· ὑποκ. τοῦ βότρυς. Μικρὸς βότρυς, σταφυλάκιον. 2) μικρὸν ἐν εἴδει βοτρυδίου στολισμὸς τῶν ὠτίων, σκουλαρίκι, Ἀριστοφ. (υ-υυ, Meineke Μενανδρ. σ. 160.)

Βοτρυδών (βότρυς), Ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ σταφύλια, ὡς αἱ ῥᾶγες τῆς σταφυλῆς, ἡ μία ἐπάνω τῆς ἄλλης· καί (Ἰλ. Β, 89.) σωρηδόν, ἐπὶ μάλιστα πετομένων.

Βοτρυειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ βότρει, Ἐτυμ. »Βόστρυχος ὁ βοτρυειδὴς κόμη.

Βοτρυηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν βοτρύων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος αὐτῶν, ὡς βαλανηρός, καρυηρός, κτλ. Καὶ τὰ βοτρυηρά, οἱ ἰδιοι βότρυες, Θεοφρ. ἱστ. Φ. α, 11, 5.

Βοτρύινος, η, ον. Ἀπὸ σταφυλάς, ἀπὸ σταφύλια. »Βοτρύινον φυτόν», τὸ κλῆμα, Ἀνάλεκτ. Γ. 85. Ὁ Σουΐδ., ἐν Δ. βότρυς, ἔχει καὶ, βοτρύϊνα ὀπώρα, ἀντὶ τοῦ σταφυλή.

Βοτρυίτης, ου, ὁ, = βοτρύινος.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ (ῑ)· Ἡλ. βοτρυΐτις, ιδος, ἡ. Κατεσκευασμένος ἐκ βοτρύων, σταφυλίων.

Βοτρυμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, τρυγητός, Ἡσύχ.

Βοτρυόωρος, ὁ, ἡ (ὠρον). Ὁ ὀδὰν, χαρίζων τὰ σταφύλια, ἁπλ. τῆς εἰρήνης· »Βοτρυόωρος γῆ».

Βοτρυοειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ βότρει. Ἐπιγρ. βοτρυοειδῶς, Διοσκ. ὁ, 188. καὶ Σχ. Γρηγ. Ναζ.

Βοτρυόεις, εσσα, εν. Σταφυλώδης, καὶ πολυσταφύλος.

Βοτρυόκομος, ὁ, ἡ, (κομάω). Στολισμένος μὲ σταφύλια, Ὀρφ. Ἀργ. 51, 11. ἐπὶ Παιᾶνος.

Βότρυον, τό· ταυτὸν τῷ, βότρυς, Δουκιαν. ἐμφίλ. Σαιῆρ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Γ. 3, 276.

Βοτρυόομαι, παθ. (βότρυς). Φυτρώνειν σταφύλια.

Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. Ὅποιος γεννᾷ σταφύλια, ἢ ἐγεννήθη ἀπὸ σταφύλια, σταφυλοπαῖς, Ἀνθολ. »Ἄμπελος βοτρυόπαις».

Βοτρυοστάγης, ος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ στάζων ἀπὸ σταφύλια, Ἀθην. Δ, ὡς, »Βοτρυοστάγῆ ὀρίγανη.

Βοτρυοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅποιος ἔχει στέφανον ἀπὸ σταφύλια, ἢ ὁ ἐστεφανωμένος μὲ τοιοῦτον στέφανον, Πλούταρχ. Ἠθ. Σ. 295.

Βοτρυοφορέω. Φέρω, ἔχω βότρυας, σταφύλια, ὡς »Ἄμπελος βοτρυοφοροῦσα», Φίλ. Ἰουδ. Ἐντεῦθεν βοτρυοφόρος, ἐδὲ βοτρυηφόρος.

Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὅποιος ἔχει τὰ μαλλιά του κατζαρά, πλεγμένα ὡς ἀμπελόφυλλα ἢ σταφύλια. 2) σταφυλόμαλλος, ὁ περὶ τὴν κόμην σταφυλὰς ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β, 519. Βλ. χου ἐπίθετον.

Βοτρυόω. »Ἄμπελος βοτρυοῦται», τὸ ἀμπέλι ἐκβάλλει σταφύλια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α, 18, 4. Γρηγ. Ναζ. 8. »Ἐγώ τε ὁ βοτρυόων», ἤτοι ὁ τρυγητής.

Βότρυς, υος, ὁ. Σταφυλή, σταφύλιον, Ἰλ. Σ, 562. μ. μέλανες δ' ἅμα βότρυες ἦσαν. 2) ἐπιφυλλίδες, (παρακούοντας). 3) = βόστρυξ, τῷ ἠοιῷ συγγεν. ἐστὶ κατὰ τὴν παραγ., συννὴθ. λέγεται βότρυς χαίτης, Graefe Mel. 105. 4) σημαίνει τὰς ψαλίδας, δι' ὧν περιπλέκεται καὶ πιέζεται ἡ ἡλικτρὶς ἐπί τι ἄλλο ξύλον· ἀλλ' ἔτι σημαίνει καὶ τὴν σταφυλὴν, τὴν ἐπιφυλλίδα, καὶ τὸν μίτυχον, ἤτοι τὸ κοτζάνι τῆς σταφυλῆς.

*Βοτρυφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων σταφύλια.

*Βότρυχος, ὁ. Ἡ ῥίζα, τὸ κοτζάνι τῶν χωραφίων τοῦ σταφυλίου. Παρὰ Θεοφράστῳ λέγεται Ποστρύχιον.

Βοτρυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ σταφυλῇ, ὡς, Ἄνθος, καρπὸς βοτρυώδης.

Βου – μόριον ἐπιτατικὸν, σύνθετον μὲ πολλὰ καὶ ῥηματικὰ οὐδέποτε, καὶ τότε δὲν σημαίνει βοῦν, ἀλλ' ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει μᾶλλον τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἐκείνων, καὶ σημαίνει κατὰ πολλὰ, σφόδρα. π. χ. βουλίμπρας, ὡς τὸ βδέλυγμας καὶ ἀναίσθητος· βουλίμιος, βούπαις, βουκόφυρος, βούνευρος, βουμάγος, βούπαλις, βοκχαισής κτ., τὰ ὁποῖα ἰδὲ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Παράμοια σύνθετα γίνονται καὶ ἐκ τοῦ ἵππος.

*Βοῦα, ἡ, = ἀγέλη παίδων, Δακ. ταυτὸν βουόα, βουτόα. ὅθεν

*Βουάγωρ καὶ βοάγορ, = ὁ τῆς βοὸς ἀρχηγός.

Βουβάλια, τὰ. Εἶδος στολισμοῦ περὶ τὰς χεῖρας, βραχιόλιον, Δίφιλ. παρ' Ἐτυμολ. καὶ Διβάν. Δ', Σ. 835. Πολυδ.

*Βουβάλιον, τό. Τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός· καὶ εἶδος σίτου ἀγρίου.

Βούβαλις, ιος, ἡ· καὶ, βούβαλος, ὁ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Σχηγραφεῖται λέγεται εἶδος ἐλάφου τῆς Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τὸ, Βούβαλος. 2) παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις, Βούβαλος καλεῖται τὸ Βουβάλιον. Μεταφ. μέγα καὶ πολύ.

*Βουβάρας, ὁ παρ' Ἡσυχ. μέγας καὶ ἀναίσθητος.

Βουβόσιον, τό (βόσκω). Λειβάδι (τζαίρι) διὰ νὰ βόσκωσι τὰ βόδια, Στράβ. Ιβ'. 2) κτηνοτροφία, ἀγελαιστροφία, ἡ ἀνατροφὴ καὶ περιποίησις τῶν βοδίων. 3) ἀγέλη, κοπάδι ἀπὸ βόδια.

Βούβοστις, ἡ (βόσκω). Παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, βούβρωστις, πολυφαγία.

Βουβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ὁ βοσκὸς καὶ τροφεὺς τῶν βοδίων, ἀγελάρχης, Πινδαρ. Ἰσθμ. 5, 47. 2) ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν τῶν βοδίων, Πινδ. Νεμ. 4, 84.

Βούβοτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βούτομος, (μόνον ἅπαξ εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. Ὀδυσ. Ν, 246.) Ὁ βοσκημένος ἀπὸ βόδια, ἢ ὅ ἔχων πολλὴν νομὴν, βοσκὴν διὰ βόδια, καὶ ἐπιτήδειος, ὡς ἡ Ἰθάκη.

Βούβρωστις, εως, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμὸς, πεῖνα, τὸ νὰ τρώγῃ τινὰς πολὺ καὶ νὰ μὴ χορταίνῃ ποτὲ, βουλιμία· λέγεται καὶ βούβοστις καὶ βούβρωτις. 2) πεῖνα, πτωχεία, ἔνδεια μεγάλη· καὶ 3) μεγάλη λύπη, πίκρα, ἥτις καταπρώτως τὴν καρδίαν, ἢ σύντονος ὀδύνη, ὡς ἀναλωτική, ἡ παντοτεινὴ ἀνάγκη καὶ πτωχεία, ἥτις ἰσχναίνει καὶ καταξηραίνει τὸν ἄνθρωπον, Ἰλ. Ω, 532. »Καὶ ἡ κακὴ βούβρωττις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει». 4) παρ' Ἡσυχ. ἡ βούβρωττις τὴν δαῖμον, παρ' ἣ κατηρῶντο ταῖς πολεμίοις, καὶ ἧς ἱερὸν ἦν ἐν Σμύρνῃ.

Βουβών, ῶνος, ὁ. Τὸ πλησίον τῶν αἰδοίων μέρος, καὶ αἱ αὐτόθι ἀδένες, γραγαλίδραι, Ἰλ. Δ, 492. ἐξαιρ. τὸ πρὸς μηρῶν καὶ πάσης ἄλλης ἀδένος. Ζήτ. Φόγγελον. Ἡ πηγὴ τοῦ ὀνόματος κεῖται κεκρυμμένη ἐν τῷ στέρῳ τύπῳ βομβών, βομβῶνος, ὡς φησιν Ἡρωδιαν. καὶ Μοῖρις. »Βουβὼν ἐστὶ τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἤβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον· ἐλέγετο δὲ ὁμωνύμως βουβὼν καὶ κατά τινας βομβὼν τὸ περὶ τοὺς βαβῶνας σίδημα· καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἀναδήματα βουβῶνες ἐκλήθησαν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρακούντων φλυκταίνων μορφῆς· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὰ τοῦ Μαλέλα Χρονικ. Βομβωναρια.

Βουβωνιάω, ῶ. Ἔχω πρισμένους βουβῶνας περὶ τὰ αἰδοῖα, φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας· ἐν γένει, ἔχω πρίσμα τί, Ἀριστοφ. Βατ. 1280. ὅθεν τὸ βομβωνιασμένος, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ πρισμένος καὶ φουσκωμένος ἔχων τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα τὸ πρόσωπον.

Βουβώνιον, τό. Φυτόν τι, θεραπευτικὸν τῶν βουβώνων, ὅπερ ἄλλως, Ἀττικῶς Ἀστήρ, λέγεται, Διοσκ. δ', 120.

*Βουβωνίσκος, ὁ. Ἐπίθεσμος, ἤτοι δέμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένεται τὸ ἀπάσιμον τῶν βουβώνων· λέγεται καὶ βουβωνοφύλαξ, Ὀριβασ.

*Βουβωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ βουβῶνι, Πολυδ. δ', 198.

Βουβωνοκηλή, ἡ. Τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας γινόμενον σπάσμα· ὅθεν, βουβωνοκηλικός, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ πάθος, ἢ ὁ πάσχων. Ἀπὸ τοιοῦτο σπάσμα, Παῦλ. Αἰγιν. γ', 66. λδ', 48.

Βουβωνόω. Ὁ Ἱπποκρ. λέγει περὶ τῶν βουβώνων, τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα γαγγλίων, »Βουβωνεῦται, φλεγμαίνουσι καὶ πρίσκονται εἰς βουβῶνα.

Βουγάϊος, ὁ, ἡ (γαῖα). Μεγάλαυχος, πολλὰ ὑπερήφανος, ἢ κομπάζων ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ὀνειρεύεται, ἢ κατ' ὑπερβολὴν χαίρων, προπέτης· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κλητικῆς καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις (ἐκ τοῦ ὀνομ. λέγεται παρ' Ὁμ. »κύδεϊ γαιώκε.), Ἰλ. Ν, 824. καὶ Ὀδυσ. Σ, 79. »Βουγάϊε (ἐκ τοῦ, βοῦς καὶ γαῖα), ὅπου ἄλλοι Βουγηϊε, Βουκάϊε. καὶ Βουκαῖε, γράφουσιν, ὅτε καὶ διαφόρως ἑρμην. Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. Ἀντίγραφον. »Διὸς κεχρῆσθαι τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς, ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ ἐπ' Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσ. ἐπὶ τοῦ Ἴρου. Βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγάϊον, ὡς οὖν βοώδη καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δὲ Ἴρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων· βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, τὸν ἐν ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα· τὸ μὲν γὰρ βοῦ κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βουπαιδος καὶ βουτύκουν· ἡ, καὶ Ἡσύχ., ὁ μεγάλως καὶ ἀναίσθητος, ἢ ἄγροικος. Ὄρα καὶ Εὐστάθ. σελ. 986. καί, βούϊος.

Βουγενής, έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βοτγενής.

*Βουγέρων, ὁ. Πολλὰ γέρων, ἑξηκοντούτης, ἀπὸ τῶν 65 χρόνων ἕως τοῦ ὅλου χρόνου τῆς ζωῆς, Δακιδ. τ. β'. σ. 454.

Βούγλωσσον, τό· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, βούγλωττος, ὁ. Γλῶσσα τοῦ βοδίου· καλεῖται οὕτω χόρτον τί, Διοσκ. δ', 3) ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας· ἀμφότερα ἔχουσι τὴν ὀνομασίαν ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν, solea ἢ Pinguleca, Λατ. Εὑρίσκεται καὶ Ἡλ. ἡ βούγλωσσος.

Βουόδορος, ὁ, ἡ (δέρω). Ὅποιος ἐκδέρει (γδέρνει), βγαλνίζει, ἀφανίζει τὰ βόδια, Ἡσιόδ. Ἔργ. 506. 2) Βούδορος, ὁ (βαρύτονον), ὁ ἀπὸ βόδια ἐγδαρμένος, ἐκβιλμένος, βοδινὸν δέρμα. Ὅθεν »βούδορα ἤματα, ἡμέραι, καθ' ἃς τὰ βόδια, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ζῶα ἐκδέρονται. »Βούδορῳ νόμῳ (παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Διογενιαν. γ', 66.) ἐπὶ τῶν, ὅσοι οὐκ ἐθέλουσι νὰ ἐκδαρῶσι δίκην βοός.

Βουδρομέω, ῶ. Ταχέως τρέχω· καὶ, Βουδρομία, ἡ· τὸ ταχέως τρέχειν· ἀμφότερα ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Δημοσθ. Πανωῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅμως, ὅτε προῆλθον κατὰ παραψοράν ἐκ τοῦ βοηδρομέω, καὶ βοηδρομία.

Βουεύτης, ὁ (βοῦς, ἀύω). Μικρόν τι πτηνόν, παρ' Ὀππιαν. Ἰξ. Γ, 2.

*Βουζύγης, ὁ (ζεύγνυμι). Ἐπίθ. Ἀττικοῦ ἥρωος, τοῦ Τριπτολέμου ἢ Ἐπιμενίδου, ὅστις πρῶτος ἔζευξε βοῦς ὑπ' ἄροτρον καὶ ὤργωσε μέ αὐτά. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀγρῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλει τοὺς ἱεροὺς ἀρότους, καὶ ἔτρεφε τοὺς ἱεροὺς βόας ἀροτριῶντας. Ἐντεῦθεν «Βουζύγιος ἀρέσθαι, ἐκ τοῦ

Βουζύγιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει 1) εἰς τὸ ζευγνῦσι τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγόν. 2) εἰς τὸν Βουζύγην, ἥρωα ἔντιμον ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ γενεὰ οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ὅστις πρῶτος ἔζευξε τὰ βόδια εἰς τὸ ἄροτρον.

*Βούζυγον, τό. Ζεῦγος βοῶν. Βούζυγος, ὁ· ὁ βουκόλος.

Βουθερής, ές, ὁ, ἡ (θέρω). Ὁ βόσκων τοὺς βόας εἰς τὸ θέρος, Σοφοκλ. Τραχ. 183. «Βουθερὴς λειμών». 2) πολυθερής.

Βουθοίνης, καὶ βουθοῖνας, ου, ὁ (θοινάω). Ὁ τὸ πυμπόσιον αὐτοῦ ἔχων πάντοτε μὲ βοδινὸν κρέας, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους.

Βουθόρος, ὁ, ἡ (θορεῖν). Ὁ βατεύων, ὀχεύων τὰς βοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 301. ὡς, «Βουθόρος ταῦρος».

Βουθυσία, ἡ (θύω). Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν τοὺς βόας, καὶ ἡ διὰ βοῶν θυσία· ἔθεν καὶ «Βουθύσιον Ἑκάτειον δαινυμένοισιν, ὑπακουσμ. ἱερόν, ταυτόν τῷ, βουθυσίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. λ. 516.

*Βουθύσιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σφαγὴν τῶν βοῶν, ὡς, νύξ.

Βουθυτέω, ῶ. Σφάζω. 2) θυσιάζω βόας, καὶ ἐν γένει, θυσιάζω, ἐκ τοῦ

Βουθύτης, ου, ὁ. Ὁποιος σφάζει, ἢ θυσιάζει βόας.

Βούθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὁ ἀνήκων εἰς θυσίαν, ἢ ὁ μετὰ ταῦτης τὴν ἡμέραν· ἐνίοτε θυτιζόντων βόες· ὡρισμένος εἰς τοῦτο. π. χ. «Βούθυτον ἦμαρ», Αἰσχύλ. Χοηφ. 261. «Ἑστία βούθυτος», Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1491. «Ἡμέρα, ἡδονὴ βιοθύτοις». Εὐριπ. «Ἐσχάρα βούθυτος», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1232.

Βουκαίνα, ἡ. Ταυτόν τῷ, βούκεντρον.

Βουκαίος, ὁ (βοῦς). Ὁποιος γεωργεῖ τὴν γῆν μὲ τοὺς βόας. 2) ὁ ποιμένων αὐτούς, Ἀγελάρης, Θεόφρ. Γ, 1, 57. Νικάνδρ. Θηρ. 5. Ζήτ. Βουγάϊος, καὶ Βεῦκος.

Βουκανάω, παρὰ Πολυβ. ς'. 35. ὅπου, βυκανάω, γραπτέον.

Βουκάπη, ἡ. Ἡ φάτνη (τὸ παχεῖ) τῶν βοῶν, Ἡσυχ.

Βουκάρδιος, ὁ, ἡ. Μέ καρδίαν βοῶν. «Βουκάρδιος λίθος», εἶδος λίθου, εὑρισκομένου ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν βοῶν.

Βουκέντης, ου, ὁ. Ταυτόν τῷ, βοηλάτης, Ἡσυχ.

Βούκεντρον, καὶ βουκέντριον, τό (κέντρον). Τὸ σουβλί, δι' οὗ κεντοῦσι τὰ ζῶα· βουκέντρα, διέντρα.

*Βουκέραος, ὁ, ἡ, = βούκερως.

Βουκέρας, ου, ὁ· καὶ βούκερας, ως, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ λοβοὶ εἰσὶν ὡσὰν κέρατα, ὅπερ καὶ Αἰγόκερας λέγεται, Faenumgraecum.

Βούκερως, ω, καὶ βουκέρας, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοδινὰ κέρατα. π. χ. «Βούκερων ἄγαλμα». «Βούκερως παρθένος». «Βουκέραοι Σάτυροι». 2) καὶ τὸ ἀνωτέρω φυτόν.

Βουκεφάλιον, τό. Παρ' Ἀθην. ε', σελ. 210. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Βουκεφάλου, ἐκ τοῦ

Βουκέφαλος, ὁ. Ὁ κεφαλὴν βοὸς ἔχων. 2) Ὁ κεφαλὴν βοὸς, ἐγκαιομένην ὡς σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματός του ἔχων. Ζήτ. Κοππατίας. 3) ὄνομα ἵππου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ βουκεφάλας ὀνομαζομένου. 4) τέρας μὲ κεφαλὴν ταύρου, Γρηγ. Ναζ. τ. β'. Σ. 710.

Βουκινίζω, Μ. ἑτω. Φυσῶ τὴν σάλπιγγα, Σέξτ. ς'. 861.

*Βούκλεψ, πος, ἡ, βουκλόπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ κλέπτων τὰ βόδια. Γράφ. καὶ βούκλεφ.

Βουκολέω (βουκόλος). Βόσκω, ψυλάττω τὰ βόδια, Ὀμ. καὶ κατὰ ταυτολογίαν «βοῦς βουκολεῖν», ὡς οἶνον οἰνοχοεῖν, Ἰλ. Φ, 448. ἀνυρολόγως δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ἑρεμμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, «Ἵπποι ἐβουκολέοντοι», Ἰλ. Γ, 221. Valck. Φοιν. 28. πρβ. ἱπποβουκόλος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρὰ Φίλοστρ. σλ. 304. «Ἐβουκολεῖτο μοι ἀγέλη φίλων. — Μέσως, βόσκω, περιπλανῶμαι εἰς τὸ λειβάδι καὶ βόσκω, Ἰλ. ὡς καὶ τὸ αἰπολέομαι, παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 191. Μεταφ. ἐπὶ ἀστέρων πλανωμένων, περιοδευόντων ἀστέρων, Καλλιμ. Δηλ. 176 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) τροπικ. ὡς τὸ ποιμαίνω, τρέφω, σκέπω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, θέλγω, καταπαρδνω, ψυχαγωγῶ, π. χ. λύπην, ὡς τὸ παρὰ Λατ. cessatum ducere, Ὁρατ. καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 78. «Βουκολεῖσθαι πόνοις», ὑποφεύγω, ἤτοι ἀποφεύγω κρυφίως τὴ δόλιος μίαν δουλείαν, ἔνε κόπου. «Ἐλπίσι βουκολοῦμαι» (Valck. Ἱππ. 151), ἀφίνομαι νὰ τρέφωμαι, ἀπατῶμαι ἀπὸ ἐλπίδας, ὅθεν 3) ἀπατεῶνα κατά τι, τὸ κρύπτω. — παθητ. τρέφομαι, βόσκομαι· καὶ ἀπατῶμαι. «Οἶμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος», Ἀριστ. Ἐκκλ. 81.

Βουκόλημα, ατος, τό. Παρηγορία, ἀναψυχή, θέλγητρον. 2) ἡ μετὰ ἐλπίδων διατριβὴ τοῦ καιροῦ.

Βουκόλησις, εως, ἡ. Τὸ βόσκειν τοὺς βόας. 2) τὸ τρέφειν τινὰ πάντοτε μὲ ἐλπίδας, ἀπάτη, παρηγορία. Ζήτ. Βουκολέω. Ὀριγ. «Βουκολοῦσι τοὺς ἀνθρώπους καλήν γε βουκόλησιν».

Βουκολία, ἡ. Ἰδιρίως ταυτόν τῷ, Βουκόλησις. 2) αὐτὸ τοῦ, βουκόλιον, ἀγέλη βοῶν, Ὕμν. Ὀμ. Ἑρμ. 498. παρ' Ἀθην. ε', 235.

Βουκολιάζω, καὶ βωκολιάζω, βουκολιάσω Διωρ. Μ. ἀσω. καὶ Διωρικ. ἄξω. Ποιῶ, ἢ ψάλλω ᾠδὴν βουκολικήν· ὡς ἐπιτοπολὺ μέσως, Θεοκρ. ὅθεν

Βουκολιασμός, ὁ, καὶ βουκολισμός, ὁ. Ἡ τῶν βουκόλων ᾠδή, τὸ τραγῳδεῖ τῶν βοτκῶν. 2) τὸ ψάλλειν ᾠδὴν τινα βουκολικήν.

Βουκολιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ψάλλει βουκολικὰς ᾠδάς, ἢ ποιητής. 2) = βουκόλος

Βουκολικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βουκόλον ἢ εἰς τὸν βουκολιασμόν· καὶ ἀγροϊκός, ὡς ἅτμα, μέλος, ποίημα

Βουκολίδιον, τό. Ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδιον) τῶν βοῶν. 2) Θέλκτρον, πραυντικόν, ὡς Ἀσβολ. ξ, 150. «Πενίης ἄλετο βουκολίοιο». Τὰ βουκόλια, παρ' Ἡροδότ. καὶ Ἡλιοδ., ἐλέγετο ἐν τῇ κατωτέρᾳ Αἰγύπτῳ τόπος τις ἐλώδης, ὅστις ἔτι καὶ Ἑλεκρχία ἐκαλεῖτο, ὅπου ἐκατοικοῦσαν οἱ βουκόλοι, βοσκοί, οἱ τρέφοντες τὰς ἀγέλας αὐτῶν.

Βουκολίς, ίδος, ἡ. Ἡκλή, ἐπιτηδεία πρὸς βοσκὴν τῶν βοῶν, ὡς «Βουκολὶς γῆ», πόαι, παρὰ Διον. Ἁλικ.

Βουκόλος, ὁ· καὶ βωκόλος Δωρ. (βοῦς καὶ κόλλω ο. ς. τροχῷ). Ὁποιος ἐπιμελεῖται, βόσκει, τρέφει, περιποιεῖται τοὺς βόας, τὰ βόδια, Ἰλ. Ν, 571. 2) καθόλου δέ, νομεύς, βοσκός, ποιμήν, μάλιστα μεγαλειοτέρων ἑρεμμάτων, Valck Καλλ. σλ. 75. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 566. «Βουκόλος πτερόεσσι», ταυτόν τῷ, βουτύπος, ἢ, μύωψ. Λέγεται καὶ ἐκ περιστοᾶ, βουκόλος τῶν βοῶν. Παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται κατ' ἐξοχήν Βουκόλος ὁ Θεόκριτος. 3) Κύριον ὄνομα.

Βουκόρυζα, ης, ἡ (κόρυζα). Μεγάλη, πολλὴ μύξα εἰς τὴν μύτην· μεγάλη συναγχη· καὶ μεταφ. 2) μεγάλη μωρία, ἀναισθησία. Ζήτ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ν. σελ. 962, 46. ὅθεν

Βουκόρυζος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ἔχει πολλὴν μύξαν εἰς τὴν μύτην, ὁ πολλὰ συναγχομένος. 2) ὁ κατὰ πολλὰ ἀναίσθητος, μωρός, πρβλ. βλέννος.

Βούκος, καὶ Δωρικ. Βῶκος, ὁ. Ταυτόν τῷ, Βουκαίος· ἢ δὲ συνήθεια φυλάττει τοῦτο ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, βῶκον, καὶ λῶκον, λέγουσα αὐτόν. Ἴσως ἐκ ταύτου καὶ τὸ Ἰταλ. Allocco.

Βουκράνιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βούκρανον, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ. 2) ὄρτανον χειρουργικόν, Ὀριβ. σλ. 129.

Βούκρανον, τό (κρᾶνον). Τὸ κρανίον, κεφαλὴ τοῦ βοδίου. 2) ἡ κατεσκευασμένη ἀπὸ δέρματος περικεφαλαία, ὅθεν

Βούκρανος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοὸς κεφαλήν, βουκεφάλος, Σοφοκλ. Τραχ. 11. 2) ταὐτόν τῷ, ταῦρος.

Βουλαῖος, α, ον (βουλή). Ὁποιος ἀνήκει εἰς τὴν βουλὴν, ἢ βουλευτήριον· ἢ ὁ ἀδων βουλάς, συμβουλάς. «Ζεύς, Θέμις βουλαίοιν, ἢ πίθετον αὐτῶν, καθὸ πρωταιτίων καὶ προστατῶν τῆς Βουλῆς τοῦ δήμου καὶ τῆς νομικῆς τάξεως.

*Βουλαπτερούν, τό (βούλομαι, ἅπτω, ῥοῦς). Τὸ βουλόμενον ἅπτειν ῥοῦν, ἀστειωτάτη ἐπωνυμία τοῦ, βλαβερόν, παρὰ Πλτ. Κρατ. λ. 417. Ε.

Βουλαρχέω, ῶ. Εἶμαι ἄρχων, πρῶτος τῆς Βουλῆς, ἐκ τοῦ

Βούλαρχος, ὁ (βουλή, ἄρχω). Ὁ προστάτης, ὁ πρῶτος τῆς Βουλῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 12. καὶ 969. 2) ὁ πρωταίτιος, τῆς Βουλῆς, ἤτοι ὁ συντήσας μίαν Βουλὴν πρῶτος.

Βουλεία, ἡ (βουλεύω). Ἡ τῆς βουλῆς ἀξία, ὡ ἀξίωμα ἑνὸς τῶν ἐκ τῆς Βουλῆς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 809.

Βουλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ οἶκος πόλεως τινός, ἐν ᾧ βουλεύονται.

Βούλευμα, τος, τό (βουλεύω). Συμβούλιον. 2) ἡ ψῆφος, ἀπόφασις τῆς βουλῆς· ἐν γένει δὲ 3) σκοπὸς, στοχασμός, διανόημα. Διαφέρει τὸ βούλευμα καὶ βούλημα, καθότι βούλευμα, τὸ ἴδιον βούλευμα, καὶ βούλημα, τοῦ ὑμετέρου ἢ γνώμη. Ὅθεν, Βουλευμάτιον, ὑποσημ. (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 100).

Βούλευσις, εως, ἡ. Τὸ βουλεύεσθαι, συμβουλεύεσθαι, βουλή· σκέψις. «Βουλεύσεως ἄπο, ἢ γραφήν, ἰδὲ Πολυδ. ὃ, 154, καὶ 8, 88.

*Βουλευτέον, 3ετ. ἐπίῤῥ. τοῦ βουλεύομαι. Πρέπει νὰ βουλευθῇ τις, Ξεν.

*Βουλευτήριος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βουλήν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύεσθαι. Βουλευτήριον, οὐσιαστ., ταυτόν τῷ, βουλεῖον. Βουλευτήριον σημαίνει καὶ τοὺς βουλευτὰς αὐτούς, ἢ καὶ ἕνα μόνον, π. χ. «Κακῶν Ἄδραστος τῶν δὲ βουλευτήριον» (Αἰσχ. Θηβ. 575.).

Βουλευτής, οῦ, καὶ βουλευτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος κάθηται εἰς τὴν βουλὴν καὶ συμβουλεύει, ὁποιος βουλεύει, le Sénateur, le membre du Senat, du Conseil, le Conseiller. Ἰλ. Ζ, 114. 2) ὁ μελετῶν τι. Θηλ. Βουλεύτις, ίδος, ἡ.

Βουλευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν βουλὴν, ἢ εἰς τὸν βουλευτήν. 2) πᾶν, ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπ' αὐτούς, π. χ. «Ὅρκος βουλευτικός», ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ βουλευτής. «Τὸ βουλευτικὸν οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, ἡ Βουλή· καὶ, ἐν τῷ τῶν Ἀθηναίων θεάτρῳ, τὰ παρὰ τῇ Ὀρχήστρᾳ παθήματα τῆς Βουλῆς τῶν 500.

Βουλευτίς, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ βουλευτής.

Βουλευτός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ βουλήν, περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνῃ βουλή, ἢ ἔγινε βουλὴ καὶ σκέψις.

Βουλεύω, Μ. εὐσω. Οὐδ. Εἶμαι βουλευτής, μέλος τῆς βουλῆς, καλοῦμαι ἐν τῇ βουλῇ, ἔχω ἀξίαν βουλευτοῦ, Δυσ. 162 παρὰ Πλτ. «Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. 2) κρατῶ συμβούλιον, συμβουλεύομαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰλ. Α, 351. «Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν, ἡ ἤγομεν, ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως ἐσυμβουλεύσησαν, διεχωρίσθησαν. Β, 379. «Εἰδέποτ' ἐς γεμίαν (βουλήν) βουλεύσομεν» ἤτοι ἀνίσως ἀμοφωνήσομεν. — Ἐνεργητ. μετὰ ἀπ. μελετῶ, διανοοῦμαι τί· Ἔτι δὲ ψηφίζω τί, ἀποφασίζω· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Ὅμ. συνάπτει συνηθέστερον τὰς λέξεις βουλάς, ἀπάτην, ὄλεθρον, πῆμα, φυλάκιον, κέρδεα, π. χ. Ἰλ. Κ, 147. Ψ, 78. Β, 347. 114. Ξ, 464. Ὀδ. Ξ, 396. «Ψεύδεα βουλεύσας». Ψ, 217. «Κακὰ κέρδεα βουλεύσασα» Ἰ, 300. «Αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσάμεν.» Σοφ. Αἰ. 1055. «Βουλεῦσαι τινὶ φόνον.» Πίνδαρ. β', 29, 7. «Βουλεῦσαι Νεοπτολέμῳ τὸν φόνον», ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, βουλεύσαι τινὶ περὶ φόνου. Ἡρόδ. ε' - 124. καὶ η' - 18. «Βουλεύειν ὀρθῶς». Ξεν. Κύρουπ. β', 4, 10. «Δεδογμένα ἡμᾶς ταῦτα βουλεύσαντας.» καὶ η', 713. «Μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε.» Ἐβούλευσα ταῦτην τὴν βουλήν, ἤτοι ἔδωκα ταύτην τὴν συμβουλήν. «Βουλεύσαι τὰ ἄριστα», ἤτοι σοὶ δίδω τὴν καλλίστην συμβουλήν. Συχνάκις συντάσσεται καὶ περί τινος ἢ ἐπί τινι (ἐπὶ πράγματος καὶ ἀνθρώπου), ὡς, «βουλεύειν περὶ τῆς χώρας, ἐπὶ τούτοις εἶσιν, περὶ Μιτυληναίων, ἐπ' Ἀχαιοῖς». — Ἡ ἐνεργητικὴ σημασία βουλεύειν τινά, Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 157, ἀντὶ συμβουλεύειν τινά, ἀπορίπτει ὡς μὴ Ἑλληνική. — Εὕρηται δὲ τὸ βουλεύω καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, ὡς Ὀδ. Ι, 299. «Βούλευσα αὐτάμεναι» καὶ μετὰ τοῦ ὅπως καὶ ἀόρ. ὡς, Ὀδ. Ι, 420. «Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, ἡ (Δ, 229), ὅπως ἐθέλοιμι ἑκάστην.»

Βουλεύομαι 1) Παθητ. συμβουλεύομαι, ὡς παρὰ Πλουτ. ἀποφθ. «Πεπράχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἑκεῖνα.» Αἰσχ. Προμ. 998. «Ὥρται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.» «Τὰ βεβουλευμένα, ἤτοι τὰ ψηφισθέντα, ψηφίσματα. — Ὁ παρακ. βεβούλευμαι ἐκλαμβάνεται καὶ ἐνεργητικῶς, Σοφ. Ἠλ. 385. «Ἢ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευται ποιεῖν». 2) μέσως, βουλεύω, ἤγουν συμβουλεύομαι περί τινος πράγματος, κάμνω σχέδιον ἢ ἀπόφασιν, μελετῶ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι πολλὰ ἐλαχιστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τότε τίθεται ἤτοι ἁπλῶς, ἢ μετὰ τοῦ εἰ, ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ γενικῆς, ἢ μετὰ ἀπαρεμφάτου. π. χ. «Βουλεύου βραδέως.» (Ἰσοκράτ. εἰς Δημ. 4). «Βουλεύονται ἐν καταπαυστικῷ» (Θουκ.). «Τοὺς τἀπόρρητα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους» (Γρηγ.). Ἰλ. Β, 114. «Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατε.» «Βουλεύομαι μετοικῆσαι.» «Βουλεύεσθαι πρὸς τινα», ὄχλοι συμβουλεύομαι μετὰ τινος. Ξεν. Ἐν τοῖς κώσηξι συγχέονται τὸ βουλεύω καὶ βουλεύομαι, ὡς καὶ τὸ βουλεύομαι καὶ βούλομαι.

Βουλή, ἡ. Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν δίδω εἰς τινα ἢ λαμβάνω ἀπό τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκοπός, θέλημα, γνώμη, ἀπόφασις, παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Α, 5. π. . . Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. 2) ἐπὶ προσώπων δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἡ συνέλευσις, σύναξις τῶν βουλευτῶν. Συγκλητος, Συνέδριον, οἱ ἔντιμοι βουλευταί, ὡς π. χ. ἐν Ἰλ. Β, 53. «Βουλὴ — μεγαθύμων — γερόντων·» καὶ 3) ἐν Ἀθήναις ἰδίως, ἡ βουλὴ τῶν 500, καὶ τότε ἀν χρήσει πάντοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς «Ἡ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Βουλή», τὸ βουλευτήριον, senatus. 4) ὁ τόπος, ἔνθα συνάζονται καὶ συμβουλεύονται περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. Τρία δὲ σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτάς, καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. Ἡ λέξις βουλὴ τίθεται παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς μάλιστα ἐπὶ θεῶν. Ἰδοὺ δὲ μερικαὶ φράσεις ταύτης τῆς λέξεως. «Διδόναι βουλὴν περί τινος, ἤτοι δίδω συμβουλήν. «Νυκτὶ βουλὴν διδοῦσι, ἤγουν συμβουλεύονται τὴν νύκτα περὶ τοῦ πράγματος. «Βουλὴν περί τινος προτιθέναι ἢ ἐμβάλλειν τινί, ἢ εἰς τινα.» «Ἐν βουλῇ ἔχειν τι», ἤτοι συμβουλεύεσθαι περί τινος. Ὁ Δωρικὸς τύπος εἶναι βωλά, ὁ δὲ Αἰολ. βόλλα, καὶ παρὰ Θεοκρ. ε', 15 βουλά, ἀντὶ βουλή. Τὴν δὲ Δωρ. κίτ. βουλάς, μὲ βραχέιαν λήγουσαν, ἔχει ὁ Ἡσιόδ. Θεογ. 53.)

*Βούληαι, Ἐπικ. β'. ἐνικ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ βούλομαι, Ἡσιόδ.

Βουληγορέω (βουληγόρος). Ὁμιλῶ καὶ δίδω βουλήν. 2) ὁμιλῶ ἐνώπιον τῆς βουλῆς.

Βουληγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν ἢ δίδειν βουλὴν ἐκ τοῦ

Βουληγόρος, ὁ, ἡ (βουλή, ἀγορεύω). Ὅποιος ὁμιλεῖ ἐν τῇ βουλῇ, ἢ δίδει βουλήν. (καὶ αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ποιητικαὶ παρὰ Πολυδ.)

Βουλήεις, εσσα, εν. Φρόνιμος· καλῶς συμβουλευόμενος, παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. 14. «Οὔτε ἔξυ Σόλων βαθύφρων, οὔτε βουλήεις ἀνήρ», βουλευτὴς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος.

Βούλημα, ατος, τὸ (βούλομαι). Ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου βουλευόμενοι ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, θέλημα, γνώμη· προσταγή. Διον. Ἅλικ. Ζήτ. καὶ Βούλεμα.

Βουλής, ῆντος, ὁ· ἀντὶ τοῦ, βουλευτής, ἐκ τοῦ, βουλῆς, κατὰ συγκοπ., Θουκυδ. Γ, 70. (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Σουΐδ.) «Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλὴς ὢν . . ἐπὶ ἔτη βουλὴς ἐστών. Τινὲς λαμβάνουσι τοῦτο συνεκδοχ. ἀντὶ νέα τῆς βουλῆς· ἀμφίβ. μέντοι.

Βουλησις, εως, ἡ. Θέλησις, ἐνέργ., σκοπός. 2) ἀπόφασις, ψῆφος. «Βουλησις φόνου» (Πολυδ. ς', 179.). «Διά τινα δαιμονίαν βουλησιν (Λουκιαν.). «Αἰτιᾶς βουλήσεως» (Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Ρωμ. α', 33).

Βουλητέος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θέλειν. — «Τὸ Βουλητικόν», ἡ θέλησις.

Βουλητός, ή, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει τινὰς, ἐύχεται, ἢ τὸ ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ θέλῃ τινές. — «Τὸ βουλητόν» ἡ θέλησις, προαίρεσις, Ἀριστοτέλ.

Βουληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ἢ δίδων συμβουλήν, βουλευτής. Ἐν Ἰλ. ὀνομάζονται παντοχοῦ οὕτως οἱ ἡγεμόνες καὶ πρῶτοι ἐν τῷ δήμῳ· ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. βουληφόρος Ἀχαιῶν, Ἀργείων, Τρώων, κτλ. ὡς τὸ βασιλεύς. Ἰλ. Β, 24. «Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Βουληφόροι ἄρχ ποτε μὲν αἱ ἐκκλησίαι, ποτὲ δὲ οἱ βασιλεῖς καὶ πρῶτοι ἐν τῷ λαῷ, ὅηλ. πρὸς οὓς αἱ βουλαὶ ἀνοίγονται. 2) ὡς ἐπίθετον, ὡς Ὀδ. Ι, 113. καὶ Πινδ. Ὀλ. 12, 6. «Ἀγοραὶ βουληφόροιι, ἤγουν βουλευτικαί, διὰ νὰ συμβουλεύωνται.

*Βουλήιος, αία, ον, = βουλαῖος, Ἐπιγραφ.

Βουλιμία, ἡ. ἡ, βουλιμίωξις, ἡ· ἡ, Βουλιμος, ὁ (λιμός). Ἀνυπόφορτος λιμός, μεγάλη πεῖνα· ταυτόν τῷ, βούβρωστις. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται καὶ ἀσθένειά τις, ἥτις ἐπακολουθεῖ εἰς καιρὸν ὑδροπιρίας ἐν χειμῶνι, ὅτε τοὺς αἰφνιδίως πίπτει μετὰ λειποθυμίας, καὶ διὰ μιᾶς βούρας ψωμίου ἢ ἄλλου τινός, τὴν ὁποίαν κατεπίνει ὁ πάσχων, ἐπαισέρχεται πάλιν εἰς ἑαυτόν. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 4, 7. «Ἐπορεύοντο διὰ χιόνος καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβουλιμίασαν».

*Βουλιμίαστις, εως, ἡ. Τὸ ἔχειν βουλιμίαν, ἡ κατάστασις τοῦ βιβλιμιῶντος, ἐκ τοῦ

Βουλιμιάω, Μ. ἀσυν. ἡ, βουλιμιῶ τω (βουλιμία). Ἔχω ἢ πάσχω μεγάλην πεῖναν, ἢ κυριεύομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς βουλιμίας. Ὁρα Ξενοφ. Ἀναβάσ. Δ', ε', 8. «Βουλιμιᾷ τὰ βελάντιαν, κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηλέων ἐχόντων ἔνδον βαλαντίων, Βατρ. Ἀν. σ. 30, 10.

Βούλιμος, ὁ, = βουλιμία.

*Βουλιμῶ τω, νεώτ. τύπος ἀντὶ βουλιμιάω.

Βούλιος, ὁ, ἡ (βουλή). Ταυτόν τῷ, βουλευτικός, βουλαῖος, φρόνιμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. «Βουλιώτερόν τιν», ἀντὶ, βουλευτικώτερόν· καὶ Ἱκέτ. 699. «Βούλιος φέρει φρήν».

*Βούλλα, ἀντὶ τοῦ, σφραγίς. Βουλλόνω, ἀντὶ τοῦ σφραγίζω· καὶ, Βουλλωτής, ἀντὶ τοῦ, σφραγιστής, σημάντωρ. Ἐκ τοῦ Λατιν. bulla, καὶ, bullare, παρὰ Βυζαντινοῖς.

Βούλομαι, τὸ β'. πρόσωπον βούλει, Παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, Μ. μέσος, βουλήσομαι, Παρακ. βεβούλημαι (παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συνθέσει καὶ βέβουλα, προβέβουλα), Ἀόρ. ἐβουλήθην, Ἀττικῶς δὲ καὶ ἠβουλήσην (ἐκ τοῦ βουλέομαι. Πρωτότυπος ταύτων εἶναι τὸ, βόλω, βόλομαι, ὅθεν τὸ Λατιν. volo. Ζήτει ἐν τῷ, βόλομαι). Σημαίνει, θέλω, εὔχομαι, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. Συντάσσεται 1) ἁπλῶς αἰτιατικῇ πράγματος, π. χ. «Βούλομαί σε πάν ἀγαθόν.» Θουκυδ. ς, 80. «Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων», ἤτοι φρονεῖν, ἀγαπᾶν. «Βουλόμενοι ταῦτα», ἤτοι οἱ ὄντες ἐκ ταύτης τῆς φατρίας. Ὁμ. Ἰλ. Η, 21, Π, 121. «Τρῶες δὲ βούλετο νίκην», ἤτοι ἐψήφισαν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ νίκην· καὶ δοτ. «βούλεσθαι κακῶς τινί· ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφάτου, Ἰλ. Α, 122. «Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἶκοι ἔχειν». 2) Ἀπαρεμφάτου, ὅπερ καὶ συνηθέστερον. π. χ. «Βούλομαι σῖτον ἀπεσθαι (Ξεν.), ἢ βρύλομαι πιεῖν, ὅηλώσαι ὑμῖν· ἐσθίετε καὶ μέλλοντε ἀπαρεμφάτου. π. χ. «Βούλεται δηλώσαι, ἤξειν, ἀγγελεῖν» ἐνίοτε δὲ συντάσσ. μετὰ τῆς εἰς, ἐννοουμένης τὴν ἀπαρεμφάτου, ὡς Ἀριστ. Ἠαιρ. 1279. «Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι», ἐνῶ ὁ Σχολιαστὴς προτίθησι τὸ, ἀπελθεῖν. 3). Ὑποτακτικῇ, ἐρωτηματικῶς ὡς ἐπιτροπὴ, ἢ καὶ μέλλοντι ὁριστικῆς ἐνίοτε. π. χ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 36. «Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω; ἤτω, θέλεις νὰ εἰπῶ κτλ. Λιβάν. τ. δ'. σ. 660, 10. «Κἀγὼ τε βούλεσθε τῶν ἀπορρήτων;» «Βίετε τι βούλεσθε πρόσθεν ἢ ἀφέλησε» (Πλάτ.). «Εἶπε μοι, βούλει, πάτερ, ἑατροὶ ὀξέως σοι προτρόπαιοι (Λιβαν. τ. δ'. σ. 660, 23.)» «Ἢ πρὸ τί βούλεσθε ἐκείνων ταῦτ' ἐξετάσωμεν; (Ἀριστ. τ. α'., σελ. 431, 3.) — Τὸ βούλομαι κατὰ περίφρασιν ἐκφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς καὶ αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. καὶ ὅηλοῖ, μελετῶ. π.χ. «Ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο ἢ ταῦτα», θέλω. «Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ», ἤτοι δὲν θέλω. «Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἔστιν,» ἀντὶ θέλετε ν' ἀκούητε. «Ποίει ὅ,τι ἂν ἢ βουλομένῳ σοι», ἤτοι ὅ,τε θέλῃς. — «Ὁ βουλόμενος, ἢ ὃς βούλει,» ὅηλοῖ, πᾶς ὁ τυχών, ὁ θέλων. Ξεν. Ἑλλ. 2ος. Διον. συνθ. σλ. 438. π. χ. «Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.» Τὸ βουλόμενον, ὡς καὶ τὸ, βούλεσθαι, ὅηλοῖ καὶ θέλησις, ὡς, «τὸ βουλόμενον ἐκείνου», ἤτοι ἡ θέλησις ἐκείνου — Παρὰ Πλάτ. (πρβ. Boeckh. Σιμων. σ. ιε'.) πολλαχοῦ «βούλεται εἰκὸς, ὡς τὸ, μέλλει ἢ κινδυνεύει εἶναι.

2) Βούλομαι σημαίνει καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν θέλω μέ τί, ἤτοι ἐννοῶ. π. χ Λουκ. Προμ. 2. «Καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται», ἤγουν, «ἂν μὲ τοῦτο θέλῃς, ἐννοῇς τὸν Προμηθέα, κτλ. Δίων Κάσ. σελ. 618, 70. «Τί ποτ' οὖν αὐτῷ βούλεται τὸ τὰ ὅπλα πᾶσιν ἐπιφέρειν;» ἤτοι τί θέλει μὲ τοῦτο, ὅτι κτλ. «Εἰ δὲ βούλεις, ἂν θέλῃς καὶ τοῦτο· καὶ μάλιστα, ἑπομένως, ἀναγκαῖ· τροπὴ μεταβαίνοντος ἀπὸ μίαν ὑποδιαίρεσιν εἰς ἄλλην.

3) Τὸ βούλομαι, ὡς καὶ τὸ θέλω, ἐξηγεῖται ἐνίοτε διὰ τοῦ, δύναμαι, ἢ πρέπει νὰ . . . π. χ. Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Ρωμ β', 12. «Τὸ συνέδριον Ἕλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον γερουσίαν βούλεται (ἤτοι δύναται) ὀνομάζειν, καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ε'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Βούλεται (ἤτοι πρέπει) δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἀδίκων πάσχωσιν.

4) Βουλομαι, ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, σπανιώτερον δὲ καὶ ὅλα τούτου, σημαίνει προτιμῶν. π. χ. »Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμεναι ἢ ἀπολέσθαι (Il. Α, 117). »Βέβουλτο ἂν γῆν φέρειν ἢ τριφῆς συμμετέχειν Ἀριστοτέλους (Plut. Πλ. συλ. 272). »Ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν (Ἀλλέξ. παρὰ Γελλίῳ 20, 5)«. Ἰδὲ καὶ Il. Ψ, 594. Od. Μ, 350. Λ, 488. Π, 106. Χ, 88.) Ἐντελέστερον ὑπάρχει τὸ, βούλομαι μᾶλλον... ἤ.

Κατά τινας (Βούττμανον) διαφέρει τὸ βούλομαι καὶ θέλω κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν θέλω προσημαίνει σκοπὸν ἐπίτηδες, τὸ δὲ βούλομαι ἁπλῶς θέλω ἄνευ σκοποῦ τινος· ὡς τέσον, ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τυχαίως τὸ βούλομαι ἀντὶ τοῦ ἐθέλω ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐθέλειν καὶ ἐκτελεῖν, ἐν τῇ σημασίᾳ ἀποφασίζειν τι. Σημ. Τὸ βέλεσθαι, ἀντὶ τοῦ βούλεσθαι, ἀπαντᾷ τρὶς παρ' Ὁμήρῳ· ἰδὲ βάλομαι. Τὸ δὲ βόλλομαι εἶναι Αἰολικὸς τύπος καὶ ἅπαντᾷ παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἰδὲ βάλλομαι.

Βουλομάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅποιος ἀγαπᾷ νὰ μάχεται, ἢ νὰ μαλώνῃ, φιλόνεικος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1262.

Βουλύσιος, ὁ, ἡ (βουλυτός). Ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅτε ξεζεύγεται ὁ βοῦς, Ἄρατ. 825.

Βούλυσις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βουλυτός· μόνον παρὰ Κικέρ. εἰς Ἀττ. 15, 27.

Βουλυτός, ὁ (βοῦς, λύω), ὑπακ. καιρὸς Τὸ ἑσπέρας, ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρός, ὅτε οἱ βόες λύονται ἀπὸ τὸ ἄροτρον, Λπ. Ῥόδ. 3, 1342. ἔχει καὶ τὸ »Βουλύσιος ὥρα«, παρ' Ἄρατ. Διοσημ. 887. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. 753. »Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκειν, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὰ ζευγάρια ἔρχονται ἀπὸ τὸ χωράφι, ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὸν ζυγόν. Ἄρα κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λύσις τῶν βοῶν. Παρ' Ὁμήρῳ ἅπαντᾷ μόνον ἐπίρρ. »βουλυτόνδε, περὶ τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν ἐσπέρην, Il. Π, 779. Od. Ι, 58. Ἀριστ. Ὄρν. 1500.

Βούμαστος, ἡ, βούμαστος, ὁ, ἡ· Ὑποκορισμ. ἀμπελος. Μεγάλας σταφυλὰς ἔχουσα, ἢ σταφυλὴ μεγάλας ῥώγας ἔχουσα· κυρίως ὅμως ἡ μεγάλους μαστοὺς ἔχουσα.

Βουμελία, ἡ (μελία). Εἶδος μεγάλης μελίας, Bumelia, Θεόφ.

Βουμολγός, ὁ (ἀμέλγω). Ὅποιος ἀρμέγει τὰς ἀγελάδας. 2) οὐσιαστ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιστασίας ταύτης, Λεξήν. Β'.

Βούμυκοι, οἱ· ἡ, Βούμυκαι (μυκάομαι). Φωναὶ, μυκηθμοί, μουγγρίσματα βοῶν· καὶ εἴδος τοιούτων ὑπογείων κρότων, Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ'. 2. Σ. 937, 38.

Βουνάβα, ἡ. Ἐπίθ. Ὅρας, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἵστατο κατὰ τὸν εἰς Ἀκρόπολιν ἀρόμενον ἐπὶ βουνοῦ (λόφου), ὄρα = Ἀκραία, Παυσ. 2, 4. 7.

Βούνεβρος, ὁ, ἡ (νεβρός). Μεγάλας νεβρὸς, ἐλαφόπουλον, Γαλλ. Faon. Αἰσώπ. Μῦθ. 39. »Βουνέβρῳ περιτυχόντες«.

*Βούνευρον, τό. Μάστιξ ἐκ νεύρων τοῦ βοὸς κατατενασμένη. Λέξις πολλὰ ἐν χρήσει, μᾶλλον ἐν τῇ βιογραφίᾳ καὶ τοῖς μαρτυρίοις τῶν ἁγίων, καὶ παρὰ Μανασσῇ καὶ ἄλλοις.

Βουνιάς, ἡ. Εἶδος γογγύλης, μακρὰν τὴν ῥίζαν ἔχουσης, ἐν ᾧ ἡ κυρίως γογγύλη ἢ γογγυλὶς ἔχει τὴν ῥίζαν στρογγυλήν, παρμε.

Βουνίζω. Μ. ἴσω (βουνός). Ἐπισωρεύω, ὡς βουνὸν ποιῶ· παρέχω ἀπίστευτον πλῆθος καὶ ὄγκον, ὡς ἀδελφὸς, π. χ. ὅταν ἴδῃς τις πολλὴν ποσότητα φαγητῶν. Λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ο'. Ὅθεν τὰ βεβουνισμένα, τὸ ὄραγμα, ὄγκαλαῖς.

Βούνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. Δ'. 124., τὸ ὁποῖον οὐκ ὀλίγως μετέφρασεν ὁ Πλίνιος, παρμε, συγχύσας τοῦτο μὲ τὸ, βουνιάς, ὅτι τὸ Βούνιον φέρει τὸ ἄνθος στεφανοειδές. Σπέρ. ἐν τῷ, Ψευδοβούνιον.

Βουνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, βουνός. 2) ἀντὶ τοῦ, Βουνιάς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. καὶ 789. 3) ἐπίθετ. »Βουνὶς γῆ«, βουνώδης, λόφους ἔχουσα. Σπέρ. Βουνός.

Βουνίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ βουνοῦ, βουνίσιος, Ἀπελλετ. Β'. 81. »Βουνίτης Πάνα«. 2) ὡς οὐσ., ἐπὶ τῶν βουνῶν, ἢ ἐπὶ τῶν λόφων κατοικῶν. 3) βουνέλλος, βοηλάτης. Θηλ. βουνῖτις, ιδος, ἡ.

Βουνοβατέω, ῶ (βατέω)· Ἀναβαίνω, περιπατῶ ἐπὶ λόφων, βουνῶν, Λιθολ. ς', 218.

Βουνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βουνοῦ, λοφώδης, βουνώδης, π. χ. τόπος, Διόδ. ε. 40.

*Βουνοθρεπτος, ὁ, ἡ. Ἀναθρεμμένος εἰς τὰ βουνά, ὡς τὸ ἄγριον γένος τῶν αἰγῶν, Θεοδοσ. Ἀκροασ. ά, 13.

Βούνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ βοσκημένος ἀπὸ βόας, Σχολ. Ἀριστ. 1383. Βουνόμος δὲ ὁ θρεπτικὸς τῶν βοῶν, ἐπί τε βουκόλων καὶ τοῦ τόπου, ἔνθα τρέφονται οἱ βόες, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 180.

Βουνόμος, ὁ, ἡ. Ὁ νέμων, βόσκων τοὺς βόας, ἐπὶ βουκόλων, καὶ τοῦ τόπου τῆς βοσκῆς· ἰδὲ βούνομος.

Βουνοπατέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, βουνοβατέω.

Βουνός, οῦ, ὁ. Λόφος, βουνίον. 2) ἐπισώρευσις, σωρός. 3) ὕφωμά τι, σκηνή· καθ' αὐτὸ ἴσως βυρηνικὴ λέξις τοῦ Αἰσχύλου, τὴν ὁποίαν ἐλάβεν ἐκ Σικελίας, Ἡροδ. Δ', 158. 199. Valck. 4) παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν· πρβλ. μαστός. Περὶ τῆς παραγ. ἰδὲ Schweigh. Ἡρόδ.

Βουνοῦσης, εος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουνοειδής, Πολύβ. β', 15, 8.

Βούπαις, αιδος, ὁ. Παῖς μέγας, οὔπω τέλειος ἀνήρ. 2) = βουγενής, βουποίητος, ἐπίθετον τῶν μελισσῶν, αἵτινες, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς σήψεως τῶν βοῶν, ὡς αἱ μέλισσαι ἐξ ἵππων, Voss. Virg. Georg. 4, 281.

*Βουπάλειος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, Βούπαλος, ἤτοι μωρός.

Βούπαλις, εως, ὁ, ἡ (πάλη, βοῦς), = βύπαλος, ἤγουν, ὁ παλαίων πολλὰ μεγάλας πάλας ὡς παλαιστής, Ἀνθολ. Πλανουδ. ξς'. τ. β'. Σ. 644.

Βούπαλος, ὁ. Ὄνομα ἀρχιτέκτονος καὶ γλύπτου Χίου, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ Ἱππώναξ διὰ τὴν μωρίαν του μεγάλην ἔχθραν, ὡς γνωστὸν εὐ μάλα ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ.

Βουπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πάομαι). Ὅποιος ἔχει πολλοὺς βόας, ὁ πλούσιος εἰς βόδια, Ἀνάλεκτ. Α'. 238. Τὸ, Βουπάμων, δὲν εἶναι ὀρθόν. (α)

Βούπεινα, ἡ (πεῖνα), = βουλιμία, Λυκόφρ. 581.

Βουπελάτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ βόας ἐλαύνων, ποιμαίνων, βουκόλος, Ἀπολλ. Ἀργον. Δ'. 1342. (ε)

Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ (πλάνη, κτίζω). Λυκόφρ. 29. »Βουπλανόκτιστοι λόφοι«, οἱ κατὰ τὸν χρησμὸν μετὰ τὴν πλάνην τοῦ βοὸς ἀνεγερθέντες λόφοι, ἤγουν ἡ Τροία, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ἢ εἵπετο ὁ Ἴλος, βοῦς.

Βουπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅποιος πλάττει καὶ σχηματίζει βόας, Ἀνάλεκτ. Α'. 497. ἐπίθ. Μύρωνος.

Βούπλευρον, τό. Φυτόν τι, φέρον καρποὺς ὡς φοίνικας.

Βουπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Πλῆθος βοῶν, γεμάτος ἀπὸ βόας, »Βουπληθέος ἐξ Ἐρυτείαο, Εὐφορίων παρ' Εὐσταθ. εἰς Διον. 558.

Βούπληκτρος, ὁ, ἡ (πλῆκτρον). Ἐν Ἀνάλεκτ. 5. 41. »Βουπλήκτρου ἀκαίνασι· Ταυτὸν τῷ, βουπλῆξ.

Βουπλῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ διὰ τοῦ πελέκεος πλήττων τοὺς βόας, ἢ σφάζων τὰ βόδια. 2) ὡς οὐσ. ἡ Βουπλῆξ, αὐτὴ τοῦ, βουκέντρου, Il. Χ, 135. Βούπλῆξ, ὁ πληγεὶς ὑπὸ τῶν βοῶν.

*Βουποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτὸν τῷ, βούπαις σημ. β'., Ἀνθολ. Π. 12, 249. »Βουποίητα μέλισσαι«.

Βουποίμην, ενος, ὁ (ποιμὴν). Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Ἀνάλεκτ. Β'. 177.

Βουπόλος, ὁ (πολέω)· ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Βάσκων, ἢ φυλάττων βόας· λέγεται καὶ βουνολάων, μετοχ. τοῦ βουπολέω, Λέων Τ. ἐμμ.

Βουπόρος, ὁ, ἡ (πείρω). Ὁ διαπερῶν, ἐπιτηδείως εἰς τὸ διαπεραν τοὺς βόας, Ἡροδ. β', 135. »Ὀβελὸς βουπόρου, σουβλὶ διὰ νὰ ψηθῇ ὁλόκληρος βοῦς, Ξεν. Ἀναβ. ζ', 8, 14. »Ἐπάτησε βουπόρου ὀβελὸν τὸν μηρόν«. Εὐρ. Ἀνδρ. 1135. »Βουπόροι σφαγεῖς«.

Βούπρηστις, εως, καὶ ιδος, ἡ (πρήθω). Ὄνομα φαρμακεροῦ κανθάρου, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκατα πρίσκει τὸ δέρμα τῶν θηλυμάτων. 2) ὄνομα λαχάνου τινος, Buprestis, Θεόφρ.

Βούπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα). Ναῦς, ἔχουσα τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἤτοι τὴν πρῶραν παρομοίαν μὲ βοδινὸν κεφάλι, Σοφοκλ. Τραχ. 11., ὅπου Ἕλλοι, βούπρωροι, ἀναγιγνώσκ. 2) »Βούπρωρος ἱστοτόμη (Πλούταρχ. Συμπ. Δ'. Σ. 668)«, ξυλὶς ἀπὸ ἑκατὸν πρίβατα, καὶ ἑνὸς βοὸς προκομμένου αὐτῶν· τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Σκρίβ. Γ'. σελ. 703.

Βούρασσος, καὶ ὀρθότερον, βόραττος, ὁ. Καρηνὸν τοῦ φοίνικος κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ σκέπασμα αὐτοῦ. Λέγεται καὶ, ἐλάτη.

Βούβριον, τό. Εἶδος φυτοῦ.

Βοῦς, οός, ὁ, ἡ. Τὸ βόδι, ἢ ἡ ἀγελάδα· ὡς ἐπιτοπλέστον, ὅτε δὲν διορίζεται τὸ γένος, ἐν κοινῇ ἢ ἀγελάδα, ἢ Ἑλληνὶς βοῦς, Schael. Λογγ. σ. 389. Ὁ Ὅμηρος ὅμως μεταχειρίζεται οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ. τὸ ὡρισμένον· ὅτε οἱ θέλει νὰ σημάνῃ τοὺς ταύρους ῥητῶς, λέγει, βοῦς ἄρσην, καὶ, ταῦρος βοῦς, Il. Β, 389). Ἡ λέξις εἶναι ὀνοματοποιουμένη. Κυτεύειν λέγεται βοῦς καὶ ἡ γυνὴ, ὡς καὶ ταῦρος ὁ ἀνήρ (Πινδ. Πυθ. 4, 142. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1117.). — Ἡ βοὸς ἐλαμβάνετο καὶ περιληπτικῶς (ὡς καὶ ἡ ἵππος), π. χ. τὴν βοῦν ἐλησατο. — 2) συνεκδοχικῶς τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἐν τῷ Θηλ. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, δέρμα βόειον (καθὼς καὶ ἐλεφὰς ἀντὶ τοῦ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ)· ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρῳ τὰ Θηλ. βοῦς τυκτὰς καὶ βοὸς αὐλοὺς λέγονται αἱ ἀσπίδες ἐκ βοείας βύρσης, ἤτοι δέρματος τετεχνιτευμένας, ἰδὲ Il. Μ, 105 καὶ 137. 3) ταυτὸν τῷ, βούνευρον, μάστιξ. 4) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, σελαχωίδους. 5) τοπικὸν καὶ νομισμα Ἀττικὸν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ βοὸς, τὸ Δίθραχμον, εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ Θησέως... — Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, ὁμοία τῇ Ῥωμ. λέξει ἄμουσος, ἔνθεν καὶ »Βοὸς ἐν αὐλείῳ καθῆσται παροιμ. ἐπὶ ἀχρήστιες. καὶ, »Βοῦς Κύπριος ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου· εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν παρὰ Βεωτοῖς βοῶν, οἱ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σπάνια ἦσαν. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ἐρρέθη καὶ τὸ »Βοῦς ἕβδομος ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἱ γὰρ σίνηπες ἐμβυχοι μὴ ἔχοντες δῦσαι, ἁπλάτους ἐξ ἀλείρου. »Ἕβδομος βοῦς« ὅμως εἶναι εἶδος πλουτίου κερατοειδοῦς ὡς, ἡ μηλωνιὰ ὁ σελήνη. Ἡ παροιμία »Βοῦς ἐπὶ γλώσσαν βέβηκε, ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει, καὶ, βοῦν ἐπὶ γλώσσῃ φέρειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγεται ἐπὶ ἀνδρώπων, τῶν ὀπείσω ἢ γλώσσα εἶναι διὰ τὰ χρήματα δεμένη, οἱ ὁποῖοι ἐδωροδοκήθησαν διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσωσι τί, καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ τῶν δωροδοκηθέντων ῥητόρων, Θεόφρ. 773. Αἰσχ. Ἀγαμ. 35. «Τῶ δ' ἐπισιγῶ βους ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν». Εὑρίσκονται δὲ καὶ ἄλλαι παροιμίαι, ἐξ ὧν καὶ αὐτὴ βοῦς ἐν πόλει, ἐπὶ παραδόξων πραγμάτων. Ἰδὲ Βεκτ. ἐπιστ. κριτ. σελ. 184. — «Βους ἡγεμὼν, βοῦς ἥρωσε, ὀνομάζεται ὁ ἰσχυρότατος καὶ ὡραιότατος, ὅστις ἐστράφετο ἐν δημοσίαις θυσίαις.

Ἰδοὺ περὶ τῆς κλίσεως τῆς λέξεως βοῦς. Ὀνομ. βοῦς (Δωρ. βῶς). Γεν. βοός (ποιητ. καὶ βοῦ). Δοτ. βοΐ. Αἰτ. βοῦν (παρὰ ποιητ. καὶ βόα καὶ Δωρ. βοῦν). Πληθ. βοῦ. Πληθυντ. Ὀνομ. βόες (σπανίως βοῦς). Γεν. βοῶν. Δοτ. βουσὶ (ποιητ. βόεσσι, σπανιώτατα βοσί, καὶ Δωρ. βωσί). Αἰτ. βόας καὶ βοῦς. Κλ. ὦ βόες.

Βουσέλινον, τό. Εἶδος σελίνου.

Βουσκαφέω, ῶ (βοῦς, σκάπτω). Παρὰ Δυκόφ. Ἀλεξ. 434. κατεδαφίζω, ἀφανίζω σφοδρῶς, σκάπτω διὰ νὰ κρημνίσω τί.

Βουσόος, ὁ, ἡ (ταυτὸν τῷ βοοσσόος). Ὁποιος κυηγεῖ, βάλλει τοὺς βίας εἰς κίνησιν, ἐπίζητ. τοῦ μύωπος. (Καλλίμ.)

Βουστάδιον, τό· ἢ, βούσταθμον, τό· ἡ βουστασία, ἡ· ἡ Βουστάσιον, τό· ἡ Βούστασις, ἡ. Τόπος, ἐν ᾧ ὕστανται οἱ βόες, νωμορός, ἐχούρι, σταῦλος τῶν βοῶν.

Βουστροφηδόν, ἐπίρρ. (στροφή). Ὁπόταν τινὸς σπείρεται καθὼς τὰ βόδια ὅταν καμνωσι τὸ χωράφι, ὅταν γυρίζωσι τὴν αὐλακιάν, δηλ. ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά· ἐν χρήσει δὲ μόνον ἐπὶ ἀρχαιοτάτου τρόπου τοῦ γράφειν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οἱ ὁποῖοι ἔγραφον τὸν πρῶτον στίχον ἀπὸ δεξιᾶς ἐπ' ἀριστερὰν, τὸν δὲ δεύτερον ἀπ' ἀριστερᾶς ἐπὶ δεξιὰν, ἡ ταναπαλιν, καὶ οὕτω καθεξῆς· ὥστε ἦσαν γεγραμμέναι αἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος, καὶ οὕτως εἶναι ἡ Σίγειος ἐπιγρ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων παρὰ Boeckh corp. inscr. 1. 3. 27. 43. Ὅρα Βιβλιοθήκης Ἑλληνικῆς Προλεγόμενα, σελ. 22.

Βουστρωφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ γυρισμένος διὰ τοῦ ἀρότρου, ἤτοι ἠργωμένος ἀπὸ βόας, Δνκόφρ. 1438.

Βουστρόφος, ὁ. Ὁ στρέφων, διοικῶν τοὺς βόας. 2) βούκεντρον, Ἐπιγράμ. «Βουστρόφος ἀεροσάθμας».

*Βούσυκον, τό. Εἶδος μεγάλου σύκου.

Βουσφαγέω, ῶ (σφάττω). Σφάζω βόας, Εὐριπ. Ἱλ. 627. ὅζεν

Βουσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν βόας.

*Βούτελις. Ζήτει Πῶϋξ.

Βούτης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Εὐριπ. Ἐκ. 676. (Ἀβέβαιον ἂν παρὰ τὸ βοῦς, ἢ βόσκω ἀντὶ βοτήσ).

Βούτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ ἔχων τὴν τιμὴν ἑνὸς βοός, ὁποιος ἀξίζει ἕνα βόδι· ταυτὸν τῷ, Ἀλφεσίβοιος, καὶ, βοώνητος.

Βούτιον, τό· καὶ Βούτιον, τό· καὶ, Βοῦτις, ιδος, ἡ· ἐκ τοῦ, Βύτις. Εἶδος πίτου ἢ λαγήνου. Ζήτ. Βύτις, πυτίνη.

Βούτομον, τό· καὶ, Βούτομος, ὁ (βοῦς, τέμνω). Εἶδος φυτοῦ, ἐν ἑλώδεσι τόποις φυόμενον, ὅπερ βόσκουσιν οἱ βόες, Galgant.

Βούτορος, ὁ, ἡ (τείρω). Ταυτὸν τῷ, βούπορος. 2) ὁδός, ἀτραπός, Ἡσυχ.

Βουτρέγος, ὁ (Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ε. 24. σ. 263). Ἐκ βους καὶ τράγου, ζῶον μυθώδες.

Βουτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἔχων βόας. 2) ταυτὸν τῷ, βοώνης.

Βούτυπος, καὶ ὀρθότερον βουτύπος ὁ ἡ (βοῦς, τύπτω). Ὁπιος ἔτυπτε μὲ τὸν πέλεκυν κατὰ τοῦ εὐγένους τοὺς βόας καὶ τοὺς σφάζει, Ἀπολλ. Β'. 91. 2) ὡς οὐσ. ταυτὸν τῷ, εἰτηρος.

Βουτύρινος, η, ον. Ἀπὸ βούτυρον κατεσκευασμένος, ὡς, μύρον.

Βούτυρον, τό (μὲ υ δίχρονον). Τὸ παχὺ μέρος τοῦ γάλακτος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) παρὰ Πλουτ. πρ. 1109. εἶδος ἀλοιφῆς. Λέγεται καὶ ἀρτεμισία.

*Βούτυρος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ καλούμενον παρ' Ἀθην. Θ'. σ. 395. ὀξὺς δὲ πᾶς ὁ τόπος τότε βουτυρώνει.

Βουφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει βόας. 2) ὁ τρώγων ὡς ὁ βοῦς, πολυφάγος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Βουφθάλμον, τό (βοὸς ὀφθαλμός). Εἶδος φυτοῦ.

Βουφονεία, ῶ (βουφόνος). Θύω, φονεύω, σφάζω βόδια, Ἰλ. Η, 466.

Βουφόνια, τὰ· ὑπαίθριον. Ἱερά. Ἑορτὴ ἢ θυσία ἐν Ἀθήναις, ὅτε βόας ἔθυον ἐκ τοῦ

Βουφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ θύων, σφάζων βόας, ὕμν. Ὀμ. Ἑρμ. 431. 2) τί, καθ' ὃ σφάζονται βόες, ὡς, Σοίνα, Αἰσχ. Προμ. 531.

*Βουφορβέω (βουφορβός). Βόσκω, τρέφω βόας, Εὐρ. Ἄλκ. 8.

Βουφόρβια, τά. Ἀγέλη, κοπὴ ἀπὸ βόδια· καὶ ἡ βοσκή, νομὴ τῶν βοῶν, ἤτοι λειβάδια διὰ τοὺς βόας, Εὐριπ. Ἄλκ. 1034. Ἰφιγ. Τ. 301. ἐκ τοῦ

Βουφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω). Βόσκων, ἢ τρέφων βόας.

Βούφορτος, ὁ, ἡ, = πολυφορτος, Ἐπιγρ. 6. 222.

Βούφως, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὡς αὐτὸ τὸ βόδι, Ardea stellaris, Λιννᾶ. ὁ παρ' ἡμῖν, Μπούφος, καλούμενος. ὄζεν καὶ παροιμ. «Βούφως περιφρίττων», ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων· ἐν Ἀντιγράφοις.

Βουχανδής, ές, ὁ, ἡ (χανδάνω). Ὁ βοῶν χωρῶν, τόσον μεγέλος, ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα βόδι· πολυχώρητος.

Βούχιλος, ὁ, ἡ (χιλός). Τρέφων τοὺς βόας, ἑρπετικὸς αὐτῶν. 2) πλούσιος ἀπὸ βοσκήν, γαγητόν τῶν βοῶν, Αἰτχίλ. Ἰκέτ. 540, ὡς, λειμών. (Βόω, Μ. ὀσω καὶ ὠσω). Ἄχρηστον θεματικόν, ἐξ οὗ μερικοὶ χρόνοι τοῦ βοαω σχηματίζονται.

Βοωδόης, ὁ, ἡ. Βοῦ ὅμοιος, Ἀπολλ. Σοφ.

Βοών, ῶνος, ὁ (βοῦς). Ταυτὸν τῷ, Βουστάδιον, Πίν. Ἡρακλ. σ. 228. πρβ. ἀνδρών.

Βοώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁποιος ἀγοράζει βόδια. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω καὶ ἄρχων τις, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἀγορᾶς τῶν πρὸς θυσίαν ζώων.

Βοώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ὁποιος ἠγοράσθη διὰ ἕνα βόδι, ἐπὶ τιμῇ βοὸς, Παυσαν. Δοκ. 12.

*Βοωνία, ἡ. Ἡ ἀξία τοῦ βοώνου. 2) Ἡ ἀξία τοῦ βοώνου.

Βοώπης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. βοῶπις, ιδος, ἡ. Ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, ὀμμάτια ὡσὰν τὰ τοῦ βοιδίου, ἤγουν μεγαλόφθαλμος, καὶ (ἐπειδὴ ἐπαινοῦντο τὰ μεγάλα ὀμμάτια) εὐόφθαλμος. Παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ἐπίθ. τῆς Ἥρας, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ἐξαίρετον ὡραιότητα. πρβ. Voss. Virg. Georg. 3. 54. Τὸ ἀρχ. βωῶπης ἐσχηματίσθη ὑστερότερον.

Βοωτέω, ῶ. Μ. ἡσω. Ἀροτριῶ, ὀργόνω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 389. ἐκ τοῦ

Βοώτης, ου, ὁ, = βούτης. Ὁ τοὺς βοῦς ἐλαύνων, ἀροτριῶν, ὅποιος ὀργώνει μὲ τὰ βόδια, ζευγίτης, Δυκόφρ. 268. 2) ἀστὴρ τις ἐν εὐρανῷ· ταυτὸν τῷ, Ἀρκτοφύλαξ καὶ Ἀρκτοῦρος, Ὀδυσ. Ε. 272.

Βοωτία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γεωργία, ἄρουρα, Σουϊδ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ρ.

Βραβεία, ἡ. Τὸ ἄθλημα τοῦ Βραβέως, καὶ ἑπομένως ἡ τάξις καὶ ἡ διανομὴ τῶν βραβείων ἐν ταῖς ἄθλοις. 2) καὶ ἐντεῦθεν (ἐπὶ Ἑλλην. πραγμάτων) ἡ ἀξία τοῦ ἀίρετοῦ κριτοῦ, μεσίτου, διαλλάκτου, καὶ ἐξουσιαστοῦ· ἡ διαδικασία, διάλυσις, καὶ διαταξις, προσδιόρισις, Εὐριπ. Φοίν. 453.

Βραβεῖον, τό. Τὸ νικητήριον ἄθλον, ἐπαθλον, ἡ ἀμοιβὴ, ἀντιπληρωμὴ, ὁπόταν νικήσῃ τινὰς (τὸ παρὰ Τούρκ. τζελέγγι). λατ. praemium.

Βραβεῖον, τοῦ, τό· ὁ αὐτὸς τύπος ἀντὶ βραβεῖον. Νεκτ. Χρον. ΚΑ', 3.

Βραβεύς, έως, ὁ· (Ἀττ. πληθ. βραβῆς), καὶ

Βραβευτής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὃς τὴν εἰς τοὺς πανηγυρικοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας ἐπιστατεῖ, διατάττει καὶ διαμοιράζει τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, ὃς τις εἰς παροιμοίας ὑποθέσεις διορίζεται ὡς αἱρετὸς κριτὴς, μεσίτης, διαλλάκτης, ἐξιστορητής· ὡς, «Δίκης, φόνου, μόχθων βραβευτὰ». «Δόγου βραβευτὰ», ὁ ποιητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ λόγου, Εὐρ. Μηδ. 274. 3) καθ' Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀρχών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 301. «Μυρίας ἵππου βραβευτὰ». (Εὑρίσκεται καὶ βραβῆς ἀντὶ βραβεύς)

Βραβεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι βραβεύς, ἀνταμείβω, καὶ ἀπομείνω, διατάττω τοὺς ἄθλους, τοὺς ἀγῶνας, καὶ διαμοιράζω τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, διατάττω, διορίζω, διοικῶ κάθε ἄλλην παροιμοίαν ὑπόθεσιν, δίδω ἀνταμοιβάς, εἶμαι αἱρετοκριτὴς, κρίνω τί. Συντάσσεται αἰτιατ. εὕρηται δὲ καὶ δοτ., ἢ εἴρεται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ διοικῶ, διανέμω· π. χ. «Οἷς δὲ ὁ ἑφαστὸς Ζεὺς βραβεύει (Συν.)». «Δικαίως βραβεύουσα (οὖσα βραβευτὴς) τῶν πραγμάτων». «Βραβεύειν τὴν δίκην», ἤτοι προεδρεύειν εἰς τὴν κρίσιν. «Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε (Πλουτ. Λυκ.)». «Βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ» (Γρηγ. π. φιλοπτωχίας), ἤτοι ἀποσέμνων εἰς καθένα τὸ δίκαιόν του.

Βράβης, ου, ὁ· αὐτὸ τοῦ βραβεύς· μόνον παρὰ Δημοσθ. Στεφ. σ. 322, 11, ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀρχαίῳ ἐπιγράμματι, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλλει ὁ Schaefappar. crit. ad Demosth. 2 στλ. 364.

Βράβυλον, τό· καὶ, βράβηλον (Θεόκρ. Σ', 140.). Ἀγριὸς εἰς καρπός, ὡς τὰ ἀγριοδαμάσκηνα, ἀγριοκόρομλα· καὶ, Βράβυλος, ἡ· τὸ δένδρον τοῦτο, παρ' Ἀθην. Β'. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτε αὐτὰ εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν σβράμπολα λεγόμενα, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα ὁ Ἀρεταῖος (Δ'. 3.) «Βράβυλα ἀγρια» ὀνομάζει. Πρβ. βορβίλος.

Βραγχαλέος, α, ον. Βραγχιασμένος· ταυτὸν τῷ, βραγχώδης (ἐκ τοῦ βράγχος, ὁ), Ἱππ.

Βραγχάω· ταυτὸν τῷ, βραγχιάω.

Βράγχια, τά. Τὰ τῶν ὑψαρίων σπάραχνα, δι' ὧν ἀναπνέουσιν (ἐκ τοῦ, βράγχος, τό). Ὁ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 160. τὰς σιαγόνας τῶν ἰχθύων, «Βρόγχη στόματος πτύχας» εἶπε. Βράγχιον, ἐνικ. σπανίως, τὸ πτερύγιον τῶν ἰχθύων, Αἰλ. Ζῶ. 16. 12.

Βραγχιάω, ῶ, Βραγχάω, (βράγχος, ὁ). (Δὲν Ἡσ. Σ'. 26.) Εἶμαι βραγχιασμένος, ἔχω βραγχιάδαν. Φαίνεται, ὁ τιέχει πλησιεστάτην συγγένειαν μὲ τὸ, βράχω, βράζω, βράσσω, καὶ ῥέγκω, ῥέχω, ῥέγκω.

Βραγχιοειδής, ές, καὶ, βραγχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν σπαράχνων.

Βράγχιος, ὁ, ἡ (βράγχος, τό). Προμηθευμένος μὲ σπάραχνα, ὡς πῆρες βράγχιοι, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 45., τὰ ἔχοντα βράγχια ζῶα, τὰ ὑψάρια. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

*Βραγχιώδης, ές, ἡ. Βράγχει ὅμοιος, Ἀριστ. Ζ. ἱστορ. δ', β', 7.

*Βραγχνός, ἡ, όν. Βραγχιασμένος. Ζήτ. Τὸ βραγχος.

Βράγχος, εος, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχιον, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. Ζήτ. Βράγχια. (Ἀριστοτέλ.) Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, βράσσω, βράζω, ἀντὶ, ῥάσσω, ῥάζω· καὶ ἡ πρώτη τούτου σημασία ἦτο ταυτὸν τῷ, ῥωγμός, ῥαγή, ῥωγή, ἐγχαραμάδα. Ζήτ. ἐν τῷ, βράχω· παραβάλλεται ἐπὶ καὶ μετὰ τοῦ, ῥάκος, καὶ, ῥάχις, (Συγγ. τῷ, βράγχος, ὁ)

Βράγχος, ὁ. πρσ. Πάθος τι τῶν ἐν τῷ λαιμῷ, ἤτοι ἐν τῷ λαρυγγὶ γενομένων, τὸ ὁποῖον ἐὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑγήνει· τὸν ἀνθρωπον καὶ ὁμιλήσῃ καθαρῶς, βραχνᾶδα. 2) = Βρόγχος (συγγ. τῷ, βρογχος, ῥόγχος, καὶ τῷ οὐδετ. βρῦγχος), Κώνων. 33. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ, βράχω, βράζω, βράσσω· ὡς καὶ τῷ, ῥέχω, ῥέγχω, ῥεγκω, ὄθεν τὸ Λατιν. rancus, rauceudo, ravus. Ὡς ἐκ τοῦ, βράχω, βρύχω (rugo, rugio). Βρυχὴ, βρυχᾶν, γίνεται τὸ, βρυχυάω, βρυκαάω, βραυκαάω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, βράχω, βραύκω, βρυκιάζ, Raucus, τὸ βράκος, βρᾶχος, βρᾶγχος, κ. τ. τ.

*Βραγχός, ή, όν. Βραγχιασμένος, Ἀλδ.

Βραγχώδης, ό, ή (βράγχος, εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βρογχοῦ, ὥσαν, ἢ ὁλίγον τι βραγχιασμένος, ὡς, βραγχώδης φωνή. »Βραγχωδέστατα δὲ ὕδατα« (Ἀριστ.) ὀνομάζονται τὰ προεξουσα μάλιστα βραγχίασι ἱερά· καὶ »βραγχώδης κυναγχικός«, ὁ πάσχων κυνάγχην μὲ βράγχον. 2) (τὸ βράγχος) κατὰ τὸ εἶδος βραγχῶν, βραγχιοειδής.

*Βρᾳδεινός, ά, όν. Αἰολ. ἀντὶ βραδινός, Σαπφ. λειψ. 32. 34.

Βραδάς, εῖ, τό (βραδύς)· ταυτὸν τῷ, βραδυτής.

*Βραδύβημων, γεν. ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὁ ἀργὰ βαδίζων. (υυ——)

*Βραδυβουλέα, ἡ. Ἡ βραδύτης τῆς συμβουλῆς, Φιλ.

*Βραδυγαμέω. Ἀργὰ ὑπαιθρεύομαι.

Βραδύγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁποιος ἀργεῖ νὰ ὑπαιθρευθῇ, Πρόκλ. Παρ. 856.

*Βραδυγενής, ὁ, ἡ. Ἀργὰ, ἤτοι πολλῷ ὕστερον γεννηθείς.

Βραδύγλωσσος, καὶ Ἀττ. βραδύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁποιος ὁμιλεῖ ἀργὰ, δὲν τρέχει ἡ γλῶσσά του, Λουκιαν. Τὸ βραδύγλωσσον, ἡ ἀργότης τῆς ὁμιλίας, γλώσσης ἀδυναμία.

*Βραδυγνώμων, ὁ, ἡ. Ὁ βραδὺς τὴν γνώμην.

Βραδυδρομής, έος, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ, βραδυδίνης, ου, ὁ (δινέω). Ὁποιος ἀργὰ, βαρέως περιστρέφεται, ἢ κινεῖται, Ἡσιοδ. »Βραδυδινεῖ μύλων, Παραφ. Ἰω. σ. 251, 8.

Βραδυήκοος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολα, ἢ ἀργὰ ἀκούων· ἀντίκειται τῷ, ὀξυήκοος (ἐκ τοῦ βραδὺς καὶ ἀκούω).

Βραδύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁποιος κάμνει ἀργὰ τὸν καρπόν του, ἐπὶ δένδρων.

Βραδυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέομαι). Ὁποιος ἀργὰ κινεῖται. Οὐσ. βραδυκινησία.

Βραδυλογέα, ἡ (λέγω). Τὸ ἀργὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, Πολυδ. καὶ ἐπίθ. βραδυλόγος.

*Βραδυμαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὁ ἀργὰ μανθάνων. Οὐσιαστ. βραδυμαθία.

Βραδύνοια, ἡ. Βραδὺς, βαρὺς νοῦς. Ἀντ. τῷ, ἀγχίνοια· ἐκ τοῦ

Βραδύνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ὀνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων βραδὺν, βαρὺν νοῦν, ὁποιος ἀργεῖ νὰ μάθῃ ἢ νὰ καταλάβῃ τι, ἀργὸς τὸ πνεῦμα.

Βραδύνω, Μ. ὑνῶ (βραδύς). Ἐνεργ., ἀργόν τι ποιῶ τι, ἐμποδίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω. »Ἀπὸ σοῦ βραδύνεται, Σοφοκλ. Oid. R. 1828. »Ἡ ὁδὸς βραδύνεται, Ἠλέκτ. 1501., ἀργοκορεῖται. 2) οὐδετ. Μένω που παρὰ πολύ, ἀργῶ, ἀργοπορῶ· ἐκτείνομαι εἰς μάκρος· συντάσσ. μετὰ τῆς ἐπὶ, ἐπὶ ἐμψ. καὶ πρὸς ἐπὶ ἀψύχ. π. χ. »Ἐπὶ σοὶ βραδύνω, πρὸς τὸν λέοντον βραδύνω«. »Βραδύνει περὶ τιν, οὐ τὸ ἐναντίον, σπεύδειν περί τι, Schaef. Γρηγ. σ. 425. Ἀππιαν. πολ. 2, 27. »Βραδύνει δ' ὁ πόλεμος οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντας ἡμᾶς«. Ὁ παρεγχίμενος ἐβεβραδύνει. Τὸ Μέσ. σημαίνει κυρίως, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ.

Βραδυπειθής, έος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὁποιος βραδέως, ἀργὰ πληροφορεῖται, καταπείθεται, δυσκόλως πιστεύει. »Βραδυπειθὴς φωνῇ, εἰ ἧς τις δυσκόλως πείθεται καὶ πληροφορεῖται.

Βραδυπεπτέω, ῶ (πέπτω). Ἀργὰ βράζω, καὶ ἰδιαιτ. χωνεύω τὸ φαγητόν, Διοσκορ. ὄθεν

Βραδυπεψία, ἡ. Δύσκολος, ἀργοπορικὴ χώνευσις.

*Βραδύπιστος, ὁ, ἡ. Ἀργοπίστος.

Βραδυπλοέω, ῶ (πλέω). Ἀργὰ, μόλις πλέω. ταξειδεύω, ὡς, ὑπ' ἐναντίου εἰσμοῦ, Ἀρτεμιδ. δ', 30, σελ. 344. Οὐσ. βραδύπλοια.

Βραδύπνοος, ὁ, ἡ (πνεω). Ὁ δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ἀναπνέων. Κατὰ συναίρ. βραδύπνους.

Βραδυπορέω, ῶ. Ἀργὰ βαδίζω, περιπατῶ, ἐκ τοῦ

Βραδύπορος, ὁ, ἡ (πείρω, περεύομαι). Ὁ ἀργὰ περιπατῶν, ἢ διαπερῶν· διαδόσιμος. »Βραδύπορα ἐδέσματα«, φαγητὰ, τὰ ὁποῖα χωνεύονται καὶ διαμοιράζονται εἰς τὸ σῶμα ἀργὰ, οἷς αἰτίαται τὰ ὀξύπορα, συχνὴ ἔμπρακτος παρ' Ἱπποκράτ. »Βραδύπορον τὸ πέλαγος«.

Βραδύπους, οδος, ὁ, ἡ· ποιητ. τὸ· (ποῦς). Ὁ βραδὺς, ἀργὸς κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰ βήματα. Μετκρ. »Βραδύπους βουλή«. Παρ Εὐριπ. »Βραδύπουν σπεύσω«, ἤτοι βίλω ἐπιταχύνει τὸν ἀργὸν πόδα.

*Βραδυρευστέω. Ἀργὰ ἐκλύομαι, Ἰωαν. Μοναχ. μετὰν. σελ. 117.

Βραδύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος. Ἀργὸς, δυστυχολοκίνητος, ἀργοπορικὸς, οὐ ἐναντ. ταχὺς, ὠκὺς. 2) ἐπὶ χρόνου, μὴ ταχὺς. 3) βαρὺς τὸν νοῦν, ὡς, »φύσει βραδὺς πρὸς τὰ πολιτικά«, ἤτοι δύσκολος εἰς τὸ ἐννοεῖν αὐτά. Τὸ βραδὺ οὐσ. ἡ νωθρεία, καὶ ἡ βραδυτής, ἀργοπορία. Βραδύ, ἐπιρρηματικῶς, π. χ. βραδὺ τῆς ἡλικίας, ὡς καὶ τὸ βραδέως, μετὰ γενικ. Συγκρ. βραδύτερος καὶ βράσσων· ὑπερθετ. βραδύτατος, καὶ βράδιστος, καὶ κατὰ μεταθεσιν, βάρδιστος, Ἰλ. Ψ, 310. — Ἐπιρρ. Βραδέως, ἀργὰ· ἐπὶ καιροῦ ἢ μὴ· σημαίνει δὲ καὶ κατ' ἐλκυσίαν, Γαλλ. à loisir. π. χ. Θουκ. α', 98. »Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων«. Τὸ, βραδέως, συντάσσεται καὶ γενικῇ, π. χ. βραδέως τῆς ἡμέρας, ἤτοι ἀργὰ τῆς ἡμέρας. Τὸ συγκριτ. ἐπίρρ. ἔστι βραδύτερον, καὶ βρασυτέρως, καὶ βραδιότερον, καὶ βραδίονι, καὶ βράσσον· καὶ ὑπερθ. βραδύτατα. Παράγεται ἐκ τοῦ βάρος, βαρύς, βαρδύς, βραδύς.

*Βραδυσιτέω. Ἀργὰ τρώγω (ἐπὶ χρόνου). Οὐσ. βραδυσιτία.

Βραδυσκελής, έος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ βαρὺς κατὰ τὰ σκέλη· ταυτὸν τῷ, βραδύπους. Εὑρίσκεται καὶ βρασύσκελος.

*Βραδυστροφέω, ὁ. Ἀργοπορία, μέλλησις, Θεοδ. Πρόδ. Ποδ. α'. 133, 1.

Βραδυστομέω, ῶ (στόμα). Εἶμαι βραδὺς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, δυστελὴς ὁμιλῶ.

Βραδυτής, ῆτος, ἡ (βραδύς). Ἀργοπορία. 2) ἀσυνεσία, νωθρότης, Ἰλ. Τ, 411. 3) ἀργότης τοῦ νοός, ἀμβλύνοια. Ἐνίοτε εὑρίσκεται καὶ παροξυτόνως βραδύτης, ητος, ἡ. Ἰδὲ Βουτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2ν σ. 234.

*Βραδυτοκέω (τοκέω). Ἀργὰ, ἢ δυσκόλως γεννῶ, Ἰω. Χρυσ. ὁμ. 129.

Βραδύτοκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ἀργὰ ἢ δυσκόλως γεννῶν.

*Βραδυφαγέω (φαγεῖν). Ἀργὰ τρώγω.

*Βραδύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ἀργὴν φωνήν.

Βραδυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ἀργὸς, ἀργοπορικὸς κατὰ τὸν χρόνον, Σχολ. μετρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 325.

Βράζω, ἡ καὶ βράσσω, Μ. άσω. Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βράζω, ἐπὶ ζεομένου ὕδατος, ἢ ἄλλου τινὸς χοχλάζοντος, ζεστοῦ καὶ ἀναβάλλοντος σώματος, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης, ἐπὶ παθῶν· καὶ ἐπὶ γέλωτος, »Βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος«, ἔνθεν, »βρασματιόδης γέλως«· ἐπὶ δὲ τοῦ, »Βράζων νόσος«, τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι ὅλως εἰς κίνησιν, οὐχ ἑστηκὼς ἐφ' ἑνός. 2) σὺρλιάζω, ἐπὶ ἀριτύδων, Πολυδ. Ζήτ. ἐν τῷ, βράκω. Τὸ παρ' Ἡλιοδ. Ε'. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρυάζω. (Συγγεν. τῷ, ῥάζω, ἀράσσω, βράκω, ὀνοματοπ.).

Βράθυ, υ, τό· ἢ ῥάδυς. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Α', 104. Juniperus Sabina, Linn.

Βρᾶκαι, αἱ (Διόδ. Σικ. Ε'. 30). Τὰ βρακία τῶν Γαλλῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Βράκες, ἀναξυρίδες· καὶ, Βαρακάκαι, ποιητ. 2) εὑρίσκεται παρὰ Θεοκρίτ. ΧΙΙ', 11. καὶ ὡς γυναικεῖον φόρεμα, »Τύδτινα βράκηα καὶ Σαπφὼ παρ' Ἀθηναίοις«. »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν«, ὡς τὸ τῆς συνηθ. δὲν ἐξεύρει νὰ δίνῃ τὰ βρακιά της.

Βράκανα, τά. Ἀγρὶα λάχανα, Ἀθην. Ζ'. ὅθεν τὸ, δυσβράκανος.

*Βρακέον, τό. Ταυτὸν τῷ, ἀναξυρίς, Σχ. Ἀριστ. Σφ. 1082.

Βρακέω, βράκημι· ταυτὸν τῷ, συνίημι, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. τὸ, βρακεῖν, καὶ βρακεῖς. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω.

Βράκος, τό, Αἰολ. ἀντὶ ῥάκος. Πολύτιμον γυναικείου φόρεμα, Σαπφ. λειψ. 20. Θεόφρ. κη', 11.

Βράπτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω καὶ ῥάπτω.

Βράσμα, ατος, τό (βράζω). Τὸ βράζον εἰς τὸ ἔξω καὶ διὰ τοῦ βράσματος ἔξω ἐκχυνόμενον πῶμα. 2) ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ βράζειν, χοχλάζειν καὶ μεταφ. ὁ κλονισμός. Λέγεται καὶ βράσις, καὶ βρασμός.

Βρασματίας, ου, ὁ (ὑπακουομ. ἄνεμος)· ταυτὸν τῷ, Βράστης· καὶ »βρασματίαι σεισμοί«.

Βρασματώδης, εος, ὁ, ἡ (βράσμα, εἶδος). Βιαίως κλονώδης, ὡσανεὶ βράζων, χοχλάζων. »Ἕλκος βρασματώδηες«, ὁ ὁρμητικὸς καὶ ἀμετρος γέλως. Ζήτ. ἐν τῷ Βράζω.

Βρασμός, ὁ (βράσσω). Τὸ βράζειν, ἢ βράσις. 2) κλονισμός. »Βρασμὸς γαίηες«, (Ὀρφ. Ἀργ. Μέ. 3.) ὁ κλόνος, ὁ σεισμὸς καὶ ταραγμὸς τῆς γῆς. »Χάνυσι βρασμοὶ«, Ἰωσήπ. Πόλ. Ἰουδ. Α'. ιδ', 4. Ὁ τύπος βράσμα αὐτὸ βρασμὸς εἶναι σπανιώτερος.

Βράσσω, Ἀττ. βράττω, Μ. άσω, συνήθ. τύπος ἀντὶ βράζω. Οὐδετ. βράζω, ζέω, ἀφρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν βραζόντων, ἢ ἀναβραζόντων, ὡς ὁ οἶνος· μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἄλλων πραγμάτων ἐν μεγάλῃ κινήσει, ὡς καὶ τὸ βράζω. 2) ἐνεργ. κλονίζω, μὲ βίαν ῥίπτω ἔξω (ἐπὶ θαλάσσης). β) ἀνακινῶ, κοσκινίζω (σῖτον) διὰ νὰ καθαρίσω, Ruhnk Τίμ. σ. 64. — Τὸ πεπτικὸν λαμβάνει πάλιν τὴν σημασίαν τοῦ οὐδετ. π. χ. »Ἐνθα καὶ ἐνθα κακοὶ βράσσονται μεγάλοισι«. »Τὸν βρασσόμενον«. »Θάλασσα βρασσομένη«. »Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος«, ἤλγει τὴν γαστέρα.

Βράσσων, ό, ή. Ἰλ. Η, 220. ἀντὶ τοῦ, βραχίων (ἢ κάλλιον ἀντὶ, βραδίων), συγκριτ. τοῦ βραδύς, ἢ κατ' ἄλλους βραχύς, ὡς τὸ θάσσων ἐκ τοῦ ταχύς.

*Βραστήρ, ῆρος, ὁ (βράσσω), = λέβης. Καλάδι, μὲ τὸ ὁποῖον λειμίζουσι τὸ σιτάρι, Gloss. Casaub ad Strab. T. 7. p. 377.

Βράστ , ου, ὁ (βράσσω). Κλόνος, ἢ σεισμός, κυρίως, ἡ γῆς τοιοῦτος, ὥστε ἡ γῆ ταράττεται καὶ κινεῖται εἰς τὰ ἄνω κατ' ὀρθὴν γωνίαν, τοιουτοτρόπως, καθὼς τὸ ὑδάτινον, ὁπόταν κοσκινίζεται τὸ σιτάρι.

Βραστικός, ή, όν (βράζω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς βρασμόν, εἰς κοσκίνισμα, ἢ εἰς ζύμωσιν. »Δύναμις βραστική«, Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. τ. α'. σελ. 742.

*Βραστός, ή, όν. Βρασμένος, ὡς, »βραστὸν κρέας, λαγωὸς βραστός«, Ἱεραποσ. σ. 192. 226.

Βραττίμης, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωτίμης.

Βραυκανάομαι, Ἀποσ. Μέσ., = βρυχανάομαι, καὶ, βρυχάομαι. Οὐρλιάζω, φωνάζω, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 221., ὅπου τινὲς ἀντὶ, βρυ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

χανάται, βραυχανάσται, ἀναγιν. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κλαιόντων παιδίων ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτον τὸν σχηματισμόν, τὸν ὁποῖον καὶ μετεχειρίσθη ὁ Φιλοστόργιος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. ΙΑ'. 6., ὅπου ἓν ἀντίγραφον εἰς τὸ περιθώριον, κραυγάζομεν, ἔχει. Φαίνεται ἔτι, ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἡσυχ. «Βρηχανώμενοι, φωνοῦντες, ἢ χασμώμενοι.

Βράχεα, ἡ βραχέα, τὸ. Ζήτ. Βράχος.

*Βραχείᾱ, εἶσα, ἐν. Μετοχ. παθ. ἀόρ. β'. τοῦ βρέχω.

*Βραχέως, ἐπίρρ. τοῦ βραχύς.

Βραχιονιστήρ, ῆρος, ὁ (βραχίων). Βραχιόλιον, Πλούταρχ. Ῥωμ. 16. «Ἐπιθυμήτασα τῶν χρυσῶν βραχιονιστήρων». ἐκ τοῦ

Βραχίων, ονος, ὁ. Τὸ ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρὸς (τὸ Μπράτζον), Ἰλ. Μ, 389. 2) ἐπὶ τῶν ζώων καλεῖται ὁ ὦμος, ἡ ὠμοπλάτη. 3) μεταφ. ἡ δύναμις, ἰσχύς· ἡ δυνατὴ τῶν σημείων ἐνέργεια· παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Πρωτογέν. ἐπίσκοπ. Σαρδικηνῆς. — «Βραχίονι ὑψηλόν», ἡ ἄρμα δύναμις. «Πρυμνὸς βραχίονα» (Ἰλ. Π, 323), ὁ ὦμος. Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου βρέκω, μέλ. βρεκῶ, προτάξει αἰολικῶς τὸν β. (υ – –)

Βραχίων, ὁ, ἡ γεν. ονος, καί, Βράχιστος, η, ον, συγκρ. καὶ ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, βραχύς· ἀλλως δέ, βραχύτερος, βραχύτατος. Ζήτ. βραχύς. (Ἰων. υυ –, Ἀττ. υ – –)

Βρέχος, τό. (καὶ κυρ. ἐν τῷ πληθ. βράχεα, καὶ, βράχη, τά, καὶ βραχέα, ὡς ἐκ τοῦ, βραχύς). Σχεδὸν εἶναι ταυτόσημον μὲ τὸ, τένεαγος, καὶ, ῥάχος, σημαίνον, τὸ ῥιχὸν μέρος τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ νερὰ εἶτε ὀλίγα, ὀηλ. δὲν ἐχουσι βάθος. Τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται, Ξέρα, ὀνομάζουσιν, ἤτοι συνίστανται ἀπὸ πέτρας ὑψηλούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων σκάζουσι τὰ κύματα, καὶ ὀήλον ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας, βράχος, τὸ ὁποῖον σημαίνει πέτραν ἀπότομον καὶ ἀντιφωνοῦσαν, Προκόπ. πόλ. Βανδάλ. Β'. 1. «Βράχος ποιοῦσαν οὐχ ἥσσονα, ῥιχὰ νερὰ ὀηλ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Βράγος, ἕλος». Ζήτ. ἐν τῷ, Βραχύς.

Βραχυβίος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἔχων ὀλίγον χρόνον, ἢ ᾧ τινι ἐδόθη νὰ ζήσῃ ὀλίγον καιρόν. Ἆθαν.

Βραχυβιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὀλίγον, σύντομον τῆς ζωῆς. Ἐναντ. τῷ, μακροβιότης.

Βραχυβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὁ ὀλίγην καὶ μικρὰν βλάβην προξενῶν, Δονιαν.

Βραχύβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ μικρὸν βῶλον, ἢ τόπον, ἔκτασιν ἔχων· ἐπίθετον μικροῦ χωραφίου, Ἀνθολ. Π. 6, 238. «Βραχύβωλος χίρτος», ἓν μικρὸν κομμάτι χώρας.

Βραχυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ μέτριον, περιωρισμένην καὶ ὀλίγην γνῶσιν ἔχων, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 18.

*Βραχυγραφέω. Γράφω μὲ βραχείᾱν συλλαβήν, Τζέτζ. Χιλ. η', 701.

*Βραχυδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.

Βραχύδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ ὀλίγου δρόμου ὤν, ἢ ὀλίγον τρέξιμον ἔχων, Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 21. «Βραχυδρομώτατοι δὲ (οἱ λαγωοὶ) εἰ ἐκ τῶν ἀκοπέων».

Βραχυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὅποιος ὁμιλεῖ ὀλίγα· ἢ ὁ ἐξ ὀλίγων λόγων συνιστάμενος. Οὐσ. Βραχυέπεια, ἡ βραχυλογία.

Βραχυεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγα λόγια, κοντοσύλλαβα.

Βραχυκαταληκτέω, ῶ. Βραχέως τελειόνω, ὅ ἐστι, καταλήγω εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, ἔχω τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν. 2) ἔχω τὸν ἕνα πόδα βραχύτερον, Μετρ., ἐκ τοῦ

Βραχυκαταλήκτης, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ λήγων εἰς βραχεῖαν συλλαβήν, ὁ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων. 2) μὲ ἕνα πόδα βραχύτερος. Οὐσ. Βραχυκαταληξία.

*Βραχύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων κοντὴν οὐράν.

*Βραχυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ κοντὸν κεφάλι· ὄνομα ὑμαρίου.

Βραχυκομάω, ῶ (κομάω). Ἔχω κοντὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Στραβ. ια', σ. 520.

Βραχύκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μικρά, κοντὰ μέλη ἔχων, Στραβ. Γ. 2) ἐπὶ περιόδου, μικρὰ κῶλα ἔχων, Ῥητορ.

Βραχύλεκτος, ὁ, ἡ. Ὁ βραχὺς εἰς τὸ λέγειν· κυρίως, ὁ ἐν ὀλίγοις ῥηθείς· ἅμφ.

Βραχυλογέω, ῶ (βραχυλόγος). Ὁμιλῶ ὀλίγα, συντόμως λέγω.

Βραχυλογία, ἡ (καὶ βραχυλόγημα, τό). Ἡ σύντομος καὶ εἰς ὀλίγα λόγια πολλὰ περιέχοντα ὁμιλία, γραπτὴ, ἢ μή.

*Βραχυλογικῶς, ἐπίρρ. Συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ.

Βραχυλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ σύντομος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ὀλίγα ὁμιλῶν, σύντομος τὴν ὁμιλίαν, ἐκφρασιν.

Βραχυλός, ή, όν. Ὑποκοριστ. τοῦ βραχύς, ἀμφ., Ἡσύχ. Λέξις ἐφθαρμ. ἀντὶ βραχυτελής.

Βραχυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης τοῦ βραχυμερούς, ἐκ τοῦ

Βραχυμερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὅποιος συνίσταται ἀπὸ μικρὰ μέρη, οὗτινος τὰ μέρη κοντά, μικρά.

*Βραχυμέριμνος, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ ὢν ἐν στενῇ φροντίδι, Χρυσ.

*Βραχύμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὁ βραχέος ὢν μέτρου.

*Βραχυμογής, ές, ὁ, ἡ (μόγος). Ὁ πάσχων ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ὁ βραχὺ μογῶν.

Βραχυμυθία, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βραχυλογία.

Βραχύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ταυτὸν τῷ, βραχυλόγος.

Βραχυντικός, ἡ, όν (βραχύνω). Ὁ ἐπιτήδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ βραχύνειν. Οὐσ. βραχυντής, ἡ.

Βραχύνω, Μ. υνῶ (βραχύς). Ποιῶ τι βραχύ, σμικρύνω, κοντεύω. 2) ἐπὶ συλλαβῶν, μεταχειρίζομαι μίαν συλλαβὴν βραχεῖαν, Μετρ. Τὸ βραχύνεσθαι καὶ ἐκτείνεσθαι ἀντίκεινται.

Βραχύοπτος, ὁ, ἡ (ὄπτομαι). Ὁ μικρά, κοντὰ νοτα ἔχων· ταυτὸν τῷ, ὑπόψυχος, Στραβ. ς'.

Βραχυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅποιος ἔχει μικρὰ, ὀλίγα ὀνειρα, Πλούταρχ. Ἡσ. «Βραχυόνειρος ὕπνος», ὕπνος μὲ ὀλίγα ὀνειρα.

Βραχυπαραληγτέω. Ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, ἐκ τοῦ

Βραχυπαράληκτος, ὁ, ἡ (παραλήγω). Ὁ ἔχων τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Ἐπίρρ. βραχυπαραλήκτως, ἤτοι μὲ βραχεῖαν παραλήγουσαν, Σαίμερ. Γρηγ. Κορ. Σ. 121., Μετρ.

*Βραχυπνοέω. Κοντὰ ἀναπνέω.

Βραχύπνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. πνους (πνέω). Ὁ μακρὰν ἀναπνοὴν ἔχων, καὶ ὁ δυσκόλως ἀναπνέων· ταυτὸν τῷ, βραδύπνους. Οὐσ. βραχύπνοια.

Βραχύπολις, εως, ἡ. Μικρὰ πόλις· καὶ ποιητ. βραχύπτολις, Δυσώρ. 911.

*Βραχυπορέω. Κάμνω σύντομον, κοντὸν ὁρόμον, Εὐστάθ.

Βραχύπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ βραχέα, μικρὰ, ὀλίγα περάματα, πόρους, ὁρόμους ἔχων, ὡς «βραχύπορος εἰσπλους», Πλούταρχ. Μέρ. 15., ὅπου ἄλλοι, βραδύπορος, ἀναγιν. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. Πολ. Η'. Συγκρ. βραχυπορώτερος.

Βραχυπότης, ου, ὁ (πότης). Ὁ ὀλίγων καὶ κατ' ὀλίγον καὶ διὰ πολλοῦ πίνων.

Βραχυπότος, ὁ, ἡ (πίνω). Ταυτὸν τῷ ἀνωτέρω.

*Βραχύπτολις, εως, ἡ, = βραχύπολις.

*Βραχυρρήμων, ὁ, ἡ (ῥήμων). Ὁ ὀλιγόλογος, ἐν βραχυλογίᾳ λαλῶν, Θεμιστ.

Βραχυρριζία, ἡ. Ἡ μικρότης τῶν ῥιζῶν, ἐκ τοῦ

Βραχύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μικρὰς, κοντὰς ῥίζας ἔχων.

Βραχύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος (ἐπίρ. Βραχέως). Μικρὸς, ὀλίγος, κοντὸς, ἐπὶ χρόνου καὶ διαστήματος καὶ ἀριθμοῦ· πολλὰ μικρὸς, πολλὰ ὀλίγος. «Βραχὺς χρόνος», (Δημοστ.) ὀλίγος καιρὸς καὶ βραχὺ ἐπίρρ. «βραχὺ φροντίζων, ὀλίγων φροντίζων, ὀλίγου μοι μέλει». «Βραχὺ παύσασθαι, ὀλίγον (καιρὸν) ἀναπαύσασθαι». «Βραχὺ τοξεύειν, κοντὰ, ὄχι μακράν, ὀλίγον διάστημα. «Ἐπὶ βραχύ», ἐπάνω εἰς ὀλίγον καιρόν, εἰς ὀλίγην ὥραν, ὀλίγον τι· καὶ κατά τι μέρος, ἐξ ἑνὸς μέρους· π. χ. «Ὁ κάλαμος ἔχει μέν γλυκύτητα, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως» (Θεοφρ.) «Κατὰ βραχύ», ἤτοι ἀπ' ὀλίγου· καὶ, συντόμως· ἔτι δὲ ὀλίγον τε, π. χ. «Ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν (Πλατ. Τίμ.)α. «Πρὸς βραχύ», ἤτοι εἰς ὀλίγον καιρόν. «Παρὰ βραχύ», ταυτόν ἐστι τῷ, παρὰ μικρόν, σχεδόν, ὀλίγου ἐλλείψει, Πολύβ. «Ἐν βραχεῖ (χρόνῳ), ἤτοι ἐντὸς ὀλίγου. «Πρὸ βραχέος», ἤτοι πρὸ ὀλίγου. Τὸ δὲ, ἐν βραχεῖ, σημαίνει καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ πλησ. ἐν βραχέσι, ἐν βραχυτέροις, βραχυτάτοις, καὶ διὰ βραχέων, ἐν βραχέων ῥημάτων — Ἐκ βραχέος ἢ διὰ βραχέος, σημαίνει διαστήματος· π. χ. «Ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι». Παραδείγματα τοῦ βραχὺς ἀντὶ μικρὸς, ἢ ὀλίγος, ἀπαντῶσι πάμπολλα. — Βραχεῖα συλλαβὴ ἀντίκειται τῇ μακρᾷ. — Τὸ συγκρ. τοῦ βραχὺς εἶναι βραχύτερος, καὶ βραχίων, καὶ βράσσων, τὸ δὲ ὑπερθ. βραχύτατος καὶ βράχιστος. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται τὸ, βράσσω, ἀντὶ, ῥάσσω, ταυτὸν τῷ, ῥήσσω, ῥῆγνυμι· καὶ πρώτη σημασία τούτου φαίνεται τὸ, σχίζω, ἐκσχίζω, ἀποκόπτω, καὶ διὰ τοῦτο, σμικρύνω, κοντεύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βράχω.

Βραχυσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ ἔχων ὀλίγον, ἢ κοντὸν σίδηρον, Πινδαρ. Νεμ. 3, 76.

*Βραχύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Μὲ κοντὸν, ὀλίγον ἴσκιον.

Βραχυστελέχης, ου, ὁ, οὐδ. ες (στέλεχος). Ὁ μικρὸν στέλεχον, κορμὸν ἔχων.

Βραχυστομία, ἡ. Ἡ σμικρότης, ἢ ἡ στενότης τοῦ στόματος, ἢ τῆς τρύπας, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Βραχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μικρὸν, ἢ στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Βραχυσυλλαβία, ἡ. Ἡ βραχύτης τῶν συλλαβῶν, ἢ τῶν λόγων, ἡ μονοσυλλαβία, Ἀνεκδ. Ἀ'. 466.

Βραχυσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ἐπίθετον τῶν ποδῶν ἐν τῇ Μετρικῇ· ὁ ἔχων ἢ συνεστάμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβάς, Διον. Ἁλικ. 2) κοντοσύλλαβος, μονοσύλλαβος, ὀλιγοσύλλαβος.

Βραχυσύμβολος, ὁ, ἡ (σύμβολον). Ὁ ὀλίγων συνειδότων, ὅπου δίδει μικρότι σύμβολον, ἔρκιον (ῥέφεθρον) εἰς τὸ συμπόσιον, ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλου ἐνγένει. «Μύστης βραχυσύμβολος», ὅπου εἰς μικρὸν συμπόσιον ὡς φίλος καλεσμένος, τιμᾶται, Ἀνθ. Π. ο, 239.

Βραχυτελής, ὁ, ἡ, ές. Ὅποιος τελειοῦται ὀλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρὸν, παρὰ τοὺς Ο'. ὡς, «βραχυτελὴς βίος».

Βραχύτης, ητος, ἡ (βραχύς). Τὸ ἀφῃρ. τοῦ βραχύς, ἡ σμικρότης, συντομότης, ὀλιγότης.

Βραχυτομέω, ῶ. Κοντὰ κόπτω, ὡς ἄμπελον, ἐκ τοῦ

Βραχυτόμας, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κόπτων.

Βραχύτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κεκομμένος, κουρεμένος.

Βραχυτονέω. Ἔχω μικρὸν τόνον, ἐλαστικότητα· ἑπομ. μὴ μακρὰν ἐπιτυγχάνω, ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βραχύτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ μικρόν, ὀλίγον τόνον, ἐλαστικότητα ἔχων, παρὰ Πλουτάρ. Μάρκελ. 15. 2) ὁ ὀλίγον τεινόμενος. 3) ὁ μόνον πλησίον κτυπῶν, μὴ μακρὰν ἐπιτυγχάνων.

Βραχυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ κοντὸν λαιμὸν ἔχων.

Βραχύϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅποιος κοιμᾶται ὀλίγον, ἔχει ὀλίγον, κοντὸν ὕπνον, Ἀριστοτ. περὶ ὕπνου σελ. 454, 19.

*Βραχυφαγέω. Τρώγω ὀλίγον.

Βραχυφαγία, ἡ. Ὀλιγοφαγία, τὰ τρώγειν ὀλίγον.

Βραχυφεγγίτης, ὁ (φέγγος). Ὁ ὀλίγον, ἢ ἀχρεῖως, ἢ ὀλίγον καιρὸν φέγγων, Φίλ. Θεσπ. 11, 5.

Βραχύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων ὀλίγα, ἢ μικρὰ φύλλα, Ἀνάλεκτ. Γ', 221. «Δένδρον βραχύφυλλον», Πλατ. Τιμ. Σ. 75.

*Βραχύχειρ, ὁ, ἡ. Μὲ κοντὰ χέρια· ἐναντ. τῷ, μακρόχειρ.

Βραχυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅποιος διαρκεῖ, βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν (Πλατ. Τιμ. Σ. 75.), ὀλίγης διαρκείας ὤν.

Βραχύωτος, ὁ, ἡ (οὖς). Ὁ ἔχων μικρὰ αὐτία, ἢ πώματα, χερούλια, ὡς, κάδων.

Βράχω, ὄβεν τὸ, Ἔβραχε, ἤβραχε παρ' Ὁμήρ. καὶ λέγεται μᾶλλον ἐπὶ ἤχου μετάλλων καὶ ὁπλῶν ῥιπτομένων ἢ πρὸς ἄλληλα κτυπουμένων, ἀντὶ, ἠχεῖν, τρίζειν, κωδωνίζειν, ἦχον, βοὴν ἀποδίδοιεν, Ἰλ. Δ, 420. καὶ Μ, 396. καὶ ἀλλαχοῦ. «Βράχε τευχέα ποικίλα χαλκῷ», ἀντὶ τοῦ, ἔβραχε. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ, 9. κεῖται ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ποταμοῦ, ὁπότε πίπτει καὶ κτυπᾷ τι σῶμα ἐπ' αὐτῷ, «Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἶπα ῥέεθρα, ἀντήχησεν, ἀντηχολόγησε τὸ παραπέτασμα, ἤτοι τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐκ τῶν πιπτόντων ἀνδρῶν· καὶ ἐν Ἰλ. Π, 468. ἐπὶ πληγωμένου ἵππου «– – – ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀϊστωθείς», ὅπου περιφράσει, ξεψυχῶν ἐβαλλε τραχύτητα καὶ στενακτικὸν ἦχον, βοήν, μουγρισμόν. Ἐν Ὀδυσ. Φ, 49. ἐπὶ μουγγριζόντος ταύρου· «Ἤϊτε ταῦρος βοτάνῳ μενεαίνων λειμῶνι, τόσ' ἔβραχεν. Ὁ Ἀπολλ. Δ', 642. ἐπὶ τῆς ἀντηχήσεως τοῦ ἀέρος» «..δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθέρι· ἀλλ' ἐν Β', 575. κεῖται τὸ ἔβραχε μένον ἀντὶ τοῦ, μεγάλως ἐφώναζεν, ἔκραζεν· «βράχε δ' αὐτόθεν. Λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ κρότου ἑνὸς σάλπιγγος, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ γίνεται μάχη, ἢ ἐπὶ κρότου ἀμέτρου διὰ τὸ πολὺ βάρος, καὶ ἐπὶ στεναγμοῦ τῶν βαρέως πληγωμένων, Ἰδὲ Ὁμ. Ἰλ. Φ, 9, 387. Ε, 838. Δ, 468, καὶ Ε, 859. πλὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ γ'. προσώπου ἀορ. ἔβραχε ἢ βράχε, διότι τούτου τοῦ ῥήματος οὐχ εὑρηται τύπος ἄλλος. Λύτη ἡ λέξις ἐστὶ ἰσοσημαντοποιπομένη. Παράγουσι τινὲς τὸ, ἔβραχε, ἐκ τοῦ, βρέχω, ἀπιθάνως, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, Ῥάσσω, Ῥήσσω, ὅπερ καὶ πιθανώτερον (τὸ ῥᾶσσον ἐκ τοῦ ῥάω), εἴ ἅ καὶ συγγενεῖς ταύτῃ· καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπον τὸ, βράσσω, ἢ βράζω, καὶ, ἔβραχε, ἀντὶ Παρακειμ. βέβραχε, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. Ἡ πρώτη σημασία τούτων ἄρα εἶναι τὸ, ἠχῶ, ψοφῶ, κρότον καὶ βοὴν ἀποδίδωμι, τρίζω, κωδωνίζω, ἐπὶ συγκροουομένων σιδήρων σωμάτων, κύμως καὶ τὸ συγγενές τούτου τό, ἄραβος, ἀραβέω, παράγεται ἐκ τοῦ, ἀράσσω, ἀντὶ, ῥάσσω, καὶ τὸ, πάταγος, πατάσσω, ἐκ τοῦ πατάσσω. Ἡ δὲ δευτέρα ἔστω ἡ τοῦ, ἀντηχῶ, κροτῶ, ἐπιμαρτυρούσης τῆς συνηθείας, διότι αὐτὴ τὰς ἀντιφωνούσας καὶ ἀντιβοώσας, ἀποτόμους καὶ βαχίας πέτρας, βράχους ὀνομάζει (Σκήτ. Ῥάσσω, καὶ Ῥάγος). Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, βράζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βράζειν, τὸ ἠχεῖν σύμφωνα, βεβρίξειται, συντόνως κεκραγότα. Ἐκ τοῦ, βράζω, Μέλ. βράξω, Παρακ. βέβρεχα, εἶναι τὸ, βρεχμός· καὶ ἐκ τούτου τὸ, βραχμάζουσαι, χρεμετίζουσαι· καὶ ἑπομένως, βράχαλον, χρεμετισμόν, Ἡσύχ., ὅπου ἴσως πρέπει νὰ εἴπῃ, χρεμετιστικόν. Ἔτι δὲ, καὶ, ῥάθαγος, βράθαγος, βράθαγος, εἶναι ἐκ τοῦ, βράζω, βέβρακε, βέβραθα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, ἐβρατάγησαν, ἐψέβρασαν. Ἴσως καὶ τὸ, βράσσω, εἶναι συγγενὲς τούτου, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὴν λήγουσαν.

*Βραχώδης, ὁ, ἡ. Τραχύς, βράχους περιέχων, πλήρης πετρῶν καὶ βράχων, Ἡσυχ.

*Βρεβίον, τό· ἐκ τοῦ Λατ. breve καὶ breviarium. Ἡ ἐπίτομος καὶ σύντομος γραφή· ἐπιτομή· καὶ ἡ ἀπογραφὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, ἣν καὶ Μάτριτα ἐλέγου, Ἀνόν. Συνόδ.

Βρέγμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ Ὁμηρικ. βρεχμός· καὶ βρέχμα· παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδᾳ ἔτι καὶ, βρεγμός. Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ τριχωτοῦ κρανίου, ἤτοι τὸ μετὰ τὸ μέτωπον, sinciput, τὸ ὁποῖον καὶ ἁπλῶν λέγεται. Ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει τοῦτο τὸ μέρος, βρέγμα, (Ζώων Ἱστορ. Α'. 7.) λέγων «Τελευταῖον γὰρ τῶν ἐν τῷ σώματι πήγνυται ὀστῶν, διότι πήγνυται ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ κύκλα. Ἐν τούτῳ εἶναι καὶ ἡ καλουμένη Φοντανέλλα τῶν ἐρτιγενωμένων παιδίων. Ἄρα, ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ, βρέχω, εἶναι ὁρθή. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 219. κεῖται βρεχμός, ἀντὶ τοῦ ὅλου τούτου τοῦ τριχωτοῦ μέρους. 2) ταυτὸν τῷ, ἀπόβρεγμα, ἔγχυμα, ἀπόζεμα, Διοσ. Σκε. Γ'. 32. «Ποτῷ δ' οἱ μὲν ἰδιῶται συγχρῶνται παλαιούρων βρέγμασιν.

*Βρεγμός, ὁ, = βρέγμα.

*Βρεκεκεκέξ. Κωμικὴ μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βαθράκων παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 209. Αἰσ. μυθ. 307. καὶ Ἰωαν. Ἀλεξ. τονικ. παραγγ. σελ. 38, 7.

*Βρεκτός, ἡ, όν. Βρεγμένος, ἀπαλυνθεὶς ὑπὸ τοῦ νεροῦ. «Βρεκτὰ, ψωμοὶ παλαιοὶ, μουσκευμένοι εἰς τὸ νερόν, ψαγητὸν τῶν Ἀναχωρητῶν.

Βρέμω, μέσ. βρέμομαι, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παραπ. εὔχρηστον (ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, βρεμεαίνω). Βοῶ, ἠχῶ, βοίζω· βροντῶ· χοχλάζω· μουγγρίζω, οὐρλιάζω· σίζω, μουρμουρίζω· συρίζω· βομβίζω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κτύπον, κρότον, βοητὸν ποιῶ, καὶ λέγεται 1) ἐπὶ κυμάτων καὶ ζέλης σκλύσης, ὁπότε σεάζουσι τὰ κύματα εἰς τὴν ξηράν, Ἰλ. Β, 210. καὶ Ἰλ. Δ, 425. «Χέρσῳ ῥηγνύμενον (κῦμα), μεγάλα βρέμεται. 2) ἐπὶ βροντῆς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, βροντή, καὶ, Τῳηβρεμέτης. 3) ἐπὶ σφοδροῦ ἀνέμου συρίζοντος, καθὼς π. χ. ὁπότε προσβάλλει εἰς τὰ σχοινία καὶ καρούλια τῶν καραβίων, καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, Ἰλ. Ξ, 399. «Ἄνεμος μέγα βρέμεται. 4) ἐπὶ ζέοντος, βράζοντος ὕδατος. «Βρομέοντά τε τὸν ζωμόν», (Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. Γ'.) τὸ ὁποῖον ὁ Ἀθήν. διὰ τοῦ, ἀναβρομέοντα, ἑρμην. 5) ἐπὶ συριζουσῶν, βομβουσῶν καὶ ζουζουνιζουσῶν μυιῶν, Ἰλ. Π, 462. «..ὡς ὅτε μυῖαι... βρομέωσιν (ἡ πρώτη, τρίτη καὶ πέμπτη σημασία μόνον ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶ μεθομηρικαί). 6) ἐπὶ ἀντηχούντων παραβαλασσίων, ἢ βράχων, Ἀπολλ. Β', 823. «Αἰθὴρ βρέμεται, καὶ Β', 567. 7) ἐπὶ συμπνοίας, ἤτοι ἀγκομαχήματος, ὁπότε ἀναπνέων τινὰς ῥοχαλίζει. Ὁ αὐτ. Β. 666. «Λύτμη βρέμεται, καθὼς π. χ. κάμνει ἡ γάτα. 8) ἐπὶ ἀντηχούντος καὶ ἀντιβοῶντος λειμῶνος, λειβαδίου. Ὁ αὐτ. Δ', 1302. «..ἀμφὶ δὲ λειμὼν βρέμεται». 9) ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς λύρας, Πινδάρ. Νέμ. 11, 8. «Βρεμεται σὺν λύρᾳ καὶ ἀοιδᾷ, ὅστις καὶ ἐν 9, 19. «Βρομίαν φόρμιγγα, λέγει. Μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ ὀναρροιπήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας, ὀργῆς, ἢ ἐπιδημίας μάχης, ἢ ὁπότε μουγγρίζῃ, ἢ τρίζῃ τοὺς ὀδόντας τινάς, Πινδάρ. Ὀλύμπ. 6, 55. «Βρέμει σφριγόντων.

Ἐπὶ πεπαταμένων λύκων, Ἀπολλ. Δ'. 1247. «–στενάχων βρέμει ἄσπετον». Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. ἔχει «Βρέμοντα κατὰ τῆς ἐκκλησίας». καὶ, «παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστομοῖος». (Συγγεν. τῷ, βρέμος, βροντή.)

Βρεμβεῖον, τό, βρεμβεῖον, τό. Εἶδος αὐλοῦ μύρου, Ἀθήν.

Βρέμβις, ἡ· ταυτὸν τῷ, θρίδαξ, Ἀθήν. Β'.

Βρέμβος, ὁ. Ἕν, ἀδιόριστον εἴδος πτηνοῦ, διατρίβον πάντοτε εἰς τὰ νερά, τὸ ὁποῖον κάμνει ὑπερήφανα καὶ καμαρωτὰ σχήματα, καθὼς ὁ μαχητὴς ἀλέκτωρ (πετεινός). 2) μεταφ. ἐλαζονεία, κομπασμός (κορδώμα), τὰ ὑπερήφανα σχήματα τοῦ προσώπου· ταυτὸν τῷ, τυφος, παρ' Ἀθην., ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔχει, ὡς τὸ σκώπτω ἐκ τοῦ σκώψ. 5) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ', 11. Βρίμβος, καὶ, κατὰ τὰ Ἀττ., Βρένθος, ἔστι μελιῤῥοδινόν τι πτηνόν.

Βρενθύομαι, ἢ Ὕστερον, βρενθύομαι, Ἀπολ. Μόσ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει), τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὰ ὑπερήφανα καὶ ἀλαζονικὰ ἢ τετυφωμένα σχήματα ἑνὸς ὑπερηφάνου· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι προπετῶς, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι (κορδώνω ὡς ὁ πετεινός). Παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Εὐγεν. β. «Πότερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προὔπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις;» Τιμ. Σ. 64. Ruhnk. (– – υ –, Ἀριστ. Εἰρ. 26. Νεφ. 361.) Παράγεται δὲ ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ, βύω (λυσσῶ, ἐξαγριαίνομαι) καὶ τῆς συλλαβῆς βρε (ἐκτοῦ βρίμω).

Βρέξις, εως, ἡ (βρέχω), = βροχή. Βρέξιμον, τὸ βρέχειν τι, Ξενοφ.

Βρέτας, εος, τό. πληθ. Βρέτη. Λέγεται τὸ ξύλινον ἄγαλμα τῶν θεῶν, ξόανον, μάλιστα παρὰ Τραγικ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 167. 253. ἐντεῦθεν τὸ «Βρετίσσα ἀλκὰ», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 898., ὅπου νῦν «Βρέτειος ἄρκυς», κεῖται. 2) μεταφ. ἀναίσθητος.

Βρεφικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. Βρεφικῶς (βρέφος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βρέφη, ἢ παιδιακός, Σοφοκλ. Ἠλ. 145. Εὐστάθ. «Βρεφώδεται ἐκ παιδιᾶς ἡλικίας.

*Βρεφίον, τό. Τὸ βρέφος, Κ. Μανασ. Χρ. σ. 37.

*Βρεφοκομέω. Περιποιοῦμαι τὰ βρέφη.

Βρεφοκτονία, ἡ. Ὁ τῶν βρεφῶν φόνος, ἐκ τοῦ

Βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος φονεύει τὰ βρέφη.

Βρέφος, εος, τό (ἀντὶ, τρέφος, ἢ φέρβος). Ἀπὸ Πινδ. καὶ ὕστερον δηλοῖ τὸ νεογεννημένον παιδίον, ἄρσεν, ἢ θῆλυ, καὶ τὸ νεογεννημένον ζῶον, νήπιον. 2) ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 266. ταυτὸν τῷ, ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ ἔτι ὄν. Κατὰ πλεονασμὸν λέγεται νέον βρέφος, Εὐρ. Ἱκέτ. 289. (Συγγεν τοῦ τρέχω καὶ φέρβω, ὅτι σώζεται καὶ τοῦ βρέχω. Πρβ ἔρση).

Βρεφοτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, εἰς ὃν ἀνατρέφονται τὰ βρέφη, τὰ ἐκτεθέντα, καὶ οἱ ὀρφανοί. Τὸ ῥῆμα, βρεφοτροφεῖω, νεώτ. τύπ.

*Βρεφόω. Σχηματίζω, κάμνω ἔμβρυον, ἐπὶ τοῦ σπέρματος.

Βρεφύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βρέφος. Βρεφάκι, Ἀριστοφ. Βατρ. 973. Δουκ. διαλ. Βωστ. Μαν. Χρον. σ. 103.

*Βρεφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Παιδικός, ὅμοιος τῷ βρέφει. Ἐπίῤῥ. βρεφωδῶς, Προκλ. Παραφ. Πλήρ.

Βρέχμα, το· καὶ βρεχμός, ὁ· ταυτὰ τῷ, Βρέγμα, Ἰλ. Ε, 586, Νικανδρ. Θηρ. 219. Ἀλεξίφ. 5, 5.

Βρέχω, Μ. ξω. Χύνω νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐπί τι, ὑγραίνω, βαντίζω, ὑγρὸν ποιῶ τι, μουσκεύω, καὶ βρέχω τι, ἐπὶ βροχῆς ἢ μή. 2) μεταφ. ἐπισωρεύω, πλημμυρίζειν καὶ κατεπαφ. ἐπισωρεύειν, πλημμυρίζειν καὶ κατεπαίζειν τι, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 92. «Ἐγκρυπτὸν σχοῖνῳ βακτὶ τ' ἐν ἀπείρῳ ἰσχνασίαισι καὶ παμπορφύρους ἀντοτι βεβρεγμένος ὀρίστι σώμασι, ἤτοι ἐπισωρευμένος, δεδροσισμένος, σκεπασμένος, γεμάτος ἀπὸ ἀστράπτοντα βαπτὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κυπαρ. ἐκ· καὶ 7. 63. »Βρέχε πᾶσι βασιλεὺς ὁ μεγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλινε. 3) μεταφ. πίνω, Ἀθην. »Δεῖ γὰρ φαγόντας βαψιλῶς βρέχειν. 4) ἀπροσ. βρέχει, ὡς τὸ ὗει. Παθητ. Βρέχομαι καθὼς παρ' ἡμῖν. »Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν«, Ξενοφ. καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν πινόντων ὀλίγον τι πλέον τοῦ δέοντος, »βεβρεγμένοι, μέσῃ βρεχόμενοι«. Ὁ παθητ. ἀόριστος ἐβρίχθην εἶναι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν εὐχρηστότερος, παρὲξ ἐβράχην. Τὸ βρέχω διαφέρει τοῦ τέγγω, καθότι τοῦτο σημαίνει, ὅτε βρεχόμενά τι βαθέως, ὡς σ' σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον, ἐκεῖνο δέ, ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν διακρεῶ τὸ ὑγρόν, οἷον τὸ ξύλον, ὁ λίθος. (Παράγ. ἐκ τοῦ ῥέω, προτάξει Αἰολ. τοῦ β, βρέω, καὶ μετὰ παραγωγῆι)

*Βρήσσω, Ἰων. ἀντὶ βράσσω.

Βρι-, μόριον ἐπιτατικόν, ἀχώριστον καὶ προτιτθέμενον τῆς λέξεως ἐν τῇ συντάξει, ἐξ οὗ βριάω, βριαρός, καὶ ἄβριμος, ὡς Ἡρακλέους, Ὑβριστέως. Ἐκ τούτου διάφορος καὶ αὐθύπαρκτος λέξις ἐστὶ τὸ κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ βριθύ γινόμενον βρῖ, ᾧπερ ὅμως, κατὰ Στραβ. ἡ, Σ. 560. Alm., ὁ Ἡσίοδ. ἐχρήσατο ἀντὶ βριαρόν, ὡς ῥᾴδιον ἐκ τοῦ ῥᾴδιον, κρῖ, σῶ, κ. τ. λ.

Βρίαχος, ὁ, ἡ. Ἡ Βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα.

Βριαρῆς, ὁ, ἡ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 659., ὅπου τὸ Ἀντίγραφα ὀρθότερον, Βριαρὴ, ἔχουσι.

Βριαρός, (καὶ Ἰων. βριερός) ά, όν (βριάω). Ἰσχυρός, δυνατός. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Λ, 375. Σ 611, παντοτεινὸν ἐπίθετον τῆς περικεφαλαίας, κόρυθος, πρυφαλείας.

Βριαρόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ δυνατὸς τὴν χεῖρα, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ε.

Βριάω, ῶ (βρι-). Ἰσχυρὸν ποιῶ τινά· ἐνδυναμόω, κάμνω δυνατόν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 5. Θεογ. 447. 2) οὐδετ. εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, Ὅσ. Ε. δ. Ὀπτικ. Ἀλ. Ε', 98. Σκήτ. Ὀμβρίμας.

Βρίγκος, ὁ. Παρ' Ἀθην. ὁ ἰχθὺς, ὅστις ἄλλως ἀνομάζεται, βρίγκος, καὶ, οὐρανοσκόπος, καλεῖται.

Βριερός, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, βριαρός.

Βρίζα, ἡ. Εἶδος γεννήματος ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ, ἤτοι σπαρτοῦ, τὸ δεύτερον μετὰ τὸν σῖτον, Λατιν. Secale cereale Linn. (Ἡ λέξις, ὡς φαίνεται, εἶναι ὁ πρωτότ. Αἰολ. τύπος τοῦ ῥίζα, Basl Γρηγ. Σ. 576.)

Βρίζω, Μ. ἰξω (οὐδέποτε δὲ βρίσω). Νυστάζω, καθεύδω, ἀποκοιμῶμαι, Εὐριπ. Ῥῆσ. 825. »Ἔβριξεν«, ἀντὶ τοῦ ἐνύσταξε, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Δ, 223. Ἡσυχίου δὲ σημαίνει, καθεύδω, κοιμῶμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βριζεῖς, ὑπνώσας, καὶ βριζει, ἐσθίει, πιεζει, κύει. Δίων Χρυσ. Λόγ. 35. »Ἀπό τινων καὶ φυτῶν καρπούς ξύλων βρίζοντες«, ἐσφαλμ. ἀνάγν. αἰγείρων, ξυλλεγίζοντες, ἤτοι τῶν τοιούτων. 2) εἶμαι ἀργός, ὀκνός, πράττω ὡς ἀποκεισμένος, Ἰλ. Δ, 223. (Παράγεται ἐκ τοῦ βρι καὶ ἴζω κάθημαι, οἱονεὶ βαρὺ ἴζω, καὶ μεταφ. ὑπολοῖ τὴν παντελῆ ἀμέλειαν. Τὸ ἐναντίον εἶναι ἄβριζω, οὐ καθεύδω, καὶ ἐντεῦθεν ἐπιρρ. ἀβριζ, ἀντὶ ἐγρηγόρως. Συγγεν. τῷ, βριθω.)

Βριηπνος, ὁ, ἡ (ἀπνέω). Ὁ σφοδρῶς καὶ μεγάλως φυσιζῶν, μεγαλόφωνος, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος, Ἰλ. Ν, 521, ὃν ἄλλαχοῦ χαλεόφωνον λέγει.

Βρίθος, εος, τὸ· ἡ, βριθοσύνη, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βάρος, καὶ βαρύτης, Ἰλ. Ε, 839. καὶ μεταφ. ὡς, »τῶν . . . ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τὸ βρίθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον«, Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. 1, 11. (Βρίθος, μόνον παρὰ Τύρωνι, alii. λείψ. 3. σ. 41. Πρῦλ.)

Βριθύκερως, ω, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ βαρέα καὶ δυνατὰ κέρατα ἔχων, Ὀππ. Ἁλ. β', 290. »Βριθύκερως ἔλαφος.«

Βριθύνους, ὁ, ἡ· κατ' συναιρ. Βριθύνους, ου, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν, ἐμβριθῆ νοῦν ἔχων (ἀντίκειται τῷ, κουφόνους), ἀρα, στοχαστικός, σκεπτικός, φρόνιμος, Ἀνάλεκτ. Β. 518. »Βριθύνους βασιλεῦσι.

Βριθύς, εῖα, ύ. Γενικ. έως, είας, ερς (βρίθω). Ταυτὸν τῷ, βαρύς· παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἐγχους, πρβ. βρι.

Βρίθω, Μ. βρίσω, Ἀόρ. ἔβρισα, Παρακ. βέβριθα. Οὐδετ. Ἔχω βάρος, εἶμαι βαρὺς, βεβαρυμένος, παφορτισμένος, Ἰλ. Π, 384. »Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών«, Φίλ. βι. Μωσ. γ'. »Λάκκα εὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. 2) ὑπὸ τοῦ βάρους κλίνω εἰς τὰ κάτω ἢ εἰς ἓν μέρος, Ἀριστ. Προβλ. ιε'. »Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος«. Διον. Ἐπιτομ. ις', »Βριθεῖ ἡ κεφαλὴ εἰς γόνατα«, ὅτε πολλάκις πραττίεται καὶ τὸ κάτω. π. χ. »Οὐχὶ κάτω βρίσει βαρύς«. 3) ἐνίοτε ὁρμῶ. Πλουτ. Βαίσ. κ, μθ'. »Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν«. Ἱπποκρ. »Ἐπειδὰν . . . πολὺς ἀὴρ βρίσῃ, βρίσις δὲ μένῃ.« καὶ Ἰλ. Φ, 385. »Ἐν δ' ἄλλοισι ῥεέθροις ἔρις πέσε βεβριθυῖαν (ἤτοι ῥοώδη). 4) γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, γεν. ἡ ὅστ. (ἢ καὶ αἰτ. παρὰ τοῖς νεωτέροις). Ἰλ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν«. Ὀδ. Τ, 112. »Βριθύει δὲ δένδρεα καρπῷ«. Τμν. εἰς Δήμ. 478. »Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν ἔβρισεν«. Ὀδ. Ο, 334. »Τράπεζαι σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' ἐπίονι βεβρίθασιν«. Δούκα Ἱστορ. Βυζ. σελ. 172. »Φυτὰ παντοῖα βριθοντα καρποῦς« καὶ σελ. 195. »Βριθοντας ἀντὶ καρπῶν νεκρα σώματα«. Ἐν χρήσει δὲ καὶ τὸ πλήθ. κατὰ τὰς ἰδίας σημασίας καὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, Ἰλ. Θ, 307. »Καρπῷ βριθομένῃ«. Ἐπιγρ. »Νησὶς βριθομένη δάμαλιν«, ἤγουν ἔγκυος. Ἡσιόδ. Α. 290. »Πέτηλα βριθόμενα σταχύων«. Χρυσ. »Ἀμπελος τῷ καρπῷ βριθομένη«. 5) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, π. χ. βρίθω χειρί, πλούτου βάθει, εὐδοξίᾳ, ὄλβῳ. — Ὀδ. Σ, 159. »Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγῃται«, ἤγουν νικήσας μὲ τὸ πλῆθος τῶν δώρων τοὺς ἄλλους συμνηστευτάς, διὰ τὸ ὄφελος τῆς κόρης περιμάχητον· καὶ ἐστι μεταφορὰ ἐκ τῶν σταθμολογίων ῥοπῶν, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ εἶναι βαρυτέρα τῆς ἑτέρας. — Πινδ. Νεμ. 6, 70. »Μέγα βρίθειν«. Λέγεται δὲ καὶ ἐν ἀγῶσι, μάχῃ βρίθειν, ἤτοι ὑπερισχύειν, Ἰλ. Μ, 346. 359. Γ, 233. 512. Παράβλ. ἐπιβρίθω. — ἐνεργ. Βαρύνω, καταβλίβω, πλησύνω τί ἢ βαρύνω, κάμνω νὰ πλίνῃ εἰς ἓν μέρος, Αἰσχ. Περσ. 346. »Τάλαντα βρίσαι οὐκ ἐτορρόπω τύχῃ«. Πινδ. Νεμ. 8, 31. »Ὅσπερ (ὄλβος) καὶ βιοτὰν ἔβρισε πλούτῳ«, ἤτοι ἠύξησε μὲ πλοῦτον, ἐπλούτισεν. Ὀρφ. Ἀργον. 258. »Εἰδ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κελεύθοις βρίσαι δμορδοθέοντες«. Τὸ δὲ παρ' Ἀλκιφ. γ', 67. »Βριθῆναι τοῖς πόδοιν«, εἶναι φανερῶ διεφθαρμένον, ἀντὶ τοῦ πιεσθῆναι ἤγουν βαρυνθῆναι. — Συγγεν. τῷ, βάρος, βαρύνω, βαρύθω. (ι)

Βριμάζω, Μ. ασω, καὶ βριμαίνω (ταῦτα μόνοι παρὰ τοῖς Γραμματ.), καὶ βριμόομαι, βριμώομαι, Ἀποδ. Μέσ. Ὅλα ταῦτα προέρχονται ἐκ τοῦ, βρίμη, καὶ σημαίνουσι, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, φοβερίζω, μάλιστα δὲ ἐπὶ ζώων, μυγτερίζω, ὡς ἓν κεφῷ τῆς συνουσίας. Ἴδε βρίμη.

Βρίμη, ἡ. Ὀργὴ, ἀγανάκτησις, παράστασις αὐτῆς μετὰ διαφόρων σημείων, φοβερισμοῦ κτλ. 2) ἰσχύς, δύναμις, ὡς βρίθος, ὑμ. Ὁμ. 28, 10. ἰδιωτ. ἀπειλὴ, ὕβρις. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὸ τοῦ Ἀπολλ. ἐν Δ'. 1677. »Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκοιο, διὰ τοῦ, ὑψικμις, ἰσχύς· ἀλλ' ἦτο κάλλιον ἐνταῦθα νὰ ληφθῇ ἡ ἑρμην. τοῦ Ἡσυχ. »ἀπειλήν«, ὡς τις προσθέτει ἐτι. »Καὶ ἡ γυναικεία ἀρρητοποιία — Ἑκάστη σημασία παράγεται ἐκ τοῦ, βρίω, ὅθεν γίνεται τὸ, βριάω, καὶ, βριζω. Αὐτὴ ὅμως ἡ σημασία εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὸ, βρόμος, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ, βρίμω, εἴτε διαφορετικοῦ σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ Βρέμω, Ἰρεμιο, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σημασία ἑρμηνεύεται ἐν τῷ, βρίμω. Τοιοῦτον τι εἶπε καὶ τὸ, βριμῶ, τὸ τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφόνης ἐπίθετον, ἐκφράζον δαιμόνιόν τι φοβερὸν, ἤτοι κατωπληκτικὴν, τρομακτικὴν, φόβον προξενοῦσαν· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ συνείθιζε νὰ φαίνηται πάντοτε μὲ κρανίον τρομακτικὸν κρότου καὶ μὲ φωνὰς καὶ οὐρλιάσματα τῶν συντροφευόντων αὐτὴν σκυλων. Λύτη καλεῖται συχνάκις τοιουτοτρόπως ὑπὸ Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου. Ὅθεν τὸ ῥῆμα, Βρεμάομαι, ὀργίζομαι, ἢ ἀπειλῶ, φοβερίζω μὲ ὀργὴν καὶ θυμὸν, (ὡς τὸ, βρίμειν) κατά τινος, ἤ, τινί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 855. »Εἰ τύ βριμήσαιον, ἐὰν συ ὀργισθῇς, ὦ θυμῶσης, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔχει τὸ τραμάχων. »Ὑπὸ γαρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμένως ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλανθάνετο, ὅ ἐστιν ἦχον ἀποτελοῦσας. Ἆρα, κατὰ ταύτην τὴν ἔρμην. ταυτὸν ἐστι τῷ, βρεμοῦσαις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν σχηματισμὸν, Βριμάζω, Μ, ἄτω. καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, κτῆ τοῦ λέοντος χρώμαι φωνῇ, καὶ, βριμᾶ, ἀπειλῶ, καὶ, βριμήσατο, ἐσπή, χόλεπη· οὕτω καὶ τὸ, βριμαίνομαι, καὶ, βριμοῦμαι (ἐκ τοῦ, βρίμω), θυμόνομαι, ὀργίζομαι· καὶ, βρίμημα, διὰ τοῦ, ἐπίπληξις. Ὁ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. Ε', 9. λέγει »Ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς μύτης μετὰ δυσαρεστήσεως φυσήματος, καὶ βοῳγίσματος, καθὼς π. χ. ὁπόταν τινὰς ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν φυσᾷ ἀπὸ τῆς μύτας ὡσάν τὸ ἄλογον. Τὸ ἐπίῤῥημ. Βρεμηδὸν μεταχειρίζεται ὁ Νόννος ἐν τῇ ῥήσει »Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ ὑρενὸς οἴκτον ἀνέλκων«, ἐπὶ βαθέων καὶ βαρέων στεναγμῶν μετὰ τοῦ ἐκ τῆς μύτης φυσήματος συνεκδυομένων, καθὼς καὶ ὁ Ἀπολλών. περὶ τοῦ πεινῶντος καὶ τροφὴν ζητοῦντος λύκου λέγει »Στεινάχων βρίμειεν. Οἱ Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Μάρκος μεταχειρίζονται τὴν λέξιν »Ἐμβριμᾶσθε τινι«, καθὼς καὶ ὁ Ξενοφ., ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐν Κεφ. ΙΑ'. λέγει »Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι«, ἀντὶ τοῦ, ἐμυνγρισεν, ἐβόγγισε, ἐπὶ τοῦ μετὰ δυσαρεστήσεως διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς μύτης ἤχου, ἤτοι βοῆς. Κατὰ ταυτὸ παραβάλλεται καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ ῥριμάω, καὶ ῥριμάσιω, διαφέροντα μόνον κατὰ τὸν δασὺν ῥόγγον.

*Βριμηδόν, Ἐπίῤῥ. Φυσῶντας ὑπ' ὀργῆς.

*Βρίμημα, τὸ, = βρίμη (– ∪ ∪).

Βριμηνις, ἡ (βρῖ, μῆνις). Ταυτὸν τῷ, βαρυμηνις, ὁ, ἡ, Σχολ. Ἀπολλ. Β'. 860.

Βριμόθυμος, ὁ, ἡ (βρίμη). Πικυσιν. παρὰ Βλεμυδ. προτρεπτ. »Βριμόθυμος Ἄρηϊ, ὁ λίαν θυμώδης, ὁρμητικὸς, ἀντὶ ὀμβριμόθυμος.

Βριμόομαι, μεθμαι. Σκήτ. ὲν τῷ, βρίμη, βριμάζω.

Βριμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τρομακτικὸς, ἄγριος· ἀντίκειται τῷ, εὐαφὴς· ἀμφότερα ἐπὶ ψυχῆς, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 52. 41.

Βρισάρματος, ὁ, ἡ (βρίθω, ἅρμα). Ὁ βαρύνων τὸ ἅρμα, τὸ ἁμάξι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 441. Τμν. Ὁμ. 7, 1. Κπῖδ. τοῦ Ἄρεως.

Βρισαύχην, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ἔχων τὸν αὐχένα κεκλιμένον, ὁ τὸν αὐχένα βαρύν.

Βρισόμαχος, ὁ, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βαρύμαχος. Βαρὺς, ἐπικίνδυνος εἰς τὴν μάχην.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βρίσσα, καὶ, Βρίσσος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐχίνου.

Βρίσκος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Τρισκος, ἡ Τρίστκος.

*Βριμαρτία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Κρησί.

Βρόγχια, τά (βρόγχος). Τὸ τέλος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται εἰς τὸν πνεύμονα, αἱ χοάνοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας. 2) τὰ σπογγοειδῆ ἐπάνωθεν τῆς μύτης ἐσώθεν κόκκαλα.

Βρογχία, ἡ. Ἡ χοανοειδὴς ἀρτηρία. Ἀμφ.

Βρογχιάζω. Μ. ἄσω. παρ. Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, βρυγχίζω, κατασείω, βρογγίζω, ἐξ οὗ τὸ σύνηθες καταβρογχίζω γνωστόν.

Βρογχοκήλη, ἡ (βρόγχος, κήλη). Ἀγκεύσα (σύριγξ), εἶδος ὄγκου ἢ σπάσματος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἔνθεν βρογχοκηλικὸς λέγεται ὁ πάσχων τοῦτο τὸ πάθος.

Βρογχοπαράταξις, ἡ (Ῥωμ. λέξις). Παράταξις τοῦ λαρυγγος, λαρυγγοπάρεσις, Ἀέτιος. ζ', σ. 298. »Ὁ Κύκλωψ ἔφη, ἀποχέρεται ἐκ τῆς βρογχοπαρατάξεως ὁ λάρυγξ.«

Βρόγχος, ὁ. Ὁ καταπότης λάρυγξ, ὁ λαιμὸς καὶ ὁ φάρυγξ. Καταπίῶνες. 2) ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, δι' ἧς ἀναπνέομεν. 3) ῥεῦμα (μία ῥευματοειδία). Ἐπίτ. (Βρόγχος, ῥόγχος)

Βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ (βρόγχος). Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ'. Σ'. 4. Ἡ εἰς τὰ φορέματα τρύπα διὰ νὰ περᾷ τις τὸ κεφάλι ἔως εἰς τὸν λαιμόν, τραχηλιά.

Βρόκω· ὅθεν τὸ, καταβρόξειε, καὶ ἀναβρόξειε, περὶ οὗ ζήτ. τὸ συνηθέστερον, βρύκω.

Βρομέω, = βρέμω. Βομβίζω, ἐπὶ μυιῶν, σφηκῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν τοιούτων, Ἰλ. Π. 642. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ νεροῦ, ἢ ζωμοῦ βράζοντος, κοχλάζοντος. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρέμω.

*Βρομεάζομαι (βρόμος)· ταυτὸν τῷ, βακχεύω. Φωνάζω ὡς οἱ βακχεῦται, Ἀνθολ. Παλ. 9. 774, καὶ 775. »Βάκχη βρομιαζομένη.«

*Βρομεύς, ἀδος, ἡ. Ἐπίθ. τοῦ βρόμιος. Βακχεία. 2) εἶδος πετηρίου.

Βρόμιος, α, ον (βρόμος). Κάμνων ἦχον, κρότον, ἠχητικός. Παῦσ. Νεμ. 9, 18. »Βρομίαν φόρμιγγαν. 2) ὡς οὐσ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ προξενῶν κρότον, φασὰς καὶ κραυγάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 991. »Ὦ Διόνυσε βρόμιε καὶ Σεμέλης παῖ· ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. 3) = βάκχειος, ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, οἶνον κτ. »Βρομία χάρις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 311, ἀντὶ οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες. »Βρομίῃ, ἐπίθ. Ἀρτέμιδος. 4) βρόμιος λέγεται καὶ ὁ οἶνος, π. χ. »Βρομίου πιάμενοι. Σιμμίας (ἐπίγραμ.) ζ', 193. »Βρομίας οἰνάδος ἐν πετάλοις«. Ἀνθολ. Πλανουδ. 309. Τόμ. β. σ. 720. »Ὄμμα δὲ μὲν βρομίῳ βεβαρημένοιο. Ὀρφ. Λιθ. 604. »Μετ' ἀμήτου βρομίοιο«. 5) κύριον ὄνομα.

*Βρομιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Βακχικός, ἡ ἀνήκων εἰς αὐτόν, εἰς τὸν οἶνον, ἢ εἰς αὐτόν. Μακαρ. ἐν Ἀνθολ. Παλ. 11, 21. »Βρομιώδεα πηλόνα, ἤτοι καλὸν εἰς ἀμπέλους.

*Βρομιώτης, ὁ, καὶ Ἐπηλ. βρομιῶτις, ιδος, ἡ, = βρομιώδης, βακχώτης, Βάκχη.

Βρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω). Κάθε δυνατός, ἀκουστὸς ἦχος, βράντος, βοή· ὡς τοῦ κυρὸς, τοῦ κεραυνοῦ. Πινδάρ. Ὀλ. 32, 45. »Βρόμος πυρὸς αἰθομένοιο«. Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ μοῖος ἀπαὶ ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ξ. 396. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, τοῦ ὕδατος, ἄρα, ταραχῆς, κτύπος, μορμυρηθόν. 2) ὑστερ. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ θηρίων, ὡς ἐκφρασις καὶ παράστασις τῆς ὑσαρεστήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας καὶ θυμοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς καὶ τὸ, βρέμω, καὶ τὸ ἐκ τοῦ, βρόμος, παραγόμενα, βρομάω καὶ βρομάζω. 3) ὁ ἦχος ὀργάνων τινῶν, ὡς αὐλῶν, τυμπάνων, Ἀν. Π. σ. 174. 4) εἶδος βοτάνης, ὁμοίως σίτφ, ἡ Βρόμη, ἀνεπη. Θεόφρ. Γράμ. καὶ βέρμος. 5) = βρῶμος. Ἀμφ.

Βρομώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντώδης, ἠχώδης. 2) = βρωμώδης, ὁποίος βρωμᾷ, Ἀμφ.

Βροντάειος, αία, αῖον (βροντή). Ὁ ἀνήκων εἰς βροντήν, ἢ ὁ ἀπὸ βροντῆς, ὡς, Ζεὺς, τεφέλαι, ἠχώ.

Βροντάω, Μ. ήσω, καὶ βροντάζω (βροντή). Βροντῶ (μπουμπουνίζω), Ὀδυσ. Ξ, 305. »Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. 2) τροπικ. ἐπὶ πάσης φωνῆς σφοδρᾶς, π. χ. τοῦ ῥήτορος. »Βροντᾷ τὸ δικαστήριον. »Βροντᾶν ἐξ εὐγλωττίας«. Τὸ παθητ. βροντᾶσθαι ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ μεταχειρίζεται ὁ Ἀριστοτ. σελ. 463, 13. »Οἴονται γὰρ κεραυνοῦσθαι καὶ βροντᾶσθαι, μερῶν ἤχων ἐν τοῖς ὠσὶ γινομένων«.

Βρουτεῖον, τό. Μηχανή τις ἐν τῷ θεάτρῳ, βροντῆς ἀποτελεστική, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Πολυδ. Δ', 127, 130. »Τὸ δὲ Βρουτεῖον ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὄπισθεν, ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι διωκόμενοι φέρονται κατὰ χαλκωμάτων«.

Βροντή, ἡ (βροντάω). Ἡ βροντή, ἤτις γίνεται ὅταν βρέχῃ καὶ πίπτωσι κεραυνοί (Μπουμπουνητόν), Ὁμ., ὅστις προσέθηκε, Διὸς καὶ Ζηνός, παράβλ. κεραυνός, (ἐκ τοῦ, βρέμω, βρόμος, ὡς τὸ, φένω, φόνος, φόντης), Ἰλ. Ν. 796. ἐν γένει, καθεὶς δυνατὸς κρότος, φωνή. 2) ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ὁ πληγεὶς ὑπὸ βροντῆς, Ἡροδ. ζ, 10, 5. »Βροντῆς υἱοί«, παρὰ τῷ Εὐαγγ. Μάρκῳ, ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, διὰ τὴν ὑπερφυᾶ καὶ θείαν τῆς θεολογίας φωνήν.

*Βροντηδόν, ἐπίῤῥ. Ἐν εἴδει βροντῆς.

*Βρόντημα, τό. Τὸ βροντῶν· ἡ βροντή. Αἰσχ.

Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ἀριστοφ. Νεφ. 266. »Βροντησικέραυνος ἐφέλκεται«, ἡ βροντὴν καὶ κεραυνὸν φέρουσα, ἢ ἐκτεινάζουσα νεφέλη.

Βροντογενής, ές, ὁ, ἡ· καὶ, βροντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (βροντή, γένος, παῖς). Ὁ γεννημένος ἀπὸ βροντήν, ὁ τῆς βροντῆς υἱός. Ἀμφ.

*Βροντοειδής, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῇ βροντῇ, ὡς ἡ νεφέλη. Ἐπίῤῥ. βροντοειδῶς.

*Βροντοηχής, ὁ, ἡ. Ἠχώδης ὡς ἡ βροντή.

*Βροντολόγια, τά. Βίβλοι, ἐν αἷς πραγματεύονται περὶ τῆς βροντῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προμηνυομένων.

Βροντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ βροντὴν ποιῶν, Λουκιαν.

*Βροντοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ περιγραφή, Ἰω. Δυδ. Ἰδὲ καὶ κεραυνοσκοπία.

Βροντόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων τὴν φωνὴν ὡς βροντήν, μεγαλόφωνος, Γεω. Κεδρ. τ. α'. σ. 239.

*Βροντώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντώδης, ἡ βροντῇ ὅμοιος, ὡς, ὑετός, λίθος.

*Βρόξαι, ἰδὲ ἀναβρόξειε καὶ καταβρόξειε.

Βρότειος, ὁ, ἡ· (Ἐπηλ. καὶ βροτεία) καὶ βρότεος, έα, εον· καὶ, βροτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βροτησία Ἐπηλ. (βροτός). Θνητός, ἀνθρώπινος, ἀνήκων εἰς βροτόν, θνητόν, Ὀδ. Τ, 545. »Τμ. Ὁμ. Ἀσπ. 47. Αἰσχ. Εὐμεν. 164. Ποιητικῶς μόνον.

*Βροτήσεος, ὁ, ἡ· Ἐπηλ. καὶ βροτησία, = βρότειος.

Βροτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὅποιος πατεῖ (βαίνει), διαβαίνει ἐπάνω εἰς ἀνθρώπους, Θεόκρ. Ἀμφ. Δωρ. κλητ. βροτοβᾶμον. (α)

Βροτόγηρυς, υος, ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὁ ἔχων ἀνθρώπινον φωνήν, λαλιάν, Ἀνέκδοτ. Β'. 147. »Τίτανός ὁ βροτόγηρυς«.

Βροτοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἴδος ἀνθρώπου, ἢ ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ὡς, ἄγαλμα, εἴδωλον.

Βροτοέις, εσσα, εν (βρότος). Αἱματωμένος, μὲ ἀνθρώπινον αἷμα βαντισμένος, αἱματόδης (ἐπὶ ἀνθρωπίνου μόνον αἵματος τίθεται ὁ βρότος), Ἰλ. Θ, 534. Κ, 528. Ξ, 509. Ο, 347. Π, 540. Χ, 245. Ζ, 480. ἐπιτοπολὺ μετὰ τ ἐναρα.

Βροτοκτονέω, ῶ (κτείνω). Φονεύω ἀνθρώπ Αἰσχύλ. Εὐμεν. 421. ἐκ τοῦ

Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος φονε δυνατόνει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς, σ πίος, θηρίον.

Βροτολοιγός, ὁ, ἡ (λοιγός). Ταυτὸν βροτολέτης καὶ βροτοκτόνος, Ἰλ. Ε, 31. μά στα δὲ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως εἰ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ.

Βροτός, ὁ. Θνητός, ἄνθρωπος, ἐναντ. τῷ, ἀ νατος ἢ Θεός, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆ αὐτῷ ἀεὶ ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Ε, 304. Μ, 3 420. Ψ, 287 κτλ. Εὑρηται καὶ Ἐπηλ. »Πρ αἰδήσασθαι ἄπαξ ἐν Ὀδ. Ε, 334. Ὡς ἐπίθε θνητός, ἐν οὐδετ. παρὰ Ησιοδ. Μέσον εὐχρηστ παρὰ ποιηταῖς. (Παράγεται ἐκ τοῦ ῥέω, ῥότ καὶ Αἰολ. προτάσσει τὸ β, ὅπλοῦ ἄρα τὸ ῥ ὑποκείμενον καὶ ἐν βρῇ ἄνθρωπον, τὸν ῥευστ ο. ε. φθαρτόν)

Βρότος, ὁ. Τὸ ἐκ πληγῆς ῥέον καὶ πεπηγμέ αἷμα. Ἀνεφορ. 992. (ὅθεν τό, βροτοειδ δὲ Σχολ. ἐν Ἰλ. Π, 425. τὸ μετὰ ἰδρῶτος κόνεως μιγὲν αἷμα λέγει, ὅπερ καὶ λύθρον λ γεται, καὶ μόνει ἐπὶ αἵματος ἀνθρώπου. Π Ὁμ. ἐν Ἰλ. ἀεὶ μετὰ τοῦ αἱματόεις, ἐν δὲ Ὀ Ω, 189. »Μέλας βρότος«. (Κατὰ Δάμμιον τοῦ ῥέω, ῥότος, Αἰολ.).

Βροτοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ σκοπῶ παρατηρῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πράξεις τῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 499.

Βροτοσόος, ὁ, ἡ (σάω, σώζω). Ὁ σώζω λυτρόνων τοὺς ἀνθρώπους, ἢ σωτήριος, Ὀρφ. Λ. 750.

Βροτοστυγής, ές, ἡ (στυγέω). Ὁ μισῶ τοὺς ἀνθρώπους. 2) ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισ μένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 51. Προμηθ. 799.

Βροτοφεγγής, ές, ἡ (φέγγος, βροτός). φάγγων, κατανγάζων τοὺς ἀνθρώπους, Ἀνάλεκ Γ'. 278., ὡς, ὁ νοῦς.

Βροτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων τοὺς ἀνθρώπους, Αἰσχ. Εὐμεν. 787. Ἰκε 264. κτλ.

Βροτόω, ῶ (βρότος) Ταντίζω, μολύνω μὲ αἷ μα, αἱματόω τί· ὅθεν »Βεβροτωμένα τεύχε παρ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 41. 2) κάμνω τινὰ τὸν ἀν ἄνθρωπον, ὅθεν Γρηγ. Ναζ. βροτωθῆναι καὶ βρο τωσάμενος, ἔγινεν ἄνθρωπος. Θεοφ. Ὁμ. ζ', σ 90. »Θεὸς ὑπάρχων καὶ βροτωθείς«.

Βρούκος, καὶ, βρούχος, ὁ. Εἶδος ἀκρίδος χω ρὶς πτερά, ἢ αἱ φέρει ἀκρίδες, ὁπότε εἶδος ἀνε πτερώου· ἐκ τοῦ, βρύκω, τὸ, τρώγω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Βρύκοι, Ἀττέλεβοι, ἀκρίδες.

*Βρύκειος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν βρύκον, Ἐπηλ. Τὸ βρυκεῖον, ταὐτὸν τῷ, βρύκος.

Βρυκετός, ὁ (βρέχω). Βρέξιμον, βροχή, Ἀνάλεκτ. Γ'. 185. »Βρυκετῶν ἀρωγός«. 2) ὁ ἐναντίον τῆς βροχῆς φατνόλης, μαντύλλιον.

Βροχή, ἡ (βρίχω). Βρέξις, βρέξιμον, τὸ βρέ χειν τι διὰ νὰ ὑγρανθῇ, νὰ μουσκέψῃ. 2) ὑετὸς βροχή.

Βροχίζω, Μ. ίσω (βρόχος). Καταπίνω, χα ψτω, καὶ ῥουφῶ »Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσι τοῖς κολλώδεσι βρόχιζεν, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. ΙΔ΄ μεταφ. καταναλίσκω. 2) βρέχω τὸν λάρυγγα μου, Ἀριστοτέλ. προβλ. ΚΖ'. 3. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ηλιόδωρ. Ἀλεξ.

*Βροχισμός, ὁ. Κατάποσις. »Ἐνὶ βροχισμῷ μὲ μίαν καταπιεῖν.

Βρόχιστος, ὁ. Λαιμός, λάρυγξ, γαυργουλιά φάρυγξ. 2) καταπιεῖν. 3) λάρυγγος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βρόγχος, οὐχὶ ἐκ τοῦ βιβρώσκω)

Βροχωδώδης, εος, ὁ, ἡ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 366. »Βροχωδώδης λίμνη«, ἤγουν, (ὅπου

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

κάλλιον ἀναγνωστέον, βροχμώδης, ὡς παρ' Ἡσυχ. ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή, ἐκ Δημοκρίτου (ἐκ τοῦ, βροχμός, ταυτὸν τῷ, βρέγμα, τὸ βρεμμένον, μουσευμένον, ὑγρόν· ἐκ τοῦ, βρέχω). Τὸ εἰρημένον βροχμὸς ἴσως παρὰ Δυκόφρ. 704. κεῖται ἀντὶ τοῦ, βρόχος.

†Βροχίζω. Πίνω μὲ ἠλυάν, Ἰω. Κλιμακ. σ. 334, γ. . . »Ταῖς παγίσι βροχισθῶσιν.

†Βρόχιος μόρος, ἤτοι θάνατος διὰ τῆς ἠλυᾶς, Νονν. Ἰωαν. σ. 103, 5.

Βροχίς, ίδος, ἡ (βρόχος). Μικρὸς βρόχος, ἠλυά· ὁμοίως εἰς τὸ ἀντίον, ἡ ἀράχνη. Ἡλιόδ. Ε. 2) ἐκ τοῦ βρέχω, ἀγγίσιντι, διὰ νὰ βρέχῃ τι ἐν αὐτῷ· μελανοδοχεῖον (καλαμάρι), ἀνάλεκτ. Β'. 52. »Τὴν εὐμέλαινον βροχίδαν.

Βροχμός, ὁ· τὸ βρέγμα.

Βροχμώδης, ες, ἡ. Νοτερὸς καὶ ἁπαλός· ἴδε βροχώδης.

Βρόχος, ὁ. Δεσμός, ἀγχόνη, ἠλυά, συρτοῆλυά, Ὀδυσ. Χ, 472. Ἱστερώτ. ἰδιωτικ. βρόχια διὰ τὴν πίασιν τῶν πτηνῶν. Πολυδ. Ι'. »Ἔστι δὲ ὁ βρόχος τὸ συνοχὲς ἐν τοῖς δικτύοις τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ὁμμάτων, ὃ, τεινομένης τῆς ἄρκυος, γίνεται ῥαβδοειδές, ἐξ οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία, ὡς διαπεπτωμένα, καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα εἱλίσσεται. Ἐν ᾠδῇ, ἠλυά, σχοινίον· συγγεν. τῷ βρογχος. (Παρὰ Θεογν. 1057 ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἴδε Σαιφ. καὶ Ἔρμαν. Ἡλ. Σ. 60).

*Βραχύς, καὶ ἐπίρρ. βροχέως, Δίαλ. ἀντὶ βραχύς, βραχέως, Σαπφώ.

Βροχωτός, ὁ, ἡ. Πεπλεγμένος, ἐμπεφυσμένος· πιασμένος εἰς τὰ βρόχια, εἰς τὴν ἠλυάν. »Βροχωτὸς ἀγχόνη.

(Βρόω, βρώμι) ἄχρ. Σῆμα, ἀντὶ τούτων εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἶναι ἐν χρήσει τὸ βιβρώσκω· σχηματίζονται δὲ τινες χρόνοι ἐκ τούτων, ὡς, βρώσω, Μέλλ. καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς συνθέτοις.

*Βρῦ, ἴδε βρύλλω, βρῦν.

Βρύζω, ἐκ τοῦ, βρύω (εὑρίσκω, βρίθω, γέμω, ἐκ ὑπερβολῆς), τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἐπὶ πλήθους, εὐφορίας, φυσικῆς ὁρμῆς τῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν πρὸς γέννησιν, βλάστησιν, ἀνθησιν καὶ καρποφορίαν, ἔτι δὲ ἐπὶ προπετῶν ὁμιλιῶν. 2) ἐπὶ ἀνθρώπου σημαίνει τὴν μετὰ αἰσθητικῆς δυνάμεως συνδεδεμένην ὑπερβολικὴν εὐφροσύνην, χαράν, ἀγαλλίασιν, ἡδονητικότητα, καὶ ἀλαζονείαν, ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐθυμῶ, εὐφραίνομαι, εὐφραίνομαι, τὸ ἀρεστὸν μοι ποιῶ, καὶ γαυριῶ· ἰδίως δὲ μεταχειρίζεται τοῦτο ὁ Ἐπίκουρος ἀντὶ τοῦ, ἡδομαι (ἤτοι διεγείρω ἐμαυτῷ τερπνὰ αἰσθήματα, μάλιστα διὰ μέσου φαγητοῦ, ποτοῦ ἢ ἄλλων ἀναπαύσεων), καθὼς καὶ τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον, βρυασμοί, ἡδοναί, τέρψεις, χαραί. Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. »Βρυάζω, τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὑάτι καὶ ἄρτῳ χαιρόμενος, ἔχω καλὴν ἡμέραν, τρώγω ἢ πίνω καλά. — Παρ' Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 891.) κεῖται ἀντὶ τοῦ, φλύζω, φλυαρέω. Ζητ. ἐτυμ. ἀναβρυάζω, καὶ φρυάσσω, φρυάττομαι. Παρ' Ἰλιαδ. Κ'. 16. κεῖται, »λλιμπρῶς ἡδὴ βράζοντος τοῦ πότου· ἀναγνωστέον, βρυάζοντος. ὅθεν

Βρυάστης, ου, ὁ· ἐπονομάζεται ὁ Θεὸς Πὰν (Ὀρφ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυσ.), ὁ χαίρων τὴν ψυχὴν του, ὁ εὔθυμος, ὁ χορευτής, ὀρχηστής, ὡς τῆς ἄλλως καὶ σκιρτητὴς καλεῖται. Ζητ. ἐκ τοῦ, βρυάζω, καί, βριαχος, ὅθεν τὸ, βρυαλίζω, (βρυαλὸς) ταυτὸν τῷ, ψοφέω, διαρρήσσω (Ἡσυχ.), καὶ ἐκ τούτου τὸ, βρυαλιγμός, ὁ ταυτὸν τῷ, ψόφος (Ἡσυχ.) καὶ βρυαλίκτης, ὁ χορευτής, ὀρχηστής. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, βρυαλίζεται, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, πολεμικοί, ὀρχησταί, ἀναφέρων τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰβύκου καὶ Στησιχόρου. Ἐνταῦθα ἔτι λέγει καὶ τὸ, βρυαλίχα, πρόσωποι γυναικεῖον, ἢ ἔτι καὶ τὴν ὀρχήστραν σημαίνον παρ' Ἡσυχ., ὁ ὁποῖος προσθέτει, ὅτι οἱ Δάκωνες ὠνόμαζον βρυσαλίχας, γυναῖκας τινας, ἀντὶ, μαχλάδας, ἀσώτους. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι »Βρυλλοχίσται (ἐπὶ προσώπων), οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὑμνοῦντες ᾄδοντες. Ἐνταῦθα ἐνήκουσιν ἔτι καὶ οἱ παρὰ Πολυδ. Δ'. 140. ὕμνοι τινὲς καὶ χοροί, ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὴν Ἄρτεμιν Βαρύλλιχα, κατὰ τὸν ἐφευρέτην αὐτῶν Βαρύλλιχον, ὅπου ἐν κάλλιστον Ἀντιγράφου, Βαρβύλλικα, Βαρβυλλίχους, ἔχουσι· καὶ τέλος, παραβάλλει τινὰς τὸ, Βυλλίχαι, χοροί τινες ὀρχηστῶν παρὰ Δάκωσι· καὶ, Βυλλιχὴς, ὁ ταυτὸν τῷ, χορευτής· καὶ, Βυλλιχίδες, ὀρχήστριαι, παρ' Ἡσυχ. οὕτω καὶ, Βρυάλλιχα, τὰ· ἀντὶ τοῦ, χοροί· καὶ βρυαλλίχης, ου, ὁ, καὶ ---λιχίς, ίδος, ἡ· ἀντ., λακωνικὸς χορὸς καὶ χορευτής. Ἡ ἀληθὴς παραγωγὴ τούτου εἶναι ἐκ τοῦ βρυαλίζω.

Βρύας, ου, ὁ, = Ἴυας.

Βρύγδην (βρύκω), ἐπίρ. Τρίζων τοὺς ὀδόντας, δαγκάνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 175.

Βρύγμα, ατος, τὸ. Δῆγμα, δάγκασμα, Νικάνδρ. Θηρ. 463.

Βρυγμός, ὁ. Ὀδόντων τρισμός. 2) βρύχημα, μούγγρισμα. 3) δάγκασμα, ἐκ τοῦ, βρύχω, ἢ βρύκω, Ἀνάλεκτ. Β. 275. Βρυγμηδόν, τριτμῷ τῶν ὀδόντων.

Βρύζω, = βρυάζω, Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀθην. Ι'.

Βρυκετός, ὁ (βρύκω)· ταυτὸν τῷ, βρυχετός. Ζητ. ἐν τῷ, Βρυτική.

Βρύκω, Μ. ξω. Τρίζω τοὺς ὀδόντας. 2) δαγκάνω· κατατρώγω, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων· καὶ καταπίνω. Ἐπ. Ὀμ. Ξ, 13. Τοῦ παρ. ἀορ. παράδειγμα ἔστιν ἐν Φιλ. Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 267. ἠθέλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἄλλῳ. Παρὰ Νικάνδ. Ἀλεξ. 226. »Βρύκειν στόμαν, ἀντὶ τοῦ, μεμυκὸς, συνδεδεμένον καὶ σφιγγόμενον στόμα, ὡς οὐδέ. — Εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ βρώσκω. βροχθίζω, βιβρώσκω. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ, βόρω, (ζῶσι τὸ Δατιν. Voro) τρώγω, δάκνω, κατατρώγω· ὅθεν τὸ, βορᾶω, βορῶ, βορόω, καὶ ἐκ τούτου τὸ, βοράσιμος, καὶ τυγκοπ. βρώσιμος, βορακὸς, βρᾶκω. Μέλλ. βρόξω, ὅθεν τὸ, βρόχθος, καὶ ἐξῆς τὸ, βορύκω, καὶ συγγ. βρύκω. Ἰώσηπ. Ἰσπ. ὅθεν τὸ, βρύχω, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ σαφὲς χ, σημαίνον μᾶλλον τὸ, τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ἐν τῷ τρώγειν φόβον ἀποτελεῖν. Ζητ. καὶ Βρύττω. Τὸ ν τοῦ β'. ἀορ. ἔβρυχε, εἶναι βραχύ, Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 418. Ἴδε καὶ Ὀμ. Ξ, 13. Φιλ. Θεσπ. 77. Παράβλ. Διοδ. Σαρδ. 10.

*Βρύλλον, τὸ. Εἶδος φυτοῦ, σπάρτῳ ὅμοιον, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, βούρλον.

Βρύλλω, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1126. »Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν, ὅπου ὁ μὲν Σχολ. καὶ ὁ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, Ὑποπίνων, ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, οἱ ὁποῖοι βρῦν ἔλεγον, ὅτε ἐζήτουν νὰ πίωσιν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐξαπατῶμενος, ἑρμηνεύουσιν. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, »Βρύλλει, ἀντὶ πιείνα. Ὁ Σίμμαχος παράγει ταύτην τὴν σημασίαν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, ὁπότε νὰ πίωσι ζητοῦσι, καθὼς πάλιν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1382. λέγει. »Εἰ μέν γε βρῦν εἶποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον. Μᾶμαν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἠκόουσ' ἂν φέρων ἂν ἄρτον. Ἆρα, τὸ, βρύλλω, σημαίνει τὸ, φωνάζω ὡς ἀφωσμένον παιδίον διὰ νὰ μοὶ δώσωσι νὰ πίω.

Βρῦν, ἐκφώνησις τοῦ διψῶντος παιδός· ὅθεν »Βρῦν εἰπεῖν, ζητῶ νὰ πίω. Ἴδε βρύλλω. (Δὲν εἶναι γνωστὸν, ἂν καθ' αὐτὸ παρέλθωσις ἐστὶν, ἢ αἰτ. ἀρχαίου τινὸς βρῦ. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ γράψωσι καὶ βῦν ἐξ αἰτίας τοῦ Ὑπτιο (Βάβρωνος) παρὰ Nonius ἐκ τοῦ huns, καὶ Festus ἐκ imbutum, ἰδὲ ὅμως Φρύνιχ. Ἀνεκδ. Βεκ. Σ. 31).

(Βρύξ), χός, εἰς. Βρύχια. Τὰ ἄκρα τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. β'. 588. Ζητ. Βρύχιος.

Βρυόεις, όεσσα, όεν. Γενικ. όεντος, όεσσης. Ταυτὸν τῷ, Βρυώδης, ὁ ἔχων πολλὰ βρύα, ὡς ποταμός, ἢ ὄμβρακες ὡς τὰ βρύα. 2) μεταφ. ὁ ἀνθῶν, ἀκμάζων, ὡς στάχυς, μέρμις, Νικάνδρ. Θηρ. 893. Ἀλεξιφ. 371. Οὕτω μετεχειρίζεται ὁ αὐτὸς συχνάκις καὶ τὸ, βρύον, ἀντὶ τοῦ, ἄνθος, ὡς ἐν Θηρ. 898. ἐκ τοῦ

Βρύον, τὸ (βρύω). Τὸ μουσάλλιον καὶ ὁ ψῶρος (φύκια), τὰ ὁποῖα γίνονται ἐπὶ τῶν πέτρων, ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα τὰ τῆς θαλάσσης. 2) τὸ στεφυλοειδὲς ἄρσενικὸν ἄνθος διαφόρων δένδρων, οἷον λεπτοκαρυᾶς, ὄρνου, δάφνης, καὶ τῶν τοιούτων. Παρὰ ποιηταῖς ἄνθος ἐν γένει. (—υ—)

Βρυοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βρύα φέρων. »Βρυοφόρος δάφνη, ἡ ἀρτεμισὶ δάφνη.

Βρυόω, ῶ. Περιβάλλω, ἢ στρώνω τι μὲ βρύα.

Βρύσις, εως, ἡ (βρύω). Ἀνάβρυσις· καὶ πηγή, Σουϊδ. καὶ Τυπικ. τοῦ Σαβ.

*Βρύσσος, καὶ βρύττος, ὁ. Εἶδος θαλαττίου ἐχίνου, Ἡσυχ.

Βρύττα, τὰ· καὶ βρύτια· ταυτὸν τῷ, στέμφυλα. Τὰ λείψανα ἢ ἐκπιέσματα τῶν πατημένων σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν (τζίπουρα), Ἀθην. Β'. σ. 56. Σουϊδ.

Βρυτική. Ὁ Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ ια'. Σ. 485. καλεῖ οὕτω ῥιζικόν τι, ἔχον δύναμιν κινητικὴν τῆς κοιλίας. »Τὴν γραῦν τὴν ἀπειλοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυτικήν, τὸ ὁποῖον ὁ Δαλεχάμπιος μετέφρασε διὰ τοῦ, rugosam et squallidam, τὴν ῥυτιδωμένην καὶ ῥυπαρὰν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρύτεα. Ὁ Κασιοδώρος ἀναγινώσκει Βρυτικὴν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρύω· ὁ δὲ Σβείγκιους ἔτρεψε τὸ ἀναγινώσκεται Βρυετικὴν ἢ βρυτικὴν, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, febriculantem, πυρέσσουσαν, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον ἐν Λ. Βρυγμὸς καὶ βρύττοντες, οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο τὸ, βρύτειν, καὶ, βρυκετὸς, ἐπὶ τοῦ ῥίγους καὶ τοῦ κτυπήματος καὶ τριτμοῦ τῶν ὀδόντων εἰς καιρὸν πυρετοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦτο καὶ, βρύκειν, κτυπᾶν καὶ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ἔλεγον. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἡσύχ. βρυκετὸν, πυρετόν· ἕτεροι δὲ μετ' αὐτοὺς, βρυκετὸς, εἶπαν.

Βρύτον, τὸ· ἢ, βρύτος, ὁ. Ποτόν τι πνευματῶδες ἢ οἰνῶδες, κυρίως ἐκ κριθῆς κατεσκευασμένον (ὡς ἡ Πίβα ἢ Μπίρα), πλὴν καὶ ἐξ ἄλλων φυτῶν καὶ καρπῶν. Βρύτον παρ' Ἡσυχ. εἶναι καὶ ζωμὸν ὅμοιον καυδάρῳ, ἐξ οὗ κατασκευάζεται βρύλινον πήνισμα, τὸ ὁποῖον παρίστησιν ὁμοιάζεται βομβύκινον. (—υ, Αἰσχ. λεῖψ. 107. Schutz.)

Βρύττω, ταυτὸν τῷ, βρύκω. Ἐτζίω, τρώγω, δαγκάνω, μετὰ κρότου τινὸς χειλέων καὶ ὀδόντων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολόγ. — Τὸ βρυκτὸν ἔχει ἔτι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, ὀρύττω, καὶ, πυρέττω, τὸ ὁποῖον καὶ παραβάλλεται μὲ τὸ, βρυκετός, ἀντὶ, πυρετός, καθὼς ἔχει ὁ Ἡσυχ. Ἡ σημασία τοῦ, θλίβω, πιέζω, θηλάζω, ἐκθλίβω, ζουλίζω, εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἐκ τούτου παραγομένοις, βρύττια, στέμφυλα, βρύτται, τὰ λείψανα, Ἡσυχ. Βρύτια, τὰ τῆς σταφυλῆς ἐκπιέσματα, Ἀθήν· καὶ Σουϊδ. Βρύτεα, παρ' Κύστᾳ. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Γαληνοῦ. Εἰσὶ, ἄρα, βρύται, βρύτια, βρύτεα, τὰ ἐκπιέσματα, τὰ λείψανα (τζίπουρα) τῶν πεπατημένων σταφυλῶν καὶ πετριμμένων ἐλαιῶν. Τὴν σημασίαν τοῦ, πίνειν, ἐπιβεβαιοῖ τὸ ὑποκοριστικὸν βρύλλω (παρ' Ἀριστοφ.), καθὼς καὶ τὸ βόλλω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐκ τούτου παράγωγα. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ σημειώσαν ὁ Ἡσύχ. καὶ τὸ, βράπτω, ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐσθίω, τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στόματι ἕλκεων, ἐξαλείφειν, ἢ στειλάζειν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, βράξει, συλλαβεῖν, δακεῖν, κατακεῖν· καὶ, βρᾶξαι, συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι, κρύψαι, ἀνηρεῦσαι· καὶ ἐξῆς, Ἴβρραπτεν, ἐκρυπτεν, ἔπφυξεν, καὶ, Ἔβρραψεν, ἐκρυψεν, ἐπιεν, κατέφαγεν, ὅπου τινὲς μὲν σημασίαι ἴσως ἀνήκουσιν εἰς τὸ, βράκω, ταυτὸν τῷ βρυκω, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τὸ, βράσσω, βρᾶπτω, ταυτὸν τῷ, βρύττω, ἀηλάζω, ἠλίβω, πίνω.

Βρυχάζω, ταυτὸν τῷ, Βρυχάομαι, Αἰσχύλ. Μ. 246. ἐπὶ βατράχων, κτλ.

Βρυχαλέος, ἐα, ἐον (βρυχάομαι). Ὅποιος βρυχᾶται, οὐρλιάζει.

Βρυχάομαι, ὥμαι. Ἀποθ. Μέσ., σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, βρυχάομαι.

Βρυχάομαι, Ἀποθ. μεταθετ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ. πλὴν ἐνίοτε ἀπαιτ. καὶ ὁμοτ. ἀόρ. Πλατ. Φαιδ. Σ. 117. (βρυχω). Οὐρλιάζω, κυρίως ἐπὶ λέοντος, Luib. Σοφ. Αἰ. 320 πλὴν καὶ ἐπὶτινων ἄλλων ζώων, οἷον ταύρου, ἐλέφαντος· μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς σημεῖον πόνου καὶ ἀλύπους, Σοφ. Τραχ. 805. «Βρυχώμενον σπαστοῖσι. Ἀπολλ. Ῥοδ. δ', 19. «Γοερῷ βρυχήσατ' ἀνίῃ. Λέγεται καὶ ἐπὶ σεισμοῦ μετὰ βοῆς, Δίων Κάσσ. σελ. 1139, 33. «Πρῶτον μὲν γὰρ μύκημα ἐξέπεμψε μέγα ἐβρυχήσατο, ἔπειτα ῥᾳτμὸς . . . ἐπεγίνετο. 2) ἐν γένει, ἠχεῖ, ἠχολογεῖν βαθέως, κοίλως. (συγγ. τῷ, βρύκω). Ζητ. καὶ Ὠρύομαι.

Βρυχᾶτός, ὁ· ἡ καὶ, βρυκετός, ὁ. Πυρετὸς ψυχρὸς· τὸ ῥίγος τῆς θέρμης· κτύπημα τῶν ὀδόντων· ἐκ τοῦ βρύκω, κτυπῶ τοὺς ὀδόντας ὑπὸ κρύους.

Βρυχή, ἡ· ἡ Βρυχηθμός, ὁ· καὶ Βρύχημα, τό. Τὸ κτυπᾶν ἢ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καθ' ὃς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ῥίγους, τοῦ παροξυσμοῦ, Ἀπολλ. Β'. 83. 2) τὸ βρυχᾶσθαι, οὐρλιασμὸς, μούγγρισμα, μυρμηκισμὸς.

Βρυχηδάν, Ἐπίρ. Βρυχόμενος, οὐρλιάζων, μὲ οὐρλιητὸν, βοητὸν, π. χ. ἐπὶ σκύλων, Ἀπολλ. Β. 1374. «Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιουν. Ἀνάλεκτ. Γ. 239. «Κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι μάρψειε. 2) ταυτὸν τῷ, βρυγδήν, ἤγουν τρίζων τὰ ὀδόντια· ἰδὲ βρύχω, βρύκω.

Βρυχηθμός, ὁ· καὶ, βρύχημα, τό, = Βρυχή.

Βρύχημα, τό, = βρυχή.

*Βρυχητής, ὁ. Ὁ οὐρλιάζων, βρυχώμενος, = βρυχητίας.

Βρυχητίας, ου, ὁ (βρυχάομαι). Ὅποιος οὐρλιάζει, ὡς, ὁ λέων, Νικητ. Χρον. Ιἡ'. 4. ὡς τὸ, τολμητίας.

Βρυχητικός, ἡ, όν. Γεμάτος ἀπὸ βοήν, ὅποιος οὐρλιάζει. «Τὸ Βρυχητικόν, τὸ οὐρλιασμα, βρύχημα· καὶ τὸ ὁρμητικὸν τῶν ποταμῶν.

Βρυχιάς, ὁ, ἡ· ἡ καὶ βρυχία Ἐπιθ. (συγγεν. τῷ βρύω καὶ βρύκω). Ὁ βυθισμένος, ὅποιος εἶναι μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ νερὸ· συνηθέστερον ὅμως εἰς τὸ ὑποβρύχιος. 2) βαθὺς, π. χ. πόντος, πυθμὴν πόντου. «Βρυχιαὶ δίναι ποταμοῦ. Αἰσχ. Προμ. 1082. «Βρυχίῃ δ' ἠχοῖ παραμυᾶται βροντήν», ἤγουν ἡ ἠχὼ ἐκ τῆς θαλάσσης. «Βρύχιον ἀναστρέψειν. Τινὲς, καὶ μάλιστα ὁ Blomf. Αἰσχ. Περσ. 403, ἐξηγοῦσι τὸ βρύχιος καὶ ἀντὶ τοῦ, βρυχώμενος, οὐρλιάζων, ὅμως δίχα βεβαίου ὑποδείγματος, ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ τὸ βραχὺ τῆς πρώτης συλλαβῆς. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ταύτου ζήτει βρύω· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ βρέχω, ὡς καὶ ἡ βροχή. (ῠ)

Βρυχμή, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρυχὴ, Κοϊντ. Σμυρν. Δ'. 241. Ἀμφ.

Βρυχμός, ὁ. Δῆγμα, δάγεσμα (Νικανδρ.)· ταυτὸν τῷ, βρυγμὸς, ἡ βρύγμα.

Βρύχω, Μ. ὕσω· (συγγεν. τῷ, βρύκω, ὁ. ε. βρῦκε τὸν ἐκείθεν· μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει ἐξαιρέτως τὸ) κτυπῶ, τρίζω τοὺς ὀδόντας κυρίως, ἢ ἐν γένει, ὠρύω, λυσσῶ, μαίνομαι, παρακινοῦμενος ἀπὸ μανίαν, πόνον, ἀνυπομονησίαν καὶ θυμόν· ὅθεν τὸ, βρύχομαι, ταυτὸν τῷ, βρυχάομαι. Παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 745. κεῖται ἀντὶ τούτου τὸν, βρύκομαι· πρβ. καὶ Τραχ. 904. 1072. Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν παρακ. βέβρυχα (ἀντὶ ἐνεστ.), βεβρύχας, καὶ τὸν ὑπερσυντ. ἐβεβρύχει, ἀντὶ παρατ., καὶ μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τρίσμα τος ὀδόντων πληγωμένου ἥρωος, καὶ τρὶς ἐπὶ βοῆς τῶν κυμάτων (Ἰλ. Γ. 204. Π. 486. Ὀδ. Μ. 242. Ε. 412. Ἰλ. Ν. 393.)· ἐν χρήσει δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ ἀνθρώπων· π. χ. «Ὥστε παρθένος βέβρυχα ἐλαίῳ». (Σοφ. Τραχ. 1072.). «Ἰδοὺ δ' ἐτίνα παραδείγματα τῆς καθ' αὑτὸ σημασίας. «Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν (Πραξ. Ἀποστ. ζ. 54.). Νικηφ. ἱστ. Βυζ. σελ. 657. «Ὡς . . . ἦρες . . . ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας». «Ἡ δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας βρύκειν (Ἱππ.), καθὼς συμβαίνει τῷ ἐξοντι πυρετὸν· καὶ, «οἱ ὀδόντες βρύκουσιν. Ζήτει καὶ Ὠρύομαι. Κατὰ Μοῖριν τὸ βρύχω ἦν ὁ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. βρύκω· τοιοῦτον δὲ ὥρα Σοφ. Φιλ. 735. ἔκδ. Herm (– –)

Βρυχώδης, ὁ, ἡ. Ὁ μανιῶν, οὐρλιάζων, Σχολ. Ἀπολλ. Α', 1310.

Βρύω, Μ. ὑσω. Βέβαιοι μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, πλὴν ἰδὲ ἐξαναβρύω. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐφαρᾶζει κυρίως ἢ μεταφ. τὴν εὐφορίαν, τὸ περισσὸν, τὸ πλῆθος, τὸ ὑπερπολλάζον, ὑπερπλεονάζον, καὶ τὸ γέμισμα, φούσκωμα, ξεχείλισμα· ἄρα, εἶναι γεμάτος, φουσκόνει, πλημμυρεῖν, ξεχειλίζειν (ἐπὶ πηγῆς κτλ.). βλαστάνειν, ἐκφύειν, θάλλειν καὶ ἀνθεῖν (ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς τῆς γῆς εἰς καιρὸν τῆς ἀνοίξεως εἰς τὸ φέρειν καὶ γενναν τοὺς καρποὺς, κ. τ. τ.) καὶ συντάσσ. δοτ., ὡς Ἰλ. Ρ, 56. «Ἔρος ἄνθεσι βρύειν· ὑστερωτ. δὲ καὶ γενικῆ, ὡς Σοφ. Ο. Κ. 16. καὶ, βρύω δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. Τράπεζαν ποικίλων παρῳδίων κόσμου βρύουσαν (Ἀθην.). Βρύει ἡ πηγὴ ναμάτων (Βασιλ.) Βρύω μελίττας, πρόβατα, μυρίας πηγὰς πατρῴων, παμμίχῳ θράσει κτλ. «Βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πλοῦτον)», Θεμίστ. Λόγ. κα', πηγὴ τοῦ πλούτου δηλ. εἶναι ἡ ἀγορά. «Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν», Ἀλκίφρ. Γ. 31. Ἐνεργ. δηλοῖ, παράγειν, γενναν ἐν ἀφθονίᾳ τί. Ἰων. Χρυσ. «Ὦ φωνῆς μύρια ἀγαθὰ βρυούσης». Γρηγ. «Εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν», κτλ. Ἰακ. Ἐπ. 3, 11. «Πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ· ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω τοῦ Θεμιστίου. Ἀνακρ. 37. 2. «Χαρίτες ῥόδα βρύουσιν (βρύω, βλύζω, φλύω. Σημ. τὸ ὕψιλον ν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ἀεὶ μακρόν). Ἔστι δὲ φανερῶς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ, βλύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρύκω. Ἐντεῦθεν τὸ, Βρύζω καὶ Βρυάζω, ταυτὸν τῷ Βλύζω. Ἐκ τοῦ Βρύζω φαίνεται, ὅτι πρόερχεται τὸ, Βρυξ, χὰς, ἡ βρύσις, ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, ὅθεν τὸ Βρύχιος, γεμάτος νερόν, Ὑποβρύχιος, ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης.

Βρυώδης, ὁ, ἡ (βρύον). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βρύων· γεμάτος ἀπὸ βρύα, μουσκλιά.

Βρυωνία, ἡ, βρυωνιὰς, ἡ, βρυώνη, ἡ βρυωνὶς, ἴδος, ἡ. Φυτόντι, τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, βρουνιὰ, ἀβρουνιὰ, Βεργ. Bryonia, vitis alba.

Βρῶμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πᾶν ὅ, τι τρώγεται, φαγητὸν. 2) τὸ κατ' ἐραγωμένον. «Βρῶμα ὀδόντων», Διοσκορ. δ'. 142., τὸ κοῦφιον ὀδόντι.

Βρωμάομαι, ῶμαι, Ἀποθετ. Μέσ. = βρωμέω, ἀμφ. ἀναγν. Φωνάζω ὡς ὁ ὄνος, γκαρίζω. Πιθανὸν ἐκ τοῦ βρίμω. Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ βρῶμα, καὶ λέγουσι, βρωμάω, καὶ βρωμᾶσθαι σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχειν πρὸς τὸ φαγεῖν, καὶ ἀπὸ πεῖναν γκαρίζειν, ἐπὶ ὄνων, ὅπερ ἄλλως, ὀγκάομαι, λέγεται. 2) (ἐκ τοῦ βρῶσις) ἐκδίδω κατὴν ὀσμὴν, βρομῶ, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. 5. 29. «Βρωμαται ὥσπερ οἱ τράγοι», ἐπὶ τῆς ἀρσενικῆς ἐλάφου, ἥτις, ὅταν εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βατεύειν, βρωμᾷ, ὡς καὶ ὁ τράγος εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν. Τὸ Ἀντίγραφα ὅμως ἔχουσι βρωμᾷ καὶ, βρωμεῖ, τὸ ὁποῖον τοῦτο, τὸ δεύτερον, εἶναι καὶ ὀρθότερον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βρόμος, ὀσμὴ, καὶ, βρομέον, ὄζόμενον, καὶ παρ' Ἀθην. ὁ Σρείχουσερος ἔτερε παπαγὸς ἐ αὐτιγράφων, βρομώδης, καὶ ἄβρομος, εἰδὰ τοῦ βραχέος ο, πρὸς διαφορὰν τοῦ, βρῶμα, φαγητόν. Ἄρα, βρόμος, καὶ βρόμα, κ. τ. τ. διὰ τοῦ ο μικροῦ γραπτέον. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ, βρόμος, ὁ, ὁ τάπος, εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσιν (Ἡσύχ.). Ἴσως ἐκ τοῦ, Τῶμα, ταυτὸν τῷ, ὁρμημα, ἢ ἐπίθυμία τῆς ἐλάφου πρὸς συνουσίαν.

Βρωματίζω (βρῶμα). Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, σιτίζω, τρέφω, ταΐζω, Γρηγορ. Ναζ. Εὐστάθ. Ἱστορ. Μαν. Οὐσ. Βρωματισμός.

Βρωμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν βρῶμα.

Βρωματομιξπάτη, ἡ. Ἀναλεκτ. Γ. 51. Βλαβερὰ τῶν αἰσθήσεων ἡδονὴ ἀπὸ τεχνικὰς ἀνακατωμένα φαγητὰ (βρῶμα, μίγνυμι, πάτη).

Βρωματώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρωμώδης, παρὰ Ξενοκρ. Ἰαφ. Κ'.

*Βρωμέειος, εσσα, εν· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ βρωμήεις, Meinecke quaest. scen. p. 63.

Βρωμέω, ῶ (βρῶμος). Βρομῶ, εὐρίσκω ἐπὶ αἰγῶν, καὶ ἄλλων ζώων ἐν καιρῷ σχέσεως. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωμάομαι.

Βρώμη, ἡ (βιβρώσκω), = βρῶμα. Τροφὴ, φαγητὸν, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. Ι, 177. 466. Μ, 23. 302. 2) παράγωγ. (ἐκ τοῦ βρωμάομαι) τὸ γκάρισμα τοῦ ὄνου, Σουίδ.

Βρωμήεις, εσσα, εν (βρωμάομαι). Γκαρίζων ὡς ὁ ὄνος, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 409.

Βρώμησις, εως, ἡ. Τὸ τοῦ ὄνου γκάρισμα.

Βρωμητής, οῦ, ὁ· ἡ, βρωμήτωρ, ορος, ὁ. Γκαριστὴς, ἐπὶ τοῦ ὄνου, Νικάνδρ. Θηρ. 356.

*(Βρῶμι) Ἄχρ. θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ ἀόρ. τοῦ βιβρώσκω, ἔβρωμ.

Βρωμίτης, ου, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωτίμης.

Βρωμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος ἐμιλεῖ βρωμερὰ λόγια, ἤτοι ἀχρεῖα, Δουκιαν. Ψευδολ. κ. πδ'.

Βρῶμος, ὁ. Δυσωδία, βρῶμα, κυρ. αἰγῶν ἢ ἄλλων ἐν καιρῷ συνουσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, βρωμάομαι. Ὁ τύπος βρόμος ἔστι μὲν ἀμφίβ., ἐνδεχόμενος ὅμως ὡς Ἰωνικός. Ἰδὲ Σρείχ. Ἀ. Τ. β'. Σ. 94. 2) ἐκ τοῦ βιβρώσκω, = βρῶμα, τροφὴ, φαγητὸν, Ἀρετ. Διοτημ. 289. «Ἐπιτηδεύμενοι βρώμοισιν.

Βρωμώδης, ἐνίοτε καὶ βρομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅποιος ἔχει κακὴν ὀσμὴν, βρωμᾷ ὡς ὁ τράγος.

Βρωσείω, Ἐφετ. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, βρώσεως ἐπιθυμῶ, πεινῶ· ἐκ τοῦ μέλλ. βρώσω.

Βρώσιμος, ὁ, ἡ (βρῶσις). Πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ φαγῇ τις, φαγώσιμον. «Τὰ βρώσιμα, ἤτοι τὰ ἐδέσματα, φαγητά.

Βρῶσις, εως, ἡ (βιβρώσκω). Τὸ φαγητὸν καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ τρώγειν, ἐναντ. τῷ, πόσις, Ἰλ. Τ. 210. Ὀδ. Ζ. 209. 246. Α. 191. κτλ. 2) ἡ φάγωσις, διάβρωσις, καταφάγωσις, σῆψις, π. χ. ὀδόντων.

(Βρώσκω) Ἄχρηστον θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ Μ. βρώσω, καὶ Δωριτ. βρῶξω καὶ σπανίως βρῶσω, Ἰακ. Ἀν. Π. 451. (ὡς τὸ, διδάσκω, διδάξω), καὶ κατ' ἀναδίπλωσιν, βιβρώσκω (παραβάλ. μὲ τὸ βάω, βιβάσκω). Τρώγω, ἀποτρώγω, Ἰλ. Δ, 35. καὶ Χ, 94. «Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα. Ἐκ τοῦ βορᾶ, βορέω, (βόρω Voro) βορῶ, βόσκω, βρώσκω, βρώδω, βεβρώδω· ὅθεν ἴσως τὸ βρῶμα, καὶ βρόκω. Ὁ παρακ. βεβρωκώς, καὶ ἡ βρῶσις καὶ εἶναι πολλὰ ἐν χρήσει· εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ πυθητ. βιβρωμένος, π. χ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1097. «Ὀπτὰς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Καὶ ὁ παῆντ. ἀόρ. ἐβρώθην καὶ βρωθεὶς ἐν χρήσει ὡσαύτως.

Βρωστήρ, ὁ· ἡ, βρωτὴρ, ῆρος. Ὁ τρώγων, κατατρώγων, καταμαστῶν, φαγᾶς· καὶ μεταφ. «Βρωστὴρ ὀδόντων», Νίκανδρ.

Βρωτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ τρώγειν. «Βοωτικαὶ δυνάμεις», Ἰατρικὰ, διεγείροντα τὴν ὄρεξιν. «Βρωτικὰ φάρμακα», τὰ κατατρώγοντα. «Βρωτικώτερον τινὰ ποιεῖν», κάμνω τινὰ νὰ φάγῃ περισσότερον. Ἐπίῤῥ. βρωτικῶς, π. χ. «Βρωτικῶς ἔχω», ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω· ταυτὸν τῷ, Βρωτείως.

Βρωτίμη, ου, ὁ. Παρ' Ἀθην. Γ'. εἶδος ἄρτου, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κατασκευὴν ἐβάλλον καὶ τὰ κίτυρα, Πιτυρίτης, ὅπου ὁ Κατακυβώνος, βρωμῆτις. ἀναγινώσκει, ἐκ τοῦ, βρῶμος· τὰ Ἀντίγραφα ὅμως ὀρθῶς, βρεττίμης, ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰ ἀποστεινίτματα.

Βρωτός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ βιβρώσκω. Φαγωμένος, καταφαγωμένος. 2) πᾶν ὅ,τι τρώγεται, βρώσιμος· τροφὴ, φαγητὸν, Ξενοφ. Ἀπομ. β', 1. 1. «Ἀπεῖχε ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ». «Τὰ βρωτὰ, τὰ φαγώσιμα, ἰδιάζ.

Βρωτύς, ύος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρῶμα, ἢ βρῶσις, Ἰωνικῶς, Ἰλ. Τ, 205. «Τμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον».

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Τ.

Βύαι, ου, ὁ· καὶ, βρύας, καὶ παρὰ ποιητ. βῦζα. Εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, Μπούφος, Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ. Η', 3., ὅπου τινὰ χειρόγραφα, βρύα. ἐχουσιν. Ὁ Νίκανδρος ὀνομάζει τοῦτο βῦζα, μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ Σουϊδ. βύας ἔχει· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ παρὰ Γαλλ. le grand Duc καλούμενον. Ζήτ. Βύζω.

Βυβλάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, βύβλος.

Βυβλιοπαπύδελος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων πέδιλα ἀπὸ βύβλον φτιασμένα, Εὐσταθ. (ἐν Ὀδ. Φ.) 1915, 44.

Βυβλίνεος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι ἐγίνεν ἀπὸ βύβλον, καὶ ἐν γένει ἐκ φιλύρας· κανυάβινον, Ὀπ. Φ, 391. «Βύβλινον ὅπλον νεώς», τὸ παλαμάρι, Ζήτει Βιβλινος.

Βυβλίον, ἡ, Βυβλίδιον, τό. Ἡ φλοιὸς τῆς βίβλου ὅταν κατασευασθῇ, Ἡσιτ. διὰ σχοινία ἢ διὰ χαρτίον χρησίμη· ὅθεν καὶ 2) σύγγραμμα, βιβλίον, ὡς τὸ, βιβλίον.

Βύβλος, ὁ. Ὁ θάμνος, ἤτοι τὸ φυτὸν τοῦ παπύρου. 2) ἡ φλοιὰς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὰ γράφειν ἐπάνω αὐτὴν, καὶ εἰς τὸ δένειν. Τὸν καυλὸν, ἤτοι τὸ βλαστὸν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου καὶ τὰς ῥίζας ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐγκάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ', 9. Διοσκορ. Α'. 116 καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 774. ἡ παροιμ. «Βύβλου δὲ κυρτὸς οὐ κρατεῖ σάγχνη», ὅπου ὁ ποιητὴς εἰς τὰς ῥίζας τῆς βύβλου ἀντιτάσσει τὸν Ἑλληνικὸν σῖτον. — Τοὺς τριγώνους καυλοὺς τούτου καλεῖ ὁ Θεόφρ. «Παπύρους τριγώνους», τὴν φλοιδαν αὐτοῦ ὁμως, βύβλον, καὶ βίβλον, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ χαρτὶ διὰ γράψιμον (ὅρα τὴν κατασκευὴν τούτου ἐν τῷ ημετέρᾳ. Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ, Τόμ. Α'. σελ. 28.), δὲ ἁρμενα καὶ σχοινία εἰς τὰ πλοῖα, διὰ ὑφάσματος, ἐνδύματα, στρώματα, κ. τ. τ. Τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιν. Cyperus papyrus. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θεόφραστος παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἄγησ. 36. ἀναφέρει καὶ ἄλλο καλούμενον «Βίβλος στεφανωτρικὸν», τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τοὺς στεφάνους, ὅπερ ἐγὼ τὸ ἄλλοις οὐχ εὗρον, εἰμὴ εἰς τὸ παρ' Αἰλιανοῦ παρὰ Σουϊδ. τεμάχιον «Φάκελον βίβλινον». 3) σημαίνει καὶ βίβλος, ἰδιαιτ. ὅταν ἐγράφη τι ἐπ' αὐτῆς.

Βυβός, ἡ, όν. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σωφρονίου, βύβα, ἀντὶ τοῦ, μεστὰ, πλήρη, μεγάλα, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, βύζω. Παρ' Ἀθην. Δ'. ἔχουσι τὰ καλλίτερα Ἀντίγραφα «Βύβλινας αὐτὰ (τὰ δεῖπνα) γενέσθαι» καὶ «Βυβλικαλῶ» ἀντὶ τοῦ τυπωμένου, φιλοκαλῶ, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγένετο ἐκ τοῦ, βυβλ καὶ καλῶ.

Βυβοί. Οἱ μουσικοὶ, ἢ κρούματι, Ἡσύχ., ὅπου πρέπει νὰ εἴπῃ, βίβην, εἶδος κρούσματος· ἢ ἄλλη τις διάφορος ἀναγν. ὡς βίβυν. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Δ. βίβην, εἶδος κρούσματος, ἄλλοι δὲ βίβυν, ἀναῤῥέρει ἐκ Σοφοκλ. «Ὡς τ' ἐπιψαλεῖν βίβην τε καὶ ξυναυλίαν».

Βυέω, ῶ = βύω, βύζω, ἀμφ. ἀναγν. Φράττω, στουπόνω καλῶς, γεμίζω ὥως ἐπάνω, ἕως εἰς τὰ χείλη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. «Ἐβύουν τὸ στόμα χυτοῦ». Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. εὑρίσκεται βύω, βύεις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βυατὰ, βεβυσμένα, ἐκ τοῦ, Βυέω. — Ἐκ τοῦ, βύω, βύζω, προκύπτει τὸ, βύζην καὶ βυζὸν. Παρ' Ἡσυχ. βύζοντες, πλήθοντες. Παρ' Ἀρεταδῷ Β'. 2. «ἡ πτύσις βύζεται», συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἐξερχομένου πτύσματος. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἀνέγνωσαν, ἐβύουν. Ἐκ τοῦ βύω, βύζω, εἶναι τὸ, βυλλὸς, καλῶς στουπωμένος, γεμισμένος· ὅθεν τὸ βυλλόω, στουπόνω, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βουλλόνω, μπουλλόνω, καὶ μπούλλωμα, τὸ στουπωμα. Παρ' Ἡσυχ. ἐβύλλων, ἔβρυον, ἐπλήθυον, καὶ, βεβυλλῶσθαι, βεβύσθαι· ἔτι δὲ καὶ, βυτὸν, πλῆθος, παρ' αὐτῷ. Ἐκ τοῦ, βυλλω, παράγεται τὸ Λατιν. fulio, καὶ ἐξῆς, βύλλοι, οἱ χρυσοκάθαροι, καὶ ἐκ τούτου, βύλλιαροι, οἱ χρυσοκάθαροι, οἵτινες κυλίουσι τὰς κόπρους.

Βύζα, ἡ, = βύσις, ποιητ.

*Βυζάστρια, ἡ. Ἡ βυζάχτρα, Ἡρωδ. σ. 479. «Τίτθη λέγεται ἡ βυζάστριαι». Λέξις νεωτερικὴ, ὡς καὶ τὰ ῥήματα βυζάζειν καὶ βυζάσειν.

Βύζην, καὶ, βυζόν, ἐπίῤῥ. Πυκνῶς, ἀθρόως, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως, στριμωχτὰ, γεμάτα, Θουκυδ. Ζήτ. καὶ ῥύθην· ἐκ τοῦ

Βύζω, Μ. ύσω, ἢ, βύσσω, Μ. ξω, = βύω. Γεμίζω, στουπόνω, μπουλλόνω, κ. τ. τ. 2) φωνάζω βού, βού, ὡς ὁ βύας (μπούφος), καὶ οὕτω κεῖται παρὰ Δίωνι Κατσ. «Βύκες ἐβύζευ». Ζήτ. Βυέω. Καθόλου δὲ ἐκφράζει τὸ, βύζειν, τὸν τόνον, ψόφον, τὸν ὁποῖον ἐκβάλλουσι τὰ κοίλωμα καὶ φουσκωμένα σώματα, ὅ ἐστι, τὸ, Βουμ, ἢ Μπούμ. Ἐκ τοῦ Μέλ. Βύζω, γίνεται τὸ, Βύκτης, ὁ φυσῶν, ἠχητικὸς, σαλπιγκτὴς, καὶ ἐκ τούτου, βυκάνη, ἡ· ἡ σάλπιγξ, καὶ τὸ Λατινικ. buca, bucca τὰ φουσκωμένα μάγουλα. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. βωβύζειν, σαλπίζειν· καὶ τὸ, βεβυκιῶσθαι, πεπρῆσθαι, Θετταλοί.

Βυζάω (βυδός), ποιητ. Εἶμαι εἰς τὸ βάθος, ἢ ὑπάγω εἰς τὸ βάθος, βουλλῶ· ὅθεν, βυθίσσω, ἀντὶ, βυθῶτα, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ 506. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, βουτάω, βουτῶ.

Βυθίζω, Μ. ίσω (βυθὸς). Ῥίπτω εἰς τὸ βάθος, βουτῶ ἢ βουλλῶ· ὅθεν τὸ, βουτίζω ἐν τῇ συνηθείᾳ· ταυτὸν τῷ, βαπτίζω.

Βύθιος, ία, ιον· καὶ, ὁ, ἡ (βυθὸς, ἐπίῤῥ.). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ βάθος, ἢ βουτισμένον, βουλλισμένον. 2) βαθὺς. Παρὰ Πλουτ. καὶ ἐπὶ φωνῆς. «Πόλεμος βύθιος», ἡ ναυμαχία. «Βύθιος Κρονίδης», ὁ Ποσειδών. «Βύθιαι οὐδ. ὡς ἐπίῤῥ. π. χ. «Βύθιον στενάξας, ἀνακλινασάμενος καὶ ἀκροῦσαι». «Βύθια, τὰ», ζῶα, τὰ ὁποῖα διατρίβουσιν εἰς τὸ βάθος τῶν ὑδάτων, τὰ ἔνυδρα.

Βυθίτης, ὁ· καὶ Ἡσ. βυθῖτες, ιδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βύθιος, Ἀνάλεκτ. Β'. 215. «Ψάμμος βυθῖτις».

Βυθός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος, μάλιστα τῆς θαλάσσης, τοῦ νεροῦ (συγγ. τῷ, βάθος καὶ Αἰολικ. βυσσός). Μεταφ. ὡς, βυθὸς ἀπωλείας, ἀθεότητος, κακῶν, λύπης, κτ. «Βυθοῖς, ἐπίῤῥ. εἰς τὸ βάθος, πάτον.

Βυθοτρεφής, ἐος· καὶ, βυθότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τραφεὶς, ἀνατραφεὶς, ζῶν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὴν θάλατταν, ὡς, κῆτος.

Βυθόω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθίω.

Βυκανάω, ῶ· καὶ, βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, σαλπίζω, βουκινίζω.

Βυκάνη, ἡ. Σάλπιγξ. Ζήτ. Βύζω, βύω

Βυκάνημα, τος, τὸ (βυκανάω). Σάλπισμα, ὁ ἦχος τῆς σαλπιγγος, Ἅπαξ.

*Βυκανητής, οῦ, ὁ. Ἰσόδ. Βυκαιστής.

Βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, Βυκανάω· ὅθεν

Βυκανισμός, ὁ, = βυκάνημα. Παρὰ Νικομάχῳ Μουσικ. ὁ ἦχος τῆς σαλπιγγος, τὸ σαλπίζειν.

Βυκανιστήριον, τὸ· ταυτὸν τῷ, βυκάνη.

Βυκανιστής, οῦ, ὁ. Σαλπιγκτής.

Βυάτης, ου, ὁ (βύζω, βύω). Ὁ φυσῶν, φουσκώνων· ἠχητικὸς, φυσητὴς, ἐπίθετος τῶν ἀνέμων (Ζήτ. Βύζω), Ὀππ. Η, 20. «Βυατῶν ἀνέμων», ἀθρόως πνεόντων, εὐφυσητῶν, πληρούντων τὰ ἱστία. 2) ἄνεμος, λαίλαψ, φορτούνα, παρὰ Λυκοφρ. 738. 757.

Βυαχίς, ἡ. Λίθος. αὐτὸς, Βαιχίς.

Βυλλός, ἡ, όν (βύω, βύζω, βύσσω). Βεβυσμένος, στουπωμένος, γεμάτος· καὶ

Βυλλόω. Στουπόνω, μπουλλόνω, γεμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυέω, παρ' Ἡσυχ.

Βυλέω. Αὐτ. τύπος αὐτὶ βύω (Ζήτ. Βυέω), Ἀριστοφ. Εἰρ. 645.

Βύννη, ἡ. Τὸ ἡτοιμασμένον, βρεγμένον, ἐκ τοῦ ὁλίγου τι φρυσσωθὲν καὶ τέλος ψηθὲν κριθάρι ἐκ τῶν ζύθου (πίβαν, μπίρας). 2) ἡ θάλασσα. Ὁ Εὐφορίων καλεῖ τὸ ἅλας «Πολύτροφα ἄκαρπα βυήνεα παρ' Ἐτυμολογ. ἐν Δ. Λιμβούμεναι. Ἄλλως δὲ, ἑρμην. τοῦτο ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. καὶ διὰ τοῦ, θαλάμη, καὶ, πεύκη. 3) παρὰ Λυκοφρ. 107. ἡ θαλάσσιος θεὰ Ἰνώ, ἡ ἡ Λευκοθέα, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, βέθος, βυθὸς, βυθοδύνη, ἡ «ἀπ' ἄλλους, ἐκ τοῦ βουνὸς. (χ)

Βύριον, τό. Παρ' Ἡσυχ. εἶδος, καὶ, Βυριόδεν, οἰκόδεν· ὅθεν εὐβύριον, εὐδόκεον, Ἐτυμολογ., ὅπου καὶ Βυρίων ὡς πρωτότυπον ἐλήφθη, καὶ ἐκ τούτου, βυριόδεν, ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ηλέωνος ἀναφέρεται. Φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς τῷ, Βερμ.

Βύρσα, ἡ. Τὸ ἐγβερμενον δέρμα (προβατ. πετζί, κουρελοβάτι), ὅθεν τὸ Λατιν. bursa.

*Βυρσαίστος (αἰστος). Τεμαρτετὸς, νεμανὴ ἐπικυμὶκ τοῦ βυρσοδέψου Πλέωνος παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 197.

Βυρσεύς, έως, ὁ. Ὁποιος ἑτοιμάζει, ἐργάζεται τὰ δέρματα· ταυτὸν τῷ, βυρσοδέψης (ταμπάκης, Τουρκ.).

Βυρσεύω. Ἑτοιμάζω, ἐργάζω τὰ δέρματα.

*Βυρσίνη, ἡ. Λωρὶ, ῥυτὴρ, ἱμὰς, Ἀριστ. Ἱππ. 49. 440, ὅπου πιθανῶς εἶπεν αἰνιττόμενος κωμικῶς τὴν μυρτίνην ἡ μυρσίνην· κυρίως Ἡλ. τοῦ

Βύρσινος, η, ον. Ὁ κατεσκευασμένος (φτιασμένος) ἀπὸ δέρμα.

Βυρσίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ βύρσα.

Βυρσοδεψέω, ῶ. Ἐργάζω (ἀργάζω), ἁπαλύνω, μαλάσσω τὰ ὦμὰ δέρματα, εἶμαι ταμπάκης, Ἀριστοφ. Πλ. 167. Πολυδ. 7, 81. Ἀρτεμιδ. α', 56, σ. 76. ἐκ τοῦ

Βυρσοδέψης, ου, ὁ (δέψω)· ταυτὸν τῷ, βυρσεὺς καὶ σκυτοδέψης (παρὰ τὸ δεψῆσαι, ὅ ἐστιν ἁπαλύνατε τὴν βύρσαν). Βυρσοδέψης, ἡ ἐργασία τοῦ βυρσοδέψου· καὶ, «Βυρσοδέψιον», τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ.

Βυρσοδεψικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Βυρσοδέψην, Θεόφρ. «Βυρσοδεψικὴ κόπρος», ἡ πρὸς ἄργασιν ἐπιτηδεία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βυρσοπηγής, έος, ὁ (πήγνυμι). Ὅποιος συνιστᾷ, κατεσκευάζει ἀπὸ δέρματα, ὡς, ναῦς. Πλούταρχ. Κράτ. 23. »Βυρσοπαγῆ πρόπραιν, τύμπανα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα.

*Βυρσοπαλαιῶν, όνος, ὁ. Καταφρονητικὸν ὄνομα τοῦ βυρσοδέψου Ηλέωνος. Ἀριστ. Ἱππ. 47.

Βυρσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτόν τῷ, βυρσεύς.

Βυρσοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅποιος πωλεῖ τὰ δέρματα, ὁ πραγματευτὴς τῶν Κουρσοβανίων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 136.

Βυρσοτενής, έος, ή, Βυρσότονος, ὁ, ἡ (τείνω, βύρσα). Ὁ κεκαλυμμένος (καπλατισμένος) μὲ δέρμα, ἤτοι ἀπ' ἐπάνω τεντωμένον δέρμα, τύμπ. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 128. »Κύκλωμα βυρσότονον, ταυτόν τῷ, τύμπανον· καὶ παρὰ τῷ αὐτ. ἐν Ἑλέν. 1367. »Τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ.«

*Βυρσοτομέω. Κόπτω δέρματα, ἐκ τοῦ

*Βυρσοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων δέρματα κόπτων, χωρίζων. Ὁ βυρσοτόμος, σὐτιαστ., ὁ κόπτων τὰ δέρματα, δερματᾶς, λωρᾶς. Ταυτόσ. τῷ, σαυτοτόμος, Μενεδ. Δ, 520.

Βυρσόω, ῶ. Καλωπτῶ, σκεπάζω τι (καπλατίζω) μὲ δέρμα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, ἡ (βύω, αὐχήν). Ὅποιος ἔχει λευτὸν καὶ μεταξὺ τῶν ὤμων τὸν λαιμὸν μπηγμένον, Πολυδ. Β'. »Βυσαύχην δὲ ὁ συνέχων τὸν τράχηλον καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ποιῶν, καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμεῖ, καὶ Βασαύχενας τοὺς σ' σκυύλ. Παρ' Ἀθην. Β'. »Βυσαύχην βολβός.«

Βύσμα, τό (βύω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στούπωσιν, ἄρα μπούλλωμα, τύλος, στούπωμα, Διογέν. Λαέρτ. Β'. 110. »Στίλπωνος βύσματα, σοφίσματα, ὁἰ ὧν ἐστούπωνε τὸ στόμα τοῦ ἀντιδίκου του.

Βύσσα, ἡ, = βυσσός, βυσσός, Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 453. καὶ Ε'. 176. 2) παρ' Ἀντων. Λιβερ. εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ.

Βύσσινος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ βύσσον. Παρ' Ἡροδότ. »Βύσσινον ῥῆμα, εὐγενικός, μαλακὸς καὶ ἥμερος λόγος, Σέλιγνον τὸ ὠτακουστικόν.

Βυσσοβαρής, έος, ὁ, ἡ (βαρέω). Πᾶν εἴτι καταπέρεται εἰς τὸ βάθος διὰ τὸ βάρος, Ἡσυχ.

Βυσσοδομεύω (βυσσός, δομέω). Ῥωρ. οἰκοδομῶ, κτίζω εἰς τὸ βάθος. 2) μεταφορ., κατὰ βάθους τῆς διανοίας μελετῶ, βουλεύομαι, διαλογίζομαί τι καὶ ἀποφασίζω· ἐπὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ διαλογισμῶν. Αὐτὴ ἡ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ συνήθ. μετὰ τῶν λέξεων, κακὰ φρεσί, ἢ μύθους· παρὰ δὲ Ἡσιόδ. μετὰ τοῦ, δόλον, καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. μετὰ τοῦ, βουλήν, ἢ ὀργήν, Ὀδ. Δ, 676. καὶ Θ, 273. καὶ Π, 66.ω. »Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῦσιν.« »Βυσσοδομεύει βουλήν, δόλον, κάμνει κρυφὴν βουλὴν ἢ δόλον. »Βυσσοδομεύει ὀργήν, τρέφει κρύφιον μῖσος, ὀργήν. Ἡλιοδ. Αἰθ. ζ, 11. »Οὐδὲν τῶν βυσσοδομευομένων ὑπὸ τῆς Ῥοδέλης ὑποτοπήσας.«

Βυσσόθεν, Ἐπῖρ. (βυσσός). Ἀπὸ τὸ βάθος (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 590.), ἐκ θεμελίων, ἕως εἰς τὰ θεμέλια, ἕως εἰς τὸ βάθος.

Βυσσομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ἀναλεκτ. Β'. 262. Ὅποιος μετρᾷ τὸ βάθος· ἐπὶ ἁλιέως.

Βυσσός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος τῆς θαλάσσης· καὶ ἐν γένει, ταυτόν τῷ, βυθός καὶ, βαθος, καὶ βύσσα, Ἰλ. Ω, 80.

Βύσσος, ἡ. Εἶδος λεπτοῦ καὶ πολυτίμου νήματος ἐκ ξυλώδους λίνου (λιναρίου), ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ φυομένου, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον πανίον, Παυσαν. Ε'. 5. καὶ ς'. 26. Πλίνιος, ΙΘ'. 4 Πολυδ. Σ'. »Τὸ βύσσινον καὶ ἡ βύσσος, εἶδος λίνου παρ' Ἰνδοῖς.« 2) τὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Πίννα, ἤτοι τῆς Πίννης τὸ μαλλί. 3) τὸ βαμβάκινον. 4) παρὰ τοῖς νεωτέρους καὶ χρῶμα τι (ἤτοι τὸ κόκκινον βάμμα) ἀντὶ τῆς Τσιγγης παραλαμβανόμενον, Ἡσυχ. πλὴν ἀσφαλμένως, διότι εἶναι εἶδος οὐχὶ χρώματος, ἀλλὰ λεπτοτάτου λίνου καὶ διαφορετικοῦ τῆς πορφύρας, ὡς γίνεται σῆλον καὶ ἐκ τοῦ Λουκᾶ, ις', 19. »Ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον.« Ἀποκάλ. ιή, 16. »Ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν, σῆλ ἐνδυμα.

Βυσσόφρων, ονος, ὁ, ἡ (βυσσός, φρήν). Ὁποιος στοχάζεται, μελετᾷ βαθέως· παυσυργος· ταυτόν τῷ, βαθύφρων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 650.

*Βυσσόω = βύω. Γραμμ. ὄθεν

Βύσσωμα, τος, τό = βύσμα· ἐπὶ ὀπτῶν, ὡς Ἀνάλεκτ. Β. 237. »Ὀπτῶν ἐνκλώστοις λίνου βυσσώμασι ῥόμβον φράξαντες, τὰ πτηνὼς εἰς τὸ βάθος στημένα ὠύτια διὰ τῶ γρᾶξωσι τὸν ταχὺν ῥόμβον τῶν ὠύτων· ἐκ τοῦ, βυσσόω, ἢ βυσσάω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Βυσσῶσι, φράττουσι.

Βύσταξ, ακος, ὁ, = μύσταξ. Μυστάκι, ἢ τὸ ἐπάνω χείλος, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρώνει τὸ μυστάκι, Ἀδήν. δ', Σ. 143.

Βύστρα, ἡ, = βύσμα, Ἡσύχ.

Βυτίνη, ἡ· ἡ Βύτις, ἡ βοῦτις. Εἶδος ἀσκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, λάγηνος, ἢ ἀμφί, ἤγουν σταμνίον· ταυτόν ἐρωτῶ τῷ τῆς συνηθείας, βουτί, ἢ βουτζί, βαρέλι.

Βύω, Μ. ὐσω. Σκεπάζω, καλύπτω· ἔνθεν καὶ, ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων, Δίλιαν. ιά, 18. 2) φράττω, στουπόνω, μπουλλόνω· π. χ. »Τρῆμα λίνῳ βεβύσθαι (Διοσκ. ε', 40). 3) καταχρίζω, γεν. π. χ. »Καλαμῆς καὶ φυτοῦ ἔνδοθεν βεβυσμένα ὀρῶντες« (Σωζομ. Ἱστ. ἐκκλ. β'. 5) »Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοισι (Κλημ. Στρωμ. α'. σ. 373)· καὶ ἀστ. »Λῳρασίῃ τε βέβυστον (Τρυφιοδ. 450). »Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον Ὀδ. Δ, 134)«, ἤτοι γέμοντα (κάλαθον τοιούτῳ νήματι) καὶ μετὰ ὠϊσμοῦ τινος μεστόν. Ζήτ. Βύζω. Ἠρώτησ. »Ἐβέβυστο τὸ στόμαν, ἐστουπώθη τὸ στόμα του, ἐμούλωσε. — Τῆς ἰδίας σημασίας εἶναι καὶ οἱ τύποι βύζω, βυέω, βυσσάω· ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ πληροῦν, γεμίζειν, προέκυψεν ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκαυσθαι, φουσκώνειν, ὡς ἐν τῷ, βύστης, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἰδέα ἑνὸς τόνου, διενεργουμένου διὰ τῆς φουσκώσεως τῆς ἀναπνοῆς, ὡς ἐν τῷ, βυκάνη, βυκανάω κτλ. (Τὸ Ψιλον εἶναι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. δίχρονον, τότε δὲ μόνον μακρόν, ὅτε εἶναι μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις εἶναι πάντοτε μακρόν, Ἀριστ. Σφ. 128. Λουκίλλ. ἐπ. 114.)

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ω.

Βῶ, ὄθεν τὸ, βῶσαι, βῶθην, βώσθην, βωσθῆναι, ἀντὶ, βοάω, βοῆσαι, βοήθην, βοηθῆναι, Ἰωνικῶς.

Βῶ, ὑποτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

Βῶδον, τό· ἀντὶ, βοίδιον, Δωρ.

Βωθέω, Ἰωνικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοηθέω, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 10. »Ἄνθρωποι, βωθεῖτε τὸν———κ.

Βωκαλίς, ἡ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Π'. 25. Πτηνὸν τῆς Ἰνδίας, εἶδος ἀδιορίστου.

Βωκολεάζω, καὶ Δωρ. βωκολιάσδω, Μ. ξω· ἀντὶ, βουκολιάζω, Θεόκρ. Ε'.

Βωκολιαστής, οῦ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, βουκολιαστής.

Βωκόλος, βωκολικός, Δωρ. ἀντὶ, βουκόλος, βουκολικός.

Βῶκος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ, βοῦκος, βουκαῖος, Θεόκρ. Γ. 38. ὄθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ πεπαλαιωμένος βοῦς.

Βωλάχιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ βώλαξ, ακος, ἡ, ὡς τό, βωλάριον, Ὑποκορ. τοῦ, βῶλος. Μικρὸς βῶλαξ, ἐν κομμάτι γῆς, καθὼς π. χ. ἐκεῖνος τὸν ἄροτρον ἐν τῷ ὀργόνειν. Ἀντωνῖν. Δ', 15. »Βωλάκιον λιβανωτοῦ σβῶλος, κομμάτι· ἄλλως δὲ καὶ, θρόμβος, καὶ, χόνδρος, λέγεται.

Βωλάκιος, α, ον. Ἐπὶ παχείας γῆς, εἰς βώλους γῆς διαῤῥηγνύμενος, γεμάτος ἀπὸ βώλους χώματος. Παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 4, 228. »Ἀνὰ βωλακίας δ' ὀργυιὰν σχίζε νώτου γαίας.

Βῶλαξ, ακος, ἡ. Πηλός, τὸ χῶμα (ἤτοι τὰ μεγάλα τμήματα τῆς γῆς), τὸ ὁποῖον τινάσσεται ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλακιάν, ὅταν ὀργόνωσι τὸ χωράφιον. Ταυτόν τῷ, βῶλος. Ζήτ. καὶ Βωλάκιον. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ. 1734, 1750, Γ. 1334.

Βωληδόν, Ἐπῖρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν βωλάκων.

Βωλήνεος, η, ον. Ὁ συνιστάμενος, κατεσκευασμένος ἀπὸ βώλους. »Βωλίνους καλάζει, παρὰ Σοφοκλ., τινὲς ἔρμην. διὰ τοῦ, πλινθίνας οἰκίας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κυλιόνας.

Βωλίον, τό· ὑποκ. τοῦ βῶλος· ταυτόν τῷ, βωλάριον, καὶ, βωλάκιον.

Βωλίτης, ου, ὁ. Εἶδος βρωσίμου ἀμανίτου, boletus.

Βωλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν βώλου, ὁ ὅμοιος τῇ βώλῳ, μάζῃ. Ἀντίκ. τῷ, μικρομερής. Θεόφ.

Βωλοκοπέω, ῶ. Κόπτω, συντρίβω τὰς βώλους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 565, 1148. Πολυδ. α', 226.

Βωλοκοπία, ἡ. Τὸ κόπτειν, συντρίβειν τὰς βώλους, ἐκ τοῦ

Βωλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅποιος κόπτει, συντρίβει τὰς βώλους.

Βωλοποιέω, ῶ. Βώλους ποιῶ. Παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀναγνωστέον, βωλοκοπέω.

Βῶλος, ἡ (παρὰ νεωτ. καὶ ὁ βῶλος· πιθανῶς ἐκ τοῦ βάλλω)· ταυτόν τῷ, βῶλαξ. Σβῶλος, ὄγκος, Ὀδ. Σ, 374. 2) καὶ ἐν κομμάτι γῆς, κτῆμα, χωράφι καλλίου, πᾶν συνηγμένον καὶ συσφαιρωμένον εἰς ὄγκον, ὡς κουβάρι· ἰδὲ Pierre Μοῖρ. σελ. 98. Θ. Μαγ. σ. 176. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 254. Ἐν Ἀναλέκ. Α'. 240. »... ἔχω δ' ὑπὸ βώλεϊ πρέσβυν τηγονι. Ζήτ. καὶ, Βωλάκιον. Ἐκ τοῦ οὐδ. τὸ βῶλος ἀπαντᾷ μόνον ἡ ἀστ. βώλει, παρὰ Δεσπ. Τορ. 77.

Βωλοστροφέω, ῶ. Στρέφω, γυρίζω τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργύειν· ὀργόνω.

Βωλοστροφία, ἡ. Τὸ στρέφειν τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργόνειν, καὶ βωλοστρόφος (στρέφω), ὁ στρέφων αὐτάς· ὁ ὀργόνιον.

Βωλοτομέω. Σχίζω τὰς βώλους, καὶ κατὰ μετωνυμίαν, »Τῆμος δ' αἴζηοί Δημήτερα βωλοτομεῦσιν, ἐνθα τὰν πύριον καρπὸν ὁ ποιητὴς ἐνιαυσίῳ, Ἡσίοδ. Ὀμ., καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. παρὰ Ὁμηρ. ποιητ., ὅπου ὅμως ὁ Πλούταρχ. (περὶ Ἴσιδος) κωλοτομεῖσαι ἔχει· ἐκ τοῦ

Βωλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων, συντρίβων τὰς βώλους, Ἀνάλεκτ. Β'. 232. »Βωλοτόμος μύρμηξ«.

Βωλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = βωλοειδής.

Βωλώρυξ, υχος, ὁ, ἡ. Ὁ σκάπτων, ὀρύσσων τὴν γῆν καὶ ἐκβάλλων βώλους. Τὸν σὺν οὔτως οἱ Δάκωνες ἔλεγον, (Ἡσυχ.) διὰ τὸ σκάπτειν μετὰ μίτων τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν.

Βωμάκευμα, τος, τό. Τὸ πολίτευμα, φέρτιμον τοῦ Βώμπιος, τὸ παναύργημα τοῦ βωμολόχου, Ἡσύχ.

Βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, = βωμολόχος, Ἀγαθίας. 2) Βώμαξ, ἡ· ὑποκορ. τοῦ βωμός, Ἡσ. (Τὸ Ἄλφα τῶν τροπυλλαίων πτώσεων ἔστιν ὅτε μετὰ τὴν πρώτην σημασίαν μακρόν, ὡς ὑποκορ. ὄν βραχύ, Δράκ. σελ. 18.)

Βωμένσις, εως, ἡ. Βωμοῦ ἰδρυμα, Ἡσύχ.

Βωμιαῖος, αία, αῖον, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ, βώμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ον. Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. Τὸ βωμιαῖς ἐκ Στεφ. Βυζ. ἐμφ. τὸ δὲ δεύτερον παρ' Εὐρίπ. Φοιν. 281. Ἰφιγ. Α. 1593. Σοφ. Ἀντιγ. 1301.

*Βώμιος (βωμός). Ἰδὲ βωμιαῖος.

Βωμίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ βωμός. 2) παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡροδότ. β', 125. ταυτόν τῷ, βαθμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Βωμός.

Βωμίστρια, ἡ, Ἱέρεια τοῦ βωμοῦ, Νίκανδρ. 217.

Βωμοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος), Ὅμοιος τῷ βωμῷ.

Βωμολόχευμα, ατος, τό, Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον, ἡ ἡ ὁμιλία τοῦ Βωμολόχου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748.

Βωμολοχεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βωμολόχος), καὶ, βωμολοχέω. Εἶμαι βωμολόχος, ἡ γελωτοποιῶ, λέγω λόγους διὰ νὰ γελᾷ τις· καὶ κολακεύω· ἀντίκ. τῷ, σεμνύνεσθαι. 2) ψωμοζητῶ. Τὸ ἐνεργ. βωμολοχεύω εἶναι ἄχρηστον, καὶ μόνον τὸ ἄλλο παρὰ Πλουτ. Ἠθ. Σ. 407. εὑρίσκεται. »Τὸ περὶ τὰ μητρῶα καὶ Σεραπεῖα βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος«. Ζήτ. Βωμολόχος.

Βωμολοχέω, = βωμολοχεύομαι, Πλουτ.

Βωμολοχία, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον τοῦ Βωμολόχου, μασκαραλίκι, κοινὸς χαρακτῆς, ῥυπαρὰ κολακεία· καὶ τὸ ζητουλεύειν.

Βωμολοχικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τοῦ τρόπου τῶν βωμολόχων. 2) ὁ βωμολοχίας ἐπιτηδευόμενος.

Βωμολόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ οὐτιδανοῦ πτωχοῦ, ὅστις καθήμενος παρὰ τοῖς βωμοῖς, ἐπετηδεύετο διάφορα ψελιώσῃ πράγματα, καὶ μὲ τὰς κολακείας ἐζήτει νὰ ἀπολαύσῃ μέρος ἀπὸ τὰ θυσιασθέντα, ἢ μὲ πανουργίας νὰ ἁρπάξῃ μέρος ἐξ αὐτῶν· συνηθέστ. δὲ τροπικ., ὁ παράσιτος, ἡ κόλαξ, ὅστις, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τραπέζης τινός, μεταχειρίζεται τὸ χαμερπὲς καὶ οὐτιδανὸν φέρσιμον μὲ τὰς κολακείας καὶ πανουργίας, ἐπιτηδευόμενος καὶ ὑποφέρων παίγνια τινά (μασκαραλίκια, χορατάδες, τρέλας), καὶ τὴν εὐτελεστάτην μεταχείρισιν, διὰ νὰ κινήσῃ τοὺς ὁρῶντας ἢ ἀκούοντας αὐτὸν εἰς γέλωτα, ὡς ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Μασκαρᾶς, λεγόμενος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἰσοκράτ. ἐν Ἀρειοπ. τάσσει τὸ, Σεμνύνεσθαι, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Βωμολοχεύεσθαι. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Μανέθωνι, Ε' 119., ὀνομάζοντι »Βωμολόχους Ἱερεῖα, ἐκείνους, οἵτινες διέτριβον ἐν τοῖς βωμοῖς καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτρέφοντο. Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ οἱ ἐν ταῖς θυσίαις παραλαμβάνομενοι αὐλητὰι καὶ μάντεις. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, σκώπτης, ἀπατεών, παιγνιώδης, κόλαξ, χαμερπής, ὅστις ὑποφέρει κάθε καταφρόνησιν ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε σκώπτειν. — Ὁ Ἀριστοφάν. Βατρ. 358. καλεῖ »Ἔπη βωμολόχα«, τὰ μαλακά, λυρικὰ ποιήματα, τὴν δὲ παραψόραν τῆς παλαιᾶς, ἁπλῆς καὶ σεμνῆς μουσικῆς, ἐπὶ τοῦ καιροῦ του, τῆς μουσικῆς ἁρμονίας, τὴν διὰ τοῦ μαλακοῦ χρώματος, ἀποδεικνύει διὰ τοῦ, βωμολοχεύειν, ἐν Νεφ. 969. (Σουΐδ. ἐν Δ. χιαίζειν), ἐπειδὴ μὲ διαφόρους κακοτεχνίας ἠγωνίζοντο ν' ἀποκτήσωσι τὸν ἔπαινον τοῦ ὄχλου. Ἐπίρρ. Βωμολόχως.

Βωμονείκης, ὁ (νίκη, βωμός). Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο νέος τις, ὅστις τρέχων ὁλόγυρα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἐμαστιγοῦτο (ἐδέρνετο) ἀπὸ ἄλλον τινὰ κατόπιν αὐτοῦ τρέχοντα (Παυσαν. Ἀκτ. Ιζ'.) καὶ οὕτω διὰ τῆς ὑπομονῆς αὐτοῦ ἐλάμβανε τὴν νίκην. 2) τίτλος τιμῆς Λακωνικοῦ ἄρχοντος. (Ὀρθότερον γράφ. βωμονίκης.)

Βωμός, ὁ (βάω, βαίνω). Κάθε ὕψωμα, πρᾶγμά τι, διὰ νὰ ἵσταταί τι ὑψηλότερον, ἢ νὰ τεθῇ, βαλθῇ ἐπάνω, ἄλλως δὲ, βάσις, βαθμός, καὶ μάλιστα διὰ χρῆσιν ἱερᾶν, Ὅμ. »Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθειν«, ἀντὶ, ἅμ, ἀνὰ βωμοῖσι, περὶ τοὺς βωμοὺς, Ἰλ. Θ, 441. καὶ Ὀδ. Η, 100. Καὶ ἐντεῦθεν Βωμίδες, αἱ· (παρ' Ἡροδότ. Β'. 125.) βαθμοί, σκαλοπατήματα, ἀναβάσεις, ἄλλως δὲ, κρόσσαι, λέγονται. »Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς· ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι Κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσιν. 2) συνήθως λέγεται τὸ βῆμα, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα (τὸ ἀλτάρι, l' autel), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον τὰς προτεφερμένας θυσίας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ ναός, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. 3) ὁ Σουΐδ. ἔχει ἔτι τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, στιβάς, Λακωνικῶς. 4) ὑστερῶτ. πολλάκις ἀντὶ τάφος, παρὰ τὸ πῶμα, οἷον πωμάστις ὢν, Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 922. 5) τὸ πληθ. βωμοὶ ἐκλαμβάνεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βωμός, Διοδ. Σικ. ιά, 92. »Καὶ καθίσας ἐπὶ τῶν βωμῶν, ἱκέτης ἐγένετο τῆς πόλεως.« Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἡ λέξις βωμοί, μετὰ τῆς λέξεως ἱεροὶ ἢ καὶ δίχ' αὐτῆς, διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἦσαν συχνάκις ἔξω τοῦ ναοῦ κτισμένοι.

Βῶν, Δωρικ. ἀντὶ, βοῦν αἰτ. τοῦ βοῦς, Ἰλ. Η, 238. καὶ, Μ, 105. »Βῶν ἀζαλέην«, ὅπου ὁ Σχολ. φησὶ, »Βῶν Δωρικὸν τὴν ἀσπίδα, ὅτι ἐκ βοείων ἐστὶ δερμάτων«. Ζήτ. Βοῦς.

Βωνίτης, ου, ὁ, = Βούτης, Καλλίμ. Ἄμφ. ἀναγ.

Βῶξ, κός, ὁ· καὶ βώξ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοάξ. Εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. Ἰωα. Ψιλοπ. περὶ πλάσ. κόσμ. Σ. 188.

Βῶσαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, βοῆσαι, ἐκ τοῦ, βοάω.

* Βῶσας, συναίρ. Μετοχ. ἀόρ. ά. ἐνεργ. ἀντὶ βοάσας ἐκ τοῦ βοάω, Ἰλ.

* Βῶσι, γ' πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ βαίνω, Ὀδ.

* Βώσεσθαι, ἀντὶ βιώσεσθαι, Ἀπολλ. Α'. 685.

Βωστρέω, ῶ. Κράζω, ἐπικαλοῦμαι, μάλιστα εἰς βοήθειαν, Ὀδ. Μ, 124. Θεόκρ. ε, 64. Ἀριστ. Εἰρ. 1146. Παράγεται συνήθως ὡς Δωρικὸς τύπος παρὰ τὸ βοάω, ἐσχηματίσθη ὅμως (ὡς τὸ καλιστρέω ἀπὸ τὸ καλέω) ἀπὸ τὸ βωτῶ.

* Βωταλίς, ἡ. Ἡ νυκτερίς, Ζωναρ. 414. καὶ Ἡρωδ. Ἐπιμερ. σ. 9.

* Βωτήρ, ῆρος, ὁ, = βώτης, Σοφ. Αἴ. 232.

Βώτης, ου, ὁ (βόω, βόσκω)· ταυτὸν τῷ, βοῦτης. Ποιμήν, βοσκός.

Βωτιάνειρα, ή (βόσκω, ἀνήρ). Ἡ ἄνδρας, ἥρωας βόσκουσα, τρέφουσα, ἐπίθ. καρποφόρων τόπων, Ἰλ. Α, 155. »Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ καρπὸν ἐδηλήσαντο«. Τὸ ἐπίθ. βωτιάνειρος δὲν ἦτο ποτὲ ἐν χρήσει. (α)

Βῶτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ βώτης. Ἡ βοτικὴ· εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς καὶ τὸ βώτης, οἷον παμβῶτις· συβώτης, οἰοβώτης, ἀγροβώτης.

Βώτωρ, ορος, ὁ, = βώτης, Ἰλ. Μ, 302. καὶ Ξ, 102.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημειωμένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Γ, ἡ γ, Γάμμα, καὶ Ἰωνικῶς Γέμμα, τὸ τρίτον, ἄκλιτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἐξ οὗ καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ', σημαίνει τρία, τρίτος, καὶ ὑπογεγραμμένον οὕτω, γ τρεῖς χιλιάδας, 3000. Πρὸ τῶν διὰ τοῦ λάρυγγος προφερομένων στοιχείων γ, κ, χ, καὶ πρὸ τοῦ ξ, προφέρεται τὸ γ ὡς ν, ὡς ἐν τοῖς ἄγγος, ἄγκος, ἄγχι, ἄγξω. Ὁ τόνος, ὅστις σχηματίζεται διὰ τῆς ἐγγίξεως τοῦ μεσαίου μέρους τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον, γεννᾷ τὸ Γ, ὃ ὁποῖος εἶναι γλυκύτερος καὶ μαλακώτερος, παρὲξ ἐκεῖνος, ὅστις σχηματίζεται μὲ τὸ ἀναπήδημα τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον ἐν τῷ προφέρειν, ὅστις γεννᾷ τὸ, Κ. Τὸ παλαιὸν σχῆμα τοῦ Γ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς παλαιὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἐπάνω εἰς ἄλλα τινὰ λείψανα ἀρχαιότητος, εἶναι μία ἴσια καὶ κατὰ κάθετον γραμμὴ, τὴν ὁποίαν κατ' ὀλίγον ἔφερον εἰς τὸ κυρτὸν, ἐξ ἧς προέκυψε τὸ Λατινικὸν C, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς τὸν τόπον τοῦ G, ἕως οὗ Σπούριος Καρβίλιος Ῥοῦγα, κατὰ τὸν Πλούταρχ. (Προβλήμ. Ρωμαϊκ. 54.), ἐφεῦρε τὸ G, Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπειτα ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ Ὀρθογωνίου (Γ), καθὼς φαίνεται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ νομίσματα σημειωμένον, τὸ ὁποῖον εἰς ταῦτα ἦτον καὶ εὐκολώτερον, παρὰ τὸ κυρτὸν καὶ κυκλοειδὲς, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ γράφειν εὐκολώτερον. Εἰς τοὺς Αἰολεῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τισιν Ἴωσιν, ἠν ἐν χρήσει τὸ Γάμμα ὡς εἶδος ἁπαλοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη παρ' αὐτῶν δίγαμμα. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἦχθη διὰ Πελασγικῶν φυλῶν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ κατήντησε ὡς σύμφωνον Vau, τὸ ὁποῖον διετύπωσεν εἰς πολλὰς καθ' αὐτὰ Ἑλληνικὰς λέξεις, ὡς Ϝοῖνος, Ϝοῖκος, Ὄρις, vinum, vicus, ovis, πρβ. Βουττμ. Λεξίλ. 2. σ. 161. Τοῦτο δὲ τὸ πνεῦμα ᾤχετο ἐκ τῆς ὕστερον τελειοποιηθείσης Ἑλληνικῆς γλώσσης τόσον πρώϊμα, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ἐν ταῖς Ὁμηρ. ῥαψῳδίαις ὡς ἰδιαίτερον σημεῖον, — Μεταχειρίζονται ἔτι τὸ Γ μερικαὶ Διάλεκτοι, εἰς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας λέξεις, ὡς σημεῖον τῆς δασείας προφορᾶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, δοῦπος, γδοῦπος, αἰά, γαῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἔχει τὸ Αἰολικὸν Δίγαμμα τὸ ὄνομα, καθότι εἶναι διπλοῦν Γάμμα, οὕτωτὶ γραφόμενον Ϝ ἢ Ⲥ. Τὸ πρῶτον σχῆμα ἦτον ἴδιον τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων, τὸ δὲ δεύτερον τῶν Πελασγῶν, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποικισθέντων, τῶν Ἐτρουρίων καὶ τῶν Καμπανίων. Οἱ Λατῖνοι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸ τοιοῦτον σχῆμα ὡς ἰδιόν των στοιχεῖον, προφέροντες τοῦτο ὡς ἐκτὸ σύμφωνον, σχεδὸν ὡς τὸ ἡμέτερον Φ, Quintilian. XII. C. 10. Τὸ Δίγαμμα ἐπροφέρετο παρὰ τοῖς Λατίνοις ὡς τὸ Λατιν. V ἐν τῇ λέξει Vinum, καὶ, Vicus, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκτὸς Ἑλληνικοῦ Ϝοινος, Ϝοικος, οἶνος, οἶκος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Πολλῷ δὲ συχνότερον, ἐξαιρ. δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ, τὸ Γ, καὶ Χ, τίθενται πρὸ τῶν συμφώνων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται διὰ τῆς ἐγγίξεως τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον, καθὼς, π. χ. πρὸ τοῦ, λ, ῥ, διὰ νὰ ἐκφράσωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ δασύτητα, ὡς, λᾷξ, γλᾷξ, λῆμη, γλῆμη, νόος, νοέω, νώσκω, γνώσκω, γίνομαι, γέγονα, γέγονμαι, νέφος, γνόφος. Ζήτ. καὶ, Χ. Ἀντὶ τοῦ Γάμμα εβαλλον οἱ Δωριεῖς ἐσθότε Δέλτα, ὡς, γῆ, γνόφος, Δωρ. δᾶ, δνόφος (γάμμα ἀντὶ βήτα, βλέφαρον, γλέφαρον), οἱ δὲ Ἀττικοὶ Βῆτα, ὡς, γλήχων, βλήχων· καὶ, Κάππα, ὡς, γνάπτω, κνάπτω· καὶ, Λάμβδα, ὡς, γῆϊον, λῆϊον, μόγις, μόλις. — Ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν λέξεων συνέχεαν αὐτὸ πολλάκις μὲ τὸ Ἰῶτα, Βουττμ. Λεξίλ. 1. σ. 130. Ὄρα διεξοδικώτερον τὸν Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Μ. σελ. 1742. Ἐκδ. Ῥώμ.

Γα, Δωρικ. ἀντὶ, γε, ἐγκλιτ. μόριον, ὡς καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν, γάγγα, τύγα· ὡσαύτως κε, Δωρ. κα.

Γᾶ, Δωρικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, Γῆ.

Γαβαθόν, τὸ. Τρυβλίον, γαβάθα, Ἡτύχ.

Γαγάτης, ὁ. Εἶδος καυστικοῦ καὶ μαύρου λίθου, πισσώδους, Gagates, Διοσκορ. Ε. 146, ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ πόλεως τῆς Λυκίας Γάγα ἢ Γάγγαι παρονομασθείς. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 37. καλεῖ τοῦτον, Ἐγγαγγίδα πέτρην, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἴπῃ, Γαγγίτιδα. Ὁ Ὀρφ. Λίθ. 12. ὀνομάζει οὕτως εἶδος λιθώδους μαύρης ὀρυκτῆς πίσσης, ὁ δὲ Στράβ. 16. σελ. 1083. τὸν λίθον, Γαγάτην λίθον καὶ γαγάτην πέτραν. (υ – –)

Γαγγαλίζω, Ἀττ. γαργαλίζω, Lobeck Φρυν. σ. 97. Melhorn Ἀνακρ. 5, 7. (κατὰ τὰ Ἀνέκδ. Βεκκερ. σ. 87. ἀναπαλιν). Κυρίως γαργαλίζω, γελῶ ποιῶ τινὰ διὰ τοῦ γαργαλίσματος. Καλοῦν δέ, ὡς καὶ τὸ Γαργαλίζω, ἐρεθίζω καὶ διὰ τοῦ ἐρεθίσματος εὐφραίνω τὸν νοῦν, ἢ τοι ἀγαλλίασιν προξενῶ εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν ψυχήν. Τὸ δὲ γαγγαλάω, ἢ γαγγαλιάω, μόνον παρὰ Γραμμ. Θεοδ. Ἡτύχ. ἐκτὸς τούτου ἔχει. γαγγαλιάω, γαργαλίζομαι, ἡδομαι, καὶ ἑπομένως, γαγγαίνω, μετὰ γέλωτος προσπαίζω· καὶ, γαγγαλίδες, γελαστικοί· καὶ, γαγγίας, ἢ γαγγαλίας, γελαστικός. Τὸ δὲ, Γάγγαλος, ὁ εὐμετάβατος, εὐμετάβολος, εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ, φαίνεται κατὰ τὴν σημασίαν, ὅ τι εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ, δυσγάργαλος καὶ δυσγαργάλιστος. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἔτι, γελίζειν, γαργαρίζειν. Τὴν ῥίζαν καὶ πηγὴν ταύτης τῆς λέξεως πρέπει νὰ ζητήσῃ τινὰς παρομοίως ἐν τῷ, γάω, ὄζω, γάζω, καὶ κατ' ἀναπλασιασμόν, γαγάω, γαγγάζω, καγγάζω, καγχάζω. Ὁ Ὅμηρος ἔχει, καγχαλάω, ἐν Ἰλ. Γ, 43. ὥΗπου καγχαλόωσι πεφυκόμενοι Ἀχαιοί, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, ἐν χαλάσματι ποιῶ τὴν ψυχήν, ἀγαλλιάομαι. Ἡ συνηθεστέρα λέξις εἶναι τὸ καγχάζω, ὅθεν τὸ Λατιν. cachinnor, cachinnus. Ὀδὲ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, καγχαλίζομαι, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, ἱλαρύνομαι καγχάται, ἀντὶ τοῦ γελᾷ ἀτάκτως, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, καχαλίζομαι, καὶ, χαχαλίζομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Συγγενὲς τούτου εἶναι καὶ τὸ, καυκαλίζεται, γαγγαλίζεται. Τινὲς παράγουσι τὸ, καγχαλάω, ἐκ τοῦ χαλάω, οὐχ ὑγιῶς δέ, διότι εἶπα φανερῶς, γαγγάω, καγχάω, καγχάζω, γάγγελος, καγγέλλω, καγχαλάω. Τὸ, γαγγαλιάω εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον, ἀντὶ, γαγγαλάω, ταυτὸν τῷ, καγχαλάω. Τὸν σχηματισμόν, καγχαίνω, ἐφύλαξε μόνον ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, γαγγαίνω. Ὁ σχηματισμὸς γάργαλος, γαργαλίζω, φαίνεται, ὅτι παρῆχθη διὰ τῆς προφορᾶς, ἢ τοῦ Δωρικοῦ ἰδιωτισμοῦ, καθὼς εἶπα, ὡς καὶ, στόμαργος, ἀντὶ, στόμαλγος· καὶ, γλώτταργος, κεφαλαργία, ἀντὶ, γλώτταλγος, κεφαλαλγία· καὶ, ἀργαλέος, ἀντὶ, ἀλγαλέος. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Διογέν. κεῖται, ἀγαργαριτῆσητε ὑφ' ἡδονῆς. Ἄλλοι παράγουσι τὸ, καγχάζω, ἐκ τοῦ, χάω, χαίνω, καταχάω, καταχάζω, καὶ συγκοπῇ, καγχάζω. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βεμελιωδῶς ἐν καὶ τὸ αὐτό· ἐπειδὴ τὸ γε, κα, καὶ χα, πρέπει νὰ τάσσωνται ὡς συνώνυμα στοιχεῖα. (Ἡ πρωτότυπος ἔστι γάω, χάω, Hemst. Θ. Μ. σ. 181.)

Γαγγαμεύς, έως, ὁ, ἡ. Ἁλιεύς, ὁ τῇ γαγάμῃ ἐργαζόμενος καὶ σαγηνευτὴς τῶν ὀστρείων, Ἡτύχ.

Γαγγάμη, ἡ· καὶ, γάγγαμον, τό· καὶ, γαγγαμών, ὁ. Μικρόν, στρογγυλόν τι δίκτυον τῶν ἁλιέων, μάλιστα διὰ τὰ ὄστρεια, ἄλλως σαγήνη (Ὀππιαν. Ἁλ. Γ. 81.). Παρὰ δὲ Πολυδ. Β. 169. λέγεται καὶ μεταφορ. γάγγαμον ἡ γαγγαμών, τὸ ἀπίπλοον. »Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυωδὲς, ὃ καλεῖται ἡ γαγγαμών, ἢ, ὡς οἱ πολλοὶ, σαγήνη. — Εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται καὶ νῦν Γαγγάμη, ξύλον τι μακρὸν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τέλος εἶναι κοπτερὸν σιδήριον, ἀφ' οὗ κρέμανται μικρὸν σακκουλοειδὲς δίκτυον, πρὸς ἁλιεύσιν τῶν ὀστρίων χρησιμεῦον· τροπ. »Γάγγαμον ἅπηκε, παρ' Δίτχ. (Ὁ τύπος γαγγαμὼν ἔστιν ἁμφ. Παράβλ. μαγανον).

Γαγγαμουλκός, ὁ (ἕλκω)· ταυτὸν τῷ, Γαγγαμεύς. Ὁ σύρων, τραβῶν τὸ δίκτυον τῶν ὀστρείων.

* Γαγγήτης, ὁ· καὶ γαγγῆτις, ιδος, ἡ, πέτρα, ἰδὲ γαγάτης.

Γαγγίτης, ου, ὁ· καὶ, Γαγγῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ, ἡ ἐκ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ.

Γάγγλιον, τό. Πρίσμα τενόντων, ἀπόστημά τι ἄπονον ὑπὸ λευκὸν καὶ νευρῶδες χιτῶνα ἐνεστὶ δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀπερῶδες, ἢ τριχῶδες, ἡβολιμνθία· γίνεται δὲ περὶ τὰ ἄρθρα καὶ νεφρῶν, Πολυδ. Δ'. Ὁ δὲ γαληνὸς ψηφὶ. »Γάγγλιόν ἐστι νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοπεποιημένη.« Ἡ δὲ γνησία γραφὴ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι Γαγγάλιον· ὅθεν

Γαγγλιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος, ἀπλῶν γαγγλίοις.

Γάγγραινα, ἡ (γράω, γραίω, γαγγραίνω). Ἀπόστημά τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει ὅλα τὰ πλησίον αὐτοῦ μέρη, ἅτινα σήπονται καὶ πίπτουσιν· ἐν ὅτῳ δηλ. ἡ φλόγωσις τούτου τοῦ φοβεροποιοῦ ἀποτρήματος δὲν ηὔξησε καὶ δὲν ἐξαπλώθη, μήτε εἰς ἔμπυον ἐκατήντησεν, καὶ ἡ ὅλον τοῦτο τὰ νεκρωμένα μέρη ἔχουσιν ἀκόμη αἴσθησίν τινα, καλεῖται Γάγγραινα· μετὰ ταῦτα ὅμως, Σφάκελος, λέγεται. Κατὰ Γαληνὸν ὑπῆρχεν ἡ λέξις γάγγραινα ὁ καθ' αὐτὸ τεχνικὸς ὅρος, ἡ δὲ λέξις σφάκελος ἡ συνήθης ἐκφρασις· ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαγγραινικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὴν γάγγραιναν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτήν.

Γαγραινόομαι, οῦμαι, παθ. Κυριεύομαι ἀπὸ τὴν γάγγραιναν.

*Γαγγραίνωμα, τό. Πάθος γαγγραινικόν, ἡ γάγγραινα.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἤναι τις κυριευμένος ὑπὸ τῆς γαγγραίνης.

Γάζα, ἡ. Λέξις Περσική, τὴν ὁποίαν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Πέρσας, προφέροντες αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν προφορὰν ἐπὶ διττῆς ἐννοίας, σημαινούσης καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν κεῖται ὁ θησαυρὸς ὁ βασιλικός, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θησαυροῦ τῶν χρημάτων καὶ τοῦ πλούτου, ἡ, καθ' Ἡσύχιον, οἱ ἐκ τῶν πόλεων φερόμενοι φόροι, ἢ τὰ τίμια. 2) παρὰ Πολυβ. ΚΒ'. 26. λέγεται, ποσότης τις χρημάτων.

Γαζοφυλακέω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ, Διόδ. Σικ. ιζ', 74.

Γαζοφυλάκιον, τό. Θησαυροφυλάκιον, τόπος ὅπου φυλάττεται ὁ θησαυρός, Aerarium.

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ θησαυροῦ, θησαυροφύλαξ. (2)

*Γαζέω, Δωρ. ἀντὶ γηζέω, Παρακ. γέγαζα, Μετ. γεγαζώς.

*Γαῖα, ἡ· καὶ, αἶα, ποιητ. ἀντὶ γῆ. Ἡ γῆ, καὶ κατὰ στενωτέραν ἔννοιαν, τὸ ἔδαφος, ἡ χώρα, ἡ περιοχὴ τινος πόλεως· ἔτι δὲ πατρίς, ὅτε παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει πατρὶς γαῖα. «Χυτὴ γαῖαν, ἐπισεσωρευμένον χῶμα διὰ τάφον, Ἰλ. Ζ, 464. Ξ, 114. Παρ' Ὁμήρῳ οὗτος ὁ τύπος σπανιώτατος, συχνάκις δὲ καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ. Ὁ δὲ τύπος γαῖη ἀπαντᾷ σπανίως καὶ μένει παρὰ τοῖς νεωτέροις, Ὀρφ. Σ. 766. Herm. καὶ Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 134. «Ζῆν ἐρῶ γαῖης, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Γῆς μετὰ ἐπιρρημάτων, ἀντὶ ποῦ, ποῖ, ἰαγῆς, ἤγουν ποῦ. 2) Γαῖα, καθὸ κύριον ὄνομα, εἶναι καθὸ θεά, ἡ γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Τιτάνων, Κυκλώπων, κτλ., Ἡσ. (Λωρ. γῆ καὶ δᾶ, ὅθεν δᾶτεδον). Ἴδε κωμικ. παραγωγὴν παρὰ Πλατ. Κρατ. σ. 410. Β.

*Γαιήοχος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

Γαιηγενής, ὁ, ἡ, = γηγενής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1180. Ἄμφ., ποιητ.

*Γαίηθεν, ἐπίρρ. (γαῖα). Ἐκ τοῦ μέρους τῆς γῆς, ξηρᾶς.

Γαήϊος, η, ον. Γήϊνος, ὡς ἀνήρ. 2) γεννημένος ἐκ γῆς – υἱός, ἐπίθ. τοῦ Τιτυοῦ, Ὀδ. Η, 324.

Γαιήοχος, ἡ, γαιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω), ποιητ. ἀντὶ γηοῦχος, ἡ, γηοῦχος. Ἔχων καὶ περιλαμβάνων τὴν γῆν· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος· ἐπὶ δὲ ἄλλων θεῶν, ὑπερασπιστὴς χώρας, προστάτης, Σοφ. Ο. Τ. 160.

*Γαιηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποιος τρώγει γῆν, χωμοπότης, ἄπορος, ὥστε δὲ ἐλλείψιν τροφῆς τρώγει τὰς βοτάνας.

Γαιογράφος, ὁ, ἡ, = Γεωγράφος.

Γαιοδότης, ἡ Γαιοδότης, ὁ (δαΐω). Ὁποιος μοιρίζει, μετρεῖ τὰ χωράφια, ἢ τοὺς τόπους, εἰς οὓς ἐδόθη καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Καλλίμ. 158.

*Γαιόομαι, παθ. Γίνομαι γῆ, νεωτ. λέξ.

*Γάϊος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γήϊος. Ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκόμενος, Αἰσχ. Ἱκ. 806. 2) ὑπόγειος, Αἰσχ. Ἱκετ. 147.

*Γαιοτρεφής, ές (τρέφω). Θρεμμένος ὑπὸ τῆς γῆς.

Γαιοφάγος, ὁ, ἡ, = γαιηφάγος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 784. ἐσφαλμ. γιοφάγος κεῖται.

Γαιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι), = γεωφανής. Ὁποιος φαίνεται ὡς γῆ, ἢ χῶμα· ἢ ἔχει εἶδος, χρῶμα γῆς

Γαιόω. Κάμνω ὡς γῆν. Συνεκ. Ἐνύπν. «Παχύνεται καὶ γεοῦται, γίνεται ὡς γῆ.

Γαισός, ὁ· καὶ, γαῖσον, τό. Εἶδος βέλους, ἢ κοντάριου.

Γαλάω· ἀρχαῖον, μόνον σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ, γαυριάω· σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι· ἐκ τοῦ γάω, γαίω, γαύω· ἔπεν γαυρός, ἀγαυρός, γαυριάω, ἔπεν ὅτε καὶ τὸ, ἀγάω, ἄγημαι, ἀγαίω. Περὶ Ἡσυχίου ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ διὰ τοῦ, χαίρειν. Ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Γαίασκον, ἔχαιρον· ἀλλ' ἔτι καὶ, Γαιᾶται, κερτομεῖ, κατομωκᾶται. Ἐνταῦθα σημαίνουσιν ἔτι καὶ οἱ σχηματισμοί, ἀγάζω, ἀγάζομαι. Ἐκ τοῦ, γάω, γαύω, παράγεται ἔτι ὄχι μόνον τὸ, γαυρός, ἀλλὰ καὶ τὸ, γαίω, γαύω, γάνυμι, καὶ τὸ Λατινικ. gaudeo· ὁμοίως ἐκ τοῦ γαύδω, καὶ ἑπομένως τὸ Ἰωνικὸν γῆω, γῆδος, γῆδω· γηδέω, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Λάω, τὸ χορταίνω, καὶ Ἥδω. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ Γ τόπον ἐπέχει δοτέος, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ, γαδεῖν, χαρίσασθαι, γάδεται, ἥδεται, κ. τ. τ. παρ' Ἡσυχίῳ. Ζήτ. καὶ Γάνυμι. Σημ. Τὸ γαίω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει, καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἰλιάδι (Α, 405. Δ, 81.) μέσον καὶ πάντοτε οὕτω, «κύδει γαίων», ἡγῶν χαίρων, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ ἰσχύι του (ἐπὶ τοῦ Διός, Ἄρεως καὶ Βριάρεω).

Γαιώδης, ες, ὁ, ἡ. = Γεώδης.

Γαιωμορία, ἡ· γεωργική, ἑπταλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἀπολλόκρ. Β'. 473. ὅπου τὸν ὁρότερον «ἓξ μὲν γεωμορίησιν, κεῖται.

Γαιών, ῶνος, ὁ (γαῖα). Δωρ. Ἐν τῷ Ἡρακλεωτ. Πίνακι, καὶ ἐν μιᾷ Συρακ. Ἐπιγραφῇ σημαίνει τὸ, κληρονομικὸς λόφος, ἢ εἰς ὃν εἶναι τὰ συνορα. Ἴδε Ruen. εἰς Γρηγ. σ. 225.

Γαιωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁποιος σκάπτει εἰς τὴν γῆν καὶ κάμνει λάκκον, ἢ τρύπαν, Στραβ. Γ'. Σελ. 213. Ταυτόν τῷ, γεωρύχος.

Γαιωτρεφής, ὁ, ἡ. Συνεκ. Ὁ τρέφων τὴν γῆν, καὶ ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τὴν γῆν· ἑσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ γαιοτρεφής.

Γάκινος, ὁ· καὶ Γάκινα, τά· καὶ, Γακινία, ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου, Ἐτυμολ. καὶ Εὐσταθίου, ἀντὶ τοῦ, σεισμὸς γῆς· καὶ γακίνας, ὁ· ὁ σείων τὴν γῆν· ἀπαντῶσι δὲ μόνον ὅτι παρὰ Γραμμᾶτ.

Γάλα, τό· (γενικὴ γάλακτος, ἀπὸ τοῦ γάλαξ, ἀρχαῖον). Ἐπὶ μὲν ζώων, τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν μαστῶν γάλα πρὸς τροφὴν τῶν νεογεννημένων ζώων, Ἰλ. Δ, 434. «– – γάλα λευκὸν· ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν 2) ὁ χυλός, Ἀριστ. Πλουτ. Σ. 341. Hemst. Ζήτ. Γλῶσσ. Κατ' Εὐστάθιον ἐν Ὀδυσσ. Ι. σελ. 1627. (Ἐνθ. Τώμ.) ἐλλείπει ποτὲ καὶ ἰστορικῶς ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν, οἷον, τὸ γάλα, τοῦ γάλα, κ. τ. λ. Παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 733. «Γάλα ὀρνίθειον, παροιμία ἐπὶ σπανίων καὶ νοστίμων φαγητῶν, ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων πόρους κομίσεσθαι, ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρνίθων γάλα ποτὲ λαβεῖν, οἱ δὲ εὐδαιμονοῦντες καὶ τοῦτο, εἰ βουληθεῖεν, πορίσαιντο. Ὁ Σχολ. (ἐν Ὄρν. 733.) προστίθησι «Τοῦτο τῶν σπανίων· τὰ σπάνια οὖν φησὶ καὶ ὑσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέχομενα, τὴν ὁποίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια «Γάλα πουλιοῦν καὶ ἔτι «Δαγοῦ τυρία ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγουσα. 3) εἴδος φυτοῦ, παρὰ Νικάνδρῳ καὶ Ἀθηναίῳ. 4) Ὁ γαλαξίας κύκλος, Ἀριστ. Μετεωρ. α', 8. 5) μεταφ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατράσιν ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. 6) ἐνίοτε καὶ περὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς. «Ἐν γάλακτι εἶναι, ἡ παρὰ Πλάτ. νομ. Γ'. σ. 887, καὶ, ἐν γάλαξιν (πληθ.), λέγεται ἐπὶ τῶν παιδίων (νυ)

Γαλάδες, ν', γάλακες, αἱ· παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ. 4. εἶδος πλατέος κόγχου, ἐκ τοῦ γένους τῶν λειοστράκων.

Γαλαθηνός, ἡ, όν. Ὁποιος βυζάνει ἀκόμη γάλα, εἶναι εἰς τὸ βυζί· ἑπομ. νέος, τρυφερός, Ὀδ. Δ, 336. «Νεβρὸς γαλαθηνός». Λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων καὶ ἐπὶ βρεφῶν.

Γαλακτιάω, ῶ. Πολὺ γάλα ἔχω, αἰδῶ, ἡ, κατὰ Πολυδ., μαστὸν ἢ θηλὴν ἐπέχω, βολίζω τινὰ ταύτην τῷ, γαλακτουχέω.

Γαλακτίζω, Μ. ἰσω. Εἶμαι γαλακτερός, ἢ ἄτπρος ὡς τὸ γάλα, ἐπὶ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν λευκότητα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτικός, ἡ, όν· καὶ, γαλακτινος, η, ον. Ὁ ὢν ἀπὸ γάλα, ἐκ γάλακτος, ὡς γαλακτεινός.

Γαλάκτιον, τό., Ὑποκορ. τοῦ γάλα. Γαλατάκι, Ἀλκίφρ. 10, Σ. 226. καὶ Ἀντωνῖν. Ε', 4.

Γαλακτίς πάτρα, ἡ, = Γαλακτίτης λίθος, Ὀρφ. Λιθ. ια'.

Γαλακτίτης, ου, ὁ· λίθος. (Διοσκορ. [Ε. 150.) λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ βρεχόμενος καὶ τριβόμενος, ἐκδίδει χυλόν, παρόμοιον μὲ τὸ γάλα, Ὀρφ. Λιθ. κ. Πλίν. 37. 10. ὁ λίθος Μόροχθος· καλεῖται παρ' ἄλλοις καὶ Γαλαξίας, Πλιν. αὐτόθ. καὶ Διοσκορ. Ε'. 152. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ σημασίαν τῆς λέξεως παρομοίως φαίνεται παρὰ Διοσκορ. Ε'. 151. καὶ ὁ Μελιτίτης λίθος, ὅτι εἶναι τρίτον εἶδος αὐτῶν.

Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ (γάλα, δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι δέχεται, ἐμπεριλαμβάνει τὸ γάλα, ἢ τὸ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειον, οἷον ἀγγεῖον, Σχολ. Θεοκρ. α', 25. ε', 58.

Γαλακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος, Ηλιμ. Ἀλεξ. Σ. 127. Στοβ. Ἐκλ. φυτ. τόμ. α', σ. στελ. 574.

Γαλακτοθρέμμων, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁποιος τρέφει, ἢ τρέφεται μὲ γάλα, Ἀστρὰν. παρ' Ἀθην. ί. στελ. 449.

Γαλακτοκαόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Παρ' Ἡσυχοιμήν.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, παθ. Γίνομαι, μεταβάλλομαι εἰς γάλα, ἢ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτοπηγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι, γάλα). Ὁποιος ἐπῆξεν ὥσπερ γάλα, ἢ ὁποιος εἶναι, ἢ φαίνεται πεπηγὼς γάλα, ἐν Ἀνεκδ. Β'. 391. «Γαλακτοπαγὴς χρώς». «Ἅρπα γαλακτοπαγῆ, ἤτοι τρυφερὸν παιδί.

Γαλακτοποιητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι συντείνει εἰς τὸ νὰ γένῃ τὸ γάλα καλόν, ἢ νὰ πληθυνθῇ, Γραμματ.

Γαλακτοποιία, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἢ πληθύνειν τὸ γάλα, Γραμμ. Φαβωρ. ἐν λέξ. ἀγαλακτος. Ἐκλ. γαλακτοποιούς.

Γαλακτοποσία, ἡ (γαλακτοπότης). Τὸ ἀπίνειν γάλα, Ἱππιατρ. Σ. 540, 30.

Γαλακτοποτέω, ῶ. Πίνω γάλα, Ἱπποκρ. Σ. 479, 25. ἐν τοῦ

Γαλακτοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁποιος πίνει γάλα.

*Γαλακτοπώλης, ὁ. Ὁ πωλῶν γάλα.

*Γαλακτορρόεω. Ἐξ οὗ τρέχει γάλα, ὡς, ἡμαζοὶ γαλακτορρόουσαι· καὶ ἐπίθ. γαλακτορρύης, ὁ, ἡ.

Γαλακτοτροφέω. Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ μὲ τὸ γάλα· καὶ καταχρ. ἐπὶ τῶν κατηχούντων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς θρησκείας.

Γαλακτοτροφία, καὶ γαλακτοτρόφησις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τοῦ γάλακτος τρέφειν, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 837. Ἰωσηπ. Μακ. Ἰς. Σχ. Σοφ. Αἰα. 506.

*Γαλακτοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ θηλάζων, ὡς, νηπιάκτοτρόφα βρέφη.

Γαλακτουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω (φυσίνω) φαγητά, τυρὶ ἀπὸ γάλα· κάμνω γάλα. ἐκ τοῦ

Γαλακτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁποιος φυσίνει γαλακτερὰ φαγητά.

Γαλακτουχέω, ῶ (γαλακτοῦχος). Γάλα ἔχω. 2) βυζάνω τινά, ἐκτρέφω· λέγεται ἔτι καὶ, γαλουχέω. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. Σομπ. Β', 6, κεῖται, ἀντὶ γαλακτουχούσαις, ἡμάρτημ. «Γαλακτούν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

σαις γυναιξίν, ταῖς γαλακτεραῖς, ταῖς ἐχούσαις πολὺ γάλα, βυζάστραις.

Γαλακτουχία, ἡ. Τὸ βυζύσειν, ἡ θήλασις· ταυτόν τῷ, γαλουχία, Ηλιόδ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ', π. 455. ἐκ τοῦ

Γαλακτοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων γάλα· καὶ, βυζάστρα.

*Γαλακτοτροφέω. Τρώγω γάλα, Φιλόστρ. ἐκτοῦ

Γαλακτοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁποιος τρώγει γάλα, ὁποιος ζῇ καὶ τρέφεται μὲ τὸ γάλα, Ἰλ. Ν. 6. Πλουτ. ἔθνος τι.

Γαλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος φέρει, ἢ ἔχει γάλα, Ἰώσηπ. Γ. γ. 4. π. χ. κοιλία, τιθήνη.

Γαλακτόχρους, συναιρ. ὄχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁποιος ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ταυτόν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθήν. Γ. σ. 310.

Γαλακτωδής, ὁ, ἡ· ταυτέ τῷ, γαλακτοειδής. 2) ὑπόλευκος.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ (γαλακτόομαι). Ἡ σύστασις (τὸ γίνωμα) τοῦ γάλακτος· ἢ εἰς γάλα μεταβολή. 2) ἐπὶ σπέρματος καὶ φυτῶν, τὸ ὁποῖα ἐν τῷ χυλῷ, ἐν τῷ βλαστάνειν διαλύονται καὶ ἀφίενται, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 6. ὥδευ τό, ἐκγαλακτοῦσθαι, ἐκγαλάκτωσις.

Γαλάνα, ἀντὶ, γαλήνη, Δωρικ. Οὕτω καὶ ὅλα τὰ ἐκ τούτου παρατόμενα ὡς, γαλανότης, ἀντὶ γαλήνεια.

Γαλανία, γαλανός, Δωρικ. ἀντὶ, γαλήνια, γαλανός, κ. τ. λ. ὥδευ ἐκ τῆς συνηθείας ν' Ὀμμάτια γαλανά. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλήνη.

*Γαλαξία, ἡ. Ἡ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐν ᾗ ἔφηναν πέπλον ἐρίσιμον ἐν τῷ γάλακτι. 2) ὁ κρόκινος πέπλος αὐτὸς ἐκ γάλακτος. Ἁγ. Βασκ. ι. σελ. 229.

Γαλαξίας κύκλος, ἢ ἁπλῶς, γαλαξίας. Ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πολύαστρος λευκὸς κύκλος, ὅς τις καὶ Γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται. 2) = γαλακτίτης.

Γαλεάγρα, ἡ (ἄγρα). Παγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουι γαλέας, κουνάδια, κ. τ. τ. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε'. 8. καὶ ἀντὶ τοῦ, καφάσι, κλουβίον, ζώου ὑποδοχή, Πλούταρχ.

Γαλέη, ἧς, καὶ συναιρ. γαλῆ, ῆς, ἡ. Ἡ Νυφίτζα, τὸ Νουνάδι, καὶ ἡ Γάτα. Ὅτι δὲ κυρίως γαλῆ λέγεται ἡ νυφίτζα, γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἑπομένων Ὄνομα (ξωϊκός), παρ' Ὀβιδ. Μεταμορφ. Θ'. 321. καὶ ἐκ τοῦ »γκιτῶν κροκωτόν«, παρὰ Ζηνοβ. Παροιμ. Β', 93., τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλῆν. »Γαλῆ βδέουσα, λέγεται ἄλλο τοιοῦτον ζῶον, τὸ ὁποῖον μεγάλως βρωμᾷ, illis, Λιν. »Γαλῆ ἀγρία, ἡ Λυβικὴ, ἡ Ἰκτίς. 2) εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ἢ Γαλέρα, Ἐτυμολ. 3) γαλῆ, καὶ συνηθ. γαλεός, εἶδος ἰχθύος.

Γαλεόβδαλον. Ζήτ. Βδέλλος.

Γαλεοειδής, ἐος, ὁ, ἡ· ῆ, γαλεώδης (γαλῆ). Ὅμοιος μὲ τὴν γαλῆν, ἢ μὲ τὸ ὀψάριον γαλεός καλούμενον, μᾶλλον δὲ μὲ τὴν νυμφίτζαν, κουνάδαν.

Γαλεομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη, γαλῆ). Πόλεμος τῶν γατῶν καὶ τῶν ποντικῶν. (ἐπιγραφὴ ποιήματος Ὁμηρικοῦ.)

Γαλεός, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου παρθαλοῦ, ὅμοιον τῇ γαλῇ, Galeus, mustellus. Ἀριστοτ. Γαλεοὶ παρ' Ἡσυχ. εἰσί γένος τι, καὶ μάντεις.

Γαλερός, ά, όν· καὶ, γαληρός, ά, όν. ταυτόν τῷ, γαληνός. Ἱλαρός, χαρούμενος. »Πίνωμεν γαλερῶς« (Ἀνθολογ.) χαρούμενα δηλ.

Γαλερωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἔχων γαληνὸν, ἱλαρὸν, φαιδρὸν, χαρούμενον πρόσωπον. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει γαληρός, ἀντὶ, γαλεοειδὲς, καὶ ὁ Ἐτυμολ. γαλερωπός. Πιάνεως, τὸ γαλερὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μὲ τὸ, γαλήνη. Ζήτ. ἐν τῷ, γίνομι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι, γεγαλήνισμαι, γεγαλύνισμαι, διαειχόσμαι. Ἄρα φαίνεται, ὅτι πρωτότυπον τούτων εἶναι τὸ, γαλέω, ὥδευ, γαλερός, γαλενός, καὶ γαληρός, γαληνός· ὥδευ ἴσως κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων καὶ τὸ, γαλάω, γαλεω, ὥδευ, γαληνός, γαληνής, καὶ Δωρικ. γαλανής, Πινδ. Ὀλ. 5. 5. Πυθ. 4. 322., ταυτόν τῷ, ἰγαληνάς. Ζήτ. Γελανής, καὶ, Γελάω).

*Γαλεώδης, ιδὲ γαλεοειδής.

Γαλεώτης, ου, ὁ. Εἶδος παρθαλῆς γουστέρας, stellio, Σαμαμίδι, ἄλλως, Ἀσκαλαβώτης. 2) ὁ ἰχθὺς, Στρκβ.

Γαλῆ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλέη.

Γαληναῖος, αία, αῖον, = γαληνός, Παρὰ Ποιητ. Γαληναία, οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, γαλήνη, ὡς Σεληναία, ἀντὶ, σελήνη, κ. τ. τ. Ἐπίρρ. Γαληναίως.

Γαλήνεια, ἡ· καὶ Δωρικ. γαλάνεια, ταυτόν τῷ, γαλήνη, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 546. Ἐλεν. 1474. Ἡρακλ. Μαιν. 402.

Γαλήνη, ἡ. Ἠρεμία, ἡσυχία, ἀταραξία, παῦσις τοῦ ἀέρος, εὐδία, ὁπότε ὁ τοιρανὸς (ἡ ἀτμοσφαῖρα) εἶναι καθαρὸς· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ θαλάσσης, ὁπότε εἶναι ἥσυχος, χωρὶς ἄνεμον καὶ χωρὶς κύματα (μπουνάτζα), Ὁδυσ. Ε', 462. 392. »Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη«. »Γαλήνην ἐλαύνειν, ἤτοι πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης, ὡς ἐν Ὀδυσ. Η, 319. »— οἱ δ' ἐλάσσωσι γαλήνην, ἔνθα ἡ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπιρρ. ἐλάτουσι γαληνῶς, ὡς καὶ ς. 297 ἀληθείην ἀντὶ ἀληθῶς. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἱλαρότης, φαιδρότης τοῦ προσώπου, καὶ ἡσυχία. 3) παρ' Ἡσυχ. τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου, περὶ οὗ ὁ Πλίνιος 33. 6. φησί, »Cum vena plumbi, galenam vocant, quae juxta argenti venas plerumque reperitur, καὶ 34. 18. Est et molybdaena, quam alio loco galenam vocavimus. ii. Εἶναι ἄρα, κατὰ τὸν Πλίνιον, Γαλήνη, ἡ μολύβδαινα, Λατ. blumbago, Γαλλ. La mine de plomb, en cubes, blombagine, galène. Γερμ. Bleyglätte. Κατὰ τοὺς Φυσιολόγους, εἶναι ἄρα, ὡς καὶ κατὰ τὸν Θεόφραστον καὶ Ἡσύχιον, ὁ μόλυβδος, ὅς τις ἐκβαίνει καὶ χωρίζεται εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ μεταλλικοῦ χώματος τοῦ ἀργύρου, ἤτοι ἀπὸ τὸ ἀσημόχωμα. Ἐκ τοῦ τοιούτου λοιπὸν τοῦ κυανοῦ χρώματος τῆς γαλήνης, εἴτε τῆς Ἀτμοσφαίρας, εἴτε τοῦ μετάλλου, προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γαλανὸν χρῶμα (Δωρικῶς, ἀντὶ, γαληνόν) καὶ τὸ, γαλάζιον. 4) Νύμφη τις, ἡ συχάζουσα τὴν θάλασσαν. 5) εἶδος ἀντιφαρμάκου.

Γαληνής, ὁ, ἡ. = γαληνός.

*Γαληνιάζω, σπανιώτερος τύπος, ταυτὸν τῷ γαληνιάω, Ἱπποκρ. Σ. 361, 35. καὶ Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. Σ. 75. »Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι τὴν φαντασίαν«. Θεμ. λογ. α'. »Γαληνιάζειν ἀναγκάζει τὸν κλύδωνα τῆς ἡλικίας«.

*Γαληναῖος, α, ον. Εὔδιος, ἱλαρός.

Γαληνιάω, καὶ, γαληνιόω ποιητ. Εἶμαι εὔδιος, ἤσυχος, ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἀνέμων· καὶ μεταφ. εἶμαι φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, τὸν νοῦν κτ.

*Γαληνίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω γαληνὸν, εὔδιον, ἥσυχον· ἰδιαιτέρως ἐπὶ ἀνέμου καὶ κυμάτων. Μέσ. εἶμαι γαληνὸς, ἢ ἥσυχος, σιωπηλός.

Γαλήνιος, ὁ, ἡ, = γαληνός, Λουκιαν. Ἀλκυων. β'.

*Γαληνιόω, ποιητ. ἀντὶ γαληνιάω.

Γαληνισμός, ὁ. Τὸ γαλήνην, ἡσυχίαν ποιεῖν καὶ γαλήνη, ἡσυχία (τῆς ζωῆς)· φαιδρότης.

*Γαληνόμορφος. Ὁ γαλήνης μορφὴν ἔχων, γαληνός, ἱλαρός, Τμνῳδ.

Γαληνός, ὁ, ἡ (καὶ ἐπίρ. γαληνῶς). Ἥσυχος, εὔδιος, ἤσυχος· ἥμερος· ἱλαρός· ἀτάραχος· ἐξαιρέτως ἐπὶ θαλάσσης, ὅταν εἶναι γαλήνη (μπουνάτζα καὶ ξαστερειά)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἥσυχος, ἱλαρός, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 345. »Γαλκνὸς εἰς ξένους«. Ἐκάβ. 1160 »Προσφιλήματα γαληνά«. Πλουτ. Ἠθ. »Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μεταλθοῦνα«. Τὸ δὲ τοῦ Εὐριπ. Ὀρεστ. 279. »Ἐκ κυμάτων γὰρ εἰς αὖ γαλήν' ὁρῶ, ἤτον ὡς ἐμπαιγμα, ἀφότ' ὁ ὑποκριτὴς Πυλάδης ἐπρόφερεν οὕτως ὡσαεὶ ἔλεγε, γαλῆν ὁρῶ. Παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς μεσαίας ἡλικίας, ἡ λέξις γαληνὸς καὶ γαληνότατος ὑπῆρχε τίτλος τῶν μεγάλων ἀξιωμάτων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. (γαληρός, γαλερός, γάνυμι, γελασινός, γελάω, ἰγάλλομαι.)

Γαληνότης, ὁ, ἡ, = γαλήνη. 2) Τίτλος αὐτοκρατόρων.

Γαληνόω (γαληνός), = γαληνίζω. Κάμνω εὔδιον, ἥσυχον, γαλήνην ποιῶ, ἡσυχάζω, Πλουτ. Κιμ. κ. κβ'.

*Γαληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαληνὸς ὡς ἡ θάλασσα ἐν γαλήνῃ, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 130.

Γαληρωπός, = γαλερωπός.

Γαλήτης, ωνος, καὶ γαλαιγκών, ῶνος, ὁ, ἡ (ἔγκων) Ἀνθρωπές τις, ἔχων κοντοὺς τοὺς βραχίονας, ἤτοι ἐκ γενετῆς, ἢ διὰ πρότερον συμβὰν στραπούλισμα· ὁ τὸν ἕνα βραχίονα ἔλαττονα ἔχων ὡς καὶ τὸ, Γευσιγκών.

*Γαλιδεύς, έως, ὁ. Τὸ βρέφος, ὁ γυμνὸς τῆς γαλῆς. Λέγεται ὡς ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γάλιον, τό (γάλα). Εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ πητύας εἰς τὸ νὰ πήξουι τὸ γάλα, Διοσκορ. Δ', 96., εἶδα καὶ γαλάτιον καὶ γαλλήριον καλεῖται.

Γαλίοψις, ἡ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον τῇ νάπυ, Διοσκορ. Δ. 95. Ἴσως ἄλλους δὲ Γαλεόβδολον, ἐκ τῆς βρόμης τῶν φύλλων του, Πλιν. 27. 9. Lamium purpureum Λιν.

Γάλλος, ἡ, Γαλλάς, ὁ. Ἱερεὺς τῆς Βενδίτης, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Γάλλου τῆς Φρυγίας παρονομασθεὶς διὰ τὸ εὐδουσιάζεσθαι. Οὗτοι οἱ ἱερεῖς συνειθίζουν νὰ εὐδουχίζωνται, καὶ ἔπειτεν ἔμειναν ἀπόκοποι, εὐνοῦχοι, ἐκτομίαι.

Γαλουργέω, καὶ, γαλουργός, = γαλακτουργέω, γαλακτουργός.

Γαλουχέω, καὶ, γαλουχία, = γαλακτουχέω, γαλακτουχία.

Γάλοως, ἡ· γεν. Γάλοω, καὶ Ἄττ., γάλως, ἡ τῆς Γάλω· ἔστι δὲ καὶ, Γάλοως, ἡ, ἐνικ. πληθ. γάλοω. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός, ἀνδράδελφη, ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ, 122. Χ. 473. Οἱ Λεξικοὶ ἐφύλαξαν τὸ κατὰ συγκοπ. τοῦτου Gloa. Τὸ ἰσοδύναμον ὄρσεν. εἶναι δαήρ.

Γαλωμή, ἡ. Εἶδος φορέματος, παρὰ τοῖς Ο΄.

Γαμβρεύω (γαμβρός). Γαμῶ συνάπτω, κάμνω συμπέθερον, γαμβρόν. Παθ. εἰμαι συμπέθερος, ἰδ. σημ. ιδ'. »Ἐγεγαμβρευτο δὲ ἤδη καὶ ὁμολογίαν τῷ Τρικάνου γένει«, ὅ ἐστι, κηδεστὴς ἐγένετο. ἤδη γενόμενος, ἔγινε συγγενὴς διὰ γάμου.

Γάμβριος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι αἴνηκει ἢ σύζεται εἰς τὸν γαμβρόν, ὥδευ, ν. γαμβρίαι, τὰ δῶρα.

Γαμβροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεὺς τὸν γαμβρὸν, Λυκόφρ. 161.

Γαμβρός, ὁ (γαμέω). Ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός τινος· ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὕστερ. ἡ συνηθεστέρα σημασία, Ἰλ. Ε, 474. καὶ Ὀδυσ. Η, 313. »Παῖδά τ' ἐμὴν ἔχεμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαιι. 2) κηδεστὴς, πενθερὸς. 3) ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς. 4) τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ παντὸς συγγενοῦς ἐξ ἐπιγαμίας, συμπέθερος. πρβ. νυός. Καλεῖται ἔτι οὕτως ὁ γήμας πρὸς τῶν οἰκείων τῆς γαμηθείσης, κηδὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 5) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσι καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Νυμφίος, ὁ μέλλων γαμβρός, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Ἴδε παραδείγματα ἐπὶ μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς, Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κ, 474. Ν, 464. πτ. ἐπὶ δὲ τοῦ πενθεροῦ, Φοιν. 431. Valck. Br. Σοφ. Ο. Τ. 70. τῆς δὲ 4. σημαιν. παρὰ Πινδ. Νεμ. 5, 17. Ὀλ. 7, 5. Πυθ. 9, 206. τῆς δὲ 5. σημ. παρὰ Θεοκρ. 15, 129. Valck.

Γαμέτη, ἡ· ἡ, γαμέτις, ιδος, ἡ. Ἐπιγρ. Ἀνθ. Π. 3, 4. Ἡσ. καὶ

ζω· ἐξαιρέτως δέ, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ, γανόω τὰ χάλκινα ἀγγεῖα, κ. τ. τ. μὲ ἄλλο τι λαμπρὸν μεταλλεῦ, π. χ. μὲ τὸ κολλύριον, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐσημείωσεν ἐν Ἰλ. Τ. «Γανοῦσθαι τὰ χαλκώματα χυταϊκῶς λέγεται, ἀντὶ τοῦ, κασσιτέρῳ χρίεσθαι, εἶτουν ἀλείφεσθαι, ἃ καὶ γεγανωμένα λέγουσι· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἱλαρόν, χαρούμενον, φαιδρόν ποιῶ τινα, ἔθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. ζ', καὶ Ἀριστοτ. τέμ. ιβ'. ἐγανώθην, ἀντὶ ἐχάρην· οὐ ἑαυτὸν ὠδυνήθην. Ἰδὲ καὶ Ἰαπ. Ἀδ. Π. σ. πδ'. 3) ὁ Πλούταρχ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ μορμάρων καὶ ἀγαλμάτων, ἀντὶ ἐπιλεαίνω, ἀτιλβῶ. «Ὥσπερ οἱ λιθοξόοι τὰ πλησίον τὰ περιεσπασμένα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλειαίνοντες καὶ γανοῦντες», ἤτοι τὰ κάμνουν νὰ γυαλίζουσι, τὰ σκληρὸν υσι, τὰ ὀλείφουσι. — Οὐδετ. = γανόω, λάμπειν, ἀστράπτειν, γυαλίζειν. — Παθητ. χαίρω· εὐφραίνομαι, ὡς ἀνωτέρω παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 7, 9.

Γάνυμαι (ταυτὸν τῷ, γανύω, ἐκ τοῦ, γάνος). Λευκόν, λαμπρὸν ποιῶ, ὡς καὶ τὸ, γανόω· ἐξαιρέτως δέ, ἱλαρόν, χαρούμενον ποιῶ, χαροποιῶ, εὐφραίνω, ἡδύνω. Μέσως Ἀπῤῥ. Γάνυμαι, χαίρομαι, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι, Ὅ Ὅμηρ. τάσσει τὴν λέξιν μετὰ ὀστιοῦν, «Οὐδὲ δάμαρ οἱ φίλῳ ἐλόχοιτι γανύσσεται» (Ἰλ. Ξ, 504). «Αὐτῶ οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι γάνυται» (Ὀδυσσ. Μ, 434). ἐπὶ τῆς μετὰ χαρᾶς δεξιώσεως καὶ ὑποδοχῆς τῶν ὑποστρεφόντων· καὶ ὡς τὸ Λατιν. gannire, ἐπὶ τῶν ἀπὸ χαρᾶς κολακευόντων σκύλων τοὺς ἑαυτῶν δεσπότας. Βαδόλου δέ, χαίρομαι ἐπί τινι πράγματι». . γάνυται δὲ ποὺς Ἐνοσίχθονα (Ἰλ. Υ, 405), καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 698. Παρ' Ὅμ. λέγεται καὶ, «γάνυται φρένα» (Ἰλ. Ν, 493), ἀντὶ χαίρει τὴν καρδίαν. Σπανίως συντάσσεται μετὰ γενικῆς ἀντὶ ἀπολαύειν, παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 959 καὶ Κύκλ. 501. καὶ Συνεσ. ἐν Δίωνι. σελ. 39.· συντάσσεται δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς τὸ χαίρω. π. χ. Ἐὰν τέκνων εὐστοχῶ, ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου γάνυται. Παρὰ Πλάτ. «Γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀκηκοιγνώσκοντα». Σημ. Παρετός τοῦ εἰεστ. καὶ παρατ. εὕρηται μόνον παρὰ ποιητ. ὁ μέλλ. γανύσομαι καὶ παρ' Ἀναερ. 8. ὁ καθηκ. παρκ. γεγανυμένος. Οἱ τύποι γανύω καὶ γάνυμι εἰσὶν ἄχρηστοι, τὸ δὲ ἐνεργ. γάνυμι μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (ῡυ-). Τὸν σχηματισμὸν Γαυάω, γαυάζω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γαυᾶσαι, σπήξαι, ἡδύναι· καὶ ἑξῆς, Γαυδᾷν, ἡ Γαυᾶν, λάμπειν, καὶ ἐντεῦθεν «Γαυόωντες», Ἰλ. Ε, 215., λελαμπρυσμένες, λάμποντες. Τὸν σχηματισμὸν, γαιεω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γανεῖν, λευκαίνειν, καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐν τῷ, Γεγανωμένοι. Ἐκ τοῦ, γανύω, ἔχει ὁ Ἡσυχ. Γανυρός, λευκός, ἡδύς, ἱλαρός· καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ, γανύρω, ἔχει, Γανύρματα, ἄρτυματα (μιξέδια). Τὸν σχηματισμὸν, γανύσσομαι, ἔχει ὁ Θεμίστιος, Δόγ. ΚΔ'. καὶ Ἐπιστολ. Σωκρατ. Πρωτότυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, Γάω, ὅθεν τὸ, γαίω, γαίομαι, καὶ γαύω, γαύομαι, ὅθεν τὸ Λατιν. gaudeo, χαίρομαι· ἔθεν, γαυρός, τὸ εὐχρηστότατον· καὶ ἑξῆς, γάω, γαύω, γάνος, (καὶ γάμος), γανάω, γαυάω, γανύω, ἐκ τοῦ γάω, ἀγάω, ἀγαλός, ἀγάλω, ἀγάλλω· καὶ τέλος ἔτι φαίνεται, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ γάω, τὸ γάλα, γαλέω, καὶ ἐκ τούτου τὸ γαλερός, γαληρός, γαλενός, γαληνός· ἴσως ἔτι κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων προέρχονται καὶ τὰ, γελάω, γελανός, γελανής, γελαρός. Τὴν λέξιν ἀγανός καὶ ὁ Διος Εὐστάθ. παράγει ἐκ τοῦ, γέος.

*Γανυμήδης, ους, ποιητ. εος, ὁ. Ὁ Γανυμήδης, υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ γενόμενος οἰνοχόος τοῦ Διὸς καὶ τῶν Θεῶν· ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ.

*Γάνυσμα, τό (γάνυμαι). Ταυτὸν τῷ, γάνος.

*Γανωθής, ὁ, ἡ (εἶδος). Λαμποειδής.

Γάνωμα, τό (γανόω)· ταυτὸν τῷ, γάνος. Λάμψις· καὶ 2) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ γάνωμα τῶν χαλκωμάτων, ὡς καὶ τὸ, γάνωσις, ἡ τὸ ὀλείφειν τὰ ἀγγεῖα διὰ τοῦ κασσιτέρου, κ. τ. τ. Ζήτ. Γανόω Παρὰ Πλουτ. Ἠθ. Σ. 287. «Γάνωσις τοῦ ἀγάλματος», ἡ ὀλείψις τοῦ ἀγάλματος μὲ κοκκίνην βαφήν, ὅς τις μετὰ ταῦτα τὸ, χρώζειν, μεταχειρίζεται. Μεταφ. ὁ καλλωπισμός ἑνὸς λέγου.

*Γάπεδον, τὸ· Δωρ. ἀντὶ ἡπέδου, Ρορτ. Εὐρ. Ὀρ. 324. Ἀγροικικὴ οἰκία, Πινδ. Νεμ. 7, 83. (–υυ)

Γαπετής, καὶ γάποτος, Δωρ. ἀντὶ, γαπετής, καὶ ἡπετος· καὶ, γαπόνος, ἀντὶ ἡπιόνου.

Γάρ, Σύνδεσμος αἰτιολογικός, ἀπὸ Ὅμ. ὁ συνηθέστατος. Ἐπειδή, διότι. Τάσσεται πάντοτε ὑστερώτερον καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου. π. χ. Λουκ. διαλ. Ζεὺς 2, 1. «Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων.» Συχνάκις εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἐπεί, ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς καὶ προσθήκαις, καθ' ἣν εὐκαιρίαν τὸ αἴτιον προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου, καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ ἐπεί (ἐπειδή). Ἰλ. Η. 327–31. «Ἀτρείδητε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν ὑπ' Ἄρηος ἀτειροῦ τῷσε χρὴ πόλεμον μὲν ἀπ' ἠοῦς παύσαι Ἀχαιῶν, εἰσὰ τὸ αἴτιον, πολλοὶ γάρ, ἔπρεπε νὰ ταχθῇ μετὰ τὸ, πῶσε χρή» κτλ. Ἰδὲ καὶ Β, 803. Π, 73. Ν, 736. καὶ αὖτη ἡ χρῆσις συχνοτάτη ἐν Ὀδ. Τὸν ἴδιον τρόπον εἶναι ἐν χρήσει τὸ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ἀριστ. Ἀχ. 450. — Ἐνίοτε ἐλλείπει ἡ ἀπόδοσις, ὥστε πρέπει νὰ ἐννοηθῇ, καὶ τότε ἐκφράζονται μόνον τὰ αἴτια μιᾶς γνώμης ἢ ἰδέας, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ναί, ἐὰ, ἢ ἔχι ὀλ. π. χ. «Οἴδα γάρ», ἐξεύρω ἐὰ, Ἰλ. Δ, 408. Ρ, 221, μεθ' ὁ συνεπάγεται νὰ ἔπηται δέ, ἢ ἀλλά· «Καὶ δὴ» ἐτόλμας τοιᾶδ' ὑπερβαίνειν νόμους; — οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε», Σοφ. Ἀντιγ. 446. ἤτοι, καὶ λοιπὸν ἐτόλμας νὰ παραβῇς τούτους τοὺς νόμους; — Ναί, βέβαια, διότι δὲν ἦτοι ὁ Ζεύς, ὁ παραγγείλας τοῦτο· εἰς ὃς δύο κῶλα καθεξῆς κεῖται ἐν Ἰλ. Χ, 50. ἔπειτα δὲ καὶ κατ' εἰρωνικὴν ἔννοιαν, καὶ βέβαια! scilicet, ὡς παρ' Ἡσιόδ. 3, 120. — Τὸ γάρ τίθεται πολλάκις ἐν ἀποφάνσεσιν, ἐξαρτωμέναις ἀπὸ περιόδου προηγουμένης, ὥστε τότε τὸ γάρ εὑρίσκεται ἠνωμένον οὐ μόνον μὲ ὁριστικὸν ῥῆμα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπαρέμματον καὶ μὲ μετοχήν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς ἐπιτοπολὺ διὰ τοῦ, ὀλιγάδη· π. χ. Ἀνδοκ. σ. 4, 2. «Ἐν ᾧ ἐνοῦν τοῖν μεγίστοιν κακοῖν οὐκ ἦν αὐτῷ ἁμαρτεῖν· ἢ γάρ . . . ὑπ' ἐμοῦ θανεῖν, ἢ . . . ἐμὲ ἀποκτεῖναι», ὁ. ε., ὀλ. ἤτοι νὰ φονευθῇ παρ' ἐμοῦ ἢ νὰ φονεύσῃ ἐμέ. Στράβ. ε', σ. 406. «Διττὸν δὲ τοῦτο δύναται· ἢ γὰρ μενοινᾶν ἀκινήτων τῶν πόλεων . . . ἢ δι' ἀπόστασιν.» Ἡροδ. α', 82. «Δικαιοῦσι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἐθνικὸν νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶσι», ὁ. ε. ὀλ. ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἄφινον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ν' αὐξήσουσι κτλ. Φιλοστρ. σελ. 714. «Ὠμόν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα· μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην», ὀλ. νὰ μὴ θάψωσι τὸν Παλαμήδην. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ῥήματος. Γαλην. «Καὶ τὸ μὲν λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως. — Μετὰ τῆς ἀπερημάτου συντάσσεται συχνάκις ἐν περιόδῳ πλαγίᾳ, ὡς παρὰ Θουκυδ. ς', 92. «Διεσκοποῦντο τὰς προβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταῦτα λάθωσι σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι.» Προκοπ. πολεμ. Γοτθ. δ', 14, σελ. 605. «Ἐπιστελλε δὲ ταῦτα δυοῖν γενέσθαι τὰ ἕτερον λογισάμενος· ἢ γὰρ Τωμαίους . . . ἐνδώσειν . . ἢ τειχομαχοῦντας ἀποκρούσασθαι βουλομένους Πέρσας.» Ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννοίᾳ καὶ μετὰ ἐνεργητικῆς ἐγκλίσεως, ὡς παρὰ Θουκ. β', 72. «Ἀπεκρίναντο αὐτῷ, ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶησαν.» — Τὸ γάρ μετὰ τὰς φράσεις, τεκμήριον δέ, σημεῖον δέ, καὶ πᾶς παρομοίας εἶναι συχνότατον· π. χ. Ἀριστ. Ὄρν. 514. «Ὁ δὲ δεινότατον γ' ἔστω ἁπάντων· ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βατιλεύων ἔστον ὄρνι ἔστηκεν ἔχων.» Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. σελ. 156. «Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ καὶ παρέχοιτες, συνέμιλλον ἡμέραν ἑκάλειπομεν.» — Τί γὰρ ἀναφέρεται πολλάκις καὶ εἰς ὀνόματινα μὴ ἐκφραζόμενον, ἀλλ' ὑπαινισσόμενον, ἢ ἐπὶ χρῆσις μάλιστα ἀναντίον ἐν ἀποκρίσεσι καταφατικαῖς τε καὶ ἀποφατικαῖς. π. χ. Ξενοφ. Κυρουπ. Α', ε'. 29. «Ἀνδρώτιον δὲ εἰ καὶ δέξαιμι βούλεσθαι ἐξαπατῆσαι τινά, πολλαὶ πλῆγες εἰσὶ λαμβάνωσι (λέγει ὁ Κῦρος)», πρὸς ἃ ἡ ἀπόκρισις γίνεται. «Οὐδὲ γὰρ τοξεύειν, εἶμαι, ἐγώ, οὐδ' ἀκοντίζειν ἀνδρώποις ἐπιτρέπομεν ἡμῖν.» ὅπου πρέπει νὰ ἐννοηθῇ εἰς τὸν νοῦν του τὸ, καὶ διαῶς· ἐπειδὴ μήτε κτλ. Ὁ αὐτὸς Ἀπομν. β', 6, 14. Ὁ Σωκράτης ἐρωτᾷ. «Σὺ δὲ ὦου οἶόν τ' εἶναι ποιητὴν ἐὸν χρηστὸν φίλοις κτήσασθαι;» καὶ ὁ Κριτόβουλος ἀποκρίνεται. «Ἐώρων γάρ ἐπιτροπεύοντας κτλ.» ὁ. ε. ἐστοχαζόμην δυνατόν, ἐπειδὴ ἔβλεπον κτλ. Εὐρ. Ὀρ. 752. «Νοῦς ἐτόλμησεν (λέγει ὁ Πυλάδης) πόνων σῶν ἀντιλήψασθαι τροφῶν;» (πρὸς ὃν ὁ Ὀρέστης ἀποκρίνεται) «Οὐ γὰρ εἰχμητὴς πέφυκεν», ὁ. ε. δὲν ἐτόλμησε διότι ἐπειδὴ κτλ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐξηγῆται τὸ γὰρ καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς π. χ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 712. «Ὦ παῖ Κρέοντος, σὺ γὰρ ἦλθες εἰς τόδ' εἴτ' ἄρ' αὖχημ' ἄναξ Ποσειδῶν», ὁ. ε. «Ὦ υἱὲ Κρόνου, σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι σὺ τῷ Πινδ. Ὀλ. 4. . . . ὑπέρτατε . . , Ζεῦ· σὲ γὰρ Ὧραι . . . μ' ἔπεμψαν», ὁ. ε. σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι αἱ Ὧραι κτλ. — Τὸ γὰρ εἰς ἐρωτήσεις, καὶ μάλιστα μετὰ τὰ τίς, καὶ τί, σε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, λοιπόν, ἄραγε· π. χ. Ὀδ. Ξ, 116. «Ὦ φίλε, τίς γάρ τε πρέσβυν . . .» Σοφ. Αἴ. 1126. «Δίκαια γὰρ τοὐξ ἐτοίμου κτείνειν τά με;» Ἰλ. Σ, 182. «Τίς γάρ τε θεῶν . . . καὶ ποῖος λοιπὸς σὲ ἔστειλε; Ἰλ. Η, 404. «Πῶς γὰρ νῦν εὐξοῦμαι; ὁ. ε. πῶς λοιπὸν κατὰ τὸ παρὸν; καὶ, Ὀδ. Ο, 500. «Πῆ γᾶς εἶμι φίλτε τέκνον, ἰώ;» καὶ ποῦ λοιπὸν τὸ ὕπτιος λαπαρὰ τοῖς ἐπικ. ποιητ. «Ὑπτίους», ὅ ἐστὶ ἐρυθημένου ἡγουμένου. Ἐν πεζῷ λόγῳ αὐτὴ χρῆσις σπανία· π. χ. «Τίς γὰρ μεῖζον ἐστίν, ὁ χρυσὸς ἢ κτλ.» ὁ. ε. τίς ἄρα εἶναι μεγαλειότερος; ὁ χρυσὸς ἢ κτλ. — Σημ. Τὸ γὰρ εὑρίσκεται μετὰ πολλὰ λέξεις παρὰ Ἀριστ. Δυσ. 940. «Διὸ πόλεμον πολεμοῦμεν γάρ.» Ἡ συντεταγμένη δὲ ταύτου γὰρ εἶναι ἤτοι ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ τῆς μετὰ τὸ ἄρθρον καὶ ὄνομα, ἢ μετὰ προθέσεως καὶ συνδέσμους ἐν τῷ τρίτῳ τόπῳ, π. χ. «Τῷ εἰ γὰρ ἄλλοις, ἢτοι δεσποτῶν γάρ», ἀπὸ στρατεῖαι γάρ, ἢτοὶ ἂν γάρ κτλ. Οἱ ποιηταὶ ὅμως χάριν τοῦ μέτρου δὲν φυλάττουσι ταύτην τὴν τάξιν, ὥστε ἐνίοτε εὑρίσκεται τὸ γὰρ καὶ μετὰ πέντε λέξεις, ὡς Ἀνθιπαν. παρὰ Πορφυρ. ἐγκρ. β'. σελ. 219. «Τοῖς τυτθαίοις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ». Ἰδὲ καὶ Ἀθην. η', Σ. 339. καὶ παρ' Ἀθην. ιδ', σελ. 660. καὶ μετὰ δέ λέξεις. «Τοῦ ληριώδους καὶ παραπόδου βίου ἡμᾶς γὰρ ἀπελύσασα.» «Ἀλλ' ἡ παράδοξος θεὸς τοῦ γὰρ εἶναι ἢ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως νυνγαρί ἀνεῦ νυί γαρ. — Τὸ γὰρ τίθεται καὶ ἐπὶ εὐχῶν, μάλιστα μὲ ἐλλα εὐκτικά, οἷον, αἴ γάρ, εἰ γάρ, ἀντὶ εἴθε, ὡ ἀνίσως ἤθελεν . . . Ἰλ. Δ, 289. Β, 371.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Γ, 205) καί, αἱ γὰρ δή, Ἰλ. Δ, 189. Ὀδ. Τ, 169. 336. Φ, 200. Ζ02.

Ἐνοῦται δ' γὰρ καὶ μὲ ἄλλα μόρια, προηγούμενα αὐτοῦ ἢ ἑπόμενα, καὶ 1) Ἀλλὰ γάρ, ἢ πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν, ἀλλὰ γὰρ δή, Ἰλ. Ο, 439. Ψ, 607, καὶ μὲ παρεντιθέσαν ἄρνησιν, ἀλλ' οὐ γάρ, Ὀδ. Τ, 591. καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ ὁμοίως· καὶ τότε τὸ γὰρ περιέχει τὸ αἴτιον τοῦ ἀλλά, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς τὴν ἀντίθεσιν, καὶ ἐξηγεῖται, ἀλλ' ἐπειδή· π. χ. ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, ο. ε. ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι. 2) Καὶ γὰρ δή, ἢ συχνότερον ἄνευ τοῦ καί, γὰρ δή, καὶ ἐξηγεῖται ἐπειδή· ναί, βέβαια, Ἰλ. Β, 301. Ε, 38. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ καί, γὰρ ζήτησον, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 5, 25. «Ἄνευ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις». Πλατ. Ἀπολ. 6. «Τίποτε οὖν ὁ Ζεὺς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται». 3) γὰρ ὤν, ἀντὶ ὅμως, καὶ ὅμως, Ἰλ. Ο, 232. «Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγεντο μένος» καὶ ἀντὶ βέβαια, τῷ ὄντι, Ρορε. Εὐρ. Μηδ. 585. 4) γάρ που (μεσομ.), ἀντὶ ἐπειδή πως, διότι πως. π. χ. Οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτε κτλ. 5) γὰρ ρα χρησιμεύει, ὡς τὸ μέν, εἰς ἀκριβεστέραν ἕνωσιν μετὰ τοῦ προηγουμένου, Ὀδ. Μ, 172. 6) γάρ τε, ἀντὶ ἐπειδή, Ἰλ. Α, 81. Ψ, 156. ἔτι δέ, τε γάρ, Ἰλ. Ψ, 277. Πινδ. Πυθ. 11, 45. συχνότερα ὅμως παρὰ τοῖς νεωτέροις, Διον. περὶ συνθ. σελ. 410. 7) γάρτοι, ἐπειδὴ τιὸντι, πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς αἰτίας, Ἰλ. Ο, 222. Ὀδ. Β, 276. Ζ, 29. Γ, 572. Τ, 593. Περὶ δὲ τοῦ μέσου, καὶ γάρ, καὶ γάρ οἱ, καὶ γάρτοι, ἴδε καὶ· τὸ δέ, γάρτ' ἂν κεῖται ἀντὶ γάρτοι ἄν, ὡς Ξεν. «Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε». 8) ἢ γὰρ ἀνταί, γάρτε, ἀντὶ ἐπειδὴ ἀλλέως· καὶ, οὐ γὰρ ἄν, ἀντὶ, ἐπειδὴ ἀλλέως ὄχι, ἢ ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ ἐπειδή. 9) παρὰ ποιηταῖς γάρτε, καὶ, γάρνυ, ἴ. γὰρ νύ τοι, ἀντὶ γὰρ δή, γάρτοι, ἢ γάρτοιγε. 10) καὶ γάρ, ἀντὶ, ἐπειδὴ· πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, Ξεν. Κυρουπ. ζ', 5, 25. «Καὶ μὴν . . . οὐδὲν ἂν εἴη ἄμαχον· καὶ γὰρ ἀλίσκεται αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλέως . . .» 11) οὐ γάρ; ἀντὶ, δὲν εἶναι ἔτζι; ἐπὶ ἐρωτήσεως· μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ὁμοίως δὲ καί, ἢ γάρ; π. χ. Ξεν. Ἀπομ. Β', γ', 16. «Καὶ οὗτοι δ' εἰσὶν ἔμποροι, ἢ γάρ;» ο. ε. δὲν εἶναι ἔτζι; δέν εἶναι ἀληθινόν;

Ὁ γὰρ παρὰ τοῖς νεωτάτοις συγγραφεῦσι συντάσσει αὐτὸ εὐτυχῶς ὡς παραπληρωματικός. Ἀνεπιτ. τ. β'. «Ἔτης καὶ ὁ πολίτης γάρ, Ἄγγελος Κωμνηνός τε·» καί, «Ἔρας σημαίνει τὴν τιμήν, ἔρω ἐπιτιμῶ γάρ.»

Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει ἐν τῇ ἄρσει ἐλίοτε ὁ γάρ μακρὰ συλλαβή, πλὴν τότε, ὅτε ἐπιφέρεται σὶ ἀντ. ἢ ἄλλη τις λέξις μὲ στοιχεῖον Αἰολικὸν προφερομενη, ἢ ὅτε ἐπιφέρονται δύο συλλαβαὶ βραχεῖαι. π. χ. Ἰλ. Β, 39. «Θήσειν γὰρ ἐτ' ἐμελλεις». Γ, 403. «Πολλὸν γὰρ ἀπείρυσεν». Τ, 49. «Ἔτι γάρ ἐχον ἔλκεα». Σπανιώτατα δὲ ἐστὶ μακρὸν ἐν ποδὶ δισυλλάβῳ πρὸ φωνήεντος, τοῦ ὁποίου εἴδους δύο παραδείγματα ἀπαντῶσι, ἐν Ὀδ. Δ, 580. «Δηθὰ γὰρ ἐλευσεαι», καὶ, Ἡρ. εἰς Δημ. 57. «Φωνῆς γάρ ἠκουσ' . . .» (ἴδε Spizn. verss. her. p. 35.) Ἡ ἀρχαία τοῦ γάρ σημασία, συναμει καὶ τῆς παραγωγῆς του ἐκ τοῦ, ἀφαιρε, ἀποδεικνύεται προσέτι ἐν τοῖς, γὰρ οὖν, καὶ γὰρ οὖν, τειχαρεῦν, «Σὺ μὲν γὰρ οὖν τὸ πλῆθος μοῦνον οἴσθαι, σὺ ἐξεύρασε λοιπὸν», Ξενοφ. Κυροπαιδ. ζ', 7, 18., ὡς πρότερον, «Σὺ μὲν ἄρα, ἔκειτε· ἔτι δὲ καὶ καταφατικῶς, ἤτοι βεβαιωτικῶς. πλέγω γὰρ οὖν, Λυσ. Δ', ε', 25., καὶ, βέβαια σᾶς λέγω. Οὕτως εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὸ, γοῦν, ἀντὶ τοῦ γάρ.

Ἐν τοῖς αἰσθηζει συγχέεται πολλάκις τὸ γὰρ μὲ τὸ, σ' ἄρ, τ' ἄρ, γ' ἔν, γοῦν, γε, δή, καὶ μέν· ἔτι δὲ συγχέεται μὲ τὴν λέξιν γράφεται, ἡ ὁποία σημαίνει ἐν τοῖς κώδηξι κατ' ἀποκοπὴν μὲ τὰ γράμματα γρ.

Γαργαίρω, Μ. αρῶ (γάργαρα). Βρύω, γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος τινός. «Ἀριστῖνι αὐρῶν πᾶσα γαργαίρει πόλις», Κρατῖν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 3. οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σώφρων αὐτόθ. Παρὰ τὸ, Γάργαρα, πλήθος, μέγας ἀριθμός. «Εἶδον γὰρ ἡμὶν γάργαραι», Ἀριστομένης ὁ Ῥωμιός. καὶ, «χρημάτων τε γάργαραι· ὅθεν τὸ Ῥωμαϊκὸν «Ψαμμοκοσιογάργαραι, ἤτοι ἀριθμὸς πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, παρ' Ἀριστοφ. αὐτόθ. Τινὲς ἤκουσεν ὅτι ἐντεῦθεν νὰ ἑρμηνεύσωσι τὸ Ὁμηρικὸν «Κάρκαιρε δὲ γαῖα πάσσεισα», Ἰλ. Τ, 157. ἐπειδὴ τὸ γ καὶ κ συχνάκις συγχέονται ἀναμεταξύ των· ἀλλ' ὁ Ἡσύχιος ἐκτὸς τῆς Ὁμηρικῆς ῥήσεως ἔχει ἔτι, Κάρκαιρε, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐψόφη, καί, Ἐκάρκαιρον, ψόφον τινὰ ἀπετέλουν· καὶ ἔτι, Ἐκάρκαιρεν, ἐπλήθυνεν, ἀντὶ, Ἐγάργαιρε. Παρομοίως εἰσὶ, κάρκαρον, γεργύρα, γοργύρα, ἓν διαφόρους διαλέκτους ταυτόσημα, ἀντὶ τοῦ, εἰρκτὴ, φυλακή, ἑστωτήριον ὑπόγειον. Ἀλλὰ τὸ Ὁμηρικὸν, Καρκαίρω, τὸ ὁποῖον ἔτι καὶ διὰ τοῦ, τρέμω, ἑρμηνεύεται, φέρεται καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἀρχαίοις πρωτοτύποις. Οὕτω παρέχει ὁ Sanira Festi τὸ, febris querquera, ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κάρκαρον, ὅπου ἄλλα Ἀντίγραφα, κάρκηρα, καί, κάρκαρα ἔχουσι Παρομοίως παράγει ὁ Βόῤῥων (De L. L. IV.) τὰς ῥήσσας Querquedulas ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέρκιρις, ἢ Γέργερα, ἑρμηνεύων ταύτας διὰ τοῦ Quassagipennes annates. Ὁ Soping παραβάλλει τὸ τοῦ Λουκιλίου, querquera febris, μὲ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Καρκαρὶς . . δεινή. Σημαίνει λοιπὸν τὸ, querquera febris, τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ· οὕτως ὠρίσκετο παλαιὸν καὶ ἡ σημασία τοῦ tremere ἐν τῷ, querquera.

Γαργαλίζω, Ἀττ. ἀντὶ γαγγαλίζω. Γαργαλίζω τινά. 2) μεταφ. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ γαργαλισμοῦ τῆς ἡδονῆς, εὐφραίνω. Ζήτ. Γαγγαλίζω· ὅθεν

Γαργαλισμός, ὁ· ἢ, γαργάλισμα, τό· ἢ, γάργαλος, ὁ. Τὸ γαργαλίζειν, ἢ γαργαλίζεσθαι· κίνησις σώματος καὶ ἐρεθισμὸς εἰς γέλωτα, διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν ἀκροτέλων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ προξενούμενος. Ζήτ. Γαγγαλίζω.

Γάργαρα, ων, τά. Πλήθος, μεγάλος, πολὺς ἀριθμός, σωρός, πολλά· ὅθεν τὸ, Γαργαίρω, Ψαμμοκοσιογάργαρα· ἴδε γαργαίρω, καὶ καρκαίρω. 2) Γάργαρον, ἄκρωτ. τῆς Ἴδης.

Γαργαρεών, ῶνος, ὁ. Ὁ γούργουλας, ὁ λάρυγξ· κυρίως ὅμως ἡ σταφυλὴ ἢ σταφυλή, ὁ σταφυλίτης μέσα εἰς τὸ στόμα (Ἱπποκρ.)· καὶ ὁ ἄλλα σημαίνει εἰσὶ νεώτεραι καὶ ἄμῳ.

Γαργαρίζω, Μ. ίσω, ὀνοματοπ. Γαργαρίζω, ἀνακογχυλιάζω ἐρατῶν εἰς τὸ στόμα ὑγροτητι, διὰ τοῦ κινουμένου πνεύματος ἐσωθεν ἠχόν τινα ἀποτελῶ ἐν τῷ γαργαρεῶνι.

Γαργαρισμός, ὁ. Τὸ νὰ γαργαρίζῃ τις, νὰ κάμνῃ γαργάραν.

Γαρίσκος, ὁ. Ἄγνωστον εἶδος ὑψαρίου· ὅθεν

Γάρον, τό· ἢ, Γάρος, ὁ. Ζωμίτις, ἢ ἔμβαμμα ἐκ μικρῶν ὑψαρίων καὶ ἄλατος κατεσκευασμένον. Ἡ δὲ συνήθεια γάρον καλεῖ τὸ ἐν τοῖς ταριχευτοῖς ὑψαρίοις ἁλμυρὸν ὕδωρ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν ἰχθύων ἁλατισμένα ἐντόσια, τὰ τοιχεῦντα ἐντόσια τῶν στομβρων, Ἀθην. Γ', σελ. 121. «Καὶ ἄλλην Σκομβροκρεάν, ἀπὸ τῶν ἁλισκομένων σκόμβρων, ἐξ ὧν τὸ ἄριστον κατασκευάζεται γάρον.»

Γαρυέμεν, καὶ γερύειν, Δωρικ. ἀντὶ, γηρύειν.

Γαρύω, Μ. ύσω. Δωρ. ἀντὶ γηρύω, Φλυαρῶ, ὁμιλῶ, βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνων φωνῆς, γαρύζειν.

Γαστεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ γαστρίμαργος, ὁποιος εἶναι δεσμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ Βάκχου ἢ τῆς κοιλίας. Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Σ, σ. 1857, 39.

Γαστρόχειρ, ὁ, ἡ, = χειρογάστωρ, καὶ, γαστρόχειρ, Στραβ.

Γαστήρ, γεν. έρος, καὶ συγκ. γαστρός, ἡ· δοτ. πλ. γαστράσι, καὶ παρ' Ἰνπ. γαστῆρσι· καὶ Ἰακτ. γαστρίδιον. Ἡ κοιλία καὶ τὸ ὑπογάστριον (Ὁμηρ. Ζ, 38)· καὶ κυρ. ὁ στόμαχος αὐτὸς, καὶ ἑπόμ. 2) ἡ ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν, ὀρέξις· σχεδὸν πάντοτε καταφρονητικῶς, συχνάκις ἐν Ὀδ. Η, 216. Ρ, 286. Σ, 53. 2. Θ, 344. Γ, 473. Δ, 369. Γ, 228. 589. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις, «Ἐγκρατὴς, ἢ, ἄρχων γαστρός», μέτριος, κύριος τοῦ στομάχου, τῆς ὀρέξεως, ὅπους δύναται νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν εἰς τὸ φαγεῖν ἐπιθυμίαν του. «Ἥττων γαστρός, ἢ, δοῦλος γαστρός, ἢ δουλεύων γαστρί», ὅπους κυριεύεται, νικᾶται ἀπὸ τὸν στόμαχον του, εἶναι σκλάβος τῆς κοιλίας. «Γαστέρες οἷον (Ἡσιόδ. Θεογον. 26), οἱ τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι, ὅσαι φροντίζουν μόνον διὰ τὴν κοιλίαν των. «Χαρίσασθαι τῇ γαστρί, δουλεύειν διὰ τὴν κοιλίαν, ὡς καὶ τὸ «Δουλεύειν γαστρί». «Γαστρὶ δελεαζόμενοι, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τρώγειν πιάνονται εἰς τὸ δέλεαρ, ἀγκίστρι, Ἰακ. Ἀβ. 2, 2. σ. 416. ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 225. «Γαστέρι νέκυν πειδήσαι», μαυροφορῶ διὰ ἀποθανόντα τινὰ μὲ τὸν στόμαχον, ἤτοι ἀπεχόμενος ἀπὸ τροφῆς καὶ ποτοῦ. 3) ἡ μήτρα, ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, Ἰλ. Ζ, 58. «Ἐκ γαστρὸς (Θεόγν.), ἀπὸ τὴν μήτραν, καὶ ὁ καιρὸν ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν μήτραν. «Ἐν γαστρὶ ἔχειν ἢ φέρειν», ἔχειν ἐν τῇ κοιλίᾳ καρπόν. «Ἐν γαστρὶ λαβεῖν», ἤτοι συλλαμβάνειν. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, γάω, ἀντὶ τοῦ, χάω, ταυτὸν τῷ, χωρέω, καὶ συγγεν. τῷ χανδάνω. Ἄρα τὸ, γαστήρ, κυρίως εἶναι ταυτὸν τῷ, χῶρος, τόπος, διάστημα, ἐν ᾧ ἐναποτίθεται καὶ χωρεῖται τι, ὡς ἐν Ὀδυσσ. Σ, 117. «. . . γαστέρα δήσειν, ἀντὶ τοῦ, φύσκα, χοῦνα ἀπὸ κοιλίαν ζώου τινὸς ἐξειργασμένη», ὅθεν 4) παραγεμισμένον τι ἐκ κοιλίας ὡς λουκάνικον, Ἰλ. Σ, 44. Τ, 25. Ἀριστ. Νεφ. 408. «Ὅπνων γαστέρα τοῖς ἐγγενέσιν».

Γάστρα, ἡ Ἰων. γάστρη, ἡ. Ἡ κοιλία, ἢ ὁ πάτος, ἢ τὸ χώρημα ἀγγείου τινος, Ὀδυσσ. Θ, 437. «Γάστρη τρίποδος», 2) τὸ ἔδαφος τῆς νεώς, ἢ κοιλία τοῦ πλοίου. 3) ἀγγεῖον κοιλιῶδες, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· καὶ ἐντεῦθεν, Γαστρίδιον, τό, Ἱπποκρ. Παρ' Λιλεῖ Τακτ. 4. καὶ, γαστρήνη, καὶ, γάστραινα, ἀντὶ, γάστρα.

Γαστραφέτης, ου, ὁ (γάστρη, ἀφέτης). Μηχανήτης εἰς τὸ ῥίπτειν βέλη, τῆς ὁποίας εἶδος ὠνομάζετο ἔτι Ὀρυοβάτης, Βίτων Μαθημ. Πολ. Σελ. 111-115. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ἐπειδὴ καὶ ἡ χορδὴ αὐτῆς διὰ τῆς μετὰ τῆς κοιλίας σλίψεως ἐκτείνετο.

Γαστρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γαστήρ, = γαστρίον.

Γαστρίδουλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, κοιλιόδουλος.

Γαστρίζω, Μ. ίσω (γάστρις). Κοιλίαν ποιῶ, γεμίζω τὴν κοιλίαν, καὶ ἑπόμενος, πλουσίως, πολυδίδω φαγεῖν. 2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ παλ. γαστρίζομαι, κτυπῶμαι εἰς τὴν κοιλίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 273. «Τῷ οἰῶν θηρίων γαστρίζομαι, ἤτοι εἰς (κατὰ) τὴν γαστέρα τύπτομαι· (καὶ στίχ. 451. αὐτόθ. ἐνεργητ.) ἀλλ' ἐν Νεφέλ. 845. «Ἐπαισ' εἰς τὴν γαστέρα» φησὶν, ὥστε ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτε τὸ γαστρίζειν ἦτον παλαιστρικός τις ἀγών, τὸν ὁποῖον ἀλλαχοῦ (Νεφ. 552.) κολετρᾶν, λέγει, ια-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Σχολιαστοῦ· ὡς καὶ, μετωμ. παρὰ Πλουτάρχ. »Εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν εἰσκαὶ ἐναλείψασι. Τὸ δὲ ἐν Σοφ. 1529. »Στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σαυτόν, βίπτε σκέλος οὐράνιον«. Ἀμφίβ. — Γαστρίσκεσθαι (Μέτ.) ἀηδοῦ γεμίζειν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ὅπως τινὰς κατατρώγεται νὰ τρώγῃ τὸ ὑπὲρ τὴν χρείαν τρέφεσθαι, τρώγειν καὶ πίνειν ἐν ἀχορσίᾳ.

*Γαστριμαργέω. Λαιμαργῶ, Χρυσοστ. Ταυτὸν τῷ μέσῳ γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία, ἡ. Τὸ μετὰ ἐπιθυμίας μεγάλης καὶ ἀχορτασίας τρώγειν, πολυφαγία, Πλατ. Τιμ. Σ. 73. Βλημ. Ἀλεξ. παιδ. β'. α'. »Ἡ γαστριμαργία, ἔστιν ἄκρατία περὶ τὴν τροφήν· ὡς δὲ καὶ τοὔνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαστέρα· ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς«. Ἡσιδ. Πηλ. α'. ἐπιστ. 384. »Γαστριμαργία κέκληται ἡ περιττότης γαστριμαργία δέ ἐστιν ἡ περὶ γαστέρα μανία, ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς· ἐκ τοῦ

Γαστρίμαργος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. γαστριμάργως (γαστὴρ, μάργος). Ὅποιος τρώγει μὲ ἐπιθυμίαν καὶ ἀχορτασίαν μεγάλην, λαίμαργος, πολυφαγὴς, κοιλιόδουλος· ἀ τῇ κοιλίᾳ μαινόμενος, ἀπληστος, Ησ.

Γαστρίον, τὸ· Ὑποκορισ. τοῦ, γαστὴρ, καὶ γάστρα, Ἀθην.

Γάστρις, ιος, ὁ, ἡ. Ὅποιος ἔχει μεγάλην κοιλίαν. »Πῶς γάστριν, Αἴλιαν. 2. Ἱστορ. ΙΔ'. 26. 2) πολυφαγὴς, κοιλιόδουλος, λαίμαργος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 816. Ὅθεν. 1604. gulosus. 3) ἐπὶ πατρὸς ἔχοντος στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. Ὅθεν τὸ συγκρ. Γαστρίστερος, παρὰ τῷ Ρωμαϊκῷ Πλάτ., πολυφαγέστερος.

Γαστρισμός, ὁ (γαστρίζω). Τὸ γεμίζειν τὸν στόμαχον, τὴν κοιλίαν, πολυφαγία, Ἀθην. Γ. σελ. 100.

*Γαστροβαρής, ὁ, ἡ (βαρύς). Ὁ ἔχων βαρεῖαν, κοιλίαν, ο. ε. ἐγγαστρωμένος, Διοσκ. ἐν Ἀλθ. Πελ. 5, 54.

Γαστροβόρος, ὁ, ἡ (βορά)· ταυτὸν τῷ, Γαστρίμαργος, Πολυδ.

Γαστροδούλος, ὁ, ἡ. Δοῦλος τῆς κοιλίας, παρὰ Διοδ. Σικ. ὅσου, γαστρόδουλος, κεῖται.

Γαστροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γαστρὸς, κοιλιώδης, ὡς, ναῦς κοιλοτέρα καὶ γαστροειδεστέρα, Πλουτ. Περικλ.

Γαστρονομία, ἡ· καὶ γαστρονόμιον, τὸ (νέμω). Τὸ παχὺ καὶ σαρκώδες τῆς κνήμης (ἀντίθ.). »Ταῦτα μὲν τὸ πρόσθιον, ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γαστροκνημίαι«, Ἀριστοτέλ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Δ'. 5. Γαστροκνημὶς, ἡ· ὅλον τὸ μέρος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τὸ γόνυ ἕως κάτω.

Γαστρολογία, ἡ. Λόγος, ἢ συγγραμμα, ἢ ποίημα περὶ παρασκευῆς τῆ τροφῆς τῆς γαστρὸς, ἤτοι γαστριμαργίας, Ἀθήν. σελ. 3, 104. καὶ 7, 278. ἐκ τοῦ

Γαστρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος διδάσκει, πραγματεύεται περὶ περιποιήσεως τοῦ στομάχου, περὶ Γαστριμαργίας, οἷος ὁ Ἀρχέστρατος ἔγραψε.

Γαστρομαντεύομαι, Ἀποφ. μέσ. Ἐκ τῆς κοιλίας μαντεύω, Ἀλκίφρ. Β'. 4.

Γαστρονομία, ἡ (νόμος). Διαταγὴ καὶ κανόνες περὶ τροφῆς τοῦ στομάχου, τῆς κοιλίας.

Γαστροοειδὴς, ες, ὁ, ἡ (οἰδέω, γαστὴρ). Ὁποιος ἔχει φουσκωμένην, πρισμένην τὴν κοιλίαν, ἢ τὸ ὑπογάστριον. Ἀθήν. σελ. 481. ὅπου ἀντὶ γαστροοειδὴς, ἐσφαλ. γαστροϊδὴς, κεῖται.

Γαστροπέωτος, ονος, ὁ, ἡ (πέων). (Δίων Κάσ. 65, 20.) Ὅποιος ἔχει παχεῖαν κοιλίαν, παχύκοιλος (-υ--).

Γαστρόπτης, ου, ὁ (ὀπτάω, γάστρα). Σκεῦος τι μαγειρικὸν, Ησύχ. καὶ Πολυδ.

Γαστρορραφία, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάψιμον τῆς κοιλίας, ὁπόταν διά τινος πληγῆς ξεσχισθῇ, Παυλ. Αἰγιν. Γαλην.

Γαστρόρροια, ἡ. Κίνησις τῆς κοιλίας, διάῤῥοια, Ἰωαν. Δυσ. Βροντοπερ. Σ. 254. Σηθ. περὶ τροφ. Σ. 62.

Γαστροφύλαξ, ὁ, ἡ. Φύλαξ τῆς γαστρὸς, φαγᾶς.

Γαστροφορέω (γαστὴρ). Φέρω ἐν γαστρὶ, ἐν τῷ στομάχῳ, κοιλίᾳ, μήτρᾳ· κυρ. ἐπὶ ἐγκυήσεως, κυοφορῶ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λαγήνου, Ἀναλ. Β'. 228.

*Γαστρόγραων, ὁ, ἡ. Ἐκάστου τῇ κοιλίᾳ, κοιλιόδουλος.

*Γαστροχάρυβδις, ιος, ὁ, ἡ. Φαγᾶς, ὅλα καταπίνων· ἐπὶ τῶν κατεσθιόντων ὁ Κρατῖνος εἶπε κωμ.

Γαστρόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἢ μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν γεμίζοντες τὴν κοιλίαν, ἤτοι ζώντες· κάλλιον ὅμως τό, Χειρογάστωρ. Παρὰ Στράβ. Η'. Γαστερόχειρ κεῖται.

Γαστρώδης, εος, ὁ, ἡ, = γαστροειδὴς.

Γάστρων, ονος, ὁ, ἡ, = γάστρις, Ἀριστοφ. Βατρ. 202.

Γαστρεῖον, Δωρ. ἀντὶ, γηπεμεῖον. Γῆν τέμνω, ἀρτρίω, Ἀπολλ. Β'. 1005.

Γαυλικὸς, καὶ γαυλιτικὸς, ἡ, ὁν. Ἀνήκων εἰς γαῦλον, Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', ἡ. »Χρήματα γαυλικά, ἢ, γαυλιτικά«, φορτωμα, πραγματεῖαι τοῦ γαύλου, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων ὀφλ.

*Γαυλίς, ίδος, ἡ, = γαυλὸς. Καλαβίτικος πρὸς τὸ φέρειν ἐπώρας, Ὀππιαν.

*Γαυλιτικὸς, = γαυλικὸς.

Γαῦλος, ὁ· καὶ, Γαυλὸς, ὁ. Τὸ πρῶτον σημαίνει Φοινικικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον μὲ στρογγυλὴν κοιλίαν (πραγματευτάδικον καράβι), Ἡροδ. γ', 136 κτ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 592. »Γαῦλον κτώμαι καὶ ναυκληρῶ«. Τὸ δὲ ὀξυτόνως δεύτερον σημαίνει ποητ. ποιημενικὸν σκεῦος, εἰς τὸ ἁρμέγειν χρήσιμον, Καρδάρι, Ὀδυσ. Ι, 223. καὶ ἐντεῦθεν 2) κάδος, μαστέλλος, κουβᾶς, ἀγγεῖόν τι πρὸς ἄντλησιν, Παρθεν. Ἀλεξ. ΙΔ'. 3) καὶ τὸ Κριοῦ, κουβοῦλι τῶν μελισσῶν, ἢ κυψέλη, Ἀνθλεκτ. Β. 177. Παράγεται ἐκ τοῦ, γάω, ταυτὸν τῷ, χάω, ὅ ἐστι, χωρέω, ὡς γαστὴρ κτλ.

Γαύραξ, ακος, Ἰων. Γαύρηξ, ὁ (γαῦρος). Καυχησίφρης, ὅποιος κορδώνεται ὡς ὁ πετεινός, ὑπερήφανος.

Γαυρίαμα, ατος, τὸ· ταυτὸν τῷ, Γαυριάτης. Ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, προπέτεια, Πλούτ. εἰς Ἀντών. 2.

Γαυριάω, ῶ, Μ. ᾶσω. Καυχῶμαι, φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι. 2) χαίρω ὑπέρμετρα· καὶ εἶμαι ἐπῤῥαλέος, προπέτης. 3) πηδῶ, ἐπὶ ζώων, Θεόκριτ. ΚΕ'. 133. Μέτ. Γαυριᾶσθαι, ὁμοίως. Βατραχομ. 258. »Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος«. Παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 10, 16. καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅς τις περιπατεῖ καμαρωτὰ καὶ χλεμετρᾷ· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ καὶ αὐτὸ τοῦτο, συνουσιάζεσθαι ἐπιθυμῶ (καυλόνω, καὶ τουρκ. Ἀσβίζω.).

Γαυρικὸς, ἡ, ὁν. Ταυτὸν τῷ, γαῦρος. ἀμφ.

Γαυριότης, ἡ γαυρότης, ητος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γαυρίαμα, Πλουτ. Πελοπ. 22. ὁ α. τύπ. πάλλ' ἄμφ.

Γαῦρος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίκοινον (γαῦρος, ἀγνυός), ταυτὸν τῷ, ἀγαυρὸς. Ὅποιος ἐπαίρεται, καρδώνει, κομπάζει, καυχᾶται ἀπὸ χαρὰν, ὑπερηφάνειαν, θάῤῥος καὶ γενναιότητα, ἤτοι ὑπερήφανος, κομπαστὴς· προπέτης, αὐθάδης, ἀχαλίνωτος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων. »Οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 284. τὸ ὁποῖον ὁ Δίων Δοχ. 52. διὰ τοῦ, φιλότιμον, ἑρμηνεύει. »Τὸ γαῦρον, ταυτὸν τῷ, γαυρότης. »Ταῦρος τὸ ῥρόνημα.

Γαυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Γαῦρον ποιῶ τινα. Παθ. Γαυροῦμαι, ὑπερηφανεύομαι φέρομαι ἢ περιπατῶ, ὑπερηφανεύομαι· ταυτὸν τῷ, γαυριάω. Συντασ. ἀορ. ὡς καὶ τὸ γαυριάω, Φωκυλ. 13. 47. »Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ· καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς, ἐπὶ τούτοις ἐγαυροῦτο· καὶ ἐπὶ ἵππων, Δίωνος Κασσ. σελ. 143, 7. »Ἵππος ἐκείνων γαυρούμενος ἐφέρετο. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶναι σπανία.

Γαύρωμα, τος, τὸ. Ἐκεῖνο, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τινὰς γαυριᾷ, ὑπερηφανεύεται, Εὐριπ. Τρωάδ. 1250. »Κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τοῦτο.«

Γαύσαπος, καὶ σπανιώτερον, γανσάπης, ὁ. Μάλλινόν τι ὕφασμα μὲ φλόκους, Gausapa· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Σκουτίον, ἢ Κάππα, Στράβ. Ε'. 434.

*Γαῦσις, ἰδὲ ὑπόχυτος, Λεξ. α'. γ'. 20.

Γαυσός, ἡ, ὁν· ἡ καὶ Αἰολ. Γαῦσος, η, ον. Καμπύλος, κυρτὸς, στρεβλὸς· παραβαλ. μὲ τὸ, γαμψὸς· ὅθεν, Γαυτάδης παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, ψευδὴς, ἀπατεών· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι Ἐγγαυσον, ἐσκαμβον.

Γαυσόω, ῶ. Κάμπτω, στραβόνω (Ἡσύχ.). Ἐν τοῖς πκλ. χειρουργ. σελ. 50. λέγει ὁ Σωρανός, »Εἰς τούτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαύσωται, εἶναι στραβωμένον.

Γάω, ἄχρηστον θεματικὸν 1) = χανδάνω, χαω, ἀναφερόμενον παρὰ Γραμμ. ὡς πρωτότυπος λέξις τοῦ γαστήρ, γαυλὸς, γωρυτὸς κτ. 2) ταυτὸν τῷ, γίνομαι, λαμβάνω ἀρχὴν, ὑπάρξιν, γεννῶμαι· καὶ, εἶμαι, ὑπάρχω, ζῶ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐκ τούτου παράγεται μόνον ὁ Περκ. (γέγακα, γέγηκα, καὶ συγκ.) γέγα, ὅθεν γεγᾶσι (ἀντὶ, γεγάκασιν), ὅ ἐστι, γεγόνασι, γεγεννημένοι εἰσὶν, ὑπάρχουσιν· ὅθεν μετοχὴ, γεγαὼς· καὶ κατὰ συγκοπ., γεγὼς, γεγονὼς, ὑπάρχων, καὶ Σηλλ. γεγανία, ἡ, γεγὼσα, ὡς τὸ, βέβηκα, βέβακα· ὅθεν βεβάσι, βεβαὼς, βεβὼς, βεβῶσα, καὶ, ἑστηκὼς, ἑστὼς, ἑστῶσα. Ἐντεῦθεν τὸ Ἀπαρ. γεγάμεν (παρ' Ὅμ. μόνον ἐν συνθέσει, ἐν Ἰλ. Ε, 248.) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, γεγάναι (γεγενῆσθαι), ὡς τὸ, τιθέμεν, ἀντὶ, τιθέναι, τὸ ὁποῖον προϋποτίθησι τὸν σχηματιστικὸν γηρ, γέγημι. Ὁ Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 83. ἔχει καὶ Γεγένειν, ἀντὶ γεγενῆσθαι, ὅπερ ἐν ἄλλῃ δευτέρᾳ ῥήσει (Ὀλυμ. 9, 164.) ἔχει καὶ τὸ ἁπλοῦν, γεγάμεν. Ἐκ τῆς ἐνεργητ. σημασίας, γάω, γάνω, γαίνω, (τό, γενῶ) γίνεται τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἔγκυε, ἀντὶ, ἐγένετο· καὶ ἀπομένως τὸ, Γένα, Δωρικ. ἀντὶ, Γυνή· Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Βάνα, ἡ γυναῖκα· καὶ γέα, γῆ. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, Γέω, παράγονται τά, Γένος, Γείνω, Γόνος, Γίγνω, Γίγνος, Γένομαι, Γίγνομαι, καὶ τὰ Λατιν. geno, gigno. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ τῆς ὁριστ. μόνον τὸ πληθ. γ'. πρόσ. γεγάασι, Ὀθ., τὸ δυϊκ. γ'. ἐν συνθέσει, καὶ ἐκ τῆς μετοχ. γεγαώς, τὴν ἀρσεν. ἑνικ. καὶ πληθ. αἰτιατ. γεγαῶτα, γεγαῶτας, δηλ. γεγανία, ὑμν. Ὅμ. — Τὸ β'. πληθ. γεγάατε (ω-ει) ἔγινεν ἀνωμάλως, Βατρ. 143. Παράβ. Ἐπ. Ὅμ. 16.

Γδοῦπος, γδουπέω, ποιητ. τύποι, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν συνθέτοις λέξεσι, κατ' ἐπίτασιν διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ δούπος, δουπέω, ἐν τῷ, ἐρίγδουπος, καὶ ἐπιγδουπέω, διὰ νὰ γίνῃ μακρὰ ἡ προτέρα συλλαβὴ, πλὴν ἐμφρημένως διὰ τῆς τμήσεως, Ἰλ. Λ, 45.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ε.

Γε, μόριον ἐγκλιτικὸν, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία δύναμις εἶναι τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ ἐπιτείνῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς ἣν προστίθεται, καὶ τρόπον τινὰ, νὰ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκουόντος ἢ ἀναγινώσκοντος αὐτό· Ἡμεῖς ἐκφέρομεν μὲν κατὰ τὴν δύναμιν τούτου τοῦ μορίου, προφέροντες τὴν λέξιν ἐκείνην μὲ χωρισμόν τινα τόνου· ὡς τοῦτο, εἰδότε δύνασαι νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τῶν λέξεων, τοὐλάχιστον, ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίσιν, μάλιστα, μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως, βέβαια, ὡρᾶιε, ἀλλά, κτλ. π. χ. νοῦ γέ τοι (Ἰλ. Τ, 286.), οὔτε σύ βέβαιε· ἑξαίρ. δὲ πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ προσαρτᾶται ἐμφάσεως χάριν εἰς τὴν προτοπαθεῖαν ἀντωνυμίαν, ἐγώγε, σύγε κτ. καὶ μετά τό, ὅς, αὐτός, ἕτερος, καὶ μετὰ τὸ πρίν· ἅπαντᾷ δὲ καὶ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, ὡς Υ̓. Ε, 286. 287. Χ, 266. Ὁ Ὅμ. συντάσσει καί, γε μέν, ὡς Ἰλ. Β, 703. Ε, 516, ὅτ' οὐ οἱ Τρῶες. ἐνίοτε μέν γε τιθέασι, Herm. Vig. σελ. 827. — Εἰ — γε, ἀντί ἐάν ἄλλως, Ἰλ. Α, 293. Ὀδ. Ι, 529. »Εἴποτε — γε«, ἐπί εὐχῆς, π. χ. »Εἴ ποτ' ἔγ' γε (Ἰλ. Γ, 180)«, ἐάν μόνον ἦτον αὐτός· ἤμποτε μοῦσον τά ἦτον αὐτός. — Συχνότερα καὶ ποικιλώτερα ἔστιν ἡ χρῆσις τούτου τοῦ μορίου παρά τοῖς Ἀττικοῖς, π. χ. Ὅτε γε (Πλάτ.). »Καὶ μετὰ ὅπλων γε σήμ, Θουκυδ. Δ. 78, καί, ἀκόμη πρός τούτοις μέ τά ὅπλα. »Τοσούτων γε τῶν ὅπλων ὄντων, τουλάχιστον μέ τοιαῦτα ὅπλα. »Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλέμεθ' ἄνω, τουλάχιστον ὡς πρός τό πλῆθος, Ξενοφ. Κυρουπ. Β', ά. »Ἀλλ' ὅγε σός πατήρ πέποιθε μέν οὐδετοιοῦν οὔπω κακόν, φοβεῖται γε μέντοι, μή πάντα πάθῃμι (Αὐτόθ. Γ'. ά. 22.), ὡς πρός τόν πατέρα σου, ἤ, ὅσον ἀνήκει εἰς τόν πατέρα σου. ἕως τώρα ἀκόμη δέν τῷ συμβῆ τίποτε, μ' ὅλον τοῦτο ὅμως αὐτός φοβεῖται κ. τ. λ. »Νή Δία, ἔφησαν εἰ ἄλλοι πάντες, καὶ ἡμᾶς γε« (αὐτόθι Δ'. γ'. 21.), κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἑνός καί μόνου. Οὕτω καὶ ἐπ' ἐρωτήσεως· ὁπότε τινάς ἐρωτᾷ, π. χ. ἔπραξας τοῦτο; καὶ ὁ ἄλλος καταφάσκει »Ἔγωγε«, ναί, μάλιστα γε. Τάσσεται δέ καὶ μόνον πρός διάκρισιν τῶν προσώπων, ἤ, καλλιον εἰπεῖν, χρησιμεύει εἰς ἀντίφασιν, ὅταν βιβαίωσιν, ὡς τό »Πάνυγε, ἔφη, καὶ δικαίως γε — καὶ ἀπό γε τῆς ἡμετέρας, Αὐτόθ. Ζ'. Α'. 6. »Ναί, μά Δία, καὶ πολλήγε, Β'. ά. 3. »Ναί δικαίως γέ, ὁ. ε. καὶ μάλιστα μά Δία ὀρθῶς, πολλά καλά, Β'. β'. 2. Ε'. β. 25. Μετά τοῦ ἀμήν, ἐν ἀποδόσει ἀντί τοῦ, δέ, ὁ Δύτ. Α'. β'. 2. Ε'. β'. 24. Ἐν Ἀπομν. Γ'. γ'. 7. καὶ ιά. 10. »Ἐμέμνη, ἀλλά μ' ὅλον τοῦτο. »Εἰδός μή, ἀλλά νῦν γε πειράσομαι, ἀλ τοῦτο δέν εἶναι, μ' ὅλον τοῦτο, τουλάχιστον πρέπει νά τό στοχασθῶ. — Παρά τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι τό μόριον τοῦτο δέν εἶναι ἐν χρήσει τόσον συχνά, ὅσον εἰς τούς παλαιοτέρους. Ἐκ τοῦ, γε, καί, τοῦ Δωρικοῦ, γᾶ, (ὡς ἐγώγα, ἀντί ἐγωγε) προέκυψε καί τό, Νε, Κα, διά τῆς σκληρᾶς αὐτοῦ προφορᾶς, τά ὁποῖα καὶ μεταχειρίζονται εἰς διαφορετικήν τινα σημασίαν. — Περί τοῦ ἀνωτέρω σημειωτέα καί ταῦτα περί τοῦ μορίου γε. 1) πολλάκις περιτεύει, μάλιστα ἠκολουθημένου μέ ἄλλως λεξεις, συχνότατα δέ μέ τό ἀόριστον ἄρθρον, π. χ. ὅς γε, ὅστις γε, ἥδε γε, ἀντί ὅς, ὅστις, ἥδε κτ. Οὕτω καί οὐδέ γε ἀντί οὐδέ, πάνυ γε ἀντί πάνυ, ἔγωγε ἀντί ἐγώ. 2) μετά τοῦ ἐγώ, ἐν μέν ὁμομαστ. καί δοτ., συναπτεται εἰς τήν αὐτήν προπαροξύτονον λέξιν, ὡς ἔγωγε, ἔμοιγε, ἡ γενική δέ καί αἰτ. φυλάττουσι τόν ἴδιον αὐτῶν τόνον, π. χ. ἐμοῦ γε, ἐμέ γε. 3) ὅταν τό γε ἕπηται εἰς τούς ἐγκλιτικούς τύπους μου μοι με, δέν ἀναφέρεται εἰς τήν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' εἰς ὅλοτι προηγουμένου μόρου, ὡς τό μή· π. χ. Ἀριστ. Ἱππ. 1η. »Μή μοίγε μή μοι μή διασκεδάσῃσιν. 4) εἰς ἀποκρίσεις προτάσεως τινός χρησιμεύει ἤτοι εἰς βεβαίωσιν, ἤ εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμόν, καί τότε συχνότατα μετά μετοχῆς, ὡς Σοφ. Οἰδ. Β. 195. Οἶ, σ'Ἦ σιγᾷ; Χο. Λέγοιμ' ἄν· ἀπ' ἄκρου λόγου βραχύς ὀλκάτειμι. Ἀριστ. Ἀχ. 1240. »Ἐπιμφέτις σοι ἐμοῦσε τοῦτ' ἐρέω ἐγ τῶν γάμων, Διαλλάττ γε ποιῶν· ἀλλά καί μετά τῶν ἐπιρρ., Ἐλγε, Ναίγε, Νὴ μὰ Δία γε, Ὀρθῶς γε, Πάνυ γε, Σφόδρα γε, κ. τ. τ, ὡς ἀνωτέρω βλέπεις παραδείγματα.

τινά. 5) ἀντί τοῦ μέν, ἑπομένου τοῦ δέ, Εὐρ. Μηδ. 1250. »Καί γάρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχής δ' ἐγώ γννή. 5) ἐν ἐρωτηματικαῖς περιόδοις εἶναι μάλιστα τό γε ἐν χρήσει, ὅτε θέλει τις νά ἐκφεύγῃ καί ἐξέλῃ τί διαφερόντως τῶν λοιπῶν. π. χ. Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. 6, 14. »Ἕνα δέ μή δυνάμενος ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλούς γε δυνηθείη; Σοφ. Ἠλ. 612. »Ποίους δέ μοι δεῖ πρός γε τήν δε κρατεῖσθαι«; 6) ἐν χρήσει μετά τῆς προστακτικῆς. π. χ. Σοφ. Φιλ. 1003. »Ξυλλάβεσθ' ἡ αὐτόν«. Ἰφ. Αὐλ. 817. »Δρᾶ γ' εἴ τι δράσειεν· ἔτι δέ ἐν ἐκφράσεσιν εὐχῆς. π. χ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 517. »Ὡς μήποτ' ὤφελόν γε μηδ' ἰδών ὄναρ· ἔτι δέ μετά μορίων ἀναβοήσεως καί σχετλιασμοῦ, ὡς ναί μέ τά ἰδού. π. χ. »Οἴμοι τάλας, οἰμωγεν. Οἴμοι παπαῖγε. Ἰδού γε. Ἰδού γ' Ἰδού. ἡ ἐν χρήσει μετά τούς ὅρκον σημαινούσας λέξεις, οἷαι, μᾶ Δία, νή Δία, νή τόν Ἀπόλλωνα, οὐ μα Δία· πλήν πρό τοῦ νά πρέπει νά ὑπάρχῃ ἄλλη λέξις. π. χ. Ἀριστ. 134. »Καί νή Δί' εὐχονται γε πλουτεῖν ἀντιπέρας«. 8) διά τό μέτρον τίθεται ἐνίοτε τό γε πρό τοῦ ι τῆς δεκατιεῖς ἀντωνυμίας, οἷον, σύτηγέ, τουτογέ, τουτογί, ταυταγί, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰωτα.

Τό μόριον γε εὑρίσκεται καί μετ' ἄλλων μερῶν ἠκολουθημένον. 1) μετά τό ἀλλαμήν, καί μήν, οὐ μήν, πλήν οὔτως, ὥστε νά μεσολαβῇ ἄλλη λέξις, Πορσ. Φοιν. 1638. 2) γε δή, βεβαια, μάλιστα, τοὐλάχιστον. 3) δήγε, ὁ, ε. νῦν τοὐλάχιστον. 4) γέ τοι, καὶ ὅμως· ὡσ. καί, γέ τοι δή, γε μέντοι, καί, μέντοιγε, Herm. Vig. σ. 842. 5) γε μήν, καί, μήνγε, ὅμως βέβαια, ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, Βαλκ. Ἀποσ. 1616. 6) γε οὖν, ἀντί γοῦν, εἶναι σπάνιον, συχνότερον δέ, γ' ἂν οὖν, Διον. συν. Σ. 271. Schaef. 7) τά, »πάτερ...γε, ἡ...γε, καί ...γε, ἀλλά..γε, εὑρίσκονται σχεδόν πάντοτε διεζευγμένος, μεσολαβούσης ἄλλης λέξεως. 8) τό μόριον γε τίθεται πολλάκις διπλοῦν, ἢ τριπλοῦν, ὅπου ἡ καταλληλότης ἀπαιτεῖ. π. χ. Ἀριστ. Σφ. 1307. »Μά τόν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε κερκίονος«. (Ἡ καθ' αὐτό διαφορά μεταξύ τοῦ μέν καί γε ὑπάρχει, ὅτι τό μέν ἀναφέρεται εἰς ὁλοκλήρους περιόδους, τό δέ γε εἰς μέρη αὐτῶν, ὅτι τό μέν ἐκκλίνει, τό δέ γε μόνος διακρίνει, καί ἑπομένως οὐκ ἔχει μεθ' ἑαυτό δέ ἢ ἄλλην ἀντίθεσιν. ἰδέ ἐξαίρ. Ἐρμ. Vig. Σ. 824. κτ.)

Γέα, ἡ, σπανιωτ. κατά διάλ. τύπος ἀντί γῆ. Ἡ γῆ, τόπος, χώρα, πατρίς· παραβάλ. μέ τό γαῖα.

*Γεᾶσχος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντί γαιήοχος.

Γέγαα, Ζήτ. ἐν τῷ, Γάω.

*Γεγάατε, γεγάασι, β'. καὶ γ'. πλ. τοῦ ὁρ. παρακ. γέγαα· ἰδέ γάω. Μετοχ. γεγαώς, υῖα, ὁς. Ἀττ. γεγώς. Ἀπαρ. γεγάμεν, γεγάκειν, ποιητ.

Γεγαθέω, Δωρ. ἀντί, γηθέω, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Δ'.

Γεγάθειν, Δωρ. παρά Πινδαρ. Ὀλ. Ε, 83. ἀντί γεγηθέναι = γεγονέναι (ω — —)· ἄλλως δέ, γεγάμεν, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ γέγαα. Ζήτ. γάω.

Γέγειος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ταυτόν τῷ, ἀρχαῖος, Παλλάδ. Συγγενές τῷ, χαός, καί τῷ, γυ, ἐν τῇ σημασίᾳ αὐτόχθων.

*Γέγηθε, γεγήθει, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐκ τοῦ γηθέω, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 599, Ν, 494, Λ, 683.

*Γεγηθότως, ἐπίρρ. Μέ χαράν, ἀσμένως, Φιλ.

Γέγονα, Γεγόνειν, παρακ καὶ ὑπερσ. τοῦ γίγνομαι.

Γέγωνα, παρακ. (μέ σημ. ἐνεστ., μετοχ. γεγωνώς, Ὁμ. ἐγεγώνειν, ὑπερσυντ. μέ σημασ. παρατ. ἄμφ. Οἱ λεπτοί χρόνοι λαμβάνονται ὡς ἀπό ἐνεστῶτος τινος γεγώνω ἢ γεγωνέω· ὅθεν ἀπαρ. γεγωνεῖν, Ἰλ., παρατ. ἐγεγώνευε ἢ γεγώνει ἀντί ἐγεγώνει, Ὁδ. καί ἑνικ. γ'. ἐγεγώνει, Ὅμ. ὡς τοσον καί γέγωνε, ὅστις τύπος ἑπομένως ἀπαντᾷ ὡς ἐνεστ. παρατ. καί ἀόρ., παρ' Κύριπ. θέ καί ὡς προστακτ., Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 223, καί Λ, ὅ εὑρηται ἡ ἀπαρ. γεγωνέμεν, ἀντί, γεγωνεναι). Φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἐξέουσιν, τόσον, ὥστε νά ἀκούῃ ὁ ἄλλος, ὅ ἐστι, σαφῶς, καθαρῶς, εὐλήπτως, ὡς Ὀδ. Ε, 400. »Ἀλλ' ὅτε τοσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας«, ὁ. ε. ὅσον ἐδύνατο φωνάξων νά ἀκουσθῇ, ὅσον ἠμποροῦσε νά φωνήσῃ. Ἰλ. Μ, 337. »Ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· ἐν γένει, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως. 2) φανερόνω τί, λέγω, π. χ. »γέγωνέ μοι (ἀντί εἰπέ μοι) πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τι εἰ (Φιλ. σελ. 385)«· κράζω πρός τινα, μετά ὀστ. ὡς Ἰλ. Ξ, 469. »Λίσς δ' αὖτε γέγωνε ἀμύμονι Πολυδαμαντι· παρά δέ Ὅμ. Μ, 370 καί μετά τῆς μετά. π. χ. »Οἱ μιξέας δέ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, Ἴων. αὐτί ἐγεγώνευν ἢ ἐγεγώνειν. Παρά Πινδ. αἰτ. προσώπου, ὁμνῶ τινα, ἐπαινῶ· καί αἰτ. πράγματος, λέγων γεγωνεῖν, Σοφ. Ἐπί δέ ἀψύχων, αὐτί, ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, (Μελετ. καί μόνον ποιητ.) ὡς παρ Εὐρ., ὅστις τάσσει τοῦτο καί ἐπί ντύπου, κρότου, βοῆς, καί ἐπί τινος κτύπου διά τε σημείου γινομένου, ὡς ἐν Ὀρέστ. 1220. »Γέγωνέ τε ἐς δόμους, ἢ σανίδα παίσας, ἢ λόγους πέμψας ἔσω, ἤτοι κάμε σημεῖον καταληπτόν, ἤτοι κτυποῦσα τήν πόρταν, ἢ κτ., ἐλθὼν προσταχτική ἐκ τοῦ, γεγώνω, ἐγένετο. (Παρήχθησι κατά τινας μέν ἐκ τοῦ γιγνώσκω, ἔγνωκα, κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ γράω).

*Γεγωνάω, = γέγωνα, Αἰσχ. πόλλ' ἀμφίβ.

Γεγωνέω, ὦ. Κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως· καί παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 103, 782, καί Εὐρ. Ὀρ. 1220. ἀκηκοὼς, λέγω. Ζήτ. Γέγωνα.

Γεγώνησις, εως, ἡ. Τό μεγαλοφώνως κράζειν, φωνάζειν.

*Γεγωνητέον, ἐπίρρ. Ἑστ. τοῦ γεγωνέω. Πρέπει νά ὑμνήσῃ, τραγῳδήσῃ τις, ἢ ἀναγγείλῃ, αἰτιατ., Πινδ. Ὀλ. 2, 9.

Γεγωνίσκω, ταυτόν τῷ, γεγωνέω (Θουκυδ. 7, 76. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 628). Λέγω, διηγοῦμαι.

Γεγωνόκωμη γυνή. Ἡ τήν κώμην γεμίζουσα κραυγῶν· ὑπότεινε δ' ἑρμῆν. πύρνη, περί ἧς καταβοᾷ ὅλη ἡ κώμη, Ἡτύχ. καί Εὐσταθ. Σ. 909, 7, 10.

Γεγωνός, ὁ, ἡ (Μελεαγρ. 123.), συνηθέστερον ὅμως, γεγωνώς, ὁ· γεγωνοῖ, τό· μετοχικῶς ἐκ τοῦ, Γέγωνα. Ὁ μεγαλοφώνως καί ἐξεκουσπατερον κράζων, ὁμιλῶν, ἢ τραγῳδῶν, καταληπτός, σαφής. π. χ. γεγωνά ἔπη. Μέλος διαστήματα καί γεγωνόν. Τό γεγωνόν τῆς προσῳδίας (Ἰωάν. Ἀλ. Παιδαγ. 203). Γεγωνός τε ἀναβοήσας· καί ἐπί ἀνθρώπων, γεγονώς ἀνήρ, ἤτοι ῥητορικός, πλούσιος κατά τούς λόγους, κατά τό ὕφος, Μελεαγρ. 123, 15. Λουκ. Γαλλ. 1. Ἀλκ. Παλ. α, 83. ὡσαυτ. καί ἐν τῇ μετοχ. γεγωνός, Διον. Α. 4, 16. Ἡ χρῆσις τοῦ συγκριτικοῦ γεγωνότερος εἶναι οὐχί σπανία, π. χ. γεγωνότερος φωνῆ. Γεγωνότερῳ φρονήματι. Γεγωνότερον βάσιν κτ. καί ὑπερθ. γεγωνοτάτην φωνήν. Εὑρηται καί ἐπίρρ. γεγωνοτέρως. Γρηγ. σ. 492. Σαιρ.

Γεγωνέω. Ζήτ. Γέγωνα.

Γεγώς, ῶσα, ώς, ποιητ. ἀντί γεγαώς, γεγενώς, ἐκ τοῦ γάω, ταυτόν τῷ, γίνομαι (Ζήτ. γάω). Εὐρίπ. Ἡρακλ. 987.

Γεηπονία, ἡ (πόνος), = γεωπονία. Ἐκκλιν. γεηπονίης κτλ. ὦδε.

Γεηπονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Γεηπονίαν, γεωργίαν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν, ἢ ὢν τό ἐπιτήδειον αὐτῆς, πραγματευόμενος περί αὐτῆς ἐκ τοῦ

Γεηπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅποιος γεωργεῖ, ἀναλύει τήν γῆν, ὁ γεωπόνος, καί ὁ, ὁ γεωργός, χειρώνακτης.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γεηρός, ό, ἡ (γέα). Ἀπὸ γῆν, γηΐνος, Ἀριστοτ. ὡς τὸ γεώδης.

Γέθεν, Αἰολ. ἀντὶ, ἔθεν.

Γειαρότης, ου, καὶ, γειαροτήρ, ος, ὁ, ποιητ. (ἀρόω). Ὅπερ σήμερον τὴν γῆν, γεωργός, Ἀναλεκτ. Β. 99.

Γείνεαι, ποιητ. β'. ἐνεα. ὑποτ. ἀορ. α'. Μεσ. ἀντὶ γεύνημαι ἐκ τοῦ γείνομαι, Ὀδυσ. Τ, 202. «—ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς· ταυτὸν τῷ, γεννήσῃς.

Γείνατο, ποιητ. ἀντὶ, ἐγένετο.

Γείρομαι (παθητ. τοῦ ἀχρ. ἐνεργ. γείνω, ἀνθ' οὗ γενύσω ἐν χρήσει). Γεύομαι (καὶ γευόμενος ὁ γευσάμενος), πολλάκις παρ' Ὅμ. Μένει ἐν ἐνεστ. ἢ παρατ. καὶ μόνον παρὰ Πειναλέοις ἐγχωρίου. Τούνομτίου 2) ἐν ἐνεργ. σημασ. ὁ α. ἀορ. ἐγείσαμην, γεύσασθαι δηλοῖ, γεύω, τίθαω. συχν. παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ Δογγογρ. ὅθεν «Οἱ γειαμένοι, οἱ γονεῖς. (ὡς κοινὴν τῷ γίνομαι καὶ γίγνομαι ῥίζαν λαμβάνουσι τὸ ἄχρηστον ἄθεμα γένω.)

Γεύομένω, ἐν Ὀδυσ. Δ, 208. ἀντὶ, Γευομένῳ, γενυημένῳ· ἐν ἄλλοις ὅμως ἀκαιρότατα. ὀρθότερον, γευαμένῳ, τὸ ὁποῖον οἱ Σχολ. διὰ τοῦ, γευνώντι, πεπειρωμένοντι, ἑρμην. κάπως καὶ οἱ γονεῖς, Γευάμενοι, καλοῦνται.

Γεύω, ὅθεν, Γεύατο, Γευάμενος. Ζήτ. Γένω.

Γεύσθεν, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, γαίηθεν, γῆθεν, Καλλίμ. Ἀπολλ. Ῥοδ. β', 375.

Γεωκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ ἑτοιμάζων τὸν ἀγρὸν εἰς τὸ σπείρειν, καὶ ὁ σπείρων.

Γεωμόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γεωμόρος, ἔποικος. Ὁ Ἀπολλὼν (Δ'. 1453) καλεῖ «Γεωμόρους μυρμηκας», τοὺς ἐν τῇ γῇ κατοικοῦντας. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 133. «Βότρυος πολυγηλέικου γεωμόρους», ὁ κτήτωρ (κύριος) μεγάλης ἀμπέλου· καὶ Διον. Π. 190. «Γεωμόροιο ἀρότροιο».

Γεωπόνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γεηπόνος, Ἀνθυλ.

Γεωτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), = γεωτόμος. Ὁ τέμνων, σχίζων, γεωργῶν τὴν γῆν, ὡς, τὸ ἄροτρον, Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 137.

*Γειοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων γῆν· ὡς, «γειοφόροι σκαφίδες», Διόδ. Π. 6, 297.

Γείσιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Γείσου.

Γεισιποδίζω, Μ. ἰδιω. Στηρίζω βόλλων τὸ γείσον· ὅθεν

Γεισιποδίσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ γείσου ἀναμελίωσις· καὶ

Γεισιπόδισμα, τὸ διὰ γείσου στηριγμένον. Ζήτ. γείσον.

Γείσσον, ἡ, Γείσσου, τό. Ῥάφι, τὸ ἐξέχον μέρος τῆς σκεπαστῆς μιᾶς οἰκίας διὰ τὰ ἐμπνέοντα τὰς σταλαγματιὰς ἀπὸ τοῦ τοίχους, ἢ ἑνὸς πατώματος, ἢ πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἐν γένει, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων καὶ ποιητ. ὅλον τὸ κτίριον. 2) μεταφ. καὶ πᾶν τὸ ἐξέχον, οἷον ὀφρύος, καὶ μάλιστα ἡ πυκνὴ φορέματος· καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις, τὰ ἐπίπεδα, ἀδύνατα κομμάτια τείχους. Ἴδου δὲ παραδείγματα. Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 1505. «Ἢ τοῦδε θριγκὸν πρᾶτα συνθρώσω σέθεν, ῥήξας παλαιὰ γείσα, τεκτόνων πόνους». Ἐν Φοινίσσ. 1191 ἐπὶ τῶν ἀναβαινόντων εἰς τὴν σκάλωσιν «Ὑπερβαίνων γείσα τειχέων». καὶ Στίχ. 1166. «Δάκε· ἁμαξοπλυθῆ γεισ' ἐπάλξεων ἄπο». Κατὰ Στεφανον τὸν Βυζάντιον (ἐν Λ. Μονογίσσα, ἀντὶ, Γίσσα) εἶναι Καρικὴ λέξις, σημαίνουσα, λίθον, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Στεφάνου ἐλλείπει τὴν μετεχειρίζοντο, ὡς ὁ ἰδιος μαρτυρεῖ «Νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν». Ὁ Ξενοφ. Ἀπομνημ. Α'. Δ'. 8 παραβάλλων τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀφρύδων μὲ τὸ, γείσος, λέγει «Ἀπογεισώσασι ὀφρύσι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων». Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτ. Ζῶων Μορ. Β. 15. «αἱ ὀφρύες τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν ἀποστέγουσιν οἷον γείσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν». Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφρ. περὶ σημ. βροχ. «Ἡ νῆττα ἐὰν ὑπιοῦσα ὑπὸ τὰ γείσα ἀποπτερυγίζηται, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄρατος, 971. «ἐρχόμενοι κατὰ γείσαν, ἐπφράζει, ὅπου τὰ Σχόλ. διὰ τοῦ, «τὰς τῶν οἰκημάτων ἐξοχάς», καὶ, σκόμματα ἑρμην. Λυκόφρ. 291. «Οὐ γείσσα χρωσμήσουσιν οὐδ' ἐπάλξεις». Ὁ Ἀριστοφάνης ὠνόμασε τὴν ὠὰν (οὐᾶν), τρυχηλιὰν τοῦ φορέματος, Γείσον, ὡς ὁ Ἡσυχ. Ἐτυμολ. καὶ Ῥητορικ. Δεξικ. ἐσημείωσαν. Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, Γείσον, ταυτὸν ἐστι τῷ, θριγκός, καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, Ἐθριγκωσεν, διὰ τοῦ, Ἐπεγείσωσε, ἐπιφέρων, «Γείσσος (ἀρσενικ. ὡς παρὰ τοῖς Ο'.) δὲ ἐστὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφανίς· καὶ ὁ Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. Η'. γ'. λέγει φανερά, «Γείσον μὲν κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν, Θριγκὸν δὲ παρ' Ἕλλησι λεγόμενον». Ὅτι δὲ τὸ, Γείσον, κυρίως σημαίνει ὁμοῦ καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ θριγκοῦ ἐπαναπαυόμενον οἰκοδόμημα, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Εὐριπ. «Τεκτόνων πόνους· καὶ ἐν Ὀρέστ. 1046. «Κἀταιθε γείσα τειχέων τάδε». Τὴν τοῦ Ἡσυχίου ἑρμηνείαν περιγράφει ἐντελῶς τὸ Ῥητορ. Δεξικ. οὕτως· «Γείσα, καλεῖται, τὸ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς ναῶν ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον. Οἱ δὲ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα. Ἐπιμένως ὁ Ἡσυχ. Σουιδ. Ἀρποκρατ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τὸ, Γεισίποδες, διὰ τοῦ, καὶ τῶν ὄνων πρωταιτίαν προσχαίνω· καὶ ἑξῆς, «Γεισιποδίζειν, τὸ προβάλλειν τὰ γείσα ἐκ τοῦ τοίχου· καὶ τέλος, «Γεύσασι, τὸ τῆς στέγης ἐκβεβηκὸς· ἢ, τῆς στέγης ἐξέχον». Δεξικ. Χειρογρ. ἔχει «Γείσα, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων, τὰ ὁποῖα ἡ συνήθεια ὀφρύδια καλεῖ». Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ἔτι «Γεισίποδες, αἱ ἐγκείμεναι σκοῖνες, ἐφ' ὧν τὰ γείσα τίθενται». Ὁ Σουιδ. ἔχει, «Γείσιον, καὶ, Γείσος, τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, ἢ στεφάνωμα οἴκου. Αὐτὸς ἔχει ἔτι, ὡς καὶ ὁ Ἀρποκρατίων, «Γεισιπόδισμα, καὶ, Γεισίπους, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γείσον ἐστίν. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. Ζ'. 12. εἰσὶ «Γεισιποδίσματα, αἱ προβολαὶ τῶν ὑπερώων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, αἱ ἐξοχαὶ, ὅπου ὀπὴ διαχωρίζονται τὰ πατώματα. Ὁ Πολύβιος παρ' Ἀθην. Ε'. λέγει «Οἶκος Βακχικὸς, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γείσωμα, ἐωμάτιαν ὀπὴ μὲ χρυσιμέσι ῥάμφι. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 514. «Τῆς χελιδόνι κτίζει (κάμνει τὴν φωλεάν αὐτῆς) ὑπὸ γείσσαν, Ὁ Ἡσύχ λέγει «Θριγκός, ἡ στεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἢ οἰκοδομή, ἐφ' ἧς καὶ ἡ στέγη καίτοι, καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐτυμολογ. ἀρθότερον ἔχει. «Θριγκὸς τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομήσεως, καὶ πᾶν τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος καὶ ἡ στεφάνη». Δαπ. Suggrunda. (Ἡ λέξις (παρὰ τοῖς Ο' καὶ ὁ γείσσος) ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξεν. καὶ Εὐρ. καὶ νομίζεται Καρικὴ, Rubnk. Τιμ. σελ. 65. Valck. Φοιν. 1165. Ἡ δὲ γραφὴ γείσον, γεισσον κτ. (ἀπὸ ἑνὸς σ) ἐστὶν ἡ ὀρθοτέρα, Ἰακ. Ἀν. Π. φ. 640.)· ὅθεν

Γεισόω, ἡ, γεισῶ, γείσω. Γείσον ποιῶ, ἢ σκεπάζω μὲ γείσον, μὲ σκεπαστὴν διὰ τὴν βροχήν. Συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀπογεισόω, καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐπιγεισόω.

Γείσωμα, ἡ γείσωμα, ατος, τό· (Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β'. 15.) ταυτὸν τῷ, Γείσον· καὶ

Γεισωσις, ἡ γείσωσις, εως, ἡ. Ἡ σκέπαστις, φύλαξις μὲ γείσον.

Γείταινα, ἡ· Ἀηλ. τοῦ γείτων. Γειτόνισσα (ὡς τὸ, τέκτων, τέκταινα), Χοιροβοσκὸς παρ' Εὐσταθ. Σ. 1129, 20. 1599, 47.

Γειτονία, ἡ, = γειτονία. Ἡ γειτονιά. Ἐξ ἐναντίας, Γειτόνημα, τό· γειτόνευμα, ἡ γειτονικὴ τις τόπος, ἡ χώρα, ἡ κατοικία.

Γειτνιάζω, ἡ, γειτνιῶ, γειτονέω, γειτονεύω. Εἶμαι γείτων. 2) συνορεύω, μετὰ δοτικῆς.

Γειτνίασις, εως, ἡ, = γειτονία. Γειτονιά. 2) πάντες οἱ Γείτονες, Πλούταρχ. Κοριολ. 24.

*Γειτονεύω, καὶ γειτονάω, = γειτνιάζω.

*Γειτόνημα, τό. Ἴδε γειτονία.

Γειτόνησις, ἡ, = γειτονία, Λουκιαν.

*Γειτονία, ἡ. Γειτονιά· ἡ πλησιάτης, ἐγγύτης.

*Γειτονιάω, = γειτνιάζω.

Γειτονόεις, εσσα, εν· καὶ, Γειτάσσιος, ὁ, ἡ. Γειτονικός.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ. Γείτονας, ὅποιος κατοικεῖ πλησίον ἄλλου, ἢ συνορεύει, συνορίτης, πλησιόχωρος, Πλάτ. Ἐπιστ. ξ'. «Οἰκεῖτε γείτονες ὑμῖν αὐτοῖς». Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον εἴθεται πολλάκις ἀντὶ ἐπιθέτου, γειτονικός, πλησίος, συνορίτης. «Ἐν γηπόνοισι, ἐν τῇ γειτονίᾳ· «Εἰς γειτόνοισι, ἀντὶ εἰς τὴν γειτονίαν· «Ἐκ γειτόνων, ἀπὸ τὴν γειτονίαν. Ἐν χρήσει συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Schaef. L. Bos. ell. p. 296. 342. «Ἐκ γειτόνων οἰκεῖνε, ἀντὶ κατοικεῖ εἰς τὴν γειτονίαν. 2) μεταφ. ὅμοιος, συγγενής, σύμφωνος, γεν. ἡ δοτ. Θωμ. Μαγ. Σ. 184. Ἀει. Πλάτ. Νομ. 4, 1. Λουκιαν. Ἰκαρομ. 1. ἡ. «Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα. (Ὡς ἐκ τοῦ, γέα, γίνεται γῆ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γη, γηΐτης, γήτης, ὁ γεωργός, καὶ, γείτων, ὁπλήσιος αὐτοῦ κατοικῶν.)

*Γειωπείνης, ὁ, = γεωπείνης.

Γειώρας, ὁ (Ἑβρ. λ.). Ὁ τὴν γῆν φυλάσσων, ἢ ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους προσκολλώμενος ἢ προσερχόμενος, προσήλυτος, Κυρίλ. Δεξ. χειρογρ. Βατ' ἄλλους δέ, ὁ τῇ γεωργίᾳ προτιμένος, Ἐξοδ. ΙΒ. 19.

Γελάζω, = γελάω, Γραμμ.

Γελανής, ὁ, ἡ (γελάω, γαλήνη). Ὅποιος γελᾷ, ἱλαρός, χαρούμενος, Πινδ. Ὀλύμ. 5, 3. καὶ Πύθ. 4, 322., ὅπου ἑρμην· διὰ τοῦ, γαληνός, μετὰ τοῦ ὁποίου πιθανῶς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχει. Ζήτ. Γαλερωπός. Ὁ Ἡσύχ., ἐστὶ τοῦ συνηθους σχηματισμοῦ γελάω, ἔχει ἔτι, Γελεῖν, λάμπειν, ἀνθεῖν, καὶ, Γαλαρῆς, ἀντὶ, Γαληνός. Ἐκ δὲ τοῦ γελάω ἔγινε τὸ, γελοῖος.

Γελασείω, ἐφετικὸν ῥῆμα. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω (Πλάτ. Φαιδ. Σ. 64. καὶ Valck. Φοιν. 1214.) ἐκ τοῦ μέλ. γελάσω. Παραλλ. μὲ τὸ, γαμησείω.

Γελάσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος γέλωτος, Λουκιαν. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἀντὶ τούτου, Γελοῖος, ἐλεγον, κατὰ τὸν Φρύνιχον. (υυυυ)

Γελαστῆνος, ὁ (γελάω). Ὁ γελαστής, ὁ ἐπιπόνως τέχνην τινὰ τοῦ γελᾶν. Θηλ. γελαστῆνα. Ὅθεν Γελαστῖνος, οἱ· (ὑπακουομ. σὐόντες) καλούμενοι τὰ ἐμπροσθινὰ σὐόντια, μὲ τὰ ὁποῖα φαίνονται, ὅταν γελᾷ τινάς, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε μείς λέγονται, Πολυδ. Β'. 91. 2) αἱ γλυκεῖαι κοιλότητες, ἤτοι αὐλάκια, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὰ μάγουλα, ὅταν γελᾷ τινάς. 3) ὁ Ἀλκίφρ. Ι. 39. καὶ Ῥουφ. ἐπιστ. β'. μεταχειρίζονται ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν αὐλακιῶν, αἱ τινες γίνονται εἰς τοὺς μηροὺς (μηριὰ) καὶ μάλιστα τῶν παχέων σωμάτων, ὅταν τινὰς ἵστανται, τὰς ὁποίας ὁ Λουκιαν. «Τῶν τοῖς ἰσχίοις ἐνσυρηγισμένων τυπων γέλωσι λέγει. 4) ἔτι δὲ καὶ ὁ Δημόκριτος ἐκλήθη ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του Γελασῖνος, διότι ἐγέλα πάντοτε, Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Δ. 20.

Γέλασμα, ατος, τό. Τὸ γέλασμα, τὸ νὰ γελᾷ τινάς, τὰ γέλοια. 2) μεταφ. ὁ ἦχος, ὁ κελαϊσμὸς τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· ἐν γαλήνῃ, Αἰσχύλ. Προμ. 90. Παραβ. γέλως καὶ κακλάζω.

Γελαστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος γελᾷ. 2) ὁ περιγελαστής, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1436. Θηλ. καὶ γελάστρια.

Γελαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ. γελαστικῶς). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ γελᾶν, ὡς, ζῶον.

Γελαστός, ἡ, όν. Ἄξιος γέλωτος, ὅστις ἐγελάσθη, ὡς, ἔργα, Ὀδ. Θ, 307. Συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γελαστύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Γέλως, Καλλιμ. Δηλ. 324.

Γελάω, ὦ. (καὶ, Γελάζω, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δωρικ. μέλ. γελάξω), Μ. γελάσομαι, σπανιώτ. γελάσω, Μοντκ. Εὐρ. Ἄλκ. 158. Poppo. Ξεν. Κ Π. 1, 4, 16. Bornem. Ξεν. Συμπ. 1, 16. Ἀόρ. ἐγέλασα, ποιητ. ἐγέλασσα. Σημαίνει ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας γελῶ, γελῶ ἀπὸ χαρᾶς καὶ εὐχαριστηθῶ μου, καὶ συντάσ. ὁσοτ. ἁπλῶς, ἢ ἐπί τινι, ὡς Ἀριστ. Ἱππ. 695, καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν· καὶ Ἀουσ. «Τὸ δεύτερον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.» Τούτοις γελῶ (Ἀριστ. Ν. 560.)π, τέρπεται. Ἀπαλὸν ἡ ἡδὺ γελᾶν, ὁ, ε, ἐκ περιφρ. (Ἰλ. Β, 270), οὗ ἐναντίον, γελᾶν Σαρδόνιον· Ἀχρεῖον γελᾶν· ἤτοι χωρὶς αἰτίας, εὐτράπεζ. Ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γελᾶν (Ὀδ. Τ, 347), παροιμ. ἐπὶ γέλωτος, οὐχὶ ἀληθινοῦ, ἀλλὰ πλαστοῦ καὶ τρόπον τινὰ βεβιασμένου. Μετεφ. Ἐγέλασσε φίλον κῆρ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων· Ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν (Ἰλ. Τ, 362) ὁ Οὐρ. πᾶς οὐρανός, γαῖά τε καὶ οἶδμα θαλάσσης ἐγελάσσαν (Ὑμν. Ὁμ. Δημ. 14.), ἤτοι ἔχαιρεν, ἠστράπτεν· Ὁπόταν ἐπὶ τῷ ὄψει, ἴδε, Ἡσιόδ. Θεογ. 40. Ὅσον φαίνομαι, ἔχω τῶν ὡς γελῶν, χαύρος· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι εὐμενής, προσγελῶ τινὶ ἔπαινον ἢ καταφρόνησιν. Συνηθῶς ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις γελᾶν ἐπί τινι, ἡ καὶ ὁ τῷ σημαντῷ, εἶμαι χαίρεκακος πρός τι· σπανιώτερον συντ. μετὰ Γεν. καὶ τῆς ἐπί, Ξεν. Συμπ. 2, 18· τὸ δέ, ἐπὶ τινι, παρὰ Ξεν. Συμπ. 3, 10., ἐστὶ πιθανῶς ἔτερλμ. ἐναντ. Τοιοῦτόν δὲ οὐχὶ σπανίως ἐκφέρεται εἰς τὸ γελᾶν τό, εἰ, ἢ καὶ, ὅτε, Ξενοφ. 2) ἐνεργ. γελᾶν τί, ἢ τινά, ἀντὶ περιγελῶ, καταγελῶ, Ξεν. Συμπ. 2, 19. καὶ Θεόκρ. 20, 1. καὶ Λουκ. «Γελῶ δὲ τοὺς πλησίον τὰ ἐμοῦ. πλεονάσαντα τὴν ἀβελτηρίαν.» (σω, σομαι) (Παραβόλ. μὲ τὸ, Γανύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελανής. Ἴσως ἔτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τὸ, Γλαύσσω, λάμπω, φωτίζω, ἐκ τοῦ, Λάω, Λαύω, Λαύσω, προτάξασι τοῦ, γ, γλάω, καὶ παρενθέσει τοῦ α, ἢ ε, γαλάω, γελάω. Ἢ περὶ τοῦ φωτὸς ἰδέα κεῖται ὡς βάσις ἔτι καὶ ἐν τῷ, φαιδρός.)

Γέλγη, τά, = ῥάκος. Σημαίνει καθὲ λογῆς λιμαίνην πραγματείαν, καθὼς π. χ. ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πωλοῦσιν οἱ Μπακάλιδες, οἷον κτένες, ἄτρακτοι, ῥάμματα, κ. τ. τ. ἄρα σημαίνει καὶ βαφήν, βαπτικὰς ὕλας. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. σημαίνει φανερῶς τὰ γλυκίσματα, τὰ νόστιμα καὶ ὀρεκτικὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγοράν. «Περὶ τὰ γέλγη.» Πολυδ. Θ', 47. 2) ὁ τόπος, ἐνθα αὐτὰ πωλοῦνται. (Ὁ τύπος, ἡ γέλγη, εἶναι πολλὰ ἀμφ.)

Γελγηδεύω. Ἀπατηλογῶ, φέρομαι μὲ ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς ὁ γελγοπώλης.

Γελγιδόομαι, οὔμαι. Λέγεται ἐπὶ σκεφάδου, ὁπόταν ἐκβάλλῃ ἢ ἀποκτᾷ ἐν τῇ ῥίζῃ σκελίδας· ἐκ τοῦ

Γέλγις, ιος, ἡ, ιδος· τὸ, Γέλγιδ, ος, καὶ ιδος, ἡ, = ἀγλίς. Αἱ σκελλίδες (σκλίδες), αἱ τινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σκόρδου. «Πότιμοι γελγίδεσι, ἐν Ἀνθολογ., σημαίνει τό, γλυκεῖαι, ἐρεθίζουσαι εἰς τὸ πίειν, Κριναγ. Ο. Παραβ. Θεοκρ. 14, 17.

Γελγοπωλέω, ὦ· ταυτὸν τῷ, Ῥωποπωλέω· ἐκ τοῦ

Γελγοπώλης, ου, ὁ (γέλγη, πωλέω)· καὶ θηλ. Γελγοπώλις, ιδος, ἡ. Ὁποιος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ μικρᾶς, λιτὰς καὶ φθηνὰς πραγματείας καὶ ὕλας, π. χ. Μπακάλης, Ματεριαλιστής.

Γελλίζω, καὶ, γέλλω. Ζήτ. Ἐλλίζω.

Γελοιάζω, Μ. άσω (γελοῖος). Λέγω γελοιώδη πράγματα, χαρατεύω· ὅθεν

Γελοιασμός, ὁ. Τὸ γελοιάζειν, χαρατεύειν.

Γελοιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος πράττει γελοιώδη πράγματα διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα, χαρατευτής, μασκαρᾶς. 2) περιγελαστής, Διαθήκ. Χρον. Γ. 9. Θηλ. γελοιάστρια, ἡ.

Γελοιάω, ῶ, Μ. ήσω, ἐπικ. ἀντὶ, γελάω, Ὁμηρ. Ὀδ. Τ, 347. Τμν. εἰς Ἀφροδ. 49. «. . ἠδὺ γελοιάσασαι.» Ἴδε γελοίωντες.

Γελοῖος, ἐπ. ἀντὶ, γελοῖος, Ἰλ. Β, 215.

Γελοιόμελέω (μελος). Χαροποιῶ καὶ εὐφρόσυνα μέλη ποιῶ, κάμνω τοιαῦτα τραγούδια, Ἀναλεκτ. Α'. 240.

Γελοῖος, οία, οῖον (καὶ ἐπῤῥ. γελοίως). Ἀττ. γέλοιος· καὶ κοινόν, ὁ, ἡ. Ἐνεργ. χαρατευτής, γελωτοποιός. 2) παθητ. ἄξιος γέλωτος, ἄτοπος. Κατὰ τὸν Μοιρέα καὶ Ἐτυμολ. οἱ Ἀττικοί, γέλοιος, προπαροξυτόνως ἔλεγον· οἱ δὲ μετὰ ταῦτα, γελοῖος, εἶπον. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 6., ὅπου, γέλοιον, κεῖται. «Γέλοιον μὲν Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή.» Ἴδε καὶ Ruhnk. Τιμ. σ. 66. Koen. Γρηγ. σ. 23. 26. «Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὸ γέλοιον, ἢ ἀλλοῖον γέλοιον, ἐκ τοῦ γέλος, ἀντὶ τοῦ, γέλασμα, τὸ γελᾶν· τὸ δὲ, γέλατμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη· καὶ τό, γελᾶν, ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν, διότι ὁ ἀπατῶν με, γελᾷ ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ μου. Παρὰ Πλάτ. Θεογ. «Γελοῖον, ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν», ἤγουν, καταγέλαστον, ἄξιον γέλωτος.

Γελοιότης, ητος, ἡ. Ἡ ἀξιογελαστότης, τὸ γελοῖον, Ἀδην. κα, σ. 497.

Γελοιώδης, ές, ἡ (εἶδος, καὶ ἐπῤῥ. γελοιωδῶς), = γελοῖος. Ὁ γέλωτα προξενῶν, εὐτράπελος, Ἡσυχ. 2) ἄξιος γέλωτος ἐν τῇ συνηθ.

Γελοίωντες, ἀντὶ, Γελόωντες, γελοῦντες, ποιητ., Ὀδυσ. Τ, 390., ἐνῶ ἴσως καὶ Ὀδ. Τ, 347 τό, γελοίωσι ἀντὶ ἀγέλων, ἀνήκει, ἂν καὶ τοῦτο σύνηται νὰ ᾖ ἐκ τοῦ, γελοιάω· ἄλλως γράφ. γελοώντες, γελώωσι. Τοὐναντίον εὕρηται Ὀδ. Σ, 111. γελοίοντες.

Γέλος, ὁ. Αἰολ. ἀντὶ, γέλως, ὡς ἔρος, ἀντὶ ἔρως, Ὀδυσ. Γ, 346.

*Γελόω, γελοίωντες, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ γελῶ, γελοῶ κτ., Ὀδ.

Γελοωμελία, ἡ (ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 389). Συναναστροφὴ διὰ γελοιασμοῦ. Ἐναντ. τῷ κλειομιλία. Κωμῳδ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. ἐπ. 25.

*Γελώοντες, ποιητ. ἀντὶ γελῶντες, Ὀδ Σ, 111.

Γέλως, γεν. γέλωτος, ἡ Ἀττ. γέλως, κίτ. γέλωτα καὶ Ἀττ. γέλων, Ρίανος. Μοίρ. πελ. 108. Ὁ δὲ Ὀδύσσειος εἶχεν ἐν Ὀδ. Σ, 100. τὴν κατ' ἀποκοπ. ὁσοτ. γέλω ἀντὶ γέλωτι, ὡς ἐν Σ, 212, ἔρω ἀντὶ ἔρωτι, καὶ Τ, 8. 346. τὴν κατ' ἀποκ. αἴτ. γέλω ἀντὶ γέλωτα. Σημαίνει δὲ τό γελᾶν, γέλειον, Ἰλ. Α. 599. «Ἐπὶ γέλωτα σημ. διὰ νὰ γελάσῃ τις, διὰ χαρτὶν. Ἰλ. Τ, 346. «Ἀπέστεον γέλω ὥρσεν. Ὀδ. Σ, 99. «Γέλῳ ἐκλανον», σπέρχειον ἀπὸ τὰ γέλια. Ὦρτο γέλως, ἢ γέλως ἐγένετο. Γέλωτα παρέχειν τινί. Κατέχειν, ἀποσβῆναι γέλωτα. Ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Βασ. περὶ Εὐχαριστ. «Γέλως ἐστὶν ὁ διὰ τῶν παρειῶν ἐκπίπτων ψόφος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναβρασμῷ. 2) ἀντικείμενον γέλωτος. «Γέλωτα ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαί τινι, κάμνω τί ἀντικείμενον τοῦ χαρατᾶ ἢ περιγελοίου. Ἐπὶ δὲ θαλάσσης, ἀντὶ τοῦ, Παρῳτης, γαλήνη. Ζήτ. Γελασῖνος. (Ὁ Βοῦττμ. γράφει τὴν Ὁμηρ. ὁσοτ. γέλῳ.)

Γελωτοποιέω, ῶ (γελωτοποιός). Ποιῶ, προξενῶ γέλωτα. Κάμνω χαρατάδες, Λουκιαν.

Γελωτοποιία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς γελοιώδη πράγματα, ὥστε νὰ διεγείρῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα· ἐκ τοῦ

Γελωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁποιος κάμνει γελοιώδη πράγματα, δι' ὧν διεγείρει τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα. 2) μασκαρᾶς.

Γελῶωντες. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελοίωντες.

Γεμίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ῶ (γέμω). Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γεμίζω. 2) φορτόνω, μετὰ γενικ. ὁ δὲ Μελέαγρ. καὶ μετὰ αἰτιατ. οἷον «. . . πῦρ γεμισθείσῃ. Παθητ. εἶμαι γεμάτος.

Γέμισμα, τος, τό· (Ἡσύχ.) ταυτὸν τῷ, γέμος, καὶ, γόμος. Παρ' Αἰσχύλ. (Ἀγαμ. 1232) Γέμισμ, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια, τὰ ὁποῖα γεμίζουσι τὸ σῶμα.

Γεμιστός, ἡ, όν (γεμίζω). Γεμισμένος· φορτωμένος· παραγεμισμένος.

Γέμος, τό. Γέμισμα, ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου γεμίζεται ἢ φορτόνεται τι· ταυτὸν τῷ, γόμος, καὶ γεμισμα. Ἴδε τοῦτο.

Γεμώ. Εἶμαι γεμάτος, πλήρης, φορτωμένος. Γενικ. Παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΓ'. 3. «Τὰ πλοῖα γέμειν θαλασσῶν μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, ταυτόν ἐστι τῷ μετὰ ταῦτα «Ἄγειν πλέον», φέρειν περισσότερον φόρτωμα. «Γέμοντι ἰσεῖν πλεῖν», ἤτοι μὲ ἀνοικτὰ πανία. Ταυτόσημόν ἐστι τὸ στένω, ὅπερ τοῦτο σημαίνει καὶ στενάζω. Ζήτει στένω. (ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ.)

Γένα, Ἰων. γένη, ἡ· ταυτὸν τῷ, γένναι, γένος, Καλλιμ.

Γενάρχης, ου, ὁ (γένος, ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἄρχων, ἀρχηγὸς γενεᾶς τινος, φαμιλίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει ἕνα γένος, Δικαίαρ. 1307, καὶ Δίων Κασ. Λέγεται καὶ, γενάρχος, ὁ· τὸ ουσιαστ. γεναρχία, ἡ, Συγκ. χρον. σ. ιγ.

Γενεά, ᾶς, ἡ, Ἰων. γενεή (γενω). Γέννησις, Χρόνος τῆς γεννήσεως. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἐν Ἰλ. κυρίως καὶ συνήθ. οὕτως· ὁπλότερος γενεῇ (Β, 707.), νεώτατος γενεῇ (Η, 153) ἀντὶ νεώτερος, νεώτατος τὴν ἡλικίαν· καὶ «πρεσβύτατος γενεῇ (Ζ, 24.)», γεροντότατος τὴν ἡλικίαν· καὶ, γενεῇ πρότερος, προγενέστερος (Ο, 166. Ι, 161.)· καὶ, γενεῇ ὑπέρτερος (Λ, 786), ἤτοι ἀνώτερος τὴν γέννησιν. «Ἀπὸ γενεᾶς», ἀπὸ τῆς γεννήσεως· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἡ παραγωγή, ἡ σύστασις, π. χ. φύλλων γενεή, Ἰλ. Ζ, 146. 2) γένος, μᾶλλ. εὐγενικὸν (φαμιλία, τοῦ), ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγενίζη τινάς, ὡς π. χ. «Τίς ἐστι γενεάων; ἀπὸ ποίων γένος (τοῦ) εἶναι αὐτός;» «Γενεὴν τὴν γενεάν, τὸ γένος, ὡς, Αἰτωλὸς γενεήν, Ἰλ. Ψ, 471. «Γενεῇ ὑπέρτερος» (Ἰλ. Λ, 786.), ἀπὸ μεγαλήτερον, ἀπὸ καλλίτερον γένος. «Γενεῇ καὶ αἵματος» (Ἰλ. Ζ, 211). Παραβ. Τ, 105. Υ, 241. «Ἐκ γενεῆς», κατὰ τὴν γενεὰν καὶ τὸν βαθμόν (Ἰλ. Κ, 68). «Γενεὴ τινος καὶ ἐκτινος» (Ἰλ. Φ, 157. 187), ὁ, ε. τὸ κατάγεσθαι ἐκ τινος. «Γενεὴ ἐπὶ λίμνη Γυγαίῃ (Ἰλ. Τ, 390), ὁ, ε. τόπος τῆς γεννήσεώς του. Λέγεται καὶ ἡ φωλεὰ τοῦ λέοντος, Ὀδ. Ο, 178. καὶ ἐπὶ ἵππων, τὸ σόϊ, Ἰλ. Ε, 265. Ζσκ. 3) τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς, ἀνδρῶν γενεή, Ἰλ. Ζ, 146. καὶ ἡ ἀνθρώπινος ἡλικία, ἤτοι ἀποδεικνύει ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ τινες ζῶτιν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ καιροῦ μιᾶς γενεᾶς, σημ. ἕως ἑκατὸν πέντε ἢ τριάκοντα χρόνους, ὅ ἐστιν, ἡ περίοδος τριάκοντα ἐτῶν· ἢ καθ' Ἡρόδοτ. Β'. 142. «Γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεα ἐστίν.» Ἰλ. Α, 250. «Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατ'.» «Ἐς δεκάτην γενεήν,» Ὀδ. Ξ, 525. Τ, 294. «Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς», ὁ, ε. ἐπὶ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ὅσον ἐνθυμούμεθα. «Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος, καιρός. 4) καὶ κατ' ἑκατονταετίας ἡ διάφορος ἡλικία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, π. χ. ἡ Χρυσῆ, Ἀργυρᾶ, κ. τ. τ. γενεά. 5) οἱ ἀπόγονοι, μεθομ. 6) Γενεαὶ καὶ αἱ διάδοχαι βασιλέων χωρὶς νὰ σημειώνται τὰ ἔτη τῆς βασιλείας των. Παρ' Ὁμηρ. λέγεται ἀδιαφόρως, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν κ. τ. τ.

Γενεαλογέω, ῶ (γενεαλόγος). Λογαριάζω τὴν γενεάν, κάμνω κατάλογον τῆς γενεᾶς, λέγω ὅτι κατάγεται. 2) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἢ διηγοῦμαι τὸ γένος ἢ τὴν καταγωγήν τινός, ὡς π. χ. λέγομεν, ὁ τάδε ἐγέννησε τὸν τάδε, καὶ καθ' ἑξῆς. Πλούταρχ. «Γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον· ὅτιν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετοχ. γενεαλογούμενος, ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται ἡ γενεαλογία· ὅθεν

Γενεαλόγημα, τό. Ὁ καταλογος τῆς γενεαλογίας, ἡ παραγωγή, ἡ καταγωγὴ γένους τινός, Ἐύστάθ.

Γενεαλογία, ἡ. Τὸ ποιεῖν καταλογον τῆς γενεᾶς. Ἡ ἐξέτασις ἡ διήγησις περὶ τῆς καταγωγῆς, ἢ ἡ παραγωγὴ γένους τινός.

Γενεαλογικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γενεαλογίαν· ἐκ τοῦ

Γενεαλόγος, ὁ (λέγω). Ὅποιος καμνει καταλογον γενεᾶς τινός, συγγραφεύς τινος γενεαλογίας.

*Γενεάρχης, ου, ὁ, γενεαρχία, γενεαρχικός. Ἰδὲ Γενάρχης κτ.

*Γενεή, ῆς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ γενεά.

Γενεῆθεν, Ἐπίρ. (γενεή). Ἀπὸ γεννήσεως, ἀπὸ τὸ γένος, ἀπ' ἀρχῆς, Ἀνάλεκτ. Β'. 5.

*Γενέθλειος, α, ον, Ἰων. γενεθλήιος, = γενέθλιος.

Γενέθλη, ἡ. Ἀρχή, γέννησις, ὃ ἐστιν, ἐπὶ ἀνθρώπων, γένος, ἀρχὴ τῆς γενεᾶς· καὶ ἐπὶ ἵππων, φυλή, Ἰλ. Ε, 270. ἐπὶ δὲ πραγμάτων, οἷον μετάλλων, ἀντὶ τοῦ, ἀρχή, πηγή, ῥίζα, Ἰλ. Β, 857. «... ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη», ὁ τόπος, ὅπου ὁ ἄργυρος γεννᾶται, τὸ ἀργυρεῖον. 2) ἡλικία, χρόνος.

Γενεθλήϊος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ, γενέθλειος, ταυτὸν τῷ, γενέθλιος, Πρόκλ. Ἀνάλεκ. Β. 443.

Γενέθλια, τά. Ζήτ. Γενέθλιος.

Γενεθλιάζω, Μ. σω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια, Ἀππιαν.

Γενεθλιακός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν, ἢ ἑορτὴν τῆς γεννήσεως, Ἰταλ. Natalizio. Διόδωρ. 5, 321. 9, 353.

Γενεθλιαλογέω, ῶ (γενεθλιαλόγος). Ἀστρολογῶ καὶ προλέγω τὰς μελλούσας τύχας ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς γεννήσεώς του, Στράβ. Ιγ'. σελ. 1074. ἐν γένει, προλέγω ἐκ τῶν ἀστέρων τὴν γέννησιν τινός· ὅθεν

Γενεθλιαλογία, ἡ. Κυρίως τὸ λογαριάζειν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τινος, καὶ προλέγειν τοῦ γεννηθησομένου τὴν τύχην, ὃ ἐστι τὴν δυστυχίαν, ἢ εὐτυχίαν, τε ὁποῖου παρατηρεῖ τινὰς δυνάμεις τῆς στάσεως τῶν Πλανητῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, ὅπερ ἴδιον τῶν Ἀστρολόγων.

Γενεθλιαλόγος, ἡ, γενεθλιολόγος, ὁ (λέγω). Ἀστρολόγος, ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος.

Γενεθλιάς, άδος, ἡ. Θηλ. κυρ. τοῦ γενέθλιος, καὶ, = Γενεθλιακή.

Γενεθλίδιος, ὁ, ἡ, = γενέθλιος, Ἀνθολ.

Γενεθλιολογία, = γενεθλιαλογία· ἐκ τοῦ

Γενεθλιολόγος, = γενεθλιαλόγος.

Γενέθλιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ἢ γένος. «Γενέθλιος ἡμέρα» ἡ καὶ ἁπλῶς «Γενέθλιος», ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, καθ' ἣν ἐδηλ. ἐγεννήθη τινάς· οὕτω καὶ οὐδετ. πτῶ Γενέθλιον. Πλουτ. ὅμως τὰ Γενέθλια, ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων, ἢ ἐπαυτοῦ ἐπιτοιοῦτον τοιοῦτος ἑορτή, καὶ τὰ ὥρα τῆς γεννήσεως. «Γενέθλια ἄγειν», ἑορτάζω τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. «Γενέθλιος δαίμων», ὁ φύλαξ καὶ προστάτης τῆς γεννήσεως τινός, ἤτοι ὁ δοτὴρ τοῦ εἶναι καὶ τῆς σὺν τῇ γεννήσει εὐτυχίας ἢ ὅλης τῆς ζωῆς, ἢ φυσικὴ μοῖρα, καθὼς λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ἢ Μοῖρα, ἥτις μοιράνει τὸ παιδίον, ὁπόταν γεννηθῇ· ὡς τὸ «τί Μοῖρα σὲ ἐμοίρασε ἔτσι ἐγεννήθηκα;» «Γενέθλιον αἷμα», τὸ αἷμα τῆς γενεᾶς μου, ἤτοι τὸ ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς· ταυτὸν τῷ, μητρῷον (Αἰσχύλ. Χοηφ. 900. Εὐριπ. Ὀρέστ. 80.). «Γενέθλιοι θεοὶ», οἱ τὸν γένος τινὸς θεοί, ἢ αἴτιοι, ἀρχηγοί, ὑπερασπισταί καὶ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων τινὰς παράγει, κατάγει τὸ γένος αὐτοῦ. 2) ἐνεργ. ποιητ. ἀντὶ γεννῶν, παράγων. «Γενέθλιος ἀστὴρ» πατρός, ὁ ἥλιος, Παῦσ. Ὀλ. 7, 129.

Γενέθλιμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Σχόλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 459.

Γένεθλον, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Τραγ. 2) γέννημα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 758. 888. Χοηφ. 286.

Γενειάζω, Μ. άσω· ἡ γενειάσκω, ἢ γενειάω (γένειον). Ἀποκτῶ γένειον, ἤτοι εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνήρ. 2) τὸ Γενειάζω σημ. σπανίως καὶ ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια, Θεόκρ. Πλατ. Συμπ. σ. 181 καὶ Ξεν. Κυροπ. 4, 6, 5.

Γενειάς, άδος, ἡ. Τὸ κατωσάγονον. 2) τὸ γένειον, καὶ αἱ τρίχες τῶν γενείων, ἤτοι τὰ γένεια, Ὀδ. Π, 176. Ζήτ. Ἑπειράς.

Γενειάσκω, καὶ, Γενειάω· ταυτὸν τῷ, γενειάζω.

Γενειάτης, καὶ Ἰων. Γενειήτης, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γένεια· καὶ

Γενειᾶτις, καὶ γενειῆτις, καὶ γενεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἔχουσα γένεια, Σοφρων. παρ' Ἀθην.

*Γενειάω, Μ. ήσω, = γενειάζω. Ἀποκτῶ γένειον, Ὀδ. Σ, 176. 269. Πλουτ. Σολ. 8.

*Γενειήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ γενειάτης.

Γένειον, τό. Τὸ πηγοῦνι, Ὅμ. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἡ σιαγών, τὸ κατωσάγουνον μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ ἐντεῦθεν 2) αἱ ἐν τῷ πηγουνίῳ τρίχες, τὰ γένεια, Αἰσχυλ. «Γενείου ἐυλλογὴ τριχώματος», ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν τοῦ γενείου (πιθαν. ἐκ τοῦ, γένος). Παροιμ. «Γένειον καὶ κέρατα», πεζῇ καὶ κόκκαλα, ἐπὶ μεγίστης λεπτότητος, Ἀριστ. Ὄρν. 901.

Γενειοσυλλέκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω, γένειον). Ὅποιος συλλέγει, μαζώνει ἢ περιποιεῖται τὰ γένεια· ὅποιος διὰ τῆς χειρός του καθ' ὥραν περιποιεῖται, τραβᾷ καὶ καλλωπίζει τὰ γένεια αὐτοῦ, Ἀθην. δ' σ. 157.

*Γένεο, ἐπ. ἀντὶ ἀγένου.

*Γενέσια, ων, τά. Ἰδὲ γενέσιος.

*Γενεσιαλόγος, ου, ὁ, = γενεθλιαλόγος.

Γενεσιάρχης, ου, ὁ, = γενάρχης.

Γενέσιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γενεθλιος. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως. Γενέσια δὲ πλησ. ἡ ἑορτή, ἡ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν γενεθλίων μνήμη τοῦ ἀποθανόντος, Ἡροδ. δ', 26. Ἀμμ. σ. 34. Ὅθεν διαφορετικὸν τοῦ, γενέθλια, τὰ ὁποῖον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ζώντων.

Γενεσιουργός, ὁ (ἔργον, γένεσις). Ὁ πρόξενος, αἴτιος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τῆς γεννήσεως τινός. «Παθημάτων γενεσιουργὰ καὶ καταγώγια», Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 228. Παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. εἶναι «Δύναμις γενεσιουργός», ἡ γεννητική, ἡ τοῦ γεννᾶν δύναμις. Τὸ ῥῆμα γενεσιουργέω, καὶ οὐσ. γενεσιουργία.

*Γένεσις, εως, ἡ (γένω). Ἡ πρωτίστη ἀρχή, πηγή. 2) ἀρχή, κτίσις, πλάσις, παραγωγὴ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, Εὐσέβ. εἰς βίον Κωνστ. «Ἡ κατὰ χρόνον ἀρχὴ γένεσις καλεῖται». Δαμασκην. «Ἡ πρώτη πλάσις γένεσις καλεῖται καὶ οὐ γέννησις· γένεσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκ θεοῦ πρώτη πλάσις· γέννησις δὲ ἡ ἐκ καταβάσεως τοῦ θανάτου διὰ τὴν παράβασιν ἐξ ἀλλήλων διαδοχή. 3) γέννησις, ὕπαρξις, γενετή. 4) εἱμαρμένη. Ἰδὲ τὰς α'. σημ. παραδείγματα παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 202. 246.

Γενέτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Γενετήρ.

Γενετή, ἡ. Πηγή. ἀρχή, γέννησις· ταυτὸν τῷ, γενεή. Ὁ Ὅμηρος ἔχει πάντοτε πρὸς γενετῆς, ἀπὸ γενετῆς, Ἰλ. Π, 535. Ὀδ. Σ, 6.

Γενετήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, γενέτωρ, ορος, ὁ· ἡ, Γενέτης, ου, ὁ. Γονεύς, πατήρ, καὶ προπάτωρ. καὶ τροπ. Ἀ. Π. 48. 2) ἰδὲς, Εὐριπ. Ἰων. 916, καὶ Ἔργ. Σοφ. Ο. Τ. 472. Ὁ Πλάτων (Νομ. Δ'.) τάσσει τὸ Προπάτορας, ἀπ' εὐαυτίας τοὺς, Γενέτας. 3) ὡς ἐπίθ. = γενέθλιος, ὡς «Γενέτορες θεοί», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 80. καὶ 221. Εὐριπ. Ἰων, 583. Παρ' Ἡρόδοτ. Β', 137. «Ἑβδόμος γενέτωρ», ἀντὶ τοῦ, ἕβδομος προπάτωρ, προπάππος· ἕβδομος τοῦ γένους. Παραβ. γενητής.

Γενετήριος, ὁ, ἡ. Ὁ γεννῶν, Συνεσ. Ὕμν. 2, 41. σ. 317.

Γενετησιάς, ὁ, ἡ· ώς, ὁρμή, ἡ εἰς τὸ γεννᾶν εἰς τὸ συνεῖναι γυναικί, Ἀνθολ. Παλ. 11, 12.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ βοηθοῦσα εἰς τὴν γέννησιν θεά, Παυσαν. Α', α', 4. Ἀριστοφ. Νεφ. 53.

*Γενέτωρ, ορος, ὁ. Ἰδὲ γενετήρ.

Γενητής, γεν. ῆος, καὶ συγκ. γενῆος, καὶ γένις, ιος, ἡ. Τζαπίον, ἀξίνη, πέλεκυς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 249. «Γενῆος πλῆγμα». Μεταχειρίζονται τοῦτο οἱ Τραγ. ὡς τὸ, γένυς· ἡ Αἰτιατ. γενῆα, ποιητ.

Γενῆται, καὶ γενῆται, ῶν, οἱ. Οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς· κυρίως δὲ ἐν Ἀθήναις ὠνομάζοντο οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους πολῖται· 30 δὲ γένη ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν ἢ τριττύαν, καὶ τούτων τρεῖς μίαν φυλήν. Ἕκαστος πολίτης ἐγκατέπαττε τὰ τέκνα του πρώτον μὲν εἰς τὸ τάγμα τῶν Γενητῶν καὶ Φρατόρων, ὅτε ὁμόγνιοι ὠνομάζοντο, ἔπειτα δὲ κατετάττοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Οἱ Γενῆται εἶχον ἐν ἑαυτοῖς τὰς ἰδίας αὐτῶν θυσίας, καὶ ἔνλεγον τοὺς ἱερεῖς των ἐν ἑαυτοῖς, εἰς ὁποίους «Γενῆται τῶν θεῶν» ἐλέγοντο. Ἆρα ἐν μέλος τοῦ γένους ὠνομάζετο Γενήτης. (Οἱ νεώτ. γράφ. γενῆται, ὅμως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ γραφ. γενῆται. Ἰδὲ καὶ Taylor. Δημ. εἰς Νεαιρ. Σ. 1365, 9. Σχολ. Σ. 1023. καὶ Ruhnk. Τιμ. Σ. 66.). Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει, «Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκείου γενητεῖαι, τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἔθυον. Ζήτ. Τριττύα. Ἐντεῦθεν «Γενήτης, ἡ, Γενήτη τῶν Θεῶν» (Αἰσχύλ. Διαλ. Γ. 20.), ἡ ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Γεννητός, ἡ, όν (γεννᾶσθαι). Γεγεννημένος, ὅπως ἐγένετο ὑπό τινος· κτιστός· ὅμως γεννητὸς, ὴ, όν, τεχνικῶς, Στοιχ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Γ. 2, 2. καὶ Ἐπιφαν. π' Ὡς γὰρ τιμᾶς ἡμᾶς βούλονται σωζεσθαι καὶ λέγειν ἴσον τὸ γεννητὸν εἶναι τῷ γεννητῷ, οὐ παραδεκτέον δὲ ἐπὶ θεοῦ λέγειν, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὰ πτίσματα μόνον· ἕτερον γὰρ ἐστι γεννητὸν, καὶ ἕτερον γεννητόν.»

Γενικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. γενικῶς (γένος). Ἀνήκων εἰς τὸ γένος, ἀποτελῶν γένος. Ἡ γενικὴ, ὑπακουομ. πτῶσις, παρὰ Γραμματ. 2) καθολικός, παρὰ τοῖς νεωτέροις· ἐναντίον τῷ, ἰδικός.

Γένυς, ἡ, = Γένος, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα, ποιητ. μάλιστα δὲ παρὰ Τραγικ.

Γενυάδης, ου, ὁ, Εὐγενὴς, ὁ ἀπὸ εὐγενικοῦ γένους καταγόμενος, ἢ ὁ εὐγενὴ καὶ γενναῖα φρονῶν (παλλικάρι), Πλατ. καὶ Ἀριστοφ. (-υ-). Τὸ πλησ. γενναδαι.

Γενναδότειρα, ἡ (γένναδοτήρ). Ἡ γεννήτρια, καὶ ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως ἢ τῆς διαδοχῆς τοῦ γένους, Ὀρφ.

Γενναιάζω. Εἶμαι, ἢ πολιτεύομαι ὡς γενναῖος, Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 206.

*Γενναιόθυμος, ὁ, ἡ. Ἔχων γενναίαν ψυχήν.

*Γενναιοκαρδίος, ὁ, ἡ. Μεγαλόκαρδος.

Γενναιοπρεπής, ὁ, ἡ· καὶ γενναιοπρεπῶς, ἐπίρ. (γενναῖος, πρέπω). Ἁρμόζων, πρέπων εἰς ἕνα γενναῖον καὶ εὐγενῆ ἄνθρωπον. Ἐκείνος, εἰς τοὺς ὁποίους πρέπει ἡ γενναιότης, Ἀριστοφ. Εἰρ. 978.

Γενναῖος, αία, αῖον, Ἀττ. ᾶος καὶ, ός, ή (γένος)· καὶ, γενναίως, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν γενναῖα, δοσμένος ἀπὸ τὴν φύσιν εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως, ἔμφυτος, φυσικός· ἐν τῷ γένει κείμενος, ὁ ὅμου μὲ τὸ γένος γεγεννημένος, ἢ ἐκ γένους παρεπόμενος, Ἰλ. Ε, 255. «Οὐ μοι γενναῖον, οὐδὲ σ. οὐ προγονικὸν, οὐκ ἔμμυτον καὶ ἔμφυες, οὐδὲ εἶναι μοι δοσμένον ἐκ γενετῆσμου τὸ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λως αὐχ γίγνηται αὕτη ἡ λέξις παρ' Ὅμ. Ἐξαιρέτως ἀνλοί, ὁποιος εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἢ φρότημα· ὡς π. χ. »Ζῶα γενναῖα· κύων γενναῖος· καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, εὐγενής, εὐγενικός, ὁ ἀπὸ εὐγενικὴν γενεὰν, φαμιλίαν γεννημένος, ἀπὸ καλὸν σέλ, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ἀριστ. Ζ. ἱστορ. α'. 1, 14. 2) γνήσιος, ἄληθινός τό εἶδος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· καλὸς, ἄξιος κατὰ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, ἰδιαιτ. εὐγενὴ πράξεων καὶ φρονῶν, μεγαλόφρων· καὶ ἐντεῦθεν, ἀνδρεῖος, δυνατός, ἰσχυρὸς, θαῤῥετὸς, μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, ἐγκαρδιακὸς, παλλικάρι, Ruhnk. Τίμ. σ. 67. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ Ἑλληνικὴ, ὡ γενναῖε, εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει ἀντὶ, ὦ βέλτιστε, ὅταν προσῤῥήγνηται τις τινὸς· πολλάκις δὲ καὶ εἰρωνικῶς, ὡς παρ' ἡμῖν, ἔκαλέ σέ, ὅταν ἀπατᾶσαί τις καὶ ἐσφαλμένως δοξάζῃ. Ἡ φρίτις, »Γενναῖος εἶσι, λέγεται πρός τινα, ὅταν μὴ πολιτικὸν καὶ εὐχαριστοῦντες ἀποβάλλωμεν εἰ κοινῶς λέγομεν, σὲ εὐχαριστῶ· ὅθεν

Γενναιότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, ἀρὰ, εὐγενὴς γενναιότης, εὐγενὴς φρόνημα καὶ πολίτευμα, ἀνδρία, θαῤῥος, δύναμις, μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία. Ἐπὶ δὲ γῆς, φυσικὴ εὐκαρπία, καρποφορία, Ξενοφ. Κυρ. Π'. γ', 38. »Ἰδὴ ὁπότε (τὸ γῆλιον) ὑπὸ γενναιότητος καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβεν.

Γεννάω, ῶ. Μ. ήσω (γέννα). Γεννῶ, παράγω ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. π. χ. »Ὁ γεννήσας πατὴρ. Πῶ̃ες τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Βλάβην ἡδονῇ καὶ λύπην γενναῖ· (σπανίως ἐπὶ φυσικῆς γεννήσεως τῶν γονέων, π. χ. Λουκ. α', 13 »Ἐλισάβεθ γεννήσει υἱὸν σοι»). Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτίκτονται καὶ φύονται ἐκτὸς σώματος διὰ τῶν ἐμφύτων δυνάμεων τῆς φύσεως. π. χ. γενναῖ τρίχας, ὀδόντας, μέγα σῶμα· ποιητ. ἀλλὰ καὶ τροπικ. »Νοῦν, φρένας γενάσθαι, ἤτοι λαμβάνειν, ἀποκτᾶν καλὸν νοῦν κτλ. Ἐξαιρέτως δὲ καὶ συνήθως λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶν τὸ, γεννᾶν, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς· ἐπὶ δὲ γυναικῶν τὸ, τίκτειν· ὅθεν

Γεννηδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, γεννήτειρα· ἀμφ.

Γέννημα, ατος, τὸ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, ἡ παρῆχθη, ἐβλαστήθη· καρπὸς, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν. »Γεννήματα, τὰ τέκνα. 2) ἐπαρχ. τὸ γένναν, παράγειν, Αἰσχ. Προμ. 852.

Γεννηματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾶν, Ἰώσηπ. Πόλ. Ἰουδ. Δ'. 8. Τομ. β'. σ. 293.

Γέννησις, εως, ἡ. Τὸ γεννᾶν, παράγειν, φύειν, τὶ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προαγόμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν, Δαμασκ.

Γεννήτειρα, ἡ· ἴδιη· τοῦ, γεννητὴρ. Ἐκείνη, ἥτις γεννᾶ. Ζήτ. καὶ, Γενέτειρα.

Γεννητήρ, ῆρος, ὁ, = γεννητής.

Γεννητής, οῦ, ὁ, = γενέτης, ἐπιτοπολὺ ποιητ., ἐκ τοῦ γεννάω. Ὁ γεννῶν, παράγων. Οὗτω γεννηταὶ, οἱ γονεῖς.

Γεννήτης, ὁ· παροξύτονως, ἰδὲ γεννῆται.

Γεννητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐνικὸν ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ γεννᾶν· ἐκ τοῦ γεννάω.

Γεννητός, ἡ, όν (γεννάω). Γεννημένος, ὁποιος γεννήθη· καὶ ἐντεῦθεν ζωητός. Λουκιαν. »Καὶ πῶς γὰρ ἦν γεννητὸς ὡς ἀ. τ. λ. Τὸ γεννητὸν, ἡ γένεσις.

Γεννήτρα, ἡ· ἴδιη. τοῦ γεννητὴς, ταυτὸν τῷ, γεννήτειρα.

Γεννητωρ, ορος· ταυτὸν τῷ, γενέτωρ, γενέτης, γεννητὴς· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 206. »Ζεὺς γεννήτωρ, ταυτὸν ἔστι τῷ, γεννητὴν ἔφορος.

Γεννητῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τρόπον γεννητοῦ, Ναζ.

Γεννικός, ἡ, όν (καὶ Ἐπῤῥ. Γεννικῶς)· ταυτὸν τῷ, γενναῖος, καὶ γενναῖος. »Γεννικὴ, τὸ μεγάλως λεπτύνειν, Ἀθην. σελ. 485., κατὰ πολλὰ μεγάλη· κυρ. ἄξιος, ἀξιέπαινος, ἀξιόλογος, ὡς »Δεῖπνον γεννικόν. Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Δυσ. 1071.

Γεννοδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, δότειρα γένους, ἐπίθετον Ἀφροδίτης, Ὀρφ.

*Γεννόθεος, ἡ. Γεννήσασα τὸν θεὸν, Λουκιαν. Ὄμ. εἰς Θεοτ. 4.

*Γενολάτα, ἐπ. καὶ Ἰων. πρτ. γένωτε, Ὅμ.

Γένος, εος, τὸ (γένω). Γενεὰ, φυλὴ (στὸ Τουρκ.), ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Κατκγωγὴ, μάλιστα ἐὺ εὐγενεὶ, παρ' Ὁμήρῳ· συχνάκις ἐν χρήσει ἡ αἰτ. γένος ἀντὶ γενεὴν, κατὰ τὸ γένος· ἔτι δὲ γένος ἐκ τινος (Ἰλ. Ξ, 113.) καὶ, »Γένος βασιλήων εἶναι (Ὀδ. Δ. 63.). »Γένος ἀδάμαντος« (Ἡσιοδ. Θε. 161.). »Θεῖον γένος εἶναι, ἤτοι κατάγεσθαι ἐκ θείου γένους (Ἰλ. Ζ, 180.). 2) ἡλικία, π. χ. »Γένει ὕστερος« (Ἰλ. Γ, 215.). 3) ἀνθρώπινον γένος, ἡλικία (Ὀδ. Γ, 245.), καὶ ἐπομ. συχνάκις φυλὴ, φαμιλία, πλῆθος πολλῶν ὁμοῦ εἰς ἓν γένος· οἷον, »Γένος ἀνδρῶν, βοῶν γένος (Ἰλ. Μ, 23. Ὀδ. Γ, 2.2.)κ· Ἰδὲ καὶ γενεά. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. ἤρξατο νὰ λέγεται καὶ ἐπὶ φυλῶν λαοῦ καὶ ὁλοκλήρων λαῶν, ὡς καὶ ἐπὶ εὐγενῶν γενεῶν. Κυρίως λέγεται ἐκεῖνο τὸ πρῶτον καὶ καθολικὸν σύστημα ζώων ἢ πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς γεννήσεως καὶ συγγενείας ἔχουσιν ἀλλήλους τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπειτα ἐξήρτηται ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὑποδιαιροῦνται εἰς εἴδη. 4) τὸ γένος, καθὸ διαφορὰ τῆς φύσεως. ἀρτενικὸν καὶ θηλυκὸν· ὡσαύτ. καὶ παρὰ Γραμματ. »Γένη, ἐν ταῖς δεκλίσεσιν, ἀντίκεινται τῷ, εἴδη. 5) δὲ τέκνα σημαίνει. 6) ὁ Πλάτων ὀνομάζει Γένη καὶ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς πρώτας ἀρχὰς καὶ αἰτίας τινός, Ruhnk. Τιμ. σ. 233. »Τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρὸς, ὕδατος, καὶ ἀέρος« ..... 7) ἕνωσις τῶν πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· ἰδὲ γενῆται. 8) ἐν τῇ λογικ. ἄθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διαιρουμένων εἰς μικρότερα ἀθροίσματα (εἴδη).

Γενούστης, ου, ὁ. Ὁ τοῦ γένους ἀρχηγέτης, ὁ προπάτωρ, γενάρχης, Πλάτ. Φιλήβ. 16. »Νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ παντὸς αἴτιος· ταυτόν ἐστι τῷ, γενητικός.

Γένυα, τὰ. Ἤρεται· κυρίως δὲ τὰ ἔσωτερα, ἐκ τοῦ, ἔντος· ὅθεν τὸ Λατιν. venter, Καλλίμ. καὶ Νίκανδρ.

Γεντεκανή, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ', 3. Gentiana lutea, Lin.

Γέντο. Παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Θ, 43. Ν, 241. Σ, 476.) γ'. ἐνικ. πρόσ. ἐνὸς μὴ ἀπαιτοῦντος ἐν ἄλλῳ χρόνῳ κρκτῆρα ῥήματος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἕλαβεν, ἀνέλαβεν· κατά τινας δὲ Αἰολ. ἀντὶ ἕλετο, ἕλτο, ἕντο, καὶ προσθέσει τοῦ Αἰολικοῦ δατος γ, γέντο, ὡς τὸ, κέλτο, κίλτο, κέντο, παρ' Ἀλκμᾶνι, καὶ, ἕλσον, ἕλσάν, Δωρικ. ἤλασον, ἐνῶν. Ὁ Ἥτυχ. ἔχει ἔτι, Γένιον, λαβε. 2) κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο, Θεόκριτ. καὶ Μόσχος. Ἐν τῇ συνδ. ἐπέγεντο, ἀντὶ ἐπεγένετο, εὑρῆται ἤδη παρὰ Θεόγν. 640.

Γένυ, τό, = γένυς, Τραγ.

Γένυς, υος, ἡ (καὶ παρὰ Τραγ. γένυ). Αἰτ. πληθ. γένυας, συναιρ. γένῦς. Διαγών, τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ τοῦ πηγουνίου, Ὀδ. Δ, 320, καὶ Ἀριστοτέλ. Ζ' Ἱστορ. Α'. »Ἔτι σιαγόνες δύο, τούτων τὸ πρόσθιον, γένειον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γένυες. Παρὰ ποιηταῖς πληθυντ. Γένυες καλοῦνται καὶ ἄμφοτερα, ἢ καὶ ὅλον τὸ στόμα μετὰ τῶν ὀδόντων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ἰλ. Ψ, 688. Δ, 416. ἐν γένει, σιαγὼν· πηγοῦνι (ὅρα τὸν Σχολ. Εὐμπ. Ἐκάβ. 286.). Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Εὐριπ. (Φοιν. 1390.) λέγει »Κυρποῖ δήγοντες ἀγρίαν γένυνι, ἀντὶ, τὸ γένειον, αἱ τρίχες τῶν γενείων. 2) τὸ κοπτερὸν μέρος, μάλιστα τοῦ πέλέκεως, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πέλεκυς, ἡ ἀξίνη, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1205. ἰδὲ Valck. διατρ. σ. 145. (γενεὶς, γένειον, γνάθος, genae)

Γένω, ἡ γείνω (ὅθεν τὸ συνηθέστερον, γεννάω, γεννῶ, τέκτω, φύω), εὔχρηστον μόνον εἰς τὸν Τπερτελ. γενέμην, εἶχε γενήτει, Ἰλ. Α, 280. »... θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ«. Παθητικ. Γένομαι, ἢ Γείνομαι (ὅθεν παράκ. Γέγονα, καὶ μετοχ. Γεγονὼς, Ἀπαρεμφ. Γεγονέναι, Ὑπερσυντ. Ἐγεγόνειν), ἔχει μόνον παθητικὴν σημασίαν, εἶμαι γεννημένος, ἔγινα, ὑπάρχω, εἶμαι, παρ' Ὁμήρ. »Γεγωνεῖ ἔτη εἰκοσιν, ἀφ' οὗ ἔγινεν 20 χρόνων κατὰ τὴν ἡλικίαν. »Γεγονέναι βελτίων ἄλλων (Ἡτοκρ.)«, τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀπὸ πλέον εὐγενὲς γένος ἢ εὐγενῆ καταγωγὴν, φαμιλίαν, παρὰ οἱ ἄλλοι. »Ἐγεγόνει τῇ Βουλῇ οἱ ὀργὴ« (»Δημοσθ., ὠργίσθη, ἐνόμισεν μὲ τὴν βουλὴ· ὅθεν μετοχ. ἡ Γενομένη, ἡ πατρὶς, καὶ ἡ μήτηρ· καὶ, οἱ Γενόμενοι, οἱ γονεῖς, Ξενοφ. Κῆτ. Γίνομαι, μετὰ τοῦ ὁποίου συχνάκις συγχέεται· καὶ, Ἐγγείνω. Τὸ παθ. γείνομαι, καὶ, γεινόμενος, ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς.

Γεοειδὴς, ὁ, ἡ (γέα, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γῆς, ὅμοιος μὲ γῆν, Ἀριστοτ.

Γεόομαι, οῦμαι, παθητ. Γῆ γίνομαι, Διοσ.

Γεοῦχος, ὁ, = γηοῦχος,

*Γεοφόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειοφόρος.

Γεραιός, ά, όν. Ἰωνικ. Γηραιὸς (γῆρας). Ὁ γέρων, ἀνὴρ, ὅστις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ ἀξίαν του εἶναι ἀξιοτίμητος, καὶ Γερασὶ, ἡ γυνὴ, ἥτις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ κατάστασίν της εἶναι ἀξιοτίμητος· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ καὶ παντοχοῦ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων χρήται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Ὅμηρος, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ γέρων ὑπῆρχε σεβάσμιον. Ἰλ. Α, 35. Λ, 632. 643. Ω, 162. Ὀδ. Γ, 373. Ξ, 131. Ἰλ. Ζ, 87. 270. 287. 296. Ν, 433. 618. Συγκρ. Γεραίτερος, (ὡς παλαίτερος) γεροντότερος (ἐνίοτε καίτοι καὶ ἀντὶ τοῦ, Γεραιὸς), καὶ πληθυντ. »γεραίτεροι, οἱ γεροντότεροι, οἱ γέροντες τῇ ἡλικίᾳ ἔθνους τινὸς, οἱ σύμβουλοι, οἱ διοικηταὶ, οἱ πρέσβεις, οἱ τινες ἄλλοι, πρεσβύτεροι λέγοντες· ὑπερθετ. γεραίτατος, παρ' Ὁμήρ. 2) γηραλέος. 3) παλαιὸς, ἀρχαῖος. (ω ⏑ Seidl doctrina σ. 101.) ὅθεν

Γεραιόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιὸς)· ταυτὸν τῷ, ῥυτιδόφλοιος. Ὁ ἔχων φυτὸν παλαιὸν φλοιὸν, Ἀνάλεκτ. Β'. 217. »Γεραιόφλοια σύκα, τὰ ἴσχοντα ξηρασμένα, σχισμένα εἰς τὴν φλοιὸν, καθὼς τοῦ γέροντος τὸ πρόσωπον.

Γεραραί, αἱ. Αἱ σεβάσται, αἱ ἱέρειαι τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθήναις, αἱ ὁποῖαι ὠμνυον εἰς τὰ Θεσμοφόρια. Ζήτ. τὸν ὅρκον παρὰ Δημοσθ.

Γεραίρω, Μ. ῶρῶ, Ἀόρ. ἐγέρρησα. Ἀπαρ. γεγάρει, Ἀόρ. β'. ἐγέρρον, παρὰ Πλάτ. πολ. δ'. σελ. 428. ἔτι δὲ καὶ γερεῖρομαι (γέρας). Τιμῶ, ἀναμείβω τινὰ μὲ τιμὴν ἢ δῶρον, καὶ ἐν συμποσίῳ τῶν ἀρχόντων, δίδω τὸ καλλίτερον καὶ μεγαλειότερον κομμάτι, τινὸς, Ἰλ. Π, 321. Καθόλου δὲ, τιμῶ· καὶ λέγεται μὲν ἀδιαφόρως, π. χ. οἱ ὑπήκοοι γεραίρουσι τὸν ἄρχοντα καὶ λόγοις καὶ ἔργοις· καὶ ὁ Ἄρχων τοὺς πιστοὺς αὐτῷ γεραίρει ἕδραις, ὥροις, τιμαῖς« (Ξενοφ. Κυρουπ. Π'. α, 13), πλὴν σπανιώτερον ἐπὶ ὑποδεεστέρων πρὸς ἀνωτέρους.

*Γεραίστιος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 565. ἐκ τοῦ Γεραιστός, ἡ· πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ὀδ.

Γεραίτερος, α, ον· καὶ γεραίτατος, η, ον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ γεραιὸς, Ἰλ. Ι, 60.

Γεράω, ᾷθει παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 396 Γερασόμενα, κατὰ τὸν Σχολ., ἀντὶ κοσμούμενα, ἐκ τοῦ γέρας· μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι ἄλλως ἀναγινώσκουσι.

Γεράνδρεον, καὶ, ὁρότερον, Γεράνδρινον, τὸ (γεράνδρα, ὄνος). Παπαλακιὸν ξένιον, ἢ κορμός. 2) τροπ ἐπὶ πολλὰ γεγηρακότων ἀνθρώπων, παλαιὸ γηρος, Ἀριστοφ. Β'. 148. καὶ 297. (υ – ⏑ ω Ἱκε. Ἀνδ. Παλ. σ. 185).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γερανίας, ου, ὁ (γέρανος). Ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν ὡς ὁ γερανός, μακρόλαιμος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λαιμὸς τοῦ γερανοῦ, Φρύνιχ.

Γεράνιον, τό. Ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, Ἡσύχ. παρ' ἡμῖν δὲ τὸ ἐν τοῖς φρέασι πρὸς ἀντλησιν ἐπιτήδειον ὄργανον. Ζήτ. Γέρανος. 2) εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. Γ. 131. ἀναφέρει δύο εἴδη, καὶ τὸ μὲν ἔχει σκοροδοειδῆ καὶ φαγώσιμον τὴν ῥίζαν, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τοῦ Λιννᾶ. **geranium tuberosum**· τὸ δὲ δεύτερον ἔχει τὰ φύλλα ὡς τὰ τῆς μαλόχης, τὸ τοῦ Λιννᾶ. **geranium rotundifolium.** 3) = γέρανος, σημαντ. β'.

Γερανίς, ίδος, ἡ. Ἐπίδεσμὶς (παρὰ Παύλ. Αἰγ. ς'), δέμα, φασκιά.

Γερανίτης, ου, ὁ. Λίθος, παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν γερανῶν.

Γεραιοβοτία, καὶ γερανοβωτία, καὶ γερανοβοσία, ἡ (βόσκω). Ἡ πρὸς βοσκὴν στάσις, καὶ κοπὰς τῶν γερανῶν, Πλατ.

Γερανομαχία, ἡ. Ἡ τῶν γερανῶν μάχη, Στράβ. Β'.

Γέρανος, ἡ, Ἰλ. Β, 460. Γ, 3, καὶ ὑστερώτερον ἄρσ. ὁ, Αἰλ. Εἶδος πτηνοῦ, πολλὰ μακρὸν ἔχον τὸν λαιμόν, ὁ Γεραιός. 2) τὸ γεράνι, σηνικὴ μηχανὴ τις ἐκ μετεώρου καταψερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν Ἀλφιτοποιῶν ξύλον. 3) εἶδος χοροῦ κατὰ μίμησιν τῆς τακτικῆς πτήσεως τῶν Γεράνων· ἔστι δὲ ὁ αὐτός, τὸν ὁποῖον συνεθίζουσι καὶ οἱ σημερινοὶ Γραικοί, Συρτὸν αὐτὸν ὀνομάζοντες, ἔχων ὀπλ. ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὸ χέρι πιασμένον, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν σχήματι κύκλου χορεύουσι, Πλούταρχ. εἰς Θησ.

Γεραός, ἡ, ὁν· ταυτὸν τῷ, γεραιός, καὶ γηραιός, Σοφ. Οἰδ. Κ. 238. μόνον ποιητ.

Γερᾱρός, ά, όν (γεραίρω). Ἀξιοτίμητος, τίμιος, ἔντιμος, Ἰλ. Γ, 170. 211. Ὑστερωτ. ἐν γένει = γεραιὸς καὶ γηραιός· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀλέξ. 26. »Γεραρὸς τὸ εἶδος«, αὐτὶ τοῦ, σεβάσμιος. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681. οἱ Γεραροῖμι, οἱ Ἱερεῖς, ὡς, »Αἱ Γεραραὶ,« αἱ Ἱέρειαι. 2) ἀντὶ τοῦ, Γηραιός, γέρων, ἐν Ἀναλέκτ. 3, 24.

Γέρας, γεν. αος, καὶ ατος, τό. Ἀνταμοιβὴ τιμῆς ἢ ἀρετῆς· ὧν τοι, τὸ ἐξαίρετον, οἷον ἐλάμβανον μάλιστα οἱ ἡγεμόνες καὶ στρατηγοὶ ἐκ τῶν λαφύρων εἰ ἑαυτοὺς πρὶν αὐτὰ βληθῶσιν εἰς κλῆρον καὶ μερισθῶσιν· ἦσαν δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ πολύτιμα ὅπλα, ἢ ὡραῖαι σκλάβαι· τὸ ἐναντίον τοῦ, μοῖρα, Οἰδ. Α, 534. ἐν γένει δέ, τιμῆς ἀπόδειξις. »Γέρας ἀνάντιωμα, ἢ τελευταῖα πρὸς τοὺς θανόντας τιμή. 2) ἄξιωμα, δύναμις, Ἰλ. Ψ, 182. Ὀδ. φ, 150. Δ, 175. Παράβ. γῆρας. Ὁ Ὅμ. ἔχει παρεκτὸς τῆς ὀνομ. καὶ αἴτ. τὸ κατ' ἀποκοπ. πλησ. γέρα ἀντὶ γέρατα· τὰ δὲ, Γέρεα, τά, Ἰωνικῶς παρ' Ἡροδότ. Β', 168. καὶ γεν. γερέων, ὑμν. Ὅμ. Δημ. 312. καὶ Ἡσ. (ἡ γεν. γέρατος εἶναι ἐσφαλμένη) Ὅθεν γῆρας, τὸ· τὸ γηρατεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ἄνθρωπον σεβάσμιον καθὼς πιστεύουσιν· ἔτι δὲ τὸ, γῆρας, Ἰωνικ. εἶναι ἀντὶ τοῦ γέρας, ὡς καὶ τὸ ἦθος καὶ ἦθος. Ἐντεῦθεν ἔτι τὸ, γηραιὸς, γηράω, κ. τ. λ. (Ἐπ. ῡ ω, Ἀττ. ῠ–, Porson. Εὐρ. Φοιν. 888).

Γεράσμιος, ὁ, ἡ (γέρας). Ἔντιμος, ἀξιοτίμητος· καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 95. Φοιν. 930. γεροντικός. 2) γέρας περιέχων, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 132.

Γερασφόρος, καὶ Γερατοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τιμῆς χάριν γέρας ἀποφερόμενος, ἢ ἀπολαμβάνων, Πινδαρ. Πύθ. 2, 78.

* Γερασφρονέω (γέρας, φρονέω). Ἀξίως φρονῶ, Αἰσχ. Ἱκ. 356. Ἀμφιβ.

Γεργέρειμος, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. ἑνὸς εἴδους ἐλαιῶν, Ἀθήν. Ὁ Σουϊδ. ἐν Λέξ. Ἐλάα ἔχει τὸ, γεργέρμος, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ῥουπάτα, ἢ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαυλεῖται (καὶ αὐτομάτως κατακεσοῦσα) ἐλαία, druppa.

Γέργηθες, οἱ. Εἰς τὴν Μίλητον ἐλέγοντο οἱ δημόται, ὁ κοινὸς λαός. Παρ' Ἀθην. Γέργιθες κεῖται.

Γεργίθιος, ὁ. Κόλαξ, ἐκ τοῦ ὀνόματος πυρονομασθεὶς, Ἀθήν.

Γέργινος, ὁ. Παρὰ Κυπρίοις εἶδος βατιλικῶν κατασκόπων, καὶ, κολάκων, Ἀθήν. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Γεργῖνος, καὶ, Γεργέργινος, ὁ διάβολος.

Γέρδης, καὶ, Γέρδιος, ὁ. Ὁ, Ἑλληνιστὶ· ὅθεν τὸ Λατιν. Gerdius. (Ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σχηματ. ἔρδω, ἀντὶ, ἔργω, προσθέτει τὸ δασεῖς γ.)

* Γέρεα, Ἰων. πλησ. τοῦ γέρας, Ἡρόδ.

Γερήνιος, Ὁμ. ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, οὐχὶ καθὸ ἔντιμος καὶ γηραιὸς, ὡς τινες ἡρμήν., ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς Γερήνης ἢ Γερήνου ὤν, ὁ ἐν τῇ Γερήνῃ κώμῃ ἀνατραφείς, παρβ. Ἡσ λείψ. 22.

Γερηφορία, ἡ (γέρας, φέρω). Τὸ ἔχειν ἔντιμον ἀξίαν, τιμὴν, τόπον, Διον. Ἀρχ. Β', 10.

Γερηφόρος, ταυτὸν τῷ, Γεραφόρος. Ἀξιωματικός.

* Γερμανολέτης, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ φονεὺς τῶν Γερμανῶν, χρησμ. Σιβυλλ. 14, 45.

Γέρον, τό. Γηραιὸν, παλαιὸν, Ὀδυσ. Χ, 184. »Σάκος, εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ«, ἤτοι ἐπὶ παλαιᾶς ἀσπίδος λεγεται.

Γεροντᾱγωγέω, ὦ. Γέροντα ἄγω, ὁδηγῶ, καὶ διδάσκω, μανθάνω, Σοφοκλ. καὶ Ἀριστοφ.

Γεροντᾱγωγός, ὁ. Ὁ ἀγωγὸς, ὁδηγὸς, ἢ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου.

Γερόντειος, α, ον· ἡ, γεροντεῖος, ἡ, γεροντικὸς (γέρων). Ἀπὸ τοὺς γέροντας, ἢ ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀνήκων εἰς τὸ γῆρας, ἢ εἰς τοὺς γέροντας· ὡς, φρόνησις.

Γερόντεια, ἡ. Τὸ γῆρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία. 2) ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων, ἡ Γερουσία τῆς Σπάρτης, Ξενοφ. Λακεδ. Γ. ά, »Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῷ τέρματι τοῦ βίου (ὁ Λυκοῦργος) τὴν κρίσιν τῆς Γεροντίας προσεῖς, ἐποιήσεν Νικολ. Δαμασκ. παρὰ Στοβ. ἔχει, »Κρίσις δὲ ταῖς Γεροντίαις ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προστίθεται τοῖς τε εὖ ἢ κακῶς ζῶσιν, ὅπου ἀναγνωστέον ἐκ Ξενοφ. »Τῆς γεροντίας«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γερωσία, ἀντὶ, γεροντία, παρὰ Δάκωσι καὶ Κρησί. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Γερῶα, ἀντὶ, Γερουσία, ὁ δὲ Ἀριστοφ. (Λυσιστ. 980.) γερωχία, Δωριακῶς ἔχει.

Γεροντιαῖος, α, ον· ταυτὸν τῷ, γερόντειος, Πολυδ. Β', 13.

Γεροντίας, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, πατρὸς πάππος, Λακωνικ. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ξ, 118.

Γεροντιάω. Γηράζω, γίνομαι γέρων· μεταφ. γίνομαι παιδικὸς ἀπὸ τὸ γῆρας. π. χ. »Οἱ λόγοι σου γεροντιῶσιν«, Διογ. Α γ', 18., ἤγουν οἱ λόγοι σου φρονοῦσιν ἰχνη ἀδυναμίας γεροντικῆς, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἀρχίσεις νὰ γίνεσαι μωρὸς πάλιν ὡς παιδίον καὶ φλυαρεῖς ὅ, τι φρένης.

Γεροντίζω, Μ. ἴσως, = γεροντιάω· ὅθεν »Γεροντίζων οἶνος, παλαιὸς οἶνος, Ἀλέξανδρος Τραλλιαν. Θ'. Σ. 524.

Γεροντικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ. γεροντικῶς), = γερόντειος.

* Γερόντιο, λέγει ὁ Σκύλης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1212. ἀντὶ γερόντιον.

Γεράντειον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γέρων. Γεροντάκι. 2) παρὰ Πολυβ. ε'. 51. καλεῖται ἡ Βουλὴ, ἡ Γερουσία τῶν Καρχηδονίων, Γερόντιον, ὡς παρὰ Νικολ. Δαμασκ., ἀλλὰ μερικὰ Ἀντίγραφα ἀντὶ τούτου »Τὸ γεροντικὸν« ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, οἱ Γέροντες, ἢ Γερουσία, Λατ. Senatores.

*Γεροντογράδιο, τό (γέρων, γραῦς). Γέρων ὡς μπαμπόγρια· κωμικὴ ἔκφρασις τοῦ Σκύδου παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1199. (α)

Γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. Ὁ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου, τῶν ὑφηλοτέρων, Πλάτων Ἐλυσ. Σ. 272.

Γεροντοκομεῖον, τό (κομέω). Τόπος, ἢ κος, ἐν ᾧ τρέφονται καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ γέροντες, νοσοκομεῖον· ὅθεν

Γεροντοκομέω, ὦ. Ἐπιμελοῦμαι καὶ τρέφω τοὺς γέροντας.

Γερουσία, ἡ. Ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, Γαλλ. Sénat. 2) = Πρεσβεία· ὅθεν

Γερουσιάζω, Μ. ἀόρ. Κάθημαι εἰς τὴν γερουσίαν, εἶμαι γερουσιαστὴς, Νικήτ. Χρον. Ε'.

Γερουσιαστὴς, οὔ, ὁ. Ὅπερ εἶναι μέλος τῆς βουλῆς, Sénateur, Πολύβ.

Γερούσιος, α, ον. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τοὺς γέροντας ἢ γερουσιαστὰς, ὡς Γερούσιος ὄρκος (Ἰλ. Χ, 119.), ὁ ὅρκος τῶν ἀγαθῶν καὶ πρεσβυτάτων. »Γερούσιος οἶνος« χρησίμου ἐξαιρέτου, τὸ ὁποῖον πίνουσιν οἱ ἔμπιστοι τοῦ λαοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἰλ. Δ, 259.

*Γερόδερμον, ἢ γεροδέρμιον, τὸ· τὸ γέρων στεφάνωμα.

Γερράδια, τά. Σκεπάσματα, ἤτοι προφυλακτήρια ἀπὸ ῥάβδους, βέργας· συνήθως λέγεται ὅμως 1) μία τετράγωνος ἀσπὶς (μάλιστα Περσική) πεπλεγμένη μὲ ῥάβδους, καὶ περισπασμένη (καπλατισμένη) μὲ ὦμόν βυζινὸν δέρμα, ἔναντι Κυρευπ. Α'. β'. 9. Ἡρόδ. 2) φραγμὸς τοιουτοτρόπως πεπλεγμένος, φράξις, προφύλαξις ἀπὸ ἐπιθρομῆς, τοίχος μὲ ῥάβδους πεπλεγμένος (τζιατμᾶς). »Γέρρους ἀποστανρούσιν«, Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. ἔνθεν, Γερρεχελώνη, ἡ, ἤτις ἔχει σκέπασμα τῶν στρατιωτῶν ἐξ ἀσπίδων, εἰς πολεμικὰς χρήσεις, Μακεμ. Παλ. στρ. 90. Ζήτ. Μάννα. 3) σκήνωμα, καλύβη, ἐξ οὗ ποίας δύναται τινὰς νὰ κατοικήσῃ, ἢ τὰ τῶν ζώων σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα, Δημοσθ. 4) καλάθι, κοφίνι, γαλίνι ὡς φορτωμα τῶν ἀνθρώπων, Στράβ. 5) παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ κρύφιον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ αἰδοῖον, Σχολ. Λουκιαν. 6) βέργα, καὶ παντὸς ἀντὶ ἀκόντιον· ὅθεν

Γερροφόρος (φέρω). Ὅπλισις φέρει γέρρα, τάγμασι στρατιωτικὸν φέρουν ἀσπίδας ἀπὸ γέρρα, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ή, 9.

Γερροχελώνη, ἡ. Ζήτ. Γέρρου.

Γέρσυμον, τό. Ζήτ. Κέρσιμος.

*Γέρυνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, γυρῖνος, Νικ.

Γέρων, οντος, ὁ. Ὁ γεραιὸς, Ὅμ. Β, 789. Ι. 238. κτ. καὶ πλειονασμ. ὑπαλλαγὴ γέροντες, ἄρσ. Ἀχ. 676. Πληθυντικ. οἱ Γέροντες, οἱ γεραιότεροι, οἱ πρῶτοι ἔθνους τινὸς, οἱ ἔντιμοι, οἱ προεστῶτες, καὶ ἀντεῦθεν ἡ Γερουσία, ἡ συγκλητος, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ. 2) τὸ ἐργαλεῖον, τὸ οὗ ἐκλωθων, ἐξαρτῶντες τὰ στυπία, Πολυδ. 7, 73. 3) ὡς ἐπίθ. πλατὺς, ἀπαστὸς μέσον παλαιὸς παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Χ, 184· ἴδε γέρων), παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς συχνὰς μὲ παρ' αὐτοῖς ὡς ἐπίθ., ὅμως συνήθως ἐπὶ ἀρτου, ὡ, γέρων ἰχθὺς, πέπλος. Ζήτ. καὶ στυπ

Γερωσία, ἡ, ἡ, γερωχία, Λακων. ἀντὶ γερουσία, Ἀριστοφ. Λυσ. 980.

Γευσμός, ὁ, = Γεῦσις, Νίκανδρ.

Γεῦμα, ατος, τό (γεύω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη τινὰς, τὸ ψαγὶ, ἢ τὸ ποτὸν· καὶ τὸ διδόμενον ὡς δοκίμιον ἐκ ποτοῦ οἴνου, Ἀριστ. Ἀχ. 187. καὶ μεταφ. Ἀδ. ιά'. »Λικρίνου μέγα γεῦμα καὶ δείγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Διός.« 2) ἡ ἀπόλαυσις προφῆς καὶ πεσμοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ γεῦμα, ἄριστον, τὸ ὁποῖον γίνεται πρὸς τὸ μεσημέριον. 3) γεῦσις, νοστιμάδα, πᾶν ὅτι ἔχει ἡ δίδει ὄρεξιν, ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. gustus, Ἰταλ. gusto, Γαλλ. goût. Πλατ. Ἱππαρχ. »Ἔπειτα παρόντες ἀν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κάτω, καὶ ἀναγινώσκοντες, καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, φοιτῶσιν ἐκ τῶν ἀγρῶν κτλ. Οὕτω καὶ Λουκιαν. εἰς Ἑρμότιμ. 60. καὶ Χρυσόστ. εἰς ε. ὁμιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. καὶ ὁμιλ. εγ'.

Γευματίζω. Τρώγω τὸ μεσημερινὸν φαγητόν, τὸ γεῦμα.

Γεῦσις, εως, ἡ. Τὸ γεύεσθαι ἔκ τινος, καὶ τὸ ἀφήνειν ἢ δίδειν τινί νὰ γευθῇ. 2) ἡ τῆς γεύσεως αἴσθησις, ὁπόταν δηλ. τρώγῃ ἢ πίνῃ τινάς τι καὶ αἰσθάνεται διὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος.

Γευστέον, ἐπιθ. ἐπίρρ. ἐκ τοῦ γεύω. Πρέπει νὰ δώσητε τινὶ νὰ γευθῇ, Πλατ. Πολ. 2'. Σ. 537. 2) ἐκ τοῦ γεύομαι, πρέπει νὰ γευθῇ τις.

Γευστήριον, τό. Ὄργανόν τι, δι' οὗ ἐγεύοντο τινος, καὶ τὸ ποτήριον, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Γευστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γεῦμα ἢ εἰς γεῦσιν. «Γευστικὴ δυνάμις, ἡ δύναμις τῆς γεύσεως.

Γευστός, ἡ, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἢ ἔλαττε νὰ γευθῇ τινάς, νὰ αἰσθανθῇ μὲ τὴν γεῦσιν.

Γεύω, Μ. γεύσω. Ἀφήνω ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις, τινά τινος, Valck. Ἡροδ. 7, 46, καί, τινά τι (Εὐρ. Κυκλ. 149), καί, τινὶ τι, ὅσον φιλεῖ τινα, αἰτίζω, γευματίζω. Σοχνόπ. καὶ παρ' Ὁμ. μόνον (Ὀδ. Γ, 413) ὑπάρχει τὸ μέσον γεύομαι, δοκιμάζω τι γευόμενος. Ὅθεν μέσ. Γεύομαι, τρώγω, ἀπολαμβάνω τροφὴν καὶ ποτόν, γευματίζω. 2) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως· καὶ ἐνταῦθεν ἔσεται τῆς ὁμοιότητος, κυρτάζω τι διὰ νὰ τὸ ἰδῶ τί λογῆς εἶναι, κάμνω ἐξ ἰδίας πείρας μαθεῖν ἐξέτασιν ἢ δοκιμήν, δοκιμάζω, καλῶς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. π. χ. «Ἀρχὴν, τύπους γεύεσθαι, δοκιμάζειν τὴν ἀρχήν, τὸ πεῖσος, ὃ ἐστι, δοκιμάζειν τὴν κατάστασιν αὐτῶν διὰ τῆς πείρας· σημαίνει δὲ καὶ λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἀπολαύω· πάντοτε μετὰ γεν. Παρ' Ὁμ. ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ἐχθρᾷ σημασίᾳ, ὡς καὶ τὸ ἀποπειράομαι, κάμνω ὁμοιωμὴν μὲ τί διὰ σύγκρισιν, ὡς, «Ἀχαιῆς δουρὸς γευσάσθαι (Ὀδ. Τ, 181), καί, «Γεύεσθαι ἀλλήλων (Ἰλ. Γ, 258) ἐπὶ μαχητῶν, οἵ τινες διαμοιζουσιν εἷας τὸν ἄλλον, ἀποπειρῶν λαμβάνουσι τῆς ἀλλήλων δυνάμεως· καί, «Γεύεσθαι χειρῶν, δοκιμάζειν τοὺς γρόθους, διὰ νὰ ἰδῇ τινας πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ ἄλλος εἰς τὰς χεῖρας. «Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσι ἐγχείῃσιν (Ὀμ. Ἰλ. Γ, 258), ἤτοι θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ τὰς λόγχας, νὰ μετρήσωμεν, καὶ μετρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας· τὸ δὲ «Γεύεσθαι τῆς θύρετρου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 482, κτλπ. εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, Αἰσχ. ἐν λατιφ. 242 τοῦ Σατυρ. Τριπτολέμ. «Νέας γυναικὸς οὐ μὰ λάζῃ φλέγων ὀφθαλμός, ἥτις ἀνδρὸς ἢ γεγευμένη. Τὸ Λατιν. gusto ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀρρήτου Ἑλλην. Γύω, Γύσω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Νεύω, Νύω, τὸ nuto. (Παρὰ Β. πειράομαι).

Γέφυρα, ἡ. Ἡ παλαιὰ τούτου σημασία παρ' Ὁμήρῳ εἶναι, ὕψωμα γῆς, χώματος, ἀπόχωσις, μόλος διὰ τὸ ἀποβλέπειν τὴν ἐκκαίλισιν ποταμοῦ τινος μάλιστα, ἐπειδὴ αὐτὸς λέγει διὰ τὸν χειμάρρους, «Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Ἰλ. Ε, 87· καὶ ἑπομένως «Γεφύρας χέλευθον (Ο, 357), ἵστατε τὸν δρόμον διά τινος μόλου. Αὕτη ἡ σημασία κεῖται καὶ ἐν τῷ «Γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν», παρὰ Πολυβ. καὶ «Ἡ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα, ἐπὶ Ἡρακλέους παρὰ Λουκιαν. Δημώνᾳ. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Β', 99. «Τὸν «Μῆνα ἀποχεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν — τὸν πρὸς μεσημβρίης ἄγκωνα προσχώσαντα, ἐξεχώρισε τὴν Μέμφιν ἐκ τοῦ ῥείθρου τοῦ Νείλου διὰ τινος μόλου· πρβλ. γεφυρόω, ἀπογεφυρόω. Οὕτω καλεῖ καὶ ὁ Πίνδαρ. (Νέμ. 6, 67.) τὸν Κορίνθιον «Ἰσθμὸν «Πόντου γέφυρανον καί, «γέφυραν Ποτιάδαν (Ἰσθ. 4, 34). Ἀλλ' ἐκ τῆς ἑπομένης ῥήτεως γίνεται ἀκόμη σαφεστέρον. «Γεφυροῦν τοὺς ποταμοὺς νεκροῖσι, μολύνειν τοὺς ποταμοὺς μὲ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ διαβαίνειν ἀπ' ἐπάνω αὐτῶν· οὕτω καί, «Ἢ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυραι, Ξενοφ. Ἀναβ. 2) παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τοπολύ ὁ δρόμος, ἡ διέξοδος, τὸ μεταξὺ δύο τραχμιῶν, ἤτοι τάφρων τῆς μάχης διάστημα, διὰ τοῦ ὁποίου μένουσι τὰ στρατεύματα ὡς διά τινος χώματος ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς μάχης χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἑπομ. ὁ τόπος τῆς μάχης, καὶ πάντοτε μόναν ἐν Ἰλ. (διότι ἐν Ὀδ. δὲν ἁπαντᾷ τελείως ἡ λέξις) οὕτω· πολέμοιο γέφυρα ἢ γέφυραι. π. χ. Ἰλ. Δ, 371. η — τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; τὸ ὁποῖον παραβάλλεται μὲ τὸ ἀνωτέρω ἐν στίχ. 366. «Ἑπτάσταθ', ἑνὶ ἵπποισι καὶ ἄρμασι καλλιτρόποισι, καὶ μὲ τὸ ἐν Θ, 542. ιι — ἐπολέμοιο γεφύρης. 3) συνηθεστέρα δὲ, ἀλλὰ καὶ νεωτέρα, μάλιστα δὲ Ἀντ. ἐστιν ἡ σημασία τούτου αὐτὶ τοῦ, Γεφύριον, τὸ εἴτε διὰ πέτρων, εἴτε διὰ ξύλων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «γεφυροῦν, ἡ, γεφύρα ζευγνῦναι ποταμόνα, ἢ «γέφυραν ζευγνύναι, κτίζειν, βάλλειν, ἢ κάμνειν γεφύριον ἐπάνω εἰς ἕνα ποταμόν. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν ἀνήκουσιν αἱ συνήθεις παραγωγαί, γέα καὶ φορέω, ἢ ἢ παίζουσα παραγωγὴ «Ἡ ἐξ' ὑγρέων, ἤτοι ἐπὶ ὕδατος, ὡσανεὶ γέφυρά τις οὖσα, Ἡρωδ. Γραμμ. παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐ. Μ. Παρὰ τοῖς ἐγκατοίκοις τῆς Ἀκαρνανίας λέγεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον σή, γέφυρα, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ Ὁμήρου, ὅ ἐστιν, ἀπὸ τοῦ, Ἀποχώσεις, Μόλος. (ω — ω, καὶ μόνον πολλὰ μεταγενεστέρως καὶ ωυυ, Ἐπιτρ. Ἀθέσπ. 632, 6· ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐξαμέτρῳ τινι ἐπιγραφῇ ἐν τέλει, τὸ ἥμισυ Λατινικῆς, καὶ τὸ ἥμισυ Ἑλληνικῆς, Orell. inscr. Lat. I. p. 347. ἀρ. 1949).

*Γεφυρεργάτης, ὁ. Ὁ κτίζων τὴν γέφυραν, Τζέτζ. Χιλ. β', 82.

Γεφυρέω, Μ. ήσω. Ῥίπτω ἀπὸ τοῦ γεφύριον κάτω σκώμματα πρός τινα, ἤτοι καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ γεφύριον, χλευάζω, σκώπτω, περιγελῶ τινά, Ἔπει ἐν Ἐλευσῖνι γέφυρά τις ἦν μεταξὺ αὐτῆς καὶ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, τοὺς μυστηρίοις ἀγομένοις, καθεζόμενοι τινες ἔσκωπτον τοὺς παριόντας, ἦσαν εἰχεν ὁ λαὸς τὴν ἄδειαν, κατὰ τὰς δημοσίους ἑορτάς, νὰ περιπαίζῃ καὶ περιγελᾷ τινά· καὶ ἐντεῦθεν 2) καθόλου αὐτὶ περιπαίζω, περιγελῶ τινά ἀνεμποδίστως καὶ αὐθαδῶς. Πολύβ. παρὰ Σουΐδ. Πλούτ. Σύλλ. 6.

Γεφύριον, τό, Ὑποκορίστ. Μικρὰ γέφυρα (καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια καθόλου αὐτὶ τοῦ, γέφυρα), Λίλιαν. ἡ, 14. (ῠ)

Γεφυρισμός, ὁ (γεφυρίζω). Τὸ περιπαίζειν, περιγελᾶν, ὁ χλευασμός.

Γεφυριστής, οῦ, ὁ. Περιγελαστής, χλευαστής, σκώπτης, Πλούταρχ Σύλλ. κ. β'.

Γεφυροποιέω, ῶ. Γέφυραν ποιῶ· ἡ συνάπτω μὲ γέφυραν· καθόλου δὲ, ἀποχώνω, μολύνω, Πολυβ. γ', 64, 1. Εὐχρηστότερον μέντοι τὸ γεφυρόω, ἐκ τοῦ

Γεφυροποιός, ὁ (ποιέω). Ὁποιος κάμνει, κτίζει τὰ γεφύρια. 2) ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Pontifex, ἱεράρχης, Πλουτ. Νουμ.

Γεφυρουργέα, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν γεφυρῶν, Τζέτζ. Χιλ. ά, 931. δ', 301.

Γεφυρόω, Μ. ώσω (γέφυρα). Ἀποχόω, ἤτοι χύνων χῶμα εἴς τινα ποταμὸν κατ' ὀλίγον πολύν, κάμνω αὐτὸν ὡς γῆν καὶ διαβατόν· ἰδὲ παραδείγματα ταύτης τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γέφυρα· ὡσ. δὲ «διάβασιν, ἢ δύσπορα γεφυροῦν (Πολυβ. Λουκ.)», διὰ χωμάτων κάμνω τι διαβατόν. 2) ἐνόω μὲ γέφυραν, στήνω γέφυραν ἐπάνω ποταμοῦ, «Γεφυροῦν τὸν ποταμόνα, Ἡροδ. 7, 24. Ἡρωδ. ζ', 1, 13. Ἢ δὲ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 245 περίοδος, «Γεφύρωσε δέ μιν αὐτὸν (τὸν ποταμόν) ω, δηλοῖ δένδρον μέγα, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐκ τῆς βίας τῶν ἀνέμων καὶ ἔφθανεν ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην· καὶ μεταφορ. παρὰ λογογράφοις, Ποταμὸς νεκροῖς γεφυροῦνται, ἤτοι οὕτως, ὥστε διαβαίνειν ἐπάνω τῶν λειψάνων ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 111. «Γεφύρωτέ τ' (Ἀχιλλεῖ) Ἀτρεΐδαισι ὁδόντων, ἔκαμε δηλ. διὰ τῆς αἰδοίας του ὥστε νὰ δυνηθῶσι να ἐπιστρέψωσι πολλὰ μεταφ.).

Γεφύρωμα, ατος, τό. Τὸ γεφυρωμένον, γενόμενον διαβατὸν διὰ μέσου γεφύρας, ἢ μόλου, καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ γεφύρας.

Γεφύρωσις, εως, ἡ (γεφυρόω). Τὸ βάλλειν, κατασκευάζειν γέφυραν, ἢ μόλον, ἀπόχωσις, Στράβ. Α'. σελ. 59. (ῠ)

Γεφυρωτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος βάλλει, κάμνει τὰ γεφύρια, pontonnier.

Γεωγραφέω, ῶ (γεωγραφος). Περιγράφω, ἢ σχεδιάζω ἐπί πίνακος τὴν γῆν. «Τὰ γεωγραφούμενα, ἤτοι τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τῆς γῆς συγγράμματα.

Γεωγραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τῆς γῆς. 2) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα γεωγραφική, Γεμίνου Στοιχ. ἀστρον. 13. ὄθεν

Γεωγραφικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν Γεωγραφίαν, ἢ ὁ κτίνων εἰς αὐτήν. «Τὰ Γεωγραφικὰ, συγγράμματα, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ γεωγραφίας· ὄθεν

Γεωγραφικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν γεωγραφικὸν τρόπον.

Γεωγράφος, ὁ, ἡ (γῆ, γράφω). Ὁποιος περιγράφει τὴν γῆν, καταγίνεται εἰς τὴν Γεωγραφίαν. 2) κατ' ἐξοχὴν, ὁ Στράβων. (ᾰ)

Γεωδαισία, ἡ (δαίω). Ἡ μοίρασις τῆς γῆς ἢ τῶν χωραφίων. 2) = γεωμετρία.

*Γεωδαιτέομαι. Διαιρῶ τὴν χώραν, ἤτοι διεμέω, Κύριλλ. σλ. 1619.

*Γεωδαίτης, ου, ὁ. Ὁ διανομεὺς τῆς χώρας, Δαμασκ. τ. β'. σελ. 211.

Γεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γῆ ὁμοιος, γήϊνος, κατὰ τὸ εἶδος τῆς γῆς. «Γεώδη χωρία ὀνομάζονται ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν χωραφίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι τελείως πέτρας ἀκκαταμείκτους μὲ χῶμα· καὶ μεταφ. «ἄδεσμα γεώδεα

Γεωειδής, ἐος, ὁ, ἡ· αὐτὶ γεοειδής (γέα, εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γῆς, Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 430.

Γεώλοφία, ἡ. Λόφος ἀπὸ γῆν, ἢ ἄμμον, Στράβ. ε.

Γεώλοφος, ὁ, ἡ (γέα, γαῖα, λόφος). Ἓκ γῆς ἢ ἄμμου ὡς λόφος ὑψωμένος, ἢ ἐκ γῆς ἐξέχων. π. χ. «Χωρίον γεώλοφον, τόπος ἔχων λόφους. «Τάμμος γεώλοφον, λόφοι ἀπὸ ἄμμον. «Ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα, Στράβ. 16, ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Γεωλόφια, ἔχουσι. 2) γεώλοφος, ὁ· ἡ, γεώλοφον, τό· ὡς οὐσιαστ. αὐτὶ γεωλοφία. 3) μεταφ. ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ ἀνδρώπου μεγαλοστωμάτου καὶ ἀναισθήτου.

Γεωμετρέω, ῶ (μετρέω). Μετρῶ τὴν γῆν· μετέρχομαι τὴν Γεωμετρίαν. 2) διδάσκομαι τὴν γεωμετρίαν. π. χ. «Πρετο αὐτὸν, εἰ γεγεωμέτρηκεν, ἢ μουσικὴν ἐπεκτήσατο.

Γεωμέτρης, ου, ὁ. Ὁποιος καταμετρεῖ τὰ μέρη τῆς γῆς, μετέρχεται ἢ ἐξεύρει τὴν Γεωμετρίαν. Θηλ. γεωμέτρις.

Γεωμετρία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μετρᾷ τινὰς τὴν γῆν, ἤτοι τὰ μήκη, τὰ πλάτη αὐτῆς.

Γεωμετρικός, ἡ, όν. Ὁποιος εἶναι ἔμπειρος εἰς τὴν γεωμετρικὴν· ἡ Γεωμετρικὴ ἐπιστήμη, τέχνη, ἐπιστήμη, Διογ. Λ. 3, 84.

*Γεωμετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ γεωμετρικὸν τρόπον, ἢ κατ' ἀναλογίαν, ὡς ἀριθμητικῶς, ἰσορροπῶμος, μὲ ἴσον ἀριθμόν, π. χ. Πλουτ. Ἠθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σελ. 643. »Ἀριθμητικῶς, οὗ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. Ὑπερδ. γεωμετρικώτατα, Πολιτ. δ, 160. Cic. ad Att. 12, 5.

Γεωμιγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μέ γῆν μεμιγμένος, ἀναπατωμένος μὲ χῶμα, Πλουτ. Ἠθ. σελ. 893. καὶ Στράβ. 12, σ. 571.

*Γεωμορέω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργικήν, Θεοδώρ. παρὰ Εὐσεβ. προπ. Εὐαγ. σελ. 427.

Γεωμορία, ἡ (μέρος). Μοίρασις, διαίρεσις τῶν γεωργίων, χωραφίων. 2) ἡ γεωργία τοῦ διανεμηθέντος χωραφίου, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 10.

Γεωμορικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γεωμορίαν ἢ εἰς τὸν γεωμόρον. »Γεωμορικὸς νόμος«, νόμος ἕνεκεν τῆς διαιρέσεως τῆς γῆς πρὸς γεωργίαν, ἢ εἰς ὑπηρεσίαν, Διονύσ. Ἁλικ. Γ', Α. 10, 39., ὅς τις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ, Χωρονομικός, εἶπε.

Γεωμόριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γεωμορία. Τὸ τῆς γῆς μόριον, γεώργιον, Ἡσυχ.

Γεωμορος, ἡ γεωμορος, καὶ, γαμόρος, καὶ, γειομόρος, ὁ, ἡ (γῆ, μείρομαι). Ὅποιος εἰς τὴν μοῖραν χώρας τινός, ἤτοι τῶν χωραφίων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἐν μερίδιον γῆς, κληρούχος, ἄποικος ὅποιος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια. Ὁ Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 611) καλεῖ Γεωμόρους τοὺς πολίτας τοῦ Ἄργους· ὁ δὲ Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Γειομόρος, Γεωργός, ὅ,τις ἔτι πρωτοβήσιν. »Ὁ ἐπὶ τῶν ἐγγείων τιμημάτων (ἀτιμάτων) τὰ κοινὰ ἐπέπεσεν, ὅ ἐστιν, ὁ κύριος τῶν χωραφίων, ὅς τις ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὰ ἔξοδα διὰ τὰς δημοσίους λείτουργίας λεγομένας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἐκαλοῦντο Γαμόροι, οἱ πλούσιοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ πρῶτοι πόλεως, ἢ ἐπαρχίας τινός, Valck. Ἡρ. 5, 77. 6, 22. 7, 155. Ruhnk. Τιμ. σελ. 67. Διόδ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. Θησ. καὶ Σόλ. Ζητ. καὶ Γειομόρος. 2) ἐργαζόμενος, γεωργῶν τὴν γῆν, π. χ. βοῦς, ποιητ. 3) Γεωμόροι, οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ διδόντες πρὸς ἕκαστον (Σχολ. Θουκ. η. 21), εἶσι παρὰ Ῥωμαίοις εἰσὶν οἱ Decemviri agris dividundis, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Θ', 52. »Τοὺς γεωμόρους ἀποδεικνύναι«.

Γεωνέμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις ἐναπομείνας κληρούχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Ἡσυχ. Δίων Κάσσ. σελ. 38, 5. 150, 26, 35. 501, 99. »Γεωνόμης« δὲ παρὰ Φρυνιχ. (ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 32, 14), ὁ διανέμων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑκάστῳ τὸν κλῆρον.

*Γεωπέδιον, τό, ὑποκ. τοῦ γεώπεδον· ὑπὸ Σβεύχ. παρ' Ἡροδ. ζ', 28· διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. Ἰδὲ Σαιν. Ἑρμῆ. Σ. 518.

*Γεωπεδον, τό. Ἴδε, ἀντὶ γήπεδον, Κομμάτι γῆς, κτῆμα, κυρ. ἐντὸς τῆς πόλεως, Ἡροδ. ζ', 28. »Αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδρῶν πόλεων καὶ γεωπέδων ἐστὶ βίος«. ἐσφαλμ. ἀναγν.

Γεωπενίνης, ου, ὁ (γέα, πενιῶν ἢ πέντε). Ὅποιος ἔχει μικρὸν καὶ ἀχρεῖον χωράφιον, ὀλίγην γῆν, πτωχὸς εἰς χωράφια, οἱονεὶ πενιῶν ἢ πενόμενος γῆν, Ἡρόδοτ. Β'. 6. Η'. 111. Ruhnk. Τιμ. Σ. 6.

Γεωπονέω, ὦ. Δουλεύω, ἐργάζομαι, γεωργῶ τὴν γῆν.

Γεωπονία, ἡ, Γεωπονικὸς, καὶ, Γεωπόνος, ὁ, ἡ ταυτὸν τῷ, Γεηπονία, Γεηπονικὸς, καὶ, Γεηπόνος.

*Γεωπορέω, ὦ. Γεωπόρος εἰμί· περιέρχομαι τὴν τινα.

*Γεωπορία, ἡ. Ἡ περιήγησις, voyage.

*Γεωπόρος, ὁ, ἡ. Ὁ περιερχόμενος γῆν τινα, ταξειδιώτης, voyageur.

Γεωργέω, ὦ. Οὐδ. εἶμαι γεωργός, μετέρχομαι τὴν γεωργικήν· π. χ. Πλουτ. Ἀλεξ. »Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους«. 2) ἐνεργ. γεωργῶ, καλλιεργῶ. π. χ. γεωργῶ τὰ κτήματα, χώραν· πολλοὺς ἔχω τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Οὕτω καὶ »γεωργεῖν γεωργίαν« καὶ μεταφ. γεωργεῖν τοὺς ἰχθύας, ἐλαιον, οἶνον· καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ποτίζω, κάμνω καρποφόρον. π. χ. »Ὁ Νείλος... τῇ παρόδῳ γεωργεῖ τὰς ἀρούρας«. Ἰδὲ Ἡλιοδ. β', 28. καὶ Φιλοστρ. Ἐπ. ξβ', σ. 944. 2) ἐντεῦθεν μεταφέρεται καὶ εἰς ἄλλα, καὶ σημαίνει φιλοπόνως ἀσκῶ, ἐπιτηδεύομαι, ἢ θεραπεύω, ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι, καὶ συνών. αἴτ. ἢ μετὰ τῆς ἐκ. π. χ. Γεωργεῖν τέχνην. »Στάχυν γεωργεῖν«, ἤτοι θερίζω καὶ καρποῦμαι. »Γεωργεῖν ἐκ τινος«, ἤτοι ἐπιτηδεύομαί τι καὶ τρέφομαι ἀπ' αὐτοῦ· καὶ μεταφ. τὴν ἀσέβειαν, ὀργὴν γεωργεῖν. Ἡσυχίαν γεωργεῖν. »Γεωργεῖν τινα«, ἤτοι διδάσκειν τινὰ τὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. »Γεωργεῖν τὴν ἐκκλησίαν«, ἤτοι θεραπεύειν, τιμᾶν, περιποιεῖσθαι. »Γεωργεῖν τὰς συμφοράς«, σ. ε ἐκ τῶν δημοσίων συμφορῶν ὠφελοῦμαι. Λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, προξενεῖ, παρέχει, π. χ. Γρηγ. εἰς Βασίλ. »Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄψυχον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ πονουμένοις«. Καὶ ἐπὶ μελισσῶν. »Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποπήραις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον«, σ. ε. φιλοπονεῖ, δίδει.

Γεώργημα, ατος, τό. Τὸ γεωργηθὲν καὶ ἐσπαρμένον χωράφιον. »Τὰ γεωργήματα τῶν ἀνθρώπων«, ἤτοι τὰ φυτευθέντα ὑπ' αὐτῶν.

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ. Καλὸς, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν, Διοδ. Σικ. ὡς, τόπος, χωρίον.

Γεωργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν τὴν γῆν· ἡ τῆς γῆς ἐργασία· καὶ ἐν γένει, πᾶσα καλλιέργεια, γεωργικὴ οἰκονομία, κυρίως τε καὶ μή, π. χ. Πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι (Θουκ. Α', 11). Γρηγ. »Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστίν. 2) γῆ, χωράφι, τὸ ὁποῖον γεωργεῖται ἢ ἐγεωργήθη. »Γεωργίας μὴ μεγάλας ἐργάζεσθαι«, Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. 6, 37.

Γεωργικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν γεωργίαν, ἢ διαλαμβάνει περὶ αὐτῆς, ὡς, βίος, νόμος, σκεῦος, σύγγραμμα· καὶ, »Γεωργικὴ ὑπακ. τέχνη. 2) ἐπιτήδειος, εἰδήμων τῆς γεωργίας, ἢ ἀγαπῶν νὰ καταγίνηται εἰς αὐτήν. Γεωργικός, ἐπίθ. τοῦ Ἰακωβ. Ἐπίρρ. Γεωργικῶς.

Γεώργιον, τό. Ἡ γεωργία. 2) τὸ χωράφιον. 3) ὁ ἐκ τῆς γεωργίας καρπός, ὡς τὸ Κυνηγίου, Κυνηγία.

Γεώργιος, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ γεωργὸς, ζευγίτης.

*Γεωργίτης, ὁ. Ταυτὸν τῷ, γεωργός.

Γεωργός, ὁ, ἡ. Ὅποιος γεωργεῖ, δουλεύει τὴν γῆν, καὶ οὐσιαστ. ὁ ζευγίτης, ὁ γεωργός, ὁ θεραπεύων τὴν γῆν. »Γεωργὸν βοίδιον«, βοῦς ζευγιτικὸν, Ἀριστ. Ἀχ. 1035. 2) ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν. 3) γεωργὸς παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ βιβλίοις ὁ θεός, καὶ γεωργοί, οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ. (ἐκ τοῦ ἔργω)

Γεωργώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ τὸν γεωργὸν ἢ μὲ τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γεωργοῦ. π. χ. »Κατὰ δὲ τὸ γεωργωδέστερον.

Γεωρυχέω, ὦ. Σκάπτω, ὑποσκάπτω τὴν γῆν οὕτως, ὥστε νὰ ἔλθῃ ἄνω, ἀναποδογυρίζω σκάπτων. Ἡρόδοτ. Δ'. 20. Αἰλιαν. Ζ. Φ. 16, 15. Κλημ. Ἀλ. σελ. 242. »Τὸ χρυσίον καὶ τοὺς λίθους γεωρυχοῦσιν«. ἐκ τοῦ

*Γεωρυχία, ἡ. Σκάψιμον τῆς γῆς ἄνω καὶ κάτω, Αἰλιαν. Ζ. Φ. 6, 43. »Μυρμήκων γεωρυχίαι«.

Γεωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅποιος ὑποσκάπτει καὶ κάμνει λάκκους, τρύπας εἰς τὴν γῆν, Ἡσυχ. ὡς σκάλοψ, ζῶον.

*Γεωσπορέω, ὦ. Τὴν γῆν σπείρω, γεωργῶ, Τιμωθ.

*Γεωτομία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου σχίσις τῆς γῆς, γεωργία, Μαξ. περὶ καταρχῶν 499. ἐκ τοῦ

Γεωτόμος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειτόμος (ἐκ τοῦ τέμνω γῆν).

Γεωτραγία, ἡ (τραγεῖν, τρώγω). Ἡ ἐκ τῶν τῆς γῆς καρπῶν τροφή, Ἱπποκρ. Σ. 513, 19.

Γεωφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅποιος φαίνεται ὡσὰν γῆ, χῶμα, Θεόφρ. περὶ Λίθ.

Γεωφάνιον, τό (γέα, φαίω). Τόπος μεταλλοῦχος τῆς νήσου Σάμου, ὅπου ἰατρικὰ γῆς εἴδη εὑρίσκοντο.

Γεωφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Γῆς, χώρας ἐπιτηρητὴς, φύλαξ, Σουΐδ. ἐν Λ. Γεώρχ. (2)

Γεωχαρής, τό — ές (χαίρω). Ὅποιος χαίρεται τὴν γῆν, τὰ χωράφια, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ κατοικῇ εἰς τοὺς ἀγρούς. 2) χαμηλός, ὁ πάτωμα ἐπάνω τῆς γῆς κείμενος, ἔρπων, ὡς τὰ μικρὰ φυτὰ, χαμερπής. Ζήτ. Γογγύλη.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Η.

Γῆ, ῆς, ἡ· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, γαῖα, καὶ γέα ἐκ τοῦ, γάω, γῶ, τὸ χωρῶ· ἢ τὰ πάντα χωροῦσα. Καθόλου λαμβανομένη εἶναι ὅλη ἡ ξηρὰ αὐτῆς, μερικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, τόπος, χώρα, πατρὶς, χωράφιον, ὑποστατικόν, ἀγρός· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χῶμα. Καὶ ὁ Ὅμ. χρῆται εἰδικῶς τῷ Ἀττ. τύπῳ γῆ ἀντὶ γαῖα, »Γῆν πρὸ γῆς«, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Αἰσχ. Προμ 685. Ἀρ. Ἀχ. 235. »Γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν καὶ διδόναι, σύνηθες σύμβολον ὑποταγῆς, παρ' Ἡροδ. συχνάκις. »Κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς«. »Κατὰ γῆς στέλλεσθαι, διὰ ξηρᾶς ταξειδεύειν. »Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, ἢ θεραπεύειν, σ. ε. καλλιεργεῖν. Ἡ πληθ. γαῖαι καὶ συναίρ. γῶν κτλ. εἶναι παρὰ ποιηταῖς συγγραφεῦσι πολλὰ σπανία, Valck. Ἡροδ. 4, 198. πρβ. Schaef. mel. p. 15.

Γηγενέτης, ου, ὁ, =Γηγενής.

Γηγενής, ες, ὁ, ἡ (γένω). Ὁ ἀπὸ τῆς γῆς γεγονὼς, ὅποιος ἐγεννήθη, ἔλαβε τὴν ὕπαρξίν του ἀπὸ τὴν γῆν, ὁ ἐκ γῆς, συνταξ. παραχθεὶς τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι ἡ γῆ· ὡς, πυρ γηγενές, γηγενὴς βολβὸς, μύκητες γηγενεῖς. 2) ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, ἁμαρτάνων. — Ὡς ουσιαστ. α) υἱὸς τῆς Γῆς, κυρ. Τιτὰν, Γίγας, οἱ Γηγενεῖς, οἱ Γίγαντες, ὡς καὶ γηγενεῖς περιληπτικῶς οἱ ἄνθρωποι. β) ὁ ἐντόπιος, ὡς καὶ αὐτόχθων, Πλουτ. Ἀποφθ. σελ. 177. »Ὃν δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖτε«.

Γήδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γῆ. Μικρὰ γῆ κυρ. μικρὸν χωράφιον, χωραφάκιον.

Γῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς τὸ, οἴκοθεν.

Γηθέω, ῶ. Μ. ήσω, Παρακ. γέγηθα (γαίω, γάομαι). Χαίρομαι (Ζήτ. Γήθω καὶ Γαίω), Ὀδύσ. Ο. 165. Συντάσσ. δοτ. ἢ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς »Πλούτῳ, ἐπὶ ταῖς εὐτυχήμασι γεγηθώς· ἐνίοτε καὶ αἰτ. ὡς Ρ. Θ, 377, παραβ. Valck. Ἱππ. 1389. »Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν«. (Ἰλ. Ι, 77). ἢ αἰτ. συνεκδ. ὡς, »γηθόμενος κῆρι«. Ἰωσήπ. Ἰουδ. σελ. 20. »Ὁ δὲ γηθομένῳ παῖδι κατ' αὐχένα πατήσας αὐτόν«. Ἐκ τοῦ γηθέω τὸ Δωρ. γηθέω. Ὁ Ὅμηρος δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ τὸν ἐνεστῶτα γηθέω, ἀλλὰ τὸν παρακείμενον γέγηθα ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει. Τὸ γεγαθεῖν ὡς τῶν τοιούτων παρακ. ἅπαντα παρὰ Νεμ. Πινδ. 3, 33. Diseen.

Γήθησις, εως, τό. (Πλούταρχ. εἰ Ἄγησ. 29.) ἡ Γηθοσύνη, ἡ (γηθέω). Χαρούμενη καρδιὰ, χαρὰ Ἰλ. Ν, 29. Φ, 390. Τὸ πληθ. τοῦ γηθοσύνη εἶναι σπανίον· π. χ. γηθοσύνῃσι παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. β', 878· δ', 620. Τιμ. Ὁμ. Δημ. 437. Ζήτ. Γαίω. ἐκ τοῦ

Γηθόσυνος, η, ον· καὶ, ὁ, ἡ· καὶ, γηθαλέος, α, ον. Ἐπίρ. γηθοσύνως. Χαρούμενος, εὐθυμος, κεκαρδισμένος, γεμάτος χαρὰς εἴς τι, τινί, Ἰλ. Η. 122.

Γηθυλλίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ γήθυον.

Γήθυον, τό. Ἀμπελόπρασον, πρασολίδι, gethyum.

Γήθω, ἀχρ. ἐνεστ., ταυτὸν τῷ παραγώγῳ γηθέω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔσω, γέγηθα, γεγηθώς, καί, γεγηθότως, Ἰλ. Θ, 555. Ὀδ. Χ, 106. Ζήτ. Γαίω. Πρῶτος ὁ Κύπ. Σμυρ. ἔχει τὴν μετοχ. γηθόμενος. Ἰδὲ παραδείγματα τινὰ ἐν τῇ λέξει γηθέω.

Γήϊνος, ἡ, γήϊος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ γῆν, χωμάτινος. 2) φθαρτός. Ἐπιρρ. γηΐνως.

Γητιᾶ, καὶ συναίρ. γῆτις, ου, ὁ. Γεωργός, ἐπόχθων.

Γηλεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Στρωμένος, κειτόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, χαμαιεύνης, Καλλιμ.

Γήλοφος, ὁ, = Γεώλοφος, σημ. β'. Λόφος, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 58.

Γῆμαι, γήμας, γήμασθαι, γημάμενος, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀόρ. ά. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ γαμέω.

Γημόρος, ὁ, = Γεωμόρος.

Γηουχέω, καὶ γηοχέω, ῶ. Ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. ἐκ τοῦ

Γηοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). "Οποιος ἐχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια, ὑποστατικὰ· ταυτὸν τῷ, Γεοῦχος. Τοιοῦτον καὶ τό, Γηόχος, ἐκ τοῦ Ἰων. Γηοχέω, ἀντὶ γηουχέω, ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Ἡρόδοτ. Ζ', 100. 2) ἐπίθετον Θεοῦ, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει καὶ ὑπερασπίζεται μίαν χώραν· κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. γαιήοχος.

Γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ γηουχέω, Ἡροδ. 7, 190.

Γηπέταλος, ὁ. Πέτσαλος γῆς, Λουκ. Λεξ. ε. β'. »Σκόροδά τε εὗρον . . καὶ γηπετάλους τινὰς ἀνορύξαι«, ἔνθα ἐνοεῖ, καθὼς φαίνεται, τοὺς βολβώνους διὰ τὸ ἐχειν ῥίζας ἐπιμήκεις.

Γηπεδεών, τό, = γειώπεδον. Χωράφιον, καὶ μάλιστα τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον, κηπίον.

Γηπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). "Οποιος πίπτει, ἢ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 672.

Γηπονέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, γεωπονῶ, Εὐριπ. Ἱκέτ. 95. ἔδεν

Γηπονία, Γηπονικός, Γηπονικῶς, καὶ, Γηπόνος, =Γεωπονία, κ. τ. λ. Κυρ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 350. Εὐστάθ.

Γηπόπιον, τό· ταυτὸν τῷ, γεώργιον, Βασιλ. Σελευκ. σ. 11, 18.

Γηπόνομον, τό. Ὄνομα φυτοῦ, Δημήτρ. Ἱεροσολ. σ. 113.

Γήποτος, ὁ, ἡ· Δωρ. γάποτος (πίνω). Ἐκ τῆς γηποσίας, ποτοπωλεῖς, Αἰσχ. Πρτ. 621. καὶ Χοηφ. 97, 164. »Γάποτοι τιμαί, χοαί. Γάποτος χύσις«.

Γῆρᾳ, δοτικ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ, γήρᾳ, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γηραιός, ά, όν· ἡ, Γηραλέος, α, ον, ἡ, Γηρέλαιος (γῆρας). Παλαιὸς τῇ ἡλικίᾳ, γέροντας. Ἐκ τοῦ, Γῆρας, ὡς τὸ Γεραιός, ἐκ τοῦ, Γέρως· ἡ λέξις γηραιὸς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. 376. »Γηραιὸς πούρη«, Εὐριπ.

Γήραμα, τό, =Γήρειον, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀρίστου Διοσημ. 921., ὅπου ἐτι καὶ, γήραμος, κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Γηράμων.

Γηράναι (ἀόριστ. ἀόρ. β'. τοῦ γηράω, γηράσκω), καὶ, Γηράντεσσι, Γηράς, ἴδε Γήρημι, καὶ γηράσκω.

Γηρασάς, ἐως, καὶ, γήρασις, ἡ. Ἡ κλίσις, πόρευσις βράδυσις ἐπὶ τὸ γῆρας, Ἀριστ. καὶ Ἀμμών.

Γηραός, ῆ, ὁν, ἡ, =γηραιός.

Γῆρας, τό, παρ' Ὅμ. Γεν. γήρασος, ἡ γῆρως Ἀττ. κατὰ συναίρ. (οὐδέποτε γήρατος), Δοτ. γήρᾳ, καὶ Ἀττ. κατὰ συναίρ. γήρᾳ, Σοφ. Αἴ. 507 καὶ, Ὀδυσ. Λ, 132. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὸ γηρατεῖον, τὰ γηράματα. Παρ' Ὅμ. πάντοτε μὲ τὰ ἐπίθετα, λυγρόν, στυγερόν, χαλεπόν. »Ἐπὶ γήρασς οὐδῷ, ἢ ἐπὶ γήρως ὀδῷ«, ἀντὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ γηρατείου. »Τὸ τῆς λήθης γῆρας«, αὐτὶ τὸ εὐκολον λησμονοῦν γῆρας. Γήρα ὡς ἐπίρρ. ἀρχὰ (Σοφ. Ἀντιγ. 1353). Καὶ μεταφ. »Γῆρας ἱτέᾳ δέρμα[ς] ὄφεως ἐκδύνουσιν. »Ἀποδύεται τὸ γῆρας τὴν ἁμαρτίαν. »Γῆρας ἡμέραν, ἡ ἑσπέρα. »Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος« (Αἰσχύλ. ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 682.), τοῦτο τὸ σφάλμα δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ ποτέ. Ὁ σχηματισμὸς, Γῆρος, τοῦ· Δοτικ. Γήρει, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. Ζήτ. καὶ, γέρας.

Γηράσκω, ἡ, Γηράω. Μ. ἀσω, Ἀστ. ἀσομαι. Παρ. γεγήρακα, Ἀορ. α'. ἐγήρασα· ὁ Ἀορ. β'. ἀπαρ. γηρᾶναι πλέον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττ., παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις γηρᾶσαι, Pierr. Μοῖρ. σ. 115. Θωμ. Μ. σ. 192. Μετ. ἀόρ. γηράς, ποιητ. καὶκοιν. γηράτας.—Γηράσκω, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. Ἰλ. Π, 197. Η, 148. »Ἐνὶ Μεγάροισιν ἐγήρα«. Ὀδ. Ξ, 67. »Αὐτὸς ἐγήρα«. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 727. »Τὸ τῆι δὲ χώρας οὐ γεγήρακε σθένος«. Ἀθην. 13, σ. 600. »Οὔποτέ σου φίλοτης γηράσεται οὐδὲ πανεῖται«. 2) παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 907 εὑρίσκεται τὸ ἐγήρασαν ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ. »Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ«, ἤγουν, δὲν μὲ ἔθρεψαν ἕως εἰς τὰ γηρατεῖα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μ' ἐγήρασαν τὰ πάντα.—Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀορ. γηρᾶς εἶναι ὁ ἴδιος ὡς καὶ διδράσκω, ἔδραν, δρᾶναι, δρᾶς, ἤγουν γηρῶ, γήρημι, γηρᾶναι, γηρᾶς, γεν. γηράντος, οἷον, γηράντων ἀνδρῶν, καὶ ἡ δοτ. γηράντεσσι, ἡ αἰτ. γηράντας· (ἀσομαι, Ἀρ. Ἱππ. 1313.). Γηράσκομαι, ὡς μέσον, εὑρίσκεται μόνον παρ' Ἡσιόδ. (ἰδὲ Πλουτ. Ἠθ. σ. 415.) »Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηρύσκεται«. (Ὁ Ὅμ. ἔχει ἐκ μὲν τοῦ γηράω τὸν παρατ., ἐκ δὲ τοῦ γηράσκω τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐτι δὲ τὸν μετοχ. ἀόρ. γηράς, Ἰλ. Β, 663. Π, 325. 197. Ὀδ. Δ, 210. Η, 120. καὶ Ἡσ. Ἐ. 186.)

Γήρειον, τό· ὡς, »Γήρειν Ἀκάνθης«, τὸ λευκὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς χνοῦδι ἐπάνω εἰς τὸν στέφανον τινῶν φυτῶν, τὸ ὁποῖον, ὅταν φυσήσῃ τινάς, πίπτει· ἄλλως πάππος, Δατ. Pappus. Federbrone, Γερμ. Ζήτ. Πάππος.

Γήρημι, ἀχρ. ταυτὸν τῷ, γηρῶ, γηράσκω· ὅθεν τό, γηράναι, καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 197. »Ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε γηράναι, ἀντὶ τοῦ, γηράσας. Ὅθεν »Γηράντων ἀνδρῶν. Γηράντεσσι τοκεῦσιν. Γηράντας τιμᾶσα, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ἀφ' τις ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν »Γήρεϊ· καὶ, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὰν ἀμείνοτέρου«, ἢ ὡς Ἰωνικὸν, ἐκ τοῦ Ξενοφάνους ἀναφέρει.

Γηροβοσκέω, ῶ (γηροβοσκός). Τρέφω, θεραπεύω ἕνα γέροντα, ἢ εἰς τὰ γηράματα· ἐξαιρ. τοὺς γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς. Πασῶν. λαμβάνω περισσότερον, τρέφομαι εἰς τὰ γηράματα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 685.

Γηροβοσκία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν τοὺς γέροντας, ἢ εἰς τὸ γῆρας, Πλουτάρχ. Ἠθ. Σ. 111. ἐκ τοῦ

Γηροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). "Οποιος τρέφει, ἐπιμελεῖται τοὺς γέροντας, ἢ ἐν τῷ γηροτρείῳ, μάλιστα γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς.

Γηροκομεῖον, τό, =γηροτροφεῖον.

Γηροκομέω, ῶ. Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, τρέφω τοὺς γέροντας· ὡς καὶ τὰ, γηροβοσκέω.

Γηροκομία, ἡ, =γηροβοσκία, Ἰώσηπ. ε', 9, 4.

*Γηροκομικός, ἡ, όν. Εἰς γηροκομίαν ἀνήκων· μᾶλλον δὲ ἡ γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης, ἤτοι ἰατρικῆς, ὅπερ πραγματεύεται περὶ τοῦ πῶς δεῖ περιποιεῖσθαι τὰ τῆς ὑγείας τῶν γερόντων.

*Γηροκομίτης, ὁ. Ὁ διὰ τὸ γῆρας τραυφόμενος, ἀνδρὸς γέρων, Τζετζ. Χιλ. 11, 27.

*Γηροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), = γηροβοσκός, Ἡσιοδ. Θεογ. 605. Εὑρίσκεται καὶ γεροκόμος.

Γῆρος, τό, =γῆρας, παρὰ τοῖς Ο'.

Γηροτροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται οἱ γέροντες· ἐκ τοῦ

Γηροτροφέω, ῶ. Τρέφω τοὺς γέροντας, σιτίζω, ἢ περιποιοῦμαι αὐτούς, Ἰσοκρ.

Γηροτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων, περιποιούμενος, σιτίζων γέροντας, Εὐριπ.

Γηροφορέω, ῶ. Φέρω, βαστάζω τὸ γῆρας εἰς τῷ γηρατείῳ, Πλουτ. Ἠθ. σ. 983. ἐπὶ Ἀλκυόνος. »Ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενὴς ὁ ἀρὴρ γένηται συνεπεσθαι καὶ βαρύς, ὑπολαβοῦσα γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ«.

*Γηρυγόνος, ὁ, ἡ (γῆρυς, γένω). Φωνὴν, ἦχον προϊόντων, γεννῶν. »Γηρυγόνια, Ἐπιθ. Ἠχοῦς, παρὰ Θεοκ. Συρ. ὁ. »Κούρας γηρυγόνους«.

Γήρυμα, ατος, τό (γηρύω). Ἦχος, φωνὴ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. σάλπιγξ....

Γῆρυς, υος, ἡ. Φωνὴ, μεγάλη καὶ καθαρὰ, ἦχος, ἄσμα, Ἰλ. Δ, 437. »Οὐδ' ἴα γῆρυς«, ο. ε. οὔτε μία φωνή. »Στονόεσσα, πολυγοηθεστάτη, Ἑλληνική, ψεύγματος συνήθης γῆρυς«, Πλούτ. Σοφ. Εὐριπ. (ἐκ τοῦ κράω, κᾶρυς, κῆρυς, γῆρυς.)

Γηρύω, Μ. ύσω. Ἐκδίδω φωνὴν, λέγω, ὁμιλῶ, φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ· ὡσαύτως καὶ μεσος. Τμ. Ὅμ. Ἔρμ. 425. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔστι τυχαῖος ἐν αἰτιατ., Ἡσιοδ. Ἐ. 258. »Γηρύετ' ἀνθρώπων ἀείκελον αὐδήν«. Πινδ. Ὀλ. 2, 158. »Κύρκες ὡς ἄκραντα γαρύετον«. Πινδ. 4, 166. »Γάρυον τοιαῦτα«. Εὐρ. Ἱππ. 218. »Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσσειν. Γαρύειν, Δωρ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 5. ἀντὶ γηρύειν, ψάλλειν, οἷον, Νεμ. 3, 55. »Γλυκύ τι γαρυέμενον«. Ἰσθμ. 1, 48.—τινί ἢ πρός τινα, συνερίζομαι, ἀμιλλῶμαι κατὰ τὸ ψάλλειν. Ὁ Πινδ. χρῆται τῷ Δωρ. γαρύω, ἔνθεν τὸ Δατ. garrio. Εὑρίσκεται καὶ τὸ παθητ. σημαῖνον ᾠδὴν ᾄδεσθαι, λέγειν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀόριστος ἐγηρύθην, Εὐριπ. Ἱππ. 1074 καὶ Ἱκετ. 460. (Τὸ "Υψιλον εἶναι ἐν μὲν ἀορ. καὶ μέλ. παλαιὸν μακρόν, ἐν δὲ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν τοῖς δακτυλικοῖς στίχοις ὡς ἐπιτοπολὺ βραχὺ μὲν πρὸ βραχείας συλλαβῆς, μακρὸν δὲ πρὸ μακρᾶς, ὡς (βραχὺ) παρ' Ἡσ. »Γήρυες ἀνθρώπων« καὶ (μακρὸν) παρ' Αἰσχ. Προμ. 78. »Ὁμοια μορφὴ γλώσσα σου γηρύεται«.)

*Γηροβοσκέω. Ταυτὸν τῷ, γηροβοσκέω.

*Γηροκοσμέω· ταυτὸν τῷ γηροκομέω, πρβλ. Lobeck. Φρυν. σ. 692.

Γήρως, Γενικ. κατὰ συν. ἀντὶ, γήρους, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γήτειον, καὶ, γήτιον, τό, Ἀττ. ταυτὸν τῷ, γήϊον.

Γήτης, ου, ὁ κατὰ συναίρ. ἀντὶ, γηΐτης. Γεωργός, χωρικός, ξενίτης, Σοφοκλ. Τραχ. 32.

Γητομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω, χωρίζω τὴν γῆν καὶ κειροτομέω. Δωρ. γατομέω. ἐκ τοῦ

Γητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ χωρίζων, κόπτων τὴν γῆν, ὡς, ἀλεκλλα, βοῦς.

Γηφάγος, ὁ, ἡ, =Γαιηφάγος.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Ι.

Γῖ, ἰδὲ γε, σελ. 395. στῆλ. β'. στιχ. 22.

Γιγάντειος, αία, είον, ἡ, Γιγάντειος, α, ον. Μέγας ὡς ὁ Γίγας, ἀπὸ γίγαντα, ἢ ἀπήκων εἰς αὐτόν.

*Γιγαντία, ἡ. Πόλεμος Γιγάντων, Φιλόστρ. σ. 518.

*Γιγαντιαῖος, ταυτὸν τῷ, Γιγάντειος.

Γιγαντιάω, ῶ. Μ. άσω. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς γίγας, ἢ φρονῶ τὰ τῶν γιγάντων, Πισείδης παρὰ Σουίδ. ὡς τὸ, γεροντιάω.

*Γιγαντικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς γίγαντας.

*Γιγαντογενής, ὁ, ἡ. Γιγάντειος, ῶς, γυνή.

*Γιγαντόκτιστος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ γιγάντων κτισθείς, ὡς, πύργος.

Γιγαντολέτειρα, ἡ, Γιγανταλέτης, ιδος, ἡ Ἐκλ. τοῦ

Γιγαντολέτηρ, ῆρος· ἡ, Γιγαντολέτης, ου ἡ Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). "Οποιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φθείρει, φονεύει τοὺς Γίγαντας. Θηλ. Γιγαντολέτειρα καὶ Γιγαντολέτις, ἡ· ἰδὲ ἀνωτέρω.

Γιγαντομαχία, ἡ. Ἡ μετὰ τῶν Γιγάντων μάχη, πόλεμος τῶν Γιγάντων, Πλάτ.

*Γιγαντομίμητος, ὁ, ἡ. Ὁ μιμούμενος τοὺς Γίγαντας, Γε. Συγκελ. σ. 79.

*Γιγαντοπάλαμος, ὁ, ἡ. Ὁ γράθους Γιγάντων ἔχων, ἀνδρείας, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 115, 127.

Γιγανταραίστης, ου· ἡ, γιγαντόφιστος, ὁ (ῥαίω). Ἐξολοθρευτὴς τῶν Γιγάντων, Λυκοφρ. 63.

*Γιγαντόσωμος, ὁ, ἡ. Ὁ σῶμα Γιγάντειον ἔχων, Κ. Μαν. Χρον. σ. 127.

*Γιγαντοφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων τοὺς Γίγαντας.

*Γιγαντοφόντης, ὁ καὶ Ση. Γιγαντοφάντης, ου, ἡ, = Γιγαντοφόνος.

*Γιγαντόχειρ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων χεῖρας Γίγαντος.

Γιγαντώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος Γίγασι, ὡσάν γήγας, π. χ. σῶμα, ψυχή.

Γίγαρτον, τό. Ὁ σπόρος (τὸ κουκούτζι) τῆς σταφυλῆς, σταφυλοκούκουτζον. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ὅθεν

Γιγαρτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ γίγαρτα· ἡ, ὅμοιος μὲ γίγαρτα. «Τὸ γιγαρτῶδες ἐν τοῖς ληκύθοις».

Γίγας, αντος, ὁ. Γίγαντας· συνήθ. πληθ. οἱ Γίγαντες· ἦταν δὲ οὗτοι (ἐν Θεογ. Η, 59-Κ, 120) γιγαντιαῖον, ἄγριον, τοῖς θεοῖς μισητὸν καὶ τέλος ὑπ' αὐτῶν ἐξολοθρευθὲν γένος. Ἡ ἱστορία αὐτῶν παρ' Ἀπολλοδ. Παρ' Ἡσίοδ. Θ. 185. υἱοὶ τῆς Γαίας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἰσοδύναμον τῷ, γηγενῆς. Γίγαντες παρὰ τὸ ἐκ γῆς εἶναι, ὡς οἱ Ἐτυμολόγοι (Ἐτ. Μ. σ. 231, 20.) μυθολογοῦσι, συμφάσκοντος καὶ τοῦ Ὀρφέως αὐτοῦ ἐν ἱερῷ λόγῳ βιβλ. ή. «Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, οὕνεκα γῆς ἐγένοντο, καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Ἀπὸ Αἰσχ. καὶ ἄλλων λέγεται προσηγορικῶς καὶ πᾶς τις γίγας, ἤτοι ὡς οἱ Γιγάντειοι, ἐναντιούμενος τοῖς θεοῖς ἥρωες, μάλιστα δὲ οἱ μεγάλου τῷ σώματι καὶ ἀνδρείᾳ ἥρωες καὶ ἄλλοι, ὡς παρ' Αἰσχ. Θηβ. 426, ὁ ἑκατοντάχειρος, ἀνίκητος πολεμιστής, καὶ ἐν Ἀγαμ. 791. «Ἐλεύθερου γίγαντος αὐρᾶν, ἰσχυροῦ, θυνατοῦ σφοδροῦ· ἄρα, εὐπλοΐαν, ἰσχυρὸς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἕξιν· ἦν ἀνδρώδης· θεομισὴς καὶ ἀνόσιος· παμμεγέθης ἄνθρωπος· καὶ ὑπερβολὴν ἀτεβῆς καὶ ὑπερήφανος καὶ τῇ οἰκείᾳ ῥώμῃ τὸ πᾶν ἐπιτρέπων, Ἑκαλης.

Γιγγίδιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, κιχωρίου, gingidium, Διοσκορ. Β'. 167, Πλίν. 20. 5. Artedia squammata, κατὰ τὸν Ῥαυβόλφ. Ἕτεροι νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ὑπάρχει τὸ, Tordylium syriacum, ἢ Daucus gingidium, Λιν.

*Γιγγίς, ίδος, ἡ. Ἡ γαγγίλη, γαγγυλὶς, Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 140. 9, σ. 323, 326.

Γιγγλισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, κιχλισμός, Ἡσύχ. γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως· καὶ ὁ Σουΐδας γράφει τὰ αὐτά.

Γιγγλυμοειδής, ἐος, οῦς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γιγγλυμοῦ.

Γίγγλυμος, ἐνίοτε καὶ γιγγλυμός, ὁ. Τρόπος τῆς κλειδώσεως τῶν κοκκάλων, ἤτοι ἀντεμβολὴ ἐξοχῆς τινος πρὸς τὴν κοιλότητα, οἷα περ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα, ginglymus. 2) ἐπὶ τοῦ ὠμόπλικος, ἡ ἕνωσις καὶ κλείδωσις, ἤτοι ὁ ἁρμός, ὅπου κλειδόνεται, Ξενοφ. Ἱππ. ΙΒ'. 6. Ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τοῦ σώρακος ἑρμην. τοῦτο ἀντὶ τοῦ στροφεύς. 3) ἐπὶ θυρῶν, ὁ στρεφόμενος γόμφος, αἱ ῥιζάδες. Οὕτως ὀνομάζει καὶ Γαλην. (ἐν Γλωσσαρίῳ) Γιγγλυσμοὺς τὰς θύρας, ὅταν ἑρμην. τό, γιγγλυμόω· ἀφ' αὐτὸς ἔχει καὶ Γιγγλύματα, τὸ ὁποῖον παραβάλλ. μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ. 4. καὶ Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ. 5. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, εἶδος φιλήματος. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, Γλύφω, Γλυμές, Γιγγλυμός. Παρὰ τοῖς Μαθημ. Παλ. Σελ. 41. κεῖται, Γιγγλύμας, ἀλλ' ἐν Ἀντιγράφ. ἤτοις Γιγγλυσμούς, φέρεται.

Γιγγλυμοῦσθαι, παθ. Κλειδώνεσθαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ, Ἱπποκρ. ἄρθρ. Σ. 810.

Γιγγλυμώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γιγγλυμοειδής.

Γιγγλυμωτός, ὁ, ἡ. Κλειδωμένος, βαλμένος εἰς τὴν κλείδωσιν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ· μεταφ. συνηρμοσμένος, Φιλ. Μαθημ. ἀρχ. Σ. 91. «Γιγγλυμωτὰς σανίδας συγκειμένας καλωδίοις».

Γιγγραίνω, Μ. ἐνῶ. Παίζω τὴν Γίγγραν. ὅθεν

Γιγγραντός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη, ἐμάλθη εἰς τὴν Γίγγραν, ἢ θέλει παιχθεῖ, Ἀθήν. ὡς, ογιγγραντὰ μέλη.

Γίγγρας, ου, ὁ· καὶ, Γίγγρα, ἡ· καὶ, Γίγγρος, ὁ. Ἐλέγετο μικρός τις αὐλὸς τῶν Φοινίκων (σιραύλι), λυπηρόν τινα ἦχον ἀποδίδων. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὴν σημασίαν τοῦ, gingrire, καὶ gingritus, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν· ἀλλ' ὁ Φέστιος παράγει ἐκ ταύτου ἔτι καὶ τό, Gingrinus, genus quodam tibiarum exiguarum, καὶ ἔχει gingrionior, tibicen, γιγγραστής, αὐλητής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γιγγρίαι, αὐλοὶ μικροί, ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσιν· ὁ δὲ Ἀθην. Γιγγραίνοις αὐλοῖς. Εἶπαν ἔτι καὶ χηνίζειν, ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἤχου. Ζητ. Χηνίζω.

Γιγγρασμός, ὁ. Τὸ παίζειν εἰς τὴν Γίγγραν, καὶ ὁ ἦχος αὐτῆς.

Γίγνομαι, Ζήτ. Γίνομαι. (1)

Γιγνώσκω, Ζήτ. Γινώσκω.

Γίννος, ὁ (ὅθεν τὸ Λατ. hinnus). Τὸ μουλάριον (ἢ ἡμίονος), τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ εἶναι ἡ ὄνος, καὶ ὁ πατὴρ ἵππος· τὸ δὲ ἐναντίον, ἤγουν, ἐκ φοράδος καὶ ὄνου, λέγεται Ὀρεύς, καὶ Λατ. Mulus. Οὕτως ἠρμήνευσαν οἱ Λατῖνοι τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Ιζ', 24. καὶ Ζώων Γενέσ. Β', 8. (καὶ ἔτι Ἐνδ. Ἀνεῖδ. 6, 24, 1.), κατὰ τὸν ὁποῖον κυρίως εἶναι, γίννος, γίνος, γῖνος, ἴνις, ἡ ἴννος, ἡ ὕννος ὂν μικρὸν καὶ σπιτζὸν ἵππάριον ἢ καὶ τι ἡμίονον γέννημα. (συγγ. τῷ, ιαννος, mannus.)

Γίνομαι, καὶ κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τύπον, γίγνομαι, Ἀποδ. Μέτοπ (ἐκ τοῦ γένω, γέγνω, γέγνω, γίγνομαι), Μ. Γενήσομαι, Παρακ. Γεγένημαι· καὶ, Γέγονα (παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ Δωριεῦσι, γεγαα καὶ ἡμετοχ. γεγαώς, ἰδὲ γάω), Ἀόρ. β'. Ἐγενόμην. Οἱ παθητικοὶ χρόνοι ἐγενήθην καὶ γενηθήσομαι εὑρίσκονται μόνον παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Τὸ Γίγνομαι ἢ γίνομαι σημαίνει.

Α'. Γενῶμαι, φύομαι, ἔχω τὴν καταγωγήν. π. χ. «Ὅκου, ὅτι πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί (Ἰλ. Ξ, 141). — Ἐπὴν τά πρωτα γένηται (Θ, 553). — Ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἐπειτα γενέσθαι (Ἡσιοδ. Ἔργ. 173). — Ἐν ταύτῃ τῇ τημασίᾳ εἶναι καὶ παρὰ Λογογρ. ἐν χρήσει ὁ Παρακ. καὶ ὁ μέσος ἀόρ. β'. μᾶλλον παρὰ τοῖς λοιποὺς χρόνους. π. χ. Ἡμέρᾳ... τῇ ἕκαστοι ἐγένετο, Ἡροδ. α', 123, καὶ ἡ, 22. «Ἀπ' ἡμείων γεγόνατεν. Ἱστορ. πρὸς Φιλ. σ. 109. «Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας» καὶ ὁ αὐτὸς σελ. 88. «Ἀπ' ἐκείνου γεγονότες». Παυσ. α', 7, 2. «Ἐγεγόνει δὲ (ὁ ἀδελφὸς) ἐκ Φιλίππου τῆ Βερενίκῃ». Πολύβ. ε', 46, 6. «Τὸν Δυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (ἤτοι τῶν ἀνθρώπων) τὰ συνέχοντα τεθεωρηκέναι». Πλατ. Ἐπ. δ'. «Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, ἤτοι οὐχὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας ἐγεννήθημεν». — Πολλάκις ἐχρήσατο καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χρόνων. π. χ. «Ἔτεα τρία καὶ δέκα τοῦ μάλιστα γεγονώς» (Ἡροδ. Α'. 119). «Γεγονὼς ἔτη εἴκοσιν (Ξενοφ.), ἤτοι 20 χρόνων τὴν ἡλικίαν. — Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες (Αἰσχ. κατὰ Τιμαρχ. σ. 7, 30). — Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν (Ἱστορ.). — Καὶ μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἀριθμοῦ. π. χ. γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος (Ναζ.). «Τὴν ἱστορίαν δὲ, τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν» (Λουκ. Μακροβ. κ. κβ'.). Σημ. Ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ σημασίᾳ ἡ μετοχὴ γεγονὼς ὑπολ., ὁ φθάσας, ὁ γενόμενος ἢ ὑπάρξας. Τὸ γίγνομαι ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τοῦ γεννᾶσθαι πίπτει καὶ μετὰ ἐπιρρημάτων, π. χ. εὖ, καλῶς ἢ κακῶς γίγνεσθαι. «Γέγονας κακῶς, ἀγοραῖε ἐμοὶ» (Ἀριστοφ. Ἱππ. 218). «Γεγονέναι βέλτιον ἄλλως» (παρ' Ἱστορ.), ἀντὶ, γεννηθῆναι ἐκ γονέων εὐγενεστέρων παρὰ τοὺς λοιποὺς· οὕτω καὶ παρὰ Δυσίᾳ σελ. 153, 15. «Κάλλιον γεγονέναι. — Σημ. τῷ, γίγνεσθαι, ἀντίκειται τὸ, ἀπόλλυσθαι ἢ φθείρεσθαι, ὡς παρὰ Πλατ. Τιμ. «Γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον· καὶ Ἀριστ. Ἠθ. β'. «Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται».

Β'. καὶ κυριώτερον. Γίνομαι ἢ εἶμαι (κατὰ τὴν ἔννοιαν)· ὅθεν καὶ «γέγονα, ἔγνα, ἡ ὕπαρξα. π. χ. «Γέγονης δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος» (Ἀριστοφ. Πλ. 546). «Ὥστε δὲ καὶ τὰ χρηστὰν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῇ πόλει, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε παίξειν ἐκ φαύλων αὐτὼ χρηστὰ γενήσεσθαι» (Δημοσθ. 25)», καὶ σ. 17. «Ἵνα... φοβερὸς φίλοις... γένωμεν. «Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται (Θουκ.)· καὶ 5, 26. «Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν, ἀντὶ συμφέρειν. «Ἔνιοι ποθ' ἡμῖν ἐγένοντο (ἐγένετο)», παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ., περιφρ. ἀντὶ, ἐνενοήσαμεν. Σημειωτέον ὅμως καὶ ἡ σύνταξις, ὡς Πλουτ. Πομπ. «Ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ διακωλῦσαι, — Τὸ γίγνεσθαι πολλάκις περιφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς, π. χ. «μὴ προδούς, ἀτείνας γένῃ», ἀντὶ μὴ προδώσῃς, μὴ ἀτείνῃς Πλατ Σοφιστ. σελ. 217. «Μὴ τοίνυν... ἀπαρνηθεὶς γένῃ. Νόμ. β'. σ. 670. «Ὅποι προσέοιεν... γεγόναει θύειν καταγκατμένοιει, Ξεν. Ἀπομ. δ', 3, 8. «Ὅτου (ὁ ἥλιος) αὖ πάλιν ἀπίοι γένηται. Ἀριστ. τέμ. α'. σ. 51. «Ὥσπερ τὰ πρῶτα εἴρηκε, οὕτω καὶ τὰ δεύτερα εἰσακούσας γενοῦ. Ὁμοίως τίθεται περιφραστικῶς καὶ μετὰ οὐσιαστικῶν τε καὶ ἐπιθέτων π. χ «πραγμάτα, ἀνάπαυτοι, κωλυτὴν, μηνυτὴν γίγνεσθαι», ἀντὶ φεύγειν, ἀναπαύεσθαι, κωλύειν, μηνύειν. «Πάντα, παντοδαπὸν, παντοῖον γίγνεσθαι», ἤτοι μεταβάλλεσθαι εἰς διαφόρους μορφὰς, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι ὑπὸ πάθους τινός, καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου. «Τίς γένωμαι; Οὐκ ἔχοντες, τί γενώμεθα (Προκ. Ἱστορ. σ 285). «Οὐδ' ἔχω τί ἂν γενοίμαν» (Αἰσχ. Προμ. 905)· καὶ μάλιστα ἐν συζεύξει γένειν. Τί γένωμαι; τί ῥέξωμεν. Σημειωτέα καὶ ταῦτα. «Γίγνεταί μοι, ὅτι, ἐπιτυγχάνω, συμβαίνει μοι κατ' εὐχήν· καὶ, τὰ ἱερὰ γίγνεται, ἀντὶ, αἱ θυσίαι εὐδοκιμοῦσι, προμαντεύονται καλά. — Ἐπὶ χρόνου σημαίνοντων λέγεται γίγνεσθαι, ἀντὶ προχωρῶ ἢ παρέρχεσθαι. π. χ. «Ἡροδ. β', 2. «Ὡς γὰρ διῆλθε τῆς χρόνος ἐγεγόνει ταῦτα τῷ πρώτῳ πρηγμάτι, ἤτοι παρῆλθεν, ἐπέρασε· καὶ σ. 117. «Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρα τῷ παιδίῳ ἐγεγόνεε, ἐγένετο. Αὐσ. σ. 109, 9. «Περὶ ἡμέρας πέντε γενέσθαι. Δίων Κάσ. 59, 65 «Οὐδ' ἔξω τῶν νόμων, πρὶν πρώτην ὥραν γενέσθαι, ἐν τῷ δήμῳ τί χρηματίσηται. — Τὸ Γίγνεσθαι ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀριθμὸν σημαίνει καὶ συμποσοῦσθαι, π. χ. Ἀριστοφ. Σφ. 660. »Τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν· ἀπὸ τούτων νῦν κατάθες μυστῶν τοῖσι δικασταῖς.. ἓξ χιλιάσι..γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν ὅπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα». Δημ. σ. 914, 14. »Τῶν μὲν γὰρ ἑκατὸν εἰσοι στατήρων γίγνονται τρισχίλιαι τριακόσιαι ἑξήκοντα (ἁρχῆαι) . . . τὸ δὲ σύμπαν κεφάλαιον γίγνεται τοσόν καὶ τόσον». — Παρὰ Διαλεκτικοῖς, τὸ γιγνόμενον ἰσοδυναμεῖ τῷ συναγόμενον. Ἐπίτηγ. — »Γίγνεσθαι τραγῳδία», σημαίνει, παρίστασθαι τὰς τραγῳδίας ἐν ταῖς πανηγύρεσι, π. χ. Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ. σελ. 59, 23. »Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν, σελ. 75, 26. »Μελλόντων ὥσπερ νυνὶ τῶν τραγῳδῶν γίγνεσθαι. Αὐτόθ. σελ. 58, 32. »Τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων (γιγνομένων) καινῶν».

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ γενικῆς προσώπου ἢ πράγματος ἔχει διαφόρους σημασίας, π. χ. Τῶν γεραιτέρων γίγνονται (Ξενοφ. Κυρουπ. α', 2, 15), ἤτοι ἐγκαταττόνται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγκρίτων. — Τῆς βουλῆς γεγονὼς (Δίωπ. Κάσσ. 36, 11.), ἤγουν γενόμενος βουλευτής. — Τοῦ Πομπηίου γεγονότες (αὐτ. 42, 15), ἤτοι οἱ στρατεύσαντες ὑπὸ τὸν Πομπήιον. — Τῶν Συλλείων ἐγεγόνει (αὐτ. 41, 11), ἤτοι ἠκολούθησε τὰ τοῦ Σύλλα. — Τῆς ἐπιθυμίας γίγνεσθαι (αὐτ. 61, 14), ἤτοι τῇ ἐπιθυμίᾳ πειθαρχεῖν. — Τοῦ πλείονος γίγνεσθαι, ἤτοι περισσότερον ἐπιθυμεῖν. π. χ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. σ. 68, 23. »Ἐν δὲ πᾶσι καὶ τόκου ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράψει τὸ εἶναι γίνη τοῦ πλείονος. — »Τῆς φυτικῆς θεωρίας γίγνεσθαι» (Διογ. Λ. α', 23), ἤτοι ἀφορῶσθαι εἰς τὰς φυτικὰς σπουδάς.. »Τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος» (Εὐκαπ. 8, 17). — Ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, αὐτὸ, εἶναι κύριος ἑαυτοῦ.

Γ. Συμβαίνειν. π. χ. Τί γέγονε; ἤτοι τί συνέβη; Ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συντάσσεται καὶ ἀπροσώπως, ὡς, »Γίγνεται μοι τοῦτο ποιεῖν, ἢ τυγχάνω μέ τό, ὥστε. π. χ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ ὥστε χρήματα εὐεργετεῖν (Ξενοφ. Κυρουπ. η', 22.). — Εἰ δὲ καὶ πολλοὶς γένοιτο, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι. . . τί θαυμαστόν; στλ. (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σ. 124). Συχνότατα καὶ μὲ συκτικὴν. π. χ. »Εἰ γάρ ποτ' ἐμοί. . . γένοιτο σκιφαῖ» (Ἀριστοφ.). »Ἐμοὶ γένοιτο. . ἐλευθέρην πιοῦσαν οἶνον ἀποδανεῖν (Ξενοφ. παρ' Ἀθην. Γ', σ. 440). Παρ' Ἀριστοτ. ὅμως περὶ κόσμου. »Πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι», ἤτοι, εὐδοκιμεῖν, ἐκβαίνειν πρὸς καλόν. — Ἐν τῇ σημασίᾳ συμβαίνειν, προκύπτειν, κ. τ. λ. τίθεται τὸ γίγνομαι καὶ μὲ ἄλλας λέξεις, π. χ. »Ἐγένετο φόβος (Ξενοφ. Κυρουπ. Β', 2, 32)», ἔνθα οἱ καλλίτεροι κώδικες ἔχουσιν, ἐνεγένετο). »Γενομένης ψήφου, προκυφάσης ψήφου. — Τὸ γιγνόμενον, ὁ, ε. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πρᾶγμα καθ' αὑτό, τὸ ἀληθινόν. π. χ. »Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖ, ὅτι. . .» (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 161). »Αὐτὰ καθ' αὑτὰ σχεδὸν ᾗ τὰ γιγνόμενα» (Δουκ. Τεμ. κδ'.), καὶ Ἑρμοτεμ. γ'. »Αὐτὸ ἔργα τὸ γιγνόμενον».

Δ'. Ἀπέρχομαι, φαίνω, ὑπάγω, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέτων ἐπί, ἐν, εἰς, πρός. π. χ. »Ἐγένετο εἰς Λακεδαίμονα (Ἡροδότ. ζ', 38)». ἢ καὶ μὲ μόνην αἰτ. ἄνευ προθέσεως, ὡς Ὀδ. Δ, 634. — »Ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γύλου ποταμῷ (Ἡροδότ. ε', 189), ἤτοι ἐφθασε. — »Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ (ὁ αὐτός). — »Ἐγένοντο πρὸς τῷ Ἴστρῳ (Θουκυδ.). — Γενόμενος ἐν Λαμπάκῳ (Δοκιμίων). — »Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κύστα γένηται ἐλιττομένη περὶ καπνοῦ (αὐτ.). — Πρὸς ἱστορίαν γίγνεσθαι (Βεβητ. Θηβ. Π.). — Καὶ εὐθὺς τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον (Ἰω. ς', 21). — Ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται (Αἰσωπ. Μύθ. 380). — Ἐπὶ κινήσεως τίθεται τὸ γίγνομαι καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων κατ' ἄλλας φράσεις· π. χ. »Γίνονται πάλιν ὑπ' τοῖς Ῥωμαίοις» (Πλουτ. Περικλ. 5, καὶ ἀλλαχοῦ), ἤτοι καταντῶσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω καὶ παρὰ Χρυσοστ. »Ἀτείχιστος πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοὺς πολεμίους γένοιτο». — Γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός σε (Πλουτ. Ῥωμ. Β'), ἤτοι ἐγκληθέντες. — »Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι», ἤτοι ἄρχομαι ἐλπίζειν. — Γίγνεται ὠφέλεια (Θουκυδ.), ἤτοι στέλλεται βοήθεια. — Πρὸς τούτοις ἑρμηνεύεται τὸ γίγνομαι μὲ λέξιν κινήσεως καὶ κατὰ τὴν ἀλλοῦσθον φράσιν, »γενόμενος ἐν ἑαυτῷ», ἢ ἑαυτοῦ, ἢ καθ' ἑαυτόν, ἢ πρὸς αὐτόν, ἤτοι ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του καὶ συλλογίσθη. π. χ. »Ταχὺ δ' ἐν αὐτῷ γενόμενος καὶ νοήσας» (Πολύβ. Α', 49, 8). »Ὅ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται» (Οἰδ. Κολ. 651). »Ἐπληττονται καὶ οὐκέτ' αὐτῶν γίγνονται» (Πλάτ. Φαιδ. 250). »Ὁ δὲ Πομπήιος ἀκούσας καὶ πρὸς αὑτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον. — »Γίγνεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ», σημαίνει, εἶναι, μένειν μόνος. π. χ. »Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα» (Αἰσχ. Παραπρ. σ. 33, 4), ἤτοι ἀφ' οὗ ἐμείναμεν μόνοι. — Σημ. καὶ ὁ Ὅμηρος ἔθεσε εἰς τὸ γίγνεσθαι σημασίαν κινήσεως, Ἰλ. Δ, 382. »Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντο ἰὼν πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντον», ὁ, ε. προώδευσαν, καὶ Σ, 525. »Οἳ δὲ πάχα προγένοντον.

Ε'. Καταγίνομαι, ἐναπχολοῦμαι, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, πρός, ἐπί. π. χ. Γίνομαι ἐν τούτῳ, πρὸς τούτοις, ἐπὶ τούτοις. Δημ. »Γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν». Πλουτ. Ἀρταξ. »Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ, »Γενομένη περὶ τὴν παιδίαν». Ἡροδ. 2, 83. »Γενόμενοι ἐν ποιήτεϊ», ἤτοι οἱ ἐπιθυμοῦντες τῆς ποιητικῆς. Πλατ. περὶ νομ. ζ', σελ. 799. »Πρὸς τοῦτο δὴ οὖν γενόμενοι τῷ λόγῳ». Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. σ. 450, 10. »Ἐπὶ μὲν γὰρ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θήραις γίνονται». Μέμνων αὐτόθ. σελ. 228, 11. »Πρὸς τῷ τελευτῶν γεγονώς», ὁ, ε. ἐν ᾧ ἦτοι ἐγγὺς θανάτου. Παρὰ Δημ. σελ. 21, 19. εὑρῆται καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθ. »Γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασιν καὶ παρὰ Δίωνι. Καττίῳ (43, 43.) μετὰ γενικῆς, π. χ. »Ἐπὶ τῆς διοικήσεως ἐγένοντο», ὁ, ε. ἐδιοίκησαν. — Τὴν ἐναντίαν ὅμως σημασίαν ἔχει μετὰ τῆς προθ. ἀπό· ὡς, »Γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων (Πλουτ. Θεμιστ. ιβ'.), ὁ, ε. ἀφ' οὗ ἔπαυσε νὰ ἐναπχολῆται ἐν ἐκείνοις τοῖς πράγμασιν. Ὁ αὐτὸς Αἰδ. σ. 40. »Ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. Ἡροδ. β', 76. »Ἐπεὶν ἀπὸ δείπνου γένωνται». Ὅμως μετὰ γεν. προτύπου, »Ἀπό τινος γενόμενος», σημαίνει, ἀπό τινος διηρημένος, χωρισμένος.

Ἐνίοτε τὸ γίγνεσθαι μετὰ τινας ἐκ τῶν ἓξ προθέσεων ἢ μὲ ἄλλας ἔχει καὶ ἄλλας σημασίας. π. χ. Οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, ἤτοι οἱ ἐξουσιάζοντες. — Ξενοφ. Ἀναβ. α', 9, 1. »Ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δουλούτων ἐν πείρᾳ γενέσθαι», ἤτοι ὅσοι συναναστράφησαν μὲ τὸν Κῦρον. — »Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης», ἤτοι εἶμαι ἐν ταύτῃ τῇ γνώμῃ. — »Γίνομαί σοι θεὸς ἐχθρὸς, ἐριτὸς, διὰ λόγων, θ' ὁρτῆς, κτ.λ. αὐτὶ ἐχθρεύεσθαι, ἐρίζειν, λέγειν, ἐρίζεσθαι κτ. — »Γίγνεται πῦρ ἐπὶ πῦρι», ἤτοι προστίθεται. — »Γίνεσθαι ἀνδρὶ ἰσόρροπον», ἤτοι συζευγνύεσθαι, νυμφεύεσθαι. — »Γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις», αὐτὶ βεμελιοῦμαι, ἔχω τὴν ἐλπίδα. — »Γίγνεσθαι περί τινων», αὐτὶ φροντίζω, πολιτεύομαι πρός τινα. — »Γίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων», αὐτὶ ἀποθνήσκειν. »Περὶ ἄλλων γενέσθαι», ὑπερβαίνειν πάντας τοὺς ἄλλους. »Γίγνεσθαί τινι», ἤ, εἰς τινα, λέγεται πολλάκις ἐπὶ κληρονομίας ἢτις πίπτει εἴς τινα νομικῶς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ σ. 84, 27. »Ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγένετο ἡ κληρονομία» καὶ σ. 41, 38. »Τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γιγομένης. . .».

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ ἐπιῤῥημάτων ἔχει πάλιν διαφόρους σημασίας κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα. π. χ. »Γίνεταί σοι καλῶς», αὐτὶ καλῶς ἔχει σοι. »Γίνεταί σοι κακῶς», αὐτὶ κακῶς ἔχει σοι. Σημείωσαι τὴν φράσιν, »Τί γέγονεν ὅτου. . . αὐτὶ τίς ἡ αἰτία, διὰ ἣν, ἢ διατί. π. χ. Ἰω. ιβ', 22. »Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ».

»Τὰ γιγνόμενα, αὐτὶ τὰ προερχόμενα εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι Πλουτ. Σολ. »Βγειώργουν ἐκείνοις ἕκατὸν τῶν γινομένων τελούντες». Ἐνίοτε λέγεται μετὰ τῆς ἐκ, ὡς, τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου. Δημοσθ. σ. 1045, 16. »Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐτησίας γιγνομένων», — »Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίσειν, καὶ τὸ γιγνόμενον τίμημα (παρὰ Δημοσθ. σ. 726, 25), ὡσαύτως, οἱ γιγνόμενοι τόκοι, αὐτὶ οἱ νομικοί (διὰ νόμου συγχωρητοί) καὶ πολίτικοι τόκοι, διάφορα. Θουκυδ. ε', 49. »Τό τε κοῖλον μέρος ἐμένει τοῦ ἀργυρίου καὶ ὁ τῷ θεῷ γίγνεται αὐτοῦ ὑπὲρ ἐκείνου ἑκτίσειν». Παυσαν. ε', 6, 6. »Τὰ μὲν τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου γιγνόμενον ἐξέτισεν». — Τέλος, »γιγνόμενον», αὐτὶ προσῆκον καὶ ἁρμόζον, ἔστιν καὶ, »οὐ γιγνόμενα ἐλπίδες (καιν. Διαθ. Νικηρ. 20)» αὐτὶ, ἀνάρμοστοι, ἄτοποι ἐλπίδες, »γιγνομένη τιμὴ» καὶ, »γιγνομένη χάρις» (παρὰ Δημοσθ. σ. 992, 2). »Οὐ δικαίως οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι νομίζεσθαι».

Σημ. Ὁ τύπος γίγνομαι εἶναι ἄγνωστος οὐ μόνον τῷ Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς Τραγικοῖς. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸν παρακ. γέγονα, καὶ γέγαα, ὁ ὁποῖος τελευταῖος ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ ἀντὶ ἐστὶ, ὑπάρχω, ζῶ, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν κατοικιῶν των (οἷς ἐπὶ Μεγάροις γεγάασι, ὑπὸ Τρωΐλῳ γεγάασι κτλ. ὅμως, »τόσον γεγώς», περίφρασις, Ὀδ. Τ, 403), τὸν δὲ εἰσοῦ, καὶ ἀόρ. ποτέ μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πρέξεων ἐν τῇ σημασίᾳ, γενηθῆναι, ἢ συμβῆναι, π. χ. »Ἄχος γένετο αὐτῷδε. »Ἀγορή, ἰαχὴ γένετο αὐτῶν», ἀνεῖ ἐσχημάτισθη συναθροισις αὐτῶν· προήλθεν, ὥρξατο κραυγὴ αὐτῶν.

Γιγνώσκω, ἢ κατὰ τὸ ἀρχαῖον, γιγνόσκω, Μ. γνώσομαι, Παρακ. ἔγνωκα, Ἀόρ. β'. ἔγνων (σπανιώτατα ἀόρ. κ'. ἔγνωσα), Μετοχ. γνούς, Ἀπαρ. γνῶναι, Προστακτ. γνῶθι, ἐνθτ. γνοίη, Ὑποτακτ. γνῶ, Παθητ. παρακ. ἔγνωσμαι, Ἀόρ. κ'. ἐγνώσθην. Τὸ μοιρσυλλαβὸν γνῶ ἀντὶ, ἔγνω, εὑρῆται παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 551. — Σημαίνει δὲ

1) Γινώσκω, ἐξεύρω, ἢ καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω. π. χ. Αἰσχ. Προμ. 31. »Ἔγνωκα, τοῖς δὲ κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω». Εὐρ. Μηδ. 935. »Καὶμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς». Ἢ καθ' αὑτὸ συντάξεις τοῦτου τοῦ ῥήματος μετὰ πτώσεων εἶναι ἢ μετὰ αἰτιατικῆς. π. χ. »Ἐπεὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γιγνώσκω» (Ξενοφ. Κυρουπ. η', 7, 3). »Οὔτις μ' ἔγνωκεν (Κιν. παρὰ Δημοκρίτῳ). »Γνῶθι σαυτόν». Μετὰ γενικῆς εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ ἐν δυσὶ μόνον μέρεσιν, ἤγουν, Ὀδ. Φ, 36. »Οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων», καὶ Ψ, 109. »Ἦ μάλα νῶι γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιονες. Ἀναγινώσκομεν δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 357. »Ὡς γνῶ χωομένοιο», ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ, χωομένοιο εἶναι γενικὴ ἀπόλυτος, ἢ ὁποία σύνταξις εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει. π. χ. »Ἐπεὶ μὲν τοι ἔγωγε καὶ μᾶλλον ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος» (Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 2, 8.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Ἆρα γινώσεται ὁ σοφὸς δή ἐμοῦ χαριεντιζομένου (Πλατ. Ἀπολ. σ. 27). — Ἐν ὁλοκλήροις περιόδοις συντάσσεται καὶ τῷ, ὅτι, ἢ μετοχῇ. π. χ. »Οὐ γινώσκεις, ὅτι εὐδαιμονεῖν. Γινώσκω σε ἐπισυμόντα. Γινώσκω ἥττων ὤν. — Λουκιαν. Ζεῶν διαλ. κβ', 2. »Πατέρα δὲ γέγνωσκε ἔχων Ἑρμῆν«, ὃν τρόπον λέγεται καὶ ἴσθι ἔχων. Εὑρίσκεται δὲ καὶ μὲ τό, ὡς (Ὀδ. Φ, 209). καὶ μὲ τὸ εἰ (Ἰλ. Φ, 266). Λέγεται δὲ καὶ μὲ τό, πῶς. π. χ. »Οὐ γινώσκω σε τίς εἶ· ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλην παρὰ τὸ τίς λέξιν. π. χ. Ἰλ. Χ, 10. »Οὐδὲ νύ πω με ἔγνως ὡς θεός εἰμι·« καὶ, Ε, 85. »Τυδείδην δ' οὔκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη«. Παρ' Ὁμήρῳ ἀναγιγνώσκομεν πρασέτι ἐνίοτε »γινώσκει φρεσίν«. Ἐνίοτε τὸ γιγνώσκω σύνεσιν καὶ ἐξήγησιν καὶ δίκην τῶν δύο, γινώσκω καὶ καταλαμβάνω, πλήν ἔλαττε μόνον διὰ τοῦ, καταλαμβάνω. π. χ. »Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω« (Θουκ. α', 86).

2) Κρίνω, νομίζω, ἀποφαίζω, ψηφίζω. Λίτ. καὶ ἀπαρ. π. χ. »Ἀλνάττεν ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγει«, Ἡρόδ. α', 74, καὶ α', 78. »Οἱ Τελμησέες τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλάδροον προσδόκεμον εἶναι, Σεσῶ. Δπομ. Ε', 6, 35. »Ἔγνωσαν ἄνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, ἐπαν τοὺς μὲν φίλους, εὖ ποιέοντ' ἀντί, κρίνειν, νομίζειν, ὅτι ἄρετὴ ἀνδρὸς εἶναι· κτλ., ἐνθα καθώς βλέπεις, τὸ ἔγνωσαν ἔστιν ἀντί, γινώσκεις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ μετοχὴ ἐγνωκὼς ἀντί, γινώσκων, κρίνων, νομίζων. Ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ ἐπίρρ., ὡς, μόρθως, κακῶς γινώσκειν· συχνάκις ὁμοίως, οὐτω γινώσκω, ἀντί, οὕτως ἔχω γνώμης, αὐτη εἶναι ἡ γνώμη μου. — Ἐνίοτε ἐκφράζεται διὰ τῆς περὶ μετὰ γενικῆς, ὡς, »οὕτω γινώσκω περὶ τούτου ἡ τούτων«, ὁ. ε. τοιαύτην γνώμην ἔχω, οὕτω φρονῶ· πλὴν λέγεται καί, »ταῦτα ἢ ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου«, κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν, ὡς Λουκ. ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. περὶ Συσ. »Καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν«, αὐτὶ, εἴτε στοχάζονται, ἢ, ὁποῖα εἶναι ἡ γνώμη των περὶ αὐτῶν. Ὡς τόσον ἄλλοτε, ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει, ἐξηγεῖται τὸ, γιγνώσκω καὶ διὰ τοῦ, κρίνω, ψηφίζω, π. χ. »Ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἐγνώκει«, ὁ. ε. ἔκρινεν ἄδικα περὶ ἐμοῦ. »Οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες . . ταῦτὰ καὶ τοῖς τούτου φίλοις . . περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν . . .« (Δημοσθ.)· καὶ ἐντεῦθεν παρ' αἰτχ. (Ἱκετ. ν.) αὐτὶ τοῦ καταδικάζω. π. χ. »Οὔτοι ἐγ' αἰματὶ σημηλατεῖν φήσω πόλεως γνώστειδαι«. Σημειωτέον δὲ καὶ τό, »Αὐτός γνώσῃ«, ἤτοι κύτταξε σύ, τοῦτο εἶναι ἐδικὴ σου φρονιτίς.

3) Ἐνεργ. Γνωρίζω, γνωστὸν ποιῶ. Πινδ. Ὀλ. 13, 3. . . .»γνώσονται τὰν ὀλβίαν Κόρινθον«, αὐτὶ, εἰς ἀπάμητιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον· καὶ αὖτ. Β. 150. »Ὀτρυνον ἑταίρους πρῶτον μὲν Ἥραν παρθενίαν κελαδῆσαι, γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὑμνεῖσ . . εἰ φυγόμοιμι, ἐνθα κατὰ τὸν Σχολ. γνῶσαι, ἐντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι.

4) »Γινώσκω γυναῖκα«, αὐτὶ συνουσιάζομαι σαρκικῶς. »Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν«. Ἰδὲ καὶ Πλούτ. Ἀλεξ. καὶ Κύμ. καὶ ἐν Ποιητῶν. »Ὅσαι δὲ τῶν Μιλησιάδων παλλακίδων ἀνήκησαν οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀπέπεμπεν.« Φιλοστρ. Ἡρωικ. σ. 683. »Μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ἐὺν ἀπορρήτῳ γνοὺς ἐρωτᾶ. Λέγεται δὲ ἀναπαλιν καὶ ἐπὶ γυναικός, γινώσκειν ἄνδρα. π. χ. »Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω«.

5) Ἀγαπῶ. »Οὐδέποτε ἔγνων ἡμᾶς« (Θεοφύλ.)· οὕτω καὶ τό, »γινώσκω τὰ ἐμά«, ὁ. ε. φιλεῦμαι, προσδέχομαι, ἀγαπῶ.

Γιγνώσκω χάριν, σημαίνει, εὐχαριστῶ, ἔχω χάριν, οἶδα χάριν. Δίων Ἰάσσ. σελ. 75, 68, καὶ σ. 194, 60. »Ὁ Ἡπέρων χάριν τῇ τε βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ . . . ἔγνωκε.

Τὸ, γνῶναι παρὰ τοῖς ῥήτορσι σημαίνει, ἐξευρίσκω ἐπιχειρήματα ἐπιτηδεια εἰς πειθώ. Φιλόστρ. βίω Σοφ. α', 15., περὶ Ἀντιφῶντος. »Ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἔδοξεν εἰπεῖν τε καὶ γνῶναι«.

Παθητικ. Γινώσκομαι, γνωρίζομαι. Ξενοφ. Ἕλλην. 5, 3, 9. »Θετταλῶν γε ἱππεῖς γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιπολιδι βουλόμενοι«. Ὁ παθ. ἀόρ. καὶ ὁ παρακ. σημαίνουσι καὶ, κατεστάθη, ἐψηφίσθη. »Τὴν οὖτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι« (Δημ. σελ. 903, 11.). »Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις« (Δουκ.). — Ἐνίοτε δὲ καὶ σπανιώτατα αὖρηται αὐτὴ ἡ μετοχὴ καὶ ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ, ὡς παρὰ Δημοσθ. Σ. 303. »Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παρακείγματος ὡμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους (ἀντὶ, ὑπάρχειν ἐγνωκότας), ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου.

Ῥίζα τοῦ γιγνώσκω, γινώσω, κατὰ τὸν Ἔτυμ. σ. 42, 17, εἶναι τὸ, Νόω, (ὅθεν τὸ, νόος, νοῦς) νοέω, νοήσω, νοῆσαι, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, γνόσω, καὶ προσθέσει τοῦ γ, γνοέω, γνώσω, καὶ διπλατισμῷ, γιγνώσκω· ὡς τό, Θόρω, θορέω, θορέτω, θορίτω, θρόσω. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, γνῶμι, γίνεται τὸ, ἔγνων, γνῶμαι. Ἄρα, κυρίως ταυτὸν τῷ, νοέω, ἐν ᾧ ἔχω, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι περίτινος. Ἴδε καὶ γιδώ.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Λ.

Γλαγάω (γλάγος). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ γάλα, χυλόν, Ἀνάλεκτ. Β'. 579. »Σπέρματι γλαγόωντες. Ζήτ. καὶ γαλακτιάω· καί, γλαυκάω.

Γλαγερός, ά, όν· ή, γλαγόεις (γλάγος). Γαλατερός, γαλάριικος, πλήρης γάλακτος, Ἀνάλεκτ. Α'. 228. 2) γάλακτι ὅμοιος, Ὀππιαν. Ἁλ. γ', 370.

*Γλαγεροχρόαος, ή γλαγεόχροος, ή γλαγόχροος, ὁ, ἡ (χρόα) = γαλακτόχρους. Ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, Τζέτζ. 527.

Γλαγοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ἐκεῖνο, δι' οὗ, ἢ ἐν ᾧ πήγνυται τὸ γάλα, Ἀνάλεκτ. Α'. 229. ἐκ τοῦ

Γλάγος, εος, τό. Γάλα, Ἰλ. Β, 471. ποιητ. ἐκ τοῦ περὶ γάλαξ (γάλακος, γαλακτος, καὶ γάλακος), καὶ κατὰ συγκ. γλόκος, γλάγος· ὅθεν τὸ Λατινικ. Lacte, lactis, καὶ συγκ. Lac, lactis, κυρίως ὅμως glac, glactis, καθὼς τὸ γάλα, ἀντὶ, γάλαξ· ὡς τὸ ἄλειφα, ἀντὶ, ἄλειφαρ, τὸ ἄλειμμα.

Γλαγοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅποιος τρέφεται μὲ γάλα, Λυκόφρ. 1259. 2) ἐνεργ. γλαγοτρόφος, ὅποιος τρέφει τινὰ μὲ γάλα.

*Γλαγοφόρος, ὁ, ἡ. Ταὐτὸν τῷ, γαλακτοφόρος.

Γλαγύφρων, παρ' Ὀρφ. λιθ. 304. ἡμαρτημένη ἀνάγνωσις, ἀντὶ, ἀγανέφρονα.

*Γλαγόχρους, ὁ, ἡ, = γαλακτόχρους.

Γλάζω. Ἐκδίδω φωνήν τινα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, φωνάζω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, κλάζω. »Γλάζειν μέλος«. Πίνδαρ. καὶ Σχολ. Θεοκρ. Α'. 2., ὅθεν, γλαγγάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Κυρίλ. Δεξ. ταυτὸν τῷ, ἀράζω, ἡ ἀλαγγάζω.

Γλαδάω· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Γλακώντες, μαστοὶ γάλακτος· ὡς ἐκ τοῦ γλαγάω, γλαγόων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, γλακός, ἀντὶ, γαλαθηνός. Ζήτ. Γαλακτοχέω.

*Γλαυτοφάγος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφάγος, Ἰλ. Ν, 6. 2) ὄνομα Σκυθ. φυλῆς, Ἡτ. λείψ. 16.

*Γλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφόρος.

*Γλακτόχρους, καὶ κατὰ συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Λευκὸς ὡς τὸ γάλα.

Γλαμάω, Μ. ἄσω. Ἔχω ἀχρεῖα, τζιμπλιασμένα ὁμματία, Hippio. κυρίως, ὁπόταν τὰ ὁμμάτια ἐκβάλλωσιν εἰς τὰς γωνίας αὐτῶν (εἰς τοὺς κανθοὺς) βουτυρώδη τινὰ ὕλην, ἥτις λέγεται γλάμη. Παραβ. λημάω, λήμη.

Γλάμη, ης, ἡ, συνηθέστερον ὅμως ἄνευ διαφορᾶς. Ἀθήν, (τζίμπλα), gramia, glama

Γλαμυξάω, ῶ, = γλαμάω, ἐκ τοῦ

Γλάμυξος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀχρεῖα ὁμματία ἔχων (ὅποιος ἔχει τζίμπλας εἰς τὰ ὁμματία), gramiosus· ἐκ τοῦ, γλαμάω, γλαμύω, γλαμῶ.

Γλαμυρός, ά, όν, ή, γλαμώδης (εἶδος), ἡ, γλάμων, ονος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τό, γλάμη. Ζήτ. καὶ Λαμυρός.

Γλάνις, ος, ὁ. Εἶδος ἰχθυαρίου, συγγενὲς τῷ Σιλούρῳ.

Γλάνος, ὁ. Τὸ ὑπήλιον Ταινα, Ἀριστοτέλ. Παρ' Ἡσυχ. γάνος γράφεται.

Γλάξ, τὸ· τὸ πρωτότυπον τοῦ Λατιν. Lac, ἐὰν τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ τὰ ἀκόλουθα· Λάξ. Γάλα· ὅθεν Δωριστὶ γάλακα, ἀντὶ, γαλακτίμα. 2) Ὑλη., εἶδος τυροῦ μὲ γαλακτώδη χυλόν.

Γλαρίς, ίδος, ἡ. Ἐργαλεῖόν τι τῶν οἰκοδόμων καὶ λιθοξόων καὶ τῶν τοιούτων, δι' οὗ σκαπτουσι καὶ τορεύουσι πέτρας καὶ ξύλα. Λατ. scalprum, scalprum.

Γλαυκηπόρος, ὁ, ἡ (γλαυκός, πορεύομαι). Ὁ κυματῶν γαλάζια κύματα. »Βλώσκει γλαυκηπόρωι, Σφαῖρα Ἐμπεδ. 142. ἐν Φαβρ. βιβλ. τ. α'. σ. 478.

Γλαυκεάω, ῶ (γλαυκός). Ἐξ οὗ ἐν χρήσει ἐπ. μετοχ. »Ἰλαυκεόωντα ἐν Ἰλ. Τ, 372. ἐπὶ λεόντων παλαιόντων, ἄνευ ἐπιθέτου, καὶ μετὰ ἐπιθέτου παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 430. »Γλαυκεόωσι δσσοις δεινόνι. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεῦσι τοῦ Ὁμήρ. διὰ τοῦ, πυρρώδες, καταλληλικὸν καὶ φοβερὸν βλέπων, ἀφ' οὗ ἀγριοῦμενοι. Ἆρα εἶναι ἀντὶ τοῦ, γλαύσσων, ἐκ τοῦ, λάω, γλάω, καθὼς ἔτι καὶ τό, γλαυκῶπις· παραβάλ. καὶ τό τοῦ Δεον. Περιηγ. 1121. »Γλαυκιόωντα λίθου τοπάζους. Παρὰ τοῖς ὕστερον, τὸ γένεσ. σπινθηροβολίων, πυρώδης, φωτεινός. 2) ἔχω τὸ πάθος γλαύκωμα.

Γλαυκίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ γλαυκος. Μικρὸς γλαυκὸς (ὀψάριον). Ἀθήν. ζ', Σ. 295. (—υυ)

Γλαυκίζω, Μ. ἴσω. Φαίνομαι ὡς γαλάζιος, Στράβ. Ε', 2) ἀμβλυωπῶ ἕνεκα γλαυκώματος τινος, Ἡσύχ.

Γλαυκίνος, η, ον. Γαλάζιος, γεράνιος. »Ἰμέτων γλαύκινον«, Πλούτ.

Γλαύκιον, ἡ, Γλάνιον, τό. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς γαλάζιον, Διοσκορ. Γ', 100. Glaucea succo salubri. Κολουμέλλας Γ. 103. 2) εἶδος πτηνοῦ μὲ γαλάζια ὁμματία, διατρῖβον εἰς τὸ ὕδατα, Ἀθήν. Chelidonium glaucium, Linn.

Γλαυκίσκος, ὁ. Ἰχθύς τις γαλάζιος τὸ χρῶμα, Ἀθήν.

Γλαυκοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαλάζιος τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Π, 34.

Γλαυκόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ ἔχων γαλάζια ὁμματία· ἢ γαλανὰ ὁμματία, Πλάτ. Φαιδρ. σ. 253. ἐπὶ ἵππου.

Γλαῦκος, ὁ. Ἰχθύς θαλάσσης γαλάζιος εἰδώλου, Ἀθήν. ζ, σ. 295. 2) ὡς κύριον ὄνομα, Γλαῦκος καὶ Γλαύκη. Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συγγενὴς ἐξαιρετ. ὀπὶ Νηρηίδων.

Γλαυκός, ή, όν (Αἰολ. γλαῦκος). Ἡυρίως, λαμπρὸς, ἐάστερος, φωτεινός, στιλπνός, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς χρῶμα, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς παρα Θεοκρ. 16, 5. Παραβ. Ἰακ. Ἀσὼ. Παλατ. 2, 2. Σελ. 250.

ἐκ τοῦ γλαύω, γλαύσσω, ὡς τὸ λευκὸς ἐκ τοῦ λεύω, λεύσσω· ἐξαιρέτως ὅμως 2) γαλάζιος, γερανίνος, γαλανὸς, γλαυκὸς, οὐρανογάλαζος, κυανὸς· ἐπὶ χρώματος θαλάσσης, Ἰλ. Π, 34. »Γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τεῦχε παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 48, εἴτουν οἱ φοβεροὶ. Παρεκτὸς τούτων οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. ἡ ἁπλῆ λέξις γλαυκός. Πιθανῶς παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τούτου, ἐπειδὴ κάθε φῶς ἐρχεται ἀπὸ γαλάξιον καὶ καθαρὸν οὐρανόν· διότι τοιοῦτον ἐπὶ καὶ τὸ Λατιν. caesius. Τοιαῦτα ὁμμάτια ἔχει ὁ λέων, ἡ γάτα, καὶ ἡ γλαῦξ (κουκουβάια), καὶ τοιαῦτα ὁμμάτια ἐδίδουσιν οἱ Ποιηταὶ καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ὡς ἐπίθετον αὐτῶν τὸ γλαυκὸς. Ὁ Ἡσίοδος ὠνόμασεν ἔτι ἐν Θεογ. 440. Γλαυκὴν, καὶ τὴν Θαλασσαν· οὕτω μεταχειρίζεται ὁ αὐτὸς τὸ, ἔδρις, καὶ ῥιφοκοις, ἐπὶ τῶν μυρμήκων, καὶ ἀσχυλίων. Παρ' Ἡσυχ. Γλαυκή, φυβερά, ἰσχυρά, λευκή.

Γλαυκότης, ητος, ἡ. Ἡ γαλαξίας, ἤτοι ὑπελλήνιος βαφὴ· καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις.

Γλαυκόφθαλμος, ὁ, ἡ, = γλαυκόμματος. Γλαυκομμάτης, ἡ Γαλαξομματης.

Γλαυκοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη). Ὁ γλαυκὴν χαίτην ἔχων, μὲ γλαυκὲς τρίχας.

Γλαυκόχροος, καὶ συναίρ. γλαυκόχρους, ους, ὁ, ἡ (χρὼς). Ὁ γλαυκὸν χρῶμα ἔχων, οἷον ἡ ἐλαία καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. »Γλαυκόχρους ἐλαίαι, Πινδάρου Ὀλύμ. 3, 22. (ἡ ὄνομ. ἔχει καὶ γλαυκόχρως).

Γλαυκόω, ῶ. Γλαυκὸν ποιῶ. 2) προξενῶ τὸ πάθος γλαύκωμα, π. χ. »Ἐγλαυκώθη ἡ ὄψις«.

Γλαυκώδης, εος, ὁ, ἡ (γλαυξ, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ χρώματος τῆς γλαυκός, Ἀριστ.

Γλαύκωμα, τὸ (γλαυκόω). Πάσα καὶ σκότισις τῆς κόρης τοῦ ὀμματίου ὅσε μιᾶς γαλαζίου ἐπιφερμίδος ἢ στίγματος (παναδα). Οἱ νεώτεροι πίπτουσιν οὕτω καὶ τὴν σκότισιν τῆς κρυσταλλίνου ὑγρᾶς (τὸ ἀσπράδι)· ἀλλὰ τοῦτο λέγεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, Ὑπόχυσις, Παυλ. Αἰγ. Γ', 32.

Γλαυκώπιον, τό. ἐπαλείτο τὸ Ἄστυ, ἢ Ἀκρόπολις ἐν Ἀθήναις, ἡ καθέδρα τῆς Ἀθηνᾶς γλαυκώπιδος. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 422.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ (γλαυκὸς, ὤψ). Ἡ ἔχουσα γλαυκὰ, γαλανὰ ὁμμάτια, ὡς ἡ γάτα καὶ κυανοβλέφαρος· συνήθως Ὁμηρ. ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Α, 206. »... γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἔστι, γλαυκόφθαλμος (γαλανομάτα ἢ γαλανόμματα), ἢ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄσσας (ὁμματα) ἔχουσα· μᾶλλον δὲ κατ' ἄλλους, λαμπροφθαλμοι, εὐόφθαλμος καὶ φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοδερκής. »Γλαυκῶπις μήτις, Εὐμπ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 1280. ταυτὸν τῷ, λαμπρὰ. Ὁ Ὅμ. χρῆται κοινῶς τῇ αἰτ. γλαυκωπίδα, ἀλλὰ καὶ γλαυκῶπιν, Ὀδ. Α', 156. 2) λαμπρὸς, φωτεινὸς, στίλβων τὴν ὄψιν. ἐπίθ. τῆς σελήνης παρ' Ἐμπεδ. Παράβ. γλαυκὸς· ω. σημ.

Γλαυκωπός, ὁ, ἡ. Γαλανομμάτης· ταυτὸν τῷ, γλαυκῶπις.

Γλαύκωσις, εως, ἡ (γλαυκόω). Ἡ σκότισις τοῦ ὀμματίου διὰ τοῦ γλαυκώματος.

Γλαυκώψ, ωπος, ὁ, ἡ, = γλαυκῶπις, ἐπίθ. ἑράκοντος. Ηιπδ. Πυθ. 4, 453. Ὀλ. 6, 76.

Γλαῦξ, Ἀττ. γλαιξ, κος, ἡ. Ἡ Κουκουβάια, ἢ Κουκουβαία (πτηνὸν νυκτερινὸν), κυρίως ἅμα τὸ εἶδος ἐκεῖνο, τὸ ἔχον γαλάζια ὁμμάτια· ἢ γλαῦξ σύμβολον τῆς προσοχῆς, καὶ ἀφιερωμένη τῇ Ἀθηνᾷ, Lobeck Φρυν. σλ. 76. »Πλάτ. Ἀθηναῖοι, ἡ Γλαῦκες εἰς Ἀθήνας,« παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ἢ περιττῶν τι πραττόντων, ὥσπερ εἴτις γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι· πληθύνουσι γὰρ ἐκεῖσαι αἱ γλαῦκες, Ἀριστ. Ὀρν. 302.

Γλεύσσω (λέω, λαύω, λαύσω, γλάω). Λάμπω, φέγγω, βλέπω ὀξέως = ἀθρέω· καὶ ἐντεῦθεν »Διαπλαύσσουσιν ἀτορπίοις, Ἀπολλ. Ἀργ. Α', 1881. Ἴως ἐκ τοῦ λάω, λεύω, λεύσσω, γίνεται λευκὸς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γλαύσσω, γίνεται τὸ, γλαυκὸς, ἀντὶ τοῦ, λαμπρὸς· ἔτι δὲ τό, γλῆνος, καὶ, γλήνη, λαμπρύντε πρᾶγμα, τό, ὄμμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Γλαυσὸς, λαμπρὸς· καὶ Γλαυρὸς, σεμνὸς· καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ἔρμηνεύουσι τό, γλαυκὸς, διὰ τοῦ, λαμπρὸς καὶ λευκός. Ζήτ. Γελάω.

Γλάφυρα, τὸ (γλάφω). Κοίλωμα, τρύπα, ἄντρον, σπήλαιον, Ἡσιόδ. Ἔργ. 531. »... γλάφυ πετρήεντι, πετρώδες σπήλαιον.

Γλαφυρία, ἡ. Λειότης, ἰσότης (καθὼς π. χ. γίνεται διὰ τοῦ ξυροῦ)· λειότητος· παστριότητος· ὡραιότης· χάρις, νοστιμάδα, γλυκύτης, κομψότης, elegantia, élégance, ἐκ τοῦ

Γλαφυρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. γλαφυρῶς (γλάφω). Ὁ τεχνικῶς κοιλωμένος, κοίλος, βαθυλώδης ἐν γένει· κυρίως ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, οἷαν οἱ λιθοξόοι καὶ οἱ ξυλογλύφοι ἐντυποῦσι· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ σπηλαίου, ἢ τοιούτων αὐτοφυῶς καὶ ὑπὸ κοίλων· μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ νοημάτων, τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ αὐτὰ γλαφυρὰ, δηλ. τὰ ἔχοντα βαθύτι μετὰ χάριτος καὶ διανοίας καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινά· οὕτω καὶ οἱ γεμάτοι διϋρίσεις λέγονται γλαφυροί. Ὁ Ὅμ. χρῆται συνήθως τούτῳ ὡς ἐπίθ. σπηλαίων, καὶ πλοίων κτισμένων κοίλως, ἢ τῆς ὁρμητικῆς, ἐχούσης κοιλίαν ἐκμαρωτήν· καὶ ἐπὶ λιμένος, μὲ ὑψηλοὺς βράχους περικυκλωμένου καὶ βαθέος, κοίλου· ἔνθεν τὰ γλαφυρὰ, αἱ κοιλότητες, τὰ σπήλαια· παρὰ τό, γλάφω, τὸ κοίλαινω. Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 516. »... γλαφυραὶ νῆες« καὶ Ὀδ. Χ, 340. »Γλαφυρὴ ἐλαφηβολίη«. Ὀδ. Μ, 303. ... ἐν λιμένι γλαφυρῷ. »Γλαφυροῖσιν ἐπὶ στήθεσσιν«. »Γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιοι. Γλαφυρὴς ἀπὸ γαστέρος. »Γλαφυρὴς γὰρ ἀπὸ χρόνος ἐκτανε δεινὸς σκορπίος.« Ὁ δὲ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. »Γλαφυρὰ καὶ κοίλαις ἐκ παραλλήλου εἴπεν. 2) λεῖος, τετορνευμένος, διασμένος, ἁλίστερος (καθὼς π. χ. μὲ τὸν ξυρὸν ἢ μὲ τὸ πανίστρον), σαλεύμενος· καθαρὸς, παστρικός· κομψὸς· παρὰ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 7. »Γλαφυρὰ χείρ,« ἐπιτηδεία, ἢ λεπτὰ πράγματα ἐξεργαζομένη, χέρι, τὸ ὁποῖον κάμνει πολλὰ λεπτὰ (φύσα) δουλειὰ· καὶ ἐντεῦθεν 3) χαρίεις, ὡραῖος, νόστιμος, ἡδύς, γλυκύς, τερπνός, ὡς τὸ Γαλλικὸν galant. »Δειπνάριον ἀληθῶς καὶ γλαφυρόνε, Δίγιλλος παρ' Ἀθην. Δ', σελ. 156. ἤτοι τερπνὸν, ἡδύ· λέγεται καὶ ἐπὶ ὑπερβολῆς τινος, κεκαλλωπισμένος, ἀνθηρός· ὅθεν

Γλαφυρότης, ητος, ἡ, = Γλαφυρία, Δημήτρ. Φαλ. 270. Λουκιαν. Δημοσθ.

Γλάφω, Μ. ψω. Σκάπτω, κοιλαίνω, γουρναν ἤτοι κοίλωμα ποιῶ. Παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 431. ἐπὶ λέοντος, ὅστις ὑπὸ ὀργῆς σκάπτει εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας. »... ποσσὶ γλάφειον. 2) σκάπτω μὲ τὴν γλυφίδα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἐργαλείου, πέτραν ἢ ξύλον, καὶ παραστήνω ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς γλύφεως σχῆμα ἢ εἰκόνα τινά (σκαλίζω ὡς οἱ ταλιαδοῦροι). (Γλύφω, γράφω.)

*Γλεῖος, ὁ, = γλῆνος.

Γλευκαγωγός, ὁ, ἡ (γλεῦκος, ἄγω)· Ὁ γλεῦκος ἄγων, φέρων.

Γλευκάινος, η, ον. Ἀπὸ γλεῦκος, μοῦστον.

Γλευκοποτής, ου, ὁ (πίνω). Ὁποιος ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ γλεῦκος, Ἀνάλεκτ. Β'. 134. Α', 225. ἐκ τοῦ

Γλεῦκος, εος, τό. Ὁ Μοῦστος, ἢ ὁ ἐψημένος γλυκὺς οἶνος, ὁ ὁποῖος ἤτοι ἀφ' ἑαυτοῦ δὲν ἔβρασεν ἀκέμη, ἢ ἔβρασεν ὀλίγον. (γλυκύς, ἁγλευκής, δεύκος.)

Γλεῦξις, εως, καί, Γλῦξις, ή, = γλεῦκος. Οἶνος πολὺ ἔψημα ἔχων, μοῦστος βρασμένος καὶ γλυκύς, τὸ παρὰ τοῖς Ταύρ. Πετμεζ. καὶ Μουσελιέζ. Ζήτ. Τσόχυτος.

Γλέφαρον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, βλέφαρον.

Γλήμη, ης, = γλάμη· ἰδὲ Γλαμάω.

*Γλημίον, τό· ὑποκ. τοῦ γλήμη, Ἱπποκρ.

*Γλημώδης, ὁ, ἡ. Γλήμη ὅμοιος, γλαμώδης. Γαλην. γλωσσάρ.

*Γλήν, ἡ. Ἀπὸ ἀποκοπὴν ἀντὶ γλήνη, Ἑρμειαν. λεξ. 1. Βαχ., ἐξ Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. σλ. 16. Dind.

Γλήνη, ἡ (γλαύσσω, λάω). Ἔστι κυρίως ἡ κόρη ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ὁ. ε. τὸ ἀγαλμα, εἰδωλον, ἢ εἰκὼν ἐκείνη, ἥτις φαίνεται, ὅταν κυττάζῃ τις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἄλλου, νοιῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἡ κόρη, καὶ ὅτε τὸ μέρος τὸ ὅλον, ὅλος ὁ ἔσω ὀφθαλμὸς, εἶτα δὲ 2) Κούκλα, παίγνια τῶν παιδίων, κροτοπαίγνια, αἱ παρθενικαὶ γυναῖκες, Poppa, la poupée. Ἐν Ὑ. Θ, 164. »Ἔρρε, κακὴ γληνη«, ὑβριστικὴ τις λέξις, ἀπὸ θεολ. φοβιτζιάρισα· ὡς τό τῆς συνηθείας, κρημνίσου ἔβανον· ἢ κάλλιον, κρημνίσου πουτάνα, μεταφορικ. καθὼς ὅηλ. ἡ κόρη, ἀφ' οὗ χάσῃ τὴν παρθενίαν της, γίνεται ἀσθενὴς καὶ καταφρονεμένη, οὕτω καὶ ὁ Τυδείδης χάτας τὴν ἀνδρίαν του, κόρης ἀχρεῖας ἀντέθεος γέγονε. 3) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ξ, 494. Ὀδυσσ. Ι, 390. Εὐριπ. Φοίν. 861. Δύτη ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, λάω, τό βλέπω, γλάω, γλαύω, γλαύσσω. Ζήτ. Γλαύσσω. 4) ἡ κοιλότης τῶν κοκκάλων, εἰς ἣν ἐμβαίνει ἡ ἁρμὰ καὶ γίνεται ἡ ἀλεύδωσις· ἴσως ἐκ τοῦ γλάω, γλαύω, γλάφω. 5) τὸ κεβάλιον, ἤτοι ἡ οἰκίσκος τῶν μελισσῶν, αἱ τρύπαι εἰς τὰς κηρίθρας, τὸ σίμβλον.

*Γληνοειδής, καὶ γληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γληνῃ ὅμοιος.

Γλῆνος, εος, τό (γλαύσσω)· ταυτὸν τῷ, Γλήνη, σημ. γ'. ὁ. ε. κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Νικ. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ θεωρίαν καὶ στολισμὸν. »Ἆρα, κόσμον, στολισμὸς, στολίδια, οἷον, ζῶδια, ἀγαλματίδια, παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κήρινα πλάσματα ἀξιοθέατα, ἃ' ὧν στολίζουσιν ἐν θωμάτιον· ἔτι δὲ καὶ

συγίς, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. κυρίως ὅμως ταυτὸν τῷ Γλισχρότης, σημ. β'.

Γλισχρολογέομαι, Ἀποδιστ. Μεσ. = λεπτολογέω, ἰδὲ γλίσχρος· ὄθεν

Γλισχρολογία, ἡ. Λεπτολογία, μικρολογία. Ζήτ. γλίσχος.

Γλίσχρος, η, ον (καὶ ἐπίρρ. γλίσχρως). Κολλώδης· λέγεται ἐπί τε στερεῶν καὶ ὑγρῶν, καὶ ὅ,τι εἶναι ὁπὰν τὴν κόλλαν, τὸ ὁποῖον, ὅπόταν τὸ τραβᾷ τινάς, ἐκτείνεται καὶ δὲν κόπτεται εὐκόλως· καὶ ἐντεῦθεν μέρος μέν, ἰξώδης, μέρος δέ, γλιστερός, ὡς καὶ ἐν τῇ σημειώσει γλιστερός, γλίσχρα, ἐφ' οὗ πατῶν τινὰς γλισχρᾷ· 2) μετκφ. φειδωλός, σπιετός, ἀνελεύθερος, σκνηρός, ἐπὶ ἀνθρώπων φιλαργύρων, καὶ ἐκείνων, ὅσοι ζητοῦντάς τι ἐνοχλοῦσι τὸν ἄλλον ἀδιακόπως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὀλίγος, λιτός, εὐτελής. Ἀριστοτ. Παλ. Β. «Γλίσχρως ζῶν», φειδωλῶς. Λουκιαν. «Γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεὰς, ἀχριβότερος, φειδωλότερος. «Γλίσχρον δεῖπνον» (Πλούτ. Λυκοῦργ.). φειδωλόν, λιτόν, πτωχικόν, καθὼς π. χ. τὸ τραπέζι ἑνὸς ἀχριβοῦ, φιλαργύρου. Παρὰ Λουκ. «Γλίσχραι τέχναι», αἱ φειδωλῶς τρέφουσαι τὸν μετερχόμενον αὐτάς, αἱ ὀλίγου κέρδους δίδουσαι, ὥστε ζῇ τις μὲ φειδωλίαν, ἤτοι μεγάλην στενοχωρίαν ἀπὸ αὐτάς· καὶ τοιοῦτόν τι ὑπάρχει καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἱερωπαιδ. Η'. γ. 11. «Γλίσχρως ἐργαζόμενος». «Γλίσχρα χωρία», φειδωλὰ χωράφια, τὰ μὴ δίδοντα ὀλίγα καρπῶν πολλῶν. Λέγεται καὶ ἐπὶ καιροῦ, ὀλίγος, στενός. Ἐκ τοῦ, ἰξώδης, προκύπτει ἡ σημασία 3) προσκαρτερής, σταθερός, ἐπίμονος, ὡς καὶ τὸ, λιπαρής, ὁποίος ὄχλ. κολλᾷ, ἐπιμένει εἰς ἕν ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. Καὶ ἐντεῦθεν «Θυμὸ, γειοῦ γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶντας», (Ἀριστοφ. Ἀχορν. 452.) κρατήτου, κολλήσου εἰς τὸ νὰ παρακαλῇς καὶ νὰ ἐπιτύχῃς· ἐντεῦθεν ἔπειτα κατ' μεμπτικὴν ἔννοιαν, ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ παρὰ μικρὰ καὶ οὐτιδανὰ πράγματα, λεπτολόγος, ἐστις μὲ περὶ πολλοῦ, περαττὴν ἐπιμέλειαν καὶ κόπον ἐξετάζει σχεδὸν καὶ τὰ μικρότατα, ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. **Homo putidae diligentiae.** «Χρύσιππος γλίσχρος ἐστὶν ἐξευρίσκειν ἀπιθάνους», Πλούταρχ. «Τὰ γλίσχρα καὶ ἀνιαρὰ», ὁ αὐτός. Καὶ ἐντεῦθεν, γλοιχρολογεῖσθαι, καὶ, γλισχρολογία· ταυτὸν ἐστὶ τῷ, λεπτολογεῖν, καὶ, λεπτολογία, ὁπόταν τινὲς κοπιαστικῶς καταγίνεται εἰς μικρὰ πράγματα, εἰς σοφίσματα, εἰς ψιλὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις, Φίλ. Δ'. καὶ Ε'. Ζήτ. καὶ Γλισὺς· ὄθεν

Γλισχρότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰδιότης, ἡ οὐσία τοῦ γλίσχρου, τῆς κόλλας, τοῦ ἰξοῦ, Ἀβήν. καὶ μεταφ. 2) φειδωλότης, συγχαμερὰ φιλαργυρία, ἀτρέξεια· καὶ 3) ἡ παραμικρὰ ἐξέτασις, ἔρευνα εἰς τὰ παρκμικρὰ ἔξοδα, παραμικρὰ πράγματα καὶ ἐρεύνας.

Γλισχρόχολος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος μὲ γλίσχρον καὶ χολὴν, Ἱππ. ἐπιδ. Β, σ. 1131. «Ἡ γαστὴρ ἴσχει πολλὰ γλισχρόχολα.»

Γλισχρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Παρόμοιος μὲ τὸν γλίσχρον, ὡσὰν γλίσχρος, κολλώδης.

Γλίσχρων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁποιος ζῇ πολλὰ λιτὴν, φροντιστικὴν καὶ παλαίπωρον ζωὴν, δύστυχὸς, ὁ ἔλλειψιν πάσχων τῶν ἀναγκαίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193.

Γλίχομαι, Ἀποδ., μόνοι ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον· συντάσ. τινὸς, καὶ, περί τινος, ἢ καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἐπιφερ. ὁριστ. μέλλ. ὡς παρ' Ἡροδ. ζ, 161. Ἐπιθυμῶ, ἀγωνίζομαι, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀπολαύσωτι, Ἡρόδοτ. Β', 102. «Γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης». 2) ἐπίμονος, προσκολλώμαι εἰς τι μὲ νοῦν καὶ καρδίαν. Δύναται νὰ παραχθῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ, λίπτω, Αἰολικ. λίσσω, λίσσομαι, λίττομαι, ο. ε. ἐπιθυμῶ, ζητῶ, παρακαλῶ· μέλ. λίξομαι· ὄθεν λιχὴ, καὶ ἐντεῦθεν, λιχάζω, παρ' Ἡσυχ. ἐπιθυμέω, ἄρα, γλίχω. γλίχομαι. Ἐκ τοῦ, λίχω, παράγεται ἔτι καὶ τὸ λίχιος. Ἐκ τούτου εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γλίφω, γλείφω, ἀγλίφω, γλίφομαι, ταυτὸν τῷ, λείχω, καὶ, ξηραγλίζομαι, ἀντὶ τοῦ, φαγεῖν ἐπιθυμῶ ἀπὸ τινος· καὶ τὸ, λιχνεύω. (συγγεν. τῷ, γλίσχρος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, λίχνος, λίσσομαι· υυ—, πλὴν εὑρηται γλίχιων, ——, παρὰ Σχολ. Ἡφ. Σ. 2. Γοσφ., καὶ ἴσως οὕτω παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 193. γραπτέον ἀντὶ γλίσχρων.)

*Γλοΐα, ἡ γλοιά, ἡ, = γλία. Φίλλα.

Γλοιάζω. Βλέπω μὲ μισοσφαλισμένα ὀμματια, καὶ εἴρων. βλέπω τινὰ πλαγίως, ὁ ἐστι, στραβοντρέπω αὐτὸν περιγελαστικῶς, ὡς τάχα νυσταζων· ἢ, κατὰ τὸν Σουιδ., ἐπιμύων τοῖς ὄμμασι μυκτηρίζω (γλαιορίζω τὰ ὀμμάτια), ταυτὸν τῷ ἰλλώπτειν (πιθανῶς ἐκ τοῦ Γελοιάζω.)· ὄθεν

Γλοιάς, άδος, ἡ· (ὑπὸ. τοῦ γλοίης) ἵππος, ἢ κακοήθης (ἤτοι ρόπαλον πάσσε φυλάττουσα) ἵππος.

Γλοίης, ητος, ὁ. Κακοήθης, μοχθηρὸς τῷ ἦθει, πειρατμπαρης, παιδόρυγος· κυρ. ἐπὶ ἵππων.

Γλοιοπότης, ου, ὁ· καὶ ὑπὸ. γλοιοποτις, ιδος, ἡ (γλοιὰς, πίνω). Ὁ βορῶν, τραβῶν, βυζάνων τὸ ῥυπαρὸν, βρωμερὸν λάδι ἐκ τοῦ λουτροῦ. Θεοδ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 282. «Γλοιοπότης χλαμύδος, ἢ πίνουτα καὶ βυζάνουσα τὸν γλοιὸν, ἤτοι τὸν ῥύπον, χλαμύς.

Γλοιός, ὁ. Τὸ ἰξώδες, ῥυπαρὸν ἔλαιον [ἤτοι ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου (ὁ ζιρὰ.)], καὶ ἤτοι ἐκεῖνο, ἀπὸ ὁποίου ἐμεταχειρίζοντο ἐν τοῖς λουτροῖς, ἐνοῖς ἀλείφοντες οἱ λουόμενοι μὲ αὐτὸ τὸ σῶμα, ἔτριβον αὐτὸ ἔπειτα μὲ τὴν στλεγγίδα, ἢ τὸ ὁποῖον ἔσταζε μὲ τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ σώματος ἐπάνω εἰς τὰ ἐδάφη, ὅπου ἐγίνετο ἡ παλαίστρα· καὶ ἐντεῦθεν 2) κάθε ἐλαιῶδες, ἰξῶδες καὶ γλίσχρον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, Γλεῖμα, λέγει.

Γλοιόδης, ά, όν. Ἰξώδης, γλίσχρος, κολλώδης. 2) μεταφ. φειδωλὸς, ῥυπαρὸς, ἀχριβὸς, πολλὰ φιλάργυρος. 3) προσκαρτερής, ἐπίμονος· ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. 4) γλιστερὸς, ὀλισθηρὸς, ὅστις δὲν πιάνεται εὐκόλα· πανοῦργος, ἀπατεὼν κρυφίως τῷ τρόπῳ, δόλιος· κακοήθης, μοχθηρὸς τὸ ἦθος· φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ, γλία, ὅ ἐστι, κόλλα, καὶ, γλίον, τὸ, εὔτονον καὶ ἰσχυρὸν, καὶ, γλίσχρος, ὅθεν προῆλθον τὰ Λατινικὰ, glus, gluten, glutinum. (Παραβ. καὶ γλίσχρος)· ὄθεν

Γλοιόω, ώσω. Γλοιὸν ποιῶ τι, ἤτοι κολλώδες, γλυστερόν.

Γλοιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς γλοιὸς, Διοσκ. 2, 202.

Γλοιωδῶς, ἐπίρρ. (γλοιὸς). Νυστακτικῶς.

Γλούτια, τὰ. Τὰ κωλομέρια. 2) λέγονται οὕτω καὶ αἱ δύο ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Λατ. nates· κυρίως ὅμως εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ

Γλουτός, ὁ. Τὰ κωλομέρια, ἐπάνω τῶν ὁποίων καθίζομεν, nates, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, τὰ ὁποῖα μετέπειτα καὶ πυγαὶ ἀκλήσταν, ὡς Ῥοῦφος ὁ Ἐφέσιος λέγει. «Πυγαὶ δὲ τὰ μετὰ τὴν ἰσχύν σαρκώδη καὶ εὐράδενα, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσιν». Ἰλ. Ε, 66. Ν, 651. Θ, 340. «Βεβλῆκει γλουτὸν κάτα δεξιὸν· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ ὑποκάτω τῶν ἰσχίων (os ilium) κρεατώδες μέρος. 2) παρὰ Θεοφιλ. Πρωτοσπαθ. Α'. 23. ἡ προτέρα ἀπόφυσις εἰς τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροκοκκάλου.

Γλυδέω, Μ. ἀσω. ἡ, γλυκαίνω, Μ. χνῶ (γλυκύς). Πείθω τι γλυκύ. 2) ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ σύδετ. εἶμαι, ἢ γίνομαι γλυκὺς, ἢ αἰσθάνομαι, προξενῶ γλυκασὺν τινα γεῦσιν, τρώγω τι γλυκὺ διὰ νὰ γλυκάνω τὴν γεῦσινμου. Παθητ. ἐνίοτε ὡς καὶ ἡ β'. σημασία τοῦ ἐναργητικοῦ. «Γλυκαζόμεθα, ἡμεῖς αἰσθανόμεθα γλυκείαν τινὰ γεῦσιν, πρώτομεν τὸ γλυκύ. Παρ' Ἀθην. Ε'. «Πρὸς τὴν τοῦ γλυκασμοῦ χρείαν», τὸ μιγνύειν (ἀνακατώνειν) μὲ γλυκὺν οἶνον· καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτῷ. «Πάντες κοσμίως ἐγλυκαίνθησαν», ἔπιον ὅλοι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ποτὸν, τὸ ὁποῖον ἐμίχθη μὲ γλυκὺν οἶνον. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ γλυκαίνω σημαίνει κυρίως μόνον κάμνω γλυκύ τι, τὸ δὲ γλυκάζω μόνον σύδετ. εἶμαι ἐλίγου τι γλυκύς, ἢ διατίθημι τινὰ, προξενῶ αὐτῷ γλυκύτητα.

Γλύκανσις, εως, ἡ. Τὸ ποιεῖν, κάμνειν γλυκὺ, γλυκάδα.

Γλυκαντικός, ἡ, όν (γλυκαίνω). Ὁ γλυκαίνων, ὁ γλυκὺ ποιῶν τι, Ὠκελλ.

Γλυκασμα, ατος, τὸ. Ἡ γλυκύτης, καὶ τὸ γλυκαθέν. 2) γλύκισμα, τὸ γλυκόν.

Γλυκασμός, ὁ (γλυκάζω). Τὸ ποιεῖν γλυκύ, ἢ εἶσθαι γλυκὺς, ἢ γλυκύτης, γλύκανσις.

Γλυκερός, ά, όν, = γλυκύς. Ὁ γλυκείαν ποιότητα ἔχων, ἢ γλυκύτητα προξενῶν, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις, Ἰλ. Η, 4. Ω, 2. Ὀδ. Δ, 296. 88. Μ, 306 Ξ, 194.

*Γλυκεροστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὁ γλυκὰς σταφύλας φέρων, Ἡσυχ. Ὀππ. Κυνηγ. 1,465.

Γλυκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ἔχων γλυκὺ καὶ χαριέστατον θέρμα, Μελέαγρ. Ἀνθ. Π, 7, 207. «Ἡ γλυκερόχρως Φαιδώνη».

*Γλυκίννης, ου, ὁ. Ὁ ἐπὶ γλυκὺς οἶνου (καὶ Ἡσυχ.), καὶ γλυκίνας, ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς, Ἀθην. ιβ'. σελ. 645.

Γλύκιος, α, ον, = γλυκὺς, καὶ ἁπαξ μόνον παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1461. «Γλύκιον τε ποτὸν, α καὶ φαίνεται, ὅτι κεῖται αὐτὸ τοῦ γλυκὺ, τὸ ὁποῖον ὅμως σύνηθες ἐντεῦθεν καὶ νὰ ἐξηγηθῇ ὡς συγκριτικὸν, ἐπειδὴ ἔπρεπεν εἰς τὸν Φιλοκτήτην νὰ φανῇ ἐν τῇ ἐρήμῳ νήσῳ τὸν τὸ ψιχρὸν ποτὸν τῆς πηγῆς γλυκύτερον παρὰ εἰς τὰ προμηνομενθέντα ἐν τοῖς στίχοις· ἐνδεχομένως δὲ προτιμώτερον ἀπορίας λέει ὁ ἀνάπαστος. ὡς τόσον, ὁ Λουδ. Δινδόρφ. παρὰ Ξεν. Συμπ. καὶ Ἀγησ. Σ. ιβ'. ἀπέδειξεν ὡς πιθανὸν καὶ τὴν ὑπερβολὴν θετικοῦ γλύκιος.

Γλυκισμός, ὁ (γλυκίζω). Γλυκύτης, τὸ γλυκὺ. Ζήτ. Γλυκάσμα.

Γλυκόεις, όεσσα, όεν. Γλυκὺς, ἢ γλυκαντζους.

*Γλύκος, τό, = γλεῦκος, ποιητ.

Γλυκόφωξ, ταυτὸν τῷ, λυκόφως. Τὸ γλυκαχάραγμα, Εὐστάθ.

Γλυκυδέρκης, ους, ὁ, ἡ (δέρκω). Ὁ ἔχων γλυκείαν ὄρασιν, θεωρίαν, βλέμμα ἡδὺ ἐν τῷ ὁράσθαι, Η'σύχ. Ἰλ. Ἀλ. 66.

Γλυκύδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁποιος δίδει γλυκὰ καὶ χαριέστατα δῶρα, Ὀππ. Ἀλ. 4, 105.

Γλυκυηχής, έος, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ γλυκὰ ηχῶν, Ἀνάλεκτ. Β'. 119. «Μοῦσα γλυκυηχέων».

Γλυκυθυμέω (γλυκύθυμος). Γλυκαίνω τὸν θυμὸν, ἤτοι τὴν καρδίαν, ἢ αὐδετερ. εἶμαι εἰς καλὴν διάθεσιν, γλυκύκαρδος, ἔχω καλὸν κέφι. Ἱεροκλ. Πυθαγ. (Σελ. 216. Ἐκδ. Καστερ.) «Ῥώματα γλυκυθυμοῦντα», τὰ νόστιμα, τὰ εὐφραίνοντα τὴν ψυχὴν φαγητά.

Γλυκυθυμία, ἡ. Γλυκεῖα, ἱλαρὰ κατάστασις, ἤτοι διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἢ ἕξις τῷ ζῆν ἡδονῇ. «Γλυκυθυμία ἡ πρὸς τὰς ἡδονάς», ὁπόταν τις ἔχει κλίσιν ἢ δίδεται ὅλως εἰς τὰς ἡδονάς, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἐξ αὐτῶν κακὰ, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τὰ ἐξεύρῃ τὰ ἐξ ἀμετρίας αὐτῶν ἀποτελέσματα, Πλάτ. Νομ. Α'. Σ. 635. «Ἀπὸ τῶν ἡμέρων ζώων ἐπιλάβου γλυκυθυμίας μετ' ὠργῆς καὶ πόθου συμπαραλείπουσα». Πλούταρχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεμ. 10. γλυκεῖα καρδία, κλίσις, διάθεσις, ἀγάπη πρός τι. 2) γλυκύτης τῆς καρδίας, πραότης, ἡπιότης. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. ε', 64. κεῖται »Ἐγκράτεια τῆς γλυκυθυμίας«, ἐγκράτεια, χαλιναγωγία τῶν ἐπιθυμιῶν πρὸς τὰς ἡδονάς, τὸ εἶναι, τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς γλυκυθυμίας.

Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν, ἱλαρὰν, μαλακὴν, εὐσταθῆ, καὶ φιλικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ἱλαρὸς, εὔθυμος, Ἰλ. Τ, 467. »Γλυκύθυμος ἀνὴρ καὶ ἀγανόφρων«. 2) ἐπιεικὴς, ὁ πρόθυμος, παρασκευάζων τοιαύτην διάθεσιν, ἱλαρύνων τὴν καρδίαν, θυμηδής. Ἀριστοφ. Λυσ. 551. »Γλυκύθυμος ὕπνος, ἔρως«, καὶ Εἰων.

*Γλυκυκαρπέω. Οἱ καρποί μου εἶναι γλυκεῖς, τρώγω γλυκεῖς καρποὺς, Θεοφ. αἰτ. Φ. 2, 3. 7.

Γλυκύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ γλυκὺν καρπὸν ἔχων, ἢ γεννῶν.

Γλυκύπρεως, ὁ, ἡ· γεν. ω (πρέας). Ὁ γλυκὺ πρέας ἔχων, Ἀθήν.

Γλυκυμαρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὄστρεων (καλήγνωμαι). Ὁ Ξενοκράτ. παρ' Ἀθην. Η'. διαφέρει αὐτὰς ἀπὸ τὰς τραχείας, τὰς Πελωρίδας, ὁ δὲ Πλίνιος λέγει (32. 35.), ὅτι αὗται εἰσὶ μεγαλήτεραι ἀπὸ τὰς Πελωρίδας.

Γλυκυμείλιχος, ὁ, ἡ (μείλιχος). Γλυκὺς καὶ πρᾶος τὴν καρδίαν, ὁ γλυκὰ χαϊδεύων, Τ. Ὁμ. 5, 19.

Γλυκύμηλον, τό (μῆλον). Γλυκὸν μῆλον· ἰδιωτ. εἶδος μήλων, οὕτω καλούμενον. 2) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Θεοκρ. 11, 39. ὡς οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγουσι, γλυκύ μου μῆλον.

*Γλυκυμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Γλυκὺς τὴν μορφὴν, τὸ εἶδος, χαρίεις.

Γλυκυμυρίζω. Γλυκὰ ἐμελῶ, γλυκαμελῶ, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 122. ἐκ τοῦ

Γλυκύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁ γλυκὰ ὁμιλῶν, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 158. »Γλ. ἔπος«.

*Γλυκύνους, ὁ, ἡ· γεν. ου (νοῦς), = γλυκύθυμος.

*Γλυκύνω. Γλυκαίνω. Παθ. γλυκύνομαι, Γλωσσ.

*Γλυκύξυλον, τό (ξύλον). Γλυκὸν ξύλον, Κ. Μαλ. Χρον. σ. 104. Α.

Γλυκύπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων, ἢ γεννῶν γλυκὰ παιδία, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 52. »Ῥόδος γλυκύπαιδα«.

Γλυκυπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Γλυκεῖα, χαριεστάτη παρθένος, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 16.

Γλυκύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὁ γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐν ταυτῷ· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος.

Γλυκύῤῥιζα, ἡ· ἡ, Γλυκύῤῥιζον, τό. Γλυκεῖα ῥίζα, ἡ κοι. Γλυκόῤῥιζα, glycyrrhiza, Λατ.

Γλυκύς, εῖα, ύ. Γλυκὸς, νοστιμοὶ εἰς τὴν γεῦσιν, — νέκταρ, Ἰλ. Α, 598. ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμ. χρῆται τούτῳ συχνότερον μεταφ. μετὰ τοῦ, ἵμερος καὶ ὕπνος, αὐτὶ τοῦ, ἡδύτατος· καὶ γλυκὺς αἰών, Ὀδ. Ε, 152. πόλεμος, Ἰλ. Β, 452. παρὰ καὶ τεκνῆες, Ὀδ. Ι, 34. Ὕστερωτ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων μετηνέχθη αὐτὶ τοῦ, δημήρεις, χαρίεις (ἐπὶ πολιτεύματος), ἐπιδημητὸς, ἐλκυστικὸς, ὁ ἡνώσιον τὰ ἀποστᾶ τὴν οἰκειότητα καὶ εὐνοιαν τινός· καὶ ἐπὶ ἡδικῶν προτερημάτων, Πλάτ. πραΰς, ἥμερος, τρυφερὸς, γλυκόθυμος, καλόκαρδος, ἤτοι καλῆς καρδίας, ἀπόνηρος· ἢ καὶ ἐπὶ μορφῆς αὐτὶ, ἁπλοῦς, ὡς καὶ τὸ, ἡδύς. Τὸ Συγκρίτ. ἔστι γλυκίων (Ὅμ.) καὶ γλυκύτερος· ὑπερθ. γλύκιστος καὶ γλυκύτατος, Πινδ. Ὀλ. 1, 30. 175. Πυθέρ. Πύθ. 11, 88. Γλύσσων, καὶ οὐθ. γλύστον, ἔχει ὁ Ἐτυμολόγ. ἐξ Ἀριστοφ. »Σῦκα γλύσσονα«, γλυκύτερα· καὶ Ἐπ. Ἀδ. 727. γλυκυτέρους, κατὰ Σαίφορον. Ἐπίῤῥ. γλυκέως. Οἱ παλαιοὶ Λατῖνοι ἔχουσιν ἐκ τούτου τὸ, glucidium ὡς οὖσ., γλυκύς, ὑπακουομ. οἶνος, τὸ γλυκὸν βρασμένον χρασί. (υυ)

Γλυκυσίδη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἡ Παιωνία, glycyside paeonia, Διοσκορ. Γ', 157. Ἀθην. Γ'. (υυ––, Νικ. Θ. 940.)

Γλύκυσμα, ατος, τό. Ἡ ὀντότης, τὸ εἶναι τοῦ γλυκέος, γλυκύτης· καὶ τὸ σακχαρικὸν, Λιβάν. Δ'.

Γλυκυστρυφνος, ὁ, ἡ (στρυφνός). Ὁ γλυκεῖαν στρυφνότητα ἔχων, γλυκόστυφος

Γλυκύτης, ητος, ἡ (γλυκύς). Ἡ γλυκάδα, καὶ μεταφ. ἡ ἁρμονιότης τοῦ ὕφους, τῶν ἔργων κτ.

Γλυκυτραχήλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ γλυκὺν, ἥμερον, μαλακὸν λαιμὸν ἔχων. (ξ)

*Γλυκυφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν γλυκὰ φαγητά, Ἀλ. Τραλλ. 1. σ. 71.

Γλυκύψογγος, ὁ, ἡ (ψόγγη). Ὁ γλυκὺν ψόγγον ἔχων, ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ὁμιλῶν, Σχόλ. Πινδάρ. 6, 162.

*Γλυκυφωνέω. Γλυκὰ ἠχῶ, φωνῶ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. 15, 146, παραληφθεῖσα ὑπὸ Γαισφ. καὶ Βιεσσλ. ἐν τῷ κειμένῳ· ἐκ τοῦ

Γλυκυφωνία, ἡ. Γλυκεῖα φωνὴ, ἡ ὁμιλία, Διοδ. Σικ. 3, 68.

Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ γλυκεῖαν φωνὴν, ὁμιλίαν ἔχων, γλυκυφωνος, Θεοκρ.· καὶ ἐπὶ πτηνοῦ λέγεται ὡσαύτως.

Γλυκύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ γλυκὺν χυλὸν ἔχων, Ἱππουρ.

*Γλυκύχυμος, ὁ, ἡ. Ἔχων γλυκὺν χυμὸν, γεῦσιν, Γαλην.

Γλύκων (γλυκύς). Κολακευτικὴ τις λέξις ἐν τῇ Ἑλληνικ., Ἀριστοφ. Ἐκκλησιαζ. 985. »Ὦ γλύκωνα, ὦ γλυκέ μου φίλε, ὡς καὶ τὸ ἐν Σφῆκ. 1046. »Ὦ γλυκύτατον· μ' ὅλον τοῦτο συνπαίζεται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἡδύς. (υ –)

*Γλυκωνέιος, α, ον. Εἶδος μέτρου καὶ στίχου, παρωνομασθὲν ἀπὸ τὸν ἐφευρέτην Γλύκωνα, Ἡφαιστ. 10. σ. 56. Γαισφ. καὶ Γραμμ.

Γλύμμα, τό (γλύφω). Τὸ γεγλυμμένον, ἡ σκαλισμένη εἰκὼν, gravure.

Γλύξις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, γλεῦξις, γλεῦκος, Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. Ζήτ. Ὑπόχυτος.

Γλυπτήρ, ῆρος, καὶ, Γλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὅποιος σκαλίζει τι ἐπάνω εἰς τὰ μέταλλα ἢ εἰς τὰς πέτρας, ἢ γλύφει ἐκ ξύλου· ἐν γένει, ἀγαλματοποιὸς, πλαστικὸς τεχνίτης.

Γλυπτός, ἡ, όν. Σκαλισμένος ἐπάνω εἰς μέταλλα, πέτρας, ἢ ξύλα.

Γλύτσων, ὁ, ἡ. Ζητ. Γλυκὺς. (ἀνώμ. συγκ.)

Γλύφανον, τό (Θεόφρητ. Α'. 28.)· ἡ, Γλυφεῖον, τό (γλύφω). Τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῷ γλύφειν τὸν χαλκὸν, τὰς πέτρας, καὶ ξύλα. Ἐν Ἔμπ. Ἔμπ. 41. εἶναι γλύφανον, αὐτὶ τοῦ τρύπανον, καθὼς ἀποδεικνύει αὐτόθι καὶ ἡ λέξις ἀναδινῆσαι. »Ἐς ἀναδινῆσαι γλυφάνῳ πολειοῖς σιδήρου«, ὅπου ὅλοι, ἀναπηδήσας, καὶ, ἀναπλήσας, καὶ, ἀναπειρήσας, οὐχ ὑγιῶς ἔγραψαν. »Γλύφανον καλάμου (Ἀν. Π. 6, 63.)«, τὸ κυνδυλομάχαιρον.

Γλύφανος, η, ον, = γλυπτός.

Γλυφεῖον, = γλύφανον.

Γλυφεύς, έως, ὁ, = γλυπτήρ.

Γλυφή, ἡ. Τὸ γλύφειν, τὸ σκαλεύειν καὶ τελειόνειν ἐν σκαλισμένοις ἔργοις. 2) = γλύμμα, τὸ σκαλευθὲν οὕτω. ὅθεν

Γλυφίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐγκοπὴ, ἐντομὴ, ἡ χαραγματικὴ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους, ἡ χηλὴ, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρὰ (ἡ κόρδη) τοῦ τόξου, Ἰλ. Δ, 122. Ὀδ. Φ, 419. ὑστερωτ. δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος βέλους. Εὐριπ. Ὀρ. 273. 2) = γλύφανον, ὄργανον τῶν γλυφέων· καὶ, κοσκινομάχαιρον, Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Παῦλ. Σιλ. 50, 6. ἔνθα συνῆδ. ἐνοοῦσι τὴν χαραγματικὴν τροφεικοῦ καλάμου· καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐσχηματίσθη τὸ γλυφὶς ἀπαράλλακτα ἀπὸ τοῦ γλύφω, ὡς τὸ γραφὶς ἀπὸ τοῦ γράφω. 3) ἐν τῇ τεκτονικῇ, παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 218. εἶναι, ὁ ὄρυγμὸς τοῦ οἴκου, στερεωμένος ἐπὶ τῶν γλυφίδων, ἢ τρίγλυφος, ὅπου ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως διὰ τοῦ, τορεύματα, καὶ τετράτρωτα, ἑρμην.

*Γλύφον, τό, = γλύφανον. Ἐργαλεῖον γλυπτικόν.

Γλύφω, Μ. ψω, Κοιλατέω, ποιῶ τι κοῖλον (βαθούλιον) κυρ. διὰ τοῦ γλυφάνου· σκάπτω, σκαλίζω, ὡς ὁ Τελχῖνοῦριος, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ μέταλλα, εἰς τὰ ξύλα· μὲ τὸ γλύφανον καὶ ἐβάλλιω εἰς τὸ φῶς, ἤτοι φκιάνω σχῆμά τι, ἢ ἄγαλμα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, Ἀριστοφ. Νεφ. 859. ὅθεν τὸ Λατιν. sculpo, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγενοῦς τούτου γλάφω, τό, scalpo καὶ γράφω, scribo, κυρίως ὅμως, scrabo· καὶ ἐκ τοῦ, γλύπω, γλύμμα, τό gluma. (Τινὲς ἐξέλαβον ταύτην τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν γλάφω καὶ γλύφω, ὅτι τὸ μὲν γλάφω σημαίνει ἔργον ἢ δουλειὰν οὐχὶ τόσον τεχνικὴν, τὸ δὲ γλύφω τεχνικὴν, ἢ ὅτι τὸ μὲν γλάφω λέγεται ἐπὶ γλυμμένων σχημάτων ἐν πολυτίμοις λίθοις, τὸ δὲ γλύφω ἐν χρήσει ἐπὶ τεχνικῶς γλυμμένων ἐν ἐλεφαντίνοις ὀστέοις, ἢ χαλκῷ, μαρμάρῳ ἢ ξύλῳ· πλὴν μέσει ἀρέβαιον, αὐ οἱ ἀρχαῖοι ἐκαμνον τοιαύτην ἀκριβῆ διαφορὰν, Salm. Justin 15, 4. Wolf. Suet. Galba 10. Heind. Hor. Sat. 2, 3, 22.)

Γλῶξ, γλωχός, ἡ (γλωχὶν). Ὁ ἀθὴρ (τὸ γένειον) τοῦ στάχυος, ὡς ἐπιτοπολὺ πληθυντ. γλῶχες, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 398. Heine.

Γλῶσσα, ης, καὶ Ἀττικ. γλῶττα, ἡ. Ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· μέρος σημειωτὸν, κρεατῶδες καὶ κινητὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ὄργανον τῆς γεύσεως εἰς ὅλα τὰ ζῶα, εἰς δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ ἔργανον τῆς φωνῆς, δι' οὗ ἀρθρούται καὶ σχηματίζεται ὁ λόγος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 332. 341. »Γλῶσσας τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν, ἥτις τὰς γλώσσας τῶν πρὸς θυσίαν ζώων, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐν τέλει τοῦ εἱπνου εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν 2) αὐτὶ τοῦ διαλέκτου, ὡς οὖσα αὕτη ἡ δύναμις καὶ τὸ ἔργανον τῆς ὁμιλίας, ἤτοι διαφορετικῆς διαλέκτου διαφορετικῶν ἐθνῶν, Ἰλ. Β, 804. Ὀδ. Τ, 175. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς »Γλῶσσαν Δωρίδα ἱέντα«, Θουκυδ. Γ', 112. »Πᾶσαν ἰεὶς γλῶσσαν«, Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 596., ὁμιλῶν παντοίαν καὶ παίτοτε. Ἰδὲ Schneid. Διοτ. σινδ 39. Ἐν τῷ περὶ λόγου καὶ τοῦ χαρίσμ. ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν (ἐν τῇ αὐτῇ δὲ σημασίᾳ καὶ παρ' Ἀριστ. Σφ. 547.). 3) παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται Γλῶσσα, λέξις τις ἀποξενωμένη, ξενική, ἀσυνήθης καὶ πεπαλαιμένη, ἥτις χρειάζεται διὰ γνωστοῦ τινος, γλωσσήματος, ἐξήγησιν. »Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς παλαιοχρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτ' ἐστί, τὰ μὲν τοιαῦτα, γλῶσσας ἐκάλουσιν. Τοιουτοτρόπως σχεδὸν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ποιητικ. 21, 4. Ἔχειν τῆς ὁμοιότητος καλεῖται 4) γλῶσσα καὶ τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, καὶ 5) τὸ γλωσσοειδὲς λωρίον εἰς τὰ ὑποδήματα (παπούτσια). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 517. τὸ ἐν Ὀδυσ. Γ, 332. »––ταῦτα γλώσσαις«, εἶναι αὐτὶ τοῦ, παύετε τοὺς λόγους, πλὴν ἁπαντᾶται, καὶ ὅτι οἱ ἀνωτέρω, ἐπειδὴ, ὡς ὄφις ἦν, τρόπομεν πρὸς τὸ καθεύδειν, τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀπέτεμνον καὶ ἔδυον αὐτὰς τῷ Ἑρμεῖ, καθὸ ἐφόρα τοῦ λίγειν· ἐπειδὴ ἐδυσίαζον τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων διὰ νὰ λάβωσι καλὴν ψῆφον· ὁ δὲ Ἀπολλὼν αὐτὶ τούτου λέγει. »Ἐπὶ γλώσσῃ χέοντο αἰθομένοιο«, ὕπνου δὲ διὰ ἀνάγκ. ἐμνήσθησαν. Ἐν Ἰλ. Α', 249. »Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή«, εἶναι ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό τῆς συνηθείας, μέλε τρέχει, στάζει ἀπό τό στόμα τον. »Γλώσσης χάριν, πρός χάριν τινός, ἤ τῆς γλώσσης, διά περιττήν καί ἀνόητον τῆς γλώσσης ὁρμήν, διά τήν ἕξιν αὐτῆς, Ἡσιοδ. Ἔργ. 707. »Ὅ,τι κεν ἐλ3ῃ ἐπί γλῶσσαν λέγειν» (Valck. Διατρ. Σ. 288), ὁμιλῶ ὅ,τι φθάνω. »Γλῶσσαν ἔναι ἤ νομίζεινα, ὁμιλῶ γλῶσσαν τινα, τήν ἔχω κοινῶς ἐν χρήσει. »Γλῶσσα ἐμέμικτου (Ἰλ. Λ, 438), ὑπῆρχε διάφορος ἤ διάλεκτος. »Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν» (Πινδ. Ἰσθμ. 5, 105), ἤτοι ὁμιλεῖ ὅ,τι στοχάζεται καί αἰσθάνεται. »Φέρειν τινί γλῶσσαν», σ. ε. ὁμιλῶ περί τινος. »Ἀπό γλώσσης», διά στόματος· ἐκ στήθους, ἀπό μνήμης· καί ἐκ τοῦ προχείρου, Ἡροδ. ᾱ, 123. Παρά Σουίδ. »Γλῶσσα ταμείουν, ὁ ἀβοκάτος τοῦ ψώτου· καί ἡτην γλῶσσαν τήν βασιλικήν πεπιστευμένος», ὡ τινί ἐμπιστεύεται ἡ φρουτίς τῶν μυστικῶν τοῦ βασιλείου καί τοῦ βασιλέως, ἴσως δε καί τοῦ ψώσκου. Λέγεται, καί ἐπί ἀνθρώπου, γλῶττα μεγίστη, ἀντί ῥήτωρ, πολυφραδής· καί, κακή γλῶττα κτλ. — Ἡ γλῶσσα ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κλῶσσα, κλάω, καθ' ὅλη σύστροφος καί εὐλύγιστος. (γλώξ, γλωχίς).

Γλωσσαλγέω, ω. Ἀττ. γλωσσαργέω (γλώσσαλγος). Κυρίως, ἔχω ἄλγος, ἤτοι πόνον εἰς τήν γλῶσσαν, ἀλγῶ τήν γλῶσσαν· καί ἐντεῦθεν συνήθως ἀντί τοῦ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ μέ ἀχαλίνωτον γλῶσσαν ὅ,τε πάσιω, ἤ τόσαν, ὥστε πονεῖ ἡ γλῶσσά μου καί δέν ἐμπορῶ πλέον νά λαλήσω· ὁμιλῶ σύφυσῶς.

Γλωσσαλγία, καί Ἀττ. γλωσσαργία, ἡ, Φλυαρία, ἀχαλινωσία τῆς γλώσσης, αὐθάδεια εἰς τό λέγειν, Ἐρμῆ. Μηδ. 528. »Στόμαργον γλωσσαλγίαν», ἐκ παραλλήλου. ἐκ τοῦ

Γλώσσαλγος, ἡ γλώσσαργος Ἀττ. ὁ, ἡ (ἄλγος). Φλύαρος, αὐθάδης εἰς τό λέγειν. »Ἀηδών γλώσσαργος», Δίων Χρυσ. ΜΔ'. ἐκ ποιητοῦ τινος, ἄρα, ἡ ὠρέως καί ἀνουράστους λαλούσα. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, γλώσσαλγος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ὡς καί ἐν τῷ, κεφαλαλγία, κεφαλαργία· καί πίσηλις, ἀντί, πίσσηρις, παρά Λουκιαν.

*Γλωσσαργέω, =γλωσσαλγέω.

*Γλωσσαργία, =γλωσσαλγία.

*Γλώσσαργος, =γλώσσαλγος.

Γλωσσάριον, τό, Ἑπουριστ. τοῦ, γλῶσσα. 2) καί βιβλίον οὕτω καλούμενον, καθό περιέχον τάς ἀπεξενωμένας καί ἀσυνήθεις, ἤ τοπικάς λέξεις.

Γλώσπασπις, ἰδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ τῇ γλώσσῃ οἷον ἀσπίδι καί προβολῇ τεχρημένος, ὑπερασπιζόμενος τῇ εὐφραδίᾳ· ἀπό μεταφορᾶς τῶν πολεμούντων, Ἐτυμολ. Μ.

Γλώσσημα, τό. 1) ἐνίοτε =γλῶσσα, ἤτοι ἐπεξενωμένη καί ἀσυνήθης λέξις ἤ ἔκφρασις· ἔτι δέ καί ξενική, ἑκατνος ἄλλης διαλέκτου. 2) παρά τοῖς Κρητικοῖς, ἡ εἰς τό περιώρισον γραφομένη ἐξήγησις τοιαύτης λέξεως, ἤτοι γνωστήτις λέξις, μέ τήν ὁποίαν ἐξηγεῖται ἄλλην λέξιν οὐχί τόσον γνωστήν, παλαιάν ἤ ξένην λέξιν, γλῶσσαν. 3) κυρίως ὅμως, αὐτή, γλῶσσα, οὐσίτις, μύτη, π. χ. κάμακος, λόγχης, Αἰσχύλ. Σχόλ. Πινδαρ. Νέμ. 6. 85. Παραβάλλεται μέ τό, Γλῶσσα, ὄδεν

Γλωσσηματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς ἐξήγησιν ἀγνώστου, παλαιᾶς, ξένης λέξεως· καί γλωσσηματικῶς, ἐπίρ., κατά τόν τρόπον τῶν πεπαλαιωμένων καί ἀσυνήθων ἐκφράσεων.

Γλωσσίς, ἰδος, ἡ. Ἡ γλῶσσα τοῦ αὐλοῦ, γλωσσίδιον.

Γλωσσογάστωρ (καί ἀγγλωττογάστωρ), ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁποιος γεμίζει τήν κοιλίαντου, ἤτοι τρέφεται μέ τήν γλῶσσάν του, καθώς π. χ. τινες ζῶσι μέ τήν ὑπήγησιν τῶν μύθων, κ. τ. τ. ὁποιες πωλεῖ λόγια, ὡς τό χειρογάστωρ, ἐπί ῥητόρων καί συνηγόρων, οἱ ὁποῖοι ἔζων ἐκ τῆς κινήσεως τῆς γλώσσης των καί ἐδωροδοκοῦντο, Νικητ. Χρον. Θ'. 18. Πολυδ. 2, 108.

Γλωσσογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁποιος γράφει, σημειοῖ τάς γλώσσας, ἤτοι τάς ἀσυνηθείας, ἀρχαίας, ἤ τάς ἀπό ξένας διαλέκτους, ξενικάς λέξεις, καί ἑρμηνεύει αὐτάς. (α)

Γλωσσοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μέ γλῶσσαν.

*Γλωσσοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ὁμοια μέ γλῶσσαν, Ἰωαν. Φωκᾶς.

Γλωσσοκάτοχος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὁποιος κρατεῖ, βαστᾶ ὀπίσω, καταδαμάζει τήν γλῶσσάν του. 2) »Τό γλωσσοκάτοχον», ὄργανόν τι χρήσιμον εἰς τό νά κρατῇ τήν γλῶσσαν, Παυλ. Αἰγ. 6, 30.

Γλωσσοκηλοκόμπης, ου, ὁ (κηλέω, κόμπος). Ὁ γλώσσῃ καί κόμποις κηλῶν, παρ' Εὐσταθ. σ. 1689, 41. Κωμικῶς ἔκφρασις, ἐπί μεγαλαύχου (κανχησιάρη) τινός, ὅστις διά τῶν ὑπηγήσεωντου εὐφραίνει καί κομπάζει.

Γλωσσοκομεῖον, ἡ, Γλωσσόκομον, τό (κομέω). Ἐιβιώτιον, σεντουκάκι· σακούλιον· κλίφι, ἡ κλωβός (futteral), ἐν ᾧ οἱ αὐλῆται ἀπετίθεσαν κατ' ἀρχάς τάς γλώσσας τῶν αὐλῶν, τά στόμια· ἐντεῦθεν ἐν γένει, κιβώτιον· μαρσύππιον· θήκη· καί ἱερεθήκη· ἔτι δέ τό γυναικεῖον αἰδοῖον· καί τά κιβώτια, εἰς τά ὁποῖα ἐφύλαττον τά χειρόγραφα, ἤ τά χρήματα. Ὅπου τόπου γλωσσόκομον εὕρηται ἐν Ἐπ. Ἀπ. 488, 4, ἐνθα ὅμως ἡ σημασία οὐκ ἔστι πάντη σαφής, Παρβ. Lobeck Φρυν. Σ. 98.

*Γλωσσοκοπέω, = γλωσσοτομέω, Ζαχαρ. Παπ. Διαλ. 3, 32.

Γλωσσοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, χαλιόω τήν γλῶσσάν μου· σιωπῶ.

Γλωσσομανία, ἡ. Μανία τῆς γλώσσης, τό ἀχαλίνωτον καί ἀκράτητον αὐτῆς, αὐθάδεια εἰς τό λέγειν, κακολογία, ταταλαλιά, Τατιανός.

Γλωσσόπετρα, ἡ. Εἶδος πολυτίμου πέτρας, ὁμοίας τῇ ἀμθιστίνῃ γλώσσῃ, Πλίν.

*Γλωσσοπυρσευτος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρωδους γλώσσης, ἤ εἰς εἶδος γλώσσης πυρσεύων, Ἐμν. Ἰω. Δαμ. τ. α'. σ. 680.

*Γλωσσοπυρσόμορφος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρωδους γλώσσης εἶσος ἔχων, Ἐμνωδ. Ἰω. Δαμ. τ. α'. 679.

Γλωσσοστροφέω, ω (στρέφω). Γυρίζω ταχέως τήν γλῶσσαν, φλυαρῶ, (εἶμαι σερέτης) ἀδυρογλωττέω.

Γλωσσότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι κομμένη.

Γλωσσοτομέω, ῶ, Μ. ἠσω (τέμνω, γλῶσσα). Κόπτω τήν γλῶσσαν. Οὐσ. γλωσσοτομία.

Γλωσσοχαριτέω, ῶ· ἡ ἀναστραμμένως, χαριτογλωσσέω, ῶ. Στέργω ἤ ὑπόσχομαι προθύμως μέ τήν γλῶσσαν· ὁμιλῶ κατά τήν ἀρέσκειαν τινός, κάμνω τήν θέλησιν τινός μόνον μέ τήν γλῶσσαν, κολακεύω.

Γλωσσωδής, ες, ὁ, ἡ (γλῶσσα, εἶδος). Ὅμοιος μέ τήν γλῶσσαν. 2) ὁ ὢν μέ πλατύ λωρίον, γλῶσσα· σημ. ά. 3) ψλύαρος.

Γλῶττα, ἡ, Ἀττ. ἀντί, γλῶσσα. ὄδεν

*Γλωττίζω, Μ. ἰσω. Φιλεῖν ἀλλήλους τῷ στόματι, ὡς ἐπί τῶν περιστερῶν, Ἀναλ. 2, 208· ἡ Ἀν. Π. 5, 129.

Γλωττικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τήν γλῶσσαν, ἤ ἀπό τήν γλῶσσαν.

Γλωττίς, ἰδος, ἡ. Τό στόμα τοῦ λαρυγγος, τό ὁποῖον σκεπάζεται μέ τήν ἐπιγλωττίδα, ὅταν καταπίνωμεν, Γαλην. καί Ὀριβασ. Πρβ. I. J. Brandt de instrum. voc. Mammal. Berol. 1826. p. 10. κτ. 2) τό στόμα ἑνός ὀργάνου, δι' οὗ φυσῶμεν, ἰδιαιτ. δε τά μέρη τοῦ αὐλοῦ, τό ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τό στόμα, Πολυδ. 2, 108. 4, 70. 3) τό λωρίον, μέ τό ὁποῖον δένονται τά ὑποδήματα. 4) παρ' Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Π. εἴδος πτηνοῦ, τό ὁποῖον ἐκ τῆς γλώσσης τήν ὀνομασίαν ἔχει.

Γλωττισμα, τό. Εἶδος φιλήματος διά τῆς γλώσσης, καθώς τό τῶν περιστερῶν.

Γλωττισμός, ὁ (γλωττίζω). Τό ἀμοιβαίως ἐγγίζειν τάς γλώσσας καί φιλεῖσθαι, καθώς π. χ. φιλοῦνται τά περιστέρια· ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος, Ἀνθ. Π. 132. Ζήτ. Καταγλωττίζω.

Γλωττοδεψέω, ῶ (δεψέω). Δεσβιάζω, μετέρχομαι διά τῆς γλώττης τάς ἀφροδισιακάς πράξεις, αἰσχρουργῶ, fello.

*Γλωττοπέδη, ἡ. Ἡ δέσμευσις τῆς γλώσσης, Χρυσόστ. ὁμιλ. 2.

Γλωττοποιέω, ῶ. Σχηματίζω ξένας καί ἀσυνήθεις γλώσσας, ἤτοι λέξεις. 2) παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1274. ταυτόν τῷ, γλωττοδεψῶ, καί αἰσχρουργέω τῷ στόματι. Τήν τοιαύτην αἰσχρότητα πράξειν περιγράφει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1280.

Γλωττοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ τάς αὐλητικάς γλωσσίδας ποιῶν. 2) ὁ αἰσχροποιός.

Γλωχίν, ἡ κάλλιον, γλωχίς, ῖνος, ἡ. Πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα, μύτη, ἀκωκή, ἤτις λογίζεται εὐκόλως. 2) ἀγκωνή, κάμπη, κυρτωμα (παρά τό κλάω)· ἅπαξ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ω, 274. »...ἀπό γλωχίνα ζυγοδέσμου ἐγλαμψαν», τό τέλος, ἡ ἄκρα τοῦ ἱμάντος, τό ὁποῖον περισσεύει εἰς τρέμασι κάτω μετά τόν δεσμόν. Ὅ δε Βύτιδ. σ. 1350, 22. φησί. »Γλωχῖνα δέ κάμψαι, τό μετά δεσμόν ὑποβαλεῖν τῇ κάμπῃ τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καί γωνιῶσαι αὐτό, ὡς ἐνεὶη εὔλυτον ὕστερον διά τῆς χυδαϊστί λεγομένης ζηλέας (ζηλιᾶς)». »Γλωχῖν θαλάσσης», γωνία, ἀγρωτήριον, παρ' Ἀγαθ. »Γλῶχες», (ἐκ τοῦ γλώξ) αἱ κορυφαί εἰς τούς στάχυας, ἤτοι τά ἄκρα, τά ἀστάχυα τοῦ κεχριοῦ, αἱ γωνίαι τοῦ στάχυος, ὁ, τ. τά φύλλα τοῦ κέγχρου, ἐξ ὧν ἐξέρχεται ὁ στάχυς, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 398. ἔνθ. γλωχῖνες. Γλώξ, γλῶχος καί γλωχίν, εἰσί συγγενεῖς μετά τοῦ, γλῶσσα· ὡς καί ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό γλωχίν καί διά τοῦ, γλῶσσα, καί, ἄκρον.

*Γλωχιόω. Ἡ μνω μητρίν, σουβλήζω· ἔχω γλωχῖνα, ὀξύτητα, ὡς, βέλος.

Τό Γ. μετά τοῦ Ν.

Γναθμός, ὁ· ταυτόν τῷ, γνάθος, σημαν. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 671. Π, 606. Ρ, 617. Ὀδ. Σ, 29. »Ἀλλοτρίοις γναθμοῖσι γελᾶν» (Ὀδ. Ψ, 247. ο. ε. χωρίς καρδίαν, ὡς καί, »Ἰδεῖν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις», χωρίς ὄρεξιν, πρός βίαν.

Γνάθος, ἡ, = γναθμός. Τό κατωσάγωνον, ἡ σιαγών· ὅλη ὅλου αὐτό τό κόκκαλον τῆς σιαγόνος μέ τούς ὀδόντας κατά πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. 14, 13. ἐν πεζῷ ἔστιν ὁ συνήθης τύπος. 2) ὁ μυλόδους· καί 3) μάγουλον, παρ' Ἀριστοφ. »Ψυσῶν τάς γνάθους», φυσιόνει τά μάγουλα. 4) ὡς τό γένυς, ἄκρα, ὀξύτης, κόψις· κυρ. ἑνός ὅπλου φονικοῦ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 325. »Γνάθου πυρός», ἡ καταπληκτική ὁλκή τοῦ πυρός· καί »Γναθος σφηκός» (Προμηθ. 736. 643). »Πῶτου γνάθος τραχεῖαν» (Προμηθ. 736) ὅπου ἄλλοι »Στόμα πόντου» ἀναγινώσκουσι· καί λείται ὁ Ἑλλήσποντος τῆς Προποντίδος. 5) ἔχων βρίχος, Αἰσχ. Προμ. 736. Εὐριπ. Κυκλ. 91. — Ἐκ τοῦ, γνάω, ἀντί, κνάω, ὡς τό γνῦψος, ἐκ τοῦ, γνῦω, ἀντί, κνῦω. Τό σκληρότατον ἔχει ἔτι καί τήν σημασίαν τοῦ, ὄρυγμα, ἄντρον, βόθρος, σπήλαιον, Σαλμῶν. παρ' Ἡσ. 51. 1. Ὁ αὐτός συγ. καί τό εἰς τῷ βαθίζειν πρόσωμα. Ἐκ τοῦ ἔχει ἔτι, ὑπογνῦσι, Ἐπίρ. τό καθῆκον τῆς χειρός ἐχοντα τύπο γνάθου, ὅταν καθημένοι τινές ἐχῃ τάς χεῖρας ὑποκάτω τῆς σιαγόνος καί ἀεομβῇ ἐπάνω αὐτῶν. Σημ. τό γνάθος λέγεται καί ἐπί ζώων, καί μάλιστα, ἵππων. ὄδεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Γναθόω, ῶ. Τύπτω κατὰ τὰς γνάθους, ἢ μάγουλα. ῥαπίζω.

Γνάθων, ωνος, ὁ (γνάθος). Μαγουλᾶς. 2) καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδ. ἀντὶ, παράσιτος, ὡς φουσκώνων τὰ μάγουλα ἐν τῷ τρώγειν, πολυφαγᾶς. (Ξ)

Γναμπτός, ἡ, όν· καὶ, γναπτός. Καμπτωθῆναι δυνάμενος, καμπυλωμένος, κυρτός, λυγισμένος ἀς τὸ ἀγκύτριον, ἐπικαμπής, Ἰλ. Λ, 416. «Ἀνομπτήγιστον». Συχνότατα παρ' Ὁμ. ἀντὶ ἐλύγιστος, ὡς «Γναμπτὰ μέλεα», τὰ τῶν ζωντανῶν, διὰ τὸ εὐόλως λυγίζεσθαι, διότι τὰ τῶν νεκρῶν οὐ κάμπτονται· ἔνθεν τροπ. «Νόημα γναμπτόν» (Ἰλ. Ω, 411), τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χωρέσῃ, ἐσχῆ εὐκόλως στροφὰς καὶ ἐννοίας. Ζήτ. Γαμφηλή· ἐκ τοῦ

Γναμπτω, Μ. ψω. Λυγίζω, καμπυλόνω. «Ἐν γόνυ γνάμψε (Ἰλ. Ψ, 731)», ἐλύγισε τὸ γόνυ· ἰδίως. ὅταν λυγίζῃ εἰς κόμπον· ὡς, Ἰλ. Ω, 274. «—ὑπὸ γλωχῖνα ἔγναμψαν», ἔδησαν, ἔκαμψαν, ὅπου ἄλλοι, ἔκαμψαν, γράφουσι, ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἀπαιτεῖ καὶ τὸ μέτρον. (Γαμφώ, γαμφηλαί, κάμπτω, κεμπύλος).

Γναπτός, ἡ, όν (γνάπτω). Ἀνάξεστος, πάλιν ξεσμένος· καὶ πρωτοισμασμένον τι ροῦχον, ἢ τριμμάτιον κτ. διὰ τῆς κυκλοειδοῦς κινήσεως. 2) = γναμπτός, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 29. 1030. πολλ' ἀμφίβ.

Γνάπτω, Μ. ψω. Τοῦτο εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, κνάπτω, διαφέρον μόνον κατὰ τὴν ἀπαλωτέραν προφοράν, διότι οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ ἔλεγον, τράπτω, κναφεύς, κνάφος. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κνάω, κνάπω, κνάπτω, ὅπερ τανῦν ἐστι· τῷ, ξαίνω, καὶ ξύω, σημαίνουν τὰ αὐτὰ, καὶ ἑπομένως τὸ, περιάγω καὶ περιαλῶ μᾶλλον τὸ ὕφασμα ἐν τῷ ὑδατι, ὅπερ εἰς τῆς τοιαύτης πράξεως συσφίγγεται (καθὼς π. χ. γίνεται εἰς τὰς Δρεστελλίας, Δουλαπίαν, ὅπερ ἡ συνήθεια, ἐμβίζω, καὶ χυδαϊκῶς Μπάφω, λέγει· ὅπου ἔτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πλύνονται καὶ τὰ ῥερυπωμένα ὑφάσματα). Μαρτυρεῖ τοῦτο αἱ ῥῆσεις τοῦ Ἡσυχίου, ὅπου αὐτὸς ἔχει, κνάμπτει, κατηξαίνει· ἔπειτα, κνάμπτομαι, κατηξύομαι· τρίτον, κναμπτόμενοι, ξαινόμενοι· τέταρτον, γνάμψεν, ἔξεσεν, ἠμυξεν. Παρομοίως καὶ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. 166. ἑρμην. τὸ, κνάφος, δ. «Ἔστι δὲ ἀκανθώδες φυτόν τι, ᾧ ἐνοῦσι τὰ ἱμάτια οἱ Γναφεῖς.» Τοῦτο ἀποδεικνύει ἔτι καὶ ν' ῥῆσις Δοχ. τοῦ Διαρτ., ὅπου ὁ Ξενοκράτης πρὸς ἀνέτιμόν τινα μαθητήν, ἀποστέλλων αὐτὸν ὀπίσω, λέγει. «Παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται», ἐδῶ δὲν ξαίνονται· μᾶλλα. Τὴν σημασίαν τοῦ, ξαίνειν, ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ κωμικοῦ Κρατίνου, παρὰ Πολυδ. Ζ'. 37. «Τῇ μάστιγι κνάφειν εἰ μᾶλλον ἢ συμπατῆσαι, ὅπου κυρίως τὸ, κνάφειν, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ξαίνειν· ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ, συμπατῆσαι, ἐλήφθη ἐπὶ τῶν Γναφέων, οἵτινες καταπατοῦσι μὲ τοὺς πόδας τὸ ὕφασμα. Ἔτι δὲ καὶ τὰ παλαιὰ καὶ ῥερυπωμένα ὑφάσματα, φορέματα φέρονται ὑπὸ τοῦ γναφέως εἰς τὸ γναφεῖον, πατροεύονται καὶ λαμπρύνονται εἰς λίτρου (νίτρου), κονίας, γῆς σμηκτρίδος, ἢ σμωλίας. Μετεχειρίζοντο ἔτι οἱ γναφεῖς καὶ γῆν λευκὴν, καπνίζοντες αὐτὰ διὰ τοῦ θείου, καὶ τοιουτοτρόπως ἔδυον εἰς αὐτὰ πάλιν τὸ πρῶτον χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν. Τοῦτο καλεῖται, ἀνακνάψαι, ὅ ἐστιν, ἐν παλαιὸν φόρεμα πατρεύει, λαμπρύνει, τσιπρόνει καὶ κάμνει αὐτὸ διὰ τῆς ἀναγέρσεως εἰρημένης πράξεως πάλιν ὡς νέον, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ φόρεμα ἐλέγετο ἐπίγναφον, καὶ, δευτερόγναφον. 2) ἐντεῦθεν μεταφορικῶς παρὰ Ποσ. Χαλδ. χ. 41. «Ὁ δ' ἀναγλάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας». (Ὁ Ἱππογρ. Τροχ. ὑγιειν. Δ'. 8. περιγράφει ἐντελέστατα τὴν ἐργασίαν τῶν Γναφέων, οὕτωσί. «Οἱ γναφεῖς λακτίζουσι, παίουσι, λυμαινόμενοι κόπτουσιν, ἕλκουσιν, πλυνόμενα ἰσχυρότερα ποιέουσι, κείροντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παραπλέποντες καλλίω ποιέουσιν. Ἡ λέξις, κνάπτω, φαίνεται τῷ ὄντι, ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς, κνάπτω, ἐκτὸς ὅτι τινὲς μετεχειρίσθησαν αὐτὴν καὶ ἀντὶ τοῦ, κάμπτω.)

Γνάπτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. = γναφεύς, κνάπτωρ, Μανέθ. Δ', 421.

Γναφάλιον, τὸ. Εὐῶδες καὶ μαλλῶδες (μαλμιαρὸν) φυτὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγέμιζον τὰ προσκέφαλα, μαξιλάρια, Διοσκορ. Γ', 132. Πλίνιος, 27. 10. gnaphalium Linn.

Γναφαλλον, τὸ (γνάπτω). Μαλλί, κροκίδες (ψιλόκοι), ὀρεστελόμαλλα τιλτά, μαδιστά, κ. τ. τ. οἷ ὧν γεμίζουσι τὰ προσκέφαλα, καὶ στρώματα. 2) κυρίως ὄμως, ἐκεῖνα τὰ ἔριὰ καὶ μαλλία, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὅταν κόπτωνται καὶ ξέωνται ἀπὸ τοὺς Γναφεῖς ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ γναφεῖου τὰ ὑφάσματα, ἢ ἀπὸ τοὺς ὑφαίνοντας μάλλινα πανία.

Γναφεῖον, τὸ (γνάπτω). Ἐργαστήριον τῶν γναφέων, ὀρεστέλα, ἐεροτριβεῖον, δουλάπι, Τουρκ.

Γναφεύς, έως, ὁ. Ὅποιος λευκαίνει καὶ πατρεύει τὰ μάλλινα ροῦχα, φορέματα, ὑφάσματα, τ. τ. τ. Ζήτ. Γνάπτω.

Γναφευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν γναφέα ἢ εἰς τὸ γνάπτειν· καὶ ἐντεῦθεν «Γναφευτικὴ, ἡ, τέχνη τοῦ Γναφέως.

Γναφεύω. Εἶμαι γναφεύς, ἐργάζομαι, μετέρχομαι τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γναφικός, ἡ, όν, = γναφευτικός. 2) ἐπιτήδειος καὶ γυμνασμένος εἰς τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γναφος, ὁ (γνάπω, γνάπτω). Τὸ ξύστρον, ἢ τὸ λαπάρι τῶν γναφέων· ἐργαλεῖόν τι συνιστάμενον ἀπὸ κέντρα ἢτοι σουβλία, καθὼς π. χ. τὸ λαπάρι, δι' οὗ ξέουσι οἱ Γναφεῖς τὰ ὑφάσματα. 2) φυτόν τι οὕτω καλούμενον. Ζήτ. γνάπτω. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον, παρομοίως κατεσκευασμένον, Ἀττ. κναφος, Ἡρόδοτ. Α', 92. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 246. (Ξ)

Γνάψις, εως, ἡ. Ἡ ἐργασία τοῦ γνάπτειν, τὸ ξαίνειν καὶ καθαρίζειν διὰ τῶν γναφείων μέσων.

*Γνησιάζω. Οἰκεῖος συναναστρέφομαι, Ἀσανάσ. τ. β'. σ. 175. Α. Καλλ.

*Γνησιεύω. Εἶμαι γνήσιος, ἰσόμοιρος, Θεοδ.

*Γνησιοδίδακτος, ὁ, ἡ. Γνησίως διδαγμένος, Ἰω. Χρυσ.

*Γνησιοπάθητος, ὁ, ἡ. Γνησίως, τρόπῳ τινὶ ποθητός.

Γνήσιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρ. γνησίως (γάως)· τρόπον τινὰ γενήσιος, καὶ συγκοπ. γνήσιος. Κυρίως, ὁ ἀπὸ καὶ εἰς τὸ γένος, καὶ ἐντεῦθεν, καθαρὸς καλῶς ἐγεννημένος, εὐπατρίδης, ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, μὴ νόθος, ὁ κατὰ νόμον· ὡς, «γνήσιαι γυναῖκες (οὐ ἑναιτ. παλλακίδες)», ἀληθῶς, τῷ ὄντι κατὰ νόμον γυναῖκες. «Γνήσιος παῖς», παιδίον γεννημένον ἀπὸ νόμιμον γυναῖκα, σύζυγον καὶ ὄχι ἀπὸ ἑξένην. («Ὅρα τὸν χαρίεντα Ἀριστοφάν· ἐν Ὄρν. 1650.) καὶ ἐντεῦθεν «Γνήσιος ἀετός», ὁ μὴ νόθος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. «Γνήσιοι Γαλάται», οἱ κυρίως καὶ κατ' αὐτὸ Γάλλοι. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ, υἱός, ἐναντίον τῷ, νόθος, Ἰλ. Α, 102. Ὀδ. Ξ, 202, 203. ἐντεῦθεν μεταφ., ἀληθινός, κυρίως, καθ' αὐτό, νόμιμος, φυσικός, ἔμφυτος, ὡς Πινδ. Ὀλ. 2, 21. «Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς», ὁ. ε. ἐμφύτοις, κληρονομικῆς. Ἐπίῤῥ. γνησίως. Ὅθεν

Γνησιότης, ητος, ἡ. Ἡ κυρία, καθ' αὐτὸ καταγωγὴ τοῦ γένους, ἢ τῆς γεννήσεως· τὸ εἶναι τοῦ γνησίου· ἢ ἀληθινότης, φυσικότης.

Γνίφων, ὁ (Νικητ. Χρον. Β'. 3.). Εἶς ἄκρον φιλάργυρος, ἀγριβής. 2) Κύριον ὄνομα διὰ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ χαρακτῆρος ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ· πιθαν. ἐκ τοῦ ἀνιπόν. (—?)

*Γνοέω, Αἰολ. ἀντὶ νοέω.

*Γναίην, ης, η, Ἐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω.

Γνοφερός, ά, όν· ἡ, Γνοφώδης, εος, ές, ῆ (γνόφος). Σκοτεινός. 2) ἀνεμώδης, χειμωνώδης, Γεωπον. «Θέρος γνοφῶδες», θέρος μὲ φορτούνας καὶ κακοκαιρίας. (καὶ γνόφεος, ὡς ὄνοφος, ὄνοφεος κτλ.)

Γνοφέω, ῶ. Μ. ήσω, = γνοφόω.

Γνόφος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ διόφος, Koen. Ἰσχ. Σ. 373. Buttm. Lexil. 2. p. 260., ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γ γίνεται εὐκόλως δ, ὡς ἐκ τοῦ ε συχνότατα ο. Σκότος, ζόφος, σκοτομηνία. 2) εἶδος ἀνεμοστροβίλου, Ἀριστοτ. Κόσμ. Β'. 10. «Γνόφων συμπληγάδες» καὶ Δίων Χρυσόστ. λέ. «Ὥσπερ οἱ τοῖς ἀπὸ τῶν γνόφων πνεύμασι πλέοντες». Οἱ Ο'. συναπτουσι τοῦτο μὲ τὸ, θύελλα. Ὁ Εὐρ. Τρωάδ. 79. εἶπε σχεδὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας «Γνοφώδη αἰθέρος γεισήματα», ἀντὶ τοῦ, γνόφοι. Ἔχει μὲ τὸ, νέφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν· ὅθεν

Γνοφόω, ῶ. Σκοτίζω, σκέτος διὰ τῆς ὁμίχλης προέχω.

Γνοφώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = γνοφερὸς.

Γνόω, Ἰων. γνάω, ἄχρηστον, (ἀντὶ δὲ τούτου ἐν χρήσει γιγνώσκω) ἐκ τούτου ὁ Μέλ. γνώσομαι (Νέω). Γινώσκω, ἐξεύρω. Παράγεται ἐκ τοῦ νόω, ἔνθεν νοέτω, συντηρημ. νώσω, ἄνευ ἰῶτα ὑπογ., Αἰολ. γνώσκω, ὡς ἐκ τοῦ λοέω γίνεται γνοέω, ἔνθεν τὸ ἀγνοέω, καὶ κατ' ἀναπλ. γιγνώσκω, ἐπειδὴ τὸ γ πολλάκις προστίθεται, ἢ ἐν τῷ, γόυπος ἀντὶ ὄυπος, καὶ ἐν γνόφος ἀντὶ νέφος, καὶ τοῦτο μάλιστα συνείθιζον οἱ Ἠπειρῶται. Οὕτως ἐκ τοῦ νόω γίνεται γνόω. Ὁ μέσος τούτου τύπος ἀπαντᾷ ἐν τῷ μέλλοντι, π. χ «Γνώσετ' ἔπειτα, γνώσῃ (ἀντὶ γνώσεαι) ἔπειτα». Ἰλ. Θ, 17. Β, 365.

Γνύδος, τὸ (Δίκαιογρ. 485). Κοίλωμα· σπήλαιον, αὐτρον· λάκκος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γνάδος, καὶ ἀρχ. γνῦδος, ἐπὶ τούτῃ τῇ σημασίᾳ. Ζήτ. Γνάδος.

Γνύξ, Ἐπίῤῥ. τοῦ γόνυ. Γονατιστά, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ καὶ κεῖ μετὰ τοῦ ἐρείπει, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 68. «Γνὺξ δ' ἐρίπει», ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. «Ἑστη γνὺξ ἐριπών» (Ἰλ. Ε, 309. Θ, 329. Λ, 355.), ὁ. ε. ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα ὄρθιον.

Γνυπετός, ὁ, ἡ (γόνυ, πίπτω). Ὁ πίπτων εἰς τὰ γόνατα· τροπ. ἀσθενὴς, ἀδύνατος· λειποθυμημένος· ἄρρωστος· ἔθει Γνυπτέω, κτέω, ἀρρωστῶ, καὶ κατὰ τινας, γνυπόω, γνυποῦσαι· ὅθεν, γνυπὸν, κατηφὲς, ἀσθενὲς, ἀδύνατος· καὶ παρὰ Μενάνδρ. καταγινωμένως, ταπεινῶς, ἀνάνδρως. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τὰ, γνυπόω καὶ γνυπτέω εἰσὶν ὡς τὰ, τυπόω καὶ τυπτέω· καὶ καθὼς ἐκ τοῦ κόρυς, κορύσσω, κερύπτω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ γόνυ, γονύπτω, συγκ. γνύπτω, ὅθεν γνυπετὸς, ὡς τυπετὸς, κοπετός.

*Γνῶ, γ'. ἑνικ. ὁριστ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰων. ἀντὶ ἔγνω, Ὁμ. καὶ α'. ἑνικ. ὑποτ. πλὴν τὸ γνῷ, ὅστις γ'. ἑνικ. ὑποτ. ἐνεργ. β'. Ἰλ. τὸ δὲ γνῶσι, προστακτ.

Γνώμα, ατος, τὸ (γνῶναι)· ταυτὸν τῷ, γνώμη καὶ γνώρισμα. Ἀπόδειξις, σημεῖον (πρόβλ. Σοφοκλ. Τραχ. 593. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1365. Ἡρόδοτ. 7, 52. 2) = γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. 3) κανὼν· ὄργανόν τι γεωμετρικὸν, Λατ. groma.

Γνωμάτευμα, ατος, τὸ. Ἀπόφασις, κρίσις, γνώμη, Εὐστάθ. καὶ Σχολιαστ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 180.

Γνωματεύω (γνῶμα). Κυρίως «Σκιὰς γνωματεύειν (Πλάτ. Πολιτ. Ζ')», διακρίνειν, διακινώσκειν τὸν ἴσκιον εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον διὰ τοῦ γνώμονος. καθόλου δὲ, διευθύνω, βάλλω

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τάξιν, διατάττω. »Τὸ πρακτέον τῷ δικαίῳ γνωματεύειν, διακρίνειν, Κλήμ. Ἀλεξ. 2) ἀποφασίζω, ἀποφασιστικῶς λέγω, κρίνω ἐκφωνῶν τὴν γνώμην μου, διακρίνω. 3) ὁμιλῶ μὲ γνωμικά, ἀποφθέγματα, = γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, ἐπ. ἀντὶ γνῶναι, ἐκ τοῦ γιγνώσκω, Ὁμ.

Γνώμη, ης, ἡ Δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ, γνόω, παραγωγῆς (Ζήτ. γινώσκω) εἶναι αὐτὶ τοῦ, γνῶσις, γνωρισμία, κατάληψις, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 214. »Οὐ γνώμας ἴσχεις«, ταυτὸν τῷ, οὐ γινώσκεις, δὲν ἐξεύρεις. Ὁπότε δὲ στοχαζῇ τινὰς ταύτην εἰς τὸν ἄνδρωπον ὡς μίαν τινὰ τῷ ὄντι δύναμιν, τότε εἶναι αὐτὶ τοῦ, ψυχή, καὶ ἑπομένως (καθὸ αὐτὴ ἔχει καταλήψιν λαμβάνει διεύθυνσιν τινὰ καὶ ἀπόφασιν, ὅ ἐστι, καταλαμβάνει, διευθύνεται καὶ ἀποφασίζει), ἀνδρωπίνη γνώμη, γνῶσις, νοῦς, λογικόν. »Τοῦτο ἀνδρώπου γνώμῃ αἱρετέον«, ὅ. ε. τοῦτο πρέπει τινὰς νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὴν ἀνδρωπίνην κατάληψιν. Καὶ ἐντεῦθεν, συγκατάνευσις· νοῦς· σκοπός· στοχασμός· διάκρισις· κλίσις· θέλησις· καὶ τὰ κατὰ μέρος σημεῖα, δείγματα καὶ αἱ παραστάσεις τῆς νοητικῆς δυνάμεως· ὅθεν 1) πρωτίστως· ἀπόφασις, καὶ ὡς πρὸς ἄλλους βουλή. »Γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός«, νὰ μὴ κρίνῃ, νὰ μὴ ἀποφασίζῃ, νὰ μὴ θέτῃ τινὰς γνώμην καιρίως καὶ ἀποφασιστικῶς ποτὲ διὰ κάτι ἕνα πρᾶγμα. »Τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου«; τί στοχάζεσαι διὰ τοῦτο; Οὕτως εἶναι καὶ τὸ »Γνῶμαι, οἱ καθ' αὐτό«, ὡς ἐπιστοπλείστοι ἐν στίχοις συντεγμένοι στοχασμοὶ καὶ τὰ βουλεύματα ἑνὸς γνωστικοῦ καὶ σοφοῦ, ὅστις διὰ τούτων δίδει απλᾶ συμβουλὰς εἰς τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστιν, ἀποφάσεις καθολικαὶ περὶ ὧν κατὰ τὸν βίον λόγω συντόμῳ, ὡς καὶ τὰ Ἀποφθέγματα. Εὐριπ. Ἀντιόπ. 70. »Γνῶμαι γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, εὖ δ' οἶκος, εἰς δ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα. Σοφὸν γὰρ ἐν βουλεύμασι τὰς πολλὰς χρὴ νικᾶν· σὺν ὄχλῳ δ' ἁμαθίᾳ πλεῖστον κακόν«. »Ἄλευ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ ἀπέναι«, φεύγειν, ἀναχωρεῖν χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιστρατήγου, χωρὶς νὰ ἐξέρῃ ὁ ἀρχιστράτηγος. »Ἄλευ γνώμης τινός«, ἤτοι χωρὶς τὴν εἴδησιν καὶ θέλησιν τινός, ἐν ἐναντίον, σὺν τῇ γνώμῃ τινός. »Γνώμῃ, ἡ, ὑπὸ γνώμην«, ἐπίτηδες, ἐπὶ ταὐτοῦ. »Ἀπὸ γνώμης« ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτοπροαιρέτως, κατὰ τὴν ἰδίαν πληροφορίαν, ἐπίτηδες· τὸ δὲ, »ἄκρα γνώμη«, σημαίνει ἐναντίον τῆς γνώμης. »Ἐκ μιᾶς γνώμης«, αὐτὶ συμφώνως, ὁμοθυμαδόν, ὅπερ καὶ, »μιᾷ γνώμῃ« λέγεται. »Κατὰ γνώμην«, κατ' εὐχήν. »Ὑπὲρ γνώμην«, ἐναντίον τῆς θελήσεως, βιαστικά, καὶ ὑποτοκήτως. »Γνώμην ἔμπνα«, κατὰ τὴν γνωμικὸν μου (Ἀριστ. Εἰρ. 232. Ἐκκλ. 389). »Ἀποτροπὴ γνώμαι«, (Πινδ. Πυθ. 8, 134) μωρῶ. »Οὐ γνώμῃ διπλόαν βέτο βουλάν« (Νεμ 10, 67)), αὐτὶ δὲν ἐδίστασε πολὺν καιρόν. »Γνώμῃ πιθὼν« (Πυθ. 3, 51), αὐτὶ πεπεισθεὶς εἰς τὴν γνώμην του. 2) φιλοφροσύνη, εὐμένεια, καλὴ θέλησις πρός τινα, ὡς, »Ἐν γνώμῃ εἶναι, γενέσθαι, ἢ γεγονέναι τινίν«, αὐτὶ, εἶναι εἰς τὴν εὐνοιαν τινός· δηλοῖ δὲ καὶ γίνεσθαι γνωστὸν τινι, ἔρχεσθαι εἰς γνῶσιν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 6, 37. »Ἦν δὲ Μιλτιάδης Κροίσῳ ἐν γνώμῃ γεγονώς«, ὅ. ε. ἦτο γνωστὸς καὶ ἔντιμος. 3) κρίσις, γνώμη προσωπικὴ τινος, καὶ καθὸ τοιαύτη, δύναται δηλοῦν καὶ, ἀπάτη, λάθος, λανθασμένη γνώμη, δόκησις, Σοφ. Αἴ. 51. Ἀντ. 389. 4) ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, Πρόβλημα πρὸς τὸν δῆμον· σχέδιον νόμου· ἀναφορὰ εἰς τὴν Βουλήν, γινομένη ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ὁπόταν κατὰ τὴν ψῆφον αὐτῶν δὲν ἐτελεσθῇ τὸ ἀνῆκον καὶ πρέπον περί τινος, ἢ ἐκβῆκαν αἱ ψῆφοι ἐναντίαι τῆς ὀξείας αὐτῶν· καὶ ψῆφος τοῦ κριτοῦ. 5) ὡς καὶ τὸ γνώμων, τεκμήριον, χαρακτηριστικόν, διακριτικὸν σημεῖον, καιροῦ, στάθμη· ταυτὸν καὶ γνώρισμα. »Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν«, Θέογνις. »Λρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τινὸς τὴν δικαίαν διακρῖναι, ὁ αὐτός, ὅπου ἄλλοι, γνώμονα, ἀναγινώσκ. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ἴδε Πλατ. Κρατ. Σ. 411.

Γνωμηδόν, ἐπίρρ. Γνώμην πρὸς γνώμην, ἤτοι ψῆφον πρὸς ψῆφον (γνώμη, ψῆφος κριτοῦ), Διον. Ἀρχ. Η', 43.

Γνῶμι, ἐκ τοῦ γνόω, ἄχρ., ἀπὸ οὗ, γιγνώσκω, ὅθεν τὸ, γνῶθι (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1165.), ἔγνων, γνῶναι ἢ γνῶμεναι, γνοίην, γνοῦς. Ἴδε παρὰ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 526. Π, 539. Γ, 334. Α, 193. Ξ, 154. Ω, 688. Ε, 85. Τ, 84. Β, 349. Ὀδ. Ν, 192. Π, 458. Ν, 312. κτλ. Πινδ. Πυθ. 4, 213. 467. 3, 55. 108. Ὀλ. 6, 151. Πολλάκις παραλείπεται ἡ αἴξησις τοῦ ἔγνω Ἰων., γνῶ (Ἰλ. Δ, 357. Λ, 439). Παρ' Ὁμ. τὸ γνῶ (ἔγνω) καὶ γνῶναι συντάσ. καὶ γεν. καὶ θηλοῦσιν, ἔχειν γνῶσιν καὶ εἴδησιν πράγματος τινός.

Γνωμίδιον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ γνώμη, Ἀριστοφ. Ν. 320.

Γνωμικός, ή, όν. Ἀνήκων, ὡς εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα (γνώμη)· ὅθεν γνωμ. ποιητής· καὶ, γν. ποιητής, ὡς ὁ Σόλων, Φωκυλίδης, Θεόγνις καὶ ἄλλοι. Ἐπίρρ. γνωμικῶς.

Γνωμοδοτέω, ῶ, παρὰ Σουΐδ. Γνώμην δίδωμι.

*Γνωμοδότημα, τό. Ἡ δοθεῖσα γνώμη.

*Γνωμοδότης, ου, ὁ. Ὁ δίδων γνώμην, συμβουλήν, καταπείθων.

Γνωμολογέω, ῶ (γνωμολόγος). Ὁμιλῶ, λέγω μὲ γνώμας, ἀποφθέγματα, ἢ συνάζω τοιαῦτα.

Γνωμολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν εἰς γνώμας καὶ ἀποφθέγματα, ἢ ἡ σύναξις αὐτῶν· ὅθεν

Γνωμολογικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. . . . ῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα.

Γνωμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ εἰς γνώμας λέγων, ἢ συνάζων αὐτάς.

*Γνωμονεύω (γνώμων), ἐσφαλμ. ἀντὶ γνωματεύω, Τιμ. Λεξ. Σ. 72.

Γνωμονικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. γνωμονικῶς. Ἀνήκων εἰς γνώμονα, ἤτοι ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφαίζειν, ἔμπειρος, εἰδήμων, γεν. »Γνωμονικὸς τῶν στρατειῶν«, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ τὰς στρατειάς (Πλάτ. Πολ. Ε') καθόλου δέ, ὁ πλήρης γνώσεως, ἕμάτος ἀπὸ γνῶσιν, διακριτικός, γνωστικός, στοχαστικός, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β. 10. »Γνωμονικὸς ἀνήρ«. 2) ἀνήκων εἰς τὸν γνώμονα, ἤτοι εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον. »Γνωμονικὴ (τέχνη)«, ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμνῃ τινὰς ὡρολόγια ἡλιακά, Vitruvius. Α', 3.

Γνωμοσύνη, ἡ (γνώμων). Γνῶσις, κατάληψις, διακριτικὴ δύναμις, σύνεσις, Σόλων.

Γνωμοτυπέω, ῶ. Μ. ἤτω· ταυτὸν τῷ, γνωμολογέω, Κατατεινόζω, τακτάνομαι γνώμας, ἀποφθέγματα, κωμ. ἐκφράσεις παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. ἀντὶ γνωμολογέω.

Γνωματοτυπικός, ή, όν· ταυτὸν τῷ, γνωμολογικός, κωμικὴ ἐκφρασις παρ' Ἀριστοφ.

Γνωμοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ταυτὸν τῷ, γνωμολόγος, κωμ. ἐκφρ. παρ' Ἀριστοφ.

Γνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνῶναι). Ὁποιος ἐξεύρει, ἔχει ἰδέας πραγμάτων, ἴδασκος· καὶ συνετός· ἐξεταστής, διερευνητής, διακριτικός· ὁ κρίνων καὶ ἀποφασίζων, κριτής, καὶ αἱρετοκριτής. Θουκυδ. Α', 138. »Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς . . . τῶν τε παραχρῆμα δὴ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. Α'. δ', 5. »Εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνεργάσθη«· ἰδιαιτ. ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν ἐν Ἀθήναις, Bremi Δυσ. purg. april. 25. 2) ὁ σημαντήρ, ὁ εἷς τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων, ἤτοι τὸ κέντρον, τὸ ὁποῖον δείχνει τὰς ὥρας διὰ τοῦ ἡλίου· καὶ τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον αὐτό· καὶ ἡ κλεψύδρα, Ἀθην. Β'. 3) κανών, στάθμη. 4) τὸ ὀδόντι, διὰ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τῶν ἵππων. 5) τὸ Ὀρθογώνιον, τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, διὰ οὗ μετροῦσι τὰς γωνίας, Γωνιάμετρον, Norma, Ἀριστοτέλ. Κατηγ. Ιά'. »Τὸ τετράγωνον, γνώμονος περιτεθέντος, ἠὐξηται μὲν, ἀλλότριον δὲ οὐδὲν γεγένηται«, ὅπου ἡ Λατινικὴ μετάφρασις, gnomone, ἐσφαλμένως ἔχει, ὀρθότερα ὅμως ἡ τοῦ Ἀργυροπούλου διὰ τοῦ περιπα. Εὐκλείδ. Β'. 1. »Παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογραμμων ἐν ὁποιονοῦν σὺν τοῖς δυσὶ παραπληρώμασι. Γνώμων καλείσθω. Καὶ ἐντεῦθεν, Γνωμόνες, παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς, οἱ ἀνόμοιοι, ἤτοι μὴ ὅμοιοι ἀριθμοί, οἷοι, ὁ, 3. 5. 7. 9., ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ εἰς ἕνα σχῆμα δύνανται νὰ τεθῶσιν ὡς ἰσοσκελὴς γνώμων. — »Γνώμων τρυπάνου«, Μαθημ. παλ. σελ. 18. φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ τρυπάνου ὡς καὶ ΦΛ. περὶ τῶν Ζ'. Θεωμάτ. σλ. 7. »Συνάγεται τὸ πᾶν ἔργον εἰς πυραμίδα καὶ γνώμονος σχῆμα«. 5) παρὰ τοῖς τελώναις, ἡ τοιχία τοῦ πρέπει νὰ πληρώνηται δι' ὅσα ἐμβαίνωσιν ἢ ἐκφέρωνται εἰς ξένους τόπους εἴδη, Λεξ. Ῥητ. σ. 233, 28.

*Γνῶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐξ οὗ προκύπτουσιν αἱ πλείσται παραγωγαὶ τούτου τοῦ ῥήματος.

*Γνώομεν, ἀ, πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐπ. ἀντὶ γνῶμεν, Ὀδ. Π, 304.

Γνωρίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ῶ. Γνωστόν, φανερόν ποιῶ, δείχνω, κάμνω τι νὰ τὸ γνωρίσῃ, καταλάβῃ τινάς, Αἰσχύλ. Προμ. 487. 2) ἐμπνέω τι γνωστὸν εἰς τὸν ἑμαυτόν μου, ὅ ἐστιν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, καὶ ἐντεῦθεν, μανθάνω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι. Παρὰ Πλατ. Φαίδρ. 99. Ἠ'Ο ἐγνωρισμένος, ἀντὶ, ἐγνωσμένος, ἀμφιβ. 3) ὑποχρεώνω ἑμαυτὸν διά φιλίας, Πλατ. Δεχ. 181. Πολιτ. 3. Σ. 402. 4) γνωρίζω τινὰ π. χ. ὡς βασιλέα, ὡς αὐτοκράτορα.

Γνωρισμός, ὁ, ἡ (καὶ σπανιώτ. γνωρίμη Σηλ. Λουκ. ἐκύπτ. 9). καὶ ἐπίρρ. γνωρίμως. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξεύρει, γνωρίζει τινάς· περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἰδέαν, εἰδήσιν τινάς· καὶ ὡς οὐσιαστ. οἰκεῖος, πιστός, φίλος, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 1. »Ἐκεῖνο δὲ γνώριμόν μοι φίλος ἀνήλ. Ἠ λέξις γνώριμος ἔστι λέξις γενική· ἡ δὲ, ἑταῖρος, εἰδική, Ὀδ. Π, 9. »Ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος« ὅπερ συμπεραίνει ἐκ τούτου, ὅτι οἱ σεμνοὶ δὲν τὸν γαυγίζουσι. 2) μαθητής, Πλούταρχ. Καθόλου δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γνώριμος, γνωστός. 3) γνωρισμένος, εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, αἰσθητός, φανερός, σαφής, ἔνδον καὶ περίφημος. »Γνώριμοι«, εἰσὶν ἐτι παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. β'. 6.) οἱ ἐπίσημοι. τὰ πρῶτα γένη τῶν πλουσίων, αἱ πλούσιαι φαμιλίαι, οἱ ἄρχοντες τόπου τινός, οἱ ἄριστοι, οἱ linales, Εὐριπ. Ἠλ. 945. Ἐπίρρ. »Γνώριμος αἰνίξομαι, φανερά, καταληπτῶς, Δημ. κατὰ Νικοστρ. 4. (γνῶσις, γνωστός)· ὅθεν

Γνωριμότης, ητος, ἡ. Γνωριμία, Στοβ.

*Γνώρισις, εως, ἡ. Ἡ Γνωρισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθιστάντινα γνώριμον ἄλλῳ τινί, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἱππ. »Πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς θαυμαστῆς σου γνωρίσεως«.

Γνώρισμα, ατος, τό (γνωρίζω). Ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου μανθάνει καὶ γνωρίζει, ἢ ἐμαθεν, ἐγνώρισε τινάς τι, χαρακτηριστικόν, γνωριστικὸν σημεῖον, Ξενοφ. Κυρουπ. Β', α'. 13.

Γνωρισμός, ὁ. Γνώρισις, τὸ γνωρίζειν, ἢ φανερόν, γνωστόν τι ποιεῖν, Σχολ. Δυσ. 491.

*Γνωριστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἔχων γνώρισιν, ἰδέαν γνῶσιν τινός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γνωριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ γνωριστόν. σημεῖον, γνώρισμα, ἢ χρησιμεῦον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύῃ ὡς γνώρισμα, σημεῖον χαρακτηριστικόν, Πλούτ.

*Γνῶ, β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ ὑποτ. β'. ἀορ. τοῦ γιγνώσκω, Ὀδ.

*Γνῶσι, πληθ. γ'. πρ. τοῦ ὑποτ. β'. ἀορ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰλ.

Γνωσιμαχέω, ῶ (μάχομαι, γνῶσις). Νικῶ, βλέπω σφαλερὰν τὴν προτέραν γνώμην μου καὶ τὴν παρωτῶ· (ἰδιαιτ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ θέλω νὰ μάχωμαι) ὄθεν μετανοῶ, μεταβάλλω (ἀλλάζω) τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου, Ἡρόδοτ. 3, 25. 7, 150. 8, 29. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 558. Εὐρ. Ἰκέτ. 706· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνω τὴν πλάνην, τὸ σφάλμα μου καὶ ὁμολογῶ αὐτό. «Γνωσιμαχεῖν πράξεταναι, διάφορον γνώμην ἔχειν καὶ φιλονεικεῖ μετάτινος, Διονύσ. Ἀρχ. Θ', 1. καὶ Ἡρόδοτ. Η', 29. «Γνωσιμαχεῖτε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν, σεῖς τῶρα καταλαμβάνετε, γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἰσάϑε ὁμοιοι μὲ ἡμᾶς. «Γνώσιμαχέοντες καὶ τ' ἄλλα καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον», ὁ αὐτ. Ζ', 130, ὅπου κεῖται εἰς βάσιν ἡ αὐτὴ σημασία, προσποδεικνύουσα καὶ τὴν τῶν Θεσσαλῶν μεταβολὴν τῆς γνώμης, ἐπειδὴ αὐτοὶ μόνοι προσκολλήϑηταν τῷ Ξέρξῃ, ἀποχωριαϑέντες ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 706. Παρὰ δὲ Φίλ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρογνωμῶ καὶ διισχυρίζομαι, καϑ' ὅτης ἑαυτῆς γνώμης ὤν.

*Γνωσιμαχία, ἡ. Φιλονεικία, διϊσχυρισμός, Φίλων.

*Γνωσιμαχος, ὁ. Παρὰ Δαμασκηνῷ ὀνομάζονται αἱρετικοί τινες, μὴ κρίνοντες ἄξιον τοῦ κόπου νὰ μάϑωσι τὰ ἐν τοῖς ϑείοις βιβλίοις τῶν Χριστιανῶν γραφόμενα, οὐ ἕνεκ. τὸ, γνωστικοί.

Γνῶσις, εως, ἡ (γιγνώσκω). Κατάληψις, γνώρισις τῶν πραγμάτων, στοχασμός, σύνεσις· καὶ ἐξαιρέτως εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, ὑψηλοτέραν κατάληψιν, σύνεσιν, σοφίαν, τὸ γνωρίζειν καὶ ἐξέρευρεν καλῶς τὰ πράγματα. 2) ἐξέτασις, ἔρευνα, δικαιοκρισία τοῦ κριτοῦ διὰ νὰ λάβῃ καλὴν ἰδέαν καὶ πληροφορίαν περί τινος, καὶ αὐτὸν νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ, καϑὼς καὶ ἐν τῇ συνηϑείᾳ λέγομεν. «Ἐδῶ χρειάζεται γνῶσιν», ἤτοι σκέψις ὀρϑή, προσοχή, καὶ κρίσις περί τινος. 2) γνωριμία. 3) ὄνομα, φήμη, Διον. Ἁλικ. 4) εἰδητις. 5) οἰκειότης. 6) ὁ τῆς παιδοποιίας καιρός, συνουσία, Κλημ.

Γνώσκω. Ζήτ. Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος, καί, Γνώστης, ου, ὁ. Ὅποιος ἐξέρει καὶ γνωρίζει τὰ καλῶς, εἰδήμων τοῦ πράγματος. 2) ἐγγυητής, μάρτυς τῆς ἀληϑείας ἢ ὀρϑότητος ἑνὸς γνωστοῦ αὐτῷ, ὁμολογουμένου πράγματος, cognitor, notor, Ξενοφ. Κυρουπ. ς', β', 39. «Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. Παρὰ Πλουτ. Φλαμ. 4. κεῖται τὸ, Γνώστης· ἰδὲ καὶ Μοιρ. Σ. 116. Pierr. 3) ὁ μάντις, ὁ εἰδόμενος εἰδέναι τὰ μέλλοντα, Θεοφίλ. καὶ ἐπιστοσόπος, Βελισαμ.

Γνωστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρρ. γνωστικῶς (γνῶσις). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς γνῶσιν καὶ κατάληψιν, ὁ ἔχων γνῶσιν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, καταληπτός, εὐληπτος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ τινάς. Ἀελλ. «Γνωστικοὶ αἱρετικοί τινες, πολλὰ φανταζόμενοι ἑαυτοὺς ὡς τοὺς πλέον προκομμένους. «Γνωστικὰ ῥήματα», ὅσα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ γινώσκω. «Τὸ γνωστικόν, ἡ δύναμις τοῦ γνωρίζειν τι. «Γνωστικὸν νοοῦμεν, ᾧ μηδὲν λείπει τῆς ἐπιστημονικῆς εἰδήσεως», Κλημ. Στρωμ. ἡ. καὶ ἑνὰ. «Ὁ δὲ τῆς παντοδαπῆς σοφίας ἔμπειρος, οὗτος κυρίως ἂν εἴη γνωστικός.»

Γνωστός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρρ. γνωστῶς· ταυτόν τῷ, γνωτός. Γνώριμος, γνωστός· φίλος· περιβλεπτος. «Τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ», ὅπερ δυνατόν ἐστι γνωσθῆναι, ὅτι ποιητής, ὅτι δημιουργός, ἡ δύναμις, ἡ ἀγαθότης κτλ. ἄγνωστον δέ, ἡ οὐσία αὐτοῦ. Θεοφιλ. 2) εὔκολος νὰ γνωρισθῇ.

Γνωτός, ἡ, όν· καὶ, ὁ, ἡ (γνῶναι). Γνωρισμένος, γνωστός. 2) παρὰ Ποιηταῖς σημαίνει κατ' ἐξοχήν, ἀδελφός, Ἰλ. Ν, 697. «Γνωτὸς μητρυιῆς· καὶ ἀδελφή, Ἰλ. Ο, 350. καὶ ἐν γένει, συγγενής· συχνότατα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ.

*Γνωτοκτόνος, ὁ, ἡ. Ἀδελφοκτόνος.

*Γνωτογόνος, ὁ, ἡ, = γνωστεύτειρος, ὄθεν

Γνωτοφόντις, ιδος, ἡ (φονεύω). Ἡ ἀδελφοκτόνος, Δικαίρ. 1318.

Γνώω, γνώωσι, ἐπ. ἀντὶ γνῶ, γνῶσι, ὑποτ. ἐκ τοῦ, Γινώσκω, Ὀδυσσ. Ξ, 118. «... εἶπε ποϑὲ γνώω τοῦτον ἑόντα, ἀνίστως τυχὸν τάν γνωρίσω τοιοῦτον.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ο.

*Γ ο, σημεῖον οὐγγίας (παρὰ Γαλην.), ὅπερ γράφεται γ ή γ, ή γγ ή γγ.
ο ω ου

Γοάω, ῶ, ἐπν. ἀπαρ. γοήμεναι, ἀντὶ γοᾶν (Ἰλ. Ξ, 502), Παρατ. ἔγοον (Ἰλ. Ζ, 500), Μελ. γοήσω καὶ γοήσομαι. Κλαίω, ϑρηνῶ μὲ φωνὴν ϑλιβερὰν, πικρῶς, οἰκτρῶς (λέξις ὀνοματοποιημένη)· ἴδε παραδ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 413. Ζ, 373. Π, 857. Σ, 315. 355. Φ, 124. Ὀδ. Θ, 92. Δ, 467. Λ, 195. Τ, 119. 210 κ.τ.λ. 2) ἐνεργ. ϑρηνῶ, ϑαυμάζω τινά, κλαίω τινά, αἰτ. λέγεται καὶ μέσ., γοάομαι, Ἰλ. Ψ, 124.

Γόγγη, ἡ. Ζήτ. Γόμη.

Γογγροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ Γόγγρῳ.

Γογγροκοτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς γόγγρους, Πλούτ.

Γόγγρος, ὁ. Εἶδος ϑαλασσίου ἐγχελυος, Γογγρί, Ὀγγρί. 2) ἡ ἐν τοῖς δένδροις καὶ ἐξαιρ. ἐλαίας ἔκφυσις, βόζος, Θεοφραστ. Α', 13.

*Γογγρωδής, ὁ, ἡ (εἶδος), = γογγροειδής, Ἡσυχ. Ἀριστ. ἰ. ζῴ. 2, 14.

*Γόγγρων, ωνος, ὁ· καὶ

Γογγρώνη, ἡ. Ἔκφυσις, βόζος εἰς τὸν λαιμόν, βρογχοκήλη, Ἀγαϑοσκ. 2) ὡς τὸ γόγγρος εἰς τὰ ξύλα.

Γογγύζω, Μ. ὑσω. Γογγύζω, μουρμουρίζω· δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ. 2) ἐπὶ τριγόνου, τουρτουρίζει, κλημ. Ἀλεξ. Σ. 600.

Γογγύλευμα, τό. Στρογγυλευμένον τι σῶμα, στρογγύλωμα, ἓκ τοῦ

Γογγυλεύω, καὶ, γογγυλέω, ἡ, γογγυλίζω (γογγύλος). Στρογγυλεύω τι, καμνω στρογγυλον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 61. καταστρέφω δὲ ἓν στίχ. 67. παίζει τὴν λέξιν ὡς καὶ τὸ, ξυγγογγυλίσαι. (τὸ γογγυλέω ἔστιν ἅμφ.)

Γογγύλη, ἡ, γογγυλις, ίδος, ἡ· καὶ ὑποκορ. γογγυλίδιον, ἡ, γογγύλιον, τό. Εἶδος λαχάνου, κρομμυοειδῆ τὴν ῥίζαν ἔχον, γογγυλι, Διοσκορ. Β', 134. Θεόφρ. Σ', 4. Ἀριστ. Θεσμ. 1185. Brassica rapa, Λινν. «Γογγυλίδος τὸ γεωχαρές, καὶ τὸ ἀναδιδόμενον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενονα, (παρ' Ἰουλιαν. Ε. σ. 175.) σημαίνει τὸ Ταπανολάχανα καὶ Καυλοράπανα. 2) παρὰ Γαλην. καὶ Κυρωτιαν. Γλωσ. εἶσι, γογγυλίδια, ἤκατ' ἄλλα ἀντίγρ., γογγύλια, μικρά τινα στρογγύλα σώματα, καϑὼς τὰ χάπια.

*Γογγυλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ γογγύλη.

Γογγυλίζω, Μ. ἴσω, = γογγυλεύω.

Γογγύλιον, τό· ταυτόν τῷ, γογγυλίδιον. 2) πληθ. χάπια, ἰατρ.

Γογγύλιος, ία, ον· ταυτόν τῷ, Γογγύλος.

Γογγυλές, ίδος, ἡ· ταυτόν τῷ, γογγύλη.

*Γογγύλλω, = γογγυλεύω· βελτίων ἀναγ. ἀντὶ γογγυλέω, Ἀριστ. Θεσμ. 56.

Γογγῦλος, η, ον· ἡ, γογγύλεος, α, ον· ταυτόν τῷ, στρογγύλος. Στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος. «Γογγύλας μᾶζας δὲ ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μεμαγμένας», (Ἀϑην. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 28.) σφυκτὰ ζυμωμένου κρίϑινου φωμὶ ὁλοστρόγγυλον, ὅπου ὁρᾶ τὸν Σχαλιαστήν. Ἐκ τούτου τινὲς παράγουσι τὸ στρόγγυλος, ἀλλ' αὐτὸ καϑ' ἑαυτὸ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔχει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, στρέφω. (συγγενὲς μὲ τὸ, κόγχος, κόγχυλος, κογχύλη.) (Χ).

Γογγυλόσκηνος, ὁ, ἡ (σκῆνος). Ὁ στρογγύλον ἔχων τὸ σῶμα (σκῆνος), ἢ τὴν σκηνὴν (τένταν), κατοικίαν, ἐπὶ κογχυλίων κυρ.

*Γογγυλώδης, ες (εἶδος). Στρογγυλοειδής, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 789.

Γογγυλωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ στρογγύλον τὸ πρόσωπον ἔχων.

Γόγγυσις, εως, ἡ· καὶ, γογγυσμός, ὁ (γογγύζω). Μουρμούρισμα· δυσκαρέτεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος γογγύζει, ἀγανακτεῖ,

Γογγυστικός, ἡ, όν. Ὅποιος ἀσμένως ἢ συχνὰ γογγύζει, παριστάνει τὴν ἀγανακτησίν του.

Γοεδνός, ἡ, όν, ταυτόν τῷ, γοερός, Αἰσχύλ. Ἡρόδ. 1041. καὶ Ἰκέτ. (ὡς τὸ, μακέδανος, μακεδνός.).

Γοερός, ά, όν· καὶ ἐπίρρ. γοερῶς (γοάω). Ὁ κλαίων, κλαυθμυρίζων, ϑρηνῶν μετὰ ἀναστεναγμῶν, ϑρηνώδης, ὡς π. χ. «Γοερὸν μέλος». 2) ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός.

Γοέω, ῶ, Ἰων. καὶ, γόημι· (ὄθεν, γοερός, καὶ γοήμεναι, παρ' Ὁμηρ.) ταυτόν τῷ, γοάω. Ζήτ. Γόω.

Γοή, = γόης. Ὑρήτως παραποιητικός. Ἡ λέξις γόη εὑρηται μόνον παρ' Ἡροδ. 7, 19. «Ναταειδόντες γόητι τῷ ἀνέμῳ», μὲ γοερὰ ᾄσματα ἐξορκίζοντες τὸν ἄνεμον· ἐνϑα ὅμως ὁ Σαΐτερος καὶ Σβειγχαουσέρει προτιμοῦσι τὴν ἀνώγνωστον γόητι, ἐκ τοῦ γοης· ἐπειδὴ ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τὸ, γοης, καὶ γοητεία, ἐκ τοῦ, γοας, καὶ ὁ Ἡσυχ. οὕτως ἔχει, Γοητιωδος, εἴδος, ἀπατεών. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Γοᾶς, αὐτὸ τοῦ, κλαίειν, παρὰ Κυπρίοις, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει καὶ τὸ, γοδὸς, γοης, παρ' αὐτῷ.

Γόημα, ταυτόν τῷ, γοάω, ὄθεν, γοήματα, δι' Ἰλ. Ξ, 502. (Τὰ γοήματα ἐστὶ κυρ. ἀπαρ. εἶναι ἐκ τοῦ γοάω, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γοαέμεναι, ὡς πεινήμενα ἐκ τοῦ πεινᾶω κτλ.)

Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, = γοερός, ποιητ. Ὁ κλαίων, ϑρηνῶν, κλαυθμηρός, Ἀνάλεκτ. Γ. 211.

Γοηπλανής, ές, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, ἀπατεών (παραλλαγὴ), ἅμφ.

*Γοητάς, ά, όν· ποιητ. ἀντὶ γοερός, Λυκ.

*Γόης, ητος, ὁ (γοάω). Κλαψιάς, Ἀριστ. Χορ. 809.

Γόης, ητος, ὁ, = Μάγος, ϑρηνώδης ἀπατεών, ἢ μᾶλλον γοᾶν ἐπῳδῶν (Χοχλαμπάζης, Σαρλατάνος), Ἀττικώτερον μέντοι τοῦ μάγος. 2) κατ' ἐξοχὴν ἀπατεών, ἀγύρτης· κυρ. ὁποιος μὲ μαγικὰς φωνὰς καὶ ᾄσματα ἀπατᾷ καὶ σαγηνεύει τὸν κοινὸν λαὸν, συχνάκις παρὰ Πλάτ. Τιμ. Σ. 73. Ἐμπεδ. Σ. 36 Sturz (ἐκ τοῦ γοάω, ἐπειδὴ αἱ μαγεῖαι αὗται ἐγίνοντο μὲ ϑρηνητικὰς καὶ ὀλολυστικὰς φωνάς· ὄθεν «Ἀνωλόλιξε καὶ κατῆδε βάρβαρα μέλη», Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1337.). Παρὰ Παύλῳ (εἰς Τιμοθ. β'. κεφ. γ', 13· καὶ πρὸς Ῥωμ. ις', 18), καὶ παρ' Ἰωσηπ. Ἀρχ. ια', 10· γόητες, οἱ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας τὰς ψυχὰς ἀπατῶντες. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 818. «Ἱερκτὸς γοήτων νόμος», ἅμφ. σημασ. Παρὰ Δίωνι Κασ. ἀντὶ τοῦ, χρησμολόγος, προφήτης, καὶ παρ' Ἡσυχ. γόης, πλάξ, περίεργος· καὶ σοφιστής. πρβλ. γόη.

Γοητεία, ἡ (γοητεύω). Μαγεία, τὸ δι' ἐπῳδῶν καὶ ἐπικλήτεως δαιμονίων ποιῆσαι πρᾶξιν τινα εἰς βλάβην ἑτέρων. 2) ἀπάτη (χοχλαμπαζλικι, σαρλατανία), ἀγυρτεία. 3) καὶ ἐπὶ καλοῦ, μάγευσις, κήλησις, ϑέλξις, κολάκευσις, Πλουτ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

»Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κέκληκέ ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων γοητείαν.

*Γοήτευμα, τό. Ἔργον γόητος, ἀγύρτου, ἀπάτη· καὶ = γοητεία.

Γοητευτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. . . . κῶς· ταυτόν τῷ, γοητικός. Πολυδ. Δ', 51.

Γοητεύω (γόης). Γοητεύω, μαγεύω· ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τεχνῶν μαγικῶν. 2) συρτικά πρός ἐμαυτόν, ἐξαπατῶ, πλανῶ, δελεάζω, καταθέλγω, κυρ. καὶ μεταφ.

*Γοήτης, ου, ὁ Ἑλλ. γοητικός. Γοητευτικός, πλανητικός, ἀπατηλός.

*Γοητίας, ὁ, = γόης, Ἱερωδ. ἐπιμερ. Σ. 183.

Γοητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. — κῶς. Ὁ αὐτόν, ή ὁ ἐπιτηδειος εἰς γοητείαν.

Γοῆτις, ιδος, ἡ. Ἑλλην. ποιῶ, Γοήτης. Ἡ μαγεύουσα, ἀπατῶσα· λέγεται καὶ γοητεύτρια, Ἀνθ. Π. 12, 192.

*Γυῖ, γοΐ, ἐπίρρ. Ἄπαγε, ἄπαγε· μίμησις τῆς γρυλλιστικῆς φωνῆς τοῦ χοίρου, Jac. del. ἐπιγρ. 6, 47, 2.

Γόμη, ἡ. Φυτόν τι, ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, Θηρωσὸς Σ. γῆλ. Χρον. σελ. 28, ὅπου γόγγη κεῖται.

Γόμος, ὁ (γέμω). Ὁ φόρτος, τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου (γομάρι), πραγματεῖαι· ὅθεν

Γομοφόρος, ὁ, ἡ (φερω). Ὁ φέρων βάρη, φορτώματα.

Γομόω, ῶ (γόμος). Φορτόνω τι· καταφορτίζω.

Γομφάριον, τό, Ἑπικτ. τοῦ, γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. ἀσω. Αἰσθάνομαι κνησμόν καὶ πόνον ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς ὀδόντας, καὶ μάλιστα τοὺς λεγομένους γομφίους, ἐπὶ παιδίων. Ἔξει. Π'. 2. »Οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν» ὅθεν

Γομφίασις, εως, ἡ· καὶ γομφιασμός, ὁ. Ὁ πόνος τῶν ὀδόντων γομφίων, ὅταν ἀρχίωσι νὰ ἐμβαλίωσι. Διοσκορ. Β', 63. καὶ παρὰ τοῖς Ο'.

Γομφιόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος, γόμφιος). Ὁ κτυπῶν, ἠχῶν περὶ τὰ σαγόνια, ἤτοι ὀδόντια. »Γομφιόδουπες γαλιόπες, Ἀνθ. Π. 6, 233.

Γομφίος, ὁ· ὑπακουσ. ὀδούς. Μυλικός, τραπεζίτης, καὶ τὸ μεγάλον ὀπίσθιον ὀδόντι, πυξία ις. 2) ἡ γλῶσσα, τὸ γλωσσίδι, τὸ ὀδόντι τοῦ κλειδίου. »Τὰ λακωνικὰ (κλειδία) τρεῖς ἔχοντα γομφίους», Ἀριστοφαν. Θεσμ. 423. Οὐ γραπτέον γόμφιος (ἀπὸ τοῦ γόμφος, διὰ τὴν ἄνω στρογγυλότητα.) (ε)

Γομφόδετος, ὁ, ἡ (δέω)· ταυτόν τῷ, γομφωτός. Στερεῶς καρφωμένος. »Γομφόδετον ὄρυμα, Αἰτωλ. Ἰδέτ. 859.

Γομφοπαγής, ές, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ διὰ καρφίων συνδεδεμένος, στερεά, σφιχτά καμωμένος Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 824. »Γομφοπαγῆ ῥήματα», τὰ στερεῶς δεμένα καὶ οἷον κεκαρφωμένα, ἀκαμπάσια, πολυσύνθετα ἐπίθετα τοῦ Αἰσχύλου.

Γόμφος, ὁ. Καρφίον, σιδηροῦν, ἢ ξύλινον, ὁλόγυρτι χοντρόν, κυρ. εἰς ἕνωσιν καὶ σύνδεσμον τῶν οἰκίων καὶ πλοίων· καὶ τὸ καρφίον εἰς τὸ ἄλτρι, Ἡτ. Ἔργ. 422. ἐν γένει, σφοδρός σύνδεσμος, μέσον, δι' οὗ συνδέονται δύο τινά σφικτά. Οἱ σκλιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμην τοῦτο διὰ τοῦ, ἦλος, σφὴν (καρφίον, σφῆνα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἄρθρον, δεσμός, σύνδεσμος, ἁρμογή τῶν ξύλων, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γόμφος, ὁ ὑποκάτω τοῦ λαγόνος συνδεσμος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὁ τοῦ μηροῦ δηλ. μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ε, 248. στερεοῦνται καὶ συναρμόττονται ἀλλήλοις τὰ τρυπημένα σανίδια, τὰ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ πλοίου. »Τέτρηνε δ' ἄρα πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι· γόμφοισιν δ' ἄρα τήγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἀρήρει», Φαίνεται, ἄρω, ὅτι εἶναι ἦλοι (καρφία) καὶ μέλιττα ἀπὸ ξύλων. Πυρὰ Νόνν. Διον. σελ. 1044. »Φρίξατε λεπταλέοισι τετηρότα δούρατα γόμφοις, πυκνὰ περιστρώσαντες ὁμοζυγίοις ἐπὶ τοίχοις, ῥίπεσιν οἰσυίνοις, μὴ ψώριον οἶδμα χυθεὶς ἐνδόμυχον», φαίνεται τὸ, Γόμφοι, περισσότερον, ὅτι εἶναι ἀντὶ τοῦ, σφῆνας, Τὴν ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος εἰς Τίμαιον σελ. 43. κτ. περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. »Εἰς τ' αὐτὸ τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς αὐτοῖς, οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ σμικρότητα λεπτοῖς, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον», ὁ Κικέρων μετέφρασεν οὕτως· Eaque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus, quae cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis unum efficiebant ex omnibus corpus· ὥστε εἰκάζεται πάντως τὸ, γόμφος, δὲν σημαίνει τὸ, ἦλος, ἐπειδὴ προηγεῖται τὸ, ξυνεκόλλων, ἤτοι ὁ διὰ τῆς κόλλας σύνδεσμος. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφ. Γ', ά. τάσσει τρία εἴδη, δι' ὧν συνδέονται τὰ σώματα πρὸς ἄλληλα, οἷον ἧλλῃ, γόμφῳ, συνδέσμῳ. 2) Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ζώων Μορ. Β', β'. περιγράφει τὸν σύνδεσμον καὶ τὴν διαρθρωσιν δύο κοίλων κοπέλων διὰ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν κειμένου ἀστραγάλου καλουμένου κοχλίου, τὸν ὁποῖον οἷον γόμφον καλεῖ· ὃν τινα δ' μὲν Θεόφραστος Γαζῆς διὰ τοῦ cardinem μετέφρασεν, οἱ δὲ παλαιότεροι Λατῖνοι διὰ τοῦ glebum· ὁ τοιοῦτος ἄρα εἶναι ἐν εἴδος στροφιματικοῦ συνδέσμου. 2) Ὁ Γαληνὸς καλεῖ τὴν σωτηρίαν καὶ στερέωσιν τῶν ὀδόντων ἐν τῷ αὐτῶν οἰκίσκῳ, Ἐγγόμφωσιν, καὶ Γόμφωσιν. — Παρ' Ἡροδότῳ Β', 96., ὅπου περιγράφεται ἡ τῶν Αἰγυπτιακῶν πλοίων κατασκευή, συντίθενται πρῶτον »Ξύλα διπήχεα πλινθηδὸν συντιθείσιν, ἐπειτα ἀπολουθεῖ »περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακρούς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα». Ἂν ἐνταῦθα ἐννοήσωμεν τὸ, Γόμφος, ἀντὶ τοῦ, Ἦλος, ὁ Ἡρόδοτος βέβαια ὁμιλεῖ πάντῃ ἀλλοία καὶ ἔξω τῆς φύσεως, ὁ ἐστιν, οὗτοι συνάπτουσι καὶ συγκολλῶσι τὰ διπήχεα ξύλα σίχη πλίνθου κατὰ μέκρος καὶ καρφώνουσιν αὐτὰ πυκνὰ μὲ τὰ καρφία ὁλόγυρα· ἢ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τὰ καρφία ἦσαν πολλὰ μακρὰ καὶ ἐν ταυτῷ συνερχόντουσ καὶ συνέδεον πολλὰ ξύλα, καθὼς γίνεται εἰς τὰ λεγόμενα Σάλια, δι' ὧν πλέουσι τοὺς ποταμούς, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου περιγραφομένη Βάρις οὐδὲν ἄλλο ἦτοι, εἰ μὴ σχεδία, σάλιον, ὅ ἐστι, ξύλα χοντρὰ καὶ μεγάλα, κατὰ πλάτος ἀλλήλοις συνεδεμένα ὥσὰν φαίνεται καλαμωτή. Ἄρα, φαίνεται καὶ ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσα ἡ λέξις, εἰμὴ μόνον παστάλους, σφῆνας, ξύλινα καρφία. Καλοῦμεν δὲ, εἶναι ἐκ χρήσει τὸ, Γομφόω, καὶ γόμφος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς Ναυπηγίας. Ἐν Ἀναλέκτ. Β', 156. καλεῖται πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι τελειωμένον μέχρι τῶν καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν, ὁ ἐστιν, ἕως εἰς τὴν Κουβέρταν. »Πᾶσα (ἡ ναῦς) ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσαι, καὶ Δυκόφρ. 748. »Βάρις αὐτουργότευτος εἰς μέσην τρόπιν εἰκαὶ γόμφοις προστεταργανωμένην· καὶ, »Νῆες γομφωτῆρεσι, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 40. Πλούταρχ. »Ὥσπερ γὰρ ὁλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται — σφῦραις καὶ ἥλοις ἀραττομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι, γεγομένην δὲ σπήναι δεῖ καὶ παγῆναι συμμέτρου χρόνου, ἕως οἱ τε δεσμοὶ αὐτοχοὶ γένωνται καὶ συνηθείαν οἱ γόμφοι λάβωσιν·» ὅπου Γόμφοι, καὶ Ἦλοι, διαφέρουσι, διότι οἱ Ἦλοι εἶναι μόνον ἀπὸ μέταλλον. Μετ' αὐτὴν τὴν ῥῆσιν συμφωνεῖ καὶ ἑξῆς ἡ τοῦ Ἀπολλων. Β', 613. περὶ τῆς Ἀργοῦς. »Εὖ τε μιν Ἄργος γόμφοισι συνέρασσεν. Παρομοίως μεταχειρίζεται ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τὸ, συναράσσω, ἐν Γ', 1318. Ὁ Στράβ. ἐν Ις'. σελ. 1075. καλεῖ, »Πλοῖα διαλυτά τε καὶ γομφωτά», τὰ συνδεμένα διὰ τῶν ξυλίνων καρφίων πλοῖα, τὰ ὁποῖα δύνανται τὰ διαλυθῶσι πάλιν. Ἡ παρ' Ἀθηναίῳ Ε'. ἐξ ἐπιγράμματος τινος ἔκφρασις διορίζει ἔτι καλῶς τὸ, γόμφος, ἀντὶ τοῦ, ξύλινον καρφίον. »Τίνι γόμφῳ τμηξάντες πελέκεσι τοῦτ' ἔκαμεν τὸ κύτος»; μ' ὅλον ὅτι ἐν Ἀναλέκτ. Β. 176. φαίνεται, ὅτι σημαίνει καὶ τὰ ἐκ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου. »Γόμφος δ' οὐκ ἔστ χαλκᾶς, οὐδὲ σίδηρος». Καὶ ἐπειδὴ οἱ Γόμφοι εἰσὶ στρογγυλοί, διὰ τοῦτο καὶ οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, ἤτοι οἱ τραπεζῖται, ἔλαβον ἐκ τούτων τὸ ὄνομα καὶ καλοῦνται Γομφίοι. Ζήτ. καὶ χαλκεόγομφος, καὶ, γομφίος.

Γομφότομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατρυπημένος μὲ ξύλινα καρφία, Νόννος.

Γομφόω, Μ. ώσω (γόμφος). Συνδέω καὶ στερεώνω, ἤτοι καρφόνω μὲ ξύλινα καρφία ἢ παστάλους· κυρίως ἐπὶ πλοίων. »Γομφοῦν ναῦν», συνδέειν, πηγνύειν, κάμνω πλοιάριον, σχεδίαν διὰ συνδέσεως σανίδων καὶ ξύλων. »Ναῦς γομφωθεῖσαι, ἐν τελειωμένον πλοῖον, τοῦ ὁποίου τὸ σκελετὸν ὅλον ἵσταται· μεταφορ. (Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ.) »Γάλα γομφοῦνται», ὡς τὸ πηγνύναι, ἤτοι πήγειν τὸ γάλα διὰ τῆς πυτίας· ὅθεν

*Γομφώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Γόμφου εἶδος ἔχων.

Γόμφωμα, τό. Τὸ διὰ ξυλίνων καρφίων ἢ παστάλων συνδεδεμένον καὶ συνδεμένον, οἷον, καυτ. κ. τ. τ. 2) καὶ αὐτὴ ἡ σύνδεσις καὶ ἁρμογή, ὁ σύνδεσμος, Λογγῖν. Β'. »Νεὼς γομφώματα», Περ. Πλουτάρχ. Μάρκ. 15. ητου ξεύγματος γομφωμαι, ἡ γέφυρα. Ζήτ. καὶ Γόμφος.

Γόμφωσις, εως, ἡ. Ἡ στερεωσις καὶ σύνδεσις ἢ κάρφωσις διὰ ξυλίνων καρφίων. 3) περίττωσις εἴδος συναρμόσεως, ὡς, ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων ἐν τῇ σιαγόνι, Γαλην. δ', 11.

Γομφωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος διὰ ξυλίνων καρφίων συνδέει καὶ συνάπτει τι, καρφόνει· ἐξαιρέτως δὲ, ὁ ναυπηγός. Ζήτ. καὶ γόμφος· ὅθεν

Γομφωτήριος, α, ον. Ὁ αὐτὸς, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνδέειν διὰ ξυλίνων καρφίων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Γόμφιος, διὰ τοῦ, ξύλα εἰς γόμφους, καὶ, Γομφωτήρια, διὰ τοῦ, ἦλοι. Ἴδιον Αὐτοκρ. σ. 271. Ἐκκοπὰς στενὰς ὡσεὶ γομφωτηρίων.

Γομφωτικός, ή, όν· ταυτόν τῷ, γομφωτήριος.

Γομφωτός, ή, όν (γομφόω). Συνδεδεμένος, καρφωμένος μὲ ξύλινα καρφία. »Πλοῖα γομφωτά», ἡνωμένα μόνον μὲ παστάλους, ὥστε εὐδύνοντο νὰ διαλύωνται πάλιν, Στράβ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γόμφος.

Γονάς, άδος, ἡ. Ἡ μήτηρ, Ἡσύχ., ὅστις ἐστὶ καὶ τὸ Λακωνικὸν γοιάρ, ἢ· ἔχει

Γονατίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (γόνυ). Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) οὐδετ. πλίνω τὸ γόνυ, γονατίζω ἐγώ, πίπτω, ἢ ἵσταμαι ἐπάνω εἰς τὰ γόνατον, Κρατῖν. 3) παρὰ Πολυδ. κτυπῶ μὲ τὰ γόνατον.

Γονάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γόνυ, Δουκιαν.

Γονατοδεσμός, ὁ (δεσμός). Ὁ δεσμὸς τοῦ γόνατος.

Γονατόομαι, οῦμαι, παθ. Γόνατα ἀποκτῶ, ὅστις, κόμπους, καθὼς αἱ καλαμιαὶ τῶν σπαρτῶν, ἐπὶ στοιχείων καὶ καλάμων, Θεόφρ.

Γονατώδης, εος, ὁ, ἡ (γόνυ, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει γόνατα, ὅ ἐστι, κόμπους, καθὼς τὰ καλάμια, κ. τ. τ., Θεόφρ.

Γονεία, ἡ (γονεύω). Ἡ γέννησις, Σουΐδ.

Γονεύς, έως, ὁ (γονέω). Ὁπαιος γεννᾷ, ὁ πατήρ, γεννήτωρ. πληθ. οἱ γονεῖς, ὑμν. Ὀρ. Δημ. 240, Ἡσιοδ. καὶ συχνακις παρ' Ἡροδ.

Γονεύω, καὶ, γονεω (γονή). Βάλλω σπορὰν (γονήν) διὰ νὰ γεννηθῇ τι, κλωσσῶ· γέννησιν ποιῶ, γεννῶ, Πλουτ. ἐκ του

Γονή, ἡ. Τὸ γεννῶν, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς (καὶ γυναικός), ὃ λαβοῦσα ἡ γυνὴ καὶ βαλοῦσα ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς, μετὰ ταῦτα τίκτει, Ἡροδ. 3,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

101.109. ἔτι δὲ πληθ. τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός· ἡ μήτρα· 2) ἡ γέννησις. 3) τὸ γεννηθέν, οἱ ἀπόγονοι, τέκνα, Ὁμ. καὶ ἐπὶ ζώων ὁμοίως, τὸ μέρον αὐτῶν· καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς, τῶν ἀνδρῶν. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀρχή, πηγή· ἐπὶ ποταμοῦ, Δωσ. Στε. ε, 25.

Γονικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ταὐτόσ. τοῦ γόνιμος, Γεν. πράγματος, Ἀριστ. προβλ. δ, 27. »Γονικὴ ἔνκρισις«, ἔγκρισις τῆς σπορᾶς, τοῦ σπέρματος. 2) ἀνήκων εἰς τοὺς γονεῖς, ἢ μέλλει αὐτοῖς.

Γόνιμος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον. Καρποφόρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν, εὔκαρπος. 2) παρ' ἰατροῖς εἴτι ἔχει πλήρη ἰσχὺν ζωῆς, ἔλαβε τὴν τελείαν αὔξησίν του. 3) μεταφ. ἐπὶ δυνάμεων πνεύματος, ἀριστουργικός, ἐπινοητικός, εὐφυής· ὡς, Ἀριστ. Ῥητ. 96. »Ποιητὴς γόνιμος«, ὅστις προφέρει, ἐφευρίσκει νέας λέξεις, νέας καὶ ἀνηκούστους ἰδέας. 4) μετὰ τῶν λέξεων ἡμέρα, μήν, ἔτος, περιττή, μὴ ἄρτιος, μονὴ ἡμέρα, μὴν, ἔτος, χρόνος· καὶ ἐπειδὴ εἰς περιττὰς ἡμέρας συνεζύγει ἡ ἀσθένεια νὰ κάμνῃ τὴν κρίσιν της, κρίσιμος, κριτική, ἐπὶ ἀσθενειῶν. Παρὰ Παυσαν. Θ', 29. »Ὅσοι γεγόνασιν ἐν Ἀθήναις γόνιμοι«, ἀντὶ τοῦ, ὠφέλιμοι. Παρὰ Πλουτ. ἐνεργ. καὶ παθ. ὅθεν

Γονιμότης, ητος, ἡ. Καρποφορία, δύναμις τοῦ γεννᾶν.

Γονιμώδης, -ώδες (εἶδος). Καρποφόρος, γεννητικός.

Γόνιος, α, ον· ταυτόν τῷ, γόνιμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1064. »Πνεούσης γονίας, χειμὼν ἐτελέσθη«, ὑπακούεται τὸ, αὔρας, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς τὸ, γονίας ἄνεμος, Ἑρμην. διὰ τοῦ, »ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χιλεπὸν πνεῦμα«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γονίας, εὔχρηστος. Ἄμφ.

Γονοειδής, ές, ὁ, ἡ (γονή, εἶδος). Ὅμοιος τῇ σπορᾷ.

Γονόεις, εσσα, εν (γόνος). Εὔκαρπος, γεννητικός, Νίκανδρ.

Γονοποιέω, ῶ (γόνος, ποιέω). Φανεύω τὸ γόνιμον μου, Πλούτ.

Γονοποιέω, ῶ (γόνος, ποιέω). Γόνον ποιῶ, γεννῶ· εὐκάρπον ποιῶ, Λυκόφρ. 807· ὅθεν

Γονοποιία, ἡ. Τὸ γόνον ποιεῖν, παιδοποιΐα, γέννησις.

Γονόῤῥοια, ἡ (ῥέω). Ἡ ῥεῦσις τῆς σπορᾶς. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. πάθος ἀφροδισιακόν τι.

Γονόῤῥοιος, ἡ. Γονορῥυής, ὁ, ἡ· ἡ γονορῥοΐα. ἡ, ὄν. Ὅποιος πάσχει γονόῤῥοιαν· ταυτόν ἐστι καὶ τὸ, γονορῥοϊκός, Ἱερώνυμ.

Γονόῤῥυέω, ῶ. Ἔχω, ἢ πάσχω γονόῤῥοιαν.

Γονος, ὁ· ὡς γονή (γένω). Τὸ γεννηθέν, τέκνον, ἀπόγονος, ἔγγονος, συχνάκις παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 635. Ν, 449. Ω, 59. κτ. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων, μικρῶν τῶν ζώων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὅσα παράγουσι τὰ φυτά, π. χ. γόνος ἀμπέλου, Ἀνακρ. ἢ γόνος, παρ' Εὐριπ. 3) ὡς τὸ, γόνος, καταγωγή, γενεά, Οδ. Α, 216. Δ, 234. Τ, 166. Ἡροδ. ς, 135. 3) ἡ γέννησις.

Γονος, ὁ· εὐχρηστότερον τό, Γονυός. Γόνιμος, καρποφόρος, ἐπὶ γῆς.

Γονόω (γόνος). Γεννῶ, Συνέτ. Σ. 317.

Γόνυ, καὶ ποιητ. γοῦνος, τό· γεν. γόνυος, καὶ γόνατος, Ἰων. γούνατος. δοτ. πληθ. γόνασι, Ἰω. γούνατι, σπανίως γούνασσι, Ἰλ. παρὰ ποιητ. καὶ γουνός, γουνί· ὄνομ. πλ. γούνατα καὶ γοῦνα, Αἰολ. γόνα. γεν. γονάτων, γουνάτων, γούνων καὶ γόνων, Νέας Σαπφ. λείψ. 25. ὅμως τὸ γοῦν ἐστιν ἄχρηστον (παρὰ τὰ ἄγω, ἄγνυμι, κλίνω, κλιγίω). Τὸ γόνατον τοῦ ποδαρίου. Παραδείγματα καὶ φράσεις ἁπανταχοῦ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, καὶ μάλιστα παρ' Ὁμ. ἰδοὺ δὲ μερικά. »Λιπαίνειν γόνυα«, ἢ λιπεῖν γούνων καὶ γόνατα, ἐγγίζω τινὸς τὰ γόνατα ἱκετεύων. »Προπίπτειν πρὸς τὰ γόνατά τινος«, ἤτοι πίπτειν παρακαλῶν. »Λαρὰ λαβεῖν γούνατα καὶ νύκτα χαρεῖν«. »Ἐπὶ γούνασι τινός«, ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τινος καθήμενος· τὸ δὲ, πεπὶ γοῦνα (αἴτ.) ἑζόμενος« ὅηλοῖ, συμπίπτειν εἰς τὰ γόνατα, ἐπὶ τῶν ὀρθίων καὶ πλησιονομέων. Οὕτω »Δύειν γόνατά τινος« σημαίνει τοὐναντίον κάμνω τινὰ μὲ τρόμον, ἢ κόπον, ἢ χαράν, ἢ ἄλλως πως νὰ πέσῃ· καὶ ἐπομένως, καὶ ἀκατάνω (Ἰλ. Ε, 176. Λ, 579. Ν, 360, 412. κτ.)· ὁμοίως δὲ καὶ, »Βλάψε δέ οἱ φίλα γόνατα (Ἰλ. Η, 271), ἀντὶ ἔλυσα τὰ γόνατα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο τὸ γόνυ, ὡς ἡ καθ' αὐτὸ βάσις ζωηρᾶς ἰσχύος τοῦ σώματος, μάλιστα δὲ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ· ἐπομένως γόνατα αὐτὶ ὅλου τοῦ σώματος (Ἰλ. Ρ, 569. Ν, 711. Τ, 354. Φ, 114. κτ.). »Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν«, ἤτοι κάμνω κοντὰ βήματα. »Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν« ἀντὶ ἐνέγναμψεν, ἐπερδούλωσε. »Γούνατα τινος ἱκάνω ἢ ἱκανομαι«, δέομαι, παρακαλῶ. »Ἐν γούνασι εἶκας πιτνόντων«, ἤτοι βαδίζοντα νικηφόρους βήμασι. »Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται« (Ἰλ. Π, 514. Τ, 435. Οδ. Α, 267. 400. Π, 129), ἤτοι ἐρέμνται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Διός. Μεταφορ. »Εἰς γόνυ βάλλειν, κλίνειν, ῥίπτειν, πίπτειν«, παρ' Ἡροδότ. 6, 27. καὶ Ἀππιαν., λέγεται ἐπὶ πόλεων, ἐθνῶν, καὶ βασιλείων, τὰ ὁποῖα εἶσιν ὑποκείμενα εἰς πτῶσιν, ἤτοι δύνανται νὰ ξεπέσωσι, νὰ χαλάσωσιν. Οὕτως ἔτι καὶ τὸ »εἰς γόνυ πεσεῖν«, ἡ μεταφορὰ ἐλήφθη ἐκ τῶν ἀθλητῶν. Παρ' Ὁμήρ. »Γόνυ κάμπτειν«, ἀντὶ τοῦ, καθεζεσθῆναι· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύειν καὶ γονυπετεῖν. »Γόνυ κλίνειν«, γονατίζειν. »Γόνυ κτήμης ἔγγιον«, παρὰ Θεοκρίτ. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀγαπώντων. Ζητ. Πρόχυν, καί, Γονυπετὴς, καὶ Ἀγκών. 2) ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος, καὶ ἀντὶ τοῦ τύλωμα, ῥόζος, κόμπος εἰς τὰ καλάμια καὶ στάχυα, geniculum, Ἡροδότ. 3, 98. »Κάλαμοι ἀρίστοι γόνατα οὐκ ἔχοντες«. Πρβλ. γώνος.

Γονυαγών, ῶνος, ὁ (ἀγών). Ὁ ἀγὼν τοῦ γόνατος, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι, τὸ καυλίον τοῦ γόνατος, ὡς τὸ Γαλλογκῶν.

Γονυαλγής, ὁ, ἡ. Ὁ ἀλγῶν τὰ γόνατα, Ἱππ. Σ. 1180.

Γονυκαμψεπίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ, Γονυκαυσαγρόπνα, ἡ. (Λουκιαν. Τραγοπ.) Ἡσυχ. ἐπίθετον τῆς Πεδάγρας, ἐκ τοῦ, γόνυ, κάμπτω, ἐπίκυρτος, καὶ καύσων, καὶ ἄγρυπνος, ἤτοι τὸ γόνα κάμνοντα παντὸς κυρτοῦ, ἢ ἀνεσότητος διὰ τῆς καύσεως ἀποδιώκουσα τὸν ὕπνον.

Γονυκλινέω, ῶ (κλίνω). Κλίνω τὸ γόνυ, γονατίζω· ἐκ τοῦ

Γονυκλισία, ἡ. Ἡ τῶν γονάτων κλίσις, τὸ γονάτισμα, τὸ νὰ παρακαλῇ τινὰς γονατισμένος.

Γονυκρότος, ὁ, ἡ (κρότεω). Ὁ ἔχων τὰ γόνατα κεκλεμένα εἰς τὰ ἔνδον πρὸς ἄλληλα καὶ συγκρουόμενα ἐν τῷ περιπατεῖν, ὁποῖα τὰ τῶν γυναικῶν. Ἀριστ. Ζ. Ι. 4, 11. Φυσιογ. 6. »Τὰ ἁπλᾶ τῶν ἀρρένων γονυκροτώτερα«. 2) μεταφ. ὁ ἔχων ἀροτούμενα, τρέμοντα γόνατα· σημείων τοῦ γήρατος, φόβου καὶ κινδύνου. 3) ὁ ἔχων στραβὰ γόνατα, = βλαισός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γόνυγρα (ἀντὶ, γονυκροτα) πεδία, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρά.

Γονυπετέω, ῶ. Συμπίπτω (ἐξ αἰτίας τινος, π. χ. ὑπὸ πείνης, καὶ μὴ θέλων) ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Μετὰ δὲ αἰτιατ. ἢ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ, γονατίζω ἐμπροσθέν τινος καὶ παρακαλῶ αὐτόν· ἑκτοῦ

Γονυπετής, ές, ὁ, ἡ. Ὅποιος γονατίζει καὶ παρακαλεῖ τινα, γονατιστός.

Γονώδης, ὁ, ἡ, = γονοειδής, Ἱππ. Σ. 190.

Γόος, ἐπικ. γ'. πληθ. ἀορ. β. τοῦ γοάω, ἀντὶ ἔγον, Ἰλ. Ζ, 500.

Γόος, ὁ (γοάω). Ἀλυσμός, ὀδυρμός, ὁ μετὰ δακρύων θρῆνος, μοιρολόγι, ὀλοφυρμὸς, παρακονὴ, ψοφητός, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 17. Σ, 51 κτλ. καὶ Εὐριπ. Ὀρ. 1119. »Γόους ὀρνίθων ἀ πάσχομεν«, ἀντὶ ὀλόμεν παραπονεῖται ἡ ἀηδὼν ἃ πάσχομεν. Ἰδὲ καὶ γόη.

Γοάω, ἐπικ. ἀντὶ γοάω, Ὁμ.

Γόργειος, Ἀττ. Γοργεῖος, α, ον, ταυτόν τῷ, Γοργόνειος (Γοργώ). Ἐκ τῆς Γοργοῦς, ἀνήκων εἰς τὴν Γοργώ. »Γοργείη κεφαλή«, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Ε, 741. Οδ. Λ, 634. Τὰ Γόργειον, ὑπαε. πρόσωπον, τὸ προσωπεῖον τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, Cic. ad Att. 4, 16.

Γοργαίνω, Μ. αὐσω (γοργός). Παθ' Ὅσυχ. ἀντὶ τοῦ, ταχύνω, σπεύδω, Σύμμαχ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Γ. 10.

Γοργιάζω, Μ. άσω. Πράττω, ὁμιλῶ ὡς ὁ σοφιστὴς Γοργίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωκράτους, ὃς τις διδάσκων τὴν Ῥητορικὴν, μετεχειρίζετο πολλὰ ποιητικὰ σχήματα, καὶ μάλιστα ἀντιθέσεις· καὶ μετωφορ. ἐν γένει (Φιλόστρατ. Σελ. 498 καὶ 501), τὴν Ῥητορικὴν γυμνάζεσθαι ἢ μετέρχεσθαι. Ἐνταῦθεν καὶ τὸ, Γόργειον χῆμα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδου.

Γοργίειος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν Γοργίαν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

Γοργολόφα, ἡ (λόφος). Ἐπίθετον Ἀθηνᾶς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 1186, παρὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ κώνῳ τῆς περικεφαλαίας τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος.

Γοργολόφας, ου, ὁ (λόφος). Ὁ Γοργὼ ἔχων ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστ. Ἀχ. 567. ἐπίθ. Λαμάχου.

Γοργόνεος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ τὴν Γοργόνα, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτὴν· ταυτόν τῷ, Γόργειος. Παρὰ Πλουτάρχ. Θεμιστ. καὶ Σουίδ. Γοργόνιον, τὸ γόργειον, τὸ προσωπεῖον, τὸ τῆς Γοργοῦς πρόσωπον, ἢ Αἰγὶς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾗ ἡ τῆς Μεδούσης, Γοργοῦς κεφαλή, ὅθεν καὶ »Γοργείη κεφαλή«, Ἰλ. Ε, 741. Οδ. Λ, 634.

Γοργόνη, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ Γοργώ, Εὐρ. Ἄλκ. 1123. Herm.

Γοργονώδης, ὁ, ἡ (Γοργών, εἶδος). Ὅμοιος τῇ Γοργῷ.

Γοργόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτον). Ὁ ἔχων τὴν Γοργὼ ἐπὶ τὰ νῶτα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1124.

Γοργόομαι, οῦμαι. Μ. οὐσομαι, παθ. Εἶμαι ὀξύς, εὐτολμος ἢ ἄγριος, φερόμενος ἀνδρείως καὶ ὁρμητικῶς, Ξενοφ. ἐπὶ τοῦ ἀτάκτου καὶ ἐπὶ τοὺς ὀπισθίους ποδὰς ἱσταμένου ἵππου.

*Γοργόπλους, ὁ, ἡ. Ὀλίγωρα πλέων, ταχύπλους, Σωναρ.

*Γοργόπους, οδος, ὁ, ἡ, = ταχύπους, Μαν. Φίλης 6, 1 σ. 236.

Γοργός, ή, όν (Γοργώ). Φριτὸς, φοβερὸς, φρικτὰ κυττάζων τριγύρω, ἢ φρικτὸς τὴν ὄψιν· ἄγριος, σφοδρὸς, θερμὸς, ζωηρὸς, παράλογος, εὐτολμος, ἔξυπνος· ἐπομ. κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 569., καὶ ταχὺς, ὀξὺς, ὀγλήγορος· ἐξαίρετος ἐπὶ βλέμματος, ὄψεως. π. χ. »Γοργὸς ἰδεῖν«, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ', δ', 1, ὁ ἔχων ζωηρὸν καὶ ὀξὺ βλέμμα, ὁμματιάν· καὶ ἐντεῦθεν ὅπειτα ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα, ἢ ὄψις προξενεῖ εἰς ἡμᾶς ἀνατριχιασμὸν καὶ τρόμον, φοβερός. »Γοργὸς ὁρῶν, ἢ ὁρᾶσθαι, ὁ τρομερὸς καὶ ὅταν βλέπῃ, καὶ ὅταν τὸν βλέπωσιν· ὁμοῦ καὶ, »Γοργὸν ὁρῶν«, (οὐχὶ, ὁρᾶσσαι) ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸ βλέπων, ῥίπτων ἐπί τινα τρομερὰ βλέμματα. ὅθεν

Γοργότης, ητος, ἡ. Ζωηρότης τῆς ὄψεως, τῶν βλεμμάτων, ἐν τῷ πολέμῳ, ἐν τῷ ὁμιλεῖν· τὸ ζωηρὸν, ἔξυπνον. 2) τὸ σοβαρὸν, ἄγριον καὶ τρομερὸν βλέμμα. Ἄρα, ἀνδρία, θάρρος, ὁρμὴ, θερμότης τοῦ σώματος· ταχύτης, εὐκινησία.

*Γοργοτομία, ἡ (τέμνω). Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Γοργόνος, Στρ.

Γοργόφαλμος, ὁ, ἡ· ταυτόν τῷ, γοργωπὸς, Ξενοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γοργοφάνας, ὁ, ἡ, καὶ θηλ. γοργοφόνη, (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῆς Γοργοῦς.

Γοργύρη, ἡ, Ἡρόδοτ. Γ, 145. ὑπόγειός τις φυλακή. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται, Γέργυρα, αὐλή, ἐσχαρωτήριον· καὶ, Γοργύρα, ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ βορβορώδη ὕδατα ὑπεξέρει· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, Γεργύρη, ἔλεγον. Ζήτ. Ἀδώνιον. Παραβάλ. καὶ συγγενές τῷ, κάμαρος (τὸ υ πιθανῶς μακρόν).

Γοργώ, όος, συναίρ. οῦς, ἡ. Ἑκαλεῖτο οὕτως ἐξαιρέτως ἡ μία ἐκ τῶν τριῶν ἀγαθῶν ἀδελφῶν τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ὠνομάζοντο Εὐρυάλη, Σθεννὼ καὶ Μέδουσα, καὶ ἐν γένει Γοργόνες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία ὡνομάζετο καὶ Γοργὼ κατ' ἐξοχήν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ, αὐτὴ τριχῶν, ἦτο περιπεπλεγμένη μὲ ὄφεις, καὶ ἡ ὁποία ἀπέλιθου τοὺς ὁρίζοντας καὶ ἐφυλλετο, ὡς νικητέον σημεῖον ἡ ἐκπληκτικὸν καὶ τρομακτικὸν σύμβολον, ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν ἡ εἰς τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς· ἔτι δὲ καὶ ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας ἐσχηματίζετο (ἐκ τοῦ, γεργός, ἄγριος, ἐκπληκτικός, φοβερός), Ἰλ. Θ, 349, καὶ Λ, 36. Λύτη ἐκποιεῖ κατὰ τὸν Ὅμ. Ὀδ. Λ, 634 ἐν Ἅιδῃ, Πρβ. Ἡσ. Ἀσπ. 224. Heinr. Θεογ. 276. Ἀσπ. 230. Ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Γοργών, ὅνος, ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν ἄλλον, τὸν Ὁμηρικὸν τύπον, καὶ μόνον ἐν τῷ πληθ. ἔστι συχνότερον Γοργόνες, Valck. Φοιν. 458. 2) παλλάκις, ἀηλιόν κύριον ὄνομ. (γεργός, ἐργή.)

Γοργώδης, ώδες, = γοργοειδής. Ὁμοίως μὲ τὴν Γοργώ.

Γοργών, όνος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γοργώ.

Γοργωπίς, ίδος, ἡ (θηλ. τοῦ γοργώπης, = γοργωπός) (Γοργώ, ὤψ). Ἡ εὐτελισμ. φοβερὰ, ἀγρίαν καὶ καταπληκτικὴν τὴν ὄψιν, τὸ βλέμμα ἔχουσα.

Γοργωπός, ὁ, ἡ· ἡ, Γοργώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἀγρίαν καὶ τρομακτικὴν ὄψιν ἔχων, Εὐρ. Ἠλ. 1257.

*Γοργώπτεσθαι, Ἀόρ. γοργώψατο, ἀντὶ γοργὸν καὶ φοβερὸν ὄρᾶν, Ἡσυχ.

Γορπιαῖος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴν Σεπτέμβριος, παρὰ Μακεδόσι.

Γοῦν, (γε οὖν), σύνδεσμ. Τοίνυν, ἄρα, λοιπὸν, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον, διὰ· καὶ αὐτὶ τοῦ μεταβατικοῦ δέ. Συχνάκις δὲ κεῖται καὶ αὐτὶ τοῦ, γάρ, ὡς ἐν Ἀπομν. Δ'. 5, 2. Γ, α, 10. Δ'. 7, 10. καὶ ἀλλαχοῦ. «Οὗτοι γοῦν εἰσὶ, ἔφη, οἱ ἕνεκα ἐπαίνου κινδυνεύειν ἐθέλοντες. Παρ' Ὅμ. ἁπανταχοῦ ὡς ἐν Ἰλ., ἐν δὲ Ὀδ. μηδαμῶς, τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Διεστραμμένως καὶ διεζευγμένως ἐγράψατο ἄπαντά γε οὖν, τοὐλάχιστον παρεπέθετο ἄλλη λέξις, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 271. κτ

Γοῦνα, γούνων (εὐχ! γουνῶν), Ὅμ., πληθ. τοῦ γόνυ· ἐσάκις καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (γόνυ). Γονατίζω, πίπτων εἰς τὰ γόνατα ἐμπροσθέν τινος καὶ πιάνων αὐτοῦ τὰ γόνατα, ἢ μακρόθεν μὲ ἁπλωμένας χεῖρας πρὸς αὐτὸν, ⁋αρκολῶ αὐτὸν δέησιν περί τινος, διὰ τῆς φωνήεως τῶν γονάτων ἐκείνου, αἰτ. προσ. παρ' Ὅμ. (Ἰλ. Α, 427. Λ, 130)· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως. «Γουνάζομαι ὑπὲρ τινος, ἢ, τινὰ, μετέωμι διάλλον τινά, ἢ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τινός» (Ἰλ. Ο, 665)· ἐνῖοτε δὲ καὶ, τινος ἢ πρός τινος, χάριν τινὸς ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον καλῶ ὡς μάρτυρα, ὡς, Ὀδ. Δ, 66, 67. Ἡ δὲ φράσις, «Γούνων γουνάζεσθαι» (Ἰλ. Χ, 345), ἔστιν Ἀττική, ὡς καὶ πόλεμον πολεμίζειν.

Γουναλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁ πρεξεύων, ἢ ὁ πάσχων πόνους εἰς τὰ γόνατα.

Γούνασι, πληθ. ὁστικ. ἐκ τοῦ, γοῦνυ, γόνυ· κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, Γόνας, Ὀδυσ. Π, 443. κεῖται δὲ γούνασσι ἐν Ἰλ. Ι, 486. Ρ, 451. καὶ 569. ὅπου ἀλλ' ἀντίγραφα, γούνεσσι, ἔχουσι. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἑνικ. μόνου ἡ γεν. γουνατοι, Ἰλ. Φ, 591· καὶ τὸ κεινὸν γόνυ.

Γούνασμα, τὸ (γουνάζομαι). Τὸ γονατισμένως, ἢ διὰ τῆς αὐτῆς τῶν γονάτων παρακλεῖν, Λυκόφρ. 1243.

Γουνάσσαιο, αὐτὶ, γονυσσαο. Προστακτ. Ἀόρ. ἀ, ἐκ τοῦ, Γουνάζομαι, Ἀπολλ. Δ', 747.

Γουνεύς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα, Ἰλ.

Γουνόομαι, συναίρ. γουνοῦμαι, Ἀποθ. Μέσ., = γουνάζομαι.

Γουνοπαχής, έος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὁ παχέα, χοντρὰ, ἢ πρισμένα γόνατα ἔχων, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 266.

Γουνός, ὁ (γόνυς, γονή). Γέμισμ. καὶ κόρπιμος τόπος, ἀγρὸς, Ὅμ., ὅστις ἐπιτοπολὺ συνάπτει γουνοῖς ἀλωῆς, καὶ γουνὸς Ἀθηνάων (Ἰλ. Ι, 534. Σ, 57. 438. Ὀδ. Α, 193. καὶ 323.), ὡς παρ' Ἡσιόδ. γουνοὶ Ἐλευθῆρες, Νεμείης, καὶ γουνὸς Σουνιακός, Ἡροδ. δ', 99., ἔνθα ὁ Οὐαλκεν. διαγινώσκει γῶνος. Παρβ. οὐσαρ. (Γουνὸς ἔστιν Ἴων. κατ' ἐπέκτ. αὐτὶ γονὸς, ἅπερ ὅμως, ὡς φαίνεται, δὲν ἐχρημάτισεν ἐν χρήσει)

Γοῦνος, ὁ. Ἰωνικ. αὐτὶ, γόνος. Σπέρμα, γονὴ, Ἀρετ Δ', 5. «Γοῦνος ἀροῦρηκε· καὶ εὐκαρπία, καρποφορία τοῦ χωραφίου. 2) ἐπίθετ. ταυτόσ. τῷ, γουνός, εὔκαρπος, καρποφόρος, γεννητικός. 3) ταυτόσ. τῷ, γῶνος, γωνία, Ἡρόδοτ. Δ', 99. Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 679.

Γοῦνων, γενικ. Ἰωνικὴ αὐτὶ, γονάτων, ἐκ τοῦ γόνυ, γοῦνυ.

Γοῦρος, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, Σόλων. παρ' Ἀθην. Σ. 645.

Γόω, ἐχρήσατο, ἔθεν ἐν Ἰλ. Σ, 500. ὁ ἀόρ. β'. γόον, αὐτὶ, ἐγόον, ἐκ τοῦ, γοάω.

Γωώδης, εος, ὁ, ἡ (γόος, εἶδος). Γερός, τελαυθμηρός, λυπηρός.

Τὸ, Γ. μετὰ τοῦ, Ρ.

Γραβδόην, ἐπίρ. (γράφω). Κατὰ τὸν γραφικὸν τρόπον· ζωγραφιστὰ· ξυστικῶς· ἐλαφρὰ, ἐλλιπῶν πληγμάτως, ἢ πληγωτικῶς.

Γράβιον, τό. Φάλαρα ἀπὸ πίσσαν, ἢ Πυροφάνιον, Εὐστάθ.

*Γρᾶδιο, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1194, αὐτὶ γραῖδιον.

*Γρᾴδιον, συγχρ. αὐτὶ γραΐδιον.

Γραῖα, ἡ (γραῖος). Γερόντισσα γυναῖκα, Γριὰ, αὐτὶ γερηὰ, Ὀδ. Α, 438. 2) Γραῖαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, καλλιπάρθενοι μέν, ὅμως μὲ πολὺς τρίχας ἐκ γενετῆς, Ἡσ. Θεογ. 270. «Γραιὴ σταφυλὴ, σταφὶς δ' οὕτω καὶ «Γεραιὸς βότρυς», Φανίας ἐν Ἐπιγράμ. Ε'. 3) κατὰ Ἡσύχιον Σ. 31. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ῥυτιδωμένον δέρμα. Ζήτ. Γραῦς.

Γραΐδιον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ, γραῖα, γραῦς, Ἀρ. Πλουτ. 674.

*Γραικίζω, Μ. ἴσω (γραικός). Φέρομαι, ὁμιλῶ γραικιστὶ.

*Γραικίστης, ου, ὁ, = Γραικός. Ὁ Γραικός, Ἕλλην, Δουκαρ. 605.

Γραϊκός, ἡ, όν (γραῖς). Ὁμοιος μὲ γραῖαν, ἢ πρέπων, ἁρμόζων, εἰς αὐτὴν, γραϊτικός, ἢ γρηϊτικός, Κλημ. Ἀλεξ. Σ. 270.

Γραΐνω, = γράω. Γοπαΐζω, ἐνδεν γάγγραινα.

*Γραῖξ, κός, ὁ, ἡ, = Γραικός.

Γραιόομαι, οῦμαι. Γίνομαι γραῖα, γηράζω, Ἀναλεκτ. Ε'. 306.

Γραῖος, Γραῖα, γραῖον (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γεραιός). Γέρων, παλαιὸς· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λίσχ. Ἀγ. 305. Valck. Φοιν. 103. 1688. Ἀδων. Σ. 316. 6. Πρβ. γραῖα, γέρων.

Γρεῖς, ἴδοι, ἡ, = γραῖα, καὶ γραῦς.

Γράμμα, τος, τὸ (γράφω). Τὸ γεγραμμένον (γραμμίον)· τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου, οἷον τὸ, Α, τὸ, Γ· καὶ σημεῖον γραπτὸν καὶ εἰκόνων, ζωγράφημα. (Valck. Θεοκρ. 15, 81. Ἰακ. Ἀνθ. 6. Σ. 186. καὶ Φιλοστρ. εἰκ. Σ. 586.) 2) τὸ ἐκ γραμμάτων συνιστάμενον, οἷον ἐπιγραφὴ, βιβλίον, ἐπιστολὴ, καὶ μάλιστα πληθ. Συνών. στοιχεῖα, ἐπιγραφαὶ, σημειώματα, σημεῖα, γράμμαι, σχήματα, βιβλία, κατάστιχα, γεγραμμέναι ἐπιστολαὶ, π. χ. «Φέρειν γράμματα», ἐπιστολὰς, βιβλία, παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. τοῦ, νόμοι. «Διὰ γραμμάτων λέγειν τινὰ αὐτὶ, ἔχειν ἐπιγραφὴν τινα. 3) ἡ ἐν τοῖς βιβλίοις περιεχομένη πολυμάθεια, ἐπιστήμη, μάλιστα ἡ ἐσήμαινεν ἡ λέξις «τὰ γράμματα», τὰ ἐπίσης νέοι διδάσκονται καὶ μανθάνουσιν εἰς τὰ σχολεῖα, π. χ. «Οἱ παρ' ἡμῖν παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶσι τὰ γράμματα μαθησόμενοι. Ἦσαν λοιπὸν ταῦτα, τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ ἡ Ἱστορία, τὰ ὁποῖα ἐσπούδαζον οἱ παῖδες εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα μετὰ τῆς ἑρμηνείας τῶν λέξεων καὶ ἐξηγήσεως τῶν πραγμάτων, Κικέρ. Λόγ. Α'. 42. Τὰς δὲ ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας ἐδιδάσκοντο οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν νέοι εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν φιλοσόφων, τὰς ὁποίας Μαθήματα ἐκάλουν· ὅθεν «γράμματα διδάσκειν», ἦτοι διδάσκω ἀναγινώσκειν καὶ ἐννοεῖν τοὺς ποιητὰς καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, καὶ τὰ λοιπὰ κοινὰ (διότι αἱ ὑψηλότεραι ἐπιστῆμαι ἐκαλοῦντο μαθήματα)· ὅσοι δὲ ἐτελειοῦντο εἰς τοῦτο, ἐλέγοντο «Γραμματικοὶ, καὶ οἱ διδάσκοντες τοὺς παῖδας, «Γραμματισταὶ», Κικέρ. Γ', 33. Ὁ Ποτειδώνιος παρ' Ἀθην. ἀπομειώσατο ἔτι «γράμματα», αὐτὶ, κοινὰ συμπόσια. «Γράμμα Δελφικὸν, τὸ ἐπὶ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἱεροῦ ⁋γεγραμμένον, γνῶθι σαυτόν. 4) πληθ. πᾶν εἶτι ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα, φιλολογία, literature. 5) παρ' ἰατρ. βάρος δύο ὀβολῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔζυγιαζον τὰ ἰατρικὰ, Παυλ. Αἰγ. Σ. 305. Γράμμασι καὶ βιβλίοις διαφορὰ ζήτ. ἐν Σφραγίς.

Γραμμαδιδασκαλίστης, ου, ὁ, = γραμματοδιδάσκαλος, Τίμων παρ' Ἀθην. καὶ Διογ. Λαερτ. Γ'. 5, ἔνθα ὁ Δοβρέκ., Φρυν. Σ. 669, γραμμαδιδασκαλίζης διορθοῖ.

Γραμμάριον, τό. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος οὐγγίας, Scrupulus.

Γραμματεῖα, ἡ. Τὸ γράφειν, τὸ καταγράφειν εἰς τὸ γράφειν· ἡ ἀξία τοῦ γραμματέως. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα, τοὺς λόγους σπουδὴ, ἡ γνῶσις τῶν συγγραμμάτων, τῆς ὕλης αὐτῶν, καὶ τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς κτλ. ἐν γένει ὅσα αἰνήκουσιν εἰς τὰ γράμματα· καὶ ἡ περὶ ταῦτα κατάγνωσις ἐπιστήμη, φιλολογία, Literature, Πλουτ.

Γραμματεῖδιον, τό, = γραμματίδιον.

Γραμματεῖον, τό. Ὁ τόπος, ὅπου μανθάνουσι τὰ γράμματα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὸ σχολεῖον. 2) τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφουσι, πινακίδιον, σκέδρα, κ. τ. τ. ἐνθεν, γραφὴ, ἐπιστολὴ, ἀντίγραφον, χειρόγραφον, διαθήκη, ὁμολογία, συμφωνητικὸν, κατάστιχον, διφθέρι, πολιτικὸν ἢ οἰκονομικὸν, ἢ ἀριθμητικὸν, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰσοδήματα καὶ ἔξοδα τῆς οἰκίας, ἦτοι ὁ λογαριασμὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, κ. τ. τ., Ἀριστοφ. Νεφ. 19. 2) «Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν», ὁ καταλογος, ἐν ᾧ ἐνεγράφοντο ὅλοι οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι, διότι τότε μόνοι ἐδύναντο νὰ λάβωσιν εἰς ἔκγονον τὴν πατρικὴν κληρονομίαν των (ληξεως ἄρχειν), ἰδὲ Schömann de comit. Ath. Γ'. 3. Ἐν τῇ Συρίᾳ ὠνομάζετο οὕτω καὶ ἐν καταλύμασι, ἤτοι παιδοχείοις, auberge, Ἀθήν. Ε'.

Γραμματεύς, έως, ὁ. Ὅποιος γράφει, γραμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματικὸς ἁπλῶς, ἢ δημόσιος, κοινὰς γραμματικὰς· οὗτοι δὲ ἦσαν διάφοροι τὸ ἀξίωμα, κατὰ διαφόρους τόπους. 2) παρ Αἰσχύλ. Πλουτάρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 8. καὶ ὅποιος ἀναγινώσκει, Ἀναγνώστης, Σεκρετάριος, Νοτάριος, Καγγελλάριος. Ἦν Ἀθήνησι τρεῖς ἦσαν οἱ Γραμματεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ πρυτανείαν κληρούμενος ἐπὶ τῷ τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα, ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους φυλάττειν ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονούμενος· τρίτος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου αἱρούμενος, ἵνα ἀναγινώσκῃ τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ. Πολυδ. 3) νομοδιδάσκαλος, ὁ ἐπὶ τῇ νομικῇ γνώσει μεγαλαυχούμενος· ὁ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιστάμενος ὁ νομικός· ὁ τοῦ νόμου ζητήματα λύων τοῖς βουλομένοις, Ν. Δ. Παῤ Ἀριστ. Θεσμ. 430. λέγεται καμ. ἡ γραμματεύς. 4) γραμματεὺς ἐλέγετο παρὰ τοῖς πραγματευταῖς καὶ ὁ κρατῶν τὰς τιμὰς τῶν πραγματειῶν, καὶ παρὰ τοῖς Δίγυπτίοις, ὅστις ἐδείκνυε πῶς νὰ κόπτωνται ὀσὰ ἐμέλλον νὰ βαλσαμωθῶσι.

Γραμματεύω, Μ. εὐσυ. Εἶμαι γραμματεύς, γραμματικὸς· ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ γραμματέως.

Γραμματηφόρος, ὁ (φέρω). Γραμματοκομιστής.

Γραμμάτιδιον, ὑποκ. τοῦ γραμμάτιον, τό. Μικρὸν γράμμα, ἐπιστολή, σύγγραμμα· μικρὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή· πινακίδιον· ὅλα τὰ κριτήρια τὰ γράμματα, μαρτυρικά, ἀποδεικτικά κτλ. ἐκαλοῦντο γραμματίδια ἢ γραμματείδια, Ἀρπ. λξ. ἀργυροδήκη καὶ Θεοφ. Χαρακτ. ιγ', 3.

Γραμματίζω, Μ. ἰσω. Τὰ γράμματα διδάσκω, ὅ ἐστι, τὸ ἀναγινώσκειν, γράφειν καὶ ἀριθμεῖν.

Γραμματικεύομαι, Ἀποδ. Μέσ. Εἶμαι γραμματικός, ἑρμηνεύω τοὺς ποιητάς, γυμνάζω εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, διδάσκω καὶ τὴν ἱστορίαν, διδάσκω τὰ γράμματα, Ἀνάλεκτ. Β', 415.

Γραμματεκή, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ Γραμματικοῦ, ἤτοι καταγίνεται περὶ τὰ Γράμματα, καὶ ἡ διαλαμβάνουσα περὶ αὐτῆς βίβλος· καὶ τὸ Ἀλφάβητον, Wolf. prol. ξδ'.

Γραμματοκομάστιξ, γος, ἡ. Ἡ μάστιξ τῶν γραμματικῶν, ἤτοι ὁ καταδιώκτης αὐτῶν· οὕτως ἐπιγράφεται Αὔσων. Ἰδ. 12.

Γραμματικός, ἡ, όν· καὶ ---κῶς, ἐπίρ. Ὅποιος ὀρθῶς ἀναγινώσκει καὶ γράφει τὰ γράμματα, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ τὰς προϋπαρχούσας γνώσεις τῶν γραμμάτων, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β', 30. Αἰσχίν. Δείλ. Β', 18. καὶ 20. 2) ὅποιος καταγίνεται εἰς τὴν ποιητικήν, ῥητορικὴν καὶ ἱστορίαν. Ἰδιωτ. ὅποιος ἐξηγεῖ καὶ ἑρμηνεύει τοὺς παλαιοὺς Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς, καὶ ὀρθῶς κρίνει καὶ ἐπιδιορθόνει τὰς αὐτῶν διεφθαρμένας ῥήσεις, ἢ ἀρχαιότητας, καθὼς ὁ Κριτικός, καὶ ἑπομένως διδάσκει, καὶ γυμνάζει εἰς αὐτὰς τοὺς νέους. Ζήτ. Γράμματα. 3) πεπαιδευμένος, ὁ πολλὰ γράμματα εἰδώς. 4) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, ἢ τῆς γλώσσης. 5) ὡς καὶ παρ ἡμῖν ὁ γραμματικός, ὁ γραμματεύς. Ἐπίρ. Γραμματικῶς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Γραμματικῶν. »Γραμματικὸν ἔκπωμα, Ζήτ. Σωτήρ.

Γραμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ γράμμα, = γραμματίδιον.

Γραμματιστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος διδάσκει τὰ παιδία τὰ γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος· ὅμως παῤ Ἡροδτ. γ', 123, 128. ζ', 100 καὶ ἀλλαχοῦ = γραμματεύς, πρβ. Πολυδ. δ', 19. ὅθεν

Γραμματιστική, ἡ. Ἡ τοιαύτη τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ, ἤτοι ἡ τοῦ διδάσκειν τὰ γράμματα.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, = γραμματεῖον. Τόπος, εἰς ὃν μανθάνουσι τὰ γράμματα, σχολεῖον.

(Τόμ. α'.)

*Γραμματοδιδασκαλίδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ, ποιητ.

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, = γραμματιστής. Διδάσκαλος.

*Γραμματοειδής, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρρ. — ῶς, Ὁ γράμματος εἶδος ἔχων.

Γραμματοεισαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅποιος μὲ εἰσάγει εἰς τὰ γράμματα, ἤτοι μὲ κάμνει νὰ προχωρήσω εἰς αὐτά. Γραμματοεισαγωγή, τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

*Γραμματοκομιστής, ὁ. Ὅποιος φέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολάς. 2) ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων, ὡς ὁ Παλαμήδης.

Γραμματόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅποιος γεννᾷ, ἤτοι φκαίνει γράμματα, ἐπίθ. τῆς Μελάνης, Ἀνθ. Π. 6, 63. Ὁ Δερβένιος ὅμως θέλει νὰ ἀναγνωσθῇ γραμμοτόκος, γραμμὰς σχηματίζων, Φρυν. Σ. 669.

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ. Τρισταχὴ τις ὀνωμυμία ἀντὶ τοῦ, γραμματεύς, ἐκ τοῦ, κύπτειν ὅλως εἰς τὰ γράμματα, ἄκρα, Δημ. (– ου – –)

Γραμματολιχριφίς, ίδος, ὁ. Ζήτ. Λιχριφίς. Ἀνάποδος γραμματικός, ἤτοι ἄλλως πράττων παρὰ τοὺς γνωστικοὺς (Λουκιλλ. 28), ὁ διαφθορεὺς τῶν γραμμάτων, Ἀνθ. Π. 11, 140.

*Γραμματοπίναξ, ὁ, = πινακογράφος, Σχολ. Διον. Περ.

Γραμματοφορέω, ῶ. Φέρω γράμματα, ἐπιστολὰς ὅπου πρέπει, Στράβ. 5, σ. 251. ἐκ τοῦ

Γραμματοφόρος, ὁ, (φέρω). Ὅποιος ἀποδίδει, ἀποφέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολάς, ἤτοι δίδει ἐκεῖ, ἐνθα πρέπει, Πλουτ.

Γραμματοφυλάκιον, τό (φυλακή). Τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται τὰ γράμματα, τὰ γεγραμμένα χαρτία, ἀρχεῖον, Ἰώσηπ. (λξ) ἐκ τοῦ

*Γραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάσσω). Ὁ φύλαξ γραμμάτων, συγγραμμάτων, ἀρχείων, Archivarius, Ἐπιγρ.

Γραμμή, ἡ (γράφω). Λέγεται τράβιγμα τοῦ κονδυλίου μὲ μελάνην κατὰ μῆκος, π. χ. παρὰ Πλάτ. »Οἱ Γραμματισταὶ ὑπογράφουσι γραμμὰς τῇ γραφίδι· καθὼς τὸ χαράκιον, διὰ νὰ ἠμποροῦσι τοιουτοτρόπως τὰ παιδία νὰ μαθαίνωσι νὰ γράφωσι, λίνια, Linea· καὶ ἐντεῦθεν ἰχνογραφία, σκιαγραφία, διαγραφή. »Τὴν εἰκόνα ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχειν (Λουκ.), αὐτὶ τοῦ, πῶς εἶναι ζωγραφισμένη. 2) ταυτόν τῷ, βαλβίς, σημεῖον ὁπὴ. ἡ σχοινίον τοιοῦτον, ἐπὶ γῆ χαραγμένον, ἢ τεντωμένον, ἀφ' ὃ ἤρχετο ὁ δρόμος τῶν δρομέων, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 430. 3) πληθυντ. αἱ Γραμμαί, ἐλέγετο μία σειρὰ σημειωμένη οὕτω μὲ γραμμάς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον οἱ γέροντες μὲ λιθαράκια τινα, καθὼς παρ ἡμῖν π. χ. ἡ Δάμα, τὸ Τρωμάϊον, κ. τ. τ. ἴδε πεσσόν. Παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. »Διὰ γραμμῆς παίζειν, ὀηλοῖ καὶ ἄλλο τοιοῦτον παιγνίδι, καὶ αὐτὸ ἐπὶ σανίδος, τὸ ὁποῖον ἄλλως, διελκυστίνδα, ὀνομάζεται. ὅθεν

Γραμμίζω, Μ. ἰσω. Παίζω ἐπάνω εἰς τὸ σανίδι μὲ τὰς γραμμάς. Ζήτ. Γραμμή.

Γραμμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμμάς, πανὸ, τεῖναι καμωμένον μὲ γραμμάς, ἢ ἀπὸ γραμμάς, ἰδιωτ. γεωμετρικός, π. χ. »γραμμ. ἀποδείξις, ἔφοδος, γεωμετρικὴ ἀπόδειξις, μέθοδος, Κυντιλ. Α'. Γ, 38. 5, 10, 7. »Γραμμικῶς ἀποδεικνύειν, ἤτοι διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. 3, 92. »Γραμμικῶς τέμνειν τὸ πέλαγος, ἐπὶ κηός.

Γραμμισμός, ὁ (γραμμίζω), = γραμμὴ σημ. 3. Παιγνίδιόν τι διὰ τῶν λιθαρίων (πετριδίων), τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπάνω εἰς γραμμάς· (οὕτως ἐγράφετο παρὰ Πολυδ. 89, ἤδη δὲ διωρθώθη ἐκ κωδήκων, διαγραμμισμός)

*Γραμμιστής, οῦ, ὁ. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ἐν τῇ βαλβίδι, παρὰ Θεοφρ.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, »Γραμμαδιδασκαλίδης, Τίμων Φλιάς.

*Γραμμοειδής, έως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γραμμῆς. Ἐπίρρ. γραμμοειδῶς.

Γραμμοποίκιλος, ου, ὁ, ἡ (γραμμὴ, ποικίλος). Ὁ πεποικιλμένος, στολισμένος, παρδαλὸς μὲ γραμμάς, ὁ ἔχων ποικίλας γραμμάς, Ἀθην. σ. 319.

Γραμμώδης, εως, ὁ (εἶδος), = γραμμοειδής. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραμμῆς, Θεοφ. Ἱστ. Φ. 4, 12.

Γραολογία, ίας, ἡ (γραῦς, λέγω). Ὁμιλία, λόγος τῶν γραῶν, λόγια, μῦθοι, φλυαρίαι τῶν γραῶν, Τατιαν. 144. καὶ Σέξτ. Α'. 141.

Γραοπρεπής, έος, ὁ, ἡ· καὶ τὸ, ἐς (πρέπω). Ταιριάζων εἰς γραίας, ἢ πρέπων εἰς γραίας, Κυρ. Ἀλ. διαλ. 9.

Γραοσόβης, ου, ὁ (γραῦς, σοβέω). Ὁ διώκων τὰς γραίας· κατ' ἄλλους δέ, ὅποιος συνηγαῖ τὰς γραίας, ἤγουν κοιμᾶται μὲ αὐτάς, Ἀριστ. Εἰρ. 800. Γραοσόβαι, οἱ ἀπὸ τῶν ἐχόντων ἀποστρέβοντες γραίας εἰς μὴ ἀγοράζειν, ἢ γραῖαι συγκοιμώμεναι, γραῶν ὀχεταί, ἐκ τῆς σημασίας τοῦ σοβεῖν, ἐξ ἧς καὶ σοβάδες λέγονται αἱ πόρναι.

Γραοσυλλέκτρια, ἡ (συλλέγω). Κατὰ τὸν Σουίδαν καλεῖται ὁ ἱστορικὸς Τιμαῖος, ὁ γραολογίας συλλέξας, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Γραόφιλος, ου, ὁ, ἡ. Φίλος τῶν γραιῶν, Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 812.

Γράπις, ιδος, ἡ. Τὸ ξεσπασμένον, ξεκολλημένον, ἤτοι γόμφιον, παλαιὸν δέσμα τῶν τοίχων (τὸ γυψοκάμισον) καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων, ὡς τῶν τεττίγων, κ. τ. λ. 2) εἶδος ὀρνέου. Ζήτ. Θρανίς. Παρ' Ἡσύχ. ὀξυτόνως δὲ, Γράπις, ὁ ἐρρυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι, Ἐτυμολ. Μ.

*Γραπτός, ά, όν. ρημ. ἐπίθ. τοῦ γράφω, Ξενοφ. Ἱππ. β', 1.

Γραπτύρ ήρος, ὁ, = Γραφεῖς. Ὁ γράφων. »Μέλιτος γραπτῆρα, Ἀνθ. Παλ. 6, 66. καὶ

Γράπτης, του, ὁ (γράφω), = Γραπτήρ. 2) πᾶν ὅ, τι μεταχειρίζονται διὰ νὰ γράφωσιν, ἢ νὰ σκαλίζωσι γράμματα. 3) παρ Εὐστάθ. καὶ ὁ ῥυπτής, ἔχων πρόσωπον γεμάτον ῥυτίδων.

Γραπτός, ή, όν. Γεγραμμένος· σημειωμένος, ἢ σκαλισμένος μὲ γράμματα, ἢ μὲ ξύσματα, ξυγραπτός· ὡς, »γραπτὸς λόγος, γραπτὸς νόμος«. Ναξιακ. Ἐνθεν »γραπταί«, ταυτόν γράμματα, τὰ γεγραμμένα, οἱ νόμοι. 2) δυνάμενος νὰ γραφθῇ. 3) ζωγραφημένος, ὡς εἰκών, πίναξ καὶ γραπτὰ, ἀγάλματα θεῶν.

Γραπτύς, ύος, ἡ (παρὰ τὸ γράφω, τὸ, ξέω). Ξεσμός, ξύσμα, ξυγράϊσμα, τὸ πλήγωμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἀμυχή (καὶ πληθ. γραπτύες, καὶ συναιρ. γραπτῖς), Ὀδ. Ω, 228. »Γραπτύς ἀλεείνων, ἔνθα ὁ Κύστηθ. τὰς ἐξ ἀκανθῶν, ἢ ἀκανθωδῶν γραφὰς (ἤτοι ξογραφίσματα), ἃ καὶ ἀμύσσειν λέγεται, ἔνθεν ἀμυχή. 2) παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥόδ. Ἀργ. Δ', 279. »Γράπτυς πατέρωνα, αὐτὶ τὸ γεγραμμένον τοῦ αὐτοῦ καὶ γράμμα.

Γράσος (κατὰ τινας καὶ γρᾶσος), ου, ὁ. Ἡ βρῶμα, ἢ δυσωδία τῶν τράγων. 2) ἡ δυσωδία τοῦ ἱδρῶτος ὑποκάτω τῆς μασχάλης. 3) ἡ λέρα καὶ ἡ βρῶμα, ἤτις γίνεται εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ἢ σαριά, Ἀριστοτέλ. Προβλ. ζ, 24. »Τοῦ καλουμένου γράσου ὀζουσινά. Εὑρίσκεται δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ ἐκ δύο σε, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Ἀποφθ. »Αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομένουσιν· ὅθεν κγράσσων ἄνθρωπος, ὁ ἀνόσιος, ὅποιος ἔχει εἰς τὰς μασχάλας του κακὴν δυσωδίαν, βρῶμαν· καὶ ἐν γένει, ὁ μιαρὸς καὶ ἀνόσιατος, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Γράσσος, ου. Ἡ κραυγὴ, αἱ φωναὶ τῶν στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τωντῶν εἰς τὴν πρώτην προσβολήν, ὁ ἀλαλαγμός, Πλουτ. Ἀπ. 8, 180.

*Γραστίζω, Τρέφω, βόσκω μὲ γράστιν, χορτάρι, ἐπὶ πώλου, Γεωπ. 16, 1, 11.

Γράστις, εως, ἡ (γράω). Τὸ τρυφερὸν, χλωρὸν χόρτον, ἡ χλόη· ὄζει, «Γραστίζειν τοὺς ἵππους», τρέφειν ὅηλ. τοὺς ἵππους μὲ τρυφερὸν χόρτον· λέγεται καὶ, κράστις. Ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἡμίξηρος χόρτος, ἑρμην.

Γράστων, ονος, ὁ, ἡ, ἐπὶ Γράστος. (2)

Γραῦς, ἰδος, ἡ, (παρὰ Καλλιμ. χ) Δωρ. ἀντὶ τοῦ, γρηῦς γραῦς.

Γρεῦς, αός, ἡ, Ἰων. γρηῦς, γρηός· κλητ. γρηῦ, ποιητ. καὶ γρηΐς, κλητ. γρηΐ. Τὴν κλητ. γρῆ λέγει ὁ Σκύζης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1223. (παρὰ τὸ γραεῖν, σ. ε. ᾄειν καὶ γηρᾶναι, διὰ τοῦ ρ. ἐλίδας). Γραῖα, γραῖ, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυναῖκα, Ὁμ. καὶ κυρ. ἐν Ὀδ. κατ' ἐπίτασιν, «Γραῦς παλαιή,» Ὀδ. Τ, 346. καὶ Δημοσθ. «Γραῦν γυναῖκα». 2) τὸ ἐπαρρίζον ἐν ταῖς χύτραις (τζουκάλαις), ὁ ἀφρὸς· καὶ, ἡ τζίκα, ἡ ἐπίδερμις τοῦ γάλακτος, ἡ ἄλλων ὑγρῶν, ὅταν βράζωσι κατ' ἐπιφώνησιν, ὡς Ἀριστοτ. περὶ Ζώων Γεν. Β'. «Παραπερ ἐν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς». καὶ Ἀριστοφ. Πλουτ. 1207. «Ἄλλως γὰρ χύτρας ἢ γραῦς ἔπεσ' ἀνωτάτω». 3) καρκίνος τις θαλάττιος, Schneid. Ὀππ. Ἁλ. 1, 285. 4) καμπὴ ὁ γραῦς, γέρων τις, μεταμορφωμένος ὡς γραῦς, Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ παρὰ Σουΐδ. οἱ γραῦς, ὡς τὴν ἵππον τὸν χαραδρίου ταφὼν ἔξεις.»

Γραυΐδιον, καὶ, γραυΐδιον, ὑποκ. τοῦ γραφείου.

*Γρεφεῖον, τὸ (γράφω). Πᾶν ὅ,τι, μὲ τὸ ὁποῖον γράφει, χαράττει, ἢ ζωγραφίζει, ἢ σχεδιάζει τινάς, κοιν. κονδύλιον, Πλουτ. Γραφεῖα καὶ τὰ ἐμὲ γραφεῖα, Ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς παπύροις, τόπος, ἔνθα οἱ γραφεῖς ἐνεγράπτουν (ἀπέγραφον) εἰς τὰ κατάστιχα τὰ ὑπηρέσματα, ἃ' ὁ καὶ ὁ ἔχων τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐλέγετο «πρὸς τῷ γραφείῳ.»

Γραφεύς, έως, ὁ, Γραμματικὸς· μυστικὸς γραμματεύς. 2) ζωγράφος. Οἱ γραφεῖς ἐτιμῶντο μεγάλως παρ' Ἕλλησι, καὶ σημαίνει ὅπερ τὸ Ἰταλ. Secretario, ὡς Κορνήλ. Νεπ. εἰς Ἐύμεν. Α'.

Γραφή, ῆς, ἡ, Γράψιμον, τὸ γράφειν, εἶδος γραψίματος, καὶ ἐπαμ. ἐπιστολή, Θουκυδ. Α, 129. «Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλωνε. 2) ἰχνογραφία, ζωγραφία, εἰκών, Valck. Φοιν. 131. «Κατὰ γραφήν», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον προφόρ, ὅ' καὶ καταγραφὴ λέγεται ἐπὶ τῆς τοιαύτης ζωγραφίας, Πλατ. Συμπ. Σ. 193. Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ παράλλ. βουλευτὰ τῶν ὑφαντῶν, Basil. spec. Ἀρίσταιν Σ. 30. 3) ἐν τοῖς Ἀττ. κριτηρίοις κατηγορία, ἐγκάλεσις εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλεστικὸν γράμμα ἐναντίον τινός, ὃν οὗ τὸν ἐγκαλοῦσιν ὡς προδότην τῆς πατρίδος, ἢ ὡς πταίσην κατὰ τοὺ κοινοῦ καὶ τῆς Διοικήσεως (ἐπειδὴ διὰ τὰ κατὰ μέρος καὶ ξεχωριστὰ πταίσματα, ἐλέγετο Δίκη), καὶ ἡ μὲν Γραφὴ ἐπαραδίδετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Θεσμοθετῶν, ἡ δὲ Εἰσαγγελία, εἰς τὴν Βουλὴν, καὶ ἡ Προβολὴ, εἰς τὸν Δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης. «Γραφὰς μὲν πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας, εἰσαγγελίας δὲ εἰς τὴν βουλὴν, προβολὰς δὲ εἰς τὸν δῆμον». 4) ἐν γένει, κατηγορία, ἀγέλεγξις, φόγος, ἔλεγχος, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς, «Οὐκ ἂν φιλαυτία διαφύγοι γραφήν, «ἤτοι δὲν δύναται νὰ μὴ κατηγορηθῇ εἷς φίλαυτος. 5) = γραφεῖον, ἡ γραφὶς, κονδύλιον, Ἀριστ. Σφ. 898. «Φέρε ἐγὼ τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.» 6) ἡ Γραφὴ καὶ, αἱ Γραφαὶ λέγονται παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἡ ἁγία Γραφὴ, ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς καὶ μέρος τι, παράγραφός τις τῆς ἁγίας Γραφῆς. 7) ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματ. κατὰ κριτικὴν ἔννοιαν, ἡ γεγραμμένη λέξις, π. χ. «Γέγονε δὲ περὶ τὴν γραφὴν ἁμάρτημα» (Εὐρ. Φοιν. 682. Matth.)· καὶ Σχολ. Ἀπ. Τ. 1, 1165. «Βελτίων δὲ ἡ προτέρα γραφή».

*Γράμμα, τό. Τὸ γράμμιον, Σχ. Διον.

*Γραμμίδιον, ὑποκ. τοῦ γραφείου.

Γραφικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος διὰ γράψιμον· ἔγγραφος· διορισμένος διὰ γράψιμον· ὡς, γραφικὸν μέλαν, γραφικὸς κάλαμος. «Γραφικὴ λέξις,» ἔγγραφος ἔκφρασις, ὡ' ἐναντίον «Ἀγωνιστική,» «ἤτοι ἡ μὴ ἐσονεκλεατὴ διὰ στόματος ἔκφρασις ἀγωνιζομένων συνηγόρων. «Δύναμις γραφική,» ἡ δύναμις τοῦ παριστᾶν ἐγγράφως, τὸ ὕφος, stylus. 2) ἐπιτήδειος εἰς ἰχνογραφίαν, ἢ ζωγραφίαν· καὶ μεταφ. ὠραῖος, ὡσὰν νὰ εἶναι ζωγραφιστός. «Γραφικὸς,» εἰδήμων τῆς ζωγραφικῆς, καὶ, «Γραφικὴ» (ὑπαν. τέχνη), ἡ ἰχνογραφικὴ, ζωγραφικὴ τέχνη. Ἐπιρρ. γραφικῶς.

Γραφίον, ίου, τό, = γραφεῖον, Ἱππουρ.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, = γραφεῖον, ἰδιαιτ. κονδύλιον διὰ τὰ γράμματα ἐπὶ κηροπινίδων. 2) ζωγραφία.

Γράφω, Μ. φω. Πρκ. γέγραφα, ἢ παρὰ τοῖς μεταγεν. γεγράφηκα (ἐκ τοῦ γράω· σ. ε. ᾄσω, καὶ ψαίρω, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ῥάω). Ἡ κυρία καὶ πρώτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἐστι, ξύω, ξέω, χαράσσω, ἐγχαράσσω (διότι κατ' ἀρχὰς ἔξυον, ἢ ἐσκάλιζον τὰ γράμματα ἐπάνω λίθων) καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἅπαντᾷ παρ' Ὅμ. π. χ. Ἰλ. Ζ, 169. «Πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα,» σ. ε. ἔσυε αὐτῷ ἐπιστολὰς, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο νὰ θανατωθῇ. Πρβλ. πτυκτὸς καὶ πίναξ. Ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἦσαν νὰ ἐγχαράσσωνται οἱ χαρακτῆρες τῶν στοιχείων ἐν ξυλίνῳ πίνακι, ἀφ' οὗ ἐβάλλετο ἕτερος καὶ οὗτοι συνεδεμένοι σφικτᾶ, ἐσφραγίζοντο, καὶ ἐδίδοντο τῷ γραμματοκομιστῇ· ἴσως οἱ ἀρχαιότεροι εἶχον ἀντὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἄλλα τινὰ σημεῖα (σήματα), γνωστὰ μόνον παρά τισι, τὰ ὁποῖα ἐχάραττον ἐν τῷ ξύλῳ, Ἰλ. Ρ, 599. «Γράψει δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις αἴχμῃ Πουλυδάμαντος,» ἀντὶ τοῦ ἐπέξεσε (τὸν ὦμον) ἕως εἰς τὸ κόκκαλον. Ἀλλέως ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει τοῦτο τὸ ῥῆμα. Πρβλ. γραπτύς, ἐπιγράφω. 2) παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ, γράφω, μὲ γραφεῖον κάλαμον, γράμματα, λέξεις, ἢ μὲ γραμμὰς γραμμὰς ἢ σχήματα, ἑπομένως ἰχνογραφῶ, ζωγραφίζω, ὅθεν ζῶα γράφειν = ζωγραφεῖν. 3) ἐγγράφω, καταγράφω, σημειῶ αὐτὰ, π. χ. τινὰ εἰς τὸν κατάλογον, ἤγουν συναριθμῶ, ὡς Ξενοφ. Π. Δ. «Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππέων ἐπιθυμοῦντων,» ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ καβαλικεύσωσι. — «Γράφειν νόμους», ἐπὶ νομοθέτου, γράφω νόμους διὰ ἕνα λαὸν, διὰ μίαν πολιτείαν. — «Γράφειν γνώμην», σ. ε. καταγράφειν μίαν γνώμην διὰ νὰ τὴν δοκιμάσωσι καὶ ἐγκρίνωσι. 4) γεμίζω γράφοντας· περιγράφω· ἐπιγράφω, προμηθεύω μὲ ἐπιγραφὴν, ἰδιαιτ. «Σκύλα γραφεῖν», spolia incribere. συνών. «Γράψειν εἰς τινα — Παθητ. παρὰ Δημ. «Γραφεῖσα ἐπιστολή. Μέσως δὲ ἀντὶ τοῦ, γράφω ἐμαυτῷ τί, σημειῶ, σ'ὅεν γέγραμμαι ἀντὶ τοῦ, γέγραφα, παρὰ Δημοσθ. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Φιλοκτ. 1325. «Ἐμφρεσὶ, φρενῶν ἔσω γραφεῖσαις ἐντυπὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, εἰς ἐνθύμησίν μου· καὶ «Γράφεσθαί τι,» κάμνω νὰ μοὶ ὑπαγορεύσῃ τις ἢ γραφῇ, π. χ. νόμους, ἐπὶ λαοῦ, ὅστις ἐκλέγει ἑαυτῷ νομοθέτην, ὡς, «Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντον, ἤτοι ἐδώρησαν νομοθέτας. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δικαστηρίοις, «Γράφεσθαί τινα τινος,» ἐγκαλῶ τινα ἐπὶ κριτηρίου διὰ ἔγκλημα πολιτικὸν, ἐνῷ γραφὴ, ἡ διούμενη κατά τινος εἰς τὸ κριτήριον τοιαύτη ἔγκλησις. «Γράψασθαί τιν», π. χ. ψηφισμα, δώρεαν, ἐγκαλῶ ψηφισμάτι τοῦ δήμου, ἢ δωρεάν τινα, εἰς παρανόμου, ἐν ταῖς ὁποίαις ὅμως φράσεσι συνεδίζουσι νὰ ἀναπληρώσι «παρανόμων». π. χ. «Ἐγράψατο τὴν Λαβρίου δωρεάν» (Δημ. Λεπτ. Σ. 501, 28.). σπανιώτερον αἴτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς Ἀριστ. Εἰρ. 107. 108, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. τύπῳ, Ἀριστ. Ὀρν. 1033. «Τὸ γεγραμμένον ἢ ἀμφισβητουμένη ποσότης χρημάτων, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγκαλεῖται τις. (συγγ. τῷ, χράω, χραύω, χραίνω, χρέω, χρίμπτω, χράσσω, καὶ τῷ, γλάφω, γλύφω, ὡς καὶ παρ' Λατ. scalpo καὶ scalpo συγγεν. τῷ, scribo).

Γραφεῖον, βῆμ. ἀφετ. (γράφω, Μ. γραφῶ), Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ γράψω.

Γράω, γρῶ, Μ. ᾱσω, = γραίνω. Τρώγω· τρισαλίζω, Καλλιμ. λειψ. 200. συγγεν. τοῦ, γρόνος, ἴσως δὲ καὶ τοῦ, γράφω. (2) Ἰων. γρέω.

Γραώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = γραώδες, Στρεβ. 1, σ. 16.

Γρηγορέω, ῶ, = ἐγρηγορέω, ἐγείρω, ἐκ τοῦ παρακ. ἐγρήγορα, Ν. Δ. ὄζειν

Γρηγόρησις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος, ἀντὶ ἐγρηγόρησις. Τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἄγρυπνος.

Γρηγορικός, ἡ, όν· νεώτ. τύπος ἀντὶ ἐγρηγορικός. Ἄγρυπνος, ἄγρυπνος.

*Γρηγόρσιον, τό. Τὸ κάμνον τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ νυστάζῃ, Εὐστάθ.

*Γρήγορσις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος ἀντὶ ἐγρήγορσις.

Γρηΐος, ὁ, ἡ. Παλαιὸς, γέρων, ἐκ τοῦ

Γρηῦς, γρηός, γρηΐ. Ἰωνικ. καὶ διαιρέσει γρηΰς, γρηΰος, ἡ ποιητ. καὶ γρηΐς, ἀντὶ γραῦς, Ἰρὰ, γερόντισσα· παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται καὶ οἱ ἄλλοι τύποι γρηῦς, καὶ γρηΐς· εὑρηται δὲ καὶ ὁ τρίτος γρῆς, ἔστιν ὅμως ἐσφαλμένος.

Γρίνος, ὁ καὶ ἡ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ῥινός. Δέρμα, παρ' Εὐστ. ἴδε εἰς Ὀδ. καὶ Ἐτ. Μ.

Γρίντης, ου, ὁ· καὶ γρίντις, ἀντὶ τοῦ γρινός, Εὐστάθ. Ὀδ. σ. 1926.

Γριπάω, παρ' Ἱπποκράτει Προρρ. β'. τελ. 7. «Τὰ χρόνια ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριπούμενα», ὁ Γαληνὸς ἑρμην. ἐπιπεπλεγμένα· ὁ Βάκχιος, συνεγγίζοντα, καὶ συνάπτοντα· ὁ δὲ Ὑπόγριπιώμενα, συνελκόμενα, καὶ σπασμώδως συμπαθοῦντα· οἱ δὲ, ἐγγίζοντα· καὶ γριφώμενα, ἐπαυειλούμενα ἢ γραφόμενα. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι τὸ, γριπώμενα, καὶ γριφώμενα ἐκ τοῦ γρίφος, γρῖπος, παράγεται· καὶ χριπτόμενα, ἢ χριμπόμενα τινες, ὅ ἐστιν, ἐγγίζοντα, παρὰ τοῦ Ἱπποκρ. ἀνέγνωσαν· τὸ δὲ γριφῶσαι, ἀντὶ τοῦ γράφειν Λακωνικ. παρ' Εὐστάθ.

Γριπεύς, έως, ὁ· καὶ εἰς τοῦτο ὡς ὑηλ. γρῆπῆς, ἴδος, ἡ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς· ἐν Ἐπιγρ. καὶ ὁ ῥάπτων, πλέκων τοὺς γρίπους, Εὐστάθ.

Γριπεύω, Μ. εύσω· καὶ γριπίζω, Μ. ίσω. Ψαρεύω μὲ τὸν γρίπον.

Γριπῆις (τέχνη). Ἡ τέχνη τοῦ γριπέως, τοῦ ψαρᾶ, ἡ ψαρική, Ἀνάλ. Β'. Σελ. 9. (Δὲν Παρ. 6, 223.).

*Γριπίζω, ὡς τὸ γριπεύω, ἔθεν

Γρίπισμα, τος, τό. Τὸ πιασμένον μὲ τὸν γρίπον, τὸ κυνῆγι, τὸ ἀφάρευμα· καὶ ἀντὶ κερδος. 2) γρῖποι.

Γρῖπος, ου, ὁ. Ὁ γρίπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, σαγηνικὸν, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ. 80. «Ἐφάρευμα, ὅ,τι πιάνεται ἢ ἐπίσαξη· ἄδηλον τὸ ψαρεύειν, Διογ. Λ. α', 52.

Γρίπων, ωνος, ὁ, = γριπεύς. Ἁλιεύς, ψαρᾶς Ἀνάλεκτ. Α'. Σελ. 245. (--).

Γρίσσαω, Ζήτ. Γρύσσαω.

Γριφάω, Ζήτ. Γριπάω.

Γριφεύω, Μ. εύσω (γρῖφος). Ὁμιλῶ μὲ αἰνίγματα, ὁμιλῶ μὲ γρίφους, Ἀθην. «Γριφεύω παρὰ πότοις», κάμνω ἀστειότητες, χορατάδες μὲ αἰνίγματα εἰς τὰ συμπόσια.

Γριφολογάω, ῶ, = γριφεύω. Ὁμιλῶ μὲ γρίφους, μὲ αἰνίγματα, Νικήτ. Χρον. Γ. 3.

Γρῖφος, καὶ γρίφος, ου, ὁ, ὡς καὶ γρῖπος, γρῖπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, τὸ Σουρτσὶ· πᾶν τὸ τεχνικῶς πλεκτὸν καὶ συνηρμοσμένον· κυρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μία σκοτεινὴ ὁμιλία, αἴνιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου πάσχει τινὰς νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἄλλον, ζήτημα δύσκολον, σκοτεινόν, λόγος ἀσαφής, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν· τὰ τοιαῦτα ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ συμπόσια. Ζήτ. παρ' Εὐσταθίῳ παραδείγματά τινα Σελ. 1634. καὶ πρβ. K. O. Müllers Dorier, 2, p. 392. ὄθεν

Γριφώδης, εος, ὁ, ἡ· τό—δες (εἶδος). Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, Λουκιαν. Τραγ.

Γρόμφος, ου, ὁ· καὶ γρομφάς, άδος, ἡ· καὶ γρομφίς, ίδος, ἡ· καὶ, γρόμφαινα, ἡ. Σιδήρα, ἡ ἔχουσα ὀκλ. γουρουνάκια ξηλυκά, παλαιὰ γουρούνα, Ἱππώναξ παρ' Εὐστ.

Γρόγγος, ου, ὁ, = κόγχυλος. Ὁ γρόγγος, τὸ ἔξω τῆς συγκεκλειτμένης παλάμης, Λουκιαν. ἴδε Εὐσταθ. σελ. 1321. 2) παρὰ Μαθηματ. παλ. Σ. 46. ἐξέχοντα μέρη τινὸς διὰ νὰ πατῇ τινάς. 3) = χελώνιον, Σ. 34, ἔνθα καὶ γρογγάριον ἀναγινώσκ. ὄθεν τὸ Λατιν. Grunda. 4) ἡ δολωτὴ περόνη ἐν ταῖς μηχαναῖς. 5) παρὰ Ἡρωνι »πάλαιστὴν, εἶδος μέτρου.

Γρόνθος, ὁ. Ἡ ἀρχή, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, ἀ' κάμνει τινάς, ὅταν μανθάνῃ νὰ παίζῃ τὸν αὐλὸν, φλυέραν, δηλ. τὸ σύρισμα τῶν χειλέων, καὶ τὸ κίνημα τῶν δακτύλων· ἢ ἀναρύσησις, ἤγουν πῶς νὰ βάλλῃ τὸ στόμα διὰ νὰ φυσᾷ, ἢ τὰ δάκτυλα εἰς τὰς τρύπας· καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτή.

Γροσφομάχος, ου, ὁ (μάχομαι) καὶ »Γροσφορέρος παρὰ Πολυβ. Στρατιώτης πολεμῶν μὲ τὸν Γρόσφον, ὁ ἐλαφροπαρματωμένος στρατιώτης, Δατ. Veles. (α) Οὗτοι ὠνομάζοντο καὶ Τριαρίοι, καὶ ἦσαν παρὰ Ῥωμαίοις ἐλαφροὶ στρατιῶται, ἱστάμενοι ὄπισθεν τῶν hastatorum καὶ principum, γονατίζοντες, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν, καὶ ἀνιστάμενοι ἐμάχοντο, ὅτε ἐκεῖνοι ἐκινδύνευον.

Γρόσφος, ου, ὁ. Εἶδος μικροῦ ὁράτης, ἢ λόγχη, Πλούτ. καὶ Πολύβ. Δατ. pilum.

Γροσφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τὸν γρόσφον. 2) = γροσφομάχος.

Γρουνός, ὁ· ἴδε γρυνός.

Γραφεύς, γροφεύω, γρόφω, Δωρ. ἀντὶ γραφεύς (ζωγράφος), γραφεύω (εἶμαι γραμματεύς), καὶ γράφω, γλύφω.

Γρῦ, ἡ Γρῦ. Τόνος ἦχος φωνῆς τῶν χοίρων (ὅθεν τὸ γρύζω). Γενικῶς δὲ λέγεται καθὲ ἦχος φωνῆς, καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μούσης ἢ μούζης. »Οὐδὲ γρῦ ἀπεφήνατος, Ἀριστοφ., ἀντὶ οὐδ' ἐγρυξε, οὐδὲν ἀπεφήνω, μήτε φωνὴν ἔκβαλε· ὄθεν 2) τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα, σχεδὸν ἀεὶ ἄρνητ., Ἀριστοφ. Πλουτ. 17. »Ἐμοὶ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, ο. ε. δὲν μοὶ ἔδωκε οὔτε μίαν ψίχαν. 3) ἡ ὑποκάτω τοῦ ὄνυχος τοῦ δακτύλου λέρα, ῥύπος. ὄθεν

Γρύζω, Μ. ὐξω. Γρουνίζω, κυρ. ἐπὶ χοίρων ὅταν μεντρίζωσι, καὶ γενικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν ἐκφωνήσι κάποιαν ἄσημον φωνὴν, μουρμουρίζω, καὶ μάλ. ἐπὶ τῶν ἀνάρθρων φωνῶν μικρῶν παιδίων, ἢ δυσαρέστων, κάμνω μούζ, Ἀριστοφ. Πλ. 456. »Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; καὶ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. 9. »Γρύζομαι πλέον τι γαλαθηνὸν μυός.« Ἰδὲ γρῦ.

Γρυετός, ἡ, ὁν (γρύζω). Περὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμε τις μούζ, ἢ δύναται νὰ κάμῃ τις μούζ, Ἀριστ. Δυσ. 656. »Ἆρα γρυτόν ἐστιν ὑμῖν; ο. ε. καὶ τολμᾶτε καὶ νὰ γρύζητε; νὰ κάμητε μούζ; νὰ εἴπητε γρῦ;

Γρύλλη, ης, ἡ. Τὰ αὐτὰ καὶ γρυλλισμός.

Γρυλλήσις, εως, ἡ, = γρυλλισμός.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω (γρύλλος). Φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος· ὄθεν

Γρυλλισμός, οῦ, ὁ. Ἡ φωνὴ τῶν χοίρων, τὸ μούγγρισμα τῶν χοίρων, γρούνισμα.

Γρύλλος, ονος, ὁ· ὑποκορίστ. τοῦ γρύλλος, ὡς γρύσων.

Γρύλλος, ου, ὁ. Χοῖρος, γουρουνάκι. Κατ' Φρυν. ΑΒ. p. 33. πρέπει νὰ γραφῇ γρῦλος, γρυλίζω κτλ. 2) Αἰγύπτιος χορὸς, Ἀνεκδ. Πεκκερ. α', 33.

Γρυμαία, ας, ἡ. Σκεύλα, τροβᾶς, καὶ τζέπη. Ζήτ. κρυπτ. 2) = γρυτή. Σωτάδης παρ' Ἀθηναίῳ δ'. ὀνομάζει τὰ ἐπίλοιπα μικρὰ ὀψάρια, »Τὴν δὲ λοιπὴν γρυμαίαν ἐψῶν, ὁ δὲ Θεμίστ. Λόγ. κά. σ. 257. »Καταλιπεῖν μὲν τὰ λαιστήρια καὶ τὰς ἰκτῖδας, καὶ τὴν γρυμαίαν, λέγει τὰ ἐπίλοιπα παραμικρὰ σκεύη τοῦ σπηνίου· καὶ ἐν Λόγ. ΚΓ. »Σπυρίδιόν καὶ γρυμαία,« πλῆθος ποταπῶν ἀνθρώπων· ὄθεν σημαίνει τὸ παραμικρόν, οὐτιδανὸν καὶ εὐτελές.

Γρυμαιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), = γρυταπώλης, Λουκιαν. Ἀλεξίφ.

Γρυμαίω, Ζήτ. κρύπτω.

Γρυμέα, ἡ, = γρυμαία.

Γρυνός, καὶ γρουνός, ὁ. Δαλός, ἕνα κομμάτι ξηρόν, ἢ ἀναμμένον ξύλον, κυρ. αἱ τῶν ξύλων ξηραὶ καὶ παχεῖαι ῥίζαι, Λυκοῦργ. Τζέτζ. Ἡρ. π. μον. λ. σ. 33, 15.

Γρυπαίετος, ου, ὁ (γρῦψ), Λετὸς καμπουρωτὸς (ἀνάγεται εἰς τὴν μυθολογίαν), Ἀριστοφ. Βατραχ. 929.

Γρυπαίνω (γρυπός). Κάμνω τι κυρτὸν, καμπυλώνω· καὶ οὐδετ. γρυποῦμαι, παρ' Ἀρποκρατ. ἐξ Ἀντιφ.

Γρυπαλώπηξ, εκος, ἡ· ἐπωνυμία τινὸς ἀρρώστου (πάσχοντος, ὡς φαίνεται, κύρτωμα κατὰ τὴν ῥάχιν) παρ' Ἱππ. σ. 1201, Ε. »Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνύμου ἐκάλεῖτο γρυπαλώπηξ· περὶ ἔτεα ἑῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ἐξωκείροντος πολλάκις· γενόμενος δὲ περὶ ἔτεα τριάκοντα, φθινάδης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν.«

Γρυπάνιος, ὁ, ἡ (γρυπαίνω). Καμπούρης ὑπὸ ἡλικίας· ὄθεν, γέρων.

Γρυπός, ή, όν. Κυρτωμένος, καμπύλος, καμπουριασμένος· καὶ κυρ. Γρυπός, ὁ ἔχων στραβὴν, κυρτὴν, καμπουρώδη μύτην, γερακομύτης. 2) τροπ. ὑπὸ φρονήσεως καταπλακωμένος, περίλυπος. 3) = γρύψ, Ἡλιοδ. Γ.

Γρυπότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, κυρίως ἡ τῆς μύτης, Ξενοφ. Κ. Π. 8, 4, 21. καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. Α, 4.

Γρυπόω, ῶ (γρυπός), = γρυπαίνω· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ ἀντὶ τοῦ γρύπτω οὐδετέρως ἔχει· καμπουριάζω τὸν ἐμαυτόν μου. 2) = γαυπόω.

Γρυσμός, οῦ, ὁ (γρύζω). Τὸ γρούνισμα τῶν χοίρων, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. Θ', Σ. 376. Α.

Γρύσσων, καὶ γρίσσων, ωνος, ὁ, αὐτὸ τοῦ, γρύλλος. Γουρούνι, Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Σ, 784.

Γρυτάρεον, τό· ὑποκορ. τοῦ γρύτη.

Γρύτη, ης, ἡ. Παλαιὸν, σύτιδανὸν καὶ ἄχρηστόν τι· κυρ. πρᾶγμα παλαιὸν, καὶ ἐξηκριμένον, ὡς φόρμα, ἢ ἀγγεῖα, σκεύη τοῦ ὀσπιτίου, τὰ ὁποῖα δίδονται νὰ πωληθῶσι· λέγεται καὶ γρυμέα (χορδὰς, Τουρκ.)· ὄθεν, ἐκγρυτεύειν, συνάξειν, ἢ ἐξερευνᾶν, διαλέγειν τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοδόκος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ τὴν γρύτην δεχόμενος, πάνιον, ἢ φέρων, ἢ συνάζων, Ἀναλ. Β'. 107. 2. καὶ γρυτοδόκη, ἡ· τὸ δοχεῖον τῶν παλαιῶν καὶ ἀχρήστων πραγμάτων, Ἀνθ. Π. 6, 254.

Γρυτοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν παλαιά, οὐτιδανὰ καὶ μετεχειρισμένα πράγματα.

Γρύψ, υπός, ὁ. »Ἐν μωσῶσι ζῷον, ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου πρώτου ὀνομασθὲν, τὸ ὁποῖον φυλάττει τὰς τρύπας, ὅπου ἐκβαίνει ὁ χρυσός, ὅμοιον καὶ τοῦτο τῶν χρυσοφυλάκων μυρμήκων, Ἡρόδ. Γ, 102. Τετρασκελὴς οἰωνὸς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰσχ. Προμ. 385., ἂν τῷόντι ἐνόησε γρῦπα, διότι ῥητῶς δὲν ὀνομάζει αὐτὸν, ἱππαλεκτρυὼν δὲ ὑπὸ Ἀριστ. Βατρ. Οἱ Γρῖπες ἐνομίζοντο ὡς φύλακες τῶν μεταλλείων χρυσοῦ ἐν τῇ Ἄνω Ἀσίᾳ καὶ ἐν παιπστειεῳ ἀγῶνι μετὰ τῶν μονοφθάλμων Ἀριμασπῶν· καὶ πρῶτος ἐμνημόνευσεν αὐτῶν ὁ Ἀριστέας πρὸ 560 ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, Ἡρόδ. τ', 166. (ὅτι τὸ Ψύλλον ἔστι μακρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, διδάσκει ὁ Βιργιλ. Ἐκλ. 8, 27· καὶ προσεπιβεβαιοῖ ἡ ἀναττίβρητος συγγένεια μετὰ τοῦ γρυπός. Ἐν περιοδεσιν, οἷας παρ' Ἡροδ. δ, 13. 27., ἔπρεπεν ἄρα νὰ γραφῇ γρῦπας, ἀντὶ γρύπας.)

Γρῶνος, ἡ, ον (γράω). Καταφαγωμένος, κατατρυπημένος, κεύθιος· κοῖλος, βαθυλός, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 77. καὶ Λυκόφ. 631. καὶ 1280. ὄθεν ἡ Γρώνη (πέτρα), τρύπα βράχου, σπήλαιον, Νικάνδρ. Θηρ. 794. »Γρώνη μυοδόκος«, ψωλιά, τρύπα, ὅπου κατοικοῦν αἱ ποντικοί.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Υ.

Γύα, ἡ Γυῖα, ποιητ. καὶ Ἰων. γυίη. Γεωργημένη γῆ, δουλευμένον χωράφιον, λτιν. Εὐριπ. »Πυροφόρα τε γύαια, ἐξαιρ. μέτρου χωραφίων, ἢ γῆς, πλέθρου, ἀρούρας, τροπ. ἐπὶ μήτρας, Σοφ. Ἀντιγ. 569. 2) ἀντὶ γῆ. — Συγγεν. τῷ, γύης, γυίον, γύαλον. (γύα υ—, Ἰακ. Ἀν. Π. 517.)

Γύαια, τά, = πρωκτὸς. Σχολιαὶ, δι' ὧν δένουσι τὴν πρύμναν τοῦ καϊκίου, ὅταν τὸ τραβῶσιν εἰς τὴν γῆν. Δεων. Ταρ. 57.

Γυάλαι, ων, οἱ. Ποτήρια, λέξις Μεγαρική.

Γυαλοθώραξ, ακος, ὁ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Γύαλον, ου, τό (παρὰ τὸ ἄγω, γῶν, κύτος). Πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης, στρογγυλότης. Παρ' Ὁμήρῳ σπανιῶς αὕτη ἡ λέξις μόνον εἰ Ἰλ. καὶ τίθεται ἀεὶ ἐπὶ θώρακος οὕτω, »θώρηκα γύαλον, καὶ ἔστιν ἡ πολλὴ καὶ πλατεῖα κοιλότης αὐτοῦ περὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη· διότι ἐν τῷ ἡρωικῷ αἰῶνι συνίστατο εἰς δύο τομάτια καὶ μέρη (γύαλα), ἡμιθωράκια, ὀνομαζόμενα, τὸ μὲν διὰ νὰ σκεπάζῃ τὸ στῆθος, τὸ δὲ, τὴν ῥάχιν, τὰ ὁποῖα ἐδένοντο διὰ πορπῶν, ἤτοι λωρίων κτ. ὑποκάτω τῶν ἀμασχαλῶν· τοῦτο τὸ εἶδος θώρακος, ὅπερ ὅλος ὠνομάζετο »τετράδιος θώραξ, ἐστὶ τιθέμενος κατὰ γῆς, ἱστάμενος ὀρθιος, ὠνομάσθη ὑστερώτερον γυαλοθώραξ, ὡς παρὰ Παυσ. Φωκ. 10, 26, 2. Παραδείγματα παρ' Ὁμ. εἰσιν Ἰλ. Ε, 99. 189. Ν, 507. 587. Ο, 530. Ρ, 314. »Τυχὼν κατὰ ῥῆξιν ὤμου θώρηκος γύαλον. »Βαλὲ γαστέρα μέσσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον«. »Κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον«. »Θώρηξ, τὸ ῥ' ἑψήσει γυάλοισιν ἀρηρότα«, ο. ε. τὸν ὁποῖον ἐφόρει προτηρμεσμένον εἰς τὰς κοιλότητας. Πρβ. κρατοσγύαλος. — Μεθ' Ὁμηρον ἤν ἐν χρήσει ἐπὶ τοιούτου ἐπὶ κωλάδων, φαράγγων, καὶ ἐπὶ μέρους ἐπὶ βαθυτέρου κειμένου μεροῦ· ὄθεν »Κρατῆρας γυάλοιεν, (Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1052.) αἱ κοιλίαι τῶν κρατήρων, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μεγαρεῦσι γυάλης, ποτήριον· καὶ παρὰ Ἴωσι. »Πέτρας γύαλα«, ἤτοι αἱ κοιλότητες τῶν βράχων. Τὸ σπήλαιον· καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 439. »Γύαλα Περνησσοῖο, αἱ κοιλάδες τοῦ Παρνασσοῦ· καὶ παρ' Ὀρφ. »αἰθέρος γύαλα«, ἡ καμάρα, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἀντὶ τοῦ, περίβολος, ὅ ἐστι τοῖχος, περίφραγμα, ὡς »χώρας γύαλα«, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 110. καὶ, »Λύδια γύαλα«, αἱ κοιλάδες, πεδιάδες Λυδίας (παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 566). Καὶ ἀντὶ τοῦ τύμ, χωρᾶφια, κάμποι ἐσπαρμένοι, λιβάδια, ὡς, »Γυάλοις καρποφορεῖσι«, Εὐριπ. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, τὸ κεῖλος τῆς χειρὸς, ἡ παλάμη, ἡ χοῦφτα. Κατὰ τοὺς Ἀθην. 14'. ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσι Γυάλαι, ἐν τοῖς Γυάλης, τὰ ποτήρια. Ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς. (ν υν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

*Γυαλός, ή, όν. "Οποιος δύναται να πιασθῇ μέ τήν φούχτα, ὡς παρ' Εὐσταθ. (Ἰλ. σ. 526, 42. καὶ Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 99.) ἀναφέρεται ἀδεσπότως, «Γυαλόν λίθον ἀγκασασθαι», ἀντὶ χερμάδιον, ὥστε νά δύναται νά χουφτωθῇ. Γύαλος δέ (προπαροξυτόνως) παρά τῷ Μ. Ἐτ. σ. 243, 12. ἑρμηνεύεται διά τοῦ, κύβος, λίθος τετράγωνος· καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημασίας παράγουσι τό ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, δίδω εἰς χεῖρας.

*Γυγάδας, ὁ. Ὁ θησαυρός, ἤ τό θησαυροφυλάκιον τοῦ Γύγου, Ἡρόδ. 1, 24.

*Γύγης, ου, ὁ. Εἶδος ἐνόδρου πτηνοῦ.

Γύης, ου, ὁ. Λέγεται παρ' Ἡσ. Ἔ. 425. μέρος τοῦ ἀρότρου, τοῦ ἀλετριοῦ, τό ὁποῖον ἐπιστηρίζεται τό υἱκ. 2) = γῦα, χωράφιον, κάμπος, τόπος γεωργήσιμος· θεωρεῖται ὡς Ἀττικώτερον ἡ λέξις, Elmsl. Σοφ. Ο. Κ. 58. Εὐριπ. Βακχ. 13. καὶ Ἡρακλ. 839. (υ–).

Γυήτης, ου, ὁ. Χωλός, κουτζός, Ἡσύχ. παρά τό Γυιός.

Γυιαλῆς, ὁ, ἡ (γυῖον, ἅλτης). Ὁ δυναμόων, ἤ ἐστρευών τά μέλη, Νικ. Θηρ. 529.

*Γυιαλενές, έος, ὁ, ἡ (ἁλή). Δυνατός τά μέλη, ὡς νέκη, ἥβη, παλαισμοσύνη.

*Γυιαρκής, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Δυνατός τά μέλη· δυναμόων τά μέλη, μέ δυνατά μέλη, Πινδ. Πυθ. 3, 6, ἔνθα ἐπί ἐντελοῦς ὑγείας.

*Γυῆτ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί γύα, ἔθεν

*Γυιητέμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατέμνων, κόπτων τό λήϊον, τό χωράφι, Ἰατ. Ἀπ. Π. 517.

Γυιοβερῆς, ὁ, ἡ, τό –ές (βαρέω). Ὁ καταβαρύνων τά μέλη, ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 61, ὡς πάλασμα, κάματος.

Γυιοβόρος, ου, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ κατατρώγων, φθείρων τά μέλη, ὡς πῦρ καί, μελεδώνες, ἤτοι φροντίδες, Ἡσ. Ἔ. 66., ἔνθα ἄλλοι γνωκόσους ἀναγινώσκουσι, Rohnk. ep. cr. p. 80.

Γυιοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ σαμάζων, ἤτοι σχηματίζων καί γυμνάζων καλῶς τά μέλη, Πινδ. Ἴσθμ. ζ, 75. καὶ ἀντί τοῦ, ὁ διδάσκαλος τῆς παλαιστικῆς, ἀθλητικῆς.

Γυιοδόντος, ὁ, ἡ (γυῖον, ὀδούς), ἡ, γυιοδόντιοι. Τρέμων καὶ ὅλα τά μέλη, Φρύνιχ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει Ἀσαρβές.

Γυιόκολλος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὁποιος κολλᾷ, συνδέει, στερεοῖ τά μέλη, Ἀνθόφ. 1202.

Γυιοκόρος, ὁ, ἡ (κορέω). Παστρεύων τά μέλη. ἀμφ. γραφή, ἀντί γυιοβόρος, ὡς παρ' Ἡσυχ. Ἔργ. 66. «Μελεδῶνες γυιοκόροι», ἔνθα γυιοβόροι ἀναγνωστέον, ἤτοι τά μέλη ἐσθιουσαι φροντίδες.

Γυῖον, τό. Βάσε μέλος τοῦ σώματος· κυρίως δέ, ὅλον τό ποδάρι· εἶτα δέ καί τό ποδάρι καί χέρι μετά τῶν μερῶν αὐτῶν, ὁ βραχίων, τό γόνυ· καὶ ταῦτα τά μέλη ὡσαύτως οὕτω δεῖ τάς συχνάς τοιλότητας, ἃς κάμνουσιν ἐν τῷ λιγίζεσθαι (παρά τό ἄγνυμι, λιγίζω). Παρ' Ὁμ. συχνάκις, ὅστις ὅμως χρῆται παντοχοῦ τῷ πληθυντικῷ (Ἰλ. Ε, 122. Ν, 61. 512. Γ, 34. Ψ, 772. κτλ.). Τό εἰκόν ἔχει πρῶτος ὁ Πίνδαρος, παρ' ᾧ σύλοι καὶ ὅλον τό σῶμα, ἄλλον τό ὑποκείμενον· ἐντελοῦς ὑγιᾶ ποδῶνε, Ἰλ. Ν, 512. Συνήθεις Ὁμήρ. φράσεις εἰσί, ἡγυΐα λέλυντο· τρόμος, κάματος λάβε γυῖα· τρέμεν δ' ὑπό γυῖα· πέσητε γυῖα (ἀντί ἐφόνευσα)· βαρύνεται ἡ κάμνει γυῖα, κ. τ. τ. 2) πλ. τά γενητικά μέλη. 3) τό βρέφος.

Γυιοπαγής, ές, ἡ, τό –ές (πήγνυμι). Ὁ συμπήγνων, πιέζων τά μέλη καί κάμνων αὐτά νά στέκωνται κορδωμένα, ἐκκαμπτα, Ἀναλεκτ. Β'. 13.

Γυιοπέδη, ης, ἡ (πέδη). Ἅλυσις, δεσμός τῶν ποδῶν, ἤ ἄλλο τι δεσμεῦον τούς πόδας· καὶ ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Γυιός, ή, όν. Χωλός, πιασμένος τά μέλη, παράλυτος, Ἀντωτρ. 144. «Γυιαί μοῖραι».

Γυιοστρεφής, έος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ ἰατατήκων, καὶ ἐπομ. κατατρώγων, καταναλίσκων, κατ' ὀλίγον φθείρων τά μέλη, καὶ προξενῶν ἀτροφίαν· ἐπίθετον πενίας, Ἀνθ. Π. 6, 30. «Γυιοστακὴς πενίης» καὶ παθητικῶς, ὁ ἔχων μαρασμένα, ἀναλελυμένα, ἀδύνατα τά μέλη, αὐτόθ. Σελ. 71. «Γυιοστακὴς δὲ λιπών τάδε σύμβολα κώμου», τετηκώς.

Γυιοτόρος, ου, ὁ, ἡ (τορέω). Ὁ διατρυπῶν τά μέλη, Ἀναλ. Β'. σελ. 464, ὡς, μύρμηκες.

*Γυιοτρομέω. Τρέμω κατά τά μέλη, Τζέτζ. Ὁμ. 312.

*Γυιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων, συσφίγγων, δεσμεύων τά μέλη, ὡς, πέδαι, Λυκ. 1076.

Γυιοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τά μέλη, = γυιοβόρος. (π)

Γυιόχαλκος, ου, ὁ, ἡ (χαλκός). Ὁ ἔχων χάλκινον μέλος, σῶμα, Ἀνθ. Π. 15, 26. «Τόν γυιόχαλκον οὐρου», ἐπί ἀστραγάλου.

Γυιόω, ῶ (γυιός). Τά σκέλη βλάπτω, χωλόω, πηρόω, παραλύω τά μέλη, οἷον πόδας, χεῖρας· ἐν γένει, ἐκνευρῶ, καταλύω τήν δύναμιν, ἀδυνατίζω, μουδιάζω, βλάπτω· καὶ εὐσυχίᾳ. Ἰλ. Θ. 402. 416. «Γυιώσω μέν σφωιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους», ἀντί τοῦ, χωλώσω· καὶ παρ' Ἡσιόδ. «Ἥρπε γυιωδείς» παρά δέ Ἱπποκράτ. πολλαχοῦ, καθώς καὶ τό, καταγυιόω, ἀντί τοῦ ἀδυνατίζω, ἐκβάλλω τινά ἀπό τάς δυνάμεις του· καὶ παρά Νικάνδρ. Θηρ. 731. ἀντί τοῦ, πληγέω. Σημαίνει δέ γυιοῦσθαι, παρά Γαλην. περί ἄρθρ. σελ. 819. καὶ 820., γίνεσθαι ἐλάττονα, κοιτέτερον, ἐπί μελῶν τοῦ σώματος.

Γυλεπύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρόν καὶ λεπτόν λαιμόν, Ἀριστ. Εἰρ. 785. ἐκ τοῦ

Γυλιός, οῦ, καὶ γύλιος, ου. Τραγαντζίδα, τροῦβα τῶν στρατιωτῶν, εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καὶ κρόμμυα, Ἀριστ. Εἰρ. 531. ἤτοι δέ πλεγμένη στενή καὶ μακρυά. Φιλήμ. παρ' Ἀθην. «Γυλίαν τιν' ἀργυρωμάτων», ἔνθα ὁ Πασσοριβώνος «Γυλλιόν τινα» ἀλέγ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1096. «Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω θεῖρα τὸν γύλιον ἐμοῖν». Ζήτ. καὶ Χειρογράλλιος. (συγγεν. τῷ, γαῦλος.)

Γυμνάζω, Μ. ἄσω (γυμνός). Γυμνάζω, ἀσκῶ, διδάσκω τινά γυμνόν εἰς τήν παλαίστραν· καὶ τροπ. γυμνάζω τινά, τόν κάμνω νά μοζῇ, νά ἀσκηθῇ, νά γίνῃ ἐπιτήδειος εἰς κάθε κόπον, ἔργον καὶ γύμνασμα, τόσον ἐπί γυμνάσεως σωματικῆς, ὅσον καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ συχνότερον ἐπί ἀνδρώπων, παρά πραγμάτων. Ξενοφ. Ε. Π. 6, 32. «Γυμνάζω τούς παῖδας ταῦτα ποιεῖν». 2) κινῶ, παρακινῶ. Παθητ. ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι διά νά γίνω ἐπιτήδειος εἰς τι· κυρίως εἰς τήν Γυμναστικήν. «Γυμνάζομαι πρός τε, καὶ ἐπίτιον καὶ τινα», παρακινῶ ἐμαυτόν. τροπ. ἀμφιβάλλω· δέν ἀποφασίζω, Ἡλιοδ. Αἰθ.

Γυμνάς, άδος, ὁ, ἡ, = γυμνός. Γυμνός, Seidl. Εὐρ. Τρωαδ. 461. 2) γυμνάζομενος, ἀγωνιζόμενος, ἀμφίτι, Εὐρ. 3) ὡς οὐσιαστ., = γύμνασις, γυμνάσιον, Ἰατ. Ἀνθ. Π. 3, 2. σ. 309. «Εἰμέχθου ἐπί γυμνάδοσι».

Γυμνασία, ας, ἡ. Ἄσκησις, γύμνασις· σπουδή. «Ἡ γυμνασία μᾶλλον ἡ ἀργία προηγείσθω», Γαλην. πρός Γλαυ. Βιβλ. Α'.

Γυμνασιάρχεω, ῶ. Εἶμαι γυμνασίαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, ἄρχων τῶν γυμνασίων. Τοῦτο ἦταν εἰς τάς Ἑλληνικάς Δημοκρατίας ἀξίωμα τῶν πλουσίων, τό ὁποῖον ἐλάγετο ἀπό κάθε φυλήν διά ὡρισμένον καιρόν, καὶ ὁ ἔχων τό ἀξίωμα τοῦτο εἰς καιρόν τῶν ἑορτῶν ἐδίδασκε δι' ἐξόδων του τούς νέους παῖδας εἰς τά ἀναγκαῖα γυμνάσματα, καὶ εἰς τούς ἀγῶνας, Wolf Λεπτ. Σ. ιβ'. Boekh. Ath. Staatshaush. 1. σ. 494.

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ· καὶ, Γυμνασίαρχος, Ὁ τήν ἐπιμέλειαν ἔχων τοῦ γυμνασίου, ὑπό τῆς πόλεως ταύτην πεπιστευμένος, ὁ ἐκλελεγμένος ὑπό τῆς πολῆς ἐπιστάτης εἰς τό νά διδάσκωνται δι' ἐξόδων του οἱ νέοι τούς ἀγῶνας, καὶ τά ἀναγκαῖα γυμνάσματα.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ. Τό ἀξίωμα, ἔργον τοῦ Γυμνασιάρχου.

*Γυμνασιαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τόν γυμνασιάρχην, ὡς, ῥάβδος, Πλουτ. Ἀντων.

*Γυμνασίαρχος, = γυμνασιάρχης.

Γυμνάσιον, ου, τό. Ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον γυμνάζ κάμνει τινάς τάς ἀσκήσεις καὶ τά ἀγωνίσματα τόν σώματος, ὅστις ὑπῆρχε παρά τοῖς ἀρχαίοις ἱερός καὶ ὑπό θείαν φυλαξίν· ἐν γένει, κάθε τόπος, ἐν ᾧ γίνεται πᾶσα γύμνασις, μάθησις. Παροιβ. παλαίστρα. 2) ἡ γυμνασις αὐτή τοῦ σώματος. 3) λουτρόν.

Γύμνασις, εως, ἡ. Ἄσκησις, τό ἐξασκεῖν τό σῶμα γυμνόν πρός μάθησιν τῶν ἀγώνων· καὶ ἁπλῶς εἰς κάθε τ γυμνασις, ἄσκησις· συνών.

Γυμνασιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὁμοιάζων, ἤ ἐπιτήδειος εἰς γυμνάσιον, Κικ. Ἀττ. Δ'. 6.

Γύμνασμα, τος, τό. Τό πρᾶγμα τῆς γυμνάσεως, τό ἐκ τῆς γυμνάσεως γινόμενον, ἤ ἀκεῖνο, τό ὁποῖον γίνεται διά γύμνασιν, καὶ ἡ γύμνασις αὐτή.

*Γυμναστέον, 3ον. ἐπίῤῥ. τοῦ γυμνάζω. Πρεπει νά γυμνάζῃ τις, νά γυμνασθῇ, Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 28.

Γυμναστήριον, τό· τό αὐτό καὶ γυμνάσιον, Ἀριστοτ. Ἐπιστ. 2, 3.

Γυμναστής, οῦ, ὁ (γυμνάζω). Ὁποιος διδάσκει τήν γυμναστικήν τέχνην, ἤ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, ὁ τινες ἠθελον ἐκ τῆς ἐπιτηδειότητός των καὶ ἀνδρείας νά ζῶσι καὶ ἐγύμναζον τούς παῖδας ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐν ᾧ ὁ παιδοτρίβης ἐδίδασκεν ὅλους τούς ἐλευθέρους παῖδας, καὶ ἦτον τήν γυμναστικήν μόνον μέσον καλῆς ἀνατροφῆς· γενικῶς, ὁ γυμνάζων τινά εἰς ὁποιανδήποτε τέχνην, Ξενοφ.

Γυμναστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τάς γυμνασεις ἤ εἰς τούς γυμναστάς· ἔχων κλίσιν εἰς τό γυμνάζεσθαι· γυμνασμένος· ἀγαπῶν τά γυμνάζεσθαι· ἡ Γυμναστική (τέχνη ὑπλ.), ἡ τέχνη τοῦ Γυμναστοῦ, οἷς ἤς γυμνάζεται, «Τέχνη ποιητική σωματικῆς εὐεξίας· ἔστι δέ παιδεία ἡ μέν ἐπί σώματι, γυμναστική, ἡ δέ ἐπί ψυχῇ, Μουσική», Πλατ. 2. Πολιτ.

Γυμναστικῶς, Ἐπίῤῥ. Μέ γύμνασιν, μέ γυμναστικόν τρόπον, Ἀριστ. Σοφ. 1212.

Γυμνηλός, ὁ, ἡ (γυμνάω). Ἀντί τοῦ, ἐνδεής. Ἡσύχ. Ἐτ. Μ.

Γυμνής, ῆτος, ὁ, = γυμνός, ἰδιαιτ. ἕνας ἀλαφροσαρματωμένος πεζός στρατιώτης. Διόδ. Σικελ. Γ'. 8. «Γυμνῆτα βίον ἐχουτες». Ζήτ. Γυμνητ.

Γυμνησίαι, καὶ Γυμνητίδες νῆσοι, λέγονται αἱ Βαλεαρίδες νῆσοι, τῶν ὁποίων οἱ ἐγκατοικοι, ἐπειδή τοι ἦσαν τό ἔθος γυμνοί, ἤ ἐγυμναζοντο εἰς τό τοξεύειν, Λίβιος ἐν Ἐπιτομ. 60. Quas Graeci Gymnesias appellant, quia nostalem nudi exigant.

Γυμνητεία, καὶ ποιητ. γυμνητία, ἡ (γυμνής). Οἱ πεζοὶ ἀλαφρά ἁρματωμένοι στρατιῶται, (ζήτ. τό ἑπόμενον), Θουκυδ. Ζ', 32. Τ. α, 1. 2 243. Poppo. 2) γυμνάτης.

Γυμνητεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι γυμνός, ἤ ἐν χρεία φορεμένος· καὶ ἐπί στρατιωτῶν, ἀλαφροσαρματωμένος. Παρά δέ Νικητ. Χρον. 10. 3. «Γυμνητεύω παντός ὅπλου», ἀντί τοῦ γυμνός εἰμι ὅπλων· ὁ αὐτός δέ καὶ γυμνητεία, ἀντί τοῦ, Γυμνότης ἔχει ἐν 10. 9. καὶ Χρυσ. «Οὐ γάρ ἁπλῶς θεῖ τάς τοιαύτας δεξιώσεις παῖδες, ἀλλά τούς πειθωσιν, ἀλλά τούς διδωσιν, ἀλλά τούς γυμνητεύουσιν».

Γυμνήτης, ου, ὁ· καὶ ἐπλ. Γυμνῆτις, ιδος, ἡ· ἀντί τοῦ, γυμνής. Ὁ ἐλαφροσαρματωμένος στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιώτης, Λατιν. levis armatura. Πολλάκις δὲ συγχέεται μὲ τὸ, γυμνὸς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. α', 6. »Τοὺς γυμνήτας« καὶ κατωτέρω, »Οὐδένα γυμνῆτα« καὶ ἐν Ἐπιγράμ. (Ἀνθ. Π. 7, 65.) »Γυμνήτην βίον«, ἀντὶ τοῦ »γυμνῆτα βίον«. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Γυμναστικός.

*Γυμνητία, ἡ, =γυμνητεία, ποιητ.

Γυμνητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν γυμνῆτα· καὶ οὐδέτ. »τὸ Γυμνητικόν«, ἀντὶ τοῦ, γυμνητεία, τὸ φιλόν πεζικόν.

Γυμνικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰς γυμνάσεις τοῦ σώματος· ἰδίωτ. »Γυμνικὸς ἀγὼν«, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται τινας, ἢ παλαίει γυμνός, ὁ γυμνὸν τὸ σῶμα ἐξαιτῶν, οὗ τὸ ἐναντίον, Μουσικὸς ἀγών, ὁ τὸ πνεῦμα ἐξαιτῶν. »Γυμνικὰ ὅπλα, ψιλά, ἐλαφρὰ ἅρματα· καὶ, »Γυμνικοὶ, οἱ ἐλληταί.

Γυμνίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. γυμνῖτις, ιδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ γυμνὴς, καὶ γυμνήτης, Δυκόφρ. 387. ποιητ.

Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι. Ἀφήνομαι νὰ μὲ βλέπῃ γυμνόν, φαίνομαι γυμνός· βέλτιον γυμνοδέρκομαι. ἐκ τοῦ

Γυμνοδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὁ φαινόμενος γυμνός. Δωρικ. Κνιδ. Α'., ἐνθ' ἄλλοι ἀναγιν. γυμνοδέρμης, μὲ γυμνὸν δέρμα.

Γυμνόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ ἔχων γυμνὸν, ἤτοι χωρὶς φλοιὸν (τζέφλιαν) καρπόν.

Γυμνοπαιδεά, ᾶς, ἡ· καὶ, Γυμνοπαιδία (καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτ. ἐν χρήσει.). Ἐλέγετο μία χρονικὴ ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ ἀνδρύμησιν τῶν παρὰ Θυρέᾳ πεσόντων, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ παιδία ἐχορευον γυμνὰ καὶ ἔκαμναν καὶ ἄλλας γυμνικὰς σκέψεις, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. β', 61. Ἑλλην. ς'. δ', 16. Πλατ. Νόμ. Α'. Rulnk. Τίμ. σ. 33. Συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Η'. τοῦ Ἀθηναίου, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐπανηγυρίζετο ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

*Γυμνοπαιδικὴ, ἡ. Ἡ ὀρχησις, ἥτις ὠνομάζετο καὶ ἀναπάλη, Ἀθην. ιδ'. σ. 630. D.

Γυμνοποδέα, ᾶς, ἡ, =γυμνοποδία.

Γυμνοποδέω, ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ ποδάρια, Γρηγ. Ναζ. καὶ Σωκρ. Ἐπιστ. Π'., ἐκ τοῦ

Γυμνοπόδης, =γυμνόπους, Σουϊδ.

Γυμνοποδία, ίας, ἡ. Τὸ περιπατεῖν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπολυσιά. ἐκ τοῦ

Γυμνόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ περιπατῶν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπόλυτος.

Γυμνορρύπερος, ὁ, ἡ (γυμνὸς καὶ ῥυπαρός). Ὁ γυμνὸς καὶ ἔχων ξεσχισμένα καὶ ῥυπαρὰ φορέματα, γυμνὸς καὶ μουρδάρης, Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. 2, 16.

Γυμνός, ή, όν. Γυμνὸς, χωρὶς φορέματα, ἰδιωτ. ἄνευ ὅπλων, ἄοπλος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 185. Ρ, 122. 693 κτ. ἑξῆς. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, »γυμνὸν τόξον, γυμνὸς σύστοιχος, ἤτοι τόξον, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλεται ἐκ τοῦ γωροῦ, ἢ βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας, Ὀδ. Δ, 607. Φ, 417. Ἀπὸ δὲ Πινδ., μετὰ γεν., ὅμοιος, ὑστερημένος τινός· καὶ ἐν πεζῷ συχνάκις. Ἐν τῷ κοινῷ βίῳ γυμνὸς ὠνομάζετο ὁ ὢν μὲ μόνον τὸ ὑποφόρεμα, ὁ φορῶν χιτῶνα μόνον χωρὶς ἐπανωφόρεμα· καὶ ἐπὶ πολέμου, ἄοπλος· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ διαυθεντικῶν μέσων, τειχῶν, μὴ ὠχυρωμένη, ἀνοικτή· ἐπὶ πραγμάτων, ἀσκέπαστον, ἀνοικτὸν, φανερὸν, πίπτον εὐθὺς εἰς τὴν ὄρασιν, ὁρατόν. »Γυμνῷ τῇ ἀληθείᾳ«, ἤτοι φανερᾷ, ἄνευ σοφισμάτων. »Τὰ γυμνᾶ, ἡ γύμνωσις, αἰσχύνη, ἤτοι τὰ αἰδοῖα, ἀρύσια μέλη. Μεταφ. πτωχὸς, ἀδύνατος, ὡς παρ' Ἀθην. Σ. 611, »Γυμνὸς τὸν βίον«, ἤτοι στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ἐπὶ ὕφους, ἀκαλλώπιστον, ἀκόσμητον, ἀπέρνευτον· σημαίνει δὲ καὶ, φιλὸς, μόνος. Ἐπίῤῥ. γυμνῶς.

Γυμνοσοφισταί, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ Φιλόσοφοι τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες γυμνοὶ διέτριβον ἔξω εἰς τὰ δάση, καθὼς οἱ ἡμέτεροι ἀσκηταί.

*Γυμνοσκελέω. Εἶμαι γυμνὸς τὰ σκέλη, τοὺς πόδας.

Γυμνόσπερμος, καὶ Γυμνοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ ἔχων γυμνὸν, ἄνευ λεπύρου, καλύμματος σπόρου, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ', 3.

Γυμνότης, ητος, ἡ. Γυμνότης· καὶ πτωχεία, ἔνδεια.

*Γυμνοφανὴς, ές, ὁ, ἡ. Φαινόμενος γυμνὸς, ὡς, ἁπαξ.

*Γυμνόχροος, οος, ὁ, ἡ. Γυμνώσας τὸ δέρμα, δείξας γυμνὸν τὸ σῶμα, Ναυν. Διον. 16, 12.

Γυμνόω, ῶ (γυμνὸς). Ξεγυμνόνω τινὰ, τὸν κάμνω γυμνὸν· ἐπὶ πραγμάτων, ξεστεπάζω, κάμνω φανερότερα· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζω, ὑστερῶ, ἢ πτωχύνω τινά· καὶ ἀντὶ τοῦ, ξαρμπόνω. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. Ἡρωδ. ἡ, 61. »Γυμνῶσε τῶν ὅπλων« καὶ ἀντὶ τοῦ ξενερόνω, ὡς, »γυμνώσας τὸ ξιφίδιον«, ἀφ' οὗ τὸ ἐκβαλε ἀπὸ τὸ μπκάρι. Γυμνόομαι, ώμαι, μέσως, ἀντὶ τοῦ ξεγυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου· καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνόω, παρὰ Θουκυδ. Πλὴ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποστεροῦμαι. »Γυμνωτέος δὴ πάντων«, ἀποστερημένος, Πλατ. Πολ. Β'. Σ. 361. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον τὸ παθητ. ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀοπλίας ἢ ἐξαρμπώσεως τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Μ, 428. Ὀδ. Κ, 342. καὶ, »Τεῖχος ἐγυμνώθη« (Ἰλ. Μ, 399), ἔμεινε γυμνὸν ὑπερμάχων· καὶ μετὰ γεν. »Ἐγυμνώθη ῥακέων« (Ὀδ. Χ, 1), ἐξενδύθη, ἐπέρριψεν ἀπ' ἑαυτοῦ τὰ ῥάκη.

Γύμνωσις, εως, ἡ. Γύμνωσις, γυμνότης· ὑστέρησις.

*Γυναικαθέλφη, ἡ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς γυναικός, Φρυν. Σ. 304. Lobeck.

Γυναικάδελφος, ου, ὁ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικός τινος, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 70. Lobeck. Φρυν. σελ. 304.

Γυναικάνηρ, ἀνδρος, ὁ (ἀνήρ). Γυναικώδης ἀνήρ. (ἐν μὲν ὀνομ. ἑνικ. ἀχρ., ἡ δὲ πληθ. δοτ. γυναικάνδρεσσι παρ' Ἐπιχάρμῳ. Παραβ. Heyne Ἰλ. Θ, 527. καὶ Lobeck Φρυν. Σ. 687.)

Γυναικάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Γυνή. Μικρὴ γυναῖκα. Λέγεται καὶ καταφρονητικῶς αὐτὴ τοῦ, ποταπὴ, Μ. Ἀντων. Ε, 11.

Γυναικεῖον, ου, τό. Ὀνδὲ τῶν γυναικῶν, γυναικωνίτης· ὑπονοεῖται τὸ, οἴκημα· ταυτὸν καὶ, γυναικωνῖτις, καὶ ἡ γυναικηΐη παρ' Ἡροδ. ε', 20.

Γυναικεῖος, εία, εῖον· ἡ, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. γυναικάδυμος (δυμός). Ὁ ἔχων γυναικίτικην καρδίαν, φρόνημα, ὁ μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχήν.

Γυναικοέραξ, ακος, ὁ. Ὁ χάσκων εἰς τὰς γυναῖκας, ὀπαδὸς τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ἱέραξ τῶν ὀρνέων, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. λ. Λογγῖνος καὶ γυναικιέρακες.

*Γυναικοκάθαιος, ὁ, ἡ. Ἔχων γυναικὸς καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. 35–417.

Γυναικοκήρυκτος, ον, ὁ, ἡ· τὸ – ον (κηρύσσω). Ὁ κηρυγμένος, ψηφισμένος, γνωρισμένος εἰς τοὺς ἀνδρώπους ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 487. »Γυναικοκήρυκτον κλέος«.

Γυναικόκλωψ, ωπος, ὁ (κλώψ). Ὁ κλέπτων τὰς γυναῖκας, ὁ μοιχὸς, Λυκόφρ. 769. Παραβ. γαμοκλόπος.

Γυναικοκόσμοι, οἱ (κοσμέω), (ἐν Ἀθήναις) =Γυναικονόμοι, Πολυδ. Η', 112.

Γυναικοκρασία, ἡ, Ἀττικ., =γυναικοκρατία, Πλούτ. Κλεομ. 33, 6. καὶ Στοβ. Γ'.

Γυναικοκρατεία, ἡ, =γυναικοκρατία· ἐκ τοῦ,

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι (κράτέω). Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, διοικοῦμαι ἀπ' αὐτάς, ὡς οἱ Σαρμάται, Πλούτ. Ἔνθεν »Γυναικοκρατούμενοι«, οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γυναικῶν τῶν ἀνδρες.

Γυναικοκρατία, ίας, ἡ. Ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος (βασιλεία) τῶν γυναικῶν, Πλούτ. Κάτ.

*Γυναικοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς τῶν γυναικῶν, Φίλ.

*Γυναικολύπως. Βαρέως καὶ χαλεπῶς κατὰ τὸ ἦθος τῶν γυναικῶν.

Γυναικομανέω, ῶ. Τρελαίνομαι διὰ γυναῖ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κας, τὰς ἀγαπῶ ὑπὲρα πολὺ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 576. καὶ συγκοπ. «Γυναιμανέω, Κύριν. Σμυρν. ἐκ τοῦ

Γυναικομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅποιος τρελλαίνεται κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, Λουκιαν. Ψευδ. Κατὰ τὸν ἴδιον. Ὁμοίῳ., ὁ ἐπὶ γυναικὶ μαινόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος. Ὑπερδ. γυναικομανέστατος.

Γυναικομανία, ἡ. Τρέλλα, παραφροσύνη, λυττασμένος ἔρως ἢ πάθος πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἀθήν. ΙΔ΄, καὶ κατὰ συγκοπ. «Γυναιμανίαι.

Γυναικόμαστος, ου, ὁ. Ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ βυζιὰ χουσκωμένα ὡς γυναῖκα, Παῦλ. Αἰγιν. ξ΄. 46.

Γυναικόμιμος, ου, ὁ (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰς γυναῖκας, Εὐριπ. Βάκχ. 980. παρὰ τοῖς Τραγ. – Ἐπίρρ. γυναικομίμως.

Γυναικόμορφος, ου, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων γυναικείαν μορφὴν, ἦθος, σχῆμα, φορεσιὰν, φέρσιμον, κ. τ. λ., Εὐριπ. Βάκχ. 855.

*Γυναικονομέω. Εἶμαι γυναικονόμος, Ἀρτεμιδ. 2, 30.

Γυναικονομία, ἡ. Ἡ ἐπιστασία καὶ φροντὶς διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν εἶς τὰς Ἀθήνας εἶχον οἱ Γυναικονόμοι, Ἀριστοτ. Πολ. 6.

Γυναικονόμοι, ων, οἱ (νέμω). Ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσιν εἶχον τὴν φροντίδα τῆς Γυναικονομίας, ἤτοι διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, ὡς, «Παιδονόμοι, οἱ φροντίζοντες διὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, καὶ, παιδονομία, ἡ περὶ τοὺς παῖδας φροντὶς, καὶ ἐπιμέλεια, Ἀθήν. ιβ΄. σ. 245. καὶ ξ΄. σ. 521.

Γυναικοπαθέω, ῶ (παθεῖν). Ἔχω πάθη, κλίσεις, ἤθη γυναικῶν, πάσχω τὰ τῶν γυναικῶν, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς αἱ γυναῖκες· καὶ ἐπὶ ἀγυναίδων. Ἀθήν. ΙΒ΄. σ. 523.

*Γυναικοπάτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τῆς γυναικὸς, πενθερός.

*Γυναικοπαιδία, τά. Γυναῖκες καὶ παιδία, Θεοφάν. σελ. 345, Δ.

*Γυναικοπειθής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ πειθόμενος εἰς τὰς γυναῖκας, Χρυσοστ.

Γυναικοπίπτης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Ὅποιος χάσκει, κυττάζει καὶ παρατηρεῖ πάντοτε τὰς γυναῖκας, ὁ ευηγῶν τὰς γυναῖκας, Εὐστάθ. (ι)

Γυναικοπλήθης, ές, ὁ, ἡ. Πλήρης γυναικῶν, γεμάτος ἀπὸ γυναῖκας. «Γυναικοπληθὴς ἀγέλαγος, ὅμιλος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 122. καὶ Εὐριπ. Ἄλκ. 955. ὡς ἀνθρωποπληθής.

Γυναικοποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅποιος ἐκδικεῖται διὰ γυναῖκας, ὅποιος ἐπάγει, φέρει πολέμους διὰ γυναῖκα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 225. «Γυναικοποινος πόλεμος», ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἔγινε διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Γυναικοπρεπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. γυναικοπρεπῶς (πρέπω). Πρέπων, ἢ ἁρμόζων εἰς γυναῖκα, ἢ γυναίκας, Πλουτ. Ἠθ. Προκλ.

Γυναικοπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον γυναικὸς, Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 131. καὶ γυναικοπροσωπίας, παρὰ Κ. Μαν. Χρ. 13.

*Γυναικορραφής, ές, ὁ, ἡ. Τρεφόμενος ἀπὸ γυναῖκας, Χρυσ.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ἢ τὰ τῶν γυναικῶν, Θεόκριτ. Ι΄, 60. (ι)

*Γυναικοφρενόληπτος, ὁ, ἡ. Οὗτινος ἡ καρδία εἶναι κυριευμένη ἀπὸ τὸν πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτα.

Γυναικόφρων, ονος, ὁ (φρήν). Ὁ ἔχων γυναικεῖον φρόνημα, ἢ στοχασμούς, Εὐριπ. Ἑρεχθ. 34.

*Γυναικοφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ γυναικὸς φύσεως ὤν, ὡς ἀνδρογυνής, Ἐμπεδ. παρ' Δίλ. 2, φύσ. 16, 29.

Γυναικόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων γυναικείαν φωνὴν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 192.

Γυναικόψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ ἔχων ψυχὴν καὶ καρδίαν γυναικὸς, Πρόκλ. Παράφρ. εἰς Πτολεμ. Σελ. 228.

Γυναικόω, ῶ. Ἥμουν γυναῖκα ἢ γυναικήσειον, γυναικώθη, ὡς γυναῖκα, Ἵππακ. Σελ. 759. Μᾶλλοντε πολλαῖς παθητ. γίνομαι γυνὴ, ἢ γυναικώθης.

Γυναικώδης, ες, ὁ, ἡ, = γυναικοειδής.

Γυναικών, ῶνος· καὶ Γυναικωνίτης, ου, ὁ (ὑπονοουμ. τοῦ, οἶκος) ἢ, Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ. Τόπος, κατοικία, οἰκίας, ἐπιταντοῦ ἀφωρισμένος διὰ τὰς γυναῖκας, τουρκ. χαρέμι, Ξενοφ. Παιδ. Ε΄. Πλούτ. καὶ Λουκιαν. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἡρόδ. «Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν», ἀντὶ τοῦ, μὲ τὰς γυναῖκας, μὲ τὰς σκηνὰς, τὰς διωρισμένας διὰ κατοικίαν τῶν γυναικῶν. Ἀντίθ. ἀνδρῶν.

Γυναιμανέω, ἀντὶ τοῦ, γυναικομανέω, Νόνν.

Γυναιμανής, ές, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, γυναικομανὴς, Κύριν. Σμυρν. Δ΄. 726, καὶ Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Γ, 39. «Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς». Οἱ νεώτεροι λέγουσι καὶ, γυναιμανεύω, ὡς ἐκ τοῦ γυναιμανέω.

Γύναιον, ου, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, γυνή. Μικρὰ γυναῖκα, γυναικίτζα, Δημοσθ. περὶ Παραπ. 2) καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, γυναῖκα, σύζυγος, Πλουτ. Ἠθ. σ. 175. Διβάν. καὶ καταφρονητικῶς, ποταπὴ, ἄχρειὰ γυναῖκα.

Γύναιος, α, ον, = γυναικεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 671. «Γύναια δῶρα (Ὀδ. Λ, 521. Θ, 247), δῶρα πρὸς τὴν γυναῖκα.

Γύνανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅποιος εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα ἐν ταὐτῷ, Ἑρμαφρόδιτος, Φίλ. Ζήτ. Ἀνδρόγυνος.

Γυνή, Δωρ. γυνά, Γενικ. γυναικὸς (ἐκ τοῦ παλαιοῦ γύναιξ), Αἰτ. γυναῖκα (σπαν. γυνῆν), Κλητ. γύναι, Πληθ. γυναῖκες, γυναικῶν κτλ. Ἡ γυναῖκα, ὡς ἐναντ. τοῦ ἀνήρ (Ἰλ. Ο. 683), χωρὶς διαφορᾶς βαθμοῦ, ἡλικίας, ἢ ἂν εἶναι ὑπανδρος ἢ ἀνύπανδρος. Ἐν Ὀδ. συχνάκις σημαίνει, τὰ κοράσια, αἱ δοῦλαι, αἱ γυναῖκες μιᾶς οἰκίας (Τ, 6, 161. Π, 304. 316. κτλ.), Ἐν τῇ κλητ. ὦ γύναι, τίτλος εὐγενικὸς, ὡς παρὰ Γάλλοις madame! Ἐν γένει, ἡ οἰκοδέσποινα. Συχνότατα δὲ, μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ, ἐνοῦται καὶ δευτέρῳ οὐσιαστικῷ, τὸ ὁποῖον οὕτως ἀποκτᾷ σημασίαν ἐπιθετικήν. π. χ. γυνὴ ταμίη (οἰκονόμισσα), γυνὴ δέσποινα, γρηῢς, ἀλετρὶς, ὁμωαὶ γυναῖκες κτλ. καὶ γυνὴ Περσὶς, ἤτοι, Περσικὴ κτλ. ἐνὸς κράνεια. παριλητικῶς ἀντὶ, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Ἡρόδ. ζ΄, 89. 2) ἡ ὑπάνδρου γυνὴ, σύζυγος, Ἰλ. Ζ, 160. Θ΄, 57. Ὀδ. Θ, 523. Μ, 42. ἀλλὰ καὶ παλλακὶς, Ἰλ. Ω, 497. 3) ἡ θνητὴ γυνὴ, ὡς ἀντίθ. τοῦ, θεά, Ἰλ. Ξ, 315. Π, 176. Ὀδ. Χ, 228. 4) τὸ θηλυκὸν τῶν ζώων, κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοτ. 5) ἐν Ἰλ. Ω, 58. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ γυναικείας. «Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν», δηλοῖ, ἐβύζαξε γυναῖκα ὅσον κατὰ τὸ βυζί, δηλ. αἰθρώπινον βυζί, ὥστε ἡ λέξις γυνὴ ἔστιν αὐτὶ, ἡ ἄνθρωπος ἀντιθ. τοῦ, θεά, ὡς καὶ τὸ ἀνὴρ συχνάκις ἐλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπος, ἀντιθ. τοῦ, θεός.— Παρ' Ἡσιόδ. γαμετὴ γυνὴ, ἀντὶ ἁπλῶς, γυνὴ. — Ἡ αἰτ. γυνῆν ὑπῆρχε Σιωελική, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς ὑπ, ὡς καὶ ἡ πληθ. ὄνομ. γυναῖ, ἐσθότε ἐν χρήσει. (Ἐκ τοῦ γονὴ, παρὰ τὸ γείνω, γάω.)

Γύννις, ιδος, ὁ. Θηλυδρίας· μὴ εὖ διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια· καὶ ἄτολμος, φοβιτσιάρης ὡς γυναῖκα, γυναικώδης, μαλακὸς. «Γύννιδος τοξότου», Πλούταρχ. εἰς Ἀποφθ. ἐξαιρ. δὲ, ὁ μὴ ἱκανὸς δι' ἀσθένειαν συνεῖναι γυναικί, ὁ, ἡ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν, Ἀριστ. Θεσμ. 136. (Ἡ γραφὴ γύννις ἢ γῦνις θεμελιοῦται εἰς τὴν ἐσφαλμένην παραγωγὴν ἐκ τοῦ γυνὴ, ἡ δὲ ὀρθὴ παραγωγὴ ἐστι παρὰ τὸ γυνὸς, γυνός.)

Γύπαι, αἱ. Σπήλαια ὑπόγεια, φωλεαὶ, σπηλαιώδεις καὶ ὑπόγειοι πέτραι.

Γυπάλετος, ὁ (γὺψ, ἄετος). Εἶδος ἀετοῦ, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ. 32.

*Γυπαιεύς, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Κύκνων, Διογ. 35.

Γυπάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ γύπη.

Γυπή, καὶ γύπη, ἡ (γὺψ). Ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν. 2) ἐν γένει, τρύπα· καλύβη· σπήλαιον· φωλεὰ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 790. Παραβ. κύπη, 2) = γὺψ, Ὀππ. (υ)

Γυπιάς, άδος, παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 809. «Γυπιὰς πέτρα», πέτρα, βράχος, εἰς τὸν ὁποῖον κάθηνται ἐπάνω οἱ Γύπες.

Γύπινος, η, ον. Ἀπὸ Γύπας, Λουκιαν. (υ)

*Γυποειδής, ές, ὁ, ἡ, = Γυπώδης.

*Γυπώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γυπὸς, ὡς ὁ γύψ, Ἀριστοτ.

Γύπωνες, οἱ. Πηγῆται, περὶ ὧν ὁ Πολυδ. Βιβλ. Δ΄.

Γυραί, αἱ καὶ, γυραὶ πέτρη, ἡ, Ὀδ. Δ, 500, πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὸν Αἰγαῖον κόλπον.

Γυραλέος, α, ον, = γυρὸς, Κυρτὸς, στρογγύλος, τοξοειδὴς, Ὀππιαν.

Γύργαθος, ου, ὁ. Πανέρι, καλάθιον, ἢ κιβώτιον, καφὶς πλεγμένον ἀπὸ βέργας ἰτέας, Λουκιαν. καὶ Ἀθήν. Ε΄. καὶ δίκτυον πλεγμένον ἀπὸ τὰς αὐτὰς βέργας διὰ ψάρευμα, ψαρονέφινον. Ζήτ. Δινάδω. 2) κλίνη, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παραλυτικοὶ καὶ φρενόληπτοι, καὶ οἱ κλινόμενοι Δαιμονισμένοι, δεδεμένοι ὄντες, σπαράττουσιν ἑαυτούς. Ἐκ τούτου ἡ Παροιμία «γύργαθον φυσᾷς», ἐπὶ φρενολήπτου καὶ μωροῦ, εἰς μάτην φωνάζοντος, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, Ἔρασ. Χιλ.

*Γυργαθώδης, ες, ὁ, ἡ. Ὅστὰ τὸ εἶδος τοῦ γυργάθου, Ἡσυχ.

Γυρεία, ας, ἡ. Τὸ σκάπτειν τριγύρω, τὸ σκάμμα ἑνὸς γύρου ὁλόγυρα.

*Γυρευτής, οὐ, ὁ. Ὁ περιπλανώμενος, πλάνος.

Γυρεύω (γῦρος). Φέρω τι εἰς γῦρον· φυτεύω τι εἰς στρογγύλον λάκκον· περιστέφω, γράφω, σκαλίζω γύρους, αὐλακας ὁλόγυρα εἰς ἕνα δένδρον, φυτόν· καὶ ἀντὶ τοῦ γυρόω, περικυκλώ. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. περιέρχομαι κυκλῳ ζητῶν, Κοραὴς Πλουτ. Ψυξ. Σ. 474. καὶ περιπλανῶμαι.

Γυρητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων κύκλον, γῦρον, Φίλ. Θ. 59. (παράτισι μὴ εἰκότως ὡς ἀμφ. νομισθεῖσα γραφή.)

*Γυρίζω. Ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας ἐνεργ. καὶ οὐδετ. γυρίζω τι, στρέφω, ἢ στρέφομαι, Ἐτ. Μ.

Γυρῖνος, ἡ γύρινος, ἡ καὶ, γέρυνος, ου, ὁ. Λέγεται ὁ βάτραχος, ὅταν γεννᾶται, ὁ ὁποῖος εἶναι στρογγύλος, ἔχων κεφαλὴν καὶ οὐρὰν μόνον. «Γυρῖνοι, βάτραχοι, γυροὶ τὸ σχῆμα, μήπω πόδας ἔχοντες», ἤτοι ἀτελεῖς, παρ' Εὐσταθ. Σ. 1864.

*Γυρινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τοῦ γυρίνου, Ἀριστοτ.

Γύριος, ία, ιον (γῦρις). Περιφερὴς, στρογγύλος, ὁ σχῆμα γύρου φέρων· ἢ περιτρέχων ἐν κύκλον. (υ)

Γῦρις, εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον, ἡ ἀχνὴ, ἢ πασπάλη τοῦ ἀλεύρου, Ἀθήν. Γ΄. ὅθεν

*Γυριστός, ἡ, όν. Γυρισμένος, καμπυλωτός, ὡς, ῥίν, Σχολ. Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 579.

Γυρίτης ἄρτος. Ὁ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου ἄρτος.

Γυροδρόμος, ου, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων κυκλικῶς, ἢ ὁ ἔχων γῦρον, ὁ κάμνων γύρον ὁλόγυρα, καθὼς ἡ μυλόπετρα, Ἀναλ. Β΄ 98.

Γυρόθεν, καὶ γυρωθεν, ἐπίρρ. (γῦρος). Κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τύκλον. Γυρωθεν δὲ (ῠ) γενικ. ὁλόγυρα, τριγύρω, Λιβάν. Β'. σελ. 111. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 43. »Τοῦ σταυρώματος γύρωθεν«, ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ σταύρωμα.

Γυρόμαντις, εως, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Β', 34. (ἴσως κάλλιον γυρίμαντις, ἐκ τοῦ γύρις), = ἀλευρόμαντις. Ὁ μαντεύων ἐξ ἀλεύρου.

Γυρός, ά, όν. Στρογγυλός, καμπύλος εἰς τὰ ἔξω, κυρτός, Ὀδ. Τ, 246. »Γυρὸς ἐν ὠμοισιν«, καμπούρης.

Γῦρος, ου, ὁ. Γῦρος, κύκλος. 2) λάκκος, χαντάκι ὁλόγυρα εἰς τὸ φυτεύειν δένδρα. 3) εἶδος πλακοῦντος μαστοειδοῦς, ᾧ ἐχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις.

*Γυρόσε, ἐπίρρ. ὡς τὸ κυκλόσε. Κατὰ κύκλον, Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 58.

Γυρόω, ῶ (γυρός). Στρογγυλεύω, κάμνω νὰ γίνῃ στρογγυλὸν ὡς δακτυλίδι· γυρίζω· κυρτόω, καμπυλόω, Ὀππιαν. Κυν. 3, 122. »Αὐχένα γυρώσαμ.2) στρέφω τί εἰς κύκλον· κατὰ κύκλον περισκάπτω, ὡς δένδρα, ὡς, »γυρῶσαι τὰ φυτάν«, παρ' Ἀράτ. ἀντὶ τοῦ σκάπτω ἕνα χαντάκι, λάκκον ὁλόγυρα εἰς τὰ φυτὰ διὰ τὴν βροχήν, ἢ διὰ νὰ ἐριζώσωσι τὰ ζιζάνια. 3) = περικυκλόνω. περιτειχίζω, Ὀππ. Ἀλ. 4. 159.

Γυρώθεν, ἐπίρ. Ζήτ. Γυρόθεν.

Γύρωμα, τό (γυρόω), = γύρωσις, καὶ τὸ εἰς γῦρον ἀποτετελεσμένον, καμωμένον, ἢ κεκινημένον, στριμμένον. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. β»Γυρώματαν, φαίνεται, ὅτι σημαίνει ξύλα καμωμένα μὲ τὸν τόρνον, ἤτοι ξύλα τορνευμένα (ῠ)

Γύψ, υπός, ὁ. Γύψ, Αἰγυπιός, τὸ ὄρνεον, Δατ. Vultur. Ἰλ. Χ, 42. Σ, 271. Α, 162. Παρὰ τὸ κύπτω. (Τὸ Ψιλὸν ἐν ταῖς δισυλλάβοις πλαγίαις πτώσεσιν ἔστι μακρόν.)

*Γυψεμπλάστης, ὁ. Ὁ ἀλείφων, καπλατίζων μὲ γύψον, Ζων. σ. 1651.

*Γυψεμπλαστικός, ή, όν. Τὸ ἐπίθ. τοῦ ἀνωτέρω, Θ. Μ. σ. 588.

Γύψος, ή. Γύψος (ὕψος ἀποβολ. τοῦ γ κοινῆς). Ἡ πρώτη σημασία παρ' Ἡροδότ. Ζ', 69. σημαίνει τὴν κιμωλίαν γῆν (κρέδα). 2) ἀπὸ δὲ Θεοφράστου καὶ ὑστερώτερον, ἡ Γύψος, εἶδος ἀσβεστώδους γῆς μετὰ ὀξέος χαλκάνθου μεμιγμένης. »Οἶνος τὴν γύψον ἔχων«, Διοσκορ. Ε'. 9. »Πρὸς γύψου πόσιν καὶ φαλαγγίων δῆγμασι πίνεται«, ὁ αὐτός. Α'. 187. ὅθεν

Γυψόω, ῶ. Ἀλείφω τί ἀπ' ἔξω, καπλατίζω μὲ τὸν ὕψον (κιμωλίαν γῆν), ἢ γύψον, Ἡροδότ. Γ', 24. »Μυστίδι γύψωι, Νονν. Διονυσ., ἐπεὶ εἰς τὰ ὄργια ἄλειφαν αἱ Βάκχαι τὸ πρόσωπον μὲ γύψον.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ, Ω.

Γῷ. Καθ' Ἡσυχ. ἔρμην. ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ.

Γῶ, παρὰ Γραμμ. Χωρῶ, λαμβάνω, δέχομαι· γεννῶ, φωνῶ, Ἐτυμ.

Γωγώνη. Φάρυγξ, λάρυγκας, Βερῖνος.

Γωλεός, οῦ, ὁ. πληθ. οἱ Γωλεοί, οἱ, καὶ ἑτεροκλ. Γωλεά, τά. Σπήλαια, τρύπαις, εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχονται τὰ θηρία, Νικάνδρ. Θηρ. 125. (συγγεν. τῷ, γαῦλος, φωλεός).

Γῶν, Ἰων. ἀντὶ γοῦν, ὡς ἰὼν ἀντὶ οὖν, παρ' Ἡροδότῳ.

Γωνία, ίας, ἡ (παρὰ τὸ γόνυ ἐκτάσ. τοῦ ω)· καὶ γωνίδιον, ὑποκορ. τοῦ Γωνία. Ἀγκωνή. 2) γωνιώδης στύλος, παρὰ Διοδ. Σικ. Β'. 8. 3) παρὰ Πλάτων. Φιλ. 31. καὶ τὸ μέτρον τῶν γωνιῶν. 4) τροπ. ἄχρειος, ἢ σκοτεινὸς τόπος κατοικίας, διατριβῆς· κρυπτός, μὴ φαινόμενος· μακρυνός, Ζήτ. Γώνος.

*Γωνιάζω. Κάμνω τι ὡς γωνίαν, Ἡρωδ. Ἐπιμ. 17.

Γωνιαῖος, α, ον. Μὲ γωνίας, ἀγκῶνας, »Γωνιαῖα στυλίς«, Διονύσ. Ἁλικ.

*Γωνίαμα, ος, τό. Αἱ τρύπαι, τὰ κελλεῖα τῶν κηρίθρων, Εὐστάθ.

Γωνιασμός, ὁ. Τὸ μετρᾶν, διευθύνειν τί, ἢ προσαρμόττειν ἀκριβῶς κατὰ τὸν κανόνα, γνώμονα. »Γωνιασμὸς ἐπῶν« (Ἀριστοφ. Βάτρ. 956.), τὸ διευθύνειν τὰ ἔπη κατὰ τὰς γωνίας, τεχνικὸν ἴσιασμα, τέριασμα, μέτρημα τῶν ἐκφράσεων. Ζήτ. Γωνία.

*Γωνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, γωνία· καὶ μεταφ. μικρούτζικος τόπος, ὡς, »Μικρὸν τὸ τῆς γῆς γωνίδιον ὅπου ζῇς«, Μαρκ. Ἀντ. 3, 10.

Γωνιοβόμβυξ, υκος, ὁ (βόμβυξ). Παρ' Ἀθην. σελ. 222. καλοῦνται οὕτως οἱ Γραμματικοὶ »Γωνιοβόμβυκες«, οἱ ἐν ταῖς γωνίαις βομβοῦντες.

Γωνιοειδής, έος, καὶ γωνιώδης, ὁ, ἡ· καὶ γωνιωδῶς ἐπίρ. (εἶδος). Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα μιᾶς γωνίας.

*Γωνιόπους, οδος, ὁ, ἡ. Πολλὰ κυρτὸς τοὺς πόδας, Διογ. Α. 9, 116.

Γωνιόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων φύλλα μὲ γωνίας, Θεοφ. ἱστ. φ. 1, 10, 5.

Γωνιόω, ῶ. Κάμνω γωνιωδες. Παθ. γωνιόομαι, οῦμαι. Ὅθεν γεγωνιωμένος, παρὰ Διοσκορ. Γ', 9., γίνομαι ὅλως ἀγκωνώδης, ἀπακτῶ, ἢ ἔχω γωνίας.

Γωνισμός, οῦ, ὁ· ἀντὶ τοῦ, Γωνιασμός. Ἀμφιβ.

Γωνιώδης, ὁ, ἡ, = γωνιοειδής.

*Γωνίωμα, τος, τό. Κύρτωμα, καμπή· ἀγκωνή, Εὐστάθ.

*Γωνίωσις, εως, ἡ. Παρ' Ἀρχιγ. εἰς Γαλην. τ. ἡ', σελ. 275. ὁ σφιγμὸς τῆς ἀρτηρίας· οὐσιαστ. τοῦ γωνιόω,

Γῶνος, ου, ὁ, ὡς τὸ συνώνυμον Γωνία. Κυρτότης, καμπυλότης· ἀγκωνή, γωνία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Λακωνικ. σχηματισμ. Γῶνορ. Ἔστι δὲ ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει ἐν τοῖς Συνθέτοις, ὡς τρίγωνος, κ. τ. λ. (Κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν συνωνυμεῖ τῷ, γόνυ, ἀντὶ τοῦ γόνος, ὅ ἐστιν ἡ καμπυλότης τοῦ γόνατος εἰς τὰ σπίθια ποδάρια τῶν ζώων.)

Γοριάω, Λακων. ἀντὶ τοῦ χλευάζω, περιπαίζω, κατὰ δὲ Ἡσύχ. σαρκῶ, ἢ σαρκάζω, κάμνω τι σαρκῶδες.

Γουρῦτός, ου, ὁ. Φαρέτρα, φυκάρι διὰ σαΐτας (κουμπούρι Τουρκ.), τοξοθήκη (Ὀδ. Φ, 54. Λυκ. 458.)· παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτά, ὅ ἐστιν, ἑλκυστὰ τόξα, ἐκ τοῦ χωρέω (χάω, χέω, χόω, χώω), χωρυτός· ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ καὶ κώρυκος. Ὁ δὲ Ῥιανὸς ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 34. καὶ Θηλυκ. ἡ γωρυτός, ἔχει. Ἡ θήκη αὐτὴ ἐλέγετο καὶ ἔλυτρον τόξου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δ.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Δ, ἡ ὁ, Δέλτα, τὸ τέταρτον, ἄκλιτον στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ἀριθμητικῶς δ' γραφόμενον, σημαίνει τέσσαρα καὶ τέταρτος· μετὰ ὑπογεγραμμένης δὲ οὕτω δ, τέσσαρες χιλιάδας, 4000. Καλεῖται δὲ Δέλτα διὰ τὸ τρίγωνον σχῆμά του, ἐπειδὴ ἡ Δέλτος ἔστι πίναξ ἐν εἴδει τριγώνου· παρὰ τὸ δέλω, ὅθεν δελτωτός, ἡ, όν, τὸ ἐν τοιούτῳ σχήματι πεποιημένον· καὶ ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις γραφαί τινες ἐδιπλόνοντο κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, ἐντεῦθεν ὠνομάζοντο μετέπειτα Δέλτοι ἅλα τὰ συγγράμματα, ἢ βιβλία ὁποιουδήποτε σχήματος. Ὅτι δὲ τὸ Δέλτα ἀνομάζεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὅρα παρ' Ἀριστ. Λυσ. 151. — Ἐναλλάσσεται δὲ τὸ δ κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους 1) μὲ τὸ β, σάνδαλον, σάμβαλον, ὀβελὸς, ὀδελὸς, Αἰολ. 2) μὲ τὸ γ, ἀμέρδω, ἀμέργω, δᾶ, γᾶ, γῆ, ὄνοφος, γνόφος, Δωρ. 3) μὲ τὸ ζ, Δεὺς, Ζεὺς, δόρξ, ζόρξ, δα-, ζα-, Ἰων., ἐν ᾧ Δωρ. τὸ ζ μετέβαινεν εἰς σά, μελίζω, μελίσδω, φράζομαι, φράσδομαι. 4) μὲ τὸ θ, ἀνδήρων, ἀνθήρων, ἡδὼ, γηδέω, ψευδὸς, ψῦδος, θεὰ, Dea. 5) μὲ τὸ κ, δαίω, καίω, ὄνοφος, κνέφος. 6) μὲ τὸ λ, δάκρυμα, lacryma, Αἰολ. δασὺς, λάσιος. 7) μὲ τὸ σ, ὀδμὴ, ὀσμὴ, καὶ μὲ προστεθὲν συμφωνον, βόλος, βασμὸς, ἔδω, ἐσθίω. 8) μὲ τὸ τ, γάδουπος, κτύπος, θεισμὸς, timor, δαΐδες, taedae. 9) ἐνίοτε παρενείρεται τὸ δ εὐφωνίας χάριν εἰς τὰς συγκοπ. προτοῦ ρ, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, κατὰ Βούττμ. Λεξιλ. α'. Σ. 125· καὶ ἀντιστ. συνίστεται ὡς παρὰ Λατ. ἐν τῷ prodesse, prodire. 10) καὶ ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἐγίνετο, καθὼς φαίνεται, προσθαφαίρεσις τοῦ δ, π. χ. δεῖλη καὶ εἴλη, δὴ καὶ ἤ, δίω καὶ ἰώω, δαίω καὶ αὔω, Βουττμ. Lexil. 2. p. 191.

Δ-. Μόριον ἐπιτατικὸν ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, ἀχώριστον, ὡς καὶ τὸ συχνότερον, μόνον τῇ διαλέκτῳ διαφορετικὸν ζα —, δάσκιος, δαφοινὸς, πολύσσιος, πολλὰ ἐρυθρός. Κατά τινας παράγεται ἐκ τοῦ »διὰ, πάντῃ, ὅλως, πέρα καὶ πέρα.

Δᾶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ γᾶ, γῆ, ἐπιτοπολυῶς κλητ. Ἀλλ' ὁ Θεόκρ. Ζ', 39. ἔχει καὶ τὴν αἰτ. δᾶν.

Δαβυλός, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ δαλός.

Δαγχάνω, = δάκνω, μόνον παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ τοῖς Γραμματ., οἵτινες παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ δάκνω ὡς τύπον κατὰ συγκοπήν.

*Δᾶγμα, τό, Δωρ. ἀντὶ δῆγμα.

Δαγύς, ύδος, ἡ. Μία κοῦκλα (νύμφη, πλαγγών) ἀπὸ κηρὶ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ μάγοι, Θεόκρ. Εἰδύλ. Β', 110. »Ἀλλ' ἐπάγην δαγύδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.« ἄλλοι δὲ δατὸς, ἀναγιν. πιθανῶς Θετταλιστί, Πρβ. Voss. Virg. Ecl. 8, 73 (--).

Δαδαίνειν. Ἀντέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν, Ἡτύχ.

Δάδιξ, ιος, ἡ. Μέτρον τι κυβικὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, περιεκτικὸν ἓξ χοινίκων, Πολυδ. Δ'. 168. συγγεν. τῷ, ἄδιξ. (--?).

*Δᾴδινος, η, ον. Ἀπὸ δᾳδὶ κατεσκευασμένος, Ἀλεξ. Τραλλ. Ζ. Σ. 213.

Δαδίον, ου, τό· Ὑποκορ. τοῦ δαΐς, δᾴς. Μία μικρὰ φάκλα, ξύλον ῥητινώδες ἀναμμένον, δᾳδί, Διοσκ. 2) πεῦκος, ἤτοι στρογγυλόντι καὶ μακρὸ, ἐκ λινοῦ, ἢ ἄλλου παρομοίου κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον ἔβρεχαν μὲ ἰατρικὸν καὶ ἔμβαζαν εἰς τὴν μήτραν εἰς συμπτώματα τινά, Ἵππουρ.

Δαδιώδης, ἀντὶ τοῦ δαδώδης, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 9, 7.

Δαδοκοπέω, Μ. ἤτω (κόπτω). Κόπτω δᾳδία διὰ φωτιὰν. Πρβ. δᾳδουργέω.

Δαδόομαι, οῦμαι, παθ. τοῦ δαδόω. Γίνομαι δᾳδίον, ὅ ἐστι ῥητίνην ἀποκτῶ, ἢ μεταβάλλομαι εἰς ῥητίνην.

Δαδουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω, ἀργάζομαι τὰς πεύκας διὰ δᾳδία· καὶ παθ. δᾳδουργέομαι, οῦμαι· ὡς, »Πεύκη δᾳδουργουμένη«, πεύκη, κομμένη διὰ νὰ τρέξῃ ἡ ῥητίνη· ἐκ τοῦ

*Δᾳδουργός, ὁ, ἡ (ὀᾴς, ΕΡΓΩ). Ἑτοιμάζων πεύκην ἢ δᾳδίον εἰς φανούς.

Δαδουχέω, ῶ (δαδοῦχος). Κρατῶ φάκλας, λαμπάδας, δᾳδία ἀναμμένα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ προπορευόμενος φέγγω, κυρ. ἐν πομπαῖς καὶ ἑορταῖς· φωτίζω. »Λαμπάσι δαδουχοῦσι, Αἰσχ. Δ'., ἀντὶ τοῦ φέγγουσι· καὶ Μελεαγρ. Ἐπιγ. 125. »Πεῦκαι φέγγος ἐδαδούγουνον· ὅθεν

Δαδουχία, ίας, ἡ. Τὸ φέγγειν προπορευόμενος μὲ τὰς λαμπάδας, φάκλας, τὸ φέρειν εἰς χεῖρας ἀναμμένας λαμπάδας· ἡ φωτιστικ.

Δαδοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων φάκλας, λαμπάδας, φῶτα εἰς τὰς χεῖρας καὶ προπορευόμενος, μάλ. ἐν ἑορταῖς καὶ πομπαῖς. »Δαδοῦχοις, οἱ κρατοῦντας ἀναμμένους φανοὺς κατὰ τὰ Μυστήρια. 2) λύχνος. 3) μεταφ. φωστήρ.

Δαδοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων καὶ κρατῶν δᾳδία, φάκλας.

*Δαδόω, Θεόφρ. Αἰτ. φ. 5, 5. »Ὅταν δαδωθῶσιν αἱ ῥίζαι«, δηλ. μεταβληθῶσιν εἰς δᾳδίον διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ῥητίνης· λέγεται ἐπὶ τῶν πευκῶν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἐνεργητικῶς τε καὶ οὐδετέρως.

Δαδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δᾳδί.

Δάδωσις, εως, ἡ (δαδόομαι). Τὸ γίνεσθαι, μεταβάλλεσθαι εἰς δᾳδίον, δᾳδωμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5, 11, 3.

Δαείρα, ἡ· συναιρ. δαῖρα (δαΐνω). Ἡ εἰδήμονοῦτως ἐπαλεῖτο ἐν Ἀθήναις ἡ Περσεφόνη, Ἐτυμολ. μέγ. καὶ Λυκόφρ. 710. ὅθεν

Δαειρίτης, ου, ὁ. Ὁ ἱερεὺς τῆς Περσεφόνης, Πολυδ. Α. 35. Δι' ὃ Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλών. Γ', 845. δαῖρα εἶπον, ἐκ τοῦ δαείω, ἀντὶ δαέω, δαῶ (ὡς καὶ τὸ δαμεῖω, δμῶ), ἐκ τοῦ δάω, δαίω, δάημι, μανθάνω, εὑρίσκω, ἐπίσταμαι.

*Δαείω, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ θέματος δάω, ἀντὶ δαῶ, Ὅμ.

*Δαερός, καὶ δηρός, ταυτόν καὶ, λαμπρὸς, καθαρὸς, ξηρὸς, Ἐτ. Μ. Πρβ. δαλερός.

(Δάζομαι) ἄχρ. δέσμ. ἐξ οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, δαίω, Μ. ἀσημοι· Ἐνεργητ. μοιράζω, μερίζω, διανέμω, διαιρῶ τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Ξενοφ. Παιδ. Δ. »Κἀγὼ μὲν ἡμῖν δᾶσωνται, κἀρδὸς ἡγήσασθαι.« Μάσω δὲ, ἀναμεταξύμας, ἀνάμεσόν μας μοιράζομεν, Ὀδ. Γ, 316. »Κτήματα δασάμενοι.« 2) καταμερίζω, κατακομματιάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 21. »Νῦν δάσονται«. Ἰδὲ καὶ ἄλλα παραδείγματα ἐν Ἰλ. Α, 125. 368. Ο, 189. Σ, 511. Χ, 120. Ὀδ. Β, 335. 368. Ο, 13. Π, 385. Ο, 413. Ζ, 87 κ.τ.λ.

*Δάη, ἡ (δάω)· ταυτ. δαΐς. Μάχη μεγάλη, αὐτηρὰ, Ἡσυχ. Ζήτ. δαΐς καὶ δάος.

*Δαήμεναι, ἐπικ. ἀντὶ δαῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. ἐκ τοῦ δάω, δαίω· ἰδὲ Δάημι.

Δάημι, ἀντὶ τοῦ δάω, δαίω, ὅθεν δαείς, δαήμεναι ἀντὶ δαῆναι, δαῶμεν, εὑρίσκω, ἐπίσταμαι, Ἰλ. Φ, 487. »Πολέμοιο δαήμεναι«, ἀντὶ τοῦ μαθεῖν, γνῶναι· καὶ »Δαήσονται«, ἀντὶ τοῦ ἐξετάζουσι, παρ' Ἀπολλων. Δ, 234. Ζήτ. τὸ Δάω, Δαίω, καὶ Διδάσκω.

Δαημοσύνη, ης, ἡ. Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ἐμπειρία, Ἀπολλών. Λατ. perilia, scientia· ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαῆναι), μετὰ γεν. Μαθητικὸς, διδαγμένος, ἔμπειρος, ἐπιστήμων, Ὀδ. Θ, 163. »Δαήμονι ἄλωνα, καὶ Θ, 263. »Δαήμονες ἔργων· χηθμοῖο· ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 411. καὶ Ψ, 671. λέγεται καὶ, »ἐν παλαίμῃσι, ἐν πάντεσσ' ἔργοις δαήμονες. Ὑπερθ. δαημονεστάτος.

Δαῆναι, ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. β'. παθ. ἐδάην, ἰδὲ Δάω.

Δαήρ, έρος, ὁ· καὶ κλητικ. δᾶερ. Ἀνδράδελφος, Ἰλ. Γ, 180. παρὰ τὸ δαίω, ἢ δάω· τὸ ἀνάλογον ἐπλ. γάλως (--, ἢ πληθ. Γεν. δαέρων ἐν τῷ Ἑξαμ. διπύλλαβος, Ἰλ. Ω, 769).

*Δάηται, ῆ. ἐνικ. ὑποτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ δαίω, Ἰλ.

Δᾴητος, οῦ, ὁ, ἡ (δαῆναι). Εἰδήμων, ἄρτιος, ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 974. ἀντὶ τοῦ δαήμονες, ἔνθα ἄλλοι »Φατειοῖς ἀναγινώσκουσι.

Δαί, Σύνδεσμ. ἐν χρήσει μετ' ἐρωτηματικὰ μόρια, ἀντὶ τοῦ λοιπόν· καὶ ἐπὶ πλοκαμοῦ, καὶ σεμνολογείας, μάλιστα δέ, »Πῶς δαί; καὶ πῶς; »Τί δαί; τί λοιπόν; τί λοιπὸν ἄλλο; πῶς οὖτος; (ἐπὶ διατί λοιπόν; Ἀριστ. Βάτρ. 566. 2) ὅταν ἀπαβάλλῃ τις τί μὲ καταφρόνησιν· καὶ τί προσέτι, μᾶλλον κρύτερον; Herm. Vig. Σ. 848. Stallb. Πλατ. Εὐθυφρ. σ. 4. Λ. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δή· Ὀδ. Α, 225. »Τίς δαί; τίς δαὶ ὁμίλου; καὶ ἐν Ἰλ. Β, 408. »Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων«.

*Δαΐ, ἐπ. Δοτ. τοῦ δαΐς ἀντὶ δαΐδι, Ἰλ. Ν, 589. (ου)

Δαιδαλέοδμος, ἡ δαιδαλίοσμος, ου, ὁ, ἡ (ὀδμὴ). Ὁ τεχνικῶς, ἢ ὡραίως μυρίζων, »Δαιδαλαίσμοις μύροισι, Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἀθην. 12. σλ. 510. καὶ Περφύρ. Β'. 21., μύρων τεχνικῶς καὶ ποικίλως κατεσκευασμένων, ἢ ἁπλῶς πολλὰ νόστιμα μυρίζον.

Δαιδάλεας, ία, εον (καὶ δαιδάλειος), ὁ κοινὸν, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Τεχνικὸς, ὡραῖος, ποικίλως στολισμένος, ἢ κατεσκευασμένος. Παρ' Ὅμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ καλῆς ἐργασίας καὶ κατασκευῆς ἐν μετάλλῳ ἢ ξύλῳ ἐπὶ ὅπλων, ἁρμαξῶν, σκαμνίων (Ἰλ. Δ, 135. Θ, 195. Ι, 185. Γ, 448. Σ, 379. 390. κτλ.), οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τεχνικῆς ἐργασίας ὑφαντῶν· περὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαιρύσεως ἐν Ὀδ. Δ, 131.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Wolfs Anal. 4. p. 505. Ὀρθότερον γράφεται δαιδάλεος ἢ δαιδαλέος, καὶ Ἰων. Δαιδάλειος· κατὰ συγκ. δέ, δαίδαλος, η, ον.

Δαιδαλευτήρ, ῆρος, ὁ, δαιδαλευτής, ὁ. Ὁ τεχνίτης, ὁ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύων· καὶ Θηλ.

Δαιδαλευτρια, ἰας, ἡ. Τεχνίτρια, κατασκευάστρια, ἡ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύουσα, Λυκίφ. 578.

Δαιδαλεύω, = δαιδάλλω, μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ὡς παρὰ Φίλων. Ε'.

Δαιδελλω, Μ. ελῶ· καὶ δαιδαλόω. Δουλεύω, κάμνω τι ὡραῖον, τεχνικὸν, ποικίλον (ἐκ τοῦ, δαίω, δαλλω, δαιδάλλω)· ἐν γένει, διακρίνω, ξεχωρίζω τι, ὅ ἐστι κάμνω τι διαφορετικὸν, στολίζω, ποικιλλω τι, ὥστε νὰ διακρίνηται τῶν ἄλλων, τεχνεύω, καλλωπίζω· βάφω παρδαλὰ, κτλ. Φίλιππος δέ, κάμνω τι καλὸν, τεχνεύω διὰ ἐπίπλεξιν, διὰ μόστραν, Πινδ. Ὀλ. 5, 48. 2, 97. 1, 46. Νε. 11, 23. Παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Σ, 479, καὶ Ὀδ. Ψ, 200) ἐπὶ σάκους, καὶ λέγουν, στολίζω αὐτὰ μὲ χρυσὸν, ἄργυρον καὶ ἐλεφαντίνων ὀστοῦν. (Πρβ. αἰόλος, ποικίλος)· ἄθεν

Δαίδαλμα, τος, τὸ. Τὸ ὡραῖον, τεχνικὸν καὶ ποικίλως δουλευμένον, ψιασμένον (τεφαρίκι Τουρκ.)· τὸ ἐπιτήδειον, καὶ ποικίλον, καὶ ἄριστον τεχνούργημα, Πινδ. Πύθ. 5, 48. Δουκιαν. Ἔρωτ. le Chef-d'oeuvre, Γαλλ., Meisterstück, Kunstwerk, Γερμαν.

*Δαιδαλογλωσσος, ὁ, ἡ. Ὁ μεταχειριζόμενος γλῶσσαν, ἤγουν ὁμιλίαν τεχνικὴν, Συνέσ. ὁμ. 3, 256. σλ. 324. Α.

*Δαιδαλόεις, εντος, ὁ, ἡ. Κατεσκευασμένος τεχνικὰ· ποικίλος, παρδαλωτὸς, Κύντος, 1, 141. «Τεύχεα δαιδαλόεντα».

*Δαιδαλοεργός, ἡ, όν. Τεχνικὸς· καὶ ὁ τεχνικὰ δουλεύων, Παυλ. Σιλεντ. Amb. 94.

Δαιδαλον, ου, τὸ. Τὸ αὐτὸ καὶ, ἄγαλμα, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Τ, 227.

Δαιδαλος, ον, ὁ. Περίφημος λιθοξόος εἰς τὴν Κρήτην, ὅστις ἤκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μίνωος, 1240 ἔτη πρὸ Χρ. Ὄρα Διόδωρ. Σικελ. Βιβλ. Δ'. Κεφ. 76. Ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅστις διεχώρισε τοὺς πόδας τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔδωκε σχῆμα τοῦ περιπατεῖν. Ὁ Ὅμ. (Ἰλ. Σ, 592) ἀναφέρει αὐτὸν ὡς κοσμήτορα ἑνὸς τόπου, χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκαλλώπισε διὰ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἐζωγράφισε τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὡς τόσον, οἱ μεταγενέστεροι Κρῆτες ἐννοοῦν ὑπὸ τὴν λέξιν Δαίδαλος πλαστικὴν ἐργασίαν ἐν μαρμάρῳ, Παυσ. Γ, 40. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου τεχνίτου πάντα τὰ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον. 2) ὡς ἐπίθετ. δαίδαλος, η, ον, = Δαιδάλεος. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ἰλ. μόνον τὸ πλῆ3. οὐδέτ. ἐπὶ δουλειᾶς εἰς μέταλλον καὶ ψιάσματος (ἐν δὲ Ὀδ. ἅπαντᾷ καὶ τὸ ἐνικὸν), ὡς Ἰλ. Ξ, 179. «Τίθε δ' ἐνὶ (τῷ πέπλῳ) δαίδαλα πολλὰ», ἀντὶ τοῦ ποικίλα, τεχνικὰ, ἄριστα τεχνουργήματα· καὶ Ὑ. Ε, 60. Σ, 400. 482. Τ, 13. 19.

*Δαιδαλουργία, ἡ. Τεχνικὴ κατασκευὴ, Ἑρμῆς Ποιμανδ. σ. 18.

Δαιδαλόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνὴ). Ὁ ἔχων τεχνικὴν, ἐπιτηδευμένην, ποικίλην φωνὴν.

Δαιδαλόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιμελὴς κατὰ τὰς χεῖρας, Ἀνθ. Παλ. 6, 204.

Δαιδαλόω, ῶ, = δαιδάλλω, Πινδάρ. Ὀλ. 1, 169. «Δαιδαλόω ὕμνων πτυχαίαν, στολίζω μὲ τεχνικὰ μέλη, ὕμνους.

Δαίζω, Μ. ξῶ· καὶ δαΐζομαι, ποιητικ. μετ. Παρακ. δεδαίγμένος, καὶ, δεδαισμένος, Μετ. ἀόρ. α', παθ. δαιχθείς, καὶ, δαϊσθείς (δαΐω). Διακόπτω, διαμερίζω, μερίζω, διαιρῶ. «Ἔπταχα πάντα διεμοίρατο δαίζουνι», Ὀδ. Σ, 434. καὶ μεταφ. Ἰλ. Ι, 8. «Ὡς ἐδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν», ἤγουν διηρημένοι κατὰ τὴν καρδίαν, ἀσύμφωνοι, ἀμφίβολοι· ἐμερίζετο ἡ καρδία των ἂν ἔπρεπε νὰ φύγωσιν ἢ μείνωσι· καὶ Ἰλ. Ξ, 20. «Ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν ὀχθήσας», ἀντὶ τοῦ διχῇ μεριζόμενος τῷ σκέμματι τὸν λογισμὸν, τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων καὶ διασπώμενος. 2) καταξεσχίζω, καταλακίζω, κατακομματιάζω, διακόπτω, κατασπαράττω, κατασυντρίβω, κάμνω τι κομμάτια· ἔτι δὲ φονεύω, συσιάζω, κατασφάττω. Ὁ Ὅμ. ἐν τῷ παῤ. συνεδίζει νὰ συντάσσῃ καὶ τὴν λέξιν χαλκῷ· ἥτις πολλάκις καὶ ὑπακούεται παρ' αὐτῷ. «Ἐξ δὲ σπύρους δαΐσων χαλκόφι», Ἰλ. Η, 247. καὶ ἐν Ἰλ. Π, 841. καὶ Β, 416. καὶ Σ, 27. «Χερσὶ κόμην δαΐζων· ὄφρα τά «Χαλκῷ δαΐζειεν, διατρυπᾷν, διαπερᾷν, θανατώσειν μὲ τὸ τόξον, μὲ τὸ βέλος· ὡς καὶ ἐν τῷ, «Δαιχθεὶς ἐν βελέεσσι, ἀντὶ τοῦ, διατρυπηθείς, πληγωθείς, θανατωθείς, Πινδ. Πύθ. 6, 33. καὶ Ἰλ. Φ, 147. «Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάιζεν, ἀντὶ τοῦ, διέφθειρεν, ἐφόνευεν. «Φρασὶν ἦσιν ἐχων δεδαϊγμένον ἦτορ», Ὀδ. Ν, 320., ἀντὶ τοῦ, στενοχωρημένον ὑπὸ λύπης, καὶ καταλυπημένον· τοιοῦτον καὶ τὸ «Συμφορᾷ δεδαϊγμένοι», Πινδ. Πύθ. 9, 125. καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Α, 48. «Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαίεται ἦτορ». Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 535. «Ἄρητον δέ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ», κείμενον, σημαίνει κυρίως πάντη διαπερασμένον τὴν καρδίαν, νεκρὸν, ἐνῶ ἔλλειπει ἡ λέξις χαλκῷ, ἡ ὁποία συχνάκις παραλείπεται, ὡς καὶ Ἰλ. Τ, 319. 203. 211. 283. 292 (υ--). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Δάπτω.

*Δαιημός, ὁ, = δαϊσμός, Ἡσυχ.

Δαΐμός, οῦ, ὁ· καὶ δαισμός. Διαίρεσις, μερισμός, Ἡσύχ. σπανίως.

Δεδαιγμένος, Ἰλ. Φ, 146. 301. ἀντὶ τοῦ πεπληγωμένος, ἐν πολέμῳ πεσών, ἀναιρεθείς (ἐκ τοῦ δαΐς, καὶ κτείνω), ὡς καὶ τό, ἀρηικτάμενος, (Ἰλ. Χ, 72.) ἀρηίφατος, κτλ.

Δαϊκτήρ, ῆρος, καὶ

Δαϊκτής, οῦ, ὁ (δαΐζω) Ὁ φονεύων, πληγώνων, διακόπτων εἰς τὸν πόλεμον· ἐν γένει, ὁ ἁρπάζων, διαφθείρων, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 811. «Δαίκτωρ γάμου». καὶ Θηβ. 919. «Γάμου, ὁ διαφθείρων τὴν καρδίαν γάμου, ἤγουν σπαράττων· ὡσαύτως φθόνος, Ἀνακρ. 42, 10.

*Δαϊκτός, ἡ, όν· ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ δαΐζω. Διηρημένος, σπαρτιγμένος, διαπερασμένος, τρυπημένος· φονευμένος. 2) βασανισμένος· ἀμφιβάλλων.

Δαΐκτωρ, ορος, ὁ, = δαϊκτήρ.

Δαῖμα, ατος, τὸ. Ζήτ. Δίασμα.

Δαιμονάω, νῶ, Μ. ήσω. καὶ ναώτερ. τύποι δαιμονιάω, καὶ δαιμονίζω (δαίμων). Εἶμαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ δαίμονος, θεότητος, δαιμονίζομαι, κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος, ὑπὸ δαίμονος κατέχομαι· δαιμόνιον ἔχω· μανίᾳ πνεύματος κατέχομαι, Χρυσόστ. ἐπὶ πάσης καταστάσεως τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνοντο νὰ ἐξηγήσωσιν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπομ. ἐνόμιζον θείαν ἐπιρροὴν καὶ ἐνέργειαν. «Δαιμονῶ δόμος κακείνου, ὁ οἶκος εἶναι κατὰ δέλησιν δαίμονος, θεοῦ, εἰς συμφορὰν καὶ δυστυχίαν, Αἰσχ. Χοηφ. 562. 2) ἰδιαιτ. εἶμαι ἔνθους, ἐνθουσιῶν, μανιακὸς, παράφρων.

*Δαιμονιάζω, νεώτ. τύπος ἀντὶ δαιμονάω.

Δαιμονιακός, ἡ, όν, = δαιμονικός. Ὁ κυριευμένος ἀπό τινα δαίμονα, δαιμονισμένος. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, Πλούτ. Περικλ.

Δαιμονιάω, ῶ, = δαιμονάω, νεώτ. τύπος.

Δαιμονίζομαι, = δαιμονιάω. Κυριεύομαι ἀπὸ δαίμονας· ὅθεν ἡ μετοχ. «Δαιμονιζόμενοι», ἀντὶ τοῦ «Δαιμονιῶντες». Φιλημ. Στοβ. Φυσ. σελ. 196. «Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην», ἀντὶ τοῦ «Δαίμονα τύχης λελογχε, καθεὶς κρίματα κατὰ τὸ εἶδός του, ἢ λαμβάνει τύχην κατὰ τὴν δέλησιν τῶν θεῶν. «Δεδαιμονισμένοι», ἀντὶ τοῦ τεθεωμένοι, Σουϊδ. Δανάη.

Δαιμονικός, ἡ, όν. Ἐπὶ ἀνθρώπων, κυριευμένος ἀπὸ δαίμονα, μανιακὸς, παράφρων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ὑπὸ δαίμονος ἢ θεότητος προεργόμενος, ἐμπνευσμένος, σταλείς· ὡς, ὑποστρος, φθόνος δαιμονικὸς, Χρυσόστ. καὶ παρα Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 998. «Τὸ ἐν ὑμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικόν (ὁ τοῦ παῖς παιδιᾶς Ἐκθόσ. «δαιμονιακὸν» ὀνειρώσσω.), ὅ, ε. πρόερχεται, προέρχεται ἀπὸ κακὸν δαίμονα.

*Δαιμονοβλήπτος, ὁ, ἡ (λαβεῖν). Ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος· δαιμονισμένος, καὶ ἐνθουσιῶν, ἐκβακχος, Ἰουστιν. Ἀπολ. Σ. 28.

Δαιμόνιον, τό. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Ῥητ. Β'. 23. θεὸς, ἡ θεοῦ ἔργον, καὶ μάλιστα 1) ἡ θεότης, ἡ οὐσία καὶ ἐπιρροὴ τῶν θεῶν, πνεῦμα, ὡς, «Οὐχ ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον», ἐὰν καταφρονῶ τὴν θεότητα ἢ θείαν προνοιαν. «Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν (Πλατ.), αἱτί, νέας θεότητας, νέους θεοὺς εἰσαγω. 2) ἰδιαιτ. ὁ προστάτης, φύλαξ, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐποικοῦν εἰς ὑπεραπόσπι του πνεῦμα, ὡς τὸ «Σωκράτους δαιμόνιον (οὐχὶ ὑποκ. τὸν, δαίμων, ἀλλ' οὐθέτερον τοῦ δαιμόνιος). Ἡ συντέχεια ἐνφρίζει τοῦτο διὰ τοῦ ἀόρ. ἢ ἄγγελος, νοῦς, ἢ καὶ διάβολος· π. χ. ὅταν λέγωμεν, ἔτζι μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ἀόρ. μου, ὁ νοῦς μου, ὁ ἄγγελός μου· ἔτζι τὸν ἐξώτισεν ὁ διάβολός του. 3) ἐν Εὐαγγελίῳ, αὐτὶ τοῦ, κακὸν πνεῦμα, ὁ διάβολος.

Δαιμονοτόπληκτος, ου, ὁ, ἡ (πλήττω). Πρακλ. παρφρ. εἰς Πτολεμ. σελ. 287, 12. αὐτὶ τοῦ δαιμονικός· καὶ

Δαιμονιοπληξία, ἰας, ἡ. Ἡ κατάστασις ἑνὸς Δαιμονικοῦ, ὁ αὐτ. σελ. 238, 19.

Δαιμόνιος, α, ον, παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ ὁ, ἡ (δαίμων). Θεῖος· δαιμόνιος· ἀδικούμενος ὑπὸ τῆς τύχης κυρίως εἰς τὰ καλὰ, εἴτε τὰ καὶ εἰς δυστυχίαν· ὑπάρχει ἄρα λέξις ἐπιτοπολὺ ἔνσιμος, συχνάκις ὅμως μεμιγμένη μὲ θαυμασμὸν τινα τύχης ἢ πνεύματος χωριστοῦ, ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν μόνον ἐν Κλητικῇ ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἤγουν ὅταν ὁμιλῇ τις κάποιᾳ, ὡς, «Ὦ δαιμόνιε, καλέ, ἢ δυστυχισμένε (Ἰλ. Α, 561. Δ, 31. Ζ, 326. 407. 486. 521. Ν, 448. 810), πολλάκις μὲν ὡς ἐκφραστὸν ἐλαφρᾶς καὶ θαυμασμοῦ, συχνότερον δὲ ὡς παράστασιν ἀκατανοήτου, θαυμασίου, καταπληκτικοῦ κατὰ τὸ φέρτερον ἐνός ἀνθρώπου, ὥστε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς λέξις ἐπιπλήξεως καὶ μομφῆς, αὐτὶ σχέτλιε· παίτοχε ὅμως ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, τὰ ὁποῖα κεῖνται ἔξω τῆς συμφώνου τῆς συνήθους ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἐπομ. νομίζονται ὡς ἐμπνεύσεις τῶν θεῶν, εἴτε ἐπὶ καλοῦ, εἴτε ἐπὶ κακοῦ. Ἐν Ἰλ. Α, 561. Γ, 399. λέγει καὶ ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν, καὶ ἡ Ἥλειη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, δαιμονίη, καὶ Ὀδ. Ξ, 443. «Δαιμόνιε ξεῖνε», ὡς παρ' Ἡσιόδ. Σ', 48. «Δαιμόνιε ἀνθρώπων, ἢ ὁποία τελευταία προσφώνησις ἔστι συχνὴ παρὰ Πλάτωνι. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐπιτοπολὺ εἰρωνικῶς· παράξενε! τρελούτζικε! ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐξαίρετε! θαυμάσιε! γενναῖε! 2) ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὑστερον ἐν χρήσει ἐπὶ παντὸς, εἴτε προέρχεται, ἐμπίπτει, στέλλεται ἐκ θεοῦ, ἄρα συνυχῆς ἢ ἀτυχῆς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀγαπώμενος ἢ μισούμενος. 3) Θεῖος, θεϊκὸς, θείας φύσεως, ξεμελιώματος εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τοὺς τόμους τῆς θεότητος, ἢ προνοίας, καὶ τῆς φύσεως, ἄρα θεϊκῶς μέγας, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, κάλλιστος, ὑπερφυσικὸς, ὑπεράνθρωπος. 4) ἐπὶ παντὸς προερχομένου ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κακὸν ἢ κακοῦ δαιμόνιον, εὐτυχὴς ἢ ἀτυχής. Ἐπίρρ. δαιμονίως, ἰδὲ κατωτέρω.

*Δαιμονίς, ίδος, ἡ, = ἡ δαίμων, Προκ. εἰς Τίμ. σ. 15.

*Δαιμονισμός, ὁ. Ἡ κυρίευσις ὑπὸ δαίμονος, Ὠριγ.

Δαιμονιώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τῇ θεότητι, ἤτοι τῷ δαίμονι ὅμοιος, ὅθεν θεῖος, μακάριος, μέγιστος, ἐκπληκτικὸς, ὑπεράνθρωπος. 2) πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸ δαίμονα, ἢ ἀπὸ τὸ προστάτην, φύλακα τοῦ ἀνθρώπου, καλὸν, ἢ κακόν.

Δαιμονίως, Ἐπίρρ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ θείαν πρόνοιαν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, θαυμασίως, κατὰ δαίμονα καὶ συντυχίαν ἀγαθὴν, ὑπὲρ ἀνθρωπον, ἐξαισίως. 2) πολλάκις δὲ δηλοῖ μόνον ἐπίτασιν, κατὰ πολλὰ, καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ἄκρον, καθ' ἣν ἔννοιαν εὑρήται καὶ δαιμονίως, ὡς τὸ κοινῇ, ἐπίρρ. παρὰ Πεισ. Ὀλ. 9, 168. Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Πλουτ. 675. Νεφ. 76. Εἰρ. 540. καὶ Ἀθήν.

Δαιμονοβλάβεια, ἡ (βλάπτω). Θεϊκὴ παιδεία, βλάβη, ζημία ἐκ θεοῦ προερχομένη· ἰδιοκτ. ἀφροσύνη, ἄνοια, ἣν ἡ θεὸς παιδεύει τινὰ ὁ Θεὸς, Πολύβ. ΙΗ'. 19· ἐκ τοῦ

*Δαιμονοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βεβλαμμένος ὑπὸ θεότητος, ἰδιοκτ. τὰς φρένας, ἀνόητος, μωρὸς, ὡς θεοβλαβής.

*Δαιμονοποιός, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Διαβολικὸς, δαιμονιακὸς, Πλατ. Φαίδ.

*Δαιμονολάτρης, ου, ὁ. Ὁ λάτρις τῶν δαιμόνιων.

*Δαιμονομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη μανία, ἔρως πρὸς τοὺς δαίμονας.

*Δαιμονομαχέω, Μάχομαι, ἐναντιόομαι εἰς τὸ θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 6.

*Δαιμονοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον δαίμονος, Γερμ. Κωνσταντινουπόλ.

*Δαιμονοφιλὴς, οῦς, ὁ, ἡ. Προσφιλὴς, ἀγαπητὸς εἰς τὸ θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 22.

Δαιμονοφόρητος, ὁ, ἡ, (φορέω). Ὁ στενοχωρούμενος, βιαζόμενος, φερόμενος ὑπό τινος κακοῦ, ἢ κακοῦ πνεύματος, δαιμονιακός.

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δάω). Θυρίως ὁηλοῖ εἰδήμων πάντων, ὁ πάντα γινώσκων καὶ δυνάμενος διδάσκειν πάντα, πολλὰ εἰδήμων, παρὰ τὸ δαήμων. Ἔπειτα δὲ ἐν γένει 1) θεὸς, θεά, ἐπὶ διωρισμένων καὶ ὀνομαζομένων θεοτήτων, Ἰλ. Α, 222. Γ, 420. 2) θεότης, θεῖον ὄν, ἐνθα δὲν ἐμπορεῖ μὲν τις νὰ εἴπῃ διωρισμένως ποῖος θεὸς ἢ ποία θεά, πλὴν ἐκ συμβεβηκότων ἢ φαινομένων συμπεραίνει, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πρωταίτιός τις ὑπεράνθρωπος· καὶ ἐντεῦθεν ἰδιοκτ. ἡ τύχη, εἴτε ἀγαθὴ, εἴτε φαύλη· καὶ παῖδα ἡ σημασία ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ ἡ συνήθης. «Δαίμονα δώτορα» (Ἰλ. Θ, 166.), ἀντὶ, κακὸν δαίμονα, κακὴν εἱμαρμένην· ὁριστικώτερον ὅμως, ὁ κακὸς δαίμων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, «Στυγερὸς δαίμων» (Ὀδ. Ε, 396.), καὶ, «Κακὸς δαίμων» (Ὀδ. Η, 64.), καὶ, περιφρ. «Δαίμονος αἶσα κακή» (Ὀδ. Δ, 81.), παρὰ δὲ Πινδ. «Δαίμων ἄτερος.» «Πρὸς δαίμονα» (Ἰλ. Ρ, 98.), ἀντὶ ἐναντίου τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, ἐναντίου τῆς εἱμαρμένης· τουναντίον «Σὺν δαίμονι» (Ἰλ. Δ, 398.), ἀντὶ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ, θεοῦ θέλοντος. Τοιουτοτρόπως μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Τραγικοὶ τὴν λέξιν δαίμων ποτὲ μὲν ἐπὶ θεοτήτων τύχης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τύχης τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, ποτὲ δὲ ἐπὶ μερικῶν τυχῶν, οἷον τύχης, ἀτυχίας, θανάτου, μοίρας, Valck. Ἱππ. 809. 3) πληθ. ἀνθρώπινοι ψυχαὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ πίθου, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο ἐν τῷ ἀέρι, προσέχουσαι εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπερασπίζουσαι αὐτούς, ὡς 30.000 τὸν ἀριθμὸν, κατ' Ἡσίοδ. Ἐργ. 121. ὅθεν καὶ μερικοὶ τῶν φιλοσόφων τὴν λέξιν δαίμων ἀντὶ πνεῦμα, ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐξέλαβον. 4) τὸ δαιμόνιον (genius), ἡ γενέθλιος τύχη, ὁ φύλαξ τοῦ ἀνθρώπου, οἷον ἔσχε καθεὶς ἐκ γενετῆς, καλὸς, ἢ κακὸς, Πλατ. Φαιδ. Σ. 107. Παρὰ νεωτέροις Φιλοσόφοις ἦσαν «Δαίμονες» ἐν γένει αἱ ψυχαὶ, σειραὶ τῶν τεθνηκότων. 5) = ἀοράτων, εἰδήμων, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσημειώθη· καὶ τότε συνών. Γεν. ως, «Δαίμονες μάχης», Ἀρχιλ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 5. Πρβ. αἰθέριμον. Τινὲς παράγουσι τὸ δαίμων, ὅπερ καὶ φαίνεται φυσικώτερον, παρὰ τὸ δαίω, τὸ διανέμω, καθότι ἐν τῇ λέξει δαίμων ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα οὐχὶ τοῦ εἰδέναι, ἀλλὰ τῆς διανομῆς τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρώπου. «Θεοί καὶ δαίμονες» ὁμοῦ, ἐνθα δηλοῖ, κατὰ φαίνεται, ἡ λέξις δαίμονες τοὺς θεοὺς δευτέρας τάξεως. 6) Ἐν τῇ Γραφῇ, ἀντὶ κακὸς δαίμων, διάβολος.

Δαΐνυ, Ἰλ. Ω, 63. ἀντὶ τοῦ ἐδάινυσο, ἐδαίνυο, ἐκ τοῦ

Δαίνυμι καὶ Δαινύω, Μ. δαίσω (δαίς). Κυρίως σημαίνει διαμερίζω, διανέμω, μοιράζω, δίδω καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιόν του (portion) διὰ νὰ φάγωσι, τινί τι, ἢ 2) δίδω τραπέζι, κάμνω τραπέζι, φιλεύω, Ἰλ. Ψ, 29. «Λύτερ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,» ἀντὶ ἐδάϊνυ, ἔδιδε λαμπρὸν συμπόσιον, εὐθὺς ἐπὶ τοὺς ἀπελθόντας, ἔκαμνε μίαν λαμπρὰν μακαρίαν (ἐπειδὴ τάφος καὶ τὸ προειπὸν, τὸ ἐπὶ τετελευτηκότι παρασκευαζόμενον, σημαίνει). καὶ, «Δαῖνυ δαῖτα γέρουσι» Ἰλ. Ι, 70. (προτάσσει κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ δαίνυθι) ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ἑστιάσεων καλέσον τοὺς ἐντίμους, ἢ φίλευε τοὺς ἐντίμους· καὶ, δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν, Ὀδ. Γ, 309. «Δαίσειν γάμον ἀντί, θέλω νὰ δώσω, ἢ ἑτοιμάτω τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου, Ἰλ. Τ, 299. «Δαίνυμι τινά,» φιλεύω τινὰ, δίδω αὐτῷ νὰ φάγῃ, Ἡροδ. Α', 105. — Μέσ. Δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, συνεστιῶμαι, τρώγω ἐν συμποσίῳ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους, ἐπὶ ξένων (μουσαμφιδίων Τουρκ.). Παρ' Ὁμ. συχνότερον παρὰ τὸ ἐνεργ., ὅστις χρᾶται καὶ μετὰ τῶν Ἀϊτ. «Δαῖτα, ἑκατόμβας, τρέα δαίνυσθαι,» καταναλίσκω, κατεσθίω, τρώγω ὅλον, (ὡσαύτως καὶ Ἡρόδοτ. γ', 18. δαινύῃ, 2. ἐνικ. ὑποτ. ἐνεστ.) Ὀδ. Θ, 243· καὶ Κ, 184. «Ἤμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.» ἐν χρήσει δὲ καὶ καταχρηστικῶς.

*Δαινύω, = δαίνυμι, Καλλιμ. (–ν–)

Δαίνω. Ζήτ. Δάνω.

Δάϊος, ἴα, ἴον, παρὰ Τραγ, καὶ, ὁ, ἡ. Ἰων. καὶ Ὁμ. δηΐος, η, ον (δαΐω, δαΐς). Ἐχθρικὸς· ἐξολοθρευτικὸς, συχνάκις ἐν Ἰλ. ἰδιοκτ. «Δήϊον πῦρ,» τὸ καῖον, καταναλίσκον πυρ. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξις. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχουσι καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ τὸν Ἰων. τύπον. «Δαΐαι μάχαι,» ἐχθρικαὶ μάχαι. 2) φρικτός. 3) δύστηνος, ὀνυστυχὴς, Τραγ. Ἰδὲ Ἔρμ. Σοφ. Δι. 771 «Ὦ δαΐε Τέρμισσα·» ἀεὶ κατὰ Δωρ. τύπον. 3) παρὰ τὸ δαΐηναι, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἀμφ. μέντοι (δαΐος, — υυ. Ἂν καὶ παρ' Ὅμ. καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τοῦ δαΐος μακρὰ, συμφωνεῖται ὅμως ἡ δευτέρα βραχεῖα μετὰ τῆς μακρᾶς πρώτης εἰς μίαν.)

Δαῖρα, ᾱς, ἡ, Ζήτ. Δάειρα.

Δαίρω, ἀόρ. ἄπαρ. δῆραι, = δέρω. Ἐκδέρρω, δέρνω. 2) τύπτω, κρούω, Ἀριστοφ. Νεφ. 442. καὶ Ὄρν. 365. (καὶ παρ' Ἀρρίαν. Ἐπικτ., ὅθεν τὸ δεῖραι, Δ'. Λ'. 119., παρ' αὐτῷ· ἄλλως δὲ σπάνιον.

Δαΐς, ίδος, ἡ (δαΐω). Δομπάς, φλόγα, πυρκαϊά, ἀναμμένη φακέλα. Παρ' Ὁμ πάντοτε ἐν τῷ πληθ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ, κατὰ συναίρ. δᾴς, Ἀττ. Ὀδ. Η, 101. «... αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.» Ζήτ. Δάϊς. 2) μάχη, πόλεμος σφοδρὸς, Ὁμ. μόνον κατ' ἀποκ. ἐν συστ. ἐν χρήσει, ἐν δαΐ (ιι) λυγρῇ, καὶ, λευγαλέῃ, Ἰλ. Ν, 286. «Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μεγήνασ' ἐν δαΐλυγρῇ.» Παρὰ μεταγ. καὶ αἰτ. ἑνικ. δαΐδα καὶ δαΐν, Ἰακ. Ἀν. Π. σελ. 867.

Δαΐς, τός, ἡ (δαίω). Συμπόσιον, εὐωχία, τραπέζι. Παρ' Ὁμήρ. συχνάκις, παρ' ᾧ λέγεται ἕνα συνειθισμένον καθημερινὸν τραπέζι, φαγητὸν, «Δαὶς ἔϊστι,» ἤτοι ἑτοιμοπαρασκεύαστον συμπόσιον, ᾧ· οὗ ὅλοι οἱ τρώγοντες λαμβάνουσιν ἴσα μερίδια· ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 180. «Δαιτὶ πιείρῃ,» ἀντὶ τοῦ, πλουσιοπαρόχῳ τραπέζῃ, εὐωχίᾳ, συμποσίῳ· καὶ Ἰλ. Ω, 69. «Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,» ἀντὶ τοῦ θυσίας, συμποσίου εἰς θυσίαν ἀφωρισμένου. Καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν θηρίων λέγεται, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 43. «... ἐὸν ἐπὶ μηλα βροτῶν (λέων) ἵνα δαίτα λάβῃσιν.» «Δαῖτες,» τὰ φαγητὰ, Ὀδ. Τ, 220. Νικ.

Δαίσιμος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμι). Ἐπιτήδειος διὰ φαγητὸν, διὰ νὰ φαγωθῇ, φαγώσιμος.

Δαίσιος, ὁ. Μήνας τῶν Σικυωνίων, Μακεδόνων καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συμφωνῶν μὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα τῶν Ἀθηναίων, Πλούταρχ. Ζήτ. Ἀνθεστηριῶν.

Δαΐφαλτος, ου, ὁ, ἡ (σφάλλω, δαΐς). Ὁ ἐν μάχῃ ῥίπτων κάτω, ὁ θανατώνων θηλ. καὶ γενικῶς εἰς τὸν πόλεμον, Λυκόφρ. 170. «Δαΐφαλτα πάλη.»

Δαιταλεύομαι. Μαγειρεύομαι, Νικήτ. Χρον. Γ'. ά. «Δαιταλευθεὶς εἰς Φοίνην Ἀνδρονίκου,»

Δαιταλεύς, έως, ὁ (δαίνυμι). Συμποσιαστὴς, ὁ φιλεύων καὶ ὁ φιλευόμενος, ὁποιος δίδει τὸ τραπέζι, ὁ ξενοδόχος· ἢ ὁ μάγειρος, καὶ ὁποιος τρώγει, φιλεύεται, Ἀθήν· ς'. καὶ Ιδ'.

Δαιταλευτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος τρώγει, φιλεύεται· καὶ ὁ μάγειρος, Νικήτ. Χρ. αὐτόθ. 10. Γεωργ. Παχ. Μιχ. Παλαιολ. 2, 31.

*Δαιταλεύτρια, ἡ. Ἡ ξενοδόχος, ἡ μαγείρισσα.

*Δαιταλουργέω. Ἑτοιμάζω τὸν δεῖπνον, μαγειρεύω, Εὐστ. Ἰλ.

Δαιταλουργία, ίας, ἡ (ἔργον). Ἡ μαγειρικὴ, ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, τὸ μαγειρεῖον, Λυκόφρ. 109.

Δαιτάλυκος, ὁ. Τρώγω, συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, Λυκόφρ. 654.

Δαῖτη, ης, ἡ· ποιητ. ἀντὶ δαὶς. Εὐωχία, φαγητὸν, τραπέζι, συμπόσιον, Ἰλ. Β, 217. «Λίδ' ἐν δαίτῃσι.»

Δαίτηθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὡς τὸ οἴκοθεν, Ὀδ. Κ, 216.

Δαΐτις, ίδος, ἡ (δαΐω). Μεγάλη καὶ ἀναμμένη λαμπάς, φακέλα. 2) καταχρηστικῶς, τὸ κεφάλι τοῦ στοιχοῦ, Ἑρωτιαν. Παρρ. Διετή.

Δαιτρεία, ἡ. Τὸ πος, ἐνθα ἀνατέμνεται τὸ κρέας, ἐκ τοῦ

Δαιτρευσις, εως, ἡ. Μαγείρευσις, Νικήτ. Χρον. Ε'. δ. «Δαίτρευτις κρεῶν περίεργος.»

*Δαιτρευτῶς, Ἐπίρρ. Μεριττιαί, Ζωναρ. σ. 474.

Δαιτρεύω, Μ. εύσω (δαιτρός). Διχομερίζω, διαμοιράζω, διεχωρίζω τι διὰ νὰ μοιράσῃ, Ἰλ. Δ, 687. «... ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευον.» κυρίως ἀνατέμνω, κόπτω, λιανίζω κρέας θυμάτων καὶ τὰ μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, Ὀδ. Ξ, 434. Κ, 345. Παρὰ μεταγ. καὶ ἐπὶ θηρίων, ξεσχίζω καὶ τρώγω· καὶ μεταφ. κάμνω κοινωνὸν, μεταδίδω, προξενῶ, αἴτ. ὡς, εὐφροσύνην.

Δαιτροπόνος, ου, ὁ, ἡ. Σιτοπόνος, σιτοποιὸς, Ἡσυχ.

Δαιτρόν, τὸ (δαίω). Μεμερισμένον μοιραστὸν, τὸν, τὸ μερίδι (portion) κατὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Δ, 262. «Δαιτρὸν πίνωσιν,» ἀντὶ τοῦ πίνειν τὸ διορισμένον αὐτοῖς μερίδιον, μέτρον· ἢ μεταφορᾷ τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, Εὐστ. Ἰλ. Δ, 262.

Δαιτρός, οῦ, ὁ (δαίω). Ὁποιος μερίζει, διαχωρίζει, μάλιστα τὰ κρέατα εἰς κομμάτια, μερίδια, καὶ τὰ μοιράζει· μάγειρος, ὅστις μοιράζει τὸ ταΐνι (tranchear. Γαλλ.). Ὀδ. Ρ, 331. καὶ Πλούταρ. Συμπ. σ. 644. Δ.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ μερίζειν καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαχωρίζειν ἑτοιμερῶς κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, ἡ τέχνη τοῦ τραντέρου, τοῦ δαιτρεῦ, Οδ. Π, 253.

Δειτυμονεύς, τό αὐτό. Νόνν. Ἰω. κ. 4, 46. »Σὸν υἱεῖ δαιτυμονῆι.«

Δαιτυμών, όνος, ὁ, ἡ (δαίς). Ὁ φιλευόμενος, ὁ προσκεκλημένος εἰς τράπεζαν (μουσαφίρης τουρκ.), Οδ. ἐνηγένει δέ, ὁ τρώγων, ὁ συνεστιώμενος, Εὐρ. Κυκλ. 605. Ὑστερώτ. καὶ δαιτυμονεύς. 2) ὁ προσκαλῶν, ὁ φιλεύων. 3) ὁ ἑτοιμάζων, παρατηρῶν τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, ὁ μάγειρος, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον ἐν Οδ. Δ, 621, ἔνθα οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες ἐννοεῖται· ἰδὲ καὶ Wolf. proleg. p. CXXXI. Spohn de extr. Od. parte p. 9.

Δειτύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ δαίς. Γεῦμα, συμπόσιον, εὐωχία, Ἰλ. Χ, 496.

Δείφρων, ονος, ὁ, ἡ (δαίς, φρήν). Πολεμικῶς φρόνων, φιλόμαχος, ἀνδρεῖος· πολλάκις ὁμοῦ μετὰ τοῦ, ἱππέδαμος, Ἰλ. 2) (δαίνυμαι) γνωστικός, συνετός, φρόνιμος· συχνάκις μετὰ τοῦ, ποικιλομήτης, Τινὰς Οἱ μεῖ Ὅμ. ποιηταὶ ἀκολουθοῦσι κατ' ἀρέσκειαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην σημασίαν, αἱ ὁποῖαι παρ' Ὁμ. διακρίνονται κατ' ἀκρίβειαν κατὰ τὴν Ἰλ. καὶ Οδ., καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 325, ἔχει τὴν λέξιν κατὰ τὴν β' σημασίαν· ὡς τόσον, τὴν τὴν ραψῳδίαν ἐθεώρουν ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ὡς ὑστέραν παρὰ τὴν λοιπὴν Ἰλιάδα, καὶ Τμ. Ὁμ Δημ. μιμεῖται τὴν Ὀδύσσειαν.— Ὁ Νίτζιτος (Nitzsch). Οδ. ω 48, ἐκλαμβάνει ὡς κοινὴν ρίζαν καὶ διὰ τὰ δύο σημασίας τὸ δαῆναι, γνωρίσαι, δοκιμασίαν, πεῖραν λαβεῖν τινος, ἔπομ. ἐπὶ μὲν πολεμιστοῦ, ὅστις ἐν τῷ πολέμῳ ἐδείχθη ἔμπειρος, δόκιμος, ἀνδρεῖος· ἐπὶ δὲ ἄλλου ἀνθρώπου ἐν γένει, ὅστις συνεπολέμησεν, ὅστις ἔχει σύνεσιν καὶ πεῖραν.

Δείω, Μ. αἴτω. Δειρεῖται· εἰς δύο καθολικὰς σημασίας, αἱ ὁποῖαι ἦταν, ὡς ἐφαίνετο, κατ' ἀρχὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐξολισθαίνειν, ἀφοῦ ἴζειν, ψεύζειν. 1) = καίω μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον, καίω, ἀνάπτω, φλογίζω. »Πῦρ, φλόγα,«, Ὅμ. Παραβ. Doederl. Lexil Hom. 2. p. 11. Οὐδέποτε ἀμεταβάτως, ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. Ε, 4. 7. ἔστι τό, Δεύη, ὑποκείμενον, ο. ε., αὐτὴ ἄναψε φλόγα ἐπὶ τῆς περιφεφαλαίας τοῦ Διομήδους. Ὅμως παθητ. δαίομαι, καίομαι, εἶμαι εἰς φλόγας, Ὅμ., ὅστις ἔχει, παράτ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., καὶ ἐν Ἰλ. ἐκ τοῦ αορ. ἐδαόμην τὴν ὑπογρ. δάηται (ᴗ – –). »Δαίεται ὅσσε, σπινθηροβολεῖ τὰ ὄμματα, Οδ. Ζ, 132. Ἐνταῦθα ἐννοοῦσι καὶ ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. ἐδάηε, ἐδεδήει, ποιητ. ἐδεύησι, εἰδ καπὶ τροπ. σημασίαν, ἐνεκαύετο, ἐξεγήγερτο, ἔπρεπεν, ὡς »Πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπὴ δέδηε, ὁ πόλεμος, ἡ μάχη ἄναψε, Ἰλ. »Οἰμωγὴ δέδηε, ο. ε. ἄναψεν ὁ ὀλοφυρμός, ἀρήνος, Οδ. Τ, 353. »Ὅσσα δεδήει, ο. ε. ἡ φήμη ἄναψεν, ἐξεπλώθη ὀλίγωρα ὡς φλόγα, Ἰλ. Ψ, 98. τὸ Lat. flagrat bellum, rumor. Ἄγνωστ. παθητ. παρακ. δέδεμαι, ἐκ τοῦ δαίω, δαύσομαι (καθὼς ἐκ τοῦ καίω, καύσω) μετεχειρίζετο ὁ Καλλίμ. (ἐκ τούτου δαΐς, δαλός, δᾶος).

2) Μερίζω, μερίζω· διαμοιράζω· καὶ κατακομματίζω, ξεσχίζω· κυρ. »Δαίειν μοῖραν, μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, καὶ, »Ἴτήματαν, Ὅμ. ἴδιωτ. δίδω καθενὶ ἐν τῷ συμποσίῳ κομμάτιον κρέατος κατὰ μερίδια. Ἓν ἐνεργ. σημασίᾳ ἅπαντᾷ μόνον ἡ Μ. δάσομαι, καὶ ὁ αὸρ. ἐδασάμην· καὶ ἐν τῷ περῶ λόγῳ. Ὁ ἐνεστ. δαίω ἔστιν ἄγνωστος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει τὸ, δαΐζω ἡ δατέομαι. Ἓν τοῖ παθητ., εἶναι διηρημένον, ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν ἐνεστ. δαίομαι (καὶ μεταφ. »Δαΐεται ἦτορ, Οδ. Α, 48., ο. ε. κατατρέχεται, φλογίζεται ἡ καρδία ἀπὸ στεναχωρίαν καὶ λύπην· πρβλ. δαΐζω)· ἔτι δὲ τὸν παρακ. δέδασμαι, γ. πληθ. δεδάᾶται, Οδ. Α, 23. Ἀλλ' ὁ ἐνεστ. »Δαίομαι κρέα« (Οδ. Ο, 140. Ρ, 532.) ἔχει καὶ ἐνεργ. σημασίαν, διανέμω, μοιράζω κρέατα. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὕστερον εὑρηται καὶ »Δαίειν τινά τινι«, ἀντὶ, φιλεύω τινὰ μέ τι· καὶ »Δαίειν γάμον, τάφον«, δίδω συμπόσιον γάμου, ἢ νεκροῦ περίδειπνον, ὡς τὸ παρ' Ὅμ. δαίνυμι (ἐκ τούτου δαΐζω, δαΐς, δαίνυμι, δατέομαι).

3) διδάσκω, καὶ διδάσκομαι, μανθάνω, μαθητεύω· ἐκ τοῦ δάω, δάσκω, ἔδεν τὸ »Δέδαεν, δέδαε, ἀντὶ δέδηε, δεδήασι, δεδᾶσι, δεδάηκε, δεδάηκε, ἀντὶ τοῦ, δεδάασι,« καὶ »δεδήμεναι, παρ' Ὁμήρ. καὶ τὸ »δεδαημένος ἱππων«, παρ' Ἀπολλων. καὶ »παλαισμοσύνην δεδαημένοι,« ἐν Ἐπιγρ. Ἰδὲ καὶ Δάω·

*Δαίως, Ἐπιρρ. Δραστηρίως, ἐπιμελῶς. Πλουτ. Ἠθ. σ. 1097. »Τὴν αὐτοῦ ταυτὶ τοῖς φίλοις γράφοντος δαίως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς«, ἐπὶ Ἐπικούρου.

Δάκαρ, αρος, τό· καὶ δάκρυξ. Εἶδος φλούδας τῆς Κασσίας (ἡ λέξις Ἀραβική), Διοσκ. Α'. 12.

Δακέθυμος, ον, ὁ, ἡ (δακεῖν, θυμός). Ὁ καταδάκνων, καταρώγων, πικραίνων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Σοφοκλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ Θυμοδακής, καὶ Δηξίθυμος, Ὅμ.

*Δακεῖν, ἀπρ. σόρ. β. τοῦ δάκνω.

Δάκετον, τό (δακεῖν), = δάκος. Θηρίον δαγκαστικόν, φαρμακερόν, καθὼς, ὄφις, κουσπέρα, καὶ τ. λ. ποιητικῶς δὲ κάθε ἄγριον, καὶ ἐπιβλαβές, ἢ φαρμακερὸν θηρίον, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 21. (βέβαιον ὀρθότερον δάκετόν, Ἰακ. Α. Π. σ. 451.)

*Δανάζω, = δάνω, ποιητ. Ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ Μέσ. δανάζομαι καὶ ἐν τῇ τροπικῇ σημασίᾳ τοῦ, λυποῦμαι, θλίβομαι, Αἰσχ. Περτ. 510.

*Δακκᾶς, ᾶ, ὁ. Ὅποιος ἔχει τὰ δαγκάνα, ἢ εὐκόλα δαγκάνει, ὡς ἵππος, ὄφις, Ψευδεύχ.

*Δακνητός, ά, όν, = δαγκαστικός, Φιλημ.

*Δακνοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Δαγκάνων τὴν καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. καὶ Νικητ. Βύζ.

*Δακνότης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ δαγκάνειν, Ἰω. Δαμασκην.

Δάκνω, Μ. δήξομαι, Παρακ. δέδηχα, Ἀόρ. ἔδακον, Ἀπρκεμφ. δακεῖν. (σ' Ὁμήρ. ἐχει μόνον τὸν ἀόρ. ἐν δὲ Οδ. σ. δὲν ἔχει τελείως ὅλην τὴν λέξιν) Δαγκάνω, δακέω· ἐεστῶ, ἐν Ἰλ. ἐπὶ κυνῶν καὶ κωνώπων· μεταφ. κατατρώγω· βλάπτω· δυμόνω, παροργίζω τινά· πειράζω τινὰ μὲ σκληρούς λόγους, Ἰλ. Κ, 493. »Μῦθος ὅδε φρένας, ὁ λόγος ἔβλαψεν, ἐπείρασε τὴν καρδίαν του· ὅθεν ἐν γένει, ἐρεθίζω, πειράζω τινά, λυπῶ. Valck. Φοιν. 386. καὶ τζουζῶ, π. χ. ἐπὶ κασπροῦ τὰ ὄμματα· καὶ ῥίζα ἀριμεία δάκνουσα τὸν φάρυγγα, Διοσκ. Ἰδιωτ. ἐπὶ ἔρωτος, πληγώνειν τὴν καρδίαν, Valck. Ἱππ. 1303. Παθ. ἐπὶ καταστάσεως ἐρεθισμένης, εἶμαι παροργισμένος, πικραμένος· ἐρωτευμένος· Ἰδιωτ. ἐπὶ παντὸς κατ' ὀλίγον καταπήκτου πόνου διαθέσεως, ἀδημονίας, λύπης, φροντίδος, θλίψεως κτλ.· ἐπιτοπολὺ δὲ τῷ παθ. παρακ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ., δέδηγμαι καρδίαν. Bergler Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1. συχνάκις παρ' Εὐρ.

Δακνώδης, εος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅποιος δαγκάνει, ἐρεθίζει, πικραίνει· αἰσθητικός, ἀνιαρός, ἐρεθιστικός, ὡς τὸ δάκνω. Γαλην. »Δακνώδης καὶ ὀρμώδης πυρετός«.

Δάκος, εος, τό (δακεῖν). Τὸ αὐτὸ καὶ δάκετον, κυριολεκτεῖται ἐπὶ φαρμακερῶν θηρίων, ἐπιθετικῶς, Νίκανδ. προσηγορικῶς δὲ καὶ κάθε βλαβερόν, ἰοβόλον, ἄγριον ζῶον, ἢ θηρίον, Εὐρεπ. Valck. Ἱππ. 646. 2) τὸ δαγκωμα, κέντημα τῶν τοιούτων θηρίων.

Δάκρυ, υος, τό· ποιητ. ἀντὶ δάκρυον, Οδ. Δ, 114. »Δάκρυ ὀ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλεν.

Δακρυάγελως, ωτος, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ κλαυσιγέλως. Τὸ κλαίειν καὶ γελᾷν ἐν ταὐτῷ, γέλοιον μὲ κλαύσιμον.

Δακρυάδιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ δάκρυ. Μικρὸν δάκρυον.

*Δακρυηρός, ά, όν. Γεμάτος δακρύων λυπηρός, Γερμαν.

Δάκρυμα, ατος, τό (δακρύω). Τὸ δεδακρυσμένον, τὸ δάκρυον, Εὐριπ. 2) τὸ δακρυόμενον, ἀντικείμενον δάκρυον, δυστύχημα, συμφορά, Ἡρόδ. ζ', §169. Ἰδὲ καὶ Ποραὴ Σημ. εἰς τὸν Στραβ. Σ. 103.

Δακρυντός, ή, όν (δακρύω). Ἄξιος διὰ νὰ κλαυσθῇ, νὰ δακρυσθῇ, ἀξιοδάκρυτος· ἢ ὃ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ δάκρυα, ὁ δακρυσμένος.

Δακρυογόνος, ον, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννῶν δάκρυα, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 681. »Ἄρης δακρυογόνος«.

Δακρυόεις, εσσα, εν. Ὁ δακρύζων, ὁ προξενῶν δάκρυα, κλαυσιώδης, ἀξιοδάκρυτος, πολύδακρις, Ἰλ. Θ, 388. »Πόλεμον δακρυόεντα. Οὐδέτερος δὲ, δακρυόεν, καὶ ἀντὶ Ἐπιρ. λαμβάνεται, μετὰ δακρύων, παρ' Ἀπολλων. Ρ, 2' 1291. ἀμφίβ. μέτρου.

Δάκρυον, τό· ποιητ. λέγεται δὲ καὶ δάκρυ, δάκρυμα. Τὸ δάκρυον, Ὅμ., ὅστις συντάσσει ἐπιτροπολῶ, χέειν, λείβειν, εἴβειν, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν· καὶ Θουκυδ. »Δάκρυσι πλησθέν«. Ἐπ. Γεν. δακρυόεις, Ἰλ. Γ, 696. Οδ. Ε, 152. 2) ὑστερώτερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ παντὸς ἐκβλύσεως ἐκ στάλαγματίας ὑγροῦ, οἷον, κόμμι, ῥητίνη, πίσσα, τὰ δάκρυα τοῦ κλήματος· χυλὸς ἐν γένει.

Δακρυπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω), ἐνεργ. Πεπτωκὸς πρηξεῖνεν τὰ πέσοντα, χυθῶσι δάκρυα, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 119.

Δακρυοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων, προξενῶν καὶ κινῶν δάκρυα.

Δάκρυος, ἀντὶ τοῦ δακρυόεις, ἄξιος ὁ Ἴτυλος ὀλοφυρτῶν ἔχει· ἔστι δὲ εὐχρήστως εἰς τὰ θέματα, ὡς ἀρσενόκρυος, πολυδάκρυος, κ. τ. λ.

Δακρυόστακτος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ δάκρυα σταλάζων, δακρυσταλακτος, ποιητ.

Δακρυότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ τιμῶν τι, φορτώνων μὲ δάκρυα, ἢ ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα, Ὀρφ. 56. ο. ἐπὶ Ἀδώνιδος.

Δακρυόφι. Παραγωγὴ ποιητικὴ, ἀντὶ τοῦ, δακρύων, Ἰλ. Γ, 696, Ψ, 397. Οδ. Ν, 340 κτ.

Δακρυπλώω (πλέω). Πλέω τὴ πλημμυρῶ ἀπὸ δάκρυα, πλημμυρῶ τὰ δάκρυα, Οδ. Τ, 122. »Ψυχὴ δὲ δακρυπλώουσα, βεβαρημένη μὲ φρένας οἴκων, Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ὀμματίων, τὰ ὁποῖα γεμίζουν δάκρυα, ὅταν πίνῃ τινὰς πολὺ κρασὶ καθὼς καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις λέγει, ἔπιε τόσον πολύ, ὥστε ἐκβήκε καὶ ἀπὸ τὰ ὀμμάτιά του. Ὁ Εὐστάθ. παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΚΘ'. 1. ἐπιχείρει τοῦτον τὸν στίχον οὕτω. »Καὶ μ' ἔφη δάκρυ πλύνειν βεβρημένον οἴνῳ· καὶ οὕτως ἀναγινωσκόμενος, συνομνεῖ τῷ, ἐπαναπλώω.

Δακρυρρόεσσα, ἡ. Χύνω δάκρυα. σφόδρα δάκρυα, κλαίω, Εὐριπ. Ἰων. »Ὄμμα τὸν δακρυρρόεσσα. 2) ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα στάζουσι χυμόν, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 3, 13, 2. 3) αἰτιατ. θρηνῶ τινά.

*Δακρυρρόη, ἡ. Χύσιμον δακρύων, Ἐπιφάν. τ. β', σ. 197, Α.

Δακρυρρόος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ δάκρυα στάλαζων, ῥέων, χυόμενος, κλαίων, Εὐριπ. Ἱκέτ. 772.

*Δάκρυσις, εως, ἡ. Τὸ δακρύειν.

Δακρυστάκτης, ὁ, ἡ, = δακρυόστακτος, Αἰσχύλ. Προμ. 399. »Τέρα δακρυσίστακτον«, ἀντὶ τοῦ, ῥεύμα δακρύων σταζόντων.

*Δακρυστακτός, ἐπίρρ. Ἀξιοδάκρυτος, Πρωτιεν.

Δακρυτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ δακρύω. Κλαυστός, κλαμένος, δεδακρυσμένος, ἀξιοδάκρυτος.

*Δακρυχαρής, ές, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων, εὐφραινόμενος εἰς τὰ δάκρυα, ὡς, Πλούτων.

*Δακρυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ. Δάκρυα χύνων, ὡς, πέτρα δακρυχεύμονα, Θεσσ. Προσῳ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δακρυχέω. Χύνω δάκρυα, δακρύω, μεγάλως ὀδύρομαι, κλαίω, συχνάκις παρ' Ὅμ., πλήν ὡς μετοχή μόνον ἐν χρήσει, Ἰλ. Ω, 734. καὶ 786. »Ἕτερα δακρυχέοντες ὠδύροντο κτ.λ.· τὸ δὲ Ἰλ. Η, 426. »Δάκρυα θερμὰ χέοντες, κατὰ διάλυσιν ἀναγινωσκόμενον, πλῆθος δακρύων σημαίνει, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (αὐτὸν ἡ λέξις, ὡς καὶ τὸ δακρυπλώω, δὲν πρέπει νὰ γραφῇ ὡς δύο λέξεις.)

Δακρύω, Μ. ὑσω. οὐδετ. Δακρύζω, χύνω δάκρυα, Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. »Πεῖν τε ἱερούσας, καὶ ἅμα χερὶ δακρυσάσας, καὶ Ὅμ. καὶ ἐπὶ φυτῶν ὡσαύτως. Παραν. πα9. δεδάκρυμαι, εἶμαι σκεπασμένος μὲ δάκρυα, Ἰλ., ἢ καὶ εἶμαι δακρύων ὑπόπλεως, ἔτοιμο ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔχω ἐμαυτῷ ἴχνη χυθέντων δακρύων, Πλουτ. Παυλ. Αἰμ. 10. Παυσαν. α', 21, 5· καὶ ἐντεῦθεν ἡ μετοχὴ δεδακρυμένος παρ' Αἰσχίνῃ. 2) ἐνεργ. (μεθ' Ὅμ.), αἰτ. κλαίω, θρηνῶ, Δημοσθ. »Δακρύω τὴν τύχην. »Δακρύω τὸν ἀποθανόντα· καὶ »Δακρύω ἐπὶ νεκρῷ, Λουκιαν. Πρωτηγ. χύνεσθαι δάκρυα διά τι ἀντικείμενον, ὡς, »Δακρύεται συμφορά τις· ἢ καὶ ὡς οὐδετ. »Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κουρὴ; Ὅλ. Π, 7. καὶ, »Δεδάκρυσται παρειαί. (Τὸ Υ μόνον ἔστιν ἐν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπιτεταμ., ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν εἶναι μακρόν. Ὁ Μέλλ. εὑρηται παρὰ Τρυφιοδ. 594 καὶ δακρύπομπος).

Δακρυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἀμοιάζων τὰ δάκρυα, ὁ ἔχων εἶδος τῶν δακρύων, πολυόκρυος, γεμάτος δάκρυα, Ἱπποκρ. καὶ Λουκιαν.

*Δακρυώτατος, Ἀξιώτατος δακρύων καὶ λυπηρᾶς μοίρας, ἀτυχέστατος, Ἡσυχ.

*Δάκτης, ου, ὁ, Ὁποιος δαγκάνει, Γλωσσ.

*Δακτικῶς, ἐπίρρ. Δακτυλικῶς, μὲ τὰ ὀφθαλμία δαγκάνοντας, Σχολ. Νικ. Θηρ. 131. «Ὀδάξ, ἤγουν δακτικῶς.»

*Δακτυλεύς, έως, ὁ. Εἶδος κεστρέως, θαλασσίου ἰχθύος, ὃ καὶ Μύξος καλεῖται, οὗτως ὀνομαζόμενος, κατὰ τὸν Ἀθην. 7, σ. 307, διότι ἔχει πλήθος μίλας δύο δακτύλων.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ (δάκτυλος). Ἡ δακτυλήθρα, τὴν ὁποίαν βάνουσιν εἰς τὸ δάκτυλον, ἐκ μετάλλου τινὸς κατεσκευασμένη, ὅταν ῥάπτωσι, Ξενοφ. Παιδ. Η', 8, 17. 2) παρὰ Συνεσίῳ Ἐπιστολ. ΝΗ'. βασανιστικὸν ὄργανον, εἰ αὐ ἐτυράνουν τοὺς ἀνθρώπους. 3) ἡ βαθουλωτὴ θήκη τοῦ μετάλλου τοῦ δακτυλιδίου, εἰ τῇ ὁποίᾳ εἶναι στερεωμένη ἡ πέτρα αὐτοῦ, ἡ ὁποία θήκη αὐτὴ ἄλλως καὶ, σφενδόνη, καὶ πύελος, καὶ πυελὶς ὀνομάζεται.

Δακτυλήθρον, τό. Παρὰ Θεμιστίῳ Λόγ. ΙΑ'. σελ. 253. αὐτὸ τοῦ »δακτύλιος«, δακτυλίδι.

Δακτυλιαῖος, α, ον. Λοντρος, ἢ πλατὺς, ἢ μακρὸς ἴσον τὸ δάκτυλον. 2) ὡήκων εἰς τὸ δακτυλίδιον.

Δακτυλίδιον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ, δακτύλιον. Δαχτυλίδι. (–υ–ιι, Ἀρ. Λυσ. 417.) 2) δακτυλάκι, π. χ. τοῦ ποδός.

*Δακτυλίζω, Μ. ίσω, = δακτυλοδεικτέω. 2) κάμνω δάκτυλον, μετρ. Παιδ. δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ σκιμαλίζεσθαι, δείχνω πρός τινα τὸν χρόνον μου, καταφρονῶντας καὶ ὑβρίζοντας· δηλοῖ δὲ καὶ εἶδος αἴσχρᾶς ἐπιθυμίας, ἰδὲ καταδακτυλίζω.

Δακτυλικός, ἡ, όν· καὶ »δακτυλικῶς, ἐπίρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ δάκτυλα, ὡς »δακτυλικὸς κύλιξ«, καὶ »δακτυλικὸν ὄργανον«, παρ' Ἀθην. κύλιξ, ἢ ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζουσι μὲ τὰ δάκτυλα· καὶ »ψῆφος δακτυλική«, μία πέτρα διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτύλων, ἤτοι δέκα δακτυλίδι. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ συγκείμενος ἐκ δακτύλων στίχος. 3) δακτυλικὴ ἔμπλαστρος, χρησίμη διὰ τὸν πρωκτὸν, Ἀέτ. 14, 2.

*Δακτυλικῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ τὸν δακτυλικὸν ἀριθμὸν, ῥυθμὸν, Εὐσταθ. Ἰλ. σ. 11, 25.

Δακτυλιογλυφία, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου, Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι. σ. 128.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, ἡ (γλύφω, δακτύλιον). Ὁποιος κόπτει ἢ σκαλίζει ταῖς πέτραις εἰς τὰ δακτυλίδια, ἢ σκαλίζει ἐπάνω εἰς τὰ δακτυλίδια βούλας, κ. τ. λ. Διογέν. Λαέρ. εἰς Σόλ.

Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Συλλογὴ ἀπὸ δακτυλίδια σκαλισμένα μὲ βούλας, ἢ ἀπὸ κομμένας ἐπὶ τούτῳ πέτρας. 2) ἡ θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὰ δακτυλίδια, Πλίνιος, Γ'. 1.

*Δακτύλιον, τό. Ἡ Σκαμμωνία, εἶδος φυτοῦ, σφοδρὸν καθαρσιον κινοῦν, Διοσκ. Νοθ. 474.

*Δακτυλιοποιός, ὁ. Ὁποιος κάμνει δακτυλίδια.

Δακτύλιος, ου, ὁ. Δακτυλίδι· κυρίως δὲ τὸ ἔχον βούλαν (Πλάτ. Πολ. Β'.)· ἔθεν ἐν γένει, καθετι στρογγυλὸν ὡς τὸ δακτυλίδι, εἶον χαλκᾶς, στεφάνι, κ. τ. λ. »Τρηταὶ δακτύλιοι, στρογγυλὰ τρυπημένοι λίθοι εἰς τὸν λαιμὸν διὰ νὰ διαπερῶσι τὰ ἀπόγεια σχοινία καὶ οὕτω δένωσι τὰ πλοῖα. 2) ἡ τρύπα τοῦ πρωκτοῦ· ἔθεν, »πρόπτωσις δακτυλίου, ὅταν εὐγαίνῃ ὁ πάτος· ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε· τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολίλεκας.«

Δακτυλιουργός, οῦ, ὁ (ἔργω). Ὁποιος κατασκευάζει τὰ δακτυλίδια μὲ βούλλαις.

Δακτυλίς, ίδος, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ δακτυλιαῖος. »Δακτυλὶς σταφυλὴ«, σταφύλι χοντρόν, ἢ μαῦρο, ὅσον ὁ δάκτυλος, Πλίνιος, 14, 3, 4.

Δακτυλίτης, ιδος, ἡ· (θηλ. τοῦ »δακτυλίτης«, ὁ,= δακτυλοειδὴς, ὅμοιος μὲ τὸ δάκτυλον) λέγεται φυτόν τι, dactylitis. Ὁ Διοσκορ. Γ'. τὴν μακρὰν Ἀριστολοχίαν λέγει.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ. Λέγεται τὸ δάκτυλον, εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν τὸ δακτυλίδι, τὸ σιμωτιὸν τοῦ μαροῦ.

*Δακτυλιωτός, ἡ, όν. Πρεμηθευμένος μὲ δακτυλίδι.

*Δακτυλοδεικτεί, ἐπίρρ. Δειγμένος μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ ὥστε νὰ δεικνύηται μὲ τὸν δάκτυλον.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ σημαδεύω, Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ (δείκνυμι). Ὁποιος δείχνει τι ἢ σημειοῖ μὲ τὸν δάκτυλον, Πολυδ.

Δακτυλοδεικτος, ου, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. τὸν ὁποῖον δείχνουσι, σημειοῦσι μὲ τὸ δάκτυλον, ἑπομ. περίφημος, θαυμαστός, ἐπίσημος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1243. Ὁ δὲ Στράβων Γ'. σελ. 720. ἐνέγνωσε τοῦτο κατὰ τὴν τοῦ Ἰακώβου Ἀνάγνωσ. »δακτυλόδικτον μέλος«, ὅ ἐστι κρότος, ἦχος, βοή, ἢ διεγειρομένη διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων εἰς τοὺς βόμβικας (εἶδος αὐλοῦ)· ἐκ τοῦ

Δακτυλοδειξία, ίας, ἡ. Τὸ δείξιμον μὲ τὸ δάκτυλον, Κυρίλλ.

Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ (δοχμή). Τὸ πλάτος τεσσάρων δακτύλων, ἄλλως παλαιστή, καὶ ὥρον, Πολυδ. Β', 157.

Δακτυλοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ δάκτυλον, ἔχων εἶδος δακτύλου.

Δακτυλοέκτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Δακτυλόεκτος.

Δακτυλοκαμψόθυνος, ου, ὁ, ἡ (κάμπτω, ὀδύνη). Ὁ κάμπτων τὰ δάκτυλα ἀπὸ τοὺς πόνους, Ἐπιγρ. Ἀδ. 437. »Τέρπε δανειζόμενος τὴν σὴν φρένα· ταῖς δὲ δανεισταῖς κάλλιπε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόθυνος, ἤτοι, ἄφες εἰς τοὺς δανειστὰς τοὺς γινομένους μὲ τὸ λίγνισμα τῶν δακτύλων ἀριθμητικοὺς, ὑπερακριβεῖς λογαριασμούς.

*Δάκτυλον, τό, = δάκτυλος, Νόννος.

Δάκτυλος, ου, ὁ. Τὸ δάκτυλον, δάχτυλον, Πλούταρχ. »Ἐνὶ κνάσαι δακτύλῳ τὴν κεφαλήν«. (Ἀπὸ Θεοκρ. εὑρίσκεται καὶ ποιητ. πληθ. τὰ δάκτυλα, τοῦ ὁποίου ὁ Νόννος ἔκαμε καὶ ἑνικόν, τὸ δάκτυλον)· σπανίως δηλοῖ ὁ δάκτυλος τοῦ ποδός, Εὐρ. Ἱφ. Τ. 255. Ἀριστ. Ἱππ. 881. ἔτι δὲ καὶ = πόδηη. 2) ὁ χωρμᾶς, φοινικοβάλανος, Διοσκορ. 3) εἶδος μέτρου εἰς τὴν Μετρικὴν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν συλλαβῶν. 4) ὄνομα φυτοῦ, ὃ καὶ, κορωνόπους λεγεται, Πλιν. 24. 19. 5) ὄνομα ὀστρακοδέρματος, Pholas, Αἰνν. 6) τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον μήκους, κόνδυλος· καὶ μεταφ. ἐπὶ βραχυτάτου χρόνου, ὡς, δάκτυλος ἡμέρα, ἀώς. Οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, »Δάκτυλοι Ἰδαῖοι« ἐλέγοντο, διὰ τὸ ὀπάριθμοι γεγονέναι τοῖς τῆς χειρὸς δακτύλοις· ὅθεν καὶ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων πραγμάτων· »Ἀΐρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους«, Ἀριστοτ. καὶ Δίων Χρυσόστ. Ἰά'. σελ. 22. Παραγ. ἐκ τοῦ δείκνυμι, δείκτυλος, ὅτι μ' τῶν γὰρ ἡ δεξιὰ γίνεται. (Ἡ λέξις ἔστι Μεσημερινή.)

*Δακτυλόστευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ἡμιμέσος μὲ τὰ δάκτυλα, ὡς, μέλος, Αἴσχ.

Δακτυλότριπτος, ου, ὁ, ἡ (τρίβω). Τριμμένος μὲ τὰ δάκτυλα, π. χ. ἄτρακτον, Ἀνθ. Παλ. 6, 247.

Δακτυλωτός, ἡ, όν (δακτυλόω). Σχηματισμένος ἰσάν δάκτυλον, Ἀθην. Ἰά'. ὅθεν »Δακτυλωτὸν ποτήριον«, τὸ κοιλότητας οἷον δακτύλων ἔχον ἐνθοθεν, ἢ χαρούλια δύο διὰ τὰ χωρὶς τὰ δάκτυλα.

Δαλεόμαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δηλέομαι.

Δᾶλερός, ά, όν (δαλός). Καυτηρός, ξηρὸς, θερμός, Πλούταρχ. Ἠθικ. ἀμφίβολον μέντοι. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀκερός, καὶ ἀκηρὸς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχει.

Δαλίον, ίου, τό. Ὑποκορ. τοῦ δαλὸς. Ἀριστοφ. Ἐρ. 959. ἔνθα ἄλλοι σφάλιον ἀναγινώσκουσι.

*Δαλίσχος, ὁ, = μοιχὸς — λοιχεῖν, τὸ παιδὶ συνεῖναι, ἢ μοιχεύειν, Ἡσυχ.

Δαλίς, ίδος, ἡ, = τάλις, μεμνηστευμένη, Ἡσύχ. Ζήτ. Τάλις.

Δαλίφρων, Δωρικ. Ζήτ. Δηλίφρων.

*Δάλλω, ἐκ τοῦ δάω, πλήττω, κτυπῶ, ἢ καίω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. κακουργέω· ὡς τὸ ἐκ τοῦ αἰ. ἐδήλα παραγόμ. δηλέω καὶ Δωρ. δαλέω, ομαι· ὅθεν, δαλὸς, κακοῦργος· ἀδαλὴς, ὑγιὴς· δυσδήλις, ἢ δυσδηλὴς, κακοῦργος· δαλὴς, ὑγιεινὸς· ἀντὶ φρενοβλαβὴς· δάλα, λύμη κτ.

*Δαλματική. Ἱερατικὴ στολὴ τῶν ἱερέων, Ἐκκλ. Συγγρ.

Δαλός, οῦ, ὁ (δαίω, οἷονεὶ δεικλός), καὶ δᾶλός Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, Ἀττικῶς δὲ καὶ δεκλός, καὶ Δωρικῶς ταβελός ἐλέγετο. Δαυλὸς, δαυλὶ, ξύλον καιόμενον, ἢ ἡμίκαυστον, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 488. »Ὡς δ' ὅτε δαλὸν σποιῆς ἐνικρυφίῃ μελαίνῃ· ὑστερώτ. καὶ λαμπάς, φανὸς, στεμένον ἔξω πυρὸς σημεῖον, Ἰακ. Ἐπ. Ἀδ. 39. 2) κατάξηρος γέρων, ὡς ὁ δαυλὸς, Ἰακ. Μελ. 49. Ἰδὲ καὶ Δαλοί. 3) καὶ οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ διεσπαρμένοι »ἀστέρες δαλοὶ λέγονται, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 4.

Δαλὼ, καὶ, Δαλλώ, ἡ. Ὑπερηλίκη, πρεσβυτέρα ἐξωρος παρθένος, ἢ γυνὴ, παρ' Ἡσυχίῳ. φασὶ γενέσθαι, ὅτι εἶναι μεταφορικὴ ἔκφρασις ἐκ τοῦ δαλὸς, δαυλὶ, τῆς ὁποίας εὑρίσκονται ἴχνη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῶν Ἐπιγραμ. ὡς παρὰ Μελεάγρ. 49. »Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλός, οὐδὲ πυραυγὴς πρίν ποτε, νῦν δ' ἠδὴ δαλός, Ἀπολλόδοτος.«

Δαμάζω, Μ. άσω· τὸ αὐτὸ καὶ δαμάω, καὶ δάμνημι, Ἀπολλών. Β'. 786. Ζήτ. ταῦτα. (μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Μεθοδ. τύπος.) Παθ. Δαμάζομαι, καταδαμαζόμαι, καταπειράομαι, ὑποτάσσομαι· ἔθεν »καταδαμασμένος ἵππος, πῶλος«, ὁ ὑποχείριος, εὐ τὸ ἐναντίον, »ἀδάμαστος«.

*Δαμαῖος, ὁ, πατὴρ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ Πλάδ. Ὀλ. 13, 96. Πιθανὸς ἐκ τοῦ δαμάω, ὁ σκληρύνων.

*Δαμαλείδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ δαμάλη, δαμαλίς.

Δαμάλη, ης, ἡ, = δάμαλις, παρὰ Θεοκρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βιβλ. ΚΓ', 7. καὶ Ἀθην. Γ'. σελ. 413. Ἡ δάμαλις, νέα ἀγελάδα, μουσκάρι, δαμαλίδα· καὶ τὸ μουσκαράκι, δαμάλι, νέου βοιδάκι. Λατ. Juvenca. 2) νέα κοπὰς, γυνή, ποιητ.

Δαμαλήβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Βοσκημένος ἀπὸ τὰ δαμάλια· ἀπὸ τὰ νέα βόδια. Ἀνάλεκτ. Α'. 230. » . . δαμαλήβοτον ἄκραυλι.

Δαμάλης, ου, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων, νικῶν, ὑπερισχύων, Ἀνακρ. Παρὰ Δίωνι. Χρυσ. τ. ά. σ. 9ᾳ. »Δαμάλης Ἕρωτα, ἀντὶ τοῦ δαμασίβροτος. Ζήτ. τοῦτο. 2) νέος ταῦρος, Ἀμμων. Σ. 39. Θωμ. Μ. σελ. 193. ἐκ τούτων τὸ θηλ. δαμαλὶς.

Δαμαλησάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ἐπίθ. Ἡρακλέους, ὃς καὶ ταυροφάγος λέγεται. Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Δαμαλίζω, Μ. ἴσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δαμάζω, δαμάω, Πινδ. Νέμ. 5, 163. καὶ 1138. »Ἕτερον λέγει δαμαλιζομέναν ἔννυχοι παρθένον κοῖται· καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 231. ὄζει »δαμαλίζειν χρόνοις, χρόνῳ τὸν καιρόν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ δαμάλλω ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο θέλω τοῦ ἐκβάπτω, ἐκ τοῦ δαμάω, δαμαλὸς, δαμάλη, δάμαλις, δαμάλλω, δαμαλίζω. Ἐκ δὲ τοῦ σχημ. δαμαλάω παράγονται δαμάλης καὶ δάμων. (ἡ ἀμέσως ἐκ τοῦ δαμαλὶς παραγομένη, κατὰ τινας, σημασία, εἶμαι εὔθυμος, ἀσκοπος, μοχθῶν νεανιεύομαι, ἔστι δίχα παραδείγματος.)

Δάμαλις, εως, ἡ (δαμάω). Δαμάλη, νέα ἀγελάδα, δαμαλίδα. Πρβλ. δαμάλης. 2) ὡς μόσχος καὶ πῶλος, κατὰ παντὸς νέου, κοράσιον, νεογνὸν, ποιητ. ἰδὲ Ὁρατ. ἐπῳ 2, 5. λέγεται καὶ, δαμάλη, ἡ.

Δαμαλὶς, ἴδος, ἡ. Οὕτως ὠνομάσθη νῦν ἡ ἐν τῇ ἀγελάδος ὕλῃ, ἡ πρὸς φυλλίασιν τῆς εὐλογίας ἐπιτηδεία, Vaccina.

Δαμαλοπόδια, τὰ (ποῦς, δάμαλις). Παρ' Ἀλεξάνδρ. Τραλλ. Β'. σελ. 362. τὰ ποδάρια τοῦ δαμαλίου.

Δάμαλος, ου, ὁ. Τὸ μουσκάρι, δαμάλι, τὸ νέον ἀρσενικὸν βόδι, Διονυσ. Ἀλιε. Ἀρχ. Α'. 23. ὡς καὶ πῶλος, ἡ· ἡ νέα κόρη (κοριτζί).

Δάμαρ, ἄρτος, ἡ (δαμάω). Ἡ σύζυγος, Ὅμ. ιυρίως, ἡ ὑπανδρευμένη καὶ ἐδαμασμένη γυναῖκα, ἡ ὑποκάτω τοῦ ἀνδρὸς, καθὼς τὸ βόδι εἰς τὸ ζυγὸν, Ἰλ. Γ, 222. εὖ τὸ ἐναντίον, ἀδάμης, ἡ ἀδάμαστος, ἡ ἀνύπανδρος, παρθένος, ἡ μὴ γνωρίσασα ἄνδρα.

*Δαμαρτίς, ίδος, ἡ, = δάμαρ. Σύζυγος.

*Δαμασάω, Δωρ. ἀντὶ δαμαζῶ.

Δαμασίβροτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δαμασιμβροτος, ποιητικ. (βροτὸς). Ὁ καταδαμάζων καὶ ταπεινῶν τοὺς ἀνθρώπους· φονεὺς, νικητής. »Δαμασίβροτος αἰχμά», Πινδ. Ὀλ. 9, 85. καὶ »Δαματρίβροτος Σπάρτα (Σιμωνίδ.), ἡ διδάσκουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ ὑπακούωσι, νὰ πείθωνται, ὡς ἄλλοι ἑρμηνεύουσι.

*Δαμασίβροτος, ὁ, ἡ, = δαμασίβροτος.

*Δαμάσιππος, ὁ, ἡ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, ὡς, Παλλὰς, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 964.

Δάμασις, εως, ἡ. Ἡ καταδάμασις, ταπείνωσις, νίκη, βία εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ τινὰς· γύμνασις, μάθησις, καθὼς δηλ. μανθάνουν τὰ ἄλογα, τὰ ἰχθύδια, τὰ σκυλιὰ, κ. τ. λ. εἰς τὸ νὰ συβαλιτεύωσι, νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν ζυγὸν.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν). Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 73. ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ καταδαμάζων, κυριεύων, καταβάλλων τὴν καρδίαν, ἢ τὸ φρόνημα, θέλγων τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου (ωυ–)

Δαμασίφωτος, ωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Σιμωνίδ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ὁμήρου, Ἰλ. Ω, 5. ἀντὶ τοῦ, δαματίφωτος, ποιητ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὃν ὁ Ὅμ. πανδαμάτωρ καλεῖ.

*Δαμασμὸς, ὁ. Ὁ καταδαμασμὸς, ὡς, ἀναπαμὸς τοῦ νοήματος.

*Δαμαστὴρ, ῆρος, ὁ. Ὁ νικητὴς, νικῶν, καταδαμαστὴς.

Δαμαστήριος, ίου, ὁ, ἡ (δαμαστὴρ). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, ταπεινώνειν, βιάζειν εἰς ὑπακοὴν, ἢ νικᾶν. Οὐδετ. τὸ δαμαστήριον, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δαμάζουσι· καὶ ὄργανον, ἢ μέσον, δι' οὗ δαμάζουσις διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τις τί.

*Δαμαστὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις καταδαμάζει.

*Δαμαστικὸς, ἡ, ὸν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, Σχολ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 244.

*Δαμαστὸς, ἡ, ὸν. Δαμασμένος, Γλωσσ.

*Δαμάστρια, ἡ· Θηλ. τοῦ δαμαστὴς.

Δαμασώνιον, τὸ. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλισμα καλεῖται, Ἡσυχ. Πρβλ. Plin. h. n. 25, 10.

Δαμάτειρα, ἡ. Ἐκ τοῦ δαματὴρ ἄρσεν. ἀντὶ τοῦ δμήτειρα, καὶ δμητὴρ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 313. »Πλούτου δαμάτειρα, Ἐπίγραμ. Λουκιαν. εἰς Ποδάγρ.

*Δάματερ, ὦ Δάματερ, Δωρ. Ηλητ. τοῦ Δημήτηρ· ἔστι δὲ παρ' Ἀττ. ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. (– – υ)

*Δαματὴρ, ῆρος, ὁ, = δαματὴρ. (ωυ–)

Δαμάτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, δαματὴρ, δαμαστὴς.

Δεμάω, Μ. δαμάσω (ωυ–), ποιητ. δαμάσσω, Ἀόρ. ἀ. ἐδάμασα, ασσα, Ἀόρ. β'. ἔδαμον, Παρακ. δέδμηκα, καὶ παθητ. δέδμημαι, παθητ. Ἀόρ. ἀ. ἐδμήθην, β'. ἐδάμην, καὶ Μετοχ. δμηθεὶς καὶ δμείς.

1) Καταδαμάζω. Ὡς πρώτην καὶ πρωτότυπον σημασίαν ἐκλαμβάνουσι, δαμάζω, ἡμερόνω, μανθάνω, μανθάνω ἄγριον ζῶον τι νὰ ὑπακούῃ εἰς ἐργασίαν τινά· καὶ κυρ. ἐπὶ βοδίων, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν, ζεύγνυμι, διὰ νὰ ὀργώνωσιν ἢ νὰ σύρωσιν ἄμαξαν· αὐτὴ ὅμως ἡ σημασία εὑρηται παρ' Ὅμ. μόνον δίς, Ὀδ. Δ, 637. ἐπὶ ἀγρίων ἵππων, καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 655. ἐπὶ ἡμιόνων· ἔνθεν 2) καθυποβάλλω κοράσιον εἰς ἄνδρα, τὸ κάμνω νὰ κρέμηται ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, οἱονεὶ καθυποβάλλω εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου, ἄρα ὑπανδρεύω μὲν κόρην, κάμνω αὐτὴν γυναῖκα, καὶ ἐκ τούτου ἡ δάμαρ, ἡ ἀντίθ. ἀδάμαστος, ἀδμὴς, ἡ παρθένος· παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Σ, 432. »Ἀνδρί μ' ἐδμάσσενε, καὶ ἔσω Ὀδ. Γ, 289. Παρὰ τοῖς Μετάγν. πολλὰ μὲν συχνάκις οὕτω, συχνάκις δὲ καὶ ἁπλῶς, κοιμῶμαι μετ' αὐτῆς, συνουσιάζομαι ψυσικῶς, χωρὶς διαφορᾶς εἰς γάμον, τὸν ὁποῖον καὶ δὲν ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις· ὅρα βιάζω μίαν κόρην, τὴν ὑποτάσσω εἰς τὸ θέλημά μου. Παθητ. εἶμαι ὑπανδρος, ἐπὶ γυναικός. 3) καταδαμάζω, νικῶ. κυρ. ἐν πολέμῳ συχνοτατα παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀντὶ τοῦ, φονεύω· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ διαφόρους σχέσεως μεταξὺ δεσποτῶν καὶ ὑπηκόων, καθότι τοῦτο κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν αἰῶνα συνέβαινε νὰ συμβαίνῃ διὰ βίας πολέμου, ἀντὶ τοῦ, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, καὶ παθητ. ὑποκεῖσθαι, ἐξουσιάζεσθαι, ὑπακούειν, Ἰλ. Γ, 183. Ὀδ. Γ, 304. ὑστερώτερον ἢν ἐν χρήσει συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποτάσσω, ὑποχείριον ποιῶ, ἐξ οὗ δμῶες κτλ. — Παθητ. ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑποτεταγμένος. Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων φυσικῶν δυνάμεων, ἡ ἐπὶ καταστάσεων, νεκρουσῶν τὰς δυνάμεις, π. χ. ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, ἐπὶ φύχους, ὕπνου, κάματου, Ὀδ. Ε, 454. Θ, 231. Ξ, 318. Ἰλ. Κ, 2. ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Ι, 454. 516. ἔνθεν ὁ Μέτ. »δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ, καὶ, »ὅπερ μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ, ἢν ἐν χρήσει· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἁρμῶν, Ὀδ. Σ, 59. καὶ ἐπὶ καταστάσεων διαθέσεως, ἐπὶ ἐρωτος, θειλίας, Ἰλ. Ζ, 74. Ξ, 316. 353. Ἐν τῷ παθητ. συντάσσει ὁ Ὅμ. ὅτε μὲν »δαμῆναί τινα, ὅτε δὲ, ὑπό τινι. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ δημιουργῶ, κτίζω. Ἰδοὺ δέ τινα παραδείγματα τῆς μεταφορικῆς σημασίας καταδαμάζω, καὶ ὑποτάσσω. »Δεδαμασμένοι συμφοραῖς (Ἰσοκρ. παρ' Ἀρχ.). »Τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται. »Λίθῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένοι (Ὀδ. Ξ, 318)· καὶ Ο, 6. »Δεδμημένος ὑπνῳ· καὶ ἀλλαχοῦ, »Δεδμημένος γήρᾳ. »Χίων μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκηπτροισι Φιλίππου δεδάμηται (Ἀνθ. Παλ. 9, 518.). »Ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδεω δαμάσσω (Ἰλ. Π, 438). »Μὴ πόλις δαμασθῇ· ἡ, Ἐὰν πόλις δαμασθῇ· (Αἰσχ. Ἑπτ. 336, 765). »Δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίοισι (Εὐριπ. Φοιν. 566). Ἡ ῥὰ νῦ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Ἰλ. Γ, 183)· ἤτοι ὑποτεταγμένοι εἰσὶ. (Ἰσοδύναμοι εἰσὶν οἱ τύποι δαμάω, δάμνημι, δαμόω, δαμάζω, ὅθεν τὰ Λατ. domare, damnare, damnum.) Ὁ σχηματισμὸς ὁμὰω εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ ἐν ταῖς ὁμῶς, ὁμοῦ, ἑμοῦ, ὁμοῖς, αἵτινες σημαίνουσι τὸν ὑποτεταγμένον, ὑποδεδουλωμένον, δοῦλον, ἢ σκλάβον. Τὰς τοιαύτας σημασίας καὶ τοὺς σχηματισμοὺς εὑρήσεις πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ.)

*Δαμείω, ῃς, ῃ, ἐπ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ σαμῶ, Ὅμ.

*Δάμεν, ἐπ. γ'. πληθ. ἐνεστ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ ἐδάμησαν, Ὅμ.

*Δαμήμεναι, ἐπ. ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ δαμῆναι, Ἰλ.

*Δαμὰς, β'. ἐνικ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ δάμνημι, ἀντὶ δάμνασαι, Ἰλ. Ξ, 199.

*Δαμνάω, = δαμάω, Ὅμ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Ὀδ. Λ, 231. Ἰλ. Ε, 391.

*Δάμνημι, = δαμάω, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 898 κτ., παρ' ᾧ (Ὀδ. Ξ, 488.) ἐν χρήσει καὶ τὸ παθητ. δάμναμαι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ· παθητικῶς δὲ ἔχει ἀεὶ ἐν Ἰλιάδι, ὡς Δ, 309 κτλ.

Δαμοσήτης, ου, ὁ· = δαματὴρ, ποιητ. καὶ θηλ. δαμοσήτις, ιδος, ἡ. παρ' Ἡσυχ. ἡ δαμάζουσα, ἡ τιμωρός.

Δάμνιον, τὸ. Οὕτως ἀνέγνωσαν μερικοὶ ἐν Ὀδ. Γ, 444. ἀντὶ, »Ὃ ἄμνιον καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, θῦμα, σφάγιον.

Δαμνίππος, ὁ, ἡ (ἵππος), ποιητ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, Ὀρφ. Ἀργ. 738. ἀμφίβ.

Δαμόσαμαι, ἀντὶ δημόσιαι.

*Δαμόσιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ δημόσιος, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 5, 8.

*Δαμόω, ἐπ. ἀντὶ δαμάω, Ἰλ. Ζ, 368.

Δαμοῦχος, ὁ, ἡ, = δημοῦχος, Δωρ.

*Δαμοψανής, ὁ, ἡ. Ζητεῖ, περουηστρίς. Τὸ ἱμάτιον, ο. ε. οὐ χωρὶς οὐκ ἔξεις, φανῆναι τῷ δήμῳ. Δάκωνες, Ἡσυχ.

*Δαμώματα, τὰ, = τὰ δημόσια ἀδόμενα, Ἀριστ. Εἰρ. 798. ἐκ Στητιχ. λειφ. 39. Κ|eine.

*Δᾶν, Δωρ. ἀντὶ δὴν, γῆν. »Οὐ δᾶνα, ὁρισμὸς, ὄχι μὰ τὴν γῆν, Θεόκρ. ὅ, 17.

Δαναΐδαι, ῶν, οἱ. Κυρίως ἐλέγοντο οἱ υἱοὶ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ, ὅστις, σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ 1500, ἔτη, μὲ Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος· ἐντεῦθεν καὶ οἱ Ἀργεῖοι λέγονται, οἱ ἐγκατοικοι καὶ ὑπήκοοι τοῦ Ἄργους, καὶ οἱ Ἕλληνες. Ζήτ. παρ' Εὐστ. τὴν ἱστορίαν.

Δαναΐδες, αἱ· αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, γνωσταὶ διὰ τὴν ἐν Ἅιδου τιμωρίαν των.

Δανάκη, ης, ἡ. Περτικὸν μικρὸν νόμισμα, ὀλίγον τι περισσότερον τοῦ ὀβολοῦ. 2) τὸ διπλοῦν νόμισμα εἰς τοὺς νεκροὺς πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος, Πολυσ. Θ'. 32.

Δαναοὶ, οἱ. Ζήτ. Ἀχαιοί.

Δανδαίνω, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ἀντὶ τοῦ ἀτενίζω, ὑροντίζω, μεριμνῶ, ἀπτεχω, ὃ ἔστι, μὴ ἀλίπτην καὶ ὀξὺ βλέμμα ἢ προσεκτικῶς, στοχάζομαι, κ. τ. λ. ὅθεν ἐνδανδαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἐνατενίζειν, καταλαμβὰν, ἃ ἔστιν, ἀμεταικτήτως, σταθερῶς ὁρῶν, ἢ ἐφορᾶν κατά τινος.

Δανδαλὶς, ίδος, ἡ. Παρὰ Πολυσ. ς'. 76. καὶ 77. εἶδος πλακοῦντος (πήτας) ἀπὸ καβουρδισ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

μέιον (καθαλτμένον) καθαρτικὸν ἅλευρι. Ὁ Πσύχ. δανδαλὶς, καὶ δενδαλὶς, ἔχει, καὶ διαφόρως τοῦτο ἑρμηνεύει· ὁ δὲ Νικοχαρὶς παρ' Ἀθην. σελ. 645. καὶ Ἑρμοτσ. Σχόλ. Ἀπολλ. Δ'. 972. ἢ Π χερσὶν ἑῇσιν ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος δενδαλίδας τείχευσα καλὰς ἠείδετ' Ἰουλους· καὶ ὁ Ἐτυμολ., ἐν Ἰουλος, δανδαίτες, ἐκ τοῦ Δανδαλίδαι, ἔχει

Δευδάνω. Σήτ. Δῆνος.

Δανειαστός, ἡ, ὁν (δάνειον). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος διὰ δάνεισμα, δάνειον. ἅμαξ.

Δανειασιῶς, ἐπίρ. Μὲ δανεικὸν τρόπον, Συντίπ. μισ. 36.

Δανείζω, Μ. είσω (δάνος). Δίδω χρήματα (ἄσπρα) δανεικά, μὲ τὸ διάφορον, καὶ γενικῶς, δίδω ἐμπρὸς τί τινι διὰ νὰ μοὶ τὸ ἐπιστρέψῃ πάλιν, Πλουτ. «Τοῖς γαρ ἀπόροις οὐ δανείζουσιν. Μέτρ. δανείζομαι, λαμβάνω, πέρνω ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον, πέρνω δανεικά, Σκιουμ. «Δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ· καὶ μεταφορικ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. Ἀρ' οὖν ἀποδώσετε μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. Ἐλαμβάνεται, ὲς τὸ δανείζομαι καὶ ἀντὶ τοῦ δανείζω. (Οἱ Μέλλ. δανειῶ καὶ δανειοῦμαι εἰσὶ βαρβαρισμός, Σουϊδ. λέξ. δεριῶ, Basil. Γρηγ. Σ 174).

Δάνειον, τέ. ὑπαρουμ. ἀργύριον, ἐκ τοῦ «Δάνειος» ἐπίθ. (δάνος). Τὸ μὲ διάφορον ληφθὲν ἢ δοσμένον ἀργύριον, τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν εἰς τὸ διάφορον, ἤτοι δανεικά, Πλάτ. (ε)

Δάνειτμα, ατος, τό (δανείζω). Τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν δανεικὰ, ἤτοι μὲ τὸ διάφορον. 2) τὸ δανείζεσθαι, ὡς παρὰ Θουκυδ. Ν. «Δάνειτμα ποιήσασθαι.

Δανειτμός, οῦ, ὁ (δανείζω). Τὸ νὰ δανείζῃ, νὰ δίδῃ τις ἄσπρα μὲ τοκον, ἤτοι διάφορον, Πλάτ. «Δανειτμῷ συμβάλλειν χρήματα.

Δανειστής, οῦ, ὁ, Ὁποιος δανείζει, δίδει ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον, καὶ ἁπλῶς ὁ δανείζων τι.

Δανειστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς δάνεισμα, εἰς τὸ δανείζειν, Δουκιαν.

Δανείστρια, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ δανειστής.

Δανίζω, Μ. ἴσω, τύπος χείρων ἢ δανείζω, Ἀνθολ.

Δάνος, ους, τό. Δῶρον, χάρισμα, δόσιμον, πᾶν ὅ,τι δίδεται, Εὐφορίων, »——τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἑστωρ. Κυρίως λέγεται τὸ δάνειον, τὰ ἄσπρα, ὅπα δίδονται μὲ τὸ διάφορον. Παρὰ δὲ Μακεδόσι, κατὰ τὸν Πλεύταρχ. Νομ., ποιητ. ἔλιγε ὁ καὶ ὁ Ξενοφ· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. δάλω, ἀντὶ τοῦ, κακοποιῶ, κτείνω. (υυ)

Δάρτος, ὁ, ἡ (δαίω). Ξηρὸς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ εἰς καύσιμον χρήσιμος, Ὁδ. Ο, 322. «Ξύλα δανὰ κεάσσαιμι, σχίζαι δηλ. τὰ εἰς τὸ ὄλεθαι ἐπιτήδεια, τουτέστι ξηρὰ ξύλα.

Δάς, ἐπίρ. (δάσω, ἔδᾰξ). Δαγκάζων μὲ τὰ ὀδόντια, ὡς γυνὴ, πῦξ, λᾰξ, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 60. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Α, Σελ. 249. Πρβλ. Ἡσυ. Ἀνέ. Π. Σ. 235, ὅθεν

*Δασασμός, ὁ, = δάγμα, δάκτυλμα. Κυνηγ. φαγοῦρα, Τιμ. Λοιρ. σ. 103.

Δάσμαι ἐπιθυμ. Σήτ. Δάω.

Δάσος, ους, τό· καὶ δασός, ὁ (δάσω), = δάσις, δαλὸς. Δάς, λαμπάς, φως, φέλα, Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 497. καὶ μάλιστα Ὁδ. Δ, 300. «Δάσος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι. (υυ) 2) κύριον ὄνομα ἑνὸς σελάβου (—, Ηπ. α. ρ. 286).

Δασπερνάω, ῶ. Μ ἤτω. Ἐξοδεύω τι εἴς τι, ἢ ἀμφί τι, καὶ, τινί· ὁμοίως καὶ κατὰ μέσην ἀόριστον δασπανάσθαι, Πλάτ. Νομ. 8, 3. Σ. 548. καὶ Ξενοφ. Πολ. Η, »Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ ἄσπα ἔν καὶ εἰς Διούς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξείνους ἐνεργὴ ἔστω· καὶ Δημοσ. «Δασπανᾶσθαι τὴν οὐσίαν. ὅθεν καὶ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, ὁ ἔστι λυμαίνεσθαι καὶ ἀπλήστως καὶ πολλὰ κατεξοδεύειν, ἢ φθείρειν, ἀφανίζειν, κ. τ. λ. ὡς Θουκυδ. «Δασπανᾶν τὴν πόλιν, ἤγουν φθείρειν τὴν πόλιν διὰ τῶν μεγάλων ἐξόδων. Σπανιώτατα ἐν τῷ μέσῳ, ὡς παρὰ Δημ. Ὀλυνθ. β'. σελ. 17. »Ὅσα δεδασπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον. καὶ Ἀνδοκ. σελ. 33, 20. »Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι πολλῶν δεομένοις. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, ἐξαναλίσκω. Παθητ. δαπανάομαι, ῶμαι, τὸ αὐτὸ, καταναλίσκομαι· ἐξοδεύομαι, φθείρομαι, ὡς παρὰ Λυσίᾳ. »Τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος ὅθεν ὁ Ἀττικὸς Παρακείμ. Δεδαπάνημαι, Μέσ. παρ' Ἰσοκρατ. ἐκ τοῦ

Δαπάνη, ης, ἡ (δάπτω). Τὸ ἔξοδον, ἐξόδευμα, Ἡσιόδ. Ἔ. 721. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἄνευ ἀνάγκης καὶ ἀνωφελῶς ἐξόδευσις τινὸς πράγματος, καταναλωσις, ἐξαπάνησις, ἔξοδον μεγάλον. καὶ παρ' Αἰσχίν. »Ἡ ἐν τῇ φύσει δαπάνη, ἡ φυσικὴ κλίσις εἰς ἀσωτίαν, εἰς τὸ ἐξοδιάζειν. »Δαπάνη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Θουκυδ. α', 129. καὶ »Ἐφήμερος δαπάνη, τὰ καθημερινὰ ἔξοδα, Πλούταρχ. Περικλ. 2) μέσα, ἐξ ὧν ἀναλίσκονται τὰ ἔξοδα. (υυ—)

*Δαπάνημα, ατος, τό· τὸ αὐτὸ καὶ δαπάνη, Ξενοφ Κ. Π. 8, 1, 3. »Δαπανημάτων ἀοτήρεις.

Δαπανηρός, ά, όν· καὶ »δαπανηρὸς«, ἐπίρ. Ἐξοδευτικὸς, ἐνεργητ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τινες ἤτοι ἀγαπῶσι νὰ ἐξοδεύωσιν, ἢ κατὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξοδεύουσιν. Ἀπομ. Ἀριστοτ. Ἠθ. καὶ Ξενοφ. 2) παθητικ. ἐπὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου γίνονται πολλὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖ, χρειάζεται πολλὰ ἔξοδα, πολυέξοδον, πολυδάπανον, πολύτιμον, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Δαπανηρὸς πόλεμος, πολυέξοδος.

*Δαπάνησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξόδευσις· καὶ τὸ φθείρειν, ἀφανίζειν· καὶ τὰ ἔξοδα.

*Δαπανητής, οῦ, ὁ. Ἐξοδευτὴς, Ἐτ. Μ.

Δαπανητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἀπαιτῶν δαπάνη, καὶ ἔξοδα· καὶ ὁ ἐξοδεύων πολλὰ, κακοξοδευτὴς, ἄσωτος, Σχολ. Λυσίφρ. 214. 2) ἔχων δύναμιν τοῦ καταναλίσκειν, φθείρειν, ἀφανίζειν· ἀφυρῶν, ὑτερῶν, ὡς, τὸ πῦρ ὅπ. τοῦ ὕδατος. Ἐπίῤῥ. δαπανητικῶς.

Δάπανος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δαπανητικός. Παρὰ Θουκ. ε'. 10. »Ἐλπὶς δάπανος ἀντὶ τοῦ δαπανητικὴ, ἐξοδευτικὴ, προξενοῦσα ἔξοδα, καὶ »δάπανος ὑγρὰ ὠκεανός, (Αἰσχύλ.) ἀντὶ, ἡ ἐξοδεύουσα, ξηραντικὴ, ἀφαιροῦσα τὰ ὑγρὰ δύναμις τῆς πικρότητος.

Δάπεδον, ου, τό (παρὰ τὸ γηπεδον, Δωρ. καὶ κατὰ τὸν Doederl. ἐκ τοῦ διάπεδον, Πρβλ. ἀφανὸς, ἐπίπεδον). Τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τὸ ἐπίπεδον, ἡ γῆ, τόπος, Ὁδ. Λ, 577. συνών. τὸ ἔδαφος τοῦ οὐδοῦ, ὅπερ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἡρωϊκῷ κίῶν εὑρίσκεται πολλαχοῦ τεχνικῶς πεποικιλμένον, μάλιστα δὲ καὶ χρυσωμένον, Ὁμ. κυρ. δὲ ἐν Ὁδ. ἄλλως ἔδαφος, Πρβ. ταπινός. Ἐν Ἰλ. Δ. 2. »Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, ἐν τῷ χρυσῷ ἐδάφει τῶν Θεῶν, σημαίνει τὸ ἀνέφελον τῆς κάτω χώρας. (υυυθηκ. καὶ ου, Ἀττ. τὸ τελευταῖον ἀμφ. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 324. καὶ Boeckh. v. l. Πινδ. Νεμ. 7, 83, οὗτινες παντοίως δάπεδον γράφουσιν, ἐνῶ ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ἦναι μακρὰ) Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἡλίκες δάπεδον ἔχει ὅλο καθ' αὐτὸ σημασίας καὶ ὅλοι ἀ. ἴσως τόπον πλησίον οἰκημάτων ἀνοικτὸν καὶ ἐλεύθερον, ἐμκλὸν εἰς διατριβὴν (ὑπαίθριον), καὶ β'. τὸ τοῦ δώματος ἁμβαθὸν (ὑπορρόφιον καὶ ὑποστεγον), ἤγουν τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου, μιᾶς εἰκίας.

Δαπίδιον, τό, Ὑποκοριστικ. τοῦ ἑπομένου.

Δάπις, εος, ἡ, = τάπης. Τὸ σκέπασμα, στρῶσιμον τοῦ σάφους, ὁ τάπης, τὸ κυλίμι, πεύκι, παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώνυσθαι. Λέξ. Ἀρσιανῆ. Ἰταλ. tappeto. Συγγεν. τὸ δάπεδον. (ξ)

Δάπτης, ου, ὁ (δάπτω). Φαγᾶς, ὁ τρώγων, καταπίνων, ροκανίζων, κατεξεσχίζων. Παρὰ Λυκόφρ. 1403. »Δάπται«, αἱ μυῖαι, αἱ δαγκάνουσαι, βυζάνουσι τὸ αἷμα.

Δάπτρια, ἡ. Θηλ. τοῦ δάπτης.

Δάπτριος, ίου, ὁ, ἡ (αὐτὶ δαπτήριος). Ὁ τρώγων, καταπίνων, Ἐπιγραμμ. βαγάνων, τρώγων, ὅθεν »δάπτρια νοῦσοι«, [(Γρηγ. Ναζ.) ἡ καταπίνουσα.

Δάπτω, Μ. ψω (καὶ κατὰ ὀπλ. δαρδάπτω). Καταπαράττω, ξεσχίζω, τρώγω. Ἰδίως, ἐπὶ θηρίων, Ἰλ. Α, 481· τροπ. ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ψ, 183. καὶ ἐπὶ ἑρπετοῦ, ξεσχίζοντος τὸ σῶμα, Ἰλ. Ν, 831· ἐπὶ τῶν σχιζόντων τὰς παρειὰς διὰ νυπην, ὡς τὸ ὀρύπτω· ἐν γένει, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω· φονεύω· καὶ ἐπὶ κακοποιᾶ διαθέσεως, ἐνοχλεῖν, βασανίζειν, καταπίνειν, Πινδ. Νεμ. 8, 40. Πρωτότυπον εἶναι τὸ, δάω, δαίω, ο. ε. μερίζω, μοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα, ὅθεν δάπω, καὶ δάπτω, τὸ καταμοιράζω, κατατεμαχίζω, καταξεσχίζω, καταπατῶ, ἀφανίζω. Καὶ τὸ δαπάνη, ἐκ τοῦ δάπω, δαπάω, δαπανῶ, δαπανὴ, ἐξ ὧν τὸ δαπανάω, καὶ ἐκ τοῦ δάπτω, Μ. δάψω, τὸ δαψιλὴς. Ἐκ τοῦ δάω, καὶ δαίω, παράγονται ἔτι, δαὶς, καὶ δαιτὸς, ἡ· τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον μοιράζεται τοῦ παῤ' ἑνὸς τὸ μερίδιον (portion, ἀποιάρι), καὶ ἡ ἐκ τῶν φαγητῶν σημασία, τρέφω, φιλεύω, καὶ τρώγω, τὸ δαίνυμι, δηλ. δαινύω, δαίνυμι, καὶ δαίνυμαι, καὶ ἐκ τοῦ δαίτη, ἡ· δαιτέω, δαιτάω (ὅθεν τὸ ὑστερολὸς, καὶ δαιταλόων, παρὰ Δυκόφρ.), ὅπου, (ὅθεν δαιτὺς, ἡ· καὶ, δαιτυμὼν) σύχνητα. Ἐκ τοῦ δάπω, δάπτω, ὁ παθητ. παρακείμ. δέδαμμαι, δεδάσθαι, δέδασται, γίνεται τὸ δατὸς, δατέω, δατέομαι, (μερίζω), καὶ δαιτητὴς, ὁ μεριστὴς, μοιραστὴς. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 121. »Ταὶ δέ χθονα ποσσὶ δατεύντων, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων (μουλαριῶν), τὰ ὁποῖα συστεγαμένως ὠδεύουσιδὲ ὀπέρασι. Τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρῳ Ἀλεξιφ. 345. »Ὁππότε θηρὶ ἀομαζόμενοι δατέονται, ἀντὶ τοῦ, τὸν τῶν θηρῶν τόπον τὸ ὄρος μεριζόντων ἄλλοι δὲ, ὀρθότερον, διὰ τοῦ, τὸν θῆρα κατατρώγουσιν, ἑρμηνεύουσι. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδότῳ Β', 37. καὶ 66. »Δατέονται (τρώγουσι), καὶ πατέονται ἐν χειρογράφοις εὑρίσκεται. Ὁ Ἡσυχιος ἔχει τὸν σχηματισμὸν δατύσσειν, ἀντὶ τοῦ Λαφύσσειν, ἐσθίειν. Ἐκ τοῦ δάω γίνεται ἔτι καὶ τὸ δάζω, καὶ δάσσω, μερίζω, ὡς καὶ τὸ δαίζω, τὸ ὁποῖον παρὰ Ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει (ὡς τὸ δάω, δάπτω) ἀντὶ τοῦ κρεπάζω, πέρνω βιαίως ἕνα κομμάτι, κατατεμαχίζω, κατακόπτω, χτυπῶ, δηλ. κόμπτ, μὲ χαλκὸν, καὶ ἄλλα κοπτικὰ ἐργαλεῖα· ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἀντὶ τοῦ κατακόπτω, σχίζω, κατεξεσχίζω, κατασυβλίζω, πληγόνω, φονεύω, θανατόνω.

Δάρτος, ου, ὁ. Ἠλέγετο τὸ ψωμὶ τῆς Θεσσαλίας, ἄρτος Θεσσαλικὸς, ἄζυμος ἄρτος, Ἀθήν. Γ'. σελ. 114. καὶ 110.

Δαρδάπτω, τὸ αὐτὸ καὶ δάπτω, κατὰ ἀναπλασιασμὸν, Ἰλ. Α, 470 καὶ τροπ. χρήματα, κτήματα δαρδάπτουσι, Ὁδ. Π, 325. Σ, 92.

Δαρεικὸς, ὁ. Ἐλέγετο Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα μὲ εἰκόνα τοξότου (φλουρὶ), τὸ ὁποῖον ἄξιζεν εἰκοσι δραχμὰς ἀργυρᾶς τῆς Ἀττικῆς (ἀλλ' ἦτο ὑπὲρ τὰ ζ τάλαντα Σαξονίας), ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ πέντε ἑκατὸν μναῖ Μνᾶς, καὶ οἱ τριακόσιοι ἑξήκοντα ὠνομάσθη δὲ οὕτω κατὰ τινα Δαρεῖον παλαιότερον τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου πατρός.

Δαρειογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἀπὸ τὸν Δαρεῖον γεννημένος, καταγόμενος, Αἰσχύλ. Περσ. 6. 146.

*Δαρήσομαι, παθητ. β'. Μέλλ. τοῦ δέρω.

Δαρδάπτω, Μ. δαρδήτομαι, Παρακ. δεδάρδηκα, Ἀόρ. β'. ἐδαρδάπτον, ποιητ. ἔδρᾰπτον. Ἀποκαμόμαι, κοπιῶμαι· Ὁδ. Τ, 245. »Εἶρε« ἐκ προθέμων. Ὅθεν τὸ σύνθετον καταδαρδάπτω, Πλατ. Συμπ. 34., Ἐκ τοῦ ἀχρ. δαρδάω, δάρδω, ὅπου τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δράζω, καὶ δρήζω, ἀντὶ τοῦ δέρω, ὡς τὸ πέρθω, ἔπαρθον, πράθω, δέρκω, ἔδρακον, δράκω, πέρδω, ἔπαρδον, πράδω. Πρωτότυπον λοιπὸν εἶναι τὸ δέρω. Παρακείμ. δέδορα, δέδορμαι. (Ἀναμφιβόλως ἡ ἐτυμολογία ἔγινε καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον συνειθίζουσι νὰ κάμωσιν οἱ βοσκαλίζοντες. Τὰ δὲ ἄλλα, εὐχρηστότερον τὸ συνήθειον καταβαρδάνω.)

δρόβιος, ὁ, ἡ, Δωρ., = δηρόβιος. Ὁ μακρόβιος, ὁποῖος ζῇ πολὺν καιρόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 524.

Δαρός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ δηρός· καὶ παρ' Ἀττ.

Δάρτις, ιος, ἡ (δέρω). Τὸ γδάρτιμον, τὸ ἔκβλημα τοῦ πετζιοῦ, δέρματος, Γαλ. τ. ἀ. σ. 139 = 2, 349.

δαρτός, ή, όν (δέρω). Γδαρμένος, ἐκβαλμένος τοῦ δέρματος, ἀφηρημένος τῆς δορᾶς· δυνατός, ἄξιος νὰ γδαρθῇ. 2) δαρτά, τὰ λέγουσι ἐκεῖνα τὰ εἰδη ψαριῶν, τὰ ὁποῖα, ὅταν μαγειρεύσωσι, γδέρνουσι, καθὼς τὰς ρίνας, καὶ τ. λ. Ἐδήν. ἡ.

Δάς, χάδος, ἡ, ἡ, κατ' Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ τοῦ δαΐς (δαίω). Ἡυρίως λέγεται ἡ πίτυς, ἡ κουκουναριά, τὸ τζάμι, τὸ ὁποῖον ἔχει ῥητινώδες καὶ καυστικὸν ξύλον, διὰ τοῦ ὁποίου κάμνουσι φάκλας, ὅθεν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ξύλου φάκλα, λαμπάδα, τὸ ἀσπί, Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. 2) μία ὀτζένια τῶν δένδρων, εἶδος ἔντρηλης ῥητίνης, ἅπερ ἐξ αἰτίας ταύτης ξηραίνονται. Ζήτ. Ἐιδαδος. Περὶ δὲ Δωσεων. εἰ. Περιηγ. »Δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν ὑρυγμίων ὡς ἀναψιεὴν τάχιστα, ἀντὶ τοῦ, τὰ περισσότερα ξύλα τοῦ σωροῦ ἦτον ἀπὸ σπεῖ, καὶ παρεμεμιγμένες, ἦτοι στυπωμένος μεταξὺ μὲ ῥρύγανα. 3) τροπ. ἐπὶ τὴν δᾷδα καὶ κορωνίδα τοῦ βίου, ἀντὶ, ἕως οὗ ἀκμὴν ἡ λαμπὰς τοῦ νεκροῦ, ἤγουν ἕως θανάτου, Πλούτ. ῳ. Σ. 152. Ἐκ τοῦ δαΐδα ἔστι τὸ λατ. laeda.

*Δάσασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ δαίω μετ' ἐνεργηματίας, μερίζω, διανέμω, Ὁμ., ὅστις ἐξ αὐτοῦ ἔχει τὸ γ'. παρκτ. ἐκτάσανετο, Ἰλ. Ι, 333. καὶ τὸ ἀ. πληθ. εὐκτ. δασαίμεθα, Ὀδ. Τὸ δατεῖται ἐστι Δωρ. Μέλλ. ἀντὶ δάσεται.

Δασίως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δασύς, Ἰδε τοῦτο.

Δασύκλους. Εἶδος ὑψαρίου, Ἀριστοτ. Βιβλ. 8, 2. περὶ Ζώων. ιστ. ἡ σελ. 591, 14 ἔδ. Βεκκέρου.

Δάσειος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. Μεγάλως σκιάζων, πολύσκιος, πυκνόσκιος, ὡς Ὕλη, Ἰλ. Ο, 270, καὶ Ὀδ. Ε, 470. (ἐκ τοῦ δὲ καὶ σκιά, οὐχὶ δὲ ἀντὶ δασύσκιος, Ἰδὲ δα-)

Δάσμα, ατος, τὸ (δάσασθαι, δάφω). Μερίδιον, μέρισμα.

Δασμευτής, εως, ἡ. Μοιρασμός, μερισμός, διανομή, διαίρεσις, Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. 1, 37.

*Δασμηφορέω, = δασμοφορέω, Βεκκ. Ἀνέλ. τ. 1282.

Δασμογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ὁ γράφων τὰ δάσματα, Ἱρηγ.

Δασμολογέω, ῶ (δασμολόγος). Συνάζω τὸ δάσμιον, φόρον· καὶ μετὰ αἰτιατ. ὑποχρεόνω τινὰ νὰ πληρώσῃ δάσμιον, ζητῶ ἐξ αὐτοῦ δάσμιον, κάμνω ὑποτελῆ, περνῶ κἄπο τινα ἢ συνάζω παρά τινος φόρον, δάσμιον, Ἰσοκρ. »Τοὺς ντηνιώτας δασμολογεῖν. Παῤ. δασμολογοῦμαι, πληρόνω φόρον, ὡς καὶ τὸ, δασμοφορέω.

Δασμολογία, ίας, ἡ. Ἡ σύναξις τῶν δασμάτων, ἢ φορολογία, Πλουτ. Ἀντων. κεφ. 28. ἐκ τοῦ

Δασμολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁποιος συνάζει δοσίματα, τοὺς φόρους, ὁ φορολόγος. »Δασμολόγος ναῦς», τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐστέλλετο διὰ νὰ συνάξῃ τὸν φόρον ἀπὸ τῶν συμμάχων μὲ τὰς Ἀθήνας ιητῶν.

Δασμός, οῦ, ὁ (δαίω, δάσασθαι). Μοιρασμός, διαμοιρασμός τῶν λαφύρων, Ἰλ. Α, 166. »Ἦ ποτε δασμὸς ἐκυτάσθη· καὶ δίσυμνοι, δεκαμερίτις, Τμ. Ὑμ. Δήμ. 80. 2) παῤ Ἀττ. δόσιμον, φόρος, τασσόμενος κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας ἑκάστου. Λέγεται καὶ καταχρηστικῶς, Φωκυλ. 210. »Γαστρὸς δασμούς.

Δασμοφορέω, ῶ. Πληρόνω δάσιμον, φόρον, Αἰσχύλ. Περσ. 585· καὶ Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Δασμοφόρος, ου, ὁ, ἡ. (γέρω). Ὁποιος πληρόνει, δίδει δάσιμον, χρέος, ὑποτελής, συχνάκις παῤ Ἡροδότ. καὶ Ξενοφ.

Δάσομαι, Μελ. μετ' ἐνεργ. σημασ. ἐκ τοῦ δαίω, διανέμω, μερίζω, Ὁμ.

Δάσος, εως, τὸ (δασύς). Δάσος, λόγγος, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, Συνεσ. Ἐπιστ. 51. »Λύτοφυὶς δάσαι», ὁρμαὶ, ῥομάγγι Τουρν. 2) τραχύτης, ἀῤῥύτης τριχῶν. (Ω)

*Δάσοφρυς, υ, γεν. υος (ὀφρύς). Ἔχων δασέα, πυκνὰ ὀφρύδια. Ζήτ. Χλαῖνα.

Δασπλής, ῆτος, ὁ, ἡ· καὶ τὸ Ἐπλ. καὶ δασπλῆτις, ἡ. Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον πλησιάζει τινὰς δυσκόλως, ἢ μὲ φόβον καὶ τρόμον, ἀντιπροσπέλαστος, ὅστις φοβερός, σκληρός, ὁ φόβος καὶ τρόμος πριξεῶν, ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων, Ὀδ. Ο, 534. Ruhnk ep. cr. Σ. 155., τῆς Χαρύβδιος, Σιμ., τῆς Ἑκάτης, Θεοκρ. ὑστερώτ. δὲ καὶ τῶν δρακόντων καὶ ἄλλων τεράτων· ἐν ἐπιγρ. »δασπλῆτα διάστασιν», τὸν Ἅδιατον. (Κατά τινας, ἐκ τοῦ δα– καὶ, πλήσσω, πολλὰ τρομάζων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δυς, καὶ, πελάζω, = δυσπέλαστος).

*Δάσσασθαι, ποιητ. ἀντὶ δάσκεσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. α'. μέσ. τοῦ δάζομαι, δαίω, Ὁμ.

Δασυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασὺ γένεια, Σχόλ. Δυκόφρ. 307.

*Δασυγραφέω. Γράφω μὲ δασεῖαν, Προσῳδ. Ἐπίμ.

Δασύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων πυκνὰ, σκληρὰ, τραχέα, καὶ δασέα μαλλία, τρίχας, Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ. 13.

Δασύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων δασεῖαν, ἢ πυκνὴν ἀπὸ τρίχας οὐρὰν, Θεόκρ. 5, 42.

Δασύκνημος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δασυκνήμων, ονος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ ἔχων μαλλιαρὰς καὶ τριχώδεις κνῆτας, μηρίδα, ὡς ὁ Πάν, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 515. »Πὰν ὁ δασυκνήμων». Λέγεται καὶ δασυκνήμης, ητος, ὁ, Νόνν. Διον.

Δασύλλιος, ὁ, ἡ (δασύς), ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὁ προξενῶν εἰς τὰς ἀμπέλους τὸ βλαστάνειν, τὸ νὰ ἐκβάλλουν φύλλα· καὶ δασυλλὶς, ἡ ἐπὶ τῶν ὀμφάκων, ἢ ἔτι μὴ ὥριμος ῥώγα τῆς σταφυλῆς, Ἐτυμολ. Μ. ἄλλοι δὲ, δασυλλίδες, αἱ δασεῖαι, καὶ πυκναὶ. (εἶδος ὑποροστικοῦ ὡς τὸ μικύλλος ὑποκ. τοῦ μικρός.)

Δασύμαλλος, ου, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασὺ μαλλία, Ὀδ. Ι, 425.

Δασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι τραχὺ, σκληρὸν, τραχύνω, σκληρύνω· ἢ κάμνω τι νὰ γίνῃ μαλλιαρὸν, τριχωτὸν. 2) πυκνόνω τί, κάμνω πυκνὸν, πυκνῶ· μεταφ., παρὰ Θεοφράστῳ, »Ἄνεμος δασύνει τοὺς οὐρανούς, ὑπονοουμ. »τοῖς νέφεσι», ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄνεμος συνεφιάζει τὸν οὐρανόν. 3) γράφω ἢ προφέρω κάνενα φωνῆεν μὲ τὴν δασεῖαν, Γραμματικ. Παῤ. δασύνομαι, ἀποκτῶ τρίχας, γίνομαι ἢ εἶμαι πυκνὸς, τριχώδης, μαλλιαρὸς, τὸ αὐτὸ καὶ τριχοῦμαι. Ἀριστ. Ζ. Ἴστ. γ'. »Δασύνονται δὲ τῶν καὶ αἱ ὄρνιες οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. 2) καὶ ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὅταν προφέρωνται, ἢ γράφωνται μὲ τὴν δασεῖαν. »Δασυντέον» πρέπει νὰ δασύνῃ τις.

Δασυπόδειος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ λαγὸν, ὡς, γάλα. Ἓν τὸ.

Δασύπους, οδος, ὁ (δασύς, ποῦς). Ὁ λαγωὸς, λαγὸς, διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τριχωτὰ ποδάρια, Ἀριστοτ. Ζ. Ἴστ. Δ'. Μερικοὶ σέλουσιν, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καλεῖ οὕτω τοὺς ἄσπρους λαγούς, τὰ Κουνέλια, τὰ ὁποῖα ὅμως εἰς αὐτὸν ἦσαν εἴδη ἄγνωστα.

*Δασύπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Μαλλιαρὸς τὸν πισόν, Πλατ. παῤ Ἀπη. 10. σ. 256.

Δασύπυγος (πυγή), = δασυπρωκτος, ἢ τὸ αὐτὸ καὶ δασύτρωγλος. Ὁ ἔχων μαλλιαρὰ κωλιὰ, κάλον, Σχόλ. Θεοκ. 5, 112. γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, κίναιδος.

Δασυπυκνόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐπίθετ. δασύθριξ Ὁ ἔχων πολλὰ δασείας, καὶ πυκνὰ τρίχας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 389.

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων). Ὁ ἔχων πολλὰ μαλλιαρὰ, τριχωτὰ, πυκνὰ, δασὰ γένεια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

Δασύς, εῖα, σύ, καὶ γεν ύος, είας. (Ἐπλ. Ἰων. δασέη, Ἡροδ.) Πυκνὸς, δασὺς, πυκνὰ φυτευμένος, φυτρωμένος· Ἰδίως δὲ ὁ ἔχων πυκνὰ τρίχας, μαλλιὰ, μαλλιαρός, Ὀδ. Ξ, 51. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγου πολλάκις ἐν χρήσει. »Γέῤῥα βοῶν δασέων ὠμοβόεια», Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ς', 22., ὅπερ ἐν τῷ Ε'. δ', 12 συντομώτερον ἐκφράζει, »γέῤῥα βοῶν δασέων, ἀσπίδες (καλκέια) ἀπὸ μαλλιαρῶν βοιδίων δέρμα (πετζί), ἦτοι ἄργαστον, τραχύ. »Δασέαι ὄρπηκες», Ξεν. Παιδ'. Β'., βουνὰ κάτφατα ἀπὸ πυκνότατα δένδρα, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἔνλοτε ἐν χρήσει προσθήκη τοῦ, ὀνδρικὸς ἢ δένδρων· συγγεν. τῷ, λάσιος. 2) μεταφ. πυκνὸς, ἐπάλληλους, καὶ σωρευμένους, Ὀδ. Ξ, 49. 3) ὁ ἔχων δασείαν, τὸ δασὺ πνεῦμα, ὅθεν, »Δασεῖα προσῳδία», ἢ δασὺ πνεῦμα, παρὰ Γραμματικ., ἡ δασεῖα, οὕτω γραφομένη (῾), ἧς τὸ ἐναντίον ψιλὸν, ἡ ψιλὴ (᾽)· καὶ δασὺ σύμφωνον, ὡς τὸ Χ, τὸ ὁποῖον προφέρεται διὰ τοῦ λάρυγγος, ἐναντ. τοῦ, ψιλὸν, ὡς τὸ κ. Δασέως δὲ ἐπῳδ. σημαίνει τὸ νὰ προφέρεται ἢ νὰ γράφεται κανένα φωνῆεν μὲ τὴν δασεῖαν, Διονύσ. Ἁλικ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις συνιστάμενος μὲ τὴν λάσιος, τροπῇ τοῦ λ εἰς δ· σασιος· τὸ δὲ δασὺς εὐχρηστότερον. Ζήτ. καὶ χλαῖνα

Δασύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁποιος κάμνει πυκνὸν, δασὺν, σκοτεινὸν ἴτιλον· (ἐν χρήσει μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Ὁμ. καὶ παρὰ Γραμματ. ὡς ἐξήγησις τοῦ ἑπτικοῦ)

Δασυσμός, οῦ, ὁ (δασύνω). Τὸ νὰ κάμῃ τινάς τι δασύ, τραχύ, μαλλιαρὸν. »Δασυσμὸς φωνῆεντος», παρὰ Διονυσιον. 1, 77., τὸ τραχὺ, καὶ σκληρὸν τῆς φωνῆς, ὅταν κοντρκίνῃ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου. 2) τὸ νὰ προφερῃ τινας ἢ γράφῃ τὰ φωνήεντα μὲ δασὺ πνεῦμα.

Δασύστερνος, ου, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ἔχων δασὺ, μαλλιαρὸν στῆθος, Ἡσιοδ. Ἔ. 512.

*Δασύστηθος, ὁ, ἡ (στῆθος), = δασύστερνος, Προκλ. Παράφ. Πτολ. 3, 16. σ. 302.

Δασύτης, ητος, ἡ (δασύς). Ἡ πυκνότης, καὶ ἡ μαλλιαρότης, Ἀριστοτ. 2) τὸ δασὺ, τραχὺ τῆς προφορᾶς μιᾶς λέξεως, ἢ συλλαβῆς, ὡς δασυσμός, σημασ. β'., Διον. Ἁλικ.

*Δασύτονος (τόνος). Σημειωμένος μὲ τὸ δασὺ πνεῦμα, μὲ τὴν δασεῖαν, Εὐστ. Ἰλ. β, Σ. 135, 10.

Δασύτριχος, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δασύθριξ.

Δασύτρωγλος, ὁ, ἡ (τρώγλη), = δασύπρωκτος, ὡς. »Στέργω Ἐῆλυν ἔρωτα, ἀκντρώγλων δὲ πίεσμα λασταύρων μελέτω ποιμένιν ἀγραβόταιμις. Ἀνθ. Π. 12, 41.

Δασύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ἔχων τραχεῖαν καὶ μαλλιαρὰν φλοῦδαν, ἢ ἐξώφλοιον (τζιόφλιον), Νικάνδρ. Ἀλεξ. 260. ἐπίθ. καττάνου.

*Δασύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεόδωρ. Πρόδρ.

*Δασύφωνος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ βραγχιασμένην φωνὴν, Χρυσοστ. ἐν Ψ. 41.

Δασυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ δασεῖαν χαίτην, ἤτοι τρίχας, Ἀνθλ. Γ'. σελ. 44. »Δασυχαίταν τράγόνα».

*Δασώδης, εος, ὁ, ἡ (ὦδή), Γεμάτος ἀπὸ δάση,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θείνδρε, ἡ ὅμοιος μὲ ἄκασε, Κύκτεκνίου Μεταφρ. Νικάνδρ. Θηρ. ε. 145. σ. 324.

Δᾰτέομαι, οὔμαι, Ἀποθετ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ δαίω, Μ. δατοῦμαι, Ἀόρ. ἐδασάμην, Μερίζω, μοιράζω, διανέμω, διαμοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα καὶ δίδω τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Ὅμ. Ἰλ. ι, 138. 280. καὶ ξεσχίζω, κατακόπτω, κατατρίβω, Ἰλ. Τ, 394. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Σ, 264. »Ἄρην, μένος Ἄρεος δατέουται«, μοιράζουσι τὴν ὀργὴν τοῦ Ἄρεος, ἤτοι αἰτιμάζονται μανόμενοι, κρίνουσι τὰ πράγματα μὲ τὸν πόλεμον· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 121. »Ἡμίονοι χθόνα ποσὶ δατεῦνται, ἔσχιζον, ἔκοπτον τὴν γῆν τοῖς ποσίν, ἤτοι σὺν ὁρμῇ, συντόνως ἐβάδιζον, ἐπορεύοντο, συντεταμένως ἐβάδιζον, ἐπερίπατουν· οὕτω καὶ Πινδ. Ὀλ. 7, 54. 2) τρώγω τὸ μερτικόν μου (τὸ διπλανάρι μου). Ζήτ. καὶ δάπτω.

*Δᾰτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ διαιρέτης, καὶ διανεμητής, μοιραστής, ὅδεν

Δᾰτήριος, α, ιον, Ὁ μερίζων, μοιράζων, ἐκ τοῦ δατέω, Αἰσχ. Θῆβ. 711.

Δᾰτήσις, εως, ἡ. Μερισμός, μοίρασις, καὶ διαίρεσις, Ἀριστοκρατ. καὶ Πολυδ. 8, 136.

Δᾰτητής, οῦ, = δατήρ. Μεριστής, μοιραστής, διανεμητής, Ἀριστοκρ. καὶ Πολυδ.

Δᾰτισμός, ὁ. Λέγεται ἡ ἐσφαλμένη προφορὰ τοῦ Δᾶτις, σατράπου τῆς Περσίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλων νὰ ὁμιλήσῃ Ἑλληνικά, ὡμίλει πάντοτε ἐσφαλμένως, σολοίκως καὶ μὲ ταυτολογίαν, λέγων, ἤδομαι καὶ πέρπομαι, καὶ χαίρομαι (ἀντὶ χαίρω). Ὁ τοιοῦτος βαρβαρισμὸς ἐκαλεῖτο παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 289. »Δᾶτίδος μέλος«.

Δαυκεῖον, τό, = δαῦκος, Νικάνδ. Θηρ. 858.

Δαυκίπης, ὁ, Δαύκειος οἶνος. Ἤρεσί φνισασμένος μὲ τὴν ῥίζαν τοῦ δαύκου, καθὼς ὁ πελίτης, Διοσκ. 5, 70.

Δαῦκος, ου, ὁ. Ὁ δαῦκος, βοτάνη τις, τῆς ὁποίας ἡ ῥίζα καὶ ὁ σπόρος ἦσαν εἰς χρῆσιν εἰς τὴν Ἰατρικήν. Ὁ Διοσκ. Γ. 18. ἀναφέρει τοῦτον τρία εἴδη, ἐξ ὧν ὁ Κρητικὸς ἦτον ὁ κάλλιστος. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Athamanta Cretensis ὀνομάζει· ὁ δὲ Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 15. καὶ 22. ὀνομάζει ἐξ ἐναντίας δαῦκον, τὸν παρὰ Διοσκορίδου Γ', 59. ὀνομαζόμενον Σταφυλῖνον. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Pastinaca ὠνόμασεν. (Ἴσως συγγεν. τῷ δεύκος, γλυκύς).

Δαυλιάς, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Δαυλίδος τῆς Φωκίδος, ἡ βασίλισσα Δαυλίδος. »Δαυλιὰς ὄρνις (ἡ καὶ Δαυλὶς κορώνη)«, ἐπίθετ. τῆς ἀηδόνος, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλη, ἡ γυνὴ τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Δαυλίδος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, Θουκυδ. 2, 29.

Δαῦλος, καὶ δαυλός, ὁ, ἡ. Μαλλιαρός, τριχωτός, τραχύς, δασύς, σύνδενδρος, Παυσανίας Γ', 4. καὶ μεταφ. »Δαυλοὶ πραπίδων δάσκιοί τε πόροι, ἐπὶ κρυφίων καὶ μυστικῶν διαλογισμῶν καὶ σκοπῶν, ὡς πυκναὶ φρένες, Αἰσχ. Ἱκετ. 97. Συγγ. τῷ δασύς. 2) = δαυλός, μισοκαυμένον ξύλον, ὁπωσδ.

Δαυλός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ θαλός. Τὸ δαυλί. Ζήτ. θάλος, καὶ θάω, θαλω.

Δαύω, = ἰαύω. Κοιμῶμαι, Σαπφὼ 71 παρ' Ἐτυμολ. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει. 2) = θαύω, ἀνάπτω, καίω, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 205. Παθητ. Δαύομαι, καίομαι, ὅθεν, δαδικμένας, καμένους, ἀναγινώσκ. ἐν τοῖς τοῦ Καλλιμ. Ἐπιγράμ.

Δαφναῖος, αία, αῖον, = δαφνικός. Ἐκ δάφνης, ἀνῆκον εἰς αὐτήν, Νόνν. Διον. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος. Ἀνθ. Π. 9, 477.

Δαφνέλαιον, ου, τὸ (ἔλαιον)· ἡ δάφνινον ἔλαιον. Λέγει ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς δάφνης.

Δάφνη, ης, ἡ. Ἡ δάφνη, (Ὀδ. Ι, 183. Ἡσιόδ. Θεογ. 30.) τὸ ἔνδρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀπόλλωνος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὅθεν καὶ ἦτον τὸ ἔνδρον τοῦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐπομ. ἐπὶ ποιητικῆς καὶ προφητικῶς ἐνθουσιαζούσης δυνάμεως. 2) στέφανος ἐκ δάφνης. 3) νῆσος μεταξὺ Τρώου καὶ Τενέδου. 4) νύμφης ὄνομα. Ὁ Διοσκορ. Α'. 106. ἀναφέρει δύο εἴδη δάφνης, πλατύφυλλον δηλ. καὶ στενόφυλλον· ἡ πρώτη καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λιννάου, laurus nobilis, ἡ δὲ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Α'. 15. δάφνη ἀγρία, tinus· ἡ δὲ τοῦ Διοσκ. Δ', 147. Δάφνη Ἀλεξανδρεία, Ἰδαία, καὶ Τροχίλωττος, εἶναι ἡ τοῦ Λιννάου, Ruscus. Ἔτι δὲ τὸ Δαφνοειδές, Χαμαιδάφνη, καὶ Πέπλιον τοῦ Διοσκ. εἶναι εἴδη, τὰ ὁποῖα ὁ Λιννάιος Daphne καλεῖ.

Δαφνήεις, εσσα, εν, = δαφνικός. Ἀπὸ δάφνην, ἢ ὁμοίας μὲ δάφνην.

*Δαφνηρεφής, ές, ὁ, ἡ. Ἔχων σκέπην δάφνης, Εὐσεβ. Προπαρ. 6, 3.

*Δαφνής, ντος, = δαφνήεις, Ἀν. Βεκκερ. σ. 1188.

*Δαφνηφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν δάφνην, Τζέτζ. Προλεγ. Ἡσ. Ἐ. σ. 14.

Δαφνηφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὄφεως τρώγει τὴν δάφνην, καθὼς ἔκαμνεν ἡ Πυθία, καὶ οἱ ἄλλοι χρησμολόγοι, ἐπομ. ἐνθουσιασμένος, ἐπειδὴ ἀπέδιδον εἰς τὴν δάφνην ἐνθουσιαστικὴν δύναμιν, ἐπίθ. τῶν μάντεων, Δυκόφρ. (Ξ)

Δαφνηφορέω, ῶ (δαφνηφόρος). Φέρω, βαστάζω δάφνας, μάλιστα κλάνους ἢ στεφάνους δάφνης.

*Δαφνηφορία. Τὸ φέρειν, βαστάζειν δάφνας, ἑορτὴ εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος· ὥρα Φυτ. κώδ. 239.

*Δαφνηφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς δαφνηφόρον· ἐπιθετ. »Τὰ δαφνηφορικὰ (ὑποκ. μέλη)«, εἴδος χοροῦ, καθ' ὃν οἱ χορεύοντες ἔψαλλον βαστάζοντες κλάνους δάφνης, Πολυδ. δ', 53.

Δαφνηφόρος, ον, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων δάφνας· ὑποτεθειμένος μὲ αὐτὰς· ἐπιτήδειος εἰς φυτεσιν αὐτῶν. 2) ὁ βαστάζων κλάνους ἢ στεφάνους δάφνης, ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Λατ. lauriger, laureatus.

Δαφνικός, καὶ δαφνιακός, ἡ, όν. Διήκων εἰς δάφνην, ἀπὸ δάφνην, κατὰ τὸ εἶδος τῆς δάφνης.

Δάφνινος, η, ον. Ἀπὸ δένδρον δάφνης, π. χ. ὀρπὴξ, Καλλιμ. Διοσκορ. ὡς »Δάφνινον ἔλαιον φύλλον, εἶδος. 2) ἐκ ξύλου δάφνης.

*Δάφνεος, α, ον, = δάφνινος· καὶ Θηλ. ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.

Δαφνίς, ίδος, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης. 2) στέφανος ἐκ δάφνης.

Δαφνίτης, ου, ὁ. Ὅποιος εἶναι στεφανωμένος μὲ δάφνην· ἰδιαιτ. ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἄλλως δὲ καὶ δαφναῖος λέγεται. 2) ὁμοιός πως μὲ δάφνην. Τὸ Θηλ. Δαφνῖτις, ίδος, ἡ· ἐπιγρ.

Δαφνογηθής, ές, ὁ, ἡ (γηθέω). Ὅποιος χαίρει, ἀγαπᾷ τὴν δάφνην, ὅποιος χαίρεται νὰ στεφανώνεται μὲ τὴν δάφνην, Ἀνθ. Β. 518. »Ἀπόλλων δαφνογηθής.«

Δαφνοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος δάφνης, ὅμοιος αὐτῇ. 2) γένους δαφνῶν.

*Δαφνόκοκκον, τό· καὶ δαφνόκοκκος, ὁ. Ὁ κόκκος, τὸ σπυρί, ἡ ῥάγα τῆς Δάφνης.

*Δαφνοκόμης, ου, ὁ, = Δαφνόκομος.

Δαφνόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅποιος ἔχει στεφανωμένα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του μὲ δάφνην (Ἀνθ. Β'. 520.), ὁ μετὰ δάφνης ἐστεφανωμένος, ὁ Ἀπόλλων, Ὀππιαν. Κυνηγ. α, 365.

Δαφνοπώλης, ου, ὁ. Καλεῖται οὕτω κωμικῶς ὁ Ἀπόλλων, ὁ πωλῶν ὅλη. τὴν δάφνην, Ἡσύχ.

*Δάφνος, ὁ, = δάφνη, Διοσκ. Νοθ. 1, 106. 2) ποταμὸς Λοκρίδος. 3) ὄνομα ἰατροῦ Ἐφεσίου.

Δαφνόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅποιος ἔχει ἴσκιον δάφνης, κατάσκιος, σκιασμένος ἀπὸ δάφνας, ἢ στεφάνους δάφνης· ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Ἀθην. 14, σ. 656.

*Δαφνόσοφος, ὁ, ἡ. Σοφὸς ἐστεφανωμένος, ἀποδεδειγμένος, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 51, 11.

*Δαφνοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ τρώγων δάφνας, ἐπίθ. Ἡσιόδου, Ἀνεκδ. Ἑλλ. τομ. 3, σ. 387.

Δαφνοφορέω, ῶ. Μ. ήσω, = δαφνηφορέω, ἐκ τοῦ.

Δαφνοφόρος, ου, ὁ, ἡ, = δαφνηφόρος.

*Δαφνόω. Στεφανόνω μὲ δάφνην, Μαλαλ. σ. 307, 13.

Δαφνώδης, ες, ὁ, ἡ = δαφνοειδής, Φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ δάφνας, Εὐριπ. Ἰων. 76. 2) ὁμοιος μὲ τὴν δάφνην.

Δαφνών, ῶνος, ὁ. Τόπος φυτευμένος μὲ δάφνας.

Δαφνωτός, ή, όν. Δαφνωμένος· ἔχων τὴν χρῆσιν, ἢ τὸ εἶδος δάφνης, ὡς παρὰ Γεωπ. 12. 39. 6. »Κλίναι δαφνωτοί«.

Δαφοινεύς, καὶ δαφοινός, ὁ, ἡ. Ὁ λίαν φοίνιος, ὁ κατὰ πολλὰ αἱματώδης, πολλὰ φοίνιος, στάζων αἷμα, ἐκ τοῦ, δᾳ ἐπίτατ. καὶ τοῦ φοινός, φόνος, ὁ ἁλοὶ τὸ αἷμα, Ποιητ. Ἄσπ. 250. καὶ Ἰλ. Σ, 538. »Εἷμα δαφοινεὸν αἱματιᾶς, αἱματοειδές· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰσθητ. Πρωτ. μηδέως, Αἰσχ. Πρ. 1050. 2) πολλὰ κτεινικός, ὑπερυθρος, πυρροειδής, μελανὸς τὸ χρῶμα· ἐπὶ δὲ Ἰλ. (Β, 308, Κ, 23, Δ, 474) ἐπὶ ὀφθαλμόντων, λεόντων, θώων (τζιακάλων), ἐρυθρῶν, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ, πυρρός. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἔχουσι καὶ τὸ ἰδιαίτ. Θηλυκ. δαφοινή. (παρὰ Βουτσμ. ἀντὶ διάφορος) Ζήτ. καὶ Φοινῆσ.

Δαφίλεια, ἡ (δαφιλής). Πλουσιοπαροχία, ἀφθονία, πλησμονὴ (μπολούκ Τουρκ.), ὡς »Πάντα τὰ τοιαῦτα δαφίλειαν εἰληφεν«, (Ἀθην. ς') ἀντὶ ὑπερεπερίσσευσαν, ἐπεσωρεύθησαν. 2) ἀφθονία, περιττὴ δαπάνη.

Δαφιλεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. Μέτ. Δίδω, ἐξοδεύω, ἢ χαρίζω πλουσιοπαρόχως (μπαλαντέρ εἶμαι· ἐλευθέριος, μεταδοτικός· ἔχω πλουσιοπάροχα, πλουτῶ, περισσεύω, Δοτιαν. Φιλ. πλ. περὶ Πυραμ. σελ. 10. »Ἡ Δίβυη ἀφθόνως ἀλλοφάντων δαφιλεύεται« καὶ οὐ μόνον οὐδέτ. ἀλλὰ καὶ παθητ. ὡς, »Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαφίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι καθ' ἕκαστα πράξεων, ἀντὶ τοῦ, δὲν ἐπερίσσευσε πολὺς καιρὸς εἰς τὸ νὰ τελειώσουν (ἀπὸ πυραμίδας δηλ.). Ὑπόμνημ. εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτ. Ἠθικ. 6, καὶ Δουκαν. Β'. σελ. 540. ἐκ τοῦ

Δαφιλής, ές, ὁ, ἡ (δάπτω). Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων εἶδος, χαρίζει, ἢ ἐξοδεύει πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐλευθέριος, ἄφθονος. (δαψιλὴς μετεχειρίσθη ὁ Ἐμπεδοκλῆς). 2) ἄφθονος, περισσός, συχνός, πολυτελής· κυρίως ἐπὶ συμποσίων· ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἑτέρων, οἷον »Δαψιλὴς χώρα«, ὁ ἔστι καρποφόρος· καὶ »Δαψιλὴς φλόξ«, παρὰ Πλουτ., ἀντὶ τοῦ, μεγάλη φλόξ· ἆρα ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, πολλὰ ἐξοδεύων, ἐλευθέριος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἄφθονος, περισσός.

Δαψιλός, ὁ. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρανοῦ. 2, 13. »Δαψιλὸς αἰθὴρ«, ἀντὶ τοῦ, δαψιλὴς, ἀπέραντος, εὐρύχωρος.

Δαψιλῶς, καὶ ποιητ. Δαψιλέως, ἐπίρ. Πλουσίως, πλουσιοπαρόχως, πολυτελῶς, ἀφθόνως, Ξενοφ. »Ζῆν δαψιλῶς«.

(Δ Α Ω), ἄχρηστον μὲν θέμα, ὅμως ῥίζα πολλῶν λέξεων καὶ χρόνων, σημαίνον διδάσκω. καὶ μανθάνω (δαίω, δαήναι). Παρὰ Ποιητ. καὶ ἰδιαίτ. παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται οἱ ἀκόλουθοι τύποι.

1) Διδάσκω· μόνον ἐν χρήσει ἐπ' ἀορ. Ὁ, ἐνεργ. (δέδαον), ὅθεν »Δέδαεν, ἐδίδαξε, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τινά τι, Ὀδ. Η', 253. 488. πλὴν καὶ μετὰ τοῦ ἀπορεμπ. ἐρωτ. Ὀδ. Τ, 72. Τὸν τακτικὸν ἀορ. ἔδαον ἔχει ἡ ἀρχὰς ὁ Ἀπ. Ῥόδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) Μανθάνω, παρακ. (δέδαα), ὅθεν ὁ μετοχ. δεδαώς, διδαγμένος, μαθημένος, Ὀδ. Γ, 519. «Θεῶν ἐξ δεδαώτων, ἐκ θεῶν διδαχθείς, ἐκμαθών» ἀόρ. παθητ. ἐδάην, Ἵποτ. ἄκω, ποιητ. δαείω, Λ'παρ. δεχήναι, ποιητ. δαῆμεναι, εἶναι μαθημένον, διδαγμένον περί τινος, σ. ε. γνωρίζειν, ἔξειρειν, αἰτ. Ὀμ., παρ ᾧ εὑρήκασι ὅλοι οἱ ἐπιτερω τύποι, ὡς, «Ἔρχα δ' Ἀθηναίη δέδαε (ἐδίδαξε) κλυτὰ ἐργάζεσθαι (Ὀδ. Τ, 72)». «Εἰ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαῆμεναι Ἄτ. αὐτὰ δαῆναι, Ἰλ. Ζ, 150. «Ὄφρα δαείω (Ἰλ. Η, 425) κ.τ.λ. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ γεν. «Πολέμοιο δαῆμενοι», γνῶναι περὶ τοῦ πολέμου, Ἰλ. Φ, 487. Ἡ Μετοχὴ ὀφείλ εὕρηται πρῶτον Ἴμ. Ὀμ. 19, 5. Ἐκ τούτου τοῦ ἀορίστου, τὸν ὁποῖον ἐνίοτε παράγουσιν ἐξ ἀχρήστου θέματος δάημι, προέκυψαν αὐτοῦ δύο παρακ., δεδάηκα, μετοχ. δεδαηκώς, Ὀδ. καὶ, (δεδάημαι) μετοχ. δεδαημένος, Ἴμ. Ὀμ. Ἑρμ. 483. Ἐκ τοῦ ἀορ. προκύπτει καὶ ὁ Μ. δαήσομαι, δαήσεαι, θέλεις μάθῃ, ἀκούσῃ, Ὀδ. Γ, 187. «Ἐμοῦ δαήσεαι, θέλεις ἀκούσει περὶ ἐμοῦ, Ὀδ. Τ, 325. Τέλος, ἐκ τοῦ παρακ. δέδαα προκύπτει ὁ Ἀπαρ. ἐνεστ. δεδάκτναι, μανθάνω νὰ γνωρίζω, διερευνῶ, μετ' αἰτιατ. Ὀδ. Π, 516. «Ἀλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάσκαλον ἄνωγα, βέβαια σὲ προστάζω νὰ μάθῃς νὰ γνωρίζῃς τὰς γυναῖκας. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀντὶ ἀνωτέρω ἔστιν ἐν χρήσει τὸ διδάσκω. Συγγενές ἐστι τῷ, βάω. (Τὴν ἰδίαν ῥίζαν ΔΑΩ ἐξέλαβον καὶ ὡς ῥῆμα τοῦ δαίω, καίω, καὶ δάομαι, καίομαι, Ἰλ. Τ, 316.)

* Δεῦμεν, ὑποτ. παδ. ἀόρ. ἐδάην τοῦ ΔΑΩ, Ἰλ. Β, 299.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ε.

Δέ, σύνδεσμος, μόριον, τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου καὶ ἰδέας, καὶ παριστᾷ αὐτὰ ὡς πρὸς ἄλλα ὡς ἀτομικὰ καὶ ἰδιότροπα, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἑξῆς ἐν τῶν μᾶλλον ἢ ἧττον συμπλεκτικῶν μορίων· σημαίνει δὲ 1) καὶ χωρίς, ὅμως, ἐξ ἐναντίας, τοὐναντίον· ἄρα ἔστιν ἐναντιωματικός, καὶ συχνάκις ἐπιφέρεται, προηγουμένου τοῦ μέν, ὡς, «Σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ». «Ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι (Λουκ. Τιμ. κ. 36)». ἐνίοτε, κάτωθεν βλέπεις, ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ δέ· πολλάκις ὅμως τίθεται ὁ δὲ χωρὶς νὰ προηγῆται ὁ μέν, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν ἡ ἀλλοῦ δὲν στοχάζεται εἰς κάμμίαν ἀπόδοσιν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη σχηματίζεται μόνον μετέπειτα ἀπὸ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, ὅπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὴν πολλάκις ἐν χρήσει, καὶ κατωτέρω εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα· καὶ τότε λέγεται μεταβατικὸς καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς τόσον, πρόσθιον, τὸ δ' ἄλλα· π. χ. «Μείνας δὲ ὁ Κῦρος πρόσθιον χρόνου αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι (Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 1). 2) ἐνίοτε ἔστι μεριστικός, ὅταν δηλ. θέλῃ νὰ διακρίνῃ τὰ μέρη ἑνὸς ἀθροίσματος, τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται ἤτοι ἀορίστως, ἢ ἀορίστως διὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀορίστου, π. χ. «Ἦσαν μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ διςμύριοι» (Ξεν. Κ. Π. 1, 6.). «Ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς φίλ. οὗτος εἶ, ὁ Πλοῦτος» (Λουκ. Τιμ. κ. 34). «Τῶν δὲ ἀπαντώντων, οἱ μὲν ἀπέθνησκον πασσόμενοι, ἄλλοι δ' ἄλλῃ πανταχοῦ εἶσαν, οἱ δ' ἔβοων» (Ξενοφ. Κ. Π. 3, 26). 3) ὁ δέ, προηγουμένης ἀρνήσεως, ἀλλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἀλλά. «Τοῖς προστάταις αὐτοῖς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ» (Πλατ. πολιτ. σ. 607. Δ.). «Οὐ κατ' ἰσχύν, δόλῳ δέ... κρατεῖν» (Αἰσχ. Προμ. 213). «Κλύεται οὐκ εἶναι, φαρμάκων δέ» (Παυσαν. 7, 7, 5). 4) ἀλλαμβάνεται ὡς ἁπλοῦς συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ, καί, καὶ ἐν χρήσει, ὅταν συνέπτωνται περίοδοι ἢ μέρη αὐτῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος. «Μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν κτ.λ. Καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ πολλάκις ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς μάλιστα, χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ λεγομένῃ προσθέσει, ὅταν δηλ. ἀκολουθῶσι δύο ὁμοιόπτωτα ἄνευ συναφέσμου, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἔχῃ διάφορον σχέσιν πρὸς διάφορα πράγματα. π. χ. «Ἀλλ' ἦδε θεῶν ἐτον ὀφθαλμοὶ φάος ὁρᾶσθαι, μήτηρ βασιλέως, βασίλειοι δ' ἐμήν (Αἰσχ. Περσ. 152.). «Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητὴς» καὶ «Πολύστρατον Ἀθηναῖον, μαθητὴν δὲ Θεοφράστου (Ἀθηναῖ. ιγ'. ιά'.). 5) ἐπειδὴ ἡ μεταβασις ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν ῥέματος πολλάκις ἀπὸ αἰτίαν τινα, δύναται εἴποτε νὰ ἐξηγηθῇ ὡς αἰτιολογικός, διὰ τοῦ ἐπειδή, γάρ, ὡς Ἰλ. Ζ, 160. «Τῷ δὲ γυνὴ Προίτοιο, ἀτὶ ἐπειδὴ κτ. Ἰλ. Ξ, 14. «Καλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς», ἐπειδὴ ὁ κεραυνὸς κτ. οὕτω καὶ Ἰλ. Ζ, 203. Η, 121. Ὀδ. Α, 433. Δ, 601. Ἰδὲ καὶ Ἑρμ. Viger. σ. 845. 6) ὁ δὲ ἔστιν ἐν χρήσει καὶ ἐν ἀλλεπαλλήλοις ἐρωτήσεσι, ὡς παρὰ Δημ. σ. 330, 25. «Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὁμοιος εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφός ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημίν· ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρωτήσεως ἐν χρήσει, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 19. «Διελθόμενος αὐτῶν ὅστις μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεραπόντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσόν δέ, ἐσάπτα δέω. 7) ὁ δὲ ἐν χρήσει, καὶ ὅτε ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνεται, π. χ. Αἰσχ. Ἱκετ. 375. «Σύτοι πόλει, σὺ δὲ τὸ δήμιον». Σοφ. Φιλ. 633. «Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τἀληκτά». Οἰδ. Κ. 1076. «Τάν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐρόσαν πάθη· καὶ μετὰ παρενθέσεων τίθεται ὡσαύτως. Σοφ. Ἰλ. 785. «Νῦν δ', ἡμέρ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάχθην φόβου... νῦν δ' ἕκηλα που... ἡμερεύσομεν. 8) ἐν ἀποδόσει μετὰ τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ὅς, ὅστις, ὅσος, ὁποῖος, καὶ μετὰ τὰ ἐπιρρήματα, οὕτω, ὡς, ὥσπερ, ὡσαύτως, ἐνῶ ὁ δὲ ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ καὶ, ἢ εἶναι αὐτὸ τοῦ δή, ἢ πλεονάζει· καὶ μετὰ διάφορα μόρια χρόνου (ὅτα παρ' ἡμῖν ἐξηγεῖται ἐκεῖνα τοῦ, ὡς τότου, τότε) οἷον, εἰ (Ἰλ. Α, 137. Ε, 261. Ι, 301. Ρ, 155), ἐως (Ὀ. Α, 193. Ὀδ. Δ, 120), ἐπεί (Ἰλ. Α, 57. Β, 149. Ὀδ. Δ, 212), καί, τόφρα δέ (Ἰλ. Κ, 507. Ε, 424. Herm. Ἴμν. Ὀμ. Ἀφρ. 226.), καὶ μετὰ τό, εἴτε (Ἰλ. Μ, 373. Ὀδ. Τ, 56. 73. Herm. Ἴμν. Δημ. 209. Ἴακ. Ἀν. Π. σ. 522.) καὶ Ὀδ. Ι, 311. 344, ἔνθα ἀσυνήθως ἅπαντα ἀλλεπαλλήλως· καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις ἔστι παρὰ ποιηταῖς συνήθης, σπανιωτέρα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἰδοὺ δὲ παραδείγματα τινά. Αἰσχ. Ἀγ. 1060. «Εἰδ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λέγον, σὺ δ' αὖτέ φωνῆς ἐρᾷς καρβάνου χέειν. Εὐμ. 887. «Ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνὸν ἔστ' σοι πεῖθοὺς σέβας... σὺ δ' εὖν μένοις ἄν.» Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 21. «Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοιοῦτος λέγων. Οἰδ. Τ. 1287. Ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν ταΐδενά' ὁρᾶσθαι. Περσ. 414. «Ὡς δὲ πλῆσον ἐν στενῷ νεῶν ἤροιστ', ἁρωγὴ δ' οὔτις ἄλληλοις παρῆν. Ἰλ. Η, 389. «Ὅν τινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε... τὸν δ' Ὀδυσεύς... ἐξερύσαιτεν. Θουκυδ. 2, 46. «Ἀλλ' γὰρ αἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἀνδρεῖ ἄριστοι πολιτεύουσιν. Σοφ. Τραχιν. 116. «Ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τος..., οὔτω δὲ... τρέφειν. Ἰλ. 27. «Ὅπερ γὰρ ἔπος... ἐπάντως δὲ σύμ. 9) Μετὰ τὰς προτακτικὰς ἀντωνυμίας, προηγουμένης πλησιεστέρας «Αἰσχ. Προμ. 3. «Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς». Σοφ. Ἀντιγ. 1087. «Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους». Αἰσχ. σ. 360. «Ἄξιος, σὺ δὲ οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς». 10) ἔτι δὲ ἐν χρήσει ἐν ἐρωτήσει, καὶ μάλιστα ἀγανακτοῦντός τινος. Αἰσχ. Προμ. 67. «Αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπὲρ στένω πόνων. ...Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς δ' ἐχθρῶν ὑπὲρ στένειας; 598. «Κλύεις φεύγοντα τὰς βουλαίας παρθένους;... Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης...; 11) ἐν ἀποκρίσει. Σοφ. Οἰδ. Τ. 378. «Ἡρέμοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα: ... Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοι». Ξεν. Κυρ. 4, 5, 11. «Καὶ πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; "Οπῃ δὲ Κῦρος, ἔφη, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐφ' οὓς ἐπορεύοιτο. 12) ἐν ἐφωνήσεσι καὶ τοῖς παραπλησίοις. Δημ. 398, 10. «Εἰ τανῦν ἐλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀπορεῖσθαι δέ καὶ Κερσοβλέπτην Φίλιππον τοὺς ὅρκους, μὴ μετέχειν τὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπανορθώσασθαι δέ τὴν εἰρήνην». 13) παρὰ τοῖς νεωτέροις προστίθεται τοῖς μετὰ τοῦ ἂν ἐναφορικοῖς· ὡς παρὰ Μαλαλ. σ. 274, 14. «Ἅπαντα ποιήσαι ὡς ἂν βούληται». 422, 16. «Ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὁποίου δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους». 14) μετὰ ἐρώτησιν, ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἄρνησιν, τίθεται ὁ δέ, Ἰλ. Σ, 188. 15) ὁ δὲ ἔστι πολλάκις ἐγκλιτικὸς ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ταῖς ἀρχαίαις ἐκδόσεσιν, ὡς Τζέτζ. ἱστορ. 5, 308. «Οὐ συναφθῆς λοιπὸν τῇ Ἑλένῃ». «Τινες λωτόν δε λέγουσιν. κτλ. 16) ὁ δὲ παρεισφέρεται, ὡς καὶ ὁ γάρ, γε καὶ μέν, εἰς τὰς εἰς θεατιεὸν ληγούσας λέξεις, ὡς τηνίδε, ναυτηνδί, ταυτοδί κτ. (Ἀριστ. Ὄρν. 18, 1364. Πλουτ. 227.)

Ὁ δὲ ἅπαντα καὶ μὲ διαφόρους ἄλλας λέξεις ἡνωμένος. 1) καὶ δέ, ἀντὶ ἀλλὰ καὶ, ὅμως καὶ· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕποπ. οὕτω, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς περιτίθεται μία ἢ καὶ δύο λέξεις. π. χ. Ἰλ. Ι, 684. «Καὶ ὃ' ἂν τοῖς ἀλλοισιν ἔφη παρμυθήσασθαι». Σοφ. Φιλ. 1362. «Καὶ σοὶ δ' ἔγωγε θαύματος ἐγω τάδε». Ἰδὲ Herm. Vig. p. 487. 2) δὲ δή, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐναντίον δὲ νῦν, τώρα ὅμως, Ὀμ. 3) δὲ τε, καὶ προτέτε, καὶ τότε, καὶ βέβαια· συχνότατα παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἑπικ. ὡς καὶ τὸ μὲν τε = δέ τε —, Ἰλ. Ε, 139. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ἔστιν ἀλλοτρία αὕτη ἡ σύνταξις, Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 667. Μετὰ δὲ λέξεως ἐν τῷ μεταξὺ ἀπκτῇ ἐν Ἰλ. Ι, 319. «Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα». 4) κατὰ τὸ αὖ προηγεῖται συνήθως ὁ δέ. 5) δ' ἀλλά, ἔνθα τὸ ἀλλὰ δηλοῖ, βέβαια, τοὐλάχιστον. Σοφ. Ἰλ. 337. «Τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν. Ἀριστ. Λυσ. 903. «Σὺ δ' ἀλλὰ καταλλάγηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου». Ἰδὲ πολλὰ παραδείγματα παρ' Ἑλμσλ. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 565. 6) δέ... γάρ. Ἡροδ. 4, 149. «Ὁ δὲ παῖς οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσασθαι, τοιγαρῶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν.» Ἰδὲ καὶ Σοφ. Αἰ. 678. Θουκ. 1, 172. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 14. 7) δέγε, σημαίνον ἐπίτασιν. «Σοφ. Αἰ. 1150.» ...Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρα ὅπωπα μωρίας πλέονα· καὶ δέ... γε, ὡς, Οἰδ. Τ. 372. «Σὺ δ' ἔξελοῖς γε ταῦτ' ἀνειδίζων». 8) δέ που, ὡς παρ' Αἰσχ. Προμ. 822. Περσ. 724. 740. Ἀγαμ. 182. Σοφ. Ο. Τ. 769. Ἀντιγ. 213. καὶ δέ γέ που, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδων. σ. 65. «Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα, ὅταν... 9) δέ τοι, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1659. Ἐπτ. 180. Σοφ. Αἰ. 1157. Ἀντιγ. 327. — Εὑρίσκεται καὶ δὲ δή· δὲ μήν· δ' οὖν· δέ τοίνυν· καὶ δ' οὖν δέ. — Ὁ δὲ ἐν ἀρχῇ κώλου τινος δὲν τίθεται ποτέ, τοὐναντίον δὲ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ πεῖῳ λόγῳ πολλάκις ἡ τρίτη ἢ ἡ τετάρτη λέξις, ὃν τρόπον δύναται καὶ νὰ τελειώνῃ τὸ κῶλον, Ἴακ. Ἀν. Π

(Τόμ. ά.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σ. 127. 154. 243. Erf. obs. in Ath. p. 225. καὶ εἰς Σοφ. Αἴ. 169. Poppo obs. Thuc. p. 30. Περὶ δὲ τῆς δεύτερας μετὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην λέξεως παρὰ τοῖς Ἐπι. ἰδὲ Herm. Opp. 820. (Κατ' ἀρχὰς τὸ δὲ ἢν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ δή, ὡς τὸ μεν μὲ τὸ μη, Schaef. Greg. σ. 78. Herm. Vig. σ. 847.)

Δε, ἀχώριστον ἐγκλιτικὸν μόριον, προσαρτώμενον ἐν τέλει μάλιστα ὀνομάτων καὶ σημασίαν κίνησιν εἰς τόπον, «Οὐλυμπόνδε, οἶκόνδε, ἅλαδε, ἦγον πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν Σάλασσαν, Ὁμ. εἰς δὲ τὰς λέξεις Ἀθήναζε, Σύρας δε, γράφεται καὶ Ἀθήνασε, Σύρασε, ὡς καὶ Θήβασε. Σπανίως προσαρτᾶται εἰς τὰ ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τὸ ὄνομα ἐν ταὐτῷ. π. χ. ὧδε δόμον δεῦ, εἰς τὸ ὀσπίτι τοῦ, Ὁμ. Οδ. Α, 89. ἐνίοτε δὲ ἐπαγόμενον εἰς, ὡς Οδ. Κ, 351. Οἱ Ἀττικοὶ προσαρτῶσι ταῦτο τὸ μόριον ἐξαιρέτως εἰς τὸ τέλος κυρίων ὀνομάτων πόλεων, ἄλλων δὲ ὀνομάτων ὀλίγων, οἷον «Οἰκάδε εἰς τὸ ὀσπίτιον· ἐπικῶς δὲ προσαρτᾶται καὶ εἰς προσηγορικὰ πολλάκις, καὶ οἱ τοιοῦτοι τύποι ἐξηγοῦνται διὰ τῆς εἰς πρό. καὶ αἰτ. π. χ. οἶκος δε = εἰς οἶκον. 2) τοῦτο τὸ μόριον ἐν τῷ τέλει τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, ὡι, ὧδε, ἥδε, τόδε, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, ἐπιτείνει καὶ αὔξει τὴν δεικτικὴν ἰσχύν των, ἀντὶ οὗτος ὧδε, αὐτὴ ὧδε, κτλ. Ἀττ. — dl.

*Δεά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεά, τὸ Λατ. Dea.

*Δέαρ, ατος, τό· σπάνιος τύπος ἀντὶ, θέας, Σοφ. Cedal.

*Δέαστο. Τὸ μόνον λείψανον ἐνὸς ἀρχαίου «Δέαμαι φαίνομαι· εὑρηται δὲ μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 242, «Ἀσκελίως δέατ' εἶναι, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον ἀκριβὸς καὶ οὐτιδανός, ἀντὶ ἐδόκει. Πρὶν Οὐλλρώνου ἀναγιγνώσκετο συνήθως, δέατ' εἶναι· ἴδε ἀνάζημαι. Ὁ Βουττμ. Lexil. 2. p. 104. παράγει τοῦτο τὸν τύπον ἀπὸ τοῦ δέω, δέδαι, Ἰωνικὴ τροπὴ τοῦ α εἰς ε καὶ κατ' ἀναβολὴ, δοάσκετο, ἀ πάντα παραβλητέα.

*Δέγμενος, κατὰ συγκ. ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ὁμ.

*Δεδάασθαι, ἐνεστ. παθ. ἀπαρέμφ. τοῦ δάω, Ὀδ. Π, 816.

*Δέδαε, γ'. ἐνικ. ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ ΔΑΩ, Ὀδ. Θ, 448.

*Δεδάηκα, ας, ε, παραχ. τοῦ ΔΑΩ, Ὁμ. καὶ, δεδηκώς, μετοχ. Ὀδ.

*Δεδαημένος, μετοχ. παθητ. παραχ. τοῦ δάω, ὦμν. Ὁμ.

*Δεδαίαται, γ'. πληθ. παθ. παραχ. Ἰων. ἀντὶ δέδανται, ἐκ τοῦ δαίω, Οδ. Α. 23.

*Δεδαιγμένος, κατὰ συγκ. ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ δαίζω, Ὁμ.

*Δέδασται, γ'. ἐνικ. παθητ. παραχ. τοῦ δαίω, Ὁμ.

*Δεδαώς, μετοχ. παραχ. τοῦ δάω, Ὀδ. ὑμ. Ὁμ.

*Δεδεγμένος, μετοχ. παραχ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. ἐξ οὗ ὁ παραχ. δέδεξα, Ἰλ. Ε, 428. καὶ ὁ μέλλ. δεδέξομαι, Ἰλ. Ε, 238. πάντα κατ' ἐνεργ. σημασίαν.

*Δέδηε, δεδηει, γ'. ἐνικ. παραχ. καὶ Ὑπερσ. τοῦ δαίω.

*Δέδια, ποιητ. δείδια (ἴδε τοῦτο) παραχ. τῆς ἀρχαίας ῥίζης δίω, δείω, ἀντὶ τῆς νεωτέρας δείδω, φοβοῦμαι, οὗ τὸ πληθ. ἔσχεν φων. δεδίμεν, καὶ τὸ γ'. πληθ. πρόσ. δεδίασι, Ἰλ. Ω, 663. Προστακτ. δέδιθι.

*Δεδιότως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παραχ. δεδιώς. Δειλῶς, φειδητζάρικα.

*Δεδίσσομαι, = δειδίσσομαι, Ὀδ. Ο, 150, ποιητ.

*Δεδίσσομαι, = δειδίσσομαι, ποιητ. εὑρηται δὲ ὁ μέσ. ἀόρ. δεδιξάμενος καὶ παρὰ Δημ. περὶ Παραπρ. 291.

*Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ ἐδεδμηντο, γ'. πλη3. πρισ. τοῦ παθητ. Ὑπερσ. τοῦ δαμάω.

*Δεδμημένος, μετοχ. παθ. παραχ. τοῦ δαμάω καὶ δέμω, τὸ δὲ δεδμήμην, ητο, ηατο, ὑπερσυντ. τοῦ δαμάω, Ὁμ.

Δέδοικα, μετ. δεδοικώς, παραχ. τοῦ δείδω μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. Φοβοῦμαι, ἐνδεῖν

*Δεδοίκω, Δωρ. ἐνεστ. = δείδω, δέδια, Θεοκρ. 15, 57.

*Δεδοκημένος, Ἐνεργείων, παραμονεύων, φύλαξ. μετοχ. Παρακ. τοῦ δέχομαι ἢ δοκεύω, Ἰλ. Ο, 730. Ἴδε Δεπ. 214.

*Δεδορκα, μετ. δεδορκώς, παραχ. τοῦ δέρκω, Ὁμ.

*Δεδουπώς, ἐπ. ἐνεργ. μετοχ. παραχ. τοῦ δουπέω, Ἰλ.

*Δεδραγμένος, παθητ. μετοχ. παραχ. τοῦ δράσσω, Ἰλ.

Δέελος, η, ον, κατὰ διάλυσιν ἀντὶ τοῦ, Δῆλος, Ἰλ. Κ, 266. «Δέελον δ' ἐπὶ σημὰ τ' ἔτευξεν, φθίλον ὁηλ., εὐγνωστον, εὐδηλον.. (διαλύσει τοῦ η εἰς τὰ ἑξῆς ὡς συνετέθη δύο εε)

Δέημα, ατος, τό (δέομαι). Χρεία, ἀνάγκη· δέησις, ζήτημα. «Δέημα δείξασα, κἀμοὶ μίαν παρακάλεσιν· καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059. «Δέημα Ν. μηνῶ.»

*Δεησίδιον, τό. Μικρὰ παράκλησις, εὐχή.

Δέησις, εως, ἡ (δέομαι). Παράκλησις, παράκλημα, ζήτημα, εὐχὴ, ἱκεσία, ὡς «Δέομαι δέησιν, Δημοσθ. Θεωρ. καὶ Θεοδώρ. ἀ. πρὸς Τιμοκ. κεφ. β'. «Δέησίς ἐστιν ἱκετηρία προσφερομένη ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τινων λυπηρῶν. Χρυσόστ. «Δέησις λέγεται, ὅταν τις ἀξιοῖ τὸν Θεὸν εἰς πρᾶγμα, ἢ αἴτησις, περὶ ὧν βούλεται ὁ προσευχόμενος αὐτῷ δεομένως παρασχεθῆναι.» «Δεήσεις, αἱ προσευχαί· παρακλήματα. «Κατὰ δέησιν, μὲ παρακλήσεις. Ὅθεν, «Ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων, ἀξίος τις, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις, le maître des requêtes. 2) χρεία, ἀνάγκη, ὡς, «διὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως· ἐν τοιαύτῃ λύπῃ καὶ δεήσει, Ἀριστ. Ῥητορ. 2, 7.

* Δεητέον, ἐστ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ παρακληθῆτε, Ἀριστ.

* Δεητήριον, τό. Ἀναφορὰ παρακλητικὴ, Ζωναρ. εἰς Ἀλέξιον σ. 241.

Δεητικός, ἡ, όν. Δεόμενος· παρακαλῶν· ἐπιτήδειος, ἁπτόμενος εἰς δέησιν, οἷς, «Δεητικὸς λόγος», Πλούτ. Κοριολ. 2) ὅστις παρακαλεῖται.

* Δεῖ, ὑποτ. δέῃ (συναιρ. δῇ, παραληφθὲν ὑπὸ Διοδορ. Ἀριστ. Βατρ. 264. ἀλλ' ὅμως, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, σπανιώτατον). Ἐνικ. δέοι. Ἀπαρ. δεῖν. Μετοχ. δέων, Ἀττ. δεῖν. Παρατ. ἔδει. Μέλλ. δεήσει. Ἀόρ. β'. ἐδέησε (ἀπρόσωπ. ῥῆμα ἐκ τοῦ δέω). Πρέπει, ἀνάγκη, ἢ πρέπον εἶναι· ἀρμόζει, χρειάζεται. Τοῦτο τὸ ῥῆμα εὑρηται μὲν παρὰ Ὁμήρῳ (ὅστις ἀντὶ τούτου τὸν χρὴ χρήται) μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ι, 337. «Τί δεῖ πολεμίζειν; τί πρίπει φὰ πολεμᾶμε; τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. «Δεῖ τινος», εἶναι χρεία τινὸς πράγματος, κρέμεται ἀπ' αὐτοῦ, ἐλλείπει τι, ὡς, «πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς» (Πλάτ. Πολ. 2). «Πολλῶν σοι δεήσεται· καὶ μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων, οἷον, «Πολλοῦ δεῖς, ἐλλείπει κατὰ τοῦτο πολύ, εἶναι μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ· μηδαμῶς, τελείως· καί, «Ὀλίγου, ἢ, μικροῦ δεῖ, «ὀλίγον λείπει, σχεδόν, Οὐόλγ. Λεπτ. Σ. 238. 334, ὡς καὶ τὸ «Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι» (Πλάτ. Ἀπολογ.). «Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. «Πολλοῦ δεῖ ταῦτα μοι ποιεῖν.» «Ὀλίγου δέω διακρύσαι.» εὑρηται δὲ παρ' Ἱπποκρ. καί, «Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν· ἀκριτές,» ἀντὶ μικροῦ ἐδέησα· καὶ ἀπολύτ. πολλοῦ,, ὀλίγου δεῖν, εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγου λείπει. Προσλέσει τοῦ προσώπου, «Δεῖ μέ τινος, χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν τινός, ὡς, «Οὐ πολλοῦ πόνου μὲ δεῖ.» συχνότερον δὲ «Δεῖ μοί τινος, ἢ δεῖμοί τις, Valck. Ἱππ. 23. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 659. (τὴν αἰτ. μετεχειρίσθη πρῶτος τῶν παλαιογράφων ὁ Ἀριστοτέλης)· καί, «Τοῦτο δεῖ ἀνδρός», τὸ πρᾶγμα χρειάζεται ἄνδρα. Ῥωμ. ἐν τῷ περὶ λόγῳ συχνάκις ἀπαντᾷ ἡ σύνταξις μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ. «Δεῖ με ποιῆσαι, ἀντὶ οὗ ὁ Ξενοφ. καὶ Πλούτ. γράφουσιν ἑνίοτε καὶ, «Δεῖ μοι ποιῆσαι·» σπανιώτερον δὲ, δεῖ σε ἐλθεῖν—, Br. Σοφ. Φιλ. 55. Herm. Σοφ. Αἴ. 553. Πρβλ. δέω καὶ χρή.

Δεῖα, ας, ἡ. Ἀπορία, ἔνδεια, χρεία, Ἡσύχ.

Δείγμα, ατος, τό (δείκνυμι). Σημεῖον, δοκίμιον, ἀπόδειξις, μοῦστρα, τὴν ὁποίαν δείχνω, ὡς π. χ. μέρει τινὸς σράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ πούλημα, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. σελ. 331. «Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑνάστου δείγμα πειράσομαι· καὶ ἕνα πρᾶγμα τῆς ἐπιτηδειότητός μου, τὸ ὁποῖον κάμνω διὰ ἀπόδειξιν, δείγμα, παράδειγμα, σημεῖον, Δουκαν. Σνῶ. «Τοῦτο δείγμα τῆς Ἀττικῆς Φιλοσοφίας,» κ. 2) τόπος ἐν τῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Τρῳάδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβγαιναν ἃ πραγματευταὶ τὰς μοῦστρας των πραγματειακὴ των, διὰ νὰ φαίνωνται (παζάρι). Πολύβ. Ε', 88. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τούς τόκους αὐτοῦ. Λατ. Specimen.

Δειγματίζω, Μ. ἰσω, = παραδειγματίζω. Φέρω εἰς παράδειγμα, Σειπτζίκ. (Ν. Διαθ.)

* Δειγμάτιον, υπερ. τοῦ δείγμα, Γλωσσ.

Δειγματισμός, οῦ, ὁ. Ἔλεγετο μία Ἑορτή, ἡ τζιρεμόνια εἰς τὴν Αἴγυπτον. «Καὶ τὸν συντελεσθέντα τὰ πρὸς τὸν Δειγματισμὸν διέγραψεν ἀρχιερεύς, Ἐπιγραφὴ τῆς Rosette στιχ. 30.

Δείδεκτο, γ'. ενικ. ὑπερσ. τοῦ δείκνυμι, ἐν τῇ σημασίᾳ δεδιδόσθαι, Ἰλ. καὶ δειδίσκεται, γ'. πληθ. ὑπερσ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, προπίνειν καὶ δεξιοῦσθαι, Ἰλ. Ἐκ τοῦ δείκνυμι, ἢ κατ' ἄλλους, ὑπὸ ὅμως ἐσφαλμ., ἐκ τοῦ δέχομαι. Ἴδε παράδ. ἐν Ἰλ. Ι, 224, 671. Δ, 4. καὶ Ὀδ. Β, 72.

Δειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω). Φοβητζάρης, δειλός, εὐλαβὴς τὸ ἦθος, αἰσχυντηρός, Ἰλ. Γ, 56. «Τρῶες δειδήμονες».

Δείδια, ας, ε, ἀντὶ δέδια, παραχ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ δείδω, πληθ. δείδιμεν, δείδατε, Προστ. δείδισο (—υυ, μόνον Νεκ. Ἀλ. 443. —υ). Ἀπαρ. δειδίμεν, Ὁμ. Μετοχ. δειδιώς, ῆ, ὁς μετὰ τὸ μεσημέρι ἡμέρα, τὸ δειλινὸ ἀφρατιασμὸς· ἐν δὲ Ἰλ. Ν, 282. «Δείελος ὀψὲ ἔλυσε, διὰ τοῦ ἕσπερος, ἤγουν ἡ βαθεῖα ἑσπέρα, ὅταν δηλ. τὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ ἡλίου δύσῃ. Διὸ καὶ ὑστέρας καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καλεῖται ὥρα, καί, «Ὑπὸ δείλοιο (πρὸς τὴν ἑσπέραν) πκ' Ἀπολλων· ὕδεν, τὸ δείλεον (καλλύνουσιν, παρὰ Καλλιμάχ.) αὐτὶ, τὸ δειλινὸν ῥηητόν. Ἐκ τοῦ δείελη, ὑπανομ. ὥρα, γίνεται συνήθως τὸ δείλη, καὶ δειλὴ, ὅπερ κατὰ τὴν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ ἐνδεὴς ἅλη, κατακρούνειν τὴν ἡμέραν σημαίνει· καὶ ὡς ἐκ τοῦ δείλη γίνεται τὸ δειλινὸς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ δείελος, τὸ δειλινός. ὡς, «Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο», τὸ σκότος τῆς ἑσπέρας· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ρ, 599. δειλινήσας.

Δειξανόμαι (δείκνυμι), = δειδίσκομαι. Δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι τινὰ ἐξαπλώνοντας τὴν δεξιὰν χεῖρα, «Ἐπαστσιν, Ὀδ. Σ, 111. καὶ Ἰλ. Ο, 86. «. . . καὶ δειξανόωντο φιλήσειν, Τὸ ἐνεργ. δειξανόωσε, ἀντὶ τοῦ φιλήσει, δείχνουσι, εὑρηται μόνον παρ' Ἀρκτ. 308.

Δείξανον, τό, Ὕφασμα ποικιλόχρωον. 2) προσκεφάλιον, Ἐτ. σλ. 260. 47.

Δειξελίζω, ἡ διπλῶς, Μ. ἴτω (ὅθεν δειξελίκτης, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δεικελιστής, οῦ, ὁ, ἐκ τοῦ δείκελος, τό· καὶ, δείκελος, ὁ, ἡ.)· καὶ, δεικηλίζω, ἢ δικηλίζω (ὅθεν δεικηλίκτης, Δωρ. ἀντὶ δεικηλιστής, ἐκ τοῦ, δείκηλον, τό· καὶ δεικηλος, ὁ, ἡ· καὶ, δίκηλον, τό. καὶ Δικηλίκτης, καὶ δικηλιστής), ἐκ τοῦ δείκω, δείκελον, δείκνυμι. Προσπτήνω τὰ διὰ μιμήτεως, ἢ ζωγραφίας, ἀπεικάζω, ἐξομοιῶ, μιμοῦμαι, ὅθεν δείκελος, ἢ δείκηλος, ὁ παρεστηνών, ὁ ποιῶν τι κατὰ μίμητιν· καὶ δείκελον, δείκηλον, καὶ δίκηλον, τό· ἢ παράστασις, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα· ζωγράφε· ἄγαλμα, παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ, 1671. Λυκόφρ. 1179. καὶ Ἡρόδ. Β', 171· ὅθεν δεικελίκτης, δεικηλίκτης, Δωρ καὶ δεικελιστὴς, δεικηλιστής, ὁ παριστῶν, μιμητής, καὶ παρὰ Δικαιέ. ὁ ὑποκριτὴς τῶν ἑκατέρων, ὁ παρεστηνὼν τί κατὰ μίμητιν, καὶ μάλιστα γελοιοποιῶν, εἰς τὸ ἑκάτερον, ὁ μιμητής. Πλουτάρχ. δὲ εἰς Ἀγησ. 21. ὀνομάζει δεικηλίκτην (ἐν ἄλλ. Δεικηλ.) τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἑκατέρου Καλλιππίδην· ὁ δὲ Εὐστάθ., Ἐτυμολ. καὶ Ἡσύχ. τὸν τύπον δεικηλιστὰ ἔχουσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 621.

Δεικελίκτης καὶ δεικηλίκτης, Δωρ. ἀντὶ δεικελιστής, καὶ δεικηλιστής, οῦ, ὁ. Ἰδὲ δεικελίζω.

Δείκελος, καὶ δείκηλος, ὁ, ἡ· Ἰδὲ δεικελίζω.

Δείκτης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀριδείκτης.

Δείκνυμι, καὶ δεικνύω, Μ. δείξω, Ἀ'ρ. ἔδειξα, Περκ. δέδειχα, παθητ. δέδειγμαι (ἀνὰ ὧν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. παρὰ τοῖς Ἴωσι, δέξω, ἔδεξα, δέδεγμαι). Περὶ δὲ Ὁμήρῳ εὑρηται (ὡς ἀπὸ παρακ. δείδεγμαι) πληθ. γ'. προτ. δειδέχαται, Ὀδ. ὡς ἔνεστ. καὶ γ'. ἐνικ. ὑπερσυντελ. δειδέκτο, Ἰλ. Ι, 224. ὡς παρατ. πληθ. δειδέχατο, Ἰλ. (δείκω). Δείχνω, δείχνω τί μὲ τοὺς δάκτυλους, Ὀδ. Μ, 25. «Αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ δείξει τὴν στράτα». Καὶ μετὰ μετοχ. ὡς, «Βέβειρ οὔτως, αὐτὶ ἐδείξεν ὅτι οὕτω εἶπε. Τοῦτο τὸ δείκω εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ δέω, καὶ εἶναι Ἰωνικὸν, καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπέδεξε, κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ ἀπέδειξεν· ὅθεν δείκω, δείκνω, δεικνύω, καθὼς δέκω, δέκνύω, δέκνυμι, τὸ ὁποῖον καὶ δέχνυμι λέγουσιν, ὅθεν τὸ κοινὸν δείχνω. Σημαίνει λοιπὸν ἐνεργητ. κυρ. δίδω εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν δεξιὰν διὰ νὰ λάβῃ ἢ ψηλαφήσῃ· καὶ μεταφ. 1) δείχνω, παρίστανω τί, ἐκθέτω εἰς φῶς, φέρνω τι εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, κάμνω νὰ φανῇ, ὡς, «Θεὸς ἡμῖν δείξε τέρατα (Οδ. Γ, 174). ο. ε. μᾶς ἐκαμε σημεῖον. Πρβ. Ἰλ. Ν, 244. 2) φανερόνω τί (διὰ λόγων), μηνύω· καὶ διδάσκω, ὡς, «παραίνω, Ὀδ. Κ, 335. Ἰλ. Τ, 332. Ἡσιόδ. Ἔρ. 500. Valck. Φοιν. 532. 3) ἀποδεικνύω· ὅθεν, δεδείκται (Πλάτ. Φαίδων. Σ. 66. Hdf.) εἶναι δῆλον, ἀποδεδειγμένον. 4) ἐπὶ κατηγόρων ἐνώπιον ἐριτηρίου, προδίδω τινὰ, εἰσαγγέλλω, κατηγορῶ τινος, Ἀριστ. Ἱππ. 278. 5) ἐπὶ τεχνιτῶν, ἀγαλματοποιῶ ἢ ζωγράφων, παριστάνω, ἐπεδείκνυμι τέχνης ἔργον τι, Hemst. Λουτ. α'. Σ. 184. — Μέσ. δείκνυμαι, δέχομαί τι δείχνει μοι· ἔπομ. δέχομαι τινὰ φιλοξένως, ἀπλῶς· καὶ τὴν δεξιὰν ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, αἴτιαν. προτ., Ὀδ. Δ, 59. Ἰλ. Ι, 196. «Τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατ' ἐκ, ο. ε. ἠσπάζοντο αὐτοὺς μὲ τὰ ποτήρια, προέπινον αὐτοὺς, Ἰλ. Ι, 671. Πρβ. Δ, 4. «Δειδέχατε μύθοισιν (Ὀδ. Η, 72). Κατὰ ταῦτην δὲ τὴν σημασίαν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ αὐτὸ δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τὸ δειδίσκομαι, δεικανόμαι, καὶ τὸ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως ἐν χρήσει δεξιόομαι. (ὡς κοινὸν πρωτότυπον τῶν συγγεν. ῥημάτων δείκνυμι καὶ δέχομαι θεωρητέον τὸ δέω, ὅθεν δεξιὸς, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτότυπος σημασία ἐστιν, ἁπλόθεν καὶ λαμβάνω).

*Δεικνύω, = δείκνυμι, Ἱπ. Ἔ. 449. 550. (—υ—)

*Δεικτέον, ἐστ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ δείξῃ τις, ἢ ἀπόδειξη, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 538· καὶ παρὰ Μαθηματικοῖς.

*Δεικτήρ, ῆρος, ὁ, = δείκτης, ὕδεν

Δεικτηριάς, άδος, ἡ. Παρ' Ἀθην. σελ. 570. μίμα, κωμῳδιάνα, ἐνεῖνη, ἡ ὁποία μιμεῖται, παραττήνει εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἡ παίζουσα κανένα μουσικὸν ὄργανον, καὶ τρέχει ἀπὸ σπίτι εἰς σπίτι παίζουσα καὶ τραγῳδοῦσα, ἢ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, cantatrice, καθὼς καὶ δεικελιστὴς, καὶ προδίκτης, ὁ κωμῳδιάνος. Ζήτ. ἐν τῷ δεικελίζω. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, πορνεῖον· ἐκ τοῦ

Δεικτήριος, ου, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὁ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δείχνῃ. Καὶ, Δεικτήριον, τό· ἀνάβαθρον, βῆμα, τόπος ὑψηλὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δείχνεται τι, ἄμβων, ἀκροατήριον, Βασ. Σελευκ. καὶ Ἔ. Μ.

Δείκτης, ου, ὁ. Ὁποιος δείχνει κάτε τι.

Δεικτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δείχνῃ· ὡς, «Δεικτικὸς δάκτυλος, τὸ δάκτυλον, μὲ τὸ ὁποῖον δείχνομεν, ὁ λιχανός. Λατιν. Index. Ἐπίρρ. δεικτικῶς, δείχνοντας εἰς τι μὲ τὸν δάκτυλον, ἢ προφερόμενος κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀντωνυμιῶν.

Δείκω. Ἡ πρωτότυπος λέξις χρόνων τινῶν τοῦ δείκνυμι, καὶ δεικνύω, ἄχρηστος μέντοι, ἐξ οὗ τὸ Λατιν. dico.

Δείκω, ὁ ἐνεστὼς τοῦ δέδοικα, ἐκ τοῦ δείδω, Μ. δείσω.

Δειλαίνω, καὶ δειλαίνομαι (δειλὸς). Πεφοβισμένος κράττω, ποιῶ τι φοβιτζίκια, φοβοῦμαι, δειλιάζω νὰ μεταχειρισθῶ τι, παρ' Ἀριστοτ. Εὐδημ. Δ. 7. καὶ Πλουτ. 10. σλ. 338. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Δειλανδεῖς, ἀντὶ τοῦ κληρεῖς, ἀπατηθεῖς. Παρὰ δὲ Δουκαν. Οὐαν. Στίχ. 155. «Δειλαίνομαι, φοβοῦμαι, δειλιάζω, πράττω δειλὸς, εἶμαι δειλὸς· καὶ παρὰ Νικητ. Χρον. Β'. 1. (ιωσ. λεξ.).

Δειλαιος, α, ον. Δειλὸς, φοβιτζάρης, ἀνάλκης. Β'. σ. 135. 2) ταλαίπωρος, δυστυχὴς κυρ. παρὰ Τραγ., οὐδέποτε δὲ παρ' Ἑπόν. (—υυ), ὅθεν

Δειλαιότης, ητος, ἡ. Δειλία, φόβος. 2) δυστυχία, ταλαιπωρία, Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 1148.

Δειλακρίων, ωνος, ὁ, ἐκ τοῦ δειλακρὶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. εἰς Πλούτ. 974. καὶ Ὄρν. 143. (ἄκρος, καὶ δειλὸς). Ὁ εἰς ἄκρον, ὁ κατὰ πολλὰ φοβιτζάρης, καὶ αὐτὸ τοῦ δειλὸς· ἐν ἐντεύξεσι καὶ προτροπωτήσεσιν. Ἡ πρώτη λέξις δειλακρίων, σημαίνουσα τὸ, συκοφάντης, χαλίφης, ἐπιτοπλείστον ἐν χρήσει ἐν προτροπωτήσεσι, ἢ καὶ μὲ ἐκφραστὴν ὑποκριτικὴν ἢ συμπαθητικὴν. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ δειλακρίνας εὑρίσκεται· καὶ παρ' Αἰσχ. σ. 197. δειλάκρας, ἢ ἄκρως δειλός.

Δειλάκρος, ὁ, ἡ· καί, α, ον (δειλὸς, ἄκρος). Πολλὰ δειλὸς, φοβιτζάρης, πολλὰ δυστυχὴς· ταυτόν τῷ, δειλακρίων.

Δειλανδρέω, ῶ (ἀνὴρ, δειλὸς). Εἶμαι δειλὸς, φοβιτζάρης, φοβοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο', ὅθεν

Δειλανδρία, ἡ. Δειλία, Σουϊδ.

*Δειλάνδρος, ὁ, ἡ. Φοβητζάρης, Ἀρκαδ. σ. 74, 24. Θεόδ. Πρόοδρ. εἰς Ῥοδ. 1. σ. 42. «Τὸς φυγὴς τῆς δειλάνδρου», Ἰω. Κλιμ. σλ. 172, 7. Ι, 196. «Τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατοκ, ο. ε. ἠσπάζοντο αὐτοὺς μὲ τὰ ποτήρια, προέπινον αὐτοὺς, Ἰλ. Ι, 671. Πρβ. Δ, 4. «Δειδέχατε μύθοισιν (Ὀδ. Η, 72). Κατὰ ταῦτην δὲ τὴν σημασίαν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ αὐτὸ δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τὸ δειδίσκομαι, δεικανόμαι, καὶ τὸ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως ἐν χρήσει δεξιόομαι. (ὡς κοινὸν πρωτότυπον τῶν συγγεν. ῥημάτων δείκνυμι καὶ δέχομαι θεωρητέον τὸ δέω, ὅθεν δεξιὸς, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτότυπος σημασία ἐστιν, ἁπλόθεν καὶ λαμβάνω).

*Δεικνύω, = δείκνυμι, Ἱπ. Ἔ. 449. 550. (—υ—)

*Δεικτέον, ἐστ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ δείξῃ τις, ἢ ἀπόδειξη, Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 538· καὶ παρὰ Μαθηματικοῖς.

*Δεικτήρ, ῆρος, ὁ, = δείκτης, ὕδεν

Δεικτηριάς, άδος, ἡ. Παρ' Ἀθην. σελ. 570. μίμα, κωμῳδιάνα, ἐνεῖνη, ἡ ὁποία μιμεῖται, παραττήνει εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἡ παίζουσα κανένα μουσικὸν ὄργανον, καὶ τρέχει ἀπὸ σπίτι εἰς σπίτι παίζουσα καὶ τραγῳδοῦσα, ἢ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, cantatrice, καθὼς καὶ δεικελιστὴς, καὶ προδίκτης, ὁ κωμῳδιάνος. Ζήτ. ἐν τῷ δεικελίζω. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, πορνεῖον· ἐκ τοῦ

Δεικτήριος, ου, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὁ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δείχνῃ. Καὶ, Δεικτήριον, τό· ἀνάβαθρον, βῆμα, τόπος ὑψηλὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δείχνεται τι, ἄμβων, ἀκροατήριον, Βασ. Σελευκ. καὶ Ἔ. Μ.

Δείκτης, ου, ὁ. Ὁποιος δείχνει κάτε τι.

Δεικτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δείχνῃ· ὡς, «Δεικτικὸς δάκτυλος, τὸ δάκτυλον, μὲ τὸ ὁποῖον δείχνομεν, ὁ λιχανός. Λατιν. Index. Ἐπίρρ. δεικτικῶς, δείχνοντας εἰς τι μὲ τὸν δάκτυλον, ἢ προφερόμενος κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀντωνυμιῶν.

Δείκω. Ἡ πρωτότυπος λέξις χρόνων τινῶν τοῦ δείκνυμι, καὶ δεικνύω, ἄχρηστος μέντοι, ἐξ οὗ τὸ Λατιν. dico.

Δείκω, ὁ ἐνεστὼς τοῦ δέδοικα, ἐκ τοῦ δείδω, Μ. δείσω.

Δειλαίνω, καὶ δειλαίνομαι (δειλὸς). Πεφοβισμένος κράττω, ποιῶ τι φοβιτζίκια, φοβοῦμαι, δειλιάζω νὰ μεταχειρισθῶ τι, παρ' Ἀριστοτ. Εὐδημ. Δ. 7. καὶ Πλουτ. 10. σλ. 338. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Δειλανδεῖς, ἀντὶ τοῦ κληρεῖς, ἀπατηθεῖς. Παρὰ δὲ Δουκαν. Οὐαν. Στίχ. 155. «Δειλαίνομαι, φοβοῦμαι, δειλιάζω, πράττω δειλὸς, εἶμαι δειλὸς· καὶ παρὰ Νικητ. Χρον. Β'. 1. (ιωσ. λεξ.).

Δειλαιος, α, ον. Δειλὸς, φοβιτζάρης, ἀνάλκης. Β'. σ. 135. 2) ταλαίπωρος, δυστυχὴς κυρ. παρὰ Τραγ., οὐδέποτε δὲ παρ' Ἑπόν

ἤγουν εἰς δύσιν ἀπέλαυνε, ὁ Εὐστάθ. (Κατὰ Δάμμιον, καὶ Βούττμαννον, Lexil. 2. σλ. 193 κτ., ἡ αὐλή, ἀείλετο ἔστιν ὀρθοτέρα ἡ, δύσετο) ἐκ τοῦ δείλομαι.

Δείλη, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δειλίη, ὑπαιν. ὥρα (συγγεν. τῷ εἰλη). Τὸ δειλινόν, καὶ κυρίως μέν, ὁ καιρός, καθ' ὃν ἐξαπλοῦται ἡ θέρμη, ὁ. ε. αἱ πρῶται ὧραι, ἃ καιρός μετὰ τὸ μεσημέρι· ἔπειτα δὲ ἐν γένει, ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἕως ἀρχομένης τῆς ἑσπέρας. »Ἔσσεται ἠὼς, ἠ δείλη, ἠ μέσον ἦμαρ, Ἰλ. Φ, 111, ἐνῦκα ὁ λόγος περὶ τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡμέρας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τελείαν ἡμέραν πλὴν τῆς νυκτός· οὕτως ὁ καιρὸς διαιρεῖτο πάλιν εἰς, δείλη πρωΐα καὶ, δείλη ὀψία, ἤγουν τὸ πρότερον ἢ ὀψιαίτερον ἀπόγευμα, ἢ ἡ εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημέρι ὥρα, καὶ, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου ὥρα, ὁ καιρός, ὅταν βασιλεύῃ ὁ ἥλιος, Ἡρόδ. 7, 167. 8, 6. Κατὰ τὸν Τίμαιον, ὁ καιρὸς πρὸ τοῦ ἀρίστου καὶ ὁ πρὸ τοῦ δείπνου. Παρὰ τοῖς νεωτ. ὅμως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐσήμαινε τὸ ἀπόγευμα ἀρχὰ ἕως ν' ἀρχίσῃ ἡ νύξ, Ruhnk. Τίμ. σλ. 75. Piers. Μοίρ. Σ. 133. ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός. Τὸ, δείλης, ὡς ἐπίρρ. ἐπιλοίπ. περὶ τὸ δειλινόν, τὴν ἑσπέραν. »Δείλης ἕως ἠφίκεν, Γεωπον. ἀντὶ παῦ, αὖθε μετὰ τὸ μεσημέρι ἕως τὸ βράδυ. Παρὰ τοῖς νεωτ. Ῥήτ. ἐσήμαινε ἡ λέξις δείλη πάντα καιρὸν τῆς ἡμέρας, καὶ διὰ τοῦτο εὑρηται παρ' αὐτοῖς καὶ, δείλη ἑώα, τὸ πρωΐ. — Πρβ. Buttm. Lexil. 2. p. 182. κτλ. Ζήτ. καὶ δείλιος.

Δειλήμων, ονος, ὁ. Δειλός, φοβιτζιάρης, παρ' Ἡσυχ. ἀμφίβ. μέντοι. Ὁ αὐτὸς καὶ δείλημι, ἀντὶ τοῦ φοβέομαι, ἐκ τοῦ δειλάω, ἔχει.

Δειλία, ἡς, ἡ (δειλός). Φόβος, τὸ νὰ φοβῆται τινάς, ἀναισχυντία, Ἱππόδ. 2'. 8. Θουκ. 1, 122.

Δειλιάζω, Μ. ά'σω, ἀμφίβ., καὶ κάλλιον δειλιάω. Εἶμαι δειλός, φοβιτζιάρης, τρέμει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι· εὐχρηστότερον ὅμως τὸ, ἀποδειλιάω.

Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τινα νὰ φοβῆται, τὸν κάμνω φοβιτζιάρην, Δευτερονόμ. 20, 8.

Δειλίασις, εως, ἡ. Φόβος, δειλία, στενοχωρία, ἀνανδρία, ὄνος, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Δειλιάω, ῶ. Ζήτ. Δειλιάζω. (Μ. άσω).

*Δειλιναῖος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ δειλινόν, ὡς, καιρός, Θεοφ. Σιμ. ἱστορ. 8, 8. σ. 207.

Δειλινός, ή, όν (δείλη), κατὰ συναίρ. ἀντὶ δειλινός· καὶ, δειλινόν, τὸ· οὐσιαστικ. τὸ δειλινόν, τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον τρώγει τινὰς μεταξὺ τοῦ μεσημερίου, καὶ τῆς ἑσπέρας. Καὶ ἐπίρρημ. (κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κατ' ἦμαρ) δειλινόν, ἑσπέρας, βραδύ, Ἐξοδ. 29.

*Δειλοκάρδιος, ὁ, ἡ. Δειλὸς τὴν καρδίαν, Η. Μαν. Χρον. σ. 41, 123, 133.

*Δειλοκαρδίως, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Δουκ. ἱστ. Βυζ. σ. 6. »Δειλοκαρδίως κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντεῖχον.

Δειλοκαταφρόνητοι, οἱ. Παρὰ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σελ. 95. οἱ καταφρονηταὶ τῶν κινδύνων.

*Δειλοπρεπήσας, παρ' Ἡσυχ. ἐξαπατήσας, ἐκφοβήσας, ἀνθ' οὗ ὁ Βαρίνος ἔχει, ὀρθότερον, δειλοκομπίσας, ὁ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλίνας, ἢ προξενῶν φόβον μὲ τὸν κομπασμόν του.

*Δείλομαι (δείλη). Κλίνειν πρὸς τὴν δείλην, δύσιν τοῦ ἡλίου, παρ' Ὅμ. ἰδὲ ἀνωτέρω δείλετο.

*Δειλόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Δειλὸς τὸν νοῦν· τὸ φρόνημα, Η. Μαν. Χρον. σλ. 101.

Δειλόομαι, οῦμαι, Μ. ώσομαι, παθητ. Γίνομαι δειλός, φοβίζομαι, φοβοῦμαι, τρομάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Δειλοποιέω, Τρομάζω τινα, φοβίζω, ἐκ τοῦ

*Δειλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἄνθρωπος δειλόν, Σχ. Σοφ. Τραχ. 1028.

Δειλός, ή, όν (δείδω). Φοβιτζιάρης, δειλός, ἀντίθ. τοῦ, ἄλκιμος, Ἰλ. Ν, 278. ὅθεν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἐν χρήσει, ποταπός, ἄχρειος, οὐτιδανός, Ἰλ. Α, 293. ἰδίως δὲ καὶ κακός, μηδενὸς ἄξιος, ὡς, »Δειλὰ δειλῶν ἐγγύαια, αἱ ἐγγυήσεις τῶν οὐτιδανῶν δὲν ἀξίζουν τίποτε, Ὀδ. Θ, 351. ἐπομ. ἀντίθ. τῷ ἐσθλός, Ἡτ. λείψ. ἐνίοτε μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰαπ. Ἀν. Π. σ. 180. Πολλῷ δὲ συχνότερον ἐν χρήσει 2) ἀντὶ τοῦ, δυστυχής, ἀτυχής, κακορροίζικος, ταλαίπωρος, ἐλεεινός, ἄξιος λύπης, ὡς, »Δειλοὶ βροτοί, οἱ καθ' ἡμέραν ἄνθρωποι, παρ' Ὅμ. ἐξίσου συχνάκις, ὡς καὶ ἡ κλητική, ὦ δειλέ, ὦ δειλοί. »Ἀ δειλὲ ξεινων (Ὀδ. Ξ, 361). »Ἀ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; (Ὀδ. Τ, 351), ἐνῦκα σημειωτέον, ὅτι σημαίνει ἐνίοτε οἰκτον καὶ συμπάθειαν, ἄλλοτε δὲ ὀργὴν καὶ ἐπίπληξιν, ὡς Ὀδ. Σ, 39ο. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ἀντὶ τούτου κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν τῇ λέξει δείλικος. Ἐπίρρ. δειλῶς. Πρβ. δεινος. Ἐκ τοῦ δέος, δέω, δείω, δείδω, διαφορετικὸν ὅμως τοῦ δεινός. Ὅθεν

Δειλότης, ητος, ἡ, = δειλία. φόβος.

Δειλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἀκαρδος, φοβιτζιάρης κατὰ τὴν ψυχήν, ἀνανδρος, Ἰώσηπ. Μακ. Η'. 15.

Δεῖμα, ατος, τό (δείδω). Φόβος, τρόμος, τὸ νὰ φοβῆται τινάς, Ἰλ. Ε, 682. 2) ἐνεργ. τέρας, φάσμα, τὸ προξενοῦν φόβον, φόβητρον, ὡς ζωγραφία, ἄγαλμα, Ruhnk. ep. cr. p. 261. ὅθεν

Δειμαίνω, Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι, εἶμαι εἰς φόβον καὶ δειλίαν, ὑμν. Ὅμ. Ἀπ. 404. τί, ἀπό τί, Αἰσχ. Περσ. 599. ὑσπύτως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ. 2) ἐνεργ. φοβίζω, τρομάζω. Λύτη ἡ σημασία ὑπάρχει παρὰ μέν Αἰσχ. Εὐμ. 516. πολλὰ ἀμφίβολος, τοὐναντίον δὲ παρὰ Πλατ. Νομ. Σ'. Σ. 865. ἀναντίρρητος. Ἐκ τοῦ Δειμάω. ὅθεν

Δειμαλέος, α, ον. Φοβιτζιάρης, ὁποιος φοβεῖται. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν φρίβον, καμνων δειλόν, φοβερός, τρομερός.

*Δειμαλέως, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Ἐπ. Σιβυλλ. 1, σ. 178. »Ὧρνητο δειμαλέως.

*Δειματηρός, ά, όν (δεῖμα). Φοβερός, Ἀπολλ. Σόντ. Σ. 181.

*Δειμάτιος, ά. Τρομερός, φοβερός, Διον. Ἀντ. Ῥ. 6, 90.

*Δείμπτο, γ'. ἐνεπ. ἀορ. α'. μέσ. τοῦ δέμω, Ὀδ. Ξ, 8.

Δειματόεις, εσσα, εν. Ὅποιος φοβεῖται, τρέμει, φοβιτζιάρης, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 135. »Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχοιο.

*Δειματοποιός, ὁ, ἡ. Προξενῶν δεῖμα, φόβον, φοβερός, Σχολ. Ἐνρ. Ἐκ. 69.

Δειματοστυγής, ές, ὁ, ἡ (στάζω, δεῖμα). Ὁ στάζων, κάμνων, προξενῶν, ἐμπνέων φόβον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 539. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀγαμ. 187.

Δειματόω, ῶ, Μ. ώσω (δεῖμα). Φοβίζω, τρομάζω, προξενῶ φόβον, Ἡρόδ. 6, 3. Μέσως, εἰσματοῦμαι, φοβοῦμαι, τρέμω. »Περιτρέπεις σεαυτὸν δειματούμενος, Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ. σ. 370. ὅθεν κἀδειματούμενος, παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 42.

Δειματώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Φοβερός, τρομερός.

*Δειμάτωσις, εως, ἡ. Καταφόβισις, Σχολ. Κωδ. Παρ. Ἀντιφρ. 6, 1182.

*Δειμάω, ῶ· καὶ, δειμάομαι. Φοβοῦμαι, Βίος τοῦ ἁγ. Λιβυβίου. »... Δειμῶ τοῦτο πρᾶξαι διὰ τὸ ἀνάξιον, εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τοῦ λόγου· καὶ Ἡσυχ.

*Δείμεμεν, ἐπ. ὑποτακτ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. ἀντὶ δείμωμεν, ἐκ τοῦ δέμω, Ἰλ. Η, 337.

Δειμός, οῦ, ὁ (δέος). Φόβος, τρόμος. Παρ' Ὅμ. προσωποποιεῖται πάντοτε ὡς μυθώδες, τρομερὸν ὄν, δαιμόνιόν τι, καὶ ἐπομ. παροξυντικὸν δεῖμος ἐν συνοδίᾳ τῶν, Φόβος καὶ Ἔρις, Ἰλ. Δ, 37. ἢ, Φόβος καὶ Ἔρις, Δ, 440. ἢ μετὰ τοῦ, Φόβου, τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Ἄρεος, ἁρματόν ὁποίον καὶ οἱ δύο ζεύγουσι τοὺς ἵππους, Ἰλ. Ο, 119. κατὰ δὲ Ἡσιόδ. Θεογ. 934. υἱοὶ τοῦ Ἄρεος, ἰδὲ Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 195. Σ. 157.

Δειμωδής, ες, ὁ, ἀντὶ τοῦ δειματώδης, παρ' Ἑρωτιαν. σ. 130. ἀμφίβ. μέντοι.

Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ δέω, Τμ. Ὅμ. καὶ οὕτω ἐκδεξῆς. 2) Ἀττ. ἀντὶ δέον, μετοχ. τοῦ δεῖ.

Δεῖν, Ἀττ. ἀντὶ δέον, ὡς πλεῖν ἀντὶ πλέον.

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τό. Γεν. Δείνος. Δοτ. Δείνι. Αἰτ. Δεῖνα, καὶ πληθ. Δείνες. κτ. (ἡ δορ. ἀχρηστος), Ἀριστείδ. Α'. σελ. 312. Μετακειρίζονται ταύτην τὴν λέξιν, ὁπόταν δὲν θέλουν νὰ εἰποῦν τὸ ὄνομα τινός, ὡς παρ. χάριν ἀντὶ νὰ εἰπῶ, ὁ Δημήτριος εἶπε κατ' ἐμοῦ, καὶ θέλω νὰ ὑποκρύψω τὸ ὄνομα, λέγω, ὁ δεῖνα εἶπε κατ' ἐμοῦ, ὅπερ κοινότερον ὁ δεῖνας λέγομεν, ἢ ὁ τάδε, ἢ κἀποιός τις, Δημοσθ. »Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσεων. Οἱ Συρακούσιοι δὲ, ἀντὶ νὰ εἰποῦν ὁ δεῖνα, ἔλεγον, ὅπερ Ἀπολλώνιος ὁ Δύστολος (Ἐπιθ. Ῥείτσ. σελ. 423.) παράγει ἐκ τοῦ ὐδέ. 2) παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 921. Ὄρν. 648. Εἰρ. 288. »Τὸ δεῖνα, εἶναι μία ἐκφώνησις ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις στέκεται καὶ συλλογίζεται νὰ ἐνθυμηθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε, καθὼς ἠμεῖς, ὅταν λησμονῶμέν τι, ἐν ὅσῳ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶμεν, λέγομεν, ἐκεῖνο τὸ τέτοιον, τὸ πρᾶγμα, ὡς οἱ Ἰταλοὶ τὸ cosa, οἱ Γάλλοι τὸ chose καὶ οἱ Γερμανοὶ Dings. Πρβ. αὐθαίτ. Ἐσὺ ὅτε δὲ καὶ ἄλλοτ. ἔστι, Ἀριστ. Θεσμ. 622. 3) τὸ δεῖνα, εὐφημισμοῦ χάριν, ἀντὶ τοῦ, πόες Ἀριστ. Εἰρ. 867. Ἀχ. 1140.

Δεινάζω, Μ. άσω, ἀντὶ τοῦ δεινοπαθέω, ἢ δεινάζω, ἐκ τοῦ δεινός. Ἀγανακτῶ, Μακκαβ. Β'. 12, 35.

Δείναρος, ον, ὁ καὶ ἡ. Εἷς ἄκρον δεινός.

Δεινεύω, καὶ δεινέω, = δεινόω, ἀμφ. Ζήτ. τοῦτο. 2) ὁ Ἡσυχ. ἔχει ιδεινεύσειν βουλεύσειν κακά, καὶ πιθανὸς ἀντὶ τοῦ δηνεύειν κεῖται, ὅθεν πεδηνεύματα, παρὰ Ξενοφ., τὰ κρύφια κακά. Ζήτ. ἐν τῷ δήνεος. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἡσιόδ. Γαλην. καὶ Πλάτ. »Ἐξαπατᾶν μᾶλλον καὶ περ πολὺ δεινεύοντας, εὑρίσκεται, πιθανὸς ὅμως, δηνεύουσιν, πρέπει νὰ λέγηται.

Δείνησις, εως, ἡ. Συστροφή.

*Δεινιάς, ἡ. Εἶδος ὑποδημάτων ἀνδρῶν, Ἡσυχ. Πολυδ.

Δεινοβίης, ου, ὁ (δεινός, βία). Πολλὰ δυνατός, ἰσχυρός, ἀνδρεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 64.

*Δεινοεπής, ὁ, ἡ. Ὁ φρικτὰ, πολλὰ κακὰ λαλῶν, ὁμιλῶν, Σχολ. Ἐνρ. Ὀρ. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 203.

Δεινοθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅποιος πράττει τρομακτικὰ πράγματα, καὶ τρόπος, κακοῦργος· ἐπιβλαβής, Μόσχ. 2, 7. »Ἥρως δεινοθέτας.

*Δεινόθυμος, ὁ, ἡ. Ὁ γνώμης ὢν φρικτῆς, ἀπανθρώπου, διεστραμμένης, Ἡσυχ.

Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὁ κρατῶν, κατέχων μὲ βίαν, καὶ ἐξουσίαν, Ὀρφ. 9. ἐπίθ. φύσεως.

*Δεινόκοιτος, καὶ δεινόλεκτρος, ὁ, = δεινολεχής, Σχολ. Δικαιοφρ. 1358.

Δεινολεχής, ές, ὁ, ἡ (λέχος). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, γάμον, Ὀρφ. Ἀργον. 904. ἄλλως δὲ καὶ αἰνολεχής, ἀντὶ τοῦ αἰνόγαμος. Ζήτ. ταῦτα.

Δεινόλινος, ὁ, ἡ (λίνον). Ὁ ἔχων δυστυχὲς νῆμα, κλωστήν· τὸ σχοινί, (ἡ κλωστὴ) τῆς ζωῆς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν, τὸ ὁποῖον ἀνατυχῶς ἔκλωσαν αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοῖραι, δυστυχής, (σφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ αἰ-νόλινος), Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 45.

Δεινολογέω, ῶ, ἐνεργ. σπάνιον, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ Ἀποδ. Μέσ. δεινολογέομαι, οὖμαι (δεινὸς, λέγω). Μεγαλώνω τι μὲ τοὺς λόγους, περιττῶ μὲ ὑπερβολὴν πολλὰ φριχτὰν. 2) παρατσιμῶμαι σφοδρὰ, λέγω ἐνοχλητικοὺς, κλαυσμηροὺς λόγους εἰς τὸν ἔμπιστόν μου, μοιρολογῶ, προσκαλοῦμαι μὲ πικροὺς καὶ δεινοὺς λόγους. Ἡρόδ. εἰς Μελπ. ζ, 68. ὅθεν

Δεινολογία, ἂς, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὸ πλέον, ἢ ὑπερβολὴ παράστασις, ἡ ὁμιλία περὶ τινος ὡς φριχτοτέρου, ἢ περισσοτέρας συμπαθείας ἀξίου. 2) σφοδρὸν παράπονον, μοιρολογία.

Δεινοπάθεια, εἰας, ἡ (δεινοπαθὴς). Μεγάλα πάθη, τεληρὰ τύχη, καὶ κλαυσμὸς διὰ μεγάλα καὶ δεινὰ πάθη, ἢ περὶ τῆς κακῆς τύχης, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 432. (ε)

Δεινοπαθέω, ῶ (δεινὸ, παθεῖν). Πάσχω, ὑπομένω, ὑποφέρω κακὰ· προσκαλοῦμαι, παρακινοῦμαι πικρῶς, μεμφομαι τὴν τύχην μου, Πολύβ. ἐν τοῦ

Δεινοπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὁ πάσχων πολλὰ κακὰ, ἢ καὶ προσκαλούμενος εἰς τὴν τύχην του.

Δεινοπάθησις, εως, ἡ. Παράπονον διὰ τὴν τύχην του, Σχολ. Λουκιαν. Μακροβ. κεφ. 25.

Δεινοπενθὴς, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ σφόδρα πενθῶν, Σχολ. Βατ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 721. «Δεινοπενθεῖς γὰρ βάρβαροι».

Δεινοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι μεγάλον ἢ τρομακτικὸν, μεγαλώνω τι, αὐξάνω μὲ ὑπερβολὴν, ἐπιτραγῳδῶ, Διονύσ. Ἁλικ. «Δεινοποιεῖν τὰ πράγματα», καὶ Μέσ. δεινοποιέομαι, σανώνομαι τῷ, δεινολογέομαι.

Δεινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρομακτικὸν ποδάρι. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 418. «λεοντόπους ἄρμα», ἢ καταβιώκουσα, τρομακτικὴ ἐπίθεσις, ἀπὸ τῆς ἐκδιώξεως.

Δεινοπροσωπέω, ῶ. Ἔχω ἢ κάμνω τρομερὸν πρόσωπον, ὑποδ. Φαν. Εὐρίπ.

Δεινὸς, ἡ, ὀν· καὶ δεινῶς ἐπίρρ. (ὁπωσοῦν δείδω, παρὰ τὸ δέος). Λέξις γενικὴ, καὶ δηλοῖ πᾶν, εἴτι δύναται νὰ ἐμποιήσῃ φόβον, καὶ ἤτοι κλῆσιν συλλήβδην καὶ θαυμασμοῦ, ἢ ἀπεχθὲς καὶ μισητὸν καὶ φοβερὸν· ἄρα 1) παν εἴτι ὑπερβαίνει τὸ σύνηθες μέτρον, ψριχτὸς, τρομερὸς, ἐκπληκτικὸς· παρ' Ὁμ. μία τῶν καθολικῶν σημασιῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅτα ἀναφέρονται εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον. «Δεινὸν αὖτε», ψριχτὸν (Ἰλ. Π, 566 κτ.), ψριχτὰ φωνάζειν, ψριχτὸν. «Δεινὸν δέρκεσθαι, παπταίνειν (Ἰλ. Γ, 342 κτ.)», ο. ε. κυττάζειν φοβερὰ. ἑπομ. ἀσυνήθης, ὑπερφυσικὸς, ἐξαίρετος, παράξενος. Κατὰ δὲ προσέτερον ἔννοιαν, παν εἴτι προξενεῖ φόβον καὶ ἐλλάβειαν, σεμνοπρεπὴς, σεβάσμιος. «Δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός», Ἰλ. Σ, 394. πβλ. Τ, 172. — Ἀπὸ τοῦ Ἡρόδ. καὶ ὕστερον, «Τὸ δεινὸν δηλοῖ κίνδυνος. «Δεινὸν γίγνεται, μὴ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς (Ἡρόδ. ζ΄, 157)», «αντὶ κίνδυνος εἶναι μήπως ...» Οὐδὲν δεινὸν, μὴ...» (Πλατ.), ο. ε. δὲν εἶναι κίνδυνος, φόβος νὰ ... Τὸ δεινὸν ἐστὶ καὶ τὸ κίνδυνος, φόβος εἶναι; «Δεινὸν ἡγεῖσθαι», νομίζω κακὸν, ἀτιμίαν. «Δεινὸν ποιεῖσθαι», ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακῷ, κάμνω τι ὑπόδειγμ. «Δεινὰ πάσχειν (καὶ σπανιώτ. ἔπειτ. δεινῶν πάσχειν)», πάσχω, λαμβάνω μεταχείρισιν ἀναξίαν, παράνομον, ἄδικον, βιαίαν, (πολλὰ συχνὰς ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ., Elmal. Ἀριστ. Ἀχ. 323.). Ἐπίρρ. «Δεινῶς ἔχειν, εὐρίσκομαι κατά τι κακὸν, Ξενοφ. Παναγ. «Τὰ δεινὰ, κίνδυνοι, ἐπικίνδυνα πράγματα, ἀτιμίαι, συμφοραὶ, θλίψεις, δυστυχίαι, βλάβαι. 2) δυνατὸς, ἰσχυρὸς, μέγας, ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὃν ὁ καὶ χρῆται τοιαύτῃ λέξει πολλάκις ὁ Ὅμ. ἐπὶ θεῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοῇ τὸν φρικτὸν. «Δεινὸν σάκος», (Ἰλ. Η, 243), ἢ δυνατὴ, στερεὰ καὶ μεγάλη ἀσπὶς· καὶ τοιουτοτρόπως ἡ μεταξὺ τῶν δύο σημασιῶν συχνὴ παρ' Ἀττ. φράσις «Δεινὸν ἂν εἴην», τοῦτο ἠθέλησεν εἶναι παρὰ πολὺ, παράδοξον, ὄχι καλὸν· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἠθικῶν αἰτίων, ὡς, «Τὸ συγγενὲς τοι δεινὸν, ἢ ὁμιλία, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφὴ ἔχουσι μεγάλην ῥοπὴν, ἰσχὺν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς παρ' Αἰσχυλ. Προμ. 39. καὶ Valck. Εὐριπ. Φοίν. 358. καὶ Br. Σοφ. Ἠλ. 770. Καὶ' αὐτὸ δὲ ἤρχησε, καθὼς φαίνεται, νὰ λαμβάνῃ ἡ λέξις σημασίαν ἐπὶ καλοῦ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, Πρωταγ. σλ. 343. Β. 3) ἐπιδέξιος, ἄξιος, ἐξαίρετος, ἐπιτήδειος, Δημ. Φιλ. α΄. «Ἅπαντες δεινοὶ λάσκειν, ἅπαντες ἰδιῶται, οἱ μὲν δεινοὶ ἐντεῦθεν οἱ ἔμπειροι τῆς διαθέσεως τῶν ἑορτῶν, οἱ δὲ ἰδιῶται, οἱ ἄπειροι τῶν τοιούτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρ. «Τῷ τε πολιτευομένῳ καὶ τῷ πεπαιδευμένῳ καὶ τῷ τεχνίτῃ ἡ δεινῷ καὶ ἐμπείρως ἔχοντι, ἢ εὐμοιρίαν φύσεως ἡντυχηκότι. — Ἰδίως ἐπὶ ῥητόρων, εὐγλωττος, ἐμφαντικὸς, ἰσχύων πρὸς τοὺς ἀκροατάς του, πολλάκις μετ' ἄπορ. «Δεινὸς λέγειν (εἰπεῖν, σπανιώτ. ἐν χρήσει, Wolf Λεπτ. Σ. 370.). «Δεινὸς λαλεῖν, διδάσκειν, φαγεῖν», ἤγουν δυνατὸς εἰς τὸ λέγειν, λαλεῖν κτ., ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει, διδάσκει, τρώγει κατὰ πολλά. Συντάσσεται καὶ μὲ τὸ ἀπαρτ. «Δεινὸς (κατὰ) τὴν τέχνην», μεγάλος, ἐπιτηδειότατος εἰς τὴν τέχνην. «Δεινὸς οἰκονόμος», εἰδήμων, ἐπιτήδειος, καλὸς οἰκονόμος. «Δεινὸς περὶ σοφίαν», Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΗ΄. ἀ. ἀντὶ τοῦ, μέγας φιλόσοφος. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι, ῥήτωρ, στρατηγὸς, χρηματιστὴς, δεινὸς λέγεται, αὐλητὴς δὲ, καὶ Ὑποκριτὴς, σοφὸς, καὶ κατσούσιν ὡς αἴτιαν, ὅτι ἡ δεινότης μάλιστα ἐν τῷ πλουσιωτέρῳ ἐντὸς ἐστὶν. Εἰς τὸ ἡδικὸν λέγεται ἐπὶ καλοῦ δεινὸς, καθὼς καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται πανοῦργος, Ἀριστοτ. Εὐδημ. Ε. 12. Ἡ μεταβασις τῆς πρώτης σημασίας ἐπὶ τὴν δευτέραν γίνεται διὰ τοῦ, ξεχωριστὸν, ξέχωρον, παράξενον, ὡς π. χ. ἀνωτέρω. «Δεινὸν ἂν εἴην», ἠθελεν εἶναι παράξενος, ξεχωρόν τι· ἢ δὲν ἠθελε εἶναι καλὸν, ἢ κακὸν, κατὰ τὴν ἔννοιαν, καθ' ἣν ἠθελε τὸ ἐκλάβῃ τινὰς εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τὸ ἄτοπον τοῦ κακοῦ, ἢ τοῦ κακοῦ, ὡς π. χ. «Δεινὸς πόδωκα, ἀρμητικὴ, μεγάλη ἐπιθυμία, ἐνῶ μιγνύεται ἡ δυτυχέσκεια τῆς ἐνεστώσης ἐλλείψεως μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, ἥτοι μὲ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνετις, ἐὰν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὑποκείμενον. 4) δειλὸς, φοβιτζῆρης, Ἰλ. Η, 346. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐσταθίου, ἥτις ὅμως ἔστι ὑσπαράδεκτος, ἐπειδὴ ἀντίκειται ὅλη ἡ λοιπὴ χρῆσις τῆς λέξεως, καὶ ἐκεῖ δύναται τὸ, «Δεινὴ ἀγορὰν νὰ σημαίνῃ καὶ, πολλὰ δυνατὴ ἐκκλησία, μεγάλη συνάθροισις δήμου. (Ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς παράγεται καὶ τὸ, δειλὸς, ἀλλ' ἔχει πάντῃ παθητικὴν σημασίαν, φόβου, τρόμου, καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ᾧ τὸ δεινὸς ἔχει ἐνεργητικὴν.)

Δεῖνος, ὁ, = δεῖνα, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ δεῖνα. Ζήτ. τοῦτο.

*Δεινοσμὸς, ὁ. Ἡ μεγάλη κόνυξα, εἶδος φυσοῦ, Διοσκ. Νόθ. 3, 136.

*Δεινοτέρως, ἐπίρρ. Φριχτότερον, Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 97. Schaef.

Δεινότης, ητος, ἡ (δεινὸς). Τὸ φοβητικὸν, τρομακτικὸν, ἀηδὲς, ὑπερβάλλον, ἀποτρεπτικὸν ἑνὸς πράγματος. Ἐπὶ καλοῦ δὲ 2) ἡ δύναμις, ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ καθ' αὐτὸ φύσις, ποιότης ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλ. ἐπὶ ῥητόρων, ἡ ἰσχὺς τῆς εὐγλωττίας, οἷα ἡ τοῦ Δημοσθένους· ἔτι δὲ 3) σφοδρότης, ὑναστικότης, ὡς καὶ τὸ δεινὸς, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ε΄. «Ἔστι δὴ τις δύναμις, ἣν δεινότητα καλοῦσιν».

*Δεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Δεινὰ, φριχτὰ φέρων, Ἰω. Γεωμ. 4, 14. «Δεινοφόροις τυχαῖς».

*Δεινόφρων. Φριχτὰ φρονῶν, διαλογιζόμενος, Θεοδ. Ἀκεραιδ. 2, 83. «Γέρων ... ὁ. Ἠτυχ. «Δυσκόφρων, δεινόφρων, ὑψίφρων».

*Δεινοψία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ βλέπειν. Οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Ὁραπὴς παρ' Ἱππ. Ἀρθρ. 21. σ. 7, 36.

Δεινόω, ῶ, Μ. ῶσω (δεινὸς). Μεγαλύνω, κάμνω τι φοβερὸν, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι μεγαλήτερον, Θουκυδ. Γ΄. «Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων». 2) = δεινόω, ἀμφ.

Δεινωπὰς, οῦ, ὁ, ἡ, = δεινωψ, Ἡσ. Ἀσπ. 250.

*Δεινῶς, ἐπίρρ. Ἰδὲ Δεινὸς. Δεινῶς ἔχω, ἀντὶ δεινοπαθῶ. ὡσαύτ. καὶ, «δεινῶς φέρω».

Δείνωσις, εως, ἡ (δεινόω). Τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς, ἢ νὰ παριστήνῃ τί μεγαλήτερον, τρομερὸν, ἢ μεγαλητέρους διὰ τῶν λόγων, ὑπερβολὴ, ὑπερβασις τοῦ μέτρου, Πλατ. φαίδρ. Σ. 272. Ἰταλ. esagerazione. ὅθεν

Δεινωτικὸς, ἡ, ὀν (κατ' ἐπιτηδειωτικῶς, ἐπίρρ.). Ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ, νὰ κάμνῃ φοβερὰ τὰ πράγματα.

Δεινωτὸς, ἡ, ὀν, = δεινωτός.

Δεινῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Τρομερὸς τὴν ὄψιν, θεωρίαν, ὅποιος βλέπει τρομακτικὰ, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 84.

Δείξις, εως, ἡ (δείκνυμι). Ἡ δείξις, τὸ δεῖξαι μου. 2) φανέρωσις, εἴδησις, κοινοποίησις τῶν φρονημάτων, ἀπόφανσις γνώμης· κρίσις, ψῆφος· παράστασις μιᾶς ὑποθέσεως, ἐξήγησις. 3) παράδοσις ἢ ἑρμηνεία ἑνὸς μαθήματος, ἢ ἄλλου τινὸς· σημάσιος ἀπαγγελία, ἀναγνωσις, ὡς, ἀπόδειξις, Ἀθήν. ς΄. σελ. 270. 4) σημεῖον, ἀπόδειξις· παράδειγμα.

*Δείξω, Μέλλ. τοῦ δείκνυμι, ἀόρ. α΄. ἔδειξα.

Δεῖος, τὸ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Δέος, Φόβος, Ἰλ. Η, 376. «Χλωρὸς ὑπαὶ δείους», κίτρινος ἀπὸ φόβον, ὡς κλεὸς ἀντὶ κλέος.

*Δειπναγωγὸς, ὁ, ἡ. Ὁ ἀγωγὸς τοῦ δείπνου, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σ. 39.

Δειπνάριον, ου, τὸ, Ὑποκορισ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρότατον δεῖπνον.

*Δειπνάρχέω. Εἶμαι ἄρχηγὸς τοῦ δείπνου, πρωτεύω εἰς αὐτὸ, Θεοδ. Προδρ. εἰς Λαζαρ. 2. Συμπ. 566.

Δειπνέω, ῶ· καὶ δειπνημι, Μ. ήσω· καὶ, δειπνήσομαι, Διοδ. 11, 9. Πλουτ. Ἠθ. σ. 225. Γαλην. (δεῖπνον). Προγεύομαι, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, πρὶν ἐξέλθωσιν εἰς μάχην, πρέπει νὰ δυναμώνωσι τὰ σώματὰ των τὸ πρωΐ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 155 – 172. καὶ 303. Πρὸς τοῖς Ἀττ. (ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπ. 497, ἀνδ' οὗ 511 δόρπον ἀναγινώσκομεν), πάντοτε ἀμεταβ. δειπνίζω, δειπνῶ, τρώγω τὸ βράδι, Ξενοφ. Παιδ. Δ΄. «Δειπνήσω καὶ ἀμριάσομαι καὶ ἀριστήσω». καὶ, «Δειπνεῖν ἀλλότριαν. Εἰώθασι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἁπλῶς, τρώγω εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν. Ζήτ. δεῖπνον. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ δειπνῶ, γίνεται δεύτερος Ἀττικὸς παρακείμ. δεδείπνα, καὶ ἀπαρέμφ. δεδειπνάναι, ὡς πριστάναι, ἀντὶ πρίστηκέναι, Ἀθ. 10, σ. 422.

*Δειπνητήριον, Ἑφετ. τοῦ δειπνέω. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ δειπνήσω, φάγω.

Δειπνητὸς, ὁ· καὶ, δειπνητὸς· καὶ δειπνητὸς, ἡ· καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. δειπνιστὸς, καὶ, δείπνητος. Λέγεται ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, Ὀδ. Γ, 170. «Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνητὸς ἔην· καὶ Νικάνδρ. Θηρ. ἰμ' ὅλων ὅτι ὁ Εὐστάθ. σημειοῖ, οὐχ ὑπόνους μὲν (δείπνηστος) τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ (δειπνητὸς) ὁ τοῦ δείπνου καιρὸς, ὡς τὸ ἀμητὸς καὶ ἄμητος, σημαίνει ὅμως τὸν καιρὸν, καθ' ὃν θερίζουμεν.

*Δειπνητότς, ὁ· ἰδὲ δείπνηστος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

*Δειπνηστύς, ύος, ἡ. Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ἡρ.

Δειπνητήριον, τό. Ὁ ὡρισμένος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δειπνοῦμεν, Ἰωάνν. καὶ Πλούτ. εἰς Λύκυλ.

Δειπνητήριον, ἐνδεικτικὸν ἑστιάσεως ἀναγινώσκ.

Δειπνήτης, ου, ὁ. Ὁποιος δειπνᾷ, εἷς τῶν δειπνούντων, ὁ φίλος, ὁ προσκαλεσμένος εἰς τὸ δεῖπνον, Παλλ. 3. 57. 7.

Δειπνητικός, ή, όν. Ἀνῆκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ δεῖπνον (Ἀθήν. Θ'.), τόσον ἐπὶ ἐπιτηδείου μαγείρου, ὅσον καὶ ἐπὶ προσκαλεσμένου καὶ ἐχοντος ὄρεξιν φίλου. Ἐπίρρ. δειπνητικῶς, Ἀρ. Ἀχ. 1016.

*Δειπνητήριον, = δειπνητήριον.

*Δειπνητός, ὁ, = δεῖπνον. Δείπνητος δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, ὡς ἄμητός καὶ ἄμητος· ταὐτὸν τῷ, δειπνηστός.

*Δείπνητος, ὁ, ἰδὲ δείπνηστος.

Δειπνίδιον, τό, Ὑποκορίστ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀθήν. καὶ Ἐπιγρ.

Δειπνίζω, Μ. ἴσως (δεῖπνον). Ἐνεργ. δειπνίζω, φιλέω τινα μὲ τὸ δεῖπνον· γενικῶς, δίδω, προσκαλῶ νὰ φάγωσι, Ὀδ. Δ, 535. «Καὶ κατέπεφνε δειπνίσασα».

*Δειπνίον, τό. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. Λ. οὐ γὰρ ἄκυρον. «Τοῦτο τῷ δειπνίῳ».

*Δειπνιστήριον, τό, = δειπνητήριον.

*Δειπνιστός, ὁ· ἰδὲ δείπνηστος.

Δειπνίτης, ου, ὁ· καὶ Ἑλλην. δειπνῖτις, ιδος, ἡ, = δειπνητικός. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς δεῖπνον, ἢ εἰς συμπόσιον. «Στολῇ τῇ δειπνίτιδι ὥσπερ εἶχεν εἰσῆλθεν», Δίων. 69. 28.

*Δειπναγάμιον, τό. Δεῖπνος συμφιτικὸς, γενόμενος εἰς τὸ γάμον, Κ. Μαν. 5, 42.

Δειπνοθήρας, ου, ὁ (θηράω, δεῖπνον), = δειπνολόχος. Ὁποιος τρέχει καὶ ζητεῖ τὸ εὑρῆ δεῖπνον διὰ νὰ φάγῃ, ὁ κυνηγῶν τὰ ξένα τραπέζια, Φίλ. Ἰουδ. τ. α'. σ. 665, 46.

Δειπνοκλητήριον, τό. Πρόσκλησις εἰς τὸν δεῖπνον, ἢ τραπέζα, δεῖπνον, συμπόσιον, τὸ ἔχον φίλους καλεσμένους, Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 765, 58. Κατ' ἄλλους, ἑστιατήριον, δειπνητήριον.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). Ὁποιος προσκαλεῖ φίλους εἰς τὸ δεῖπνον, ἑστιάτωρ, Ἀθήν. δ', σελ. 171.

Δειπνολογία, ίας, ἡ. Λόγος, ὁμιλία περὶ δείπνων, ποιημάτ., Ἀθήν. ξ. 1. σ. 4.

Δειπνολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὁποιος ὁμιλεῖ, πραγματεύεται περὶ δείπνων, Ἀθήν. Α'. 1, σ. 2g. οὕτως ἐποιομάζεται ὁ Ἀρχέστρατος.

Δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ (λοχάω). Ὁποιος φιλόγελως, παρασιτεύει, ὡς παράσιτος, τὰ δείπνα, τὰ τραπέζια, καὶ ὑπάγει ἀπροσκλήστος νὰ φάγῃ, ἢ τὰ ἁρπάξῃ τι. πρβ. βωμολόχος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 702. «Δειπιολόχης γυναικὸς», Ἰωαν. ἀντὶ δειπνολόχου.

Δειπνομανής, ές, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ἔχων μανίαν διὰ δεῖπνον, ἢ ὁ μὲ μανίαν ἐπιθυμῶν τὰ τραπέζια, τὰ συμπόσια.

Δεῖπνον, ου, τό. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀψεῖπνος, τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας, τὸ ὁποῖον ἦτο παρὰ τοῖς Παλαιοῖς τὸ καθ' αὐτὸ φαγητόν, ὅτι τῶν πόνων διαπαύει, ὡς λέγει ὁ Πλούτ. Ἠθ. σ. 726. καὶ γενικῶς, τὸ τρώγειν, τὸ φαγητόν, ἡ τροφὴ κάθε καιροῦ. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β, 383, λέγεται καὶ ἡ τροφὴ τῶν ἵππων (ἀλόγων), ὡς «Εὖ δέ τε ἵπποισιν δεῖπνον δότωσ· ἰδικῶτ. δὲ δεῖπνον ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὸ πρόγευμα (καφαλτί Τουρκ.), ὡς γίνεται ὅηλον ἐκ τῆς Ἰλ. Θ, 53. Β, 578. Ὀδ. Ι, 311. Ἰλ. Β, 381. καὶ 399. «Οἱ δ' ἔρα δεῖπνον ἕλοντο·— Ἀχαιοί, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦεν, τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλα δύο μέρη, ἄριστον λέγει, καὶ ἀντιπάττει τὸ δόρπος. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἐν Θεοκρ. Εἰδύλ. ΚΔ, 135. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. εὑρίσκεται σημαίνουσα ἡ λέξις αὕτη συμπόσιον, φαγί, γεῦμα ἐν γένει, καὶ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Υ, 176. ὑμν. Δημ. 128. Οἱ Παλαιοὶ ἄτρωγον τὴν ἡμέρας, πρῶτον μὲν τὸ πρωΐ, πρὶν ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας, καὶ ἐλέγετο ἐωθινὸν ἄριστον, πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὅτι δὲ καὶ, ἄριστον, καὶ δεῖπνος (παρὰ τὸ δεῖ πονεῖν), καὶ δεύτερον τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐλέγετο δόρπος. «Εὖ γένοιτο τὸ δείπνον, οἱ ἑορτικοὶ καλὴν ὄρεξιν. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ δαίω, δάπω, δάπτω, δόρπος, ὅθεν δάπω, ἐξ οὗ δείπνον.)

Δειπνοποιέω, ῶ (δειπνοποιός). Ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον ἐν γένει, ἢ τὸ ἑσπερινὸν φαγί, Ἀλκίφρ. Μέσ. κόμισόν μοι ἑτοιμάσωσι δεῖπνον, τρώγω τὸ δεῖπνον, δειπνίζω, δειπνῶ κοινῶς, ἀπολαμβάνω τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, Ξεν. Ἑλλ. 2'. ε, 15.

Δειπνοποιΐα, ίας, ἡ. Ἑτοιμασία, ἢ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου, ἢ τοῦ συμποσίου, ἢ ὁποία γίνεται τὸ ἑσπέρας· τὸ δεῖπνον, τὸ δείπνισμα, καὶ ὁ δεῖπνος αὐτὸς, τὸ φαγί, Διόδ. Σικελ.

Δειπνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁποιος κάμνει, ἑτοιμάζει τὸ δεῖπνον, τὰ φαγί.

*Δείπνος, ὁ. Ὁ ὁμοτράπεζος, ἑταῖρος τρώγει τὸ φαγί. 2) = δεῖπνον, παρὰ τοῖς ὕστερον, Βασ. Ep. cr. app p. 22. 61 Γρηγ. σ. 22. 772.

Δειπνοσοφιστής, οῦ, ὁ. Ὁποιος φέρει, κάμνει φιλοσοφικὰς ὁμιλίας εἰς τὸ συμπόσιον. «Δειπνοσοφισταὶ», ἐπιγραφὴ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἀθηναίου, τὸ ὁποῖον ἐν εἴδει πεπαιδευμένων διαλέξεων πραγματεύεται περὶ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου, τῆς τραπέζης καὶ τοῦ συμποσίου παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Κωμικ. ἀντὶ δεῖπνον, Μάτρων παρ' Ἀθήν. Δ'.

Δειπνοφορέα, ίας, ἡ. Τὸ φέρσιμον, ἢ παράθεσις τοῦ δείπνου, ἢ τῶν φαγητῶν εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος φέρει τὸ δεῖπνον, ὁ φέρων, παρατιθεὶς τὰ φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. Πλουτ. Θεμιστ. 23.

Δειραγχής, ὁ, ἡ. Ζήτ. δεραγχής.

*Δειρασίον, ὑποκ. τοῦ δειράς.

*Δειραῖος, α, ον. Βουκολικὸς, ὀρεινός. 2) ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ

*Δειράς, άδος, ἡ. Ῥάχις, ἀλυσὶς, στειρὰ βουνῶν, ὡς αὐχήν, Γραμ. Ὁμ. Ἀπ. 281. Πιθ. Ὀλ. 8, 68. Ἰσάμ. 1, 11. «Παρὶ Ἰσῶν, Ἰσάμου δειράδων. 2) = δειρή, ὁ τράχηλος, λαιμός.

*Δειρᾶς, μετοχ. ἀόρ. α'. τοῦ δέρω, Ὀδ.

Δειραχθής, έος, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὁ βαρύνων, πλίβων τὸν λαιμόν, Ἀνθ. Ζήτ. δερεγχής.

Δειρή, ῆς· αὐτὸ τοῦ δέρη, καὶ δειρὰς. Ὁ λαιμὸς, ὁ σβέρκος, τράχηλος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε, καὶ μάλιστα ζώων, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 371. 396. Ν, 202. Σ, 177. Ὀδ. Ψ, 208. 240. κτλ. 2) = δειρά, πᾶσα ἐξοχὴ βουνοῦ, λόφους εἰς στενόν, ῥάχις, βουνῶν ἀλυσὶς, (κατὰ πρῶτον παρὰ Ποσ.) ποιητ. Ἴδε καὶ δέρη. (Ἴσως παρὰ τὸ δέρω, τὸ μέρος, εἰς ὃ κυβερνᾶται τὸ πρὸς δυσκίνητα ζῶα).

Δειροκύπελλον, ου, τό (κύπελλον). Ποτήρι, ἔχον μαιάνδρους λαιμόν, Λουκ. εἰς Δεξ. Ζήτ. Κυπέλλου.

Δειροπάς, άδος, ὁ, ἡ (πάς). Γεννῶν ἢ γεννημένος διὰ τοῦ λαιμοῦ, Λυκόφρ. 843.

Δειροπέδη, ης, ἡ (πέδη). Ἁλυσίδα, δέμα, δηλονότι, τὴν ὁποίαν φέρει τινὰς εἰς τὸν λαιμόν· καὶ κάθε πρᾶγμα, ὅπερ δένεται εἰς τὸν λαιμόν, ἢ διὰ παιδείαν, ἢ διὰ στολισμόν, Γρηγόρ.

Δειροτομέω, Μ. ὑσω (τέμνω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω, τινά, Ἰλ. Ψ, 174. Φ, 89. 555. Ὀδ. Χ, 349.

*Δείρω, ταῦ ἀπερ. τύπος ἀντὶ δέρω· πιθανῶς σχηματισθεὶς μετέπειτα, κατὰ τὸν α'. ἀόρ. ἔδειρα. ἐνεστῶτ.

*Δείς, δέν, ἰδὲ οὐδείς.

Δείσα, ης, ἡ. Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑγρασία, καὶ, βόρβορος, ὅθεν δεισαλέος, βορβορώδης· ὁ δὲ Ἡσύχιος, δισαλία, ἀντὶ τοῦ ἀκαθαρσία, καὶ δισαλέος, ὁ ῥυπαρός, ἔχει. Ὁ δὲ Θεοδ. τῶν εἰς Ἡσαΐαν, Κεφ. ΗΗ', 23. ἔχει, «Δεισταλία εἰς δυσαλίαν», ὅπερ παρὰ τοῖς Ο'. «Ἐλιψεν, ἀκαγίωσε». ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. καὶ διὰ τοῦ, «Τρώδης καὶ βοτανώδης τόπος, ἔνθα ἐστὶ καὶ, δυσωδίαν, καὶ παράγει τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ., ἐκ τοῦ δεύω, ἢ δίω, διαίνω. Ἠλιμης δὲ ὁ Ἀλεξ. «Εἰδώλα δειταλέων· καὶ, πτερωφοὶ δυσταλαίνεις, ἀντὶ τοῦ, ῥυπαρὰ, λερωμένα, ἀπαστρα, ἀχρεῖα, κ. τ. λ. (ἐκ τοῦ δείω, καταπίνω· ἀπαντᾷ δὲ μόνον παρὰ Γραμμ.)

Δεισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (δείδω, ἀνήρ). Ὁ φοβούμενος, ἢ φοβίζων καὶ τρομάζων τοὺς ἀνδρας ἢ ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 158. 2) ἐν Ἰλ. Ρ, 217. ὄνομα κύριον ἑνὸς Τρωός.

Δεισιδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι δεισιδαίμων, ἔχω δεισιδαιμονίαν καὶ ἄλογον φόβον, ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ εἰς δαίμονας, ἢ εἰς τὰ παρὰ θεῶν, δαιμόνων νομιζόμενα πράγματα, σημεῖα, φαινόμενα, φοβούμενος μήπως πάθω ἐξ αὐτῶν κακίαν παιδευτὴν, καθὼς καὶ ἐπ' ἐκείνων, ὅσοι εἶναι ἀμύητοι εἰς τὰ θεῖα πράγματα, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν. Συντάσ. Αἰτιατικ. ὡς «Δεισιδαιμονῶ τὴν ὑποψήτενα, Ἀθήν. στλ. 590. Διόδωρ. δὲ ὁ Σικελ. συντάσ. τὴν Μετοχ. «Δεισιδαιμονήσαντες» καὶ μὲ ἄλλα ῥήματα, διὰ τὴν ἐκφράσῃ τὴν δεισιδαιμονίαν ὡς αἴτιον, ἐλατήριον τῆς πράξεως. ὅθεν

Δεισιδαιμονία, ίας, ἡ. Ὁ παρὰ τοὺς θεοὺς φόβος, κυρ. ὁ μεγάλος, ἀξιοκατηγόρητος καὶ στενοχωρημένος, ἢ ὑπερβολικὸς φόβος τινὸς πρὸς τὸ θεῖον μήπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τινὰ παίδευσιν· ὅτι δὲ ὁ διὰ τὸ καλὸν συνειδὸς φόβος, εὐσέβεια, Πλουτ. Ἀρατ. 58. Θεόφρ. Λατ. superstitio.

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω, δαίμων). Φοβούμενος τοὺς θεοὺς ἢ δαίμονας. Παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Γ'. γ', 58. λέγεται ἐπὶ καλῷ, ἐπειδὴ, ὅς τις ἀλόγως φοβεῖται τὰ ἀποτελέσματα ἐλευσομένων πραγμάτων, στοχαζόμενος ἀπὸ παντοχοῦ βλέπει ἔχειν τῆς ὀρνιθος τὴν δεξιὰν, hipot, Θεοφρ. Χαρ. 25. (16), καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἡ συνηθεστέρα χρῆσις τῆς λέξεως· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ, θεοφοβουμένου, φόβου μένου τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν καὶ ἀποφεύγων αὐτὴν, ὅθεν ἐσῆκεν, μὴ ἐπαρομένου ποτὲ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, ταπεινὸς, εὐλαβὴς, ὅσιος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. «Δεισιδαίμων ἄρχων μᾶλλον ἀβελτηρίαις, ἄρχων θεοφοβούμενος χωρὶς ὀμοιρίαν καὶ ἀνοητίαν, καὶ παρὰ Ξεν. εἰς Ἀγησιλ. 1Α', 8. Τὸν πρῶτον, ὡς ἀνωτέρω ἀρτίως χαρακτηρίζει καὶ ὁ Θεόφραστος Χαρακτ. ἰδ. ὃς τις δηλ. φοβεῖται πάντοτε τοὺς θεούς, καίτοι στενοχωρεῖ, ὅτε πανταχοῦ βλέπει ἔχειν τὴν ὀργὴν τῶν. Κατὰ Σουϊδ. ἑρμηνεύεται Θεοσεβὴς, ἢ ἐμφοβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδιὼς. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. «Ἴστέον, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δεισιδαιμονία». Ἠλιμ. Στρωμ. ζ'. «Δεισιδαίμων, ὁ διὰ τὰ δαιμόνια, ὁ πάντα θεραπεύων, καὶ ἔλλον, καὶ λίθον, καὶ πνεῦμα, ἄνθρωπόν τε λογιώμενος βιοῦντα καταδεδουλωμένον». Ὁ Χρυσόστομος ἑρμην. τὸ τοῦ Παῦλ. πράξεις ιζ'. 22. «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ἡμᾶς θεωρῶ, διὰ τοῦ, εὐλαβεστέρους.

Δεισιδαιμόνως ἔχω, παρὰ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, δεισιδαίμων εἰμὶ, φοβοῦμαι τὸν Θεόν.

Δεισίθεος, ὁ, ἡ (θεός), = δεισιδαίμων, Πολυδ.

Δείσω, ἐχρ. ἔσομαι. τοῦ δίω καὶ δέω, φοβοῦμαι, ἐκ τοῦ δέος, ὅθεν τὸ δέδοικα, ἀντὶ δέδεικα καὶ χωρὶς τὸ πέποιθα, οἶδα. Ἐκ τοῦ δέδοικα, γίνεται τὸ Δωρικ. δεδοίκω, ὡς τὸ πίφυκα, πεφύκω. Λέγεται ἀπὸ καὶ δίω, ὅθεν καὶ πτερὰ, δίδια, ἐξ οὗ δίσσω, δίττω, δίττω, δίχω, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ ἀναπλασιασμὸν δεδίσσω, δεδίττω, δεδίσσω, δεδίζω, δεισδαίομαι, δεισδίττομαι, δειδίζομαι. Βλ. ἐκ τοῦ δείδω ἔτι, τὰ συνηθῶς δέδοικα, καὶ τὸ, δειδήμων, καὶ τὸ, δέδεμι, δείδιμι, ὅθεν τὸ δείδιθι.

Δίες, οἱ, αἱ, τά, Ἀελ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ὁμ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. «Οἱ δέκα (ἔτη) ἀφ' ἧβης γενόμενοι, οἱ τινες δηλ. δέκα χρόνους ἐβούλευσαν εἰς τὸν πόλεμον, ὑπὲρ τὸν κατὰ νόμους διορισμένον εἰκοστὸν χρόνον. Ὡριγ. καὶ Κύρ. Ἀλλαξ. ὁ, εἰς Ἰω. κεφ. β'. «Ἔδοξε τῇ θείᾳ Γραφῇ τὸν ἀριθμὸν τῶν δέκα τέλειον ἀεὶ προσδέχεσθαι, καὶ εἰδέναι πληρέστατον· ἐπείπερ ἡ τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν πάροδός τε καὶ θέσις, ἀνακύκλησίν τινα καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ δεχομένη κτ. (Συγγεν. τῷ, δέχομαι.)

Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ (βαθμός). Μὲ δέκα βαθμίδας, ἢ βήματα, Φιλ. περὶ τῶν 7 θεαμ. κεφ. ς'.

Δεκάβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἄξιος δέκα βοῶν, ἢ ἴσως ἀξίζει δέκα βάδια, Πλουτ. εἰς Θησ.

Δεκαγονία, ίας, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, διάδοσις, ἐπαύξησις ἕως εἰς τὸ δέκατον μέλος, ἢ ἕως εἰς δέκα βαθμούς, ἕως δεκάτης γενεᾶς, Λουκ.

Δεκαγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὁποιος ἔχει, ἢ συνίσταται ἀπὸ δέκα γράμμας, ἢ γράμματα, Ἀθην. Γ'.

Δεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δέκα δακτύλους. 2) πλάτος δέκα δακτύλων.

Δεκαδάρχης, ου, ὁ· καὶ δεκάδαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὅσους ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέκα ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ εἰς πόλεμον. 2) ὡς ἀξίωμα πολιτικὸν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα τῆς Δεκαδαρχίας, Ἡρωδ. decemvir, ὅθεν

Δεκαδαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἑνὸς δεκαδάρχου. 2) ἡ ἐξοικείωσις τῶν δέκα δικαστῶν, ἀρχόντων τῆς πόλεως, Πλούταρχ. decemviratus.

Δεκαδαρχικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν δεκαδαρχίαν, ἢ εἰς τὸν δεκαδάρχην.

Δεκάδαρχος, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος, ου, ὁ, ἡ (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ συνισταμένος ἀπὸ δέκα δέλτους, ἤτοι πίνακας· —νόμος, ὁ. ε. νόμος τῶν δέκα δέλτων, ἤτοι πινάκων, πλακῶν, Διονύσ. Ἁλικ.

Δεκαδεύς, έως, ὁ. Ὅποιος κινεῖται εἰς μίαν δεκαρχίαν, Ξενοφ. Κυρ. Β'. 2, 30.

Δεκαδικός, ἡ, όν, (δεκάς). Δέκα περιέχων... ἀριθμός, ὁ ἀριθμὸς δέκα, ὁ δέκατος ἀριθμός. Λατ. denarius.

Δεκαδοῦχος, ὁ. Ὁ δέκα ἔχων, ὁ δεκαδάρχης. ἢ ἐκ τῶν δέκα ἀρχόντων, Λυσίκ.

Δεκαδύω (εὐχρηστότ. δμως τὸ δυωδέκα). Δωδέκα, δέκα καὶ δύω, Πλουτ. Καισ. νεώτ. 44.

Δεκαδώρος, ου, ὁ, ἡ (δέκα, δῶρον, 2. σημ. ὁ ἴσως παλαιστής). Μακρὸς ἢ πλατὺς ἀπὸ δέκα παλάμας, Ἡσίοδ. Ἔργ. 424. «Δεκαδώρῳ ἀμάξῃ.

Δεκαενέα. Ὁ ἀριθμ. δέκα καὶ ἐννέα.

Δεκαέξ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἕξ.

Δεκαεπτά, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἑπτά.

Δεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος). Χρονικὸν διάστημα δέκα ἐτῶν, τὸ ἔχον δέκα χρόνους· καὶ ἐπίθ. Ἑηλ. τοῦ δεκαέτηρος, ὡς, ἡ πανήγυρις ἢ δεκαετηρίς, πανήγυρις, ἥτις γίνεται κάθε δέκα χρόνους.

Δεκαέτηρος, καὶ δεκαετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ ἔχων δέκα χρόνους, ἢ ὁ δέκα χρόνων, ὡς «δεκαετὴς πόλεμος· λέγεται δὲ καὶ δεκαέτης. 2) ὁ κατὰ δέκα χρόνους ἐπανερχόμενος, συμβαίνων, ὅθεν

Δεκαετία, ίας, ἡ. Ἠπειρ. ἢ ἡλικία δέκα χρόνων, Διονύσ. Ἁλικαρν.

Δεκάζω, Μ. ἀττ. Ἀγοράζω μὲ ἄσπρα, διαφθείρω μὲ ὥρα (μὲ βουσφέτ Τουρκ.), φέρω εἰς τὰ θελήματά μου, δίδωντας ὥρα, ἄσπρα· κυρίως λέγεται ἐπὶ Κριτῶν, Ἰσοκρ. «Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἢν τις ἄλλο δεκάζωνι. Τίμιος δὲ ἐν Δεξια. Πλάτ. λέγει, «Δεκάζει ὁ κρίνειν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ. Δεκάζομαι, παθητ., δωροδοκοῦμαι, ἀγοράζομαι μὲ ἄσπρα· ὅθεν παρὰ Λουκιαν. «Δεδεκασμένοι μάρτυρες». ἐνίοτε ἀθέμιστος, ἐμὴ πιπράσεων κρίσιν, μὴ ὠνουδοκούμενος καλεῖται. Ἀθην. ὁ. σ. 163. «Οὐ καθάπερ ὑμῶν ἔνιοι δεκαζόμενος ζῶν, οὐ πιπράσεως τὰς κρίσεις, δὲν ζῶ μὲ θωροληψίας, ἰδὲ καὶ Χειροτρ. Δεξ. Ῥητ. (Ἐτυμολογεῖται οὐχὶ παρὰ τὸ δέχομαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ δέκα, ὡς τὸ decuriare, ἐπὶ διαιρέσεως τῶν Ῥωμαίων φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι, ἐλάμβανον τὰ ὦρα, Ern. clav. Cic v.)

Δεκάκις, ἐπίρ. δέκα φοραῖς, Π. Ι, 379. «Δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσαι. 2) δεκαπλασίως, δέκα φοραῖς τόσα.

Δεκακισχίλιοι. Δέκα φοραῖς χίλιοι.

Δεκακλινὴς, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ ἀπὸ δέκα κλίνας, ἢ τραπέζας διατεταγμένος, ἐμπεριέχων πύτας.

Δεκακοτύλιος, ὁ, ἡ. Ἔχων, ἢ χωρῶν δέκα κοτύλας.

Δεκακυμία, ίας, ἡ (κῦμα). Δεκαπλοῦν κῦμα, φορτοῦνα μεγάλη μὲ δέκα κύματα μεγάλα ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, Λουκιαν. Ἑρμ. Ἰδὲ τρικυμία.

Δεκακωλος, ον, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων δέκα μέλη, ἢ σειράς, γραμμάς, μέρη, κῶλα, διαιρέσεις.

Δεκάλιτρος, ου, ὁ, ἡ (λίτρα). Ἀπὸ δέκα λίτρας, Ἀριστοτ. καὶ, δεκάλιτρον, οὐσιαστ.

Δεκάλογος, ὁ (λόγος). Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Δεκάμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ δέκα μέτρα, ἢ δέκα πόδας στίχον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 436.

Δεκαμηνιαῖος, α, ον· καὶ δεκάμηνος, ου, ὁ ἡ (μὴν). Δέκα μηνῶν τὴν ἡλικίαν· ἐκ δέκα μηνῶν· ἀπὸ 10 εἰς 10 μῆνας· τῶν δέκατον μῆνα ὡς, γυνὴ κύει δεκάμηνος, Μένανδ. παρὰ Γελλίῳ. Θεόκρ. Εἰδ. ΚΕ'.

Δεκαμναῖος, α, ον· καὶ δεκάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Ὁ ἔχων βάρος δέκα μνῶν, ἢ ὁ ἀξίζων δέκα μνᾶς, Εὐστάθ. Ἀριστ. Εἰρ. 1224. Πολυβ. ιγ', 2.

Δεκάμφορος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ χωρητὴς περιεκτικὸς δέκα ἀμφορέων, Εὐριπ. Κύκ. 387.

Δεκαναῖα, ίας, ἡ· καὶ δεκαναία (ναῦς, δέκα). Στόλος (φλοτα, ἁρμάδα) ἀπὸ δέκα καράβια, Πολύβ. ΚΓ', 7. καὶ ΚΕ', 7. Στρ. Β'. σελ. 458.

Δεκανάομαι, ῶμαι. Ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, Ἡσύχ. περὶ τοῦ Δωρικ. δέχομαι, ἀντὶ δέχομαι, ὅθεν δεκαναΐβαι.

Δεκανία, ἡ, = δεκάς, Γραμμ.

*Δεκανικόν, τό. Ἐκκλησιαστικὸν δεσμωτήριον, Βασιλ. Διάκον.

*Δεκανός, ὁ· παρ' Ἰαμβλιχ. περὶ Μυστ. ἀντὶ τοῦ, δεκάρχης, δεκαπόλαρχος. 2) ῥαβδοῦχος.

Δεκαοκτώ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ ὀκτώ.

Δεκάπαλαι, ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ πάνυ, ἀπὸ πολὺν καιρόν. κωμ. ἐπέκτασις τῆς σημασίας τοῦ πάλαι, ὡς δωδεκάπαλαι, Ἀριστ. Ἱππ. 1159.

Δεκαπέντε, ἀ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ πέντε.

Δεκαπηχυαῖος, α, ον· καὶ δεκάπηχος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πηχῶν, Δουκιαν. Τίμ.

Δεκαπλασιάζω, Μ. ἀττ. Κάμνω, ἢ πληθύνω τι δέκα φοραῖς περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἐκ τοῦ

Δεκαπλάσιος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, δεκαπλοῦς. Δέκα φοραῖς περισσότερος (υυυυυ)

Δεκάπλεθρος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ δέκα πλέθρα, ἢ περιεκτικὸς 10 πλέθρων.

*Δεκάπληγος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πληγὰς ἐχιων, ἢ ποιῶν, ὡς παρὰ Χρυσοστ. «Δεκάπληγος μάστιξ».

Δεκαπλόος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. δεκαπλοῦς, = δεκαπλάσιος.

Δεκάπολις, εως, ἡ. Ἀπὸ, ἢ μὲ δέκα πόλεις, ἢ ἕνωσις δέκα πόλεων εἰς μίαν.

Δεκάπους, ους, ὁ, ἡ (πούς). Ἀπὸ δέκα πόδας. 2) ὁ δέκα ποδῶν μέρος ἢ πλάτος ἔχων.

Δεκαπρωτεία, είας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τῶν Δεκαπρώτων.

Δεκάπρωτοι, οἱ. Οἱ δέκα πρῶτοι βουλευταὶ ἢ ἄρχοντες μιᾶς Διοικήσεως, κυρ. παρὰ ταῖς Ῥωμ. δημογεροντείαις, Κικερ.

*Δεκάπυρσος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πυρσοὺς ἔχων.

Δεκάρχης, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκαρχία, τό αὐτὸ καὶ δεκαδαρχία· καὶ δεκαρχικὸ, = δεκαδαρχικὸς.

Δεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα μονάδων, δεκάδα. 2) ἕνας ἀριθμὸς δέκα πραγμάτων, ἢ προσώπων, μυριάδων, Ὁμ.

*Δεκάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Συνιστάμενος ἐκ δέκα σημείων.

Δεκάσκαλμος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δέκα σκαλμούς, εἰς τοὺς ὁποίους βάνουν τὰ κωπία, ὡς, «Δεκάσκαλμος ναῦς, καὶ δέκα κουπιῶν (τζιφτιῶν Τουρκ.).

Δεκασμός, οῦ, ὁ (δεκάζω). Δεκατιά. 2) ὠροδοκία, τὸ νὰ χαλεύῃ τις τινὰ κριτὴν μὲ ὦρα, Πλουτ.

Δεκάσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Παρ' Εὐριπ. «Δεκάσπορος χρόνοις, καιροῖς ἀπὸ δέκα χρόνους, σπόρους, ἤτοι, καθ' ὃν ἔσπειραν ἢ σπείρουσι δεκάκις.

Δεκαστάτηρος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος ἀξίζει δέκα στατῆρας, ἢ ὁ λαμβάνων δέκα στατῆρας πληρωμὴν, Ἀρριαν.

Δεκάστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ἔχων δέκα στέγας, πατώματα.

Δεκάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων δέκα στύλους.

Δεκάσχοινος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα σχοίνων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος.

Δεκαταῖος, α, ον. Δέκα ἡμερῶν, [ἢ συμβαίνων τὴν δεκάτην ἢ μετὰ δέκα ἡμέρας, Λουκ. «Βρῆφη δεκαταῖα».

Δεκαταλαντία, ίας, ἡ. Ἡ σύναψις, ἢ ποσότης δέκα ταλάντων, Πολυδ.

Δεκατάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὁ ζυγιάζων, ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, Ἀριστοφ.

Δεκατεία, είας, ἡ, = δεκάτευσις. Ἡ ἀνὰ λαμβάνη τινὰς τὸ δέκατον ἑνὸς πράγματος, καὶ ἡ δεκατιά, τὸ δέκατον.

Δεκατέσσαρες, οἱ, αἱ. Δέκα καὶ τέσσαρες.

Δεκάτευσις, εως, ἡ, = δεκατεία.

*Δεκατευτήρ, ῆρος, ὁ, = δεκατευτὴς, ὅθεν

Δεκατευτήριον, ίου, τά, = δεκατηλόγιον, Ξενοφ.

Δεκατευτὴς, οῦ, ὁ. Ὅποιος συναζει, μισθώνει, ἢ πέρνει τὸ δέκατον, δεκατιστὴς. ἐκ τοῦ

Δεκατεύω, Μ. εὐσ. (δεκάτη). Λαμβάνω, πέρνω τὸ δέκατον μέρος ἑνὸς πράγματος, ὡς φόρον, ἢ τελώνιον, δεκατίζω, καθὼς δηλ. οἱ ἐξουσιασταὶ λαμβάνουν τὸ δέκατον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῶν ὑπηκόων, Valck. Ἡρόδ. ς', 132. καὶ Πλούτ. «Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν». 2) ξεχωρίζω τὸ δέκατον μέρος ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ τὸ ἀφιερόνω εἰς τοὺς Θεούς, ὁ αὐτ. εἰς Καμ. «Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν. Ὡσαύτως βάλλω κατὰ μέρος διὰ θυσίαν τὸ δέκατον ἐκ τῶν ἁλισθέντων γεννημάτων, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 9. 3) ξεχωρίζω, πέρνω ἕνα ἀπὸ δέκα στρατιώτας, ἢ κακούργους διὰ τῶν κλήρων (λαχνῶν), διὰ νὰ τὸν θανατώσω.

Δεκάτη, ης, ἡ. ὑποκορυμ. μερὶς, θηλ. τοῦ, δέκατος. Τὸ δέκατον μέρος, τὸ δεκάτισμα, Σε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοφ. Ἑλ. Γ. «Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη. 2) ἡ ἑορτή, ἥτις ἐγίνετο ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδετο αὐτῷ τὸ ὄνομα. Δημοσθ. «Τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν, τοὔνομα τοῦτο ἔθετο· καὶ, «Τὴν δεκάτην ἑστιῶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ», παννυχίσαι, ἑορτάσαι ἀηλ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν υἱόν. Ζήτ. Ἐνδεκατεύω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 494, καὶ 922.

*Δεκατηλογέω, = δεκατεύω, ὄθεν

Δεκατηλογία, ας, ἡ, = δεκάτευσις. Ἡ συνήθεια τῆς δεκατείας, τὸ συνάζειν τὸ δέκατον, Πολυδ. ὄθεν καὶ

Δεκατηλόγιον, τὸ. Τόπος, ἢ οἶκος, ὅπου συνάζουν τὸ δέκατον τῶν κατὰ θάλασσαν τελωνίων, ἢ τὸ δέκατον ἄλλων· τὸ αὐτὸ καὶ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ (λέγω), = δεκατευτής. Ὅποιος συνάζει τὸ δέκατον, δεκατιστής, Πολυδ. Δημ. Ἀριστοκρ. Σ. 679, 29.

Δεκατημόριαν, τό. Τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νομ. Δ'.

*Δεκατηγόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων τὸ δέκατον.

Δεκατισμός, οῦ, ὁ, = δεκατισμός. Δημοσθ. περὶ Φορμίωνος, τὸ ψηφίζειν διὰ ὥρων. Θεμίστ. Ὁμιλ. Ε'. ἀμφιβ.

Δέκατος, ὁ· δεκάτη, ἡ· δέκατον, τό (δέκα), ἐπίθ. Ὁ δέκατος στ., Ὅμ. ὅστις χρῆται τούτῳ διὰ τὸ σημαίνη καὶ στρογγύλον ἀριθμόν, ὡς «παῖδα ἑλέσθαι» ἐξ ἁπάσης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ», Ὁδ. Π, 38. ἰδὲ καὶ Ἰλ. Β, 329. Θ, 404. Ι, 479. Μ, 15. Ω, 612. Περὶ τοῦ ἁηλ. δεκάτη ἰδὲ ἀνωτέρω.

Δεκατόσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὁ ἀπὸ τὴν δεκάτην σποράν, γενεάν, ἢ ὁ κατὰ τὴν δεκάτην γενεάν, Στράβ. Γ. σελ. 712.

Δεκατόω, ῶ. Μ. ὡσω (δέκατος). Ἐνεργ. δεκατίζω, συνάζω, πέρνω, ἐπιτάττω, βάλλω νὰ πληρώσῃ τὸ δέκατον, Νέα Διαθήκη.

*Δεκατρεῖς, οἱ, αἱ· δεκατρία, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶτρεῖς, δέκα καὶ τρία.

Δεκατεύω, ευ, ὁ (ὠνέομαι, δεκάτη). Ὅποιος μισθοῦται, ἀγοράζει τὴν δεκατείαν, τὸ δέκατον, ὁ ἐστιν ὅποιος πέρνει ταύτην τὴν φορτίδα ἐπάνω του, κατεβάλλωντας ἀνωρισμένην ποσότητα, δεκατιστής, Πολυδ. ς'. ὄθεν

Δεκατώνιον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον συνάζονται οἱ δεκατῶναι, ἢ τὸ μαγαζί, ἢ ἀποθήκη αὐτῶν, ὡς τὸ δημοσιώνιον, Πολυδ. Θ'. 29.

Δεκάφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Δεκαπλάσιος (δέκα φορὰς περισσότερος), Καλλιμ. λεξ. ποιητ.

Δεκάφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὁ εἰς δέκα φυλὰς διηρημένος, ἢ ὁ ἐκ δέκα φυλῶν συνιστάμενος, Ἡρόδοτ. καὶ Πλούτ. εἰς Βάμ.

Δεκάχαλκον, τό. Τὸ συνιστάμενον ἀπὸ δέκα χαλκοῦς νόμισμα, Πλούτ. νόμισμα Ῥωμαϊκόν, denarius.

Δεκάχιλοι, αι, α (χιλοί, ἀντὶ χίλιοι), ποιητικ. = δεκακισχίλιοι. Δέκα χιλιάδες, Ἰλ. Ε, 860. Ἔβρυχε χήλεος Ἄρης, ὅσσον τ' ἐνεκαίχιλοι ἐπίεσχον (συνεθίζουσι νὰ φωνοζωσι στενοτερείως), ἢ δεκαχίλιοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ. (ἀρχαῖος, ἄλλως δὲ μόνον καὶ ἐν τῷ δυνεαχίλιοι καὶ μόνον παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντῶν κατὰ συγκ. τύπον).

Δεκάχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ ἔχων δέκα χορδάς, κόρδας, μὲ δέκα κόρδας, Ψαλμ. ΡΜΔ'.

Δεκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολοι, ἢ ἔμβολος). Πλοῖον ἔχον δέκα μύτας, «Δεκέμβολος ναῦς», Λιτυχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν.

Δεκετηρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. τύπος τοῦ δεκέτηρος, ἐν Ἐπιγράμ. ἀντὶ τοῦ, δεκαετηρίς.

*Δεκέτηρος, ὁ, ἡ· καὶ

*Δεκέτης, ους, ὁ (ἔτος). Δεκάχρονος.

Δεκέτις, ιδος, ἡ, ἁηλ. τοῦ δεκέτης. Ἡ ἔχουσα δέκα χρόνους, Πλάτ.

Δεκήρης, ους, ὁ, ἡ (ἐρέσσω, ἢ ἄρω). Ἔχων δέκα κωπία, ἢ δέκα τάξεις ἀνθρώπων, οἵτινες τραβοῦσι κωπία, ἐξαιρ. ναῦς, ἰδὲ τριήρης.

*Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ δέχομαι, Ἡρόδ.

Δεκόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δέκα ὀργυιάς, Ξενοφ.

*Δεκρήτον, τό· ἐκ τοῦ Λατ. decretum, ψήφισμα, ἀπόφασις βασιλική, διάταγμα, δόγμα· ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Φερμάνι βατιλιάνι.

Δεκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δέκτης, ου, ὁ (δέχομαι). Ὅποιος λαμβάνει, πέρνει, δέχεται· ὁ ζητιάνος ἁηλ., Ὀδ. Δ, 248. 2) ἀναδεχόμενος, πέρνων τινὲς τὴν φροντίδα ἐπάνω του.

Δεκτικός, ή, όν (δέχομαι). Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, κλίνων εἰς τὸ νὰ δέχηται τι.

*Δέκτο, ἐπ. κατὰ συγκ. γ' ἐνικ. ἀόρ. τοῦ δέχεται, Ἰλ. Β, 420.

Δεκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δέχομαι. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐδέχηκαν, ἢ μετὰ χαρᾶς δέχονται, ἄξιος ἀποδοχῆς· εὐάρεστος.

Δέκτρια, ίας, ἡ. ἁηλ. τοῦ δεκτήρ, δέκτης, ποιητ. Ἀρχιλ. Ζήτ. ταῦτα.

Δέκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ δέκτης, δεκτήρ, 2) «ἑκτὼρ νέου αἵματος» (Αἰσχ. Εὐμεν. 196), ὑπερασπιστής, ὑπέρμαχος νεοχύτου αἵματος. 3) ὅποιος πέρνει τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω του.

Δελαστρεύς, έως, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, δελεαστρεύς, Νικάνδρ. Θηρ. 793.

Δελεάζω, Μ. άσω, (δέλεαρ). Πλανῶ, ἀπατῶ, σύρω ἀηλ. τὰ ζῶα [εἰς ἕνα μέρος, ἢ μὲ τὴν φωνήν, ἢ μὲ τὸ φαγί, καὶ τὰ πιάνω· καὶ τὸ, ὁλόνω, ὡς, «Δελεάσας τὸ ἅγκιστρον ἰσχάδιο, Λουκιαν. ὄθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξαπατῶ τινά, παγιδεύω, πιάνω μὲ δόλον καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ θέλημά μου. ἀσυνήθ. «Νῶτον ὑός περὶ ἄγκιστρον δελεάζεται (Ἡσιόδ. Ἐργ. 70), μπάγω τὴν πλάτην ἑνὸς χοίρου ὡς δέλεαρ εἰς τὸ ἄγκιστρι. — Μεσ. σύρω, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτόν μὲ δόλον, Αἰσ. μῦθ. 195. Ἐπιτ. καὶ παθητ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι εἰς τὸ δόλωμα, Ξενοφ. «Γαστρὶ δελεζόμενοι. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέλω· ὄθεν δελάω, δελεάω, δελεάζω, καὶ δέλεαρ, καὶ ἐκ τοῦ δέλαρ, τό, δέλος.

Δελέαμα, τό, ἀντὶ τοῦ δελέασμα, δέλεαρ, παρὰ Σουίδ.

Δέλεαρ, ατος, τό. Δόλωμα, φαγητόν, μὲ τὸ ὁποῖον πλανῶσι τὰ ζῶα καὶ τὰ πιάνουσι, Ἀριστοτ. «Τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ ταῖς αὐταῖς ἁλίσκονται πάντες». ὄθεν μεταφορ. δόλος, ἀπάτη, ἀποπλάνησις, Εὐριπ. «Τοῖον δ' ἔχω σου δέλαρμ, ποιητ. δὲ καὶ δέλαρ, καὶ ἐν τῇ ἀντ. ἐσδότε κατὰ συγκ. δέλητι. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θεματικοῦ δέλω, ἀφ' οὗ δελεάζω ἐν χρήσει, καὶ ἐξ οὗ δόλος, συγγεν. τῷ, κηλέω.)

Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ (ἁρπάζω). Ὅποιος ἁρπάζει τὸ δέλωμα χανδόν καὶ πρεθύμως καὶ τὸ καταπίνει, Ἀνθλεκτ. Δ'. σελ. 245. «Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος».

Δελέασμα, ατος, τό, = δέλεαρ, Πλούταρχ. ὄθεν

Δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δελέασμα. Μικρὸν δόλωμα, παρ' Ἀθηναίῳ.

Δελεασμός, οῦ, ὁ (δελεάζω). Τὸ δελεάζειν, πλάνη, ἀπάτη διὰ τοῦ δολώματος· καὶ μεταφ. πλάνη, ἀπάτη, γέλασμα.

Δελεάστρα, ας, ἡ. Θηλυκὸ, ἢ παγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ δολώματος πιάνουσι τὰ ζῶα· καὶ

Δελεαστρεύς, έως, ὁ. Ὅποιος πιάνει τὰ ζῶα μὲ τὸ δόλωμα, ἐπίθ. τῶν φαράδων.

Δελέαστρον, τό, = δελεάστρα, Πολυδ. Γ. 156.

Δέλετρον, τό, = δέλεαρ. 2) φανάρι, λαμπάς, ἢ φάκλα, Ἀθήν. παρὰ δὲ Εὐσταθ. «Δέλετρονα, φανούς, ὃν οἱ νυκτηρευόμενοι τῶν νεῶν ἔχουσι, πιθανῶς, ἐπειδὴ μὲ τούτα σθάμπωναν τὰ ὄψαρια καὶ τὰ ἐπίασαν.

Δέλευρον, τό. Παρ' Ἀθηναίῳ ἐσφαλμ. ἀ τοῦ, δέλετρον, δόλωμα.

Δελητήριον, καὶ δελήτειον, τό· ὑποκορ τοῦ δέλεαρ. Ζήτ. καὶ δείλαρ.

Δελλίδιον, τό. Ἡ φωλιὰ τοῦ εἴδους τῆς σφ κας δέλλιας, σφηκοφωλία, Ἡσύχ. (Δι.)

Δέλλιας, ου, ὁ. Εἶδος σφηκός, Ἡσυχ.

Δέλος, τό, = δέλεαρ, Γεωπον. Η'.

Δέλτα, τό, ἄκλ. Καλεῖται τὸ τέταρτον στοιχεῖ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἰδὲ ἄνω Δ. «Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον», καλεῖται τὸ κατ φόρου μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου εἰς τὰς ἐκβολ τοῦ Νείλου, ὅπου ὁ ποταμὸς αὐτὸς χωρίζ νος εἰς δύο στόματα, ἀποτελεῖ νῆσον ὡσὰ Δ 3) παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖ Κύστ. Ἀρ. Δυσ. 151.

Δελτάριον, καὶ δελτίον, τό, ὑποκορ. ταῦ, δέλτε

Δελτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅποιος γρά φει τι εἰς τὴν δέλτον. — ρική, μνήμων, μν μονικός, Λίσχ. Εὐμεν. 2· 5. (α)

*Δελτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων σχῆμα τ Δέλτα, τριγώνιος. Ἐπίρρ. δελτοειδῶς.

Δέλτος, ἡ. Τεχνέρι, βιβλιάριον διὰ γράμμα ἢ διὰ σημείωσιν, πίναξ, εἰς τὸν ὁποῖον σημειώ νουσιν, ἢ γράφουσί τι, Βατρ. καὶ Λίσχυλ. ὄθεν «δεκαδέλτος κόρυς», ὅπου εἰς δέκα πίνα κας γραμμένος. Λέγεται καὶ κάθε τι γραμμένο ὡς βιβλίον, καὶ ἰδίως, ἡ Διαθήκη, ἐκ τοῦ δέλ τα, διὰ τὴν ἀρχαιότατα πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ Δ στοιχείου ὁμοιότητα αὐτῶν. Μεταφ. «Δέλτο φρενῶν», τὸ ἐνθυμητικόν, μνημονικόν, Λίσχ. ὄθεν

Δελτόω, Μ. ώσω. Κάμνω τί τριγωνοειδές κ Δ, δίδω εἴς τι τοῦτο τὸ σχῆμα. Μέσως, λαμ βάνω τὸ σχῆμα τοῦ Δ, Ἀριστοτ. Γνῆτ. Γ. 2) παρὰ δὲ Αἰσχυλ. Κατ. 194. «δελτοῦσθαι», μ τὰ Δίτ., ἀντὶ τοῦ, γράφω, σημειόνω ἐμαυτ τί εἰς τὸ σημειωτάρι.

Δελτωτός, ή, όν. Σχηματισμένος ὡς τὸ Δ. 2) τὸ δελτωτόν, τὸ τρίγωνον, παρὰ Μαθηματικοῖ

Δελφάκειος, καὶ, δελφάκιος, ὁ, ἡ (δέλφαξ). Χοί ρινος, ἀπὸ γουρούνι, ἢ γουρουνάκι, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό

Δελφάκιον, τό, ὑποκ. τοῦ δέλφαξ. Γουρου νάκι, Ἀριστ. Θεσμ. 237. 2) = γυναικεῖον αἰδοῖον

Δελφακόομαι, κατὰ συναίρ. δελφοῦμαι· Ἀπὸ χοιριδίου (γουρουνάκου) αὐξάνομαι καὶ γί νομαι σκρόφα, Ἀριστ. Ἀχ. 786.

Δέλφαξ, ακος, ὁ, ἡ. Χοῖρος, γουρούνι· ἀπὸ δὲ Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τοῖς Νεω τέροις, τὸ χοιρίδιον, γουρουνάκι. Παράγωγα τούτου ἐκ τοῦ δέλφυς.

*Δέλφειος, α, ον, καὶ δελφικός, ή, όν (δέλ φοι). Ἀνήκων εἰς Δελφούς. 2) «Δελφικὴ», ἡ τρίπους, τράπεζα μὲ τρεῖς πόδας· διὰ τούτου Κωνσταντινουπολίτες Δελφικὰ ἐκάλεσαν ὁ τόπον ἔνθα ἔτρωγεν, Προκόπ. Πολεμ. Βανδ. 1, 21.

Δελφίν, ἡ ὀρθότερον, Δελφίς, ῖνος, ὁ. Τὸ δελφῖνι, εἶδος κήτους, ἔχον τρῆμα χοίρου, τὸ ὁποῖον, πρὶν ἡ συμβῇ φορτούνα, συνειθίζει νὰ φαίνηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὅτε πεν τινὰ παρκιούν τοὺς πλόστας νὰ προφυλάτ τωντσι, ὅτι ὁ καὶ πολλὰ καλὰ ἐδείχνουτο πρ τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 24. Ὁππ. Ἀλ. 1, 648. 5, 416. 448. Κα παρὰ Ὅμ. ἀναφέρεται μὲν, ὅμως δίχα τινος ἰδιαιτέρας σημειώσεως. 2) εἰς τὸν Νεῖλο εὑρίσκεται καὶ ἄλλο εἶδος, τὸ ὁποῖον οἱ Φωνι κιστορικοὶ Silurus Schilan ὀνομάζουσι, καὶ ἐδέχθη, ὅτι θρμῆ κατὰ τοῦ κροκοδείλου. Ἀγαπᾷ λεμικὴ μηχανή, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος διὰ τῆς ὁποίας ἐβύθιζον τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα εἰς τὴν Σάλασσαν· ἦτο δὲ ἀπὸ μόλυβδον, ἢ καὶ ἀπὸ σίδηρον, τὴν ὁποίαν ὑψώνοντες τὴν εἰς τὴν πρ τέναν τοῦ καραβίου, τὴν ἄφηναν καὶ ἔπιπτε μ βέαν ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων. ἐπιμένει πλ ὄργανον ἐκ μολύβδου διὰ νὰ καταβαρύνῃ τ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Vitruv. 10. 13. Not. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. »Ἐκ τῶν χειραῖων δελφῖκες ἦσαν ἠρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν, οἱ ἐμπίπτοντες αὐταῖς, διέκοπτον τοὐμφορ αὐτῶν καὶ κατέδυνον. Σχολ. Θουκυδ. 5', 42. Παρὰ τοῖς ἀλιεῦσι καὶ τὸ μολίβδινον βάρος, ὃ προσκολλῶσι κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑρμιᾶς πλησίον τοῦ ἀγκίστρου, σχῆμα ὀλκάδος ἔχοντες, τὸ παρὰ Βυζαντινοῖς Ζόκα καλούμενον. Ὀππιαν. Ἁλ. α', 71. γ', 29. »Τάχα οἱ τις ὑπὸ στέμα ϑήκε μόλιβδον, δελφὶν' ὃν ἐκλέουσιν· ἰδὲ καὶ κατωτέρω. 4) ἕνα προγνωστικὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔβανον ἐμπροσθεν τῶν πλοίων. 5) παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. καὶ ἕνα μολιβδόινον βάρος, διὰ νὰ κατοκλίβῃ ἕνα σῶμα ὥστε νὰ μὴ σαλεύῃ πλέον. Ἡλιόδ. ἐν Χειρογρ. περὶ Καταρτισμῶν. »Δελφῖνες ἀκίνητα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα. Ζήτ. ἐν τῷ Ηερκέτῃ. 6) εἶδος δελφικῆς, δελφινίς, δέλφις, μετωνυμ. (– –)

Δελφιν-ίζω, Μ. ἰσω. Κάμνω σχήματα ὡς τὸ δελφίν, κυρ. βουτῶ κατὰ κεφαλῆς, καταβυθίζομαι, δύνω. εἰς Δεξιφ. »Δελφινίζειν τὸ κοράβ, βουτᾶν τὴν κεφαλήν.

Δελφίν-ιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑμν. Ὁμ. Ἀπ. 495. Ruhnk. ep. cr. p. 26. ὅϑεν Δελφίνιον ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἕναις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο καὶ κριτήριον, τὸ ὁποῖον καὶ »ἐπὶ Δελφινίῳ ἐλέγετο. 2) φυτόν τι παρὰ Διοσκ. Γ'. 84. καὶ 85., ὅπερ ὁ Δινναῖος delfinium consolida, καὶ Ajacis, λέγει.

Δελφιν-ίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ δελφίν. Μικρὸν δελφίνι.

Δελφι-οειδ-ής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δελφίνος.

Δελφ-ισμός, ου, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ἔχων τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος, Δυκόφρ. 657.

Δελφι-φόρ-ος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποιος γέρει, βαστάζει δελφῖνα, ὡς, »Δελφιφόροις κερκίσι, ἡ ἀντένα, εἰς τὴν ὁποίαν κρέμαται ὁ δελφίν, τὸ πολεμικὸν ὄργανον. Ζήτ. Δελφίν, σημασ. γ'. Ἐξ ἐναντίας δὲ, »ναῦς δελφινοφόρους (Θουκυδ. Ζ'.), καράβι, ἔχον ἐμπροσθεν ζωγραφισμένον τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος.

Δελφίς, ῖνος, ὁ, = δελφίν. Ζήτ. τοῦτο.

*Δελφίς, ίδος, ἡ (Δελφοί). Δελφικὴ, ἐκ Δελφῶν, π. χ. γυνή· Σοφ. (– υ)

Δελφύς, ύος, καὶ, δελφύα, ἡ. Ἡ μήτρα τῆς γυναικός, ὅϑεν ἀδελφός, ἀντὶ τοῦ, ὁμόδελφος. Παρὰ τὸ δέλω, κλέπτω, σκεπάζω, καὶ γυῶ, γενῶ· καὶ ἐντεῦϑεν ἡ δέλφαξ, ἡ σκρόφα· καὶ ὁ γυναικεῖος κόλεός, Λατιν. vulva, Γαλλ. vagin. (Δέλω). Κλέπτω, κρύπτω, πράττω κρυφίως, ἀποκρύπτομαι· ἡ πρωτότυπ. λέξις τοῦ δέλος, ἐκ τοῦ ϑέλω, ὅϑεν τὸ δελεάζω. Ἐκ τούτου φαίνεται παραγόμενον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, »δειλωδείσῃ, κλεψῃς, ἀπατηϑείς.

Δέμα, ατος, τὰ (δέω). Δεσμός, δέσιμον· δέμα, δέματα.

Δέμας, τὸ (ὁλιτον). Τὸ σῶμα, τὸ κορμὶ, παρ' Ὁμήρ., ὅστις ὁ ἴδιος ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐν Ὁδ. Θ, 129. εἰδικώτερον· κυρίως ὅμως τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἡ εὐσυνδεσία, τὸ ἐν συμμετρίᾳ κοσμούμενον κάλλος τῶν ὅλων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ κυρ. τοῦ ζώντος, ἐπειδὴ ἐπὶ νεκρῶν, εἴδεται σῶμα· ὁ Σοφοκλῆς δὲ (Ἀντιγ. 205.) χρῆται τῷ, δέμας καὶ ἐπὶ νεκρῶν, καὶ ὁ Εὐριπ. μάλιστα πανάπαλιν, Σχολ. Βεκκ. Ἰλ. Α, 115. Ὁ Ὅμηρος παραβάλλων τάττει καὶ τὰς λέξεις, κάλος καὶ φυὴν, σχηματισμός, εἶδος, εὐμορφον σχῆμα, ἰδὲ Ἰλ. Α, 115. Ω, 376. χρῆται δὲ αὐτῷ μόνον ἐν τῇ ἑνικ. αἰτ. καὶ μάλιστα συνειδοχικῶς, οἷον, μικρὸς δέμας, ὁ, ὁ. μικρὸς τὸ ἀνάστημα. »Ἀριστος δέμας, δέμας ἀνϑρώποισιν ἕϊκτην, δέμας ἀϑανάτοισιν ἐοικε, κτ.λ.

(Τόμ. α'.)

(ἰδὲ Ἰλ. Ε, 801. Φ, 285. Ὁδ. Θ, 116. Γ, 468. κτλ.)· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος καὶ σώματος τῶν χειρῶν (Ὁδ. Κ, 240), καὶ νυκτῶν (Ὁδ. Ρ, 307). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέρους ποιηταῖς, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., συνιστᾷ εἰς περιφραϕὴν, σημαίνον πρόσωπον, π. χ. »Σὸν δέμας, σύ. »Δέμας Ἀγαμέμνονος, ὁ Ἀγαμέμνων. Valck. Φοιν. 415. Παρὰ Κωμικοῖς = σῶμα, εἶδος, Valck. Ἀδ. σ. 232. Α. 2) ὡς ἐπίρρ. μετὰ Γεν. ὁλοῖς, ὡς, ὅσον, π. χ. »Μάριατο δέμας πυρὸς αἰϑομένοιο, ἐμαίνετο ὡς πῦρ αἰϑόμενον, καίον, Ἰλ. Α, 596. Ν. 673. Γ, 306. Σ, 1. (παρὰ τὸ δέμω, πρβ. δομή.)

Δεμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Δέμα (ἀλλὰ καὶ τοῦ δέμας). Δεματάκιον, παρ' Ἱπποκράτει.

Δέμνιον, ίου, τὸ (δέμω). Κοίτη, στρῶμα, κλίνη, κρεβάτιον, καὶ ἐν μὲν Ἰλ. μόνιν Ω, 644. »Δέμνι' ὑπ' αἰσούσῃ Σεμεναῖα, ἀντὶ τοῦ, στρώματα· ἐν δὲ τῇ Ὁδυσ. συχνάκις· καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, φυλεὰ τῶν πτηνῶν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ δέμας, καὶ διὰ τοῦ, στρῶμα, ἑρμην. ὅϑεν ἀντὶ τοῦ στρωματόδεσμος, ἐκ μέρους ἔλη τὸ στρωμνή. (ἐν χρήσει δὲ τόσον ἐπὶ ὅλου τοῦ κρεβατίου μετὰ τῶν ἀνηκόντων, ὅσον καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ξύλου.)

Δεμνιο-τήρης, ου, ὁ (τηρέω). Ὁποιος φυλάττει τὸ στρῶμα, ἢ τὴν ψωλιὰν, κλινοτήρης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 63.

Δέμ-ω, καὶ μεσ. δέμομαι· ὅϑεν ὁ ἀόρ. ἔδειμα, καὶ μέσ. ἐδειμάμην, παρακ. δέδμηκα, καὶ ὁ μέσ. παρακ. δέδομαι· καὶ παϑ. παρακ. δέδμημαι· ἔϑεν δομή, δόμος, καὶ ἐκ ταύτων τὸ σημεῖο, δεδέμηκα, καὶ συγκοπ. δέδμηκα, καὶ δεδεμημένος, δεδμημένος, καὶ δομητός, δμητός. Σημαίνει δὲ, κτίζω. π. χ. πόλιν, πύργους, τείχος, οἶκους. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ παρατ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ., τῷ μέσῳ ἀόρ. ὡς καὶ τῷ ἐνεργ., τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. παϑητ., ἐῷ δὲ ἐνεργ. ἐνεστ. μόνον ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 188. ἔρκος ἀλωῆς· ἐν γαίῃ καταστάλῃ, συσταλῶ, ἐγείρω, κατασκευάζω, π. χ. γεφύρας, ὁδούς, κήπους. Wess. Ἡροδ. 7, 200. Ruhnk. ep. cr. p. 31. ἰδιαιτ. δέ, εἴτε γίνεται, τεκτονικῶς συναρμοττομένου τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου, (συγγ. τῷ, ἔω, ἔχμάω, πρωτότυπον τοῦ δόμος, δομὴ, δομέω, domus.)

Δενδαλίς, ίδος, ἡ, = δενδαλίς·

Δενδίλλω, παρὰ τὸ δινεῖν τοὺς ἕλλους, ὅ ἐστι στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ ἐκεῖ, Ἰωνικ. (ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ δοίος, δεινὸς, δεινίλλω· ἀπομαίνει ὅμως τὸ, ϑεωρῶ, περιβλέπω, κατασκοπῶ ἀλέγυρα μὲ ὀξὺ βλέμμα, ὅ ἐστι περιβλέπω ὀξέως τὸ βλέμμα μου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατασκοπῶ οὖν μὲν τοῦτος, τὸν δ' ἐκεῖνον. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰρωνικὸν, καταγέλαστικὸν, περιπαικτικὸν αὐτάγμα, βλέμμα. »Δενδίλλειν εἴς τινα, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 180 »Δενδίλλων εἰς ἕκαστον, καὶ παρ' Ἀπολλων. Γ, 281. »Ὀξέα δενδίλλωνε, σημαίνει τὸ ἐκ πλαγίας ϑεωρεῖν, βλέπειν ματιασὶ, καὶ τείνειν τὸ, ἡ προτρέπειν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ κενδειδίλλειν διὰ τοῦ ἐμβλέπειν ἑρμηνεύει. (συγγεν. τῷ, ἰλλαίνω, ἴτως δὲ καὶ τῷ, δινέω.)

*Δενδράς, άδος, ἡ (δένδρον). Πολύδενδρος, πολύφυλλος, δασύς. »Δενδρὰς χαίτης, ἡ κόμη, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Νόνν. 3, 98.

*Δενδρεό-ϑρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Θρεμμένος ἀπὸ δένδρα. 2) παρ' Ἐμπεδ. ἐνεργ. τρέφων δένδρα.

Δένδρεον, τὸ. Ἰων. ἀντὶ δένδρον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, Ὁμ. (Ἰλ. Γ, 152. Ι, 541. Λ, 88. Ὁδ. Τ, 112. 520. κτλ.), ὅστις οὐκ ἔχει ἔτι τὸν κοινὸν τύπον δένδρον. Παρ' Ἡροδ. εὑρηται μὲν καὶ οἱ δύο τύποι, πλὴν ὁ τύπος δένδρεον πολλῷ συχνότερον. Λέγεται ποικτ. καὶ, δενδρειον, τό, Νικ.

Δενδρήεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ δένδρα, δενδρώδης, ἢ φυτευμένος μὲ δένδρα, Ὁδυσ. Ι, 200. »Ἐν ὅλσοι δενδρήεντι. 2) = δενδρικὸς, ἀνήκων εἰς δένδρον, Ὀππιαν.

Δενδρι-ακός, ή, όν, = δενδρικός, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80.

Δενδρίζω, Μ. ἰσω. Γίνομαι δένδρον, ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδος τοῦ δένδρου, εἶμαι ὡς δένδρον.

Δενδρικός, ή, όν (δένδρον). Ἀνήκων εἰς δένδρα, ἢ ἐκ δένδρου προερχόμενος, Θεοφρ.

Δένδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ δένδρου. Δενδράκιον.

Δενδρίτης, ου, ὁ· καὶ Ληλ. δενδρῖτις, ίδος, ἡ, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος διὰ δένδρα, ὡς, »Ἡ δενδρῖτις, (Διονύσ. Ἁλιε. Α'. 37.) ἡ ἐπιτηδεία, ἢ ὠφέλιμος διὰ δένδρα. »Δενδρῖτις ἀμπελος, κλῆμα ὡς εἶδος δένδρου, ἢ ἀμπελος, περιελιγμένη εἰς δένδρα, Στραβ. Ε'. σελ. 354. Ἐν Ἀνθολογ. ἁλλως ἀνάδενδρας. »Δενδρῖτις νύμφη, ἢ δεκ τῶν δένδρων.

Δενδρο-βατέω, ῶ (βατέω). Ἀναβρίχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 301.

Δενδροειδ-ής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ τὸ δένδρον, ἔχων εἶδος δένδρου.

Δενδροκολάπτ-ης, ου, ὁ (κολάπτω), = δρυοκολάπτης.

Δενδρο-κόμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δενδροκόμης, ὁ (κομη, δένδρον). Στολισμένος μὲ δένδρα, ἢ μὲ ἴσκιον χαρὸν ἐξ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. »Ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους«.

*Δενδροκόμ-ος, ὁ, ἡ (κομέω), ἐνεργ. Περιποιούμενος τὰ δένδρα, ἐπιμελητὴς αὐτῶν.

Δενδροκοπέ-ω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὰ δένδρα, Ξενοφ. »Τότε σὺν σίτον τέμνοντες καὶ δενδροκοπεῦντες«. Δημοσθ. περὶ Στεφ. »Τὴν χώραν τετροκοπεόντων«, κόπτοντες ὁλὴ. τὰ δένδρα ἐνὸς τόπου. Ζήτ. Δενδροτομέω.

Δενδρολάχανα, τὰ. Λάχανα, ἐπιτήδεια εἰς φαγητὸν, τὰ ὁποῖα γίνονται μεγάλα ὡς δένδρα, Θεόφρ.

Δενδρολίβανος, ἡ, Λέγεται τὸ δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει τὸ λιβάνι. 2) τὸ δενδρολίβανον, rosmarinus officinalis, Λιν.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ. Δενδρομελέκα, ἢ ὡς δένδρου αὐξήσασα μολόχα.

Δένδρον, ου, τό. Δένδρου, γενικῶς πᾶσα δένδρου, Ξενοφ. Ἑλλ. 5. »Ἐπεμίμπρων τὰς οἰκίας καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Ἐκόπτε δὲ σημαίνει καὶ τὸν κορμὸν τῶν δένδρων, ὡς παρ' Ἀριστοτ., »Δένδρον ἐλαίας. Ἡ λέξις δένδρον εὑρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 8. 60. παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ δένδρεον· καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷς ἐποίησαν ἔσϑητε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ, δένδρεα, εος, τό· ἔστι δὲ τοῦτο ἐν χρήσει μὲν ὀλιγ. σπανιώτατα, τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν τῇ ἑνικ. δοτ. δένδρει, ὁσαχ. καὶ αἰτ. πληϑ. δένδρει, γεν. δενδρέων, δοτ. δένδρεσι, ὅτις πρὸς τῇ κοινῇ δοτ. δένδρεις ἢν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ περὶ λόγ. Schoef. Γραμμ. Σ. 61. 62. 265.

Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Βλαβερὸς, φλοροποιὸς εἰς τὰ δένδρα, Αἰσχύλ. Εὐμενίδ.

Δένδρος, εος, τό, Ἰων. ἀντὶ δένδρον, Θουκυδ. »Τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Ἡροδ. 6, 79. καὶ 2, 138.

Δενδρότης, ητος, ἡ. Ζήτ. δένδρωσις.

Δενδροτομέω, ῶ. Κόπτω τὰ δένδρα· τὸ αὐτὸ καὶ δενδροκοπέω, Διόδωρ. Σικελ. 2) κλαδεύω τὰ δένδρα. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι τὸ δενδροκοπέω, παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσιν, ἐπὶ βλάβης μόνον ἐν χρήσει, ὅταν ὁλὴ. οἱ ἐχθροὶ ἐμβαίνωσιν εἰς μίαν χώραν καὶ κόπτωσι τὰ κάρπιμα δένδρα της· ἐκ τοῦ

Δενδροτόμ-ος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁποιος κόπτει, ἢ κλαδεύει τὰ δένδρα, Σχολ. Σοφοκλ.

Δενδροτυπεῖς πῶλοι, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 291. Ἀριστ. 62. ἐσφαλμ. ἀντὶ, κεντριτυπεῖς.

*Δενδροφορέω (δενδροφόρος). Φέρω, γεννῶ, φύω δένδρα. 2) = δυσπορίζω, ὅϑεν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δενδροφορία, ἰας, ἡ. Τὸ νὰ ἐφέρῃ δένδρα· καρποφορία, πλουσιότης εἰς δένδρα. 2) παρὰ δὲ Στράβ. Γ. σελ. 717. = δυρτοφορία. Θεολατρεία τις· ὡς τό, δενδροφόρος ἀριθμ. 2).

Δενδροφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων βαστάζων δένδρα, ἢ βλαστάνων, ἢ πλούσιος ἀπὸ δένδρα, πολυδένδρης, Ἀθην. Ἰδ'. 2) = Θυρτοφόρος· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι ἱερεῖς τινες τῶν Παλαιῶν, Ἰωάν. Δυδ. περὶ Μηνῶν, σελ. 85.

Δενδρόφυτος, ος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ φυτευμένος μὲ δένδρα, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πολλὰ δένδρα, Πλουτ. Παρὰ δὲ Ὁμρ. Λίθ. Δ. 1. «Δενδροφόρους πέτρας, λίθους τινας, ὅς τινες καὶ δενδρομάτης λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι διατυπώματα καὶ σχήματα δένδρων καὶ φυτῶν.

Δενδρόω (δένδρον). Κάμνω, αὐξάνω τι εἰς δένδρον. Παθητ. Δενδροῦται, αὐξάνει εἰς δένδρον, ἢ γίνεται δένδρον.

Δενδρύζω, Μ. ἀσω. Κρύπτομαι (διατρίβω), παραμονεύω ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὸ ἔσω, εἰς τους λόγγους, εἰς τας ὕλας· σπανία λέξις· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. τὸ, καθ' ὕδατος δύσις, κρύπτεσθαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ Ἡσύχ. θρυάσαι, διὰ τοῦ, κολυμβῆσαι, ἑρμην. ὁ δὲ Σουϊδ. καὶ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Γ. σελ. 396. ἀντὶ τοῦ σκεπασθῆναι, σκεπάζεσθαι, κρύπτεσθαι εἰς τα δένδρα. Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει ἔτι, ἐκ τοῦ Λίλλου Δίωνος, ὅτι, παρὰ τοῖς Φωκαεῦσι, καὶ φωνή τις δενδρυάζουσα, ἐλέγετο· ἐκ δὲ τῆ Ὀδυσ. σελ. 1726. ὁ αὐτὸς λέγει. «Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρώδεσιν βίος, καὶ βαλανηφαγούσταται.

Δενδρύδιον, καὶ Δενδρύφιον, ὑποκορ. τοῦ δένδρον. Μικρὸν δενδρύλλιον, Διοσκορ. τὸ πρῶτον ἐμβιβ.

Δενδρώδης, ὁ, ἡ, = δενδροειδής. Παρὰ Μελαίνῃρ. Ἐπιγρ. 111. «Δενδρώδεις νυμφαιαι, αἱ νύμφαι τῶν δένδρων.

Δενδρώδεις, επτα, εν, = δενδρήεις. Νόν.

Δενδρων, ωνος, ὁ. Τόπος ἐν κήπῳ κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, δάσος, κῆπος δένδρων.

Δένδρωσις, εως, ἡ (δενδρόομαι). Ἡ αὔξησις, τὸ γίνεσθαι δένδρον, Θεόφρ. ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει δενδρότης, ἢ· τῶν δένδρων αὔξησις· ἐν δὲ τῇ τοῦ Πυστέρου ἐκδόσει δενδρώτης, ἀναγνωσις ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, δενδρωσις.

Δενδρώτης, ου, ὁ· καὶ Ση. δενδρώδης, ους, ὁ, ἡ, = δενδρήτης. Παρ' Εὐρετ. Ἡρακλ. Μαιν. 790. «Δενδρώτης πέτρα, δενδρήφορος, πλουσία ἀπὸ δένδρα, ἀπὸ λόγγους.

Δεννάζω, Μ. άσω (δέννος). Τρίζω, στιμάζω, περιγελῶ, κακῶς λέγω, τινά, Σοφοκλ. εἰς Ἀντιγ. 759. «Ἐπὶ φησιεὶ δεννάσεις ἐμέν. «Ἀκκρήματα δεννάζειν, προφέρω ὕβρεις, λέξεις ὑβριστικάς, Σοφ. Αἰ. 243. ἄδεν

Δεννατός, ἡ, ὁν. Τριτισμοῦ, καὶ λοιδορίας ἀξιος· καὶ, ὑβρισμένος, ἀτιμασθείς, ἐντροπιασμένος.

Δέννος, ου, ὁ. Τρις, λοιδορία, χλευασμός· ἀτιμία, ἐντροπή, Ἡρόδ. 9, 107. «Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς καλὸν ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστιν. Πιθανῶς ἐκ τοῦ δεινὸς, δεινος, δεννος· καὶ ποιητ. κατὰ συν. Σχολ. τοῦ Σοφοκλ. Αἰ. 243.

Δεξαμενή, ῆς, ἡ (κυρ. Ση. τοῦ δεξάμενος, μετοχ. τοῦ δέχομαι καὶ κατὰ σύνταπτ. ὀξυτονούμενος). Δοχεῖον ἐν γένει, καὶ ἰδικώτ. νεροῦ, ἀρκ σκάφη, κολυμβήθρα, λεκάνη, στέρνα, (χαρώζ. Τουρκ.) ἢ ἄλλο τι δεκτικὸν νεροῦ, Ἡρόδ. 3, 9. 6, 119. καὶ ἰχνευτροφείου· καὶ Στράβ. περὶ Ῥώμ. «Ὥστε παταν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὲς καὶ σήφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους. 2) φιλοτοφικῶς δὲ λέγεται ἡ ὕλη, ἧτις λαμβάνει, δέχεται σχῆμα, μορφὴν, εἶδος, Πλατ. Τιμ. Σ. 53. Α.

Δεξαμένη, ἑωμι Νηρηίδος, Ἰλ. Σ, 44.

Δεξιά, ᾶς, ἡ (αὐτάπτ.), ὑπονοημ. χεὶρ (κυρ. Ση. τοῦ δεξιός). Τὸ δεξιὸν, τὸ δεξὶ χέρι, ὡς Ξενοφ. Κ. Π. Δ'. «Τῇ δεξιᾷ ἀναστείλων· καὶ, πτὴν δεξιὰν προτείνειν, Δημοσθ. καὶ Ἰλ. Κ, 542. εἰώθασι δὲ καὶ κατὰ παροιμιολογίαν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν». Καὶ ἐπειδὴ συνηθεια ἦτον παλὰ τοῖς Παλαιοῖς, καθὼς καὶ τώρα σώζεται, νὰ δίδωσι, νὰ πιάνωσι τὸ δεξιὸν χέρι εἰς ὅλας τὰς ὑποσχέσεις, καὶ βεβαιότητας, εἶναι ὡς σημεῖον ὑποσχέσεως, βεβαιότητος, συνθήκης, φιλίας, πίστεως. «Δεξιὰν διδόναι καὶ λαβεῖν, κάμνει ἀμοιβαίως ὑποσχέσεις, ἢ συνθήκας, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. «Καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων· οὗτοι ἠδεξιάσθη, αἱ συνθῆκαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦνται διδομένης καὶ λαμβανομένης τῆς δεξιᾶς (αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπειδὴ τῶν δεξιῶν χειρῶν εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἔσεσθαι τὰ συντιθέμενα). Ἰλ. Β, 341. Στουδαλ' ἄφρητος, καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμενεν, αἱ δὲ ἀκρατον οἶνου γενόμεναι θυσίαι, καὶ αἱ συνθῆκαι, αἷς ἐπεστρώννυμεν, τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Pacta conventa Παρὰ δὲ τοῖς Πολεμικοῖς ἔστι σύμβολον ἀνδρίας, γενναιότητος, βεβαιότητος. 2) «Δεξιὰ Κυρίου, ἡ δύναμις βοηθ. καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ (Δαμασκ. καὶ Θεοδωρ.), δόξα τοῦ Θεοῦ, Ἀθανάσ. «Δεξιὰ δὲ Θεοῦ, ὅταν ἀκούσῃς, τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Θεοῦ εἶναι νόει. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ἁ, 3. «Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς· τὸ ὁμότιμον αὐτοῦ δηλοῖ τὸ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἴσον σχέσιν· ὅ ἐστι, τὸ τῆς ἀξίας ὁμότιμον, Βατῖλ. ὁ Μέγ. περὶ τοῦ ἁγ. πνεύμ. κεφ. ξ'. καὶ Θεοφύλακτ. 3) «Δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρικὰ, ὁ Υἱὸς, Κύρ. Ἀλεξ. Ἔτι δὲ ἐν ἐτῷ τῶν, δυνάμεις, βραχίων. καὶ χεὶρ. (Γίνεται ἀπὸ τοῦ δέκω, δείκω, δέχομαι, δι' αὐτῆς γὰρ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνομεν καὶ δείχνομεν.)

Δεξιάδης, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξιοῦ, πατρωνυμικὸν, Ἰλ. Η, 15. «——βάλε δουρὶ —— Δεξιάδην —— ὁμωνυμ. (ἐσφαλμένως ἠθέλησαν τινες ἑρμηνευταὶ νὰ ἑρμηνεύσωσι αὐτὸ ἐπιῤῥηματικῶς ἐκ δεξιῶν, ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος, κτ.

Δεξιάζω, παρ' Αἰτχύλ. ἀντὶ τοῦ δεξιοῦμαι· ἀμφιβάλλει μέντοι.

Δεξιόομαι, ποιητ. ἀντὶ δεξιτόομαι, οὖμαι, Ἀποδ. μέσ. Πάνω τινὰ ἀπὸ τὰ δεξιὰ χέρι, δίδω τινὶ τὴν δεξιὰν καὶ τὸν χαιρετισμὸν «χειρὶ», Τμν. Ὁμ. 5, 16. Μετ' αἰτιατ. «δεξιοῦσθαί τινα, ἀσπάζομαι τινά, δέχομαι φιλικῶς τινὰ, δεξιόνομαι. Παρὰ δὲ Εὐρ. Ὑπσ. 416. «Δεξιοῦσθαι πνευμὴν ἀμυστίνη, εἰς ὑγείαν τινὸς πίνω ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μετὰ δ' Δατ. «Δεξιοῦσθαι θεοῖς», Ὑμέν. τὴν δεξιὰν ἐκτείνων πρὸς τοὺς θεούς, Αἰτχ. πρμθ. δεδεσμ. ἐν τῷ τέλει. Τὸ δεξιόομαι ἔστι μὲν ἑλληνιστικὸν παρ' Ἴωσιν εὔχρηστον, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. καὶ ἄλλοις Ἀττ. ὁ συνηθὴς τύπος.

Δεξίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, δῶρον), = δωροδόκος.

Δεξίμηλος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, μῆλον). Ὁποιος ἀνακδέχεται, λαμβάνει πρόβατα, κυρ. ὡς θυσίαν, ὡς παρ' Εὐριπ. «Δεξίμηλος δόμος, ἐσχάρα».

Δεξιοβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω, δεξιὰ). Ὁποιος βίπτει μὲ τὸ δεξιὸν χέρι, ἢ ὁ δεξιὸς βάλλων, ὁ ἐπιτηδείως, καλῶς κτυπῶν.

* Δεξιογυΐα, ἡ. Ἡ ἐλαφρότης τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ

Δεξιόγυιος, ὁ, ἡ (δεξιὸς, γυῖον). Ὁποιος ἔχει ἐπιτηδεια καὶ εὔτροφα μέλη τοῦ σώματος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ ὀλίγιστος κατὰ τὸ σῶμα, Πανὸ Ὀλύμπ. 9, 165.

* Δεξιοκάθεδρος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν δεξιᾷ καθήμενος, Τμν.

Δεξιολάβος, ὁ. Δορυφόρος, σωματοφύλαξ, τοξότης, Ν. Δ. Πράξ. κα', 23.

Δεξιόομαι, οὔμαι, Ἀποδ. Μέσ. Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ δεξιόμαι.

Δεξιός, ά, όν. Δεξιὸς, κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος, ὡς, «Δεξιὸς ὀφθαλμὸς», τὸ δεξὶ ὀμμάτι. «ἡ δεξιὰ χεὶρ· καὶ τόποι ἐντιμοι, ὡς, ὁ τοῦ δεξιοῦ καθίζειν τόπος». ἀντίθ. τῷ ἀριστερός, Ὁμ. «Ἐπὶ δεξιὰ, καὶ, ἐπὶ δεξιόφιν, πρὸς εἰς, κατὰ τὰ δεξιὰ, ὡς Ἰλ. Η, 238. «Οἱ ἐπὶ δεξιὰ, οἱ ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆται βῶν ἀξελήνη» καὶ Ν, 308. «Ἐπὶ δεξιόφιν (ἀντὶ δεξιὰ, μετὰ παραγωγῆς) παντὸς στρατοῦ». Παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ, «ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς (μ' ὅλον ὅτι «ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔστι καὶ Ὁμηρικὸν), καὶ, «ἐς δεξιὰ». Τὸ δὲ «ἐν δεξιᾷ, καὶ, ἐνδεξίαν δηλοῖ κατὰ δεξιὸν, ἀνῆ οὗ ὁ Πίνδ. μετεχειρίζετο καὶ, «ἐπὶ δεξιὰ». 2) προμηνυτικὸν, προτημαίνει εὐτυχίαν, εὐτυχὴς, καλὸς, αἴσιος· ἰδιωτ. ἐπὶ πετήματος τῶν πτηνῶν καὶ τῶν τοιούτων θείων σημείων· ἄρα, «Δεξιὸς ὄρνις», = αἴτιος, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. ὡς, «Αἰετὸς δεξιὸς φαίνεις προηγέεσθαι, τὸ ὁποῖον ἀνόμιζαν διὰ καλὸν σημεῖον, καθὼς τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἡμῖν σώζονται· καὶ Ἰλ. Μ, 239. «Εἴτ' ἐπὶ δεξὶ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε πτὶ ζόφον ἠερόεντα», ἔνθα, καθὼς βλέπεις, προστίθεται καὶ κατὰ τοὺς δύο στίχους τίνα ἐστὶ δεξιὰ, ὁηλ. τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ τίνα τὰ ἀριστερὰ, ὁηλ. τὰ πρὸς δύσιν· καὶ ἐκ τούτων στίχων γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ εἰσεπτεύποι, ἤτοι οἱ παρατηρηταὶ τῶν ὀρνίθων, παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ἔβλεπον πάντοτε πρὸς βορρᾶν καὶ ἐπαρατηροῦσαν, καὶ ἐκεῖνα μὲν τὰ πτηνὰ, ὁπου πετοῦσαν πρὸς τὸ δεξιὸν, ὅ ἐστιν ἀνατολικὸν μέρος, ἐνόμιζον πάντοτε ὡς καλὸν, εὐτυχὲς σημεῖον, ὅσα δὲ πετοῦσαν πρὸς τὸ ἀριστερὸν, ὅ ἐστι πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, ἐθεώρουν ὡς κακὸν· ὅθεν ἐξέλαβον γενικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ δεξιὸς πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, καὶ αἰτίου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας βλέποντες πρὸς τὸ μεσημβρινὸν καὶ νότειον μέρος, τὸ ἀνατολικὸν εἶχον ἀριστερὸν, ὅθεν καὶ τὸ ἀριστερὸν πάντοτε ἔγραφε διὰ καλὸν, καὶ αἴτιον, ὅπερ ἦτον τὸ αὐτὸ τῆς λέξεως μοίρης παραλλαττομένης κατὰ τὴν στάσιν τοῦ παρατηρητοῦ καὶ ὀρνιθοσκόπου, καὶ τὸ omina laeva, ἤ, sinistra ἦσαν παρ' αὐτοῖς τὰ αἴτια τὰ. Ἴδε Βάρωνα, Varro Festus sinistra avis. Κικέρωνα, de divinatione, 2, 39. Πλούταρχ. εἰς Νουμᾶν, καὶ εἰς Ἔρωτ. Ἑλλην. Διὰ ταύτην τὴν παρ' ἀνθρώποις φυσικὴν προτίμησιν τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐθεωρεῖτο ἡ κίνησις ἀπ' ἀριστερᾶς εἰς δεξιὰν ὡς καλὸς οἰωνὸς, μάλιστα ὡς ἱερόν τι· διὰ τοῦτο εἰς τὰ δεξιὰ ἐγχείριστο ὁ Ἕκτωρ τὰ ποτήρια (Ἰλ. Α, 597)· ἀπὸ τὰ δεξιὰ, ἀπὸ τῶν δεξιοῦ μέρους, ἔφερε τοὺς κλήρους ὁ Ἠθηνᾶ, Ἰλ. Η, 184. ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὑπῆγε ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ζητήσῃ (διακοσεύσῃ) πρὸς τοὺς μνηστῆρας, Ὀδ. Ρ, 365. καθὼς καὶ οἱ μεσσηγεῖς (Ὀδ. Φ, 141.) ἐσημειώθησαν νὰ κάμνωσι τὴν δοκιμὴν μὲ τὸ τόξον, κτ. διὸ καὶ εἰς τὸ προσευχάς των καὶ οἱ Παλαιοὶ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ἔστι πρὸς ἀνατολὰς βλέποντες, ἐπροσεύχοντο, ὡς παρὰ Θεόγν. 922. «Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος. παρθ. ἐνδεξιος, ἐπιδέξιος. 3) τροπικ. ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἐπιτήδειος, εὔτροφος· χαρίεις, ἀρετοῦ, ἐπιτηδειότητος τόσον ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φερτίσματος, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐλκυνητίκης καὶ ἐπιτηδειότητος τοῦ πνεύματος, γνωστικὸς, ἀγχίνους, φρόνιμος, ἐπιδέξιος κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ. — Ἐπιρρ. δεξιῶς, καὶ ὑπερθ. δεξιώτατα, Ἀριστ. Νεφ. 148. (Τὸ δεξιὸς ἐστὶ διὰ τοῦ θεματικοῦ ΔΕΚΩ συγγεν. τῷ, δίκομαι καὶ δείκνυμι, ἐπειδὴ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνει τις καὶ δείκνει.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δεξιόστειρος, ὁ (δεξιός, τειρά), ἵππος, τὸ ἀλογον εἰς τὴ τετρωζυγία (σύμξη μὲ 4 ἵππους), τὸ ὁποῖον ἔτρεχε τὸ περισσότερο δεξιά, καὶ ἔσυρε, ὄχι ὡς τὰ δύο μεσαῖα εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον ἐφέρετο· ἔπρεπε δὲ νὰ ἦναι τὸ δυνατώτατον, διότι, κατὰ τοὺς ἱπποδρόμους, καθ' ὃν στρεφον τὰ ἁμάξια κατ' ἀριστεράν, ἔπρεπε τὸ μᾶλλον τὸ μεγαλειότερον τόξον καὶ γῦρον, ὅτι, «Ἵππος δεξιόστειρος, ἢ τοι πρόχειρος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Σοφ. Αἰτ. 140. καλεῖται ὁ Ἄρης δεξιόστειρος, ἐπειδὴ ἔφερεν, ὡς ὁ εὐγενεστάτος ἵππος, τοὺς Θηβαίους εἰς νίκην· ἐνῶ ἄλλοι δεξιόχειρος ἀνέγνωσαν. Πρβ. σειραφόρος.

Δεξιοστάσης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅποιος στέκεται δεξιά, Πελυδ. (α)

Δεξιοστροφέω, ῶ. Στρέφω, ἢ ῥίπτω τι δεξιῶς καὶ ἐπιτηδείως, Νικητ. Χρον. Α, 9· καὶ 14, 12.

Δεξιότης, ητος, ἡ (δεξιός). Ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης τοῦ σώματος, ἢ τοῦ νοός, Θουκυδ. Ζήτ. Δεξιός. 2), = δεξίωσις, ὡς παρὰ Παυσαν. Ζ, 7. «Πλέειν ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κιλικιακῷ.»

Δεξιοτοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Ὅποιος κωπηλατεῖ (τραβᾷ τὸ κωπί) εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον, μέρος τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, ές, ἡ (φαίνομαι). Δεξιά, ἢ κατὰ δεξιὰν φαινόμενος.

* Δεξιόφιν, ἐπὶ δεξιόφιν. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος· ἴδε δεξιός.

Δεξιόχειρος. Ζήτ. δεξιόστειρος.

Δεξιόω, ῶ· τὸ αὐτὸ καὶ Δεξιόομαι.

Δεξίπυρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, πῦρ). Πάνων, ἢ δεχόμενος πῦρ (φωτιάν), ὡς, «Δεξίπυρος ξυμβολή.» Εὐριπ.

Δέξις, εως, ἡ (δέχομαι). Δοχή, ὑποδοχή, δεξίωσις, ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον δέχεταί τις τινα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1182. Πρβ. δοχή.

Δεξιτερός, ά, όν (δεξιός), ποιητ. κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ δεξιός. Ἀπὸ ἢ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὤν, Ὅμ. (εἰς τὴν β' σημασ. δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ Ὀδ. Τ, 197. στίχος). «Δεξιτερὰ,» ὡς καὶ, δεξιὰ (χείρ), τὸ δεξὶ (χέρι).

Δεξίωμα, τος, τὸ (δεξιόομαι). Λέγεται πᾶν ὅ, τι μετὰ χαρᾶς δέχεται τις, ἢ ἐδέχθη, εὐπρόσδεκτον, ὡς παρ' Εὐριπ. «Ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.» 2) ἡ φιλική δεξίωσις, ὑποδοχή, φιλοφροσύνη, φιλική μεταχείρισις.

Δεξιώνυμος, ου, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ἔχων ὄνομα μὲ αἰτυχῆ πρόγνωσιν, ὁ ἔχων αἰτυχοῦς καὶ καλοῦ σημείου ὄνομα. 2), = δεξιός. «Δεξιώνυμος χείρ,» τὸ δεξὶ χέρι (αἰτιῆ. «Εὐώνυμος» τὸ ἀριστερόν), Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 622.

Δεξιῶς, Ἐπίρ. Ἐπιτήδεια, ἐπιδέξια, εὐτυχῶς, αἰσίως, κ. τ. λ. Ζήτ. Δεξιός.

Δεξίωσις, εως, ἡ (δεξιόομαι). Τὸ ἁπλῶνειν, ἢ ἁπλῶσαι, τὸν παλαιὸν τις τὸ δεξὶ χέρι τοῦ φίλου του φιλικῶς δεχόμενος αὐτὸν, λέγω τὸ, καλῶς ὁρίσετε· ὑποδοχή, φιλικὸς τρόπος μεταχειρίσεως, τὸ δέχεσθαι, χαιρετισμός, κ. τ. λ., Πλούταρχ.

* Δέξο, προστακτ. ἀνὸς κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Τ, 10.

Δέομαι, δέῃ, δέεται, καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι, ἀποδ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέω, δεῖσω δεέσομαι). Χρήζω, ἔχω ἀνάγκην, χρείαν τινὸς πράγματος, χρειάζομαί τι, γεν. Ξενοφ. Κ. Π. Χ. «Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα κήγήσατο δεῖσθαι.» καὶ Ἀριστοφ. «Πρότελδε, δέομαι γάρ τι σοῦ.» 2) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἔχω χρείαν, ἐξ οὗ (ἐπὶ προσώπων) καὶ παρακαλῶ· παρ' Ὁμήρ. δεῖσθαι (κατά) τί, τινός, ἔχειν χρείαν καὶ ἀνάγκην διὰ τινα πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο παρακαλεῖν. Τοιοῦτον καὶ τὸ «Δέομαί τινός,» καὶ παρά τινος.» «Δεόμενοι δέ, οἱ παρακαλοῦντες, ζητοῦντες βοήθειαν. Ἴδε δέω.

Δέομαι. Δεσμοῦμαι, δένομαι. Ζήτ. Δέω.

* Δέομαι. Φερσύμαι, μετὰ τοῦ ἅπαρ. παρ' Αἰσχ. Περσ. 699, παρὰ τὸ δέος· μέλις εὑρηταί που ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔνια ἅπαξ εἰρημένα εἶναι βέβαια ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ δίομαι, ἴδε δίω.

Δέος, ους, τό, μεταχ. αὐθέντ. ἐκ τοῦ δεῖ. Ζήτ. τοῦτο. Σημαίνει δὲ ἠθικῶς, ἢ μὴ, πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ εἶναι, τὸ πρέπον, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ καθῆκον, τὸ μέτριον, τὸ συμφέρον, τὸ χρειαζόμενον, ἀπαιτούμενον, ἢ καθῆκον, ἀνάγκη, χρεία, χρέος, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Τὰ δέοντα ποιεῖν.» «Τὸ δέον ὑπηρετεῖν.» καὶ, «Τοῦ δέοντος μᾶλλον.» «Εἰς δέον, ἐν δέοντι (καιρῷ).» εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, «Εἰς τὸ δέον» ἀκλιές, εἰς ἀναγκαῖα πράγματα, εἰς ὄφελος, εἰς καλὸν ἔργον, οὐ εἰκῆ. «Παρ' τὸ δέον,» ὡς παρὰ Πλουτ. Ἀποφ. «Οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῆν,» δὲν μεταχειρίζεται τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, δηλ. ἀκαίρως, 2) ἐπιτήδειον, πᾶν ὅ, τι περιγίνεται, ἁρμόζει, ὅσον τὸ ἔλλειπον, πᾶν ὅ, τι λείπει, ἐκεῖνο χρεία, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει,» ἀντὶ τοῦ ἔλλειπεν ἕνας χρόνος νὰ γίνουν τριάντα. 3) ἐνίοτε δὲ τάσσεται, ὡς καὶ τὸ, ἐξόν, ἐνόν, παρόν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἀπόλυτ. ὁμοιόπτ. συχνάκις ἀντὶ γεν. ἀπολ., καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσιν, κατὰ σημασ. ἐνεστ., παρατ. καὶ παρακ. καὶ σηλοῖ, ἐπειδὴ εἶναι ἡ ἔννοια ἀναγκαῖον, ἐπειδὴ πρέπει, ἢ ἔπρεπε. «Οὐδὲν δέον,» εἶτι δὲν ἔπρεπε νὰ γένῃ.

Δέον, Ἴων. ἀντὶ ἔδεον, παρατ. τοῦ δέω (δεῖω), Ὀδ.

Δέοντως, γ'. πληθ. προστ. τοῦ δεω. δέω, Ὀδ.

Δεόντως, ἐπίρ. τοῦ δέον. Καλῶς εἶναι ἀνάγκη, πρέπει· κατὰ τὸν προτήκοντα, ἁρμόζοντα, χρειωττούμενον, ἐπιτήδειον, ἀναγκαῖον, ἢ πρέποντα τρόπον, Ἀριστοτ. Τητ.

Δεόντωρος, ὁ. Ζήτ. Δεύντωρος.

Δέος, γεν. δέους, τὸ (δείδω), = δεῖμα, Φόβος, αἰδώς, Θουκυδ. Δ'. «Οἱ Ἀθηναῖοι εἰς μέγα δέος κατέστησαν· καὶ παρ' Ὅμ., ὅστις συχνὰς συνήπτει καὶ, «χλωρὸν δέος,» ὡς, Ἰλ. Ρ, 67, Θ, 77, ἔνθα σημαίνει, ὠχροποιόν, δηλ. φόβος, ὅστις κάμνει τινα νὰ κιτρινίζῃ. «Δέος τινὸς, φόβος ἀπό τι, Ἀριστ. Ἀχ. 581. απαν. μετὰ αἰτ. ὡς «Δέος τοὺς τοιούτους ἀποστέλλουσι» (Δημ. Φιλ. 1, 45.), φόβος ἀπὸ τοιούτους ἀπεσταλμένους στόλους, ὡς καὶ τὸ, φόβος. Ἐν τῷ πλησ. ἔχει ὁ Λίλιανός. 2) ἐνεργ. τὸ πρᾶγμα ὃν φόβον, φόβητρον, ὡς Ἰλ. Δ, 513. «Ἐπεὶ οὔτι ἔπι (ἔπεστι) δέος,» ὁ. ε. δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τι. «Λάθες δεος δεδοίκασι,» παροιμία ἐπὶ ματαίου, ψιλοῦ φόβου, ὅτε φοβεῖται τις ἐκεῖ, ὅπου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, Πλατ.

Δέπας, ατος, τό· πληθ. ὀνομ. δέπη, Ὀδ. ποιητ. ὀστ. δεπάεσσι, καὶ δέπασσι, Ἰλ. Ο, 86. Ποτήριον, κοκκίδι· σκεῦος, φιάλη, ὑσσίας, Ὅμ., παρ' ᾧ ἀεὶ, ὅτε ἀναφέρεται ἡ ὕλη, ὑπάρχουσιν αὐτὰ χρυσᾶ, ἐνίοτε δὲ πολλὰ τεχνικῶς κατεσκευασμένα, περιαλλᾶ, Ἰλ. Β, 632. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀναφέρονται καὶ πόλινα, Ἀντιφιλ. ἐπ. 14. — Περὶ τοῦ, «Δέπας ἀμφικύπελλον,» ζήτει τὸ ἐπίθετον. — Παρ' Ὅμ. πίνεται ἐκ τοῦ δέπαος συνήθως οἶνος, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Κ, 316. ἐγχειρίζει ἡ Κίρκη ἐν αὐτῷ τὸ μαγικὸν ποτήριον. 2) τὸ χρυσοῦν σπάθιον, κάκιον, ἐν ᾧ ὁ Ἥλιος ἔπλεε πᾶσιν νύκτα ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολήν, Stara. Φερεκύδ. σ. 103. Στησιχ. λεῖψ. 321. Bach Μιμνερμ. λείψ. 9. σ. 40. ὅθεν

Δεπαστροπεύς, ά, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ ποτήριον, ἢ εἰς τὸ πίνειν, Ἀνακρ. 48β.

Δέπαστρον, ου, τό, = δέπας, παρ' Ἀθην. Βιβλ. Θ', καὶ ΙΑ'. ἐξ Ἀντιμάχου.

* Δεπορτατεύω, ἐκ τοῦ Λατ. deportare. Ἐξορίζω, ἐπιβάλλω ἐξορίαν πάπαν, Βατλιτ. ὅθεν καὶ δεπορτατίων (deportatio), ἐξορία, Φώτ. εἰς Νομοκάν.

Δεπόσιτάριος, ὁ· καθαιρέτης, Βασιλικ.

Δεπόσιτον (depositum). Παρακαταθήκη, μισεγγύημα, Ἐκκλησ.

Δεπουτάτος (deputatus). Λειτουργός, διωρισμένος εἰς τὴν ὑπουργίαν, Βασιλικ. 2) ὅσοι παρακολουθοῦντες ἐν τῇ μάχῃ, ἀναλαμβάνουσι καὶ περιποιοῦνται τοὺς τραυματίας, Δέων τακτ. 3) ἁπλοποιοί, Ἰουστιν. Νοβελ. 65. 4) Ὀφφίκιον, διακονίαν ἐκκλησιαστικήν. «Οἱ δεπουτάτοι μαιδυομιρούνται, μετὰ λευκαίνων προπορεύονται τοῦ Εὐαγγελίου, ὁπότε ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄμβωνα πρὸς ἀνάγνωσιν, καὶ τῶν ἁγίων δώρων ἐν τῇ εἰσόδῳ.

* Δεράγχη, ἡ (δέρη, ἄγχω). Θηλυκ. ἀγχόνη τοῦ λαιμοῦ, Ἀναλ. 2. Σ. 10.

Δεραγχής, ές, ὁ, ἡ (δέρη, ἄγχω), = δειραγχής. Ὁ πνίγων, δένων, σφίγγων τὸν λαιμὸν, Ἀνέκδοτ. Β', 260. «Δειραγχὴς βρόχους.» καὶ σελ. 93. «Δειραγχὲς ἅμμα.»

Δέραιον, τὸ (δέρη). Δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμοδέτης· καὶ πᾶν ὅ, τι φορεῖται εἰς τὸν λαιμὸν διὰ στολισμὸν· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερ. τοῦ δέραιος, ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν· ὅθεν

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, = δειροπέδη. Θηλυκὸ τοῦ λαιμοῦ, σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λαιμὸν διὰ ποινήν· ἄλλως δὲ καὶ λαιμοπέδη καλεῖται. Ἀνέκδοτ. Β', σελ. 83.

* Δεραιοτοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὀρκτῶν, ἢ συστρόφιγγων, ἢ στενοτόκων τοῦ λαιμοῦ.

Δέρας, ατος, τό, ὡς δέρος ποιητ. ἀντὶ δέρμα. Δερμάτου προβατ. πετζί.

* Δεράς, άδος, ἡ, = δειράς, θέλει ὁ Ἑρμάννος τὴ γραφὴ παρὰ Σοφ. Φιλ. 401. καὶ Κύν. Ἰφ. Τ. 1240. βέβαιον οὖτος ὁ τύπος δὲν εὑρίσκεται εἰς καλὸν ἀρχαῖον συγγραφέα.

Δέργμα, ατος, τό (δέρκομαι). Βλέμμα, βλέφαρον, κυτταγμα, ὄμματα, Ὀρφ. λίθ. Γ. 13. ἐνταῦθα δείμα ἀναγνώσκεται δόλιον. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἐυάβ. 1201. «Ὧν ἐχουσα πορτὶ δέργματα.» ἔτι δὲ καὶ τὸ βλεπόμενον, π. χ. «Κρείσσον θέργματων ἐφεῖσθαι, Εὐρ. Ἱππ. 1217. (κατὰ τὸ, κρεῖσσον λόγου), ἤτοι ἐφυλάττο πάντοτε αὐξανόμενον.

Δέργμός, οῦ, ὁ (δέρκω). Τὸ κυττάζειν, τὸ βλέπειν· τὸ βλέμμα.

Δέρδω. Ζήτ. Δαρδέω.

Δέρη, ης, ἡ (δέρω). = δειρή, δειρές. Λατμος, τραχηλός· κυρίως ὁμοῦ τὸ ἐμπροσθεν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι γυμνὸν καὶ φαίνεται, Εὐριπ. Φαίν. «Περὶ δ' ὠλένας δέρῃ φιλτάτῃ βάλλοιμι» καὶ φάρυγξ, τὸ ἐσώτερο μέρος τοῦ λαιμοῦ, εἰ οὐ κατάπλυμον, Εὐριπ. Ὀρέστ. 2). «Σίτα διὰ δέρης ἐδέατον. Εἰς τὸν Πίνακ. τοῦ Τύβιτ Πατρίκιον, σελ. 15. εὑρίσκεται τὸ δέρρις, αἰτ. τοῦ δορά, δέρμα. 2) μεταφορικ. = δειρά, τὸ ὑψηλὸν μέρος ἑνὸς βουνοῦ, λόφος, ῥάχις.

* (Δέρδω) ἀχρ. ἐφετικὸν, ἐξ οὗ γίνονται χρόνοι τινὲς τοῦ δαρθάνω.

* Δέρις, ιος, ἡ, = δέρη. 2), = δέρρις.

Δερμαντικός, ἐος, ὁ, ἡ (δέρμα, ἐντέ). Ὅποιος κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ἐρμάτια, καθὼς ὁ λαγώς, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 67.

Δερμάτομαι, ποιητ. ἀντὶ δέρομαι, καὶ σπανίως ἐνεργ. δέρμα, Μ. δέρω, καὶ β'. δραικω, Πραξ. κατὰ σημασ. ἐνεστ. διδόρκα, Ἀόρ. ἔδρακον καὶ κατὰ παλαιικὸν τύπον ἐδράκην καὶ ἐδέρχθην, ἄλλα κατὰ σημ. ἐνεργ.· Ἀποδ. Μέσ. Βλέπω, τυγχάνω, Ὅμ. καὶ ἔπορ., ἐπειδὴ χωρὶς νὰ ζῇ τις, ἀδύνατον εἶναι νὰ βλέπῃ, σημαίνει καὶ, βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, σ. ε. ζῶ, Ἰλ. Α. 88. Ὀδ. Π, 439. «Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς (Ὀδ. Τ. 446), ἀπεικονιζόμενον ἀπὸ τὸ ματίασ. Σημαίνει δὲ καὶ ἀπεβλέπω πρός τι εἰς τινα, προσβλέπω, κυττάζω, αἰτ., μάλιστα δὲ ἐν ἐνεστ. καὶ ἀορ., Ὅμ. χρῆται δὲ μόνον τῷ μι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοχ. ἐνεστ. δερτόμενος ματὰ τοῦ παρατ. δερκέσκετο, Ὀδ. καὶ τῷ παρακ. δέδορκα καὶ δόρ. ἔδρακον, Ὀδ. Τ, 446, Α, 88. Ε, 84, 158. Κ, 197 κτ. Σημαίνει δὲ καὶ ἀμεταβ. λάμπω, ἀστράπτω, φαίνομαι, ὡς, «Ἥλιος, φέγγος, φάος δέδορκεν» (παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 152. Νε. 3, 148. 9, 98.). Μεταφ. «Κτύπον δέδορκα,» κατὰ τὴν γενικὴν σημασ., παρατηρῶ, ἀκούω, Αἰσχ. «Δεδορικὸς βλέπειν, κυτταζω ὀξέως, με ξύστασιν βλέμμα. — Καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις παρ' ὅλους τοὺς τόπους της ἠν ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς. Ἐκ τοῦ δέρκω εἶναι καὶ τὸ, δρέπω, δράκω, δρακέω, δράκημι, ὄθεν ἔδρακον, δρακεῖς, δράκων, ὁ· καὶ δράκος, τό, εὔχρηστα.

Δέρμα, ατος, τό (δέρω). Δερμάτι, γδαρμένον πατζί ζώου, προβιά, γούνα, Ὀδ. Ξ, 24. «Τάμνων δέρμα βόειον.» «Δέρμα λέοντος (Ἰλ. Η, 23).», δέρμα ὅπου λεοντάρι ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ἐπωμοφόρεμα ἐναντίον τοῦ ὕστου καὶ κρύους. 2) κατασκευασμένον εἰς ἀσκόν, Ὀδ. Β, 291. Εὕρηται δὲ ἅπαξ (Ἰλ. Π, 341, «Ἔσχεθε δ' οἷον δέρμα») ἐπὶ ἐγδαρμένου δέρματος τοῦ ἀνθρώπου· τὰ δὲ ἄλλα, δέρκα σημ. ἁπλῶς τὸ ἐκδερόμενον δέρμα, τὸ δὲ κοῖλον ἔστι δέρμα, ἐν ᾧ κεῖται τις καὶ κοιμᾶται. Πρβ. δορά, δέρας, δέφος, δέρρις. Ὅθεν.

Δερματικόν, τό, ὑπακ. ἀργύριον, εἰ Ἀθήναις τὰ χρήματα, ὅσα ἐμβαινον εἰς τὸ δημοσιον ταμιεῖον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα, φούσκας κτλ. Boeckh. Staatsh. 2. σ. 249.

Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα, ἀπὸ πετζί, πετζένιος, Στράβ. Ὀδ. Δ, 782. Θ, 83.

Δερμάτιον, τό· καὶ δερματίς, ίδος, ἡ, Ὑποκοριστικ. τοῦ δέρμα. Δερματάκιον, Αἰσχ. Σωτρτ.

Δερματουργία, ίας, ἡ (δερματουργός). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν, ἑτοιμάζειν τὰ δέρματα, τὰ πετζιά.

Δερματουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν δερματουργόν, ἢ εἰς τὴν δερματουργίαν, Λυκ.

Δερματουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅποιος ἐργάζεται, ἢ δουλεύει τὰ δέρματα, βυρτσέως, βυρσοδέψης.

Δερματοφεγέω (φαγεῖν). Τρώγω δέρματα, Στράβ. 16. σελ 1121.

Δερματοφορέω, ῶ (φέρω). Φορῶ, ἢ ἐνδύομαι δέρματα, γούνας.

Δερματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δέρμα, πετζί.

Δερμηστής, οῦ, ὁ (δέρμα, ἐσθίω). Τὸ σκωλήκι, τὸ ὁποῖον τρώγει καὶ χαλνᾷ τὰ δέρματα, τὰς γούνας, ὅθεν Σακοδερμηστής, καὶ Σακοδερμιττής, παρὰ Σοφοκλ. Τρωΐλ. , ὅπερ τοῦτο τινὲς μεν. εἶδος σφῆκος χαλκοχρόου (ἐκ τοῦ σάκη), ἄλλοι δὲ εἶδος σκωλήκος ἑρμηνεύουσι.

Δερμόπτερος, ου, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων δερματένια, δερματιόδη πτερά, καθὼς ἡ νυκτερίδα, Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Α. 5.

Δερμύλλω, Γυμνόνω τὴν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἀπὸ τῆς πόσθης, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 731. «Δερμύλλοντα ἑαυτόν.» Παρ' Ἡσυχ. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ, αἱμοποτέω, καὶ ἑκάτερω, ἐνω ἄλλοι δερκύλλω, ἀνκινώσω.

Δέρξις, εως, ἡ (δέρκομαι). Τὸ βλέπειν, ἐντατζειν· κύτταγμα, Πλούταρχ.

* Δέρον, παρατ. ἀντὶ ἔδερον ἐκ τοῦ δέρω, Ὀμ.

Δέρος, εος, τό, ὡς δέρας ποιητ. ἀντὶ δέρμα, Ἀπολλών. Β. «Ἄρνεια δέρος.»

Δέρρις, εως, ἡ (ὅθεν ὑποκορ. δερρίδιον, καὶ δερρίδιος, τό, ἐκ τοῦ δέρος, δέρμα). Κυρίως λέγεται δερματένιον σκέπασμα, ἢ ἐπανωφόρι· ἰδίως δὲ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, καὶ εἰς τὰς πυλιορκίας λέγονται ἐκεῖνα τὰ δερματένια, ἢ τρίχινα, ἢ πανίτικα σκεπάσματα διὰ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ὀργάνων τῶν ἐχθρῶν, Θουκυδ. Β'. καὶ Μαθηματ. Παλ. σελ. 10. «Δέρρεις λινᾶ καὶ τρίχινα.» Ὁ δὲ Μελέαγρος ἐν Ἀνθολ. ΒΒ'. καὶ ἐπὶ μαλλαροῦ κώδιου τοῦτο εἶπεν, ὡς, «— — νῦν δὲ πυρ ἤβην κηρύσσει πόλεμον δέρρις ὀπισθοβάταις.»

Δέρτρον, ου, τό (δέρω). Τὸ περιτόναιον, ὁ ἐπίπλους ὑμήν, ἢ μεμβράνη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα τῆς μικρᾶς κοιλίας· καὶ ἀντὶ τοῦ, σαρτὸν παρ' Ἀθην. Τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Δ, 579. «Γύπες δέ μιν ἐκάτερθε παρημαίνω ἠπαρ ἐκειρον, δέρτρον ἔτω δύσοντες,» ἄλλοι μὲν τὸν τοῖς ἐγκύτοις ἐπίπλουν, ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ δορὰν σάρκα, τὴν περιαλύπτουσαν τὴν κοιλίαν, καὶ ἄλλοι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν, ἢ τὸν ὑποκείμενον ὑμένα τῷ ἥπατι, ἢ τὴν ὁρᾶν, ἢ τὸ ἧπαρ, ἢ τὸ ἐφήβαιον, καὶ ἄλλοι τὰ βάμματα τῶν ζωϊῶν ἐνάντιον, ἀλλὰ τὸ, ὑδέρτρον ἔσω, ἵσταται ἀντὶ τοῦ, εἰς δέρτρον, ὃ τρόπον καὶ ὁ Ἱππογρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ σημαίνει, οἱ γῦπες κατέτριψαν τὸ ἧπαρ (σκώπτ) ἀπακατόνοντες καὶ ἀνασκάπτοντες ἕως εἰς τὸ ἐπίπλουν, καὶ φυλακτέον ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δέρτρον ὀνομάζεται ἡ μήτη τῶν ὀρνέων.

Δέρω, Ἰωνικ. Δείρω, Μ. δερῶ, ἀόρ. ἔδειρα, β'. παθ. μέλ. δαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδάρην, παρακ. δέδαρκα καὶ δέδορα, παθ. ἀόρ. ἐδάρην, ἐξ ὧν ὁ Ὀμ. χρῆται τῷ παρατ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. Γδέρω, ἐβάλλω τὸ πετζί, αἴτ., Ὀμ. «Ἀσκὸν δέρειν τινά·» γδέρω ζωντανόν. 2) παρὰ νεωτ. ξυλίζω, δέρνω, ῥαβδίζω, μαστιγόνω, τσιτζάζω τὸν γυμνὸν τινός· καὶ προπ. ὑβρίζω, μαλώνω τινὰ σκληρά. «Ὃ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται, Μεν. (νεωτεροτύποι εἰσὶ δαίρω, καὶ δείρω· συγγενὲς φαίνεται τὸ τείρω, τετρ).

Δεσαυχήν, ὁ, ἡ Ζήτ. μεταυχήν.

Δεσέρτωρ, desertor, λειποτάκτης, Ἰγνατ. ἐπιστ.

Δέσιος, ου, ὁ. Ὁ Ἰούνιος μὴν παρὰ τοῖς Μακεδόσιν, ὡς τινες θέλουσιν. «Ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐνέα καὶ δεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων.» Ἐν τίτλῳ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου.

Δέσις, εως, ἡ (δέω). Δέσιμον, τὸ συνδέειν, ὡς, «Δέσις τῶν νεύρων.» 2) σύνδεσμος, κόμπος, ἁρμονία, συμπλοκή· καὶ ἡ περίπλοκὴ ὑποδέσεως, ἐν τοῖς τραγῳδίοις, καθὼς καὶ, πλοκή, ὡς, «Δέσις τῆς Τραγῳδίας.» Ἀριστοτέλους Ποιητ. ΙΒ'.

Δέσμα, ατος, τό (δέω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, δεσμός. Σίδηρα, δεσμά, Ὀδ. Α, 204. Θ, 278. 2) κεφαλόδεσμα, στολισμὸς κεφαλῆς ἀρχοντισσῶν, ἐν τῷ πλησ. Ἰλ. Χ, 468. «Δέσματα κρατερά, τὸ δέσιμον, ὁ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀνδρομάχης.

Δεσμευτικός, ή, όν. Εὔχρηστος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δένειν, Πλάτ. ἐν τοῦ

Δεσμεύω, Μ. εὔσω (δεσμός). Δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, σιδηρα, Γμ. Ὀμ. 6, 17. 2) δένω τι στερεὸν μὲ ἄλλο, συνδένω, ἑνόω, συνάπτω, Ἡσ. Ε. 479. καὶ βάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Δεσμέω, Μ. ήσω (δεσμός), = δεσμεύω, Λουκᾶς Η'.

Δέσμη, ης, ἡ· καὶ δεσμίς, ίδος, ἡ (δέω). Δέμα, δεμάτι, δεματάκι, Ἀθήναιος.

Δεσμιος, ὁ, ἡ, ἔτι δέ ὑηλ. καὶ δεσμία (δεσμός). Δεμένος, σταθηροδέσμιος· καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, εἰς τὰ δεσμά. 2) ἐνεργ. δεσμεύων, δένων, Αἰσχ. Εὐμ. 296. 319. 328.

Δεσμός, οῦ, ὁ (δέω). Βόιιον ὅσιμον, φυλακή, παιδεία, ὃ τῆς ἐπαίδευον τοὺς κακοῦργους, τοὺς ὁποίους μὲ σχοινιὰ καὶ μὲ ἁλύσους δεμένους ἐρρίπτον εἰς τὴν φυλακήν, Πλούτ. «Ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά.» ἐνγενεῖ, πᾶν σχοινίον ἢ τοιοῦτόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τί στερεῶς ἢ στερεώνεται, π. χ. ὁ ἵππος ἂν πῇ γάτιγ μὲ τὸ καπίστρι (Ἰλ. Ζ, 507.), τὰ παραβιὰ εἰς τὸν αἰγιαλὸν μὲ τὸ χοντρὸν σχοινίον (Ὀδ. Ν, 100.), τὸ λωρὶ τῆς πόρτας (πρὶν εὑρεθῶσι τὰ κλειδία), μὲ τὸ ὁποῖον κατεσφάλιζον τὴν θύραν ἔνοντες αὐτὸ εἰς παλοῦκι (Ὀδ. Φ, 241.). 2) ὁ κόμπος, τὸ δέσιμον, συμπλοκή, σύνδεσις, ἕνωσις, Δημοσθ. 3) τὸ δεμάτι, ὡς, «Δεσμὸς φρυγάνων.» — Ἐν τῷ πλησ. εὑρηται καὶ ὁ ὑφέτ. τύπος τὸ δεσμά, πρῶτον μὲν ἐν Ὕμν. Ὀμ., εἶτα δὲ ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.

Δεσμότης, ενεργ. Ὅποιος δένει, δεσμεύει, παιδεύει.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅποιος φυλάττει τοὺς δεμένους, φυλακισμένους, ἢ ὁ φύλαξ τῆς φυλακῆς, Λουκιαν. εἰς Πελεγ. ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ τὸν αὐτὸν, ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, κελεῖ.

Δεσμόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων τὰ χέρια δεμένα, μὲ δεμένα χέρια, Νικήτ. Χρον. Β'. 7.

Δεσμόω, ῶ, Μ. ώσω (δεσμός), = δεσμεύω. Συμπλέκω, ἑνόω, σμίγω· ἢ βάνω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὴν φυλακήν, ἤ ἐστι, τὸν ῥίπτω δεμένον εἰς φυλακήν, παιδεύω τινὰ εἰς τῶν δεσμῶν. Παθητ. δεσμόομαι τὸ αὐτό, Ἀρριαν. Προβλ. «Ῥάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη· κτλ. «Ἵππους μόνει δεσμοῦνται· ὅθεν

Δέσμωμα, ατος, τό. Τὸ δεσεμένον, δεμένο καὶ ἀντὶ τοῦ, Δεσμά, παρ' Αἰσχύλ. Πέρτ. 742.

Δεσμωτήρ, ῆρος, καὶ δεσμώτης, ου, ὁ (δεσμόω). Ὁ φυλακισμένος, δεμένος καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, Σοφοκλ. καὶ, Δεσμώτης, ίδος, ἡ, τὸ θηλυκ. ὁ αὐτός. Τὸ, δεσμώτης ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίθετον, δεμένος, φυλακισμένος.

Δεσμωτήριον, τό. Ἡ φυλακή, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάνουσι τοὺς δεμένους, κυρ. δημοσίους φυλακῆ, Δημοσθ.

Δεσπόζω, Μ. όσω (δεσπότης). Ἐξουσιάζω, αὐθεντεύω ἀπολύτως, ἀπεριορίστως (χωρὶς νὰ ὑπόκειμαι μήτε εἰς νόμους, μήτε εἰς ἄλλον τινά), Γεν. Ὕμν. Ὀμ. Δημ. 366, Πλάτ. Νομ. Β'. ὑπερῴ. δέ καὶ αἰτκτ. 2) κάμνω ἐμαυτὸ δεσπότην, γίνομαι δεσπότης· ἐξουσιάζω, κυριεύω τὴν γίνομαι κύριος τινὸς πράγματος, μετάγεν. πράγματος. Παθ. δεσπόζομαι, κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπ' ἄλλου τινός, ὑπακούω ὡς σκλάβος, ἢ ὑπήκοος.

Δέσποινα, ης, ἡ Ἡ κυρία (κυρὰ) τοῦ ἀσπίτιου, Ὀδ., ἐνῶ συναπτεται καὶ, «ἄνακτος δέσποινα», καὶ, «Γυνὴ δέσποινα», Ὀδ. Γ, 403, Η, 347., ἰδικῶτ. ἡ ὁποία ἔχει ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὰς σκλάβας της. Ἀπὸ τῶν Πινδάρου ἐστήμαινε καὶ ἡ βασίλισσα, ἡ ἔχουσα ἐξουσίαν, καὶ μετεχειρίζομεν. προστάζουσα τοὺς ὑπηκόους της ὡς σκλάβους. Πρβ. Θεοχρ. Ξεν. ἡ Ἀθηναῖς μάλιστα ἡ Περτεφόνη. (Παράγουσι τοῦτο τινὲς ἐκ τοῦ, δέος ποιοῦσα, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δεσπόζω)

Δεσποσιοναύτης, ὁ. Κατὰ τὸν Ἀθην. σελ. 271. ἐλέγοντο Δεσποσιοναῦται παρὰ τοῖς Σικυωνίαις, ὅσοι τῶν ἀπελευθερωμένων Μιλησίων εἰς τοὺς στόλους κατετάσσοντο ὡς ναῦται.

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ = δεσπόσυνος. Ἀνήκων εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ ὀσπητίου, Αἰσχυλ. Ἱκετ. 858 ἀμφίβ. μέντοι. Ὁ δὲ Κύριλλ. ἐν Ἰλ. Δ. σελ. 846. λέγει, ὅτι δεσπόσιοι, καὶ δεσπόσυνοι ἐκαλοῦντο οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι.

* Δεσποστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ δεσπόζω. Ἱκανὸς νὰ δεσπόζῃ ἀπολύτως, Ἀριστ. πολ. 7, 2, 9.

Δεσποσύνη, ης, ἡ. Ἀπεριόριστος ἐξουσία, δύναμις, καὶ ἡ προστασία ἑνὸς δεσπότου.

Δεσπότευος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ, η, ον· τὸ αὐτὸ καὶ δεσπόσιος. Ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην, παρ' Εὐριπ. «Λέχος δεσπ.», τὸ αὐθεντ. κρεββάτι, Τμν. Ὀμ. Δημ. 144. ὅθεν, ὁ Δεσποσυνεύς, ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου τοῦ ὀσπιτίου, ὁ τζελεπῆς κοκώνος (Ἀθην. Δ'.), καὶ, ἡ Δεσποσύνη, ἡ δυνάστρ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ τοκώνα (Πλουτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς Δυκ.) καί, »Τὰ Δεσπόσυνα« (παρὰ Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 2.), τὰ πρόχειρα, ὅσα κινήσουσιν εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ σπιτιοῦ, εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, τὸ κτῆμά του.

Δεσποτεία, εἰας, ἡ (δεσποτεύω). Ἀπεριόριστος ἐξουσία· καὶ ὁ τόπος, ἡ ἐπαρχία, τὴν ὁποίαν ἐξουσιάζει ὁ δεσπότης, Ἰσοκρ. καὶ Λουκ.

Δεσπότειος, α, ον, = δεσπόσυνος. Ἀνήκων εἰς αὐθέντην, δεσποτην, Λυκόφρ. 1183.

Δεσπότειρα, ἡ, Ἐκλην. τοῦ Δεσπότης. Γυνὴ δεσπόζουσα, ἐξουσιάζουσα, Σοφοκλ.

Δεσποτεύω, Μ. εὔσω, καὶ δεσποτέω, Μ. ήσω, = δεσπόζω, Πλάτ. εἰς Τίμαιον· μετὰ Γενικῆς.

Δεσπότης, ου, ὁ, κλητ. δέσποτα. Κύριος, αὐθέντης, ἐξουσιαστής, ἔξαρ. ὁποιος ἔχει ὑπηκόους εἰς μάλιστα σκλάβους εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τοὺς προστάζει μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, χωρὶς νὰ ὑποστάσηται εἰς νόμους· καὶ οἱ τύραννοι, ὅτε ὡμίλουν τοὺς δεσπότας των, ἔλεγον, »Δέσποτ' ἄναξ«, καὶ, ὡ »ναὶ δέσποτα, Ἀριστ. Κίρ. 90, 392, ἄρα δεσπότης, ἀπόλυτος αὐθέντης, ἐξουσιαστής. Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει οὕτω καὶ τὴν ἐν Σπάρτῃ ἀριστοκρατικὴν γερουσίαν. Ποιητ. λέγεται καὶ ἐπὶ θεῶν, καὶ μάλιστα, ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου. Συνήθως ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην ὀνομάζει μόνον τοὺς θεοὺς δεσπότας, Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 8. Εὐρ. Ἱππ. 88. 2) κτήτωρ, κύριος, οἷον ἵππου, πεδίων, νηῶν, Πινδ. Πυθ. 4, 94, 369. Ὀ. 1, 34. 3) παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. ὁ ἄνδρ, καθ' ὅσον ἐξουσιάζει αὐτοῦ ἀπ' αἰῶνος, καὶ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων μόνος ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ὡς δεσπότης ἅγιος, καὶ πάντες τὸν δούλειον αὐχένα τοῦτῳ ὑποκλίνουσιν 4) παρὰ Βυζαντινοῖς, ὁ υἱὸς καὶ ὁ κληρὸς τοῦ βασιλεύοντος, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. 5) πρίγιψ, σὲ ὡμα, διδόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ἀνθραγαθίζοντα τινὰ μεγάλην ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ βασιλείου ποιήσαντας. Ἡ συνήθεια δίδει τὸν τίτλον τοῦτον καὶ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς. (Μεθομηρ. λέξις, ἴσως συγγ. τῷ, δεσμός, δεσμώτης).

Δεσποτίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ δεσπότης, Ἀριστοφ. Δ'. Ἐπιστολ. 24.

Δεσποτικός, ἡ, ὁν. Λυήκων εἰς δεσπότην ἢ δεσποτείαν· ἐπιτήδειος, ἄξιος ἵνα δεσπόζῃ. »Δεσποτικαὶ συμφοραί«, δυστυχίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι τοῦ δεσποτου, Ξενοφ. 2) κλίνων, ἀνήκουσα εἰς δεσποτείαν, προστακτικός, κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς δεσπότου, Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. Μεταφ. τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος«.

Δεσποτικῶς, Ἐπίρ. τοῦ δεσποτικος.

Δεσπότις, ιδος, ἡ, = δεσπότειρα, καὶ δέσποινα, Εὐρ. Σοφ.

Δεσποτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ δεσπότης. Δεσποτάκης, μικρὸς δεσπότης (λέγεται ἐπὶ καταφρονήσεως, καὶ ἀστειισμοῦ), Εὐρ. Ἡλ. 267.

Δεσποτός, ἡ, όν, = δεσποστός, ἐμφ. Ἐξουσιαζόμενος, ἢ ἄξιος νὰ δεσπόζηται, ἐξουσιάζεται, ἢ εὐκόλως ἐξουσιαζόμενος, Ἀριστοτ. Πολιτ., ἔνθα ἄλλοι δεσποστός ἀναγινώσκουσι.

Δεσπώ, ῆς, ἡ (ὑποτονμ. τοῦ, »λαμπάς«, κυρ. ἀγλ. τοῦ, δέτος). Συνδεδεμένα φρυγανίδες, ἕνα δεμάτι ξυλίων σεσειρων, φακλα, συνισταμένη ἀπὸ διάφορα ξηρὰ ξύλα, ὁμοῦ εἰς ἓν δεμένα· ὅθεν τὸ παρὰ Πολυβ. Γ'. 93. »Λαμπάδας δεσμεύειν«. Ἐν Ἰλ. Α, 594. καὶ Ρ, 663. »Κειόμεναι δεσπάδες, δεδεμέναι λαμπάδες ἐκ ὀχέων, τὰς ὁποίας ὕστερον ἄλειφον καὶ μὲ πίσσαν. 2) ἡ κερκαλὴ τοξικορρόου, συγκεκμένη ἐκ πολλῶν ἀγλίδων, γελγιδίων (τσιλίδων).

Δέστις, ιδος, ἡ. Μικρὰ λαμπάς, φακλα, Γαλην. Πλουτ. Ἱππόκρ.

Δετός, ἡ, όν (δέω). Δεμένος, συνδεδεμένος· καὶ ἡ φιὰ δέσιμον.

Δεύομι, καὶ δευέω (Ἐπιτ. Δεύω), ὅθεν ποιητ. ἀπαρ. μέσ. μέλ. δευήσεσθαι, Ὁμ.

Δεῦκος, τό, = γλεῦκος, Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 1037. καὶ Β'. 267. καὶ 390.

Δεῦμα, ατος, τὸ (δεύω). Μούσευμα, βρέξιμον, τὸ βρεμμένον καὶ μουσκεμένον, 2) εἶδος τεχνικῶς μαγειρευμένου φαγητοῦ ἐκ ψαριῶν, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 1, 50., ἔνθα ἄλλοτε δεύτατα ἀναγινώσκεται.

Δεύνυστος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Δεόνυσος, ὅ ἐστι, Διόνυσος, ὡς Θεόκριτος ἀντὶ Θεόκριτος, Κλευδίκος ἀντὶ Κλεοδίκος. Κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. σ. 259, 28 ἀντὶ δεύνος Νύσης, τὸ δεῦνος ἐστι σῆμερ Ἰνδιστὶ ἀντὶ βασιλεύς.

*Δευολάτο, ποιητ. ἀντὶ δεύοιντο, ἐκ τοῦ δεύω, ἐλλείπω, Ἰλ.

*Δεύομαι, ποιητ. ἀντὶ δέομαι, Ὁμ. ἴδε δεύω.

Δευρί, Ἐπίρ. Ἀττικῶς, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ, δεῦρο, Ἀριστοφ. Νεφ. »Βλέπε νῦν δευρί«, βλέπε τώρα ἐδῶ.

Δεῦρο, Ἐπίρ. Ἐδῶ, εὐθὺς ἐδῶ, ἔλα· ἐπὶ τόπου, μὲ ὅλα τὰ κινήτως ῥήματα, »Ἔχρεε δεῦρο,« ἔλα ἐδῶ. παρ' Ὁμ. δὲ πολλάκις καὶ ὡς παρακελευστικὸν καὶ ἐλπιτικόν, σιγὴ γῦρα ἐδῶ, »Λέγε δεῦρο, Ἰλ. Ρ, 685. »Δεῦρ' ἄγε«, Ὀδ. Θ, 145. »Δεῦρ' ἴθι«, Ἰλ Γ, 130. καὶ, »Δεῦρ' ἴτω« Ἰλ. Η, 75. Σημ. τὸ βῆμα ἔστι πάντοτε ἐν τῷ ἐνικῷ, μετὰ δὲ τοῦ πληθυντ. τίθεται τὸ, δεῦτε. Τίθεται δὲ τὸ δεῦρο καὶ ἄνευ προστακτικῆς, ὡς Ὀδ. Θ, 292. »Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν«. Κατ' ὀπλασ. ἔστιν ἡ ἐκφορὰ ἐν τῷ, δεῦρο τότε, Ὀδ. Ρ, 443. Ἰλ. Ξ, 300, ἔνθα τὸ τόδε καὶ δεῦρο ταυτόσημα. 2) ἐδῶ, ἐπὶ ῥημάτων εἰς μερικὰ ῥήματα, π. χ. παραστῆναι, παρεῖναι, ἐνοῦς προηγηθείσης κινήσεως, κεῖται ἡ σημασία τῆς παρουσίας, εἰς τρόπον ὥστε μένει καὶ ἐνταῦθα ἡ καθ' αὐτὸ ἰδέα τοῦ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Γ', 405. »Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης«. συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἱστ. Ἡδ. Φυσικ. σ. 57. Α. 3) ἕως ἐδῶ, ἕως τώρα, ἐπὶ χρόνου, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ., καὶ μάλιστα Τραγ. Λέγεται δὲ καὶ, »Δεῦρ' ἀείρω, ἕως εἰς τὴν ὥραν, ἕως τοῦ νῦν, Valck. Φοιν. 1215 Pors. Ὀρεστ. 1674. συχνάκις δὲ μετὰ τοῦ, μέχρι, ἰδ., »Οὓς ἐξ ἑωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διελιλυθάμεν« (Πλατ. Νομ. Ζ'.)· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρχεσθαι, ὡς Εὐρ. Φοιν. 273. »Κλείετε καὶ τὸ δεῦρον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ« καὶ Θουκ. »Μέχρι τοῦ δεύρου, ἕως τώρα« καὶ Ἀριστ. Θεσμ. 656. »Τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει«. Ὁ Ἀριστοφ. ἔχει ἀντὶ δεῦρο καὶ τὸ ἐπιτεταμ. Ἀττ. δευρί. – Ἆρα, τὸ, δεῦρο σημαίνει ἐνταῦθα, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἕως ἐδῶ, καὶ ἀπολύτως μὲν, ἀντὶ τοῦ, ἴσι, ἔλθε, ἔλα, προστακτικοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. »Δεῦρο σύ·« καὶ παρὰ Μουσαίῳ, »Δεῦρο μοι εἰς φιλότητα,« (τσυνομιλεῖ δὲ ἐνίοτε μὲ τὸ φέρε, ἄγε, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. »Καίμοι δεῦρο εἰπέ·« ἔλα νὰ μοῦ εἰπῇς τώρα. Εὐριπίδειται δὲ καὶ ἀναφορικῶς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Β'. 874. »Δεῦρο δαίμονες ἔμπαιε«, ἀντὶ τοῦ οἵτινες, οἱ ὁποῖοι· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι, Δόγ. 41. σελ. 183. »Δεῦρο οἱαίτοτες«. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, δεῦρω ἀνῆρται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐξ ὧν ὅμως ὁ Διν. διορθωτέον ἐν Ἰλ. Γ, 240, πρβ. Ἡρωδ. ἐν Διν. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 26, 31. καὶ Schaef. Appar. Demost. 1. σ. 666.

*Δεύς, Αἰολ. ἀντὶ Ζεύς, Κοεν. Γρηγ. σ. 599.

Δευσοποιέω (δευσοποιός). Βάπτω εὔμορφα, γνησίως, καλῶς· ἐν γένει, βάπτω, βάφω, Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 21. »Φύσει γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδεραστῇ δευσοποιοῦσι τὰς παρειάς«. ὅθεν

Δευσοποιΐα, ἡ, Ἡ καλή, μὲ λαμπρὰ χρώματα βαφῆ· καὶ ἐν γένει, ἡ βαφή.

Δευσοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, τὸ (δεύω). Ὁ μὲ εὔμορφα, λαμπρὰ χρώματα, ἢ γνησίαν βαφὴν, ἐπί τε ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, ὅθεν, »Χρῶμα, βαφή, τὸ ὁποῖον βάπτει, ἢ χρωματίζει καλῶς, διαρκῆς, γνησία, καὶ ἀνεξάλειπτος βαφή· χρωμάτισμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποπλύνεται, δὲν ἐξαλείφεται ποτέ, Πλάτ. Πολ. Δ'. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς Βασιλειος ἐν Χειρογρ. περιγράφει ἑαυτὴν τὴν βαφὴν οὕτω. »Δευσοποιὸς βαφὴς, τῆς μετὰ στύψεως γινομένης, καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ἱματίου τὸ ἄνθος«. 2) μεταφορικῶς, ἀνεξάλειπτος, διαρκὴς, ἀνεξίτηλος, ἀψάρατος, ἀλητμόνητος, Πλατ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σ. 75. Ast. Πλατ. Πολ. 4, 7.

*Δευτάτιος, α, ον, ποιητ. τύπος ἀντὶ, δευτατος, Ἰακ. Ἀνακδ. Π. φ. 74.

Δεύτατος, η, ον, ὑπερλ. τοῦ δεύτερος, ὡς τὸ ὕστατος. Τελευταῖος, πάντων ὕστερος, ὁ πλέον ὑστερινός, Ὀδ. Α, 266. »Ὃς γὰρ δευτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν·« καὶ Ἰλ. Τ, 31.

Δεῦτε, Ἐπίρ. Πλεῖά μὲν πλησιυντ. τοῦ δεῦρο, ἔλθετε, ἐλάτε ἐδῶ, ὡς τὸ δεῦρο, ἀεὶ δὲ μετὰ πληθ. ῥήματος, καὶ καλὸ μέρος προκλήσεως, ἔξαιρ. »Δεῦτε φίλοι« (Ἰλ. Ν, 481.), καὶ (Ἰλ. Χ, 450.) »Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον«. Ἐνίοτε δὲ τάσσεται καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ἄγετε, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 350. »Δεῦτ' ἄγετε·« παρ' Ὁμήρῳ. δὲ ἐν Ὀδ. Ω, 11. καὶ μετὰ ἑνικοῦ »Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες«, εὑρηται· ἔστι δὲ καὶ φιλόν μέρος προτροπῆς καὶ παρακελεύσεως, ὡς ἀνωτέρω, ἐλάτε, (εἶτε Τουρκ.). (Κατὰ μὲν Βοττμ. κατὰ συναίρ. τοῦ δεῦρ' ἴτε, κατὰ δὲ Δημμιου, παρὰ τὸ ἴθι, ἴθετε, δεῦτε, δεῦτε, τρόπον τινὰ ἀράμετε).

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δευτεραγωνιστής, ἔχω τὰ δευτερεῖα ἐν ἀγῶσι, τοῦτεστιν, ἐπὶπλον μὲν κριτηρίου ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ἀβοκάτου, ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ὑποκριτοῦ, εἶμαι δηλ. δεύτερος κάθε ἀγῶνος.

Δευτεραγωνιστής, οῦ, ὁ (δεύτερος, ἀγωνιζόμαι). Εἶμαι ὁ δεύτερος ἀβοκάτος εἰς τὸ κριτήριον, ἢ ὁ δεύτερος ὑποκριτὴς εἰς τὸ θέατρον, καὶ γενικῶς κάθε δεύτερος ἑνὸς ἀγῶνος, ἢ μιᾶς ὑποθέσεως, τὸ δεύτερον ἐνεργοῦν πρόσωπον. πρὸ. πρωταγωνιστής, ὑστεραγωνιστής. (Ὁ τρόπος ἐλήφθη κυρ. ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ συνηγόρων δευτέρου, ὅστις παρατίθεται τὸ δεύτερον πρόσωπον, σχῆμα, ῥάλλων).

Δευτεραῖος, α, ον. Τὴν δευτέραν ἡμέραν, εἰς δύο ἡμέρας συμβαίνων, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Ε'. »Δευτεραῖοι ἥλωμεν«, εἰς δύο ἡμέρας, μετὰ δύο ἡμέρας. 2) δεύτερος τὴν τάξιν, Δευτερώρεος. Ὁ τὰ δευτερεῖα τινὸς ἔχων· τοποτηρητὴς· δευτερεύων, Συνέσιος.

Δευτερεῖα, τὰ. Ἡ δευτέρα τάξις, ὁ δεύτερος τόπος, βαθμὸς κατὰ τὴν τάξιν, ὅτε ἐν χρήσει καὶ ἑνικῶς, Διοδ. Α. 2, 133. 2) ἰδίως δὲ καὶ μόνον πληθυντ., ὑπονοουμ. ἄθλα, τὸ δεύτερον ἄθλον, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἢ δευτέρα ἀντιμοιβή, Πλούτ. εἰς Ἄρατ. »Οἱ ταῦτα δίδοντες βασιλεῖς εὐαγγελίων δευτερεῖα«.

Δευτερέσχατος, ὁ, ἡ. Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἔσχατον, μετὰ τὸν ὀλοστερινὸν, ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Χειρουργ. Παλ. 94.

Δευτερεύω, Μ. εὔσω (δεύτερος). Εἶμαι δεύτερος κατὰ τὸν βαθμὸν, τόπον, κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὴν τιμὴν, ἢ κατὰ τὴν ποιότητα. »Δευτερεύειν τινος, (Διοτκορ. Β'. 47.) ἀπολείπεσθαι τινός τι, ἧττον, χείρω εἶναι τινός τι, εἴς τι, ἥττων εἶμαι χειροτερος, κατώτερος ἀπό ἄλλον τινά· καὶ ἐπὶ μαχης, ἀντὶ τοῦ δὲν σοῦ ὁμοιῶμαι τόσον, νικῶμαι τρόπον τινα, μένω κατώτερος τοῦ ἄλλου· ἐν γένει, εἶμαι ἄνετος, ἀνόμοιός τινι, δὲν εἶμαι ὁμοιός του. Μετὰ δὲ ἀντ., τινί, ὡς, »Δευτερεύειν τινι«, Πλούτ. εἰς Εὐμ. ἔχω τὴν δευτεραν τάξιν, τὸν δεύτερον τόπον (ῥάλλων) εἰς ἕνα ἀγῶνα, ἢ εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, εἶμαι ὁ δεύτερος, ὁ δευτερεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κτ. »Δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες« ἐπίσης ἐν χρήσει καὶ τὸ »Δεύτερα λέγειν τινί«, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. 76. »Τῷμαίῳ αἰσχρὰ τὰ δεύτερα λέγοντα (ἀντὶ τοῦ δευτεραγωνιστοῦντα) πρῶτον εἶναι τῶν ἄλλων«.

Δευτερεύζω, Μ. ἀσω. Ἔχω τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον βαθμόν, εἶμαι ὁ δεύτερος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ῥάλλιν. Ἀριστοφ.

Δευτερία ες, ὁ (ὑποσυνθ., οἶνος). Τὸ δεύτερον κρασί, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀφ' οὗ πραβεῖον τὸ πρῶτον, βάλοντες νερὸν ἔπειτα εἰς τὸ τζίπουρα, τὸ λάγγιρον.

Δευτέρεον, τό· ἢ τὰ δευτέρια, ἡ, τὰ δεύτερα. Τὸ ὕστερον τῆς γενιᾶς, τὸ ἀπόλειπον, ἡ μερβρίνη κτ., μὲ τὴν ὁποίαν κῆτο τειλιγμένον τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καὶ ἤτις ἐκβάλλει μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ (κειτέρι), secundinae, Δοσκ. καὶ Παῦλες Αἰγ. ς. 75. Α. 87. ὐδέτ. τοῦ

Δευτέρεος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν δεύτερον τόπον, ἢ τάξιν, ἢ ἐκ τῆς δευτέρας ποιότητος.

Δευτεροβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁποιος ἀλλάζει τὴν δευτέραν φορὰν, δύο φοραῖς τὰ ὁδόντια, Πολυδ.

Δευτερογαμέω, ῶ (δευτερόγαμος). Ὑπανδρεύομαι τὴν δευτέραν φοράν, δευτερονπανδρεύομαι, Παλαιὲτ. ὅθεν

Δευτερογαμία, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος.

Δευτερόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ δευτερονπανδρεμένος. (Σ)

Δευτερεκάτη, ης, ἡ. Ἡ δεύτερα δεκάτη, δ' ἐστι τὸ δεύτερον δεκάτισμα, δεκατιά, Ἱερῶν εἰς Ἔξεκ.

Δευτερόζυγος, ὁ, ἡ. Ὁ ἑλκόμενος εἰς τὴν δευτέραν συζυγίαν, Γραμμ.

Δευτεραναιτέω, ῶ (κοῖτη). Κοιμῶμαι ἀνὰ δύο, μὲ ἄλλον δεύτερον ὁμοῦ, ἢ κοιμοῦμαι τὴν δευτέραν φορὰν, Ἀθήν. σελ. 564.

Δευτερόκλητον, ὄνομα τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

Δευτερόλεκτος. Τετραγεννημένος.

Δευτερολογέω, ῶ. Κάμνω δευτερολογίες, ἀ δεύτερα μέρη εἰς τὴν ὁμιλίαν, δεύτερος ῥήτωρ, ἢ ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον, τὸν δεύτερον ῥόλλον, ὡς καὶ τὸ »δευτεραγωνιστέω«. Μακκαβ.

Δευτερολογία, ἰας, ἡ. Ἡ ὁμιλία τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος· ἢ παράστασις (ῥόλλου) τοῦ δευτέρου ὑποκριτοῦ τῶν δεύτερων, ἢ τῆς δευτέρας σκηνῆς. 2) ἡ ἐπαναλῆψις ἐν τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ἐκτοῦ

Δευτερολόγος, ου, ὁ (λέγω). = ὑστερηγωνιστής. Ὁ δεύτερος εἰς τὸ λέγειν, εἴτε ῥήτωρ, εἴτε κωμικὸς, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἢ ὑποκρίνεται μετὰ τὸν πρῶτον. Ὁ μὲν πρῶτος λέγεται πρωτολόγος, καὶ ὁ τελευταῖος, ὑστερολόγος, ἢ καὶ ἄλλως, πρωταγωνιστὴς, καὶ ὑστεραγωνιστής, Στοβ. Ὁμιλ. 37. Ζήν. Δευτερεύω.

Δευτερονόμιον, τό (νόμος). Ὁ δεύτερος νόμος. Οὕτω λέγεται τὸ πέμπτον Βιβλίον τοῦ Μωυσέως, καθὸ περιέχον τοὺς δευτέρους νόμους.

Δευτεροπότμος, ὁ, ἡ (δεύτερος, πότμος), = ὑστεροπότμος. Λέγεται ἐπὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον διὰ ἀπεθαμένον, καὶ πάλιν ἔρχεται, ἢ ὁ ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἐχθροῦ, Ἡσυχ.

Δευτεροπροσωπεῖν, ἔχειν σημασίαδευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα. Ῥῆμα τοῦ δευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτεροπρώτων Σάββατον, Λουκ. ς'. Σάββατον δεύτερον ἐκ τῶν πρώτων ἑπτὰ τῆς Πεντηκοστῆς, δ' ἐστὶ τὸ δεύτερον μετὰ τὸ Πάσχα.

Δεύτερος, α, ον. Ὁ δεύτερος κατὰ τὸν τάξιν, κατὰ τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ βαθμόν, παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἰλ. (Ψ, 265. 456. κτ.), καὶ πάντοτε ἐπ' ἐκείνου, ἔστις ἔστι κατιτερος ἄλλου κατὰ τὴν μάχην. »Σοὶ δευτερόν ἐστιν, σοὶ παραβλέπεται, σοὶ συγχωρεῖται, Ἡσ. Ε', 34. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστ. συχνότερον οὕτω, Θουκυδ. ς'. »Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην«. »Δευτερον πρωτεύειν«, ἔχειν τὸν πρῶτον τόπον μεταξὺ ἀνθρώπων ἢ ἔθνους τῆς δευτέρας τάξεως. »Οὐδενὸς δευτέρου, μὴ κατώτερος ἀπό τινος ἄλλου τινα, Ἡροδ. Α', 23. »Δεύτερόν τινος τινα ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖν, τιθέναι, βάλειν, κ. τ. λ. εἶναι κατόπιν τοῦ πρώτου, ἧττον κατώτερον τοῦ ἄλλου. »Δευτέροι τινος γίγνεσθαι, εἶμαι κατώτερος ἑτέρου, νικῶμαι ὑπ' αὐτοῦ, succomber. »Μετ' ἐμὲ δευτερεύων«, ὁ πλησιέστατος μετ' ἐμέ, ὁ εὐθὺς μετ' ἐμέ. »Τὰ δεύτερα«, = δευτερεῖα καὶ δεύτερον, ὁ δεύτερος βαθμὸς, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἢ δευτέρα αἰτιολογία, Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. καὶ ὁ αὐτὸς, »Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν«, ἀντὶ τοῦ τὰ δευτερεῖα εἶχεν εἰς τὴν τιμήν. »Πάντα δεύτερα γαστρὸς ποιεῖται«, οὐτί, προτιμᾷ πάντα τὴν γαστέρα. Τίθεται καὶ ἀντὶ ἕτερος, Θουκυδ. 3, 49. κεἰς –, δεύτερος«, ἀντὶ ὁ ἕνας – ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο, Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 174. Ὑπερθ. δεύτατος, ἐλλιπέστατος· ἐπιτοπλείστου δὲ ἐπὶ χρόνου, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 51. Ἐπίρρ. δευτέρως, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 955. Ε. 2) σημαίνει ὕστερος, δεύτερος κατὰ τὸν χρόνον, καιρόν, ὡς, »Δεύτερος ἦλθε«, ἦλθεν ὕστερος ἑτέρου δύε, ὁ. ε. ἦλθεν ὑστερώτερον, Ὁμ. Ἰλ. Χ, 207. »Δευτέρῳ χρόνῳ« (Παῦλ. Ὁλ. 1, 69.) ἀντὶ ὑστέρῳ, μετέπειτα, ἄλλον καιρόν. »Ἐμεῖο δεύτερος« (Ἰλ. Ψ, 458. κ. ε. εἰ ὕστερος ἐμοῦ, οἱ μείναντες μετ' ἐμὲ, μετὰ τὴν ἀπέρασίν μου. »Οὐ ἔτι δεύτερον ὧδε ἕξει ὄχος κραδάνων« (Ἰλ. Ψ, 426.), δὲν θέλει μοὶ ἔλθῃ καὶ δεύτερον φορὰν οὕτως εἰς ἐμὲ λύπη εἰς τὴν καρδίαν. »Δεύτερα φροντίδες σοφώτεραι« ἐπὶ δὲ φυτῶν, τὰ μετὰ τὴν τομὴν ἀναβλαστήματα). Ἰδίως δὲ ἐν χρήσει κατὰ σημασίαν χρόνου συχνάκις ὡς ἐπίρρ. »Δεύτερον, ἢ χρόνου δεύτερου πάλ, ἢ, δεύτερον αὖτις, ἀντὶ δεύτερα, τὴν δευτέραν φοράν, μετὰ ταῦτα, πάλιν, ἀντίθ· τῷ, πρῶτον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 513. Γ, 332. Ε, 855. Η, 248. Α, 19. κτ. Ἐν τῷ περῶ λέγω συντόμως τὸ, δεύτερα (ἀντὶ δεύτερον), ὅπερ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἅπαξ, ἐν Ἰλ. Ψ, 538. »Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ ὦμεν ἀέθλιοι, ὡς ἐπειτε, δεύτερα«. Ἄπτ. αὖτις δεύτερον. »Δεύτερος ἦεν«, αὖτις ἦλθεν ὡς δεύτερος, ἦλθον μὲ ἄλλον ἕνα, καὶ οἱ δύο ἦλθον, Ἐρμ. Vit. σ. 721. »Τὸ δεύτερον, ἢ ἐκ δευτέρου«, αὖτις, καὶ δεύτερον φοράν. (Τὸ δεύτερον ἔχει σχεδὸν καθ' ὅλα τὴν σημασίαν τοῦ ὕστερος, ὥστε ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δεύω, δέω, ἐλλείπει, εἶμαι κατώτερος, ἔστω ἀνομφιβόλως ἡ ἐλληνική).

Δευτεροπράτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, ἢ μετὰ τὸν πρώτου ἱστάμενος, Θεμιστ. σελ. 375. Ηρβ. πρωτοστάτης.

Δευτερόσχεσος, ὁ, ἡ (ἔχω), = Δευτεροῦχος, Λυκόφ. 203.

Δευτεροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), ἐνεργ. Ὁποιος ἐγέννησεν, ἢ γενᾷ δύο φοραῖς, καὶ δεύτερα φοράν, Ἀριστοτ.

Δευτερότοκος, παθητ. Ὁ τὴν δευτέραν φορὰ γεννημένος, ὁ μετὰ τὸν πρῶτον γεννημένος.

* Δευτερουργέω (δευτερουργός). Ξαναδουλεύω μὲ τὴν μηχανὴν καὶ ξενοπαστρεύω, ἐπὶ ἱματίων, Friser.

* Δευτερουργής, ές, ὁ, ἡ (ἔργον). Ἐκ νέου παστρευμένος, ἢ τὰς τριῆς καθαρισμένος, ἐπιμαστίων, ἄλλως »Ἐπίγναφος«. Ἴδε καὶ δευτερουργός.

Δευτερουργός, ὁ, ἡ. Ἐνεργῶν ὡς δεύτερος εἰς μίαν πρᾶξιν, ἢ ἐνέργειαν, ἢ ὁ τὸν δεύτερον τόπον ἔχων αὐτῆς τῆς πράξεως, ὡς »Διὶ τοῦ σώματος κινήσεις δευτερουργός«, Πλάτ. Νομ. Ι. καὶ ἐπιθετ. (ὡς »δευτερουργὸς τέχνη«, Πολυδ.) ἀχρεῖος, ποταπὸς, κατώτερος. 2) ὁ παστρεύων καθαρίζων τὰ λερωμένα φορέματα, ὅθεν καὶ ὁ οὕτω παστρεμένον φόρεμα. »Δευτερουργία« καλεῖται, ἄλλως δὲ καὶ »Ἐπίγναφος«. (Πολυδ. Ζ. 77.), ἢ δὲ τοιαύτη ἐξεργασία. δευτερουργεῖν καὶ δευτερουργία, λέγεται, ὁ αὐτός.

Δευτερουχος, ου, ὁ (ἔχω). Ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον τόπον, ἢ βαθμόν, Λουκ.

* Δευτερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ἀντιχῶ, ἐπαναλαμβάνων, λέγων τὸ αὐτὸ, ἠχῶ, Νόνν. Διον. 2, 119.

Δευτερόω, ῶ, Μ. ώσω. Δευτερόνω, κάμνω καὶ ἐκ δεύτερον, ἐπαναλαμβάνω, ὡς, »Δευτεροῦν τὸν ἀγρόν«, ὀργόνω καὶ δεύτερα γράπτω τὸ χωράφι· πρβ. τριτόω· ὄθεν

Δευτέρωμα, ατος, τό. Ἡ ἐπαναλῆψις, καὶ ἐπαναλαμβανόμενον, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 20. καὶ 600.

Δευτερώσις, εως, ἡ. Τὸ αὐτὸ· ἐνλ. τὸ νὰ δευτερόνῃ τινάς. 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις, Βασιλ. Δ', 23., δευτερώσεις, αἱ παραδόσεις, αἱ παπαπαράδοται καὶ μὴ γεγραμμέναι ἱστορίαι καὶ ἔκθεμα τῶν Ἰουδαίων, Ἐκκλ. Συγγρ. ὄθεν

Δευτερωτής, οῦ, ὁ. Ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐξηγητὴς τῶν τοιούτων παραδόσεων, καὶ τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ Ῥαββῖνοι τῶν Ἰουδαίων, Ἱερών.

Δευτήρ, ῆρος, ὁ (δεύω). Ὀργανόνι, ἐργαλεῖόντι τῶν ψωμάδων, καὶ τῶν μαγείρων, ὑφ' οὗ ἀνακατώνουσι, Πολυδ. Γ. 105.

Δεύω, Μ. δεύσω, Αἰολ. καὶ ἐπ. τύποι ἀντὶ ἤλ. Ἐλλείπω, λείπω, χρειάζομαι. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀόριστος, Ὁδ. Ι, 493. 540. »Τυτθὸν ἐδεύησεν ὀϊὸς ἄκρου ἱκέσθαι«, ἐλλείψεν ὀλίγον νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τιμόνι, ἢν τὸ ἐπέτυχεν, ἢ ὀλίγαν ἀκόμη ἔλιπε διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Συχνότερον ὅμως κατὰ μέσην ὁλόσεται, δεύσομαι, Μ. δευήσομαι, Ἀποδ. παθ. μετὰ μέλλ. καὶ συστάσ. ἐπιτοπολύ γεν. πράγμ., κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἔχω χρείαν, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστερῶμαι, Ὁμ. »Θυμοῦ δευομένοιο« (Ἰλ. Ι, 204). αὖτε, ὑστερημένος τῆς ζωῆς· ἴδε καὶ Ἰλ. Α, 468. 602. Β, 431. 709. κ. τ. λ. Ἐπομ. σημαίνει καὶ, εἶμαι ἐλλιπὴς, κατώτερος τινός, ὡς »Μάχης ἐδεύετο πολλὸν« (Ἰλ. Ρ. 142)«, κατὰ τὴν μάχην σὺ εἶσο πολλὰ κατώτερος. »Ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείοων« (Ἰλ. Ψ, 484). κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ὅλα εἶσο κατώτερος τῶν Ἀργείων. (παρὰ τὸ δέω, ἐπηνθύσει τοῦ υ)

Δεύω, Μ. εὐσω. Βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρὸν, Ὅμ., ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθητ. »Πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἱδρῶ« (Ὀδ. Ε, 551). »Δάκρυσι δεύεσθον εἱματ' ἐμὰ« (Ὀδ. Π, 260.)· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τὸ, βρέχω, ἐπὶ ἐμῶν, στεγνῶν πραγμάτων, ἐπ. Ἀσ. 482, ὡς Οἱ ἱδρῶτες ἔβρεχον αὐτὸ τῆς γεν. καὶ τῷ ὄντι, ὡσὸ Ὅμ. ἐν τῷ καταδύειν. Ἡρωδ. »Δάκρυσι πᾶσα καὶ ῥητίνῃ δεδευμένη«. 2) πληρόω, γεμίζω, ὡς Ἰλ. Β, 471. »Γλάγος (τὸ γάλα) ἄγγεα δεύειν«. 3) ἀνακατόνω μὲ ὑγρόν τι, προσμίγνυμι, ὡς ζυμάρι, ἀλεύρι· καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀλείφω, βάπτω, ὄθεν τὸ, δευσοποιός. 4) χύνω τί, κάμνω νὰ χυθῇ, π. χ. αἷμα, Σοφ. Αἰ. 376. Παρὸ δὲ Ἡσυχ. Σμυρν. 4, 411. εὕρηται ἀκτῖνος ῥήματος ἐεύσης ὁ αὐρ. πνέυσαν ἀφρῷ. (Συγγ. τῷ, οἶγω καὶ διαίνω).

Δεφένσεις, ὑπεράσπισις, καὶ δεφενσίζω, ὑπερασπίζομαι, καὶ, δεφένσωρ, ὑπερασπιστὴς, ἐκ τοῦ Λατ. defensio, defendo, defensor. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔνδικος.

Δέφω, Μ. ψω, καὶ Αἰολ. καὶ Δωρ. δεύφω· ἡ αὐτὸ καὶ δεύω, δεψέω, ἐκ τοῦ δέω, δεύω, σημαίνει τὸ, διαίνω. Κυρίως, ὑγραίνω καὶ μαλακίνω, βρέχωντάς τι τὸ μαλακύνω, ἢ ζυμώνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τι μὲ τὰς χεῖρας καὶ τὸ μαλακύνω, κατεργάζομαι, μαλάττω, καθὼς κάμνομεν τὸ κηρί, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν δερμάτων, τομαρίων, βυρσοδέψων, κ.τ.λ. ἐνν. "Οὐεν τὸ Μετ. δέρεσθαι, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 290. καὶ παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 80, ἐπὶ (ὀνανισμοῦ) μαλακίας, μαλακίζομαι, ἀποσπερματίζομαι.

Δεχάμματος, ὁ, ἡ (δέκα, ἄμμα). Ὁ ἔχων δέκα κόμπους, κομπία, ἢ σηλναΐς, Ξενοφ. Κυν.

*Δέχται, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ δέχομαι, χωρὶς ἀναδιπλασιασμοῦ, ποιητ. Ἰλ. Μ, 147.

Δεχήμερος, ου, ὁ, ἡ (δέκα, ἡμέρα). Ὁ ἔχων, ἢ παρῶν δέκα ἡμέρας. »Τὸ δεχημερονές, τὸ δέκα ἡμερῶν διάστημα, Πλάτ. καὶ Θουκυδ.

Δέχηαι, ἐπ. ἄπαρ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκτοῦ δέχομαι, Ἰλ. Α, 23. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. c.

Δέχμενος, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ δεχόμενος, καὶ δεγμενος τὸ αὐτό.

Δέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δέχομαι, ἐν Ἐπιγρ. »Δέχνυτο μαρτυρίηνε, Ὀρφ. Ἀργ. 566.

Δέχομαι (Ἴων. δέκομαι, ᾧ περ ὅμως ὁ Ὅμ. οὐ χρηται), Μ. δέξομαι, καὶ δεδέξομαι, Ἰλ. Παρακ. δέδεγμαι, Ὑπερσ. ἐδεδέγμην, Παθ. ἀόρ. ἐδέχθην. — Ὡς ἐπιρρ. κατὰ συγκ. ἀορίστου τόπους σημειωτέον μάλιστα. δέκτο, γ'. ἐνικ., Ἰλ. δέξο, β'. ἐνικ. προστ., Ἰλ. δέχεο, ἅπαρ. Ἰλ. δεγμενος, μετοχ. Ὅμ. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. c. — Ἀποδ. Μέτ. — Τινὲς θεωροῦσιν ὡς ἰδιωτ. τύπους τὸ, »Δεδοκημένος, ἐνεδρεύων, Ἰλ. (ἰδὲ δοκεύω) καὶ τὸ, »Δείδεγμαι, χειροτῶ, ἀπάζομαι, ὑποδέχομαι, Ὅμ. Ἰδὲ δείννυμι. Παράγεται ἐκ τοῦ δεξιός, καὶ πολλὰ συγγεν. τῷ, δείννυμι. Σημαίνει δέ

1) ὡς τὸ κοινῶς δέχομαι, πέρνω εἴτε δίδεταί μοι ἡ ἐγχειρίζεται, Ὅμ. μὲ μερικοὺς ἰδιαιτέρους προσδιορισμούς. α') ἀποδέχομαι, δέχομαί τι εὐαρέστως, ὡς, μῦθον (Ὀδ. Τ, 271), ἡγοῦν δὲν πέρνω ἕνα λόγον. β') δέχομαι ἀγγέλους τί, ὡς, »Κῆρκα, τὸν θάνατον, ὑπομένω σταύρωσ, στέργω, Ἰλ. Σ, 155. γ') δέχομαι κύρνους, ὡς, ἰρὰ (ἐπὶ Διὸς, Ἰλ. Β, 420) καὶ μετὰ τοῦ, προφρων, Ἰλ. Ψ, 647. πρβ. Ἰακ. Β. σ. 187. δ') δέχομαι φιλοξένως, ὑποδέχομαι, φιλικῶς δεξιοῦμαι, ὡς Ἰλ. Σ, 331. »Ἠδὲ σύ μὲ ἰοτήσαντα δέξοαι ἐν Μεγάροισι γέρων Πηλεύς· καὶ Ὀδ. Τ, 316. καὶ παρὰ Ξενοφ. »Δέχεσθαι ξένους· ἢ καὶ πληττειν, »Στέγῃ, πυρὶ δεχεσθαι τινα», Valcn. Ἱππ. 82. ε') ἐπὶ πολεμίων καὶ ἐναντίων σημαίνει τὸ, ὑπαντῶ, ἀντιστέκομαι, ἀντιπολεμῶ, δέχομαι ἀχρίκως, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 238. »Τὸν δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ἀξέϊ δουρί· πρβ. Δ, 107. Μ, 147. Ο, 745. λέγεται δὲ καὶ, »Δέχεσθαι εἰς χεῖρας, Ξεν. Ἀναβ. 4, 3, 31. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνότατα, »Δέχεσθαι τοὺς πολεμίους, διακινδυνεύω πρὸς τοῦτ, ἀντέχω τινί, πιάνομαι μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἀκόντιαμαι εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. — Ὄχι τόσον δὲ σύνηθες καὶ κακῶς φαίνεται, κατὰ παθ. σημ. ἔστι τό, »Δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ἕνα κακὸν ἔπεται ἐκ τοῦ ἄλλου, ἀκολουθεῖ κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Τ, 290. — Ὁ Ὅμ. συντάσσει τὸ δέχομαι μὲ, παρά τινος, πέρνω, δέχομαι ἀπό τινος, Ἰλ. Ω, 429. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι εἶναι μετὰ γεν. ἄνευ τῆς παρά, »Δίκεσθαί τι τινος· Ἰλ. Λ, 124. Ο, 203. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως εἴωθε· ἔτι δὲ καὶ αἰτ. καὶ ἐστ., πέρνω τι ἀπό τινος, ὡς Ἰλ. Β, 135. »Δέξατο οἱ σκῆπτρον καὶ Ο, 88. Ρ, 208. Ὀδ. Ο, 282. Pors. Ἑκ. 559. Boeckh. v. lect. Pind. Πυθ. 4, 21. Dissen Πινδ. Ἴστμ. 5. ἐν ἀρχῇ. Boeckh. Inscript. Graec. 1. p. 7. Τὸ εἶ, »Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατον (Ὀδ. Α, 327), ἀντὶ, ἔλαβε χρυσὸν διὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν ἐπλήρωσε μὲ χρυσόν.

2) Προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, ὅπερ σημαίνει σχεδὸν ὡς ἀνωτ. σημαιν. ε'. καὶ συντάττ. αἰτ. καὶ ἄπαρ. Ὀδ. Ι, 513. Μ, 230. »Δέγμενος, ὁπότε ἀρμηδείειν (Ἰλ. Β, 794), παραμονεύων πότε νὰ κινηθῶτι, μισεύσωτι, καὶ, Ἰλ. Ι, 191. »Δέγμενος Δλικιάνην, ὁπόταν λήξειεν. (Ἐν τῇ σημαιν. τοῦ ἐλαττώτος, δεχόμενος, εὑρηται ἡ μετοχὴ δέγμενος μόνον ἐν Ἴαμ. Ὅμ. Δημ. 29. Ἔρμ. 474).

3) Μεταφ. ἐπὶ νοός, μεθαμ. σημαίνει α) ἀκούω, μανθάνω, γινώσκω, Vulcb. Φοιν. 462. β) δέχομαι γνώμην τινά, συγκατανεύω, συμφημι, ὁμορωιῶ. γ) συγχωρῶ τι, φρόνω νὰ παρνῳ. ἔτζι, γνωρίζω, »Θήμην, σύνεσιν, Wyll. ep. cr. σ. 155. δ) προτιμῶ, ἐκλέγω, ὡς τὸ, αἱρεῖσθαι, ἀεὶ μετ' ἄπαρ., Schaef. Dion. περὶ συνθ. σελ. 365. κάλλιον ἔχρησε, Wolf Πλατ. Συμπ. 27, 7. ε) συγχωρῶ τί, ἐπιτρέπω, Πλατ. Πολ. Γ. »Πολλὰ δὲ ποιήτει, ἃ οὐκ ἂν ἐέξει τὸ τινα ἰδεῖν δρῶντα· καὶ Ἰσοκρ. »Οὔτε ταῦτα τοῦτο ἐφιεμένοις ἐδέξατο, ἐξέλιπεν ἂν ζῆν· καὶ ἀλλοῦ. »Μᾶλλον δεχεσθαι, ἢ —, βέλτιον κάλλιον, παρά . . , »Δέχεταί τι ἀντὶ τινος, προτιμῶ τι περισσότερον παρὰ ἄλλο τι.

Δέψα, ης, ἡ. Δέρμα, πετζί, Σουίδ. παρὰ τοῦ δέφω.

Δεψέω, Μ. ήτω, = δέφω. Μαλάττω, μαλακώνω, ἁπαλύνω· γνάπτω, (ἐγγίζω)· ζυμώνω τι μὲ τὰ χέρια ἢ μὲ τὰ πατήματα διὰ νὰ μαλακύνῃ, Ὀδ. Μ, 45. »Κηρὸν ἐδέψησεν· καὶ Ἡρόδ. Δ, 64. »Δέψῃ τῇτι χερτίῃ· καὶ ἀργάζω, ἐπὶ δερμάτων. Ἰδὲ σέφω.

*Δεψοποιός, ὁ, ἡ. = δερματοποιός.

*Δέψω = δέφω, Ἡρέτ. 4, 64.

Δέω, Μ. ήτω, ἀόρ. ἔδησα, Παρακ. δέδεκα, καὶ ὁ παθ. δέδεμαι, Ἀόρ. ἐδέθην, Μελλ. Ἀττ. δυνηθ. δεθήσομαι, καὶ μὴ Ἀττ. δεθήσομαι· πλὴν καὶ οὗτος ἐνίοτε εὑρηται, π. χ. Δημ. κ. Τιμοκρ. 126. 131. 190. Δέω, συνδέω, Ἰλ. Φ, 33. »Δῆτε δ' ὀπίσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμᾶσιν· καὶ »Θουκυδ. Γ'. »Ἄλλοτε ἄνεμος πρὸς τὴν Δῆλον· καὶ Τὸ δεύτερον πρόσωπ. ποιητ. »Δεσμῷ, καὶ τὸ τρίτον δέει, ἢ κάλλιον δεῖς, καὶ δεῖ· καὶ τὸ Ἀπαρέμφ. δεῖν, ὅθεν τὸ παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. »Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν τ' κοὐδὲν ἐστίν. Συνε. δὲ μετὰ διαφ. προθέσ., ἔκτινος (Ἀριστ. Ἀχ. 1137. 1138), καὶ ἐντινί, ἐπί τινος, ἐπί τι, παράτινι, παρά τι, ἀνάτι, καὶ τινὶ δήτει, σ. ε. δέω εἴς τι σφιγκτά, Ὅμ. Ἰλ. Χ, 398. Ω, 190. 273. Β, 430 κτ. 2) φυτεύω, βάνω τινὰ εἰς φυτά, τὸ ρίπτω εἰς τὴν φυλακήν. Πρβ. Ὅμ. »Ἐν δετμῷ, ἢ δετμῷ δήτειε (Ὀδ. Μ, 161. 196)· καὶ παρ' Ἡσιόδ. »Δήσαντες εἰς πέδας». Παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ Δέομαι, δετμοῦμαι, φυλακώνομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Μέτως δέ, σημαίνει σύνω τι ἐρκτὸν, ἢ τι ἁπλῶς, δένω, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 353. »Δρύγματα θέοντοι· καὶ, »Ἐδήσατο καλὰ πέδιλα», Ἰλ. Β, 22. 132. 3) μετὰ δι' Γενικ. σημαίνει τό, κωλύω, ἐμποδίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 380, 469. »Ἤδησέ με κελεύθοια, καὶ Ὀδ. Ξ, 61. πρβ. διατρίβω, κωλύω, πεσσω. 4) ἰδιαιτ. μὲ μαγικὰς δυνάμεις δένω, μαγεύω, ἐπῴδω, καταγοητεύω, Jac. Lucill. ep. 48. 2. καὶ τροπ. ἐν Ὀδυσ. Θ, 352. »Πῶς ἂν ἐγὼ τε ἑέοιμι; « πῶς τάχα ἠμπορεύτα, ἢ ἤθελα ἠμπορέσῃ νὰ σὲ ἔστω, νὰ σὲ κρατήσω, ἢ πῶς νὰ ἤθελα σὲ πείσω ἀπὸ τὰ λόγια σου; τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ, εὑρίσκομαι, καταλαμβάνομαι, ποῦ ἐγὼ ἤθελα σὲ εὕρω; ὁ δὲ Ἀριστοφ. »Πῶς ἂν σ' εὐδύναμαι, ἀνάγνωστε. Ἰδὲ καὶ δέσμη.

Δέω, Μ. ήσω, ἀόρ. ἐδέησα (ἀνθ' οὗ εὕρηται παρ' Ὅμ. καὶ ἅπαξ ἤδησεν, ἀντὶ ἐδέησεν, Ἰλ. Σ, 100), Ἀποδ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., δέομαι, μέλλ. δεήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδεήθην. — Ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, ἀπορῶ, ὑστερούμαι, λείπει τινί, μετὰ δοτ. προτ. καὶ γεν. τοῦ οὗτινος ἔχει τις χρείαν, καὶ ἀπαρεμφ., ὡς, Ἰλ. Σ, 100. »Ἐμεῖο (ἐμοῦ) δὲ ἤδησε κῦδος ἀλεξήτηρ γενέσθαι, ἀντὶ, ἐδέησεν ἐμοῦ τῷ Πετρόκλῳ εἰς τὸ ἄρξε ἐκεῖνο ἀλεξήτηρ γενέσθαι, ἤ, μοὶ ἐχρειάσθη ὁ Πάτρ. διὰ νὰ ἀποκρούσω τὸ κακόν. Τὰ δ' ἄλλα ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. πάντοτε ὁ ποιητ. τύπος δέομαι. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς, ὡς, »Ἑπτὰ δοὺ δεύτερ εἰεστι, ἢ καί, δυοῖν δεύτοιν εἰεσιν ὀλίγ. ἔλλειπαι, ἦτον ὀλιγώτερον δύο χρόνοι ἀπὸ τοὺς ἑπτά, παρὰ δύο εἰσοτ. συνήθ. ἔστιν ἐν τῷ ἐνεργ. ἀπροσώπως, ἰδὲ δεῖ Ἀττ. δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, »Ὀλίγου, πολλοῦ δέω, ἢ καί, »Ὀλίγου, πολλοῦ δεῖν, ἀντὶ, ὀλίγου ἢ πολὺ λείπω ἀπὸ τοῦ νά. . . ἀπιρεμφ. ἀπαρεμφ. π. χ. »Ὀλίγου δέω ἀκροῦσαι, ὀλίγου ἔλειπα ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκούσω, ἄλλως, »Ὀλίγου δεῖν ἐξήκουσα· καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἀπολ. »Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, πολλὰ μακρὰν εἶναι, πολὺ μοῦ λείπει κάμνω τοῦ νὰ ἀπολογηθῶ· παρὰ δὲ Ἡσιοδ. »Παῦε μικρὸν ἐδέησε κατανεῦ κέρτομον, ἀντὶ τοῦ, »Μικροῦ ἐδέησεν· ἐνίοτε δὲ ὑπονοεῖται τὸ δέω, ὡς, »Ὀλίγου ἐξέκρυσα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ, »Ὀλίγου δέω, ὀλίγου ἔλλειμεν, ἢ τχεδόν. Ἀπροσώπως δὲ δεῖ, ἀντὶ τοῦ, χρειάζεται, κάμνει χρεία, πρέπει, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 337. »Τί δεῖ πολεμιζέμεναι; τί ἡ χρεία, τί χρειάζεται· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χρή. Συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς, σπανίως ὅμως καὶ μετὰ δοτικῆς εὐρίσκεται, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1170. »Ἐστί δεῖ ἡ χειρὸς ὑμῖν τῆς ἐμῆς, ἢ συμμάχων, ἂν σᾶς κάμῃ χρεία, κ. τ. λ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Φοιν. 935. καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 86. καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. »Καὶ τὸ παρακέλευμα αὐτοῦ ἐνδείκνυ· καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 699. τὸ δὲ »Ὀλίγου, ἢ μικροῦ ἐδέησεν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὀλίγου ἔλειμεν· παρὰ δὲ Ξενοφ. μετὰ δοτ. ὡς ἐν Παιδ. Α'. »Πολλῶν σοι δεήσειεν, πολλὰ δὲ σοὶ χρειασθοῦν· καὶ, »Ἐν δεῖ μόνον μοιι, ἕνα μόνο μοὶ χρειάζεται. 2) δέομαι (πάντοτε προσωπικῶς), ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, ζητῶ, τινός, καὶ ἐπομ. ἐπιθυμῶ τινος, ἀγωνίζομαι νὰ ἀπολαύσω τί, εὐχομαί τι, καὶ παρακαλῶ περί τινος, δεῖσθαί τινος, καὶ, δεῖσθαί τινος παρά τινος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀπαρ., Πλατ. Θεαιτ. σ. 143. Α. Ἀριστ. Ἀχ. 612. Μιτοχ. »Οἱ δεόμενοι, οἱ ἱκετεύοντες, ἱκέται· Ἰδὲ καὶ δέομαι, καὶ δεῖ.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Η.

Δή, Σύνδ. Λοιπόν, καὶ, πάντως, τῷ ὄντι, βέβαια, καὶ Ἴσως· ἀντὶ τοῦ σήμερον· ὅμως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Δημοστ. Ὀλ. Α'. »Δεῖ δὴ χρημάτων, ἀντὶ τοῦ πάντως, βέβαιον· τοιοῦτον καὶ τὸ ὄφτον, καὶ, ὄφτοσε. 2) μετεωρίτικός, ὡς, »Ἤνερ δή, ἐδὴ δήμ, ἐλκλοιπόν. »Εἶεν δή, δεῦρο δήμ. 3) αὐτὸ τοῦ, τοίνυν, τοιγαροῦν, λοιπὸν ὡς Ἰσοκρ. Πανηγ. »Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατεσθεῖν. 4) ἀντὶ τοῦ δηλαδή, ὡς Πλάτ. Ἀπολ. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. 5) περιγραφικόν, ἀντὶ τοῦ τελευταῖον, μετὰ ταῦτα, μόνον ἐπὶ τέλει ἐννοίας τιθέμενος, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Ἐντεῦθεν δήμ. 6) ἐρωτηματικὸς, ὡς Πλάτων Πολ. »Ποῖον δήμ; καὶ Δημοστ. »Ποῖον δή ποτε; τί τέλος πάντων; τί τὸ τελευταῖον; 7) ἐνίοτε δὲ καὶ παραπληρωματικῆς, τοῖς ἀναφορικοῖς, καὶ ὁμοιομερικαῖς μορίοις, καὶ ἐπιρρήματι συμφυρόμενος, ὡς, »Ὅς δή, ἅδη, οἷος δή, οἷον δή, ὅσον δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νῦν δήμ. Ὅτε δὲ συντάσσεται τοῖς ἐρωτηματικοῖς, σημαίνει τὸ ἀδιόριστον αὐτῶν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς παρὰ Λυκίοις. »Ἑπτά, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι σφίσι, ἀντὶ τῆ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν. Παρὰ δὲ Ὁμήρ. προτάσσεται τῶν Ἑπέρξην. ὡς ἐν Ἰλ. Α, 476. »Δὴ τότε, ἀντὶ, τότε δή· καὶ Ἰλ. Τ, 342. »Δὴ πάμπαν· καὶ Ὀδ. Α, 194. »Δὴ γάρ. Πολλάκις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ποιτὸ ἐκλαμβάνεται, ὡς παρὰ Πλάτ. »Ὅπως σῴη, ἀντὶ τοῦ, καθώς· καὶ ἀντὶ τοῦ μάλιστα, ὡς Ξενοφ. Παιδ. Α'. »Καὶ δή, καί ἐν τοῖς κάμνουσιν. Πρὸς ταῖς ἀνωτέρω σημειωτέα καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ δῆθεν εἰς τὸ κώλον ἔνιοιαν βεβαίου καὶ πραγματικοῦσαι τινές, οὐχὶ δὲ ψιλῆς εἰκασίας, ἢ γνώμης, καὶ ἔστι τὸ ἐπιτεταμένον δέ, (κατὰ δὲ Βουτταμ. Λεξίλ. 2. σ. 102. ἐξ ἀρχῆς καὶ κυρίως τὸ αὐτὸ καὶ δῆ) καὶ δηλαδὴ νῦν, ἔτι δέ, ὅμως, λοιπὸν, ναί, βέβαια, δέ, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου πολλάκις ἐν χρήσει· καὶ κατ' ἐπίτασιν ἠ τε, π. χ. »Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κανέοντι (Ἰλ. Κ, 316), ἀντὶ, ὅστις πάντως, βέβαια κατὰ τὸ εἶδος, κτ. »Σάν δὴ τοι κλέος ἔσται (Ἰλ. Β, 458)· καὶ Ἰλ. Χ, 12. Καὶ ὁ Ὅμηρος αὐτὸς συντάσσει αὐτὸ πολυειδῶς, ὡς 1) εἰς ἐπίτασιν παρακελεύσεως, ἀναβιβάσεως τινός, ἢ ὅρκου, π. χ. »Ἠδή, ἢ μάλα δή, ναὶ δή, ἀλλ' ἄγεδή, αἵ γὰρ ἅπαντε, μὴ δήτ· ὡσαύτως καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, »Πῆ δήτα; ποῦ δή; Ἰλ. β, 339· καὶ μετὰ προστακτικοῦ, ὡς ἠμύναδε δή τοι ὄπιν, στοιχάσατε δή· νάξον ὄφρα, τζύκισον δά, Ἰλ. Ζ, 305. Τ, 115. Valck. Callim. σ. 279. Hemst. Aristoph. Ἀχαρν. 1. σ. 19. Boeckh. Πλατ. Μιν. σ. 58. 131. κυρ. μετὰ τὰ προστακτικὰ, ἄγε, ἴθι, φέρε, Lennep. Phalar. σ. 216. Spohn. Leot. Theocr. 15. 29. 2) εἰς προσδιορισμοὺς καιροῦ, »δὴ νῦν, τώρα δά. »Ἦε οὐ δὴ ἔμ', ἐξ οὗ καιρὸν βέβαιε, Ὅσσε δήμι, ὅτε λοιπὸν (Ἰλ. Γ, 15. 209. 212. 230). ἔστι δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ κώλου. »Δὴ τότεω, τότε λοιπὸν (Ἰλ. Δ, 476. Ε, 130. 454 κτ.), τὸ ὁποῖον ὅμως εὑρηται μόνον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Δυρικοῖς· ἕπαυτοι καὶ, δή γαρ, ἀπιστεῖ βέβαιε (Ἰλ. Δ, 314, Ν, 122. Ὀδ. Α, 194 κτ.), καὶ, δὴ πάμπαν, Ἰλ. Τ. 342. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπιφέρεται ἀεὶ μὲν, ἤτοι λέξεως καὶ, σύνεκα, ἢ ταὐτὸν δὴ νῦν, καὶ, ὁπ τοι. 3) ὅτε ἀρχικῶς τε πάλιν μίαν διακοπεῖσαι περίοδοι, ὡς τὸ, λοιπὸν, Ἰλ. Η, 155. Schaef. Dion. περὶ συνθ. σ. 314. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰρωνικῶς, ἀντὶ βέβαια, σῆμεν, δηλαδὴ, δέ, ὁ λεγόμενος, Valck. Theocr. 15. 148. καὶ Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. 14. »Ἆρα γιγνόμεθα Σωκράτης, ὁ σοφὸς ὄν, (ἀντὶ ὁ τοιοῦτος ὑπλ., ὁ λεγόμενος σοφὸς), ἐμοῦ χαιρεκεκομένου. Πολλὰ συγκάκως ἀντὶ τοῦ, ἠδὲ, Herm. Vig. p. 879. Ἑαυτοὺς, καὶ δὴ, ἢ, νῦν δὴ, ταυτὶ τῇ στιμμῇ. Heind. Πλατ. Κρατ. σ. 416. A. καὶ μετὰ μέλλ., τότε οὖν, Ξεν. Συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ, ποτέ, ἐν ἀρχῇ διηγήσεως, π. χ. »Ἦτε δή ποτε», τότε ἦλθε μίαν φορὰν, Πλουτ.

Δηάλωτος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ δηϊάλωτος, Αἰσχύλ. Θηβ. 72.

Δῆγμα, ατος, τὸ (δάκνω). Δάγκαμα, πλησιπ. Πλούτ. εἰς Δια. — ἕρωτος, Valck. Phoen. 386. 1303. καὶ

Δηγμός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ. Λέγεται δὲ καὶ τὴ ἐνέργεια, τὸ νὰ δαγκάνῃ τινάς, καὶ ἡ πληγή, ἡ φαγοῦρα, Πλούτ. εἰς Περικλ.

Δηγύς, ή, δηγύες, καὶ, δηγάδες, ἐπιῤῥ. = δήν. Πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ. 2) συχνά, ἀεί, πάντοτε, Ὁμ. Ὀδ. Η, 152. καὶ Θ, 211. »Ἐπειδὴ δηγὺς φίλων ἀπο...«παρὰ δὲ Ἀπολλων. Β'. »Οὐ μετὰ δηγύς, ὄχι πολὺ μετὰ ταῦτα, οὐ πολλῷ ὕστερον. Κυρίως εἶναι πληθ. οὐδέτ. ἑνὸς ἀρχαίου δηγύς, = δηρός. ὅδεν

Δηϊαγόρας, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω), παρ' Ἡσυχ. Ὁ πολύλογος, φλύαρος εἷς ἔλεγον τὴν ζωγν. Καὶ »Δηΐαιραν, οὐσίαν, ἡ, ἢ (αἰῶν), πελυετὴς, μακρόβιος.

Δηϊάω, καὶ, δηϊόω, Ἐπῖρ. ἀντὶ τοῦ δηϊόω, καὶ δήν. Ζήτ. ταῦτα.

Δηΐδεν, καὶ δῆδε (δή), Ἐπῖρ. διστιγμοῦ. Δηλαδή, πρόπου τινα, ὅπως, τάχα. Κυρίως ὅμως εἰρωνικῶς τάσσεται, βέβαια, δᾶ· ἐπίσης εἰς παραβολὰς καὶ συγκρίσεις, »Ὡς δῆδεν, ἢ δῆδεν ὡς», καὶ προσποίησιν μὲν ἀληθείας ἔχει, σύνεσιν δὲ ψεύδους. Εὐριπ. Ὀρ. 1320. »Ὡς δῆδεν οὐκ εἰσῆλθε τἀξειργασμένα, ἐκπροσποιεῖτο, ἐκαμύετο τάχα ὡσὰν νὰ μὴ τὰ ἔξευρε· ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ ἐκφράζει τὴν ἐπίπληξιν σχολερὰς ἰδέας ἢ γνώμης. 2) καὶ = ἐντεῦθεν, Ἡσυχ. πρβ. Mehlhorn Ἀνακρ. 1, 16. σελ. 39.

Δηΐδυνω, Μ. υνω (δηϊδύω). Μένω πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ, διατρίβω, ὑπνῶ, ἀμελῶ, βραδύνω, ὀργοποιῶ, χρενίζω, Ἰλ. Δ, 27. »Ἢ νύν δηΐδυνοτ' ἠὲ τέρωθι αὖτις ἰόντα. Ζήτ. ἐν τῷ Δήν.

Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ (σήλος, ἁλίσκομαι). Ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πιασμένος, αἰχμάλωτος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 105.

Δηϊάνειρα, ἡ, Ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ τὸ δήϊος, καὶ ἀνὴρ, διὰ τὸ καυστηρὰν γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Εὐσταθιος.

Δήϊος, η, ον, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, δάϊος. Ἐχθρικὸς, ἐχθρὸς, πολέμιος, Ἰλ. Δ, 281. »Δήϊον ἐς πόλεμον· καὶ πλησ. δήϊοι, ἀντὶ τοῦ, ἐχθροί. (Τιθέντι ἐχρήσαντο τὴν πρώτην συλλαβῆ ὡς βραχεῖαν ἡ Ἀνάτη ἐπ. ά. Ἰαν. Ἀν. Π. σ. 152). ὅδεν

Δηϊοτής, ητος, ἡ. Μάχη ζωηρὰ, καυστηρὸς καὶ πυρόεις πόλεμος, ἐν ᾧ γίνονται πολλοὶ φόνοι· πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. ὡς, Ἰλ. Ε, 348. »Εἶκε, Διὸς σύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, ὑποχώρει δηλ. τῆς μάχης· παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ πολλοὺς δηοῦσθαι, ὅ ἐστι κόπτεσθαι, ὁ Σχολ. ἐν γένει, κίνδυνος ζωῆς ἢ θανάτου, ἀγὼν μέχρι θανάτου, Ὀδ. Μ, 257. Καὶ Ἰωνικ. αὐτὶ δαΐς, ΐδος, ἡ. Ζήτ. τοῦτο.

Δηϊόω, ῶ, καὶ συναιρ. δηόω, Μ. δηϊώσω, καὶ ὑγώσω (δήϊος). Ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαι τινά. Παρ' Ὅμ. (καὶ ἐξκιρ. ἐν Ἰλιάδι) συγκοπτομαι, σφάζω, φονεύω, καὶ τότε προτίθηται πολλάκις καὶ τὰς λέξεις, ἔγχει, χαλκῷ, Ἰλ. Δ, 416. Ε, 452. Δ, 71. Μ, 227. Χ, 218, κτ. »Περί τινος», μαχόμαι περί τινος, Ἰλ. Σ, 195. Ἐν δὲ Ε, 452. ...»Δήϊον ἀλλήλων ... ἀσπίδας«, αὐτὶ ἐσχατιὰν καὶ ἐτζέκιλεν ἀναμεταξὺ των τὰς ἀσπίδας. Ἐν δὲ Δ, 153, τὸ, δηϊόωντες, ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὸ, πόσει ἵππων, ἀλλ' εἰς τὸ, ἵππεις ἱππάας. Ἐν Ἰλ. Π, 158, λέγεται καὶ ἐπὶ λύσσου ἐσαγιζένων. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ τότε, ὅτε ἡ τρίτη συλλαβὴ ἔστι μακρὰ, ὡς δῃώσειν, δῄουν, δῃωθέντων κτ. 2) μεταφ. φιρομαι ἐχθρικῶς.

Δηΐς, ΐδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ δηϊοτὴς, καὶ δαΐς, καὶ μόνον παρὰ Εὐστ. Ἰλ.

*Δηΐσω, = δηϊόω, Ἀπ. Τ. 3, 139. εὐήθων.

*Δηκτήρ, ῆρος, ὁ (δάκνω), = δηκτὴς. ὅδεν

Δηκτήριος, ὁ, ἡ. Ὅποιος δαγκάνει μὲ τὰ ὀδόντια, δαγκαστήρικος, καὶ μεταφ. βλαπτικὸς, ὀρμητικὸς, παρορτικὸς, ὡς, καρδίας.

Δήκτης, ου, ὁ (δάκνω). Δαγκαστὴς, Πλούτ. ὅδεν

Δηκτικός, ἡ, όν. Ὅποιος δαγκάνει, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ δαγκάνειν, Ἀσὴν Γ'. μεταφ. καταπρώγιον· κατακνίζων, προξενῶν φαγοῦραν· ὁρμὴν κατά τινος· ἐρεθιστικὸς· περαστικὸς. ὅδεν

Δηκτικῶς, Ἐπῖρ. Δαγκαστικὰ, κτ.

Δήκω, Ἰωνικ. ἀχρ. αὐτὶ, δάκω, ὅδεν δάκνω, Μ. δήξω, Ἀόρ. ἔδηξα. Ζήτ. Δάκω.

Δηλαδή, Ἐπῖρ. (δῆλος, δή) βεβαιωτικὸν, Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἐκφαίνει, βέβαια, Ἀριστοφ. Σφῆκ. »Οὐ πολλ' ἔνεστι τῷ γήρᾳ καὶ δηλαδὴ· καὶ Ἐξηγηματικὸν, αὐτὶ τοῦ, ἤγουν, λέγω χάριν, Βουτταμ. Πλατ. Κρίτων σ. 48. B.

Δηλαίνω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ δηλόομαι.

Δηλάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, συκοφάντης, διαβολεὺς, Κεδρην· ὅδεν καὶ τὸ, δηλατορεύω, δηλητορία, ἐκ τοῦ Λατ. delator κτ. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δηλόω.

Δηλέομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (ἔσαιο, ἐξαλείφω). Ἀφανίζω, φθείρω· φονεύω, Ἀχαιικὸν, Ἰλ. Δ, 66. βλάπτω· πληγόνω, »χαλκῷ«, Ὀδ. Χ, 278. Ἀλλά καὶ δίχ. πτωτικοῦ, βλάπτω, πρέσσω βλάβην, Ἰλ. Ξ, 102. Ὀδ. Β, 374. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς, »Ὅπερ ἐν σώμασιν, ἐκτερπόμενον, ἀφανίζω, καταναλίσκω τὰ γευόμενα, ἢ ἀρπάζω ἀπὸ τὰ χωρία, π. χ. Ἰλ. Δ, 156. »Κύπριν ἐδηλήσαντο, ἢ ἀτερπήμασαν, καὶ τὸν κατηφάνισαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 228. καὶ 368. »Τινὰ δηλήσατο χαλκός· τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Κ, 540. καὶ τὸ ἐν Ἰλ. 111. »Ὅσ' ἀνάρσιος ἀνδρὶ ἐπιτροπεύησιν ἢ ἁρπαγῆς. Δηλητὸν ἔτι καὶ ἐπὶ παραβάσεως, καταπατήσεως τῶν νόμων, τοῦ δικαίου, τῶν ὅρκων, καὶ τῆς συμφωνίας, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 107. »Ὅρκια δηλήσατο, καὶ τὸ ἐν στίχ. 67. καὶ 72, καὶ Β, 340. »Ἴλιόν τε Τρῶάς Ἀχαιούς ἄρξασι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι. Καὶ ἄνευ πτώσεως, Ἰλ. Ξ, 301. »Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται«· καὶ ἐν Ψ 486, »Ἀμφοτέρους δηλήσεαι· ἔνθα τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς συμβουλῆς βλάβην, τὸ δὲ τὴν ἁπλῶς βλάβην. Καὶ ἐπὶ μικρᾶς ζημίας καὶ βλάβης διὰ τοῦ κλεψίματος, εὐφήμως εἰπὶ ἐπὶ κύνης, ὡς ἐν Ὀδ. Θ, 444. »Μήτέ τι δηλήσῃσθον. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ν, 12. καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. ΙΕ'. 48. »Οὐδείς κακοεργὴς ὧδε δηλεῖται τοὶ ἰόντας. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Σ, 82. »Ὅφρ' ἂν τῶν δηλήμονα πάντωσιν, τὸν κατατριμμόντα καὶ σφάττοντα τοὺς ἀνθρώπους· καὶ, »Δηλήμονα νηῶν, τὸν ἐλαφρὸντα καὶ ἀφειδέοντα κακίαις. Παρὰ δ' Ἡροδοτ. δ, 198. ἡ, 100. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 170. »Δεδηλήσασαι, ἐπὶ τοιαύτης σημασίας, καὶ παθητικὰς ἐκφάσεις. Παρὰ τοῖς νεωτ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου πιστοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας του, καὶ ἐπὶ μέσης, ὡς παρὰ Θεοκρ. Θ, 36. »Τῶς σ' ὁ ποτῶ δαλήσατο Βίρκαι· καὶ παρὰ Παρθενίῳ ἐν Τίμαιον, 29. »Οἶνῳ πολλῷ δηλησαμένη, πλάνην τὸν ἐμώρανεν, ἐτρύλανε διὰ τοῦ οἴνου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θεοφράστ. Φ. Ἱστορ. ζ. 12. »Δηλήσας καῖδα πατὴρ δηλήσαιτο, ἀντὶ τοῦ, πάσχετε καῖδα πατὴρ δηλήσαιτο, ἀντὶ τοῦ, μνησαιτο. Ἐνεργητικως δὲ μόνον παρὰ Ξεν. Οἰκον. Η, 3. »δηλοίην σευ«, εὐρίσκω, φανερὸν καὶ γνωτὸν ὡς ὑποβολιμαῖον καὶ ἐσφηλ. κλπ. ἀπέβαλον. Δωρικῶς σχηματίζεται Δελόομαι. Ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔχει, δηλαιομένη, αὐτὶ, βλαπτομένη, καὶ, δάλαν, λύμην· δαλῆ, κακοεργοῦ καὶ, δαλής, μικρός· καὶ, φρενοδαλῆ, αὐτὶ τοῦ, νοβλαβία· παρ' Αἰσχύλ. καὶ, δάλλει, κακουργεῖ καὶ ἀδαλεῖς, ὑγιεῖς, ἄβλαβον· καὶ, δυσδήλιτος, κακόυντες.

Δηλήεις, εσσα, εν, = δηλήμων. Βλαπτικὸς, ἐπιζήμιος, Ὀρφ. Ἀργ. 921.

Δήλημα, ατος, τὸ. Βλάβη, φθορὰ, ὄλεθρος, Ὀδ. Μ. 286. »Λιμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν γίνονται· ὡσαύτως καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1408. ἔνεργ. δηλήματα εἶναι τὰ ποσβεύοντα, ἢ ἀργὰ

ἱστοριογράφῳ ἢ ἐποποιῷ παρεμβεβλημένοι καὶ ἐνδιεσπαρμένοι λόγοι καὶ ὁμιλίαι, αἱ ἄλλως καὶ ῥητορεῖαι, λέγοντας.

Δημηγορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τον δημηγόρον ἢ εἰς τὴν δημηγορίαν, ἐπιτηδειος, ἄξιος ὡς δημηγόρος, ἢ εἰς δημηγορίαν. Πλάτ. Πολ. Β'. «Σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ διανοιαν διδόντες.» καὶ Ξεν. Συμπ. 4, 6.

Δημηγόρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω, δῆμος). Ὁποιος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαόν, ὅταν εἶναι συνηθροισμένος, διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς κοινότητος, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Ῥήτορες παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ἄδειν, οὐσιαστ. ὁ δημηγορεῖν, ὁ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας. παρὰ δὲ Κυρίλῳ. «Δημηγόρους τιμᾷν, ἐπαινεῖ, ἀντὶ τοῦ δημηγορικάς· ὡς καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 638 «Στροφαὶ δημηγόροι», ἡ ῥητορικὴ ἐπιτηδειότης, αἱ καταπειστικαὶ εὐστροφίαι τοῦ δημηγόρου· καὶ «Δημηγόρου ἔθους», ἐν Ἐπιγρ. Ἀπτ. Concionator.

* Δημηλασία, ἡ. Ἐξορία, Αἰσχ. Ἱκετ. 6.

Δημηλάσιος, α, ον (ἐλαύνω). Ὁ ἀποβάλλων, ἀποδιώκων τινὰ ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7. «Ψῆφοι δημηλασίαι».

Δημήλατος, ου, ὁ, ἡ (δῆμος, ἐλαύνω). Ὁ διωγμένος ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 619.

Δημήτηρ, ερος, καὶ τρος, ἡ· καὶ δήμητρα, ας, μᾶλ. ἐν κίτ. (Πλατ. Ἰαπ. Ἀν. Π. σ. 131.) Ὀνομάζεται οὕτως ἡ θεὰ τῶν καρπῶν, ἐπομ. τῆς γεωργίας καὶ ἀγροικίας, μήτηρ τῆς Περσεφόνης, μὲ καλοὺς, ξανθοὺς βοστρύχους. Ἰλ. Ε. Ὀδ. οὐχ εὑρηταὶ που ἡ λέξις, καὶ ἐν Ἰλ. αὐτῇ σπανίως. Τὸ καθολικὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ μίσους αὐτῆς ἔστιν, ὁ Τμν. Ὑμ. εἰς Δήμητρα. 2) μετωνυμικῶς δέ, καὶ ὁ καρπός, τὰ γεννήματα, οἷον σῖτος, κριθή, κ. τ. λ. καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ἄρτος, ὡς παρ' Ὁππιαν. «Τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένου», ὅ ἐστιν, ἄρτῳ. Λατ. Ceres. (πιθανῶς = γῆ μήτηρ. κατ' ἄλλους ἐξ, ὁμοῦ μήτηρ, Bast. Γρηγ. σ. 752.)

Δημήτρεια ων, τά (ἱερά), ἡ ἑορτὴ τῆς Δήμητρος, καὶ μάλιστα ἡ ἐν Ἐλευσῖνι.

Δημητριακός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν Δήμητρα, ἢ προερχόμενος ἀπ' αὐτῆς, ὡς, «Δημητριακοὶ καρποί», οἱ καρποί, τὰ γεννήματα τῆς γῆς, Ἀλέξ. Ἀφρ.

Δημήτριος, ίου, ὁ, ἡ, = δημητριακός, ὡς, «Δημήτριος καρπός», καὶ, «Δημήτριος ἄρτος».

Δημητρίουλλας, ᾶ, Δημητρούλης, ου, ὁ. Τμσος εἰς τὴν Δήμητρα. Παρὰ τοῦ Δημήτρ καὶ Ἴουλος, οὖλος, ὄμως.

Δημίδιον, τό, κωμ. ὑποκορ. τοῦ δῆμος, ὡς καὶ τὸ δημάκιδιον, κολακευτικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 725. 1149. (L)

Δημίζω, Μ. ἰσω. Κρατῶ μὲ τὸν λαόν· ἰδιωτ. γελῶ, ἁπλῶ τὸ πλῆθος, φασκόμενος, ὅτι κρατῶ μὲ αὐτό, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 699.

Δημιεργος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δημιουργός, Ὀδ. «Δημιεργὸς ὄρτυξ», ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐργασίαν ὄρτυξ, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 98.

Δημιοπλησίης, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅστις ἔχει ὁ δῆμος εἰς μεγάλον ἀριθμὸν, ἐν ἀφθονίᾳ, ὡς «Δημιοπλησὴ κτῆνα» (παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 132.), κτήματα ὁμοτια.

Δημιοπρασία, ίας, ἡ (πιπράσκω). Δημοσία πρᾶσις, πώλησις τῶν δημευθέντων πραγμάτων (τὸ πωλεῖν τι εἰς τὸ τελάλι, Τουρν.).

Δημιόπρατα, τά (πιπράσκω). Ὅσα πωλοῦνται δημοτίως, καὶ μᾶλ. τὰ πραγματα, τὰ ὁποῖα ἐπῆραν αὐθεντικὰ (ὅσα ἐδημεύθησαν) καὶ πωλοῦνται, Ἀριστοφ. Ἱππ. 103. καὶ Σφῆκ. 659. Παρὰ δὲ Φίλ. καὶ, «δημόπρατα», εὑρίσκεται. Ἐτόνισαν δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ δημόπρατα, μάλιστα πράγματα τοῦ δοπιτίου, σκεύη, ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα κατεγράφοντο ἐπὶ λιθίνοις πίναξι καὶ οὕτως ἠδύναντο καθεὶς νὰ ἀγοράσῃ, Ἀριστ. Ἱππ. 203. καὶ Σφ. 659. πρβ. Hemst. Πολυδ. 9, 10. Boekh Ath. Staatsh. 1. p. 212. 2. p. 290., ὅστις ἐν τῷ περὶ ἐπιγραφῶν πίνακί του ἀναφέρει ἀπόσπασμα τοιούτου καταλόγου δημοπράτων.

Δημιοπράτης, ου, ὁ. Ὁ τὰ δημευμένα πωλῶν, Θεμ. σ. 86.

Δήμιος, ὁ, ἡ (καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε θηλ. δημία, ἐκ τοῦ δῆμος). Ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν κοινότητα, πολιτείαν, δημότιος, ἢ ὁ δημοσίων τι πράττων. Ὀδ. Γ, 82. «Πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω» καὶ ἐν Τ, 244. «Δήμιος οἶκος». «Αἰσυμνῆται δημιοι» (Ὀδ. Θ, 258.), οἱ δημόσιοι αἱρετοκριταί, οἱ παρὰ τοῦ δήμου ἐκλελεγμένοι. «Δήμια πίνειν» (Ἰλ. Ρ, 250.), πίνω μὲ δημόσιαν ἔξοδα, ἤτοι ἑστιῶ, ἐπὶ μεγάλων, ζώντων ἀπὸ τὸ κοινόν. Ἴδε καὶ Ὀδ. Β, 32. καὶ Δ, 314. ἔνθα δήμιον σημαίνει τὸ, δημόσιον, ἀντὶ τῷ, ἰδίων. Παρὰ δὲ Νικηφ. Ἀλεξ. 160. «Δήμια λαβράξειν» ἀντὶ τοῦ, φλυαρεῖν. 2) οὐσιαστικῶς δὲ, τὸ δήμιος, ἡ, ὁ δημόσιος (δοῦλος), δημόσιος κολαστής, ὁ ὑπὸ τῆς κοινότητος ὡρισμένος εἰς τὸ φονεύειν τοὺς κακούργους (ὁ τζελάτης Τουρκ.), οἱονεὶ «δήμιος», παρὰ τὸ, ξῆν μειοῦν, ὅστις καὶ Ἀνόραγχος ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ, ἄγχειν, ὅ ἐστι, πνίγειν τοὺς ἄνδρας, Αἰσχίν. «Παρέσται δέ ἠδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύητε». Ἰταλ. carnefice. 5) τὸ δῆμιον, ἀντὶ ὁ δῆμος, ἢ τὸ κοινὸν, respublica, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 707. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἔστι μᾶλλον ἐν χρήσει ἡ λέξις, δημόσιος.

Δημιουργεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς τεχνίτου, ἐν ᾧ δουλεύει. ἓν πεῖ

Δημιουργέω, ῶ, Μ. ήσω. Ἔμαι δημιουργός, δουλεύω ἐργοχειρον, ἢ τέχνην· καὶ γενικῶς, δουλεύω, ἐκτελῶ, κατασκευάζω, κάμνω (φκιάνω), κτίζω, Πλούτ. «Τὰς φωνὰς αἱ γραμμαὶ δημιουργοῦσιν, σημειοῦσιν, ἐκφράζουσιν, ἀποτελοῦσι δηλ. Παρὰ δὲ Πλατ. «Κόσμος δεδημιουργεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἔγινεν, ἐκτίσθη, κατεσκευάσθη. 2) τὰ μὴ ὄντα ἢ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ποιῶ, ὥσπ καὶ δημιουργός, ὁ θεός· ἴδε τοῦτο. 3) κυρίως ὑποδέσεις τῆς πολιτείας· ὥσπ

Δημιούργημα, ατος, τό. Τὸ ἐκτετελεσμένον ἔργον ἑνὸς δημιουργοῦ, ἢ τεχνίτου· καὶ γενικῶς, κάθε κατασκευή, ἔργον, δουλειά, τεχνημα, ἀποτέλεσμα (καὶ τὸ παρὰ Τουρν. τζάκι), Λουκιαν. Ἔρωτ. καὶ Διον. Ἅλικ.

Δημιουργία, ίας, ἡ. Τὸ δουλεύειν, κατασκευάζειν, ἐκτελεῖν, κατασκευή. 2) ἡ δημόσιος ἐνέργεια, ἐκτέλεσις, δούλευσις, ἐξυπηρέτησις, ὁ ἐστι διοίκησις καὶ κυβέρνησις τῶν ὑποθέσεων μιᾶς πολιτείας, ἢ Κοινότητος (δήμου), Πλάτ. Ἀκολ. καὶ Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. καὶ γενικῶς, τὸ προξενεῖν, ἀποτελεῖν, καὶ τὸ διοικεῖν· καὶ δημόσιος ἀξία πολιτείας ἢ τιμῆς, ἴδε δημιουργός.

Δημιουργικός, ή, όν. Ἴδιος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν τεχνίτην, ἢ τέχνημα, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημιουργίαν, ὡς «Δημιουργικὰ τεχνήματα», Πλάτ. παρὰ δὲ Ἀριστ. Πολιτ. Δ'. 4. ὁποιος ἐξυπηρετεῖ τὰς δημοσίους ὑποθέσεις. Ἐπίρρ. δημιουργικῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 439. «Λέγε δημιουργικῶς», εἰπέ, ὁμίλει ὡσὸν ἕνας καλὸς τεχνίτης, τεχνικῶς, ἀριστουργικῶς.

Δημιουργός, ου, ὁ, ἡ (δῆμος, ἔργω), καὶ δημιοεργός, ποιητ. Ὁ μετερχόμενος δημοσίους, ὠφελίμους εἰς τὸν λαὸν ὑπουργίας, ἐπιτηδεύματα, ἢ δουλειάς, ἐργασίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ρ, 383. καὶ Τ, 135. καλοῦνται Δημιοεργοί, ὅσοι καταγίνονται, ἐργάζονται, κάμνουσι τὰς δημοσίους, κοινωφελεῖς ὑποθέσεις, καὶ ἐργόχειρα, οἷοι οἱ ἰατροί, μάντεις, τέκτονες καὶ μουσικοί, καὶ οἱ κήρυκες, οἱ δημοσίᾳ δηλ. ἐργαζόμενοι ἐπὶ μισθῷ· ὑστερώτερον δὲ ὠνομάζοντο δημιουργοὶ ὅσ' γένει, τεχνίται καὶ δημόσιοι ἐργαζόμενοι, ἤγουν ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουσι, κάμνουσιν ἕνα ἔργον χρησιμον, ἢ ἀναγκαῖον διὰ τὴν κοινότητα, τεχνίται λοιποί, δουλευταί, χειροτέχναι· ἔτι δὲ, αἱ ἑτοῖραι· ἰδίως δὲ, οἱ πλακουντοποιοί, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ Δ'. σελ. 172. 2) παρὰ Δωριεῦσι, πολιτικῶς ἐλέγοντο οἱ τοῦ δήμου προεστῶτες, ἄρχοντες, ὡς ὁ Δῶριος μαρτυρεῖ, Βιβ. ΛΒ'. 22. καὶ ΛΗ'. 30. ἀνὸ οὗ παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἐν γένει ἐκλαμβάνεται, ὡς παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολ. 26. «Στρατηγῶν καὶ δημιουργῶν, καὶ ἄλλων ἀρχόντων» καὶ Ἀριστοτέλ. Πολ. Β'. «Οἱ τῶν νόμων δημιουργοί, καὶ Ἀρτεμιδ. Β. 22. «Στρατηγεῖν καὶ δημιουργεῖν ἐπιχειροῦσιν. Παρ' Ἀθηναίοις, Δημιουργοὶ τίνες ἐλέγοντο, δὲν εἶναι μὲν τόσον σαφές, ἀλλὰ βέβαια ὄχι, καθὼς ὁ Ἡτυχιος θέλει, τὸ αὐτὸ καὶ, δήμαρχοι. Ἴδε Const. Ilgen de tribub. Att. p. 69. Ζήτ. ἐν τῷ Τριτῷ. Παρ' Ὁμ. Τμν. εἰς Ἑρμ. 98. μεταφ. «Ὄρθροι δημιεργοί», ἐπίθετ. αὐγή, ἤτις ἐξυπνᾷ (σηκώνει) ὅλους εἰς τὰ ἐργόχειρα· καὶ, «Δημιουργοὶ κακῶν», πρωταίτιοι κακῶν. Οἱ Λττικοὶ ἔλεγον ἐπὶ δημιουργούς καὶ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔκαμνον διάφορα ζυμαρικὰ, οἷον πλακοῦντας, πέμματα, μπουρέκια, καὶ ἄλλα ποικίλα ἐδέσματα, καὶ τὰ ἐπωλοῦσαν· ὁμοίως καὶ δημιουργοί, ἀντὶ τὴν νυμφαγωγοῦν, ἤτις ἄλλως καὶ, ὑπονομεύτρια. Παρὰ τοῖς Θεολόγοις λέγεται πολλάκις καὶ ἐπὶ τοῦ «Δημιουργὸς, ἢ δημιουργὸς τοῦ κόσμου» (Ξεν. Ἀπομ. 1, 4, 7, 9.) ὁ Θεός, κατὰ κτίστης, ποιητὴς, καὶ τεχνίτης τοῦ παντὸς, ὁ τὴν ὕλην ἐκ μηδαμοῦ μηδαμῶς ὄντος παραγαγὼν καὶ τῷ εἴδει τὴν ἁρμόττουσαν ὕλην συναγαγὼν σας, Ποιητὴς, Ἐκκλησ.

Δημίωστί, ἐπίρ. Δημοσίως, ὡς, ἰδιωτ. μεγαλωστί.

Δημοβορέω, ῶ. Κατατρώγω τὸν λαὸν, ὁ ἐστι τὰ ὑπάρχοντά του.

Δημοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁποιος καταβροχθίζει τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ὁ ἐστι, ὁ καταβροχθίζων τὰ ὑπάρχοντα τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας, ὁ τὰ εἰς ἑαυτὸν δαπανῶν, Ἰλ. Α. 231. «Δημοβόροι βασιλεῖς».

Δημογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Ὁ γέρων, ὁ πρεσβύτατος τοῦ λαοῦ καὶ σύμβουλος (σεναίτωρ), ὁ ὁποῖος ἐπιστατεῖ εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, ὁ παρὰ τὸ δῆμῳ αὐτοῦ γεραρός, πρίγγιψ τοῦ λαοῦ τοῦ ἔστι δὲ λέξις σεμνὴ καὶ βασιλική, Ἰλ. Λ, 372. καὶ «δημογέροντες» (Ἰλ. Γ, 149. οἱ ἐγκρατεῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ μετὰ τὸν ἡγεμόνα. Μετὰ τὸν Ζεὺς, θηλοῖ Ζεὺς μειράτορος, Ἀνθολ.

Δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ. Διδάσκαλος τοῦ δήμου, τῆς κοινότητος, Συνεσ.

Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἢ ἀπὸ τὰ περίχωρα μιᾶς πόλεως. 2) ἐκ μέρους τοῦ δήμου, μὲ ἔξοδα τῆς πολιτείας Ὀδ. Τ, 197. «Δημόθεν ἄλφιτα δώκαν, ἀπὸ τῶν, οἰκόθεν. 3) καταγόμενος ἐκ τοῦ δήμου, τὰ τὰν δήμου, ὁ ε. φυλὴν, ἤτοι κοινότητα.

Δημοθοινία, ίας, ἡ (δοινέω). Συμπόσιον τοῦ δήμου, τὸ κοινὸν καὶ δημόσιον συμπόσιον, τρ πέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσυνάζετο ὅλος ὁ λαός, ροιτες ὁ καθ' εἷς τὸ φαγητόν του, ἢ μὲ γεν νέων, καὶ ἔτρωγαν, Ἀριστοτ.

Δημόθρους, ὁ, ἡ (θρόνι). Ὁ διὰ τῆς θρ (ἢ μετεμβ) τοῦ πλήθους γνωρισμένος, περ λόγος, ἢ φήμη παρὰ τῷ δήμῳ· δημόσιος, θε νερός, πατρίθηλος, γνωστός, Αἰσχύλ. Ἀγ. Θρ 2) «Δημόθρους ἀναρχία», κατάστασις ἄνευ κ του, ὅτε ὅλος ὁ λαὸς φωνάζει ἀτάκτως κα ἀκατωμένα, Αἰσχ.

Δημοκατάρατος, ου, ὁ, ἡ (καταράομαι)

Δημόδιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέμιας

ἀπὸ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τῶν λαῶν, ἢ δημοσία κατηραμένος, Βασίλ.

Δημοσιοπώλης, ου, ὁ, ἡ (ἀγόραζω). Φίλος τοῦ λαοῦ, ὁ φιλῶν καὶ ἀγαπῶν τὸν λαόν, κηδεμὼν τοῦ λαοῦ, Διαν. Ἁλ. Ε'. 19. καὶ Στράβ. ΙΔ. σελ. 965. Δαπ. Populicola.

Δημοσιοπρύτης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ δήμου, τοῦ πλήθους, τῆς πολιτείας, Αἰτχίν. Δαπ fetialis.

Δημόσιονος, ου, ὁ (ὑπον. δοῦλος), = δήμιος· ἰδίως δέ, δήμιος, ῥαβδοῦχος, βασανιστὴς (ὅπερ τιμωρεῖ, βασανίζει, πειθεῖ, καὶ βάζει τοὺς σκλάβους διὰ τῶν βασάνων, παιδοτρίβης, καὶ ὁμολογητὴν τὰς κακουργίας των). καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ἀντὶ τοῦ κοινὸς δήμιος, καὶ πᾶς πονηρός (Λυκόφρ. καὶ Ἀθήναιος). 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ἀνήκων κοινῶς τῷ δήμῳ.

Δημοκόλαξ, ακος, ὁ. Κόλαξ τοῦ λαοῦ, δήμου.

Δημοκόμπος, ου, ὁ. Ὅποιος κομπάζει, καυχᾶται εἰς τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ. Ἴσως ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ δημοκόπου, Πλούτ. ὅθεν

Δημοκοπικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν δημοκόπον, ἰδίως αὐτῷ, «Δημοκοπικὸς περὶ ἀνθρώπους», Πλάτ. Φαίδρ. καὶ Ἀντωνίν. Λ. 16. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ Φιλόδημος.

Δημοκόπος, ου, ὁ, ἡ (κόπτω, ὡς δεξιόκοπος). Ὅποιος κολακεύει τὸ πλῆθος, τὸν λαόν, καὶ πάσχει μὲ κάθε τρόπον, καὶ μάλιστα μὲ ἴδιαν καὶ χαμερπῆ μέσα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ· Ἡτύχ., ὁ πανοῦργος τὸν δήμου ὑποποιούμενος, ὁ πάντα πράττων καὶ λέγων πρὸς χάριν αὐτοῦ, Διον. Ἅλικ.

Δημόκραντος, ὁ, ἡ (κραίνω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἐπιβεβαιωμένος, ἐπικυρωμένος.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, παθ. (κρατέω). Κυβερνῶμαι ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ ἔχω δημοκρατικὴν διοίκησιν. 2) μέσως δέ, ἀρχήσομαι νὰ ἐξουσιάζωμαι ἀπὸ τὸν δήμον, δουλεύω τὸν δῆμον.

Δημοκρατία, ίας, ἡ· καὶ, δημοκράτεια, ἡ, Διοίκησις τοῦ λαοῦ, ἤγουν, ὅταν ὁ λαὸς ὅλος κρατῇ τὴν ἐξουσίαν τῶν πολιτεύματος, ἰσοπολίαν ἔχων, καὶ διοικεῖται ἀπὸ κοινοὺς νόμους. Περὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς λέξεως ἴδε Θουκ. 6, 89. 4. 41. Ἀριστ. Πολιτ. 4, 4. 12. 6, 2.

Δημοκρατίζω, Μ. ἰτω. Κρατῶ, φρονῶ τὰ δημοκρατικὰ μέρος· εἶμαι καλὸς δημοκράτης.

Δημοκρατικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἴδιος εἰς τὴν δημοκρατίαν. 2) ὅλως ἴδιότ. εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαόν, ὁ κελακεύων τὸν λαὸν κ. τ. λ.

Δημοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοκρατικὸν τρόπον.

Δημόκρατος, ου, ὁ, ἡ (κερδύνυμι). Ἀπὸ τὸν δῆμον μεμιγμένος, παρ' Αἰτχύλ. Ἀγ. 468. «Δημόκρατος ἀρά», ἡ κατάρα τοῦ πλήθους, ἀμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ δημόκραντος.

Δημολάλητος, ου, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὡμιλημένος ἢ καταπεισμένος ἀπὸ τὸν λαόν, Ἡσύχ. καὶ Ἔτυμ.

Δημόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Λιθοβολημένος, πετροβολημένος, διὰ τῶν πετρῶν βαπτωμένος ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ δημοσίᾳ. — φόνος, ὁ διὰ λιθοβολίας φόνος, Σοφ. Ἀντιγ. 36.

Δημολογέω, ῶ, Μ. ήτω (δημολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ἐμπροστὰ εἰς τὸν λαόν. 2) ἀντὶ τοῦ, δημόομαι, παίζω, ἀστειζόμαι, Ἀναλεκτ. Δ'. σελ. 24. Δαιωλδ. Ταραντ. Ἐπιγρ. ν'. Ἴδε Ἀριστοκράτης, καὶ μειλιχα δημολογεῖται, στραβλὴν φύκ ὀρθὴν ἐσθλὸς ἀβελτόμενειν.

Δημολογικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημολογίαν, ἢ δημολόγον, ἢ ἴδιος ἑνὸς δημολόγου, Πλάτ. Ἐπιῤῥ. δημολογικῶς.

Δημολογοκλέων, ὁ. Ὁ διὰ τοὺς λόγους τοῦ πρὸς τὸν δῆμον περίφημος δημαγωγὸς Κλέων, Ἀριστ. Σφ. 361. (Κλεων, κλέος.)

Δημολόγος, ου, ὁ, (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαόν, ἢ μὲ τὸν λαόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀριστοφάνης Σφηκ. 391. συνετάξατο τὸ Δημολογοκλέων.

Δημόομαι, οῦμαι (δῆμος). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω κατ' ἀρέσκειαν, τοῦ λαοῦ. 2) παίζω, χαρατεύω, ἀστείζομαι, φλυαρῶ, εὐφραίνω (ἐγλεντίζω) τὸν λαὸν μὲ ἀστειτσιούς, Ruhnk. Τιμ. σ. 78. ὡς τό, «δήμια λαβράζειν», παρὰ Νικάνδρῳ.

Δημοπίθηκος, ὁ. Πίθηξ (μειωτ. τοῦ λαοῦ, ὅπερ σημ. κολακεύει καὶ ἀπατᾷ τὸν λαὸν ὁλίως ὡς ὁ πίθηξ, Ἀριστοφ.

*Δημοπληθής, ές, ὁ, ἡ, = δημοπληθής.

Δημοποίητος, ου, ὁ, ἡ (ποιέω). Βαπωμένος ἢ καταπαχθεὶς ὡς πολίτης· ἐκείνος, τὸν ὁποῖον δέχονται ὡς πολίτην· αὐτὴ ἡ ἐκλογὴ ἐγίνετο, ὅταν ἐξ χιλιάδες πολῖται ἐδίναν τὴν γνώμην των καὶ ἐλέγετο ἐπιξένων καὶ ἀπελευθέρων, οἵτινες δένειχον ἐκ γενετῆς δίκαια εἰς τὸ νὰ εἶναι πολῖται, κυρ. παρὰ ῥήτορσι, Ruhnk. Τιμ. σ. 79.

Δημόπρακτος, ου, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν κτημένος, διατηχθεὶς, ἐκτελεστὲς Αἰτχύλ. Ἱκέτ. 955. «Δημόπρακτος ψῆφος», ἡ ἀπὸ τὸν λαὸν γενομένη, δεδομένη γνώμη.

Δημόπρατα, τά, = δημόπρατα.

Δημοπρόβλητος, ου, ὁ, ἡ (προβάλλω). Ὅποιος ἐπροβλήθη, ἐπροβάλθη ἢ ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν λαόν, ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐκλελεγμένος, προβεβλημένος, Νικήτ. Χρον. 18, 5.

Δημορρίψης, ους, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἀπερριγμένος, ἢ 2) ἐξαπλωμένος, διεσπαρμένος· ἐσκεδασμένος, παρ' Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 1627. «Δημορρίψεις ἀραίαι».

Δῆμος, ου, ὁ. Ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως, ἢ ἐπαρχίας, ἡ Κοινότης, παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκλαμβάνεται πανταχοῦ ἐπὶ λαοῦ, διοικουμένου ὑπὸ βασιλέως, ἢ πολλῶν ἀρχηγῶν (ἡγητόρων, μέδοντες). Ἔπομ. ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς λαός. Ὅμ., «ὅττις πολλάκις συνέστη, «δήμός τε, πόλις τε», χώρα καὶ πόλις. «Δήμου ἀνήρ, εἷς ἐκ τοῦ δήμου, ἀντίθ. τῷ, βασιλεύς, ἢ ἔξοχος ἀνήρ, Ἰλ. Β. 183. 198, Δ, 328. καὶ ὡς ἐπίθ. δήμος ἐών, κοινὸς ἀνήρ ὤν, Ἰλ. Μ. 213. Καθὸ περιληπτ. συντάσσ. μὲ τὸ πλῆθ. τοῦ ῥήματος, ὅμ. Ὀμ. Δήμ. 271. Ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει ἡ λέξις δῆμος τὴν εὐγενεστάτην σημασίαν, ἀντὶ τοῦ, πολιτεία, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις ὁ δῆμος εἶχε τὴν περισσοτέραν ἐξουσίαν, ἐπομ. καὶ ἀντὶ δημοκρατία, ὅθεν, καταλύειν τὸν δῆμον, λύω, καταλύω τὴν δημοκρατίαν διὰ νὰ εἰσάξω ἀριστοκρατίαν ἢ τυραννίαν, Wolf Λεπτ. 233. «Οἱ δήμοι, αἱ δημοκρατεῖαι πολῖται, αὐτόθι· σημαίνει δὲ δῆμος, καὶ ὁ συνηθροισμένος εἰς δημοσίους σκέψεις λαός, συνάθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία, ὡς, πεῖς δῆμον παριέναι· εἰς δῆμον εἰσιέναι. Μεταφ. ἐπὶ ζώων, ἀγέλη, κοπάδι, ὡς καὶ ἔθνος. 2) κατὰ φιλὴν γεωγραφικὴν ἔννοιαν, ἢ πολιτεία, ἐπαρχία, περιοχὴ, περίχωρος γῆ, τὸ κατοικητήριον ἑνὸς λαοῦ, Ὅμ., ὅστις ἐπεστοπλοῦ προτέθησι καὶ γαίαν, π. χ. «Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἐμὴν ἐὶ Τροίην, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, λαοὶ ἐνὰ δήμον (ὁ λαὸς τῶν χωρίων), Ἰλ. Π, 437, 514. Γ, 201. Θ, Δ, 237. Γ, 220, 100. 211. καὶ μεταφ. «Δῆμος ὑπείρονα (Ὀδ. Ω, 12), ἡ βασιλεία, ἡ χώρα, ἔνθα κατοικοῦσι παρὰ τοῖς ὑποχθονίοις τὰ ὑπέρατα. 3) ἐν Ἀθήναις δῆμοι ὠνομάζοντο μέρη τοῦ λαοῦ ὅλου, ἀπηρημένα εἰς διαφόρους τοπαρχίας καὶ μέρη, Κοινότητας, ὅθεν φυλή, καὶ τούτων ὅλων ὑπῆρχον, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Θησέως, αἱ Ἀθῆναι τὸ κέντρον, ἐνῶ ἡ λέξις ἀπέκτησε κατ' ὀλίγον ἀποκλειστικὴν καὶ πολιτικὴν σημασίαν, ἰδὲ Valck. Ἡρόδοτ. 3. 55. Wolf Δεπτ. σ. 212. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων δήμων ἀναφέρεται παρὰ τῶν συγγραφέων διαφόρως, καὶ κατὰ τὸν Πολέμωνα παρὰ Στράβ. 9, σ. 396. C. ἦσαν αὐτῶν 174. Ἄρα κεφαλαιωδῶς, δῆμος σημαίνει α. πλῆθος ἁπλῶς. β. πολιτειῶν σύστημα, ἔνθεν τὸ δημοκρατεῖν, καὶ γ. χώρα, περιοχή, ἐν ᾗ κατοικεῖτε. Δωρ. δᾶμος. (Πιθανὼς παρὰ τὸ δέμω, ἀποικία, ὅτι ὁ καὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις πέων δῆμος, ἐπειδὴ ἐκλέγοντο εἰς ἀποικίας καὶ κατοικίσεις οἱ τόποι κατ' ἀναλογίαν τῆς εὐφορίας των).

Δημός, οῦ, ὁ (ὀξύτονον). Πάχος, λίπος (ξίγγι), ἐπὶ βοῶν καὶ προβάτων, Ἰλ. Θ, 240. «Βοῶν δημούς», καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Θ, 380. Κυρίως τὸ πάχος, ἡ ἔντερα, ἡ σκέπη, ἡ ὁποία σκεπάζει τὸ χοντρὸν ἔντερον, τὸ ἐπίπλοον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεριτείλιγαν τὰ κρέατα τῶν θυσιῶν καὶ πᾶ ἔκαιον. (ἴσως παρὰ τὸ δαίω, καίω)

*Δημοστέφανοι, οἱ· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τοῦ Τιμοκλέους ἐν Ἀθήναις.

*Δημοστενίζω. Μιμοῦμαι τὸν Δημοστένη, Πλουτ.

Δήμοσιος, Ἐπίῤῥ. (κυρίως ὅμως εἶναι ὀστικὴ τοῦ ὀνόματος). Ἐκ μέρους, ἢ ἐξ ὀνόματος, μὲ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας· κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δήμου, τῆς πολιτείας. «Δημοσίᾳ τελευτᾶν», ἀποθνήσκω ἐκ τοῦ δήμου κατὰ τὴν ψῆφον τοῦ δήμου, Wolf Δεπτ. σ. 362. 2) ἐν γένει, παῤῥησίᾳ, φανερᾷ, κοινῶς.

Δημοσιακός, ή, όν· αὐτὸ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡρωδιαν. Π'. 7. ἀμφ.

Δημοσιευτής, εως, ὁ. Κοινοποιητὴς, φανέρωσι. εἰς ὅλους κοινῶς, τὸ γνωστὸν γνωστὸν εἰς τὸν λαόν. 2) = δήμευτης, πώλητης.

Δημοσιεύω, Μ. εὐσω. (Ἐνεργητ.) Κάμνω τι φανερόν, ἢ κοινὸν, ἢ ἴδιον εἰς τὸν λαόν, εἰς τὸ πλῆθος· ἐκδίδω, ἀφιερῶ, χαρίζω τι εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς τὸν λαὸν τῆς κοινότητος, Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνέτ. 2) = δημεύω, δημοσίᾳ πιπράσκω, πωλῶ. Οὐδέτ. πρατηρίοντας πολιτεύομαι, διευθύνομαι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ λαοῦ· ἀεὶ ζωὴν δημόσιον ἐν ὑπουργίᾳ τῆς πολιτείας, ἀντιθ. τῷ, ἰδιωτεύειν, Πλατ. Γοργ. σ. 351. Ε. πρβ. Schneid. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 5. 3) ἀνήκω τῇ πολιτείᾳ, εἶμαι δημόσιος ἢ κοινός· ἀναφέρεται εἰς τὴν πολιτείαν. «Διδάσκαλοι δημοσιεύοντες», διδάσκαλοι, οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα καὶ διδάσκουσι ὅλους κοινῶς, Πλατ. Ἀπ. σ. 32. Α. καὶ ἐπὶ ἰατροῦ, ἀστικὸν τὴν ἰατρικὴν διὰ κάθε, διὰ τὸ κοινὸν καλόν, Ἀριστ. Ἀχ. 1010. 3) φαίνομαι δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ, ὡς, «ἐν στολῇ δημοσιεύειν» (Δίων. Κάσσ. 59, 26). καὶ ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου· μεταφ. «Φροντίσι δημοσιεύειν (Πλουτ.)», μὲ τὰς φροντίδας μου ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἤγουν φροντίζω περὶ τοῦ καλοῦ τῆς πολιτείας.

Δημόσιος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὴν κοινότητα, κοινὸς δηλ. διὰ ὅλον τὸν λαὸν, διὰ τοὺς καθ' ἕνα, ἴδιος τοῦ λαοῦ, ὡς «Δημόσιος πλοῦτος», παρὰ Θουκυδ. ὅθεν καὶ Δημόσιοι, οἱ στρατιῶται δηλ., οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα, καὶ ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τῶν δημοσίων δούλων διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ εὐταξίας κατὰ τοὺς ὁρόμους. Boeckh. Athen. Staatshaush. 1. σ. 222. ἰδίως. ὁ Δημόσιος (δοῦλος δηλ.), ἀντὶ δήμιος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ κατάδικος, ὅστις, ὡς ὁ ἀπο-

Δημόσιο-κεντρική βιβλιοθήκη βέροιας

δεχόμενος ξένας ἁμαρτίας, διὰ ὅλην τὴν πολιτείαν ξενατόνοται, Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 1144. πρβ. Φαρμακός, β σημ. — Οὐδετ. «τὸ δημόσιον, ἡ πολιτεία. «Πρὸς τὸ δημόσιον πρασίσεται, ἀναδέχομαι ὑποθήσεις τῆς πολιτείας· ἐστὶ δέ, διάταγὴ τῆς πολιτείας ἐτελεσμένον ὑπουργήμα, δημόσιος ξυσία, δημότιος τελεστή· ἔτι δέ, τὸ ταμεῖον, ἡ κάσσα τῆς πολιτείας, τὸ Δημόσιον, τὰ κοινὰ ξηκαυροφυλάκιον, Λατ. aerarium, fiscus, ὡς Δημοσθ. «Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν ὕφο δραχμάς». καὶ ἡ κοινὴ φυλακή, ἡ φυλακὴ τῆς πολιτείας. «Τὰ δημόσια, αἱ δημόσιοι, αἱ τῆς πολιτείας ὑποθέσεις.

Δημοπρᾱσῐ́ω, ῶ, Μ. ὥσω. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφαιρουμαι, χωρίζω μέρος τι εἰς τὸ κοινὸν, εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὴν πολιτείαν, κάμνω κτῆμα τῆς πολιτείας. 2) = δημεύω, περνῶ δηλ. τὰ ὑπάρχοντα τινὸς καὶ τὰ κάμνω αὐτεντικὰ (ἰμιρί), ὡς τὸ παρὰ Θουκυδ. Β'. «Τὴν γῆν δημοσιώσαντες, ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη. 3) ἐπὶ λόγων, κάμνω τι γνωστὸν, κοινὸν εἰς ὅλους, κοινοποιῶ, διαφημίζω, Πλουτ. περὶ Ἀδύλεκτ. «Τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώρατας δεδημοσιωμένον.

Δημοσιώνης, ου, ὁ (δημόσια, ὠνέομαι). Τελωνόκρηξ, ὁποιος ἀγοράζει (παχτόνει) τὰ δημόσια εἰσοδήματα, τὰ τελώνια τῆς κοινότητας, τῆς πολιτείας, καθὼς δηλ. κουμερκιάρης, βοϊόδας, δεκατιστής, κ. τ. λ. Ἰταλ. Appaltatore, Στράβ. Δ'. 314. ὅθεν

Δημοσιωνία, ας, ἡ. Τὸ πάχτωμα, τὸ ἀφόρασμα τῶν κοινῶν εἰσοδημάτων, Μέμνων παρὰ Φωτίῳ.

Δημοσιώνιον, ου, τό. Τὰ τελώνια, καὶ ἡ δογάνα, κουμέρκι, ἐνῶ πληρώνονται τὰ αὐθεντικὰ, τὰ κοινὰ δσείματα, καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦνται (παχτώνονται) τὰ κοινὰ, αὐθεντικὰ εἰσοδήματα (Πιτζάμια Τουρκ.). Πλουτ. Πολιτ. παραγ.

Δημοσίως, Ἐπίῤῥ. Μὲ δημόσιον τρόπον.

Δημοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὁ τὸν δῆμον σπόρων.

Δημόσσοος, ὁ, ἡ (σεύω). Δημοδίωκτος, διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν.

Δημοστροφέω, ῶ. Περιστρέφομαι μὲ τὸ πλῆθος, εὐρίσκομαι μεταξὺ τοῦ πλήθους, Ἡσύχ.

Δημοτελέω, ῶ, ἐσφλμ. ἀναγν. παρὰ Δημ. Μιδ. σ. 531, 24, ἀντὶ

Δημοτελής, ές, ὁ, ἡ, τό - ές. (τὰ τέλη), καὶ δημοτελῶς, ἐπίῤῥ. Πᾶν ὅ,τι τελεῖται, γίνεται μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας, ὡς «δημοτελὴ ἱερεῖα, δημ. ξυσία, Ἡροδ. 6, 57. πρβ. δημοτικός.

Δημότερος, α, ον, ποιητ. ἐκ τοῦ δῆμος, ἀντὶ δημοτικός. Ἀνήκων εἰς τὸ πλῆθος, παρ' Ἀπολλωνίῳ Α'. 753. καὶ Ἀράτῳ. 2) κοινὸς διὰ καθένα, χαμερπὴς, ὡς, Εὐῤῥὶς, vulgivaga.

Δημοτερπής, ές, ὁ, ἡ (τέρπω). Τέρπων, εὐφραίνων τὸν λαόν, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον χαίρει ὁ λαὸς νὰ βλέπῃ, ἀγαπητός, Πλάτ.

Δημοτεύομαι, Μ. εὐσομαι, ἀποθ. Μέσ. Κρατῶ, νομίζω, ἔχω τὸν ἑαυτόν μου ὡς ἕνα δήμον, ἀνήκω εἰς ἕνα δῆμον, φυλὴν, Δημοσθ. σελ. 1314. «Δημοτευόμενος μετ' ἐμοῦν.

Δημότης, ου, ὁ. καὶ θηλ. δημότις, ιδος, ἡ. Ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν (plebejus, unus de populo), κοινὸς, ἁπλοῦς ἀνθρωπος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινοὺς, ἀπὸ τὸ πλῆθος, Ἡροδ. καὶ παρὰ Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ'. 22. 2) συμπολίτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς δήμους τῶν περιχώρων, ὡς Ξενοφ. «Οἱ πένητες, οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους». 3) γενικῶς κάθε πολίτης, ἰδιώτης, ἀντιθ. τοῦ, ἡγεμών, Εὐριπ. Ἰων. 625. ὅθεν

Δημοτικός, ή, όν (καὶ δημοτικῶς ἐπίῤῥ.). Ὅποιος ἀνήκει εἰς τὸ πλῆθος, ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινὸς, ἰδιώτης ἄνθρωπος, Δημοσθ. «Καὶ τῆς ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων». 2) φίλος τοῦ πλήθους, ἀγαπῶν τὸν δῆμον, φιλοφρονητικός. «Οὐδὲν δημοτικὸν πράττειν», μὴ ποιεῖν τι πρὸς ἀρέσκειαν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, Ξενοφ. «Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος». 3) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑνὸς ὁμοφύλου δήμου, ὅ ἐστι τῶν τὰ περίχωρα οἰκούντων. «Δημοτικὰ ἱερὰ», ἤτοι ξυσία, εἰς τὴν ὁποίαν συνεισφέρουσιν ὅλοι οἱ δημόται, ὅλοι οἱ πολῖται ἑνὸς δήμου. Οὐσιαστ. δὲ «Τὸ δημοτικόν».

Δημοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὡς οὐτ. κατοικος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 458. «Τὰς δὲ γᾶς δαμοῦχους» καὶ 1087. καὶ 1347. «Ὁ δαμοῦχος χθονὸς». 2) ὡς ἐπίθ. διοικῶν, ὑπερασπίζων τὸν λαὸν, κατοικῶν παρὰ τῷ λαῷ, ἢ ὢν μετ' αὐτοῦ. Παρὰ δὲ Θεσπιεῦσιν ἐλέγετο καὶ ἕνας τῶν συμβούλων, τῶν διοικητῶν τοῦ πλήθους, Διόδ. Σικ. Α'. σελ. 274. 3) κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ.

Δημοφᾰ́γος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), = δημοβόρος, τύραννος, Θεόγν. (ξ)

Δημόφαντος, ου, ὁ, ἡ (φαίνω). Ἀντὶ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡσυχ.

Δημοφθόρος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων τὸν λαὸν, ἤτοι κατὰ τὴν ἡδη, ἢ μὲ ὥραν (ρουσφέτι), Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ'.

*Δημοχᾰρής, ὁ, ἡ. Ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Παῦλ. Ἀλεξ. 4.

Δημοχᾰριστής, οῦ, ὁ (χαρίζομαι). Χαριζόμενος τῷ δήμῳ, ὁποιος ζῇ μόνον διὰ νὰ φαίνηται ἀρεστὸς εἰς τὸν λαὸν, Εὐριπ. Ἐκάβ. 133. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δημοσοπ. Ζήτ. τοῦτο. ὅθεν

*Δημοχαριστικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἐκείνων, οἵτινες χαρίζονται, κολακεύουσι τὸν λαόν. Ἐπίῤῥ. δημοχαριστικῶς.

Δημόω, Μ. ώσω. Διορίζω τι εἰς χρῆσιν τοῦ λαοῦ, τὸ κάμνω δημόσιον, ἴδιον τοῦ λαοῦ (ἰμιρί), δημεύω· καὶ δημόομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. «Καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; ἀντὶ τοῦ, παίζειν, χορευτεύειν, ᾠοπεύειν, ἀστειζεσθαι. Τίμαιος δὲ ἑρμηνεύει τοῦτο, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι. Ἴδε καὶ δημόομαι.

Δημώδης, ες, ὁ, ἡ· τό - ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ δήμου, κοινὸς, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἕνας κοινὸς, ἰδιώτης ἄνθρωπος· καὶ ἠθικῶς ὁμοίως. «Τὸ δημῶδες πλῆθος», οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. «Δημώδεις γυναῖκες», αἱ κοιναί, αἱ πόρναι· οὕτως δὲ καὶ «Δημίαι» ἐλέγοντο, καὶ «Δημιουργοὶ» καὶ πύλαι ἦσαν ἐν Ἀθήναις «Δημιάδες» καλούμεναι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς προεστάναι τὰς πόρνας. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κοινὸς, γνωστὸς εἰς ὅλους, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ', 45.

Δημῶματα, τά (δημόομαι), καὶ Δωρικ. δαμώματα (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ.). Διατριβαὶ τοῦ λαοῦ, παιγνίδια, χορταδες, ἀστεϊσματα· καὶ τὰ κοινὰ τραγούδια. (σπαν. ἐνικῶς ἐν χρήσει)

Δημωφελέω, ῶ. Εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, εἶμαι κοινωφελὴς, Ἡσύχ.

Δημωφελής, ές, ὁ, ἡ· καὶ δημιοφελῶς, ἐπίῤῥ. (ὠφελέω). Ὅποιος εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, κοινωφελὴς, Φίλ.

Δήν, ἐπίῤῥ. συγγεν. τῷ, δηθὲ, καὶ δηθάκις (ἀντίθ. τῷ, μίννυθα). Πολὺν καιρὸν, μακρὸν χρόνον· ἐπὶ πολὺ διαρκῶν ἢ ζῶν, Ἰλ. Ζ, 131, 139. «Δυσώρυγος ἐὴν ἦνα, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ ἔζησε (μετὰ ῥήματ. ὑπαρκτικ.)· καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου, Ὀδ. Σ. 313. καὶ Τ, 290. «Ὀδυσσῆος δὴν εἰσκομένοιον. 2) συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς, Μεσομηρ. Ἔστι δὲ ἡ πρωτότυπος λέξις τὸ, δάω, ἢ δέω, ὡς ἐκ τοῦ δάδω, ἢ δέδω, τὸ δέδην, καὶ ἐκ τοῦ δάω, ἄτερος Ἰωνικ. θηρὲς καὶ Δωρικ. θαρὸς, καὶ θηνός· θθεν τὸ θήναιος, ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν. Ὁμοίως καὶ τὸ θηδὸς, ὅθεν τὸ θηδάκι, καὶ θηδέω. Ἐκ τοῦ θηδὸς γίνεται ἔτι καὶ τὸ θηδών, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, ἐκ τοῦ θηδύς. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ ὅσοι ἀντὶ τοῦ, πολυχρόνιον, ἔχει. (σημ. καὶ τῷ, ὄν, τόν)

Δήναιος, αία, αιον· καὶ θηναιὸς (θήν), ποιητ. Χρόνιος, διαρκὴς, πολυχρόνιος· πολὺν καιρὸν ζῶν, Ἰλ. Ε, 407. «Ὅττι μάλ' οὐ θήναιος», ἀντὶ πολυχρόνιος, ὅπερ κατ' ἄλλους ἐξυπτύνως θηναιὸς ἀναγινώσκ. 2) παλαιὸς, τὸ πρόπολλου γεγενημένου· καὶ τὸ μετὰ πολὺν καιρὸν. ὡς, χρόνιος, ὡς παρ' Ἀπολλων. Γ. 52. «Τίς δεῦρο χρεὼ κομίζει θηναίας;» ἀντὶ τοῦ, χρονίας, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν. Ζήτ. ἐν τῷ θήν. 3) ἀργοπορινὸς, ἀργόσυρτος, τὸ ἐναντίον, θοός. ὅθεν, «θάσσα καὶ θεινασία, μεγάλη βία καὶ ἀμέλεια, ἀργοπορία, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. περὶ εὐθυμ. §. 15.

Δηναρεον, ου, τό. Εἶδος νομίσματος παρὰ Ῥωμαίοις, τὸ ὁποῖον ἠξιζε τρεῖς ὀβολοὺς καὶ ἥμισυ, σχεδὸν = δραχμή. «Καὶ τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριονα, Πλουτ.

*Δήνεα, τά. Βουλεύματα, ἀποφάσεις· τέχναι, πανουργίαι, ἐπὶ κακοῦ, ὡς, Ἰλ. Δ, 361. «Θυμὸς ... ἤπια δήνεα οἶδεν» καὶ Ὀδ. Ψ, 82. «Θεὸς δήνεα· ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἐπὶ τῶν πανουργιῶν» ὁδόλων τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ, 289. (μόνον ἐν τῷ πληθ. εὐχρηστον, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπέδειξε καὶ ἑνικ. τὸ, δῆνος, καὶ ὁ Σουϊδ. τὸ, δήνεον, συγγ. τῷ, δόλος).

*Δηνεύματα, ων, τά, ἵππου, αἱ ερυσικαὶ, πανουργίαι τοῦ ἀλόγου, Ξεν. Ἱππ. γ, 11. ἀμφ. ἀνάγν. Ἴδε καὶ δῆνος.

Δῆνος, εος, τό. Συμβούλιον, βούλευμα, ἀπόφασις, πρόβλημα, ξεχωριστὸν τι μέσον, ἐπιτη, ἰδὲ δήνεματα, καὶ Δεινεύω. Ὅθεν ἀδήνης παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀδήνεος, ἄβουλος, ἁπλοῦς, χωρὶς βουλὴν, καὶ ἀδήνη, ἄκακον· καὶ ἀδήνεια, ἀπρονοησία· οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. Ὁ δὲ Σουϊδ. ἔχει, ἀδήνεος, ἁπλοῦς, καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μερμηνῶν· ὅθεν δήνεα, καὶ ἀντὶ τοῦ, φροντίδες, μερίμναι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ ἀδηνείη, ἀπορία, τοῦ δὲ Γαλην. Γλωσσ. Ἱπποκρ. τὸ ἀδήνεως, διὰ τοῦ, ἀφροντίστως, ἐρμην. Ἐν τοῖς τοῦ Σιμωνίδ. Ἐπιγρ. 12'. περὶ γυναικῶν, ψόγος ἀδήνης ἐστὶν ἀφροδίτης», ἐστιν ἀντὶ τοῦ, ἀπειρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, δαΐδαινεν, ἀντέχειν, ἀκονίζειν, μερίμνην, φροντίζειν· καὶ δαΐδαινεν, τὸ αὐτό· καὶ, ἐνδυνεύειν, ἀτενίζει, καταπλήττει.

Δῆξ, πρὸς, ἡ (δάκνω). Τὸ σκωλῆκι, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰ ξύλα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ἡσιόδ. ἐν τῷ, Ἀσπιστοπάτη.

*Δηξασμός, = δηγμός, ἀμφ.

Δηξίθυμος, ου, ὁ, ἡ (δάκνω, θυμός). Ὁ κατεδάκνων, καταπρώγων, ἐγγίζων, σλίβων τὴν καρδίαν· ἄλλως δὲ καὶ δακέθυμος λέγεται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 752. «Δηξίθυμος ἐρώτος ἄνασσα». Κωμικ. δὲ καὶ, «Δηξίθυμος ἅλμη», Σώπατρ. παρ' Ἀθην. σελ. 101.

Δῆξις, εως, ἡ (δάκνω). Τὸ δαγκάνειν, δάγκωσις, δάγκαμα, καὶ μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λυκ.

Δηξιχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ δάκνων, δαγκάνων τὴν χεῖρα (τὸ χέρι), Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 103. «Σκοτίων ὀρθρων κνίσματα δηξιχερῆ, εὐδὲ δάφαλμ. «Σκολιῶν δηξιχερῆν, ἀναγιωσκεται.

Δηόω, Μ. ώσω· συνήθης κατὰ συναίρ. τύπος τοῦ δηΐω. Κατερημόω, ἀφανίζω ἐχθρικὸν τόπον, καὶ Ὁμ. Ζήτ. δηΐω.

Δήπη, = δήπου.

Δήποθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπό τινα τόπον, ἀπὸ κάποιον τόπον, μέρος. «Ὁπόθεν δήποτε», ἀπὸ ὁποιονδήποτε μέρος καὶ ἂν, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Ὁπόθεν δήποτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐγνωρισμένες τῷ δεσ, καὶ ἀπὸ ὁποῖον ἠμπόρεσαν αὐτοὶ νὰ γνωρισθοῦν μὲ αὐτόν.

Δήποτε, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὁήποτε.

Δήπουτε, Ἐπίρ. Ποτέ, κἰμμίαν φορὰν, μίαν φορὰν, κάποτε κιερόν. Ξενοφ. Παιδ. Γ'. β'. 26. »Ὁστουτι καὶ ἄλλος πλεῖστον ὁήποτε ἔδωκεν Ἐπ' ἐρωτήσως, ὁπτί ὁήποτες; καὶ τί λοιπὸν ἄλλο; ὁἰατί λοιπὸν τοῦτο; ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. 1. »Ἢ τί ὁήποτε οὗτος ἐτήτεσεν; τί λογίζ λοιπὸν αἰτία ἦτον ἄλλεως, ὥστε αὐτὸς ποτέ τοιουτοτρόπως ἐπαίνεσεν; Ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ σὲ, οὖν, οἶον, »ὁήποτοῖον, τὰ αὐτὰ σημαίνον.

Δήπου, Ἐπίρ. βεβαιωτ. ἐκ τοῦ δὴ καὶ ποῦ. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βέβαια, χωρὶς ἐμφιβολίαν· κἰλως, καθὼς στοχάζομαι, π. χ. »Χαιρεφῶντα γὰρ ἴστε ὁήπουθ (Πλατ. Ἀπ. Σωκρ.), βέβαια, κἰλως στοχάζομαι, γνωρίζετε τὸν... παρ' Ὁμηρ. ὁἰ διστακτικὸν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 736. »Ὦ τὶ ὁήπου ἀδελφοῦ ἔκτανεν Ἕκτορι, Καὶ Τρωσὶν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 161. »...βίοτον ἔδουσιν ἕκαστοι, οὐ ὁήπου λύκε' ὀστέα... κείμεν' ἐπ' ἠπείρου. 2) καὶ ἐρωτημ. ἀντὶ τοῦ, μήπως καὶ; ἀραγε; ὡς τό, »Οὐ ὁήπου διανοεῖσθ ἀραγε ἀὐτοστοχάζεσαι; σάχα σὲν ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου; ὄχεν

Δηπουθεν, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ καὶ ὁήπου· καὶ τίθεται μόνον ἡ ὄχεν ἑπομένου φωνήεντος, ἢ διὰ τὸ μέτρος, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς παρὰ Δημοσθ. »Οὔτε γὰρ μαγείρῳ μαχαίρας οὐδὲν ἔστ' ὠφελος ὁήπουθεν ἤτις μὴ τέμνειν, ὄχεν ὠφελεῖ βέβαια εἰς τὸν μαγειρον τὸ μαχαῖρι, κ. τ. λ. (Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ἐπιρρήμ. γράφεται ἐν ταῖς ἀκριβεστέραις ἐκδόσεσι ἐπιτοπλεῖστον τὸ ὁή χωρισμὸν ἀπὸ τῶν Ἐγκλιτικῶν.)

Δήρατ, Δήτ. Δαίρω.

Δηρη, ης, ἡ· αὐτὸ τοῦ, ὁήρις, παρ' Ἡσυχίῳ.

Δηριάζω, Μ. ἀσω· καὶ ὁηριάομαι, Μ, ἀτομαι (ὁηρίω, ὁηρίστω, ὁηρίττω, ὁηρίζομαι, ὁηρίσομαι ὄχεν ὁηριώθηναι) καὶ Δηρίομαι (ἐκ τοῦ ὁήρις). Ἐρίζω, φιλονεικῶ (μαλώνω, κάμνω καυγᾶν), καὶ μαχομαι, τόσον ἐν τῇ μάχῃ, ὅσον καὶ μὲ λόγους, περίττους, Ἰλ. Γ, 734. Θ, 78. Π, 96. καὶ Μ, 421. ...»Δὺ' ἀνέρε ὁηριάασον. Τὸ ἐνεργ. ὁηριάω, ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, ἔχει μόνον ὁ Πίνδ. Νεμ. 11, 32. »Κἄλλιον ἂν ὁηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλωνω· μετὰ ὁοτ. προσ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. α', 752. ὁ', 1729. ἴδε καὶ ὁήριμος. (ασομαι)

Δηρίομαι, Μ. ἰσομαι, =ὁηριάομαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. ὁ μέσ. ἀόρ. ὁηρίσαντο, Ὀδ. Θ, 76. καὶ τὸ γ'. ὁλικ. τοῦ παθ. ἀορ. ὁηριαθήτην, ὡσαὶ ἐκ τοῦ ὁηρίομαι, Ἰλ. Π, 756. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ, μάχομαι· φιλονεικῶ, μαλώνω. Τὸν ἐνεστ. ἔχει ὁ Πίνδαρος, Ὀλ. 13, 63. »Δηρίομαι πολέσιν (σ. ε. παλλοῖς)». — Τὸ Ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. μέσῳ μακρόν.

Δῆρις, εως, καὶ ιος, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία· μάχη, πόλεμος· ἀμιλλα, Ὅμ. μόνον ποιητ. (Ἴσως συγγ. τῷ, δαΐς, δαίω).

Δηρίστος, ου, ὁ, ἡ (ῥαῶ, ὁῆρις), = ἀμέριμνος. Εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς τὸν πόλεμον φοενημένος, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 44. »Δηρίματον κλέος Τιμοσθένη».

Δηρίω, Μ. ἰσω. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁηρίζω. Ζήτ. Δηριάω.

Δηρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πολὺν καιρὸν ζῶν, μακρόβιος, ἐκ τοῦ

Δερός, ά, όν (ὁήν). Ὅποιος διαρκεῖ, βαστᾷ παρὰ πολὺν καιρὸν, περισσότερον ἢ τις ἐχρειάσθη ἢ ἔλπισεν, ἀπὸ ὡς τὸ βραδὺς, ἐπὶ καιρὸν, Ἰλ. Β, 298. Μ, 302. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπιτοπολὺ τὸ οὐδ. ὁηρὸν ὡς ἐπίῤῥ., παρὰ πολὺ (Ἰλ. Β, 298), καὶ μετὰ ὁηρόνω, ἢ, νόηρόν χρ ἐσνω, ἐπὶ πολὺ, ἢ παρὰ πολὺν χρόνον, Ἰλ. Ι, 415. Σ, 206. Rulink. ὕμ. Ὁμ. Δηρ. 282. ὕμν. Ὁμ. 28, 14. Μετὰ δὲ ἀρνητικοῦ σημαίνει τὸν συντομώτατον καιρὸν, π. χ. »Οὐδέ σέ φημι ὁηρὸν ἀλλῆεν, σχήσειν, καὶ τὰ παρόμ, Ὁμ. καὶ Σοφ. Αἰ. 414. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1305.

* **Δησάσκετο**, Ἐπ. γ'. ἑνικ. ἀορ. α'. μέσ. ἀντὶ ἐδήσατο ἐκ τοῦ δέω, Ἰλ. Ω, 15.

* **Δῆτα**, ποιητ. ἀντὶ ἔδησε, ἐκ τοῦ δέω, δένω· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ, ἐδέησε, ἐκ τοῦ δέω, ἐλλείπω, χρειάζομαι, Ἰλ. Σ, 100.

Δῆτα, Ἐπίρ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνεται ἐμφατ. ἀντὶ τοῦ ὁή. λοιπὸν, θηλαδή, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, ἀληθῶς, βέβαια, τῷ ὄντι, ἐπιτοπολὺ εἴρων. Πλατ. Συμπ. »Καθεύδεις; οὐ δῆτα ἔγωγε, ἀντὶ τοῦ, ὄχι βέβαια. »Τί δῆτ' ὀρθῶς (Ἀριστοφ.) τί βλέπεις λοιπόν; »Καὶ δῆτα, ἀντὶ τοῦ, καὶ δή, ὁ ἐστιν, ἤδη, τώρα, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστολ. Π'. »Καὶ δῆτα λέγε πρὸς μεν, λέγε τώρα εἰς ἐμέ. »Τί δῆτα; πῶς ἔτζι; τί τέλος πάντων; σημαίνει δέ, καὶ τί δὰ εἰπῆτε ὕστερον; ἐπιφερομένου τοῦ ἐπειδάν, Ἀριστ. Εἰρ. 844 848. καὶ ὡς διαφ. ἀναγν. 905. Elmsl. Ἀρ. Ἀχ. 1024. »Τί δῆτ' ἂν εἰ —», Ἀριστ. Νεφ. 164. 769. Αυτ. 399. »Τί δῆτ' ὅταν —», Ἀριστ. Εἰρ 848. »Οὐ δῆτα», βέβαια ὄχι, οὐδέποτε. »Μὴ δῆτα», μὴ δὰ· καὶ, »Μὴ δῆτα τοῦτο», ὡς ἐπίτασις ἐπὶ ἀποφατικῶν ἐκφράσεων.

Δήω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ δάω, ἐκκαίω, δάπτω, γιωνώσω, ξέυρω, μανθάνω· κυρ. εὑρίσκω· μόνον ἐν ἐνεστῶτι καὶ ἐπὶ σημασίας μέλλ. ἀεὶ παρ' Ὁμ., ὡς ἐν Ὀδ. Χ, 291. »Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος», εὑρήσομεν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ ἀκούει, εἰς τοῦ, εὑρήσεις, ἄψει, μαθήσῃ· ὁ δὲ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ δέω.

Δηώ, ὁος καὶ συναίρ. οῦς, ἡ. Λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τοῦ Δήω τὸ εὑρίσκω, παρ' Ἀριστοφ. »Δηοῦς καρπόν» τὸ γένημα· καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Δηοῦς ἐν κόλποισιν, ἀντὶ τοῦ, ἐν πεδίοις· εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον ἐν Ἴμν. Ὁμ. Δημ. 47. 211. 492. ἐκλήθη δὲ Δηώ, ἐπειδὴ ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, καὶ ἐρωτῶσα τοὺς ἀπαντῶντας, ἤσουε παρὰ πάντων τὸ, θήσεις, θέλεις τὴν εὑρῃ βέβαια, παρηγορούντων αὐτὴν πολιτικῶς.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ι.

Δι, ποιητ. θοτ. τοῦ Ζεύς, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Διΐ, Ποιήτ. Νε. 1, 111.

Διά, Πρόθ., συντασσομένη γεν. ἢ αἰτ. καὶ σημαίνουσα εὐρύος τόπου· μεταφέρεται ὅμως καὶ εἰς τὸν χρόνον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ αἰτίας, μέσων, ὀργάνων κτλ. Δὲν πάσχει ποτὲ ἀνάστροφὴν ἐξ αἰτίας τοῦ Δία, ἂν καὶ ὁ Ἑρμάνος ἐν τῇ Elmsl. Μηδ. 1143. ἀρνεῖται τὸ πρᾶγμα ὅλον ὡς οὐδενὸς ἀξίαν ἐφευρέσιν τῶν Γραμματικῶν. Συντάσσεται λοιπόν.

Α'. Μετὰ γενικῆς, καὶ ἐκλαμβάνεται 1) ἐπὶ τόπου, διαστήματος, σημαίνουσα κοινῶς, διὰ μέσου, ἐξ ὅλου, ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, ὡς »Διὰ ὤμου ἦλθεν ἔγχος» (Ἰλ. Δ, 481)· »ἔρχομαι διὰ μέσου τοῦ ὤμου ἢ λόγχη· ὡσαὐτὸς »Διὰ κυανέης, δι' ἀσπίδος, διὰ στήθεσφιν, δι' αὐχένος κτ. (Ἰλ. Μ, 183. Γ, 357, 358. Ε, 57. Ρ, 49). »Διὰ Σαμίων (πυλῶν)α, Ἰλ. Γ, 263. »Φεύγων... δι' Ἑλλάδος (Ἰλ. Ι, 478), ἤγουν διὰ τῆς κατ' αὐτὸ Ἑλλάδος· ὁμοίως, »Δια πεδίου, διὰ νεφέων, δι' ὀρεσφι, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἰκανεν κτλ. Λέγεται καὶ ἐπὶ σωρῶν ζώντων, ὡς »Διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠὺ' ἐπικουρος (Ἰλ. Ν, 755)», ἀντὶ, παντοχοῦ ἐπετοῦσε σχεδὸν διὰ μέσου αὐτῶν. »Δι' ὁμίλεων, διὰ τῆς παρατάξεως. »Διὰ νηὸς ἰοῦσαν, πηγαίνων διὰ τοῦ μήκους τοῦ πλοίου καὶ ἐν αὐτῷ. Τὸν ἴδιον τρόπον ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τὸ, ἠβαίειν, ἔρχεσθαι, μολεῖν, πορεύεσθαι, χωρεῖν διά τινος», Valck. Φοιν. 482. 1554. Σπανιωτέρα ἔστιν ἡ σημασία, »ἀντὶ τοῦ, μεταξύ, ἀναμέσον, ὡς, »Διὰ τῶν ὀπισθίων σκελέων (Ἡρόδ. 3, 103.)», ἀναμέσον, μετεξύ καὶ τῶν δύο σκελῶν. — Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς ἡ διά, τὸ μέσον σημαίνουσα, ἐλλείπει καὶ τίθεται μόνον ἡ γενική, ὡς »Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ (Ἰλ. Ε.)», ἀντὶ διὰ πεδίοιο. — Ἡ διὰ συνάπτεται ἐνίοτε καὶ ἄλλοις προθέσεσιν ἐν μιᾷ λέξει, π. χ. διέκ (ἀντὶ δι' ἐκ), καὶ σημαίνει διὰ μέσου τινος καὶ ἔξω, π. χ. »Διέκ Μεγάροιο, διέκ προὐρώιοιν καὶ »Διαπρὸ (ἀντὶ διὰ πρὸ), καὶ σημαίνει διόλου, πολλὰ βαθέως μέσα, περα καὶ πέρα, καὶ συνάπτ. Γεν. ἐπιτοπολὺ δὲ τίθεται ἀπολύτως καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μὲ τὰ ῥήματα ἦλυθε, εἶπατο, ἔλασσε κτλ. »Τάνυται δέ τε πᾶσα (βοείη, τὸ δέρμα τοῦ βοὸς) διαπρὸ (Ἰλ. Ρ, 393), ἀντὶ, τεντόνεται παντοῦ ἐξίσου. (Ὅλα τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἐληφθησαν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, αἱ δὲ κατωτέρω συνταξεις μετὰ γεν. εἶναι μεταμοιρ). — 2) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα ὁμοίως ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς καὶ κοινῶς διά, ἐν διαστήματι, εἰς διάστημα, ἀπὸ τοῦ καιροῦ, μετὰ παρέλευσιν· εἰς τινα οὐ ὑπακούοντας αἱ λέξεις, ὅλον, ὅλης, παντὸς, ἢ πάσης, π. χ. »Διὰ χρόνου» μετά τινα χρόνον, καιρὸν, μετὰ παρέλευσιν μεριοῦ καιροῦ, ὅπερ ὅμως σημαίνει καὶ, μετὰ πολὺν καιρὸν, ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρὸν. »Διὰ πολλοῦ ἢ μακροῦ χρόνου (ἢ καὶ δίχα τοῦ, χρόνου)», ἀπὸ πολὺν καιρὸν. »Πράξεις διὰ χρόνου, ἤγουν, πράξεις, οἵαι συμβαίνουσι πάλιν μετὰ πολὺν καιρὸν ὕστερον, ὁ. ε. σπάνιαι. »Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, τοῦ αἰῶνος, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τούτῳ, παντοτεινά. »Δι' ἔτους», ἕνα χρόνον ὁλόκληρον. »Διὰ πέντε ἐτῶν», κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ τρίτου (ἔτους)», κάθε τρεῖς χρόνους. »Διὰ βίου», ὁλόβιος, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐν ὅσῳ ζῇ. »Διὰ νυκτός», ὁλονύκτιος. »Διὰ τέλους», ἕως εἰς τὸ τέλος, παντοτεινά. 3) ἐπὶ ὕλης, ἐξ ἧς γίνεται ἢ συντίθεται καὶ κατασκευάζεται τι, ἐκεῖ ἄλλως ἐν χρήσει ἡ ἐκ, ὡς, »Δι' ἐλέφαντος, ἀντὶ ἐξ ἐλέφαντος, ἀπὸ ἐλεφάντινον ὁστοῦν (φιλοῦσι). »Διὰ λίθων», ἀντὶ ἐκ λίθων, Schaef. Δίον. περὶ συνθ. σ. 167. mel. σ. 147. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 104. »Βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα», ἀντὶ ἐκ γάλακτος καὶ μέλιτος. Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει αὐτὴ ἡ πρόθεσις παρὰ τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς, ὥστε καὶ θέλοντες νὰ ὀνομάσωσι μερικὰ σύνθετα ἰατρικὰ, συνεκόλλησαν αὐτὴν μὲ τὸ ὄνομα, μεταβαλλομένης τῆς καταλήξεως αὐτοῦ, καὶ λέγουσι, »Διάῤῥοδον κολλούριον», ἀντὶ διὰ ῥόδων, ἐκ ῥόδων (τριακταφύλλων) συνθέμε ον· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Μουσικοῖς, ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν ἁρμονιῶν, χρῶνται τινὲς τῇ διά, ἀντὶ τῆς ἐκ, ὡς, »Διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε» καὶ, »Διὰ πασῶν», ἀντὶ ἁρμονία ἐξ ὅλων. Οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ. »Διὰ τεσσάρων (ἀντὶ ἐκ τεσσάρων) ἀναθυμάσεις ἀναφέροντικα. 4) ἐπὶ μέσου (διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τι), καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς, μὲ, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν βοήθειαν, ἀντὶ τῆς ὀοτικῆς, ὡς »Διὰ χειρῶνιν, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χειρῶν, Σοφ. Ο, Κ. 470. »Δι' ὀφθαλμῶνα, μὲ τὰ ὄμματα, μὲ τὸ μέσον τῶν ὀμματίων. »Διὰ γραφῆς», μὲ τὸ μέσον τῆς γραφῆς, τοῦ γραψίματος, ἐγγράφως, Valck. Ἀριστοβ. σ. 62. »Δι' ἑαυτοῦ», διὰ μέσου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. »Πράττειν τί διά τινος», κάμνω τί μὲ τὸ μέσον ἄλλου. »Δι' διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί, αἱ ἡδοναί, ὅσας ἀπολαύομεν διὰ μέσου τοῦ σώματος, μὲ αὐτό, αἱ ἡδοναὶ τῶν αἰσθήσεων, αἱ σωματικαί, Ξεν. »Δι' διὰ κατρτρίας ἐπιμέλειαι (Ξενοφ.)».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἱ συνεχεῖς ἐπιμέλειαι, βουλευταὶ, αἱ γινομέναι μὲ χαρτέρια καὶ ὑπομονὴν ἕως τέλους, αἱ μόναι κατὰ ταῦτον τὸν τρόπον ἐνδεχόμεναι καὶ εὑρίσκονται, Ξεν. »Διὰ βασιλέων περιφέρεσθαι, εἶναι γεννημένον διὰ βασιλέων, ἀπὸ βασιλεῖς, Ξεν. — 5) ἡ διὰ μετὰ γεν. τίθεται πολλάκις καὶ ὅτε θέλει τις νὰ φανερώσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔστι τί ἢ γίνεται, καὶ τότε πολλάκις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐπιρρηματικῶς, ὡς, »Διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου (ὑπερ. διαστήματος), εἰς πολύ, ἢ ὀλίγον διάστημα, μάκρος. »Διὰ μέτρων, εἰς σὺ μέτρα, μεταξὺ, ἀνάμεσα »Διὰ σταδίων δέκα, ἀπὸ διάστημα δέκα σταδίων. »Διὰ ταχέων, ὀξέως, ταχέως. »Διὰ βραχέων, μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως. »Δι' ἴσων, ἐξίσου μακρὰν, εἰς ἴσον διάστημα ἀπ' ἀλλήλων. »Διὰ χαρίτων, ἡδέως, »Διὰ πλειόνων, μὲ πολλὰ λόγια. »Δι' ὀλίγων, ὡς καὶ τὸ διὰ βραχέων. »Δι' ἀφροσύνην ἀνοήτως. »Δι' εὐπετείας, εὐκόλως. »Διὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, μὲ ζῆλον, Εὐρ. Βακχ. 209. »Διὰ στόματος, μὲ τὰ στόμα, ἐκ στόματος· ἐνίοτε ἐξηγεῖται ἁπλῶς διὰ τοῦ, ἐν, εἰς, π. χ. Ξεν. Παιδ. ὅ. »Διὰ πένθους (ἀντὶ ἐν πένθει) τὸ γῆρας διάγων. »Δι' αἰῶνος, ἀντὶ εἰς αἰῶνα. »Διὰ παντὸς, ἐν ἅπασι τῷ χρόνῳ, πάντοτε· ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἀκολούθους καὶ ἄλλας φράσεις. »Δι' ἀθυμίας, ἀσφαλείας, ἀπεχθείας, ἐρίδος, ὀργῆς, χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι, ἀντὶ εὐρίτερμαι ἐν ἀθυμίᾳ, ἀσφαλείᾳ κτ. λ. γίγνομαι, εἶμαι ἀθυμίας, ἀσφαλὴς κτ. λ. Τοιουτοτρόπως δὲ ἐνεργῆ. »Ἄγειν, ἔχειν, τιθέναι διὰ τιμῆς, ἠλωτὸν, μίσους ἀντὶ, τιμᾶ, ὁμιλῶ, δουλεύω. »Διὰ λόγων ἐλθεῖν, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν. »Διὰ χειρῶν ἔχωμι, μεταχειρίζομαι, δουλεύω τί, μετέρχομαι. »Διὰ στόματος ἔχωμι, ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα· τὰ δὲ, »διὰ στόματος εἶναι», εἶμαι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐπαινοῦμαι, δοξάζομαι.

Β'. Μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ τίθεται 1) ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ μετὰ γεν., σημαίνουσα διὰ μέσου, διὰ τοῦ μήκους, κίνησιν διὰ τόπου καὶ ἐκ τόπου, (παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐχὶ Ἀττ.) ἀντὶ τῆς κατὰ, ὡς Ὀδ. Η, 139. »Βῆ διὰ δώματα, Διὰ κρατερὰς ὑμμάχας, κατὰ μάχας, Ἰλ. Β, 40· καὶ Ὀδ. Β, 154. »Διὰ στόλους καὶ πόλιν», ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς πόλεως. »Διὰ ταφρον ἐλαύνομεν (Ἰλ. Μ, 62). 2) ἐπὶ χρόνου, καὶ μόνον ἐπὶ ρυτῶν· ὡς, »Διὰ νυκτὸς», ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς· εἰς πολλὰς δὲ περιόδους ἐξηγεῖται διὰ τῆς κατὰ, ὡς, Ἰλ. Β, 57. »Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ἀνειρος ἄμβροτος διὰ νύκτα», ἀντὶ κατὰ νύκτα· ὡσαύτως καὶ, »Νύκτα δι' ὀρφναίην, διὰ νύκτα μέλαιναν (Ἰλ. Β, 41. 83. 276. 394). 3) ἐπὶ μέσου, μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται τι, ὡς, »Νικᾶσθαι δι' Ἀθηνᾶν (Ὀδ. Θ, 520)», μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς. »Διὰ ξυμάχων..· εἶλον ἐπελθόντες (Ὀδ. Τ, 154)», ἀντὶ διὰ μέσου, μὲ τὸ ὄργανον τῶν Θεραπαινίδων μὲ ἐπίτασιν. »Διὰ βουλὰς, διὰ μῆτιν, δι' ἐμὴν ἰότητα, κατὰ τὴν θέλησιν, μὲ τὴν θέλησιν, συμβουλήν μου. (Ὀδ. Θ, 82. Δ. 276. 437. Ἰλ. Ο, 41). 4) ἐπὶ σκοποῦ καὶ τέλους, ἤτοι αἰτίας, ὡσὰν »Δι' ἀπατωλίας ἐπιδὰν κακὸν (Ὀδ. Ψ, 97)», ο. ε. διὰ τὰς πτέλας, ἀναπιουρίας τῶν· ὡσαύτως, »Δι' ἀμφιδάμαν, Ὀδ. Θ, 82. »Δι' Ὀμηρον (Νεμ. 7, 31)», διὰ τὸν Ὅμηρον. »Διὰ τεὰν σύνεσιν (Πυθ. 2, 38)», διὰ τὴν σύνεσίν σου. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὡς, »Διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, δι' ὃ, ἢ ὅτι, διατί, διὰ σὲ, διὰ πολλὰ ταῦτα», κ. πολλάκις καὶ μετ' ἀπαρεμφ., ὡς, »Διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου», δι' ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον, πρᾶγμα, ἐπειδὴ εἶχεν ἔρωτα εἰς αὐτὸ. »Διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι», ἐπειδὴ ἦτον ἀγχίνους. 5) ἐνίοτε δὲ καὶ

ὅλως ἐν χρήσει ἀντὶ τῆς διὰ μετὰ γεν., ἐξαιρ. »Διὰ στόματος, Αἰσχ. Ἑπτ. 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.

Γ'. Ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς ἐπίρρ. διόλου, διὰ μέσου, δίς, δίχα., Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ ἐπιτατικῷ διαπρό.

Δ'. Ἐν δὲ τῇ συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἢ ὀνομάτων σημαί 1) ἐπὶ μέν τόπου, διὰ μέσου, πέραν, ὡς, διαβαίνω, διϊπτεύω, διέρχομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου, ἕως τέλους, συνέχειαν, οἷον, διαβιόω, διαμένω· ἐπὶ δὲ πράξεως, ἕως εἰς τὸ τέρμα ἢ πέρας, ὡς, διαπράττω· κατ' ἐκ τούτου προκύπτει πολλάκις ἡ φιλὴ ἔννοια ἐπιτάσεως, κατὰ πολλὰ, δίολον, παντὸς, λίαν, ὡς, »Διαγιγνώσκω, διορῶ, διαπίνομαι», κ. 2) ἐπὶ μίξεως, διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ἀνακατωμένου, ἐκ διαλειμμάτων, ἕνεκα· ἐκεῖ, π. χ. κ. διάλευκος, διάχρυσος, διαχλωρίζω, χλωρὸν ἐδῶ κ. ἐκεῖ, ἄσπρος, χρυσωμένος, χλωρός. 3) ἐπὶ ἀμοιβαίας ἐνεργείας καὶ κινήσεως, ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ τότε συντάσσ. ἐπιτροπολύ ὀστ. ἢ, πρέσβεις, οἷον, »Διαπέμπειν, διϊδεῖν, διαπίνω, διαριστεύομαι, διαφιλοτιμέομαι», Valck. Ἡρόδ. 6, 18. 6, 15. Locell. Ξεν. Ἑλλ. σελ. 214. Kiessl. Θεόκρ. 5, 22. Φρύνιχ. Α. Βεκκερ. 4, 37. 4) διχασμὸν καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν, ὡς, »Διαιωσεῖν, διαστρέφειν, διαλύειν, διαρρεῖν, διαχεῖν, διαχυθῆναι.» (ὡσ. μόνον ἐν Ἰλιάδι ἐστὶ τὸ Ἰῶτα τετράκις ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου μακρόν, π. χ Γ, 357. Δ, 135. Τὸ δὲ Ἄλφα ἐν τῇ ἄρτει τοῦ στίχου πολλάκις μακρὸν· μετὰ τὸν Ὅμ. ἐχρώντο καὶ τῷ, διά. Ἐσὺ ὅτε ἡν ἐν χρήσει τὸ διὰ καὶ μοιοσυλλάβως, Ἑρμ. ποιητ. μετρ. σ. 86. Dind. Ἀριστ. Ἱππ. 7., πλὴν βέβαια μόνον παρὰ Κωμικοῖς. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἡ διὰ, παρὰ ποιηταῖς, χωρίζεται καὶ διακόπτεται πολλάκις ἀπὸ τοῦ ῥήματος.)

Δία, Αἰτιατ. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἀρχαίου Δίς. Ἴδε Ζεὺς (υς). 2) Ἐπὶ. ἡ, ἀρχαία ὀνομασία τῆς νήσου Νάξου, Ὀδ. Λ. 325. (—)

* Δῖα, ἡ Ἑλενή, Ἐπὶ. τοῦ δίος, Ὅμ. (—υ). 2) Βοιωτίως ὀνομασία τῆς Ἥβης· ἔτι δὲ ὄνομα γυναικός. (—υ)

Δῖα, τά, (ἱερά), = Διάσια. (—υ)

Διαβαδίζω, Μ. ἴσω (βαδίζω). Διαβαίνω, περνῶ μεταξύ, ἢ διὰ μέσου τινος. Παρὰ δὲ Δημοσθ. καὶ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διατρεχάζων τὸν καιρόν.

Διαβάθρα, ας, ἡ (βάθρα). Σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνω, ἢ δι' ἧς ἀναβιβάζωτι εἰς ἓν ὕψος, Στράβ. Καὶ ἡ σκάλα τοῦ καραβίου, γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἀναβαίνομεν εἰς τὸ καράβι, ἢ κάπως, Λουκιαν.

Διάβαθρον, ου, τό. Εἶδος ἐλαφροῦ παπουτζίου, καὶ κατὰ μὲν Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 46. τὰ ἐφορῦσαν οἱ παράτιτοι, κατὰ δὲ Ἀθην. σελ. 568. αἱ γυναῖτες. Λατ. diabathra.

Διαβαίνω, Μ. ησομαι (βαίνω, ἀνμλ.) ἐνεργ. Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινός, περνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, πηδῶ τί, ὡς ποταμούς (Ἡρόδ. 6), τάφρον (Ἰλ. Μ, 20), Θ'λατταν, εἰς Ἠλιάδα (Ὀδ. Δ, 635)· ἔτι δὲ, περνῶ ἐμπροσθεν τινός. 2) ἀμεταβ. διατείνω, διαπλόνω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, κάμνω ἕνα βῆμα (ἀρσενικιστὶ) διὰ νὰ σταθῶ καλὰ, σφερὰ, ὡς, ἐν Ἰλ. Μ, 458. . .καὶ ἐρειστάμενος βαλὲ μέσαι, εὐσεβέως, ὁ. ε. διατήσας τὰ σκέλη, τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν, καὶ λέγεται ἐπὶ ἑνὸς ἐν ἀγῶνι, ὅστις κάμνων μεγάλας ἀρσενικιὰς, ἔρχεται καὶ στέκεται πιὸ στερεὰ διὰ νὰ ἀντισταθῇ τὸν ὁρμῶντα, καὶ μάλιστα ἑαυτὸν τῆς βωλῆς τοῦ ἀκοντίου· ἔστι δὲ ἡ φρασις Ἀττική· πρβλ. Τυρτ. 2, 21. Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ. 1204.

* Διαβάλανον, τὸ διὰ βαλάνων συντεθειμένον.

Διαβάλλω, Μ. βαλῶ, Παθ. βέβλημαι (βάλλω). Ῥίπτω, φέρω διά τινος, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος· ὅθεν, ἀπορῶ εἰς τὸ πέραν, εἰς ἀντιπέραν μέρος, μεταφέρω, μετακομίζω, μεταδίδω, Ἡρόδ. »Ὦ διαβάλοι εἰς τὴν Ναξίην· καὶ Θουκυδ. »Ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διεβάλοντο». Καὶ περιφ., σύρω διά τινος, ὡς παρὰ Διοσκορ. »Ῥίζα λίθου διεβλήθειτο», νὰ περάσῃ τινὰς τὴν ῥίζαν μὲ ἕνα ῥάμμα. 2) ἀπατῶ, παραλογίζω τινὰ, ὡς τὸ »Διεβάλθη με ἡ γραῦς», καὶ παρ' Ἡροδότ. συχνάκις· ὅθεν διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ, ὡς, »Διαβάλλωσε ὡς φαρμακέα», εἶπε τοῦ, φαρμακέα εἶναι· ὅθεν ἐγκαλῶ, κάμνω τινὰ μετῆτον. Διαβάλλω τινὰ πρὸς τινα, συκοφαντῶ τινὰ κακὰ εἰς κανένα· — πρὸς τι, κάμνω νὰ λάβῃ μῖσος κατά τινος· λέγεται δὲ καὶ διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰς τοῦτο· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. — Παθητικῶς, πληρούμαι μὲ μῖσος ἢ ὑποψίαν κατά τινος, Poppo Θουκυδ. Τόμ. 2, ι. σ. 247. 3) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ τινὰ μὲ λόγους, καταπείθω, παραλογίζω, ὡς, ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡροδ. 5, 50 Wessel καὶ, Heind. Πλατ. Φαίδρ σ. 255. Β. Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐυχρήστου ἰδιαιτέρως, Ἀριστ. Ὄρν. 1635. »Διεβέβλητον», ἀντὶ τεθρύλλητο, διεδόθη φήμη.

Διαβαπτίζομαι, Ἀπολ. Μέσ. (βαπτίζω), πρός τινα, παρὰ Πολυκιν. Δ'. β'. 6. βυθίζομαι, βουτῶ εἰς τὲ νερὸν, ἀμιλλώμενος μὲ τινα, ἢ διὰ στίχημα.

Διαβασανίζω, Μ. ίσω, (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, δι' ὅλου, Πλάτ. Νομ. 12, σ. 961 B. 961. A.

Διαβασείω, = διαβαίνω, Δίων Κάσ. Μ. 32.

Διαβασιλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἀντὶ τοῦ, Βασιλεύω, Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1425.

Διάβασις, εως, ἡ (διαβαίνω). Τὸ νὰ περνῶ τινὸς διὰ μέσου τινος εἰς τὸ πέραν μέρος, πέρασις διὰ ποταμοῦ, ἢ διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. 2) μέσον εἰς τὸ διαβαίνειν, πέρασμα, γέφυρα, σανίδα, ἢ τοιοῦτον τί, ὡς παρὰ Ζωσίμ. Δ'. »Τὰ τοῦ Ῥήνου διαβάσεις φυλάττων, Παρ' Ἱπποκρατ. Ἐπιστ. »Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν, ἀντὶ τοῦ εὐκολοτάξιδον εἶναι, τὸ ὁποῖον τρέχει, φαίνει πάρα πολὺ εἰς τὸ ταξείδευμα, πλεύσιμον· παρὰ δὲ Πλουτ. εἰς Ἀμ. 12. ἐπὶ τῆς τριήρους. »Πλατυτέραν ἐποίησε καὶ διάβασιν», καταπρώμισεν ἐδωκεῖ, ἀντὶ, τὴν ἔκαμε πλατυτέραν ἐπάνω, κατὰ τὴν διάμετρον, διὰ νὰ στέκωνται περισσότεροι στρατιῶται εἰς τὴν κυβέρταν. 3) τόπος, εἶδεν διαβαίνεται, πέρασμα, ῥιχέτοπος.

Διαβάστεω (βάστω), = διαβαίνω. Περιπατῶ ἀργὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καμνώντας βήματα (ἀρσενικιστὶ) μεγάλα καὶ ὑπερήφανα, Ἀριστ. Ὄρν. 380.

Διαβασταζω, Μ. άτω (βαστάζω ἀνμ.). Φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἐμπροσθεν, ἢ πέραν. 2) καθέτομαι, ζυγιάζω τι μὲ τὸ χερι, τὸ δοκιμάζω ἐτὰ μὲ τὸ χερι διὰ νὰ ἰδῶ σχεδὸν ποσον βάρος ἔχει, Λουκιαν.

Διαβατέος, ἑα, ἐον. ῥηματ. ἐπὶ9. τοῦ διαβαίνω, εἶδεν, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ περάσῃ τινάς.

Διαβατήριος, ὁ, ἡ· τό — ον. Ἐπιτήδειος εἰς εὐτυχὲς πέραμα, συνεργὸς εἰς αὐτὸ, ὅστις περαιόνει τινὰ, τὸν φέρει πέραν αἴτιος, ἐπὶ9. τοῦ Διός. ὅθεν »Διαβατήρια (ἱερα) ἐυεσπεῖν, καὶ διαβατήριος ἐυσίαν, ἢ ἐυσία, τὴν ὁποίαν ἐκαμνον πρωτήτερα ὅτου ἐμελλον νὰ ταξιδεύσουν, ἢ νὰ περάσουν ἕνα ποταμόν, ἢ ἄλ' οὗ πέρασαν, καὶ ἐτελεῖσαν, Ἡρόδ. Γ. 79. καὶ Ξενοφ. καὶ ἑτοιμὸς Κατευοδίατικα· παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. 1Δ'. 18. διαβατήρια καὶ συνεκδ. = διάβασις, πέρασμα διὰ τοῦ ποταμοῦ.

διεβάτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Ὁποιος περνᾷ, περαστὴς, ὁ διαβαίνων. 2) = διαβήτης. (α)

Διαβατός, ἡ, όν. ῥημ. ἐπὶ3. τοῦ διαβαίνω. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ νὰ περάσῃ τινὰς διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω, περαστός, ὡς, ποτομὸς, Ἡρόδ. 4, 195.

Διαβεβαιόω, ω (βεβαιόω). Κάμνω τί καλῶς περσὸν, σίγουρον, βέβαιον· καὶ μέσως, διαβεβαιόομαι, οὐμαι, βεβαιόομαι, ὑπάσχομαι βεβαίως, Διον. Ἁλικ. ὅθεν

Διαβεβαίωσις, εως, ἡ. Σιγουρότης, βεβαιότης μετὰ ὑποσχέσεως, ἐπιμαρτύρια, προσβεβαίωσις.

Διάβημα, ήματος, τό (διαβαίνω). Τὸ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, ἢ διὰ τινος πέρασμα, καὶ τὸ βηματίζειν, περιπάτημα, ὁρασιλήμμα, Γρηγ.

Διαβησέω (ἔφετ. τοῦ διαβαίνω ἐκ τοῦ διαβήσω μέλ.). Θέλω, ἀγαπῶ νὰ περάσω, διαβῶ.

Διαβήτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Τὸ γνωστὸν μαθηματικὸν ἐργαλεῖον· λέγεται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἐγχισμένα, καὶ ἀνοικτὰ ἔχειν τὰ σκέλη. 2) τὸ μολυβδὲ νοι ζυγὸ τῶν τεκτόνων, ἢ στάθμη ἢ μολυβδία, (νεροζυγὶ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσυχ. σταφύλην λέγει. Καὶ τὸν Πλάτ. Φιλ. §. 34. ὁ διαβήτης συναριθμεῖται μὲ τὸ, κανων, καὶ πάσμη, τῶν τεκτονικῶν ἐργα· εἰων, ὅθεν σημαίνει τὸ Ὀρθογώνιον, τὴν γωνίαν, ἢ τὸ ῥέμμα ἐξίνη, τὸ ἔχον εἰς τὴν ἄκραν μολύβι, ἢ σίδηρο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κτίσται (τέκτονες), ὅταν δοκιμάζωσι τὸν τοῖχον ἂν εἶναι ἴσιος (βλέπ. ἡ γωνιά). Τὸ δὲ παρ Εὐριπ. Ἱππόλ. »Τεκτονικὸς διαβήτης», ὁ Σχολ. Ὁμ. ἐν Ὑ. Β, 763. ἐκλαμβάνει αὐτὸ τὸ σταυρὸν, καὶ σταθμὴν. 3) ἀρβωστία τις τῶν νεφρῶν, ὅτε διὰ τοῦ οὐρου ὅλη ἡ ὑγρασία τοῦ σωματος ἐξέρχεται, Γαλην. καὶ Παυλ. Αἰγ. ἔτι δὲ καὶ ἡ ὑγρότης, εἰ ἧς ἐξέρχεται τὸ οὖρον. 4) παρὰ Μελημ. Παλ. ὁ διπλοῦς μοχλὸς, ὁ Σίφων, Ἰδὲ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Ἥρωνι Πνευμ. τελ. 150. ἐν τῇ συλλογῇ τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν.

* Διαβήτομαι, Μ. άσομαι, τὸ ἐπιτατ. βιάζομαι. Δίων βιάζομαι.

Διαβιβάζω Μ. άσω (βιβάζω). Διαπερνῶ, περνῶ διὰ μέσου ἢ ἐτὲ τὸ πέραν μέρος, μεταφέρω, μετατοπίζω τι διὰ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. 2) ἐπὶ καιροῦ, διάγω, περνῶ, ὡς, νύκτα, ὑποτύπωσιν.

Διαβιβάσω (βιβάσων), = διαβαίνω, Ἱπποκρ. ἐπειδὴ ἡ ἀναγν. διαβιβάσεω ἔστιν ἄνευ ἀναλογίας.

Διαβιβρώσκω, Μ. διαβρώσω (βιβρώσκω). Καταβρώσω, τρώγω δι' ὅλου, ἢ διὰ μέσου

Διαβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι, Ἀορ. β'. διεβίων, παρ. διαβιώσαι (βιόω, ἀνμλ.). Διαζῶ, διαιτῶμαι, περνῶ τὴν ζωὴν μου, ὡς Ἱστορ. Εὐαγ. »Διαβιβιωκὼς εὐτυχῆ βίον.« 2) ἀμεταβ. περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν μὲ τί, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐν μετοχῇ, ὡς, »Δοκῶ μελετῶν διαβεβιωκέναι, Ξενοφ. Ἀπ. ὅ, τι, 2. καὶ παρὰ Πλουτ. Πομπήιο· »Ἀφ' ὧν διαβιοῦσιν ἢ ψευγοντείνει, νὰ περάσουν τὴν ζωὴν τῶν ἐξορίαν.

Διαβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνμ.). Ἐκβάλλω βλαστούς, ξεφυτρώνω, ξεβλαστάνω, Θεόφρ. ὅθεν

Διαβλάστησις, εως, ἡ. Ξεφύτρωσις, ξεβλάστησις.

Διαβλέπω, Μ. ψω βλέπω). Βλέπω δίολου, ὀξέως αὐτάζω τί· ἄνευ δὲ πτώσεως, τουρνῶν βλέπω, αὐτάζω ἐμπροσθὲ μὲ ἀπλωτὰ ὀμμάτια, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδ. §. 57. »Διαβλέψαμενος οὖν καὶ μισθώσας, τρυγᾶ κυττάζας μὲ ὀξὺ καὶ στραβὸ βλέμμα, καὶ γελᾶτας εἶπε. 2) ἀνακυτζώνω, σκύβω, ἢ ἀνοίγω τὰ ὀμματα καὶ βλέπω, πλοῦτ. »Πρὸς ἀλλήλους διαβλέποντες,« ἐσήντιζαν ἕνας τὸν ἄλλον.

* Διαβλητικὸς, ἡ, όν = διαβολικός.

Διαβοάω, ῶ. Μ. ήσω, Δωρ. άσω, Αἰσχ. Περτ. 044. Ἀττικῶς δὲ, διαβοήσομαι (βοάω, ἀνμλ.). Κράζω διὰ μέσου, διὰ πολλῶν, φωνάζω χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνῃ τις· φωνάζω δι' ὅλου, ὅλως φωνάζω, ὡς Θουκυδ. »Μεταξὺ ἀναγιγνώσκοντος, διεβόων«, ἐν ᾧ αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ὅλοι ὅλον ἐφώναζον. ὅθεν 2) ἐνεργ. διαλαλῶ, κηρύττω, κάμνω γνωστὸν εἰς ὅλους· κάμνω τινὰ περιβόητον, ἢ διαβόητον, διαβρυλλίζω, ἐπὶ κακὸν τὰ καὶ ἐπὶ καλόν. ὅθεν

Διαβόησις, εως, ἡ. Ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἀκατάπαυστος φωνὴ, Πλουτ.

Διαβόητος, ου, ὁ, ἡ. Περιβόητος, περίφημος, ἐπ' ἀρετῇ ἐξακουσμένος, Λουκιαν. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ φωναγμένος, δυσφημισμένος· ἢ καὶ ἁπλῶς, ἀκουσμένος, γνωστὸς δι' ἀκατάπαυστον βοὴς, ἢ ἀπὸ τὸ ἕνα στόμα εἰς τὸ ἄλλο. Πρβ. περιβόητος.

Διαβολὴ, ῆς, ἡ (διαβάλλω). Ἡ διὰ λόγων ἀπάτη, παρ' Ἡροδ. Πολ. »Διαβολὴ γὰρ ἐστι δεινότατον« 2) συκοφαντία, ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος κατηγορία (μιναμιλδε Τουρε.), Ἱστορ. »Ἐυλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσιν. 3) κακὴ ὑπόληψις, οποία διεγείρεται καὶ προξενεῖται περιέτους διὰ τὰς κακολογίας ἄλλων.

Διαβολία, ίας, ἡ. Συκοφαντία, κατηγορία, καὶ ἀπάτη, ὡς διαβολή. (Ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. 2, 140, »Διαβολεῖν ὑποφάτεσι«, ἐχρήσατο ἅπαξ τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ). ὅθεν

Διαβολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ διαβάλλειν, καὶ συκοφαντεῖν, κατηγορος, συκοφάντης (μιναφράκτης)· λέγεται καὶ, διαβλητικός.

Διαβόλιμον, τό, = διαβολία, παρὰ Θωμ. Μαγ. ἐκ τοῦ Θουκυδ. 8, 91. ἔνθα ὀρθῶς, »Διαβολὴ μονονοὺ ἀναγιγνώσκεται.

Διαβολος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος κατηγορεῖ, συκοφαντεῖ, ὅστις σπείρει ζιζάνια, ἤτοι λόγους μεταξὺ τῶν φίλων καὶ διὰ τούτου ἔχθρας διεγείρει· ὁ διαβολὰς ποιῶν· ὁ διαβάλλων τὸν ἕτερον· ὡς οὐσιαστ. καταλαλητὴς, συκοφάντης, κατηγορος (μαντατούρης, σηλάτωρ, μαναφούκης, Ταυρε.), Ξεν. Ἀγησ. ια', 5. »Τοὺς γεμὴν διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίτει...« Ὁ Θεοφύλακτ. ἑρμην· διὰ τοῦ, ὁ πάντας ἐκκολογῶν, ὁ γὰρ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδὼς ἁγαθὸν, πάντας διαβάλλει, ἑαυτὸν παραμυθίαν τινα περιποιούμενος. Ὁ δὲ Σουΐδας, διὰ τοῦ, ὡς δυνάμενος βάλλειν καὶ ἔχρονς ποιεῖν τοὺς φίλους. Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. α, γ', 11. »Γυναῖκας σεμνὰς, μὴ διαβόλους· ἑρμην· ὁ Θεοφύλακτος, μὴ καταλάλους, ὥσπερ αἱ γρᾳίδες εἰώθασι, τοὺς οἴκους περιέρχομεναι καὶ ψιθυρίζουσαι τὰ ταύτης πρὸς ἑκείνον. 2) Σατανᾶς, δαίμων πονηρὸς. Χρυσόστ. »Ἀπὸ τοῦ διαβάλλειν εἰρηται, διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς Θεόν, διέβαλε πάλιν τὸν Θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Διαβόλως, Ἐπίρ. Μὲ διαβολικὸν, συκοφαντικὸν τρόπον, μὲ διαβολὴν, Θουκυδ.

Διαβομβέω, ῶ (βομβέω). Δι' ὅλου, πάντοτε, διὰ μέσου τινὸς βομβίζω, καθὼς αἱ σφῆκες.

Διαβορβορίζω, καὶ διαβορβορύζω, = διαλορκορυγέω, Ἱππουρ.

Διαβόρειος, είου, ὁ, ἡ (βορέας). Ἐπτεινόμενος, βλέπων παντοτε πρὸς τὸ βόρειον μέρος, πρὸς τὴν τραμουντάναν, Στράβ. Β'. τομ. ὁ'. Σ. 40, ἔνθα ἴδε τοῦ Κορ. τὰς σημειώσεις.

Διαβύω, καὶ διαβυνέω, παρ' Ἡροδ. 2, 29. καὶ 4, 71. ἀντὶ τοῦ διαβύσσω, παρ' Ἡσυχ. καὶ διαβυω, παρ' Ἱππουρ. σελ. 26. Στουπάω ἢ σπρόχνω τί μὲ βίαν νὰ ἐμβῇ μέσα διὰ τινος τρυπας· ἢ διὰ μέσου τῆς τρυπας περνῶ τί πέρα πέρα, κουντῶ, βιάζω ἕνα πρᾶγμα διὰ νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἕνα σῶμα εἰς τὰ πέρα μέρος. Τὸ μὲν διαβυνέω κατὰ μέσ. διάθ. μὲ σημασ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνεργ. παρ' Ἡροδ. ἁ. 71. τὸ δὲ διαβύω παρὰ τῷ αὐτῷ 2, 98. (ῠ).

Διαγαληνίζω, Μ. Ἰσω (γαληνίζω), ἐνεργ. Ἡσυχάζω. κάμνω δι' ὅλου γαλήνην, μετά τὴν φουρτούναν ἐπλ. Ἀριστοφ. Ἴππ. 651. μεταφορ. κάμνω γαληναίον, ἥσυχον, ἱλαρόν, χαρούμενον μετὰ τὸν θυμόν, Ἀριστοφ. «Τῶν δ' εὐθὺς πρόσωπα διεγαλήνισεν. Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως.

Διεγανακτέω, ῶ, (ἀγανακτέω). Μεγάλως, καταπολλὰ ἀγανακτῶ, Πλούτ. Τιμ. 15. Διογ. Λ. ὅζεν.

Διεγανάκτησις, εως, ἡ. Μεγάλη, συνοδρὰ ἀγανάκτησις, ὀργή, θυμός, Πλούτ. Μάρ.

Διεγαυόω, ῶ. Ἱλαρύνω, χαροποιῶ, λαμπρύνω τι, ἀμφίβ.

Διαγγελία, ἡ. Εἴδησις, μήνυμα, διά τινος πρέσβεως γινόμενον, τὸ στέλλειν καὶ μηνύειν, Ἰωσήπ. Πόλ. Ἰουδ. 3, 8, 5. ἐκ τοῦ

Διαγγέλλω, Μ. ἐλῶ (ἀγγέλλω). Δίδω εἴδησιν, μηνύω, κάμνω ἀναφορὰν διὰ μέσου τινος ἀγγέλου, πρέσβεως. 2) κηρύττω παντοχοῦ, κοινολογῶ, φανερόνω, Πλούτ. «Ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις.» Μέσ. μεταδίδειν ἐκ ἀλλήλοις, ἀναμεταξύ των προσεχῆ ἐσα, τὴν κάμνω νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 36. ὅζεν.

Διάγγελμα, ατος, τό. Εἴδησις, μήνυμα, τὸ ἀποῖον ἔγινε διά μέσου τινος πρέσβεως, ἀγγέλου.

Διάγγελος, ου, ὁ, ἡ (διαγγέλλω). Μεσίτης, μεσάζων, ὁ φέρων μίαν εἴδησιν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, intermuntius. 2) παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς, ὁ γνωστοποιῶν, φανερῶν τὰς προσταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὑπηρέτης, adjutant, aide — de camp.

Διαγείρω, Μ. ερῶ. Δίδω ἀγείρω. (ἄνμ.)

Διαγελάω, ῶ. Μ. ἀσω (γελάω). Περιγελῶ, περιπαίζω, Δουκιαν. 2) οὐδετ. κατ' ἔστασιν τῆς σημασίας, μειδιῶ· εἶμαι καλόκαρδος, ἔχω ἱλαρόν, ἥσυχον, γαληναῖον, καὶ χαρούμενον πρόσωπον· καὶ μεταφ. γίνεσθαι ἐξαστέρος, ἡσυχάζει, γαληνιᾷ, διαζηρίζει, κοπάζει· ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, χρώματος θαλάσσης κτ. ὡς, «Διαγελᾷ ὁ ἀήρ, διαγελᾷσα ἡ ὥρα.» παρὰ Θεοφρ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα,» ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία, τὸ χαρίεν τοῦ ἀέρος, καιροῦ, καὶ τῆς θαλάσσης. (ᾰσω)

Διεγεύομαι (γεύομαι). Ὅλως, ἐν κατέπει τοῦ ὅλου γεύομαι, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Διάγευσις, εως. Ἡ γεῦσις κατὰ σειράν, Γεωπονικ. Ζ. 7.

Διαγίγνομαι, καὶ νεωτ. Διαγίνομαι.

Διαγιγνώσκω, καὶ νεωτ. Διαγινώσκω.

Διαγίνομαι, Μ. γενήσομαι (γίνομαι, ἄνμλ.). Κάμω καιρόν τινα, διὰ παντὸς, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, καθ' ὁτιοῦν· ὅλην μου τὴν ζωὴν εἶμαι, ἢ διατρίβω, Δρ. Ὀρν. 45. μετὰ αἰτ. «Τὴν νύκτα διαγίνεσθαι,» περνῶ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ παρὰ Πλουτ. «Ἀσφαλῶς διεγένετο.» Ἴδιος δὲ συχνάκις μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ διατελῶ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. 8, 4. «Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγενήσεται, ἢ διασείων.» Τοιοῦτον καὶ τὸ, «Τοῦτο μελετῶν διαβιβάσεις,» αὐτόθ. «Διαγίγνεσθαι ἄρχοντα,» ἐξουσιάζειν πάντοτε, ἕως τέλους. 2) εἶμαι μεταξύ, καὶ μάλ. ἐπὶ διαλειμμάτων, διαστημάτων, περνῶν ἐν τῷ μεταξύ, παρερχόμενος (ἐπὶ χρόνου), ὡς Πλάτ. Ἀπολ. «Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι» καὶ «Ἔτη διακόσια διαγεγονότα.» καὶ, «Τετρακοσίων ἐτῶν διαγενομένων,» ἀφ' οὗ παρῆλθον ἐν τῷ μεταξὺ, ἐτελείωσαν, διέτρεξαν, ἦγιναν 40 ἔτη, Διον. Ἅλικ. καὶ Πλούτ. «Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε,» πέρασαν περισσότερον ἀπὸ 1000 ἔτη, ἀφ' οὗ πιστεύεται αὐτὴ ἡ διήγησις. Παρὰ δὲ Συνησ. «Εἰ καὶ διαγεγενήμεθα ἐκ κλύδωνος,» ἀντὶ τοῦ, διατρέξαντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς φορτούνας, ἐσώθημεν, ἢ ἐυθερώθημεν ἀπλ.

Διαγινώσκω, Μ. διαγνώσομαι (γινώσκω, ἄνμλ.). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς, παρ' Ἀριστοφ. «Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον.» καὶ «Διεγίνωσκεν αὐτούς,» (Δουκιαν.) ἀκριβῶς ἐξέταζεν. 2) διακρίνω, ἀκριβῶς γνωρίζω, μανθάνω τι, ἐξεύρω, Ἰλ. Ζ, 424. 3) ἀποφασίζω, εἶμαι ἀποφασισμένος, Ἡροδ. 6, 138. καὶ Λουκιαν. «Εἰ κλαίειν διέγνωκας,» ἂν ἀποφάσισες νὰ κλαίῃς. 4) χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, διαχωρίζω, Ἰλ. Ψ, 240. διαγ. εἰκήν, κρίνω, ἀποφασίζω, ἐξελογῶ μίαν κρίσιν, φιλονεικίαν, ὀξέως τὴν ψῆφόν μου περὶ αὐτῆς, Αἰσχ. Εὐμ. 696. 5) παρὰ δὲ Πολυβ. ὁμ. ἀντὶ τοῦ, διαγινώσκω.

Διαγκοινίζομαι. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

* Διαγκυλέομαι, Μ. ήσομαι, καὶ

* Διαγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι. ἴδε διαγκυλόομαι.

Διαγκυλόομαι (ἀγκυλόω). Πιάνω τὸ βέλος εἰς τὸ λωρίον μὲ τὸ ἕνα χέρι (ἐπειδὴ μὲ τὸ ἄλλο κρατῶ τὴν σαίτα, τὸ τόξον), καὶ τό κρατῶ ἕτοιμον διὰ νὰ τὸ ῥίψω· ἐν γένει εἶμαι ἕτοιμος νὰ ῥίψω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ, γ, 21. «Διεγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας.» Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Βιβ. Ε', β', 10. «Τοῖς πελτασταῖς παρηγγελλε διεγκυλισμένους ἔχειν,» νὰ βαστοῦν ὅπλ. τὸ λωρὶ μὲ τὸ βέλος, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψωσι· ὅπερ ἐν Χειρογρ· «Διηγκυλωμένους,» καὶ, «Διηγκυλημένους» διαγκιώστε. Παρὰ δὲ Ἡρωδιαν. «Ἀνδριάντα τόξου διηγκυλημένου,» καὶ Λουκιαν. «Ἡρακλέους διηγκυλισμένου.» Ἆρα εὕρηται καὶ διαγκυλέομαι, καὶ διαγκυλίζομαι. Ὁ δὲ Νικήτ. Χρον. ΙΓ'. 1. καὶ ΙΑ'. Γ. αὐτὶ τούτου, τό, «Διαγκωνίζεσθαι,» καὶ, «διαγκοινήσασθαι τὸ ὄρυμα ἔχει. Τὸ δὲ ἁπλοῦν «Ἀγκοινισάμενος» εὑρίσκεται ἐν Α'. 10. Ἀγκοίνησις ἐν Δ'. 3. τὸ δὲ «Ἀγκωνίζεσθαι,» ἐν ΙΒ'. 8. καὶ Ἀγκώνισις ἐν ΙΑ'. 2. καὶ ἁπαξ ἐν ΙΘ'. 1. «Ἀγκυλιζόμενος τὸ ξίφος.»

Διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. μέσ. (ἀγκωνίζω). Ἀπομπώπαίνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου, μὲ αὐτὸν σπρώχνω, Δαμάσιος παρὰ Σουίδ. ὅζεν

Διαγκωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀκούμβισμα ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός. 2) τὸ σπρώξιμον, κούτσιμα μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, Πλούτ.

Διαγλαύσω, καὶ διαγλαύσσω (γλαύσσω). Διαφαίνομαι, λάμπω καθαρά, Ἀπολλ. Τόδ. Ζήτ. Γλαύσσω.

Διαγλάφω, Μ. ψω (γλάφω). Σκάπτω δι' ὅλου τριγύρω, κάμνω λάκκον, ἢ κοίλωμά τι, Θεόδ. Δ, 438. «Βύνας δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα,» ἐσκαψεν, ἔκαμε τόπον, κοίλωμα, γούραν εἰς τὸν ἄμμον διὰ νὰ τειτέται χαμηλότερον καὶ αὐτὸ νὰ μὴ τὸν βλέπωσι.

Διάγλυμμα, τό (διαγλύφω). Τὸ ἐκπίπτον ἐνῷ γλύφει τις, σκαλίζει.

Διάγλυπτος, καὶ διάγλυφος, ὁ, ἡ. Ὁ δι' ὅλου κομμένος, καλῶς πελεκημένος, ἐγγεγλυμμένος, Ἀναλεκτ. Β, σελ. 141. «Κάλαμος διάγλυπτος,» κομμένος καλῶς καμωμένον, ἐκ τοῦ

Διαγλύφω, Μ. ύψω (γλύφω). Κόπτω δι' ὅλου κομμένος, καλῶς πελεκῶ, γλύφω, ἐγχαράττω, σκαλίζω τι, μάλιστα εἰς ξύλον ἢ μετάλλον, Διόδωρ. Σικελ. (οὗ τὸ ἐναντ. ἀναγλύφω, ὑψωμένα ἐπάνω τοῦ ξύλου ἢ μετάλλου γλύφω, σκαλίζω).

* Διαγνάπτω (γνάπτω). Ξεχόνω, ξεπαραχώνω, ξύγλιζω τί ξύσιτος, καὶ = γνάπτω, διάφ. ἀναγν. Θεόδ. Δ, 438. αὐτὶ, διαγλάφω, ἴδε Schol. Harlej.

Διάγνοια, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμη. Στόχασις, σκέψις, Ἰώσηπ. ἀμφίβ.

Διαγνώμη, ἡ (διαγινώσκω), = διάγνωσις. Στόχασις, σκέψις· ψῆφος, ἀπόφασις, Θουκυδ. 1, 87.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (διαγινώσκω). Ὁ διορίνων, διαχωρίζων· ἐρευνῶν, ἐξετάζων· διορίζων καὶ ἀποφαίζων τι.

Διαγνωρίζω, Μ. ίσω (γνωρίζω), = διαγινώσκω. Ἀκριβῶς διακρίνω, μανθάνω νὰ γνωρίζω καὶ καταλαμβάνω, ἐξετάζω. Ἐν δὲ Εὐαγγ. Λουκ. Β', αὐτὶ τοῦ γνώριμον ποιῶ, ἢ διαφημίζω.

Διάγνωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, ἐξέτασις· σκέψις· διάκρισις· ψῆφος, ἀπόφασις· καὶ παρὰ ἰατροῖς, ἡ γνῶσις τοῦ καθ' αὐτὸ εἴδους ἀσθενείας τινος ἐξ ἀκριβῶν σημάτων τῶν συμπτωμάτων.

Διαγνώστης, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμων, Ἰσοκρ.

Διαγνωστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαγινώσκειν, διακρίνειν, καὶ ἐξετάζειν τι, Λουκιαν.

Διαγογγύζω· τὸ αὐτὸ καὶ γογγύζω, Λουκ. Εὐαγγ.

Διαγωνή, ῆς, ἡ, παρ' Ἀθην. Β'. 51. διεφθαρμ.

Διαγορεύω, Μ. εὐσω (ἀγορεύω). Καθαρὰ, εὐκρινῶς, καὶ ῥητῶς λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, Ἡροδ. 7, 38. 2) ἀποφαίνω, διαγγέλλω. 3) προσορίζω τί ὁριστικῶς· ἀπαγορεύω (ἐπὶ νόμου), προστάζω, ὡς παρὰ Πλούτ. εἰς Ἰράκ. «Τῷ δὲ μεμφομένῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν.» ἢ ὁμιλῶ κατὰ σειράν, μὲ τὴν ἀράδαν (ὅταν εἶναι πολλοί), Διον. Ἅλικ. Ἀρχ. ΙΔ', 19. «Ὡς δ' οἱ πλείους γνώμαι διηγορεύθησαν,» ἀφ' οὗ αἱ περισσότεραι γνῶμαι κατὰ τάξιν καὶ ἀπηριθμητικῶς ἐδόθησαν. 5) παρὰ Λουκιαν. «Κακῶς τεμπορεύει Πλάτωνα,» ἀντὶ τοῦ, ἀγορεύει, ὁμιλεῖ, λέγει καπὰ διὰ τὸν Πλάτωνα. Ἐνίοτε τίθεται ὡς ἀντιτίον τῶ, συναγορεύω, ὡς διαφέρομαι τῷ, συμφέρομαι, ὡς γράφει ὁ Πλούτ. ἐν Σουλία, ὅτις προστίθησιν, ὅτι παρ' Ἰσαίῳ ἐκλαμβάνεται αὐτὸ τοῦ διάφορα, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων.

Διάγραμμα, τος, τό (διαγράφω). Κάθε σχέδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ γραμμάς, μὲ σημεῖα, ἢ μὲ γράμματα, ὡς παράδειγμα διά γράψιμον (ἐπιτηδειγμή), σχέδιον, σχεδιαγραφία διά μίαν ζωγραφίαν· σχῆμα (φιγούρα)· διαίρεσις διά γραμμῶν· ἐγκαγραφία, σκιαγραφία, ἐπιπεδογραφία· πίναξ· ὅθεν προστηγή· θεσπισμα, διάταγμα· ἐξκιρέτως ὅμως καλοῦνται διαγράμματα τὰ μαθηματικά, ζωγραφικά, καὶ μουσικὰ σχήματα, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενα προβλήματα, ἢ διατάξεις. Ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν προβλημάτων παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. Ζ. 3. «Τῶν δυσευρέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεκάμνεσεν.» Καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Ζ'. ἐπὶ Μουσικῶν σημείων. «Ὑπὸ Δαιδάλου, ἢ ἄλλου τινὸς δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφόρους γεγραμμένους καὶ ἐκπεποιημένους διαγράμματι.» Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. «Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἓξ τὸ γῶ εἰωθὼς ὑποκρίνειν,» κατὰ μίαν λογῆς μελῳδίαν. Κωρίως δέ, ἕνα χαρτί, ἔχον κατὰ τάξιν τὰ γράμματα, καὶ τὰς φωνάς, καὶ τοὺς τόνους τῆς Μουσικῆς ἐπάνωθεν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μετακειρίζονται οἱ Μουσικοί, ὅπερ ἐφεῦρε πρῶτος ὁ Στρατόνικος, ὡς θέλουσι, κατὰ τὸν Φανίαν παρ' Ἀθηναίῳ Η. σελ. 352. «Στρατόνικος πρῶτος διαγραμμα συνεστήσατο.»

* Διαγραμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε τὸ κατιόντερον.

Διαγραμμισμός, ὁ. Ἡ προσδιόρισις τῆς ἐκτάσεως τινός διά γραμμῶν· συρ. εἶδος κυβείας, παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐπάνω εἰς σημειωμένας γραμμάς· τὸ δὲ ῥῆμα, ἐξουσιάζομαι, εἶναι, «Διαγραμμίζω,» ἐμπειρος, τριβῶ, σχεδιάζω, σημειόνω, γραμμάς εἰς μικρὰ πράσα, ἢ ἐπιπέδους ἢ ἐπάνω εἰς σανίδια, καθὼς εἶναι ἡ Δάμα, τὸ Σισὶχ (σαντράζ), τὸ Τρωδὶ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παιγνίδια. ὅθεν καὶ τὸ, παίζω εἰς αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Ἐγίνετο δὲ τοῦτο τὸ παιγνίδι μὲ ἑξήντα (ψήφους) πέτρας, ἄσπρας καὶ μαύρας. Ὅρα Εὐστάθ. ἐν Π. Ζ. σελ. 633. καὶ Πολυδ. Ζ. 204. καὶ Θ. 99. καὶ Ern. clav. Cic. v. scriptorum duodecim ludus.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

διεγγράπτος, ου, ὁ, ἡ (διαγράφω). Σβυσμένος μὲ τὸ κυνόηλε, μὲ τὸ μελάνι· λωμένος, ξυσμένος, ἐξηλειμμένος, ὡς «διάγραπτος δίκη», σβυσμένη, σημωμένη, ἄκυρος χρισολογία.

διαγραφ-ή, ἡς, ἡ, ἐος, ἑως, ὁ. Ὅποιος κάμνει τὸ διάγραμμα, ἡ τὴν διαγραφήν, εἰς τὰς διαφορετικὰς σημασίας τούτων τῶν δύο λέξεων· ἐξαιρέτως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅποιος ἔκαμνε τὸ σχέδιον (τὸν πλάνον) διὰ τὰ δοσίματα τοῦ πολέμου καὶ ἄλλα.

διαγρ-αφή, ῆς, ἡ. Τὸ σημειόνειν, προσδιορίζειν διὰ γραμμῶν, καὶ σχημάτων· σχῆμα, σχέδιον, ζωγράφι, σχεδιαγραφία, ἐπιτηδειγμή· ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τῶν λογαριασμῶν, Κατάστιχον, καταγραφή· ὁμολογία (συμβόλαιον)· βιβλιοπερέχουσα τοὺς τίτλους· προσταγή, διάσπασμα, διάταγμα (decret), καὶ τὰ λοιπά, καθὼς καὶ τὸ «Διάγραμμα. 2) καὶ τὸ σβύσιμον γεγραμμένου τινός, ἡ ἀκύρωσις, ἐξάλειψις, καὶ μάλιστα μιᾶς κρίσεως, κ. τ. λ. ἴδε διαγράφω· καὶ ἡ διάκρισις, Δίφιλος παρ' Ἀθην. σελ. 292. 3) πληρωμή, παρέχησις χωρὶς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐγγράφως ἀποδείξεως διὰ νὰ πληρώσῃ τις, assignation.

διαγράφω, Μ. ψω (γράφω). Σημειόνω, σχεδιάζω μὲ τραβιγμένες γραμμὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕνα σχέδιον, μίαν σχεδιαγραφίαν, ἕν σχῆμα (μαθηματικ. ζωγραφικ. ἢ μουσικόν)· ἐν γένει, σχεδιάζω εἰ, ὑποτυπόνω, κάμνω σχέδιον, πίνακα· μεταφ. σημειόνω τι μὲ λόγους, παριστῶ, περιγράφω. 2) διαιρῶ, διχμοιράζω εἰς τμήματα, εἰς σύνορα (ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ γραμμῶν). Μεταφ. διατάσσω, χωρίζω, ἐπ' ἀκριβὲς προσδιορίζω καὶ διατάττω, ὡς Πλατ. Πολ. ς'. «Διαγράφειν τὴν πόλιν. 3) προστάζω, ἐκδίδω προσταγήν. 4) σημειόνω, καταγράφω, ἐκλέγω, συνράζω στρατιώτας, Πολυβ. ς'. 12. ὅθεν ὁ κατάλογος, ἡ καταγραφὴ τῶν στρατιωτῶν. 5) σβύνω, λυόνω, ἐξαλείφω τὸ γεγραμμένον· κάμνω τι ἄκυρον (ὅθεν διαγρ-αφή), ὡς, «Ἀναλώματα διαγράφειν, σημαίνει τὰ ἀσύματα, ὥστε νὰ μὴ πληρωθοῦν ἐκεῖνα. «Διαγράφειν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ, σβύνει τὸ ὄνομα τινὸς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῆς βουλῆς, ἀποδιώχνειν αὐτὸν ἀπὸ τὴν βουλήν, ἀδετεῖν, ἐκβάλλειν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰλικτρ. 1072. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Δυσιστρ. 676. «Ὃς δ' ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας,» ἴδε τὸν Σχολ. κυρίως δέ, «Διαγράφειν δίκην,» κηρύττω μίαν χρισολογίαν ἄκυρον, τὴν σβύνω ἀπὸ τὰ ἄκτα, τὴν κάμνω νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ· σημαίνει δὲ καὶ ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι μίαν ἐγκάλεσιν (ἐπὶ προέδρου τοῦ κριτηρίου)· ὁμοίως παθητ. μὴ ἴδιαι διαγράφεται δίκη, ἡ ἐγκλεσις τινὸς ἀποβάλλεται· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἢ κατηγόρου, μέσ. «Διαγράψασθαι δίκην,» περιττῶς χρισολογίαν τινά, ἴδε ἐξακολουθῶ πλέον παρὰ Ruhnk. Τιμ. σ. 81. κτ. Hemst. Θωμ. Μαγ. σ. 211. Bremi Δυσ. περὶ δημ. ἀδικ. 5. 6) κάμνω νὰ πληρώσῃ τις δι' ὁμολογίαν, ἐγγράφου ἐνδείξεως ἀργύρια, ἤτοι δίδω τοῦ ἐγγράφου ἀπόδειξιν πρός τινα διὰ νὰ πληρωθῇ· ὅθεν διαγραφὴ (παρὰ Πολυβ. ΛΑ'. 13.), ἡ τοιαύτη πληρωμὴ παρὰ τοῖς τραπεζίταις (Σπράφισες)· ἔτι δὲ 7) ἀποβάλλω μίαν ὁμολογίαν (συμβόλαιον) ὡς νόθον, ψευδῆ καὶ μὴ γνησίαν, ὁ ἀνέκδ. Βασίλ. ὁ Σχολ. Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ.

διαγρηγορέω, ῶ = διεγρηγορέω. Εἶμαι δι' ὅλου ἔγρυπνος, φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, Ἡσυχάσιος.

διαγραίνω, Μ. ἀνῶ, τὸ ἐπιτατ. ἀγραίνω. Κατασπαράσσω ἀγρικίνως, παρεργίζω, Πλουτ. καὶ παθητ. διαγραίνομαι, κατασπαράσσομαι, παρεργίζομαι.

διαγρυπνέω, ῶ (ἄγρυπνος), = διαγρηγορέω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, μένω ἄγρυπνος δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 277. ὅθεν

διαγρυπνητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος περνᾷ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος, ἡ φυλάττων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 277.

διαγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω δι' ὅλου τὴν κίνησιν τοῦ σώματος, κινῶ δι' ὅλου, βάλλω εἰς κίνησιν, ἀσκῶ τι. Διαγυμνάζομαι, κινῶ, γυμνάζω δι' ὅλον τὸ σῶμά μου, Γαλ.

διάγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτατ. ἀγχω. Πνίγω, κρεμνῶ τινά.

διάγω, Μ. ἄξω. Διακομίζω, περνῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ πέρας μέρος (καθὼς οἱ κηπατζίδες), Ὀδ. Ψ. 187. καὶ «διάγειν τὴν στρατιὰν» καὶ «διάγω σε πρὸς τοῦτον, σὲ στέλλω εἰς τοῦτον· ὅθεν γενικῶς, φέρω, ὁδηγῶ, καὶ διοικῶ, κυβερνῶ ἀνθρώπους, καὶ πράγματα, Ἰσοκρ. 2) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἢ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τοῦ λόγου· «πόδας,» ὑπερτίθημι (τοὺς πόδας), ὑπάγω, πορεύομαι ὀπίσω. 3) περνῶ, διατρίβω, ζῶ· μὲ διαφόρους προσδιορισμοὺς χρόνου, π. χ. «Διάγω αἰῶνα (ὑμν. Ὁμ. 19, 7.) καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, «βίον διάγειν, ἢ διάγειν (ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ βίαν) «περνῶ τὴν ζωήν μου, ὡς διαβιῶ». «Διάγειν τὸ ἦμαρ, τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα,» παρὰ Ξενοφ. «Διάγειν ἐν εἰρήνῃ,» ζῶ ἥσυχα· καὶ ὡς ἀπάνω, «Εὖ διάγειν, ἀντὶ, χαίρειν, Ἐπικουρ. Μετὰ μετοχῆς σημαίνει διαρκοῦσαν κατάστασιν τινά, π. χ. «Σκοπῶν διῆγεν, ἐσυλλογίζετο ἀδιακόπως. 4) διατρίβω τὸν καιρόν, ἐγλεντίζω, Hemst. Θωμ. Μ. σ. 213. 5) διατρέφω τινά, ὡς, λαχάνοις διῆγε τὸν στρατόν, Φιλόστρ. σ. 171. 6) διατρίβω που, κατοικῶ, ὡς, «Διάγειν ἐν προαστείῳ.» (ε) Ὅθεν

διαγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέρα μέρος πέρασμα, ψέρσιμον, περαίωσις, μετακόμισις. 2) διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, ὡς «Διαγωγὴ πραγμάτων. 3) «Διαγωγὴν ὑποιουμ. βίου, ἡ ζωή, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν», ἡ μετὰ ἀνθρώπων συναναστροφή, φέρσιμον, πολίτευμα. 4) ἡ διατριβὴ τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, κατοικία, τόπος ὀπλ. ὅπου περνοῦμεν τὸν καιρόν, καὶ παιδιὰ (ἐγλεντζέδες τουρκ.), ἡ διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ὅτε πρὸς ἀναπληρωτὶν τίθενται αἱ λέξεις, χρόνου, βίου. 4) αὐτὸ τοῦ ὄρμος, ὃ ἐστι τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον στένομαι, σταθμός, παρ' Ἡρωδιαν. Δ'. «Εἰς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖν.

διαγώγιον, τό. Πληρωμή, τελώνιον διὰ τὸ πέρασμα (Πολυβ. Δ'. 52.), transito.

διαγωγικὸν τέλος, φόρος, δασμός, δόσιμον, Στράβ. Δ'.

διαγωνιά-ω, ῶ, Μ. άσω· τὸ ἐπιτ. ἀγωνιάω. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν, ἢ φόβον· μετὰ δὲ αἰτιατ. φοβοῦμαι τί κατὰ πολλά, Πολυβ. Γ. 102. (ᾱ)

διαγωνίζομαι, Μ. ἴσομαι (ἀγωνίζομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ, πολεμῶ. «Διαγωνίζομαι πρός τοὺς πολεμίους,» Ξενοφ. Παιδ. 1. «Διαγωνίζομαί σοι, καὶ πρὸς σέ.» 2) γυμνάζομαι εἰς παν εἶδος ἀγῶνος, εἰς ὅλας τὰς παλαίστρας. 3) ἀγωνίζομαι κατὰ πολλά, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· 4) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγωνίζομαι.

διαγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Λέγεται μία εὐθεῖα γραμμή, ἢ τις τραβᾶται ἀπὸ μίαν γωνίαν ἴσως εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς, εἰς ἓν τετράπλευρον, ἡ παραλληλόγραμμον, Diagonal, Εὐκλειδ.

διαγωνοθετέω, ῶ (ἀγωνοθετέω). Φέρω δύο μέρη (πορτίδας, παράφατα) εἰς μάχην, ἢ φιλονεικίαν, τὸ ἕνα ὀπλ. κατὰ τοῦ ἄλλου, αἰτ., Πολυβ. Ης'. 7. Ζήτ. καὶ ἀγωνοθετέω.

διαδαίω, Μ. ἄσομαι· ἀπαρ. ἀόρ. διαδάσασθαι (σάω, ἀνωμ.). Διαμερίζω, διαιρῶ, «Διὰ παῦρα δασάσιτο» (Ἰων. ἀντὶ διαδάσατο), Ἰλ. Ι, 333. καὶ ὡς μία λέξις, παρ' Ἡρόδ. 4, 145. «Διεδάσαντο ἐς φυλάς,» καὶ 8, 121. 2) ἀφαιζω Ἡρόδ. 7, 220.

διαδάκνω, Μ. δήξομαι (δάκνω, ἀνωμ.). Κατασπαράσσω. Μέσ. τινί, σπαράσσομαι μέ τινα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Πλουτ. «Τῷ Κερβέρῳ διαδάκνεσθαι, σπαράσσομαι μὲ τὸν Κέρβερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀντωνίν. Ε'. 33.

διαδακρύω (δακρύω). Κλαίω τινὰ μεγάλως. 2) μεταβ. ἐν τῷ μεταξὺ κλαίω, Διον. Ἁλικ. (τὸ ὑψιλον ἐπιτοπολὺ μακρόν).

διαδάπτω Μ. ψω (δάπτω). Καταξεσχίζω, καταλύπτω, καταπλήγνω τὰς σάρκας, καταζουγανίζω, Ἰλ. Φ, 398. «Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν.

διαδατέομαι, οῦμαι (δατέομαι), = διαδαίομαι, Ἡσίοδ. Θεογ. καὶ Ἰλ. Ε, 158. «Νήρηστα δέ οἱ διατετήκει σαρκὸς ἔντοσθεν,» ἀντὶ, οἱ ἀπομείναντες ἔρρωτοί μεμίρασαν τὴν περιουσίαν.

διαδείκνυμι, Μ. ξω (δείκνυμι). Δείχνω διὰ μέσου, κάμνω νὰ διαφαίνηται, ὡς διαφαίνω· ἐπομ. ὡς τὸ ὀπίσω, κάμνω τί σαφές, φανερόν, παριστῶ, ἐξηγῶ· πολλαχοῦ παρ' Ἡρόδ. ὅστις κοινῶς συναπτει μὲ τὸ, ὅτι, Πασ. φαίνομαι· ὅθεν «Διαδεικνύσθω ἐὼν πολέμιος,» ἂς κηρυχθῇ ὡς ἐχθρός, Ἡρόδ. γ'. 72. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄμεταβ., μάλιστα δὲ ἐν τῷ, διέθεξε, καὶ, ὡς διέθεξε, ἦτον σαφὲς, φανερόν, ὅηλον, Ἡρόδ. β', 134· γ'. 82. ε'. 124. Schweigh. εἰς 2, 217.

διαδέκτωρ, ορος, ὁ (διαδέχομαι). Ὅποιος λαμβάνει, περιέχει διὰ κληρονομίας, ἢ ὅποιος διαδέχεται κατὰ κληρονομίαν, ἐν γένει = διάδοχος. 2) παθητ. ἀποστηθεὶς κατὰ κληρονομίαν, κληρονομηθείς, Εὐρ. Ἰων. 478.

διαδέξιος, ου, ὁ, ἡ (δεξιός). Ἐπιδέξιος, κατὰ πολλὰ ἐπιτήδειος. 2) πολλὰ εὐτυχής, ἄγαθος, καλλίτερον οἰωνοῦ, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 180. «Διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν εἶλον ἑωυτοῖσι, αὐτὸ τοῦτο, «οἰωνὸν δεξιὸν ποιεύμενοι, πολλὰ καλὸν, εὐτυχῆ.

διαδέξις, εως, ἡ (διαδέχομαι), = διαδοχή.

διαδέρκομαι, ἀόρ. διέδρακον (δέρκομαι, ἀνωμ.). Βλέπω διὰ μέσου τινός, ἐνῶ· βλέπω διόλου, Ὀδ. Ξ. 344. «Οὐδ' ἂν ὑπὸ σκοπιὴν διαδέρκοιτο ἠελίοιο περ, οὔτε ὁ ἥλιος ἤθελε μᾶς ἰδῇ διὰ μέσου αὐτῆς τῆς νεφέλης.

διαδεσμός, οῦ, ὁ (διαδέω). Δέσιμον, δεσμὸς διαβάλων καὶ συνδέων τὸ ὅλον, Ἱπποκρ. «Διαδεσμοὶ μεγάλοι εἰς ἀλλήλους ἔχουσαι, δεσμοὶ, οἵτινες διαδέχονται ἕνας τὸν ἄλλον. ὅθεν

διαδεσμόω, ῶ, Μ. ώσω. Διὰ μέσου, διόλου, πέρα καὶ πέρα, καλῶς καὶ στερεῶς ὅθεν ὡς διαδέω.

διαδέτης, ου, ὁ, ἡ (διαδέω). Ὁ εἷς ὅλου, διὰ μέσου καλῶς δέτεμενος, Αἰσχ. Θήβ. 122. «Διάδετοι γενύων ἱππείων χαλινοί, οἱ διὰ τοῦ στόματος τῶν ἵππων περαστμένοι καὶ χερσὶ δεμένοι χαλινοί.

διαδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνωμ.). Ἀναδέχομαι, δέχομαι, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναλαμβάνω, περνῶ ἐπάνω μου. 2) δέχομαι, πέρνω ἕνα τι ἀφ' οὗ τὸ ἀφήσει, τὸ παραπήσει ὁ ἄλλος· παύλου-μαι, γίνομαι διάδοχος τινός. «Τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι, Ξενοφ. Παιδ. Η. ς'. 15. «Διαδέχεσθαι βασιληΐδι,» παραλαμβάνω διὰ μέσου ἄλλον τὴν βασιλικὴν ἀξίαν. Ἡρόδ. — λόγου, διαδέχομαι τὸν λόγον ἄλλου τινός, ἀρχιῶ ἐκεῖ, ὅπου ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· ἐπομ. ὁμιλῶ κατόπιν ἄλλου (καὶ ἄνευ τοῦ, λόγου). Ἡρόδ. 8, 142. συντάσσ. καὶ αἰτ. προσώπου, ὡς, «Διεδέξατο Σπευσίππου. Ἀρεσίλαον διαδεξάμενος» λέγεται καὶ πράγμα τι διαδέχεται ἄλλο, ὡς, «Βύχοι πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμενοι» λέγεται καὶ ἐπὶ κληρονομίας, «Τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν διαδέχεσθαι. «Διαδέχεσθαί τινά τινι (Ξεν.)», ἀντὶ, ἔρχομαι καὶ ἀναλαμβάνω τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀναπληρῶ τὸν τόπον αὐτοῦ εἴς τι.

διαδέω, Μ. δήσω (δέω, ἀνωμ.). Δένω ὅλο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γυμα, τριγύρω. «Διαδεδέσθαι μίτρα τὴν κεφαλὴν», μίτραν ἔχων δεδεμένην περὶ τὴν κεφαλήν (ὅθεν διάδημα)· καὶ «Διαδεδεμένοι», ὁ δεδεμένον ἔχων τὸ διάδημα περὶ τὴν κεφαλήν, κομήτης. 2) δένω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη στερεώς, ὡς «Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκεν», Ἡρόδ. Δ', 154. 3) ἁπλῶς δένω, καὶ ξυνδέω, παρ' Ἀριστοτ. 4) συνδέω, δένω τι κατόπι τοῦ ἄλλου καὶ δένω στερεῶς. 5) δένω τί με κλωστὴν διὰ κ.τ.λ. μὲ τὸν καιρὸν τὸ δεδὲν καὶ πέσῃ, χειρουργ.

Διαδηλέομαι (δηλέομαι). Παντοχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ βλάπτω, ξεσχίζω, κατασπαράττω, ὡς, ἐν Ὀδ. Ξ, 37. «Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ὀλίγου ἔλλειψεν ὥστε καὶ νὰ χυθοῦν οἱ σκύλοι ἐπάνω σου ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ σὲ ξεσχίσουν. Τοιοῦτοι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. Κ Δ', 33. — «Ἐπόρταν κυνόσπλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι».

Διαδηλος, ου, ὁ, ἡ, τὸ—ον (δῆλος). Διὰ μέσου φαινόμενος· φανερὸς δι' ὅλου καὶ καθαρῶς, εὐκρινής, ὀφθαλμοφανής, φανερώτατος, Πλάτ. Πολ. Ε'.

Διαδηλόω, ῶ (δηλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου φανερόν, ὁλοφάνερον, ἀποδεικνύω, σαφηνίζω, Ἰώσηπ. Διογ. Δ. 4, 46.

Διάδημα, ατος, τὸ (διαδέω). Δέσιμον, δεσμός, δέμα (παντόληκα, κορδέλα), περιτειλιγμένον εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσὰν στεφάνι. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἡ κυανῆ (γκιλάζια) καὶ λευκόστικτος ταινία (κορδέλα), τὴν ὁποίαν ἔδεναν οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν περὶ τὴν τιάραν, κίδαριν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Η. γ', 13. «Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ· καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ὡς σημεῖον τῆς βασιλικῆς ἀξίας, ἀντὶ τοῦ, στεφάνι, κορώνα, βασιλικὸν σημεῖον. Ὅρα Πλούταρχ. εἰς Λούκουλλον. ὅθεν

Διαδηματίζομαι, Μ. ἰσομαι. Φορῶ τινα, περιβάλλω τὸ διάδημα, δένω εἰς τινά τὸ διάδημα, μάλιστα τὸ βασιλικόν.

Διαδηματοφόρος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος φέρει, ἔχει, φορεῖ τὸ διάδημα, ἐστεφανωμένος, βασιλεύς.

Διαδιδάσκω, Μ. ἑξω (διδάσκω, ἀνωμ.). Δι' ὅλου, ἀκριβῶς, ἐκ συμελείων διδάσκω.

Διαδιδράσκω, Μ. διαδρᾶσομαι, Ἰων. — διδρήσκω, — δρήσομαι (διδράσκω, ἀνωμ.). Φεύγω, ἀποφεύγω, γλυτώνω (φεύγοντας· καὶ αὐτομολῶ, μεταβαίνω εἰς τοὺς ἐχθρούς, Ἡρόδ. 8, 80. καὶ ἀλλαχοῦ· συχνάκις ἐν τῷ μέλλ. καὶ τῷ μετοχ. ἀορ. διαδράς. (περὶ τοῦ χρόνου ὅρα τὸ ἁπλοῦν).

Διαδίδωμι, Μ. διδώσω (δίδωμι). Δίδω τι ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, δίδω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, Πλάτ. Πολ. Α'. «Ἀσπάσα ἐχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις.» 2) διανέμω, διαμοιράζω. 3) μεταφ. ἐπὶ ἀγγελιῶν, ψημῶν, ἱστοριῶν παραδόσεων, ἐπὶ διδασκαλίας διὰ στόματος καὶ τῶν τοιούτων, μεταδίδω, κοινοποιῶ, διασπείρω, ἐξαπλόνω, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. ς', σελ. 261. «Ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι», ἀντὶ τοῦ ἔγιναν γνωστοί, ἠκούσθη τὸ ὄνομάτων διὰ τῆς παροιμίας, ἢ λέγεται παροιμία καὶ οἱ αὐτούς· ἐπὶ δὲ συγγραμμάτων, ἐκδίδω. «Σπέρμα διαδίδουσι σκορπίζω σπόρον. — Οὐδετ. διαμοιράζομαι, ἐξαπλόνομαι, ἐκχύνομαι, ὡς ποταμός· καὶ ἐκβάλλω, ἀφίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ὡς παρ' Ἱπποκράτ. Κοακ. 12'. «Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληράν», ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλει, εὐγάνει ἔξω διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος σκληρὰν κόπρον.

Διαδικάζω, Μ. ἀσω (δικάζω). Ὡς κριτὴς εἰς μίαν κρίσιν κρίνω, ἀποφασίζω, διορίζω τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ δίκαιον, Πλάτ. Πολ. Γ. Μέσ. διαδικάζομαι, φιλονεικῶ, ἀρχίζω, κάμνω, ἔχω κρίσιν, διαφοράν μὲ τινα διὰ ἕνα πρᾶγμα, «τινι, ἢ, «πρός τινα», Δημοσθ. καὶ Δείναρχος.

Διαδικαιόω, ῶ, Μ. ώσω (δικαιόω). Δεφενδεύω ἕνα πρᾶγμα ὡς δίκαιον, καὶ φιλονεικῶ ὑπὲρ αὐτοῦ. «Διδικαίωσιν τοῦ τινος», ἢ, «ὑπέρ τινος», Θουκυδ. Δ'. καὶ Δίων Κάσ.

Διαδικασία, ας, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία, κρισολογία ἐπὶ κριτηρίου μεταξὺ δύο φατριῶν, καὶ μάλιστα φιλονεικία περὶ πρωτείων καὶ πρωτιμήσεως κατὰ τὰς δεδηγμένας ἀξίας ἢ τιμάς. 2) κρισολογία, τὴν ὁποίαν ἀρχίζετε ἐναντίον τῆς κάσσας τῆς πολιτείας, ὅταν ἔχῃ δικαίωμά τι εἰς τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν ἄλλου, Bremi Δυσ. περὶ σημ. ἀδίκ. 1. καὶ ἐπὶ φιλονεικίας ἐν τῷ ψηφηφορεῖν, Δίον. Ἁλικ. Α'. κ1. (ἐκ τοῦ μέσ. διαδικάζομαι)· 3) ἐκ τοῦ ἐνεργ. διαδικάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις τῆς κρίσεως, ψῆφος, ὡς «Ἀναβαλλέσθαι τὴν διαδικασίαν». 4) καὶ ἔγκλημα.

Διαδίκασμα, ατος, τὸ (διαδικάζω). Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα (τὴ ἢ ὑπόθεσις), περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ φιλονεικία ἐπὶ κριτηρίου· καὶ ἡ ἐπὶ κριτηρίου φιλόνεικος, καὶ ἐριστικὴ κρισολογία, Λυσίας. 2) καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ. Ἡ κρισολογία (προτζίσος), ἡ ὁποία γίνεται ἐπάνω εἰς ἕνα φιλόνεικον πρᾶγμα, Γαλλ. Procès.

Διαδικέω, ῶ (δίκη). Φιλονεικῶ, κρισολογοῦμαι, ἔχω κρίσιν μέ τινα. 2) παρὰ Δίωνι Κασ. Ν Η'. 16. ἀντὶ τοῦ, λίαν δίκαιος.

Διάδικος, ου, ὁ. Ὁποιος ἔχει, κάμνει κρισολογίαν, προτζέσο, Πανδέκτ· καὶ οἱ Ἀττ. Ἰδιωτ.

Διάδιπλος, ὁ, ἡ (δίπλος). Διπλῶς συγκολλημένος, συνηρμοσμένος. Διοσκορ. Γ. 105. «Λεπίδιον διάδιπλον, διπλᾶ καὶ συγκεκολλημένα μεταξὺ κιλκάνια.

Διαδιφρεύω, Μ. εὐσω (διφρεύω). Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἁμάξιον, Εὐριπ. Ὀρέστ. 984. «Ὅτε πελώγεσι διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον Πέλοψ», ὁ Πέλοψ ἐσυνερίσθη μὲ τὴν Θάλασσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μυρτίλου, ἐν ᾧ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον εἰς τὴν Θάλασσαν.

Διαδοιδυκίζω (δοίδυξ). Μὲ τὸν κόπανον τοῦ γουδιοῦ στουμπίζοντας ἀνακατόνω. 2) κινῶ εἰς στάσιν, ἐπανιστῶμι τινά.

Διαδοκιμάζω, Μ. άσω (δοκιμάζω). Ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρευνῶ, ἀποφασίζω, καὶ ἀποφασίζω τι ἔπειτα ἀπὸ ἀκριβεῖς ἐρεύνας καὶ ἐξετάσεις, Ξενοφ. ὅθεν

Διαδοκιμαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν, ἐρευνᾶν, ἢ ἀποφασίζειν δι' ἀκριβῶν ἐξετάσεων καὶ ἀποδείξεων.

Διαδοκίς, ίδος, ἡ (δοκός). Γρεντιά, πλαγίως βαλμένη, ὥστε νὰ στηρύνῃ μὲ τὰς ἄλλας, καὶ νὰ τὰς βαστᾷ, Ἡσύχιος.

Διαδονέω, ῶ (δονέω). Ταράττω, τινάσσω τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο διὰ ν' ἀνακατωθῶσιν ἢ χωρισθῶσι· τινάσσω, ῥίπτω, Βουτ. ἐξ Ἀρεσπαγ.

Διαδοξάζω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ δοξάζω. Λίαν δοξάζω, Πλάτ. Φίληβ.

Διαδοράτίζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (δορατίζομαι), τινί, ἢ, πρός τινα. Ἁμιλλῶμαι, μάχομαι μέ τινα, ἢ κατά τινος μὲ τὸ κοντάρι, ὡς καὶ τὸ, διαξιφίζομαι, μὲ τὸ σπαθί, Πολύβ. Ε'. ὅθεν

* Διαδοράτισμός, ὁ. Ἀγών, ἢ ἅμιλλα κατὰ τὸ δόρυ, κοντάρι. Μαχρ. Ἀκτων. 7. 3.

Διαδόσιμος, ου, ὁ, ἡ, τὸ. Πᾶν ὅ,τι δίδεται ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, ἢ ἐμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ πᾶν ὅ,τι διανέμεται ἐν παραδόσει, μεταδίδεται, ἐξαπλώνεται, διαμοιράζεται, καὶ ἐκ διαδοχῆς πολλαπλασιάζεται, ὡς, «Διαδόσιμος μολυσμός, νόσημα», Συνέσ. ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως, ἡ (διαδίδωμι). Διανομὴ εἰς τὸν λαὸν σημόσιες. 2) ἀπὸ ἕνα χέρι εἰς ἄλλο ὁπωσδήποτε, ἐγχείρισις, μετάδοσις, Δημοσθ. παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ Ἀρποκρατ. καὶ ἀντὶ τοῦ, παράδοσις, tradition.

Διαδοχή, ῆς, ἡ (διαδέχομαι). Ἀκολουθία ἑνὸς μετ' ἄλλον, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἐπὶ θρόνου, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν τοιούτων. «Ἐκ διαδοχῆς», ποτὲ μὲν ὁ ἕνας, ποτὲ δὲ ὁ ἄλλος, ἀλλάσσοντας, Schaef. mel. p. 17. 2) οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα, Ἀριστοτ.

Διάδοχος, ου, ὁ, ἡ (διαδέχομαι). Ὁποιος διαδέχεται, πιάνει, πέρνει τὸν τόπον ἄλλου (ἐπὶ θρόνου, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς), τοποτηρητής· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἱστορικοῖς κυρ. οἱ διάδοχοι τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. «Ὡς ἐπῖπε. «Διάδοχοι ἐφοίτων», αὐτοὶ ἐπεγλέγοντο, ἄρχιζαν τὲ ἔργον ἀλλαξόμενοι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. «Ἔργα διάδοχα, τὰ γινόμενα ἀμοιβαίως, τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τάξιν. Συντάσσεται δὲ τάσον μετὰ γεν. ὡς, «Τῶνου φέγγος διάδοχον», Σοφ. Φιλ. 867), ὅσον καὶ μετὰ δοτ. ρημ. (Valck. Φοιν. 372, Schaef. mel. p. 83), ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸ γεν. τῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν διαδέχεται τις, ἢ μετὰ δοτ. προσώπου, τὸν ὁποῖον διαδέχεται τις, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 5. — Παρὰ Θουκυδ. ὁ, 100. ὀπαδός, ἐπίκουρος.

Διαδράνω, (ὅθεν διαδράναι) ἀντὶ τοῦ διδράσκω.

Διαθραμματίζω, Μ. ίσω (θραμματίζω). Ἀπὸ τέλους πυρκαϊᾶς, παίζω ἕνα θράκμα, ἢ γράφων τελειόνω αὐτό, Ἀντωνίν. Γ, 8.

* Διαθραμεῖν, ἀόρ. β'. ἀπαρ τοῦ διατρέχω.

* Διαθράναι, Ἰων. διαθρῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ διαδιδράσκω.

Διαθρασιπολίται, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1014. λέγονται οἱ πολῖται, οἱ τινες ζητοῦν νὰ ἀποφεύγωσι τὰ βάρη, καθήκοντα καὶ χρέη τοῦ πολίτου, ἐκ τοῦ

Διάθρασις, εως, ἡ (διαδιδράσκω). Ἡ ἐργασία τὸ ἐκπλύνειν καὶ ἀποφεύγειν· καὶ ἡ αὐτομολησις, Ἰώσηπ.

Διαθράσομαι, Ἰων. διαθρήσομαι, Μέλλ. τοῦ διαδιδράσκω. (ἀτομικ)

Διαθράσσομαι, Μ. ἀξομαι (θράσσω). Πτοοῦμαι, καὶ πάνομαι δι' ὅλου. Παρὰ Πολυβ. 58. «Διαθράσσεσθαι ἀλλήλοιν», πιάνει ἕνα τὸν ἄλλον.

Διαθρήσομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, διαθράσσομαι. Ἡρόδ. 8, 80.

Διαθρηστεύω, ἄλλος Ἰων. κατ' ἐπένθ. τρόπος τοῦ διαθράσσω, Ἡρόδ. 4, 79. «Διαθρηστευσε τῶν τις Βορυσθενειτέων» (ἔνας τῶν Βορυσθενειτέων ἀνάγν.), ἐθαρρεψεν, ἔφυγεν ἐκ τοῦ θρήστης, ὁ θαρρετὴς παρ' Ἡσυχίῳ.

Διαθρομέω, ῶ (θρομέω), = διατρέχω, Λουκιαν.

Διάθρομη, ης, ἡ (διαθρομεῖν). Τὸ δι' ὅλου τρέχειν, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέξιμον. 2) ὁ τόπος ἔνθα δύναταί τις νὰ διελθῇ, ἢ νὰ διεπλεύσῃ, διάσπασις, διελάσις, ὁδὸς, διέξοδος, πέρασμα, Ξεν.

Διάθρομος, ου, ὁ. Οὐσ. ὁδὸς, δρόμος, πέρασμα μεταξύ τινος, Λουκιαν· καὶ ἐπιθ. ὁ, ἡ, τὸ τρέχων μεταξὺ τῶν ἄλλων, κατοπτεύων τὸν ἄλλον, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀκατάστατος, συμπεριπλανώμενος· καὶ ἐπὶ μοιχείας, «Διάθρομον λέχει», Εὐριπ. Βακχ. 581. καὶ Ἡλεκτ. 1156. καὶ Δίων. Τραχ. 193.

Διαθρυπτής, έος, ὁ, Νικάνδρ. Θηρ. Ἀλεξιφ. ἀσφαλμ. Δυάγν. ἀντὶ, διατρυφερός, διαλελυμένος ἐκ τοῦ διαθρύπτω, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 383.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερμίου

Διαδύω, νεώτ. τύπος τοῦ διαδύω, Μ. ύσω, καὶ διαδύομαι, Μ. διαδύσομαι (δύω, ἀνμλ.). Ἤνρ. διέρχομαι, περνῶ, διαπερῶ· καὶ μεταφ. ξεγλυστρῶ ἀπὸ μέσα ἑνὸς τόπου, φεύγω ὑηλ. καὶ περνῶ ὀγλήγορα εἰς τὸ πέρας, διαφεύγω, ἀποφεύγω, κρύπτομαι, παραμερῶ, γλυτώνω· ἀπειλὲς, μετέχειρίζομαι προφάσεις διὰ νὰ ἀπομύγω τί, καμνω ὑευτιαῖς, Σεκοφ. «Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδύομένη· καὶ Πλάτ. »Ἀπορῶ ὅπη ποτὲ διαδύσεται. Ἀριστοτ. καὶ Θεόφραστος. (περὶ τοῦ χρόνου τῆς συλλαβῆς ἴδε τὸ ἁπλοῦν)

Διάδυσις, εως, ἡ. Πέρασμα διὰ μέσου τινὸς εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) γλύτωσις, διαφυγὴ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, μετὰ γεν. 3) ἀπόφυγὴ· ἐπίφευδὴς καὶ ἐπιπλαστος πρόφασις, προφασιολογία, ψευτιὰ, Δημοσθ. σελ. 730. καὶ 744. «Διαδύσεις καὶ κακουργίαις. »Ἀσκημάτων Διαδύσεις«. 2) πλησ., ὑπόγειοι ἐρέμοι ἐν τοῖς μεταλλείοις, Διοδ. 5, 30. καὶ ὄρυμος ἑνὸς ποταμοῦ ὑπόγειος, Στράβ.

Διαδυτικός, ἡ, ὸν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπεράν, διέρχεσθαι, εἰς τὸ νὰ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, διαπεραστικός, Θεόφρ.

Διαδύω, Μ. ύσω, = διαδύνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαείδω, Μ. άσω. καὶ άσομαι (ᾴδω), τιν. Φιλοξενῶ μέ τινα ποῖος νὰ ψάλῃ καλλιον. 2) ἀλλο μεταξύ, Ἰδίως ἐν τῷ ἐράματι μεταξύ τοῦ διαλόγου, Ἀριστ. ποιητ. 10. 3) μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν, κακοφωνῶ, κάμνω κακοφωνίαν εἰς τὴν Μουσικήν, τὸ αὐτὸ καὶ ἀπῴδω. Παρ' Ἀριστοτ. εὑρίσκεται ἐχειν ἐπιτίον τῷ, συνῳδὸν, κανὼν καὶ τὸ, διαφερόμενον, τῷ, συμφερόμενος.«

Διαείρομαι, οὖμαι (ῴρόμαι). Χαρίζω, κυρ. εἰς πολλοὺς, ὡς ὤορον ἐκαμοιράζω, μοιράζω, Ἰωνικ.

Διαειδής, ἐος, ὁ, ἡ, = διαφανὴς, Ἡσυχ.

Διαείδομαι, Μ. εἴσομαι (ΕΙΔΩ). Κάμνω νὰ εἰσέλθῃ τις, δεικνύω σαφῶς. «Ἤν ἀρετὴν διαείδεται (Ἰλ. Θ, 535)»· Σέλει· εἰέξει τὴν ἀνθρώπων· καὶ παθητ. γίνομαι γνωστός, εἰ ὅλου καὶ καθαρῶς φαίνομαι, γνωρίζομαι, ὡς Ἰλ. Ν, 277. »Ἐνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν«, Ηρβ. Διείδον.

Διαειδω, Μ. εἴσω καὶ, εἴσομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ εἰσάιδω, ἐδικτ. ψάλλω, τραγουδῶ ἁρμοιβαίως, ὡς παρὰ Θεαερ. Ε', 22. »Τοῖ διαείσομαι, θέλω τὲ φιλειπεῖν μαζὶ σον εἰς τὸ ψάλσιμον, ἤτοι θέλω νὰ ψάλωμεν (τραγουδήσωμεν) μαζὶ καὶ νὰ ἰδῶμεν ποῖος διὰ περάσει τὸν ἄλλον, δοτ. προσώπου.

Διαεμένος, παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ διέημι.

Διαέμεν (εἶμι), ἀντὶ, διειμι, Μετοχ. διαΐών, ὡς πρωτότυπος τοῦ διαιων, Πλάτ. Κρατυλ. Σ. 412. Δ. 431. Β. Ε.

Διαεπεῖν, ποιητ. διαειπέμεν, ἐπ. ἀντὶ διειπεῖν. Συνομιλεῖν, Ὀδ., ἴδε διεῖπον.

Διάερος, ὁ, ἡ (ἀήρ). Ἀέριος, καὶ ὢν ἐν τῷ ἀέρι, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἀπολλών. Β'. »Διάεριαι ποτέονται. »Μὴ θαυμάσῃς, εἰ μεταφορὰ καὶ διάερια δοκῶ σε λέγειν«, Λουκιαν. Ἐκυρ.

Διαερόω, ῶ. Μ. ώσω (ἀέριος). Βάλλω τι, ἐνδέττω εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ ἀερισθῇ, ἀερίζω, Πλούτ. Προβλ. Συμπ. ε'. 7. ἔνθα ἐσφαλμ. ἀναγιν. »Διαιωρώμενου πολλάκις ἐξανδεῖ καὶ ἀποπνεῖν, ἀντὶ τοῦ διηερωμένου, ἐκ τοῦ διαερόομαι, ἐκδέτομαι, ἐκβάλλομαι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζομαι.

Διεζάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀπαρ. διαζῆν (ζάω). Παρῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν, ὡς καὶ τό, διαβιόω, Ἡροδ. 3, 25, ὅστις χρῆται τῷ Ἰωνικῷ τύπῳ διαζάω. Ξενοφ. »Τὸν λοιπὸν βίον διαζῶσιν· καὶ Ἀριστοφ. »Πῶς οὐ διέζης, ἢ πόδεν, μηδὲν ποιῶν; καὶ παρὰ Πλάτ. »Νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλείστονω. »Διαζῆν ἀπό τινος«, διατηρῶ τὴν ζωήν μου ἀπό τινος. Ἀριστ. Ὄρν. 1421. συνάπτεται δὲ τὸ διαζῆν καὶ μὲ τὴν λέξιν βίον, ἢ μή· τὸ δὲ, ἐν ᾧ περᾷ τις τὴν ζωὴν, τίθεται εἰς μετοχήν. 2) ζῶ μεταξύ.

Διαζευγμός, οὗ, ὁ (ζεύγω). Τὸ διαζευγνύειν, χωρισμός, ξεχωρισμός, Πολύβ. Ι. 7.

Διαζεύγνυμι, καὶ Διαζευγνύω, Μ. εὔξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ξεχωρίζω ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, τί τινος· λέγεται καὶ ἐπὶ γάμου. Διαζεύγνυμαι, ξεχωρίζομαι. ὄδεν

Διαζευκτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαζευγνύῃ, ξεχωρίζῃ.

Διάζευξις, εως, ἡ, = διαζευγμός. Ξεχωρισις.

Διαζηλεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ζηλεύω). Φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι μέ τινα, ἢ μετ' ἀλλήλων, Ἱπποκρ.

Διαζηλοτυπέομαι, οὖμαι, Ἀποθ. Μέσ. (ζηλοτυπέω) δετ. προσ. Εἶμαι ζηλότυπος, ζηλιάρης, Ἀθήν. Π'. σελ. 588. 2) ἀνταγωνίζομαι, εἰμαι ἀντίζηλος, rivaliser.

Διάζησις, εως, ἡ (διαζάω). Τὸ νὰ περνᾷ τις τὴν ζωήν του, παρὰ Στραβ. ἐκλ. Ἱδ. σελ. 378.

Διαζητέω, Μ. ήσω (ζητέω). Δι' ὅλου ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλάτ. Πολ. 2) ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 489.

Διάζομαι. Ἀραδιάζω, στήνω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλειόν, ἀρχίζω τὸ ὕφασμα μὲ τὸ στάμενον, σταυρώνοντας τὰς κλωστὰς (λέξις ὑφαντική), ὡς καὶ τὸ κοινῶς διάζομαι, (ὅθεν τὸ Δίασμα) τὸ αὐτὸ καὶ »παγῆσαι τὸν στήμονα, ἢ, προφορεῖσθαι, παρὰ Σουίδ. «Χαλκεῖα ἑορτή, ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται«. Ζήτ. Δίασμα. (πιθανὸς ἐν τοῦ εἰς, πέριω διπλᾶ)

Διαζυγία, ίας, ἡ, = διαζευγμός, ἐπιγρ.

Διαζύγιον, τό. Ὁ χωρισμὸς τοῦ κατὰ γάμου ζυγοῦ, ὁ χωρισμὸς τοῦ γάμου· καὶ τὸ χωριστικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας δίδεται.

Διαζωγραφέω, ῶ, Μ. ήσω (ζωγραφέω). Τελειόνω τὴν ζωγραφίαν, ζωγραφίζω, Φίλ.

Διάζωμα, καὶ, διάζωσμα, τό (διαζώννυμι). Λέγεται τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γόφους (στιπυρί), εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινάς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. »Φρενῶν διάζωσμα«, τὸ Διάφραγμα, τὸ ὁποῖον ξεχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἧπαρ (τὸ συκώτι) ἀπὸ τὰ λοιπὰ σπλάγχνα· καὶ αἱ δύο αὗται σημασίαι εἶναι τρόπον τινὰ συνώνυμοι, ἐπειδὴ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινάς, εἶναι στενώτερον καὶ περιμαζωμένον, καὶ ξεχωρισμένον τρόπον τινα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη· ὄδεν τὸ παρὰ Πλουτ. »Εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου συγκομιζόμενοι«, στενεύεται, συγκλείεται εἰς ἕνα στενὸν τμῆμα, κομμάτι τῆς γῆς· καὶ ἐπειδὴ ἡ ζώνη παρομοίως δυναμόνει τὰ ῥοῦχα, διὰ τοῦτο ὁ Πλούτ. »Τπέρειτμα καὶ διάζωσμα (ἤτοι ὑποστήριγμα) τῆς τροφῆς,« λέγει. 2) παρὰ Βιτρουβ. Ε'. 17. στενὸς διηρημένον μέρος τοῦ θεάτρου· καὶ παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 205. καὶ μέρος τοῦ στύλου (κολόνας), τὸ ζωνάρι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. Παρὰ δὲ Θεοφράστ. περὶ λίθ. »Ὥσπερ διάζωμα τιθέασιν αὐτὸν οἱ Λιγυπτίοιοι, τὸ κάτω μέρος, ἐνθα πατεῖ στύλος, καὶ τὸ ἐπάνω αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κριῶνα, corniche. 3) παρὰ Διοσκορ. Ε'. 144. μία πανιλήκα, ἡ καθε δέμα στενόν, καὶ μεταφ. κομμάτι μακρὺ καὶ στενὸν γῆς. 4) παρὰ Θουκυδ. Δ'. τὸ σκεπάζον τὰ ὁρυφὰ μόρια δέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔυρυπτον οἱ ἀθληταὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὸ σπάσιμον. 5) τὰ στενὰ βρακία τῶν Ἀμαζόνων.

Διαζωμεύω (ζωμεύω). Βράζω, μαγειρεύω τι τόσον καλῶς, ὥστε ἀναλύεται εἰς ζωμί, Ἱπποκράτ. ἐνάτ. εἰ Χειρογρ. ἐκδιαζωμεύω, καὶ ἐκζωμεύω ἀναγ.

Διαζώννυμι, Μ. ώσω καὶ διαζωννύω (ζώνυμι, ἀνμλ.). Περιζώνω, τριγύρω ζώνω· καὶ μεσ. διαζώννυμαι, ζωσμαι μέσ. Λουκιαν. »Διεζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην· αἰτ. πράγμ. καὶ τροπ. ἑτοιμάζομαι, καθοπλίζομαι. 2) κόπτω τί διὰ ζώνης, μετέχω ὑηλ., ἀποχωρίζω, Πλουτ. εἰς Περικλ. 19. »Τὸν αὐχένα διαζώσας ἑρύμνη καὶ προβλήμασιν ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν«, ἔκοψε τὸν λαιμὸν, τὴν γλῶσσαν τῆς γῆς (τὸν ἰσθμὸν) καὶ ἔστερεωσε, τόνεψωσε μὲ τείχος ὑηλ. καὶ ὀχυρώματα. 3) μπαλώνω, ἐμποδόνω, μερεμετίζω, ὡς »Διαζώννυσθαι σκάψιν«. Ζήτ. Ὑποζώννυμι.

*Διαζωννύω, νεώτ. τύπος αὐτὶ διαζώννυμι.

*Διάζωσμα, τό, = διάζωμα.

Διαζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ ὑφέκατος σφόνδυλος τῆς κοκκαλοπαχίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Πολυδ. Β', 170. καὶ

Διαζωστήρ, οῦ, ὁ· καὶ διαζώστρα, ἡ, = διάζωμα, Ἀθην. 13. σελ. 607. 199.

*Διαζώω, Ἰων. αὐτὶ, διαζάω, Ἡρόδ.

Διάημι, Μ. ήσω (ἄημι, ἀνμλ.). Διαφυσῶ, ἢ δι' ὅλου, πάντοτε πνέω, φυσῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. μετὰ γενικῆς.

Διαθαλασσεύω, Μ. εύσω (θαλασσεύω). Ἀποχωρίζω τι διὰ τῆς θαλάττης. Παθητ. διαθαλασσεύομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι διὰ τῆς θαλάττης, Ἀλκίφρ. 2. Ἐπ. 3. »Τοσοῦτον διατεθαλαττευμένην«.

Διαθάλπω, Μ. ῶ (θάλπω). Δι' ὅλου θερμαίνω, ζεσταίνω, θάλπω, Βασίλ.

Διαθάπτω. Δι' ὅλου θάπτω, Λιβάν. Λ'. σελ. 125.

*Διαθαῤῥέω, τὸ ἐπιτετ. θαῤῥέω, Αἰλ. ἱστορ. Ζ. 4, 14.

Διαθαύμαστος, ἐσφ. ἀνάγν. »Μὲ διαθαύμαστον«, παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμ., αὐτὶ τοῦ, »Μὲ Δία, θαυμαστόν«.

Διαθεάομαι, οὖμαι, Μ. ασομαι, Ἰων. ήσομαι (θεάομαι). Βλέπω διὰ μέσου, ἢ ἀκριβῶς, δι' ὅλου θεωρῶ, παρατηρῶ, Ξενοφ. Ἀναβ.

Διαθειόω, ῶ, Μ. ώσω (θειόω). Θειαφόνω δι' ὅλου, ἀλείφω, ἢ κατρίζω καλὰ μὲ θειάφι, Ὀδ. Χ. 494. »Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ οἶμον· λέγεται καὶ διαθειόω.

Διάθεμα, τό. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀστερισμῶν εἰς ἐν ὡρισμένον σημεῖον, Λεξ. Ἀστρολογική, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.

*Διαθερίζω (θερίζω). Δι' ὅλου θερίζω.

Διαθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω, ζεσταίνω δι' ὅλου, πέρα καὶ πέρα, Δημοσθ.

Διάθερμασία, ίας, ἡ. Τὸ θερμαίνειν δι' ὅλου, τὸ ζέσταμα.

Διάθερμος, ου, ὁ, ἡ. Πολλὰ ζεστός, πέρα καὶ πέρα, δι' ὅλου ζεστάμενος, Ἀριστοτ.

Διαθερμόω, ῶ· αὐτὶ τοῦ, διαθερμαίνω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 65. ἀμφίβ.

Διάθεσις, εως, ἡ (διατίθημι). Τὸ διατίθεναι, βάλλειν εἰς τάξιν· διάταξις, διαπραγμάτευσις (π. χ. »Διάθεσις τομωτῶν)· ἢ διάταξις διὰ τῆς διαθήκης· ὁ διαφορισμὸς τῶν σχημάτων ἑνὸς μιᾷ εἰκόνι, ἑπομ. τὰ παριστώμενα ἀντικείμενα αὐτά· καὶ ἡ ζωντανὴ παράστασις τόσον ἐν ἰχνογραφίᾳ καὶ χρώματος, ὅσον καὶ διὰ λόγων, ἄρα ἰχνογραφία, ζωγραφία, σχέδιον, σκιαγραφία (μὲ παρ' Ἀθην. ε, 6. διαθέσεις μυθικαί)· καὶ ἡ ἔκθεσις, ὁμιλία ἑνὸς ῥήτορος· ὅθεν διαθέσεις, αἱ ὑποθέσεις, τὸ ὑποκείμενον ἑνὸς ποιήματος, ἐξαιρέτως δὲ μιᾶς ζωγραφίας, ὡς καὶ ἡ ζωγραφία αὐτή· ἔτι δὲ αὔξησις διὰ λεπτομερῶν παραστάσεων τινός, Πολυβ. β', 61. καὶ ι'. 7· καὶ λδ', 4. 2) ἡ πώλησις, ἡ ἔκθεσις τῶν πραγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματειῶν διά πώλησιν, Gron. Ἀρποκρατ. Θωμ. Μ. σ. 211. 3) ἐκ δὲ τοῦ παθητικοῦ, κατάστασις, ἕξις, ποιότης· ἐπὶ σώματος, κατάστασις ὑγείας, ἀσθένεια· ἐπὶ δὲ ψυχῆς, κατάστασις τοῦ νοός, καὶ φρόνημα, χαρακτήρ· ἔτι δὲ κλίσις, ἀγάπη, ῥοπή, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρός τινα περισσότερον ἢ πρός ἄλλον, prédilection· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἡ ἰδιότης, κατάστασις, περίστασις· καὶ ἀπὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ ἀρχὴ καὶ σύνταξις αὐτῆς· ἔτι δὲ σπάνιον συμβεβηκός.

Διαθεσμοθετέω, ῶ (θεσμοθετέω). Διορίζω καὶ διατάττω διὰ νόμων, Πλατ. εἰς Τίμ. σ. 328. «Πάντα διαθεσμοθετεῖσθαι.

Διαθετήρ, ῆρος, ὁ· καὶ διαθέτης, ου, ὁ (διατίθημι). Ὁποιος βάλλει τι εἰς καλὴν τάξιν, κυρ. καὶ μεταφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, διοικητής, Πλάτ. «Διαθέτης χρημάτων, ἀντὶ οἰκονομητής, Ἡροδ. 7, 6. ὅθεν

Διαθετικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλῶς βάλλει εἰς καλὴν τάξιν, καὶ μετ. βάλλων εἰς ἕξιν τινα, κατάστασιν, καὶ διάθεσιν, ἢ φρόνημα.

Διαθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀμιλ.). Διατρίχω, διέρχομαι, περιῶ διὰ μέσου τινός· καὶ μεταφ. ξεκαθαίρω, ξεκαπαρώ ἐν ἀντιθέσει ἐγγράφου ἢ τοῦ διὰ λόγου. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιτρέχω, περιφέρομαι, Ἡρωδ. 2, 4. «Διαθέοντος λόγου» (Ξεν. Οἰκον.), ἐπὶ φήμης περιφερομένης. 3) τρέχω ὁμοῦ μέτοικα διὰ ἁμίλλαν, στίχημα, ποίος κὰ περάσῃ τὸν ἄλλον, «Πρός τινα», ὡς παρὰ Πλουτ. «Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον».

Διαθήκη, ης, ἡ (διατίθημι). Τάξις, ὁρθότης, ἑτοιμασία· καὶ συμφωνία, συμβιβασμός, συνθήκη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 439. «Ἂν μὴ διαθῶνται ἢ οἵδε διαθήκην ἡμῖν, ἐὰν αὐτοὶ θέν κάμουν μὲ ἐμὲ πρόμοιον συμβιβασμόν. 2) ἡ κοινῶς διαθήκη (διάταξ.). Δημοσθ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Διαθήκη· συνωμοσία».

Διαθηλύνω, Μ. υνῶ (θηλύνω). Κάμνω σέ ὅλου γυναικωδῆ.

Διαθηρόω, ῶ, καὶ διαθηρεύω (θηρῶ, θηρεύω). Ἀνιχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ τά ἴχνη τῶν ζώων διὰ κυνήγι· καὶ συνηγῶ· ὅθεν «Οἱ διαθηρῶντες», οἱ κυνηγοί.

Διαθηρεύω, ῶ, Μ. εύσω, τό ἐπιτετ. θηρεύω. Δίαν θηρεύω, κάμνω τινὰ ὡς θηρίον· μεταφ. θυμόνω, ἀγριόνω κατὰ πολλά, ὡς καὶ τό, ἀπαγριεύω, Πλουτ.

Διαθλέω, ῶ, Μ. ήσω (θλάω). Δί ὅλου θλάω, κατασυντρίβω, δί ὅλου τζακίζω, ζουλίζω· καὶ παθ. διαθλάομαι, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, Γαλ.

Διαθλέω, ῶ (ἆθλέω). Δί ὅλου ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἢ φέρω εἰς τέλος τόν ἀγῶνα. 2) διαθλέω πρός τινα, ἢ τινί, ἀντὶ τοῦ, ἐνκυτίον τινός ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι μέ τινα, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ε'. 6.

Διαθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Δί ὅλου θλίβω, ζουλίζω, Σουΐδ. ἐν λέξει βλιμάζω. (υ – –)

Διαθολόω, ῶ, Μ. ώσω (θολόω). Δί ὅλου, ἐξ ὁλοκλήρου θολόω, Πλουτ.

Διαθορυβέω, ῶ (θορυβέω). Κάμνω θορυβώδη, ἀνήσυχον καὶ ταραχώδη (Θουκυδ. Ε'. 29.). Θορυβῶ, συγχίζω· ἐνεργείᾳ, τό ἐπιτατ. θορυβέω.

Διάθραυστος, ου, ὁ, ἡ. Κατατζακισμένος, συντριμμένος· εὐκολοτζάκιστος, Θεόφραστ. Λίθ. ἐκ τοῦ

Διαθραύω, Μ. αύσω (θραύω). Κατασυντρίβω, κατατζακίζω, Πλάτ. εἰς Τίμ. σ. 359. καὶ διασπῶ.

Διαθρέω, ῶ (ἀθρέω). Ἐντάζω ὄλεγυρα, παντοῦ· ἀπριβῶς γνωρίζω, πικρατηρῶ· διασκοπῶ, παραμορφόνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 543. Θεσμ. 657.

*Διαθρίζω, κατὰ συγκ. ἀντὶ, διαθερίζω, ποιητ.

Διαθρυλέω, ῶ (θρυλέω). Διαλαλῶ, διασπείρω, κάμνω τ. γνωστόν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων (λέγεται μάλιστα, ὅταν κηρύττῳ ἕνα φεῦμα), Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. 4. Θουκυδ. ς'. 46. καὶ Β'. 91. Παρὰ δὲ Νικήτᾳ ἐν τοῖς Χρον. ἀντὶ τοῦ διασοβέω.

Διαθρυλλέω, = ἢ διαθρυλίω, Μ. ήσω, (θρυλλέω). Ἐξαπλόνω διά τῆς φήμης, γεμίζω τάς ἀκοάς τῶν ἀνθρώπων, ἐχω τι παντοτε εἰς τό στόμα, ὁμιλῶ συχνά καὶ πολλά περὶ τοῦ αὐτοῦ πραγματος. Παθητ. γενικῶς ὁμιλεῖται, εἶναι λόγος, ὅθεν ὁ παρακ. διατεθρύλημαι, εἶμαι ξεκωφαμένος, συνταττ. μετά τῆς μετοχ. ἀκούων, ὡς παρά Πλατ. Λυσ. σ. 205. Β. καὶ ὁ αὐτός Πολιτ. β'. σ. 358. C. «Ἀπορῶ μέτοι· διατεθρυλημένος τά ἴστε ἀκούων Θρασυμάχου», ξεκωφαμένος, ἐχωντας ἐγὼ γεμάτα τά αὐτιά μου. Ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τό, διατεθρυλημένος, διά τοῦ, κατηδολεσχημένος.

Διαθρύπτω, Μ. ψω, παθητ. ἀόρ. διετρύφην (θρύπτω, ἀμιλ.). Κάμνω τζακισμάτα εἰς ἐν ὅλον ὥστε νά γένῃ τρύπα, π. χ. εἰς ἕνα τοῖχον, διορύττω, διαρρήγνυμι, διασπῶ, ἢ κατατζακίζω, τζακίζω εἰς πολλά κομμάτια, ἑπομ. συντρίβω, κατακοπανίζω, κατατρίβω. «Τό πρανίον διαθρύπτειν», Λουκ. Παρ' Ὅμ. εὑρίσκει μόνον ἄπαξ καὶ ἐν τῷ παθητ. ἀορ. τῆς μετοχῆς, π. χ. «Τριχθά τε καὶ τετραχθά διετρυφὲν (τό ξύλον) ἔπιπτε χειρός» (Ἰλ. Γ, 363.)· κατὰ τήν ἰδίαν σημασίαν καὶ παρά Ξενοφ. Ἀγησ. β', 14. «Ἀσπίδες διατεθρυμμέναι». 2) μεταφ. νεκρόνω, ἀδυνατίζω, καὶ μάλιστα διά τῆς ἀσωτείας καὶ τρυφῆς, ἑπομ. κάμνω τινά μαλακόν, γυναικώδη, τρυφηλόν (ἐνθηλύνω), ἢ, ἄσωτον, ἀσελγῆ, τρυφερόν, ἀβρόβιοτον, Ξενοφ. πολ. Λακεδ. β', 1. Αἰλ. ποικ. ἱστ. θ', 3. ἔτι δὲ διά κολακείας κάμνω ὑπερήφανον. — Παθητ. ὡς ἐπὶ τῆς ἀ. σημ. τοῦ ἐνεργ. συντρίβομαι, κατακοπανίζομαι, κατατζακίζομαι. τροπ. ἀπονίζομαι, ἀδυνατίζομαι· κυρ. ὑπό τρυφηλότητος καὶ ἀπαλότητος γίνομαι γυναικώδης, ἐνθηλύνομαι· ἐν γένει, ἀπονίζομαι κατά τάς δυνάμεις τοῦ ἐαυτοῦ, ὅθεν ὁ τοιοῦτος «Διατεθρυμμένος» λέγεται. «Διατεθρύφθαι τόν βίον (Αἰλ. π. ἱστ. ιγ', 8.)», εἶναι θηλυδρίας, γυναικώδης, ζῶ ἀσώτως καὶ ἀβροδιαίτως. «Πλούτῳ διαθρύπτεσθαι», ξεφαντόνω, ζῶ ἐν τῷ πλούτῳ ἀσώτως, Αἴσχ. Προμ. 891. πρβ. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2, 35. ὅθεν, διά τῆς ἡδυπαθείας, κολακείας ἢ ἀμέτρου ἐπαίνου γίνομαι πεφυσιωμένος, ἀκατάσεκτος, ὑπερήφανος, οἰηματίας, μετεώφρων, κορδόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι, κομπάζω, ὡς, παρά Πλουτ. εἰς Διον. 8. «Διατεθρυμμένος τά ὦτα κολακείαις» καὶ Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 24. 25. Κυρ. ζ', 2, 23. Ἠπαύτως καὶ κατά μέσην σύθεσιν, μάλιστα ἐπί γυναικῶν, ζητουσῶν νά ἀρέσωσι, κάμνω νάζω, καμαρόνω, ἢ περιπλέκω τινά διά μέσου ἑταιρικῶν μαθημάτων, πανουργιῶν, τινί, Θεοκρ. 6, 15. πρβ. 3, 36. Παρά δὲ τῷ αὐτῷ (Θεοκρίτῳ) 15, 99. «Ἠδὴ διαθρύπτεται», λέγεται ἐπὶ τραγῳδίστριας, ἢ ὁποία τότε θέλουσα ν' ἀρχίσῃ νά τραγωδήσῃ, βάλλεται εἰς τήν πρέπουσαν θέσιν καὶ τάξιν διά νά δυνηθῇ ν' ἀρχίσῃ· ἄρα ἐν γένει, ἑτοιμάζομαι ν' ἀρχίσω τί, πρβ. Spohn lect. Theocr. 3. p. 11. Διατεθρυμμένως, Ἐπίρ. ἐκνευρισμένως, ἀδυνάτως, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Σ. 922. Β. «Ἀναίτιος γάρ καὶ διατεθρυμμένως τινά τρόπον ἐχόμεθ' οἱ πλείστοι, ὅταν ἡδονή μέλλωσι τελευτᾶν». (Τό Ὑψιλον ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἔστι μακρόν) ὅθεν

Διάθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Σύντριψις, κατατζάκισις. 2) τό ἐκνευρούν, ἐκθηλύνειν· καὶ ἀδυναμία, γυναικοσύνη, τρυφερότης, μαλακότης, ἔτι δὲ κακάρωσις, καὶ ξεφάντωσις, τρυφή, ἡδυπάθεια.

*Διαθρώσκω (θρώσκω, ἀνμ.). Διαπηδῶ, πηδῶ διά τρύπας τινός.

Διάθυμα, τά (θύρα). Τά παρά Ὅμ. πρόθυρα, ξύλα πλάγια, κάγκελα ἐμπροσθεν εἰς τάς θύρας, Βιτρούβ. ς'. 10.

*Διαί, ποιητ. ἀντί διά, μάλ. παρά τοῖς Τραγ. Seidl. dochm. p. 94.

Διαίγδην, Ἐπίρ. (αἴγδην). Ὀρμητικῶς διά μέσου (ὡσάν φουρτοῦνα) διακοπώντας, τσεντσιῶς, Θεόκρ. 1'.

Διαιθριάζω, Μ. άσω, (αἰθριάζω). Γίνομαι ὁλως καθαρός, ξάστερος, γαληνιῶ ὁλίγον. 2) ἀρχιῶ νά φέγγω, ὡς παρά Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ι'. 11. «Ἐδόκει διαιθριάζειν. Τοιοῦτον καὶ τό ἀπαιθριάζω.

Διαίθρος, ου, ὁ, ἡ (αἴθρα). Ξάστερος δί ὅλου, καθαρός, γαληνεμένος· διαφανής, Πλούτ. Ζήτ. ὑδρος. ὅθεν

Διαιθρόω. Δί ὅλου ξαστερόνω, καθαρίζω, γαληνίζω. Ζήτ. ἐπαχλύω.

Διαιτύσσω (αἰτύσσω), ταυτόν τῷ, αἰτίσσω, προσθέτει τῆς διά. Ὀγλίγωρα διαβαίνω, κινοῦμαι, διαπηδῶ, διαρρίπτω, ἐπί ἀέρος, Πίνδ. Ὀλ. 7, 175.

Δίαιμος, ου, ὁ, ἡ (αἷμα). Αἱματώδης, Εὐριπ. Ἑκ. 653. παρά δέ Ἱππακρ. ἀντί τοῦ, ἀναιτιωμένος μέ αἷμα, ὡς καὶ τό παρά Πολυβ. «Δίαιμον πτύσμα».

Δεκίνω, Μ ινῶ, Ἀόρ. ἐδέηνα, Ὑγραίνω, βρέχω, κυρ. ἐπί βροχῶν, καὶ ἐπί νερῶν, ὡς, Ἰλ. Ν, 30. ἐν δέ Ἰλ. Χ, 495. «Χείλεα μέντ' ἐδέηνε», ὑπερφύην δ' οὐκ ἐδέηνεν, παροιμ. ἐπί τῶν φειδωλῶς χαριζόντων, ἢ ἐπί τῶν λόγας μεν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων, οὐμὴν καὶ τῇ ἐνδον ἀγαθῇ διαθέσει. Παρά δὲ τοῖς Τραγ. βρέχω μετά ἀκκρύων, θρηνῶ τί, ὡς, ἀμαρτίαν, πῆμα, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 102. «Δίαιτε πῆμα», ἔβρεχε μέ τά ἀκκρυα, ἔκλαιε. — Μέσ. κλαίω, Blomf. Αἰσχ. Περσ. 263. καὶ στίχ. 104. «Δίαινομαι γοεδόνεσιν», ἀντί τοῦ κλαίω. — Ἐκ τοῦ δίω, ὅθεν διερός, καὶ δέω, ὅθεν δεύω. Τινές τῶν παλαιῶν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ αἴνω. Ὁ δέ Ἡσύχ. «Αἴνων, πτίσσων», ἔχει. Ἄλλος δέ Γραμματικός παρά τῷ Ἐτυμ. λέγει, «Αἰνεῖν, τό ἀναβράττειν τόν ἀληλεσμένον σῖτον, ὅ ἐστιν ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τάς κρίθας ὕδατι φυρῶν». Ὁ Ἡσύχ. πάλιν, «Αἰνεῖν, ἀναλαίρειν, ἀναπαύειν, οἱ δέ ἀναπλεῖν κριθάς βεβρεγμένας». Καὶ πάλιν, «Ἄναντα, τά μή βεβρεγμένα». Σοφοκλῆς, «τά μή κεκολλημένα, παρά τό αἰνεῖν, ὅ ἐστι καταπότοιτα πτίσσειν», ἤγουν τινές, ἀντί «Κεκολλημένα, κεκομμένα», ἐπιδιορθοῦσι ἀναφέροντες τήν σημασίαν ἐκ τῶν, «Ἤναι, κόψαι», καὶ «Ἄφηνα, ἔκοψα· Ἀφῆναι, τό σύν ἐπιτεσμένας κριθάς ταῖς χερσί τρίψαι». Τοῦ δέ Γαλην. τό Γλωσ. ἔχει, «Ἤναι, κόψαι, καὶ Ἤνιον, τῶν κεκομμένων». Τινές δέ ἐπιφαλέως καὶ τό πτίσσειν, ἐκ τοῦ, πτίσω, ἄνω, παράγουσι. Ἐν τούτοις ὅλοις φαίνεται, ὅτι δέν σημαίνει τό πτίσσειν, ἀλλά τό ὑγραίνειν καὶ ζυμόνειν, ὡς ἐν τῷ διαίνω, καὶ δεύω. Ἐκ τοῦ αἴνω παράγεται ὄχι μόνον τό διαίνω, ἀλλά καὶ τό ἰαίνω, ὡς τό αὔω, ἰαύω, ἔτι δέ καὶ τό ἰάομαι, ἐκ τοῦ ἰάω ἐγένετο. (ἀρα συγγεν. τῷ, ἰαίνω, δεύω, διερός).

Διαιολάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντί τοῦ, ποικίλλω, καὶ ἀπατῶ.

Διαίρεσις, εως, ἡ (διαιρέω). Μοίρασις, κομμάτιμον εἰς τμήματα· διαμοίρασις· διορισμός, διάκρισις, καὶ διαφορά· διανομή· χωρισμός· τομή· ἀφανισμός· παρά Ῥήτορ. ἐπί συλλογισμοῦ, ὅπου ἕκαστον κῶλον κλείεται μέ χωριστόν ῥῆμα, «Ἐκ διαιρέσεως» (Ἀριστοτ.), διακεκριμένως, κατά διαχώρισιν, καὶ μερισμόν. Παρά Γραμμ. ἀντίθ. τῷ, συναίρεσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαιρέτης, ου, ὁ. Ὁ διαχωρίζοντι εἰς τμήματα, κομμάτια, μοιρασίας, διανέμων, διορίζων, καὶ διακρίνων· καὶ λέξ. ἀριθμ.

Διαιρετικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς διαίρεσιν, ο. ε. χωρισμόν, διανομήν, διαφοράν, διάκρισιν κτ.

Διαιρετικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διαίρεσιν, μὲ τρόπον διαιρέσεως ἁρμόδιον, ἢ κατὰ μέρη, ὄχι ἐκ μιᾶς, Πλούτ.

Διαιρετός, ή, όν. Διηρημένος, διαμοιρασμένος· διαιρεμένος· καὶ ὄνομα νὰ διαιρεθῇ, διακριθῇ, μοιρασθῇ. Παρὰ Ξεν. παιδ. δ'. ἀντίκειται τῷ, σύνθετος. «Διαιρετὸς ὑποκένταυρος», ξεχωρισμένος, ὅς τις ἐμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ, Ἀριστοτ. «Συνεχὴς καὶ διαιρετὸν» ἀντίκεινται· καὶ Θουκυδ. Α'. «Διαιρετὸς λόγος».

Διαιρετῶς, Ἐπίρ. Μὲ διαίρεσιν, διηρημένως, ἐκ τοῦ

Διαιρέω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. β'. διεῖλον (καὶ δίχ' αὔξητ. δίελον), καὶ παθ. διηρέθην (αἱρέω, ἀνωμλ.). Μεμβάνω, πέρνω τὸ ἓν ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἤτοι διαιρῶ, μοιρίζω, σχίζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω, ἀποχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Γ, 280. «Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλος ἀσπίδος», ἤτοι ἔκοψε. «Διαιρεῖν τρία μέρη» (Πλατ. Φαίδρ. σ. 253. C.), ἀντὶ εἰς τρία μέρη· καὶ ἑπταπτύχῳ, ξεσχίζω· χρημίζω τί, καταβάλλω· Μέτ. διαμοιράζειν ἀναμεταξύ των, Ησ. Θεογ. 112. 2) βάλλω χωρίς, διαιρῶ, διακρίνω, προσδιορίζω· καὶ ἀποφασίζω, χρίνω περί τινος. «Διαιρεῖ διαφοράς», συμβιβάζει τὰς διαφοράς, Ἡρόδ. δ', 23. «—ψήφῳ περί τινος (Αἰσχ.)», ἤτοι ἀποφασίζειν μὲ ψῆφον. 3) μεταφ. προσδιορίζω τι ζητῶ, λέγω, διηγοῦμαι, καὶ (μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω, ὡς, «Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διηρημένος», ἤτοι προσδιωρισμένος. «Οἱ τὰ δίκαια διαφυλάττοντες» (Διον. Ἁλικ. ί, 1.), ἀντὶ, οἱ ἐξηγοῦντες καὶ ὁμιλοῦντες τὸ δίκαιον. «Σημεῖον, τίνος διαιρεῖσθαι» (Διον. Ἀρχ. Δ', καὶ ϑ, 6.), πρίτημαίνει, ἐξηγεῖ. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. ϱ, 21. «Τοὺς σταυροὺς διαιρεῖν», ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶν, ξεπάνειν, ἐκβάλλειν ἔξω βικίους. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. «Τὸν ὅρκον διαιρεῖσθαι· καὶ παρὰ Πλατ. Πολιτ. Ζ'. «Ἃ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγὰ εἶναι οἷα λέγομεν καὶ μή, ὅσα διορίζω, διακρίνω ἀγωγά· καὶ παθητ. παρὰ Πλατ. ὡς, «Διαιρεῖσθαι εἰς μέρη». — Διῃρημένος, Ἐπίρ. μὲ διαίρεσιν, ξεχωριστά.

Διαιρῶ, Μ. ῶσω (αἴρω, ἀνωμλ.). Ὑψόνω, σηκόνω εἰς τὸ ὕψος, ὡς, «Διῆρε τὸ ῥόπαλον», παρὰ Δουκ. Ἐστὶ ὅτε λέγεται καὶ, «Διαίρειν ἀίσσω» (ὡς παρὰ Ξεν. Ἱππ.)· καὶ παρὰ Γρηγ. Θεοφρ. «Διαίρειν ὕψος». «Διαραι τὸ στόμα, τὰ χείλη», ἀναίγειν τὸ στόμα καὶ ὑψόνειν τὴν φωνήν. — λόγον, ἀντὶ, ὑψόνω τὸ ὕψος, λέγω μὲ ὕψος ὑψηλόν, Schaef. mel. p. 10. Μέσ. διαίρομαι, σηκόνω εἰς ἐμέ, εἰς τὸν ἑαυτόν μου μέλος τί τοῦ σώματος, ἢ ἄλλο τι, π. χ. «Βακτηρίαν διέρασθαι», σηκόνω τὸ δεξιόκι. 2) διαίρειν, ἀριστερ, κινοῦμαι πρὸς, ἀναχωρῶ, μισεύω π. χ. εἰς Συρίαν, ὡς καὶ τὸ, ἀρκτος εἰς Συρίαν· ὅθεν καὶ, «Διαιρόμενον ἀπαλλάττεσθαι», ἀναχωρῶ βιαίως· καὶ παρὰ Πολυβ. «Διαίρειν τὴν θάλασσαν, τὸν πόρον», ἀντὶ, μὲ ἀνοιατὰ ναυία διαβαίνω τὴν θάλασσαν, τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, πρβλ. Λέρω.

Διαισθάνομαι, Μ. αθήσομαι (αἰσθάνομαι, ἀνωμλ.). Καθαρῶς καὶ καλῶς αἰσθάνομαι· καὶ, διὰ τῆς αἰσθήσεως διακρίνω, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων, Ε'. 1. «Τὰς διαφορὰς οἰκαισθάνεσθαι».

Διαίσσω, Μ. ίξω, ποιητ. ἀντὶ διώσσω (Ἐπ. ν---, Τραγ. ἐπιτοπολὺ ιευ---)

Διαίστωρ, ῶ, Μ. ώσω (ἵστωρ). Δ.' ὅλου, τελείως φθείρω, ἀφανίζω· φονεύω, Σοφοκλ. Τραχ. 681.

Διαισχύνομαι, Μ. οὖμαι· τὸ ἐπιτετ. αἰσχύνομαι. Κατὰ πολλὰ αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Λουκιαν.

Δίαιτα, ης, ἡ. Ζωή, διαγωγή, τρόπος τοῦ ζῆν, διαφόρως ἐκλαμβανόμενος. 1) τρόπος τοῦ ζῆν πολιτικῶς, παρ' Ἡρόδ. ι, 157. «Δίαιτα τῆς ζωῆς», ὡς vita rustica. 2) ὁ ἡθικῶς τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διαγωγή. 3) οἰκιακῶς, ὡς «Δίαιτα μετρία, εὐτελής», κτ., Ξενοφ. ὅθεν «Τὴν δίαιταν ποιοῦμαι, ἢ, ἡ δίαιτα ἐστίμοιτε ζῶ, διατρίβω. 4) ψυσικῶς, ἡ ἰατρικῶς, ἐν ᾧ ἐνοεῖται καὶ ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ταῖς, ἡ δίαιτα, ἰατρικὴ παραγγελία πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, Ἡρόδ. Ι, 35. αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Ξενοφ. καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν διατρίβει τινας, ἡ κατοικία, οἶκος, οἴκησις, ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ Θουκυδ. «Ἔχειν δίαιταν». 5) γνώμη, αἱρετοκρισία, τελείωσις μιᾶς ὑποθέσεως, περὶ ἧς γίνεται φιλονεικία, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Δίαιταν ἐπιτρέψαι», καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ ἀξία τοῦ διαιτητοῦ. «Ἐμμένειν τῇ διαίτῃ» (Ἀριστ. Σφ. 522.), στέργω εἰτι ἀποφασίσει ὁ αἱρετοκριτής. Ὁ Πίνδαρος ἔχει ταύτην τὴν λέξιν (Ὀλύμ. 2, 116. καὶ Πύθ. 1, 142.) ἀντὶ τοῦ μάκρους τῆς ζωῆς, μακροβιότητος· τὸ δὲ ῥῆμα διαιτάω, Ὀλύμ. 9, 10. «Πόλιν λαΐνεαν», ἀντὶ τοῦ οἰκεῖω· καὶ Πύθ. 9, 121. «Κεῖνο εἶν' ὄμμα διαίτανεν», ἀντὶ τοῦ ἐτελείωσεν, ἀπεφάτισεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα· ὅθεν

Διαιτάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. ἐδιαίτησα καὶ διήτησα, ἢ καὶ, ἐδίητησα. Δίδω νὰ ζῶ τινας, διατρέφω. φυλάττω τινὰ εἰς τὴν ζωήν τρέφω, τρέφω. Καὶ ἐπὶ ἰατρῶν, ἀντὶ τοῦ, διορίζω τινὶ ἀρρώστῳ τί νὰ τρώγῃ καὶ πίνῃ, παραγγέλλω μίαν δίαιταν, διορίζω τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἑνὸς ἀρρώστου, Πλουτ. «Διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἰκοι». 2) κρίνω, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς διαιτητής, ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, εἶμαι αἱρετοκριτής, συμβιβάζω τὰς διαφοράς· ὅθεν ἐγένει παρὰ Ποιητ., «διοικεῖ, κυβερνᾷ, ὡς ἰατρὸς τρόπον τινά», αὐλὸν, λαὸν, Πινδ. Ὀλ. 9, 109. Πυθ. 9, 121. — Παθητ. μετὰ μέσου μελλοντος, διάγω εἰδός τι ζωῆς, τρώγω, πίνω, φορῶ· κατοικῶ· πολιτεύομαι, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου, Ξενοφ. «Μετρίως, ἐν πόλει διαιτώμενοι» καὶ Θουκυδ. Β'. «Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι» καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, «Τὰ καθ' ὕδατος διαιτίμενα», τὰ ὑδρα.

Διαιτέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ «διαιτάομαι», Λουκιαν. «Δίαιταν ἐδιαιτέοντο».

Διαίτημα, ατος, τὸ (διαιτάω). Τρόπος ζωῆς, ἐξαιρέσεως ὡς πρὸς φαγητὸν καὶ ποτόν, Ἱπποκρ. καὶ Θουκυδ. Δ'. 6. καὶ Ξενοφ. 2) = ἐνδιαίτημα, κατοχρ. Ἡλιοδ. Αἰθ. β', 26, Κορ.

Διαιτήσιμος, ου, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἐμπροσθεν τοῦ διαιτητοῦ, πρέπων νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ ἀπὸ αὐτόν, ἢ παρ' αὐτοῦ ἀποφασισθέντα.

Διαιτητήριος, ὁ, ἡ, = διαιτητικός. 2) τὸ διαιτητήριον, = δίαιτα σημ. 4, τόπος, οἴκησις, κατοικία, εἰς τὴν ὁποίαν διάγει τινάς, Ξενοφ. Οἰκ. Θ', 4.

Διαιτητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος κρίνει, ἀποφασίζει, καὶ τελειώνει μίαν διαφοράν, φιλονεικίαν μεταξὺ δύο μερῶν, αἱρετοκριτής, Δημοσθ. Ἐν Ἀθήναις ἀπετέλουν αὐτοὶ εἴδος ἀνωμοτῶν κριτῶν (Jury) χωρὶς νὰ ὑποκεινται εἰς κανὲν τῶν μεγάλων κριτηρίων, διωρισμένοι παρὰ τῆς πολιτείας καὶ πληρονόμενοι ἀπὸ τὰ ἀντιδιαφερόμενα μέρη.

Διαιτητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Διαιτητοῦ, ἢ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ κρίσιν αὐτοῦ, ἢ 2) εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἢ δίαιτα τοῦ Ἰατροῦ, ὅθεν ἡ Διαιτητικὴ (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διορίζει καὶ ὑπαγορεύει, πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ὡς πρὸς τὰ φαγητά, τὰ πιστά, τὰ φορέματα, καὶ τὰ οἰκήματα, Ἱπποκρ.

Διαιωνίζω, Μ. ίσω. Διηνεκῶς διαρκῶ, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα μένω, διαμένω, Χρυσοστ.

Διαιώνιος, ίου, ὁ, ἡ καὶ ία, ιον, τὸ ἐπιτετσμ. αἰώνιος. Διὰ παντὸς αἰῶνος διαρκῶν, παντοτεινός, Πλατ. Τιμ. σ. 78. Ε.

* Διαιωρέω, Μ. ήσω (αἰωρέω. Διὰ μέσου τινὸς ψέρω μετάρσιον, ἤτοι εἰς κίνητιν ἐν ἀέρι ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐλαφρὰν, ἢ κρατῶ μετάρσιον, εἰς τὸν ἀέρα, κρεμάμενον· ἐν τῷ παθητ. παρὰ Πλατ. Τιμ. σ. 78. Ε.

Διακαής, ές, ὁ, ἡ, τό-ές (διακαίω). Καίων δι' ὅλου παντοτε, δι' ὅλου, πολλὰ φλογερός, ἐνθερμος, πέρα καὶ πέρα ζεστός, Λουκιαν.

Διακαθαίρω, Μ. ᾰρῶ. (καθαίρω ἀνωμ.) ἢ διακαθαρίζω. Καλῶς καὶ δι' ὅλου καθαρίζω, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα τοῦ καθαρίζω.

Διακάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ τελεία, παντελὴς, δι' ὅλου κάθαρτις, πάστρευσις, Πλάτ. Νόμ. Ε'.

Διακαθέζομαι, Μ. β'. διακαθέσθμαι (ἵζομαι ἀνωμλ.). Καθόμαι χωρισμένος, χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ μόνος εἰς τὸν τόπον μου.

* Διακαθήμαι, ὡς, «ἐπὶ τῆς Συρίδος διεκαθήντοιο, Πλουτ. Κικ. ϛ'. 47., ἀντὶ, ἄλλοι ἄλλοῦ τῆς Συρίδος ἐκάθηντο, Κορ.

Διακαθίζω, Μ. -ιζήσω καὶ ιῶ (καθίζω, ἀνωμλ.). Βάλλω, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ καθίσῃ ξεχωριστά, ἢ βάλλω πολλοὺς νὰ καθίσωσι καθεὶς κατὰ τάξιν εἰς τὸν τόπον των, Ξενοφ. Οἰκ. ϛ'. 6. «Διακαθίσας τοὺς γεωργούς».

Διακαίω, Μ. αύσω (καίω, ἀνωμλ.). Διὰ μέσου, δι' ὅλου καίω, Ἀρ. Ὀρν. 453. 2) κάμνω νὰ ἀνάψῃ, ἀνάπτω ζεστεύω· μεταφορικ. δε, ἐρεθίζω, ἀναπτω, διεγείρω τινὰ εἰς ὁρμητικὰ πάθη, Πλούτ. «Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Πράσσον».

* Διακαλλύνω (καλλύνω). Διὰ μέσου καλλύνω, εὐμορφώνω, Θεοδωρ. Θεραπ. 2. σ. 32, 14. σ. 34, 28.

Διακαπλώπίζω, Μ. ίσω. Καταπολλὰ ἢ δι' ὅλου στολίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 179.

Διακαλοκαγαθίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. μέσ. Φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μὲ τινα διὰ τὰ πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη πρωτεῖα, διὰ τὴν καλοκαγαθίαν, δετ. προσ., Στοβ. Ὁμ. 32.

Διακαλύπτω, Μ. ψω, = ἀνακαλύπτω. Διὰ μέσου ξεσκεπάζω, Διον. Ἁλικ. Ε'. 54. ἀμφίβ. καὶ παρὰ Πλουτ. Ἀλέξ. 17.

Διακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τὰ ἔνδον, κυρτόνω, καμπουριάζω, λυγίζω.

Διέκαμψις, εως, ἡ. Κύρτωσις εἰς τὰ ἔσω, καμπύλωσις, Γρηγ. Ναζ.

Διακαυλάζω, Μ. ξω (καυλάζω). Κάμνω κρότον περνῶ διὰ μέσου τινος· ἐπὶ σφιλοῦς ποτοῦ, τὸ ὁποῖον περνῶ μὲ κρότον (γλουκ) διὰ τοῦ λάρυγγος, ὡς «Διεσκαλάξε τὸν λάρυγγα» (Εὐρ. Κυκλ. 157.)», ἤτοι κατέβη μὲ κρότον κατω του λάρυγγος. Ζήτ. Ναυάζω.

Διακαρδέακέω (καρδακεύω). Ἕως τέλους, ὑιόλου προσμένω, Πλούτ. Ἀντων. 56.

Διακάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διαπερνῶν τὴν τὴν καρδίαν. «Διακαρδίοις ὀδύναις», Ἰώσηπ.

Διακαρπέω, ῶ (καρπός). Δέγεται ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ νὰ ἀνθίσουν τὴν ἀκόλουθον ἄνοιξιν, ἀνθοῦσι καὶ καρποφοροῦσιν ἤδη τὸ Φθινόπωρον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α. 15.

Διακαρπόομαι, οῦμαι. Συνάζω, μαζεύω τοὺς καρπούς· ἀμφ.

Διακαρτερέω, ῶ (καρτερέω). Ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ ἕως τέλους, «Εἰς τὸ ἔσχατον», Ἡρόδ. 7, 107. «Εἰς τὴν πατρίδα, Δυκουργ. 20, 5. καὶ Λουκιαν. «Διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος» καὶ συνῆθ. μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ καρτερῶ, ἐπιμένω, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ. ὅ. 8. «Ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες· ἢ μετὰ ἐπιθέτου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διακαταβάλλω = διαβάλλω, Διον. Ἁλικ. Α'. σελ. 372. Ἐκδ. Hudс.

Διακαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω, = καταδαρθάνω. Δι' ὅλου ἀποκοιμῶμαι, Πλουτ.

Διακατάσχεσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ, διακατοχή, Ἰουστίν. Μάρτ. Λατ. conservatio.

Διακαταχρώσομαι, τὸ ἐπιτετ. καταχράσμαι. Διαπίπτω πέρα καὶ πέρα, καταπτύπτω καὶ φονεύω, Δίων Κάσ. ΞΑ'. 14. ὅπερ ἐν Χειρογράφ. διακρώμαι, τὸ εὐχρηστότερον, ἀναγνώσκ.

Διακατελέγχω. Πάντοτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιτροπότερον, μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληροφορῶ, καὶ ἀποδείκνυ, Ν. Διαθ.

Διακατέχω, Μ. διακαθέξω (κατέχω, ἀνμλ.). Ἡρπάζω κλπ., βαστῶ· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐπέχω, σταματῶ· κρατῶ τί· ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, κατέχω, ἐξουσιάζω, ἔχω, κέκτημαι, ὡς, κτήματα, Παντέκτ.

Διακάτιοι, καὶ ικι, οι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, διακόσιοι κτ., Πίν. Ἡρακλ.

Διακαττοχή, ῆς, ἡ (διακατέχω). Κράτησις· βάστεξις· ἐμπόδισις· καὶ κυρίευσις, κτῆσις, τὸ ἔχειν τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, Πατρ.

Διακάτοχος, ὁ, ἡ. Ὁποιος κρατεῖ τι στερεῶς, ἢ στοματῶ, ἢ ἐμποδίζει τι· καὶ ὁποιος κυριεύει, ἔχει (κτήματα) ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, κτήτωρ, Νεμ.

Διακαυλίζω. Μ. ίσω (κανλίζω). Βλαστάνω ὡς καυλός. Λέγεται ἐπὶ λαχάνων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν στύλον, εἰς τὸν καυλὸν ἐκβάλλουσι τὸν καρπόν, ἤτοι αὐξάνουσι, χοιτραίνουσι, καθὼς π. χ. ἡ κράμβη (τὸ κυρπολάχανον), Θεόφρ.

Διάκαυμα, ατος, τό (διακαίω). Ὑπερβολικὸς καύσων, καῦμα παντοτεινὸν, Ἐπιγρ.

*Διακαυνιάζω (καυνιάζω). Φιλονεικῶ κατὰ τὸ ῥῆτορ. βάλλειν κλῆρον, ἀμίλλωμαι, κατατυγχάνω ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸν κλῆρον, εἰς τὸν λαχνόν.

Διάκαυσις, εως, ἡ (διακαίω). Τὸ διακαίειν, παντοτεινὴ, ὑπερικὴ καῦσις· ἡ διαπεραστικὴ ξέστα, καῦσις, Ἑρμη.

*Διακεάζω, Μ. άσω (κεάζω). Διασχίζω, σχίζω, κόπτω εἰς δύο, ἢ περισσὰ μέρη, Od. Ο, 322. «Διώτε ξύλα δκνὰ κεάσσαιτο, ο. ε. ξύλα ξηρὰ σχίσαι· καὶ Ἀπολλ. δ', 392.

Διάκειμαι, Ἀπαρ. διακεῖσθαι, Μ. διακείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς μίαν διάθεσιν, κατάστασιν, θέσιν, ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ κατὰ τὴν τύχην καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ· ἢ, καθὼς καὶ τὸ διατίθεμαι, εἶμαι διατεθειμένος, ὁρῶ, κλίνω, ἔχω διάθεσιν, τινὶ, πρός τινα, καὶ, πρός τινι, Schneid. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 27. πολλάκις μετὰ ἐπιῤῥήμ. π. χ. «Φιλικῶς διάκειμαι τινὶ, ἔχω φιλικὴν σχέσιν· καὶ παρὰ Πλουτ. «Διέκειτο μοχθηρῶς, εὑρίσκετο, ἦτον εἰς κακὴν κατάστασιν· καὶ παρὰ Θουκυδ. παθητ. «Ἐπιῤῥάνως διακεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, φρονεῖσθαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, εἶναι συμφωνημένον, διωρισμένον, ἀποφασισμένον, ὡς, «Διάκειταιμι, εἶναι διωρισμένον, συμφωνημένον, διατεταγμένον· καὶ παρὰ Ἡροδ. Θ, 2Ε. Ἐπὶ διακειμένοισιν, ἐπάνω εἰς κάποιας συμφωνίας καὶ συμῤῥασμοὺς ὡρισμένους· καὶ, «Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο (Ἡσιοδ. Ἀσπ. 20.), οὕτως ἀπεφαίνετο παρ' αὐτῷ· καὶ, «Νόμῳ ὡς διάκειται (Ψευδοπυθ.), καθὼς εἶναι ὡρισμένον διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, «τὰ διακείμενα», αἱ συνθῆκαι, συμφωνίαι, συμῤῥασμοί, ἀποφάσεις, Ἡροδ.

Διακείρω, Μ. ερῶ, καὶ, κερτῶ, Παρακ. κέκαρκα (κείρω). Κυρίως, κατακόπτω, χωρίζω· μεταφ. ξεσυίζω, καταλύω, καταπίνω, ἀκυρόω, ὡς Ἰλ. Θ, 8. «Μήτε τις ἀρὴν πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος», διατάσσει, ἀκυρῶσαι (ὁ Σχ.), νὰ μὴ ἀκυρώσῃ τὴν προσταγήν μου· τοιοῦτον καὶ τὸ, «Μάχης μηδὲν ἐπειρέσιν», ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ ὑπὸπόπτειν ἑρμην., ὅ ἐστι, μάτιον κάμνει, πρβ. ἐπειρῶ, ἐπιπόπτω. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφ. 1313. «Τὰ σκευάρια διακεκερμένα», ὅποιοι ἔχουσιν, ἢ ἐπόλησε τὰ ῥοῦχα του, τὰ μικρὰ πράγματά του, ὁ κουρευδὲς, ἐστερημένοι αὐτῶν.

Διακεκερμένως, Ἐπίῤῥ. (διακείρω). Ξεχωρισμένως· διακριτικῶς· διωρισμένως, ψκιερῶς. Τοῦτο ἀντίκειται τὸ, συγκεχυμένως.

*Διακέλευμα, τό, = διακέλευσμα. Προστακτή, συμβουλή· ἐκ τοῦ

Διακελεύομαι, Μ. εὐσομαι, Ἀποθ. μέσ. (κελεύω), μετὰ Δοτικ. Προστάζω, ἐξαιρ. καταπείθω, συστήνω, συμβουλεύω, παρακινῶ, παροτρύνω εἴς τι, κάμνω προβλήματα, Ἡρόδ. Θ', 5. «Διακελευσαμένη δὲ γυνὴ γυναικὶ, « ἐγκαρδιώθηκαν ἀναμεταξύ των, ἀμοιβαίως αἱ γυναῖκες, ἐγκαρδίωσεν ἡ μία τὴν ἄλλην· ὅθεν

Διακέλευσμα, καὶ, διακέλευμα, τος, τό. Συμβουλή, προτροπή, παρακίνησις, ἐγκαρδίωμα, Πλάτ. Νομ. γ. σ. 805. C.

Διακελευσμός, οῦ, ὁ. Κατάπεισις, ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις, Θουκυδ. Ζ'. «Πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.»

Διακενεῖν, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ διὰ κενῆς πράξεως. Ματαίως, ἀκατορθώτως, ἀνωφελῶς, ἀπράκτως, Ἀριστοτ.

Διάκενος, ου, ὁ, ἡ (κενὸς). Τελείως κενὸς, ἄδειος, κούφιος, ἰσχνὸς, λεπτὸς, ὡς, σφυγμὸς (ἀδύνατος), Ἀριστοτ. μεταφ. μάταιος, ἀνωφελὴς, περιττὸς· καὶ παρὰ Δουκ. ἐπίῤῥ. «Διέκενον βλέπειν,« ἀντὶ τοῦ ματαίως, εἰς τὰ χαμένα, ὁλοτελῶς. Διακένως, ἐπίῤῥ. ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἰώσηπ.

Διακενόω, ῶ, Μ. ώσω (κενόω). Ἀδειάζω τι τελείως, δι' ὅλου κενόνω, Ἱπποκρ.

Διακεντέω, ῶ. (κεντέω). Κεντῶ, τρυπῶ τι πέρα, δι' ὅλου τρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω· 2) μπήγω τι στερεῶς, προσάπτω, καρφόνω, ὅθεν

Διακέντησις, εως, ἡ. Διατρύπησις· φόνευσις διὰ τρυπήματος, σουβλίσματος· καὶ τὸ διαπέρασμα διὰ τοῦ κράτος τῶν ἐδοντίων, τὸ φύτρωμα τῶν ὀδοντίων, Ἱπποκρ.

Διακενόωσις, εως, ἡ (διακενόω). Ἡ παντελὴς κένωσις, ἀδειασμὸς· διαρπαγή.

* Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ διάκειμαι.

* Διακέομαι, Μ. έσομαι (ἀκέομαι). Διόλου θεραπεύω, ἰατρεύω, Θερ. λάγ. ιά. Ἴδε ἀκέομαι.

Διακεραύννυμι, καὶ διακερανύω, Μ. κεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Ἀναματόνω, σμίγω (μιγνύω) τὸ ἕνα μὲ τὰ ἄλλο.

Διακερματίζω (κερματίζω). Χαλνῶ, ἀλλάζω μίαν μονέδαν εἰς μικρὰ, ἀλλάζω, π. χ. ἕνα γρόσι μὲ ψιλοὺς παράδες, Ἀριστοφ. Σφ. 821. Ζήτ. Κέρμα.

* Διακέρσαι, ἐκ τοῦ διακείρω.

Διακερτομέω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. τοῦ κερτομέω. Κατὰ πολλὰ περιπαίζω, περιγελῶ, Δίων Κάσ. ΜΓ', 20.

Διακέρω, ἔχρ. ἀντὶ τοῦ διακείρω.

Διακεχυμένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διαχέω. Χυμένως· καὶ μετῳ. καθ' ὑπερβολὴν, σωρηδὸν, ἀφθόνως «Διακεχυμένως γελᾶν», νὰ ξεκαρδίζεται τινὰς ἀπὸ τὰ γέλοια.

Διακεχωρισμένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διεχωρίζω. Κατ' ἰδίαν, χωριστά.

Διακηπεύω. Ξυλαρτεύω, πολλαπλασιάζω διὰ τῆς φυτείας τὰ φυτὰ, Νικήτ. Χρον. Δ, 3.

Διακηρυκεύομαι, Ἀποθ. μέσ. (κηρυκεύω). Πραγματεύομαι διὰ μέσου κήρυκος μετὰ τοῦ ἐχθροῦ περὶ ἀνακωχῆς ὅπλων, ἢ εἰρήνης, τινὶ, καὶ, πρός τινα κτ., Θουκυδ. δ', 38.

Διακηρύσσω, Μ. ξω (κηρύσσω). Διὰ κήρυκος φανερόνω τί· ὅθεν «Ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις αὐτάρκητος» (Πλούτ. εἰς Ἀρατ. 10), εἰς ἀνοικτὸν, κηρυγμένον πόλεμον, Παρὰ Διοδ. Σικελ. ΙΒ'. 17. «Διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἡτημένους, « τοὺς ἐμήνυσε διὰ τοῦ κήρυκος, ὡς καὶ τὸ διακηρυκεύομαι.

Διακηυκλίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. κηκλίζω. Στρίφω, κινῶ, κλονίζω, κουνίζω, Ἱπποκρ. Ζήτ. κηκλίζω. 2) χωρίζω, φράζω, σφαλῶ τι διὰ κηλίδος, ῥυπαίνω.

*Διακινδυνευτέον, Δετ. ἐπίῤῥ. τοῦ διακινδυνεύω. Πρέπει νὰ κατέχῃ τις πάντοτε λίαν μὲ ἀγωνισθῇ παντὶ τρόπῳ, Πλάτ. Τιμ. σ. 72. D.

Διακινδυνεύω (κινδυνεύω). Ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον· ἰδίως δὲ, κινδυνεύω εἰς τὴν μάχην, ὡς Θουκυδ. Α'. «Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐρρωμούσας κρῖν διακινδυνεύσειαν· « παρὰ δὲ Ξεν. Ἀναβ. Δ. Η. 5. «Ψιλαὶς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν,« ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι, πολεμεῖν. «Πρὸ τοῦ βασιλέως διακινδυνεύειν, κινδυνεύω τὴν ζωήν μου ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, Ξενοφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκτίθεμαι εἰς τὸν θάνατον μου μὲ ἄλλον, πιάνομαι μὲ αὐτὸν, τινὶ, τὸ πρώτειον. 2) δοκιμάζω, ὑποφέρω ἕνα κίνδυνον, ὅτταν ἐπέρασεν ἤδη· τολμῶ τί μὲ κίνδυνόν μου. Παπυρ. εἶμαι εἰς κίνδυνον· εἶναι ἠμωμένον με κίνδυνον. Λέγεται καὶ εἰς πράγματα, «Διακινδυνεύεται τὰ ὁποῖα ἐμποροῦν νὰ φέρουν κίνδυνον, ὡς παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. εἰς Νικοσ. «Διακινδυνεύομαι φάρμακων.

Διακινέω, ῶ (κινέω). Σφοδρῶς καὶ ἁρμητικῶς κινῶ, σείω, κουνῶ, κουνῶ, σπρώχνω, κλονίζω· βιάζω· ταράττω, συγχίζω, ἀνακατόνω, ῥίπτω, βάλλω εἰς ἀταξίαν διὰ τῆς κινήσεως, Θουκυδ. «Διεκίνουν τὰ πεπραγμένα», ἐτάραττον, ἐσύγχιζον· καὶ Ξενοφ. Κυν. Δ. 3. «Τὰ ὀμματα τοῦ λεκκιούντων, πάζοντες τὰ ἐμπατα. Παῦ Ἀθην. σελ. 378. «Μικρὰ διακινήσαντες τὴν τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ γυμνάζει, εὐθύνει. 2) ἀριθμῶ ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ, Ἀριστ. Νεφ. 476. 3) ἀμεταβ. κινοῦμαι, Ἀρ.

Διακινησία, ίας, ἡ. Ἡ παντοτεινὴ κίνησις, παρ' Ἀλεξ. Τραλλ. Θ'., ἔνθα ἐν Χειρογρ. διανησία ἀναγινώσκ.

Διακιρνάω, ῶ, καὶ διακίρνημι, ποιητ., = διακεράννυμι. Μιγνύω, ἀναματόνω τί μὲ ἄλλο, Ἱπποκρ.

Διάκλασις, εως, ἡ (διακλάω). Δι' ὅλου τρύπησις, καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφύσεις, Ἰλιοδ. Ὑπ.

Διακλαυστικός, ή, όν (διακλαίω). Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ κλαίῃ πάντα, Σχόλ. Ἀριστοτ. Θεσμ. 1501. ἀμφ.

Διακλάω, ῶ Μ. άσω (κλάω ἀνμ.). Τεμάχια λυγώνω τὸ, ἢ μὲ τὰ ὀδόντια· συντρίβω, κόπτω τι εἰς μικρὰ τμήματα, κομμάτια, Ἰλ. Ε, 216. «Χερσὶ διακλάσας (τόξα)·« καὶ τροπ. κάμνω γομάδα, ἐκπλήττω, ἀδυνατίζω, ὡς τὸ, διατρύπω ὅθεν παθ. διακλάομαι, καταπλαίζομαι, συντρίβομαι, παρὰ Λουκιαν. καὶ Δημ. «Θηλυκρὶ καὶ διακεκλασμένοι, γυναικώδη καὶ κατατρυμένοι. «Διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς,« γίνομαι ἐνδοτικὸς εἰς τοὺς τρυφεροὺς, μαλακοὺς Ἰωνίους χορούς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163. (ασω).

Διάκλεισις, ἡ. Τὸ κόπτειν, ἐμποδίζειν καὶ διαχωρίζειν ἀπὸ εἰσόδου τινος διὰ τοῦ σφαλίσματος τῆς θύρας, ἢ τοῦ ῥόμου, καὶ ἀντὶ τοῦ διαχώρισις, ἀποξένωσις, Ἰώσηπ. ἐκ τοῦ

Διακλείω, Μ. είσω (κλείω). Χωρίζω, ἀπομακρίζω τινὰ διὰ τοῦ σφαλίσματος, κλείω ἔξω, ἐμποδόπτω, διείργω, τινὰ τινος· καὶ τροπ. ἐξαιρῶ τινα, δὲν τὸν ἐμπεριλαμβάνω εἰς τι. Πολυβ. Ε'. «Διακλείειν τῆς ἐπανόδου τινά,« ἐμποδίζειν, σφαλνῶν, κλείειν, φράττειν τὴν ἐπιστροφὴν τινος, κλείειν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς του, τὴν ἀναχωρήσεώς του.

Διακλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Διὰ μέσου ἢ κρυφίως κλέπτω, περνῶ τι ἢ τὸ φέρω ἄλλου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του κρυφίως, ὑποξάγω· — τινά, κλέπτω τινὰ κρυφίως, ο. ε. τὸν ἐλευθερόνω κρυφίως ἀπὸ κίνδυνου, Ἡροδ. 1, 38.

Διακληρονίζομαι, Μ. ίσομαι. Πάντοτε κληρονομῶ, μαντεύομαι. ἀμφ.

Διακληρονομέομαι, οὔμαι. Κατὰ διαδοχὴν κληρονομοῦμαι, ἀπὸ τὸν ἕνα μὲ διαδέχεται, μὲ πέρνει ὁ ἄλλος, Διον. Λογ. 13. »Καὶ διακληρουμένου ἄλλοτ' ἄλλοις ἐν αὐτῷ,« ἐνθα καλλ. διακληρούμενον, ἀναγινώσκουσι.

Διακληρόω, ῶ (κλῆρος). Μοιράζω διὰ κλήρου (λαχνοῦ), κάμνω τινὰ κτήτορα τινὸς πράγματος διὰ κλήρου· κάμνω τινὰ ρίπτωντας λαχνὸν· ἀποκτήτη τί. Μέσως, διακληρόομαι, ρίχνω βάνω λαχνὸν, ἀποκτῶ, λαμβάνω, πέρνω διὰ τοῦ λαχνοῦ, ὅ,τι πέσει εἰς τὸν λαχνόν. Παρὰ Πλάτ. Νομ. ς'. »Τούτοις δὲ διακληρωθῆναι τὰ μόρια τῆς γῆς,« ἃς μοιρασθῶσι διὰ τοῦ λαχνοῦ· καὶ παρὰ Παρθεν. »Διεκλήρουτάς παρθενικάς,« ὅθεν

Διακλήρωσις, εως, ἡ. Μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ· ἐκλογὴ διὰ κλήρου, λαχνοῦ.

Διακλιμακίζω, το ἐπιτετ. κλιμακίζω, ἀντὶ τοῦ ἀναπαλαίω (παρὰ Ἡσυχ.), καὶ ἐκ τούτου τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ Πλάτ. »Διακλιμακίζεσθαι, ὑποστατικῶς καὶ περιγελαστικῶς κατὰ τῶν Δακεδαιμονίων. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Διακλίνω (κλίνω). Ὑποχωρῶ, ἀποφεύγω τί, ἐκκλίνω. Πλουτ. εἰς Ἀλεξ. 54. 2) παρεκβαίνω τι χ. τοῦ δρόμου, τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ προκειμένου, ὅθεν

Διάκλισις, εως, ἡ. Ἀποφυγὴ, ὑποχώρησις, Πλουτ. Πύρ. 21.

Διακλονέω, ῶ (κλονέω). Σφαδρῶς κλονῶ, σείω, κλονῶ· παράττω, ἢ συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν, θόρυβον.

Διακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Πλύνω, οἷον ἁγίαν, βούχαν, κ. τ. λ. καὶ ἐκπλύνω. Διακλύζομαι, πλύνω τὸ στόμα μου, ἢ τὸν λάρυγγόμου, ἢ τὸ κορμί μου, Ἀριστοτ. Προβ. ϰ'. 3. ὅθεν

Διάκλυσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ ξεπλύσιμον νερὸ, ἀπόπλυμα τῶν ζυμαναιῶν. ὡς καὶ

Διάκλυσμα, τος, τό. Τὸ νερὸν, ἢ ἄλλο τι ὑγρὸ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλύναμεν τί, ἀπόπλυμα, ἐκείνου, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνομέν τι, Διοσκορ. Δ. 53. »Διάκλυσμα ὀδοντολγίκιον, ἰατρικὸν, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνονται τὰ ὀδόντια, ὅταν πονῶσι.

Διακλυσμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλύτιμον, ξεπλύσιμον.

Διακλωπάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ διακλέπτω, Ἀκκλεπτ. Τομ. Β'. σελ. 47. ἀμφίβ. μεν τοι.

Διακναίω, Μ. αἴσω (κναίω). Κατατρίβω· κατεξέω· κατακόπτω· κατακλανίζω· καταξαίνω· μάλιστα δὲ ἐπὶ τυροῦ καὶ ἄλλων ἀπαλῶν πραγμάτων· καὶ μεταφορ. σμικρύνω· κουράζω· ἀχαμνίζω, ἀδυνατίζω· καταβασανίζω· ἐξαντλῶ· φέρω εἰς στενοχωρίαν, φθείρω καὶ ἀμανίζω. Παθητ. διακναίομαι, κόπτομαι· τρίβομαι· χωρίζομαι· καὶ μεταφορ. σμικρύνομαι, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, ἀχαμνίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου. στενοχωροῦμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι· ὅθεν τὸ παρὰ Δίωνι Καπ. Μ΄, 4. »Διακναίεσθαι τῇ ψυχῇ πρὸ τοῦ σώματος, φθείρεσθαι προτήτερα κατὰ τὴν ψυχὴν· καὶ τοιουτοτρόπως συνωνυμεῖ τὸ διαπονεῖσθαι μὲ τὸ ἀπόλλυσθαι. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 120. »Τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, μὲ διεφθαρμένον χρῶμα, ὅ ἐστι παρὰ φύσιν χλωμός.« ἐν δὲ Βατραχ. 1228. ὁ αὐτ. »Πόσος μ' ἔχει διακναίσας, ἀντὶ τοῦ, ὁ πόθος μὲ κατατρώγει, μὲ κατατήκει, μὲ φθείρει· καὶ ἐν Κίρ. 251. ὁ αὐτὸς παίζων τὴν λέξιν, ἀναβιβάζει αὐτὴν καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ κυρίαν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ κόπτω, τρίβω τὸ τυρί. Ἴδε καὶ Ἐκκλ. 952.

Διακνίζω, Μ. ίσω (κνίζω). Ξουγγρικίζω, κατατζιμπίζω, χαλνῶ, ξυσχίζω τι μὲ τὰ ὄνυχια· καταξύω, καταμαδῶ, κατατίλλω· κατακόπτω, καὶ καταξεσχίζω. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς'. 16. μετὰ τοῦ, διαιρέω. (παρὰ δὲ Διον. Ἁλ. μετὰ τοῦ συκοφαντέω), τροπ. κακολογῶ, περιπαίζω, καταπατῶμαι, κατακρίνω, μέμφομαι τὸ φέρτιμον τινὸς εἰρωνικῶς ἀναφερων τὰ σφάλματά του ἐν προς ἕν.

* Διακοιλαίνω (κοιλαίνω). Δι' ὅλου κοιλαίνω.

Διακοιλος, ου, ὁ, ἡ (κοῖλος). Δι' ὅλου κοῖλος, βαθουλὸς, Διόδ. Σικ. ΙΖ'. 115. Παρὰ δὲ Ἡροδ. ς'. 103. »Τῆς διακοίλης καλεομένης ὁδοῦ,« ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης.

Διακοιλόω, ῶ (κοιλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου κοῖλον, βαθουλὸν, Σχολ. Ὀδ. Δ, 438.

Διακοινοποιέω, ῶ (κοινοποιέω). Κάμνω τι κοινὸν εἰς ὅλους, κοινολογῶ, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4, 20.

Διακοιρανέω (κοιρανέω). Δι' ὅλου, ἀπολυτως ἐξουσιάζω, προστάζων ἐπιβεωρῶ, ἐξέπασιν ποιῶ (ἐπὶ στρατεύματος), καὶ οὔτω ὁρονίας καὶ προστάγας ὡς ἐξουσιαστὴς· ἐν γένει, προστάζω, ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ, Ἰλ. Δ, 230. »Πολλὰς (ἤγλ. πολλοὺς) διακοιρανέοντας, ἐνθα ὅμως ὁ Οὐόλψιος διεστραμένως γράφει. Ζήτ. Κοιρανέω.

Διακολακεύω, Μ. εύσω (κολακεύω). Δι' ὅλου κολακεύω, συνεριζόμαι κατὰ τὴν κολακείαν, πρός τινα· ὡσαύτως καὶ μέσως, διακολακεύομαι, Ἰσοκρ. Παναθ. 65. »Αἱ μέγισται τῶν πόλεων οὐκ αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον«, ἐὰν ἐντρέπονται νὰ κολακεύωσι, συνεριζόμεναι διὰ τὸν πλοῦτόν του.

Διακολλάω, Μ. ήσω (κολλάω). Κολλῶ τι δι' ὅλου, ἢ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· μεταφ. προτρέμω, συνθαίνω (καπλατίζω Τουρκ.). Παθ. διακολλάμαι, κολλῶμαι, προσαρμόζομαι, συνδένομαι μὲ ἄλλο τι, Δημοκιτ. »Διάκρομος λίθω νομάδι διακεκολλημένος«, ἀντὶ τοῦ ψηφισμένος, μὲ ψηφίδες, συγκεκολλημέναι πέτρες ποποικιλμένος, στολισμένος, ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐκφράζει, π. χ. »λίθῳ διακεκολλημένος«, κεκλπλατισμένος μὲ συγκεκολλημένας πέτρας. ὅθεν

Διακολλητικὸς, ἡ, ὸν. Καλὸς, ἐπιτήδειος, ἀνήκων εἰς κόλλημα, συναρμογὴν, συναφειαν, Πολυδ.

Διακολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Περνῶ κολυμβῶντας εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς θαλάσσης, ἢ διὰ μέσου κολυμβῶ· βουτῶ κατω, ἢ πάλιν ἐπάνω, ἀναδύομαι.

Διακομιδή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέσου, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος φέρτιμον, κουβάλισμα, μεταφορά, διαπεράσεις, μεταβίβασις, ἐκ τοῦ

Διακομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ (κομίζω). Φέρω τι εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ διὰ μέσου τινός, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, Θουκυδ. »Διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τοῦ Ἡραίου νήτονον καὶ Ἡρωΐ. »Τὰ γράμματα δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην καὶ παλιγ. διάδεσιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α', 89. »Εἰς τὴν ἤπειρον λαβόντες διεκομίσθησαν« καὶ ὁ αὐτὸς Δ'. »Τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντον.

Διακομιστὴς, οῦ, ὁ. Ὅποιος φέρει τί ἐπὶ νεροῦ, ἢ διὰ ξηρᾶς, μὲ τὸ ἁμάξι, ἢ ἄλλως πως εἰς τὸ πέρα μέρος, ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἢ διὰ μέσου τινος μέρους, Συνετ. Ἐπιστ. 141.

Διακομπέω, ῶ. Κατὰ πολλὰ κομπέω, ὑπερηφανεύομαι, Ἀθην. σελ. 212.

Διακονάω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτεταμ. τοῦ ἀκονάω. Πολλὰ κοπτερὰ ἀκονῶ, ἢ κάμνω τι πολλὰ σουβλερόν.

Διακονεῖον, ἡ διακονικὸν, τὸ. Τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐνθα ἵστανται οἱ Διάκονοι.

Διακονέω, Μ. ήσω, ἀόρ. μετὰ ἁπλῆς ἀνξήσεως, ἐδιακόνησα καὶ διεκόνησα, καὶ ἐπὶ παλαι καὶ δεδιακόνηκα· καὶ Διακονίομαι, Ἀποδ. Μέσ. (διάκονος). Κυρίως λέγεται ἐπὶ δούλων, οἱ τινες τρέχουσιν ὀγλίγωρα μέσα εἰς τὸν κοινορτὸν διὰ νὰ τελειώσουν τὴν ὑπουργίαν των, τρέχα δίατινος χάριν, τὸν δουλεύω· καὶ γενικῶς, μετὰ δοτ. ὡς παρ' Ἀθην. Γ'. »Δεσπότῃ διακονοῦντες«, ἢ καὶ μετὰ αἰτιατ. ὑπηρετῶ, κάμνω τινὶ δουλευτὴν· ἢ ἐκτελῶ ὑπουργίαν τινα, ἢ παραγγελίαν, ἢ ὁρισμὸν, διατάσσω τί, ἢ ἐπιτετάχθαι εἰς ὑπουργίαν τινά, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Β. »Διακονεῖν πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν. Ἐθίμως, ὡς τὸ Δατ. ministrare, ἐπὶ παντὸς, εἴτε ἀνήκει εἰς ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τραπέζαν, ἢ εἰς προμήθευσιν τῶν ζωοτροφιῶν, ὡς κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα. »Αὐτῷ διακονεῖσθαι, ὑπηρετοῦμαι ὁ ἴδιος, Σοφ. Φιλ. 287. Ἀριστ. Αἰσχ. 1017. καὶ παρὰ τῷ Εὐρ. »Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι« παρὰ τὸ Λουκιαν. Ἐνεργητ. »Ταῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις«, ὅτοι ὑπηρετοῦσιν, εἶναι ἐσταμένοι σθλαδῆ. Ἡ κυρία σημασία φαίνεται παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1323. »Ὡς βλακικῶς διακονεῖς, οὐ δέκτον ἐγκονήσεως.

Διακόνημα, ατος, τό (διακονέω). Ὑπηρέτημα, δούλευμα, ἢ ὑπηρεσία, ἤτις γίνεται διὰ τοῦ ὑπηρέτου, διακόνου. 2) κινητὸν ἐργαλεῖον τι, καὶ χρειαζόμενον ἀγγεῖον διὰ ὑπηρεσίαν, Ἀθήν. 6 σελ. 274. »Διακονήματα κεραμέα καὶ χάλκεα.

Διακονητὴς, οῦ, ὁ, = διάκονος. ἀμφίβ.

Διακονία, ίας, ἡ. Τὸ ἔργον διακόνου, ἢ ὑπηρεσία, Ἀριστ. 2) ἐργαλεῖον εἰς διακονίαν, χρειαζόμενον ἀγγεῖον, οἰκιακὸν σκεῦος, καθὼς καὶ Διακόνημα, σημ. β'. ὅθεν

Διακονίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ίῶ, καὶ διακονίζομαι, = διακονέω, Δουκιαν. καὶ Πολυδ. Ἀμφίβ.

Διακονικὸς, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων εἰς διάκονον, ἢ διακονίαν, ὑπουργίαν, καὶ ἐν γένει, ἐπιτήδειος εἰς τι, κόμμοδος, πρόσφορος, Ἀριστοφ. »Διακονικαὶ πράξεις«. Διακονικῶς, ἐπίρ. ταχέως κατὰ τὸ ὑπηρετεῖν, πρόθυμος, Ἀθήναιος.

Διακόνιον, τό. Εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. ΙΔ'. σ. 644 καὶ Σουΐδ.

Διακονίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Ἡσυχ. μία ἔκφρασις, ἤτις λέγεται ἐπὶ βούχων (φορεμάτων), ἢ ὑφασμάτων ἁραιῶν, μὴ πυκνῶν καὶ ὁμοίων μεταφορ. δὲ καὶ ἀνθρώπου ὁ μὴ πυκνὸς, ὡς καὶ τὸ »σπάθημα φρενῶνα«, ἀντὶ πυκνότητι φρενῶν, φρόνησις. Ὁ αὐτὸς λέγει καὶ τὸ οὕτως ὠνομένον »Κονίζειον. ὅθεν τὸ, ἀδιακόνιστος, παρ' αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀνάισθητος, ἄτρωτος. Ἂν ὅμως παραβάλωμεν τὸ τοῦ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Π'. ιδ. »Δέρμα ἀδιακόνιστον«, φαίνεται, ὅτι σημαίνει κυρίως πυκνὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον πιθανώτερον ἄκρεπε νὰ εἶναι διακονιστὸς· τὸ ὁρθότερον ὅμως εἶναι ἀδιακόνιστος.

Διακόνισσα, ἡ. Ἡ διάκονος.

Διακονίω (κονίω). Κονιορτίζω (κορνιαχτίζω), ἢ παπαλίζω τι μὲ τὸν κονιορτὸν, ἢ ἁλείρω τι μὲ τὴν κονίαν (πίσσαν). Μέσ., παπαλίζομαι μὲ τὸν κονιορτὸν, καθὼς ἔκαμνον οἱ Ἀθλητὰί, ὅταν ἠτοιμάζοντο εἰς τὸν ἀγῶνα· ἑτοιμάζομαι εἰς ἀγῶνα· καὶ ἐπὶ ταύρων, ὅταν διὰ τῶν ποδῶν των ρίπτωσι καὶ διασκορπίζωσι τὸν κονιορτὸν, Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1291. (—κονιῶ).

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ (υ—υυ). Ὑπηρέτης, δοῦλος· πρέσβυς, πεζοδρόμος, ἐπιστάτης καὶ ἐκτελεστὴς μιᾶς ὑπηρεσίας, Ἀριστοτ. Δαμβάνεται καὶ ἐπιθετ. ὁποιος ὑπηρετεῖ, ὑπηρετικὸς, καὶ συγκρ. διακονέστερος, Ἐπίχαρμ. παρὰ Σουΐδ. »Ψυχὴ ἀνὴρ πλουτεῖ, ἀμείνων καὶ διακονέστερος«, ὅταν δαπανᾷ, γίνεται καλλίτερος καὶ προθυμότερος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν. Καὶ ἐπικ. Ἰωνικ. Δήκονος, ἐν Ἐπιγρ. (Κοινῶς παράγουσιν ἐκ τοῦ διὰ καὶ κόνις, ὡς ὁλοὶ ἤτοι τρέχων τις τόσον, ὥστε κονιορτίζε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται (πρβ. ἐγκονέω), ἡ, ὅστις κοιμᾶται ἐν τῇ στάκτῃ τῆς ἁρίνου, καθὼς ἔκαμνον οἱ εὐτελέστατοι δοῦλοι, Ὀδ. Μ, 190. ἡ, ἐν γένει, ὑπηρέτης τις, ὅστις ἐκτελεῖ τὰ τῆς ὑπουργίας του ἐν πονιορετῷ καὶ ἀναθαρσέῖ. Ὁ δὲ λεξιλόγος τοῦ Βεντεμένου (1. σ. 219) ἀποδεικνύει σαφῶς, ἀναφέρων προτωδιακὰς μαρτυρίας, ὅτι ῥίζα τούτου ὑπάρχει ἀρχαῖόν τι ἐιάκω, εἰκὼ (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐιάκω), τὸ ὁποῖον ἐτόμαινε, τρέχω, σπεύδω, βιάζομαι, καὶ ὅτι ἡ λέξις διάκτορος ἔχει τὴν ἰδίαν πηγήν, καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς σύνθετος. Ἰδὲ Mehlhorn Ἀναφ. 14, 14.)

Διᾰκοντίζω, Μ. ίσω (ἀκοντίζω). Διατρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι, ἢ καταπρωπῶ (ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει). Μέσ. τὸ αὐτό, καὶ μετά δοτ. »Διακοντίζεσθαι τοὶ, ἤ, πρὸς τινα», πολεμῶ, ἀγωνίζομαι μετά τινος ἢ κατά τινος μὲ τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος ἀμιλλῶμαι, παρά Ξενοφ. Παιδ. καὶ Συνεσίῳ.

Διακόντισις, εως, ἡ, (κάλλιον διακόντησις). Σπρώξιμον μὲ τὸ κοντάρι, Νικήτ. Χρον. Γ, 10.

Διακόντωσις, ἡ, = κόντωσις, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ', 43.

Διακοπή, ῆς, ἡ (διακόπτω). Τὸ νὰ κόπτῃ τις τί εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόφει καὶ διαφέρεις, διαχωρισμός. 2) διακοπή, παῦσις τινός πράγματος προσώρινή. 3) ἀόμιμος, πλυτή, Ἱππ. καὶ Γαλην. Σ'. σ. 258. 4) κατεφάρτισις, καταβολή.

*Διάκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Κατὰ πολλὰ κοπρισμένος.

Διακόπτω, Μ. φω (κόπτω). Κόπτω δι' ὅλου, κατασυντρίβω, κατακόπτω καὶ διαιρῶ, ἢ κόπτω τι εἰς τὸ μέσον, ἢ χωρίζω. 2) καταβάλλω, ἐρημίζω, χαλῶ, π. χ. τεγώρια, τείχη, τοίχους. 3) διακόπτω τί, ἐμποδίζω, παύω τι προσωρινῶς. 4) ἐπὶ γραμμάτων, παρακόπτω, κόπτω κλῖβδηλα, ψεύτικα νομίσματα. 5) προξενῶ διάῤῥοιαν, κίνησιν. Ἀμεταβ. μαχόμενος περᾶ διά μέσου, διασπῶ, διελαύνω, βιάζεσθαι εἰς τε, κέμνω δρόμον ὁρμῶν. Παθητ. καὶ κόπτομαι, καταξοχῶμαι. ηδιακεκομμένος», καὶ παρ' Ἀριστ. καὶ ἀντί τοῦ, πληγώνομαι.

Διακόρευσις, καὶ διακόρησις, εως, ἡ. Ξεπαρθένευσις, φθορὰ τῆς παρθενίας μὲκ κόρης.

Διακορευτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ξεπαρθενεύει τὰ κορίτσια, ὁ ψεῖρων τὰς παρθένους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 60. ἐκ τοῦ

Διακορεύω, Μ. εὔσω, καὶ διακορέω (κόρη). Ξεπαρθενεύω, φθείρω τὰς παρθένους, πέρνω τὴν παρθενίαν, Ἀριστ. Θεσμ. 490.

Διακορής, ές, ὁ, ἡ (κορεύομαι). Πατσογορτασμένος, δι' ὅλου χορτάτος, ἢ γεματος (Ἀριστίδ.), καὶ μεταφ. βεβορυμένος, μεμεστωμένος (μπουχτισμένος Τουρκ.). Πλάτ.

Διακόρησις, εως, ἡ (διακορέω), = διακόρευσις.

Διακορίζω, Μ. Ἰσω, = διακορεύω καὶ διακορεύω, ὡς καὶ τὸ διαπαρθενεύω. 2) ὀξέως ἢ ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ (ἐκ τῆς τοῦ ὑβάλμου κορης).

Διακορχορωγέω, ῶ. Περνῶ διὰ μέσου τινός μὲ τρότον, βορβορυγμόν, ἢ πρξενῶ τοιοῦτον κρότον (ἐπὶ ψυσημάτων τῆς κοιλίας, φλάτων), Ἀριστοφ. Νεφ. 386.

Διάκορος, ου, ὁ, ἡ, = διακορής, Ξενοφ.

Διακόρως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ κόρον, χορτάτα, δι' ὅλου. ηδιακόρως ἔπινεν οἶνον», Δίων Κάσ.

Διακοσιάκις, Ἐπίῤῥ. Διακόσιαις φοραῖς.

Διακόσιοι, καὶ Ἰων. καὶ Ὁμ. δηκόσιοι, αι, ἀ. οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δύο ἑκατόν, περιέχων εἴκοσι ἑκάδας. ΙΗ. Σ. 200. Παρά Θουκυδ. 1, 62. εὑρίσκεται, ο' Ἵππος διακόσιαι, ἔνν. ἀντί, 200 ἱππεῖς. Καθὼς λοιπὸν ἐκ τοῦ, τριήκοντα, γίνεται τριακόσιοι, οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ Δυήκοντα, 20, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἶκοσι, ὅπερ Δωρ. εἶπατι, λέγουσι. Τὸ δὲ ηκαιονταη, ὅπερ μετὰ τὸν 40. ἀριθμ. ηπηονταη, λέγουσι, σημαίνει τὸ δεκάεις (δέκα φοραῖς), οἷον εἰς τὸ τριάκοντα, ὁ ἀριθμὸς δέκα περιέχεται τρεῖς φοραῖς· καὶ εἰς τὸν 40. τέσσαρες, κ. τ. λ. τὸ δὲ ηκοσιοι (διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ.) σημαίνει τὴν ἑκατοντάδα· οἷον εἰς τὰ 200, ὁ ἀριθμὸς 100 περιέχεται δύο φοραῖς, κ. τ. λ. Δηπόν, δὶς ἀκόσιοι, τρὶς ἀκόσιοι, κ. τ. λ. δύο, τρεῖς σχηματισμοὶ ἔπαιξε τὴν λέξιν καὶ ὁ Κωμικός, τὸ ο' Ψαμμακόσιοι. Ἡ δὲ συλλαβὴ τα σημαίνει τὸ τοσάκις (τόσαις φοραῖς), ὡς φαίνεται ἐν Λέξ. ο' Ἑκατονταεκφάλαιοι· τὸ δὲ αναν, ἢ ακος, τὰ δέκα· ὡς ητριάκοντααν, τρεῖς φοραῖς ἀπὸ δέκα, ὡς καὶ τὸ ητριακοστάδιε· ληγούσης δὲ τῆς λέξεως οὐσιαστ., ηακοσιοις σημαίνει τὸ δεκάδες δέκα, ἤτοι ἑκατόν, ὥσπερ ηδιακόσιοι, τριακόσιοι, καὶ διακοσιοστός, τριακοσιοστόν, δέν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ δὶς ἢ τρὶς ἑκατόν. Τὸ δέ, εἰκοστί, καὶ Δωρ. εἴπατι, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τοῦ γωνικοῦ δωδεκατα χρώμεθα, φαίνεται, ὅτι τόσαις ἀντὶ τοῦ, εἰκόσιοι, ἐξ οὗ τὸ εἰκοστός, ἀντὶ εἰκοσιοστός, ὡς καὶ τὸ, τριακοστός, ἐκ τοῦ, τριάκοντα, ἔγινε πάντῃ ἀνωμαλίως. Τὸ δέ, εἶπας, ἐγένετο ὡς καὶ τό, τριακας. Ζητεῖ καὶ κόσος.

Διακοσιοστάχους, τὸ ὀρθότερον, διακοσιόχους, ὁ, ἡ (χοῦς, χέω). Διακόσιαις φοραῖς περισσότερος, διακοσιοπλάσιος· ὡς καὶ τὸ, ἑκατοντάχους (Στράβ. ΙΕ'. σελ. 1063), ἀντὶ ἑκατονταπλάσιος.

Διακοσιοστός, ἡ, ὁν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν 200.

Διακοσιοστοσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, ὡς, κερκὸς (Στράβ. ΙΖ. σελ. 1187), κερκὸς διακόσιαις σαράντα φοραῖς περισσότερος.

Διακοσμέω, Μ. ησω (κοσμέω). Εὐκόσμως τάττω, διατάττω, στολίζω, ὁρθμίζω, διορίζω, βάλλω εἰς καλὴν τάξιν (Valck diatr. p. 40)· διαιρῶ, π. χ. ἐς δεκάδας (Ἰλ. Β, 126.), εἰς τὴν πρέπουσαν στρατιωτικὴν σειρὰν καὶ τάξιν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 476. ο' Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα· καὶ ἀντὶ τοῦ διακω, κυβερνῶ· ὅθεν τὸ Παθητ. παρά Πλάτ. Νομ. ηΟὕτω τοίνυν διακεκοσμημένων. Περὶ δὲ τοῦ, ηΔιὰ τρίχα κοσμηδέντες (Ἰλ. Β, 655)», ἐπὶ στρατεύματος ὁπλισμένου εἰς τρία σώματα, ἴδε τρίχα, πρβ. διάτριχα. — Μέσ. φέρω ὅλως εἰς εὐταξίαν, καθαρίζω δι' ὅλου καὶ στολίζω, Ὀδ. Χ, 457. ηΠᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντου, τὸ ἕναμαν δι' ὅλου κόσμιον· καὶ Αἰσχίν. Σωκρατ. Γ', 18. ο' Η φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη· ὅθεν

*Διακοσμητέῖμεν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 126. καὶ Ἀπτ. εὐκτ. ἀόρ. ά. πωδ. ἀντί, διακοσμηθείημεν, ἐκ τοῦ διακοσμέω.

Διακόσμησις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς καλὴν τάξιν, ἡ διάταξις, σφοῖσις, ἡ κατὰ τάξιν διαίρεσις· καὶ αὐτὴ τοῦ, καλὴ διοίκησις, κυβέρνησις, παρὰ Πλάτ. Νόμ.

Διάκοσμος, ου, ὁ, = διακόσμησις, ποιητ., Ἀριστοτ. ὅθεν ηΔιάῤῥιος διάκοσμος», πανυσσ. ἁρμονία· καὶ, συγγραμμή τι τοῦ Δημοκρίτου. 2) ὁ κανταλόγος τῶν πλοίων ἐν τῇ Β' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Στράβ.

Διακουράζομαι, Μ. άσομαι. Ζήτ. Διακορίζω.

*Διακουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ξῶ (κουφίζω). Ἐλαφρύνω. 2) ἁμαρτ. γίνομαι ἐλαφρότερος ἢ μαλακώτερος, ὀλιγοστεύω, παρακμάζω (ἐπὶ ἀσθενειῶν), Ἱππουρ.

Διακούω, Μ. σύσομαι (ἀκούω, ἄνμλ.), τινά, καὶ, τινός. Διά μέσου ἀκούω, ἢ ἀκροάζομαι μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, Ξενοφ. ηἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀκόρεῖς ἔργα τελίως διακούσας καὶ καταμαθών», 2) ἀκούω τι παρά τινος, τί τινος· ἰδιωτ. ὁ μαθητὴς παρὰ διδασκάλου, εἶμαι ἀκροατὴς τινος κατά τι, διδάσκομαι, ἀκούω μαθήματα, Πλουτ. Κικ. ηΔιήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος». Καὶ Μέσ. ὡς, ηδιακούσασθαι, σπανίως.

Διακοφίς, εως, ἡ, = διακοπή.

Διακραδαίνω, Μ. ανῶ, (κραδαίνω). Σκορπίζω ῥίχνωτας, ἢ διά κουνίσματος, ἢ κοσκινίσματος ῥίπτω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, διασείω.

Διακραδάζω (κράζω, ἀνμλ.). Κράζω ἀτάκτως, χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνωσιν, Ἀριστ. Ὄρν. 309. 2) τινί, ψιλοκεκῶ, ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα φωνάζοντας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1403.

Διακρατέω, Μ. ήσω (κρατέω). Κρατῶ, βαστῶ, φυλάττω τι καλῶς, στερεῶς, Γρηγορ. Ναζ. ηΨυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα». Καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζω· ἐξουσιάζω.

Διακράτησις, εως, ἡ. Τὸ καλῶς κρατεῖν καὶ φυλάττειν, Σουϊδ. ἐν Α. πάρειττος γῆν. ἁμπ.

Διακρατητικός, ἡ, ὀν. Ὁποιος κρατεῖ καὶ φυλάττει καλῶς, Σεξ. Ἐμπ.

Διακραυγή, ῆς, ἡ. Μεγάλη καὶ παντοτεινὴ κραυγή, βοή· ἢ ἡ εἰς τὰ φωνάξειν ἁμίλλα, συνέρις, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 329.

Διακρέκω, Μ. ξω (κρέκω). Δι' ὅλου κτυπῶ, καὶ κτυπῶντας παίω, παίζω τὴν κιθάραν μὲ ἔμφασιν, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 230. ηΜελίτεσται ἐν τοῖς χέλυσι διαῤῥέκουσι. Ζήτ. Κρέκω.

Διακρημνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπίτατ. ἐρημίζω. Κρημνίζω τινὰ ἀπὸ ἕνα βράχον, Ἰώσηπ.

Διακρηνόω, καὶ Δωρ. διακραινόω (κρηνή). Ἀφήνω, κάμνω νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνῃ νερόν. ἢ νερὸν ἐκ πηγῆς, Θεοκρ. Ζ, 154. ηὕδωρ διακρηνώσατεν, ἔνθα ἄλλοι μὲν διὰ τοῦ ἀνεῴξατε, ἢ τοῦ κέρν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κεράτατε (ἀπὸ τὸ κεράννῦμι, ἀντὶ κερανῶ) ἑρμηνεύουσι.

Διακριβολογέομαι, οὔμαι (ἀκριβολογέομαι). Λογαριάζω τί παρὰ ἀκριβῶς, λαμβάνω τι ὑπερακριβῶς εἰς προσοχὴν· παρὰ ἀκριβῶς καὶ πρεσαντικῶς ἐξετάζω, Δίων Κάσ. ΜΔ'. 52.

Διακριβόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀκριβόω) καὶ, διακριβόομαι, οῦμαι. Μέ ἀκρίβειαν κάμνω τι, ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ, γνωρίζω τι, Ἀριστοτ. Ηθ. Γ. Καὶ παρ' Ἰσοκρ. Παιγγ. Γ', ηΔιακριβούσαι περὶ τούτων», ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ μανθάνειν περὶ τούτων· ὅθεν παρὰ Πλουτ. ηΔιηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας». Τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐπακριβόω. Διηκριβωμένως, Ἐπίῤῥ. μὲ ἀκριβῆ ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν, Ἀριστοτ.

*Διακριδά, ἐπίῤῥ., = ὕακρισόν, Ὀπτ.

Διακριδόν, Ἐπίῤῥ. (διακρίνω). Κατ' ἐξοχήν, ἐξαίρετως, Ἰλ. Μ, 103. ηΟἱ γὰρ ἄριστοι ἐσάντιοι ἀλλήλοισιν εἰσὶ μάλιστα ὁ Ὑδοτίδης διὰ τοῦ, ἐκρίτους, ἢ κατ' ἐπίκρισιν, ἔρμηνεύει περισσότερον. Τοιοῦτον καὶ τὸ Ἰλ. Ο, 105. καὶ παρ' Ἡροδ. Δ', 53. 2) διηρημένως, διαφερετικῶς· μὲ διαφοράν, ἐξαίρεσιν. 3) κατ' ἀκρίβειαν, διωρισμένως, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Διακρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Διαίρω, διαχωρίζω, διαλύω, ξεχωρίζω, χωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· Ὁμ. διακρίνω, ἀκριβῶς παρατηρῶ καὶ γνωρίζω, Ἰλ. Β, 475. ο' Τοὺς δ' ὧδ' αἰπόλια πλατὺ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνουσιν· καὶ Ὀδ. Θ, 195. ἰδιαιτ. ξεχωρίζω μαγειρεύω· καὶ ἀποφασίζω τί διὰ ψήφου δικαιοδοτικῶς. Ἀντὶ τοῦ διαιτῶ, διαιτητεύω. 3) λύω, ἐξετάζω, Δημ. ηΤὰ δίκαια διακρίνειν. 4) λύω, διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθεται· καὶ αὐτὸ τοῦ, διαπεράω, διαπορίζω, Πλουτ. εἰς Ῥωμ. ηΤὰς διακρινούσης αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ἀλέας ἐνίησι». Παθητ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι, διαλύομαι. Παθητ. διακρίνομαι, διαφέρομαι πρός τινα, χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· διαφέρομαι πρός τινα, κατατῶ τὶς ψυχόνοιαν, φιλονεικίαν, τὰ χαλῶ μὲ κάνένα. Ἐπ. ἀόρ. ά. παθητ. διακρινθῆναι, ἐξομαι· ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι εἰς τὰ ὁπίσω· μετεβάλλω σκοπόν, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὡς ηδιακρούομαι τὸν παράνταν», ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον». Δημοσθ. κατὰ Μειδ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀναβάλλω. ἐργοποριάζω, διὰ τῆς ἀναβολῆς· ἀργοπορίας κατάζω τὰ ἀποψηφίσματα, ὡς ὁ αὐτ. ηΞ' ὁ ἡπόρημεν αὐτὸν διακρουόμενόν μεν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐκατάλαβε, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς ἀργοπορίας καὶ ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγῃ, κεἰ Wessel. Ἡρόδ. 7, 168. πλὴν συχνότερον παρὰ Δημ. ηΠρίν ἂν διακρούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκαρτοῦσασθαι, γυρίζω τὸ καράβι· τὸ δὲ ηΔιακρούσασθαί τινα», ἐνλοῖ, ἀπατῶ τινα μὲ προφάσεις. Καὶ μετὰ γενικῆς παρὰ Δημοσθ. αὐτὶ τοῦ ἐμποδίζομαι, ὡς, ηΔιακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας» καὶ γενικῶς παρ' αὐτὸ τὸ ηΔιακρούεσθαι», ἀντὶ τοῦ διαύεσθαι, ἐκλαμβάνεται. Ζήτ. Διαύω.

Διακρύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. κρύπτω. Καταπολλὰ, δι' ὅλου κρύπτω, Πολυδ.

Διακτενίζω, Μ. ίσω (κτενίζω). Δι' ὅλου, ἐπιμελῶς κτενίζω, Πολυδ.

Διακτενισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κτένισμα καὶ κλώσιμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Ἐλλήν. Ποιητ. Ι'. 3.

Διακτορία, ἡ. Τὸ ἀπάγγελμα τοῦ διάκτορος, πρεσβεία, Θεάφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ. 12. ἐν γένει, ὑπουργία, Μουσ. 6. Ἰουλ. Αἰγ. 11. ἐκ τοῦ

Διάκτορος, ὁ. Πρέσβυς, μηνυτής, ἢ ὁ φέρων τὰς ἀγγελίας, εἰσήγεις, καὶ προστάγας, Ἰλ. Β, 103. ηΖεὺς αὖτε διάκτορον Ἀργεϊφόντην. Αὐτὴ ἡ λέξις ἔπτα παρ' Ὁμήρ. ἐν χρήσει πολλάκις ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ἄγγελον τῶν θεῶν, ὡς ἀνωτέρω δρὰς καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ. Φ, 497. Ω, 339. καὶ Ὀδ. Α, 84. Κ, 43. Θ, 335. 388. Μ, 390. Ο, 319. Ω, 99. Ἴδε Βουτμ. Λεξίλ. ά. σ. 218. Τοῦτον ἔνεκα ὀνομάζεται παρὰ Καλλιμ. καὶ ἡ ηλυξ (κουκουβάγια), καθὸ ἄγγελος τῆς Ἀγυιᾶς, διάκτορος. Ὑστερώτερον ἐσήμαινε ταυτόν καὶ ψυχοπομπός, ἤγουν ὁ τὰς ψυχὰς εἰσάγων, καταφερῶν εἰς τὸν Ἅδην, ἤτις ὅμως σημασία δὲν δύναται ἐτυμολογικῶς νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, Spohn de extr. Od. parte, p. 44. κτ. — Συνήθως μὲν συνάπτει ὁ Ὅμ. καὶ τὰς δύο λέξεις ηδιάκτορος Ἀργειφόντηη», ὅμως ὁ Meinecke (comment. misc. p. 63.) ἀπαιτεῖ, ὅταν διήγχ-ρίζηται, ὅτε ἐκείνος μετεχειρίζεται τοῦτο παντοχοῦ, καὶ ὅταν μετὰ τοῦ Wüllger (Vasenbem 1, 2. p. 118.) δεμελιοῖ τὴν ἐναντίαν του, ὅτι τὸ ἐπίθετον διάκτορος ἀπαιτεῖ μόνον καὶ καθ' αὐτὸ τὴν ἐκτελεστήν τῆς προσταγῆς τῶν θεῶν εἰς τὸ νὰ φωνεύσῃ τὸν Ἄργον, τὸν πολυόφθαλμον ἐκεῖνον, διότι ἄλλου τοῦ, Ἀργειφόντης, ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ὀδ. Μ, 390. Ο, 318. καὶ πολλαχοῦ ἐν τοῖς Τμνοις. Διὰ τοῦτο, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ἐπροβάλλεν ὁ Ἐρβίνος, ὅπερ ἐνάρμοσε καὶ ὁ Σπίγερ ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 58., ὁ δὲ Οὐδάφιος ἐν Ἀναλ. γ'. σ. 158. ἐτόλμησε προπαροξυτόνων ἐν τῷ κειμένῳ, νὰ διακριθῇ ἡ λέξις διάκτορος ἀπὸ τῆς, Ἀργειφόντης, δι' ὁποιασδήποτε ἰδέας ἐξαιρ. ὑμν. Ὀρ. Ἀρρ. 148. (Συνήθως μὲν παράγουσι παρὰ τὸ διάγω, κατὰ δὲ Βουτμανον παρὰ τὸ ἀρχαῖον διάκω, διήκω, ἐξ ὧν καὶ τὸ δίωκω καὶ, διώκτης.)

*Διακτυπέω, ῶ. Κόμιζω δι' ὅλου κρότον, βοήν, ἢ διέρχομαι μὲ κρότον, κτύπον καὶ βοήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1007. Ἀμφ.

*Διακτωρ, ορος, ὁ, = τῳ, διάκτορος, Βιάνορ Ἀν. Π. 10. 101. ἀλλως δὲ μόνον παρὰ Γραμματικ. ἐν χρήσει.

Διακυβερνάω, Μ. ήσω (κυβερνάω). Κυβερνῶν τὰ πλοῖον, ἢ ηἵτοχων, διευθύνω· καὶ ἐν γένει, δι' ὅλου ἐιοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, Πλάτ.

Διακυβεύω, Μ. σω (κυβεύω). Παίζω τοὺς κύβους μέ τινα, ἢ κατάστασις, Πλουτ. 2) μεταφορ. = διακινδυνεύω, ἤτοι βάλλω τι, τολμῶ τι (ῥισκιάρω), ὡς εἰς τὸ παιγνίδι.

Διακυκάω, ῶ. Μ. ήσω (κυκάω). Μιγνύω, ἀναπτύσσω ἕνα μὲ ἄλλο, συγχέω, φερω εἰς ἀταξίαν, ταράσσω τὰ καὶ μετεφ. Δημοσθ. ηΛόγους διακυκῶν».

Διακυκλόω, ῶ, Μ. ώσω. Δι' ὅλου κυκλῶ, ἀμφιδιακυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Κυλίω τι διὰ πάντα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ ἀνακατωμένα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Διακυμαίνω, Μ. ανῶ (κυμαίνω). Διεγείρω, κινῶ εἰς κύματα, κυματίζω, βάλλω τι εἰς κυματώδη κίνησιν, κάμνω ἀνήσυχον, ταράσσω, προξενῶ φουρτοῦναν. Λουν »Διακυμαίνει τοὺς Ἀδριανικ.

*Διακυνέω, Μ. ώσω (κυνέω, ἀσμλ.). Φιλοῦμαι ἀμοιβαίως μέ τινα, ἀντιφιλοῦμαι.

Διακυνοψαλμίζεσθαι, τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους, τὸ βλέπεσθαι μὲ σωλίνα ὄμματα, ὅ ἐστιν ἀναιδὲς ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡσυχ. παρ' αὐτῷ δὲ καὶ τὸ, κυνοψαλμίζεσθαι, ἐστι ταυτσήμαντον.

Διακύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ βλέπω ἔξω διά τινος τρύπας, θύρας, ἢ παραθυρίου, ἐβάλλω τὸ κεφάλι μου καὶ κυττάζω, Σεκστ. »Διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους», καὶ Ἡρόδ. 3, 145. Ἀριστοφ. Εἰρ. 78. Παρὰ δὲ Φίλ. »Περιελθεῖν καὶ διακύψαι ἐπὶ τὰ κοινά», ἀντὶ τοῦ μετὰ προσοχῆς κυττάξειν ἢ περιεργάζεσθαι.

Διακυρίττομαι (κυρίττομαι). Περατίζομαι, κτυπῶμαι, σπρώχνομαι (μπρίζομαι) μὲ τὸ κεφάλι μὲ ἄλλον τινά, ἀκριβῶς κάμνουν τὰ ζῶα ἀναμεταξύ των μὲ τὰ κέρατα, οἷον τὰ κριάρια, εἰ κριοί, ταῦροι, κ. τ. λ., ἢ συνερίζομαι κατὰ τὸ σπρώξιμον (μπρίζειν). Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἐπιστολ. 57. (ἐκ τοῦ κερας, κυμάτων.)

*Διακυφάδιον, τό. Τὸ διὰ κωδίων (ἤτοι ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν παπαρούνων) συντεθειμένον ἰατρικὸν, Νορ. εἰς Πλουτ. Μέρ. Β'. σ. 874.

Διακωδωνίζω, τὸ ἐπιτατ. κωδωνίζω, Δημοσθ. »Ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμᾶς», 2) κοινοποιῶ τί, διαψηφίζω, Στράβ. Β'. σελ. 263.

Διακώλυμα, ατος, τό (διακωλύω). Ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον διὰ μεσολαβήσεως, παρεμπιπτούσης τινός, ῥαχῆ, Πλάτ. Νομ. Σ'.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ἐμποδίζει, ἐμποδιστής, Ἡρόδ. 6, 56.

Διακωλυτικός, ἡ, όν. Ὁ κωλύων καὶ ἐμποδίζων, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐμποδιστικός, Πλάτ.

Διακωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίσω, δέν ἀφίνω τὰ κάμῃ τις τί, Πλάτ. (τὸ ὑψιλὸν πανταχοῦ μακρόν.)

Διακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Περιπαίζω, περιγελῶ τινα εἰς μίαν Κωμῳδίαν, θέατρον καὶ γενικῶς, χλευάζω, περιγελῶ, περιπαίζω, διασύρω, Πλάτ.

Διακωνλατέω, ῶ, = Διερέττω, Σουϊδ.

Διακωχή, ῆς, ἡ, = ἀνακωχή. Καταπαυσις, παῦσις· ἰδίως δὲ ἡ πρὸς καιρὸν καταπαυσις τῶν ἁρμάτων, armistice Γαλλ. 2) = διοχή, ἐκ τοῦ διέχω. Ζήτ. Κατακωχή.

*Διαλαβή, ἡ (διαλαμβάνω), = διάληψις.

Διαλαγχάνω, Μ. λήξομαι, Ἀόρ. Β', διέλαχον (λαγχάνω). Διαμερίζομαι, διακληρόομαι, ἀναμοιράζω μὲ τὸ λαχνόν, Ξενοφ. Παιδ. Ζ. ηΔιελαχόντας τὰς ἁμάξας νομίζειν ὅποι ἂν αὐτοῖ πορεύωνται». ηΔιαλαχεῖν κλῆρῳ πρὸς τὸν ἀδελφόν», Ἡρόδ. 4, 68. ηΔιαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων», Ruhnk. Τιμ. σ. 80. τροπ. Σελημαπιῶς, κατὰ τὴν Σελησίου μου, φαντασίαν μου, αὐτεξουσίως διεῤῥύθμισε εἰς κομμάτια· καταμοιρασίζω, ξεσχίζω, Εὐρῖπ. Βάκχ. 1281. ηΔιέλαχον κύνες Ἀκταίωνα», τὸν ἐκατασπάραξαν οἱ σκύλοι. 2)

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμετρῶ. βάλλω ψῆφον περί τινος πράγματος, τί, Πλουτ. Ὦ3. 2. «Τὴν τάξιν διελέγχανε τὰ τάγματα.»

*Διαλαιμοτομέω (λαιμοτομέω). Κόπτω διὰ τοῦ λαιμοῦ, ἢ πνίγω, Λέξ. σ. 491. Schweigh.

Διαλακκέω, ῶ (λακκέω). Σκάζω, σπάνω με πρότον, Ἀριστοφ. Νεφ. 407.

Διαλαμβάνω, τὸ ἐπιτετ. λαγχάζω (ὡς στέφανον). Συνερίβω, κατατριβάζω εἰς μικρὰ κομμάτια, κατασπάτω, Πλούτ. Προβ. Συμπ. Γ'. 2., ἵνα δὲ ἐκδόσεις διαλαγχάζω ἔχουσι. Ζήτ. Δακίζω.

Διαλακτίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. λακτίζω. Πλουτζῶ, πλουτζώνεσι κατασπατῶ τι, ἢ διώκω, Εἰδ. ΒΕ'. «Οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.

Διαλαλέω, ῶ (λαλέω), τινί, ἢ, πρός τινα. Φλυαρῶ μέ τινα, ὅλοι ὁμιλῶ, ἢ συνομιλῶ, περνῶ τὸν καιρὸν συνομιλῶν· λέγεται καὶ ἐνεργ. «Διαλαλῶ τινί τιν», ἀντὶ, ξεφλυαρῶ τι, φλυαρῶν μετά τινος φανερόνω, Εὐρ. Κυκλ. 175. 2) φέρω τινὰ ἢ τι εἰς λόγους, ὅ ἐστι, κάμνω νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ, βάλλω εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων· διαλαλῶ, φανερόνω τι κρυφόν, μυστικόν· ἢ διασπείρω, διαγημίζω· ἄδεν

Διαλάλησις, εως, ἡ. Ἡ μετά τινος ὁμιλία, συνομιλία· καὶ φλυαρία. 2) ἡ φανέρωσις τινὸς μυστικοῦ, ἢ φλυαρία ψευδοῦς φήμης, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1114.

Διαλαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ἀόρ. β'. ἐλάβον, Παρακ. εἰλῆφα, καὶ παθ. εἴλημμαι (λαμβάνω, ἀνομ.). Δέχομαι, περνῶ διαμερισθέντι, ἢ τὸ μερίδιόν μου, ὅπερ μοι διωρίσθη, ὡς παρ' Ἡροδοτ. 2. Μορ. «Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διήλειφε τὰς δυνάμεις· καὶ Δημοσθ. «Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους», ἐμοίραζον μετ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, ἢ τοὺς διεμοιραζμένους κατ' ὀβολόν· ἐλάμβανον. 2) μεταξὺ καὶ τῶν δύο χειρῶν πιάνω, κρατῶ, βαστῶ δυνατά· ἔξαρ. ἐπὶ ὅπλων, ὡς, «Διαλαμβάνω τὸν ξυστόν, τὴν μάχαιραν, διὰ νὰ κουτίσω· καὶ παρὰ Πολυβ. «Ἐκ διαλήψεως χρήσθαι τῇ μαχαίρᾳ· ἐν δὲ τῇ παλαιστικῇ, πιάνω τινὰ ἐν τῷ παλαίειν ὁλόγυρα τοῦ σώματός του διὰ νὰ τὸν ῥίψω κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Πλουτ. Ἀνν. 31. «Διελαμβάνων τοὺς νεανίσκους, ἐτραχήλιζεν (ἴδε τραχηλίζω)· ἐν γένει, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω· περικυκλόνω, περιβάλλω, περιστοιχίζω· καὶ περιέχω, ὡς, «Διαλαμβάνει ἡ ἐπιστολὴ» Ζ. Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σ. 270. Ἐλθ. Κορ. ἐντεῦθεν μεταφ. 3) ἀντιλαμβάνω τί, ἐνώνω τί· ἐντυπόνω τί, λαμβάνω ἐν νῷ· φαντάζομαι, ἰδέαζομαι· πιστεύω, νομίζω· στοχάζομαι, κρίνω, σκέπτομαι περί τινος· βουλεύομαι, συμβουλεύομαι, συλλογίζομαι· προσδιορίζω, διακρίνω τί, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς παρὰ Πλατ. (Νομ. ς'.) κεῖται ἐντελῶς «Διαλαβεῖν τοῖς διαιτηταῖς· καὶ παρὰ Πολυβ. συχνάκις. 4) ξεχωρίζω, διωρίω ἀπ' ἀλλήλων, ὡς παρ' Ἀριστ. «Περὶ τὸν πορισμὸν τῶν διαλαμβανοντα τὴν Σικελίκην· καὶ Πολυβ. «Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακίζων· καὶ ἐντεῦθεν, διαιρῶ, π. χ. μὲν περίοδον εἰς κῶλα, ἢ ἀποτάσεις· ἔξαιρ. δὲ κατὰ παθητ. διαθέσεων ἐπὶ χώρας τινος, διηρημένης καὶ διαπεκομμένης ἀπὸ λόφους, βάτους, λάκκους, ποταμούς, ἢ ἐπὶ διακεκομμένης πεδιάδος· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὄντων καλῶς διηρημένων, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀπ. γ', ι'. 13. «Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν», ἤγουν, θώρακες, οἱ ὁποῖοι στέκονται καλὰ (πιάνουν καλὰ τὸ στῆθος) καὶ διαμοιράζουτι τὸ βάρος ἴσα εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ κεῖνται. Τρωῦτοι καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. γ'. καὶ 16. 5) μεταφ. πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἤτοι ἐκδίττω αὐτὴν ἐγγράφως ἢ ἐκ στόματος, σαφῶς παριστῶ, περιγράφω, διασαφῶ, διεξέρχομαι, ὡς παρ' Ἀριστ. «Δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστιν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην. διάθεσιν, Schnef. Γρηγ. σ. 7. 864. 931. — Ἐπιρρ. μετοχ. παρ. παρακ. διειλημμένως, ἀντὶ χωριστά, κατ' ἰδίαν· καὶ προσδιορισμένως, ὡς, «Διειλημμένως ἐκρίθην ὅτι χρὴ παθεῖν», ἢ ἀποτέλεσα, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 24. ὡς καὶ τὸ «Διειλημμένον κρίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἰδίως, ξεχωριστά· ὅτι καὶ τὸ «Ἕκαστον δίχα κρίνεσθαι, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. ζ'. 37.

Διαλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Διὰ μέσου λάμπω, φωτίζω, διαφαίνομαι, διαβίβω λάμψιν· φέγγω, γίνομαι φωτεινός, λαμπρός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ἐγρηγόρεσαν ἕως δείλαμψεν ἡμέρα· ὅθεν τροπ. γίνομαι περίφημος, διαφημίζομαι. 2) διαπερνῶ μὲ τὴν φωνήν, ὑπερβαίνω φωνάζοντας περισσότερον ἀπὸ ἄλλον, Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ'. 40. ὅθεν

Διαλαμπής, ὁ, ἡ. Φωτεινός, λαμπρός, ἢ περίφημος.

Διαλαμψις, εως, ἡ. Τὸ διαλάμπειν, διαφαίνεσθαι· τὸ φέγγειν· τὸ λαμπρὸς καὶ φωτεινὸς γίνεσθαι· ἡ ἀστραπή, λαμψις, τὸ μετέωρον, Ἀριστ. Μετ. Β'. 2) = διάλυψις, Ἰων. καὶ Αἰολ.

Διαλανθάνω, Μ. λήσω (λανθάνω, ἀνομ.). Εἶμαι τινὶ πάντοτε, ἢ πάντη, ὅλως ἀποκεκρυμμένος, ἄγνωστος, ὡς παρὰ Θουκυδ. Γ'. «Διαλαθὼν, εἰσερχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην». 2) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποδιδράσκω, τινά, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. «Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διαλαθεῖν, ἡγοῦν δὲν μοῦ διέφυγε τὴν γνῶσιν.

Διαλαυρος, ου, ὁ, ἡ (λαῦρα). Ὁ κατοικῶν εἰς ἐρήμους, εἰς τὰ ἄντερα, πέραν μέρος τῆς στράτας, Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Χ. σ. 777. Βασιλ.

*Διαλαχαίνω. Ἐν τῷ διαπερᾶν κάμνω αὐλάκια, διαυλακίζω, ὡς Ὀππ. Ἀλ. 5. 264. «Ἀλκείῃ βύβλου διὰ κῶμα λαχαίνων.

Διαλαχέω, ῶ. τὸ ἐπιτετ. ἀλγέω. Κατὰ πολλὰ ἀλγέω, Πλούτ.

Διαλαγής, ές, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁποιος πάσχει συχνὰς, μεγάλους πόνους καὶ λύπας, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 2) ἐνεργ. προξενῶν πόνους, ὀδυνηρός, ὡς, «Ἄτα διαλγὴς, Αἰσχ. Χοηφ. 68.

Διαλεγδόν, Ἐπίρ. (διαλέγω). Ἐξαιρέτως, ἐκλεκτεγμένως λίαν, ἐκλεκτά, Ἠσύχιος.

Διαλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνομ.). Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διακρίζω, ἀποχωρίζω, Ἡροδ. 8, 113. 2) ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡροδ. 8, 107· καὶ χωρίζω τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἀχαμνότερον, διαλέγω, Ξενοφ. «Τὸ πτύον τοὺς ἀξεροὺς διαλέγειν. 3) εὐχρηστότερον ἔστι τὸ Ἀποδ. διαλέγομαι, μετὰ μέσ. ἀορ. διελεξάμην καὶ παθ. ἀορ. διελέχθην· σκανίως δὲ πρὸς τῷ, διαλέξομαι ἔστι καὶ Μέλλ. διαλεχθήσομαι, Δημ. περὶ Στεφ. 252. Ἀχιλ. Τατ. 6, 6. Διεκκοπῶ, ξεκαθαρίζω τί μὲ τὸν νοῦν μου, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σκέπτομαι, «Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος (ὁ ἐμός) διελέξατο θυμός», ὅ. ε. διελογίσατο, μοὶ τὸ εἶπεν ὁ νοῦς μου, Ἰλ. Δ, 407. Ρ. 97. Φ, 562. Χ, 122, 385. (Οὗτος ὁ μέσος τύπος τοῦ ἀορίστου ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ἐν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐν χρήσει ὅλως ὡς καὶ τὸ διαλεχθῆναι). Λογογραφικῶς δέ, δηλοῖ ὡς ἐπιτοπολὺ (τινί, καί, πρός τινα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, διαλογοῦμαι, ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, Πλάτ. Πολιτ. σ. 272. «Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις· δηλοῖ δὲ καί, πραγματεύομαι, διαπράττω, τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν· κυρ. ἐπὶ κοινολογίας, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ νὰ ξεχωρίσωμεν βέβαια πράγματά τινα, νὰ τὰ ξεδιαλέξωμεν, καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ καθαρώτερον, νὰ τὰ ξακαθαρίσωμεν, καὶ ἐκ τούτου ἡ κοινὴ συνήθεια, προσδίσασα τὴν ΞΕ συλλαβήν, ἤτις εἶναι χαρακτικῶς ἡ ἐξ προθέσεως, ἔκαμε τὸ, ξεδιαλέγομαι, ὡς τό, ἐλα νὰ ξεδιαλέξωμεν τώρα· καὶ, ἐλα νὰ ξεδιαλέξωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἢ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἄρα γε-νικῶς σημαίνει ὁμιλῶ μετά τινος, καθὼς τὸ ἑρμηνεύει ὁ Σωκράτης παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. 12. «Τὸ διαλέγεσθαι ἀνομάσθη ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα». ἐξαιρέτως δὲ ἦν ἐν χρήσει ἐκ τοῦ διαλεκτικοῦ τρόπου τῶν Σωκρατικῶν, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 75. C. ἑρμ. μετέρχομαι τὴν διαλεκτικὴν, εἶμαι κατὰ τὸ λέγειν ἐπιδέξιος, ἤξερα νὰ προφατίζωμαι, νὰ διαφεύγω, νὰ γλυτρῶ, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 119. «Ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι, τουτέστι, τὴν διαλεκτικήν. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 720. «Διαλέγονται τὴν ὀπήνην, ἀντὶ τοῦ «διορύττουσιν», καὶ ἐκ Θουκυδ. παρὰ Σουΐδ. «διαλέγουσι», ἀντὶ τοῦ «διορύττουσι», ζητεῖ δηλαδὴ τρύπαν διὰ νὰ τρυπήσῃ καὶ νὰ ἐγγλυστρήσῃ ἔξω· δηλοῖ δὲ καὶ, ἔχω σικάλεσον τινα, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 142. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐπὶ περικτῆς μέσης, ὡς τὸ συνουσιάζω. «Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκομένη ὑπὸ μυρίων ἐτῶν», Ἀριστοφ. Πλούτ. 1082. Πλουτ. Σολ. 20. Κορ.

Διαλείβομαι, (λείβομαι). Ἀναλύομαι, ἀναλιώνω, τήκομαι.

Διάλειμμα, τό (διαλείπω). Τὸ μεταξὺ διάστημα, κενὸν χωρίον, τόπος ἄδειος μεταξὺ δύο καὶ τὸ μεταξὺ χρόνος, τὸ μεσοδιάβασμα τοῦ καιροῦ· ὅθεν τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. «Ἐν διαλείμματοσιν, ἢ νέα διαλειμμάτοσιν, ὡς λέγει κατὰ συνέχειαν, ὡς π. χ. ἐγὼ πρέπει νὰ γράψω ἓξ ὥρας, δὲν γράφω ἕως εἰς ὅλας αὐτὰς κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ γράφω μόνον δύο, καὶ ἡσυχάζω· ἔπειτα πάλιν γράφω, καὶ πάλιν ἡσυχάζω, ἢ κάμνω ἄλλο τι. 2) διάλειμμα πρότου, = ἀπουσία, ἐκ τοῦ διαλείπω.

*Διαλειπτός, ὁ, ἡ (διαλείπω). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀλειφθῇ, ἐντριβῆ· ὅθεν ὁ διλειπτὸν (ὑπερ. φαρμακον), ἐκτριπτὸν ὅ διείβειν, Ἱππ. σ. 635.

Διαλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα τόπου, ἢ χρόνου, ὡς Θουκ. Φυσ. Ἱστ. Α. «Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ εἶναι βλαστάνειν· καὶ Πλούτ. «Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν ὀλίγας, προτρέπεται κτλ.» καὶ παρὰ Γαλ. «Διαλείπων σφυγμός», καὶ «Διαλείπουσα φωνή». Ἀρα, α) ἵστημι ἢ κατοικῶ ἀπ' ἀλλήλων· μακρὰν, τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἶναί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Διαλείπειν τι ἀπό τινος» καὶ παρ' Ἀριστ. «Διαλείπουσαι ὁ τόν ξύμμετρον εἰς τὸ ξυοφορεῖν ἀλλήλους, καὶ ἀκούειν ὅθεν, τὸ διαλείπον, αὐτὸ τοῦ διαλείμμα, διάστημα, ἀποχωρισμένον, ἔκκριτον μέρος, Ξεν. β) παραιτοῦμαι, παύω τῷ μεταξὺ ἀπό τοῦ νὰ κάμω τί· μετὰ μετοχ. ὡς παρὰ Ξενοφ. «Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων», δὲν ἔπαυσα, δὲν ἄφησα ποτὲ νὰ σπουδάζω καὶ νὰ μανθάνω, κτλ. ὁ δὲ καιρὸς αὐτὸς τὸ παράγει καὶ ἀλλ. ἢ γεν., ὡς, «Διαλείπει ἡμέρας, ἢ μιᾶς ἡμέρας». Παθητ. «Διελέλειπτον, ἔμεινε διάστημα, κενὸς τόπος, Ἡροδ. 8, 40. 41.

Διαλείφω, Μ. ψω, Ἀόρ. α'. διήλειψα (ἀλείφω). Τρίγυρόνω, ἢ ἀπάνω ἀλείφω, ἢ ἐπαλείφω, ἐντρίβω, ἢ ὅλου ἀλείφω, χρίω. 2) = ἐξαλείφω, ἤγουν σβύνω καὶ ξύω τί, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 407. «Ἀρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκτυνα.

Διαλείχω, Μ. διελείξω (λείχω). Δίλου ἀγλύφω· γλύφω μὲ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστοφ. «Διαλείχειν τὰς χύτρας», ἀγλύφειν τὰ πιάτα, ἢ σάγγεια.

Διάλειψις, εως, ἡ (διαλείπω). Διακοπή, παραίτησις, κ. τ. λ.

Διαλεκτεύομαι. Ἀποθ. Μέτ. Εἶμαι διαλεκτικὸς, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικὴν· κάμνω συλλογισμούς, σοφίζομαι, Γαλ. καὶ Μαρτ. Ἀντων. Η, 13. ἐκ τοῦ

Διαλεκτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ. διαλεκτικῶς).

Διηθούσα Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυήμων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, ἰδιαιτ. εἰς τὸ φιλονεικεῖν περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, ἢ εἰς τὴν Δογματή· ὅθεν, ἡ Διαλεκτική, ὑπονοουμ. τέχνη, ἐπιστήμη ἢ ἐπιστήμη, ἡ ποία διὰ τῆς συνομιλίας διελέγει καὶ ξεχωρίζει τὰ πράγματα, διακρίνει δὲ ὀρθῶν συλλογισμῶν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἡ Λογική, Πλάτ. Πολ. Ζ. ἐκ τοῦ

Διάλεκτος, ου, ἡ (διαλέγω). Ὁμιλία, συνομιλία, διάλεξις· διὰ στόματος πραγμάτευσις περίτινος ὑποθέσεως, Πλατ. Συμπ. 203. Α. 2) ἔκφρασις, τρόπος τοῦ λέγειν, façon de parler· φράσις. 3) λόγος ὡς ψιλὴ ἔναρθρος φωνή, προφορά, ἡ ἐκφρασις τῶν λέξεων, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ χαρακτὴρ, τῆς φωνῆς ἑνὸς ἔθνους, ἡ γλῶσσα, ἡ ἐγχώριος γλῶσσα, ὡς ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν οἱ Ἕλληνες. ἐξαιρέτ. εἴ, τὰ ἰδιώματα διαφορετικῶν φυλῶν τῆς αὐτῆς γλώσσης, π. χ. παρ' Ἕλλησι, αἱ τέσσαρες διάλεκτοι, Ἰάς, Ἀτθίς, Δωρίς, Αἰολίς.

Διαλελυμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακειμ. τοῦ διαλύω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάλεξις, εως, ἡ. Ὁμιλία, συνομιλία μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, καὶ ἔρευνα δι' ὁμιλίας πρὸς κρίσιν καὶ ξεκαθάρισιν τοῦ ἀληθοῦς. «Ἔστι δὲ ἡ Διάλεξις, λόγων ἐμπειρία, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν, ἢ ἑρμηνεύειν δύνασθαι, Πλάτ. Γορ. 2) ἀντὶ τοῦ διάλεκτος, γλῶσσα, Διων. Κασ. Ξ. 17. 3) ἐκλογή, καθάρισις, Στεφ. Βυζ.

Διαλεπτολογέομαι (λεπτολογέομαι). Τὸ αὐτὸ καὶ λεπτολογοῦμαι, ἤτοι ὁμιλῶ μετά τινος, ἐξετάζωντας καὶ τὰ παραμικρότατα, μὲ σοφίσματα, τινί, Ἀριστοφ.

Διάλεπτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτ. λεπτός. Κατ' ἐπολλὰ λεπτός, λεπτότατος, καὶ ἰσχνότατος· καλὴ εὐτελής, ποταπός, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διελαυκαίνω, Μ. ἀνῶ (λευκαίνω). Ἀνθρακίζω ἄσπρον τί ἐν τῷ μεταξὺ, κάμνω τι λευκόν, ἄσπρον. 2) μεταφορ. κάμνω τι σαφές, εὐλύπητον, διασαφῶ, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Ζήτ. Λευκός.

Διάλευκος, ον, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ μὲ λευκὸν (ἄσπρον) ἐν τῷ μεταξὺ μεμιγμένος, Πλούτ. ἢ Ἀλέξ. (ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐπαύξει).

Διελκυσάομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Δηλάζω.

Διάλημμα, ατος, τό (διαλαγχάνω). Κλήρωσις, μοῖρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ, Λατιν. divisio per sortem.

Διαληπτικός, ἡ, όν (διαλαμβάνω). Ὁποιος διακρίνει καλῶς, ὁ βλέπων ἐπιμελῶς κάθε πρᾶγμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀκριβής, ἐπιμελής, Δίκτυσπ. Γ, 8.

Διάληψις, εως, ἡ (διαλαμβάνω). Τὸ χωρίζειν, καὶ διαιρεῖν· χώρισις, διαίρεσις, μοίρασις, διαχώρισις· ὅθεν τὸ μεταξὺ διάστημα, τόπος. 2) τὸ ἀγαπαλίζειν, κρατεῖν καὶ πιάνειν μὲ τὰ δύο χέρια, τὸ κρατεῖν καλὰ, στερεῶς. 3) θεωρία, παρατήρησις, γνώμη, δόξα, διάγνωσις (λόγισμα, ὅταν σκλ. στοχάζομαί τι καλῶς καὶ ἀποφασίζω), ψῆφος, ἀπόφασις, Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β. καὶ Πολύβ. Δ'.

Διάλιθος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στοιχισμένος μὲ πολυτίμους λίθους (πέτρας) στολισμένος, καπλωτισμένος, λόγον χάριν δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον τιμίους λίθους ἐπάνω βαλμένους. (Ἰσταλέα ἡ διὰ ἐκφράζει τὸ μεταξὺ διάστημα, καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μιᾶς πέτρας ἀπὸ τῆς ἄλλης.)

Διαλιμπάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ διαλείπω, Γαλ.

Διαλιπαίνω, καὶ διαλιπάω (λιπαίνω). Διὰ τοῦ νήματος περνῶ γλυτόνω, ὅθεν, «Διαλινήσασθαι, λέγεται ὁ λαγὼς, ὅταν φεύγῃ ἀπὸ τὰ βρόχια, Ἐνστάθ.

Διάλιτος Ἱερεύς, ἐλέγετο ὁ Ἱερεὺς τοῦ Διός. (ᴗ–ᴗᴗ?)

Διαλιχμάζω, Μ. άσω· καὶ διαλιχμάομαι, = διαλείχω, Φωτ. Κώδ. 94.

Διαλλαγή, ῆς, ἡ (διαλλάττω). Διαφορά, μεταβολή· ἀλλαγὴ ἑνὸς πράγματος ὁ ἄλλου, ἀλλαξιά. ἐξαιρ. ἀλλαγή, μεταβολὴ τοῦ φρονήματος· ὅθεν μεταβασις ἐχθρικὴ εἰς φιλίαν, κατάπαυσις μιᾶς ἔριδος, φιλονεικίας, εἰρήνευσις, φιλίωσις δύο μαχομένων μερῶν, ἢ δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἦταν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, καὶ ἔχθραν, ἐπισφράγισις δηλ. εἰρήνης καὶ φιλίας, συμβιβασμός. Παρ' Ἱστορ. «Ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα» καὶ «Εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι», παρὰ δὲ Διον. Ἁλικ. εἰς Ἱστορ. «Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκων, ἀντὶ τοῦ διαφοράν, μεταβολήν. Παρ' Ἀριστ. Ἠθ. 989. ἔστι προσωποποιημένη.

Διάλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι συναλλάσσηται ἢ ἀλλάσσεται, Εὐρ. Ἑλ. 592. ἐν γένει = διαλλαγή, παρ' αὐτῷ.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος εἰρηνοποιεῖ, φιλώνει, ὁ δεμελιώτης τῆς εἰρήνης, φιλιωτής, εἰρηνοποιός, Αἰσχύλ. Θηβ.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φιλιώνῃ, συμβιβάζῃ.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, = διαλλακτήρ, Δημοσθ.

Διαλλάσσω, Ἀττ. — λάττω, Μ. ξω (ἀλλάζω). Ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η'. α'. «Τῇ μὲν γίγνονται — τῇ δὲ διαλλάσσονται· ὅθεν μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοιῶ· ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλοῖον, τί, ἢ τίτινος, ἢ, ἀντί τινος, Πλάτ. Πολ. Β'. «Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν». «Διαλλάττειν τὴν χώραν», ἀλλάζω μίαν χώραν μὲ ἄλλην, ὑπάγω διὰ χώρας τινὸς ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἰς μίαν χώραν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. «Διαλλάττω ναύαρχους, διορίζω ἄλλους ναυάρχους, μεταβάλλω αὐτούς. Ἀλλάζω· ἐξαιρ. δὲ «διαλλάττω τινά τινι· καὶ, τινὰ πρός τινα», μεταβάλλω τὸ φρόνημα τινός, κάμνω διαφορετικὴν τὴν τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου γνώμην, ὥστε, φιλιόνω, εἰρηνεύω τινὰ μὲ τὸν ἐχθρόν του, ἀπὸ ἐχθρὸν τὸν κάμνω φίλον, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Διαλλάττω σοι ἐκείνους» καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. γ'. «Διαλλάξαι Μακεδονίαν» καὶ, Ἰσοκρ. «Διαλλάξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας». — Μέσως, διαλλάττομαι, ἀλλάζομαι ἀναμεταξύμας, ἢ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ἡροδ. 9, 47. «Διαλλάττεσθαι τὰς τάξεις. — Παθητ. μετὰ μέσου Μέλλ. καὶ παθ. Ἀορ. πρός τινα, δηλοῖ φιλιόνομαι, γίνομαι φίλος μὲ τὸν ἐχθρόν μου, εἰρηνεύομαι μεταξύ μας· καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 895. «Διαλλάχθητε τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους», τουτέστι, διαλλάχθητε ἐκ τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φιλίαν· καὶ Ἰσοκρ. «Διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστάσιν· καὶ διαλλάττομαι πρός σε περὶ σούτους, πλήν καὶ ὁ παθητ. Μέλλων διαλλαγήσομαι ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ. Πολ. ε'. σ. 471. Α. 2) ἀμετοβ. διαλλάττειν τί τινος, ἢ καὶ, τί τινι, εἶμαι διαφορετικὸς ἄλλου κατά τι, διαφέρω, παραλλάζω, ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ', 70. «Διαλλάσσοντες εἴδεϊ μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι, ἀντὶ, ἑτέρων, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τό, ἀλλάζει, ἀντὶ τοῦ διαφέρει, ἀφ' οὗ λαβὲ· π. χ. τοῦτο δὲν ἀλλάζει τίποτες ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντὶ δὲν διαφέρει· ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. διαλλαχθῆναι, ἀντὶ, εἶναι διαφορετικός, ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος. «Δοκιλάττεται», τοῦτο εἶναι διαφορετικὴ περίστασις, τοῦτο δὲν εἶναι ἔτζι καθὼς τὸ ἄλλο, διαφέρει τοῦτο. ὅθεν ἡ Μετοχὴ διηλλαγμένος, ἀντὶ τοῦ διάφορος, διαφορετικός, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα». Τοιοῦτο καὶ τό· «Ἐν γὰρ τῷ διαλλάττοντι τῆς γνώμης», παρ' αὐτῷ, ἐν' καὶ τὸ παρὰ Διον. Ἁλ. ε. σελ. 641. «Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους», ἀντὶ, τῶν ἄλλων· καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. συχνάκις, ὅστις καὶ ἐν Βιβ. ΜΣ', 4. καὶ τὸ παθητικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐκλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ γίνομαι διαφορετικός.

Διάλλαξ τρόπος. Ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ κυκλικὸς τρόπος ἐν τῷ συλλογισμῷ, Σεξτ. Ἐμπ. Ὑποτυπ. α'. 15.

Διαλλοιόω, τό ἐπιτετ. ἀλλοιόω. Ἠπαπολλὰ ἀλλοιόω, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Διάλλομαι, Μ. διαλοῦμαι (ἄλλομαι). Σκιρτῶ, πηδῶ διὰ μέσου τινός, ἢ ἐπέκεινα, καὶ γλυτόνω, φεύγω πηδῶντας, Ξενοφ. ὅθεν

Διάλμα, ατος, τό. Σκίρτημα, πήδημα διὰ μέσου τινός, ἢ πέραν ἐπάνω τινός.

* Διαλοάω, τό ἐπιτετ. ἀλοάω.

Διαλογή, ῆς, ἡ (διαλέγω). Ἐκλογή· ξεχώρισις, διαίρεσις· ἀρίθμησις, μετρημός, ὡς «Διαλογὴ τῶν ψήφων», Ἀριστοτ. Πολ. Β. 8. 2. 2) παρ' Ἡροδ. καὶ Ὁμήρ. Βιοτ. 36. = διάλογος, ἡ διάλεξις.

Διαλογίζομαι, Μ. ἰσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λογίζομαι), πρός τινα. Λογαριάζομαι μέ τινα, σφάλω, κύπτω, αντάζω ἕνα λογαριασμὸν μέ τινα, Δημοσθ. σελ. 962. ὅθεν 2) στιλ λογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐξετάζω στοχαζόμενος, σκέπτομαι, συμβουλεύομαι, λογαριάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ τὸν νοῦν μου. «Διαλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν», συλλογίζομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. 3) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικῶς ὁμιλῶ μετ' ἄλλου, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Βούλει οὖν, διαλογιζώμεθοι περὶ αὐτῶν, ἐκεῖνα πῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατὸν ἐστιν; ὅθεν

Διαλογικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, εἰς ὁμιλίαν, εἰς φιλοσοφικὸν διάλογον, ἢ συνδεμένος εἰς τρόπον, εἶδος διαλόγου, κατὰ διαλόγους.

Διαλόγισμα, τό, = διαλογισμός, Λεξ.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ (διαλογίζομαι). Λογαριασμός, θεώρησις τοῦ λογαριασμοῦ, Δημοσθ. σελ. 951. 2) συλλογισμός, στοχασμός, ἔννοια (τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια ἐφύλαξε). 3) συνομιλία, διάλεξις, Στραβ. Ε' σελ. 165.

Διαλογιστής, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁποιος λογαριάζει, ἢ συνομιλεῖ, καὶ διαλογεται.

Διαλογιστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογαριασμὸν μετά τινος, ἢ σκέψιν, στοχασμόν.

Διάλογος, ου, ὁ (διαλέγομαι). Συνομιλία, ὁμιλία μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν, καὶ ὁμιλία, ὅταν ὁ ἕνας ἐρωτᾷ, καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, Πλάτων.

Διαλοιδορέω, ῶ (λοιδορέω). Φιλονεικῶ, μαλώνω (κάμνω καυγᾶν) μετά τινος. Μέσ. ἀναμεταξύμας φιλονεικοῦμαι καὶ ἐν ταὐτῷ ὑβρίζομεθα, Ἀριστοφ. «Διελοιδορεῖτο Προδίκῳ». 2) τὸ ἐπιτ. λοιδορέω· ὡσαύτως καὶ μέσως. ὅθεν

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ. Φιλονικία, μάλωμα, καυγᾶς μὲ ὕβρεις τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐναντίον ἄλλων.

* Διάλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὁ ἀπομείνας ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστείδ. Ἔγκ. Ῥωμ. σ. 346. Cant.

Διαλοξεύω, ἀντὶ τοῦ λίαν λοξεύω, παρ' αὐτῷ, ἔνθα «Διαλλαξεύσασαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ «Διαλοξεύσασαν, ἀναγινώσκεται.

Διάλοξος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. λοξός, Δεβάκ. Δ'. ὅθεν

Διαλυγίζω, Μ. ἰσω (λυγίζω). Δί ὅλου, κ. καταπολλὰ λυγίζω, λυγίζω εἰς τὰ ἔσω τὸ ἐξω. ὅθεν

Διαλύγισμα, ατος, τό. Τὸ καταπολλὰ, ἢ ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρος

ὅλου λύγισμα', καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ λελυγισμένον δι' ὅλου.

Διαλυμαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. λυμαίνομαι. Κακομεταχειρίζομαί τινα καθ' ὑπερβολήν· ὁ παθ. Παρακ. διαλελύμασμαι· ἀποστὰς ἐν παθητ. σημαντέον παρ' Ἡροδ. 9. 112. 2) κακόω, κάμνω ψεύτεσθαι μέρος τι, ἢ ξύλ. (Τὸ υ ἔστιν ἀεὶ μακρόν, Ἀριστοφ. Βατρ. 1002. Κύριτ. Ὀρ. 1529).

Διάλυσις, εως, ἡ (διαλύω). Ξεκόλλησις, ξεχώρισις, λύσις τῶν μερῶν ἀπ' ἀλλήλων· καταργησις, τελείωσις (ὡς παρὰ Πλάτ. «Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας»· χαλασμός (ὡς γεφύρας, παρὰ Θουκ. Α'.)· ἄφεσις, ἀπόλυσις· ὁ σκορπισμὸς μιᾶς συναθροίσεως. Παρὰ δὲ Αἰσχίν. 24. «Κατὰ τὴν διάλυσιν» ἡ τὴν ἐκπομπὴν πυλίδα εἰσέλθοιμι, λέγεται ἡ μισοκαιγμένη πύλη (πόρτα) τῆς πόλεως. 2) μεταφορικ. ἐλευθέρωσις ἀπὸ δουλείας τινός, πληρωμή, ἀποπλήρωσις ἑνὸς χρέους, τὸ σφάλισμα ὅλ. τοῦ λογαριασμοῦ, liquidation, Γαλλ. 3) ἡ συμβίβασις μιᾶς ἔχθρας καὶ φιλονεικίας, καὶ ἡ μετὰ ταῦτα φιλίωσις καὶ εἰρήνη, εἰρηνοποίησις.

Διαλυσίφιλος, ου, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ λύων καὶ ξεχωρίζων τοὺς φίλους, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 397. «Ἥρωσι ταχέως κἀδιαλυσίφιλοις».

Διαλυτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος διαλύει, ξεχωρίζει, καταστρέφει· ἀφανιστής.

Διαλυτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλύειν, χωρίζειν, ἀφανίζειν, καταστρέφειν.

Διάλυτος, ἡ, ον. Ξεχωρισμένος, λυμένος, ἀφεμένος, καὶ καταπικρισμένος, καὶ ἡφανισμένος.

Διαλυτός, ἡ, όν. Ἐμπρακτος, δυνατός, εὔκολος νὰ διαλυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ, νὰ καταστρεφθῇ, ἀφανιστός, Πλάτ.

Διαλύτρωσις, εως, ἡ (λυτρόω). Ἡ ἀμοιβαία διάλυσις, ἐλευθέρωσις, ἐξαγόρασις, ἐξαγόρασμα γινόμενον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Πολυβ.

Διαλύω, Μ. ὑσω (λύω, ἀνωμ.). Δύω τὰ μέρη ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω· καταλύω, καταργῶ· χωρίζω· ὅθεν 1) συμβιβάζω, καταπαύω τὰς ἔριδας. «Ἔχθραν, πόλεμον διαλύειν», παραπλησίως ἔχθραν, τελείωσα, παύω ἕνα (πόλεμον· ἐπομένως, διαλλάττω, φιλιόνω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, «Διαλύειν τινὰ πρός τινα». Κατὰ δὲ μέσην διάθεσιν, πράγματι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένος, ὑποχρεωμένος τις, λύω, σηκόνω, καθαιρῶ, δὲν ἀφίνω πλέον νὰ ὑπάρχῃ, θέλω τέλος εἰς αὐτό, αἴτ. πράγμ., ὅθεν «Διαλύσασθαι πόλεμον», παύειν ἀναμεταξύ των, ἐμοιβαίως ἕνα πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ «Διαλύσασθαι τὰς διαβολάς (παρ' Ἰσοκρ.)». «Διαλύσασθαι πρός τινα», φιλιόνομαι ὁ ἴδιος μὲ ἄλλον τινά. «Ἐν φίλοις διαλύσασθαι περὶ τινος», ἀνακοινῶμαι μετὰ τῶν φίλων περὶ τρόπου, πῶς νὰ εἰρηνικῶς, καὶ συμβιβάζομαι, Ἰσοκρ. λέγεται δὲ καὶ, «Διαλύσασθαι ξενίαν», καταλύω, κάμνω νὰ παύσῃ φιλικὴ τις σχέσις, ἕως τότε ὑπάρχουσα. 2) «Διαλύειν στρατόν», ἢ στρατεύματα, ἀποπέμπω, θέλω ἄδειαν νὰ διαλυθῇ, σκορπισθῇ, ὑπάγῃ καθεὶς εἰς τὰ ἴδια· τὸ ἴδιον σημαίνει καὶ «Διαλύειν ξύλλογον (Θουκ.)», σκηνήν, συμπόσιον, πανήγυριν κτ.π. «Διαλύειν τὸν λόγον (Ἰσοκρ.)», διακόπτειν. — Παθητ. ξεχωρίζομαι μόνος μου, ἤτοι σκορπίζομαι καὶ ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ μίαν συνάθροισιν. τὸ δὲ «Διαλυθῆναι τὰς σπουδὰς παρὰ Θουκ. δηλοῖ, ἀθετηθῆναι, ματαιωθῆναι τὰς συνθήκας· παρὰ δὲ Ξενοφ. «Διαλυομένου πληθώπου», αὐτὶ τοῦ, τελευταίτος. 3) τρόπον τινά, σ. ε. πληρόνω τὸ χρέος μου, ὡς «Διαλύειν τὰ χρέα», ὅπερ παρὰ Δημ. «Διαλύειν τὰ χρήματα», λέγεται· καὶ ἐπὶ προτώπου (ὡς παρ' Ἰσαίῳ), «Διαλύειν τὸν ὀρφανόν», αὐτὶ, πληρόνειν· δηλοῖ δὲ καὶ, πληρόνω εἰς τινα ποσότητα τινά, αὐτὶ τιν, πρβ. τὸ Λατ. dilucre, Cic. οἱ.

1, 33. 4) ξετοστόνω τί, χαλῶ, ἐπιχαλῶ, ἀνίημι, Ἀριστ. Κίρ. 86. (υυ – –, ὁμῶς ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔστι πολλάκις τὸ υ βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθητ. κορ. οὐδέποτε μακρόν.)

Διαλφιτόω, Μ. ὥσω (ἄλφιτον). Γεμίζω τὶ ὅλου μὲ τὸ ἄλφιτον, καθαρισμένον κριθάρι, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλωβάω, καὶ μέσ. διαλωβάομαι, τὰ ἐπιτετ. λωβάω, καὶ, λωβάομαι, Πλουτ. Ζήτ. ποιητ.

Διαμαγεύω, Μ. εύσω (μαγεύω). Δι' ὅλου μαγεύω, Δευτερον. Ἔρωτ. «Διαμαγεύειν τὸ σῶμα», στολίζειν καὶ καλλωπίζειν τὸ σῶμα μὲ μαγικόν, καὶ ἀπατηλὸν στολισμόν, ὥστε βλέποντάς το τινὰς νὰ μαγεύηται.

Διαμαθύνω, τὸ ἐπιτετ. ἀμαθύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμαλάσσω, Μ. ξω, τὰ ἐπιτ. μαλάσσω. Δι' ὅλου μαλακύνω, ἁπλόνω.

Διαμαντεύομαι, Μ. εύσομαι, τὸ ἐπιτετ. μαντεύομαι, Πλατ. Νομ. Γ'. σελ. 145. καὶ Πλούτ. εἰς Καμιλ. 32.

Διαμαρτάνω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτ. ἁμαρτάνω. Κατὰ πολλά, δι' ὅλου σφάλλω, ἀποτυγχάνω, ἀποτυγχάνω· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. «Διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ» καὶ Ἰσοκρ. «Οἱ δ' εὐχονται σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας», καὶ, «Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος» (Πλούτ.), ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω· καὶ «Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, μὲ ἀπατᾷ ἡ γνώμη· ἢ καὶ ἁπλῶς, σφάλλω, πταίω, ὡς παρ' Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς γλώττης. Ζήτ. Ἁμαρτάνω.

Διαμάρτημα, ατος, τὸ, = ἁμάρτημα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 25.

Διαμαρτία, ας, ἡ, = ἁμαρτία. 2) τὸ ἀποτυγχάνειν, τὸ μὴ ἀποκτᾶν τί, ἡ ἀποτυχία, τινός, ὡς, «Διαμαρτία τῶν ἱερείων», Λουκιαν.· καὶ αὐτὸ τοῦ, πταῖσμα, πλάνη, ἀπάτη, Πλουτ. καὶ ἀποπλάνησις, ὡς, «Διαμαρτία τῆς ὁδοῦ», τὸ νὰ χάσῃ τινὰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, Πλάτ.

Διαμαρτυρέω (μαρτυρέω), καὶ κυρίως μέσως διαμαρτυρέομαι. Ἐπικαλοῦμαι Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, ἐξαίρ. διὰ μίαν ἀδικίαν συμβᾶσάν μοι, διαμαρτυρόμεθα κατά τινος ψευδοῦς κατηγορίας· βεβαιῶ διὰ μαρτύρων, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Διαμαρτύρομαι, καὶ βοῶ». Ὅθεν αἱ Μετοχ. «Ὁ διαμεμαρτυρημένος νῦν, ὁ αὐτ. καὶ τὸ διαμαρτυρηθέντως (Ἰσοκρ.), τὰ διὰ μαρτύρων ἀποδεδειγμένα. 2) ζητῶ τι παρά τινος ἐπιπόνως, ἐνθέρμως, τῷ λέγω ἢ παραγγέλλω ἐπιπόνως, τὸν ἐξορκίζω νὰ πάρῃ ἢ ν' ἀφήσῃ τί. Ἐνεργ. δηλοῖ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς νομους, μεταχειρίζομαι τὴν διαμαρτυρίαν (τῆς β'. σημασίας), παρρησιάζων ἐνώπιον κριτηρίων μάρτυρας διὰ νὰ κάμω ἀντιλογίαν καὶ ἐξαίρεσιν (παραγραφήν) ἐναντίον ἐγχειρισθείσης κατηγορίας τινός· ὅθεν

Διαμαρτυρία, ας, ἡ. Τὸ ἐπισκαλεῖσθαι, προσκαλεῖν καὶ φωνάζειν μάρτυρας, ἐξαίρ. ἕνεκεν ἀδικίας, Δημοσθ. 2) εἶδος ἐξαιρέσεως παρὰ τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ κριτηρίοις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπασχίζε τινάς, φέρων μάρτυρας, ν' ἀποφύγῃ τὴν κατηγορίαν, Λρποκρ.

Διαμαρτύρομαι, = διαμαρτυρέω, Ἀποσ. Μέσ. Κράζω, φωνάζω τὸν Θεόν, ἢ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, διαφεντευόμενος διά μίαν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοί κάμουν μὲ μίαν ψευδῆ κρίσιν, Δημοσθ. Φιλ. Β'. «Προύλεγον καὶ διεμαρτυρόμην». 2) ζητῶ θερμῶς τί ἀπό τινος, ἢ θερμῶς λέγω τι πρός τινα, ἢ παρακαλῶ θερμῶς. Ἴδε διαμαρτυρέω.

Διαμασάομαι, καὶ διαμασσάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (μασάομαι). Καταμασῶ, συντρίβωτε μασσώντας, μασῶ καλῶ, παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. Α'. Προοίμ. «Ἐτώθαζε τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασώμενος»· ἀλλαχοῦ δὲ, τῷ ἁπλῷ μασώμενος, χρῆται· καὶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 6. «Τὰ ξύλα διαμασώνται, τὰ ζῷα ἀηδ. τρώγουσι, μασῶσι τὰ ξύλα, ὅθεν

Διαμάσημα, καὶ διαμάσσημα, τος, τό. Τὸ νὰ μασᾷς καλά, νὰ συντρίβῃς μασσώντας τὸ μασητέον. 2) παρὰ Διοσκορ. Α'. 125. ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον μασσώντας, μεταχειρίζεται τινάς.

Διαμάσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μασᾷ τινάς δι' ὅλου, καλά.

Διαμασητός, καὶ διαμασσητός, ἡ, όν. Χρησιμεύων εἰς διαμάσημα, ἢ δι' ὅλου, καλὰ μασσημένος, Ἱπποκρ.

Διαμάσσω, καὶ Ἀττ. – άττω, Μ. ξω (μάσσω). Δι' ὅλου ζυμόνω, καταζυμόνω, Ἀριστ. Ὄρν. 466. Ζήτ. Μάσσω.

Διαμαστιγόω (μαστιγόω). Καταδέρνω, δέρνω καλά, Πλάτ. ὅθεν

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ. Φραγγέλλωσις, δάρσιμον, Πλουτ. Ἀποφθ. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἀπὸ τοῦ μαστιγοῦν ἐν ταύτῃ ἐπὶ τῷ βωμῷ παῖδας. Ζήτει Ἰωάν. Πατρ. Ἀρχαιολ. Ἑλλ.

Διαμαστροπεύω, Μ. εύσω. Μαστροπεύω, κάμνω μαστροπίαν (πεζεβεγλίκ Τουρ.)· καὶ μεταφ. Πλούτ. Καίτ. 14. «Τὴν ἡγεμονίαν γάμοις διαμαστροπεύειν», δηλ. τοῦ γάμου μαστροπεύειν (ὁ ἐστι προξενεῖν, προμνεύειν, παρασκευάζειν, καθὼς ἡ μαστροπὸς) τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἕνα ἄλλον.

Διαμασχαλίζω, Μ. ίσω (μασχαλίζω). Φορτόνω ὑποκάτω τῆς μασχάλης, Ἀθην. Β'. σελ. 57. «Διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσι καὶ φύσαις καὶ βαφαῖσιν». «Διαμασχαλίζω ἐμαυτόν, φέρω τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου. Παθ. φορτόνομαι μέ τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου, τινί.

Διαμάχη, ης, ἡ. Ἀμοιβαία ἔρις, φιλονεικία, ἀγών, ἢ ἔρις μετά τινος, ἢ μεταξύ τινων, ἢ ἀπὸ ἀλλήλους, Πλάτ. Νομ. Ζ.

*Διαμαχίζομαι, Μ. ἴσομαι, = διαμάχομαι.

Διαμάχομαι, Μ. έσομαι, καὶ – οῦμαι, ποιητ. δὲ καὶ μαχήσομαι (μάχομαι, ἀνωμ.). Μάχομαι, φιλονεικῶ, κάμνω καυγᾶς μέ τινα, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίστημαι, ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, τινί ἢ πρός τινα (ὡς, διαμάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ὑπὲρ γῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς, Πλατ.), ἢ καὶ μὲ ἐπιφερ. μη, ἢ, τῷ μὴ καὶ ἀπαρεμφ., ἑκάστοτε δέ, ἐπιφερομένης ἀρνήσεως, ὡς Εὐριπ. «Διαμάχομαι τῷ μὴ θανεῖν» καὶ Πλάτ. Πολ. Β'. ἴδε καὶ Βοὔτμ. εἰς Heind. Θεαιτ. σ. 537. 2) μάχομαι ἕως τέλους, χρῶ κρίσιμον μάχην, μάχην διακριτικὴν τοῦ πράγματος, αὐτ., Ἀριστ. Ἱππ. 359.

Διαμάω, Μ. ησω (ἀμάω). Δι' ὅλου θερίζω, διαθερίζω· διατέμνω, διακόπτω, σπαράσσω, ξεσχίζω, ἐκβύω, Ἰλιάδ. Γ, 359. «...σπείρων σε χιτῶνα ἔγχεσι», διέτρεμε τὸν σῶμά σου, καὶ Η, 253. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ θερίζοντος, 2) μετὸς, ξεσκαλίζω, ἀνακατόνω καὶ σκορπίζω ὡς ἄμμον καὶ πέτρας, Θουκυδ. Δ', 26. «Διαμᾶσθαι τὸν χάλικα», ἀντὶ τοῦ σκαλεύειν, σκαλίζειν τὰς πετρίδας εἰς τὰ παρακάλασσα· καὶ παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 707. «Ἄκρωτ. ἀκτὰν λοισθε διαμῶσαι χθόνα» καὶ παρ' Ἰωσηπ. Ἰουδ. Γ. 1. «Διαμωμένους τὴν ψάμμον»· παρ' αὐτῷ ἐν Βιβ. Β'. 24. «Διαμᾶσθαι», ἀναγν. ἀντὶ τοῦ ἐξαντλεῖν, ἀντλεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδόσ. ὀρθότερον «Διαπεμμένους», ἐκ τοῦ, ἀνιμάομαι, ἀναγινώσκ. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. Γ', 55.

Διαμεθίημι (μεθίημι). Ἀφήνω, ἀπολύω τι ὅπερ ἔκρατον, π. χ. τὸ ἄμμος νὰ τρέξῃ, Εὐρίπ. (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε τὸ ἀπλοῦν)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαμείβω, Μ. ψω (ἀμείβω), ὡσαύτως καὶ μέσ. διαμείβομαι. Ἀλλάζω, ἀνταλλάζω, κάμνω ἀλλαξιάν, θέλω ἕνα τι καὶ πέρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι. «Πάντα διαμείψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν» καὶ, «Οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σκιρτίταις τὴν τάξιν». Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. «Διαμείβασθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς», θέλ. τὸν πλοῦτον μὲ τὴν ἀρετήν. Παρ' Αἰσχύλ. Θῆβ. 387. «Διαμείβειν ὀδόν», ἀναύειν, τρέχειν, περᾶν μίαν στράταν, ἀφήνειν αὐτὴν ὀπίσω. Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Προμηθ. 28ῦ. Μέσως δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι, ὡς παρὰ Διον. Ἁλ. Ζ. 20. «Τὰς ἀγορὰς διαμείβεσθαι», πραγματεύεσθαι μὲ γενήματα. 2) ἀναμείβω, ἀντιπληρόνω, ἀνταποδίδω, Δίων Κάσ. Νδ', 6.

Διαμειδιάω, ῶ. Μ. ά'σω (μειδιάω). Χαμογελῶ εἴτινα, εἰς τὸ πρόσωπον τινός, Δίων Κάσ. Νδ', 6.

Διάμειπτος, ου, ὁ, ἡ (διαμείβω). Ἀμοιβαῖος· διαπέραστος, ἀσύστατος. «Διάμειπτον νόημα, περὶ τῆς Σκιφοῦς», Ἀπολλ. Δύσκολ. σελ. 330.

Διαμεριμνεύομαι, καὶ διαμεριμνακτεύομαι, Μ. ούμαι. Ἀποθ. Μέσ. (μεριμνεύομαι). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πρὸς ἄλλους, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς τὰ μειράκια, ἤτοι παιδιαρίσια, ἐπιρρήματα, προπετῶς, ἢ φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους ὡς τὰ μειράκια, ἢ διὰ παιδιαρίσια πράγματα, μετὰ σοτ. προσ., Πλουτ. εἰς Κικ. «Ὥστε» Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένῃ σοφισταῖς διαμεριμνεύουσιν».

Διάμειψις, εως, ἡ (διαμείβω). Ἀλλαξιά, ἀλλαγή· συναλλαγή, μεταλλαγή, τὸ δίδειν ἕν τι καὶ πέρνειν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι (τράμπα, ἀϊτ. Τουρκ.).

Διαμελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τί δ' ὅλου μελανόν, μαῦρον. 2) ἀμεταβ., εἶμαι δ' ὅλου μελανός, μαῦρος, Πλούταρχος.

Διαμελεϊστί, ἐπίρ. (μελεϊστί). Κατὰ μέλος, δηλ. ἀπὸ μέλος μέλος, κομμάτια κομμάτια, κατὰ μέρος, καθ' ἕκαστον, διηρημένως, Ὀδ. Ι. 291. καὶ Ξ, 338. «Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμών, ἐκ τοῦ διαμελίζω, ἀντὶ διαμελίζων, ὅπερ τινὲς ἐπιδιορθοῦντες, «Διὰ μελεϊστὶ ταμὼν τμήσας, ἀντὶ «Δικτάμνων μελεϊστὶ», διαγινώσκουσιν, ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 409. «Μελεϊστὶ ταμόντα».

Διαμελετάω, Μ. ήσω (μελετάω), τὸ ἐπιτ. μελετῶ. Δί' ὅλου, ἐπιμελῶς ἢ ἐκ θεμελίων ἐτοιμάζω τι καὶ μετέρχομαι, καταγίνομαι ἐπίτηδες, Πλάτ. Νομ.

Διαμελίζω, Μ. ίσω (μελίζω). Κατακόπτω καὶ διαχωρίζω τὰ μέλη, κατακομματιάζω, Διόδ. Σικ. ὁμως 2) μέτως διαμελίζομαι, φιλονεικῶ, συναριζομαι εἰς τὸ ψάλλειν, Πλούταρ. Σ'. σελ. 174. ὅθεν

Διαμελισμός, οῦ, ὁ. Ὁ χωρισμός, τὸ κόψιμον τῶν μελῶν εἰς κομμάτια, κατακομματιασμός, Πλούταρχ.

Διαμέλλησις, εως, ἡ (διαμέλλω). Ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ κάμνειν τινὰς νὰ περιμένουν ὁ καιρὸς, χασνημερία, Θουκυδ. Ε'.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ. Ὁποιος ἀργοπορεῖ, καὶ σπάνιται τρόπον τινὰ ἀμφίβολος διὰ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὁποιος προσπαθεῖ νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ ἀργοπορῇ, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν καιρὸν, ὥστε νὰ γίνεται ἀργοπορία, καὶ ὁποιος ἀργοπορεῖ εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν, ἐκτὸν

Διαμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, ἀνώμ.). Κατὰ πολλὰ μέλλω, πάντοτε μόνο θέλω νὰ κάμω τι, ἤ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ κάμω· εἶναι βραδύνω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, χρειοτριβῶ, Γρηγ. Ναζ.

Διαμέμφομαι, τὸ ἐπιτ. μέμφομαι. Κατὰ πολλὰ μέμφομαι, κατηγορῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ.

Διαμένω, Μ. ενῶ, Παραχ. μεμένηκα (μένω, ἀνώμ.). Διὰ πάντα καὶ κατὰ συνέχειαν μένω, διαρκῶ, βαστῶ, εἶμαι παντοτεινός, ἐξακολουθῶ, διατρίβω, Ξενοφ. Παιδ. Η. «Τὸ μονοστιεῖν ἔτι διαμένειν» καὶ Πλάτ. «Διέμενεν εἰς ἡμᾶς». «Διαμένω ἕν τινι», ἐπιμένω στερεᾶ, ἢ πιστὰ εἰς τίποτε. 2) μένω πάντοτε, ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ, ἔχω διάρκειαν, εἶμαι στερεός, ἔχειν στερεότητα, στερέωσιν.

Διαμερίζω, Μ. ίσω (μερίζω). Κόπτω εἰς διάφορα κομμάτια, μερίδια καὶ διαμοιράζω, Εὐαγγ. Μέσως, διαμερίζομαι, κόπτομαι εἰς διάφορα κομμάτια, διαμοιράζομαι. ὅθεν

Διαμερισμός, οῦ, ὁ. Ξεχωρισμός, τὸ εἰς κομμάτια καὶ μερίδια χώρισμα· διαμοιρασμός, Λουκ. 12.

Διάμεσος, ου, ὁ, ἡ (μέσος). Ὁποιος εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἄλλους, ὁ μεσαῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Διάμεστος, ου, ὁ, ἡ (μεστός). Κατὰ πολλά, δί ὅλου, πάντη γεμάτος, Ἀθην. σ. 45.

Διαμεστόω, ῶ. Καταπολλὰ μεστόω, δί ὅλου γεμίζω τι, Ἀριστ. Προβλ.

Διαμετρέω (μετρέω). Μετρῶ δί ὅλου, μετρῶ σήλ. ἀερίβως, Ἰλ. Γ, 315. «Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον» ὅθεν μετρῶ καὶ μοιράζω κατὰ τὸ μέτρον, πιελῶ μὲ τὸ διορισμένον μέτρον, Δημοσθ. σελ. 918. «Διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς τὸν μέδιμνον» ὅθεν μέτιος, διαμετροῦμαι, ἀγοράζω τι κατὰ τὸ μέτρον, μετρῶ τι διὰ νὰ τὸ ἀγοράσω· ἀφίνω, κάμνω νὰ μοὶ δώσωσι τὸ διορισμένον μέτρον, τὸ διορισθέν μοι δέχομαι, πέρνω, ὡς ὁ αὐτ. «Οἱ μὲν διεμετροῦντο τὰ ἄλφιτα ἐν τῇ Ὀδείῳ», ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐπῆρεε τὸ, διελαμβάνομεν· ἔτι δέ, κατὰ τὸ μέτρον, ἀφ' οὗ μετρηθῇ τι ἀκριβῶς, μοιράζεσθαι ἀναμεταξύ των, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. ϛ'. 41. «Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι», νὰ μετρήσουν μόνον τὰς τροφὰς, καὶ νὰ τὰς πάρουν, ἤτοι νὰ τὰς διαμοιρασθῶσι μὲ τὸ μέτρον, ἐπειδὴ λέγει ἀκριβῶς, «Δώσει τὰ ἐπιτήδεια». Ζήτ. Διέμετρος. Ἀριθ. 2. 2) οὐδετ. μετὰ ὀστ. (ἐκ τοῦ διάμετρος) σημαίνει τὸ ἐξίσου ἀπεναντίας, πάντῃ ἐναντίον εἶναι, καθὼς καὶ τὸ «Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι», Σέξτ. Ἐμπ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, διαμετρεῖσθαι τὸν ἥλιον, παρὰ Ἡλιοδ. Α'. β. 5. ὅθεν

Διαμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τόσου τινὸς γεωμετρικῶς, μέτρησις τινὸς πράγματος μὲ τὸ μέτρον. 2) ἀντίθεσις, ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ.

Διαμετρητός, ή, όν. Μετρημένος μὲ τὸ μέτρον, Ἰλ. Γ, 344. «Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ».

Διάμετρος, ου, ἡ (μέτρον, διά). Λέγεται μία εὐθεῖα (ἴσια) γραμμὴ, ἥτις τραβιγμένη διὰ τοῦ κέντρου, χωρίζει ἕνα κύκλον εἰς δύο ἴσα τμήματα, καθὼς ὁ Ἄξων χωρίζει μίαν σφαῖραν, Εὐκλείδ. ὅθεν «Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι», τὰ στερεὰ εἶναι ἴσια ἴσια ἀντικρύ, τὸ ἀντικρὺ κατ' εὐθεῖαν κείτεσθαι· καὶ τὸ εἶναι ὅλως τὸ ἐναντίον, μετάφ. 2) τὸ διορισθέντινι νὰ ὁδηγῇ, μισθός καὶ τροφὴ τοῦ στρατιώτου, dimensum, Πλουτ. εἰς Δημ. 40. «Διάμετρον ὀφείλειν τοῖς ἀποθηκοφύλαξιν», σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκοις Τσὶνι λεγόμενον, ἤτοι πληρωμὴ καὶ τὸ φαγητὸν τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο δ' Ἁρποκρατ. «Διάμετρον, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος», ὁ δὲ Ἡσύχ. «Διάμετρον, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν ἑρμην. 3) διάμετρος, καὶ διάμετρον, τό, ἡ προσθήκη, ὅταν ὁ τι δίδεται πεφραγμένο ἀπὸ τὰ μέτρον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Θεοδοσ. Κώδ. 4)ὄργανον Γεωμετρικὸν, μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦσι μίαν διάμετρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801. 5) τὸ ἐσταύρωμα, Εὐνάπ. «Ὡς κατά τινας διάμετρους κερκίδος κεχιώσθαι τὴν γλῶτταν παῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀλείσων», ἔνθα φαίνεται ἀριθμητικῶς, ὅτι σημαίνει τὸ σταύρωμα τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων ζώων ἐν τῷ περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ πορ. Ζ. Λ', καὶ ΙΔ', κινεῖσθαι κατὰ διάμετρον, ἐπειδὴ τὰ τετράποδα ζῶα, ὅταν περιπατῶσι, πρῶτον κινοῦσι τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸ πόδάρι, καὶ ἀφ' οὗ πατήσουν μὲ αὐτὸ, ἔπειτα κινοῦσι καὶ τὸ ὀπισθινὸ ἀριστερὸν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸ, καὶ ἔπειτα τὸ ὀπισθινὸν δεξιόν, σχηματίζοντα ἐν Χ, καὶ τοῦτο μάλιστα θεωρεῖται εἰς τοὺς βόας, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο καὶ Ἑλληνικὸς ἐπονομάζει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ζ, 424, καὶ ἡ τοιαύτη κίνησις λέγεται, «Κατὰ διάμετρον.» Κατὰ τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ τὸ τοῦ Πλάμ. Πολ. Θ. «Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μοὶ ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν; ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος, ἡ δυνάμει ὑπουσα.

Διαμεύστης, ου, ὁ. Μασκαρᾶς, ἀπατεών, ὁποιος κάμνει κάτι παιγνίδια καὶ φαίνεται ὡς μαγεῖα· καὶ γοητεύει διὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι (Καραγκιοῦς Τουρκ.), le joueur de gobelets, le hateleur, Γαλλ. Taschenspieler, Γερμ. ἐκ τοῦ

*Διαμεύω (ἀμεύω), ποιητ. ἀντὶ διαμείβω.

Διαμήθομαι, = μήσομαι, ἐπ., Ἡρόδ. καὶ Ὁμ. Βιοτ. ζ, 12. Ἄμφ.

Διαμηκίζω, καὶ διαμηκίζομαι (μῆκος), οὐδετ. = διαμετρῶ (σημ. β'.), Προκλ. Παράφρ. Πτολ. Τετράβ.

Διαμηρίζω, Μ. ίσω (μηρός), Ἀνοίγω τοὺς μηροὺς, τὰ σκέλη, ξεχωρίζω τὸ ἓν μέλος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, ἢ διαττυρόνω αὐτὰ ἀναμεταξύ των, ὅθεν «Διαμ. γοναῖκα», συνουσιάζομαι· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων καὶ θηλειῶν ἔλεγον μετὰ Αἰτιατ., παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 669. 1246. «Ἐγὼ διαμηρίζομ' ἂν αὐτὴν ἡδέως». ὅθεν

Διαμηρισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀνοιξις, διαττυρωσις τῶν μηρῶν· καὶ ἡ συνουσία. Ζήτ. παρὰ Πλουτ. Προβ. Συμπ. Γ, 6.

Διαμηρύω (μηρύω). Ξετσιλίτσω καὶ κουβαρίζω εἰς ἄλλο τι· ἐν τοῖς Παλαιοῖς Μαθημ. σ. 260. καὶ διαμηρίζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Γ. 243. καὶ Μ. Θ', 190. «Διαμηρύω χαλάσματα διαμεμηρυμένων, λυμένος καὶ ξεδεμένος ἀπὸς ἀπὸ σχοινιά, τὰς ὁποίας καμώνουσι κουβάρι, τὰς βάνω καὶ στουπόνω μερικὰς σχισμάδας, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Διαμηχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι, τὸ ἐπιτ. μηχανῶμαι, Ἀποθ. μέσ. Δί' ὅλου, πάντοτε, ἀκαταπαύστως μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐπιτηδεύω τί, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ.

Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, καὶ διαμίττω (μίγνυμι, ἀνώμ.) Σμίγω, ἀνακατόνω ἕνα τι μὲ ἄλλο ὁπως καὶ ἂν ἦναι, Ἀθην. σελ. 642. καὶ

Διαμιγνύω, τὸ αὐτό, Πλουτ.

Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μικρολογέομαι). Προφυλάττω τοὺς λόγους μου, εἶμαι ἀκριβὴς ὑπέρ., δὲν τοὺς λέγω ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε εἰς καιρὸν, ἔχω τὰ λόγιά μου ἀκριβᾶ, ὁμιλῶ ἢ πολιτεύομαι μὲ ὀλίγα λόγια, Πλουτ. εἰς Σόλ. 30. καὶ ἐξαίρ. εἶμαι πολλὰ ψιλάργυρος, ηλίσχρος, ἢ σμικροπρεπής.

Διαμιλλάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ συνήθως παθητ. ἀορ. (ἀμιλλάομαι). Φιλονεικῶ, ἢ συναριζομαι μετά τινος, μετὰ δοτικ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, ὅπ. τὸ ποίων συναριζεται τις, ὡς, «Λεωτέρας ὁδοῦ (Πλατ. Νομ. 8, τελ. 833. Β.)» καὶ Πλούταρχ δὶς Θεμιστοκ. «Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ εὐτέλειαν.

*Διαμιμνήσκω, Μ. διαμνήσω (μιμνήσκω, ἀνώμ.), = τῷ ἐπιτετ. μιμνήσκω. Πεθ. παρακ. διαμεμνημαι, ἔχω στερεὰ εἰς ἐνθύμησιν, ἐνθυμοῦμαι βέβαια.

Διαμιμορίζομαι, Μ. ίσομαι (μοιρίζω). Ψάλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λω, ἡ τραχυνοῦῶ μὲ κλαυθμηράν, παραπονετικὴν φωνήν.

*Διαμινύρομαι, = διαμυρίζομαι, Ἀριστ. Θεσμ. 100. (ῡ)

Διαμείσγω, ἕτερος σχηματισμ. τοῦ διαμίγνυμι. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμεσέω (μισέω). Ἐκ βαθους, κατὰ πολλὰ μισῶ. Παθητ. διαμισέομαι, κατὰ πολλὰ μισοῦμαι, Πλούτ. εἰς Θεμιστοκ. «Νῆσοι ὑπὸ τῶν οἰκητόρων διαμεμισημέναι».

Διαμιστύλλω, Μ. λῶ (μιστύλλω). Κατακόπτω, καταμερίζω, κομματιάζω, Ἡρόδ. Α'. 132. «Διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἰρήϊον». Ζήτ. Μιστύλλω.

Διάμιτρος, ὁ, ἡ. Περιεστεμμένος, φορῶν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ περὶ τὸ σῶμα. «Διάμιτρος ἑταίρα», Πολυδ.

Δίαμμος, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου ἄμμος, κατὰ πολλὰ ἀμμώδης, Στράβ. Α'. σελ. 91.

Διαμνάομαι, ῶμαι, ὅθεν παρκ. διαμέμνημαι. Ἔχω ἔτι ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διαμνημονεύω, Μ. εὐσω (μνημονεύω), τί, τινά, ἢ περί τινος. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου τί, ξαναενθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, διαφέρω περί τινος, κάμνω ἀναμνησιν, ὡς, Λουκ. «Λέγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν». «Ἐκεῖ' ὅσων ἔχω διαμνημονεύειν», ὅσον ἐμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον ἐνθυμοῦμαι, Ξενοφ. «Τούτων δὴ γράφω ὅσων περ ἂν διαμνημονεύω». 2) ἐνθυμίζω τινά τι, τοῦτο, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 976. C. «Διαμνημονεύομαι, ἀναφέρουσιν, ἐνθυμοῦσαι περὶ ἐμοῦ» καὶ μετὰ μετοχ. ἢ ἀπαρ. ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 2. «Φύσιν τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται, φυλάττεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, εἶναι εἰς τὴν μνήμην, ὅτι εἶχε καὶ ἀπρεπῶς. ἀντὶ τοῦ, ᾄδεται, λέγεται, ἢ διὰ μνήμης ᾄγεται.

Διαμοιράομαι, Ἀποδ. Μέσ. (μοιράω). Μοιράζωτι μὲ ἕναν· διανέμω, διαμοιράζω, διαιρῶ εἰς μερίδια, Ὀδ. Ξ, 434. «Ἔπταχα πάντα διεμοιράτο δαιζομένη, κόπτωντάτα ὅλα εἰς ἑπτά, ἔκαμνεν ἴσα μερίδια (ὅστε τὰ μὲν ἓξ ἦσαι διὰ τοὺς ἓξ ψίλους, τὸ δὲ ἕβδομον ἦτον ἀριερωμένον τοῖς θεοῖς). Παρὰ τοῖς ὕστερον ἅπαντᾶ καὶ τὸ ἐνεργ. διαμοιράω, διαιρῶ, κατακόπτω, μὲ τὸ ξίφος, Εὐρ. Ἑκ. 1063. ὅθεν

*Διαμοιρηδά, Ἐπίρρ. (διαμοιράω). Μεμερισμένως, κατὰ μοιρασμένον τρόπον, διῃρημένως, κατὰ μέρος, ἀπὸ μέρος μέρος, κατὰ μέρη, Ἀπολ. Ῥ. 1029. «Τότε μέσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξαι».

Διαμοιρία, ἴας, ἡ. Διαμοίρασις, διανομή, μοιρασμός, Πολ.

*Διαμοιρίζω, Μ. ἴσω. Διαμοιράζω, ὅθεν

Διαμοιριστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος διαμοιράζει, Πολυδ.

Διαμολέω, εἶν (μολέω). Ἀναχωρῶ, ἐπομαι μούνομαι, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1051.

Διαμολύνω, τὸ ἐπιτ. μολύνω. Κατὰ πολλὰ λερώνω, μαγαρίζω, μουντζουρώνω, Πλούτ. Η'. σ. 9.

Διαμονή, ῆς, ἡ (διαμένω). Τὸ μένειν διὰ πάντα, διάρκεια, ἐπιμονή, καρτερία, εὐστάθεια, Διόδ. Σικελ.

Διαμονομαχέω. Μάχομαι, φιλονεικῶ μετά τινος εἰς τὴν μονομαχίαν, πτῶσ, ἡ, «πρός τινα», Πλούτ.

*Διάμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Σχηματισμένος, κεκαμωμένος εἰς μορφήν τινα, Ἐμπεδ.

Διαμορφοσκοπέομαι. Φιλονεικῶ, ἐμβαίνω εἰς φιλονεικίαν μετά τινος περὶ ὡραιότητος, μορφῆς, ἢ περὶ κάλλους, τινί, (ὡς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. Δ'. 20. «Περὶ κάλλους ὁτιοῦνἐστιν εἰς ἐμὲ) Ἀθην. 5, σελ. 188.

Διαμορφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω, μορφόνω, ἐκτυπόω, διόω ἐντελῆ μορφήν, ἢ σχῆμα εἴς τι, τελειοποιῶ. Πλούτ.

Διαμόρφωσις, εως, ἡ. Ὁ εἰς ἐντέλειαν σχηματισμός, ἡ μόρφωσις, ἐκτύπωσις τινὸς πράγματος, Δημήτρ. Φάλαρ. 199. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 72.

Διαμοτάω, ῶ, Μ. ώσω (μοτός). Γεμίζω μίαν πληγὴν μὲ τὸν μοτὸν (ἑαυτόν), διὰ νὰ στέκεται ἀνοικτή, Παῦλ. Αἰγ. Ὀριβασ. cocchii σ. 89. 21. καὶ 90.

Διαμοχλίζω, Μ. ίσω (μοχλός). Κινῶτι, ἐπισπῶτι διὰ τοῦ μοχλοῦ· καὶ γενικῶς, σπάζω τι, τσακίζω, καθαιρῶ μὲ βίαν.

Διαμπάξ, Ἐπίρρ. Καθόλου, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, τελείως, ὁλοτελῶς, πέρα περοῦ, Δοικ. «Διελαύνεται διαμπάξ». Λατ penitus.

Διαμπερέω, καὶ διαμπέρω, ποιητ. ἀντὶ, διαπερῶ (πείρω). Σουβλίζω, κατατρυπῶτε δι' ὅλου, πέρα πέρα, Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 672.

Διαμπερές, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, πέρα καὶ πέρα· τίθεται δὲ κυρίως μὲν τοπικῶς, καὶ συντάσσεται καὶ γεν. (Ἰλ. Τ, 362), τροπικῶς δὲ καὶ χρονικῶς, ἀντὶ ἐπὶ παντός, ἀδιακόπως, παντοτεινά· καὶ τούτων παραδείγματα ἀπαντῶσι πάμπολλα παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Ε, 284. 658. Η, 171. Κ, 89. 325. 351. Δ, 377. Μ, 398. 429. Ν, 547. Π, 640. Χ, 264. Ὀδυσ. Ε, 256. 480. Κ, 88. Δ, 558. Ψ, 47. κτλ. εὑρηται δὲ καὶ κατὰ πλεοναστμόν, ὡς, διαμπερές αἰεί, ἤματα πάντα διαμπερές, Ἰλ. Ο, 70. Π, 499. Λογογραφικῶς λέγεται καὶ διαμπερέως, τὸ δὲ ἐπίθ. διαμπερὴς παρ' Ἵππ. Τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀμπερὲς ἀπαντᾶ μόνον ἐν τῇ τμήσει, διὰ δ' ἀμπερές, Ἰλ. Δ, 377. Ρ, 309. Τὸ, διαμπερὲς τίθεται καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου τινὸς πράγματος, ὅταν δὲν λείπῃ μέρος τι, ἤγουν τί ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο, ὡς Ἰλ. Β, 42. «Βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμους, ἤτοι τὸ ἔκβαλεν ὁλόκληρον. (πιθανῶς παρὰ τὸ διαπεραῶ, παρεμβολῇ τοῦ μ, συγγεν. τῷ διαπρύσιος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, διαμπάξ.)

*Διαμπερής, ὁ, ἡ. ἕδε διαμπερές.

*Διαμυελαίος, α, ον (μυόκλεος). Δι' ὅλου βρέχων, διαβρέχων, ὡς ὄκρυα, Αἰσχ.

Διαμῡδάω (μυδάω). Ἀπὸ ὑγρασίας μαλακύνομαι, γίνομαι δι' ὅλου μαλακός, ἀναλύομαι, σαπίζω, σήπομαι, συμπίπτω, διαχεῖσθαι.

Διαμυθέομαι, Ἀποδ. Μέτ. (μυθέομαι). Φιλονεικῶ μετ' τινα, κάμνω κυγχάν, τινί. 2) καταπείθω μὲ λόγους, καταπείθω πλανῶ, ὅθεν

Διαμῡθησις, εως, ἡ. Ἡ καταπείσις, πλάνη, διὰ λόγων ἀπάτη.

Διαμυθολογέομαι, οῦμαι, Ἀποδ. Μέτ. (μυθολογέομαι). Φλυαρῶ, ἢ ὁμιλῶ μετά τινος πρός διατριβὴν τοῦ καιροῦ, τί· Πλάτ. «Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους». 2) ὁμιλῶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους περί μιᾶς ὑποθέσεως, τελειόνω δι' ὅλου τὴν ὁμιλίαν, ὡς, «Διαμυθολογῆσαι τὸν λόγον, τὰ ἄλλα», Πλάτ. Νομ. Α'. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 895. (Τὸ ἐνεργ. ἔστι σπάνιον.)

Διαμυθολογικός, ἡ, όν, καὶ -κῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ μυθολογικὸν τρόπον, Ἀμφίβ.

*Διαμυκτηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ ἐπιτ. μυκτηρίζω, Διογ. Λ. 9, 113.

Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιγελῶ, περιπαίζω μὲ στραβὰ χείλη, ἢ στρεβλώνοντας τὸ στόμα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1315.

Διαμυττίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ διαμιστύλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμφίδιος, ου, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος· διαφορετικός, ἀλλοιότικος, Αἰσχύλ. Προμ. 556., ἐνθα ἄλλοι διά τοῦ «Δισσόν» ἑρμηνεύουσι, καὶ ἄλλοι «Διαμφάδιον», ἀναγινώσκουσιν· ἐκ τοῦ

Διαμφίς, Ἐπίρρ. (διά, ἀμφί). Ξεχωρισμένως, κατ' ἰδίαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Διον. Περιηγ.

Διαμφισβητέω (ἀμφισβητέω). Μαλώνω, φιλονεικῶ μετά τινος, ἢ ἀμοιβαίως ἀμφιβάλλω, Δημοσθ. «Πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖ περὶ τῆς ἡγεμονίας». ὅθεν

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ. Φιλονεικία μετά τινος, ἢ μεταξὺ πολλῶν· ἀβεβαιότης, ἀμοιβαία ἀμφιβολία, Πλούτ. Ἀρατ. 13.

Διαμφοδέω, ῶ. Εἰς τὸ σταυροδρόμι (ἀμφοδον) χωρίζομαι, ἢ πλανῶμαι, χάνομαι, Εὐστάθ. «Διαμφοδήσαι, τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφόδου, παραστρέψαι ὁδηλ. Ἀντὶ τούτου παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Θ', 31. τὸ "Ἀμφισοκεῖν, ἐσφαλμ. κεῖται.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ· ὅθεν

Διαμώκησις, εως, ἡ. Περίπαιξις, περιγέλασις, Ἀθήναιος.

Διαναβάλλω, καὶ διαναβάλλομαι (ἀναβάλλω, ἀμλ.). Πάντοτε πάλιν ἀναβάλλω· ἐγείρει, ξαναβάλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαναγιγνώσκω, Μ. διαναγνώσομαι (ἀναγιγνώσκω, ἀμλ.). Δι' ὅλου ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ὅλον.

Διαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Δι' ὅλων ἀναγκάζω. βιάζω μὲ βίαν νὰ ἔμβῃ· μὲ βίαν βάλλω «ψίλια τὰ κέφαλα εἰς τὸν τόπον των, ξαναρδρώ· καὶ παρ' Ἵππ. «Διαναγκάζω τοὺς πόρους, ἀνοίγω τοὺς πόρους μὲ βίαν μεγάλην. Ζήτ. Καταναγκάζω.

Διαναγκασμός, οῦ, ὁ. Βία, τὸ βιάζειν τι ἔμβῃ, καὶ τὸ μὲ βίαν δέσιμον ἑνὸς στραμπουλισμένου μέλους τοῦ σώματος εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, ὅτι δὲ 2) τὸ πρὸς τοῦτο ὄργανον, Ἱπποκρ.

Διανακαθίζω, Μ. ίσω, = ἀνακαθίζω, ἀμλ., Ἱπποκρ. Ζήτ. τοῦτο.

Διανακλάω, Μ. άσω (ἀνακλάω, ἀμλ). Θρύπτω διά μέσου καὶ ὀπίσω λυγίζω. 2) διά μέσου ὅλου σώματος ῥίπτω ὀπίσω, ἀντανακλῶ διά μέσου, καθὼς τὸ φῶς, ὅταν κτυπᾷ εἰς ἕνα σῶμα διαλαμπερόν, καὶ ἐπιστρέφει τὰς ἀκτῖνας του, refracter, Γαλλ. ὅθεν, ἡ διανάκλασις, refraction.

*Διανάπαυμα, τό. Ἡ μεταξὺ ἡσυχία, ἀναπαυσις· ξεκούρασμα.

Διανάπαυσις, εως, ἡ. Τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύεσθαι, Ἀριστοτ. Πνευμ. Η'.

Διαναπαύω, Μ. αύσω (ἀναπαύω). Ἀφήνω νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡτυχάσῃ τινὰς μεταξὺ τῶν κόπων· διαιρῶτω. Πλούτ. «Διαναπαῦσαι τὸν στρατόν», καὶ Πλατ. Συμπ. σ. 191. C. παρὰ δὲ Διον. περὶ Συνθ. 12. «Διαναπαύειν τὴν ταυτότητα», διακόπτειν τὸ ἀναλλοίωτον τῆς ἀπλότητος, ὅπερ ἐν Χειρογρ. «Διαπαύειν» ἀναγινώσκεται, καθὼς καὶ παρ' Αἰλιαν Ποικ. Ἱστ. ΙΒ'. 15. — Μέσως, ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, Πλατ. Νομ. Δ'. σ. 625. B.

*Διαναπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Συνεχίζομαι ποίος νὰ πρωτοκαβαλικεύσῃ, Ξεν. Κ. Π. Δ, 4, 4. Poppo. πρβ. Wytt. ecl. histt. p. 378.

*Διανάρκαω, Μ. ήσω (νάρκαω). Ἀδιακόπως εἶμαι νάρκωσης, ἀπίνητος· κοιμῶμαι ὅλον τὸν χειμῶνα, ἐπὶ ζώων τινῶν.

Διανάσσω, Μ. ξω (νάσσω, ἀμλ.). Στερεόνω, γεμίζω κάποιας κενότητας· ἐπὶ πλοίου, καλαφατίζω, Στράβ. Δ, σελ. 298. «Τὰ ἀραιώματα βρύοις διανάττουσιν».

Διανάστασις, εως, ἡ (διανίστημι). Ὁ μεσουρανισμός ἑνὸς στρατεύματος, τὸ σήκωμα καὶ κίνημα ἐν ταὐτῷ. Λέγεται ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ ἑνός, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυν. Γ, 18. «Διαναστάσεις γίνονται αἱ αὐταὶ» (ἐπὶ τῶν ἀγρίων χοίρων).

Διαναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω), μετὰ δοτικ. πρσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. καὶ Θουκυδ.

Διεύω (νάω). Διαρρέω, ἢ συρρέω, τρέχω ἀναμέσα τινός ἢ μαζί (ἐπὶ ὕδατος), Πλουτ. εἰς Κιμίλ. 14.

Διεύδιχα, Ἐπίρρ. (διά, ἀνά, δίχα), ὡς τὸ δίλιχα. Διττῶς, δύο λογιῶν, Ἰλ. Δ, 189. »Ἐν δέ οἱ ἦτορ . . . διάνδιχα μερμήριξεν, στοχάζεται τί ἐὸν λογιῶν, ποῖον ἐκ τῶν δύο νά ἀποτελέσῃ, συλλογίζεται τὴν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτω, συμβουλεύεται ἄλλως καὶ ἄλλως, ἀμφιβάλλει· ἢ δὲ Ἰλ. Ι, 37. »Σοὶ δὲ διάνδιχα δώσει, σοὶ ἔσται τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο (ὁρᾷ Εὐστάθ. σελ. 80.)· λέγεται καὶ, διὰ δ' ἀνδιχα, Ἡσιόδ. Ἔ. 13. Ἰαι. Ἀν. Π. σλ. 7. 1031.

Διεσερής, ὁ, ἡ. Ἀττ. τύπος ἀντὶ τοῦ διηνεκής, Heind. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 301. 13.

Διεσίμησις, εως, ἡ (διεσίμω). Διασκέδασις, διατύρησις, παρ' Ἀριστοτ. Καὶ διαμοίρασις, Ἄπιων.

Διετμητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς διαμοίρασιν, ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς ταύτην, Ἀριστ.

Διεσμέω, Μ. ῶτω (διεσμός). Ἀνεμίζω, ἀερίζω τί, ἁπλῶς τί νά τό φυσήξῃ ὁ ἀέρας. Παθ. κρεμασμένον κυρείσσει ὑπό τοῦ ἀνέμου, Δουκιαν. »Ἐλάτε συεστάλθαι . . . διηνεμοῦσθαι, ἀπομίζεσθαι, νά πετῷ εἰς τόν ἀέρα, καθώς μία κυπρία· καὶ Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 225. »Διηνεμωμένας ἐσείρας.« Ζήτ. Ἀνεμόω.

Διεσμω, Μ. νεμῶ, Παρκ. νενεμηκα (νέμω, ανελ.). Διαμοιράζω, μοιράζω τί εἰς ἄλλους, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. »Τοῖς πολλοῖς τά τῶν ὀλίγων διανέμειν ἄστυ, διαιρεῖν, κυβερνᾶν μίαν πολιτείαν, Πινδ. Πυθ. 465. »Νεῶν διανεμήσεις, Π.Φ.Β, 89. μετά δίτης αἰτ. παρά Πλατ. Νομ. ὃ. σ. 756. Β. »Διανέμω μοῖραν, κάμνω μερή, μερίδια, Πλατ. Τιμ. σ. 36. C. Παθητ. διανέμομαι, μοιραζόμεθά τι ἀναμεταξύ μας, καί, διαιρεῖσθαι εἰς τι.

Διεπρομαι, ἐσφαλμ. ἀντί, ἐπανέρομαι, Ἀνακτ. Γ', 4.

Διεπνευμα, ατος, τό. Νεῦμα διά τοῦ ὀμματίου, ἢ διά τῆς χειρός παρά δε Ἀριστοφ. Θεσμ. 122. »Διανεύματα χαρίτωνα, βέλτιον ἀναγνωστέον »Διανεύματα χαρίτωνα, ὅ εἰς τρόπον εἶναι γινόμενος χηρί, ὁ κυκλικός χορός. ἐκ τοῦ διανεύω.

Διεπνεύρόω, ῶ, τό αὐτό καί νευρόω. ἀμφίβ.

Διεπνεύω, Μ. εὐσω, καί διανεύομαι, τινί. Κάμνω νεῦμα, γνέφω, ἢ γνέφομαι ἀμοιβαίως μετά τινος, Ἀπιν. Β'. »Ἐμοί λαλῶν ἅμα καί διανεύων· καί ἐν Ἐπιγρ. τό Μέσ. Ἐνεργητικ. δέ, ἀντί τοῦ, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, μετ' ἀπιατ. ὡς τό, διακλίνω, Πολύβ.

Διεπνέω, Μ. εὐσομαι (πέω, πνωμ.). Διακολυμβῶ, διαπλέω, διαπερῶ, ἢ κολυμβῶ διά μέσου τινός ὕδατος καί περνῶντας εἰς τό πέραν φεύγω καί γλυτώνω. μεταφορ. μετά κόπου ἐκκλυδερώνομαι, ἤτοι μετά κόπου τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Πολ. δ'. »Ταῦτα μέν ἄρα μόγις διενεύσαμεν, ἀντί τοῦ ἐπεραιώθημεν. Τ' αὐτά Δάμ. Πλάτ. σ. 79. καί παρά Τούρν. εἰς τόν τοῦ Πλάτ. Φαίδρ. »Ἀνάπαλιν δικεῖν ἐπιχειρεῖ τόν λόγον. Ὅρα τάς σημειώσεις τοῦ Hemst. παρά Δουκιαν. Τόμ. Β'. σελ. 369. Ἐκδ. Ἀμστελοδ.

Διεπνήθω, Μ. ήσω (νήθω). Καταγνέθω, γνέθω διά ὅλου.

Διένημα, ατος, τό. Τό γνεσμένον, τό νῆμα ἢ κλωστή. Ζήτ. Κροκοΐδης.

Διεπνηξις, εως, ἡ (διανηχομαι). Τό κολυμβᾶν, τό κολύμβημα· κυρίως ὅμως τό διά τοῦ κολυμβήματος πέρασμα, παρά Στοβ. Φυτ. 2. 944., ὅπου δέν πρέπει νά ἀναγνωσθῇ διάνηξις.

Διανηστεύω, Μ. εὐσω (νηστεύω). Μένω νηστικός, νηστεύω, παρ' Ἱπποκράτ.

Διανηστίζω, ἔσω. Προξενοῦμαί τι διά τήν νηστείαν.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ. Τό μένειν νηστικός· τό πρόγευμα (καταλτέ Τούρν.), Ἀθήν. Α', 1.

Διανήχομαι, Μ. ξομαι (νήχομαι), = διανέω. Διαπερῶ κολυμβῶντας πέραν, Ηλιόδ. Στρωμ. Ε'. »Διανήχεσθαι τά ἐν αὐτοῖς κύματα.« 2) συνερίζομαι διά νά ὑπερβῶ τόν ἄλλον εἰς τό κολύμβημα.

Διάνηψις, εως, ἡ (διανήφω). Τό γίνεσθαι νήφων, ἀποκαπιλλᾶν, ὁ μετά τήν μέθην ὕπνος, καί τό μετά τοῦτον τόν ὕπνον ξεμέθυσμα. 2) ἀντί τοῦ, ἐξέστασις, ἀποθυμίασις, ὡς παρ' Ἀρεταίῳ ζ'. 2. »Διάνηψις χυμῶν.

Διανίζω. Ἀνδύω ὅλον πάντοτε, ἢ δύο φοραῖς, Ἀμφ.

Διανήθης, εος, ὁ, ἡ (ἀνήθω). Ὅποιος ἀνήθει δύο φοραῖς, καί ὁ ἔχων μόνον δύο ἄνθη, ὁμέ δύο ἄνθη, καί ὁ καταπολλά, ἀφθόνως ἀνθῶν. »Ἄνθη διανθῆν, τέλειον ἐρμηνεύοντα ἄνθη, ἀντίθ. ἄνθη ἁπλᾶ, τά ἄκαρπα, ἄρρενα, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ.

Διάνθησις, εως, ἡ (ἀνθητις). Τό ἀνοιγμα τῶν ἀνθῶν, τό ἀνοιξι, Ἀθήν. σελ. 684.

Διανθίζω, Μ. ίσω (ἄνθιζω). Ζωγραφίζω μέ ἄνθη, ἢ κεντῶ, ἢ καταπάττω μέ ἄνθη (λουλούδια)· γενικῶς, στολίζω τί, παραλλίζω, ἢ συνάζω ἄνθη εἰς ἕνα δεμάτακι, ὅπου τό παθητ. παρ' Ἡρωδιαν. »Στέφανος . . λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένους, στολισμένους μέ τάς πέτρας, κἰτινες παρέστηνον ἄνθη ζωγραφισμένα, καί μεταφ. ἐπί ὕφους, ὡς παρά Φωτ. Κώδ. 161. »Ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας, ἐσυνάχθη καί ἐστολίσθη μέ τά συναχθέντα ἄνθη. Τό δέ παρά Ηλιόδ. Πικθ. Β, 8. »Διανθιζομένους τήν χλόην, ἀντί τοῦ, ἀπανθιζομένους. ἀμφίβ. μέντοι.

Διανιάω, τά ἑπιτετ. ἀνίαμαι. Κατά πολλά φοβίζω, ἢ πικραίνω, λυπῶ τινά, προξενῶ τινί πόνον· ὡσαύτως καί μέσως, διανιάομαι, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι μεγάλως ἀπό λύπην, καί πίκρα, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Α. 24.

Διανίζω, Μ. ἴψω (νίζω, ἀνμ.). Πλύνω δι' ὅλου, ξεπλύνω, ἀποπλύνω, Ἀθήν. Γ'. Ζήτ. καί διανίπτω.

Διανιμάομαι, = ἀνιμάω. Κυβαζω ὑγρόν τι, ἐξαντλῶ.

Διανίπτω, Μ. ίψω, σπανιώτ. τύπος ἀντί διανίζω, Ἀθήν. Βιβ. ΙΑ'.

Διανίσσομαι (νίσσομαι). Διαβαίνω ἐμπροσθεν, ἢ διαπερνῶ, διέρχομαι εἰς τό πέραν, τινός, Πινδ. Πυθ. 12, 43.

Διανίστημι, Μ. διαναστῆσω (ἀνίστημι). Ἐγείρω, σηκόνω, στήνω τι ὀρθόν ἐκ δευτέρου, ἀνορθόω, ἀνεγείρω, τόν κάμνω, ἢ κελεύω νά ἐγερθῇ, ὡς παρά Γρηγ. »Διανίστησιν ὁ Κύριος τόν Λάζαρον.« 2) διεγείζω, κινῶ εἰς ἀποστασίαν· παρακινῶ, προτρέπω, κεντῶ εἰς τι. — Ὁ παρκ., ὁ κόρ. β'. καί μέσ. διανίσταμαι, δηλοῦτι, σηκόνομαι ὀρθός, ἐγείρομαι ἀπό ὕπνου· κυρίως ὅμως, σημαίνομαι, διά νά περιπατήσω, ἢ νά ἀναχωρήσω, ἢ διά νά ὁρμήσω, πάω κατεπάνω τινός, καί τά τοιαῦτα.

Διάνιψις, εως, ἡ (διανίζω). Τό ξεπλύνειν, ἀποπλύνειν, Ἱπποκρ. σελ. 427. καί 47.

Διανοέομαι, Ἀόρ. διενοήθην, Ἀποθετ. Μέσ μετά μέσου μέλλ. (νοέω). Συλλογίζομαι, σκέπτομαι μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς. 2) κρίνω, φρονῶ, προαιρέομαι, καί διακρίνω, ὡς παρά Πλουτ. Νομ. ἡ. σ. 831. C. »Ταῦτα χρή καί περί Θεοῦ διανοεῖσθαι. 3) εἶμαι διατεθειμένος πρός τινα, ὡς παρά Πλάτ. Πολ. δ'. »Εὖ διανοεῖσθαι πρός τούς ἀρχομένους. 4) ἔχω κατά νοῦν, στοχάζομαι· ἐπομ. καί ὡς τό μέλλω, μελετῶ τι, ἐπί πάσης μελλούσης πράξεως, μετά τῆς μετοχ., Schaef. Διον. συμβ. σ. 324. »Διανοοῦνται ὡς πετόμενοι, τοῖς φαίνεται, νομίζουσιν ὡσάν νά πετάξουν, Πλατ. ὅδεν

Διανόημα, ατος, τό. Στόχασμα, συλλόγισμα, ἔννοια, στοχασμός, ἰδέα, γνώμη, νόησις, σκέψις, συλλογισμός, φαντασία· ἀπόφασις, Πλάτ. καί Ξενοφ.

Διανοήσεις, εως, ἡ. Τό νοεῖν, συλλογίζεσθαι, καί στοχάζεσθαι, Πλούτ. »Τούτων γάρ (τῶν ζώων) οὐδέν ὄ,τι μή λογικόν ἐστι, καί πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν, ὥσπερ ἀμέλει καί τά περί τάς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μέν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δέ διανοήσεις.

Διανοητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων ἕξιν εἰς τό διανοεῖσθαι καί στοχάζεσθαι, ἐπιτήδειος κατά τόν νοῦν, ὀξύνους· πλούσιος κατά τά διανοήματα· καί παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Α'. 1. »Διανοητική μάθησις.« ἢ ἐπιστήμη τοῦ διανοεῖσθαι· καί Ποιητ. ΚΕ'. 11. ὁ αὐτ. »Διανοητικά μέρη, ἀντί, τά ἀποφθεγματικά, τά πλούσια, πλήρη διανοημάτων μέρη δράματος τινός.

Διανοήτως, Ἐπίρ. Ἐνστοχαστῶ, ἐν τῷ Ἰδέᾳ, ἐν τῷ νῷ, Εὐσταθ. Ἰλ. Α. σελ. 19. καί 37.

Διάνοια, ἡ. Τό μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς συνοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, συλλογίζεσθαι, θουλεύειν. »Καί κατέχειν τήν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατου. Τό δέ »Διάνοιαν ἔχω, ἀντί τοῦ »Ἐν διανοίᾳ εἰμίν, ὅ ἐστι διανοοῦμαι, ἔχω κατά νοῦν, παρά τῷ αὐτ. ἐξακριβέστερον δέ λέγεται 2) ἡ διανοητική δύναμις, ἡ δύναμις, ἰκανότης τοῦ συλλογίζεσθαι, π. χ. Ξεν. »Δῆθη καί ἄνιμία εἰς τήν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν· ὅτου ἰδέα, γνῶτις, ἢ δύνομις τοῦ γνῶναι. 3) τό στόχασμα, διανόημα, ὁ στοχασμός, ἡ ἔννοια λέξεως, ἢ περιόδου, ἢ συγγράμματος, Heind. Πλατ. Λυτ. σ. 205. A. Φαίδρ. σ. 228. D. Ἰων., σ. 530. B. Κριτίας, σ. 113. A. 4) φρόνησις, θέλησις, σκοπός, πρόθεσις, ἀπόφασις· ἐν γένει, ἡ ψυχή, ἀντίθ. τῷ, σώματι. (Πρβ Αἰσχ. Εὐμεν. 1013 καί διανοίᾳ).

Διανοίγω, καί, διανοίγνυμι, Μ. ξω. (ἀνοίγω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω δι' ὅλου· κυρίως, ἀνοίγω μεταξύ ἄλλων τινός, ἀνάμεσα· ἐν γένει, κηρύττω, φανερόνω, ὅδεν

Διάνοιξις, εως, ἡ. Τό ἀνοίγειν διά μέσου, καί ἡ φανέρωσις, δήλωσις, κήρυξις.

Διανομεύς, έως, ὁ (διανέμω). Ὅποιος μοιράζει, διαμοιραστής, Πλούταρχος.

Διανομή, ῆς, ἡ. Μοιρατία, διαμοίρασις, Πλατ. Τιμ. σ. 73. καί μάλιστα, ἅ,τι χωρίζεται, δίδεται δημοσίᾳ εἰς τόν λαόν ἐν ἑορταῖς κτ., ἢ τῆς χώας ἐπίδοσις.

Διανόμησις, Ἐσφαλμ. ἀντί τοῦ διανέμησις, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴας, στ. 669.

Διανομοθετέω (νομοθετέω), = νομοθετέω. Διατάττω, ἀορίζω διά νόμων. 2) κάμνω, κατορθόνω ἕνα πρόβλημα νόμου νά γένῃ νόμος, Πλατ. περί Νόμ. »Διανομοθετεῖν νόμους.«

Διανοσφίζομαι, Μ. ίσω (νοσφίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπό τινος, Διον. Περ. Μέσ. ὑπεξαιρῶ, ὑπεκλέπτω, κρατῶ τί κρυφίως καί κακοτρόπως ἀπ' ἐμέ πράγματα διωρισμένα ἀπ' ἄλλου, ὡς γράμματα, χρήματα, στελλόμενα εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Διανταῖος, αἶα, αῖον (ἀνταῖος). Ὅποιος κεῖται ἐκ διαμέτρου ἀπέναντίας, ὅποιος στέκεται ἴσια ἴσια ἀπέκαρι. 2) ὁ διαπερνῶν, διαχωρῶν καί εὐθεῖαν ἀντίκαρι, ὡς, »Ἡ διανταῖαι ὑπακ. πληγή, ἰσόνταιος· ἔξαιρ. παρά Τραγ. καί, διανταῖα πληγή, ὡς, »Διά τῶν πλευρῶν διανταῖα πληγή, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 896. »Διανταῖου βέλεος· καί ἐν Χοηφ. 181. ἀντί τοῦ, »Διαμπερεῖς· ἐν δεσπίχ. 377. »Διανταῖαι, ὑπονοοῦμαι. »Πληγήν· καί ἐν Ἰων. 765. »Διανταῖος ἔτυψεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶν δ' ἔσω, ὁ πόνος δηλ. διεπέρασε δι' ὅλου μέχρι τοῦ στήθους καί τῶν πνευμόνων· μεταφ. κατ' εὐθεῖαν, ἀδυσώπητος, ὡς, Αἰσχ. Εὐμεν. 320. »Διανταῖα μοῖραι, ἔνθα ὁ Σχολ. διά τοῦ, »Ἡ διαμπάξ γι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μωρουμένην», ἑρμην- ἡ ἡ ἀδιαίρετος μοῖρα. Παρὰ δὲ Ἱππακρ. «Τόνοι διάτασιν», ἀντὶ τοῦ καταπολλὰ μανρεῖς καὶ διπλαῖ χορδαί.

*Διαντιαῖος, ἡ, ὁν (διαῖος). Ἐπιτήδειος νὰ βρέξῃ, ὑγραίνῃ τί. Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 9.

Διαντλέω, ὦ· καὶ διαντλέομαι, οὐμαι (ἀντλέω). Ἐξαντλέω, ἀντλῶν ἐκβάζω τί ὑγρόν, ἀδειάζω· πολλάκις μεταφ. ὑποφέρω, ὑπομένω τί μόλις καὶ μετὰ κόπου, τρόπον τινὰ ἕως τῆς τελευταίας ῥανίδος καταπίνω, π. χ. πόλεμον, νόσον, πόνους, κτλ.; ὡς παρ Εὐριπ. Ἡρακ. «Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας», ἀντὶ σοῦ, μετὰ κόπου ἐπιμηθῶ, τελειοῦμαι· καὶ παρὰ Πλάτ. «Διαντλεῖν πόλεμον»· καὶ Πινδ. Ῥ. Πυθ. 4, 521. «Διαντλεῖν νόσον»· καὶ Εὐριπ. Ἀλκ. «Διαντλεῖν πόνους»· καὶ Πλούτ. ἐν Ἀρτ. 25.

Διαντλίζομαι, παρ' Ἱππακρ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. Ἴδε Ἐξαντλέω.

Διανυκτερεύω, Μ. εὔσω (νυκτερεύω). Ἀγρυπνῶ, νυκτερεύω, ἢ περνῶ ὅλην τὴν νύκτα μέ τί, ἐσ., Φιλαρ. Ἐπιστ. «Διανυκτερεύειν τῷ λοίβῃ», μὲ κολοβώσεις· πρβ. ὑπνερεύω. Οὐσιαστ. διανυκτέρευσις, εως, ἡ.

Διανύσιμος, ος, ον. Ἐκπλήρωσις, τελείωσις, π. χ. ἁρμοῦ, ἢ ὑποθέσεως· Πτολεμ.

Διάνυσμα, ατος, τό. Τὸ ἀπότελεσμένον, τελειωμένον· κυρ. τὸ τελειωθὲν ταξείδιον· καὶ ἡ τελείωσις τινός, Πολύβ. Θ'. 15.

Διανύττω, τὸ ἐπιτ. νύσσω. Κατσπλλὰ νύττω, μεντᾶω. Ἀριστοφ. σελ. 50. Νεκήτ. Χρον. Θ', 4.

Διανύω, Μ. ὑσω, ὑστερον δὲ καὶ, διανύτω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, ἀποπλήρω, τελειόνω, φέρω τι εἰς πέλος. Ὁδυσ. Ρ, 587. «Οὐ τόσην κακότητα ἀτήμωσεν ἢν ἀγορεύουσι, οὐδ' ἐτελείωσε διηγούμενος ἢν δυστυχίαν του. 2) ῥᾴδιον εἰς τι ἐπαβᾶς, τελειώσας, ἐξαιρ. ὁδόν, κέλευθον, ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 380. Ἀπ. 108. ἔτι δὲ «Ἡτ. Ἔ. 635) πέλαγος, πόντον, καὶ Ξεν. Ἀπόμ. Β', ὅ, 7. «Ἀ πόδες διανύουσιν· ἀλλὰ καὶ ὧδε αἰτιατ. πάντα ὧδε εἰς τόπον τινὰ, ἤγουν ᾄδω, ὡς παρὰ Διόδ. Σικ. «Διανύσας εἰς Βαβυλῶνα», ὑποκορ. ἀόδ., ἀφ' οὗ ἐφθασεν εἰς Βαβυλῶνα. Πρβ. ἐνύω. (ν)

Διαξαίνω, Μ. ανῶ (ξαίνω). Σαίνω, λαναρίζω δι' ὅλου, ὁλοτελῶς· ἴδε Ξαίνω, ὅθεν μετοχ. παθ. «Διαξαινὲν ἔριον», παρὰ Διοσκ. καὶ μεταφορ. «καταμαδῶ· διασκορπίζω, Αἰλιαν. παρὰ Σουιδ. ἐν Ἀλήτ. «Ἐκτριβέντες ὑπὸ Ῥωμαίων διεξάνθησαν. 2) σταβῶ, σύρω ἐσῶ καὶ ἐκεῖ διανα-φεύω. «Διαξαίνειν θάλασσαν», ῥίπτω ἐκεῖ τὴν θαλάσσης πέρα, διαπερνῶ. 3) ξύω, νύτω, τσιμπῶ, Αἰλ. ἱδιοτ. ζ. 5, 54.

*Διαξέω, Μ. έσω (ξέω). Ὑναλίζω, κάμνω λεῖον, ὑναλιστερόνω.

Διαξηραίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτ. ξηρᾶναι, Σηραίνω δι' ὅλου, ὁλοτελῶ, Διόδ. Σικ. Α'. 10.

Διάξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Δι' ὅλου, τελείως, κατὰ πολλὰ ξηρός, Γεωπον. ς. 2.

Διάξιμος, ὁ, ἡ. Μετηγμένος, μετακινημένος, φερμένος ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, Βαλααμ.

Διαξιφίζομαι, Ἀπῳ. Μέσ. (ξίφος). Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος μὲ τὸ σπαθί, ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι. 2) ἀγωνίζομαι, μάχομαι κατά τινος νικηφόρως, ἐσ. προσ., ὡς παρ Ἀριστοφ. Ἱππ. 788. «Μὴ δοιστ διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας». Τοιοῦτο καὶ τό, διακοριτίζομαι. ὅθεν

*Διαξιφισμός, οὗ, ὁ. Ὁ ἀμοιβαῖος ἀγὼν μετὰ ξιφῶν, Πλούτ.

Διαξυλεύω, τὸ (ξύλον). Πλάγιον ξύλευ, τὸ ὁποῖον σταυρώνει μὲ τὰ ἄλλα, Μαθημ. Παλ. σελ 33.

Διαξυράομαι (ξυράω). Ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, Ἀρριαν. Ἐπικτ. Α'. β'. 29.

Διάξυσμα, ατος, τό. Τὸ κοφωμένον, ποιλιωμένον μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κανάλι, ἑνὸς στύλου, Διοδ. Σικ. 2) αὐτὸ λατύπη· ξύσμα. Ἰδὲ Περίττυμα, ἐκ τοῦ

Διαξύω, Μ. ὑσω (ξύω). Κάμνω διὰ σκαλίσματος, ἢ λοψίματος μίαν γραμμήν, ἢ βαθουλότητα κατὰ μῆκος ὡσὰν κανάλι, ἐγγαράττω, σκαλίζω καθὼς οἱ σκαλιαδόροι. (τὸ ὕψιλον ἔστι μακρὸν οὐ μόνον ἐν ἀορ. καὶ μέλλ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.).

Διαπαγκρετιάζω, Μ. άσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς τὸ Παγκράτιον μετά τινος, Πλούταρχ.

Διαπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Παιδαγωγῶ, σκλ. προσέχω, φέρω μαζί μου καὶ συντροφεύω τὰ παιδία ὅπου καὶ ἂν διατρίβωσι διὰ τὰ μὴ ἀτακτῶσι· καὶ μετᾳφ. εὐχραίνω, εὐλεντίζω, χαρύνω, καὶ χύνω, τινά τινι, ὅθεν, «Διαπαιδαγωγεῖν τὸν πότον ἐλπίσιν. «Ἡδονῇ καὶ χάριτι τινὰ διαπαιδαγωγῶν». «Διοπ. τὸν καιρὸν», περνῶ, διασκεδάζω τὸν καιρόν, τινί, μὲ τίποτε· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Πελοπ. ἐξαπατῶ, ἤτοι ἐμποδίζω τινὰ περιπαίζων αὐτὸν διὰ μέσου λόγων, ἢ ὑποσχέσεων, ἢ ἡδονῶν, καταχρῶμαι τὴν εὐκολοποίησιν του.

Διαπαιδεύω, Μ. εύσω (παιδεύω). Διδάσκω τινά «πάντα, ὅλ ὅλου, ἐντελῶς, ἢ ἐν δημοσίῳ, ἐσ. προσ. Παθητ. διαπαιδεύομαι· διδάσκομαι τὰ ἀπαιτούμενα καιρόν. Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2, 15.

Διαπαίζω, Μ. αίξομαι (παίζω, ἀμλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ· καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. ς'. «Παιδιᾷ διαπεπαισμένης», ἀντὶ πεπαισμένη, παιγνιδί, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη, ἐκ τοῦ, παίζειν παιδιάν.

Διαπαλαίω (παλαίω). Παλεύω μετά τινος, Διόδ. Σικ, συντ. τινί, καί, πρός τινα. 2) ἐκτελῶ τί μαχόμενος ἕως τέλους, δὲν παύω ἕως οὗ τελειώσω τί, αἰτ. πράγμ., Ἀριστ. Ἱππ. 576.

Διαπάλη, ης, ἡ (πάλη). Ἡ ἀμοιβαία, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πάλη, ἀγών, Πλούταρχ. «Ἐν διαπάλαις γενόμενον».

Διαπαλλεύω (παλλεύω). Καταστέλω, κουνῶ, καταλυσίζω. 2) μοιράζω, δίδω διὰ κλήρου, διὰ τοῦ λαχοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 733. ἴδε παλλ. 3) πηδῶ ἐσῶ· ἐκεῖ, ὡς, διαπάλλεται, Ὀππ. Ἀλ. 2, 620.

Διαπαλύνω (παλύνω). Καταπαλώνω, καταστρίβω, κατατζακίζω, ὡς παρ Εὐριπ. Φοιν. 1170. «Ἡρώτα διεπάλυνεν, εἰς λεπτὰ διέχεε, συνέτριψε, κατεμοιράτισεν. 2) ἐπιχύνω τί, ἐπιπάτω, πασπαλίζω.

Διαπανυχίζω, Μ. ίσω, = πανυχίζω. Φυλάττω ἕλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ, περνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος· τὸ αὐτὸ καὶ διανυκτερεύω, Πλούταρχ. ὅθεν

Διαπανυχισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀγρυπνεῖν δι' ὅλης τῆς νυκτός· καὶ ἡ ἀγρυπνία, ἡ τῆς νυκτὸς ἑορτή, Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. σελ. 274.

Διαπαντός, Ἐπίρ. αὐτὸ διὰ παντός. Δι' ὅλου, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρόν, Ξενοφ. καὶ πλεοναστ. διὰ παντὸς ἀεί, Ἀριστ.

Διαπαπταίνω (παπταίνω). Περφερισμένα κυττάζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τριγύρω, Πλούτ. εἰς Φάβ. 11.

Διαπαρακύπτόμεναι Εὐριπ. Βασιλ. Γ. 6. αὐτὶ τοῦ δικτυωταί· ἀμφιβ.

Διαπαρατηρέομαι, αὐτὶ τοῦ παρατηρέομαι. ἀμφ.

Διαπαραστριβή, ῆς, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. αὐτὶ, παραδιατριβή, ἐπ. Α'. πρὸς Τιμόθ. ς'. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 340. τὸ ὁποῖον ὁ Σουιδ. διὰ τοῦ, ἐντελέγεια, ἑρμηνεύει.

Διαπαρθένευσις, εως, ἡ. Τὸ ἀφεῖρεν καὶ χαλᾶν τὰς παρθένους, ἐκ τοῦ

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω (παρθενεύω), τὸ αὐτὸ καὶ διακορεύω, καὶ ἀποπαρθενεύω. Φθείρω, χαλῶ τὰς παρθένους, Ἀθήν. Γ. «Ἐν ἑπτὰ μέντοιγε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας».

Διαπαρθένια, ων, τὰ (θῶρα), Πολυδ. Γ. 36. Λέγονται ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὴν νύμφην μετὰ τὴν ἀποπαρθένευσίν της, τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ ὅλη., ἀφ' οὗ τὴν πρώτην φορὰν κοιμηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της.

Διαπαροξύνω, τὸ ἐπιτ. παροξύνω. Βατσολλὰ παροξύνω, Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ. ζ, 5.

Διάπαρσις, εως, ἡ (διαπείρω). Διατρύπημα, πούβλισμα, τρύπημα δι' ὅλου, ἢ πέρα πέρα· κοντορίου, ἢ δι' ἄλλου τινος.

Διάπασμα, ατος, τό (διαπάσσω). Λέγεται σκόνη (κόνις), τὴν ὁποίαν πασσίζουν (πασσαλεύουν) ἐπάνω, ἢ μεταξύ τινος, κυρίως διὰ τὰ ῥόδινον καπόταν εὐωδίαν (pastilli). Μαστιχ. Ἐπιγρ. Α'. 88. καὶ Πλούταρχ. Συμπ. Προβ. Δ'. 6., ὅστις τὰ τοιαῦτα ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας.

Διαπασσαλεύω, καὶ Ἀττ. διαπαττολεύω (πασσαλεύω). Τεντόνω καὶ βάνω καρφία εἰς ὅλα τὰ μέρη, καρφώνω τε, καθὼς ὅηλ. καρφώνουν ὁλόγυρα ἐν ἐξαπλωμένον δέρμα, Ἀριστοτ. Ἱππ. 371. ἢ εἶα ἐσταυρωμένοι, Valpi. Πρόδ. 7, 33.

Διαπάσσω, καὶ Ἀττ. διαπάττω, Μ. άσω (πάσσω). Πασσίζω, πασπαλίζω τι τῷδε ὠφελῶ, ἐπάνω, ἢ μεταξύ, Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Διαπασῶν, ὁ, ἡ. Κυρίως, ἡ διὰ πασῶν χορδῶν· δι' ὅλων τῶν ἐντὸς χορδῶν συμφωνία· λεγεται εἰς τὴν Μουσικὴν τὸ παρὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Octave. Οὕτω καὶ «Ἡ διὰ τεσσάρων», ἡ τετάρτη· «Ἡ διὰ πέντε», ἡ πέμπτη, ἤτις μὲ τὴν διὰ τεσσάρων καὶ τὴν διὰ πασῶν ἀποτελεῖ τὴν διὰ πασῶν. «Ἡ διὰ πέντε», ἡ πέμπτη, ἤτις μὲ τὴν διὰ τεσσάρων καὶ τὴν διὰ πασῶν ἀποτελεῖ τὴν διὰ πασῶν. «Ἡ διὰ πασῶν» ἐλέγετο.

Διαπάτημα, ατος, τό. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τόπων ἀνάπαυσις, καὶ ἡσυχία, Πλάτ. Νομ. Ε'.

Διαπάτησις, εως, ἡ. Ἠπυχία, ἀναπαύσις, ἢ ἡσυχία, ἢ ἀνάπαυσις ἀπὸ τὸ ἔργον, διὰ νὰ ἠσυχάσῃ, γεν. ὡς «Διάπαυσις πόνων.

Διαπαύω, Μ. αύσω (παύω). Ἐν τῷ μεταξὺ ἀμοιβαίως τώρα μὲν τὸ ἕναν, τώρα δὲ τὸν ἄλλον ἀφίνω ν' ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Μέσ. τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι. Ζήτ. Διαναπαύω.

Διάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Λέγεται ἐπὶ γυναικείων λαμπρῶν ἱματίων, καὶ ἤτοι 1) ὡς παρ' Ὁμήρ. Ε'. σελ. 198. «διάπεζος χιτὼν», ποδήρης, ὅστις φθάνει ἕως εἰς τοὺς πόδας, ἄλλως καὶ, χιτὼν ποδήρης. 2) φόρεμα μὲ πρόσπεδον, παρυφὴν (πέζαν, πεζίς) πρωτεμφερῶς Παρ' Ἡσυχ. «Πέζα ἱματίου», ἢ ὥα (ἡ ἄκρη τοῦ ἱματίου), ἢ πρὸς τὰ πέδα, τὰ κατώμερα· καὶ κατὰ τοῦτον τὴν ἐρμηνείαν εἶναι τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδ. Δ. 46. «Δερὴν πέζαν χρυσείοις ἐπὶ κόλποις», ἢ κατωτάτη ἄκρα τοῦ φορέματος, ἢ ἀποδόγυρος αὐτοῦ· τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλ. «Πέπλοι ζοφερὸν ζώματα», οἱ Ἰρααματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, «τὰ πέζαν ἔχοντα», ἐνείνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ποδόγυρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πολύπτυχα, ἅπερ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. Κατὰ τοῦτον Πολυδ. Ζ. 62. καλεῖται πέζα ἐκεῖνο τὸ ὑφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν γύρον ὡσὰν σειρὰ, κορδέλλια (τζίτα, μερίζα), «Αἱ δὲ παρὰ τὰς πέζας ὡς παρυφαὶ καλούνται πέζαι», καὶ πεζίδες. Τοῦτο τὸ ὑφασμα, οἷον σειρὰ, γαϊτάνι, μερίζα, φαίνεται, ὅτι ἐβαναν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γυναικείου φορέματος. Ἐκ δὲ τοῦ 2). Τὸ γράμ. τοῦ Σιδαναῖου Ἀντιπάτρου φαίνεται, ὅτι «Διαπέζις χιτὼνι ἐλέγετο τὸ φόρεμα, ὅπερ ἔχων κάτω εἰς τὸν γύρον ταινίαν τὸ ὑφασμα, οἷον σειρὰ, μερίζα», ἢ ποδόγυρον.

Διαπειλέω, ῶ (ἀπειλέω). Φοβερίζω ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅηλ. καὶ ἐν γένει ἀπλούτ., φοβερίζω, Ἡροδ. 7, 15. μετὰ τοῦ ὡς καὶ μέλλ., Ἡροδ. 2, 121, 3. Μέσ. δὲ τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπειλῶ, κατὰ πολλὰ ἀπειλεῖν ἀλλήλους, Αἰσχύλ. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Πλούταρχ.

Διαπείρω, Συνερίζομαι μετά τινος ἢ ἀλλήλων εἰς τὴν πεῖναν (καθὼς καὶ τὸ διαπίνω, εἰς τὸ κοτσί), Ἀριστ. Ἀχ. 951. Τὸ ἀπαρ. ἐμπεινῆν. Διάπειρα, ἡ (πείρα). Ἐξετασμένη καὶ ἀποδεδειγμένη δοκιμή, πεῖρα. «Ἐπὶ διαπειρᾶς», διὰ δοκιμήν, διὰ πρόβαν, Πλούτ. «Εἰς διαπειρὰν τινος ἀφικέσθαι», καταντῶ νὰ γνωρίζω τί, νὰ καταλαβάνω τί. ὅθεν

Διαπειράομαι, ῶμαι· τὸ αὐτὸ καὶ διαπειράω, Θουκυδ. ς'.

Διαπειράομαι, Μ. άσω, ἔτι δὲ καὶ μέσως διαειρόμαι, καὶ διαπειράω. Δοκιμάζω, κάμνω δοκιμήν μὲ προσωπότητ ἢ πρᾶγμα, γεν., ὅθεν «Διαπειραν τινος», δοκιμάζω τινὰ ἂν εἶναι πιστός· ἔτι δὲ δοκιμάζω τινὰ διὰ νὰ τὸν πλατέσω, φθεῖρω μὲ τὰ δῶρα, ὡς «Διαπειρῶν ὠρογοίαις».

Διαπείρω, Μ. ερῶ (πείρω). Καπατρυπῶ, τρυπῶ δι' ὅλου· καὶ εἰς τούτων τῶν λέξεων ἀναφέρονται τὰ τῆς Ἰλ. Π, 405. Παθ. διαπείρομαι, καταρπυρούμαι, καταπουβλίζομαι, διατρυπῶμαι ὕπνου μετοχ. «Διαπεπαρμένος», παρ' Ἡλιοδ. Θ'.

*Διαπειραίνω, = διαπείρω. Ἐμν. Ἐρμ. 48.

Διαπελεκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ δι' ὅλου μὲ τὸν πέλεκυν (τσεκούρι), ἢ κατακόπω.

Διαπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, στέλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς ἀλλους ἀνθρώπους, ἢ εἰς διάφορα μέρη· στέλλω χωριστά, τὸν ἕνα ἐδῶ, κι' τὸν ἄλλον ἀλλοῦ, στέλλω εἰς τὸ ἐδῶ μέρος, ἀφίνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, Θουκυδ. Δ'. «Αὐτοὶς πεντακοσίους ἱππέας διέπεμψε. 2) στέλλω διά μέσου, ἢ πέραν, γέρνω τι διά μέσου, ἢ ἐπάνω· ἀφίνω νὰ περάσῃ, νὰ διαβῇ, Μέσως, διαπέμπομαι, διὰ μέσου τινὸς ἄλλου στέλλω τι ἄλλου, Θουκυδ. Γ'. «Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνείσε αὐτοῖς διεπέμπετο». 2) ἀμοιβαίως στέλλω, ἀντεπιστέλλω, ὡς Πλούτ. Συμπ. 13. 3) αὐτὶ τοῦ μεταπέμπομαι, παραγγέλλω ἢ μηνύω τινὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ. 4) στέλλομαι, ὡς «Εἵρτε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ ἀγγέλοις ἀμηνήτορι διεπέμποντο», Ἡροδ. ἠ.

Διαπενθέω (πενθέω). Πενθῶ, κλαίω, λυποῦμαι πάντοτε, ἕως τέλους τῆς ἀνορίας, λυπηροῦμαι διὰ τὸν θάνατον τινός, Πλουτ. εἰς Ποσβλ. «Διαπενθήσαντα» ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρί.

Διαπέπαρμαι, ἢ ὁ. ε. ἡ διά πέντε χορδῶν τυμπανία. Ζήτ. Διαπατῶν.

Διαπεπονημένος, μετοχ. τοῦ διαπέφω. Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ καθ. παρακ. τοῦ διαπονέω. Κοπιαστικῶς, ἐπιπόνως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Ἰσοκρ. Ἐπ. Β.

Διαπέπτω, Μ. ψω, νεώτερος ἢ πο διαπέσσω τύπος. Βράζω τ' ἐν ὀτῳ νὰ λυώσῃ· χωνεύω. «Διαπέπτειν», παρ' Ἀριστ. Γεν. Ζώων. Δ'. Ζήτει Διαπέσσω.

Διαπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω τί εἰς τέρμα, εἰς τέλος, ἀποπληρῶ, τελειόνω. 2) ἀπηγούμαι ἐνπελῶς, Wyll. ep. cr. p. 184. Μέσως, διαπερανόομαι, τὸ αὐτό, παρ' Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. «Σελήνην ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπερανόεσθαι κύκλον». Παθ. τελειοῦμαι, φέρομαι εἰς τέλος, Πλατ. εἰς Γοργ. «Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπεραίνεσθαι τὸν λόγον».

Διαπεραιόω, ῶ, Μ. ώσω (περαιόω), ἐτεργ. Περάω τι, κάμνω νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἢ λίμνης τινός, εἰς τὸ πέραν μέρος, μεταβιβάζω, Πλούτ. εἰς Ξύλ. «Μέλλοντος δὲ τοῦ στρατεύματος διαπεραοῦσθαι». Ἡσ. μάσημ. (Τόμ. α'.)

οὐδετ. διαπεραιόομαι, οῦμαι, περνῶ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, ὡς «Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμόν». Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Αἴας 730. «Χερσὶ διαπεραιωθὴν ἕζηκ κολεῶν», ἐξεφηκαρώθησαν, ἐκβαλθησαν ἀπὸ τὸ ἔνθηκαι, ἐξετμωθησαν. ὅθεν

Διαπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ πέραν πέρασμα, τὸ διὰ ποταμοῦ τινος, ἢ λίμνης πέρασμα τινός, καὶ τὸ πέραμα αὐτό, le passage, le trajet, Σχολ. Θουκυδ. Γ'. 76.

Διαπέραμα, ατος, τό (διαπερόω). Τὸ πέραμα. 2) πορθμός, στενὸν σῆς Θαλάσσης· τόπος ἐπιτήδειος εἰς πέραμα. Στραβ. ς'. σελ. 395. παρὰ δὲ Ἡσυχ. αὐτὸ τοῦ διάπορα, πέρασμα εἰς ἕνα στενὸν μέρος. le passage.

Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ (διαπεράω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπορεῖ τινὰς νὰ περάσῃ πέραν, ἢ νὰ διαπεράσῃ, Ἡσυχ.

Διαπεράω, ῶ, Μ. ώσω (περάω, ἀμλ.). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ πέραν μέρος, αἰτ., πόλιν, Ἀριστ. Ὀρν. 1255 καὶ Ἡσυχ. «Τοσαῦτα πελάγη διαπεράσαι. 2) ἐπεργητ. αὐτὶ τοῦ διαπεραιόω, καὶ αὐτὶ τοῦ διατρυπῶ.

* Διαπερβάλλω, Μ. ίσω, ταυτόν ἐκπερβάλλω καὶ διεκπερβάλλω.

Διαπέρθω, Μ. ἐρτω, Ἀόρ. β'. διέπραθον, μέσ. ἀόρ. διεπράσατο κατὰ παθητ. σημασίαν, Ὀδ. Ο, 334 (πέρθω, ἀνμλ.). Ἐκ δεμελίου χαλῶ, καταστρέφω, καταφαυλίζω, ἐκτερμόνω, λεηλατῶ, διαρπάζω, Ὅμ. καὶ πάντοτε ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Α, 367. «Τὴν δὲ πόλιν Ἠετίωνος διεπράθομεν» καὶ Ἰλ. Η, 32 «Διαπραθεῖν τόδε ἄστυ». Καὶ Ἰλ. Ι, 46. Δ, 53. Ὀδ. Α, 265· Ο, 384 κτ.

Διαπεριπατέω, ῶ (περιπατέω). Περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παντοῦ, Ἀθήν. σελ. 537. καὶ 539.

*) Διαπεριστεύω (περιστερόω). Δαηγούμαι μὲ ὑπερβάλλουσαν πολυλογίαν, Ἡροδ. 4, 79. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ῥειτζίου.

Διαπερονάω, ῶ, Μ. ήσω (περονάω). Τρυπῶ, σουβλίζω τί μὲ τὸ βελόνην (περόνην) καὶ τὸν στερεώνω, καρφώνω, προσάπτω. Διαπερονάομαι, σουβλίζομαι μὲ τὴν περόνην, τρυπούμαι μὲ τὸ πηρόνι.

* Διαπερχόμαι (απέρχομαι, ἀμλ.). Διὰ μέσου τινος ἀναχωρῶ· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅτου φεύγουσι ἀπὸ τοῦ στρατεύματος κρυφίως, Δημ. κατὰ Τιμοθ. 14, 30.

* Διαπεσεῖν, ἀορ. ἀπαρ. καὶ διαπεσεῖσθαι ἀπαρ. μέλ. τοῦ διαπίπτω.

Διαπεσσεύω, ἴδε διαπετεύω.

Διαπέσσω, Ἀττ. διαπέττω, Μ. διαπέψω (πέττω, ἀμλ.) Δι' ὅλου βράζω· χωνεύω· φέρω εἰς τελείαν ὡρίμανιν, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι ἐντελῶς. Ζήτ. καὶ Διαπέπτω.

Διαπετάζω, Μ. άσω. καὶ διαπετάννυμι, διαπετανύω, καὶ διαπετάω (πετανύνυμι, ἀμλ.). Ἀναπτύσσω, ἐξαπλόνω τε τειλιγμένον, ξεδιπλόνω, ἀνοίγω.

Διαπέτασμαι, διαπετάομαι, Μ. πτήτομαι, Ἀόρ. διεπτάμην, ποιητ. (πετάμαι, ἀμλ.). Διαπετῶ, πετῶ διὰ μέσου, ἀπετῶ ἀπό τινος μέρους μακράν, φεύγω πετώντας, πετῶ, φεύγω χωριζόμενος ἀπ' ἄλλον τινα, Ὅμ. 2) πετῶντες σκορπίζονται, πετῶντες ἀπ' ἀλλήλων, Σοφ. Ο. Τ. Δογογραφικῶς ἄχρηστον. Πρβ. διαπέτομαι, διέπταμαι.

Διαπετάννυμι. Ζήτ. Διαπετάζω, ὅθεν

Διαπέτεια, ἡ. Ἀνοίξις, ἄνοιγμα, ὡς «Διαπέτεια πόρων», Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Διαπετής, ὁ, ἡ (διαπετάω). Ἐξαπλωμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτός, παρ' Ἱπποκρ. «Ὑγιοῦν ἀρήκας διαπετέως», καθὼς αἱ ἐξαπλωμέναι ἀράκαι.

Διαπέτομαι, = διαπέταμαι, ποιητ.

Διαπέτρωσις, εως, ἡ. Δικ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω στρέγγισις, ἀνάβρυσις, ῥόωμα, καὶ τὰ λοιπά, ὡς κατωτέρω, Καίλιος Αὐρηλ. (υυ—υ) ἐκ τοῦ

Διαπετύω, Μ. ύσω (πετύω). Στραγγίζω διὰ μέσου ἕλλου, κάμνω τὸ ὑγρὸν νὰ διαπεράσῃ, ἐξατμίζω, διηθέω, διλίζω. Παθητ. περνῶν ὑγρόν τι κατ' ὀλίγον καὶ στελλαγματηδόν· ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρύω, περιῶ διά μέσου καναλίων, αὐλακίων, καὶ ἐξορμῶ, καθὼς τὸ νερόν, ὅταν διά μέσου τῶν πόρων τῆς γῆς ἀναβρύῃ, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α. 13. »Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ· ἐν δὲ περὶ Ζ. Γεν. 2. »Διά τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν ἀγγείοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, ἀναγιωστέον »Διαπηδοῦσαν, ἐκ τοῦ διαπήδησις, ὃ σημαίνει τὸ διαπέρασις, ἧγουν τὸ συμβαῖνον εἰς τὰ μὴ καλῶς ψημένα πήλινα ἀγγεῖα, ὅταν ἐκβάλλωσι τὸ νερὸ ἔξω. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Γαλην. »Ὁ χιτὼν ἐλάττων τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα, ὅπερ ἀκολουθεῖ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἱδρύσαν αἷμα, τὸ διαπέρασμα τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἔξω, Λατ. Sudatio. Παρὰ δὲ Ἱππογρ. Ὑγρ. 41. »Τρήσιν νέον διαπηδᾶν, ἀντὶ διαπιδύειν. Ζήτ. Πισσιν. (ου —)

Διαπλέξω, Μ. ξσω (πλεξω). Συνδέβω. ξυλέξω, Δουκιαν. Λεξικ.

Διαπαιγνίζω, Μ. ίσω, = πιθηκίζω. Συμπαίζω ὡς οἱ πίθηκες (μαϊμοῦδες). Παῦ. διαπιθηκίζομαι, παίζω μόνος μου ὡσὰν ἡ μαϊμοῦ.

Διαπειράζω, ἐπιτ. πειράω. Κατὰ πολλὰ πειράω, παροξύνω, Πλούταρχ.

Διάπικρος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ πικρός, Διόδ. Σικ.

Διαπίμπλημι, Μ. διαπλήσω (πίμπλημι). Δι' ὅλου γεμίζω, ἕως εἰς τὸ χεῖλος γεμίζω, γεμίζω τι ἐν ὅσῳ κα γένεται.

Διαπίμπρημι, Μ. διαπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Δι' ὅλου καίω, ἢ καθόλου θερμαίνω, ξεσταίνω, Διόσκορ.

Διαπίνω, Μ. διαπίομαι (πίνω, ἀνμλ.), τινί, ἢ πρός τινα. Ἀμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ πίνειν, πίνω καὶ ἐγὼ ὅσον πίνει καὶ ὁ ἄλλος, πίνω μετά τινος ἕξ τόν, Valck. Ἡροδ. 5, 18. 9, 16. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐν τῷ μεταξὺ πίνω, ὅ ἐστι μὲ διακοπήν, Ἀριστοτ. Προβλ. Γ. 12. (ι-ῶν, ῦομαι)

Διαπιπράσκω, καὶ Ἰων. — ήσκω, Μ. άσω (πιπράσκω, ἀνμλ.). Πωλῶ εἰς διαφόρους, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Σύλλ. »Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης.

Διαπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου πίπτω, παραπίπτω, πέφτω κάτω, ἢ εἰς τὸ μέσον· ὕστερ ἐπὶ λόγων αὐτὶ ἐξέρχομαι, διαδίδομαι, διασπείρομαι, π. χ. εἰς τὸ πλῆθος (μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων)· καὶ »Λόγος διέπεσεν εἰς τὸ στράτευμα», Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. 2) διασπῶ, ατιμῶ καὶ διαπερῶ, διαπερῶ μέ βίαν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ὁ. .. ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες. 3) γλυτόνω, σώζομαι· καὶ αὐτὶ τοῦ ἀποφεύγω, ὡς »Διαπεπτωκέναι λόγους, ἔμμεν ἀπὸ τὸ στόμα σου ἕνας λόγος. 4) χάνω, ζημιῶτι, δὲν ἐπιτυχαίνω τί, ὡς τὸν σκοπόν μου, παρασφάλλω, τινός, Wyll. ep. cr. p. 219. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ, μὴ ἐκβαίνειν κατ' εὐχήν, ὁποιωγχάνειν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Γ. 28. »Διέπεσεν αὐτῶν τὸ βούλευμα». 5) διαφείρομαι, διαχωρίζομαι, διαλύομαι ἀπ' ἀλλήλων, ἐπὶ σαθρῶν, σαπρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διά τὴν πολυκαιρίαν ξεπέρτουσιν, οἴχονται, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδων. »Τῷ μὲν σώματι, ἃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ.

Διαπιστεύω, Μ αὐσω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πιστεύω. Κατὰ πολλὰ πιστεύω, ἐμπιστεύομαι. Αἰσχιν. Παῦσ. αἰτιατ. πράγματος, μοῦ ἐμπιστεύονταί τι. »Διαπιστεύομαι σοι τοῦτο, ἀντὶ, »Διαπιστεύεταί μοι τοῦτο, Δημοσθ.

Διαπιστέω, ἡ. τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπιστέω. Κατὰ πολλὰ ἀπιστῶ. ὑποπιστῶ, δὲν ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην. »Διαπιστεῖν ἀλλήλοις», (Ξενοφ.) ἀμοιβαῖως ἀπιστεῖν, μὴ ἐμπιστεύεσθαι ἀναμεταξύ, Ἀριστ. Πολ. 5, 11.

Διαπλαγιάω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλαγιάω. Παιτσχοῦ περιπλαγιάζομαι, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. κ'. 10.

Διάπλασις, εως, ἡ· καὶ διαπλασμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλάττειν καὶ σχηματίζειν, φέρειν ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφήν· σχηματισις, μόρφωσις, εἰδοποίησις. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἡ ἀναγέννησις τοῦ κοπέντος, ἢ τσακισθέντος μέλους, Γαλην. ιβ', 155. Ε.

Διάπλασμα, ατος, τό. Τὸ πεπλασμένον καὶ ὑπό σχήματι φερμένον σῶμα, τὸ ἐσμορφωμένον, (Διοσκορ. Α. 132), ὡς πήλινόν τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 614.

Διαπλασμός, οῦ, ὁ, = Διάπλασις, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαπλάσσω, καὶ Ἀττ. διαπλάττω, Μ. άσω (πλάττω). Σχηματίζω, μορφόνω, φέρω τι ὑπὸ σχῆμα, μορφήν, τελειοποιῶ. ὕστερ Μέσ. παρὰ Φίλ. »Τελειώτατον ἔργον διαπλάσασθαι· καὶ παθητ. παρὰ Θεοφ. »Διαπλαττομένη γῆ», αὐτὶ τοῦ ἐπιχρισμένη, ἀλειμμένη, καθὼς ὑπλ. ἀλείφουν μὲ χῶμα (λάσπην) ἕνα ἄμπαρι (ἀποθήκη). 2) παρ' Ἰατροῖς, βάλλω μέλοντι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, καταρτίζω, ἀρμόζω, ὡς παρὰ Γαλ. »Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασσόντων ἡ δέσις, ὅπερ σημαίνει ἐκεῖνα τὰ κόκαλα, τὰ ὁποῖα ἐσυντρίβησαν, ἢ ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἐβρῆκαν ἀπό τὸν τόπον των καὶ πάλιν Ἰατρεύθησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸν τόπον των.

Διαπλαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν, καὶ σχηματίζειν, μορφόνειν, ἢ εἰς τὸ πλάττεσθαι.

Διαπλατύνω, Μ. υνῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλατύνω. Κατὰ πολλὰ πλατύνω, κάμνω τι πλατύ, Ξενοφ. Λακ. 2.

*Διάπλεγμα, ατος, τό. Τὸ διαπεπλεγμένον, ἐκ τοῦ

Διαπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω εἰς μέσου, μεταξύ, ἢ τὸ ἕνε μαζί μὲ τὸ ἄλλο, συμπλέκω, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 378. »Εὖ δὲ πλίσιστο πόδεσσιν, μὲ βαρεῖα ἢ στερεὰ βήματα, πατήματα διέβαινον· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τὸ εἰς μικρὰ περιττὰ ξύλα, ὅπερ νοεῖν ὑποβάλλει που καὶ ὁ κάλαθος (Ζήτ. Πλίσσω). Παῦσ. διαπλήττω, διαπλήττομαι, ἐξαπλήττω, ἐκπλήττω, ἐξαπλήττομαι καὶ Σάρβαι, Ἐπικτ. 33, 13.

Διαπλίσσω, Μ. ίξω (πλίσσω), παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ ἅλω, διαπλέκω· καὶ αὐτὶ τοῦ διαπλήσσω. Ξεστεντόνω, ξεπλέκω, ἢ τσακίζω τὰ διαλύω. 2) μὲ ἀνοιατὰ σκέλη ἵσταμαι, ἢ περπατῶ, ὁρισκελῶ, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦτη τὴν σημασίαν πολλάκις κατὰ μέσην διάθεσιν· παρ' Ἡσυχ. »Διαπέπλιχε, διαβέβηκε· πλέγματα γάρ τὰ βήματα· παρομοίως καὶ »Διαπεπλιχώς, διεστώς, κεχηνώς» καὶ »Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν», Ζήτ. Πλίσσω.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ (διαπλέκω). Τὸ δι' ὅλου πλέκειν, περιπλέκειν, πλοκή, περίπλοκή, πλέξεμαν, ἐμπεδέσεμα. 2) συγχυσις, ἐμπλοκάς, ἀνακάτωσις· κρυφὴ ἔχθρα, μυησικακία· τὸ κρυφίως πλέκειν δόλους, Πλούτ. εἰς Πομπ. 11. »Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκὴ τὸ ἐναντίον ἐν σιδήρῳ· βέλτιον μέντοι, ἁπλῆ, ἀνυπόκριτος.

Διαπλόκιτος, ὁ, ἡ, = διάπλοκος. Πεπλεγμένος δι' ὅλου, πλεγμένος, Στραβ. ΙΣ. σ, 11.

Διάπλοκος, ου, ὁ, ἡ (διαπλέκω). Πεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, πλεγμένος δι' ὅλου, μετὰ δοτικῆς.

Διάπλους, συναιρ. διάπλους, ὁ (διαπλέω)

τὸ διαπερᾶν διὰ μέσου, ἡ ἐπάνωθεν τοῦ ὑγροῦ εἰς τὸ πέρας, διαπέρασις. 2) ἐπιθετ. (παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 380.), ὁ τὴν δὲ κἀκεῖσε πλέων, πεπλωτίζων, ἢ διὰ τοῦ καιρίου πλέων, ἀρμενίζων.

*Διαπλόω, Μ. ὡσω (ἁπλόω). Ξεδιπλόνω, ἐξαπλόνω, ἔχει ὁ Ἀδηΐ. 11. σ. 504. D. ὡς ἐσχαλ. ἀκαρ. εἰς τοῦ Ξενοφ. Συμπ. 2, 2

Διαπλυνω (πλύνω). Καταπολλὰ πλύνω, Πολυδ.

*Διαπλωίζω, Μ. ἴσω, ἕτερος τοιότ. τύπος ἀντὶ διαπλέω· ὧδεν

*Διαπλωτίς, εως, ἡ, = διάπλοος, διάπλους. Ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις, Νικ. Χρον. Γ. 6.

Διαπλώω, ῶ. Μ. ὡσω, Ἰων. ἀντὶ διαπλέω. Περιῶ με πλοῖον. Κατ' Ἀπολλ. Β', 629. παρὰ Διαΐτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τούτου τὸ διαπλωίζω εὑρίσκεται.

*Διαπνέω, ποιητ. ἀντὶ διακπνέω.

Διάπνευμα, ατος, τό (διαπνέω). Τὸ φυτῶν καὶ ζώων τὴν ἀναπνοὴν, ἐναπνευμα, ἐκπνοὴ· ἄτμὶς· διαπερῶν ἢ διακπερατικὸς ἄνεμος ἢ ἀτμός, Ἱπποκρ. σελ. 291.

Διάπνευσις, εως, ἡ, = Διακπνοή, Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἀλεξίνομαιμι.

Διαπνευστικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιταχύνων, προσβοηθῶν τὴν ἀναπνοὴν, ἐκπνοὴν, ἐξατμιστικὸς, ἢ ὁ εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Διαπνέω. Μ. εύσω· καὶ ποιητ. διαπνείω (πνέω, ἀμπλ.). Φυσῶ τι (ἐπὶ ἀνέμου), φυσῶ κατὰ συνέχειαν καὶ οὕτω διαπερῶ πρᾶγμά τι, ἢ κάμνω νὰ σκορπισθῇ τηδὲ κἀκεῖσε, ἢ νὰ χαθῇ διόλου, ὡς «Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. 2) φυσῶ ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῷ μεταξύ, πέρνω τὴν ἀναπαυσμόν μου, ὡς τὸ ἀναπίω· ἀναλαμβάνω ἀπό τινος, ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι μεταξὺ τῶν κόπων, γεν. ὡς «Διαπνεῖω τοῦ δρόμου· τὸ δὲ, «Διαπνεῖται ὁ οἶνος τὰ ἄνηθα, ἀντὶ τοῦ ἐξατμίζει, χάνει τὴν μυρωδίαν του. 2) = ἀποφυσῶ, περδεύομαι, κλάνω, Σουΐδ. – Μέσως, χάνω τὴν μυρωδίαν, τὸν ἀτμόν, ἀντὶ τοῦ ἐξατμίζεσθαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ φυτῶν, ὡς Ξενοφ. Συμπ. ἕ. 25. «Οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι ὡ. Καὶ παθητ. φυσώμενον διακπνεῖσθαι.

Διαπνοή, καὶ διάπνοια, ἡ, Πολυδ. καὶ Γεωπ. Τὸ κατὰ συνέχειαν φυσᾶν. 2) ἐκπνοὴ· ἐξάτμισις· ὧδεν παρ' Ἱπποκρ., «Ἀδηλος διαπνοήν, ἢ ἀπαπαυστος (μὴ φανερὰ ὁμως) ἐξάτμισις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. Κ. «Ὥσπερ δὲ ἐν ὑδρίαι ἀναπνοὴ, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν.

Διαπόησις, παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. ζ. 7. «Ἰλιγροῦ διαπνόησιν, ἐσφαλμ. μέντοι, ἐν ἄλλοις δὲ, ὀρθότερον, «Διαπόνητιν», ἀναγινώσκεται.

Διαποδίζω, Μ. ἴσω (ποδίζω), τὸ αὐτὸ καὶ ἀναποδίζω. Ἀναβιβάζω ἐρυθρὸν καὶ ἐξετάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ. «Ἀναποδίζειν τὸν γραμματέα, βάλνω τὸν γραμματέα νὰ ξαναδιαβάσῃ πάλιν τὰ διαβασμένον, διὰ νὰ τὸ ἀκούσω ἀκριβῶς, πάλιαι, Πολυδ. Β. 196. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδῶ· ὧδεν

Διαποδισμός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ, εἶδος τοιούτου χοροῦ, ἢ πηδήματος.

Διαποιέω (ποιέω). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, τελείνω, κατορθῶ, Διονύσ. Ἁλικ. Β'. σελ. 948.

Διαποικίλλω (ποικίλλω). Κάμνω τι ὅλου, ἢ παντοῦ, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατὰ διαστήματα ποικίλον, παρδαλόν· στολίζω, καλλωπίζω· καινοτομῶ, Ἰσοκρ. εἰς Εὐαγόραν. Παθ. διαποικίλλομαι, γίνομαι ποικίλος, παρδαλίζομαι.

Διαποικίλος, ου, ὁ, ἡ (ποικίλος). Διʼ ὅλου, τελείως, ἢ μεταξύ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρδαλός, ποικίλος, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

*Διαποιμαίνω βίον, Μανέθ. 4, 419, διοικῶ, διβερνῶ.

*Διαποιπνύω (ποιπνύω). Καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἴς τι, ἐκτελῶ μὲ ἐπιμέλειαν, ὡς, «Ὀργια Δήμητρος,» τὴν ἱερὰν ὑπουργίαν παρὰ τῇ Δήμητρι, Hermesian. 19. (ν).

Διαπολεμέω, Μ. ήτω (πολεμέω). Ἐξακολουθῶ καὶ τελειόνω τὸν πόλεμον, καὶ πολεμῶ τινα, Θουκυδ. ζ'. «Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι. «Διαπολεμεῖ πόλεμον· καὶ «Διαπολεμεῖσθαι πόλεμον», ἀντὶ τοῦ ἐκπληροῦν, τελειόνειν τὸν πόλεμον, Θουκυδ. Ζ'. καὶ Πλούτ. εἰς Φάβ. 25. Παθητ. ψηφισθῆναι εἰς τέλος, ἐπὶ πολέμου· ὁ δὲ μέσος μελλ. διαπολεμήσομαι κατὰ παθ. σημασ. ἀπαιτῶ παρὰ Θουκυδ. ζ', 14. 25. 2) περνῶ καιρόν τινα κάμνων πόλεμον, Πλουτ. Φάβ. 19, 25. 3) ἔχω μετά τινος παντοτεινὰ πόλεμον, τινί. 4) ἀναγκάζω τινὰ, πολεμῶντας παντοτε, νὰ μοί ὑποχωρήσῃ τί, Ξενοφ. ὧδεν

Διαπολέμησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου, καὶ ἡ τούτου τελείωσις.

Διαπολιορκέω (πολιορκέω). Ἐξακολουθῶ συνεχῶς τὴν πολιορκίαν, κατὰ συνέχειαν πολιορκῶ, Θουκυδ. Γ'. 17.

Διαπολιτεία, ἡ. Φιλονεικία ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας περὶ πραγμάτων ἀνηκόντων αὐτῆς, καὶ μάλιστα περὶ ἀξίας τινὸς, περὶ προτιμήσεως, ὧδεν φατριαστικὸν πνεῦμα (ταρακτ.), Πλουταρχ. ἐκ τοῦ

Διαπολιτεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πολιτεύομαι). Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος διά τὴν προτίμησιν, κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, πρετεντέρων αὐτήν, εἶμαι διά τοῦτο πολιτικὸς ἀντίζηλος, ἢ ἀντίπαλός τινος· τὸ αὐτὸ καὶ «Ἀντιπολιτεύομαι,» Αἰσχίν. «Οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι· ἐκ τοῦ

Διαπολιτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πολιτικὸς ἀνταγωνιστής, Ἀππιαν.

Διαπόλλυμι, Μ. διαπολέσω, Παρ. διαπολόλεκα (ἀπόλλυμι, ἀμπλ.), τὸ ἐπιτετ. τοῦ ἀπόλλυμι. Καταφθείρω, καταβιβάζω.

Διακπομπεύω (πομπεύω). Φέρω εἰς τέλος τὴν πομπήν, τὴν παράταξιν (τὸ Ἀλαϊ Τουρκ.), ἢ ὑπάγω ἐν παρατάξει μέχρι τέλους, Δουκιαν.

Διαπομπή, ῆς, ἡ (διακπέμπω). Τὸ στέλλειν, ἀφιέναι νὰ περάσῃ διὰ μέσου, ἢ φέρειν ἐπάνω τινός. 2) τὸ σταλσιμον εἰς τὸ ἐδῶ μέρος· ἢ ἐξαποστολὴ ἄλλου που· ἢ ἄφεσις, ἀπόλυσις τινὸς νὰ ὑπάγῃ, ἀναχώρησις.

Διαπόμπησις, εως, ἡ, = διακπομπή.

Διαπόμπιμος, ου, ὁ, ἡ (διακπέμπω). Σταλμένος, ἢ φερμένος ἐπέκεινα θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ· διακομισθείς, ἐξαποσταλείς. 2) εἰς τὸ διακπέμπεσθαι, στέλλεσθαι, ἢ ἀπολύεσθαι ἐπιτήδειος, Διόδ. Σικελ.

Διαπονέω, ῶ. Μ. ήσω (πονέω). Μετὰ κόπου, ἢ ἀγῶνος ἀποτελῶ, κάμνω μίαν ὑπουργίαν· τελειόνω, ἐπιμελῶς δουλεύω, ἐξεργάζομαί τι, κατορθόνω, φιλοπονῶ, ὡς, «Τῇ λεξει δεῖ διαπονειν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέρεσιν», Ἀριστοτ. Ποιητ. 25. 1. καὶ Πολύβ. Δ. 45. «Διαπονεῖν τὴν χώραν, ἢ τὴν γῆν,» ἀντὶ τοῦ δουλεύειν, ἐργάζεσθαι, καλλιεργεῖν· καὶ «Διαπονεῖν τὴν τροφὴν», μετὰ κόπου ἀποκτᾶν, εὐγάνεον τὸ ψωμί. 3) γυμνάζω, ἐξασκῶ, παιδεύω, σκληρύνω τι διὰ δουλείας καὶ σκληρῶν πόνων, Πλούτ. εἰς Λυκ. «Τὰ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαισι διεπόνησεν· καὶ «Διαπονῶ παντοσαρρόπον ποιεῖν», Ξεν. Συμπ. 2, 17. «Διαπονεῖν τὴν φωνήν», διὰ γυμνάσεως παιδεύειν τὴν φωνὴν, ἤτοι ἐορθοῦν. — Μέσως, γυμνάζω ἐμαυτὸν ἢ τὸ σῶμά μου καὶ σκληρύνω, γεν. ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι, σπουδάζω, μανθάνω, Πλούτ. εἰς Περικ. «Δριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἀν διαπονηθῆναι τὸν αὐτὸν φησίν. β) ἀγωνίζομαι, πασχίζω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀποκτήσω τι, Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. 2'. 33. ἢ μετὰ κόπου, ἐπιμελῶς πράττω τι, ὁ αὐτός. Οἰκ. ζ', 32. καὶ εἰς Ἀγησ. ια', 7. γ) περιποιοῦμαί τι, ἀποκτῶ, εἰδιοποιοῦμαί τι δι' ἐπιμελείας καὶ ἀγῶνος, ὡς, τέχνας, Πλάτ. καὶ ἀόριστ. ἀντὶ τοῦ παθ. Πλατ. Ἐπιστ. Σ'. Παθητικ. δὲ «Οἱ διαπονούμενοι, οἱ κοπιῶντες καὶ ἐργαζόμενοι, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. καὶ οἱ χαλεπῶς καὶ βιαίως ὑπομένοντές τινα κόπον. «Διαπονηθεὶς (πρᾶξ. Ἀποστ. κεφ. 16.), ἀντὶ βαρέως, χαλεπῶς φερων, βαρυνθείς.

Διαπόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐξειργασμένον πρᾶγμα, Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) καλλιέργεια, γύμνασις, Κριτίας σελ. 52. καὶ 59. «Τεκτόνων διακπόνημα», ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλειά.

Διαπονηρεύομαι, τὸ ἐπιτετ. τοῦ πονηρεύομαι, Ἀπολ. Μέσ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πάντοτε ἢ διόλου μὲ πονηρίαν καὶ ἀχρειότητα, οὐτιδανῶς καὶ ἀχρείως, μὲ μαριολισιές, πονηριάς, Διονύσ. Ἁλικ. «Προς τον ἀντίδικον διαπονηρεύεται». 2) συνεριζόμαι μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀχρειότητα, ποίος νὰ διαβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν πονηρίαν, «προς τινα».

Διαπόνησις, εως, ἡ. Κόπος, ἢ μετ' ἐπιμελείας γύμνασις· τὸ δι' ὅλου καὶ καλῶς δουλεύειν τι καὶ ἐργάζεσθαι.

Διαπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ἐπὶ μὲν πραγμάτων, κοπιαστικὸν, ἐπίπονον, γεμάτον ἀπὸ δουλειάν. 2) ἐπὶ δὲ προσώπων, διὰ κόπου, καὶ δουλειᾶς γυμνασμένος, σκληραγωγημένος, ὁ ἔχων τὸ κορμὶ συνηθισμένον, γερὸν καὶ δυνατὸν διὰ μέσου κόπων, Πλούτ. εἰς Μάρ. «Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα». β) ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τὴν δουλειὰν κουρασμένος. γ) ὁ κατὰ πολλὰ κοπιαστικὸς, ἐδελόπονος, φιλόπονος, εἰς τέλος ὑπομένων, Πολυδ. Ε', 41. «Κύνες διάποιοι».

Διαπόντιος, ου, ὁ, ἡ (πόντος). Ὁ διὰ θαλάσσης πλέων, ἀπὸ πέραν ἢ ἐκείθεν τῆς θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος, ὡς Θουκυδ. Δ'. «Διαπόντιος πόλεμος», ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης πρὸς τὸ ἀντίκρυ μέρος. 2) ἐπάνω τῆς θαλάσσης πέρα, ὡς, «Διαπόντιος πέτασος», (Πλούτ. Ἐρωτ.) πετᾷ ἐπάνω τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ πέρα.

Διαπόρως, Ἐπίρ. Μὲ κόπον καὶ γύμνασιν, Πλούτ. εἰς Φάβ. «Βραδέως καὶ διαπόνως δέχεσθαι τὰς μαθήσεις», ἀντὶ τοῦ, μὲ συνεχῆ καὶ μεγάλον κόπον καὶ γύμνασιν, κοπιαστικά.

Διαπορεία, ἡ (διαπορεύω). Ἡ διάβασις, διόδος· τόπος, μέρος, ἡ ὁδὸς, ἔνθεν δύνανται νὰ περάσῃ· μεταφ. μεσολάβησις, μεσίτευσις· σημασία, ἐξήγησις, ἔκθεσις, Πλατ. Κριτ. σ. 106. Α. Ἐπινομ. σ. 982. D. 984. Ε.

Διαπόρευμα, τό. Διάπερασμα. ἄφρ.

Διαπόρευσις, εως, ἡ. Τὸ διαπορεύεσθαι, περνᾶν, ταξειδεύειν, ἐνδοιπορεῖν διὰ μέσου τινός· ἐκ τοῦ

Διαπορεύω, Μ. εύσω, (πορεύω). Ἀφήνω, κάμνω νὰ διαβῇ διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, φέρω, ὁδηγῶ, περνῶ τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τινός εἰς τὰ πέραν, Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. Παθητ. (μετὰ μέσου μέλλ., καὶ παθ. ἀορ. διεπορεύθην), διέρχομαι, περνῶ, ταξειδεύω, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου τινὸς τόπου, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6. καὶ Ἀριστ. Οἰκ. Β'. 38. «Ὁπόσε διαπορεύη τὸ στρατόπεδον» καὶ Πλάτ. Νομ. «Διαπορεύεσθαι τὰς ὁδούς». μεταφορ. = ἐξηγέομαι, λέγων ἐκθέτω τί, ἐξηγῶ.

Διαπορέω (ἀπορέω). Κατὰ πολλὰ ἀπορῶ, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν, ἢ, ἀμηχανίαν, Πλούτ. Ζήτ. «Ἀπορεῖται (ἢ δὲ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει) Μέσ. διαπορούμαι, τὸ αὐτὸ· ὧδεν «Διαπορημένην, ἢ εἰς ἀπορίαν οὖσαν· καὶ «Ἐξαίφνης ἐσίγησα καὶ διεπορήθην, ὁ ἐστιν ἠλθεν εἰς ἀπορίαν· ὁ αὐτ. Ζήτ. Ἀπορημα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαπόρημα, ατος, τό. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, Ἱππокр. σελ. 391. καί
Διαπόρησις, εως, ἡ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, Πολύβ.
Διαπορητικός, ή, όν. Ὁποιος εἶναι συνήθως εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, καί ἀμηχανίαν. Ἐπίρρ. διαπορητικῶς.
Διαπορεύομαι, οὔμαι. Ἀφανίζομαι, λεηλατοῦμαι, κατακουρτεύομαι, Σοφοκλ. Αἴας.
Διαπορθέω, = διαπέρθω, Ἰλ. Β, 691.
Διαπορθμευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διαπέρασιν.
Διαπορθμευτικῶς, ἐπίρρ. Κατά διαπορθμευτικόν τρόπον, ἐκ τοῦ
Διαπορθμεύω, Μ. εὔτω (πορθμεύω). Μεταφέρω, μεταπαμίζω τι ἀπό τό ἕνα μέρος εἰς τό ἄλλο διά μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος· φέρω πρεσβείαν, παραγγελίαν τινά, Ἡрод. Ζ', 4. καί Πλάτ. Συμ. «Διαπορθμεύει θεοῖς τά παρ' ἀνθρώπων. Ὀυδετ. περιῶ ἀντέπερα διά τοῦ ὕδατος, Ἰάμβλ. Πυθ. Τμ. Ιβ'. Μεταφορικῶς δέ ἀντί τοῦ ἑρμηνεύω, ἤτοι ἐξηγῶ, μεταφράζω ἀπό μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, Διον. Ἁλικ.
*Διαπορία, ἡ, ὡς διαπόρησις. Ἀμφιβολία, Διογ. Λ. 10, 27. 119.
*Διαπορπακίζω, ἴδε πορπακίζω.
Διαπορφυρόπτεω, ῶ (ἀπορφύπτω), Ὑπονοοῦμαι, ἐαυτοῦ. Καταπορπίζω τόν ἐμαυτόν μου ἐν σπουδῇ, Πολυδ. Ε'. 67.
Διαπορφυρόω, ὁ, ἡ (πορφύρα). Διακατωμένος μέ πορφύραν, ἢ ἐν τῷ μεταξύ βαμμένος μέ πορφύραν, παρδαλός, καθώς καί τό διάλευκος.
Διαποστέλλω, Μ. ελῶ (ἀποστέλλω). Ἐξαποστέλλω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη, ἢ διά μέσου τινός, ἢ τόν ἕνα ἐδῶ καί τόν ἄλλον ἀλλοῦ· σημαίνει δέ καί τό ἀποτείνω, ἔτιας πρός τόν ἄλλον στέλλει τι, Πολύβ. ὅρκ.
Διαποστολή, ῆς, ἡ. Τό εἰς διάφορα μέρη στέλλειν τι, στάλσιμον, Διον. Ἁλικ. Σ', 12. καί ἡ ἀμοιβαία ἀποστολή, Πολύβ.
Διαποφεύγω, τό ἐπιτ. ἀποφεύγω. Φεύγω διά μέσου τινός διά νά γλυτώσω, Συνεσ.
Διαπραγματεύομαι, Ἀποδ. Μέσ. (πραγματεύομαι). Ἐξετάζω καί ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, ἐπισκοπῶ, διεξέρχομαι, περνῶ τι καί ξαναθεωρῶ, Heind. Πλατ. Φαίδρ. σ, 77. D. «Διαπραγματεύομαι τόν λόγον, τήν αἰτίαν.» 2) καταγίνομαι περί τι, ἐπιχειρῶ, Διον. Ἁλικ.
*Διαπρεθείειν, ἐπ. ἀπαρ. τοῦ διέπρεθον, ἀορ. Β', τοῦ διαπέρθω, Ἰλ.
Διάπραξις, εως, ἡ (διαπράττω). Ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἀποστηθίς, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Πλάτ. Συμ.
Διέπρασις, εως, ἡ (διαπιπράσκω). Ἡ τελεία πώλησις, Πλούτ. εἰς Σύλ. 33.
Διαπράσσω, καί Ἀττ. διαπράττω, Ἰων. διαπρήσσω, Μ. ἄξω (πράσσω). Ἀποτελῶ, τελειόνω, φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, ὡς, Ἰλ. Ι, 326. «Ἤματι διέπρησσον πολεμίζοντι, ἤτοι ἐτελείουν ὁλοκλήρους ἡμέρας μαχόμενος· καί ἄνευ μετοχ. «Πέλεσθαι διαπρήσσειν.» (Ὀδ. Β, 213. 229) ἀντί διαιτᾶσθαι, κάμνω ὅλον τόν δρόμον· ἀπαντᾷ δέ εἰ Ἰλ. Β, 785· καί Γ, ., καί εἶχα τῆς λέξεως κέλευθον, ὑποτιθεμένης δέ, ὡς «Διέπρησσον πεδίοιο, ὅλη διήνυον τόν δρόμον διά τοῦ κάμπου· ἀπαντᾷ δέ καί κατά τό φαινόμενον μέν ἀμεταβ., ὡς Ὀδ. Ξ, 197. «Καί εἰς ἐνιαυτόν ἄπιστον οὔτι διαπρήξειμι, λέγων ἐμά κηδέα, πλεῖα τό κηδέη ἀνωφέρεται ἐν τούτῳ εἰς τό διαπρήξειμι, καί σημαί, δέν ἠθελα τελειόσω οὔτε εἰς ἕνα χρόνον τά παθήματά μου, διηγούμενος αὐτά. 2) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐνεργῶ, κατορθόνω, ὡς παρά Ξενοφ. «Διαπράττειν μοι ἐξ' ἃ ἥκοιμι· τί τινι, ἐνεργῶ, ἀπατῶ, ἀπολαμβάνω τι διά ἄλλον τινά, γίνομαι πέτος νά ἀπολαύσῃ τις τί, ὡς Πλούτ. εἰς Θεμιστ. «Ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπράχθαι τῇ πόλει.» ὡσαύτως καί κατά μέσην διάθεσιν, Ἀνδοκ. κατά Ἀλκιβ. σ. 150. Βεκκ. Παρά δέ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. «Οὔ γάρ πᾶσαι, οὔτε ὁμοῖαι, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλά κατά τήν αὐτῆς δύναμιν ἑκάστη νόσος», τό ὁποῖον διά τοῦ «θεραπεύειν», ἑρμηνεύουσι, βέλτιον ὅμως ἀναγνωστέον, «Πᾶσαι, οὔτε ὁμοία, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται», ἀντί τοῦ ἀπεργάζονται, προξενοῦσι δηλ. μίαν ἄλλην ἐνέργειαν, ἢ ἀποτέλεσμα. 3) μεταφ. τελειόνω τινά, παστρεύω, ἤτοι φοιεύω, ἀφανίζω, Αἰσχ. Περσ. 258. 515. Blomf. Περσ. 265. — Μέσως, ἀποκτῶ, ἐπιλαμβάνω, κερδαίνω, ὡς «ψιλίαν πρός τινων· ἐτοιδέ ἀγωνίζομαι νά ἀποκτήσω τι, διαπραγματεύομαι περί αὐτοῦ, ἀντί πρός τινα περί τινος, ὡς παρά Ξενοφ. Ἀναβ. Ξ'. δ'. 7. «Τά αὐτά διεπράττετο περί τοῦ στρατεύματος πρός Ἀρίσταρχον», ἐζήτει πραγματεύομενος νά ἀποκτήσῃ διά τό στράτευμα· καί αὐτόθ. Ξ. δ', 12. «Πρός τόν Σεύθην περί ὁμήρων καί σπονδῶν διεπράττοντο», ἐπραγματεύοντο μέ τόν Σεύθην κτ. συντάσσ. δέ καί ἀπορεμφ. ἢ μετά τοῦ ὅπως, ἵνα, ὥστε, Heind. Πλάτ. Γοργ. σ. 479. Α. καί Ξεν. Ἀναβ. Γ. ε, 5. «Ἃ διεπράττοντο, ὅτε ἐσπένδοντο, μή κλέπτειν, ὅσα αὐτοί ἐπραγματεύοντο, ὅταν ἐφιλιόνοιτο, ἐσυμφωνοῦσαν δηλ. νά μή λεηλατήσουν, κουρσεύσουν, χαλάσουν· καί ἁπλούστ. ἀπολαμβάνω τόν σκοπόν μου, κατορθόνω αὐτόν, «παρά τινι, ὡς Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς', 2. 2) ἀντί τοῦ ἐνεργῶ, βάλλω τι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον, Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ς', 2. «Ἐάν τοῦτο διαπράξῃ, δυνατός ἐστι αὐτός τυγχάνειν ὅτου ἐπιθυμήσει. 3) διεργάζομαι, φοιεύω, σφάζω· ὅθεν παθητικ. παρά Πλουτ. «Περσέων διαπεπραγμένων», ἀντί τοῦ ἐσφαγμένοι, καί μεταφ. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. «διαπεπραγμένων, ἀντί τοῦ ἀπολωλότων, ἐχάθησαν· τά δέ παρά Πλουτ. εἰς Καίσ. «διαπεπραμένα ἂν ὁ πόλεμος», ἀντί τοῦ, ἤθελεν εἶναι τέλη πολεμος, ἐστετελεσμένος.
* Διαπραΰνω (πραΰνω). Καταπραΰνω, Φιλόστρ. (υυ– – –).
Διαπρέπεια, είας, ἡ. Ἐξαιρετότης, ἐξοχή, μεγαλοπρέπεια· ἐκ τοῦ
Διαπρεπής, ές, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἐνδόξος, ἐξοχος, ἐξαίρετος, κατ' ἐξοχήν ὡραῖος, ἐνδοξος, λαμπρός, περίφημος, Θουκυδ. Β'. καί Εὐριπ. Ὀυδετ. δέ αὐσιαστ. τό «διαπρεπέειν, ἀντί τό διαπρέπειν, τό διαπρέπειν, Θουκυδ. ς'. «Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίαν», ἀντί τοῦ, «ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμέ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ».
Διαπρέπω (πρέπω). Φαίνομαι πλέον ἢ τά λοιπά, διαφαίνω, λάμπειμι, ἀστράπτειν, εἶναι ὁρατός, ὑμν. Ὁμ. Ἕρμ. 351. 2) μεταφ. κατά πολλά πρέπω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινά κατά τι, τινός τινι, ὡς Εὐριπ. Ἀλκ. «Πάντων διαπρέπεις ἀφυχίᾳ», ἀντί τοῦ ὑπερτερεῖς, ὑπερέχεις, τούς περισσούς ὅλους κατά τήν ἀφυχίαν· καί Πλούτ. «Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα», ἀντί τοῦ ὡραιοτάτη, κατ' ἐξοχήν ὡραία· (οὐδέποτε μεταβατ. Heind. Πλατ. Γοργ. 485. Ε. ὅθεν «Νῦν ψυχῆς ὡδε γενναίου μειρακιώδη τινί διαπρέπεις μορφώματι», ὁ μέν Ἡσύχ. διά τοῦ «κάλλιστα καί προπόντως διάγω καί «διαπρέψας, λαμπρός φαιείην, ἑρμην. ὁρεν τό, «διέπρεψα τῇ ἀρχῇ», ὁ δέ Σουίδ. διά τοῦ «διαφαίνομαι, διαφέρομαι, ἄλλοι δέ «διεκπρέπει τόδε ἐπί τοῖς δεῖ, ἀντί «δεῖ πάντων τούτων πρέπει, ὁ ἐστί, παραβαλλόμενοι πρός ἑαυτόν, ἀποκρίνεται αὐτά καί εὐπρεπές τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι.)
Διαπρεπῶς, Ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, ἐξ ὅλου μέ διαπρεπειαν, ἐξαιρέτως, περιφήμως κτ.
Διαπρεσβεία, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρεσβεία, Πολύβ. Ε'. ἐκ τοῦ
Διαπρεσβεύω, Μ. εὐσω, καί μέσ. διαπρεσβεύομαι (πρεσβεύομαι). Ἐξαποστέλλω ἀμοιβαίως, ἢ εἰς διάφορα μέρη πρέσβεις, Ἀριστόβ. «Διεπρεσβεύετο πρός τούς θεούς ἡ πόλις».
Διαπρήθω, Μ. ήσω (πρήθω), = διαπίμπρημι. Καίω δι' ὅλου, κατακαίω, τελειόνω καίοντας παρά δέ Διοσκορίδ. ς'. «διαπεπρῆσθαι, ἤτοι τοῦ ἁπλῶς καίειν, φλεγμαίνειν.
Διαπρήσσω, καί Μέσ. διαπρήσσομαι, Ἰωνικῶς παρ' Ὁμ., Ἱππокр. καί Ἡροδότ. ἀντί τοῦ διαπράσσω. Ζήτ. τοῦτο.
Διαπρηστεύω, ἀμφίβ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδότ. Δ', 79. «Τῶν τις Βορυσθενειτέων διαπρήστευσεν, εἴτε οἱ μέν πλείστοι ἀναγινώσκουσι διεφθείρησεν, ὁ δέ Valck. διέπεσε, ὁ δέ Reiz διεπερίσσευσε, καί ὁ Riemer διεφθείρησε, βέλτιον δέ, καί πιθανῶς ὀρθῶς, ὡς ἔχει χειρόγραφόν τι, διέπιστευσε.
Διάπριστος, ὁ, ἡ. Κομμένος μέ τά πρίονα, ὡς ξύρα, ἰδιωτ. θηκλίς, Πολυδ. Γ. 24. ἐκ τοῦ
Διαπρίω, Μ. ίσω (πρίω). Κόπτω μέ τά πρίονα, καταπριονίζω. «Διαπρίειν τούς ὀδόντας, τρίζω τά ὀδόντια, Λουκ. διαβ. 24. — Μέσως διαπρίομαι, χωρίζομαι, κόπτομαι μέ τό πρίονα, Συνεσ. Ἐπιστ. 104. «Ὡς κατεγώς εἴη, καί διαπριθείη τό σκίλλον». 2) τρίζω μέ τά ὀδόντια, καί μεταφορικ. καταπολλά ὀμνύω, καί ἐκ τοῦ μεγάλου ὅρκου τρίζω τούς ὀδόντας, ἔχω παρά τοῖς νεωτ. ἐκκλ. συγγραφ. Πρβλ. Ἀποστ. Γ'. 54. Galak. adv. misc. posth. σ. 514. ὅθεν
Διαπριστός, ή, όν, = διάπριστος. Χωρισμένος μέ τά πρόνια, Ἱππокр. σελ. 512.
Διαπρό, Ἐπίρ. (διά, πρό). Δι' ὅλου, τελείως, παντελῶς, πέρα πέρα, Ἰλ. Ο, 342. «Διαπρό δέ χαλκός ἔλασσεν. ἴδε διά. (ὁ Οὐλτζ. γράφει αὐτό ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλιάδος ὡς καί διέκ, ὡς μίαν λέξιν, ἐν ᾧ πρότερον ἦν διά πρό.)
Διαπροΐ, Ἐπίρ. = διαπρό, παρά Νικάνδρ. Ἀλεξ. 3.
Διαπροστατεύω, Μ. εὐσω, τό ἐπιτατ. προστατεύω, μετά αἰτιατ., Πολύβ. Δ', 18.
*Διαπρύσιον, ἐπίρρ. Πολλά μακράν διεχορητικως, ὥστε νά φθάνῃ πολλά μακράν εἰς τρίγυρα, ὡς Ἰλ. Θ. 227. «Ἤϋσεν δέ διαπρύσιον, ἐφώνασε τόσον δυνατά, ὥστε διεπέρασε ἡ φωνή του πολλά μακράν· ἄλλως δέ λεγεται καί, μακρόν ἤυσε, ὡσαύτ. «Διαπρύσιον κεκλήγοντε, ὑμν. Ὁμ. Ἄρρ. 80. ὡσαύτ. καί Δ. 275, 585. Μ, 439. Ν, 149. Β, 247. τό δέ ἐν Ἰλ. Γ', 748. «... πεδίοιο διαπρύσιον τετυγχηκώς», ὁλοῦ λόγος τις ἐπιτιθέμενος πολλά μακράν διά τοῦ κάμπου, ἀπό τό ἓν εἰς τό ἄλλο ἄκρον. Ἴδε καί τό ἑπόμ.
Διαπρύσιος, ὁ, ἡ, καί διαπρύσιος, ία, ον. Εἰς μακράν διαπεράσιμος καί ἀκουστός, διαπρυστικός πέρα καί πέρα, ἢ πολλά μακράν διαπερῶν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Γ, 748. «πηγαί... ὑλήεις διαπρύσιον πεδίοιο τετυγχηκώς» (ἀπό τό διά, καί περάω), ἔνας λόγος, καταπυκνωμένος ἀπό δένδρα, ὁ ὁποῖος ἐξαπλόνεται κατά μῆκος εἰς ὅλον τόν κάμπον, ἢ, κατά τόν Σχολ., «πᾶν ὅλον τό πεδίον παρατεταμένος διήκων· ἢ κατ' Εὐστάθ. «δι' ὅλου καί οἷον διαπεράσιον, καί ἀποτινος πέρατος εἰς τό ἕτερον πέρας· τό εἰς μακρόν διῆκον καί διαπεράσιμον. Μεταφ. μακρυά περιβόητος, περίφημος· κατά πρόσωπ. ὑμν. Ὁμ. Ἄρρ. 19. Ἕρμ. 336. καί παρά Πινδ. παρά τόν αὐτόν Νεμ. 4, 83. «Ἀπείρων διαπρυσίων», ἄνεμοι, οἱ ἄκραι τῆς Ἠπείρου, περίφημοι λέγεται ἐπί ἤχου καί φωνῆς, πολλά μακράν ἐκτεινόμενος, ἀκουόμενος, ὡς «διάπρυσιον κελάδησμα», Ἀνακλεκτ. Β', σελ. 148. «διαπρασσόντων ἠχος τῆς σαλπιγγος, τρομπέτας

ζδεν «Διαπρύσιοι κήρυκες» (παρά Γρηγορ.), οἱ μεγαλήφωνοι, βροντοφωνοι. (πλατύνω παρὰ τὸ πεῖρω, ἔστιν Αἰολ. περύω, μ. ὑσω, καὶ ἀπεκτ. πρύσιος καὶ συγκ. πρύσιος· συγγ. τῷ διαμπερές).

Διαπρυσίως, καὶ διαπρύσιον, Ἐπίρ. Μὲ διαπεραστικὴν καὶ βροντώδη φωνὴν, μεγαλοφώνως, σαφῶς, καταληπτῶς. Ἴδε Διαπρύσιον.

Διαπταίω, Μ. αἴσω, τὸ ἐπιτετ. πταίω. Κατὰ πολλὰ πταίω, σπουτκόω, προσκρούω· καὶ σκοτεινῶ μὲ τὴν γλῶσσαν, τραυλίζω, λαθεύω, τψίλλω, Δοκιαν. Ἐνοπτ. «Τοῦτα διαπταίουτι καὶ βαρβαρίζουσαν, ὡμιλοῦσε τραυλίζουσα, ψιλλοῦσα κατὰ τὴν γλῶσσαν.

Διαπτάω, ῶ. Ζήτ. Διάπτημι.

Διαπτερωτής, οῦ, ὁ, τὸ αὐτὸ καὶ πτερωτής, Κλήμ. Ἀλεξ.

Διαπτερόω, ῶ, Μ. ώσω (πτερόω). Πτερόνω, κρεμνεύω μὲ πτερύγας. 2) ἐξαπλόνω, ἀνοίγω τὰς πτέρυγάς μου. 3) καθαρίζω, παστρεύω τι ἡ γαργαλίζω μὲ τὸ πτερόν, Ἱππ. 393.

Διαπτερύσσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (πτερύσσομαι). Πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Πλούταρχ.

Διαπτέρωσις, εως, ἡ (διαπτερόω). Ἡ ἐφοδίασις μὲ πτέρυγας. 2) τὸ ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα τῶν πτερύγων (πτερῶν). 3) τὸ παστρεύμα, καθάρισμα, ἡ γαργάλισμα διὰ τοῦ πτεροῦ.

Διαπτήμι (ἵπταμαι). Πετῶ διὰ μέσου τινός· ἴδε «Διαπτάντος τὸν πέραν» (Σοφ. Σολ. Ε'. 11), ὅπερ ἐν Χειρογρ. «διιπτάντος» ἀναγινώσκεται.

Διαπτίσσω, Μ. ίσω, = πτίσσω. Κοπανίζω τι διὰ νὰ ξεφλουδισθῇ, κοπανίζω, συντρίβω, ἀλέθω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Θ'. 17. Ἀμφ.

Διαπτοέω, Μ. ήσω, καὶ ποιητ. διαπτοιέω (πτοιέω). Φοβίζω, φέρω τινὰ ἡ τινας εἰς φόβον, ὥστε κάμνω νὰ φύγῃ, φύγωσι, Ὀδ. Σ, 522. «Ἔπεσσι διεπτοίησε γυναῖκας», καὶ Ἀπολλ. Γ'. 1345. «Καὶ τοὺς μὲν διεπτοίησε φέβεσθαι· ἐγγένει, φοβίζω τινά, καταπλήττω, ζαμφοβῶ· ἴδε» παθ. φοβοῦμαι, τρομάζω, Πλάτ. Πολ. Δ'. «Δείσαντες διεπτοημένοι». Ὅθεν

Διαπτόησις, καὶ ποιητ. διαπτοίησις, εως, ἡ. Δίωξις, φυγὴ διὰ φόβου καὶ τρόμου γινομένη, καταπτοησις, ἔκπληξις. 2) μετὰ γεν. ὁρμὴ, ἐπιθυμία πρός τι, ὡς παρὰ Πλάτωνι Νόμ. ς'. «Ἀφροδισίων διαπτόησιν», ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια (πρὸς συνουσίαν γυναικός) ὁρμητικὴ κλίσις.

Διαπτύζω (πτύω). Λιγνίζω, καθαρίζω εἰς τὸ κάμινι τὰ γεννήματα μὲ τὸ λιχνιστῆρι, ἀμμ.

Διάπτυξις, εως, ἡ. Ξετύλιξις, ξεδίπλωσις· ἀνάλυσις, διάλυσις· καὶ φανέρωσις, ἐξήγησις, ἐκ τοῦ

Διαπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Ξετυλίγω, ξεδιπλόνω· ἀναλύω, ξεπλόνω· διαλύω, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων, Α'. 15. «Διαπτύσσεται τὰ πλεκτάναια», εἶναι ὡς τὸ «διαπετάσαι», ὅπερ λέγεται ἐν Ζώοις Ἱστορ. Β'. 6· τὸ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ σφαλῇ τὰς πτέρυγας. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ, Εὐριπ. Ἱππόλυτ. «Τὸ μὴ οὐ πρᾶγμ' ἔχον πολλοὺς λόγους, εἴτις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε». 2) κατατελίττω, ἁπλώνω, περιπλέκω.

Διάπτυστος, ὁ, ἡ (διαπτύω). Κατακτυσμένος· μεταφ. ἀξιόπτυστος, καταφρονεμένος, συγχαμένος, ἄξιος ἀποστροφῆς, μίσους.

Διαπτυχή, ἡ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ πτυχή, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 727. Ζήτει τοῦτο.

Διαπτύω, Μ. σω (πτύω). Πτύω, ῥίπτω φτύσμα ἢ σάλιον ἐπάνω εἰς τι, σαλιάζω, Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 5. «Διαπτύειν τὸν χαλινόν» ἔδεν μεταφορ., καταφρονῶ, φιεχάνομαι, ἀποστρέφομαι, αἰτ. ἡ γεν. Δημοσθ. «Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους». (Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. μακρὸν, ἐν δὲ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχύ.)

Διάπτωμα, ατος, τὸ (διαπίπτω). Πεσίμου· παιδίσμα, σφάλμα, λάθος, πλάνη, παράσκλημα, Στράβ. Β'. σελ. 169. ὅθεν καὶ

Διάπτωσις, εως, ἡ. Τὸ πίπτειν, πέσιμον· καὶ τὸ σφάλλειν, πταίειν, λανθάνειν· ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, ἢ τῆς συμβουλῆς· καὶ ἀφανισμός, ἀτυχία, συμφορά.

Διαπυέω, ῶ (πυέω). Ἐμπυάζω, ἐναβάλλω εἰς χύνω ἔμπυον, Ἱππορ. σελ. 1252. ὅθεν

Διαπύημα, ατος, τὸ. Ἡ διάχυσις τοῦ ἐμπύου, τὸ διαχυνόμενον ἔμπυον, Ἱππορ. σελ. 39. καὶ

Διαπύησις, εως, ἡ. Τὸ ἐμπυάζειν, τὸ διαχύσιμον, ἢ ἐκβλημα τοῦ ἐμπύου, Ἱππορ. σελ. 100.

Διαπυητικός, ἡ, ὁν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ καὶ διεγείρει, ἐπιταχύνει τὸ ἔμπυον, ὡς, «διαπυητικὸν φάρμακον», Ἱππορ.

Διαπύθω, Μ. ύσω (πύθω). Κατασήπομαι.

Διαπυΐσσω. Διεγείρω, προξενῶ ἔμπυον, κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ, Ἱππορ. σελ. 272.

Διαπυκτεύω, Μ. εύσω (πυκτεύω), μετὰ δοτικ. ἡ, πρός τινα. Παλαίω μὲ τοὺς γροθοὺς, πρίνω τι με αὐτούς· καὶ μεταφ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι μετά τινος, Δουκιαν. Ἐνύπν.

Διαπύλιος, ίου, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅποιος φέρεται διὰ τῆς πύλης, διὰ τῆς πόρτας· καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β'. «Διαπύλιοι» (ὑπονοουμένου τέλος), ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τὸ δόσιμον, ἡ πληρωμὴ, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωναν εἰς τὴν πόρταν τοῦ κάστρου, ὅταν ἐκβαίναν ἢ ἐμβαζάντε.

Διαπυνθάνομαι, Μ. διαπεύσομαι, Παρακ. διαπέπυσμαι, Ἀορ. διεπυθόμην, Ἀποθ. μέσ. (πυνθάνομαι, ἀμιλ.) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν μεγάλην· ἰδιαιτ. ἐρωτῶ ἀλλήλους, ἐξετάζειν, συνομιλῶ μετά τινος ἐρωτῶν καὶ ἐρωτώμενος. Πλάτ. Νομ.

Διάπυος, ὁ, ἡ (πῦον). Διαβρόων ἔμπυον, ἐμπυασμένος, φουσκωμένος ἀπὸ ἔμπυον, Ἱππορ.

Διαπυρίζω, Μ. ίσω (διάπυρος). Δίδω ὅλον θερμαίνω, ζεσταίνω, κάμνω ἕως νὰ κοκκινίσῃ, καίω, φλογίζω, ἀνάπτω, καὶ μεταφορ. διεγείρω, παροτρύνω τινά, ἐγκαρδιόνω. Παθητ. διαπυρίζομαι, ἀνάπτομαι, φλογίζομαι, καὶ μεταφορικ. παροξύνομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω ἀπὸ τὸν θυμόν.

Διάπυρος, ου, ὁ, ἡ (πῦρ). Πυρακτωμένος, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν φωτιὰν, ὁ δί ὅλου φωτιὰ, κοκκινισμένος, καθὼς τὸ σίδηρον, ὅταν ἐκβαίνῃ ἀπὸ τὸ καμίνι, ἢ τὸ ἀναμμένον κάρβουνον, Ἀριστοτ. ὅθεν ἐν γένει, πολὺ ζεστός, θερμός, καὶ μεταφ. πυρώδης, σφοδρός, ὀξύθυμος, ἕτοιμος εἰς τι, ὁρμητικός, ἐπὶ πράξεων καὶ ἄλλων, ὡς «Διάπυρος ἐχθρός, διάπυρον ἔργον» καὶ «Διάπυρος πρὸς ὀργήν, ὀρέθυμος, εὐκίνητος εἰς θυμὸν, καὶ οὐσιαστ. τὸ «Διάπυρον», ἀντὶ ἡ θερμότης, ὁρμητικότης, Διον. Δογγ.

Διαπυρόω, ῶ. Καταφλογίζω, καταφλογίζω, ἀναπτω· ὅθεν μέσ. παρ' Εὐριπίδ. Κύκλ. 690. «Τροίαι διεπυρωσάμην» καὶ παρ' Ἰωσήπ. Μακκαβ. «Διεπυρώθησαν ὀδύναι», κατακαίεσθαι ἀπὸ τὴν ὀδύνην.

Διαπυρσαίνω, καὶ διαπυρσεύω (πυρσεύω). Δίδω τὸ σύνθημα, σημείων ἑνὸς τόπου μὲ πυρσόν, φακλαν ἀναμμένην. 2) φέγγω μὲ τὴν φακλαν· λαμπρύνω, φωτίζω, Πλούτ. εἰ Δημ. «Τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν τὰς πράξεις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους». (Τὸ διαπυρσαίνω ἅπαντα παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολλ. Β', 22.)

Διάπυρως, Ἐπίρ. Μὲ θερμότητα καὶ ζέστην μεγάλην.

Διαπυστος, ου, ὁ, ἡ (διαπυθάνομαι). Διαφημισμένος, δεκτὸς φήμης γνωστὸς, ἐξεπιτηδευμένος, περίφημος, παντοῦ γνωστός, ὡς, «Τῆς δεξῆς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπύστου γενομένης», Σωκρ. ἐν βίῳ Ἱππορ. καὶ Ἡρωδιαν. Β'. 13.

Διαπυτίζω (πυτίζω), Χύνω τι κατ' ὀλίγον πέρα βρεξίματος· πτύω τι πέραν, ὡς παρ' Ἀστρ. σελ. 294. «Διαπυτιεῦσιν οἶνον τοιοῦτον χαμαὶ, ἀντὶ τοῦ, πτύουσι, ῥαντίζουσι. 2) κρυώ νὰ πίνωμεν ὅλοι, ὡς παρὰ Κλήμ. Παιδ. Β'. 2. «Ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι», ἔνθα φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, πίνειν, ρουφᾷν δί ὅλου, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ καθόλου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «Αὐτὸς στραγγίζει τὸ ποτήριον.

Διαπύω (πύω). Κάμνω τι, ἄφιξω νὰ καταντήσῃ εἰς ἔμπυον.

Διαπωλέω (πωλέω). Πωλῶ δί ὅλου, πωλῶ.

Διαραίνω, ποιητ. ἀντὶ διαῤῥαίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω, ὑγραίνω, βρέχω· μεταφ. φοβίζω, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ μακρὰν. Πρβλ. διαῤῥαίνομαι, ῥέω, τρέχω σποράδην, ὡς παρὰ Σοφοκ. Τραχ. 14. «Διερράαινοντο ἐρευθεῖν, ἔῤῥεον, ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ κάτω οἱ ποταμοί.

* Διαραίρηται, Ἰων. ἀντὶ διαῤῥήγνυται, γ'. ἑνικ. παθ. παρακ. τοῦ διαιρέω.

Διαῤῥάσσω, Ἀττ. διαῤῥάττω, Μ. ξω (ἀῤῥάσσω). Διατρυπῶ, τζακίζω, χαλῶ, διακόπτω, σπάζω δί ὅλου, κτυπῶ τας, ἢ τζακίζωντας ἀνοίγω τρύπαν, τὸ αὐτὸ καὶ «Διαῤῥήγνυμι», παρ' Ἡσιόδ. «Διὰ δὲ σάκος μέγα ἄραξεν», κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ «διήραξεν».

Διάργεμος, ὁ, ἡ (ἄργεμος). Ὅποιος ἔχει παραδάκηας, ὅς τε εἶναι ὅλη μέρος ἄσπρος, καὶ μέρος ἄλλης τινος βαφῆς, ὁ λευκὰ στίγματα, κηλίδας ἔχων, Βάῤῥιος παρὰ Σουίδᾳ.

Διαῤῥάω, Μ. ῥάσω, τὸ αὐτὸ καὶ ῥάσσω, ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει. Κατὰ πολλὰ βρέχω, ὑγραίνω, καὶ ποτίζω.

Διαῤῥεμβόμαι κατὰ τὸ τέμενος, πλανῶμαι, περιφέρομαι ὁλόγυρα εἰς τὸ τέμενος, Σουίδ. ἐν Λ. Τεμβιώδης.

Διαῤῥετίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἀρετή). Ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι μετά τινος κατὰ τὴν ἀρετήν, Συνέσιος.

Διαῤῥέω, Ἀορ. διεῤῥηκα παρὰ Δημοσθ. Ζήτ. Διεῤῥηκα· ἄορ. διαῤῥήην, ζήτ. Διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥήγνυμι, ῶ. Μ. ώσω (ἀῤῥήγνυμι). Ἀνατέμνω, διαχωρίζω μέλος πρὸς μέλος τὰ ἄρθρα (ταῖς κλείσωσι) ἑνὸς σώματος, ξεχωρίζω ταῖς κλείσωσι· μεταφ. εὐκρινῶς καὶ ταυτῶς ἐκθέτω καὶ ἐξηγῶ, λέγω τι σαφῶς καὶ ὡρισμένως, Πλατ. «Διαῤῥηγνύντες ῥᾳδίως» καὶ ἐπὶ προφορᾶς (ὡς παρὰ Δημ. καὶ Πλουτ.), χωρίζω, διακρίνω σαφῶς συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν, ἀντίθ. τῷ συγχύνω. «Ἑαυτὸν καὶ κατὰ μέσην διαθέσιν. «Διηρθρώσατο γνώμην», «ἐπρόφερε καθαρὰ ὅ, τι ἔλεγε, Πλατ. Πρωταγ. σ. 332. Α. 2) συνδένω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἄρθρων, συνδένω, συναπτω, ἁρμόζω, ἑνόνω τὸ ἓν ἄρθρον μὲ τὰ ἄλλα· καὶ παρ' Ἱατρ. σχηματίζω τι εὐτελῶς εἰς ἄρθρα, μέλη, δίδω μορφὴν καὶ σχῆμα μελῶν, καθὼς ὁ μῦθος τῆς ἀρετοῦ (ἀρούδας), ἥτις γλύφουσα τὰ νεογνὰ τῆς, τοῖς ἑδίοις μορφὴν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. «Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄμορφον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαῤῥοῖ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει». ὅθεν

Διαῤῥώσις, εως, ἡ. Ἡ σύνδεσις, συναφεια, ἁρμογὴ τῶν ἄρθρων. 2) ἡ ἀνατομὴ, χωρισις τῶν ἄρθρων, μελῶν· καὶ μεταφ. ἡ εὐκινησία τῶν ἄρθρων ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὅ ἐστι, τὸ σαφῶς, καὶ καθαρὸς ὁμιλεῖν καὶ ἐκφράζεσθαι, Πλούτ.

Διαῤῥωτικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων. ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς διαῤῥώσιν.

Διαῤῥωτικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων. ἢ ὁ ἐπιτηδειος εἰς διαῤῥώσιν.

Διαριθμέω, ῶ. Μ. ήσω, ἢ καὶ διαριθμήσομαι, ὡς παρὰ Πλατ. Φαιδρ. σ. 273. Ε. (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω ἐχωριστὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ἕν πρὸς ἕν· καὶ μεταφ. διακρίνω· ἐξετάζω· κρίνω, κάμνω κρίσιν περί τινος, Πλάτ. εἰς Γορ. 36. «Οὐδὲν διαριθμηθήσεται τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ», ἐκείνῃ, ἥτις δὲν διέκρινε, δὲν ἐξεχώρισε, δὲν ἐρεύνησε, δὲν ἐξετάσει ἀκριβῶς. Ὁ Ἡσύχ. δὲ ἑρμην. τὸ, «Διαριθμουμένῃ», οὐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ «Διαλογιζομένης.» Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Φαῖδρ. 30. ὄδε»

Διαρίθμησις, εως, ἡ. Τὸ ἀριθμεῖν, καὶ ἐξωρισμένα, ἓν πρὸς ἓν μετρεῖν, καὶ λογαριάζειν, ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ ἀριθμήματος. Πλούτ.

* Διάφιον, τὸ· εἶδος νομίσματος παρὰ Βυζαντινοῖς· νοεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀργύριον, χρῆμα.

* Διαρίπτω, Μ. ψω, = διαρρίπτω, Ἀριστ. Θεσμ. 665.

Διαριστάομαι (ἀριστάω). Συνερίζομαι μετά τινος κατὰ τὸ ἄριστον, πρόγευμα, δοτ. ὄδει παρ' Ἀθην. Ι'. 2. «Τίτορμος διηριστήσατο αὐτῷ βοῦν, ἢ Τίτορμος ἔβαλε μετ' αὐτοῦ στίχημα, ποῖος νὰ φάγῃ ἕνα βόδι εἰς ἕνα πρόγευμα.

Διαριστεύομαι, Ἀποφ. Μέσ. (ἀριστεύω). Ἀγωνίζομαι, ραλόνω, φιλονεικῶ μετά τινος πόσῳ ἀπὸ τοὺς δύο νὰ εἶναι ὁ ἀριστεύων, ὁ καλλίτερος, διὰ τὰ πρωτεῖα, ἢ ποῖος νὰ πρωτολάβῃ τὰ πρῶτον βραβεῖον, δοτ. προσ., ἢ πρός τινα, Δεγγ. 13. «Πρὸς Ὅμηρον διηριστεύετο.»

Διάρκεια, είας, ἡ (διαρκής). Ἡ ἱκανότης, τὸ ἀρκετόν. 2) διαμονή, τὸ ὑπομενές, παρτοτεινὸν διάστημα τοῦ χρόνου, τὸ νὰ βαστᾷ, νὰ κρατῇ πολὺν καιρόν, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 12.

Διαρκέω, ῶ, Μ. ἑσω (ἀρκέω). Δὶ ὅλου εἶμαι ἀρκετός, ἱκανός, φθάνει, Πινδ. Νεμ. 7. 71. «Τρία ἔπεα διαρκέσειν, ἑλλουσιν εἶναι τρία λόγια ἀρκετά, ἤτοι ὀλίγα· καὶ μετάφ. εἶμαι μεγάλος· δυνατός· ἱκανός, ἀρκετός· πολὺ ἱκανός τινος πράγματος, ἄξιος μιᾶς δουλειᾶς, ἐπιτήδειος εἰς τι, δυνατὸς νὰ ὑποφέρωσι, ἀνδρεῖος, π. χ. ἔσα πόνεν· ἐν γένει, ἔχω τὴν ἀναγκαίαν ἐπιτηδειότητα ἢ δύναμιν πρός τι, ἢ εἶμαι ἱσοδύναμος ἐχυρῶ τινι, ἐμπορῶ νὰ τὸν ἀντιπαλαίσω. Συντάσσ. μετὰ τῶν προθέσ. πρός, ὡς, «Διαρκεῖν πρός τὸ δίψος», καὶ ἐν, ὡς, «Διαρκεῖ ἐν τοῖς καμάτοις», Δουκιαν. καὶ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ. ὡς, «Διαρκῶ λύπῃ», Φαλ. 2) διαμένω, ἔχω ἀρκετὴν ζωτικὴν δύναμιν, ἐμπορῶ νὰ βαστάξω, νὰ κρατήσω πολὺν καιρόν. «Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέραι) διαρκοῦσιν εἰ πολλοῖς». Καὶ αὐτὸ τοῦ ἔχω ἱκανὴν διατροφήν, ἀρκετὰ ὥστε νὰ ζήσω, παρὰ Δίωνι Ἡασσ. ΑΗ'. 19. «Ὅσους ἐγὼ μεδίμνους ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην. Σημείωε δὲ καὶ πράττω κατὰ τὰ κτηνοτρόφα μου πρόσωπα, π. χ. πρὸς τοὺς φίλους μου, δίδω αὐτοῖς ἀρκετά, ἢ βοηθῶ ἐφαπλεῶς, μετὰ δοτικ., ὡς, «Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσιν», Πλούτ. ἔνθ.

Διαρκής, ές, ὁ, ἡ. Ἱκανός, ἀρκετός, ἐμπορῶν νὰ ἐπιδαψιλεύῃ συνεχῶς τὸ ἀναγκαῖον, ὡς παρὰ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. «Δισσοκης εἰς ἄμμον ἢ ψῦτειαν· καὶ «Ἐπιτήδειαι διαρκῆ». (παρὰ Πλουτ.) ἀρκετὰ ὑδῆ. 2) ὁποιος βιοτᾷ, κρατεῖ πολὺν καιρόν, ὡς «Διαρκεῖς ὑετοῖ», παρὰ Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. 3) συνατὸς, ἐπίμονος, ὡς Γαλην. «Διαρκὲς σῶμα· καὶ συνεχῆς, παντοτεινός, ὡς, «Διαρκῆς ὠφέλεια», «Διαρκὴς πρόσοδος».

Διαρκῶς, Ἐπίρ. Ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἀρκετά· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπίμονος, καὶ ἐπιτρεπῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Ἤρατα ζῆν, καὶ εἰς τὸ ὑπάρχ. διαρκέσταται», κ.τ.λ. κεῖ ὅλας τὰς σημασίας ὡς ἀνωτέρω.

Διάρμα, ατος, τό (διαίρω). Τὸ διαπέρασμα, τὰ εἰς τὸ πέραν μέρος πέρασμα, Πολύβ. Ι. 8. «Διάρμα πελάγους», τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδευμα. 2) παρὰ Στράβ. Δ'. ἑ, 2. ὁ τόπος διὰ τὸ πέρασμα, περαντζάδα, «Τέτταρα δὲ ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου». 3) ὕφωμα, π. χ. ἑνὸς ὕρους, ὄδει παρὰ Δεγγ. 18', «Διερμα λόγιων», ἀντὶ ὕψος λόγου, Λατ. **Sublimitas**.

Διάρμενος, ου, ὁ, ἡ (εἴς, ἅρμενον). Μὲ δύο ἅρμενα, Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'. «Διάρμενος ὁλκάς», καὶ μὲ δύο πανία, ὡς «Τριόρμενος», μὲ τρία.

Διαρμόζω, καὶ διαρμόττω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Διαμερίζω, ξεχωρίζω, ἀποσώρω, ἀποσπῶ, Εὐριπ. Ὀρέστ. «Ἄλλοι ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπρο σπολοῦσι». 2) κολλῶ, τεριάζω, ἐναρμόζω, προσαρμόζω τι μεταξύ τινος ἄλλου, παρὰ Πλουτάρχ. Μέτ. «Διαρμόζεται τὸν βίον», ἀντὶ τοῦ, ἀκριβέστερον ἁρμόζεται.

Διαρρᾶγαι, Ζήτ. Διεξέρχομαι.

Διαρπαγή, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου ξέσχισις· ἁρπαγή, κούρσεμα, λεηλάτισμα, λησταῖς, κλοπή, κλέϊσιμον, Πολύβ. ἐν τοῦ

Διαρπάζω, Ἀττ. Μ. άσω, καὶ ὑστερώτ... άξω (ἁρπάζω, ἀμλ.) Ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 355. διασπῶ, τραβῶ τι μὲ βίαν καὶ τὸ ξεσχίζω, ἢ ξεχωρίζω, Πλατ. Πολ. Α'. «Διαρπασόμενοι». 2) ἁρπάζω δι' ὅλου· κουρσεύω, λεηλατῶ, κλέπτω, Ξενοφ. «Διαρπάζειν πόλιν».

Διαρρᾳγή, ῆς, ἡ (διαρρήγνυμι). Ξέσχισμα ὅλου, σχίσιμον δι' ὅλου, ἢ εἰς ἓν, σχίσμα, σχισμάδα διὰ μέσου τινός, τρύπημα, τὸ εἰς δύο κόψιμον.

* Διαρραγῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β'. τοῦ διαρρήγνυμι.

Διαρραίω. Ζήτ. Διαραίνω.

Διαραίω, Ἀττ. ἀντὶ διαραίω (ῥαίω). Ἐκ θεμελίων, διόλου, κατὰ πολλὰ φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων. «Ὀμ. ὡσαύτ. δὲ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ», Ἰλ. Ω, 355. «Ταχὺ δ' ἅρμε διαρραίσεσθαι ὄϊωι, σῆλ. αὐτόν· καὶ Ἰλ. Ι, 78. «Νῦξ διαρραίσει στρατόν». Ἴδε καὶ Β, 473. Ὀδ. Μ, 290. κτ.

Διάρραμμα, ατος, τό (διαρράπτω). Τὸ δι' ὅλου, πέρα πέρα, ἢ κολλητὰ εἴς τι, ἢ εἰς τὰ μεταξὺ ἢ κατὰ διαστήματα ῥαμμένον, ἢ τὸ διὰ μιᾶς τρύπας περασμένον, καθὼς τὸ ῥάμμα εἰς τὸν βελόνην, Πλουτ. Ρ. 1. 1. 1. 1. 1. Ζήτ. καὶ Διαῤῥάπτω.

Διαῤῥαντίζω, Μ. ἰσω (ῥαντίζω). Δὶ ὅλου ῥαντίζω, τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥαίνω.

Διαῤῥαπίζω, τὸ ἐπιτετ. ῥαπίζω.

Διαῤῥάπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σῆλ., ἢ κολλητὰ εἴς τι, Χειρουργ. Παλ. καὶ Πλούτ. εἰς Κατ. 70. καὶ 10. σελ. 70. ἔνθα καὶ «Διάῤῥαμμα, τόν, τὸ ῥαμμένον δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐν τῷ μεταξύ.

* Διεῤῥάφη, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα ῥάμμη.

Διαῤῥέπω, Μ. ψω (ῥέπω). Ῥέπω, κλίνω, (βαίζω) ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ, παδὼς ἡ ζυγαριά.

Διαῤῥέω, Μ. εὐσομαι (ῥέω). Ἐπὶ ὑγρῶν, τρέχω, ῥέω διὰ μέσου τινός, διακύνομαι, ποτίζω, βρέχω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὡς, «Ποταμὸς κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέουσαν· ὄδεν παρὰ Δευκιαν. «Μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαμβίσιον ὑπόσαθρον ἐστί, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ», ἀντὶ τοῦ, τὸ καικὶ διὰ τῶν χαρασμάδων κάμνει νερά. 2) ὑπεφεύγω, γλυστόνω ἀρμυρίκις, γενικ. πράγμ. 3) διαλύομαι, ψιθίρομαι, ἀφανίζομαι, Σοφοκλ. «Ἡ χάρις διαῤῥεῖ», παρέρχεται, χάνεται σῆλ. Τοιοῦτο καὶ τὸ, «διεῤῥυηκώς ὑπὸ μαλακίας· καὶ τὸ «Διαῤῥέειν τὸ σῶμα ἱδρῶσεις, ἡδονάν, ἢ, νόσους», ἀντὶ τοῦ τηκεδόνας, διαλυόμενα, χαλνοδόμους. Τὸ δὲ, «Διαῤῥέειν τῷ βίῳ», ἀντὶ τοῦ, διάγειν τρυφηλὴν καὶ ἄσωτον ζωήν, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ε'. 24.

Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀμλ.) καὶ διαῤῥηγνύω, καὶ διαῤῥήσσω. Διατασυντρίβω, δι' ὅλου ξεσκίζω, σχίζω εἰς δύο, διασπῶ, ῥαγίζω, κατατζακίζω, Θεόγν. «Διαῤῥήξασα χαλινὸν· καὶ Ἰλ. Μ, 308. «Διά τε ῥῆξασαι ἐπάλξεις· καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Ῥαψῳδίᾳ ἐπανεσυχνότατα τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῶν συνθέτων του. — Παθητ. διαῤῥήγνυμαι, Μ. -ῥήξομαι, Ἀόρ. Β'. διεῤῥάγην, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, ῥαγίζομαι, σχίζομαι δι' ὅλου, σπάζω, ξεχαίρ. ὑπὸ συμοῦ, ἢ φόβου, Λουκιαν. «Ἐς ἃ διαῤῥαγῆ ἐπάνω» καὶ, «Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φόβου», διὰ νὰ σπάσουν ἀπὸ τὸν φόβον. Ὁ παρακείμ. διεῤῥῶγα, εἶμαι κατεσχισμένος, ὄδει «Διεῤῥωγότα ἱμάτια», καὶ «Διεῤῥωγότ' χείλη», κατεξεσχισμένα, σπασμένα.

Διαῤῥήδην, Ἐπίῤ. (διαῤῥεῖν, διαῤῥῆξαι), ἢ, τῶς, σαφῶς, καθαρά, φανερά, μὲ διωρισμένα λόγια, Τιμ. Ὀμ. Ἑρμ. 313. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Δημ. κ. Κόν. 32. καὶ Πλατ. παρὰ δὲ Δουκιαν. εἰς Τραγ. καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλυτέρως, βροντερόφωνος, πανηθίλως, διὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι σῆλ.

Διαῤῥῆξις, εως, ἡ. Τὸ ἔδω καὶ ἐκεῖ βίαιον ἢ τὸ ἀμοιβαῖον· καὶ ἡ διασκόρπισις, Ξενοφ.

Διαῤῥοά, ἡ. Ζήτ. Διαῤῥοή.

Διαῤῥοδος, ου, ὁ, ἡ (ῥόδον). Μὲ τριανταφύλλα ἀνακατωμένος, πατσπερασμένος· ὄδει «Διάῤῥοδον (ὑπόσουμ. κολούριον, ἢ μολλύριον)», παρ' Ἰατροῖς, εἴδός τι κολουρίου ἐκ ῥόδων συνεστηκὸς, ἢ, οὗ τὸ πλαίσιον τῆς οὐσίας συνίστανε ἐκ ῥόδων. Μ' ὅλον τοῦτο οὔτος ὁ σχηματισμὸς δὲν εἶναι οὔτε τόσον ἐν χρήσει, οὔτε εὐδόκιμος. Τὸ συνηθέστερον εἶναι, κολούριον τὸ διὰ ῥόδων, κ.τ.λ.

Διαῤῥοή, ῆς, ἡ (διαῤῥέω). Τὸ διατρέχειν τῶν ὑγρῶν, τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέχειν, καὶ τόπος ὅπου τὰ διαχύνονται, ὀρέμος, σωλήν, κανάλι διὰ τοῦ ὁποίου τρέχειτ, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἐπιφ. 567. «Τοῦ πνεύματος διαῤῥοὰς τεμεῖν», ἤτοι τοὺς σωλῆνας τοῦ ἀέρος, τὸν λάρυγγα. Ἔστι παρὰ Δίωνι. Κασσ. ΔΘ', 41. «Ἡ ἄσω καὶ κάτω τοῦ Ὠκεανοῦ διαῤῥοή», ἡ παλίῤῥοια, le flux et le reflux, Γαλλ.

Διαῤῥοιβέω, ῶ (ῥοιβέω). Διακτρέχω μὲ ὁρμὴν καὶ ὁρμήν, ἐπὶ ὑγρῶν. 2) διασῤῥῶ, προξενῶ τινί, ὡς παρ' Αἰσχυλ. Θῆβ. 194. «Διαῤῥοιβεῖν κάκιστα», ἀπὸ τοῦ, μετὰ κρότου, μετὰ ῥεύματος ἐμποιεῖν, προξενεῖν δεινά.

Διάῤῥοια, είας, ἡ (διαῤῥέω), = διαῤῥοή. Τὸ διὰ μέσου τρέχειμον τῶν ὑγρῶν· ξεπερ. παρ' Ἰατροῖς, «Διάῤῥοια (ἁπλῶς ἡ μετὰ τῆς λέξεως, τῆς γαστρός)», ἡ ἀκαταπαυστος κίνησις τῆς κοιλίας, ὡς καὶ ἀσιῶς διάῤῥοια.

Διαῤῥοιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Διαπερῶ, διέρχομαι μὲ κρότον, ἔχον συριστικὸν, (ἴσν κάμνουσι τὰ λεπτύνεα πράγματα. 2) ἐνεργ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 508. «Στέρνων διεῤῥοίζησεν ἰὸνι, τυχεῖ διαπεράσ τὸ κοντάρι μετὰ κτύπου (κρότου) τὸ στέρνο· πλὴν δύναται νὰ γραφῇ καὶ ἕως, καὶ τότε ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀμετάβατος σημασία· πρβ. διαῤῥοέω.

Διαῤῥοιζοῦμαι, Μ. ἰσομαι (διαῤῥοιτα). Πάσχω διάῤῥοιαν, κίνησιν τῆς κοιλίας, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

* Διαῤῥους, ου, ὁ (διαῤῥέω). Τὸ διαῤῥέειν, τρέχειν διὰ μέσου τινός, διατρέξιμον, διάῤῥευσις.

* Διαῤῥύσεις, εσσα, ἐν, καὶ συναίρ. διαῤῥῶς, ὐδ. ῦν. Δωρ. διαῤῥυδᾶν. Διαχυσμένος, Ἱππ. Κοηφ. 650. ἐκ τοῦ

Διαῤῥῶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ διαῤῥέω, Μ. διαῤῥυήσομαι, Παραν. διεῤῥύηκα, Μετοχ. εἰρ. β'. διαῤῥυείς· ὡς «Διαῤῥῶναι ὑπὸ μαλακίας· καὶ, «Τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου διεῤῥυηκὸς» (Δίων Κάσσ. Ος'. 7.), τὸ ὑπὸ τῆς πολυκοιρίας τριβὲν, διεφθαρμένον· καὶ παρὰ Δουκιαν. Γυμν. «Διαῤῥεῖς τῶν χειρῶν», ἀντὶ τοῦ ξεγλύστρισεν, ἔφυγεν, ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια του· ὁ δὲ Ἡσύχιος, καὶ «Διαῤῥυσόμαμαι», ἐκ τοῦ Ἀρέσθαι σημαίνει, ἀντὶ τοῦ διαῤῥέω.

Διαῤῥύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτετ. ῥύπτω, ἐνῶ διὰ κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Ἀποσμύχω, ἀποκαθαίρω, Γαλην.

Διαῤῥύσις, εως, ἡ (διαῤῥέω), = διαῤῥοή. Τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέχειμον, ἢ δρόμος, κανάλι, σωλήν, δι' οὗ τρέχει τι ὑγρόν.

* Διαῤῥυτικός, ἡ, ὀν. Ἡσυχ διαῤῥοιαν, Γαλην. τόμ. β'. σ. 18. 13. 3. ἀντίθ. τῷ, ἐμπλαστικός.

Διαῤῥύτος, ὁ, ἡ (διαῤῥύω). Ἐκεῖνο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου περιοῦσιν, ἢ τρέχουσι πολλὰ ὑγρὰ, ὁ κατεβρεγμένος, ποτιζόμενος, ἢ περικαιμένος ἀπὸ νερά, Στράβ. Ε'. σελ. 327.

Διαῤῥύω (ῥύομαι, ἐρύω). Σύρω διὰ μέσου τινός, περιωτ., σῆλ. τραβῶντας, Ἡρόδ. Ἴδε καὶ διαρύω.

Διαῤῥωγή, ῆς, ἡ (ῥωγή). Σχίσμα, σχισμάδα, χαράδρα, καὶ διάστημα, ὡς ὁ Ἱππ. περὶ Ἀρθ. «Ἐνδέκατον διαῤῥωγάς», πολλὰ τὰ μεταξὺ διαστήματα, τὰ ὁποῖα ἀφήνουσι, ὅταν οἱ χειρουργοὶ ἕνουσιν ἐν μέλος μὲ ταῖς φασκιαῖς. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Διαστάσεις», καὶ αὐτὸ «Διαῤῥῶγας, διαρωγμάς», ἔχει, ἴσως ὀρθῶς, ἀντὶ διαρωχμάς· ἄλλοι δὲ, «Διαῤῥήγνυσι ἀναγινώσκουσι, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἐρωτιαν. ἐν Δ. «Διαροχὰς ἔχει», ἑρμηνεύων τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος.

Διαῤῥώξ, ωγος, ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι). Διεστραμμένος, σχισμένος, μισοτζακισμένος, κατορχισμένος, καθὼς καὶ τὸ ἀπορρώξ, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 262. «Διαῤῥῶξ ἅγιος κυμάτων σάλων», τὸν σχισμένον ὅλον, ἀπὸ βράχους ξεκομμένος, εἰς τὸν ὁποῖον πτυνοῦσι τὰ κύματα.

Διάῤῥυσις, εως, ἡ (διαίρω). Σήκωσις, ὕψωσις τῆς στρώσεως, ὑψόνειι, Δεγγ. 8.

Διαρτάζω, Μ. άσω, = διερταμέω, Αἰσχ. Ἀγαμ. 332.

Διαρτάω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. ἀρταμέω, Καταξεχίζω, ξεκρεατώνω, διαμοιράζω, κόπτω τὰ ὀρτὰ εἰς μικρὰ κομμάτια, Αἰσχύλ. Προμ. 1011.

Διαρτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀρτάω), τὸ αὐτὸ καὶ ἐπίρω. Ξεχωρίζω, χωρίζω, διακόπτω διαστήματί τινί. 2) ἀντὶ τοῦ ἀρταίω, κρεμῶ. Πλούτ. 3) μεταφορ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι, ἢ κατωτῶ εἰς ὑποψίαν, ἀπορίαν, μεγάλην ἀθημωνίαν, ἢ προσοχὴν διὰ ἕνα πρᾶγμα, ἢ βάλλω τινὰ εἰς ὑποψίαν, ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, φόβον. Ὁ δὲ Σευῆδ. καὶ ἀντὶ τοῦ «ἀπατῶμαι, ἐκ τοῦ Μενάνδρου, ἀναφέρει. ὄδει

* Διάρτησις, εως, ἡ. Χωρισμός, διαίρεσις· «ἀπιδεσία, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 8, 429.

Διαρτία, ίας, ἡ. Ἡ πρέπουσα σύστασις, μορφωσις, Νικ. Χρ. Δ'. β. καὶ ΗΔ'. 3. «Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐψυχῶ· ἑκατ. λέξις, ἐκ τοῦ προσ. τοῦ παθητ. ἀορ. κατὰ συγκ. διέστυτο, ἐκινεῖτο, ἔτρεχεν ὀλίγωρα διὰ μέσου, μετὰ τῆς αἰτ. λαόν, ο. ε. στρατόν, ὡς Ἰλ. Β, 450. «Διέστυτο λαὸν», διέτρεχε τὸ στράτευμα· διὰ νὰ τὸ ἐγκαρδιώσῃ· καὶ Ἰλ. Ε, 661. «Δίχμη δὲ διέσσυτο», διεπέρασε· συχνότερον δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, στέρνοιο (Ο, 542), τόρμοιο (Κ, 194), καὶ μετὰ τῆς ἐκ, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 37.

Διασαίνω, (σήω). Ἰσοκινίζω, κάμνω τι νὰ περᾷ διὰ τοῦ κοσκίνου, ὡς ἄμμον, Διοσκορ. Ε. 26.

Διασαόω, ῶ, Μ. ώσω (σαόω). Χυγιάζω, διορίζω τὸ ζῆν ἑνός πράγματος ἀκριβῶς, Σουΐδ.

Διασημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω). Κάμνω τί φανερὸν διὰ σημείου, δίδω διά σημείων τεκμηρίων τινὶ νὰ γνωρίσῃ, λέγω σαφῶς, ὅτι αὐτὸς εἶναι, περιγράφω τί· σημαδεύω διὰ ἄλλους, κάμνω νὰ διακρίνηται, Ξενοφ. «Πάντες οὖν μοι τούτους διεσήμηνον· καὶ παρὰ Πλουτ. «Τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ψελλούς. 2) δίδω, κάμνω σημεῖον μὲ τὸ χέρι· ὡς παρὰ Πλουτ. «Διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκαμ-

στουπόγω δυνατὰ ἕως ἐπάνω, στενόχω, μὲ τίποτε, Γεωπον. Ιθ'.

Διασαυλόομαι, οῦμαι, Ἀριστοφ. Ζήτ. ἐν τῷ Σαυλάω.

Διασαφέω (σαφής), καὶ, διασαφηνίζω (σαφηνίζω). Κάμνω τι σαφὲς, φανερὸν, εὔληπτον, ἢ ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι σαφῶς καὶ ἀτριβῶς, Θεόφρ. Παρά δὲ Ἱππ. Ἐπιστ. καὶ διασαφηνέω, εὑρίσκεται· ἀμφίβ. ὄδεν

Διασάφησις, εως, ἡ. Σαφὴς παράστασις, καθαρὰ καὶ εὔληπτος ἐξήγησις, φανέρωσις, ἐξακρίβωσις, Γραμματ.

Διασαφητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διασάφησιν, ἐξήγησιν, ἢ ὅπως κάμνει τι σαφὲς, εὔληπτον, ὄδεν παρὰ Γραμμαρ. «Διασαφητικὸς, Ἐπίῤ. Μὲ διασάφησιν, ἐξήγησιν.

Διασεισμός, οῦ, ὁ (διασείω). Δι' ὅλου σεισμὸς, τίναξις, σάλευσις, κλόνισις, ταραχμὸς· καὶ τὸ φοβίζειν, τρομάζειν, ἐπαπειλεῖν τινά. 2) μεταφ. ἀδικία, γδάρτιμον· ἐπὶ Ἀρχόντων, καὶ Δυναστῶν, ὅταν αὐτοὶ καταχρῶνται τὴν δύναμίν των, ἀξίαν καὶ τὴν μεταχειρίζονται εἰς φοβερισμοὺς, ἁρπαγὰς, καὶ ὁλοτρόπους, ἔωρωδοκίας, ἁρπαγὰς, καὶ ὁλοτρόπους, ζητοῦντες εἴτι δὲν εἶναι ὑποχρεοι οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσουσιν, ἢ διὰ τούτων δηλ. πρὸς τὸν λαὸν ἐνόχλησις, δῆψις, στενοχωρία, καὶ τυραννία, concussion, Γαλλ. τορμπελίκ, Τουρκ. τέλους, Λυσ. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δίωνι Κασ.

Διασαίνω, τὸ ἐπιτετ. σαίνω. Δι' ὅλου σείω, κουνῶ, ταράττω, Ξενοφ. Κυν. Δ', 3. «Ταῖς οὐραῖς διασαίνουσιν, κουνοῦσαι ταῖς οὐραῖς.

Διασαίρω, τὸ ἐπιτ. σαίρω, ὄδεν ὁ παθ. παρακ. «Διαστεσηρῶσι (παρὰ Πλουτάρχ. Μάρ. 12.). Μισογελὼς, χαμογελῶ, γελῶ σαρκαστικῶς, ὅ ἐστὶ, προσποιητικῶς, εἰρωνικῶς.

Διασαλαγέω (σαλεύω), Μ. ἰσω, τὸ ἐπιτ. σαλακωνίζω. Παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1208. «Τρυφερόν τι διασαλακώνισον», περιπάτησαι ὀλίγον δελικάτα, παῖξε δηλ. ὀλίγον τὸν κόλον σου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ «Σαυλεπιφακτιανοῦ ἐκφράζει, ὅταν ἄλλοι, διαλυκώνισον· καὶ, διαλακώνισον ἀναγινώσκ. Ζήτ. Σαλακωνίζω, ἐνθ' ὁ Σχολιαστ. φησίν, «ἀβρύνεται, διαῤῥιφῆται· ἄλλοι δέ, «σαλευτὸν τὸν πρωκτὸν, ἢ ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον· ἄλλοι δὲ τὸ, «σαλακωνίσαι», φασί, τὸν πρωκτὸν αἰτχρῶς κινῆσαι.»

Διασαλεύω (σαλεύω). Δι' ὅλου σαλεύω τί, κινῶ, κουνῶ, ταράττω, κλονίζω· καὶ μεταφ. ἀνακατόνω, φέρω ὅλως εἰς κίνησιν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν, συγχίζω, ἀναποδογυρίζω, φέρω ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, καταφανίζω. Ἴδού δὲ παραδείγματά τινα τούτων, Λουκιαν. «Διασαλεύειν τὰ χείλη»· κινεῖν πάντοτε τὰ χείλη, ὅ ἐστιν ὁμιλεῖν. «Διασαλεύειν τὴν πόλιν (ὅ αὐτὸς εἰς Ψευδομ.), φέρειν εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταραχὴν τὴν πόλιν. «Διασαλεύειν τὸ στράτευμα», συγχίζω, ἐμπερδεύω, ῥίπτω καὶ φερω εἰς ἀταξίαν, χαλῶ καὶ φανίζω τὸ στράτευμα. Τοιοῦτο καὶ τὸ, «Πάντα ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα» (Διονύσ. Ἁλικ. Γ'.), ἤτοις, ἡ ἔσκεμμη τὰ ἀπέῤῥιψεν, ἐχάλασεν, ἐμῥήμισε· καὶ τὸ, «Διασαλεύουσι τὰς ἁρμονίας, κάμνουσι μίαν ἄνισον καὶ ἐμπερδεμένην συνάψειαν τοῦ λόγου, ὁ Αὐτ. Ε'. καὶ «Τὰς φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπτώσεις αἱ διασκλεύουσι τοὺς ἤχους, αἱ διακόπτουσαι, αἱ ἀνίσους ποιοῦσι τοὺς ἤχους ἀυτ. αὐτόθι. Διαπαλεύω, Μ. ἴτω (σαλπίζω). Φωνάζω μὲ τὴν σάλπιγγα, κηρύττω, διαλαλῶ μεγάλως, κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους.

Διασαρθωνίζω, Μ. ἰσω. Ζήτ. Σαρδωνίζω.

Διασάττω (σάττω). Κατὰ πολλὰ σάττω, ὁ ἐστὶ

νε σημάδι· μὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ἡσυχάσουν. Μέσ. σημαδεύω, εἶδα σημεῖον διὰ τὸν ἐμαυτόν μου· διακρίνομαι ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων, φανερόνω. 2) οὐδέτερος, σπάζειν καὶ δείχνεσθαι πρᾶγμά τι κρυμμένον ἐξαίφνης εἰς τὸ φανερόν, γίνεσθαι ἔρατόν, ὡς παρ' Ἱππ. Ἀφορ. Μά'. 6. »Οὐδέποτε διαπνοὴ τι εὐῶν ἐν τῷ σώματι μὴ διασημαίνει· διὰ παχύτητα τοῦ πόνου ἢ τοῦ τόπου οὐκ ἀποσημαίνει».

Διάσημος, ου, ὁ, ἡ (σῆμα). Σημειωμένος, σημαδεμένος· διὰ λαμπρῶν κατορθωμάτων, ἢ γένους κτ. ἐξέχων τῶν ἄλλων, λαμπρός σήλ., περίφημος, γνῶρ. 2) σαφῶς σημειωμένος, εὐγνώριστος, ἐξέχων, ἀκουστός, »Διάσημα ὀρνέων», Σοφ. Φιλ. 209.

Διασήπω, Μ. ψω (σήπω). Κάμνω τι νὰ σαπίσῃ ὁλίγον, τὸ φέρω εἰς σαπτελὴ σῆψιν (σάπισμα)· ὅθεν παρὰ Λουκ. »Διεστεμένοι, ἀ δὲ ὅλως καταπεπήσας, καὶ, διασεσηπέναι, κατασαπῆσαι.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Μειλιχίου (ἐπειδὴ ἐπαυε καὶ τὴν ἀσπίδα), Θουκυδ. Α'. (-ου Ἀριστοφ. Νεφ. 407. σχολ. 861.).

Διασιγάομαι, ῶμαι, = σιγάομαι. Σιωπῶ ὁλίγον, ἀποσιωπῶ, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 130. ἔνθα ἄλλοι, »Διασιωπήσομαι» Δωρ. αὐτὶ τοῦ διασιωπήσομαι, ἀναγινώσκουσι.

Διασίζω, τὸ ἐπιτετ. σίζω. Ἐκαυρίζω· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ, 13. »Διασίζειν ταῖς χερσὶν», μὲ χειροκτυπήματα ἀτιμάζω καὶ τρόπον τινὰ ἐκδικῶ.

Διασιλλαίνω, καὶ διασιλλίω (σιλλαίνω). Περιπαίζω, περιγελῶ, χλευάζω, Λουκ. εἰς Λεξιφ. καὶ Ἀλκίφρ. Γ'. 62. »Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με θιεσιλλαίνουσι αἱ γυναῖκες».

Διασιμόω (σιμόω). Στραβόνω τινὶ τὴν μύτην εἰς σημεῖον χλευῆς, περιγελῶ, μυκτηρίζω, Ὀρ.

Διασιτία, ίας, ἡ (σῖτος). Ἡ ὀνησιμία τροφῆς, τὸ σημεῖον φαγητοῦ, Ἱππ. ἐπιστ. ἄλλως δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀεισιτία.

Διασιωπάω, ῶ, Μ. ήσω (σιωπάω). Σιωπῶ διὰ παντὸς, ἢ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐξαπολευθῶ] καὶ πάλιν τὴν σιωπήν, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ε'. 4· καὶ Δ. β'. 10. 2) ἐνεργ. ἀποσιωπῶ, Εὐριπ. Ἰων. 1566. καὶ Ἑλέν. 1067., ἀντὶ τοῦ διασιγάομαι. Ζήτ. τοῦτο.

Διασκαίρω (σκαίρω). Διακολυμβῶ, διαπηδῶ, ἀναστρέφομαι, τινάζομαι διά μέσου τινός, καθὼς κάμνουν τὰ ψάρια ὅταν περιπαίζωσι, τρέχωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀπολλ. Α'. 574. »Ἔγρα κέλευθα διασκαίρουσες ἑταίρους».

Διασκαλεύω, Μ. εύσω· καὶ διασκαλεύω, καὶ διασκάλλω (σκάλλω). Σκαλίζω, σκάπτω, κάπτω τὴν γῆν μὲ τὴν σκελίδα· ὁ Β', καὶ Γ'. τύπος παρὰ Πλουτ., ὁ δὲ Α'. ἀμφίβ.

Διασκανδικίζω (σκανδίξ). Κυρίως κάμνω εἰς χαιρέφυλλον, ἢ τρώγω αὐτό· καὶ κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν λέξις πεποιημένη παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 19. διδάσκω, ἐννγεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἥτις Σκιτόπους ἐκαλεῖτο, (ἐπώλει τὸ χαιρέφυλλον καὶ ἄλλα τοιαῦτα λαχανικά· »Μὴ διασκανδικίσῃς», ἀντὶ τοῦ, »Μὴ διευρηπιδίσῃς, ὅ ἐστι, μὴ ἐμιλήσῃς κατὰ τὴν τοῦ Εὐριπίδου γλῶσσαν· ὁ δὲ Σχολ. ἀντὶ τοῦ, ἀποδειλιάσῃς καὶ μεταμελήσῃς δηλ. Παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ Β', σελ. 56. ἡ λέξις κυριολεκτεῖται, τρώγω τὸ χαιρέφυλλον.

Διασκάπτω (σκάπτω). Διὰ ὅλου σκάπτω, σκάπτων ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἀνοίγω, διόρ. Σκα.

Διασκαριφάω, συντ. ῶς Ἀποδεικτ. Μέσ. διασκαριφάομαι (σκαριφάομαι). Σκαλίζω, σκαλίζων ῥίπτω ἄνω κάτω, κυρίως ἐπὶ ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι σκάπτουν καὶ σκαλίζουν τὴν γῆν· ὅθεν μεταφ. διαλύειν, διασκορπίζειν, ἀφανίζειν, ἀνατρέπειν, ὡς Κορ. Ἰσονρ. Ἀρεοπ. 140, 10. »Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας». Ζήτ. Σκαριφάω.

Διασκαρτόω, ῶ (σκώρ, σκατός). Χέζω τί· ὅθεν ἡ μετοχ. »διασκατωμένη» (παρὰ Ἠλιν. Ἀλεξ. σ. 292), ἡ Ἐπικούρειος φιλοσοφία, δηλ. ἡ χεσμένη, ἡ λερωμένη, καὶ ἄσχημος. Χλευαστικὸν ὄνομα αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ ἀνασκαρτομένη (κωμῳδία) καὶ ἄλλα.

Διασκεδάζω, καὶ διασκεδάννυμι, Μ. άσω, καὶ μέλλ. Ἀττ. διασκεδῶ (σκεδάννυμι, ἀμφ.). Διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διαπτῶ καὶ ξεχωρίζω, ἢ συντρίβω καὶ σκορπίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Ε'. 369. »Τὰ μὲν (ξύλα καρφαλέα) ἅρτε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλη (ἄνεμος)», καὶ Η. 275. »Τὴν (νῆα) μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασεν», ο. ε. ἐνέσεισε, ἐτσάκισεν, ἐσύντριψε. »Διασκεδάσαι ἀγλαΐας τινά» (ὡς Ὀθ. Γ, 244)», κάμνω τινὰ ν' ἀφήσῃ, τῷ διώχνω τὴν ὑπερηφάνειαν. »Διασκεδάσαι τὸν στρατόν», διαλύω τὸ στράτευμα. Παθητ. διασκεδασθῆναι, διασκορπίζεσθαι, λύεσθαι ὡς κοινωνικὸς· λύεσθαι καὶ φθείρεσθαι. 2) ῥίπτω ἀφανίζω, καταντρίβω, Ἀριστφ. Ὄρν. 1042. καὶ 3) μεταφ. ἀντὶ τοῦ διασπείρω, διαφημίζω, ἐξαπλόνω, καὶ κοινοποιῶ λόγον, φήμην, Ἡρωδιαν. Ε'. καὶ Ζ'.

Διασκεδασμός, οῦ, ὁ. Διασκόρπισις, καὶ διαφήμισις.

*Διασκεδαστικός, ή, όν. Σκορπιστικός, ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, Διοσκορ. 380. Β.

Διασκελίζω (σκέλος). Ἀνοίγω τὰ σκέλη· καὶ, διασκελίζομαι, ἀνοίγω τὰ σκέλη μου, χαυδόνω ὅθεν, »διεσκελισμένον καθῆσθαι» (παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. καθηζέζει.), τὸ κάθεσθαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, ὅ ἐστι χαυδωτά.

Διασκεπάζω, Μ. άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι, καὶ σκεπάζω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. »Διασκεπάζειν αὐγάς», Διόδ. Σικελ.

Διασκεπτικός, ή, όν. Ὅποιος σκέπτεται, στοχάζεται, Πολυδ. ὅθεν

Διασκέπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποδ. Μέσ. (σκέπτομαι). Θεωρῶ διὰ τοῦ νοός, ἐξετάζω ἀκριβῶς, παρατηρῶ, στοχάζομαι, καλῶς συλλογίζομαί τι, Δουκιαν. 2) αὐτὸ τὸ τρίτον, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, περιβλέπω, Ξενοφ.

Διασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, διατάττω, διευθετῶ, βάνω τι εἰς καλὴν τάξιν. 2) καλλωπίζω, στολίζω, ἐνδύω ἐντελῶς, Λουκιαν. »Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη, βατιλικῶς διεσκεύασεν, τὸν ἐστόλισε δηλαδή. 2) διατάττω »κριτικῶς σύγγραμμά τι, μάλιστα ἱστορικόν, ἐπιδιορθῶ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ ἐν γένει, ἐπεξεργάζομαι, δουλεύω ἀγωνίζομαι νὰ κάμω τι τέλειον, ξανακάμνω τι ἄλλως, ἐπιξέω καὶ διορθόνω. Μέσ., ἑτοιμάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, καθοπλίζομαι, ἐνδύομαι ἐντελῶς, Συνίσ. »Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζουτο» ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πελ. »Διεσκευασμένοι ἀνδρεῖοι, στολισμένοι, ἐσκευασμένοι, εὐτάκτως συντεταγμένοι. Καὶ μεταφ. παρὰ Δημοσθ. πρὸς Ἀφόβ. »Διεσκευασμένος τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τὴν μὲν οἰκίαν Ἀφόβῳ, κ. τ. λ. ἀντὶ καταδαπανήσας. »Διεσκευασμένη ἐπιστολή» (παρὰ Πολυβ.), τεχνευμένη, δολίως, ἀπατηλῶς καὶ παιουργως γεγραμμένη. »Διεσκευάσασθαι πρὸς τοὺς διώκτας» (Ξεν.), ἑτοιμάζομαι μὲ παιουργίας πρὸς αὐτούς· ὅθεν

*Διασκεύασις, εως, ἡ, = διασκευή.

Διασκευαστής, οῦ, ὁ (διασκευάζω). Ὅποιος κριτικῶς μεταβάλλει ἢ ἐπιδιορθώνει ἐν σύγγραμμα, μάλιστα ἐπικόν, ὁ ἐστιν ἐκ δευτέρου τὸ κάμνει ἄλλως ὀρθότερον καὶ καλλίτερον. Ζήτ. Βαλκεν. Προοίμ. εἰς Ἱππόλυτ. XVIII. Diatr. p. 89. καὶ Βολφ. Προλεγόμ. εἰς Ὅμηρ. Ἰλιάδ. CLI.

Διασκευή, ῆς, ἡ, τὸ αὐτὸ καὶ σκευή. Ἑτοιμασία, εὐταξία, καλλώπισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνδύειν, στολίζειν, καὶ ἡ φορεσιά, ἡ στολή, 2) ἐπιδιόρθωσις, ἐκ δευτέρου ἐπιδιόρθωσις, εὐταξία καὶ καλλωπισμὸς ἑνὸς βιβλίου, ἐπεξεργασία· καὶ ἡ τοῦτου ἐπιδιορθωμένη ἔκδοσις, ἴδε Καικουβῶνα παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 712. Δίων δὲ ὁ Χρυσόστ. σελ. 609. σοφώτατε, »ὥσπερ ἐν τοῖς κωμῳδίαις καὶ διατεκμαίρεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σκηνασίας. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς λέγεται καὶ σχῆμα λόγου, τὸ λεπτολογικὸν τὸν τρόπον· καὶ ἡ κατὰ λεπτὸν ἀφήγησις, Ἐστάθ. καὶ Ἑρμογ.

Διασκευωρέω, ῶ. τὸ ἐπιτ. σκευωρέω, τὸ ῥᾴ Πλάτ. Ἐπιστ. Ζήτ. τοῦτο. ἔδεν, »διασκευωρεῖσθαι τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ φρουρεῖν, φυλάττειν, καὶ καλῶς διοικεῖν, Πλατ. Πολιτ.

Διασκεψις, εως, ἡ (διασκέπτομαι). Ἡ διανοητικὴ θεωρία, ἀκριβὴς σκέψις καὶ στοχασμὸς πράξεως, Δευκιαν.

Διασκεύω, ῶ. Διὰ ὅλου καλλωπίζω, στολίζω, Ζήτ. Ἀσκέω. Παθ. καλλωπίζομαι, στολίζομαι, ὡς παρ' Ἀθην. »Διεσκημένοι τὰς μόρας χρυσῷ κόσμῳ» καὶ παρὰ Λουκιαν.

Διασκηνάω, καὶ διασκηνέω (σκηνάω). Βάλλω στρατιῶτας χωριστά, τοὺς κάμνω νὰ κοιμῶσιν εἰς διάφορα καταλύματα, ἐνῳρημένα μέρη καὶ σωματεῖα, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 4, 14. 2) ἀμεταβ., κατοικῶ χωριστά, μεμακρυσμένα ἀπ' ἀλλήλων· διαλύομαι, καὶ μάλιστα τὰ στρατιωτῶν, ὅταν μοιράζωνται εἰς τὰ κοινὰ (σκηνάς), ἢ εἰς τὰ πλησίον χωρία καὶ κάστρα διὰ νὰ ἡσυχάσωσι πρὸς καιρόν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 10, 5, 29. cantonner, Γαλλ. 2) περιφέρομαι εἰς τὴν σκηνὴν καὶ συνομιλῶ, ὡς ἐν Διογεν. παιδ. ὁ αὐτός. Γ. α', 38. »Διασκηνοῦντα μετὰ τὸ δεῖπνον» καὶ Ἑλλην. Δ. Π. 18. »Ἐντύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν».

Διασκηνίπτω, καὶ διασκίπτω. Ζήτ. Σκηνίπτω.

*Διασκηνόω, Μ. ώσω (σκηνόω). Στήνω κατὰ διάστασιν τινά, σποράδην σκηνάς, καλύβας καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. 14. »Προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐκτὸς τειχῶν διασκηνωθῆναι, ἐπρόσταξε νὰ γένουν τὰ καπηλεῖα ἔπάνω εἰς τὰ τείχη τοῦ κάστρου μὲ κάποιαν ἀπομάκρυσιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἄλλου. 2) ἀμεταβ., κάθημαι, ἤτοι κοιμῶμαι, ἐκ στρατιωτῶν, ὅταν κοιμῶσι διαμοιρασμένοι εἰς μικρὰ σωμάτια, Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 4, 10. ἀναχωρῶ ἐκ τῆς σκηνῆς (τοῦτο καὶ, διαλύω σκηνήν, λέγεται παρὰ Ξενοφ.).

Διασκηρίπτω, Μ. ίψω (σκηρίπτω). Μὲ στηρίγματα κρατῶ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, στηρίζω, στυλόνω, συκειπλοουμένου καὶ τοῦ μετ' ἐξ διασκήματος τῶν στύλων· ἐντεῦθεν στηρίζω.

Διασκιάζω, παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ ἀποσκιάζω.

Διασκίδνημι (σκίδνημι), ποιητ. ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι, Ἰλ. Ε, 526. καὶ, διασκίδνασθαι παρὰ Δουκιαν. Ζήτ. Διατείνω.

Διασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω (σκιρτάω). Σκιρτῶ, πηδῶ ὁλόγυρα, ἢ διὰ μέσου, ἢ κατὰ διάφορα μέρη.

Διασκοπέω (σκοπέω), = διασκέπτομαι, παρ' ᾧ. Πλάτ.

Διασκοπιάομαι, ῶμαι (σκοπιάζω). Πλησιάζω ἀπὸ ἓν ὕψος ὅλα τὰ πέριξ, παρατηρῶ, κυνηγῶ· οἱ κατάσκοποι, κατασκοπεύω παρατηρῶν τριγύρω, ἢ καταλαμβάνω, εὑρίσκω τί κατασκοπεύων. Ἰλ. Ρ, 252. καὶ Ἰλ. Η, 388. »Ἢ σ' Ἕκτωρ ἠγήσατο διασκοπιάσθαι ἕκαστα».

Διασκορπίζω, Μ. ίσω (σκορπίζω). Λέγεται ἐπὶ πρασώπων καὶ πραγμάτων, σταν εἶναι συνηγμένα εἰς ἓν καὶ τὰ σκορπίζω εὐθὺς καὶ ἀπὸ ὅπου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διαστορπισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σκορπισμός.

Διασπώπτω, Μ. ώψω (σκώπτω). Χειρατεύω μετά τινος, ὁμιλῶ καὶ κάμνω χοραταδες, ἀμοιβαίως χωνεύω, περιπαίζω· ὄθεν τὸ παθητ. καρδ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Η'. δ', 23. «Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, ἐχορατεύοντο, μὲ γοραταῖς ὁμιλοῦντο, ἢ ἐπράττοντο.

Δίασμα, τό (διάζομαι). Ἡ πρώτη ἀρχὴ ἑνὸς ὑράσματος, αὐτὸς ἀφ' οὗ σταυρωδδτιν αἰκλωστεῖ, τὸ καὶ κοινως «διάσμαι» λεγόμενον· ὁ δὲ Ψύχιος καὶ δαίμε τοῦτο καλεῖ.

Διασμάω, Μ. ήσω, Ἰων. διασμέω (σμάω, ὑμλ.). Σφογγίζω ἀπὸ μέσα, καὶ ἑπομ. α) καθαρίζω, πιστρεύω, ξεπλύνω, Ἡρόδ. Β', 37. «Διεστμεοντες ποτήριαω. β) ἐξαλείφω, σβύω, σβώστι κάμνω νὰ μὴ γνωρίζηται.

Διατμενίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἀσμενίζω, Συνέσιος.

Διασμήχω, Μ. ξω (σμήχω). Τρίβιων παστρεύω, σφογγίζω· τὸ αὐτὸ καὶ «διασμάω», Ἀριστοφ.

Διεσμιλεύω (σμιλεύω). Κόπτω, ἢ καθαρίζω τι μὲ τὴν σμίλην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, δὶ ὅλου σπάζω, γναλίζω, στιλπνόω, ὡς βιβλους, ὄθεν καὶ «Διεσμιλευμέναι φροντίδες» (παρ' Αθην. Δ'.), αἱ ἐπιμελῶς γενόμεναι.

Διασμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Καταπαπίζω, ξηραίνω τι διὰ τοῦ καπνοῦ.

Διασοβέω, ῶ (σοβέω). Δὶ ὅλου τινάζω, ταράττω, θορυβεω· κατασκορπίζω· κατακυνηγῶ, διώκω. 2) σκιάζων κάμνω νὸ σηκωθῶσι ἢ φύγωσι· διηγείρω· βάλλω εἰς κίνησιν, ὡς παρ' Ὁμηρ. Τεμαχ. ε'. «Μέα νὺν ἔστιν ἢ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διατοβοῦτα γυνὴ, ὃ ἐστι διεγείρουσα τὴν περιέργειαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Μετ. ἐς ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως κινηγοῦμαι, Πλούταρχ. Γ. σέλ. 904. καὶ ἐν σελ. 115. Τόμ. ς'. «Διεσοβεῖτο καὶ ἐπαίρετο τοῖς ἐπαίνοις», ἀντὶ τοῦ ἐπηγείρετο, ἐτύπτω, ἀνίστατο.

Διασοφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποδ. Μέτ. (τοῦ ὁμαι). Πράττω ἢ ὁμιλῶ πάντῃ μὲ σοφίτσιον, ἤτοι πονηρὸν καὶ δόλιον τρόπον διὰ νὰ πιάσω τινά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1606. «Διασοφίζηται λέγων».

Διασπαθάω, ῶ. Μ. ήσω (σπαθάω)· τὸ αὐτὸ καὶ καταπαθάω. Ἐλαφρύγνωμα καὶ ἀνωφελῶς ἐξοδεύω τι, καὶ μάλιστα ἀπὸ ὀλέγα εἰς ὀλίγα, εἰς μικρὰς ποσότητας κατεξοδεύω, καταδαπανῶ, Πλούτ. «Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν», Ἰδητ. Σπαθάω.

Διασπαρακτός, ἡ, όν. Κατεξεσχισμένος, κατασπαραγμένος τὰ κρέατα, Εὐριπ. Βάκχ. «Ζῶμα διασπαρακτεῖον. ἐκ τοῦ

Διασπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω (σπαράσσω). Κατεξεσχίζω τὰ κρέατα, ξεσχίζω, παρ' Ὁμήρ. Ιλ'.

Διασπασμός, ὁ, ἡ. Ἀπ' ἀλλήλων συρμένος, χωρισμένος, ἀπεσπασμένος· ἢ εὐκολοχώριστον, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ διασπασθῇ, νὰ ἀποχωρισθῇ, ἀποκοπῇ, καὶ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖον εἶναι ἡνωμένον, ἐκ τοῦ

Διάσπασις, εως, ἡ· καὶ διασπασμός. Ὁ ἀπ' ἀλλήλων μετὰ βίας χωρισμός, ξεκόλλησις, ξεσχισμός, καὶ ἀφανισμός, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ.

Διάσπασμα, ατος, τὸ (διασπάω). Πᾶν ὅ,τι διασπασθῇ, ἐξεχωρίσθη, ξεκόπη ἀπὸ τὰ ἄλλα. 2) = διασπασμός, χωρισμός, κενὸν διάστημα. 3) στρατήγημα, μασον, δι' οὗ γίνεται ἀποσπασις, ἐμπόδιον, ἀντιπερισπασμός (diversion), Πλούτ. εἰς Λυκοῦργ.

Διασπασμός, οῦ, ὁ, = διάσπασις, ἐκ τοῦ

Διασπάω, ῶ. Μ. άσω (σπάω). Τραβῶντας ξεχωρίζω μὲ βίαν ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ξενοφ. Παιδ. Β. «Ἤν τις αὐτὰ (τὰ δηρία) διασπᾷ ἐκ' ἀλλήλων· καὶ αὐτόθ. ς. «Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπᾶσαι ἀπ' ἀλλήλων». 2) κατεξεσχίζω, χαλῶ, χωρίζω τι εἰς τμήματα, κατασυντρίβω, ἀφανίζω, καὶ ἐξολοθρεύω. Μεταφορ. δὲ, κατελύω, ἀνερρόνω, ἀναιρῶ, ἀθετῶ, ὡς «Νόμους διασπᾶν», χαλᾶν, σηκόνειν, ἀνόμους ποιεῖν, λύειν, Ξενοφ. Πολιτ. Β'. καὶ ἐπὶ στρατιωτικῶν, κατασκορπίζω, ὡς παρὰ Ξεν. «Διατηῶν τὴν φάλαγγα», λύει αὐτὴν εἰς μικρὰ σωμάτια, μέρη, διαιρῶ· τὸ δὲ «Διασπᾶν τὸν χάρακα, τὰ ὀχυρώματα», δηλοῖ, ἐυγαίνω ἔξω τῶν ὀχυρωμάτων, χαρακωμάτων. — Παθητ. ξεσχίζομαι, χωρίζομαι μὲ βίαν εἰς διάφορα τμήματα, διασπαράττομαι, ὡς Ἴτοκρ. περὶ Ὄρφ. «Δεσποσύνης τὸν βίον ἐτελεύτησεν». ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ ἐνεργ., ὡς παρὰ Λουκ. «Μεμοῦ γοῦν μὲ διεσπάσατον». 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, κεῖτεσθαι διεσπαρμένοι τριγύρω ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἢ καταλύμασι, σκηναῖς, Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 9· καὶ 3) μεταφ. εἶμαι περιπεπλεγμένος, ἐνασχολημένος ἀπὸ ὑποθέσεις, ὡς παρὰ Λουκιαν. «Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαῦτας ὑπηρετίας διασπώμενος».

Διασπείρω, Μ. ερῶ (σπείρω). Κυρίως χύνω τὸν σπόρον, ὅταν τὸν ἀπέρνῃ τινὰς διὰ νὰ φυτρώσῃ· γενικῶς δὲ, διατσορπίζω, διατσπείρω, διαδίδω, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ σπείρω, ὡς Ξενοφ. «Τὸν λόγον, τὴν φήμην». Παθητ. διασπείρομαι, τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Διεσπερμένοι ἐλεηλάτουν· καὶ παρὰ Πλουτ. «Κατηγορίαι ῥύπα διασπείρουσαι».

Διασπεύδω, Μ. εύσω (σπεύδω). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐγκαρδιάνω τινά, παρὰ Πολυβ. 2) ἐπιμελῶς πράττω, ἐπιτηδεύω τι, καταγίνομαι ἐπί τι προθύμως. Μέσ. ἀγωνίζομαι μετ' ἄλλου τινος, ἢ ἐν ἀλλήλοις· ἀλλὰ καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. εἰώτε ἐν χρήσει ὡς ἐνεργ.

Διασπλεκάω, τὸ ἐπιτετ σπλεκάω, Ἀριστοφ. μετὰ αἰτιατ. τὸ αὐτὸ καὶ διαμπερίζειν, ἐπὶ γυναικὸς συνουσίας.

Διασποδέω (σποδέω). Συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι μετὰ γυναικός, λέγ. Ἀριστ.

Διασπορά, ᾶς, ἡ (διασπείρω). Διατσόρπισις, τὸ σῴδι καὶ ἐκεῖ σκόρπισμα, σπάρσιμον, διάδοσις, Πλούτ. ἔνθεν

Διασπορεύς, έως, ὁ. Ὅποιος διασπείρει, διασκορπίζει, ἢ διαφημίζει τι.

Διασπουδάζω, Μ. άσω, τὸ ἐπιτ. σπουδάζω. Κατὰ πολλὰ σπουδάζω, Δημοσθ. καὶ Δίωνσ. Ἅλις. χωρ. ὁδ., ὡς παρὰ Δίωνι Κασσίῳ, ἐνεργητ. καὶ μισ., φιλονεικῶ μετά τινος διὰ νὰ ἀποκτήσω ἕνα ὄφελος, μεταχειρίζομαι διὰ τοῦτο κάθε μέσον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς περιόδου.

*Διασσάω, Ἀττ διατταω, Κεστιλίζω τί, Γαλλητ.

*Διάστω, ἴδε διάττω.

Διαστεδόν, Ἐπίρ. (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι (στέκεσθαι) μακρὺν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μεταξὺ δύο τινῶν νὰ εἶναι κάποιον ἀραιτὸν, ἢ διωρισμένον διάστημα, μάκρος, κατὰ διάστημά τι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπομεμακρυσμένως, ἀπὸ μακρὰν. 2) ἀντικρὺ ἀλλήλων, μετὰ σοτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. 4. 942.

Διαστάζω, Μ. ξω (στάζω). Στάζω διὰ μέσου, ἢ κατὰ κόμπους, σταλαγματιάς· χύνομαι διὰ μέσου καὶ ἔξω· ἐξαιρ. μετων. ἐπὶ ἀγγείων, ἐχόντων τρυπάν τινά, ὡς, «Διατάζει ἡ χύτρα», Γεωπ. ζ, 8. 2) ἐνεργ. ἀρχίω, κάμνω νὰ ξεσταλάζῃ, τρέχῃ εἰς σταλαγματιάς.

Διαστεμάομαι, ωμαι, Μ. ήσομαι (στεμάομαι). Μετρῶ, μοιράζω τι ἀκριβῶς μὲ τὸ μέτρον, ἢ βάνω τι εἰς τάξιν μὲ τὸ μέτρον, Εὐριπ. καὶ ἐναντίον τινὸς μετριάζει καὶ τοῦ τὸ παραδίδω.

Διάστελμα, ατος, τὸ (διαστέλλω). Παρὰ Πλήμεντ. Στρωμ. Ε'. «Διάσταλμα ῥήματος», ἢ καθαρὰ καὶ ὡρισμένη, ἢ διακεκομμένη ἔκφρασις, ἢ ἐξήγησις τοῦ ῥήματος.

Διάστελσις, εως, ἡ (διαστέλλω). Ξεχώρισις· διάκρισις 2) συνθήκη, συμφωνία, Μακαβ. Β'. ἐκ τοῦ

Διαστελτεός, ἡ, όν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος εἰς χωρισμόν, ἢ διάκρισιν.

Διαστελτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διάστελσιν, ὥστε νὰ δύνηται νὰ διακρίνῃ τις καλῶς.

Διαστασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω). Φέρω, προξενῶ μεταξὺ ἀλλήλων, ἢ κατ' ἀλλήλων ἀποστασίαν, ἀνανάστασιν, Ἀριστοτ. Πολ. Ε'. «Διεστασίαζεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους». 2) οὐδετερ. δὲ, «διαστασιάζειν τινὶ», ζῆν μετά τινος ἐν διχονοίᾳ καὶ ἀσυμφώνως, Δίων Κάσ. ΝΔ', 17.

Διάστασις, εως, ἡ (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι ἀπ' ἀλλήλων, μακρὰν ἕκαστε ἀπὸ τὸ ἄλλο. 2) διαχώρισις, διαίρεσις εἰς δύο μέρη, Πλούτ. 3) ἀπόστημα, ἀπεραντοσύνης, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὡς Ἀριστοτ. Μετεωρ. «Διαστάσεις γῆς», σχισμάδες τῆς γῆς· καὶ Ἰδ. Ε'. «Μεγίστη μὲν οὖν ἐστιν ἀρετῆς καὶ κακίας», ἢ ἀποστασις, τὸ μεταξὺ διάστημα δηλ. Καὶ μεταφ. ἀπομάκρυνσις τῆς γνώμης, ὃ ἐστιν ἀσυμφωνία, διχόνοια, ἔχθρα, «πρός τινα», ὡς Θουκυδ. ς'. 18. 3) ὁ δὲ Θεοφραστ. Λίτ. Φυτ. Δ'. 6. καὶ ἐπὶ φυτῶν χρῆται τῇ λέξει, ἀντὶ τοῦ ξφύλλωμα, μπαστέρδευμα, ἐκεῖνα τὰ φυτὰ δηλ., τὰ ὁποῖα ἐξέστησαν τοῦ γένους αὐτῶν, ἤτοι μετέβαλον τὴν προτέραν φύσιν τῶν, Λιακρίνιγ, Γερμ. dégénération, Γαλλ. 4) ἡ ἔκτασις ἑνὸς σώματος κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος, παρὰ Φυσικ. dimension Γαλλ.

Διαστατέω, ῶ (διαστατός). Ἵστημι μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, εἶμαι ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος, ἢ ἀσυμφωνος.

Διαστατικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ διαστάσεις, χωρισμοὺς, ἢ ἀσυμφωνίαν, ἢ καὶ νὰ διαιρίνῃ τί, ὡς παρὰ Πλουτ. «Διαστατικὸς λόγος» καὶ, «Τὸ πῦρ διαστατικόν ἐστιν, ἔχει δύναμιν δηλ. εἰς τὸ νὰ ἀναλύῃ, καὶ νὰ ξεχωρίζῃ ἐκ τοῦ

Διαστατός, ἡ, όν· καὶ, διάστατός, ὁ, ἡ (διαστῆναι). Στεκόμενος μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρισμένος, ἢ ἀσυμφωνος, ἐν διχονοίᾳ. 2) κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος. Παρ' Ἀρποκρ. Μένανδρ. «Πόλις διαστατὴ», ἀντὶ τοῦ, διαταραττομένη.

Διασταυρόω, ῶ. Μ. ώσω (σταυρόω). Καταχαρακώνω, ἀσφαλίζω τι μὲ τείχος, ἢ μὲ σταυροὺς (παλισάδια), ἢ μὲ ὑλήματα χώματος, κάμνω ταμπίαι, Θουκυδ. ς'. 97. καὶ Δίων Κάσ. ΜΔ'. 50. Πρβλ. διαταφρεύω.

*Διαστείβω (στείβω). Διαβαίνω, περιπατῶ, βαδίζω διά τινος, ἢ ἐν τινι, ὡς παρὰ Πινδ. λείφ. 242. 4. «Ναὶ ῥοᾶν».

Διαστείχω (στείχω). Διαπερνῶ, διέρχομαι, ἢ ἀναχωρῶ, Εὐριπ. Ἀνδρ. «Διαστείχων πόλινε καὶ ἐρῆμους», ζῶ ἐντινι, ἤτοι κέκτημαι, ὡς παρὰ Πινδ. Ἴσθμ. 3, 27. «Πλούτου διεστειχονε, ἐκτώσθη, εἶχον πλοῦτον.

Διαστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Ἀπ' ἀλλήλων σύρνω, τραβῶ, ξεχωρίζω, διαχωρίζω, διαιρῶ, ἀπομακρύνω· ἀνοίγω. 2) μεταφ. διακρίνω, καθαρῶς διορίζω· διαστίω, ὡρισμένως καὶ σαφῶς λέγω, παραγγέλλω προστακτικῶς, προαγορεύω· στέλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ κήρυκας. — Μέσ. κρίνω καὶ ἀποφαίζω, Πλάτ. Πολ. Ζ. ὡς καὶ τὸ διαιρέομαι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἀνωτέρω, εὐχρηστότερον μέντοι τὸ Μέσον. Παρὰ δὲ Πολυβ. Η'. 31. «Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστελλαντος, ἀντὶ τοῦ ἀποστειλαντος, ἐναντίαν γνώμην ἐχοντος· εἶναι ὅμως ἀνάμφιβολος ἡ σφαλμένη ἡ ἀνάγνωσις. Ζήτ. καὶ Διαστολή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διάστενος, ου, ὁ. Κατὰ πολλὰ στενός.

Διάστερος, ου, ὁ, ἡ (ἄστηρ). Διαστερνισμένος, ἐστρωμένος δι' ὅλου με ἄστερας. Παρὰ Δουκιαν. «Διάστερος λίθοις Ἰνδικαῖς», στολισμένος, ἢ ἔχων ἐπάνω πέτρας πολυτίμους ὡσὰν νὰ εἶναι μὲ ἄστρα, καθὼς καὶ τὸ διάλιθος. Ζήτ. τοῦτο.

Διάστημα, ατος, τό (διαστῆναι). Λέγεται ἡ ἀπομάκρυνσις, τὸ μῆκος ἀπὸ ἕνα διωρισμένον μέρος εἰς εἷς ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τὸ ὁμμάτιμου ἕως εἰς τὸ βιβλίον· καὶ ὁ τόπος αὐτὸς εἰς τὸ ἀναμεταξὺ λέγεται Διάστημα· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διάστασις, παρὰ Πλάτ. 2) μέτρον, ὡς παρ' Ἀντωνίν. Ε', 24. «Διάστημα ἀκριβοῦν αἰῶνος». ὅθεν

Διαστηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω διακοπάς, διαστάσεις, ἢ ἀφήνω μεταξύ τινος τόπον ἄδειον, ἀφήνω διάστημα· ὅθεν διαείπτω, καὶ ἀμελῶ πρὸς καιρόν.

Διαστηματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς διαστήματα, καὶ διαστάσεις· καὶ ὁ ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, ἀποκοπάς, ἢ διαστάσεις. Τοῦτο ἀντίκειται τὸ, συνεχής, ὡς «Διαστηματικὴ φωνή», ἤτοι διακόπτεται.

Διαστηρίζω, Μ. ίξω, τὸ ἐπιτετ. στηρίζω, Ἱπποκρ.

Διαστί, Ἐπίρ. (Διός). Κατὰ τὴν διάλεκτον τοῦ Διός. Πρβ. Δεκαστί.

Διαστίζω, Μ. ίξω (στίζω). Σημειόνω, σημαδεύω τι μὲ στίγματα, ὑποδιαστολὰς καὶ σημειώματα, διὰ νὰ διαστρίνηται· κυρ. κάμνω κηλιδωτόν, παράλλον, ποικιλότητας, καὶ παρδαλούδια ὡσὰν στίγματα, παρ' Ἀριστοτ. ἀμφότερα.

*Διαστικός, ή, όν (διστίζομαι). Τφαντικός, ὅθεν, ἡ διαστική (ὑπον. τέχνη), ἡ ὑφαντική, Θεοδ. Γρηγ. 53, ἐνθα δίχ' ἀνάγκης θέλει ὁ Göttling νὰ κάμῃ μεταβολὴν καὶ διόρθωσιν.

Διαστίλβω (στίλβω). Ἀστράπτω, λάμπω διὰ μέσου, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Διάστιξις, εως, ἡ (διαστίζω). Ἡ διὰ τῶν στιγμῶν στίξις, σημείωσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, διαστολή.

Διαστοιβάζω, Μ. άσω (στοιβάζω). Στοιβάζω μεταξύ, στουπόνω τί μὲ βίαν ἐν τῷ μεταξύ, τίτινος, Ἡρωδτ.

Διαστοιχίζομαι, Μ. ίσομαι (στοιχίζω). Χωρίζω καὶ κάμνω μίαν τάξιν, ἁράδαν, διατάζω, χωρίζω καὶ μοιράζω, διαμοιράζω, βάλλω εἰς σειρὰν, κατὰ τάξιν, κατὰ διωρισμένην τινὰ τάξιν διανέμω, Αἰσχύλ. Προμ. 280. παρὰ δὲ τοῖς Πολ. Μαθημ. σελ. 110 «Βίτα διαστοιχίζεσθαι, ἀντὶ τοῦ, ἐς βάσεται εἰς τάξιν κατὰ βαθμούς.

Διαστολεύς, έως, ὁ (διαστέλλω). Λέγεται χειρουργικόν τε ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι σφαλισμένα τινα μέρη, καὶ εἰς τὰ τυριγγώδη οἰδήματα (φίστουλας), τὸ ὁποῖον καὶ διόπτρα, καὶ διαστομωτρὶς, καὶ διαστόλιον, ἐκδέρμιστολεὺς λέγεται. Τοῦτου τὴν περιγραφὴν εὑρήσεις παρὰ Παυλ. τῷ Αἰγινήτῃ, ε. 77.

Διαστολή, ῆς, ἡ (διαστέλλω). Διάκρισις, διάλυσις, διαίρεσις, ξεχωρίτις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου· διαφορὰ, ἀντίθεσις· ὅθεν (παρὰ Πολλυβ.) ἡ ἀκριβὴς ἔκθεσις, καὶ ἡ σαφὴς, καὶ καθαρὰ, ἀκριβὴς, εὐκρινὴς διήγησις, τὸ νὰ μὴ ἀμπερδεύεται δηλ. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὡς, «Πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν». 2) κυρ. τὸ σύρτε καὶ τράβα τί ἀπ' ἄλλου τινὸς κατὰ συνέχειαν, ὅ ἐστι τόντωσις, ἔκτασις, ἐξάπλωσις· ὡ ἐναντίον ἡ Συστολή. Ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῆς καρδίας, Διαστολή, καὶ Συστολή, τὸ ἐξάπλωμα, καὶ μάζωμα ταύτης, διὰ τῆς ὁποίας αὐτὴς ἐνεργείας αἱ ἀνθρωποι τὸν κτύπον τοῦ σφυγμοῦ ὅθεν παρὰ Γρηγμ. διαστολή, ἡ μακρὰ ἔκρηξις μιᾶς φύσει βραχείας συλλαβῆς, καὶ Συστολή, ἡ βραχεῖα ἔκρηξις μιᾶς φύσει μακρᾶς συλλαβῆς. Παρὰ δὲ Μουσικοῖς, ἡ παῦσις, pause.

Διαστόλιον, τό, = Διαστολεύς.

Διαστομαλίζομαι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, «Διοδρεῖν, κακῶς εἰπεῖν», ἐκ τοῦ στόμα, στομαλός· πιθανὸν ὅμως μετὰ Δοτικ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαστομώλλομαι τινί, προφασίζομαι ἀποδίδων τὸ σφάλμα εἰς ἄλλον.

*Διαστόμια, τά, χαλινῶν. Τὸ διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἁλόγου διαπερασμένον μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὡς τὸ, ὑποστόμια· ἀμφ. ἀναγν. παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. 191, ἐνθα ἄλλοι «Διὰ στόμα,» γράφουσι.

Διαστομόω, ῶ. Μ. ώσω (στομόω). Ἀνοίγω ἕνα κλεισμένον μέρος, διατρυπῶ, κάμνω τρύπαν, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 31. ὅθεν

Διαστόμωσις, εως, ἡ. Τὸ ἄνοιγμα, ἡ τρύπα ἑνὸς κλεισμένου μέρους, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Διαστομωτρίς, ίδος, ἡ (ὑπον. μήλη). Ἐργαλεῖον χειρουργικόν, διὰ οὗ ἐξετάζουσι τὰς πληγὰς, καὶ ἀνοίγουσι τὰς τρύπας αὐτῶν, Ζήτ. καὶ Διαστολεύς. Specillum, Λατ.

Διαστοχάζομαι, Μ. άσομαι (στοχάζομαι). Δι' ὅλου καὶ καλῶς στοχάζομαι.

Διαστράπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. ἀστράπτω. Δι' ὅλου ἀστράπτω.

Διαστρατεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (στρατεύομαι). Δουλεύω τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῆς στρατείας μου, τελειόνω τὸν διωρισμένον αὐτῆς καιρὸν καὶ παύω. ὅθεν παρὰ Δίων. Κασσ. νή, 18. «Διαστρατευσάμενος,» ἀπόμαχος.

Διαστρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγέω). Ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἀρχιστράτηγος, νὰ ἄγω, διοικῶ τὸν στρατὸν, νὰ εἶμαι στρατηγός. Καὶ Ῥωμαϊκῶς, μέσω, ἐξακολουθῶ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, Praetor. 2) παύω τοῦ στρατηγεῖν, τοῦ εἶναι praetor. τελειόνω τὸν διωρισμένον καιρὸν τούτου σαν ἀξιώματος, ὡς παρὰ Δίωνι Κασσ. ΝΔ'. 33. Ἡ ἐρώτη σημασία εὑρίσκεται παρὰ Πολυβ. 3) ἐνεργητ. «Διαστρατηγεῖν τὸν πόλεμον,» ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀρχιστράτηγος ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον. 4) ἐκτελῶ, κατορθῶ τι διὰ στρατηγημάτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Φωκ. Β'. 5. καὶ ἀντὶ τοῦ, παρεστρατηγεῖν, παρ' αὐτῷ εἰς Μαρ. 29.

Διαστρεβλόω, ῶ, το ἐπιτετ. στρεβλόω, Αἰτχ.

Διάστρεμμα, ατος, τό (διαστρέφω). Λέγεται τὸ στραμβουλισμένον, στραβωμένον μέλος, ἢ καὶ ἄλλο τι μέρος· καὶ ἡ στραμπούλισις, στρέβωσις, Ἱπποκρ. σελ. 94.

Διαστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στραβόνω στραμπουλίζω, κλωθογυρίζω, καὶ ἀναποδογυρίζω· μεταφορ. δὲ, ἀποκαταστήνω ἀχρεῖον, κάμνω νὰ χειροτερεύσῃ, ἢ τὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· ψεύτικα, ἄμορφον ἢ δύσμορφον ποιῶ, φέρω εἰς ἀτελείαν. «Διαστρέψων τ' ἀληθές,» ἀντὶ καταμολύνω μὲ τὸ ψεύδος, Δημ. Στεφ. – Παθητ. στραβόνομαι, στραμπουλίζομαι, Ἀριστ. Ἱππ. 175. Ὄρν. 178. καὶ κλωθογυρίζομαι, ἀναποδογυρίζομαι, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. «Διαστρέφεται γὰρ τὰ μάλιστα (τὰ ξύλα)» ἀντὶ τοῦ κλωθογυρίζονται, στραμπουλίζονται· παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λέγεται, ὡς, «Εὐθυμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι,» ἐνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ «Στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς» ἑρμην. Τὸ δὲ «Διεστραμμένος τοὺς πόδας,» σημαίνει οὐχὶ μὲ στραβὰ ποδάρια, ἀλλὰ μὲ περιπεπλεγμένα, βαλμένα τὸ ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο ποδάρια, Παυσαν. 5, 18, 1. Πρβ. Lessings Schr. μέρ. γ', σ. 84. 94. κτ. ἑξ. τοῦ 1825. Πολύβιος δὲ χρῆται ταυτῇ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ τινες ἔρχονται εἰς ἀταξίαν, καὶ ὅταν μάλιστα ξεπορίζονται, ἐκβαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν (λίναν), καὶ χαλνᾷ ἡ γραμμὴ των. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χειροτερεύω· ὅθεν, διεστραμμένος, κακοήθης.

Διαστροβέω (στροβέω). Γυρίζω ὁλόγυρα, κάμνωνας τύρους ὡς μία σίνη, ἢ φοῦρλα, ἢ τοιβαλίως γυρίζω, ἢ τρέχω κυκλικῶς, Πλουτ. «Ὅταν βαλαῖος πλαγος διατροβεῖ,» ἐπὶ ἰχθύων, οἱ τινες βιαίως καὶ ταχέως διαπλέουσι. 2) ἀποβίζω, ἤτοι σκαρίζω, ξεσκαρίζω, ὡς παρὰ Λυκόφρ. Ἐπιστ. Γ. 9. «Λαγωὸν ἓν τινι δόμῳ ἀστροβήσας ἐξεύρηκε.» Ζήτ. καὶ Στροβέω.

Διαστροφή, ῆς, ἡ (διαστρέφω). Στρέβωσις· στραμπούλισις· ἀναποδογύρισις· κολόβωσις· παραμόρφωσις, Θεόφρ. «Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα.» καὶ, «Διαστροφὴ ὀφθαλμῶν» ἀληθωρία. 2) μεταφορ. χειροτέρευσις, διαφθορὰ, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς Δημοσθ. «Διαστροφὴ τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον.» Παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ ἀντὶ τοῦ ξετόπισις, χαλασμὸς τῆς τροχιμῆς τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διάστρεμμα. ὅθεν

Διάστροφος, ου, ὁ, ἡ. Διεστραμμένος· στραβωμένος· στραμπουλισμένος· ἀναποδογυρισμένος· κολοβωμένος· παράμορφος· κολοβωμένος· χαλασμένος ἀπὸ τὴν τάξιν του, ὡς παρὰ Στράβ. «Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς,» ὁ ἀληθωρός· καὶ Λουκιαν. «Διάστροφος τὸ σῶμα·» καὶ ἐπὶ νοός, πνεύματος, διεστραμμένος, θορυβημένος, παράπλητος, παράφρων, ὡς «Διάστροφοι φρένες,» ἀντὶ τοῦ κακονοῦς, διεστραμμένοι, Valck. diatr. p. 74.

Διαστρώννυμι, καὶ διαστρωννύω, Μ. στρώσω (στρώννυμι, ἀνμ.). Στρώνω δι' ὅλου, βάνω ἓν στρῶμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καὶ τὰ προσεφέλω, ἑτοιμάζω τὴν κλίνην, τὸ στρῶμα, καὶ ἁπλῶς στρώνω ἐπὶ τὸ ἔδαφος, Ἀθην. Δ'. σελ. 147. «Δώδεκα τρίκλινα διεστρώννυτο· καὶ Δουκιαν. «Διεστρώννυτο τὴν ἐκκλησίαν,» ἐστρωνε ὅλον τὸν τόπον (τὸ ἔδαφος δηλ.), εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ συνάθροισις.

Διαστυγνάζω τὸ πρόσωπον, Ἐλλάδ. κατὰ Χρύσταν. Κάμνω τὸ πρόσωπόν μου σκυθρωπόν, τὸ ἀποκαταστήνω καθὼς γίνεται, ὅταν τρώγῃ τι ξυνὸν καὶ ζαρώνει.

Διαστύλιον, τό. Ἡ μεταξὺ σειρὰ πτύλων, Μαθημ. Παλ. σελ. 109. ἐκ τοῦ

Διάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων στύλους κατὰ διαστάσεις· (τὸ μεταξὺ τῶν στύλων κενὸν διάστημα, Διάστυλον, λέγεται) ὁ ἐπὶ τῶν στύλων στερεωμένος, ὡς, «Διάστυλος,» Βιτρούβ. Β'. 2. ὅθεν

Διαστυλόω, Μ. ώσω. Στυλόνω τι μὲ στύλους κατὰ διαστήματα, ὄχι τόσον πυκνούς, Πολλούξ.

Διασυγχέω, τὸ ἐπιτ. συγχέω, Πλουτ. Ζήτ. τοῦτο.

Διασυνίστημι (συνίστημι). Ἐκβάτω σαφῶς καὶ εὐτρεπῶς, Διογ. Λ. 3, 79. Μάρκ. Ἀντων. 3, 2.

Διασύρομαι, καὶ διασυροῦμαι. Ταχέως καὶ ὁρμητικῶς διαπερνῶ, διέρχομαι· ὅθεν «Διέστυτο λαὸν Ἀχαιῶν,» Ἰλ. Β, 450. ἀντὶ, «Διέσυρε.» Ζήτ. Διασεύω.

Διασυρισμός, οῦ, ὁ. Τὸ σύρισμα, σούρισμα διὰ τοῦ στόματος πρός τινα διὰ καταφρόνησιν, Διοσ. Σικ. ἐκ τοῦ

Διασυρίζω, Μ. ίξω, (συρίζω). Συρίζω, σουρίζω διὰ τοῦ στόματος περιπαίζοντας τινάς, καταφρονῶν ἐσυρίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς συρίζω ἀμοιβαίως, ἢ ἀναστενάζω· ἢ συρίζωμένος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ πτηνῶν.

Διασυρμός, καὶ, διάσυρσις, ἡ (διασύρω). Τὸ νὰ σύρνῃ, νὰ τραβᾷ τινὰς τί μὲ βίαν ἀδ... ἐκεῖ, ἤτι ἀπὸ ἄλλο τι· καὶ στράβωσις· ὅθεν ὁ συρμὸς, τὸ τράβιγμα τινός διὰ μέσου τινὸς τρύπας· καὶ μεταφορ. περίπαιγμα, παρεγλάσσωσις εἰρωνικὴ μέμψις, κατηγορία, ὕβρις, καὶ καταφρόνησις, Ἰσοκρ.

Διάσυρσις, εως, ἡ, = διασυρμός, Ηλιμ. παιδ. α, 9. «Διάσυρσις ἐπὶ ψόγος διασυρτικός.»

Διασυρτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ γαῦ διασύρω, διατραβᾶ, καὶ περιπαίζω, ὑβρίζω, κατηγορῶ, περιπαίζων, περιπικτικός.

Διασυρτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διασυρμόν (καὶ κατὰ τὰ δύο σημαινόμενα). ἐκ τοῦ

Διασύρω, Παρακ. διατσύρηκα (σύρω), παρ' Ἀθην. ξ' σελ. 247. Σύρνω, ἕλκω, τραβῶ τι δι' μέσου ἄλλου, ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βίαν, στραβόνω· καὶ συντρίβω, ἀφανίζω· ἐρημόω· ξεσχίζω· κόπτω τί, Ἱππιατρ. 2) μεταφορικ. περιπαίζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, κατηγορῶ, κατασύρω τινά, Δημοσθ. περὶ Στεφ. «Οὐκ ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάτταλον.» Ἐνίοτε δὲ τό, διασύρειν καὶ συκοφαντεῖν, συνωνύμως τάσσεται. (Τὸ ὑ μὲν ἔνεστ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ παρακ. βραχύ).

Διασύστασις, καὶ διασυστατικός, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τὰ ἁπλᾶ, Σύστασις, καὶ Συστατικός.

Διασφαγή, ῆς ἡ· καὶ διάσφαγμα, τος, τό. Μία πρώπα βιαίως ἀνοιγμένη, σχισμάδα, Σχολ. Ἀπολλ. Δ'. 324. Ζήτ. Δικτφάξ· ἐκ τοῦ

Διασφάζω, καὶ Ἀττ. διασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Κατακόπτω· διαχωρίζω· σχίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, σφάζω καθὼς πρέπει.

Διασφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παίζω τὴν σφαῖραν μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἀμοιβαίως, Εὐριπ. Βάκχ. 1125. 2) διασκορπίζω, ῥίπτω ἀπ' ἀλλήλων· ξεσχίζω.

Διασφακτήρ, ῆρος, ὁ (διασφάζω), τὸ αὐτὸ καὶ σφαγεύς. Ὁ χωρίζων, διακόπτων· καὶ σφάζων, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 29. «Διασφακτῆρι σιδήρῳ, Δικτὴρ Τουρκιστί.

Διασφαλίζω, καὶ διασφαλίζομαι, Μέσ. τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀσφαλίζω, Πολύβ. Β'. 2) στερεόνω τί μεταξὺ ἄλλου, ὡς παρὰ Φίλ. περὶ τῶν 7. Θεαμ. «Τοῦτον ἔσωσεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ πετραπέδοις διησφαλίσατο λίθοις», πλεγίοις, καπὰ πλάτος, ἢ μεταξύ.

Διασφάλλω, τὸ ἐπιτ. σφάλλω. Κατὰ πολλὰ Σφάλλω, Λουκιαν.

Διασφάξ, ᾶγος, ἡ (διασφάττω), ὑπακουομ. «πέτρα· Δέγεται ἐδικῶτ. μία πέτρα, σχισμένη εἰς δύο μετὰ μεγάλης βίας, σχίσμα, ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον ἔσπασεν, ἢ ἔσκασε μὲ βίαν μεγάλην, σχισμάδα μιᾶς μεγάλης πέτρας· καὶ βραχυδίες στενόν, καθὼς ἐκεῖνο τῶν Τεμπῶν, ὁπού ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός, Ἡρόδ. Θάλ. «Ποταμός, διὰ διασφάγος ἀγόμενος, ἔνθα ὁ μὲν Ἡσύχ. «Διασφάγες, αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν, ἃ δὲ Σουίδ. «Διασφάξ, διατομὴ ὄρους, ἔχουσι. Τεχνικῶς δὲ λέγεται κάθε βίαιον σχίσμα, ἀνοιγμάδα, στενάδα, τρύπα εἴτε χώματος, εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε ῥούχ (μύτης). Ἡ λέξις ἦτο καθ' αὐτὸ ἐπίθετον, καὶ ἁπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2. 158. 3. 117. 7. 199. πρβ. Schaef. Γρηγ. c. 538. 2) κατὰ τοὺς Ῥωμαίους = γυναικεῖον αἰδοῖον, Valck. Σχολ. Φοιν. 18. Ruhnk. Τιμ. σ. 83. καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. Α'. 774. καὶ Πλουτ.

*Διασφάττω, Ἀττ. ἀντὶ διασφάζω.

Διασφενδονάω, ῶ (σφενδονάω)· καὶ, διασφενδονίζω, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μάρκελ. 15. Σφενδονίζω, ῥίπτω μὲ τὴν σφενδόνην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, τινάζω τι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας, καὶ τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡνωμένον· διασκορπίζω· ξεσχίζω τι εἰς δύο κομμάτια, ἐκ μεταφορᾶς τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 43. «Διεσφενδόνησεν αὐτὴ, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκάτερον μέρος προσερτήσας τοῦ σώματος», καὶ τ. λ. Παθητ. σκάζω καὶ πετῶ τριγύρω εἰς κομμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 3. 2) διώκω τινὰ μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζων.

*Διασφενδονίζω, = διασφενδονάω.

Διασφετερίζομαι, Μ. ίσομαι, τὸ ἐπιτετ. σφετερίζομαι, Φίλ.

Διασφηνόω, ῶ, Μ. ώσω (σφηνόω). Δίδω εἰς τι τὸ σχῆμα τῆς σφήνας, κάμνω τι ὡσὰν σφῆνα, ὡδιεσφηνωμένος,» Ἀριστοφ. Σφ. 1087. 2) συνάπτω, συνδένω, συσφίγγω, δένω καὶ στερεόνω τι καλῶς, σμίγω, ἑνόνω διὰ δεσμοῦ· στερεόνω.

Διασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Σχίζω, διαχωρίζω τι μὲ τὴν σφῆνα· διαιρῶ, κομματιάζω, σχίζω, ξεχωρίζω τι μὲ βίαν.

Διασφίγγω, Μ. ίξω. Σφίγγω, δένω καλῶς, σφιχτά· ὅθεν

Διάσφιγξις, εως, ἡ. Τὸ σφικτὸν ἔσιμον.

Διάσφυξις, εως, ἡ (σφύζω). Παρ' Ἱπποκρ. «Διάσφυξις φλεβῶν, ὁ κτύπος τῶν ἀρτηριῶν, ὁ σφυγμός, ἢ κάλλιον, ἢ διὰ τοῦ σφυγμοῦ ἐξάτμισις.

Διασχάω, τὸ αὐτὸ καὶ σχάζω· ἀμφίβ.

Διασχέω, ῶ. Ζήτ. Διέχω.

Διασχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω, δίδω ὅλως τὸ πρέπον σχῆμα καὶ μορφήν, Πλούταρχος. καὶ Πλατ. Τιμ. σ. 50. Β, ὅθεν

*Διασχηματισις, εως, ἡ. Ἡ παντελὴς καὶ πρέπουσα σχηματίσις, μόρφωσις τινός.

Διασχιδής, ές, ὁ, ἡ. Σχισμένος εἰς δύο, ξεχωρισμένος, κατακομμένος, Ἀθην. ἐκ τοῦ

Διασχίζω, Μ. ίσω (σχίζω). Κόπτω, ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 316. Ὀδ. Ι, 71. ἔτι δὲ σχίζω εἰς πολλὰ μέρη, κατακόπτω, κατακωρίζω· καὶ παθ. διασχίζομαι, σχίζομαι εἰς δύο, κόπτομαι, σχίζομαι, Θεόφρ. Η. «Ἁλάμης διασχισθείς» ὅθεν

Διασχίς, ίδος, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διάσχισμα. Ξεκοπὲς μέρος.

Διάσχισις, εως, ἡ (σχίζω). Ξέσχιστις, ξεχωρίστις, καὶ χωρισμός, σχίτις, Θεμίστ. Α'.

Διάσχισμα, ατος, τό. Τὸ κεκομμένον, ἢ σχισμένον διόλου μέρος, κομμάτι (τμῆμα). 2) παρὰ δὲ Μουσικ. τὸ ἥμισυ τῆς Διέσεως. Ζήτ. Δίεσις.

Διασχολέω, τὸ ἐπιτ. ἀσχολέω, ὅθεν παρ' Ἡρόδ. βιβλ. 2'. παθητ. «Διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων διάγνωσιν, ἐν ᾧ ἐκαταγίνετο.

Διασῴζω, Μ. τώσω (σώζω αἰμλ.). Κυρίως σημ. γλυτόνω, ἐλευθερόνω διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ, τῆς ἀῤῥωστίας, κ. τ. τ. ἢ φέρω, περνῶ τι διὰ μέσου κινδύνων εὐτυχῶς, φυλάττω, διατηρῶ, σῴζω, Ἰσοκρ. «Τὸ σῶμα διασῶσαι· παρὰ δὲ Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζομαι, ὡς «Δικαιοσύνην τὴν παροιμίαν. Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. κρατῶ τι, φυλάττω διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, Ξεν. Παιδ. 4. «Πολὺ δ' ἐστὶ μεῖζον τό, λαβόντα φιλοτιμεῖσθαι. β) διατηρῶ τὸ ἐδικόν μου. «Διασῴζεσθαι τὰ σώματα», σῴζειν, γλυτόνειν τὴν ζωήν. 2) διασῴζω εἰς τινα τόπον, φέρω τινὰ ὑγιῶς, εὐτυχῶς ἐκεῖ. – Παθητ. σῴζομαι, ἐλευθερόνομαι, διατηροῦμαι, ὡς παρὰ Δημ. «Ἡ ἐλευθερία διεσῴζετο. Μετὰ τῆς εἰς, ἢ πρὸς καὶ αἰτ. τόπου, φθάνω ὑγιῶς, κατευοδοῦμαι, ἢ καταφεύγω, γλυτόνω ἐκεῖ· σημαίνει δὲ καὶ γλυτόνω διά τινος ἐχθροῦ ἢ πράγματος· καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν, ὡς, ὁ Ἐπιμελητὴς ὅπως διασωθῇ.

*Διασωπάομαι, Μ. άσομαι (σωπάω), = διασωπάω, Boeckh Πιν. Ὀλ. 13, 87.

Διασωστής, οῦ, ὁ (διασῴζω). Ὁ σωτὴρ, ὁ διασῴζων, ὅποιος γλυτόνει τινὰ ἀβλαβῶς ἐκ μέσου τῶν κινδύνων, καὶ τὸν φέρει εἰς ἀσφάλειαν, εἴς τινα τόπον, μετὰ τῆς πρὸς, ἢ εἰς.

Διασωστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασῴζειν, συντηρεῖν, συντηρητικός, ὡς παρὰ Πολυδ.

Διασωφρονίζομαι, παρὰ Συνεσ. ἀντὶ τοῦ ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος διὰ τὴν σωφροσύνην.

*Διασῴχω (σώχω). Καταῤῥιβῶ, τρίβω, Νίκ.

Διατᾰγεύω, Μ. εύσω (ταγεύω). Ὁδηγῶ, διατάττω, ὁρδινιάζω, Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 33. «Τὴν ἕλασιν διαταγεύσαι», ὅπερ ἐν τισι Χειρογράφ. ἴσως ὀρθότερ. «Διατάξαι», ἀναγινώσκ. Ζήτ. Ταγεύω.

Διατᾰγή, ῆς, ἡ (διατάσσω), = διάταξις.

Διάτᾰγμα, ατος, τό. Ἡ γενομένη διαταγή, ὁρδινία, τάξις, ὁρισμός, πρόσταγή· καὶ ψήφισμα, δόγμα, διάταξις, Δαν. ἀκρότ. Ἰουλ. ἐπιστ. πρὸς Βοστρηνούς.

Διατᾰκτής, οῦ, ὁ, καὶ διατάκτωρ, ορος, ὁ. Ὁποιος κάμνει διαταγάς, προστάζει, ἢ ὁρδινιάζει, βάνει εἰς τάξιν, εὐταξίαν, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Α', 16.

Διατακτικός, ή, όν. Οὕτως ἐπιθωρῶσάτο ὁ Ψαθρίας τὸ παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Α'. 45. «Διατακτικόν», ἔνθα «Διακριτικώτερον» ἀναγινώσκετο, ὅπερ σημαίνει τὴν μᾶλλον ἔκτασιν τῆς σημασίας, καθὼς καὶ ὁ Schweigh. τὸ παρὰ Πολυβ. Τομ. Ε', σελ. 83. Ὀρθότερα μέντοι ἡ ἀνάγνωσις, παρὲξ ἡ διορθωσις.

Διαταλαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Κατασκιλύβομαι διὰ παντὸς ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, ἢ ἐν ταλαιπωρικῇ ἐργασίᾳ ὑποφέρω.

*Διατᾰλαντόω (ταλαντόω). Κουνῶ, σείω, πάλλω, τινάσσω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Διατᾰμιεύω, Μ. εύσω (ταμιεύω). Διοικῶ, κυβερνῶ, φυλάττω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, Πλάτ. Νομ. Ζ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ, διαμοιράζω αὐτά.

Διατάμνω, Μ. αμῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, διατέμνω, παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡρόδ. 2. 139.

Διάταξις, εως, ἡ (διατάσσω). Θέσις εἰς τάξιν, εὐταξίαν, καὶ μάλιστα τὸ τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς δικαίους τάξεις, ἢ παράταξις, καὶ αὐτὴ ἡ διατεταγμένη σειρὰ τῶν στρατιωτῶν, ἢ τάξις διὰ μάχην. 2) πρόσταγή, ὁρδινία. 3) ἡ διοίκησις, Τρηγ. Παρ' τοῖς Βασιλεῦσι τῆς Βυσσαντίνουμ ἐλέγοντο Διατάξεις, θεσπίσματα, καὶ πραγματεῖαι, τὰ παρὰ Γαλλ. les édits, λεγόμενα.

Διαταράσσω, καὶ Ἀττ. διαταράττω, Μ. άξω (ταράσσω). Κατὰ πολλὰ ταράττω, ἀνακατόνω, συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν, ἀόρυβος, ἢ ἀδημονίαν, ἀμηχανίαν, ὥστε νὰ μὴ ἐξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, θορυβῶ τινα, Πλούτ. Παθητ. διαταράττομαι, κατακαλλὰ ταράττομαι, κυρ. καὶ τροπικ. Λουκιαν. ὅθεν

*Διαταραχή, ῆς, ἡ. Θόρυβος, σύγχιστις, ἀνακάτωσις, Πλουτ.

Διάτασις, εως, ἡ (διατείνω). Ἔκτασις, ἐξάπλωσις, τέντωσις, κόρεσμα· μεταφ. ἡ μὲ βίαν χρῆσις, σφοδρότης, ὁρμὴ κατὰ τὸν τόνον, τὴν φωνήν, ἐκφώνησιν, τὰ πάθη, τὰς πράξεις, κ. τ. λ. Παρ' Ἀριστοτ. Πολ. Σ. «Διάτασις τῶν παιδίων», λέγεται, ὅταν χεντρίσῃ ἡ φωνὴ αὐτῶν, καὶ ἀρχίζουν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ὁρμὴν τῶν σπερμάτων παιδῶν.

Διατάσσω, καὶ Ἀττ. διατάττω, Μ. άξω (τάσσω). Διατάζω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν, Ἡσίοδ. «Εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς». 2) προστάζω, ὁρδινιάζω, συχνάκις μετὰ ἀπαρ. Ξενοφ. Ἑλλ. «Διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν· καὶ διατάττω, διορίζω, ἐκθέτω νομον, Ἡσιοδ. Ἔργ. 274. Θεογον. 74. 3) ἰδικωτ. βάλλω τι εἰς τάξιν, εἰς τὸν τόπον του· διορίζω τινὰ τόπον νὰ λάβῃ τις, βάλλω εἰς παράταξιν μάχης, Ξενοφ. Οἰκον. γ', 3. καὶ 5'. 1. Ἡρόδ. 6, 112-117. ἡ διαμοιράζω εἰς καθένα τὰ ἐδικά του. Καὶ ἴδιον τοῦ ἐπομένου, παραγγέλλω, ἑρμηνεύω, ὁρδινιάζω τινὰ τί πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ, κ. τ. τ. Μέσως, διατάττομαι περί τινος, κάμνω διαθήκην καὶ δι' αὐτῆς διορίζω τι καὶ παραγγέλλω, Πλούταρχ. ὡς καὶ τὸ διατίθεσθαι. – Παθητ. (ὅθεν ὁ ἀπαρεμφ. παρακ. διατετάχθαι), βάλλομαι εἰς τάξιν, εἶμαι παρατεταγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μένοι εἰς μάχην, Ἡροδ. ζ', 124. 178. 8, 34. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. καὶ βέλλομαι, διορίζομαι νὰ στέκωμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων. β) ἔχω παραγγελίαν, εἶμαι παραγγελμένος νά . ., Ἡροδ. 1, 110. «Διατέταγμαι ἐγὼ ἀπὸ τοῦ βασιλέως.

Διακαταπεκός, ἡ, ὁν (διατείνω). Ἐκτεταμένος, τεντωμένος· μεταφ. ἐμφατικός, ἐνεργητικός, ὁρατικός, ἐκφραστικός, ἀντίθ. σημ. καὶ ἐπιτήδειος εἰς ἔκτασιν τῆς σημασίας, ἢ πρὸς βελτίστην καταληψιν τῶν λεγομένων, Σουίδ. ἐκ Πολυβ. Ζήτ. Διατακτικός.

Διατεφρεύω, Μ. σω (ταφρεύω). Διὰ τάπρου, λάκκου, συστάδεντος ἀνάμεσα, χωρίζω, ἢ φυλάττω, ὑπερασπίζω.

Διατοχέων, καὶ διατόχους, ἀντὶ διὰ ταχέων, διὰ τάχους, ἐπίρρ. καὶ περιγραφικῶς ἀντὶ ταχέως. Ἐν τάχει, μὲ ὀγλιγωρίαν, παρευθύς, ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρόν, εἰς ὀλίγην ὥραν. Ἴδε καὶ Διά.

Διατέγγω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. τέγγω. Κατὰ πολλὰ τέγγω, ὑγραίνω, βρέχω, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 403.

Διατεθρυμμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τῆς Μετοχ. Παρακ. τοῦ διαθρύπτω. Συντριμμένως, κομματισμένως· μεταφ. ἀηλυπρεπῶς, ἡδονικῶς, γυναικωδῶς.

Διατείνω, Μ. τενῶ, Παρακ. τέτακα, καὶ ὀπαθ. τέταμαι (τείνω, ἀνώμ.) Κρατῶντας καὶ τραβῶντάς τι, τὸ κάμνω νὰ ἐκταθῇ, νὰ ἐξαπλωθῇ, νὰ τανίσῃ· ἐξαπλόνω, τανώ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· κορδίζω, ἁπλόνω· καὶ τεντόνω τι ἐπάνω, ἢ κατὰ μῆκος· καὶ παραβιάζω, στενοχωρῶ (ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει), Ξενοφ. Παιδ. Α'. «Ἐπὶ τὰ λεπτὰ διατείνειν τὰς χεῖρας, ἀντὶ τοῦ ἁπλώνειν, ὅπερ ὁ Ὅμ. «Ἐπὶ σῖτῳ χεῖρας ἰάλλειν, ἔρρησε. β) κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδετ. «Διατείνειν μέχρι τινος, ἢ εἰς, ἢ πρός τι (ὑπαρ. τῆς λέξεως ὁδόν), ἀντὶ, ὑπάγω, φθάνω, ὡς παρὰ Διοδ. Στε. «Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ. 2) ἀμεταβάτως, ἐκτείνομαι, ἁπλώνω ἕως εἰς, π. χ. «Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία». καὶ τροπ. ἀναφέρεται εἴτε, ἀνήκειν, μέλειν. π. χ. «Διατείνει ἐπὶ πολύ, καὶ, διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, Ἀριστ. Ἠθ. δ', 1. καὶ Γ., ὡς τὸ παρὰ Λατ. pertinere. – Παθητικῶς δὲ, ἐξαπλόνομαι, τεντώνομαι, κ. τ. λ. παρ' Ἀθην. – Μέτιος δὲ διατείνομαι, ἀντὶ τοῦ σπεύδω, σπουδὴν ποιοῦμαι, ἐνεργῶ, καταγίνομαι, ἐπιχειρίζομαι τί μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, παρχίζω νὰ ἐκτελέσω τι μὲ παλλὴν ζέσιν καὶ προθυμίαν, μετ' ἄπαρ., ἢ πρός. ὡ. Ἀριστ. Ἠθ. θ. «Διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν· καὶ Ξεν. Ἀπομ. Γ. ζ', 9. «Μὴ οὖν ἀποῤῥᾳθύμει τούτου, ἀλλὰ διατεῖνον μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσεχεῖν· καὶ παρὰ Πλουτ. «Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτούς. 2) ἐνεργ. ὡς τὸ ἐκτείνω, ἁπλόνω καὶ τεντόνω τι, κρατῶ τι μὲ τὰ χέρια ἐμπροσθέν μου καὶ ματιάζω διὰ νὰ πράξω μὲ αὐτὸ τί κατατινος, ὡς παρ' Ἡροδ. Θ'. 18. «Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες· καὶ Ξενοφ. Ἱππ. Α'. δ', 22. «Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὸ τόξον, ἱστήκεσαν», οἱ μὲν ἐτοιμάσαν τὰ τόξα, οἱ δὲ ἐκράτουν ἕτοιμα καὶ μὲ τὰ δύο χεῖρια τὰ βάλη διὰ νὰ τὰ ῥίψουν· ὅθεν, «Διατεινάμενον στῆναι, ἱστάσθαι ἕτοιμος νὰ ῥίψῃ· καὶ, «Διατεινόμενος, εὐστόχως βάλλειν. 3) ἐν δὲ τῇ μετοχῇ διατεινάμενος μετ' ἄλλου ῥήματος, σημαίνει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις πράττειν τί, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. Β', 32. «Διατεινομένους φεύγειν· καὶ, «Διατεινομένους φάσκειν (Ἡροκαικιδ. Δ', γ', 15.), ἀντὶ τοῦ, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅσον τάχος. 4) μὲ ὄηλον, ἐπίμονος διαχωρίζομαι, ἢ βεβαιοῦτι, εἰς παρ' Ἀριστοτέλ. «Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἰπεῖν· καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. «Διατεινάμην οὕτω σφόδρα». Διατεταμένως, Ἐπίῤ. μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καὶ προθυμίαν, Ἀριστοτ. καὶ Ξενοφ. «Διατεταμένως περὶ ταῦτα ἐνεργεῖν.

Διατειχίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Χωρίζω, ἢ ἀσφαλίζω, περιφράττω, περιφράττω τι μὲ τεῖχος, κάμνω περίφραγμα μὲ τεῖχος, Δίλιαν. Π. Ἱστ. ε'. 43. 2) ἀποτειχίζω, κλείω τι ἢ περιφράττω μὲ τεῖχος.

Διατειχίον, τό, παρὰ Διοδ. Στε. Ιε', 12. «Ἐν ὀλίγῳ γὰρ ὀλίγου τε διαστήματι τοῦ διατειχίου ἐσω μάχης οὔσης», ἀντὶ τοῦ, διατειχίσματος.

Διατείχισμα, ατος, τό (διατειχίζω). Τεῖχος, ἢ κτίριον, τὸ ὁποῖον χωρίζει δύο τόπους, τὸ ἐν μέσῳ τεῖχος, διάφραγμα, Πλουτ. εἰς Ἡρόδοτ.

Διατεκμαίρομαι, Δωρ. Α'. διετεκμηράμην (τεκμαίρω). Σημαδεύω, διὰ σημείων φανερώνω, διορίζω, Ἡσιοδ. Ἔργ. 400. «Θεοὶ πάντα βίῳ ἔμπεδα διετεκμήραντο· καὶ Δωνύσ. Περιηγ. 1172. Ζήτ. Τεκμαίρομαι.

*Διατελευτάω, Μ. ήσω (τελευτάω). Ἐκτελῶ, τελειόνω δι' ὅλου, παντελῶς, Ἰλ. Τ, 90. «Θεὰς διὰ πάντα τελευτᾷν, ἐνῶ βλέπεις τὴν τιμῆσιν.

Διατελέω, ῶ, Μ. έσω (τελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν, ἀποτελειόνω τι. Ἰσοκρ. «τὸν βίον διατελεῖν», ἀντὶ τοῦ διάγειν· καὶ Ξενοφ. «Διαπεπτελεκώς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις θέατα ἔτη», ἐγέμισε τοὺς δέκα χρόνους. «Διατελεῖν χρόνον», διατρίβειν, περιᾷν τὸν καιρόν. ἅμως, «διατελεῖν πρός ἢ εἴς τι», ὑπαρ. τοῦ, ὁδόν, σκηνές, φθάνειν, καταντᾶν, ἔρχεσθαι, πρβ. κύω, διανύω. 2) μετοχῇ δὲ ἐπίφερ. συντασσόμενον οὐδετ., σημαίνει τὴν διάρκειαν μιᾶς πράξεως, ἢ κατασκάσεως, καὶ τὴν προσκαρτέρίαν, ἤτοι τὴν μετὰ σταθερότητος καὶ σπουδῆς ταύτης συνέχειαν, ἢ ἐκκολούθησιν, καὶ σύνταξιν νὰ ἐξηγηθῇ οἱ ἐπιῤῥήματος, οἷον παντοτεινά, διὰ παντός, συνήθως, ἀδιακόπως κτ., ὡς, «Διατελῶ φεύγων», φεύγω σηλ. πάντοτε, ὅλως δυνάμεσι· καὶ, «Διετέλει χρώμενος τῇ Κορύνῃ, ἐμετεχειρίζετο διὰ πάντα, συνήθως τὴν Κορύνην. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Α. ς'. 2. «Διατελεῖ ἀχίτων, ἢ ἀν εἰρήνῃ, ἀν ὀθῶμι, διάγει, εὑρίσκεται διὰ πάντα κτ., Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 200. ὅθεν

Διατελής, ές, ὁ, ἡ, τὸ – ές. Ὅποιος διαρκεῖ, εἶναι διὰ πάντα, διαρκής, παντοτεινός. «Διατελές ὕδωρ», τὸ παντοτεινὰ ῥέον, τρέχον, τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. ε'.

Διατελῶς, καὶ διατελέως Ἰωνικ. καὶ διατέλους περιφραστικῶς, Ἐπίῤ. Παντοτεινῶ, διὰ πάντα, Ἱπποκρ. σελ. 210.

Διατέμνω, Μ. τεμῶ (τέμνω, ἀνωμ.), Κόπτω, μερίζω, χωρίζω εἰς δύο, διαιρῶ, Εὐριπ. Ἑλεῖδ. καὶ Ἰλ. Γ, 522. 618. καὶ κατακόπτω.

Διατενής, ές, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐκτεινόμενος, ἀναφερόμενος εἴς τι, καὶ ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, χρησιμεύων, πρός τι, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. «Διικτενὴς πρὸς τελείωσιν».

Διατερπαίνω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ τερπαίνω.

Διατεσσάρων, ἡ διὰ τεσσάρων, ἢ, ὑπακ. χορδῶν συμφωνία, ἴδε διαπασῶν.

Διατετραμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ τῆς παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διατείνω. Μὲ ὅλην τὴν πλείστην προσοχήν, ἀγώνος, ὅλας δυνάμεσι.

Διατετρωίνω, Μ. ενῶ (τετραίνω). Διατρυπῶ, δι' ὅλου τρυπῶ, Ἡροδ. 2, 11. 3, 13. καὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 18. ἴδε Διατιτράω.

Διατήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀναλύω δι' ὅλου, λύω (λυθῶ) διὰ τῆς ἀναλύσεως, Ἀριστοφ. «Κηρὸν διατήξαμι.

Διατηρέω, ῶ, Μ. ήσω (τηρέω), Διασώζω, φρουρῶ, λυτρόνω, τρατῶ εἰς ζωὴν καὶ ὑγείαν, φυλάττω διὰ πάντα, Ηεκέρ. παρὰ Πλουτ. «Διατετήρηκα τὴν ἡγεμονίαν». 2) παρατηρῶ, προσέχω ἐπίτι, ἢ προσεκτικῶς παρατηρῶ, καὶ φυλάττω. Ἀπομν. «Διικτηρῆσαι μή τι παθεῖν», 3) φυλάττω τι ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύι καὶ εἰς τὸ ἀκρός του, Αἰσχ. «Διατηρεῖν τοὺς νόμους», ὅθεν

Διατήρησις, εως, ἡ. Ἡ φύλαξις, ἢ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις, καὶ ἡ διὰ πάντα φύλαξις, βάσταξις, καὶ τήρησις τινος εἰς ἰσχὺν καὶ κῦρος.

Διατηρητικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς διατήρησιν, Ἀνωνύμ. Α'. 16.

Διατίθημι, Μ. ήσω (τίθημι). Ξεχωρίζω καὶ βάνω χωριστὰ τί ἀπ' ἄλλο τι, βάλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅθεν κατακοσμῶ, ἵστω, βάνω εἰς τάξιν τάξιν, ὀρθονιάζω, ἑτοιμάζω, διορίζω· διατάσσω, διανῶ καὶ οἰκονομῶ τι. Θουκυδ. ζ'. «Ἤρτυτα διατίθεντα τοῦ πολέμου· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 30. «Διατιθέναι τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν πανήγυριν», καὶ εἰς Ἀγησ. ΙΑ'. 6. «Τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς δὲ πολλὰ κακῶς διατιθέναι, τὰ ἔκαμαν, τὰ ἔδεσαν· ἄλλως δέ. «Εὖ, ἢ κακῶς τινα διατιθέναι, καλῶς, ἢ κακῶς μετακειρίζεσθαι, κατασκευάζειν, ἢ ἑτοιμάζειν· ἔφερ. βάλλω τινὰ εἰς κακὴν κατάστασιν, κακομετακειρίζομαι, κακόνω, π. χ. μὲ ἁρμούς, κτλ. 2) γενικῶς δί, «Διατιθέναι τινὰ οὕτως, ἀντὶ τοῦ, βάνειν, φέρειν, ἀποκαταστήνειν, κάμνειν, ἢ μετέχειν, μεταφέρειν τινὰ εἰς τοιαύτην φυσικὴν ἢ ἠθικὴν κατάστασιν, ἕξιν, διάθεσιν, διὰ μετακειρίσεως, διὰ λόγων, ὁμιλίας, ἢ πράξεων, κάμνειν τινὰ νὰ συλλάβῃ τοιαῦτα φρονήματα, νὰ φρονῇ οὕτως ἢ οὕτως, Οὐόλγ. Δεπτ. σ. 240. καὶ παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. — Μέσως, «διατίθεμαί τι», σημαίνει τὸ, κάμνω ὅ,τι θέλω μὲ ἕνα πρᾶγμα ὡς ἰδικόν μου, μετακειρίζομαί τι ὅπως θέλω, κάμνω χρήσιν αὐτοῦ ἐλευθέραν. «Διατίθεμαι τὴν θυγατέρα» (Ξενοφ. Κ. Π. ε, 2, 7), κάμνω μὲ αὐτὴν, προτίθεμαι νὰ γένῃ μὲ αὐτὴν ὅπως θέλω. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, . . . τὴν σχολήν, μετακειρίζομαι τὸν εὐκαιρον καιρόν μου ὅπως θέλω, καὶ' ἀρέσκειάν μου· παντοῦ μετὰ εἴτιατ. Schaef. mel. p. 24. 87. ὅθεν ἰδιαίτ. «Διατίθεμαι τὸ ἐδικόν μου, καὶ ἐπὶ πραγματειῶν, πωλῶ, βάλλω ἔξω εἰς κοινὴν θέαν ἢ διὰ πώλημα, ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 1. «Διατίθεμαι τὸ φορτίον», ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλω ἔξω τὸ φορτίον (τὸ πρᾶγμα) διὰ νὰ πωληθῇ, τὸ δείχνω διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἀγοραστής (ὁ μουστερῆς), ὅθεν τὸ, πωλῶ. 2) διατάττω, διορίζω τὰ πράγματά μου, κάμνω διαθήκην· ὅθεν καὶ ἡ λέξις Διαθήκη, ὡς καὶ τὸ παρὰ Ἀθην. σελ. 34. «Εἶτ' σοι ἀνοικοιμήσω, διατίθου ταχύ», ἂν σὺ ἔχῃς νὰ βάλῃς ἀνωμῆς εἰς τάξιν, φρόντισον διὰ τοῦτο, καὶ κάμε τὴν διαθήκην σου. 3) διατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν· συμβιβάζω τε· καταπραΰνω, ἀναπαύω, ἡσυχάζω τινά, π. χ. τοὺς δανειστάς μου· ὡς παρὰ Βοσιλ. ἐν ἐβγημ. ὁμ. γ. Ἀπρ. περὶ πολιτ. πολ. β'. καὶ παρὰ Ξενοφ. τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. Β ζ'. 33. «Τὴν ἔριν ἀλύπως καὶ συμφερόντως διατίθεσθαι, ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, κατασπεύειν, παύειν τὴν ἔριν, φιλιόνειν. Παρὰ δὲ Πολυβ. πλόγους διατίθεσθαι, καὶ ἐνίοτε ἄνευ τοῦ, πλόγους, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, κλίνειν, παριστάνειν τί, καὶ ἐναργῶς διηγεῖσθαι· γένει, ἐπὶ πασῶν διὰ στόματος γινομένης ὁμιλίας καὶ παραστάσεως ἐκ μέρους τοῦ ῥήτορος, ὑποκριτοῦ ἢ φαλτου, Schaef. mel σ. 29. Heind. Plat. Λυσ. σελ. 162. τὸ δὲ «Ὀργὴ διατίθεσθαι εἰς τινα», ἀντὶ τοῦ ἐκπαιδεύειν, κρύνειν τὸν θυμόν του. «Διατίθεσθαι τὰς ψυχὰς εἰς εὐοχλησιν, ἀντὶ τοῦ ἐξοδεύειν, κακομετακειρίζεσθαι. 4) συναίνω, π. χ. νόμους. 5) συμφωνῶ μετὰ τινος διά τί, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 442. «Διατίθεσθαί τινι διαλήκην», ἀντὶ τοῦ συν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνῶ, κάμνω μέ τινα συνθήκην. Παθητικ. δὲ κατὰ φωνὴν, σημαίνει τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ τὸ Διατίθημι, σημασ. 2. μετ' ἐπιρρήμ. ποιότητος, ὡς παρὰ Δουκιαν. εἰς Νιγρ. »Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι; « πῶς ἀποκατεστάθη; εἰς ποῖαν διάθεσιν καὶ κατάστασιν ἦλθεν ἡ ψυχή μου; καὶ, »Διατίθεσθαι πρός τινα, μετ' ἐπιρρ. ὡσαύτως ποιότητος, οἷον δεινῶς, δυσκόλως κτ., ἀντὶ διάκειμαι, ἔχω, εὐρίσκομαι διατεθειμένος, ἐρωτῶ πρός τινα οὕτως ἢ οὕτως, ὡς παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σ. 151. C.

Διατιλλάω, ῶ, Μ. ήσω, = τιλάω. Πάσχω ἀπὸ διῤῥοίαν, ἔχω κένωσιν τῆς κοιλίας (τζερλίζομαι), κατοχεύω, Ἱπποκρ.

Διατίλλω (τίλλω). Καταμαδζω, ἐκμαδῶ· ὅθεν

Διάτιλμα, ατος, τό. Μάδημα· τὸ μαδισμένον, ἡ χρεία· πᾶσα σωρὸς μικρὰς λεπτῶν μαδισμένων πραγμάτων, Ἀναλεκτ Γ'. 84. »Διάτιλμα φύλλων«, τὸ μάδημα τῶν φύλλων.

Διατιμάω, ῶ, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ τιμάω. Ἐτιμῶ· ὅθεν, διατετιμημένον πρᾶγμα, Παυσ. Διατιμᾶσθαι, τὸ αὐτὸ καὶ τιμᾶσθαι, παρὰ Διοσ. Σικ. παρὰ δὲ Σουΐδ. αὐτὶ τοῦ, δοκιμάζω, ὅτι καὶ τὸ »Δοκιμητικὸς« διὰ τοῦ »Δοκιμαστικὸς ἑρμην. ὅθεν

Διατίμησις, εως, ἡ, = τίμησις. Ξετίμησις, ἡ διορισμένη τιμὴ (λέγεται ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων), Ἀδὴν. σελ. 274.

Διατιμητής, οῦ, ὁ. Τιμητὴς, ὅποιος ξετιμᾷ, διορίζει τὴν κῆ αὐτὸ τιμὴν ἑνὸς πράγματος, Ἰουστιν.

Διατιμητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξετιμᾷ. Ζήτ. καὶ Διατιμᾶσθαι.

Διατιτάσσω, Μ. ξω (τιτάσσω). Τιτάζω, σείω, κινῶ· παρίζω τι ἀπὸ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ ἐχωρίσῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τιτάσσωντας κάμνω τι ἀραιότερον, Κύριλ. Βάχ. 578. καὶ 596. καὶ ἐν Ἰφιγ. Ταυρ. 981. αὐτὶ τοῦ ἁπλῶς τιτάζω, »Κάρα τε διετινὸ ἄνω κάτωι· παρὰ δὲ Στεφ. 65. Ἱεροκλ. διατιτάζειν τὰ στρώματα, κάμνειν, ἑτοιμάζειν τὸ στρῶμα, τιτάζειν αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ μαλακὸν, φουστωμένον. 2) τιτάζωντας διελκύω, χτλῶ, κατασυντρίβω, ὡς Ὁδ. Ε, 363. »Ἐπὴν δ' ἅμοι σχίζῃ διὰ κύμα τιτάξῃι«. πρβλ. καὶ 308.

Διατιτάλικος, α, ον, = τιτάλικος. Διάθερμος, Ἀριστοφ. Σφὴν. 347. »Π με κεραυνῷ διατιτάλῳ σπόδισον ταχέως· βέλτιον μέντοι ἀκαίνωστ. κεραυνῷ τιτάλῳ διασπόδισον«.

Διατιτραίνω, διατιτράω, καὶ διατίτρημι (τιτράω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω δί' ὅλου, πέρα πέρα, Θεόφρ. Λίτ. Φ Α'. ιά. Ὁ τίπος, διατιτραίνω, ἀπαντᾷ ἐξηρ. παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς ἔμως μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ, διατετράνω.

Διατιτράτκω (τετρώτκω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ, διακλῄζω, διανατίνω τινὰ διὰ τοῦ σουβλίσματος τοῦ κονταρίου, Δίων Κάσ. ΞΓ'. 3.

Διατλῆναι (τλῆναι, ἀνωμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω, κατέχω· ἐν τῷ ἐνεστ. ἀχρ. ἴδε τὸ ἁπλοῦν.

Διατμάω (ἄτμος). Ἐξατμίζω, ἀχνίζω, ἀναλύω εἰς ἀτμοὺς, Ἱπποκρ. σελ. 505.

Διατμήγω, Ἀόρ. α'. διέτμηξα, Ἀόρ. β'. διέτμαγον, παθητ. διετμάγην (τμήγω, ἀνωμ.), ἐπ. ἀντὶ διατέμνω. Διακόπτω, κόπτω εἰς δύο, σκορπίζω, διαχωρίζω, Ὁμ. »Νηχόμενος διέτμαγον λαίτμα (Οδ. Ε, 270)« , ἤτουν κελυμβῶν, πλέων διέτεμνον τὴν εὐρύχορον θάλασσαν, τὸ πέλαγος. καὶ Ἰλ. Φ, 3. »Ἤτοι ὅτ' ἐτμήξεις, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἑλάσειε· ὅθεν παρὰ Θεοκριτ. Εἰδύλ. Η. »Καλαμὸς μὲ διατμηθεὶς διέτμαξεν«. Παθητ. διατμήσομαι, διεκόπτομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, Ὁδ. Ν, 439. »Τῷ γ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν«, ἀντὶ διετμάγησαν, ἐνθα τοπικῶς κεῖται, ἀντὶ τοῦ, διεχωρίσθησαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α. 531. »Διέτμαγεν· καὶ τὸ ἐν Ἀπολλ. Ἀργ. Ἀόρ. β'. »Διετμάγημεν· ἐν δὲ Ἰλ. Π, 354., ἀηλοῖ, ἐπὶ ἀρνίων, διεσκορπίσθησαν, καὶ ἐν Ἰλ. Η, 302. »Ἐν φιλότητι διέτμαγεν«, ἀντὶ, φιλίως διεκόπησαν χωρισθέντες ἀπ' ἀλλήλων.

Διατμίζω, Μ. ἴσω (ἀτμίζω). Ἀφήνω τι νὰ ἐξατμισθῇ, νὰ ἀναλύσῃ εἰς ἀτμοὺς, καὶ κοπνοὺς, Πλούταρχος.

Διατοιχέω (τοῖχος), = ἀνατοιχέω, Πολυδ.

Διάτοιχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διήκων, ὁ φαίνων ἀπὸ ἓν τεῖχος, ἢ ἓν μέρος εἰς ἄλλο.

Διατομή, ῆς, ἡ (διατέμνω). Κόμμα, πᾶν τὸ χωρίζον τι εἰς δύο ἢ πλείονα τμήματα· ξεχώρισις, σχισμὰδα, ζουγρανισμὸς διὰ χαραγματος, σχίσμα· καὶ διαίρεσις, διαμέρισις. Αἰσχύλ. Θῆβ. 386. ἐκ τοῦ

Διάτομος, ου, ὁ, ἡ. Εἷς δύο ἴσα τμήματα κομμένος, χωρισμένος· ὅθεν »Διάτομοι στίληνη«, ἡ διχότομος. 2) διάλου μεριτμένος, κομματιασμένος.

Διατονοβρύζω, τὸ ἐπιτεταμ. τοῦ βρύζω. Μουρμουρίζω, Δίων Κάσ. ΟΓ'. 8.

Διατόνια, τὰ (διατείνω). Καθ' Ἡσύχ. οἱ κρίκοι, κριαῖλες, χαλκάδες, Ἑρμ. 45. »Τὰ διατόνια, καὶ τοὺς μοχλούς«. Τινὲς δὲ καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 205. »Διατόνια τοξεύειν«, ἐντεῦθεν ἀνάγουσι.

Διάτονος, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐντεταμένος, ἐξαπλωμένος, κορδύτμενος, τανυσμένος, τεντωμένος, ὁλόλου ἐντεταμένος, Βιτρουβ. Β'. 8. καὶ τροπ. σύντονος, εἰς τὸ ὁποῖον χρεία μεγάλου ἀγῶνος, σφυρός. 2) ἐγκαρτίας ἐκτεταμένος, φαίνων ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο. 3) εἰς τὴν παλαιὰν Μουσικὴν ἐλέγετο εἶδος μελῳδίας »Γένος, ἡ, Μέλος Διάτονον, ἡ διατονικὸν«, (Γάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. ΙΕ'.) κατὰ τὸ φυσικώτατον καὶ εὐκολώτατον ἔλκειν τῆς ἁπλοτητος τοῦ διαστήματος τῶν τόνων. Τοῦτο τὸ εἶδος τῆς Μελῳδίας συίζεται τίτε παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις μὲ ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι παρὰ τοῖς Παλαιοῖς αὐτὴ ἡ Μελῳδία συνίστατο μόνον ἀπὸ ὀκτὼ ὁλοκλήρους τόνους, ἐν ᾧ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπροσθετον ἀκόμη πέντε μικροὺς τόνους. Μεταξὺ τῶν ὀκτὼ τόνων, οἱ τρεῖς ἦσαν σύμφωνοι, ἡ τετάρτη ὑπὲρ., πέμπτη, καὶ ὀγδόη, οἱ δὲ τέσσαρες ἀτυμφωνοι, ἡ δευτέρα δηλ., τρίτη, πέμπτη, καὶ ἑβδόμη. Ἐν τῷ μετξὺ διαστήματι τῶν δύο ἀκτοχόρδων ἐγνώριζον οἱ παλαιοὶ δεκατρεῖς διαφορετικοὺς τόνους, οἱ ὁποῖοι τοιουτοτρόπως ἐξεκολουθοῦσαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὥστε οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἀπετέλουν διάστημα ½ τόνου, οἱ δὲ δύο πλησιέστεροι ½ τόνου, ὁ δὲ πέμπτος, ἕνα ὁλόκληρον, ὁ δὲ ἕκτος καὶ ἕβδομος ἀπὸ ½ τόνον καθεῖς, ὁ δὲ ὄγδοος καὶ ἔνατος ½ τόνου, ὁ δὲ δέκατος ἕνα ὁλόκληρον, καὶ οἱ δύο τελευταῖοι ἕκαστος ἀπὸ ½ τόνου (δίεσιν). Ἀπὸ ὅλους τούτους τοὺς τόνους, ὁ ἀ. γ. ἑ. ς'. η'. ιά. ιγ', ἤταν εἰς τὰ τρία εἴδη τῆς Μελῳδίας κοινοί, δηλ. εἰς τὸ »Μέλος Διατονικὸν, Ἐναρμονικὸν, καὶ Χρωματικὸν«. Ἐξ ἐναντίας τὸ δεύτερον εἶδος ἐμπεχειρίζετο μόνον τοὺς τόνους, 2. 7. 12. καὶ τὸ τρίτον μόνον τὸν 4. καὶ 9., τὸ δὲ πρῶτον, ἤτει τὸ Διατονον, μόνον τὸν 10. τόνον. Ὅθεν τὸ Δικτονικὸν συνίστατο εἰς 8 τόνους, τὸ δὲ Χρωματικὸν εἰς 9, καὶ τὸ Ἐναρμονικὸν εἰς 10. Εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον ἐξεκολουθοῦσε τρεῖς φοραὶς ἡ Εὐρυδίκη, **modulation**, διὰ δύο ἐπομένων ½ τόνων, μετὰ ταῦτα δὲ διὰ μιᾶς μεγάλης τρίτης, ἤτοι 2 τόνων. Τὸ Χρωματικὸν μέλος ἀρχίζει παρομοίως τρεῖς φοραὶ μὲ δύο ἀλληλοδιαδόχους ἡμιτόνους, καὶ μετὰ τοῦτο εἶρχετο μὲ μικρὰ τρίτη, ἤτοι 1 ½ τόνος. Τὸ Διατονικὸν μέλος ἀνέβαινε καὶ τοῦτο παρομοίως τρεῖς φοραὶς κατὰ τάξιν δί' ἑνὸς ἡμιτόνου, καὶ μετὰ ταῦτα δι' δύο, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐφύλαξαν μόνον τὸ Διατονικὸν μέλος, μὲ τὴν μόνην διαφορὰν, ὅτι ἐπροσθετον ἀπὸ τὸ Χρωματικὸν, τὸν τέταρτον καὶ ἔνατον τόνον, παρεκτὸς καὶ τῶν δύο τοῦ παλαιοῦ εἴδους ἀηδεστάτων ἡμιτόνων, μεταξὺ 7 καὶ 8 καὶ 10 καὶ 11. Ἴδε καὶ Πλούταρχ. περὶ Μουσικῆς· καὶ πρβλ. ἐναρμονικὸς καὶ χρωματικός.

Διατορεύσιμος, ὁ, ἡ. Δυνατὸς νὰ διαπερασθῇ μὲ τὸ τόξον. »Διατοξεύσιμος χώραι«, παρὰ Πλουτ. Λυκυλλ. 28. λέγεται τὸ διάστημα μεταξὺ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ ῥίψῃ τὸ τόξον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, δηλ. ἕως νὰ φθάσῃ τὸ τόξον τὸν ἐχθρὸν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μία τουφεκιὰ τόπος. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ'. 1. ἐκ τοῦ

Διατοξεύω, Μ. τω (τοξεύω). Τρυπῶ, φονεύω τινὰ μὲ τὸ βέλος τῆς σαίτας, καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ πολεμῶ βιπτίζοντας τὴν ταῖτων ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Τὸ δὲ παρ' Ἡλιοδ. Ε'. »Διατοξεύω τινὶ λόγον ἐπιμουρονι, ἀντὶ τοῦ, φωτιζειν πρός τινά τι, διὰ νὰ τὸν ἐγκωμιάσω. 2) ὡς Ἀποδ. Μέσ., ἀμιλλῶμαι, συναγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ τοξεύειν, σπ. πρσ., ὡς παρὰ Δίων. Χρυσοστ. Λόγ. Γ'. »Διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ Ἀλέξανδρος«, ἀντὶ τοῦ ἀμιλλᾶτο, συναγωνίζετο εἰς τὸ τοξεύειν.

*Διατορεύω (τορεύω), = διατορῶ.

Διατορέω, ῶ, Ἀόρ. διάτορον (τορέω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ· δικπερῶ τι δί ὅλου χράπτω. Παρὰ Πλουτ. Γ'. σελ. 469. »Ἐν σκάφῃ διατορεύειν, ἐσφαλμ. αὐτὶ διατορεύειν«, ὅ ἐστι γράφειν, ἐγχαράττειν· ὡς καὶ τὸ παρὰ τῷ Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 76. »τὰς διατετορευμένας«, αὐτὶ διατετορευμένας«.

Διατορία, ἑας, ἡ. Ἡ διαπερατική, παστρικὴ καθαρὰ φωνὴ, τὸ σαφὲς ταύτης, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Δ. 12. ἐκ τοῦ διατόρος.

Διατορνεύω. Δουλεύω, κάμνω τι μὲ τόρνον, Λιβάν. Δ'. σελ. 1071. Ζήτ. καὶ Διατορέω.

Διατόρος, ὁ, ἡ (διατορέω). Διαπερατικός, διατρυπῶν, Αἰσχ. Προμ. 76. »Διατόροι πέδαι« καὶ τρυπ. ἐπὶ ἠχου, φωνῆς, διαπερατικός. Αἰσχ. Εὐμ. 537. Τὸ δὲ, διάτορος, ὁ, ἡ· ἀηλοῖ διατρυπημένος, διαπεραστέος μέσ., ὡς παρὰ Σοφ. ΟΤ. 1034.

Διατραγέω, ῶ, τὸ αὐτὸ καὶ Διατρώγω, Δίων Κάσ. ΟΒ'. 21.

* Διατραγωδέω, Δίκην τραγῳδίας, ἤγουν μὲ ὑπερβολὴν καὶ ἐπίδειξιν ὁμιλίας διηγοῦμαί τι καὶ ἀπαγγέλλω, Δημ. Στεφ. σ. 232, 22. Ossann Φιλήμ. Λεξ. σ. 281. πρβλ. τραγῳδέω.

Διατραγμίς, ὁ, ἡ (τρώγω), = λεπτόπυγος. Ὁ διερρωγὼς τὴν τρᾶμν, Ἡσύχ.

Διατρεγάω, ῶ, Μ. ώσω (τρεγάω). Διεσταφυλίζω, κάμνω τε σαφὲς, φαιερὸν, ἢ ὁμιλῶ, λέγω τι σαφὲς, φαιερὰ, καθαρά.

Διατρεχηλίζω, Μ. ίσω (τραχηλίζω). Ψήνω τι κατακέφαλα, κρημίζω κάτω, ὡς τὸ ἑστραχηλίζω, Πλουτ. σ. 955.

Διατρεπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διατρέπῃ, ἤτοι μεταπείθῃ, ἐντροπιάζῃ, κδημοιῆ τινα κτ. ἐκ τοῦ

Διατρέπω, Μ ψω (τρέπω, ἀνωμ.) Γυρίζω, στρέφω τι· διατρέφω, γυρίζωντας ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὴν ἁρμοδίαν μορφὴν ἢ θέσιν του, ὡς ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ 1. »Ῥεῖα μάλ' ἐκ πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσιν. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, μεταπείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ, νὰ γυρίσῃ τὴν γνώμην του, ἢ τὴν ὄψιν του, ἢ τὸν φέρω εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, τὸν κάμνω νὰ παραστηθῇ τοῦ σκοποῦ του, καὶ νὰ ἐντραπῇ, Ἡρωδιαν. Δ'. – Παθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ ἄμφοτ. τῶν Ἀορ. διετράπην καὶ διετραπόμην, ἀρχαιοπ. εἰ. τὸ ἐαυτόν μου καὶ στοχάζομαί τι, πρόσωπα κατὰ τὸ φέρτερον ἄλλου· μεταβάλλω, γυρίζω τὴν γνώμην μου, τὸν σκοπόν μου, μ' ἄνου· καταντῶ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἀμηχανίαν, θορυβοῦμαι, καταστρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τομαι. Δημοσθ. «Μὴ πώποτ' ὑπείξε μηδὲ διετράπη, δὲν ἐμετανόησε, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του. 2) αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, καταντῶ νὰ ἐντραπῶ. Πλούτ. «Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι.

Διατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω, ἀνμ.). Διὰ παντὸς τρέφω, κρατῶ εἰς θρέψιμον, τροφήν, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων. Συνεσ. «Ἀπὸ ἀρτοποιΐας τὴν οἰκίαν διατρέφειν.

Διατρέχω, Μ. διατρέξομαι, Παρακ. δεδιάδρόμηκα, Ἀόρ. β'. διέδραμον (τρέχω, ἀνμ.). Τρέχω, πλέω διά μέσου τινός ἀγλήγορα, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 177. Ε, 100. «Ἰχνύσετο κέλευθα, ὕδωρ. «Διέδραμεν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Θουκυδ. γ', καὶ πολλάκις τροπ. «Τὰ αὐτὰ διαδραμεῖν, « ἀντὶ ἀπαλαῦσαι κατὰ τειρᾶν ὅλα τὰ νόστιμα, τὰ καλά, Ξεν. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὁμ. εἰς Ἥμν. Παν. «Διέδραμεν οὔρεα μακρά». 3) ἐκπλέω, ἀπορέω, τρέχω, φεύγω, καὶ γλυκύνω. 4) εἰσέρχομαι εἰς τὸ τρέφιμον. 5) λέγεται καὶ ἐπὶ ἡμερῶν, ὡς παρ' Ἡρωδιαν. Β. «Μιᾶς ὑπερ, καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδρομούσης, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ πρώτη, καὶ δευτέρα ἡμέρα.

Διατρέω, ῶ, Μ. ἔσω (τρέω). Φεύγω ἀπὸ φόβου καὶ τρόμου, σκορπίζομαι, Ἰλ. Δ, 481, 486. «Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἔφυγον καὶ διεσκορπίσθησαν. καὶ Πλουτ. Σ'. σελ. 353. «Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Διατρήματα, τὰ. Παρὰ Προκοπ. Οἰκοδ. ε'. 1. λέγονται τὰ Αἰγυπτιακὰ κοῖτα, ἡ βάρκες, δι' ὧν φέρουσι (κουβαλοῦσι) τὰ γενήματα διὰ τῶν κωπηλίων.

Διάτρησις, εως, ἡ (διατιτράω). Ἡ διατρύπησις, τὸ διαχωρεῖν· καὶ ἡ τρύπα, τὸ ἄνοιγμα, παρ' Ἱπποκρ. σελ. 312. παρὰ δὲ Εὐναπ. εἰς Μάξ. ἐπὶ ἀναβατικοῦ νεὸς εὐρίσκεται συντεταγμένον. «Διέτρησι τῆς ψυχῆς καὶ ὀξυδερκίαν.

Διατρητός, οῦ, ὁ, ἡ (διατιτράω). Διατρυπημένος, κατατρυπημένος.

Διατριβή, ῆς, ἡ (διατρίβω). Κατάτριψις, σύντριψις, παράτριψις, τὸ τρίβειν τι ἢ ὅλου, π.χ. μίαν ῥίζαν· μεταφ. ἡ φθορά, ἐξόδευσις, τελείωσις ἑνὸς πράγματος διὰ τῆς χρήσεως, καὶ μάλιστα τοῦ καιροῦ· ὅθεν 1) χασομέρια, χρονοτριβή, ἀργοπορία, ἀκηβολή, παράτασις τοῦ καιροῦ, ὡσ' ὃν ἐλπίζεται τί γενέσθαι, χαμός τοῦ καιροῦ, ὡς παρὰ Θουκυδ. «διατριβὴν χρόνου», καὶ «διατριβὴν ποιεῖσθαι. Ἴσοκρ. καὶ «διατριβὴν ποιεῖ τινί· «διατριβὴς δεῖσθαι· καὶ διατριβὴν ἔχειν· ὅθεν Διατριβή, ἡ ἐπιμονὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς ἕνα τόπον, ὅταν ὁηλ. κατοικῇ τις κατιρὸς τινα εἰς ἕνα τόπον. 2) τὸ συντομεύειν, σμικρύνειν τὸν καιρὸν διὰ συναναστροφῆς, καὶ ἡδονῶν, διαχυσις (Ἐγλειτζὶς, Τουρκ. amusement, Γαλλ. Zeitvertreib, Γερμ.), Πλούτ. εἰς Νουμ. 3) διατριβὴ λέγεται καὶ ὅταν καταγίνεταί τινας εἰς ἔν ἔργον μετὰ προτροχῆς καὶ ἐπιμελείας, ὅθεν ζῆλος, σπουδή, μελέτη, ἀνάγνωσις, ἀσχολία περί τι. 4) διάλεξις, συναναστροφή, φιλοσοφική ὁμιλία, παράδοσις, διδασκαλία ἐναπίων ἀκροατῶν· ἔτι δὲ ἐξέτασις, πραγματεία περί τινος· ὅθεν «διατριβαί, « αἱ τῶν φιλοσόφων συντυχίαι καὶ διαλέξεις, αἵτινες καὶ «διατριβαὶ περὶ λόγους παρὰ Πλουτ. Χαρμ. καὶ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. λέγονται. 5) ἐπάγγελμά τι, ἐπιτήδευμα, ἐργόχειρον, πόρος τοῦ ζῆν. 6) ἔρις, διχόνοια, ὡς παρὰ Διον. Ἁλικ. 10, 15. «Διατριβαὶ πολιτικαί. « 7) τόπος, ἐνῷ διατρίβει τις περί τι, ἔνθα διασκεδάζει τις τὸν καιρόν, ἢ ἔνθα συναγόμενοι οἱ ἄνθρωποι διατρίβουσι τὸν καιρόν, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Κίμ. «Πρᾶται (ὁ Κίμων) ταῖς λεγομέναις ἐλευθερίοις καὶ γλαφυραῖς διατριβαῖς, αἳ μικρὸν ὕστερον ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἐκολλώθησαν, ἐκολλώθησε τὸ ἄστυ.»

Διατρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Κυρίως σημαίνει τὸ τρίβω μεταξύ, ἀνάμεσα τινος, ἢ ἐπί τι, Ἰλ. Δ, 847. συνήθ. μετὰ τῆς πρόσ καὶ αἰτ. πράγμ. ὡς Ἀριστοτ. Ζ. Ἴστ. ε', 17. «Διατρίβουσι πρὸς τὰ δένδρα· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ κατατρίβω, κάμνω τι εἰς τριμματα τρίβοντας τον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἁπλῶς, τρίβω, ὡς παρ' Ὁμ. ὑμν. Ἑρμ. «Διέτριβε κέλευθα· ὅθεν φθείρω, ἀφανίζω, κατακαλίσκω, Θεογν. 921. «Πάντα διατριβήσεται, παρ' Ἡροδ. Ζ'. 120 Wesseling., ἀντὶ ἐπολεῖται, ἀπόλωλεν· μεταφορ. «Διατρίβω χρόνον, « περνῶ τὸν καιρόν· ἀσαύτως καὶ «βίον διατρίβειν, περνῶ τὴν ζωήν, ποτὲ μὲν ἐπὶ καλῇ, ποτὲ δὲ ἐπὶ μεμπτῇ ἐννοίᾳ· ἐν γένει, μεταχειρίζω τί, καταγίνομαι εἴς τι. Πολλάκις ἐλλείπει ἡ αἰτιατική, ὥστε τὸ διατρίβω δηλοῖ οὐδέτ. ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, ἀμελῶ, ὡς Ἰλ. Τ, 150, ἔνθα ἐπὶ ἀργίας ἐλλειπτικῶς εἴρεται, ὅπερ. χρόνῳ, ἢ τὸ ἔργον· πολλάκις δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ προστίθεται καὶ νέα αἰτιατ. καὶ δηλοῖ ἀναβάλλω τι, ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν· τραῦλῶς τὸ εἰς μάχρος, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 42. Ὀδ. Τ, 341, «Χόλον, γάμον· « ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἁπλῶς αἰτιατ., ὡς Ὀδ. Β, 204. «Ὄρρα κεν ἦγε διατρίβησι Ἀχαιούς ὃν γάμοιο, ἀναβάλλει καὶ ἐμποδίζει τοὺς Ἀχαιοὺς μὲ, ἢ ὅσον κατὰ τὸν γάμον της· λέγεται δὲ καὶ μετ' γεν., ὡς Ὀδ. Β, 204. «Μὴ δηὼ ἀντρίβωμεν ὁδοῖο, ἂς μὴ ἀργήσωμεν, ἀναβάλλωμεν πλέον τὸν μισεμόν μας· παρὰ δὲ Ἀπολλ. 2, 82. «Μὴ διατριβώμεθα πείρης, « λέγεται. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συντάσσεται πολλάκις μετοχῇ, καὶ σημαίνει ἐξακολουθῶ τι κάμνω τι πάντοτε, διὰ παντός, ἀδιακόπως, συνήθως. π. χ. «Διατρίβω (ὑπαρ. χρόνον) μελετῶν, ἤγουν καταγίνομαι πάντοτε γυμναζόμενος καὶ μελετῶν, ἤγουν, μελετῶ, γυμνάζομαι πάντοτε. «Μέλλων διατέτριφα δεῦρο (Πλάτ.)« πάντοτε ἀνέβαλα ἕως τώρα· ἀνευ δὲ μετοχῆς, δηλαδὴ, μέσω καιρόν τινα εἴς τι πρᾶγμα, ἐνδιατρίβειν τινι, καὶ συντάσσεται, πρός τινα καὶ περί τι, σπανιώτ. δὲ πρός τι, Schaef. Ἰουλ. σελ. δ'. Διον. συνθ. σ. 143. ἔτι δὲ, ἐπιμένω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, διαλέξει μετά τινος, Heind. Πλατ. Φαιδ. σ. 59. D. ἔτι δὲ, καταγίνομαι εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι, ναμφί τι, περί τι, καὶ, ἐν τινι· « ἔτι δὲ, γυμνάζω τι ἐμαυτῷ, ἀσκῶ τι, μελετῶ τινα, « ὡς παρὰ Δημ. «Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβειν. Τὸ παθητ· σημαίνει μὲν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. χάνω τὸν καιρόν, ἀλλὰ καὶ παθητ. χάνεσθαι τὸν καιρόν, ἢ φθείρεσθαι πρᾶγμά τι. (υ∪−−, πλὴν τὰ Ἰῶτα ἐν τῷ παθητ. ἀόρ. ἔστι βραχύ.)

Διατρίζω. Κάμνω κτύπον, ἢ ἦχον, καθὼς ὅταν σκάζῃ τι, Ἀγαθ. Ἱστορ. «Τὰ ξύλα διατετριγέναι.

Διάτριμμα, ατος, τό· ὡς «Διάτριμμα μηρῶν, λέγεται μία πληγή, ἢ πόνημα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀνάμεσα εἰς τὸ μηριαῖ (εἰς τοὺς κώλους), ἀπὸ τὸ περπάτημα, ἢ ἀπὸ τὸ καβαλίκεμα (ἱππασίαν), τὸ κοινῶς Σύγκαμμα, intertrigo.

Διατριπτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπρίβειν, τρίβων. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 943. «Διατριπτικὰν μύρου« ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας.

Διάτρεπτος, ου, ὁ, ἡ, ἁπυρετός, παροξυσμός, ἀποστίλαι, παροξυσμός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας, ὁ διὰ τῆς τρίτης ἡμέρας· ὅθεν ὁ Γαλην. «Ἱπτρικὸς διατριταίοις«, καλεῖ τοὺς Μεθοδικούς, οἱ τινες δίδουσιν εἰς τοὺς ἀῤῥώστους πάντοτε εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας νὰ φαγωσι.

Διάτριχα, Ἐπίῤῥ. = τρίχα. Τριπλασίως, τρεῖς φορὰς περισσότερον, Ὁμ. Ἥμν. Δήμητρ. 86. «Διάτριχα δασμὸς ἐτύχθην· ὁ Οὐόλφ. γράφει ἐν Ὁμ. πανταχοῦ διὰ τρίχα, καὶ μόνον ἐν τῷ ἀνωτέρω ὑμν. διάτριχα (υ∪υ).

Διατροπή, ῆς, ἡ (διατρέπω). Λέγεται ὁ ὁρισμός τινος ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἀπὸ τὸ σταθερὸν του, καὶ τὸ διὰ ταύτης ἐνεργηθὲν πρός τι· προτέρα γνώμη μέσου, ἀποστροφή, μεταβολὴ γνώμης, σκοποῦ. 2) ἐκ τοῦ διατρέπομαι, μέμφομαι, σημαίνει, τὸ προξενεῖν θορυβον, ξενασμόν, τρομάραν, σύγχυσιν, ἀμηχανίαν, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ. 53. Καὶ ἀντὶ τοῦ, οἶστος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ἢ κίνησις τῆς καρδίας εἰς χαρὰν ἢ εἰς λύπην, ἢ εἰς ἐντροπήν, καταισχύνη, ὕβρις. Κυῆρ. Ἀττ. 9, 13.

Διατροπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποιος διατρέπεται· μεταβάλλεται κατὰ τὴν γνώμην· παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 559. «Διάτροποι φύσεις ἀνθρώπων«, ἀντὶ τοῦ διαφορετικαί, διάφοροι, διαφόρων λογισμῶν· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐρμηνεύουσι.

Διατροφή, ῆς, ἡ (διατρέφω). Τὸ δι' οὗ διατρέφεται τὴν ζωήν του, τροφή, φαγητόν, Πλουτ. παρὰ δὲ Μενάνδρ. καὶ Διοδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐπιστασία καὶ ἡ φροντὶς διὰ τὴν τροφήν, καὶ τόπος τροφῆς, οἴκημα.

Διατροχάζω, Μ. άσω (τροχάζω), τὸ αὐτὸ καὶ διατρέχω. Τρέχω, περιτρέχω, τρέχω τριγύρω, πηγαίνω ἐν ἁμάξῃ τριγύρω· καὶ ἐπὶ ἵππου, τρέχειν χωρὶς νὰ πηδᾷ, καὶ ὅταν τοιουτοτρόπως τρέχῃ ὁ ἵππος, ἢ ἄλλο τετράποδον, στρέφει τὸ ὀξὺ ἐμπροσθίου καὶ ἀριστερὸν ὀπισθίου ποδάρι, ἢ τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθίου καὶ ὀξὺ ὀπίσθιον ποδάρι ἐν ταὐτῷ, Ξεν. Ἱππ. ζ', 11, aller au trot, Γαλλιστί.

Διατρύγιος, ὁ, ἡ (τρύγη). Παρ' Ὁμ. Ὀδ. Θ, 342. «Ὄρχος διατρύγιος, ἁμπελι, τοῦ ὁποίου αἱ ῥάδες τῶν κλημάτων δὲν εἶναι τόσον πυκνὲς, ἀλλὰ τοιαῦται, ὥστε μεταξὺ αὐτῶν νὰ εἶναι τόπος, ὅπου νὰ σπείρεται καὶ τι τῶν σπορίμων. Ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν, ὀρθότερον, ἀμπελι, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ ὡριμάζουσι κατὰ διαφόρους καιροὺς τοῦ χρόνου, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν τρυγῶνται οἱ πρῶτοι καρποί, ἄλλοι πάλιν ἀέξονται, ἄλλοι δὲ ἀρχινοῦσι νὰ βλαστάνωσι, πρβ. Ὀδ. Η, 124. κτ. (υ∪υυυ)

Διατρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ διὰ μέσου, κάμνω τρύπαν, διάλου, πάρα τρυπῶ, ἢ μὲ τὸ ἀρίδι, ἢ μὲ τὸ βέλος, σουβλίζω, διαπερῶ· καὶ κάμνω τι κοῖλον, βαθουλωτόν· ὅθεν

Διατρύπημα, ατος, τό. Τὸ τρυπημένον, ἡ τρύπα.

Διατρύπησις, εως, ἡ. Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν.

Διατρυπητός, ἡ, όν. Τρυπημένος· κοιλωμένος.

Διατρυφάω, ῶ. Κατὰ πολλὰ τρυφῶ, Διον. Κάσ. Δ'.

Διατρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. διέτρωγα (τρώγω, ἀνμ.). Μασσῶ καλὰ, διάλου· καὶ κατατρώγω, Ἱππών, παρ' Ἀθην. «Δαγὼς διατρώγει, « ἀντὶ τοῦ κατατρώγει, διάλου τρώγει· ἀντὶ δὲ καὶ διατρώγω, καὶ διατρώγω.

Διαττάω, (διά, σάω, σήθω) Ἀττ. ἀντὶ διασάω, διασήθω, Κοσκινίζω διάλου, Πλάτ. ὅθεν

Διάττησις, εως, ἡ, παρὰ Πλουτ. Προβλ. Συμπ. ζ'. 7. τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, ἐδῶ ἐπιμένει «Διαιτήσεις, καὶ «Διηθήσεις, ἀναγινώσκεται.

Δίαττος, ὁ. Τὸ κόσκινον, Ruhnk. Τιμ. σ. 93.

Διάττω, ἢ διάττω, Μ. διάξω, Ἀττ. ἀντὶ διαΐσσω, οὐχὶ δὲ διαΐττω (ἄττω). Τρέχω ἐγλήγορα διά τινος, ἐπηρῶ ὁρμητικῶς, κινοῦμαι εὐθὺ καὶ γρήγορα, ὡς «Ἀστραπὴ διάττουσα«, ἀστραπὴ τρέχουσα ἔνθα κἀκεῖσε ὁρμητικῶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ «Ἀστέρες διάττοντες«, ἀστέρες γρηγορεύοντες εἰς τὸν ἀέρα τρέχοντες. Καὶ, «Ἐξεύοντμοι δὲ ἦξε φωνὴ βοώσασ«, ἐνῶ ἐκβαίνω, μοῦ διατρέχει ἐξαφνα τὸ αὐτί μου μία φωνή (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε ἄϊσσω). Πανθ. διάττομαι, τὸ αὐτό· ὅθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Βρατ. «Τὸ γὰρ διαττόμενον

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοι, καὶ τὸ ἀδούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν, πᾶν ὅ,τι ἐκπηδᾷ, χοχλάζει.

Διατυπόω, ῶ, Μ. ώσω (τυπόω). Σχηματίζω, τυπόω, δίδω εἴς τι τύπον, μορφήν, καὶ σχῆμα, χαρακτηρίζω· ἀνανεόων, Δουκ. 2) ἔχω, ἢ φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ἰδεάζομαι, φαντάζομαι, μετὰ ἢ ἀπ' ἄνευ τοῦ, λογισμῷ, Ἡρωδ. ὅθεν

Διατύπωσις, εως, ἡ. Σχημάτισις, μόρφωσις, τύπωσις. 2) παράστασις, φαντασία, ἰδεασμός, Βασίλ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅρος.

Διατωθάζω, τό ἐπιτεταμ. τωθάζω. Κατὰ πολλὰ παρπαίζω, περιγελῶ, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. Δ'.

Διαυαίνω, τό ἐπιτατ. αὐαίνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαυγάζω, Μ. σω (αὐγάζω). Ἀστράπτω, φαίνω διὰ μέσου, βίπτω διὰ μέσου φῶς, διαλάμπω. ἐξαιρ. ὃς διαυγάζει, ὑπερ. ἥλιος ἢ ἡμέρα, ξημερόνει, φέγγει, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ'. 104. »Ἅμα τῷ διαυγάζειν, εὐθὺς ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐφεγγεν ἡ ἡμέρα, ἐφωτίζετο ὁ ὁρίζων· καὶ Φίλ. Μαθημ. »Κεκενωμένον, καὶ διαυγαζόμενον, ἀντὶ τοῦ, διαφανές, Λατ. perspicuus· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Ἐπιστ. »Ὅκως μὴ διαυγαζόμενα τῆσι πυρῆσι ἐκλείπῃσι, ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ ἀφορισμένα.

Διαυγασμός, ἀτος, τό. Τὸ ξημέρωμα, τὸ πρῶτον φῶς ἡλ. ὅταν ἀρχίζῃ νὰ ξημερόνῃ.

Διαυγασμός, οῦ, ὁ. Τὸ φῶς, τὸ προερχόμενον ἀπὸ κανενὸς φωτεινοῦ σώματος, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, Πλευτ. »Τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους.

Διαυγάω, Μ. άσω· καὶ διαυγέω, = διαυγάζω, Πλωτ. εἰς Ἀρατ. 22. »Ἡμέρας διαυγούσης.

Διαύγεια, εἶας, ἡ· καὶ διαυγία. Τὸ διαλάμπειν, ἡ διὰ μέσου λάμψις, φωτισμός· ἡ καταφωτίζουσα λάμψις. 2) τρύπα, δι' ἧς τὸ φῶς εἰσέρχεται καὶ πίπτει.

Διαυγή, ῆς, ἡ. Τὸ βλέμμα, παρ' Ἀριστων. ἐ Ἐπιστ. 4. ἀμφίβ. μέντοι.

Διαυγής, ἐος, ὁ, ἡ, τό – ές. Διαλάμπων, διαφέγγων· λαμπρός, φωτεινός, διαφανής, Καλλ. ὅθεν

Διαυγία, ἡ, = διαύγεια.

Διαύγιον, τό ὑποκ. τοῦ διαύγεια, σημ. β'., Ἡρ.

Διαυξάρετος, ου, ὁ, ἡ (αἴρομαι, διά, αὐτοῦ). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, δὲν ἐαυτοῦ ἐκλέγεται, Στοβ. ἐκλ. Ἠθ.

Διαυξεντέω (αὐξεντῆς). Ἐξεύρω μὲ βεβαιότητα, Σέξτ. Ἐμπ.

Διαυλακίζω, Μ. άσω. Κάμνω, ἢ κόπτω αὐλάκια ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Διαύλειον, καὶ Διαύλιον, ου, τό (αὐλός). Τὸ μεταξὺ παίξιμον τοῦ αὐλοῦ· λέγεται, ὁπόταν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου ὅλοι σιωπῶσι, καὶ ὁ εὐλογητὴς ἐνὸς παίζῃ τὸν αὐλὸν (φλοέραν), Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 271.

Διαυλέω, ῶ. Ζήτ. Παρεξαυλέω.

Διαυλίζω (δίαυλος). Βαθύνω, μηεύω, Σουΐδ.

Διαυλίσιος, παρὰ Πολυβ. Γ. 46. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ »Δύο αὐλίσιους. Ζήτ. Διόπτρα.

Διαυλοδρομέω, ῶ (διαυλοδρόμος). Τρέχω τὴν ἢ εἰς τὸν Δίαυλον.

Διαυλοδρόμης, ου, ὁ. Ὁποιος ἀμιλλώμενος τρέχει εἰς τὸν Δίαυλον, Πιτδ. Πυθ. 10, 14.

Διαυλοδρομία, ἡ. Τὸ διπλοῦν τρέξιμον, ἢ τοῦ διαύλου δρόμος, ἢ ὁ δίαυλος.

Διαυλοδρόμος, ὁ, ἡ (δίαυλος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων τὸ διπλοῦν τρέξιμον, τὸν δίαυλον, ἧς καὶ τό, διαυλοδρόμης.

Διαυλος, ου, ὁ (αὐλός). Ἕνα στενὸν πέρασμα, καὶ παρόμοιος. Οὕτω καλεῖ ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 435. τὸν πορθμὸν (τὸ μπογάζι Τουρκ.) τῆς Σικελίας, »στενὸν δίαυλον. 2) ἓν διπλοῦν στάδιον, τὸ ὁποῖον ὁ διαυλοδρόμης ἔπρεπε νὰ τρέξῃ ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τρέχων εἰς τὸ ἴδιον πρῶτον σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκινήθη. (Κατὰ τὸν Ἡρωνα, ὁ Δίαυλος, ὡς μέτρον, συνίστατο εἰς 12 πλέθρα, 2 στάδια, ἤτοι 120 ἀκαίνας)· παρὰ δὲ τοῖς νεωτ., ὡς παρὰ Δίωνι. Ἡασσ., δηλοῖ καὶ τὸ νὰ τρέχῃ τις ἐφιππος εἰς τὸν Τωμαϊκὸν Κίρκον, Ἱππόδρομον. ὅθεν μεταφ. κάθε μακρὺς ἢ διπλοῦς δρόμος, ἐπανοδος, περιφορὰ τῆδε κἀκεῖσε, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἐκαβ. 29. »Ἡμάτων δίαυλοι, τὰ ἔνθεν ἐκεῖσε κινούμενα, ἀμοιβαῖα κύματα.

Διαυλωνία, ίας, ἡ (αὐλών). Στενὸς τόπος, πέραμα μεταξὺ βουνῶν, Εὐσταθ. ὅθεν

Διαυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ διὰ μέσου στενοῦ τόπου. ἐκ τοῦ

Διαυλωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ περάσῃ τις μεταξὺ στενοῦ τόπου, Εὐσταθ.

Διαυχενίζομαι, Μ. ίσομαι (αὐχενίζω). Σηκώνω, ὑψόνω τὸν λαιμόν μου, τὸν αὐχένα μου πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω πως μὲ ὑπερηφάνειαν· λέγεται ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα ἵππων, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

Διαυχένιος, ου, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ διὰ τοῦ αὐχένος ὑπάγων, ὡς »Διαυχένιος μυελός, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ αὐχένος κατερχόμενος μυελὸς εἰς ὅλην τὴν ῥαχίτιδα, Πλατ. Τιμ. σ. 73. Ε.

Διαυχέω, ῶ, τό αὐτὸ καὶ αὐχέω, Πλήμ. Στρ. 6. σελ. 737. ἀμφίβ.

Διαύω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. Μαιν. 1049. ἐσφαλμ. ἀνάγνωσις.

Διαφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ διεσθίω. Καταδαγκάνειν, τρώγειν δι' ὅλου, τρώγων ἐξείρω ἢ τρυπῶ. Θεοφρ. Χαρ. 16. 2. »Ἂν ἐὰν μὴς δυλακων ἀλφίτων διαφάγῃ, καὶ ὅταν ὁ ποιτικὸς τρυπήσῃ τὸ σακκί μὲ τὸ ἀλεῦρι. παρὰ δὲ Δίωνι Ἡασ. 72, 21. καὶ ἀντὶ τοῦ, μασᾶσθαι.

Διαφαδήν, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥήδην. Τρανῶς, φανερά, παρὰ Πολυδ., ἔνθα καὶ διαμφάδην, καὶ διαφάνδην· ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας εὑρίσκεται.

Διαφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω, ἄμμ.). Δείχνω διὰ μέσου, κάμνω νὰ φαίνηται, βλέπηται διὰ μέσου, κάμνω ὁρατόν, ξετεκμαίρω τι· καὶ οὐδέτ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ παθητ., καθ. καὶ μεταφ. φαίνομαι, γνωρίζομαι, γίνομαι ὁρατός, φανερός, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', Γ, 5. »Διαφαίνει (ὁ χειμαστὴρ) διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων, ὁ ἐωσφόρος καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. Παθητ. διαφαίνομαι, φαίνομαι διὰ μέσου τινος, διαλάμπω, διαστράπτω· φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, Ἰλ. Θ, 491. »Μοχλὸς διεφαίνετο δ' αἰνῶς, ἐν Ὀδ. Ι, 379. ἐπὶ μοχλοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω μέρος ἐκαίετο εἰς τὴν φωτίαν, καὶ σβεσθείσης τῆς φλογός, τὴν διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακωτέως μεταφ. δείχνομαι, διαπρέπω, γίνομαι διά τινος προτερήματος ἢ ἀπὸ σημείου τινὸς πρὸ πάντων τῶν ἄλλων γνώριμος. Τὸ Ἐνεργ. ἐστι Μετοχρικόν.

Διαφάνεια, καὶ διαφανία, ἡ, = διάφασις. Ἡ καθαρότης ἑνὸς σώματος, καθὼς ἡ τοῦ ὑέλου, ὕδατος, κτλ. διὰ τῆς ὁποίας βλέπομεν τὰ ἀντικείμενα, Ἀριστοτ. pelluciditas, Λατ. ἐκτοῦ

Διαφανής, ές, ὁ, ἡ (διαφαίνω). Ὁποιος ἔχει τοιαύτην φύσιν ὥστε νὰ φαίνωνται διὰ μέσου τοῦ σώματός του τὰ ἀντικείμενα, ὡς π. χ. ὁ ὑέλος, (τὸ γυαλί) εἶναι διαφανὴς, ἐπειδὴ καὶ βλέπομεν δι' αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ὕδωρ διαφανές, διότι βλέπομεν καὶ δι' αὐτοῦ, κτλ., Ἀριστοτ. trasparente, Ἰταλ. ἔτι δὲ διαπυρος, ἔμπυρος, καυστικός· μεταφ. σαφὴς, φανερός· περίφημος, Πλουτ. Τιμ.

Διαφανῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ διαφάνειαν, λαμπρότητα, διόλου λαμπρῶς, φανερῶς· καὶ ὑπερβ. Διαφανέστατα, Θουκυδ.

Διαφαρμακεύω, Μ. εύσω (φαρμακεύω). Καθαρίζω τι διὰ τῶν ἰατρείων, Πλουτ. Ἐν ταῖς Ἐκδόσ. τῇ Ἀλόϊνῃ, καὶ τῇ τῆς Βασιλείας ἀναγιγνώσκεται τὸ ἁπλοῦν Φαρμακεύω.

Διάφασις, εως, ἡ (διαφαίνω). Τὸ διαφαίνεσθαι, τὰ διαφανὲς τοῦ σώματος, καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφάνεια. 2) τὸ διὰ διαφανοῦς σώματος πίπτον φῶς, καὶ εἴδωλον, ἐναντ. τοῦ, ἔμφασις, διὰ τοῦ ὁποίου σημαίνεται ἡ ἀπόπεμψις, καὶ ἀνταπάλλαξις τοῦ φωτὸς μετὰ τοῦ εἰδώλου ἑνὸς σώματος· ὅθεν μεταφορικ. διακριτὶς διὰ τοῦ νοός. »Ἐν τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἀποκαλύψεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστι τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, Πλουτ. Τόμ. Ζ'. σελ. 642.

Διαφαυλίζω, τό ἐπιτ. φαυλίζω. Κατὰ πολλὰ φαυλίζω, Πλάτ. Νομ. Β'.

Διαφαύσκω, Μ. αὔσω, καὶ Ἰων. διαφώσκω (φαύσκω). Διαλάμπω· γίνομαι καθαρὸς καὶ φωτεινός, φέγγει, »Ἀμ' ἠμὲρ διαφωσκούσῃ, Ἡρωδ. 3, 86. 9, 45. πρβλ. διαυγάζω.

Διαφεγγής, ὁ, ἡ· τὸ –ές (φέγγος). Ὁ διαλάμπων καὶ φέγγων, διαφανὴς, φωτεινός, καὶ λαμπρός, Λουκιαν. Ἔρωτ.

Διαφενάκισις, εως, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ φεναπισμός, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 699. ἀμφ.

Διαφερόντως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς Πιθητ. Μετοχ. τοῦ Διαφέρω. Μὲ διαφορετικὸν τρόπον, κατὰ τρόπου ἄλλον, διαφόρων παρέξ, μετὰ δοτ. ἢ ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, Πλάτ. 2) κατ' ἐξαίρετον, ἐξωρισμένον τρόπον, ἐξαιρέτως, ἐξόχως. »Διαφερόντως τῶν ἄλλων. πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, Δημ.

Διαφέρω, Μ. διοίσω, καὶ διοίσομαι, Ἀορ. α'. διήνεγκα, Ἰων. διήνεικα, Ἀορ. β'. διήνεγκον (φέρω, ἄμμ.). Ἐνεργ., φέρω διὰ μέσου τινός, φέρω (εἰς τι μέρος), φέρω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, διακομίζω, μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς παθητικόν, ὡς π. χ. παρ' Ἀριστοτ. »Πλεκτρον συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφερεται εἰς τοὺς Ἕλληνας· καὶ μεταφ. ὡς παρ' Ὁμ. Ὀδ. Τ. 113. τὸ διαφορεῖσθαι, »Τοῦ μὲν τε ἔλεος εὐρὺ διὰ ξείνους φορέουσιν, ἀντὶ τοῦ διακομίζουσι πανταχοῦ, καθὼς καὶ τὸ »Διαφέρειν ἀγγελίαν· ἔτι μεταφορικ. μετακομίζω, φέρω πέραν, περνῶ τι, κυβαλῶ. »Διαφέρειν γλῶτταν, κινῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ, Σοφ. Τρ. 323. 2) μετατοπίζω ὅπου δὲν κινεῖται, δίκτυα, ῥίπτω ἕνα ἐδῶ καὶ ἄλλο ἀλλοῦ, καθὼς κάμνουν τὰ ὀρνίθια, ὅταν σκαλίζουσιν· ὅθεν μεταφ. πειράζω, καταξεσχίζω, διαῤῥήζω, ὡς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 294, καὶ Valck. Ἡρωδ. 7, 10, 8. »Διαφορεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ καταξεσχίζεσθαι, κατακομματιάζεσθαι, διαῤῥήζεσθαι· καὶ παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 130. »Διαλγὴς ἀεὶ διαφέρειν, ἀντὶ σπαράσσει, κατὰ τὸν Σχολ. ἐξ οὗ τὸ περισπᾶ μεταφορικ., ἤτοι κάμνω τι νὰ ἐναχολήται εἰς πλέον ἢ ἓν πρᾶγμα, ὡς, »Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δείπνου μήτε πράγμασι, μήτε φροντίσιν, Πλουτ. Παραγγ. »Διαφέρειν τὴν ψῆφον λέγεται ἐπὶ πολλῶν, ὧν ὁποῖοι δίδουσι μὲν τὴν ψῆφον των, ὅμως ὁ ἕνας ἀλλέως ἀπὸ τὸν ἄλλον, δίδει διαφορετικὰς ψήφους, Ἡρωδ. 4, 138. Schaef. Εὐρ. Ὀρ. 49. 1668. Μεταφ. διατείνω, διαδίδω, ἐξαιρ. ἐπὶ ῥημάτων. »Διαφέρειν τινὰν, ἁπλόνω, διαδίδω τὴν δόξαν τινος καθ' ὅλα τὰ μέρη, Πινδ. Πυθ. 11, 91. »Διαφέρειν τινὰ λόγοις, εὐφραίνω τινὰ, διατείθω με διηγήματα. 3) ἐπὶ καιροῦ, μακρύνω τι, τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω, π. χ. παρ' Ἡρωδ. »Διαφορεῖν τὸν πόλεμον, τὴν μάχην, ὡς καὶ τὸ διατρίβω· καὶ ἐπειδὴ τὸ φέρειν εἰς μάκρος τὸν πόλεμον, ἢ ἄλλο τι, μοὶ εἶναι βαρετὸν καὶ ὀχληρόν, προέρχεται ἡ σημασ. τοῦ ὑποφόρως, ὑπομένω, συχνάκις μετὰ τῶν ἐπίῤῥ. ῥᾴττα, ἡ χαλεπῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. β'. 5. »Διαφέρειν ῥᾴττα, καὶ χαλεπῶς. 4) φέρω τι ἕως τέλους· ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, κυβαλῶ αὐτὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἕως τῆς γενέσεώς του, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 5. καὶ μεταφ. περνῶ, διάγω, τελειόνω, π. χ. »Διαφέρειν βίον, αἰῶνα, τελειόνω τὴν ζωήν μου, Ἡρωδ. 3, 40. Συχνότατα δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ., εἰς τρόπον ὥστε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό διαφέρει ἐν χρήσει αὐτί τοῦ, βιοῦν, ἐπομ. κατά τό φαινόμενον ἀμεταβάτως· ὥσαύτως καί κατά μέτην διάθεσιν, Σοφ. Αἴ. 511. Ἰδέ Ἑρμ. 5) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ. π. χ. τινά ἀρετῇ· οὐδέποτε μετά γεν. πράγματος, Schaef. Γρηγ. σελ. 643. 6) «Ἑρώνους διαφέρειν, ἐνέχυρα ἤ ὁμολογίας συνάγω πέλας, πληροῦντας ὁπίσω ἐσα ἔλαβον ἀργύρια ἐΐ αὐτά, Δυκ. 8, 2. συνήθ. ὅμως λέγεται «Δύναταί τις ἑρώνους· ἀντίκειται τῷ, «Βίζ ἐρεῖν ἑρώνους. 7) στοχάζομαί τι συλλογιζόμενος.— Οὐδέτερος δε σημαίνει τό αὐτό, ὅπερ καί τό ἐν τῇ συνηθείᾳ διαφέρω, ἤτοι εἶμαι διάφορος, διαφορετικός, ἀνόμοιος· ὡς, «Ἀρ οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἤ τροφεῖς; ἐν διαφέρουσι, καί μᾶλλον διαφερόντως ὀνομάζονται, οἱ γενεῖς ἤ ἡ ἀνατροφή; καί «Οὐτοιγυναικῶν οὐδέν διαφέρουσιν (Πλάτ.), δέν διαφέρουσι δηλ. ἀπό τάς γυναῖκας εἰς τίποτε. Ὡς ἐπιτολύ τίθεται ἀπροσώπως, «διαφέρει, καθώς καί παρ' ἡμῖν, διαφέρει, εἶναι διάφορα, δέν εἶναι τό ἴδιον. «Πλεῖστον διαφέρειν, εἶναι μεγάλη διαφορά, τρέμεται πολύ ἐκ τούτου. «Οὐδέν διαφέρεια, ἤ καί, «Οὐ διαφέρειν, δέν διαφέρει, δέν κάμνει κεμμίαν διαφοράν τοῦτο, δέν κρέμεται σέ' αὐτό, δέν βλάπτει τίποτε· δοτική δε πρόσ. συνταττόμενον, σημαίνει τό μέλει, συμφέρει, χρησιμεύει, ἤ τό ἐνδ. Ἱστορεῖται δέ, ὡς «Διαφέρει μεῖον, ἐμοῦ μέ μέλει. «Ἐμοί εἰ μηδέν διαφέρει τῇ πόλει, ἐάν δέν μοί ἐμέλε περί τῆς πόλεως, Ἀντιφ. «Οὐδέν διαφέρειν, δέν τῷ μέλειν, δέν ψροντίζει περί τούτου ὁ Θεός, Πλουτ. εἰς Ἀγητ. καί Θουκυδ. Γ, 41. «Ἰδιωτι αὐτῷ διαφέρειν, αὐτοί ἔχει πρός τοῦτο καί ἴδιον, ξεχωριστόν ἐνδιαφέρον, Schaef. Διον. συνδ. σ. 203. «Τί σ' ὑμῖν διαφέρει; τί σᾶς μέλει, τί σᾶς ὠφελεῖ, ἤ τί σᾶς ἐνδιαφέρει; καί «Τί σοι τοῦτο διαφέρει; (Πλάτ.) τί σέ ἐνδιαφέρει; τί σοί χρησιμεύει; τί διάφορον ἔχεις ἐκ τούτου; Συνήθ. καί γεν. τοῦ πράγματος, περί τοῦ ὁποίου μέλει τινί· π. χ. τῆς πόλεως, αὐτί περί τῆς πόλεως, ὡς ἀνωτέρω, ἤ καί μετά ἀπαρεμφ. π. χ. ἀπαθανεῖν· καί «Οὐδέν ἄν σοι διαφέροι φίλον ἤ ἐχθρόν γενέσθαι. Λέγεται δέ, πλήν οὐχί τόσον συνήθως, καί «Διαφέρειν τινός εἴς τι, (Ξεν. Ἑλ. Π. 1, 3. 1.) εἶσθαι διαφορετικός εἴς τι· καί «Τινός πρός τι καί τινι, αὐτί τοῦ εἰσθαι διαφορετικός ἀπό ἄλλον τινα εἴς τι, ὑπερβαίνειν τινά εἴς τι, ὡς παρ' Ἡσιοδ. «Τοσσάτων ἀνοίγ διηγέεσθαι πάντων ἀνθρώπους. Καί ἐάν ὁ νοῦς τῆς ὑποθέσεως ἤναι ἐπί ἀπλοῦ, σημαίνει τό «Διαφέρειν τινός τινι, ἤ μετά τῆς ἐν., ἤ μετά τῆς ἐπί, ἤ ἄλλης τινος, ἤ κατ' ἔλλειψιν αὐτῶν τῶν Προθέσ., ὡς καί ἐπί τινι, τό προτιμᾶσθαι, ὑπερέχειν, πρόεχειν, ἐξέχειν, ὡς παρά Πλάτ. «Διαφέροντες Ἀθηναῖοι εἰς ἀρετήν· καί Ἡσιοδ. «Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ· ὅθεν εἶμαι ἐξαιρέτως ἁπλοῦ, ὠφελῶμαι εἰς ἕνα πρᾶγμα, καί τότε ἰσοδυναμεῖ μέ τό συμφέρω, λυτιτελῶ, ὡς παρά Δίωνι Καπ. ΜΔ, 24. «Τά τοῦ κοινοῦ διαφέρονται· καί παρ' Ἡροδιαν. Β'. «Τῶν δημωφελοῦς καί κοινῇ διαφερόντων.— Παθητ. ῥίπτομαι εἰς διάφορα μέρη, ἐδῶ καί ἐκεῖ. 2) εἶμαι διαφορετικός κατά τι, κἄτ. πράγμ. καί, «τινός τινι, ἤ ἐντινι, ἤ, ἐπίτινι, σπανίως δέ μετά τοῦ ἤ, διαφέρω ἀπό τινα κατά τι πρᾶγμα, εἶμαι διαφορετικός ἀπό ἄλλον κατά τι· ὁμοίως δέ καί ἐν τῇ ἐνεργ. «Διαφέρει τά τοῦ ἐρώντος ἤ τά τοῦ μή, ἤ οὐσία τοῦ ἐρωτοῦ εἶναι διαφορετική παρέξ ἤ οὐσία τοῦ μή ἐρωτοῦ, Πλατ. Φαιδρ. σελ. 238. Δ. Νομκ. τ. σ. 635. Ε. καί Ξενοφ. Προσόδ. 4, 25. «Οὐδέν διαφέρει τά ἀργύρια, ἤ ἄν οἱ πραγοδοί ἐμνημόνευον ὄντα αὐτά, δέν εἶναι διαφορετικά ἀπό ἐκεῖνα καλῶς αὐτά κτλ. 3) «Διαφερεσθαί τινος, μετά τινος, ἤ, πρός τινα, αὐτί τοῦ, εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, μή ὁμόφωνος, διαφωνῶ ἀπό ἄλλου τινός, διά ἕνα πρᾶγμα, «τινί ἤ περί τινος ὡς παρά Πλατ. Ἱππ. «Καί δή καί νῦν ἃ σύ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλά διαφέρομαι πάνυ σφόδρα· καί Πολιτ. Δ'. «Ἔστω· ἴσα μή σοί διαφρώμεθα· ἔτι δέ, καθώς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔχω διαφοράν μέ κάνενα, εἶμαι εἰς ἔριδα, φιλονεικίαν, ἔχω λογομαχίαν, φιλονεικίαν μέ κάνενα, «Τοῦ ἤ πρός τινα, διά ἕνα πρᾶγμα, «περί τινος, ἤ, ἁμίλ τινι· ὅθεν ἐνεργ. «Τό διαφέρουσι, ἡ διαφορά, τό πρᾶγμα, διά τό ὁποῖον γίνεται ἡ φιλονεικία. 4) ἐπί καλοῦ, ἐξέχω, διαπρέπω, ὑπερβαίνω τινά, δείχνομαι καλλίτερος, ἐπιτηδειότερος παρ' αὐτούς εἰς ἕνα πρᾶγμα, «τινί, ἐν τινι, ἤ ἐπί τινι, «ἤ ὁπωσοῦν κατάτι, «τίνι· ὅθεν 5) κατ' ἐξοχήν, ξεπερνῶ ὡφελεῖσθαι, χρησιμεύειν εἰς τι, «τινίτινι, εἰς καί τό συμφέρειν· ὅθεν ἐνεργ. «τό διαφέρουσι, ὄφελος, συμφέρον, ἐνδιαφέρον, ἀνόμως μέ τό, «συμφέρουσι. 6) παρ' Εὐρίπ. Ἡρ. 900· καί 982. «Οὐ διαφέρομαι, δέν μέ μέλει, ἀδιαφορῶ· καθώς καί τό παρ' Ἀρριαν. Ἐπικτ. Ἐγχερ. Δ'. δ', 11. παρά δέ Ἀντων. συχνάκις τό «Διαφέρομαι πρός τινα, αὐτί τοῦ, μέ μέλει, ἐνδιαφέρομαι. (Ἡ λέξις ὅλη εἶναι Μεσομηρική.)

Διαφεύγω, Μ. εὐθυμαι (φεύγω). Φεύγω διά μέσου τινός, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, γλυτόνω, λυτρόνομαι ἀπό ἕνα κίνδυνον κτλ. (Πλάτ. καί Θουκυδ.) μετά αἰτιατ. «Διαφεύγειν τόν τινα, γλυτόνω ἀπό μίαν ἀρρωστίαν. Ὅμως «Διαφεύγεμεν, δηλαδή, τυχαίως τά μή παρατηρήσαντες, λησμονοῦ τε κατά συμβεβηκός καί χωρίς τήν θέλησίν μου· ὅθεν

Διαφευκτικός, ἡ, όν. Εὔκολος εἰς τό νά ἀποφεύγῃ καί νά γλυτώνῃ ἀπό τούς κινδύνους. Διον. Περιηγ. «Τοῖς - - διαφευκτικός.

Διαφευκτός, ἡ, όν. Ὁ διαφεύγων, ὅς τις διαφεύγει, χαλᾷ, Πολυδ., ἐκ τοῦ

Διαφεύξις, εως, ἡ. Τό φεύγειν· εἶναι ἐδῶ καί ἄλλος ἐκεῖ, τό διαχωρίζεσθαι, σκορπίζεσθαι καί φεύγειν ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον διά νά γλυτώσουν ἡ φυγή, Θουκυδ. Γ. 23. 2) ἀποφυγή, λύτρωσις ἐκ τοῦ κινδύνου κτλ., Διον Κασ.

Διαφηλίζω, Μ. ίσω, ποιητ. ἴξω (φηλίζω). Ἐξαπατῶ, ἀπατῶ τόν φῆμην, ἤ φαινερόνω τι διά φήμης, κουτολογῶ, Διον. Ἀλεξ. Ἰα'. 40. καί κατά μέσην διάθεσιν ἑαυτούς. Διον. Περιηγ. «Τοῖς - - διαφηλιξάντων.

Διαφθαρτικός, ἡ, όν. Ὁ διαφθείρων, ὅς τις διαφθείρει, χαλᾷ, Πολυδ., ἐκ τοῦ

Διαφθείρω, Μ. ερῶ, ἔπαθ. καί, διαφθέρτω, ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν. 625 (φθείρω). Ἐνεργ. Κατά πολλά φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, χαλῶ· ἐξαλείφω, ξεουδενῶ, Ἰλ. Ἐν γένει, μεταβάλλω, καί κυρ. χειροτερεύω τί, κατά τάς πλέον διαφορετικάς σημασίας, ὡς, βλάπτω, ζημιόνω· φθείνω, σκοτόνω (Ἡροδ.)· πλανῶ, ἀπατῶ· ὡροδοκῶ· νοθεύω τι, ὡς, νόμισμα ἤ γράμματα· προδίδω· μοιχεύω ἤ πορνεύω, ἐντροπιάζω μίαν κόρην. Ὁ τρόπος καί ὁ βαθμός τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως διορίζεται κατά τό νόημα τῆς περιόδου, καθώς τό παρά Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 51. 52, 53. «Ἤθελον εἶναι εἰς φόβον διά τό παιδίον των μήπως ἤθελον τινές τό διαφθείρωσιν· ὁ δέ Σωκράτης εἰρωνικῶς εἶπε τό «Ἀποκτείναιεν, ἐν ᾧ ὁ πατήρ τοῦ παιδός ἐννοοῦσε διά τοῦ «Διαφθείρειεν, τό εἰς ἔρωτας ἀπαντῆσαι, ἤ ἐκτρέψαι αὐτό. Οὕτω λέγεται καί ἐπί Κριτόν, καί ἄλλων, «Διαφθείρειν, ὡροδοκῶ, τούς ἀπατῶ μέ τά ὦρα, τούς κάμνω νά ἐκτραπιώσι τοῦ δικαίου· καί «Διαφθείρειν γυναῖκα, ἤ κόρην, πλανῶ, ἤτοι μοιχεύω, πορνεύω, πέρνω, χαλῶ τῆς μέν γυναικός τήν τιμήν τοῦ γάμου, τῆς δέ κόρης τήν παρθενίαν· ὅθεν τό ἐντελῶς ἀφανίζω, καί ἐπί μέ ζῶον τό, κατασφάζω, ὡς Ξενοφ. Κύρ. Α'. δ', 7. «Ἄρκτοι τε πολλούς τῶν πλησιάσαντας διέφθειραν· ἐπί δέ ἀνθρώπων τό, φονεύω, ὡς παρ' αὐτῷ Ἰδ. Γ', 8. «Πολλούς δέ καί ὑπό γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τούς τυράννους διεφθαρμένους, φονευμένους ὁηλ. οὕτω δέ καί τό, «διαφθείρειν ψυχήν, ἤ, γνώμην τινός, πλανῶ, ἀπό καλήν ἀποκαταστάσεως καί ἀχρεῖαν. Τό δε «Διαφθείρει βίον, ἐπί τοῦ ἐξοδεύειν κακῶς καί ἀσώτως τά ὑπάρχοντά του. Ἐν δέ Εὐρίπ. Μήδ. 1035. «Χεῖρα δ' ὑμῶν διαφθείρων, δέν ἀδυνατίζει ἡ χεῖρ μου διά τῆς συμπαθείας. 2) οὐδετ. «Διαφθείρει τινός, χαλᾷ, ἀφανίζεται· τό «Διαφθείρειν τοῦ χρώματος, τοῦ προσώπου, ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος, τήν ὄψιν ὑπό φόβου, Πλατ. Φαιδ. σελ. 117. Β. — Παθητ. σημαίνει τά αὐτά ὡς καί τό ἐνεργητικόν. Παρά Πλάτ. Φαῖδ. 28. «Διαφθείρεται ἔμπαλιν, αὐτί ἀδυνατίζει, ταπεινώνεται. Παρ' Ἡροδ. 1, 38. «Τήν ἀκοήν διαφθαρμένος, αὐτί κωφός· ἁπλῶς δέ, διεφθαρμένος (παρά Πλάτ. Πολιτ. 10. σλ. 614. Β.), κακῶς, σαπισμένος, σαπρός, καταστραπτός. «Διαφθαρτόν, ἔγνε κολοβός κατά τά μέλη, Ἡροδ. 1, 34 «Φρενῶν διαφθαρένη, = φρενοβλάβεια, Εὐριπ. Παρεκτός τοῦ τυνηθους πάντ. μέλ. διαφθαρήσομαι ἔχει ὁ Ἡρόδ. (8, 108. 9, 43) καί τόν μέσ. μέλλ. διαφθαρίομαι, ἐν τῇ πάντ. σημασίᾳ, αὐτί τοῦ, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι. Περί δέ τοῦ νομιζομένου μέσου Ἀορ. β'. διεφθάρην (παρ' Ἡροδ. 8, 90), ἴδε Βουτυρ. Ἑλλ. Γραμμ. β'. σελ. 240. Ὁ παρακ. «Διέφθορα ὁηλοῖ, εἶμαι βλαμμένος κατά τάς φρένας γνωβλαβής, παρακλαπισμένος, ὡς ἐν Ἰλ. 0, 128. ἐτ δέ, ἀπωλόμην, ὅλκλα, ἐχάθην, φανίζομαι· ἀλλ' οἱ Ἀττικοί Ποιηταί χρῶνται τῷ καί αὐτῷ τοῦ ἐνεργ. διέφθειρα, Valck. Ἱππολ.

*Διαφθινέω, το ἐπιτετ. φθινέω, Πλουτ.

Διαφθονέομαι (φθονέομαι). Ἀπό φθονῶ ταυτοῦ εἰς δυστυχίαν, δυστυχῶ διά τήν πρᾶξιν ἐμοῦ φθόνον τῶν ἄλλων, Ἰώσηπ. παρά δε Χρυσ. Δίον. Ἀλκ. Β'. 45. ἀναγινώσκ. ἐσφάλμ. «Διαφθονήσουσι, αὐτί, διαπεωνήσουσι.

Διαφθορά, ᾶς, ἡ (διαφθείρω). Χειροτέρωσις, χαλασμός, ἡ ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς τό κακόν μεταβολή· πλάνη, ἀπάτη, Ξενοφ. «Διαφθορά νέωνα. Καί «Διαφθορά κριτῶν, (παρ' Δημοσθ.) ἡ διά δώρων καταφρόνησις καί ψεῦδος τοῦ δικαίου· ὡροδοκία· ἐπί δέ στρατεύματος καί πόλεως, αὐτί τοῦ, ἧττα, παντελής ἥττη, χαλασμός, ὄλεθρος, Θουκ. καί ἐπί ἀνθρώπων, αὐτί τοῦ θάνατος, φόνος, ὄλεθρος· ἐπί δέ παιδίων, καρασίων, πλάνη, ἐντροπιασμός, μέση σημασία· «Διαφθορά των φρενῶνα, φρενοβλάβεια, παραπλήσιαν τοῦ νοός, ὅταν χάσῃ τις τάς φρένας.

Διαφθορεύς, έως, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις χαλᾷ, ἀφανίζει κατά κράτος, ἤ πλανᾷ τούς νόους, τάς κόρας, ἤ τούς κριτάς μέ ὦρα, Valck. Ἱππ. 68.

Διαφθορέω, = διαφθείρω, καί παθ. διαφθορέομαι, παρ' Ἡροδοτ. «Διαφθορεύμενος ὑπό νέων, αὐτί, διαφθορούμενος.

Διαφθόρημα, τό, παρά Σουίδ. (ἐν Δ. Ἀριστόνοι) «Διαφθορήματα, αὐτί ἀφοδεύματα, πάντωματα τῆς κοιλίας· ἔσφαλμ., ἴσως αὐτί «φορήματα.

Διαφθίμι, Μ. διαφήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω νά ὑπάγῃ ὁ,τ μέσου, ἤ ἀφίνω, παρίστ. ἐλεύθερον· ἀπολύω, ἀδίω ἄφεσιν νά ἐπέλθῃ. Ἐν Ἑλλ. Δ', «Οὕτω διαφῆκε τό στράτευμα. (Πρό τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν τοῦ ἀφίημι.)

Διαφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Φιλονεικῶ ἐρίζομαι, μάχομαι, ἤ συνερίζομαι, ἀμιλλῶμαι μετά τινος, Πλουτ.

Διαφιλοτιμέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) «πρός τινα», ἤ «τινί». Ἀμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος, πάσχω νά τόν περέβω καί ἐπομ. νά τιμηθῶ διά τοῦτο, Διον. Π. Ἰστ. 7, 2.

Διαφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Καίω διόλου, κατακαίω, Πλουτ.

Διάφλυξις, εως, ἡ. Ὑπέρβλυσις· καί «Διαφλυκτίσεις, διαχωνεῖσα, ὑγρανσεῖσα· καί, «Διαφλυσίται, ὑγραίνονται, ἐκ τοῦ διαφλύω, τό χύνω, ὑγραίνω, περίφρ. μέ ὑγρασίαν, Γαληνοῦ Γλωσσ.

Διαφόβεω, ῶ, Ἀττ. πολλά φοβέω, φοβίζω.

Διαφόβημα, ατος, τό. Μέ φοβέρισμα, φόβος. ἀμφ.

Διαφοβίζω, Μ. ίσω, καί διαφοιβίζω (φοιβίζω). Φέρω τινά εἰς φοβεράν μανίαν, ἐνθουσιασμόν, πάθ. Παθητ. διαφοιβίζομαι, μαίνομαι, τρελλαίνομαι, παρά Σοφοκλ. Αἴ. 332. «Δέγεις τόν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι, παρά τόν Φοίβον, ἤ ἀπό τῶν φοιβωμένων καί ἐνθουσιώντων, καί γάρ ἐκείνοι μανίας τινί ὁμοιότητι πάσχουσι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Σχολιαστής κύνγκωσε «Διαπεφοιτάσθαι, ὅπερ εἶναι καί προτιμώτερον, διότι τό, φοιτῶν, καί τό ἐκ τούτου παραγόμενα μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλῆς καί ὁ Εὐριπίδης ἐπί μανίας καί τρέλλας, ἐξ ἐναντίας δέ τό «Φοιβάζειν, καί τά ἐκ τούτου παραγόμενα, ἐπί τοῦ τῶν χρηστῶν ἐνθουσιασμοῦ.

Διαφοινίσσω, τό ἐπιτετ. φοινίσσω. Ζήτ. σοῦτο. Ἰαπωρ.

Διαφοιτάω, ῶ· καί Ἰωνικ. Διαφοιτέω, Μ. ήσω (φοιτάω). Σκορπίζομαι, ξεχωρίζομαι ἀπό τούς ἄλλους· ἐξαπλώνομαι· περιέρχομαι, περιπλανῶμαι· σπέλλεται ἐδῶ καί ἐκεῖ, διασπείρεται (λέγεται κυρ. ἐπί στρατεύματος, ὅταν τά σώματα αὐτοῦ διασκορπίζωνται, ξεχωρίζωνται ὅηλ. ἀπ' ἀναμεταξύ των, καί ἐξαπλόνωνται εἰς τά κάμπου, ἤ περικυκλόνουν μέν πόλιν (καί ἐπίσης ἡ διά χωρισμόν καί ἀπόστασιν σημαίνει, ἐκ τοῦ φοιτῶν, τό ὁρμῶν καί περιοδεύειν), μετ' γεν. παρ' Ἡροδοτ. 3, 60. ἀλλά καί μετά τῆς διά καί γεν., Ἀριστ. Ὀρν. 560. ἡ μετ' ἐνεκατ., ἤ εἰς καί αἰτ. «Κήρυκες διεφοίτων μέσους μετά δοτικ. «Λόγος διεφοίτησεν εἰς Γώμην. «Ὡς δέ διεφοίτησε ταῦτα, Ἡρωδ. βιβλ. ζ. 2) παρά Ξενοφ. Κυν. Γ, 3. «Βκρεσς διαφοιτῶσιν, ὁρμῶσι, τρέχουσι ὅηλ., λέγεις κυνηγετικῶς) διά τό τρέχειν αὐτῶν. 3) ἐνδυναστικῶς ὁρμῶ, διεγείρω τινά εἰς μανίαν καί τρέλλω· ἐπ., διαφοιτάομαι, τρελλαίνομαι, μαίνομαι, Ἴδε Διαπεφοιτάσθαι.

Διαφορά, ᾶς, ἡ. Τό αὐτό ὅπερ καί ἐν τῇ συνηθείᾳ, διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀτυμφωνία· ἔρις, φιλονεικία, καθώς τῷ πλησίον. παρ' Ἡροδ. κρίτις (ἔρις), χριτολογία· ἀποστασία, ἐπανάστασις· ἔμφ. καί εἰ δέξεμεν ἔρας μᾶλλον τῆς διαφορᾶς. 3) διάφορον, ὅ ἐστιν ὑπόδυσις φιλονεικίας (κατ' ἐπεξ. Τουρν.), ζήτημα, περί οὗ γίνεται φιλονεικία, τό ὁποῖον καί ἡ συνήθεια ἐφίλοσόφησεν, ὡς ὅταν λέγωμεν, ἐγώ ἔχω διαφοράν μέ τόν δεῖνα. 4) κέρδος, ὄφελος, συμφέρον (ἐπιτρόπου), ὄπαρ, ἴδε διάφορα. 5) εἶδ ἐναντίας φέρεσθαι, ἐξαιρετότης, προτίμησις, ἀξιολογότης, ἐπ πρόεχειν, ἐξέχειν εἰς τι. Πλατ. Τιμ. σ. 23. Α. ἑλλοι, ἐμπαλινος, διακομίζω, Οδ. Τ, 333. 2) φέρω τό ἕνα εἰδώ καί τό ἄλλο ἀλλοῦ· περιφέρω, Ἡροδ. 1, 88. 3) διαιρῶ, σκορπίζω· ἐπ ἐξαπλόνω, κατασπαράττω· ἀπασπίω, ξεχωρίζω τό ἕνα τοῦ ἄλλου, Ἡροδ. 7, 10. Ἀριστοφ. Ἱππ. 998. Ὀρν. 338. 355. τρόπ. ἐπί πρισμάτων, ἐπ τοιούτων, σκορπίζεσθαι, ξεπρίζεσθαι. 2) τούτῳ τῷ τύπῳ φαίνεται κυρίως ἀνήκουσα ἡ σημασία τοῦ χωνεύω, ἤτοι μεταβιβάζω τά μόρια τοῦ σώματος, καί ἡ τοῦ, ἐξαιρῶ, ἐπ ἐξαιρῶ αὐτά ἔξω διά τῆς κοιλίας, τοῦ ἀφοδεύω, ἤ ἀφοδεύω κτ. ὡς παρ' Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐπ ἀφοδεύματα. 3) ἁμαρτάν. ἔχω ἐπ ἀμηχανίαν, ἀπορίαν ἤ ἀμηχανίαν, εἶδν ἐξεύρω τί καλόν, τί ν' ἀποφασίσω, ὡς παρά Πλ. Προβλ. Συμπόσ. 1, 9. «Περί τινος διαφορεῖσθαι, αὐτί τοῦ, ἐν ἀμηχανίᾳ εἶναι περί τινος. στενοχωρεῖσθαι· καί παρά τοῖς Ο'. «Διαφορεῖν τινά, αὐτί τοῦ παίζω τινά, ἔχω ὡς τρελόν.

Διαφόρημα, ατος, τό. Τό κατακερματισμένον, κρεπτατορπισμένον, ῥιγμένον ἐδῶ καί ἐκεῖ. 2) ὅ,τι ἀποχωρίζεται ἀπό τό σῶμα, ἐξαγρίζεται, διαχώρημα, κόπρος· καί τό χωνευμένον· ὅθεν παρά Σουίδ. (ἐν Δ. Ἀριστοφ.) «Διαφορήματα, τά περιττώματα τῆς κοιλίας, ἤ κόπρος. 3) παρά τοῖς Ο', αὐτί τοῦ, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως, ἡ. Διαίρεσις, κατατκόρπισις. 2) χώνεσις, καί ἡ ἐξαγρισις ἤ ἀπό τῆς κοιλίου διαπάτης, καί τοῦ ἰδρῶτος. 3) ἀνάλυσις, διάλυσις, σκόρπισις ἐνός πρίσματος· καί ἡ κάθαρσις, ἡ ἐκκένωσις διά τῆς κοιλίας.

Διαφορητικός, ἡ, όν. Δυτικός, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τό διασκορπίζειν, διαιρεῖν, διαλύειν, ἐκβάλλειν ἐξ' ἰδρῶτος, ἤ ἄλλης τινος ὁδοῦ, εἰς τά κενεῖα τῶν ἰδρώτα, ἤ τήν κάθαρσιν τῆς κοιλίας, παρ' Ἱπποκρ. «Διαφορητική δύναμις· καί «Διαφορητικά φαρμακα.

*Διαφορέα, = διαφορή.

Διαφορογενής, έος, ές, ἡ. Ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἀπό διάφορα γένη, Νικητ. Χρον. Θ'. 10.

Διάφορος, ου, ὁ, ἡ (διαφέρω). Διαφορετικός, ἐχων διαφοράν καί ἀνομοιότητα. Πλατ. Πολ. Β'. «Οὐδέν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖεν καί, «οὐδέν διάφορον», Ἀριστοτ. περί κόσμου. 2) ὅστις διαφέρει ἀπό τούς ἄλλους κατά τά παρατήματα, ἐξαίρετος, ἐξοχος, λαμπρός, Πλατ. 3) διαφορετικός κατά τήν γνώμην· καί ἀσύμφωνος, μαλωμένος· ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος, ἀντικείμενος, ἐναντίος, μετά δοτικ. ὡς καί τό, «Διαφέρεσθαι φιλίᾳ, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. κεφ. «Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις· καί «Διάφορον πράγμα, παρά Θουκυδ. 4) τό προξενοῦν διαφοράν, τό ὁποῖον πρέπει νά σκοπᾶται καί στοχάζεται τις καί μάλιστα, ἐπείδη, ὅπαρ φέρει διάφορον, κέρδος, ἤ ὄφελος. 5) τό διάφορον, οὐδέτ. οὐσιαστ., ἐδλαμβάνεται καί ὅλα τά τέσσαρα σημαινόμενα τῆς λέξεως διάφορά, ὅηλ. 1) διαφορά. 2) ὡς τό ἐν τῇ συνηθείᾳ διάφορον, κέρδος, ὄφελος, (interesse), χρήματα, ἔξοδα, ὁ τόκος, κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. «Τοῦτο γάρ αὐτῷ τό διάφορον εἶναι· καί Διον. Ἅλικ. «Ὠνείσθαι πολλοῦ διάφορου μισθόν, δηλ. πολλοῦ ἀναλώματος, ἤ πολλῶν χρημάτων. 3) ἔχθρα, μῖσος, ἀσυμφωνία, διαφωνία, φιλονεικία, ἐναντιότης· 4) ἡ πρός μάχην, καί φιλονεικίαν ὑπόδυσις, αἰτία· καί τό ὑποκείμενον, περί οὗ ἡ φιλονεικία καί ἡ μάχη γίνεται, ζήτημα, ἤ πρᾶγμα· ὅθεν

Διαφορότης, ητος, ἡ, αὐτί τοῦ Διαφορά. Διαφορετικότης, ἀνομοιότης, Πλάτ. καταντί τοῦ ἔριδ.

Διαφόρως, Ἐπίῤῥ. Μέ διαφοράν, μέ διαφορετικόν τρόπον. 2) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, κατά τρόπον, ὥστε ἐξέχει τις ἀπό τῶν ἄλλων· συνομνυμεῖ μέ τό διαφερόντως.

Διάφραγμα, ατος, τό. Φράγμα, φράκτη περικλείουσα, ἤ διαχωρίζουσά τι, ὁ μεταξύ τοίχος, Θουκυδ. Α'. «Διπλῆν διάφραγμαι καλύβην. 2) ὁ ὑμήν, ἤ ὁ μῦς, ὅς τις διαχωρίζει τήν καρδίαν καί τόν πνεύμονα ἀπό τά ἄλλα ἐντόσθια, παρά δέ Ἀριστοτέλει καί ὁ χόνδρος, ὅς τις διαχωρίζει τούς δύο σωλῆνας τῆς ῥινός (μυτης). Ὁμόφραγμα καλεῖται· ἐκ τοῦ

Διαφράγνυμι, Μ. φράξω (φράγνυμι). Διαχωρίζω, στερεόνω τι φράζω διά τείχους, ἤ φραγῆς ἕνα τι, τό φράζο εἰς τό μέσον· «Ἐκέλευνε τά στεῖα καί ἀριμνιάθη τοῦ ὄρους διαφράττεσθαι τείχεσι.» Ἡρωδιαν. Β'. Καί φράζω τι ὁλόγυρα μέ φράκτη, ἤ χαρακόνω τί· μεταφ. ἐμφράσσω, ἀποκλείω τι, στουπόνω.

Διαφραδέως, Ἐπίῤῥ. Καθαρῶς, φανερῶς, Ἱππ.

Διαφραδής, ές· ὁ, ἡ (διαφράζω). Ῥητῶς ἐκφρασμένος, καθαρός, φανερός, εὐνόλοκατάληπτος, Ἱππ.

* Διαφράζω (φράζω). Διέλου φράζω τί, διασαφῶ, ῥητῶς καί σαφῶς λέγω τί, διηγοῦμαι, φανερόνω, μηνύω, στιγμ. τι, «Ὁ. Σ, 9. καί «Οδ. Ζ, 47. Π, 590. «Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τόν ἐπικ. Ἀόρ. διεπέφραδον, ὡς Γ, 340. «Ἐπεί διεπέφραδε πάντα.» Ἰδέ καί Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε', 378.

Διαφράσσω, καί Ἀττ. διαφράττω, Μ. ξω, = διαφράγνυμι.

Διαφρίσσω, Μ. φρήσω, Ἀριστ. Ὀρν, 194. συνήθ. διαφρήσομαι. Λέγω τί νά ὑπάγῃ, νά ἐμβῇ μέσα, περιώτε δίχ μέσου. (Ἡ κεφ' αὐτό πρωτότυπος λέξις φρέω δέν ἀπαντᾷ πον ὡς ἁπλῆ, ἀλλά μόνον ἐν τῇ συνθέσει διά τῶν προθέσεων διά, εἰς, ἐκ.)

Διαφρίσσω. Κατά πολλά φρίττω, Πολυδ.

Διαφροντέω. Μ. ήσω, Ἀττ. ῶ (φροντίζω). Στοχάζομαί τι καλῶς, ἤ δίκαιον, (παρ' Ἱπποκρατ. σελ. 280.) ξιφρῶ, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. 2) ἀναλαμβάνω τήν φροντίδα τινος, ἤ φροντίζω περί τινος. 3) ἐφευρίσκω τι, συλλογίζομενος, ἐπινοῶ· καί κατασκευάζω, σκηνόνω τί. Ἀδ. Π. Ἀποστ. Β'. 21. «Διαφροντίζειν τό δράμα, ἤ πλάττειν, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν διά τοῦ νοός.

Διάφορος, ου, ὁ, ἡ (ἄφρός). Μέ ἄφρόν μεμιγμένος, Γαλην. Γλωσσ.

Διαφρουρέω, ῶ (φρουρέω). Μένω ἕως νά τελειώσῃ ἡ φιορία τῆς φρουρᾶς μου, τοῦ φυλάττειν καί ἐστασμοῦ φύλαξ· μεταφ. παρ' Αἰσχύλ. Ψυχάγες. «Διαπεφρούρηται βίος,» αὐτί τοῦ, ἡ φρουρά τῆς ζωῆς, ἤ ζωή δηλ. σχεδόν ἐτελείωσεν· ἄλλοι δέ «Διαπεφρούρηται ἀνέγνωσ. ὅ ἐστι, φρουδός ἐστιν ὁ βίος, Ἡσυχ.

Διαφρυκτός, ὡ, όν. Τό αὐτό καί διαφρίσσομαι. Δίδυμ. κυρ. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, τήν ψῶρα μου, ἐκ τοῦ «Ψωριᾶν,» συνυποσουμένου «Πυαμος,» ἐπειδή ἐψηφορήσα μέ καφαλισμένα (ψημένα) κουκκία, Ἰδέ ψωριᾶν.

Διαφυάς, άδος, ἡ· τό αὐτό καί Διαφυγή, Διόδ. Σικ.

Διαφυγγάνω, ἕτερος σχηματισμός αὐτί τοῦ, Διαφεύγω.

Διαφυγή, ῆς, ἡ (διαφεύγω). Ἐκφυγή, πρόφασις· καί, καταφύγιον.

Διαφυή, ῆς, ἡ (διαφύω). Πᾶν εἴτε εἶναι αὐξημένον μεταξύ ἄλλου, κἄτε τί, τό ὁποῖον ἐκφύσεως διαχωρίζει τό ἄλλο· ἐξαιρ. δέ τό ἐλαστικόν τοῦτο τόγονν καί οἱ κόμποι, τούς ὁποίους ἔχει ὁ κορμός τοῦ καλάμου, καί ἄλλων τοιούτων φυτῶν, οἱ ὁποῖοι χωρίζουσι, καί ἐν ταὐτῷ συνδέουσι τά συνεχῆ μέρη ὅλου τοῦ βλαστήματος· λέγεται δέ καί ἡ κλείσασις (ξυμβολή

διαφυλάττω. Πρέπων, ἄξιος τὸ διαφυλαχθῆ, διατηρηθῆ. Ξενοφ. Κ. Π. 3, 3, 43.

Διαφυλακτικός, ή, όν. Ὁ διὰ πάντα φυλάττων, κρατῶν, διατηρῶν, διατηρητικός, Πλουτ. ἐκ τοῦ

Διαφυλάσσω, καὶ Ἀττ. διαφυλάττω, Μ. ξω (φυλάσσω). Σκεπάζω τι διὰ νὰ φυλαχθῆ, φυλάττω προστατικῶς, ἢ διὰ πάντα, ἢ εἰς ἀσφάλειαν, Ξενοφ. Παιδ. Ε΄. «Διαφυλάξει αὐτὸ τήν τε ψυχὴν καὶ τὴν σκηνήν». 2) διατηρῶ· καὶ ἐλευθερόνω, ἡλυτόνω, λυτρόνω, σώζω, Ἡρόδ. 2, 121, ι. 8, 107.

Διάφυμι, τὸ αὐτὸ καὶ διαφύομαι. Ξεχωρίζομαι, ἀνεχωρῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Χρέος διαφύν, Ἡρόδ. 4, 61, παρελθὸν, ἐπέρασε. Ζήτ. καὶ Διαφύω.

Διαφυξις, εως, ἡ, καιρὸ Πλουτ. εἰς Πράξ. 5. ἀντὶ τοῦ, διέφευξις, καθὼς καὶ ἐν Χειρογρ. ἀναγν.

Διαφυράω, ῶ, Μ. ἔσω (φυράω). Κατὰ πολλὰ φυράω, ζυμόνω.

Διαφυσάω, ῶ, Μ. ήσω (φυσάω). Διόλου φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) διατορπίζω τι, διώκω διὰ τοῦ φυσήματος· καὶ μεταφορικῶς, ἢ κινῶ τι προτοῦ φυσήματος· καὶ μεταφορικῶς, ἢ κινῶ τι προτοῦ ἐμπροσθεν φυσώντας τὸ. 3) αὐξ. ἐξαμολίζομαι· ὄθεν

Διαφύσησις, εως, ἡ. Τὸ συνεχὲς φύσημα, καὶ ἡ διὰ τοῦ φυσήματος κίνησις, ἢ διασκόρπισις. 2) ἡ ἐξάτμισις, ἀκμονή· ὄθεν παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. Β΄. 4. «Περιττώσεις καὶ διαφυσήσεις», τὸ βρεῦμον, ἢ ἡ πορδή. (υυ—υ)

Διάφυσις, εως, ἡ (διαφύω). Ἡ βλάστησις, φύτρωσις τοῦ βλαστανόμενου μέσου ἑνὸς φυτοῦ, τὸ φύτρον, Θεόφραστ. 2) = Διαφυή.

Διαφύσσω, Μ. ξω, Ἀόρ. Α΄. διήφυσσα, Ὁδ. (ἀφύσσω, ἀνμλ.) Ἐξαντλῶ, ἐκκενόω, ἀδειάζω ὑδρόν τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὅλον, χωρὶς νὰ μείνῃ τι σχεδόν· ὄθεν ἐν Ἰλ. Ν, 507. 508. Ξ, 517. καὶ Ρ, 314. 315. «Διὰ δ' ἕτερα χαλκὸς ἠφύτει, ἐνῆλεν ἕλκ τὰ ἕτερα σου· ἐν δὲ Ὁδ. Τ, 450. «Πολλὸν δὲ διήφυσε παροιδ. οὐδ' ὅτι λιερικὶς ἄξαιμ, ἀντὶ τοῦ διεξέχυσεν ὁ ἀγριόχοιρος, ἕνδα, καθὼς ὁ Εὐστάθ. λ'γει, τὸ «διήχησεν», ἐντεῦθεν «βάθος δηλοῖ τῆς πληγῆς ἕως ἐγγύτατου ὀστέου, οἷον πολλῆς ἐκεῖθεν ἀῤῥεῖ σαρκὸς ἐξαντληθείσης». καὶ, Ὁδ. Π, 110. «Οἶνον διαφυσσόμενοι», κρασί, τὸ ὁποῖον ἔχυθη ἀπὸ τὸ βουτζὶ εἰς τοὺς κρατῆρας καὶ ἐκενεῦσεν εἰς τὰ ποτήρια· παρὰ δὲ Νικάνδρ. Θηρ. 682. «Διήφυσε ποσσὶ χίμετλαν», σχεδὸν τὸ αὐτὸ κακῶς καὶ ἐν Ἀλεξιφαρμ. 573. «Διεχεύατο ῥόμβουν», διέλυσεν, ἐξαίρεσεν. πρβλ. ἀφύσσω.

Διαφυτεύω, Μ. εὔσω (φυτεύω). Φυτεύω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεταφυτεύω, ξαναφυτεύω, Ἀθήν. σελ. 83. «Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι», ὁ Φιλαστρ. σ. 304.

Διαφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. διαφύομαι. Διαβλαστάνω, γεννῶμαι, βλαστάνω, φύομαι ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλων, ἢ εἰς τὰ πλάγια (λέγεται ἐπὶ φυτῶν), παρὰ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ΄. ὅθεν ἡ Μετοχ. «Τὸ διαφυόμενον, τὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων βλαστήσαν· ἐντεῦθεν, κυρίως εἰπεῖν τὶ, εἶναι μεταξὺ ἄλλων· καὶ ἐντεῦθεν ἔνιοι καὶ ὁ αὐξέτ. αόρ. διέφυν, ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 61. «Χρόνος διέφυν, ἤτοι ἐπέρασεν ἐν τῷ μεταξὺ», καὶ ὁ Παρκτ. διαπεφυκὼς, εἰμαι φυσικὸ διαφορετικὸς, ὡς παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β΄, 33. «Διαπέφυκεν ἀλλήλοιν», ὅστις ὅμως παρακ. σημαίνει ἔτι καὶ εἶναι στερεὰ συναυξημένον μετὰ στερεᾶ προσκολλημένου εἴτε, μετὰ γεν., ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Διον. 12., καὶ μεταφορ. παρὰ Δίων. Κασσ., μετὰ γενικῆς, εἶμαι εἰδήμων τινὸς πράγματος, οἰκειοποιῆσθαι, ἐκατάλαβα καλῶς, ἐμαθον. (τὸ Ὑψιλὸν ἔστι μακρὸν, ἐκτὸς εἰμὶ ἐν τῷ ἐναντ. καὶ παρατ.)

Διαφωνέω, ῶ (φωνέω). Δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν φωνὴν, ὁμιλίαν, καὶ τροπ. κατὰ τὸ φρόνημα, δὲν συμφωνῶ μέ τινα, ὁρα διαφωνῶ, ἀσυμφωνῶ, διαφέρω ἐαυτοῦ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, ἀντιλέγω, «Διαφωνεῖν ταῦτα ἀλλήλοις», Ἀριστοτ. Πολ. Ζ΄. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παρεκλίνω, εἶμαι διαφορετικὸς, ὄθεν αὐτὸ τοῦ διαφέρω· ἐξ οὗ τὸ «Διαφωνείται», ἐπὶ ἐκείνης πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ζητεῖται, γίνεται φιλονεικία, ἔρις. 2) παρὰ τοῖς Ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω, καὶ γίνομαι διὰ πάντα ἄφωνος, Ο΄. Φίλ. καὶ Ἀγαθαρχ. 3) ἐλλείπειν τί, ὡς, «Διαφωνεῖ τε τῶν χρημάτων» (Πολύβ.), λείπει ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ ἄσπρα, ὁ λογαριασμὸς δὲν συμφωνεῖ· καὶ «Οὐ διαφωνήσει αὐτοῖς», δὲν τοὺς ἔλλειψε τίποτε.

Διαφώνησις, εως, ἡ. Κατοφανία· ἀσυμφωνία τῆς φωνῆς, διαφορότης, παρέκτροπὴ τῆς φωνῆς, τοῦ τόνου, τῆς ὁμιλίας, τῆς γνώμης, κ. τ. λ. ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης, διαφορὰ, διαφωνία.

Διαφωνητικός, ἡ, όν. Ἀντίκων, τὸ φέρων, τὸ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀσυμφωνίαν, διαφορὰν, παρεκτροπὴν, κ. τ. λ.

Διαφωνία, ίας, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ «Διαφωνησις», ἢ τὸ ἐναντίον «Ὁμοφωνία», Πλάτ. Νομ. Γ΄. σ. 131.

Διάφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Διάφορος κατὰ τὴν φωνὴν, τὸν τόνον, τὸν ἦχον, τὴν γνώμην, κ. τ. λ., ἀσύμφωνος, ἀπομοιος. Ἐπίῤῥ. διαφώνως.

Διαφώσκω (φώσκω); = Διαφαύσκω.

Διαφωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φωτίζω). Φωτίζω διόλου, λαμπρύνω, καμνω τι φωτεινὸν. Πλουτ. εἰς Ἀπόφθ. 20. «Βίῳ διαφωτίσας τὸν τόπον», ἤτοι μὲ βίαν ἀπαστράψας φῶς, τόπον, εἴσοδον εἰς τι μέρος.

Διαχάζομαι, τὸ αὐτὸ καὶ διαχωρέω. Διαίρω, ἀναχωρῶ, χωρίζομαι. Τὸ σπανιώτατον, καὶ αὐτὸ αὐδέτ. διαχάζω εὑρίσκεται βέβαιον μόνον παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 6, 18. πρβ. Krüger. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Ζ. κ΄. 31. ἐν ταῖς σημειώσεσι.

Διαχαλάνω (χαίνω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω κατὰ πολλὰ τὸ στόμα, ἢ τὴν χεῖλη, χάσκω· χασμουρίζομαι, χασμῶμαι.

Διαχάλασμα, ατος, τό. Τὸ ξετέντωμα, καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα τρύπα, ἡ τὸ διάστημα, ὅταν ἀπολύεται, ἢ ἀφήνεται, ἢ χαυνόνεται, ξιτεντόνεται τι· ἐκ τοῦ

Διαχαλάω, ῶ, Μ. άσω (χαλάω). Ἀπολύω, ἀφίνω τι νὰ διασκορπισθῆ· καὶ ἐπομ. ἀνοίγω· ξετεντόνω, ἀπολύω καὶ χαυνόνω, παρ' Ἀθην. Γ΄, Ἐπίκρατ. «Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος». 2) βάλλω εἰς πραεῖαν κίνησιν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Ζ΄. 11. «Διαχαλίοη τ' ἂν ἐλιποτάκτα τὸ σῶμα, ἠδελε προξενήση ἐν γλίνῳ καὶ ἐλαφρὸν περιπάτημα, ἐνδα σηλοῖ τὸ μὲν «διατροχαζεινα», τὸ τρέχειν εἰς τὰ τέσσαρα (ὁ ἵππος σηλ.), τὸ δὲ διαχαλᾶν, τὸ τρέχειν ἡσύχως καὶ μαλακῶς.

Διαχαράσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (χαράσσω). Κατακόπτω, διαχωρίζω, Διοσ. Ἁλικ. ε΄. Ὁ Πλουτ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ «Μορφόω», καὶ σημαίνει τὸ διαμορφάζω, καὶ ἀποχωρίζω.

Διαχαρίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω τι μεταξὺ εἰς πολλοὺς, Διοδ. Σικ.

Διαχάσκω (χάσκω), = διαχαίνω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ΄. 10. καὶ Ἀριστ. Ἱππ. 536.

Διαχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς ἕνα μέρος, ξεχειμωνιάζω, Θουκυδ. ε΄.

Διαχειραγωγέω, ῶ (χειραγωγέω). Ὁδηγῶ, κρατῶ τινα ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν περνῶ εἰς τὸ πέραν μέρος.

Διαχείρια, ίας, ἡ. Μεταχείρισις, τὸ ἔχειν, ἢ κρατεῖν τι εἰς χεῖρας, ὁ ἅστε διοίκησις, κυβέρνησις, εὐηγία, φροντὶς, τὸ αὐτὸ καὶ διαχείρισις. Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θήβ. 792. ἀντὶ τοῦ διαμάρτησις, μερτομός. ἁμφ. ἀναγν.

Διαχειρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χειρίζω). Διὰ χειρὸς ἔχω, βάνω χέρι εἰς ἕνα πρᾶγμα, ἢ μεταχειρίζομαι, ἔχω διὰ χειρὸς, πραττω, ἐπικῶ, κυβερνῶ, = Αἰτιῶν. «Ὅσοι διαχειρίζουσι τὰς πόλεως· καὶ κατὰ μέσην διάλεξιν διαγηρίζομαι, τὸ αὐτὸ· πλὴν σημαίνει ἔτι καὶ βίαν χέρι εἰς τινα, σηλ. φονεύω, σκοτόνω, ξιωτόνω σινά (διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ τοῦ γράδου), Διοδωρ. Ἁλικ. Σ.10. Πλουτ. εἰς Περικ. καὶ Ἡρωδ. ὅθεν

Διαχείρισις, εως, ἡ· καὶ διαχειρισμὸς, οῦ, ὁ, = διαχειρία, διοίκησις κτ., Θουκ. βιβλ. γ΄, Διαχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω); καὶ διαχειροτονέομαι, Μ΄σ. Ψηφίζω, διακρίνω καὶ ἀποχωρίζω ἐν ζητήσει σινά τῆς ψήφου μου ἢ τὶς τῶν πλειόνων ψήφων, καὶ μάλιστα, ὅταν μ' ὑψωμένας χεῖρας ψηφίζεται, καθὼς π. χ. εἰς πρβάλω ἐπὶ ζητήμα, καὶ ὅλοι τὸ ψηφίζουν, καὶ διὰ σημείου καταφάσεως, συνάγεται ἡ χειρ. Καὶ ἡ τοιαύτη διὰ τῶν χειρῶν ψῆφος, «Διαχειροτονεῖσθαι λέγεται, καθὼς καὶ ἁπλῆ ἡ διὰ τῶν ψήφων, «Διαψηφίζομαι, δίδω ὀγλ. τὴν γνώμην μου διὰ τῶν ψήφων, ἢ διὰ τῶν κυάμων Ξενοφ. Ἑλλ. Α΄. καὶ Δημοσθ. Ἐνεργ. Ἴδε καὶ Ἀναπείθω. 2) παρὰ τοῖς Ἕτεροι, καὶ αὐτὸ τοῦ ἁπλοῦ χειροτονῶ, ἐκλέγω διὰ τῶν περισσοτέρων ψήφων· ἐν γένει, ἐκλέγω, Δίων Ἱστ. καὶ ἄλλοι.

Διαχειροτονία, ίας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν χειρῶν ψῆφος, ἀπόφασις ἑνὸς ἐρίσματος, ἢ ἡ ἐκλογὴ διὰ μέσου ψηφηφορίας, Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ.

Διαχειρόω, ῶ, Μ. ώσω (χειρόω). Παίνω μὲ τὰς χεῖρας (βάνω εἰς τὸ χέρι), καταπαλαίω τινα, ἢ τὸν πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, παρ' Στραβ. ζ΄. σελ. 263. ἔνθα ἀντὶ ἡνιοχευσάντων, ἐν Διορθωτῇ τινὶ, ὀρθότερον «Διαχειρίσαντων ἡνιοχεύσαντας.

Διαχέω, καὶ ἐπικ. παρ' Ὁμήρ. Διαχεύω, Μ. εὐσω (χέω, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχύνω. Διόλου χύνω, χύνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη, ἢ ἀγγεῖα· διακόπτω, κόπτω εἰς μεγάλα κομμάτια, ἀνατέμνω. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει μόνον ὁ πληθ. ἀόρ. διέχευαν καὶ μόνον ἐπὶ βλημένου καὶ σωμάτων, ἀντὶ τοῦ, κατεμάλαξα, κόπτω ἀῤῥομεροῦς (ἐπειδὴ τὸ μαστίλλιον δηλοῖ κόπτω εἰς μικρότερα κομμάτια), ὡς Ἰλ. Π, 316. Φιλάμων (τοῦ βοῦ) διέχευεν ἀπαντα (καὶ Ὁδ. Γ, 456. Τ, 421. Ξ, 427.), ἤτοι ἔκοπτε γειται εἰς ἀῤῥ. μέλη διέτμεν, καὶ συνεχῆ ὁπου οἱοιεὶ ἔγεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ· ἐν γένει, ἐκχύνω, χύνω, κατακχύνω, χύνω διόλου· καὶ ἐπὶ σκληρῶν καὶ στερρῶν σωμάτων, οἷον μετάλλων, ἀναλύω, κάμνω ῥευστόν τι. ὡς τὸ χυνευόω)· ἐπὶ δὲ ὑγρῶν, βράζω ἐπὶ πολὺ ῥεύσεως ἰστημένων πραγμάτων, καταπέψεως ἕνεκα· πλύνω· κατασκορπίζω· ματαιόνω (ὡς, «Διαχέοντα βεβρυλεγμένα»)· ἀπατρέπω, βάλλω ἄλλο πρᾶγμα· συγχύζω, ἀνακατόνω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, Ἡρόδ. 8, 57. ἐπὶ δὲ πρισμάτων, διαλύω, σκορπίζω· καὶ τροπικ. ἐπὶ διαθέσεως, ἠσυχάζω, ἡμερόνω, γαληνιῶ, κάμνω μορφωμένον τέρπω· ἢ μαλακόνω, καταπραΰνω, ἐλαφρόνω, μετριάζω. Παθητ. ἀναλύομαι, χύνομαι διόλου ὁμένου, ὡς ἐπὶ χιονος, κτλ. παρ' Ἡρόδ. 3, 10. «Νεκρὸς τεταριχευμένος οὐδὲν διεχέετο· κεῖται» Γρηγορ. «Οἱ πόροι διαχέονται», ἤτοι ἀσυγκίνητοι παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. συχνάκις διαχέεσθαι σημαίνει χαρᾶς, ἐπειδὴ τὸ αἷμα χύνεται μὲ περισσοτέρ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν καρδίαν, ἀντὶ, χαίρομαι, τέρπομαι, ὡς τοῦ χαίρω τὸ μὴ ἔχοντος ἔσωτεν συνήθως ἀλλ' ἐκχέομαι ἐκ τῆς πλατυσμόν· ὄθεν «Διαχεόμενος εἰς ἡδονὴν καὶ τρυφὴν» (Πλουτ. περὶ τοῦ ἀκούειν), ἤτοι μένος τρυφῷ καὶ ἡδονῇ.

Διαχλαινόω, τὸ ἐπιτετ. χλαινόω. Ξενδύω, ἐντυπίζω. τυρ. καὶ μεταφ.

Διαχλευάζω, Μ. άσω. τὸ ἐπιτετ. χλευάζω. Καταπαλλὰ χλευάζω, περιπαίζω.

Διαχλιδάω, ῶ. Μ. ήσω. Καταπαλλὰ χλιδάω. Πρβλ. δὲ Πλουτ. «Ἀλκιβ. «Βαδίζει διαχελιδῶν, ἀντὶ τοῦ «ἡδυπαθῶν ἐν τρυφῇ, ἢ βαρβάροις ὑπὸ τρυφῆς», ὡς ἑρμην. ὁ Ἡτυχιος, ὅτι καὶ τὸ, «διακχλιδᾶναι διὰ τοῦ θρυπτέσθαι ἑρμην. ἐκ τοῦ διαχλίζω. Ζήτ. Χλίω.

Διάχλωρος, ου, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὅποιος ἔναι ἐν τῷ μεταξὺ πρασινωπίτερος ἀράδας, ἢ ὁ τὰ μεταξὺ πρασινωπίτερος, Φίλ. περὶ τῶν ἐπτὰ Θεαμ. σελ. 7.

Διαχόω, ῶ. Μ. ώσω, ἀρχαῖος κανονικὸς τύπος εἰπ., διαχώνυμμι, Γεωλ., ἀποπληρῶ· τελειόνω τὸν μόλον, ὡς παρ' Ἡρόδ. 8, 97. «Διαχώσαν χώμασι. 2) διαχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω, στερεόνω, ἢ στουπόνω τι διὰ χώματος, ὅ ἐστι μόλου, μὲ χῶμα ὑψωμένον ὡσὰν τεῖχος, Στραβ. Η΄. σελ. 356.

Διαχράομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (χράομαι ἀπαρλ.). Ἀδιάκοπος ἢ συνήθως μεταχειρίζομαί τι· ἐν γένει, μεταχειρίζομαι πράγματι, κάμνω χρεία αὐτοῦ ἐν τῷ καιῷ βίῳ, ὅτε συνάστ., δοτ., οἴον, ἐσθῆτι, ἔδεστι, τρόπῳ ζωῆς, Ἡρόδ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πασημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κυριευμένος τις, τὰ ὁποῖα τρόπον τινὰ μεταχειρίζεται τις, ἀπολαύει, καὶ μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων ἡδέων καὶ μὴ τερπνῶν τῷ ἀνθρώπῳ, π. χ. «Διαχρ. συμφορᾷ μεγάλῃ», εἶμαι παντοτε. ἢ ἐπὶ πολὺ κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην δυστυχίαν, ἤ, «Διαχρ. μόρῳ, ὀλέθρῳ, Ἡρόδ. πάγω κτ. καὶ παρ' Ἀῤῥ. «Τάτι ὀλίγο διαχρᾶσαι χαλεπῶς», μόλις ζῶ μεταχειριζόμενος ὀλίγον κερδ. β) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γενει, μεταχειρίζομαι, διὰ χειρὸς ἔχω, καταγίνομαι εἰς τι· ἐπὶ δὲ θεωρῶ, σκοπῶ, μετὰ δοτικ. 2) μεταχειρίζομαι ὅλον (τῶνω), χαλνῶ, κατεξοδεύω, κατανάλίσκω, δαπανῶ· ἀφανίζω· καὶ φονεύω, ξυστόνω, αἰτ. 3) δανείζομαι ἀμειβαίως, ὅ ἐστι λαμβάνω ἄλλον, ἢ ἀναμεταξὺ πολλῶν, αἰτ. καὶ παρὰ Δημ. σελ. 877. «Διακεχρημένον τἀλαντον», δανεισμένον εἰς πολλοὺς χρεωφειλέτας.

*Διαχρέομαι, ἔτι δὲ, διαχρέωμαι, Ἰων. ἀντὶ, διαχράομαι.

Διάχρηστος, ὁ, ἡ, ἄρτος, παρ' Ἀθην. Γ΄, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος.

Διάχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, ἄλειμμα, ἔλαιον, ἄλειφη, χρῶμα, πᾶν μέσον χρητιμεῦον διὰ νὰ ἀλείφῃ, νὰ χρίῃ τινάς· ἐκ τοῦ

Διαχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω μεταξύ, ἢ ἐπάνω, ἢ κατὰ στερκὸς, ἢ ἀπ' ἔξω, περιαλείφω, ἐπαλείφω, περιχρίω, ἐπιχρίω, Ἀριστοτ.

Διάχρωμα, ω. Μ. ώσω (χρόω), = διαχρώνυμι.

Διάχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός), καθὼς καὶ μάλεγμα, μελπομπανισμένος, ἀνακατωμένος, ἢ διαστόμενος, διαλευντὸς μὲ χρυσάφι, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ΄. 3.

Διαχρώννυμι, καὶ διαχρωννύω, Μ. χρώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχρόω. Χρωματίζω, ζωγραφίζω ἐκ νέου, ἢ διορθόνω τὰ βιβλιάματα μέρη μὲ νέα χρώματα· βάπτω τι, ἢ ἀλείφω, ἢ μουρδαρεύω.

Διαχυλός, εως, ἡ (διαχέω). Ξεχείλισμα, ἐξάχνη, πλημμύρα ὑδατος. 2) ἐξάπλωσις, διασπορὰ, πρᾶωσις καὶ περίχυσις, ἀνάλωσις. Πλουτ. Μάρ. 37. «Διάχυσις λιμνώδησε», ἐξάπλωσις εἰς ἕνα βάλτον (μπάρκ). 3) μεταφορ. ἠλαρότης, φαιδρότης τοῦ προσώπου, χαρὰ, ὡς τὴν ἡδονὴν ἀρμοστὴς καὶ διαχαύσης τὸν ἡδόμενον· καὶ διασκεδαστὶς, διατριβὴ τοῦ καιροῦ (ἐγκλησεῖς). ὄθεν

Διαχυτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτηδείως εἰς τὸ τὰ προξενήσῃ χαρὰν καὶ ἡδονὴν, διασκέδασιν, ἢ 2) πλημμύραν, ἢ ἀνάλυσιν, διασκορπισμὸν. 3) ἀπανηρὸς, ἀφειδὴς, ἄσωτος εἰς τὰς δαπάνας.

Διαχύω, Μ. ύσω (χύω), ὡς τὸ διαχέω. Καταχύνω, χύνω τι· ἀναλύω· διασκορπίζω. 2) ἐξαπλόνω, διαδίδω, διασπείρω, διαφημίζω· ὄθεν 3) μεταφ. διασκεδάζω τινά, τὸν καμνω νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του εὐρόσυμος, διαθέτω τινὰ μὲ χαρὰν, ἡδύνω, χαρόνω, Πλουτ. «Ὁρῶ ὑμᾶς διαχεχυμένους τοῖς προσώποις». Ζήτ. Διαχέω.

Διαχώννυμι, καὶ Ἀττικ. διαχωννύω, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.), ἕτερος νεώτερος σχηματ. τοῦ Διαχόω, παρὰ Στραβ. Θ. σελ. 605. Γεμίζω ἕνατι διαστήματος, ἢ ἕνα πορβμὸν μὲ χῶμα, μολόνω, κτλ. ἴδε διαχόω.

Διαχωρέω, ῶ (χωρέω). Ξεχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, πηγαίνει ὁ ἕνας ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀλλοῦ, ἀναχωρῶ, Πλουτ. Συμπ. Προβλ. ε΄. 6. 2) διαπερῶ, ἐξέρχομαι διὰ μέσου, ὑπάγω διὰ μέσου τινος, καὶ ἐπομ. μεταφ. (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ΄. ν΄. 20.) «Κάτω διαχωρεῖ τινια, τὸν κινᾶ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν· ἐπὶ δὲ πραγμάτων (παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΒ΄. 33.), «Ῥᾴων διαχωρεῖν, τὰ πράγματα ὑπάγουν καλά, εὐοδούμενα, προχωροῦν εὐκόλως, ἢ ἡσύχως, ἢ εὐτυχῶς· καὶ ἐπὶ νομισμάτων «διαχωρεῖν», ἢ μονέδα περνᾷ, πρέχει, Λουκ. ὄθεν

Διαχώρημα, ατος, τό. Τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος. 2) διάστημα μεταξύ, καὶ διαχώρισμα, χάσμα, ἀνοιγμα, σχίσμα, ὡς ηγῆς διαχώρημα. Λουκιαν.

Διαχώρησις, εως, ἡ, = διαχώρημα, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

Διαχωρητικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, κλίνων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρεῖν, εὐκόλως διαπεραττικὸς, ἐξέρχ. ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα εὐκόλως χωνευουσι καὶ ἐκβαίνουσι διὰ τῆς κόπρου. 2) εὐκοίλιος, διευκολύνων τὴν διαχώρησιν.

Διαχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Χωρίζω εἰς ὅλο, ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· καὶ φέρω, ἢ ἔττω, βάνω τι ξέχωρα. Παθ. διαχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· εἶμαι βαλμένος ξέχωρα, ξεχωρίστ., Ξενοφ. Οἰκ. ιδ΄. 6. «Περὶ τὰ διαχωριζόμενα ἐπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας».

Διαχώριος, ου, ὁ, ἡ. Αὐτὸ τοῦ ἐπιχώριος, Ξενοφ. Ἔφεσ. Ε΄. 3. ἁμφ.

Διαχώρισις, εως, ἡ· καὶ διαχωρισμὸς, ὁ (διαχωρίζω). Χωρισμὸς, ἀποχωρισμὸς, ξεχώρισις, καὶ ξεχωρισμὸς, ἐκβολή.

*Διαχώρισμα, τος, τό, = διαχώρημα, σημασ. β΄, Basil. Γρηγορ. σ. 543.

Διαχωριστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, ἀποχωρίζῃ, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ.

Διάχωρος, παρὰ Σουίδ. τὸ διαχώρημα, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὁ μεταξὺ τόπος.

Διαχώσις, εως, ἡ (διαχώννυμι). Τὸ διαχώρισμα, ἢ φραξιμον, ἢ στερέωμα διά τινος χώματος, μόλου, ἤτοι ὑψώματος ἀπὸ χῶμα, Διοδ. Σικ. digue, môle. Γαλλ.

Διαψαλάττω, τὸ ἐπιτετ. Ψαλάττω.

Διαψάλλω, Μ. αλῶ· τὸ ἐπιτετ. τοῦ ψάλλω. ὄθεν

Διάψαλμα, ατος, τό. Παρὰ τοῖς Ο΄. τὸ Ἑβραϊκ. Σέλα, ὅ ἐστι «Μέλους ἐναλλαγὴν», κατὰ τὸν Σουίδ. ὁ δὲ Σύμμαχ. ἑρμην. τοῦτο, «Εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ δὲ Θεοδώρ. «Εἰς τέλος», ὅπερ ἐστὶν, Τέλος διὰ πάντα, ἢ παντοτεινός, Ὁρα Θ. Ἱερωνυμ. ἐν Ἐπιστ. πρὸς Μάρκελ., ἤς ἡ ἀρχή, Quae accepertis.

Διαψαύω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ ψαύω, Πλουτ. 10. σ. 449.

Διαψάω, ῶ. Μ. ήσω (ψάω, ἀνμλ.). Διόλου ξύω, τρίβω, σκαλίζω, ἀνακατόνω· τρίβοντας ἢ ξύοντας διαπερνῶ τι, ἀνοίγω, ξεχωρίζω, ὡς, «Διαψῆν τὴν ἄμμον», Σουίδ.

Διαψέω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ ψέγω. Καταπολλὰ ψέγω.

Διαψεύδω (ψεύδω). Ἀπατῶ, γελῶ, πλανῶ. Παθ. διαψεύδομαι, γελῶμαι, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ὡς, «Διεψεύσθη τῆς ἐλπίδος», καὶ «Διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας τῶν μοι παρούσης», Ἰσοκρ. Μάσως, ψευματίζω, ἀπατῶ τινα μὲ ψεύσματα, διὰ πανουργιῶν πλανῶ. ὄθεν

Διαψευστός, ἡ, όν. Ἐπιτηδειος ὁμιλητὴς μὲ ψεύματα, διεψευσμένος, ψευδὴς, ἐπίπλαστος. ὄθεν «Διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεῦδος» (Στοβ. Ἑκλ. Ἠθ.), ἐπιτυχτοῦ λέγειν τὸ ψεῦδος, τὸ ἐξεύρω δηλ. ὅτι εἶναι ψεῦδος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ λέγω, ἐφευσμένος.

Διαψηλαφάω, ῶ. Μ. ήσω (ψηλαφάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, θσκαμάζω τι διὰ τοῦ ψηλαφήματος· κατάπτομαι, μεταχειρίζομαί τι.

Διαψηφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψηφίζω). Κάμνω, διορίζω νὰ δώσῃ κακεῖς κατὰ σειρὰν τὴν ψῆφόν του, συνάζω τὰς ψήφους. Μέσως, δίδω τὴν γνώμην μου κατὰ τάξιν (εἰς τὴν ἀράδα), δίδω τὴν γνώμην μου, τὴν φωνὴν (il voto, Ἰταλ.) μὲ τὸ λαβάριον (ψῆφος), Ξενοφ. Ἑλλ. Α΄. ς΄. 14. καὶ 24. Τοιοῦτον καὶ τὸ «Διαφέρειν τὰς ψήφους», Ξενοφ. Συμπ. Ε. 8. ἀντὶ τοῦ, διαψηφίζεσθαι, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡτυχ. καὶ Ἁρποκρ. «Διαφορεῖσθαι». ὄθεν

Διαψηφισία, εως, ἡ. Τὸ δίδειν κατὰ σειρὰν τὴν γνώμην διὰ τῶν ψήφων, ἢ ἐξέτασις τῆς γνώμης τῶν πολιτῶν ἢ διὰ ψήφων γινομένη, Δημοσθ. 2) τὸ νὰ ἀφίνῃ τις νὰ δώσουν αἱ ψῆφοι κατὰ σειρὰν, ἢ συνάξις τῶν ψήφων, Πλατ. Νόμ. 12. σελ. 956. Ε. 958. Α. ὡς καὶ παρὰ Δίων. Κασ.

Διαψηφισμός, οῦ, ὁ, = διαψήφισις, Ἀθήν. σελ. 218.

*Διαψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ διαψηφίζων· λογιστὴς, Βασίλ.

Διαψιθυρίζω, Μ. ίσω (ψιθυρίζω). Διαμέσου ψιθυρίζω, μουρμουρίζω (τζουτζουρίζω), ἢ κάμνω κρότον μικρὸν, ὡς τὸ τοξάρι εἰς τὸν αὐτίον. καὶ μάλιστα ὅταν ὁμιλῆτις σιγὰ εἰς τὸ αὐτίον. 2) ψιθυρίζω ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ μεταξύ, Πολύβ. 15, 26

Δίβαμος, ἡ Δισβᾶμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα βαίνω, δίς). Ὁ δύο πόδας ἔχων, δίπους.

Δίβαφος, ον, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ δύο φοραῖς βουτηγμένος, ἢ βαμμένος, καὶ ἐξαίρετος ἐπὶ μαλλίων, τὰ ὁποῖα βάπτονται δὶς μὲ πορφύραν, ἢ τὴν μὲν πρώτην φορὰν διὰ τοῦ κόκκου, τὴν δὲ δευτέραν διὰ τῆς πορφύρας· ὅθεν καὶ Δίβαφος, ὑπονοοῦμαι, «ἐβάφη» τὸ πορφυροῦν φόρεμα, Κικερ. de Divin. 2. 16. 39. ὁ δὲ Πλίνιος ἀκριβέστερον αὐτὸ τὴν καλλίστην καὶ πολυτιμωτάτην Πορφύραν. Αὕτη ἡ βαφὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ γνησιωτάτη καὶ πολυτιμωτάτη, πρβ. δευτερουργός.

Δι|βολλία, ίας, ἡ (βάλλω), = δίβολος χλαῖνα, Πλουτ. 2) = διβόλιον, Ἀρ. Πολυδ. 7, 157. Ἡρωδ. 2, 13.

Δι|βόλιον, τό. Εἶδος λόγχης μὲ δύο μήτρας, δίμιτον κοντάριον, ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ φαίνεται, Β'. ιγ'. 4. «Τὰς διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐρισείειν». Παρὰ τοῖς Γερμανοῖς μνημονεύει αὐτῶν ὁ Πλούτ. εἰς Μάρ. 25. ἴσως αἱ frameae, Tacit Germ. 6.

Δίβολος, ον, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ δύο φοραῖς ἐρριγμένος. «Δίβολος χλαῖνα», ἐκείνη, τὴν ὁποίαν διπλόνουσι καὶ οὕτω δύο φοραῖς τειλίττουσι περὶ τὸ σῶμα, τὴν ὁποίαν ἐμετεχειρίζοντο κυρίως εἰς τὸν ὁρόμενον καὶ εἰς τὸ στρέτεσθαι, duplex paenula, ἴδε καὶ Ἀβόλιος. 2) δίμιτος, μὲ δύο ἀκωκὰς, μύτας, ὡς ἐν Ἀναλ. Β'. ζ1. «Δίβολος περόνη».

Δί|βουλος, ον, ὁ, ἡ Ὁ ἔχων δύο βουλὰς, γνώμας, ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην.

*Δίβρεχυς, εια, υ (βρεχύς). Συγκείμενος ἐκ δύο βραχέων συλλαβῶν.

Δίβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Δύο φοραῖς βρεγμένος, μουσκευμένος. «Δίβροχον ἔλαιον», τὸ λάδι, τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζεται ἀς πατούμενον, ἐκπιεζόμενον, ἢ μουσκευόμενον καὶ πλυνόμενον, καὶ «Τρίβροχον», τὸ τρὶς φορᾶς. Διοσκ. Α'. 65.

Δισ|μέω, (δίγαμος). Λαμβάνω δευτέραν γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι καὶ ἑτέραν φορὰν. Ζήτ. Γαμικ. ὅθεν

Δισ|γαμία, ίας, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος, ἢ δευτέρα ὑπανδρεία, ἢ ξανανυπανδρία.

Δί|γαμμα, τό (γάμμα). Τὸ διπλοῦν Γάμμα τῶν Αἰολέων. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐπειδὴ ἐστέκετο καὶ τὰ δύο Γ Γ τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο τοιουτοτρόπως F, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν F, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ὑστέρους καιροὺς ἀδιακρίτως ἐμεταχειρίσθησαν οἱ Λατῖνοι ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, καὶ ὡς φ ἐπρόφερον, ὡς π. χ. Φήμη, Δωρικ. Φάμα. οὕτω καὶ οἱ Λατῖνοι «Famae». Κατὰ τὸν Σουετώνιον, Claud. 41. Quinctil. 1. 4. 8. καὶ 1. 7. 28., εἶναι Στοιχεῖον, ἢ σημεῖον φωνῆς, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ αὐτὸ, ὅπερ καὶ τὸ Λατινικὸν «Vau» εἰς τὰς λέξεις nservus, obrvus, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς vulgus, ἐπειδὴ κατὰ τὴν τοῦ Κλαυδίου διάταγὴν ἐγράφετο serFus, cerVus. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς (Ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 20.) περιγράφων τὸ Δίγαμμα, λέγει, ὅτι οἱ παλαιότατοι τῶν Ἑλλήνων ἔθετον τὸ Δίγαμμα εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλων ἐκείνων τῶν λέξεων, αἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ φωνήεντος, ὡς π. χ. «Ῥαλεία», ἀντὶ "Ελλα, «Ῥελένη», ἀντὶ Ἑλένη, «Ῥαναξ», ἀντὶ Ἄναξ, «Ῥοῖκοι» ἀντὶ Οἶκος, καὶ «Ῥαιπήρι», ἀντὶ Ἀνήρ. Μετὰ ταῦτα δὲ διαιρεθέντων Γ Γ, ἐγένετο ἀνὰ σημεῖα τῆς προφορᾶς τοῦ Ψιλοῦ ἢ τοῦ Δασέως, τὰ ὁποῖα καὶ ἐστέλνετο εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος λέξεων, ὡς π. χ. «Ῥαγιος», ἀντὶ Ἅγιος, καὶ «Ῥανδμος», ἀντὶ Ἀνδμος· καὶ τοῦ τοιούτου Διγάμματος σημεῖα εἶναι ἡ Δεξιὰ ', καὶ ἡ Ψιλή, '. Φαίνεται δμως ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ Διονυσίου, ὅτι τὸ Δίγαμμα ὡμοίαζε μὲ τὸ Η, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Λατῖνοι εἰς τὴν τῶν δασέων προφορὰν ἐφύλαξαν, διότι λέγει, «ὥσπερ γάμμα δασὺ ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις». Ὅρα περὶ τοῦ Γ καὶ Δυνάτου εἰς Τερέντ. καὶ Κουϊντιλ. Βιβλ. 1. Κεφ. 17. καὶ τὸ στοιχεῖον Γ.

*Δίγαμμον, τό, ὑπακούομαι στοιχεῖον, = δίγαμμα.

Δίγαμος, ου, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις, ἢ ἥτις ὑπανδρεύθη δύο φοραῖς.

Δι|γένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων τὰ γένεια σχισμένον εἰς δύο, παρ' Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Γ. 11. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Μισθηγένειος.

Δι|γενής, ές, ὁ, ἡ, τό = ές (γένος). Ὁ ὢν ἀπὸ δύο γένη, ἢ γους γενεάς, ἢ ἀπὸ ἀνδρείου καὶ γυναικείου γένους, ἑρμαφρόδιτος (ἀρσενοθηλυκός), Σουΐδ. ἐν Δ. Ἄρδην.

Δί|γληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ ἔχων διπλᾶς κόρας εἰς τὰ ὀμμάτια, Θεοχρηστ. Ἐπῴ.

Δί|γλυφος, ον, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ δύο φοραῖς γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἔχων διπλῆν ἐγκοπὴν, χαραγὴν. Ζήτ. Τριγλυφος.

Δί|γλωσσος, καὶ Ἀττ. δίγλωττος, ου, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁποιος ἔχει, ἢ ὁμιλεῖ δύο γλώσσας, ἤτοι διαλέκτους, Θουκυδ. Β'. ὅθεν ὁ δίγλωσσος, ἑρμηνευτὴς (ὁραγουμάνος), Πλούτ. εἰς Θεμιστ. 6 2) τροπ. ὑποκριτὴς, ψευστὴς, ἀπατεὼν, πανοῦργος, δόλιος· διχόνμος, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν καὶ Διγλωττία.

Δίγνωμος, ου, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀναποφάσιστος, ἀμφίβολος.

Δι|γόνατος, ου, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὁ ἔχων δύο γόνατα, ἢ δύο κόμπους, ῥάζους, ἄρθρα.

Δι|γονία, ίας, ἡ. Δευτέρα γέννησις· διπλὴ γέννα, ἤτοι ἡ γέννησις διδύμων, καὶ οἱ δίδυμοι· ἐκ τοῦ

Δίγονος, ον, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ δύο φοραῖς γεννημένος, ἢ ὁ δύο λογιῶν, ὁ διπλοῦς.

Δι|γόνος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δύο φοραῖς, ἢ δύο λογιῶν, ἢ δίδυμα γεννῶν.

Δίγυος, ἡ ποιητ. καὶ Δίγυιος, ὁ, ἡ (γύα). Ὁ ἀπὸ δύο γύας, χωρίφια, ἀγροὺς ὤν, ἢ μεγάλως ὅσον δύο γυαῖ, χωράφια, πλέθρα.

Δίδαγμα, ατος, τό (διδάσκω). Διδασκαλία, διδαχὴ, μάθημα· δεῖγμα, ἐπιτήδευμα, τύπος, κανών, Ἀριστ. καὶ Ξενοφ. 2) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει τινὰ τὸ ὀρθὸν, ἢ δίδει τινὶ διδασκαλίαν, ἐκδιδάσκει αὐτὸν, ἢ σωφρονίζει, Εὐριπ.

Διδακτήριος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ Διδακτικὸς. «Τὸ Διδακτήριον» (παρ' Ἱππορ.), ἢ ἀπόδειξις.

Διδακτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς εἰς τὸ διδάσκειν, σωφρονιστικὸς, διδασκαλικὸς, Παῦλ. Ἀποστ. «Ὅτα θεῖα πεπαιδευμένα καὶ παρακινῆ δυνάμενα».

Διδακτός, ή, όν, καὶ ὁ, ἡ. Μαθημένος, ἢ διδασκαλευμένος, δυνάμενος διδαχθῆναι, Εὐριπ. καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμπορῶ, ἢ ἔξεστί μοι νὰ διδαχθῶ, νὰ μάθω, Σοφ. «Μηδεὶς διέστω με λέγειν, ὡς ἔστι δαπανοσύνη διδακτόν». 2) διδαγμένος, πεπαιδευμένος, σοφός.

Διδακτῶς, Ἐπίρ. Μὲ διδασκαλίαν, μάθησιν.

Δίδακτρον, τό (διδάσκω). Ὁ μισθὸς, ἢ πληρωμὴ τοῦ διδασκάλου, διδακτάλιον (διδασκαλιατικὸν), minerval, Λατ.

*Διδακτυλιαῖος, αία, αῖον. Δύο δακτύλων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος, ἐκ τοῦ

Δι|δάκτυλος, ου, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δύο δακτύλους. 2) ὡς μέτρον, δύο δακτύλων πλατὺς ἢ μακρὸς, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Κλεομ. τὸ Διδακτυλικὸς μετακειρίζεται, Θεόφραστ. Φ. Ἱστ. Θ'. 5.

Δίδαξις, εως, ἡ (διδάσκω). Τὸ διδάσκειν, ἢ διδαχὴ, διδασκαλία, παράδοσις, Εὐριπ. Ἑκαβ.

Διδασκαλεῖον, ου, τό (διδάσκαλος). Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ δίδαξις ἢ ἡ διδασκαλία, σχολεῖον, γυμνάσιον, Θουκυδ. «Διδασκαλεῖον παίδων» καὶ Ξενοφ. Παιδ. Γ. «Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα».

Διδασκαλία, ίας, ἡ (διδάσκαλος). Μάθησις, νουθεσία, παράδοσις, ἑρμηνεία, διδηγία πρὸς μάθησιν, Ξενοφ. Παιδ. «Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία». Οὕτω λέγουσι οἱ Ἀττικοὶ, καὶ ὁμοίως, Δίδαξις, ἢ Διδαχή. Παρ' Ἀριστοτ. Ποιητ. 10'. 6. Τὸ σημαίνουσι καὶ φανερόνουσι διὰ λέξεων. 2) διδασκαλία λέγεται καὶ ἕκαστον τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἦτοι εἶδεται ἐκ μέρους τοῦ Ποιητοῦ διὰ νὰ τὸ παραστήσουσι, νὰ τὸ παίξουσι, ἢ παραστήσεται εἰς τὸ Θέατρον· ἔχομεν ὁλόκληρος ἢ τετραλογία, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαρχήσιαζε ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δραματικῷ ἀγῶνι, ἴδε διδάσκω, στιχομ. β'. καὶ Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 500. «Ἡ πολὺς ἦδε διδασκαλίης, εἶπε σοι Ἀντιγόνη εἰπεῖν καὶ Ἠλέκτραν, οὐκ ἂν ἁμάρτοιεν καὶ Πλούταρχ. εἰς Ῥώμ. 8. «Πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους καθιέντος». 3) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐν τῷ Θεάτρῳ παράστασις ἑνὸς δράματος, ἢ γυμνασίς εἰς αὐτό· ὅθεν 4) ἐπαλούνται ἀπὸ «Διδασκαλίαι», ἢ «περὶ Διδασκαλιῶν γραφαί», ἐπειδὴ λογιεῖ τῶν ἐν Ἀθήναις παιχθέντων δραμάτων ἐν τῷ Θεάτρῳ, καὶ τοῦ ποίος ἦτον ὁ συγγραφεὺς, πότε ἐπαίχθη καὶ ἂν εὐδοκίμησεν ἢ οὐ. (Ἐκτὸ τὴν πρώτην σημασίαν θεωροῦνται οἱ ἄλλοι εἶδαξις ἢ διδαχή, ὡς Ἀττικώτεροι.)

Διδασκελικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ διδάσκειν γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἢ ὁ ἐπήκοος, ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ, Ξενοφ.

Διδασκελικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διδασκαλίαν, ἢ διδασκαλικὸν τρόπον, Πολύβιος.

Διδασκάλιον, τό, = διδακτρον, παρὰ Πλουτάρχ. 2) = διδαγμα, ὅ,τι ἐδιδάχθη. ἢ ὑπόμνημα, μάθημα· ἐπιστήμη, γνῶσις τινὸς γραπτὸς· καὶ δεῖγμα, τεκμήριον, Wesa. Ἡρόδ. 5, 58.

Διδάσκαλος, ου, ὁ. Ὅστις διδάσκει, παραδίδει, μανθάνει γράφειν· καὶ, ἡ διδάσκαλος, ἡ διδασκάλισσα, Τμν. Ὁμ. Ἔρμ. 526. ἐν γένει, ὁ κρατῶν σχολεῖον, ὁ διδάσκων τὰ γράμματα, καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, ἢ, κατ' Ἡσυχ., «Ὁ ὁ ἐνεργῶν τε περὶ τὴν ὀρχηστοποιΐαν, καὶ τὴν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευήν». «Εἷς διδασκάλου (οἴνου)», εἰς τὸ ἀσπίτιον τοῦ διδασκάλου, συνήθως μετὰ τοῦ, φοιτᾶν, ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, Schaef. Γρηγ. σ. 43. 2) «χορὸς διδάσκαλος», ἢ καὶ ἁπλῶς, «διδάσκαλος», ὠνομάζετο ὁ Διθυραμβικὸς ἢ Τραγικὸς ποιητὴς, ἀφ' ὅσον αὐτὸς ἔπρεπεν ὁ ἴδιος νὰ γυμνάζῃ τοὺς ὑποκριτὰς εἰς τὰ ὅπερ ἤθελε νὰ παίξουσι ὁμοῦ τοῦ· ἐκεῖνος, ὅστις διδάσκει τὸν χορὸν, τὴν Δραματικὴν ὀθλ. καὶ ἐξαιρέτως ὁ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς, ὅστις μαθητεύει τὸν ὑποκριτὴν τοῦ Θεάτρου, καὶ πολλάκις συμπίπτει καὶ αὐτὸς ὅθεν καὶ ἁπλῶς, διδάσκαλος, ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς, Ἀριστ. Ὄρν. 909. πρβ. χοροδιδάσκαλος καὶ, διδάσκω, σημ. β'.

Διδάσκω, Μ. διδάξω (ποιητ. καὶ διδάσκησω Φόσσ Τμν. Ὁμ. Δημ. 143. Ἡσιοδ. Ἔ. Πινδ. Πυθ. 4, 386), Παρακ. δεδίδαχα (Δωρ. Δεδάσκω, μαθητεύω τινὰ, τὸν μανθάνω, «τία, Ἰλ. Ι, 442. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. ἐκφέρεται μετ' ἀπαρεμφ. «Ἄρτεμις δίδαξε βάλλειν ἄγρια πάντας», (Ἰλ. Ε, 51.) αὐτὴ ἐδίδαξε νὰ κυνηγῶ· σι τὰ ἀγρίμια. καὶ αἰτ. προσ. «Θησέως διδάσκαλον ὑφαγόρην ἐμεναιε (Od. Δ, 384), σὲ διδάσκαλον ὁμιλῆς ὑπαρήφανα· συντασ. δὲ καὶ αἰτιατ. προσώπου μόνη δίχ' ἀπαρεμφ., ὡς Ἰλ. Δ, 832. Θ, 488. ἀλλὰ καὶ δυσὶ αἰτιατ., ἤτοι πρᾶγμ. καὶ πρᾶγμ., εἰς, «Ἵππουνιν σε ἑδίδαξεν, ἐπεὶ ἐδίδαξαν τέχνας τὰς ἵππειον», Ἰλ. Ψ. 307. Θ, 481. ἢ «τινὰ περίτιμον, ὡς παρ' Ἀριστ. 382. Ἐν τῷ παθητ. «Διδασκόμενος πολεμικὴν», ἔμπειρος αὐτῆς, κατ' ἐλλειψιν τῆς ρί. πρβ. ΔΑΩ· καὶ «Φάρμακα πρός τινα διδ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάχθαι, καὶ ἐδιδάχθη, ἤτοι ἐμαθε γνᾶ γνωρίζω τὰ ἰατρικά. Ἰλ. Λ, 831. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ γένει, εἶδος διδασκαλίαν, ἢ μάθημα, ἢ πόνον καὶ ὑπογραμμόν, κανόνα· ἐκδέτταν, παριστάνω, ἀναπτύσσω, δείκνυμι, ἀποδεικνύω τι σαφῶς καὶ ἐντελῶς. — Μέσ. διδάσκομαί τινα, τὸν κάμνω, ἀφίνω νὰ διδαχθῇ, μάθῃ, τὸν στέλλω νὰ μάθῃ, ὡς «Τὸν υἱὸν ἐδιδάξασθαι (Ξεν. Ἀνάβ. Δ'. ὅ'. 5.), καθ' ἣν ἔννοιαν τάσσεται ῥῆμα καὶ τὸ ἑπόμενον., ὡς παρ' Ἀριστ. Πλουτ. τ. 4. ἐκδ. Hemst. «Διδάσκομαι τινὰ ἱππεύειν, τὸν στέλλω εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ γείνῃ ἄξιος καβαλλάρης, Valck. Ἀμμ. σελ. 70. Rohnk. Τιμ. σ. 84. — Σημαίνει δὲ καὶ τι. ἐδάσκω ἄμαυτόν δι' ἑτέρου, ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῇ ἀπό τὸν διδάσκαλον, Ἀριστ. Νεφ. 127. «Διδάξομαι αὐτὸς βακίζων εἰς τὰ φροντιστήριον· ἐτὶ δὲ, διδάσκω αὐτὸς ἐμαυτόν, ἐπιμελοῦμαι διὰ τῆς ἐπιμελείας μου, ὡς Σοφ. Ἀντιγ. «Ἀρχὰς ἐδιδάξατον. — Παθητ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διδάσκομαι, μαθητεύομαι, μανθάνω ἀπό ἄλλον, Πλάτ. Ὀλ. 8, 77. Herm. Ἀριστ. Νεφ. 783. 2) ἐξαιρ. «Διδάσκειν ἀ, ἢ, ἐπιστέλλειν ὁρᾶμαι, ἢν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Διδεραμβοποιοῖς καὶ ὁραματοποιοῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε οἱ ἴδιοι νὰ διδάσκωσι καὶ γυμνάζωσι τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ θεάτρου εἰς τὰ ὁράματα καὶ ἐπεσταύτουν εἰς ὅλην τὴν παράστασιν αὐτῶν, représenter une comédie, Γαλλ. (Περιέχεται ἐκ τοῦ Δάω, Δάτω, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. θ. 488. «Οὐποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη, ἀντὶ τοῦ, ἐδίδαξεν· ὅθεν καὶ Δαίω, Δάημι, Ὀνομ. Π. 310. «Γυναῖκες διδάσκειν, μαθήσεσθαι.)

Διδαχή, ἡς, ἡ. Διδασκαλία, μάθημα, παράδοσις, ἐρμηνεία, νουθεσία, Ἡρόδ. καὶ Ἀττικοί.

Δίδειμι, καὶ δίδημι, Μ. διδήσω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ δέω, ὡς καὶ τὸ βίβημι, ἐκ τοῦ βῆμι. Δασμεῖται, δέσω· δίδη, γ'. ἐνικ. παρατ. ἀντὶ ἔδεσε, Ἰλ. Δ, 105. «Δέῃ μάσχοισι κνημῖσιν, ἀντὶ ἔδεσαι, ἔδενε. (υ—) ἐνίοτε δὲ καὶ παρ' Ἴωσι. καὶ Ἀττ. Schaef. Γρηγ. σ. 619.

Δίδεσμαι, καὶ Διδίσσομαι. Ζήτ. Δειδίσσομαι, καὶ Δειδίσσομαι.

Δίδου, Ἰων. γ'. ἐνεστ. τοῦ δίδωμι ἀντὶ δίδωσι, Ὅμ.

Δίδοσαι, Ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἐπικ. ἀντὶ διδόναι ἐκ τοῦ δίδωμι, ἐνρηται μόνον Ἰλ. Ω, 425.

Διδράσκω, Φεύγω, ἤτοι διὰ τῆς φυγῆς ἀπομακρύνομαι ἀπό ἑτ. ἀντικειμένου. Ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, Μ. δρᾶσομαι, Παρακ. δέδρακα, Ἀόρ. β'. ἔδρᾱν, Ἀπαρ. δρᾶναι, Μετοχ. δρᾱ́ς, Προστ. δρᾶθι, Ἵκτ. δρᾰ́ω, Εὐκτ. δραίην, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 99, 12, 2. σὺν τοῖς σχολ. σ. 320. Ἰων. διδρήσκω, Μ. δρήσομαι, ἔδρην κ. τ. λ. (Διαφέρει τοῦ κανονικοῦ δράω).

Διδραχμαῖος, α, ον, = δίδραχμος. Ἀπό δύο δραχμῶν, ἢ ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν, Πολυδ. 4, 105.

Δίδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Ἀπό δύο δραχμῶν, ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν. «Δίδραχμοι ὁπλῖται (Θουκυδ. Γ.), βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, οἱ τινες ἐλάμβανον διὰ πληρωμήν δύο δραχμάς. «Τὸ Δίδραχμον, νόμισμα, μονήδα, ἀξίουσα δύο δραχμάς.

Διδύμειον, τό· παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ ἡδυόσμου, ἐρρέθη ἐκ Χειρογρ. Διδυμαῖον· οὕτω καὶ παρὰ Γαλ. Γλωσ. Διδύμη· ὁ δὲ Ἡσύχ. Διδύμοις λέγει τὰ φυτὰ, ὅπερ καὶ Ὀρχεῖς καλεῖται.

Διδυμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, τό (δίδυμος, ἀνήρ). Ἀναβλέπων, ἀνήκων εἰς δύο ἄνδρας, concernant, «Διδυμήτορα κακὸν Αἰσχυλ. Ἱκ. 851. (υ—)

Διδυμητόκος, ου, ἡ, Δωρ. ἀντὶ διδυμοτόκος, διδυμητόκος. Διδύμους τίκτουσα, ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ δύο παῖδας ὁμοῦ.

*Διδυμόχροος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ διδυμόχροος, Διδυμάων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δίδυμος, Ἰλ. Π, 672. 682. Ε, 548. Ζ, 26. συνήθως ἐν τῷ δυϊκῷ ἢ πληθ. (υυ—).

Διδυμεύω, Μ. εὐσω. Ἔχω διδύμους, Α'σμ. Ἀσμάτ. 4. παρὰ τοῖς Ο'.

Διδύμη, καὶ Διδύμειον. Ζήτ. Διδύμειον.

*Διδυμητόκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ διδυμοτόκος.

*Δίδυμος, ποιητ. ἀντὶ δίδυμος, ὡς ἀπάλαμνος καὶ ἀώνυμος, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 5, 37.

Διδυμογενής, ἐος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννηθείς ὡς δίδυμος, ἀπό διδύμων γένναν, Εὐριπ. Ἑλ. 205.

Δίδυμόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, διδυμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Διπλᾶ ἐξευγμένος, μὲ δύο ἄλογα, βόδια ζευγμένα· ὅπου, ζευγαρωτός, διπλοῦς, ἀπό δύο δύο.

Δίδυμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ δύο λογιῶν φωτὰ ἔχων, ὁ διπλοῦς τούτους ἤχους, Νόν. «Διδυμόφορος ἠχώ.

Διδυμοτύπος, ὁ, ἡ (τύπος). Διπλᾶ, ἢ διττῶς τυπῶν, ἤχων, Νονν. 20, 307.

Δίδυμος, η, ον, καὶ ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φορᾶς λαμβανόμενος, Ὀδ. Τ, 227. «Αὐλεῖσιν διδύμοισιν. 2) δίδυμοι λέγονται παρὰ τοῖς Ἀττ. συγχακις ἐκεῖνοι, οἱ τινες γεννῶνται μίαν φορὰν καὶ οἱ δύο ἀπό μίαν γέννα (διπλάρικα παιδιά), Ἰλ. Ψ, 641. καὶ Πινδ. Πυθ. 4, 371. ἔνθα τὸ ἑνῆλ. δίδυμαι (πέτρα) ἀπαντᾷ, ὡς καὶ Πυθ. 2, 17. 4, 139. «Δίδυμος κασίγνητοι», ἀδελφός, Πινδ. Νεμ. 1, 56. Ἀντὶ δίδυμοι ἠμὲν χρῆσει καὶ δίδυμαι. 3) οἱ δίδυμοι λέγονται καὶ οἱ δύο ὄρχεις (ὀρχίδια) παρ' Ἰατροῖς. 4) λέγονται ἔτι παρ' Ἀστρονόμοις «Δίδυμοι, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. (πιθανῶς ἐκ τοῦ δίς, ἢ δύο).

Διδυμότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ διπλοῦ, τοῦ διδύμου, διπλότης, ἡ διπλῆ φύσις, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις, ἢ κάμῃ τι διπλοῦν, Πλατ. εἰς Φίληβ.

Διδυμοτοκέω, ῶ. Γεννῶ δίδυμους, δίδυμα.

Διδυμοτοκία, ἡ. Ἡ γέννησις τῶν διδύμων. ἐκ τοῦ

Διδυμοτόκος, ον, ἡ (τίκτω)· τὸ αὐτὸ καὶ διδυματόκος· εὑρηται δὲ καὶ Διδυμητόκος.

Δι δυμόχροος, καὶ συνκρ. διδυμόχροος, ου, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὢν, ἢ ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς, διπλοχρώματος.

*Δισδυμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = διδυμόχροος.

Δίδωμι, Μ. δώσω, Παρακ. δέδωκα, Ἀόρ. α'. ἔδωκα, β'. ἔδων, Παθ. Παρακ. δέδομαι, Ἀόρ. Μέσ. ἐδόμην. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τὸ β'. καὶ γ'. ἐνικ. δίδοις, δίδοι, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ διδόω, Ἰλ. Ι, 164. 519. κτλ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ἰωνισμὸν τοῦ Ἡρόδ. καὶ Ἱππ., ἐνῶ ἀνήκει τὸ μόνον Ὁμηρικ. δίδοισθα, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ δίδομι, ἢ κατὰ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 524. διδοῖσθα, Ἰλ. Τ, 270. Ὡσαυτως, ὁμηρικὸς μόνον ἐστὶν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδωθι (Ὀδ. Γ, 380), ὁ Προστακτ. ἐνεστ. δίδωσι, (Ὀδ. Γ, 380), ὁ ἀπαρ. ἐνεστ. διδοῦναι (Ἰλ. Ω, 425), καὶ ὁ Μέλ. διδώσειν, διδώσομεν, (Ὀδ. Ν, 358. Ω, 314), Ἀόρ. β'. δῶσκεν ἀντὶ ἔδωσαν, Ὅμ. καὶ Ἰωνικῶς. Δωρικὸς ἐστιν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδοι, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ δίδομι, Πινδ. Ὀλ. 1, 136. καὶ ὁ ἀπαρεμφ. ἐνεστῶς διδῶν, Θεόκρ. 29, 9. (do, dōno, dedo, dido, dico, dedico)

Ἡ κυρία καὶ κατ' αὐτὸ σημασία τούτου τοῦ ῥήματος εἶναι ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, δίδω, χαρίζω, ὅτε ὅλη διάθεσις ἐξελουσίως καὶ ὄχι στενῶς (ἐναντ. τῷ, ἀποδίδωμι, δίδω κατὰ χρέος). Συντασσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγματος. καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἀπό τοῦ Ὁμ. ἡ εὐχρηστοτάτη σύνταξις. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας προέκυψαν καὶ ἄλλαι δευτερ. συνώνυμοι σημασίαι. α) Θέλω νὰ δώσω, ο. σ. ὑπέχομαι, Ἰλ. Ι, 515. Ἴμν. Ὁμ. Δημ. 327. β) ἐπὶ ζώων, παρέχειν, διορίζειν, ἐπιτελῶσιν, ὡς κύδος, Ὅμ. καὶ συχνότερον ἐπὶ ἀναιρῶν μοιρῶν, συμβαντων, ὡς «Λύγεα, ἄτας, κήδεα, ὀδύνας, Ἰλ. Λ, 96. Π, 166. Τ, 270. Ὀδ. Π, 242. καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς πρὸς τοὺς θεούς, προτρέπω, ἀφιερῶ, καθοσιῶ, ἀναπέμπω, ὡς, ἱερὰ, ἑκατόμβας, Ὀδ. Α, 67. Ἰλ. Μ, 6. γ) μετὰ αἰτ. προσώπου προστιμωρέω, ἐγχειρίζω, παραδίδω, ἐγκαταλείπω, δίδω εἰς βορὰν, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς με δώσειεν (Ὀδ. Τ, 167.). «Οὐδὲ τις μὲν ἔδωκεν (Ἰλ. Ε, 397. Ὀδ. Ρ, 567.). «Ἕκτορα κυσὶ δώω (Ἰλ. Ψ. 21.)». «Πυρὶ τέκνα (Ὀδ. Ω, 65. Ἰλ. Ψ, 183.), παραδίδω εἰς τὴν φωτιάν, ἤτοι κάω. Ἔξαιρ. δὲ λέγεται ἐπὶ γονέων, οἱ ὁποῖοι δίδουσι τὴν θυγατέρα των εἰς ἕνα ἄνδρα ὡς γυναῖκα, ἤτοι τὴν ὑπανδρεύουσι· π. χ. «Θυγατέρ' ἀνδρὶ (Ἰλ. Ζ, 192. Τ, 291. Ὀδ. Δ, 7. καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, «Ἀνέρι μητέρ' δώσω (Ὀδ. Β, 223), θέλω δώσει τὴν μητέρα εἰς ἄνδρα διὰ γυναῖκα. «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήνα (Ὀδ. Ο, 367. πρβ. Γ, 442.), ἤτοι ὑπάνδρευσαν τὴν θυγατέρα εἰς τὴν Σάμην. Ὡς τόσον, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλέον ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ἐκδίδωμι, Wessel. Ἡρόδ. 5, 92. δ) παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. «Διδόναί τινά τινι», σημαίνει, ἀπολύω τινα (παίστην) χάριν ἑνὸς ἄλλου. τῷ χαρίζω τὴν ζωήν, ἐλεῶ αὐτόν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 4, 31. «Δίδωμι τινί τιν, συγχωρῶ καὶ παραβλέπω τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν τινος, ἤτις ἔπρεπεν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς με ὕβριν, pardonner Γαλλ., Σχολ. Εὐριπ. Κυκλ. 206. Δημ. Στεφ. σ. 274, 1. «Ἐν, ἡ, καλῶς διδόναι τιμὴν, δίδειν τύχην, εὐτυχίαν, ἐπὶ θεῶν, παρὰ Τραγικ. καὶ Ξενοφ. «Πρέπτον διδόναι τινὶν (Εὐριπ. Ἱκετ. 403), δίδειν τὰ πρωτεῖα, τὴν πρωτίμησιν εἰς τινα. ε) «Δίδωμι τινὶ τι εἰς τὴν ψυχήν», ἐμπνέω εἴς τινα τ', ψυχίζω τινὰ κατά τι. ζ) «Διδόναι ἑαυτὸν τινι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδομαι εἰς τινα· σημαίνει δὲ καὶ, εἶμαι προσκολλημένος, ἀφιερωμένος, ἐκδοτος εἴς τι, εἶμαι κυριεύμενος ἀπό τὴν κλίσιν εἰς τι, πρβ. σημ. 3. 2) μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. σημαίνει, κρίνω, δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπιτρέπω τὰ...καὶ μάλιστα ἐν δεήσεσι καὶ προτεινομένοις, ὡς Ἰλ. Γ, 322. «Ζεῦ ἄνα τόδε τίσασθαι ὃς μὲ πρότερος κακὰ ἔοργεν· καὶ αὖτ. «Δὸς ἀποφθίμενον ὧδε δόμον Ἄϊδος εἰσω· καὶ Ξεν. Παιδ. Ε'. «Ὦ Ζεῦ δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας κατήγειν· Πλήν ἐπίσης συχνάκις ἐπιφέρεται εἰς τὸ δίδωμι καὶ ἀπαρέμφατον, τὸ ὁποῖον δέν εἶναι ῥῆμα τοῦ κώλου, ἀλλ' ἀμέσως κρέμαται ἀπ' ἄλλου τινος, π. χ. «Δώσουσι Χαρίτων μίην ὀπυίειν· (Ἰλ. Ξ, 268), θέλω σοὶ δώσω μίαν τῶν Χαρίτων νὰ νυμφευθῇς, ἐνῶ καθὼς βλέπεις τὸ ἀπαρ. κρέμαται ὀπωσοῦν ἀπό τῆς αἰτ., καὶ τότε δύνανται νὰ τεθῇ καὶ τὸ παθητ. ἀπαρέμφ., τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται τότε εἰς τὴν πλησιεστάτην σιτιατικήν, π. χ. «Δώκε τεύχεα θεᾶ σοντι φορῆναι (Ἰλ. Η, 149.), ἔνθα ἐπίτης ὀρθῶς εὑρέθη νὰ τεθῇ καὶ τὸ ἐνεργ. ἀπαρ. φέρειν, ἰδε Taylor ind. εἰς Λυτ. λέξ. ἀπαρεμφ. 3) οὐδέτ. ὀνομ. παραδίδομαι, παραδίδω ἐμαυτόν, ἀφιερώνομαι, προστηλώνομαι, μετὰ ὀνομ. πράγματος, καὶ ἐξαιρ. «Ἡδονῇ δοῦναι, ἀφίνομαι ὅλως νὰ μὲ κυριεύῃ ἡ ἡδονή, παραδίδομαι εἰς αὐτήν, ἔνθα ὑπακούεται ἡ λέξις ἑαυτόν, καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις ἐστὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Valck. Φοιν. 21. ἐκδοτ. σελ. 233. 4) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ παθητ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ε, 428. «Οὗτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα», εἰς ἐσὲ δέν εἶναι δοτμένα αἱ πολεμικαὶ πράξεις, πρβ. καὶ τὴν ἐνεργ. χρῆσιν ἀντὶ τούτου Ἰλ. Ν, 727. — Παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἡ χρῆσις τοῦ παθητικοῦ ἐστὶ γενικὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δῶρον). Πλατὺς δύο δῶρα, ἤτοι παλαιστὴς, σπιθαμὴς, ὀκτὼ δακτύλων τὸ πλάτος, Πλίν.

*Δῆε, Κλητ. τοῦ δῖος, Σειρὲ, Ὅμ.

*Δῖε, ποιητ. ἀντὶ ἔδιε, παρατ. τοῦ δίω, φοβοῦμαι, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 433. (ιω)

Διεγγύη, ἡ (ἐγγύη), καὶ διεγγύησις. Ἐγγύησις.

Διεγγυάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐγγυάω). Εἶμαι, γίνομαι ἐγγυητὴς διά τινα· καὶ μάλιστα, ὑποτρόνω, ἀπολύω τινὰ δίδων ἐγγύητα, αἰτιατ. προσ., Δυσ. Παθητ. »Διεγγυᾶσθαί τινιν, ἀπολύομαι, ἀφ' οὗ ἄλλος δώσῃ περὶ ἐμοῦ ἐγγύησιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. 3, 70. »Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοις, ἀπολελύντες διὰ 800 τάλαντα κατ' ἐγγύησιν τῶν φίλων των· 2) τί τινος, δίδω ἢ βάλλω ὡς ἐνέχυρον τί δι' ἄλλο, π. χ. Ἰσοκρ Διον. Ἀλκ. 2, 112. »Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, δηλ. ἕνεκα χρημάτων. Μέσως, »διεγγυῶμαί τιν, γίνομαι ἐγγυητὴς μέ τί· ὑποσχομαί τι κατὰ πολλὰ, ὡς παρ' Ἰσοκρ. »Ἑπτὰ ταλάντων διεγγυήσατο», β) δίδω ἐγγυητήν. ὅθεν

Διεγγύησις, εως, ἡ. Ἡ ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, Δημοσθ.

Διεγείρω, Μ. ερῶ. Κατὰ πολλὰ ἐγείρω, ἐρεθίζω, παρακινῶ· ἐξυπνίζω· exciter, Γαλλ. Παθητ. διεγείρομαι, παρακινοῦμαι, καὶ ἐξυπνῶ.

Διεγερσιμόθης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ νὰ διεγείρῃ, Δατ. Excitabilitas, ἡ incitabilitas, excitation, Γαλλ., Erregung, Γερμ.

Διέγερσις, εως, ἡ. Παρακίνησις· ἐξύπνησις.

Διεγερτήριον, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν τοῦ διεγείρειν, Δατ. incitamentum, Ἰταλ. stimolo.

Διεγερτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ, Αἰτήν. σελ. 64. καὶ 371. excitatif, Γαλλ.

Διεγρηγορέω, ῶ (ἐγρηγορέω). Ἀγρυπνῶ διόλου, διὰ παντὸς.

*Διεγρόμενος, ἡ, ον, μετοχ. παθητ. αὸρ. ἀπὸ συγκ. ἐκ τοῦ διεγείρω, πρβλ. ἀγρόμενος.

*Διεδέξε, Ἰων. αὸρ. α'. ἀντὶ διέδειξε ἐκ τοῦ ἀναδείκνυμι, Ἡρόδ.

*Διεέρη, ἐπίρρ. (διῆμι). Παντοχοῦ, διόλου, καθόλου, ἐν πάσῃ, ἕως εἰς τὸ τέλος.

*Διέδρα μον, αὸρ. β'. τοῦ διατρέχω, Ὀδ.

Διεδρία, ίας, ἡ (δίεδρος). Διγώνιοι, ἀσυμφωνία, ἔχθρα, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ. 2.

Διέδριον, καὶ διέδρον, τὸ (ἕδρα). Κάθισμα, ἢ τόπος, εἰς τὸν ὀπίσω ἐμποροῦν νὰ καθίσουν μόνον δύο ἀνδρωποι· τὸ αὐτὸ καὶ Δίφρος, Ὀρβ. σελ. 337.

Διέδρος, ου, ὁ, ἡ (ἕδρα). Χωριστὰ, μακρὰν ἀπὸ σοῦ ἕτερον καθήμενος, ἀκοινώνητος, ἐξορ. ὁμηρημένος, μαλωμένος· ἀσύμφωνος· ἐχθρικός· τὸ ἐναντ. συνέδρος. 2) ὁ διέδρος, ὡς σύσιαστ., =διέδριον, κάθισμα διὰ δύο· βάσις, ὑποστήριγμα τι διὰ νὰ βάλλωνται δύο πράγματα ἐπάνω.

*Διέεργον, ποιητ. παρκτατ. τοῦ διέργω, διείργω, Ἰλ. Μ, 424.

Διεζευγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ διαζεύγνυμι. Χωρισμένως, ξεχωριστά.

Διεζίζω. Κατοπλλὰ ἐσύζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 387. ἅμφ.

Διειδής, ές, ὁ, ἡ (διείδον). Καθαρὸς, λαμπρὸς, καὶ διαφανὴς, ἐκείνος ὁηλ. διὰ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἐμπορεῖ τινὰς νὰ ἰδῇ τὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος πείμενα, ὡς, »Ὕδωρ διηδέστατον, Θεόφραστ.

*Διειδοσε, ἀπαρ. διῖδεῖν, αὸρ. β'. τοῦ διορῶ (εἶδον). Βλέπω διὰ μέσου· γνωρίζω ἐπ' ἀκριβές, διακρίνω τι, δοκιμάζω τι μὲ πεῖραν. Παθητικ. »Διειδομένη πεδίοιοι (Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 546), ὁρατὴ ἐσα, φανεῖσα περάσα διὰ τοῦ πεδίου. »Ὁμως ὁ ποιητ. μέλλ., διεῖσομαι, θέλω παραστήσῃ, ἐκθέσῃ, περιγράψῃ, παρὰ Νικ. Θηρ. 837. »Οἵσιν ἐγὼ τὰ ἑκάστα διείσομαι, ἄρκια νοὐσσων», ἀναφέρεται ὀρθότερον εἰς τὸ ῥῆμα εἶμι, διεξέρχομαι. Περὶ δὲ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως ἴδε διαείδομαι.

*Διεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι πάντα ὅμοιον, ἀπαράλλακτον· παραβάλλω κατ' ἀκρίβειαν. Παθητ. εἶμαι πάντη ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 19.

Διειλέω, ῶ (εἰλέω, ἀμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διελίσσω. Ξετειλίγω, παρὰ Πλουτάρχ. »Διειλέειν βιβλίου» ὅθεν

Διειλημμένως, Ἐπίρ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ διαλαμβάνω. Χωριστὰ, διηρημένως, κατ' ἰδίαν. 2) παρῶς, ἀκριβῶς, ῥητῶς, Ξενοφ. Ζήτ. καὶ Διαλαμβάνω.

Διείλησις, εως, ἡ (διειλέω). Ἀνεμοστρόβιλος, λαίλαψ, ἄμμ. ἀνάγ. παρὰ Πλάτ. Νομ. Ε', σ. 747. Δ. ἴδε Ruhnk. Τίμ. σ. 97. »Διὰ πνεύματος παντοῖα καὶ διειλήτειν. ἐν ἄλλοις δὲ ἀκτιμώσα. »Δι' εἰλήσειων, ἀπερέστι, διὰ τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας.

Διειλημμένως. Τοῦτο οἱ Ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο, Λεξ. Ῥητ. Χειρόγρ.

Διειλύω, καὶ, διειλύσσω, τὸ αὐτὸ καὶ διειλέω (εἰλύω). Τηλύγω, πλέκω διὰ μέσου. Καὶ τὸ ἐναντίον ξητηλύγω, ἀναλύω, ξεμπερδεύω. Παθητ. διειφένγω, φεύγω ἐρωμένος διά τινος (ξεγλυστρῶ), διασώζομαι, γερ., ὡς παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. 4, 35. »Διειλυσσόντα δόμοισιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα διεξελθοῦσα, ξεγλυστρήσει ἀπὸ τὸ σπῆτι, κρυφίως ἔφυγε.

Δίειμι, Μ. διεῖσομαι (εἶμι). Διέρχομαι, διαπερνῶ, διαβαίνω, περνῶ μέσα ἀπὸ ἕνα τόπον διὰ νὰ ἐμβῶ ἔξω, Θουκυδ. Γ. »Ἀλλὰ δ' αὐτῶν μέσων διήεσαν καὶ Ε. »Μὴ ἐὰν πολεμίους διέναι, καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 845. ἐτι διαβαίνω ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ μετώπου, ἐν γένει, ἀναχωρῶ, ἀπειμι. 2) ἐνεργ. μετὰ αἰτ., διαβαίνω διά τινος, διαπερῶ τι, καταλαμβάνειν, κυριεύειν. β) μεταφ. ἐπὶ ὁμιλ. ἢ συγγράμμ. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, περιγράφω, παριστῶ τι κατ' ἀκρίβειαν, ὡς, »Ὅπως ἡσυχάσαι χρή, ἠδὲ τοι εἶμι». Ζήτ. καὶ Διεῖδον.

Δίειμι, Μ. δι'σομαι (εἰμί). Εἶμαι διὰ παντὸς, διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ἐμμένω. Μετὰ μετοχ. πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, ὡς τὸ διαγίγνεσθαι καὶ διάγειν, διὰ τῶν λεξεων, παντοτεινὰ, ἀδιακόπως, διὰ παντός. Ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 24. »Σκεπούμενος διέσηιι, τὴν ὁποίαν ὁ Δινδόρψιος ἀποδοκιμάζει. Ἐν γένει, ἡ λέξις ἔστι σπανία.

Διείπον, Ἀπαρ. διειπεῖν, ποιητ. διειπεῖν (εἶπον, ἀμμ.). Ἐντελῶς καὶ ῥητῶς λέγω τί, διατυπῶ εἰς μέθητιν, διεξοδικῶς λέγω, διηγοῦμαι ἀκριβῶς τί, Ἰλ. Κ, 425. »Δίειπέ μοι, ὅφρα δαείω. ἐν γένει, διορίζω, ῥητῶς ἢ σαφῶς φανερώνω τί, ἐξηγῶ, διακρίνω, Wolf Δεπτ. σ. 246. 2) συνομιλῶ ἀναμεταξύ, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ὀδ. Δ, 215. »Διαειπέμεν (ἀντὶ διειπεῖν ὁηλ. μύθους) ἀλλήλοιτινα, νὰ συνομιλήσωμεν καὶ διαλεχθῶμεν ῥητῶς καὶ κατὰ πλάτος ἀναμεταξύ μας· καὶ παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 29. τμ. 21. Μέσ. συμφωνῶ ἀναμεταξύ των, ὡς παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 27. Τμ. 124. »Καὶ διαπομένωνα, καὶ ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύ των. Ἴδε διορῶ.

Διείργω, Μ. ξω. ἐπικ. καὶ διέργω (εἴργω). Ἐμποδίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, χωρίζω, ξεχωρίζω, Ἰλ. Μ, 424. »Τοὺς διέργον ἐπαλξεων». 2) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τῆς πλησιάσεως εἰς τι ἢ ἐπελέσσως πράγματος τινος· ὑστερώτερον δὲ ἐκτάδη ἡ σημασία καὶ, χωρίζω τί ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπό τινος, καὶ, τί ἀπό τινος». 2) κατὰ τὸ μεσούμενον ἐμεταβάτως, ὑπακούομ. ὅμως τοῦ, εἰ τοὺς, κεῖμαι μεταξὺ καὶ οὕτω χωρίζω, Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 1, 2. Παθητ. ξεχωρίζομαι, Πλουτ. »Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος».

Διείρηκα. Παρακείμ. τοῦ διερῶ, διαπεῖν. Ὁμίλησα, εἶπα καθαρῶς, σκηνῶ, διωρισμένως, διαρρήδην εἶπον.

Διείρομαι, ποιητ. ἀντὶ διέρομαι. Ἐξετάζω ἐρωτῶ διόλου, ἀκριβῶς, ντινὰ, καὶ, τινά τι, Ὁμηρ., ὅστις χρήται μόνον τὸν ἐνεστῶτα, Ἰλ. Δ, 550. Ο, 93. Οδ. Δ, 492. Λ, 464. Ω, 478.

Διειρύω, Ἰων. ἀντὶ διερύω (ἐρύω). Τραβῶ διὰ μέσου, καὶ τριγυρίζω τὰ ἅ, ἕλκω, σύρω διά τινας, ὡς, »Τὰς νέας τὸν ἰσθμὸν» (Valck. Ἡρόδ. Ζ, 24), τὰ καράβια διὰ τοῦ ἰσθμοῦ· συντάσσ. δὲ καὶ, τί τινος, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 687. »Διειρύσσουσιν ἀροτῆρες, σύρουσι τὸ ἄροτρον, ὀργώνουσι. Πρβλ. διατρέμω.

Διείρω, σπάνιος παρκτ. διεῖρκα, Ξεν. Η, Π, 8, 3, 10. (εἴρω, ἀνμ.). Διατρυπῶ, διαπερνῶ ἀπὸ μέσα ἀλλοντινος, Ξενοφ. Παιδ. Η, 3, 10. »Διείρουσι τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανθίων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὀρῶ βατιλεῖον 2) ἀντὶ τοῦ εἴρω, ἁρμαθίζω, συνδέω, συμπλέω, συνάπτω, συναρμόζω· καὶ μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οὕτως ἠθικῶν, ὥστε καλὸν μερίζει τὸ κακὸν, ὃ δ' κεῖται τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀκολουθεῖ εἰς αὐτό· ἔξαιρ. περὶ Διοῦς. Ἀλκ. »Δόγος διερρόμενος, μὲ σειρὰ λόγου συνεχῆς χωρὶς τμῆμα», διαφορὰν, καὶ τόμα. Παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. Η'. 12. »Διείρων ἀπὸ τῆς προρρήσεως, ἀντὶ τοῦ κάμων ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας ἀρχίζων λαλεῖ· οὕτω καὶ τὸ νηχίν λέγουσι, παρ' αὐτῷ· ἐν δὲ Βιβ. Δ, 28. »Δακτύλοι διείροντες, τετιτωμένοι, ἐξαπλωμένοι ἀπὸ μέσου δάκτυλοι ὁηλ. πλησίον τοῦ ἄλλου, ὡς παρὰ Λουκ. »Δαὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ὄφεως μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους».

Διειρωνοξένος, ου, ὁ, ἡ (εἴρων, ξένος). Ὁ κατειρωνευόμενος τῶν ξένων, ἐκείνος, ὅστις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας, ἀπατᾷ τοὺς ξένους. Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Β'. 11. πρβλ. κατειρωνεύομαι.

Διεισδύνω, καὶ διεισδύω, Μ. ύσω (εἰσδύνω, ἀνμ.). Εἰσχωρῶ εἰς τι, διαπερνῶ, ἐμβαίνω μέσα διά τινος, ἢ μεταξύ τινος, Ἀφορ. »Διεισδύνειν τὴν ἠγεῖν, καὶ, διεισδύνειν εἰς τοὺς πόρους».

*Δίεκ, καὶ πρὸ γωνήεντος δίᾱ (δία, ἑᾱ). Διὰ μέσου καὶ ἔξω, πέρα καὶ πέρα, Ἰλ. Ἴδε διά.

Διεκβαίνω (ἐκβαίνω, ἀνμ.). Ἐκβαίνω ἔξω διὰ μέσου τινός, Στράβ. Ιβ. σελ. 810.

Διεκβάλλω (ἐκβάλλω, ἀνμ.). Ἐξάγω, βγάτω ἔξω διὰ μέσου τινός, βίπτω ἔξω· ἔτι διαπερνῶ τι διὰ μέσου ἢ ἐπάνω τινὸς ἀντικρύ, περνῶ. 2) οὐδετ. διαβαίνω, διαπερνῶ, κόβω χομαι, Πολύβ. ὅθεν

Διεκβολή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέσου ῥίπτειν, διαβάλλειν ἔξω, ἢ διαπέρασις, τὰ διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω ἐκβαλόμενα, πέρασμα, καὶ αὐτὸ τὸ πέρασμα, ἢ διάβασις, περάσωσις, Πολύβ.

Διεκβόλιον, ου, τὸ. Βότανον, φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν νὰ ἐκβάλλῃ τὰ ἐμβρυα ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς γυναικός· τὸ αὐτὸ καὶ Ἑκβόλιον, Ἱπποκρ. σελ. 634.

*Διεκδίδωμι, =διαδίδωμι.

Διεκδικέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐκδικέω. Ὑπερασπίζομαι, ἐξαφεντεύω, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω, Σχόλ. Εὐριπ. Ἐκ. 1029. Ἡρακλ. 1078.

Διεκδρομή, ῆς, ἡ (διεκτρέχω, διεκδραμεῖν). Ἐξόρμησις, ὁρμὴ· ἡ αἰφνίδιος σύσταση, ἐφοδεία· καὶ κούρσεμα, λεηλάτημα, τὸ ὁποῖον γίνεται κατὰ τὸ ἔμβασμα τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων δι' ἑνὸς μέρους, εἰς ἕνα τόπον, Πλουτ.

Διεκδύμι, διεκδύω, διεκδύνμι, καὶ διεκδύνω (ἐκδύω, ἀνμ.). Βαβαίνω (φύγοντας),

διὰ μέσου τινός· ἐκβαίνω μὲ ὁρμήν, σπάω, φαίνομαι· ξεγλωστρῶ εἰς τὰ ἔξω καὶ φεύγω διά τινος, διαφεύγω, Ἰππιατρ. ὅζειν

Διεκβύσσες, εως, ἡ. Ὀρμητικὴ πρὸς τὰ ἔξω κίνησις, ἐκβολή. 2) τόπος, ἀπ' οὗ ἐμπορεῖ τὰ ἐξέλθῃ τις· κρυφτρα, κρυφὸς τόπος, ἐξ οὗ εἰς καιρὸν ἀνάγκης ἐμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τινός· ἔξοδος· ἀθόος, πέρασμα, Πλούτ.

Διεκβύω, Μ. βυσόμαι (ἐκβύω, ἀνμ.). Διεκτρέχω, ἐκβαίνω ἔξω τρέχων διὰ μέσου τινός, Ἀριστοτ. »Ἄχρι τῆς γῆς διεκβύουσι.«

*Διεκβορέω (ἐκβορέω, ἀνμ.), = διεκβρώσκω.

Διεκβρώσκω (ἐκβρώσκω, ἀνμ.). Διὰ μέσου τινὸς πηδῶντας ἐκβαίνω ἔξω, Γενικ. »Διεκβρώσκειν τοὺς σκότους.« Κλήμ. Ἀλ.

*Διεκλάμπω (ἐκλάμπω). Λάμπω ἔξω διὰ μέσου τινός, Πλουτ. 2, 31.

Διεκλύω (ἐκλύω). Λύω, χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, Γαλην. Γλωσ. ἐν λέξ. ἀδιάλυτα· ἢ ἀμοιβαίως ἀνοίγω.

Διεκμυζάω (ἐκμυζάω). Βυζαίνω πρὸς τὰ ἔξω, παλλίζω, Γεωπονικ. Ζ. 15.

Διεκπαίω (ἐκπαίω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπίπτω. Ὠθῶ διὰ μέσου τινὸς μὲ βίαν, διασπῶ, ῥήγνυμι μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ, καταστρέφω καὶ φεύγω, Πλούτ. »Διεκπίπτειν τοὺς πολεμίους.« ἐπιτοπολὺ κατὰ μέτωπον διάθεσιν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ΙΑ. ὁ. »Διεκπαισάμενος τὰς πύλας«, συντρίψας, καταξεσπάσας μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν· καὶ Ἰαμβλ. Πυθ. §. 140. »Διεξεπαίσαντος.

Διεκπατέω, ῶ (πατος). Σουΐδ. ἐκ Λαερτ. εἰς Ἐπιμενίδην, ἔνθα »ἐκπατέων ἀναγινώσκ. ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ὅρομον τῆς κοινωνίας.

Διεκπεραίνω, Μ. ενῶ (περαίνω). Φέρω ὅλως διὰ μέσου, ἢ ἕως εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, τελειόνω τι, Στράβ. 18'. σελ. 809.

*Διεκπερασόω, τὸ ἐπιτετ. περαιόω.

Διεκπεράω, ῶ, Μ. ήσω, καὶ άσω (ἐκπεράω, ἀνμ.). Διέρχομαι, διαπερνῶ· περνῶ εἰς τὸ πέρα, Πλατ. Τίμ. σ. 75. Α. 2) ἐμβαίνω μὲ βίαν διὰ μέσου· εἰσχύω, διαβαίνω ἐπάνω τινὸς καὶ πέρα, ἔξω, αἴτιατ. Ἡρόδ. 3, 4. 4, 152. 5, 52. μεταβιβάζω ἐπέκεινα· διαβαίνω. »Διεκπεραν τὸν βίον«, περνῶ τὴν ζωήν. 2) διατρυπῶ, Ἀριστ. Πλουτ. »Πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.« Διεκπερόω, εἰμί, Μ. ῶτω, =ἐπερόω. Γλυκύνω, φεύγω ὡς περάτι.

Διεκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἐκπίπτω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπαίω. Πίπτω μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν μέσην· παρὰ θεῖ Δίονι Κασ. Ν. 34. καὶ ἀντὶ τοῦ, περνῶ ξεσπασμένος ἀπάνεια ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ γλυτόνω· γλυτόνω εὐτυχῶς, διερχόμενος μετὰ μάχης καὶ κτυπώντας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Διεκπλέω, Μ. εὐσομαι (ἐκπλέω, ἀνμλ.). Ταξειδεύω, ἀρμενίζω, περνῶ μὲ τὸ καΐκι διὰ μέσου τινός· ἢ πλέω μίαν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, αἴτ. π. χ. τὸν Εὔριπον· καὶ Λουκιαν. »Τὸν Ἰόνιον διεκπλεύσαι θέλοντας.« μεταφορικ. ἐξ παρ' Ἡρόδ. καὶ »Διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖν, ἀντὶ τοῦ, ἐπερνάσαμεν τὴν ζωήν μας χαλκὸς· ἐξαίρ. λέγεται ἐπὶ στρατηγήματος κατὰ θάλασσαν, ὅταν ταχύπλοα πλοῖα τινὰ αἰφνιδίως διέκοπτον ἐν τῇ μάχῃ τὴν γραμμὴν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, καὶ ἀφ' οὗ ἔβλαπτον αὐτά, ἢ ὡ διέβαινον ἀγλίγωρα, ἂσαν εὐθυνετο, ὑπέστρεφον ἔπειτα εἰς τὰ ἐδικά των λοιπὰ πλοῖα, καὶ τοῦτο τὸ κίνημα, στρατήγημα, ὠνομάζετο διέκπλους, Σρεττχ. Ἡρόδ. 6, 12. Θουκυδ. 1, 49. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 22.

Διέκπλους, ὁ, συναιρ. διέκπλους. Τὸ πλεύσιμον διὰ μέσου τινός, τὸ διεκπλέειν, καὶ τὸ μέρος, ἔνθεν πλέει τις διὰ μέσου τινός, Ἡρόδ. 7, 36. 2) τὸ διατρῆν καὶ διακόπτειν τὰς γραμμὰς καὶ τάξεις τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, Θουκ. 1, 49. 2, 83. ἴδε τὸ ἀνωτέρω.

Διεκπλώω, ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ, διεκπλέω.

Διεκπνέω, Μ. εὐσω (ἐκπνέω, ἀνμ.). Ἐκπνέω, πνέω, φυσῶ διὰ μέσου ἔξω, αὐγάλω τὴν πνοήν, τὸν ἀναπασμόν, ἢ τί μαζί μὲ τὴν πνοήν ἢ ἐν εἴδει πνοῆς, ἀπομυσῶ. Ἀριστ. Κόσμ. »Διεκπνέουσι πρόσω καὶ εὐθείαν.« 2) ἀμέσως δι' ὅλου τὴν πνοήν, ξεψυχῶ. 3) ἐξαπμίζω. ὅζειν

Διεκπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ συνεχὴς, διὰ μέσου ἀκπνοή· ἀναπνοή· τὸ εἰς τὰ ἔξω φύσημα· ἢ ἐξάτμισις.

Διεκπορεύομαι, Μ. εὐσομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκπορεύομαι. Ἐκβαίνω, περνῶ πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Διοσ. Ἁλικ.

Διεκπροπλής, ὁ, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ἀπολλ. Τοδ. Γ. 73. ἀντὶ, Δι' ἐκ προαλής.

*Διεκπτύω, Μ. ύσω (ἐκπτύω). Πτύω (φτῶ) ἔξω ὀλόγυρα, Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 23. Ἰακ.

Διέκπτωσις, εως, ἡ (διεκπίπτω). Τὸ διεκπίπτειν, τὸ πεσμον διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω· ἡ ἔξοδος, ὁρμὴ εἰς τὰ ἔξω, τὸ αἰφνίδιος καὶ ἐρμητικὸς εἰς τὸν ἐχθρὸν πεσμον, καὶ τὸ τοῦτου κατατζάκισμα, καὶ ἡ διὰ μέσου τούτου εὐτυχὴς φυγή· καταφύγιον, Γαλην. Γλωσ.

Διεκρέω, Μ. ρεύσομαι (ἐκρέω, ἀνμ.). Τρέχω συνεχῶς ἢ διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω (ἐπὶ ὑγρῶν)· ὅζειν

Διέκροος, καὶ συναιρ. διέκρους, ὁ. Τὸ συνεχὲς πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινὸς ῥεῦσιμος, τρεχτὸς, Ἡρόδ. 7, 129.

Διέκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἔξάπλωσις, τέντωσις διὰ μέσου ἑκ τοῦ ενὸς μέρους μέχρι τοῦ ἄλλου ἔξω, Κλήμ. Ἀλ.

Διεκτελής, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡτυχ. ἀντὶ τοῦ, ἀκριβὴς, ἐντελής.

Διεκτέλλω (τέλλω) Βλαστάνω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔξω· διέρχομαι, περνῶ διαμέσου τινός, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 683.

Διεκτέμνω, Μ. εμῶ, τὸ ἐπιτετ. ἐκτέμνω. Διόλου ἐκκόπτω, Ἰώσηπ.

Διεκτρέχω (ἐκτρεχω, ἀνμ.). Τρέχω διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω.

Διεκφαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκφαίνομαι. Διόλου εἰς τὰ ἔξω φαίνομαι, Εὐστάθ.

Διεκφανής, ὁ, ἡ. Τὸ κυρίως καὶ διαφανὲς, ἢ ὁ ὅλου πρὸς τοὺς ἔξω φαινόμενος.

Διεκφέρω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφέρω, ἀνμ. Φέρω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Ἀριστείδ. Α'.

Διεκφεύγω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφεύγω. Φεύγω διὰ μέσου τινός, Εὐστάθ.

Διεκχέω, τὸ ἐπιτετ. ἐκχέω, ἀνμ. Χύνω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός.

Διελαμσία, ίας, ἡ· καὶ Διέλασις, εως, ἡ (διελαύνω). Σπρώξιμον, κούτημα, κτύπημα. σουβλισμὸς, πέρατμα πέρα περοῦ, τὸ νὰ ἀναγκάζῃ τις τινὰ νὰ διαβῇ διὰ μέσου· ἢ τὸ ἀναγκάζειν ἀντικείμενόν τι νὰ διαβῇ διὰ μέσου, τὸ διεμβάλλειν, διακρύειν, ὡς π. χ. Πλούτ. »Διελασία ἡλουσί, τὸ τοῦ κεφαλίου πέρατμα. 2) τὸ νὰ κυνηγᾷ τις καὶ ἅλλα τὰ μέρη μιᾶς περιοχῆς ἢ νὰ τρέχῃ διὰ μέσου τινός, ἢ νὰ διαβαίνῃ ἐφιππος, ὡς τὸ, διίππευσις. 3) ἡ παράταξις τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καβαλλαρίας, Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ'. 3.

Διέλασις, εως, ἡ, = διελασία.

Διελαύνω, Μ. διελάσω, Ἀττ. διελῶ, Ἀόρ. Α'. ἐλήλαξα (ἐλαύνω, ἀνμ.). Κυνηγῶ διὰ μέσου, ἀναγκάζω τινὸ νὰ διαβῇ διὰ μέσου, ὡς, ἵππους τεθρίου, Ἰλ. Κ, 364. 2) μεταφ. κτυπῶ τι διὰ νὰ διαπεράσῃ· διατρυπῶ, σουβλίζω, διαπερῶ μέ τί, ὡς, »ἔγχος λαπάρης« (Ἰλ. Π, 318), ἤτοι τὸ σπαθὶ διὰ τῶν λαγόνων, καὶ Ἰλ. Ν, 160. καὶ Λουκιαν. »Οἱ σὺ δοράτιφ διελάσας.«

3) οὐδετ. διαβαίνω ἵππος, ἢ ἅρμα, ἢ ταξειδεύω διὰ μέσου, ἢ περιέρχομαι· ἢ μαχόμενος κάμνω τόπον διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ καὶ περνῶ, φεύγω· ἐξαίρ. ἐπὶ τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τότε ὑπακούεται, ἵππον, ὄχον, ἢτι τῶν τοιούτων, Ξενοφ. Οἰκ. 4, 8. »Ὑπόσην μὲν τῆς χώρας διελαύνων αὐτὸς«, ὅσον τόπον περιέρχεται, περιηγεῖται μόνος του (ἐπὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως)· παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἡρακλ. 788. »Ἡμέρα διήλασεν«, ἀντὶ τοῦ, ἐξημέρωσεν, ἐφάνη ἡ ἡμέρα.

Διελέγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτετ. ἐλέγχω. Καταπολλά, ἢ διὰ πάντα ἐλέγχω, Λουκιαν.

*Διελεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ διέρχομαι· καὶ ἐπικ. διελθέμεν, Ὅμ.

Διελιννύω, τὸ ἐπιτετ. Ἐλιννύω, Ἱπποκρ. σελ. 391.

Διελίσσω, Ἀττ. –ττω, Μ. ξω (ἑλίσσω). Ξετυλίγω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ξεμπερδεύω, ξεδιπλόνω ἓν ἐνείλημα σπή, ἢ βιβλίον, Πλούταρχ. 2) ἀντὶ σοῦ ἑλίττω, παρὰ Διων. Κασ. 74, 5.

*Διελκόω, τὸ ἐπιτετ. τοῦ ἕλκόω. Ἡμνω ὅλως γεμάτον ἀπὸ ἕλκη, πληγάς.

Διελκυσμός, οῦ, ὁ (διελκύω). Τὸ διόλου, καὶ συνεχῶς σύρσιμον, τράβιγμα, καὶ τὸ ξεχωρίζειν τραβῶντας τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτι δὲ τὸ περαιῶ τι διὰ μέσου τραβῶντας, ἢ ἀπομακρύνειν τι τραβῶντας, ἢ τὸ ἁρπάζειν τί καὶ φεύγειν μετ' αὐτοῦ σύροντάς το, ἀναρπάζειν, ἀφαρπάζειν.

Διελκυστίνδα, ἐπίρρ., προστιθέμενου τοῦ, παίζειν, ἢ παιδιά. Εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδίων, καθ' ὃ τὸ ἓν μέρος ἀγωνίζεται νὰ σύρῃ τὸ ἄλλο ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον σύνορον· τοῦτο παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. σ. 181. Α. λέγεται καὶ, διὰ γραμμῆς παίζειν. »Ἡ δὲ διελκυστίνδα παίζεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ταῖς παλαίστραις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθι· δύο δὲ μοῖραι παίδων εἰσὶν ἕλκουσαι τοὺς ἑτέρους οἱ ἕτεροι, ἕως ἂν καθ' ἓνα μεταστήσωνται παρ' αὐτοὺς οἱ κρατοῦντες«. Πολυδ. Βιβλ. Θ'. Κεφ 7. σελ. 1099. 112. Ἐκδ. Ἀμστελοδ. Ζήτ. Διαγραμμισμός, καὶ Ἑλκυστίνδα.

Διελκύω (ἑλκύω), = διέλκω (υ–υ–).

Διέλκω καὶ διελκύω (ἕλκω). Σύρω, τραβῶ συνεχῶς, ἢ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ διὰ μέσου τινός, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τί, Ἀριστοφ. »Διελκύειν διὰ δακτύλου, πέρνᾶν, σύρνειν τι διὰ μέσου τοῦ δακτυλιδίου. 2) ἐπὶ καιροῦ, τραβῶ τι εἰς μάκρος, μακρύνω, ἀργοποροῦ· καὶ μεταφ. »Διέλκειν τὸν βίον« (ἢ καὶ ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, βίον), περνῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπον, χαλεπῶς, δεινῶς, σύρω τὴν ζωήν μου, Ἀριστ. Βίρ. 1122. »Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων«, ἤτοι διάγων· ὡς τόσον πρβλ. καὶ τοὺς σχολιαστάς, διότι ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ, πίνω, συμποσιάζω.

Διελλαμβάνω (ἐλλαμβάνω, ἀνμ.)· ὅθεν »λόγος πολλαῖς ὁδοῖς διειλημμένος«, περιτετυλιγμένος, ἐμπερδεμένος, συγκεχυμένος. Λουκιαν.

Δίελος, = δείελος, πλὴν ἄνευ βεβαίου παραδείγματος.

Δίεμαι, Ξεπάζομαι καὶ φεύγω, τρέχω σπουδαίως, Ἰλ. Ψ', 475. »Ἵπποι ἀερτίποδες πολὺς πεδίοιο δίενται· πρβλ. καὶ Μ, 304. (ἔστι τὸ παθητ. ἑνὸς μὴ ἀπαντῶντος πλέον ἐνεργ. δίνημι, κυνηγῶ, ἀπολύω ἐναντίον, ὡς τὰ σκυλιὰ, τὸ ὁποῖον διεσώθη ὡς ἐνεργ. ἐν τῇ λέξει ἐνδίημι· συγγεν. τῷ, δίω, καὶ, διώκω)

Διεμβάλλω (ἐμβάλλω, ἀνμ.). Διόλου βάνω μέσα· ἢ βάνω τι, ῥίπτω, ἐμπήγω μέσα διά τινος, Ἀθην. σελ. 107.

Διεμένω, Μ. μενῶ (ἐμμένω, ἀνμ.). Μένω διὰ παντὸς εἴ τι.

Διεμπιμπλάω, καὶ Διεμπίμπλημι, καὶ Διεμπιπλάω, Μ. ήσω (ἐμπίμπλημι). Γεμίζω διόλου.

Διεμπίπτω, τὸ ἐπιτετ. ἐμπίπτω, Πολυβ. 38, 1.

Διεμπολάω, ῶ (ἐμπολάω). Πωλῶ, καὶ μάλιστα εἰς πολλοὺς, Εὐρ. Βάκχ. 504. 2) ἐγορα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζω, πιζαρεύω τι καὶ ἀγοράζω· πραγματεύομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 973. Σοφ. Φιλ. 579.

Διεμφαίτω, Μ. ἀνῶ (ἐμφαίνω, ἀνμ.). Δείχνω τι διά μέσου τινός, ἢ τό κάμνω νά φανῇ, φανερώνω, ἀποδεικνύω, Δουκιαν. Ὀφθαλμοί πολλοῦ χωρίου καὶ ἔνδεον διεμφαίνοντες.

Διενεγκεῖν, διενέω. Ἰων. διενείκω, ἄχρ. ἐνεμπτ. τοῦ διαφέρω, ὅθεν ἀόρ. διήνεγκα, Ἰων. διένεικα, παθ. παρκτ. διενήνεγμαι, παθ. ἀόρ. διηνέχθην, Ἰων. διενείχθην.

Διενεργέω, ῶ, τό ἐπιτετ. ἐνεργέω. Κατά πολλά, ἢ ὁλίγον ἐνεργῶ, Στοβ. Ὁμ. Γ'.

Διενθυμέομαι, οὔμαι (ἐνθυμέομαι). Ἐπιμόνως στοχαζομαι, κρατῶ σόν στοχασμόν μου ἐπάνω εἰς τι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, σκοπῶ, θεωρῶ τι, Κυριλ. κατά Ἰουλ.

Διενιαυτίζω, Μ. ίσω (ἐνιαυτίζω). Περνῶ (ζῶ ὀλίγ.) ἕνα χρόνον εἰς ἕνα τόπον, Ἡρόδ 4, 7.

Διενίστημαι, Μ. διενστήσομαι (ἐνίστημαι) τό αὐτό καὶ ἐνίστημαι. Ἐναντιώνομαι ἀμεσως εἰς μέ, αἰσθάνομαι ὁ ἕνας κατά τοῦ ἄλλου, Βασίλ.

Διεννοέομαι, τό αὐτό καὶ ἐννοοῦμαι, Ἡρόδοτ. Πελόμ. «Οὕτοι μέν οὖν δή οὕτω διεννοοῦντο ποιήσειν, οὕτως ἐστοχάζοντο νά κάμουν.

Δίενος, ου, ὁ, ἡ (δίς, ἔνος). Ὁ ὢν δύο χρόνων, διετής. «Δίενα σπέρματα», Θεόφρ.

Διενοχλέω, ῶ. μετέ ὀστικ. ἀντί τοῦ ἐπιτετ. ἐνοχλῶ· συχνάκις ἀντί τούτου εὑρίσκεται τό διοχλέω, ἀλλ' ἐσφαλμ. Φιλ. Β'. σελ. 590.

*Δίεντας, γ'. πληθ. τοῦ δίεμαι, Ἰλ. (υ – –).

Διεντέρευμα, ατος, τό (ἔντερον). Διόρκησις τῶν ἐντέρων, ἤτοι τῶν ἐντοσθίων, κωμική λέξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 167. ἀντί τοῦ, ἀγχίνοια, ξύντης τοῦ νοός, ἢ ἡ διαπεραστική καὶ ὀξεῖα ὅρασις.

* Διέξ, ἴδε Δίεξ.

Διεξάγω, Μ. ξω (ἐξάγω, ἀμτ.). Ἐκβάλλω ἔξω τί διά μέσου τινός, διαπερνῶ. 2) διατελῶ, διάγω, Συνέσ. «Διεξάγειν τόν βίον». 3) διοικῶ, ὁδηγῶ. 4) φέρω εἰς τέλος, τελειόνω, π. χ. μίαν κρίσιν· ὡς, «Διεξάγω τήν ἀμφισβήτησιν», Πολύβ. Β. 5. Παῤῥητ. διεξάγομαι, μετάγομαι, μεταφέρομαι, ἔρχομαι εἰς τέλος, τελειόμαι ὁκλύομαι, καί, ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι, Πλούτ. «Εἱμαρμένη ἐστί τόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντός φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τά γινόμενα· ὅθεν

Διεξαγωγή, ῆς, ἡ. Τό ἐκβάλλειν ἔξω τι διά μέσου τινός· διαγωγή, διαπέρασις τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς· διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδήγησις· καί ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἀποπεράτωσις, διάπραξις.

Διεξαιρέω, τό ἐπιτετ. ἐξαιρέω, ἀνμ. Ἀφαιρῶ, λαμβάνω, πέρνω τί ἔξω διά μέσου ἄλλου τινός, Δημήτρ. Φαλ. 299.

Διεξεῖσσω, συνωμ. διεξέσσω, Ἀττ. διεξέττω, Μ. ξω (ἐξεῖττω). Ὀγλίγωμαι διαπερῶ καί φαίνομαι ἔξω, ἐκβαίνω διά μέσου τινός ἔξω μέ ὁρμήν, ὁρμητικῶς κινοῦμαι διά τινος, Ἀριστοτ. Κόσμ. Ἴδε ἀνωτέρω διεξέττω.

Διέξειμι (ἐξειμι). Ἐκβαίνω ἔξω διά μέσου τινός, διέρχομαι, διαπερνῶ, τό αὐτό καί εἶμι, καί διέρχομαι, μετά δοτ., Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 393. «Τῇ γάρ ἐμελλε διεξιμεναι πεδίοιθεν καὶ αἴτ. Πανταν. «Τήν γῆν τήν Σκιλλουντίαν Σκιληνούς ποταμός διέξεισιν». 2) ἀμεταβ. ἐξετάζω καί διαπερῶ τι ἐν λόγῳ ἢ ἐγγράφως, ἀναγινώσκων, ἢ διηγούμενος, ἢ καί συλλογιζόμενος τί θεωρῶ κατά σειράν καί τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· πραγματεύομαι, διηγοῦμαι τί διεξοδικῶς· παραστατικῶ, ἀναγινώσκω τι ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐκθέτω· ἐξετάζω τί ἀκριβῶς· δουμάζω τί· κατορθόνω καί τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν. «Διέξειμι πρός ἐμαυτόν», στρέφω εἰς τόν νοῦν μου, συλλογίζομαι εἰς τόν ἐμαυτόν μου. πρβ. εἶσειμι καί εἴσειμι.

Διεξείργω, Μ. ξω (ἐξείργω). Μεταξύ τινος ἢ τινων, ἢ διά μέσου ἄλλου τινος ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω· ἐμποδίζω τινά ἀπό τινος, ὡς καί τό εἴργω· ἐκκλείω, ἐμποδῶ τινά ἀπό τινος, ὅθεν τόν ἐμποριλαμβάνω εἴς τι, δέν τόν ἀφίνω νά μονέχῃ τούς πράγματος.

Διεξέλασις, εως, ἡ. Ἡ μετά ὁρμῆς διά μέσου τινός πρός τά ἔξω κίνησις, ὁρμή· τό νά κάμνῃ τις μέ βίαν δρόμον, π. χ. διά μέσου τοῦ ἐχθροῦ· ἢ φυγή διά μέσου αὐτοῦ, Πλούτ. Συλ. 18. ἐκ τοῦ

Διεξελαύνω, Μ. άσω, Ἀττ. διεξελῶ (ἐξελαύνω, ἀμτ.). Βιάζω τι ἀνά περάσῃ δεξίτινος· ὡς ἐπιτοπολύ ἀμεταβ. διαβαίνω, περνῶ μέρος τι ἐποχῆς, ἐφιππος ἢ πεζός, ἢ καί μέ στρατεύμα διοικῶν αὐτό καί ὁδηγῶν εἰς τά ἔμπροσθεν, καί τότε πρός ἀναπλήρωσιν τίθεται, «ἵππον, ὄχον, στρατόν». 2) διέρχομαι, περνῶ ἀπό τό ἓν ἄκρον εἰς τό ἄλλο ἐκ τόπου, αἰτιατ. π. χ. τήν χώραν, πάς πύλας, Ἡροδ. 5, 29. 52. καί, «κατά τι», Ἡροδ. 3, 86. καί, «πρός τι», Ἡροδ. 7, 100.

Διεξελέγχω, τό ἐπιτετ. ἐξελέγχω. Ἐντελῶς, δι' ὅλου πληροφορῶ, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τό ἐναντίον, ἀποδείχνω ψευδές τό πρόβλημα τοῦ ἄλλου, Πλούτ.

Διεξέλευσις, εως, ἡ (διεξέρχομαι), = διέξοδος, Σχολ. Ἀπολ.

Διεξελίσσω, Ἀττ. –ττω, Μ. ξω (ἐξελίσσω). Σστηλύγω· ξεμπερόνω τό ἓν ἀπό τοῦ ἄλλου, Ἡρόδ. 4, 67.

Διεξεργάζομαι (ἐξεργάζομαι). Πράττω, κάμνω, κατορθῶ τι, εἶμαι αἴτιος καλῶν, ὡς παρά Πλάτ. Νόμ. 2. σελ. 34. «Ἀλλά διεξεργάζομαι, εἶμαι, ἢ γίνομαι αἴτιος καλῶν, καί ἐναντίων (ἐπί κριτῶν). 2) ἐξολεθρεύω, καταφανίζω, Διον. Ἁλικ. Β'.

Διεξερέομαι, οὔμαι, Μ. ήσομαι (ἐρέομαι)· τό αὐτό καί διερωτῶ. Ἐπ' ἀκριβείς ἐρωτῶ νά μάθω, ἐξετάζω, «τινά τι», Ἰλ. Β, 432. «Ἀλλά τήν ἐμέ ταῦτα διεξερέσθε ἕκαστα»· ὅμως τί μέ ἐρωτᾶτε ὅλ' αὐτά καταλεπτῶς;

Διεξερευνάω, ῶ, Μ. ήσω· καί διεξερευνάομαι, ωμαι (ἐξερευνάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ ἀκριβῶς περί τινος, καί ἐξιχνεύω, Πλάτ. Νομ. «Διεξερευνώμενος χώρην» ὅθεν

Διεξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀκριβῶς ἐρευνᾷ, καί ἐξετάζει τά πάντα, ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος, ἐξιχνευτής.

Διεξερπύζω, Μ. ύσω· καί, διεξέρπω (ἐξέρπω). Ἕρπω, σύρομαι, σβκρολζομαι διά μέσου τινός πρός τά ἔξω, φεύγω, ὑπάγω κρυφίως, Ἀριστοφ.

Διεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἐξέρχομαι), = διέρχομαι. Φθάνω εἰς τινα τόπον, μετά τῆς αἰτ. «ὁδόν», Πλατ. Νομοι. 7, σ. 822. Δ. 2) διατρέχω, περνῶ ἀπό τό ἓν εἰς τό ἄλλο ἄκρον, ἢ μέρος, διαβαίνω, ταξιδεύω διά μέσου, Πλουτ. Δυκ. «Διεξέρχομαι χώραν». Ἀριστ. Κόσμ. «Μέχρις ἂν διέλθῃ τοῦ παντός διεξέλθῃ». 2) κατά στειράν, τό ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐξετάζω, ἀναγινώσκω, θεωρῶ, ἐντελῶς παρατηρῶ ἢ φέρω τι ὡς παράδειγμα, ἀποδεικνύω καί καταχρ. «τήν οἰκίαν», Πλάτ. Νομ. 9. σ. 856. Α. πράττω, ἐνεργῶ, τελειόνω. 3) ἀμεταβ. περνῶν, τελειόσομαί τι, λαμβάνειν τέλος, θουτῦμ. Δημ. Mid. ind. Bremi Δημ. Ὀλυνθ. 2, 5. Παρ Ἰσοκρ. «Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ», καί, «Διεξελθεῖν λόγοντα (παρά Πλάτ.), ἀντί ἀναγινώσκω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ.

Διεξεταάζω, Μ. άσω, τό ἐπιτετ. ἐξετάζω. Ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἀνακρίνω.

Διεξηγέομαι, οὔμαι, τό ἐπιτετ. ἐξηγέομαι. Ἐντελῶς καί κατά πλάτος ἐξετάζω, διηγοῦμαι, ἀπριβῶ, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διεξιέναι, τό ἐπιτετ. ἐξέναι. Ἀφίνω τι νά ἐκβῇ, ἀφίνω διά μέσου τινός, ἀπολύω, διαπέμπω, ἐκπέμπω· καί εἰσπέμπω, εἰσβάλλω, ὡς παρά Θουκυδ. «Καί εἰς Σάλασσαν διεξιείκει», ἐμβάλλει, χύνεται εἰς τήν Σάλασσαν.

Διεξικνέομαι, οὔμαι, τό ἐπιτετ. ἐξικνέομαι. Φθάνω δι' ὅλου ἐκεῖ.

Διεξιππάζομαι, καί διεξιππεύομαι (ἐξιππάζομαι). Διαβαίνω ἐφιππος διά μέσου τινος, Πολυαιν.

Διεξοδεύω (ἐξοδεύω). Ἐκβαίνω, ὑπάγω ἔξω διά μέσου, ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινός. Παρά τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς, «Νοῦν διεξοδευόμενον», ἀντί τοῦ, «νοῦν ἐκ περιστάσεως τινος, ἀμβλυτέρ. ἐπιστασίας καί, θεωρίας, κατά τόν Κικέρ. ἐπ. καί ἀντί τοῦ «Περιοδευόμενον».

Διεξοδικός, ἡ, όν. Ἐκεῖνο, διά μέσου τοῦ ὁποίου δύναται νά ἐξέλθῃ τι· ὅθεν παρ' Ἀριστ. Δ. Μορ. «Τό διεξοδικόν», ὑπκ. μέρος, τό μέρος τοῦ σώματος, διά τοῦ ὁποίου διέρχονται καί ἐξέρχονται τά περιττώματα. 2) ἀνήκων καί ἐπιτήδειος εἰς διέξοδον, εἰς τό νά διέλθῃ, ἢ ἐξέλθῃ. 3) κυρ. πολλά πλατύς, μακρύς, ἐκτεταμένος, «Διεξοδικός λόγος» (Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν τῷ α'. τοπ.), καί «Διεξοδική ἱστορία» (Πλουτ. Φαβ.), ἢ λεπτομερῶς καί μέ πολλούς λόγους ἱστορούντα τά πάντα, οὐ ἐναντίον τό, Συντομος.

Διεξοδικῶς, Ἐπίρ. Μέ διεξοδικόν τρόπον, Βλήμ. ἐκ τοῦ

Διέξοδος, ου, ἡ (ἔξοδος). Δρόμος, ἢ τόπος διά τοῦ ὁποίου περνᾷ, ἢ ἔνδεν ἐκβαίνει τινάς ἔξω, δίεσος, στράτα, πέρασμα, ἔξοδος, Θουκυδ. Γ'. «Τούς δε πλείους τῶν ὁδῶν ἀμαρτόντας καί εἰς τήν ὕλην εἰσπεσόντας, ἦσαν ὁδοί οὐκ ἦσαν. Διέξοδος λόγου, ἢ ἐξαιλούθησις, ἢ πρόοδος, ἢ συνέχεια, ἢ ἀκολουθία τοῦ λόγου, ἢ τῆς διηγήσεως, παρά Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) παρά Φιλοσόφοις, ἢ τελείωσις, ἐκτέλεσις ἑνός ἀντικειμένου διά συνεπείας μεταβολῶν· ἢ σειρά μεταβολῶν καί ἀλλοιώσεων τάς ὁποίας πάσχει γνωτόν τι ὄν, Ἀριστ. Φυσιολ. ἢ ἔχουσα διέξοδον· καί, «Τῆς οὐσίας διέξοδος». Τοιοῦτον, ὡς φαίνεται, εἶναι καί τό τοῦ Ἀριστ. Φυσ. Γ'. 4. «Ἄπειρον... τό διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον». 3) πᾶσα ἐντελής ἢ ἐκτεταμένη ἀνάπτυξις, ὁμιλία, διήγησις, ἢ πραγματεία τινός ὑποθέσεως, ὡς παρά Γαλην. «Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου». 4) πολεμικός ἐπιχείρημά τι, ἐκστρατεία, Διον. Ἁλικ. ὅσον καί «Τακτικαί διέξοδοι» (Πλατ. Νομ. 7, σ. 813. Ε.)α, στρατιωτικοί ἐξελιγμοί (evolutions) στρατηγήματα. Καί, «Διέξοδοι πολιτικαί», παραπάσεις τῶν στρατιωτῶν, καί ἡ ἐγγεγραμμένη ὁ κατάλογος αὐτῶν· παρά δε τοῖς Σχολιασταῖς «Κατά διέξοδον», ἀντί τοῦ διεξοδικῶς. Τό δέ «Διέξοδοι ὑδάτων», Ψαλμ., μεταφ. ἀντί τῶν ὀχετοί, ὡς, «Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν ὀφθαλμοί», ταυτέστι, κρουνηδόν ἀφθονον τά δάκρυα.

* Διεξοιδέω, Μ. ήσω (ἐξοιδέω). Πρβ. τοῦ φαντάσιον ὀλοτρόγυρα, Φιλοπτρ. Εἰκ. 1, 13.

* Διεξομοιόω, τό ἐπιτετ. ἐξομοιόω, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5, 6. ἀμφ.

Διεξουρέω, ῶ, τό ἐπιτετ. ἐξουρέω. Δί ὅλου κατουρῶ τι, ἐκβάλλω κατουρῶν, Ἱπποκρ. σ. 589.

*Διεξυφαίνω (ἐξυφαίνω). Τελειόνω τι ὑφαίνοντας, ὑφαίνω τι μέχρι τέλους, Πλουτ. Ῥωμ. 3. Κορ.

Διεορτάζω, Μ. άσω (ἑορτάζω). Ἑορτάζω ὅλον, μέχρι τέλους, Θουκυδ. Η'. 9.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διεπέρησε, Ἔπει. ἀόρ. β'. τοῦ διαπεράω, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 9.

διεπιφώσκω, τά ἑπιτετ. ἐπαφώσκω. Γίνομαι φωτεινός, Διονυσ. 9, 83. ὡς καί τά συνώνυμα τούτου Διατρώσκω, καί Ἐπιφώσκω, Ν. Δ.

διέπρᾱσεν, διεπρᾱσάμην, ἀόρ. β'. ἐνεργ. καί μέσ. τοῦ διαπέρᾱω, Ὅμ. Ἰλ. Α. 367. Ὀδ. Θ, 514.

διέπρᾱτο, γ'. ἑνικ. ἀόρ. β'. μέσ. τοῦ διαπεράω.

διέπω, Μ. ψω (ἔπω, ἀνμ.). Φροντίζω μίαν ὑπόθεσιν, διενεργῶ, πράττω, ἐπιμελοῦμαι νά γίνηται τι, οἰκονομῶ, διοικῶ, Ὅμ. Ἰλ. Α, 166. Ὀδ. Μ, 16. «Ἡμεῖς μέν τά ἕκαστα διείπομεν» καί παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 103. «Διέπειν πολέμους» καί Ἀριστοτ. «Ὁ τό σύμπαν διέπων λόγος· ὅσ.ν διατάττω, κρατῶ εἰς εὐταξίαν· ἐξουσιάζω, προστάζω, διοικῶ, π. χ. στρατόν, Ἰλ. Β, 207. ὅθεν εἴωπος, ὁ· ὁ στρατόν διέπων. Τό δέ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ω, 247. «Σκηπτοῦχοι διέπετε ἀνέρες, ἐβόσκετε, συνέστελλεν, ἐτωφρόνιζε τούς ἄνδρας μέ τήν ῥάβδον βασιλικῶς, τούς ἐβίαζε δηλ. χωρίς νά πλήττῃ, ἀλλά μόνον φοβερίζων. Παρά δέ Εὐριπ. Ἠλεκτ. 146. εἴθοι διέποιμεν, ἀντί, διαπονοῦμεν.

διέραμα, ατος, τό (ἐκ τοῦ διεράω, χύνω, ἤ στραγγίζω τι διά μέσου τινός). Χωνίον, χουνί, Ἱλείτ. 10. σελ. 478.

διεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ, ὡς γῆν. 2) ἐκπληρῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος. 3) ἀναβιβρώσκω τι, χαλῶ, ὅθεν παθητ. παρ' Ἡροδότῳ. «Διεργαστο δ' τά Περσέων πράγματα, ἤθελον χαλασθῆ, δέν ἤθελεν εἶναι πλέον ἐλπίς περί αὐτῶν. 4) φονεύω, ξενατόνω, Πλούταρχ. περί τῆς Δευσιρητ. «Ἑαυτήν διεργασαμένην, ἐφόνευσε τόν ἑαυτόν της.

* Διέργω, ἀρχαιότερος ἐπικ. τύπος τοῦ διείργω, Ἰλ.

διερείδω, Μ. ίσω, τά ἑπιτετ. ἐρεθίζω. Διηνεκῶς ἤ καταπολλά ἐρείδω· ὅθεν

διερεϊσμα, ατος, τό. Σφοδρός ἐρεθισμός, Ἀπτικ.

διερείσω, Μ. σω (ἐρείδω). Ὠθῶ, σπρόχνω, ἤ στηρίζω, στυλόνω τι, μεταξύ ἤ δεκτινος, ἵνα ἐνεμβιαστῆρι διά νά στερεώσω. Μέσ. στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, ὡς ἐπί π. χ. βακτηρίᾳ, Ἀριστ. Ἐκελ. 150, τό δέ «Διερείδεσθαι περί τινος» ὁηλοῖ, ἀνταγωνίζεσθαι, ἀντιμάχεσθαι ἀλλήλοις περί πράγματος τινός, φιλονεικεῖν, ὡς παρά Πολυβ. Ε'. 84. «Διερειδόμενα περί τῆς χώρας, ἀλλήλοις μαχόμενα, φιλονεικοῦντα, ἐρίζοντα περί τοῦ τόπου. Τοιοῦτον καί τό παρά Πλουτάρχ. τομ. 2. σελ. 160. καί 347. Ζήτ. Ἐρείδω.

διέρεσσα, καί Διερέτιο, Μ. έσω, Ἀόρ. διήρεσα, ποιητ. διήρεσσα (ἐρέσσω). Διά μέσου, ἤ ὡδῶ καί ἐκεῖ κωπηλατῶ, τροβῶ τό κωπί, Ὀδ. Μ, 444. Ξ, 351. Ἐν γένει, κινῶ τι, σείω, κουνῶ μέ δύναμιν ὡδῶ καί ἐκεῖ, πάλλω, τινάσσω, Εὐριπ. Τρωάδ. 1038. «Φλογέας δαλούς χέρας διερέσσοντας», καθώς δηλ. κουνεῖσι τό κωπί ὡδῶ καί ἐκεῖ ἐν τῷ κωπηλατείῳ, οὕτω διέρεσιον (ἐκουνοῦσαν) καί τάς εἰς χεῖρας των φάκελας.

διερευνάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Διέλου, ἤ ἐκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, Ἀπτικ. Ε. 2) ἀναμεταξύ, ἤ ἀμοιβαίως ἐξετάζειν. Λέγεται καί κατά μέσ. διάθεσιν, ὡς παρά Πλάτ. Φαίδων σ. 78. Α. καί παρά Γρηγ. Ναζιανζ. «Τό θεῖον πάντα διερευνᾶται» ὅθεν

διερευνητής, οῦ, ὁ· τό αὐτό καί διεξερευνητής. Ἐξεταστής, ἐξιχνιαστής, κατάσκοπος, Ξενοφ.

διερίζω Μ. ίσω (ἐρίζω). Φιλονεικῶ, ἀμιλλῶμαι μετά τινος, ἀγωνίζομαι ἀναμεταξύ μας.

διερμηνεύς, εως, ἡ· τό αὐτό καί ἑρμηνεύς. Ἐξηγητής, Πλάτ. Τίμ.

διερμηνευτής, οῦ, ὁ· τό αὐτό καί Ἑρμηνευτής. Ἐξηγητής· ὁρμηνεύς· ἐκ τοῦ

(Τόμ. α.)

διερμηνεύω (ἑρμηνεύω). Ἐκφράζω τι, ἐξηγῶ, σημαίνω τι διά λόγων.

διέρομαι (ἔρομαι, ἀνμ.). Διόλου, ἐν πρός ἕν, ἀκριβῶς ἐρωτῶ, ἐξετάζω. Ζήτ. Ἔρομαι.

διερός, ά, όν (διείνω). Τηρός, βρεγμένος· ταξέδιον, νωπός, χλωρός, τροφερός· χυλώδης, γεμάτος χυλόν, ζωμερός, ἐπί φυτῶν· μεταφ. δέ ἐπί ἀνθρώπων καί ζώων, ὅταν εἶναι εἰς τάς καλάς δυνάμεις των, ὑγιερός, ζωηρός, ἔξυπνος, δυνατός, ὑγιής, ἐρρωμένος, καί διά τοῦτο ὀξύς, ταχύς, εὐέντητος, εὐστροφος· ὅθεν Ὀδ. Ι, 43. «Διερῷ ποδί», ἤτοι ταχεῖ καί σπουδαίῳ ποδί, παροιμ. Ἐν δέ Ὀδ. Χ, 206. «Διερός βροτός», ζωντανός ἄνθρωπος, καί τοιοῦτος, ὅστις ἔχει ὅλην τήν ζωηρότητα τοῦ ζώου, σφριγῶν, ἆρα ὁ ζῶν καί ἐρρωμένος, τήν μέν γάρ ζωήν ὑγρότης καί θερμότης συνέχει, τόν δέ θάνατον τά ἐναντία ποιεῖ, καί ἐντεῦθεν οἱ νεκροί λέγονται ἀλίβαντες, ο. ε. οἱ ζωτικῆς λιβάδος (ὑγροῦ) ἄμοιροι. Τινές ὅμως ἐνταῦθα ἀνεγίνωσκον δυερές, ἀντί, ὀξυρός. 2) μεθ' Ὅμηρον ἐσήμαινεν ἡ λέξις ὡς ἐπιτοπολύ, νοτερός, ὑγρός, ῥευστός· διεροί ὀνομάζονται παρ' Ἀριστοφ. Νεφελ. 336. («νέφη ὑγρά», διερά·) καί τά πτηνά, διότι κολυμβῶσιν εἰς τόν ἀέρα, ὡς ἀερονηχεῖς· τά δέ μέλη, κελαδήματα αὐτῶν διεροί (Ἀριστ. Ὄρν. 212. «Διεροῖς μέλεσιν», διότι αὐτοῦ ἐννοοῦνται ὑγρά ἀπό ἀέρος, ἀρηνώδη ἄσματα. (ἐκ τοῦ διαίνω, οὐχί δέ ἐκ τοῦ δίημι.)

διερπύζω, Μ. ύσω, καί διέρπω, Μ. ψω (ἕρπω). Διαπερνῶ ἑρπύζων, ἀπ' ἄγελι, διέρχομαι ἑρπύζων, ἔ ἐστι συρόμενος, ὡς οἱ ὄφεις, Νόν.

διερρήγη, διεῤῥήχθη, διεταφήχθη ἀκριβῶς καί ὡρισμένως, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.

διερρῑμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακειμ. τοῦ διαῤῥίπτω. Ῥιγμένως περαν, κατασκορπισμένως· ἀμελημένως, ὄχι μέ τήν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν καί προσοχήν, Πολυβ.

* Διέῤῥωγα, Παρακ. τοῦ διαῤῥήγνυμι.

* Διέρσις, εως, ἡ (διείρω). Διατρύπησις, παλαιστρικός ὅρος· ὅθεν «μάχη ἀπό διέρσεως». Ζήτ. Διαίρσις. 2) τό κατά βάλληντις τί διά μέσου τινός, ὥστε νά βλίβηται καί νά μή εὐγαίνῃ πλέον, π. χ. τά δάκτυλα μεταξύ τῆς πόρτας, Ἀριστοτ. Προβλ. 16, 8.

διέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ὁ ἔχων μεταξύ κόκκινον, ἀνακατωμένος μέ κόκκινον, ὡς καί τό, διλεγκος, κ. τ. τ., Διοσκ. 3, 11

διερύω, Μ. ξω (ἐρύω, ἀνμ.). Κολλύω, ἀναχάτω τῆς ὁρμῆς. Ὑρατῶ χωριστά ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω, καί μάλιστα, δύο φιλονεικοῦντας, ἐμβαίνων εἰς τό μέσον αὐτῶν, διαλύω, Ἀρχτ. 239 καί Πλουτ. εἰς Δυκοῦρ. «Διερύκων ἀμιλλωμένους τινάς». (υυ−−)

διέρχομαι, Μ. διελεύσομαι, Ἀόρ. διῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμ.). Διαβαίνω, περνῶ διά μέσου χάριν ἐπισκέψεως ἤ ἄλλου τινός σκοποῦ, περνῶ πέρας ἤ ἐπί νησός ἤ ἄλλου πως· καί διαπερνῶ, ἐπί ἑνός ὀργάνου, Γεν.. ὡς Ἰλ. Τ, 100. 263. Ψ, 876. ἐπί βέλους συχνότερον δέ συντάσ. αἰτιατ., ὡς Ἰλ. Γ, 198. «Ὅς τ' (ἀρνειός) ὄιων μέγα πῶυ (ποίμνην) διέρχεται·» καί, Ἰλ. Ζ, 392. «Ἄστυ διερχόμενοι·» δηλοῖ δέ καί, φθάνω εἰς τινα τόπον. «Διερχόμαι τόν βίον», διάγω, περνῶ τήν ζωήν. 2) περνῶ ἔμπροσθεν τινος, ἤ ἁπλῶς διαβαίνω, περνῶ ὡς διαβάτης ἀπό ἕνα τόπον· ἔτι δέ καί ἀναχωρῶ· οἴχομαι, παρέρχομαι. 3) τροπικ. διατρέχω τι, ἐξετάζω τι ἐν ἐπιδέν κατά τάξιν μέ τόν νοῦν μου, ἤ μέ λόγους, ἐν ὁμιλίᾳ τινί ὡς διηγήτεως· ὅθεν συλλογίζομαι καί στοχάζομαι τι· ἤ ἀναφέρω, ἀναγινώσκω τί. διηγοῦμαι, συνδιαλέγομαι, ὁμιλῶ περί τινος. «Διῆλθέ μεν, μοί ἔπεμασεν ἀπό τόν νοῦν, Εὐριπ. «Ἀπελθεῖν πρός ἑαυτόν», ἐστοχάσθη καθ' ἑαυτόν· καί Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. ς'. 14. «Καί τούς θησαυρούς τῶν παλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων, κοινῇ σύν τοῖς φίλοις διέρχομαι».

Διερῶ, μέλλ. καί διείρησα, παρακ. τοῦ δείπνου, ὅθεν παρά Δημοσθ. «Διείρηκεν ὁ νόμος», ὁ νόμος διορίζει, παραγγέλλει ῥητῶς, Οὐόλφ. Λεπτ. σ. 246.

διερωτάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ἀπριβῶς καί διόλου ἐρωτῶ.

* Δῖες, οἱ· σπάνιον πληθ. τοῦ Ζεύς, Πλουτ.

* Δίεσθαι, παθ. ἀπαρ. τοῦ δίεμαι, Ἰλ. Συχνότερον κατ' ἐνεργ. σημασίαν τοῦ δίω, Ὅμ. (υ−−)

διεσθίω, Μ. διέδομαι (ἐσθίω, ἀνμ.). Διατρώγω, κατατρώγω, ῥοκανίζω, κατασβιβρώσκω· καταναλίσκω.

διεσιαῖος, αία, αῖον (δίετις). Ὁ συνιστάμενος ἀπό δύσεις, ὅ ἐστιν ἀπό τέσσαρα τοῦ τόνου, καθώς καί τό, «Ἡμιτονιαῖος», ἀπό μισοῦ τόνου, Σουϊδ. ἐν Λ. Χρωμα.

δίεσις, εως, ἡ (δίημι). Τό ἀφιέναι τι διά μέσου τινός, καί μάλιστα ὑγρόν τι διά μέσου τινός ἄλλου, ὡς π. χ. τοῦ ὕδατος, στράγγισμα. 2) ἡ ἐν τῷ πυρί γιομένη ἀνάλυσις τινός, Διοσκορ. Γ. 94. καί ἁπλῶς ἀνάλυσις, μαλάκωσις, καί βρέξιμον, τό διά βρεξίματος μαλακύνει. Ἴδε ἐν τῷ Δίημι. 3) ἐν τέταρτον τοῦ τόνου τῆς ἀρχαίας Μουσικῆς. Ἴδε ἐν τῷ Ἐναρμόνιος· ὅθεν «Ἐλαχίστη δίεσις» (παρά Διον. συνθ. σ. 130. Schaef.), πᾶσα παραμικρά μεταβολή ἤ διαφορά τοῦ τόνου, ἦχου.

διεσεσμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασείομαι. Στοχαστικά, φρόνιμα, προσεκτικά, Ξενοφ.

διεσπασμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ Μετοχ. παρακ. τοῦ διασπάω. Κατεσκορπισμένως, κατεξεχωρισμένως, Ἱππιατρ.

διεσπουδασμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασπουδάζω. Ἐπιμελῶς, μέ σπουδήν, ἐπιμέλειαν, Διον. Ἁλικ.

* Διέσσυτο, γ'. ἑνικ. ἀόρ. κατά συγκ. ἐκ τοῦ διαττεύω, Ὅμ.

διεστραμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διαστρέφω. Ἀναποδογυρισμένως, ἀνάποδα, στραβογυρισμένα.

διεσφαλμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασφάλλω. Διεφθαρμένως, χαλασμένα· ἐσφαλμένως, πταλεροῦς.

διετηρίς, ίδος, ἡ (διετής). Διάστημα καιροῦ δύο ἐνιαυτῶν, δύο χρόνων.

* Διέτηρος, ὁ, ἡ, = διετής, Wecker Συλλ. ἐπιτρ. 183, 21.

διετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). Δύο χρόνων ὤν. 2) ἐκ τοῦ διετίζω, διαρκῶν ὑπέρ ὅλον τόν χρόνον, ἤ πολλούς χρόνους. Κατά τήν πρώτην σημασίαν γράφουσι τινες Γραμμ. καί διέτης.

διετήσιος, ὁ, ἡ (δι' ἔτους). Ὁποιος βαστᾷ καί διαρκεῖ δι' ὅλου τοῦ χρόνου, ἐνιαυτοῦ, Πολιτ.

διετία, ίας, ἡ, = διετηρίς, Ν. Δ.

διετίζω, Μ. ίσω (ἔτος). Διαρκῶ ὅλον τόν χρόνον ἕως εἰς τόν ἐρχόμενον, ἤ διαρκῶ πολλούς χρόνους· κυρίως ἐπί φυτῶν.

* Διέτμαγεν, ἐπικ. γ'. πληθ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ διατμήγω, διέτεμνε, αὐτί διετμάγησαν, διεχωρίσθησαν, Ἰλ. Λ, 532. τό δέ, διέτμαγον, ἀ. πρόσ. ἐνικ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ., Ὀδ. Π, 276.

διευεργετέω (διεργετέω). Πάντοτε, ἀδιακόπως εὐεργετῶ, ἤ διά τῶν εὐεργεσιῶν μου γίνομαι ἄξιος τῆς εὐχαριστίας, ἀγάπης τινός, συνών. αἰτ. προσ., Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 856.

διευθετέω, ῶ, τό ἑπιτ. εὐθετέω. Βάνω εἰς καλήν τάξιν, διαθέτω, διατάσσω καλῶς· κυβερνῶ, διοικῶ· ὅθεν

διευθέτησις, εως, ἡ. Ἡ καλή τάξις, διάταξις, ἁρμονία, διοίκησις, Εὐστάθιος.

διευθετίζω, καί, διευθετίζομαι, ὡς τό ἀνωτέρω, ὅθεν διευθετίζομαι κόμας (Νικήτ. Χρον. Γ'. 1.), μάνω εἰς τάξιν, ἰσιάζω τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

Διευθυμέω, ῶ. Τὸ ἐπιτετ. εὐθυμέω.

Διευθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ Διευθυντής, ὁ (διευθύνω)· τὸ αὐτὸ καὶ εὐθυντήρ. Ὁ διευθύνων, διατάττων, διοικῶν, κυβερνῶν τι· ὅστις φέρει τι εἰς τὸν ἴσιον δρόμον.

Διευθυντήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ διευθύνειν, κυβερνᾶν, διοικεῖν, ὁδηγεῖν εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον. »Οἴακες διευθυντήριοι, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1356.

Διευθύνω, Μ. ὑνῶ (εὐθύνω). Δίδω εἰς τε καὶ εἰς τὰ μέρη του τὴν πρέπουσαν εὐθύνσιν, στάσιν, κίνησιν, ἰσάζω τί, διατάττω τί, διοικῶ τι· ἔτι διορθόνω τί· ἐξετάζω τε φιλοτεχνῶν· ἀναρῶ τι.

Διευκρινέω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. εὐκρινέω. Χωρίζω τι ἐπ' ἀκριβές, ὡς διευκρ. ὑπὸ τοῦ πυρός. Λευκιν. 4, 10., ἀπὸ τοῦ πυρὸς χωρίζει. 2) ἐξετάζω ἐπ' ἀκριβές. 3) ἀκριβῶς καὶ καλῶς διατάττω, διακρίνω· ἀποφασίζω· σαφηνίζω· ξεκαθαρίζω τι, ὡς καὶ τὸ εὐκρινέω.

Διευκρίνησις, εως, ἡ. Χώρισις, ξεχώρισις· ἐξέτασις, διάκρισις δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως· ξεκαθάρσις· ἐπίλυσις, σαφηνισμός, Σουΐδας.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὐλαβέομαι). Καταπολλὰ εὐλαβοῦμαι, προσέχω, φυλάγομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι καὶ παρατηρεῖν, μετὰ γεν. Πλατ. Νομ. 8. σ. 843. Ε. ἐν γένει, τὸ ἐπιτ· εὐλαβέομαι.

*Διευλαβητέον, ἐπιθ. ἐπίρρ. τοῦ διευλαβέομαι. Πρέπει νὰ προσέξῃ τινάς, Πλατ. πολιτ. 7. σελ. 536. Α.

Διευνάζω, Μ. άσω (εὐνάζω). Κοιμίζω, φέρω εἰς ὕπνον, ἢ ἀναπαυσιν (Εὐριπ. Ἰφ. 1386.), ἢ εἰς ἀναπαυσιν τάφου.

Διευπραγέω, ῶ (εὐπραγέω). Εἶμαι εὐδόλου, ἢ πάντοτε εὐτυχὴς εἰς κάθε μου ἐπιχείρησιν, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10.

Διευριπίζω. Μ. ίσω (Εὐριπος). Κινοῦμαι, ὡς ἡ παλίρροια τῆς Εὐρίπου, κατὰ τινας κανόνας εἰς ἀντιθέτους διευθύνσεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κυμπατίζομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοτ. Προβλ. τμ. 25. »Διὰ τί ἐν τοῖς ὑγηλοῖς τῶν εἰκόνων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα σαῖς εὐδίαις;«

Διευρύνω, Μ. υνῶ (εὐρύνω). Πλατύνω, κάμνω μακρόν, ἢ πλατὺ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ πλατύτερον.

Διευστοχέω, ῶ (εὐστοχέω). Διόλου, ἢ ἐως ἐκεῖ ἐπιτυχαίνω· ἐπιτυχαίνω καλὰ τὸ σημάδι, δὲν σφάλλω ποτέ, Διονύσ. Ἁλικ.

Διευσχημονέω, Μ. ήσω (εὐσχημονέω). Διόλου εὐσχημονῶ, φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην, ἤτοι ὅ, τι πρέπει εἰς κάθε καιρὸν κατὰ τὸ ἐξωτερικόν φέρσιμόν του.

Διευτελίζω, Μ. ίσω (εὐτελίζω). Διόλου, καταπάντα καταφρονῶ.

Διευτονέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτονέω). Διόλου, ἕως τέλους φυλάττω τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμίν μου, Θεόφρ. καὶ Πολύβ. 4, 43.

Διευτυχέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτυχέω). Διόλου, διαπαντὸς εἶμαι εὐτυχὴς, πάντα εὐτυχῶ, Δημοσθ. Ἀπολλων.

Διεφθός, οὐ, ὁ, ἡ (διέφω). Διόλου, καλῶς βρασμένος, μαγειρευμένος, Ἱπποκρ.

*Διεφίημι (ἐφίημι). Στέλλω, ῥίπτω διὰ μέσου τινός τι, π. χ. βέλος.

Διεχής, ές, ὁ, ἡ (διέχω). Ηρατημένος χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, χωρισμένος, ξεχωρισμένος, διεστορισμένος· οὐ ἐναντίον τὸ, συνεχής, Πλάτ. Πλουτ.

Διεχυρεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτετ. ἐχυρεύω. Εἶμαι διόλου ἐχθρὸς πρός τινα κατὰ τὴν γνώμην, ἐχθρεύω φρονῶ, στενάζομαι κατά τινος, εἶμαι ἐχθρός, ντρίπι, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Β'. 3. καὶ Διον. Ἁλικ. Δ'. 70.

Διέχω, Μ. διέξω (ἔχω, ὑμ.). Διαχωρεῖ, ἐμβαίνει τί διὰ μέσου καὶ πάλιν εὑγαίνει εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ὥστε νὰ ἐξέχῃ καὶ φαίνηται, κάμνει ὁδὸν μέσου τινός, Ἰλ. Ε, 100. »Διὰ δ' ἕπτατο πυρὸς αἰστὴς, αὐτὰρ ὃ διέσχεν, πρβ. καὶ Δ, 253. Τ, 416. ὡσαύτως, Ἰλ. Ν, 520. »Δι' ὤμου δ' ὀμβρίμου ἔγχος ἔσχεν«. ἄρα ὀνλεῖ, ἐκπερᾶν, διαπερᾶν ἐλλειν. Οἱ Ἀττικοὶ ἀγαποῦσι πολλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ διαχωρίζειν, κρατεῖν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου χωρισμένον, ξεχωρίζειν, καὶ, διαπερᾶν· π. χ. »Ἀμφὶς διασχοῦσα τὸν λαόν«. καὶ, »Διασχὼν τὴν τερέθισμα. καὶ »Διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ« (Ἀριστ. 2. Α'.) καὶ, »Τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχομένους διασχών (Πλουτ. Καισ. 20)«. 2) κρατῶ τι ἐξ ὅλου, μὲ τὰ δύο χέρια, ὡς παρὰ Παυσ. 10, 15. »Κοντοὺς διέχειν· 3) οὐδετ. ἱστάσθαι ἀπ' ἀλλήλων, εἶναι τι χωρισμένον, ἀπομακρυσμένον, ἀπέχειν, ἐκτείνεσθαι, ἔχειν ἀπόστημά τι, π. χ. »Διέχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων (Θουκυδ.)«. »Διέχει τῆς Ἠπείρου«. »Διέχειν πέντε σταδίους«. »Εἰς πλάτος ὁ ποταμὸς διέχει«.

Διεψευσμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. ἐκ τοῦ διαψεύδομαι. Ψευδῶς· μὲ ψεύτικον τρόπον, ἀπρεπῶς.

Διέψω, Μ. διεψήσω (ἕψω, ὑμ.). Ψήνω, βράζω διόλου καὶ καλῶς, Ἱπποκρ.

*Δίζημαι, Ἀποθ. Μέσ. Ζητῶ νὰ εὕρω μεταξὺ πολλῶν τὸν ζητούμενον, Ὁμ. 2) ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, προσπορίσω ἐμαυτῷ τί, ἀγωνίζομαι ν' ἀπολαύσω τί, ποθῶ τι. »Ἄλλους (Ὀδ. Π, 239)«, ζητῶ συντρόφους εἰς βοήθειαν. »Ἕκαστος μνάσθω ἑοῦσιν δίζημενος«, ἂς φιλοτιμῆται κάθε εἷς μίαν νύμφην ἀγωνιζόμενος μὲ ὥρα νυμφικὴ, γαμήλια, Ὀδ. Π, 393. καὶ »Νόστον ἑταίροισιν δίζημενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, ποθῶ νὰ δώσω εἰς τοὺς συντρόφους καὶ εἰς ἐμὲ αἴσιον ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἴδια, Ὀδ. Ψ, 253. πρ. Α, 281. Δ, 100. 3) ἐρευνῶ, ἐρωτῶ διὰ τὰ μάθω, ἐξετάζω· συμπεραίνω, κρίνω, Ἡροδ. 7, 142. »Δίζημένων τὸ μαντήϊον«, ἐξέταζον νὰ καταλάβουν τὴν εἴνοιαν τοῦ μαντείου. καὶ 103. αὐτόθ. »Σὲ δέ γε δίζημαι εἰκοσιν εἶναι ἀντάξιον«, συμπεραίνω, κρίνω, ὅτι ἀξίζεις διὰ εἴκοσι. Ἴδε Δίζω, διμάω. (ἡ λέξις ἐστὶν ἐπικὴ καὶ Ἰωνική, μία τῶν ὀλίγων ἐκ τῶν εἰς μι, τῶν διαφυλαξάντων τὸ η ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ.) ὅθεν

Διζήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐρευνῶν, καὶ ἐξετάζων, ἐξεταστής. καὶ ζητῶν, ἐπιζητῶν.

*Δίζησις, εως, ἡ. Ζήτησις, καὶ, ἐξέτασις, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Διζυγία, ίας, ἡ. Δύο συνεζευγμένοι βόες, ἢ ἵπποι· ἐν γένει, ἓν ζευγάρι. ἐκ τοῦ

Δίζυγος, ου, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι, ζυγόν). Ζυγὸς μὲ δύο, ἤτοι δύο ζῶα ἔχων ἐζευγμένα, εἰς δύο ἐζευγμένος, ὡς, »Δίζυγες ἵπποι«, Ἰλ. Ε, 196. δύο ἵπποι ὑφ' ἕνα ζυγὸν ἄγομενοι, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ξυνωρίς· καὶ αὐτὸ τοῦ, ἁπλοῦς, ἢ ἀπὸ δύο δύο.

*Δίζυξ, γος, ὁ, ἡ, = δίζυγος, Ἰλ. Ε, 196. Η, 473.

*Δίζω. Εἶμαι ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ἀμφιβάλλω, διστάζω, Ἰλ. Π, 715. »Δίζε, ἦε μάχοιτο, ἢ ὁμολήσειεν. Συχνάκις ἀπαντᾷ παρ' Ἡρόδ. Ἔστι δὲ συγγεν. τῷ δίζημαι, ὡς καὶ αἱ ἰδέαι ζητεῖν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον δίζομαι ἀπαντᾷ τωόντι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ δίζημαι, ὡς ἐν τοῖς ἀδεσπ. Ἐπιγρ. 305, 2.

Δίζωος, ὁ, ἡ (ζωή), = ἀμφίβιος. Καὶ εἰς τὰ δύο ζῶν. 2) ὁ διπλῆς ὢν ζωῆς, ὁ ἔχων δύο ζωάς, Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Διηβολία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ διαβολία.

*Διήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ διάγω, Ὁμ. Ὀδ.

Διηγέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ἡγέομαι). Ἐκδέττω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ περί τινος, ἐξηγῶ· καὶ συντάσσ. αἰτιατ. ἢ μετὰ περὶ καὶ γεν. Ὁ παθητ. παρακ. διηγήσομαι ἐν χρήσει καὶ κατὰ παθητ. σημασίαν. ὅθεν

Διήγημα, ατος, τὸ. Διήγησις, ἱστορία, ἐξήγησις, διασάφησις, ἔνδεσιν. ὅθεν

Διηγηματικός, ἡ, όν. Λεγόμενον, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, καὶ ἱστορίαν· καὶ ὅπους ἀρμόζει διηγεῖται.

Διηγηματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διηγηματικὸν τρόπον.

Διηγημάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ διήγημα. Μικρὸν διήγημα.

Διήγησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διηγῆται τινὰς διὰ τοῦ στόματος· καὶ αὐτὴ ἡ διήγησις.

*Διηγητικός, ἡ, όν. Βλέπων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, Ἀριστ. Πολ. 3, 10, 2. Zell.

Διηέριος, ὁ, ἡ, καὶ, α, ον, Ἰων. ἀντὶ διαέριος.

Διηθέω, ῶ. Μ. ήσω (ηθέω). Στραγγίζω, σακκελίζω, ἀφήνω νὰ περάσῃ τι διὰ τοῦ πανιοῦ ἢ τῆς τζαντίλας· ξεπλένω. ἐν γένει, περνῶ διὰ μικρῶν τρυπῶν, πορων. Πλουτ. ζ'. σελ. 3[illegible] »Οἱ οἰνοπυρέτται διηθεῖται αὐτοῦ στραγγίζουσι, εἰδεν ἀπὸ σταλαγματιὰ στολισμοῦ. Οὐδετέρως δὲ, αὐτὸ τοῦ ἀφήνω νὰ καταστάλαξῃ, περάσῃ τι διὰ τῆς τῶν πετρῶν ἄμμου ἢ στραγγιστηρίου, καθὼς κάμνουν ὅλοι τὸ νερὸν διὰ νὰ στραγγισθῇ, καὶ γίνῃ ἐπιτρέψιμον πρὸς πόσιν, Ἡρόδοτ. Β'. 93. »Διηθέντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, στραγγισθέντος, κοσταλαχθέντος ἐκ[illegible]

Διήθησις, εως, ἡ. Στράγγισις, [illegible] διὰ μέσου τινός.

Διηκριβωμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διακριβόω. Καταπολλὰ ἀκριβῶς, μεγάλην ἀκρίβειαν.

Διήκω, Μ. ήξω, (ἥκω). Διέρχομαι, [illegible] 2) Φαίνομαι ὡς εἰς τι, ἐξαπλώνομαι εἰς [illegible] (πέρα πέρα) μετ' Αἰττκ. Σοφκ. Οἰδ. Ἐ 300. »[illegible] τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας φθόνει, ἁπλώνεται ὅλους· σπανιώτερ. μετὰ Γεν. Valck. Φοιν. 10[illegible]

*Διήλασε, 3. ἑνικ. Ἀόρ. 1. τοῦ ῥητ. Διελαύνω, Ἰλδ.

*Διήλθε, 3. ἑνικ. Ἀόρ. 2. τοῦ ῥητ. Διέρχομαι, Ὅμηρ.

Διηλιόω, ῶ, Μ. άσω (ἡλιόω). Καταξηραίνω διόλου διὰ τοῦ ἡλίου, διόλου ἡλιῶ. Παθ. ἀποθ. διηλιόομαι, καταξηραίνομαι, ξηραίνομαι διόλου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ.

Διηλιφής, ὁ, ἡ (ἀλείφω). Διόλου ἀλειμμένος, Σοφοκ. παρ' Ἀθην. Σ. 679.

Διηλύω, ῶ. Μ. ύσω (ἡλύω). Διόλου καρφώνω στερεῶς μὲ καρφία.

Διήλυσις, εως, ἡ (διέρχομαι). Διοδος, πάροδος, πάρασις, τὸ αὐτὸ καὶ διοδος· καὶ ἔξοδος.

Διημερεύω, Μ. ευσω (ἡμερεύω). Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἕνα μέρος.

Διημερόω, ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι διόλου τὴν ἡμέραν, πράττω, ἀπαλόν, καὶ εὐθυμαστον. Ἀπὸ τοῦ Ἡμέρα, ἡμέρα.

Δίημι, κατὰ συνῳδ. ἐκ τοῦ Διημι (ημι). [illegible] ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαλύω, τήκω, καὶ ἐκ τοῦ Διαλύω εἰς ὑγρόν τι, ἀναλύω, μαλακύνω, ἀναλύω τι διὰ ὑγρασίας ἢ μουσιέγεως, διλύω. Ἀττικ. ὅθεν Μετχ. διείς, Πλουτ. διέμενος, διεῖσα, διέν διεῖς, καὶ Μέσ. Ἀόρ. διεμένος ποιῶν, ἐλαίῳ, ἀναλυμένος ὑπὸ τὸν οἶνον, κ.λ. Ὅθεν διεσις, ἡ τοιαύτη ἀνάλυσις. Μέτ. δὲ, παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 720. »Διέμενος [illegible] ὁ εἰς ὄξος ἀναλύων τι. (Ἡ ἀπὸ τοῦ ὄξους ποίησις παραγωγὴ σφάλερα.)

(Δίημι). Ἄχρηστον Δέματος Μέσ. Δίεμαι, ἐπιθ.

Διηνεκής, ές, ἡ (ηνεκής, ἀνήνεγκα, διήνεγκα). Λέγεται ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς καὶ ἀδιακόπου φανείας, τάξεως, ὁδοῦ καὶ ἀκολουθίας τινός. Καὶ ἔτι ἐπὶ χρόνου συνεχοῦς, μακρὸς, πλατὺς, ἀπεριόριστος, χωρὶς τινὰ [illegible]

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κὴν, ἡ ἐμπόδιον. Καὶ ὁ ἀδιακόπως ἀκολουθῶν, παντοτεινός. Τὸ ἐπίστ. μτχρξτ. ὁ Ὅμρ. πάντοτε ἐπὶ σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥιζῶν τῶν δρυῶν, Ἰλιάδ. Μ, 134., τῶν ἀδιακόπως μηνυομένων καὶ ἐπιτεθειμένων χρυσῶν ῥαβδίων, Ἰλ. Μ, 307., μακρὰν ἐκτεινομένων καὶ μὴ διακοπτομένων ἢ παρεκτρεπομένων ὁδῶν καὶ αὐλακίων (ἐν τοῖς ἀγροῖς), ὁηλ. μακρῶν καὶ εὐθειῶν, Ὀδ. Ν, 195. Σ, 375., καὶ τοῦ ὁλοκλήρου κώτου τοῦ βοὸς, Ἰλ. Π, 321. Ὀδ. Ξ, 437. Τὸ ἐπίρρ. Διηνεκέως, ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ὀδ. ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ῥητ. ἀγορεύειν, Διηνεκὲς ἀγορεῦσαι, ὁηλ. κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀρτίαν, κατὰ συνέχειαν, ἀπὸ ἀρχῆς ἕως τέλους, διόλου ὁηγεῖσθαι, καὶ ὁμιλεῖν, Η, 241. Μ, 56. τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ. 836. ἀντὶ τοῦ Καλῶς, φανερὰ, φαιερὰ καὶ ὡριτμένως, σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λαλεῖν· Οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τοὺς ἐπίρρτ. τύπους διηνεκῶς καὶ διηνεκές, ἔλεγον δὲ καὶ διαιτεκὴς, Heind. Πλάτ. Ἰπ. Μείζ. σ. 301, β. Bekker comm. crit. in Plat. 1. p. 469.

Διήνεμος, ον. (ἄνεμος). Διόλου ἀνεμιπλανούμενος, ἐκτεθειμένος, ἢ ὑποκείμενος, ἢ κρεμαμένος εἰς τὸν ἀέρα, ὑψηλὰ κείμενος. Σοφοκ. Τραχ. 327.

*Διῆξε, 3. ἑνικ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ Διακίσσω, ἀντὶ διήκεε· τὸ δὲ διῆξε ἀπὸ τοῦ Διήκω.

Διηπειρόω, ῶ. Μ. ωσω. (ἠπειρόω). Κάμνω τι ὅλως ἠπειρώτικον· Ἀναλεκτ. Β'. Σ, 282.

Διηπέτης, ἡ — πετὴς. = Διιπετής.

*Διήρεσα, Ἀόρ. 1. τοῦ Διαίρεσσω, Ὀδ.σ.

Διηρημένως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρκ. τοῦ ῥῆμ. Διαιροῦμαι. Μεριτμένως, μοιραττμένως, ξεχωριττμένα.

Διηρής, ες (διΐς, ἀρω). Διΐς ἡνωμένον, διπλῶς συνηνωμένον. ἡμελέπρων ἐς διήρεις· ἡ ἐντέρα ἕνωτις τοῦ πατώματος, τὸ ἐσώτερον, τὸ ἐσχωτον πάτωμα, τὸ συνήθ. ὑπερῶον. Εὐριπίδ. Φοίνισσ. 87. καὶ ἐξῆρτ. ἐπὶ πλοίων, μὲ δύο ἐπαλλήλους σειρὰς κωπέρων διὰ τοὺς κωπηλάτας. Πρβλ. Τριήρης, (ὄχι ἐκ τοῦ ἐρέσσω).

*Δίηται, ὑπτκτ. Μέσ. τοῦ Δίω, Ἰλ. (υ--).

Διηυρυσημένως, Ἐπίῤῥ. (διευρυσμένως). Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, ἐξητριβιωμένως. Διόδ. Σικελ.

Διηχέω, ῶ. Μ. ἤσω. (ἠχέω). Διόλου ἠχῶ, ἠχολογῶ· ἡ Ἑλλὰς διήκει τὸ μέγεθος τοῦ κατοικωμένου. Πλούτ. Τιμ. 21. Ἴσως ἀναγνωστ. κακῶς μεγέθει. 2) Ἐνεργητ. ἀφήνω νὰ διαπεράσῃ ὁ ἦχος καὶ τὸν μεταδίδω καὶ ἄλλοι. Διαδίδω καὶ ἐξαπλώνω περιτέρω φήμην τινα. Ὁ αὐτός.

Διηχή, ῆς, ἡ. Τὸ ἠχολόγημα, τὸ διαπέρασμα τοῦ ἤχου μέχρι τῶν ἐγκεφάλων.

Διηχήματα, τὰ. Διον. Ἁλ. εἰς Ἀντ. ΙΑ'. ἀντὶ διαττήματα, τὰ ὄντα παρὰ μουσικοῖς μεταξὺ τῶν φθόγγων, ὡς τὸ ἡμιτ τεσσάρων, κ. τ. λ. ἀμφιβολ. μέν τοι.

Διηχής, ες. Ὁ ἠχολεγῶν, ὁ ἀφήνων τὸν ἦχον νὰ διαπεράσῃ, ὁ μεταδίδων αὐτὸν περαιτέρω εἰς τὸ διαμανές, καὶ δίεσμος.

Διθάλασσος, ον, καὶ Ἀττ. διθάλαττος. Ὁ ἐν μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὁ βρεχόμενος ἀπὸ δύο θαλάσσας. Διον. Περιτ. 156.

Δίθαλος, ον. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Γεν. Θ', 17. ἔμφρ.

Διθεία, ἴας, ἡ· Δύο θεοί, ὡς καὶ τὸ Διναῖα, δύο πλοῖα. Γρηγόρ. Ναζ. ὅθεν

Διθεῖται, οἱ. Οἱ πιστεύοντες, ἢ οἱ δεχόμενοι δύο Θεούς.

Δίθηκτος, ον (θήγω). Μὲ δύο κόψες, ὁ ἐστὶ Μάχαιρα κόπτουσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος, δίστομος. Αἰσχύλ Προμ. 869.

Δίθρονος, ον. Ὁ ἔχων δύο θρόνους ἢ συνιστάμενος ἐκ δύο θρόνων. «Τιμὴ δίθρονος, καὶ δικέντρομα. Αἰτχ. Ἀγ. 43. καὶ «Ἡράτος δίθρονον ἀνὰ κύκλον κυκλεῖται, ἵσταται, ὅ ἐστιν ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ προοίμια τοῦ κυκλίου χοροῦ, ἔνθα καὶ οἱ ποιηταὶ τῶν διθυράμβων «Κυκλιοδιδάσκαλοι» καλοῦνται (Ὁρικ. 1405.). Περὶτ. κυκλίων χορῶν, ἴδε τὴν εἰς Ξενοφ. Οἰκονομ. Ι'. 20.) τοῦ Δευτέρου σημείωσιν· ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 312. σημειοῖ περὶ τῶν τριῶν διθυραμβοποιητῶν τοῦ Βιωτίου, Φιλοξένου, καὶ Ἠλειομένους. Ὁ Ἀριστοφάνης ὀνομάζει τούτους Ἀτραπεκάμπτας, «ὅτι διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἃς οἱ μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς, καὶ ἀντιστροφούς, καὶ ἐπωδούς». Ὁ δὲ Σουΐδας ἀναιρεῖ, ἐν Δ. «Λέξεων» ἐκ τοῦ Προξιδάμαντος, Δημόκριτον τὸν ἐκ Χίου, καὶ Θεοξενίδην τὸν ἐκ Σίφνου, πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν· καὶ ἐνταῦθα ἐγὼ χρῶμα ἐξ ἐννοῶ, εἰμὶ τὴν χρωματικὴν Μουσικήν· ὁ δὲ παλαιὸς σχηματισμὸς τῶν Διθυράμβων καλεῖται παρὰ Πινδάρ. Λεξ. Σ. 70. «σχοινοτενὴς ἀοιδά». (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀεὶ μακρὰ -υ-υ, Βρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 984. Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 5.)

Διθυραμβοχώνα Μοῦσα, ἡ (χωνῶ). Θεοδωρίδης Ἐπίγραμ. Η'. Ἡ διθυράμβους χώνουσα, πλάττουσα, ἀπεργαζομένη. Ἡ εἰς διθυράμβους ὁμιλοῦσα.

Διθυραμβώδης, ες, (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν διθυράμβων, ὁηλ. ὑπερβολικὸς, ὀγκώδης, ὑπερηφανος, κομπαστικός.

*Διθυραμβωδῶς, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ Διθυραμβώδης.

Διθύραμα, ατος, τὸ. καὶ νύμφας τὸ διθύραμα προτεπάδουσι κύοντι τῷ Διΐ. Ἰουλιαν. Λογ. Ζ. Σ. 220 κατὰ τὸν Ἐτυμολ. σ. 274. πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται «Λύδι ῥάμμα» κατὰ μίαν παλαιὰν ἐτυμολογίαν τοῦ. «Διθύραμβος», ὡς ἐπίσκεπτον τοῦ Βάκχου.

Δίθυρος, ον, (θύρα). Μὲ δύο θύρας ἢ κανάτια. Παρὰ Πολυπ. Βιβ. 1. «Δίθυρα, τὰν· οἰκίδια, (λέξεις) μὲ δύο θύρας, καὶ παρὰ Μενάνδρ. «γραμματίδιον δίθυρον». = δίπτυχον. (υ-υ).

Δίθυρσος, ου, ον, ἡ. (θύρσος). Μὲ δύο θύρσους, ἐν Ἐπιγρ. Ἀγαθ. ὅτ. «τὸ δίθυρσον», ὅπλον τῶν Βακχιδῶν.

*Δεῖ, Δτκ. τοῦ Ζεύς, Ὅμρ. (υυ) καὶ συνῤῥ. Δῖ, (-) Boeckh. Πίνδ. Ὀλ. 13, 102.

Δίιαμβος, ὁ. Διπλοῦς Ἴαμβος, (υ-υ-).

Διϊκνέω, (ἱκνέω). Συνεχῶς καὶ διόλου κοιμοῦμαι, Εὐριπ.

*Διϊδεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. τοῦ Διοράω. Καλῶς βλέπω, ἀκριβῶς γνωρίζω, διακρίνω.

Δίϊδρος, ον (ἱδρώς). Ὁ συνεχῶς ἱδρώνων, ὁ διόλου ἱδρωμένος. καθόλου ὑγρὸς, βρεμμένος. Ζήτ. Δίϋδρος.

Διϊδρόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἱδρόω). Διόλου ἱδρώνω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Δείημι, συνίζ. δίημι (ἵημι), στέλνω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ πέρα· ἀφήνω νὰ περάσῃ τι διατινος, ἀπολύω. Ἐξαπλόνω, διατορπίζω, διαλύω, μαλακύνω. Ἀναλύω, ὡς π. χ. νέν ὄξει, ἐν ὕδατι, κ. τ. λ. Ζήτ. Δίημι.

*Διΐσυνετήρ, ῆρος, καὶ

Διϊσυνητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ὁάηγεῖ, καὶ συβερῶ. (υ---) ἐκ τοῦ

Διϊσύνω, (ἰσύω). Ὁάηγῶ τι, διευθύνω μεταξύ, ἢ διὰ μέσου ἄλλων διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν, διοικῶ, κυβερνῶ. Ἐπὶ πλοίων «Διϊσύνειν ἅτρομον εὐπλοΐην», νὰ βαστᾷ ἴσιον δρόμον εἰς τὸ ἀρμένισμα, Ἀναλεκτ. Α'. Σ. 232.

Διϊκμάζω, Μ. ἄσω. Βρέχω, ὑγραίνω διόλου, πέρα πέρα.

Διϊκνέομαι, οῦμαι. Μ. ἱξοῦμαι. Ἀόρ. ἱκόμην. (ικνέομαι). Διέρχομαι, διαπερνῶ, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι διὰ μέσου τινός, φθάνω εἰς τι μέρος, καὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Παρέρχεται, ἀπερᾷ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

καὶ ἀντὶ τοῦ, Διεξέρχομαι, διηγοῦμαι. Ἀπρωϊδηλ. καὶ διέρχομαι διὰ τῆς ὁμιλίας, πραγματεύομαι, ἐκζήτω, ἀναπύσσω τι. Ὁ Ὅμρ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν μτρκ. ταύτην σημασ. Ἰλ. Ι. 61. Τ, 186. ἐν τῇ Ὀδτ. δὲν εὑρίσκεται διάλυσι ἡ λέξις. ὅθεν

Διϊκτικός, ἡ, κόν. Ὁποιος δύναται νὰ διακρεράσῃ, διαπερατικός. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΔ'. 61.

Δῖος, οι (Διος) Ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἀπὸ τὸν Δία. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 252. Ε. (υυυ)

Διϊπετής, ές, (Ζεύς, Διός, πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ τῆς συνηθείας, Οὐρα ακατέβατος, ὡς «Διϊπετὲς ἄγαλμα παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμρ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν πάντοτε ὡς ἐπίθετον τῶν ποταμῶν, π. χ. τοῦ Αἰγύπτου (τοῦ Νείλου) τοῦ Σπερχειοῦ κ. τ. λ. ἐπειδὴ καὶ οὗτοι αὐξάνουσιν ἤτοι ἔχουσι τὰς πηγάς των ἀπὸ τὴν βροχήν· τὸ δὲ παρὰ Ἱπποκρ. «Διϊπετὴς γονή,» καὶ παρ' Εὐριπ. «Ἀὴρ διϊπετὴς,» τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ Καθαρός, Λαμπρός, Ἅγιος, ἐλλαμβάνοντες ὅλ. τὴν λέξιν=Διός, Ἱερός· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ Ταχύς, ἢ βιαίως πίπτων, τρέχων· 2) Τὸ δὲ ἐν Γμν. Ἀγορά. (Ὅμηρ.) Ζ. «Οἱ νοοὶ διϊπετεῖς,» τὰ τὸν ἀέρα διατρέχοντα φαινόμενα, τοῦ ὁποίου καὶ τινὲς ὀρθότερον τὴν παραλήγουσαν τονίζουσι «Διϊπέτεις,» ἐκ τοῦ «Πέτω, Πέτομαι,» ὡς καὶ τὸ Ἀεροπετὴς, καὶ Ἀεροπέτης· ὁ δ' Εὐριπ. Βάκχ. 1257. συντάττει τοῦτο «Δαμπρότεροι καὶ διϊπετέστεροι.»

* Διϊπέτης, ες (πέτομαι) Ὁ διϊπτάμενος τὸν οὐρανόν, ὁ ἱπτάμενος εἰς τὰ ὕψη τοῦ καθαροῦ αἰθέρος ἴδε ἀντρ. ἀρθμ. 2. Πρβλ. Ἀεροπέτης· (υ – υ –)

* Διϊπόλεια, τά = τῷ ἑπμν.

Διϊπόλια, συλλ. Διῠπόλια. Ἀρχαιοτάτη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Πολιέως.

Διϊπολεώδης, ες, συνλγ. Διῠπολιώδης. Παλαιὸς, παμπάλαιος ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Διϊπολίων, ἡ ὁποία ἑορτὴ ὡς φαίνεται ἐωρτάζετο ἀκόμη μὲ πολλὰς πεπαλαιωμένας τελετάς· ὅθεν καὶ μτφρ. Ἀγροικος, δεισιδαίμων, ὁ σκουριασμένος καὶ παμπάλαιας ἰδέας ἔχων.

Διϊππασία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ διατρέχῃ τίς τι ἐπὶ τοῦ ἵππου, = Ἀνϋππασία· Σουϊδ.

Διϊππεύω· Μ. εὐσω. Περνῶ καβάλλα διὰ μέσου, ἢ ἐπίτηδες· Ἐφίππος διέρχομαι τόποντινά. Παριππεύω. Κύρλ.

Διϊπταμαι, Μ. διαπτήσομαι· Μέσως, ἐκ τοῦ διΐπτημι· Διαπετῶ· ὅθεν τὸ διέπτην καὶ διεπτάμην. Πετῶ διὰ μέσου τινός, ὡς τὸ Ἴσταμαι, ἔστην, = Διαπέτομαι.

Διϊσθμεύω, ῶ (ἰσθμὸς). Φέρω, διαπερνῶ τι πέραν τοῦ ἰσθμοῦ· καὶ μάλιστα τ. Κορινθ., Θουκυδ. Ε'. 101. Πολυβ. Δ'. 19. Παρὰ δὲ Σουϊδ. καὶ Διτμονίζω, ὅς εὑρίσκεται, ἀμφίβ. μὲν τοι.

* Διϊσθμίζω, Μ. ἴσω, = Διϊσθμεύω.

* Διϊσθμος, ου. Ἀποχωρισμένος ὁ Ἰσθμοῦ. Χρησμ. Σιβύλλ. 5. σ. 340.

Διϊστάνω, = Διϊστημι. Παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 40. «Διϊστάνειον ἓνδεκ ἄλλοι ὀρθότερον «Διϊστάνειν ἀνέγνωσαν» μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Διοδώρ. Σικ. ΙΘ'. 46. «Διϊστάνουσιν, εὑρίσκ. ἀντὶ τοῦ Ξεχωρίζουσιν, ἀπομακρύνουσιν, ἐξαπλώνουσι.

Διϊστάω, Τμτκ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Διΐστημι, ἢ Διειδέναι παρ' Εὐριπ. Πρέπει νὰ διακριθῇ.

Διΐστημι. Μ. — αστην. Ἀπομακρύνω, βάνω τὸ ἓν μακρὰν τοῦ ἄλλου, ξεχωρίζω· καὶ μτφρ. Φέρω εἰς στάσεις, ψαρίζω, καὶ φιλονεικίας. Διαιρῶ, ἐχθρεύω, ποιῶ ἀσυμφώνους, βάλλω εἰς διχονοίας. 2) Ἐν τοῖς ἀμετβτ. χρόνοις (τοὺς μτβτκ. δὲν μτχζτ. ὁ Ὅμρ.) ἐν τῷ Μέσ. ὡς καὶ ἐν τοῖς κατὰ φωνὴν ἑνργτκ. Ἀορ. 2., Πρκμ. καὶ Ὑπερτ., = Ἀπομακρύνομαι, ξεχωρίζομαι, τραβῶμαι μακρὰν ἀπό τινα ὥστε νὰ μένῃ εἰς τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα. Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Ἀορ. 2. ἔπαξ ἐν τῇ Μέσ. Πρκμ. «Θᾶλαττα δίττατον ἡ θάλασσα ἄρησεν ἐλεύθερον τὴν διάβασιν, (διεσχίσθη ὑπὸ τῶν Κυριάρχων τῆς) Ἰλδ. Ν, 29. μτφρ., ξεχωρίζομαι διὰ φιλονεικίας, «Διαστήτην ἐρίσαντε» Ἰλδ. Α. 6. β) Εἶμαι ἀπομεμακρυσμένος, ξεχωρισμένος, κεῖμαι, εὑρίσκομαι μακράν. γ) Διχονοῶ, γινομαι στάσεις καὶ φατρίαι.

Διϊστορέω, ῶ, Λέγω, διηγοῦμαι ἕως τέλους. Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 96. καὶ Ξενοφ. Ἐφέσ. Α'. 12.

Διϊσχάνω. Ποιητ. ἀντὶ Διέχω. Ἔτι δὲ καὶτὸ διαιρῶμαι, διαφεγγίζω, γλυκοχαράζω. Ἀπολ. Δ'. 1696.

Διϊσχναίνω, = Ἰσχναίνω, μετ' ἐπιτάσ. Ἱπποκρ. 420.

Διϊσχυρεῖσθαι. Ζήτ. Ἰσχυρίζω, = τῷ ἑπμν.

Διϊσχυρίζομαι. Μ. ἰσομ. Ἀπότκ. Μέσ. Ἐπακουμβίζω, ἐπιστηρίζομαι εἰς τι «Τινὶ Στραβ. «Διϊσχυρίζομαι νόμοις,» Ἐπιστηρίζομαι εἰς τὸ δίκαιον, ἢ εἰς τὸν νόμον. Ἐπιβεβαιῶ, στερεῶς ἐπικυρόνω τι, μετ' Αἰττ. Πλάτ. Τιμ. παρ' Ἡλιοδ. «Διϊσχυρίζομαι πρός τινα» Βεβαιόνω τινα περί τινος.

Διϊσχύω. Μ. ὑσω. παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ Ἰσχύω, ἄρχω. ἀμφ.

Διΐσχω, = διέχω.

Διϊχνεύω. Μ. εὐσω. Διώλου ἰχνεύω, ζητῶ διὰ τῆς ὀσμῆτεως τὰ ἴχνη τινός, καθὼς κάμνουν τὰ λαγωνικά. Ζήτ. ἔτι καὶ Διοιχνεύω.

Δίϊω, = Διΐημι, Τμρκίνω, Ἱππουρ. Ἀὴρ. Τόπ. «Ἅπαν τὸ σῶμα διΐειν· ὑγρίνει, ἀφήνει τὴν ὑγρασίαν νὰ ἐκβῇ, ἰσόρροπει.

Δεκάζω, Μ. ἄσω. Ἄττικ. καὶ Ἰωνικῶς· Δικῶ· ὡς παρ' Ἡροδότ. 1, 97. (ἐκ τοῦ δίκη) Κρίνω, ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον. «Τρωσὶν καὶ Δαναοῖσι διεκρίνετο ὡς ἐπιεικές.» Ἰλ. Θ. 431. ἀντὶ τοῦ ἂς διακρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς Τρ. καὶ Δαν. «Ἐς μέτον ἀμφοτέροισι διεκάσατε.» Ἰλ. Ψ, 584. ὁμιλήσατε τὸ δίκαιον ἐξίσου καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ ὄχι μὲ χαπῆρι. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὡς κριτὴς ἀποφαίζω, κρίνω, τελειόνω τὴν κρίσιν, δίδω τελευταίαν ἀπόφασιν. Ὀδτ. Λ, 545. Οὕτω καὶ Ἰλ. Ψ, 579. «Εἰ δ', αἴ, ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὐτινά φημι ἄλλου ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.» Ἐνταῦθα μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ κατέκριναν τὴν ἐξήγησιν τοῦ Εὐσταθίου τὴν «Ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω κάμῃ ὡς κριτὴς τὴν ἀπόφασιν, ἔμεινε μ' ὅλον τοῦτο ἑτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ Εὐστ. καὶ ἐνταῦθα ἄριστα ἠρμήνευσε, καὶ εὐστοχώτατα ἐνόησε τοῦ Ποιητοῦ τὸ νόημα. Βεβαιοῦσι δὲ τὸ ὀρθὸν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τό τε ἐγὼν αὐτὸς καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὅπερ κατωτέρω ποιεῖ ὁ Μενέλαος, προσκαλῶν ὅλη. τὸν Ἀντίλοχον, νὰ κάμῃ ὅρκον. Οὕτω δὲ ἐκτελοῦντα τὸ χρέος τοῦ κριτοῦ τίς τῶν Δαναῶν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Μενέλαον ὡς ἄδικον; οὐδεὶς βέβαια. «Ἰδεῖα γὰρ ἔσται διότι ὁ Ἀντίλοχ. ἀναγκάζεται μὲ τὸν τρόπον τοῦτον νὰ ὁμολογήσῃ μόνος τον τὸ πταίσμά του ὡς ἐν στίχ. 587–95. Οὕτω δὲ καὶ Ἰλδ. Σ. 506. «Ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον οἱ Γέροντες ὅλη. ἤτοι οἱ Κριταί, ἔδιδον τὰς ψήφους των, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον· ὅστις δὲ αὐτῶν ἤθελε κρίνει κάλλιον, ἤθελε λάβῃ τὰ 2. τάλαντα «τῷ δόμεν, ὃς δίκην ἰθύνεται εἰπών. Ἐπὶ τῆς ἀποφασιστικῆς βουλήσεως τοῦ Ζεοῦ, Ἰλδ. Α, 542. Αὐτὴ ἡ σημασία τοῦ Ἔργ. τε, Κρίνω, ποιῶ κρίσιν, ἐπικράτησε καὶ ἐν τῷ πεζῷ, καὶ ἐντελῶς «Δίκην ἄδικον δικάζων. Κάμνω ἄδικον κρίσιν, ἄδικον ἀπόφασιν. Ἡρόδ. 5, 25. Σπανιώτ. ἀντὶ τοῦ Ἀπογιγνώσκω, Ἐκδικάζω, «Γραφὴν δικάζομαι, Λυκρ. 3, 2. Καθόλου δέ, «Δικάζω τινὶ Ἀποφαίζω, δίδω τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν περί τινος, κάμνω τὴν κρίσιν, λέγω τὸ δίκαιον περί τινος. Τὸ δὲ «Δικάζω τινὶ μετὰ τῆς Δοτε. τοῦ Προσπ. Ἀποφαίζω, ἢ δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἔλεγε ἀντὶ τοῦ Κατακρίνω, Δίκαι Κάτ. 30, 55. Μέσως ὁ Δικάζομαι, Λέγω, παραστήνω τὸ δίκαιόν μου διαμέσου ἄλλου τινός, παρρησιάζομαι, ἢ παραστέκομαι εἰς τὸ Κριτήριον, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν κρίσιν μου καὶ νὰ διαφενδεύσω τὰ δίκαιά μου. Ὀδτ. Δ, 545. Μ, 440. Ἡρόδ. Α', 96. καὶ ἀλλοῦ. Ὁμοίως, κρισολογοῦμαι μετάτινος, ὡς παρὼν καὶ αὐτὸς· καὶ Γενικῶς, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μαλώνω, ζητῶντας τὸ δίκαιόν μου ἀλλήλοις. Πλάτ. ἐγὼ δέ, ἀντὶ τοῦ προσκαλοῦμαι ὑπό τινος εἰς πταίστης διὰ νὰ παρρησιασθῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἔχει τις κρίσιν κατ' ἐμοῦ, εἶμαι ὑπὸ κρίσιν, Σοφ. Α', Β'. 51. 2) Παρ' Εὐρπ. Ὀρεστ. 577. «Ἥδιον δικάζω Διαφεντεύω ἐπὶ κριτηρίου.

Δικαία, ας, ἡ. = Δίκη, ὡς Σελήναια = Σελήνη Πίνδ.

Δικαιαρχία, ίας, ἡ. Ἡ δικαία καὶ νόμιμος διοίκησις. Ἡσύχιος.

* Δικαίαρχος, ὁ. Κυρίως, δίκαιος ἄρχων.

* Δικαιάω, Ἰων. ἀντὶ Δικαιόω, Ἡρόδ. 1, 133, 3, 79. 6, 138. 9, 42. καὶ ἀλλαχοῦ.

Δικαικός, ἡ, κόν. Παρ' Ἀντωνίν. Θ. 22. ἀντὶ τοῦ Δίκαιος· ἀμφ

Δικαιοδοσία, ίας, ἡ. (δικαιοδότης). Διοίκησις τοῦ δικαίου, ἀπόφασις τῶν Κριτηρίων. 2) Καὶ Ἀξίωμα, ἐπάγγελμα ἑνὸς κριτοῦ. «Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριζεντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα.» Στραβ. Π'. Σ. 901. ἐτάχθη εἰς τὸ κριτήριον τῆς δικαιοδοσίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κριθεὶς δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἀναφέρῃ τὴν κρίσιν του εἰς τὸν Βασιλέα. 3) Καὶ αὐτό, «Ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία. Πολιτικὴ τις συνθήκη, καθ' ἣν πᾶς ὁστις ἐκατηγορεῖτο ὡς ἀδικήσας ξενοτινα εἰς τὰς ἐμπορικὰς του σχέσεις, ἔπρεπε νὰ κριθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους. Ζήτ. Σύμβολον.

Δικαιοδοτέω, ῶ. Ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον.

Δικαιοδότης, ου. ὁ (δίδωμι) Ὁ ὁμιλῶν καὶ ἀποφαίζων τὸ δίκαιον, ὁ κριτής. Στραβ. Π. Σ. 1147. καὶ Ἰώσηπ. ΙΗ'. 1.

* Δικαιόζω = Δικάζω· κατὰ τὸ Ἁρμόζω, Δεσπόζω. Ἡσύχ.

Δικαιοκρισία, ίας, ἡ. Δικαία κρίσις, Δικαία ἀπόφασις. Ν. Δ.

Δικαιοκρίτης, ου, ὁ. Ἐκεῖνος ὁς τις κρίνει τὸ δίκαιον. Ν. Δ.

Δικαιολογέω, ῶ (δικαιολόγος)· καὶ Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Μέσως μετὰ Δοτε. Κύριος ἢ καὶ ἄνευ πτώσεως, ὁμιλῶ, λέγω τὰ δίκαιά μου, τὴν κρίσιν μου, καὶ δικαίως ἐπὶ κριτηρίου τινός διαφενδεύω, Κρισολογοῦμαι μέ τινα.

Δικαιολογία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, νὰ λέγῃ τινὰς τὰ δίκαιά του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὰ διαφενδεύῃ μετὰ λόγου. Καθόλου = Κρισολογία· Ὁμιλία περὶ δικαίου.

Δικαιολογίζομαι, Μ. ἰσομ. Ἀπότκ. Μέσ. παρὰ Λουκιαν. προμ. ἀντὶ δικαιολογέομαι.

Δικαιολογικός, ἡ, όν. Ὁ δικήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ νὰ παραστήνῃ καὶ νὰ διαφενδεύῃ τὰ δίκαια ἐπὶ κριτηρίου, ἢ εἰς τὸ νὰ κρισολογῆται, νὰ ὁμιλῇ περὶ δικαίου.

Δικαιολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ἐκεῖνος ὁστις παραστήνει τὰ δίκαιά του ἢ τὴν κρίσιν του, ἢ καὶ ἄλλου τινός, εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὴν διαφενδεύει· Avvocato, Ἰταλ.

Δικαιόμετρος, ου, ον (μέτρον). Ὁ δικαίως μετρῶν. Ἱερ. Πνευμ. σελ. 195. «Δικαιόμετρον ἀγγεῖον. Ἀγγεῖον περιλαμβάνον σωστὸ τὸ ὁρισμένον μέτρον, ἢ ὡρισμένος χυμός.

Δικαιονόμος (νέμω). Κριτής, ὁ δίδων τῷ κάθενός τὸ δίκαιον. Δίων Κάτ. ΟΗ'. 27.

Δικαιόπολις, εως. ὁ (πόλις). Ὁ μετερχόμε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζόμενος, ἐπιμελούμενος τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰς πόλεις. Πλάτ. Πολ. Β'. 30.

Δικαιοπραγέω, ῶ (πράττω, Ποιῶ, κάμνω, πράττω τὸ δίκαιον. »πρός τινα«, Εἶμαι δίκαιος.

Δικαιοπράγημα, ατος, τό. Μία δικαία πρᾶξις.

Δικαιοπραγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τις, τὸ κάμνῃ τὰ δίκαια, δικαία πρᾶξις.

*Δικαιοπραγμοσύνη, ἡ = τῷ πργμ. Ἡρακλειδ. παρὰ Διογ. Αρτ. 9, 14.

Δίκαιος, α, ον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνὰις καὶ δικαίτατος. Seidl. Εὐρπδ. Τρωάδ. 1132. Ἀλκίφρ. 3, 23. ἀλλὰ παρὰ Δυκουργ. 1. ἀντεστεταγμένη ἦν ἀπὸ χειρόγραφα τὸ δικαιέστατον πάλιν· καὶ Δικαίως, Ἐπίρ. (δίκη). Ὅποιος μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην, πράττει τὸ δίκαιον. Ὅμρ. ὅστις δικαιότατον ὀνομάζει ἐκεῖνον ὅστις γνωρίζει καὶ φυλάττει μάλιστα τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεοὺς χρέη του. Ἰλιάδ. Δ. 832. Ν. 6. Τ. 181 Ὀδύσ. Β. 272. Γ. 133. Ἐπειδὴ δὲ τὰ χρέη ταῦτα ἐπετηρεῖτο εἰς ἔντιμον παράδοσιν, καὶ ἱερὰς συνηθείας, διὰ τοῦτο ἔλαβε ἡ λέξις καὶ τὴν σημασ., Χρηστοήθης, εὐτύχημος, ὁ ποιῶν ὁηλ. κατὰ τὸ πρέπον καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ἤθη πεπολιτισμένα, ἥμερα, καὶ τὴν φιλοξενίαν σεβόμενα ἔτην ἡ καὶ ἀνθρώπους μερικῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄγρια, ὑβριστικὰ, καὶ πάσης εὐσεβείας ἄμοιρα, ὡς τοὺς Κυκλωπας, Ὀδύσ. Θ, 1575. Ι, 176. Μ, 181. Πρβλ. δὲ καὶ Θέογν. 303. Ὡσαύτως καὶ τὸ Ἐπίρρ. »Οὐκ ἐθέλοντι δικαίως μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα. Ὀδύσ. Ξ, 190. κατὰ τὰ ἤθη, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον, καθὼς ἁρμόζει. Παρὰ τοῖς συγγράφοις διαιρεῖται ἡ λέξις κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, Νικομ. 5, 2. εἰς δύο κυρίας σημασίας, εἰ Ὅμοιος, ἴσος, ἴσιος, ὁμαλὸς, σύμμετρος, ὡς καὶ τὸ Ἴσος. Ἐπὶ διόλου φυσικῆς σημασ. παρὰ Σόλωνι ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς, γαληνιαίας, καὶ ἀκυμάντου θαλάσσης. Οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β'. β'. 25. »Ἅρμα δὲ δίκαιον ἀζύγων ἵππων συνεζευγμένων· μία ἁρμὸς δὲν ὑπάγει ἴσια ὅταν αἱ συνεζευγμένοι ἵπποι εἶναι ἔντεροι ἀνόμοιοι. Ἐκλαμβάνεται δὲ ἐπὶ μέτρωμάτων ἀντὶ τοῦ Ἰσόμετρος, ὁμοίως, ἀτάλογος· ὡς ὁ Ξενοφ. Ἱππαρχ. Γ. 6. καλεῖν Ἄδικον γναθῶνα, ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνωτέρω περὶ τοῦ ἵππου εἴπεν, ὁηλ. ἀνόμοιος γνάθος, ὁπόταν ἡ μία σκληρά, ἡ δ' ἄλλη μαλακὴ εἶναι, ἔτσι δὲ καὶ αἱ δύο εἶτε ὁμοίαι, τότε ὁ ἵππος καλεῖται Δίκαιος τὴν γνάθον, ὡς παρὰ Πολυδ. Α'. 196. Ὁ Ἱππικρ. ὀνομάζει »Σῶμα δίκαιον« ἐν τῷ ὁμοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσιον, σωστὸν εἰς τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος. »Κατάστασιν δικαίαν καὶ ὁμαλήν, ὁμοίαν καὶ ἴσιον ἁπλῶσιν. »Δικαιότατα ἀνθρωπικὸν Ἀνάλογος ἱστορία, ἀντιξυγίασμα. κάλλιστος ἰητρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίαν,« κ. τ. λ. Καὶ δὲ ἀρίθμῶν, αὐτὸ τοῦ ἴσιος, σωστὸς, ἰσάριθμος, ἰσοπλήθης, ὡς »Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἰπτσταδίου ἐφαπλέθρουσι εἶναι σωστὰ, κεμμουίτα, Ἰτα, Ἡρόδ. Β'. 448. (πιθανὸν εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ φυσικὴ σημασία καὶ μάλιστ., ἡ ἐπὶ τῶν σωμάτων εἶναι καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εἰς ἄφορον θέσιν καὶ ἡ τοῦ Ἀριστλ. παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ Δίχα, Δεχάζω, Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρεθείς. Κινεῖσθαι δὲ ἐπέτρεψε φυσικώτατα καὶ ἡ ἀκόλουθος ἠθικὴ σημασία) Νόμιμος, δίκαιος, προσηρμοσμένος καὶ ἐπετηρημένος εἰς τοὺς νόμους ὡς καὶ τὸ Ἴσος, ἔννομος, δίκαιος, καθήκων, ἀνήκων, πρεπῆκων. »Τὸ δίκαιον ἑκάστοις εἰς καθένα τὸ δίκαιόν του, τὸ ἀνῆκον τον, τὸ ἰδικόν του, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὅσα τὰ δίκαια, τὰ ἀνήκοντα, τὰ δίκαια τινός, τὰ δικαιολογήματά του, ἢ καὶ πᾶν ὅ, τι τοῦ ἀνήκει. Ὁμηρ. ἡ πληρωμὴ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ ἡ συνήθεια λέγουσα. »Δός μοι τὸ δίκαιόν μου.« ὡς, »Τὰ δίκαια τοῖς στρατιώταις ποιεῖ· τὰ δίκαια λαμβάνειν· Ἡσιόδου δὲ »Τὰ δίκαια ποιεῖν τινι, τὰ δίκαια τάττειν, προστάξειν τινὶ = jura reddere. ὁηλ. Προστάζω, Ἐπιτάττω, ἐξουσιάζω τινά, Διονσ. Ἁλικ. »Τὰ δίκαια πράττεσθαι τινα« ἀντὶ τοῦ Παιδεύω τινὰ ἀσελγῶν μὲ τὸ σφάλμα του. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. »Τάτε δίκαια καὶ τὰ ἄλλα καλά τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῇ πράττεται«, Ξεν. Ἀπομν. Γ. Θ. 5. Ἀμοιβαῖαι, καθεστῶσαι σχέσεις ἢ ὑποχρεώσεις, π. χ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1599. »Τὰ δίκαια«, εἴτ' αἱ συνθῆκαι, αἱ συμφωνίαι τῆς εἰρήνης· καὶ καθόλου, Πᾶν ὅ, τι εἶναι οὕτως, ὡς πρέπει νὰ ἦναι π. χ. ῥάκι. συγγραφεύς« ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ γνήσιος, ἴσος, ἐντελὴς, ὀρθὸς, σωστὸς, ἀληθινὸς συγγραφεύς. Δουκν. »Κίτσηγις ὁ καθ' αὐτὸ, ὁ ἀληθινὸς ξεμελιωτὴς· οὕτω καὶ »Δίκαιος συνήγορος« Αἰσχίν. κ. Κτησφ. Οὕτω δὲ καὶ »Δικαίως ἐμοὶ ὁ τοιοῦτος καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἰδιώτης μου, Σοφ. Αἰ. 547. »Ἵππον δίκαιον ποιεῖσθαι τινι« Κάμνω εἰς τινα ἵππον τινὰ ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, καλὸς πρέπει, ὁηλ. ἐπιτήδειον νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του, ὁηλ. μαζημένον. Ξενφ. Ἀπομν. 4, 4, 5. ἐν δὲ Κυνηγετ. Σ. 3. »Ἡ πλησμονὴ« τὸ πολὺ φαγητὸν ψέρει τοὺς σκύλακας, ἐπειδὴ κάμνει τὰ σκέλη των στραβὰ, καὶ ἄλλων ἀτελειῶν αἴτιος γίνεται, ψέρουσα καὶ τὰ ἐντόσθια κύτου, ἀφαιρεῖσθαι τῆς ἰσομετρίας, »καὶ τὰ ἐντὸς ἄδικα γίνεται«, ἤτοι βεβλαμμένα. (»Τὸ Δίκαιος ὄνομα, ἔσος ἡμῖν ἐπὶ τῶν πάντα ἀρετὴ μετιόντων λέγεται« Χρυσόστμ. — καὶ ἑπομένως παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. ὁ ἀγαθὸς, καλὸς, θεοσεβὴς, εὐσεβὴς, φοβούμενος τὸν Θεόν. Χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς, ἐναρετος, ἀνεπίληπτος. »Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους τοὺς σχῆμα ἢ προσωπεῖον δικαίων ἔχοντας, τοὺς δικαιοῦντας ἑαυτούς. Χρυσόστμ. καὶ Θεοφύλακτ. 2) Ἀντὶ τοῦ Λατιν. jus, Δικαίωμα, ἀξίωμα, ἐξουσία τοῦ ἐνεργεῖν ἐπί τι. Ζωναρ.) 2) »Δίκαιος εἰμὶ, ἔχω δίκαιον, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ὑπεχρεώθην, ὑπεστεζόμην. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀξίζω, εἶμαι ἄξιος συνεπομένου τοῦ Ἀπαρεμφάτου »Δίκαιοι ἐστε ἴσιοι εἶσθε ὑποχρεωμένοι, ἔχετε χρέος νὰ ἔλητε, Wess ἐν Ἡρότ. 9, 60. πρβλ. 8, 137. »Δίκαιοί εἰσι ἀπιστότατοι εἶναι« Ἔχουν δίκαιον νὰ δυσπιστῶσι. Θεόδ. 4, 17. »Δίκαιοι εἰσι λόγους ὑποσχεῖν«. Πρέπει, εἶναι χρέος των νὰ ἀπολογηθοῦν, νὰ δώσουν λογαριασμόν, Ξενφ. »Δίκαιος εἶτ' ἀπολωλέναι, Ἀξίζει, εἶναι ἄξιος, τὸν πρέπει νὰ χαθῇ, νὰ φονευθῇ, Δημοσθ. Φιλιπ. 2. σ. 74. extr. Βρ. Ἀριστφ. Νεφ. 1031. Σπανιώτερον ἐν τῷ ὑπάρχειν, ὡς παρὰ Πλάτ. Συμπόσ. σ. 172. Β. Κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθειαν ἔπρεπε νὰ ἦναι »Δίκαιον ἔστιν τὸ ποιοῦν ὁμῶς καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι παντάπασι ξένον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Τὸ ἀγγλ. Σχρ. Δικαιέστερος μετεχειρίσθη ὁ Φιλήμων· — Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. σ. 412. C. ἔχει ἀστεῖαν τινα ἐτυμολογ. τῆς λέξεως" ὅρα

Δικαιοσύνη, ης, ἡ. Τὸ νόμιμον, ὁ τῶν νόμων ὁρισμὸς, 2) Ἕξις ἰδίωμα, χαρακτὴρ, καὶ ἀρετὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὀρθοῦ, καὶ σωστοῦ ἀνθρώπου. 3) Καὶ ὡς πολίτευμα τοῦ ἰδίου, πρᾶξις, καὶ ἐνέργεια τῆς δίκης. Ἀπόδοσις τοῦ Δικαίου — Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. ἡ ἄφρα φυλακὴ τοῦ νόμου· ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐντολῶν. β) Ἡ ὁρθὴ τῆς ψυχῆς ἐγγεμονία. γ) Ἡ καθόλου ἀρετὴ, ὁ ἀμέμπτος βίος. δ) Ἡ συναγωγὴ καὶ ἕνωσις πάντων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν. ε) Ἕξις ἀποκεμμένη τοῦ ἴσου καὶ τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστου. ζ) Ἀλωάτης. η) Δικαία αἴτησις. θ) Φιλαλήθεια. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. ἔτυμολ. καὶ παιδιᾶς.

Δικαιοσύνος Ζεύς, Ὁ ὑπερασπιστὴς (διαφενδευτὴς) τῆς δικαιοσύνης· ὡς καὶ τὸ Φίλιος, Φρύν. Apparat. 466.

Δικαιότης, ητος, ἡ, = Δικαιοσύνη. Ξενοφ.

*Δικαιοφύλαξ, ακος, ὁ. Φύλαξ, φρουρὸς τοῦ δικαίου, Μαν. Φιλ. 1, 49.

Δικαιόω, ῶ, Μ. ώτω, κάλλιων - ώσομαι, Θεόδ. 3, 40. Δικαιόνω. Κυρίως σημ. κάμνω δίκαιον, ἤτοι ὀρθὸν, σωστόν. 2) Εὑρίσκω, ἰσάζω, κρίνω, καταδικάζω, παιδεύω, τιμωρῶ (exequiren, Γερ.) τινὰ διὰ τὸ σφάλμα του. Ἡρόδοτ. Γ. 29. Ἐκδικοῦμαι. Πλάτ. Νομ. 14'. 3) νομίζω τι ὡς δίκαιον καὶ πρέπον, καὶ οὕτω τὸ ἐπαινῶ, τὸ στέργω, ἢ τὸ εὐχομαι· ὡς καὶ τὸ Ἀξιῶ, ρκτ' Ἀπαρεμφ. παρ' Ἡροδοτ. 1, 89. Valck Καλλιμ. σ. 113. Σοφοκλ. Τραχ. 1244. Φιλοστρ. 781. Γνωρίζω τι ὡς δίκαιον καὶ τὸ κρατῶ, ἢ τὸ ἀποφασίζω. Πλούτ. εἰς Ἀγησ. 33. ὅδεν

Δικαίωμα, ατος, τό. Κυρίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γίνε ἢ ἐκρίθη δικαίως, καὶ ὀρθῶς, τὸ διὰ τῶν νόμων ἀποφασισμένον· ἀπόφασις τοῦ κριτηρίου· δικαία παίδευσις, παιδεία, ἐκλέκτησις, δικαία πρᾶξις. Καὶ αὐτὸ τοῦ δίκαιον καὶ νόμιμον. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε. 10. Καὶ ἡ δικαία αἰτία, εὔλογος ἀφορμὴ· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δικαίωμα. Καθόλου, = Αἰτία Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σελ. 236. Κήτ. Δίκαιος. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Νόμος, ἐντολὴ, κρίσις· θεσμὸς, νομοθεσία· κριμάτων ὀρθότης. »Δικαίωμα τοῦ νόμου τὸ τέλος καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου. »Δικαιώματα λατρείας« αἱ ἐντολαί. Οὕτω καὶ τὸ »Διδάξω με τὰ δικαιώματά σου« τὰς ἐντολάς σου. Θεοφύλακτ.

Δικαίως, Ἐπίρ. μὲ δίκαιον καὶ ὀρθὸν ἢ σωστὸν τρόπον. Ζήτ. Δίκαιος.

Δικαίωσις, εως, ἡ (δικαιόω). Τὸ δίκαιον ποιεῖν· ὅδεν ἡ ἐπὶ κριτηρίου ἀμφισβήτησις. Λυσ. παρ' Ἁρποκρατ. Κατακλείστις, κατάκρισις ἐπὶ κριτηρίου, παιδεία. 2) Δικαία ζήτησις, καὶ Γενικ. ζήτημα, ἐπιθυμία, πόθος, ζήτησις μὲ προφάσεις δικαίου. Prätention. Δόξα, γνώμη, ὑπόληψις, ἀρέσκεια, ὑπερήφανος καὶ αὐθέκαστος ζήτησις. Θεόδ. 3, 8ε.

Δικαιωτήριον, ίου, τό (δικαιόω). Τὸ αὐτὸ καὶ Κολαστήριον. Zuchthaus. Γερμ. Πλάτ. Φαίδρ.

Δικαιωτής, οῦ, ὁ. Πλουτ. Β'. Σ. 178. Ἐκδικητὴς, παιδευτὴς· καὶ εἰς Ἄγησ. ὁ αὐτ. 23. »Δικαιωτὴς αἰσχρῶν καὶ καλῶν« ἀντὶ τοῦ, Κριτής.

Δικᾶν, παρ' Ἡροδοτ. 1, 97. Ἰωνικ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ δικάσειν, ὡς τὸ ἑλᾶν, ἀντὶ ἐλάσειν Ζήτ. Διάζω,

Δικαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰδήμων τῶν δικαίων, τῶν νομικῶν ὁηλ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ νὰ διαφενδεύσῃ τὴν δικαιοσύνην (ῥήτωρ κάτος). Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β. 48. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομικὰ, δίκαια, κρίσεις, καὶ κριτήρια· καὶ ἐξετ. = Συνηγορικός. Δίων Κασσ. ΞΑ'. 10. »Δικανικὸς ἀγών· ὅδεν μτφρ. ἀκριβὴς, περιστατικὸς, Συνηθ. δὲ ἐπὶ κακοῦ, ὡς ὁ Δουκιαν, εἰς τὸ ἐνύπν. ὀνομάζει »Δικανικόνε, ἓν μακρὺ, καὶ ἐκτεταμένον ἐνύπνιον, ὁμοίως καὶ εἰς Προμηθ. 4. συντάττει τὸ »Δικανικῶς« μὲ τὸ »Στωμύλως«, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν μακρολόγον, καὶ φλύαρον ῥήτορα, καὶ τὰς τούτου μακρὰς φλυαρίας· ὁ δὲ Πλάτων ἐν Ἀπολ. 20. ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ συντάττει τὸ »Δικανικὸν« μὲ τὸ »Φορτικόν«. (Ἐκ ῥίζ. ἐκλαμβάνεται τὸ ἄχρηστον Δικάνος = Συνήγορος).

Δικανός, οῦ, ὁ (πρωτότ. τοῦ ἀμανικός). Ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων. Ἡσύχιος. Μόνον παρὰ Γρηγορ.

Δικάρηνος, ον, ον (κάρηνον). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς, Ἀκόλ.

Δικαρπέω, ῶ. Φέρω, κάμνω δύο φορὰς καρπόν.

Δίκαρπος, ον. Ὁ φέρων, κάμνων, δύο φορὰς καρπόν. Δίφορος.

Διεσμός, οῦ (δεσμῶ). Ὁ ἐμπορισμένος, κεκλεισμένος διὰ τὴν κρίσιν, ἢ διὰ τὸ κριτήριον, ὡς π. χ. »Δικασίμοις ἡμέραις, Δικάσ. ὥραις· ἡμέρα διωρισμένη διὰ νὰ γένῃ ἡ κρίσις. 2) πᾶν ὅ, τι δύνανται νὰ ἐμβῇ εἰς φιλονεικίαν, καὶ κρίσιν, ὡς

Δήμος Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι: σημ. πρὸ τῆς δίκης· ἆρα Ἀβέβαιον, ἀμφισβητουμένου, περὶ οὗ φιλονεικοῦσι.

Δικασπολέω, ῶ. Εἶμαι κριτὴς καὶ ὁμιλῶ τὸ δίκαιον, Στοβ. Λόγ. 147. ὅθεν

Δικασπολία, ας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις, καὶ νὰ κρίνῃ τὸ δίκαιον, Ὀρφ.

Δικασπόλος, ὁ, ἡ· (πολέω). Κριτὴς, δικαιοκρίτης τῶν νόμων ἢ τῶν δικαίων, Ἰλ. Δ, 338. Ὀδσ. Δ, 166.

*Δικαστεῖα, τὰ, = Δικαστήριον. Ἐπγρφ.

*Δικαστήρ, ῆρος, ὁ. = Δικαστής.

*Δικαστηρίδιον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ Δικαστήριον. (ᴗ – – ᴗ ᴗ), Meinecke Μέναν. τ. 160.

Δικαστήριον, ου, τὸ. Τόπος εἰς ὃν γίνονται αἱ κρίσεις, Κριτήριον.

Δικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Κριτὴς, ὁ διορίζων τοῦ καθ' ἑνὸς κατὰ νόμον τὸ δίκαιον. Διαφέρει δὲ ὁ δικαστὴς τοῦ κριτοῦ, κατὰ τοῦτο, ὅτι, ὁ μὲν δικαστὴς ἀποφαίζει ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους· ὁ δὲ κριτὴς καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς κατὰ τὸ ὀρθὸν, καὶ κατὰ τὴν ἰδικήν, καὶ ἀνθρώπινον κρίσιν. Wyttenb. op. cr. p. 219. ὅθεν

Δικαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, ἢ εἰς κρίσιν, ἢ εἰς κριτήριον, ἢ εἰς τὸν κριτὴν· καὶ ἐξρτ. ὁ εἰδήμων καὶ γυμνασμένος εἰς τὸ Δικανικόν, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς', 38. «Τὸ Δικαστικὸν», ὁ μισθὸς, ἢ πληρωμὴ τοῦ κριτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε κάθε Ἀθηναῖος πολίτης, ὅταν παρευρίσκετο εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ψώσῃ τὴν ψῆφόν του, ἦταν δὲ δύο ὀβολοὶ ἕως οὗ ὁ Κλέων τοὺς ἔκαμε τρεῖς. Πρβλ. τοὺς Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 865. Βατραχ. 140.

*Δικαστικῶς, Ἐπίρρ. τοῦ ἀντρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κριτηρίων ἢ τῶν κριτῶν.

Δικαστρία, ας, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δικαστὴρ = δικαστὴς. Ἡ κρίνουσα ἢ εἰς τὸν κριτοῦ οὖσα. Λουκιαν.

Δικαταλήκτος, ον (καταλήγω). Ὁ ἔχων δύο καταλήξεις. Ὁ διττῶς καταλήγων. Εὐστάθ.

*Δικεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἔδικον, ἐρρύφη. Μοσαϊκὸς Ποιητὴς Ἀορ. παρὰ Λυρκ. καὶ Τρτγ. Κἀπὶ ἄλλοις χρόνοις δὲν εὑρίσκεται ἐκτὸς τοῦ Ἀορ. 1. Δίζε, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Σιμμίας· καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, = Γενν. (δίσκος, δίκτυον).

Δίκελλα, ης, ἡ· διπέλλιον (διπέλλη). Ὄργανον ἀπὸ οὗ σκάπτομεν τὴν γῆν, ἔχον δύο μακρὰ ὀδόντια, ἢ περόνια, (ἐκ τοῦ δίκα, ἡ δίκω, τὸ ῥίπτω) ὅθεν

Δικελλίτης, ου, ὁ. Ὁ φέρων, σκάπτων μὲ τὸ δικέλλιον, Λουκιαν. 2) ὡς ἐπίθ. = ἀπὸ τὸ δικέλλι.

*Δίκεντρος, ον (κέντρον). Μὲ δύο κέντρα.

Δικέραιος, ον (κεραία). Ὁ ἔχων δύο κέρατα, ἢ περόνια, ἢ κορυφάς.

*Δικέραος, ον (κέρας). Μὲ δύο κέρατα.

Δίκερας, ατος, τὸ. Διπλοῦν κέρατον. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 202.

*Δίκερος, ον· καὶ

*Δίκερως, ωτος καὶ ω, ὁ, ἡ, ων, τό, = δικέραος, Ἐμ. Ὁμρ. Τ, 2.

Δικέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη, ης, ἡ. Ἡ προσωποποιημένη δίκη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης, συνάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσιόδ. Θγν. 902. ὅθεν τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη. 2) ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνόμιζον ὡς δίκαιον τὰς ποινὴν δεδεγμένας συνηθείας, καθὼς ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ Παροιμία, «Τόπον συνήθειαν, νόμου ἀσφάλειαν», διὰ τοῦτο ἡ πρώτη καὶ παλαιὰ σημασία τῆς «Δίκης», εἶναι Ἦθος, τρόπος, συνήθεια, τάξις, καὶ ἴδίωμα, ὡς ἐν Ὁμρ. Ὀδσ. Δ, 691., «Ἦ· ἐστὶ δίκη Βασιλῆνοσ», Δ, 217., καθὼς δίκη βροτῶν ὁ τρόπος, ἡ συνήθεια, ἡ μοῖρα, τὰ πεπρωμένα τῶν θνητῶν, Ξ, 50., «Δίκη ἀμώων», Σ, 274., «Δίκη μνηστήρωων», Τ, 43., καὶ «Δίκη θεῶνε», Ω, 254., «Δίκη γεροντωνε· τὰ εἰς τοὺς Θεοὺς, βασιλεῖς κ.τ.λ. ἰδιάζοντα, «ἀνῆκον, τὸ ὂν παρ' αὐτοῖς συνήθεια, ἢ ἔθιμον. Ἀλλὰ καὶ «ἡ γὰρ δίκη, ὁπόταν –, οὕτως ἀκολουθεῖ, ὅταν –, Ὀδσ. Τ, 168. Εἰς τὰς ἐπισταλὰς τοῦ Ψαλλίριδ. εὑρίσκεται, «Αὕτη δίκη ἀνθρώποισι· ἔνθα μετὰ ταῦτα, «Μοῖρα τοῦτο πασιν ἀνθρώποισι, ἵσταται· καὶ παρ' Ἀρριανῷ Ἀναβ. Γ', 15. «Ἥπερ ἱππομαχίας δίκην. Ἐντεῦθεν διετήρησαν οἱ Λογογράφοι τὴν ὡς ἐπῴδ. χρῆσιν τῆς Δίκης. «Δίκην» μετὰ Γεν. σπανιώτ. κατὰ δίκην κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ παράδειγμα, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. «Δίκην λύκοιο, κυνός, κ.τ.λ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου, τοῦ κυνός, ὡς ἂν τὸν λύκον ἤλ. καὶ τ. λ. π Ηρόδ. Πύθ. Β', 155. καὶ Α', 97. «Δίκην Φιλοκτήτου ἐφεπόμενοσ, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Φιλοκτήτου, ἢ παροιμιώδ. ὡς ὁ Φ. Ὅθεν «δίκαιοσ» παρ' Ἱπποκρ. ὁ ὅμοιος. Αἰσχύλ. Προμ. 619. «Τοῦ δίκην»; Τίνος ἕνεκα; διὰ ποίαν αἰτίαν; Παρ' Ἱπποκρ. τὸ «Κατὰ δίκην» εἶναι ἀντὶ τοῦ Εἰκότως, κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ἢ κατὰ τὴν φύσιν. ὅθεν 3) Χρηστοήθεια, καλὸν ἦθος, ἢ πρὸς τὸ δίκαιον κλίσις, καὶ ἀγάπη τὸ πρέπον, τὸ ἀνῆκον· ἢ εὐταξία, τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθὸν, ἢ ἐκτέλεσις, ἐπιτήρησις καὶ διοίκησις τῶν δικαίων. Ὁ Ὅμρ. μτχρῆν. τὸ ἐνν. ἔνθα ὁ λόγος εἶναι γενικῶς περὶ τοῦ δικαίου ἢ περὶ τῆς ὑπολήψεως, αἰτιάσεως τοῦ δικαίου. «Δίκης ἐπιδευέσ» στερούμενος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τινα δικαίως καὶ ἀναντιρρήτως, Ἰλ. Τ, 180. «Δίκῃ ἠμελήσατον, μετὰ δίκαιου, ἁπλῶς ὀηλ. ἀπερίσκεπτα, Ἰλ. Ψ, 542. «Δίκην ἰδύντατα εἰποιν» νὰ ἀποφασίσῃ τὸ δίκαιον μετὰ πλείστης ὀρθότητος, Ἰλ. Τ, 508. πρβλ. Δίκαιος, καὶ Ἰδύς. Εἰς τὰ πρῶτα καὶ παλαιὰ βιβλία τῆς Ἰλιάδος, εὑρίσκεται Πληθυντικ. Δίκαι, περὶ τῆς πράξεως τῆς δικαιοσύνης ἐνεργουμένης ἐπὶ τῶν μηχανευμάτων δύο φιλονεικούντων· ὅθεν οἱ βασιλεῖς ὡς Κριταί, φύλακες, καὶ διανομεῖς τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἰλ. Α, 238. «Δικασπόλοιν καλοῦνται. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 244. «Περίοιδε δίκασε· ἀγαπᾶσε τὴν δικαιοσύνην· καὶ ἐν Ι, 215. «Οὔτε δίκας εἰδότα οὔτε θεμιστασ», καὶ ἐν Δ, 569. «Ἀμφὶ δίκασ εἰροντοιν· ἐπὶ Ἀριτῶν. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ἰλ. Π, 542. «Δικείην εἰροτο δίκηι τε καὶ σθένειι· ἐκυρίευε τὴν Δικαίαν μὲ σθένος καὶ δικαιοσύνην· παρὰ δὲ Πινδάρ. Πύθ. Δ', 273. «Δίκας εὐθύνει λαοῖσι· καὶ Ἰσθμ. Β', 49. «Δίκας περκίνεινε· καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 383. «Πάσι περικτύονεσσι δικασπολίας ἀναφαίνων· σημαίνει τὸ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ ἀποφασίζῃ τὸ δίκαιον, καὶ ἐν ταὐτῷ τὴν ἀνωτάτην ὕβριν τῶν ἐξουσιαστῶν· ὅθεν ὁ Πίνδαρ. Πύθ. Α', 166. περὶ τῶν ἐξουσιαστῶν ἀναφέρων, «Δίκαιον κηδαλίωνα λέγει, τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης τῶν. Δικαιοσύνη, Ἀφηρημένως, ἐν Ἰλ. Π, 388. καὶ ἐν Ὀδυσ. Σ, 84. καὶ ἀντιθ. τῷ βίᾳ. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῷ «Δίκῃ» καὶ ἀντὶ τοῦ δικαίως, μὲ δικαιοσύνην· ἀλλὰ καὶ, «Ἓν δίκῃ, δικαίως, μὲ δίκαιον· ἀλλ' ἐν Πυθ. Η', 10. καὶ Νέμ. Γ', 49. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀληθῶς. Μερικῶς δὲ (σημασ. μεσ' Ὁμρ.) σημαίνει τὴν εἰς τὰ Κριτήρια, ἢ εἰς τὰς κρίσεις δικαιοσύνην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν, ὁ ἐστὶ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, ἥτις κρίνεται, καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ὑπεράσπισιν, καὶ διαφέντευσιν· ὅθεν Κρίσις, καὶ γενικώτερον μὲν πᾶσα Κρίσις ἄνευ ἐξαιρέσεως, μερικώτερον δὲ εὐρίσκῃ κρίσις τῶν ἰδιωτῶν, τὸ ἰδιωτικὸν προτσέσον, καὶ τότε εἶναι ἀντὶ τῷ Γραφή. Οὕτω παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 3. Ε. λέγεται δίκη ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ὡρισμένως γραφὴ ὀνομάσθη· ὅθεν «Δίκην ἔχειν». Τὸ νὰ ἔχῃ τις κρίσιν (ὡς καὶ ἐν τῇ συνδ. λέγομεν) νὰ ἦναι ἐγκαλεσμένος εἰς τὸ κριτήριον, Πλούτ. Μαρ. 6. «Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν κρίσιν συνῆλθε κατακρίνεται ἐν μέρει, διὰ τοῦτο σημ. τὸ δίκη καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως τῶν κριτῶν διορίζομένην ζημίαν, ἡ ποινή· ὅθεν «Δίκην εἴδωμι τινόσ· εἶδω, πληρόνω εἰς τινα τὸ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῶν κριτῶν ὡς ποινὴν· ἢ ὑπομένω τὴν ποινὴν, τὴν παιδείαν, τὴν ζημίαν. Τὸ δὲ «Δίκην δίδωμι ὑπό τινοσ. Ἀντὶ τοῦ Τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον πρός αὐτὸν ἐπραξα, Πλάτ. Γοργ. σλ. 525. Β. Οὕτω καὶ «Δίκην ὀφλισκω. Καταδικάζομαι εἰς ποινήν, παιδείαν, συχνάκις παρὰ Πλάτ., τὸ. Ruhnk. Τιμ. σελ. 202. Ἐξ ἐναντίας δὲ «Δίκην ἔχω, ἐλαφρὰν τὴν ἐνδίκησιν, τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ἀποκλήρωσιν τῆς ζημίας μου, ἐδικήθην· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔλαβα τὴν τιμωρίαν μου, ἐτιμωρήθην. «Παιδεύθην. «Δίκην ἐπιτίθημί τινι βάζω, ἐπιβάλλω εἰς τίποτε παιδείαν, τὸ ἀπαγορεύω. «Δίκην διώκω, συνηγῶ, ἐξακολουθῶ τὸ δικαιόν μου, τὴν κρίσιν μου. Ἐνάγω, ἐγκαλῶ· καὶ ἐξ ἐναντίας, «Δίκην φεύγω, ἀποφεύγω τὴν κρίσιν, ἐγκαλοῦμαι ὑπό τινος εἰς τὸ κριτήριον. Λύτη δὲ ἡ σημασία εἶναι παλαιοτάτη καὶ τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ἕκαστος ἐλάμβανε τὸ δίκαιόν του μόνος του, καὶ οὕτως ὁ μὲν ἀδικηθεὶς ἐδίωκε, κατέτρεχε, τὸν ἀδικοῦντα, ὁ δὲ ἀδικήσας ἔπρεπε νὰ φεύγῃ τὴν ἐκδίκησιν ἐκείνου. — «Εἰπεῖν τὴν δίκην». Τὸ νὰ ψάρῃ τις τὴν ὑπόθεσίν του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ· «Ὑπέχειν δίκην». Τὸ νὰ προκαλῆται τις ἐπὶ κριτηρίου διὰ νὰ ἀπολογηθῇ, «τινόσ, διά τ. ι. «Δίκας δύνασαι καὶ λέγειν. Δημοσθ. λέγεται περὶ τῶν Νησιωτῶν, οἵτινες ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἔπρεπε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖ νὰ λάβουν τὸ δίκαιόν των, καὶ νὰ τελειώσουν τὰς κρίσεις των, τοιοῦτόν τι ἐξωφληθησιν, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἡμῖν ἰσχὺν λεγόμενον, Valck ἐν Ἡροδ. 5, 83.

Δικηγόρος, ου, Ξουϊδ. ἐν Λουκιανῷ, ἔνδικηγόρος. πρβλ. Δημηγόρος ἀνεγνώσθ. σβρουκάτος.

Δικηλάτης, ου, ὁ· καὶ Δικηλάτη, τὸ, Ἑπτὰ ὑφὴ τοῦ Δεικηλάτης, δείκηλον. Ζήτ. Δικαιόλ.

*Δίκηλος, ον (κηλέω). Μὲ δύο σπάσματα, ἁπλῶς σπασμένος, Παῦλ. Αἰγ. 6, 61.

Δίκησις, εως, ἡ (δίκη). Τὸ κρίνειν, παιδεύειν, ἐνδικεῖσθαι· ὡς τὸ Ἐνδίκητις.

Δικηφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δίκην, παιδείαν, ἢ ἐνδίκησιν, ὁ κρίνων, ὁ ἐνδίκων, ὁ παιδεύων· δικαστὴς, Κριτὴς· ὡς Ἐπίθετ. «Δικηφόρος ἡμέραι, Αἰσχύλ. ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ κρίσις, καὶ ἡ ἐνδίκησις· καὶ ἐν Χοηφ. 117. «Δικαστὴς, ἢ δικηφόροσ. 2) Παθητικ. (φέρομαι) ἐκεῖνος ὃς τις ὑπέφερε τὴν δίκην, ἐκρίθη, ἔλαβε τὸ δίκαιόν του.

Δικίδιον, τό. Τπ. τοῦ δίκη, μικρὰ κρίσις. (σκωμ.).

Δικλίς, ίδος, ἡ (κλίνω)· Ὑπονοουμ. «Θύρα, Διπλὴ Θύρα· ὀηλ. μὲ δύο κανάτια, μόνον ὡς ἐπίθετ. τῶν θυρῶν ἐν χρήσει. «Θύραι, πύλαι σανίδεσι, Ὀδσ. Β, 345. Ρ, 388. Ἰλ. Μ, 455. Παρὰ τοῖς Ντρ. καὶ ἀττικίζ. μόνον, Δίκλιδες, ὀηλ. αἱ μὲ κανάτια θύραι. Μελ. 127. Τινὲς θέλουσι τοῦτο ἀντὶ δίλιτες, εἶδες, ἐκ τοῦ «Δίς», καὶ «Κλείς». Θύρα ἥτις κλείεται μὲ δύο κλειδία, ἢ κλειθρίαις, ἀλλ' ὄμῳ. Ἀλλ' Γ, 123. «Δικλίδος ἡμέτερης βάλεσκον» ἔξω πρότερον «Κληῖδος ἀνεγν. κλειδὶ μὲ διπλὰ γλύφους, κἀλῶς τινες παρ' Ἀρατ. 193. ἑρμηνεύουσας, κἀλῶς τινες παρ' Ἀρατ. 193. ἑρμηνεύουσι.

Διλογραφία, ίας, ἡ. Ἡ γεγραμμένη ὑπόθεσις μιᾶς κρίσεως, ἥτοι πρὸς ἀπολογίαν, ἢ πρὸς κατηγορίαν, ἥτις καὶ δίδεται εἰς τὸ Κριτήριον. Ἐκείνος ὁ συγγράφει τὰς διλογραφίας, Πολυδ.

Δικογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ἐκεῖνος ὃς τις ὑποβάλλει τὰς δίκας εἰς τὸ Κριτήριον. Λεξικ. ἐν Δεῖπν. γαπὰ νὰ ἔχῃ κρίσεις πάντοτε, Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. Ἀπολογ. 4.

Δικοδοσία, ἡ. Ἑσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Πολυδ. Δ, 16. ἀντὶ δικαιοδοσία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

Δίκορκος, ον (κόρκος). Ὁ ἔχων δύω κόκκους, (κουκούτζια).

Δικολέκτης, ου, ὁ (δίκη, λέγω). Ὁ ἐπὶ κριτηρίου ῥήτωρ. Ἐκεῖνος ὅστις ὁμιλεῖ διὰ ξένας κρίσεις, ὁ ἐξακολουθῶν ἐπὶ κριτηρίου ἐπιτροπικῶς ξένην κρίσιν, ὁ συνήγορος. Ἀνδοκολογ. = Δικολόγος.

Δικολογέω, ῶ (δικολόγος). Κριτολογοῦμαι, κρίνομαι, ἔχω κρίσιν, ὁμιλῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου καὶ τὴν ὑπερκπίζομαι· ἔσεν

Δικολογία, ἰας, ἡ. Τὸ κριτολογεῖσθαι, ἡ κρίσις καὶ ἡ τῆς ὑποθέσεώς μου ἐπὶ κριτηρίου ὑπεράσπισις· ἐκ τοῦ

Δικολόγος, ὁ (λέγω). Ἰδέ Δικολέκτης. Πλούτ.

Δίκολπος, ον (κόλπος). Ὁ ἔχων δύο κόλπους.

*Δικολύμης, ου, ὁ, = Συκοφάντης. Φρύνχ.

Δικομαχέω, ῶ (μάχομαι). Κριτολογοῦμαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, καὶ τὴν ὑπερκπίζομαι. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 1', 29. Ζήτ. Ἀδικομαχέω.

*Δικομήτρα, ἡ. Μήτηρ κριτολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν, Φρύνχ.

Δικόνδυλος, ον (κόνδυλος). Ὁ ἔχων δύο κονδύλους, ἁρμούς, ἢ μέλη.

*Δίκορμος, ον (κορμός). Ὁ ἔχων δύο κορμούς.

*Διορράπτης, ου, ὁ, = Διοῤῥάφος.

Διορράπτω, ῶ. Τέπτω, συνδέτω ἢ πλέκω μηχανουργίας καὶ μηχανεύματα μέλει φευδῆ κρίσιν.

Διορράφια, ἡ. Τὸ συνδέειν καὶ πλέκειν κρίσεις· καὶ ἡ οὕτω συνδεμένη κρίσις, Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 1057· ἐκ τοῦ

Διορράφος, ὁ (ῥάπτω). Ἐκεῖνος ὅστις συῤῥάπτει, πλέκει, βάνει εἰς τάξιν μὲ πανουργίας μίαν κρίσιν. Σιρέτ, Τουρν. Rabulist.

Δίορσος, ον (κόρση), = Διεκέφαλος.

Διόρυμβος, ον (κόρυμβος). Ὁ ἔχων δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας, μύτας, Λουκιαν. «Διόρυμβος Παρνασσός».

Διόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή), = τῷ ἀντρ., Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ.

*Διοτροπέω, = Φυγαδεύω, Σουϊδ. Ἡσύχ.

Διοτύλος, ον (κοτύλη). Πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει (πέρνει μέσα) δύο κοτύλας. 2) καὶ ὁ ἔχων δύο ἁράδας βυζακτικῶν κοτυλῶν, ὀκταπους θαλάττιος, ὀχταπόδι.

Διοῦμαι, ῶ· ἐκ τοῦ Ἐπερ. Verr. V. 17. «Ἐδιωθησαν ἀσφαλ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐδικαιώθησαν.

Διπαγής, ἐος, ἐς (πάγος), ἀντὶ Διεκέφαλος, παρὰ Σουϊδ. καὶ Εὐσταθ.

Διπαιος, ον (περαία). Σχισμένος εἰς δύο, σχιστός, χωρισμένος, καὶ ἀσύμφωνος· ὅθεν

Διπαιότης, ητος, ἡ. Ξεχωρισμός, σχίσμα, εἰς ἀγχόνιον, διαφωνία.

Διπαιόω, ῶ. Μ. ώσω. Χωρίζω εἰς δύο, Ξεχωρίζω.

Δίπαιρος, ον (κραῖρα). Ὁ εἰς δύο σχισμένος, ὁ ἐνὸς ἄκρος, ἢ κορυφὰς, ἢ κέρατα, καὶ δεύτερα ἀμφίβολα· ὡς τὸ διπαίρει ἔχων, παρ' Ἀπολλ. Δι. 1618. «Δίπαιρος ἀλκείτη· ἐνδιαιτᾶν «Δίκρη γένος συγγενῶν. ἐν δὲ τοῖς Ἀναλέκτ. Γ, σελ. 46. εὑρίσκεται φανερὰ δίκρατος, ἀντὶ δίκερως.

*Διπεραής, ές, καὶ

Δίπερατος, ον (πέρας). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς. Καὶ ἀντὶ τοῦ δίκρους, καὶ δίπαιρος· ὅθεν Οὐπιστια.,

Δίπερνον, ου, τό. Διπέρνι, ξύλον τι ἔχον δύο κορυφὰς ἢ περόνια, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ τὰ ἱμάνια, καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας ὑπηρεσίας, καὶ παν ἄλλοτι τοιοῦτον εἶδος, διπέρνιον λέγεται· ὅθεν τὸ παρὰ Λουκιαν. (Δ', σελ. 82. τῆμ.) «Διπέρνιος ἐξωλείαν· εἶναι τὸ αὐτὸ ὅπερ Ἀριστοφάν. (Εἰρ. 636.) «Διπροῖς ἐξωλείαν, ὅπερ, σπρώχνειν μὲ τὰ δίκρανα· ὅθεν

Διπερνόω, ῶ. Κάμνω τι ὡς δίκρανον.

Διπρατής, ές (κράτος). Ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν μοιρασμένην, ὁ τὸ ἥμισυ τοῦ κράτους ἀποκεῖων, Σοφοκλ. Αἴας 258. «Δικρατεῖς Ἀτρείδαιν». 2) Ὑπὸ δύο ἐξ' ἡμισείας καὶ ἐπίσης ἐξουσιαζόμενος, κρατούμενος, διοικούμενος, ὡς Σοφκλ. Ἀντιγ. 146. «Δικρατεῖς λόγχαι». Τινὲς δὲ ἐξηγοῦσιν, αἱ μὲ τὰς δύο χεῖρας κρατούμεναι καὶ οὐτω ῥιπτόμεναι. Πρβλ. Δίπαλτος.

Δίκροος, ον, Δόν. Ὅμρ. 47. συναιρέσει Δίκρους, ους, καὶ Διρόος, ον. Συρσ. Διρόους, ουν, = Δίκρανος, δίκρανος, δίκρικος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκ. Δίκροι, ῆ, ον. Βr. Ἀπλ. Ῥ3.4, 1613.

Δίκροσσος, ος (κροσσός). Ὁ ἔχων διπλοῦς κροσσούς. Ζήτ. Κροσσός.

Διπρόσσια, τά· παρ' Ἀρβίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 4. ὑφάσματά τινα μὲ κροσσοὺς (κρόσια, κλόσια, φλόκια) ἴσως ὡς τὰ σκουτία τῆς Ζαμβρᾶς.

Δίκροτος, ου, ον (κροτέω). Ὁ ἔχων δύο ἁράδες κωπία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστ. Β, α', 28. «Ναῦς δίκροτος», κυρίως ἡ Διήρης, ἡ ἔχουσα μόνον δύο ἁράδες κωπία ἀπὸ κάθε μέρος, μίαν ἁράδα ἐπάνω, καὶ ἄλλην παρακάτω, καθὼς παρὰ τοῖς τριήρεσι, ἕνα Καράβι μὲ δύο μπαταρίες. Μονόκροτος, λέγεται ἡ ἔχουσα μίαν μόνον ἁράδα, Ἀρρίαν. ε'. 5. καὶ Τρίκροτος, ἡ ἔχουσα τρεῖς. Ζήτ. τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν Ἰωάννου τοῦ Ποτερίου.

Δίκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δύο πηγάς, βρύσεις, ἢ καναλίκια ὅπου τρέχει τὸ νερόν. Πολυδ.

*Δικταῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ἐκ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους τοῦ ὀνομαζομένου Δίκτη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄντρον τῆς Δίκτης.

*Δικταμνίτης οἶνος. Ἐμπεποτισμένος μὲ δίκταμον, Διοσκ. 4, 57.

Δίκταμον, δίκταμνον, τό, καὶ δίκταμνος, ἡ. Χόρτου εἶδος, Διοσκορ. Γ, 37. Origanum dictamnus, Λιν.

Δικτάτωρ, παρὰ Λατίν. σημαίνει ἄρχοντα χειροτονούμενον πρὸς καιρόν, ἀλλ' ἀπόλυτον, αὐτογνώμονα, καὶ ἀνυπεύθυνον· ὅθεν

*Δικτατωρία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Διατάτωρος.

Δίκτης, ου, ὁ, = δείκτης (ἐκ τοῦ δείκνυμι), ὅπερ ἐν Χειρογράφ. τοῦ Ὀρφ. Ὑμν. 2'. 16. εὑρίσκεται· ἄμφ.

Δικτυαγωγός, ὁ (δίκτυον, ἄγω). Ὁ σύρων καὶ τραβῶν τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Δικτυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ εἰς τὰ δίκτυα πιασμένος.

Δικτυβολέω, ῶ. Ῥίπτω τὸ δίκτυον, ψαρεύω μὲ τὸ δίκτυον, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 182. ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος, ου, = Δικτυοβόλος, Ἀνθολ.

Δικτύδιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν δίκτυον, δίχτυάκι.

*Δίκτυες, οἱ. Ἀγνωστόστι ζώων εἶδος ἐν Λιβύῃ, παρ' Ἡρότ. 4, 192.

Δικτυεύς, έως, ὁ (ἐκ τοῦ ἀῤῥήτου δικτυέω). Ἁλιεύς, ψαρᾶς.

*Δικτύια, ἡ, ἀντὶ Δικτεία. Ἁλιεία, ὀψαρευτικὴ τέχνη.

Δίκτυννα, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Θεᾶς τοῦ κυνηγίου. Γράφεται δὲ καὶ Δίκτυννα.

Δικτυοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς· = Δικτυβόλος.

*Δικτυοειδής, ες (εἶδος). Εἶδος καὶ σχῆμα δικτύου ἔχων.

Δικτυόδετος, παρὰ Πλινίῳ 36. 22. ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Τέτημ., ἀντὶ reticulatus, ἔνθα νῦν «διαμαντένιοι» ἀναγινώσκεται.

Δικτυόκλωστος, ον (κλώθω). «Δικτυόκλωστοι σπεῖραι» τὰ ὁμμάτια τοῦ πλεγμένου δικτύου. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 347. ἔνθα ἄλλοι κάκτυοκλείστοιση ἀναγινώσκ. ἀντὶ εἰς τὸ δίκτυον κλεισμένοι, ἢ οἱ κλείοντες εἰς τὸ δίκτυον, ὡς τινες ὑπέλαβον.

Δίκτυον, τό (ἐκ τοῦ δίκω, τὸ ῥίπτω). Τὸ δίκτυον τοῦ ψαρᾶ, Ὀδσ. Χ, 386. 2) τοῦ κυνηγοῦ. «Παίστα μὲν οὖν τὰ ὑπρεντικὰ πλέγματα δίκτυα καλεῖτ' ἂν.» Πολδ. 10. 3) καὶ ὁ τρυπημένος πάτος τοῦ κοσκίνου.

Δικτυοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέκων τὰ δίκτυα.

Δικτυοποιός, όν (ποιέω). Ἐκεῖνος ὅστις κάμνει τὰ δίκτυα.

Δικτυουλκός, όν (ἕλκω). Ἐκεῖνος ὅς τις σύρει, τραβᾷ τὸ δίκτυον, ψαρᾶς.

*Δικτυουργός, όν (ΕΡΓΩ), = δικτυοποιός. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλου μὴ σωζομένης πλέον.

Δικτυόω, ῶ. Μ. ώσω (δίκτυον). Κάμνω τι ὡς δίκτυον, ἐξεργάζομαί τι παρομοίως μὲ τὸ δίκτυον, Κάμνω τι δικτυοειδές.

*Δίκτυπος, ον (κτυπέω), ἡ Διπλῶς κτυπῶν ἢ ἀντικτυπῶν, Νόν. Διονσ. 10, 225.

Δικτυώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δικτύου, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ δίκτυον, = δικτυοειδής.

Δικτυωτός, ή, όν (δικτυόω). Ὁ καμωμένος, φκιασμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ δικτύου· παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 30. «Δικτυωταὶ θύραι», θύραι μὲ καφάσια. «Θυρὶς δικτυωτή». Παρόμοιον μὲ καφάσι.

Δίκυκλος, ον (κύκλος). Ὁ ἔχων δύο κύκλους, τροχούς, ὅθεν «δίκυκλεύω, ὑπονοουμ. «ἅρμα, ἅμαξι μὲ δύο τροχούς, Δίων Ἱστ. 03', 7.

Δίκυμα πρόβατα (κύω), πρβλ Σουϊδ. ἀντὶ διδυμοτόκα.

*Δίκυμος, ον. Δὶς ἐγγαστριωμένοι, δίδυμα γεννῶν.

Δίκυρτος, ον (κυρτός). Μὲ δύο καμπούρας, = δίτολος, Γεωπον.

Δίκω, ῥίπτω. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 590. καὶ Δυκόφρ. 531. «Πήδημα λαιψηρὸν δικώσω· ὅθεν «δίκτυον· γράφεται δὲ καὶ Κίκω.

Δίκωλος, ον (κῶλον). Ὁ δύο κῶλους, ἢ μέλη, ἢ μηρούς, ἢ σκέλη ἔχων. 2) ὁ δύω κῶλα ἔχων, Ῥτρκ.

Δικωπέω, ῶ (δίκωπος). Κωπηλατῶ, τραβῶ δύο κωπία, ἢ ἔχω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1003.

Δικωπία, ίας, ἡ (κώπη). Τὸ ἔχειν, φέρειν δύω κωπία· ἢ τὸ κωπηλατεῖν μὲ δύω κωπία. 2) ὡς Οὐσία. Μία βάρκα ἢ πλοιάριον μὲ δύο ζευγάρια κωπία (καὶ δυοτζερτιῶν). «Ἐγὼ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκειν ἐρέττω μόνος», Λιν. Νεκρ. Διάλγ. ὁ Σχολ. Θουκυδ. Δ', 67. «Δικωπία, ἀμφηρικὸν πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίαν ἐρέττειν· ὥστε σημαίνει ἔτι ἡ λέξις καὶ τὸ πλοιάριον τὸ ἔχον δύο ζευγάρια, ὅ ἐστι τέσσαρα κωπία, καὶ τὸ ἐν ζευγάρι, ὅ ἐστι τὰ δύο κωπία, μὲ τὰ ὁποῖα κωπηλατεῖ ἕνας μόνος.

Δίκωπος, ον, (κώπη). Ὁ ἔχων δύο κωπία, ἢ καὶ δύο ζευγάρια κωπίων.

*Δελαμβδία, ἡ. Τὸ γράφεσθαι ἐν διπλῇ λάμβδᾳ, Εὐστάθ.

Δίλημμα, ατος, τό. Δύω λήμματα ἢ μὲ δύο λήμματος. Ζήτ. Δήμμα.

Δίλημμα, ατος, τό. (Λαμβάνω) Διπλοῦν λῆμμα. Λέγεται εἰς τὴν Λογικὴν ἓν εἶδος συλλογισμοῦ ὅπ τοῦ ὁποίου ἡμπορῶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀντιστα3ῶ εἰς τὸν ἀντικείμενόν μου, καὶ τὸ ἐνβάλλω τὸ συμπέρασμα. Καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ εἶναι συνδεδεμένον ἀπὸ δύο προτάσεις.

Διλήμματος, ὁ, ἡ, τ—ον. Ὁ ἐκ δύο προτάσεων συνεστημένος «Τὸ διλήμματος» = Δίλημμα.

*Διλίκια, τά. Τὸ ῥωμαϊκὸν deliciae. Πλούτρχ. Ἀντών. §. 59. Κατὰ τὸν Ησρ. Δηλίκια. Λατ. delicia.

Δίλογέω, ῶ. Λέγω δύο φοραῖς, ξαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸ ἴδιον. 2) = Ἀμφιλογέω, λέγω ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινὰς κατὰ δύο τρόπους. Ὁμιλῶ ἀμφιβόλους λόγους. Ξενφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διλογία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἴδιον δύο φοραῖς, ἐπανάληψις τοῦ λόγου. Ξενοφ. 2) καὶ ἡ διπλῆ (κατὰ δύο τρόπους) ἔννοια μιᾶς ὁμιλίας, καὶ λόγου.

Δίλογος, ὁ, (λέγω). Ὁ ὁμιλῶν δύο φοραῖς τὰ αὐτά. 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ δύο τρόπους, δ' ἐστὶν ὅστις μὲ τὸν ἴδιον λόγον ἠμπορεῖ νὰ ἐννοῇ δύο ἄκρα ἐναντία, ψεύστης, ἀπατεών. Ν. Δ. Ὑπουλος, δολερός, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων· ἢ ἄλλα μὲν τούτοις ἄλλα δ' ἐκείνοις, Θεοφύλακτ. Λέγτ. δὲ καὶ Δίλογος.

Δίλογχος, ον, (λόγχη). Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο λόγχας «Πέρσης δίλογχος», Βραχύλ. παρ' Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ Ὀλῆρος, τύχη, μοῖρα, (οἱονεὶ ἐκ τοῦ λαγχάνω) ἑρμην. Ζήτ. «Δύλογχος». Κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἠμπορεῖ ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 654. «Δίλογχος ἄτη», ἀντὶ τοῦ, «Διπλῆ δυστυχία».

Δίλοφος, ον, (λόφος). Ὁ ἔχων δύο λόφους, ὀνλ. χαρακλᾶ, καθὼς εἶναι ἐκεῖνα τὰ κόκκινα τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πετεινοῦ. Τοιαῦτα εἶχον καὶ οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς περικεφαλαίας, τὰ ὁποῖα ἦταν ἢ ἀπὸ πτερα, ἢ ἀπὸ τρίχας ἵππων 2) Ὁ δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας ἔχων «Ὑπὲρ δίλοφον πέτραν» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1126.

Διλοχία, ίας, ἡ. Τάγμα πολεμικὸν συνισταμένον ἀπὸ δύο λόχους.

* Δίλοχίτης, ὁ. Ἡγεμὼν δίλοχίας. Σουΐδ.

* Δίμακρος, ον (μακρὸς) Μὲ δύο μακρὰς συλλαβάς.

* Δίμάτωρ, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Διμήτωρ.

Δίμάχαιρος, ον, (μάχαιρα). Ὁποιος εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο μαχαίρας. Διόδ. Σικελ.

Δίμάχης, ου, ὁ (μάχομαι) Ὁποιος μάχεται καὶ καβάλλα, καὶ πεζός. Διόδ. Σικελ.

Δίμέδιμνον, τὸ. (μέδιμνος). Μέτρον ἀπὸ δύο μεδίμνους.

Δίμερής, ές (μέρος). Ὁ εἰς δύο μέρη μοιραζμένος.

Δίμερῶς, Ἐπίρ. Εἰς δύο μερίδια.

Δίμέτρητος, ον. Ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν δύο Μετρητάς. Ἀθήν. Σ. 199.

Δίμετρος, ον, (μέτρον,) Ὁ ἀπὸ δύο μέτρα. «Δίμετρος στίχος» ὅστις ἔχει δύο μέτρα, ἤτοι τέσσαρας πόδας. Ἡλ. Διοδῖτ.

Δίμέτωπος, ον, (μέτωπον) Ὁ ἔχων δύο μέτωπα.

* Δίμηνιαῖος, αία, αῖον = Δίμηνος, Ἱππικρ.

Δίμηνος, ον (μήν) Ὁ ἔχων δύο μῆνας, ὁ δύο μηνῶν ὤν.

Δίμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ). Ὁποιος ἐγεννήθη ἀπὸ δύο μητέρας· ὁ ἔχων δύο μητέρας. Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου.

* Δίμιτος, ον (μίτος) ὁ δύο μίτους ἢ διπλοῦν ὑφάσιον ἔχων. 2) ὡς οὐσ. ἡ Ὁ δίμιτος· Τὸ τῆς συνῳδ. δίμιτον.

Δίμετρος, ον. (μίτρα). Ὁ ἔχων δύο μίτρας, ἤ διπλᾶ ζωνάρια, ἢ διπλᾶ δέματα τῆς κεφαλῆς.

Δίμναῖος, αία, αῖον. (μνᾶ). Ὁ ἔχων δύο μνᾶς, ἢ ὁ λαμβάνων διὰ μισθόν, ἢ ἀξίζων, ἢ ζυγιάζων δύο μνᾶς.

* Δίμνέως ἀποτιμήσασθαι. Νὰ ἐκτιμήσῃ τίς τι δύο μνᾶς, νὰ εἰπῇ ὅτι ἀξίζει δύο μνᾶς, Ἡρόδ. 5, 77. πρβλ. Hems. Πολύδ. 9, 58.

Δίμοιρής, ές, = Δίμοιρος, ἀμφ.

Δίμοιρία, ίας, ἡ· (μοῖρα). Δύο μέρη. Διπλοῦν μερίδιον. (ταῖνι, ἢ πλήρωμή, λευφές). Ξενοφ. Ἀναβ. 2ον. ς. 1. 2) = ἡμιλοχία. ὅδεν.

Δίμοιρίτης, ου, ὁ. Ὁποιος λαμβάνει, πέρνει διπλοῦν μερίδιον (λουφέν, ἢ ταῖνι). 2) Διοικητής, ἢ ἀρχηγὸς μιᾶς Διμοιρίας, ἤτοι Ἡμιλοχίας.

Δίμοιρος, ον, (μοῖρα) Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνισταμένος ἀπὸ δύο μερίδια· ὅδεν τὸ Οὐσιαστικ. Δίμοιρον, τὸ, ἀντὶ τοῦ Διμοιρία. Γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 851.

Δίμορφος, ον, (μορφή). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνισταμένος ἀπὸ δύο μορφάς, ὁ διπλοῦς κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς μορφῆς.

Δίμυξος, ον, (μύξα). Ὁ ἔχων δύο φυτίλια. Ζ. καὶ Μύξα.

Δινεύω, = Δινέω. Σπανιώτρ. τύπος παρ' Ἀθην. Ξ. 333.

Δίναιπα, ίας, ἡ. Δύο πλοῖα, κάϊκια, ἢ καράβια.

* Δινδυμήσιος, Ἰων. ἀντὶ – μεῖος· «Δινδ. τύμπανον».

* Δινδυμήνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἀντὶ Δινδυμήνη, τὸ ὄπ. ἰδέ.

Δίνεσμα, ατος, τὸ. Τὸ εἰς κύκλους ἐλόγυρα γύρισμα, ἀλώνισμα. Τὸ κυκλικῶς γυριζόμενον, περιστρεφόμενον. Καὶ μία κυκλικὴ στροφή, περιστροφή. Ὁρφ. Ζήτ. καὶ Διάνευμα, ἐκ τοῦ

Δινεύω, καὶ δινέω, Μ. ήσω (δίνη) περιστρέφω, γυρίζω τι ὁλόγυρα, κυκλικῶς, στρυφογυρίζω τι. Ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμρ. «Σέλας δινήσαιεν» Ἰλ. Ψ, 840. «Μόχλον δινεῖν» Ὀδσ. ι, 388. καὶ «Ζεύγεα δινεύοντες.» Ἰλ. Σ. 543. 2) οὐδέτερως δὲ ἀντὶ τοῦ στρυφογυρίζω τὸν ἐμαυτόν μου, γυρίζω ὁλόγυρα, καὶ ἐξέρτ. πηδῶ, χορεύω κυκλικῶς Ἰλ. Σ, 494. 606. καὶ καβάλλα, Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Ἰλ. Ω, 12. Ὀδσ. ι, 153. Χ, 85. Ἰλ. Ρ, 680. ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. ἦταν ἐν χρήσει καὶ τὸ Μέσον 3) Ἀλωνίζω εἰς τὸ ἁλῶνι Ἡσιόδ. Ἔργ. 600. ἴδ. Δῖνος.

Δίνη, ης, ἡ. Ὁ κύκλος, τὸ στρεφογύρισμα καὶ ἐξέρτ. τὸ κυκλικὸν γύρισμα τοῦ νεροῦ, καὶ τὸ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ βύθισμα, καθὼς ἐκεῖνο τῆς Δρεστέλλας, Ἰλιάδ. Φ, 11. κ. τ. λ. 2) Τὸ στρεφογύρισμα τοῦ ἀέρος, ὁ ἀνεμοστρόβιλος 3) γενικῶς λέγεται κάθε κυκλικὴ κίνησις, καὶ περιστροφή.

Δινήεις, εσσα, ήεν. Γενικ. εντος, έσσης, εντος. Ὁ γεμάτος ἀπὸ δίνας, ἢ ὁ γυρίζων καὶ περιστρέφων τὸν ἑαυτόντου ὡσὰν ἡ δίνη. Ποιητικ. Παρ' Ὁμρ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. ποταμῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ξάνθου καὶ τοῦ Σκαμάνδρου. 2) ὁ κυκλικῶς γυρισμένος, ὁ κυκλικός, ὁ σχῆμα κύκλου ἔχων.

Δινημός, οῦ, ὁ. Τὸ εἰς κύκλους γύρισμα, περιτριγύρισμα, στρεφογύρισμα.

* Δίνησις, εως, ἡ = τῷ πρηγμ.

* Δινητός, ἡ, όν (δινέω) ὁ κατὰ κύκλον γυρισμένος, στρεφογυρισμένος, περιφερμένος κ. τ. λ.

Δινοβία, ίας, ἡ. (δῖος, βία). Ταραχὴ μεγάλη τοῦ σέρος, μετὰ μεγάλης βροχῆς. Λιβαν. εἰς τὰς τοῦ Δημοσθ. Ὑποθ.

Δῖνος, ου, ὁ. = Δῖνη. καὶ ἐξέρτ. 2). Τὸ χορεύειν κυκλικῶς. 3) Ζάλη, ἀντράλα τῆς κεφαλῆς ὅτε φαίνονται ὅλα εἰς τὸν πάσχοντα ὅτι στρεφογυρίζουν. 4) τὸ κυκλοειδὲς ἀλώνι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀλωνίζουν τὰ σπαρτὰ διὰ περιστροφῆς τῶν βοῶν. Αἰλιαν. Π. Ἴτ. Β. 25. 5) Μέγα κυκλοειδὲς ποτήριον ἢ φιάλη τὸ ὁποῖον ἐγράφετο καὶ δεῖνος, Ἀθήν. 11, σ. 467. D. Ἰδ. καὶ Ψυκτήρ. ὅθεν

Δινόω, ῶ. Μ. ώσω. = Δινέω. Περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς τὸν τόρνον· ὅδεν τὸ Τορνεύω, κάμνω τι στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον.

Δίνω, = Δινέω. καὶ δινεύω. ἐξέρτ. ᾗ Ἀλωνίζω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 595. παρὰ Σουΐδ. ἐν Α. Δεινουμένην, «Διυομένην, ὑπὸ βουσὶν ἐφύλασσον ἄλωαι· ἔνθα ὁ Σουΐδ. διὰ τοῦ Πατουμένην ἑρμην. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆς διφθόγγου. Δεινέω.

Δινώδης, ες, (εἶδος) Καὶ

* Δινώσεις, εσσα, εν = Δινήεις

Δινωτός, τή, τόν. (δινόω). Ἂν κύκλῳ γυρισμένος, στρογγυλευμένος, τορνευμένος, καὶ γενικῶς Στρογγυλός, Ἰλιάδ. Γ, 391, Ὀδσ. Τ, 56. «Ἀσπίδι βοὸς βοῶν καὶ χαλκῷ δεινωτῇ», Ἰλιάδ. Ν, 407. ἴδ. Τορέω.

* Δίξάς άντος, ὁ. Σικελικὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἄξιζε δύο χαλκοῦς, Hemst. Πολύδ. 1, 8. Πρβλ. Τριξάς.

Δίξους, ον, (ξέω). Σχισμένος εἰς δύο. Πρβλ. Τρίξους.

Δίξός, ή, όν. Ἰων. ἀντὶ δισσός, Διπλοῦς Ἡρόδ. 7, 57. Hoen Γρηγ. σ. 435. ὡς τὸ Τριξός, ἀντὶ Τρισσός.

* Διο — Ἀρχικὴ Δίξις πολλῶν συνθέσεων προσηγορικῶν τε καὶ κυρίων ὀνομάτων, σημαινουσῶν οὐχὶ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς ἢ τῶν Θεῶν καταγωγήν, ἀλλὰ καὶ καθόλου τὴν ὑπεροχήν, τὸ ἐξαίρετον, καὶ κάλλιστον, ὡς καὶ αἱ μετὰ τοῦ Θεός συνθέσεις.

Διός, Σύνθεσμ. κυρίως Δι' ὅ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ὅθεν, Ἐκ τούτου, λοιπόν· ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ μόριον Περ, διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν, ὡς «Διόπερ».

* Διοβελιαῖος, ἑτέρα γραφὴ τοῦ Διωβελιαίος.

Διοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ. Σχολ. Πινδάρ. Ἴ. 2. καὶ Διόβλητος, καὶ Διόβολος, ον (Ζεύς, βάλλω). Ὁ σφενδονισμένος ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ τὸν Δία, ἤτοι ἀπὸ τὴν ἀστροπή· τό, Διόβολος, εὑρίσκεται παρ' Εὐριπ. Ἄλκ. 125. καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1464. «Ἰὼ μέλαι μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε Διβόλειος».

* Διέβολον, τὸ (ὀβολὸς) Νόμισμα ζύο ὀβολῶν.

Διαγενέτωρ, ορος, ὁ. Ὁ γεννήτας τὸν Δία, ὁ πατὴρ τοῦ Διός. Εὐριπ. Βάκχ. 122.

Διογενής, ές. (ΓΕΝΩ) Κατάγομαι ἀπὸ τὸν Δία, γεννημένος, προελθὼν ἀπὸ τοῦ Διός, ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Διός. Παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἄρτιν. καὶ πολλάκις ὡς τιμητικὸν ἐπίθ. τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἡγεμόνων, ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκλεγομένων καὶ παρ' αὐτοῦ λαμβάνων τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων· «Ὦ Διὸς βασιλῆος» λέγει καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 96. καὶ Καλλίμχ. ὕμν. εἰς Δία, 79. Ἐντεῦθεν δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ τις, ὅτι οἱ Διογενεῖς ὀνομαζόμενοι βασιλεῖς κατήγοντο τῳόντι ἀπὸ τὸν Δία, καθὼς οὐδ' ὅταν οἱ ἰατροὶ ὀνομάζωνται «Ἀσκληπιοῦ παῖδες» Παρ' Αἰσχύλ. καλοῦνται καὶ οἱ ἅγιοι Θεοὶ «Θεοὶ διογενεῖς» 6) «Διογενεῖς ἐκκλοῖτε. Οἱ τόποι ἐκεῖνοι ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Εὐρσ. Βάκχ. 126.

* Διογένητος, ον = τῷ πρηγμ.

Διογκόω, ῶ. Μ. ώσω. Ἐξογκόω, κάμνω τι μεγαλήτερον, ὀγκωδέστερον εἰς τὴν περιφέρειάν του, κάμνω τί νὰ χοντρύνῃ, καὶ νὰ φουσκωθῇ· ἢ τὸ κάμνω νὰ πρηνθῇ. Καὶ

Διογκόομαι, οῦμαι. Μέσως. φουσκώνω ἐντός ἐμαυτοῦ. Πρίστομαι. Μετωφ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι.

Διογκυλάω, ῶ. παρ' Εὐναπ. Χρυσαῖδ. «Ὀλοόφρονα καὶ διωγκυλιομένου, ἀμφίβολον μᾶλλον τοῦτο· ἴσως ἀντὶ Διωγκωμένου, ἢ Διηγκυλωμένου.

Διόγκωσις, εως, ἡ· (διογκόω) Φουσκωμένη, μεγαλητέρευσις κατὰ τὴν περιφέρειαν, χόντρυμα, καὶ Πρῆξιμον. Πλούταρχ.

Διογνήτος, ον, κατὰ συγκρ. ἀντὶ Διογενέστερος. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 340. καὶ

* Διόγονος, ον = Διογενής. Εὐριπ. Ἱππόλ. 563. «Διογόνοιο Βάκχου».

Διοδεία, είας, ἡ (διοδεύω) Διάβασις, διάπερασις, ἢ διὰ μέσου τινὸς ὁδοιπορία.

Διοδεύσιμος, ον. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διοδευθῇ, περιπατηθῇ, περασθῇ ἀπὸ τὸ μέσον· ἐκεῖνος ὁ τόπος ὁπού, ἢ ὁ ποταμός, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς.

Διόδευσις, εως, ἡ. = Διοδεία. ἐκ τοῦ

Διοδεύω. Μ. εὔσω. (ὁδεύω) Περνῶ ἀπὸ μέσα· διαβαίνω ὁδοιπορῶντας.

* Διοδέω, Μ. ήσω (ὁδὸς) Δεντέραν φορὰν

ἐπεμβαίνω, διαβαίνω, ἢ ἐπαναλαμβάνω. πρβλ. Τρωσθέω.

Διοδοπορέω, ῶ. = Διοδεύω.

* Διοδοποιέω, Κάμνω ὁδὸν διά τινος. ἐκ τοῦ

Δίοδος, ου, ἡ. (ὁδός) Τὸ διὰ μέσου τινὸς πέρασμα, στράτα, πέρασμα, πέρασις, μετάβασις. Transitus, Λατ.

Δίοζος, ον, (ζυγός). Ὁ δύο ζύγους ἔχων, μὲ δύο ζύγους.

Διοζόω, παρ' Ἱπποκρ. Μοιρίζω, διαιρῶ εἰς ζύγια.

Διόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ Πρὸς Διός, ἀπὸ τὸν Δία, κατὰ τὴν βουλὴν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Διός. Ἰλιάδ. Ο, 489. Ω, 194. Γενικῶς δέ, Ἀπὸ τοὺς Θεούς, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς ἡμᾶς. Εὐρ. Ἡλέκ. 735. «Διόθεν ὄροτον καλλίστων ἔμβρυον στερεῖται».

Διοιγμός, ὁ, Ἄνοιγμα, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 24, ἀμφιβ. ἀνάγν. ἔνθα ἄλλοι μὲν «Δὶ ἐυγμοίσιν», ἄλλοι δὲ «Δὶ αἰσιμοίσιν», ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ

Διοίγνυμι, Μ. ξω. καὶ διοίγω. Ἀνοίγω.

* Διοίγω, Σοφοκλ. Αἴ. 345., Οἰδ. Τ. 1287. 1295. Ἰδ. τὸ πργμν.

* Διοῖδα, Πραγν. τοῦ Δείδω. Εἶδα πέρα πέρα, ἴδειν καὶ ἀντὶ τοῦ Ἰδεῖν δίολον, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. γνωρίζω τι ἀκριβῶς.

Διοικαίνω, Μ. ανῶ = Οἰκαίνω, κατ' ἐπίτασιν τῆς Διά, ὅ ἐστι κατὰ πολλὰ πρίσω, φαιδύνω.

* Διοκάθω, Μ. ήσω, ὡς τὸ πργμν. ὄζειν

Διοκλεής, ές, Φουσκωμένος, Πρησμένος. Νικανδρ. Ἀλ. 90.

Διοικέω, ῶ. Μ. ήσω. (οἶκος) Κυρίως μὲν Οἰκονομῶ, κυβερνῶ τὰς οἰκιακὰς (ὀσπητιακὰς) ὑποθέσεις. Γενικῶς δὲ αὐτὸ τοῦτο κυβερνῶ, οἰκονομῶ, μετρίαζω, διατάττω, ὀρθοποιίζω, διαθέτω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν καὶ διεύθυνσιν καθὲ ὑπόθεσιν, καὶ ἐπιχείρημα. Διοικῶ· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Μεταχειρίζομαι, φέρομαι πρός τινα, γέρω τινα εἰς κατάστασίν τινα, τὸν νάμνω τίποτε, «Εὖ ἢ κακῶς τινα». «Τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ κακῶς διῴκησεν» ὁηλ. κακομετεχειρίσθη. Δημοσθ. σ. 713. Παρὰ δὲ Ἰατροῖς αὐτὸ τοῦτο Διαμοιράζω τὰς τροφὰς εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ὁηλ. χωνεύω, μετεχειρίζομαι αὐτὰς τρόπον τινὰ εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὸ digerere. Παθητ. Προβλέπομαι μὲ τίποτε, βάνω μὲ τὴν φρόνησιν μὲ τε «Τινί», καὶ, ὑποτενοντικῶς, παρ' Ἀθην. Β'. Σ. 177. «Τὸ ὑποτίθεσθαι γάλακτι διοικεῖται», τὰ βρέφη τρέφονται (χειμερρυΐται) μὲ τὸ γάλα. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παρ' ἰατροῖς σημασ. τοῦ ἐνεργτκ. παρ' Ἀλεξιάδ. Ἀφροδ. «Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον· μὴ διαιρούμενον εἰς τὸ σῶμα, μὴ ἀναλυόμενον, καὶ χωνευόμενον. «Διοικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἢ πρός τινα». Δείνυρχ. κατὰ Θεοκρ. Σ. 1327. καὶ 1328. αὐτὶ τοῦ Ἐξισοῦσθαι, Συμφωνεῖν, Ταιριάζεσθαι. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. Ῥητορ. χρῆται ταχέως τῷ «Διοικεῖσθαι», «Προδιοικεῖσθαι», καὶ «Διοίκησις», ἢ· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμιλιῶν καὶ λόγων, αὐτὶ τοῦ Συνταττειν τὰς περιόδους τοῦ λόγου, μὲ τέχνην, μεταφορὰν, νόημα, ἐμφασιν, κ.τ.λ. ὅ ἐστι μὲ καλὴν τάξιν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ «Σχηματίζειν», καὶ αὐτὶ τοῦ «Προετοιμάζειν», καὶ «Προδιαθέτειν». Διοίκησις δὲ ἡ καλὴ καὶ τεχνικὴ εὐταξία, καὶ «Προδιοίκησις τοῦ παντὸς ἀγῶνος» ἡ τέχνη τοῦ Προοιμίου, ἡ ἀπαγγελία ὅλου τοῦ Λόγου, αὐτόθ. Ρητ. Π'. 2) Ἀντὶ τοῦ Βατσικῶ ἰδίως, ἐξχωριστὰ, ὡς Πλάτ. ἐν Τίμ. «Διοικητὰς οἰκήσεις ἰδίκας· καὶ τὸ Μέσ. παρὰ Ξενοφ. «Ἐὶ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας». ὅθεν

Διοίκημα, ατος, τὸ. Κυβέρνησις, οἰκονομία τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων, καὶ αὐτὶ τοῦ Δαπάνημα. Ἡσύχ. ἐν Δ. Ἀλεξίου.

(Τόμ. α'.)

Διοίκησις, εως, ἡ. Οἰκονομία, κυβέρνησις, καλὴ τάξις καὶ διεύθυνσις, τῶν τε οἰκιακῶν πραγμάτων, καὶ τῶν πολιτικῶν· ἐπὶ μὲν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, Νοικοκυριὸ. Δημοσθ. ἐπὶ δὲ πολιτικῶν, Ἐξουσία. Καὶ ἰδιαιτρ. ἡ οἰκονομία, κυβέρνησις τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Δίων Κάσ. 2) Ἐπαρχία, Ἐπικράτεια, ἤτοι τὸ ὑποτεταγμένον μέρος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἑνὸς κριτηρίου, ἢ ἑνὸς ἐξουσιαστοῦ, ὅθεν τὸ Diœcese, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Σχ. καὶ Διοικέω.

Διοικητής, οῦ, ὁ. Ὁ κυβερνήτης, οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας, Νοικοκύρης, καὶ ὁ Ἐξουσιαστὴς μιᾶς ἐπαρχίας, ὁ κυβερνῶν καὶ οἰκονομῶν τὰς κοινὰς ὑποθέσεις· ἔτι δὲ καὶ εἰς τῶν ἐκ τῆς ἐξουσίας, ἢ ἐκ τοῦ κριτηρίου· καὶ ἰδίως ὁ οἰκονόμος καὶ κυβερνήτης τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Δίων Κάσ.

* Διοικητικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διοικεῖν. Πρόκλ. παράφρ. 3, 18, σ. 227.

Διοικήτρια, ίας, ἡ. Κυβερνήτρια, οἰκονόμος, Νοικοκυρὰ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 212.

Διοικίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ῶ (οἰκίζω). Χωρίζω εἰς διάφορα οἰκήματα τὸ ὀσπήτιόν μου, καὶ τὸ σπίτι εἰς ἐνοίκιον, ἰδίως δὲ αὐτὸ τοῦ Δίσω κατοικίαν (loüer), (Quartier) εἰς τινά. Κατοικίζω εἰς ξεχωριστὰς καὶ διεσπαρμένας κατοικίας, καὶ ἰδιαιτρ. ἐπὶ πολιτῶν κυριευθείσης πόλεως, οἵτινες ἐτίθεντο τὰ κατοικήσουν διεσπαρμένοι εἰς χωρία. Ἀντὶ τῷ Συνοικίζω.

Διοικίζομαι, = τῷ τῆς συνηθ. Μετοικῶ· ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου, ἀφήνω ἕνα ὀσπήτιον, καὶ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλο μὲ τὸ ἐνοίκιον, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπάγω νὰ κάμω κειλάκι, quartier. Ἐπὶ στρατιωτῶν. Κονεύω. Λυσ. Σ. 902. «Ἐκ Κολιττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φυλέως οἰκίαν· καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ Ἐνεργτκ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 2, 7. «Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῆ, καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ἦκουεν. ὅθεν

Διοίκισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις κατοικίαν, νὰ ἐκβαλῇ ἀπὸ μίαν, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλην, ἢ ἀλλαγὴ τοῦ κοινοκίου. Λυσ. 2) τὸ μεταθέτειν καὶ διασπείρειν εἰς διαφόρους κατοικίας. Ἰδ. Διοικίζω.

* Διοικισμός, ὁ = τῷ πργμν.

Διοικοδομέω, ῶ. Οἰκοδομῶ, κτίζω μεταξύ τινος, χωρίζω τι εἰς τὸ μέσον διὰ τοῦ τείχους, καὶ Γενικῶς, Ξεχωρίζω· ἔτι δὲ καὶ τὸ, Ἐμποδίζω τι διὰ τοῦ τείχους. 2) Σφαλῶ, κλείω μίαν σύραν, ἢ παράθυρον μὲ τὸ τείχος. Διόδ. Σικ. Γ'. 56.

* Διοικοδομή, ἡ. Τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα. Ἰδ. τ. πργμν.

Διοικονομέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ ἀκριβῶς οἰκονομῶ.

Διοινοχοέω, ῶ (οἰνοχόος). Διὰ μέσου τοῦ οἰνοχόου διαμοιράζω. Ἀθήν. Δ. Σ. 153.

Διοινόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ οἰνόω. Πλάτ. Νομ. 5.

Διοίξις, εως, ἡ (διοίγνυμι). = Διοιγμός, Ἄνοιγμα.

Διοιστέον, Ῥητκ. Ἐπίτ. ἐκ τοῦ Διοιστέος, Ἀναμάλ. Πρέπει νὰ διαφέρῃ, ἢ νὰ διαφέρῃ. Εὐριπ.

Διοιστεύω, Μ. εὐσω (οἰστεύω). Διατρυπῶ μὲ τὸ βέλος, σαιτεύω. Ῥίπτω τὸ βέλος ὥστε ἀπερῶ πέραν ἀπ' ἐτι· «πτινὸς» Ὁδσ. Τ, 578. 587. καὶ ὅταν πτωτικοῦ, Ψάχνω ἕως εἰς ἕνα μέρος μὲ τὸ βέλος «Πλησίον ἀλλήλων· καὶ χεν διοιστεύσειαμε ἠδύνασο νὰ ῥίψῃς ἀπὸ τὸν ἕνα σκόπελον ἕως τὸν ἄλλον τὸ βέλος, ὁηλ. οἱ σκόπελοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων διάστημα τόξου βολῆς. Ὁδσ. Μ, 102.

Διοιστρέω, ῶ. Καταπολλὰ Οἰστρέω. Διόδ. Σικ. Δ'. 12.

* Διοίσω καὶ διοίσομαι, Μέλ. τοῦ Διαφέρω.

* Δίοιτο, Ἐκτκ. Μέσ. τοῦ Δίω, Ὁδσ. Ρ, 317.

Διοιχεύω, Διαβαίνω, διαπερῶ, ἐκ τοῦ οἴχω, οἰχεύω, οἰχεύω. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Διήχευεν.

* Διοιχνέω, (οἰχνέω). Πηγαίνω διὰ μέσου τινός· διαπερῶ, περιπατῶ, περιφέρομαι, «Ἐν πέτραις» Ἴλ. Ὁμρ. 18, 10.

Διοίχομαι. Μ. — οἰχήσομαι. Φεύγω διὰ πάντα, χάνομαι· Σοφοκλ. Αἴ. 973. «Αἴας, διοίχεται, ἐχάθη, ὅ ἐστιν ἀπέθανε.

Διοΐω, Ἄχρηστον. Σώζονται ὅμως μερικοὶ χρόνοι εἰς τὸ Διαΐρω ἀναμάλ.

Διόκτυπος, ον (κτυπέω). = Διοβλής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 162.

Διοκωχή, ῆς, ἡ. = Διακωχή, ὅ ἐστιν ἡσυχία, ἀνακωχὴ τῶν ἁρμάτων, παῦσις πρὸς καιρὸν τοῦ πολέμου. Ἡσυχία.

Διολισθαίνω, Μ. ήσω. Ξεγλυστρῶ καὶ πίπτω, γλυστρῶ διὰ μέσου τινός, ἢ φεύγω, περνῶ ταχέως διὰ μέσου τινὸς τόπου.

* Διολισθάνω, = τῷ πργμν.

Διολκή, ῆς, ἡ (διέλκω). Τὸ σύρειν καὶ τραβᾶν διὰ μέσου τινός, ἢ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο. Τὸ στραβάδισμα, τὸ στραβόσυρτον. 2) Καὶ τὸ νὰ σύρῃ ἢ νὰ τραβᾷ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ φερέματα. Εὐσέβ. ΙΔ'. 6. Λατ. Distractio.

Διόλκος, ὁ. Σύρτιμον, τράβεγμα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο. Διάβασμα. Λέγεται καὶ ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, ἤτοι τὸ ἀπὸ Κορίνθου, μέχρι τῶν Κεγχρεῶν διάστημα τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔσυρον τὰ πλοῖα τὰ ἐρχόμενα ἀπὸ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, καὶ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Διολλυμι, ἡ Διολλύω. Μ. ἐσω. Ἀττ. ολῶ, Παρακ. ὀλώλεκα. Διόλου ψεύδω, ἀφανίζω, ἐξολεθρεύω. Κάνω διόλου ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου, λησμονῶ. Βρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 318. «Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα.» Ἀττ. Σώζω. Μέσ. Διόλου ἀφανίζομαι, χάνομαι. Σοφοκλ. Ἰλ. 141. Αἴ. 838. Τρχ. 1052. κ.τ. λ. καὶ Θεόδ. Γ, 40. «Διόλλυνται τὸν κέντρον ὑφορμεῖσι τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ». Δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν, τὸ ὅτι πρέπει νὰ χαθοῦσι μὴ ἀνεύρουν ἀπὸ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐχθρούς. Παρβλ. Poppo de eloqu. Thuc. p. 182. (Οἱ περισσότεροι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ Διολέω).

Δίολος, ον, (ὅλος). Μὲ τὴν ὁλότητα, παντελῶς, αὐτὶ τοῦτου εἶναι ἐν πλειοτέρᾳ χρήσει τὸ,

Διόλου, ἢ Δι' ὅλου. Ἐπίρ. Ὁλοτελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλότελα.

* Διολοφύρομαι. Καταπολλὰ ἐλεφύρομαι.

* Διολύγιον, αὐτὶ Διωλύγιον.

Δίομαι, = Σεύομαι. Τρέχω σπουδαίως, βιαστικὰ, ἢ τρέχω κατόπι τινός, Κυνηγῶ τινά. Ἰδ. Δίω.

Διομαλίζω, καὶ Διομαλύω. Κάμνω ἢ κρατῶ, διατηρῶ, ἢ ἀποτελῶ τι ὁμαλόν, ὅμοιον, νὰ ἔχῃ ὁηλ. μίαν ὁμοίαν κίνησιν, ὅ ἐστι μήτε σφοδρὰν μήτε πραεῖαν, ὡς παρὰ Πλουτ. «Διομαλύουσι τὸ πνεῦμα», περὶ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος. Καὶ ἀδύνατον ἐστιν (τὸ Διομαλίζειν) αὐτὶ τοῦ Διαρκῶ, εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός, παρόμοιος, ἢ πραγματεύομαι μὲ ὅμοιον καὶ ὁμαλὸν τρόπον. Ὁ αὐτ. 6. σ. 995. καὶ περὶ Κάτωνος τοῦ Μεγ. 4.

Διομαλισμός, οῦ, ὁ. Ὁμοιότης, τὸ νὰ ἔνε τις πάντοτε ἢ νὰ μένῃ ὅμοιος. Ἐντελὴς ὁμοιότης. Σέξτ. Ἐμπ.

* Διομαλύνω = διομαλίζω, ἀλλ' σπ. Μτβτκ.

Διομανής, ές. Ἐκεῖνος ὅστις ἔγινεν ἀπὸ τὸν Δία μανισμένος, ἤτοι λυσσασμένος. Ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν. Καὶ ὁ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, λυσσῶν. Ἡσύχ.

Διόμβρος, ον (ὄμβρος). Ὁ ὑπὸ τῆς βροχῆς διόλου βρεγμένος, καὶ Γενικῶς αὐτὸ τοῦτο Ὑγρός.

Διομηνία, ίας, ἡ (μῆνις, Ζεύς). Θεϊκὴ ὀργή. Ὀργ.

* Διομήτωρ, ορος, ὁ. Ἡ μήτηρ τοῦ Διός. Νεομάχ. Θεολ. Ἀριθμ. σ. 14.

Διόμνυμι. Μ. = ομώσω. Καὶ διομοῦμαι. Περὶ

Δημοσιό Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεῖς λογογρ. εὑρηται μόνον τὸ Ἀπστε. Μέσ. Διομνυμαι. Ὁμνύω, Ὁμόσω, καμνω ὅρκον διά τινὰ βεβαιώσω τι. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τρίτων, καὶ ἐπὶ δημοτίων ὅρκων. Οἱ Ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸ Κυργτ. ὡς Σοφκλ. Τρχ. 255.

Διομολογέομαι, οῦμαι. Μ. ησομαι. Ἀπστε. Μέσ. Συμφωνῶ εἰς τί ὁμιλῶντας μετά τινος, ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ οἱ ἄλλοι· ἔτι δὲ καὶ τὸ πρὸς ἄλληλους τὴ ἀμοιβαίως ὑπόσχεσθαι, ὁμολογεῖσθαι, καὶ συμφωνεῖν μετ' Αἰττκ. Πλάτ. Νομ. 12. σ. 953. Ε. ὅθεν

Διομολόγησις, εως, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους ὁμολογία, συμφωνία, καὶ ὑποσχεσις. Πολύβ.

*Διομολογητέος, Ρμτκ. Ἐπῆτ. τοῦ Διομολογέομαι, Πλάτ. Πολτ. 7, σ. 527. Α. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Διομολογία, ας, ἡ. Ὑπόσχεσις, συμφωνία, Γαλ. convention. Ἀριστοτ. Ἠθκ. Νικομχ. 9, 1. Κοραῆς.

*Δῖος, Αἰττκ. τοῦ Δῖος.

*Δῖον, Πρτκ. τοῦ Δῖος.

Διονομάζω. Μ. άσω. Παντοῦ ὀνομάζω, διασπείρω, ἐξαπλώνω τὸ ὄνομα· ποιῶ περίφημον, φημίζω. Ὅλεν Διωνομασμένος, περίφημος, πανταχοῦ γνωστός. Διοσ. Ἅλικ.

*Διονῦξ, κατ' ἀπόκοπ. ἀντὶ Διόνυσος, Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 436.

*Διονύσειον, τό = Διονύσιον, Schaef. Γρηγ. σ. 651.

Διονύσια, τά, ἑνομ. Ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Baccanali, Ἰταλ. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐώρταζον τρεῖς, ἁ. «Τὰ κατ' ἄστυ», ἢ «Ἐν ἄστει», ἢ «Ἀστικὰ» ἢ «Μεγάλα», ἢ ἁπλῶς «Διονύσια». Ἑωρτάζοντο δὲ κατὰ τὸν μῆνα Ἐλαφηβολιῶνα (Μάρτιον). 2) «Τὰ κατ' ἀγρούς», ἢ, «Ἐν ἀγροῖς» τὸν μῆνα Ποσειδεῶνα (Δεκέμβριον). 3) «Τὰ Λήναια», ἢ, «Ἐπὶ Ληναίῳ». Τὰ «Ἀνθεστήρια ἑωρτάζοντο τὸν Ψυαρυώνιον. Τὰ δὲ «Διονύσια ἐν Πειραιεῖ καὶ, «Τὰ ἐν Βραυρῶνι ἤσαν ἐκ τούτων διαφορετικά, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα τὰ δεύτερα ἑωρτάζοντο διὰ τῆς Μουσικῆς καὶ τῶν ἀγώνων. Ζήτ. Δήμια, καὶ Δήμαιος.

Διονυσιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Διονύσια. Καὶ ἀντὶ τοῦ Ζῶ καὶ ἐνθουσιῶ ὡς αἱ Βάκχαι. Ἀθήν. 445.

Διονυσιακός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ.

Διονυσιακή, κῆς, ἡ = Διονυσιακή, καὶ ἀντὶ τοῦ Βάκχη. 2) Φυτόν, τὸ ὁποῖον καὶ Ἀνδρόσακμον λέγεται.

Διονυσιοκέλακες, οἱ (κέλαξ). Οἱ κόλακες Διονυσίου τοῦ Τυράννου, Ἀθήν. σ. 435. καὶ 249. ἀλλ' ἐν σ. 254. ὁ Θεόπομπος ὀνομάζει «Διονυσοκέλακας τοὺς Διονυσιακοὺς τεχνίτας, ὡς καὶ τὸ «Μουσοκέλακες» Ἀθήνας πληρεῖς εἶναι Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν, καὶ λωποδυτῶν, λέγω Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ'. β'. 10. ἐν Χειρογρ. εὑρίσκ. «Διονυσιοκόλακες», καὶ ἐν ἄλλοις «Διονυσοκόλακες», ἔνθα ἄλλος μεταχειρίζονται τὸ τίμιον ὄνομα «Τεχνίτας».

Διονύσιον, τό. Ὑπόμν., Ἱερόν. Τόπος, καὶ ναός ἀφιερωμένος εἰς τὸν Διόνυσον.

Διονυσιος, σία, σιον. = Διονυσιακός.

Διονυσίσκος, ίσκου, ὁ. Ὑπόκορ. τοῦ Διονύσος. Παρ' Ἱστρ. ἐν Μίᾳ κακοπλόκῳ ἐξοχῇ ὡσὰν κόρυστ ὄπισθεν τῶν ὤτων.

Διονυσομανέω, ῶ (μαίνομαι). Κυριεύομαι ἀπὸ Βακχικὴν μανίαν καὶ ἐνθουσιασμόν. Γίνομαι ὡς αἱ Βάκχαι. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. 5, 32. ὅθεν

Διονυσομανής, ές. Ὁ παραστήμων τὸν Βάκχον μετὰ τῶν παιδῶν του μέχρι μανίας.

Διόνυσος, ου, ὁ. Ὁ αὐτὸς καὶ Βάκχος, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ οἴνου, ὃν καὶ Θεὸς τούτου λέγεται. ὅθεν καὶ Μτφρκ. παρὰ ποιηταῖς λέγεται αὐτὸν καὶ ὁ ἴδιος οἶνος, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ μέθη.

Διόνυχος, ον (ὄνυξ). Ὁ ἔχων δύο ὀνύχια. Λέγεται ἐπὶ ζώων, καὶ πτηνῶν, οὐ ἐναντίον τὸ Μονόνυχος, τὴ Μώνυξ.

Διοξειῶν, ῆ. σηλ. ἡ δι' ἐξειῶν χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διόπαι, αἱ. Εἶδος σκουλαρικίων. Ζήτ. ἐν Δίοπος.

Διόπαις, ιδος, ὁ (παῖς, Διός). Τίὸς (παιδὶ) τοῦ Διός, γεννημένος ἀπὸ τὸν Δία. Ἀνθόλ.

Διοπέμπτος, ον (πέμπω). Ὁ ἀπὸ τὸν Δία σταλμένος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ.

Διόπερ, Σύνδ. Ζήτ. Διό.

Διοπετής, ές (πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔρχεται, ἢ πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὸν Δία. Καὶ ὁ τρέχων. Ζήτ. καὶ Διπετής. Διονύσ. εἰ δ' Ἅλικ. ΙΑ'. 27. «Διοπετὴς ποταμὸς», ποταμὸς ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν του ἀπὸ μεγάλας βροχάς.

*Διοπέτης, ες (πέτομαι) = Διπέτης.

Διόπιον, τό. Μαθημ. Παλ. σελ. 109. ὅπερ ἐν Χειρογρ. «Διόπτριον» εὑρίσκεται, ἀμφίβ.

Διοπομπεύω, οῦμαι. = Ἀποδιοπομπεύομαι, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. ὅθεν

Διοπόμπησις, εως, ἡ. = Ἀποδιοπόμπησις. Ἀποστροφὴ, μετάτρεψις. Ῥλθμ. Στρωμ. Ζ. σελ. 850. «Ἐπὶ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν», ἔνθα ἐσφαλμ. Διαπόμπησις ἀναγινώσκεται.

Δίοπος, ου, ὁ, ἡ (διέπω) Ὁ τὰ πάντα ἀκριβῶς ἐφορῶν καὶ βλέπων, ἐπιστάτης, διοικητὴς, οἰκονόμος, ἐξουσιαστής. Ποιητκ. καὶ ἰδιωτρ. 2) ἀξίωμά τι ναυτικὸν, Ἔφορος, Προστάτης ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπίπλους, Εὐρπ.

Δίοπος, ου (ὀπή). Ὁ ἔχων δύο ὀπάς, τρυπας. Διόπαι, ῶν, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ'. 98. καὶ Ῥλθμ. Πατρ. Β'. 245. καὶ Ἡτυχ. Ἓν εἶδος σκουλαρικίων, ὡς καὶ τὸ Ἐνόπαι.

Διοπτεύω, Μ. εύσω (ὀπτεύω). Ἀκριβῶς θεωρῶ, βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, φροντίζω, καὶ ἀκολούθως ἔχω τοιαύτην ἐπισταλὴν ἐπί τι, μετ' Αἰττκ. 2) κατασκοπεύω ἀκριβῶς. Ἰλ. Κ. 451. ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΕ. 18. «Διοπτεύοντας καὶ ὠτακουστοῦντες», κατασκοπεύοντες, καὶ κλεπτικῶς, ὅ ἐστὶ κρυφίως, ἀκούοντες. 3) Ἐπιστατῶ, προστατεύω, παρὰ Δημοσθ. Σ. 929. «Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν» ὁ Δίοπτος τῆς νηός.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ (ὀπτήρ). Ἐπιστάτης, προστάτης, φροντιστής. 2) Καὶ ὁ ἀκριβῶς θεωρῶν, παρατηρῶν, ὅθεν Κατάσκοπος. «Στρατοῦ». Ἰλ. Κ. 562. παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Γαλβ. «Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες», οἱ παρὰ τοῖς Λατίνοις, Optiones, καὶ Iesserarii. Ἐτιδὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Speculatores τὰ ἐλαφρὰ τάγματα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κατασκοπήν. 3) ἀντὶ τοῦ Δίοπτρα. 4) καὶ ἐν χειρουργικοῖς ἐργαλείοις, δι' οὗ ἀνοίγονται τὰ σφαλλόμενα μέρη τῆς πληγῆς, ὡς καὶ ὁ Διαστολεύς, καὶ ἡ Δίοπτρα.

*Διόπτης, ου, ὁ = Διοπτήρ.

Διοπτικὰ γράφοντα Εὐκλείδην. Πλούτ. Γ. 500. ἔνθα ὁ Ξυλάνδρ. «Διοπτρικὰ ἀναγινώσκ.

Διόπτομαι, Μ. όψομαι. Διόλου καὶ ἀκριβῶς θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω.

*Δίοπτος, ὁ, ἀντὶ Δίοπος.

Δίοπτρα, ἡ· καὶ Δίοπτρον, τὸ. Πᾶν ὄργανον, (ἐργαλεῖον) δι' οὗ βλέπομεν ἢ παρατηροῦμεν τι ἀκριβῶς. Μτφρ. παρ' Ἀλκαίῳ «Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον», τὸ κρατοῦν εἶναι ὁ καθρέπτης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ γνωρίζεται ἡ γνώμη του. 2) Ἓν ὄργανον μὲ ὀπὰς, δι' οὗ μετροῦσι καὶ ἐξετάζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, ἢ τὸ ὕψος τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἢ ἄλλην τινὰ ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ εὐθὲς αὐτῆς, (τεροζύγι). Πολύβ. Γ'. 48. «Διόπτρα δύο αὐλίτκους ἔχουσαν. Τὸν ταύτης μέρη διεξοδικώτερον περιγραφὴν ἐν ταῖς φυσικαῖς Ἐκλογαῖς τοῦ Σκιαθέρου. Σ. 267. 3) Ἀντὶ τοῦ Διοπτήρ, καὶ Διαστολεύς, ἐργαλεῖον χειρουργικόν. Ζήτ. Διαστολεύς· ὅθεν Διοπτρίζω, ἀνοίγω τὰ σφαλισμένα μέρη τῶν πληγῶν διὰ τοῦ τοιούτου ὀργάνου, καὶ Διοπτρισμός, ἡ τοιαύτη ἐξέργασία. Παῦλ. Αἰγ. 4) Σαλία τῶν παραθυρίων.

*Διοπτρεία, ἡ. Τὸ διοπτρίζειν ἐν τῇ σημασ. 2.

*Διοπτρίζω. Ἰδὲ Δίοπτρα ἀρθμ. 3.

Διοπτρικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Δίοπτραν. Καὶ ὁ ὢν προβλεμμένος μὲ Δίοπτραν· καὶ ὁ εἰς τὴν Διοπτρικὴν ἐπιτήδειος. Διοπτρικὴ, ὑπονοοῦμ. «Τέχνη», τὴν ὁποίαν ὁ Εὐκλείδ. Σ. 12. ἑρμηνεύει, «Ἣ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμετρῶσα».

Διόπτριον, τὸ· Ὑποκορ. τοῦ Δίοπτρον. Περὶ Στράβ. ΙΒ'. Σ. 814. Ὕαλος (ὑαλὶ) τῶν παραθυρίων, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι στρεγγλές, Praueuglas. Γερμ.

Διοπτρισμός, οῦ, ὁ. Ζήτ. ἐν Διόπτρα. Ἀρισμ. 5.

*Δίοπτρον, τό = Δίοπτρα.

Διορατικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ διά μέσου τινός· καὶ ὁ διὰ μέσου τινὸς βλέπων, ὁ ὀξὺς καὶ διαπερατικὴν ὄρασιν ἔχων, καὶ βλέπων καὶ τὰ μακρὰν ὄντα. ἐκ τοῦ

Διοράω, ῶ. Βλέπω διὰ μέσου τινός· ὅθεν ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, ἐννοῶ, διακρίνω. Ξενοφ. Οἰκον. ς. 1.

Διοργανόω, ῶ. Μ. ώσω. Ὀργανίζω, σχηματίζω, κατασκευάζω τι τεχνικῶς, δίδωτας εἰς αὐτὸ ὀργανισμόν, καὶ ἐπιτηδειότητα ὀργανικήν. ὅθεν Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ἡ σχηματίσις, μόρφωσις, ὁ διὰ τῆς τέχνης ὀργανισμός, ἢ ἡ τεχνικὴ κατασκευὴ τινος. Καὶ Ἀδιοργάνωτος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ ἀσχημάτιστος, ἀμόρφωτος, ὁ κακῶς κατεσκευασμένος, ὁ ἄνευ σηλ. ὀργανικῆς, ἢ τεχνικῆς κατασκευῆς. Ἰάμβλ. Πυρ. Α. Τμ. 66. καὶ Πορφύρ. Πυρ. 31. ὅθεν

Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ζήτ. τὸ ἀνωτέρω.

Διοργίζω, Μ. ίσω. Καταπολλὰ ὀργίζω. Πολύμν. καὶ Πλούτ. Ἀγησ. 6.

Διόργυιος, ον (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δύο ὀργυιὰς βάθος, ἢ ὕψος, ἢ πλάτος, κ.τ.λ. ὁ χωρῶν δύο ὀργυιάς.

Διορθεύω. Μ. εύσω. = Διορθόω. Εὐριπ. Ἱκετ. 417. «Διορθεύω λόγους».

Διορθόω, ῶ. Μ. ώσω. Καμνω τι ὀρθόν, ἴσιον, ἰσιάζω, ὅθεν, α) Καλλωπίζω, διορθόω· βάνοντες καλὴν κατάστασιν· καὶ Καμνω τι πάλιν νὰ γίνῃ καλὸν, ὀρθὸν, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λέγομεν· «Πρός τινα κατὰ παράδειγμα τὴ συμφωνῶ μὲ κανόνα τινά». β) Σημαίνω τί, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ γῆς, ὅθεν ἀνορθόω, καμνω τὸ αὐτὸ γῆ· καὶ Ἀπληρῶ, καμνω τι σωστὸ· κ.τ.λ. παρὰ Πολυβ. ΙΑ'. 28. «Διορθοῦσθαι τὰ προσοφειλόμενα», ἀποπληρώνειν, τελειώνειν· διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐλλειπομένων ἕνα λογαριασμόν, τὸ παρ' Ἰταλ. Saldare un conto. ὅθεν

Διόρθωμα, ατος, τό. Πᾶν ὃ, τι ἐδιορθώθη, καὶ ἀντὶ τοῦ Διορθωσις.

Διόρθωσις, εως, ἡ. Καλλώπισις, ἢ ἀπὸ τὸ χεῖρον εἰς τὸ καλλίτερον ὄρθωσις, καλλιτέρευσις. Καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις καὶ ἐξέτασις ἑνὸς Συγγράμματος· καὶ μάλ. ἡ τῶν βαφωδῶν τοῦ Ὁμήρου, Recension, Γαλλ. Παρὰ δὲ Πολυβ. ΙΑ'. 25. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀποπλήρωσις, ξεπληρωμὴ εἰς λογαριασμόν. Saldo. Ἰταλ.

*Διορθωτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἐπιτ. Ἐπιφ. παρὰ Boekh. Staatshaush. 3. p. 408.

Διορθωτής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις διορθώνει, καλλιτερεύει, καλλωπίζει, ἰσιάζει. Διόδ. Σικ. ὅθεν

Διορθωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ διορθώνῃ.

Διορθωτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διόρθωσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διορία, ἡς. ἡ. Ζήτ. Διορία.

Διορίζω. Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ. Βάνω σύνορα, διαχωρίζω καὶ διαχωρίζω τι διὰ τῶν συνόρων· ὅθεν γενικῶς, Διακρίνω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, «Τί τινος, καὶ, ἀπό τινος» ὡς π. χ. Σωκράτ. παρὰ Στοβ. Ἀποφ. Γ. Σ. 4. «Σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διορίζειν καὶ «Διορίζειν, ἃ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἐστὶ καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.» ὅθεν διαχωρίζω, διατάττω, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας Διορίζω, ὃ ἐστὶ λέγω καθαρῶς καὶ ἀποφαντικῶς, ἢ δίδω τὸν στερεὸν καὶ ἀκριβῆ ὁρισμὸν τῆς ἰδέας ἑνός πράγματος, ἢ μιᾶς λέξεως, βεβαιώνω, καὶ ἀποφαίζω· λέγω τι ἀποφαντικῶς· ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 327. «Διώρισαν τὰς ἀνάγκας», καὶ Φοιν. 552. «Τοῦτ' ἀρίσμὸν διώρισεν, ἀπεφάνισε στερεῶς· καὶ κατωτέρω Στίχ. 1437. «Οὐ διώρισαν κράτος», ὃν ἀπεφάνισαν περὶ τοῦ κράτους εἰς ποῖον ἔπρεπε κἀδαῖῃ. Ζήτ. Ὁρίζω Παρὰ Πολυβ. Διοδ. Σικ. Δίον. Ἅλικ. καὶ Δίωνι Κατ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Βεβαιόνω· Οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέσον. 2) Διάκω πέρατα τῶν συνόρων, ἐξορίζω· εὐγάζω ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἰσοκρ. Πανηγ. 46. «Ὅπως τὸν ἐνδεύνδε πόλεμον εἰς τὴν ἠπειρον διορισοῦμεν» καὶ διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὸν πόλεμον πέραν τῶν συνόρων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν. 3) παρὰ δὲ Εὐρ. Ἑλ. 401. καὶ 814. καὶ παρὰ Πολυβ. Δ. 43. Οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ Περνῶ ἀπὸ ἕνα μέρος εἰς ἄλλο· ὅθεν

Διόρισμα, ατος, τό. Τὸ διαχωριτμένον, μοιρασμένον ἀπὸ τῶν συνόρων, καὶ τὸ στερεῶς ἀποκεφαλισμένον.

Διορισμός, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῶν συνόρων χωρισμός, διάκρισις, καὶ ἡ στερεὰ καὶ ἀκριβὴς ἀπόφασις. Ὁ ὁρισμός, Θεόφρ. παρὰ Διογν. Δρτ. 5. 43.

Διοριστικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διορίζειν, διακρίνειν. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7. 62.

Διορκέω, ῶ. Ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον· ἀμφίβ. Ἰησ. Ναυῆ. Ε. 6. παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. εὐρίσκεται διαφόρως, Διώρισε, Διώρκησε, καὶ Διώρκωσε.

*Διορκίζω Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ. Βεβαιῶ μεθ' ὅρκου· ὅθεν

Διορκισμός, οῦ, ὁ. Βεβαίωσις μεθ' ὅρκου. Πολύβ. 16, 25.

*Διορμάω, ῶ. Ἐκ διαφόρων μερῶν ἢ εἰς διάφορα μέρη ὁρμῶ, τρέχω. Μετ. ἐπὶ πλειόνων. Μάξιμ. Τύρ. σ. 91, 5.

Διορμίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ, = Ὁρμίζω. μετ' ὀπισθ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Δόγ. 65.

Διόρνυμι, Μ. ὄρτω (ὄρνυμι). Παρορμῶ, παροτρύνω, δίνω βιάζω, διώχνω, ἢ σπρόχνω νὰ περάσῃ. Διόρνυμαι, ἐκπορεύομαι, προέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀπορρώγω ἔξω. «Διορνύμενοι γενετῆρος πνεῦμα τουτέστιν ἐκπορευόμενον.

Δίορος, ον (ὄρος). Ὁ χωρίζων διὰ τῶν συνόρων. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τοῦτο ἔτι, «Δίορον,» ἀμφίλογον, ἀνόμοιον, διάφωνον.

Διόροφος, ον, (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο ὀρόφους στέγας, ὁ ἐστὶ μὲ δύο πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ Δίστεγος.

Διορόω, καὶ Διορρόω. Μ. ώσω (ὁράω, ἢ ὀρόω). Κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι διόλου εἰς ὄρον (τόρον)· ὅθεν

Διόρρωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς ὀρθὸν μεταβολή.

Διορυγή, ῆς, ἡ (διορύσσω). Τὸ διόλου σκάπτειν καὶ σκαμμένος λάκκος, χαντάκι· Ἢ

Διόρυγμα, ατος, τό. Τὸ διόλου σκαμμένον, τρυπημένον, τρύπα σκαμμένη ὑποκάτω τῆς γῆς. (Λεγόμ. Μίπε, Γαλλ.) Διόδωρ. Σικελ. Β. 94.

Διορύσσω, καὶ Ἀττ. Διορύττω. Μ. ξω Διόλου σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἢ τρύπαν εἰς τὴν γῆν «Τάφρον» Ὀδε. Φ, 120. Παρὰ Δημοσθ. 1111. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑποσκάπτω, ζητῶ νὰ κρημνίσω τι, διὰ δολιότητος ζητῶ νὰ ἀποστερήσω τινὰ τὴν δύναμιν καὶ ἐλευθερίαν του· ὡς «Διορύξαι πράγματα καὶ κακουργῆσαι,» ὡς καὶ τὸ Τοιχωρυχεῖν, καὶ «Διορωρυγμένα κατὰ πόλεις» χαλῶτιν, ἀφανίζουσι τὴν ἐλευθερίαν μας ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Ὁ αὐτ. 2) Παραχώνω, σκεπτῶν σκεπάζω· Διάδωρ. Σικ. Θ. 43. «Διωρυγμένοι» παρακωμένοι, βαλμένοι ὑποκάτω τῆς γῆς. 3) Σκάπτων ἀνακατώνω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Πλουτ. 271. «Τὰ βουλεύματα διορύττων καὶ διερευνώμενος» σταλίζων, καὶ ἐξετάζω ἀκριβῶς· ὅθεν

Διορυχή, ῆς, ἡ, = Διορυγή, καὶ Διόρυγμα. Διόδ. Σικ.

Διορχέομαι, οῦμαι. Πηδῶ, χορεύω διόλου. 2) παρ' Ἀριστοφ. «Διορχ. τινί,» ἀμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ χορεύειν.

Διόρωσις, εως, ἡ, = Διόρρωσις.

Δίος, ία, ίον. Σπανιώτ. διαπαλήκτων (συιλφ. ἀντὶ τοῦ ὀλιγώτερον εὐχρήστου Δῖος ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός) Ἀπὸ τὸν Δία, καταγόμενος, προελθὼν ἀπὸ τὸν Δία· εἰς τὸν Δία ἀνήκων, ἢ ἀφιερωμένος· αὐτὴ εἶναι κυρίως ἡ ὡς ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας σημασία τῆς λέξεως, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ παραδείγματα ἱκανὰ πρὸς πίστωτιν τοῦ ὅτι καὶ τῷ ὄντι ἐλήφθη ἐπ' αὐτῆς τῆς σημασίας ἡ λέξις, καὶ μάλιστα τὰ ἀσφαλέστατα παρὰ τοῖς Τργκ. οἷον Αἰσχλ. Προμ. 624. 659. 1041. Ἱκετ. 41. 309. 575. 636. 1043. «Δῖοι γάμοι» Εὐρπ. Βάκχ. 248. «Δῖον πῦρ,» Εὐρπ. Βάκχ. 8. 593. ἔνθα ἔστι καὶ διακτάλητος, Ἄλκ. 5. πρβλ. Schaef. Ἐκβ. 260. Ἀστερίτους εὐχρηστοτέρα ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ, Θεῖος ἐξαίρετος, ὡραιότατος, κάλλιστος, μεγαλώτατος, τερατώδης, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων. Ὁ Ὅμηρ. μετρικῆς τὴν λέξιν, α.) ὡς Ἐ-ίστ. τῶν ἰδίων θεῶν «Δῖε θεά» Ἰλ. Β, 290. «Δῖ', Ἀφροδίτη, Ἰὼς δῖαι» κ. τ. λ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐν χρήσει ἡ ἔνφρασις «δῖα θεάων» (ἔνθα τὸ δῖα ἐπέχει τόπον ὑπερθετικοῦ, ὡς τὸ πιστὰ πίστων, κακῶν κακά, ἀῤῥήτα ἀῤῥήτων) παρὰ Τργκ. ἡ Θειοτάτη τῶν θεαινῶν· οὕτω δὲ καὶ τὸ «δῖα γυναικῶν Θαυμαστὴ καὶ θεοφόρητος παρὰ πάσας τὰς γυναῖκας. Παρατηρητέον δὲ ὅτι παρ' Ὅμρ. μὲν μόνον τὸ Θηλυκὸν εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ δὲ Ἡσ. Θγν. 991. εὑρηται καὶ «Δῖος ἐλίκωπις β') Ἐπὶ περιφήμων ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ ἐλευθέρων, εὐγενῶν, δυνατῶν, καὶ Ἡρώων, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ εὐγενῆ φρονούντων, καὶ τὰ ἠθικὰ ἐξαιρέτων, ὡς τὸ «δῖος ὑφορβεύς ἐν Ὀδσ. ἐπὶ πιστοῦ βουκόλου. Ὀδσ. Φ, 240. «Δῖα γυναικωνῖτις ἠὲν ἐφεστιάτη, ὡρικοτάτη, ἢ κεκλλίτη τῶν γυναικῶν. Ἰδ. αὐτρ., α. Καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν «Δῖοι Ἀχαιοί, Πελασγοί, δῖοι ἑταῖροι Σαρπηδόνος» Ἰλ. Ε, 692. γ) ἐπὶ ἐξαιρέτων καὶ ἐπωφελεστάτων ζώων· ὡς παρ' Ὅμρ. μόνον ἐπὶ τῶν εὐγενῶν πολεμικῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Θ, 185. καὶ τοῦ Ἀδρήστου, Ἰλ. Ψ, 346. δ) ἐπὶ μεγάλων μορφώσεων τῆς φύσεως καὶ φυσικῶν δυνάμεων, καὶ ἐξαίρ. ἐπὶ ἀέρος, θαλάσσης, καὶ γῆς καὶ ὕδατος ἐκ δύης, εἰς ἅλα δῖαν, δῖα χθὼν ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Μ, 104. ὠδὶς χάρυβδις» δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ ἑταύτῃ ἐπίσης ὡς καὶ εἰς τὴν δ) κλίσιν. Ἑνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ μεγάλου, ἰσχυροῦ, τερατώδους, ὃ, τι δηλ. ὑπερβαίνει τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις· μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἀπεκλείεται οὐδ' ἡ τοῦ ἁγίου καὶ ὑπὸ ἄμεσον θείαν ἐπιρροὴν ἱσταμένου. ε) ἐπὶ παλαιῶν, περιφήμων καὶ ἀξιολόγων πόλεων, παρ' Ὅμρ. μόνον ἐπὶ τῆς Ἠλιδος, Ἀρίσβης καὶ Λακεδαίμονος, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν. ζ) ἐπὶ ἀμέσως ἀπὸ τῶν θεῶν καταγωγῆς μόνον ἐν Ἰλ. Ι. 538. «Δῖον μένος,» Ἰοχέαιρα συχνότερα δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον. 2) Δῖος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Ω, 251.

*Διός, Γεν. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου Δίς.

Διοσδοτος, ον (δίδωμι), ἀντὶ Διόδοτος. Ὁ ἐκ τοῦ Διὸς δεδομένος. Παυσ. καὶ Λίτυλλ.

Διοσημεία, καὶ Πτε. Διοσημία, ἡ· καὶ Διοσήμειον, τὸ. Πολύαιν. Ἓν σημεῖον ἀπὸ τὸν Δία, ἢ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν ἀέρα· Ἓν φαινόμενον τοῦ ἀέρος· ἔτι δὲ καὶ ἡ βροντή, καὶ ἀστραπή, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 171. «Διοσημία·» καὶ Γεωπον. Ἰδ. 11. «Ἀλεξιφάρμακον πρὸς τὰς διοσημείας». Τὸ τοῦ Ἀράτου Ποίημα «Διοσημεῖα, τὰ» ἐπιγραφόμενον, σημαίνει τὰ φαινόμενα πρὸ μιᾶς παραχῆς τοῦ ἀέρος (κακοκιρίας) σημεῖα, τὰ ὁποῖα παρατηροῦνται εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν σελήνην, εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Διοσθυος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς μηνὸς παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἔτυμολ. Μ. καὶ εἰς μίαν Ἐπιγραφὴν τοῦ Μουσείου τῆς Βερώνης, σελ. 15.

Διοσκοροι, οἱ. Ἀττ. καὶ Πτε. ἀντὶ Διόσκουροι (κόρος, κοῦροι). Τοῖ, ἢ παῖδες τοῦ Διός, κυρίως καλοῦνται ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Λήδας, Ὕμν. Ὁμρ. 16, 33. ὅθεν Διοσκούρειον, τὸ· ὁ ναὸς τούτων τῶν Ἡρώων. 2) Καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, «Δίδυμοι» καλούμενοι, Ἀστρονόμ. Τούτου ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνατολὴ ὑπέσχετο καὶ ἔμελλε σωτηρίαν εἰς τὸν θαλασσοπλόον ἐν καιρῷ καταιγίδος· ὅθεν ἐνομίζοντο οἱ Διόσκουροι Θεοὶ προστάται τῶν πλεόντων, Ὁρτ. ὠδ. 1, 3, 2. Hemst. Λουκν. διάλογ. Θεῶν 26. 41 = Παρωτίδες. — Ὁ ἐκκ. Διόσκουρος, ὑπλ. εἷς τῶν Διοσκούρων, μόναν παρὰ Γρμματγρ. ἴδε

*Διοσκούρειον, τὸ. Ἰδ. ἀντρ.

Δίοσμος, ου, ὁ (ὄζω). Ἡ διακέρασις τῆς ὀσμῆς (μυρωδίας) εἰς τὰ ὀσφρητικὰ ὄργανα.

Δίοσμος, ον (ὄζω). Ὁ ἔχων διαπεραστικὴν μυρωδίαν. Φιλόπον. «Διὰ τὴν δίοσμον τοῦ ἀέρος δύναμιν·» ὡς καὶ τὸ Διηχής, καὶ Διαφανής.

Διόσπυρος, ὁ. Φυτόν τι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ Διόσπυρον. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Γ, 13. ὅστις καὶ παρομοιάζει τοῦτον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸν κόκκον μὲ τὸ κεράτιον (Τὸ βύσσινον)· ὁ δὲ Γαλην. τάττει τὰ «Διόσπυρα, μεταξὺ τῶν ἀγρίων καρπῶν, μὲ τὰ «Μεμαϊλυλα,» καὶ «Ζίζυφα· ὁ δὲ Δινκάος μετὰ καὶ ἄλλων Βοτανικῶν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ «Diospyros lotus.»

Διόστεος, ον (ὀστέον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ὀστέα (κόκκαλα). Ἀριστοτ.

Διοσφραίνω, (ὀσφραίνω). Δίδω μυρωδίαν εἰς κενόν πρᾶγμα, τὸ διαπερῶ μὲ μυρωδίαν κατανίζωντάς το μὲ ἀρωματικὰ καὶ μυρωδικά. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1107.

Διότι, Σύνδεσμ. κυρίως «Διὰ τοῦτο ὅτι·» ὡ Ἐπειδή, δι' αὐτό, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· Ἀναφορικῶς εἰς τὸ διά τί· 2) Καὶ ἁπλῶς Ὅτι· καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 50., Δεινάρχ. καὶ Ἰσοκράτει.

Διοτρεφής, ές, (τρέφω). Ὁποιος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἀπὸ τὸν Θεόν, σύνηθες ἐπίθετον τῶν Βασιλέων, καὶ τῶν προκρίτων παρ' Ὁμήρ. καθὼς καὶ τὸ Διογενής· καὶ ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ θεοῦ τοῦ ποταμοῦ, Ἰλ. Φ, 235.

Διουρέω, ῶ (οὐρέω, Ἀμλ.). Διώκω τὸ οὖρος πρὸς τὰ ἔξω, εὐκόλως κατουρῶ.

Διουρητικός, ἡ, κόν. Ὁ ἀσήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἐκβάλῃ τὸ οὖρος, διουρητικὸς τοῦ οὔρους.

Διουρίζω, Μ. ἴσω. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Διορίζω. Ἡρόδ. Δ. 42.

Διοχετεία, ἡ. Ἡ Τραγωγὸς, σωλὴν, κανάλος, (κανάλι) αὐλὰς, διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται τὸ με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὸν διὰ μέσου τινὸς τόπου ἢ ποταμοῦ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη· ἐκ τοῦ

Διοχετεύω, Μ. εὐσω. (ὀχετός). Διὰ μέσου τινὰ αὐλίων, ὀχετῶν, ἢ ὑδραγωγῶν διαχωρίζω, διαιρῶ, διαμοιράζω, μεταβιβάζω. Στραβ. Ε'. 325. »Διοχετεύει τὴν χώραν·« διὰ ὑδραγωγῶν καὶ καναλίων (αὐλακίων) ποτίζει, ἢ διαμοιράζει τὰ νερὰ εἰς τὴν χώραν.

Διοχή, ἡς, ἡ (διέχω). Ἀπόστασις, διάστημα μεταξύ τινος. Φυλ. Μαθημ. Πολ. 75.

Διοχής, ές (ὀχέω). Ὁ ἔχων δύο καθίσματα ἁρματῶν. Πολυδ. Γ'. 116. καὶ Γ'. 47. ἐνθα νῦν ὀρθότερον Διωχὴς εἰσηγοῦσι, ὁ δὲ Βύστ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Παυσαν. καὶ Διόχης, ὡς συνώνυμ. ἐκ τοῦ Δίφρος, καὶ Δίοδος.

Διοχλέω, ῶ. Τὸ ὀχλέω κατ' ἐπίτασιν. Γίνομαι βαρετός. »Τινὶ Ἐυοχλῶ »Τινὶ Εὐχρηστότερον μέντοι τὸ Διεοχλέω.

Διοχλίζω Μ. ίσω. (ὀχλίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπ' ἄλλου τινός, ἢ τὸ ἀνοίγω μὲ βίαν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 226.

Διοχυρόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ Ὀχυρόω.

Δίοψ, οπος, ὁ, ἡ = Δίοπος, ον, Ἠσύχιος.

Διόψις, εως, ἡ. Τὸ διαπεραστικῶς βλέπειν· Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐνέργεια, τὸ διαπεραστικὸν βλέμμον· Καὶ ἡ διὰ ταύτης τῆς ἐνεργείας γνῶρισις, κατάληψις.

*Διόψωμα, (ὄψωμι) Ἀνώμ. Μέλ. τοῦ Διοράω.

Δίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δύο παῖδας (παιδία), Πατὴρ, ἡ μήτηρ δύο παίδων. 2) Ἀντὶ τοῦ, δὶς παῖς, ἐκεῖνος ὁστις γίνεται δύο φοραῖς παιδίον, ὡς π. χ. »Δίπαιδες οἱ γέροντες.«

Δισπάλαιστος, ον (παλαιστή). Ὁ δύο παλαιστὰς πλατύς, ἢ μακρύς. Ζήτ. Παλαιστή.

Δίπαλτος, ον (πάλλω). Διπλῶς, ἢ ἀπὸ δύο, ἢ δύο χεῖρας ταναχθείς. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 408. »Στρατὸς δίπαλτος χειρὶ φονεύσιμ· Διαφόρως ἑρμηνεύεται· »Ἀρροτέραις ταῖς χερσὶν, οἷον περιδεξίως μὲ φονεύσι, παντὶ σθένει, ἢ ὁ στρατὸς μὲ φονεύσι λαβὼν τὰ δίπαλτα ὁρμᾶται.« Ὁ Σχολ. Ὁ δὲ Πασσώβ. ἐξηγεῖ, Ὁ ὑπὸ δυοῖν (Μενελ. καὶ Ἀγαμέμνονος) κατὰ τοῦ Αἴαντος παροξυνθείς, ὡς ὅπλον κατ' αὐτοῦ κινηθείς, ταναχθεὶς στρατὸς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Hermann ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Ὅμηρ. »Δύο δοῦρε ἔχωνι ὄξεν, Ἁλωῒς ὠπλισμένος. Παρὰ δὲ Εὐρὶπ. Ἰφγ. Τ. 312. »Ξίφη δίπαλτα,« ξίφη τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἢ τὰ ῥίπτουσι καὶ μὲ τὰ δύο χέρια· καὶ ἐν Τρωαδ. 1104, »Δίπαλτον πῦρ κεραυνοφανές,« ἢ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τὸν Δία, σημ. μεθ' ὁρμῆς ῥιπτομένη ἀστραπή. Οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θηβ. 989. »Δίπαλτα πήματα« σημ. κακὸν τὸ ὁποῖον ἦλθε διὰ δύο τιναγμένων ξιφῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 12. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὅτι αὕτη ἡ λέξις γίνεται ἐκ τοῦ Διαπάλλω, ὁ ἐστὶ ταχέως, ἢ διαπάντα κινῶ, σείω, κινοῦμαι. Δίπαλτος, ὁ ταχέως ἢ διὰ παντὸς ἢ ὁ μεθ' ὁρμῆς κινούμενος, σειόμενος. Ἐκβάλλει ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, ὁπὸ εἰδὸς· πρβλ. Διπρατὴς.

*Διπηχαῖος, αία, ον = τῷ ἑξ. Διοστ. 4, 10. Σέξτ. ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 8, 459.

Δίπηχυς (πῆχυς). Ὁ δύο πηχῶν.

*Διπλάδιος, ον (διπλοῦς). = Διπλοῦς, Πτε. ἀντὶ Διπλοσιος. (υυυυ, Ἀνε. Σοῦ. 61.)

Διπλάζω, Μ. άσω = Διπλασιάζω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλασιάζω. 2) εἶμαι διπλοῦς. Σοφοκλ. Αἴ. 258, ὅθεν

Δίπλαξ, — κος, ἡ. Πᾶν ὁ, τι συγίστηται ἀπὸ δύο ἴσους, ἢ στῦβας, ἢ πλάκας. Ἰλ. Ψ, 243. πρβλ. Δίπτυχος. 2) Ὡς οὐσιστ. Διπλοῦς μανδύας, διπλοῦν ἐπανωφόρι. Ἰλ. Γ', 126. Χ, 441. Ὀδ. Τ, 241 Κατ' ἄλλους δὲ φόρεμα ποικίλον καὶ μὲ διαφόρους ζωγραφίας διὰ διπλοῦ διαφόρων χρωμάτων στημονιοῦ γινομένας· καὶ καθόλου = Δίμιτον. β) Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 275. Ξενίδας ἢ δοκοὶ (πατερὰ) ἢ καλλίον ζωστῆρες, ἢ ζωνάρια, ἑνὸς πλοίου ἕνα ἐπάνω τοῦ ἄλλου τιθέμενα.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Ἀνσ. 908. »Ἡ ὀλκὰς ἐδιπλασίασεν·« τὸ πραγματευτάδικον πλοῖον (καΐκι) ἐδιπλασίασε διὰ τὸ κέρδος τὸ κεφάλαιον, ἐδίπλωσε τὸ καπιτάλι, τὸν σερμαγέ· ὅθεν

Διπλασιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ διπλοῦν γίνεσθαι, διπλώσις.

Διπλασιολογία, ίας, ἡ. Μία Ῥητορικὴ ἔκφρασις παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 365. ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ αὐτὰ δύο φοραῖς.

Διπλασιος, ία, ιον. Ἰωνικ. Διπλήσιος· καὶ Διπλασίων, ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φοραῖς τόσον μεγάλος, μικρὸς, κ. τ. λ. Διπλάσιον, τό· τὸ διπλοῦν, ἡ διπλὴ τιμή. Μετὰ Γενικῆς δὲ συντασσόμ. ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, εἶναι Συγκριτικόν· ὡς παρ' Ἡροδ. 6, 57. »Πάντα διπλήσια ἢ τοῖσι ἄλλοισιν.

*Διπλασιόω, Μ. ώσω. Διπλώνω, ποιῶ τι διπλάσιον. Πλάτ. Διπλασιόομαι, Γίνομαι διπλάσιος, Θκδ. 1, 69.

*Διπλασίων, ον, γενκ. ονος = Διπλάσιος.

Διπλασίως, Ἐπίρ. Μὲ διπλάσιον τρόπον.

Διπλασμός, οῦ, ὁ (διπλάζω) = Διπλασιασμός. Εὐστάθ. Ὀδ. Α.

Δίπλεθρος, ον. Ὁ ἔχων δύο πλέθρα βάσος, μάκρος, ἢ πλάτος. Δίπλεθρον, Δύο πλέθρα, (ἕκαστον ἀπὸ ἑκατὸν βήματα).

Διπλῆ, ῆς, ἡ (κυρ. Σηλ. τοῦ ἁπλοῦς). Ἡ δύο φοραῖς περισσότερον ἔχουσα· ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται συγκριτικῶς ἐπομένου τοῦ Ἤ. εἰς Πλάτ. »Διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται· ἀντὶ τοῦ Διπλασίως μᾶλλον. Καί, »Διπλῆ τιμώμενοι« Συνέσ. Ἐπιστ. 98. ὑπονοεῖται. »Τιμῆς. 2) Ἀντὶ τοῦ, »Διπλοῖς« τὸ δὲ ἐντελὲς »Χλαῖνα διπλῆ,« Ὅμηρ. 3) Παρὰ τοῖς Κριτικοῖς ἕνα σημεῖον σημαίνον τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις, ἢ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸ ἐστραμμένον τοῦ στίχου, ἢ τὸν μὴ ἄκυρον. 4) Καὶ ἓν σημεῖον τοῦ πρώτου καὶ Δραμάτων ἐν τοῖς Θεάτροις καθὼς καὶ τοῦ »Ὁρωνίου, διὰ νὰ δώσῃ προσοχὴν ὁ ὑπηρέτης εἰς μερισμὰ μέρη τοῦ Δράματος, διὰ τὴν παράστασιν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 253.

Διπληγίς, ίδος, ἡ = Διπλοῦς.

*Διπλήδιος, η, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ Διπλάδιος, ὅθεν τὸ διπλήδιον = Διπλοῦς.

Διπληθής, ές, ἡ κατὰ τὸν Πασσώβ. Διπλήσιος, ες (πλῆθος). Διπλᾶ γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 553. ἔνθα ἄλλοι, Διπλήρης, ὁ, ἡ (κατὰ τὸ διήρης) ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς ἀναγν.

*Διπλήρης, ες, = Διπλάσιος. Τὸ ηρης εἶναι κατάληξις. Ἰσ. ἀντρ.

*Διπλήσιος, ία, ιον. Ἰωνικ. = Διπλάσιος, Ἡρόδ.

*Διπλοάω, Ἐπαναλαμβάνω τι δίς. Πρβλ. Παλιλλοάω.

Διπλοείματος (εἷμα). Μὲ διπλᾶ φορέματα, ἢ ὁ διπλᾶ περιτυλιγμένον ἔχων τὸ ἱμάτιον.

Διπλόη, ης, ἡ. Διπλωσις, καὶ πᾶν ὅ, τι διπλόνει καὶ περιτυλίγει τι, ἢ συγκολλᾶται μετὰ ἄλλου σώματος, ὁ ἐστὶν ἡ ὁπλὴ συνάφεια δύο σωμάτων, φυσικοῦ καὶ νόθου, καθὼς π. χ. εἶναι ἐκεῖνη ἡ τοῦ σιδήρου μετὰ τοῦ χάλυβος (τζελίκιου) τὴν ὁποίαν κάμνουσιν οἱ χαλκεῖς βάνοντες τὸ τζέλικι εἰς τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς μαχαίρας, ὅτ' οὖ λαμβάνει ἡ μάχαιρα τὸν αἰθέρα· τζελίκιωσις, βαυλώσις· ὅθεν καὶ Διπλοῦσθαι, τὸ τζελικόνειν, βουλόνειν, ὁ ἐστὶ νοθεύειν, ἢ τὸν σίδηρον, ἢ τὸν χάλυβα. Καθόλου δὲ, Πᾶν διπλωθὲν, διπλᾶ πτυχὰς ἔχον, καὶ ἡ διπλωματικὰ. 2) Λιγυσμένου μέρος σιδήρου, ἢ χάλυβος, ὅθεν πᾶν ἐσφιλμένον, ψευδὲς, σφάλμα, λάθος, ζημία, βλάβη, νενοθευμένον χωρίον κ. τ. λ. Μεταφορικ. δὲ, Διπλόη, Νόθευσις, ψευδεύνη, ἀσάφεια, δόλος· ἢ ψευδὴς, ἐπίπλαστος, καὶ νοθευμένος στίχος. Πλούταρ. Θ. Σ. 291. ὁ ὁποῖος συντάττει μετὰ τοῦ, »Περιαγωγὴ καὶ Ἀσαφείαι· καὶ ἐν Σ. 296. μετὰ τοῦ »Ἀμφιβολίαι. Παρὰ δὲ Ἀνατόμοις καλεῖται ἐπὶ τῶν ὀστέων »Διπλόη«, ἡ βαθουλότης ἢ μεταξὺ τῆς συγκολλήσεως δύο ὀστέων, ἥτις ὑπὸ τῶν Χειρούργων (Χειρ. Παλαιοὶ, Σ. 93.) »Σήραξ καλεῖται, ἑρμηνεύεται.

Διπλόθριξ, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Πίτυς.

*Διπλοίζω, = Διπλοΐζω, Λίσχ. Ἀγαμ. 844. Εὐμν. 1017.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ = Διπληΐς. Ἓν φόρεμα τὸ ὁποῖον διπλόει καὶ περιτυλίγει ὅλον τὸ σῶμα. Ἐπανωφόριον. Συνήθως, Στολὴ τῶν Ῥωμαίων Φιλοσόφων.

Διπλόος, πλοῦς. Θηλικ. — πλόη, λῆ. Ὁ διπλόων, λοῦν. Διπλοῦς, δύο λογιῶν. Ὅμηρ. ὁπομένων ἐν τῷ »Χλαῖνα διπλῆ« μτχρστ. τὸν ἐπισυναίρεσιν τύπον. Τὸ Ἐπίρ. ἡτο συχνάκις χρήσει ὡς συγκριτικὸν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Διὸς τοῦ Θηλκ. »Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι δύο φασὶ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Πλάτ. Αὐτὸ ἐμῶ ἢ δύο παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Ῥ. 1004. Ἀντγ. 14, 51, 53. κ. τ. λ. 2) Μεταφρ. ὁ διπλῆν γνώμην ἔχων, ὁ ἐστι, ψεύστης, δόλιος. Ἀντίστ. τῷ Ἁπλοῦς. Ζήτ. ἐν Ἁπλοῦς, καὶ Διπλωσις.

*Διπλός, ή, όν. Πτκ. ἀντὶ Διπλόος, ὡς τὸ Ἁπλὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διπλοσήμαντος, ον (σημαίνω). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 220.

Διπλόω, ῶ, Μ. ώσω (διπλόος). Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Ζήτ. καὶ Διπλόη· ὅθεν

Διπλωμα, ατος, τὸ. Πᾶν διπλωμένον καὶ ἰδιαίτ. Ἓν ἀσυνεχὲς γράμμα. Γράμμα ἀλείας εἰς τὸ περιέλθῃ τινὰς ἀπὸ τόπον εἰς τόπον. (Τσατσῆρος, Πασσπορτ, Παπαπορτὸ), καὶ καθε ἄλλο ὁπωσδήποτε γραμμένον ἢ βεβαιωτικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον διπλώνεται μόνον, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. 2) Κάγγειον ἐν ᾧ βρίσκεται, καὶ τὸ ὁποῖον ὄν μικρότερον βάνεται μέσα εἰς ἓν ἄλλο μεγαλήτερον, γεμάτον νερὸν, καὶ ὑποκάτω τούτου τοῦ μεγαλητέρου εἶναι ἡ φωτία, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ »Διπλοῦν σκεῦος, καὶ, »Διπλοῦς λέβης.«

Διπλωσις, εως, τὸ (διπλόω). Τὸ διπλόνειν, ἤ ἐστὶ διπλοῦν ποιεῖν· καὶ ἡ Διπλωσις, καθὼς εἶναι ἐκείνη τῶν ἐπιστολῶν, φορεμάτων, κ. τ. λ. καὶ ἡ σύνθεσις δύο λέξεων εἰς μίαν. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. γ'. 1. ὅστις καὶ »Διπλᾶ ὀνόματα τὰ αὐτὰ σύνδετα, καλεῖ. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Διπλόη.

Δίπνοος, ον (πνοή). Ὁ ἔχων δύο τρύπας διὰνὰ ἐκβαίνῃ ὁ ἀὴρ (ἀὴρ). Ὁ δύο πνοὰς (ῥυπτήρια) ἔχων.

Διποδίης, ες· καὶ διποδιαῖος, αία, αῖον (πούς). Ὁ ἔχων δύο ποδῶν βάσος, μάκρος, ἢ πλάτος.

Διποδία, ίας, ἡ (δίπους). Εἶδος Λατόμων χρόνου. Ζήτ. τὸ ἀκόλουθ. 2) τὸ μετρεῖν καὶ ἀναγινώσκειν τοὺς στίχους κατὰ δύο πόδας.

Διποδίζω, Χορεύω λακωνικῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ αὐτὸ χορεύειν. »Διποδίαι, καὶ »Διποδισμοὶ, κακῶς· βέλτιον ἐμοὶ »Διποδιασμοὶ ἀναγνωστέον. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. Δ. 101.

Διποδισμός, ὁ = διποδία.

*Διποδιστής, ὁ = Διποδίζ, 1.

*Διπολείτης, ίδος, ἡ. Ἐκ δύο πόλεων, Μανέθ.

*Διπολία, τὰ, καὶ διπολωσία, ας, ἀντὶ Διπολιτεία, Διπολιωσία. Ἀρτεμ. Νεφ.

Δίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο πόλεων. Στραβ. ΙΔ'. Σ. 960. καὶ ὁ ἔχων δύο πατρίδα δύο πόλεις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Δικολίτης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι δύο πόλεων πολίτης. Μαιάδ.

Δίπολος, ον (πολέω). Ὁ δύο φοραῖς γυρισμένος, ὀργωμένος μὲ τὸ ἄροτρον. 2) = διπλοῦς. Αἰτ.

Δίπορος, ον (πόρος). Ὁ ἔχων δύο ὁρόμους, ὅρμους, περάσματα. Καὶ ὁ ἔχων δύο πόρους, τρύπας. Παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 1097. «Δίπορος κορυφὴ Ἰσθμοῖο», ἀντὶ Διόλκατος.

Δίποτ-αμος, ον (ποταμός). Ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν εἱμένος, ὁ ἔχων δύο ποταμοὺς ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν. Εὐριπ. Ἰων. 621. ὡς καὶ τὸ Διόλκατος.

Δίπους, οδος, ὁ, ἡ. Ὁ δύο πόδας ἔχων, μὲ δύο ποδάρια. 2) ὁ δίπους. Εἶδος ποντικῶν τῆς Δήλου. Ἡρόδ. 4, 192.

Διπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ δύο πρόσωπα ἔχων (λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων). Μεταφρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παιδεραστής, ὑφίστης, ἀπατεώνων.

Διπροσωπέω, ῶ, ἡ. Τὸ ἔχειν δύο πρόσωπα· ἐπὶ Μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπάτη, δολιότης.

Δίπρυμνος, ον (πρύμνα). = Ἀμφίπρυμνος, Ἰλιὰς. ε. σ. 204. Καί

Δίπρωρος, ον (πρῶρα). Παρ' Ἀθην. Σ. 204. «Δίπρωρος ἡ δίπρυμνος ναῦς», λέγεται ἕνα πλοῖον (κάτεργο) τὸ ὁποῖον ἔχει διπλὴν τὴν πρύμναν, καὶ πρῶραν (πλώρην), ὁ ἐστίν, εἶναι τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον, ὥστε δύναται νὰ μάλῃ τιμόνι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ εἰ καιρὸς χρείας τοῦ χρησιμεύσῃ τὸ ἓν μέρος ἀντὶ τοῦ ἄλλου, ἡ πρῶρα θὰ ἦτο πρύμναν, καὶ ἡ πρύμνα πρῶραν. Πρβλ. καὶ Ἀμφίπρωρος.

*Δίπτερος, ον (πτερόν). Ὁ δύο πτέρυγας ἔχων. 2) ὁ δίπτερος μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ναός, λέγεται ὁ ναός, οὗτινος τὸ ἐμβαδὸν περικυκλωμένεστί μὲ διπλῆν σειρὰν στύλων. Βιτρβ. γ'. 10.

*Δίπτερυγος, ου (πτέρυξ). = Δίπτερος.

*Δίπτερυξ, υγος, ὁ, ἡ = Δίπτερος.

*Δίπτυξ, υχος, ὁ, ἡ = Δίπτυχος.

*Δίπτυχής, ές = Δίπτυχος.

*Δίπτυχος, ον (πτύσσω). Διπλῶς ἢ εἰς δύο πτυγμένος, διπλωμένος «Λώπημα», Ὀδσ. Ν, 225. = Δίπλακα (Ὑπόλ. Γ, 126) διπλῆν, μεταξὺ διπλοΐδα, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι· ὅθεν οὐδέτερ. Πλησίστ. ἀντὶ Ἐπιρ. ἐν Ἰλ. Α, 641. «Δίπτυχα ποιησαντες» διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, ἤτοι ἐπίπλουν. Ζ. ἐν τῷ Μηρίῳ. Παρὰ Τρχγ. = Διττούς, διπλοῦς. Παρὰ δὲ Ἑκλησιάστ. ἡ ἱερὰ βίβλος, ἤτοι ὁ κατάλογος τῶν τε ζώντων καὶ τῶν εἰσοιμηνένων ἀρχιερέων, ὧν τὰ ὀνόματα μνημονεύονται παῤῥησίᾳ ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις.

Δίπτω, Βλάπτω. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει Δίψαι, βλάψαι, καὶ Δίφαι, βλαπτικόν. Ζήτ. Δειφάω.

Δίπυλος, ον (πύλη). Ὁ ἔχων δύο πύλας, θύρας, ἢ εἴσοδους. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 952. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἐπὶ αἱ «Θριάσιαι πύλαι», τὸ Δίπυλον. Πλουτ. εἰς Περικλ. 30. καὶ εἰς Σύλλ. 14. «Τὸν ἐντὸς τοῦ Διπύλου Κεραμεικὸν» καὶ ἀλλαχοῦ Τόμ. Ζ'. Σ. 276. «Τὸ τοῦ Ἰάκχου Δίπυλον· τὸ τέμενος (ὁ βωμὸς, ναὸς) τοῦ Ἰάκχου, τὸ δύο πύλας, ἢ εἰσόδους, ἔχον.

Δίπυρηνος, ον (πυρήν). Ὁ ἔχων δύο κόκκους, (πυρῆνας).

Διπύρηνον, τό. Οὐσιαστ. Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον (μτλτ. Sonde) διὰ ἐξετάζουσι τὰς πληγάς, ἔχον εἰς τὰς δύο ἄκρας ἕνα κομπάκι.

Δί-πυρ-τος, ον, ὁ. ὑπνμν. ἄρτος (πῦρ). Ψωμὶ δὶς φορὰς ψημένον, Παξιμάδι παρ' Ἱππιατρ. Σ. 546.

*Δίπυρος, ον (πῦρ). Μὲ διπλῆν φλόγα, δύο φοραῖς ἐμβληθεὶς εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν ὁ δίπυρος = τῷ πρηνι. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Πάτρχ. 1361. «Δίπυροι λαμπάδες». Διπλαῖς λαμπάδες, δηλ. μὲ δύο φυτίλια ἀναμμένα.

Δίραβδος, ον. Ὁ ἔχων δύο ῥάβδους, γραμμάς, ἀρχάς, λωρίδας, βέργας, κ.τ.λ. Ἀθην. Σ. 305. (30)

*Δίρκαι, οἱ. Φθείρες, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 868. ἐκ Παυσανίου.

Δίρρυθμος, ον (ῥυθμός). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο ῥυθμῶν. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Διρρύμια, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ συγκεῖσθαι ἐκ δύο ῥυμῶν. Αἰσχλ. λείψ. 345. ἐκ τοῦ

Δίρρυμος, ον (ῥυμός). Ὁ δύο ῥυμοὺς ἔχων. Αἰτχύλ. Πέρσ. 45.

Δίς, Ἐπίῤῥ. Δύο φοραῖς, διπλὰ «Δὶς τόσσοισι δύο φοραῖς τόσον», Ὀδσ. Ι. 491. 2) καὶ = δίχα, χωριστά, ἐξ ἡμισείας. Ὅταν δὲ συντίθηται μετὰ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων λέξεων σημεῖον πάντοτε, «Δύο φοραῖς, διπλάσιον» πότε ἀποβάλλει τὸ Σ. καὶ γράφεται Δι. ἀλλὰ καὶ μένει ἐνίοτε τὸ Σ ὅταν ἕπηται πάλιν Σ, ἢ Θ, Τ, Μ, Π, καὶ Χ. (Πταράγ. δὲ ἐκ τοῦ Δύο, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Δυΐς, Buttm. gr. Gr. 16. Σημ. 2. καὶ Lexilg. 2. p. 264. ὅθεν δισσός, διπλόος, δίχα).

*Δίς, ἀχώριστος λεκτικὴ συλλαβή, κίνησιν εἰς τόπον σημαίνουσα ὡς καὶ τὸ Δι προστιθεμένη, εἰς ὀλίγας ὅμως λέξεις, ὡς ἐν ταῖς Ἀλλυδίς, οἰκαδίς, χαμάδις.

Δίς, Διός, ὁ. ὁ Ζεύς. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀντὶ τοῦ Δίς, εἶναι ἐν χρήσει τὸ Ζεύς, ἢ Γενικ. Διός. Οἱ Κρῆτες ἔλεγαν Θιός· οἱ Λάκωνες Σιός· ὅθεν Σέλς, Ζεύς, καὶ Θεός, τὸ αὐτὸ κατὰ διάλεκτους. Τὴν κατὰ συναίρ. Δοτ. Δί ἔχει ὁ Πίνδ. Νμ. 1, 111. πρβλ. Boeckh. Inscr. 1. p. 35. n. 16. Wullner de cycl. epic. p. 61.

Δισαλής, ὁ, καὶ τὸ -ές· καὶ Δισαλία. Ζήτει ἐν Δείσα.

Δισάρπαγος, ον (ἁρπάζω). Ὁ δύο φοραῖς ἁρπαγμένος. Λυκόφρ. 613.

*Δισέβδομος, ον (ἑβδομάς). Ὁ δύο ἑβδομάδας ἔχων. Τμνωδ.

Δισεγγόνη, ης, ἡ (δὶς, ἐγγόνη). Ἡ τῆς ἐγγόνης θυγατηρ. = Δισέγγονος, ἡ.

Δισέγγονος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ ἐγγόνου υἱὸς, ὁ τέταρτος ἀπὸ μιᾶς γενεᾶς· ὡς, π. χ. Πατὴρ, α'. υἱὸς αὐτοῦ, β'. ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦτου λέγεται ἔγγονος τοῦ πατρός, γ'. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ, δισέγγονος, δ'. Ἀπερῶν.

Δίσεκτος, ον (ἕκτος). Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν δίσεκτον (Bis sextus, Δίσεκτος) χρόνον, τὴν μετροῦσι διπλῆν.

Δισεξάδελφη, ἡ. Δευτέρα ἐξάδελφη.

Δισεξάδελφος, ου, ὁ. Δεύτερος ἐξάδελφος, ὁ ἐστιν, ὁ ἕκτος βαθμὸς μιᾶς συγγενείας ἐξ ἀδελφῶν· ὁ Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 359.

Δίσευνος, ον (εὐνή). Ὁ ἔχων δύο εὐνάς, συζύγους, ὅ ἐστι γυναῖκας. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Δίσεφος, ον (ἔφω). Ὁ δύο φοραῖς βρασμένος, ψημένος, μαγειρευμένος.

Δίσηβος, ον (ἥβη). Καὶ Δωριε. Δίσαβος. Ὁ δύο φοραῖς νέος. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

*Δισημερεύω, Μ. ενώσ. Δύο ἡμερῶν εἰμί, δύο ἡμέρας ἔχω. Τμνωδ.

Δίσημος, ον (σῆμα). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Εὐστάθ.

Δισηνής, ές (ἀνεῖν). Ὁ δύο φοραῖς ἀποπατῶν. Ὅμηρ. Ὀδσ. Μ, 22.

Δισκάλαμος, ον (κάλαμος). Ὁ διπλοῦς καλάμους ἔχων. Συν. Σ. 167.

*Δίσκευμα, τό (δισκεύω). Τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκεύς, έως, ὁ. Ἓν ἀστερωτὸς μετέωρον φαινόμενον, παρόμοιον μὲ τὸν δίσκον. Πλάτ. Β'. 25.

*Δισκευτής, οῦ. Ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 243. ἐκ τοῦ

*Δισκεύω, καὶ

Δισκέω. Ὕπτω τὸν δίσκον. Ζήτ. Δίσκος. Ὀδ. Θ. 188. «Ἐδίσκευον ἀλλήλοισιν» ἀντὶ «Διεδίσκευον» ἐῤῥίπτον ἀναμεταξύτων τὸν δίσκον, ἀμιλλῶντο ὅηλ. εἰς τὸ τοῦ δίσκου ῥίψιμον· καὶ Γενικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ὑπτω, ἐκ τοῦ Δίσκος. Τὸ δισκεύω δὲν τὸ μτχζτ. ὁ Ὅμηρ. ἀλλ' εἰς τοὺς λαγγρ. ἐξ ἐναντίας εἶναι ὁ ἐπικρατέστερος τύπος. ὅζων

Δίσπαγμα, ατος, τό. Τὸ ὡς Δίσκος ἐῤῥιμμένον. Εὐριπ. Τρωάδ. 1119. «Ὃν (Ἀστυάνακτα), πύργων δίσπαγμα πικρὸν, Δαναοὶ κτείνοντες ἔχουσιν».

Δίσκηπτρος, ον. Ὁ δύο σκῆπτρα, ἤτοι βασιλεῖα ἔχων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 43. = Δίθρονος.

Δίσκιος, ον (ἴσκος). Ὁ διπλοῦν τὸν ἴσκιον ἔχων, ἢ ἀντὶ τοῦ «Ἀμφίσκιος· ἀμφίβ.

*Δισκοβολέω, (δισκοβόλος). Ῥίπτω τὸν δίσκον.

Δισκοβολία, ίας, ἡ. Τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον, ἐκ τοῦ

Δισκοβόλος, ον (βάλλω). Ὅπιος ῥίπτει τὸν δίσκον.

*Δισκοειδής, ές (εἶδος). Ὁ δίσκου εἶδος ἔχων. Στοβ. καὶ Ἀέτ. σ. 123. 18. Διογ. Ἀρτ. 8, 77.

*Δισκοκάλυμμα, τό. Τὸ τοῦ δίσκου ἢ τοῦ δισκαρίου κάλυμμα, Ἀθηνᾶσ.

*Δισκοποτήριον, τό. Ὁ δίσκος καὶ τὸ ποτήριον. Νικήτ. Χῶ.

Δισκοράξ, ακος, ὁ. Παρὰ Λουκιαν. Ψευδ. 30. καλεῖται «Τισίας ὁ δισκοράξ», ἐπειδὴ οὗτος ὁ Τισίας ἀπατήτης τὸν διόσκαλόν του Κόρακα, ἀνεφάνη αὐτὸς διπλοῦς Κόραξ, ὅ ἐστι κλέπτης καὶ ἅρπαξ.

Δίσκος, ου, ὁ (δινεῖν). Ἅτινον οὗτος ἐν στρογγυλὸν ἐπίπεδον, ἐκ πέτρας, ἢ ἐκ μολύβδου, τὸ ὁποῖον γυμναζόμενοι οἱ παῖδες τῶν Παλαιῶν καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν ἐῤῥίπτον μακρὰν, ὑψηλὰ, ἢ εἰς τινα σκοπὸν (νυσιάν). Ταύτην δὲ τὴν γύμνασιν ἀναφέρει ἤδη ὁ Ὅμρ. Ἰδ. ἐῤῥτ. Ὀδσ. Θ, 186. καὶ ἑξῆς. Ὁ δίσκος ὅστις καὶ σόλος ἐλέγετο ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ πέτραν, Ὀδσ. Θ, 190. Πλίοδ. Ἰσθμ. 1, 34. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπὸ χάλυβα, σίδηρον, μολύβι ἢ ξύλον. Εἰς τὴν μέσην ἦτοι εἰς τρυπὸν ἐν στηλάρι, καὶ συχνότερα ἐρμάτινον λωρί, πιθανῶς διὰ νὰ πιάνουν ἀπ' αὐτοῦ τὸν δίσκον καὶ νὰ τὸν τεντάσουν. Οὕτω ῥίπτουσι τὴν πέτραν οἱ ὀρεινοὶ κάτοικοι τοῦ Appenzell τῆς Ἑλβετίας. Ἀλλ' μήτιος εἶναι αἱ παρ' ἡμῖν Δμάδες, σημάδες, ἢ ὁμάδες τὸ δίσκευμα τῶν παλαιῶν, ἢ τοὐλάχιστον λείψανόν τι τοῦ παιγνιδίου ἐκείνου ζ- «Δίσκῳ προφερέστατοςῳ ὁ ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον, Ὀδσ. Θ, 129. Πλάτ. «Οἱ δίσκαιοι ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο ἐν τῇ διατριβῇ». 2) Ὅθεν καὶ τὸ πιθάκι, ἀπλάδα, σκαφάκι, πιάτο, καὶ ταλέρι, καὶ πᾶν ἄλλο τι τοιοῦτον σχῆμα ἔχον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια «Δίσκους» λέγει. Ἔτι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, καὶ ὁ στρογγυλὸς καθρέπτης. Ἐκ τοῦ δίσκ, τὸ Ὑπτω. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν Σόλος.

Δίσκουρα, τά (οὐρά). Τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον διανύει ὁ ῥιπτόμενος δίσκος, τὸ μῆκος ὅπου ὁ τοῦ αὐτοῦ ῥίπτεται, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 523. «Ἐς δίσκουρα λέλειπτο ἑμεῖνον ὀπίσω τόσον δίστημα, ἐφ' ὅσον δύναιτις νὰ ῥίψῃ τὸν δίσκον· τὸ δὲ ἀναλελυμένον «Δίσκου οὖρα» Ἰλ. Ψ, 431. Πρβλ. Ἐπίουρα.

Δισκοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τοὺς δίσκους.

Δεσμύριοι, αι, α. Πληθυντ. Εἴκοσι χιλιάδες, 20,000. τίθεται δὲ καὶ ὁ ἑνικὸς ἀπὸ μὲν τὴν λαϊκὴν γένει ἀντὶ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀρσενικοῦ, ὡς παρὰ Δουκιαν. «Ἵππος δισμύριοι», ἀντὶ τοῦ, «Ἵπποι δισμύριοι». (– – υ –)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίσπαππος, ὁ. Ὁ προπάππος, ὁ Πάππος τοῦ πατρός μου. Αἰσνυς, Δατ.

Δισπιθαμαῖος, αἷα, αῖον· καὶ

*Δισπίθαμος, ον (σπιθαμή). Ὁ δύο σπιθαμῶν ὤν. Δύο σπιθαμαῖς.

Δισπόνδειος, ον. Ὁ διπλοῦς σπονδεῖος.

*Δισπορέω. Δίς σπείρω, Στράβ. 16. σ. 390. Κοραῆς.

Δισσάκις, Παρὰ δὲ Ποιητ. καὶ Δισσάκι, (δισσός). Δύο φοραῖς, διπλᾶ.

Δισσάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ διπλῶς ἐξουσιάζων. Σοφοκλ. Αἴ. 389. »Τοὺς δισσάρχας βασιλείας«, ἀντὶ, »Διττοὺς ἄρχοντας βασιλείας.

*Δισσαχῆ, Ἐπίρρ. (δισσός). Εἰς δύο τόπους, εἰς δύο μέρη.

Δισσεύω, Μ. εὐτω (δισσός). Εἶμαι διπλοῦς. Εὐσταθ.

*Δισσογλωττία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας. ἐν τοῦ

*Δισσόγλωττος, ον (γλῶσσα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. Διγλωσσος.

*Δισσογονέω, (ΓΕΝΩ) Διπλᾶ ἢ δύο φοραῖς γεννῶ.

*Δισσογραφεῖται, (γράφω). Ἀναγινώσκεται, γράφεται κατὰ δύο τρόπους· ὅθεν τὸ δισσογραφούμενον, Ἡ λέξις, ἢ τὸ χωρίον τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι δύο εἴδων γραφαὶ καὶ ἀναγνώσεις. ὅθεν.

*Δισσογραφία, ἡ. Δύο εἰδῶν ἀναγνώσεις ἢ γραφὴ χωρίου τινός.

Δισσολογέω, ῶ (λόγω). Λέγω, ὁμιλῶ κατὰ διπλοῦν τρόπον. Λέγω μίαν λέξιν ἢ τὴν σχηματίζω ὁύο λογιῶν ἢ μὲ διπλὴν σημασίαν. 2) ξαναλέγω, λέγω τὸ ἴδιον ὁύο φοραῖς, διπλόνω τὸν λόγον. ὅθεν

Δισσολογία, ἰας, ἡ. Τὸ λέγειν τὸ αὐτὸ δύο φοραῖς, τὸ διπλόειν τὸν λόγον. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 79. Στίχ. 10. Διπλῆ προφορὰ ἢ σχηματισμὸς μιᾶς λέξεως.

Δισσολόγιστος, ον. Πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ προφέρεται κατὰ διπλοῦν τρόπον, Γαλην. Ὑπόμν. κατ' Ἱητρ. ἀμφίβ.

Δισσοποιός, ὁν, Ὁ διπλοῦν τι ποιῶν, ἢ ὁ δύο λογιῶν ποιωντ. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 646.

Δισσός, σσὴ, σσὸν, καὶ Ἀττ. Διττός, ττὴ, ττόν. (δίς). Διπλοῦς, διπλός. Ἀλλὰ καὶ = ἄμφω, ἤ, οὖν. Πτκ. καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Τραγικ. ἐπόμ. Δισσῶς, ὅπερ ἰδέ.

*Δισστόκος, ον (τίκτω) Δύο φοραῖς ἢ δίδυμα γεννῶ. Ἀλλὰ 2) παθητ. κατὰ μεταβολὴν τοῦ τόνου δισστότος, ον. Δύο φοραῖς γεννηθείς.

*Δισσοφυής, ές. Ἔχων διπλὴν φύσιν, ἢ διπλᾶ σώματα. Νόνν. 14, 390.

Δισσῶς, καὶ Διττῶς, Ἐπίρ. Δύο λογιῶν, διπλᾶ, μὲ διπλοῦν τρόπον.

*Δισσυλλαβέω, (δισσύλλαβος) Τὸ ἔχειν ἢ συγκεισθαι ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλαβία, ἰας, ἡ. Τὸ συνίστασθαι ἀπὸ δύο συλλαβές.

Δισσύλλαβος, ον, (συλλαβή). Ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, ἤτοι ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλάβως, Ἐπίρ. Μὲ δύο συλλαβάς.

Δισσυμφωνέω, Εἶμαι δισσύμφωνος. Προφέρομαι, ἢ γράφομαι μὲ δύο Σύμφωνα. ἐκ τοῦ

Δισσύμφωνος, ον. Ὁ διὰ δύο συμφώνων προφερόμενος, ἢ γραφόμενος.

Δισταγμός, οῦ. ὁ. (δισταζω). Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. Πλουτ.

Δισταδίος, ον, (στάδιον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ ὢν δύο στάδια μάκρους, ὅ ἐστιν ἀπὸ διακόσια πεντήκοντα, 250. βήματα.

Δισταζω, Μ. άσω. (δίς). Ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀβεβαιότητα, καὶ ἀμφιβολίαν, στοχάζομαι περίτινος κατὰ δύο τρόπους εἰς τὸ ναι καὶ ὄχι μετὰ φόβου καὶ δειλίας. Διόδ. Σικελ. Ζήτ. Δοάξω. ὅθεν

Δισταικός, κὴ, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς δισταγμόν· καὶ ὁ ἐπὶ ἀμφιβόλων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων ἐν χρήσει ὤν. Ἀμφιβολίαν σημαίνων, οἷς, »Διστατικῶν Ἐπιρρημάτων.

Δισταλός, ον, (στάσις). Ὁ ἔχων διπλοῦν βάρος (κατὰ τὸ ζύγι) ἢ τιμήν. διπλοῦς κατὰ τὴν τιμήν. Πλάτ. Ἱππαρχ. Σ. 268.

Δίστασις, εως, ἡ. (διστάζω). Τὸ διστάζειν. Ἀμφιβολία.

Διστατικός, κὴ, κόν. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 148.

Δίσταφής, ές, (θάπτω). Ὁ δύο φοραῖς θαμένος.

Δίπτερία, ίας, ἡ. Σπῆτι μὲ δύο πατώματα. Πολυδ. 4. 129.

Δίπτερος, ον, (πτέρη). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα. Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1062.

Διστιχίσις, εως, ἡ. (διστιχίω). Παρὰ Παύλ. Αἰγιν. ς'. 4. Πάσσετε, ὅταν ψυτρώσωσι παρὰ φύσιν τρίχες ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῶν ὀφρυδίων, καὶ ἐμποδίζωσι τὴν ὄρασιν.

Διστιχιάω, ῶ. (δίς, στίχος). Πάσχω ἀπὸ διστιχίασιν.

Δίστιχος, ον, (στίχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο στίχους. »Τὸ δίστιχον«. Εἰς ἑξάμετρος καὶ εἰς πενταμετρος.

Δίστοιχία, ίας, ἡ. Μία διπλῆ ἀράδα. ἐκ τοῦ

Δίστοιχος, ον, (στοῖχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ἢ διπλᾶς σειράς. ἢ ὁ ὢν εἰς δύο σειράς.

Δίστομος, ον. (στόμα). Ὁποιος ἐτέννησε δύο φοραῖς, ὁ δύο φοραῖς γεννῶν.

Δίστολος, ον, (στέλλω). Διπλοῦς, δύο μόνον ξευγαρωτὰ· ὡς καὶ »Μονόστολος«, μονοῦς, μόνος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1055. »Δίστολοι ἀδελφαί«, δύο καὶ μόνον ἀδελφαί.

Δισστομέω, ῶ. Ὁμιλῶ μὲ δύο στόματα, ἤτοι ὁμιλῶ δύο γλώσσας (διαλέκτους), παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 986. »Δισστομέων«, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ »Δυησστομέων«, (ἐκ τοῦ Δυήστομος), ὁ ἐστι Βλασφημέω.

Δίστομος, ον, (στόμα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. 2) ὁ ἔχων δύο στόματα, ἢ τρίπας. »Πέτρα« Σοφοκλ. Φιλκτ. 16. 3) καὶ τὸ σπαθὶ τὸ κόπτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίστομον λέγει. Εὐριπ. 4) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90. »Δίστομοι ὁδοὶ«, δρόμοι διπλοῖ, οἱ ὁποῖοι συνέρχονται εἰς τὴν ἄκραν εἰς ἕνα. Τὸ στενορόδρομι

Δισύλλαβος, Δισυλλαβία, καὶ Δισυλλάβως. Ζήτ. Δισσύλλαβος, κ. τ. λ.

Δισχιδής, ές, (σχίζω). Σχισμένος εἰς δύο, διηρημένος. Ἀριστοτ. ὅθεν

Δισχιδόν, Ἐπίρ. Σχισμένως εἰς δύο.

*Δισχίλιοι, αι, α. Δύο χιλιάδες. Ὁ δὲ ἑνικ. δισχίλιος, ία, ον, εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὅταν διὰ τοῦ ἑνιαυτοῦ φανερώνηται πλῆθος συντικὸν, οἷς »Δισχίλια ἵππος« Ἀττ. ἀντὶ 2000 ἱππεῖς. (—υ—)

Δίσχοινος, ον, (σχοῖνος). Ὁ ἔχων δύο σχοίνων μάκρος· ὅ ἐστιν ἑξήκοντα σταδίων. Στράβ. ΙΒ'. Σ. 836.

Δίσχωλος, ον, (χωλὰς. Ὁ χωλὸς (κουτζὸς) καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος, ον. (σῶμα). Διόδ. Σικ. καὶ

*Δίσωμος, ον. Ὁ ἔχων δύο ἢ δύο λογιῶν σώματα, κορμία.

*Δισωτήριον, τὸ· κατὰ συνλφ. ἀντὶ τοῦ Διοσωτήριον. Οὕτως ὠνομάζετο ἐν Ἀθήναις ὁ ἐν ἀκροπόλει ναὸς τοῦ σωτῆρος Διος, Bockh Anecd. 1. p. 91. καὶ Βαρὴς ἐν Δυκούργ. κατὰ Λεωκρ. σ. 48. Ἡ λέξις ὁμοιρωθεῖσα κατὰ τὸ Διπόλεια.

Διτάλαντος, ον, (τάλαντον) Ὁ ζυγάζων δύο τάλαντα, ἢ ὁ δύο τάλαντα ἀξίζων. Ζήτ. Τάλαντον.

Διτοκέω, ῶ. Γεννῶ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶ. Ἐκ τοῦ

Διτόκος, ον, (τίκτω). Ὁ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶν.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 286. καὶ Σοφοκλ. Αἴ. 748.

Δίτονος, ον, (τόνος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο τόνους. Παρὰ τοῖς Παλ. Μουσ. ἐλέγετο μία διαφωνία, ἥτις παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις τὰ νῦν, »Μείζων διὰ τριῶνα λέγεται.

Διτορμία, ίας, ἡ. (τόρμος). Δέγεται τὸ πελέκημα τῆς ἄκρης ἑνὸς ξύλου, διὰ νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὴν σχισμάδαν ἑτέρου ἄλλου, καὶ »Διτορμίαν, τὸ ἔχειν οὕτω διπλᾶ τὰ ξύλα πρὸς συνάφειαν. Ἥρων, Παλ. Μωσ. σ. 65. κ. 131. Ἰδ. Τόρμη.

Διτρόχαιος, ον. Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο Τροχαίων. Γραμμ.

Διτρόχιον, τό. Μαθημ. Παλ. Σ. 112. »Διτρόχιαι· ἔνθα ἐπακολουθεῖ »Διτρόχιαι ὅπερ ἐπιδιορθοῦσι τινες »Διτρόχιαι, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἓν τισι χειρογράφοις ὀρθοτέρως δύο τρυχίαι, ἀναγινώσκ. ἀντὶ, δύο τροχούς.

Διτταχοῦ, Ἐπίρ. (δίττός) Εἰς δύο μέρη, εἰς δύο τόπους.

Διτταχῶς, Ἐπίρ. = Διχῶς. Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία, ίας, ἡ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι ἢ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας.

Διττόγλωττος, ον, (γλῶττα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας, καὶ »Διττόγλωττος παίδευσις«, ἡ παιδεία καὶ ἡ σπουδὴ δύο γλωσσῶν.

Διττογονέω, ῶ. = Διττοκέω.

Διττογραφεῖται, καὶ Διττογραφούμενον, καλεῖται παρὰ τοῖς Κριτικοῖς μία λέξις ἥτις γράφεται διαφόρως, κατὰ τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις.

Διττολογέω, ῶ. Ζήτ. Δισσολογέω.

Διττός. Ζήτ. Δισσός.

Δίτυλος, ον, (τύλος). Ὁ ἔχων δύο τύλους. Διόδ. Σικ.

Δινγεαίνω. Διάλου ὑγιαίνω, μένω πάντοτε ἡ δὶ ὅλου ὑγιής. Ἰαμβλ. Πυθ. ς. 102.

Διϋγραίνω. Κατὰ πολλὰ καὶ ἀκριβῶς ὑγραίνω. Ἱπποκρ.

Δίϋγρος, ον, (ὑγρὸς) Ὁ κατὰ πολλὰ ὑγρὸς ὤν, καὶ ὁ κατασταπισμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Διϋδρος, ον, (ὕδωρ) Κάθυγρος, ἀπερασμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Ἱπποκρ. περὶ τῆς Ἐρροπσίας, »Ἡδὺ γαστὴρ διύδρου καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτήρ. Περὶ ταύτης τῆς περιόδου ἀναφαίρονται καὶ Γλῶσσαι παρὰ τῷ Γαληνῷ. »Διαιθρεῖν, (ἔνθα νῦν »διεόρεσι ἀναγιν.), »Διαφαγεῖν, καὶ ἀκολούθως »Διϊδρος, κατερὰ καὶ εἰδρῶσαι, καὶ αἱ παρ' Ἡσυχ. »Δίαιθρον, διαφανές, καθαρὸν, ὀλίγρονι· καὶ »Δίαιτρεν, δίοπτρον, διαφανές· ὅθεν ἐκ τῆς συνεχείας τούτων τῶν ἑρμηνειῶν, συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐξαπλώσεως τοῦ ὕδατος γίνεται διαφανές.

Διυλάζω, Μ. άσω (ὕλη) Διὰ τῆς ὕλης ἐξαπλώνω. Ἡ Διϋλάζομαι, »Τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα. Πλατ. εἰς Τίμ. τὰ αἴτια, (αἱ ἀρχαὶ, αἱ πρῶται αἰτίαι, τὰ στοιχεῖα) ἤτοι συνδεδεμένα μὲ τὴν ὕλην ἐξαπλώνονται ἐν αὐτῇ. Ἡ τὰ τῶν αἰτίων γένη δύνομαι ὕλης στερρασκευασμένης λαμβάνοντα. Οὕτως ἑρμ. ὁ Ficinus.

Διυλίζω, Μ. ίσω, Στραγγίζω, σακκελίζω, καὶ ἑπομένως, διὰ ταύτης τῆς ἐξεργασίας ποιῶ τι καθαρὸν, ξεκαθαρίζω, ξεζωλόνω, »Διυλίζειν τὸν ῥίναμι, παστρεύειν τὴν μύτην, ἐμβάλλειν την μύξαν, ξεμυξίζεσθαι, ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Διχόστασις, εως, ἡ. Τὸ παστρεύειν, ξεθωλόνειν, καὶ ξεκαπρίζειν τι διὰ τῆς στραγγίστρας. Καὶ τὸ ξεμυξίζεσθαι.

* Διχοτομός, ὁ = τῷ πρηγμ.

Διχοτρόπη, ἡρος, ὁ. Στραγγιστήριον, τζαντζίλλα, πανίον ἢ ἄλλο τι δι' οὗ στραγγίζομέν τι.

* Διχοτρόπος, ἡ, ὁν. Στραγγισμένος, Γαλην. σ. 342. Β.

Διψυλίζω, Μ. ἴσω. (Τπιοι). Ἐξυπνῶ. Λουκιαν. Ὀνῶπ. καὶ Ἀνάλεκτ. 3 (2). Σ. 436.

Διψοῦνα, Μ. ῶ. Ψυχίνω διόλου, παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. 853. Ἡ Δι ψυχρεῖ, ἐσφαλμ. βέλτιον τό, Ἡ δὴ ὕγρανε.

* Δίυφη, ἡ. Ἄφασμα, καταπέτασμα.

Διφελαγέ ἀρχης, ὁ. (ἄρχω) Ὁ πρῶτος, καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς σιφαλαγγίας. Ὅθεν

Διφελαγγαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, (ὀφφίκιον) τοῦ διφαλαγγάρχου.

* Διφελάγγαρχος, ὁ = Διφαλεγγάρχης.

Διφελαγγία, ίας, ἡ. (φάλαγξ). Διπλὴ φάλαγξ.

Διφησία, ίας, ἡ. (φάω, φημί). = Δελογία, ἁπλῆ σημασία ἑνὸς λόγου. Ἡσύχιος.

Διφάσιος, ία, ιον. Διπλοῦς, δύο λογιῶν, ἀντὶ Διπλάσιος, μάλιστ. παρὰ τοῖς Ἰωσιν, οἵτινες τὸ ἡμιόλιον. καὶ ἀντὶ τοῦ δύο, Ἡρόδοτ. ὡς καὶ τὸ, Τριφάσιος, τριπλοῦς, τριῶν λογιῶν.

Δίφατος, ον. (φάω, φημί). Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Διφάσιος. Καὶ ἀντὶ τοῦ, «Διττῶς λεγόμενον.

Διχάω, Μ. διφήσω. Ἐρευνῶ, γυρεύω, ἰχνηλατῶ νὰ εὑρωτι, ἐξακολουθοῦντας τὰ ἴχνη του, καθὼς π. χ. κάμνουν οἱ σκύλοι ὅταν ζητῶσι τὰ ἴχνη τοῦ ζώου. Ἐξετάζω. πέρα πέρα. Ἱππ. Ἔργ. 374. ἐπὶ τοῦ κολυμβητοῦ, ὁποὺ ζητεῖ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ὁ στρύφνων Ἰλ. Π. 747. Κεῖται δὲ συγγενεῖ τῷ Δίω, Δίζημαι, Διφάω. Καὶ

Διφέω, = Διφάω, Ἡριαν.

* Διφή, ἡ (διφάω) Τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν.

Διφήτωρ, ορος, ὁ. Ὅποιος ἐρευνᾷ, ζητεῖ, γνωρίζει ἀκριβῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς, ἰχνηλάτης, καὶ ὁ κολυμβητής, ὁ βυθιζόμενος ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἵν' ζητήσῃ τινός.

Διφθέρα, ας, ἡ. (δέφω). Τὸ γδαρμένον καὶ ἠσκημένον (ἀργασμένον) δέρμα τοῦ ζώου, δορὰ, προβιὰ, τομάρι (πετζί). Παρ' Ἡροδότ. λέγεται ἡ μεμβράνα, (περγαμηνὸ) ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγραφον οἱ παλαιοὶ πρὶν τὴς εὑρεθῇ τὸ χαρτίον. (Ἰδὲ περὶ τούτης τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γαζῆ, Προλεγ.) καὶ ἐνγένει Πὼς ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ χάρτου ἐχρησιμεύετο ἀντὶ χάρτου. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἡτιμόθεος τὰ ἀρχαῖα ἀρχίβια τῶν Περσῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξήτησε τὴν ἱστορίαν του. «Διφθέρας βασιλικὰς· ὅθεν καὶ Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον σημαίνει τινὰς διάφορα πράγματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη «Διφθέριν, καὶ τριπλῆ τοῦ δασέος Θ. εἰς τὸ φιλὸν = Διφτέριν, καλεῖ Αἰσχύλ. - «Τευτέρῳ δέ, οἱ Τοῦρκοι λέγουσι. 2) Φόρεμα ἀπὸ δέρμα, Σκηνὴ, (τέντα, τζαντήριον τουρβᾶς, ἐσσπάκι, Τραγανταζίκα, καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη τὰ ἐκ δερμάτων κατεσκευασμένα, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Πλουτάρχ. 3) καὶ Ἀσκὸς (δέρματ) διὰ γεφυρώματα. Ἀρρίαν. Δ'. 4. Τοὺς τοιούτους ἀσκοὺς οἱ Παλαιοὶ φουσκώνοντες, τοὺς ἔδεσον ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, καὶ ἁπλώνοι τοὺτων ὑέζοντες σανίδας, ἢ ἅλλα ξύλα, ἐγεφύρωναν τοὺς ποταμοὺς, καὶ διέβαινε τὸ στράτευμα. Ὅθεν

Διφθεραλοιφος, ὁ (ἀλείφω). Παρὰ τοῖς Κυρίοις ἐλέγετο ὁ διδάσκαλος τῶν σχολείων, ὅστις ἐμαύριζε τοὺς μαθητὰς του νὰ γράψωσι ἐπάνω εἰς τὰς Διφθέρας, Ἡσύχιος.

Διφθερίας, ου, ὁ. Barr. R. R. 2. = Διφθερίτης, ου, ὁ, καὶ σπλην. Διφθερίτις, ιδος, ἡ. Ὁποιος φορεῖ γοῦνα ἢ φορέματα ἀπὸ δέρματα. Παριστάνουνο δὲ ἐπὶ θεάτρου οὕτως ἐνδεδυμένοι εἰς μὲν τὴν Τραγῳδίαν οἱ γέροντες, εἰς δὲ τὴν Κωμῳδίαν οἱ γεωργοί. Jac. Al. p. 909. Παρὰ Ἡσυχ. Ἀττικ. Π'. 24. Διφθερίαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διφθέραι.

* Διφθέρινος, η, ον. Ἀπὸ ἀργασμένον δέρμα, δερμάτινος.

Διφθέρεον, ου, τὸ. Ἓν πρίσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ὑποκάτω τοῦ δέρματος. Ἱππιατρ. ἔνθα ἐσφαλμ. «Διαφθέριονα, ἀναγνώσκ.

* Διφθερίς ίδος, ἡ = Διφθέρα.

Διφθερίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. - - ρίτις, ίδος, ἡ. = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου, ὁ, ἡ. (πωλέω) Ὅποιος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ τὰ δέρματα. Ἀθήν. Σ. 126.

Διφθερόω, ῶ. Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίγω, ἢ καπλατζώ τι μὲ δέρματα.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω. Προφέρω, ἢ γράφω τι μὲ δίφθογγον. Εὐστάθ.

Διφθογγογραφέω, ῶ. Γράφω μὲ δίφθογγους. Γραμμ.

Διφθογγογραφεῖται, γράφεται μὲ δίφθογγους.

Δίφθογγος, ον (φθέγγομαι). Ὁ διπλοῦν φθόγγον ἤτοι φωνὴν ἔχων,

* Διφίλος, Κύρ. ἀρσν. ὄνμ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Διφίλιος.

Διφορέω, ῶ. (δίφορος) Δύο φοραῖς φέρω, λέγεται μάλιστα ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα φέρουσι δύο φοραῖς καρπούς εἰς ἕνα χρόνον. 2) παρὰ τοῖς Γραμματικ. Γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ κατὰ δύο τρόπους. «Διφορεῖται ἡ λέξις, γράφεται, ἢ προφέρεται κατὰ δύο τρόπους. Ὅθεν

* Διφόρησις, εως, ἡ. Δύω εἰδῶν γραφὴ ἢ ἀναγν. λέξεως τινος.

Δίφορος, ον, (φέρω). Ὁ δύο φοραῖς φέρων. Κυρίως λέγεται ἐν δένδρον, τὸ ὁποῖον καρποφορεῖ δύο φοραῖς τον χρόνον, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίφορα λέγει. Ἀθήν. Σ. 77. 2) Δύο φέρων ἢ ἔχων.

* Διφουρα, Λακων. ἀντὶ Γέφυρα.

Δίφραξ, κος, ἡ. Πτκ. ἀντὶ Δίφρος. Θεόκριτ. ΙΔ. 41. καὶ Ἡρόδοτ. Ὁμ. Βίος. 33. ὁ δὲ Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 788. κάθισμάτι, σκαμνίον. Ὁ τύπος Διφρᾶς ἀμφιβάλλεται παρ' Ἡροδτ.

Διφρεία, είας, ἡ. (διφρεύω). Ἀττικ. ἀντὶ Δίφρευσις. Τὸ ἁμαξεύειν, ὅ ἐστιν, ὁ τρόπος δι' οὗ τρέχομεν μὲ τὸ ἅμαξι, ἁμαξευμα. Ξενοφ. «Διφρεία Τρωϊκήν.

Διφρελάτειρα, ἡ. Τὸ Θηλυκ. τοῦ, Διφρηλάτης. Ἀνέκδοτ. Γ'. Σ. 24.

* Δίφρευσις, εως, ἡ = Διφρεία.

Διφρευτής, τοῦ, ὁ. (διφρεύω). = Διφρηλάτης.

Διφρεύω, Μ. εὔσω. (δίφρος). Τρέχω, ἢ ὑπάγω μὲ τὸ ἁμάξι, ἔτι δὲ καὶ τό, Διοικῶ τὸ ἁμάξι, Ἀρστφ. Θσμφ. 1067. Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. Μέσως δὲ παρ' Κὔριπ. Ἱκέτ. 991.

Διφρηλασία, ίας, ἡ (ἐλαύνω) Τὸ διοικεῖν τὴν ἅμαξαν, ἁμαξεύειν, ὑπάγειν ἐπὶ ἁμάξης. ἐκ τοῦ

Διφρηλατέω. Εἶμαι διφρηλάτης, διοικῶ τὴν ἅμαξαν, ὑπάγω ἐπὶ ἁμάξης, Σοφ. Αἴ. 845. ἐπὶ τοῦ Ἡλίου.

Διφρηλάτης, ου, ὁ. Ὁ διοικῶν τὴν ἅμαξαν, ἁμαξᾶς, καὶ ὅποιος τρέχει, ἤτοι ὑπάγει μὲ τὴν ἅμαξαν.

* Διφρηλάτειρα, ἡ. Ἡσιάτρ. τύπος τοῦ Διφρηλάτης.

* Διφρηλάτος, ον. Περιφερόμενος μὲ τὴν ἅμαξαν, ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὑπαγων.

Διφροφόρος, ὁν. Πτκ. ἀντὶ Διφροφόρος.

* Δίφριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.

* Δίφριος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἅμαξαν.

Διφρίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ Δίφρος. Μικρὸν ἁμάξι, ἁμαξάκι.

Δίφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντὶς) Ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Αἰσχ. Χοηφ. 198.

Διφροπηγία, ίας, ἡ, (πηγνύω). Ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν δίφρους, ἡ συναρμογὴ καὶ κατασκευὴ τοῦ δίφρου, ἢ καὶ τοῦ μέρους μόνου τῆς ἁμάξης εἰς ὃ κάθηνται, τοῦ καθίσματος ὁηλ. καὶ

Διφροπηγός, ὁ. Ὁ κατασκευάζων (φτειάνων) δίφρους. Ζήτ. ἐν Ἀντυξ.

Δίφρος, ου, ὁ. (πιθανῶς ἀντὶ τοῦ Δίφορος σημ. 2.) Ἐλέγετο ἓν διπλοῦν κάθισμα, σκαμνί, εἰς ἕνα πολεμικὸν ἁμάξι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι, ὁ ἡμίοχος (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστὴς (παραιβάτης) Ἰλιάδ. Ε, 160. Λ. 748. 10, 464. Τὸ κάθισμα τοῦτο ἦτο συχνὰ εἰς τοὺς πλουσιωτέρους καὶ προκριτοτέρους κεκοσμημένον μὲ ἐργασίας ἐκ μετάλλου, αἱ πλευραὶ μέρος μὲν ἀπὸ ὕβλον, μέρος δὲ ἀπὸ πλέγματα «ἠυπλεκίοις Ἰλιάδ. Ψ, 335. 430. ἐκρέματο δὲ καὶ ἐφησύχαζεν ἐπὶ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ κεκοσμημένου ἱμάντων, Ἰλιάδ. Ε, 727. Ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλιάδ., ὅλον τὸ πολεμικὸν ἁμάξι. Ἐν Ὀδυσ. Γ, 324. Ἁμάξι ταξειδίου μὲ δύο καθίσματα. 2) Ὅθεν κοινῶς καλεῖται κάθε εἶδος καθίσματος, καὶ σκαμνίου, Ἰλιάδ. Γ, 424. Χ, 354. καὶ συχνάκις ἐν Ὀδυσ. ἐν ᾗ αὐχ εὑρηται ἐπὶ τῆς πολεμικ. ἁμάξης. 1) ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Σ'. Γ. 29. 4. ἔτι δὲ καὶ Φορεῖον, ὡς παρὰ Διων. Κασ. συχνάκις· καὶ Γενικῶς τὸ ἁμάξι εἴτε πολεμικὸν, εἴτε μή· ὡς παρὰ Θεοκρίτ. ΚΔ', 99. «Δίφρος ἐλεφάντινος, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο ὁ Τειρεσίας. — Παρὰ Ντρ. εὐρίσκεται καὶ Θηλκ. ἡ δίφρος ὑπμν. ἔδρα. καὶ παρὰ Καλλιμχ. ὁ ἑτερογενὴς Πλθντκ. Τὸ δίφρα.

Διφρουλκέω, ῶ. (ἕλκω). Σύρνω, τραβῶ τὸ ἁμάξι. «Διφρουλκεῖν ἀντυγαι. Ἀνάλεκτ. Β. 220. Ἀριθ. 29.

Διφρουργία, ίας, ἡ. (ΕΡΓΩ). = «Διφροπηγία».

Διφρούχος, ου, ὁ (ἔχω). Ὁ ἕνα δίφρον (κάθισμα) ἔχων. παρ' Ἀθην. σελ. 651. «Διφρούχων ἅρμα». Ἁμάξι μὲ ἓν μόνον κάθισμα.

Διφροφορέω, ῶ. Φέρω κάθισμα, συνδ. βαστάζω ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον, ἢ εἰς τὸ φορεῖον. Τὸ Πτκ. παρ' Ἡροδότ. Γ'. 146. 2) Ἀντὶ τοῦ Διφρεύω, καὶ 3) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1552. (1539) ἐντὶ τοῦ βαστάζω, φέρω τὸ σκαμνί, τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων ἐχρειώστουν ἐν Ἀθήναις εἰς δημοσίους παρατάξεις νὰ κάμνωσιν εἰς τὰς γυναίκας τῶν πολιτῶν. ἐκ τοῦ

Διφροφόρος, ον, (φέρω). Ὁ τὸ σκαμνὶ ἢ τὸ φορεῖον φέρων· ἢ ὁ εἰς τὸ σκαμνὶ ἢ εἰς τὸ φορεῖον φέρων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 734. 2) μεταλ. ἐστὶ τοῦ τόνου «Διφοροφορεῖ» Πτκ. ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου φερόμενος, ὅ ἐστιν, ὁ καθήμενος εἰς τὸν δίφρον (σκαμνὶ), ἢ εἰς τὸ φορεῖον καὶ οὕτω διφρεύων, ὑπάγων. Αἰλιν. Ποικλ. Ἱστρ. 4, 32.

Διφρυγής, ές, (φρύγω). Ὁ δύο φοραῖς ξηρανθείς, ἢ ψηθείς, παρὰ Διοσκορ. Ε'. 150. «Τὸ Διφρυγὲς λέγεται ἐν γένημα, προϊὸν (Produit), ἐκ τοῦ χαλκοῦ, τὸ ὁποῖον παρ' Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκουσμ. 59. «Τέφρα φρυγίαν, ἀντὶ «Διφρυγὲς ὀνομάζεται. Olongalmey, Γερμ. καὶ Tutia.

Διφυής, ές, (Φυή). Ὅποιος εἶναι ἀπὸ δύο φύσεις, μορφὰς, ἢ ποιότητας, Ἡρόδ. 4, 9. ἢ ἀπὸ δύο γένη, π. χ. οὗτος καλεῖται ὁ Ἡέροψ, καὶ οἱ Κενταυροι παρὰ Σοφοκλ. οἱ τινες, ἦσαν (κατὰ τὴν Μυθολογίαν) ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω ἀνθρωποι, καὶ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω ἵπποι (ἅλογα), καὶ ὁ ἴδιος Ἔρως οὗτω λέγεται διὰ τὴν ἕνωσιν (σμίξιν τῶν δύο γενῶν, ἀνδρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τε καὶ γυναικός· ἔθεν Γενικῶς, ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Διφυΐα, ας, ἡ. Μοιρασμός, σχίσμα, ὡς π. χ. »Διφυΐα τῶν κώλων«. Ἀριστοτ. περὶ Ψυχ. Γ. 5. 2) ἁπλῆ φύσις, ἰδιότης, κ. τ. λ.

Δίφυιος, ον, Ὁ ἀπὸ δύο λογιῶν φύσιν ἢ μορφήν. Ἡσύχ. »Τὸ Δίφυιον τῆς νυκτός«, ἀντὶ τὸ »Δίμοιρον«.

Δίφυλλος, ον, (φύλλον) Ὁ δύο φύλλα ἔχων.

* Δίφυρος, ον = Δίφυης.

Διφωνία, ας, ἡ. Δύο φωναί. Τὸ ἁμιλεῖν δύο γλώσσαις. Διαφορετικότης τῆς διαγνώσεως. Ἰωσηπ. κατὰ Ἀπίων. ἐκ τοῦ

Δίφωνος, ον, (φωνή). Ὁ ἔχων δύο φωνάς, δίτροπος ἤχων, καὶ ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας.

Δίχα, Ἐπίρ. (δίς) Ξεχωριστά, εἰς δύο μέρη διηρημένος, χωρισμένος, ξεχωρισμένος. »Δίχα πάντας τριθμοῖσιν Τοὺς ἐμοίρασα ὅλους εἰς δύο μέρη, ὁηλ. δύο σωροὺς, Ὀδ. Κ, 203.« Δίχα πάντα διάσπασαι ὅλα ἐμοιράσθησαν, διηρέθησαν εἰς δύο μέρη, Ὀδσ. Σ, 413. β) Μεταφρ. δύο εἰδῶν, ἢ λογιῶν, ὁηλ. διαφόρου γνώμης, ἀσυμφώνως, μὴ ὁμονοοῦντες, συχνάκις παρ' Ὅμρ. »Δίχα δέ σφιν ἥδατο βουλή, δίχα θυμὸν ἔχεν, δίχα δέ σφιν μερμήριξε, δίχα θυμὸς ὀρώρεται, δίχα βάζειν«, Ὀδσ. Ὅλα ταῦτα ἐπὶ στομασ. διαφόρου καὶ διηρημένης γνώμης, εἴτε τις πρὸς ἑαυτὸν διχονοεῖ ἢ καὶ πρὸς ἄλλους. Παρὰ δὲ Λυγγρ. καὶ »Δίχα γίγνεσθαι, ἢ, φῦναι Θκδ., Κεχωρισμένον εἶναι, ἢ χωρίζεσθαι. »Δίχα ποιεῖν« χωρίζειν, διαχωρίζειν, ἀπομακρύνειν ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν 8) Διαφορετικός, ἐναντίος, ἀσύμφωνος. πρβλ. Χωρίς. 2) Ὡς πρόθεσις συντάσσεται μετὰ Γεν. καὶ σημαίνει τὸ χωρὶς, ἄνευ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τέπου, Ξεχωρὶς, ἀπομακρυσμένος, μακρὰν ἀπό τι, Σοφ. Φιλ. 195. Αἰ. 768. λέγεται δὲ καὶ »Δίχα ἐκ τινος«, Σοφ. Ἀντ. 164. »Ἐκ πάντων δίχα Χωρὶς εἰθησαν, χωρὶς παραγγελίας προσταγῆς, εὐθὺς δὲ καὶ μετὰ Δετ. Schaef. Θέογν. 91. ι(ου) ἔθεν

Δ χάδε, Παρὰ Πλάτωνι Συμπεσ. 32. ἐσφ. Ἀναγ. ἀντὶ τοῦ Δίχα. παρὰ δὲ Ἡσυχ. »Δίχα νυκτός«, ἀντὶ τὸ ἡμεσονυκτίου.

Διχάζω, Μ. ἀσω, Ποιητ. Διχάω. Ξεχωρίζω, μοιράζω, διαιρῶ, μερίζω εἰς ἴσα μέρη· ὅθεν Προξενῶ ἀσυμφωνίαν, διχόνοιαν, καὶ ἔριδα, (μάλλομαι). 2) αὐδετέρως δὲ ἀντὶ τοῦ Διαιροῦμαι, μοιράζομαι, εἶμαι μισὸς ἢ διηρημένος, οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέσ. ὡς »Διχαζούσης τῆς ἡμέρας«, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. καὶ »Διχάσωσαν σελήνην«. Ἀρατ. 799. τὴν διχότομον. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. ἡ. 8. ἀντὶ »Διχάζοντας«, πρέπει νὰ ἀναγινώσκ. »Διαχάζοντας«, καθὼς καὶ ἐν Κύρ. Παιδ. Ζ'. α. 31. »Διαχάσασθαι«, ἐνῶ συνήθως »Διαχωρῆσαι«, (κατὰ γλῶτταν) ἀναγινώσκ. Ὁ δὲ Ζεύνιος, καὶ ὁ Δοῦκας ἐκδουν. »Διχάσασθαι ἐπιδιώρθωσαν.

*Δίχαλκος, ὁ, καὶ δίχαλκον, τὸ (χαλκὸς) Νόμισμα δύο χαλκῶν, τὸ τέταρτον ὁηλ. ἑνὸς ὀβολοῦ.

Δίχαλος, ον. Δωρικ. ἀντὶ Δίχηλος, Ἀριστ. Ἱστρ. ζ. 2. 1. Ζήτ. ἐν Τρίχηλος.

Διχάς, άδος, ἡ. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισόν. 2) ὡς δὲ Ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ, Μοιρασμένη, διηρημένη.

* Δίχασις, εως, ἡ. Μοίρασις, διαίρεσις. Τὸ ἥμισυ.

Διχασμός, οῦ, ὁ. Παρὰ Βαρίν. Μοίρασις. Ἀμφίβ.

Διχαστήρ, ῆρος, ὁ. (Διχάζω, τὸ ξεχωρίζω). Τὸ πτερὸν τοῦ ψαλιδίου, τὸ ἓν μέρος ὁηλ. τῶν ἄκρ. Πολυδ.

Διχάω, Πτε. ἐντὶ Διχάζω. Ἀρατ. Διοσημ. 67. ἔνθα Ποιητικ. »Διχόωσαν ἵστατο.

Διχεριστός, ἡ, όν. Ὁ εἰς δύο τμήματα ἐριστός, σχισμένος, κεκομμένος, τετριμμένος.

Διχῇ, Ἐπίρ. = δίχα, ἡ διχῶς. Μοιρασμένως εἰς δύο· καὶ, δύο λογιῶν.

*Διχηλεύω, καὶ

Διχηλέω, Μ. εὐσω. Ἔχω τὰ ἐνύχια τῶν ποδῶν σχισμένα, παρὰ τοῖς Ο'. »Διχηλεῖτε ὁπλήν«, ἔνθα ὑπονοεῖται ἡ »Κατά«. ἐκ τοῦ

Διχηλος, ον (χηλή). Ὁ ἔχων τὰ ἐνύχια τῶν ποδῶν σχιτμένα εἰς δύο, καθὼς π. χ. οἱ βόες, τὸ πρόβατα, κ. τ. λ. — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψαλιδίων τοῦ καρκίνου.

Διχήρης, ες (ἄρω). Ὁ μοιρασμένος, διηρημένος. Εὐρ. Ἰων. 1155. Ὡς οὐσστκ. ὁ διχ. ὁποιος διαιρεῖ, καὶ μοιράζει.

Διχθά, Ἐπίρ. Ποιητκ ἀντὶ τοῦ δίχα. Ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τοῦ τρίχα. »Διχθὰ δεδαίασιν«, Διαμοιράζονται ἢ εἶναι διηρημένοι εἰς δύο μέρη, ἢ δύο λογιῶν, Ὀδ. Λ, 23. »Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονεν. Ἡ καρδίαμου ἦτο μοιρασμένη εἰς δύο εἴδη στοχασμούς, Ἰλ. Π, 435. ὅθεν

Διχθάδιος, α, ον. Μοιρασμένος, καὶ διπλοῦς, δύο εἰδῶν ἢ λογιῶν, Ἰλ. Ι, 411. Ξ, 21.

Διχθᾶς, άδος, ἡ· Θηλκ. Ἐπσπ. τοῦ διχθάδιος, Διπλᾶ, ἢ εἰς δύο μέρη ἢ δύο λογιῶν μοιρασμένος. Παρὰ Μουσαίῳ 298. »Διχθάδι χέρσῳ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ »Διπλάδι χέρσῳ.

Διχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, καὶ Γενικ. ὁ ἔχων διπλᾶ φορέματα.

Διχέβουλος, ον (βουλή). Ὁ ξεχωρισμένος, ὁ διαφορετικὸς κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος. Πλάτ. Ὀλ. Β'. 183.

Διχογνωμέω, ῶ (γνώμη)· καὶ διχογνωμονέω, ῶ. Εἶμαι διάφορος κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος, ἔχω δύο γνώμας, ἀμφιβάλλω, τὸ μὲν α', τὸ καὶ σπανιώτ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ὅμ. ἐν Ἰλ. Β. 13. τὸ δὲ β', παρὰ Ξενοφ. κ. λ. π.

*Διχογνωμοσύνη, ἡ. Ἀσυμφωνία, ἀμφιβολία.

Διχογνώμων, ων, γενκ. ονος (γνώμη, δίχα). Ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, ἀσύμφωνος, ἀμφίβολος. Πλούταρχ.

Διχόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη, ἢ μεριδια.

Διχόθυμος, ον (θυμός). Ὁ ἔχων χωρισμένην, εἰστάζουσαν ψυχὴν, ἀσυμφώνως πρὸς ἑαυτόν, ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος.

Διχοίνικος, ον. Ὁ περιλαμβάνων ἕνα χοίνικα, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοίνικας.

Δίχολος, ον (χολή). Ὁ ἔχων δύο χολάς. 2) »Δίχολοι γνῶμαι«, ἀντὶ τοῦ »Δίτροποι, διάφοροι. Ἡσύχ. καὶ Σηνόβ. Ἑκατ. Γ. 25.

Διχόλωτος, ον (χολόομαι). Ὁ] διπλῶς ἢ ὁ δύο φοραῖς ὀργισμένος, θυμωμένος. Ἀνάλεκτ. Β'. στελ. 408.

Διχόμην, ηνος, ὁ, ἡ, = Διχόμηνις, καὶ Διχόμηνος.

Διχομηνία, ας, ἡ (διχόμηνος). Τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, ὅ ἐστιν ἡ πανσέληνος, διότι αὐτὴ ἐπίπτε πάντοτε εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἑλλνκ. μηνός.

Διχομηνιαῖος, α, ον. Εἰς τὴν μέσην τοῦ μηνός· ἢ διχομηνιαῖα, Τὸ νουμ. »Ἡμέραν Ἡ ἡμέρα τοῦ μέσου μηνός, ὅ ἐστιν ἡ δεκάτη πέμπτη.

Διχόμηνις, ιδος, ὁ, ἡ, = Διχόμηνος, Πινδ. Ὀλύμ. Γ. 35. ἢ πανσέληνος. Ἰσθμ. Η'. 93. »Διχομήνῳ· ἐσπέραις, ἑσπέραις μὲ πανσέληνον.

*Διχόμηνος, ον (μήν). Εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, εἰς καιρὸν πανσελήνου, εἰς τὸν μισὸν μῆνα, ἢ εἰς τὴν πανσέληνον ἀνήκων. Ἴδμ. Ὅμρ. 32, 11. Ἰδ. διχομηνίς.

Διχόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ὁ διάφορον καὶ ἰσοδιηρημένην γνώμην ἔχων.

Διχόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν δύο λογιῶν, ἀμφίβολα ὁηλ. Εὐρ. Ὀρέστ. 886. ἀντὶ τοῦ ὑποκριτής· παρ' Ἀντων. Διβ. 23, ἐκ τοῦ Ἀπαταίων, ψεύστης.

Διχονοέω, ῶ, = διχογνωμέω, ὅθεν

Διχόνοια, ας, ἡ (νοῦς). Ἀβεβαιότης, ἀσυμφωνία, διαφορὰ τῶν γνωμῶν, ὅθεν, Ἔρις, ἀμφιλογία.

Δίχορος, ον (χορός). Ὁ ἔχων δύο χορούς (κύκλους).

Διχορία, ας, ἡ (χορός). Διπλοῦς χορός.

Διχορυθέω, Μ. ἀσω. Φάλλω μὲ δύο χορούς.

Διχορραγής, ές (ῥήγνυμι). Ὁποιος σχίζεται, ἐρράγη εἰς δύο. Εὐριπ. Ἱππολ. 1007.

Διχόρρωπος, ον (ῥέπω). Ὁποιος κλίνει εἰς τὰ δύο μέρη, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Διοσκύλ. Ἐπῴμ. διχορράπους.

Διχοστασία, ας, ἡ. Ἀσυμφωνία, ἔριδα, διάσχισις, σχίσμα τοῦ πλήθους. Ταράφ, Τουρ. 2) Ἀσυμφωνία πρὸς ἑαυτόν, ἀμφιβολία. ἐκ τοῦ

Διχοστατέω, ῶ (στήναι). Χωρίζομαι, ξεχωρίζομαι, στέκομαι ξεχωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀσύμφωνος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι μακρὰν τοῦ ἐμαυτόμου, εἶμαι ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἰδιον ἐμαυτόν μου, εἶμαι ἀμφίβολος, ἀναποφάστιστος καὶ ἑαυτοῦ.

*Διχόστομος, ον (στόμα), = δίστομος.

Διχοτομέω, ῶ (διχοτόμος). Πατακόπτω, χωρίζω εἰς δύο μέρη, ξεχωρίζω. ὅθεν

Διχοτόμημα, ατος, τὸ. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισὸν μέρος, καὶ γενικῶς, τὸ ξεχωρισμένον, ἐχωρισμένον, μοιρασμένον μέρος.

Διχοτόμησις, εως, ἡ. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.

Διχοτομία, ας, ἡ. Τὸ κόπτειν, χωρίζειν καὶ μοιράζειν τι εἰς δύο ἴσα μέρη.

Διχοτόμος, ον (δίχα, τέμνω). Ὁ κόπτων, χωρίζων τι καὶ διαιρῶν εἰς δύο μέρη.

Διχότομος, ου, Παθητ. Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη χωρισμένος, μοιρασμένος· ὅθεν »Σελήνη διχοτόμου«, (ἡ μισὴ σελήνη, τὸ ἡμισέληνον) μετέχεται τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον τέταρτον τῆς σελήνης, τὰ ὁποῖα γίνονται τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὰς 8. τῆς σελήνης, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὰς 23. ἡμέρας. Ἀρατ. Διοσημ. 68. καὶ τούτου Σχολ.

*Διχοῦ, Ἐπῤ. ὡς τὸ δίχα, Ἡρόδ. 4, 120.

Δίχους, ους, γενκ. ους. Ὁ περιλαμβάνων δύο χοῦς, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοῦς. Ἀθην. στελ. 498.

Διχοφορέω, ῶ. Πλούταρχ. 2. στλ. 750. »Διχοφορεῖ βουλευόμενον τὸν ὅλον πόλεμον ἐχόμενα ἀναποφάστους, ἀβεβαίους, καὶ διφορουμένους, ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, φέρει διχασμὸν ἐαυτό· ἀλλ' ἡ ἔννοια τούτου εἶναι, ὅτι πολλάκις φέρει τὸ ἐναντίον, δὲν ἐπιτυγχάνει Ἀμφίβ. μέντοι.

Διχοφρονέω. ῶ (διχόφρων). Εἶμαι ἀβέβαιος, ἀσύμφωνος, ἀναποφάστιστος, ἐρῶ δύο εἴδη· Ἔχω διπλῆν γνώμην, εἶμαι ὑποκριτής, καὶ ψεύστης. Πλουτ.

Διχοφροσύνη, ης, ἡ. Διχόνοια, ἀσυμφωνία τῆς γνώμης, καὶ ἀπάτη. Πλουτ. ἐκ τοῦ

Διχόφρων, ον, γενκ. ονος (δίχα, φρήν). Ὁ χωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἀσύμφωνος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀναποφάστιστος καὶ ὁ διπλᾶ φρονῶν· Ἀπαταίων, ψεύστης, ὑποκριτής. Αἰσχύλ. Θῆβ. 901. »Διχόφρονα μοῦσαν, ἡ τύχη τῆς διαφωνίας καὶ διχονοίας.

*Διχόφυτα, ἡ. Τὸ εἰς τὴν ἄκραν σχίσμα τῆς τριχός, Γαλ. 11, 287. καὶ = σχιστία.

Διχρωνέω, ῶ, ἡ. Ἀσυμφωνία. διχόνοια. Ἰσμήλ. Πυθ. 9. 34. ἐν τοῦ

Διχόφωνος, ον (φωνή). Ὁ ἐναντίος κατὰ τὴν φωνήν, ἢ ψῆφον, ἀσύμφωνος.

Διχόω, ῶ, Μ. ώσω. Ποιητκ. καὶ μᾶλλστ. ἀντὶ διχάω.

*Διχόωσα, Ζ. διχάζω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίχροια, οίας, ἡ (δίχροος). Διπλοῦν χρῶμα.
Διχρονέω, ῶ. Εἶμαι εἴχρονος.
Δίχρονος, ον (χρόνος). Ὁ ἔχων δύο χρόνους, ὁ δύο χρόνους διαρκῶν, ὅθεν καὶ τὰ φωνήεντα α, ι, υ, διά τὸ εἶναι ποτὲ μὲν μακρά, ποτὲ δὲ βραχέα. Πλούταρχ. Β'. σελ. 942.
Διχρονοπαπάληκτος, ον (παπληγῶ). Ὁ τελειοῦται εἰς ἓν φωνῆεν δίχρονον.
Δίχροος, οι, συνθ. ους, ουν (χρόα). = Δίχρωμος. Ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς. Λουκιαν.
*Δίχρωμος, ον (χρῶμα), = δίχροος.
Δίχως, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ δίχα. Διπλᾶ, εἰς δύο, δύο λογιῶν.
Δίψα, ης, ἡ (διψάω). Τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ καιρικὴ δίψα λέγομεν, ὁρμητικὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πίῃ τινὰς νερόν. Ἰδ. Μεταφορικ. μετά γενικ. τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς μεγάλην ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἀπολαύσῃτι. ὅθεν
Δίψαιτες, ὁ (δίψα). Ἡ ἀσθένεια τῆς δίψας, ἄλλως δὲ καὶ διαβήτης, λέγεται. 2) καὶ εἶδος χόρτου. Διοσκορ. Γ'. 13. Dipsacus, labrum veneris.
Διψαλέος, α, ον. Ποιητ. διψασμένος. Ὀμ. βαρυτονούμ. Καὶ «Διψαλέων, οντος». Τὸ αὐτό. Κύν. «Δός μοι διψαλέοντι πιεῖνι, ἠτοι δίψαν ἔχοντι.
*Διψαλέες, εσσα, εν, = δίψιος. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός, Πτε.
Δίψας, άδος, ἡ. Θλκ. ἐπίθ. τοῦ δίψιος. Διψασμένη, ὡς, «δίψας γαῖα, σποδιά», διψασμένη, ἤτοι στεγνή, ξηρὰ γῆ, κοριοκτόν. 2) καὶ ὡς Οὐσιαστ. ἓν φαρμακερὸν ὀφίδιον, τοῦ ὁποίου τὸ δήγμασμα προξενεῖ μεγάλην δίψαν εἰς τὸν δηχασθέντα. Νίκανδρ. β') εἶδος χόρτου.
Διψάω, ῶ. Ἀπρμφ. διψῆν, (οὐδέποτε, διψᾶν) Μ. τοῦ (δίψα). Διψῶ, πάσχω ἀπὸ δίψαν. Ὀδσ. Λ, 584. διά τε ψυχρὸν κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ἀντ. τῆς Γενε. εὑρηται καὶ ἡ Αἰττ. σπανιωτ. τὸ Ἀπαρμτ. 2) Μτφρκ. αὐτὸ τοῦ, ἔχω μεγάλην καὶ ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἀπολαύσω τι. (συγγενεῖς τῷ Δίφάω)
*Διψηλός, ἡ, όν, = τῷ ἑπμν., Πτε.
Διψηνής, ες. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός. Νίκανδρ. Θηρ. 371.
Διψηρέ, ά, όν. Πτε. αὐτὸ δίψιος = τῷ πρ.
Δίψησις, εως, ἡ. Δίψα, καὶ μτφρκ. ἡ ἐπιθυμία. Ἀλκίν. 10.
Διψητικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν καὶ διεγείρων δίψαν· καὶ αὐτὸ τοῦ διψασμένος.
Δίψιος, ον· ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον (δίψα). Διψασμένος· καὶ, ξηρός, στεγνός. Παρ' Ὁμήρ. «Δίψιον Ἄργος», ὁ Ἀρίσταρχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἀντὶ τοῦ «Πολυπόθητον». ἡ, «Ὑπὸ Διός βελέμνιόνα (ἐκ τοῦ διψάω, καὶ Ἰπτω). Τούτῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Στραβ. Η. σελ. 559. ἐπειδὴ τὸ Ἄργος δὲν ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος. Οὕτω καὶ πᾶν. γαῖα, πόλις, σποδιά, χὠνη, καὶ μάλιστα παρὰ Τρῳσ. Πρβλ. Πολυδίψιος.
Διψοπεινής, ὁν (πτείνω). Δίψαν προξενῶν. Σχολ. Θκρτ. 7, 66.
Δίψος, ους, τό. Ἀττ. τύπος, = δίψα.
*Δίψουσα, ης, = τῷ πρμν. Εὐσέβ. Προπρσκ. Ευαγγ. 6, σ. 237.
Δίψυχος, ῶ (δίψα. ψυχή). Ἔχω δίψυχος, ἐχω διαμερισμένην τὴν γνώμην μου, ἢ τὴν θέλησίν μου· εἶμαι ἀβέβαιος, ἀναποφάστιστος, καὶ ἀποτάτητος. ὅθεν
Διψυχία, ας, ἡ. Ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, ἀποτατησία, ἐκ τοῦ
Δίψυχος, ου (ψυχή). = δίθυμος. Ἰακωβ. Α'. 8.
Διψώδης, ες (εἶδος). Ὁ προξενῶν δίψαν, ἢ ὁ διψασμένος.
Διψώσσα, Ἰων. καὶ Πτε. ἀντὶ διψῶσα. Νόν. Ἐγρτ. δίψαν διεγείρουσα.
Δίω, Παρὰ τοῖς Ἐπ. μόνον ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου δείω, τό φοβοῦμαι. 1) ἐν τῷ Ἐνεργτκ. πάντοτε σ' Ἀμτβτ. α) φοβίζομαι, ζημπάζομαι, φεύγω, καταφεύγω, ὡς τό δίεμαι, «περὶ ἄστυ», Ἰλδ. Χ, 251. β) φοβοῦμαι «Διὲς ἠπεύτα», ἐξοβεῖτο διὰ τὰ πλοῖα, ἔγειρα τῶν πλοίων. Ἰλδ. Ι, 433. Δ, 557. «Ποιμένι λαῶν, διὰ τὸν στρατηγόν, τὸν ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ· ἡμῖτι πάλῃ, Ἰλδ. Ε. 566. (υ–) 2) Ἐν τῷ μέσ. Δίομαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μτβτκ. φοβίζω, σκιάζω, ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ· ἐπὶ ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους ἀκαιρεῖστις νὰ φύγωσιν, τοὺς πρέπει εἰς φυγήν, Ἰλδ. Μ, 276. «Μητέρα ἀπὸ μεγάροιο, ἀποδιώκω τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν οἶκον, Ὀδσ. Τ, 243. καὶ καθόλου, ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ νὰ ἐκβῇ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, καὶ μάλιστα ἐν Ὀδσ. Διώκω ἔμπροσθέμου τὰ ὅλογα, τὰ ὁδηγῶ· ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου, Ἰλδ. Ο, 681. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ διώκειν τὰ ἄγρια θηρία διὰ τῶν σκύλων, Ὀδσ. Γ, 317. Ἰλδ. Χ, 189. «Μάχην ἀκόμιτον, ἀποδιώκω, ἀπομερύω ἀπὸ τὰ πλοῖα τὴν μάχην, Ἰλδ. Π, 246. Τὴν Πτκ. σημασ. διώκομαι, ἀποσοβοῦμαι, ἔχει ὁ Ὅμρ. ἅπαξ μόνον, «Σπασμὸς διέσπασεν, διώκεται ἀπὸ τοὺς σπασμούς, Ἰλδ. Μ, 304. διότι τὸ «Ἵπποι πεδίοιο δίενται», οἱ ἵπποι φεύγουσι διὰ τοῦ πεδίου, Ἰλδ. Ψ, 475., ἀνήκει εἰς τὸ δίεμαι, ὅπερ πρβλ. Ὁ Ὅμρ. μτχρζτ. ἐκ τοῦ Μέσ. τὸν Τπτκτ. δίωμαι, δίηται, δίωνται· τὸ Εὐκτ. δίειτο, Ὀδσ. Ρ, 317. ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον δὲ τὸ Ἀπρμφ. δίεσθαι. Παρὰ δὲ Αἰσχ. Περσ. 697. Ἐβθ. λαμβάντ. τὸ δίομαι, ὡς καὶ τὸ δίω, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. πρβλ. Buttm. ausf. Gramm. 2. 1. p. 105. πρβλ. δὲ καὶ τὸ διέμαι, καὶ διώκω. (υ υ –)
*Διωβελία, ἡ
Διωβολία, ας, ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἡ καθ' ἡμέραν, εἰς καιρὸν μεγάλων ἑορτῶν, πληρωμὴ δύο ὀβολῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, οἵτινες ἐμετρῶντο εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ πληρώσωσι τοὺς τόπους εἰς τὸ θέατρον, πρβλ. Θεωρικός, Boeckh. Ath. Staath. 1. σ. 238. Ἀριστοτ. Πολιτ, Β'. 7. καὶ Ἐπιγραφ. Ἑλλ. Barthelemy. P. 36. τοῦ Γ'. ἔτους τῆς ιβ'. Ὀλυμπ. ἔνθα «Διωβελίαι ἀναγινώσκ.
*Διωβολιαῖος, κ. διωβελιαῖος, αία, αῖον. Δύο ὀβολῶν μεγέθος ἢ τιμὴν ἔχων.
Διωβόλιον, τό. Διπλοῦς ὀβολός. καὶ
*Διωβόλιον, τό, = τῷ πρμν.
Δίωγμα, ατος, τό (διώκω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυνηγεῖ, διώκει τινάς, καὶ ἰδτρ. τὸ ζῶον (τὸ ἀγρίμι). Παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 988. «Δίωγμα πωλοῦντι, τὸ ἄμαξι, καὶ ἐν Ἑλέν. 360. «Δίωγμα ἐμοκτέονος, τὸ διὰ σούβλισμα, τρύπημα ἐξ ὀπῆς (στιλέτου). ἢ, ὡς ἄλλοι ἐξηγοῦσι, τὸ σκιατηφόρον διὰ ἐξ ὀπῆς κτύπημα. 2) καὶ = διωξις. Πλάτ. Πολ. 47. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 134.
Διωγμός, οῦ, ὁ. Κατατρεγμός, κυνήγημα, προξένημα ἀνησυχίας.
Διώδυνος, ον (ὀδύνη). Κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός, ὀλιβερός, λυπηρός. Σοφοκλ. Τραχ. 777.
Διωδέω, ῶ, Μ. διωδήσω καὶ διώσω (ὠδέω). Διὰ τῆς ὠδήσεως ἀποχωρίζω, ἀποδιώκω, χαλῶ. «Πτελέην ἐκ ῥιζῶν ἐρίπουσα κρημνὸν διώσει. Ἡ ἐκ ῥίζης πεσοῦσα πτελέα ἐκρήμνισεν, ἐχάλασεν, ὅλην στὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, Ἰλδ. Φ, 224. ὅθεν, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, ἀποῶ, διασπορπίζω, ὡς «Διωδεῖν τὸν ὄχλον» καὶ «Διωδεῖν τὰς φαλαγγας». Ἀθήν. ἀποκρούω, διατρυπῶ, Ἀθήν. Μέσως δὲ «Διώσασθαι, ἀντὶ τοῦ διώκω, σπρώχνω μακρὰν τοῦ ἐμαυτοῦμου. «Τὴν εὐνοιαν». Ἡρότ. 7, 104. καὶ παρὰ Πολυβ. «Διώσασθαι τοὺς κινδύνους», ὅθεν τὸ ἀποβάλλω, ἀν. δέχομαι, ὡς «Διώσασθαι τὴν ἀρχήν». Πλούτ. καθὼς καὶ παρὰ Διογ. Δικαιρτ. «Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, τὰ ἀνεῖσε προσίεται». Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. «Διώσασθαι ψευδῆ λόγον», τὸ ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ ψεύδη, ἢ τὸ ἐναντιοῦσθαι αὐτοῖς, δηλ. ἀποφεύγει αὐτά.
*Διωθίζω, Μ. ἴσω, = διωθέω, ὅθεν
Διωθισμός, οῦ, ὁ. Σπρώξιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὸ ὀπίσω. Πλούτ.
Διωθῶ. Μ. ὤσω, Ἰδ. διωθέω.
Διωκάθω, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ διώκω. Ruhnk. Τίμ. σ. 87.
*Διωκατέος, α, ον, Ἐμτκ. Ἐπίτ. τοῦ διώκω. Διά νὰ διωχθῇ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διώξῃ τινάς, Ἡρότ 9, 58. Ἀριστ. Ἀχρν. 221. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 272. Κ. Γοργ. σ. 507. Π.
*Διωκτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ διώκων, ἢ κυνηγῶν.
Διωκτής, οῦ, ὁ, = διωκτήρ.
Διωκτός, ἡ, όν (διώκω). Διωγμένος, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητοῦσιν, ἐπιθυμοῦσι· ἐπιθυμητός.
Διώκτρια, ας, ἡ, Θηλυκ. τοῦ διωκτήρ. Ἐκείνη, ἥτις διώκει, κυνηγεῖ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 206.
Διωκτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ διώξις.
*Διώκτωρ, ορος, ὁ, = διωκτήρ.
Διώκω, Μ. ώξω, Ἀττικώτερον δέ - ώξομαι, Ἀορτ. Ἰππ. 368. Elmsl. Ἀχρν. 278. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 168. Α. «Ἀλλὰ καὶ τὸ δεώξω εὑρηται παρὰ Ξεν. Κυ. 6, 3, 13. Ἀόρ. 1, 4, 8. (δίω, δίομαι, δίεμαι, διόω, Παρακ. δεδίωκα, ὅθεν διώκω). Κυρίως, βάνω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ, ταράζω, ποιῶ νὰ τρέξῃ, ὡς παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1351. «Διώκω πόδα, διώκω ἅρμα», κ. τ. λ. Ὅθεν α) διώκω, (διώχνω), πίπτω κατόπι τινός, κυνηγῶ, ἐπὶ κυνηγίου καὶ πολέμου, ἐν Ἰλ. συχνάκις. ὡς «Διώκω τὸ ζῶον, κυνηγῶ τὸ ἀγρίμι. Ὀδ. Σ. 408. καὶ Ἰλ. Θ. 439. Καὶ τὸ, διώκω, καταρέχω τὸν ἐχθρὸν ὡς Ἰλ. Φ. 602. «Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετον, ἀντὶ τοῦ ἐδίωκε διὰ τοῦ πεδίου. Ἀντίθ. τῷ, φεύγω, Ἰλδ. Χ, 199. καὶ «Διώκω ἐκ τῆς πολεώσιν, ἀντὶ τοῦ διώχνω, ἐξορίζω τινά. Ἐπὶ καλῶν δὲ μετρᾶται πάσχω, ἀντὶ τοῦ ἐξαρτῶμαι, ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἢ γίνομαι ὀπαδός τινός. ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ἡ. 6. καὶ Δ'. δ. 24. Οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων συχνάκις παρὰ Λγγρφ. ὡς «Διώκειν τὴν ἡδονήν», ἀντὶ τοῦ, κυνηγεῖ τὰς ἡδονάς. «Διώκειν τὰ καλά», γυμνάζεσθαι τὴν ἀρετήν, γυρεύειν τὰ καλά. Ἐπιθυμῶ, ζητῶ νὰ φάσω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι. «Ἀκίνητα διώκω, κυνηγῶ τὰ ἀπίαστα, καὶ τ' ἀκυνήγητα. Ζητῶ νὰ φάσω ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φάσω, ἢ ζητῶ ν' ἀποκτήσω ὅ,τε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀποκτήσω, Ἰλδ. Ρ, 75. β) παρακινῶ, φέρω εἰς κίνησιν, σκιάζω, ἀποβάλλω. «Διώκω οὐτιν' ἔγωγε». δὲν ἀποβάλλω τινά, Ὀδσ. Σ, 408. πολλάκις ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνεμοι ἠμποροῦν νὰ κινηθῶσι ταχέως καὶ νοῦσι, Ὀδσ. Ε, 332. Μ, 182. καὶ Πτκ. «Νηῦς ῥίμφα διωκομένη», Ὀδσ. Ν, 162. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβτ. ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου, ἐλαύνω, Ἰλδ Ψ, 344. 424. παρὰ Ξενοφ. ἐπὶ ἱππέως, καὶ ἐπὶ πεζοῦ, τρέχω, πηλαλῶ, «Σπουδαίως τρέχω», οὗ ἐναντίον, τό, «Ἕπομαι βαδηδόν, ὡς, «Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον, ἐπήδησαν εἰς τὰ ὅλογα (ἀνέβηκαν), καὶ ἔτρεχον φεύγοντες. Ἀναβ. ς'. Ε'. 25. καὶ Ζ. β'. 20. ἔνθα ὅμως πρέπει νὰ ἀποπληρωθῇ διὰ τοῦ «Ἵπποις, ἅρμα, πόδας» καθὼς καὶ εὑρίσκονται αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις ἐντελεῖς εἰς ἄλλους συγγραφεῖς. Σπανίως «Διώκειν πόδας» ἀντὶ τοῦ ταχύνω, ποιῶ σύντομώτερον τὸ περιπάτημά μου, τὸ βῆμά μου, Αἰσχ. Εὐμ. 381. Μέσ. «Διώκομαί τινα, δόμοις, πεδίοισι, διώκω διά τοῦ οἴκου, διά τῆς πεδιάδος, Ὀδσ. Σ, 8. Ἰλδ. Φ, 602. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀμτβτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

σημασία, ὥστε «Διώκομαι μαλεῖνω ὡς τό «Βῆ δ' ἰέμενω, καὶ τό Λτνε. contendo ire, Σοφοκλ. Ἡλεκτρ. 871. γ) κατὰ τὴν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων χρῆσιν τῆς λέξεως σημαίνει τό, Διώκω διὰ κριτηρίου τὸν ἐναντίον μου, τὸν ἐγκαλῶ, τὸν ἐκδικοῦμαι διὰ κριτηρίου· καὶ «Δίκην διώκω. Ἐξακολουθῶ, δικαφενδέω τὸ δίκαιόν μου, Ἰδ. εἰκη. ἀ παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς καὶ τὰ ἑπόμενα, συνοδεύω τινα, καὶ ὁδῷ. εἰς ταξίδεια. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 244.

Διωλένιος, α, ον (ὠλένη). Ὁ ἔχων ἀνοιχτάς, ἐξαπλωμένας τὰς ἀγκάλας.

Διωλύγιος, ον (ὠλύγιος). Κυρίως, πᾶς, ὅς τις ἐξαπλώνεται μεγάλως, μέγας, μακρὺς καὶ πλατύς, ἐξαπλωμένος, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος· λέγεται καὶ ἐπὶ φωνῆς, ἥτις ἐξαπλώνεται, ἐντεροτεῖ, ἀκούεται μακρὰν, εἶναι καθαρὰ, καὶ δυνατή. Πλάτ. Θεαίτ. Νόμ. 10. Καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπαρχίας. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1258. Ἰσαῖος δὲ παρ' Ἁρποκρ. καὶ, «Πράγματα διωλύγιων, λέγει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα. (ἴσως συγγν. τῷ λιγύς, ἡ, τῷ λύζω, ὀλολύζω.)

Διωμοσία, ας, ἡ (διόμνυμι), = ἀντωμοσία.

Διώμοτος, ον (διόμνυμι). Ὁ ὠμοσμένος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔβαλε τινὰς καὶ ὤμοστε, τὸν ἔβαλεν εἰς ὅρκον. ὥθεν διὰ τοῦ ὅρκου δεμένος, ὑποχρεωμένος. Παρὰ Σοφοκ. Φιλοκ. 593. 2) Διωμοτοί, ἐκεῖνοι οἱ τινες μεταξὺ των ὤμοσαν, ἔκαμαν ὅρκον.

*Διώνη, ἡ (Δεύς). Ἡ μήτηρ τῆς Ἀφρ. ἐκτοῦ Διός, Ὅμρ. Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ νεωτερ. εἰς μητρωνυμικὸν, ἡ Ἰδία Ἀφροδίτη. (ω--) (ἀπὸ τοῦ Διός ἐσχηματισμένον ὡς τὸ Ἀτρυτώνη ἀπὸ τοῦ Ἀτρυτος.)

*Διωνομασμένος, η, ον. Μτχ. Πρκμν. Πθτ. τοῦ διονομάζω. Μακρὰν καὶ πολλαχοῦ ὀνομαστός, περίφημος.

Διωνυμία, ας, ἡ. Διπλοῦν ὄνομα. ἐκ τοῦ

Διώνυμος, ον (δύο, ὄνυμα, ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) ἐκ δύ τῆς δύο, καὶ, ὄνομα, ἀντὶ τοῦ περίφημος. Πλούτ. καὶ Ἀππιαν.

Διώνυσος, ου, ὁ. Ἑτκ. ἀντὶ Διόνυσος, Ὅμρ.

Διώνυχος, ον. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. 243. «Διώνυχος δίαιτα», ἔσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, «Δι' ὄνυχος».

Διωξίελευθος, ον. Ὁ βιάζων, ἀναγκάζων τινὰ νὰ περιπατῇ. ἐν Ἀνθολ. «Κέντρα διωξιέλευθα», κέντρα τὰ ὁποῖα τσυβλίζουσι τινα, τὸν βιάζουσι νὰ περιπατῇ σπουδαίως.

Διώξιππος, ον (ἵππος). Ὁ διώκων ἵππους, ὁποιος διώκει τὰ ἅλογα, ἢ ὁποιος τρέχει, ἀμαξεύει μὲ ἅλογα. Πίνδ. καὶ Ἀνθολ.

Δίωξις, εως, ἡ (διώκω). Τὸ διώκειν, διωξόμενον, τὸ νὰ τρέχῃ τινὰς κατόπι εἰς ἕνα καὶ νὰ τὸν διώκῃ, ἢ νὰ τὸν κυνηγᾷ. ἡ ἐξακολούθησις ἑνὸς λόγου, ὁμιλίας, σεοποῦ, μέχρι τέλους. 2) καταδρομὴ, σπρώξιμον, βία, ἐπιταχυνσις.

Διωρία, ας, ἡ (ὥρα). Κυρίως, διάστημα δύο ὡρῶν. 2) (ὅρος) χωρισμὸς, διορισμὸς, ἀποχωρυτμὸς, διορία, διωρισμένος καιρὸς, ἀναβολὴ, ἀργοπορία· ὅθεν διωρία σημαίνει καὶ ἕνα διωρισμένον καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται παντός συμφωνηθέντος πράγματος ἡ ἀποπλήρωσις, καὶ τελειωτὸς· ἀλλὰ τότε καλλιον νὰ γράφηται διορία.

Διωρισμένως, Ἐπίῤῥ. Ἐκ τοῦ τῆς Παθ. Μετ. Παρακειμ. ῥμτ. Διορίζω. μὲ διωρισμένον, ἢ μὲ ξεχωριστὸν τρόπον.

*Δίωρος, ον (ὥρα). Ὁ δύο ὥρας διαρκέτας, κρατήσας.

Διώροφος, ον (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ «Διόροφοι».

Διωρυγή, ῆς, ἡ, = διορυγή. Ξενοφ. Ἔφεσ. Γ'. 9.

Διώρυγμα, ατος, τό (διορύσσω). Ἕνα σκαμμένον χανδάκι, ἢ κανάλι (αὐλάκι), τὸ ὁποῖον διαπερνᾷ μίαν ἐπαρχίαν, = διόρυγμα.

Διωρυκτής, οῦ, ὁ. Ὁποιος σκάπτει καὶ διατρυπᾷ τοὺς τοίχους, ἢ τὴν γῆν.

Διώρυξ, υχος, ἡ—υγος, ὁ, ἡ (διορύσσω). Σκαμμένος, τρυπημένος διόλου. «Ἡ διώρυξα, ὑπονοουμ. γῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα, κανάλι, χαντάκι, λαγοῦμι, τρύπα, λάκκος, μεταλλεῖον, mine, κ. τ. λ. Διόδ. Σικ. Γ'. 12. Στράβ. Δ'. Α'. Η'. Ἡρόδ. 7, 23. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἡ μὲν διὰ τοῦ χ γραφὴ εἶναι ἡ παλαιοτέρα, καὶ κληρικὴ, ἡ δὲ διὰ τοῦ γ εἶναι τῶν νεωτέρων. Lobeck. ἐν Φρυνχ. σ. 230.

Διωρυχή, ῆς, ἡ, = διωρυγή. Δημοσθ. 86.

Δίωσις, εως, ἡ (διωθέω). Σπρώξιμον, καὶ ἡ μετὰ βίας εἰς τὰ ἔμπροσθεν κίνησις, διατρύπησις, διακπέρασις.

*Διωσμός, ὁ (διωθέω), = τῷ πρηγμ. ὅθεν

Διωστήρ, ῆρος, ὁ. Λέγεται ἓν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σπρώχνουσί τι, νὰ περάσῃ πρὸς τὸ πέρα μέρος, ἢ πρὸς τὰ ἔξω. Ὄργανον χειρουργικόν. 2) μία ῥάβδος, (μασέλα), ὅπως τὴν ὁποίαν περνοῦσιν εἰς μίαν τρύπαν, δακτύλιον, χερούλι, ζηλιάν, διὰ νὰ σηκώσουσι ἕνα τι σῶμα. Μοχλός. «Διωστῆρας τῆς κυβωτοῦ, καὶ τῆς τροπίδος ἐποίησεν. Βερ. 36. Ἐξόδου.

Δίωτη, ης, ἡ. Ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτία, ἤτοι χερούλια.

Δίωτος, ον (οὖς, ὠτός). Ὁ ἔχων δύο αὐτία, καὶ ἐπὶ ἀγγείου, τὸ ἔχον δύο αὐτία, ἢ χερούλια. Ἀθήναιος, σελ. 473.

Διωχής, ές, = διωχής.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Μ.

Δμηθείς, Μτχ. Πθτ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥμτ. δαμάω· Δμηθῆτω, 3. πρτστκ. Ἂς μαλαχθῇ διὰ δεήσεων, Ἰλιάδ. Ι, 158.

Δμῆσις, εως, ἡ (δάμαω). Δάμασις, καταπρόνοησις, ἡμέρωσις, καταπόνεσις, νίκησις. Ἰλ. Ρ. 476. «Ἵππων ἀδαήτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε». ἀντὶ, «Μένος ἵππων δμήσαι».

Δμητειρα, ας, ἡ. Ἡ δαμάζουσα, καταπονοῦσα, ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλουσα. «Εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐπέπωσε καὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Ξ. 259. ἐκ τοῦ

Δμητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποιος καταδαμάζει, νικᾷ, ὑποτάσσει, δαμαστής. Ἴμν. Ὁμρ. 21, 5.

Δμητός, ή, όν (δάμαω). Δαμασμένος, ὑποτεταγμένος, νικημένος.

Δμωή, ῆς, ἡ (δαμάω). Κυρίως, ἡ καταδαμασθεῖσα, ἡ ὑποταχθεῖσα, δηλ. ἡ σκλάβα, καὶ ἰδιαιτερ. ἡ ἐλευθερα μὲν γεννηθεῖσα ἐν δὲ τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεῖσα, καὶ δούλη ἀντ' ἐλευθέρας γενομένη, Ἰλ. Σ, 28. καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἐν Ἰλ. ἀναφέροντα αἱ δμωαί, ὡς ζῶσαι εἰς τὸ Ἑλλην. στρατόπεδον, π. χ. Ἰλ. Ι, 658. Ω, 643. καὶ οὕτω καθόλου, ἡ σκλάβα, ἡ δούλη, ἡ ἑρκπαινίς, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἀλλὰ μόνον ὁ Πλάτ., μεθ' οὗ πολλάκις καὶ τὸ γυναῖκες ἐνάντεται. παρ' Ὅμρ. ἐργάζονται αἱ δμωαὶ ἐν τῷ οἴκῳ, παστρεύουσι τὰ δωμάτια, ἀνάπτουσι φωτιάν, ἑτοιμάζουσι τὸ γεῦμα, λούουσι τοὺς φίλους, καὶ ἑτοιμάζουσι τὰ κρεββάτια. πρβλ. Δμώς.

Δμώϊος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑποτεταγμένον, σκλάβον. «Δμώϊον βρέφος». Ἀνάλεκτ. Β'. 32. σιλβιπούλου, υἱὸς τοῦ σκλάβου.

*Δμωΐς, ίδος, ἡ, σπανιώτρ. δμωιάς, άδος, ἡ, = δμωή.

*Δμωΐτης, ου, ὁ. Πλτ. δμωῖται, οἱ. Οὗτοι ἦσαν εἰς τοὺς Ἱππῆτας ὅτε οἱ Εἵλωτες εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, Στέφ. Βυζάντ.

Δμωός, οῦ, ὁ. Σπάνιος Πτκ. τύπος ἀντὶ τοῦ δμώς. Ἡσιόδ. ἔργ. 432. 472.

*Δμώς, ωός, ὁ. Κυρίως, ὁ καταδαμασμένος, ὁ ὑποτεταγμένος, δηλ. ὁ σκλάβος, ὁ δοῦλος, καὶ ἰδιαιτέρως μὲν ὁ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀντ' ἐλευθέρου δοῦλος γενόμενος, Ὀδυσ. Η, 398. καθόλου δὲ ἀντὶ Σκλάβος ὁ ἐκ γενέων καὶ αὐτῶν σκλάβων γεννηθείς. ἐν Ἰλιάδ. Τ, 333. ἐπὶ ὅλων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὑπηρετῶν. Ὁ Ὅμρ. μτχρτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Πλησ. ἑνώνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ ἀνδρες. Ἐκπελοῦσι δὲ παρ' αὐτῷ τὰς πλέον χοντρὰς ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ τὴν γεωργίαν. ἐν Ἰλ. εὑρηται μόνον ἅπαξ, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. συχνάκις. Θλα. ὁμοῦ.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ν.

Δνοπαλίζω, Μ. Ἰων (δοιεῖν, καὶ, πάλλειν). Κυρίως ταχέως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παράττω, κουνῶ, σείω, ῥίπτω κάτω, ὅπως φονεύω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 472. «Ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδνοπάλιζεν· ἀντὶ ῥητ. ἐφόνευεν. Ὁ Σχολ. καὶ Ὀδ. Ξ. 512. «Τὰ νῦ ῥάκεα ἐνοπαλίξειεν. τὰ παλαιοφορέματα ἀμφιέσεις, συῤῥάψεις. «Διοπαλίζεται γυῖα. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. τὰ μέλη κινοῦντας, παράττοντας. (Συγγ. τῷ δονέω, τοῦ ὁποίου καὶ εἶναι τροπόντινα δαμιστικόν.)

Δνόψεος, α, ον. Σκοτεινός.

Δνοφερός, ά, όν (δνόφος). Σκοτεινός, μπορ. «Νὺξ», Ὀδυσ. Ν, 269. «Τάφοι», Ἰλιάδ. Ι, 10.

Δνοφόεις, εσσα, όεν· τὸ αὐτό. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτ. Θ. σελ. 741. ὅπερ ἐν Χειρογρ. «Ζοφόεις» ἀνεγιν.

Δνόφος, ου, ὁ (νέφος). Δωρ. ἀντὶ νόφος. Χοντρὸν σύνεφον, σκότος, σκοτεινότης, σκοτάδι. (Συγγν. τῷ νέφος, κνέφος, κνέφας.)

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ο.

*Δοάν. Νομζτ. ἀντὶ δάν, δήν, Ἀλκμάν.

*Δοάστατο, Ὁμρκ. τύπος τοῦ Μέτ. Ἀορ. πτ. τῇ ἀπροσπ. σημασ. Ἐφάνη, ἐδόξη, πάντοτε μὲ τῇ συντάξει. «Ὥδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάστατο κέρδιον εἶναι, τοῦτο τοῦ ἐφάνη καλήτερον ἦ ὡ ἐτυλλογίζετο, Ἰλιάδ. Ν, 438. Ὀδυσ. Σ, 416 καὶ ἀλλαχοῦ. Πρὸς τούτοις εὑρηται ἅπαξ καὶ τ 3. ἑνε. προσπ. τοῦ Μελ. «Ὡς ἄνσοι πλήμηγ δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι ἀντὶ φανῇ, νομίσῃ Ἰλιάδ. Ψ, 339. Εἰς ταῦτα προσετέθη ἀλλαν καὶ τύπος Πρτκ. «Ἀειπέλιος δόατ' εἶναι, Ὀδυσ. Ζ, 242. ἀλλ' ὁ Βόλφιος ἀπεκατέστησ ἠδὴ ἀπὸ ἀτραλεῖς πηγὰς τὴν ὀρθὴν γραφὴν «Δέατ' εἶναι», ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ἰδ. δέαμαι. (Ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ εἶναι ἀναμφίβολος ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, Buttm. Lexilg. 3. p. 100.) 2) μόνον παρ' Ἀπλ. Ῥδ. εὑρηται ὁ τε Μέτ. Ἀορ. Δοάσατο· καὶ ὁ Ἐνργ. Ἀπρμφτ. Ἀόρ. 1. Δοάσαι, ἐν τῇ σημασ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀμφίβολος, ὅθεν ἀντὶ τοῦ νομίζω, συμπεραίνω, κρίνω κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι ἀπὸ τοῦ δοιάζω ὅπερ ἴδε.

Δόγμα, ατος, τό. (δόκω, δοκέω). Ἀπόφασις, πρόσταγὴ, πρόσταγμα ἀποφασιστικόν. Decretum, Ἰταλ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς. δ'. 8. «Δόγματα ποιεῖσθαι, ἀποφασίζειν, κοινοποιεῖν ἀποφασίζοντα. — Νομοθετία, = διάταγμα· καὶ, διάταξις. Παρὰ δὲ φιλοσόφοις, ἀντὶ τοῦ, γνώμη ἐξηκριβωμένη περίτινος, διάστασις, ἀπόφασις, ξίωμα. Placitum, Λατ. ὅθεν παρ' Ἐκκλησιαστ. 2) θρησκευμα, πίστις, διδασκαλία, Παῦλ. Πραξ. β'. 15. «Ἐν δόγματι κατεργάσασθαι, διδάσκειν ὁ Θεοδώρτ. «Δόγματα, τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐκάλεσεν», ὁ Θεοφύλακτ. «Δόγματα τῆς πίστεως φησίν, οἷα διὰ δογμάτων συνεστάμενα

3) ἔθος, θεσμὸς ἱερός.

Δογματίας, ου, ὁ. Ὁποιος εἶναι γεμάτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πό γνώμας, ἀξιώματα, ἀποφθέγματα. Φιλόστρ. Σοφ. Α'. ιζ'. 4. Ἐπιτ. τοῦ Εὐριπίδους.

Δογματίζω, Μ. ίσω (δόγμα). Στερεόνω, ἤ κάμνω γνωστήν μίαν ἀπόφασιν, προσταγήν, γνώμην. Διόδ. Σικ. Καί, ἀκολουθῶ, πιστεύω, δέχομαι μίαν γνώμην, δρησκείαν, ἤ διδασκαλίαν, ἤ ἐπικυρόνω, διαιδίσω αὐτά.

Δογματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα, ἤ ὁ περὶ τούτου ἤ ἐν τούτῳ γεγραμμένος, συνειμένος, ἤ παραγγείας, προειλθών, δογματικός, ἐντετ. ῳ ἐμπειρικός· 2) ὁ παραστήνων ἤ ἀποδεχόμενος βέβαια, καὶ ἀναμφίβολα δόγματα, διδασκαλίας· καὶ παράγων ἤ ἐξάγων συνεπείας ἀπό γνώμας, διδασκαλίας, καὶ ἀξιώματα. Ἐπῆμ. δογματικῶς.

Δογματιστής, οῦ, ὁ. = Δογματικός, 2. Ὁ ποιος δίδει, προβάλλει, ἤ δέχεται, πιστεύει, καὶ ὑπερασπίζεται στερεῶς μίαν γνώμην, καὶ διδασκαλίαν.

Δογματολογία, ας, ἡ (λέγω). Ἡ παράστασις, ἤ διδασκαλία, ἤ ὁμιλία περὶ δογμάτων· καὶ

Δογματολόγος, ου, ὁ. Ὁ παραστήνων, διώσων, ὁμιλῶν, περὶ δογμάτων. Σεξτ. Ἐμπ.

Δογματοποιέω, ῶ. ἀντὶ τοῦ, δογμα ποιέομαι, ἀποφασίζω στερεῶς, θεὰ δευτέρου, ἤ χατ ἀμφιβου, Τουρκ. Πολύβ. Λ' 81. ὅθεν

Δογματοποιία, ας, ἡ. Τό ἀποφασίζειν, τό ἀποφασιστικῶς προστάζειν· καὶ τό παριστάνειν, ἤ κρατεῖν στερεῶς μίαν ἀπόφασιν, γνώμην, καὶ διδασκαλίαν, καὶ ἤ τῶν δογμάτων εὕρεσις, καὶ παράστασις.

*Δόγμιος, ον. Πλάγιος, λοξός, καμπίλος, ἐμπλωτός, κυρτός, σκολιός, στραβός. Δουκιν. ἔνθα ἄλλως ὁ χμτ. γράφουσι. Ζήτ. δοχμή.

Δοδιήν, ῆνος, ὁ. Ἕν μικρόν πρίσμα γεμάτον αἷμα (βούνας) Furunculus, Λατ.

*Δοδίων, ονος, ὁ, = δοδιήν.

Δοιάζω, Μ. άσω (doioi). Κάμνω τιπά διπλοῦν, βάνω τινα εἰς ἀμφιβολίαν, καὶ στοχασμούς. Ἁπλ. Ῥδ. 3, 819. Πατ. Εἶμαι διπλοῦς, ἤ διαιρισμένος, ὁηλ. εἶμαι εἰς ἀπορίαν καὶ διστεγμόν, ἀμφιβάλλω, συλλογίζομαι ἀκόμη τό τι ποιητέον. Ἁπλ. Ῥδ. 4, 576. σημασ. ἤτις χρίσεται πολλάκις εἰς πολλάς παραγωγας ἀπό τους δύο, διττούς, δίχα καὶ φανερώνει ποτέ μέν ἐσωτερικῶς διαχωρισμόν, καὶ διαίρεσιν ἀφ' ἑαυτόν, ποτέ δέ ἐξωτερικῶς πρός ἄλλους. Πρβλ. Bull. Lexik. 2. p. 102.

*Διοδευλίζω. Βτυπῶν, καὶ σκαπτώνων παράσσω, ἤ φέρω εἰς ἀταξίαν, καθώς εἰς τό γουδί μέ τό γουδοχέρι. ἐκ τοῦ

Δοίδυξ, υγος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ γουδίου, γουδοχέρι. ὅθεν δοιδυκοφόρος, ου, ὁ. Ὁ φοβούμενος τοῦτον τόν κόπανον. Λουκιαν. Τραγῳδ. καὶ δοιδυκοπαίος, ου, ὁ. Ὅποιος χτυπᾶ τοῦτο. ὅθεν ἀναδοιδυκίζω, ἀνατρασσω, ἀνακατώνω, φέρω εἰς ἀταξίαν, καὶ διαδοιδυκίζω, ἀνακατώνω, παροδηγῶ, ἤ κουνῶ τι ἔνθεν κακεῖσε ὡσάν τοῦτον τόν κόπανον. Ἡ πρωτότυπος ταύτης εἶναι ὁ δύσσω, εἶναι ὀρρητος· ὅθεν τό, δοιδυσσω, ὡς τό μῦω, μαμμύω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει ταύτισσω, ἀντί, ταράσσω· ὁ δέ Ἡσύχιος, ἀναδύσσω, διαδύσσω, ἀντί, ἕλκω, σπαράσσω, βασανίζω. (Τό υ καί ὄλκιτάς πτώσεις μακρόν.)

*Δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ. Ὅποιος κάμνει τά γουδοχέρια.

Δοιδυκοφόβας, ὁ. Ζήτ. ἐν δοίδυξ.

Δοιή, ῆς, ἡ. Ἀμφιβολία, διστεγμός, ἀβεβαιότης. Ἐν δοιῇ. Μέ ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλων, Ἰλιάδ. Ι, 230.

Δοιοί, δοιαί, δοιά, = δύο, Ὁμρ. τό οὐδτρ. δοιά καὶ ὡς ἐπίῤῥ. κατά δύο τρόπους, δύο λόγους, Ὁδτ. Β, 46. Ὁ ἑνικ. δοιός, = δισσός, διπλοῦς, διπλός, εὑρηται παρ' Ἀντιπ. Θεσσ. 41, 2. καὶ παρά Σιμῳ. Ῥοδ. ἐπ. 1. ἰδ. Jac. Ap. p. 150. Ἡ λέξις εἶναι οἰκεία μόνον τῶν ἐποποιῶν. Ἰδ. δοιώ.

Δοιός, οῦ, ὁ. Ἰδ. ἀντρ.

*Δοιοτόκος, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν δίδυματέκνα.

*Δοιώ, ταυτοσήμαντον τῷ δοιοί, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτό εἶναι ὁ δυϊκός, ἀκλτ. παρ' Ὁμρ. παράτῳ ὁποίῳ καὶ ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἄρτνα. ἔστι, ἐν δέ Ἰλιάδ. Λ, 698. καὶ αὐστρ.

Δοκάζω, Μ. άσω (δοκέω). Νομίζω, στοχάζομαι, ἐλπίζω. 2) δοκεύω, παρατηρῶ, προσμένω, προτέχω, παραμονεύω, καὶ παραφυλάγω. Ζήτ. Δόκη.

Δοκάνη, ης, ἡ (δόκη, δέχομαι). Τύπος εἰς τόν ὁποῖον βάνουσιν ἤ δέχονται τί· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. ἡ Θήκη. 2) = Σταλίξ, Δοκός, δοκοντίκι, μανέλα, ῥάβδος διά τῆς ὁποίας στηρίζονται τά βρύχια. 3) παρά Λακεδαίμοσιν ἦταν Δόκανα, τά, κατά τόν Πλουτ. Σ. σελ. 867, δύο παλαιά ἀγάλματα, ἤ ζωγραφίαι, τά ὁποῖα παρέστηναν τόν Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην, καὶ συνίσταντο ἀπό δύο εὐθείας καθέτους καὶ δύο πλαγίας ὁριζοντίους δοκούς ἄνω καὶ κάτω συνδεομένας, ὅθεν καὶ τό ἐτυμόνυθες ἀστρνμ. σημείον τοῦ Ζωδίου. Τῶν Διδύμων, □, ἰδ. Διόσκουροι, 2. ὅθεν καὶ τό κοινῶς Δοκανάκιον, ἡ ῥάβδος εἰς ἣν ἐπακομβοῦντες βαδίζομεν. Κατά δέ τόν Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἦσαν τά ἀνωτατα αὐτῶν μηνίματα. Ὁ δέ Ἡσύχ. προσθέτει, »Ἡ καλαμοειδ οὗτος φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε τήν Ὀδύσσ. Ξ, 474. »Ἀν δοκάνεμι, ἀντί »Ἀν δόνακαμι" τό ὁποῖον εἰς ἄλλο μέρος διά τοῦ »δοκούσι, ἠρμήνευσεν, ἀσολουθήσας τήν κοινοτέραν ἀνάγνωσιν.

*Δοκάω, Ἰδ. Δοκεύω περί τό τέλος.

*Δόκελον, ἀντί ἔδωσε, Ποιητκ. Ὀρφ. καί Ὁμρ.

Δοκεύω, Μ. εύσω (δέχομαι). Κυνηγῶ, ζητῶ, προσπαθῶ νά ἀκολουθήσω, ἤ νά πιάσω, Ἰλιάδ. Θ, 340. ὅθεν ἐνεδρεύω, παραμονεύω, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, ἐπί ἐχθρικῆς σημασ. »τινά«, Ἰλ. Κ, 560. Ὀδτ. Ε, 274. Συχνότατα παρά τοῖς μτγνστρ. ἀντί τοῦ Θεωρῶ, βλέπω, οἱ τινες ἐνίοτε μετεχειρίσθησαν τήν λέξιν καὶ ἀντί τοῦ Δοκέω, Νομίζω, στοχάζομαι, Herm. Ὀρφ. σελ. 823. συχνάκις παρά Νόνν. καὶ Παύλ. Σιλ. 1, 32. — Τινές δέ ἐκλαμβάνουσι καὶ τόν πρωμ. τῆς μτχ. Δεδοκημένος (ἐν τῇ ἐνργτκ. σημασ. παραμονεύοντας, Ἰλιάδ. Ο, 730.) ὡς ἀνωμλ. χρεῖον τοῦ Δοκέω, ὁ Buttm. τό ἀποδίδει εἰς τό δέχομαι, ἄλλοι δέ εἰς τό ἀχρηστον δοκάω.

Δοκέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀόρ. α'. ἔδοξα. Παρακειμ. Πασ. δέδογμαι, ἐκ τοῦ δόκω, ὡς καὶ δοκείσει παρά Δημοσθ. Ἐβδ. 64. ἐκ τοῦ δόκημι. — Σπανιώτρ. καὶ Πτκ. μοιον εἶναι οἱ ὁμαλοί τύποι, Μ. δοκήσω, Ἀόρ. ἐδόκησα, Ὀσδ. Κ, 415. Τ, 93. καὶ πτκ. πρεμν. δεδόκημαι. Ἐπός ταῦ Ἀορ. τούτου μτχρτ. ὁ Ὁμρ. μόνον τόν ἐνστ. καὶ πρτν., ὁτι τό δεδοκημένος ἀνήκει εἰς τό δέχομαι, ἤ δοκεύω. 1) Ἐνεργητ. νομίζω, στοχάζομαι, λογιάζω, »Δοκέω νικήσειν Ἕκτορα« Σεχάζομαι, ὅτι θέλω νικήσει τόν Ἕκτ., Η, 191. 2) Οὐδτρ. Φαίνομαι, φαίνεται ὅτε.., δείχνει ὅτι.., μετά Δοτκν τοῦ πρτπ. καὶ τοῦ Ἀπρμφ. »Δοκέεις μοι οὐκ ἀπιϋσσειν. Μοί φαίνεσαι ὄχι εὐκόλως, ὅθεν φαίνεσαι νά ἦσαι ἀσύνετος. »Ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. Οὕτω μοί φαίνεται νά ἦναι καλλίτερα, σπανιωτρ. μετά Ἀπρμφτκ. Μέλ. »Δοκέει δέ μοι ὧδε λώϊον ἔσσεσθαι. Μοί φαίνεται ὅτι οὕτω θέλει εἶναι καλλίτερον. (ὁ Ἀπρμτκ. Ἀορ. εὑρηται εἰς τήν σημασ. ταύτην μόνον μέθ' Ὁμρ.) »Δόκησε σφίσι θυμός ὡς ἐμενῖ. Ἡ παρδιά τους ἐνόμισεν ὅτι εἶναι οὕτω. Εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἦλθον ὡς ἄν.., Ὁμρ. Πολλῷ ποικιλλοτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρά τοῖς Ἀττικοῖς, 2) Δοκῶ μοι, Νομίζω, φαίνομαι εἰς τόν ἑαυτόν μου, μοί φαίνεται, μοί ἔρχεται ὡς ἄν.., ἤ ὡσάν ἐγώ νά.. — Συχνάκις μόνον ὡς σεμνοπρεπής, σεμνή καὶ μετριόφρουσυνῆς ἐμπλεως ἐκφρασις, καὶ ὅταν δέν ἐμφαίνηται κάμμία ἀμφιβολία, μετά τοῦ Ἀπρμφτ. ὅλων τῶν χρόνων καὶ τῶν προτπ. καὶ ὡς ἐπί τό πλεῖστον μέν μετά τῆς ὀνομαστικῆς, δηλ. προσωπικως, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετ' Αἰττκ καὶ τοῦ Ἀπρμφτ. ἐξαρτωμένων ἀπό τοῦ ἰδίου δοκέω καθώς καὶ ἡ Ὀνμστκ. μετ' Ἀπαρμφ., Ξεν. Ἀνβσ. 3, 1, 11. ἡ συνήθης ἐκφρασις καὶ ἐπί ὀνειρευομένου. β) Δοκῶ μοί μέ τετ. Θέλω, μοί ἀρέζει, μοί φαίνεται καλόν νά μείνω, ὡς τό Λατν. videtur mihi, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 230. D. ἄνευ τοῦ μοι σπανίως καὶ πιθανῶς μόνοι Πτκ. ὅθεν »δέσοκεται« ἐφάνη εὔλογον, visum est, ἐπί τοῦ λαοῦ, ὅτι ἀποφασίζει τι δημοσίως, Wolf ἐν Απτ. σ. 342. αἱ δέ ἀποφάσεις αὐταί τό δόξαν ἤ τό δεδογμένον λέγονται. Τό δέ οἱ δεδογμένοι εἶναι ἀντί τοῦ οἱ ἐγκαλεσθέντες ἐξελεγχθέντες ἐπί κριτηρίου, οἱ ὡς δίκαιοι ἤ ἔνοχοι κριθέντες, Δημοσθ. γ) Προσμένω, συμπεραίνω, ἐλπίζω, Πινδρ. Κμ. 7, 45. καὶ Στραβ. Φυσ. σ. 40. »Καθελών μέν δοκέοντ' αὐάντην δ' ἐπαείρων«. Ἰδ. ἀντρ. σημασ. 1., ἐν χρήσει μᾶλλον ἐν τῷ ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀντί παρεντιθεμένης περιόδου εὐχρήστου »πῶς δοκεῖς; πῶς στοχάζεσαι; πῶς σοί φαίνεται; τίνα γνώμην ἔχεις περί τούτου! στοχάσου, ἤ ἰδέ μιαν φορᾶν! ἐπί ἐκφράσεως τοῦ Συνματμοῦ, τῆς ἐνπλήξεως, καὶ τῆς ἐπιστάσεως ἄλλης τινος ἐννοίας, π. χ. »Πῶς δοκεῖς χαίρειν Ὦ πόσον ἀπεμέως! Bergl. Ἀριστφ. Πλουτ. 742. »τούτους τί δοκεῖτε; τί νομίζετε περί τούτων; σάν τί τούς νομίζετε; ἔτσα ὑπόντ. τό »εἶναι«, Ξενφ. Ἀνβτ. 5, 7, 26. Ἡ ἐπί ταύτης τῆς σημασ. σπανίως Αἰτκ μετά τοῦ Ἀπρμφ. εὑρίσκεται ἐν Ξενφ. Κπ. 3, 1, 14. δ) Προσποιοῦμαι, κάμνω ὡσάν νά.., simulare. μετ' ἀρνήσ. dissimulare, πάντοτε μετά ἐπομένου Ἀπρμφτ., Valck. Ἱππόλ. 1763. συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. 2) Φαίνομαι εἰς ἄλλους ὅτι εἶμαι τί, νομίζομαι ὑπ' αὐτῶν ὅτι εἶμαι τί, ὅθεν οἱ δοκοῦντες ἢ δοκοῦντες εἶναι τί, Διδυμοι, οἵτινες φαίνονται, τούς νομίζουν κοινῶς ὅλοι ὅτι εἶναί τι, ὑπολαμβάνονται ὑπό πάντων ὅτι εἶναί τι κ. τ. λ. οὕτω καὶ οἱ δοκοῦντες σοφοί, ἄλβιοι.., Ἡρδτ. τό δέ δοκῶν, οὖσα, οὖν, ὁ φαινόμενος κ. τ. λ. 5) Ἀπρσπ. »Δοκεῖ, ἤ δοκεῖ μοι« Μοί ἀρέζει, μοί ἀρέσει, μοί φαίνεται καλόν καὶ εὔλογον, καὶ οὕτω διά παντων τῶν χρόνων. »Ὡς ἐμοί δοκεῖν« Καθώς μοί φαίνεται, κατά τό δοκοῦν μοι, ἀλλά καὶ »Ἐμοί δοκεῖν«, Valck. Ἡρδτ. 1, 172. 9, 113. Ἐξετ. παρά τοῖς Ἀττικ. ἀλλά καὶ τό »Ὡς ἐμοί δοκεῖν ἐστι ἀτελοῦ ὀρθόν, Wess. Ἡρδτ. 6, 95. 5) Ὀνομστκ. ἀπόλυτος »δόξαν καὶ »δόξαι ταῦτα«. Ἀφ' οὗ ἀποφασίσθησαν καὶ ἐγράφησαν ταῦτα ὡς καλά καὶ εὔλογα. Ξενφ. Ἀνβ. 4, 1, 13. — Τό σύνηθες ἀντίστ. τοῦ δοκεῖν εἶναι τό εἶναι, Wolf. Λεπτν. σ. 232. Αστ. Πλάτ. Πολιτ. 2, 4.

Δόκη, ης, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. ἀντί τοῦ, »Δεχή«, ὅθεν τό κοινῶς δοχεῖον, καὶ δοχή. Καί, 2) = Δόκησις, ἐνεδρα· καί, παρατήρησις, ὅθεν τό κοινῶς Βαδόχι καὶ Βοδόχι (ἐκ τοῦ Βάδος, καὶ Δόκη), τόπος στενός, εἰς ὃν φυλάγουσι παραμυθεύοντες τά περάσῃ τό ζῶον, τό ὁποῖον συνηγοῦσι· καὶ ἀντί τοῦ »Ἐνέδραν, λέγομεν Δόκαινον, τήν σιδηρᾶν παγίδα, τήν ὁποίαν κρύπτοντες ὑπό γῆν εἰς τά βοδόχια, πιάνομεν τά ἄγρια ζῶα· ὅθεν τά ῥήματα Δοκάζω, καὶ Δοκεύω. Ζήτ. καὶ Δόκος.

Δόκημα, ατος, τό, = δόκησις, γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. Εὐρ. Τρωάδ. 411. ἐν Ἡρακλ. 111. κα. Πλούταρ. Γ. σελ. 400.

Δόκημι. Ζήτ. ἐν Δοκέω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δοκησιδέξιος, ο. (δεξιός, 3.). Ὅποιος νομίζει, στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἐπιτήδειον, ἐπιδέξιον, ἢ εὐτυχῆ. Ἀθήν. σελ. 182.

Δοκησίνους, ουν, γενικ. ου (νοῦς). Ὅποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του νουνεχῆ, στοχαστικόν, Πολυδ.

Δόκησις, εως, ἡ (δοκέω). Κοινὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περί ἑνὸς πράγματος, κοινὸς στοχασμός. Καὶ ἡ καλὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχω περί τινος. Καὶ αὐτὸ τοῦ Δόξα, τιμή, ἔπαινος, ὑπόληψις, καλὸν ὄνομα· παρ' Εὐριπ.

*Δοκησισοφέω, ῶ. Δοκησίσοφος εἰμί. Κύριλλ.

Δοκησισοφία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ στοχάζηται τινὰς τὸν ἑαυτόν του σοφόν· ἐκ τοῦ

Δοκησίσοφος, ον (σοφός). Ὅποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του σοφόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 4ϛ. »Ὁ δοκήσει σοφός, ὁ οἰόμενος μέν εἶναι σοφός, οὐκ ὢν δέ, Ηλήμ. στρωμ. δ'.

*Δοκησίφρων, ονος, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόκησιν φρονῶν· ὁ δοκήσει φρόνιμος.

*Δοκίας, ου, ὁ. Ἴδε Δοκός, 2.

Δοκίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκιμάζω, Μ. άσω (δόκιμος), καὶ Δοκιμαίνω παρ' Ἡσυχ. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ κοινῶς λέγομεν. Παρατηρῶ, βλέπω, ἐξετάζω, καὶ ἐρευνῶ ἕνα πρᾶγμα ἂν ἦναι γνήσιον, ὀρθὸν, καὶ καθαρόν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, Ηκριβάζω, λαγαρίζω. 2) ὅθεν Δίχομαι τὸ τοιοῦτον ὡς διὰ τῆς πείρας ἀποδεικτὸν γνήσιον, ὀρθὸν καὶ καθαρόν, καὶ ἐπομένως κρίνω, ἀποφασίζω, κρατῶ, καὶ τιμῶ αὐτό, ὡς ὠφέλιμον, καλόν, ἐπιτήδειον, καὶ ἄξιον, ὡς καὶ τὸ Ἀξιόω. 3) δέχομαι, στέργω, κρίνω τινὰ δόκιμον, ἄξιον, καὶ ἐκλέγω αὐτὸν εἰς μίαν ὑπηρεσίαν. Ἔτι δὲ δέχομαι καὶ τοὺς παῖδας διὰ τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων· ὅθεν »Δοκιμασθεὶς παῖ' Ἰσοκρ. σελ. 613. »ἐφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος τοῦ νὰ ἦναι παῖς, ἐκηρύχθη ὡς ἔφηβος, τὸν εἰσέχθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ἀπειδὴ καὶ ἐξετάσθη πρότερον ἢ ἡλικία του· ὅθεν, »Δοκιμάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, ἀντὶ τοῦ, κρίνεσθαι, καὶ ἀποφασίζεσθαι διὰ σὴς ἐξετάσεως τῶν ἐπιτρόπων, εἴ τινες καὶ ἐμήνυον περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν· καὶ Ιδιωτρ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκλέγω, διορίζω τινὰ εἰς δημόσιόν τι ὑπούργημα. Ἐνίοτε δὲ καὶ μόνον τὸ »Δοκιμάζομαι, ἀντὶ τοῦ, ψηφίζω εἰς τὴν τῶν ἐφήβων ἡλικίαν, καὶ ληρύττομαι ἔφηβος (Majorenn) ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 524. παρὰ δὲ Θουκυδ. Β'. 35. »οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἐκρίθη, ἐφάνη βέλτιον.

Δοκιμασία, ίας, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις ἑνὸς πράγματος, ἂν ἦναι καθαρὸν, ἐπιτήδειον καὶ ἄξιον, ἢ ἂν ἔχῃ τὰς πρὸς τὴν περὶ αὐτοῦ διορισθοῦσαι ὑπηρεσίαν ἀναγκαίας ἰδιότητας, καὶ ἀποδείξεις· καὶ Κυβέρνησις, λαγάρισμα. 2) ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ἡ ἐξέτασις αὐτῶν la revue, Γαλλ.

*Δοκιμαστήρ, ῆρος. Ἴδε Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δοκιμασίαν. Δοκιμαστήριον, τό, αὐτὸ τοῦ δοκίμιον, Λιβάν. Α', σελ. 664.

Δοκιμαστής, στοῦ, ὁ· καὶ δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ (δοκιμάζω). Ὅποιος δοκιμάζει, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τι. Καὶ ὅστις εὑρίσκει τι δοκιμον, τὸ δέχεται ὡς τοιοῦτον, καὶ τὸ ἐπαινεῖ.

Δοκιμαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοκιμασίαν, ἢ ὁ εἰς ταύτην ἐπιτήδειος.

*Δοκιμαστός, ή, όν (δοκιμάζω). Δοκιμασμένος, ἀποδεδειγμένος διὰ δοκιμῆς, Διογ. Δρτ. 7. 105.

Δοκιμάω, ῶ· καὶ δοκιμῶμαι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, δοκῶ, καὶ οἶμαι.

*Δοκιμεῖον, τό. Ὄργανον, ἢ μέσον ἐξετάσεως καὶ δοκιμασίας, παῖ, δι' οὗ τις ἐξετάζει ἢ ἐρευνᾷ, Πάτ. Τίμ. σ. 65. C. κατὰ Bekk.

Δοκιμή, ῆς, ἡ. Ἡ δοκιμή, ἢ ἡ γενομένη ἐξέτασις περί τινος, Διοσκορ. Δ. 186. ὅθεν

Δοκίμιον, τό. = Δοκιμεῖον, καὶ δοκιμασία, παρὰ Σωτίμ. Γ', 13.

Δόκιμος, ον (δέχομαι, δέκω). Κυρίως σημαίνει τό, Ἀρεστός, δεκτός, ἐξαίρετος ἐπὶ καλῶν, εὐχρήστων, καὶ καθαρῶν νομισμάτων (συνηθισμένη μοιέδα ἥτις τρέχει, καὶ μὴ νοθευμένη, καλπίκη)· ὅθεν ἐλήφθη ἡ λέξις μτφρ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετασθέντα εὑρίσκηνται ὀρθὰ, σωστὰ, καθαρὰ, ἄξια, καὶ ἀκέραιαπτα = δεδοκιμασμένος. 2) Καὶ = εὐδόκιμος, ὡραῖος κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀξιόλογος, ὀνομαστός, καθαρός, ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδοτ. Ζ'. 129. καὶ αὐτόθ. ἀνωτ. 117. »Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑπολήψει καὶ τιμῇ, ἐντιμον καὶ ἔνδοξον· ὅθεν

Δοκίμως, Ἐπίρρ. μὲ δοκιμασίαν, ἐξαιρέτως, ἱκανῶς, ἐντελῶς· καὶ

Δοκιμότης, ητος, ἡ (δόκιμος). Τὸ δοκιμάζεσθαι, τὸ διὰ δοκιμασίας γνήσιον ἀποδείνυσθαι ὡς παρὰ Ἰουστίν. Μάρτ. »Δοκιμότης φράσεως, ἀντὶ, »Ἡ δόκιμος φράσις.

Δοκιμόω, ῶ, = δοκιμάζω. Φερεκύδ. παρὰ Διογν. Αρτ. 1, 123.

Δοκίς, ίδος, ἡ· Ὑποκορ. τοῦ Δοκός. 2) παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 15. ἐλκμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Βέργα, ῥάβδου, μακρὸν διεκπέων. Ζήτ. Πλινθίον.

*Δοκίτης, ου, ὁ. Ἴδε Δοκός, 2.

Δοκός, οῦ, ἡ. Δοκάρι, τέμπλα, περαστή, πατερόν, ζευτόν, γρεντέ. Ἐξαίρετος λέγεται τὸ χοντρὸν ἐκεῖνο ξύλον, τὸ ὁποῖον βαστᾷ ὅλην τὴν σκεπαστὴν ἑνὸς σπητίου, Ὅμρ. Παρὰ νεωτέρ. καὶ δοκός, ὁ. Jac AP. p. 327. 2) πυρώδες τῆς ἀτμοσφαίρας φαινόμενον, τὸ καὶ δοκίας, καὶ, δοκίτης Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπλν. Ῥδ. 2, 1088.

Δόκος, ου, ὁ. = Δόκης, κοινὴ γνώμη, καὶ ὑπόληψις, στοχασμός, ἐλπίς, 2) προσδοκία, παραφύλαγμα (καρτέρι). Ἀρχίλοχ. Ἀνάλεκτ. Α'. 42. »Ἐν δόκοιτιν ἐχθρῶν. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Ἐν δόκῃ, ἐν ἐπιβουλῇ· καὶ, »Ἐύδοιος, ἐνεδρα. Ἐς δόκον, εἰς ἔνεδραν. Δοκεῖ, παρατηρήσεις, ἐνεδρεύει. Ζήτ. καὶ ἐν, Δόκῃ.

*Δοκώ, όος, συνῤῥ. οῦς, ἡ, = τῷ πργμν. Εὐριπδ. Ἡλκτρ. 747.

Δόκω, ἀντὶ τοῦ δοκέω, ὅθεν τὸ, δόξω, ἔδοξα, δέδογμα.

Δοκόω, Μ. ώτω. Βάνω τοὺς δοκοὺς εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ σπητίου, κάμνω τὸ τζιατί· ὅθεν

Δόκωσις, εως, ἡ. Τὸ βάλτιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ σπητίου, τζιάτισμα. Ἐκκλησιαστ. Γ', 18. παρὰ τοῖς Ο'.

Δολερός, ρά, ρόν (δόλος). Πανοῦργος, ἀπατηλός, ἐπίβουλος ὡς τις ἀπατᾷ. 2) ἐπὶ πργμτ. ἀπατηλόν, κακόν· ὅθεν

Δολερῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ πανοῦργον καὶ ἀπατηλὸν τρόπον.

Δολιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀπστ. Μέσ. (δόλος). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι δολίως. Ἐτυμολ. ἐν Λ. »Ὑποτεθιλάμενος· παρὰ δὲ Σέξτ. Ἐμπ. »Λόγος δεδολιευμένος· ἀντὶ τοῦ Σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς καὶ δολίως συνθεμένος, καὶ παρατεθειμένος.

Δολίζω, Μ. ίσω. Νοθεύω, δολόνω. Διοσκορ.

*Δολιοθήρας, ὁ. Ὁ δόλῳ θηρεύων, ἁμῳ.

*Δολιόμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ πανοῦργα φρονῶν, ὁ πανούργου καὶ δολερᾶς γνώμης ὤν, Αἰσχλ. Ἱκτιδ. 731. καλῶς διώρθωσεν ὁ Wellauer.

Δολιόπους, οδος, ὁ, ἡ, ποιν, τό, (πούς). Ὁ ἔχων δολίους πόδας, ἢ βήματα, τουτέστι, ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως καὶ ὑποκριτικῶς περιπατῶν, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ.

Δόλιος, ία, ον. = Δολερός· παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ καὶ διακτλκτ. Πανούργος, ἀπατηλός, Ὅθεν ἔνθα ὅμως δὲν τίθεται ἡ λέξις ποτὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς »Ἐπιβουλὴ τέχνη, κύκλος. Ὁ κύκλος, τὸν ὁποῖον εἰς νηγοὶ συνεστῶς καὶ ἐπιτηδείως κάμνουσι διὰ τῶν δικτύων τους περὶτε θηρίον, διὰ νὰ τὸ πιάσουσιν ἀφύλακτως, Ὀδυσ. Δ. 792. Παρὰ τοῖς Ὁσιορον συχνάκις ὡς ἐπῖρ. τοῦ Ἑρμοῦ, Spanh. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1158. des Aeas παρὰ Σοφ. Αἰ. 47. Ἐπῖρμ. Δολίως.

Δολιότης, τητος, ἡ (δόλιος). Ἀπατηλότης, πανουργία, τέχνευμα, ἐπιτηδειότης· ἡ κλίσις νὰ γελᾷσῃ τινὰς τινά, Εὐστάθ.

Δολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀπατηλὸς φρένας ἔχων, ὁ δόλιος, καὶ ἀπατηλὸς φρονῶν, Πανοῦργος, πονηρός, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ.

Δολιόω, ῶ. Μ. ώτω. Εἶμαι δόλιος, ἀπατηλός, »Ταῖς γλώσσαις ἐδολιοῦσαν. Ψαλμ.

*Δολίσκιος, ὁ. Ὑπερτκ. τοῦ δόλιος = Περιξιφίς.

*Δολιχαίων, ῶν, ἡ, ή (δολιχός, αἰών). Μακρόβιος, πολὺν καιρὸν ζῶν.

*Δολιχαορος, ὁ, ἡ (ἄορ). Ἔχων μακρὸν σπαθίν.

Δολιχαύλος, ον (δολιχός, αὐλός). Ὅποιος ἔχει μακρὸν σωλῆνα, αὐλόν, ὡς, π. χ. »Δολιχαύλιοι αἰγυπιοὶ· ὁ ἔχων μακρὸν, σπάγγον αὐλόν (Ζήτ. Αὐλός, ἀριθμ. 2), μέσα εἰς τὸν ὁποῖον βάνεται ἡ σουβλιὰ μήτη τῆς λαγχ. Ὀδυσ. Ι, 155. »Δολιχαύλους τὰς μακεδονικὰς ῥομφαίρους λέγει. Αὐλὸς γάρ φασι νυνὶ ὅτι τῆς λαγχάνης, ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Εὐστάθ.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρὸν αὐχένα, λαιμόν. Εὐριπ.

Δολιχεγχής, ές (ἔγχος). Ὁ ἔχων μακρὰν λόγχην, κοντάρι· »Πάλευεν. Ἰλιδ. Φ, 166.

Δολιχεύω, Μ. εύτω, = Δολιχοδρομέω· καὶ Μεταφρ. παρ' Αἰλιαν. »Ἑλλάδος πλοῦς δολιχεύουσιν· κάμνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολλὰ καὶ μακρὰ ταξίδια εἰς τὴν θάλασσαν.

Δολιχήπους, οδος, ὁ, ἡ, ποιν, τό (πούς). Ὁ ἔχων μακρὰ ποδάρια, μακροπόδαρος, Δόκ. σελ. 305. = Δολιχόπους.

Δολιχήρετμος, ον (ἐρετμός). Μὲ μακρὰ κωπία, ἐπῖτ. τῶν πλοίων, Ὀδυσ. Δ. 499. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίτ. ἐμπρεσμένων καὶ θαλασσοπλόων λαῶν τε καὶ χωρῶν· ὡς π. λιχήρετμοι Φαίηκες, Ὀδ. Θ. 191. ἤτοι διότ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μεταχειρίζωνται μακρὰ κωπία διότι αὐτοὶ μὲ τὰ ἐλαφρότατα πλοῖρια ἠξεύ τα νὰ κάμνωσι μεγάλα ταξείδια ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἢ ὡς οἱ σχεδὸν μόνοι ταξειδεύοντες τὴν θάλασσαν Φαίηκες· καθὼς καὶ Πίνδ. Ὀλ. Β'. »Ἠλίγιον δολιχήρετμον, λέγει, τὴν ἄγουσαν ὅλον τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης Δίγινα, τὴν θαλασσοκρατοῦσαν.

Δολιχήρης, ες (ἔρω). Μακρύς. Ὁπτικ. Κεφαλή. Α'. 407.

Δολιχογραφία, ίας, ἡ. Τὸ μακρὰ γράφειν. Ἀνάλεκτ. Γ', σελ. 87. Ἀριθ. 31.

Δολιχοδείρος, ον (δειρή). Μακρολαίμης, μακρὺν λαιμὸν ἔχων. Πτκ. Δουλιχοδείρου ἐπῖτ. τοῦ κύκνου ἐν Ἰλιδ.

Δολιχοδρομέω, ῶ. Τρέχω τὸν »δολιχον καὶ γενικῶς Μακρὰν καὶ συχνῶς τρέχω, κάμνω μακρὰ ταξείδια.

Δολιχοδρόμος, ον (δραμεῖν). Ὅποιος τρέχει τὸν δόλιχον· ὡς καὶ τό, »σταδιοδρόμος ὁ τρέχων τὰ στάδια 2) ὁ δολιχ., τὸ θεῖ τὸν δολίχου τρέξιμον.

Δολιχοεις, εσσα, εν. Πτκ. ἀντὶ δολιχόεις. Ἀνάλεκτ. Δ'. σελ. 226. »Δούρατα δουλιχόεντα, ἀντὶ, »δολιχόεντα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δολιχόκαυλος, ον (καυλός). Ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν, ἢ ξυστόν.

Δολιχόουρος, ον. (οὐρά). Πρὸ Χαβωρ. ἀντὶ δολιγούρους, ὡς παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. ὁ ἔχων μακραν οὐράν. Ἐπὶ δὲ στίχων ἀντὶ τοῦ »Τπερμέτρους, ἤτοι ὁ ἔχων μίαν συλλαβὴν περισσοτέραν.

Δολιχόπους, οδος, ὁ, ἡ· πους, τό. = Δολιχηπους.

Δολιχός, χή, χόν. Μακρύς, μακρυνός. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ὡς »Ἔγχεα, ὄρυμα, Ὅμρ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ μακρυνός, πολυκαιρινός. »Νόσος, νυξ», Ὀδυσ. καὶ δολιχὸν, ὡς Ἐπίρμ. Ἰλ. Β, 52. τὸ δὲ »Δολιχὸς πλοῦς, δολιχὴ ὁδός, Ὀδυσ. ἐμπεριέχει καὶ τὰς δύο σημασίας· ὅθεν

Δολιχος, ου, ὁ. Μακρὸν σταδίων κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ Σχολιαστὴν τοῦ Πινδάρ. Ὀλ. Γ'. 38. Ἴστι δὲ ἓν διάστημα τόπου ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρα σταδίων, ἤτοι ¾ μιλίων Γερμανικῶν, τὸ ὁποῖον τοῦτο διάστημα ἔπρεπεν εἰ ὁρομεῖς νὰ τὸ διατρέξουσι δώδεκα φορὰς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο, ὥστε ἅπασ αὐτὸς ὁ ὁρόμος ἐσυμποσούτο 9 μιλ. Γερμν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἤτο τοῦτο τὸ διάστημα τὸ ἡμισυ, ἤτοι δώδεκα σταδίων, καὶ κατ' ἄλλους μέσον ἕπτα, τὸ ὁποῖον ἔπρεπεν ἐπτὰ φορὰς νὰ τὸ διατρέξωσι ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, ὅ ἐστὶ ἑπτὰ φορὰς παραδόξου, τὸ ὁποῖον ἐσυμποσούτο 1½ μίλ. Γερμν. 2) καὶ ἓν εἶδος ὀσπρίου, παρόμοιον μὲ τοὺς κυάμους, (κουκία, φάβα) Phaseolus. Ἰδ. Δοβὸς, 3.

*Δολίχος, ὁ. Ἄρτυν. κύρ. ὄνομ. Τμν. Ὅμρ. Δμτρ. 155. (Ὁ συνήθης τονισμὸς Δολιχὸς φασὶς ἐστι.)

Δολιχόσκιος, ον (σκιά). Ὅποιος ἔχει μακρὰν σκιὰν, ἢ μακρὰς τρίχας, μακρὺς, Ὀππιαν. Κυν. Δ. 410: »Δολιχάσκιος οὐρὴν. Ἐπίθ. τῆς ζωγραφιᾶς βούρτζας. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ, ἀεὶ ἐπίθετον τοῦ ἔγχους, τὸ κοντάρι σημ. τὸ ὁποῖον ῥίπτει μακρὰν σκιὰν, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι μακρὺ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ὄσχος παραγωγὴ, ἀντὶ δολιχόσχιος δὲν εἶναι ἀκαταφρόνητος. Ἠ. Ὄσχος. Τινὲς δὲ »Δολιχάκιος» γράφουσι, παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ »Ἰλιάκιος, καὶ ἑρμηνεύοντες διὰ τοῦ, »Μακραὶ ὑπάγωσι.

Δολιχούατος, ον (οὖς). Ὅποιος ἔχει μακρὰ ὦτία (ὠτία), ὁ μακρόθεν ἀκούων, Ὀππιαν. Κυν. Γ, 186.

Δολιχόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν). Ὅποιος συλλογίζεται καὶ στοχάζεται διὰ μακρὰν, ἢ εἰς μέσον, εἰς πολὺ καιρὸν, Πλουτ. Γ. σελ. 579. »Μίρμηκες δολιχόφρονες.

Δολιχόδουπος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Τμν. ΞΙΓ. 3. ὑπερλ. ἀντὶ τοῦ, »ὁπλόδουπος», Ἰδ. τὸ ἑπόμενον.

*Δολόδουπος, ον (δοῦπος). Ὅστις δελεάζει μὲ ψεῦδος τύπον τὸν Ἄρηα. Ὀρφ. Τμν. 63. 3. ὅπου ἄλλος θέλει νὰ ἀναγνώσωσι Ἀπλόδουπος.

Δολόεις, οεσσα, δεν (δόλος). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ »δολερὸς», ἀπατηλὸς, Ὀσίν. 2) Παθητ. ὁ μὲ ἀπάτην καὶ δόλον τεθεὶς, μὲ δολερὰς τέχνας κατασκευασθεὶς, ἐντεχνος· ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Θ, 281. »Δαίσματα δολόεντα», τὰ ὁποῖα ἐν στίχ. 297. »Δαιτρὸς τεχνήεντας, εἶπεν.

*Δολοεργός, ὁν (ΕΡΓΩ). Δόλια πράττων, Μαξίμ. 4, 57.

*Δολοήτωρ, ὁ (ἠτορ). Δολιόκαρδος, Χρησμ. Σιβυλλ. 1, σ. 32.

Δολοκτασία, ἡ (κτάω, κτείνω). Τὸ φονεύειν δόλιως, φεύς κρυφίως καὶ μὲ δόλον γιὰ πάντα, Ἀπολλ. Δ'. 480.

Δολομήδης, ες, γενικ. εος (μῆδος) = »δολομήχανος», παιδουργος, Σιμωνίδης Σχόλ. Ἀπολ. Γ. 26.

Δολομήτης, ου, ὁ, = δολόμητις, Ἰλ. καὶ Δολόμητις, ὁ, γενικ. ιος (μῆτις). Ὁ ἔχων δόλερὰ μηχανεύματα, τεχνάσματα, ὁ ἔχων διαβολιαῖς, πονηρίαις, καὶ πανουργίαις εἰς τὸν νοῦν του, Ὀδυσ. Βαΐ

Δολομήχανος, ον (μηχανή). Τὸ αὐτὸ. Σιμων. Σχόλ. Ἀπολ.

Δολόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως ὁμιλῶν, Σοφοκλ.

Δολοπεύω. Ζήτ. ἐν Δόλῳ.

*Δολοπλανής, ές. Διὸ δόλου ἀπατῶν, πλανῶν, Νόνν. 8, 230, 24.

Δολοπλοκία, ἴας, ἡ. Τὸ πλέκειν δόλους, μηχανορράφειν. Μηχανορραφία, πεπλεγμένη πανουργία καὶ ἀπάτη, Ἱππολρ. Ἐπιστολ. σελ. 1253. καὶ Θεογν. ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέων δόλους, δολερὸς, πανοῦργος. Πολλάκις ἀπαντῶμενον ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ Σαπφοῦς.

Δολοποιός, ὁν (ποιέω). Ὁ κάμνων δόλους. Πανοῦργος, ἀπατεώνας, Σοφοκλ. Τραχ.

Δολοπους, οδος, ὁ, ἡ, = δολόπους.

Δολορράπτω, ὦ. Ῥάπτω δόλους, καὶ ἀπάτας, ὅ ἐστὶν ἐφευρίσκω, συνθέτω, πλάττω πανουργίας καὶ μηχανεύματα διὰ νὰ ἀπατήσω τινά, τὸ αὐτὸ καὶ »Πλέκειν δόλους» ἐκ τοῦ

Δολορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ μηχανορράφων. 2) Παλτὸς. Ὁ ἀπὸ δόλους ῥαμμένος, συνθεμένος, πεπλασμένος· ὅθεν

Δολορραφία, ἴας, ἡ. Πεπλασμένη πανουργία, ἀπάτη, μηχανορραφία, δολοπλοκία.

Δολορράφος, ον (ῥάπτω), = δολοπλόκος.

Δόλος, ου, ὁ. Κυρίως λέγεται τὸ δόλωμα· μάλιστα δὲ ὀψάρια, Ὀδυσ. Μ, 252. ὅθεν πανουργία, ἀπάτη, τέχνευμα, καὶ πᾶν μηχάνευμα διὰ νὰ ἀπατήσωμεν, καὶ νὰ γελάσωμεν τινὰ, καθὼς π. χ. ὁ πρὸ τῆς Τροίας πεθεὶς ξύλινος ἵππος, Ὀδυσ. Θ, 493. ἡ τὰ ὄστρια εἰς τὰ ὁποῖα ἔδεστε πιάτας τὸν Ἄρηα ὁ Ἥφαιστος, Ὀδυσ. Θ, 276. καὶ ἐν γένει κάθε ἀπάτη, καὶ παγίδα, ἢ κάκκος, ὡς συνήθως λέγομεν· ἀντὶ τῆ βίᾳ, Ὅμρ. »Δόλῳ ἠὲ βίῃφιν», Ὀδυσ. Ι, 406. ἀλλὰ καὶ οἱ ἀφῃρημένοι, δολιότης, πανουργία, Ὅμρ., παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἡ ἐπικρατοῦσα σημασ. — »Δόλος ἐστὶ τὸ πρὸς ἐπιβουλὴν περίεργον, ὅταν τις ἀγαθόν τι σχηματισάμενος, καὶ τοῦτο ὥσπερ δέλεαρ τινὶ προβάλῃ, διʼ αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς κατεργάσηται», Βασίλ. καὶ πάλιν. »Ἔστι δὲ δόλος κακοποιὰ λαβρὰὶς ἐν προσποιήσει τῶν βελτιόνων πρὸ πλησίον προσφερομένη». (Ἐκ τοῦ δέλω· μῖσος Πιερικ. δέδολα, ἴστον πρὸ δελεάζω)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει Δόλοι, κατάσκοποι, καθὼς καὶ ἐν Δόλῳ.

*Δολοφωνεύω, καὶ

Δολοφονέω, ὦ (δολοφόνος). Φονεύω μὲ δόλον, ἀπάτην, καὶ πανουργίαν· ὅθεν

Δολοφόνησις, εως, ἡ, = δολοκτασία· καὶ

*Δολοφονία, ἡ. Ὁ δολερὸς καὶ ἐκ τοῦ κρυπτοῦ φόνος.

Δολοφόνος, ον (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὁ δολίως φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.

Δολορρᾳδής, ές (ῥᾴζω). Πίνδ. Νεμ. Η'. 58. Καὶ

*Δολόφραδμων, ονος, ὁ, ἡ (δόλον φραζόμενος), ὁ ἀπάτας καὶ δόλους στοχαζόμενος, ἤτοι ἔχων εἰς τὸν νοῦν του, πανοῦργος, Πίνδ.

Δολοφρονέω, ὦ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι δόλους, ἔχω εἰς τὸν στοχασμόν μου, ἤτοι εἰς τὸν νοῦ μου δόλους καὶ ἀπάτας, Ὅμρ. ἀλλὰ μᾶλλον ἡ Μετχ. δολοφρονέων, χρήσιμος· ὅθεν

Δολοφροσύνη, ης, ἡ. Τὸ στοχάζεσθαι, ἔχειν εἰς τὸν νοῦν δόλους, καὶ ἀπάτας· μηχανορραφία, δολοπλοκία, ἐπιβουλή, Ἰλ.

Δολόφρων, ον, γενικ. ονος (φρήν), = δολοφραδής, Ἀπατηλὸς, Ἀνθολ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, ματρωπὸς, Ἡσυχ. ἐσχηματίσθη ὡς καὶ τὸ, σκόλοψ, αἰσθοψ, μιλτοψ, κ. τ. λ. Ὅθεν δολοπεύω, κατασκοπεύω, ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω. Ἐκ τοῦ δέλω, δέδολα, δόλος, δολόω, δολάπτω, δολάπτω.

Δολόω, ῶ· Μ. ῶτω (δόλος). Ἀπατῶ, γελῶ τινα μὲ πανουργίαν, Ἡσιόδ. Θγν. 494. Σοφοκλ. Φιλκτ. 1288. Καὶ, πλανῶ, γελῶ μὲ δόλον ἄνα ζώου ἄγριον, καὶ τὸ πιάνω μὲ δόλον, τέχνευμα, ἢ πονηρίαν· ὡς Ξενοφ. »Δολοῦσι οἱ ἄγριους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν· καὶ 2) Τροπικῶς παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ Νοθεύω, ὡς, »Οἶνον φαρμάκῳ δολοῦνω, νοθεύειν τὸν οἶνον διὰ τῆς βαφῆς, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια λέγει, »Δολόω τὸ κρασίν· βάνω νερὸν, ἢ ἄλλο τι μέσα εἰς αὐτό· καὶ »Κρασὶ ἀδόλωτα τὰ ἀμίγες, καὶ καθαρόν. Οὕτω καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Hemist. Ἀρτεφ. Πλουτ. σελ. 125. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Φιλασιδιώνω, χρωματίζω, »Δολῶται μορφήν». Ἀλλάζω τὴν μορφήν μου, παραμορφόνομαι, βάζω ἄλλα ἐνδύματα, Σοφ. Φιλκτ. 129· καὶ

Δολόομαι, οῦμαι, Ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι μὲ πανουργίαν· πιάνομαι μὲ πανουργίαν· καὶ ἀντὶ τοῦ Νοθεύομαι. »Πᾶν τὸ κρεῖττον ἐν τῇ τοῦ χείρονος ἐπιμιξίᾳ δολοῦσθαι λέγεται, ὡς οἶνος δολοῦται τῷ χείρονα αὐτῷ παραμιγνυσθαι, ἢ τῷ ὕδωρ αὐτῷ παρακίρνασθαι· καὶ χρυσὸς δολοῦται ἐν τῇ πρὸς ἄργυρον καὶ χαλκὸν κεινωνίᾳ· οὕτω καὶ ἀλήθεια δολοῦται, τοῖς ἀγίοις λόγοις τῶν δυσφημοτέρων παρεμπλεκόντων.α — Βασίλ. ὅθεν

Δόλωμα, ατος, τό. Ἀντὶ τοῦ δόλος, πανουργία, ἀπάτη, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1000. ἐκ τούτου καὶ ἡ συνήθεια δόλωμα λέγει ἐκεῖνο τὸ φαγητόν, ἀφ' οὗ πλανῶμεν τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ πτηνόμεν.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τὸ κρυφὸν, μικρὸν μαχαίρι τοῦ δολοφόνου. 2) Ἐπὶ δὲ πλοίων λέγεται τὸ μικρὸν κατάρτι μετὰ τὸ τῆς πρώρης, τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Τρινκέτο, Trinchetto, λεγόμενον. Livius, λς. 44. καὶ 37. 30. Ἰσίδωρ. ιθ'. 3. Διόδ. Β. 61. Προκόπ. Πολ. Βανδάλ. Α'. 17. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅταν ὁ ἀήρ εἶναι πρόωνος, ὅπερ λέγεται, »Αἴρεινον», καὶ, »Ἐπαίρεται, δόλωνται. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ ἐπιδρομος. 3) Κύρ. ὄνομ. ἐν Ἰλ. Κ, 314. καὶ ἑξῆς· ὅθεν

*Δολώνεια, ἡ. Ἥμνος, ᾠδὴ τοῦ Δόλωνος, Ἰλδ. Κ. Ἰδ. ἀντρ.

Δολῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ἔχουσα δολερὸν, ἀπατηλὸν, καὶ πανοῦργον πρόσωπον. Μιριόλα· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 1050. ἀντὶ τοῦ δολερὸς, πανοῦργος.

Δόλωσις, εως, ἡ (δολόω). Τὸ ἀπατᾶν, γελᾶν, καὶ πιάνειν διὰ τεχνευμάτων.

Δόμα, ατος, τό (δίδωμι). Δῶρον, χάρισμα. Πλουτρχ.

Δομαῖος, αία, αῖον (δόμη). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κτίσιμον, »δομαῖος λᾶας· λίθος διὰ θεμέλιον· καὶ ἐλλπτκ. »δομαῖοιμον μοῦσαν, Ἀπολλ. Α'. 237. ὁ δὲ Ἡσύχ. Οἰκόπεδα, θεμέλιοι, ἔχει.

*Δόμεναι, δέμεν, Ἐπκ. ἀντὶ δοῦναι, Ἀπρμφτ. Ἀορ. 2. τοῦ Δίδωμι, Ὅμρ.

*Δομεστικεύω, δομέστικος εἰμί. Βαλτ.

*Δομέστικος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Domesticus, Οἰκεῖος, Ἰσίδωρ. Πηλ. 2) Ὀφφίκιον ἐκκλησιαστικόν. 3) Ὀφφίκιον πολιτικὸν, Ζωνιδ. »Δομέστικοι, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, οἵ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται· ὅθεν καὶ Δομεστικάτον τὸ τούτων ἀξίωμα. — Ὦ γλώσσης καλλονή, ὦ γένους ἀκμή!!!

Δομέω, ῶ, = δέμω. Κτίζω, κάμνω τοῖχον.

Δομή, ῆς, ἡ (δέμω). Κτίσιμον, τὸ κτίζειν, κάμνειν τοίχους, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κτισμένον, κτίριον, οἰκοδομή. 2) Ἀντὶ τοῦ Δέμας, τὸ· τὸ σῶμα, τὸ τοῦ σώματος (κορμίου) ἀνάστημα. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Νίκανδρ. Πτκ. μόνον.

*Δόμημα, τό, = δόμος, Εὐσ. ἐκκλ. ἱστρ. 10, 4.

*Δόμησις, εως, ἡ, = δομή.

Δομήτωρ, ορος, ὁ (δομέω). Ὁ πρωτοστάτης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πρωτομαΐστωρ (πρωτομάστωρ), καὶ ἐκεῖνος ὅστις κτίζει, Δυκόφρ. Σχολ. 48.

Δόμονδε, Ἐπίρρ. ὡς καὶ τὸ Οἰκόνδε καὶ Οἴκαδε, ἀντὶ εἰς τοῦ οἶκοι, εἰς τὸ ὀσπήτιον, Ὅμηρ. Ἀλλὰ καὶ «Οὐ δὲ δόμονδεν, εἰς τὸ σπῆτι του, Ὀδσ. ἐκ ταῦ

Δόμος, ου, ὁ (δέμω), Ηυρίως, τὸ ἐκ πολλῶν ἑτέρων ὕλῶν εἰς ἓν συνδεμένον, συγκεκροτημένον κατὰ τάξιν σῶμα. Συνδεσις, σύνταξις, στερέωμα, ἐπὶ πλέονος, κεραμίδες· καὶ θολωτὸν. Γ, 20. «δόμων ἐπιβολαίων· ἁρτίδες ἀπὸ κεραμίδων, ἃς ἐπαίνει εἰς τὸ ἄλλο· ὅθεν 2) Γενικώς, ὅλον τὸ κτίριον, ὅλος ὁ οἶκος (τὸ ὀσπήτιον), παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ τειχῶν, καὶ ἐπὶ οἰκημάτων, κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκεῖθι μὲν πάντοτε ἐν τῷ ἑνικῷ· τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Πληθυντ. Κοίτοε ἀντὶ τοῦ ὑπαυλος, σταῦλος (σχοινί), μάνδρα, σβορίς μετὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς, Ἰλιάδ. Μ, 301· ὅθεν καὶ «Δόμος Ἄϊδος, ἡ Ἀΐδαου, ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἅδου, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ὀδσ. Η, 81. «πανιὸς δόρας Ἐρεχθῆος» ἐπὶ ὅλης τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων. 3) Ὀνδας, κάμαρα, δωμάτιον, οἴκημα, ἓν μέρος τῆς ὅλης κατοικίας, καὶ μάλιστα τὸ ἀνώτερον, ἡ σάλα, ἐν ᾧ ἔργων, Ὁμήρ. 4) Ἔτι δὲ καὶ στεῖρα ἀπὸ σχοινίων· ὡς παρὰ Μαθημ. Παλ. στελ. 65. «πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλου ἐπιμηκύνου. Καὶ παν ὅ,τι εἶναι κτισμένον, μαστωρευμένον ἀπὸ κτίστην, ἢ ξυλουργὸν· ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἄλκ. 151. «κενέρνοι δόμοι», σεντουκια, κασσέλαι ἀπὸ κέδρου. Καὶ ἀντὶ τοῦ ψιαλὰ σφηνῶν ἠμελισσῶν, Ἰλιάδ. Μ, 160.

Δομοσφαλής, ές (σφάλλω), Ὅποιος σαλεύει, ταράζει, συγχίζει, ἐμπερδεύει, χαλᾷ ἀτλ. τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ ὀσπητίου. Ὀσπηνοχαλαστής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1544.

Δονακεῖον, τό (δόναξ). Τόπος γεμάτος ἀπὸ καλάμια, Καλαμών.

Δονακεύς, έως, ἡ. Πτκ. ἀντὶ Δονακεῖον, Δονακών, καλαμώδης, ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. Ἰλ. Σ. 516. 2) ὁ Ἰξευτής, Ὀππιαν.

*Δονακευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πείνων τὰ πουλιὰ μὲ ῥάβδους ἰξοῦ (ἰξόβεργας) Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 73.

Δονακεύω, Πείνω μὲ τὰ καλάμια τὸ κυνηγι, ἢ μὲ τὰ ἰξόβεργα, στήνω τὸ καλάμι (καθὼς καμνουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ παῖδες), ἢ τὰ ἰξόβεργα διὰ νὰ πιάσω τὰ πουλιά, καὶ

Δονακεύομαι, Μάσσω, τὸ αὐτό, ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 138. ἔνθ' Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. «Δονακεύομαι ἵστασι.

*Δονακηδόν, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ κλιμακηδόν, Ὡσὰν δόναξ, καλάμιον.

*Δονακήνεις, Διάφορος γραφὴ εἰς Ἰλ. Ζ, 576. ἀντὶ Δονακεύς. Ἰδ. Σχόλ. Βενετικ.

Δονακήματα, τά· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ «Ἀναλήμματα, σκιωμένα, ὑψωμένα πατώματα, καθὼς εἶναι τὰ εἰς τοὺς πελαγιοὺς πύργους, καὶ κάστρη, τὰ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μπεδένια· παρὰ δὲ Νικητ. Χρον. ς'. 5. «πυργων δονακώματων, ἵστανται.

*Δονακίτης, ου, ὁ· τὸ Θηλ. Δονακῖτις, ίδος, ἡ. Καλάμινος, ἀπὸ καλάμι, Ἀνάλ.

Δονακοχαλύφος, ον (χηλύφω, δόναξ). Ὅποιος σχίζει, κόπτει, φτιάνει τοὺς καλάμους, καὶ ἰδιαιτρ. τὰ λουδέλια, μὲ τὰ ὁποῖα γράφομεν, Ἀνάλεκτ. Β'. στελ. 59.

Δονακώδεις, ώδεσσα, ώδεν. Ὁ γεμάτος ἀπὸ καλάμια. Εὐριπ. Ἑλ. 209.

*Δονακοτρεφής, ές, καὶ

Δονακοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἢ φέρων, βλαστάνων καλάμια, Εὐριπ.

Δονακοφοίτης, ου, ὁ· καὶ Ποιητικ. Δονακοφοίτις (φοιτάω) Ὁ μὲ τὸ καλάμι περιφερόμενος. Βιάνωρ Ἀνέκδ. ἐν Ἀναλέκτ. Huschke, «ἁρπεῦ δονακοφοίται», Ἐπιτ. τοῦ κυνηγοῦ τῶν πτηνῶν μὲ τὰ καλάμια, ἢ μὲ ἰξόβεργα. (καλάμοις ἀλειμμένοις μὲ ἰξόν.)

Δουλαγόχλοος, ον, συνῤῥ. -χλους, συν (χλόη). Ὁ χλοΐζων, πρασίζων ἀπὸ καλάμια, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 400.

Δονακώδης, ες, (εἶδος) = Δωσπένεις.

Δονακώματα, τά. Ζήτ. Δονακήματα.

Δονάω, ῶ, ῶσις, ὁ, = δονακεύω.

Δόναξ, ακος, ὁ. Δωρικ. ὄνακ. Ἰωνικ. δοῦναξ. Ηυρίως ὁ λεπτὸς καλαμίτης· «δόναξι καλαμαίοις» Ὅμρ. Τμν. Ἑρμ. 47. Καλαμος, καλαμι· καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλάμι, καθὼς, π. χ. τὸ κοσκίνι μὲ τὸ ὁποῖον ψηφοῦμεν, τὸ σουβάλι, ἡ ψιλὴ ῥάχη τῶν μουστακίων, τὸ νῆμα, τὸ καλαμπόκι, μὲ τὸ ὁποῖον πιάνομεν τὰ πουλιὰ· τὸ βέλος της σαίτας, Ὅμρ. Δ, 584. καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρβλ. Καλαμος. (Ἐκ τοῦ δόνω, δονέω, ἐπειδὴ καὶ ἐκ καλάμου εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σείεται.) Ζήτ. καὶ ὄνακ, καὶ ὑπολύριος.

*Δονεύς, Σπανιώτ. τύπος τοῦ Δονέω.

Δονέω, Μ. δονήσω· δονέομαι, καὶ δονεύομαι, Παθητ. καὶ Μέσως· ὅθεν τὸ ἀδόνητος. Γυρίζω ὁλόγυρα, σηλύγω, στρυφογυρίζω, κολουριάζω, λυγίζω, κουνῶ, εἰνῶ, σείω, ταράττω, ἀνεμίζω, σαλεύω, τεινάζω, κλονίζω, Ὅμρ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου Ἰλ. Γ, 55. «δένδρου πτοιαὶ δονεύουσιν», καὶ Μ, 157. «ἀνέμος νέφεα δονήσας· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰστῆρος μύωπος, Ὀδ. Χ, 300. «βόας αἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Ἐκβολου δὲ ἀντὶ τοῦ, φερω εἰς κίνησιν, ὑψόνω, κινῶ, «ἤρουν ὑμνωνὶ εὐγάζω φωνὴν ὑμνων, ἀρχίζω τοὺς ὑμνους. Πινδ. Νέμ. 7, 119. Καὶ Πάθ. Α'. 85. «Παλλὰς δοιὰς ἀκοντων· καὶ «Δυρὰν φωναὶ δονέουσιν. Πάθ. 10, 16. Μτφρ. Καπανεὺς, ταράττω, κινῶ ψυχικῶς, προξενῶ ἐσωτερικὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἰδιαιτρ. ἐπὶ ἔχθρας ἢ μίσους, Ἀριστοφ. Ἐκκλη. 984. «Ἔρως με δονεῖ, «Θυμὸν δονεῖν», Νέμ. 6, 90. «δονεῖσι μάστιγι πειθοῦς», Πυθ. 4, 390. Πτκ. Κανόνμασι, αἰωρούμαι, Διστάζω, εἶμαι εἰς ταραχὴν, ἀνησυχίαν· ὡς «Δονηθεῖσα φρήν», Πίνδρ. Πύθ. 6, 36. «Δίγειροι ὑπερθε κρατὸς δασεόντων, Θεόφρ. Ζ. 135. «Ἀνέμῳ δεδονημένον ἐχερδονα, Ὁ αὐτ. ΚΔ. 88. «Ἐν σ' ἀριθμοῖσιν ἀκάνθαις δεδόνατον», Π'. 65. ὁ δ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 324. ἔχει, «Οἰστροδόνητον», καὶ ἐν Ὄρν. 1183., «αἰθὴρ δονεῖται ῥύμῃ καὶ πτεροῖσιν. Καὶ ἐπὶ κινήσεως ζορύβου εἰς ἀποστασίαν, Ἡρωδιαν. ἀπὸ Λιβύων ἔθνος ἐδονεῖτο». Παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμπ. Β'. 8. «τοὺς τροχοὺς δονουμένους, αἱ νεώτεραι ἐκδόσ. «Διανεμόμενοι», ἐχυσι· παρ' Ἀρεταίῳ Δ. ἀ. οὐδετέρως εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ, «Παπαγεῖνι (Συγγν. τῷ Διονέω)· ὅθεν

Δόνημα, ατος, τό. Κούνημα, τάραγμα, κίνημα, σάλευμα, κ. τ. λ.

Δόνησις, εως, ἡ. Κούνησις, τὸ σείειν, καὶ ταράττειν, ἡ βαίειν τί εἰς κίνησιν.

Δόξα, ης, ἡ (δόκω, δοκέω). Στοχασμὸς, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς περὶ ἑνὸς πράγματος. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ. ἀ. 21. «δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις» τοὺς ἔκαμε νὰ στοχάζωνται. 2) Περὶ μελλόντων, ἀντὶ Ἐλπίς, πίστις, βεβαιότης· ὅθεν ἀπὸ δόξης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 324. Ὀδσ. Δ, 344. τὸ παρὰ λογὴν. συνῤ. «παρὰ δόξαν», τὸ ἐναντίον τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐλπίδος μου, Ἀλλὰ καὶ «παρὰ δόξαν ἡ..., Ἀλλέως, διαφορετικῶς ἀπὸ ὅ,τι ἠλπιζον, ἐπρόσμενον, Ἡρότ. 1, 79. 8, 4. ὅθεν 3) Ἡ Κρίσις περὶ ἑνὸς πράγματος, ἡ προσωπου· καὶ ἔτι Διάκρισις καὶ γνώμη. 4) Προλῆψις, ἐσφαλμένη ἰδέα, φαντασία. 5) Κοινὴ γνώμη, ἤτοι κοινὴ καὶ δημοσία κήρυξις. (Existimatio, Λατ.) τὸ ἀρεστὸν ὄηλ. μεθ' οὗ ἕπεται ἡ Τιμὴ· ὅθεν Γενικῶς, Τιμή, ἔπαινος. 6) Φιλοσοφ. γνώμη, διδασκαλία, δόγμα, ὡς «Κύριαι δόξαι». Τὰ καθ' αὐτὸ δόγματα ἑνὸς φιλοσόφου. Πολλάκις συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιφαλοῦς, ἢ μὴ ἀσφαλοῦς, τοῦ ἰδιοτρόπου, τοῦ σφαλεροῦ· διὰ τὸν ὁποῖον ἡ δόξα διακρίνεται τῆς ἐπιστήμης, Wyll. ep. cr. pag. 240. 7) «Δόξαι παρεστᾶσιν, Σοφ. Οἰδ. Τ. 911. = Ἔδοξέ μοι.

Δοξάζω, Μ. ἀσω (δόξα). Πιστεύω, στοχάζομαι, φρονῶ, νομίζω, ἔχω γνώμην περὶ τινος ὅτι εἶναι, καθὼς ἐγὼ τὸ πιστεύω καὶ τὸ στοχάζομαι, ἢ καθὼς ἐγὼ ἐλπίζω καὶ ὑπολαμβάνω, ἢ καθὼς τὸ κρίνω εὔλογον, καὶ ἄρεστόν· ὅθεν τὸ «Δόξαντι, καὶ τὸ, «Ἔδοξε τῇ βουλῇ». 2) Κυριολ. ἀντὶ τοῦ τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. – Πάτ. Τπολομβάσομαι, μὲ νομίζουν εἰδικὴ ἢ ἔχω ὑπόληψιν, τιμῶμαι. Ἀπιλαν. ὑπὸ τοῦ Καίσαρος κλοὸς ἐδοξάζετο ἐς ἄμαχον εὐτυχίαν.

Δοξάριον, τό. Ὑποκορίστ. μικρὸ καὶ εὐτελὲς ῥῳδιοῦ ὄξεν. Συνήθης ἔκφρασις τῶν Σπωνῶν.

Δοξαστία, ας, ἡ. Τὸ δοξάζειν, πιστεύειν, νομίζειν.

Δόξασμα, ατος, τό, = δοξασία. Παρὰ Πλάτ. ἀντὶ, πτὸ δόξαι, τὸ δόγμα, καὶ, ἡ ὄξεν.

Δοξαστής, οῦ, ὁ (δοξάζω). Ὅποιος νομίζει, πιστεύει καὶ στοχάζεται, ἢ ὅποιος τιμᾷ.

Δοξαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ δοξάζῃ, καὶ νὰ στοχάζηται, ὁ ἱκανὸς νὰ κρίνῃ. Καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἔπαινον, καὶ τιμήν.

Δοξαστός, στή, στόν. Ὁ κατὰ τὸν συμπερασμὸν. Ὁ κατὰ φαντασίαν καὶ γνώμην σχηματισμένος. Καὶ ὁ ἐπαινεμένος.

Δόξις, εως, ἡ, = Δόξα, Δημόκρτ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἐπιῤῥύσμιος.

Δοξοζηρέω, ῶ. Κυνηγῶ, ζητῶ, γυρεύω τὴν ἐπικτήτῳ τιμὴν, Νικήτ. Χρ. ις'. 4.

Δοξοκαλία, ἡ (καλὸς). Τὸ φαντάζεσθαι κάλλος καὶ εὐμορφίαν, ἢ διὰ τῆς γνώμης καὶ φαντασίας ὡραιότης. Πλάτ. Φίληβ.

Δοξοκομπέω, ῶ, = δοξοκοπέω.

Δοξοκομπία, ἡ, = δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω, ῶ (δοξοκόπος). Ἐπιθυμῶ, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω τιμὴν· ψέρομαι, καὶ πολιτεύομαι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἐπιζητῶ τιμὴν ἀλλους εἰς τὸ νὰ μὲ τιμήσουν. Ἀντὶ τούτου ἐρρηται καὶ τὸ δοξαιόμπεω, καὶ δικαίως, διότι κόπος, κοπετὸς, καὶ κόμπος, εἶναι λέξεις ταυτοσήμαντοι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου παραγόμεναι, Πρβλ. Δημοκοπέω· ὅθεν

Δοξοκοπία, ἡ (δοξοκόπος). Ἡ τοῦ νὰ ζητῇ, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ λαχταρῇ τις τὴν δόξαν καὶ τιμήν, τὸ πολιτεύεσθαι τοιουτοτρόπως, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμὴν Φιλοτιμία, φιλοδοξία· παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλ. εὑρίσκεται ἀντὶ τούτου τὸ δοξοκομπία, καὶ δοξοκομπίς, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους συγγρ. καὶ αἱ δύο αὗται ἀναγνώσεις εἰσὶ ταυτόσημοι, ἐπειδὴ τὸ κόμπος, κοπετὸς, καὶ κόμπος, παράγονται ἀπὸ τοῦ κοπτω· οὕτω καὶ τὸ δημοκοπέω, καὶ δημοκοπία. Τὸ δὲ Μ, καθὼς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, παρεντίθεται εὐφωνίας χάριν.

Δοξοκόπος, καὶ Δοξοκόμπος (κόπτω). Ὅποιος ἐπιζητεῖ, ζητεῖ μὲ λαχτάραν τὴν δόξαν καὶ τιμήν, Σιμπλ. παρ' Ἐπικτ.

Δοξολογέω, ῶ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ· παρ' Ἡροδοτ. 2'. 135. καὶ Θ'. ἡδοξολόγησθε εἶναι Ἀριστοτικὸς εἰς ἐπαινεῖσθε, ἐχετε φήμην, μεγάλον ὄνομα, ἢ ὑπόληψιν, ὅτι εἶστε ἀριστοι.

Δοξολογία, ας, ἡ. Τὸ ἐπαινεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν. Ὕμνος, ἔπαινος· ἐκ τοῦ

Δοξολογος, ον (λέγω). Ὅποιος δοξολογεῖ.

*Δοξομανέω, Ἔχω μανίαν φιλοδοξίαν· ἐκ τοῦ

Δοξομανής, ές (μαίνομαι). Ὅποιος μαίνεται, πρελαίνεται διὰ δόξαν καὶ τιμήν· ὅθεν

Δοξομανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνεται, πρελαίνεται τινὰς διὰ δόξαν καὶ τιμήν.

Δοξοματαιόσοφος, ον (δόξα, ματαιος, σοφὸς). Ὁ διὰ τῆς φαντασίας του ματαίου σοφὸς ἐαυτὸν· ἢ ὁ δοξάζων ματαίαν σοφίαν. = Δοκησίσοφος.

Δοξομιμητής, οῦ, ὁ (μιμέομαι). Ὅστις ἂν τὰ μιμεῖται ἀκολουθεῖ τὴν φαντασίαν του, τὰς ἰδιοτροπίας του ἰδέας· ὅθεν

*Δοξομιμητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοξομιμητήν, εἰς τὸ εἶδος του, Πλάτ. Σοφ. 52.

*Δοξόομαι, Πᾶτ. Εἶμαι εἰς φήμην, ἔχω ὄνομα. Μετ' ἀπρμρτ., Ἡρότ. 7, 135. 9, 47. Ἰδ. Δοξόω.

Δοξοπαιδευτικός, ἡ, όν (παιδεύω). Ὅποιος δίδεται μόνον γνώμας, ὁ τὴν διὰ τῆς φαντασίας σοφίαν διδάσκων, Πλάτ. Σοφιστ. 10.

Δοξοποιέω, ῶ. Φαντάζομαι, στοχάζομαι, σχηματίζω, πλάττω, κάμνω μίαν γνώμην. Πολυβ. 12. 15. 2) Κατὰ τὸν Παρφύρ. ἀντὶ τοῦ Πραγματεύομαι, πρλατεύομαι κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου, καθὼς μοὶ φαίνῃ ἄρεστὸν· ὅθεν

Δοξοποιία, ας, ἡ. Ἡ κατὰ τὴν φαντασίαν σχηματισθεῖσα γνώμη· καὶ ἡ διὰ διδασκαλίας, ἐμπνευσθεῖσα γνώμη, φαντασία, Ηλιμ. Ἀλεξ. κδ. 24.

Δοξοσοφία, ας, ἡ, = δοκησισοφία, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος, ον (σοφὸς), = δοκησίσοφος, Πλάτ.

Δοξοφαγία, ας, ἡ (φαγεῖν). Μεγάλη ἐπιθυμία φαγητῶν καὶ τιμῆς· λίμα δικὴ τιμῆς, Πολυβ. ς'. ὁ.

*Δοξοφόρος, ον (φέρω). Φέρων ὄξεν καὶ τιμήν, Μανέθ. 4, 514.

Δοξόω, ῶ (δόξα). Ἀχρτ. ἐνστ. ἐξ οὗ τὸ εὔχρηστον δυξόομαι· παρ' Ἡροδοτ. 2'. 135. καὶ Θ'. ἡδοξόησθε εἶναι Ἀριστοτικὸς εἰς ἐπαινεῖσθε, ἐχετε φήμην, μεγάλον ὄνομα, ἢ ὑπόληψιν, ὅτι εἶστε ἀριστοι.

Δοξύς, ος, ον. Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Δοξώ, ἡ (δέρω, δέδορα). Τὸ ἐκδέρειν, τὸ ἐφάλλειν τὸ δέρμα, γδάρτιμον. 2) τὸ γδαρμένον δέρμα, τομάρι του ζώου, τὸ δέρμα (πετζί), Αἰ γυναῖκες.

*Δορά, ᾶς, ἡ (δέρω, δέδορα). Τὸ ἐκδέρειν, τὸ ἐφάλλειν τὸ δέρμα, γδάρτιμον. 2) τὸ γδαρμένον δέρμα, τομάρι του ζώου, τὸ δέρμα (πετζί), Αἰγυπτιακόν.

*Δορά, τό. Ὑπῶρας εἶδος, βερίκοκον, ἢ ῥοδάκινον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 53. Ἰσως κατὰ τόπους εἶναι τὸ ἐσινιὰς ῥοδάκινον, τὸ Περσικὸν μῆλον ἐλλοδιμενον.

Δόρας, τὸ. Δχρτ. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Δοῦρας, Ἰων. Γαλ. δόρατος, δούρατος, πλάγιαι πτώσεις τοῦ ἐνικήτου δόρυ, Ἀνάλεκτ. Β'. στελ. 17.

Δορατίζω, ίσω, αἶον (δόρυ). Τόσον μακρὺς, ἢ μεγάλος ὡσὰν τὸ δόρυ, κοντάρι.

Δορατίζομαι, Μ. ἰσόμαι (δόρυ). Ἀποθτκ. Μέσ. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι.

Δορατίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δόρυ. Μικρὸν κοντάρι.

Δορατισμός, οῦ, ὁ (δορατίζομαι). Τὸ μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατογλύφος, ον, ἡ (δόρατα γλύφω). Ἐνεργ. Ὁποιος στιλβόνει, καὶ ὁμαλίζει τὸ δόρυ· τὸ αὐτὸ καὶ δορυξόος. 2) δορατογλύφος δέ, ὁ ἐπὶ βίλου ψευτομένος. Παρὰ Δυκόφρ. 361. Ἰωαν. «Δουρατογλύφους.

Δορατοδήκη, ης, ἡ. Τόπος, ἢ δήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὰ κοντάρι, = δουροδήκη, δορατοθήκη, δουροθήκη. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Δ. 128.

Δορατομαχέω, ῶ (μαχόμαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι. Σουίδ.

Δορατοξόος, ον, = δορυξόος.

Δορατοπαχής, ές (παχύς). Παχὺς, χοντρὸς κατὰ τὸ κοντάρι, Σεπτ.

Δορατοφόρος, ον, = δορυφόρος, Διον. Ἁλικ. Ἀδρ. Σπάνιος ὅστε. ἔνιοι τοῦ δόρυ, μᾶλλον παρὰ ἰρχ.

Δορία, τά. Σπάν. Πληθ. ἀντὶ τὰ δόρατα, Εὐριπ. Ἰφ. 274 Ζήτ. δόρυ.

*Δορίειος, α, ον (δόρυ). Ξύλινος. Ἀνέκδ. Βατικ. σ. 668.

Δορίλλος, καὶ δορίλλιος παρ' Ἡσυχ. καὶ δορύαλος παρ' Ἀριστοφ. Δήμ. Ἐτυμολ. Μ. «καὶ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγγυνται». Τοῦτο δ' Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 519. καὶ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ γυναικείου μορίου ἑρμηνεύουσι.

Δοριάλωτος, ον, τό, καὶ δορυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Σκλάβις πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι παρμένος μὲ τὸ δόρυ· καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα παρμένον μὲ τὸν πόλεμον, ἢ καθὼς κοινῶς λέγομεν, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι· ὡς τὸ Αἰχμάλωτος, Ἡρότ. 5, 74. 9, 4.

Δορίγαμβρος, ον (γαμέω). Ἡ εἰς τὸν πόλεμον ὑπανδρευμένη, ἢ ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος, ἐπροξένησε πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697.

Δορίδρεπτος, ον (δόρυ, Ἑρπτὸν). Ἐκεῖνος ὅστις εὗρηνεύθη, ἐπισύρθη μὲ τὸ δόρυ, ὅστις ἐπιάσθη, ἐπάρθη, ἐκουρσεύθη εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ.

*Δορικμανής, ές (κνίνω), διὰ τοῦ δόρατος φονευθείς, κατακομματιασθείς.

*Δορικλυτός, ή, όν (κλυτός). Διὰ τοῦ δόρατος ἢ διὰ τοῦ πολέμου περίφημος γενόμενος.

Δορίκμης, ητος, ὁ, ἡ (δόρατι κάμνων). Ὁποιος ἀπεπεμψε, ἤτοι ἐφονεύθη διὰ τοῦ δόρατος, ὁ σκοτωμένος μὲ τὸ κοντάρι. Αἰτχυλ. Χοηφ. 362. ὡς τὸ Δορίκμητος.

Δορίκτητος, ον, εὐλοτε δὲ καὶ τρικτάλικτος (κτάομαι). Ὁ παρμένος, ἀποκτημένος μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ. καὶ Διον. Ἁλικ.

Δορίκτυπος, ον (κτυπέω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ ἠχῶν, πολεμικός. Πίνδαρ. Νεμ. Γ. 403.

Δορίλαπτος, ον (λαμβάνω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι βιαίως, ἢ εἰς τὸν πόλεμον παρμένος.

Δορίλυμαντος, ον (λυμαίνομαι). Ὁ καταχουρσευμένος, καταχλαπάσμένος, ἐρημαμένος μὲ τὸ δόρυ, ὁ ἔστι διὰ τοῦ πολέμου, Αἰτχυλ. παρ' Ἀρποκρτ. ἐν Λέξ. «Προπεπωτότερα».

Δορομανής, ές (μαίνομαι). Ὅποιος μαίνεται, πρελαίνεται διὰ τὸ δόρυ, ἤτοι ὁ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχων διὰ πόλεμον. Εὐριπ. Ἰκέτ. 485.

Δορίμαρτος, ον (μάρτος, δόρυ). = Δορυμανής. Αἰτχυλ. Θήβ. 689.

*Δορίμηκτος, ές. Ζ. Δουρηνεκής.

Δορμήστωρ, ορος, ὁ (μνήομαι). Ὁ ἔμπειρος τοῦ πολέμου, καλὸς πολεμαρχος. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1015.

Δορίπαλτος, ον (πάλλω). Ὁ σείων, ταράζων, καὶ κουνῶν τὰ δόρατα. «Ὑορπ. χειρι ἀντὶ τοῦ ἡ δεξιᾷ, Αἰτχ. Ἀγαμ. 118.

Δορίπετής, ές (πίπτω). Ὅποιος ἔπεσεν εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι ἐξανατώθη διὰ τοῦ δόρατος.

*Δορίπληκτος, ον (πλήττω), = τῷ προηγμ.

Δορίπονος, ον (πονέω)· τὸ αὐτὸ καὶ Δορικμής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171. «δορίπονοι πόλιες», ἡ πολλὰ κακὰ διὰ τοῦ πολέμου παθοῦσα, χαλασθεῖσα· ἐν δὲ στίχ. 630. «δορίπονα κεῖται καὶ Εὐριπ. Ἠλέκτ. 479. «δορίπονοι ἄνδρες», ἀντὶ τοῦ πολεμικοί, οἱ διὰ τοῦ δόρατος πονοῦντες.

*Δορίπτοίητος, ον (πτοιάω, πτοίω). Διὰ τοῦ δόρατος πεφοβισμένος, ὁ διὰ τοῦ πολέμου διασειομισμένος. «Δορ. ὀστᾶ νεκρῶν». Πολυστρατ. Ἐπεγρμ 2.

Δορίς, ίδος, ἡ (δέρω, δορά). Μάχαιρα δι' ἧς ἔγδερον τὸ εἰς θυσίαν ζῶον· καὶ ἡ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔδερνον καὶ ἔγδερον αὐτό. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Εὐστάθ. Ὁ δὲ Εὐριπ. Ἠλ. 819. ἐννοεῖ τὸ «Εὐκράτητον ὡρίθων» καὶ κατωτέρ. στίχ. 836. «Δωριεὶ σφάγιον».

*Δοριστέφανος, = δορυστέφανος.

Δορίτμητος, ον (τέμνω). Κομμένος, τρυπημένος μὲ τὸ δόρυ. Αἰτχυλ. Χοηφ. 344.

Δορίτολμος, ον (τόλμα). Ὁ τολμηρὸς εἰς πόλεμον, ὁ πολεμῶν μὲ τὸ δόρυ Ἀναλέκτ. Βαττ. σ. 1274.

Δορκάδειος, α, ον (δορκάς). Ὁ ἀπὸ τὸ ζαρκάδι, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ζαρκάδι.

Δορκαδίζω, Μ. ίσω. Πηδῶ ὥσὰν τὸ ζαρκάδι, «Σφυγμὸς δορκαδίζων», λέγεται ὁ σφυγμὸς, ὁταν ἐπιπέσῃ δύο φοραῖς μίαν κατόπι τῆς ἄλλης Πρβλ. ἁμαλίζω.

Δορκάδιον, ὑποκοριστ. τοῦ δορκὰς. Μικρὸν ζερκάδι.

Δορκάζομαι, = δέρκομαι. Περιβλέπω. Ἡσύχ. ὅστις καὶ ὁποῖον κατὰ μετάθεσιν ἔχει· καὶ δόρκανα, ἀντὶ τοῦ Ἀκριβῶς, καὶ ἐπομένως ἀμφιδρακανές, ὁμηλόν.

Δορκαλίς, ίδος, ἡ, = Δορκὰς, ἐν Ἐπιτρ. «Παίγνια δορκαλίδωνα. κῦβοι ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους τῆς δορκάδος, Ἀνέπλγ. 2) Ἕνα φραγγέλιον (κομμένα) ἀπὸ δέρμα ζορκαδίου. Σχολ. Γρηγ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, δορχελοί, ἀστράγαλοι, ἀντὶ, δορκάδειοι· καὶ «Δορκαλίδες, ὀργανόσπαστι κολαστήριοι τι, ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκαδίων. Σουίδας.

*Δόρκανος, ὁ, δέρκανος, ἐπίρρ. ἐδ. δορκάζω.

Δορκάς, άδος, ἡ. Εὑρίσκουσι δὲ καὶ οἱ τύποι «Δόρξ, δόρκη, δόρκος, δόρκων, ζόρξ, ζορκὰς (ἐξ οὗ τὸ τῆς συνηθ. ζαρκάδι), καὶ, δορκοσι ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἐσήμαινον ἴσως διάφορα εἴδη τοῦ ἰδίου γένους, (δέρκω). Λώον ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, μὲ εὐμορφα καὶ λαμπρὰ ὀμμάτια, τὸ κοινὸς φρονῇ τοῦ Δ. εἰς Ζ. κατὰ γλῶσσαν, ζορκάδι, καὶ ζαρκάδι, λεγόμενον. Αἰλιαν. Ζ. Ἰστ. ΙΔ'. 14. Antilope Dorcas. Διον. ὁ δὲ Δωσιθ. Β'. 85. κάμνει διαφορὰν τοῦ δόρκος, καὶ δορκάς.

Δόρκη, ης, ἡ. Εὐριπ. Ἡρακ. 376. καὶ

*Δόρκος, ὁ. καὶ

Δόρκων, ονος, ὁ, ἡ. Ἀθήν. Θ'. 397. καὶ

Δόρξ, κός, ἡ, Ἰδ. Δορκάς. Εὐριπ.

Δοροδόκη, ης, ἡ (δόρυ, δέχομαι), = δορατοθήκη, καὶ ποιητικ. δουροδόκη.

Δορόδοκος, ἡ, = δοκός. Ἀρποκρ. ἐν Δ Στρατήγ.

*Δοροεργής, ές. Ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, ἢ κατασκευάζων. Μανέθ. 4, 320.

Δοροθήκη, ης, ἡ. Τόπος ἢ θήκη, (φησαίρι), εἰς τὸ ὁποῖον βάνουσι τὰ δόρατα· κοντοροθήκη.

Δορός, οῦ, ὁ. Διστάκι, τρουβᾶς, ἢ ταγαρτζίκα, ἢ ἀσκί, σακὶ ἀπὸ δέρμα, δερμάτι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ δέρματος κατασκευασμένα. Ἐκ τοῦ δέρω, δέδορα, δέραι, δορός. Ὀδσ. Β, 354. 380.

*Δόρπεια, ἡ. Ἰδ. δορπία.

Δορπέω, ῶ. Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητὸν, δειπνῶ. Ἰλ. Ψ. 11. «Ἵππους λ

ἐν χρήσει, παρά τοῖς Κωμ. πιθανώτατα μόνον εἰς λυρικά τινα χωρία. Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 358.) παρά τοῖς Τραγικ. καὶ δόρει, Herm. π. Ἐτεοκλ. εἰς Σοφοκλ. Αἰ. 1109. σ. 627. καὶ ἐξῆς. Ἰωνικ. δυϊκὸς δούρε. Πλάτων. ὄνοματ. δόρατα, δοτ. δόρασι, Ἰωνικ. δούρατα, δούρασι καὶ ἀπλῶς. δούρα, γενικ. δούρων, δοτ. δούρεσσι, παρά τραγικ. Ὄνοματ. πλ. ὑποτκ. δόρη, σπαλίως ὅμως, πρβλ. Γόνυ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχρῷ. ἐκτὸς τοῦ ἐνικ. δόρυ (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὑρίσκει δοῦρυ) μόνον τοὺς Ἴωνας, τύπους. 1) κοντάριον, λόγχη, τὸ ἀπὸ ξύλου κατεσκευασμένον ῥαβδίον τοῦ κονταριοῦ, (ἄρματα πολεμικά, ἤτοι ἅρματα τῶν πολεμίων). «Δόρυ μείλινον, τὰ ἀπὸ μελίας κατεσκευασμένα». Ἰλ. Συχνάκις παρ' Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ δόρυ ἄλλοτε μὲν ῥίπτεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἄλλοτε δὲ πτυπᾶ μόνον τὸν ἐχθρὸν κρατούμενον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πολεμιστοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦ Σουβλίου, κοντάρι τῶν τυμπ. Ἰλ. Μ, 303. Οἱ Ἥρωες τοῦ Ὅμ. βαστῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δύο δόρατα, ἓν μάχας καὶ ἕδρασμόν, Ὀδ. Δ, 256. «Ἐπιδόρυ», αὐτὸ τοῦ δεξιά· διότι τὸ δόρυ ἔφερον εἰς τὴν δεξιάν, καὶ ὑπερά δόρυ», Lob. ἐν Σοφ. Αἰ. 407. Ἀντὶ τῆς μύτης τοῦ κονταριοῦ, τῆς ἄλλως, «Δουρος ἄκωκη, ἡ, αἰχμή», Ἰλ. Β, 383. ὅθεν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ Στρατιά, ὡς Εὐριπ. Ἡρακλ. 842. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπίς, καὶ αἰχμή. 2) παρὰ ποιηταῖς, αἱ τινες τάσσουσι τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, εἶναι ἀντὶ τοῦ Μάχη, πόλεμος, «Δουρί πταπτίζειν, διὰ πολέμου καταπατᾶσαι», Ἰλιάδ. Π, 57. «Δουρί πόλιν περᾶσαι», Ἰλ. Π, 708. Σοφοκλ. Αἰ. 1275. «Ἐν τροπῇ δορός». εἰς φυγὴν μετὰ τὴν μάχην. «Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόσον», ἀντὶ «Δορυαλώτειος, Σοφοκλ. Αἰ. 1013, «Ἐν μάχῃ δορός». Εὐριπ. Κύκλ. 5. τὸ δὲ «Δορί ἑλεῖν», εὑρίσκεται καὶ παρὰ Θεόδ. I, 128. Οὕτω καὶ Ξενοφῶν χρῆται τῇ λέξει, ὡς καὶ τὸ «Δορυάλωτος», ἐπὶ μιᾶς πόλεως κυριευμένης διὰ τῶν ἁρμάτων, μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι, ἢ μὲ τὸ σπαθί, ὡς λέγομεν. 3) ξύλον, κορμός, δένδρον, Ὀδ. Ζ, 167. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀντὶ τοῦ μὴ αὐξάνον πλέον, ἀλλὰ κεκομμένον ἤδη ἀπὸ τῶν ριζῶν. Ἡροντικῆς, ξύλα πρὸς οἰκοδομήν, καὶ ἰδιαίτερ. ξύλα πρὸς ναυπηγίαν, ξυλεῖα, Ἰλιάδ. Γ, 61. Ὀδ. Ε, 162. 371, μὲ στεφανται ἐνὸς πύργου, Ἰλιάδ. Μ, 36. καὶ ἰδιαίτερ. «Δόρυ νηΐειον» καὶ «Δοῦρα νεώεα, ἡρεσικά, σανίδια», ἢ τρόπις τοῦ καρκβίου, Ὅμηρ. ἔθεν παρὰ Τραγ. καὶ τὸ ὅλον πλοῖον, Σφυίβ. Αἰσχύλ. Περσ. 409. Ζήτ. δοῦρι, καὶ δουράτειος. Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία, διότι τὰ δόρατα ἐκ ξύλων μακρῶν γίνονται, ἔχοντα εἰς τὴν ὀφρυὴν μόνον τὸν σουβλητῆρα, καὶ ἡμενημένον σίδηρον. Τὸ πλῆθυντ. «Δόρη παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 274. εὑρίσκεται, καὶ παρ' Ἡσυχ. ὅστις καὶ «Δορῶνα, Γενικ. ἔχει.

Δορύαλος, καὶ δορύλλος. Ζήτ. δορίαλος.

*Δορυαλωσία, ἡ. Ἡ εἰς τὸν πόλεμον αἰχμαλωσία.

Δορυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι, ἁλίσκωμαι), = δορεάλωτος. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 5, 36. Ζήτ. καὶ δόρυ.

Δορυβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δόρυ, τὸ κοντάρι. Ἰώσηπ. Θ'.

*Δορύδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δόρυ.

Δορυδρέπανον, τό (δρέπανον). Κυρίως, λόγχη ὁμοία τῇ δρεπάνῃ, ὁ δὲ Πλάτ. Λάχ. ἑρμηνεύει τοῦτο, «Δρέπανον πρὸς λόγχην, ὁρεπάνῃ προσκολλημένον εἰς τὴν λόγχην». 2) γάντζος διὰ νὰ ἁρπάζῃ τὸ ἐχθρικὸν ἁρμάτι, (κλίτζος). Λατ Harpago. Uncino, Ἰταλ.

Δορυδρυπής, ές (δαπέω), = δορυτόμος. Ἀνάλεκτ. Δ'. σελ. 252. «Ἀλλὰ καὶ Δορυδρυπής, ἐς, καὶ, δορύδρατος, ὁ. Τολμηρὸς καὶ διφῶν τὸν πόλεμον, μὲ τόλμην σείων τὸ δόρυ.

*Δορυέντωρ, ὁ, ἡ. Κεντῶν διὰ τῆς λόγχης.

Δορυάλειος, ὁ. Παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἀντὶ τοῦ φυγάς. Παυσαν. Α. 40.

Δορυκλυτός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τῶν πολέμων, ἢ ὡς πολεμικὸς περίφημος, = δορικλυτός.

Δορύκνιον, ου, τό. Φυτόν τι φαρμακερὸν ἓν τοῦ εἴδους τῶν φερόντων ὄσπρια. Dorycnium. Διοσκ. Δ. 75. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 376.

*Δορυκοίρανες, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ πολέμου ἐξουσιάζων, κ. βασιλεύων. Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 255.

Δορύκρανος, ον (δόρυ, κρατέω). Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 146. «Δορύκρανος λόγχη», τὸ δόρυ, τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς μὲ μύτην σιδήρου ἐσκεπασμένον, ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς λόγχης. Ζήτ. Περίφανον.

Δορύλεπτος, ον, = δορίλεπτος.

Δορύλληπτος, ον, = δορίληπτος.

Δορύμαχος, ον (μάχομαι). Ὅποιος μάχεται μὲ τὸ δόρυ, καὶ Γενικ. πολεμιστής, μαχητής, συνωνυμεῖ μὲ τὸ δορατοφόρος.

Δορυμήστωρ, ορος, ὁ, = δορυμήστωρ.

*Δορυμήστωρ, ο, = τῷ ἐντρ.

Δορύξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ἐκεῖνος ὅστις ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὥστε ἀπὸ ἐχθρὸς ἔγινε φίλος, Εὐρηδ. πρβλ. Valck. Anm. pag. 199. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἀποστέλλεται ὡς πρέσβυς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰχμαλώτων, Σοφοκλ. καὶ 3) γενικῶς, κάθε ξένος· καὶ ἔρτ. ὁ ἐπὶ συμμαχίᾳ τε καὶ ἐπιμαχίᾳ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 558. καὶ 911. Σοφοκλ. Ἠλε. 46. Οἰδ. Κ. 632. καὶ Εὐριπ. Μήδ. 687.

Δορυξόος, ον, συπρ. δορυξόως, οὖν· καὶ δορύξοος. Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 451 (ξέω). Ὁ ξύων στιλβωτὴ, ἀκαλίζων, καὶ αἰμῶν τὰς λόγχας.

*Δορυόρμας, Δωρκ. ἀντὶ ὁρμῆς. Ὁ ὁρμητὴ ὁρμῶν.

Δορυπαγής, ές (πήγνυμι), = δουροπαγής. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 757. Ἀπὸ δόρατα συνηρμοσμένος.

Δορυπετής, ές, = δορικτής, Εὐριπ. Κύκλ. 314.

Δορύπλητος, ον (πλήσσω), = δορίπλητος.

Δορυπτοίητος, ον (πτοιέω), = δοριπτοίητος. Ὁ φοβισμένος καὶ τρομασμένος ἐκ τοῦ δόρατος, ἤτοι διὰ τῆς μάχης, θεολός, ἄκκρδος. Ἀνάλεκτ. Β', σελ. 1. «Δορυπτοίητα ἀστέωσι κατεσκορπισμένα κόκκαλα.

Δορύπυρος, ον. Παρὰ Δημητ. Φαληρ. ἐν «Λόγοις σπάνιον δορυπυρον», ὅπερ ἐν Χειρογρ. «Δορύπτερον», καὶ «Δόρυπτερον ἀναγινώσκεται», τὸν ὡς δόρυ τὸ πῦρ (ἢ τὰ πτερά) ἔχοντα. ἀμφ.

Δορυσθενής, ές (σθένος). Ὁ μὲ δύναμιν χυρίζων, σείων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ· καὶ ὁ δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ καὶ νὰ διοικήσῃ τὸ δόρυ, Τμν. Ὅμηρ.

*Δορυστόος, ον, ἀντὶ δορυστόος, Αἰσχύλ. Ἑπ. Θηβ. 118.

Δορυσσόος, ον (σεύω). Ὁ σείων, ταράττων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ. Ἡσθ. Ἀστρ. 54.

Δορύσσω, Μ. ξω. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ δόρυ. Σοφοκλ. Αἴας. 1188. Εὐριπ. Ἡρακλ. 777.

Δορυστέφανος, ον. Μὲ κοντάρια ἐστεφανωμένος, ἢ ὑπερασπιστισμένος. Ἀνάλεκτ. Γ'. 257. «Δορυστέφανος Σπάρτα» ἡ ἐστεφανωμένη μὲ πολεμικὰς νίκας καὶ δόξας (ἡ ψήμην) Σπάρτη. Καν' ἄλλους δέ, οὐχὶ μὲ τείχη, ἀλλὰ μὲ τὰ δόρατα καὶ τὴν πολεμικὴν ἀνδρίαν τῶν πολιτῶν της ὑπερασπιζομένη.

Δορυτίναικτος, ον (τινάσσω). Ὁ διὰ τῆς λόγχης τιναγμένος, ταραγμένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 155.

Δορυτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων δόρατα, ξρευτικὸς, ξύλα.

Δορυφάτης, ου, = δολοφόνος. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσ.χ. ἀμφ.

Δορυφορέω, ῶ. Εἶμαι δορυφόρος, ἤτοι συντροφεύω, συνοδεύω τινά, περιπατῶ, ὑπάγω πάντοτε μαζύ του, τὸν προφυλάγω, καὶ τὸν διαφεντεύω ὡς σωματοφύλαξ, ντιαβά Ἡρόδ. 2, 168. μετὰ Δοτικ. Πολύβ. λβ'. 23. Ξενοφ. Ἑλλ. π. 7, 5, 85. καὶ Γενικῶς, συνοδεύω καὶ προφυλάττω τινά, μετ' Αἰτικ. ὕστερον δὲ καὶ μετὰ Δοτικ.

Δορυφορέομαι, οῦμαι. Συνοδεύομαι, συντροφεύομαι καὶ προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι, ὡσὲν «Δορυφόρημα, ατος, τό. Ἡ δούλευσις, ἢ τὸ ἔργον τῶν σωματοφυλάκων, σωματοφυλακή, 2) καὶ αὐτὸ ὅπερ καὶ νῦν δόσις λέγομεν, 2) ἀντὶ τοῦ ὤφρον, χάρισμα. Ὁμρ. καὶ μάλιστ. ἐν τῇ Ὀδ. χάριτμα, δόσμον διὰ διαθήκης, Legat. ὅθεν «Κατὰ δόσιν, ἢ, διάθεσιν, κατὰ τὴν διαθήκην, ἐκ διαθήκης, αὐτόθ. τῷ «Κατὰ γένος», Κληρονομία συγγενικὴ, ab intestato, Ἰσαῖος. 3) ἀντὶ δόσις, πρᾶτασις, ἤτοι μα, Πλούτ. 12. σ. 69. Παρὰ δὲ Διον, Ἁλικ. σελ. 1008. 1103. 1112. εὑρίσκεται «Μοιρῶν δόσιν τινός», ἀντὶ τοῦ «Φροντίδαι». Ἐπὶ σαύτης τῆς σημασίας εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ σύνθετον, «Πολλὴ γὰρ αὐτοῖς ἐπίδοσις αὐτοῦ», ἀντὶ τοῦ «Φροντίς». ἀμφ. μὲν τοι.

Δόσκαν, Ἐπικ. Ἀόρ. 2. ἐκ τοῦ δίδωμι, ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν. Ὅμηρ.

Δφοληψία. Ζήτ. δοσιληψία.

Δάτειρα, ας, ἡ (δηλυκ. τοῦ δοτήρ). Ἐκείνη ἥτις δίδει. Ἡσθ. Ἔργ. 354.

*Δοτέος, α, ον. Ῥητ. ἐφάπτ. τοῦ δίδωμι. Νὰ δοθῇ.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅποιος δίδει. Ἰλιάδ. Υ, 44. Παρὰ τοῖς Δογγορ. συνηθέστερον δότις, ου, ὁ Μ' ὅλον τοῦτο ἐχει καὶ Σπφ. Κηδ. 8, 1, 9. «Δοτῆρες». Ἐνεῖνος ὁ ἐποῖος διαμοιράζει ἢ ἐξοδεύει, ὁ ἔστιν ἔχει τὴν φροντίδα νὰ φέσῃ τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, ὡς «Δαπανητῆρες». Σπφ.

Δοτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν, καὶ σέλησιν εἰς τὸ νὰ δίδῃ. «Ἡ δοτικὴν ὀνομ. πτῶσις», παρὰ Γραμμτ.

Δοτός, ἡ, όν (δίδωμι). Δεδομένος, δεμένος. Ἰδ. ὅτι ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ ἀντὶ τοῦ συνάμενος νὰ συγχωρηθῇ, ἢ συγχωρημένος, Στράβ. ι'. σελ. 241.

*Δού, Πρστκτ. ἀόρ. 2. Μέσ. τοῦ δίδωμι.

Δουλαγωγέω, ῶ. Φέρω εἰς τὴν δουλείαν, σκλαβίαν, σκλαβόνω. Καὶ ἀντὶ τοῦ, μεταχειρίζομαι τινὰ ὡς σκλάβον, ἤτοι φέρομαι σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως κατ' αὐτοῦ. Καὶ

Δουλαγωγέομαι, οῦμαι. Σκλαβόνομαι, πάσχω τὰ τῶν σκλάβων. ἐν τοῦ

Δουλαγωγός, ὁ (δοῦλος, ἄγω). Ὁ ἁρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κάμνων αὐτοὺς σκλάβους, ὁ φέρων αὐτοὺς εἰς τὴν δουλείαν, ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής.

Δουλαπατίς, ίδος, ἡ (ἀπάτη). Ἡ ἀπάτη ἐνοῦσα εἰς τὸ σκλάβου. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε'. 5.

Δουλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ δοῦλος. Σκλαβάκι. ἀλλ' ὑπκορστκ. καὶ τοῦ δοῦλη, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 737.

Δουλεία, ας, ἡ (δουλεύω). Σκλαβία, δουλοσύνη, σκλαβοσύνη, ἡ κατάστασις τοῦ δούλου. Καὶ ἡ τούτου δούλευσις. Τάξις τῶν δούλων, ὡς τὸ πενεστεία, εἰλωτεία. Ζ. Μῦθ. Αἰσωπ. Συγγ. σ. 236. ἔνθ' Κοραῆ. 2) ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπηρεσία, καὶ τῆς παρεμμής τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, δουλειά· καὶ παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. καὶ Θουκυδ. Ε'. 23. Ὑποταγή, καὶ μάλιστ. εἰς ξένην διοίκησιν, Boeckh. Alt. Staatsh. 1. p. 439.

Δουλεῖα, ῆς, ἡ. Σκλάβα, δηλυκ. τοῦ δούλος, Ὅμρ.

*Δουλήιος, τίη, ήοι, Ἰωνικ. ἀντὶ δουλεία, Ἡρόδ.

*Δουλίᾱ, ἡ, = δουλεία, Πτκ. μόνον. Πίνδρ. Πῦθ. 1, 147.

Δουλικός, ἡ, όν, = δούλιος.

Δουλικῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλικὸν τρόπον, ὡσὰν σκλάβος.

Δούλιος, α, ον. Δουλικός, σκλαβικός· ὁ Ὅμρ. ἔχει τοῦτο μόνον ἐν τῷ συντάξει. «Δούλιον ἦμαρ, ἡμέρα σκλαβερά, καὶ· ἢν ὁ ἐλεύθερος γίνεται δούλος, ἡμέρα αἰχμαλωσίας, ὀρηνιὸς καὶ ὀδυρμῶν. «Ἡμισυ γὰρ ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς αἰνερος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν, αὐτόθ. τῷ «Ἐλεύθερον ἦμαρ», Ἰλιάδ. Ζ, 455.

Δουλίς, ίδος, ἡ. Δούλη, σκλάβα.

Δουλιχόδερος, ον, Ἰων. αὐτὶ δολιχόδερος, Ἰλ. ξ. σελ. 229.

Δουλιχόεις, Ἰωνικ. αὐτὶ δολιχόεις.

Δουλόβατος, ον (βάσκω, ὡς καὶ τὸ μηλόβοτος ἐσχηματ.) παρὰ Φιλοστράτῳ Σοφ. Α'. καὶ. «Δουλόβοτος οὐσίαι», λέγεται τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον δίδουν εἰς ἕνα σκλάβον ὅταν τὸν ἀφήνωσι. Ἄλλως τὸ ὑπὸ δούλων καταφαγωδεύ, καταναλωθεῖν, βοσκηθεῖν, ἀσώτως ἐξοδευθέν.

Δουλογνώμων, ον. γενικ. ονος (γνώμη). Μὲ δουλικὰ φρονήματα.

*Δουλογραφεῖον, τό. = δουλογράφιον.

*Δουλογραφέω, ῶ. Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον.

Δουλογράφια, ἡ. Λέγεται μία ἀναφορὰ διομένη εἰς τὸ κριτήριον, διὰ τῆς ὁποίας ἐγκαλεῖ τις τινὰ ὡς σκλάβον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν πάρῃ ὀπίσω. Παυσαν.

*Δουλογράφιον, τό. Ἔγγραφος ἀπόδειξις, καὶ συμφωνητικὸν γράμμα, δι' οὗ ἀποκαθίστανται τις δοῦλος τινός.

*Δουλοδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ διδάσκαλος τῶν δούλων, ἤ ὁ διδάσκων αὐτοὺς τὰ διακονήματά των. 2. Ἀριστοτ. Πολ. σ. 265. ἐκδ. Κοραῆ καὶ Ἀθην. σ. 262. 2) διδάσκαλος δουλικῶν φρονημάτων, Προκόπ. — Ἐπιγραφὴ μιᾶς κωμῳδίας τοῦ Φερεκράτους.

*Δουλοκοίτης, ὁ. Ὅστις συγκοιμᾶται δούλοις, ἢ δούλαις.

Δουλοκρατέομαι, οῦμαι, Πτκ. (κρατέω). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς σκλάβους. Δίων Κασ. Ξ'. 2. ὅθεν

Δουλοκρατία, ας, ἡ. Ἡ ἐξουσία τῶν σκλάβων. Ἰώσηπ. Ιθ'. α'.

*Δουλομαχία, ἡ (μάχη). Πόλεμος τῶν δούλων.

*Δουλοπάθεια, ἡ. Τὸ καὶ γίνεται τις δοῦλος τῶν παθῶν. Ἡμιοδ.

Δουλοπρέπεια, ἡ. Χαμέρπεια, ταπεινότης φρονημάτων, οὗ ἐναντίον τὸ μεγαλοψυχία. Δίων Κασ. ΝΑ'. 15. Servilità, Ἰταλ. ἐκ τοῦ

Δουλοπρεπής, ές (πρέπω). Ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς δοῦλον καὶ σκλάβον, ὁ ἔστιν, ὅποιος εἶναι αὐτὸς ἀνδρικὸς καὶ χαμερπὴς καὶ κατὰ τὰ φρονήματα, καὶ κατὰ τὸ πολίτευμα, ὁ ἔχων ταπεινὸν, καὶ δειλὸν νοῦν, καὶ φρόνημα, οὐ ἐναντίον τὸ ἀλεύθερος.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλοπρέπειαν, χαμερπῶς.

Δοῦλος, ου, ὁ (δέω, δέσω). Σκλάβος, δοῦλος. Δούλη, ἡ. Σκλάβα, δούλα, Ὅμρ. ὅστις δὲν ἔχει τὸ αὐτεξούσιον. Ἀντιθ. δεσπότης. 2) Συχνάκις ἀντὶ ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος εἰς μοναρχικὸν, καὶ δεσποτικὸν διοίκησιν· ὡς π. χ. ὅλοι οἱ Πέρσαι ἐνομίζοντο καὶ κατεφρονοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς δοῦλοι, διότι ἦσαν ὑπ' αὐθαίρετον μονάρχην. Πολίτης ἢ ἐγκάτοικος εἰς ἕνα ὑποτεταγμένον ὑπ' ἄλλης δυνάμεως βασιλέων. Τουρκ. Ῥαγιᾶς. Ἰταλ. Suddito. ὅθεν «Δουλότερος Μεσσηνίοων, μεγαλήτερος σκλάβος, παρὰ οἱ Μεσσήνιοι. 2) ἐπίτ. Δοῦλος, ἡ, ον. Δουλικός, δουλεύων, ὑπακούων, ὑποτεταγμένος, κυριευμένος, καὶ μάλιστ. παρὰ Τραγικ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 7, 7. «Καὶ Αἰγυπτον πᾶσαν πολλῶν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν».

Δουλοσύνη, ης, ἡ. Σκλαβιά, δουλεία, ὑποταγή, Ὀδ. Χ, 425.

Δουλοσύνος, ον, = δοῦλος, ἐπίτ. Σκλαβικός, δουλικός.

Δουλοσώματος, παρὰ Πολυδ. Β'. 255. ἐσφαλμ. ἀντὶ «Δοῦλος σώματος.

Δουλοφανής, ές, (φαίνομαι). Ὅποιος φαίνεται καὶ ὡσὰν σκλάβος, ἔχει ὑπόληψιν δούλου. «Τὸ δουλοφανὲς». Forma servilis, Λατ.

Δουλόφρων, ον, γενικ. ονος, (φρήν). Ὁ ἔχων ταπεινὸν καὶ δειλὸν φρόνημα, νοῦν, ὡς ὁ σκλάβος, ὁ τὰ τῶν δούλων φρονῶν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 764. = δουλογνώμων.

Δουλόψυχος, ον, (ψυχή.) Ὁ ἔχων σκλαβικὴν ψυχήν, δουλόφρων. Προκλ. παράφρ. 98.

Δουλόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω σκλάβους, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Καὶ

Δουλόομαι, οῦμαι, Μέσως. Δουλόνω τινὰ εἰς ἐμαυτόν, τὸν φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸν κάμνω ὑπόδουλόν μου. Παθητικ. δὲ, ἀντὶ τοῦ σκλαβόνομαι βιαίως ἀπό τινα. ὅθεν

Δούλωσις, εως, ἡ. Ὑπόταξις, ὑποδούλωσις.

Δουνακεύω, = δονακεύω. Ποιητ.

*Δουνακόεις, εσσα, εν = δονακόεις. Ἀνάλ. 2. σ. 154.

Δουνακοφοίτης, = δονακοφοίτης. Ποιητ.

Δούναξ, = δόναξ, Ποιητ.

*Δούξ, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Dux. Ἡγεμών, ἄρχων, μοιράρχης. Φιλόστ. Νομ.

Δουπέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκμ. δέδουπα (δοῦπος). Οὐδέτ. Ἠχῶ, κάμνω διὰ τοῦ κτύπου βοήν, καὶ ἦχον. Εὐριπ. Ἄλκ. 103. Κάμνω βοὴν καὶ ταραχὴν, καὶ ἐξαιρέτως ὅταν πίπτω, ὅθεν γενικῶς, «Δουπεῖν μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀντὶ τοῦ πίπτω, ῥίπτομαι κατὰ γῆς, κρημνίζομαι, ἐξειρέτως δὲ εἰς τὴν μάχην (πόλεμον), παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συντάξει «Δοῦπησε πεσὼν ἐπὶ τῇ ἠρώων, οἱ τινες φονευόμενοι καὶ πίπτοντες ἐπὶ τῆς γῆς κάμνουν τὴν γῆν νὰ βροντᾷ διὰ τὸ βάρος των, χωρὶς δὲ τοὺς πεσόν, Ἰλ. Ν, 426. καὶ ἐν τῷ πρκμ. «Δεδουπότος Οἰδιπόδαο», Ἰλ. Ψ, 679. τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδουπηκότος, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοτύπου δούπω, ὅθεν Ἀόρ. Β'. ἔδουπον. Παρακ. δέδουπα· καὶ Ἰωνικ. δόπω, δέπω, τὸ ἑπτός τούτου εὑρηται παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 45. ὁ Ἀόρ. ἐτδούπησε ἀπὸ τὸν τδουπέω, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον πρὸς τὸ δουπέω, ὃν τὸ κτυπῶ πρὸς τὸ τύπτω. 2) Ἐνεργητικῶς δὲ αὐτὸ τοῦ, ἠχεύω, σεστόνω. ὅθεν Παθητικ. Φευγουμαι, ὡς Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 148. «Δουπήσαν ἀλλέλοισι ἐξαπλώσαν ὅλοι κατὰ γῆς Ζήτ. ἐν Δούπος. ὅθεν

*Δουπήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ κρότων, ἠχῶν, βροντῶν. «Χαλκάρμα Ἀιόλοι Βατικ. σ. 86.

Δοῦπος, ου, ὁ. Ὁ ἦχος, κτύπος ἑνὸς κτυπηθέντος μὲ ἄλλοτι, ἢ κατὰ γῆς ῥιφθέντος σώματος. ὁ Ὅμρ. συντήσσει πολλάκις «Δοῦπος ἀκόντων τοῦ βρύτηρα τῶν κενταρίων· ἀλλὰ μεχρῦτ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἤχου τῶν βημάτων, ὡς Ὀδ. Π, 10. ἐπὶ τῆς παραχῆς τοῦ τεταραγμένου λαοῦ, Ὀδ. Π, 556. καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ἐν τοῖς δάσεσι πηγῶν, Ἰλ. Δ, 455. καὶ ἐπὶ τῆς βωβύσεως, καὶ μακρόθεν ἀκουομένης βοῆς τῆς θαλάσσης, ὅταν σκάζωσι τὰ κύματα, Ὀδ. Ε, 401. Συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἀορύβου τῶν μαχῶν, καὶ τοῦ ἤχου τῶν πολεμιστῶν. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν φαίνεται αὐτὸ δόπος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ δέπω, Παρακ. δέδοπα, καὶ Ἰωνικ. δέδουπα. Τὸ δέπω λοιπὸν φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ κτυπῶ, ἢ Οὐδέτερ. τὸν ἦχον ἐνὸς εἰς γῆν ῥιφθέντος σώματος. Ἀραιῶ τό, δέπω, δέπτω, δέψω, ἔχουσι συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ δουπέω·

Δούρα, καὶ δούρατα, τά. (δόρυ, καὶ μακρὸς δοῦρυ, ὅθεν πληθ. δούρατα, δούρασι, δοῦρα). Δόγχαι, κοντάρια. 2) κόμμια καὶ πελεκημένα ξύλα. (νεροστέγ., Τουρκ.), καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ ἐπιλάσιμον καραβίου ἡτοιμασμένα, καὶ κοῦτσι οἱ ἐσκοί· τὸ πατρικὰ τοῦ καραβίου. ὁ ἐστι τὰ στραβόξυλα. Ἰλ. Β. 135. «Ἠλίβατ' ἐκ δούρα ὑσέπηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται». Μετά

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταῦτα ἐσχηματίσθη ὡς ἐνκ. ὀνομστ. τούτου τό Δούρας, ατος, τό, Ἀντιφιλ. ἐπιγρ. 9. Ἡρωικ. ἀδέσποτ. 8. ὅθεν.

Δουράτεος, έα, εον. Ξύλινος, ἀπό ξύλον. Ὀδ. Θ, 493. 512.

Δουρατήιος, εία, ειον. Τό αὐτό.

* Δουράτιον, τό, Ἰωνκ. ἀντί Δοράτιον.

Δουρατογλύφος, ον, ἀντί Δορατ. »Καί Δουρατογλυφεῖον. Παρά Δυκόφρ. 361. Ἀπό ξύλον κομμένος, φτιασμένος.

* Δούρειος, α, ον = δουράτεος.

* Δουρήϊος, = δούρειος, Ἀνθολ. Βατικ. 668. 15.

Δουρηνεκής, ές, (δόρυ, δούρυ, ἐνεγκεῖν). Ὅσον δουρηνεκές, τό, παρ Ὁμήρ. ὡς ἐπίρ. ἀντί τοῦ τόσον μακράν ἕως οὗ ἠμπορεῖ νά φθάσῃ ἕνα κοντάρι, καθώς τώρα λέγομεν, »Μιᾶς τουφεκιᾶς διάστημα« ἐσχημάτ. καθώς καί τό διηνεκές.

* Δουρικλής, ό, ἡ Γρηγόρ. Ναζ. ὕμν. 9, 68. Καί

* Δουρικάλωτος, ον, Ἰωνκ. ἀντί Δορυάλωτος.

Δουρικλειστός, ή, όν. (κλειτός) = τῷ ἑπομ. Ὀδ. Ο, 52.

* Δουρικλυτός, ή, όν (κλυτός) Περίφημος ἀπό τό δόρυ. Ὅμρ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν.

Δουρικτητός, ή, όν. Ἰλδ. Ι, 343. καί Δουρίληπτος, παρ Αἰσχύλ. Θήβ. 280. καί Δουρίπληκτος, = Δορίληπτος· ἐκ τοῦ λαμβάνω, κτάομαι, πλήττω· Παρμένος, ἀποκτημένος, κερδισμένος εἰς τόν πόλεμον.

* Δουρίληπτος, ον. Ἰωνκ. ἀντί Δορίληπτος.

Δουριμενής, ές, Ἰωνκ. ἀντί Δορικμενής. Ἡλιόδ. Αἰθ, σελ. 129. ἔκδ. Κοραῆ

Δούρειος, ία, ειον. = Δούρειος, δουράτεος.

Δουρίπληκτος, ον, Ἰωνκ. ἀντί δορύπληκτος. 2 Δουρίκτητος.

Δουρίτυπής, ές, (τύπτω, δόρυ). Ὁ κτυπῶν ἤ κόπτων τά ξύλα. Ἀνακλεκτ. Β'. σελ. 215.

* Δουρίφατος, ον (φάω) Φονευμένος μέ τό κοντάρι, ὡς τό ἀρείφατος.

Δουροδόκη, ἡ, (δέχομαι) Ὀδ. Α, 128. = δοροδόκη. Ἡ θήκη τῶν κοντραρίων.

* Δουροδήκη, ἡ = δουροδόκη.

Δουρομενής, ές, Ἰωνκ. ἀντί δορικμενής. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 117. »Δουρομανής πόλεμος· ὁ μετά μανίας τοῦ σφετος γινόμενος πόλεμος.

Δουροπαγής, ές, (δόρυ, πήγνυμι). Ὁ κτισμένος, συνηρμοτμένος, συνδεμένος ἀπό ξύλα. Ὀππιαν. Ἰωνκ. αὐτί δορυπαγής.

Δουροτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων καί πελεκῶν τά ξύλα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 5. Ἰωνκ. αὐτί Δορυτόμος.

Δοχαῖος, αία, αῖον. (δεχή). = δοχός. Ὁ διωρισμένος εἰς τό νά δέχεται τι, ἤ ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ καί φυλάττων τι.

Δοχεῖον, τό. Τόπος, ἀγγεῖον εἰς τό νά δέχεται τι. δοχεῖ. Ἰωνκ. δοχήϊον.

Δοχεύς, έως, ὁ. Ὅποιος δέχεται, ἤ φιλοξενεῖ τινά. Καί ἀντί τοῦ δοχεῖον.

Δοχή, ῆς, ἡ (δέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον· ἄλλο τό παρά Δουκᾷ (Δ'. 13. αὐτί τοῦ, εὐωχία, συμπόσιον. 2) καί = Δοχεῖον, ἀγγεῖον Εὐριπ. Ἰλ. 828. 3) Μέρος τι τοῦ ὕπατος, ὡς πύλαι.

* Δοχήϊον, τό. Ἰωνκ αὐτί Δοχεῖον

Δοχμαῖος, κή, κόν. = δοχμιαῖος 2. δοχμή

* Δοχμαῖος, εία, αῖον (δοχμή) Μίαν πλευμονήν ὑγιλός ἤ μαύρης, μιᾶς πλευμονῆς ἕκτασιν ἔχων. σπανιώτατος.

Δοχμαλός, ό, ἡ. Ζήτ. ἐν Δοχμή.

Δοχμή, ῆς, ἡ. (δέχομαι) Ἡκτό τόν Ἀριστέρχον καί ἄλλους δόχμη, ὡς ἀπό τοῦ δόχμιος, ἀπό μέν τόν Ἀρίστ. ἑρμην. διά τοῦ πλευμή· ἀπό δέ τούς ἄλλους, διά τοῦ πλευστή· ἀλλά κατά τόν Πολυδ. Β'. 157. δοχμή, καί δικτυλοδόχμη εἶναι αὐτί τοῦ πλευστή, καί ὤμου, ὁ ἐστί τό πλάτος μιᾶς πλάγης, ὅ ἐστι, τῶν τεσσάρων δακτύλων τῆς χειρός, ὁμοῦ μετά τοῦ μεγάλου ἐξαπλωμένων, ἤτοι τό πλάτος τοῦ διαστήματος μιᾶς σπιθαμῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 318. Ὅθεν 2) Δοχμός, μή, μόν, Θεόκριτ. ΚΒ'. 120. »Δοχμός ἀπό προβολῆς κλιτείας« ὁ κλίνων πρός τό μέρος, ἤτοι πλαγίως, ὁ λυγίζων. Ὅθεν 3) »Δοχμόω αὐχένα, κλίνω τόν αὐχένα. Νόσν. τά ὁποῖον ἀ Ὅμηρ. ἐν Ὀδσ. Ι. 372. »εἶτ' ἀποδοχμώσας αὐχένα εἶπεν· ὁ δέ Ἡσύχ. διά τοῦ »Πλαγιάσας ἤ πλατύς ἀνακλιθείς«, ἑρμηνεύει. Ἡσιόδ. δέ Ἀσπ. Ἡρακλ 384. περί τοῦ κάπρου »Θήγει δέ τε λευκόν ὀδόντα δοχμωθείς« λέγει, ἀντί λιγιπθείς, κυρτωθείς. Ἴδε, Ὅμρ. Ἑρμ. 146. ἐπί τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀναχωρῶν κυρτοῦται, σκύπτει. Παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 115. »Δοχμολόφων ἀνδρῶν, ἑρμηνε. ἀντί τοῦ, τῶν ἐχόντων τόν λόφον εἰς τό πλάγιον μέρος τῆς περικεφαλαίας, ὅπερ εἰ ἄλλοις χειρογράφ. »Δοχμολοχμίων, εὑρέθησαν, ὅ ἐστί τῶν ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς πόλεως περικυκλωμένων, ἤτοι πολιορκουμένων· ὁ δέ Ἡσύχ. ἔχει »Δοχμόκορσοι, πλαγιοκάρανα οἱ ἔχοντες τρίχας μόνον εἰς τό πλάγιον μέρος τῆς κεφαλῆς. 5) ὁ σχηματισμός εὑρηται παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ψ. 116. »Πολλά δ' ἄναντα, κάταντα, παρόντα τε δοχμά τ' ἠλάσθην, περί τῶν ἡμιόλων (μουλαρίων) των ἐπί τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης περιπατούντων, ἔπα διά τοῦ »πλάγια« ἑρμηνεύει. ὁ δέ Εὐρπ. εἰς Ὀρέστ. 1261. »Δέχμια νῦν κόρας διώκουσ' ὀμμάτων, ἀκείθεν, ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην στοιβάνα· ἀντί τοῦ, στρέφουσ, γύρισαν πρός ἕλα τά μέρη τά ὀμματά του, ἤ κατά τόν Σχολ. »Τά πλάγια τῶν οἴκων ἐπιτηδεια· καί ἐν Ῥήτ. 372. »Πέλτην δοχμίαν πεδαίρουσι, κρατῶν, φέρων τήν ἀσπίδα εἰς τό πλάγιον μέρος, ἤτοι πρός τήν πλευράν· καί ἐν Ἀλιευτ. 103. »Καί τις δοχμίαν κέλευθον ἐκβαίνουσι, καί ἕνας ὁ ὁποῖος διέβαινεν, ἀποχώρησε ἀπό τό πλάγιον μέρος τοῦ μνήματος· καί αὐτόθ. Στίχ. 578. »Δοχμιάν διά κλιτύων· τό ὁποῖον φαίνεται ὅτι τό ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. διά τοῦ »Πρόσαντες· ἀλλ' ὅμως τοῦτο φαίνεται ὅτι σημαίνει τόν εἰς τό πλάγιον τῆς κατοικίας κειτόμενον λόφον τοῦ ὄρους. (ὁ Νόννος ἔχει, »Δοχμιον ὀμφήν«, αὐτί τοῦ σκολιήν, ἐμπερξευμένην) Τό δέ ἐπίθετον »Δοχμαλός, ἑρμην. ὁ αὐτός, διά τοῦ Ταπεινόν, χαμαίζηλον, κυρίως ὅμως σημαίνει, μέγεθος κατά τό πλάτος μιᾶς πιθαμῆς, παλάμης 6) Παρά ποιηταῖς δέ καί »Μέτρον Δοχμιαῖον« λέγεται, τό συνιστάμενον ἀπό πέντε συλλαβάς, κατά τόν Κουϊντιλ. 9. 4. 79. καί 97., ἤτοι δύο πόδας, Βάκχιον, καί Ἴαμβον, ἤ Ἴαμβον καί Κρητικόν, περί τοῦ ὁποίου ὁμόν Ἡκέρων Λόγ. 64, ἔχει διά παράδειγμα τάς λέξεις, Amicos tenes, ὁ δέ Ἡφαιστίων τας, »Ἱλύειν μαίεται«, καί »Τό ἐγχώριον.

* Δοχμιακός, ή, όν, ἤ Δοχμιαῖος, ή, όν. Ἰδέ Δοχμή, ἀριθμ. 6

Δόχμιος, α, ον Ζήτ. δοχμή, 5.

Δοχμοφορτος, Ζήτ. δοχμή, 4.

* Δοχμολόφης, ου, ὁ, καί

* Δοχμόλοφος, ονιλόφοι) Ζήτ. Δοχμή, 4.

Δοχμός, ή, όν = δόχμιος, »Δοχμώ αἴτησον Πλατῶς ἀπό μερίδας ἑφορμῶντες, Ἰλδ. Μ, 148. ὅθεν

Δοχμόω. Ζήτ. Δοχμή, 3.

Δοχός, ή, όν. (δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, ὁ χωρῶν, περιέχων, περιλαμβάνων, μετά γεν. 2) ὁ δέ Ἡσύχ. ἔχει τοῦτο καί ἀντί οὐσιαστ. ἀντί τοῦ δοχεύς, καί δοχεῖον.

* Δόω, Θεματικόν τοῦ ὄδωμι, ὅθεν ἔδον, Ἡσιόδ. Θγν.

Τό Δ. μετά τοῦ Ρ.

Δραβή, ῆς, ἡ. Εἶδος ψυτοῦ παρά Διοσκορ. Β'. 185. τό ὁποῖον ὁ Διν. Cochlearia draba λέγει.

Δράγδην, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δράσσω. Παστά, κρατιστά. Κοίντ. Σμυρν. Π'. 91. »Δράγδην χειρί ἔχοντες«, ἀντί τοῦ δράσσοντες. Ζήτ. Ῥάγδην

Δράγμα, ατος, τό. (δράσσω). Ἐκεῖνο, τό ὁποῖον δύναται τινάς νά πιάσῃ, ἤ νά κρατήσῃ μέ τό χέρι, »Δράγμα χειρός πλήσαι«. Νίκανδ. Θηρ. 667. τό ἁπλόχειρον, ἤ πλόχειρον. Manipulus, Λατ. (ἡ κυρτότης καί κοιλότης τῆς παλάμης). "Οσον μία χειρά, μία ἁπλοχειριά, ἑξῆρ. δέ ὅσα σταχυα δύναται νά πιάσῃ μέ τό ἀριστερόν χέρι ὁ θεριστής ἐν τῷ Θερίζειν, ἤ ὁ τρυγητής καί ὁ συναζων νά λάβῃ διαμιᾶς, διά νά τά δέσῃ. Δεμάτι σταριόυ θερισμένου, Ἰλδ. Δ, 69. Τ, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. β'. ἡ. »Προσερρύοντες τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχον τεθερισμένα. 2) ἔτι δέ παρά τοῖς ὕστερον καί τά ἐν ἱστάμενα ἐν ταῖς χωραφίοις ἀθέριστα στάχυα, ὡς Λουκιαν. Η'. 152. »Δράγματα εὐθυλῆ«. Σπαρτά, σηλ. καί Ἀνάλεκτ. Γ. 59. »Δράγματος ὀρυμένουν, ὁ κορμός τῶν σπαρτῶν, ἤτοι ἡ μελλαμιά. Εἰς τοῦτο ἀνήκει τό τοῦ Ἡσυχ. »Δράγμα, τόν τῆς σταφυλῆς βότρυν, καί τάς φοινικίας βαλάνους· καί δράγματα συνθέντες.

Δραγμάνη, ης, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. Δραγμάτας λέγει τάς κοιλότητας, καί τρύπας τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ μυελοῦ.

* Δραγματεύω, = δραγμεύω.

Δραγματολόγος, ου, (λέγω). Ὅποιος συναζει τά δράγματα, ἤτοι τά δεμάτια τῶν σταχύων. Ἡσύχιος.

* Δραγματοφόρος, ον, (φέρω) Ὁ φέρων δεμάτια σταχύων, Βαβρ. Μύθ.

Δραγμεύω, καί δραγματεύω. Μ. εὐσω. (δράγμα). Ἰλ. Σ. 555. Καμνω, δένω, καί συναζω τά δεματια τῶν σταχύων.

Δραγμή, ῆς, ἡ. = δραγμός. Τό πιάνειν. 2) = δράγμα, μία ἁπλοχειριά. 3) = δραχμή.

Δραγμίς, ίδος, ἡ. = δράξ, καί δραχμίς. Ἱπποκρ. Σ. 551. Ἁπλοχειρικ.

Δραγμός, οῦ, ὁ. (δράσσω). Τό πιάνειν, καί χρατεῖν. Εὐριπ. Κύκλ. 168.

*Δραγουμάνος, ὁ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Δράστην. Ὁ πράττειν δυνάμενος ἤ νοηματικός κατ' ἐπιβολήν.« Ἀπό τοῦ δράω, τό πράττω, ἤ ὑπηρετῶ, κρατῶ. Ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει »Δρασίται, δυνατοί. Δράστειραι, διάκονοι. Δρήστειρ, δρήστηρες, οἱ ὑπουργοῦντες καί διακονοῦντες. Δραστήρ ὁ νοητικός κατ' ἐπιβολήν. ὁ Ἡσύχ. ὅτε ἔχει »Δραγμάναις ταῖς ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησιν ἤ Δραγμάνη, ἤ ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότης, ἥτις περιλαμβάνει τά νοήματα κατ' ἐπιβολήν καί »Δραγουμάνοι, ὁ τά νοήματα, ἤτοι τάς σημαντικάς τῶν νοημάτων λέξεις ἑνιοῦν, καταλαμβάνων, ἄρα, Διερμηνεύς, διερμηνευτής.

Δράσσω, καί δράττω, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α. ἀγρηστοῦται, ἐξ ὧν παράγονται τύποι τινές τοῦ ὀρίστου.

Δράϊνω, Μ. ἀγνῶ. (δράω) ἐν Ἰλ. Κ. 961. ἀντί τοῦ δρασείω. Ἐπιθυμῶ νά κάμω. 2) = Δρέπω.

Δράκαινα, νης, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δράκων. Ὅμρ. Ὁμρ. Ἀπλ. 300. ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει οὕτω μίαν τῶν Εὐμενίδων.

* Δρακαινίς, ίδος, ἡ = Δράκαινα.

* Δράκανον, κατά διάλεκτ. ἀντί δρέπανον, Στράβ. Μέρ. Γ'. σ. 11. ἔκδ. Κοραῆ. Τό αὐτό δέ ὀνομάζει ὁ αὐτός καί ὀρέανον κατ' ἄλλην διάλεκτ. Μέρ. Γ'. σ. 39.

* Δρακαυλος, ον. Κτιστῶν μέ τούς δράκοντας, Ἐτυμ. Μέγ. ἐκ Σοφοκλ.

* Δρακεάς, εία, έν. Ἰδέ τό ἑπομ.

Δράκεμα, τό αὐτό καί δράκω, καί δέρκομαι. Ἔστι δρακείς, βλέπων. Πίνδ. παρ' Ἀθην. Σ. 601, τό ὁποῖον μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν Παθητ. ἀορ. ἐδράκην.

* Δράκον, Ἰωνκ. αὐτί ἔδρακον, Λορ. τοῦ δέρκομαι, Ἡτόδ. Ἀσπ. 262. ἐκ τούτου ἔχει καί

Πινδ. καὶ μετχ. ἀορ. 2. Πᾶτκ. «Δρακεῖς, εἶσα, ἕν, ἐκ τοῦ δέρκεσθαι».

*Δρακοντόμιλος, ον (ὅμιλος) Ὁ ἔχων συγκοινωνίαν μὲ δράκοντας, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 264. κατὰ πίσσαν διορθωτ.

Δρακοντειος, εία, ειον. Ἀπὸ ὄφιν, ἢ ὀφιοειδής.

*Δρακόντειον, τό. Αἷμα τοῦ δράκοντος, ὕλη πρὸς βαφήν.

Δρακοντίας, ου, ὁ. Ὀφιοειδής, = δρακοντώδης. Τὸ δὲ

Δρακοντιάς, άδος, ἡ, = δρακοντεῖα. Δέρμα ὄφεως.

Δρακέντιον, τό. ὑποκορ. τοῦ δράκων. Μικρὸς δράκων. 2) εἶδος φυτοῦ, (δρακοντία), τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι παρόμοιος, ἐκδὸς τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως. Διοσκ. Β'. 196. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 11. καὶ Θ'. 22. τὸ παρὰ Λιννᾶ. Arum dracunculus. 3) Εἶναι καὶ εἶδος νόστου, τὴν ὁποίαν οὕτω περιγράφει ὁ Πολυδεύκης Βιβλ. δ'. «Δρακόντιον, ἐκ τῶν περὶ κνήμας καὶ μηροὺς ἑλκῶν ἐκπίπτον τι νευρῶδες ἐφαρμόζον».

Δρακοντίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀντων. Λιβ. Εἶδος πτηνοῦ.

*Δρακοντόβοτος, ον (βόσκω). Καταφαγωδεῖς, καταβοσκηθεῖσες ἀπὸ δράκοντας, καὶ ὄφεις. Νόν. Διον. 4.

Δρακοντογενής, ες (γένος). Ὁ γεννημένος ἀπὸ ὀφίδια, ἢ ὁ ἐκ τούτων καταγόμενος. Ἀπὸ τὸ γένος τῶν ὄφεων.

Δρακοντοέθειρα, ἡ. Ἡ ἔχουσα ὀφίδια εἰς τὴν ἀσφαλὴν ἀντὶ διὰ τρίχας. Ὀργ. καὶ ἡ ἔχουσα τὰς τρίχας ὡς ὄφεις.

Δρακοντοειδής, ές (εἶδος). Ὀφιοειδὴς, ὁμοιος μὲ τὸ ὀφίδι. Πλήθος ὄφεων.

Δρακοντοειδῶς, επίρ. Ὀφιοειδῶς.

*Δρακοντόκομος, ον (κόμη). Ἔχων μαλλία αἱ ὄφεις, ἢ ὄφεις ἀντὶ μαλλία.

Δρακοντολέτης, ου, ὁ (ὀλλυμι). Ὁ φονεύων καὶ σκοτώνων καὶ ἐξολοθρεύων τὰ ὀφίδια.

Δρακοντόμαλλος, ον (μαλλός). Ὁ ἔχων δέρμα, ἢ τρίχας δράκοντος. Ὁ ἀντὶ τριχῶν δράκοντας ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 805.

Δρακοντόμιμος, ον (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰ ὀφίδια. Ἀθήν. Σ. 231.

Δρακοντόμορφος, ον (μορφή). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ὀφιδίου, Λυκόφρ.

Δρακοντόπαις, παιδος, ὁ (παῖς). Ὁ υἱὸς, τὸ παιδὶ τοῦ δράκοντος· ὀφιδόπαιδον, Λυκοφρ.

Δρακοντόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό. Ὁ ἔχων ὀφίδια ἀντὶ διὰ ποδάρια, ἢ τὰ ποδάρια ὡσὰν ὀφίδια.

Δρακοντοφόνος, ον (ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων καὶ σκοτώνων τὰ ὀφίδια. Ὀρφ.

*Δρακοντοφυΐα, ας, ἡ = τῷ πργμν. Μακ. Φιλ. 6, ι. σ. 236.

Δρακοντόφρουρος, ον (φρουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον φυλαγουσι τὰ ὀφίδια. Ὁ φρουρὸς ὄφεων ὤν. Λυκόφρ.

Δρακοντώδης, ες. Γεμάτος ἀπὸ ὀφίδια, = δρακοντοειδής.

Δράκος, εος, τό (δέρκομαι). Ὀφθαλμὸς, ὄμμα. Ἐπικ. Νίκανδ. Ἀλεξ. 488.

Δράω, δράσομαι, ὅδεν ἐδρασάμην. Ἀνάλεκτ. Γ. 288. ἀντὶ τοῦ δρακεῖν, καὶ δέρω, τὸ βλέπω.

*Δρακὼν, δρακεῖς, δρακόμενος, Μτχ. ἀορ. ἐνεργ. παθ. καὶ μέσ. τοῦ δέρκομαι, διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων γενόμενα ὡς κατὰ τὸ ἔβραδον ἀπὸ τοῦ ἀφθάνω, καὶ ἔπραδον ἀπὸ τοῦ πέρθω.

Δράκων, οντος, ὁ. Ὁ, τις, (ὀφίδι). Ἔχων ὀξύτατα ὄμματα, (ἐκ τοῦ, δέρκομαι). Γενικῶς δὲ ἀντὶ ἁπλῶς Ὄφις· καὶ παρ' Ὁμηρ. μυθώδει τι ζῶον, Ἰλ. Λ, 40. 2) Καὶ εἶδος κητώματος, ὡς γιγουρδάνι, βραχιόλι, κ. τ. λ. ὀφιοειδῶς κατεσκευασμένον. 3) Καὶ εἶδος ὠγαρίου· τὸ Θηλυκ. δράκαινα, καὶ δρακαινίς.

Δρᾶμα, ατος, τό (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κόμμα. Ὑπούργημα, ἐργατεία τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖτε, Hoind. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 150. Πολτ. ς. σ. 451. c. ἑξῆς. 2) ἡ παράστασις μιᾶς πράξεως εἰς τὸ θέατρον «Δρᾶμα διδάσκω. Δίδω ἢ παριστάνω κανὲν κομμάτι (δρᾶμα) εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοτ. Ῥητ. Ἀλεξ. ΑΒ'. καὶ Ποιητ. Γ'. Πραγματεία μιᾶς πράξεως συγγεγραμμένη κατά τινας τρόπους τῆς παραστάσεως ἀπό τινα ποιητήν. 3) Θεατρικόν τι ποίημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ τραγικόν.

Δραμακούω, ἡ Δραμακουέω, ἀντὶ «Τοῦ δρέμτος ἀκούω.» Ἀντιφάν.

Δραματίζω. Μ. ἴσως, Παραστήνω ἐν δράμασι εἰς τὸ θέατρον. Πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν δραματικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Δραματικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ δράματα.

Δραματικῶς, επίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν δραμάτων.

Δραμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ δρᾶμα. Μικρὸν δρᾶμα.

Δραματοποιέω, ῶ (δραματοποιὸς). Κάμνω, ἢ συγγράφω δράματα, ἤτοι τραγῳδίας διὰ τὸ θέατρον· ὅδεν

Δραματοποιΐα, ίας, ἡ. Τὸ συγγράφειν, ἢ συνθέτειν, ἢ παριστήνειν δράματα, ἢ τραγῳδίας.

Δραματοποιός, όν (δρᾶμα ποιέω). Ὁποιος συγγράφει, συνθέτει, ἢ παριστήνει δράματα εἰς τὸ θέατρον. Ὡς οὐσιαστ. ὁ Ὁ δραματικὸ ποιητής

Δραματουργέω, ῶ, = Δραματοποιέω. Ὅθεν

Δραματούργημα, ατος, τό. Δραματικὸν κομμάτι, ἤτοι δραματικὴ διάπλασις. Dramatisches Stück, Γερμ.

Δραματουργία, ίας, ἡ, = Δραματοποιΐα ἐν τοῦ

Δραματουργός, όν (ΕΡΓΩ) = δραματοποιός· παρ' Ἰουστίν. Μάρτ. πρὸς Ἕλλ. Σ. 8. «Ἱστορίαι δραματουργοῦσι ὕλαι προμηθευτικαὶ (πρόξενοι) εἰς τὸ συγγράφειν δράματα.

*Δρᾱμεῖν, Ἀπρμφτ. ἀορ. τοῦ τρέχω· ὅθεν

*Δρᾱμημα, τό. Τὸ τρέξιμον, τὸ τρέχειν, Ἡρόδ. 8, 98. Αἰσχ. Πέρσ. 246. Σοφ. Οἰδ. Τ. 195. Τινὲς ἀναγινώσκουσι δρόμημα, ἀλλ' ἐσφαλμ. Ἰδ. Lobeck Φρυνχ. σ. 518. καὶ ἀλλ.

*Δρᾱμητέον, Ῥμτκ. ἐπίτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθηματ. 8, 27. Πρέπει νὰ τρέξωμεν.

*Δρανής, ές (ὅθεν ἀδρανὴς) ἐνεργός.

Δρᾶνος, εος, τό, (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κάμωμα. 2) Πόνημα, ἐργαλεῖον, ἢ δύναμις τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν. Ἡσύχ.

Δρᾰξ, δρακός, ὁ (δράσσω). Ἁπλόχειρον, Κήτ. ἐκ Δράγμα, ὅσον σηλ. ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ μέσα ἡ κοιλότης τῆς παλάμης, ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ αὐτὴν τὴν κοιλότητα, ὥστε νὰ γίνεται ἡ παλάμη συσφιγγομένη ὡς γρόθος. Στοβ. Φυσ. Σ. 988. «Τοὺς δρᾶκας σφίξας» τοὺς γρόθους. 2) παρὰ τοῖς Ο'. Ἡσαΐ. Μ. 12. Λευιτ. Β'. 2. Ε'. 2. ς'. 13. ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἁπλοχειρία, καὶ χερμάδ· καὶ παλάμη. 3) Τὸ τέταρτον τοῦ ξέστου

Δραπεταγωγός, όν (δραπέτης, ἄγω). Ὁ τοὺς φυγόντας σκλάβους εἰς τὸ ὀπίσω φέρων· Ἀθήν. Δ. Σ. 161.

Δραπέτευτις, εως, ἡ. Ἁρυσία φυγή, Νικήτ. Χρ. Δ. 2. ἐκ τοῦ

Δραπετεύω, Μ. εὐτω. Φεύγω κρυφίως διὰ νὰ γλυτώσω, ἀποφεύγω. ἀπολύτ. ἡ «Παράτινος ἢ παρὰ Λουκιαν. καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Γ. καὶ Συνεσ. «Τὴν δραπέτην τοιχηρὰ δραπέτευε,» ἀντὶ τοῦ Ἀπόφευγε, φεύγε· ἐκ τοῦ

Δραπέτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. δρηπέτης, καὶ Θηλυκ. Δρηπέτις, ιδος, ἡ (δρῆναι, διδράσκω). Φυγάς, καὶ ἰδιωτικ. ἕνας φευγάτος σκλάβος. 2) Καὶ ὡς ἐπίθ. «Δρ. βίοτος ὁ φεύγων ἡμᾶς, ἀλλ τα-

χέως καὶ κρυφίως παρερχόμενος, καὶ ταλειώλων.

Δραπετίδης, ου, ὁ = τῷ πργμν. Φυγάς, Μάσχ. 1, 3. κυρίως δὲ ἀπόγονος ἑνὸς δραπέτου, πατρωνυμ. τύπος χωρὶς τοιαύτης σημασ., Lob. Σοφκλ. Αἰ. 879.

Δραπετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δραπέτην. Πλούτ. Γ. Σ. 17. «Δραπετικὸς ὀρίσμασι· ὁ ὁρίσμασι διὰ τοὺς φευγάτους σκλάβους.

Δραπετικῶς, επίρ. Μὲ δραπετικὸν τρόπον.

Δραπετικὰ, Ἐπίρρ. παίζειν, ἡ, παιδιὰ, ἢ. Παιγνίδιον εἰς ὃ μιμεῖται τις τὸν δραπέτην. Ἡ παιδιαρίαδες παιγνίδιον, ὥσὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον «Μυινδὰν καλοῦσιν, ὅταν ὁ εἷς τῶν παίζων ἔχων κακλεισμένα τὰ ὄμματα, φωνάζει τό, «Τηροῦ, ἢ φυλάττουμ, οἱ δὲ λοιποὶ παῖδες φεύγοντες, φυλάττονται διὰ νὰ μὴ πιασθῶτι. Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ.

*Δραπέτις, ίδος, ἡ. Θηλ. τοῦ δραπέτης.

Δραπετίσκος, Ὑποκορ. τοῦ δραπέτης. Λουκιαν.

Δραπετοποιός, όν (ποιέω). Ὁποιος κάμνει τὸν δραπέτην, ἢ τὴν φυγήν, ἢ τὸ αἴτιον διὰ οὗ γίνεται τινὰς δραπέτης, καὶ φυγάς.

*Δραπέτρεω, ἡ = Δραπέτης. Ἰωα. Χρυσόστομ.

Δρᾱστέον, (δράω, Μ. ὁράσω). Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἔχω ἐλπίσιν ἢ σκοπὸν νὰ κάμω, ἢ νὰ πράξωτι, ἑξῆς. παρὰ Τργκ. καὶ Ἀρστφ.

Δραστήμιος, ον (δράω). Ἐνεργητικὸς, ὁποιος ἐνεργεῖ. Αἰσχύλ. Ὑπῆρ. 556. ἄλλως δὲ καὶ δραστήριος καὶ πρακτικός.

Δρᾱστις, εως, ἡ. Τὸ ἐνεργεῖν, καὶ πράττειν. 2) Πρᾶξις, πραγματεία. 3) Ἐνέργεια, δύναμις, ὡς παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. «Δράσεις ψυχῆς κοινῶν.

Δράσκαζω, Μ. άσω (διδράσκω) = Ἀποδιδράσκω. Λυσ. Κατ. Θ'. αὐτὸ τὸν κρύπτομαι, ἢ κάμνω πανουργίας διὰ νὰ φύγω. Θέλω, ζητῶ νὰ φύγω. Δυσίας.

Δράσκασις, εως, ἡ. Ἡ φυγή, παρ' Ἡσυχ. ὅστις ἔχει καί, «Δραστμάτων, πανουργημάτων.

Δράσκω, ἐκ τοῦ διδράσκω, δρασκάζω. Ζήτ. ἐν δράω.

*Δράσμα, τό = ἄθλημος. Ἰδ. δράσκασις.

Δρασμός, οῦ, ὁ. Ἰωνικ. δρηπμός (διδράσκω). Φυγή, (φευγατιά), μάλιστα ἡ φυγὴ τῶν σκύλων

Δράσσω, καὶ Ἀττ. δράττω, Μ. ἄξω. Εὐχρηστότερον ὅμως τὸ μέσ. δράτσομαι, καὶ δράττομαι συντάσ. γράφ. Πάνω μὲ τὸ χέρι, περικρατῶ, μάλιστα ὅταν δύνατκί τις νὰ πιάσῃ μὲ τὸ χέρι· ὅπερ καὶ ἡ κοινὴ συνηθεια ἀρμόζει, καὶ ἀδράζω λέγει· ὅθεν τὸ ἀρὶξ καὶ ἀρμχμὴ, κ. τ. λ. Παρ' Ὁμήρ. «Κύνες δεδραγμένος αἰματοέσσῃσι, ἀδράξας ἕνα πλόχειρον αἰματωμένον χοῦμα, Ἰλιάδ. Ν, 393. Π, 486. «Ἐλπίδος δεδραγμένος ἐλπίζων στερεῶς, Σοφκλ. Ἀντιγ. 235. Παρὰ Καλλιμάχ. «Μείζονος οἴεαι δράξεσθαι, Πάνω ἢ πέρνω τὲ διὰ νὰ τὸ σταλέξω· πέρνω, ἁρπάζω· τὸ δὲ παρὰ Πλάτ. Δυσ. 16. «Ἀλλ' ὁρᾳ δράμενοι, σηλ. ὅσον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἢ τὰ πάρῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα. Αὐτὴ τὴν γαν. ἔχουσιν οἱ Ἕτερον τὴν αἰτιατ. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρότ. ἤδη, 3, 13.

Δραστέον, Ῥμτκ. ἐπίτ. τοῦ δράω· Πρέπει νὰ δραχθῇ, νὰ πραχθῇ, νὰ γίνῃ.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δράστειρα, ἡ. Θηλ. Ἰωνικ. δεκαὶ Ὁμρκ. ὀρητήρ, ὁ, καὶ ὀρήτειρα, ἡ (δράω), Ὁποιος ἐργάζεται, (δουλεύει), ἐνεργεῖ· ὅθεν ὁ δουλευτής, σκλάβος, δοῦλος, δούλη, Οδσ., ὁμως χωρὶς τὴν ἐμφαντικὴν ἔννοιαν τῆς σκλαβιᾶς, ἐὰν καὶ παρὰ Ἡσιόδ. Πυθ ᾱ, 510. ἔχει ταυτην, ἀντὶτ. τῷ Θεράπων. Ζήτ. ἐν εἰδ ὁρίων. 2) Ὡς ἐπίθ. Ὁποιος ἐπιχειρεῖ, βάνει χέρι εἰς τολμηρὰ καὶ μεγάλα πράγματα, εἰ βάνει αὐτὰ εἰς πρᾶξιν, τολμηρός, βιαστικός, ἐπιχειρηματίας, ὀρτητήριος, ὅθεν

Δραστήριος, ία, ιον, = δραστικός. Ἐνεργητικός, ἐπιχειρηματικός, σπουδῆς, δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βάλῃ τι βαθὺς εἰς ἐνέργειαν, καὶ πρᾶξιν· ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δραστηριότης, τητος. Ἐνέργεια, δύναμις εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, καὶ πράττειν. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α.

Δράστης, ου, καὶ Δωρικ. δράστας, ὁ, = δραστήρ. Πίνδρ. Πύθ. 4, 511. ἐνθα ῥητῶς διαστέλλονται τοῦ δεράπων, καὶ κυρίως εἶναι ἀμφιβόλου σημασίας. Παρὰ εὖ Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ δραπέτης, καὶ κέρκινος.

Δραστειρά, ἡ, ὁν = δραστήριος.

*Δράστις, ἡ = Ὕστρα, Ἡσύχ. καὶ

*Δραστιουργός, οῦ, ὁ. Ὁστις ἐργάζεται τὴν δράστιν.

Δραστοσύνη, καὶ Ἰωνικ. δρηστοσύνη, ης, ἡ = δραστηριότης, προθυμία εἰς τὸ ὑπηρετεῖν, Ὀδυσ. Ο, 321.

Δραστός, ἡ, ὁν. Παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ψ. 169. «Δραστὰ σώματα», κατὰ μετάθ. ἀντὶ τοῦ σκαπτὰ γάστρημένα, ἀφῃρημένα τοῦ σέρματος. Ἴμπτ. ἐπάτ. τοῦ σέρω. Ἀριστοτ. Βίρ. 1039. Παρ' Ὁμήρ. τινές «Δραστὰ» ἀναγν.

Δράχμα, τό. Ζήτ. ἐν Δράγμα.

Δραχμαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίων μίαν δραχμήν.

Δραχμή, ῆς, ἡ (δράσσω). Ὡς νόμισμα (μονάδα) ἔχει ἓξ ὀβολούς, ἢ πέντε γροσάκια Σαξωνικά, καὶ 4 3/5 πένιχ. Περὶ τῆς διαφορ. τιμῆς τῆς ἰδέ Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. p. 17. 2. p. 349. 2) Ὡς ζύγι, εἶχε βάρος ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ σχεδὸν ὅσον τὸ σημερινὸν δράμι, δηλ. 1 Quentchen, 11 1/3 Ὁλλανδικοῦ Ἀσσαρίου. Κυρίως, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα, κατὰ τὸ δράγμα, δραξ. Πλούταρχ. Λυσ. 17. Ὄρα καὶ Πολυδ. Βιβλ. 9. καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 2. καὶ Κέρμα (Καὶ παρὰ τ. Ρωμκ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἐνίοτε μακρά, τρὶς παρ' Ἀρστφ. Σφκ. 684. Βίρ. 1200. Πλουτ. 1020. πρβλ. Elmsl. Εὐριπ. Μήδ. 147.)

Δραχμήρης, ες, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ δραχμαῖος.

Δραχμιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων μέγεθος, ἢ βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίων μίαν δραχμήν. Πλάτ. Κρατ. 1. = δραχμαῖος.

*Δραχμίδιος, ου = δραχμαῖος.

Δραχμίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δραχμή.

Δραχμίς, ίδος, ἡ = δραγμίς, καὶ δραξ. Ἱπποκρ. σελ. 551. καὶ 561.

*Δραχμόθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τῆς δραχμῆς.

Δράω, ῶ, Μ. άσω, Ἀόρ. 2. ἔδρᾱκα, πρτμν. δεδράκειν, ἀμτβτ. Πράττω, ἐνεργῶ, καταγίνομαι περί τι. Κυρίως ἐκφράζει τὴν δούλευσιν ἑνὸς δούλου, ὑπηρέτου, ἢ σκλάβου, Δουλεύω, ὑπηρετῶ· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ο. 316. «Δρώοιμι μετὰ φρίσιν, ὅ, τε δέλοιεν», ἀντὶ τοῦ «Ὑπηρετοίην», καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. τό, «Δρώωσιν· δεῖ τοῦ «Διακονῶσιν, ὑπηρετῶσιν», ἑρμην. Ἀλλαχοῦ δὲ δὲν ἔχει ὁ Ὅμ. τὸ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη κυρίως εἶναι ἰδία τῶν Δωριέων, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, Πράττειν. Ἀριστοτ. Ποιητ. Γ'. 2. 2) Μτβτ. Πράττω, ἐκτελῶ, τελειώνω, φέρω εἰς τέλος πτίλ καὶ μάλιστα μεγάλην, ἀξιόλογον, βίαιον ἢ κακοῦργον, ἄνομον πρᾶξιν. «Πάντα δρᾶκε. Τὸ νὰ βάλῃ τις ὅλα τὰ δυνατὰ τοῦ, νὰ δοκιμάζῃ ὅλα, νὰ κινῇ πάντα λίθον, Valck. Ἱππολ. 284. «Τί δρῶ, τί δράσω;» «Τί νὰ κάμω; Valck. Ἱππολ. 782. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν συχνῇ χρήσει ἡ ἐρώτησις, «Οὔτε ὁ δράσων; Ἴδε μερικὰ τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ὁ Bentley ἐξηγεῖ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁλιγοστεύουσαν τὸ τρυχὺ τοῦ προστατ. δράσων, ὀρθῶς διὰ τῆς περιφράσεως «Δράσων, οἷός ὁ; Herm. Vig. p. 740. «Οὔτε ὁ δράσομεν; Ἴδε μερικὰ τί πρέπει νὰ κάμωμεν; δηλ. ἂς κάμωμεν. «Τὸ δρᾶν τὸ πράττειν, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 264. 267. (Τὸ εἶναι πάντοτε μακρὸν ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἐξακριβοῦται τισὶν Μτγρστρ. Jac. AP. p. 443.)

*(Δρέω) Θεωρεῖται ὡς θέμα τοῦ διδράσκω, δραπέτης, δραμεῖν, τρέχω, τρέμω, τρέπω, καὶ τρέω· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠτο εἰς χρῆσιν. Οὔτε δὲ ὡς θέμα τοῦ δράσσω, δράγμα, δραχμή, ἐξ ἐναντίας ὅμως φαίνεται, ὅτι ἡ παλαιὰ Δωρικὴ διάλεκτος εἶχε τῷ ὄντι ῥῆμα Δρῶ ἢ τὴ σημασ. τοῦ Ὀρῶ, ἐξ οὗ τὸ δραναῖς, δέρεσθαι, ὑπόδρα, Βασ. Γρηγ. p. 338.

(Δρέμω), Μ. δραμῶ, καὶ δραμοῦμαι. Ἀόρ. Α'. ἔδραμον. Παρακ. δεδράμηκα, ὡς ἐκ τοῦ δραμέω ἀρχαίου, ὁ Παρακείμ. δέδρομα· ὅθεν δρόμος, ὁ. Τρέχω, ὅπερ καὶ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. δρέμω.

Δρεπάνη, ης, ἡ = δρέπανον. Ἰλ. Σ, 551. Ἡσιόδ. Ἐν γένει, καμπύλη μάχαιρα, δρεπανοειδὲς ξίφος.

*Δρεπανηίς, ίδος, ἡ· Πτ. ἀντὶ δρεπάνη, Νίκαρ.

Δρεπανηφόρος, ον (φέρω). Ὅποιος φέρει καὶ βαστάζει δρεπάνια καὶ, ὁ ἔχων δρεπάνια, ὡς «Δρεπανηφόρον ἅρμα», ἅμαξι μὲ δρεπάνια.

Δρεπάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δρέπανον.

Δρεπανίς, ίδος, ἡ (δρέπανον). Ἡ χελιδών, ἤτις κάμνει τὴν φωλεάν της εἰς τὰ ὀσπήτια, καὶ διὰ τὰς μακρὰς καὶ δρεπανοειδεῖς πτέρυγάς της καλεῖται οὕτως ὑπὸ τοῦ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 108. ὅστις ἐπιμένει, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται ἔτι «Ἀεγχρίς, καὶ Ἄπους, ὅτι μιερούς καὶ ψαύλους ἔχει τοὺς πόδας». Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται, «Δρεπανίδι, λεγχρίσι.»

Δρεπανοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δρεπάνου· ἐκ τοῦ

Δρεπάνιον, τό (δρέπω) = δρεπάνη. Ὀδυσ. Ξ, 368. Δρεπάνι, κυρτὴ μάχαιρα μὲ ὀδόντας, ἢ καὶ ἄνευ, πρὸς θερισμὸν ἐπιτηδεία, Ζήτ. ἐν δρέπω· ὅθεν

Δρεπανουργός, όν (ΕΡΓΩ). Ὅποιος φαίνει τὰ δρεπάνια. Ὡς οὐσιαστ., ὁ χαλκεὺς τῶν δρεπανῶν.

*Δρεπανώδης, ες = Δρεπανοειδής.

*Δρεπτής, οῦ, ὁ (δρέπω). Θεριστής, τρυγητής, καρπολόγος, τιμητὴς, κόπτων, συλλέγων, δρεπόμενος.

Δρεπτός, ἡ, όν (δρέπω) Τζιμπημένος, ἢ μεζομένος, πιασμένος μὲ τὰ δάκτυλα, ἢ ὁποιος ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ μὲ τὰ δάκτυλα, νὰ τζιμπηθῇ, ἢ νὰ μαδισθῇ. Ἰδ. Δρέπω περὶ τὸ τέλος.

*Δρέπτω, Ποιητ. ἀντὶ δρέπω. Κόπτω, συλλέγω κ.τ.τ., δρέπομαι· Μόσχ. 2, 69. Εὐχρηστότερον δὲ τὸ Μέσ.

Δρέπτομαι, Ζήτ. ἐν Ἀποδρέπω.

Δρέπω, Μ. ψω. Εὐχρηστότερον τὸ μέτ. δρέπομαι. Ἀποπτάω, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, Ὅμηρ. Τμν. Ὅμρ. Δμητρ. 425. πρωλλαξ. Ὀδυσ. Μ, 357. Τμν. Ὅμρ. Δμητρ. 420. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθέων ἢ καρπῶν, ὅθεν μτφρ., Προξενῶ εἰς ἐμαυτὸν τὴν ἀπόλαυσιν τινος, τὸ ἀπολαμβάνω, τὸ χαίρομαι. «Τιμὴν, ἥβην» Κόπτω ὡς ἄνθος ἢ καρπὸν καὶ ἀπολαμβάνω τὴν τιμὴν ἢ τὴν νεότητα· σημ. τὰ χαίρομαι, Πίνδρ. ὅστις καὶ ἐντελέστερον «Ἐὐζωίης ἄωτον δρεπόμην» ἔχει. Οὕτω καὶ «Ἀρετὴν, σοφίαν δρέπειν». Οὐχὶ τοσοῦτον σύνηθες τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 720. «Δρέψασθαι αἷμα», ὃ ἐστὶ φονεύειν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, «Κύνειν αἷμα» ἀντὶ φονεύειν λέγει. (Φύσει τε ὅτι ἔχει μίαν ἀρχὴν μὲ τὸ θρύπτω, ὀρύπτω, πιθανὸν δὲ καὶ μὲ τὸ θέρω χωρὶς ὅμως νὰ ὑποδείκνυμεν διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ δρέπω, ἐσήμαινε κυρίως τὸ γδέρνω, ξεφυλλίζω, ξεφλουδίζω, ξεσπώ, ξεκολλῶ τὸ δέρμα, τὴν φλοῦδα τὰ φύλλα, τῆς ὁποίας σημασ. οὐδ' ἴχνος εὑρίσκεται. Ὅθεν δρέπανον, καὶ δρεπάνη, τὸ ὄργανον οἱ οὗ δρίζομεν καὶ κόπτομεν τοὺς ἀστάχυας, καὶ δι' οὗ συνάζομεν τοὺς καρποὺς, τρυγολογοῦμεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. δρεπτής, ὁ τρυγητής, θεριστὴς σήλ. καὶ ὁ καρπολόγος, ὁ συνάζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰς ὀπώρας. Καὶ ὄρεπτός, (περὶ οὗ ζητ. ἀνωτέρω), ἐξ οὗ καὶ «Φίλημα δρεπτόν» ἢ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἶδος φιλήματος, βυζαστοῦ, καὶ κρότου ἐμποιητοῦ, ὡς παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. Δρέμμα· ὁ Κωμικὸς Τελχῖνος «Καὶ τὰ δρεπτὸν σκευδρείτας παρά σου φίλημα» ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ δρέμμα διὰ τοῦ κλάσμ. ἑρμην. Ἐκ δὲ τοῦ Παρακ. δέδρομα, δρόπις παρ' Ἡσυχ. ἐκ Σοφοκλ. φ τρυητός, καὶ δροπά, ἀντὶ τοῦ δρεπτά, καὶ δόρπος, δόρπον, τὸ συμπόσιον, ἐκταῦθα ἀνήκει.)

Δρετός, ἡ, ον. Ζήτ. ἐν τῷ δρατός.

Δρήθω. Ζήτ. ἐνάρθω.

*(Δρῆμι) Ἄχρστ. πρωτότπ. ἐξ οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ διδράσκω, μάλιστα ὁ Ἀόρ. 2. ἔδρᾱν, Ἀπρμφ. δρᾶναι, Ἰωνκ. ἔδρην.

*Δρηπέτης, Ἰωνκ. ἀντὶ δραπέτης.

*Δρησμός, ὁ, Ἰωνκ. ἀντὶ δρασμός.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ = δρηστοσύνη, δουλεῖαι, κύτταγμα, ὑπηρεσία. Ὅμηρ. Τμν. Δήμητρ. 480. «Δρησμοσύνη ἱερῶν» ἐντελεστὶς τῶν ἱερῶν· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ο. 320. φαίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. «Δρησμοσύνην» μόνον, καὶ οὐχὶ «Δρηστοσύνην» ἐλέγνωσαν. 2) = δρασμός, παρὰ μτγστρ.

Δρηστήρ, ῆρος, καὶ δρήστειρα, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ δραστήρ, δράστειρα, ὁ ἐστὶ, δοῦλος, δουλεύτρα, δούλευσις. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 699. «Σύν τε δρήστειρα» ἀντὶ τοῦ συνεργὸς, συμβοηθός. Ζήτ. ἐν Ἀγήνωρ.

*Δρήστης, ου, ὁ. Δρήστις, ίδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ δραπέτης. δρασπέτες.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ κυττάζειν. Ἰωνκ. ἀντὶ δραστοσύνη. Ὀδυ.

Δριάω, (δρῖος). Ἡσύχ. σάλλω, βλαστάνω, χλαΐζω, καὶ «Δριάδενται χλωρὰ, ἐκ τοῦ δριάει, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δρίου, ὡς δρυάδες, δρυοκόπος, «Δρυοῦσα Σάμος,» ἐκ τοῦ δρύος. Ἡσύχιος.

Δρίλος, ου, ὁ. Σκώληξ τῆς γῆς, ὃς καὶ, γῆς ἔντερον, λέγεται. Σκώληκα χοντρὸν ὡς τὸ κανδύλι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ ὑγρὰ χώματα. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἡ «βδέλλα (βδέλλα). 2) Τὸ τοῦ ἀετοῦ μόριον, ὅθεν «Δριλοπότης.» Ἰωνβενάλ. 2. 95. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 318. Μάζουρις· ὅθεν

Δριμέως, ἐπίρ ἐκ τοῦ δριμύς. Μὲ δριμύτητα·

*Δριμύλος, ον. Ὑπερστπ. τοῦ δριμύς. Ὀλίγον δριμύς, ὀλίγον δάκνων, κεντῶν.

Δριμύζω Ζήτ. ἐν δριμώσσω.

*Δριμύμωρος, ον, = Ὀξύμωρος, Γαλην.

Δριμύς, μεῖα, ὑ. Ὀξύς, διαπερστικὸς, ἐγγυητικὸς, Ἄψυς, ὁ ἔχων δύναμιν ὀξείαν, διαπεραστικὴν, καὶ ἐγγυητικὴν, καὶ μάλιστα παρὰ γεωτρ. κατὰ τὴν γεῦσιν καθὼς π. χ. τὸ ὄξος (ξύδι) ὅταν ἐγγίζῃ τὴν γλῶσσαν, τὸ ἅλας, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, «ὀρίμως (κατὰ) τὸ βλέμμα.» Δίων Κασ. 58. ὁ διαπερστικὸν, ὀξὺ, καὶ δριμητικὸν βλέμμα ἔχων, οὕτω καὶ «Δριμὺ τινὶ ἐνοεῖν» τὸ βλέπειν τινὰ μὲ θυμωμένα καὶ ἄγρια ὄμματα, κτί, «Δριμὺς (κατὰ) τὴν ψυχὴν,» μὲ ὀξὺ, καὶ διαπεραστικὸν πνεῦμα, Ἀρστφ. Ὄρν. 257. 2) Ἐτσὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ θυμώδης, καὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου ὀφύλ. (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄπτομαι, ὃ ἐστὶν, ἐγγίζομαι κατὰ τὴν καρδίαν) αὐστηρὸς, ἐμπαθὴς, ὀργιτικὸς, ἐγγυητικὸς, παιρακτικὸς, μὲ πικρὰς καὶ ἐγκατικὰς ἀπτειότητας, μὲ ἐγγυητικὰ περιγέλοια. Οὕτω καὶ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ σφοδρὸς, μέγας, ὡς «Δριμεῖα μάχη» Ἰλ. Ο, 696. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 261. «Δριμὺς χόλος», ὀριμὸ μένος» Ἰλ. Σ, 322 Ὀδυ. Ω, 319. καὶ ὀριμὸ βέλος» Ἰλ. Δ, 270. καὶ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 457. «Δριμὺ ἄχος» καὶ ὁ Ἀριστοφ. «Δριμὺς καπνὸς, κονίλλες, πράσιμα, ὀκκατήκι.» Ἰδέ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»βλέπειν δριμύν», κ. τ. λ. Ἐπίρρ. δριμέως· ὄξυν.

Δριμύσσω, Ἐρεθίζω, διεγείρω σὶ ὀξέος τινὸς χυμοῦ, ἢ γεύσεως. 2) παρὰ Γρηγορ. καὶ Νικήτ. Χρ. Κ. 5. ὅστις καὶ, »Δριμύσσονται θυσιολαίνοντες, ἔχει, μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ διεγείρω, παρακινῶ τινὰ εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ὁ δὲ σχηματισμὸς »δριμύζεται», εὑρίσκεται παρὰ Διβαν. Δ'. σελ. 799. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον παραδριμύττειν. Εἰς θυμὸν διεγείρειν, παρὰ Θεοφιλ. Σιμωκατ. Ἱστορ. Β'. 11.

Δριμύτης, ητος, ἡ (δριμύς). Ὀξύτης, ἀποβλέπουσα ἐπὶ ὄσφρ. αἴσθημα ἢ τὴν γεῦσιν. Πίκρα, δριμύτης. Μυρρ. Ὀξύτης τοῦ νοὸς, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς κρίσεως, διαπεραστικότης αὐτῶν. Διαπεραστικὴ καὶ βαθεῖα φρονησις. Σφοδρότης τινῶν. Ἀντιστρότης, σκληρία μεταχειρίσεως. Περὶ τῆς εἰρωνείας, τῶν χλευασμῶν, καὶ τῶν ἐπιτιμήτων. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ νοὸς παρὰ Πλάτ. Πολ. Ζ'. »Δριμύτης πρὸς τὰ μαθήματα», ἡ ὀξύτης τοῦ νοὸς πρὸς τὴν εὐκολωτέραν ἐπιβολὴν τῶν μαθημάτων.

Δριμυφάγια, ἴας, ἡ. Τὸ τρώγειν ὀξέα (ἀψυα) φαγητά· ἐκ τοῦ

Δριμυφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων ὀξέα (ἄψυα) φαγητά.

Δρίος, ὁ, ἡ τὸ. Πληθντκ. ἑτερογενῶς τὰ δρία. Δίπλ. τύπος κατάντους ἀπὸ δένδρα, λόγγος, βοσκή. »Δρίος ὕλης», τὸ συδενδρον τοῦ δάσους, Ὀδ. Ξ, 353. Πλήντκ. παρ' Ἡτό. ἔργ. 528. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ, 970. »Ἐρτήνεται δρίοις, ἀντὶ τοῦ, λαβάδια, πρατινάδες· καὶ παρ' Εὐρπ. »Πέτρινα δρία», ὅπερ ἐν ἄλλοις, »δρύϊνα σκηνώματα». Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὑρίσκονται ἄλλαι πόλεις παρὰ τὰς ὁμωτκ. ἑνικὴν τε καὶ πληθντκ., διὰ τοῦτο δὲν ἐξευρίσκω οὐδὲ οἱ παλαιοὶ Γρμτκ. ἐὰν τὸ δρίος ἦτον ὄρος, ἢ οὐθέτ. τινες ἔγραφον καὶ δρυὸς ἐκ τοῦ δρῦς, μὲ τὴν ὁποίαν λέξιν ὡς καὶ μὲ τὸ δρῖαι ταχέως συνδέει τὸ, δρίος, Jac. Al', p. 259. 263.

Δρίος, ἀντὶ δίψιος, Συρακ. Ἐτυμ. Μ.

Δρίτη, ης, ἡ. Ξύλινον ἀγγεῖον πρὸς ὑφιμον, ἀνάπτυσμον, λούσιμον, κοπάνα, σκάφη, Αἰσχ. Βάμ. πινάκ. 2) νεκροφορεῖον, νεκροκρέβατον. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1551. καὶ Χοηφ. Τὸ. καὶ δρύτη.

Δρομάσκε. Τὸ μόνον λείφ. τοῦ ἀρχαίου δρομέω = τρέχω. Δῦσ. Ἡσύ. παρὰ Ruhnk. ep. cr. p. 103. ἐξ Εὐστ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ θέματ. σχόλ. Ἰλό. Τ, 227. »φοίτασκον ἐνεγκώσκουσι, Πρβλ. Lob. Φρυνχ. σ. 585.

Δρομίδην, ἐπίρ. (δρόμος). Τρέχοντας, δρομικῶς.

Δρομικός, ἡ, ὁν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, καὶ κάμνει δρόμους, ὁ ταχέως τρέχων. »Τὰ δρομικὰ ὁ ἀγὼν τοῦ δρόμου», Πλάτ.

Δρομικῶς, ἐπίρρ. Μὲ ταχύτητα καὶ γρηγοράδα.

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ. Ὁποιος τρέχει καὶ ὑπάγει ταχέως διὰ νὰ δώσῃ κήρυκίαν εἴδησιν, ταχυδρόμος, πεζοδρόμος, corriere, Ἰταλ. Δίων Κασ. Ολ'. 35. »Ἀγγελιαφόροι, ἡμεροδρόμοι».

Δρόμος, ου, ὁ (τρέχω, δραμεῖν, δίδρομα). Τὸ τρέχειν, καὶ περιπατεῖν γρήγορα, πηλάλημα, τρέξιμον, ἐν τῇ Ἰλιάδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ τρέξιμον, τὸ κόσσευμα τῶν ἀλόγων· ἀλλ' ἐν Ψ, 758. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δρόμῳ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, ὅθεν 2) στάδιον, τόπος διωρισμένος διὰ τὸ τρέξιμον, εἰς ὃν τρέχουσιν οἱ ἀγωνισταὶ, ὡς »ὑπόδρομον», ἢ, »Δρομικῷ ἀγωνίζεσθαι», ὅθεν καὶ μεταφορ. »Δρόμος τῆς ζωῆς». Καὶ κάθε ταχεῖα κίνησις, τὸ πέτασμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 205. »Ἡ φυγὴ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀποδιδράσκειν. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὄντων π. χ. περὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων. »Δρόμων ἐν τῷ τρέχειν», δρομαίως, ταχέως, σπουδαίως. Αἱ συνήθεις τούτου συντάξεις εἶναι »Δρόμῳ ἰθὺν, στείχειν, σπεύδειν, ἔρχεσθαι. Τρέχειν ὀλίγωρα, σπουδαίως ἔρχεσθαι, Seidl. dogm. p. 35. καὶ παροιμιωδῶς »Περὶ τοῦ παντὸς δρόμου ἡ ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ παντὸς, διὰ ζωὴν ἢ θάνατον, Ἡρόδ. 8, 74. 3) ἐκτὸς ἐλεύθερος τόπος, ἢ πλατεῖα, (Ρύγκκα, Ἰταλ.) εἰς τὸν ὁποῖον τρέχουσιν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 603. »ἡρόμει εὐρέϊ». Ἔτι δὲ καὶ ἕνας ἐλεύθερος τόπος, ἢ σκεπασμένος, »πατάστεγος», διωρισμένος εἰς περίπατον (σεργιάτσμα, Τουρκ.), Πλάτ. ὅθεν καὶ παροιμία παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 511. »Ἔξω δρόμου φέρεσθαι», καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. »Ἐκτὸς δρόμου», τὴν ὁποίαν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια φυλάττει, »Ἔξω τοῦ δρόμου», λέγουσα, ἀντὶ τοῦ ἀπρεπές, ἀπρεπῶν, ἔξω τοῦ πρέποντος.

Δρόμων, ονος, ὁ = δρομεύς. 2) καὶ εἶδος θαλασσίου κητείου, drome, Λιν.

*Δροσαλλίς, ίδος, ἡ, »Ἀμπελος». Εἶδος ἀμπέλου, Γεωπον. 5, 17, 3.

Δροσερός, ρά, ρόν (δρόσος). Βρεγμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, δροσιτμένος· ὅθεν τρυφερὸς, νωπὸς, ἁπαλὸς, χαρίεις.

Δροσίζω, Μ. ἰσω. Βρέχω μὲ τὴν δρόσον, ῥαντίζω· »Δροσίζειν μύροις», παρ' Ἀθην. σελ. 692. Βάνω εἰς τὴν δροσιὰν καὶ παρ' Ἐτυμολ. δροσέω, τὸ αὐτό.

Δρόσιμος, ον, = δροσερός, Πλούτ. Θ'. σ. 633.

*Δροσινός, ἡ, όν, = δροσερός. Id. Jac. Al'. σελ. 597.

Δροσοβολέω, ῶ. Ῥίπτω δρόσον, δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, Πλούτ. Β'. σελ. 616.

Δροσοβόλος, ον (βάλλω). Ὁποιος ῥίπτει δρόσον, ὁ δροσίζων, καὶ ῥαντίζων, ὡς, »Δροσοβόλος ἀήρ.»

Δροσοείμων, ον, Γενκ. ονος (εἶμα, τὸ φόρεμα). Ὁ φορεμένος μὲ δρόσον. Ὀρφ.

Δροσόεις, όεσσα, όεν. Πτκ. ἀντὶ δροσερός.

Δροσόμελι, ιτος, τό, = μάννα, ἀερόμελι, Γαλην. Βαρ.

Δροσοπαγής, ές (πήγνυμι). Δυναμωμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, Φίλ. περὶ τῶν Ζ'. Θαυμ. »Τὰ πεταλα δροσοπαγῆ, καὶ διήνεμον ἔχει τὴν φύσιν».

Δροσοπάχνη, ης, ἡ. Ἡ πάχνη τῆς δρόσου. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ'.

Δρόσος, ου, ἡ. Δροσιά. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν, ὡς τὴ δροσιά· ὅθεν ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1455. τὰ ἀρτιγέννητα, τὰ νεογεννημένα ζῶα »δρόσους» καλεῖ, τὰ ὁποῖα ὁ Ὅμηρ. »Ἔρσας» λέγει· ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ κυρίως ὄνομα »Δρόσος», παρήγαγε. 3) γενικῶς παρὰ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑγρασία, καὶ ὕδωρ πηγῆς, καὶ ὑγρὸν καιρόν δροσερόν, καὶ καταφυτικὸν, Valch. Ἱππρ. 121. »Ἀμπέλου δρόσος». Τὸ ὑγρὸν τῆς ἀμπέλου, ὁ οἶνος. Ἀριστοφ. Βατρ. 1377. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 182.

Δροσοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δρόσον, ἢ δροσίζων.

*Δροσόω (δρόσος). Δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, ὅθεν δεδροσωμένη = δροσώδης, παρ' Ἀνακρ. 54, 12. Melith.

Δροσώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς δρόσου, ὁ ὁμοιάζων τὴν δρόσιαν. Ὑγρὸς, νοτερὸς, ζουμερός.

*Δρουγγάριος, καὶ δρουγγος, ὁ. Λέξ. Δκτκ. σημαίνουσι κυρίως τὸ μκτρ, ῥύγχος. Γλωσσ. Βασιλικ. »Δρούγγος, τὸ ἐκ ταγμάτων, ἤτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κομήτων συγκείμενον πλῆθος.« Δέων ἐν τκτκ. »Δρουγγάριος λέγεται ὁ μιᾶς μοίρας ἄρχων.« — Τοιαῦτα λέξεις ξένας καὶ βάρβαροι χαρακτηρίζουσι τοὺς αἰῶνας καθ' οὓς τὸ ὄνομα Ἕλλην ἐνομίζετο ὄνομα καταισχύνης, ἐντροπῆς, καὶ ἄπειρος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων!!!

Δρύακες, αἱ (δρῦς) παρ' Ἡσυχ. = δρύοχοι, παρὰ Πλουτ. Σ'. σελ. 274. ἀντὶ τούτου, »Ἔκ δρυάδων», εὑρίσκεται, μ' ὅλον ὅτι τὰ χειρόγραφα »δρυάδρων», ἔχουσι.

Δρυάριον, τὸ. Ὑποκορίτ. τοῦ δρῦς. Εὐστάθ.

Δρυάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη (ἢ θεὰ) τῶν δένδρων, ἥτις συνέζη καὶ συναπέθνησκε μὲ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦσε. Σύμβολον τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. 2) ὡς ἐπίθ. = δρυϊνη, ἀπὸ δρύϊνον ξύλον.

*Δρυηλόπος, ον (κόπτω), = δρυοκόπος. Ὁ κόπτων ξύλα, Δυκόφρ. 1379.

Δρύϊνος, ίνη, ινον. Ὁ φκειασμένος ἀπὸ δρῦν, Ὀδύσ. Φ, 43. πρβ. πῦρ. »Φωτιὰ ἀπὸ δρύϊνα ξύλα, Θεόκρ. »μέλι.« Μέλι ἀπὸ κερμοὺς δρυὸς, Ἀνθλ.

Δρυΐτης, ου, ὁ »λίθος». Εἶδος πέτρας, ἐκ τοῦ δρῦς.

Δρύκαρπον, τὸ (καρπός), = ἀκρόδρυα, Δυκόφρ. 83.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, = δρυοκολάπτης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 979. 483.

Δρυμάζω, καὶ δρυμάσσω. Σπανιώτρ. τύποι τοῦ δρύπτω.

*Δρύμας, ὁ, καὶ δρύμνιος, Ἐπίθτ. τοῦ Διός, Λυκόφρ.

Δρυμόνειος, α, ον (δρυμών). Ὁ ἐκ τοῦ δρυμῶνος ὤν, Ὀρφ. Τμ. ΛΕ.

Δρυμός, οῦ, ὁ, μετὰ τοῦ ἑτερογενοῦς πληθντ. παρὰ ποιητ. τὰ δρυμά. Δάσος ἀπὸ δρῦς, καὶ καθόλου, κάθε λογῆς δάσος, λόγγος, Πολύβ. Β', 14. Ὁ Ὅμηρ. μεταχρῆτ. μόνον τὸν Πληθντ. δρυμά, Ἰλιάδ. Λ, 118. Ὀδύσ. Κ, 150. 107. 251. (Ἐν τῷ ἀρτκ. τύπῳ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ, ἐν τῷ πληθντκ. οὐθέτ. παρ' Ὅμηρ. μὲν καὶ τοῖς ἀρχαίοις βραχύ, παρὰ δὲ Διονσ. Περιηγ. καὶ Ὀππιαν. μακρόν, Ἡ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 681.)

*Δρυμοχαρής, ές (χαίρω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ δάση.

Δρυμώδης, ες (εἶδος). Δασώδης, λογγώδης, ὅλο λόγγος.

Δρυμών, ῶνος, ὁ, = δρυμός. Τόπος γεμάτος ἀπὸ δένδρα, καὶ λόγγους. Ὀππ. Κυν. Β', 78.

Δρυοβάλανος, ἡ (δρῦς). Βαλάνι τῆς βαλανιδιᾶς (δρυὸς, τοῦ δένδρου). Στράβ. Γ, σ. 233.

Δρυοβαφής, ές. Ὁ βαμμένος μὲ τὴν φλοῦδα τῆς δρυὸς, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δρυόγονος, ον (ΓΕΝΩ). Ο γεννημένος ή ο καταγόμενος από τήν δρῦν (βαλανιδιάν). Ἄλλα Δρυογόνος, ου, Ὅποιος γεννᾷ βαλανιδιάς, δένδρα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 114.

* Δρυόεις, εσσα, εν. Πλήρης δρυῶν ἤ δένδρων, Δρυοκολάπτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅποιος κοιμᾶται, ἤτυχίζει εἰς δρῦν, ἤ ἁπλῶς εἰς δένδρον. Ἀναλεκτ. Α', σελ. 203.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ (κολάπτω). Λέγεται ἐν πτηνόν (πουλί), τό ὁποῖον κτυπᾷ μέ τήν μύτην του πάς φλοιόδας τῶν δένδρων, διά νά ἐύρῃ σκώληκας, ἤ μυρμήγκια, κοινῶς κεχαλιστάρα, (ἐκ τοῦ κιχαλίζω) ἤ συμβλητάρα, μυρμηκοφάγος. Picus Martius, Λατ.

Δρυοκόπος, ον Ὅποιος κόπτει τά δένδρα, ξύλα, 2) ὡς Οὐσιαστ. καί ἀντί τοῦ ΔρυοκολάπτηςΔρυοπηγής, ές, (πήγνυμι). Ὅποιος εἶναι στηριγμισμένος, ἤ φκιαγμένος ἀπό δρῦς, δένδρα· παρά Σοφοκ. «Στύλος δρυοπαγής,» ξυλένιος κυρῳδ, πάσσαλος.

Δρυοπτερίς, ίδος, ὁ. Παρά Διοσκ. Δ', 189. καί παρ' Ὀριβασ. «Δρυοπτερίς,» φτερῳ (φυτόν) ὁμοιο τοῖς βρίοις, ἤ τις φυτρόνει σπάνια εἰς τήν δρῦν.

* Δρύος, Ζ. δρίος.

Δρυοτομία, ίας, ἡ (δρυοτόμος). Τό τέμνειν, κόπτειν τάς δρῦς, καί γενικ. τό κόπτειν τά δένδρα, τόπος εἰς τόν ὁποῖον κόπτουσι ξύλα. 2) Κομμένα ξύλα, Πλάτ. Νόμ. Γ', «Σπάνις δρυοτομίας,» ἔλλειψις δένδρων διά νά κάψωσι ξύλα, ἔλλειψις ξύλων.

Δρυοτομική, ῆς, ἡ. Τπονοημ. τέχνη. Ἡ ἐργαστική, ἤ ἡ τέχνη τοῦ κοπτειν ξύλα.

Δρυοτόμος, εν (τέμνω). Ὅποιος κόπτει ξύλα.

* Δρύοχον, τό. Τό Δρύοχος, 2.

Δρύοχος, ου, ὁ (δρῦς ἔχω). Ὅσον τό πλῆθος, «Δρύοχοι, τά πρῶτα διά ξεμελια ξύλα ἑνός πλοίου, διά τῶν ὁποίων συνδένονται ὅλα τά ἐπιλοιπα ξύλα, καρίνα, σκαρία, πλ. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ', 723. «Δρυόχους ἐπεβάλλετο νηός,» παρά Πολυβ. Α'. «Ἐπὶ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι σκάφη,» ἀπό σκαρί διόλου νέον· ὅθεν μεταφορ. τό ξεμέλιον, ἡ ἀρχή, ἡ βάσις, τό σχεδίον. Ἀριστοφ. Θεσμ. «Δρυόχους τιθέναι δρόματος.» Ἤς ἐπί τό πλεῖστον πληθυντ. παροιμ. «Οἷον ἐκ δρυόχων τρόπον τινα ἀπό τά πρῶτα ξεμέλια,» Πλάτ. Τίμ. σ. 81. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Τ, 574. «Δρυόχους ὡς» Ἑκτικῶς ὁ Σχολ. λέγει «Δρύοχοι, κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδόν διατεθειμένων ἡ τροπις ἵσταται τῶν κατασκευαζομένων πλοίων διά ἰσότητα· καί ἀλλως δέ εἰπεῖν, Δρύοχοι, πάσσαλοι ἐν ᾠδαῖς, ἤ ἔστιν ἁπλῶς ξύλον, κατασταθέντες τήν τροπιν ἐντῶ περιῷ αὐτῆς συνέχειν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Πῶς δέ κατά δρύοχων ἐπάγη πανίς; ἤ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέασι ταῦτ' ἔκαμον τό κύτος; (ἐπίγρμ. παρ' Ἀθη. Ι. 5· σ. 209. Πρβλ. Iacobs Anim. ad Anthol. Τομ. Β', Μέρ. 1. σ. 190. καί ἀξῦς.) — Γίνονται δέ δρύοχοι παρά τό τήν δρῦν, ὅ ἐστι τήν τροπιν συνέχειν ἐκτείνουσαν, ἤ καί ἄλλως, παρά τό ξύλα συνεκτικά εἶναι τροπεος. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καί ὅτι ταῦτον μέν δρῦς καί ξύλον, οὐ ταὐτόν δέ ὅμως δρύοχοι καί ξύλοχοι. Δρύοχοι μέν γάρ ξύλα ἐφ' ὧν ἡ τροπις ἵσταται, ξύλοχοι δέ ὅσα δένδρων ἐν ὄρει. Τά γοῦν, δρυόχους ὦ, ἀντί τοῦ κατά τάξιν καί στοίχον. Ἐποίησε δέ ἔχουσι καί δρύοχοι· κατά στοίχους γάρ ἀκριβῆ καί οἱ πελέκεις ἱστανται ἐνα ὁ τῆς πρώτης στειλειᾶς, ἡγοῦν ἐπῖ ἐπιτροχῶν ἐμπερὲς ἐχῃ οἱ στεῦται καί δι' αὐτῶν. Πελέκεις γάρ τῶν μόνος ὁ τοῦτων πῆχος δίχα τῶν στειλειῶν. Ἰστέον δέ ὅτι τινές ἔγραψαν, δρυόχους ὡς οὐδέποτε, οἱ δρύοχοι μέν εἶπον πελέκεις, οἷς ἐκ τῶν τριμάτων ἐρυθρὸς στειλειούς ἔστιν ἐνέχεσθαι· τό δέ ὡς ᾠδαῖς, ἐνοητέον ῥητέον ἀντί τοῦ, οἷσεί ᾠδαῖς, κατά σχῆμα ἐλλειπτικόν· ἤ τῇ δέ ὧν τρεῖτον τό πρῶτον,» Εὐτυφ. Ὁ δέ Προκόπ. Πολ. Κορινθ. Δ', 22. ἐξ ἐναντίας «Δρυόχους,» καί, «Νοπέας,» λέγει τά τετριβότυλα, τά ὁποῖα τιθέμενα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀποτελοῦσι τήν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καί τῶν ὁποίων ἡ βάτις εἶναι ἡ τρόπις, καί ἐφ' ὧν κεῖται ἡ σανίς. 2) Ἀντί τοῦ δρυμός, Ἀναλ. Β. 93. Εἰς ταῦτην τήν σημασ. ἔχει ὁ Εὐρηδ. Ἡλιατρ. 1363. καί τόν ἑτερογν. πλύντ. Δρύοχα, τά, τόν δέ ἑκ. τά δρύοχον ἔχειν ὁ Πολδ. 1. 85.

* Δρύοψ, οπος, ὁ. Ἄγνωστον εἴδος καί ἀποτόμου πτηνοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 306. διάφορον τοῦ δρυοκολάπτης.

Δρυοπεπής, ές (δρῦς, πέπτω)· καί Δρυοπετής, ές (δρῦς πέπτω, ΠΕΤΩ). Λέγεται ἐπί ὡρίμων καρπῶν, οἵτινες μόνοι πίπτουσιν ἀπό τό δένδρον (τό δεύτερ. σημ.) ἤ ὅ ἐς τό ἔσχατον ὡριμασθέν (τά πρῶτον ἀνθη), ἐπί καρπῶν καί ἐξαιρέτως ἐπί ἐλαιῶν καί σύκων. Καί ἐτι ἐπί ἄλλων ἀπαλῶν πραγμάτων, ὡς «Μέσαι δρυοπεπεῖς,» καί ἑπομένως κατά μεταφοράν «Δρυπετεῖς ἑταῖραι,» αἱ ἀπαλοθιγμέναι, ἤτοι αἱ ξεθυμασμέναι, ξεζουμισμέναι, αἱ πρίν τό γῆρας κλίνουσι πορναι. Ἀριστοφ. Piera Μοῖρ. σ. 120. Τό δρυπεπής, φαίνεται ὀρθότερον τοῦ ἑτέρου, ἐπειδή καί ἐκ τούτου ἐγένετο, τό ἐν ἐπιγράμ. Φαν. «Δρύπτα ἐφ' ἑλικός,» καί, «Ἀλίπαστοι δρυπετεῖς,» ὡριμασμένην καί ἁλατισμένην ἐλαίαν, καί τό λατιν. Drupa. Ἀναλεκτ. Α'. σελ. 200. «Ἀλίπαστον δρυπετεῖ,» ἔνθα πρότερον «Δρύπετεῖ» ἀνεγινώσκετο.)

Δρυοπετής, ές, Ζητ. δρυπεπής.

* Δρύπεψ, επος, ὁ, ἡ (δρυπεπής), = Δρυπεπής· κυρίως τά λίαν ὡρμα, μαρκυγκτμένα πωρικά. Κορ. Δογγιν, ἐπ. 1. (--)

Δρυπές, ίδος, ἡ (δρύπτω). Εἶδος ἀγκαθωτοῦ φυτοῦ. Εἶδος ἀγαθοῦ. Συγγν. τῷ δρυπτω.

Δρύπετα, ης, ἡ, Δήτ. ἐν «Δρυπεπής.»

Δρύπτω, Μ. ψω. Πρκμν. δέδρυφα καί πάτε. δέδρυμαι. Ξέω, ξεσχίζω, ξουγκανίζω. Γρατζουνίζω, λαβόνω τό δέρμα ξέοντάς το, ἤ μέ ξουγκανιστές. «Δρυφαμένω συνέχεσθαι παρεισεν Κατζουγκανίζοντες μέ τους ονυχας οἱες τοῦ ἄλλους τας παρεισε,» Ὀδτ. Β, 153. καί κατά τόν Ἡτύχ. «Δαιζῆσαι, κατεξύσαι, ξέσαι, σπαρξαι,» ὅθεν καί παρά Τρυχ. ὡς παρ Εὐριπ. Ἐκ. 653. «Δρύπτομαι παρειαί,» κατεξεσχίζω ἀπό τήν μεγάλην μου λύπην τά μάγουλά μου. (Ὁ Μέλ. δρύπω, Παραχ. δέδρυφα· ὅθεν 1) δρῦφος, τό, παρά Σουίδ. , τό ξέσμα, καί παρ' Ἡτυχ. Δρυφοί, ξέσματα. Λοιπόν δρῦφος, ὁ, καί δρυφή, ἡ, Ἀμυχή, κατεξεσμός, ξεσχισματιά. Καί ἐτι 2) Δρυφαί, ἀδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ξέσματος προξενηθεῖσα πληγή. Ἡτύχ. ὅστις ἐτι καί ἐκ τοῦ δρύφω, 3) δρυφόμενοι, ἐχει, ἀντί φθειρόμενοι, καί δρύφειν, ἐπί ἀτιμήτων πραξεων, ἀντί τοῦ, περιζύειν, καί τό παρ' Ὁμήρ. ἀποδρύφω. Ἐκ τοῦ δρυφῆ, ἔχει ὁ Ἡτύχ. 4) δρυφαξα, καί δρυφαξει, ἀντί τοῦ ἀκακεῖν (κακκεῖειν). 5) Ἐδῆ ἀνήκει καί τό παρά Θεοφράστ. ἰφυτόν (Φυτ. Ἱστ. Α'. 16) «Δρυπίζει τό ἔχον ἀγκαθώτα φύλλα, καί παρά Παρθενίῳ ἐν Ἐτυμολ. 6) δρύφελον, ἀντί τοῦ «Δίμμαι, φλοιός, καί φύλλον, ἤ ξεφλουδισμένη φλοιδα, ἤ το ξεφυλλισμένο φύλλον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ἐτι 7) δρυφῶπας, ἀντί τοῦ λαμυρά, Ἀπαλόπαιτες, καί ἐλεεινός· ὁ δέ Ἐτυμολογ. Σ 668. ἀντί τοῦ κατεπραγμένα παῖς. 8) Παρομοίως ἔχει ὁ Ἡτύχ., δρυοχεροντας, ἀντί, «Τούς ἀτόκους πρεσβύτας, καί οἱονεί ἀτίμους.» Ὁ δέ Ἐτυμολ. πράγει ὀρθῶς το 9) Δρυμαζω, δρυμάττω, ἀντί τοῦ Σπαράττω, ὁ δέ Ἡτύχ. ἔχει παρομοίως τό δρυμᾶξεις, τό ὁποῖον εἶναι κυρίως ἀντί τοῦ Σπαράττω.) Καί ἔτι, τό «Τύπτειν ξύλοις,» ἀλλ' ἐτι καί ἐπί φονικῆς ἀνδρός καί γυναικός ἐκλαμβάνεται, τό ὁποῖον καί ὁ Πολυδ. Βιβ. Ε'. 93. ἐπιβεβαιοῖ, καί αὐτό τό παρ' Ἡσυχ. δρύφειν ἀντί τοῦ πιέζειν, ἔχει τό κύρος· ὅθεν καί ἀδρύματον, τό κεκμαρον, παρ αὐτῷ. Ὁ αὐτός ἔχει ἔτι, ἐδρύμμεν, ἔσφιξεν, ἔδρυσεν. Τό πρωτότυπον τούτου εἶναι δρύπω, τό ὁποῖον φαίνεται, ὅτι μόνον κατά τόν σχηματισμόν διαφέρει ἀπό τό δρέπω. Ζητ. αὐτό· ἀλλ' ἑστός τούτων φαίνεται ἔτι ὅτι εἶχον καί ἄλλα ῥήματα δρύπω, καί δρώπω, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Δισχύλ. τό δρώπτειν, ἀντί τοῦ διακόπτειν, καί δρώψ, καί δρώπτης, ὁ ἁλιεύς, πτωχός, τό ὁποῖον ἀνωτέρω Δρύπτην, ἁλιέα, πτωχόν, εἶπεν, ἔνθα καί ἡ συνήθεια Σχιζιώην, λέγει, παρά τό ξεσχισμένα τά φορέματα ἔχειν. Καί παρά Σουίδ. Δρώπης ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἐκ τοῦ δρώπω, δρώπτω, φαίνεται ὅτι παρέγεται καί τό δρώπαξ, ἐμπλαστρον ἐκ πίσσης, ἤ ἄλλο τι τοιοῦτον, διά τοῦ ὁποίου ἐκβάλλει, ἤτοι ἀποπούσας τάς τρίχας. (Οἱ πλεῖστοι δῶμως οὗτος τύπος εἶναι χωρίς παραδείγματα καί μαρτυρίας, ἐκτός μόνον ὅτι ἀναφέρονται ἀπό τούς Γραμματικούς.)

Δρῦς, δρυός, ἡ. Βαλανιδιά, δένδρον (μετάξ Τουρν.), δένδρον τό ὁποῖον κάμνει τά βαλάνια, Ὅμρ. «Ἔστε δ' ἡ δρῦς τον μέν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δέ τιθυκτῶν ἰσχυρότατον· ἡ δέ καί σιτίον ἀπ' αὐτῆς, ἡ βάλανος, καί ποσόν τό μελίτιον.» Πλουτ. Ἠθικ. Τοῦτου εἴδη πέντε, Κατά τόν Βοτανολόγον Σπρέγγελ, Antiqu. But. εἶναι ἡ τοῦ Θεοφράστου «Πλατύφυλλος, καί τοῦ Διννάιου, Quercus robur, ἡ «Λεῖόβαλφ» Quercus pedunculata Lin. καί «Φηγός,» (Quercus esculus, Lin. τῆς ὁποίας ὁ καρπός (τά βαλάνια) τρώγεται καί «Ἀλίφλοιος,» Quercus cerus, Lin. καί «Ἡμερίς,» ἡ «Ἰτωμάτρας,» Quercus pedunculiflore, Lin. περίφημος διά τά πλοῖα, καί τῆς ὁποίας κυρίως Βαλανιδιάν καλοῦμεν. Ἡτο δέ ἡ δρῦς ἱερά τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου ἡ φωνή αὐτή χει ἀπό τάς δρῦς τῶν Δωδώνης, Ὀδυσ. Ξ, 328. Πρμιθ. «Οὐκ ἀπό δρυός οὐδ' ἀπό πέτρης ἐρίζειν» Δεν ἔχομεν καιρόν νά φλυαρῶμεν διά ταῦτα· δέν πρέπει νά ὁμιλῶμεν ἐν ἡσυχίᾳ καί ἀσφαλείᾳ κατά τά παιμένη περί ἀδιαφόρων πραγμάτων σε λικῶς καί μέ αἰσιότητα, Ἰλιδ. Χ, 126. Τί ἀ «Οὐκ ἀπό δρυός ἐστι, οὐδ' ἀπό πέτρης ἀντοῦ Σύ δέν κατάγεσαι, δέν ἐγεννήθης βέβαια ἀπό ξύλον ἤ πέτραν, ἔχεις βέβαια γονεῖς πατρίδα, δέν εἶσαι αὐρανοκατέβατος, δέν σπόρτων ὁρόμον, Ὀδυσ. Τ. 163. Πρβλ. Πλατ. Νόμ. 8, 2. σ. 444. Ε. Ἐν Ὀδ. Ξ, 12. «Τό μάλιστα δρυοειδές τό ὁποῖον τινες «Μίλαν δρυός,» γράφουσιν, ἡ κυρτίλα, τό κουκούτζι τῆς δρυός τό διά τήν μίλκιναν (μαυρη) βαφήν του ψιμυθιζόμενον, ὅπερ καί ἄλλως ὑπό του Θεοφρ. Ἱστ. Β'. ᾗ. «Μύτρᾳ,» καλεῖται. 2) Κάθε ἄλλο δένδρον φέρον καρπόν φαγισμόν, καί ἑτρ. τό ἔχον ὑψηλόν κορμόν, καί τάδε δένδρα ἔχον τά ξυλον σκληρόν. «Πλείρκ δρυι.» Τά λιπαρά δρῦς· δρῦν γαρ λέγει πᾶν δένδρον, ὁ Σχολ. Ῥηρητινώδης πίτυς. 3) Παρά τοις Ποιηταις λέγεται μτφρκ. κάθε πολυχρόνιον καί πεπαλαιωμένον σωμα, ἡ ἀνθρωπος, ὡσπερ καί τό «Περίφορον ἀρίστειον.» Ἀρτεμιδ. Β'. 25. καί ἐν Δηναϊκ. Ἀστρολ. 107. «Ἀνδρόγυνον δρῦνι. Τήν ἀστυνόμον Σμυρν. (Μονον εἰς τάς μετ. περιστωμένας πτώσεις δρῦς καί δρῦν εἶναι μακρόν τό ῡ· ἀπαξ δέ καί ἐν τῇ γεν. δρυός, Ἡσιδ. Ἔργ. 434. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου.)

Δρύτη, τις, ἡ (δρῦς). Πρ. Αἰτ. Χοηφ. φορ. καί Ἐῳμ. 630. = δρυίτης· ἐξαιρέτως δέ, Ἀγγεῖον εἰς τό ὁποῖον πλυνόμενα, καθίλυόμενα.

* Δρυτόμος, ον (τέμνω). Ποιητ. ἀντί δρυοτόμος, Ὁ κοπτων, κατακόπτων τά ξύλα, Ἰλ.

Δρυφάξω, δρύψαι, τό. δρύφελον, δρυφογέρων, δρυφόπαις. Ζητ. Δρύπτω, ζ.

Δρυφακτός, ὁ. Περίφραγμα ἀπό δένδρα, περιμέτρημα, περίβολος, φραγμός, ἤτυχος καί ἐγγειος τόπος. ἔξρτ ἐν Ἀξιόπιος ὁ περί τό δικαστήριον καί τήν ἐκκλησίαν τόπος, Ἀριστφ. καί φραγμός ἐξ ἀκανθῶν, Piers. Moïr. p. 127. ἐπί τό πλεῖστον πληθυντ. Ἰδέ καί τό πργμν. ὧδε.

Δρυφακτόω, ῶ. Μ. ωσω. Φράζω, περιελείω· ὧδε.

Δρυφακτωμα, ατος, τό. Ὁ περιφραγμένος καί περιλειπτισμένος διά ξύλων τόπος.

Δρυφάς, άδος, ἡ. Ζητ. ἐν δρύπτω, 2. ἐντός τῆς πρόσω.

Δρυφάσσω, Μ. ξω. Περιφράζω, διά περιφραγμοῦ ὑπερασπίζω· παρά Δυσκόρ. 758. «Στέρνα ἀφυφαγμένος,» φραγμένος, φυλαγμένος, καί πεπατημένος κατά τά στήθη, ἐχων διάφακα περί τό στῆθος.

Δρυφή, ῆς, ἡ· καί δρύφις, εως, ἡ. Σέσμα, γρυτῶσμα. Ζητ. ἐν Δρύπτω, 1. ἐντός τῆς πρόσω.

Δρύφιμος, ὁ. Τό ξεστχισμένον, ξεφλουδισμένον. Τό τριπτόν, 1. ἐντός τῆς παρενθέσεως.

Δρύφελον, τό, Ζητ. ἐν Δρύπτω, 6. Ἀνέλεκτ. Β. σελ. 53. «Τυρου δρύφελα·» ὅπερ ἐν χειρογρ. δρύφια ἀναγινώσκει.

Δρύφια, τά. Ζητ. δρύφελον,

Δρυφίς, εως, ἡ. Τό καταξουργανίζειν, καταξαίνειν, ξαφλουζίζειν.

Δρυφογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Γέρων μαραμμένος, ξεφλουδισμένος, ξεζουμισμένος τρόπον τινά καί καταλυμένος. Ἰδέ δρύπτω, 8

Δρυφόπαις, αιδος, ὁ (παῖς), ὁ παρακμάζων νεανίας. Ἰδ. δρύπτω, 7. ἐντός τῆς παρένθ.

Δρυφῶπις, ες (δρῦς, εἶδος), ἡ. Ὁμοιος μέ τήν ἔξω πλήρης δρυῶν.

Δρῶ, = δράω· ἰδέ τό δεύτερον δράω.

Δρώμαι, ἐπρ. καί ἐπέκτασιν ἀντί τοῦ ἐργτκ. δρῶμαι, ἐνεστ. δρώμαι, ἀπό τοῦ δράω, Ὀδυσ.

Δρωπακίζω, Μ. ἰσω. Ἐκβάλλω, ἀποσπάνω, μαλώνω τάς τρίχας διά ἑνός ἐμπλίστρου ἐκ πίσσης ἠποιημένου, (ἐκ τοῦ δρώπαξ.)

Δρωπακινός, ἡ, ον (δρώπαξ), = Δρίσμα δρωπακινον Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 421. ὅπου εἶναι ἐσφαλῶς δρωπάκιον.

Δρωπακισμός, οῦ, ὁ. Τό ἐκβάλλειν καί ἀποσπᾶν τάς τρίχας διά τοῦ δρώπακος.

Δρώπαξ, ακος, ὁ (δρέπω). Λέγεται ἐν ἐμπλαστρον ἐκ πίσσης ἠτοιμασμένον, τό ὁποῖον τίθεμενον ἐπί τοῦ δέρματος, ἀποσπᾷ, καί ἐκβάλλει τάς τρίχας. (Ὅτι τό α εἶναι βραχύ μᾶς τό διδάσκει ὁ Μαρτιάλ. 3. 74. 10, 65, Ἀλλ' καί ἀπό τοῦ δρέπω παραγωγή, ἐπιτηρίζει τήν γραφήν ταύτην) Ζητ. ἐν Δρύπτω.

Δρώπτω, = Διακόπτω, ἤ Διαστοπῶ, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 259.

Δρώω, Ποιητ. ἀντί τοῦ Δράω, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπί δούλων. Ὀδ. Ο. 316.

Τό Δ μετά τοῦ Τ.

* Δύ, 3. ἐνε. ἀορ. 2. ἔφυγεν, τοῦ ῥήμτ. δύω, ἀντί ἔδυ, Ἰλιδ. Θ, 85. [«Βέλος σ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ.»

Δυωδεκάς, κή, κόν. «Ἀριθμός» ὁηλ. διπλοῦς ἀριθμός, διπλάς. Ζητ. καί δυάς.

Δυάζω, Μ. ἄσω. Ἀμφιβάλλω, ἀμφιγνωμῶ. Ζητ. ἐν δυάζω.

Δυάζομαι, Σμήχομαι μετ' ἄλλον, ζευγαρόνομαι, γίνομαι ζευγάρι, συνομιλάζομαι· παρά Νικήτ. Χρον. Γ'. 6· ἀντί τοῦ εἶμαι διπλοῦς, σίγνωμος. πρβλ. δοιάζω.

* Δυάκις, ἐπρ. Δύο φοροῖς, διπλᾶς· τό δις πρός τό δυάκις, ὡς τό τρις πρός τά τριάκις.

Δυάς, άδος, Ἡ ὀντοτης, τό εἶναι τοῦ δύο ἀριθμοῦ.

Δυασμός, οῦ, ὁ (δυάζομαι), Ζευγχρωμός, σμίξις, ὑπανδρεία. Συνουσία ἀρτενικοῦ καί θηλυκοῦ.

Δυάω, ῶ (δύη), Κάνω τινά δυστυχῆ, προξενῶ φόρο δυστυχίαν, Ὀδ. Φ. 195. «Ἀνδρώπους δυάουσιν·» (Τό δυάουσι δέν εἶναι ὑποτακτικόν, ἀλλ' ἐνστ. Ὁριστικ. Ἰωνικ. ἀντί Δυῶσι) ὁ δέ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ κακόω, «Δύῃ γάρ ἠπρωτότυπος λέξις τοῦ κάκωσις.

Δυεῖν, Ἀττικ. ἀντί δυοῖν, δύω. Σοφοκλ. Πλάτ. Θουκυδ.

* Δύειρος, ον. Ὁ δύο εἰρμούς ἔχων. Ἐκκλστρ.

Δυερός, ρά, ρόν (δύη). Δυστυχής, ταλαίπωρος, κακορρίζικος. Ζητ. ἐν ἑιερός. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν καί φέρων δυστυχίαν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο, διά τοῦ ἐπίπονος καί τολμηρός, ὁ δέ Σουίδ. διά τοῦ βλυβερός, ἄπνευ παρανείγματος.

Δύη, ης, ἡ. Δυστυχία, ταλαιπωρία, ἐν Ὀδυσ. «Πῆμα δύης.» Τό ὑπομένειν, πάσχειν τήν βλάβην, σύ κακόν, Ὀδτ. Ξ, 338. «Ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπί πῆμα γενοίμην» ἐπί τοις συμβεβηκυίαις τιμωρίαις καί ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι. Λείπει δέ ἡ ἐξ, ἵν' ᾖ, ἐκ τῆς δύης ἐπί βλάβην ἔλθοιμι. Ἴσως δέ καί περιφραστικῶς ἀντί τοῦ βλάβη. καί παρά Σοφοκλ. Αἰ. 930. καί Ἀντ. 1111. ἀντί τοῦ κακόν, πόνος σωματικός. Παρά δέ Ἀπολλ. Ἀργ καί Ὀρφ. Ἀργ. ἀντί τοῦ κοπιαστικόν καί ἐπίμοχθον ἔργον ἤ ἐπιχείρημα. Βιαστικόν, ἐπιβλαβές ἔργον. Βία, Αἰσχύλ. (Οἱ παλαιοί Γραμματικ. πιστεύουτε τοῦτο ἐκ τοῦ Δύω, δύνω, ἄρα κυρίως δύσις, ἀφανισμός).

Δυηπαθεία, καί δυηπαθία, ἡ (πάσχω). Τό πάσχειν καί ὑπομένειν δυστυχίαν. Ἀλιεύτης, ταλαιπωρία, κακοτυχία. καί

* Δυηπαθέω, Ὑπομένω δυστυχίας. Νόνν. Διονσ. 26. σ. 653, 22. ἐν τοῦ

Δυηπαθής, ές, (πάσχω). Ὁ πάσχων καί ὑπομένων δυστυχίαν, δυστυχής, ταλαίπωρος.

* Δυηπαθίη, ἡ. Ἰδ. Δυηπάθεια.

* Δυήπαθος, ον = Δυηπαθής, Τμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 468.

Δυῆμῃ, ης, ἡ. Δωρικ. ἀντί τοῦ δυσμή, δύσις, Πολλίμ. Ἀρτ. 10.

Δυϊκός, ή, κόν (δύο). = δυαδικός. Ὁ ἑξδύο συνιστάμενος, ἤ ἀνηκων εἰς τόν δύο ἀριθμόν. Ἰδ. Γρμμτκ.

* Δύϊος, ᾱ, ον = δυσρός, δυστυχής, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Ἰκετ. 842.

* Δυμεναι. Ἐπκ. ἀντί δύναι, Ἰλ. Ἰδ. δύω.

(Δύμι), Ἀχρηστον θέμα ἐμπίζον χρόνους εἰς το δύω, καί δύνω.

Δύναμαι, εἰς τόν ἐνστ. καί πρτττ. ἐλλνετα ὡς τό ἵστημαι. 2· προσπ. κλλιον, δύνασαι, παρά δύη, τό ὁποῖον εἰς τούς ἀρίστους συγγραφεῖς εἶναι μόνοι ὑποτακτικόν, ἀλλ' εὑρηται καί παρ' Ἑρπό. Ἐκβ. 257. Ἀττ. καί Δωρκ. δύνᾳ. Schaef. Σοφ. Φιλοκ. 798. Ὑποτακτ. δύνωμαι. 2 Ἰωνικ. δύνηαι, Ἰλ. Ἀποθετ. μετά Μέτ. Μλλ. δυνήσομαι, καί Πσττ. Ἀορ. ἠδυνήθην, καί ἐδυνάσθην, ὁ Ὁμρ. μεταχρῆτ. μόνον τό τελευταῖον, τό ὁποῖον καί ὁ Ἡρόδ. προκρίνει, πρβλ. Wesseling. ad Diod. 1, 165. Μέσ. ἀόρ. ἐδυνησάμην, Ὁμρ. Ἡσιοδ. δεδύνημαι, Ῥητκ. ἐπόσ. δυνατός. Οἱ Ἀττικ. ἀγαπῶσι τήν διπλῆν αὔξησιν ἠδυνάμην, ἠδυνήθην. Εὕρηται δέ καί παρ' Ἡρόδ. 1, 10. Παρά Θεοκ καί Ξενοφ. ὅμως συχνότερον ἁπλοῦται ἡ ἁπλῆ αὔξησις. (Τό υ εἶναι βραχύ, ἐκτός παρ' Ὁμρ. ἡ γενικ. τῆς μετχ. δυνάμενοιο, Ὀδυσ. Α, 276. Δ, 414. ἐπγρμ. Ὁμρ. 15, 1. καί ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι Δυναμένη Ἰλιδ. Σ, 43. Ἡσιδ. Θγν. 248. γίνεται μακρόν διά τῆς ἄρσεως καί τῆς χρείας τοῦ μέτρου. ι — — 1) Ἐμπορῶ, (ημπορῶ) ἔχω δύναμιν, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἤ ἱκανός. Εἶμαι ἀρκετά δυνατός, μετ' ἀπρμφ. Ὁμρ. καί ἀπλούστερος, σν καί κυρίως καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἁπλουστέρως τό ἀπρμφ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. «Εἰ δύναμαι γε,» Ἰλιδ. 393. «Βασιλῆϊ ἐως ἐκεί ἡ δύναμίς σου. «Εἰ δύναμαι τελέσαντε, καί εἰ τετελεσμένον ἐστίν Ἰλιδ. Ξ, 196. «Ὅσσον δύναμαι χερτίν τε ποσίν τε ἄσον ἠμπορῶ νά κατορθώσω μέ χεῖρας καί πόδας, Ἴλ. «Ζεύς δύναται ἅπαντα, Ὀδσ. «Μέγα δυνάμενοι ὁ μεγάλην δύναμιν ἔχων, ὁ πλούσιος, ὁ γενναιόψυχος, Ὀδσ. Α, 276. Λ, 413. Εἶμαι ἐνεργές, ἀρκτήριος, ἠκανός, ἐπιτήδειος, ἐνεργῶ, ὅθεν «Οἱ δυνάμενοι οἱ ἐυνατοί, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄνδρες τῆς ἐπιρρόλας. 2) δύναμαι, ἠμπορῶ, εἰς ἠθικήν σημασ. ἐυλαμβανόμενον, σῆλ. ἐάν τολμῶ, ἐάν πατέσχωμαι, ἐάν μετείναι συγχωρημένον, ἐάν μοί πρεπῇ νά κάμω τι. Σοφ. Ἀντγ. 455. «Ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι ἔνοιν ὅσ' ὑπερβαίνειν ὡς ἐπί τό πλεῖστον συντάσσεται τό δύναμαι μέ τόν ἀορ. τοῦ ἀπρφ. σπανίως δέ καί μόνιμα. Ὁμρ. μέ τόν μέλ. π. χ. Σοφλ. Φιλ. 1394. Πρβλ. Herm. de praecept. quib. Att. p. 15. Ἀξίως, ἐχρίσω, καί μάλιστα α) ἐπί νομισμάτων, μετ' κτ. ὡς παρά Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 6. «Ὁ σίγλος δύναται ἑπτά ὀβολούς καί ἡμιόβολιον, ἤτοι ἀξίζει καί Θουκυδ. 6, 20. «Τούς λόγους ὡς ἔργα δυναμένους» λόγοι ἀξίοντες ἴσα μέ τά ἔργα β) ἐπί λόγων καί λέξεων, ἀντί τοῦ Σημαίνω, ἐννοῶ ἐμπεριέχω ἐννοιαν. Σημαίνω τό ἴδιον, εἶμαι ταυτοσήμαντος, Ἡρόδ. 6, 86, 3. κλπ. καί εἰ Ῥωμ. τό valere ἀντί τοῦ significare μεταχειρίζονται, Schaef. Διονσ. Συνθ. σ. 88. «Τοῦτο δύνανται αἱ ἀγγελίαι, τοῦτο σημαίνουσι, τοῦτο πάν νά ποιῶ, ὡς κοινῶς λέγεται, Θουκ. 6, 36. γ) παρά τοῖς Μαθηματκ. σημαίνει τό Δύναται, τήν δύναμιν, διά τῆς ὁποίας γραμμή ἤ ἀριθμός τις δύναται νά προέλθῃ τό ἴδιόν των τετράγωνον, π. χ. «Δύο δύναται τέτταρα· ὁηλ. Τό τετράγωνον τοῦ 2, εἶναι τό 4. «Δίπους δύναται τετράπουν, κ. τ. τ. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. Ε. C. Schneider de num. Plat. p. 20. Πρβλ. δύναμις. 3) «Οὐ δύνατκιν μετά τοῦ ἀπρμφτ. Ἀορ. Δέν πρέπει, δέν φαίνεται — ὁηλ. Εἶναι διωρισμένον ἤ προωρισμένον ἀπό τήν τύχην νά μή γίνῃ τι, Valck. Ἡρόδ. 7, 134. 9, 44. Οὔτω καί «Οὐκ ἐβούλετο. Ξενοφ. (Πρωτότυπον εἶναι τό δύω, δύνω, ὁηλ. ὑποδύομαι, πέρνω τό ἀπάνωμου, ἠμπορῶ, καί κεφάλαιόν).

Δυναμικός, ή, κόν. Ὁ πολλά ἐμπορῶν νά κάμῃ, ἤ ὁ πολύ ἐνεργῶν, δυνατός.

Δύναμις, εως, ἡ. Τό δυνασθαι, ἠμπορεῖν. Παρ' Ὁμρ. ἐξρτ. ἀντί τοῦ ἰσχύς, δύναμις τοῦ σώματος, τό ἔχειν δυνατά νεῦρα· «Παρ δύναμιν ὑπέρ τήν δύναμιν μου, Ἰλιδ. Ν, 287. τό παρά Λογγιν. παρά δύναμιν, ἀντίτ. τῷ κατά δύναμιν· καθόλου δέ Ἐπιῤῥοή, ἐνέργεια, ἔμφασις, σημασία. Τό ν

Νομ. 2'. καὶ ἰδιωτ. ἐπὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἰσχύος τῆς Ῥητορικῆς, Schaef. Δεονσ. Συνθσ. σ. 410. β) Πλοῦτος, περιουσία, ὑπόληψις, ἐπιρροὴ εἰς τὰ δημόσια, potentia, opes. γ) Ἐξουσία μεγάλου ὑποκειμένου τινός, Ἀξίωμα λαμπρὸν ἐν τῷ δημοσίῳ. δ) Ἄρματα, στρατεύματα, πολεμικὴ δύναμις. Λέγεται καὶ ἑνικ. καὶ πληθυντ. ε) Ἰαματικὴ δύναμις ἑνὸς ἰατρικοῦ, Bart. Γρηγόρ. σ. 907. ς) Δύναμις τῶν λέξεων, δηλ. σημασία, ὡς παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΕ'. 3. »Δύναμις τοῦ ὀνόματος«. η) Ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καθὼς ἀνωτέρω τὸ δύναμαι. Παρὰ δὲ Θουκυδ. 6, 46. ἡ ἐσωτερικὴ τιμὴ ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλιστα τῶν νομισμάτων, ὅταν ἦναι μεμιγμένα μὲ ἄλλα μέταλλα. θ) Παρὰ δὲ τοῖς παλ. Μαθηματ. γεωμετρικ. μέν ἀντὶ τοῦ, »Ἐμβαδόν«. Salmas Exercit. σελ. 492. Ἡ πλευρὰ ἑνὸς τετραγώνου, καθέσον διὰ ταύτης προσδιορίζεται τὸ ἐμβαδὸν ὅλου τοῦ σχήματος, ἀριθμητικῶς δὲ ἡ τετραγωνικὴ ῥίζα, ἡ δύναμις. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. D. ι) Ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Δ, α, 9. 1β'. 3. ἐνθ. Κοραῆ. κ) Παρὰ τῇ Ξειρ γραφῇ ὡς καὶ τὸ βραχίων, δάκτυλος, κέρας, καὶ χεὶρ παρ' αὐτῇ. (υυυ)

Δυναμοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν δυνατούς, ἢ δύναμιν. ἀμφ.

Δυναμόω, ῶ. Μ. ὥσω. Δυναμόνω. ἀμφ.

*Δυναμωνυμία, ἡ. Τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, Διον. Ἁρ.

Δύναστις, εως, ἡ. = δύναμις, ἐξουσία. Πτ. κατὰ πρώτων παρα Πισθρ., Εὐρ. Ἀντρ. 483. (υυυ)

Δυναστεία, είας, ἡ (δυναστεύω). Δύναμις, ἐξουσία, ὑψίστη ἐξουσία, ἤτοι βασιλεία. 2) ἀντὶ τοῦ βία, καταδυναστεία καὶ ἀρστοτοκρατικὴ διοίκησις, Ξενφ. Ὀλιγαρχία, Ἀριστοτ. Πολ. Ε, β, 4. ἐνδ. Κοραῆ.

Δυναστευτικός, κή, κόν. = δυναστικός. Δημήτρ. Φαλ. σελ. 293. καὶ Ἀριστοτ. Πολτ. 2, 8. Ἐξουσιαστικός, δεσποτικός, προστακτικός.

Δυναστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δυνάστης, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἤτοι ἔχω μεγάλην ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ κάμω ὅτι θέλω, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὢν εἶμαι εὐγενής, πρῶτος τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦ ἐξώματος τούτου, Ἐξουσιάζω, φοινικῶ, δεσπόζω, κυριεύω. Εἶμαι δυνατὸς διὰ βαθμόν, πολιτικὸν ἀξίωμα, ἢ εὐηγένειαν. Καὶ περὶ γυναικός, ἥτις δεσπόζει τὸν ἄνδρα της, »Ἐδυναστεύετο ὑπ' αὐτῆς μεγάλης εὐσης μοιχρυμῆς ὠὴν Σχολ. Ἀριστοφ. Σφκ. 240. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἀντὶ τοῦ βιάζω. ὅθεν

Δυνάστης, ου, ὁ. Ἐξουσιαστής, κύριος, δεσπότης, βασιλεύς, πρόκριτος, κάθε μέγας καὶ δυνατὸς ἐν τῇ διοικήσει.

Δυναστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δυνάστην, ἢ εἰς τὴν δυναστείαν, ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῶν. = δεσποτικός.

Δυνάστις, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δυνάστης.

Δυνάστωρ, ορος, ὁ. = δυνάστης, Ποιητικ. Εὐριπ.

Δυνατέω, ῶ. Εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἢ ἔχω ἐξουσίαν, μεγα δύναμαι. Ν. Δ. ἄχρηστον μέντοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τὸ δὲ »Ἀδυνατέω, ἐστιν ἐν χρήσει παρ' αὐτοῖς.

*Δυνάτης. ου, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ δυνάστης, Αἰσχλ. Πέρτ. 681.

Δυνατός, τή, τόν. Ὁ δυνατός, ὁ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, ὁ ἔχων δυνάμεις· εἰς, »Δυνατὸς τῷ σώματι, δυνατὸς τῷ πνεύματι, ἤτοι ὁ ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τί, ὁ ὢν ἱκανός, ἢ εἰς κατάστασιν νὰ κατορθώσῃ τε, μετ' ἄπρμ. πρβλ. δεινόν. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς αἰτκ. Α, 56. Πλάτ. Νομ. ό, 18. σ. 312. Ξενφ. Ἀπμνμν. 4, 2, 6. Δυνατὸς, ἐν ὑπολήψει, καὶ ἐπιρροὴς, διὰ τῶν χιλιωντου ἢ διὰ τοῦ πλούτου τον. »Τὸ δυνατὸν« Ἡ δύνεμις, τὸ δύναεσθαι. »Εἰς τὸ δυνατόν«, ἢ »Τὴν δυνατὴν« κατὰ δύναμιν, πάσαις δυνάμεσι, ὅσον ἔνεστι, Διονσ. Ἁλικρ. 7, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων. Πλάτ. »Δυνατὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὸ δὲ ἐπὶ Δυνατῶς, εἶναι ἀντὶ τοῦ πάνυ, λίαν, καταπολλά. σπανίως ὅμως ἀπαντᾶται εἰς τοὺς καλοὺς συγγραφεῖς· μόνον παρὰ τοῖς Ο'. καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 9. 27. τὸ ἀμφιβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον εἰς μερικὰ χειρόγρ. »Σπάνιος δυνατῶν« ἀντὶ τοῦ πάνυ, ἀναγινώσκεται.

Δυνητός, ρά, ρόν. = δυνατός. Βασίλ. καὶ οἱ μτγνστρ.

Δύνω, Μ. ύσω Ζήτ. ἐν δύω.

Δύο, γενκ. δυοῖν, Ἀττ. καὶ δυεῖν, μάλιστα ἐν τῷ θηλκ. Συνήθως μὲν τὸ δυεῖν εἶναι Ἀττκ. γενκ., εἰς τὴν ὁποίαν μερικοὶ, ὡς ὁ Φρύνχ. σ. 210. καὶ Σχολ. Εὐριπδ. Ἑκβ. 45. ἀποδίδουσιν ἀποκλειστικῶς τοῦτον τὸν τύπον, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ εἰς δοτκ. π. χ. Θκδ. 1, 20. Ὁ καθ' αὐτὸ δυικὸς ἀριθμ. εἶναι τὸ δύω, Ὅμρ. ὁ δὲ Dawes misc. cr. p. 338. Valck. Φοίνσ. 585. Pors. Ὀρ 1550. καταχρίνουσι τὸ δύω παρὰ τοῖς Τργκ. λέγοντες ὅτι οὔτοι δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν· ἀλλ' ὁ Schneider de dial. Soph. p. 13. τὸ δέχεται ἐνίοτε· γενκ. πληθντκ. δυοῖν, δοτκ. δυσί, παρ' Ἴωσι καὶ δυοῖσι, Wess. Ἡρότ. 7, 106. 1, 32. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβλ. δοιοί, καὶ δοιοί, ἐνίοτε ὡς τὸ ἄμφω ἄκλιτον Αἰλν. Ποικ. Ἱστρ. 3, 9. »Τοῖς δύοιν ἀντὶ τῆς γενκ. καὶ δοτκ. ὡς, Θκδ. 1, 18. 3, 89. — Ὁ ἀριθμὸς δύο, ἢ 2. Ὅμρ. Ἔσται δὲ τῷ δύο συχνάκις εἰς πληθντκ. ἀρθμ. καὶ τὸ οὐσιαστ. καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παρ' Ὅμρ. »Δύο δ' ἄνδρες, δύο κύνες, δύο οἶους« κ. τ. τ. καὶ παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως. Ὁ δὲ Elmsley ἀλόγως διήγκριζεται (ἐν τῷ αὐτοῦ ἐκδόσει τοῦ Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 531. καὶ Εὐρπ. Μήδ. 798) ὅτι τὸ μὲν δύο σύνεται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττκ. νὰ συντάσσεται μὲ πληθντκ., ἀλλὰ τὸ δυοῖν ἀπαιτεῖ πάντοτε τὸν δυϊκόν, Ἰδὲ Lange καὶ Pinzger ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 675. Bornem. Ξενφ. Ἀνβτ. 2, 2, 12. — »Δύοιν ἐν ζευγάρει, γενικῶς ἀπροσδιόριστον μὲν ἀλλὰ μικρὸν ἀριθμὸν σημαῖνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Καναδύο, καμένα δύο, Θεόκρ. 14, 45. »Σὺν δύοιν Ἰλ. Κ, 224. Ἀπὸ δύο »Εἷς δύοιν ἀπὸ δύο, δύο, ἀνὰ δύο, Ξενφ. παρ' Ἀριστοτ. Ε'. 9. »Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν«, ἀντὶ τοῦ χωρίζειν καὶ διαιρεῖν εἰς δύο φατρίας.

Δυογόν, τό. Κατὰ τὴν παλαιὰν προφορὰν, ἀντὶ τοῦ Ζυγόν. Πλάτ. Κρατ. 13. Ζήτ. ὅμως εἰς τὸ στοιχ. Δ.

Δυοδέκα, οἱ, αἱ, τά. Ἀλλτ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ΙΒ'. ἢ 12, δύο καὶ δέκα. Λέγ. δὲ καὶ »Δυοκαίδεκα, δυώδεκα, καὶ δωδεκα« ὡς ἐν τῇ συνθ.

Δυοδεκάμηνος, ου (μήν). = δωδεκάμηνος.

Δυοδεκαταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐν τῇ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, εἰς δώδεκα ἡμέρας.

Δυοειδής, ές (εἶδος). Ὁ συνισάμενος ἀπὸ δύο εἰδῶν, ἢ τρόπους. Πορφύρ. Πυθαγ. 50. Ὁ δύο ἔχων εἴδη.

*Δυοῖσι, Ἰωντ. δοτκ. τοῦ δύο, Ἡρότ. Ὀνομστκ. δὲ δυοί, ἢ αἰτκ. δυοὺς δὲν εὑρίσκεται.

Δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά δώδεκα = δυόδεκα

*Δυοκαιδεκάζωδος, ον. Ὁ δώδεκα ζῴδια ἔχων. »Κύκλος δυοκαιδεκάζωδος«.

Δυοκαιδεκάμηνος, ον, = Δωδεκάμηνος.

Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα, δωδεκάς· ὅθεν

Δυοκαιδέκατος, η, ον. Ὁ δωδέκατος.

*Δυοκαιεικοσίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πηχῶν· εἰκοσι δύο πηχεις ἔχων.

*Δυοκαιπεντηκοστός, ή, όν· ὁ πεντηκοστὸς δεύτερος, Ἀρχιμήδ. σ. 127, 8, Βασ.

Δυοστός, στή, στόν. = Δεύτερος.

Δυοτοκέω, ῶ (τέκω) ἀντὶ τοῦ, Δύο τίκτω. Ἀριστοτ.

Δυοτόκος, ον. Ὁ δύο τίκτων, γεννῶν.

Δύπτης, ου, ὁ. Βουτηστὴς, ἐκεῖνος ἀπτις ἐξέρει νὰ βουτᾷ καὶ νὰ βυθίζεται εἰς τὸ νερὸν· ἐκ τοῦ

Δύπτω, Μ. ψω (δύω). Βυθίζω, βουτῶ μέσα εἰς τὸ νερόν. ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Jac. AP. 9, 614. Ζήτ. ἐν δύω.

Δύρομαι, Πτκ ἀντὶ ὀδύρομαι. Αἰσχύλ. Πέρτ. 581. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1218. Herm. Pors. Εὐρπ. Ἑκβ. 734. (–υ–).

Δύς. Μόριον ἀχώριστον ἀπὸ τὰς λέξεις, σημαῖνον πάντοτε τὸ ἐναντίον, τὸ βαρύ, τὸ δύσκολον, τὸ κακόν, δυστυχές, ἐπικίνδυνον, ἢ τὴν στέρησιν. Ἀντὶ τῷ Εὐ. Σημαίνει δὲ ἢ τὸ Πάρα πολὺ ἢ τὸ Πέρα ὀλίγον, ἰδ. Διυξήλιος· ὅθεν ὅταν μὲν συντίθεται μὲ λέξιν καλὴν σημασ. ὅταν δὲ συντίθεται μὲ λέξιν κακὴν σημασ. ἐνδυναμόνει καὶ σημαίνει ἐπίτασιν τῆς σημασ. ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ ἀναζῇ καὶ μὲ λέξεις, αἵτινες ἔχουσιν ἤδη ἀρνησιν, ὡς, Δυσάσχετος. Οἱ Ποιηταὶ τὸ μεταχειρίζονται,

Δυσάερος, ον (ἀήρ). Ὁ ὀστερημένος ὑγιεινοῦ ἀέρος, νοσώδης, μὴ ὑγιής. (υ – υυ)

Δυσαής, ές (ἄημι). Ὁ ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως φυσῶν, ἢ ὁ ἀπὸ τὸν ἀέρα ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως κινούμενος καὶ παρακόπτομενος. Ἐπὶ ἀνέμων, οἱ τινες ἤτοι εἶναι ἐναντίοι εἰς τὸν βαλασσοπλόον, ἢ διὰ τῆς σφοδρότητός των προξενοῦν ζημίαν· παρ' Ὅμρ. εἰρημάζ. οἱ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Ζέφυρος δυσαὴς ἐνθα τινὲς παράγουσιν ἀπὸ τοῦ Δύσις, ἢ ἢ ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων, ὁ δυτικός. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 262. »Δυσαεῖς τύμαι, τὸ ὁρμητικῶς κινούμενον καὶ ῥοχθίζον, (μουγλίζον) εἰς τὴν μεγάλην τρικυμίαν· ὅθεν »Δυσαήκοις, ἀντὶ »Δυσέοικοις, Γενικ. Πληθ. τὸν Ὀδ. Ν. 99. 2) Ἐρωμῶν, ἐνοχλοῦσης, κακὴν δομὴν ἔχων, Ὀππιαν. (ω – –).

Δυσάθλιος, ία, ον, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον (ὃλιος). Ὁ καταπόλλα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἄθλιος, Σοφκλ.

Δυσαίακτος, ον (αἰάζω). Ὁ καταπολλὰ ἄξιος λύπης, ἤτοι ὁ πολλῶν ὀρήνων καὶ κλαυθμῶν ἄξιος, λίαν ταλαίπωρος. 2) Ἐνεργητ. ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ὁ ἀνεπαίσθητος λύπης.

Δυσαιῶνις, ές, τὸ αἰανὴς κατ' ἐπίτασιν = δυσαίακτος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 279.

*Δυσαίξριος, ον (αἴξριος). Νεφελώδης, μὴ αἴξριος, Θελερές.

Δυσαινητός, ὸν (αἰνέω). Κακῶς ἐπαινεμένος· ὁ διὰ κακῆς φήμης φημισμένος, κακῆς φήμης ὤν. Ὀρφ. Ἀργ. 1337. ἐνθα ἄλλοι »Δυσαίνητοφιν ἐπειδιορθευσι.

*Δυσαίνιγμα, τό (αἴνιγμα). Δύσκολον ἢ δυσχερὲς αἴνιγμα, Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 45.

Δυσείρετος, ον (αἴρεω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δεχθῶσι, νὰ τὸν λάβωσι, δυσκολόπαρτος. Πεῖνδ.

Δυσαισθησία, ίας, ἡ. Ἀναισθησία, ἀμβλύτης τοῦ ἰσοῦ· καὶ

*Δυσαισθητέω, Εἶμαι ἀναίσθητος, ἐκ τοῦ

Δυσαίσθητος, ον (αἰσθάνομαι). Ἀναίσθητοι, ὁ ἀμβλὺν τὸν νοῦν ἔχων.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰών). Ὁ δυστυχὴς ζῶν. Εὐρπ. Ἑλ. 214. κλαίων δυσαίωνα Ἀλλὰ ζωήν. Πρβλ. Ἀβίωτος.

Δυσακής, Δωρ. ἀντὶ δυσηκής, δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσαλγής, ές, καὶ

*Δυσάλγητος, ον (ἄλγος, ἀλγέω). Ὁ ὑποφέρων βαρὺν καὶ μεγάλον πόνον. Καὶ ὁ προξενῶν μεγάλον καὶ βαρὺν πόνον. 2) Ὁ ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόνους, ὁ κατάσκληρος. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσαλθής, ές, καὶ

*Δυσάλθητος, ον (ἄλθω, ἀλθέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἀνίατος, ἀλάτρευτος.

Δυσᾶλλος, ον, Δωρ. ἀντὶ δυσήλιος. Κύρ. Ἰησ. 24γ. ἐνθα ἄλλοι δυσᾶνιος, = δυσήνιος, γρέφουσι.

Δυσαλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀλλοιωθῇ.

Δυσάλυκτος, ον (ἁλύσκω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ.

Δυσάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι, ἅλωναι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἁλώσῃ τίς, ἢ νὰ τὸν κυριεύσῃ. Σοφοκλ. Οἰδ Κολ. 1723. »δυσάλωτος κακῶν«, ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως κυριεύεται ἀπὸ κακά, περὶ ἑνὸς τῶν κτήσεων δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ δόρυ καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἀπὸ τὸ μέρος του. Δύσκολος τὸ ἐννοηθῇ ἢ νὰ κρατηθῇ μὲ τὸν νοῦν. Πλατ. Τίμ. σ. 51. Α.

Δυσάμβατος, ον (ἀμβαίνω, ἀντὶ ἀναβαίνω) Πτκ. ἀντὶ δυσκιάβατος. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναβῇ τινάς.

Δυσάμμορος, ον, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δύσμορος.

Δυσάμμορος, ον, = δύσμορος. Τὸ ἄμμορος κατ' ἐπίτασιν, Βαρίως ἢ κατὰ πολλὰ δυστυχής, Ἰλιδ. Χ, 428. 485.

Δυσαναβίβαστος, ον, (ἀναβαίνω) = δυσάμβατος· Δυσκολοανάβατος.

Δυσαναβιβαστός, ον (ἀναβιβάζω). Ὅποιος δυσκόλως ἀνεβάζεται, ἢ ὅποιος εἶναι ἀνέκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν παρακινήσῃ εἰς τίποτε.

Δυσαναβλαστέω, ῶ. Δύσκολα ἀναβλαστάνω, ἢ ψυτρόνω. Πλούτ. 8. σελ. 746. ἀμφ.

Δυσαναγώγητος, ον (ἀνάγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ, ἤτοι δύσκολα τὸν ἐκβάλλει τινὰς ἔξω, καὶ ἰδιαιτερ. ἀπὸ τὸ στήξις, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐπαγώγητος. 2) Καὶ αὐτὸ τοῦ δυσχερῆς, Ἀπειρὸς, δυσκολοδιοίκητος.

Δυσαναδόητος, ον (ἀναδύομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, νὰ χωνευθῇ, νὰ διαπεφθῇ.

Δυσαναθυμίατος ον, (ἀναθυμιάω). Δυσκολεξάτμιστος. ητροφῶ, παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. ἀ. φαγητὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἐξατμίζονται, ἢ τὰ δυσκόλως ἐξατμιζόμενα.

Δυσαναίκλητος, ον, (ἀναικαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναικαλεσθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ γυρισθῇ ὀπίσω. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακινηθῇ εἰς συμβιβασμὸν ἢ καινοτόμιαν. Δυσκόλως κινούμενος εἰς τὸ νὰ συμβιβάσῃ ἀπὸ τὰ κοινὰ πράγματα, Πλούτ. Θεμ. 23. 3) Δυσκόλως λαμβάνων τὴν ὑγείαν του, Διοσκορ. 408.

Δυσανακόμιστος, ον, (ἀνακομίζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τινὰς ὀπίσω, νὰ τὸν βάλῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, ὑψώσῃ. Δυσκολογύριστος. Πλούτ. Ῥωμ. 27.

Δυσανάκρατος, ον, (ἀνακεράννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, ἀνακατωθῇ. Δυσκολοανακάτωτος.

*Δυσανακρίτος, ον, (ἀνακρίνω). Δύσκολος νὰ ἐξετασθῇ, νὰ διακριθῇ.

Δυσαναλήπτος, ον = δυσάληπτος. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Σουϊδ. ἐν Δ. Ἀνέληπτος. ἐκ τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσαναλήπτος, ον (ἀναλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ δυναμώσῃ ὁλη. 2) Ἡ ἐκείνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς ἑαυτόν, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀναλάβῃ, ἢ νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ, ἐνδυναμώσῃ, ἀναπαύσῃ. Παρὰ Ἰουλιαν. ς'. »δυσαναλήπτος ἀρρωστίαι, περὶ μιᾶς ἀῤῥωστίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τινὰς δυσκόλως ἀναλαμβάνει.

Δυσανάλυτος, ον (ἀναλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ.

Δυσαναλώτος, ον (ἀναλίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξοδευθῇ, φθαρθῇ, καταφαγωθῇ, ἢ νὰ ἐξολοθρευθῇ. Ἰωσηπ. Π. Ἰουδ. Γ'. ς'. 30. (υυ – – υ)

Δυσαναντιῤῥήτως, καὶ δυσαναντιῤῥήτως, Ἐπίῤ. = δυσαντίλεκτος.

Δυσανάπειστος, ον (ἀναπείθω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως καταπείθει, ἢ πληροφορεῖ τινάς. Τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην νὰ ἀλλάξῃ τις εἶναι πολλὰ δύσκολον. Πλάτ. Παρμ. 7.

Δυσανάπλους, ουν (ἀνάπλοῦς). Λέγεται ἕνας ποταμὸς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τινὰς πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ πέρα, νὰ τὸν διαβῇ ὁλη. Στράβ. Δ. σελ. 288.

Δυσανάπλωτος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ ἄνω. Στράβ. Κ'. σελ. 340. = δυσαπόπλους.

*Δυσαναπνευστος, ον (ἀναπνέω). Δυσκόλως ἀναπνέων, ἐξατμιζόμενος. Γαλην. 8. 111.

*Δυσαναπόρευτος, ον (ἀναπορεύομαι), = δυσδιαπόρευτος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περάσῃ τινάς. Πλάτ. Βριτ. σ. 39.

Δυσαναπόρος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον πόρον, ἤτοι πέρασμα, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς. Πλάτ. Κριτ. Ἰδ. ἀνωτ.

*Δυσαναστρέφαστος, ον (ἀναστρέφω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διορθώσῃ ἢ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ.

Δυσανάσφαλτος, ον (ἀνασφάλλομαι). Ἐκεῖνος, ὅστις δύσκολα ἀναλαμβάνει ἀπὸ κανένα πέσιμον, ἢ ἐρώτσιν. Ἱπποκρ. σελ. 329.

Δυσανασχετέω, ῶ. Βαρέως φέρω, εὐρίσκω ἀνυπόφορτον ἕνα κίνημα, ἢ ἐπιχείρημα, μετ' Αἰτίτ. καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι, ἐπί τινι, ἢ πρός τι. 2) Ἀπὸ τοῦ δὲν θέλω ἐκ δυσαρεσκείας ἢ καταφρονήσεως, ἔχω δυσαρέσκειαν καὶ ἀποστροφὴν, εἶμαι ἀγανακτισμένος, ἢ ἀηδιασμένος ἀπό τι, ὀργοῦμαι, δὲν στέργω νὰ κάμωτι, μετ' ἀπαρμ. ἐκ τοῦ

Δυσανάσχετος, ον (ἀνέχομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολοι ὑποφέρει τις, ἀνυπόφορτος. 2) Ἐνεργητικῶς δὲ ὁ ἀγανακτῶν, ὁ δυσαρέσκειαν καὶ ἀπεχθειαστησίαν ἔχων. Ἐπῤῥμ. δυσανασχέτως, ὅθεν

Δυσανασχέτως ἔχω, = δυσανασχετέω.

Δυσανάτρεπτος, ον (ἀνατρέπω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀνατρέψῃ, νὰ ἀποδοκυρώσῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἀλλόμερος.

Δυσαναφορικός, κή, κόν· (ἀναφέρω). Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἢ ῥιπτόμενος. Καὶ ὁ δυσκόλως ἀναλαμβάνων. Ἡσύχιος. Καί

*Δυσαναφορος, ον. Ἐπίῤῥ. δυσαναφερος. Δυσκολαναβίβαστος, »δυσ. ἐφαλμένοι ὀπλ. Δυσκολοάνιστος, Φιλόστρ. ἐκκ. ἱστ. 11, 3.

*Δυσανδρία, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρων, Ἀππν. 2. σ. 11.

Δυσάνεκτος, ον (ἀνέχω). = δυσανάσχετες, Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β'. 8.

Δυσάνεμος, ον, = δυσαής. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 591. Δωρ. ἀντὶ δυσήνεμος.

Δυσανήκης, ές (ἄκος). Ὁ δυσκόλως ἀνθῶν. Πολυδ. Α'. 231.

Δυσανιάω, ῶ. Πλούταρχ. »τὸ χαλεπὸν ἐστὶ καὶ τὸ δυσανιᾶν ἐν τῷ τεθαῦμαι· τὸ καταπόλλα ἀνιᾶν καὶ πικραίνειν. Ἰδ. Δυσανιᾶν.

Δυσάνιος, ον (ἄνια). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν λυπημένος, θλιμμένος, κατηφὴς, σκυθρωπός, δυσαρεστημένος, ἀνυπόμονος. Χρῆσται δὲ καὶ δυσήνιος.

*Δυσάνυστος, ον (ἀνύω). = δυσάνυδος.

*Δυσανυτάω, ῶσα, ῶν (ἀνιάω). Βαρέως λυποῦμαι, λυπηρὸν ποιῶ, στενοχωρῶ. Μεγάλην καὶ βαθεῖαν λύπην προξενῶ, κακὴν ἀγωνίαν καὶ θλῖψιν ἐμποιῶ.

Δυσάνυδος, ον (ἄνυδος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαβῇ τινάς. Δυσκολανάβατος.

Δυσάνωλβος, ον. Τὸ ἄνωλβος κατ' ἐπίτασιν. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλήμ. Στρωμ. Γ', σελ. 516.

Δυσανταγωνίστως, ον (ἀνταγωνίζομαι). Ὁ δύσκολος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος. Πολυδ. καὶ Διογ. Λρτ. 2, 134.

Δυσάντης, ες, ὁ δυσαντής, ες = δυσάντητος. Ὀππιαν. Κυν. Γ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δυσπρόσιτος.

Δυσάντητος, ον (ἀντάω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ μάλιστα μὲ μίαν κακὴν πρόγνωσιν ἀπαντᾷ. Ἄρα, κανὲς, δυσάρεστος, φορτικὸς, βαρετὸς, μισητὸς, ἐναντίος, »δυσάρεστον αἴσθημα Δουκιαν. Ἀντίτ. τῷ εὐάντητος. Ὁθὲν Πλουτρχ. συνθέσει τὴν λέξιν καὶ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιος

μετὰ τοῦ, Ἀχθεινός. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ ἢ νὰ ἀντισταθῇ τις.

Δυσαντιβλεπτος, ον (ἀντιβλέπω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς εὐκόλως νὰ ἰδῇ κατάντικρυ, τὸν ὁποῖον μόνοι μὲ μεγάλον φόβον ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ. 2) Μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ συμβιβασθῇ, νὰ φιλιωθῇ. Φιλόσοφ. Ἐκόν. Γ'. Προοίμ.

Δυσαντίλεκτος, ον (ἀντιλέγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀντισταθῇ, ἢ ἐναντιωθῇ τινὰς διὰ λόγων.

*Δυσαντίρρητος, ον (ἀντερῶ) = τῷ πργμ. Ἑρμ. δυσαντιρρήτως.

Δυσαντοφθάλμητος, ον (ἀντοφθαλμέω), = δυσαντίβλεπτος.

Δυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ). Παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. μῦσαίωρ γάμοις· ὑπανδρεία μὲ ἕνα δυστυχῶς ἐκλελεγμένον ἄνδρα, ἠγυιαῖκα.

Δυσαξίωτος, ον (ἀξίωμι). Ὁποιος δυσκόλως δέχεται παρακάλεσιν, δυσπαράκλητος. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 336.

Δυσαπάλειπτος, ον (ἀπαλείφω). Ὁποιος δυσκόλως ἐξαλείφεται. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 683.

Δυσαπαλλαξία, ίας, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἐλευθερώσῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του ἐκ τινος. Πλάτ. Φίληβ. ΚΗ'. ἀμφιβ. ἀνάγνωσ. = δυσαπαλλαξία.

Δυσαπάλλακτος, ον (ἀπαλλάσσω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ ἢ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτόν του. Εὐστάθ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ξεχωρίζεται, καὶ ἀπομακρύνεταί τις. Ὁ δυσκόλως ξεχωριζόμενος, ἀπομακρυνόμενος. 2) Ἐνεργ. Ὁ δυσκόλως χωρίζων ἢ ἀπομακρύνων. Ἑρμ. Δυσαπαλλάκτως, ὅθεν

*Δυσαπαλλαξία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ξεχωρισθῇ τις, νὰ γλυτώσῃ ἀπό τίποτε.

Δυσαπάντητος, ον, (ἀπαντάω). = Δυσάντητος. Ἡτύχιος.

Δυσαπατητος, ον (ἀπατάω). Ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως ἀπατᾶται, γελᾶται.

Δυσαπιστέω, ῶ. Πολλὰ ἀμφιβάλλω, δυσπιστῶ. Εἶμαι κατὰ πολλὰ ἀπειθής, δὲν καταπείθομαι, ἀμφιβ.

*Δυσάπιστος, ον. Τὸ ἄπιστος κατ' ἐπίτασ. Ὁ δυσκόλως ὑπακούων, ὑποτασσόμενος. Κατὰ πολλὰ ἀπειθής, ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής. Στράτ. Ἐπιγρ. 21.

*Δυσαποβλητος, ον, = Ἀναποβλητος, Εὐστάθ.

Δυσαποδεικτος, ον (ἀποδείκνυμι). Ἐκεῖνος ὅστις δύσκολα ἀποδείχνεται. Πλάτ. Νομ. ς'.

Δυσαποδίδακτος, ον (ἀποδιδάσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ξεσυνηθίσῃ, ξεμάθῃ τινάς. Ἰωσηπ. 16'. β'. 4. 2) Ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ξεμανθάνων, ληθομαθής τις.

*Δυσαποδοτος, ον (ἀποδίδωμι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποδοθῇ, νὰ ἀντιπληρωθῇ, νὰ δοθῇ ὀπίσω.

Δυσαποκαθίστατος, ον, παρ' Ἀντωνίν. ΙΑ'. 8. καλλίων «Δυσαποκατάστατος» ἀναγνωστ. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἐλθῃ τις πάλιν ἐντελῶς εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἐμπειρικὸς τὴν τοῦ Ἱπποκρ. Λέξ. «Δυσθεσίη». Τεταραγμένη ψυχικὴ κατάστασις, τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ καταπαύσῃ, καὶ νὰ καθησυχάσῃ. Ἐκ τοῦ

*Δυσαποκατάστατος, ον (ἀποκαθίστημι). Ὁ δυσκόλως εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν ἀναγόμενος, ὁ δυσκόλως διορθωνόμενος. Ἰδ. Δυσαποκαθίστατος.

*Δυσαποκίνητος, ον (ἀποκινέω). Ὁ δυσκόλως ἐξαγόμενος· τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ ἐκβάλῃ.

Δυσαπόκριτος, ον, καὶ δυσαποκρίτως, Ἐπίρ. (ἀποκρίνομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποκριθῇ τις. Λουκιαν.

Δυσαπολόγητος, ον (ἀπολογέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ ἀποκριθῇ, νὰ διαφευτευθῇ. ἀθωωθῇ, παθτκ. πάντα.

Δυσαπόλυτος, ον, καὶ δυσαπολύτως, Ἐπίρ. (ἀπολύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ, νὰ ἀπολυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ.

Δυσαπόνιπτος, ον (ἀπονίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ καθαρισθῇ, νὰ πασρευθῇ. Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 65. καὶ Σχολ. Σοφκλ. Τραχ. 686.

Δυσαποπαυστος, ον, καὶ δυσαποπαύστως, Ἐπίρ. (ἀποπαύω). Ὁ δυσκόλως καὶ μετὰ βίας παυόμενος, καὶ ἡσυχάζων. Αἰτωπ. Δύσκολος νὰ τὸν παύσῃ τις.

Δυσαπόπλυτος, ον (ἀποπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ τὸν ξεπλύνῃ τις.

Δυσαπόπτωτος, ον (ἀποπίπτω). Ὁποιος δύσκολα πίπτει, ὁ μὴ εὐκόλως πίπτων. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 12.

Δυσαπορρύπτος, ον (ἀπορρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ ἀποβάλῃ τὸν ῥύπον. Σουίδ. ἐν Λ. Αἰσώπειον, ἔνθα πρότερον Δυσκαπόρρυπτος ἀνωγειάκ.

Δυσαποσπαστος, ον, καὶ δυσαποσπάστως, Ἐπίρ. (ἀποσπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποσπασθῇ, νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ ξεκολλήσῃ. Καὶ 2) Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς, «δυσαποσπαστον κάλλος». Χαρίτων.

Δυσαποστερητος, ον (ἀποστερέω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἀπέχῃ, νὰ ἐγκρατεύηται ἀπ' αὐτόν. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Δυσαποτέλεστος, ον (ἀποτελέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ τελειωθῇ, νὰ ἐλθῇ εἰς τέλος. Εὐστάθ.

Δυσαποτρεπτος, ον (ἀποτρέπω). Ἐκεῖνος ὅστις δύσκολα ἀποτρέπεται, ἐμποδίζεται, παραιτεῖται τῆς γνώμης καὶ τοῦ σκοπού του, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀπογνώσῃ τινάς.

Δυσαποτριπτος, ον (ἀποτρίβομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποτριφθῇ, ἢ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπό τινος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖτις νὰ ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Δυσάπουλος, ον καὶ

*Δυσαπούλωτος, ον (ἀπουλόω). Λέγεται μία πληγὴ τῆς ὁποίας τὸ σημεῖον δυσκόλως ἐξαλείφεται· καὶ = δυσίατος.

Δυσαρέσκησις, εως, ἡ. = δυσαρέστησις. Βασίλιος Αὐρ. Μ. Χρον. Ε'. 10.

Δυσαρεσκομαι, = Ἀπαρεσκομαι. Ἡσύχ.

Δυσάρεσκος, ον (ἀρέσκω). Ὁποιος δὲν εἶναι ἀρεστός, ἐλκυστικός, ὁ δυσκόλως ἀρέσκων, δυσάρεστος. Ἀλκμήν. ς'.

Δυσαρεστέω, ῶ, καὶ Δυσαρεστοῦμαι ὡς Ἀποστ. Πίστ. μετὰ Μάρ. Μάλ. τινί. Δὲν εὐχαριστοῦμαι, δὲν ἔχω ἀρέσκειαν καὶ εὐχαριστησιν εἰς ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἠσυχάζω εἰς αὐτό, δὲν μοὶ ἀρέσει, καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ ὀλίγον αὐτό. 2) Δυσαρεστῶ εἴς τινα, τινί, Διοδ. Σικ. ὄθεν

*Δυσαρέστημα, τό. Δυσάρεστον συμβάν, Δυσαρέσκεια.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ. Δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία περίτινος, τὸ μὴ ἀρέσκεσθαι, δυσηρεστημένον εἶναι.

*Δυσαρεστία, ἡ = δυσαρέστησις.

*Δυσαρεστικός, ή, όν = δυσάρεστος.

Δυσάρεστος, ον (ἀρέσκω). Δυσάρεστος, ὁ ἀνευχαριστησίαν ἔχων περίτινος, ἀγανακτισμένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖτις νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ ψιλιώσῃ, νὰ παρηγυχάσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀρέσκεται. Καὶ ὁ μὴ ὢν ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἑρμ. δυσαρέστως.

Δυσαριθμητος, ον (ἀριθμέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ· ἀναρίθμητος. Ἀππιαν.

Δυσαριστοτόκεια, είας, ἡ (ἄριστος, τόκος). Δυστυχὴς μήτηρ τῶν καλλίστων παίδων. «Ὦμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκειαν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ ἥτις ἐγέννησα τὸν ἄριστον υἱόν, διὰ νὰ δυστυχῶ, ἢ πρὸς δυστυχίαν μου. Οὕτως ὀνομάζει ἑαυτὴν ἡ Θέτις, Ἰλιάδ. Σ, 54.

Δύσαρκτος, ον (ἄρχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διοικηθῇ, ἐξουσιασθῇ, κυριευθῇ.

Δυσαρμοστία, ίας, ἡ. (δύσαρμοστος). Δυσαρμονία, ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης. Πλουτοργ. «δυσαρμοστία ἡδονῶν».

*Δυσάρμοστος, ον (ἁρμόζω). Κακῶς ἡνωμένος, ἀσύμφωνος, κακόηχος, κακόφωνος, μὴ ἁρμονικός, μὴ ἐναρμόνιος, καθὼς ἁρμίζων.

*Δυσάρπαγος, ον (ἁρπάζω). Κατὰ δυστυχίαν ἢ πρὸς δυστυχίαν ἁρπαγμένος, ἢ ἁρπάζων, Δυσεφρ. 512.

Δυσαρχία, ἡ· (ἄρχω). Ἔλλειψις διδασκαλιῶν, κανόνων καὶ νόμων τοῦ ἄρχειν, ἀνυποταξία, ἀπείθεια. Ἡ κατάστασις ἐκείνη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δυσκόλως κατεξουσιάζωνται, ἢ διοικῶνται, Ἀππιανός.

*Δυσάσχετος, ον (ἔχεμαι). Τὸ ἄσχετος κατ' ἐπίτασιν. Ἀνυπόφορτος. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 232.

Δυσάτεμος, ον, Ὁ κατ' ὑπερβολὴν ἄτεμος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 441. ἀμφιβ. ἀνάγνωσ.

Δυσαυλία, ίας, ἡ. Ἀνωμαλία ἢ ἐπιβλαβὴς κατοικία, ἢ τόπος, διατριβὴ εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὅ ἐστιν εἰς τοὺς ἀγροὺς, καὶ χωρεῖα. Αἰσχύλ. Ἀλ. 566. Ἐκ τοῦ δυσαύλους.

*Δυσαύλιστος, ον. Ἰδὲ δύσαυλος.

Δυσαυλος, ον (αὐλή). Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Δυσαύλιστος», ὅ ἐστιν, ὁποιος δυσκόλως αὐλίζεται. Ἢ τῷ ὁποίῳ δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ περάσῃ τὴν νύκτα, ἀνάρμοστος, καὶ μὴ ἀναπαυτικὸς διὰ ὑπερβολὰς «Δυσαύλων πάγων αἰθρίαι» Σοφοκλ. Ἀντγ. 339. Ἢ ψῦχος τοῦ πάγου, ἢ ὁποία δυσκολύνει καὶ ποιεῖ ἐνοχλητικὸν τὸ νὰ διανυκτερεύσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ τις τὴν νύκτα ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἔξω εἰς τὰ ἐλεύθερα. Καὶ

*Δυσαυλος, ον (αὐλός) «ἔριξε. Δυστυχὴς εἰς τὸν αὐλὸν ἀμίλλα. Δυστυχὴς διὰ τοῦ αὐλοῦ ἀγών, Ἀντγν. Θεσσλ. ἐπιγρμ. 29.

Δυσαυξής, ές, (αὐξέω). Ὁ μὲ δυσκολίαν αὐξάνων, μεγαλώνων, τρανεύων, πλησύνων. Καὶ

Δυσαύξητος, ον. Ὁ μὲ μεγάλην δυσκολίαν αὐξάνων = δυσαυξής. Ἢ 2) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ αὐξήσῃ, πλησύνῃ τινάς. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 8.

Δυσαυχής, ές (αὐχέω). Καταπολλὰ κενόδοξος, καυχησιάρης, μεγαλορρήμων. Πολλὰ βαρύτερος διὰ τὴν κενοδοξίαν του. Ἀπολλ. Τῥόδ. Γ'

Δυσαφαίρετος, ον, ον (ἀφαιρέω). Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀφαιρέσῃ τι μέρος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ ἀφαιρεθῇ. Ἀριστοτ.

*Δυσεχθής, ές (ἠχέω). Διορκ. ἀντὶ δυσηχής.

*Δυσεχθής, ές (ἔχος). Βαρέως δρηνηθείς, παλυβρηκτος, Αἰσχυλ. Εὐμ. 140. Πρβλ. Βαρυεχθής. Τινὲς γράφουσι «Δυσταχθείς».

Δυσεχθέω, «Πρόμ. Νικήτ. Χρ. Ε'. 7. ἀντὶ τοῦ δυσφορέω, ἀγανακτῶ, δυσαρεσκομαι, ἐκ τοῦ

Δυσεχθής, ές (ἄχθος). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν βαρετός.

*Δυσβασάνιστος, ον (βασανίζω). Δυσκολοξέτακτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσβάστακτος, ον (βαστάζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως βαστάζει τινάς. Δυσκολοβάστακτος.

Δυσβατεποιέομαι, Ξενοφ. Ἱππαρχ. Η'. 9. Ἑρμλμ. ἀναγνωσεις.

Δύσβατος, ον (βαίνω). Λέγεται ἕνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ τινάς, ἄβατος ὑπὸ δύβατον καὶ τὸ δύβατων τόποι εἰς οὓς δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ πεζὸς ἢ ἔφιππος.

Δυτρέψυκτος, ον (βαύζω). Παρακονιάρης, ἐλιάρης, ὁ ἀρηνῶν, ἀνιαστεράζων, καὶ ἐλαίων κατὰ πολλά. Αἰσχύλ. Πέρσ. 572.

Δυτβήρης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Δυσήρης.

*Δύσβιος, ον. = Καί

Δυσβίοτος, ον (βίος). Ὁ ἀβλίως καὶ παλαιπώρως ζῶν. Ἀναλεκτ. Δ'. Σ. 237. = Μακόβιος. Πρβλ. Ἄβιος, Ἀβίοτος.

Δυσβλαστέω, ῶ. Ὁ δυσκόλως ἢ μὲ μεγάλην ἔρηται βλαστάνων, αὐξάνων. ἐκ τοῦ

Δυσβλαστής, ές (βλαστάνω, βλαστεῖν). Ὁ δυσκόλως βλαστάνων καὶ αὐξάνων.

Δυσβοήθητος, ον (βοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκτρευσθῇ.

*Δυσβόηθος, ον = τῷ πργμν.

Δύβολος, ον (βολή). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὸ ῥίπτειν, ὁ δυστυχὼς ῥίπτων.

Δυτβουλία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ ψθοροποιὸς συμβουλή, κακὴ κατάστασις ἐξ αἰτίας κακῆς ἀποφάτεως. Χαρακτὴρ τῶν Λθηναίων, ὡς σπανίως ὀήσεν ὀρθῶς βουλευομένων, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. ἐκ τοῦ Δυσβουλεῦν.

Δύβαυλος, ον (βουλή). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς συμβουλεύων· καὶ ὁ δυστυχῶς καθ' ἑαυτὸν βουλευόμενος, ἀποφασίζων, κακὴν ἀπόφασιν ποιῶν.

*Δυσβράκανος, ἡ δυσβάρκαιος, ὁ, ἡ = δυσκατανίητος. Ἡσύχ.

Δύβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ἐκεῖνος ὃς τις δὲν τρώγεται. Πλούτ. Προβ. Συμ.

Δύβολος, ον (βῶλος). Κακοὺς βώλους ποιοῦσαν ὅλεν »Γῆ« μία ἀχρεία καὶ ἄκαρπος γῆ, ἤτοι χωράφι. Ἀνάλεκτ. Β'. 150. καὶ »Δύσβολος χθών«. Ἔπγρμ. Ὅμρ. γ. Καὶ δυστυχὴς τόπος, ἡ γῆ, παρ' Ἡροδ. Ὅμ. Βιοτ. 18.

*Δυσγεμία, ἡ. Δυστυχὴς ὑπανδρεία. ἐκ τοῦ

Δύσγεμος, ον. Ὁ δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον, καὶ, »Γάμος δύσγαμος«. Εὐρ. δυστυχὴς ὑπανδρία. Ἰδ. Ἄγαμος.

Δυσγαργαλεύς, έ (γαργαλίζω). Ἐκεῖνος ὃς τις καταπολλὰ γαργαλίζεται, ὁ καταπολλὰ αἰσθαντικὸς εἰς μόνον τὸ ἐγγίξιμον τοῦ γαργαλίσματος. Σχολ. Ἱππ. Γ'. 10. Ἀριστοφ. καὶ Σουΐδ. ἐν Δ. »Ὀρθοπλήξιι· καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ἰ. 9.

*Δυσγαργάλιστος, ον = τῷ πργμν. Ἡσύχ. καὶ Πολλ. 1, 197. Τὸ δὲ Δυσγαργάριστος καὶ δυσγαγγάλιστος, δὲν εἶναι τοσοῦτον Ἀττικά. Ἐν τοῖς Γεωπονικ. Ἰ. 2. δυσγαγγάλιστος, εὐρίσκεται, ὅπερ ἐν χειρογρ. δυσγαργάριστος, ἀναγνωστέον.

*Δυσγάργαλος, ὁ, ἡ. = δυσγάργαλις, Ἡσύχ.

Δυσγένεια, είας, ἡ. Ποταπὴ καὶ μὴ εὐγενὴς γεννησις, ἡ ποταπάτης τοῦ γένους. 2) Καὶ κατ' ἀντιφρασιν τῆς σημασίας, ἡ χαμερπότης καὶ ταπεινότης τῶν φρονημάτων. ἐκ τοῦ

Δυσγενής, ές (γένος). Ὅποιος ἐγεννήθη ἀπὸ ποταπὸν γένος, ὁ μὴ εὐγενὴς. 2) καὶ ὁ μὴ ἔχων εὐγενικὰ φρονήματα, χαμερπής.

Δυσγεώρητος, ον (γεωρύσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωρυχθῇ, νὰ ἐφωδῇ διὰ γεώρυχος. Στράβ. Ιβ'. Σ. 1197.

Δυσγεώργητος, ον (γεωργέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, καλλιεργηθῇ.

Δύσγνεια, ἡ (γνῶναι). Πλάνη, ἀμφιβολία. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1206.

Δυσγνώριστος, ον (γνωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ξαναγνωρισθῇ. Πολ. 5, 160. Ἐπίρρ. δυσγνωρίστως.

Δυσγνωσία, ίας, ἡ (γνῶσις). Ἡ δυσκολία εἰς τὸ γνωρίζειν ἢ ἐξεύρειν. Σκοτεινότης. Εὐριπ. Ἱππόλ. 707. ἐκ τοῦ

Δύσγνωστος, ον (γνῶναι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἢ νὰ ἐξεύρῃ τις. Παρὰ Πολυβ. Γ'. 32. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναγνωσθῇ, διαβασθῇ. = δυσανάγνωστος.

Δυσγοήτευτος, ον (γοητεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γοητευθῇ, ἀπατηθῇ, γελασθῇ, πιασθῇ. Πλάτ. Πολ. Γ'.

Δυσγράμματος, ον (γράμμα σημασ. 3.). Ὁ δύσκολος, ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. Ἀριστοτέλ. καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Σ. 558.

Δυσγρίπιστος, ον (γρίπιζω). Φειδωλός, ἀκριβός. Λιβάν. Ἐπ. 1Ε'. ἐκ τοῦ »Γριπίζειν«, κερδαίνειν, ὡς ὁ Βασίλειος ἐν τῇ πρὸς Λιβ. ἀποκρίσει ἔρμην.

*Δυσδαιμονέω, δυστυχῶ. Δογγίν. σ. 32. Ὀξών. καὶ Λιβάν. Καί

Δυσδαιμονία, ίας, ἡ. Δυστυχία, ἀτυχία. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1120. ἐκ τοῦ

Δυσδαίμων, ον, γενν. ονος (δαίμων). Δυστυχής, ἀτυχής. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐδαίμων, καὶ

Δυσδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

Δυσδάκρυτος, ον (δακρύω). Ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος »Δάκρυα δυσδάκρυτα δάκρυα πολυστενακτα, πλήρη πάνυ καὶ ἀναπτεναγμῶν, Μελ. 109. 2) καὶ ὁ καταπολλὰ κλαίων. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 55. καὶ Δίσχ. Ἀγ. 453. »Ψῆμα σποδοῦ δυσδάκρυτον«.

Δυσδάμαρ, αρτος, ὁ, ἡ (δάμαρ). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1330. Ὅποιος εἶναι δυστυχὴς μὲ τὴν γυναῖκά του, ἢ διὰ τὴν γυναῖκά του. Καὶ ἡ δυστυχὴς σύζυγος.

*Δυσδάμαρτος, ον = τῷ πργμν. ἀμφ.

*Δυσδάμαστος, ον (δαμάζω). Δυσκόλως δαμαζόμενος, Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσόδ. Ἀσπ. 122.

Δύσδειστος, ον (δείκνυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δειχθῇ, ἀποδειχθῇ. Κλήμ. Ἀλ.

*Δυσδέρκετος, ον, καί

Δυσδερκής, ές (δέρκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. Σκοτεινός. Ὀππιαν. Κυν. Λ'. 430.

Δυσδήνης, ες (δῆνος). Δύσνους, κακόβουλος. Ἡσύχ.

Δύσδηρις, ι, γεν. ιος (δῆρις). = δύσμαχος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπολεμηθῇ, κατατροπωθῇ· ὅθεν Νίκανδρ. Θηρ. 738. »Δύσδηριν, ἀντὶ ξυσίατον.

Δυσδιάβατος, ον (διαβαίνω). Δυσκολοπέρατος, δύσβατος, δυσκολοπερίπατητος. Ξενοφ.

Δυσδιάγνωστος, ον (διαγινώσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διακρίνῃ, νὰ τὸν γνωρίσῃ, νὰ τὸν κρίνῃ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Διον. Ἁλικαρ.

Δυσδιάγωγος, ον (διάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, νὰ τὸν περάσῃ τινάς. 2) τόπος ἄχαρις, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διάγῃ, νὰ ζῇ τινάς. Στράβ. Ιζ'. Σ. 1098.

Δυσδιάθετος, ον (διατίθημι). Δύστολος εἰς τὸ νὰ τὸν διατάξῃ, νὰ τὸν βάλῃ τινὰς εἰς τάξιν, νὰ τὸν καταπείσῃ. Νὰ τὸν πωλήσῃ. Νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ὑπὸ ἄνδρα, καθὼς π. χ. μίαν κόρην. »Χαλεπὸν γε ἀνιᾶτηρ καὶ δυσδιάθετον« Μένανδρ. Ζήτ. ἐν διατίθημι.

Δυσδιαίρετος, ον (διαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιρεθῇ, νὰ μοιρασθῇ.

Δυσδιαλυτος, ον (διαλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιτηθῇ, νὰ κριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ ἀπὸ τὸν διαιτητήν, ἢ γενικῶς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ.

Δυσδιακόμιστος, ον (διακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακομισθῇ, νὰ ἀπερασθῇ πέραν. Ἰδ. διακομίζω.

*Δυσδιακόνιστος, ον. Δυσκολως διακονούμενος, ἢ ὃν δυσκόλως δύναται νὰ διακονήσῃ τις, οὕτως ἀναγνωστ. τινές παρ' Ἀλιαν. ζ. Ἱστ. 17, 44. Ἰδ. τὸ ἑπμν.

*Δυσδιακόντιστος, ον (διακοντίζω). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύνανταί τις νὰ διακοντίσῃ μὲ τὸ ἀσόντιον, Αἰλν. ζ. Ἱστρ. 17, 44.

Δυσδιάκριτος, ον (διακρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ.

Δυσδιάλλακτος, ον (διαλλάσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ, νὰ συγκατανευσῃ εἰς φιλίωσιν, νὰ ἐξιλεωθῇ. Ἐπίρρ. δυσδιαλλάκτως.

Δυσδιάλυτος, ον (διαλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, ἢ νὰ λυθῇ, νὰ χωρισθῇ. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ νὰ φιλιωθῇ. Ἀριστ.

Δυσδιανοήτος, ον (διανοέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ διανοηθῆναι, εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 30.

Δυσδιάπνευστος, ον (διαπνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαπνευσθῇ, θηλ. νὰ διαπρεσθῇ, νὰ διατορπισθῇ διὰ τῆς πνοῆς. 2) δύσκολος εἰς τὸ νὰ γίνῃ γόνυρον, νὰ ἐξατμισθῇ. Ἐπὶ οἴνου, τὸν ὁποῖον τινὰς διὰ πολὺν καιρὸν αἰσθάνεται. Διοσκορ. Ε'. 9.

*Δυσδιαπόρευτος, ον (διαπορεύω). Δυσκόλως διαπορευόμενος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαπεράσῃ τινάς.

Δυσδιάσπαστος, ον (διασπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διασπασθῇ, ἀποχωρισθῇ.

Δυσδιαστατέω, ῶ. Ζήτ. ἐν δυστατέω.

Δυσδιατύπωτος, ον (διατυπόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διατυπωθῇ, μορφωθῇ, σχηματισθῇ, ἐξεικονισθῇ.

Δυσδιάφευκτος, ον. Καὶ δυσδιάφυκτος, ον (διαφεύγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τινάς, ἀναπόφευκτος, ἄφευκτος.

*Δυσδιαφορησία, ἡ. Δυσκολία τῆς χώνεσεως, ἢ διαῤῥήσεως, Κάσσ. Πρβλ. 66.

Δυσδιαφόρητος, ον (διαφορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιρεθῇ, μερισθῇ, σκορπισθῇ, χωνευθῇ, ἐξατμισθῇ. Γαλ. 2) ἐνεργτκ. Δυσκόλως ἐξατμίζων, Γαλην.

Δυσδιαφύλακτος, ον (διαφυλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαφυλαχθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ.

Δυσδιαχώρητος, ον (διαχωρέω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ, καὶ νὰ τὸ ἐκβάλῃ διὰ τῆς κόπρου. 2) καὶ Ἐνεργ. ὁ δυσκολίαν ἔχων εἰς τὸ χέζειν, δυσκαίλιος.

Δυσδίδακτος, ον (διδάσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διδαχθῇ, νὰ τὸν διδάξῃ τις. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σ. 1283.

Δυσδιέγερτος, ον (διεγείρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διεγερθῇ, νὰ ἐξυπνήσῃ.

Δυσδιεξίτητος, ον (διέξειμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διεξέλθῃ, ἢ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινάς. 2) παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. = δυσεξίτος.

*Δυσδιεξόδευτος, ον, Καί

Δυσδιέξοδος, ον (διέξοδος). Κάθε μέρος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Διόδ. Σικελ. Δυσκολία τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τίς τι.

Δυσδιερεύνητος, ον (διερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διερευνηθῇ, νὰ ἐξετασθῇ.

Δυσδιήγητος, ον (διηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιγράψῃ, νὰ τὸν διηγηθῇ τινάς.

*Δυσδιήλυτος, ον (διῆλυσις). = δυσδιόδευτος.

Δυσδιόδευτος, ον (διοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διοδευθῇ, περιπατηθῇ. Ἡσύχ. ἐν Λ δυσδιήλυτα, καί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσβίβαστος, ον (βιβάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκβληθῇ (ἐκβάλλω), νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀποστασθῇ ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα, καλὸς λ. χ. μίαν συνήθειαν, ἢ καλόν.

Δυσβίαστος, ον (ἐκβιάζομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ βίαν δὲν ἠμποροῦν εὐκόλως νὰ ἐκβάλλῃ, ἢ νὰ τὸν γλυτώσῃ, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βιασθῇ.

Δυσβούλευτος, ον, Ἰδ. Δυσεύχωστος.

Δύσβορος, ον (ἔδρα). Ὁ κακῶς καθήμενος, ἢ ἀκαπανούμενος. Διονύσ. Ῥητ. Σ. 40. Ἡρῳ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 753. Ὁ ἔχων δύστυχές κάθισμα, ὄρνιον, κατοικίαν, ἢ διατριβήν.

Δυσειδεία, ἡ. Δυσμορφία, ἀμορφία, ἀσχημάδα τοῦ προσώπου. ἐκ τοῦ

Δυσειδής, ἐς (εἶδος). Ὁ ἔχων ἄσχημον εἶδος, θεωρίαν, καὶ πρόσωπον, ἄσχημος, (ἀποκρούζουσα). Ἡρόδ. 6, 61. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐειδής.

Δυσείκαστος, ον (εἰκάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ, νοιώσῃ, καταλάβῃ τινάς. 2) Κακῶς ἐξεικονισμένος.

*Δυσειματέω. Εἶμαι κακοφορημένος. Κατ' ἀνακολογίαν τοῦ εὐείματος, δυσειμονέω. ἐκ τοῦ

Δυσείματος, ον (εἷμα) = δυσείμων. Εὐρ. Ἡλ. 1107. Κακοφορεμένος. ἄδεν

Δυσειματόω, ῶ. Κακῶς καὶ ἀχρείως φορέω, ἐνδύω. Πλούτ. Προβ. Ῥωμ. Ἰδὲ Δυσειματέω.

Δυσειμονία, ίας, ἡ. Ἀχρεία φορεσιά, τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀχρεῖα φορεμένος, ἐκ τοῦ

Δυσειμονέω, ῶ. = δυσειματέω. Καὶ

Δυσείμων, ον, γενικ. ονος (εἷμα). Ὁ ἀχρείως φορεμένος, ἐνδυμένος, Ἱππ. λῴω.

Δυσειρεσία, ίας, ἡ. Βαρὺ ἢ δυστυχὲς κωπηλάτεμα.

Δυσείσβολος, ον (εἰσβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἐμβῇ, ἢ ὁ ἔχων δύσκολον εἰσβολήν, ἐμβατμα. Τὸ ὑπερ-3τκ. παρὰ Θεόδ. 3, 101.

*Δυσείσπλους, ον, γενικ. ου (εἰσπλέω). καὶ

Δυσείσπλωτος, ον (εἰσπλώω). Ἰων. ἀντὶ Δυσείσπλους. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολος ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τις μὲ τὸ πλοῖον, ἤτοι νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, νὰ τὸν διαπλεύσῃ. Στράβ. Δ'. 278.

Δυσέκβατος, ον (ἐκβαίνω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ τινάς. Δίων Ἁλ. Ν5'. 19. περὶ λάγγων, καὶ ἀέσεων.

Δυσεκδίαστος, ον (ἐκδιάζομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ βίαν δὲν ἠμποροῦ εὐκόλως νὰ ἐκβάλλῃ, ἢ νὰ τὸν γλυτώσῃ, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βιασθῇ.

Δυσεκδοτος, ον (ἐκδίδωμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκδοθῇ, ἐννοειαστῇ, μισθωθῇ, ἢ νὰ ὑπανδρευθῇ.

Δυσέκδρομος, ον (ἐκδραμεῖν). Ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δύσκολως ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 15.

Δυσεκθέρμαντος, ον (ἐκθερμαίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεστανθῇ.

Δυσέκδυτος, ον (ἐκδύω). Δύσκολος νὰ ἀποδυκχθῇ ἢ νὰ ἐξιλεωθῇ διὰ θυτιῶν. π. χ. Πλούτ. Γραμ. 18. «Δυσεκδυτα σημεῖα, καὶκὰ σημεῖα εἰς τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, τὰ ὁποῖα οὐδὲν δύναται τις νὰ τ' ἀποφύγῃ καὶ τ' ἀποδιωθῇ μὲ ἐπαναλαμβανομένας θυσίας.

Δυσεκκάθαρτος, ον (ἐκκαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ, παστρευθῇ δι' ὅλου. Δίων. Ἁλ.. Σ. 699.

Δυσεκκόμιστος, ον (ἐκκομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ, καὶ νὰ φερθῇ ἔξω.

Δυσέκκριτος, ον (ἐκκρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλεχθῇ, ξεχωρισθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ καὶ νὰ ἐκκριθῇ, νὰ ἐξέλθῃ ὕλη, διὰ τοῦ πρωκτοῦ. Ἀθην. Σ. 69. 87. καὶ 91.

Δυσεκκρουστος, ον (ἐκκρούω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκρουσθῇ, νὰ κτυπηθῇ πρὸς τὰ ἔξω, νὰ τζακιστῇ. «Δυσέκκρουστος φυλακή». Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τῆς ὁποίας τινὰς δύσκολως ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ.

Δυσεκλαλητος, ον (ἐκλαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφρασθῇ. Διον. Ῥητ.

Δυσεκλειπτος, ον (ἐκλείπω). Ὁ δυσκόλως ἐκλείπων, ἐκβαίνων, παύων. Πληρ' Πλούτ. Θ'. Σ. 296. «Ῥίζαι δυσεκλείπτουσι, τὰς ὁποίας δύσκολος ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκριζώσῃ.

Δυσεκλεκτος, ον (ἐκλέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ, διακριθῇ.

Δυσεκλόγιστος, ον (ἐκλογίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λογαριασθῇ. Σουΐδ.

Δυσέκλυτος, ον (ἐκλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ. Αἰσχύλ. Προμ. 60. καὶ 2) εἰς τὸ νὰ ἐρμηνευθῇ, ἐξηγηθῇ, ἀνάπτυχθῇ.

Δυσεκλύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ λυθῇ.

*Δυσεκμόχλευτος, ον (ἐκμοχλεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃς ἔξω διὰ μοχλοῦ, ἢ νὰ τὸν κυνήγῃς, Ἀντυλλ. Ὁριβάσ. σ. 329.

Δυσεκνευστος, ον (ἐκνέω). Ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δύσκολως διὰ τοῦ κολυμβήματος ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ.

Δυσέκνιπτος, ον (ἐκνίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλυθῇ, παστρευθῇ διὰ τοῦ πλυσίματος, Πλάτ.

Δυσεκπέραντος, ον· καὶ δυσεκπέρατος, ον (ἐκπεραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς τέλος. Εὐρ. Ἱππόλ. 684. καὶ 894.

*Δυσεκπλήκτος, ον (ἐκπλήσσω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ, σκιάξῃ τινας, Ἀριστοτ.

Δυσέκπλοος, συν, γενικ. ου (ἔκπλοι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκπλευσθῇ, νὰ ταξιδευθῇ μὲ πλοῖον (καΐκι), Στράβ. Δ'. 43. ὁ δὲ Σχολ. Θουκυδ. Γ'. 2. «Δυσέκπλοτοι» ἀντὶ τούτου ἔχει.

*Δυσεκπλυντος, ον· καὶ

Δυσέκπλυτος, ον (ἐκπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκπλυθῇ.

Δυσέκπλωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ δυσέκπλους.

*Δυσεκπνευστος, ον (ἐκπνέω). Δύσκολος νὰ ἐκπνευσθῇ, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ἐκπνεύσῃ τινάς, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1447.

Δυσεκπόρευτος, ον (ἐκπορεύομαι). Ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ὁποίου τινὲς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Ἰώσηπ. Π'. 2.

Δυσεκπύητος, ον (ἐκπυέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὲς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποκτιστήσῃ ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἔμπυον.

*Δυσεκρυπτος, ον (ἐκρυπτω). Οὗτινος ὁ ῥύπος δυσκόλως ἀπαπλύνεται, Ξενοκρ.

Δυσέκτητος, ον (ἐκτάομαι). Ὅποιος δυσκόλως ἐκτήσεται, ἀναλύσεται, καὶ παρ' Ἱππογρ. σ. 385. (ἔνθα πιθανῶς ἅρπεπο νὰ διαγνωσθῇ «Δύσκτητος», τὸ ὁποῖον συχνάκις παρ' αὐτῷ εὑρίσκεται) ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα δυσκόλως ἀναλύονται, ἐξαπμίζονται διὰ τῆς διαφορήσεως, καὶ χωνεύονται.

Δυσέκφευκτος, ον, καὶ δυσεκφυκτος, ον (ἐκφεύγω). Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς Πολύβ. Α'. 77. «Δυσέκφευκτος ἀπορία, ἀπάτη» κτλ. ἢ δυσκόλως εὑρίσκεται βοήθεια.

Δυσεκφορος, ον (ἐκφέρω). Ἐκεῖνος, ὅστις δυσκόλως ἐκφέρεται, ἐκβάλλει ἔξω, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ προφερθῇ, ἐξέλθῃ διὰ τοῦ στόματος. Διον. Ἁλικ.

*Δυσεκφορώς, Ἐπίρ. τοῦ ἀνωτέρω.

Δυσέκφυετος, ον, = δυσέκφευκτος· καὶ

Δυσεκφύκτως, Ἐπίρ. Ἀναλεκτ. Β'. 238. «Δυσεκφύκτως σφιγχθέντες δεσεῖς τόσον σφικτά, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ φύγῃ ποτέ.

Δυσεκφωνητος, ον (ἐκφωνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφωνηθῇ, προφερθῇ. Εὐσταθ.

Δυσέλεγκτος, ον (ἐλέγχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐλεγχθῇ, ἢ νὰ τὸν ἀντιστεθῇ τινὰς διὰ λόγων, νὰ τὸν πληροφορήτῃ καὶ καταπείσῃ. Στράβ.

Δυσελέα, ης, ἡ. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἀλλιὼς ἐλένη· ἢ ἡ ὀνστυχίκις φέρουτα καὶ προξενοῦσα Ἑλένη. Εὐριπ. Ὀρ. 1391. Ἰφ. Αὐλ. 1316.

Δυσέλικτος, ον (ἑλίσσω). Κατακολλὰ καὶ δυσκόλως, βαρὺ ἐμπερδευμένος, ὡς «Δυσέλικτος λαβυρινθος».

*Δυσέλκεια, ἡ. = δυσελκία. ἐκ τοῦ

Δυσελκής, ές (ἕλκος). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἕλκος, αἱ πληγαὶ ἢ τὰ πρίσματα δύσκολα ἰατρεύονται. ὅθεν

Δυσελκία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή, ἢ τὸ πρίσμα. Ἡ δύσκολος διαχείρισις τῶν πληγῶν.

Δυσέλκυστος, ον (ἑλκύω). Ὁ δύσκολος νὰ συρθῇ, ἑλκυσθῇ. Ἐπιτρ.

Δυσελπίζω, Μ. ἰσω. Ὀλίγον ἐλπίζω, ἀμφιβάλλω. Ἀπελπίζομαι ἀπό τι, = δυσελπιστέω. Συντάσ. γενικ. μετὰ τῆς περὶ, ἢ ὅστι, μετὰ τῆς ἐπὶ προθ. Τὸ «Δυσελπιστέω» εἶναι ἀνωλογικώτερον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐνίστι χρηγορ. τῶν τοῦ Πολυβίου, τὸ δὲ πρῶτον, ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις. Βιβ. Β'. 20. Γ'. 16. Δ'. 21. καὶ 10

Δύσελπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὁ ἀμφιβάλλων, ἀπορῶν, καὶ δυσκόλως ἐλπίζων, ὁ ἀπελπιζόμενος, ἀπελπισμένος.

Δυσελπιστέω, ῶ. = δυσελπίζω.

Δυσελπιστία, ίας, ἡ. Πολλὰ ὀλίγη ἐλπίς, ἀπορία, κατήφεια ἐξ ἀμηχανίας, φόβος, ἀπελπιστία, ἀπελπισία. Πολύβιος.

Δυσέλπιστος, ον, = δύσελπις. 2) Ἀνέλπιστος, Ξενοφ. Κύρου πδ. ς'. α'. 24. «Ἐκ δυσελπίστων», ἀντὶ τοῦ, δυσελπίστως, πάντη ἀνέλπιστος.

Δυσελπίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσελπισίαν, δυσελπίστως.

Δυσεμβατος, ον (ἐμβαίνω). Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ τινάς, ἢ περιπατητῇ, νὰ βάλῃ ποδάρι ἀπάνω.

Δυσέμβλητος, ον (ἐμβάλλω). Δύσκολος τὸ νὰ ξαναβαλθῇ, παρ' Ἱπποκρ. σ. 833. «Ἐὰν γαρ ἐν μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐβγῇ, δυσκόλως ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὸν τόπον του· ἐν δὲ σελ. 773. ἀντὶ τούτου, εὑρίσκεται

Δυσεμβολος, ον (ἐμβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἐμβῇ· σημ. τὸ αὐτὸ καὶ δυσείσβολος. 2) = τῷ ἀνωτέρω

Δυσεμετέω, ῶ, = δυσεμέω. Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεράσω, δυσκολεύομαι εἰς τὸ ξέρασμα.

Δυσέμετος, ον, = δυστμης. Ὅποιος εἶναι δύσκολος εἰς τὸ ξεράσω, ὁ δυσκόλως ξερνῶν.

*Δυσεμέω, = δυσεμετέω. ἐκ τοῦ

*Δυσεμής, ές (ἐμέω) = δυσέμετος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυσεμπρηστος, ον (ἐμπρήθω). Ὁ δύσκολος νὰ τὸ κάψῃ καὶ νὰ καῇ, νὰ πυρποληθῇ. Μισημ. Παλ. σελ. 82.

δυσεμπτωτος, ον (ἐμπίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ πίπτῃ πρὸς τὰ μέσα. Νικόμαχ. Μουσ.

δυσεμφατος, ον (ἐμφαίνω). Ὁ ἔχων δύσκολον καὶ ἀκαίρην σημασίαν. Πρβλ. «Ἀκαίρεμφατον», καὶ

δυσεμφάτως, ἐπίρ. Μὲ δύσκολον καὶ ἀκαίρην σημασίαν· παρὰ Νικομάχ. Γραμμ. ἀντὶ τοῦ ἀσυνήθως χωριστὴν ἔμφασιν.

δυσενδοτος, ον (ἐνδίδωμι). Ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (εἰς τοὺς), δυσκόλως ὑποταττόμενος, ἀπειθής, Βυζάντ. πρηρτε. 9, σ. 430.

δυσενέρευτος, ον (ἐνεδρεύω). Ὅποιος δυσκόλως παγιδεύεται, πιάνεται εἰς τὰς ἐνέδρας· Ἀττικόν.

δυσεντερία, ας, ἡ (ἔντερον). Λέγεται μία ἀῤῥωστία, ὅταν ἡ κοιλία τοῦ ἀνθρώπου ἔχῃ μεγάλα κοψίματα, καὶ ἑπομένως μεγάλην κίνησιν, Ἱπόκρ. 8, 115. Tormina intestinorum.

δυσεντερίτις ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν, ἢ τρυγωδῶν, καὶ ἀπολυμάτων μετὰ τοῦ διανοίγεσθαι, καὶ ἀλγεῖν τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ ἔντερα. Παρὰ Γαλην. Πρβλ. Δειεντερία, ὅθεν

δυσεντερίαω, ῶ. Πάσχω δυσεντερίαν, Ἀλεξ. Τραλλ. 3, σ. 471.

δυσεντερικός, ἡ, όν· καὶ

δυσέντερος, ον. Ὅποιος πάσχει ἀπὸ δυσεντερίαν.

δυσεντέριον, τὸ. Μτγνστ. τύπος ἀντὶ δυσεντερία.

δυσεντεριώδης, ες (δυσεντερία, εἶδος). Ὅπου δυσεντερία, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς δυσεντερίας.

δυστεύτευτος, ον (ἐντυγχάνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς, ἢ ὁ αὐστηρός, ὅστις διὰ τοῦτο μισεῖται [μορμουρίζει, ἀπολίτευτος, μισάνθρωπος, ὅθεν

δυστευξία, ίας, ἡ. Τὸ ἰδίωμα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμποροῦσι νὰ ἀνταμώσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς. Τὸ νὰ μισῆται τις τὸ ἰδίωμα τοῦτο. Διόδ. Σικελ. 19, 9.

δυστενητος, ον (ἐνδύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐνδυθῇ, νὰ σμιχθῇ. Ἀντωνίν. 1Α'. 8.

δυστεξαγωγητος, ον (ἐξάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ ἔξω, νὰ ἐκβληθῇ.

δυστεξαλειπτος, ον (ἐξαλείφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφθῇ.

δυστεξάλλακτος, ον (ἐξαλλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, νὰ ἀλλαχθῇ.

δυστεξάλυτος, ον (ἐξαλύσκω). Ὁ δύσκολος διὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν.

δυστεξεπάλωτος, ον, = δυσκαλώτος. Ἱππαρ. 383.

δυστεξαπάτητος, ον, = δυσαπάτητος. Ξενοφ.

δυστεξαπτος, ον (ἐξάπτω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ, ἤτοι νὰ φωτισθῇ, νὰ λαμπρυνθῇ, ἢ) Πλουτ. Ἠθ. κζ'. 4. «Δυστέξαπτος ψυχή», δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ, νὰ ξεδεθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος.

δυστεξαριθμητος, ον (ἐξαριθμέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀριθμηθῇ, ἀμέτρητος.

δυστεξέλεγκτος, ον, = δυσέλεγκτος. 2) Ἱππιατρ. παρὰ δὲ Δίωνι, «Δυστεξέλεγκτον φάρμακον, φάρμακον δύσκολον εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ, νὰ γνωρισθῇ τινάς.

δυστεξέλικτος, ον (ἐξελίσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξετυλιχθῇ, νὰ ξεγνιασθῇ. Διον. Ἁλικ.

δυστεξέργαστος, ον (ἐξεργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ, νὰ φκιασθῇ, νὰ τελειοποιηθῇ. Βυζάντ.

δυστεξερεύνητος, ον (ἐξερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξερευνηθῇ, νὰ γυρευθῇ. = δυσερεύνητος. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 11.

δυστεξεύρετος, ον (ἐξευρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὑρῇ, ἢ νὰ τὸν ἐφεύρῃ τις.

δυστεξήγητος, ον (ἐξηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, καὶ νὰ τὸν περιγράψῃ τινάς, ἀνεξήγητος. Ἰουστ. Μάρτ. καὶ Διογεν. Λρτ. 9, 13.

δυστεξημέρωτος, ον (ἐξημερόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἡμερωθῇ διόλου. Πλούτ. Ἀρτιξ. 25. ἐνῶ πρότερον «Δυστεξήμερος», ἐσφαλμ. ἀνεγνώσθη.

δυστεξήνυστος, ον. Καὶ

*δυστεξηνυστος, ον (ἐξανύττω). = δυσήνυστος, δυσκόλως ἐκτελούμενος, δυσκατόρθωτος, παρ' Εὐστάθ. 2) Ἀδιάλυτος, δύσκολος νὰ λυθῇ. «Δεσμὸς δυστεξήνυστος», Εὐριπ. Ἱππόλ. 1248.

δυστεξίλαστος, ον (ἱλάσκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξιλεωθῇ, νὰ ἡμερωθῇ, νὰ συγκαταλυθῇ εἰς συμπάθειαν καὶ φιλίαν. Πλούτ. Ἠθ. σελ. 405.

δυστεξίμητος, ον (ἐξιμάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃ, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ βάθος, νὰ τὸν ἐκβάλῃ εἰς φῶς. Κων. Ἀττ. Ε. 10.

δυστεξίτηλος, ον (ἐξίτηλος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀφανισθῇ, νὰ ἐξολοθρευθῇ, ἐξαλειφθῇ.

δυστεξίτητος, ον. καὶ

*δυστέξιτος, ον (ἔξειμι). Ἐκ τοῦ ὁποίου δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, ἢ νὰ περάσῃ τινάς.

δυστεξοδος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον ἔξοδον, ὁ δύσκολος εἰς τὸ ἐξέλαμα, Διόδ. Σικ. χωρὶς ἔξοδον, ἢ τρόπον. Δυκοφρ. 1099.

δυστέξοιστος, ον, = δυστέφορος.

δυστεπανόρθωτος, ον (ἐπανορθόω). = δυσδιόρθωτος, δυσκολοδιόρθωτος.

δυστεπέκτατος, ον (ἐπεκτείνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ, ἢ νὰ ἐκτανθῇ, ἢ νὰ κορδισθῇ ἐπάνω εἴς τι.

δυστεπήβολος, ον (ἐπήβολος). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ. Παρὰ Σουΐδ. «Δυστεπήβολος ἀπορία», δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, νὰ ἐρμηνευθῇ.

δυστεπίβατος, ον (ἐπιβαίνω). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀνέβῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ τινάς. Πολυδ.

*δυστεπίβολος, ον. «Χώραι, Αἰνεί. κεφ. 8 = δυσεπίβατος, ἢ δυσέμβατος.

δυστεπιβούλευτος, ον (ἐπιβουλεύομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινας νὰ ἀπατήσῃ, νὰ νικήσῃ μὲ πανουργίας. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ δυσενέδρευτος.

*δυστεπίγνωστος, ον (ἐπιγιγνώσκω). Δυσκολογνώριστος, Ἀπολλ. 2. σ. 27. Συνέσ. σ. 154.

*δυστεπίθετος, ον (ἐπιτίθεμαι). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖτις νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν προσβάλῃ, καὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ.

δυστεπίζυμος, ον. Ὅποιος δὲν ἔχει ἀγάπην καὶ κλίσιν εἰς ἕνα πρᾶγμα. Γρηγορ. Ναζ. κατὰ Ἀστρον. «Δυστεπίζυμος πρὸς τοὺς γέλωτας» καὶ «Δυστεπίζυμος ἔχοντες· ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀγαποῦν νὰ γελῶσι.

δυστεπικούρητος, ον (ἐπικουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς.

δυστεπίκριτος, ον (ἐπικρίνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐπικρίνῃ, νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ διάκρισιν, περὶ αὐτοῦ.

δυστεπίλημπτος, ον (ἐπιλαμβάνομαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ προσάψῃ τινὰ κατηγορίαν, καὶ νὰ τὸν βλάψῃ διὰ ταύτης. Χρυσόστομ.

δυστεπίμικτος, ον (ἐπιμίγνυμαι). Ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ εὔκολα νὰ ἔχῃ μίξιν, ἀντάμωσιν, καὶ συναναστροφήν. Στράβ. Γ'. σελ. 234.

δυστεπινόητος, ον (ἐπινοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπινοηθῇ, νὰ ἐφευρεθῇ διὰ τοῦ νοός. Ἀντων. ς'. 17.

δυστεπίστροφος, ον (ἐπιστρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ, μεταγνώσῃ τινάς. Ἀππιαν.

δυστεπίσχετος, ον (ἐπέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐμποδισθῇ, κρατηθῇ ὀπίσω.

δυστεπιτεύκτος, ον (ἐπιτυγχάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ δύσκολος ἀποβαίνων εἰς καλόν. Διόδ. Σικελ.

δυστεπιτήδευτος, ον (ἐπιτηδεύω). Ὁ πολλὰ κοπιαστικὸς καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτηδευθῇ, ἐνεργηθῇ.

δυστεπιχείρητος, ον (ἐπιχειρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιχειρήσῃ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ, καὶ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.

δυστέραστος, ον (ἐράω). Ἐναντιούμενος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τὸν ἐραστήν, ἐναντίος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 81. καὶ 82. «Δυστέραστος ὄρθρος», ὁ δυστυχὴς καὶ δυσάρεστος εἰς τοὺς ἐρωμένους ὄρθρος.

δυστεργαστος, ον (ἐργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δουλεύσῃ, νὰ τὸν φκιάσῃ τινάς, νὰ τὸν ἐργασθῇ.

δυστέργεια, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἐμπόδιον. Μαθημ. Παλ. σελ. 268.

δυστέργημα, ατος, τὸ. Βάρος, πεῖρα εἰς, κακόν. Διοστρ. 7. Προοίμ. Ἐμπόδιον. ἐκ τοῦ

δυστεργής, ές. = δύστεργος· παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

δυστεργία, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ τελειοῦν τι, ἐμπόδιον. 2) παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ ὀκνηρία. ἐκ τοῦ

δύστεργος, ον (ἔργον). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ τελειωθῇ· δύσκολος, βαρύς. Ὑποκείμενος εἰς, ἢ ἔχων δυσκολίας, καὶ ἐμπόδια. 2) Βαρύς, ἤτοι ὁ μὲ δυσκολίαν δουλεύων καὶ ἐνεργῶν. Ὁ δυσκολίας ἐν τῷ ἐργάζεσθαι εὑρίσκων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐμποδιζόμενος. ἔξρτ. δὲ Ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀκνηρός. Παρὰ Πλουτ. «Σῶμα (κατὰ τὸ σῶμα) ἀσθενὲς καὶ δύστεργον». «Βκούτητες δυστεργεῖαι», «Δύστεργος καὶ ἀμβλυτέρα» ἀντὶ τοῦ ἀόρατος, βραδεῖα, καὶ νωθρά, ὅστις καὶ «Δυστέργως κινεῖσθαι» λέγει περιφραστικῶς.

*δυστέργως, Ἐπίρ. τοῦ δύστεργος, ἰδὲ τὸ προηγούμενον.

δυστερεύνητος, ον (ἐρευνάω). Δυσκολοεξέταστος· ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ τινάς, καὶ ὁ ἀνεξέταστος, ὅστις ἀκόμη δὲν ἐρευνήθη.

δυστέρημος, ον (ἔρημος). Κατακολλὰ μεμονωμένος, ἢ ἔρημος. Ἀνάλεκτ. Β'. 230.

δύστερις, ι, γενν. ίδος (ἔρις). Ὁ καταπολλὰ φιλονεικος. (Κωνσταντής, Τουρκ.). Ἀππιαν. μετὰ δοτικ. = δυσέριστος. 2) Ἐργτ. Ὁ προξενῶν, φέρων εἰς τὸ μέσον δυστυχῆ καὶ ὀλέθριον φιλονεικίαν, Πλούτρχ. Πελοπ. 4.

δυστέριστος, ον (ἐρίζω). Πολλὰ ἐριστικός, φιλόνεικος. 2) ὁ εὐρισκόμενος εἰς κακὴν ἔριδα, κατὰ πολλὰ ἐχθρευμένος. Ἡλιανὸ. Ποικ. «Σπουδὴ δυσέριστος». 3) «Δυστέριστον αἷμα», παρὰ Σοφ. Ἠλεκτρ. 1355. (1385.) ἐξηγεῖ ὁ Dederlein διὰ τοῦ ἄζηλον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ζηλεύει τις.

δυστερμήνευτος, ον (ἑρμηνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ ἑρμηνευθῇ, περιγραφῇ.

δυστερμηνεύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ἐξηγηθῆναι.

δυστερμία, ας, ἡ. Ἡ περὶ τὸ κερδαίνειν, εὑρίσκειν, καὶ ἀπρᾶν ἀτυχία. ἐκ τοῦ

δύστερμος, ον (Ἕρμῆς). Ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ μὴ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ογκωμένες, μὴ βοηθούμενος, δυστυχής, καὶ ἔρτ. εἰς τὸ κερδαίνειν, εὑρίσκειν, ὠφελῶ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔερμος.

Δυσερωτής, ές (ἔρως). Ὁ δυσκόλως αὐξάνων, βλαστάνων. Πολυδ. Α'. 231. Τούτου ἐναντίον τὸ εὐερωτής.

Δύσερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅποιος ἀγαπᾷ μὲ ὁρμήν, ὁ ὁρμητικῶς ἐρῶν. Ὁ ὑπὸ σφοδροῦ καὶ ψοροποιοῦ κατεχόμενος ἔρωτος. 2) ὁ κατὰ δυστυχίαν ἀγαπῶν τινά, χωρὶς νὰ ἀγαπᾶται καὶ αὐτὸς ἀμοιβαίως ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. Μετὰ γεν. Θεόδ. 6, 13. καὶ Ξενοφ. Οἰκ. ΙΒ'. 13. «Δύσερως ἀφροδισίων». συχνάκις ἐπὶ ἀσελγοπαιδεραστείας. 3) ὁ δύστολος εἰς τὸ ἀγαπᾶν (ἔρᾶν)· ὁ μὴ εὐκόλως ἐρωτευόμενος. Θεόκριτ. 6, 7. Δίων, Κάσ. Λείψ. 61. καὶ 42. καὶ 34. Καὶ ποσῶς ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, Βουδ. ἐν ἐπιστ. μετ. Λουκιαν.

Δυσερώτως, ἐπίρ. Κατ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένως. «Δυσερώτατα διακείσθαι. Τὸ νὰ ἠναι τις κατὰ πολλὰ ἐρωτευμένος εἶναι, ἢ καὶ τὸ νὰ ἐρωτεύηται δυσκόλως, καὶ ὄχι εὐκόλως. Ὅθεν

Δυσερωτιάω, ῶ. Εἶμαι δύσερως. Ἀχιλλ. Τάτ. Ε'. σελ. 277. παρὰ δὲ Πλάυτ. καὶ Στοβ. Λόγ. 238. ἀντὶ τοῦ μεγάλως ἐπιθυμῶ. Συνοπτ. δὲ μετὰ γεν.

Δυσερωτικός, ἡ, ὁ. Ὁ ὄντι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν δυσέρωτα. Πολυδ. 6, 189.

Δυσετηρία, ἰας, ἡ (ἔτος). Κακὸν καὶ ἄκαρπον ἔτος, δυστυχὴς χρόνος. Πολυδ. Α'. 52.

* Δύσετο, Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ μέσ. ἀορ. τοῦ ῥμτ. δύω, Ὅμηρ.

Δυσετυμολόγητος, ον (ἐτυμολογέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐτυμολογηθῇ.

Δυσευνήτειρα, ἡ· παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 295. «Πλοιὰς δυσευνήτειρα, ἐνῶ ὁ Βιατώριος, καὶ ὁ Σχολ. «Δυσευνήτειραν ἔχουσι, καὶ «Δυσευνήτους», ὅπερ διὰ τοῦ «Κακῶς πλαγιασμένους, κοιταμένους», ἑρμηνεύουσι, σύπιος, κακῶς ἡσυχάζουσα. Θηλκ. τοῦ ἑπμν.

* Δυσευνητήρ, ῆρος, ἡ δυσευνήτωρ, ορος, ὁ (εὐνή). Κακὸς σύνευνος.

* Δυσεύνητος, ον (εὐνάζω). Κακῶς εὐνηδείς, κακῶς ἡσυχάζων, ἄυπνος.

Δυσεύρετος, ον (εὑρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ, ἢ νὰ ἀνακαλυφθῇ.

Δυσεύχωστος, ον (χώννυμι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σκεπασθῇ, νὰ στουπωθῇ μὲ χῶμα. Στραβ. σελ. 1075. ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ ἀναγιωσθῇ «Δυσέγχωστος», ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Δυσέφικτος, ον (ἐφικνέομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ φθασθῇ, νὰ ἀποτυπωθῇ, ἢ νὰ κατληφθῇ.

Δυσέφοδος, ὁ (ἔφοδος). Ὁ ἔχων δύσκολον εἴσοδον, ἐμβασμὸ, πέρασμα εἰς ἕνα τόπον, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, ἢ νὰ γίνῃ ὁπλ. κατ' αὐτοῦ ἔφοδος. Διόδ. Σικελ.

* Δυσέψανος, ον, καὶ

* Δυσέψηστος, ον (ἑψέω). Σιληρὸς, δυσκολόβρωστος, δυσκελύφητος. = Ἀτέρμων. Σουΐδ.

Δυσζηλία, ας, ἡ. Ὁρμητικὴ, σφοδρὰ ζηλία· Ζῆλος εἰς τε κακὸν. ἐκ τοῦ

Δύσζηλος, ον (ζῆλος). Ὁ καταπολλὰ ζηλιάρης, ζηλύτυπος, φθονερὸς, καὶ ὃ ἔχων δυστυχῆ ζηλοτυπίαν, ὁ διὰ τῆς ζηλίας του δυστυχίαν εἰς ἑαυτὸν προξενῶν. Θηλ. πρὸς δυστυχίαν καὶ βλάβην του ζηλότυπος. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Η, 307, εἴσι «Δύσζηλοι οἱ εὐκόλως ἀγανακτοῦντες, καὶ ὀργιζόμενοι, καθὼς τὸ ἀποδεικνύει ὁ 310. στίχ. «Μαψιδίως κεχολῶσθαι. 3) Ὁ εἰς κακὸ ἢ κατάντιαν φιλοτιμούμενος, ἁμιλλώμενος, Ἡρόδ. δὲ περὶ Ὁμήρ. Ἐιστ. 19. «Αἰσυήσει βίον δύσζηλον ἔχοντες», ἀντὶ κατοπολλὰ παρόμοιον καὶ ζηλωτὸν βίον μὲ ἐκεῖνον τῶν αἰθεῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1089.

* Δυσζήλως, Ἐπίρ. τοῦ ἐπιτέρω.

Δυσζήτητος, ον (ζητέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζητηθῇ, νὰ ἐρευνηθῇ. Ξενοφ.

Δυσζωΐα, ίας, ἡ. Παλλιὰ. Σκληρὰ καὶ κοπιαστικὴ ζωή. ἐκ τοῦ

Δύσζωος, ον (ζωή). Ὅποιος ζῇ δυστυχῆ καὶ παλαίπωρον ζωήν. Ἀνάλεκτ. Γ'. 290. «Δύσζωος βίοτος».

* Δυσηθόλος, ον. = δυσηθέντητος, Ἡσύχ.

* Δυσηκέστος, ον (ἀκέομαι). Δυσκόλως θεραπευόμενος, καὶ

Δυσηκής, ές (ἀκέομαι). = δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσηκοέω, ῶ (δυσήκοος). Δυσκόλως ἀκούω, καταλαμβάνω, ἢ 2) δυσκόλως ἢ χωρὶς ὄρεξιν ὑπακούω, πείθομαι.

Δυσηκοΐα, ίας, ἡ. Δύσκολος ἀκοή. 2) ἀνυποταξία, ἀπείθεια. ἐκ τοῦ

Δυσήκοος, ον (ἀκοή). Ὅποιος δυσκόλως ἀκούει, ἢ καταλαμβάνει, ὁ μὴ ἀρεστὸς εἰς τὴν ἀκοήν, ὁ ἀπεχθὴς ἀηδ. καὶ ἀποτρόπαιος. 2) Ὅστις δυσκόλως ὑπακούει, ὑποτάσσεται.

* Δυσηλάκατος, ον (ἠλακάτη). Ὁ δυστυχίαι γνέων, ἀηδ. προετοιμάζων, Νόνν. 1, 310, 13.

Δυσήλατος, ος (ἐλαύνω). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος μήτε δι' ἱππασίαν (καβάλαν), μήτε διὰ τραβῆ τὸ ἀμάξι. Πολυδ. Α'. 156.

Δυσηλεγής, ές (λέγω, λέγομαι, τὸ βάζω νὰ κοιμηθῇ ὀηλ. πλαγιάζω). Βαρέως κατὰ γῆς ἐξαπλώνων, σκληρὰς καὶ τραχίως στρωνύς, λυπηρὸν καὶ πολύπονον στρῶμα προετοιμάζων, παρ' Ὅμηρ. ἀεὶ ὡς ἐπίτ. τοῦ θανάτου καὶ τοῦ πολέμου, ἀντὶ τοῦ ὁ εἰς σκληρὸν βαρὺ καὶ πικρὸν στρῶμα ἐξαπλώνων, Ὀδσ. Χ. 325. Ἰλιὰ. Τ. 154. ὡς καὶ τὸ Ταινηλεγής. Ἐντεῦθεν δὲ ἐσχηματίσθη ἡ γενικὴ σημασ. Σκληρὸς, τραχὺς, ἐλεεινὸς, ὀδυνηρὸς, ἀποτρόπαιος, ἀηδὴς, μισητὸς, βδελυρὸς κ. τ. τ. π. χ. «δυσ. πηγάδεσι, Αἰσθητική, ἀναπαστική, ἐνοχλητική ψύχρα τῶν τυκτῶν, Ἡσιόδ. Ἔργ. 507. «δυσηλγ. δεσμὸς βαρὺς, χαλεπὸς, Ἡσδ. Θεογν. 652. ἐνθα κατωτέρω στίχ. 660. «μελλιτοτείνει ὄστεα· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «δυσ. πολιτεία. Σκληροκάρδιοι, ἐχθρικοί, Θέογν. 785. διὰ τὸ χωρίον ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ δεχθῶμεν παρηγωγήν τινα ἀπὸ τοῦ ἀλέγω, μήτε ἀπὸ τὸ ἀλγέω, ὡς τινὲς παρήγαγον. Πρβλ. δὲ Ἀπηλεγέως.

Δυσήλιος, ον (ἥλιος). Ὅποιος ἔχει ὀλίγον ἥλιον. Πλούταρχ. Μάρ. 11. μετὰ τοῦ ὑλώδης καὶ σύσκιος. Μεσχίων δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σλ. 242. καὶ μετὰ τοῦ φάραγγες. Σκιερὸς, σκοτεινὸς «δυσ. νέφεσι. Αἰσχλ. Εὐμν. 394. 2) Μεγάλως ἠλιακόμενος, σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, καιόμενος, ἡλιόκαυστος, καμμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Δυσημερέω, ῶ. Μ. ήσω (ἡμέρα). Ἔχω δυστυχεῖς ἡμέρας· καὶ γενικῶς, αὐτὶ τοῦ δυστυχῶ, εἶμαι εἰς δυστυχίαν, ἢ ἔχω δυστυχίαν, Ἀντιφ. εὐημερέω. ὅθεν

* Δυσημέρημα, τὸ. Δυστυχὴς ὥρα, δυστυχὴς ἡμέρα, κακὴ τύχη.

Δυσημερία, ίας, ἡ. Δυστυχὴς ἡμέρα· δυστυχία.

* Δυσημέριος, α, ον (ἡμέρα). Ὁ γινόμενος, συμβαίνων εἰς δυστυχῆ καὶ κακὴν ἡμέραν, ὁ δυστυχίας πρόξενος. δυστυχὴς. Αἰσχύλ. Λῦψ.

Δυσημερῶ, ῶ· καὶ δυσημερέω. = δυσεμέω.

Δυσημής, ές. = δυσεμής.

Δυσήνεμος, ον (ἄνεμος). Ὁ ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, ἢ ὁ διὰ τῶν ἀνέμων σφοδρῶς κινούμενος, καὶ ταρασσόμενος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592.

Δυσηνίαστος, ον· καὶ δυσηνιάστως, Ἐπίρ. (ἡνιάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, διοικηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, ὑποτάσσος, ἀπειθὴς.

Δυσηνίοχος, ον· καὶ δυσηνίως, Ἐπίρ. = δυσηνίαστος, ἐκ τοῦ ἡνία. 2) ἐκ τοῦ ἀνία, ἀνιαρὸς, δύσκολος. Πολλὰ λυπημένος, εἰς ἄκρον δυστυχής.

Δυσηνιοχέω, ῶ (ἡνιοχέω). Δύσκολος εἶμαι τὸ νὰ ἡνιοχηθῶ, νὰ διοικηθῶ.

* Δυσήνυστος, ον, καὶ

Δυσήνυτος, ον, καὶ (ἀνύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, πληρωθῇ.

Δυσήρης, ες (ἄρω). Δύσκολος, βαρὺς, παρὰ Σουΐδ. τὸ ἐναντίον τοῦ εὐήρης. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. δυσβήρης, δύσβατος, ἀνυχερὴς.

Δύσηρες, ιδος, ὁ, ἡ, Πίνδ. Ὀλ. 6, 33. δυσπέρατος, ον· καὶ δυσήριτος, ον. Πολλὰ φιλονεικος, καυγατζῆς. Ἀρχαῖοι, μάλιστα ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ διαφυλαχθέντες τύποι, ἀντὶ τοῦ δύσερις, Μοῖρις, σ. 126. Boeckh. Πίνδ. Ὀλ. 6, 19.

Δυσήροτος, ον (ἀρόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, ἀλετριστῇ, ἄκαρπος.

Δυσηττητος, ον (ἡττάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Πολυδ.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὁ βαρὺς καὶ λύπην εἰς τὴν καρδίαν ἔχων, βαρυκαρδισμένος, λυπημένος, κατηφὴς. Ἡσυχιος.

Δυσηχής, ές (ἠχέω). Ὁ ὁρμητικῶς, καὶ μεγάλως, ἢ ἐκτετάσεως, ἀπεχθῶς ἀποτρόπαιον ἠχον, κρότων, βοῶν. ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν Ἰλιὰ. ἑπτάκις ὡς ἐπθτ. τοῦ πολέμου, ἐνῶ κυρίως πρέπει νὰ εἰνοηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀγρίου καὶ δεινοῦ τῶν ὅπλων κρότου καὶ ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν πολεμιστῶν, καὶ τρεῖς φοράς ὡς ἐπίτ. τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ὀηλ. μετ' ἀποστροφῆς ἀκούει τις, ὀηλ. Ἀποτρόπαιος, φοβερὸς, μισητὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὑπῆρχε κακὸς τις ἦχος, καὶ δυστυχὲς πρόμαντευμα, = δυσώνυμος, ὅθεν κακόηλου, λοιδορητικὸς, μισητὸς, ὅμως παντοτε οὕτω, ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἦχου κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἧττον. ἐπικρατεῖ, Ὅμρ. Ἴλιαδ. εἰς Ἀπλ. 64.

Δυσηχθής, ές (ἄχθω). Ὁ δυσκόλως καὶ μὲ ἀργοπορίαν ἀχθόμενος, πρασινίζων, βλαστάνων, ἀηδὼν, ἢ αὐξάνων, μεγαλύνων. «Δυσηχθὴς καὶ δειλὸς παρ' Ἀθην. σελ. 393. Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος περί ἑνὸς λεπτοστόμου πτηνοῦ, Gracilis, Απτ. ἀντὶ τοῦ δυσευρέτης.

* Δυσθαλία, ἡ. Κακὴ, δυστυχὴς θαλία.

Δυσθαλπής, ές (θάλπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ. Ἰλ. Τ. 349. «Δυσθαλπὴς χειμών». 2) ἐνεργητ. ὁ κατακαλλὰ θερμαίνων, ζεσταίνων. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΑ'. 156. «Δυσθαλπὲς θέρος».

* Δυσθανατάω, ῶ. = τῷ ἑπμν.

Δυσθενετέω, ῶ. Ἀποθνήσκω μὲ βαρὺν, δύνηρὸν, ἢ ἀργοπορημένον καὶ ἄλλως δύστυχη θάνατον. Ἡρόδοτ. 9, 72. σημ. ὅθεν καὶ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν κινοῦμαι καὶ σπαράττομαι μεγάλως, ὡς τὸ σφαδάζω· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Γ. Δ'. 7. «Ἔοικεν ἡ φύσις δυσθανατεῖν καὶ δυναθάνειν τελειῶσαι, εἰς μερικὰ χειρόγρ. σωτερον «Ἀδυνατεῖν» ἀναγινώσκεται. Πρβλ. καὶ Πολδ. 3, 106. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δυσθανατῶ, ἐναντιοῦμαι εἰς τὸν θάνατον. ἐκ τοῦ

Δυσθάνατος, ον (θάνατος). Ὁ δυσκόλως, βραδέως, ὀδυνηρῶς ἀποθνήσκων. ὅθεν ὁ ὀδυνηρὸς, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ ψυχομαχεῖν μανιωδῶς καὶ ἀπηνῶς πασχει νὰ διαφεντευθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον φέρων. Ἱππων.

Δυσθανής, ές (θανεῖν). Ὅποιος ἀπέθανε μὲ βαρὺν, βαρὺ, καὶ πικρὸν, ἢ βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον. Εὐριπ. καὶ Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 149.

Δυσθέατος, ον (θεάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. 2) Καὶ ὁ ὄγκωμος κατὰ τὸ ὄψιν καὶ θεωρίαν.

Δυσθενέω, ῶ (σθένος). Εἶμαι ἀδύνατος, ἐλλι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς δυνάμεως, = Ἀσθενέω. οἱ ἐναντίον τὸ εὖ-
σθενῶ, Ἱππογρ.
δύσθεος, ον (θεός). = ἄθεος, ἀσεβής. 2) θνητός, καὶ μισητὸς παρὰ τῷ Θεῷ.
δυσθεραπευσία, ἡ. Δύσκολος ἰατρευτις, Ἱππ. Προῤῥ. 1.
δυσθεράπευτος, ον (θεραπεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεραπευθῇ, ἰατρευθῇ, περιποιηθῇ, Σοφ. Αἰ. 609.
δυσθεραπεύτως, Ἐπίῤῥ. τοῦ προηγμ.
δύσθερμος, ές (θέρμη). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θερμανθῇ. 2) Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ.
δυσθέρμαντος, ον (θερμαίνω). Δυσκόλως θερμαίνων, ἀποτελῶν θερμότητα, Γαλην. συνθ. φάρ. 1. σ. 3, 54. Ald. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ θερμανθῇ, δυσκόλως θερμαινόμενος.
δύσθηρος, ον (θήρα). Ὁ πάσχων, ὁ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θήρας (ζήστης) τοῦ ἡλίου ἐπιπολλὰ ζεστός, ὡς «Δύσθηρος πόλις, χωρίον, Πολυαίν. Ε. 110. καὶ Θ. 23.
δυσθετέω, ῶ (δύσθετος). Ἄχρεία καὶ κακὴ διάθεσις, ἡ θέσις. Καὶ κακὴ διάθεσις, κατάστασις τοῦ σώματος (κακὸν κεφ), καὶ ἀντὶ τοῦ δυσαρέστησις, ἀπορία, ἀγανάκτησις. Ἑρωτ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ
δυσθετέω, ῶ (τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθετέω). «Ἴσχω, προξενῶ ἀπαιδίαν, ἀχρεῖαν καὶ κακὴν κατάστασιν, ἀνακάτωσιν, δυσαρέσκειαν καὶ ἀμηχανίαν. Κάμνω τινὰ νὰ ἦναι δυσηρεστημένος· τὸ γαλῶ τὸ κέφι. Ζῆσε «Δυσθετεῖσθαι Μέσ. μετ. Δοτικ. παρὰ Πολυβ. Η'. 7. καὶ «Δυσθετῶν ὑδατ. παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. «Δυσθετήσας, ἀπὸ τοῦ δυσαρέσκομαι. παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. 7. 5. «Δυσθετούμενος ἀνέτρεψε τὸ ἔμβλαμμα διὰ τῆς ἀνεπιτηδείου καὶ βιαστικῆς τῶν χειρῶν, ἔῤῥιψεν, ἔχυτε κατὰ γῆς τὸ ἔμβλαμμα.
δύσθετος, ον (τίθημι). Ὅποιος εἶναι εἰς κακὴν καὶ ἀχρείαν κατάστασιν, καὶ διάθεσιν· ὁ ἀπείρων, δυσαρέστησις, ἀγανάκτησιν ἢ δυσκολίαν κάμνων. 2) Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποφασίσῃ, νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ἱππογρ. σελ. 778.
δυσθεώρητος, ον (θεωρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ, ἢ νὰ ἐξετασθῇ.
δυσθήρατος, ον (θηράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θηρευθῇ, κυνηγηθῇ, ἢ νὰ πιασθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐγκρεύθῇ, εὑρεθῇ.
δυσθηρία, ἡ. Ἄχρειον καὶ δυστυχὲς κυνήγι. Πολυδ. ἐκ τοῦ
δύσθηρος, ον (θήρα). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς κυνηγῶν. Πολυδ.
δυσθηρεύριστος, ον (θησαυρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θησαυρισθῇ, φυλαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖον.
δυσθήσω, = δυσθετέω. Εὐριπ. Ἑλ. 843.
δύσθητος, ον (θητός). μόνον ἐν τῇ μετχ. χρηστὸν.
δύσθραυστος, ον (θραύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τυντριφθῇ, τζακισθῇ.
δυσθρήνητος, ον (θρηνέω). Σφοδρῶς καὶ κακῶς κλίνων ἢ θρηνολογῶν, πολυθρήνητος, Ἱππογρ. θρῆνος. κ. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 143. δυσκολος καὶ κατάπολλα λυπηρὸς θρῆνος.
δύσθρονος, ον (θρόνος). Κλαψιάρης, παραπονιάρης· καὶ ὁ κακόφωνος. Πίνδ. Πύθ. Δ. 111. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. «Δύσθρονος αὐδὴ, γόος, κ. τ. λ.
δύσθρυπτος, ον (θρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τριφθῇ, νὰ γίνῃ θρύμματα. Πλούτ. ἐν Ἀλεξάνδρ. 104.
δυσθυμαίνω, καὶ δυσθυμέω. Μελαγχολῶ, κακοθυμοῦμαι, πικραίνομαι, ἀθημονῶ. Ὅμηρ. Ἰλ. Ο'. 362. Μέσως δὲ «Δυσθυμέομαι, τὸ αὐτὸ, παρὰ Στοβ. Λόγ. 229. Κυρίως σημαίνει τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «Ἔχω κακιὰ καρδιάν. «Δυσθυμεῖσθαι ἑαυτῷ ἐστὶ τῷ «Εἶμαι πικραμένος. Καὶ «Δυσκοιμᾶσθαι. Οὐδετ.
δύσθυμος, ον (θυμός). Ὁ μελαγχολικὸς, πικραμένος, λυπημένος, κακοπαθισμένος, καὶ κακοκέρδιος, μετὰ δοτικ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 550. «Δύσθυμος τοῖς πεπραγμένοισιν, μετανοημένος ἐφ' οἷς ἔπραξε.
δύσθυμος, ον (θυμός). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θυμωθῇ, ἐπίῤῥ. τοῦ προηγμ.
δυσίατος, ον (ἰάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἢ ἀθεράπευτος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1112.
δύσιδρος, ον (ἱδρώς). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἱδρώσῃ, δυσκόλως καὶ σπανίως ἱδρώνων. καὶ
δυσίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.
δυσιερέω, ῶ (ἱερὸν, ἱερεύω). Δυστυχῶς θυσιάζω, ὅ ἐστιν εὑρίσκω, ἢ ἔχω δυστυχῆ καὶ κακὰ προμηνύματα (σημεῖα) ἐν τῷ δυσιάζειν. Πλούταρχ. Μαρκελ. 28. Ἀντὶτ. τῷ καλλιερέω.
δύσιερος, ον (ἱερὸς). Ἀνίερος, ἄθεος. Πλούτ. Θ'. σελ. 39.
δυσιθάλασσος, ον, καὶ Ἀττ. ττος, ον (θύω, θάλασσα). Ὁ εἰς τὴν θάλασσαν βουτῶν. Ἀνάλεκτ. Β'. 218.
δύσικμος, ον (ἰκμάς). Ὁ μὴ ἱκανῶς, φηλ. ὀλίγον ὑγρὸς, Ἱππαρτ. σ. 603. Foes.
δυσίμερος, ον (ἵμερος). Ὁ μὴ ἀξιαγάπητος. Δυσάρεστος, 2) ὁ πρὸς ἰδίαν ἢ ἄλλων δυστυχίαν θέλγων ἢ εἰς ἔρωτα κινῶν· ὁ πρὸς δυστυχίαν ἀγαπῶν.
δύσιππος, ον (ἵππος). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς διὰ ἱππασίαν, (καβάλλα). Ξενοφ. ἱππικὸν δύσιππον. Τόπος μὴ ἁρμόζων εἰς ἱππασίαν.
δύσις, ἡ (δύω). Τὸ βουτᾶν, βούτημα, βύθισμος, καὶ βύθισμα· τὸ ὑποκρύπτεσθαι, ὑπάγειν ὑποκάτω, ὅθεν 2) τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἀστέρων. 3) καὶ τὸ μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ὁποῖον βασιλεύει ὁ ἥλιος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν Ἀσίαν λέγεται ἡ Εὐρώπη. 4) καὶ κάθε τι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔρπει καὶ σύρεται τις κρυφίως, ὅθεν τρύπα, καταγύιον, σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον κρύβεται τις χωνόμενος μέσα εἰς αὐτό.
δυσίχνευτος, ον (ἰχνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ, ζητηθῇ διὰ τῶν ἰχνῶν.
δυσκελής, ές (καίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καῇ, καὶ ὁ κακῶς, φηλ. δυσκόλως καίων. Πλούτ.
δυσκαθαίρετος, ον (καθαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαιρεθῇ, ἀφανισθῇ, ἐξολοθρευθῇ ἐρημωθῇ, ἢ νὰ ληστατισθῇ, καὶ νικηθῇ· κυρίως δέ, ὁ δύσκολος εἰς, τὸ νὰ χαλασθῇ, νὰ ῥιφθῇ κατὰ γῆς, νὰ κρημνισθῇ.
δυσκάθαρτος, ον (καθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ, ἀκαθάρτῃ, παστρευθῇ. ὅθεν ὁ δυσκολος ἐξιλεούμενος, ὁ δυσκόλως διὰ θυσιῶν καταπραῦνόμενος, ἄκαμπτος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1250. «Δυσκαθαρτος δαίμων· καὶ Σοφοκλ. Αἴαντ. 1284. «Δυσκάθαρτος λιμὴν ἅδου.
δυσκάθεκτος, ον (κατέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ ὀπίσω, νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ χαλινωθῇ.
δυσκάθοδος, ον (κάθοδος). Ἔνθα δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ κατέβῃ, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, δυσκολοκατέβατος, Ἡρώνων Νάρῤῥ. 35.
δυσκαμπής, ές, καί
*δύσκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κάμψῃ, λυγισθῇ, κλίνῃ, ὥστε δύσκολα λυγίζει· ἢ περὶ ὃν τις δυσκόλως τι κάμπτει, περιστρέφει.
*δυσκάπελτος, ον (καπυλίζω), = τῷ ἀκλῆ.
δύσκαπνος, ον (κάπνος). Ὁ καταπολλὰ καπνίζων ἢ καταπολλὰ καπνισμένος. «Δύστε. δώματα ἐπὶ τῶν αἰχημάτων τῶν πτωχῶν, Αἰσχύλ.
δυσκαρτέρητος, ον (καρτερέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Καὶ Ἀδιανόητος, ὁ τόσον δυνατὸς ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν ἐννοήσῃ, νὰ τὸν καταφράσῃ.
δυσκατάγωγος, ον. Ὁ δυσκόλως καθελκόμενος, καταβιβαζόμενος, Μαθημ. Παλ. σελ. 53.
δυσκαταγώνιστος, ον (καταγωνίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταγωνισθῇ, νὰ νικηθῇ. Διον. Ἁλικ.
*δυσκατάθετος, ον. Δυσκόλως ἁρμοζόμενος, δυσκολοάρεστος, «Πρὸς τὰς φιλίας», Ἰαμβλ. πυθ. ζ. 194.
δυσκατάκλαστος, ον (κατακλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κατατζακισθῇ, συντριφθῇ.
δυσκατάκτητος, ον (κατάγνυμι), = τῷ προηγμ.
δυσκατάληπτος, ον (καταλαμβάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν πιάσῃ, καταλάβῃ τινὰς, σκοτεινὸς, Διόδ. Σικελ.
δυσκατάλλακτος, ον, = δυσδιάλλακτος, ἀμφ.
δυσκατάλυτος, ον (καταλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταλυθῇ, καταπαυθῇ, ἀναλωθῇ.
δυσκαταμάθητος, ον (καταμανθάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μάθῃ, καταλάβῃ, ἐννοήσῃ τινὰς. Καὶ
δυσκατανόητος, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μανθάνειν.
δυσκαταμάχητος, ον (καταμάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, πολεμηθῇ.
*δυσκαταμαχητότερος, έρα, έρον. Τὸ συγκρ. τοῦ προηγμ. Πλάτ. Πολιτ. σ. 303. D.
δυσκατανόητος, ον (κατανοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινὰς, Διόδ. Σικ. καὶ Δγν. Ἀρτ. 2, 134.
δυσκαταπαυστος, ον, καὶ δυσκατάπαυστος, Ἐπίῤῥ. (καταπαύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταπαύσῃ, καταπράυνῃ, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.
δυσκατάπληκτος, ον (καταπλήττω). Ὅστις δύσκολα, καταπλήττεται, φοβεῖται, ξυπάζεται, Πολύβιος.
δυσκαταπολέμητος, ον (καταπολεμέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ νικήσῃ τινὰς εἰς τὸν πόλεμον, Διόδ. Σικελ.
δυσκατάποντος, ον (κατάποντος). Ὅποιος δυσκόλως διὰ τῶν κάτων κουράζεται. 2) καὶ ὅποιος δυσκόλως ἀποκτᾶται καὶ κερδαίνεται, διὰ μέσου τῶν κόπων (τῆς δουλειᾶς). Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ διὰ τῆς δουλειᾶς, Ἀντωνῖν. ς'. 19. Ἀρίστων. εἰς Ἐπικτ. Γ'. 12.
*δυσκατάποσις, ἡ. Τὸ δυσκόλως καταπίνειν, Ἀέτ. σελ. 164. 6. 40.
δυσκατάποτος, ον (καταπίνω). Ὅποιος δυσκόλως καταπίνεται.
δυσκατάπρακτος, ον (καταπράττω). Ὁ δυσκόλως ἐνεργούμενος, κατορθούμενος, τελειούμενος.
δυσκατάρτιστος, ον (καταρτίζω). Ἱπποκρ. «Δυσκατάρτιστος ἐν τῇ ἐπιβάσει· ὁμῆ ἐκπληρῶν μέχρι συλλήψεως ἐν τῇ συνουσίᾳ.
δυσκατάσβεστος, ον (καταβέννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ σβεσθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ, Διόδ. Σικ.
*δυσκατασκεύαστος, ον (κατασκευάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἑτοιμασθῇ, τελειωθῇ.
δυσκατάστατος, ον (καθίστημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκατασταθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε'. 4. 43.
δυσκαταφρόνητος, ον (καταφρονέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ, μήτε θέλει τόσον εὐκόλως νὰ τὸν καταφρονήσῃ, Ξενοφ. Ἀντιτ. εὐκατα-φρόνητος.
δυσκατεργαστος, ον (κατεργάζομαι). Ὁ δυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στολος εἰς τὸ νὰ κατορθωκτισθῇ, δουλευθῇ, ἐξεργασθῇ, γνωσθῇ. Ἐπὶ δὲ φαγητῶν, ἀντὶ του, δυσκολοχώνευστος. 2) Ὅστις δυσκόλως ἀποκτᾶται, περάπτεται διὰ κόπου καὶ ἐργασίας.

Δυσκατόπτος, ον (κατοπτος). Ὁ οὐσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν θεωρήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινάς, Ἡσύχιος.

Δυσκατόρθωτος, ον (κατορθόω). Ὅποιος δυσκόλως κατορθώνεται, ἐμβαίνει εἰς πρᾶξιν. «Δυσκατόρθωτος τυραννίς». Χίων Ἐπιστ. ΙΕ'. Δυσκολεύορθωτος, εὐκολος εἰς τὸ νὰ καλλιτερευθῇ. 2) οὔτινος ἡ ὀρθὴ χρῆσις εὐκολος, Δημήτρ. Φαληρ. 127.

Δυσκατούλωτος, ον (κατουλόω), = δυσπούλωτος.

*Δύσκε, Ἰων. ἀντὶ ἔου, 3. ἑνν. ἐνργτκ. ἀορ. 2. τοῦ ῥμτ. δύω, Ἰλ.

Δυσκέλαδος, ον (κέλαδος). Ὅποιος κακῶς, ἢ πολλὰ μεγάλως ἠχεῖ, κελαδεῖ· «Δυσκελάδου μνήσαντο φόβοιοι τοὐτέστι τὴν φυγήν, καθ' ἣν ἅπαντες ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀτάκτως ἠχοῦντες, καὶ ταραχὴν ποιοῦντες βοῶσι, Ἰλιάδ. Π. 357. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 196. «Ζῆλος εὐσκέλαδος», ὁ' ἀχρείας καὶ κακὰς εἰσήσεις καὶ ἐμπλίας διασκεδρων, διαδίδων ψόφος.

*Δυσκέρασος, ον. Κακοσκευκτωμένος, ἢ δυσκόλως κερασιούμενος, Πλούτ. 2. σελ. 754.

Δυσκερής, ές (κέρδος). Ὁ δύσκολα ἢ ἀχρεία κέρδη φέρων, αἰσχροκερδής.

Δυσκηδής, ές (κῆδος). Ὁ βαρέως καὶ δύσκολα φροντίζων, ὁ ὑπὸ φροντίδων, ἐνοιῶν, καὶ συλλογισμῶν πολλαπλασιαζομένων καὶ βασανιζόμενος. «Βῆ μὲν κ' ἐν ποτιμῷ δυτηνδεϊνέτα ψιλήσιον», Ὁδ. Ε. 466. Ἐπίθετον τῆς νυκτός, τὴν ὁποίαν πολὺς ἀπερῶ χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ κοιμηθῇ.

Δύσκηλος, ον (κηλέω). Διαβρόητος, παρ' Αἰσχιλ. Εὐμ. 822 (789). «Δύσκηλος χθὼν = δυσβερᾶπευτος.

Δυσκινησία, ἴας, ἡ. Δυσκολία τῆς κινήσεως, ἀκινησία. Ἀπαμφία, τὸ μὴ ἐξιλεύεσθαι διὰ σεισεων· ἐκ τοῦ

Δυσκίνητος, ον (κινέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ, ἀκίνητος, ἀκύμονος, βραδὺς, ἀργοπορητικός, καὶ ἠθικῶς ὁ μὴ ἐρεθιζόμενος, διεγειρόμενος, ἄκαμπτος εἰς παραλήψεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ

Δυσκινησίως, ἐπίρ. Μὲ δυσκινησίαν.

Δυσκλεής, ές (κλέος). Ὁ μὴ ἔχων κλέος, φήμην, ὁ μὴ περίφημος, Ἰλιάδ. ἐν2α ἐστιν ἐν χρήσει ἡ Ποιητκ. Αἰττκ. Δυσκλέᾱ ἀντὶ δυσκλεά. Ὁ κακὴν φήμην ἔχων, ὁ κακῶς φημισθεὶς· ὁδέν.

Δυσκλεῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ κακὴν φήμην, δυσφήμως· ὁδεν

Δύσκλειτος, εἶος, ἡ. Ἔλλειψις κλέους, καὶ φήμης. Ἀχρεία καὶ ἐντροπιασμένη φήμη, καταισχύνη. 2) δυστυχὴς καὶ ἀχρεία φήμη, εἴδησις, Σχολ. Αἴσχ 143. Κακὰ μαντάτα (ἐκ τοῦ μαντεύομαι).

Δυσκλῃδόνιστος, ον (κληδών). Μὲ κακὰ προμηνύματα καὶ σημεῖα. Λουκιαν.

Δυσκληρέω, ῶ (δύσκληρος). Ἔχω δυστυχῆ κλῆρον, ψῆφον, λαχνόν. Ἐλέγετο διὰ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ῥιπτόμεναι αἱ ψῆφοι, δὲν ἔβγαινεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ τινὰς ἀξιωμάτι, Πλούτ. Πομπ. Γ'. σλ. 620. C. ἆρα δὲν λαμβάνω. ἢ ἐὰν μοὶ ἐβγαίνει ὁ εὐτυχὴς καὶ ἁρμόδιος κλῆρος, δὲν λαμβάνω πξίωμά τι· ὁθεν ἐλήφθη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶ, δὲν ἐπιτυγχάνω, δυστυχῶ.

*Δυσκλήρημα, τό = τῷ ἀκολθ.

Δυσκληρία, ἴας, ἡ. Δυστυχὴς ψῆφος, λαχνός. Δυστυχία.

Δύσκληρος, ον (κλῆρος). Ὁ δυστυχὴ κλῆρον, λαχνὸν ἔχων. Δυστυχής.

Δυσκλῆς, ἀντὶ τοῦ δυσκλεὴς, παρὰ Σιμμίᾳ.

*Δύσκλιτος, ον (κλίσις). «Ὀνόματα δύσκλιτα». Δυσκόλως κλινόμενα, Ἐτυμ. Μ.

Δύσκλυτος, ον (κλυτός). Ὁ χωρὶς φήμην, μὴ περίφημος, ἢ ὁ κακοφημισμένος.

Δυσκοίλιος, ον (κοιλία). Ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, ὑπογάστριον, ὁ μὴ εὐκόλως χέζων. 2) καὶ πᾶν ὃ,τι προξενεῖ δυσκοιλιότητα, ὁ ἐστὶ δυσκολίαν εἰς τὸ χέσιμον· ἀχώνευτον, Πλούτ.

Δυσκοιλιότης, ητος, ἡ. Ἡ εἰς τὸ χέζειν δυσκολία. Λέγεται ὅταν ἡ κόπρος σκληρυνθῇ εἰς τὸ κωλοπάντερον καὶ δὲν ἐκβαίνει εὐκόλως.

Δυσκοινώνητος, ον (κοινωνέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς κοινωνίαν, ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφὴν, Πλάτ. Πολ. ς'. καὶ Πλούτ. εἰς Δημοσθ.

Δυσκοιτέω, ῶ (δύσκοιτος). Βοΐτομαι, ἢ κοιμῶμαι ἀχρείως καὶ ἀνησύχως· ὅθεν

Δυσκοιτία, ίας, ἡ. Ἀχρεία κοίτη (κραβάτι, στρῶμα), ἢ ὕπνος.

Δύσκοιτος, ον (κοίτη). Ὅποιος κεῖται ἢ κοιμᾶται ἀχρείως, Ἀριστοφ. Β'. Ἐκ. 7. «Πρὸς συνουσίαν γυνὴ δύσκοιτος· ἀνεπιτήδειος ὀνλ. εἰς τὸ πρὸς συνουσίαν πέσιμον. 2) Ἐνεργητ. ὁ προξενῶν εἰς τινὰ δύσκολον καὶ βαρεῖαν τὴν κοίτην.

Δυσκολαίνω. Μ. χολῶ (δύσκολος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, σκυθρωπάζω, αἰνησυχῶ, δὲν ἔχω καλὸν κέφι.

*Δυσκολέκβατος, ον. Δυσκόλως ἐκβαλλόμενος.

Δυσκολία, ίας, ἡ (δύσκολος). Ἡ ὀρὸς αὐτὸν δυσαρέσκεια, σκυθρωπότης· τὸ μὴ ἐχαρωστεῖσθαι μήτε μὲ τοὺς ἄλλους, μήτε μὲ τὸν ἑαυτόν του. καὶ κπ' Ἀριστ. «Ἀπόρητοι περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀπορίσεις, συλλογισμοῦ ψῶραστικὴν». 2) Γενικῶς, καθὼς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δυσκολία. Ζήτ. Δύσκολος.

Δυσκολλήτος, ον (κολλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κολλήσῃ, νὰ σμίξῃ, νὰ ἑνωθῇ. Καινὸς κολλήσεως ἢ συνδέσεως, ἡνωμένος, Λουκιν. περὶ συγγρφ. ἱστρ. 11.

Δυσκολόκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λιγυσθῇ, νὰ λιγύσῃ, Ἀριστοφ.

Δυσκολόκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ ἐνοχλητικὴν καὶ ἀχρείαν κοίτην ἢ βαρὺν καὶ ἀνήσυχον ὕπνον προξενῶν, Ἀριστοφ.

Δύσκολος, ον (κόλον). Κυρίως μὲν ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τινὰς διὰ φαγητῶν, ἢ ἐν τῷ τρώγειν· ὅθεν καθόλου, δυσκολοχαρίστητος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τις, ὅποιος δὲν ἔχει καλὸν κέφι, δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ὁ ἀγανακτῶν καὶ δυσαρεσκῶν ἐχίων, σκυθρωπὸς, κατηφὴς, σύστηρος, κλαψιάρης, ὅποιος μουρμουρίζει εἰς κάθε τι, καὶ δὲν τὸν ἀρέσει τίποτε. 2) Γενικῶς δὲ ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δύσκολος, καὶ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, καὶ πραγμάτων. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκολος.

Δυσκόλως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν.

Δύσκολπος, ον (κόλπος). Ὁ δυστυχῆ κόλπον ἔχων ἐν Ἀνεκδκτ. Γ'. σ. 62. «Δύσκολπος γαστὴρ», ἀντὶ «Βόλπις γαστρὸς δυστυχοῦς.

Δυσκόμιστος, ον (κομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ἢ νὰ ὑποφερθῇ. Τοιοῦτον καὶ τὸ δυσφόρητος.

Δυσκοπάνιστος, ον. Ζήτ. ἐν Τρισκοπάνιστος.

Δυσκρασής, ές, = Δύσκρατος, Ὀππ. Ἁλ. Β'. 517.

Δυσκρασία, ίας, ἡ (δύσκρατος). Ἀχρεία μίξις (σμίξιμον, ἀνακάτωμα). Ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ τῶν χυμῶν. Ἀχρεία κλίμα, δυσκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὐκρασία.

Δυσκρᾰτήτος, ον (κρατέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ, νὰ νικηθῇ· «Τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβουλῆς». Διόδ. ἡ ἀπραξία, τὸ ἀδύνατον τῆς ἐξεκολουθήσεως τοῦ ἐπιχειρήματος.

Δύσκρητος, ον (κεράννυμι). Ὁ ἀχρείως καὶ κακῶς ἀνακατωμένος, μεμιγμένος. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως, ὅηλ. τῆς δυσκρασίας τοῦ ἀέρος. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκρατος, Β'. σελ. 153. ὅθεν

Δυσκρέτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκρασίαν.

Δυσκριτικός, ἐ (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ, ἐχχωρισθῇ, σαφηνισθῇ, διεχωρισθῇ. Πλούτ. Θ'. σελ. 648.

Δύσκριτος, ον (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χριθῇ, ἀποφασισθῇ· ἢ ὁ κακῶς διαφιλεῖς, ἢ ἐχχωρισθεὶς, συγχυσμένος, ἀνακατωμένος, δυσλογιζόμενος. Ἐπίῤῥ. δυσκρίτως, Ἀρστφ.

Δύσκτητος, ον (κτάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκτηθῇ, κερδηθῇ, ἀγορασθῇ.

Δυσκυβεύω. Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, Πολυδ.

Δυσκυΐμαστος, ον (κυμαίνω). Κατὰ δυστυχίαν καὶ ἐπὶ βλάβῃ ὡς τὸ κῦμα πληττίζων, ἢ ὡς ψθοροποιὸν ἐφορμήσας κῦμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 662. «Δυσκύμαντα κακὰ», δυστυχίαι προξενοῦμεναι ὡς κῦμα τὰ κακὰ πρὸς τὰ ἐπιμένα· ἀγορασθῇ.

Δυσκωφέω, ῶ. Εἶμαι κωφὸς, δὲν ἀκούω, Διάλεκτ. Δ'. σελ. 241. ἐκ τοῦ

Δύσκωφος, ον (κωφός). Ὁ καταπολλὰ κωφός.

Δύσλεκτος, ον (λέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἴπῃ, νὰ τὸν ἐκφωνήσῃ τινάς, καὶ ἀνάρμοστος εἰς τὸ λέγειν, Αἰσχύλ. Πέρ. 899.

Δύσλεπτος, ον (λεπτός). Ὁ δυστυχῶς ἐπιφερνευθείς, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 492.

Δυσλοιπός, ές, ὁ, ἡ (λείπω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεχλουδισθῇ, ξελεπισθῇ, νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ἐξωφλοῦν, τὰ ξεχλοῦδια, Νίκανδρ. Ἀλ. 371.

Δύσλητος, ον (λαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, νὰ παρθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ ἐννοηθῇ· ἀντὶ τοῦ ἐυσπαστὸς, ὡς παρὰ Πλουτ. ἡ ἔφοδος, ἣν ὑπηνέματο, φύτη δύσληπτος ἐπιτίθεσθαι. «Δυσλήπτους λιμένας, ὡς καὶ τὸ δύσορμος, Σχολ. Διον. Περ. 446.

Δυσλογέω, ῶ, = Κακολογέω. Φρύνιχ. σ. 466.

Δυσλογίστως, ον (λογίζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συναφθῇ εἰς λογαριασμόν, ἢ νὰ ἐννοηθῇ διακριθῇ, ἀκατανόητος.

Δύσλοφος, ον· καὶ δυσλόφως, ἐπίῤῥ. (λόφος). Ὁ δύσκολος διὰ τὸν λαιμὸν, τραχήλιον (σημαίνει), ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαστάσῃ φορτίον. Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 302. 2) ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως ὑποφέρει, καὶ βαστάζει τὸν ζυγὸν. Ἄγριος, ἀκαταδάμαστος, Θέογν. 992. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὔλοφος· παρ' Αἰλιαν. Π. Ἰδιωτ. 15. 9. ὅστις συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ «ἱππηγαλείου».

Δύσλυτος, ον (λύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ· ὅθεν

*Δυσλύτως, ἐπίῤῥ. τοῦ πργμ.

Δυσμαΐδεια, ἡ (δύσμαθής). Ἡ δυσκολία τοῦ μανθάνειν, Ἀμαθησία, δυσκολία τῆς κατανοήσεως διὰ τὴν μάθησιν.

*Δυσμαθέω, Δυσκόλως μανθάνω ἢ κατανοῶ, κακοκαταλαμβάνω, Αἰσχλ. Χοηφ. 22. ὅθεν

Δυσμαθής, ές (μανθάνω, μαθεῖν). Ὁ δύσκολος μανθάνειν, ὁ ἔχων δύσκολον καὶ βαρὺν τὸν φρένα διὰ νὰ μάθῃ. 2) Πβτ. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαθευθῇ, γνωρισθῇ, ἐννοηθῇ, Ἀσματ. Ἐλεγ.

Δυσμαθῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσμάθειαν.

*Δυσμαθία, ἡ. = δυσμάθεια, Πλάτ. Πολ. Η'.

Δυσμενής, ές. Ὁ μὴ μανὸς, ἀραιὸς (ῥάρος), ἀλλὰ πυκνὸς, χοντρὸς, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μανωθῇ, νὰ ἀραιωθῇ. Θεόφρ. Ἱστ. φυτ. 2. «Δυσμανὲς ὕδωρ», ἐνδ ἄλλως «δυσμανθὲν ὕδωρ, γιαῦρα. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ μανός.

Δυσμανθάνω, Δυσκόλως μανθάνω, κακοκαταλαμβάνω, παραγνωρίζω, δὲν γνωρίζω, ἢ μεταδίδωμι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐσφαλμένως. Αἰσχύλ. Χοηφ. 222.

Δυσμερής, ές (μέρη). Δύσκολος, Ἀντθτ. εἰς εὐμερής.

Δυσμέσητος, ον (μασσάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μασσηθῇ. Γαλην.

Δυσμεχέω, ῶ (μάχομαι). Ὀρμητικῶς, μὲ ὅλα τὰ δυνατάμου, μὲ πόνους καὶ μόχθους, ἀντιμάχομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιπολεμῶ. 2) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1106. ἀντὶ τοῦ ματαίως πολεμῶ, φιλονικῶ, ἀνθίσταμαι· ὅθεν

*Δυσμαχητέος, ἐα, ἑον, Ῥμτκ. ἐπῖθτ. τοῦ πργμ. «Ἀνάγκη σ' οὐχὶ δυσμαχητέονα. Εἰς τὴν ἐνάγκην δὲν πρέπει νὰ ἀντιστέκωμαι εἰς μάτην, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1106.

Δυσμέχητος, ον, ἢ δύσμαχος, ον (μάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Τὸ δύσμαχος, μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει κάλλιον, ὁ δυστυχὴς καὶ ἀνωφελὴς εἰς μάχην, καὶ φιλονεικίαν, ἐ ματαίως πολεμῶν.

*Δύσμαχος, ον. Ἴδε τὸ πργμν.

Δυσμελίκτος, ον (μελίσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ, καταπραυνθῇ, ἡμερώσῃ, σκληρός, σκληρόκαρδος, Πλούτ.

*Δυσμελῶδητος, ον. Δυσκόλως μελῳδούμενος, δυσκολόψαλτος, ἢ δύσκολος νὰ βαλθῇ εἰς μελῳδίαν.

Δυσμενέω (δύσμενής). Κακῶς, ἐχθρικῶς καὶ μετὰ μίσους στοχάζομαι, ἔχω κακὸν στοχασμὸν, καὶ σκοπὸν, ἢ γνώμην. στινὶ ἐπὶ τινι ψυχικῶς μὲν παρὰ Ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει, εὕρηται ὅμως καὶ παρὰ Δημοσθ. σελ. 300. «Δυσμενέως καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς», ἐνδ κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἵσταται ἀντὶ τοῦ ἐμελαγχόλει, ἐπικραίνετο, ἐδυσαρέσκετο, ἐχθρικῶς εἶφερετο.

Δυσμένεια, είας, ἡ. Κακὴ καὶ ἐχθρικὴ γνώμη καὶ, καὶ μετὰ μίσους στοχασμὸς καὶ σκοπὸς, ἐχθρικὰ φρονήματα. Ἔχθρα, μῖσος· ἐκ τοῦ

Δυσμενέως, ουσα, ον. Κακὰ καὶ ἐχθρικὰ φρονῶν, Ἐχθρὸς, παρ' Ὁμρ. Ὀδ. μόνον ἐν τῷ ἄρσεν. ἐν χρήσει.

Δυσμενής, ές (μένος). Κακὰ ἢ ἐχθρικὰ φρονῶν. Ἐχθρὸς «δυσμενέστερος. οἱ ἐχθροὶ, παρ' Ὁμρ. Μεταγεν. Σοφοκλ. Ἀντγ. 187. «Διόθρα δυσμενῆ χθονός». ὅθεν

Δυσμενῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσμένειαν.

Δυσμεσίδης, ου, = δυσμενής, ἐσχηματισθὲν ἐλαττεμμένως τοῦ εὐμενίδης, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 7.

Δυσμενικός, ἡ, όν. Ἐχθρευτικὸς, ὁ ἀνήκων εἰς ἐχθραν καὶ μῖσος.

Δυσμενικῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν ἐχθρευτικὸν τρόπον.

Δυσμετάβλητος, ον (μεταβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, μετατραπῇ.

Δυσμετάδοτος, ον (μεταδίδωμι) Ὁ δύσκολος, ἢ ὁ δυσαρίστητος μεταδίδων, χαρίζων εἰς ἄλλους, Στράβ. ΙΖ'. σελ. 1159.

Δυσμετάθετος, ον (μετατίθημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταπεθῇ, μετατοπισθῇ, μεταβληθῇ.

Δυσμεταπείθητος, ον (μεταπείθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταπεισθῇ, μεταβληθῇ.

Δυσμετασκεύαστος, ον (μετασκευάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συστραφθῇ, ὁ ἐστὶ νὰ μαλακύνθῃ, νὰ κατανιγῇ. Ἀνελεήμων, ἀσπλαγχνος, σκληρὸς, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσμετάκλητος, ον (μετακαλέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξανακληθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν ὀπίσω, Ξενοφ. 19. 2.

Δυσμετακόμιστος (μετακομίζω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετακομισθῇ, μεταφορ. δὲ ἀντὶ τοῦ

Δυσμετάστρεπτος, ἄμφ.

(Τόμ. α'.)

λος εἰς τὸ νὰ μεταστραφῇ, νὰ γυρισθῇ ἀπὸ τὴν γνώμην του.

*Δυσμετάπεμπτος, ον. Δυσκόλως μεταπεμπόμενος, δύσκολος. Εὐστάθ.

Δυσμετάστρεπτος, ον, ἢ δυσμετάτρεπτος (μεταστρέφω, ἢ μετατρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, νὰ ἐπιστραφῇ, νὰ μετατραπῇ ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἄμφ. τὸ δεύτερον παρ' Εὐσταθ. Ὁδ. Γ.

Δυσμεταχείριστος, ον (μεταχειρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινας· καὶ ἰδιωτρ. δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφορμηθῇ, νὰ πολεμηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Ἡρδτ. 7. 236. ὅθεν

Δυσμεταχείριστως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἐφορμᾶσθαι, πολεμεῖσθαι, κυριεύεσθαι.

Δυσμέτοχος, ον (μετέχω), = δυσήνιος, Σουΐδ.

Δυσμέτρητος, ον (μέτρον). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετρηθῇ, παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. Δ'. 15. «Δυσμέτρητον πέλαγος, ἀντὶ τοῦ δυσπόρευτον.

Δυσμή, ῆς, ἡ (δύω). Δύσις, βασίλευμα, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ δύσις, Ἡρδτ. 2, 33. μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ φθορὰ, ἀφανισμὸς, τέλος· ὡς «Ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου ὤνω», ὧν περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ἀριστοτ. Ποιητ. 21. καὶ Ἀθήν. ΙΒ'. σλ. 592. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντκ., Blomf. ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 237. πρβλ. Δυσμή.

Δύσμηνις, ἡ γενν. ιος (μῆνις)· καὶ

*Δυσμήνετος, ον (μηνίω). Βαρέως ἠμεγάλως θυμώνων, ἀγανακτῶν, ὀργιζόμενος, Ἀνέκδκτ. Β'. σελ. 179.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ (μήτηρ). Ἡ κακῶς, καὶ μὴ μητρικῶς στοχαζομένη μήτηρ, ἢ κακὴν, καὶ μὴ μητρικὴν στοχαζομένην ἔχουσα μήτηρ. «Μήτερ ἐρεσθ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα», Ὁδ. Ψ. 97. Κακομήτερα.

Δυσμητής, ου, ὁ, ἡ· καὶ Δύσμητις, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ «Κακοβούλος. Ἡσύχιος.

Δυσμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = δυσμήτηρ. 2) δυστυχὴς μήτηρ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 70. «Δύσμητωρ κότος», ἢ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς τῆς δυστυχοῦς μητρός.

Δυσμηχανάω, ῶ. Μ. ήσω, ἢ δυσμηχανέω, τὸ ἐναντ. τοῦ εὐμηχανέω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν, ἢ δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371. ἐκ τοῦ

Δυσμήχανος, ον (μηχανή). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφευρῇ, ἢ νὰ στήσῃ μηχανάς. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαλθῇ εἰς ἔργον, ἢ νὰ τὸν μετχειρισθῇ τις. Τοῦτῳ ἀντίκειται τὸ εὐμήχανος. Θεμίστιος, σελ. 137.

Δυσμικός, ἡ, όν (δυσμή). = δυτικός.

Δύσμισος, ον (μίσος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, νὰ σμιχθῇ, νὰ ἑνωθῇ. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως ἑνούμενος, συναναστρεφόμενος μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος. Τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν συναναστραφῇ εὐκόλως· ὅθεν

Δυσμίκτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ σμιχθῇ, συναναστραφῇ.

Δυσμίμητος, ον (μιμέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μιμηθῇ τινάς.

Δυσμίσητος, ον (μισέω), = δύσμισος. Καταπολλὰ μισούμενος.

Δυσμνημόσυνος, ον (μνημονεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν μνήμην, καὶ ἐνθύμησιν, Διόδ. Σικ. 2) Ἐνεργητ. ὁ δύσκολος κρατῶν τι εἰς μνήμην, ὁ βαρὺ καὶ δύσκολον ἐνθύμησιν ἔχων, Πλάτ, Τίμ.

Δυσμόθεν, ἐπίῤῥ. (δυσμή). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, Νικητ. Χρον. Ε'. 7.

Δυσμοιρία, ίας, ἡ. Ἡ κακὴ καὶ δυστυχὴς τύχη ἢ μοῖρα, Κακομοιρία, Σχολ. Ἀρστφ. Θεσμφ. 1056. ἐκ τοῦ

Δύσμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ κακὴν καὶ δυστυχῆ τύχην, ἢ μοῖραν ἔχων, κακόμοιρος, ταλαίπωρος δυστυχής, Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 327. = Δύσμορος. Καὶ

Δυσμορία, ίας, ἡ. Ἀνάλεκτ. Β'. σ. 196. = Δυσμοιρία· ἐκ τοῦ

Δύσμορος, ον (μόρος), = δύσμοιρος.

*Δυσμόρως, ἐπίῤῥ. τοῦ πργμ. Αἰσχύλ. Ἐπτ. Θηβ. 839.

Δυσμορφία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ ἄσχημος μορφὴ, ἀσχημία, Ἡρδτ. 6, 61. ἐκ τοῦ

Δύσμορφος, ον (μορφὴ). Ὁ ἄσχημον μορφὴν καὶ σχῆμα τοῦ σώματος ἔχων, κακοσχηματισμένος· ἄσχημος.

Δύσμουσος, ον (Μοῦσα). Ὁ μὴ ἀγαπημένος ἀπὸ τὰς Μούσας, ὅ ἐστιν ἀμουσὸς, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴτος, βάρβαρος, κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 290. ὡς καὶ τὸ ἀμουσος.

*Δυσνεφής, ές (νέφος). Κακῶς συννεφιασμένος, συννεφώδης.

Δυσνίκητος, ον (νικάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ.

Δύσνιπτος, ον (νίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νιφθῇ, νὰ ξεπλυθῇ. Νὰ ἀφανισθῇ· ἐξολοθρευθῇ, Σοφοκλ. Τραχ. 683.

*Δύσνιφος, ον (νίφω). Φορτωμένος χιόνα, καταχιονοσκέπαστος, Νόνν. Διον. 2, 685.

Δυσνοέω, ῶ (δύσνους). Ἔχω ἐναντίαν καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, ἐχθρικὸς καὶ ἐναντίος στοχάζομαι. 2) Δυσκόλως ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ὅθεν

Δυσνόητος, ον. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐννοηθῇ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, Σκοτεινός.

Δυσνοήτως, ἐπίῤῥ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νοηθῆναι, σκοτεινῶς.

Δύσνοια, ἡ (δύσνους). Ἡ κατάτινος ἐχθρικὴ γνώμη, καὶ διάθεσις. (Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐνοια.) Ἀφιλία, μῖσος, ἔχθρα, Εὐριπ. Ἐκάβ. 963. Δίων. Κάσ. ΜΑ'. 65.

Δυσνομέω, ῶ, ἡ. Ἀχρεία καταστασις καὶ διοίκησις τῶν νόμων, ἐναντιότης καὶ μὴ εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμους, ἀνομία, ἀθεσία, παρανομία. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐνομέω· ἐκ τοῦ

Δύσνομος, ον (νόμος). Ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, ἄθεσος, παράνομος, κακὸς, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 382.

Δύσνους, ον, καὶ συνιζ. δύτνους, ουν (νοῦς). Ὁ ἐναντίαν, κακὴν, καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, στοχασμὸν καὶ διάθεσιν ἔχων, ἐχθρικός. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὔνους.

Δύσνοστος, ον (νόστος). Μὲ δυστυχῆ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, ἢ κακὸν ταξίδι. Εὐριπ.

Δυσνύμφευτος, ον (νυμφεύω). Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 150.

Δύσνυμφος, ον (νύμφη). Ὁ δυστυχὴς γαμβρὸς, ἢ νύμφη.

*Δύσνως, Ἀττκ. ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ δύσνους.

Δύσξενος, ον (ξένος). Ὁ πρὸς τοὺς ξένους ἔχθρος, Πολυδ. Θ'. 22. «δύσξενος πόλις».

Δυσξήραντος, ον (ξηραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξηρανθῇ.

Δυσξύμβλητος, ον (ξυμβλῆναι, συμβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβληθῇ, νὰ συμφωνήσῃ. (Λέγεται καὶ ἐπὶ στίχων ὁμοιοκαταλήκτων, τῶν ὁποίων αἱ κατακλήξεις δυσκόλως συμφωνοῦσι.) μεταφορ. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς· ὅθεν σκοτεινὸς, Εὐριπ. Δαν. 10. «δυσξύμβλητον πέρας», καὶ Δίων Κάσ. Νς'. 29.

Δυσξύμβολος, ον (ξυμβάλλω). Ἐπος ὅστις δὲν ἀφήνεται νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινας, ἢ νὰ συναναστραφῇ, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 3. 2). ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δυσξύμβλητος. Παρ' Ἀριστοτ. Α'. Ἠθ. 28. ἵσταται νῦν δυσξύμβολος, ἐνδα πρότερον «Δυσξύμβολος»

ποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ συμβουλεύσῃ, ἢ νὰ συμβουλευθῇ μετ' αὐτοῦ.

Δυσξύνετος, ον (ξυνίημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, ἀκατάληπτος, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. ξ' 3. «δυσξύνετον διάγραμμα.» 2) καὶ ὁ δυσκόλως καταλαμβάνων καὶ ἐννοῶν, Ἀσώητος.

*Δυσξύνετος, ον (συνίστημι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ, νὰ ἑνωθῇ.

Δύσογκος, ον (ὄγκος). Βαρύς, χοντρὸς κατὰ τὸν ὄγκον, βαρετός, ἀδύνατος, ἀναπτερύγιστος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτες εἰς τὸν ἑαυτόν του χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου τινός, Πλούταρχ. Αἰμίλ. 12. «δύσογκος πλοῦτος».

Δυσοδέω, ῶ (δύσοδος). Ἔχω κακὴν εὐοδοποιΐαν, κάμνω κακὸν δρόμον, καὶ ταξιδεύω, κακῶς εὐοδοπορῶ, Πλούταρχ. Πύρ. 32. ὅθεν

Δυσοδία, ίας, ἡ. Κακὴ εὐοδοποΐα, κακὸν ταξίδεμα.

*Δυσοδμία, ἡ, = δυσωδία, καὶ ἕρπ. παρ' Ἰωσ.

Δύσοδμος, ον (ὀδμή). Ἰωσεπ. ἀντὶ δύοσμος, ἄλλ' ἐνίοτ. καὶ παρ' Ἀστκ. Κακῶς μυρίζων, βρωμῶν, Ἡρόδ. 3, 112. 2) καὶ ὁ δυσκόλως μυρίζων, ὀσφραινόμενος, δηλ. ὁ ἀδύνατον ἔχων τὴν ὄσφρησιν, Ἀριστοτ. Ὀνειρ. τ. πρβλ. δύσοσφος.

Δυσοδοπαίπαλος, ον (παίπαλος). Ἄβατος, ἀπεριπάτητος διὰ τοὺς βράχους· τόπος δηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ περιπατήσῃ, πετρώδης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 365.

Δύσοδος, ον (ὁδός). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς διὰ περιπάτημα, δύσβατος, ἀπεριπάτητος.

*Δυσόζω, Ἐπέμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ δυσωδίαν, βρωμῶ, ὅθεν δυσοζώδεις.

Δυσοίζω (οἰζύω, ὅθεν οἴτω ὁ Μ. τοῦ Φέρω). Δυποῦμαι, πικραίνομαι περίτινος. Εἶμαι εἰς ἀγωνίαν καὶ φροντίδα περὶ αὐτοῦ· ὅθεν, φοβοῦμαι, φροντίζω, Εὐριπ. Ἡρ. 324. καὶ 805. ἐνῶ ὁ Βαλκειπέδης «Διοτίζουμ θέλει νὰ ἀναγινώσκηται, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡτυχ. οὐηδὲν δυσοίζουμε, μὴ φοβῆται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1326. «δυσοίζω φόβῳ». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Δυσοίζει, οἰωνιζομένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος· καὶ ἐπομένως, «Ἐδύσοιξα, ὑπενόησα· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι ἡ λέξις ἐγένετο ἐκ τοῦ Οἴ, οἴζω, ὡς καὶ τὸ αἰάζω, φεύζω, καὶ τ. τ.

Δυσοίκητος, ον (οἰκέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς τὸ νὰ κατοικηθῇ.

Δυσοικονόμητος, ον (οἰκονομέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ οἰκονομηθῇ, ἢ νὰ μοιρασθῇ. 2) Ἐπὶ σὲ φαγητῶν, ἀντὶ τοῦ δυσκολοχώνευτος, κακοχώνευτος.

Δύσοικος, ον (οἶκος). Ὁ μὴ καλῶς κατοικῶν, ἢ ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς κατοικίαν. Σχολ. Σοφοκ. Φιλοκτ. 534.

Δύσοιστος, ον, = δυβρήνητος, Ἡσύχ. ὁ δὲ Σουΐδ. ἀντὶ τούτου δύσοιστρος ἔχει.

Δύσοιμος, ον (οἶμος). Ποιητ. ἀντὶ δύσοδος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 945.

Δύσοινος, ον (οἶνος). Ὁ κακὸν οἶνον φέρων, ἢ ὁ πρὸς φυτείαν κλιμάτων, δηλ. ἀμπελουργίαν, ἀνεπιτήδειος.

Δύσοιστος, ον, καὶ δυσοίστως, ἐπίρ. (οἴτω, φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ, ἀνυπόφορτος.

Δυσοιωνέω, ῶ (οἰωνός). Προβλέπω, προγνωρίζω κάποιου κακὸν συμβεβηκός· ἔχω κακὸν προγνωσμένον σημεῖον περίτινος, ἔχω κακὸν οἰωνόν. Δυσοιωνοῦνται, τὸ δυσχημίζουσι καὶ ἀπαισιοῦσι ἐπί τινι μελλούσῃ πράξει διαλεγόμενοι.

Δυσοιωνισμός, οὔ, ὁ. Δυστυχὴς καὶ κακὸς οἰωνισμός. Ἡσύχιος ἐν Δ. «Ἀπήχειαν».

*Δυσοιωνιστικός, ἡ, όν = τῷ ἀλλ., Σουΐδ.

Δυσοιωνιστής, οῦ (οἰωνίζομαι). Ὁ ἔχων κακὸν οἰωνισμόν, ὁ ἐπεὶ κακὸν προγνωσμένον σημεῖον. Ὁ κακὰ προσημαίνων, ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος. Λέγτ. δὲ καὶ δυσοιώνιστος.

Δύσοκνος, ον (ὄκνος). Ὁ κατὰπολλὰ ὀκνηρός, βραδύς, ἢ δειλός.

Δυσόκνως, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρὸν καὶ δειλὸν τρόπον.

*Δυσόλεθρος, ον (ὄλεθρος). Δυσκόλως ἀφανιζόμενος ἢ καταπαύων, Θεογν. πρβλ. Δυσόλεθρος.

*Δυσόλεσβος, ον. Δυσκόλως γλυττρῶν, καὶ καταπίπτων, Πιτθ. Αἰγυ. σ. 122. 17.

Δύσομαι, Μέσ. Μέλ. τοῦ Δύω, ἀλλ' εὑρηται ἡ μτχ. δυσόμενος, καὶ ἐν ἐνστ. σημασ., Ὀδσ. Α. 24. Ἡσιόδ. Ἔργ. 382. Ὑπεύθυνος ἔχουσιν οἱ Ἕπτ. καὶ τὸν τύπον ἐδύσετο, Προτκτ. δύσεο, ἐκ τοῦ Μέσ. Ἀορ. ἐδυσάμην, ὡς καὶ τὸ ἐβήσετο, ἀντὶ ἐβήσατο, κ. τ. τ. Ζήτ. δῦω, καὶ δύνω.

Δύσομβρος, ον (ὄμβρος). Καταπολλὰ βροχερός. Σοφοκλ. Ἀντ. 358. «δύσομβρα βέλεα», ἀντὶ ὄμβρου ὑσταρέττα, καὶ ἐνοχλητικὰ βέλη.

*Δυσομίλητος, ον, καὶ

Δυσόμιλος, ον (Ὁμιλέω), παρ' Ἱεροκλ. ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφὴν καὶ συντριφίαν. 2) Αἰσχύλ. Ἀγ. 755. διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συντροφίας του δυστυχίας γενόμενος προξενος.

Δυσομμάτος, ον (ὄμμα). Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὀμμάτια καὶ πρόσωπον, Αἰσχυλ. Εὐμ. 366. ὁ ἀσχήμως κατὰ τὴν ὄψιν.

Δυσόμοιος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, ἀνόμοιος.

Δυσόνειρος, ον. Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὄνειρα, ἢ ὁ προξενῶν αὐτά.

Δύσοπτος, ον (ὄψομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς, ἢ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἄφανὴς, ἀγνώριστος.

*Δυσόρατος, ον (ὁράω), = τῷ πρχμν.

Δυσοργησία, ας, ἡ, = δυσοργία, Ἱπποκρ.

Δυσόργητος, ον (ὀργάω). Ὁ εὐκόλως θυμώνων καὶ ὀργιζόμενος, ὁ ἀράθυμος, πρόθυμος, καὶ ὁρμητικὸς εἰς θυμόν, ὁ καταπολλὰ, ἢ βαρέως θυμούμενος, Διοσκ. Ἁλικαρ.

Δυσοργήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσοργησίαν. «Δυσοργήτως φερειν», Διοσκ. Ἁλικαρ.

Δυσοργία, ας, ἡ. Ἡ πρὸς θυμὸν ὁρμὴ, τὸ ὁρμητικὸς καὶ εὐκόλως θυμόνειν, καὶ ὀργιζεσθαι, ἢ τὸ βαρέως θυμόνειν Ἱπποκρ. σ. 12. ἐκ τοῦ

*Δύσοργος, ον (ὀργή), = δυσόργητος.

*Δυσόρεκτος, ον (ὀρέγω). Πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν κινηθείς, προαχθείς, Ἀνδρομαχ.

Δυσόριστος, ον (ὁρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, διορισθῇ. Ἀδιόριστος, ἄπειρος.

*Δυσορμέω (ὅρμος). Ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὄρκον ποιῶ.

*Δυσόρμιστος, ον (ὁρμίζω). Πολλ. 1, 10. Καὶ

Δύσορμος, ον (ὅρμος). Ὁ δύσκολος ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ὁρμισθῇ, ὅ ἐστι νὰ ἀράξῃ τινάς, ἢ ὁ δυσκολεύων τὸ ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς τὸ πέλαγος ἐκβαλμα τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201. Ὁ ἀχρεῖον λιμένα, ἢ ὅρμον ἔχων. Ἀλλὰ «τὰ δύσορμα ἄβατοι τόποι ἢ χωρία, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν δύνανται τὰ νὰ βάλῃ στερεὰς τὸν πόδα του, νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἀφόβως, Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 7.

Δύσορτος, ον, ος, ὁ, ἡ (ὄρος). Ὁ ἔχων ἐναντίας καὶ ἀχαμνὰς προγνώσεις τῶν ὀρνίθων, κακὰ προμηνύματα ἀπὸ τὰ πετεινά, Παραβλ. μὲ τὸ δυσοιώνιστος.

Δυσόρφναιος, αία, αιον (ὄρφνη). Καταπολλὰ σκοτεινός, μὲ χοντρὸν καὶ ψηλαφητὸν σκότος, Εὐριπ. Φοίν. 329.

Δυσοσμία, ίας, ἡ. Ἀχρεία ὀσμή, κακὴ μυρωδιά, βρώμα, ἐκ τοῦ

Δύσοσμος, ον (ὀσμή). Ὁ κακῶς μυρίζων, βρωμῶν. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἠμπορῇ τινὰς νὰ τὸν μυρισθῇ, νὰ τὸν ἀνιχνεύσῃ, Ξενοφ. Κυν. 5, 3. «οἱ ὄμβροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύοσμον· αἱ βρυχαὶ κάμνουν, ὥστε ἡ γῆ νὰ μὴν ἀφήνῃ εὐκόλως τὴν μυρωδίαν τῶν πατημάτων, ἤτοι τῶν ἴχνῶν τῶν λαγῶν, νὰ ἠμποροῦν νὰ τὴν μυρίζωνται τὰ λαγωνικά, καὶ νὰ καταλαμβάνουν ποῦ εἶναι κρυμμένοι οἱ λαγοί.

*Δυσούλωτος, ον (οὐλόω). Δύσκολος νὰ σὐλωθῇ, νὰ γένῃ λούζνα, σπλ. νὰ ἐκτρωθῇ μὲ πληγήν. Ἔπρμ. δυσουλώτως, Πολλ. 4, 195.

Δυσουρέω, ῶ (οὖρον). Δυσκόλως κατουρῶ, πάσχω ἀπὸ δυσουρίαν· ὅθεν

Δυσουρία, ίας, ἡ. Πάθος περὶ τὰ νεφρὰ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ κατουρῇ.

*Δυσουρίασις, εως, ἡ = τῷ πρχμν. ἐκ τοῦ

Δυσουριάω, ῶ (δυσουρία), = δυσουρέω.

Δυσουρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσουρίαν, ἢ ὁ πάσχων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς δυσουρίαν.

Δυσούριστος, ον (οὐρίζω). Ὁ φερθεὶς προξενητείς, ἀπὸ ἐνάντιοι, ἢ κατὰ δυστυχίαν μὴ ἐνάντιον ἄνεμον, ὥρα ἐνάντιος, δυστυχής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1316. 2) Ἰωνικ. ἀντὶ δυσόριστος. Ἐπεὶς εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ βάλῃ ὅρους, σύνορα, καὶ τέλος· ἀπέραντος, ὁ χωρὶς τέλος.

Δύσουρος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, Ἡσύχιος.

Δυσόφθαλμος, ον (ὀφθαλμός), = δυσομμάτος. Ὁ χαλασμένους, σπλ. κατεβασμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Τελεστὴς παρ' Ἀθην. Σ. 616. «δυσόφθαλμοι αἰσχεῖς, τὸ ταραττον καὶ συγχίζον τὴν ὄψιν, τὸ ἀλλοίωσιν τῆς ὄψεως προξενοῦν».

Δυσπαθεία, είας, ἡ (δυσπαθής). Βαρὺ καὶ πικρὸν πάθος, μεγα κακὸν, δεινὴ δυστυχία. 2) ἀνυπομονησία εἰς τὰ πάθη, καὶ ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ πάθῃ. 3) σταθερότης πρὸς τὰ πάθη, ἐναισθησία, = Ἀπάθεια, Πλούτ. εἰς Δημήτρ. «ἡ δυσπάθεια τοῦ δώρακος», σπλ. τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ δώρακος.

Δυσπαθέω, ῶ. Καταπολλὰ πάσχω. 2) Πάομαι ἀνυπομόνητος καὶ διὰ τοῦτο παραπονοῦμαι εἰς τὰ πάθη. Πλούτ. εἰς Κικέρ. 37. 3) Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ πάσχειν, δὲν πάσχω εὐκόλως, εἶμαι πληρὸς καὶ ἀναίσθητος ἰδίως τε καὶ ἀλλοτρίων δυστυχιῶν. Ζήτ. καὶ τὸ ἑπόμενον· ἐκ τοῦ

Δυσπαθής, ές (πάσχειν, πάθος). Ὁ μὴ πάσχων εὐκόλως, ἤτοι ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πάθῃ· ὅθεν στερεός, σκληρός, σταθερός, ἀναίσθητος, πληήτωτος· ὁ Λουκιαν. καὶ Διοσκορ. συντάττονται τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων τοιούτων συνωνύμων λέξεων, ὡς ἠσῶμα κυρτερόν, στερρόν, καὶ δυσπαθές· ὅθεν «Δυσπάθειαν», παρὰ Πλουτάρχ. Σ. 36. ἡ στερεότης, καὶ τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ δώρακος. 2) Ὁ καταπολλὰ πάσχων, ὅθεν κατὰ πολλὰ αἰσθαντικός, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ἀρὴ πρὸς τὰ ἕλκη δυσπαθὴς· ὅθεν 3) ὁ ἀνυπόφορος, ὁ ὑπαφέρει, δὲν ὑπομένει· ἀνυπομόνητος εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις· μὲ δυσπρεπείαν ὑπομένων, ἀνυπόμονος. Καὶ δυσπάθεια, πόνος ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀνυπομονησία μὲ παραπονέματα· ὅθεν τὸ δυσπαθεῖν, καὶ Δυσπάθεια σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ Δεινοπαθεῖν, καὶ «Δεινοπάθεια», παρὰ Πλουτάρχ. συντάττει μετὰ τοῦ «Μέμφεσθαι».

Δυσπαίπαλος, ον (παίπαλος). Τραχὺς, σκληρός, ἀκανθώδης, δασύτριχος, πυκνότριχος, χοντρότριχος, κ. τ. τ. Οὕτω καλεῖ ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. Β'. 369. τὰ ἀγκάθια τοῦ σκεντζοχοίρου· «λίγνα δυσπαίπαλος· καὶ Κυνηγ. Β'. 270. «δυσπαίπαλος ὄγλος ἐρυστήρων· καὶ 381. «τρίχες τάτ' χαίτη δυσπαίπαλος· καὶ 527. «δυσπαίπαλος ῥινός, σκληρὸν δέρμα· καὶ Γ. «δυσπαίπαλος, περὶ τῆς ἀρκούδας, σκληρὸν τραχεῖα, ἀθρυά, μαλακά. Ζήτ. Παίπαλος.

*Δύσπαις, παιδός, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ διὰ τοὺς ἐσυτούς του δυστυχὴς, ὁ δυστυχὴ τέκνα ἔχων. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1243.

Δυσπάλαιστος, ον (παλαίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, ἢ νὰ ἀπατηθῇ διὰ χαρισμάτων, φαρμάκων, βεγελαπατῇ. Ζήτ. δυσπαράγωγος. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλεύσῃ τις μὲ αὐτὸν, νὰ τὸν ὑπορέρῃ σπλ. ἢ νὰ τὸν ἐνεργήσῃ, νὰ τὸν βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τέλος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 477. καὶ ἀλλαχοῦ ⁂δυσπάλ. τύχη, πρᾶγμα, τέρμα.

Δυσπάλαμος, ον (πάλαμη). Βαρύς, δύσκολος. Ἐναντίος τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ πράξῃ τι, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ καταπαλάσῃ τις· πρβλ. ἀπάλαμος. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπάλαμος. 2) Ἀντὶ τοῦ κακοτέχνου. Ὅστις ἔχει μὲν κακὸν καὶ ἐπικίνδυνος δόλους, ὁ καὶ τέχνας μεταχειριζόμενος, πανοῦργος, δόλιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 849. 3) Τοιοῦτον καὶ τὸ ἢ στίγ. 877. καὶ Ἱκέτ. 880. 4) ὁποιος δὲν ἔχει μήτε νὰ συμβουλεύσῃ, μήτε νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ὅστις δὲν ἔχει μήτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ, μήτε ποῦ νὰ τελειώσῃ, ἔρημος βοηθείας, ἄπορος.

Δυσπαλής, ές (πάλη). Ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶναι δύσκολον νὰ παλαίσῃ τις. Παρὰ Πινδάρ. καὶ Αἰσχύλ. Εὐρ. 556. ἀντὶ τοῦ δύσκολος, βαρύς, ἐ ἐναντ. τὸ εὐπαλής.

*Δυσπάμβελος, ἀντὶ δυσπέμβελος, Ἡσύχ.

Δυσπαράβλητος, ον (παραβάλλω). Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ. 52. ἀντὶ τοῦ χαλεπὸς, κακός. Παρὰ δὲ Πλούτ. καὶ λοιποῖς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβληθῇ, συγκριθῇ.

Δυσπαραβοήθητος, ον (παραβοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τις, ἢ νὰ διορθώσῃ τινάς. Πολύβ.

Δυσπαραβούλος, ον (βουλή). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν γνώμην του, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 118.

Δυσπαράγραφος, ον (παραγράφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐριτθῇ, διορισθῇ, Πολύβ.

Δυσπαράγωγος, ον (παράγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παροδηγηθῇ, παρασυρθῇ, καταπεισθῇ εἰς ἀπάτην καὶ δωροληψίαν, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὰ θελήματά του, Πολυβ. Η'. 10.

Δυσπαράδεκτος, ον· καὶ **δυσπαραδέκτως**, ἐπίρ. (παραδέχομαι). Ὅποιος δύσκολα δέχεται, χωρὶς διάγνωσιν σηλ. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, Πολύβ. Ψ'. 4. 2) παθητ. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ τινάς.

Δυσπαράθελκτος, ον (παραθέλγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραϋνθῇ, νὰ ἡμερώσῃ, καὶ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν σκοπόν του διὰ καλῶν λόγων, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 398.

Δυσπαραίτητος, ον (παραιτέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακληθῇ, ἐξιλεωθῇ, καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς φιλίαν.

Δυσπαράκλητος, ον (παρακαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραυνθῇ διὰ παρακλήσεων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 336.

Δυσπαρακολούθητος, ον (παρακολουθέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, νὰ ὑπάρχῃ κατόπιν του, μὲ τοὺς πόδας ἢ μὲ τὸν νοῦν, σηλ. δυσκολοκατάληπτος, δύσκολος νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς 2) ἐνεργητ. Ὁς τὰ δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, νὰ καταλαμβάνῃ, Ἰάμβ. Πυθ. 17.

*Δυσπαρακολουθητότερος, οτ. Συγκριτ. τοῦ ὑπτρ. ἀρθμ. 2, Μάρκ. Ἀντ. ε', 5.

Δυσπαρακόμιστος, ον (παρακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ἐχῃ τινὰς μαζή του, Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀντιγόνου, ὅστις διὰ τὸ νὰ ἦναι παχὺς, χονδροκοίλης, καὶ γέρων, ἦγινε πλέον βαρὺς καὶ δύσκολος, καὶ διὰ τὴν ἱππασίαν (ταβάλαν), καὶ διὰ τὸ ἀμαξεύειν (ἁμαξεύειν). Παρὰ δὲ Πολυβ. Γ'. 61. εἶναι ἐπίθετον εἰς τὸ ὄκλους, ἀντὶ τοῦ δύσκολον, καὶ βαρὺ πλεύσιμον, ἢ ταξίδευμα.

Δυσπαρακμάσιμος, ον (παρακμάζομαι), ἀντὶ τοῦ δυσπαρηγόρητος. Πλάτ. Τίμ. σ. 69. D. Πλούταρχ. Β'. Σ. 593.

*Δυσπαρέκστατος, οτ (παραπείθω). Ὁ μὴ εὐκόλως μεταπειθόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολον νὰ τὸν ἐβγάλῃ τις ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ δοξάζει, νομίζει, στοχάζεται, Ἀριστοτ. 1, 717. Β. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως διὰ ψευδῶν παρατάσεων ἀπατώμενος.

Δυσπαράπλευστος, ον (παραπλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ταξιδευθῇ εἰς τὰ παραθαλάσσια, Στράβ. Ιγ'. 1123., σηλ. δύσκολον νὰ πλεύσῃ τις πλησίον του.

Δυσπαράπλους, ουν. Μέρος θαλάσσης τοιοῦτο εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ καΐκι, Διοδ. Σικ. = τῷ πρμν.

*Δυσπαραπολήτος, ον (παραποιέω) Δύσκολος νὰ τὸν μιμηθῇ τις, ἢ νὰ τὸν νοθεύσῃ· δυσκολομίμητος, δυσκολονόθευτος.

*Δυσπαρατήρητος, ον (παρατηρέω). Δυσκολοπαρατήρητος.

Δυσπαρατρέπτος, ον (παρατρέπω). Ὅποιος δύσκολα παρατρέπεται, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπατᾶται, διορᾶσκεῖται, Πολυβ. 8, 10.

Δυσπάρευνος, ον. Ἐπὶ δυστυχίᾳ συμπαρευνηθείς, ὑπανδρευθείς, Σοφοκλ. Τραχ. 791. ⁂δυσπάρευνον λέκτρων ὁ δυστυχὴς γάμος, ἢ συνουσία.

Δυσπαρηγόρητος, ον· καὶ **δυσπαρηγορήτως**, ἐπίρ. καὶ

Δυσπαρήγορος, ον (παρηγορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρηγορηθῇ, καταπραυνθῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 382.

Δυσπάρθελκτος, ον. Ποιητ. ἀντὶ δυσπαράθελκτος, ἄμφβ.

Δυσπάρθενος, ον (παρθένος). Δυστυχὴς παρθένος, δυστυχὴς κόρη. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 463.

Δυσπάρις, ιδος, ὁ (Πάρις). Ὁ δυστυχὴς καὶ βλάξ Πάρις, ἢ ὁ δυστυχίας πρεξεῶν Πάρις, Ἰλ. Γ, 39. »Δύσπαρι, κακὲ Πάρι, Ν, 769. πρβλ. καὶ Αἰνόπαρις.

Δυσπάριτος, ον (πάρειμι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, Σουϊδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. α'. 25. ἔνθα νῦν »Δύβατος«, καὶ »Δυσπόριστος« ἀναγιν.

*Δυσπάροδος, ον (πάροδος). Δύσκολος νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ἢ ν' ἀπεράσῃ ἀπὸ πλησίον του, Ἀθήν. σ. 682.

Δυσπάτητος, ον (πατέω). Ὁ δύσκολος, ἢ σκληρὸς εἰς τὸ νὰ πατηθῇ· ἢ νὰ τὸν πατήσῃ τις, Λουκιαν. Τραγοπ.

Δυσπειθεία, είας, ἡ. Ἀνυποταγὴ, ἐλλειψις ὑπακοῆς, καὶ εὐπειθείας. Ἐναντιότης, ἀπειθεία ἐκ τοῦ

Δυσπειθής, ές (πείθομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, ἀπειθής. Καὶ ὁ μὴ καλῶς, ἢ εὐκόλως καὶ θελήματα ὑπαούων (ὁποιος πείθεται καὶ ὑπακούει μὲ τὴν βίαν, ζῶρι), ἀνυπότακτος, ἐναντίος, ἀπειθὴς, ἀλύγωτος.

Δυσπειθῶ, ἐπίρ. Μὲ δυσπειθειαν.

Δυσπειρία, ίας, ἡ (πεῖρα). Δυσκολία εἰς τὸ νὰ κάμῃ τινὰς πειράματα ἢ νὰ γνωρίσῃ τι διὰ δοκιμῶν, δύσκολος δοκιμή, Ἱπποκρ.

Δύσπειστος, ον (πείθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, πληροφορηθῇ, Πλούταρχος.

Δυσπείστως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ.

Δυσπελάγιος, ία, ον. Δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον πέλαγος. Διόδ. Σικ. Γ'. 38. ἐπίθετον τῆς κινδυνώδους καὶ φουρτουνιασμένης θαλάσσης.

*Δυσπέλαστος, ον (πελάζω). Εἰς ὃν εἶναι δύσκολον, ἢ κινδυνώδες τὸ νὰ πλησιάσῃ τις. Σοφοκλ. ἀμφ. »Ὡς δυσπέλαστον ἔστιν ἀμαθία κακόν.«

Δύσπεμπτος, ον (πέμπω). Ὅποιος δυσκόλως, ἢ ὅποιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκινηθῇ, ἢ νὰ ἐκτοπισθῇ. Καὶ παρ' Αἰτχ. Ἀγ. 1201. ⁂δύσπεμπτος κώμος. Ἐπὶ δυστυχίᾳ, ἢ δυστυχῶς σταλείς.

Δυσπέμφελος, ον (πέμπω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ θαλάσσης, καὶ πλευσίματος εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ κακ τίνῃ, μάλιστα ὅταν ἡ θάλασσα ἦναι ταραγμένη καὶ χειμάζηται ἀπὸ κατιγίδας, καὶ ἀπὸ ἐπικινδύνους εἰς πλοῦν καιροὺς· ⁂πόντος, Ἰλ. Π. 748. Ἡσιδ. Θγν. 440. ὡς γενικὸν ἐπίθ. τῆς θαλάσσης ⁂γλαυκὴ δυσπέμφελος, καὶ, καταιγὶς δυσπέμφελος Πλήρης κινδύνων θαλασσοπλοΐα, Ἡσιδ. Ἔργ. 616. 2) Μεταφορ. ὡς καὶ τὸ δύσκολος, ἐπὶ ἑνὸς σκυθρωποῦ, καὶ μουρμουρίζοντος ἀνθρώπου, ὅστις ὑπάγει μὲ δυσαρέσκειαν εἰς ἣν διὰ τοῦ ῥέφειν (συμβουλὰ) συμποσίου, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 722. ⁂μηδὲ πολυξείνου ἅπτου δυσπέμφελον εἶναι· ὁ δὲ Χηνόδοτος καὶ παρ' Ὁμήρ. »Δυσπέμφελοι εἶεν ἀνέγνωσαν, ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ »Δυσπάρεστοι·« καὶ ὁ Ἡσύχιος δὲ ἐτημείωσε τὴν λέξιν. Ζήτ. ἐν Πέμφελος.

*Δυσπένθερος, ον (πενθερός). »Θεσμὰ δυσπένθερα« Νόμος τοῦ παρὰ φύσιν πενθεροῦ, Νόνν. 3, 102, 21.

Δυσπενθέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ βαρέως λυποῦμαι, καὶ θλίβομαι, καὶ ἐκ τῆς λύπης μου μαυροφορῶ, Πλούταρχος· ἐκ τοῦ

Δυσπενθής, ές (πένθος). Ὁ καταπολλὰ καὶ βαρέως λυπούμενος, θλιβόμενος, καὶ μαυροφορῶν. Πίνδαρος. 2) πῶτε. Δίοντες κατὰ πολλὰ λυπεῖται.

*Δυσπέπαντος, ον (πεπαίνω). Δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ὡριμάζων, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 203.

Δυσπεπτέω, ῶ. Δυσκόλως, ἢ κακῶς χωνεύω· ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος, ον (πέπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ. 2) ὁ ἀχρεῖος καὶ κακῶς μαγειρευμένος, ἢ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βρασθῇ, μαγειρευθῇ. Ἀνώριμος, ἄγωρος. Παρὰ δὲ Νικάνδρ. Ἀλ. 97. ⁂δύσπεπτος γόνος, ἐν ὠμὸν ἀὸν, χωρὶς ἐξώφλοιον, (τζώφλοιον).

*Δυσπεραίωτος, ον (περαιόω), = τῷ ἑπμν.

Δυσπέρατος, ον (περάω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα περνᾷ τινάς, δυσκολοπέρατος. Διόδ. Σικ. »Δύσπερατον ῥεῖθρον·« καὶ μεταφορ. παρ' Εὐριπ. »Δύσπερατος αἰὼν«, δυσκολοπέρατος ζωὴ, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον μὲ δυσκολίαν περνᾷ τινάς.

*Δυσπερίγραφος, ον, = δυσπαράγραφος.

Δυσπερικαθαίρετος, ον (περικαθαίρω). Πᾶν ὅ,τι μὲ δυσκολίαν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ σιάψῃ, ἢ νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁλόγυρα, καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ μέσα ὡσὰν θαυτυλίδι.

Δυσπερικάθαρτος, ον (περικαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ ὁλόγυρα, ἢ νὰ παστρευθῇ τελείως.

*Δυσπερίκτητος, ον. Ὅστις δὲν περισσεύει εὐκόλως τί ποτε ἀφ' ὅσα κερδαίνει· ἀντίθ. τοῦ εὐπερίκτητος, καὶ τὰ δύω ἔχει Πιθ. Ἀλεξ. Ἀπτλ.

Δυσπερίληπτος, ον (περιλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιληφθῇ, νὰ κρατηθῇ ὁλόγυρα· καὶ ὁ δυσκόλως περικρατῶν, καὶ (περιλαμβάνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 369. ⁂δυσπερίληπτον φίλημα.

Δυσπερινόητος, ον (περινοέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινὰς· ἄφρ.

Δυσπεριόδευτος, ον (περιοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιπατήσῃ, περιέλθῃ τις, ἢ ὁ τέλος μὴ ἔχων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1316.

Δυσπερίτρεπτος, ον (περιτρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιτραπῇ, περιγυριασθῇ, περιτηλυχθῇ, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Α'. 10.

Δυσπερίψυκτος, ον (περιψύχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ψυχραθῇ, ὁποιος δυσκόλως κρυώνει, καὶ ψυχραίνεται, Διοσκ. »Φυλάσσει τὸ σῶμα δυσπερίψυκτον· τὸ φυλάττει ὥστε νὰ μὴ ψυχραθῇ καὶ κρυώσῃ εὐκόλα.

Δυσπετέω, ῶ (δύσπετής). Βαρέως πίπτω, δυστυχῶ. 2) Γίνομαι βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ »Δυσανασχετῶ«, παραιτέομαι· παρὰ δὲ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ ⁂πάσχω. Ζήτ. ἐν Ἀποδυσπετέω· ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δυσπέτημα, ατος, τό. Δυστυχὲς συμβεβηκός, δυστυχία. Μακαρ. Ε'. 20.

Δυσπετής, ές (πίπτω, πετεῖν). Ἰ'Ο βαρέως, ἢ δυστυχῶς πίπτων. Δύσκολος, βαρύς, ἐνοχλητικός, καταπιεστικός, ὁ δυστυχὴς πρόξενος. Σοφοκ. Αἴας 1065. Αἰσχύλ. καὶ Ἵππον. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπετής.

*Δυσπετῶς, ἐπίρ. τοῦ πργμν. καὶ Ἰωνκ. δυσπετέως, Δυσκόλως, Ἡρόδ. 3, 107.

Δυσπεψία, ἰας, ἡ (δύσπεπτος). Ἀχωνευσία, δυσκολία τοῦ χωνεύειν τὰ φαγητά.

Δυσπή μαντος, ον (πημαίνω). Βαρέως πληγωμένος, βεβλαμμένος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 478. ἀμφ. σημασία καὶ ἀνάγνωστι, ἔνθα ἄλλοι δύσπημα ἀναγιν.

*Δύσπηχυς, υ, Δωρκ. Δύσπαχυς (πῆχυς). Δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἀμέτρητος, ἄπειρος, Σαπφοῦς λφν. 11. σ. 41.

Δυσπηνής, ές (πίνος). Κατατραπλλά λερωμένος, Πολυδ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 426. «ἀλλ' ἢ τὰ δυσπηνῆ θέλεες παπλώματα» (ὅθεν ἴσως στὰ τῆς συνηθείας πάπλωμα) καὶ Σοφυλ. Οἰδ. Κ. 1597.

Δυσπιστέω, ῶ (δύσπιστος). Δὲν πιστεύω, ἢ δὲν ἐμπιστεύομαι εὐκόλως, Πλουτ. Η, 34. 2.

Δυσπιστία, ἰας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ πιστεύειν, ἀπιστία. Τὸ ἀπίστευτον, ὑποψία, Ἰλιάμ. Ἄλ. ἐκ τοῦ

Δύσπιστος, ον (πιστός) Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιστευθῇ, ἀπίστευτος. 2) ἐνεργ. Ἰ'Ο δυσκόλως πιστεύων, ἄπιστος, ὑποπτος.

Δυσπίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσπιστίαν.

Δύσπλαγχνος, ον. (σπλάγχνον) Θυμώδης, σκληροκάρδιος ἀσπλαγχνος. Αἰσχύλ. Προμ. 908. ἔνθα νῦν «Δύσπλανος ἀναγιν.»

Δύσπλαστος, ον (πλάσσω) Μὲ κινδύνους καὶ πόνους περιπλανώμενος. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 613. «Δύσπλαστος παρθένος, ἡ δυστυχῶς περιπλανωμένη παρθένος.

Δύσπλητος, ον (πλήσσω). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ κτυπηθῇ, ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ τρομαχθῇ, ξυπασθῇ, ἐκπλαγῇ.

Δυσπλήρωτος, ον (πληρόω). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ χορτασθῇ, ἢ ἐκπληρωθῇ, τελειωθῇ.

Δύσπλοια, οίας, ἡ. Δυστυχὴς πλοῦς, δυστυχὲς πλεύσιμον, ταξίδευμα. Ἀνάλεκτ. Β'. σ. 181.

*Δυσπλοΐα = τῷ πργμν.

Δύσπλοος, ον (πλέω). Ἰ'Ο δύσκολος ἢ ἐπικίνδυνος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἀρμενισθῇ, δυσκολοαρμάνιστος. Ἀνάλεκ. Β'. 167. «Δύσπλοος Ἱρήτη.»

Δύσπλυτος, ον (πλύνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλυθῇ, ξεπλυθῇ. Ἵππογρ. Σ. 644.

Δύσπλωτος, ον (πλώω).=Δύσπλοος. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σ. 235.

*Δυσπνοέω, ῶ (δύσπνοος) Δυσκόλως ἀναπνέω, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) ἀποπέμπω δυσωδίαν, βρωμῶ, Παῦλ. Σιλ. 74, 30. ὅθεν

Δυσπνόητος, ον. Ἰ'Ο δυσκόλως ἀναπνέων. Ἵππογρ. Σ. 54.

Δύσπνοια, οίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἀναπνέειν, ἀνασαίνειν. Ἀσθμα, στένωσις, ἀγκομαχητικὸν. 2) ἐναντίος ἄνεμος.

Δυσπνοϊκός, κή, κόν. Ἰ'Ο δυσκόλως ἀναπνέων, ὁ πάσχων ἀπὸ δύσπνοιαν, στένωσιν, ὁ ἀγκομαχῶν.

Δύσπνοος, ον, καὶ συναρ. δύσπνους, ουν, (πνέω). Ἰ'Ο βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέων. «Δύσπνοος ἀήρ, ὁ εἰς ἀναπνοὴν ἀνάξιος, ὃς τις δὲν εἶναι ἱκανός, ἢ ἄξιος μήτε νὰ ἀναπνέῃ, ἄχρηστος ἀηδ. Ἥρωι, Χωρὶς ἀναπνοήν, Σοφ. Ἀντ. 223. 2) δύσκολος νὰ τὸν ἀναπνεύσῃ τις, ὁ ἄχρηστος εἰς ἀναπνοήν. «Ἀήρ, Ἡρόδ. 3) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. ὁ ἐναντίος πνέων καὶ ψυχῶν, ἄνεμος.

Δυσπολέμητος, ον (πολεμέω). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ.

Δυσπόλεμος, ον. Ἰ'Ο ἀνάξιος διὰ πόλεμον, ὀκνηρός, δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1008. ἔνθα σημαίνει κάλλιον, ὁ δυστυχὴς ἐν πολέμῳ.

Δυσπολιόρκητος, ον (πολιορκέω). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ, καὶ νὰ κυριευθῇ. Ξενοφ.

Δυσπολίτευτος, ον (πολιτεύομαι). Ἰ'Ο ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διοικήσῃ πολιτικὰς ὑποθέσεις. Πλούταρχ. καὶ Δίων Κάσ. ΛΒ'.

Δυσπονηής, ές, (πονέω). Τεμάτος ἀπὸ κόπους καὶ δουλειάς, ταλαίπωρος, δυστυχής, πολύπονος. Ὀδ. Ε. 493. «Δυσπονὴς κάματος.»

Δυσπονέω, ἐπίρ. Μέλλ. στίχ. 194. Βαρέως, δυσκόλως, μετὰ κόπου.

Δυσπόνητος, ον (πονέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ, ἢ νὰ κερδηθῇ. 2) = δυσπονής. Δύσκολος, βαρύς, κοπιαστικός, ταλαίπωρος. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1014. «Δαίμωνα ὑφέρων κόπους, μόχθους, καὶ δυστυχίας, Αἰσχύλ.

*Δυσπονία, ἡ. Βαρεῖα, δύσκολος ἐργασία, ἐκ τοῦ

*Δύσπονος, ον (πόνος) Κοπιαστικὸς, γεμάτος κόπου καὶ ἀγωνίας, βάρους καὶ ταλαιπωρίας, Σοφ. Ἀντγ. 1276.

Δυσπόρευτος, ον (πορεύομαι). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, περιπατήσῃ τις. Ξενοφ. «Δυσπόρευτος ὁδός», στράτα εἰς τὴν ὁποίαν δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, δύσβατος «Δυσπόρευτος ἀμάξαις», εἰς τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠμποροῦν νὰ περάσουν ἁμάξια.

Δυσπορία, ίας, ἡ (δύσπορος). Δυσκολία τοῦ περάματος, τῆς ὁδοιπορίας, καὶ γενικῶς Δυσκολία, ἀπορία, καὶ ἀμηχανία.

Δυσπόριστος, ον (πορίζω). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, προμηθευθῇ, ἀποκτηθῇ.

Δύσπορος, ον, (πόρος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, ἢ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πέραμα εἶναι δύσκολον. Μεταφορικῶς δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ εὔπορος, ὁ ἐστὶν ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του. = ἄπορος.

Δυσποτμέω. ῶ. (δύσποτμος). Δυστυχῶ.

Δυσποτμία, ίας, ἡ. Δυστυχὲς συμβεβηκός, δυστυχία. Σουΐδας. ἐκ τοῦ

Δύσποτμος, ον (πότμος). Ἰ'Ο ἀπαντῶν ἢ πίπτων εἰς ἐν δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ εἰς δύστυχῆ μοῖραν, τύχην, δυστυχής. ἐπῆρμ. δυσπότμιος (--υυ).

Δύσποτος, ον. (πίνω). δύσκολος νὰ ποθῇ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. «δύσποτον πόμα», βδελυτὸν καὶ συγχωρεμένον πιοτόν, τὸ προξενοῦν ἀναγούλιαν.

Δυσπραγέω, ῶ. (δυσπραγής). Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήσεις μου, δυστυχῶ εἰς αὐτὰς· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ δυστυχῶ. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπραγέω, εὐ πράττω. Πλούταρχ. ὅθεν

Δυσπράγημα, ατος, τό. Νικητ. Χρον. Π'. γ. τὸ εἰς δυστυχίαν καταντήσαν ἐπιχείρημα, δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως. (——υ)

Δυσπραγής, ές, (πρᾶγος). Ἰ'Ο δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις του, καὶ γενικῶς δυστυχής. ὅθεν

Δυσπραγία, ίας, ἡ. Ἡ περὶ τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις δυστυχία· καὶ γενικ. Δυστυχία, ἀτυχία.

Δυσπραγματεύτος, τον, (πραγματεύομαι). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ, πραγματευθῇ, καὶ νὰ τὸν διοικήσῃ τινάς. Πλούταρχ. Θ'. 93. «Δυσπραγματευτος ὀρυμῶρων λαός».

Δύσπρακτος, ον (πράσσω) Δύσκολος νὰ κατορθωθῇ, νὰ γίνῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς πρᾶξιν. ὅθεν

Δυσπραξία, ίας, ἡ. = δυσπραγία.

Δύσπρατος, ον, (πιπράσκω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πωληθῇ, δυσκολοπώλητος. Ἀθήν. Σ. 262.

Δυσπρέπεια, είας, ἡ. Τὸ ἀπρεπὲς, ἄπρεπον. Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ'. ζ. 4. ἐκ τοῦ

Δυσπρεπής, ές, (πρέπω). Ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, «Τὸ δυσπρεπὲς» Τὸ ἄπρεπον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἁρμόζει. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρεπής. Παρὰ δὲ Ἡσυχίῳ καὶ αὐτὸ τοῦ δύσμορφος.

Δύσπριστος, ον, (πρίω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πρισθῇ

Δυσπρόμαχος, ον, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Τιμολ. 31. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ δυσπρόσμαχος.

Δυσπρόπτωτος, ον (προπίπτω). Ἰ'Ο μὴ εὐκόλως σφάλλων, ἢ πίπτων.

Δυσπρόσβατος, ον, (προσβαίνω). Τόπος ἔνθα τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ. Δίων Κάσ.

Δυσπρόσβλητος, ον, (προσβάλλω). Ὅπου εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ προσβάλῃ, νὰ πηδήσῃ, νὰ βιασθῇ, νὰ πιασθῇ, νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον του. καὶ = δυσπρόσβατος.

Δυσπροσδέκτος, ον (προσδέχομαι). = δυσπαράδεκτος. Ἀντωνῖν. Α'. 5.

Δυσπρόσηγορος, ον, (προσηγορος). Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐχθρικὸς, σκυθρωπός.

Δυσπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ὁμιλεῖν.

Δυσπρόσιτος, ον, (πρόσειμι). Ἔνθα τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἔλθῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπροσίτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπροσμάχητος, ον, (προσμάχομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, νὰ ἐπιτεθῇ, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀμυνθεντεύσῃ ἄλλου τινός. Πλούταρχ.

Δυσπροσμίκτος, ον (προσμίγνυμι). Ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ὁποίου δύσκολος ἠμπορεῖ τινὰς νὰ σμίξῃ, νὰ κάμῃ κοινωνίαν, καὶ νὰ φιλιωθῇ, συναναστραφῇ. Πολυδ.

Δυσπρόσοδος, ον (πρόσοδος) = δυσπρόσιτος.

Δυσπροσοίστος, ον, (προσοίσω) Ὅπου μισεῖ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισάνθρωπος, ἀπολίτευτος. 2) καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1277. Ζήτ. ἀπρόσιτος.

Δυσπρόσοπτος, ον, (προσορῶ,) Ἰ'Ο μὴ εὐκόλως εἰς ὄψιν, ἔσχημος.

Δυσπροσόρμιστος, ον (προσορμίζω), καὶ δυσπρόσορμος, ὁ, ἡ. Σκύμν. στίχ. 725. καὶ Πολυδ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ προσορμισθῇ, νὰ ἀράξῃ τινάς.

*Δυσπρόσορμος, ον = τῷ πργμν.

*Δυσπροσπελάζω (προσπελάζω) Δυσκόλως, μετὰ πόνου καὶ μόλις πλησιάζω. ὅθεν

Δυσπροσπέλαστος, ον. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον μὲ δυσκολίαν καὶ κόπον ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σχολ. Οἰδ. Κ. 1272.

*Δυσπροσπόριστος, ον (προσπορίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, νὰ προβλεφθῇ, νὰ προμηθευθῇ = δυσπόριστος.

Δυσπρόσρητος, (προσειπεῖν προσρηθῆναι.) Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ τινάς, αὐστηρός, σκυθρωπός, ἀλαζών. Βυρίν.

Δυσπρόσωπος, ον, (πρόσωπον). Ἰ'Ο ἔχων δύσχημον πρόσωπον, καὶ ὄψιν. «Δυσπρόσωπος κάρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 286. καὶ Πλούταρχ. Τοὐτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρόσωπος.

Δυσπύητος, ον, (πυέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πρισθῇ καὶ νὰ ἐμπνάσῃ, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἔμπνευσιν.

Δυσρᾳγής, ές, καὶ

*Δύσρηκτος, ον (ῥήγνυμι) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαλσθῇ, νὰ συντριφθῇ, νὰ σχισθῇ, νὰ κατατζακισθῇ.

*Δύσρευτος, ον (ῥέω) Δυσκόλως ῥέων. Τὸ συγκρτκ. Δυσρευστότερος παρὰ Σέξτ. ἐμπρ. πρὸς Μαθμτ. 5, 75.

Δύσρητος, ον (ῥητὸς) Ἰ'Ο δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἰπῇ, νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, νὰ τὸν ἐπιμένῃ τινάς. 2) «Τὸ δύρητον» Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγεται μὲ δυσαρέσκειαν. Συνων. μέμφ. αἰσχρὸν.

Δημήτρ. Φαλ.

Δυσριγής, ές, Ἠσ

* Δύσριγος, ον (ῥῖγος). Κατὰ πολλὰ ψυχρός, ὥστε νὰ παγώνῃ. Ἱπόκρ. 5, 10.

Δυσρόως, ῶ. (ῥέω). Ἄχρειός καὶ κακῶς ῥέω, (τρέχω). Κακῶς καὶ ἀχρείως ἀποβαίνω, γίνομαι. Κακῶς ἐξακολουθῶ, πηγαίνω κακῶς. Δυστυχῶ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Β. 17. ἐνθ' εὑρίσκονται καὶ τὰ μὴ αὐτοῦ παραγόμενα.

Δυστροπικός, κή, κόν, Δ'. ά. 58. Ὁ δυσκόλως, ἢ ὁ προξενῶν δυστυχίαν. Καί

Δύστροπος, ὁ, ἡ, αὐτὸ δυστυχία, δυστυχὴς ἐξακολουθητὴς ὑποθέσεώς τινος.

Δυσσέβεια, ἡ. (δυσσεβής.) Ἀθεΐα. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. ἐν τοῦ

* Δυσσεβέω, (δυστσεβὴς) Πράττω, ὁμιλῶ, ἢ διέρχομαι ὡς ἄθεος. Εἶμαι δυσσεβής. Ὅθεν

* Δυσσέβημα, τό. Ἀσεβὴς ἢ ἄθεος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Δυσσεβής, ές, (σέβομαι). Ἄθεος, ἐναντίος τῶν Θεῶν, ὅστις δὲν διατηρεῖ τὸ εὐνόκον σέβας πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας νομιζομένους καὶ λατρευομένους θεούς. Ἐπρμ. δυσσεβῶς (Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ λέξις αὕτη καὶ αἱ παρ' αὐτῆς παραγόμεναι δὲν εὑρίσκονται εἰς τοὺς Ἑπτ. εἰς Αἴαντ. Τραχ. Ποιηταὶ εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει.)

* Δυσσεβία, ἡ, Πτν. ἀντὶ δυσσέβεια.

Δυστειστος, ον. (εἴδω). Ὅποιος δυσκόλως σείεται, κλονίζεται, ἀπάραχος, στερεός, ἀκίνητος. Ἡσυχ.

* Δύσπηπτος, ον (σήπομαι) ὅστις δὲν σαπίζει εὐκόλα.

Δύστοος, ον (σώζω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διατηρῇ, σωθῇ, χαμένος, δυστυχής.

* Δυστ-, — Εἰς τὰς συνθέτους μὲ πρωτότυπα ἐρχόμενα ἀπὸ τοῦ στ, σθ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλεται τὸ τελικὸν, τοῦ Δυς - κατὰ τὰς ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεις τῶν συγγραμέων καὶ τὰ παλαιότερα χειρόγρ., πρὸς ἀποφυγὴν δηλ. τῆς τῶν ἐπισώρευσιν τῶν συμφώνων κακοφωνίας, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ διὰ τούτου δὲν ἐγίνετο οὐδεμία ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία τῆς σημασ. διότι τὸ Δύστομος ἐπροφέρετο διαφόρως παρὰ τὰ Δύσ-τομος, ὡς καὶ διὰ τῆς γραφῆς ἀκριβῶς διαιρίνεται (Διὰ τοῦτο ἐὰν καὶ εἰς ὅλους μας ἀκόμη ξένη καὶ ἀτονήτιστος μὲ ὅλον τοῦτο εἰσήχθη εἰς τινας λέξεις τοῦ Λεξικοῦ τούτου ὡς ὀρθότερα ἢ τῶν πλείστων νεωτερ. Φιλολόγων γραφή, οἵ τινες εἰς τὰς συνθέτους λέξ. γράφουσι τὸ τελικὸν ς καθὼς τῷ μέσῳ, πρὸς διαφοράντων ἐκ τοῦ Δυς καὶ Δύω συνθέτ.) Πρὸς τούτοις δικαιοῦ τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ Δίς, Τρίς, κ. τ. τ., ἤτις ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται παρὰ λόγον καὶ εἰς τας προθέσ. Εἰς καὶ Πρός, διότι πότε ἀψευστως ἠθελε συμβῆν ἤτοι ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία της σημασ. ἡ ἐντελὴς ἄγνοια ἂν δηλ. αἱ λέξεις εἶναι σύνθετοι ἐκ των προθέσ. τινων. Μὲ ὅλα ταῦτα γράφουσι νεώτεροι τινες ἰδιωτικοὶ πάντοτε Δύστομος, δύστηνος κ. τ. τ. π. χ. Schaef Ἰουλν. Δόγ. σ. XXII. Διονύσ. περὶ Συνθ. σ. 91. Ἐγὼ δὲ (ὁ Πασσὼβ) ἀπέβαλα παντοῦ κατὰ τὸν Βόλλιον τὸ Σ ἐν τῷ Δύστηνος. — Διὰ ταῦτα ὡς ζητοῦνται αἱ λέξεις ἐνίοτε καὶ κατ' ἄλλην γραφὴν ἐάν κατά μίαν τινα τῶν εὑρίσκωνται, π. χ. ἐπειδὴ τὸ Δυστρατοπέδευτος, οὗτω γραφόμενοι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ, ὡς ζητητέα κατὰ τὴν ἀκόλουθον γραφὴν Δυστρατοπέδευτος κ. τ. λ.

Δυστρωμάω, ῶ. = Βλαστημέω.

* Δυστρατοπέδευτος, ον, (στρατοπεδεύω) Ἐκεῖνος δυσκόλως στρατοπεδεύει ὁ στρατὸς «Λοίμαι Αἰσχ. 8

Δυσύμβατος, ον, (συμβαίνω). Ἐκεῖνος μετὰ τὸν ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ συμβαίνῃ, ἑνωθῇ, συνάξῃ.

* Δυσσυμβούλευτος, ον, Δυσσυμβούλευτος, ον καὶ Δυσσύμβολος, ον, ἰδ. φυσ. —

Δυσσύναστος, ον, (συνάγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συναχθῇ, μαζωχθῇ.

Δυσσυνείδητος, ον. Ὁ ἔχων κακὴν συνείδησιν. Ἰουστ. Μάρτ.

Δυσπαύνοπτος, ον, (συνιδεῖν, συνόψομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἐννοηθῇ, γνωρισθῇ· σκοτεινός. Πολύβ.

* Δυσταλύω, θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ δύστηνος, καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ στένω, ὡς καὶ τὸ ἀστανῶ, ἀμφότερα παρὰ Γρηγ. Ruhnk ep. cr. p. 138.

Δυστάλας, αν, ταν, γενκ. ἀρσ. καὶ αὐθρτ. ανος. (τλῆναι). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄβιος, κακορρίζικος.

Δυστέβραχος, ον, (ταραχὴ). Ὁ κατὰ πολλὰ ταραχώδης, καὶ ἀνήσυχος. Γραμμ.

Δυστατέω, Ἵστημι ἐπὶ ἀνισχύρων καὶ ἀδυνάτων, μὴ σταθερῶν ποδῶν, κλονοῦμαι, καὶ μεταφρ. Εἶμαι ἀκατάστατος Πλούτ. Γ. 129. καὶ 621. «Δυστατοῦντι», ὅπερ ἡ τοῦ Hutt. ἐκδ. Ζ'. σελ. 230. ἐκ τῶν τοῦ Ξυλάνδ. χειρογρ. «Δυσδιαστατοῦντι», ἔχει, ἐπὶ σημασ. τοῦ, μὴ εὐκόλως διαιρούμενος, ἢ διαπερώμενος. Ἐκ τοῦ

* Δύστατος, ον (ἵστημι, στῆναι) Κακῶς, δηλ. μὴ στερεῶς ἱστάμενος, κλονούμενος, ἀκατάστατος.

Δυστέμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ διὰ τινων σημείων, νὰ σημαδευθῇ· καὶ ἑπομένως δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφευρεθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

* Δυστεκμάρτως, ἐπρμ. τοῦ πργμ.

Δυστεκνία, ίας, ἡ. Δυστυχία εἰς τὰ παιδία ἑκ τοῦ

Δύστεκνος, ον, (τεκνον). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὰ παιδία. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1248.

Δυστερπής, ές, (τέρπω). Ὁ ἀχρειώς τέρπων καὶ εὐφραίνων, δηλ. κατὰ πολλὰ δυσάρεστος, πρόξενος λύπης, καὶ θλίψεως. Αἰσχύλ.

Δύστηκτος, ον, (τήκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ. Ζήτ. δυτέτηκτος.

Δυστηνία, ίας, ἡ. Δυστυχία. ἐκ τοῦ

Δύστηνος, ον (δύσταινος). Δυστυχὴς, ἄβιος, ταλαίπωρος, κλαυθμῶν καὶ δακρύων ἄξιος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἀλλ' ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ὁ δὲ Πίνδρ. καὶ «δύστηνον μέχθος» εἶπε «Δυστήνων παίδες» Ἐκ γενεᾶς δυστυχεῖς, δηλ. ὅσοι διὰ τῆς δυστυχίας τῶν πατέρων ἢ προπατόρων τους, εἶναι ἤδη προωρισμένοι πρὸς ἰδίαν τους δυστυχίαν. Ἰλδ. Ζ', 127. 2) Παρὰ νεωτερ. δὲ ὡς τὸ Λτνε. miser ἐπὶ ἡδικὴς σημασ. Ἄβιος, ταλαίπωρος, ἀποτρόπαιος, βδελυρὸς, συγχαμερὰς, ἀχρεῖος, Σοφ. Ἠλντρ. 121. Ruhnk ep. cr. p. 139. Ἐκτὸς τοῦ δύστηνος φαίνεται ὅτι ἠτο συνηθὲς εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ συνιώνυμόν τι Ἄστηνος. Ζήτ. Ἄστηνος.

Δυστήρητος, ον. (τηρέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ. Φωτιλ. 205.

Δυστιβάσευτος, ον, (στιβεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ

Δυστιθάσσευτος, ον, (τιθασσεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, συγκρατηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, καταδαμασθῇ, ἡμερώσῃ. Πλούταρχος.

Δυστλήμων, ον, γενκ. ονος (τλήμων.) Ὁ δυστυχὴς καὶ βαρέα κακὰ ὑποφέρων, κακορρίζικος. Τμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 532.

Δύστλητος, ον, (τλῆναι). Δυσκολοὑπόφερτος, ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ τινάς.

* Δυστέκεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ κακῷ καὶ πρὸς δυστυχίαν γεννήσασα. Πρβλ. δύσπαριττοτόκεια, ἐκ τοῦ

Δυστοκέω, ῶ. (δύστοκος). Παρέω καὶ δυστυχῶς γεννῶ, γεννῶ μὲ κόπους καὶ πόνους μεγάλους. ἐκ τοῦ

* Δυστοκής, ές (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν, Καλλίμχ. Δῆλ. 242. Πρβλ. ὅμως Schaef Διονσ. Συνθ. σ. 91. 2) ὁ πρὸς δυστυχίαν τεκνοποιῶν

Δυστοκία, ίας, ἡ, Ἡ δύσκολος, βαρεῖα, καὶ μὲ μεγάλους πόνους γέννα, τὸ δύσκολος γεννᾶν. ἐκ τοῦ

Δύστοκος, ον (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν.

Δύστομος, ον, (τέμνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κοπῇ, χωρισθῇ, κατακοπῇ, διαιρεθῇ.

* Δύστομος, ον[2] (στόμα) Ὁ κακὸν ἢ σκληρὸν στόμα ἔχων, σκληρόστομος, ἐπὶ ἵππου, Ἀνάλ. 3. Παρατήρησον τὴν διαφορὰν τῆς παρούσης πρὸς τὴν πρηγμ. λέξιν.

Δύστονος, ον (στένω) βαρέως ἀναστενάζων 2) Πολλὰ ἀξιολυπήτος, ἄβιος, πολυϋρήνητος 3) Δύσκολος, βαρὺς, φορτικὸς — Εὐρηταὶδὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 466. Θήβ. 987. καὶ 1000.

Δυστοπάω, Μ. άσω. Δυσκολως γνωρίζω, δὲν ἐπιτυχαίνω. Ὅθεν

Δυστόπαστος, ον. Ὁ δύσκολος εις τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

Δύστοπος, ον. Παρὰ Σουΐδ., ἀντὶ δυσχερής.

Δυστόχαστος, ον, (στοχάζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ ἐνθῇ κατὰ στοχον.

* Δυστοχία, ἡ. Τὸ μὴ ἐπιτυχαίνειν τὸν στοχον, Ἀποτυχία, Ἀντίστ. τῷ εὐστοχία.

Δυστράπεζος, ον, (τράπεζα). Ὁ τρώγων συγχαμερὰ φαγητά. Εὐριπ. Ἡρακλ. 584.

* Δυστραπελεία, ἡ, Καί

Δυστραπελία, ίας, ἡ. Ἀταραξία, ἀκινησία, ἀμεταβλησία. ὅθεν ἐπὶ χαρακτῆρος ἀνθρώπου, Θεόφραστ. Χαρακ. ἰσχυρογνωμία, αὐθάδεια, ἀπείθεια, σκληροτραχηλία, πεῖσμα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Κακία, ὡς καὶ τὸ Δυστροπία· καὶ ἐπὶ τόπων παρὰ Διοδ. Σικ. «Τοπικὴ δυστραπελία», ἡ κακὴ καὶ δύσκολος φυσικὴ θέσις καὶ κατάστασις ἑνὸς τόπου. ἐκ τοῦ

Δυστράπελος, ον, (τρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, στραφῇ, ἢ νὰ κινηθῇ, ταραχθῇ. Σοφοκ. Αἴας 928. (ἔνθα ὁ Σχολ. καὶ ἡ Ὀρτυγια δυστράπελοι», ἀναφέρει· καὶ ἐπιμένως, ὁ ἀκίνητος κατὰ τὴν κεφαλὴν, ὅποιος δὲν γυρίζει ἀπὸ τὴν γνώμην του, σκληροτραχήλος, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. Θεόφρ. Χαρακτ. 2) Ἀνεπιτήδειος, ὁμὴ ἐπιτήδειος, καὶ ἄχρη. πρὸς χρῆσιν, ἢ πρὸς κοινωνίαν, καὶ συναναστροφὴν· ἀντίκειται τῷ εὐτράπελος. καὶ εἶναι συγγενὲς τῷ δύστροπος. Ἐπρμ. δυστραπέλως, σημαίνει δὲ κυρίως, Ἀτάκτα, εἰς κακὴν τάξιν καὶ θέσιν.

Δυστράπητος, ον, Ἱππόκ. σελ. 397. ὅπερ ἐν χειρογρ. «Δυστράπελος,» ἀναγιν. τὸ «Δυσμετάθετος, σημαίνον.

Δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία. Περσίδης παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Δύναμις, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Δυστροπήτων», ἢ Δυστραπέλων. Ταὐτόσημον ὅμως αὐτοῦ.

* Δύστρητος, ον. Δυσκολοτρύπητος, Σουΐδ.

* Δύστρεπτος, ον. (τρίβω) Δύσκολος νὰ τριφῇ.

Δυστροπία, ίας, ἡ. = Δυστραπελία. Καί

* Δυστροπικός, ἡ, όν. Σκληρὰν, ἀλύγιστον γνώμην ἔχων, ὁ ὁμοιος ἀνηκρόπως ὤν, ἐκ τοῦ

Δύστροπος, ον (τρέπω) καὶ = Δυστράπελος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Παράξενος, καὶ κακότροπος. Παρὰ Δημοσθ. συνωνυμεῖ μὲ τὸ δύσκολος.

* Δυστρόπως, Ἐπρμ. τοῦ πργμ.

* Δύστρος, ὁ. Ὁ Μάρτιος μὴν, κατὰ Μακεδόνας, Ἀνάλ. καὶ Σουΐδ.

Δύστροφος, ον. (τρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τραφῇ, αὐξηθῇ διὰ τῆς τροφῆς, ἀνατραφῇ, διατηρηθῇ.

Δυστρύπητος, ον (τρυπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τρυπηθῇ, διαπερασθῇ.

* Δύστρωτος, ον. Δυσκολοπλήγωτος, Ἐτυμ. Μ.

Δυστυχέω, χῶ (δυστυχὴς). Εἶμαι δυστυχὴς, εὑρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, καὶ ταλαιπωρίαν. ἔχω ἐναντίαν τὴν τύχην, ὁ ἐστὶ κακὴν. Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐπιχειρήσεων, ὅταν χαλῶνται, λαμβάνουν κακὴν καὶ ἐπιζήμιον ἔκβασιν, ἢ δὲν ἐκβαίνουν κατὰ σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ

Διμοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παθετ. 2) ἐνεργητ. Πάσχω, ὑποφέρω κακοῦντι, μετ' Δίτιατ. Jac. AP. σ. 703. ὅζει

Δυστύχημα, ατος, τό. Δυστυχές συμβεβηκός, ἡ ἀποτέλεσμα.

Δυστυχής, ές (τύχη). Ἄτυχής, ταλαίπωρος, δύστυχος, ὁ ἐναντίαν, ἤτοι κακὴν τὴν τύχην ἔχων, ὅζει πτωχός. Ἀντίκειται τῷ εὐτυχής. Παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 8. ἀντίκ. τῷ αὐθυνής. Ἄρα κυρίως ἐτεῖος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποβαίνει τι καλῶς, οὐκ ἐπιτυχαίνεται.

Δυστυχῶ. ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν.

Δυστύχησις, εως, ἡ. Ἀντὶ τοῦ δυστυχία, καὶ ἀποτυχία παρὰ Παλαιφάτ.

Δυστυχία, ἰας, ἡ. Τὸ δυστυχεῖν.

Δυσυπνέω, ῶ, Βακχ. κοιμοῦμαι· ἐκ τοῦ

Δύσυπνος, ον (ὕπνος). Ὁποιος κοιμᾶται κακῶς, ἀχαμνά.

Δυσυποβίβαστος, ον (ὑποβιβάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ τινὰς κάτω, καὶ νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἔξω. Ἀστρ. σελ. 74.

Δυσύποιστος, ον (ὑποφέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ. Ἰωσηπ. Ἀρχ.

Δυσυπομόνητος, ον (ὑπομένω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ, νὰ τὸν βαστάξῃ τινάς. Σέξτ. Ἐμπ.

Δυσυπόστατος, ον (ὑφίσταμαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντισταθῇ, ἢ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Διόδ. Σικελ.

Δυσυπότακτος, ον (ὑποτάσσομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ, νὰ ὑποκλίνῃ εἰς τὸν ζυγόν, ἀνυπότακτος, σκληροτράχηλος. Σουίδ. ἐν Δ. «Δυσταγράλιξ».

Δυσυποχώρητος, ον. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦτο τὸ «Δυσοίπιστος», ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν.

*Δύσφαλτος, ον (σφάλλω.) Δύσκολος νὰ τὸν πάρῃ τις νὰ κλονισθῇ, νὰ τὸν ταράξῃ, νὰ τὸν ἀναποδογυρίσῃ, ἢ νὰ τὸν κρημνίσῃ.

Δυσφαής, ές (φαίομαι). Ὁ μόλις ὁρατός, ἔστις μόλις φαίνεται, βλέπεται, ἀσαφής, σκοτεινός. Πλούτ. Σ'. σελ. 699. «Δύσφαής», καὶ ἁμυρός». ἐν δὲ σελ. 700. ἀντὶ τούτου τὸ «Δυσφάντοτος», ἴστατε, καὶ ἐν Λουκούλλ. 9. «ἐνσφαὴς καὶ ἑτερα ἐνέμω, ἀντὶ τοῦ σκοτεινὴν.

Δυσφάνταστος, ον (φαντάζομαι). Ὁποιος δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ, νὰ δεχθῇ εἰς τὸν νοῦν του τὸ σχῆμα ἢ τὸ εἶδος ἑνὸς πράγματος. Ζήτ. Φαντάζομαι. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ δυσφανής. Πλούτ.

Δύσφατος, ον (φημί). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἐκφρασθῇ ἢ τὸν ὁποῖον δυσαρέστως καὶ μετ' ἀποστροφῆς προφέρομεν, ὁμολογοῦμεν. 2) Κατηραμένος. 3) Ἀσαφής, ἀκατάληπτος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1163. Λυκόφρ. 10.

Δυσφεγγής, ές (φέγγος). Ὁ ἀχρεῖος καὶ μὴ ἐπαρκῶς φέγγων, σκοτεινός, συνεφιάζης. Πολυδ.

Δυσφερής, ές (φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ, βασταχθῇ· = δυσβάστακτος. Ἡσύχιος.

Δυσφημέω, ῶ (δύσφημος). Ὁμιλῶ, ἢ μεταχειρίζομαι ἀχρεῖα, οὐτιδανὰ καὶ συγχαμερὰ, ἢ κακῶν προμηνυμάτων λόγια κατάτινος· «δυσφημῶ τινὶ», ἢ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, καταλαλῶ, καταφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀβανίζω, ντινάω, ὡς τὸ βλασφημέω. Καὶ παραπονῶ, θλίβω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ. Σοφοκλ. Ἠλέντ. 1182. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 179. ντί με δυσφημεῖτε, τί με ὀνομάζεις, ἢ μὲ καλεῖς κακορρόζικον, ταλαίπωρον; Τί μὲ κακοτυχίζεις; οὐ ξεύτζει τὸ εὐφημέω.

*Δυσφήμημα, τὸ

Δυσφημία, ἰας, ἡ. Ἀχρεῖα, οὐτιδανὰ καὶ συγχαμερὰ λόγια, ἢ λόγια κακῶν καὶ λυπηρῶν προγνώσεων, ἤτοι κακὴ καὶ λυπηρὰ προφητεία. 2) Καὶ ὑβριστικὴ, κατηγορητικὴ, καταφρονητικὴ, καὶ συκοφαντικὴ ὁμιλία κατάτινος. Ἀτιμία, καταφρόνησις, ὕντροπή. 3) Κακὴ, ἀχρεία, οὐτιδανὴ, καὶ ἄτιμος φήμη. Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. ζ. 171. ἐνφράζει τὴν ἔκτασιν τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως οὕτω «Δυσφημίας πάσης τῆς τε σχετλιαστικῆς, καὶ τῆς μαχίμου, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς φορτικῆς, καὶ τῆς γελωτοποιοῦς».

Δυσφήμιστος, ον (φημίζω). = δύσφημος. Σουίδ. ἐν «Δυσκληδόνιστος».

Δύσφημος, ον (φήμη). Ὁ κακὰς προγνώσεις ἢ κακὰ σημεῖα ἔχων. Ἡσιόδ. Ἔργ. 733. 2) Ὁ δυσφημισμένος, ὁ κακὴν καὶ ἄτιμον φήμην ἔχων. 3) ἐνεργητ. Ὁ ὑβρίζων, βλασφημῶν, καταρρώνων, κατηγορῶν, καὶ ἀτιμάζων.

Δύσφορτος, ον (φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φορθῇ.

*Δύσφραγτος, ον (φράγνυμαι). Ἀκαῶς ἔχων.

Δυσφυλής, ές (φυλέω). Ἄφιλος, ἀπολίτευτος, μητρὸς, μισάνθρωπος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 45. καὶ Σοφοκ Οἰδ. Κ. 1258.

Δύσφωνος, ον. Ἀχαλίνωτος. Βαρίν. ἀμφ.

Δυσφορέω, ῶ (δύσφορος). Εὑρίσκωμαι βαρύ, καὶ δυσαρέστως τὸ ὑποφέρω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ἢ κακιδιάω, ἀνευχαριστοῦμαι, ὀργίζομαι διάτι, ντινὰ σπανιωτρ. ντία ἄλλα καὶ περὶ τινος, Αἰσχύλ. Επτ. Θηβ. 765. Οὕτω καὶ τὸ Μέσ.

Δυσφορέομαι, οὔμαι. Ἰστορατ. Ἐλέι. ντῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος· καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 8. καὶ Β'. β'. 5. μερικαὶ ἐκδόσεις «Δυστεθούμενος», ἀντὶ «Δυσφορούμενος» ἔχουσι. ὅζει

Δυσφόρητος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ.

Δυσφορία, ἰας, ἡ. Τὸ βαρέως ὑποφέρειν τι, δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία.

Δυσφορικός, κή, κόν. Ὁ ἀπτῶν εἰς μελαγχολίαν, ἀδημονίαν, καὶ πίκραν, καὶ δυσαρέσκειαν, ἢ ὁ τούτων σημαντικός. Σχολ. Σοφοκ. Αἴαν. 432.

Δυσφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὁ κακοφωνῶν, ὁ λυπηρῶς καὶ κλαυσμηρῶς ᾄδων. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 224.

Δύσφορος, ον (φέρω). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποφέρῃ τινάς, ἀνυποφορτος. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. β. 7. Βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, καταδαμάζων, καταπιέζων, ὅζει καβάλου, Καικός, δεινός, Herm. Soφ. Αἰ. 51. 2) ἐνεργητ. Ὁ βαρέα καὶ δύσκολα πριόν, τάμνων. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. σ'. 17. «δύσφορον ἐστιν. Ἐπρμ. δυσφόρως, ὅζει «Δυσφόρως ἄγειν, ἔχειν» παρὰ Τραγικ. ἀντὶ τοῦ ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ.

Δύσφραστος, ον (φράζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκφρασθῇ, νὰ τὸν εἰπῇ, καὶ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινὰς διὰ λόγων. Ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, ἀνερμήνευτος, δυσκίνητος, Πλάτ. Τίμ. σ. 50 c. Λυκόφρ. 1466.

Δυσφράστως, ἐπίρ. Ἀνεκφράστως, ἀκατάληπτως.

Δυσφρονέω, ῶ (δύσφρων). Δυσαρέσκομαι, ἀδημονῶ, λυποῦμαι. Ἡσιόδ. Θγν. 102.

Δύσφροντις, ι (φροντίς). Μελαγχολικὸς, δυσαρεστημένος, λυπημένος, ὅλος φροντίδα, καὶ θλῖψιν. ἀμφ.

Δυσφροσύνη, ης, ἡ. Θλῖψις, φροντίδα, λύπη, πίκρα. Ἡσιόδ. Θγν. 528 Πλάτ. ἐκ τοῦ

Δύσφρων, ον, γενικ. ονος, καὶ δυσφρόνως, ἐπίρ. (φρήν). Λυπημένος, τεθλιμμένος, μελαγχολικός. «Τὴ δύσφρονα· λύπαι, καὶ θλῖψεις. Πιὸδ. Ὀλ. Β'. 93. 2) Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θηβ. 876. Πέρσ. 550. Ἀγ. 538, 619. καὶ 843. ἀντὶ τοῦ αἰνότης, μοῦρος, τρελός. 3) Ἐνίοτε δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τοὺς λοιποὺς Τρχ. καὶ τὸ κακόφρων, ἐχθρός, ντινὶν.

Δυσφυής, ές (φύομαι). Ὁ βαρέως καὶ δυσκόλως αὐξάνων, βλαστάνων. 2) Ὁ ἀσχήμων καὶ παρὰ φύσιν αὐξήσας, συγχαμερός, ἀσχήμων, ἀφύσικος. Ἐπρμ. δυσφυῶς. ὅζει

Δυσφυΐα, ας, ἡ. Δύσκολος, βαρεῖα, ἢ βραδεῖα βλάστησις, αὔξησις. 2) ἀντὶ τοῦ «Δύσφυσις, ὅ ἐστι, κακὴ φύσις, ἀχρεία καὶ ἀφυσικὴ φύσις, ἢ ἰδιότης. Ἀφυσικά.

Δυσφυλακτέω, ῶ. = δυσωρέομαι. Γραμμ. ἐκ τοῦ

Δυσφύλακτος, ον, (φυλάσσω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, νὰ βασταχθῇ, νὰ διατηρηθῇ. 2) Δύσκολος νὰ τὸν ἀποφύγῃ τις ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τινάς. Δίων Κασ. Μ'. 20.

Δύσφυσις, εως, ἡ. Κακὴ φύσις. Ἡσύχιος.

Δυσφωνία, ἰας, ἡ. Ἐναντία καὶ σκληρὰ φωνή, κακοφωνία, διαφωνία, ἐναντιότης. ἐκ τοῦ

Δύσφωνος, ον, (φωνή). Κακόφωνος, ἐναντίος.

Δυσφωνόω, ἐπίρ. Κακοφώνως, ἐναντίως.

Δυσφώρητος, ον, (φωράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, παρακόσθῃ, ἀποσχῇ, ἢ νὰ ἐφευρεθῇ. Ζήτ. ἐν εὐφώρατος.

Δυσχαλίνωτος, ον, (χαλινόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, ἢ νὰ διοικηθῇ.

Δυσχάριστος, ον. (χαρίζομαι). Ἀχάριστος. 2) Ἀνελευθέριος 3) Μὴ χαρίζων εὐκόλως ντινὶν Πλούτρχ.

Δυσχειμερινός, νή, νόν. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. αὐτὸ τοῦ δυσχείμερος. ἀμφ.

Δυσχείμερος, ον, (χεῖμα). ἡ δύσχειμος, καὶ δυσχείμων, ὁ ἔχων δύσκολον καὶ βαρὺν χειμῶνα, ὅζει, κατὰ πολλὰ ψυχρὸς, χειμωνιάτης, τριτυμίων πλήρης, κρῦος, ὡς παρ' Ὁμήρ. «Δυσχείμερος χώρα». Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται μεγάλος χειμὼνας, ἢ ψύχρα πολλὴ καὶ πολύχρονος, καὶ πικρὸς ἄνεμος. Ψυχρὸς ἄνεμος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 961. Τὸ Δυσχείμερος ἔχει ὁ Ὅμηρ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ παντοτινῶς ἐπάτ. τῆς Δωδώνης. Τὸ εὐ δυσχείμων εὑρίσκεται παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 634.

* Δύσχειμος, ον = δυσχείμερος, τὸ ὁποῖον ἰδέ. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ δύσχιμος.

* Δυσχείμων, ον, γενικ. ονος, = δυσχείμερος, συχνάκις παρὰ τοῖς περιγραφικοῖς.

* Δύσχειρος, ον = Δυσχείρωτος. Εὑρηται δὲ μόνον ἐν τῷ ὑπερθετικῷ Δυσχειρότατος, Διόδωρ. 5, 34. πρβλ. Schaef παρὰ Naeke Χοιρίλ. σ. 274.

Δυσχείρωμα, ατος, τό. (χειρόω) Ἓν δύσκολον εἰς τὸ νὰ κατανικηθῇ πρᾶγμα. Πᾶν ἐφ' ᾧτι δύσκολος ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ χέρι, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 1024. Ἀγμ. 1318. Σοφοκλ. Ἀντ. 120. Οἰδ. Τ. 560.

Δυσχείρωτος, ον. (χειρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χειρωθῇ, νικηθῇ, καταπονεθῇ. Ἡρόδ. Ζ'. 9.

Δυσχεραντότατος, ἐπίρ. Δυσαρεστώτατα, μὲ δυσαρέσκειαν. ἐκ τοῦ

Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (δυσχερής). Δὲν ὑποφέρω, δὲν ἠμπορῶ νὰ βασταξω, νὰ ὑπομείνω, ἢ νὰ ὑποφέρω τι, μετ' αἰτιατ. Δυσαρεστοῦμαι, αἰσχύνομαι, ἢ ἔχω ἀποστροφὴν καὶ συγχαίρω πρός τι, ὑπερβιάω, Πλάτ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαί τι. Ἀγανακτῶ, δὲν εὐχαριστοῦμαι μὲ δυσαρεστεῖται, ἢ ἀμηχανῶ, ἀμηχανίαν, ἢ ἀπορῶ διάτι, Ἀριστοτέλ. μετὰ ἀπτ. — Πλάτ. Εἶμαι συγχαμερὸς, ἢ μισητὸς, ἢ Ὅμηρ. δυσχεραινόμενοι Ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀνάγεται μὲ ἀποστροφὴν καὶ συγχαΐαν, τὸ ὁποῖον συγχαίνεται νὰ τὸ ἀκούσῃ τινές. 2) ἐνεργητ. Χειροτερεύω, ἢ δυσκολεύω, ἐνλ. ποιῶ πρᾶγμα δύσκολον. «Δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις». Τὸ νὰ κάμνῃ τις δυσκολίας ἐν τῷ φιλονεικεῖν, νὰ ἤναι πικρὸς ἐν τῷ φιλονεικεῖν. Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν ἀλλέως πάντοτε μὲ αἰτιατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Heind. Γοργ. σ. 450. Ε. Ηαω, ἡ προξενῶ δυταρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν, παροξύνω. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 1282. παρὰ δὲ Δίωνι Καπ. ΜΘ'. 38. «τήν τε ὑδρίαν παντὸς ἐδυσχέραινον», ἐδυσθύμουν. Καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. ἡ. ὅθεν

Δυσχεραντικός, ἡ, κόν. Ὁποιος εὐκόλως δυταρέσκεται, χειροτερεύει, καὶ γίνεται κακός. Ἀντωνῖν. Α'. ς. καὶ Ἱεροκλ. Ἰδ. τὸ πργμ.

Δυσχέρασμα, τος, τό. Δυσάρεστον, καὶ συγχαρερὸν συμβεβηκός, τὸ δυσάρεστον, δυσαρεσκεια.

Δυσχέρεια, ίας, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχέρεια. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι πράσωπόν τι, ἢ πρᾶγμα. ὅθεν 1) Ὡς μὲν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, Ἀναρμοδιότης, ἀκαταστησία, ἀνεπιτηδειότης ἐν τῷ μεταχειρίζεσθαι ἢ κυβερνᾶν τι. 2) Ὡς δὲ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, Δυσκολία, ἢ ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὸ πρόσωπον τοῦτο ἢ τὸ πρᾶγμα, καθόσον δηλ. ἡ δυσκολία αὐτη προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τοῦ πράγματος, ὅθεν γενικῶς, Ἀμηχανία, στενοχωρία, δυσκολία, ἀνεπιτηδειότης, ἐμπόδιον. Ἐπὶ δὲ προσώπων, Ἀπορρεξία, καὶ ἐλλειψις κλίσεως εἴτε, ἐχθρα καὶ μῖσος. Σκυθρωπότης, μουρμούρισμα, Δυσαρέσκεια. Πρβλ. Θεόφρ. χαρακτ. 19. ἐκ τοῦ

Δυσχερής, ές, (χείρ). Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχερής, ἐργατικὸν, ἐκεῖνος, ὅστις δὲν μεταχειρίζεται, ἢ δὲν πραγματεύεται περί τινος μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ γύμνασιν· ὅθεν Ἀνεπιτήδειος, ἀγύμναστος, ἢ ὁ πράττων, καὶ ἐνεργῶν τι μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ σταικῶς, ὁ μὴ ἐχων ὄρεξιν εἰλίσσειν τι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐχθραν, μῖσος, καὶ ἀποστροφήν. 2) παθητικῶς δὲ εὐχρηστότερον αὐτὶ, Δύσκολος, βαρὺς, ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολομεταχείριστον, ἐνοχλητικὸν, βάσλυκτον, μὴ ἀναπαυτικὸν, ἐναντίον. Παρὰ Δημοσθ. Διπτ. δ. 93. «Δόγοι δυσχερεῖς. Λόγοι ἐναντίοι, ἢ ἀντιρρητικοί. Τοιουτοτρόπως μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἀριστοτ. τὸ δυτχερῆ, καὶ δυσχέρειαν. Μεταφυσ. ΙΑ'. 8. καὶ ἀλλαχοῦ. β) Ἐπὶ προσώπων, Βαρὺς, φορτικὸς, ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, μὴ εὔκολος, μετρητὸς, τρομακτικός. Καπὸς, ἀχρεῖος, ἐχθρικός. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Οἰκον. π. 6. Ἱερ. Α'. 36. καὶ Ἀπομν. Α'. δ'. 6. αὐτὶ τοῦ Δυτάρεστος, ἀνοστος, βδελυκτός. ἀνθυγκρίττος, σκυθρωπὸς, μουρμουρίζων. Valck Φοίνισ. 393.

Δυσχερῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσχέρειαν.

*Δυσχημάτιστος, ον (σχηματίζω) Δύσκολος νὰ σχηματισθῇ, νὰ μορφωθῇ, νὰ ζωγραφηθῇ, νὰ δεχθῇ σχήματα τινὰ μορφῆς καὶ εἴδους.

Δύσχιμος, ου, Δύσκολος, ἐπίπονος, ἐπιβλαβὴς, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θηβ. 505. «Δύσχιμον θρέσκοντα Κοηγ. «Δύσχιμος πλημμυρίζει (Ἐσφαλμένως ἐνόμισαν τινες, ὅτι ἡ λέξις εἶναι συνθετος ἐκ τοῦ χεῖμα, συνταλείσης μόνον τῆς δευτέρου διὰ τὸ μέτρον, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως γνώμην ἐναντιοῦται καὶ τὸ νόημα τῶν τοῦ Αἰσχύλ. χωρίων, καὶ μάλιστα τοῦ πρώτου. Ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Δυς, ὡς καὶ ἡ Μελάγχιμος ἀπὸ τοῦ Μέλας. Τῆς ἐναντίας δὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ Blomf. ἐν Αἰσχυλ. Πέρτ. 565. καὶ ἐξετ. Elmsl. ἐν Εὐριπ. Βακχ. 15. πρβλ. χίος, χιών, χίμετλον.)

*Δύσχιστος (σχίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σχισθῇ, ξεχωρισθῇ.

Δυσχλαινία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ λερωμένη ὑφαντὴ, ἐνδυματία. Εὐριπ. Ἐκ 240. Ἑλ. 423. ἐκ τοῦ

Δύσχλαινος, ον (χλαῖνα). Ὁ ἀχρεῖα καὶ λερωμένα ἐνδύματα ἔχων, φορῶν.

Δυσχορήγητος, ον, (χορηγέω). Ὁ διὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα βαρὺς, καὶ δύσκολος· ἢ πολυέξοδος, καὶ διὰ τοῦτο βαρύς. Πλούτ. Συμ. Προβ. Ζ. 8.

Δύσχορτος, ον, (χόρτος) παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταῦρ. 209. *Δύσχορτος οἶκος. πίθανῶς ἀντὶ τοῦ δύσξενος, ἄξενος. Κυρίως δὲ, ἔνθα δὲν εὑρίσκεται οὐδὲ χορτάρι, δηλ. ἄκαρπος, ἔρημος, ἀκατοίκητος, ὅθεν καὶ ἄξενος, μὴ δεχόμενος εὐκόλως φίλους.

* Δυσχρὴς, ές = αὐχμηρός.

Δυσχρηστέω, ῶ, (δύσχρηστος) ἐνεργητ. Προξενῶ δυσκολίας. Πολύβ. ΙΖ'. 6. Συνηθέστερον ὅμως, τὸ δυτχρηστεῖο, καὶ δυσχρηστέομαι παθητικῶς. Ἀμηχανῶ, δυσκολεύομαι, εὑρίσκω δυσκολίας, καὶ δὲν ἠξεύρω νὰ βοηθηθῶ. «Δυσχρηστέω τοῖς πράγμασιν», ἢ, «τοῖς λόγοις», ἀλλὰ καὶ ἐν, ἢ, ἐπί τινι. Ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ «Ἄχρηστον εἶναι· Τὸ νὰ ἦναι δηλ. πρᾶγμά τι ἄχρηστον, ὡς ἀνεπιτήδειον εἰς χρῆσιν, ὡς παρὰ Πολυβ. «Ἐδυσχρήστουν τὰ πλοῖα. καὶ «ἐδυστχρηστεῖτο ἡ ὁδοιπορία καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πᾶν». ἀντὶ τοῦ ἦτον ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος. ὅθεν

Δυσχρήστημα, ατος, τό. Ἀμηχανία, τὸ δύσκολον, τὸ ἐμπόδιον. Ἔτι δὲ καὶ βλάβη, ζημία. Ἡσυχ. Fin. Γ'. 21.

Δυσχρηστία, ίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἀχρηστία, ἀμηχανία, ἐμπόδιον. Δυσκολία εἰς τὸ δανείζειν, καὶ δανείζεσθαι. Ἡσυχ. Ἄτ. ις'. 7.

Δύσχρηστος, ον, (χράομαι) Ἀνεπιτήδειος εἰς μεταχείρισιν, (χρῆσιν)· ἀνωφελὴς, βάσιλος, δυσάρεστος, ἄνοστος, καὶ ἐμποδιστικός.

Δυσχρήστως, ἐπίρ. Μὲ δύσχρηστον τρόπον.

Δύσχροια, ίας, ἡ. Ἀχρεία, ἄσχημος, καὶ ἐκπλυμένη βαφή. ἐκ τοῦ

Δύσχροος, ον, καὶ συναιρ. δύτχρους, ουν, (χρόα). καὶ

*Δύσχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) Ὁ ἀχρεῖος, ἄσχημος, ἄνοστος, καὶ ἐκπλυμένην ἔχων τὴν βαφὴν, ἢ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου.

Δυσχυλία, ίας, ἡ. Τὸ ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον τοῦ χυλοῦ, ἢ τῆς γεύσεως. ἐκ τοῦ

Δύσχυλος, ον (χυλός). Ὁ ἔχων ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον χυλὸν, ἢ γεῦσιν.

Δύσχυμος, ον (χυμός), = δύσχυλος. Κυρίως, ὁ ἔχων ἀχρεῖαν γεῦσιν χυλοῦ.

Δύσχυλος, ον (χωλός). Ὁ καταπολλὰ, ἢ τοι βαρεῖος χωλὸς (κοντζός), ἢ ὁ ἄσχημος διὰ τὴν χωλότητα.

Δυσχώρητος, ον (χωρέω). Πολύβ. ΚΔ'. 1. «Δυσχώρητος ἀκρισία», σύγχυσις, (ζαλισμός, ἐμπερίσχυσις, ἀνακίνησις) ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐξεύρει τις πῶς νὰ βοηθηθῇ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Δυσχωρία, ίας, ἡ (χῶρος). Στενότης τόπου, ἤτοι δύσκολος ἰδιότης καὶ θέσις ἑνὸς τόπου, κακὸς τόπος, κακοτοπιά.

Δυσχώριστος, ον (χωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωρισθῇ, δυσκολοχώριστος.

Δυσώδης, ες (ὄζω). Ὁ ἔχων κακὴν μυρωδίαν, βρωμερὸς· ὅθεν

Δυσωδία, ίας, ἡ. Ἀχρεία μυρωδία, βρῶμα.

Δυσώδινος, ον (ὠδὶν). Ὁ ἔχων βαρείαν, δύσκολον, καὶ ἐπικίνδυνον, ἢ ἀχαμνὴν γέναν, ἢ μετὰ μεγάλων πόνων συντροφευμένη γέννα. Ἀνάλεκτ. Γ'. 273.

Δυσώλεθρος, ον (ὄλεθρος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξολοθρευθῇ, καὶ ὁ δυσκόλως θνήσκων, ἀποθνήσκων.

Δυσώμοτος, ον (ὄμνυμι). Ὁ δυσκόλως, ἢ δυσαρέστως ὀμνύων. Πολυδ.

Δυσωνέω, ῶ, καὶ Μέτ. ὠνοῦμαι, οὔμαι. (ὠνέομαι) Λέγεται ἐπὶ ἀγοράσεως πραγμάτων, ἁπλῶς καὶ ἀχρείως ἀγοράζω, καὶ πληρόνω, ἢ μὲ φειδωλίαν τὸ πληρόνω, εἶμαι φειδωλὸς εἰς τὰ συναλλάγματα. Δίδω πολλὰ ὀλίγον θέλοντας νὰ ἀγοράσω τι, φιλαργυρεύομαι. Ἀθήν. σελ. 348. ὅθεν

Δυσωνητής, οῦ, ὁ (ὠνέομαι). Δύσκολος ἀγοραστής, ὁποιος εἶναι δύσκολος, φιλονεικος, σκληρὸς εἰς τὸ ἀγοράζειν, ὅστις παζαρεύει πολὺν ἐκιρὸν.

Δυσώνητος, ον. Ὁ ἀχρεῖος, κακῶς, καὶ μὲ ζημίαν ἀγορασμένος· ὁ πολλὰ ἀκριβὰ δηλ. ἀγορασθείς.

Δυσώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων κακὸν καὶ ἀχρεῖον ὄνομα, τὸ ὁποῖον μὲ δυσαρέστειαν τὸ ἀκούουν, ὅθεν μισητὸς, βδελυκτὸς, ἀποτρόπαιος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θέλει τις νὰ ἀκούσῃ ποτέ, Ὅμρ. Ἰλιάδ. Μ, 116. 2) Τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει κακὴν σημασίαν, καὶ προφητείαν, ὡς τὸ Αἴας, Σοφοκλ. Αἴας. 926. ὅθεν Δυστυχὴς, κακορρίζικος, Σοφ. Οἰδ. Κ. 527.

*Δύσωνος, ον. Δυσκόλως ὠνούμενος

Δυσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (ὠψ). Κυρίως, προσβάλλω ἐναντίως καὶ ἀπροσχῶς εἰς τὸ ὄμμα, καμνω κακὴν καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸ ὄμμα ἢ βλέμμα, καὶ ἐξετ. Ἀναγκάζω τινὰ νὰ ῥίψῃ νὰ καταιβάσῃ τὰ ὄμματα κάτω, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ, νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ ἐντροπὴν· ὅθεν τὸν κιτῶ νὰ ἀφήσῃ, παραιτήσῃ τι, νὰ μὴ τὸ κάμῃ πλέον· τὸν ἀποτρέπω ἀπό τι, τὸν ἐναντιοῦμαι, τὸν ἐξελέγχω. Schaef. Σχολ. Ἀπλ. Γ'. σ. 245. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ 2) Κάμνω διά παρακλεμάτων τινὰ διὰ νὰ πράξῃ τι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ σέβας. «Ἤειν οὖν ἡμᾶς, καὶ παρακαλῶ, καὶ δυτωπῶ.» Ἡλιόδ. Γ. 5. 456. καὶ «Ἴακχον δὲ καὶ ἐξ ὄψεως δυτωπήσαι·» ὁ αὐτ. σελ. 510. ἀρεστὸν εἶναι καὶ τὸ βλέμματης διὰ νὰ σὲ παρακινήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ ζήτημά της. Παρὰ Πλουτάρχ. Δυε. 9. «Τᾶτα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν,» Νερὰ, τῶν ὁποίων ἡ θεωρία εἶναι δυσάρεστος εἰς τὰ ὀμματα. Οὐδετέρως δὲ, ἀναφέρεται παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ς. ἔνθα νῦν ὀρθότερον, «Διεσωπησενει ἵσταται. Μέσως δὲ Δυτωπέομαι, οὔμαι, ἀντὶ τοῦ Φοβοῦμαι, τιμάζομαι, δειλιάζω, ἢ ἐντρέπομαι, τινά, ἀπό τινος, ἢ εἶμαι δειλὸς, ἢ φοβιτσιάρης καὶ ἐπὶ τῶν ζηρίων, Ruhnk. Τιμ. σ. 90. «Τὰ ζηρία δυσωπεῖται·» φοβοῦνται, σκιάζονται· ὅθεν

Δυσώπημα, ατος, τό. Τὸ ἐντροπὴν, ἢ φόβον προξενοῦν, πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον. Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πόλ. Α'. κε. 5.

Δυσωπησίς, εως, ἡ. Τὸ ἐντροπιάζειν, φοβίζειν, καὶ τὸ παρακινεῖν τινὰ μὲ ταπεινὰ καὶ ἐναταπικὰ παρακλέματα διὰ χάριν τινά, ἢ τὸ διὰ ἱκεσίων ἀπολαμβάνειν τι.

Δυσωπητικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ἐντροπὴν, καὶ φόβον. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 15.

Δυσωπητικῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσωπητικὸν τρόπον.

Δυσωπία, ίας, ἡ Ἐντροπὴ, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ κοκκινίζειν ἐκ τῆς ἐντροπῆς, καὶ ἡ διὰ παρακλέσεων συγκατάθεσις ἐκ τῆς ἐντροπῆς εἰς τὸ ζήτημά τινός. 2) Φόβος, δειλία, ἐντροπαλότης, σκιάσιμον.

*Δυσωπτικῶς, ἐπῤμ. = δυσωπητικῶς.

Δυσωρέομαι, Μ. ήσομαι. Παρὰ μίαν κακὴν νύκτα φυλάττων εἰς τὸ καρκούλι (βίγλαν). Τποφέρω ἐπίπονον καὶ ἐνοχλητικὴν νυκτοφυλακήν, «Περὶ μηλαια Ἰλιάδ. Β, 183. (ἐκ τοῦ ὦρος, οὖρος, ὁ φύλαξ, ὠρέω).

Δύσωρος, ον (ὥρα). Ἐναντίος καὶ κακὸς ὡς πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου. Πολυδ. Ε'. 109. «Δύσωρον χωρίον·» τόπος, ἢ μέρος τὸ ἀνεπιτήδειον διὰ τοὺς τέσσαρας καιροὺς τοῦ χρόνου, π. χ. τὸν χειμῶνα, κ. τ. λ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Δυσωχέω, ῶ = δυσχεραίνω, σχηματισθὲν ὡς τὸ εἰωχέω, Ἡσύχ.

Δῦτης, ου, ὁ (δύω). Βυυτιστής. Ἡρόδοτος· ὅθεν

Δυτινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βούτημα. 2) (δύσις). Ὅποιος κεῖται πρὸς τὰ μέρη τῆς δύσεως, Δυτικός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας χρόνου, ὁ πρὸς, ἢ κοντὰ εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, σὴλ. μετὰ τὸ δειλινόν ὧν ἢ γινόμενος.

Δῦτος, ή, όν (δύω). Ἐὰν ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ τινάς, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συρθῇ, τραβηχθῇ.

Δύω, Ἰωνικ. ἀντὶ δύο, (ὁηλδ. 2.), Ὅμρ. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πολλὰ σπάνιον. Νομίζεται, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἔλεγον καὶ Δύω, ὡς καὶ Ἐγὼν, Κοεπ. Γρηγρ. Κριδ. σ. 248.

Δύω, Μ. δύσω, Ἀορ. ἔδυσα, Πθτκ. Ἀόρ. ἐδύσην, Μέτ. Δύομαι, Πρττκ. ἐδυόμην, Μ. δύσομαι, Ἀόρ. ἐδυσάμην, μετὰ τοῦ ἐπκ. σχηματσμ. ἐδύσεο, ἐδύσετο, Πρστατκ. δύσεο, Ὅμρ. ὅστις καὶ τὴν μτχ. τοῦ Μέλ. δυσάμενος, ὡς ἐνεστῶτα μεταχρτ. Εἰς τούτους τοὺς χρόνους προστίθενται καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ ἐνεργτκ. τύπου, Πρκμν. δέδυκα, Ἀόρ 2. ἔδυν, Πρττκτ. δῦθι, δῦτε, Ὑπτκτ. δύω, Μτχ. δύς, Ἀπρμφτ. δῦναι καὶ Πτκ. δύμεναι. Πάντοτε δὲ μτβτκ. εἶναι ὁ ἕτερος, Ὅμρκ. καὶ πυθ. ἐνστ., Δύνω (τὸ υ ἐν τῷ Δύω, εἶναι βραχὺ ἐν τῷ ἐνστ. κ. πρττκ. ἐνεργτκ. καὶ μέσ., Ἰλ. Ε, 140. Ο, 345. Φ. 232. Ὀδσ, Ε, 272. Χ, 114. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀπλν. Ῥέ. λαμβάνεται εἰς τινας τύπους τοῦ μέσ. π. χ. δύομαι, δύεται, ἐδύετο, καὶ μακρὺν κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Wernike Τρυφδρ. 452. σ. 374. καὶ ἕρτ. ἐν τῇ μτχ. δυόμενος, Jac. AP. σ. 354. χωρὶς δὲ ἐξαιρέσιν βραχὺ εἶναι ἐν τῷ πθτκ. Ἀορ. ἐδύσην, εἰς ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους μακρὸν πάντοτε, ὅθεν τὸ δύω ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν, μόνον ὅταν ἦναι ὑπτκτκ. Ἀόρ. 2., ὡς ἐν Ἰλδ. Ζ, 340. Χ, 99. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν τῷ δύνω, εἶναι τὸ υ πάντοτε μακρόν.)

Α) μτβτκ. Ἐνδύω, ἐνδύομαι, τὸ Δτνκ. duo, Induo. 1) ἐπὶ ὅπλων, »Ἔντεα, τεύχεα δύνειν, καὶ, δύνασι καὶ ἰδιατρ. »Θώρηκα, κνημῖνας Περιβάλλομαι τὰ ὅπλα καὶ τὴν στρατιωτικὴν μου ἐνδυμασίαν, ἁρματώνομαι, ἐνδύομαι διὰ τὸν πόλεμον, βάλλω τὸν θώρακα, ἢ τὴν περικεφαλαίαν. Ἐνδύω, περιβάλλω, βάλλω, ἐπιτίθημι, εἰς ἐμαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον, Ὅμρ. ὅστις ἀντὶ τοῦ ἐνεργτκ. μετχρζτ. καὶ τὸν μέσ. Ἀόρ. Ἐνέδυσε ἐμαυτὸν τὰ ὅπλα, τότε ὅμως συνηθίζει νὰ προσθέτῃ καὶ »Χροΐ, περὶ χροΐ, ἢ ὁμῷ· ὡμοισι Ἰλδ. Γ, 328. 1, 592. 2) Ἐπὶ φορεμάτων »Χιτῶνα δῦναι, καὶ, δύνασθαι ἐνδύεσθαι χιτῶνα, περὶ χροΐ δύνειν, Ὀδσ. Ο, 61. μτφρ. Ἐπὶ τόπων ἢ τοποθεσιῶν, ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, παρ' Ὅμρ. ἢ συνηθεστάτη χρῆσις, π. χ. »Πύλας καὶ τείχεα δῦναι ἀλλὰ καὶ μέσ. συχνάκις »Πόλιν, Δῖον, τείχεα, δώματα δύνασθαι οὕτω καὶ ἐπὶ ἀστέρος, »Νέφεα δῦναι ὑπάγειν κρύπτεσθαι εἰς τὰ νέφη, βασιλεύειν, Ἰλδ. Δ, 63. »Δῦναι κόλπον θαλάσσης, ἢ Ἰλδ. Σ, 140. »Χθόνα, ἢ γαῖαν δῦναι καὶ »Δόμον Ἄϊδος εἴσω δῦναι καὶ »Εἰς Ἄϊδος δύσεσθαι Καταβαίνειν ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς τὸν Ἅδην, σὴλ. ἀποθνήσκειν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνακατώνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς καταστάσεις ἢ συμβάντατινα, κοινωνῶ αὐτῶν, παρ' Ὅμρ. καὶ ἕρτ. »Πόλεμον, μάχην, στρατὸν, ἀγῶνα, ὅμιλον, ὁλμὸν ἀνδρῶν δύναι, καὶ δύνασθαι Πηγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐχθρῶν, π. τ. λ., ἀλλὰ καὶ μετ' αἰττ. ζώντων προσώπων, ὡς τὸ »Μνηστῆρας, ἢ καὶ, ἔθνος Ἀχαιῶν δύνασθαι Ἀναμίγνυσθαι, πηγαίνειν καὶ ἵστασθαι μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μνηστήρων, Ὀδσ. Ρ, 27σ. σπανιώτρ. μετὰ πρδσ. ὡς, »Δέρτρον ἔσω δύνειν, κατ' ὅμιλον, εἰς πόντον, καὶ, ὑπὸ πόντον δύνασθαι καὶ τὰ μάλιστα ἀσύνηθες τὸ ἐν Ἰλδ. Θ, 271. »Δύσκεν εἰς Δίαντα Ἔσευε, περιεμαίμωσεν, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Αἴαντα, καὶ ἐχώθη, ἐκρύβη ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του. Ἀπολύτως δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Εἰσχωρῶ, βυθίζομαι, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ξίφους, Ἰλδ. Π, 340. Φ, 118. »Πὰν δ' ἔστω δῦξίφεος. 4) Ἐπὶ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκρτ. α) ἐπὶ σωματικῶν, »Κάματος γυῖα δέδυκεν Κόπος, ἀποστασμα, χαύνωσις εἰσῆλθεν εἰς τὰ μέλη; Ἰλδ. Ε, 811. »Θέλος εἰς ἐγκέφαλον δῦκε Ἰλδ. Θ, 85. β) ἐπὶ πνευματικῶν, ἢ φυσικῶν καταστάσεων, »Ἄχος ἐδύ κραδίην, ἄχος ἐδύνει ἦτορ, ὀδύνη δύσον μέσον Ὅμρ. Μτφρκ. »Εἰμὴ σύγε ἔνδυσε ἀλκήν. Ἐὰν δὲν ἐνδυθῇς δύναμιν, δὲν ὁλισθῇς, ἁρπασθῇς μὲ δύναμιν, Ἰλδ. 1, 231. Πρβλ. ἐπιειμένος ἀλκήν, Ὅμρ. »Ἥρατερὴ ἐλύσσα δέδυκεν Μανίαν ἐνεδύσατο, Ἰλδ. Ι, 239. »Δῦμι Ἄρηϊ ὁ Ἄρης, σὴλ. ἐπιζημία τοῦ πολέμου, ἀνδρεία τὸν κατέσχε, Ἰλδ. Ρ, 210. πρβλ. Τ, 16. – Ὅλων τούτων τῶν σημασ. βάσις εἶναι ἡ σημασ. εἰσέρχομαι, ὑποδύομαι, ὑποβάλλομαι, ὡς τὸ Δτνκ. subire.

Β) Οὐδτρ. 1) Εἰσχωρῶ, διαπερῶ, ἐμβαίνω, »Δύνει ἕλειμμα σὴλ. διαπερᾷ τὸ ἐλλειμμένον σῶμα, ὥστε ἀφρὸς πρέπει νὰ ἐλκυσθῇ ἀπὸ κεινοῦ τὸ βοεῖον, Ἰλδ. Γ, 392. πρβλ. αντρ. σημασ. Α ἀρθμ. 3. περὶ τὸ τέλος. 2) Βυτῶ, βυθίζομαι, ὁ Ὅμρ. προσθέτει τὸ »εἰς πόντον, κ. τ. τ., τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Νεώτρ. ἐξέλαβον ἐνοοῦν· ὅθεν σύντ. 3) Δύνω, βασιλεύω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων· τὸ ἐντελὲς »Ἀστὴρ ἐδύ νέφεσιν, Ἰλδ. Λ, 63. Συνήθως ὅμως ἐλλείπει ἡ αἰττκ. τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἀνεπλήρουτο καὶ ἐννοεῖτο εὐκόλως διὰ τὴν δόξαν τοῦ λαοῦ, ὅτι τὰ οὐράνια σώματα ἐβυθίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν συχνότατα παρ' Ὅμρ. »Ἠέλιος δ' ἂρ ἔδυ, ἐδύ φάος ἠελίοιο, δύσετο ὁ ἠέλιος οὕτω καὶ »Βοώτης ὀψὲ δύνων, ὁ ἀργὰ βασιλεύων, καὶ »Δυσόμενος Ὑπερίονι πρὸς ἀνερώνυτης δύσεως, Ὀδσ. Δ, 24. – Ὥστε ἡ φαινομένη οὐδετρ. καὶ ἀμετβτ. χρῆσις δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς ἄλλο εἶμη εἰς ἐλλειπτικὰς τινας φράσεις.

Δυώδεκα, οἱ, αἱ, τὸ· Ποιητκ. ἀντὶ Δώδεκα, ὁ διπλοῦς οὗτος τύπος εὑρίσκεται καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀκλδ. συνθέσεις· ἐκ τοῦ δύω καὶ δέκα. Ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, ΧΙΒ. ἢ, ΙΒ'. ἢ 12. Καὶ δυωδέκατος, ἡ δωδέκατος, ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν δώδεκα. Δωδεκάκις, ἐπίρ., Δώδεκα φοραῖς. Οἱ Ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸν σχηματισμὸν δυώδεκα, οἱ δὲ Λογογράφοι, τὸν δώδεκα.

*Δυωδεκάβοιος, ον, Πτκ. ἀντὶ Δωδεκάβοιος, Ἰλδ.

Δυωδεκάδαρχης, ου, ὁ· ἡ Δυωδεκάδαρχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀρχηγὸς δώδεκα ἀνδρώπων. Αἱ λοιπαὶ λέξεις αἱ ἐκ τοῦ δωδέκα σύνθετοι, εἶτε αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐκ τοῦ δώδεκα· ὡς

*Δυωδεκάδρομος, ον, Ἰδ. Δωδεκάδρομος, Πίνδρ. Ὀλ. 2, 98.

*Δυωδεκάμηνας, ον. Ποιητκ. ἀντὶ Δωδεκάμηνος, Ἡσδ.

*Δυωδέκατος, η, ον. Ποιητκ. ἀντὶ Δωδέκατος, Ὅμρ.

*Δυωκαιεικοσίμετρος, ον (μέτρον). Ὁ περιέχων, χωρῶν 22 μετρα, »Τρίπους Ἰλδ. Ψ, 264.

*Δυωκαιεικοσίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πήχαις μακρός, Ἰλδ. Ο, 678.

Δυώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. Σχολ. Ἰλ. Α. 403.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ω.

Δῶ, τό. Κατ' ἀποκοπὴν, ἀντὶ δῶμα, Οἶκος κατοικία παρ' Ὁμήρῳ· μόνον ἐν τῇ ὀνμτκ. καὶ αἰττκ. ἐν χρήσει. Ὡς πληθυντικὸν δὲ ἀντὶ δώματα, μόνον παρ' Ἡσδ. Θγν. 933.

*Δῶ, 1. ἐνκ. πρσπ. τοῦ Ὑπτκτκ. ἐνεργτκ. Ἀορ. 2. τοῦ ῥήμτ. δίδωμι, οὕτω δὲ γραφόμενον Δώ, 3. Ὑπτκτκ.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ = δυώδεκα, 12, Ὅμρ.

Δωδεκάβοιος, ον (βοῦς). Ὅποιος ἀξίζει δώδεκα βόδια, ὁ δώδεκα βοῶν ἄξιος. Ποιητκ. ὁμοῖ, Ἰλδ. Ψ, 13.

Δωδεκάγαμπτος, ον (γνάμπτω). Ὅποιος ἔσευσεν, ἐλύγισεν, ἢ ἠμπορεῖ νὰ σεύσῃ, νὰ λυγίσῃ δώδεκα φοραῖς. »Δωδεκάγυν τέρμαν τὸ τέρμα τοῦ σταδίου παρ' τὸ ὁποῖον ἔπρεπε δώδεκαις νὰ περιστραφῶσιν αἱ ἁρματοδρομοῦσαι ἁμάξαι. Πίνδ. Ὀλ. Γ. 57.

Δωδεκαδάκτυλος, ον (δάκτυλος). Ὁ ἴσος δώδεκα δακτύλους.

*Δωδεκάδαρχης, ου (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς δώδεκα· καὶ

Δωδεκάδαρχος, ον, = δωδεκαδάρχης.

Δωδεκάδελτος, ον (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ συνιστάμενος ἀπὸ δώδεκα δέλτους, ἤτοι πλάκας, ἢ φύλλα. Ζητ. δέλτος.

Δωδεκάδραχμος, ον (δραχμή). Ἀπὸ δώδεκα δραχμάς.

Δωδεκάδρομος, ον. Ὅποιος ἔτρεξεν, ἢ τρέχει δώδεκα φοραῖς τὸν δρόμον. Ὁ δωδεκάκις ποιῶν κυκλικὰς περιστροφὰς, ὁ δωδεκάκις τὴν κυκλικὴν κινούμενος κίνησιν. Ἰδ. δωδεκάγαμπτος. Πίνδ. Ὀλ. Β'. 90. Πύθ. Ε'. 44.

Δωδεκάδωρος, ον (δῶρον). Ὁ ἀπὸ δώδεκα σπιθαμάς, (πιθαμαῖς).

*Δωδεκαέδρος, ον (ἕδρα). Μὲ δώδεκα κυβέδρας. δώδεκα βάσεις, ἢ πλευράς, Πλουτ. Ἀρίστ. τοῖς Φίλοσφ. 2, 6.

Δωδεκάεθλος, ον (ἆεθλος, ἢ ἄεθλον). Ὁ ποιος ἐνίκησεν, ἢ ἠγωνίσθη εἰς τοὺς ἀγῶνας δώδεκα φοραῖς. Ἀνθολογ.

*Δωδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Διάστημα 12 χρόνων, ἐκ τοῦ

Δωδεκαετής, ές (ἔτος). Ὁ ὢν δώδεκα χρόνων, καὶ δωδεκαέτης, ου, ὁ, Jac. AP. σ. 354.

Δωδεκαήμερος, ον (ἡμέρα). Ὁ ὢν δώδεκα ἡμερῶν.

Δωδεκάθεος, ον (θεός). Ὁ ἀνήκων εἰς δώδεκα θεούς, ἢ ὠνομασμένος μὲ τὰ ὀνόματα τῶν 12. Θεῶν. Ἀφιερωμένος εἰς τοὺς δώδεκα θεούς.

Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοραῖς.

Δωδεκάκλιτος, ον (κλίνη). Ὁ ἐκ, ἢ μὲ, ἢ ἔχων δώδεκα κλίνας (στρώματα, κρεββάτια) ἢ τραπεζῶν τόπους.

Δωδεκάκλωνος, ον (κλώθ). Ὁ ἔχων δώδεκα κλώνους, κλωνάρια.

Δωδεκάκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δώδεκα κρουνούς, (βρύσας).

Δωδεκάκωλος, ον (κῶλον). Ὁ ἔχων δώδεκα κῶλα (μέλη), συλλαβὰς, ἢ κράδας.

Δωδεκάλεπτος, ον (λέπος). Ὁ συνιστάμενος ἐκ, ἢ ὁ ἔχων δώδεκα φάδια, ὑλωσταῖς, σφίγκτα, βάμματα. Ξενοφ.

*Δωδεκάμηνος, ον (μήν). Ὁ ἀπὸ δώδεκα μῆνας, Ποιητκ. Δυωδ. . .

Δωδεκαμηχανος, ον (μηχανή). Ὁ ἔχων δώδεκα τέχνας, καὶ πανουργίας. »Δωδεκαμήχανοι ἀστρονομικοὶ Κύκλοι. ὁ ἥλιος ὅστις διέρχεται τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ μιᾶς ἑταιρίδος, ἥτις ἠξεύρει δώδεκα λογιῶν διαφορετικοὺς τρόπους τοῦ συνουσιάζεσθαι.

Δωδεκαμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Ὁ ὠνούμενος δώδεκα μνᾶς ἀξίζων.

Δωδεκαμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ λαμβάνων δώδεκα μερίδια, καὶ ὁ εἰς δώδεκα διηρημένος. Ἀνθολ.

Δωδεκάπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δώδεκα παιδία. Ἀνθολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δωδεκάπαλαι, Ἐπῤῥμ. (πάλαι). Πάλαι δύο ἢ τρία ἔτη, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1159. Παραβαλ. μὲ τὸ δεκάπαλαι, μυριόπαλαι.

Δωδεκάπηχυς, υ, γενικ. εος (πῆχυς). Ὁ δωδέκα πηχῶν.

*Δωδεκάπολις, ι, γενικ. ιος (πόλις). Ἀπὸ δώδεκα συμμαχικὰς πόλεις συνιστάμενος, Ἡρόδ. 7. 95. διάφρ. ἀνάγν.

Δωδεκάπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γενικ. ποδὸς (πούς). Ὁ δώδεκα πόδας χωρῶν.

Δωδεκάριθμος, ον (ἀριθμός). Ὁ δωδέκατος εἰς τὸν ἀριθμόν. Νόν.

Δωδεκάρχης, ου, ὁ, = Δωδεκαδάρχης. Ξενοφ.

Δωδεκάς, άδος, ἡ. Οὐσιαστ. τὸ καθ' αὑτὸ τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα. Δωδεκάδα. 2) Καὶ τὸ δωδέκατον μέρος.

*Δωδεκάσημος, ον (σῆμα). Μὲ δώδεκα σημεῖα, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ.

Δωδεκάσκαλμος, ον (σκαλμός). Μὲ δώδεκα σκαρμούς, κωπία

Δωδεκασκευτος, ον (σκεῦος). «Δωδεκάσκευτος συμῤῥαι. Σῴζηται (τόπι) ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ δώδεκα παράλληλα τμήματα δέρματος συνεῤῥαμμένα. Πλάτ. Φαίδ. σ. 110. Β.

Δωδεκαστάδιος, ον (στάδιον). Ἀπὸ δώδεκα στάδια.

Δωδεκαστάσιος, ον (ἵστημι). Ὁ ἔχων δώδεκα φοραῖς τὸ βάρος, ἢ τὴν τιμήν, ὁ τιμώμενος, ἢ ἀξίζων ὡσάκις φοραῖς τόσον. Πλατ. ὡς καὶ τὸ Διπάσιος.

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον. Εἰς τὴν δωδεκάτην ἡμέραν, ἢ μὲ, ἢ εἰς δώδεκα ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ ἑκαταῖος.

*Δωδεκάτειχος, ον (τεῖχη) = δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον, τό (μέρος). Τὸ δωδέκατον μέρος, ἤτοι ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ δώδεκα.

Δωδέκατος, άτη, κτον. Ὁ δωδέκατος, ἡ 12 ος.

Δωδεκαφόρος, ον (φέρω). Λουκιαν. Δ. σελ. 278. «Δωδεκαφόρος ἀμπελος· κλῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει καρπὸν δώδεκα φοραῖς τὸν χρόνον.

Δωδεκάφυλλος, ον (φύλλον). Ὁ μὲ δώδεκα φύλλα.

*Δωδεκάφυλος, ον (φυλή) ὁ δώδεκα φυλῶν. Καὶ

Δωδεκάφυλον, τό (φυλή). Αἱ δώδεκα φυλαί.

*Δωδεκάχορδος, ον, Ὁ 12. χορδὰς ἔχων, Τριπόδ.

*Δωδεκάωρος, ον (ὥρα) ὁ δώδεκα ὡρῶν· τὸ δωδεκάωρον. αἱ 12 ὧραι. Σέξτ. Ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 10. 178. 186. 243.

Δωδεκαετής, ες, καὶ ἰδιαίτερ. Θηλκ. Δωδεκαέτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Δώδεκα χρόνων.

Δωδεκαετὺς, έως, ὁ, = χρεὼς· ἐπειδὴ πέρνει (δέχεται, κρατεῖ) δώδεκα κεντύλας.

Δωδεκαετηρίδες. Ἰωνικ. ἀντὶ Δωδεκαετίδες καὶ συνῃρ. Δωδεκαῖδες, καὶ Δωδεκαίδες· Θυσίαι ἑηλ. ἀνὰ δώδεκα ζῶα.

Δωδεκαέτηρις, ες (ἔτος). Δωδεκαέτις συνῃρημένος καὶ ἐξρτ. Μὲ δώδεκα κωπηλάτας, ὡς καὶ τὸ Τριήρης.

*Δώη καὶ δώῃσι, Ἐπικ. ἀντὶ Δῶ, 3 ἐνικ. Τπτκτκ. Δορ. 2· ἐνρίτκ. τοῦ ῥμτ. δίδωμι, Ὅμρ.

Δῶμα, ατος, τὸ (δέμω). Οἶκος, ὀσπήτιον, κατοικία, τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὅμρ. καὶ πληθντκ. «Δῶμ' Ἀΐδαο» ὁ Ἅδης, Ὅμρ. 2) Καὶ ἓν μέρος μόνον τοῦ ὀσπητίου, ἤτοι ἕνας ὀνδὰς, κάμαρα καὶ ἐξρτ. «Ὁ τουρκιστὶ μπάσ ὀντᾶς ἢ μεγάλη τῆς συνεδριάσεως καὶ τῆς τραπέζης αὐλή, ἢ τῷ ὁποίῳ εὐρίσκετο ἡ ἑστία τοῦ οἴκου, συχνὰς ἐν τῇ Ὁδ. πρβλ. Δῶ, καὶ δόμος. Τὴν σήμερον ὅμως Δῶμα λέγουσι, τὸ ἐπάνω τῆς σιφαστῆς τοῦ ὀσπητίου ἐπίπεδον μέρος, τὸ χρησιμεῦον ἢ διὰ θεωρίαν, ἢ διὰ ἄλλας οἰκιακὰς χρείας, τὸ ὁποῖον συνηθίζουσιν ἔτι εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ εἰς τὰς πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Δωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δῶμα.

Δωματίτης, ου, ὁ, καὶ Δωματίτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἀνήκουσα, ἢ ἀνήκουσα εἰς τὸ ὀσπήτιον, ὡς π. χ. δοῦλος, σκλάβα διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὀσπητίου· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 978. «Δωματῖτις ἐστίκα. ἀντὶ «Δώματος ἑστίαν» καὶ Σχελ. Πινδ. Νεμ. Ε'. 81.

Δωματοφορέω, ῶ (φορέω). Αἰσχύλ. Ἀγ. 987. (ἔπειτα πρότερον σωματοφορεῖν ἀνεγιγνώσκ.) ἀντὶ «Οἰκοφορέω», φέρω τὰ ὑπάρχοντα, τὸ τίποτές μου, τὸ ἔχειν μου.

Δωματόω, ῶ· καὶ δωματοῦμαι, οῦμαι (δῶμα)· ὤθει Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 977. «Δεδωματώμαι δ' οὐκ ἐγὼ σμικρᾷ χερὶ· ἐγέμισα (κατώκησα) καὶ ἐγὼ ἕνα ὀσπήτιον ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ δούλους, ἔχω οἶκον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπηρέτας, ἢ εἶμαι προβλεμένος μὲ οἶκους.

Δωμάω, ῶ (δέμω). Κτίζω, οἰκοδομῶ, φτιάνω· καὶ ἐν τῷ μέσ. μόνον παρὰ Ποιητ. ὄθεν

Δώμησις, εως, ἡ. Κτίσις, φτιάσις, οἰκοδομή.

Δωμητός, ύος, ἡ. Ἴωνικ. ἀντὶ δώμησις.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ· Κτίστης. Ὅποιος κτίζει, καὶ φτιάνει, οἰκοδομεῖ, Ποιητ.

Δῶναξ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ δάναξ, καὶ Ἰωνικ. δοῦναξ. Θεόκρ. Κ. 29.

*Δώομεν, Ἐπικ. ἀντὶ Δῶμεν, Ἰλιάδ.

*Δωράκινον, Ἰδ. Δωράκινος.

Δωρεά, ᾶς, ἡ· (δῶρον). Βραβεῖον, Εὐνοίας χάρισμα, ἢ σημεῖον τιμῆς. 2) Δῶρον, χάρισμα. Πεσχέσι Τουρκ.

Δωρεάν, Ἐπίῤῥ. (κατὰ δωρεὰν) χάρισμα (τζέπαπα Τουρκ.) χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. Κυρίως ὅμως, ἰσόμ δῶρον, ὡς καὶ τὸ δωτίνην, πρᾶκτ.

Δωρέω, ῶ· συνηθέστερον ὅμως τὸ δωρέομαι, οῦμαι· Δίδω χαρίσματα, χαρίζω, δίδω πεσχέσι. «Τιτὶ τιν ὁ Ὅμρ. ἔχει μόνον τὸ Ἀπέντκ. Μέσ. δωρέομαι, Ἰλιάδ. Κ, 557. τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπεκράτει. Schnef Ἡσιόδ. ἔργ. 71. Br. τὸ ἐνργτκ. «Δῶρον ἐδώρησεν» Ἡσιόδ. ἔργ. 82. 2) Διὰ χαρισμάτων δωροδοκῶ, φέρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου. «Δωρεῖσθαι τινά τινι». Ἡρόδ. 3, 130 [c] καὶ ἄλλοι Δνγγρφ. οὕτω καὶ Σοφκλ. Αἴ. 1029. καὶ Πινδ. Ὀλ. ε'. «Ἐδώρησαν Ἑρμᾶν Συσίαις», ἀντὶ τοῦ Ἐλωροδόκησαν, τὸν ἐφθειραν διὰ δώρων. Ὁ Πτκ. Ἀόρ. ἐδωρήθη, εὕρηται ἐν πτκ. σημασ. παρ' Ἡρόδ. 8, 85. Ἰσοκρ. Πανηγρκ. 26. Δωδρ. Σικ. 5, 49. ἔδει

Δώρημα, ατος, τό. Χάρισμα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρίζεται, ἢτοι εἰς τινα, Σοφ. Τρχν. 670. Οἰδ. Κ. 4, 647.

Δωρημάτικος, κή, κόν· καὶ δωρητικὸς, πορὰ Συνεσ. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ τὰ δίνω δῶρα.

* Δωρητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

* Δωρητὴς, οῦ, ὁ. Ὁ χαρίζων, δίδων.

Δωρητικὸς, κή, κόν, = δωρημάτικος· ἐκ τοῦ δωρέω.

Δωρητὸς, τή, τόν (δωρέω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δίδουν χαρίσματα, δῶρα. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς δῶρον. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις φθειρέται διὰ δώρων, ὅστις πέρνει ῥουσφέτι Τουρκ. ὁ διὰ χαρισμάτων ἐξιλεούμενος, Ἰλιάδ. Ι, 526.

Δωρίάζω, Μ. άσω, καὶ δωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς οἱ Δωριεῖς, ὁμιλῶ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, πραγματεύομαι, φέρομαι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, ἢ ἀγαπῶ τοὺς Δωριεῖς, μιμοῦμαι, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῶν. Παράβαλ. μὲ τὸ βαρβαρίζω. Ἔτι δὲ φορῶ, ἐνδύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, ἤγουν χιτῶνα ὑπεκάτω, ἔχων εἰς τὰς πλευρὰς καὶ εἰς τοὺς ὤμους ἓν ἀνοικτὸν ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον δένεται (κλειδόνει) ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ ἕνα στολίδι, ὡς περόνην, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κλειδωτήριον. Ζήτ. περονητρίς, καὶ χιτών. Εὐριπ. Ἑκάβ. 924. «Μονόπεπλος Δωρὶς ὡς κόρα.» Κυρίως φαίνεται ὁ πρῶτος σχηματισμὸς ὅτι σημαίνει περισσότερον τὴν μεταχείρισιν τῶν Δωρικῶν ἐνδυμάτων, ὡς «Ἐκδύσαι τὸν χιτῶνα δωριάζειν.» Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκαβ. 294. ὁ δὲ δεύτερος, τὸ ὁμιλεῖν Δωριστί. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡτύχ. Ἐτυμολ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ. Ζήτ. ἐν περονητρίς.

Δωριακὸς, ἡ, όν. Δωρικὸς, ἡ, όν· καὶ Δώριος, α, ον, ἢ Δώριος, ον· καὶ ἐπίῤῥ. Δωριακῶς, Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Δωριέων.

*Δωρεύς, έως, ὁ. Ὁ Δωριεύς, ἀπόγονος τοῦ Δώρου. Πλάτ. οἱ Δωρεῖς, Ὀδσ. Τ, 177. «Δωριέες τριχάϊκες» ἔνθα βλέπε τοὺς Σχολιαστάς.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Ζήτ. δωριάζω.

*Δωρικὸς, ἡ, όν. Ἰδ. δωριακός.

*Δώριος, α, ον, Ἰδ. δωρικός.

Δωρὶς, ίδος, ἡ· ὡς ἐπίθετον λέγεται ἡ γῆ, ὁ τόπος εἰς ὃν ἐκατοικοῦσαν οἱ Δωριεῖς. Ζήτ. περὶ τούτων τοὺς Γεωγράφους. Καὶ β) ἡ διάλεκτος τούτων. γ) Γυνὴ Δωρίσσα, ἀπὸ τὴν Δωρίδα, Πρέπει δὲ νὰ ἀναπληροῦται, διὰ τοῦ γυνὴ, γῆ, γλῶττα. «Δωρὶς κοπὶς· Εἶδος τι μαχαίρας πρὸς θυσίαν, Seidl. Εὐρπδ. Ἑλ. 814. Ζήτ. καὶ ὁρίζ.

*Δωρίσσω, Δωρικ. ἀντὶ δωρίζω.

Δωρεσμὸς, οῦ, ὁ (δωρίζω). Δωρικὸς ἰδιωτισμὸς, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Δωριέων. Καὶ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ συνηθείας αὐτῶν. Δημήτρ. Φαλ. 180. Καὶ τὸ νὰ ἤναι τις ἀπὸ τὸ μέρος καὶ τὴν φατρίαν τῶν Δωριέων, νὰ φρονῇ τὰ τῶν Δωριέων.

Δωριστὶ, Ἐπίῤῥ. Δωρικὰ, κατὰ τρόπον τῆς διαλέκτου αὐτῶν, ἢ τῶν ἠθῶν, καὶ συνηθειῶν.

Δωρίτης ἄγων, ὁ (δῶρον). Παρὰ Πλουτ. Ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικητὴς ἐλάμβανε ἕνα δῶρον, Πρβλ. ἀργυρίτης, στεφανίτης.

Δωροβόρος, ον (βιβρώσκω, βορὰ) = δωροφάγος.

Δωροδείπνος, ὁ, ἡ. Παρ' Ἀθην. σελ. 701. «Παῖ δωροδείπνει. Καὶ

Δωροδέκτης, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅποιος δέχεται, πέρνει δῶρα, ἢ ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ δῶρα.

Δωροδοκέω, ῶ (δωροδόκος). Λαμβάνω, δέχομαι, πέρνω δῶρα μετὰ τῆς αἰτήσ. «Ἀργύριον πολὺν Ἡρόδ. 6, 72. φθείρομαι διὰ δώρων, ὅ ἐστι, λαμβάνωντας δῶρα ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν τα' αὐτὸ δίκαιον σκοπόν μου, καὶ ὁρὸν ὁρόμον μου, (Ξελαίζομαι), Γίνομαι προδότης διὰ ἄσπρα. 2) Δίδω τε εἰς τινα ὡς χάρισμα «Τιτὶ τιν Ἀριστοφ. Σφκ. 675. ὅθεν Παρὰ Πολυβ. καὶ ἄλλ. ἐνεργητικῶς, ἀντὶ Φθείρω τινὰ μὲ τὰ δῶρα καὶ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου (δίδω ῥουσφέτ Τουρκ.) ὅθεν

Δωροδόκημα, τό. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πέρνει τινὰς ὡς δῶρον, ἢ δι' οὗ φθείρεται· τὸ Ῥουσφέτ, Τουρκ.

*Δωροδοκηστὶ, Ἐπῤῥμ. (δωροδοκέω). Λαμβάνωντας, δεχόμενος δῶρα, ἤγουν δωροδοκήσας, Ἡσυχ. κατὰ τὸ Δωριστὶ σχηματισθεῖσα λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 996. διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Küster θέλει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ νὰ γράφηται δωροδοκιστὶ, ἀλλ' ἄνευ εὐλόγου αἰτίας. Ἰδ. δωροδοκιστὶ

Δωροδοκία, ίας, ἡ (δωροδοκέω). Τὸ δωροδοκεῖν, ἢ τὸ λαμβάνειν δῶρα.

Δωροδοκιστὶ, Ἐπίῤῥ. Μὲ δωροδοκίαν, ἤτοι φθορὰν διὰ δώρων. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. 996. παρῳδία τις ἐκ τοῦ «Δωριστὶ», ἀντὶ νὰ εἰπῇ ἁπλ. Δωριστὶ, εἶπε «Δωροδοκιστὶ» περιγελαστικῶς ὁ Ἀριστοφ. Ὁ δὲ Βρουμοιος (Brunck) παρε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τραπείς »Δωροδοκηστίω ἐσφαλμ. ἔγραψε (κατὰ τὴν γνώμην δηλ. τοῦ Küster τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν δέχεται ὁ Πασσώβ, ὡς ἐν τῷ Δωροδοκηστὶ ἀντρ. φαίνεται).

Δωροδόκος, ον (δέχομαι). Ὅποιος δέχεται, πέρνει δῶρα, ἢ ὡροδοκεῖται· παρὰ Δημοσθ. Φιλιπ. Γ'. καὶ Ἀρεταίφ. Β'. σελ. 67. 2) Ὅποιος δίδει δῶρα, καὶ δ' αὐτὸν δωροδοκεῖ, Ruhnk Τίμ. σ. 91.

Δωροδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅποιος δίδει δῶρα. Μελέαγρ. ξ'.

Δωροκοπέω, ῶ, = δωροδοκέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Δωρολῃπτέω, ῶ. Λαμβάνω, πέρνω δῶρα. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Δωρολήπτης, ου, ὁ (δῶρον, λαμβάνω). Ὅποιος λαμβάνει δῶρα· ὄζειν

Δωρολῃψία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ, νὰ πέρνῃ τινὰς δῶρα.

Δῶρον, ου, τό (δίδωμι). Χάρισμα, Πεσχέσι Τουρκ. Βραβεῖον, χάρισμα ἐξ εὐνοίας καὶ διὰ τιμὴν διδόμενον, Ὅμρ. μετὰ τῆς Δοτκ. πρσπ., τὸ ἀφιερωθὲν ἢ προσφερθὲν εἴς τινα, Ἰλδ. Ζ, 293. Θυσία, ἀφίερωμα, προσφορά, ἀνάθημα εἴς τινα θεόν, Ἰλδ. Θ, 203. Ἐξ ἐναντίας δὲ »Δῶρά τινος« τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀφιερθέντα ἢ προσφερθέντα εἰς ἄλλον τινα, καὶ ἐξρτ. »Δῶρα θεῶν« ὅ, τι δίδουν οἱ θεοί, καλὸν, ἢ κακὸν, αἱ ἀποφάσεις καὶ βουλήσεις τῶν θεῶν, ὅσα ἔρχονται ἀπὸ τοὺς Θεούς, ὡς τύχη, πλούτη, κ. τ. τ. Ἰλδ. Τ, 265. Ὀδσ. Σ, 142. καὶ Ἔμν. εἰς Δήμητρ. 147. Ἐπὶ ἑκάστου θεοῦ ἰδικτρ. »Δῶρα Ἀφροδίτης«, κ. τ. λ. Ὁράτιος Ἔμν. Δ. 10. 2. καὶ Ὅμ. Ἰλ. Γ. 54. »Οὐκ ἄντοι χαλκμη κίθαρις, τάτε δῶρ' Ἀφροδίτης«, οὐκ ἄνσοι βοηθήσῃ ἡ κιθαρῳδία, ἢ ἡ Ἑλένη, ἢ ὅπερ ἔχει κάλλος. Παρ' Ἡσιόδ. 47. ἀντὶ τοῦ συνουσία, μῖξις ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδ. Ὀλ. Α'. 119. καὶ Νεμ. Η'. 12. »Ὕπνου δῶρον ἀναύξεις, καὶ ἀνάπαυσις τὴν ὁποίαν δίδει ὁ ὕπνος. Ἰλδ. Η, 482. »Μουσῶν δῶρα« Jac. AP. σ. 218. Ἀντὶ τοῦ Φόρος, δόσιμον, ἐλήφθη ἐν Ἰλδ. Ρ, 225. Αἱ ἀπὸ τοῦ Ὅμρ. συνήθεις ἐκφράσεις εἶναι αἱ »Δῶρα διδόναι, φέρειν, πορεῖνι. 2) Ἀντὶ τοῦ παλαιστὴ, ἡ παλάμη τῆς χειρός. Πλίνιος 35. 14. ὡς μέτρον τοῦ μήκους, γνωστὸν ἤδη ὡς φαίνεται, καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Ὅμρ. Ἰδ. Ἐκκαιδεκάδωρος.

Δωροξενία, ίας, ἡ. »Δωροξενίας γραφή«. Μία ἀγωγὴ (κλάψιμον) ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὡς ξένος ἐγκαλεῖτο, καὶ διὰ τῆς δωροδοκίας (ψθορᾶς τοῦ κριτοῦ) ἠλευθερώθη. Ὁ Ἀριστοτελ. περὶ τῆς τῶν Ἀθην. Πολιτ. φησὶν »Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, καὶ δωροξενίας, ἄντις δῶρα δοὺς ἀποφύγοι συκοφαντίαν.« Καὶ Ἀθην. Βιβλ. 8. »Δωροξενίας δὲ (Γραφὴ), εἴτις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι.«

Δωροτελέω, ῶ. Πληρόνω ἢ προσφέρω τὰ δῶρα. Δημοσθ. σελ, 1072.

Δωροφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων δῶρα, χαρίσματα, ὁ λιμασμένος διὰ δῶρα.

Δωροφορέω, ῶ (δωροφόρος). Φέρω, προσφέρω δῶρα. Πλάτ. »Δωροφορέω τῷ βασιλεῖ.« Χαρίζω τι εἰς τινα »Τινίτιω παρ' Ἀθην. σελ. 209. καὶ Λεωνίδ. Ταρ. »Δωροφορέω ὥρια.« ὄζειν

Δωροφορία, ίας, ἡ· Προσφορὰ τῶν δώρων.

Δωροφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δῶρα· ὄζειν παρ' Ἀθην, Θ'. σελ. 263. ἀντὶ τοῦ Τπήκοος, ῥαγιᾶς ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ δῶρα, φόρον. Suddito.

* Δωρύττομαι, Δωρκ. ἀντὶ δωρέομαι, Θεόκρ. 7, 43. »Τινίτιω

Δώς, ἡ. Ἄκλιτον, Τὰ δῶρον, χάρισμα, ὄζειν τὸ Λατιν. Dos, ἡ προῖκα. Εἶναι δὲ λέξις Ποιητκ. εὐχρηστος μόνον ἐν τῇ ὀνμτκ. ἀντὶ τοῦ Δογοργκ. Δόσις, Ἡσδ. Ἔργ. 354.

Δωσείω, παρ' Ἡσυχ. Θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ δώσω.

* Δωσέμεναι, δωσέμεν, Ἐπκ. ἀντὶ δώσειν, Ὅμρ.

Δωσίδικος, ον (δίκη). Ὅποιος παραδίδει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν δίκην, εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ ὅποιος προσμένει τὴν κρίσιν του ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἡρόδοτ. ξ'. 42. ὡς ἀντίθ. τοῦ, »Ἀλλήλους φέροντές τε καὶ ἄγοντες« δηλ. ἐκδικούμενοι εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ κρίνωνται· παραβαλ. μὲ τὸ τοῦ Πολυβ. Δ'. 4, 3.

Δωσίπυγος, ον (πυγή). Ὅποιος δίδει καὶ χαρίζει τὴν πυγήν του, τὸν κῶλον του.

Δώσων, οντος, ὁ. Κυρίως εἶναι Μετοχὴ τοῦ Μέλ. ἐκ τοῦ δίδωμι. Ὅποιος ὑπόσχεται πάντοτε νὰ δώσῃ, καὶ ποτὲ δὲν δίδει. 2) Ἐπίθετ. τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου τοῦ Β. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Δωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅποιος δίδει καὶ χαρίζει. »Δωτῆρες ἐάων« Οἱ τὰ ἀγαθὰ δίδοντες, οἱ Θεοί, Ὀδσ. Θ, 325, Θηλκ. Δώτειρα, Ἡ δίδουσα, Δρατ. καὶ Ἡσδ. ἔργ. 355. (327).

* Δώτης, ου. ὁ, = δωτήρ. παρ' Ἡσδ. Ἔργ. 353. σπάνιος μόνον Ποιητκ. τύπος.

Δωτινάζω, Μ. ἀσω. Χυνάζω, λαμβάνω δῶρα καὶ χαρίσματα· Ἡρόδοτ. Β'. 180. ἐκ τοῦ

Δωτίνη, ης, ἡ. Δῶρον, χάρισμα, Ὅμρ. Καὶ

Δωτίνην, ἐπίρ. Χάρισμα, χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. (τζιάμπα). Ἡρόδ. Α'. 60. καὶ Θεμίστιος Λόγ. 25. Πρβλ. δωρεάν.

Δωτύς, ἡ. Ἰωνικ, ἀντὶ δωτίνη. Δῶρον, χάρισμα.

Δώτωρ, ορος, ὁ. Ἐκεῖνος ὅστις δίδει. χαρίζει, = δώτης καὶ δοτήρ. »Δώτορ ἐάων λέγειν' Ἀπόλλων πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐν Ὀδσ., 335. Ἰδ. καὶ Ἔμν. Ὅμρ. 17. 12. 29, 8. καὶ Λουκ. Κρον.

*Δώωσι, 3, πλθντκ. Ττκτκ. Ἀορ. 2. Ἐνργτκ. ἀντὶ δῶσι ἐπκ. Ὅμρ. Ἰλ.

(Τὸ τέλος τοῦ Δ ἀπὸ τῆς λέξεως Διήκω καὶ ἐφεξῆς ἐπεξειργάσθη καὶ διορθώθη ὑπὸ Νικολάου Ἀργυριάδου.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε.

(Ἐπεξεργασία τε καὶ ἐπιδιορθώσει ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.)

Ε, ἔψιλόν, Τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὄζειν ὡς ἀριθμοῦ δηλωτικόν, ε΄ = πέντε, καὶ πέμπτος, η, ον. Τὸ δὲ ε (μετὰ ὑπογε γραμ. Ἰῶτα) = 5000. Οἱ πάλαι Ἕλληνες ὠ ὁμαζον τὸ φωνῆεν τοῦτο εἰ, Πλάτ. Κρτ. σλ. 426. C. 437. B. Daw. misc. crit. σλ. 12. ὅπερ καὶ τὸ ο, ἔλεγον οἱ τότε οὖ, κατ' ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μονοσυλλάβων στοιχείων Μῦ, Πῖ, Ῥῶ κτλ. τὰ ὁποῖα εἰσὶ μακρά. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεδέχθησαν εἰς τὸ Ἀλφαβητόν των, ἐπὶ Εὐκλείδου Ἄρχοντος (403. ἔτη π. χ.) τὸ η καὶ ω, ἀπὸ τοῦ Σαμιακοῦ Ἀλφαβήτου, ἐγεννήθη ἡ παρὰ τοῖς Γραμμτγ. ὑπαρτοῦσα διακριτικὴ ὀνομασία τοῦ γράμματος ἒψιλον, τοῦτ' ἐστι μὴ θα συννόμενον ε. ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἀρχαιτέροις Ἑλλ. γράμμασι τὸ ε, ἐχρησίμευε καὶ ὡς σημεῖον τοῦ δασέος πνεύματος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέλιπεν ἐκ τῆς γραφῆς ἡ χρῆση του, ε, αὐτη, καὶ τὸ ε, ὅμοιεν φωνῆεν κυρίως, ἐγένετο ἡ ὀνομασία αὐτοῦ κατὰ προσθήκην τῆς, ψιλόν, λέξεως, ἒ ψιλόν.

Ἐκ τῆς πάλαι ὀνομασίας αὐτοῦ δηλοῦται ὅτι ὁ φθόγγος, τοῦ ε, ἐξεφέρετο, ἐνίοτε, ὡς ὁ τοῦ αι, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅπου ἔκειτο ὡς μακρόν, ὄζειν ὁ καταχρηστικὸς φθόγγος αὐτοῦ οὗτος, ἂν διετηρήθη ἐν τῷ ἒ ψιλόν, ἀλλὰ μετηλλάχθη εἰς τὸ Ἦτα. Ἐξ οὗ γίνονται εὐλήπτοι οἱ διάφοροι τύποι μιᾶς τινος λέξεως οἷον· ἔαρ καὶ εἴαρ· ἔαρ καὶ ηρ, εἶαρ· καὶ ἐπειδὴ πάλιν τὸ ει ἦχει παραπλησίως τῷ ι, ἐγένετο ἐκ παραλλήλου ἡ χρῆσις ἐν τῇ γραφῇ τῶν λέξεων εἶλω καὶ ἵλλω· εἶλη καὶ ἴλη, κύλις καὶ ἰλύς· καὶ προέκυψε τὸ λιπεῖν ἐκ τοῦ λείπειν· παρβλ. Bloch. Aussepr. der Altgriech. σλ. 190f

Τὰ δ' ἄλλα τοῦ ε, ἐχρησίμευεν οὐ μόνον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν παρωχμ. χρόνων, ἀλλ' εὑρηται ἐν τῇ ἀρχαιτάτῃ γλώσσῃ καὶ ὡς ἀσήμαντος προτιθεμένη συλλαβή, οἷον, παρ' Ὅμ. ἐέσσατο, ἔυδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλδεται, ἐέρση, ἀεὶ φιλουμένη, μάλιστα καὶ ὅτε ἡ λέξις ἄλλως ἐσύνηται ὡς τὸ ἔδνα, πλὴν τοῦ ἒ, ἀντὶ ε. Οὐ σπανίως δέ, φαίνεται χρησιμεῦον καὶ ὡς παρεμβήκη ἐν τῷ μέσῳ λεξεώς τινος· οἷον ἐν τῷ, ἄλγος, ἀλέγω, ἀλγική, ἀλέξω. Βμν. Αξ. 1. σλ. 47.

Ε, συνῆθ. διπλασιαζ. ἒ ἒ· ἔτι δὲ καὶ τρὶς καὶ τετρακις ἐπαναλαμβανόμενον. Ἀλγηδόνος, πόνου, ἢ λύπης ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Ὀ, ὀχ. Σπανιώτ. ἐκσυνόμενον ἒ, ἢ ε ἒ, εὑρηται ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ παρ' Ἀρστφ. χρησίμων.

Ε, Δίτταρ. ἐνκ. καὶ πλῆ. τοῦ γ΄. προπ. τῆς συνθ. Ἄντιμ. καὶ ὅλα τὰ γένη, εἰ ἐγκλινομένη. Παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρστ. σπανιώτ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐτινες χρῶνται κατ' ἀντιστροφον σημτ. τῷ συνθ. ἑαυτόν κλ. μᾶλλον, ὑπερ παρ' Ὅμ. ἀφηρμ. ἀπαιτεῖται γραφόμενον, ἑαυτόν, ἑαυτήν, Ὀδσ. Θ, 306. Ἰλδ. Ξ, 162. Ἠπαρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ χρῆσις αὐτη εὑρίσκει χώραν μόνον ὅτε ἡ ἀντωνμ. δὲν ἀπαιτεῖ ἐμφασιν· τίθεται ὅμως καὶ τότε κατ' ἀντίσχ. ἂν ὁ λαλῶν αὐτὸς ἀναφέρηται εἰς τὸν ἐν πλαγίῳ λόγῳ τῆς προκειμένης ὁμιλίας· ἔστι δὲ εὐχρηστότερος τοῦ ἑαυ. ὁ πλῆ. ἀριθμοῦ παρὰ τοῖς Ἀττ. Σπανιώτ. Ἐπι. τύπος· ἑέ, Ἰλδ. Τ, 171, Ω, 134. οὐδέποτε ἐγκλνμ. — 2) Κατ' εὐθείαν, μὴ ἀντίστροφον σημσ. = αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό, παρ' Ὅμ. ὡσαύτως εὐχρστ. σπανιώτατον δὲ κατὰ ταύτην τὴν σμσ. ἐστὶ τὸ οὐδτ. εὑρηται μέντοι καὶ αὐτό· π. χ. Ἰλδ. Α, 230. Κατὰ πλῆ. ἀρθμ. δὲ, μόνον ἐν Τμ. Ἀφρδ. 268.

Ἔα, θαυμασμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως ἐκφωνητικόν· τίθεται δὲ καὶ διπλασιζ· ἔα, ἔα· τὸ ἡμέτερον μπά! τὸ τουρκιβ. μωρέ! ἔ! ἔτι δὲ ἀντ' αὐτοῦ καὶ εἶα τίθεται· ἔστι δὲ πιθανῶς πρστκτ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ ἄαε. Ἄφες! ἄφησαι! προσέτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγε, φέρε, ὡς προτρεπτικόν, «ἔαθήω Ἕλα! κάμε δά! τὸ Γαλλ. allons. τουρκιβ. ἀϊντεντέ! ἀϊντε! (υ–), παρὰ τοῖς ποιητ. ἐφέρεται πολλάκις κατὰ συνίζησιν μονοσυλλάβως. Ερῆ. ἐν Σφκλ. Ἀντ, 95. Bar. ἐν Ἀρστφ. Νφ. 932. Θτρχ. 1243.)

* Ἔα, ἀντὶ ἔαε· γ΄. ἐνκ. προπ. Πρστκτ. τοῦ ἐάω. Ἔα, ἀ. ἐνκ. προπ. Παρτ. τοῦ εἰμί· Εἰμην, εἰμουν· Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἐφ' οὗ προέκυψε τὸ ὡσαύτως Ἴων, ἦα καὶ τὸ πάλαι Ἀττ. ἦ, Ἰλδ. Δ, 321. Ε, 887. (υ–) Παρὰ τοῖς Ἴωσι λογρφ. καὶ β΄. ἐνκ. προπ. ἔας, καὶ β΄. πλῆ. ἔατε.

* Ἔᾱ, Ἐπκ. κατ' ἔπτσ. ἐάᾱ· γ΄. ἐνκ. προπ. Ἐνστ. τοῦ ἐάω, Ἰλδ. Ἀπρμφ. ἐᾶν, Ἐπκ. ἐάαν. Ὀδσ.

* Ἔαγε, Προκ. β΄. τοῦ ἄγνυμι, κατὰ παθ. σημσ. Ἡσδ. Ἔρ. 532.

* Ἐάγην, Ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ ἄγνυμι, Ὅμ. (υυ–, καὶ μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 559. υ—)

Ἔαδα, Πρκμ. β΄. τοῦ ἀδάνω, Μτχ. ἐαδώς. Ὁ Ποιητ. Χρῆται μόνῃ τῇ μετχ. Αἰτ. ἑᾶδότα. (υ–υ)

Ἐάλη, γ΄. ἐνκ. προπ. Ἀορ. β΄. παθ. τοῦ εἴλω. Ἰλδ. Τινὲς δὲ γράφουσι ἑάλη, ἔασυμ. (υυ–)

Ἐάν, Συνδεσμος. (ἀπὸ τοῦ εἰ ἄν, προκύψας) Ἂν, παρ' ἡμῖν συνήθ. Σπιτάσ. ὑποτκτ. ἐγκλ. ῥήμασι. Εὐκτκ. δὲ μόνον ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ὅταν ἀναφέρηται τις παρόντασις, ἀπανίως ἐν δεχομένου τι, Herm. Vig. σλ. 822. Τῷ Ὀρστ. Μ.Λ. δὲ συντάσ. μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραεῦσι. Διακρίνεται δὲ τοῦ, εἰ, καθ' ὅσον τοῦτο μὲν τίθεται ἐπ' ἀφῃρημένων, κατ' ἰδέαν ἁπλῶς, τὸ ἐάν δὲ ἐπὶ κατ' πεῖραν γνωστῶν, ἐμπειρικῶν ἐννοιῶν· ὅθεν τὸ ἐάν συνήθως εἰς ὑπόθεσιν τοῦ μέλλοντος, Herm. Vig. σλ. 834. Παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται ὁ συνδσμ. οὗτος, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἰ κε, ἢ τό, αἴκε. Οἱ Ἀττ. γράφουσι κατὰ συστολὴν καὶ ἢν (ὅπερ ὅμως καὶ Ὅμρν. ἐστι.) καὶ ἄν, ἀντὶ τοῦ ἐάν. «Ἐὰν καὶν Ἀγκαλά, ἀγκαλὰ καὶ, μόλον ὅτι. Πολλάκις δὲ καὶ ὑφῃρημ. ὡέὰν τις καὶ κλ. τ. ὡέὰν μὴς Ἂν δὲν, ἂν οχι, ἂν μη. ὡεὰν ὁρα μηα Ἀνίσως ὅμως δέν, ἀν τυχὴ καὶ δὲν· ἐὰν παρ Ἂν ἄλλως, ἂν ἀλλοιῶς, ἂν μ' ἄλλον τρόπον. ὡεάντε–, ἐάν τε–εἴς δεττικὰς προτάσεις, Ἑστω τά–ἑστωσαν τά–ὡς τό, εἴτε, εἴτε. Vig. σλ. 517. Ἀνὸ οὗ δὲ κεῖται καὶ, ἐάν τε καὶ, Σφκλ. Ἀντ. 327. Ἐν ἀμμέσως, ἢ ἐκ πλαγίου πάσεσι δὲ, «ἐάν τε–, ἐάντε μήν «Ἔστω ὅτι, ἢ καί, ἔστω καὶ νὰ μή, ἂν καὶ δέν. Ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία, καὶ ἀνῤῥ. μορίοις ἐπιφερόμενον ἀντὶ τοῦ ἄν κεῖται· π. χ. ὅς ἐάν– Ὅστις ἄν, ὁποιος ἂν, ὁποιος μόνον· ὅπου ἐάν, ὅπου ἄν, ὅπου καὶ ἄν, ὅπου μόνον, τὰ ὁποῖα ὅμως μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν συγγραφέων χρήσιμα. Ἑαυτόν, τό· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἑαυτός, ἡ, όν. Ἀρχαῖον Ὁμρ. ἐκ τῆς Ἰλδ. κυρίως γνωστὸν μόνον ἐπίθετον, παρ' ποιητ. ἁπλῶς χρήσιμον. Ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἱματισμόν, ἐνδυμασίαν, εἰς φορεμα· καλόν, εὔμορφον, ἐλαφρόν· ὅθεν ἡ παρὰ τὸ ἔννυμι ἐτυμλγ. αὐτοῦ πιθανῶς ὁρθή. «Πέπλος ἑανὸς Ἐλαφρός, εὔκολος, ἄξιος διὰ φέρσιμον πέπλος, λεπτὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ πρὸ τοῦ προσώπου κρεμάμενον, τὸ Γαλλ βοάλ. Ἰλδ. Ε, 734. Θ, 385. «ἑανῷ λιτῇ κάλυψαν «Ἐσκέπασαν με ἐλαφρόν, λεπτὸν καὶ ἄσπρον πανί, Ἰλδ. Σ, 352. Ψ, 254. ἑανὸς κασσίτερος« Λεπτὰ σφυροκοπημένος εἰς ἐπιγουνίδας (σκέπασμα τῶν γονάτων) καὶ διὰ τούτου εὐκολοφόρητος κατσίτερος, τουρκιβ. καλάϊ, Ἰλδ. Σ, 613. Ἐξ ἂν προέκυψεν ἡ ἐπίθετική σημσ. τοῦ οὐδετέρου, τὸ ἑανόν, ὑπαν. εἷμα ἢ ἱμάτιον. Καλόν, εὔμορφον μεγαλοπρεπὲς φόρεμα τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Ἰλδ. Γ, 385. 419. Ξ, 178. Τμ. Δμτ. 177. ἔτι δὲ καὶ εἱανόν, Ἰλδ. Ξ, 9. Τὸ ἀρσεν. ἑανός, ὑπκ. πέπλος, ἐν Ἰλδ. Φ, 507. Ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 9. fg. δέχεται, διὰ τὴν διαφορὰν τῆς οὐσιαστικῶς τε καὶ ἐπίθ. σημασίας τῆς λέξ. διττὸν τὸ πρωτότ. αὐτῆς καὶ καὶ τὸ μὲν οὐσιστ. μόνον ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ἔννυμι, τὸ δ' ἐπῆ. παρὰ τὸ ἑάω· ἑρμηνεῦον αὐτό, ἐνείδον, ὑπεῖκον κυρίως, ὅθεν εὔκαμπτον, ἁπαλόν, εὐάρμοστον· (τὸ α, ἐστ. δίχρν. Ὁ Clarke ἐν Ἰλδ. Γ. 385. καὶ Herm. ἐν Ὀρφ. Ἀργν. 880. δέχονται αὐτό ἐν μὲν τῷ Οὐσστ. ῥχ. ἐν τῷ Ἐπῆ. δὲ μκρ. ὁ κανὼν οὗτος ὅμως ἰσχύει μόνον ἐπὶ τὴν Ἰλδ. εἰ γὰρ μεταγισθ. χρῶνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

* Ἔαξα. Ἀόρ. α΄. ἀνῤῥ. τοῦ ἄγνυμι, ἀντὶ ἧξα, Ὅμ.

Ἔαρ, αρος, τό. Ἡ ἀνοιξις, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τέσσαρας καιρούς τοῦ ἔτους Ὅμ. «Ἔαρ νέον ἱστάμενοιο ἡ ἀρχὴ τῆς νέας ἀνοίξεως Ὀδσ. Τ, 519. Οἱ μετγνστ. ποιητ. χρῶνται τῇ λέξ. ἐπὶ τῶν ἀπαρχῶν πάντων τῶν καρπῶν, παιτὸς νεοαρχομένου νεοφυτρόνοντος, νεοφανισμένου πράγματος. «Γενῶν ἔαρι τὸ χιούδι, αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων· ἐπὶ παντὸς τερπνοῦ, χαριέντος, ἡδέος πράγματος «Τμνων χαρίτων ἔαρι ἔτι δὲ καί, «Ἔαρ ὁράνιο τὸ νὰ ἔχῃς γλυκύ, ἴλαρόν, θελκτικόν βλέμμα. – 2) Χυλός, χυμός, ἰκμάς, ὑγρασία, ἥτις φαίνεται, γίνεται τὴν ἄνοιξιν εἰς τὰ φυτά. «Ἔαρ ἐλαίης τὸ ἔλαιον, λάδι. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, Αἷμα, ἔξορ. παρὰ Ἡρησί. Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1058. τὰ ὀνόματα εἶαρ καὶ ἦρ εἶσι ποιητ. παρβλ. ἦρι. Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ ἐστὶ χρήσιμον μόνον ἡ γεν. ἤρος, καὶ ἡ στε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήρει (ἔκρι, ἀσυλλάβ. Bar. ἐν Ἡσύ. Ἔρ. 432. 462.)

*Ἐρίδρεπτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπμ. Πνδ. λφ. 47. 7.

Ἐαρίδρομος, ὁ, ἡ (δρέπω). Πᾶν ὅ,τι κόπτεται, διρίζεται, μαζόνεται· ἐξερίσθη, ἐκόπη, ἐμαζώχθη τῇ ἀνοιξει.

Ἐαρίζω, Μλ. -ίσω. Διάγω, περνῶ που τὴν ἄνοιξειν, ἢ κατὰ καιρὸν τῆς ἀνοίξεως, ὡς καὶ τὸ χειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα, ἐχειμωνιάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. ε. 15. «ἐκριζομένου δὲ τοῦ Ἱππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Τροιζηνίας». ἰσταύτως καὶ κατὰ μέτ. ὑπόδ. — 2) Ἐπὶ τόπων, χωρῶν, Ἔχει ἄνοιξιν, ἀνοίγεται, πρασινίζει ὡς τὴν ἄνοιξιν, Ζώπυρος ἐν Θησηΐδ. Κώδ. Στοβ. Περισ. Α'. Λόγ. 62. σελ. 404. «τῆς χώρης τῶν χειμερινῶν ἐαριζούσαις τροπαῖοις, Φίλων· «τῆς ἐαριζούσης καταστάσεως». ἰσαύτως καὶ μέτ. «Λειμῶνες ἐαρίζοντες ἐαριζομένοις, τὰ λειβάδια ἀνοίγονται ὡς τὴν ἄνοιξιν. Ἀξιοχ.

Ἐαρινός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, φαίνεται τερπνὸν, ἡδὺ, χαροποιὸν ὡς τὴν ἄνοιξιν, ἀνοιξιάτικος· «ἐαρ. ὥραι ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως· Σπανιωτ. ἀκατάλεκτ. Math. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 76. Ἔτι δὲ καὶ εἰαρινός, Ὅμ. καὶ ἠρινός. (ι)

Ἐαρέδρεπτος, ὁ, ἡ. = Ἐαρίδρεπτος.

Ἐαρετρεχής, καὶ ἐαροτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι ἐτράφη, ἢ τρέφεται, ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἢ γεννᾶται, φυτρόνει, αὐξήσει ἢ αὐξάνει τὴν ἄνοιξιν.

Ἐαρόχροος, ὁ, ἡ· συνῳ. ἐαρόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ (χρόα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἰαρινὴν, ἀνοιξιάτικον, ζωηρὸν, αἰθηρὸν, τερπνὸν χρῶμα.

Ἐάστερος, α, ον. ποιητ. ἀντὶ ἀστρινός. Νίκ. Θηρ.

*Ἔασι, γ'. πλθ. πρπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἔπ. ἀντὶ αἰσί. Ὅμ.

*Ἔαστα, Δωρ. Μτχ. Ἑηλ. γεν. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, οὖσα.

*Ἔαται, γ'. πλθ. πρπ. ἐνστ. τοῦ ἧμαι, Ἰων. ἀντὶ, ἧνται, Ἡδ. (υυ–) ὡσαύτως καὶ ἑατο. Πρεμ. ἀντὶ, ἧντο, Ἰων.

*Ἑατέος, α, ον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἑάω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 512. Δ.

*Ἑαυτότης, ητος, ἡ, Πρλ. παρὰ τὸ Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ· καὶ πληθυντ. ἑαυτῶν, κ. τ. λ. Ἰων. ἑωυτοῦ, καὶ λ. Τοῦ ἑαυτοῦ του – της. κλ. Ἀττ. συναιρ. αὐτοῦ, κλ. Συνδέτου, καὶ ἀντιστρόφου λεγομ. Ἀντωνυμ. τὸ γ'. πρόσωπον. Ἀλλ' οὐ σπαν. ἢ παρ' Ἀττ. χρῆσις αὐτῆς καὶ ἀντὶ τοῦ α'. καὶ τοῦ β'. πρσπ. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ὅταν ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου γίνεται εὐληπτος ἡ ὀρθὴ ἀπόδοσις αὐτῆς καὶ δὲν συμβαίνῃ πρότερουσις τῆς ἐννοιας. Dorv Char. σλ. 296. Schaef. Gnom. σλ. 305. Ὁ Elmsl. ὅμως ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 144. 814. ἐθέλει καὶ τότε προκριτ. γράφεσθαι τὸ φίλμ. αὐτοῦ καὶ λ. Ἡ χρῆσις τοῦ πλθ. ἀριθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς κλ. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, σπανιωτ. Erf. ἐν Σοφλ. Ἀντ. 154. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 215. B. Παρμ. σλ. 133. B. Meinecke. ἐν Μενέρ. σλ. 276. Bornem. ἐν Συμπ. 4, 64. Κυρίως δὲ ἡ χρῆσις αὕτη ἦτον ἐν τῷ πλησ. ἀρθμ. μόνον συνήθης· Alb. ἐν Ἡσχ. 1, σλ. 1059. ἑκατέρα δὲ ἡ γραφὴ, ἑαυτοῦ, καὶ αὐτοῦ ἐφάνησαν μεῖ' Ὅμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀεὶ ἀκριβῶς ἓν αὐτοῦ, οἱ αὐτῷ, ἑαυτὸν εὑρηται, Wolf ἐν Ἡσύ. Θγ. 470. Πολλάκις δὲ τίθεται τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ συνθ. αὐτοῦ, καὶ ἀναπαλιν· ὅθεν ἡδιάκριτις αὐτῶν φαίνεται δυσχερής. ἰδὲ περὶ τούτου ἐξαιρ. Βτμ. ἐν Δημοσθ. Μηδ. σλ. 140. καὶ C. Fr. Herm. Spec. comm. crit. ad Plut. de superst. σλ. 37. fig.

Ἐάφθη, Ὅμρ. τύπ. μόνον ἐν Ἰλδ. Ν, 543. καὶ Ξ, 419. ἀπαντώμενος· «ἐπεὶ δ' ἀσπὶς εὐφθη Ἡ ἀσπὶς ἔπεσεν ἐπίνωτον, ὥστε ἔγγιζε τὴν γῆν· πιθαν. παρὰ τὸ ἅπτω, ἐφάπτω· γ'. ἔνκ. πρπ. ἀορ. παθ. α', ἀντὶ ἧφθη, ἐφήφθη. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐάφθη, παράγοντες αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐλόγως, ὡς τύπον κατ' ἔκθλιψιν ἐτυμματιζόντα παρὰ τὸ ἔπομαι· ἄρα ἐπί — ἐάφθη, ἀντὶ ἐφέπετο. Ἡ ἀσπὶς ἠκολούθησε· ταύτην τὴν γνώμην ἀπεδέξατο πάλιν ὁ Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 140 ῆς

Ἑάω, Μλ. ἑάσω. Πρτατ. εἴων, Ἀόρ. εἴασα. ποιητ. ἔασα. Ἔνστ. ποιητ. εἰάω, εἴω, Ὅμ. (συγγν. τῷ ἵημι, ἰάλλω). Ἀφίω, τοῦτ' ἔστιν ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, νὰ γένηται, δὲν ἐμποδίζω· «σαύτως κεῖται· ἀπολύτως τε καὶ ἔδω Κρονίδης καὶ μετ' ἄπρμφ. καὶ αἰτ. τοῦ πρπ ντρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ὅμ. Πολλάκις δὲ καθ' ὑποβεβλημένην σημαίαν ἀμελείας, ἀδιαφορίας. «τοὺς δὲ ἐᾶ φθινύθειν Ἄρες αὐτοὺς νὰ φθαρῶσι καὶ μὴ προΐστῃς παρώτερα περὶ αὐτῶν, Ἰλδ. οὐκ ἐῶν δὲν ἐπιτρέπω, δὲν ἀφίνω, Ἡσ. Δ, 55 τοῦτ' ἔστιν ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, Ὀσ. Τ, 25. «οὐκ ἐᾷν–, ἀλλά–, ὅπου ἀνεπληρωτέον διὰ τοῦ κελεύειν, ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀνταποδόσεως, Valck. ἐν Ἡρδ. 7, 104. «ἀνώγει δὲ τοιοῦτό αἰεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδέν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μαχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν. ἢ ἀπόλλυσθαι. Διττῆ δὲ εἶπε. παρὰ Σοφλ. Ἀντ. 538. — 2) Ἀφίνω ἐλεύθερον τινα, ἢ τοι νὰ σηκωθῇ ὅπου, νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀπολύω, ἀπολυώ, περιορῶ, παραβλέπω τι, ἀφίνω κατὰ μέρος, πιραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τινος· μετὰ αἰτ. πεῖ χόλον Ἄρες, ἀφῆσαι κατα μέρος τὸν θυμόν Ἰλδ. Ι, 260. «ἐᾶ ἐναρα». Ἄφες τὰ λάφυρα τὰ εἶναι λάφυρα, τοῦτ' ἔστι τὸ λοιπ. τράβα χέρι ἀπό τὰ λάφ. Ἰλδ Ρ, 13. «μνηστήρων ἐᾶ βουλήν» Ἄφες δὲ βουλευοντας ὅ,τι θέλουσιν, ἀμέλει περὶ τῶν ἐπιβουλῶν των, Ὀδσ. Β, 281, «ἐᾶν τινα» ἀφίνω, δὲν βλάπτω, δὲν πειράζω τινα, τὸν ἀφίνω νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ μοῦ μέλῃ τι πλέον περὶ αὐτοῦ, Ἰλδ. Ω, 557. 569 684. Ὀδσ. Θ. 509 «ἐῶ τινά τινος» Ἀρίστωνα ἐλεύθερον ἀπό τίποτε, ἢ τόν κάμνω νὰ παύσῃ ἀπό τι, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 959. C. — 3) Παραιτῶ τι, δὲν τὸ κάμω, εἶδω ἀπέρασιν· μετὰ ἀπρμφ. «ἐλέφαι ἐάσομεν Ἀπό τό κλέψιμον θέλει παραιτηθοῦμεν, ἢ τό λοιπ. ς τό κλέψιμον ἀφ' ὧσομεν ἀπέρασιν. Ἰλδ. Ω, 71. Καὶ κατ' ἀπόλυτον ἔννοιαν, «ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον τὸ ἡμέτ. παῦσαι μεγὰν φρᾶ' ἀκ, τράβα ἢ τράβηξε τώρα χέρι, Ἰλδ. Ψ, 221. «Θεοὶ τό μὲν ὦσαι, τὸ δ' ἔπεσιν τό ἔνα θέλει ὦσαι, τό ἄλλο θέλει ἀφήσει (τό νὰ ἀώσῃ)· Ὀδσ. Ξ, 444. 4) Μέτ. «ἐῶμαί τινί τια Παραιτῶ, ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἰς τινα· τῷ Μλ. ἐάσομαι, κατὰ παθτ. σημσ. χρῆται Θεόδ. 1, 142. (Τὸ α ἐν μὲν τῷ Ἔνστ. καὶ Πιρτ. βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Λορ. μερ. παρὰ πασι τοῖς ἐρίστοις τῶν ποιητ. Οἱ μετιγνστ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ Μλ. βρχ. ἐνίοτε, Friedem. de pentam σλ. 286. 353. Ἀπ' Ὅμ. χρῶνται οἱ ποιητ. τῷ γ'. ἔνκ. πρπ. Ἔνστ. ἐᾷ, καὶ Προστατ. ἔνστ. ἔα, πολλάκις ὡς μονοσύλλβ. Ἰλδ. Ε, 256. ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. Erf. ἐν Ἀντ. 93. ἰδὲ ἔα).

Ἑάων, Ἐπκ. γενε. πλθ. ἀντὶ ἑάντων, τοῦ ἑός, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ. (υ––)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Β.

*Ἔβαν· γ'. πλθ. πρπ. Λορ. β'. τοῦ, βαίνω Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἔβησαν. Ὅμ. (υη)

Ἑβδεμήκοντα, τά. Δωρικ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα. Πίν. Ἡρακλ.

Ἑβδομαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν γεννηθείς. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ. ὅστις ἐγεννήθη τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος. Πλούτ. Προβ. Συμ. 8, 1. τῷ ὁποίῳ ἐθυσίαζον καὶ οἱ Λακεδαίμονες τῇ ἑβδόμῃ κάθε μηνός. Ἡρόδοτ. ς'. 57. ὁ Valck. ὅμως ἐν Ἀρστβ. σελ. 115. προκρίνει τὸ ἑπόμενον.

Ἑβδομαγέτης, ου, ὁ (ἑβδόμη, ἄγω). Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ ὁποίῳ ἐθυσίαζον κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, ἢ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἑβδόμος στρατηγός. «τάξι δ' ἑβδόμης ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων εἶλεν'. Αἰσχ. Θήβ. 800. παρεμβλ. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 251.

Ἑβδομαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἑβδομον ἀριθμόν, ἢ εἰς τὴν ἑβδόμην διαίρεσιν.

Ἑβδομαῖος, α, ον (ἑβδομος). Ὅστις ἤλθεν, ἢ ἐπῆγε που τὴν ἑβδόμην ἡμέραν. «ἑβδομαῖος κατῆλθεν, ὑπέστρεψεν, ἐγύρισεν ὀπίσω τὴν ἑβδόμη ἡμέρα, ἤτοι εἰς ἑπτά ἡμέρας.

Ἑβδομάκις, Ἐπίῤῥ (Ἕβδομος). Ἑπτά φορᾶς.

Ἑβδομάς, άδος, ἡ. Ὁ ἕβδομος ἀριθμός. 2) Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα. 3) Χρόνος, ἤτοι μέρος χρόνου καιροῦ ἀπό ἑπτά ἡμέρας, ἑβδομάδα.

Ἑβδομάτος, ὁ, ἡ, = ἕβδομος. Ὅμηρ.

Ἑβδομεύω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Μηνός ἰδὲ συνδεκατεύω. — 2) ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου κ.τ.λ. δίδω τὸ ὄνομα· ἄρα τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. βαπτίζω τὰ βαπτίσματα τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἑβδόμη, ης, ἡ. ὑπακ. ἡμέρα, ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τοῦ μηνός. ἢ πρωτ. Τάμ. ποπαε.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἀκλτ. Ἑβδομήντα. ἀφ' οὗ

Ἑβδομηκοντάκις, Ἐπιῤῥ. Ἑβδομηντὰ φορᾶς.

*Ἑβδομηκοντατέσσαρες, α· γενικ. ἄρων· ἑβδομηντατέσσερες, -ρα.

Ἑβδομηκοντοῦτις, ου, ὁ. Θλκ. Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος, ἡ· ἔτος). Ἑβδομήντα χρόνων, ἑβδομαντάρης ἑβδομηνταρίσσα.

Ἑβδομηκοστός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἢ ἀπό τούς ἑβδομήντα κατά τήν τάξιν.

Ἕβδομος, η, ον. Ἕνας ἀπό τούς ἑπτά, κατά τήν τάξιν Ὅμ. — 2) ἡ ἑβδομη (ἡμέρα). ἡ ὑστερινή ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Ἡρόδ. Ὑ, 57.

Ἑβελος, ὁ· ἀντὶ τοῦ ἕβενος. Σουίδ. ἀμφ.

Ἑβένινος, η, ον. Ὅ,τι εἶναι ἀπό ἔβενον, καμωμένον.

Ἔβενος, ου, ἡ. Τό δένδρον Ἔβενος, τουρκ. ἀμπανόζ. ἔτι δὲ καὶ ἐβένη. Οἱ Παλαιοί, πλήν τοῦ μαύρου ἔβενου τοῦ Αἰθιοπικοῦ, εἶχον καὶ ἄλλον κατώτερον παρδαλλόν, ἐξ Ἰνδίας ὡσαύτως καὶ, ποικίλη, ὠνόμαζον αὐτό.

Ἐβίσκος, ἡ. = Ἰβίσκος. Πλίν. 19. 15.

*Ἔβλεβεν. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐβλάβησεν. γ'. πλθ. πρσπ. ἀορ. β'. παθτ. τοῦ βλάπτω.

*Ἔβλητο· Ἐπκ. γ'. ἔνκ. πρστ. ἀορ. κατὰ συγκ. καὶ ἐν παθητ. σημαιτ. τοῦ βάλλω. Ἰλδ Π, 753. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἑβραΐζω, Μλ. -ίσω. Ὁμιλῶ, ζῶ, καὶ πολιτεύομαι κατ' ὅλα ὡς Ἑβραῖος.

Ἑβραϊκός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς Ἑβραῖον.

Ἑβραῖος, α, ον. Ἑβραῖος. ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγουμ.

Ἑβραΐς, ίδος, ἡ. Ἑβραίσσα.

Ἑβραϊστί, Ἐπίῤῥ. Ἑβραϊκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Γ.

Ἐγγαιος, α, ον (γῆ). = ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι, Μλ. ωσομαι. Γίνομαι γάλα, μεταβάλλομαι εἰς γάλα, παρὰ Θεόφρ. ἀμμ. Εἰμ.

Ἐγγαληνίζω, Μλ. -ίσω (γαληνίζω). μεσα γαληνός, ἡσυχος.

Ἔγγελος, ὁ, ἡ (γάλα). Μὲ γάλα· ὅσα ἔχουν ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ γάλα. Ἡσύχιος.

Ἐγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.) τινος. παοδρείας γίνομαι οἰκεῖος μέ τινα, διά τῆς νύμφης· τό κοινόν

ἰταλ. ἐμβαίνω εἰς τὴν γαμηλίαν τινος, γίνομαι μέλος τῆς φαμηλίας του.

*Ἐγγαμίζω. Μλ. -ίσω (γαμίζω) τινί. Τὸ παιδούσιον αὐτὸ εἰς γάμον τὴν παῖδα, παντρεύω τὴν συγατέρα μου, καὶ διὰ τούτου τὴν ἐμβάζω εἰς τοὺς οἴκους ἄλλου, τὴν κάμνω μέλος τῆς φαμηλίας ἄλλου.

Ἐγγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). "Ος τις εἶναι ὑπανδρευμένος· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γάμον. Προκλ. χρον. Β', σελ. 445. (ε)

Ἐγγαστρίμυθος, παρὰ Λευκιαν. ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ, ἡ (γαστὴρ, μάντις). Ὅστις ὁμιλεῖ καὶ προφητεύει ἐκ τῆς κοιλίας. Ἰδὲ ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστρομάχαιρα, ἡ. = ἀδένηφαγος. Οὕτω ὀνομάζει ὁ Ἱππώναξ παρ' Ἀθην. σελ. 698. κρεοφάγον καὶ ἀχόρταγόν τινα.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ, ἡ (μῦθος). "Οστις ὁμιλεῖ, προφητεύει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του· ἔτσι, ὅστις ἔχει τὴν φυσικὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ὁμιλῇ μὲ κλεισμένον στόμα, διὰ νὰ ἀκούηται αἱ τὸ εὐγαίνῃ ἡ φωνή του ἀπὸ τὴν κοιλίαν του, ἀπ' ὁμιλεῖ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ὄχι μὲ τὴν γλῶσσαν του. ᾿Εγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος ἐγγιγόμενοι, διὰτὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. Γαλ. ἐν Γλώσσ. Ἱπποκρ.

Ἐγγαστρίτης, ὁ, ἡ (γαστὴρ). "Ο,τι εὑρίσκεται ἢ τῇ κοιλίᾳ, ἔξαιρ. εἰς τὴν μητρικὴν κοιλίαν.

Ἐγγαστρίτης, ου, ὁ· ἀντὶ τοῦ ᾿Εγγαστρίμυθος. ἀμφ.

*Ἐγγαστρόω, Μλ. -ώσω. ᾿Εγγαστρόνω, ἀγγαστρώσω. Νικήτ. Ἡρακλ.

*Ἐγγεγα, (γεγαα) ποιητ. ἔξαιρ. Ἐπικ. παρακ. τοῦ ἀχρήστου ἐγγάω, ἐκ τοῦ ἐγγίγνομαι, ἀντὶ γαω. Κεῖμαι μέσα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὸν τόπον μου, ἐντόπιος· ζῶ μέσα εἰς τὸν τόπον μου. Ἰλίοιο. "Ομ. ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ'. ἐνεστ. πρπ. ἐγγεγάασι, χρῆται.

Ἐγγείωνται. γ. πλῆ. προσ. ὑποτ. ἀορ. α'. τοῦ ἐγγίνομαι κατὰ μεταβατ. σημασ. Μίσθ γεννῶσι, ἤτις σημασ. ἐστιν ἡ μόνη ἐν τούτῳ τῷ ἀ. ἀόρ. χρησιμος. Ἰλιάδ. Τ, 26. «Ἐυλαὶ ἐγγίνονται, ξυλώσιν ἐσεῖ μέσα σκώληκες. (ἐναντ. ἔξ, ἐγείνομαι, οὐδαμοῦ εὑρηται.)

Ἔγγειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). "Ο,τι εὑρίσκεται εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν γῆν, "Ἔγγειος κτῆσις, καὶ τὰ ἔγγεια. α) κτήματα μέσα εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ἀντιδ. τοῖς εἰς ξένην πεποιήσεων. — β') κτήματα, ἢ εἰσοδήματα ἀπὸ κτήματα κείμενα εἰς τὴν ξηράν, ἀντιδ. τοῖς ναυτικοῖς, ἀπὸ τὴν θάλασσαν. «Ἐγγειοι τόκοι. Δημ. — γ') κτήματα ἀκίνητα, ὑποστατικὰ, ἀντιδ. τοῖς κινητοῖς, τῇ περιουσίᾳ εἰς μητητὰ, πολύτιμα πράγμ. καὶ τ. τ. — δ') τὰ ὕδατα, τὰ ὑγρὰ, ἀντιδ. τοῖς ξυροῖς. Πλάτ. Ἀξιόχ. ὅ, σελ. 491. D.

Ἐγγειστάκοι, ὁ, ἡ (τίστω). "Οστις ἢ ὅ,τι γεννᾶται εἰς τὴ χωρᾶφια, εἰς τοὺς κάμπους. Ἀλλιῶ.

Ἐγγειτοτόκος, ὁ, ἡ. προπροξτ. "Ος τις ἢ ὅ,τι γεννήσῃ εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰς τὰ χωράφια.

Ἐγγεόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Παυδήποτε χαμηλὸν φυτὸν, χαμοδενδρον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν εἰς τὴν γῆν. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Βιβλ. ς'. 6.

Ἐγγελώμα, ατος, τὸ (γελόω). Θλάσις ἢ τσάκισμα τοῦ κρανίου εἰς δύο κομμάτια μέσα βυθισμένα οὕτω πως, ὥστε ὁμοιάζουν μὲ κεραμίδα. λεξ. χειρ. Γαλην.

Ἐγγελαστήτης, ου, ὁ. Περιγελαστὴς. παρὰ τὸ

Ἐγγελάω, Μλ. -άσω (γελάω) τινί. Περιγελῶ τινὰ κατὰ πρόσωπον, ἐμπρὸς 'ς τὰ μάτια του. Ἔτι δὲ καὶ κατά τινος. Σοφοκλ. Οἰδ. Ἡ, 1331. — 2) χαμογελῶ κοιτάζων τινα. «Ἀνθρώπου μάσκι ἐγγελῶσαι ὁ ἥσυχος, γλυκὺς ἀὴρ ὅταν φυσᾷ καὶ σηκόνῃ μικρὰ, σιγανὰ ἀναβοκατεβαίνοντα κύματα. παραβλ. γελάω. (ασω).

Ἐγγενάω, καὶ ἐγγενάω. Μλ. -νήσω. = ἐγγείνωνται. Κλμ.

Ἐγγενέτης, ου, ὁ. Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. παρὰ τὸ

Ἐγγενής, ὁ, ἡ (γένος). Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. ἐγγενεῖς Θεοί, οἱ ὑπό τινος ἔθνους ὡς προστάται αὐτοῦ νομιζόμενοι καὶ τιμώμενοι Θεοί. Ἐρεχθ. ἐν Σφλ. Ἀντ. 199. — 2) ἔμφυτος, ἐκ φύσεως δομένος εἰς τὸ γένος, φυσικὰ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, συγγενής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 1167. Ἐπῤῥ. ἐγγενῶς.

Ἐγγεύω, = γεύω. Ἀφίνω τινὰ νὰ γευθῇ τίποτε μέσα του. Παῖτ. ἐγγεύομαι· γεύομαι ἐγὼ τίποτε, τρπ. κάμνω ἀρχὴν εἰς τίποτε, τὸ δοκιμάζω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς συνειθίζεται ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπιβλαβοῦς ἢ δυσαρέστου πράγματος.

Ἐγγηγενής, ὁ, ἡ. Ἡρακλ. Ἀλληγ. 26. = ἐγγηγενής, ἀμφ.

Ἐγγήρεμα, ατος, τὸ. Πανδήποτε μὲ τὸ ὁποῖον συγκηρύσσεται τις. διατριβή, ἀσχολία εἰς τὰ γηράσκω ἀνάλογος. Πλουτ. Ἠθ. 24. καὶ Κικερ. Ἀττ. ΙΒ'. 25. παρὰ τὸ

Ἐγγηράσκω, = ἐγγηράω.

*Ἐγγηράω, Μλ. -άσω (γηράω, ἀνμλ.) τινι. Γηράζω εἰς, ἢ μὲ τίποτε, δηλ. ἐχωντάς το ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτό. (ασω)

Ἐγγηροτροφέω, = γηροτροφέω.

Ἐγγίγνομαι, νεώτ. τύπος τοῦ ἐγγίνομαι (ι). Μλ. ἐγγενήσομαι μέσ. ἀπαρ. (γίνομαι, ἀνμλ.) Γίνομαι, ἢ γεννῶμαι, ἢ φυτρόνω μέσα που. εἶμαι μέσα. ἀπρόσ. Γίνεται, συμβαίνει τίποτε μέσα που. τινί. — 2) ἔρχομαι, παρευρίσκομαι μέσα, ἢ μεταξὺ εἰς τίποτε. ἔξαιρ. χρόνου ἐγγενομένου· τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν ἀφ' οὗ, ἢ μὲ τὸ νά, ἢ ἐπειδὴ ἄπέρασε καιρὸς εἰς τὸ ἀναμεταξύ. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ. 399. Ε. — 3) ἐγγίγνεται, μετὰ ἀπρφ. ἠμπορεῖ, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 285. παραβλ. ἐγγέγαα. — 4) ἀόρ. ἐγγενέσθαι, κατὰ μεταβατ. σημασ. Γεννῶ μέσα, ἢ κάμνω νὰ γενηθῇ μέσα που τίποτε· Ἰλιάδ. Τ, 26.

Ἐγγιγνώσκω, Μλ. -γνώσομαι. νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγινώσκω (γιγνώσκω. ἀνμλ.) Καταλαβαίνω, γνωρίζω τίποτε εἰς τι. Ἀρτ.

Ἐγγίζω, Μλ. -ίσω (ἐγγύς) τινί τι. Πλησιάζω, βάλλω πλησίον, κοντά, συμφώνω τι εἰς τίποτε. — 2) συνηθ. κατ' ἀμετβ. σημασ. Πλησιάζω, ἔρχομαι, εἶμαι πλησίον, κοντὰ εἰς τίποτε. ἐγγ. τεοί, ἢ καί, τινός, καὶ εἰς, καὶ πρὸς τι. Πολύβ. Η'. 6.

Ἐγγίνομαι, νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγίγνομαι. (ι)

*Ἐγγινώσκω. νεώτ. τυπ. τοῦ ἐγγιγνώσκω.

Ἔγγιον, ὁ, ἡ. Συγκρ. καὶ ἔγγιστος, η, ον. Ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐγγύς.

Ἐγγλανυκος, ὁ, ἡ (γλανυκός). "Ο,τι εἶναι ὀλίγον γαλάζιον, γαλαζοπούστικον, νερογάλαζον.

Ἐγγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος· πᾶν ὅ,τι σύρεται, τρυβᾷ σπὶ ὡς ἡ μέλι.

Ἐγγλυκος, ὁ, ἡ (γλυκύς). "Ο,τι εἶναι ὀλίγον γλυκὺ, γλυκούτσικον.

Ἐγγλυμμα, ατος, τὸ (ἐγγλύφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυμμένον, ἤτοι σκαλισμένον μέσα· ἔχει τὰ σκαλίσματα βαθουλά, ὄχι σηκωτά. Θεμίστ. Λόγ. Δ. σελ. 62.

Ἐγγλύσσω, (γλυκύς). Εἶμαι γλυκούτσικος. Ἡροδ. Β'. 92.

Ἐγγλύφω, Μλ. -ψω (γλύφω). Σκαλίζω μέσα, ἢ βαθουλά, κάμνω μὲ τὸ σκαλιστῆρι γραμματα, σκαλίσματα εἰς τίποτε. ἔξαιρ. εἰς πέτρας. (ῠ)

Ἐγγλωσσατρυπάω, Μλ. -ήσω (γλῶσσα, τύπτω). Κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τίποτε· παριστρέφωτι εἰς, ἢ μὲ τὴν γλῶσσαν· ὅθεν ὁμιλῶ πάντοτε διὰ κανὲν πρᾶγμ. Ἀριστ. Ἱπ. 782.

Ἐγγλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ = γλωσσογάστωρ. "Οστις κερδαίνει τὸ ψωμί του μὲ τὴν γλῶσσάν του. δηλ. ὡς ῥήτωρ, διερμηνευτής, διδάσκαλος καὶ τ. τ. Ἀριστφ. Ὄρ. 1680. 1686.

Ἐγγονητεύω (γονητεύω). Μαγεύω τινα. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ'. 8.

*Ἐγγομφάω. Μλ. -ώσω (γομφάω). Καρφώνω τι εἰς τίποτε. ἐφ' οὗ

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ. Καρφωμα πράγματος τινος εἰς ἄλλο μὲ σιδηρινα ἢ μὲ ξύλινα καρφία· τὸ κοινὸ παρ' ἡμῖν στιβίκωμα.

Ἔγγονος, ου, ὁ (γονος). Ἐγγονός· ὁ υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρός· ἐγγόνη, ἡ· ἐγγονή· ἡ θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρός· ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἔγγονος. Πλάτ. Θμτ. τὰ ἔγγονα. Τὰ τέκνα. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. γράφεται ὡς τὸ ἀρχαῖον, ἔκγονος. παραβλ. Dorv. Char. σλ. 227. ἰδὲ καὶ Βτρ. Γραμμ. 2, σλ. 379.

*Ἐγγραμματεύω· -εύσω (γραμματεύω). Παραστήνω τίποτε ἐγγράφως. Ἐπῤῥ.

Ἐγγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πραγματεύεται, παρασταίνεται ἐγγράφον ἀντὶ τῷ, διὰ ζώσης φωνῆς.

Ἐγγραπτος, ὁ, ἡ. = ἔγγραφος. Διόδ. Σικελ.

Ἐγγραυλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ἄλλιως Ἐγερασίχολος. Αἰλιαν. Ζ. Ἰστ. 8. 18.

Ἐγγραφή, ῆς, ἡ. Γράμματα σκαλισμενα εἰς τίποτε.

Ἐγγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). "Ο,τι εἶναι γραμμένον, σημειωμένον μὲ γράμματα. Ἐπῤῥ. ἐγγράφως.

Ἐγγράφω, Μ. ἀμω (γράφω). Ἐραφω μέσα, ἢ σκαλίζω, ζωγραφίζω τι ἐπάνω εἰς τίποτε. Ἡρόδ. 1. 203. — 2) ἀπερνῶ τίποτε εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ὅθεν τὸ καταλέγω, βάλλω εἰς κάποιαν τάξιν, τὸ συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν ἄλλων. — 3) τρπ. ἐγγρ. δυνόλους ἀνθρώπους. Ἐντυπόνω γνώμας εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ξεν. Κῦρ. π. Γ'. γ'. 52.

Ἐγγυαλίζω, Μλ. -ίξω (γυαλόν). Κυρίως δίδω τι εἰς τὸ κοῖλον, εἰς τὴν χοῦφταν τῆς χειρός· ὅθεν ἐγχειρίζω, παραδίδω τι εἰς τὰς χεῖρι τινός· ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ πάντων, ὅσα δίδονται ὡς δῶρον. "Ομ. χρῆται τῇ λέξει τροπικῶς ἐπὶ τοῦ πλείστον. ἐγγ. τιμήν, κῦδος, κράτος· ἀλλὰ καὶ ἔδανα, ἵππους. καὶ Ὀδσ. Π, 66. ἐπὶ ἀνθρώπου. «Νῦν δ' αὖ θεπρωτῶν ἀνδρῶν ἐς νηὸς ἀποβρὰς ἠλυθ' ἐμὴν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω· ἔρξον, ὅπως ἐθέλεισι δέλετόν παραδώσω εἰς τὴν πρόστασίαν σου, κάμε ὅπως θέλεις μὲ αὐτόν.

Ἐγγυάω, Μλ. -ήσω (ἔγγυος). Παραδίδω τι εἰς τινα, ἐξαιρ. ὡς ἐνέχυρον· κατὰ μεταβατ. σημασ. ἐνεχυράζω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκιβ. ἐμανετιάζω, βάνω ἐμανέτι· ὅθεν νυμφεύω, ἀρωζω εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω· ὡσὸ δὲ Ἀλκμαίωνος Μεγακλέι ἐγγυῶ παῖδα τὴν ἐμὴν.. «Ἡρόδ. 6, 130. — 2) Μέσ. δίδω ἐγγύησιν, στέκω καλός· ἐγγύησιν ἐγγυᾶσθαι, Πλατ. Νμ. 12. σλ. 953. Ε. ᾠφείλαι ὀφείλω· ἐγγύαι· ἐγγυασασθαι· Τῶν ὀφειλῶν καὶ ποταπῶν ἡ ἐγγύησις δὲν ἄξιζει. Ὀδσ. 8, 351. ὅθεν παροιμ. ἐγγύα, παρὰ δ' ἀτα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν. ἐγγυητὴς πληρωτὴς, καὶ τὸ παρ' ἐμπόροις συνηθ. Ἰταλ. ἰδ ἀπάντεσα πάγα. Συντάσσεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀόρ. ἢ μέλλ. ἀπρφτῶ· ἐγγυησάμενοι παράξειν· ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. τὸ μέλλον ἐγγυᾶσθαι· σπανιώτ. αἰτιατ. τοῦ πρτπ. ἐγγυᾶσθαί τινά τινι· Τὸ νὰ σταθῇ τις καλὸς εἰς τινα διὰ κάνενα ἄλλον. Δημοσθ. ὡσαύτως καὶ, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 115. D. Ἀλλὰ παθητ. ἐγγυῶμαι τὴν θυγατέρα παρά τινος. Ἀρραβωνίζομαι μὲ τὴν κόρην τινος. Ἡρόδ. 6. 130. Ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

γένει κάμνει νά μοί ὑποσχεθῇς τίποτε· τί παρά τίνος; Κατ' αὐξ. χρον. ἠγγύων ἠγγύησα· ὁ δὲ παρακ. συνήθ. ἐγγεγύηκα· περὶ ἄλλων ἀνωμαλιῶν τῆς αὐξήσ. ἰδὲ Βτμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 1, σλ. 344.

Ἐγγύβαθρα, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἀγχιβάθης. ἀμφ.

Ἐγγύη, ης, ἡ (γυίον). Ἐγγύησις, ὑποσχετικὸς κυρίως ἡ διὰ παραδόσεως ἐνεχύρου· ἐν γένει δὲ ἐγγύησις, τὸ Ἰταλ. καουτσιόνη, τόσον ὅταν στέκηται καλὸς διά τίποτε, ὅσον καὶ ὅταν ἄλλον τινὰ, ἡ διὰ τίποτε. Ὀδύσ. Θ, 351. — 2) ῥάβδων (–υ–, παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ – – –)

Ἐγγύησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.]

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις στέκει καλὸς, εἶδε ἐγγύησιν.

Ἐγγυητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγγυητὴν, ἢ εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητός, τή, τόν. Ἐγγυημένος, δοσμένος εἰς ἐγγύησιν, ὑποσχεμένος, ἀῤῥαβωνισμένος· ὅθεν Ἐγγυητή, ἡ· ἡ ἀῤῥαβωνισμένη, συββασμένη, νύμφη, ἀῤῥαβωνιστική.

Ἐγγύθεν, Ἐπίῤῥ. (ἐγγύς). Ἀπὸ πλησίον, ἀπὸ συμά, κοντά, παρ' Ὁμ. πολλάκις. Συντάστ. ἐνίοτε μετὰ ὁστ. ἐγγύθεν τινί, Ἰλδ. Ρ, 554. σπανιώτ. μετὰ γενκ. Διὰ ἐγγύθεν, Μέ τόν Δία συμοτιοὺς συγγενής, Εὐρ. ἐγγύθεν εἶναί τενος, Τό νά εἶναι τις συμπ. συγγν. μέτινα πάγγύθεν· Ὅ,τι εἶναι κοντά, ἐς τὴν γειτονειάν. — 2) ἐπὶ χρόνου, κοντά, εἰς ὀλίγον καιρόν, ὀγλίγωρα. Ἰλδ. Σ, 135. Τ, 409. (ῠ)

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ (θήκη). Βίστη, κιβώτιον, τὸ Γαλλ. σεπατοῦλλα· εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν φυλάττουν καλά, πολύτιμα πράγματα; Πυροστιά. Ἀθήν. ὁ Scaliger νομίζει τὴν λξ. κατὰ παραψόρεν ἀπὸ τήν, ἐγγοθήκη· ἄλλα τό, ἄγχος, ἄγχι, ἐγγύς εἶσι ἀλλήλοις συγγενῆ.

Ἐγγύθι, Ἐπίῤῥ. Πλησίον, συμά, κοντὰ εἰς τίποτε· στάσα, ἡ ἠρεμίαν σημαίνον· παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα μετὰ γενκ. σπανίως δὲ μετὰ ὁστ. ὡς ἐν Ἰλδ. Χ, 300. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. — 2) ἐπὶ χρόνου· Εὐθύς, εἰς ὀλίγον καιρόν. Ἰλδ. Η, 251. (ῐ)

Ἐγγυιάω, καὶ ἐγγυάω (γυῖα). Δίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός, ἐγχειρίζω. Μέσ. λαμβάνω, παίρνω εἰς τὰς χεῖρας τίποτε.

Ἐγγυμνάζω, Μλ–άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινα εἰς τίποτε.

Ἐγγυοδήκη, ης, ἡ. = ἐγγυοθήκη.

Ἔγγυος, ου, ὁ, ἡ. Ἐγγυητής, ὅστις δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλὸς διά τίποτε. — 2) παῦτ. ἠσφαλισμένος, συγκυρευμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συγκυρευμένον μὲ ἐγγύησιν.

Ἐγγύς, Ἐπίῤῥ. Ἐπὶ τόπου, Πλησίον, συμά, κοντά, πρίχειρα· παρ' Ὁμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, ἡ μετὰ γενκ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὃς καὶ μετὰ ὁστ. ὅπερ παρ' Ὁμ. σχεδὸν μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 540. «Οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔγγυς ἔσαν προμνηστῖνι. — 2) ἐπὶ χρόνου· Ταχέως, μετ' οὐ πολύ, εὐθύς, ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον. Ἰλδ. Χ, 453. Ὀδύσ. Η, 86. πολὺ μᾶλλον παρὰ τοῖς μεταγνστ. χρήσιμοι. — 3) ἀπ' ἀριθμῶν καὶ ἀναλογιῶν· Σχεδόν, ὡς ἰταλκ. τσίρκα· συμά κοντά, ὀλόγυρα, οὐδὲ ἐγγύς, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. πολὺ φαρμά, πολὺ λείπει· ἀντὶ τοῦ ὁποίου χρησιμεύει καὶ τό, πολλοῦ γε δεῖ. Wolf. ἐν Πλάτ. Συμπ. 20, 4. Απτ. σλ. 238. ἐγγὺς ἦλθε τοῦ πάντας ἀπολέσαι· Ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τοῦ· Ὀλίγον ἔλλειψε νά τούς χάσῃ νά τούς κάμῃ ὅλους ἀστυχεῖς. — 4) Σχεδόν, ὁμοία· ἐπὶ πάντων, ὅσα κοιτένουν νά ὁριοῦζουν, νά εἶναι συγγενῆ μᾶλλο τίποτε· ἐγγύς τι τένος Helnd. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 65. Α. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. δὲ καὶ δοτικῇ πολλάκις. Συγκρτ. ἐγγίων, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγύτερος, α, ον. Ἐπῤῥ. ἐγγυτέρω· Κοντότερα, συμότερα, ὁμοιότερα. Ὑπρλτ. ἐγγιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγύτατος, η, ον. Ἐπῤῥ. ἐγγύτατα καὶ ἐγγυτάτω· ἐξαιρ. κατὰ σημτ. ὁμοιότερος· (πλεον. παρὰ τό γνίον (ὡς καὶ τό, ἔγγυος, ἐγγύη, Πρόχειρος) συγγεν. τῷ ἄγχι· συνηθως δὲ ἐτυμολ. παρα τό, ἔγκυτ(), (–υ)

Ἐγγύτης, ητος, ἡ. Τό νά εἶναί τίποτε πλησίον, συμά, κοντά· γειτονειά.

Ἐγγώνιος, ίου, ὁ, ἡ (γωνος). Γωνιώδης, ἀγαωσιαρίθμος· πᾶν ὅ,τι σχηματίζει γωνίαν, ἀγαωνίην.

Ἐγείρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἡ ὁ,τι ἐγείρει, ἐρεθίζει τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν.

Ἐγείρω, Ἐξυπνίζω τινα. Μλ. ἔγερω· ἀόρ. ἤγειρα, παρχμ. ἐγήγερκα. Παῦτ. ἐξυπνῶ, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, παρκ. ἐγήγερμαι, ἀόρ. κατάσχημ. ἠγρόμην καὶ παρκ ἐγρήγορα. Ὁμ. ἐγρηγορθαι, Εἶμαι ἐξυπνος, ξυπνητός· ὅθεν κατάσημτ. ἐνστ. ἀγρυπνῶ. Ὑπρστ. ἀντὶ παρατατ. ἐγρηγόρειν. Παρὰ τό, ἐγρήγορα προέκυψαν σ' Ὁμηρ. μετχ. ἐνστ. ἐγρηγορόων, ὁ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὀρστ. ἐνστ. ἐγρηγορέω, καὶ τὸ ἀν τῇ Β. Δῦτ. γρηγορῶ, τὰ πάντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετβτ. σημσ. τοῦ ἀγρυπνῶ. Ὁμ. χρῆται ἀπὸ μὲν τοῦ Ἐνεργτ. τῷ ἐνστ. παρατατ. καὶ ἀόρ. ἀπὸ τοῦ παῦτ. δὲ, τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορίστῳ. 1) Ἐγρτ. ἐξυπλίζω, ἐγείρω, ἀφυπνίζω, ξυπνῶ, σηκόνω τινα ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἐξ ὕπνου, ἢ ὑπνώοντα· Ὁμ. παρὰ τοῖς μετγνστ. δὲ καταλιμπάνεται πολλάκις τό, ἐξ ὕπνου, ὑπνώοντα. — β) τροπ. παρεξύνω, παροργίζω, κάμνω τινα νά συμῴσῃ. Ἰλδ. Ε, 208. ἐνθαρύνω, ἐγκαρδιώνω, μέπει μὲν ἐγειρε Διὸς νόος. Ἰλδ. Ο, 242. Ἐπὶ δὲ καὶ, ἐγείρειν Ἄρηα, τό κοιντ. ἡμῶν ἀνώτω τὸν πόλεμον· καὶ ὅλως οὐδετ. μάχην, φύλοπιν, πόλεμον, μένος, νείκος ἐγείρειν. Ὁμ. λαμπάδα ἐγείρω Συμπώ ἢ κάμνω τὴν λαμπάδα, τό τουρκβ. μαγιαλᾶν· νά ταίη καλήτερα. Ἀρστφ. — γ') ἐπὶ νοσούντων· Σηκόνω τὸν ἀῤῥωστον, τὸν ἰατρευω. — δ') παρὰ τοῖς μετγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ οἰκοδομῶν· Οἰκοδομῶ, κτίζω. — 2) παῦτ. Ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, σηκόνομαι ὀρθός. Ὀδύσ. Τ, 100. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐντὸς ἀόρ. δὲ, καὶ φυλάττω, φυλάσσω ἄγω· τό ἰταλ. στέκω συντενέλλω, ἐπὶ στρατιωτῶν. «Τῆμος ἀρ' ἀμφὶ πυρὴν κρητὸς ἔγρετο λαός Ἀχαιῶν». Ἰλδ. Η, 434. Ὁ ἐνεργτ. τυπος κατ' ἀμετάβ. σημα. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ὡς παρ' Ἀρστφ. Βτρ. 340. καὶ Εὐρ. Ἰφ. Αὐ. 626. σπάνιος καὶ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

*Ἔγερτο, κατὰ Δωρ. συγκ. ἀντὶ ἐγείρετο. Ἡσιόδ. Θγν. 705. καὶ Πνδ.

Ἐγερσιβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Ὅστις ἐξυπνίζει πολὺ κοιμωμένους μὲ τάς φωνάς του, καθὼς ὁ πετεινός.

Ἐγερσίγελως, λωτος, ο, ἡ (γέλως). Ὅστις προξενεῖ γέλωτα, κάμνει ἄλλους νά γελοῦν. Ἀναλεκτ. Γ, σελ. 83. καί

Ἐγερσιέαστρος, ὁ, ἡ (ἕαστρον). Ὅστις, ἢδ,τι διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τούς ἕαστρας εἰς τό ἕαστρον, ὁηλ. τούς παρακινεῖ εἰς περιέργειαν, ἐρεθίζει τὴν περιέργειαν τῶν.

*Ἐγερσιμάχης, ου, ὁ = ἐγερσίμαχος.

*Ἐγερσίμαχος, ος, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει τὴν μάχην, ἀνάφτει τὸν πόλεμον.

*Ἐγερσίμοῦδος, ὁ, ἡ (μοῦσα). Ὅστις προξενεῖ ὁρμὴν, ταραχὴν, συγχυσιν, μαλώματα, πόλεμον· ποιητ. τό ἡμετ. βίχνει λάδι 'ς τὴν φωτιάν.

*Ἐγερσίμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω). Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νά ξυπνήσῃ νά σηκωθῇ πάλιν. Τινος ἐγερσ. ὕπνος, τῷ, ὕπνος θανάτου. Θερτ.

Ἐγερσίνοος, ὁ, ἡ καὶ συναρ. ἀγερσίνους, ὁ, ἡ οὖν, τό (νοῦς) Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ζωογονεῖ, φωτίζει τὸν νοῦν.

Ἐγερσις, εως, ἡ (ἐγείρω). Ἐξύπνισμα, ἐξύπνημα, ὄρθωμα, σήκωμα, παρακίνημα, ἐγκαρδίωμα.

Ἐγερσιφεγγής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅστις συμπάθ τὴν φωτιὰν, κάμνει τὰ φῶτα, ἢ τηριὰ νά φέγγουν καλήτερα. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 218. «Ἐγερσιφεγγὴς λίξος». Τζιακμακόπετρα.

Ἐγερσίχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τούς χορούς, κάμνει τούς ἀνθρώπους νά χορεύουν. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὀππ.

*Ἐγερτέας, α, ον. Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἐγερτήριος, α, ον. = Ἐγέρσιμος.

Ἐγερτί, Ἐπίῤῥ. (ἐγείρω). Ἐξυπνιτά, ἐγαρδιωμένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 413. «ἐγερτί κινῶν ἀνδρα ἀνήρι. 2) ἀγρυπνα. Εὐριπ. Ῥῆσ. ἠφρουρεῖν ἐγερτίως.

Ἐγερτικός, κή, τόν (ἐγείρω). = ἐγέρσιμος. Ἐξυπνιτικός, ἐγκαρδιωτικός, παρακινητικός.

*Ἐγερτός, ή, όν (ἐγείρω). Ἐξυπνος, ἐξυπνισμένος, ἐγκαρδιωμένος. Ἀραττλ.

*Ἐγηγέρατο. Ἴων. ἀντὶ ἐγγεγερμένου ἦσαν. γ' πλῆθ. προσπ. παῦτ. Ὑπερσυντ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἔγημε, Ἐνεργ. ἀόρ. α, τοῦ γαμέω.

Ἐγκαγχάζω, = ἐγγελάω. ἀμφ.

Ἐγκαθαίρω, Μλ–ῶ (καθαίρω). Καθαρίζω παστρεύω τι μέσα.

Ἐγκαθαρμόζω, Μλ–όσω (ἁρμόζω). Συναρμόζω ἕνα τι μέσα 'ς ἄλλο τι.

Ἐγκαθέζομαι, Μ. ἐσόμην (καθέζομαι, ἀγλ.) Κάθομαι μέσα που.

Ἐγκαθείργω, Μ. ξω. καὶ ἐγκαθειργνύω καὶ ἐγκαθείργνυμι (εἴργω) Σφαλῶ, κλείω, κλειδώνω μέσα, φυλακόνω, βάνω εἰς φυλακήν. Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἐγκαθετος, ου, ὁ, ἡ (ἐγκαθίημι). Βαλμένος, εἰσωρισμένος, προητοιμασμένος, εἰδικευμένος νά προσέχῃ εἰς τίποτε, νά παρατηρῇ τίποτε. Ἐξαιρ. νά παρατηρῇ, παραμονεύῃ ἐρωτᾶ. Ὁ ἐγκάθετος. Παραμονευτής, ἐπίβουλος. Ἐγκαθετοι πάς, ὅστις πρέπει νά παραμονεύῃ, παρατηρῇ τίποτε κρυφίως. Ἐπῤῥ. ἐγκαθέτως.

Ἐγκαθεύδω, Μλ–ευδήσω (εὕδω, ἀγλ.). Κοιμῶμαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθέψω, Μ. ήσω (ἕψω ἀγλ.). Μαγειρεύω μέσα που, ἢ εἰς τι

Ἐγκαθηβάω, ῶ. Μ. ήσω. (τῆβάω). Ἀπορῶ τὴν νεότητά μου μέσα που· Ἐν γένει, ἀπορῶ τὸν καιρόν μου, ἢ τὴν ζωήν μου μέσα που εἰς τ ἡδονάς καὶ εὐθυμήσεις. Εὐριπ. Ῥῆσ. Ἤβάω.

Ἐγκαθῆμαι, (κάθημαι, ἀγλ.). Κάθομαι μέσα ἢ ἐπάνω τινός. 2) κάθομαι καὶ παραφυλάττω, παραμονεύω· τό παρ' ἡμῖν κάθομαι 'ς τό καρτέρι, 'ς τό 'λημέρι, 'λημερεύω. Ἀρστφ. Ἀχ. 34

Ἐγκαθιδρύω, Μ. ύσω (ἱδρύω, ἀγλ.). Στήνω, βάλλω, ἵστωτι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. (ῠ)

Ἐγκαθίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (καθίζω, ἀγλ.) Βάλλω νά σταθῇ, ἢ νά καθίσῃ τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω που. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ φυλακόνω· ὅθεν τῆς συνηθείας, ἐπὶ ἐκάστων μέσαις, ἀντὶ τοῦ ἐμβάλλω ἐσω. 3) ἀμετβ. καὶ μέσ. κάθομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθίημι, Μλ–ήσω (ἵημι, ἀγλ.). Ἀφίνω τι μεσαπού, ἢ κάτω εἰς τό βάθος.

Ἐγκαθίσμα, ατος, τό (ἐγκαθίζω). Τό κάθισμα τινός μέσα εἰς τίποτε. Ἐξαιρ. εἰς πυριατήριον ἢτοι εἰς ἱδρωτικήν λουτρόν· καθὼς εἶναι οἱ λουτροὶ τῶν Βαρβάρων. 2) παραφύλλαμα, παραμονεμμένο κατὰ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κάθεται καὶ παρατηρεῖ τι· τό παρ' ἡμῖν κεσάτ. καρτέρι, 'λημέρι. 3) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τ προφορήν, ἢ ἀφωνησιν δυσκόλων συμφώνων τσίβισμα.

Ἐγκαθισμός, ὁ = τῷ προηγμ. Διον. Ἁλ.

Ἐγκαθίστημι, Μ.–ταστήσω (ἵστημι). Στ

ω, ἢ ἵστωτι μέσα που, ἢ ἐν τῷ μεταξύ, ἀναμέσα που· βάλλω τίποτε μέσα που, χωρίς νά ἀπαλλάξῃ τι. Μέσ. μετά ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρ. καὶ ὑπρτν. Στέκομαι, ἢ κείτομαι μέσα, ἢ μπαίνω, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαθοράω, Μλ. ἐγκαθόψομαι (ὁράω, ἀγλ.). Βλέπω, κυτάζω μετά που. — 2) στήνω, προπλόνω, χαρρόνω τό βλέμμα μου ἐπάνω εἰς τίποτε· προσέχω, φυλάττω τι κυτάζωντάς το.

Ἐγκαθορμίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρμίζω). Ὁρμῶ, ὁδηγῶ, ἐμβάζω τό πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπον.

Ἐγκαθορμίσμα, ατος, τό. Μέσ. Ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπον. ἐφ' οὗ

Ἐγκαθόρμισις, εως, ἡ. Ἐμβασμα, ἡ φέρσιμο τοῦ καραβιοῦ εἰς ἀγκυροτόπον, ἢ λιμένα.

Ἐγκαθυβρίζω, Μλ–ίσω (ὑβρίζω). Ἀσελγαίνω, ἀπατεύω εἰς τίποτε· μετὰ ὁστ. ἐγκαθυβρίζεις. Εὐρ. Τρω. 1007. — 2) ὑβρίζω, ἀτιμαστηχειρίζομαι μὲ ὑπερβολήν, ἀτιμάζω τινα· μετὰ ὁστ.

Ἐγκαίνια, τά (καινός). Ἑορτὴ ἀνακαινίσεως, ξαναπουργώσεως, ἢ τῆς ἀφιερώσεως τινὸς ἱεροῦ πράγματος· παρὰ τοῖς Ο'. Δευ. Δ'. καὶ ἐν ἢ Ν. Δ. Ἰωαν. Ι'. 22. ἐφ' οὗ

Ἐγκαινίζω, Μ. ίσω. Ἐγκαινίζω, ξανακαινουργῶ· ἀγαζώ, ἀφιερόνω τι εἰς τόν Θεόν.

Ἐγκαινίς, = κ' Ἐπηγενίζω.

Ἐγκαίνισις, εως, ἡ· καὶ ἐγκαινισμός, ὁ (ἐγκαινίζω). Ἀνακαίνισις, ξανακαινούργωσις· ἀφιέρωσις, ἐγκαινιασμός.

Ἐγκαιρόω, = Ἐγκαιρίζω.

Ἐγκαιρία, ἡ. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος καιρός· ἐν ᾧ, τό ἁρμόδιον, πρέπον. Πλάτ. Πολτ. σλ. 60. D. ἀντιθ. τῷ, ἀκαιρία. παρά τό

Ἔγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς καιρόν, πρέπουτα καιρόν.

Ἐγκαίρω, Ἐπίῤῥ. εἰς προσήκοντα καὶ ἁρμόδιον καιρόν.

Ἐγκαίω, Μ. αύσω (καίω, ἀγλ.). Ἀνάπτω, καίω, καυαλίζω, ἐξαιρ. ζωγραφίζω ἢ παραλλάττω μὲ χρώματα ἐγκαυστικά, ὁηλ. τά ὁποῖα διπλώνονται εἰς τό σῶμα καλοντά τον· καθὼς π. χ. τό ἀσημωνέρι· σημειόνω τίποτε μὲ καυτόν, κίνουν σίδηρον· καθὼς συνειθίζουν νά κάμνουν σημεῖα εἰς ἄλογα, βάδια καὶ τ. τ. — 2) ξεπουλόνω, ἀναφτω τον φοῦρνον, ἢ στοῦαν Ἰταλ. τσιουμάνι. Οὐγγαρ. ὄθεν ποιοῦσαι ἐγκαίσμενον· τά ξεπουλεμένα δομάτια, ὀντάδες τουρβ. λιμάνι.

Ἐγκακέω, Μλ–ήσω (κακός). Φέρνομαι εἰς τίποτε ἀχαμνά· ἢ μὲ δειλίαν. — 2) μεταβατ. Νοιώθω κόπωσιν. Πολυβ. Δ. 19. «τό πέμπειν τάς βοηθείας, ἐπεκέησαν», ἠμάλησαν ἀπό μοιρίαν καὶ καλὸ νά στείλωσι τὴν βοήθειαν.

Ἐγκελεύω, Μλ–εύσω. παρακ. ἐγκέκλευκα (κέλευω, ἀγλ.). Μετά ὁστ. Κυρίως κράζω, φωνάζω πρός τινα, ἀπό τόν ὁποῖον ζητῶ νά μοί δείξουσι τά ὅσα μοί χρειάστει· μετά κίνητ. τοῦ πράγμ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετά γενκ. πεγκαλῶ τον χρεώκ. Ἱστορ. σελ. 705. ντριάκοντα μνᾶς ἐκράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν· ὅθεν γενκ. κατηγορῶ, ἐπιπλήττω τινα, ἀποδίδω τό αἴτιον εἰς αὐτόν· συνήθ. ἔτι δὲ καὶ ἐγκαλῶ, κατηγόρω τίνα εἰς τό κριτήριον. Τρπ. χόλου, πείκος ἐγκαλεῖν, Herm. ἐν Σχολ. Φιλ. 327. Οἰδ. Τ. 702. ἐπὶ πραγμάτων, ἢ πράξεων, τό μέ μήν εἶναι τις εὐχαριστημένος μέ τίποτε, νά τό κατηγορῇ, ἐξευτελίζῃ· παραβλ. ψέγληπα.

Ἐγκαλινδέω, Μλ–ήσω (καλινδέω). Κυλίω τινάς, ἢ μέσα εἰς τίποτε, παῦτ. κυλίομαι μέσα εἰς τίποτε. ἐξαιρ. ἐνστχολοῦμαι, καταγίνομαι ἀσχολούμενος εἰς τίποτε· εἶμαι παράδοσμένος, ἀφωσιωμένος καθόλου εἰς ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινα· ἀλλὰ καὶ εἰς ἀσελγείας καὶ ἀσωτείας· τινί, ἢ ἐν τινι.

Ἐγκαλλωπίζομαι, Μλ. ίσομαι (καλλωπίζομαι). Στολίζομαι, σταφιλίζομαι διὰ νά φαίνωμαι εὐμορφος· καυχῶμαι, καμαρόνω, περηφανεύομαι διὰ τά στολίδια μου, ἢ διὰ κάνεν προτέρημά μου, τό ὁποῖον ἔχω, ἢ νομίζω ὅτι ἔχω· τενί, ἀφ' οὗ

Ἐγκαλλώπισμα, ατος, τό. Παυδήποτε πρᾶγμα, μέ τό ὁποῖον στολίζεται τις, διά τό ὁποῖον καυχᾶται, καμαρόνει ὑπερηφανεύεται· στολίδι.

*Ἐγκαλυμμός, ὁ (ἐγκαλύπτω). Σκέπασμα, περιτείλιγμα, ὡς τό, συγκαλυμμός. Ἀρστφ. Ὄρν. 1482. κατά τόν Dawes καὶ Dind.

Ἐγκαλυπτήρια, τά· κῶμα. λξ. ἀντιθ. τῶν, ἀνακαλυπτήρια. Παρά Φιλοστρ. Σοφιστ. Β'. κέ. 4. παρά τό

Ἐγκαλύπτω, Μλ. –ψω (καλύπτω). Τειλίγω, περιτειλίγω, περισκεπάζω, κρύπτω τίποτε μέσα που· τί τινι.

Ἐγκαλύπτομαι, Μέσ. Κρύπτομαι σκεπάζομαι μέσα εἰς τι· ἐξαιρέτ. καλύπτω, σκεπάζω τό πρόσωπόν μου μέ τό κάλυμμα, ἢ μέ ἄλλο τι φάρεμα· ὅθεν ἐντρέπομαι, γνωστόν ἐνεκαλύπτετον. Ἀππιαν. καὶ Πολιτικ. Α'. 16. ὁ αὐτ. Θεούς ἐγκαλυπτόμενος ὠν ἐμελλε ὁρᾶσθαι, ἀφ' οὗ

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ. Περιτύλιγμα, περιτείλιγμα, κρύψιμον εἰς ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε· ἐντροπή. (ᾰ).

Ἐγκάμπω, Μλ. –καμῶ μαι (κάμπω, ἀγλ.). Ἀποκάμνω, κουράζομαι κατανγινόμενος εἰς τίποτε· τινί.

Ἐγκάμπτω, Μλ. –ψω (κάμπτω). Λυγίζω πρός τά μέσα, καμπυλόνω τίποτε.

Ἐγκαναχίζω, Μλ. –ῶ (καναχίζω). Κύνω τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, κιρνῶ, Ἀρστφ. Ἱππ. 105. μᾶλλον σύν, ἄκρατον ἐγκαναχίζοντι πολύνιν, τό ἡμτ. κοιν. ἔλα κέρασαι, βάλε νά πιῶ· γέμισαί μοι τήν κανάταν.

Ἐγκαναχίσμαι, μεσ. ἄποστ. (καναχή) τινί. Κάμνω ἦχον, ἢ κρότον μέ τίποτε· ἐγκαναχκόχλω, Ψυσῶ εἰς ὄστρακον καὶ κάμνω ἦχον, Θερτ. 9. 27.

Ἐγκανονίς, ίδος, ἡ (κανών). Τό κρεατάκι εἰς τήν ἐμπροσθεν γωνίαν τοῦ ὀμματίου τήν πρός τήν μύτην, ἐξαιρ. ὅταν εἶναι πρισμένον ἀπό μικτόπονον.

Ἐγκάπτω, Μ. ψω, πρκμ. ἐγκέκαφα (κάπτω). Χάφτω, καταπίνω λαίμαργα, Ἀρστφ. Εἰρ. 7. Σφ. 797. Εὐριπ. Κύκλ. 625. «Σιγῶμεν ἐγκαφάντες αἱθέρα γναθοιν» βαστάζοντες κρατοῦντες σπίτια τήν ἀνάπνοήν, ἀνάσαν μας· ἀφ' οὗ ἄγχαφος, ὅπερ ἐδῶ· ἐξαιρ. ὡς τό ἐμφαγεῖν· ἐπί τοῦ μεσαίου τῶν δικιητῶν (αἰρετοκριτῶν παρ ἡμῖν κοινότ.) ὧν Ἀθήναις, τόν ὁποῖον λαβόντες συνήθιζον νά τόν βάλουν εἰς τό στόμα, Ἀρστφ. Σφ. 607, 791. Κεκλ. 815. Valck Anm. σ.20.

Ἐγκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καρδιακός κοιτ. παν ὅτι πηγαίνει εἰς, ἢ εὐχαίνει προερχεται ἀπό τήν καρδίαν. Ἐγκάρδιον, τό· ἡ καρδία τοῦ ξύλου.

Β'γκερος, ου, ὁ. Ὁ μυελός, τά μυελά, ἐγκέφαλος, παρά τό, κάρ, κάρα. Λυκρ. 1104. ἐν Hemst. Πλτχ. σλ. 8.

Ἐγκαρπίζω (καρπίζω), τινά τινος. Κάμνω, ἢ κρίνω τινα νά ἀπολαμβάνῃ τίποτε, νά τό ὠφελῆται, Συνέσ. Ἐνύπ. σελ. 137.

*Ἐγκάρπιος, ὁ, ἡ. Ἰδέ Ἔγκαρπος.

*Ἔγκαρπος, ὁ, ἡ = καρπόομαι.

Ἔγκαρπος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἐγκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι εἶναι γεμάτον μέ καρπούς, ἢ σπόρους· σπαρμένον. Ἐπί ζώων λογιῶν καὶ φίλογκ. ἐγγαστρωμένος. — 2) καρποφόρος, καρπερός, ὠφελιμος· ὅταν ἔγκαρπα, τά. Ἀνδοστέφανοι, στολισμοί ὕλης, ἀπό συμπεπλεγμένα ἄνθη, λουλούδια, καὶ ἀπαρκτ. τούς ὁποίους συνηθίζουν νά ζωγραφίζουν, ἢ νά σταλίζουν εἰς τούς τοίχους ἐπάνω εἰς σύραις, ἢ παράθυρα, σά συνήθ. Ἰταλ. γιερλάντια.

Ἐγκάρσιος, ὁ ἡ (κάρσιος). Πλάγιος, λοξός· πᾶν ὅ,τι εἶναι πλαγίως, πλαγιαῖ, πρός τό πλάγι, εἶναι πλαγιόνον· ἔστι δὲ καὶ τριγενῶς, ἐγκαρσία, ἡ. Ἡρδ.

Ἐγκαρσίως, Ἐπίῤῥ. Πλαγίως, λοξά, πλαγιαῖ πρός τό πλάγι.

Ἐγκαρτερέω, Μλ. ήσω (κρτερέω). Ὑποφέρω, βαστῶ, ὑπομένω, μετά αἴτιατ. — 2) ἐπιμένω, ἢ μένω εἰς τι σταθερῶς, μετά ὁστ. — 3) ἀπολύτως, κρατῶ εἰς τόν ἑαυτόν μου· ταῦτ' ἐστι κρύπτω δέν δείχνω ὅτι ἔχω, ἢ πάσχω τίποτε, ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκάς, Ἐπίῤῥ. Εἰς βάθος, βαθιά ὑποκάτω· παρά τό

Ἔγκατα, τά (ἐν). Τά σωληκά, ἐσωτερικά, τά σπλάγχνα, ὡς καὶ τό ἔνδοτερον, Ὁμ. ὅστις, πλήν τῆς ὀνμτ. καὶ τῆς αἰτιατ. χρῆται καὶ τῇ ὁστ. ἔγκασι, Ἰλδ. Λ, 538. Ἄρα ἡ ἀχρηστος ὀνομ. ἐστιν ἔγκας καὶ οὐκ ἔγκατος.

Ἐγκαταβαίνω (βαίνω, ἀγλ.) μετά αἰτιατ. Καταβαίνω μέσα εἰς τι, πλαγιάζω εἰς αὐτό· ἔγκατα κρακωτόν σπάργανον, Πινδ. Νμ. 1, 58.

*Ἐγκαταβάλλω, Μλ. –λῶ (βάλλω, ἀγλ.). Ῥίπτωτι μέσα εἰς τίποτε.

Ἐγκαταβιόω (βιόω, ἀγλ.). Περνῶ τήν ζωήν μου εἰς, ἢ μέ τίποτε.

Ἐγκαταβρέχω (βρέχω). Βρέχω τί εἰς τά μέσα τινος, τό νοτίζω, Γεωπον. Π'. 1.

Ἐγκαταβυσσόω, (βυσσός). Βάλλω μέσα εἰς τό βάθος, καταβυθίζω, καταβουλιάζω τίποτε, Πλούτ. Συμπ. Η'. 10.

Ἐγκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, = καταγέλαστος, Αἰσχίν. Κτησ.

Ἐγκαταγηράσκω, Μλ. –γήρασομαι, = ἐγγηράσκω (ᾰσομαι).

Ἐγκαταγράφω (γράφω). Γράφω τι μέσα που, τό ἀπερῶ εἰς τό κατάστιχον, εἰς τόν κατάλογον (γρᾰ).

Ἐγκατάγω, Μλ. –ξω (ἄγω, ἀγλ.). Φέρνω τι, ὁδηγῶ τινά μέσα που, ἢ εἰς τι.

Ἐγκατάδομαι, Μέσ. Καταλύω, κονεύω μέσα που, Πολυδ. Α', 23. (ᾰ)

Ἐγκαταδρμάω (δραμῶ, ἀγλ.). Καταδραμάζω, νικιώνω, ἢ τίποτε μέ κάνεν μέσον, μέ κάνενα τρόπον.

Ἐγκαταδαρθάνω, Μλ. –δήσομαι (δαρθάνω, ἀγλ.) κοιμῶμαι μέσα, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδέω, Μ. –δήσω (δέω, ἀγλ.) τινί. Δένω σφιχτά, καλά τίποτε μέσα ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδίδωμι, Μλ. ἐγκαταδώσω (δίδωμι). Ἐνδίδω, συγκαταβαίνω, γίνομαι συγκαταβατικός. 2) Ὑποχωρῶ, ἀρίνω, παρκιτῶ, συγχωρῶ.

Ἐγκαταδύω, καὶ ἐγκατεδύνω. Μλ. –υσω (δύω, ἀγλ.) Καταβυθίζομαι μέσα εἰς τό βάθος, βουτῶ· τι καὶ τινί. (ῠ–ω)

Ἐγκα

Ἐγκατάκλειστος, ὁ, ἡ, Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μέσα που, ἢ εἰς τίποτε· παρὰ τό

Ἐγκατακλείω (κλείω). Σφαλῶ τι μέσα εἴς τι, τό κλειδώνω καλά.

Ἐγκατακλίνω (κλίνω). Μλ. νῶ. Κλίνω, βαίζω τι εἰς τίποτε μέσα· βάλλω τινα νά πλαγιάσῃ διά νά κοιμηθῇ (ι νω).

Ἐγκατακλίνομαι, Μλ. νοῦμαι. Μέσ. Πλαγιάζω μέσα που, ἢ εἰς τίποτε διά νά ἡσυχάσω, ἀναπαυθῶ, κοιμηθῶ.

*Ἐγκατακοιμάομαι, παθητ. μετά μέτ. Μλ. –μήσομαι (κοιμάομαι). Κεῖμαι που, ἢ εἶς τι, εἶμαι πλαγιασμένος καί κοιμῶμαι, Ἡρότ.

Ἐγκατακρούω, Μλ. –σω (κρούω). Κτυπῶ μέσα που ἀνατά, ἢ κτυπῶ μέ τό πεδάρι τήν γῆν· ἠχορριάω ποδίω. Ἀριστοφ. Βάτρ. 331. κτυποῦ τά ποδάρια εἰς τήν γῆν ὅταν χορεύω· καί κτυπῶ τόν χρόνον τοῦ χοροῦ, τό ἰταλ. τήν battere. ἐπί μουσικῶν ἐξαιρέτως ὅταν παίζοντες ὄργανον μουσικόν κτυποῦν μέ τήν ἄρκην τοῦ ποδός τόν χρόνον.

Ἐγκατακρύπτω, κρύπτω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐγκαταλαμβάνω, Μλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀμλ.). Λαμβάνω, πιάνω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, τό βαστῶ, τό κρατῶ, — 2) ὑποχρεόνω τινα μέ τίποτε. μέγκαταλαμβάνω κατ' ἀνάγκην ὅρκοις, Ὑποχρεόνω, ἐνεγκλίζω μέ ὅρκους

Ἐγκατολέγω, Μ. ἐξω (λέγω, ἀμλ.). Συνάγω, μαζόνω τι μέσα, ἢ ὁμοῦ μέ ἄλλα τι, ἢ συναριθμῶ, στρατολογῶ, συνάζω καί ἄλλους στρατιῶτας σκοπόν εἰς ὅσους ἔχω. Μέσ. ἐγκαταλέξασθαι. Τό νά πλαγιάσῃ τις που ἢ εἰς τίποτε μετα-

Ἐγκαταλειμμα, ατος, τό. Δείφανον, ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι· παρά τό

Ἐγκαταλείπω, Μλ. ψω (λείπω). Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ὀπίσω, Ἡσ. Ἔρ. 376. Παροιμ. ἀφίνω τινά πεπρηγμένον, δέν τόν βοηθοῦσιν, τόν ἀφίνω εἰς τήν λύπην, εἰς ἐντροπήν, Δυσεργ. 1, 3. 13. 1. 20, 7. Παθητ. μένω ὀπίσω ἀπό ἄλλους, ἐξαιρ. τρέχων εἰς τό στάδιον.

Ἐγκαταλείφω, Μλ. –ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω, χρίω τι μέσα.

Ἐγκατάλειψις, εως, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ ἐγκαταλείπω, Ἄφημα ὀπίσω, παράλειμμα.

Ἐγκατάληψις, εως, ἡ (ἐγκαταλαμβάνω). Πάσιμον, κράτημα· τό νά πιάσῃ τις τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τι· ἐν γένει πιάσιμον εἰς τίποτε ἢ μέ τίποτε. — 2) τό νά καταλάβῃ, νοήσῃ τις τίποτε, νά τό χωρέσῃ ὁ νοῦς του· ἰδέα, γνώμη, Ἀρτεμιδ. Γ'. 3.

Ἐγκαταλιμπάνω, Μλ. –λείψω. = ἐγκαταλείπω.

Ἐγκαταλογίζομαι, Μλ. ἰσομαι· μέσ. ἀποδ. (λογίζομαι). Καταριθμῶ, συναριθμῶ· ἀριθμῶ, μετρῶ· λογαριάζω τίποτε ὁμοῦ μέ, ἢ μετρῶ εἰς ἄλλα, Ἰσαῖος.

*Ἐγκαταμεμιγμένως, Ἐπιρρ. παρα. μετχ. παθητ. τοῦ ἐγκαταμίγνυμι.

*Ἐγκατάμενω, Μλ. –μενῶ (μένω, ἀμλ.). Μένω, ἀπομένω μέσα που, ἢ εἰς τι.

Ἐγκαταμίγνυμι, Μλ. –μίξω (μίγνυμι, ἀμλ.). Σμίγω, ἀνακατόνω, τί μέσα εἰς ἄλλο τι, ἢ μαζί μέ ἄλλο τίποτε, Δίσ. Ἀλ. ἀρχλ. 6, 2. καί ἀλλαχοῦ, Δουκ. Ἱστ. 13.

Ἐγκαταναίω, ἄνευ Μλ. (ναίω, ἀμλ.). Κατοικῶ μέσα που. — 2) μεταφ. ἀορ. α'. ἐγκατέκναστα, Ἀφίνω τινά νά κατοικήσῃ μέσα, τόν μεταπορίζω μέσα που. Μείρων παρ' Ἀθην. σελ. 490. ὁ Οὐρανός ἐγκατέναασσεν.

*Ἐγκαταπάλλομαι, Μλ. –αλοῦμαι. παθητ. (πάλλω). Ῥίχνομαι, πηδῶ μέ ὁρμήν μέσα που, ἢ εἰς τι, μετά ὁσ. ἐγκτ. πόντῳ, Ὀππ.

*Ἐγκαταπήγνυμι, Μλ. πήξω (πήγνυμι, ἀμλ.). Μπήγω, χώνω τι βαθύ, ἢ ἀνατά που, ἢ μέσα, εἰς τίποτε· ἐγατ. ξίφος κουλεῷ· τό σπαθί τό μπήγει, ζουλίγω τίποτε μέσα που ἢ εἰς τι.

*Ἐγκαταπίπτω. Μλ. –πεσοῦμαι (πίπτω, ἀμλ.) τινι. Πέτω κάτω, μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαταπλέκω, Μ. ἑξω (πλέκω). Πλέκω τι μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ. Φόβος, τρομάρα, ξάφνιασμός· ἄμφ.

*Ἐγκαταρριθμέω. Μλ. –ήσω (ἀριθμέω), = ἐγκαταλέγω.

*Ἐγκαταῤῥάπτω. Μλ. –ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταστασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω). Ἐγκαθίσταμαι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταστενάζω, Μ. άσω (στενάζω). Ἀναστενάζω μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατάστικτος, ὁ, ἡ (κατάστικτος). Ὅτι εἶναι κατάστικτος, στιγμένος, μέ στίγματα, μέ σημάδια, μέ στιγμάτια, ἀμπουτσαρισμένος, ἀμπουτσαρισμένη, ἀμπουτσαρισμένο, ἀμπουτσαρισμένοι, ἀμπουτσαρισμέναι, ἀμπουτσαρισμένα, ἀμπουτσαρισμένων, ἀμπουτσαρισμένους, ἀμπουτσαρισμένας, ἀμπουτσαρισμένα, ἀμπουτσαρισμένων, ἀμπουτσαρισμένους, ἀμπουτσαρισμένες

με χρώματα καυστικά, Πλούτ. Θ, σελ. 43. εἰκόνες οἷον ἐν ἐγκαύμασι γραφόμεναι διὰ πυρός· καὶ εἰς Ηθτ. μικρ. 1. γίγνεται γὰρ οἷον ἔγκαυμα τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων ἕκαστον. Ἰδὲ ἐμπυστικός.

Ἐγκαυσις, εως, ἡ, Καύστιμον, σημάδευμα διὰ πυρωμένου σιδήρου· ἐξαιρ. ζωγραφία ἐγκαυστική· ζήτημα δυνατὸν· ζέστημα εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις καίει τίποτε εἰς τι, ὅτις κάμνει ἐγκαυστικὴν ζωγραφίαν, Πλούτ. Ψ, τελ. 374. ψεγκαυστὴς ἀγκλημάτων.

Ἐγκαυστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἶναι ὁρμίδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἔγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστικὴ, ὑπν. τέχνη, Ἡ τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν μετατραπεζοῦσι εἰκονίσματα, ζωγραφίαι μὲ καύσιμον, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα, καθὼς π. χ. μὲ τὸ ἀτμόκηρον. — 2) εἰκόνισμα ἐγκαυστικὸν κατωμένον.

Ἔγκαυστος, ὁ, ἡ (ἐγκαίω). Ὅ,τι εἶναι καυμένον μετὰ ζωγραφισμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐγκαυστικῆς, τοῦτέστι μὲ ζωγραφίας καυσίματος, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα· τὸ ἔγκαυστον, Ἡ κοκκινη μελάνη, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθιζον οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων νὰ ὑπογράφουν, ἢ ἐπιτράφουν τὸ ὄνομά των.

Ἐγκαυχάομαι, Μλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (καυχάομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, καμαρόνω διά τίποτε, τὸ ὁποῖον φανερόνει ὅτι δὲν ἔχει ἄλλος, ἢ τοὐλάχιστον ὄχι ὅμοιον.

Ἔγκαυχος, ου, ὁ (ἐγκάπτω). Χαψιά, μικρὸ χαψὶ, ὅσον δηλ. χωρεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα· ὠλλέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαυχος. Εὔπολ.

Ἐγκαυχώλοκλος, ου, ὁ (ἐγκάπτω, κίδαλον). Ὅστις χάφτει τὰ κρομμύδια, κρομμυδοφάγος, κρομμυδοχάφτης, κρομμυδοφάγος, Λουκιαν. σελ. 280.

Ἐγκεῖμαι, Μλ. -κείσομαι (κεῖμαι, ἀμλ.). Εἶμαι πλαγιασμένος μέσα, κοντά, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε, εἶμαι τειλεγμένος εἰς τίποτε καὶ πλαγιασμένος· κοὐδέν σοι ἡ ὄφελος, ἐπεὶ σὺν ἐγκεῖσαι αὐτοῖς (εἶμαι) »Δὲν θέλει εἶσαι τειλιγμένος εἰς τὰ φορέματά σου ὡς νεκρὸς κεῖμενος, Ἰλ. Χ, 513. Ἐν γένει· εἶμαι, κύομαι μέσα εἰς, Ἡσθ. Θηγ. 146. 2) τινί· ἐνοχλῶ βράσπατα μὲ παρακαλέσεις, δὲν τῷ δίδω ἡσυχία· ὅθεν προσκολλῶμαι, ἔχω μεγάλην ἐπιμονήν, εἶμαι ἠρωτευμένος εἰς τίποτε, τό κοινότ. τρελλαίνομαι διά τίποτε, ἠπάτ. πολὺς ἐγκεῖμαί τινι· Εἶμαι ὅλος διόλου εἰς τίποτε δοσμένος, κατχίνομαι μὲ ἀπαπάκωτον, ἀκούραστον ζῆλον εἰς αὐτό· ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν τιμωρ. Θλίβω, στενοχωρῶ, βιάζω τινὰ δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ἀνασάνῃ, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντό, ὡς κοινότ. λέγομεν· Ἀριστοφ. Λίχ. 309. Καταπατρέχω, ἐπιβουλεύομαι.

Ἐγκείρω, Μλ. κερῶ (κείρω). ἀφ' οὗ παρκμ. ἐγκέκαρμαι παθ. πεγκεκαρμένω κάρᾳ, ἀντὶ πεκαρμένω κάρᾳ· Μὲ κουρεμένον, ξυρισμένον κεφάλι, Εὐρ. Ἠλκτ. 108. ἀλλοῦ δὲ φύλλοισιν ἐγκείρεται ἢ λέξις.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι βομβῇ, κάμνει βόμβον, ταραχὴν, βοήν, κρότον, ἐξαιρ. = βομβύλιος· τὰ ζωύφια τὰ ὁποῖα κάμουν βοήν, βόμβον, μὲ τὰ πτερά των, καθὼς αἱ ἄγριαι μέλισσαι, κωνώπια, τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τέττιξ, τζίτζιρας, μὲ τὸ ἠθμάκι του. — 2) ἐγκέλαδος, ὁ· εὐρ. ὄνομα τινὸς τῶν Γιγάντων.

Ἐγκέλευμα, καὶ Ἐγκέλευσμα, ατος, τό (ἐγκελεύω). Ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα· τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἐγκαραζίρισμα· προσταγὴ τῶν στρατηγῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας, τὸ συνηθ. ἰταλ. κομαντάριμα, Ξενφ.

(Τόμ. α.)

Ἐγκέλευσις, εως, ἡ, = ἐγκέλευμα, Ἀρβιαν. Ε΄. 21.

* Ἐγκέλευσμα, ατος, τό· ἰδὲ ἐγκέλευμα.

* Ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγμ.

* Ἐγκελευστικός, ἡ, Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος, ὁ, ἡ. Προσταγμένος, ἐγκαρδιωμένος, παρακινημένος, κομανδαρισμένος, παρὰ τό

Ἐγκελεύω, Μλ. -λεύσω (κελεύω). τινί· Ἐγκαρδιώνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, προστάζω, κομαντάρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἀποθ. διάδ. ἐγκελεύομαι »ἐγκελεύειν τὸν πολεμόνιν τὸ νὰ διδῇ τις μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, τὸ ἰταλ. τρομπέτας, τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, Πλούταρχος.

Ἐγκέλλω, Μλ. -ελῶ. Κινῶ τι, ἢ κάμνω νὰ ὁρμήσῃ μέσα που, ἢ εἴς τι μὲ βίαν. — 2) κινοῦμαι, καταφέρομαι, ὁρμῶ εἴς τι, ἢ μέσα που.

Ἐγκενόω, Μλ. ώσω (κενόω). Κενόνω, ἀδειάζω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε· ὡς τὸ ἐγκαινάζω, Σχλστ. Ἀρστφ. Ἱππ. 105.

* Ἐγκέντρια, τά (κέντρον). Τὰ παρ' ἡμῖν ψτερνιστήρια, τό τουρκ. μαχμούζια, Ἡσχ.

Ἐγκεντρίζω, Μ. ισω (κεντρίζω). Κεντρόνω, σπάζω μὲ τὸ κεντρί, μὲ τὰ ψτερνιστήρια. — 2) ἐπὶ δένδρων, φυλλιάζω, ἀμπολιάζω.

Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ (κέντρον). Κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι, ψτερνιστήρι. — 2) γραφίς· ἤτοι σουβλιρότι πρᾶγμα, ὡς τό ὧν σύνηθες μολυβδοκόνδυλον, μὲ τό ὁποῖον οἱ κριταὶ ἔγραφον τὴν γνώμην των ἐπάνω εἰς ἄβακας, ἢ εἰς ἠμερολόγια, τό ἰταλ. σκέδρον, τουρκ. μουσεμπάν. — 3) σίδηρα τινα σουβλιρά, τὰ ὁποῖα ἔβαινον εἰς τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν ἅμα ἀναβαίνουν εἰς ὑψηλὰ δένδρα, ἤξεις κρημνώδεις μάλιστα τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους συνεβαίνουν νὰ ἀναβαίνουν ὁπωσδήποτε, Ἀριστοτ. Α΄. Ἐπιστ. 20. »Ἐγκεντρίβας ὑποθησάμενος καὶ τοὺς σπουργγοὺς λαβόντας. Τοιαύτας μετεχειρίζοντο καὶ οἱ κλέπται, ὡς λέγει ὁ Εὐρυβάτος παρὰ Γρηγορ. εἰς Ἑρμογέν. σλ. 925.

Ἐγκεντριστής, οῦ, ὁ, καὶ Ἐγκεντρισμός, ὁ (ἐγκεντρίζω). Φύλλιασμα, ἀμπέλιασμα.

Ἔγκεντρος, ου, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι ἔχει κεντρί ἐν γνώσει, ἢ ὅστις φορεῖ ἐγκεντρίδας, — 2) κεντρισμένος ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἐκεντρίσθη.

Ἐγκεντρόω, Μλ. -ώσω. Σουβλίζω, κεντρόνω.

Ἐγκεραύνυμι, Μλ. - ἐγκεράσω (κεραύνυμι, ἀμλ.). Σμίγω, ἀναπατόνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε. ἔγκρ. οἶνον. Ἰλ. Θ, 189. κρατῆρα, Πίνδ. Ἔτι δὲ καὶ μετοχ. μηχανώμασι, συρράπτω· τό κοινότ. κάμνω ἀνακατώματα καὶ προξενῶ συγχύσεις, ταραχάς· τό τουρκ. βάνω μαναφουκλοκικια. Ἡρότ. Ζ, 124. »καὶ ἐγκερασάμενος πράγματα μεγάλα, ἐρτημὸν ἐβούλευε. »(ἀτιο) ἀφ' οὗ

Ἐγκέραστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον. Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. Δ. Προοίμ.

Ἐγκερτομέω, Μλ. -ομήσω (κερτομέω) τινί. Τρίζω, μαλώνω, κατηγορῶ, περιπαίζω τινα λέγωντας τω λόγια, τὰ ὁποῖα τοῦ σφάζουν τὴν ἀρέσκειαν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1006.

Ἐγκέρχνω, ἄνευ μέλ. = κερχνῶ· κάμνω τινὰ νὰ βραχνιάσῃ. Ἱπποκρ. ἰδὲ Κέρχω.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς τὴν κεφαλήν· ὅθεν, ὁ ἐγκέφαλος, τὰ μυελά· εἰς τὴν ὁποίαν λέξιν προστίθεται, ὡς εἰς ἀρχικὸν ἐπίθ. καὶ ἡ λξ. μυελός. Ὁμ. παραβλ. Ἔγκαρος. — 2) ὁ φοινικοβάλανος. τό τουρκ. χορμᾶς· ἐμφρίως ὅμως μόνον τό ἐξωτερικὸν αὐτοῦ.

* Ἐγκέχυδα· παρκμ. τοῦ ἐγχέω.

Ἔγκηρος, = ἐπίκηρος. Ἡσυχιος.

Ἐγκηρόω, Μλ. -ώσω (κηρός). Κηρόνω, περιτρίβω τί μὲ κηρί.

Ἐγκιβερίζω, Μλ. -ίσω (κιβαρίζω). Λαλῶ, παίζω τὴν κιθάραν εἰς ἐπήκοον ἄλλων· εἰς κάποιον τόπον, ἢ εἰς τινα καιρόν· Ὁμ. Τμ. Ἀπλ. 201. μέσῳ ἡματίῳ. Τμ. Ἑρ. 17.

Ἐγκιχράω, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκίρνημι.

Ἐγκελεύομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ Ἐγκιλλίζω (Κίλιξ) τινι. Φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς οἱ Κίλικες. τοῦτ' ἔστιν, ἅπαντα, πανοῦργα, κλέφτικα. »ἀεὶ ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεσία Φερεκρ.

* Ἐγκινέω, Μλ. -ήσω (κινέω). Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, βάλλω σκάνδαλα.

Ἐγκίνυμαι, Ἐπκ. παθ. τύπ. τοῦ ἐγκινέω. Κόιντ. Σμυρν. Γ΄. 245.

* Ἐγκίρημι. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκεράννυμι.

Ἐγκισσάω, Μ. ήσω (κισσάω). Εἶμαι ἐγκαστρωμένη καὶ αἰσθάνομαι σφοδρὰν ὄρεξιν συνουσίας.

Ἐγκισσεύομαι, παθ. (κισσός). Περιπλέκομαι, περιτυλίγομαι ὁλόγυρα εἴς τι ὡς ὁ Κισσός, τό κοινοτ. προύσλιαπη· τινί· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσιαζομένων.

Ἐγκίσσησις, εως, ἡ (ἐγκισσάω). Ἐγγάστρωμα, ἔγγαστριά.

Ἐγκλαστρίδια, ἰων. τά. Ἐνώτια, τό κοινοτ. σκουλαρίκια. Πολυδ. Ε, 94.

Ἐγκλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀμλ.). Κατατσακίζω, κατασυντρίβω· ἐμπυδίζω, ποδοκλόνω. παράβλ. ἐνικλάω. (ᾱσω)

Ἐγκλεισμός, οῦ, ὁ. Κλείδωμα, κλείσιμον, σφάλισμα μέσα· κρύψιμον, ἀποστέπασμα· παρὰ τό

Ἐγκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλειδόνω, σφαλνῶ, κλείω μέσα, φυλακόνω. πτινά ἐρκέωνι, ἀντὶ ἐντὸς ἐρκέων. Σφλ. Αἴ. 1274.

Ἐγκλείομαι, Μέσ. Κλειδόνομαι, σφαλιοῦμαι μέσα, κρύπτομαι.

* Ἐγκληέω, Ἰων. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἔγκλημα, ατος, τό (ἐγκαλῶ). Ἐγκάλεσμα εἰς τό κριτήριον· κατηγορία, σφάλμα. — 2) ἡ ἀναφορά, ἢ τό γράμμα τῆς κατηγορίας, τό ὁποῖον δίδεται εἰς τό κριτήριον, τό ὁποῖον καὶ, ἔγκλημα δίκης λέγεται, Δημοσθ. ἀφ' οὗ

Ἐγκληματικός, ἡ, όν. Εἰς ἐπίληψιν, κατηγορίαν, ἢ ἐγκάλεσμα ἀνήκων· ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων, συνεθίζων νὰ ἐπιπλήττῃ, κατηγορῇ, ἐγκαλῇ· καὶ κάμνῃ ἐγκλήματα, ἢ σφάλματα ἀξια κατηγορίας κλ. Ἐπρρ. ἐγκληματικῶς. ἀνήκων, ἤξεων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἔγκλ.

Ἐγκληματόομαι, Μλ. -ώσομαι· παθ. = ἐκκληματόομαι· ἐπὶ ἀμπέλων, Εὐμάλλω, ἁπλόνω κλήματα, ἢ κληματσίδας. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, ἐγκαλεττής, ὑβριστής. Ἀνελεκτ. Α΄. σελ. 234. ἀμφίβ. ἀντγν.

Ἔγκληρος, ου, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει μέρος, μοιράδι εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα· μετὰ δοτ. τοῦ πρόσ. καὶ γενικ. τοῦ πράγματ. »ἔγκληρα λαχεῖν τινιω τό νὰ ἔχῃ τις ὁμοίων μοιράδι εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα, ἐξαιρ. εἰς κληρονομίαν, ἐπίκληρος· ἢ εἰς κάνεν ὑποστατικόν· ὅθεν πλούσιος, εὐκτήμων, κυβερνημένος.

Ἐγκλησις, εως, ἡ (ἐγκαλέω). Ἐγκάλεσμα, κατηγορία, κατάθεμα εἰς τό κριτήριον.

* Ἐγκλητέος, α, ον· ἐπιτ. ρήμ. τοῦ ἐγκαλέω.

Ἔγκλητος, ου, ὁ, ἡ. Κατηγορημένος, ἐγκαλεσμένος ὡς πταίστης.

Ἐγκλιδών, Ἐπίρ. (ἐγκλίνω). Λοξά, πλαγίως, Ὁμ. Τμ. κγ. ὅθεν στραβά, ἀπὸ τὸ πλάγι. »Ὅσσε βαλεῖν ἐγκλιδόνω. Τό νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ πλάγι, στραβοκυτάζῃ τίς τίποτε· Ἀπολλ. Ῥόδ. παράβλ. Ἰακ. Παλατ. σλ. 110.

Ἔγκλιμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τό πλάγι, ἢ πρὸς κάτω· τό βαΐσμα.

70

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Χάρακα

Ἐγκλίνω, Μ. -ινῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω τί ποτε εἰς τι, ἢ ἐπάνω που· λεγῶ, ἢ κεῖμαί τι ἐμπρὸς· ἀκουμβῶ τι εἰς τίποτε. εἶδω βάρος εἰς τινα, τὸν ἐπιφορτίζω νὰ κάμῃ τίποτε· «Πόνος ὤμοι ἐγκέκλιται». Ἰλιδ. Σ, 78. Ἔχετε δουλειὰν ἐπάνω σας· ἐγκέκλιταί μοί τι, Μ' ἐπροσταξαν νὰ κάμω τι· τρπ. Νεῦω τινά, τὸν κάμω νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. — 2) ἀμεταβάτ. Βαίζω, σκήπτω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, πραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω. — 3) Ἀποπέμπω τὸν τόκον τῆς ἐπομένης λέξεως εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς. Γραμμτ. (τὸ ἴωτα ἐν μὲν τῷ Μελ. μακρ. ἐν τῷ ἐνεργ. δὲ καὶ παθτ. παρκμ. βραχύ.)

Ἐγκλισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλίνῃ, βαίζῃ τι εἰς τὸ πλάγι· κλίσις. — 2) ὁ ἀναβιβασμὸς τῆς ἐπομένης λέξεως εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς. Γραμμ. — 3) Ἰδιότης τῆς διὰ τοῦ ῥήματος σημαινομένης πράξεως. Γραμμτ.

Ἐγκλιτικός, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρός, ἢ εἰς τίποτε. — 2) ἡ λέξις ἥτις ἀποπέμπει τὸν τόνον της εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς λέξιν. Γραμμτ. π. χ. ἔγραψά σοι· αὐτὶ ἔγραψά σοί.

Ἐγκλοιόω, Μ. ώσω. Βάλλω τινα εἰς τὴν ἄλυσον· παρὰ τὸ, κλοιὸς τῶν σκύλων· τὸ τουρκβ. γκιουρτάνι.

Ἐγκλυδάζομαι, Μ. άσερμ. παθτ. (κλυδάζομαι). Κυματίζω πρὸς τὰ μέσα· ἢ ἔξω κ' ἔκει.

Ἐγκλυδαστικός, ἡ, ὀν. Ὅ,τι κυματίζει μέσα· ἢ κτυπᾷ ἄνω κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Βάλλω εἰς τινα τὸ κλυστῆρι, γλωστῆρι. (χτυ) ἀφ' οὗ

Ἐγκλυσμα, ατος, τό. Τὸ βάλσιμον τοῦ κλυστῆρίου, κλυστήρωμα.

*Ἐγκλώβω Μ. -ώσω (κλιώβω). Κλώβω τι μέσα, ἢ μαζὶ μὲ ἄλλο τι· κομποδένω ἓν μὲ ἄλλο. Σχλστ. Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 1260.

Ἐγκνήθω, Μ. ήσω (κνήθω). Τρίβω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, ἢ τὸ κάμω νὰ χωθῇ εἰς ἄλλο τρίβωντάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο· ξύω, ἢ τρίβω μέσα.

*Ἐγκνώσσω· ἄνευ Μλ. (κνώσσω). Κοιμῶμαι μέσα που.

Ἐγκολλᾶζω, =ἐγκολλαίνω.

*Ἐγκολλαίνω· Μλ. -ανῶ (κολλαίνω). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόν, τὸ βαθουλόνω.

Ἐγκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν κοιλίαν. — 2) τὰ ἐγκοίλια. Τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. β') ἀπὶ πλοίων· τὰ πλευρὰ τοῦ καραβίου, τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα εἶναι καρφωμένα μέσα εἰς τὰ πλάγια τῆς κοιλίας τοῦ καραβίου. Ὁ Κούμας καὶ ταύτην τὴν λέξιν στραβὰ ἐξηγῶν λέγει· τὰ ξύλα τῶν πλευρῶν ἢ τὰ χείλη· ἄρα τὰ χείλη τοῦ καραβίου εἶναι εἰς τὸν πυθμένα, ἢ εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ.

Ἐγκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Βαθουλωμένος, κοιλωμένος Πλάτ. Φαιδ. σλ. 111. C. ἀφ' οὗ

Ἐγκοιλόω, =ἐγκοιλαίνω. ἀφ' οὗ

Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ. Κοίλωμα, βαθούλωμα.

Ἐγκοιμάομαι, παθτ. μετὰ μέσ. Μελ. -ήσομαι (κοιμάομαι) τινι. Κοιμῶμαι μέσα που, ἢ ἐπάνω τινός. ἔξαιρ. περὶ τῶν, ὅσοι ἐκοιμῶντο εἰς τοὺς ναοὺς, διὰ νὰ λάβωσι χρησμὸν, ἢ ἄλλην θείαν τινα ἔμπνευσιν. Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 134. Wess. ἐν Διοδ. 1, 58. καὶ ἔξαιρ. διὰ νὰ ἰατρευθοῦν ἀπό τινα ἀῤῥωστίαν. Ἀρστφ. Πλοῦτ. 659. Meibom de incubat. 1659. F. A. Wolf verm. Schr. σλ. 403.

Ἐγκοίμητηρον, τό. Τόπος, ἢ δωμάτιον διωρισμένον διὰ νὰ κοιμῶνται τις. Schlafzimmer Γρμ.

Ἐγκοίμησις, εως, ἡ (ἐγκοιμάομαι). Τὸ κοιμᾶσθαι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἔξαιρ. εἰς ναόν τινα.

*Ἐγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις κοιμᾶται μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι.

Ἐγκοιμητήριος, α, ον. Παλαιόθεν πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον κοιμῶνται τις· οἷον, ψάθα, στρῶμα, σινδόνι κλ. τ. τ.

Ἐγκοίμητρον, τό. Πᾶν σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζεται τις κοιμώμενος. Ἀμμών. ἐν Δ. Χλαῖνα.

*Ἐγκοιμίζω. Μλ -ίσω (κοιμίζω). Ἀποκοιμίζω τινα.

Ἐγκοισυρόω, Μλ -ώσω (κοισύρα). ἀφ' οὗ ἐγκεκοισυρωμένη· οὕτω καλεῖ Ἀρστφ. Νφ. 49. τὴν γυναῖκα, ἥτις μεμεῖται καθ' ὅλην τὴν διαγωγήν της τὴν κοισύραν, ἀβροδίαιτον πλουσίαν καὶ εὐγενῆ τινα Ἀθηναίαν.

Ἐγκοιτάζομαι. Μαθηματ. Παλ. σελ. 26. = Ἐγκοιτάω.

*Ἐγκοιτάω, Μλ -ήτω (κοιτάω). Κοιμῶμαι, ἢ συχάζω, κοίτομαι ἐπάνω εἰς τι, ἢ μέσα που· μετὰ ὅστ.

Ἐγκολαβέω, =Ἐγκολήβιζω.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τό (ἐγκολάπτω). Σκάλισμα ἐπάνω εἰς μέταλλον, πέτρον, καὶ τ. τ.

Ἐγκολαπτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκαλισμένον, μὲ σκαλιστὴν δουλειὰν κατασκευασμένον.

Ἐγκολάπτω, Μ. άψω (κολάπτω). Σκαλίζω, ἐπάνω εἰς πέτραν, ἢ ξύλον, ἢ μέταλλον γράμματα, ἢ ἄλλο τι.

Ἐγκολήβάζω, Μλ -άσω, παῤ Ἀριστοφ. Ἱππ. 265. «αὐτὸς ἐνεκολήβασεν Παμμῶς κατέχαψες, κατέπιες ὡς κόλλαβον, ἤτοι κολλούρι, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐξέλυσαν τὴν λέξιν ἀδιηγήτως, ὡς τό, κολετράω· Πατῶ τινα εἰς τὴν κοιλίαν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγν. ὀμφίβολος, οἱ μὲν γὰρ ἀναγινώσκουσιν ἐγκολήβιζω, εἰ δὲ ἐγκολαβέω, ἄλλοι ἀνακολαβέω, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐγκολλαβίζω.

Ἐγκολλάω, Μ. ήσω. (κολλάω). Κολλῶ, τὸ κοινὸν ἀκολουθῶ τίποτε ἐπάνω που.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ. «Ἄνεμος» ὅηλ. ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται, φυσᾷ ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης. Ψευδὴς καὶ αὐτοχρέως καὶ αὐτῆς τῆς λέξεως ἡ ὑπὸ τοῦ Κούμα ἐξήγησις· ὁ ἐξαπλεόμενος εἰς κόλπον θαλάσσης.

Ἐγκολπίζω, Μ. ίσω. Θλίβω, σφίγγω τί ποτε εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὰς ἀγκάλας, σφιχταγκαλιάζω. 2) Σχηματίζω κόλπον, ἢ θαλάσσιον κόλπον· ἡνίκα ἐγκολπίζουσα. Στρβ. περιγ. ἀλλ. τὸ ὁποῖον σχηματίζει θάλασσ. κόλπον. — 3) = κατακολπίζω· Πηγαίνω, ἐμβαίνω εἰς θαλ. κόλπον· Στρβ. Μίτως. Πιάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω· σχηματίζω, ἢ παρασταλνω κόλπον, τοῦτ' ἔστι κάμνω τι νὰ ἁπλόνηται καὶ νὰ φαίνηται ὡσὰν κόλπος. Ἀλεφρ. «Ἐγκολπίζεσθαι σαγήνην. Περιενκλόνω τι μὲ τὸν γρίπνον. Παθτ. Περίοδος ἐγκολπιζομένη, Ἡ ἐκτεταμένη καὶ κακῶς τορνευμένη, ἀντιθτ. τῷ, στρογγύλη. Δησ. Ἀλλ.

Ἐγκόλπιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ βαστάζεται εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὰς ἀγκάλας. Οὐσιαστ. τὸ, «Ἐγκόλπιον, τόκ. πολύτιμον, καὶ ταβάσμιόν τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν νὰ φέρουν τινες πάντοτε εἰς τὸν κόλπον· τὸ τουρκβ. χαμαϊλί· νεωτέρα λέξις. κ. τ.

Ἐγκολπόω, Μ. ώσω (κόλπος). Κάμνω τι ὡς κόλπον, συνάγω, μαζώνω εἰς τὸ κόλπον. Παθτκ. παρακμ. ἀπρμφ. ἐγκεκολπῶσθαι. Τὸ νὰ εἶναι τι λιγισμένον πρὸς μέσα ἢ πρὸς ἔξω ὡς κόλπος. Ἀριστ. Κοσμ. γ', 7.

Ἐγκομβόομαι, Μ. ώσομαι (κόμβος). Κατὰ μέσ. διαῤῥ. Ἰδιοποιοῦμαι τίποτε μὲ στενοχωρητικὸν τρόπον. Πέτρος Ἀποστ. Ἐπιστλ. 1. ε, 5. Παθτ. = ἀῤῥηναι, ἐνειλεῖσθαι Ἡτχ. Τὸ ἠμέτρ. θηλυκόνομαι, ἢ θηλυκόνω τὸ φόρεμά μου. ἀφ' οὗ

Ἐγκόμβωμα, τος, τό. Ἄσπρον τι φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ δοῦλαι ἐπάνω εἰς τὴν ἐξωμίδα διὰ νὰ μὴ τὴν λερόνωσι, παρεπλήσιον μὲ τὸ παρ' ἡμῖν μεσάλα ἢ ποδιὰ ὀνομαζόμενον. Πολυδ. Βιβλ. 4. «Τῇ δὲ τῶν δούλων ἐξωμίδι, καὶ ἱματιδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα, λέγεται· ἢ ἐπίβλημα».

Ἐγκόμμα, τος, τό (ἐγκόπτω). Κόψιμον, χάραγμα τι ἐπάνω εἰς τίποτε· κοψιδι, κομμάτι, κοπὲν ἀπὸ τίποτε. Κόμμα. 2) τροπ. Πρόσκομμα, σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκομπάζομαι, Μλ. -άσομαι. μέσ. ἀπόθ. (κομπάζομαι) τινι. Καυχῶμαι ἐναντίον τινος. Πλτχ.

Ἐγκονέω, Μλ. -ήσω (κονέω). Εἶμαι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἔξυπνος, ἄκοπος, ἢ κάμνω τι ἔτσι ὀγλίγωρα, βιαστικά, πρόθυμα, χωρὶς ἀργοπορίαν· ἔξαιρ. εἰς τὸ νὰ δουλεύω, ὑπηρετῶ τινα. «Ὦμ. χρῆται μόνον τῷ μετοχ. ἐνστ. συντάσσων αὐτὸν ἄλλῳ τινὶ ῥήματι. ἱστόρησαν λέχος ἐγκονέουσαι· Ἔστρωσαν τὸ κρεβάτι μὲ ὀγλίγωράδαν. Ὀδσ. Η, 340. Ψ, 291. Ἰλιδ. Ω, 648. — 2) μεταβατ. Ταχύνω, ἀναγκάζω, βιάζω, τοῦτ' ἔστι θέλω διὰ νὰ γίνηται, ἢ νὰ γένῃ τίποτε ὀγλίγωρα· μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ σπεύδω, ἔξαιρ. παρ' Αἰσχλ. Σπανιώτερον μετὰ ὑπρμφ. ἀφ' οὗ

Ἐγκονητί, Ἐπῤῥ. Μὲ ταχύτητα, ὀγληγοράδαν, σπουδαίως, ἢ βιαστικά, πρόθυμα· μὲ κόπον ἀκάματον· τρεχάτα, φευγάτα. Ποδ.

Ἐγκονιάω, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ ἐγκονέω. Ἀριστοφ. Λυσ. 1131.

Ἐγκονίζομαι, μέσον (κονίζω). καὶ

*Ἐγκονίομαι, μέσ. (κονίω). Κυλίομαι εἰς κονιορτόν, ἢ εἰς ἄμμον, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς κονιορτώδη, ἢ ἀμμώδη τόπον· μάχομαι, παλαίω, ἢ πολεμῶ εἰς τόπον κατάπαστον, ἢ πασπαλισμένον μὲ ἄμμον· πασπαλίζω ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά μου ἄμμον ἀφ' οὗ τὸ ἀλείφω μὲ λάδι, ὡς συνήθιζον νὰ κάμνουν οἱ παλαισταί. Ξεν. (κόνις, -υ-)

Ἐγκονίς, ίδος, ἡ. Ὑπηρέτισσα, δουλεύτρα, ἴδε διάκονος.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ (ἐγκόπτω). Ἐργαλεῖον τι σηθηρῶν, μὲ τὸ ὁποῖον, πελεκοῦν τὰς πέτρας σμιλάρι.

Ἐγκοπή, ῆς, ἡ. Κόμμα, κόκκα, σχισμάδα, κομμάτια εἴς τι πρᾶγμα. 2) τροπ. Σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἔγκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅ,τι, ἢ ὁ ὅστις εἶναι κοπιασμένος, κουρασμένος.

Ἐγκόπτω, Μ. ὀψω (κόπτω). Κτυπῶ τι μέσα που, ἢ εἰς τι· κόπτω, ἢ κάμνω χαραγματιὰς, κομμάτια εἰς τίποτε. — 2) τρπ. ἐμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον τινος. μετὰ αἰτιατ.

Ἐγκορδύλεω, Μλ. -ήσω (κορδύλη). Περιτειλίγω εἰς κορδύλας. ἤτοι εἰς τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον συνήθιζον οἱ Κύπριοι νὰ δένουν περὶ τὴν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 10.

Ἐγκορδυλίζω, =ἐγκορδύλεω.

Ἐγκορύπτω, Μλ. -ύψω (κορύπτω). Κτυπῶ ἀμπώχνωτι μὲ τὸ κεφάλι, ὡς ὁ τράγος τὸ κριάρι καὶ τ. τ. Λυκόφρ. 558. πλεγμονὴν πλεγγήν.

Ἐγκοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν καὶ εὐταξίαν τὰ ἔνδον τόπου τινος. «ἐγκοσμεῖτε τὰ τοιχεῖα, ταῖροι, νηὶ μαλαύνω. Ὀδσ. Ο, 218.

Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τάξιν καὶ εὐταξίαν. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγκοσμογενής, ὁ, ἡ. Παρὰ Συνεσ. σλ. 359. ὁ εἰς τὸν κόσμον γεννημένος, κοσμικός. Μεταφορ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μάταιον, ἀπερασταῖον.

Ἐγκοτέω, Μλ. ήσω. Μετὰ δοτικ. θυμώνω, ὀργίζομαι ἐναντίον τινος. Αἰσχ. ἀφ' οὗ

Ἔγκοτημα, ατος, τό. καὶ

Ἔγκότησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θυμώνῃ, ὀργίζεται τις κατά τινος· ὀργή, θυμός, θύμωμα, ἐναν. λέξις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔγκοτος, ου, ὁ, ἡ (κότος). Ὅστις εἶναι ὠργισμένος, θυμωμένος, ἀγανακτισμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον, ἢ γίνεται μὲ θυμὸν ἢ μὲ μῖσος· ὡς τό, φθόνος, στυγνὸς καὶ τ. τ. Ὁ Πρωτ. χρῆται τῷ ἔγκοτος ὡς τό, κότος· ἐστὶ οὐσιαστ. μῖσος, ἔχθος, τὸ τουρκιβ. γκαρέζι, ἐν τῇ συντάξει μὲ ἔγκοτον ἔχειν τινὸς Ἡρότ. 6, 73. 133. 9, 110. Τὸν αὐτὸν ἐξελεγχον, ἢ κοινοτ. νὰ ἔχῃ τις τινα γκαρέζι· ἔγκοτον ἔχειν τινος, Διὰ καμμίαν αἰτίαν. Ἡρόδ. 6, 29.

Ἐγκοτύλη, ἡ. Παίγνιον, ἢ παιγνίδι· παρ' Ἀθηναίοις, εἷς τὸ ὁποῖον ἔφερον, ἐβάπτιζον τὸν γονατίζοντα εἰς τὴν κοτύλην, κρύπτων, ἢ ἁπλοχειρον τοῦ αὐτὸν βαπτίζοντος. Ἀθην.

Ἐγκουράς, ᾶδος, ἡ. Εἰκονίσματός τι εἶδος εἰς στέγασμα, τουρκιβ., νταβάνι· ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Δίσχλ. λῆ. 126.

Ἐγκράζω, Μλ. -ξομαι, ἀόρ. ἐνέκραγον (κράζω) τινί. Κράζω, φωνάζω τινα δυνατὰ καὶ ἐξαιρ. μὲ θυμόν. μετ. ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένοι. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 928. καὶ Θουκυδ. Η'. 84.

*Ἐγκραιπαλάω, Μλ. -ήσω (κραιπαλάω). Εἶμαι μεθυσμένος διά τίποτε, ταὐτ' ἐστιν εἰς ὑπερβολὴν κυριευμένος ἀπ' ὅτι, πράττω τι, φέρω εἰς τίποτε ὡς μεθυσμένος.

Ἐγκρασις, εως, ἡ (κεράννυμι). Μῖξις, ἢ ἀνακάτωμα τῶν πραγμάτων εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ (ἐγκεκραννυμι, χόλος). Ὁ,τι εἶναι ἀνακατωμένον μὲ χολήν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ καὶ ἡ Ἐγκρασίχολος, Ἰχθύος εἶδος, μικρὸν ὡς ἡ Σαρδέλλα.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ (ἐγκρατὴς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐγκρατεύωνται τις ἀπὸ σαρκικὰς ἡδονάς, νὰ εἶναι μέτριος εἰς τὴν κατὰ γῶσιν ἀπόλαυσίν των· νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὰς ἡδονάς· ἐπιμονή, ὑπομονή· ἀξιότης τοῦ νὰ ὑπερισχύῃ, ὑπομένῃ τὰς κάθε τὸ πνευματικὴ, καὶ σωματικὴ δύναμις καὶ στερεότης. (ε)

Ἐγκράτευμα, ατος, τό. Ἀπόδειξις, βεβαίωσις τῆς ἐγκρατείας. Ἰάμβλ. Πυθαγ. Ηφ. 12. (ε)

Ἐγκρατεύομαι, Μ. εὐτομαι, Μσν. ἀποθ. Εἶμαι ἐγκρατὴς, ἢ μέτριος εἰς τὰ περὶ ἐμαυτοῦ, ἠξεύρω νὰ κυριεύω τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐγκρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) τινι. Στερεόνομαι μέτα που, ἢ κρατῶ βαστῶ τι στερεά.— 2) = ἐγκρατεύομαι τινος. Ἐξουσιάζω. — 3) (ἐγκρατὴς) ἀμετβ. = ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκρατὴς, ὁ, ἡ (κράτος). Ὅστις κρατεῖ, βαπάζει στερεά, εἶναι δυνατός, χεὶρ ἐγκρατεστάτη, Χὲρι ἐπιτηδειότατον, ἀξιώτατον ἢ κρατῇ στερεὰ· Συφ. — 2) ὅστις εἶναι νικητὴς, ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας του. Μετὰ γενκ. ὅστις ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνθρώπους, ἢ πράγματα, ἢ ἠξεύρει τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζεται πολλὰ καλά. ἐγκρ. ἀνθρώπων· τέχνης ἔγκρατὴς. Σφκλ. Φιλ. 75. ἐγκρ. ἑαυτοῦ. Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. — 3) τρπ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του, τοὺς ἔστι τὰ πάθη, τὰς ὀλίγας, τὰς ἐπιθυμίας του· εἶναι μέτριος, ἀπαθὴς. Ἐτι δὲ κατὰ σκωπτικὴν ἔννοιαν· ἀνένδοτος, σκληρός, ἀπλαγχνος, σκληρόκαρδος, ἀπάνθρωπος. Ἐπρρ. ἐγκρατῶς, στερεὰ, ὀνοματ., μὲ ἐγκράτειαν. ὅθεν

*Ἐγκράτησις, εως, ἡ (ἐγκρατέω). Κράτημα, βάσταγμα στερεόν· ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω π. χ. τῆς ἀναπνοῆς. Δγν. Αρτ. 6, 77.

Ἐγκρεμάννυμι, σπανίως ἐγκρεμάω. Μλ. -άσω. (κρεμάννυμι). Βρεμῶτ μέσα, ἀπάνω, ἢ εἰς, ἢ ἀπό τίποτε. (α σω)

*Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ (ἐγκρὶς, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ζυμαρικά, ἢ πραγματεύεται μὲ ζυμαρικά, τὸ ἰταλκ. παττατσιέρος, μαντολάτης, κομφετιέρος.

Ἐγκριτικόω, Μλ. -ώσω (κριτικόω). Περιλαμβάνω, περιτριγυρίζω τι εἰς τίποτε, ὡς μὲ κριτέλλαν· κριτελλόνω. Ἱπποκρ.

Ἐγκρίνω, Μ. νῶ (κρίνω). Δέχομαι, συγκατανεύω, εἶμαι σύμφωνος μὲ ἄλλους εἰς ἐκλογήν τινα· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. Εὑρίσκω, στοχάζομαι, νομίζω, κρατῶ τι ὡς ὀρθὸν, καλὸν, δίκαιον π. χ. τὰ συγγράμματά τινος ὡς καλὰ καὶ παραδείγματος ἄξια. Συγκαταλέγω, συναριθμῶ τι εἰς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν. (ε)

Ἐγκρὶς, ίδος, ἡ. Εἶδος πλακοῦντος, πίτας, ἢ ζυμαρικοῦ· ἄλλως δὲ καὶ ὀταγηνίας. Ἀθην. Β'. Σ. 56. Πολυδ. ς'. 78. καὶ ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὥστε γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Ἀριστοφ. Κεφ. 11.

Ἔγκρισις, εως, ἡ (ἐγκρίνω). Τὸ νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδέχηται, εὑρίσκῃ τις τίποτε καλὸν, ὀρθὸν, δίκαιον. ἐξαιρ. τὸ νὰ συγχωρήσῃ τις τὸν ἀγωνιστὴν εἰς ἀγῶνα, νὰ τὸν κρίνῃ ἄξιον.

*Ἐγκριτέος, Ε-ϑτ. ῥῆμ. τοῦ ἐγκρίνω. »εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον«. Πλάτ. Πολτ. 7. σλ. 537. Α. Πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῇ, βαλθῇ εἰς εἴδος τι, νὰ θεωρηθῇ ὡς τίποτε ἄξιον.

Ἔγκριτος, ου, ὁ, ἡ (ἐγκρίνω). Πᾶν ὅ,τι διὰ τῆς ἐκλογῆς ἐκρίθη καὶ ἐγνωρίσθη ἄξιον. ἐξαιρ. ὅστις ἐκρίθη ἄξιος νὰ ἀγωνισθῇ.

Ἐγκροτέω, Μλ. -ήσω (κροτέω). Κρούω, κτυπῶ τίποτε μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. μέτγκρ. Θρᾴττιοι Κρούουσι τὴν Θρᾴκην, τὸ κοινοτ. τσαπαλίζουν. Ἐξαιρ. ἐπὶ χοροῦ· χορεύων κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τὰ ποδάρια· νεῖς ἐν μέλος ἐγκροτέουσι ποσίν. Θεορτ. 18, 7. Χορεύουν κατὰ τὸν ἦχον, κτυποῦντες τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, τὸ ἰταλ. χορεύουν κατὰ τὴν καδέντσαν, κτυπμαὶ ἐγκροτούμεναι Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1334. Χρυσοκτυπήματα ἐν κατόπτρῳ τοῦ ἄλλου.

Ἐγκρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κτυπῶ, κρούω μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. 2) χορεύω, ὡς τό, ἐγκροτέω καὶ ἐγκατακρούω.

Ἔγκρυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρυμμένον μέσα που· τὸ κρύφιον εἰς τίποτε· τὸ παραμύθιον, βίγλισμα, παρὰ τὸ

Ἐγκρύπτω, Μ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε ἀνάμεσα· μετὰ δοτ. μέτγκρ. καλὸν σποδιᾷ. Ὀδτ. Ε, 488. κρύπτω, σκεπάζω τὸ ξυλὶ εἰς τὴν στάχτην, πῦρ ἐγκρύπτειν, τὸ νὰ κρατῇ τις μέτα κρυμμένην φωτιάν. Ἀρστφ. Ὄρν. 845.

Ἐγκρυφιάζω, Μ. άσω, ἀμετβ. Κάθημαι, εἶμαι κρυμμένος· κρύπτομαι, κάμνω τὰ πράγματά μου κρυφὰ, σκεπαστὰ· φωλεύω, τὸ κοινοτ. μουρμουρίζω, κωθωνίζομαι. Ἀρστφ. 2) μεταβτ. = τῷ προηγουμένῳ.

Ἐγκρυφίας, ου, ὁ. Ἄρτος, Ψωμὶ ψημένον, περιεχομένου εἰς ὀστρακίνην στάκτην, εἰς τὴν φωβόλην, ἢ χώβολην, τὸ κοινοτ. στακτότουρτα, τουρκιβ. μποϊάτσα.

*Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ. καὶ

*Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Μέσα κρυμμένος.

Ἐγκτάομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ). Ἔχω ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἰς τινα χώραν, ἢ ἐπικράτειαν, ἐξαιρ. εἰς ξένην.

*Ἐγκτερεΐζω. Μλ. -ίσω (κτερεΐζω). Θάπτω, παρέχω, ἐνταφιάζω τινά που, τοῦ κάμνω τὸν ἐνταφιασμὸν κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἁπλ. Ἐδ. 1, 1060. Wernike ἐν Τρύφ. 179. σλ. 195.

Ἔγκτημα, ατος, τό (ἐγκτάομαι). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἰς ξένην ἐπικράτειαν, ξένον βασίλειον. Valck. ἐν Ἡρότ. 5, 23.

Ἐγκτησις, εως, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ νὰ ἠμπορῇ τις νὰ ἀγοράζῃ ἀκίνητα κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Τὸ ἴδιον τοιοῦτον ὑποστατικὸν· ταυτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τό, ἐπεργασία, ὅπερ ἴδε, ἐφ' οὗ

*Ἐγκτητικόν. Τὰ χρήματα, ἄσπρα, τὰ ὁποῖα νομίμως πρέπει νὰ πληρώσῃ, ὅστις λαμβάνει τὸ δίκαιον νὰ ἀγοράσῃ ἀκίνητον ὑποστατικὸν εἰς ξένον βασίλειον, τὸ κοινοτ. τοπιάτικα.

Ἔγκτητος, ὁ, ἡ. Ὑποστατικὸν ἀγορασμένον εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Λευιτικ. ΙΑ'.

Ἐγκτίζω, Μ. ίσω (Κτίζω). Κτίζω, οἰκοδομῶ τίποτε μέσα που, ἐπὶ τὰ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

*Ἐγκυβερνάω. Μλ. -ήσω. = Κυβερνάω. Δγν. Αρτ. 9, 1.

Ἐγκυβιστάω, Μλ. στήσω. Διακινδυνεύω, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. ριτσικάρω τίποτε εἰς τι.

Ἔγκυδος, ὁ, ἡ, παρ' Ἡσυχ. = Ἔνδοξος, ὡς καὶ ἄκυδος, = ἄδοξος.

*Ἐγκύησις, εως, ἡ = ἔγκυσις.

Ἐγκυκάω, Μ. ήσω (κυκάω). Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτό στρεφογυρίζοντάς το.

Ἐγκυκλέω, Μλ-ήσω (κυκλέω). Τυλίγω τι μέσα εἰς τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτό κάμνοντάς το ὡς κύλινδρον, ἰταλ. ῥάλαν, ἴδε ἐκκυλέω.

*Ἐγκύκλημα, τος, τό. Ἰδὲ ἐκκύκλημα.

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ (κύκλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, στρογγύλον, στρογγυλευμένον. — 2) ὅ,τι τρέχει, κυλίεται ὁλόγυρα εἰς κύκλου, κυκλοφορεῖ· ὅ,τι κατὰ διωρισμένην τινα κυκλοφορίαν, ἢ παρέλευσιν χαιροῦ ἐπιστρέφει πάλιν ἐκεῖ, ὅθεν ἄρχισε νὰ κινῆται, νὰ περιφέρηται, τὸ ἰταλ. τὲρμινολλάρη· ἐξαιρ. πλειστουργίαι ἐγκύκλιοιον ὑπηρεσίαι δημόσιαι, δουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ὑπόχρεως κάθε πολίτης ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀράδα του· καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦνται ἀραδιαστὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς πολίτας. Ἴδιον τοῦτο καὶ, ἐγκύκλια εἶναι, ὅτα εἶναι κοινὰ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ἄνευ ἐξαιρέσεως. Δμτθ. ὅθεν ἐγκύκλιος· πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινὸν εἰς καθ' ἕνα, εἰς ὅλους. — 3) ἐγκύκλιος παιδεία. ἀπ' Ἀρστοτλ. πάνυ ἐν χρήσει. Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια γνώσεων, ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, τὴν ὁποίαν πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην ἐκ νεότητος, ὡς παιδίον καὶ νεανίας, ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ, πρὶν νὰ προπαρασκευασθῇ μὲ τὴν μάθησιν ἰδιαιτέρου τινος ἐπιτηδεύματος, ἢ καὶ βαναύσου τέχνης· ἡ ἐπιστημῶν μάθησις αὐτὴ τῇ τεχνῶν μαθήσει. Ἰδὲ Vitruv. 1, 1. 6. praef. Quinctil. inst. 1, 10, 1. Ἀθην. 4. σλ. 184. Ε. 13. σλ. 588. Α. — Ἐγκύκλιον γράμμα, κατὰ τὴν 3. σημτ. ὅθεν, ἐγκύκλιος ἀγωγή· ἡ διδασκαλία εἰς τοιαύτας τὰς πάσαν ἀναγκαίας γνώσεις· καὶ, ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ αὐτικείμενα τῆς διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὴν κυκλοειδῆ συνέχειαν τῶν γνώσεων, ἐπιστημῶν, καὶ τεχνῶν· ἅπερ καὶ, τὰ κοινὰ καὶ, τὰ ἐξῶ λέγονται.

Ἐγκυκλοπαιδεία, Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια τῆς πάσαν ἀναγκαίας ἐπιστημονικῆς παιδείας, μαθήσεως· ἀναγινωσκ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία. Spald. Quinct. inst. 1, 10, 1. ὅθεν ἡ νεωτέρα λέξις, ἐγκυκλοπαιδεία ἀντιβαίνει τῷ Ἑλληνικῷ ὀξιώματι ὡς καὶ τό, Ἀρεοπάγος καὶ Πιογραφία, καὶ λ. τ. τ. μ' ὅλον ἔτι καὶ παρὰ Κικ. εὑρηται τό, Ἀρεοπάγος.

Ἐγκυκλοποσία, ἡ (πίνω). Τὸ ἐπὶ τραπέζης πίνειν κυκλικῶς, ὁλόγυρα εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι κυκλοειδὲς, στρογγύλον. — 2) τὸ ἔγκυκλον, Γυναικεῖόν τι ἐπαινοφόρεμα. Ἀρστφ. Θσμφ. 261.

Ἐγκυκλόω, ῶ. Μ. ώσω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (κυκλόω). Περικυκλόνω, περιτριγυρίζω τίποτε ἀπὸ ἄλλα τὰ μέρη, τὰ βάλλω εἰς τὴν μέσην· κινοῦμαι ὁλόγυρα εἰς τι, περιστρέφομαι· στρεφογυρίζομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα. Πλάτ. τὸ νὰ εἶναι, νὰ ἐκτείνηται τι ὁλόγυρα που, ἢ εἰς τίποτε· ὅθεν καὶ κατὰ μεταβατ. σημτ. περιχέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρομαι, περιτρέχω· περιπατῶ ὁλόγυρα· «φωνὴ με τις ἐγκεκύλιωται». Μία φωνὴ ἀντήχησεν ὁλόγυρά μου, Ἀρστφ. «ἐγκυλισθῆναι τὴν Σικελίαν». Διόδ. 4, 23. Νὰ περικυκλωσθῇ ἡ Σικ.

Ἐγκύκλωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περικυκλωμένον, περιτριγυρισμένον μὲ ἢ ἀπό τίποτε.

Ἐγκύκλωσις, εως, ἡ. Περικύκλωσις, περιτριγύρισμα.

*Ἐγκυλινδέω. Μλ. -ήσω (κυλινδέω). Κυλιστρίζω, κάμνω τι ὡς κύλινδρον, τό ἰταλ. rotolare· κυλίω, ἢ κυλῶ τί εἰς τίποτε, ὅλως ὡς τό, ἐγκαλινδέω· ἀφ' οὗ

Ἐγκυλίνδησις, εως, ἡ. Τό νὰ κυλίῃ τις τίποτε εἰς τι· τό νὰ κυλίηται μέσα εἰς τίποτε. Πλούτ. Ε'. Σ. 662. «ἡ ἐν γυναιξὶ πόρνας ἐγκυλίνδησις». Ἡ ἀσελγὴς ζωή.

Ἐγκυλίω, Μλ – ίσω = ἐγκυλινδέω. (ι)

Ἐγκυμαίνω. Κλήμ. Παιδαγ. Β'. Σ. 179. «αἱ τῶν πρεσβυτέρων ὀρέξεις οὐκ ἔτι ἐγκυμαίνονται». Δὲν κυματοῦνται, δὲν παράγονται· κατὰ μεταφορὰν τοῦ τῆς θαλάσσης κλύδωνος.

Ἐγκυμονέω, Εἶμαι ἐγκύμων, ἐγγαστρωμένη· «ἐγκυμονεῖν τινί». Ἀπολλόδ. Α'. ά. 3. τό νὰ ἔχῃ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἔγκυμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ἐγγαστρωμένη μέγα. «τινος»· ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. ἐπὶ τοῦ. Πλάτ. Θεαι. σλ. 148. Ε (---)

Ἔγκυος, ὁ, ἡ (κύω) = τῷ προηγμ. Ἡρόδ.

Ἐγκύπη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἐγκοπή. Ἡλιόδωρ. περὶ Ἀκαρτισμῶν διαφορᾶς παρ' Ὀριβασίῳ· «μέσην ἔχει ἐγκύπην, καὶ εἰς τὴν ἐγκοπὴν ἐκπίπτει ἡ ῥίζα».

Ἐγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω ἐπάνω, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Ἀρστφ. Θεσμ. 236· σκύπτω καὶ ξυλίζω τίποτε, τινί· ἀλλὰ καὶ εἰς, καὶ πίτιατ. μόνη.

Ἐγκυρέω, καὶ ἐγεύρω. παρατ. ἐγέκυρον. Μλ. ἐγκύρτω, ἀόρ. ἐγέκυρσα· παθτ. ἐνστ. ἐγκυροῦμαι. Ὁ κανονικὸς σχηματισμός, ἐγκυρήσω καὶ τλ. σπάνιος. (κυρέω, ἀμλ.). Πίπτω εἴς τι, συναπαντῶ, τυχαίνω, καταντῶ· συνήθ. μετὰ ὀστ. «ἐγέκυρσε φαλαγξὶ» Ἰλιάδ. Ν. 145. «ἔφθασε, κατήντησεν εἰς τὰς φάλαγγας», «ἐγκύρσας ἀτηγενὶ». Ἡσιόδ. Ἔρ. 214. καταντήσας εἰς δυστυχίαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ἡρόδ. 7, 208. ἀφ' οὗ

Ἐγκύρησις, εως, ἡ. Συναπάντησις, καταάντημα· τό νὰ φθάσῃ, πέσῃ, καταντήσῃ τις εἰς τίποτε, ἀπαντήσῃ, τύχῃ τίποτε.

Ἐγκύρτιον, τό (κυρτός). Μέρος τι εἰς τὰ ἔνδον καὶ εἰς τὸ στόμιον τῶν ψαροκοφίνων, Πλάτ. Τίμ.

Ἔγκυσις, εως, ἡ (ἐγκύω). Ἡ ἐγγαστρία.

*Ἔγκυτα, τά. Λακων. ἀντὶ Ἔγκατα.

Ἔγκυτι, Ἠπίρ. (κύτος). Ἔως εἰς τὸ δέρμα «ἐγκυτὶ κεκαρμένοις» κουρευμένοις ἕως εἰς τὸ δέρμα, ἕως εἰς τὴν ῥίζαν, ὡς τό ἐγχρώ, ἢ ἐν χρῷ. (-υ-)

Ἔγκυω, Μ. ήσω, (κύω). Εἶμαι ἐγγαστρωμένη. (-ω-)

Ἐγκωλύω, (κωλύω). Ἐμποδίζω, Ἥρων Αὐτόμ.

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω. Ἰσοκρ. Παναθ. 11. συνηθ. — άσομαι. Πλάτ. Συμπ. σλ. 198. C. D. (ἐγκώμιος) «Ἐμὲ καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπαινῶ, λέγω ἐγκώμια εἰς τινα· διττὴ αἰτιατ. Πλάτ. Πολ. 2, 6. ἐγκωμιάζειν τινα ἐπὶ σοφίᾳ. Πλάτ. Εὐθυδ. σλ. 9 Β. διὰ τὴν σοφίαν του. 2) (κώμη) σπανιώτ. = ἐγκώμιον ποιεῖν τινα· τό νὰ κάμῃ τις τινα ἐντόπιον, νὰ εἶναι ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του. Πλτ. Τιμ. σλ. 19. C. ἀφ' οὗ

*Ἐγκωμιαστέος, α, ον. Ἐπῃ. ῥηματ. τοῦ ἐγκωμιάζω. Ἄξιος νὰ ἐγκωμιάζηται.

Ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐγκωμιάζει τινά.

Ἐγκωμιαστικός, κή, κόν. Ὅστις συνειθίζει νὰ ἐγκωμιάζῃ.

Ἐγκώμιον, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐστὶ δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἑπομ.

Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ (κώμη). Ἐντόπιος, εἰς τό ἴδιον χωρίον, ὡς τό, ἐγχώριος. Ἡσιόδ. Ἔρ. 342. Rubnk. ep. cr. 84. 2) (κῶμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παράταξιν ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς τὴν παράταξιν τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῶν ὁποίων μετὰ τὴν νίκην συνώδευον εἰς τὸν οἶκον του· χαρά, μουσική, χορός· ἐν γένει εὐθυμία. Ὁ Πινδ. χρῆται ἐγκώμιος καὶ ἐπικώμιος ἐπὶ πάντων ὅσα ἀνήκουσιν εἰς εὐφημισμόν, ἢ ἔπαινον νικητοῦ τινος. Ἔξαιρ. ἦτον τό ἐγκώμιον ἔπαινος ζώντος τινος καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ, παραβλ. ἔπαινος.

Ἔγνων, ως, ω· ἀόρ. β'. τοῦ γιγνώσκω· ἀφ' οὗ παρὰ Πινδ. ἔγνον Ἐπικ. γ'. πλθ. προσπ. ἀντὶ ἐγνώσαν. Ἰδὲ ἔδω.

Ἐγξέω, Μλ – έσω (ξέω). Σκάπτω, κόπτω, πελεκῶ, ξύω εἰς τίποτε ἐπάνω βαθουλά, σκαλιστά.

*Ἐγξηραίνω, (ξηραίνω). Στεγνώνω, ξηραίνω τίποτε μέσα που.

*Ἐγξύω (ξύω) = ἐγξέω (υ)

Ἐγρεκοίδημος, ὁ, ἡ (ἔγρω). (ἐγείρω, κύδοιμος). Προξενῶ, κάμνω, σηκόνω βοὴν καὶ ἀρχηγὸς πολέμου, ἐγκαρδιόνω εἰς πόλεμον Ἡσιόδ. Θγν. 925. ἐπίθετον τῆς Παλλάδος.

*Ἐγρεμάχης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἐγρεμάχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει, παρακινεῖ καὶ ἐγκαρδιόνει εἰς μάχην. Ἐγρεμάχη. ἐπῃ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ἴλ. Δμτ. 424.

*Ἐγρεμοέσσα, ὁ, ἡ (μέθος). Ὅστις διεγείρει, προξενεῖ μάχην, ἢ φιλονεικίαν.

Ἐγρεσίκωμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω κῶμος). Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου· εἰς κώμους διεγείρων, καὶ παρακινῶν.

Ἐγρήγορα, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, παρεμ. β', τοῦ ἐγείρω, αὐτὸ οὗ χρῆται Ὁμ. τῷ Ἐπικ. τύπῳ ἐγρήγορθα, κατὰ γ'. πλ. πρτπ. ἐγρηγόρθασι. Ἰλιάδ. Η, 419. β'. πλθντ. πρτπ. προστκτ. ἐγρήγορθε, Ἰλιάδ. Η, 371. Σ, 299. παθτ. ἀπαρμ. Παρεμ. ἐγρηγόρθαι, παρὰ **Wolf**, ὁμως ἐγρηγορθαι, ἄρα ἀόριστος, Ἰλιάδ. Η, 67. Οἱ μαγνῆτ. ἐσχημάτισαν ἀπὸ τοῦ παρακ. τοῦτον νέον ἐνστ. ἐγρηγορέω. Ἀλλ' εἰς ἐπεκτεταμένον τι πρωτότ. ἐγρηγορέω φαίνεται ἀναφερόμενον τό Ἐ-κ. ἐγρηγορόων.

*Ἐγρηγορέω, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, νεώτ. λογοτρ. τύπος ἀπὸ τοῦ παρεμ. ἐγρήγορα ἐσχηματισμένος.

*Ἐγρήγορθα, Ἰδὲ ἐγρήγορα.

Ἐγρηγορικός, κή, κόν (ἐγρήγορα). Ἀγρυπνος, ἔξυπνος· ὁ τύπος ἐγρηγορος, ὁ, ἡ ἀμφιβ. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐγρηγορώς, ὁς, ὁς, ἐσφαλμένως γαννηθείς.

Ἐγρηγορότως, Ἠπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. «ἐγρήγορως». Ἀγρύπνως, προσεκτικῶς, ἔξυπνα.

Ἐγρηγορόων. Ἐπικ. μετοχ. ἐς τι ἐπεκτεταμ. ἀχρήστου πρωτότ. ἐγρηγορῶ ἀναφερομένη, Ἔξυπνος, ἀγρυπνος ὤν. Ὀδσ. Τ, 6. ἰδὲ ἐγρήγορα.

Ἐγρηγόρσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, βαστᾷ τινα ἔξυπναν, ἀγρυπνον, καὶ προσεκτικόν· σπανία λέξις.

Ἐγρήγορσις, εως, ἡ. Τό νὰ εἶναι τις ἀγρυπνος, ἔξυπνος.

Ἐγρηγορτί, Ἐπίρ. = ἐγρηγορότως. Ἰλ. Κ. 182. (ι)

Ἐγρήσσω. Ὁμρτ. ἐνστ. τοῦ ἐγρήγορα, Ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἀγρυπνος, ἢ ἔξυπνος. Ἰλιάδ. Δ, 551. Ὀδσ. Τ. 33. 55.

Ἐγρόμαι, ἐνστ. παθτ. κατὰ συγκ. τοῦ ἐγείρω, Ἐξυπνῶ, σηκονομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον· σηκώνομαι. Ὀδσ. Ν. 124. μετὰ τοῦ πολλάκις ἀπαντῶμ. παρατ. ἠγρόμην. Παρ' Ὁμ. ἀναυξήτως ἔγρεο, ἔγρετο· τινὲς δὲ ἀποδοκιμάζουσι, μετὰ πιθανότητος, τὸν ἐνστ. σίόλου καὶ γράφουσι Ὀδσ. Ν, 124. ἐγρέσσαι, ἀντὶ ἐγρεσθαι, ὥστε πανταχοῦ πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τις τὸν ἀόρ. τοῦ, ἐγείρω κατὰ συγκ. Ἀμεταβάτως εἰρηται τό ἔγρεο παρὰ Νικ.

Ἐγχαίνω, Μ. ανῶ (χαίνω, ἀμλ.). Χασμῶμαι, χασμορίζομαι· ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι, καθὼς οἱ πεινασμένοι σκύλοι· ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν πρός τι, καὶ τό προσμένω χασκων· τινί. 2) μεταφορ. περιπαίζω, περιγελῶ τινά· κατὰ πρόσωπον, μὲ ἀνοικτὸν στόμα, τὸν καταφρονῶ· τινί· κατὰ μέσ. διάθ. παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 1197. Ἱππ. 1318. 3) χαυνῶμαι, μεγαλαυχοῦμαι, διαχωρίζομαι φαρδαινοίγωντας τὸ στόμα, ἢ ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου· μετὰ μτχ. Ἀρστφ. Ἀχ. 321.

Ἐγχαλάω, Μλ – άσω (χαλάω). Ἀφίνω, ἀπολύω τι, τουτέστι ξετεντόνω. (άω) Συμπ. ξ. 3. «τοῖς τοῦ ἁρμένου πόσι ἐγχαλάσω».

Ἐγχαλινόω, Μ. ώσω (χαλινόω). Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον, χαλινόνω. Ξενοφ. Κυροπ. παρεμ. παθτ. «ἐγεχαλιώσθαι τὸ στόμα». Ἱππ. 3, 14. Ἔχω τό χαλινάρι εἰς τὸ στόμα. 2) κρατῶ εἰς ὑπακοήν τινα· τὸν διοικῶ, κυβερνῶ ὡς ἄρχ.

Ἐγχαλκεύω. Μ. εύσω (χαλκεύω). Περιδένω, περισκεπάζω· τυπόνω τίποτε εἰς χαλκόν, χάλκωμα.

Ἔγχαλκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χάλκινον, χαλκωτέχνιον, μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ χάλκωμα. 2) ὅ,τι εἶναι προβλεμένος μὲ ἄσπρα, πλούσιος· ἐπειδὴ ὁ χαλκὸς ἐσήμαινε παρὰ τοῖς παλαιοῖς, χρήματα κομμένα Ἐν Ἀνθολογ. «ἔγχαλκος γραῖα».

*Ἐγχανδής, ὁ, ἡ (ἐγχαίνω). Πάνπλατύ, φαρδύ, ἀνοικτὸν πολύ, παρανοιχτόν.

Ἐγχαραγή, ἡ (ἐγχαράσσω). Χαραγματιά. Μαθηματ. Παλ. 43.

Ἐγχάραγμα, ατος, τό. Κεκυρμένον, χαραγμένον, γεγραμμένον διά σκαλιστῶν γραμμάτων, τυπωμένον. Ἐντύπωμα, βούλωμα, σημεῖον, γράμμα, ἴχνος. (χα)

Ἐγχάραξις, εως, ἡ. Τό νὰ τυπάνῃ, σκαλίζῃ τίς τι εἰς τίποτε (χα) παρά τό

Ἐγχαράσσω, Ἀττ. ἐγχαράττω. Μ. άξω (χεραράσσω). Σκαλίζω, γράφω τι σκολιστόν ἐπάνω εἰς τίποτε· κόπτω νομίσματα, τυπόνω, βουλόνω παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, σχίζω, σπάζω μέ τό νυστέρι παίρνω τινα βεντόζες τό ἰταλ.

Ἐγχαρίζομαι, Μλ – ίσομαι = χαρίζομαι, Ἀπολ. «δίς τέκω ζωὴν ἐγκεχάρισται γαλᾶ».

Ἐγχάσκω, παρεσχηματισ. τύπος ἀπό τοῦ ἐγχαίνω.

Ἐγχέζω, Μ. έσω καὶ χεσοῦμαι, παρ. ἐγκέχοδα (χέζω, ἀμλ.). Χέζω μέσα εἰς τίποτε.

Ἐγχειβρόμος, ου, ὁ, ἡ (ἔγχος, βρίμη). Ὅστις κάμνει δόρυβον, κτύπον μὲ τό κοντάρι. Πινδ. Ὀλ. Σ'. 79.

Ἐγχείη, ἡ = ἔγχος, Δόχη, κοντάρι. Ὁμ. ἔξαιρ. ἐν Πινδ. 2) ἐπιτηδειότης εἰς τό ῥίψιμον τοῦ κοντοῦ, εἰς τὴν μάχην μὲ τό κοντάρι, πάλη· «ἐγείη ἐλέσκετον Ἕκτορι περίφρονι εἰς τό κοντάρι. Ἰλιάδ.

*Ἐγχείη, γ'. ἑνικ. προσπ. ἄνρ. ὑποτ. ἐνστ. ἀπὸ τοῦ ἐγχέω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐγχέῃ. Ὀδσ. Ι, 10.

Ἐγχειεπάρυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ὅστις ἐστράπτει, ῥίπτει ἀστραπὰς «σὰν κοντάρια. Πινδ. Ὀλ. Γ'. 110.

Ἐγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα μάσπου, εἰς τινα τόπον.

Ἐγχειμάργος, ὁ, ἡ. = Ἐγχειμαργος.

Ἐγχειρέω, Μλ – ήσω (χείρ). Μετὰ Δοτικ. Ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι, ἀρχίζω κάνένα πρᾶγμα. 2) μεταχειρίζομαι, καταχειρῶ, δαμάζω. 3) μεταχειρίζομαί τι μὲ ἀποδείξεις καὶ βεβαιώσεις, ὁμιλῶν, ἐξετάζων, φιλονεικῶν περὶ αὐτοῦ· καὶ ἐχθρικὴν σημασίαν ὁπ. ὅρμιζε ἐναντίον τινος, τόν κατηγορῶ, συκοφαντῶ, τό ἰταλ. attaccare· ἀεὶ μετὰ δοτ. συντ. Ὕστερον μέντοι τό, ἐπιχειρέω, ἀφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐγχείρημα, ατος, τό. Ἐπιχείρησις, ἀρχή, τό βάλλω τις χέρι κατά πρώτην φοράν εἰς τίποτε· ἔαρ. βέβαιος καὶ ὀρθὸς λόγος. διὰ τοῦ ὀνείου νομίζει τις νὰ ἀποδείξῃ γνώμην τινα ὅτι εἶναι ὁμολογουμένως βεβαία. αἰ οὗ

Ἐγχειρηματικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιχείρησιν. ἀρχὴν πράγματός τινος· εἶναι εἰς ἀποδεικτικὸν λόγον ὁρμόδιον.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ. Ἐπιχείρησις, ἀρχήμα, βάλσιμον χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε· ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιχειρίζεται τις τίποτε.

Ἐγχειρητέον, ἐπίθ. ρηματ. τοῦ ἐγχειρέω. Πρέπει νὰ βάλῃ τις χέρι εἰς τίποτε, νὰ κάμῃ ἀρχήν, δοκιμήν. Ξεν. Ἀγη. 1, 1.

Ἐγχειρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπιχειρίζεται, ἀρχίζει τι, βάλλει χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τίποτε. ἐπιχειρητής. Ἀριστφ. Ὄρν. 259.

Ἐγχειρητικός, κή, κόν. Διηκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρησιν· ἐπιμελής, πρόθυμος.

Ἐγχειρία, ἡ. = ἐγχείρησις. Ἰσοκρ.

Ἐγχειρίδεος, ὁ, ἡ (χειρ). Πᾶν ὅ,τι ἔχει καὶ ἐγγίζει τις εἰς τὰ χέρι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 22. αἰ οὗ

Ἐγχειρίδιον, τό. Οὐσιαστ. Λαβή, τὸ ἰταλ. μανία· μαχαῖρα, μαχαιρίδιον, χοῦφτα σπαθίου καὶ π. τ. στυλάρι π. χ. σκεπαρίου, διελλῆς, κ. τ. τ. Βιβλίον μικρόν, πρόχειρον· παρὰ τοῖς μεταγενστ. μαχαιρίδιον, τὸ Ἰταλ. Στιλέτο. Ἀπολλόδ. (- - ∪ ∪, Meineke ἐν Μέδρ. σλ. 160.)

Ἐγχειρίδιστος, ὁ, ἡ (δίζωμι) = ἐγχειρίδεστος.

Ἐγχειρίζω, Μ. ἴσω Ἀττ. ιῶ (χειρ). τινί τι. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, παρχιδίω, ἐμπιστεύομαι τίποτε εἰς τὰς χεῖρας τινός.

Ἐγχειρίζομαι, Μέσ. Λαμβάνω, παίρνω εἰς τὸ χέρι, ἀναδέχομαι, παίρνω ἀπάνω μου τίποτε διὰ τὸ ἔαυτό, καταρχίζομαι. ἐγχειρίζεσθαι κινδύνοις. Θουκυδ. Ε'. 108. Βάλλω τὸν ἑαυτόν μου εἰς κινδύνους, ριψοκινδυνεύω.

Ἐγχειρίδεστος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐγχειρίσθηκε, παραδόθηκε, ἐμπιστεύθηκε εἰς τὰς χεῖρας τινος. Ἡρόδοτ. Ε'. 105. πόγχειρίδεστον παραλύσαι.

Ἐγχείριον, τό. Χειρομάνδυλον νεωτ. λέξις.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ (ἐγχειρίζω). Παράδοσις, ἐμπίστευμα πράγματός τινος εἰς τὰς χεῖρας τινος· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. = χειροθεσία.

Ἐγχειρισμός, ὁ = ἐγχείρησις.

Ἐγχειριστής, οῦ, ὁ. = ἐγχειρητής.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος, ὁ. = γαστρόχειρ. Σχόλ. Ἀπολλ. Δ'. 989.

Ἐγχειροτονέω, Μλ. -ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω τινα μεταξὺ τῶν ἄλλων. Πολυδ. Β'. 150.

Ἐγχειρουργέω, Μλ. -ήσω (χειρουργέω). Φέρω εἰς τέλος, προξενῶ, καταρθώνω τι δουλεύοντας μὲ τὰ χέρια, βάλλω τι μέσα που.

Ἐγχείω, Ἐπε. ἐντί ἐγχέω. Ὁδ. Ι, 10.

Ἐγχέλειαι, τό. Ὑποκρ. τοῦ, ἐγχελυς, Μικρὰ χέλια, χελάκια. Ἀριστφ. Ἀχ. 1043. ὅπου ὅμως διώκεται καὶ ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖσθαι.

Ἐγχέλειος, ὁ, ἡ (ἐγχελυς). Ἀπὸ χέλυ.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ψυλλέτουν καὶ κρατοῦν τὰ χέλια.

Ἐγχέλιον, καὶ ἐγχέλυον, καὶ ἐγχελύδιον, τό. μικρ. τοῦ ἐγχελυς· Χελάκι, ἀχελάκι (ἐγχελύδιον, τὸ μακρ. παρ' Ἀθην. -, σλ. 248. F.)

Ἐγχελυστρόφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, κρατεῖ χέλυα, πραγματεύεται μὲ χέλια.

Ἐγχελυς, υος. ἡ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ὁ, Ἀττ. Πλην. ἐγχέλεως, εων, Χ'λλ. Ἰλιάδ. Φ, 203, 353. ὅπου ἐδρήται ἔτι καὶ ὁ παλαιὸς τύπος ἐγχέλυες, παρὰ ποιητ. μοιοχρήσιμος· εὑρηται ὅμως καὶ παρὰ Λουκν. Ἀλεξ. 1.

Ἐγχελυωπός, ὁ, ἡ. (ὤψ). Ὅ,τι ἔχει ὄψιν καὶ χρῶμα χελίου, φαίνεται σὰν χέλυ.

Ἐγχεσίμαργος, ὁ ἡ. (ἔγχος, μάργος) Ὅστις ἔχων τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι εἶναι, φέρεται ὡς λυσσασμένος. παράβ. τὸ ἑπόμ.

Ἐγχεσίμωρος, ὁ, ἡ. Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ τὸ κοντάρι. Ὅμ. ἐπίθ. τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν μὲ βαρέα ἄρματα ἕνας πρὸς ἕνα. (τινὲς ἐτυμολογοῦντες τὸ δεύτερ. μέρος τῆς συνθέσ. παρὰ τὸ, μωρός ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν = ἐγχεσίμαργος. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ μόρος, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα τὸν ἐώμοσεν εἰς τὸ νὰ εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντάρι· ὁ ὁποῖος ἐβάλαβε τὸ κοντάρι ἄρματον· ὥστε ἡ σύνθετος λέξις ὑπεμφαίνει συνήθειαν, ἢ γύμνασιν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δόρατος. παράβλ. Ἰόμωρος, ὑλακόμωρος, σιναμωρος.)

Ἐγχεσίπαλος, ὁ. ἡ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐγχέσπαλος, ὁ, ἡ. (πάλλω) Ὅστις σείει, παράζει, κλονεῖ τὴν λόγχην, τὸ κοντάρι Ἰλιάδ. καὶ ἐγχεσίπαλος, ὡς ἐξήγησις μόνον τοῦ προηγμ. τύπου ἀσημείου.

Ἐγχεσίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (ἔγχος). Ὅστις ζῇ, εὐγάζει τὸ ψωμί του μὲ τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι. ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τὸ, Γαστρόχειρ. Διαλεκτ. Γ'. Σ. 1.

Ἐγχεσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κρατεῖ κοντάρι, εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντ.

Ἐγχέω, Μ. εὐσω ἀόρ. ἐνέχεα Ἐπε. ἐνέχευα (χεω, ἀνμλ.) Κιρνῶ, ἐγχ. οἶναν. Ὀδσ. 7, 40. Τ, 260. ἐγχ. μέθυ. Ὀδσ. 2, 77, 1, 10. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ξηρὸν πρωτμ. ἐγχ. ἄλφιτα. Ὀδσ. Β, 354. 380. Ἐπν. ὑπτιαστ. ἐγχείῃ ἀντὶ ἐγχέῃ Ὀδσ. Ι, 10. γ', πλῆτ. πρτ. ἀορ. ἐνέχεαν, Ἰλιάδ. Σ, 347. τὰ πλείστα παρ' Ὅμ. κεῖται κατὰ τμῆσιν. Μέτ. Χύνω, κιρνῶ διὰ χρήσιν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ὀδσ. Τ, 387. ἐγχεῖσθαι εἰς τὴν χεῖρα. Χύνω εἰς τὸ χέρι μου, εἰς τὴν παλάμην, ἢ χοῦφταν καὶ πίνω ὡς ἀπὸ ποτήρι. Ξεν. Κρ. π. 1, 3, 9.

Ἐγχήρης, ὁ, ἡ. Νεώτ. Χρον. Ιβ'. 6. Ὅ,τι εἶναι ὁμοιον μὲ δόρυ.

Ἐγχθόνιος, ὁ, ἡ. (χθών). Ἐντόπιος· γηΐνος, ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἐπὶ, ἢ εἰς τὴν γῆν. Ἀστρ.

Ἐγχλαινόω, Μλ. ώσω. (χλαινόω.) Λυκόφρ. 974. Ἐνδύω, φορέω, σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν.

Ἐγχλευάζω, Μ. άσω = χλευάζω.

Ἐγχλίω, άνω Μλ. (χλάω) Κατατρώγομαι, καταναλίσκομαι, καταμαραίνομαι ἀπὸ τρυφὴν, ἡδονὰς· ἀσωτεύω εἰς, ἢ μὲ τίποτε· ὡς τό, ἐντρυφάω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 920. (2)

* Ἐγχλοάζω καὶ ἐγχλοάω. Μλ. άσω. (χλοάζω) Εἶμαι πρασινέρης, ἢ κιτρινέρης, πρασινίζω, ἢ κιρτινίζω.

Ἔγχλοος, ὁ, ἡ. (χλόη) = τῷ ἑπομ.

Ἐγχλωρός, ὁ, ἡ (χλωρός) Πρασινιάρης, κιτρινιάρης· πρασινούτσικον, χιτρινούτσικον.

Ἔγγνοος, συναίρ. — χνους. ὁ. ἡ. ουν, τό. (χόος) Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ πολλὰ λεπτότατον μαλλί, χοῦδι.

Ἐγχοάδρος, ὁ, ἡ. (χοάδρον) Ὅ,τι εἶναι τραγανὸν· κομμένον λιανισμένον εἰς μικρούτσικα κομμάτια. Διοσκ. Α'. 83.

Ἐγχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή) Ὅ,τι εἶναι προβλεμμένον μὲ χόρδας.

Ἐγχορεύω, Μ. εὐσω. (χορεύω) Χορεύω μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἔγχος, εος, τό. Λόγχη, κοντάρι, παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐκ δύο μερῶν, αἰχμὴ καὶ πόρυ σύνθετον. Ἰλιάδ. Χ, 319. ὅπου τὸ μηκος αὐτοῦ ἐνδεικ. πηχ. δίδεται· τὸ ξυστὸν, ἢ τὸ στυλάρι ἦτον ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἓξ ἀβένου· ὅπου πολλάκις, μείλινον ἔγχος, ἐν Ἰλιάδ. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίπτουν κατὰ τοῦ ἀχθροῦ, καὶ εἰς τὸ νὰ πολεμοῦν κρατοῦντες τὸ εἰς τὸ χέρι· διὰ τὸ νὰ ἦτον ὅμως πολὺ βαρύ, τὸ μετεχειρίζοντο μόνον οἱ ἀνδρειότατοι καὶ δυνατώτατοι πολεμισταί, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὰ τέλη τῆς μάχης, ὅταν ἦτον τῶν ἀρίστων ὅπλων εἶδος τι. — 2) παρὰ τοῖς Τργ. ξίφος, μάχαιρα, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σπαδί Br. ἐν Ζφ. Δ'. 858. ἐν γένει δὲ, ὅπλον, βέλος.

Ἐγχουσα, ἡ. — Ἄγχουσα.

Ἐγχουσίζω, Μ. ἴσω = ἀγχουσίζω. Βάπτω, χρωματίζω τι μὲ τὴν Ἔγχουσαν. Ετυμ.

Ἐγχόω, Μλ. — ώσω (χω) Σκεπάζω, παραχύνω, γεμίζω τί βάνωντας χῶμα μέσα· παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. καὶ παρὰ Λγγρφ. δέ, ἐγχώνυμι. (ἀνμλ.)

Ἐγχραίνω, Μλ. -ανῶ (χραίνω) = ἐγχρίω.

Ἐγχραύω, Μλ. -αυσω (χραύω) = ἐγχραω.

Ἐγχρώω, ώνω Μλ. (χρόα, ἀνμλ.) ὡς τὸ ἐγχρίμπτω. Φέρω τι μὲ βίαν πρός ἄλλο τίποτε, τὸ διώκω πρὸς ἐκεῖνο, ὠθῶ, ἐμπόχνω, σπρώχνω, πτυπῶ. πόνεχρωσεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον». Ἐκεῖνος ἐπτύπησε με τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 75. Τὸν παθητ. τύπ. αὐτοῦ ἔχει Ἡρόδ. 7, 145. πέσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι ὑπκ. πόλεμοι, Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους τινας ἐκινοῦντο πόλεμοι συφοροί· μ' ὅλου ἔτι οἱ ἀρχ. καὶ οἱ μεταγνστ. σχολιαστὰὶ νομίζουτι τὴν λέξιν κατὰ συγκ. τοῦ ἐγκεχειρημένοι, παρὰ τὸ, ἐγχειρέω.

Ἐγχρεμετίζω. Μλ. ἴσω (χρεμετίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χρεμετίζω, χλεμετῶ μέσα. Πολυδ. Γ'. 56.

Ἔγχρεμμα, ατος, τό. Τὸ φλέγμα τὸ ὁποῖον βήχων πτύει τις. παρὰ τό

Ἐγχρεμπτομαι, Μ. φωμαι. Βήχω, ἢ βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ φλέγμα.

Ἐγχρύζω, (χρῦζω) εἰς τι. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν καὶ ἀνάγκην, ἀφ' οὗ κατά ἐγχρῦζουσι Τὰ ἀναγκαῖα. Λουσιαν. Δ'. σελ. 184.

Ἐγχρισμα, ατος, τό. Πρόσκομμα, σκεύασμα· τὸ μέρος ὅπου προστρώνει, σκεπάζει τις.

Ἐγχρίμπτω, Μλ. ἰψω (χρίμπτω) τινί τι. Κινῶ τι πρὸς τίποτε ἄλλο, ἐγγίζω, πλησιάζω, τὸ κάμω νὰ συμμόσῃ, ζυγώσῃ εἰς ἄλλο τι, συνήθως μὲ τὴν παραστηματίαν βίας, ὀγλιγωράδας, κτυπῶ, σπρώχνω, ζουλίγω, στριμώνω, βιάζω π. χ. ἵππους εἰς τὸ νὰ τρέξουν ὀγλίγωρα. «τῷ σὺν μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάων σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. π'Ιλιάδ. Ψ, 334. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. ἐιδ., παρ' Ὅμ. «Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς.» Ἰλιάδ. Ν, 146. Ὡς ἐπλησίασεν, ἐσύμωσεν, ἤλθε πολὺ κοντά. «αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα Εἰσχωρήσασα ἔμπηξεν ἐως εἰς τὸ κόκαλον. Ἰλιάδ. Ε. 662. «ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη ἀσπίδι ἐγχριμφθείς» Πιτῶν μετὰ τῆς ἀσπίδος κατὰ γῆς. Ἰλιάδ. Η, 272. πνωλεμές ἐγχρίμπτοντο.» Σπρωχνονταν, στριμώνονταν. Ἰλιάδ. Γ, 413. Ἐν τῷ Ὀδσ. Οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις· ἐγχρίμπτειν τὴν βάριν τῇ γῇ.» Νὰ σπρώχῃ τις τὴν βαρκαν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ὁράξῃ. Wessel ἐν Ἡρότ. 2, 60. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγχρίμπτειν τῇ γῇ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, τὴν ναῦν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐγχρίμπτεσθαι γυναικί· ὡς τὸ πλησιάζειν· ἐπισυνουσιασμοῦ. Valck ἐν Ἡρότ. 4, 113. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. κατὰ παθητ. καὶ μέσ. διώθεσιν, τινι, Προσβάλλω, ὁρμῶ, θλίβω, στενοχωρῶ τινα. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 105.

Ἐγχρίπτω, τύπος παρεκτεταμένος παρὰ τὰ ἐγχρίμπτω. Wessel ἐν Ἡρόδ. 2, 60.

Ἐγχρισις, εως, ἡ (ἐγχρίω) Μύρωμα, ἄλειμμα, τὸ νὰ μυρώνῃ, ἀλείφῃ τίς τι μὲ μυρωδικά· πρίψιμον μὲ ὑγρὸν τι ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα — 2) Πληγὴ ἐξ ἐπιπολῆς, τὸ Ἰταλ. κοντουζιόνη· ἀμάγκαμα ἐλαφρόν. Αἰλ. Ζ'. Ἱστ. γ. 23.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ξάνθης

Ἐγχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, διά τοῦ ὁποίου χρίεται, ἀλείφεται τις. Ἱππιατρ.

Ἔγχριστος, ὁ, ἡ. Χρισμένος, ἀλειμμένος. παρά τό

Ἐγχρίω. Μλ. ἰσω (χρίω) Ἀλείφω μέ μυρωδικόν τι, ἀλείφω μέ ὑγρόν τι τό σῶμα καί τό τρίβω ὥστε τό ὑγρόν νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό σῶμα διά τῶν πόρων, καθώς π. χ. ὅταν τρίβουν χρυσολεγημένον τινά μέ λάδι, ρακῆν καί τ. π. Ἀεντῶ, σουβλίζω, χύνω τι μέσα που στρεμμένον νά τό, ἔτι δέ καί = ἐγχρίματα, Ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς κατά τινος καί τοῦ ὑλίβω, στενοχωρῶ, τόν φέρω εἰς τά στενά ὡς κοινότ. λέγομεν. ι(

Ἐγχρονίζω, Μ. ἴσω Ἀττ. ιῶ. (χρονίζω) τινί, Ἀργοπορῶ, μένω πολύν καιρόν διά κάμμίαν δουλειάν, ἤ κάμνω τίποτε ἀργά. Μετχ. παθτ. ἐγχρονισθείς, Πολύν καιρόν φυλαγμένος, κρατημένος ὀπίσω, ἀναβαλμένος. ἀφ' οὗ. Ἀργοπορῶ, μένω πολύν καιρόν εἰς ἕνα τόπον, ἤ περιττόν καιρόν ἀργοπορῶν μέ ἔντι πρᾶγμα, καταγινόμενος εἰς αὐτό, ἤ κάμνοντάς το.

* Ἐγχρονισμός, ὁ, Ἀργοπόρημα εἰς κανέν μέρος, ἤ μέ τήν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος.

Ἔγχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος) Ὅ,τι εἶναι πρόκαιρον, προσωρινόν, ὀλίγον καιρόν διαρκοῦν· ἀντιθέτως τῷ αἰώνιος, — 2) ἀναλόγως πρός τό παρόν γινόμενον, συμβαῖνον κλ. τ. τ.

Ἔγχρυσος, ἡ. (χρυσός) Πᾶν ὅ,τι περιέχει χρυσάφι, μάλαμα.

Ἐγχρῴζω, παρεγχηματισμ. τύπος τῷ ἐγχρώννυμι.

* Ἐγχρώννυμι. Μλ. ώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ἀλείφω, τρίβω μέ ἄλειφήν, ἤ ὑγρόν τι ὥστε νά τό ροφηθοῦν, βυζάξουν οἱ πόροι τοῦ σώματος, βάπτω τίποτε. τρπκ. ἐντυπώνω τι εἰς τόν νοῦν εἰς τήν καρδίαν τινος.

Ἐγχυλίζω, Μ. ἰσω. = ἐγχυλόω.

Ἐγχύλισμα, ατος, τό. Χυλός στραγγισμένος.

Ἔγχυλος, ὁ, ἡ (χυλός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυλόν, εἶναι γεμάτος μέ χυλόν. 2) νόστιμον.

Ἐγχυλόω, Μλ. ώσω, Κάμνω τι ζωμηρόν, νά ἔχῃ χυλόν.

Ἔγχυμα, ατος, τό. (ἐγχέω) Νερόν βραστόν χυμένον ἐπάνω εἰς χόρτα, τό ὁποῖον εὐγαλόντας τοιουτοτρόπως τόν χυλόν τῶν χόρτων χρησιμεύει εἰς Ἰατρικόν, καθώς π. χ. ζεματίζομεν τά χαμόμηλα κλ. τ. τ. τό Ἰταλ. γνωστότερ. ἰμφουζιόνη. αὐ' οὗ

Ἐγχυματίζω, Μλ. ίσω. Κάμνω ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμός, ὁ. Ζεμάτισμα χόρτων διά νά γένῃ ἔγχυμα.

Ἐγχυματιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι χρηστιμεύει εἰς τό νά γένῃ ἐξ αὐτοῦ ἔγχυμα. Δεοστκρ. Παραβ. Λ'. ε'. 8.

Ἔγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυμόν, εἶναι ζωμηρός, νόστιμον.

Ἐγχύμωμα, ατος, τό, καί ἐγχύμωσις, εως, ἡ, Ἔγχυσις καί διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος. Ἱππκρ. (υ)

Ἐγχυράζω. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί ἐνεχυράζω.

Ἐγχύσεις, εως, ἡ (ἐγχέω) Χύσιμον ὑγροῦ τινος μέσα που, ἤ εἰς τι.

Ἔγχυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον μέσα εἰς τι· ὁ ἔγχυτος, ὑπκ. πλακοῦς. Ζωμαριόν τό ὁποῖον πρίν ἐψηθῇ χύνουν τό μίγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται, ἐπάνω, ἤ μέσα εἰς τύπον, τό τουρκβ. καλοῦπι, χάλκινον, ἤ γήϊνον καί φηδέν φέρει τό σχῆμα τοῦ τύπου ἐκείνου. Jac. Ἀνθ. Πελτ. σλ. 551. τά ἔγχυτα = ἐγχύματα. Ἱππκ.

Ἐγχυτρίζω. Μλ. ἰσω. (χυτρίζω) Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν τό κοιν. τσουκάλι. ἐξαιρέτως συνάγω, μαζώνω εἰς χύτραν κίμα τῶν εἰς κάθαρσιν τινος συναζομένων ζώων — 2) ἐπί βρεφῶν, τά ὁποῖα γεννήσασαι αἱ μητέρες ῥίπτουν, κρύπτουν που διά νά μή φανοῦν, ἤ τά ἐκθέτουν εἰς τάς ὁδούς διά νά τά εὑρίσκουν καί τά τρέφουν ἄλλοι. ὅθεν ἐν γένει φονεύω, σκοτόνω. τό κοινότ. τουρκβ. κεπικιόζω. Ἀρστφ. Σφκ. 289. ἀφ' οὗ

Ἐγχυτρίστρια, Ἡ, γυνή, ὁποία ἀφ' οὗ παράχωνε τό φονευθέν βρέφος ἐσφαζε ζῶον εἰς θυσίαν καθαρσμοῦ διά τόν φόνον, καί ἐμάζωνε τό αἷμα τοῦ θύματος εἰς χύτραν, με τό ὁποῖον ἐκαθάριζεν ἀπό τήν ἁμαρτίαν τούς φονεῖς. Πλάτ. Μιν. σλ. 315. D. ὁ δέ Boeckh σλ. 57. ἐγχυτρίστριαν νομίζει τήν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐμάζωνε τά κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ εἰς χύτραν· ταύτην τήν συνήθειαν καταδηγνύει ὁ Σόλων. — 2) ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία μή θέλουσα νά θρέψῃ καί ἀναθρέψῃ τό τέκνον, τό ὁποῖον ἐγέννα, τό ἔβαλλεν, εὐθύς ὡς τό ἐγέννα, εἰς χύτραν καί τό ἔθετεν ἔξω εἰς τήν ὁδόν διά νά τό εὕρωσι τις.

Ἐγχύω, παρεσχηματισμ. τύπος εἰς παραγωγήν χρόνων τινων τοῦ ἐγχέω.

Ἔγχυμα, ατος, τό. Χῶμα σωρωμένον εἰς τά χείλη λίμνης, ποταμοῦ καί τ. τ. διά νά ἐμποδίζῃ τό πλημμύρισμα, τό κοινότ. δέση, Ἰταλ. μόλος· σωρός χώματος διά κατασκεύασμα δέσης, ἤ δι' ἄλλην τινα χρῆσιν. παρά τό

Ἐγχώννυμι, Μλ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.) κοιν. καί παρά Δογγρ. χρήσιμος τύπος, ἀντί τοῦ ἐγχόω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐγχωρέω, Μλ. ήσω. (χωρέω) Χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι ἔχει τόπον νά βάλλουν εἴς τι τίποτε· ἐπί τόπου καί ἀγγείων — β') κάμνω τόπον, παραμερῶ, ὀθῶ γ') τροπκ. συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω. — 2) ἀπροσώπως, ἐγχωρεῖ, Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον, ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νά γένῃ, εἶναι ἄδεια, συγχωρημένον· μετά δοτ. τοῦ προσπ. Πλάτ. Νμ. 11, σλ. 916. Ε. πῶς ἐγχωρεῖ, τό ἡμέτ. ἀκόμη εἶναι χειρός. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 116. Ε.

Ἐγχώριος, ία, ον. ἔτι δέ καί ἐγγενής (χώρα) Ἐντόπιος, ὅστις γεννᾶται, ἤ ὅ,τι γίνεται μέσα εἰς τήν πατρίδα. Ἡρδτ. — 2) χωριάτης, χωριανός. Ἡσιδ. Ἔρ. 342. ἀμφβ. αἰνίγ.

* Ἔγχωρος, ὁ ἡ (χώρα) = τῷ προηγμ.

Ἔγχωσις, εως, ἡ (ἐγχωννυμι) Τό νά σωρεύῃ τις χῶμα, νά γεμίζῃ ἀδειόν τινα τόπον, οἷον, λάκκον, τρύπαν καί τ. τ. μέ χῶμα· τό νά ἐπάνῃ ἔγχωμα, ἤ δέστην.

Ἐγχωστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγχωσιν. Ἀππιαν.

Ἐγώ, Ἀντωνυμ. Πρωτότυπ. πρώτου προσώπου. Γενικ. ἐμοῦ, ἐγκλιτ. μου. δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοί, αἰτιατ. ἐμέ, ἐγκλ. με, πληθυντ. ἡμεῖς καί κλ. Ὅμ. παρ ᾧ καί ὁ Ἐπικ. τύπος ἐγών πάνυ χρήσιμος, τεθέμενος πρό συμφώνων εἰς ἀποφυγήν τοῦ πλατυασμοῦ ητοι γάρ ἐγών ἐρέω. εἰς ἐπίτασιν συντίθεται τῷ ἐγκλ. γε· ἐγωγε, ἐμοῦγε, ἐμοιγε, ἐμεγε, Ἐγώ τοὐλάχιστον, ἐγώ τοὐλιγώτερον, ἐγώ ἐκ μέρους μου· ἐγώ ναί, ἐγώ βεβαια, ἐγώ μᾶλλον· ἐγώ ὅσον τό ἐπ' ἐμοί· τί τοῦτ' ἐμοί; τί σόν τοῦτ' ἐστί; Τί μοί μέλει, τί σοί μέλει διά τοῦτο; Ἀρστφ. Ἐκκλ. 520. Θτμφ. 498. Δυστρ. 514. τί δέ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Τί σοί μέλει 'σένα ἄν ἡμεῖς εἴμεθα φλύαροι; Θηρ. 15, 89. ἀλλά καί παρ' Ὅμ. πολύ μᾶλλον ὅμως παρά τοῖς Ἀττ. πεζ εἰς ἤ ἀπό τοῦ ἐμεγε σχηματισθ. γενικῇ διατηρεῖ τόν τονισμόν της, αὐτ' οὗ παρά Δωριεῦσι μέν ἐγωγα καί ἐγωγε, παρά Ταραντίνοις δέ, ἐγώνη. Ἀπλ. Δύσκλ. παρ' Ἀντιγ. σλ. 324. αὐτος ἐγώ, ἐγώ ὅδε, Ἐγώ αὐτός, ἐγώ ὁ ἰδιος, Ἀττ. ἀλλά καί παρά Πινδ. Ὀλ. 4, 37.

* Ἐγῳδα. Ἀττ. κατά κρᾶσιν ἀντί, ἐγώ οἶδα.

Ἐγώλιος, ὁ. = Λιγώλιος. Πτηνόν τι νυκτερινόν, Νυχτοπούλι.

* Ἐγῶμαι. Ἀττ. κατά κρᾶσιν ἀντί, ἐγώ οἶμαι. Ἀρστφ.

Ἔγωγε, ἔγωγα, ἐγώνη. παρασχημ. διαφόρων διαλέκτων, ἀντί ἐγώ. ὅπερ ἰδέ.

Τό Ε. μετά τοῦ Δ.

* Ἐδάην, ης, η. αόρ. β', τοῦ ΔΑΩ, Ἐμαθον, ηξεύρω. Ὅμ.

* Ἔδαικον, ες, ε, αόρ. β'. τοῦ δάκνω. Ἡσιδ.

* Ἐδάμην, ης, η. παθτ. αόρ. β. τοῦ δαμάω. Ἰλιδ.

Ἐδανός, ή, ον. (ἔδω) Ὅ,τι εἶναι φαγώσιμον, καλόν διά φάγωμα. τό ἐδανόν, Φαγητόν Αἰτιχ. Ἀγμ. 1419. ἰδέ τό ἑπόμ.

* Ἐδανός, ή, όν. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλ. ξ. 172. Τμ. Ἀφρ. 63. ὅπου οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων παρά τό, ηὐός, ἀδύς, ἥδομαι, αὐδάνω, στυμολογοῦσι τήν λέξ. ἰδέ Hyene T. 6. σλ. 551. Ὁ Βτμ. ὅμως Λξ. 2, σλ. 14. ἐθέλει αὐτόν ἀντί τοῦ ἑῦς κατ' ἐπίτ. Ἄλλοι δέ γράφουσιν ἐδαιὸς ψιλμ. καί παραγ. αὐτό παρά τό ἔδω, Φαγώσιμος, βρώσιμος, ἄρα καί πόσιμος· ἐγείρει, εὔχυμον, εὐχυλον, νόστιμον.

Ἔδαρ, ατος, τό. (ἔδω) ἄχρηστ. πρωτότ. τοῦ εἴδαρ, ὅπερ ἰδέ.

* Ἐδάρθην καί ἐδάρθησαν. αόρ. β'. τοῦ, δαρθάνω.

* Ἔδαρκον, κατά μετάθσ. ἀντί, ἔδρακον. αόρ. β'. τοῦ δέρκω.

Ἐδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. (ἔδαφος). Κατακρημνίζω, ἀφανίζω τι μέχρι γῆς, τό κοινότ. ἡμών. τό κάμνω ἴσωμα, ἐπί οἰκοδομῶν· Πατῶ, στρίβω, κάμνω τι στερεόν καί ὁμαλόν ὡς ἄλωνι γῆ ἐδαφιζομένη, Γῆ, χωράφι, τό ὁποῖον ἔγινε σκληρόν.

Ἐδάφιον, τό. Τποκοριστ. τοῦ ἔδαφος. (ε)

Ἔδαφος, τό. (ἔδος). Τόπος διά κάθισμα, σκαμνί, θρόνος· βάσις, θεμέλιον ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον ἐπιστηρίζεταί τι· ἔδαφος νηός, Ὁ πάτος τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 249. εἶτε ἐπί τῆς γῆς ἐξαιρ. τό πρόσωπον τῆς γῆς τύπος, ἐπιφάνεια παντός τόπου, ἀνοικτοῦ ἢ κτισμένου π. χ. τοῦ ὠμαστίου, τουρκβ. ὀντᾶ καίλ. τ. Χωρίφι καί τ. τ. Μτφ. τό πρωτότυπον τῆς ὑποθέσεως συγγράμματος τινος, τό ἄλλως πανύγραφον. Ἐν Χειρογρ. Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. Ε. 1.

* Ἐδδεισα, ας, ε. αόρ. ά. τοῦ δείδω, Ἐπτοήθην, αὐτόν ἐδείσα. Ὅμ.

Ἐδέαρτος, ὁ. Λέγεται παρά τοῖς Πέρσαις ὅστις πρότερον μένεται ἀπό τά φαγητά, καί ὕστερα παρατίθησιν αὐτά εἰς τήν τράπεζαν, καί ἀκολούθως ἔχει ἄλλην τήν ἐπισταμένην καί φρονίδα διά τήν τράπεζαν· ὅθεν = Σκιλίαρχος, τό Γαλλ. μαρσιάλ τῆς τραπέζης τῶν ἡγεμόνων, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὑπηρετεῖ τόν βασιλέα εἰς τήν τράπεζαν. τό Γερμ. Τραύχσεες. Truchseß. Ἀθην. Δ. σελ. 142.

* Ἐδέγμην. Ἐπικ. αόρ. τοῦ δέχομαι, κατάγνωσ. Ὀδσ.

* Ἐδεδέατο, Ἰων. γ'. πρόσωπ. πλθ. Ὑπερσυντ. παθτ. τοῦ δέω, ἀντί ἐδέδεντο. Ἡρδτ.

* Ἐδεδμήατο. Ἰων. γ'. πρσπ. πλθ. Ὑπερσυντ. παθ. τοῦ δέμω, ἀντί ἐδέδμηντο. Ἡρδτ.

* Ἐδέδμητο. γ'. ἑνκ. πρσπ. Ὑπερσυντ. παθ. τοῦ δέμω. Ἰλιδ.

Ἐδέθλιον, τό. καί ἔδεθλον, τό. (ἕδος). Βάσις, θεμέλιον, καθέδρα· Γῆ, ἔδαφος. ἀμφότερα.

* Ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν. ά καί γ'. πλθ. πρτπ. Ὑπερσυντ. β'. τοῦ δείδω, δείδια, Ἐπικ.

* Ἐδέκτο. Ἐπκ. γ'. πρσπ. ἑνκ. ἀόρ. τοῦ δέκομαι, Ὀδσ. παρδλ. δεδέγμην.

* Ἐδέμην. Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τό. (ἔδω). Φαγί, φαγητόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐδεσμάτειον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ ἔδεσμα.
Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται καὶ φυλάττονται τὰ φαγητά. Πολυδ. Γ. 93.
Ἐδεστέον. Ἐπῳδ. ρῆμτ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Πρέπει νὰ φάγῃ τις, νὰ φάγωμεν, νὰ τρώγωμεν. ἐλλ.Πλάτ. Κρτ. σλ. 47. Β.
Ἐδεστής, οῦ, ὁ. Ὅστις τρώγει, φαγᾶς.
Ἐδεστός, στή, στόν. Ὅ,τι εἶναι φαγωμένον. Σοκλ. Τρ. 675. φαγώσιμος, 2) ὅστις εἶναι χορταμένος, χαμένος.
Ἔδηδα καὶ ἐδήδοκα. Ἐργχ. Παρεμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω.
Ἐδήδοται. γ'. ἐνε. πρσπ. παθ. παρεμ. τοῦ ἔδ., ἐσθίω. Ὀδ. Χ, 56.
Ἐδητύς, ύος, ἡ, Ἰων. = φαγέδαινα. Λαιμαργία, πρβλ. τό
Ἐδητύς, ύος, ἡ Ἰωνικ. Φαγητόν, φαγί. παρὰ Ὅμ. μόν. ἐν Ὀδ. Ζ, 520. ἐν γενεί, τροφή. (2)
Ἔδηται. Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἐδάω, παρὰ τὸ, ἐσθίεται. Ὅμ.
Ἐδήφαγα = ἐδηδοκα. Εὐρπ.
Ἔδνειος, ία, ιον. Ὅ,τι εἶναι γυμφικὸν, χαριστικὸν, ἀπὸ τὸν γαμβρὸν, ἢ ἀπὸ τὴν νύμφην ὡρισμένον, χαρισμένον. ὡ Ἔδνειος χιτὼν, Φόρεμα γυμφικὸν, γυμφικὰ ῥοῦχα.
Ἔδνον, τό. χρῆσιμον μόνον Πληθ. ἔδνα, ων, τά. Χαρίσματα, ὥρα τοῦ γάμου, κατὰ διαφόρους ἀναφοράς. α') τὰ ὥρια τὰ ὁποῖα προσφέρει ὁ μνηστὴρ, ὅστις θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, εἰς τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς συζυγον· τὰ γυμφικὰ χαρίσματα, ἐξοχως εὐχρηστον παρ' Ὁμήρῳ. β') τὰ ὥρια, τὰ ὁποῖα προσφέρει ἡ τοῦ γονεῖς τῆς κόρης, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀδελφήν του νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν θυγατέρα των. Ὀδσ. Θ (318—γ') ἡ προῖκα τῆς κόρης τὴν ὁποίαν τῇ δίδουσιν, ἄλλως καὶ προέξ λεγομένη. Ὀδσ. Δ, 277. Β, 196—δ') τὰ ὥρια, ὅσα οἱ καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον δίδουν εἰς τὰ νεόνυμφα. Νικ.Πν. 3, 104. — Ἐν Ἰλ. εὑρίσκεται μόνον ὁ πληθ. τύπος, ἔδνα, ἐν Ὀδσ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἑνικ. ἔδνα. (ἡ λεξις. ἐντυμολγ. παρὰ τὸ ἑδανός)
Ἐδνοφορέω, Μλ. ήσω. (φέρω). Φέρω εἰς τὴν νύμφην χαρίσματα, ὥρια.
Ἔδνόω. Μ. ώτω, (ἔδνον) Ὑπόσχομαι νὰ δώσω ὥρια ἀντὶ ὡρῶν νυμφικῶν. Ἀρραβωνίζομαι, ἀρραβωνίζω. Ὅμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ὅστις προικίζει καὶ δίδει εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του. πῶς τὸ αὐτὸς ἐδεδώσατο θύγατρα. Ὀδσ. Κ, 53. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. κατὰ μετ. διάθ. ὑπανδρεύομαι. Λε. Ταρ. ἀφ' οὗ
Ἐδνωτή, ἡ. Ἀρραβωνισμένη, συββασμένη· ἡ παρ' ἧτις ἐλαβεν ἤδη τὰ ὥρια τοῦ γαμβροῦ.
Ἐδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπκ. ἐδνωτής. Ἀρραβωνιαστής, προμνήστης· ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ὅστις τὴν προικ. Ἰλ. Ν. 383. μεπεὶ οὐτοι ἐδνώνται κακοὶ εἶναι. —2) ἐμπαθητικὸς, ἀρραβωνιαστικὸς, ὅστις δίδει τὰ χαρίσματα.
Ἔδομαι. Μλ. μετ' ἐνεργ. σημσ. τοῦ ἐδω, ἐσθίω. Ἰλ. Δ, 237. Ὀδσ. Ι, 369.
Ἔδον. γ'. πλθ. πρσπ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ δίδωμι, ἀντὶ ἔδοσαν, ὡς τὸ, ἔσταν ἀντὶ ἔστησαν, καὶ ἔγνων ἀντὶ ἔγνωσαν. Ἐπκ. καὶ Δωρκ. Ησιόδ.Θγν. 30.
Ἕδος, ους, τό. (ἕζομαι). Σκαμνὶ, ἕδρανὶ, καθιστήρι, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. καρέγλα, καθέκλα. Ἰλ. Α. 534, 581. Ι, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ καθέζεσθαι, ἢ τὸ κάθεσμα, τὸ νὰ κάθησαί τις· καὶ ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις εἰς τὸ νὰ κάθηται, διὰ τὰ ἀναπαύηται. οὐχ ἕδος ἐστίν, δὲν εἶναι κατρὸς νὰ καθήσῃ τις ἀργὰς. Ἰλ. Δ, 648. Υ, 205. ὄνομ. ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ὀκνηρία, ἀκαιρία, ἀμαθία· ὡσαύτως καὶ τὸ, ἕδρα. —2) κατοικία, τόπος ὅπου κατοικεῖ τις, ἐξαιρ. τῶν θεῶν, ἐς Ὄλυμπον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ· καὶ, Οὐλυμπόνδε, θεῶν ἕδος. Ὅμ. καὶ, ἕδος Μακάρων. Ἰλ. Ω. 544. Πκρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ὁ νεώς. Ruhnk Τιμ. σλ. 93. Tom. Mag. σλ. 266—3) ἐν γένει, πανδήποτε τι ἐφ' ᾧ καθηταί τις, κεῖται, ἢ ἀναπαύεται· τόπος, βάσις, θεμέλιον. ἐξαιρ. ἡ βάσις τὸ Γαλλ. piedestal, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τίθεται τὸ ἄγαλμα θεότητός τινος. Ὅτε τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα στήνονται εἰς τοὺς τοίχους ἢ εἰς πλατείας, τὰ Ἰταλ. statue, δύναται νὰ ὀνομάζωνται ἕδη θεῶν, ἀντιφέρεται μὲν ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἡλ. 1366. ἰδὲ ὅμως Αἰσχλ. Πρτ. 372. Δ. Ἀλκ. ἀρχ. Ῥωμ. 1, 47. Πλουτ. Περικλ. 13. Παυσν. 8, 48, 1. — Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει παρὰ Λογογρ. δὲ, τό, ἕδρα.
* Ἑδοῦμαι. Μλ. τοῦ ἕζομαι.
Ἕδρα, ας, ἡ. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἕδρη. (ἕδος) Καθέδρα, σκαμνὶ, ἕρανὸς, κάθισμα, καὶ παντὸς ἄλλο εἰς κάθισμα ἁρμόδιον. Ἰλ. Τ. 77 Ὀδσ. Τ. 7. Θ. 16. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ἔνθα κάθεταί τις, πλεῖστα ἕδρα· Τὸ κατ' ἐξοχὴν τιμᾶτις τὸ κάθισμα· τὸ κοιν. ἡμῶν νὰ τὸν βάλῃ τις τὴν πρωτεῖαν. Ἰλ. Θ, 160, Μ, 311. Ὅσεν παυδήποτε πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθεται, κεῖται, ἐπαναπαύεταί τις, ἢ στηρίζει τίποτε· θεμέλιον, βάσις· ἕδρην στρέφειν τινὶ· τὸ κάθισμα τινος, τοῦτ' ἔστι τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. νὰ τοῦ βάλῃ πεδοκλισᾶν καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ πέφτῃ στὸν κῶλον. Θφρστ. χαρακτ. 27. ἰδὲ ἑδροστρόφος. — 2) τὸ καθῆσαι, τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργὰς, χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε· ὡς τό, ἕδος Valck ἐν Ἡρόδ. 9, 41. γονυπετὴς ἕδρα ἐπὶ τὸ γονάτισμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐμπηγμα ἢ κόλλημα πράγματός τινος εἰς ἄλλο τίποτε, π. χ. τὸ ἐμπηγμα τῆς σαΐτας δοξαριοῦ εἰς τὸ κοκκάλον. Ἱππνρ. — 3) ἡ συνεδρίασις, ἕδραν ποιεῖσθαι τὸ νὰ κάμῃ τις συνέδριον· ἔτι δὲ καὶ, ἕδρας ἀσάζειν, ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, παρακαλούντων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὰς βαθμίδας τῶν βωμῶν· ἀντὶ, ἱκέτευσις, Σφκλ. Οἰ. Τ, 2. ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι ζητοῦν καταφύγιον εἰς βωμὸν, νεὸν Θεοῦ, ἢ εἰς οἶκον μεγάλου τινος ἀνδρός. — 4) τὰ κωλομήρια, ὁ ὀπισθινὸς· ἔτι δὲ καὶ τὸ λάσανον, ἢ σκωραμίς. ὀνλ. τὰ ἀγγεῖα εἰς τὰ ὁποῖα χέζουν οἱ ἄῤῥωστοι, μάλιστα ὅσοι δὲν τολμοῦν, ἢ δὲν ἠμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ ἀναγκαῖον· τὸ Ἰταλ. bredella, ἢ τεγέττα. Γερμν. nachttopf. Πολιτ. stuhl. καὶ ἡ κόπρος, τὰ σκατά.
Ἑδράζω, Μ. άσω (ἕδρα). Καμνω, βάλλω τίποτε νὰ καθίσῃ, νὰ σταθῇ, στήνω, στερεύνωτ ποιν. ὅλως ὡς τὸ παρὰ Λογογρ. συνηθ. ἱδρύω καὶ καθίζω. Μέσ. ἑδράζομαι, καθημαι ἐμπρὸς βωμοῦ τινος ὡς ἱκέτης.
* Ἕδρᾶσον, ες, ε. ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἁρπάζω, ἀντὶ ἕδρασον. Ὀδσ.
Ἑδραῖος, αία, αῖον ἐτε, δὲ καὶ δικαταληκτῶς. (ἕδρα) Καθήμενος, καθιστικὸς, π. χ. βίος ἑδρ. Καθιστὴ ζωή. — 2) στερεὸ κατήμενος, κρατῶν, ἀκίνητος, στερεὸς. π. χ. ὕπνος ἑδρ. Ἱππκ. Ἐπῤῥ. ἑδραῖος. ἀφ' οὗ
* Ἑδραιότης, ητος, ἡ. Ἀκίνητα κτήματα —2) ἀργοπορία, ἀναβολὴ, ἐκκρησία.
Ἑδρόω, Μ. ώσω. ἀφ' οὗ
Ἕδρᾰίωμα, ατος, τό = ἕδρωμα.
* Ἕδρακον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ δέρκομαι, ἀντὶ ἔδρακον. Ὀδσ.
* Ἕδρᾰμον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ τρέχω. Ἰλδ.
* Ἔδρᾰν. Ἐπκ. γ'. πληθ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ διδράσκω, ἀντὶ ἔδρασαν.
Ἑδρανον, ου, τό. Κάθισμα, κατοικία, διατριβὴς τόπος· ὑπόθεμα· πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω εἴς τι πρᾶγμα κινητὸν διὰ νὰ στέκῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ· βάσις, θεμέλιον, ἀκουμβιστήρι, παυδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζομεν, τὸ τουρμπανταμακόμενον τίποτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ. ποιητ.
Ἑδρανός, νή, νόν. ἀντὶ τοῦ ἑδραῖος. ἀμφ. Εὐσταθ.
Ἕδρασμα, ατος, τό. (ἑδράζω), = ἑδρανον, ἕδρα.
Ἑδρήεις, εσσα, ῆεν. = ἑδραῖος. Ἡσύχιος.
* Ἕδρησα. Ἰων. ἀντὶ ἑδρασα. ἀόρ. ἀ. τοῦ ὁράω.
Ἑδρίαω. Μλ. άσω (ἕδρα). Κωλίζω, στήνω, βάλλω κάτω στερεά. Μέσ. καθημαι. Ὁμ. χρῆται μόνον τοῖς τύποις ἑδριάασθαι, ἑδριόωντες οὐδέποτε δὲ τῷ ἐνεργ. τὸ ὁποῖον εὑρηται παρὰ Θκρτ. 17, 19, κατὰ ἀμεταβ. ὅμως σημτ. ὡσαύτως.
Ἑδρικός, κή, κόν. (ἕδρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα, εἰς τὸν ὀπισθινὸν, ἢ τὸν κῶλον, εἰς τὴν κόπρον, ἢ τὰ σκατά
Ἕδριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕδρα. σπαν. λέξ.
Ἑδρίτης, ου, ὁ, ἡ. Ξένος, ὅστις κάθεται εἰς τὴν ἑστίαν, παρατιᾷ καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς κάμμιαν καταδρομὴν ἢ κατατρεγμα. ἱκέτης.
Ἑδροδιαστολεύς, έως, ὁ. (διαστέλλω). Λέγεται ὀργανόν τι χειρουργικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι τὸν φραγμένον πάτον, κῶλον, καὶ τὸ κωλάντερον· ἄλλως δὲ καὶ κωλοτρᾶν, καὶ κωλοστολεύειν λέγεται.
Ἑδροστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω). Πλαιστὴς, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων, πεδοκλίνει τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ῥίπτει κάτω. Θεόκρ. ΚΔ. 109. διότι ἡ στερεὰ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν θέτει τὸν ἑκατόν του ὁ παλαιστὴς, ὅταν ἀγωνίζηται, ὀνομάζετο ἕδρα. Θεοφρ. Χαρ. ΚΖ.
* Ἑδρόω. Μλ. ώσω. Στήνω, βάλλω τί που στερεὰ, στερεόνω. ἀφ' οὗ
* Ἕδρωμα, ατος, τό. Τὸ στερεὰ βαλμένον, στερεωμένον· ὑπόθεμα· ἀκουμπιστήρι, τὸ τουρμπανταμακόμενον.
* Ἔδυν. ά. ἐνα. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ δύω· τὸ δὲ ἔδῡν. γ'. πλθ. πρσπ. ἀορ. β'. Ἐπκ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἔδυσαν. Ἰλδ. Δ. 222.
Ἔδω. Μλ. ἔδομαι. Ὀδσ. Β, 123. καὶ ἐδοῦμαι, σπανίωτ. Παρεμ. ἐδήδοκα, παθτ. παρακμ. ἐδήδεσμαι. παθτ. ἀορ. ἠδέσθην· ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 295. ἀντὶ ἀορ. β'. ἔφτην ἐν χρήσει τὸ, ἔφαγον. παράβλ. καὶ ἔσθω: Ὅμ. χρῆται τῷ ἀπρμφ. Ἐνστ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπον, ἔδμεναι, τῷ Ἐπκ. Παρατ. ἔδεσκον, ἀπρτικὸς παλαιοῦ παρεμ. ἐνεργ. ἐδήδη, τῇ μτχ. ἐδηδώς. Ἰλδ. Ρ, 542. καὶ ἀπὸ παλαιοῦ τινος παθητ. παρεμ. ἐδήδομαι, τῷ γ'. ἑνικ. πρσπ. ἐδήδοται. Ὀδσ. Χ, 56. — 1) Τρώγω, ἀντιθ. τῷ, πίνω. Ὅμ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλδ. ἐπὶ ἵππων, γυπῶν, καὶ σκυλων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκωλήκων. Ὀδσ. Φ, 395. Ἰλδ. Χ, 509. ὄφεν — 2) Δαπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει, βίοτος, οἶκος, κτήματα, χρήματα ἔδουσι. Ὀδσ ὡσαύτως ἡμέτερον κάματον ἔδουσι· καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ. τρώγουν τοὺς ἱδρῶτας μας. Ὀδσ. Ξ, 417 — 3) μεταφρ. ὠκαμτῶτε καὶ ἀλγεσι δυμὸν ἐδοντες· καταπίνεται ἡ καρδιὰ των ἀπὸ κόπον καὶ λύπην. Ὀδσ. Ι, 75. παρβλ. Ν, 379. Ἰλδ. Ω, 129. ἀφ' οὗ
Ἐδωδή, ῆς, ἡ. Τροφὴ, φαγητὸν, φαγί. Ὅμ. ὡσαύτως καὶ τροφὴ ἀλόγων ζώων. Ἰλδ. Θ, 504. — δέλεαρ δόλιμον, Θεόκριτ. ΚΔ'. 43. ἀφ' οὗ
Ἐδώδιμος, ου, ὁ, ἡ. Φαγώσιμον, καλὸν διὰ φαγητὸν, διὰ φάγωμα.
Ἐδωλιάζω. Μ. άσω (ἐδώλιον) Στήνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ἐδώλιον, ὑηλ. τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται καὶ τραβοῦν τὸ κωπί, λάμνουν· καὶ λ. τ. διὰ κάθισμα χρησιμεύοντα πράγματα παρὰ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε'δώλιον, τό (ἕδος). Σκαμνί, κάθισμα· κατοικία· ἔξαιρ. παρά τοῖς Τραγ. Σοφοκλ. πεδώλια πατρὸς ἀρχαῖα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 456. καὶ Χοηφ. 69. πεδώλια νυμφικά, καὶ πωλικά, γυναικωνίτης. 2) τό κάθισμα, τῶν καπηλατῶν· τό σανίδι ὅπου κάθηται οἱ κωπηλάται εἰς τό καράβι ἢ βάρκαν καὶ τραβοῦν τό κωπί, Ἡρόδοτ. Α'. 24. ὑπτιάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, Σοφοκλ. Αἰ. 1277. πλοίων ἑδώλια ναυτικά ἄκρα· ὡσαύτως καὶ τό σκαμνί, ἐπάνω εἰς τά ὁποῖον στέκεται, πατεῖ τό κατάρτι. Ἀριστοτ. Προβ. Μηχαν. 7. — 3) τά σκαμνιά, τά καθίσματα εἰς τό θέατρον.

Ε'δώλιος, ὁ. Ἀγνώστου τινός πτηνόν· ὅπως ἐγώλιος.

Τό Ε μετά τοῦ Ε.

Ε'έ, ποιητ. ἀντί ἐ· αἰτιατ. τῆς γεν. οὗ Ἀντιμ. Ἰλ. Ω, 134. καὶ Τ, 171.

Ε'έδνα, τά. Ἐπικ. πλῆ. ἀντί ἕδνα, Ὀδσ. ἰδὲ ἔδνον.

*Ε'εδνόω. Ἐπικ. ἀντί ἐδνόω, Ὀδσ.

*Ε'εδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπικ. ἀντί ἐδνωτής, Ἰλιάδ.

*Ε'εικοσάβοιος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντί εἰκοσάβοιος, Ὀδσ.

*Ε'είκοσι. Ἐπικ. ἀντί εἴκοσι, Ὅμ.

*Ε'εικόσορος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντί εἰκόσορος Ὀδσ.

*Ε'εικοστός, ή, όν. Ἐπικ. ἀντί εἰκοστός, Ὀδσ.

Ε'είλεον. Ἐπικ. ἀντί εἷλεον, παρά τό εἰλέω, Ἰλιάδ.

*Ε'οῖο. Ἐπικ. = εἷο, Ἀπλ. Γρ. 1, 1032.

*Ε'είπα, ας, ε. Ἐπικ. ἀντί εἶπα.

*Ε'είπον, ες, ε. Ἐπικ. ἀντί εἶπον, Ὅμ.

*Ε'εις. Ἐπικ. ἀντί εἰς, Ἡσιόδ. Θγν. 145. Jac. Ανθλ. Παλατ. σλ. 299.

*Ε'εισάμην, ασο, ατο. μτχ. ε'εισάμενος. Ἐπικ. ἀόρ. ἀντί εἰσάμην, εἴσατο, εἰσάμενος, τοῦ εἶδον, εἰδόμαι, Ὅμ.

*Ε'εισάσθην, = εἰσάσθην. γ'. ἀωρ. πρτπ. μέσ. ἀόρ. ἀ. Ἐπικ. παρά τό εἶμι, τό πορεύομαι, Ἰλιάδ. Ο, 544.

*Ε'είσω. Ἐπικ. ἀντί εἴσω, Ἰλιάδ. Ε, 645. ἰδὲ ε'εισάμην.

Ε'ελδομαι. Ἐπικ. ἀντί ἔλδομαι, Ὅμ.

Ε'έλδωρ, τό. Ἐπικ. ἀντί ἔλδωρ, Ὅμ.

*Ε'ελμένα, ἐελμένος· πκθτ. παρκ. τοῦ εἴλω, εἰλέω, Ἰλιάδ. ἀφ' οὗ ἔέλσαι· ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. Ἰλιάδ.

Ε'έλπομαι. Ἐπικ. ἀντί ἔλπομαι, Ὅμ.

*Ε'εργάθω. Ἐπικ. ἀντί εἰργάζω, Ἰλιάδ.

*Ε'εργε, ε'εργμένος. Ἐπικ. ἀντί εἶργε, εἰργμένος, παρά τό, εἴργω, Ὅμ.

Ε'έργω. Ἐπικ. ἀντί εἴργω, Ὅμ.

Ε'ερμένος. μτχ. παρκ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

Ε'έρση. Ἐπικ. ἀντί ἕρση, Ὅμ.

*Ε'ερσήεις. Ἐπικ. ἀντί ἑρσήεις, Ἰλιάδ.

*Ε'έρτο. Ἐπικ. γ'. ἑνικ. προσπ. Ὑπρσντ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

*Ε'έρχατο. Ἐπικ. γ'. πλῆ. πρτπ. παθτ. Ὑπρσντ, τοῦ εἴργω, Ὀδσ.

Ε'έσσατο· ἰδὲ ἐρεῖσα.

*Ε'έσσατο· γ. ἑνικ. προσπ. μέσ. ἀορ. Ἐπ. τοῦ ἕννυμι, Ὅμ.

*Ε'εστο. γ'. ἑνικ. πρτπ. παθτ. ὑπρσντ. Ἐπικ. τοῦ ἕννυμι. Ἰλιάδ.

Τό μετά τοῦ Ζ καὶ Η.

Ε'ζομαι, Μ. ἐεδοῦμαι· Κάθημαι, Ὅμ. ὅστις ὅμως τῷ ἐνστ. καὶ τῷ παρατ. χρῆται μόνον· συνυπάσσει δὲ αὐτό τά πλείστα τῇ πρᾶ. Ἐν, αὐτοῦ καὶ τῷ, ἐπί τινος, ἐπί τινι ἐπί τι, καὶ πρός τι· αἰτιατ. δέ μόνῃ Αἰσχύλ. Εὐμν. 3. Σφηλ. Αἰ. 248: ἐπί χθονί ἑζόμην· Ἐβάδιζαν πρός τήν γῆν· ἐπί βαρείας πλάστιγγος, Ἰλιάδ. Θ, 74. σπανιώτ. εἰς τόπον τινα, Μιμν. λειφ. 13. σλ. 44. Bach. (ἔνθα ἡ Ἐ, κατά τυπικόν σφάλμα κεῖται.) Παρά Λοχρ. αὐχρηστότερον τό, καθέζομαι· (τό ἐνεργτ. ἕζω, ἄγνωστον ἐστι τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ· ἀπ' αὐτοῦ παράγονται συνήθως οἱ μεταβατικοί χρόνοι εἶσα, μέσ. εἰσάμην· μέσ. Μλ. εἴσομαι· παθτ. παρκ. εἶμαι· ἰδὲ εἶσα, καὶ τά ἀναπληρωμτ. ῥήματα ἵζω καὶ ἱδρύω.)

*Ε'ῃ. Ἰων. γ'. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντί ᾖ, Ὅμ.

Ε'ή, ῆς, ἡ. Σηλκ. -εῦ ἑός.

*Ε'ῆκε. Ἐπικ. ἀντί ἧκε· γ'. ἑνικ. προσ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἵημι, Ἰλιάδ. Α, 48.

*Ε'ῆν. γ'. ἑνικ. προπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπ. ἀντί ἦν, Ὅμ. Ὡς ἀ. πρόσπ. εὑρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Δ, 762. τό χωρίον τοῦτο ὅμως μάλιστα ἐπιδέχεται ἀμφίβ. ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. σ. 551.

*Ε'ήνδανε. Ἐπικ. ἀντί ἤνδανε, γ'. ἑνικ. προπ. ἐνεργτ. παρατ. τοῦ ἀνάδω, Ὅμ.

Ε'ῆος, γενκ. τοῦ ἄρτιον. εἷος· Ἀγαθοῦ, εὐγενοῦς, χρησοῦ, καλοῦ, ἀνδρικοῦ· πεντάκις ἐν Ἰλιάδ. καὶ δίς ἐν Ὀδσ. ἀπαντῶμενον. Τέσσαρα τῶν μαρτυρίων τούτων ἐγράφοντο πρότερον ἑῆος, δασυνμ. τό ὁποῖον ἐνομίζετο ἀναμαλόις τις γενικῇ ἀντί τῆς κτητικῆς σοῦ. Ἀλλ' ὁ Damm, καὶ ὁ Wolf., ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδόσ. τῆς Ἰλιάδ. καὶ ὁ Βτμ. Λξ, 1. σελ. 86. μετέβαλον, συμφώνως τοῖς ἀρίστοις παλαιοῖς σχολιασταῖς, πανταχοῦ τό ἑοῦ. ἑῆος εἰς τό φιλούμ. ἑῆος· ἐπειδή τό, παιδός ἑῆος ἐμοῦ ἑρμηνεύεται ἀπαραλλάκτως ὡς τό, παιδός φίλου, καὶ ἔστιν ἐμφατικώτερα περίφρασις τοῦ, καθ' ἑαυτό οὐ δέν ὑπολοῦντος, κτητικοῦ ἑῆος.

*Ε'ῆς, γενική Ἐπικ. ἀντί τοῦ ἧς, τῆς ἀναφ. Ἀντιμ. ἡ· ἐν Ἰλιάδ. Π, 208. μόνον· τό δέ ἑῆς, ἐστι γενκ. τοῦ ἑή, Ὅμ.

*Ε'ήσθα. β'. ἑνικ. προσπ. παρατ. ταῦ εἰμί. Ἐπικ. ἀντί ἦς, Ὅμ.

*Ε'ῆσι. γ'. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἐπικ. ἀντί, ᾖ, Ὅμ.

Τό Ε. μετά τοῦ Θ.

*Ε'θρον, ετ, ε, ἀόρ. β'. τοῦ ἐνήσιω, Ὅμ.

Ε'θάς, άδος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνηθισμένος, συνήθης, γνωστός, γνώριμος· ὄθεν — 2) ἥμερος· ἐξαιρ. ἐπί κτηνῶν, ἢ καὶ οἰκιακῶν ἀλόγων ζώων, Θεμίστ. Δήγ. ΒΒ'. σελ. 273.

Ε'θειρα, είρας, ἡ. Αἱ τρίχες, τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς, Ὅμ. ὅστις μέτον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεί πληθυντ. γράφει τήν λέξ. χρῆται αὐτῇ εἴτε ἐπί τῆς χαίτης τῶν ἵππων, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Θ, 42. Ν, 24. εἴτε ἐπί τῶν τριχῶν τοῦ λόφου περικεφαλαίας, Ἰλιάδ. Π, 795. Τ, 382. — 2) παρά τοῖς μεταγνστ. τρπκ. ἐπί τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἄλλων λόφῳ περιεφ. παραπλησίων, ἢ ἀκτινοειδῶν πραγμάτων.

Ε'θειράζω, Μ. ἀπω. Ἔχω μακράν κόμην, μακρυά μαλλιά τῆς κεφαλῆς, μαλλοκέφαλα.

Ε'θειράς, άδος, ἡ, = ἔθειρα· ἐν Ὀδ. Π, 176. ἔκειτο ἡ λέξις, γενείου τρίχας σημαίνουσα. πεθειράδες ἀμφί γενείοιο· ἀλλ' ὁ Ἀριστοτ. ὑγιεινάδειον ἔφραψε· τό ὁποῖον ἀποδέχονται καὶ τά χειρόγραφα καὶ οἱ Ἐκδόται· ἰδὲ Σχολ. Θεοκρ. Α', 34.

Ε'θειρω, εὑρηται παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Φ, 347. ηκαίρει δέ μιν (ἀλωήν) ὅστις ἐθείρειν· Ὅστις καλλιεργεῖ τόν ἀγρόν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περί αὐτοῦ. Κατά τινας παρά τό, ἔθος, Τρέφω μέ ἐπιμέλειαν καὶ συνεχίζω, οἱονεί ἠμέρωνω τίποτε· κατ' ἄλλους δέ, ὀρθώτερον, παρά τό θέρω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι τι, ἀντιδ. τῷ, ἀθερίζω· τοῦτο δέ (τῷ θέρω, θεραπεύω) δύναται συγγενές εἶναι τό, ἔθειρα, τόσω μᾶλλον, ἐπειδή οἱ Ἕλλ. ἀνέκαθεν περί πολλοῦ ἐποιοῦντο τήν καλώς καὶ εὐτάκτως ἔχουσαν κόμην, ὥστε ἐπί Ὅμ. ἡδη προσηγορεύοντο οἱ μέν ἄνδρες καρηκομόωντες· ἐυπλοκαμῖδες δέ, αἱ γυναῖκες· παραβλ. τήν ὁμοίαν συνέχειαν τῶν ἐννοιῶν ἐν τῷ, κόμη, κομάω, κομίζω. Παρά τῷ Ὀρφ. Ἀργν. 927. εὑρηται καὶ τό παθητ. ηκρυσται φολίδεσιν ἐθειρόεσσαν, Σκεπάζεται, στολίζεται.

Ε'θελακρίβεια, ἡ. Ἀνωφελής ἀκρίβεια, φρντί., ἅμφ.

Ε'θελάστειος, ου, ὁ, ἡ (ἐθέλω, ἀστεῖος). Ὅστις θέλει νά εἶναι καθ' ὅλα πεπαιδευμένος ὡς ἄστος, ἤτοι πολίτης, ὑηλκ. κόσμιος, ἀστεῖος, πολιτικός, Ἡλιόδ. Χ'. σελ. 319.

*Ε'θελεχθρέω· τινί· Ἔχω, τρέφω ἐχθραν κατά τινος· τόν ἐχθρεύομαι, τό κοιν. τόν ἐχω τό στομάχι· παρά τό

Ε'θέλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἔχει μῖσος, καὶ ἔχθραν κρυφήν κατά τινος· τόν μισεῖ, ὄχι θέλει τό καλόν του, Ἐπῤῥ. ἐθελέχθρως.

Ε'θελημός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐθέλω). Προθυμος· ὅστις ἔχει θέλησιν εἰς τό νά κάμνῃ τι, μάλιστα καί κυρίως καλόν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 118. Ἀπολ. Ῥό. 2, 650.

*Ε'θελήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Πλάτ. Ἐρτ. σελ. 406. Α.

Ε'θελημῶς, Ἐπίῤῥ. θελητικῶς, ἄνευ παραδηγμ.

*Ε'θελητός, ή, όν (ἐθέλω). Θελητικός· πάθ. ὅ,τι γίνεται μέ θέλησιν, προαιρέσει τινος, ἀβίαστα. Henn. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ, 527.

*Ε'θελο — Σημαίνει ἐν συνθέσει. 1) ὅτι ποιεῖ τις τίποτε ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως. — 2) ὅτι ποιεῖ τις τι προθύμως, ἤ ἀσμένως, μέ προθυμίαν καί χαράν, εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας του.

Ε'θελοδουλεία. Θελητική δουλεία· τό Ἰταλ. σκλαβιά.

Ε'θελοδουλέω (ἐθελόδουλος). Δουλεύω, εἶμαι ἡ γίνομαι δοῦλος, σκλάβος μέ τήν ἰδίαν μου θέλησιν, αὐτοπροαίρετα, χωρίς νά μέ βιάζῃ κανείς.

*Ε'θελοδουλία = ἐθελοδουλεία· παρά τό

*Ε'θελόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις αὐτοπροκρίτως δουλεύει, εἶναι δοῦλος, ὑποτάσσεται εἰς δουλείαν. Ἐπῤῥ. Ἐθελοδοῦλος· ᾧ οὐ ἐθελοδούλως ἔχω, Ὑποφέρω θελητικῶς τήν δουλείαν, σκλαβιάν, Πλουτ. Ἀρτ. 25.

Ε'θελοθρησκεία, ἡ. Ἡ ἐξ ἰδίας θελήσεως τις ἐκλογῆς θρησκεία, τήν ὁποίαν μόνος του ἐκλέγει καί λατρεύει τις. Ν'. ΔΘ.

Ε'θελοθρησκέω, (θρησκεύω). Ἔχω, τηρῶ τήν θρησκείαν, τήν ὁποίαν μόνος μου, μέ τήν θέλησιν καί προαίρεσίν μου ἐλεξα Ν. Δ.

Ε'θελοκακέω, Μλ. ήσω (ἐθελόκακος). Θελητικῶς καί μέ προαίρεσίν μου, ἐπιτηδεύω τόν μαι κακός· ζῶ, πολιτεύομαι πρός τούς ἄλλους ἀχαμνά. Ἐξαιρ. εἶμαι δειλός, φοβιτσάρης ὁ κάμνω τό χρέος μου ὡς στρατιώτης· παρεμβαίνω τά καθήκοντά μου, φέρομαι ὡς προδότης, Ἡρόδ. 5, 78. 9, 67. ἀφ' οὗ

Ε'θελοκάκησις, εως, ἡ· Τό νά ἀμελῇ τις τά καθήκοντα ἡ χρέη του, ἐξαιρέτως ὡς στρατιώτης εἰς τόν πόλεμον, θελητικῶς, αὐτοπροαίρετως, ἐπιτηδευτόν.

Ε'θελοκάκησις, ίας, ἡ. = ἐθελοκάκησις.

Ε'θελόκακος, ου, ὁ, ἡ (κακός). Θελητικῶς κακός, αὐτοπροαίρετα δειλός, ἀμελής, ὑστερητικός, ἐπιταυτοῦ τά καθήκοντά του παραμελῶν, ἐξαιρ. εἰς τόν πόλεμον ὡς στρατιώτης, ἐπί τούτου δειλός φοβιτσάρης φαινόμενος.

Ε'θελοκάκως, Ἐπίῤῥ. μέ ἐθελοκακίαν.

Ε'θελοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ἄφοβος, ἄπρομος, ἀνδρεῖος, χωρίς φόβον, θελητικῶς ἐμβαίνων εἰς κινδύνους.

Ε'θελοκωφέω Μλ. ήσω. Κλείνω τόν κωφόν, καμώνομαι ὅτι δέν ἀκούω, δέν θέλω νά ἀκούσω παρά τό

Ε'θελόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὅστις καμώνεται ὅτι εἶναι κωφός, κλείνει τόν κωφόν, δέν θέλει νά ἀκούσῃ.

*Ε'θελουτεί. Ἐπίῤῥ. = τῷ ἑπομ. ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐθελοντήν. Ἠπείρ. = ἐθελοντηδόν, Ἡρέτ.
ἐθελοντήρ, ηρος, ὁ. Ὅστις κάμνει τί πότε ἀφ' ἑαυτοῦ του, θελληματικῶς, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ κανείς, τὸ ἰταλ. volontè-rio. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν, μὲ τὴν θέλησίν των γίνονται στρατιῶται, Οὐσ. Β, 292, τύπος Ὁμηρ. τοῦ Ἀττ. Ἐθελοντής. Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 4. — 2) ὡς Ἠπίρ. θελληματικός, προαιρετικός.
*ἐθελοντής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγμ.
Ἐθελοντί, Ἠπίρ. = Ἐθελοντηδόν· παρὰ ποιητ. δὲ, ἐθελοντεί.
*Ἐθελοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κοπιάζῃ, τὸ νὰ κοπιάζῃ τις θελληματικῶς, μὲ προθυμίαν καρδίας.
Ἐθελοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποέω). Ὅστις κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει αὐτοπροαίρετα, πρόθυμα.
Ἐθελοπόρνος, ὁ, ἡ (πόρνη). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς κανεὶς παράδειγμα, ἡ παρακίνησιν εἶναι διόλου δοσμένος εἰς τὰς ἀσωτείας καὶ πορνείας. Ἀνακρέων παρ' Ἀθην, σελ. 533.
Ἐθελοπρόξενος, ὁ, ἡ. Ὅστις θελληματικῶς, ἀπὸ ἴδιαν του προαίρεσιν γίνεται πρόξενος· τοῦτ' ἐστὶ ἐναδέχεται αὐτοπροαιρέτως, καὶ ὄχι διορισμένος, ἐκλεγμένος, ἢ προσταγμένος ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἢ διοίκησιν, εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πράγματα ξένα τῶν ὑποθέσεων ξένου τινὸς ἀνθρώπου, ἢ ξένης πόλεως.
Ἐθελόσυγκος, ὁ, ἡ (συγχύω). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως, πρόθυμα πηγαίνει συχνά, ἢ συχνάζει που, ἢ κάμνει πολλαῖς φοραῖς τὸ ἴδιον τίποτε.
Ἐθελότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνειθίζει νὰ ἀλλάζῃ τὴν γνώμην του, ἀστήρικτος, εὐμετάβλητος.
Ἐθελουργέω (ἐθελουργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω· ἐργάζομαι, κοπιάζω πρόθυμα.
Ἐθελουργία, ἰας, ἡ, = ἐθελοποιΐα.
Ἐθελουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀγαπᾷ, θέλει μόνος του, εἶναι πρόθυμος νὰ ἐργάζηται.
Ἐθελούσιος, ὁ, ἡ (ἐθέλω). Προαιρετικός· ἐπὶ πραγμάτων· παν ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου· π. χ. τὸ ἐράσθελουσίως ἔστω. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τίποτε κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν γίνεται μὲ βίαν, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 10. Συμπ. 8, 13. Ἠπίρ. ἐθελουσίως.
Ἐθελοφιλόσοφος, ὁ. Ὅστις θέλει νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτος· ἀγαπᾷ νὰ τὸν προσαγορεύουν, ἢ τὸ ἰταλ. titolfòruo filosofo, Ἐτυμολ. Μ.
Ἐθέλω, Μ. ἦσω· ἀόρ. ἠθέλησα. Θέλω· παρὰ τὸ βούλομαι κατὰ Βεύτμ. Λεξ. 1. σλ. 26. τὸν ὁποῖον διαφέρει μόνον κατ' ὅτι τὸ μὲν, ἐθέλω δηλοῖ τὴν θέλησιν, ἡ ὁποία εἶναι προαιρετική, προέρχεται ἀπὸ κάποιον σκοπὸν· ἀρα ἐφαρτᾶται, μὲ συνείδησιν συνδεμένη, τῆς ὁποίας ἡ ἐντέλεσις, κατορθώσεις κρέμανται ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνον, τὸν θέλοντα· τὸ δὲ βούλομαι σημαίνει πόθον, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ ἐθέλω τό, καὶ παρὰ ἠμὶν, θέλω, ἀγαπῶ, εὐχομαι, ἔχω προθυμίαν ἢ κλίσιν, Ὅμ. ὅστις ἀπείρακις χρῆται τῇ λέξει, συνήθισε αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐστι. ἢ ἀόρ. ἀπαρμφ. πολλάκις δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπαρμφ. αἰτιατικῇ δὲ μόνῃ οὐδαμοῦ εὑρηται συντεταγμένη· ἐκεῖ εἰς τὰ μαρτύρια εἶον τὸ, νεύνικλος τὰ φράξαι, ἅσσ' ἐθέλησθα, Ἰλιάδ. Δ, 554. ἢ αἰτιατ. ἅσσα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ λόγῳ ἐπαναληπτέου φράζεσθαι, παραβλ. Ἰλιάδ. Ι, 307. Ν, 182. Φ, 484. Ὀδύσ. Ξ, 172. ἐνὶ δὲ καὶ, Ὀδύσ. Σ. 118. «Ζεύς τοι δοίη, ὅτι μάλιστα (δοῦναι σοι) ἐθέλουσι πολλαὶς δὲ κεῖται καὶ ἀπολύτως, ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ἐθελουσίου, τοῦ αὐτοπροαιρέτου ἐκφέρεται πάνυ ἐμφατικώτερα παρὰ τὴν τῆς ἐπιτρεπείας, ἐπιθυμίας· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται παρ' Ὅμ ἐξαιρ. δυμῷ ἐθέλειν· σπανιώτερον, ἐθέλει μοι θυμός, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν κοιν. θέλει ἡ ψυχή μου ἢ καρδία μου, Ἰλιάδ. Γ, 702. Ὀδύσ. Λ, 566. Ν, 40.

Ἐνίοτε δὲ, καὶ ἐξαιρ. ἀρνήσεως προκειμένης, ἡ σημασία τοῦ ἐθέλω εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν τῇ τοῦ, οὐ σπεύδει· π. χ. ὑμῖν οὐκ ἐθέλεσκεν ἐναντίον· τὸ ἡμέτ. κοιντ. δὲν εἶχεν ὄρεξιν, ἢ ἔχασαν τὴν ὄρεξιν τοῦ νὰ ἀντιστοῦν· τοῦτ' ἐστὶ δὲν ἠμποροῦσαν, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν, Ἰλιάδ. Ν. 106. ὡσαύτως καὶ Φ, 386. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· «οὐδ' ἤθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχεσκεν τοῦτ' ἐστὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τρέξῃ μακύτερα· παρβλ. Ὀδύσ. Θ, 223, 315. Γ, 121. Τμ. Δμτ. 46. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Ἀττ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 135. ὅπου ὑπεμφαίνει ἡ λέξ. ἐλαφρόν τινα εἰρωνίαν. Τῆς διὰ τοῦ βούλομαι πολλάκις δηλουμένης σημασίας. Προτιμῶ, θέλω καλήτερα, εὑδόμου ἄλλον εὑρῆται τεκμήριον, διὰ τοῦ θέλω σημαινομένης παρὰ μόνον ἐν Ὀδύσ. Γ. 324. «ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑταροισιν· εἰδ' ἐθέλεις περ». ‖ — Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. τό, θέλω κεῖται ἐξ ἴσου τῷ μέλλω, ἀλλοτινοερήμ. ἀπαρεμφάτῳ συνταττόμενον, τῷ ὁποίῳ παρέχει Μέλλοντος χρόνου ἔννοιαν, ἀποβάλλον τὴν ἰδίαν του κυρίαν σημασίαν· τοῦτο δὲ μόνον ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Wessel. ἐν Ἡρόδ. 7, 49. Ast. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 15. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φέρει πολλάκις καὶ τοῦ μείωσιν τὴν σημασ. «ὁκόσα ἡ γῆ φέρειν ἐθέλει», (ὁ ταυτοσήμαντος, θέλω, τύπ. αὐδαμοῦ εὑρηται παρ' Ὅμ. [illegible] παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικ. ἰδὲ ἐξαιρ. τοὺς Σχολ. Ἰλιάδ. Δ, 277. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἐθέλω ἐστὶ ἄχρηστον ἐν τοῖς Ἰαμβικ. τρίμετ. Ἀττ. Τραγῳδ. οἵτινες ὅμως χρῶνται τῷ παραπ. ἠθέλον· παρ' Ἀριστοφ. δὲ, Εἰρ. 837. εὑρηται καὶ ἐθελήσει. Ὁ Πινδ. χρήσει τῇ λέξει ὅλως Ὁμηρικῶς. Boeckh. γ. 1. Πυθ. 1, 62. 10, 5. Οἱ δὲ Λυρικ. χρῶνται ἀμφοτέραις τοῖς τύποις, οἱ ἑπαῖοι εὑρηται καὶ ἐν Ἀναπαίστ. ἀλληλείας παρακειμένοις, Lob. ἐν Σοφλ. Αἰ. 24. Οἱ Ἀττ. Λογογρ. προτιμῶσι τὸν τύπον ἐθέλω· ἐξαιρέσει τῆς πάνυ συνήθους συντάξεως αὐτοῦ, αἱ θέλεις· ἰδὲ (Stuw's;) ἀκριβεῖς παραβολὰς ἐν τῇ εὐσημερίᾳ Jen. A. L. Z. 1822. nr. 155. σελ. 258. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐστὶ μόνοι ὁ παρατ. ἠθέλον, ἀόρ. ἠθέλησα ὡς κανονικ. σχηματσμ. τοῦ ἐθέλω, χρήσιμος.)
Ἐθεν. Ἐπιν. καὶ Ἀττ. ποιητ. γενικ. αὐτὶ ἕο, οὗ, Ἀντιφαν. γ' Προπ. ἀφρ. καὶ Σπλ.' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλιάδ. Ἀτολ. γέθεν μετὰ τοῦ ἐγκάμμασις. Περὶ τῆς τονώσεως ἰδὲ Βουτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 72. σημ. 13.
*Ἐθηεῖτο, ἐθηεῖμεθα, ἐθηεῦτο, Ἰωνικ. αὐτὶ ἐθεᾶτο, ἐθεώμεθα, ἐθεῶντο, παρὰ τὸ, θεάομαι.
*ἠθηεύμεσθα, Ἰωνικ. αὐτὶ ἐθεώμεθα, Ὀδύσ.
*Ἐθηήσαντο. Ἰωνικ. αὐτὶ ἐθεάσαντο· ἡ. πλῃ. προσθ. μεσ. ἀορ ἀ. τοῦ θεάομαι, Ὀδύσ.
Ἐθημοσύνη, ης, ἡ. Συνήθεια· παρὰ τὸ
Ἐθημοσύνης, ους, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνήθης, συνηθισμένος.
*Ἐθην, παλτ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἰημι· τὸ σὲ ἔθην· φίλημ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι.
Ἐθίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ἰῶ. Συφ. Ηρ. π. 3, 3, 53. (ἔθος) τινά τι. Συνηθίζω, κάμνω νὰ συνηθίσῃ, Παῦσ. Συνηθίζω αὐτὸς ἐμαυτὸν, εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζομαι· καὶ τὴν σημασ. τοῦ μεταγεν. Σταϊκεί καὶ τῇ ἐνεργ. ἐναντ. χρώνται.
Ἐθικός, ἡ, ἐν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συνήθειαν· εἶναι συνηθισμένον.
Ἔθιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τε ἠμπορεῖ νὰ συνηθίζηται, εἶναι συνηθισμένον, εἰς ἐνίους συνήθειαν· ἀντὶ ἔθισμα καὶ νόμιμον, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. Δ', σελ. 151. Λί συνήθειαι, καὶ τὰ ἤθη.
Ἔθισμα, ατος, τό (ἐθίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐσυνήθισαν τινες, τὸ συνηθισμένον· συνήθεια.
Ἔθισμός, οῦ, ὁ. Συνηθισμός, συνήθεια, συνήθεια.
*Ἐθιστέος, ἑα, ἑον. ἐπῖθ. ῥημ. τοῦ ἐθίζω· πρέπει νὰ συνηθισθῇ, νὰ συνηθίζηται κλπ.
Ἐθιστός, στή, στόν. Συνηθισμένος, συνηθιστός· πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν, ἠμπορεῖ νὰ συνηθισθῇ.
Ἔθναγος, οῦ, ὁ (ἔθνος, ἡγέομαι). Ὁδηγὸς τοῦ Ἔθνους.
Ἔθνάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς ἔθνους· ἀφ' οὗ
Ἐθναρχία, ἡ. Ἡ ἐξουσία, ἡ διοίκησις, ἔθνους τινος.
Ἐθνηδόν, Ἠπίρ. Κατ' ἔθνη, κατὰ ἐθνάληλα ἔθνη.
Ἐθνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔθνος, εἶναι ἴδιον ἔθνους τινος, τὸ συνηθίζει τὸ ἔθνος. — 2) παρὰ Γραμματικ. ἐξωτερικός, ξένος, σχεδὸν ὡς τό, βάρβαρος. — 3) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Ἠπίρ. ἐθνικῶς.
Ἐθνίστης, ου, ὁ· καὶ Ἐθνίτης, Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, ὁμογενὴς, συμπατριώτης· παρ' ἡσυχίῳ δὲ καὶ ἐθνιστής· οὗτος Ἡσύχιος, καὶ Σουΐδας.
Ἐθνοκάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ ἔθνους, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Βεφ. ιϛ'.
Ἔθνόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πολεμῶν, καὶ φθείρων τὸ ἔθνος, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Β. ἔνθα εὑρίσκεται πεθνοπλήκτου πυρός, ἐν τοῦ ἔθνοπλήκτης· τινὰ Χειρόγραφ. πεθνοπήκτου ἔχουσιν, τὸ δὲ πεθνοπάκτου, ἄνευ ἑρμην.
Ἔθνος, ους, τὸ. Πανθήποτε πλῆθος ἀνθρώπων, πολλοὶ ἄνθρωποι μαζύ, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὰς αὐτὰς συνηθείας, τὰ ἴδια ἤθη καὶ κατ' αὐτὰ ζοῦν, πολιτεύονται ἑνιαῖως μεταξύ των Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. κεῖται εἰς τὸ πλεῖστον «ἔθνος ἑταίρων», Πλῆθος συμπολεμιστῶν· τὸ ἰταλ. camerate εἰς τὸν πόλεμον. Εἶτα πλησιέστ. «ἔθνεα πεζῶν, ἔθνεα νεκρῶν· καὶ ἐπὶ διαφόρων ἐθνῶν, ἔθνος Ἀχαιῶν, Λυκίων· ὡσαύτως καὶ ἔθνος λαῶν, Τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων πολεμιστῶν, Ἰλιάδ. Ν, 495. Τρηκ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, χοίρων· Σύνεφα ἀπὸ μυίγας, μελίσσας, πουλιὰ, κοπάδια ἀπὸ ἀγριόγιδα, Ὅμ. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ, «ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, ἀπὸ τοῦ, γίνομαι· ὡσαύτως καὶ Ξενοφ.· ἔτι δὲ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔθνος, φυλή· τὸ ἰταλ. natsione. Παρ' Ἱππων. δὲ = μέρος· παραβλ. ὁμοεθνία, σημτ. 2. — 2) Παρὰ τοῖς Ἑνελ. Πάντες ὅσοι σὺν εἶναι Ἑβραῖοι, ἢ Χριστιανοί. (πιθανὸς παρὰ τό, ἕσος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, ἑσμός.)
*Ἔθορον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ ὀρώρυκα, Ὅμ.
Ἔθος, εος, τὸ. Συνήθεια, πᾶν ὅ,τι συνηθίζεται κοινῶς ἀπὸ ὅλους· τὸ τετριβ. ζακόν. Τρηκ. «ἔθος πρὸς τοκήων, Πατροπαράδοτος συνήθεια, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 737. τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίζηται ὡς ἤθος· διότι ἡ σημασία αὐτοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα, δὲν συμπεριλαμβάνει ὅλον τὸ ἔθνος.
*Ἐθρέφθην, παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ τρέφω, Ἡσιόδ.
*Ἐθρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, τρέφω, Ὅμ.
Ἔθω, Εἶμαι συνηθισμένος· ἐ Ἰδιωτ. ὅμως εὑρηται μόνον κατὰ μετοχήν, καὶ τοῦτο μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ι, 540. καὶκὰ πολλ' ἐρέθεσκεν ἑὸν κῆρ· Ἐκαμνε πολλὰ κακὰ, κατὰ τὴν συνήθειάν του· τοῦτ' ἐστὶ ἦτον συνηθισμένος νὰ κάμνῃ μεγάλας ζημίας· ὡσαύτως καὶ Ἰλιάδ. Π, 260. «οὐδὲ παῖδες ἐριδμαίνωσι ἑβυτεσὶν Τοὺς ἥκιστα πεπιθέσθην τοῖ πατρὸς κατὰ τὴν συνήθειαν των. Ἔσω δὲ ὁ αὐτὸς συνταξέως τρόπος ὡς τῶν μετοχ. λαβὼν καὶ τυχὼν, μετὰ τελικοῦ ῥήματος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ Ἐνστ. τῷ Παρκμ. εἴωθα, Ἰων. ἐώθα· Συνήθης, εἰμὶ συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὕρηνται ἄμφοτ. οἱ τύποι συνήθως μετὰ ἀπαρμφ. συντεταγμένοι. Ἡ μετχ. εἰωθὼς κεῖται ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένος, συνήθης, Ἰλιδ. Ε, 281. Παρκμ. Δωρ. ἔωκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ι.

Εἰ, Σύνδεσμ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Ὁμ. καὶ οἱ Δωρ. χρῶνται καὶ τῷ, Αἰ. — Α) Ἂν, διακρινόμενον τοῦ ἐάν, καθ' ὅτι συμβαίνει καθαράν τινα ἔννοιαν πάσης πείρας, ἢ ἐμπειρίας μέτεστιν, Ἡδὺ. Vig. σλ. 834. Τὰ πλείστα συντάσ. Ἐυκτική, ἀλλὰ καὶ Ὁριστ. καὶ Ὑποτ. Ἐγκλ. — 1) Εὐκτ. συνταττομένου σημαίνει τὸ πρᾶγμα ὡς καθαράν ἰδέαν, παριστάνουσαν τὸ ἀντικείμενον οὐχ ὡς τι βέβαιον, ἀλλ' ὡς προβλημάτιον καὶ κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπάρχον. — α') μετὰ Εὐκτ. ῥήματος, καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ, ἤτοι ἐν τῇ ἐλάσσονι προτάσει μετὰ εὐκτ. ὡσαύτως τοῦ, ἂν προτείμενον ἔχοι τος, συνταττόμενον, σημαίνει ἀβεβαιότητα χωρὶς ἀλλοιότητος παραβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποθέσεως εἶναι πιθανὸν μόνον. Νῆρωες μάχα κεν κεχαρίσατο, εἰ τὰ δε πάντα πυθοίατο Ἥκελε χαρὸν πολύ, ἂν ἀκούσουν αὐτά· ὅπου τὸ, ἂν τὰ ἀκούσουν, εἶναι ἀβέβαιον, Ἰλιδ. Α, 256. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1014. — β') μετὰ Εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. πρστ. μετὰ Ὁριστ. συντάσσεται ὅταν διὰ τῆς ἐλασ. θηλοῦται τι ὡρισμένως βέβαιον, διὰ τῆς μεζόνος δέ, δυνατόν τι ἢ ἐνδεχόμενον μόνον· καὶ μετὰ Ὁριστ. ἐνστ. μέν, Ἰλιδ. Ι, 304. ἀνάμην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοιτο. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 283. μετὰ ὁριστ. Μέλ. δὲ, Ἰλιδ. Α, 293. μὴ γάρ κεν θεὸς τε καὶ ὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ ἐήσοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι. Μετὰ Ὁριστ. παρωχηκότος Ἀττ. μὴ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγέρετο τῇ ὁλκῇ ἐπίφορος ἐς αὐτήν, Θκδ. 3, 47. ἰδὲ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1017. — γ') Μετὰ εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. ὑποτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλιδ. Δ, 386. νεὶ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἂν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοὶ· παρὰ σοὶς Ἀττ. εἰώθασι χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη· ἰδὲ Math. Γρμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1018. — δ') ἡ μείζων πρότ. μετὰ τοῦ εἰ παραλείπεται, ὅπου ἀναπληροῦται ῥᾳδίως ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, Ἰλιδ. Ι, 245. πτῶν' αἰνῶς ἐείσοικε κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη φάσθαι ἐνὶ Τροίῃ· καὶ 303· καὶ Τ, 52. καὶ Ὀδσ. Β, 278. Ἀντὶ τῆς μείζ. πρτσ. τίθεται ἡ μετχ. Ἰλιδ. Κ, 246. ητοὐτου σ' ὀσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι. — ε') Μετὰ εὐκτ. ἄνευ ἐλάσ. πρτσ εἰς ὀθλιωτιν εὐχῆς· Εἴθε, ἄμποτε, Ἰλιδ. Ω, 74. πάλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἁμαῖο, ἄρρτι οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 975. Herm. Vig. 757. Valck, Φοίν. 761. ἐν τοῖς τοιούτοις ὅμως τίθεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ εἴθε, εἰ γάρ, καὶ αἴ γάρ· ἰδὲ παρκειτῶν, εἰ γάρ· — ζ') Μετὰ εὐκτ. ἀντὶ χρονικοῦ μορίου, ὅταν σημαίνηται πρᾶξις ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα· Ὅσσαις, ὅσσαις φορμίζ· καὶ τότε ἐπιφέρεται συνήθως παρατατ. ἢ ὑπερσυντ. σπανίως ἀόρ. Math. Ἑλλ. Γρμμ. 2. σελ 1006. — 2) Μετὰ Ὁριστ. ῥημ. τίθεται, τὸ ἄνευ ἀμφιβολίας ἐνδεχόμενον σημαίνον, ἐν ὅλως ἁπλῇ καὶ οὐδεμιᾷ ἀμφιβολίᾳ ἢ οὐδενὶ ἀποτελέσματι περαιτέρω ὑποκειμένῳ ἐκφράσει τοῦ ὄντος, ἢ τοῦ συμβαίνοντος· α') Μετὰ ἐνστ. Ἐπὶ κατὰ τὸ ἐνεστὸς γινομένων, ἢ ἐλπιζομένων πραγμάτων· πεθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον ὅπου οὐδεμία προκειται ἀμφιβολία· ὅτι ἄμεινον ἔσται τὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν κόρην, Ἰλιδ. Α, 116. παρβλ. καὶ 173. 178. καὶ Γ, 67. — β') Μετὰ παρωχημ. Ἐπὶ παρωχηκότων πραγμάτων, ἐξαιρέτως ἐν ἐπιματυρήσει καὶ ἐκστάσις· νεί ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηῒ ἔρεψα, τό δε μοι κρήηνον ἐελδωρμι, Ἰλιδ. Α, 39, 290, 503. ἰδὲ παρακατιὼν τό, εἴποτε. — γ') Μετὰ Μέλλοντος χρόνου· ηγνώσεαι, εἰ καὶ ϑεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξειεν, Ἰλιδ, Β, 367. 379. ὅπου ὁ Μέλλων χρόνος, καθ' ὃν συμβήσεται τὸ πρᾶγμα, νομίζεται ὡς ἀναμφιβόλως καὶ βεβαίως προκείμενος. Οἱ δ' Ἀττ. τιθέασιν οὐ σπανίως ἐν τῇ ἐλάσσ. πρτ. Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, εἰς μετρίασιν τῆς βεβαιότητος τοῦ σημαινομένου πράγματος, Σφκλ. Ἠλ. 244. νεὶ γὰρ ὁ μὲν Θανὼν γᾶτε καὶ οὐδὲν ὢν κεῖσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν δώσουσι ἀντιφόνους δίκας, ἐρέοιτ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσεβὲς ὄνομ' ἔτι. Math Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1017. Οὐ σπανίως δὲ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἡ ὁριστ. ἔγκ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὅπου τό πρᾶγμα δηλοῦται διὰ τῆς εὐκτικῆς ὡς καθαρᾶ ἰδέα μόνον, π. χ. ὑπεζοί μενοίεσεν, εἰ τελέσσουσιν· Ἐπροθυμοῦντο νὰ δοκιμάσωσιν ἂν ἠθέλε συνηθοῦν νὰ κατορθώσωσι τὸ νὰ παρέλθωσι· κεῖται ὡς νὰ ἔλεγον οἱ πεζοί· ἡμεῖς δέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ περάσωμεν, Ἰλιδ. Μ, 59. παράβλ. καὶ Φ, 267. ἄρα χρησιμεύει εἰς παράστασιν καὶ ἐμφανῶς αἰσθητὴν κατάστασιν τοῦ νοουμένου, ἢ τῆς ἁπλῶς ἰδέας· παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἀντιγν. ἔφυρ. πολλάκις χρήσιμος ἐστί. Ἔτι δὲ κεῖται ἐν τῇ μείζ. πρτ. ὁριστ. Ἐνστ. ἢ Μέλ. τῷ Εἰ ἐπιφερομένῳ, ὅταν δὲν ἐλπίζηται τὸ ἐνδεχόμενον, ἢ πιθανὸν, ἀλλὰ περίστασις ὡς πρὸς τὸ μέλλον βεβαίως συμβαίνουσα, καὶ ἡ ἀναγκαία συνέχεια τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐξαρτᾶται ἐμφατικῶς· νεὶ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἤτέ σ' οἶω ῥιγήσειν πόλεμόνδε γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωσε πύθηαι· Θέλει τρέμει βέβαια καὶ μακρὰν ἂν ἀκούῃς πόλεμον, Ἰλιδ. Ε, 350. παρβλ. καὶ Ο, 213. Reisig conj. Ar. σλ. 44. Τοῦ Ἀττικισμοῦ δὲ ἡ ἐπιμελὴς πρόνοια καὶ λεπτοτης πρὸήγαγε τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε τὸ Εἰ μετὰ ὁριστ. ῥήματος χρησίμους οὐ μόνον ἐπὶ πιθανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς βεβαίου πραγμάτων, καὶ ὅσα κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὅτι· τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θαυμάζω, καὶ ἄλλων αἰτιήσεως ἐξαιρ. σημαντικῶν ῥημάτων προηγουμένων· οἷον, τον, ἀγανακτέω, δεινόν ποιοῦμαι, τοῦ, ὀηλοῖ· καὶ λ. τ. τ. Ἡρόδ. 1, 155. καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἰ μοι ἀπεκτάσι;ι καὶ Θκδ. 6, 60. ω . . καὶ δεινοὶ ποιούμενοι πρότερον, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ αἰσθονται. . . οἱ μὲν πεϑόντες, ἀδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἀτετιμώρητοιτο· παράβλ. καὶ Πλατ. Λάχ. σλ. 194. Α. καὶ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1251. καὶ Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 330. — δ') Ὅταν ἐν μὲν τῇ μείζ. πρτσ. κέηται τὸ Εἰ μετὰ Παρατατ. ἐν τῇ ἐλάσ. δὲ τὸ Ἂν ὡσαύτως μετὰ Παρκτ. τὸ μὲν Εἰ σημαίνει ἀτέλεστον, ἀποφατικὴν, ἢ καταφατικὴν ὑπόθεσιν· τὸ δὲ Ἂν ἀτέλεστον καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν ὑποθετικόν τι· ὅπου μέντοι ἰστέον ὅτ. ἢ ἀποφατικὴ ὑπόθεσις καὶ τὸ ἀποφατικὸν ὑποθετικὸν μένουσιν ἀτέλεστα, ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποφατικοῦ, ἄρα καταφασις· ἐξ οὗ προϋπτουσι τέτταρά τινα· δηλ. ὅτι, εἴτε ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ὑποθετικόν εἰσὶν ἀμφότερα καταφατικά, εἴτε ἀμφότερα ἀποφατικὸ· εἴτε ἡ μὲν ὑπόθεσις καταφατική, τὸ ὑποθετικὸν δὲ ἀποφατικὸν· εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἀποφατική, τὸ δὲ ὑποθετικὸν καταφατικὸν· π. χ. ὡς πρὸς τὸ πρῶτον· καὶ τι εἶχεν, εἰδέου ἄνω· Ἂν εἶχε τίποτε, ἠθελε τὸ δώσῃ· μετὰ τῆς ὑπονοουμένης ἐννοίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε, Ἀττικ. — ε') Μετὰ ὁριστ. ἀορ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. πρτ. ὡσαύτως ἀορ. ὁριστ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐκφέρεται μὲν ἡ ἰδία ἔννοια, καὶ ἄμφοτερα ὅμως εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον· νεί τι εἶχεν, ἔδωκεν ἄν. Ἂν ἠθελεν ἔχῃ τίποτε ἠθελε τὰ δώσῃ· παράβλ., Ἰλιδ. Φ, 212. καὶ νύκ' ὅτι πλέονας κτάνε . . , εἰ μὴ γνωσαμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνητος· καὶ 544. νῦν κεν ὑψίπυλον Τροίην ἅλοι . . , εἰ μὴ Ἀπόλλων Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν· ἰδὲ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 964. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. δύναται ἐπιφέρεσθαι τὸν παρατ. μετὰ τοῦ Ἂν· νεί εἰσέϑην, οὐκ ἂν ἠρῥώστουν· Ἂν ἐπείσθημεν, δὲ ἀρρώστοῦσα, Βτμ. 126, 9. 4, 10. Ὁ Παρατ. ἦν, ἔχει ἐλλείπον ἐνίοτε τὸ Ἂν ἐν τῇ ἐλάσ. πρτ., σπάνιον μέντοι τοῦτο. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 967. Poppo obs. ad Θκδ σλ. 142. Πολὺ σπανιώτερον δὲ εὑρηται Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν ἐν τῇ ἐλάσ., τῷ εἰ μή, καὶ τῷ ὁριστ. ἀορ. ἐπιφερόμενον· καὶ ὑκεν ἐπόλοιτο Ἄρης ἅτος πολέμοιο, εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίοιο Ἑρμέᾳ ἐξηγείλατο ἰδὲ καὶ Γ, 70. — 3) Τὸ Εἰ μετὰ ὑποτακ. ῥημ. συνταττόμενον, παρίστησι τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἄλλης τινος γνώμης, ἢ ἀπ' ἄλλου τινος ἀποτελέσματος ἐξαρτώμενον, Ὑποθετικὸν ὅτι — ἂν τύχῃ τό —, παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτερα, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον· νεί ποτε σ' αὖτε χρεὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι, Ἰλιδ. Α, 340. Ἰδὲ καὶ Ε, 258. καὶ Ι, 318. Ὀδσ. Ε, 221. Η, 204. Π, 138. καὶ Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1020. Πολὺ μᾶλλον δὲ τό, εἰ εεν, μετὰ ὑποτ. ῥήμ. Ὁ δὲ Πνδ. συντάσσει μὲν ὡσαύτως τὸ εἰ ὑποτακτικῷ ῥήμ. ἄνευ προσλήψεως μέντοι τοῦ κεν μορίου. Περὶ τῶν Ἀττ. ἐνομίσθη ἄλλως ὡς κανονικόν, ὅτι οὐδέποτε Χρόνται τῷ Εἰ μετὰ ὑποτακτ. ἀλλὰ μόνον τῷ Ἐὰν ἢ Ἂν εὑρέθη ὅμως ἐναργεία ἡ ἐξαίρεσις μαρτυρίοις τικων ἐκ τῶν Τραγ. ἐν οἷς φαίνεται σαφεστατη ἡ σύνταξ. τοῦ Εἰ, ὑποτακτικῷ ῥμ. π. χ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 198. 868. 1055. Ἀντ. 706. 1012. Οἰδ. Κ. 1226. 1443. παράβλ. Διόδ. Βιβ. 1, σλ. 144. Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 491. καὶ Ἀντ. 706. Reisig ἐν Οἰδ. Κ. 1213. Εὐρπδ. Ηκδ. 200. Wellauer ἐν Αἰσχλ Ἱκέτ. 225. Ἰκτ. 393. Πέρ. 777. Lange καὶ Pinzg. Περ. 746. Τό δ' ἐν Αἰσχλ. Πρ. 1057. νεί δ' εὐτυχῇ· εἰ καλῷ μαντεύῃ; φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν C. Schneid. πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται, εἰδ' εὐτυχῇ ἦ· Ταύτας προεστελλτο Ἀρτιμ. Ἰσσ. 705. 707. ὅπου τὸ Ἔαβεν, χειρόγρ. παρίστατο ὑποτκ. ὅπερ ὁ Reisig conj. σλ. 253. διέλεε· καὶ ὅταν πρέπει νὰ ἀναληφθῇ παρ' Ἀριστ. Εἰρ 454. Τέλος δὲ ἐγνώσθη σχεδὸν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον, Θκδ 6, 21. πόλλας τε καὶ εἰ ἐυστώσι αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι· καὶ Ξενφ. Ἀπμν. 2, 1, 12. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 234. Πολ. 9, σλ. 579. Ε παράβλ. Krüger comm. σλ. 271. Osan. Φιλμ. σλ XXXIV. Ἐκ τούτων διορίζει τῶν Πεπαιδευμένων τις (Krüger;) τὸν κανόνα ἐν τῇ Ἀλλ. ἐφημερίδ. Hall. A. L. Z. 1825. nr. 33. σλ. 274. ὅτι· „Τὸ Εἰ συντάσσεται ὑποτκ. ῥημ. ὅταν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαλοῦντος ᾖ ἐπικρατεστερα ἡ ἰδέα τῆς βεβαιότητος, ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ὑποθέσεως, (τοῦτ' ἐστιν ὅταν ὁ λαλῶν ἀποχάζηται ὡς ἡ ὑπόθεσις εἶναι βεβαία, ἢ ὅτι πρέπει νὰ βεβαιωθῇ, νὰ γένῃ βεβαία)· ἐν ᾧ τό, Ἂν, ἢ τό, Ἢν μετὰ ὑποτκτ. ῥημτ. σημαίνει μόνον τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ὑποθέσεως μετὰ πιθανοτητος τοῦ ἀποβησομένου· κατὰ τὸν ὁποῖον κανόνα λεκτέον πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ παρ' Ἡσιγ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Rp. Ἀν. 3, 2, 23. κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγ. εἰ καί — ὥστε· ἀντὶ τοῦ, ἢν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ἄπορος ὥσιν· παρβλ. Krüger in Kp. Ἀνβ. 3, 1, 36· καὶ 7, 6, 24. Jac. ἐν Ἀχιλ. Τατ. σλ 681. Bachr in Creuz. melet. 3. σλ. 24. Jacob ἐν Λουκ. Τοξ. σλ. 52. 53. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ἐλάσσονος λόγου συγγραφεῖσι τὸ Εἰ συντάττεται συνήθως μετὰ ὑποτ. ῥήμτ. Herm. Vig. σλ. 831. τὰ δ' ἄλλα παραβλ. εἰ κε. — 3) Τὸ Εἰ σπανιώτατα συντάττεται μετοχῇ, τῷ, ἐστὶ συνήθως προσειμένου ἐχούσῃ, ἀντὶ ὑποτακτ. ῥήμ. Ξενφ. Ἀπομ. 2, 6, 25. Σφελ. Αἴ. 876. κατὰ Herm. Οἰ. καὶ 179. Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 533. Εἰς ταύτην τὴν σύνταξιν αὐτιφάσκει ἐκ νέου ὁ Brenni Philol. Beytr. aus der Schweiz σελ. 372. — 5) Τὸ Εἰ μετὰ ἀπαρμφ. εὑρηται διὰ παῤ Ἡρότ. 3, 105. 108., κατὰ πλέγνον λόγου· εἶναι δέ, οὐτω ὥστε, εἰ μὴ παραλαμβάνειν τῆς ὁδοῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας συλλέγεσθαι, οὐδένα ἂν σφέων ἀποζώσασθαι· καὶ πλέγουσι δὲ καὶ τὸ δὲ Ἀράβιοι, ὡς πᾶσι ἀν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, Εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτούς, οἷόντι κατὰ ὄγδοας ἡπιτάμην γίνεσθαι· ἔνθα σημαίνεται τὸ, ὅτι στρέφεται ἄλλοτε τις. Herm. Vig. σλ. 812. — Ἴσίοτε δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ Εἰ ἐκ τοῦ προηγουμένου λόγου εἰς πλείονας ἑπομένους, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις· ἂν ὦσι τεταγμένοι οἱ ἑπόμενοι λόγοι. Schaef. mel. σλ. 111.

Β) εἰ· Ἄν, ἀνίσως. Εἰς πλαγίας πεύσεις καὶ μετὰ τὰ ῥήματα ὅσα εἰσὶν ἐρωτήσεως, ἀγνοίας, ἀμφιβολίας σημαντικά· «σάφα οὐκ οἶδ', εἰ Ζεὺς ἐστιν. Dd. E, 183. Μὲ τὰ σωτὰ δὲν ἠξεύρω ἂν εἶναι κάτοικος ἀπὸ τοὺς θεούς· Πολλάκις δὲ παῤ Ὁμ. καὶ ἐν ἐλλειπέσι προτάσ. ἀναπληρουμένοις διὰ τοῦ, περῶμένος, σκοπῶν κ. τ. π. χ. καηρύκευτον κέλευτον, ἀμφὶ πυρὶ στῆται τρίποδα μέγαν [περιπάμενοι] εἰ περίφοιτε Πειλήθενε· Ἂν ἤθελε συνηθοῦν νὰ καταπείσου τὸν Ἀχιλ. Ἰλ. Ψ, 40. κεῖται δ' ἐνταῦθα εὖτε, περίθοιεν ἔπεμ, τοῦ, Ἂν, ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐννοεῖται παρελθοῦσα· παραβλ. Ἰλ. Κ, 296· Τ, 363. Εἰς δὲ τὰς κατὰ τὸ παρὸν ἢ αὖτο μέλλον ἐννοουμένας προτ. ἀπαιτεῖται τὸ εἰ κε ἢ τὸ ἂν μετὰ ὑποτακτ. ῥήμτ. Ἰλ. Ε, 279. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1022. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὑρηται τό, Εἰ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μετὰ ὑποτακτ.

Γ) Τὸ Εἰ γίνεται λόγου ἀρετικὸν ἐπιφερόμενα ἔχον συνδετικὸν τὰ μόρια· εἴκε, εἴ πᾶρ, εἰμὴ, εἰ καί, εἴ τις· καὶ λ. τ. π. αἱ ὁποῖαι συνδέσεις αὐτοῦ ἀναφέρονται ἑκάστη ἰδιαιτέρως ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τοῦ Εἰ προτασσόμενα δὲ μόρια εἰσί· — 1) καὶ εἰ, Καὶ ἄν, κἂν, ἂν καί, ἔστω καὶ νά· «ληθὲς ἡ βέβαιόν τι ἐξαρούν· ατον ὅ ἐγὼ ἀντίος εἰμί, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἑοῖσιν...», Ἰλό. Τ, 371. — καὶ εἴπου, Καὶ ὅπου, ὅπου καὶ ἂν· «ὥφρα ἂν ἴεηαι πατρίδα σήν, καὶ ὄβρι, καὶ εἴπου τοι φίλων ἐστίνε», Ὀδτ. Η. 330. ὡσαύτως καί, τό, καὶ εἰ ἐε· εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀγλεῖσις τῶν ῥημάτων εἶδεται ὡς καὶ εἰς τὸ εἰ κε. Ἀττικῶς δὲ καὶ, κἄν, κἂν εἰ, προτάσσει μέλιστα καὶ τοῦ, ὅμως ἐν τῇ ἐλάσ. πρότασ., τὸ ὁποῖον μόνοι εἶδεται ἐπιτατικῶς μόνον ἐν τῷ τέλει τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως· ἐκεῖ δ' ἀναπτύσσ. πάσας λέξεις κατατεθ., καὶ σπάνιος ἐκοίς ὁμοιοτ. Αἰσχλ. Περ. 2η5. καὶ Χηρ. 113. «μέμνησ' Ὀρέστου, καὶ θυρσὸν ἐκ' ὁμοκα. Τὰ δ' ἄλλα προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τό, καὶ εἰ ταὐτοσήμαντον τῷ, εἰ καὶ νομιστέον. Herm. Vig. σλ. 832. — 2) οὐδ' εἰ, Οὔτε ἂν εἰ, οὔτε εἰ ἄν· «οὐδὲ τί σε Τρῶασσιν ὀίομαι ἄλλοτ' ἔτ' ἔσεσθαι ἐλαφρότ' ἐν Δυσίῃς, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι· Ἰλό. Ε, 845. καὶ Τ, 102. Ὀδτ. Δ, 293. Ε, 80. — 3) ὡς εἰ· καί, ὡς εἴ τε, ἢ κατὰ Wolf, ὡσεί, ὡσείτε, Ἀλλ' ὡς, 'σάν, ἐν παραβολαῖς· «τῶν νέες ὠκείαι, ὡσεί πτερόν, ἠὲ νοήμα», Ὀδτ. Η, 36. καὶ Ξ, 254. Ἰλό. Ν, 492. Τ, 368. Ὀδτ. Τ, 39, 211. Οἱ Ἀττ. δὲ παρεμβάλλουσι μάλιστα καὶ τό, ἄν, ἢ τό, περ· «ὥς περ εἰ, ὡς ἄν εἰ, ὥσπερ ἐνεί,» ἢ, «ὡς περ εἰ», Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σελ. 479. Α.

*Εἴ, Δωρ. ἀντὶ ἢ καὶ οὔ· παράλλ. πεί.

Εἶα, καὶ Εἶα παροξτ. καὶ ποιητ. εἴα· παρακελευστικὴ λέξις· τὸ παρὰ τοῖς ναύταις καὶ ὧν ἔτι σύνηθες κατὰ μετάθεσιν τῆς τονώσεως μόνον διαφόρου εἶα μετὰ τῶν Ἰταλ. λέξ. εἶα λάστα, ἀντὶ εἶα λάσια· παῤ ἡμῖν δὲ τὸ βαρβαρόφωνον ἅπαντες, ἅπαντες. Ἔτι δὲ καί, «εἶα θήν, Πλάτ. Σοφ. 27. Ἔ κελά, ἔλα λοιπόν. (Ἐπεὶ δὲ τὸ α βραχὺ ἐστίν, οἱ πάλαι Γραμμτγ. γράφουσιν εἴα. Ἰδὲ μέντοι Reisig de constr. antiatr. σλ. 19. ἐστι δὲ συγγν. τῷ, ἔα καὶ εὖα).

*Εἶα· γ' ἐνε. πρσπ. ἐργτ. παρατ. τοῦ, ἐάω. Ὅμ. (— —).

*Εἶα. Παρεμ. τοῦ, εἶμι, κατ' ἀβέβαιον ὑπόθεσιν Γραμμτγρ. τινων. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, 362.

Εἰάζω, Μλ. -άσω· Φωνάζω τὸ εἶα εἶα, κἀδὼς καὶ εἰάζω, Φωνάζω τὸ Αἴ· καὶ εὐάζω, Φωνάζω τὸ «Εὐα Valck. diatr. σλ. 20.

Εἰαμενή, ῆς, ἡ, Χαμήλωμα· χώρα ἢ τόπος χαμηλός, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης πλησίον εἰς ποτ. μόν, λίμνην, ἢ ἁλώσιμον· εἰς τὸν ἑπόμ. αὐτ. «ἐνουσι λεῦκαι, ἢ λευκάδια καὶ βοστρυοι· πολλαὶ ξύλων· «ὲν εἰαμενῇ ἕλεος.» Ἰλό. Δ, 483. Ο, 631. παῤ Ἀπολ. Ῥοδ. δὲ, τόπος πλημμυρισμένος. Γ. 1202. «χώρις ἐκλαρῆται ὑπεύθιος εἰαμενῆσις (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τό, εἴατο, ἧνται, ἧμαι, ἥμενος· ὅθεν καὶ τινες τῶν πάλαι Γραμμτγ. εἰαμενή ὀξτ. γράφουσι· παρβλ. κἀδημαι· ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 24. ἐθέλει τὴν λέξιν τῷ, ἠιών, ἠιόεις συγγενῆ).

*Εἰ ἄν, καὶ συστλ. ἐάν καὶ ἢν· αὐτ' οὐ παῤ Ἴωσι τό, ἐξὲ χρήσιμον ὅπερ ἰδέ. Ἄλλων δὲ μορίων ἢ λέξεων παρεμβαλλομένων, ἡ σύνταξις αὐτοῦ γίνεται Ὁμηρικῶς τε καὶ Ἀττικῶς εἰ .... ἄν, περ ἄν αὐτοῖ Μοῦσαι ἀείδοισιν.» Ἰλό. Β, 597. Herm. Vig. σλ. 830.

Εἰανός, ἡ, όν. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ Ἐανός. Ἰλ. Π. φ.

Εἶαρ, ρος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ ἔαρ· Ἡ ἄνοιξις.

Εἰαρινός, ἡ, όν. Ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός, Ἀνοιξιάτικος, πρωτοκαιρίσιος. Ὅμ.

*Εἰαρόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγμ. ποιητ.

Εἰαρόμασθος, ου, ὁ, ἡ (μαστὸς), Μὲ εὔμορφα παχέα, τρυφερὰ, στρομπολοχτὰ βυζιά. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 3η4.

Εἰαροπότης, ου, ὁ, ἡ (εἶαρ). Ὅστις πίνει αἷμα. Ἡσύχιος.

Εἰαρότερπής, ές, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις χαίρει, χαίρεται διὰ τὴν ἄνοιξιν, τῷ ἀρέσκει ἡ ἄνοιξις. Ὀρφ. Ἀργ. 51, 14.

*Εἴας· β'. ἐνε. πρπ. ἐργτ. παρτ. τοῦ, ἐάω, (— —)

*Εἴασα, ας, ε· ἐνργτ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐάω.

*Εἴασκον. Ἐπε. παρατ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ εἶων, Ὅμ.

Εἵαται, εἵατο· γ'. πλθ. πρσπ. ἐνστ. καὶ παρτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἶων. ἕαται, ἕατο· καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἧνται, ἧντο· παρὰ τό ἧμαι. Ὅμ.

Εἵατο, γ'. πλθ. πρπ. μέτ. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦντο· τοῦτ' ἔστι ἦσαν· εὑρηται μόνον. Ὀδσ. Τ, 106. ἐνθα ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 548. ὀρθώτερον εἵατο ἀναγινώσκεσθαι ὀρίνει.

*Εἵατο· γ'. ἐνε. πρσπ. μέτ. ὑπρσντ. τοῦ ἔννυμι ἀντὶ εἵννο.

Εἴβ ιμος, ὁ, ἡ, Στάζων, σταλάζων. Εὐστάθ. παρὰ τὸ Εἴβω, τύπος Ἐπε. τοῦ λείβω· Στάζω, σταλάζω, χύνω τίποτε ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ὅμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει, «δάκρυον εἴβειν καὶ, κατὰ δάκρυον εἴβειν· «Τὸ νὰ χύνῃ τις δάκρυα. Μέσ. ἀμετβ. Στάζει, σταλάζει κάτοι, τοῦτ' ἔστι χύνεται ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ἡσό. Θγν. 810. Ἀλλὰ καὶ ὡς κατ' ἐνεργτ. διέξ. «δάκρυα εἰβομένη, Σφελ. Ἀντ. 527.

*Εἰ γάρ· Εἴθε, ἄμποτε, μακάρι. «εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ». Ἰλό. p, 561. Βr. ἐν Σφελ. Οἰδ. Τ, 82. Ὡσαύτως καί, εἰ γάρ τοι, Ὀδσ. Υ, 313. καί, εἰ γάρ πως. Ὀδσ. Π. 148. Παῤ Ὁμ. ὅμως πολὺ μᾶλλον εὐχρηστον κατὰ ταύτην τὴν σημσ. τό, εἰ γάρ, αἴ γάρ οἱ, αἴ γάρ δή ποτε, αἴ γάρ πως. Ἰλό. Β, 371. Δ, 189. Χ, 346. Ὀδσ. Τ, 22. Ἀσύνηθης σύνταξις αὐτοῦ μετὰ ἀπρμφ. «αἴ γάρ,» τοῖς ἐών, οἷός ἐστι, παῖδα τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι. Ὀδσ. Η, 313. παράβλ. Εἰ, Δ, 1. δ'. καὶ εἴθε. — 2) Ἐπειδή ἂν· διότι ἂν· «εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μνοὺς» ἔξουσι ποδώκεα Πηλείωνα». Ἰλό. Τ, 26. Τίθεται δὲ ἐν συννάξει, ὅταν ἡ εὐχὴ ἀποτείνηται εἰς τινα γνώμην ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἐξαρτωμένην, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγκαῖον ποιούσαν, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προηγῆται τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐχῆς· ὡσαύτως καὶ τό, εἰ, Α. 3. ε'. Τὸ δὲ εἴθε, σημαίνει ἐξ ἐναντίας τὸ εὐκτὸν καθ' αὐτό. Nitsch. ἐν Ὀδσ. Α, 265.

*Εἴγε· Ἂν ὅμως, ἂν δὲ, ἀλλ' ἄν, μὰν· ὑπόθεσιν συνάπτον, τὸ ὑποθετικὸν ἀναιρεῖ ἐπαπειλοῦσαν· π. χ. «Οἰκόνδε ἐλθέμεν ἐέναι· εἴγε μὲν εἰδείης, ὅσσατοι αἶσα κῆδε' ἀνκλῆσαι, ἐνδάδε κ' αὐθι μένων τόδε δῶμα φυλάσσοις.» Ὀδσ. Ε. 306. Εὔχεσαι νὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν πατρίδα σου· ἀλλ' ἂν ἤξευρες πόσα κακὰ ἔχει πάθειες προτήτερα, ἤθελε προτιμήσῃ τό νὰ μένῃς ἐδῶ. — 2) Εἰμέν, ἂν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τωόντι δύνανται νὰ προυποθέτῃ τις· «ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο ποιδὸς ἑῆος.» Ἰλό Α. 593. Ὀδσ. Π, 300. Herm. Vig. σλ. 834.

*Εἰ γοῦν· Ἂν δηλαδή· ὑποθέσεως οἱονεὶ ἐπιλελησμένης ἐπαναληπτικόν. «τοὔτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσεται ὠκέες ἵπποι ἄμφω ὑφ' ἡμείοιν, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Ἰλό. Ε, 258. Ἂν δηλαδή, ἢ ἂν τυχὸν φύγῃ, γλυκώτη ὁ ἕνας· ἄπαξ μοναῦ παῤ Ὁμ. ἀπειτώμενον, ὅπου ἄλλοι εἰ γ' οὖν γράφουσι.

Εἴ δ', ἄγε· παρακελευσματικὸν μόριον· Ἔλα δά, δοκίμασε· πολλάκις παῤ Ὁμ. ὅστις καὶ πληθυντικῶς, εἰ δ' ἄγετε, χρῆται αὐτῷ. «εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τευχεσι περησόμενοι.» Ἰλό. Χ, 381. συνήθως δὲ συντάσσεται, εἰ δ' ἄγε νῦν· εἰ δ', ἄγε δή· εἰ δ' ἄγε μήν· εἰπέ, εἰ δ', ἄγε μοι· προτακτ. Ἔγκλ. ῥῆμα ἐπιφερόμενον ἔχον. Ἔτι δὲ καί, εἰ δ', ἄγε τοι. Ὀδσ. Ι, 37. Λιτὶ προστακτ. δὲ κεῖται, τό, θεῦρο· Ἰλό. Ρ, 685. Ὅταν δὲ ὁ παρακελεύων προτρέπῃ αὐτὸς ἑαυτόν, ἐπιφέρεται ὑποτακτ. ἀόρ. Ὀδσ. Ι, 37. ἢ Μλ. ὁριστ. Ἰλό Α, 524, Ι, 1667. (ἔστι δὲ ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις· τελείη γὰρ ἔσιτο: «εἰ δ' ἐθέλεις, ἤ, εἰδὲ βούλει, ἄγε·» καθὼς καὶ παῤ ἡμῖν κοινῶς συνηθίζεται· Μὰ ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς· ἄρα μετρίως τῆς προεκτάσεως· ὅθεν μόνοι ἐν παρακλητικοῖς παρακελευσμοῖς χρήσιμον, Nitzsch. Ὀδσ. Α. 270. Ἡ ἑτέρα ἐτυμολογία δὲ, παρὰ τό, εἶα δή ἄγε, ἀντιβαίνει τῇ συντάξει, εἰδ, ἄγε δή, καὶ τῷ ὅλως παραπλησίῳ χρήσει τοῦ, εἰ δέ).

Εἰδαίνομαι· ποιητ. κατ' ἔκτασ. ἀντὶ τοῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μεῖζομαι, μετὰ δοτικ. Ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος. Νίκιαδ. Ἄλεξ.

Εἰδάλιμος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἰδιαίτ., εὔμορφος, καλοκαμωμένος. Ὀδσ. Ω, 278. – 2) ὅμοιος μὲ τινα. πλάσις Σειρήνων εἰδάλιμοι, Ἀνάλεκτ. Α΄, σελ. 93.

Εἰδάλλομαι, = εἰδαίνομαι, ἐνδάλλομαι.

Εἶδαρ, ατος, τό· (ἔδω· ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἔδαρ)· Τροφή, φαγητόν. Ὅμ. καὶ ἐπὶ πτηνῶν. Ἰλιάδ. Ε, 369. ἔτι δὲ καὶ δέλεαρ, δόλωμα, ἐπὶ ἰχθύων. Ὀδσ. Μ, 252.

*Εἰδέ· ἄνευ ἐλάσσονος προτασ. ἐλλειπτικῶς· εἰδὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων· Ἂν ὅμως καὶ αὐτοὶ (θέλουσι) ἂς φύγουν· ἐνθ' ἀν. ἐλλόνοι ἀναπληρωτέον ὡς ἐν τῷ, εἰ δ', ἄγε. Ἰλιάδ. Ι, 46. ὡσαύτως καὶ 262. νεῖδε, (ἐθέλεις), οὐ μέν μευ ἄκουστον.« Τελειότερα δὲ ἡ φράσις ἐς Ἰλιάδ. Φ, 487. νεῖδ' ἐθέλεις πολέμοιο δαΐφρονος . . « ἔνθα ἡ ἐλάσσων ὡς ἐν Ὀδσ. Β, 115. ἀναπληρωτέα ἐκ τῶν προηγουμένων. – Εἰς τελείας προτάσεις· Ἂν δέ, ἂν ὅμως, καὶ ἂν, μ' ὅλον ὅτι· πολλάκις παρ' Ὅμ. Κατὰ ταῦτα δύναται κεῖσθαι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ μόρια, ὅσα ἄλλως προτάσσονται τῷ εἰ· ἰδὲ ἐξαιρ. εἰ μέν· περὶ δὲ τοῦ, εἰ δ' οὖ, καὶ, εἰ δ' αὖν, ἰδὲ ἐν τῷ, εἰμί. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ σημασία τοῦ, εἰδέ, διὰ τοῦ, εἴ περ ἀν· Ἂν ἐξ ἐναντίας. Ὀδσ. Π. 105.

Εἰδέα, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Ἰδέα. Ἄρστρ.

*Εἰδείην· ἐνίστ. καὶ εἰδέναι ἀπρμφ. τοῦ οἶδα· Οἶδα, ξεύρω.

*Εἰδὲ μή· ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἰδέχθεια, ἡ· Ἀξιομίσητος θέα, ὄψις· ἀχρειότατον πρόσωπον, τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. κοινοτ. ἀχρεῖον μεγάθους. Σουΐδ. πιφὰ τό

Εἰδεχθής, ὁ, ἡ (εἶδος, ἔχθος). Ἄσχημος, συγχαμερός τὴν ὄψιν, βδελυρός, μισητός.

Εἴδεω, ἀντὶ τοῦ εἰδῶ ὑποτακτ. τοῦ οἶδα.

*Εἰ δή· προϋποθέτει ἀναντίρρητον σημαῖον· Ἐπειδή καί, ἄν. Ἰλιάδ. Α. 61. νεῖ δή ὑμῶ πόλεμός τε δαμᾷ, καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· καὶ ἐξαιρ. τοῦ, ἤ, προηγουμένου. νὴ γάρκεν θεὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δή τοι πᾶν ἔργον ὑπειξόμαι, ὅ,τι κεν εἴποισι. Ἰλιάδ. Α 294. καὶ 574. ὡσαύτως καὶ εἰς πλαγίας πεύσεις· Λι τωόντι, ἂν μὲ τὸ σωστό. »ἀλλ' ἄγεμοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, εἰ δή ἐξ αὐτοῖο τόσος πέλει εἰς Ὀδυσῆος. »Ὀδσ. Α. 207. συντάσσεται ὅλως μετὰ ὁριστ.

*Εἴδημα, ατος, τό (εἰδέναι) Τό νὰ ἠξεύρῃ τίς, τι, ξέρσιμον· παρὰ τό

Εἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ὅστις ἠξεύρει, ἔμαθέ, τι, ἔχει πεῖραν, εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος· ἐπιστήμων, μαθημένος· τινός. Ἐπῳδ. εἰδημόνως.

*Εἰδημονεικῶς. Ἐπῳδ. Μὲ πεῖραν, μὲ ἀσκιμην, μὲ μαθητιν, μὲ ἐπιτηδειότητα.

*Εἰδησέμεν. Ἐπικ. ἀπρμφ. Μλ. ἀντὶ εἰδῆσαι παρὰ τὸ ΕΙΔΩ. σημ. 2. Ὀδσ. Ζ, 257.

Εἴδησες, εως, ἡ (εἰδέναι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἠξεύρῃ, νὰ ἔμαθέ τις τίποτε.

*Εἰδήτω. Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδικός, ή, όν (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι μερικὸν, ξεχωριστὸν· εἰς εἴδος τι ἀνήκων· ἀντιθ. τῷ, γενικός. Ἐπῳδ. εἰδικῶς.

Εἰδογραφία, ίας, ἡ (εἶδος, γράφω). Φωτισμὸς, στόλισμα, στάτισμα. Γαλ. Ναζ.

*Εἰδοθέα, ἡ, Ἐπικ. Εἰδοτέη· θαλάσσιός τις θεά, συγάτηρ τοῦ Πρωτέως. Ὀδσ. Δ, 366.

Εἶδοι, ὧν· αἱ· τὸ παρὰ Ταμασίοις Idus, Τὰ μέσα τοῦ Μηνός.

Εἴδομαι, ἰδὲ ΕΙΔΩ.

*Εἶδον· ἀόρ. β΄. τοῦ ΕΙΔΩ, Ὅπερ ἰδέ.

Εἰδοποιέω, Μλ. –ήσω (εἰδοποιὸς). Κάμνω τὸ σχῆμα, τὴν εἰκόνα τινος· σχηματίζω, παρασταίνω· κάμνω τί νὰ φαίνεται μὲ τίποτε· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἰδέω εἴδησιν, κάμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ, μάθῃ τι· ἀφ' οὗ.

*Εἰδοποίημα· ατος, τό· Τὸ νὰ εἰδοποιῇ, σχηματίζῃ, παραστήσῃ τις τίποτε.

Εἰδοποιΐα, ίας, ἡ· Σχηματισμὸς, παράστασις τινὸς πράγματος διὰ εἴδους καὶ σχήματος· ζωγραφία, εἰκών· παρὰ τό

Εἰδοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (εἶδος, ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει τὸ εἶδος, σχῆμα, σχέδιον, τὴν εἰκόνα, ζωγραφίαν ἀπό τίποτε ἰδιαίτ. τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας αὐτεξούσιον, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 75.

Εἶδος, εος, ους, τό (ΕΙΔΩ) Πᾶν ὅ,τι προβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς· μορφή, θεωρία, ὄψις, σχῆμα σώματός τινος· τὴν ἀνθρωπίνου μορφὴν· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήται τῇ συνταξει αὐτοῦ, εἶδος ἄριστος, ἡ ἀρίστη εἶδος ἀγητός· εἶδος ἀκακος· εἶδος ἀλίγκιος, ἡ ὁμοίη, καὶ λ. τ. τ. καὶ ὁτὲ μὲν ἀντιθέσιν αὐτῷ τὸν νοῦν, ὁτὲ δὲ τὴν σωματικὴν δύναμιν. Ὀδσ. Ρ, 454. Ἰλιάδ. Φ, 416. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς σκύλου. Ὀδσ. Γ, 308. παράβλ. δέμας· ἐξαιρ. = πρόσωπον. — Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται περιφραστικῶς τὴν μορφὴν, τὸ ἰταλ. τὴν περσόναν τοῦ ἀνθρώπου παριστάνον. Σοφοκλ. Ἠλ. 1177. νεῖδες τὸ κλεινὸν, Ἠλέκτραν. – 2) τροπ. Εἶναι, εἰκονίσμα, ἰδιότης, φυσικὴ κατάστασις πράγματός τινος· ἰδιαίτερος, ξεχωριστὸς τρόπος, ἰδιαιτέρα, ἡ μερικὴ ποιότης, τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ξεχωριστὸν εἶναι, ἡ ἡ μερικὴ φυσικὴ ὕπαρξις σώματός τινος, πρὸ ἐπιθ. σπέτσια· ἀντιθ. τῷ, γένος. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, τὰ εἴδη, Ἐξαίρετοι καὶ πολύτιμοι πραγματεῖαι· τὰ ἀρωματικὰ τὸ ἰταλ. σπετσαρίαι, δρογαρίαι.

Εἰδότως, Ἐπίρ. Μέτοχ. εἰδώς, παρὰ τό, οἶδα· παρομ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδοφορέω, ῶ (εἶδος, φέρω). Παριστάνω, ἐκτυπῶ Διον. Ἅλικ. Ζ΄. 72.

Εἰδύλλιον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, εἶδος· κυρίως μικρὰ εἰκόν, εἰκονίτσα· συνήθως δὲ ποιημάτιον, μικρὸν ποίημα, στιχούργημα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωριάτικων πραγμάτων ὑποθέσεως, καθὼς εἶναι π. χ. τὰ τοῦ Θεοκρίτου Εἰδύλλια· ὄχι ὅμως ἐξαιρέτως καὶ μόνον εἰς αὐτὰ περιοριζόμενον· παράβλ. Πλήν. Ἐπ. Δ, 14.

*Εἰ δύλλομαι = εἰδύλλομαι, εἰδαίνομαι.

Εἴδυλος, ὁ, ἡ = εἰδήμων, ἔτι δὲ καὶ Ὑλικ. εἰδυλίς, ίδος· ἡ Καλλ.

ΕΙΔΩ, ΙΔΩ. Βλέπω· παλαιὸν κατ' ἐνεργ. ἐνστ. ὅλως ἀχρηστον ῥῆμα, τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἀναπληροῖ τὸ, ὁράω. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένοι χρόνοι διαιροῦνται ὀχιὸς κατὰ τὴν σημασ. οἱ μὲν γὰρ σημαίνουσι τὸ, βλέπω, οἱ δὲ τὸ, ἠξεύρω.

Α) Βλέπω, κυταζω, θεωρῶ, παρατηρῶ· κατ' ἐξαίρετιν ἐνεργητικὸς χρόνος αὐτοῦ ἐστὶν ὁ, εἶδον, ἀόρ. β΄. παρ' Ὅμ. δὲ πολλάκις καὶ Ἑπτ. ἀναμφιβόλως ἴδον· Ἀπρμφ. ἰδεῖν· παρ' Ὅμ. καὶ ἰδέειν, Ἐπικ. Ὑποτκ. ἴδω· παρ' Ὅμ. καὶ ἴδωμι Ἐπικ. Ἰλιάδ. Χ, 430. Μτχ. ἰδών· παρ' Ὅμ. πολλάκις μετὰ τῶν Ἐπῤῥ. ὑπόδρα ἀντα, ἄχρειον ἰδών. Εἴωθε δὲ χρησθαι ὁ Πειητὴς καὶ τῇ τελευτ. φράσει· ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Τὴν αὐτὴν ἐνεργ. σημαῖ. ἔχει ὁ μέσος ἀόρ. τύπος εἰδόμην, παρ' Ὅμ. πολλάκις Ἐπικ. ἄνευ αὐξήσ. ἐδόμην. Ἀπρμφ. ἰδέσθαι, Ὑποτκ. ἴδωμαι· πρόστακτ. ἰδοῦ. Καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοι. εὑρηται παρ' Ὅμ. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· Τὸ νὰ κυτάξῃ τίς τινα εἰς τὰ μάτια. Οἱ δὲ χρόνος συντάσσεται κυρίως τῷ, πειράσομαι. Ὀδσ. Ζ, 126. »ἄγε πειρησόμεθ' ἠδὲ ἰδώμεθα· Θέλει δοκιμάσω νὰ ἰδῶ· παρβλ. Φ, 150. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, πειράσομαι· ἄλλως κατὰ τὸ ἑξῆς, νὰ ἰδῶ. Ὀδσ. Δ, 23. Κ, 44. Ἐνίοτε ὅμως ἀμφότεροι εἰ' ἀόρ. φέρουσι παρ' Ὅμ. τὴν σημασ. τοῦ πνευματικῶς, ὑοερῶς βλέπειν· ἅρτι γινόμενον, καταλαμβάνω, ἐπίσταμαι, ἠξεύρω· εἰλικρινῶς κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Φ, 61. »πάρα ἰόντι καὶ φρεσὶ, ἠδὲ ἀείσῃ· παρβλ. Ἰλιάδ. Δ, 259 Ὀδσ. Φ, 112. Ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη ἀπὸ σημασ. αὐτοῦ διὰ τὸ ἀσαφὲς καὶ ἀόριστον τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, οὐ οὐδὲν μαρτύριον ἐν τῇ Ἀπτ. σώζεται πλέον· Οἱ ἀόριστοι οὗτοι κεῖται εἴτε ἀπολύτως, εἴτε μετὰ αἰτιατ. ἀορίστου πρότασιν ἐπιφερομένην ἐχούσης καὶ διὰ τοῦ, ὅτι ἀναλυομένης, ὥστε ἡ αἰτιατ. κυρίως λαμβάνεται ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὀνόματ. τῆς ἀναφορικῆς προτασ. π. χ. Ὀδσ. Κ, 195. νείσον γάρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀειρὰς, νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείρητος ἐστεφάνωται· ἄντη δὲ χθαμαλὴ κεῖται . . « Ἀλλὰ καὶ τό, ἰδεῖν εἰς τι, πάνυ εὐχρηστον ἐστι· σπανιώτερον δέ, ἐπί τι. Ἰλιάδ. Ψ, 343. καὶ πρός τι, Ὀδσ. Μ, 244. Μεταγνστ. δὲ ποιητ. χρώνται καὶ αὐτῷ ὡς τῷ, ἐράω καὶ μεταφορ. ἐπὶ ὁράσεως κατασοήσεως δ' ἄλλων αἰσθητηρίων. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 189. Ἐξαιρ. σημειωτέον ἐστὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Δ, 243. κάλλοχον κουρίδιης εὐτ' ἀρηται ἰδηαι, Δεν ἀπέλαυσε τὴν χάριν τῆς ἀγάπης της γυναικός του (ὅτι ἐφονεύθη εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους του) Διωρισμένως δὲ ἀκριβῶς ἡ φράσις, χάριν εἰδέναι τινι. Ὁ παρὰ τοῖς Λιτ. ἐν χρήσει πρόστακτ. ἄόρ. Ἰδοῦ, χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ μορίου· καὶ τότε μεταβάλλεται ὁ τόνος αὐτοῦ εἰς Ἰδού· εὑρηται δὲ καὶ ἴδου· ὅπου μέτοι κεῖται ὡς ὄντως πρόστακτ. ἀόρ., περιπάτει, ἰδοῦ· π. χ. ἰδοῦ μεν. Εὐρπ. Ἐκ. 803. Ἀντὶ τοῦ ἐνστ. χρησιμεύει τό, ὁράω, ἀντὶ παρακειμ. τό, ἑώρακα καὶ ἀντὶ Μλ. τό, ὄψομαι· τὸ γὰρ εἰσήνεγκα ὑπάγεται εἰς τό, οἶδα, ἠξεύρω. Εἰς τό, βλέπω δὲ ἀνήκει, 2) ὁ Ἑπτ. καὶ Ἰων. παθ. καὶ μέσ. ἐνστ. εἴδομαι, ἀόρ. εἰσάμην· παρ' Ὅμ. δὲ καί, ἐεισάμην, ιο, ατο· κατὰ παθ. σημασ. Βλέπομαι· δὲν ἐμφαίνομαι, φαίνομαι· νεῖσεται ἦμαρ, ἄστρα· Φαίνεται ἡ ἡμέρα, τὰ ἄστρα. Ἰλιάδ. Θ, 550. Ν, 98. παράβλ. Ω, 319. Ὀδσ. Ε, 383. Τροπ. »τό δέ τοι κἠρ εἴδεται εἶναι. Ἰλιάδ. Α, 288. αὐτὸ σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θάνατος· ὡσαύτως καὶ »τοὐτό τίμοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. Ὀδσ. Ι, 11. αὐτῷ τόγε μέρδιον εἴσατο θυμῷ· δὴ οἰκέσσατο χῶρος ἄριστος· καὶ τ. τ. Ὅμ. ὅθεν ἔχω ὄμμι εἶνος, παῖρνα τὴν ὄψιν τινος, τοῦτ' ἔστι προσποιοῦμαι, καμώνομαι. πεῖσατ' ἐμεν ἐς Λῆμνον· Ἔλειχεν, ἐκαμόνοιταν ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Δῆμ. Ὀδσ. Θ, 283. πείσατο ὡς ὅτε ζωόν . . « Ἔσεικε, φαίνονταν ὡς ἀσπίδα. Ὀδσ. Ε, 281. καὶ μετὰ δοτκ. Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω. εἴσατο φωνὴν Πολίτῃ· Κατὰ τὴν φωνὴν ὡμοίαζε μὲ τὸν Πολ. Ἰλιάδ. Β, 791. παράβλ. Τ. 81. συνήθως κατὰ μετοχ. ἐνστ. καὶ ἀόρ. εἰδόμενος, εἰσάμενος· πλὴν τῶν ὁποίων χρῆται Ὅμ. σχεδὸν μόνον ἐκ. προπ. ἐνστ. καὶ ἀορ. ἀπνὲ ἀε, ὁμοίη ἐστ. καὶ τοιοῦτ. πληθ. τοῦ ἀορ. Τὸ προστακτ. εἰδέτω παρ' Ἀπολ. Ῥόδ.

Β) Ἠξεύρω· αὐτὴ ἡ σημασ. προκύπτει ἀπὸ τοῦ παρακεμ. ἐπειδὴ ὅ,τι εἶδον ἢ ἤκουσέ τις ἐκεῖνο ἠξεύρει· ὅθεν ἡ λέξις χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐρωτήσεως ἠξεύρει, καὶ ἐπιτρ. ἀντὶ γὰρ τοῦ, ἀμέσως ἠξεύρει εἶπεν τις, συνήθως Wolf. ἐν Ἀπτ. σλ. 230. Οἱ καταπληκτικὸν τὴν σημασ. χρήσιμοι χρόνοι εἰσί. Παραμβ. ἀντὶ ἐνστ. ἐν χρήσει, οἶδα, Ἠξεύρω. Μετχ. εἰδώς, Ἠξεύρων. Ἀπρμφ. εἰδέναι· Νὰ ἠξεύρω· ης, ῃ καὶ τλ. Ὑπκ. ἰδῶμεν καὶ ἰδμεν. Προστακτ. ἴσθι, Ἠξεύρε. Ὑποτκ. εἰδῶ, Ἐπικ. καὶ ἰδέω. Εὐκτ. εἰδείην. Ὑπερσυντλ. ἀντὶ Παρκμ. ᾔδην καὶ ᾔδεα, Ἀττ. ᾔδη·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἥξευρα. Μλ. εἰσομαι, σπανιώτ. καὶ τὰ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἑπτ. εἰδήσω, Θέλει ἠξεύρω. Ὁ δὲ Ἀόρ. καὶ ὁ Παρακ. λαμβάνονται ἀπὸ τοῦ, γνῶσκω. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐνστ. καὶ τοῦ παρατ. γίνεται τόσον ἐξηλλαγμένως, ὥστε οἱ Γραμμτ. εὐλόγως πραγματεύονται περὶ αὐτῶν ἰδιαιτερως. Ὁμηρικῶς, Ἰωνικῶς τε καὶ Δωρικῶς ἐστιν ὁ Παρακ. οἶδας, β'. ἑνικ. προσ. ἀντὶ οἶσθα. Ὁδσ. Α, 337. παρ' Ἀττ. ἑνίοτε καὶ οἶσας, Ηρατν. Ἀνεκδ. Bekk. 3. σλ. 1296. Piers. Moer. σλ. 283. Br. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1273. Meinecke ἐν Μινάρ. σλ. 122. Ἴδμεν· α'. πλθ. προσ. ἀντὶ ἴσμεν. Ἔτι δὲ, ἰδμεναι καὶ ἴδμεν, ἀόριμφ. ἀντὶ εἰδέναι· ἰδέω Ἴπτικτ. ἀντὶ εἴδω. Ἰλιάδ. Μ, 235. Εἴδετε, β'. πλθ. προσ. ἀόριστ. ἀντὶ εἴδητε. Ὁδσ. Ι, 17. εἴδομεν Ἰλιάδ. Λ, 363. καὶ ἰδυῖα Μτχ. ἑνικ. ἀντὶ εἰδυῖα· τοῦτο μόνον ἐν τῇ συντξ. ἰδυῖαι περιπέδεσι· Ὑπερτντ. β'. καὶ γ'. ἑνικ. προσ. ἠείδεις, ἠείδη, ἀντὶ ᾔδησθα, ᾔδη. Ἰλιάδ. Χ, 280. Ὁδσ. Ι, 206. γ'. πλθ. προσ. ἴσαν ἀντὶ ἦσαν. Ἰλιάδ. Σ, 405. Ὁδσ. Δ, 772. Τέλος ἐχρῆτο Ὅμ. ἀμφοτέροις τοῖς Μέλ., σπανιώτ. μέντοι τῷ, εἰδήσω· μόνον ἐν Ἰλιάδ. Α, 546. Ἔπ. ἀπρμφ. εἰδήσεμεν Ὁδσ. Ζ, 257. ὅπου ὑπερβαίνει τὴν σημασ. βλέπειν, Ὁδσ. Θ, 327. καὶ ἐν τοῖς Ἴδμν. Τὰ δ' ἄλλα ἰδὲ τὸν σχηματισμὸν παρὰ Βεμν. 97. Ιἰ. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 568. (ἐν τῷ ἴσασι, ἡ λήθουσ· συνήθως βραχ. ὡς ἐν Ὁδσ. Β, 211. ἑνίοτε μέντοι καὶ μακρ., ὡς ἐν Ὁδσ. Β, 383.).

Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται ἡ λέξις σημαίνουσα ὁτὲ μὲν ἐπίστασθαι, ἐξαίτου, Ἠξείρω κελεύ, σωστ· ὁτὲ δὲ τὸ, γινώσκω, ἐπιγινώσκω, Γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ τὸ, πυνθάνομαι, καταμανθάνω, Ἀκούω, μανθάνω, ἠξεύρω ἐξ ἀκοῆς, ἔχω ἀκουστά· καὶ ἡ σημασία κεῖται καὶ ἐν Ὁδσ. Β, 16. ποῦ ἡ γῆρας κυρίως ἐστὶ καὶ μυρία ᾔδησι. Πολλάκις προτίθεται αὐτῷ εἰς ἐπίτασιν τὸ, εὖ, ἢ τὸ, σάφα· ἐξαίτ. εὖ οἶδα Ἠξεύρω καλά, βέβαια· καὶ μετοχ. εὖ εἰδώς· καὶ εὖ ἴσθι· Ἠξεύρε καλά, ἔσο βέβαιος. Τῇ ἑπομένῃ προτάσει συναπτεται διὰ τοῦ, ὡς, ὅπως καὶ ὅτι· ἐν ἀμφιβόλοις δὲ πράγμασι καὶ διὰ τοῦ, εἰ· σπανιώτ. διὰ τῆς ἀναφορικῆς Ἀντωνμ. Ἀμέτως ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξαιρετμένην ἔχει τὴν αἰτιατ. καὶ τὸ ἀπαρμφτ. Ἡ Ὁμηρικὴ φράσις ἐστι τὸ, νοήματα, μήδεα οἶδε, Εἶναι συνετός, φρονιμος, ἔχει καλὰ κεφάλι, καλὸν νοῦν· τὸ κυρ. κεῖται τὸ κεφάλι του· ἔχει πείραν· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων ἀπὸ τὸ πλεῖστον· πεπνυμένα, κεχαριτμένα, φίλα, ἄρτια, ἥπια, κεδνά, ἀδμήτας εἰδέναι, κατὰ μετοχ. εἰδώς ἀπὸ τὸ πλεῖστον ἐκφερόμενα. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσει τὴν λξ. ὁ Ποιητὴς καὶ γενικῶς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν μετοχ. κειμένην· ἡ τὸ ἐννοεῖ εἰδώς, Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔργον· εἰδὼς σαφῶς εἰδώς, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνέων, μάχης εὖ εἰδότε, εἰδότε θήρης καὶ λ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ῥηματ. κειμένην ... ὃς ῥα τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης . . . ιι Ἰλιάδ. Ο, 412. Ἡ προστακτ. Ἴσθι, κεῖται τὰ πλεῖστα ὁμοιοτικῶς, διαβεβαιωτικῶς· οἵστιν Ζεὺς, ἴστω Ζεύς, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. μάρτυς μου ὁ θεός, μὰ τὸν θεόν, σοὶ βεβαιοῦμαι εἰς τὸν Θεόν. Ὅμ. Χάριν εἰδέναι τινί· Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις χάριν εἰς τινα, νὰ εἶναι εὐχαριστος εἰς αὐτὸν· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 235. ἐγὼ δέ τοι εἰδυῖαν χάριν ἡματα πάντα· Θέλει σοὶ γνωρίσω τὴν χάριν ὅσην ἔχω· εἶτα δὲ καὶ παρὰ Δοτγν. πολλαχ. Μεθ' Ὁμηρον φράσεις. α) μετὰ ἀπαρμφ. Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανὸς, εἰς κατάστασιν νὰ... Ἰων. Ἀνδ. 2, 1, σλ. 308. – β) εἰδ' ἀτι· οἶσθ' ὅτι, παρεμβάλλονται ἀπολύτως εἰς τὸν λόγον καὶ χρησιμεύουσιν εἰς παράστησιν γνώμης ὁμολογουμένης καὶ ἀναμφιβόλου, Ὡς μοί, σοὶ εἶναι καλὰ γνωστόν· ὡς ἠξεύρω, ἠξεύρεις σωστά· ὡς εἶμαι, εἶσαι βέβαια πληροφορημένος. Wolf. ἐν Δπτ. σλ. 388. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 486. B – γ') οἶσθ' οὖν· πάνυ συνήθης πευστικὴ φράσις, τὴν ἀπόκριτιν, οὐκ οἶδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένην ἐχρυσ. Walck Ἰπτ. 594. – d') οἶσθ' ὅτι· καὶ, οἶσθ' ὅ, καὶ, οἶσθ' ὡς, μετὰ ἐπομένου ἀπαρμφ. χρησιμεύει εἰς ἐκφρασιν ἀδιορίστου, ἀβεβαίας ἢ καὶ εἰς ἄλλον γνώστης ἢδὴ προταγῆς· ἐξαιρ. οἶσθ' ὃ ῥᾶσον, ἀντὶ ῥᾴτον, οἶσθ' ἤ; Κάμε, ἠξεύρεις τί νὰ κάμῃς; ἰσὲ ἐν τῷ ὁρίσ. Ὡσαύτως, οἶσθ' ὡς ποίησον; Κάμε το, ἠξεύρεις πῶς νὰ τὸ κάμῃς; οἶσθ' ὁ γενέσθω; καὶ λ. τ. τ. Math. Ἑλλ. Γραμμτ. σ. σλ. 972.

* Εἰδωλεῖον, τό, Τόπος ὅπου ἵσταται εἰδωλον, ναός.

Εἰδωλικός, ἡ, όν· καὶ, εἰδωλικὸς, Ἐπίρ. ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προσφέρων λατρείαν εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Πᾶν ὅ, τι ἐθυσιάσθη, ἐπροσφέρθη θυσία εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλολατρεία, ἡ· τὸ νὰ λατρεύῃ, πιστεύῃ, προσκυνῇ τις τὰ εἴδωλα.

* Εἰδωλολατρέω, Μλ. – ήσω· Εἶμαι εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ (λάτρις). Ὅστις λατρεύει καὶ προσκυνεῖ τὰ εἴδωλα, ὡς Θεόν.

Εἰδωλομανία, ἡ· Ὑπερβολικὴ εἰς τὰ εἴδωλα λατρεία.

Εἰδωλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εἴδωλον. Γεωπον. Ι. 9. καὶ 27.

Εἴδωλον, τό (εἶδος). Μορφή, εἰκών, εἰκόνισμα· τὸ ἰταλ. φιγούρα· ἐξαίρ. ἀπὸ μέταλλον, πέτραν ἢ ξύλον· παρ' Ὅμ. τὰ πνεύματα, αἱ σκιαὶ, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων· ἐξαίρ. βροτῶν εἰδωλα καμόντων· πᾶσα ἀσώματος μορφή, ἐξαίρ. ὄνειρον, φαντασία· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγνστ. φάντασμα, τὸ κοιν. στοιχεῖον. – 2) παρὰ τοῖς Στοϊκοῖς, κατὰ φαντασίαν μορφή, εἰκών. Ἰδέα – 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν.

Εἰδωλοπλαστέω, Πλέττω, σχηματίζω τι πρᾶγμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. Ἡρακλ. Ἀλληγ. 66. παρὰ τὸ

Εἰδωλόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι σχηματισμένον, καμωμένον κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς εἰκονισμένου· παν ὁτιοῦν πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή, τὸ σχῆμα, ἡ εἰκὼ ἐντυπώνεται εἰς τὴν ψυχήν τινος.

Εἰδωλοποιέω, Μλ. – ήσω (εἰδωλοποιός). Κάμνω, κατασκευάζω εἴδωλα· σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, μορφήν, ἢ τὸ παριστάνω μὲ κάμνιον εἰκόνα, τὸ σχηματίζω κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος. – 2) φυσιολογικῶς· φαντάζομαι ἰδέας τινας, παριστάνω εἰς τὸν νοῦν μου τίποτε· ἀφ' οὗ

Εἰδωλοπεῖσης, ους, ἡ = εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Β'. 222.

Εἰδωλοποιητικός, ἡ, όν, Ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ νὰ παριστάνῃ, ἢ νὰ φαντάζῃ εἴδωλα.

Εἰδωλοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ κατασκευάζῃ τι εἴδωλα, νὰ παριστάνῃ τίποτε εἰς εἰκόνα, εἰς εἰκόνισμα, κ. τ. λ. Λογγίν. ΙΕ. 1. ὅθεν

Εἰδωλοποιητικός, ἡ, κόν, = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις σχηματίζει, κάμνει, εἰδωλα, παριστάνει τίποτε εἰς εἰκόνισμα.

Εἰδωλουργός, ὁ, ἡ (ἔργω), = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοφανής, ους, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, ἤτοι ὁμοιάζει ὡσὰν εἴδωλον. Πλούταρχ. Θ. σελ. 598.

Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ. Οἱ σκραστήνοντες εἰς δωλόν τι

Εἰδωλοχαρής, ους, ὁ, ἡ (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἢ χαίρεται καὶ εὐφραίνεται εἰς τὰ εἴδωλα, ἀγαπᾷ τὰ εἴδωλα, τὰ βλέπει μὲ εὐχαρίστησιν.

Εἶεν Ἀττ. γ'. πλθ. προσ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἶησαν. Ἔστω! ἂς ἦναι! ἐ καλά! καλά! φαίνεται, ἀρκεῖτόσον· ἐξαίρ. ἐν Ἀττ. διαλόγοις μάλιστα χρήσιμον μεταβαίνει ἀπό τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον θέλει τις κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἐφήσῃ κατὰ μέρος, εἰς ἄλλο τίποτε ὑηλοῦν. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 795. καὶ σλ. Χ. Bornem ἐν Ξεφ. Συμπ. 4. 52. Σπατιώτερα ἐ εἶτιν αἱ φράσεις, ἀλλ' εἶεν, εἶεν γε, εἶεν δή. Ἔτι δὲ καὶ θαυμαστικῶς εἶεν. Herm. Vig. σλ. 750 (ἡ λήγουσα ἑνίοτε μακρὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν τοῖς Ἰαμβ. τριμτ. ὅταν ἡ λέξις ἡ ἀρτιὴ τοῦ στίχου. Wellauer ἐν Αἰσχ. ΧΦ. 646. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 664.)

Εἶην εὐχ. ενστ. ἀόρ. β', τοῦ ἴημι. εἴην δέ, φλμ. ἐνστ. εὐκτ. τοῦ εἰμί.

Εἴσαρ, Ἐπίρ. (εἶδος) Εἶδος, παρουσία, εἰς τὴν στιγμὴν, Ἥλ., ποιητ. μόνον καὶ Ἰων. χρήσμον.

Εἴσε, Ἐωρ. Ἄμποτε, μακάρι. Ὁδσ. Ε, 33. Ὅμ. χρῆται πολὺ μᾶλλον τῷ αἴθε (Περὶ τοῦ, αἴθε ὠφελον, ἐς, ε. ἰδὲ ὠφελον.) Συντάσ. Εὐκτ. καὶ Ὁριστ. παρωχημ. χρόνῳ. παρὰ τοῖς μετγενστ. δὲ, καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Herm. vig. σλ. 757. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ γάρ.

* Εἰσίζω, Μλ. ἴσω ποιητ. ἀντὶ ἐλίζω.

* Εἰσιτμένως, Ἐπῤῥ. μετοχ. παρεμ· ἐνργτ. τοῦ ἐσίζω· Καθὼς συνεδίζεται, καθὼς εἶναι συνήθεια. Δγν. Αρτ. 4. 35.

* Εἶκα. Ἀττ. ἀντὶ ἔοικα, ὅπερ ἰδέ.

* Εἶκα· δασυμ. παρεμ. τοῦ ἵημι.

Εἰκαδάρχης, ὁ (εἰκάς, ἄρχω) εἰκάδος ἄρχων, Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἴκοσι ἀνθρώπων.

Εἰκαδίσται, ὡν, οἱ (εἰκάς). Ἔπθ. τῶν Ἐπικουρίων, ἐπειδὴ ἐώρταζον κάθε χρόνον τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος μηνὸς εἰς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των Ἐπικούρου. Διογέν. Λαέρτ. ξ'. 101. Πλούτ. Ρ. Ι. σελ. 481. ὅθεν καὶ ὁ Φιλόδημ. μὲν Ἐπιγρ. τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰκάδα δειπνίζων εἰκοστομοῦσι λέγει.

Εἰκάζω Μλ. – άσω. Ἀττ. παρκμ. παθτ. ᾕκασται Br. καὶ Dind. ἐν Ἀριστοφ. Ἰω. 230. Piers. Moer. σλ. 182 (εἰκὼς). Παρομοιάζω, κάμνω τι παρόμοιον, ἢ ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ παρατηρῶ, ζωγραφίσμενον Ἡρόδοτ. Β'. 182. εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, Εἰκόνα, εἰκόνισμα ζωγραφισμένον ὅμοιον μὲ τε πρωτότυπον· ὅθεν – 2) παραβάλλω, συγκρίνω· ἀπεικάζω, γνωρίζω τίποτε παρατηρῶν κάποια σημεῖα, ἢ περιστατικὰ· συμπεραίνω. – 3) μιμούμενός τινα τῷ λόγῳ, δείχνω, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον. 2) πειγελῶ, πειπαίζω, Ξενοφ. Συμπ. ς'. 8. πλὴν μέντοι δεινὸν εἰ εἰκάζειν. Παθτ. εἶμαι ὅμοιος, παρομοιάζομαι τινί. Ξεν. ἐτι δὲ, εἰκάζομαι καὶ πρός τινα. Ἀριστοφ. Ἀχ. 783. καθ' ἣν σημασ. εὑρηται ἑνίοτε καὶ τὸ ἐνεργτ.

Εἰκάθω, ποιητ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ, ἐκκλίνω.

* Εἰ καὶ· Ἂν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὁποῦ· μετὰ ἀπρμφ. Ὅμ. μετὰ εὐκτ. Ἰλιάδ. Π, 748. τοῦ, καὶ εἰ διαφέροι, καθ' ὅσον σημαίνει ἐτι τὸ ὑποτιθέμενον εἶναι πιθανὸν, ὑπάρχει βέβαιον. Herm. Vig. σλ. 832. περίφλ. εἰ. γ'. 1.

Εἰκαιοβολέω Μλ – ήσω. Ῥίπτω ς' τὰ βέβαια ς' τὸν αἷρα, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ἂν ἐπιτύχω ἢ ὄχι· ὅθεν δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἰς ἢ μὲ τίποτε.

Εἰκαιοβουλία, ἡ. Ἀστοχαστία, ἀπροσεξία, ἀπερισκεψία· παρὰ τὸ

Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος· ἔστις δὲν στοχάζεται προτήτερα τί κάμνει· κάμνει τὰ πράγματα τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ ἐτυμολογίᾳ ἁρμοδιώτερος καὶ παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ἀπαντώμενος. (– ⏑ ⏑ –, παραβλ. εὐφρανής.)

*Εἰλικρινής, ές, ἡ (εἶλη, κρίνω). Διηρημένος εἰς ἴλας πολεμιστῶν, ὁμίλους, πλήθη, ὄχλον, τὸ ἰταλ. squadrone, κομπανίας· τουρκβ. μπλιούκια, taifades, Ξεφ. Κρ. π. 8, 5, 7. δύναται ὅμως κανταῦθα λαμβάνεσθαι κατὰ σχῆμα. τοῦ προηγ. καθαρὰ ὀρθογραφούμενος.

Εἰλικτός, ή, όν (εἱλίσσω), = ἕλικτός· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλικῥαδέομαι, = ἑλικῥαδέομαι, καλινδέομαι. Βυζ. Λεξ. 2. σλ. 169.

Εἰλικτέ, ἐος, ἡ, = ἕλιξ. ποιητ.

Εἰλικτίλη, ης, ἡ = Εἰλείθυια, παρ' Ἀργείοις, Πλούταρ. Ζ, σελ. 120.

Εἰλιπόδης, ου, ὁ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀντὶ εἰλίποδες.

Εἰλίποδες, ἀδος, ὁ, ἡ, συν, τό, ὀδος (εἴλω, πούς). Ὅτι σύρει, σβαρίζει τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, καὶ ἐξαίρετως τοὺς ὀπισθεν ὡς οἱ βόες παρ' Ὅμ. (ὅστις ὅμως μόνον κατὰ ὄστκ καὶ αἰτιατ. πλεθ. χρῆται τῇ λέξει)· πανταχοῦ ἐπὶ τῶν βοῶν, τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπατμκτίστων σημαίνει, ἐπειδὴ κεκλῶ πατοῦσι διαλλάττουσι, ἢ διαστραφίζονται τῶν ὀπισθίων ποδῶν αἱ κλειδώσεις εἰς τοὺς γόφους· τὸ τοιοῦτον περιπάτημα ἐπὶ ἵππων λεγόμενον σημαίνει σφάλμα, ὁ Ετμν. Ξξ. 2. σλ. 155. ἐσφαλμένως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅτι στυποῦν τοὺς πόδας ἕνα μὲ τὸν ἄλλον· ὁ δὲ κωμικὸς Εὔπολις, παρ' Ἀθην. σελ. 286. προτιμᾷ καὶ τὰς γυναῖκας εἰλιπόδας, διὰ τὸ μὴ ταχὺ βαδίσιμά των.

*Εἰλισσάτωσις, εως, ἡ (εἶλη, σκοτόω). Ζάλη εἰς τὸ κεφάλι, ἀντραλλία· ἄλλως καὶ, σκοτοδινία.

Εἰλίσσω, Μ. ἴξω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑλίσσω, Ἰλιάδ. Μ, 49.

Εἰλιτενής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ, ἀγρωστις, Ἱπ ἀγριάδι, παρὰ Θεοφρ. 13. 42. κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ἕλος καὶ τείνω· δι' ἑλῶν ἐκτεινομένη καὶ ἐξαπλουμένη· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ εἴλω καὶ τείνω· κατὰ περιστροφὰς καὶ ἕλιξες, εἰς ὁ κισσὸς ἐξαπλουμένη, Ἐτμλ. μεγ. σλ. 209, 18. Σοφοκλ. Θεοφρ. 13, 42. ἡ πρώτη ἐτυμολ. ὅμως ἔστιν ὀρθοτέρα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡσύχιος φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὴν λέγει· Διοτεινής, πικπτές, ἄκαρπος.

Εἰλλαία, ἡ, = εἰλάς, Ἴλλας, ἀμφβ. Μέτρ. Στίχ. 560.

*Εἴλλατο, Ἰων. γ', πλθ. πρτπ. παθτ. ὑπερεκτ, τοῦ ἑλίσσω, ἀντὶ εἱλιγμένοι ἦσαν.

Εἴλλω, = Ἴλλω, ἀμφβ.

*Εἴλον καὶ εἰλόμην, ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω. Ὅμ.

Εἰλοπέδον, Σπύριος τύπος ἀντὶ τοῦ, Σειλόπεδον, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. Μ.

Εἴλοχα, Ἀττικὸς παρακμ. τοῦ, λέγω.

Εἰλυάμενος, ὁ (εἰλύω). Κρυφτρα, κρυψάνα, τρόπα, κρυφὸς τόπος.

Εἴλυμα, ατος, τό (εἰλύω). Περιτείλιγμα, σκέπασμα· σκέπη, προκάλυξις· φόρεμα, ἔνδυμα, μανδύλι καὶ κάθε κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον τυλίγομεν τίποτε· τὸ τουρκβ. μποχτσάς, μπόγος.

Εἰλυός, ἑ, = εἰλυμός.

Εἰλύς, ύος, ἡ, = ἰλύς. Λάσπη νερουλή, λουμη (– –, Valuk. Ἀλεξ. ἅφ. σλ. 248.).

Εἴλυσις, εως, ἡ. Ἀττ. ἕλκυσις, δαττνμ. (εἰλύω), = εἴλησις· ἔτι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἕρπυσμός, κοιλοσούρσιμα.

Εἰλυσπάομαι, παθτ. μόνον κατ' ἐνστ. καὶπαρατ. χρήσιμον· ἐπὶ σκωλήκων, Κινοῦμαι στρεφογυριστά, κοιλοσυρτά· ὅθεν σύρομαι, κοιλοαύρομαι, στρεφογυρίζομαι καθὼς τὰ σκωλήκια· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σπασμῶν, τὸ Ἰταλ. κουβελιζόνη· ὅταν ὁ πάσχων στρεφογυρίζηται ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων πόνων· ἔστι δὲ τύπος κατ' ἐπίστ. τοῦ εἰλύσσω, εἰλυφάζω, ἄνευ περαιτέρω συνθέσεως μετὰ τοῦ σπάω.) ἀφ' οὗ

Εἰλύσπωμα, ατος, τό. Σκωληκοειδὴς κίνησις.

Εἴλυσσω, = εἰλύω.

*Εἰλυφάζω, = εἰλύω. Στρεφογυρίζω, κουλλουριάζω, σύρω, σβαρίζω τίποτε στρεφογυρίζοντάς το. — 2) ἀμετβ. Ὑσθ. Ἀσπ. 275. Βλωθογυριστὰ κινοῦμαι, ἐπὶ λάμψεως φλογὸς λαμπάδων· στρεφογυρίζομαι, τὸ κοιτ. γυρίζω σὰν φούρλα.

*Εἰλυφάω, = τῷ προηγμ. Ἰλιάδ. Λ, 156.

Εἰλύω, Μέλ. ὑσω. Ἀττ. εἰλῶ, ἐνσνμ. παθτ. πρκμ. εἴλυμαι, ἀόρ. μτχ. παθτ. εἰλυσθείς. Τριγυρίζω, κουλλουριάζω, ἔνεκα τελλόγυρα εἰς τίποτε· περιτειλέγω, περιπαλύπτω, σκεπάζω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ κοιντ. κουκουλόνω, κουκλόνω, Παθ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι, τριγυρνῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα· ὅθεν κοιλοσύρομαι, σβαρίζομαι, κινοῦμαι ἀργά, βαρυά καὶ δύσκολα, μὲ πολὺν κόπον· περιτειλίγομαι εἰς τίποτε, κουκουλόνομαι· κρύπτομαι, σκεπάζομαι· τὸ ἐνεργτ. παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Φ, 419. εἴλυ ψαμάθοισι. Περιτυλίγω καὶ σκεπάζω μὲ ἄμμον, ἀπλ. παραχώνομαι ἢ τὸν ἄμμον· ἐν τοῦ παθτ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ μετχ. παρκμ. εἰλυμένος, ὡσαύτως μετὰ τοῦ, ψαμάθῳ, σάκεσι, χαλκῷ, νυκτί, νεφέλῃ. »αἵματι καὶ κονίῃς εἰλυτοὶ, Ἰλιάδ. Π, 640. Ἴτον σκεπασμένος μὲ αἵματα καὶ κονιορτόν· καταματωμένος καὶ κατακορκιαχτισμένος, παρβλ., Ὀδύσ. Ε, 403. (συγγεν. τῷ εἴλω, εἰλέω, ἠλυθον, ἐλθεῖν ἐρῶ· ὁ Ετμν. Λξ. 2. σλ. 163. ἐσέλκει ὅτι τὸ εἰλύω ἐσήμαινε κυρίως τὸ περιτειλίγω μόνον, τὸ δὲ ἑλύω, τὸ, Στρεφογυρίζομαι, κουλλουριάζομαι κινούμενος ὡς τὸ σκωλήκι, καθ' ἃ συμφωνοῦσι τὰ παρ' Ὅμ. μαρτύρια· εἰ μεταγνστ. ποιηταὶ ὅμως συγχέουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ τὰς σημασίας αὐτῶν.) (τὸ ⏑ – παρ' Ὅμ. εἰ μὴ μερ. ἐξαιρέτει τοῦ γ'. πλθ. προτπ. τοῦ παθτ. παρκμ. εἰλύσθαι, ἐν τῷ ἐνστ., ὥπερ οὐ χρῆται ὁ Ποιητής, ἐλαμβάνετο ἀχρόνως, Ἰσοκ. Ἀνλξ. Παλτ. σ.588.)

Εἴλω καὶ εἴλλω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰλέω. Μλ. –ήτω. Ἀττ. εἰλῶ, ἀόρ. α'. γ'. πλθ. πρτπ. ἕλσαν, ἀπρμφ. ἕλσαι, Ἐπ. ἑέλσαι, Μτχ. ἕλσας, Ὅμ. παθτ. πρκμ. ἑλμαι, Ἰλιάδ. Ἀόρ. παθτ. ἐάλην, Ἰλιάδ. Ἀπρμφ. ἁλῆναι, ἀλῆμεναι, Ἰλιάδ. Μτχ. ἁλείς, εἶτα, ἐν. Ὅμ. ὑπροτ. γ'. ἑνν. πρτπ. ἐόλητο, Ἀπλ. Ῥδ. ὁ μέσ. ἀόρ. α', ἡλσάμην, καὶ ὁ ἔτι παραδοξότερος ἀόρ. β'. ἠλσόμην, εὑρηται μόνον παρὰ Σμδ. καὶ Ἡβδ. — Κυρία συμσ. τοῦ ἐνεργτ. Θλίβω, στενοχωρῶ, σφίγγω, ἐξαιρ. κατατρίμπτω, φέρω εἰς τὰ στενά, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. βάνω τὰ δυὸ ποδάρια εἰς ἕνα παπούτσι. ἐπὶ ἥρωος πολεμιστοῦ νικητοῦ, ὅστις καταστενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸν ἐχθρόν, Ἰλιάδ. Θ, 215. »λαοὶ κατὰ τείχεα ἕλασαν· Τὸ νὰ σπρώχνῃ τις τὸν ἐχθρὸν ὀπίσω, νὰ τὸν βιάζῃ νὰ τραβιέται στενοχωρημένος πρὸς τὰ τείχη τῆς πόλεως, Ἰλιάδ. Φ, 295. παραβλ. καὶ 225. ὡσαύτως καὶ, κατὰ πρύμνας, ἢ ἐπὶ πρύμνηφιν ἕλασαι, Ἰλιάδ. Λ, 509. Σ, 447. παρβλ. Ὀδύσ. Λ, 573. — Σπρώχνω, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω· συμμαζεύω· ὅθεν καὶ κρατῶ τι κλειστμένον, σφαλισμένον μέσα που· σπρώχνω μέσα που ἢ πρός τι· ἐνίοτε, ἕλκω, ἕλκυσμαι, ἕλκυσις

τερον τρόπον ἐνδύματος, εἴτε συμπεριλαμβάνει τὴν σημσ. αὐτῆς καὶ τὸ, ψάρος, χλαῖνα καὶ χιτών· ὡς ἐν Ὀδσ. Ζ, 219. Κ, 542. φορεσίδ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Σκέπασμα, πάτλωμα, τάπης, τὸ ἰταλ. tapéto, tourneb. καλύμ., σεσωσμένες, ἀξκρ. διὰ τὰ κεκμᾶτας σε ἐείκω· ὡς τὸ ψάρος.

Εἶμαι, παλτ. παρεμ. τοῦ ἔνυμι, Ὀδσ. — 2) παλτ. παρεμ. τοῦ ἵημι. — 3) παλτ. παρεμ. τοῦ εἶμι· σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἧμαι.

Εἵμαρμαι, ἀντὶ μέμαρμαι, παλτ. Παρεμ. ἀφ' οὗ εἵμαρται, ἄπρσπ. Εἶναι γραπτόν, ἀπὸ τὴν τύχην διωρισμένον, Μτχ. εἱμαρμένος, ἐξαιρ. ἡ εἱμαρμένη, καὶ τὸ εἱμαρμένον, Ἡσίοδ. τὸ γραπτόν. Ὑπρσντ. εἱμαρτο. Ὅμ. ἴδε μείρομαι.

Εἶμέν, μετὰ ἐπομ. εἰ δὲ· Πολύχρηστος ἀντίθετος ἐστὶ ὑποθέσεων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἰ μὲν -εἰ δέ, Ἀν-ἀν δέν, Ὅμ. Ἐνίοτε παραλείπεται ἡ πλέον πρότσ. τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ δευτέρου, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 135. ἰδὲ Math. Ἑλλ. Γρμμτ. σλ. 895. Ὅμ. συντάσσει πολλάκις, εἰ μέν γάρ, εἰ μὲν ἔπ.

Ἦμεν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦσμεν. α'. πλῆ. παρ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ὅμ. τὸ δέ, εἶμεν Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

Εἰμένος, μετχ. παλτ. παρεμ. τοῦ ἔνυμι, Ὅμ.

Εἶμες, Δωρικ. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλῆ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί· τὸ δὲ, εἶμες, Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

Εἰ μή, Ἀν δέν. Ὅμ. Τίθεται εἰς ἄρνησιν πάσης τῆς προτάσεως· τὸ δέ, οὗ, τίθεται τῷ εἰ ἐπιφερομένου μόνου ὅταν ἀποφάσκηται ἡ ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται κυρίως ἡ ἄρνησις, π. χ. οὐδέ, οἱ οὐκ ἐπιπείσεαι . . . « Ἀν δὲν πεισθῇς εἰς αὐτόν, Ἰλ. Ο, 178. παραβλ. Γ, 288. Ω, 296. Herm. Vig. σλ. 833. Ὅμ. συντάσσει αὐτὸ ὀρθότατα καὶ αὐτοτ. ῥήμ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ ῥήματος τίθησι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ, πλήν, ἐκτός. οὐδέ τις ἄλλος γίνετ' ἐπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρύτε Νότος τε.» Ὀδσ. Μ, 326. Ἐξαιρ. εἰ μὴ ἴσως καί, εἰ μὴ ὅσα, Ἑκτὸς ὅτι, ἐκτός καὶ μόνον, Ἡρόδ. Ι, 45, 140. 2, 73. 3, 14. Ὡσαύτως καί, εἰ μὴ μοῦνον, Ἡρόδ. 1. 200. καί, εἰ μὴ ὅσον μοῦνον, Ἡρόδ. 2, 20. Ἑπτκ. εἰ μὴ ἄρα, Ἰλ. Ε, 679. Τμ. Δημ. 253. εἰ μὴ πέρ γε, Ἀνίτως καὶ δέν. Ἀττ. τί δ' ἄλλο ἢ εἰ μὴ — Ἀριστφ. Ἰπ. 618. ἀπὸ τὸ πλεῖστον, εἰ δὲ μή, ὡς πρότσ. καὶ ἑαυτὴν παλλακὶς εἰς καταφατικὴν πρότσ. ἀντιστρεφομένη, Herm. Vig. σλ. 833. διὸ οὐ χρῆσι Σοφ. Ἀντ. 710, τῷ, εἰ δ' οὐκ. Μᾶλον ὅτι τό, εἰ δὲ μή, πρέπει νὰ ἐπιφέρηται κυρίως εἰς καταφατικὸν λόγον μόνον, χρησιμεύει πολλάκις ὅμως καὶ ὡς γενικὴ ἀναίρεσις τῆς ἐμπεριεχομένης προτάσεως· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀποφατικὰς προτάσεις, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει κατάφασιν, Ἡρόδ. 6, 86. «τοιοῦτον δέ μηδένα εἶναι Σπαρτιητῶν διακωλυτήν· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχεσθαι.» Heind. ἐν Πλάτ. Θεατ. σλ. 285. Ε. Σφηλ. Τρχ. 587. Σπανιώτερον γίνεται τό, εἰ δέ, μετὰ τό, εἰ μέν, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μή. Wolf ἐν Πλάτ. Συμπ. 20, 8. εἰ μὴ —, ἀλλά, Ἀν ὄχι — τὸ ὀλιγώτερον κανν.

Εἶμί (πρωτότ. ἐω)., Εἶμαι, Ἀπρμφ εἶναι. πλήν τῶν ἑνστ., ἔχει τὸν παρατκ. μόνον ἦν, τὸν Μλ. ἔσομαι, ποιητ. ἐσσομαι· ὅτε δὲ καὶ τὸ ῥήμ. ἐπίθ. ἐστέον, ἀπὸ ταῦ μέσ. ἀόρ. β'. Προστακτ. ἔσο ἐνν., Ἐπκ. ἔσσο. Δωρ. καὶ ἀ. πρσπ. παρατκ. ἔνν. ἧμην· ἀφ' οὗ εὑρίσκεται μόνον τὰ λοιπὰ πρόσωπα, ὁμοίως μόνον παρὰ συγγραφεῦσιν ἡτιοῦς λόγου, καὶ σπ. τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἄν. Pier. Moer. σλ. 172. Ἰδιαιτερόν τε ἐστὶ τό, εἶεν, ἀντὶ ἦσαν, Ἦσαν, ἦταν. Ὀδσ. Τ, 108. ὅπου ἄλλοι καὶ εἶαντο γράφουσι. Τὸν συνήθη σχηματισμὸν τοῦ πάνυ ἀνωμάλου ῥήματος τοῦ-

νου ἴδε Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 548. Ὁμηρικοὶ τύποι ἐξαιρέτως εἰσὶν οἱ ἐξῆς. εἰς, β'. ἑνκ. πρσπ. ἑνστ. ἀντὶ τοῦ, εἶ, καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἐστί, ὡσαύτως καὶ Δωρ. - εἰμέν, α'. πλῆ. πρσπ. ἑνστ. ἀντὶ ἐσμέν, κυρίως Ἰων. - ἔσσι, γ'. πλῆ. πρσπ. ἑνστ. ἀντὶ εἰσί. Ὑποτακτ. ἔω, ἀντὶ ὦ· πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ ἕτερον σπανιώτερον, μετὰ τοῦ Εὐκτ. ῥᾳδίως συγχεόμενον Ἐπκ., Ὑποτακτ. εἴω, εἴῃς, εἴῃ· ἰδὲ Ἰλδ. Ι, 245. Σ, 88. Ὀδσ. Ο, 428. Ρ, 586. Παραβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom. 1, σλ. XVI. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 550. Thiersch. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 371. γ'., Ἐκδ. Math. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 415. Schaef. ἐν Ἡσιόδ. Ἔρ. 538, 567, σλ. 238. Gnom. Gr. - Εὐκτ. ἕοιμι, ἀντὶ εἴην, καὶ τλ. Ἀλλὰ τὸ β'. πλῆ. πρσπ. εἶτε ἀντὶ εἴητε, ἄπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Φ, 195. - Ἀπρμφ. ἔμμεναι, σπανιώτ. ἦμεν, ἔμεναι καὶ ἔμεν. - Μτχ. ἐών, ἐοῦσα· καὶ λ. - Παρτκτ. ἔον, α'. πρσπ. ἑνκ. ἀντὶ ἦν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ψ, 623. ἄνευ τῶν λοιπῶν πρσπ. Ἔτι δὲ, ἔσκον, ες, ε, καὶ λ. πολλάκις παρ' Ἡροτ., ὅμως ἀεὶ κατὰ σημσ. ἐπαναλήψεως. Τέλος δέ, τὰ ἰδίως Ἰων. ἔα, ἔας· β'. πλῆ. πρσπ. ἔατε· καὶ ἐπίτασ. ἠα· - γ'. ἑνκ. πρσπ. ἦεν, ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐφελκστ. ν. Τὸ δὲ ἔην, ὡς κ'. ἑνκ. πρσπ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 762. ὅπου ἄλλοι, ἦον γράφουσι. Τόσω μᾶλλον εὑρηται ἔην ὡς γ'. ἑνκ. πρσπ., ἐνίοτε δὲ καί, ἦην καὶ ἔησθα, β'. ἑνκ. πρσπ. ἀντὶ ἦσθα· ὡσαύτως δὲ πολλάκις ἀπαντᾷ, καί, ἔσαν, γ'. πλῆ. πρσπ. ἀντὶ ἦσαν, Ἰωνκ. τε καὶ Δωρκ. ἅμα. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 825. καὶ Θην. 321. φαίνεται ὅτι τὸ, ἦν κεῖται εἰς πλῆ. ἀντὶ ἦσαν· τοῦτο δὲ συντακτικὸν ἰδίωμα μᾶλλον· ἰδὲ παρεκκατιὰς, 4. - Μλ. ἔσσομαι, ἀντὶ ἔσομαι καὶ λ. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρκ. ἐσοῦμαι εὑρηται, ἐσσεῖται ἐν Ἰλδ. Β, 393. Ν, 317. - Ἅπας ὁ ὁρστ. ἐστὶ τίθεται ἐγκλιτικῶς, πλὴν τοῦ β' ἑνκ. πρσπ. εἶ, ἀεὶ τὸν τόνον αὐτοῦ διατηροῦντος· ἴσως δὲ καὶ τό, ἐς, τὸ ὁποῖον ἔδηκεν ἔγκλιν. ὁ Wolf ἐν Ὀδσ. Δ, 611. Τὰ λοιπὰ πρσπ. ἐγκλίνονται μόνον ὅταν τὸ, εἰμί, ἢ λογικὸς σύνδεσμος τοῦ συντακτ. λόγου, καὶ χρησιμεύῃ ἡ ἐγκλισὶς των εἰς τύφλωσιν τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου· ὅταν δὲ τὸ, εἰμί σημαίνῃ οὕτως ὑπάρξιν, ἐγκλισις οὐ γίνεται· ἀλλὰ τό ἐστί φυλάττει καὶ τότε τὸν τόνον αὐτοῦ, καὶ μόνον ὅταν κέηται ἐμφατικῶς χρήσεται ἔστι· ἔσειν ἐν πλείσοι φράσεσι κεῖται παρεξετανούμενον· π. χ. ἔστι μοι, Ἐγὼ ἔχω· ἔστιν ἅτε, Ἐνίοτε, μεριμνᾷς φορτὶς· καὶ λ. ἰδὲ Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 552.

Τὸ εἰμὶ συντάσσεται μὲν τὰ πλεῖστα οὐσιαστικῶς, ἢ ἐπιθετικῶς, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐπιῤῥήματι. «Κουρήτεσσι κακὸς ἦεν. Ἰλδ. Ι, 551. Οἱ Κουρ. τὰ εἶχον ἄχαρι, ἢ στενά, δὲν εὑρίσκοντο καλά· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἀκέων. Ἰλδ. Δ, 22. μετὰ τοῦ, ἑκών. Ὀδσ. Β, 82. μετὰ τοῦ ἄλις, Ἰλδ. Ξ, 122. Φ, 236. μετὰ τοῦ, χαλεπῶς, Ἰλδ. Η, 424. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη πολλάκις. Εὐρ. ἐν Σφηλ. Ἀντ. 653 Ἀριστφ. Εἰρ. 118. Εὐρπ. Ὀρ. 737. Μηδ. 852. Θεσ. 6, 88. Πλάτ. Νμ. 100, σλ. 892. C. Φιλημ. σλ. 41 E. Bernhardy Griech. Synt. σλ. 357. καὶ' ἃ ἡ λέξις φαίνεται ἀεὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττουσα, τὸ πλεῖστον ὅμως ποιητ. μόνως. - α) εἶναί τι, Κάτι εἶναι, κάτι ὀηλοῖ· οἱ ὁποῖοι ὄντες εἶναί τι, Ὅσοι φαντάζονται ὅτι εἶναι κάτοτε. Ἀλλὰ καὶ, Δηλοῖ, σημαίνει, φανερώνει, τί πολὺ στιβαρὸν τοιοῦτον ἔνεκα; Τίνα σημασίαν ἔχει, τί σημαίνει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ τὸ τόσον ἐνεργ. ἔστι τί κρύπτει, Κάτι θέλει νὰ εἰπῇ, συμ-

φέρει εἰς τίποτε, χρησιμεύει κάτι τι. Καὶ λογαριασμῶν· τὰ δὲς πέντε δέκα ἔστιν, Πέντε καὶ πέντε, ἢ ἐν ᾧ φορεῖς πέντε κάμουν δέκα, - β') Ἐπὶ πράξεων, συμβεβηκότων, συμπτωμάτων καὶ λ. τ., Συμβαίνει, γίνεται, τυχαίνει, λαμβάνει, τὸ φέρει ἡ περίστασις· π. χ. ἦσαν κελεύσματα, ἦσαν σληραί L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 838. - γ') Κατὰ σημασίαν ὑπάρξεως, Εἶμαι, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι τυγχάνω, συζῶμαι, τὸ ἰταλ. ἐξιστῶ· ἀντιδ. τῷ, οὐκ ἔστι, καὶ μή, ἢ μηδὲν εἶναι· π. χ. νμή' ἐὼν ἐόντοιμι. Ὀδσ. Α, 287. οὐκέτ' ἔστι, Δὲν εἶναι πλέον, ἀπέθανε. Valck. ἐν Ἱππ. 1162 - δ') Παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. κατὰ σημασ. τοῦ, ζῶ· π. χ. ἐν τῇ συντάξει. «Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται Ὀδσ. Π, 437. Τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῇ, καὶ δὲν θέλει ζήσει ποτέ, καὶ ἄμποτε νὰ μὴ γεννηθῇ ποτέ. ὡμήν' εἰης, μήτε γένοιο, Ὀδσ." Σ, 78. νέτι εἴσιν Ὀδσ. Ο, 432. Ζοῦν ἀκόμα· καὶ ἀναπαλιν. μοῦ σὴν ἦνα Ἰλδ. Π, 131., Δὲν ἔζησε πολύ. Ὅθεν προαγορεύονται πολλάκις οἱ θεοί, εἰὸν ἑόντες· ἑστῶ μενοι δέ, Οἱ μεταγενέστεροι. Ὅμ. Τὸ δὲ, πὰ μφὶ τὰ τέτταρα κοντὰ εἶναι· Ἔχει 40. χρόνους, εἶναι 40 χρόνων σχεδόν, κοντεύει τὰ τέσσαρα. Περὶ τοῦ, εἴποτ' ἐὴν γε, ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ εἴποτε, 3. - 2) Ἔστι, μετὰ ἐπομ. ἀπρμφ., Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, ἐνδέχεται νὰ εἶναι, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια. ὕστιν ἀμφοτεροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι. Ἰλδ. Τ, 246. « εἴ τί που ἔστιν. Ὀδσ. Δ, 293., Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν ἠμπορῇ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως προσλειπεται τὸ ἀρνητ. οὐ νοὺκ ἔστι Δὲ μαχεσέμεν Ἰλδ. Φ, 193. νοὺκ' ἔστιν Ἰλδ. Ν, 786. Τ, 97. νοὺ γάρ ἐτ' ἔστιν Ο, 556. νοὺκ' ἔστ', οὐδὲ ἔοικε Ξ, 212. νοὔπως ἔστιν Τ, 225. Ὀδσ. Ε, 13". νοὐδέ πη ἔστιν Ἰλδ. Ζ, 264. Ω, 71. καὶ' ἃ τὸ ἔστι φέρει σημ. τοῦ ἐξεστι, καὶ ὀηλοῖ τὸ ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς δεμνητόν, συγχωρημένον. Ἐν ταῖς τοιούταις φράσεσι τὸ πρόσωπον κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐπιφέρεται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρμφ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Β, 310. - 3) Τὸ εἰμί, μετὰ γενκ. σημαίνει τὴν καταγωγήν. «πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο Ἰλδ. Φ, 209., Εἶμαι ἀπὸ καλὸν πατέρα, καίμπορεῖς εἰς ἀγαθοῦ Ὀδσ. Δ, 611., Εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρηστος· μὴ ἐλλιπῆτε ὅμως τὴν ἔλλειψιν, ἂν καὶ πολλάκις ἡ ῥηματικὸν καὶ οὐσιαστ. συντακτικόν· π. χ. ἐντὸν γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί. Ὀδσ. Ι, 519. πλ. τ. τ. Ταὐτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τό, εἶναι ἑκείνος καί, ἀπό τινος - β') Ἡ γενικὴ σημαίνει ἐξάρτησιν, ὑποκοήν· ἐμαυτοῦ εἶναι, Τό νὰ εἶναί τις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτεξούσιος· εἶναί τινος, Τὸ νὰ εἶναι τις ἄλλου, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλον, νὰ χρέμματα ὅλως ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. ἔστι τοῦ λέγοντος, Εἶναι ὅλως ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁμιλοῦντος, κρατεῖ μὲ αὐτόν, Ἀριστφ. ὄζειν ἐστὶ καὶ κτήσεως, ἰδιότητος σημαντικόν. - γ') Ἡ γενικὴ σημαίνει τὸ μέρος, ἢ τὸ μέλος ὁλότητός τινος· π. χ. δήμου ἐστί, Εἶναι ἕνας ἀπὸ τὸν δῆμον, Ἀνήκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· νομίζεται τινὰ τῶν ἐχθρῶν εἶναι, Τὸ νὰ λογαριάζῃ τις τινα μεταξὺ εἰς τοὺς ἐχθρούς του - δ') Ἡ γενικὴ σημαίνει καὶ τὴν ἀξίαν, τιμήν, ἢ τὴν ἰδιότητα πράγματός τινος· ἀνδρός ἐστι, Εἶναι τίμιον, ἢ καθῆκον ἀνδρός, ἁρμόζει εἰς ἄνδρα· σωφροσύνης ἐστι, Εἶναι σημεῖον σωφρ. καὶ λ. τ. - 4) Τὸ εἰμὶ μετὰ δοκε. ἔστί μοι, Βέκτημαι, ἔχω, μοὶ εὑρίσκεται ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρηστον· τί ἔσται ἡμῖν; Τί δέλει γένῃ μέ, ἢ σκό ἡμᾶς; ἄκριβῶς συγγν. τῷ ὑπό 2. Παρ' Ὁμ. εὑρηται ἔτι καὶ ἡ ἰδιαιτέρα σύνταξις. μεμοί δέ κεν ἀσμένῳ εἴην Ἰλιάδ. Ξ, 208., τό ἡμέτερον, Ἐγώ δέλω, ἐγώ ἀγαπῶ, ἐμένα μοί ἀρέσει· πολύ εὔχρηστον. παρά τοῖς Ἀττ. Ξυφ. Ἑλλ. 5, 3, 13. Dorvv. Char. σλ. 467. Viger. σλ. 242. μᾶλιστα μετά τῶν μεταχών, δέλων, βουλόμενος, ἀχθόμενος. Σπανιώτ. πῶ τοῦτ' ἔσται τό πόλει; Τί δέλει ὠφελήσει αὐτό εἰς τήν πολιτείαν, τί διάφορον ἤθελ' ἔχῃ ἀπ' αὐτό ἡ πολ., ἄρα ἐντως ὅστε, περιποιητική, ἢ χαριστική. Δημ9. Ἐν τοῖς τοιούτοις κεῖται εἴτε τό, ἔστι καὶ ἦν μετά ὀνομτ. πλησ. ἦν Πύρης καὶ Μαντύης, ἄνδρες Παίονες, .. οὔτε γάρ Περσικά ἦν οὔτε Λυδία τά ποιεύμενα. Valck. ἐν Ἡρόδ. 5, 12. Ἡσό. Θεγν. 321. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 302. C. Πολτ. 5. σλ. 463. A. Σφκλ. Τρχ. 520. οὐ' Ἡσό. χρῆται καὶ τῇ γεν. ἀνεῖτης ὅστε. — 5) Τῷ Παρκμ. ἄλλου τινος ῥήμτ. μετά τοῦ μετχ. Παρκμ. καὶ τοῦ εἰμί περιφραστικῶς χρῆται Ὁμ. ἀπαξτετλημότες εἰμέν, ἀντί τετλήκαμεν. Ἰλιάδ. Ε, 873., ὅπερ παρά τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. Εὑρηται δέ μᾶλιστα καί, εἰμί ὤν, Boisson ἐν Φιλοστρτ. Ἔρ. σλ. 522. 660. Ἐνάρθρως κειμένης δέ τῆς μεταχῆς, τό αὐτιαστ. ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον «οἱ ἄρες εἰσιν οἱ καταδέξαντες» Ἡρότ. 1, 171., Οἱ ἄρες εἰναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τό ἐδέξαντο· παραβλ. Σφκλ. Ἠλ. 197. — 6) Ἡ μετχ. ὤν, οὖσα, ὄν, προκείμενον ἔχουσα καὶ οὐσιαστ. ἡ ἐπίθ. ἐν τῷ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, σημαίνει ὑπαρξιν, ἢ ζωήν· κατάστασιν ἢ ἰδιότητα, καὶ ἐξηγεῖται καθ' ἡμᾶς διά τοῦ ὡς· π. χ. τοιοῦτος ὤν, Ὡς τέτοιος. Ἀθηναῖοι ὄντες, Ὡς Ἀθηναῖοι. — β') Ἡ ἐνάρθρος μετχ. ὢν καὶ τλ. σημαίνει τό ἀληθές, ἀληθῆ, φυσικήν κατάστασιν· ἀληθέες βέβαιον συμβάν· ἔδεν, τά ὄντα, Ὅλα ὅσα ὑπάρχουσι, ἅπασα ἡ κτίσις, ὅλος ὁ κόσμος. Ἄλλα καὶ = οὐσία, Τπάρχοντα, περιουσία· τά ὄντα εἰρηκέναι, Τήν ἀλήθειαν ἐπῆ. Ξυφ. τῷ ὄντι, Βέβαια, ἀληθινά, μέ τά σωστά· ὡσαύτως καὶ τό Ἐπῤῥ. ὄντως, ἀντιθ. τῷ, τό δοκοῦν· ἀλλά, κατά τό ὄν, Κατά τήν ἀλήθειαν, καθώς ἔγινεν ἀληθινά, καθώς συνέβη, ἔτρεξε τό πράγμα μέ τά σωστά. — γ) τῷ ὄντι καὶ ὄντως τίθεται ἐξηγήσεσιν, ἢ μαρτυρίαις ἐξ ἄλλων συγγραφέων. Wyttenb. ἐν Πλουτχ. Ἠθ. σλ. 692. L. Dind. ἐν Ξυφ. Συμ. 2, 24. «ἀλλά πίνειν μέν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοί πάνυ δοκεῖ· τῷ γάρ ὄντι ὁ οἶνος ἀρδων τάς ψυχάς, τάς μέν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας, τούς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τάς δέ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἐλαιον φλόγα, ἐγείρει». — 7) Τό Εἰμί μετά ἀναρμοίου· ἔστιν ὅ τι, εἰσίν οἱ, Κάνενος, κάποιοι, μερικοί. — ἔστιν, ἦσαν ἄτε, Μερικαῖς φοραῖς, ἀπό κάμμιαν φοραν· ἔσθ' ὅπη, ἤ ὅπου, Πουθενά, εἰς κάνεν μέρος, εἰς κάνενα τόπον. — ἔστιν ὅπως, Μέ κάνενα τρόπον. — οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ — Δέν εἶναι δυνατόν νά μή — δέν ἠμπορεῖ νά εἶναι, νά γένῃ ἄλλως· τοῦτ' ἔστιν, ἐξάναγκες, Βρ. ἐν Ἀριστφ. Εἰρ. 188. Εὑρηται δ' ἔτι καί, ἔστιν οἵ, ἤ οἱ τινες, καθ' ὅλας τάς πτώσεις καί κατά τά τρία γένη, αἱ ὁποῖαι φράσεις οὐ μόνον ἐν ἀρχῇ, ἀλλά καὶ ἐν μέσῳ τῆς προτάσεως τίθενται· π. χ. Θαῦ. 2, 65. εἰσίν οἳ περ εἰσίν καὶ τ. τ. Ἀριστφ. Ἱππ. 333. — 8) Τό εἰμί συντάσσεται πολλάκις καί μετά προθέσεων· π. χ. μετά τῆς ἐν, κατάστασιν πάθους τινος σημαίνον· ἐν νόσῳ, ἐν ὀργῇ, ἐν φόβῳ, ἐν ἡδονῇ εἶναι· ἐν αἰτίαις, ἐν ἐγκλήμασί τισι εἶναι, Τό νά κατηγορῆται τις· ἐν στόμασι, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ εἶναι, Τό νά ἐπαινοῦν τινά ὅλοι, νά εἶναι περίφημος, νά ὁμιλοῦν ὅλοι περί αὐτοῦ· ἐν τέχνῃ, ἐν γεωργίᾳ, ἐν Μούσαις εἶναι, Τό νά καταγίνεται τις εἰς τίποτε. Ἔτι δέ καί ἀμφίτι καὶ περίτι εἶναι· ὡσαύτως καὶ περίτι καὶ πρός τινί εἶναι, Ἀλλά, πρόσταγος, σύντροφος, μετά τινος εἶναι, Τό νά παίρνῃ τις τό μέρος τινος, νά κρατῇ μέ τινα, νά εἶναι ἀπό τό μέρος του, νά τόν διαφεντεύῃ, βοηθῇ καί τ. τ. εἰς τινα καὶ περί τινα εἶναι, Τό νά μεταχειρίζηται τις τινα, νά φέρηται πως πρός τινα. — 9) Πολλάκις παραλείπεται τό εἶναι, μᾶλιστα κατά τό γ'. ἐνικ. ἔτι δέ καί πληθ. πρσπ. τοῦ ἔνστ. παρ' Ὁμ. ἤδη· π. χ. Ἰλιάδ Γ, 391. Ε, 457. τό γ'. ὑποτακτ. Ξ, 370. τό γ'. Προστακτ. Ν, 95. παραβλ. Schaef. L. Bos. σλ. 605. mel. σλ. 43. = 10) Ἐν ἐνίαις φράσεσι περιττεύει τό, εἶναι π. χ. τό κύν εἶναι, τό σήμερον, τό συμπαν εἶναι, Ἡρότ. 7, 143. ἑκών εἶναι, Valck. ἐν Ἡρότ. 7, 164. Πλάτ Φαίδ. σλ. 61. C. ἐξαιρτ. μετά τό, λέγω, ὀνομάζω καὶ τ. τ. ῥμτ., Ἡρότ. 1, 153. 2, 44. 145 4, 33. Herm. Vig. σλ. 750. Ig 688. — β') Παρ' Ἡρότ. εὑρηνται, οὐ σπανίως, πλεοναστ. συντάξεις τοῦ εἶναι μετά τά ῥήματα λέγειν, ὀνομάζειν, ἀναγορεύειν, ἀποφαίνειν, καλεῖν· π. χ. ἐκέλουν αὐτόν τόν μέγαν εἶναι, Τόν ὠνόμαζον, ὅτι νά εἶναι ὁ μεγάλος· ἀλλά καὶ παρά Ξυφ. εὑρηται τά τοιαῦτα. — Πολλάκις ὁ παρατ. ἦν, τῷ ἄρα συντάσσ. ἐναντίως φέρει σημσ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Heind. ἐν Πλατ. Φαίδ. σλ. 66. B. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1097. καὶ Σχλ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 438. Reisig. enarr. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 118. μᾶλιστα δέ ἐγχωρεῖ ἡ τοιαύτη ἔνστ. σημσ. ἐν ἀρνήσεσι. Ἔτι δέ καί ἁπλῶς ντουτ! τί ἦν; ἀντί ἐστί· Ἀριστφ. Ἀχ. 157, 767. Πλάτ. Κρτ. σλ. 387. C. Παράβλ. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 958. (αὐρίως δέμα τοῦ εἰμί ἦν τό ἮΝ, Ἐμί, ἀφ' οὗ τό Δωρ. ἐμμί, ἐξ οὗ διετηρήθη καὶ ἡ μετχ. εἰς, ἐντος· ὅθεν καὶ τό Λατ. esse.)

Εἶμι, (πρωτ. ἰω) Πορεύσμαι, πηγαίνω, περιπατῶ· ἀπαρμφ. ἰέναι Μτχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Πλήν τοῦ ἐνστ. ἔχει καὶ παρατ. ἤειν, Ἐπκ. καὶ Ἴωνικ. Ἀττ. ᾔα καὶ ἀπό τόν μέσ. ἐνστ. ἴεμαι· Παρτ. ἰέμην· καὶ ῥήμτ. ἐπὶ ἵσος, ἴσεος, καὶ ἴσητός, ἰσητέος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἰδέ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 554. Τούς τύπους τῆς μέσ. διαθ. ἀποδοκιμάζουσι μέν οἱ νεώτεροι κριτικοί· οἷον, ὁ Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1242. καὶ L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 699. ὅλως, ἀντ' αὐτῶν τό ἴεμαι, ἵενται καὶ λ. τιθέντες, ἰδί μέντοι Schaef. ἐν Πλουτ. 4. σλ. 326. Ὁμηρικαί ἐκτροπαί εἰσί τό, εἰσάω, βί. ἐνκ. προπ. ἔνστ. ἀντί εἰς. Ἰλιάδ. Κ, 450. Ὀδσ. Τ, 69, τό, ἴμεν ἀπαρμφ., σπανιωτ. ἰέμεναι, ἀντί ἰέναι· αὖθ' οὗ Ἡσό. Ἔρ. 351. καὶ εἶναι, ἴσως ἕλεγε, κεῖται τοῦ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 562, ἐναντιωμένου κατά τοῦτο· — τό γ'. ἐνικ. προπ. Εὐκτ. εἴη, ἀντί ἰοι. Ἰλιάδ. Ω. 139. Ὀδσ. Ξ, 496. ὁ Παρατατικός ἀπό τοῦ Ἴων, ἤια, γ'. ἐνκ. προπ. ἤιαν, ἤιε, συναιρ. ᾖε, Ἴε., ἀ. πλῆτ. προπ. ἤομεν, Ὀδσ., γ'. πλῆ. προπ. ἤιεν, Ὀδσ. Πλήν τούτων, τό γ'. ἐνκ. προπ. ἴεν, ἴε, τό γ'. ἀνίκ. ἴτην, καὶ τό γ'. πλῆ. προπ. ἧισαν. οἱ ὁποῖοι Παρατατ. τύποι, καὶ ἀορ. σημσ. φέρουσι. Τέλος ἐς χρῆται ὁ Ποιητής καὶ τῷ Ἐπκ. ἁπλῶς Μλ. εἰσομαι, κατά σημσ. τοῦ σπεύδει· καὶ ἀπό τινος μέσ. ἀορ. εἰσάμην· τῷ γ'. ἐνκ. προπ. εἴσατο, ἐείσατο, τῷ γ'. ἀνίκ. ἐεισάσθην συλήσειν Ἔσπευσαν νά λάβουσι. Ἰλιάδ. Ο, 544. — Τῷ Θεόγν. 716. ἴδιον ἐστι τό τ. πλῆ. προπ. ἐνστ. ἴσι, ἀντί ἴασι. Πρωτότ. τοῦ ῥήματος ἐστι τό Ἔω, Ἰων. ἀφ' οὗ τό Λατν. eo, ire.

Εἶμι, Πηγαίνω, ἔρχομαι· ἔτι δέ, κατά τήν συνέχειαν τοῦ λόγου, πολλάκις κατ' εἰδικήν σημσ. Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ὡς τό ἄπειμι· ἡ Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἡ πηγαίνω ὀπίσω, ὡς τό, πάλιν εἶμι· καὶ ὅπου εἶναι ὁ λόγος περί μερῶν ἀπέχοντος τόπου, Ὁδοιπορῶ, στρατεύω, ταξιδεύω, παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρά τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον. Πολλάκις δέ φέρει ἐγχώριαν σημασίαν, Ὁρμῶ ἡ κινοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινος, ὅτε καί συντάσσεται τά πλεῖστα μετά του αὐτο, πρός, ἡ ἐπί. Ὁμ. Ἔτι δέ καί, ἰέναι τινί εἰς, ἡ πρός ἀγῶνα, Valck. Ἀριστ. διαφ. σλ. 300. C. ὡσαύτως καί, ἰέναι τινί διά φιλίας, εἰ ἔχ Θρᾳς, διά πολέμου καί τ. τ., Τό νά ζῇτις εἰς φιλίαν, ἡ ἐχθρα μέ τινα, νά ἔχῃ φιλίαν, ἡ ἔχθραν μαζύ του. πίνειν εἰς Ἀΐδαο, καί λ. τ. τ., Τό νά ἀποθάνῃ τις. Ὁμ. Ἡ Δίτιατική πτῶσις τίθεται μονον εἰς συντάξεις ὁμοίας τῇ, εἶόν ἰέναι, Ὀδσ. Κ, 103. ἡ γενική, μιῶν πεδίοιο, Πορεύμενος διά τῆς πεδιάδος. Ἰλιάδ. Ε, 59λ. χρυσός εἶσατο, Διῆλθε διά τοῦ σέρματος, τρύπησε τό σέρμα, τήν πέτσαν, τό τομάρι καί ἀπῆρσι. Ἰλιάδ. Ν, 191. καί μετά Μλ. ἀπρμφ. πίστόσσην συλήσειν· Ἐπῆγαν νά κουρεύσουν. Ο, 544. ὡσαύτως καί μετά Ἀορ. ἀπρμφ. Ὀδσ. Ξ, 296. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ, καί μετά μετχ. κατ' ἄλλην σημσ. ὅμως, π. χ. ἤιε ἀνεκάλει Ἡρότ. 1, 22., Ἀρχητε νά ἐπαινῇ. ἤμᾳ ἐχώρει Ἀρχησεν, ἡ ἤθελε τότε, νά ἀρχήσῃ νά ὁμιλῇ· ὡς τό Γαλλ. Il aller à parler. Πλατ. Περί τοῦ Ὁμηρικοῦ, βῆ δ' ἴμεν, καί τλ. ἰδέ ἐν τῷ βαίνω. — Μέ τοῦ, πορεύεσθαι, ἐπί λογιῶν τε καί ἀλόγων ζώων, χρησιμεύει ἡ λέξις, α) καί ἐπί θελασσοπορείας, μᾶλιστα ἡ πορεύεσθαι νηός ἰέναι, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἀπαντωμένων. — β') ἐπί πτήσεως ὀρνίθων Ὀδσ. Ψ, 304. Ἰλιάδ. Ψ, 309. καί μυιῶν, Ἰλιάδ. Β, 87. — γ') ἐπί κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, π. χ. πέλεκυς εἶσι διά δουρός Ἰλιάδ. Γ, 61., Ἡ ἀξίνη διαπερᾷ εἰς τό ξύλον, τό σχίζει. Ἐπί συνθέτων καπνοῦ, Ἰλιάδ. Δ, 278. Φ, 522. Ἐπί διαμοιζάλης. Ν, 796. Ἐπί κυκλοφορίας ἀστέρων Χ, 317. καί ἐπί ῥοῦ ποταμῶν. Dion. Περιήγ. 1088. μᾶλιστα δέ καί ἐπί ἀψυχημένων ἐννοιῶν, νέτος εἶσι Ὁ χρόνος θέλει περάσει, θά λαι τελειώσει. Ὀδσ. Β, 89. παρβλ. 1αθ. καί φάτις εἶσι, Τρίχει ὁ λόγος, λέγουσι, διαγοῦνται, Ὀδσ. Ψ, 362. — Παρά τοῖς Ἀττ. καί τό πλεῖστον κατ' ἀφηρημένην σημασ. πλέον εἰς ταὐτόν, Τό νά συμφωνῇ τι μέ τινα, νά συνενοῦται ἰέναι εἰς λόγους, Τό νά διαπραγματεύται περί τινος, τό συνθ. Ἰτιάλ. τραπεζῆτ διά τίποτε μέ τινα· ἰέναι ἐπίτηδες καί εἰς τι, Τό νά μεταχειρίζηται τις τίποτε, νά βάλλῃ χέρι διά νά κάμῃ τίποτε. Προστ. ἴθι δή! Πήγαινε δέ· συνηδ. ἔ καλά, καλά δά, παρέκει, μακρύτερα! Περί τοῦ ἐνστ. εἶμι, ἰτέον ὅτι, παρ' Ὁμ. κεῖται μέν πολλάκις καί ὡς ἐνστ. τῷ ὄντι, μ' ὅλον ὅτι χρῆται αὐτῷ καί ὡς Μλ., παράτοις Ἴωσι πεζογρ. ὅμως καί παρά τοῖς Ἀττ., κεῖται ὄντως ὡς Μλ., πλήν ποιητικῶν τινων ἐξαιρέτων, (Θέλει πηγαίνω, βλῶ) καί ὅτι παρά τοῖς μεταγενεστ. ὡς παρά Παυσ. καί Πλτχ. ἐπαναστρέφει ἀεί εἰς σημασ. ἐνεστ. τό ὁποῖον ὅμως κατ' ἀκρίβειαν μόνον διά τοῦ ὁρστ., διά τοῦ ἀπαρμφ. καί διά τοῦ μετχ. ἐνστ., γίνεται, Οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ μᾶλλον ἢ τῷ ἐλεύσομαι καί πορεύσομαι, Valck ἐν Ἱππ. σλ. 1065. Ἰδιαίτερα παραδείγματα τῆς καί παρά τοῖς ἀριστοῖς τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀττ. οὕτως κατὰ σημτ. ἐνστ. χρήσεως τοῦ ῥήματος, ἰδὲ παρ' Herm. ἐν Αἰσχ. Danaid. σλ. VIII. (τὸ Ἰώτα τῆς λήγ. βραχὺ ἐνίοτε μόνον παρ' Ὅμ. ἐν τῷ Ἔπκ. ὑποτκ. ἰομεν, ὅτι ἴωμεν, ὅταν ᾖ στίχου ἀρτικῶν, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ μετοχ. ἐνστ., ἐν δὲ τῷ μέλ., ἰὸ μενας, μακρόν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Ὁ Wolf. ὅμως γράφει πανταχοῦ ἰέμενος παρὰ τὸ, ἵημι.)

Εἰᾶ ποιητ. ἐξαιρ. Ἔπκ. ἀντὶ Ἑν. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Τραγ. νομίζεται ὅτι μόνον ἐν τοῖς Δωρικοῖς χωρίοις, ἐστὶ χρήσιμον. Erf. Σοφκλ. Αἰ. 608. ἀλλὰ κεῖται καὶ ἐν Ἀντγ. 1241. Ἐν διαλογ. ἀναμφιβόλως γνήσιον. Τὸ εἶν εὑρηται καὶ ἐν συνθέσει λέγετ. π. χ. »Εἰνόδιος, Εἰνάλιος,« ἀντὶ »Ἐνόδιος, Ἐνάλιος,« κ. τ. τ. τὸ δὲ, εἶνι σπανιωτ. παράβαλε ἔς, εἰς.

Εἰνετίζομαι, Εἶμαι ἐννέα χρόνων, ἐνιαύσιος. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ὑστέρῳ. ἐνιαύσιοι ἐπιῤῥημάτειῶς, Ἐννιὰ χρόνους πωπτ. ἀφ' οὗ

Εἰνετίζομαι, Εἶμαι ἐννέα χρόνων,

*Εἶσαι· ἀπρμφ. τοῦ εἶμι — 2) ἀντὶ τοῦ. ἴέναι, ἀπρμ. τοῦ εἶμι, Πορεύομαι. Ἡσό. Ἔρ. 351. ἀμφβ.

*Εἶπεν· ἀπρμφ. σόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἵημι, Πέμπω.

*Εἰνάετες· Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἐννάκις, Ἐννιὰ φορές. Ὀδτ. Ξ, 230.

*Εἰνεάστιοι, αἱ, ἁ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐννεάστιοι, Ἐννεακόσιοι. Ἡρότ.

Εἰνελίδερος, ὁ, ἡ Εἰς τὴν θάλασσαν περιφερόμενος, περιπλανώμενος, Ἄρατ. ἀντὶ ἐν ἄλλῃ ἠπείρῳ· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. Ὀδσ.

Εἰνελίφοιτος, ου, ὁ, ἡ (ἐν ἁλὶ φοιτᾶν). Ἐν θαλάσσῃ περευόμενος, κινούμενος.

Εἰνέτυχες, ὡς Ἐπῤῥ. (ἐννέα, νύξ) Ἐννέα νύκτας. Ἰλιάδ. Ι. 9. ὡς τὸ, εἰνάετες, (ξ)

Εἰνεπηχυς, ὁ, ἡ (πηχυς). ποιητ. ἀντὶ ἐννεάπηχυς.

Εἰνέτ, ἄδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς. Ἡσό. Ἔρ. 808. 909.

Εἰνάτερες, αἱ, Συννυμφάδες, συμφάδες, αἱ γυναῖκες ἀδελφῶν· τὸ ἑνκ. εἰνάτερ. οὐχ εὑρηται· ἐνάλογον ἄρτεν, ἄβλιοτ.

Εἴνατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔννατος. Ἰλιάδ.

Εἰνεφώσων, ωνος, ὁ ἡ (φώσσων) Πλοῖον μέγιστον πανιά, ἄρμενα.

Εἶνεκα, ποιητ. ἐξαιρ, Ἐπκ. ἀντὶ ἕνεκα. Ὅμ. εἶνεκεν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὁ Dawes ἀποδείκνυσε τὴν χρῆσιν τοῦ εἵνεκα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἤθελε τὴν τοῦ ἕνεκα, ἕως οὗ ὁ Ahlwardt (zweiter Seite zu Schneid. Wörterb. 1813.) ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν δόξαν τοῦ Dak. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀριστεῖς τῶν Ἀττ. Λογογρ. χρῶνται τῷ εἵνεκα. Wolf. ἐν Δημοσθ. Ἀπτ. σλ. 338. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Bekker ἐν Πλάτ. εὑρηται πολλαχοῦ. Τὸ δὲ εἵνεκεν, μόνον τῇ ποιητ. γλώσσῃ ἴδιον.

*Εἶνί· Ἔπκ. ἀντὶ ἐν. Ὅμ.

*Εἰνόδιος, ἡ· καὶ ποιητ. ὁ, ἡ· ἀντὶ ἐνόδιος. Ἰλιάδ. Π, 280. Αἰσχλ. Πρμθ. 487.

Εἰνοσιφυλλος, ὁ, ἡ (ἔνοσις, φύλλον). Ὁ σείων καὶ κουνῶν τὰ φύλλα· ὅθεν πολύφυλλος, πολυδένδρος. Ἔπιθτ. πολυδένδρων βουνῶν.

*Εἶνυμι. Ἰλιάδ. Ψ, 135. παραβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. ἰδὲ ἐν τῷ καταεννυμι.

*Εἶῆσαι. γ'. πλῆ. πρόσ. Βοιωτικῶς καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἀοίκασι. ἰδὲ ἐοικα.

Εἴξασε, Ἰων. ἀόρ. κατ' ἀπίτασιν, παρὰ τὸ εἴκω. Ὀδσ.

*Εἶξις, εως, ἡ (εἴκω). Τὸ νὰ ὑποχωρῇ, ἐν ᾧ τις.

Εἶο, Ἔπκ. γενκ. ἀντὶ τοῦ, ἑο, οὗ, Ἰλιάδ. Δ, 400. Ἡσό. Θγ. 392. ἀπὸ εἷον Ὀδσ. Χ', 19, Ἀφ' ἑαυτοῦ.

*Εἰοικυῖαι, μετχ. ὑπμστ. πλῆ. Ἔπκ. παρὰ τὸ ἔοικα, ἀντὶ ἐοικυῖαι. Ἰλιάδ. Σ, 418.

*Εἶος, ἀρχαῖον Ἐπκ. Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἕως, Ὅμ. Ἰδὲ Herm. eleon. metr. σλ. 59. — 2 Βτμν. Ἑλλ. Ἑρμπτ. 2. σλ. 282. νομίζει ὅτι τὸ, εἶος, ἦτον ὁ κυρίως τύπος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη Ἀττ. καὶ Ἰων. τὸ, ἕως, καὶ ἀπὸ τούτου εἶτα τὸ, εἰως κατ' ἐπτσ.

*Εἰ οὐ· Ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἶπα, Ἀόρ. Α', ἀντὶ τοῦ συνήθους εἶπον· πάνυ χρήσιμοι παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἰωσι. ἐξαιρ. εὐχρηστον τὸ β'. προσπ. προστατ. εἰπόν, ἢ εἶπον· τὸ γ'. εἰπάτω. Μτχ. εἰπας. Ἰδὲ εἶπον.

*Εἰπέμεν· Ἔπκ. ἀντὶ εἰπεῖν. Ὅμ.

Εἴπερ, Ἂν, ἀείσως· παρ' Ὅμ. πολλάκις μετὰ ὁριστκ. ἐγκλ., ὅστις παρεμβάλλει ἐνίοτε καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ γε, εἴπερ γάρ τέ γε, εἴπερ τις, μετὰ ὑποτακτ., σπανιώτ. μετὰ ἐνκτ. Ἔτι δὲ εὑρηται τὸ, εἴπερ καί ὡς τὸ, καὶ εἰ, κείμενον, Ἂν καί, ἂν ὅμως, μάλιστα καὶ ἂν. Ὀδσ. Δ, 167. ὡσαύτως καὶ εἴπερ καί, Ὀδτ. Ι, 35. καί, εἴπερ τε, Ἰλιάδ. Κ, 225. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται εἴπερ καί, εἴπερ ἄρα, ἀντὶ τελείας προτάσεως, Ἂν λοιπὸν εἶναι ἔτσι· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμεν. σλ. 150. 8.

*Εἴ ποθεν, Ἂν ἀπό κάνέν μέρος. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰποθεν. Ὀδτ. Α, 115.

*Εἴ ποθι, Ἂν πουθενά, ἂν εἰς κάνέν μέρος, Ὀδσ. Μ, 96. Ρ, 196.

*Εἶπον, Εἶπα, ὡμίλησα· ἀόρ. β'. ταῦ ῥημ. ἐνστ. Προστκτ. εἰπέ. Μετχ. εἰπών. Ἀπρμφ. εἰπεῖν. Ἔτι δὲ ἀόρ. α'. εἶπα. Προστκτ. εἶπόν. Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6, 92. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 79., φαίνεται ὅμως προτιμότερον τὸ πρωτερωτ. εἶπον· Ἰδὲ Βτμν. ἐν Πλάτ. Μεν. σλ. 70., τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Meineeke ἐν Θεορ. τέ. 11. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ ἀορίστου τύπος μᾶλλον Ὁμηρικὸς καὶ Ἰων. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει· ἔξαιρ. εἰς τοὺς τύπους, εἶπατε καὶ εἰπάτω. Τὸ, εἶπέ, εὑρηται ὡς τὸ, ἄγε, καὶ ἀντὶ εἰπατε, μετὰ ἐπιφερομένου πληθ. ἀριθμοῦ· ἐξαιρ. παρ' Ἀριστφ. πολλάκις, Elmsl. ἐν Ἀχ. 328. Reisig Con. σλ. 35. Δημοσθ. Φιλ. 1, σλ. 43, 7. Χερσν. σλ, 108, 13. Ὁ Μλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐστὶν ἀρέω, ἀρῶ· Πκρμ. εἰρηκα· παραβλ. καὶ ἐνέπω, ἐννεπω. Τῷ ἀορ. χρῶνται καὶ ἀπολύτως καὶ μετὰ αἰτιατ., π. χ. ἔπος εἰπεῖν, μῦθον, ἀγορήσιον, ὄνομα εἰπεῖν, καὶ π. τ. Ὅμ. »ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λόγου χάριν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, παραδείγματος χάριν· Ἀττ. μετὰ αἰτιατ. εἰπεῖν τινα, Τὸ νὰ ἀναφέρῃ τίς τινα, νὰ ἐπαινέσῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ· Πνδ. Ὀλ. 14, 32.

Εἴπατε, Ἂν ποτε, ἂν κάμμιαν φοράν, Ἰλιάδ. Α, 39. κατ' ἐπίτασ., εἴποτε δή, Ἰλιάδ. Α, 503. Τίθεται δὲ ἐξαιρ. ὡς εἰσαγωγικὸν παρακλήσεως ἢ προσευχῆς ἵνα δὲ ἀναμνήσεως προηγηθείσης ἀγαθοεργείας ἐνεργῇ τὴν ἀνταμοιβήν. — 2) Ἀνίσως, μετὰ εὐκτκ. Ἰλιάδ. Β, 97. — 3) Ὁμηρικὴ κυρίως φράσις ἐστὶν, εἰποτ' ἔην γε, ἀναμνήσεως λυπηροῦ τινος πράγματος ἐκφράζουσα, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲν προτήτερα, κατὰ τὸ παρὸν δὲ δὲν εἶναι πλέον, π. χ. Ἰλιάδ. Γ, 180. ἠδὰρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνῶπιδος, εἰποτ' ἔην γε, Ἀνδρόδελφος μου ἦτον, ἂχ αὐτὸς ἦτον ἀνδράδελφος μου. Voss. ἡ ἑρμηνεία, τῆς φράσεως ταύτης ἦτον καὶ παρὰ τοῖς πελαιοῖς ἀμφίβολος· ὁ Wolf ἐθέλει αὐτὴν εὐκτικήν, Ἀχ, ἄμποτε τὸ ἦτον ἀνόμ. Ὁ Herm. Vig. σελ. 946. ἐξηγεῖ αὐτήν, Ἂν ἦτον ποτε, ὅτι δὲν εἶναι πλέον θνῆ, ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂν ἠμπορῶνα τὸν ὀνομάσω καὶ τώρα ἀνδράδελφον, ἐν ᾧ δὲν εἶναι πλέον ἀνδράδελφός μου· παρβλ. Ἰλιάδ. Δ, 761. Ω, 426. Ὀδσ. Ο, 268. Κ, 315. Ω, 289.

*Εἴ που, Ἂν πουθενά, ἂν ὅμως· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἔτι δὲ καί, εἴτέ που, εἴ που γε, εἴμη που τε, εἴδή που. Ἐλλειπτικῶς, εἴ τί που ἔστιν, Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν εἶναι τρόπος, ἂν ἠμπορῇ νὰ γένῃ. Ὀδσ. Δ, 193.

Εἰπόω, εἰπος· ρενδ. ἀναγν. ἀντὶ ἐποω, ἐπος.

Εἴπως, Ἂν μέ κάνένα τρόπον· Ὅμ.

*Εἴραξ, ὁ, = ἱέραξ. Ἡσύχ.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἡ, Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ὅμ. Ὕμ. Διόν. (ἡ παραγωγὴ ἀσαφὴς· ἴσως παρὰ τὸ, ῥάπτω· διότι σχίσας ὁ Ζεὺς τὸν μηρὸν τοῦ τοκετοῦ ἔβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ ἔῤῥαψεν εἶτα τὸν μηρὸν του πάλιν. Ἰδὲ Μυθολ.)

Εἰργάθω, ποιητ. καὶ Ἀττ. ἐπέκτασις τοῦ εἴργω.

Εἱργμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. εἰργμός, ὁ· ἀσυνήθ. (εἴργω) Φυλάκωμα. — 2) δεσμός.

Εἱργμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Φυλακάτωρας.

Εἴργνυμι, καὶ εἰργνύω, σπανίως ψιλοῦμ. = εἴργω, Κλεοδόνω. σφαλιῶ μέσα, φυλακόνω· Ἀττ. εἴργω, καὶ εἴργω.

Εἴργω, Μ, ξω. μέτ. Μλ. εἴρξομαι, μετὰ παθητ. σημτ. Ξεν. Ἀνβ. δ, 6, 16. Bremi Αἰσχλ. Κτσ. 122. Ἀττ. εἴργω, θασυμ., Κλείω, σφαλιῶ μέσα, φυλακόνω· ἀλλὰ καὶ ἀποκλείω ἐξαιρῶ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τίποτε ἐξαιρῶντας τον, μὴ ἀφίνωντάς τον νὰ πατέχῃ, κρατῶντας τον ὀπίσω, ἐμποδίζωντάς τον, κτλέμε εἰργουσινι, Ἰλιάδ. Ψ, 72. Ἀλλως δὲ χρῆται Ὅμ. τῷ, ἔργω, ἐέργω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. χρησιμεύει τὸ εἴργω, ἐπὶ φυλακῆς, κλεισίματος εἰς φυλακήν, φυλάκωμα· εἴργω δὲ ψλμ. μετὰ γενκ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω μὲ λόγον, μὲ προστηγήν, δὲν συγχωρῶ, δὲν ἀφίνω, δὲν δίδω ἄδειαν· εἴργειν τινα ἱερῶν, σπονδῶν, ἀγορᾶς καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἀπό τινος· ὡς ἐν Ἰλιάδ. Δ, 130, Ἐξαιρῶ τινα ἀπό τίποτε διὰ τιμωρίαν· ἐν γένει ἐμποδίζω τινα ἀπό τίποτε, τὸν ἀπομακρύνω, Σφκλ. Ἀντ. 48. ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, Ὁ νόμος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει, δὲν συγχωρεῖ τὸν φόνον. Κατὰ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμ. 2, σλ. 124., διεκρίνοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ δύο ἀλληλοις ἐναντίαι σημτ. τῆς λέξεως, διὰ τῆς ψιλῆς καὶ δασείας, ὥστε τὸ φιλούμ. εἴργω, εἴρξω, εἶρξα, ἐστήμαινε μόνον τὸ Ἀποκλείω, ἐξαιρῶ· τὸ δὲ δασυμ. εἴργνυμι, εἴρξω, εἶρξα, τέ, Κλείω μέσα, σφαλιῶ· παράβλ. Poppo ἐν Θκδ. Τ, 2, 1. σλ. 152. Ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας παρ' Ὅμ. οὐκ εὐδιάκριτος, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐπροφέρετο διὰ τοῦ δεγάμματος.

Εἰρέαται, Ἰων. γ'. πλῆ. προσπ. παθητ. παρκμ. τοῦ ἐρέω, ἀντὶ εἰρηνται.

*Εἱρέμης, ὁ. Κατὰ κωμικήν τινα ἐτυμλγ. παρὰ τὸ εἴρω. τὸ προστκτ. τοῦ, Ἑρμῆς. Πλάτ. Κρατ. σλ. 408. Β'.

Εἴρερος, ὁ· Αἰχμαλωσία, δουλεία, σκλαβιὰ εὑρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ, 529. πιθανὸς παρὰ τὸ εἴρω, Συνδένω, κομποδένω, ἀραδιάζω ἕνα κοντὰ τ' ἄλλο συνδένοντας.

Εἱρεσία, ας, ἡ (ἐρέσσω). Τὸ κωπηλάτισμα, τὸ νὰ τραβᾷ τις τὸ κωπί, νὰ λάμνῃ. Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ οἱ κωπηλάται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τραγῳδ., τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν ὅταν κωπηλατῶσι, τραβοῦν τὸ κωπί. Μεταφ. πᾶσα φορὰ κίνησις· π. χ. εἰρσ. γλώσσης· Ὅταν ὁμιλῇ τις ὀγλίγωρα, ᾗ μὲ θυμόν· κτύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πημι π. χ. εἰρσ. μαστῶν'. Τὸ νὰ κτυπᾷτις τὸ στῆθος ἀπὸ σφοδρὰν λύπην κινούμενος.

*Εἰρεσίαι, ῶν, αἱ. Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ilgen ἐν Τμ. Ἀπολ. 32.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ (εἶρος). Ἐλέγετο κλάδος ἐλαίας, ἢ ἄφυτος περιτετειλιγμένος μὲ μαλλί, στολισμένος μὲ καρποὺς εἰς εἶδος στεφάνου, τὸν ὁποῖον περιέφερον παιδία ψάλλοντα ὕμνους εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Πυανεψίων καὶ Θαργηλίων, ὅταν ἐδυσιάζοντο τῷ Ἡλίῳ, καὶ ταῖς Ὥραις, μετὰ ταῦτα τὸν ἐκρεμοῦσαν ἔξω τῆς οἰκίας ἐπάνω τῶν θυρῶν. Ὁ ὕμνος ὠνομάζετο ὡσαύτως Εἰρεσιόνη· ἡ ὁποία ὀνομασία ἐλήφθη καὶ εἰς παντοῖα παμπάλαια τραγούδια τῶν ἐπαιτῶν, ζητιάνων· ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται ἐν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Ὁμ. Ἐπίγρ. 15. ἰδὲ Ilgen opusc. philol. 1, σλ. 110. fg. Πλουτ. Θησ. 21. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1055. — 2) Ἡ ῥάβδος τῶν Ἀθηναίων κηρύκων, ἡ ὁποία ἦτον μὲ μαλλὶ περιτετειλιγμένη· ἄλλως κηρύκειον. — 3) Στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἐπεμοῦσαν εἰς τοὺς νεκροὺς ὡς τιμῆς σημεῖον. Ἀλκιφ. 3, 37.

*Εἰρέτρεα, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ Ἐρέτρια. Πόλις τῆς Εὐβοίας. Ἰλ. Β, 537.

*Εἰρέω, Ἰων ἀντὶ ἐρέω, Λέγω, τοῦ ὁποίου ὅμως μόνον ὁ μετοχ. ἐνστ. ἐν τῷ Ἡλ. γένει. Ἐπκ. εἰρεῦσαι, Ἡσιόδ. Θγν. 38. καὶ ὁ μέσ. Μλ. εἰρήσεται κατὰ παθ. σημσ. Σφιλ. Φιλ. 1276. εἴρηται, παρῳχλ. ἐρέω.

Εἰρήνη, ἡ. Σύναξις, συναίρεσις, σύνοδος· τόπος συνελεύσεως· κατὰ γενκ. πληθ. εἰράνων, Ἰλιάδ. Σ, 351, καὶ Ἡσιόδ. Θγν. 804. ἀλλιῶς δέ, ἀγορά· (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, τὸ λέγω· ἢ ἀνάγν. ὅμως ἀμφιβ. ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. μὲν κλητικὸν συνιστᾶσι καὶ εἰράων ἀντὶ τῆς γενκ. εἰράνων. παρ' Ἡσιόδ. δὲ, εἰρανᾶς, αὐτὶ εἰρανε.

Εἰρήνη, ενος, ὁ. παρὰ Δακεδαίμ., Νεανίσκος, παλληκάρι· ἀπὸ δεκαετῶ χρόνων καὶ ἐπειτα· ὅτε τῷ ἦτον συγχωρημένον νὰ εἰσέρχηται εἰς τὰς συνελεύσεις (παρὰ πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, ἐρῶ, τὸ λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀπτ. Ἐφηβοι. ὁ Ἡρόδ. 9, 85. ὀνομάζει αὐτοὺς Ἰρένας· ἢ ἀνάγν. ὅμως ἀμφιβάλλεται. παράβλ. K. O. Muller-Dorier 2, σλ. 301.

Εἰρηναγωγέω, Συντροφεύω, συνοδεύω εἰρηνικῶς. Πλήμ. Παιδ. Α'. σελ. 137.

Εἰρηναῖος, α, ον (εἰρήνη). Εἰρηνικός, ἥσυχος. εἰρηναῖον εἶναί τινα, Ἡρόδ. 2, 68., Τὸ νὰ ζῇ τις εἰρηνικὰ μέτεσι.

Εἰρηναίως, Ἐπίρ., Εἰρηνικά, ἡσύχα.

Εἰρηνάρχης, ου, ὁ (ἀρχω). Ἐριτὴς, ὅστις φροντίζει καὶ ἐπιστατεῖ διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ διορθόνει τὰ ἤθη, ἢ σφάλματα, τὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ταράττοντα. ἀφ' οὗ

Εἰρηναρχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Εἰρηνάρχην, ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Εἰρηνεῖον, τὸ. Ὁ ναὸς τῆς Θεᾶς Εἰρήνης. Δίων Κάσσιος.

Εἰρηνευσιεί, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ εἰρηνεύῃ τις τίποτε, νὰ ξαναφέρῃ πάλιν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν· παρὰ τὸ

Εἰρηνεύω. Μλ. εὐπο. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φέρω, κάμνω εἰρήνην, ἡσυχίαν, ἡσυχάζω τινα ἢ τίποτε. — 2) ἀμετβ. Κρατῶ, φυλάττω εἰρήνην, μένω, εἶμαι εἰρηνικός, ἥσυχος, ζῶ εἰρηνικὰ καὶ ἥσυχα· εἰς ταύτην τὴν σημσ. χρησιμον καὶ κατὰ μέσην διαθ.

*Σἰρηνέω, = εἰρηνεύω.

Εἰρήνη, ης, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμ. εἰρήνην ποιεῖσθαι, Τὸ νὰ κάμωμεν εἰρήνην· ἐπὶ πολεμούντων, εἰρήνην προτείνειν καὶ διαπραττεσθαι, Τὸ νὰ πραγματευνται τις περὶ εἰρήνης, νὰ κατορθώνῃ τὴν εἰρήνην· εἰρήνης δεῖσθαι, Τὸ νὰ παρακαλῇ τις διὰ εἰρ. νὰ ζητῇ διὰ νὰ κάμῃ εἰρὼ εἰρήνην ποιεῖν τινι, καὶ τινες, Τὸ νὰ κατορθόνῃς τὴν εἰρήνην μεταξὺ εἰς δύω ἐχθρούς· εἰρήνην ἄγειν, Τὸ νὰ εἶναι τις εἰρηνικὸς, νὰ ζῇ, πολιτεύηται εἰρηνικά· τὸ δὲ, εἰρήνην ἔχειν, Τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν εἰρήνην, νὰ ἔχῃ εἰρ. Ξεν. Ἀνβ. 2, 6, 6. καὶ 3, 1, 14. μεγάλη εἰρήνη, Μεγάλη, ἄφαρ, εἰρήνη, ἡσυχία. Μτφ. Ἡτυχία. ἔτι δὲ καὶ ψυχικὴ ἡσυχία. — 2) Ἡ θεὰ τῆς εἰρήνης, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιστος, Ἡσιόδ. Θγν. 902. ἐν Ἀθηναις 469. πρὸ Χρ. τιμωμένη, Πλτχ. Βιμ. 13. (πιθανῶς παρὰ τὸ, εἴρω, Δένω, συνδένω· μ' ὅλον ὅτι ὁρμάζει ὄχι ὁλιγώτερον καὶ τὸ εἴρω. Λέγω.)

Εἰρηνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν εἰρήνην· καὶ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην.

Εἰρηνικῶς, Ἐπίῤ. Ἡσυχα, μὲ εἰρήνην, εἰρηνικά.

Εἰρηνοδίκαι, ῶν, οἱ. Οἱ κριταὶ τῆς εἰρήνης· οἱ πληρεξούσιοι πρέσβεις εἰς τὸ νὰ κάμωσι τὴν εἰρήνην μέ τινα.

Εἰρηνοποιέω, Κάμνω εἰρήνην, ἀγαπίζω, ἑνόνω, φέρω εἰς εἰρήνην τοὺς μαχομένους.

Εἰρηνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ὁ εἰρηνοποιὸς, ὅστις διαπραγματεύεται, κατορθόνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν πολεμούντων. — 2) = εἰρηνικός.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅστις ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει διὰ νὰ φυλάττηται ἡ εἰρήνη. — 2) = εἰρηνοδίκης. ἰδὲ εἰρηνοδίκαι. (ῠ)

Εἰρίνεος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ἐρεοῦς Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ μαλλί, μάλλινον, μαλλίτικον, Ἡρόδοτος.

Εἴριον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔριον, εἴριος. Μαλλὸς ἢ μαλλί. Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πλ. ἀντ. ἁρπ. ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 3, 106.

Εἶρις, ἡ. Σπάνιος καὶ ἧττον δόκιμος τύπος αὐτὶ τοῦ, Ἶρις.

*Εἰρκτέος, α, ον. Ἐπῤ. ῥημ. τοῦ εἴργω.

Εἱρκτή, ῆς, ἡ (εἴργω). Φραχτὴς· φυλακή.

Εἱρκτοφυλᾰκέω, Μλ. —ήσω. Εἶμαι φυλακίτης. παρὰ τὸ

Εἱρκτοφύλαξ, ακος, ὁ. Φυλακίτης. (ῠ)

Εἱρμός, οῦ, ὁ (εἴρω), Δεσμὸς, σχοῖνι, συνέχεια, ἁράδα. — 2) παρὰ τοῖς Ἑκατ. μέλος τροπαρίων· διὰ τὸ διδόναι τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις ἀκολουθίαν καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας· πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκεῖνα ῥυθμίζονται, καὶ πρὸς ἐκεῖνο ἀναφερόμενα ἁρμόζονταί τε καὶ ψάλλονται, καὶ τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ μελῳδήματος ἐκείνου ἀκολουθοῦσι· ἢ ὅτι συνείρει καὶ συμπλέκει ἑαυτῷ κατὰ τὸ μέλος ὁ εἱρμὸς τὸ τροπάριον.

Εἱροκόμος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, κομέω). Ὅστις δουλεύει, γνέθει μαλλία.

Εἱρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἔρομαι, Ἐρωτῶ, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. παράβλ. εἴρω, τὸ λέγω.

Εἱροπόκος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, πόκος). Μαλλιαρὸς· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἔχει μαλλί, τὸ ὁποῖον συνειθίζουν νὰ κουρεύουν· εἱροπ. ὄϊες, Ὅμ.

Εἱροπόνος, ὁ, ἡ (εἶρος, πονέω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μαλλία.

Εἶρος, εος, τὸ. Μαλλὸς, μαλλί. Ὀδσ. παράβλ. ἔρας, ἔριον, εἴριος, ἔρεα.

*Εἱροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει, κουρεύει μαλλί.

Εἱροχερής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅ,τι χαίρει, ἔχει χαράν, ὑπερφαίνεται, καμαρόνει διὰ τὰ μαλλία του. Ἀνθολ. εἱροχαρὴς τάλαρος.

Εἴρυσαι. Ἰων. γ. πλ. προπ. πρημ. παθ. τοῦ ἐρύομαι, ἀντὶ εἴρυνται. Ὅμ.

*Εἰρύμεναι. ποιητ. ἀπρμφ. ἐνστ. ἀντὶ ἐρύειν, τὸ δὲ εἰρύμεναι. ὑπστ. πλθ. μετοχ. ἐνστ. τοῦ εἰρύω.

*Εἴρυσμαι· ἰδὲ εἰρύω.

Εἴρυσσεμον, τὸ. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐρύσιμον. Νίκανδρ.

*Εἰρύω, εἰρύομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐρύω, ἐρύομαι. ὅπερ ἰδέ. Ὅμ.

Εἶρω, ἄόρ. εἶρα καὶ ἔρσα. παθτ. παρκμ. Μετχ. ἐρμένος, Ἐπκ. ἐερμένος· Συνδέω, κομποδένω, ἁραδιάζω περισσότερα πράγματα δένοντάς τα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· συγγν. τῷ εἴργω. Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ παθτ. μετχ. παρκμ. Ἐπκ. ἠλέκτρῳσιν ἐρμένοις, Ὀδσ. Σ. 296., ἐπὶ περιδεραίου, τὸ τουρκιβ. γκιουρντάνι· ἁραδιασμένου, καμωμένου ἀπὸ σπυριὰ ἠλέκτρου, τὸ τουρκιβ. πεχριμπαρίου· καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συνέχειαν· γ. ἑνὸς, πρσπ. Ὑπρτντ. παθτ. ἡμιτ. ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔρτου, Ὀδσ. Θ, 460. ἔνθα ἄλλοι ἔερκτο, μᾶλλον ἔρτο εἴργω, ἀνέγνωσταν.

Εἴρω, Μλ. ἐρέω, Ἀττ. ἐρῶ. Λέγω, ὁμιλῶ· εὑρηται μόνον ὡς α'. προπ. ἐνστ. ἐν Ὀδσ. Β, 182. Δ, 136. Ν, 7. καὶ παρὰ τοῖς μεμηταῖς τοῦ Ὁμήρου. Πλὴν τούτου εὑρηται τῆς μέσ. διαθ. εἰρόμαι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐργ. σημτ. ὁ παρπ. εἴρετο καὶ εἴροιτο, Ἰλ. Α, 518. Δ, 341. Παρὰ τοῖς Ἴωσι, ἡ Μέσ. φέρει τὴν σημασίαν, Κρωτῶ καὶ μοὶ λέγουν, ἐρωτῶ· ἀλλὰ καὶ τὸ, εἴρηται παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 633., ὑπάγεται εἰς τὸ, ἐρῶ, καὶ ἔστι παθτ. πρτμ. (τινὲς νομίζουσι τὸ εἰρῶ τοῦτο, τοῦτον τῷ προηγουμένῳ.) Ὁ Πλάτ. Κρατ. σλ. 398. D. λέγει ὅτο εἴρειν λέγειν ἐστὶ· (ὅθεν οὗτος ὁ ἄλλως πάνυ σπάνιος τύπος ἀναφέρεται ἀναμφιβόλως εἰς τὸ πρωτότ. ἐρέω, ἐρῶ, κατὰ τὸν Schneider).

Εἴρων, ωνος, ὁ. Ὅστις ὑποκρίνεται εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ὅταν ὁμιλεῖ, ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα στοχάζεται, ὁμιλῇ εἰρωνικῶς, περιγελαστικὰ, ἀντὶ τοῦ αὐθέκαστος. Ὁ Εὐριπ. ὀνομάζει οὕτω τὴν ἀλώπεκα, ἀφ' οὗ

Εἰρωνεία, ας, ἡ. Ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἐξαιρέτως τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ἀγνοιαν, διὰ νὰ πειράξῃ, ἢ ἐντραπιάζῃ ἄλλον τινα, ἢ ἐξυρωνίας κλπ ὅτι ὅσα λέγει ἀναφέρονται εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι δὲν τὸ ἠξεύρει· τὴν εἰρωνείαν μετεχειρίζετο ὁ Σωκράτης πρὸς τοὺς σοφιστάς. Παρὰ ῥήτορσι, σχῆμα λόγου. — 2) πᾶσα προσποίησις, ἐξαιρ. πρόφασις, ὅταν τις δείχνηται πρόθυμος εἰς τι ποτὲ καὶ εἶτα τὸ ἀναβάλλει, παρμελεῖ καὶ δὲν κάμνει τίποτε ἐν τέλει· Δημτ. Φιλ. 1, σελ. 42. 7.

Εἰρωνεύομαι, Μ. εὐπομαι. μέτ. ἀποπ. Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου· ἐξαιρ. δείχνω, καμώνομαι ὅτι δὲν ἠξεύρω, τὸ κοινότ. τουρκιβ. παίζω τὸν ἀχμάκη, κάνω τὸν τοῦρκο παριπαίζω, περιγελῶ ἄλλον τινὰ μ' ὅσα λέγω· ἢ τὸν ἀπατῶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ τὸ ἐλπίζῃ. ἀφ' οὗ

Εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, = εἴρων.

Εἰρωνευτικός, ἡ, όν. = τῷ ἑπομένῳ.

Εἰρωνικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειότητα νὰ εἰρωνεύηται· ἐτι δὲ, ὑποκριτὴς εἰς τὰ τῆς ὑρησκείας, ὅστις προσποιεῖται εὐλάβειαν, παίζει τὸν ἅγιον, Πλάτ. Νμ. 10, σελ. 908. Ε. Ἐπῤῥ. εἰρωνικῶς, Ἀριστφ.

Εἰρωτάω, καὶ εἰρωτάω. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐρωτάω. Ὀδσ.

Εἰς, Πρόθεσ. μετὰ λίτιατ. ἔστι δὲ καὶ εἰς Ἡ εἰς ἐστὶ χρησιμος παρὰ τοῖς Λατινογρ. ἡ ἐς ἐ παρὰ τοῖς ποιητ., συνήθως μόνον ὅπου ὁ στίχος ἀπαιτεῖ βραχείαν συλλαβήν· ὅθεν ἡ ἐς πρὸ τὴν εἰς κεῖται εἰς ἀντίθεσιν ἀναλογίαν τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ἐν πρὸς τὴ εἶν· εὑρηται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Λογογράφων· ἐξαιρ. παρὰ Ἴωσι καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. Ἡ Εἰς σημαίνει κυρίως στοπόν, ἢ τέλος, τελοῦντα πρός τι· κίνησιν πρός τι μέτα εἶστε. 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς· τοῦτο δὲ οὐ μόνον ἐπὶ χωρῶν, ἐπὶ κλιμάτων, ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, τοποθεσιῶν, ἐπὶ παντὸς ὑφίστα πόπου ἢ χώρας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. εἰς ἡμᾶς, εἰς Ἀχαιούς, εἰς Ἀχιλῆα, εἰς Ἀγαμέμνονα, καὶ λ. τ. Ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μὲ θέα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησιν, ἢ τοιαύτη, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 46. ὅθεν ἐξαιρέτως καὶ μὲ τὰ, ὅσα σημαίνουσι ὅρασιν· Ὁμ. λέγει μάλιστα πολλάκις εἰς ὄπα ἰδέσθαι, Τὸ νὰ κυτάζῃς τινὰ ἐνα 'ς τὰ μάτια· ὡσαύτως καὶ εἰς ὀφθαλμούς, Ἰλ. Ω, 204. Χαλεπὸν δὲ ἐστι τὸ, εἰς ὄπα ἔειπε, Πρέπειν πρὸς πρόσωπον, τοῦτ' ἔστιν ἰδιαίτερα καὶ ἀσυρτάτην συγκρίσιν, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτ. εἰς τὴν τρίχα. Ἀλλά, εἰς ὀφθαλμοὺς ἰδεῖν τινι, Τὸ νὰ παρουσιασθῇ τις εἰς τινα. Σπανιώτερα δὲ ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς εἰς ἐν πλησιασμοῦ, ὡς τὸ, κόσσε εἰς λαύρην, Ὀδσ. Χ, 128., ἀπ' οὗ ἄλλως γενικὴ κεῖται, Schaef. mel. σλ. 90. Παρ' Ὁμ. ἡ εἰς εἶν φέρει τὴν ἐμφανῆ σημασ. τοῦ ἐναντίον, πρός, καθ' ὃν χρῶνται αὐτῇ οἱ Ἀττ. Valck ἐν Φοίν. 79. —2) Ἐπὶ χρόνου, μόνον κατ' ἰδιαιτέρας τινὰ συντάξεις. α') Ἕως, ἕως εἰς· ὡς ἡῶ, ὃς ἕλιον καταδύντα. Ἕως εἰς τὴν αὐγήν, ἕως εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, Ὁμ. ὡς ὅτου. Ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὅταν... Ὀδσ Β, 99. ἀσυνήθως, εἰς πότε; Ἕως πότε; Σφοκλ. Αἰ. 1185. ὡς τῆμος Ἕως τότε, ἕως εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, Ὀδσ. Η, 318. ὡς τί; Ἕως πότε; πότνιαπειρον; Ἰλιά. Ε, 465. παράβλ. ἕστε. — β) Διὰ τὸ σημ. χρόν. περίοδον ἕνα χρόνου διαιρίζομένην, εἰς ἐνιαυτόν, Διὰ ἕνα χρόνον, τοῦτ' ἔστι, ἐπὶ ἐλεύθερον, σωστὸν χρόνον. Ἰλιά. Τ, 32. Ὀδσ. Δ, 490, εἰς διάστημα ἑνὸς χρόνου, ἵνα νὰ περάσῃ ἕνας χρόνος. Ὀδσ. Δ, 86. 2, 196. ἔτι δὲ καὶ εἰς ὥραιον, Ὀδσ. Ι, 133. εἰς ἦρος, ἐς ὀπώρηνα. Ὀδσ. Ξ, 384., Διὰ τὸ καλοκαίρι, διὰ τὸ φθινόπ., ἄλλοι καὶ ὅσοι νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, ἢ τὸ καλοκαίρι καὶ αὔριον, Ὀδσ. Η, 317. εἰς περ ὀπώρη Διὰ τὸ μέλλον· Ὀδσ. Τ, 199. εἰς ἔτος Διὰ πάντοτε· εἰς ἡμᾶς, Ἕως εἰς τὸν καιρόν μας, ἢ τὰς ἡμέρας μας· εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, εἰς τοῦτον τὸν καιρόν· εἰς τρίτην ἡμέραν Ἀπὸ σήμερον τρεῖς ἡμέρας, ἐλάμπει εἰς 3. ἡμ. τὴν τρίτην ἡμ. — 3) Ἐπὶ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον κάμνει ἢ λέγει τίποτε· παίρνειν εἰς ὑγιαδόν Τὸ νὰ ὁρμᾷ τις διὰ καλόν, τοῦ ἔστι διὰ νὰ κάμῃ, καταρθώσῃ τίποτε καλόν, Ἰλιά. Ι, 102. ἔτι δὲ καὶ ὑπείκεσθαι εἰς ἀγαθόν, Ἰλιά. Λ, 489. Θέλει κατασπασθεῖ, ἐπαινοῦσι διὰ τὸ καλόν του, γιὰ καλό 'σκότωσαν· πῶς ἄγαθὰ μαθεῖν, Ἰλιά. Ψ, 305. ὡσαύτως καὶ, εἰς πόλεμον ὁπαρτίζομαι. Θέλει 'τοιμασθῇ διὰ πόλεμον· εἰς φόβον Ἰλιά. Ο, 310. Διὰ νὰ προξενήσῃ φόβον. — 4) Ἐπὶ διορισμοῦ ἀριθμοῦ· εἰς μίαν βουλεύειν Ἰλιά. Β, 379. Τὸ νὰ ἀποφασίζῃ τις συμφώνως μὲ ἄλλους, μὲ μίαν γνώμην· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰς ἓν ἔρχεσθαι, Τὸ νὰ συνέρχωνται, ἢ συμβιβάζωνται εἷς μὲ ἕνα, νὰ κάμνῃ παραχώρησιν μία, εἰς ταὐτὸν ἔρχεσθαι, ἢ ἥκειν, Valck ἐν Ἱππ. 273, Wolf. εἰς Δημοσθ. Ant. σλ. 228. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 822. ἐν πλήθ. ἀριθ., Ἕως εἰς μυρίους Ἕως δέκα χιλιάδες. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ τὸ, εἰς ἀριθμόν πλεοναστικῶς, π. χ. στρεῖς εἰς ἀριθμόν ἀντὶ τρεῖς ἁπλῶς· Bast ep. cr. σελ. 283. app. σλ. 50. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιμερισμόν· εἷς ἑκατόν Ἀπὸ ἑκατὸν ἑκατόν, κάθε φορὰν ἀπὸ ἑκατὸν εἷς δύο· ἀπὸ δύο δύο· ἐπὶ τὰξ. στρατιωτῶν. Δύο, ἕνας ὀπίσ' ἀπὸ τὸν ἄλλον. — β') ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀορίστων ἀριθμῶν, σημαίνουσι τὸ, σχεδόν, περίπου· τὸ Ἰταλικ. σοίρεα· μετὰ τῆς ὑπακουομένης ἐννοίας τοῦ, τὰ πλείστα, τὰ παρ' ἡμῖν, Τὸ πολὺ πολύ· ἔρχεται τὸ ὀλιγώτερον ἐπιλοῦσα παρὰ περισσότερον· Blomf. ἐν Αἰσχ. Πέρ. 345. Ξυφ. Ἀνβ. Ι, 1, 10. ἔρχεται πρὸς τὸν Βύρον, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους. — 5) ἐν γένει ἀναφορικῶς πρός τι· πρὸς ὅν, ἴλις πρὸς αὐτό, τοῦτ' ἔστι ἴσα τοῦτο· Ἡρόδ. 1, 115. πρὸς μὲν τοῦτο Ὅσον μὲν ὁ αὐτός. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 210. Β, παράβλ. Wyttenb. ep. cr. σλ. 170. πρὸς καλόν, ὡς τὸ, ἐν καλῷ, Ἁρμόδια, συμφέροντα, ἀνωφελῆ Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 76. Ε. Ἀλλὰ τό, πρὸς κάλλος ζῆν Ξυφ. Κρ. Π. 8, 1, 83. Τὸ νὰ ἐπιμελῆται τις νὰ ζῇ εἰς τὸν κόσμον καθὼς πρέπει, εὐτακτα, καλά· πρὸς ζεύγη Ζευγαρωτά, ἀπὸ δύο δύο· πρὸς τί; Διὰ τί; γιατί; πρὸς πέντε, Κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ὅθεν καὶ περιφραστικῶς τοῦ ἐπῤῥ. πρὸς τάχος ἀντὶ ταχέως. Ἀριστοφ. Ἀχ. 686. πρὸς εὐτέλειαν ἀντὶ εὐτελῶς καὶ λ. τ. τ. Math. Γραμμ. 2, σλ. 1146. — β') ἡ Εἰς παρὰ τοῖς Γραμματ. καὶ Λεξικογρ. κεῖται ἄνευ προσλήψεως ἰδιαιτέρου ῥήμ. σημαίνουσα τὴν λέξιν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητηθῶσι τὰ περαιτέρω εἰς ἀμέσως ἐπόμενον ἢ ἀπωτέρω κατάληψιν τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως· π. χ. παίρειν, εἰς τό, ζάκορος, τοῦτ' ἔστιν, ἴδε εἰς τὴν λέξιν ζάκορος· Ἐτυμολ. Gnd. σλ. 496. 24 κατὰ W. Dind — 6) ἐν ῥήματι, ὅτε δὲν σημαίνουσι κίνησιν ἢ στοπόν, ἀλλὰ ὕπαρξιν, ἢ στάσιν, ἠρεμίαν ἐν τόπῳ, κεῖται ἡ εἰς κατὰ σημασίαν τῆς ἐν· π. χ. ἐς μάγαρον κατέσπασεν, Ὀδσ. Τ, 96. Τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κατοικίαν· πῶς ἐ εἰς Αἰγύπτοιο, διίπετες ποταμοῖο στῆσα νέαιρ, Ὀδσ. Δ. 581., Ἄφησα νὰ στέκωνται εἰς τὸν Νεῖλον· φάνη λίς εἰς ὁδὸν Ἰλιά. Ο, 276., Ἐφάνη τὸ λεοντάρι εἰς τὸν δρόμον· παράβλ. Ω, 332. Herm. ἐν Σφοκλ. Αἰ. 80. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 49. 712. Τοῦτο ὁμοίως εἶσι καὶ αἱ Ἀττ. φράσεις· ὑπαρξίναι εἰς τόπον· ἀριθμεῖσθαι εἰς πόλιν· καθίζεσθαι εἰς θρόνον· στῆναι εἰς τὸ μέσον, καὶ λ. τ. τ. πάντα γὰρ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προϋποθέτουσι προηγηθεῖσαν τὴν ἔλευσιν· ὡς π. χ. ὁ λέων δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ φανῇ εἰς τὸν δρόμον πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτόν, ἂν δὲν ἤρχετο προτήτερα ἐκεῖ· καὶ τ. λ. ὡσαύτως. — 7) Τοῖς ῥήμασι, λέγειν καὶ λαλεῖν προσκείμενη ἡ Εἰς σημαίνει τὸν τοῦρον σκοπὸν πρός τινα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ τις, καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐνώπιον, ἔμπρος, εἰς τὴν παρουσίαν, ἔμπροσθεν· λόγους ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον, ἀντὶ παρόντος, ἐνώπιον τοῦ δήμου. — 8) ἡ Εἰς τίθεται μετὰ γεν. ἐπὶ διορισμῶν τόπου εἰς γνωστὰς καταλλείψιν ἐκφερομένας φράσεις· π. χ. εἰς Ἀΐδαο (ὑπακ. δόμον) Ἀττ. εἰς Ἄιδου· ὥσπερ καὶ εἰς Ἀΐδαο δόμους εὑρηται παρ' Ὁμ. τελεία ἡ φράσις· ἐς Ἀθηναίης (ὑπακ. ἱερόν) ἀντὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἐς Πριάμοιο (ὑπακ. οἶκον) καὶ λ. τ. τ. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογρ. πάνυ εὐχρήστως· εἰς Δήμητρος· εἰς Διονύσου, εἰς φιλοσόφου· εἰς διδασκάλου φοιτᾶν, δηλ. εἰς τὸν ναὸν τῆς Δημ. τοῦ Διον εἰς τὸν οἶκον φιλοσ., διδάσκ. καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου· ἐς οὗ, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐς ὅ, Ὅσιο, ἐν ὅσῳ. Ἡρόδ. 1, 67. 3, 31. καὶ ἀλλαχοῦ. — 8) Ἐνίοτε χωρίζεται ἡ Εἰς ἀπὸ τῆς αἰτιατ. αὐτῆς διὰ παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. πεὶς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην Ἰλιά. Θ, 115. Τὸ σπανιώτατον παράδειγμα, παρὰ Σόλ. λῴ. 17, 5. ἰδὲ Bach. Σπανίως, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἑποποιοῖς ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ ἡ Εἰς· π. χ. Ἕκτορα δ' ὀτρύνησι μάχην ἐς ψυχρὸν Ἀπόλλωνα, Ἰλιά. Ο, 59. παρβλ. καὶ Ὀδσ. Γ, 137. Ο, 541. ἔτι δὲ καὶ πλεοναστικῶς, οἴοτε εἰς ἄλλα προρρέουσιν, Ὀδσ. Β, 351. — Ἡ Εἰς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῆς προτάσεως ειμένη ἰσχύει καὶ ἐπὶ τὸ δεύτερον ἄνευ ἐπαναλήψεως· ἠτὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσοῦτον ἀκμὴς πεπεῖν ἔδος, ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος Σφοκλ. Οἰδ. Κ, 749. Schaef. — 9) Τῇ Εἰς ἀντίθ. ἐστιν ἡ Ἐκ κυρίως· ὅθεν εὑρηται πλείονες ἐκ παραλλήλου ἀντίθετοι φράσεις· π. χ. ἐκ νεότητος ἐς γῆρας Ἰλιά. Ξ, 86. ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρόν ἐκ πτέρνης· Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως εἰς τὰ ποδάρια. Ἰλιά. Χ, 397. Ψ, 169. ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Τ, 137. ἐκ μυχῶν ἐξ οὐδοῦ. Ὀδσ, Η, 87. ἐκ ἔτους ἐς ἔτος Ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον· κάθε χρόνον. Θεογν. 18, 15. Τὸν μέσον λόγον μεταξὺ τῆς Εἰς καὶ τῆς Ἐκ ἔχει ἡ Ἐν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ Εἰς διὰ τοῦ ἑνός.

Ἐν συνθέσει φυλάττει ἡ Εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν της, τό, μέσα που ἢ μέσα εἰς τί. Ὀδσ. Ζ, 91. καὶ ἐσφόρουν μέλαν ὕδωρ.

Εἷς, μία, ἕν. γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, Ἕνας, μιά, ἕνα. Ὁμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ χρήσιμον καὶ τὸ Ἑπτ. ἁπλῶς ἑός, ἑᾶσιν, κατὰ ἄλλα. γένος Ια· καὶ κατ' ἐπίταση., εἷς οἷος, μία οἵα, ἢ οἵη Ἕνας καὶ μόνος· ὡσαύτως καὶ, μία μούνη. Ὀδσ. Ψ, 227. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Λογογρ. πολλάκις χρήσιμον τό, εἷς μόνος. Schaef. mel. σλ. 19, 20. μετὰ τοῦ ὑπερθ. εἷς ἀριστεύων Ἰλιά. Μ, 243. Σφοκλ. Αἰ. 1340. ἐν ἀντιθέσει δὲ ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον ἐνάρετος ἐν εἷς, ἡ μία Ἰλιά. Τ, 272. Ὀδσ. Τ, 120. εἷς τις, Κάνένας· εἷς ἕκαστος, Κάθε ἕνας. καθ' ἕν ἕκαστον· Ἀπὸ ἕνα ἕνα. Ἀλλὰ τὸ Εἷς τίθεται καὶ ἀντὶ τῆς ἀορ. ἀόρ. τίς, Κάποιος, ἕνας κάποιος· Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 399. εἷς μέν, εἷς δέ, Ὁ ἕνας, ὁ ἄλλος. Ἔτι δὲ καὶ εἷς, δεύτερος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. Valck. Amm. σλ. 49. εἷς καὶ ὁ αὐτός, Ὁ ἴδιος· Schaef. mel. σλ. 54. καθ' ἓ καὶ ὁσοκ. πολλάκις συντάσσεται, καθ' ἕν, Μοιχαί, ξεχωριστά. Περὶ τοῦ, εἷς μίαν, εἷς ἕν, παράβλ. Προσ. Εἷς, 4. Παροιμιακῶς, εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ Ἕνας καὶ κανένας, ἕνας εἶναι ὡς τὰ μηδέν καὶ ἕνας, τὸ παρ' ἡμῖν κοιτ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ κἠτις, ἢ οὐδείς· Ἢ ἕνας ἢ κἀγκανένας, λέγεται, Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 1140. πεὶ ἑνὶ βάθει ἕνα χωριστά, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. C.F. Herm. ἐν Λυσ. Ἐπιτρ. 2, σλ. 13. Ἔτι δὲ καὶ, πὲς πρὸς ἕνα Ἡρόδ. 4, 80. Πλάτ. Νομ. 1, σλ. 647. Β. — β') ἡμιβάλλειν, ὑπαν. βολῇ· Μὲ ἓν χτύπημα, μὲ ἓν ῥίψιμον, τό κοινότ. μὲ μιὰν τουφεκιά (μία, οὐ, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τοῖς μετογνωστ. Ἴωσι Λογογρ. καὶ μίη κεῖται.)

*Εἷς. β'. ἐνα. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Εἶσαι. — 2) β'. ἐνα. προσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί· Πηγαίνεις, περιπατεῖς.

*Εἷς. μετχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.

*Εἶσα. Ἔστησα, ἔβαλα, ἐστερέωσα τίποτε· ἐκάθισα, ἢ ἔβαλά τινα νὰ καθήσῃ· πεῖσεν ἐν ἑλισμοῖς, κατὰ ἑλισμούς, ἐπὶ θρόνου, ἐς θίβρον, ἐς ἀσάμινθον, Τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν Ὁμ. πεῖσέ μ' ἐπὶ βουτὶν Ὀδσ. Τ, 210. Μ' ἔβαλε νὰ φυλάττω τοὺς βόες. ἡσσεπον εἶσεν Ἔβαλεν, ἐδιόρισεν ἔνα κατάσκοπον. Ἰλιά. Ψ, 859. ἠλόχων εἶσαν Δ, 392. τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν, ἔβαλαν καρτέρι, ἐνήμωσαν εἶσαι ἐν Σχερίῃ. Ὀδσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

2, 8. Ἐκαμεν ἀποικίαν εἰς τὴν Σχ παράβλ. Ἰλ. Β, 549. — Προστακτ. εἶσον· Ὀδ. Η, 163. Μτχ. ἐσσας. Η, 361. Ξ, 280. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. εἶσας. Ἀπρμρ. Ἴσσαι, ἔσσαι, μόνον ἐν συνθέσεσιν ὡς τό, ἐφεσσαι. Ἄλλων χρόνων χρῆσιν δὲν κάμνει ὁ Ποιητής· περὶ δὲ τοῦ, μετ' ἐνὸς ἐσσατον Ὀδ. Ξ, 285, ἰδὲ ἐφεξῆς. Οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται, μόνον τῷ μέσ. ἀορ. εἰσάμην, Ἔτηση, ἐδεμελιώσε, ἔκτιστα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαορ. ὡς τό ἱδρύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς τῶν ναῶν, ἢ ἱδρύσεως ξοάνων ἀγαλμάτων· ἀλλὰ καὶ ὁ Θέογν. 12. Ἡρόδ. 1, 66. Πλὴν τούτων ἦτον Ἴων. καὶ ὁ Μιλ. ἔσομαι· Ἐπι. ἔσσομαι· καὶ Παρκμ. πακτ. εἶμαι. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἱδρύω. Συνήθως δὲ τὸ ἐλλειπὲς ῥῆμα τοῦτο ἐπάγεται εἰς τὸ ἀμετβ. ἔζομαι, ἢ ἧμαι.

*Εἰσάγα. Ἐπῤῥ. τὸ ἄγαν κατ' ἐπίτασιν Προκ.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ (εἰσαγγέλλω). Μηνυτής, ὅστις φέρει, καὶ δίδει εἴς τινα εἴδησιν τινα. — 2) ἐγκαλέστης, κατηγορητής.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ. Εἰδοποίησις, φανέρωσις τινὸς εἰδήσεως· ἔγκλεσμα, κατηγόρημα. — 2) κατηγορία, ἢ ἐγκλέσμασις τὴν Βουλήν, τὸ Ἰταλ. μεγιστότονον ἐν Ἀθήναις, διὰ δημόσιον, ἢ ἐναντίον τῆς πολιτείας σφάλμα· καὶ ἐξαιρ. διὰ σφάλμα, ἢ κακούργημα, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται ῥητῶς εἰς τοὺς νόμους, καθαγγελία ἐστὶ κυρίως ἡ περὶ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν Πρυτάνεων, περὶ ὧν διαρρήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων. Boeckh ἐν Ἀθη. Staatshaush. 1, σλ. 382, Meier καὶ Shömann Att. Proc. σλ. 260.

Εἰσαγγελικός, ἡ, όν. Εἰς εἰδοποίησιν, ἢ ἐγκλέσμα ἀνήκων.

Εἰσαγγέλλω, Μέλ. ελῶ (ἀγγέλλω) Εἰδοποιῶ μέσα. Παρακ. -ελκα, Ἐμβαίνω, μέσα καὶ εἰδοποιῶ τίποτε· ὅπερ ἐστὶν ἔργον τοῦ θυρωροῦ. ἐν γένει, ἀνθρωπῶ, εἰδοποιῶ, φανερόνω, τὸ Ἰταλ. annunziare. — 2) ἐγκαλῶ, καταδίδω τινα εἰς τὸ κριτήριον διὰ κάνεν κακούργημα ἐναντίον τῆς πολιτείας, τῆς πατρίδος· ἰδὲ εἰσαγγελία· ἐκφρασις τελεία εἰσαγγέλλειν τινα εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτίᾳ. Διονσ. Ἀλκ. Ἀρχ. 8, 77.

*Εἰσάγγελσις, εως, ἡ· = εἰσαγγελία. Πλάτ. περὶ τελ. σλ. 414. C.

*Εἰσαγγελτικός, ἡ, όν· = εἰσαγγελικός.

Εἰσαγείρω, (ἀγείρω, ἀνμλ.). Μλ. -αγερῶ. Συνάγω, συναθροίζω μέσα. π. χ. ἑρέτας ἐς νῆα· Ὅμ. Μέτ., εἰσαγείρομαι, Συνάγομαι, συναθροίζομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους μέσα που· »ὡσὰς δ' εἰσαγείραντο λαοῖσι. Ὀδσ. Ξ, 248. καὶ μετὰ αἰτιατ. »τοῖον εἰσαγείραντο θυμὸν Ἔκαμε πάλιν καρδίαν, συνήλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. Ἰλδ. Ο, 240. Φ, 417.

Εἰσαγερύω. Ἰώνικη. Ἀρχ. Ιθ'. β'. 3. ἔνθα ἡ Ἱερόκλεια »Ἀγορεύουσι δέλει ἀναγινώσασθαι.

Εἰσάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα, ἐμβάζω, παραστήνω, παρουσιάζω· ἐξαιρ. ἐμβάζω εἰς τὴν κατοικίαν μου· Ὅμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα διττῇ αἰτιατ. π. χ. »Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους Ἔμβασε τοὺς συντρόφους εἰς τὴν Κρ. »εἷστούς εἰσήγαγον ξείνους δόμονδε Τοὺς ἔμβασαν εἰς νὰ ἀπίτι, Ὀδσ. Γ, 191. Δ, 43. »ἱστρὸν εἰσάγω τινα, Ἐμβάζω τὸν ἱστρ. εἰς τὸ σπίτι τινος, ἤτοι τὸν μηνῶ νὰ πατρίνη εἰς τινα. »εἰσάγω σῖτον Ἐμβάζω, φέρω εἰς τὴν ἐπικράτειαν, εἰς τὸ βασίλειον γενήματα. Μέσ. ἐμβάζω τινα εἰς μίαν κοινότητα, τὸν κάμω μέλος αὐτῆς, Ἡρόδ. 3. 70. »καὶ ἔδοξέ σφι ἕνα τῶν ἀνδρῶν Περσέων προσεταιρίσασθαι τοῦτον, τῷ ἐπιστεύσει μάλιστα· Ὁτάνης μὲν δὴ οὗτος εἰσάγεται ὑποφέρεσα· Γωβρύης δὲ, »— 2) Κάμνω προοίμιον εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω νὰ διαλέγωμαι, διηγῶμαι, νὰ ὁμιλῶ περὶ τινος· »εἰσήγ. εἰς τὸ θέατρον Παρατήνω τίποτε εἰς τὸ θέατρ. (ε) πρ' οὐ

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐμβάζει, φέρει μέσα που τίποτε. — 2) παρ' Ἀθηναίοις, οἱ ὑπηρέται τῶν ἑλληνοταμιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον τὰς εἰς τὸ κριτήριον ὑποθεμένας κατηγορίας, καὶ τὰς ἔγερον εἰς τοὺς δικαστάς.

Εἰσαγωγή, ῆς, ἡ. Ἔμβασμα, φόρτιμον μέσα· προοίμιον λόγου, ὁμιλίας, διηγήσεως, ὑποθέσεως συγγράμματός τινος.

*Εἰσαγωγικός, ἡ, όν. Εἰς εἰσαγωγὴν ἀνήκων.

Εἰσαγώγιμος, ου, ὁ, ἡ, ἐσω καὶ τρικατάλ/ητος. Εὐρ. Παρὰ Δυσργ. 24. στίχ. 10. Πῶ, τε ἡμπορεῖ, ἢ ταλμᾶ τις νὰ ἐμβάσῃ, νὰ φέρῃ μέσα που· ἐξαιρ. πραγματείας, οὐ ἐναντίον τὸ ἐξαγώγιμος· ἄρα ξένος, ξένης ἐπιχειρατείας προϊόντα, ἀντιθ. τοῖς ἐντοπίοις· πᾶν ὅ,τι ἐσύναξε, ἐσυμμασέτις εἰς ἓν ὁλόκληρον. — 2) εἰσαγ. δίκη., Ἡ κρίσις, τὸ Ἰταλ. προτέσσον, τὸ ὁποῖον παρέδιδεν, ἐνεχειρίζεν ὁ ἄρχων εἰς τοὺς κριτὰς ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, τὸ Ἰταλ. Ἰμφορματσιόνας, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἀπόφασιν· προτσέσον, τὸ ὁποῖον ἐδέχετο τὸ κριτήριον.

Εἰσαεί, Ἐπῤῥ. ἀντὶ »εἰς ἀεί». Πάντοτε, διὰ πάντα.

*Εἰσαείρω, = εἰσαίρω. Μέτ. Ἀπολαμβάνω, γεύομαι τίποτε, τρώγω· Θέογν. 970 (954) ὡς τό, πρεσφέρομαι.

Εἰσαθρέω, (ἀθρέω) Βλέπω, κυτάζω τίποτε· τὰ κοινᾶ ῥήγνυε τὰ μπάντιε μου που· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Γ, 450. — Κυτάζω, βλέπω μέσα.

Εἰσαίρω, Μλ. -ρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Φέρω, ἢ βάλλω τι μέσα που.

Εἰσαΐσσω, Μ. ξω (ἀΐσσω). Ποιητ. ἀντὶ εἰσάττω, Ὁρμῶ, πηδῶ μέσα που.

*Εἰσαατο· εὐκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ΕΙΔΩ, Ἰλδ. Β, 215.

Εἰσαΐω· ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσαιωντίζω, Μ. ἴσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μέσα που κοντάρι.

Εἰσακούω, Μ. οὐσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω ὅ,τι μοὶ λέγετις, ἔτυχα τί μοὶ λέγει· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Θ, 97. Τὴν. Δμτ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ., ὅθεν καταλαμβάνω· ἐξαιρ. ἀκούω μέσα· τοῦτ' ἔστι εὑρισκόμενος μέσα που ἀκούω ἔξω γινόμενον ἦχον κλ. τ. τ. ἐξαιρέτως δὲ, προσέχω τοῖς λεγομένοις, »ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκείας εἰσακούεται μᾶλλον, ἢ ἔσωθεν ἔξω. Ἀριστοτ. προβλ. Ια'. 37. — 2) μετὰ δοτ. Πείθομαι, ὑπακούω· Ἡρόδ. 6, 86, 5.

*Εἰσακτέον· ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ εἰσάγω· Ξνφ. Ἱππ. 1, 10. Ἀριστφ. Σφ. 839.

Εἰσαλείφω, Μλ. -ίψω (ἀλείφω), Ἀλείφω μὲ μυρωδικὰ· ἀλείφω εἰς τὸ μέσα μέρος, ἀπὸ μέσα.

Εἰσάλλομαι, Μλ -λοῦμαι μέσ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνμλ.). Πηδῶ ἐπάνω, ἢ μέσα που· τρέχων ἐμβαίνω που ὁρμητικῶς· ὁ Ὅμ. συντσ. αὐτὸ ἀεὶ αἰτιατ. »πύργον, πύλας, τεῖχος εἰσάλλεσθαι.

Εἰσαμείβω, Μλ. είψω (ἀμείβω). Πηγαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. »εἰσαμ. πόλιν Αἰσχύλ. Θήβ. 560.

*Εἰσάμην· Ἐπκ. μεσ. ἀόρ. τοῦ εἶμι. »χρεὼς εἰσατον Ἐμβῆναι, ἀπέρασε μέσα εἰς τὸ σπίτι· Ἰλδ. Ν, 191. — 2) Ἐπκ. μεσ. ἀόρ. τοῦ ΕΙΔΩ, εἶδομαι, Ἐβλέφθηκα, ἐφάνην. Ὅμ.

*Εἰσάμην. μέσ. ἀόρ. τοῦ εἴσα, Ἀττ.

Εἰσαναβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω που μέσα, ἢ ἀναβαίνω που παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ αἰτιατ. »Ἴλιον, ὑπερῴαν, ἄκτην, λόχος· εἰς ὑπερῷα», Ὀδσ. Τ, 602.

*Εἰσαναβολή, ἡ = ἀναβολή.

Εἰσαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω) Βιάζω μέσα, βιάζω τινα νὰ κάμῃ τίποτε.

Εἰσανάγω, Μλ. ξω (ἀνάγω), ἀνμλ.). Φέρω μέσα, ἐμβάζω τι μέσα εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. »εἰσερέουν, Φέρουν εἰς δουλείαν, σκλαβιάν, σκλάβους· Ὀδσ. Θ, 529. (ε)

Εἰσαναλίσκω, Μλ. -ώσω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι τι εἰς τίποτε.

Εἰσανείδον (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω ὑψηλά που, τὸν ἀνήφορον, ἱστορῶ εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. »οὐρανόν, Ἰλδ. Π, 232. μόνον κατ' ἐξαιρ. ἐν χρήσει, Βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω· ἀμφ.

Εἰσανείμι (εἶμι). Πηγαίνω ἐπάνω που· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. »ἤλιος οὐρανὸν εἰσανιών». Ἰλδ. Η, 423.

Εἰσανέχω, Μλ. ξω (ἀνέχω, ἀνμλ.). Τρώνω, σηκόνω κρατῶ τι ἐπάνω, ὑψηλά. — 2) μετ. Σηκόνομαι ὑψηλά που, δηλ. κατῶ που καὶ ἤμουν ὑψηλότερος διὰ νὰ ἰδῶ τί· σηκόνομαι.

Εἰσανερούω, Μλ. -ύσω (ἰορύω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ἱσταμαι· μετὰ αἰτιατ. »οὐρανόν, Ἰών. Σμυρν. Ιλ'.

Εἰσαντά, Ἐπῤῥ. (ἀντα). Ἐναντίον, αἰτιατ. ἀντάρτυκ, ἀγνάντεμ· Ὅμ. »εἰσαντα ἰδεῖν, Τὸ νὰ κυτάξῃ τίς τινα κατὰ πρόσωπον, ἴσις τὰ μμάτια· καὶ, εἰσαντα ἰέσθαι, Τὸ νὰ εἶναι, νὰ φαίνηται τε ἀντίκρυτα.

Εἰσαντλέω, Μλ. ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ ὑγρόν τι μέσα που, γεμίζω ἀγγεῖον, ἢ ἄλλον μὲ ὑγρὸν πέρνωντας, ἢ σηκώνοντάς το ἀπὸ ἄλλο ἀγγεῖον, ἢ μέρος.

Εἰσάπαν, Ἐπῤῥ. ἀντὶ »εἰς ἅπαν». Διόλου, παντελῶς, τελείως, καθ' ὅλου.

Εἰσάπαξ, Ἐπῤῥ. τουτέστι, εἰς ἅπαξ, Διὰ μιᾶς μιὰν φοράν διὰ πάντα. — 2) Ἅπαξ, πλέον, τὲ ἓκ τοῦ Ἰταλ. πιά.

Εἰσαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀποβαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. — 2) σύγαλνω, κατανατῶ εἰς τι.

Εἰσαποκλείω, Μλ. είσω (ἀποκλείω). Κλείω, σφαλνῶ τε μέσα που.

Εἰσαποστέλλω, Μλ. -ελῶ (ἀποστέλλω). Στέλλω μέσα. Ἀντόν. Λεξηρ.

Εἰσαράσσω, Ἀττ. -ττω· Μλ. -ξω (ἀράσσω). Ῥίπτω τι μέσα που, ἐπάνω εἰς τίποτε· »τὴν ἵππον Τὸ ἱππικόν, Ἰταλ. τὴν καβαλλαρίαν τοῦ ἐχθροῦ σπρώχνω καὶ τὴν βίχνω εἰς τὴν πεζοῦραν του, ἤτοι τὴν βιάζω νὰ χωθῇ εἰς τὴν πεζοῦραν του. Ἡρόδ. 4, 128. Ἀφίνω, προτέρω νὰ ὁρμήσῃ τις μέσα που.

Εἰσαριθμέω, Μλ. -ήσω (ἀριθμέω). Προσθέτω, βάλλω τίποτε εἰς τὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ μέτρον. Διόδ. Σικ. Ἐκλ. ΙΒ'.

Εἰσαρπάζω, Μλ. -ξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.), Ἁρπάζω μέσα.

*Εἰσαρτίζω, Μλ. ίσω (ἀρτίζω), Βάλλω μέσα εἰς τάξιν, διορθόνω, ἁρμόζω, τερμάζω μέσα, Ἱππ.

Εἰσαρύομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀρύω). Ἀντλῶ μέσα.

Εἴσατο, εἰσατο. ἰδὲ εἰσάμην, εἰσάμην.

Εἰσάττω, Μλ. -άξω (ἄττω). ὡς τὸ, εἰσαΐσσω, Ὁρμῶ, τρέχω, πηδῶ μέσα.

Εἰσαῦθις, Ἐπῤῥ. ἀντὶ »εἰς αὖθις». Ἄλλην φοράν, μεταπείτα, εἰς τὸ μέλλον, ἄλλον καιρόν.

Εἰσαύριον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ »εἰς αὔριον», Διὰ τὴν αὔριον, τὴν αὐριανὴν ἡμέραν.

*Εἰσαυτίκα. Ἐπῤῥ. τὸ, αὐτίκα κατ' ἐπίτασιν. Ἀττ.

*Εἰσαῦτις, Ἐπῤῥ. Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰσαῦθις.

Εἰσαφάω, καὶ εἰσαφάσσω (ἀφάω, ἀφάσσω). Πιάνω, ψηλαφῶ, πασπατεύω μέσα, ἢ ἀπὸ μέσα. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. »εἰσαφάσσεσθαι τὸν δάκτυλον ἢ τῷ δακτύλῳ Χόνω μέσα που τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμης

ἐκτυλον καὶ ψηλαφῶ, πασπατεύω, τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν σκαλίζω, σκαλῶ μὲ τὸ δοκτ.

Εἰσαφίημι, Μ. ἤσω (ἀφίημι). Ἀφίνω μέσα, βάλλω, στέλλω, ῥίπτω μέσα που τίποτε.

Εἰσβαίνω, (εἰσάνω) = τῷ ἑπομ. Ὅμ. (ἰών, —)

Εἰσβαλέομαι, Μλ. -ξομαι, μέσ. ἀποθ. (βάλλω, ἀνωμλ.), Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἢ μὲ κάνεν μέρος· φθάνω εἰς κανένα τόπον, ἢ παπόν, ἢ πρός τινα ἀνθρωπον, ὁηλ. εἰς τὸ σπίτι του· συνηθ. μετὰ αἰτιατ. π. χ. Ἴλιον εἰσαφικέσθαι Ὅμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Ἡρότ. 1, 1.

Εἰσβρύσω (ἀφύσσω, ἀνωμλ.) = εἰσαντλέω.

Εἰσβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνωμλ.)· Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· Ἰλιό. Μ, 59. ἀναβαίνω, ἐξαιρ. εἰς καράβι, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς, τὸ Ἰταλ. ἰμβαρκάρομαι Ὀδσ. καταβαίνειμοι· Σοφκλ. Τρχ. 198. Ἐνδυμοῦμαι, φ' ἔρχεται 'ς τὸν νοῦν.

Εἰσβάλλω, Μ. βλῶ (βάλλω, ἀνωμλ.). Ῥίπτω, βάλλω μέσα, φέρω ταχέως μέσα. ποτὲ μὲν εἰς Μίλητον Ἡρότ. 1, 14., Ἐμβάζω στράτευμα εἰς τὴν Μλτ. Ἔτι δὲ καὶ μεσ. — 2) ἀμπαρέτος δὲ, Ῥίπτομαι μέσα, πίπτω ὁρμητικῶς ἐπί τινα, ἔρχομαι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς αὐτὸ· ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, κάμνω ἐπιδρομάς. Ἡρότ. 7, 7, 31. ἐξαιρετ. προσορμίζομαι, καθορμίζομαι, τὸ Ἰταλ. κάμνω δισμπάρκιο. Θεὸ 2, 47. Ἐνγένει, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα. Ἐπὶ ποταμῶν, Χύνεται, τρέχει, ξετρέχει μέσα που. Στρ. Ἀνθ. 1, 7, 15. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς· σπανιώτ. αἰτιατ. μόνη. Ἀλλὰ καὶ προσλήψει τοῦ, τὰ ῥέεθρον, τὸ ὕδωρ· ὅπαν τὸ ῥῆμα πάλιν ἀμεταβ. αἰτιατ. Ἔτι δὲ καὶ, ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ που κατὰ τύχην· πειστ. πολίτικ. Βύκ. 99.

Εἰσβασίς, εως, ἡ (εἰσβαίνω). Πήγεμός μέσα τινός, ἐμβασμα.

Εἰσβατός, ἡ, ὁν. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις, προσβατός.

Εἰσβιβάσομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (βιβάζω). Ἐμβαίνω βιαίως, μὲν δύναμιν, εἰσχωρῶ, προχωρῶ βιαίως· κρημνίζω τὰ τείχη καὶ ὁρμῶ μέσα. Ἀρστρ. Ὀρτ. 32.

Εἰσβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Φέρω μέσα, ὁρμάζω· κουβαλῶ, βάλλω, φορτόνω μέσα. εἰς τι. Ἡρότ. 6, 95. ἐξαιρ. φορτόνω, ἢ ἐμβάζω εἰς τὸ καράβι· τὸ ἰταλ. ἰμβαρκάρω.

*Εἰσβλέπω· Μλ. -ψόμαι (βλέπω). Βλέπω, κατέχω μέσα, κυτάζω ἴσι= πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ τῆς εἰς. Ἡρότ. 7, 147. Εὐρ. Συμπ 4, 3. Εὐρ. Ὀρ. 105.

Εἰσβοηθέω, Μλ. -ήσω (βοηθέω), Πηγαίνω μέσα διὰ νὰ βοηθήσω.

Εἰσβολή, ῆς, ἡ (εἰσβάλλω). Ῥίμμον μέσα. —2) ὁρμή, ἐπιδρομή· ἐμβασμα μὲ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἰταλ. ἰμβάζιόν· ὁρμὴ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ ἰταλ. ἀτάκο· — Ἐμβασμα, ὁηλ. τόπος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐμβαίνειτις που, ἀπέρασμα, διάβα· ῥεύμισμον ποταμοῦ εἰς κανὲν μέρος. — 3) ἡ ἀρχὴ συγγράμματός τινος, τὸ προοίμιον.

*Εἰσγράφω, Μλ. -ψω (γράφω). Γράφω μέσα εἰς, ἐπορνῶ εἰς κατάστιχον. Μέσ., Κάμνω νὰ γράψουν τὸ ὄνομά μου εἰς κατάστιχον, καταλόγον κλ. τ. τ. πρβλ. ἐγγράφομαι εἰς τὰς σπονδὰς Ῥόρρο ἐν Θαύ. 1, 31. (ε)

Εἰσδανείζω, (δανείζω) Δίδω μὲ τὸ διάφορον δανείζω, δίδω δανειακὰ, κερδαίνω δανείζοντας μὲ χαιτρὸν διάφορον. Πλατ. Πολ. 3, σλ. 555. C.

Εἰσδέρομαι, ἀόρ. εἰσεδράμην ῥαμοῦμαι, τρμλ.). = εἰσδραμὼν. μετὰ αἰτιατ. Ὅμ.

Εἰσδέχομαι, Μ. δέξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνωμλ.). Δέχομαι, παίρνω μέσα, παίρνω, τί ἐπάνω μου. Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἔλθῃ, νὰ ἐμβῇ, νὰ πλησιάσῃ τις· εἰσδέχομαί τινα τειχέων Δέχομαι τινα μέσα εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸ φρούριον, τὸ ἰταλ. εἰς τὸ κασττέλλον, κάστρον. Valck. ἐν Φοιν. 454. Παῦτ. ἀόρ. εἰσδεχθῆναι, Τὸ νὰ συγχωρηθῇ εἰς τινα νὰ ἐμβῇ που. Λουτ. Τοξρ. 30. ἀφ' οὗ

Εἴσδοχή, ῆς, ἡ. Δεξίωσις, δέξιμον μέσα, ἔφημα μέσα.

Εἰσδρομή, ῆς, ἡ (εἰσδραμεῖν). Μέσα τρέξιμον, ἐμβασμα, ἐχθρῶν ἐπιδρομή· τὸ Ἰταλ. ἰγκουρσιόνη, ἰμβαζιόνη.

*Εἴσδυσις, εως, ἡ. Ἐμβασμα, χώσιμον μέσα, παρὰ τὸ

Εἰσδύω, καὶ εἰσδύνω, Μλ. -δύσω, τὰ πλείστα κατὰ μέσ. διάθ. εἰσδύομαι (δύω, δύνω, ἀνωμλ.), Ἐμβαίνω, ὑπάγω μέσα, προχωρῶ· βυθίζω· πάντοτε τῶν ἐξ ὑδάτων Θέλει τολμήσεις, ἀποφασίσεις, θέλει ἀναδεχθῆς τὸ νὰ τοξεύσῃς, νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸ δεξάρι. Ἰλιό. Υ, 622. — 2) τροπ. ἐπέρχεται, ὑπέρχεται, περιπίπτει. νοσοῦντα ἐσεδύνομεν Ἡρότ. 6, 138. Βαρύ μοὶ ἔρχονταν, μοὶ φαίνονται, μ' ἔκαψε τὴν καρδιὰν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Κατὰ Βτμν. τὸ μὲν εἰσδύω κατ' ἀμετάβ. τὸ δὲ εἰσδύνω κατὰ μεταβτ. σημασ. ἐξαιρ. χρήσιμον, Ἐμβάζω, φέρω μέσα. (ῳω, υνω, υσω)

Εἶσε, ἰδὲ εἶσα.

*Εἴσεαι, εἴσομαι, Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ. Ὅμ.

Εἰσεάω, Μλ. -άσω (ἐάω), Ἀφίνω μέσα. (ατω)

Εἰσεγγίζω, Μ. ίσω (ἐγγίζω), Πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, ζυγώνω, κοντεύω που, ἢ εἰς τινα.

Εἰσεῖδον (ΕΙΔΩ, ἀνωμλ.), Βλέπω, κυτάζω εἰς τὸ πρόσωπον· κυτάζω παρατηρῶντας τίποτε. Ἐπκ. εἰσιδὼν καὶ εἰσιδόμην. Ὅμ.

Εἰσελεέω, (εἰλέω, ἀνωμλ.), Τειλίγω τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Εἴσειμι, (εἶμι), Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· μετ' ἀνέρας Ὀδσ. Σ, 184., Πηγαίνω μέτα πρὸς τοὺς ἄνδρας, ὅπου εἶναι οἱ ἄνδρες· ποὺ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσιμι Ἰλιό. Ω, 463., Δὲν θέλει παρουσιασθῆ, ἐλθεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀχ. ποτέ. πυνθ. μετὰ αἰτιατ. — 2) δικανικῶς σημαίνει τό, εἰσιέναι, Παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ κριτήριον, ἀλλ' ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἀντιφερομένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν· καὶ δίκαι, αἱ γραφαὶ εἰσίασιν Δί κατηγορίαι, τὰ ἐγκαλέσματα παρουσιάζονται εἰς τὸ κριτ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναγόντος καὶ τοῦ ἐναγομένου. ψτὴν δίκην, ἢ τὴν γραφὴν εἰσιέναι. Meier καὶ Schömann vom Att. Process. σλ. 30. 706. — 2) τροπ. ὡς τὸ, εἰσέρχομαι, Μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι τινα καὶ τινί.

*Εἴσειμι· παρὰ τὸ, εἰμὶ· τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀποδεχθῶσί τινες εἰς τινα μαρτύρια, σὺκ ἔστιν ὅμως Ἑλληνικόν, L. Dind. ἐν Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 24.

Εἰσέλασις, εως, ἡ (εἰσελαύνω). Ἐμβασμα που μὲ ἅμαξι, μὲ καράβι, ἢ μὲ ἄλογον· ἐμβασμα μὲ ὁρμὴν· ἐμβασμα μετὰ πομπῆς, Πλούταρ. Ε'. σελ. 458. ἀφ' οὗ

Εἰσελαστικός, ή, όν. Εἰς εἰσέλασιν ἀνήκων, ἢ ἀνωμένος μὲ τὴν εἴσελ., Ἀγών, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαζον μετὰ πομπῆς τὸν νικητὴν εἰς τὴν πόλιν, ἐπάνω εἰς ἅμαξιον σερόμενον ἀπὸ λευκὰ ἄλογα, ὄχι διὰ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως, ἀλλὰ διά τινος τρύπας ἐπίτηδεύ κεκομμένης εἰς τὰ τείχη. Πλίν. Ἐπιστ. 10. 118.

Εἰσελαύνω, Μλ. -ελάσω (άσω) Ἀττ. εἰσελῶ (ελαύνω, ἀνωμλ.) ποιητ. εἰσελάω, Διώκω μέσα· ποιμὴν εἰσελάσασα Ὀδσ. Ν, 83., Ὁ ποιμενικός, ὅστις διώχνει τὰ πρόβατα· κἀππουζω Ἰλιό. Ο, 385. ἐξαιρετ. τὸ καράβι πρὸς τὴν ξηράν, ἀράζω. Ὀδσ. Ν, 113. Παρὰ Λογογρ. ἐμβαίνω μέσα παῦρος, ἢ καὶ μὲ ἅμαξι, μὲ ἄλογον, τὸ ἰταλ., καβαλάρης, μὲ καράβι, μὲ στράτευμα· ἐν οἷς ἀναπληρωτέον τὸ, πόδας, ἵππον, ἅρμα, ναῦν, στρατόν.

Εἰσέλευσις, εως, (εἰσέρχομαι). Ἔμβασμα, ἐρχομὸς μέσα· προχώρησις, ἐμβασμα μὲ παράταξιν.

Εἰσελεύω, (ἐλεύω) καὶ

Εἰσέλκω (ἕλκω). Τραβῶ, πείρω μέσα, εἰς τὰ μέσα.

Εἰσεμπορεύομαι, Μ. εὑσομαι (πορεύω). Πηγαίνω, ταξειδεύω που ὡς πραγματευτής.

Εἰσέπειτα, Ἐπίρ. ἀντὶ νεῖς ἔπειται, Εἰς τὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον.

Εἰσεπιδημέω, Μλ. -ήσω (ἐπιδημέω). Ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω εἴς τινα τόπον ὡς ξένος, ξενιτεύομαι. Πλάτ. Νμ 12, σλ 952. D.

Εἰσέρεγνυμι, καὶ εἰσερεγνύω (ἔρεγνυμι). Κλείω, κλειδόνω, σφαλνῶ. Ἡρόδ. εἰσερεγνύσι τὸν πειρόνα.

*Εἰσερπύζω, Μλ. -ύσω· καὶ

Εἰσέρπω, (ἕρπω). Σύρομαι, ἐμβαίνω συρόμενος, κοιλοσύρτα μέτα που.

Εἰσερῶ (ἔρῳω, ἀνωμλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα· ἔστι δὲ σχεδὸν κατ' προστακτ. ἔγκλ. μόνον χρησιμον· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Κρημίτου, ἔμβα μέσα. Εὕρηται μέντοι καὶ ὁ πρμ. εἰσηρρηκα, Ἀρστφ Θεσμ. 1075. καὶ ὁ ἀόρ. εἰσερρήσω, Ἀρστφ. Ἱππ. 4. ὅπου ὅμως ὁρθότερον, κατά τινας, τὸ ἀναγινώσκεσθαι εἰσέφρησεν.

Εἰσερσις, εως, ἡ (εἰσείρω), Θηλύκωτις, συναύμωσις, τὸ ξαναβαλσίμον ξετοπισμένου, εὐγαλμένου μέλους, πάλιν εἰς τὸν τόπον.

*Εἰσερύω (ἑρύω, ἀνωμλ.) Τραβῶ μέσα νῆα σπέος Ὀδσ. Μ, 317., Τραβῶ τὸ καράβι μέσα εἰς σπήλαιον. (υ)

Εἰσέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνωμλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω· παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον αἰτιατ. μόνη. Φρυγίην, δόμους, κλισίην, εἰσελθεῖν καὶ τ. τ. σπανιώτ. μετὰ τῆς, εἰς· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ Λογογρ. συνήθ. εἴς τι καὶ πρός τινα εἰσελθεῖν εἰς τὸ, πόλεμονα Νὰ ἀρχίζῃ τις πόλεμον· εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους Νὰ ἐμβῇ τις εἰς τὴν ηλικίαν τῶν παλληκαριῶν, νὰ γένῃ παλληκάρι. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἐπὶ πραγματειῶν· ἐμβαίνουν ἄσπρα, εἰσοδήματα, πραγματεῖαι. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. δικανικῶς ἐπὶ τοῦ ἐναγόντος, Ἐμφανίζεται παρουσιάζεται εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐγκαλαστής, κάμνει τὴν κατηγορίαν, τὸ ἐγκάλεσμα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. εἰσέρχομαι τὴν δίκην· ἐγκαλῶ, καταδιάω τινα. — 3) τροπ. ἡμένος ἄνδρας εἰσέρχεται Ἰλιό. Ρ. 157., Δαμβάνουν, πέρνουν βάρος, κάμνουν καρδιάν· ὅπου οἱ Ἀττ. καὶ τῇ ἀοτκ. χρωνται· ὀφθαλμοὶ, ἦμερος εἰσῆλθε μοι Valck ἐν Ἡρότ. 7, 46. καὶ ἐν Φοιν. 1378. Πλάτ. Θηαί. σλ. 147. D. C. Art. ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 3. ὑπείκῃ δήμιον εἰσέρχεται· Πείσει κυριεύει τὸν λαόν. Ὀδσ. Ο, 407. πείσθητε τὸν ἀκούσαντα· Ἡρότ., Ὅταν τὸ ἤκουσε, τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμήθη.

Εἰσεῖσι, Ἐπίρ. ἀντὶ νεῖς ἔτιν, Ἀεύμη, μέχρις τούδε, ἕως τούτου τὸν καιρὸν καὶ ἀκόμη παρέκει.

Εἰσευπορέω, (εὐπορέω), Παρέχω, δίδω, προβλέπω τινα μὲ τίποτε· πλουσιοπαρόχως, μὲ ἀφθονίαν, Διόδ. Σικ. 13. 40. πείσευπορεῖν χρήματα τῇ πόλει.

Εἰσεφίημι, Μ. ήσω (ἐφίημι). Ἀφίνω ἀκόμη πρὸς ταῖς ἄλλοις νὰ ἐμβῇ μέσα, ἢ στέλλω ἀκόμη, ἢ ῥίπτω ἀκόμη μέσα.

Εἰσέχω, Μλ. -ξω (ἔχω, ἀνωμλ.), Κρατῶ μέσα. —2) ἀμετβ. Φθάνω, καταντῶ, ἔρχομαι, πηγαίνω, ἀπλόνομαι μέσα κύκλος ἐκ τῆς βορείης θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ Λιβυσσίην Ἡρόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Ἱππ. 2, 11, 158. μετὰ τὴς εἰς· μὴ διώρυξ ἐστὶν ἐς ποταμόν Ἡρόδ. 1, 193. μὴν δέλμασ ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα Ἡρόδ. 3, 38. ὡς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος. Ἡρόδ. 8, 137. Ὁ ἥλιος ὑπὸ φέγγει μέσα εἰς τὸ σπίτι.

Εἰσηγέ|ομαι, Μλ. -γήσομαι· μέσ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· καθοδηγῶ· φέρω ἐνέργεια, διδάσκω· δίδω αἰτίαν, ἀφορμὴν· παρέχω· συμβουλεύω· προβάλλω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ περὶ τινος· ἐπανιών. μετὰ ἐπιχειρημέου ἀπαρεμφ.— 2) εἰσηγοῦμαί τινι, Διδάσκω τινα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. σελ. 2. ὁσοι τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται. ἀφ' οὗ

Εἰσήγημα, ατος, τό. Πρόβλημα, διδασκαλία· τὸ προβληθέν, ἡ διδαχθέν.

Εἰσηγήσι|ς, εως, ἡ. Φέρσιμον μέσα, ὁδηγία εἰς τι· συμβουλή, πρόβλημα. 2) διδασκαλία, ἑρμηνεία.

Εἰσηγητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάμνει εἰσήγησιν· φέρει, ὁδηγεῖ μέσα, καθοδηγητής, ἑρμηνευτής, συμβουλευτής, διδάσκαλος, ἐξηγητής.

Εἰσηγορία, ἰας, ἡ. Παρὰ Σοφοκ. ἀντὶ κατηγορία, προσκλαψιμον.

Εἰσηδέω (ᾐδέω). Στραγγίζω τι μέσα που διὰ τοῦ χωνίου, βρέχω, βάπτιζω τί μέσα δεῖ τοῦ χωνίου· ἔτι δὲ καὶ βάλλω κλυστῆρι. Ἱππ. 2, 87.

*Εἰσηθίζω· Μλ. ἴσω = εἰσηθέω.

*Εἴσθα· β', ἐνε. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμι. Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ εἶ· Ἰλιό. Κ, 450. Ὀδύσ. Τ, 69.

*Εἴσθασι· ἀπρμφ. παθ. παρκμ. τοῦ ἴσημι.

Εἴσθεσις, εως, ἡ (εἰστίθημι), Ἀρχή, εἰσαγωγή· μόνον παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς χρήσιμον.

Εἰσθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.), Τρέχω μέσα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1165.

Εἰσθλίβω (θλίβω), Θλίβω, ζουλίζω μέσα. (ῑ)

Εἰσθρώσκω, ἀόρ. εἰσέθορον (θρῴσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ᾄλλομαι μέσα μὲ ὁρμὴν. Ἰλ. Μ, 462. Φ, 18. τὸ δὲ εἰσθαρέω, ἔστι τύπος ὅλως ἀδόκιμος· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Θηβ. 183. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 151.

*Εἰσί, εἰσὶν· γ'. πλῆ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί.

*Εἶσι, εἰσιν· γ'. ἑνε. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἶμι.

*Εἰσιδεῖν· Ἐπικ. εἰσιδέειν· ἀπρμφ. Ἀόρ. εἰσεῖδον. Ὅμ.

*Εἰσιδρύω, (ἱδρύω). Κτίζω, δεμελιάνω τι μέσα που· ἀφ' οὗ παρκμ. παθτ. πεισίδρυται ἄφρι Ἄργος ἱρόν Ἡρόδ. 4, 62.

*Εἰσίζομαι· ἀνευ Μλ. (ἵζω, ἀνμλ.). Καθήμαι μέσα που· πείσῃς λόγοισι Ἰλιό. Ν, 283., Καθίζομαι εἰς τὸ καρτέρι, κάθομαι καὶ παραμονεύω.

Εἴσιμη|ς, Μλ. ἰσίσιμο (ἴσημι). Τίμιο, στέλλω, ἀφήνω τι μέσα. Μέσ. εἰσίεμαι, Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που· καλὲν εἰσιέμενον Τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἐμβαίνῃ τις εἰς τὴν κατοικίαν. Ὀδύσ. Χ, 470. (οὐδ' ἀπὸ τοῦ, εἰσίεμαι παραχρόνως). Σπανίως κατ' ἐνεργ. σημσ. Συγχρόνως νὰ ἐμβῇ τις, φέρω, ὁδηγῶ μέσα. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 650. Σνφ. Ἑλλ. 1, 3, 12. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ ἴημι.)

Εἰσίζημη, ης, ἡ (εἴτε ημι). Εἴσοδος, ἐμβασμα, τοῦτ' ἔστι τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμβαίνει τις που· τὸ Ἰταλ. εντράτα. Ὀδύσ. 2, 264.

Εἰσιτεύομαι, Μλ. -ῡσομαι· μέσ. ἀποδ. (ἰτεύομαι, ἀνμλ.). Ἔρχομαι μέσα· σπανιώτατον παθητ. πεισιτευμένη βάλειν Διοπετευσθεῖσα, τρυπημένη ἀπὸ βέλος, ἢ σπίτι ἀοξερίου. Αἰσχλ. Ἱκτ. 572. ἀμφιβάλλεται ὅμως ἡ ἀκόγκ. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ῥήματος τούτου κατὰ παθ. σημτ., ἀντιβαίνει πάσῃ ἀκλογίᾳ.

Εἰσιππεύω, (ἱππεύω). Ἐμβαίνω, πηγαίνω, ἢ καὶ ἔρχομαι μέσα που ἐφιππος τὸ Ἰτ. καβαλλάρης.

Εἰσιτάομαι, Μλ. -πτήσομαι (ἱπτάμαι, ἀνμλ.) = εἰσπέτομαι, Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ.

Εἰσιτήριος, α, ον (εἰσημι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμβασμα, ἢ εἰς ἀρχήν. τὰ εἰσιτήρια (ὑπονοουμ. σίφαρα) Θουκ., ἡ Θυσίας ἑορτή, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦσαν οἱ τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου, ἢ ἀξιωματοῦντες, ἢ διοικήσεως· εἰσιτήριος λόγος, Ὁμιλία, τὴν ὁποίαν κάμνουν εἰς παρεδ. εἰσιτηρίων.

*Εἰσιτητέος, α, ον· ἐπῖθ. ῥημτ. τοῦ εἰσειμι., Ὅπου πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις μέσα, νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσιτητός, ή, όν (εἰσειμι). Ὅπου ἠμπορεῖ τις, εἶναι δυνατόν, συγχωρημένον νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσκαλέω, Μλ. -λέσω· (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ μέσα, προσκαλῶ, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ μέσα.

Εἰσκαταβαίνω, Μλ. - βήσομαι (καταβαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω μέσα εἴς τι, μετὰ αἰτιατ. εἰσκατ. ὄρχαπον Ὀδύσ. Ω, 222.

*Εἰσκατεύδω· ἔτι δὲ καὶ μέσ. (καταύδω, ἀνμλ.) = εἰσκαταβαίνω.

*Εἰσκατίθημι. Μλ. - καταθήσω (κατατίθημι). Φέρω τίποτε μέσα που, βιβλίον τι κατω ἐσωτερικως, ἀπὸ μέσα. πείσεκατ. νηδύοι Μέσα εἰς τὴν κοιλίαν. Ἡσὸ. Θγν. 890.

Εἰσκυμαί, Μλ. -εἰσομαι (κεῖμαι). Εἶμαι μέσα που πλαγιασμένος, κεῖτομαι μέσα. Θουκυδ. ς'. 32. Ἰδὲ εἰς. 6.

Εἰσκέλλω Μλ. - εἶλσω (κέλλω) Φέρω, σπρώχνω μέσα, κτυπῶ τι πρὸς μέσα — 2) ἀμετβ. Ἀράζω, ὑπακ. ναῦν. Ἐπὶ δὲ καὶ πείσκελλον σιδήρεια Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

Εἰσκηρύττω, Μ. ξω (κηρύττω). Κράζω μέσα τινὰ διὰ τοῦ κήρυκος, τὸν προσκαλῶ νὰ ἔλθῃ, ἐμβῇ μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ σπάδιον τῶν ἀγώνων. Σοφοκ. Ἰλι. 683. 2) Προσκαλῶ, ὡς κήρυξ.

Εἰσκλύζω, Μλ. - ὑσω (κλύζω). Ῥαντίζω, βρέχω, ξεπλυνω τίποτε ἀπὸ μέσα χύνοντας ὑγρὸν τι μὲ τὸ σαφούνι· τὸ ἰταλ. σκετσέττο. Στρβρ. Ε'. Σ. 106.

*Εἰσκλύω (κλύω, ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσκολυμβάω, Μλ. -ήσω (κολυμβάω) Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσκομιδή, ῆς, ἡ, Φέρσιμον μέσα· παρὰ τὸ

Εἰσκομίζω, Μλ. - ίσω, Ἀντ. ῐῶ (κομίζω). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· δίνω μέσα τὸ ἀμάξι, ἢ τὸ καράβι· κυβαλῶ τι μέσα. Ἡσὸ. Ἔρ. 603. Παθτ. πείσκομίζομαι εἰς χωρίον Κατεφεύγω εἰς τινα τόπον. Θεόδ. 2, 100.

Εἰσκρίνω, Μλ. - ρῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω τι διά τίποτε, ἢ εἰς τίποτε· ἀποδέχομαι, εὐρίσκω καλόν, δίκαιον, συμφέρον τι εἰς, ἢ διά τίποτε· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. 2) Φέρω μέσα, Ἱερ. παλτρίνεαι ὕδωρι (ῐ) ἀφ' οὗ

Εἴσκρισις, εως, ἡ. Ἐκλογή, διάλεγμα, δέξιμον.

Εἰσκρούω, Μλ. - σω (κρούω). Ἠρούω, κτυπῶ τι πρὸς μέσα· ἐμβάζω, ἢ ἐμπίπτω, χύνω τίποτε που ἐτυπώτανε τὸ. Πολυδ. Ἰ. 79.

Εἰσκυκλέω, Μλ. - ήσω (κυκλέω). Τροχηλατίζω τίποτε, τὸ ψάρι σὲ γύρω μέσα που· ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ, στρέφω, γυρίζω πρὸς τὰ μέσα μέρος τοῦ θεάτρου τίποτε διὰ τῆς μηχανῆς, ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν οἱ θεαταὶ πλέον. Ἀριστοφ. Θεσμ. 265. Τροπ. «Δαίμων πράγματα εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν τύλωσιν Ὁ θεὸς ἔμπρεσ εἰς τὰ μέρος τὰ πράγματα εἰς τὸ σπίτι συγχύσεις καὶ μαλώματα. Ἀριστ. Σφκ. 1475. παρβλ. ἐκκυκλέω· ἀφ' οὗ

Εἰσκύκλημα, ατος, τό. Μηχανήματις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς τὸ θέατρο διὰ νὰ ἀρνῶπτωσι, νὰ κάμουν νὰ μὴ βλέπωσι πλέον οἱ θεαταί τίποτε, στρέφοντες τὸ πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ θεάτρου.

Εἰσκυλίω, Μλ. - ίσω (κυλίω). Τσιλίγω μέσα, περιτσιλίγω, λοξοδρόμω μέσα· μεταφ. τίποτε· εἰς τι, C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἰστ. 13. (- υ - -)

Εἰσκυλίνδω, Μ. ήσω (κυλίνδω). Ζαλίζω τίποτε μέσα, στρέφω καὶ βλέπω μέσα. Ἡρόδοτ. 1.

Εἴσκω, ἄνευ Μλ. Κάμνω τίποτε ὅμοιον μέ ἄλλο τι, ποιοῦν νὰ εἶναι ὅμοιο Ὀδύσ. Δ, 247. Ἔκασεν τὸν ἑαυτόν του ὅμοιον με ζητιάνον· παρβλ. Ν. 313. Εὑρίσκω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι· στὴν μετὰ εἰσκειν. Ὀδύσ. Τ, 362. παρβλ. Ἰλιό. Β, 181. καὶ τριπτ. Παρομοιάζω τί μέ τίποτε ἄλλο. «Ἀρτέμιδι εἴσκουσι. Ὀδύσ. Ζ, 252. παρβλ. Ἰλιό. Γ, 197. Θεωρῶ, κρατῶ, νομίζω τι ὅτι εἶναι τωόντι ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ νομίζω, νομίζω ὅτι ἡμποροῦν φαντὶ εἴσκειν Ὀδύσ. Θ, 159. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. νοῦ τε εἴσκουσι ἡπεροπῆα ἔμεναι Ὀδύσ. Α, 363. παρβλ. Ἰλιό. Ν, 448. Φ, 332. καὶ ἄνευ αἰτιατικοῦ. ὡς σὺ εἰσκεις Καΐκῳ στοιχάζεται, ὁμοιάζεις, συμπαραλαμβάνεις τὸ. Ὀδύσ. Δ, 148. Ἐν γένει· κάμνω ὅμοιον τί, πράττω, ὁμοιοῦμαι, ξετιμῶ τι ἴσο μὲ ἄλλο τι· ὅταν συγκρίνω, παραβάλλω, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα κρίνω, συμπεραίνω· παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 82. (παρὰ τὸ, ἴσος, ἴσιος· ἴσιν καὶ ἴσκω· ὅπερ ἰδὲ· κατ' ἄλλους δὲ, ἤτοι πιθανῶς, παράγε ΕΙΚΩ, ἔοικα, ὡς τὸ, ἐοικὼς)

Εἰσκωμάζω, Μλ. - άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι ἐμβαίνω εἰς πόλιν, χωρίον καὶ τ. τ. μὲ πομπὴν συνοδευμένην μὲ μουσικὴν καὶ χορούς· ἐξαιρ. ἐπὶ νέων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τάγμα συμπόσιον, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀγυιάς, καὶ φέροντες μικρὰς σημαίας, τὸ ἰταλ. μπαντίρας, τουρχεμπαϊρακάκια, ἐμβαίνουν εἰς, εἰσπίτια εὐρίσκον ἀνοικτά. "Οσεν ἂν γένει· ἐμβαίνω που μὲ βίαν, ὁρμὴ εἴτε τι μέρος τοῦ γνωμίζων, χαλνῶν ὅ,τι εὕρῃ ἐμπροστά μου ἐμβαίνω μέσα· ἐξαιρ. ἐπὶ συμφορῶν, δυτυχιῶν ὅπου συμβαίνουσι που ἔξαφνα καὶ μὲ ἀπαντοχὴν τῶν φρονίτσεων.

Εἰσλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω μέσα.

*Εἰσλεύσω (λεύσω). Βλέπω μέσα.

(Εἰσμάομαι) ἀχρηστος ἐνστ. τοῦ δήματος μαίομαι· ἀφ' οὗ Ἐπικ. ἀόρ. ἐισμήσατό μοι θυμὸν ἀνώγων. Ἰλιό. Ρ, 564. Μὲ τὸν διάνοιαν του, ἐγγυᾶται, ἐλπίσης πολὺ τὴν καρδιά μου· ἐδόκησε ἀόρ. δὲν εἶναι τοῦ, ἐσμάσσω· ὅστις καὶ ἐν Τ, 425.

*Εἰσμάσσω, Ἀττ. - ττω. Μλ. - ἄξω (μάσσω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, βάλλωντας τὸ χέρι, τὸ δάκτυλον μέσα εἴς τι· παρβλ. εἰσφὰς· ἀπλεῖστον κατὰ μέσ. διάζ. εἰσμάσσομαι.

Εἰσματτεύομαι, καὶ εἰσματεύομαι· = εἰσεισματτομαι. πείσματ. δακτύλῳ, περιφέρω Ψηλαφῶ, καὶ ἐρευνῶ τι βάνοντας μέσα τὸ δάκτυλον ἢ πτερόν, Ἱππορρ. Σ, 845.

Εἰσνάω, Μλ. -νεύσομαι (νάω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσνοέω, ῶ (νοέω). Νοῶ, παρατηρῶ, γνωρίζω, καταλαμβάνω, Ὅμ. ποιητ. μόνον χρήσιμον.

Εἰσοδιάζομαι, παθτ. (εἴσοδος) Ἐπὶ χρημάτων· ἐμβαίνουν, ἔρχονται μέσα· παρὰ τοῖς Ο' «εἰσοδιάσθαι ἀρτῆρίον εἰς οἶκον Κυρίου». Παραλειπ. Βιβλ. 2. Κεφ. 15. Casaub. Pers. 6. 79.

Εἴσοδος, ὁ, ἡ. Εἰς εἴσοδον ἀνήκον, χρήσιμον. 2) Ὅστις ἐμβαίνει, ἔρχεται μέσα. — 3) παρὰ τοῖς Ο'. τὰ εἰσόδια «Πρόσοδοι, εἰσοδήματα· παρὰ τὸ

Εἴσοδος, ου, ἡ (ἔδος). Ἐμβασμα, ἔρχομαι σπό τὰ ἔξω εἰς τὰ μέσα. — 2) Ἐμβασμα μὲ παράταξιν· ἔφιπ. τὸ ἐμβασμα σοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, τοῦτ' ἔστι τῶν διαφόρων ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, τὸ ἰταλ. περτονίζιο ἢ φιγουρίνι ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν. Genelli Ath. Theater. σλ. 44. Τόπος εἰ οὐ ἐμβαίνομέν που· τὸ ἰταλ. ἐντράτα, Ὀδύσ. Κ, 90. — 3) Αὐλή, πρωΐλιο.

Εἰσοικειόω, Μλ. - ώσω (οἰκειόω). Φέρω τινὰ εἰς τὸ σπίτι ὡς συγγενῆ, ἢ φίλον μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. 17. καὶ Πλούταρ. εἰς Ἀλεξ. 10.

Εἰσοικέω, Μλ. - ήσω (οἰκέω). Κατοικῶ μέσα· ἐμβαίνω εἰς σπίτι νὰ κατοικήσω· πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον· ἀφ' οὗ

Εἰσοικήσι|ς, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις εἰς σπίτι νὰ κατοικήσῃ· παρβλ. Ν. 313. Εὑρίσκω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι· στὴν μετὰ εἰσοικήσει. Ὀδύσ. Τ, 362. παρβλ. Ἰλιό. Β, 181. καὶ τριπτ. Παρομοιάζω τί μέ τίποτε ἄλλο. «Ἀρτέμιδι εἴσκουσι. Ὀδύσ. Ζ, 252. παρβλ. Ἰλιό. Γ, 197. Θεωρῶ, κρατῶ, νομίζω τι ὅτι εἶναι τωόντι ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ νομίζω, νομίζω ὅτι ἡμποροῦν φαντὶ εἴσκειν Ὀδύσ. Θ, 159. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. νοῦ τε εἰσκουσι ἡπεροπῆα ἔμεναι Ὀδύσ. Α, 363. παρβλ. Ἰλιό. Ν, 448. Φ, 332. καὶ ἄνευ αἰτιατικοῦ. ὡς σὺ εἰσκεις Καΐκῳ στοιχάζεται, ὁμοιάζεις, συμπαραλαμβάνεις τὸ. Ὀδύσ. Δ, 148. Ἐν γένει· κάμνω ὅμοιον τί, πράττω, ὁμοιοῦμαι, ξετιμῶ τι ἴσο μὲ ἄλλο τι· ὅταν συγκρίνω, παραβάλλω, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα κρίνω, συμπεραίνω· παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 82. (παρὰ τὸ, ἴσος, ἴσιος· ἴσιν καὶ ἴσκω· ὅπερ ἰδὲ· κατ' ἄλλους δὲ, ἤτοι πιθανῶς, παράγε ΕΙΚΩ, ἔοικα, ὡς τὸ, ἐοικὼς)

*Εἰσοικοδομέω, Μλ. - ήσω (οἰκοδομέω). Τελειώνω μέ τίποτε καλὰ καὶ ὡς πρέπει οἰκοδομήν τινα, Θκτ. 2, 75. καὶ δὲ Πλαταιεῖς, ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ἐμίλυνον τοῖχον ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τοίχει ἣ προεχοῦν, ἐτοικοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν καθαιρουντες.

*Εἰτοιχύνω, Μλ. - ῦνω (οἰχύνω). Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που, ἢ εἰς κανὲν μέρος· μετὰ αἰτιατ. Ὀδύσ. 2, 157. Ι, 120.

Εἴτρις, εἰσάκτ. (εἰς ἅ κε). Ὥστε, Ὅμ., ὅστις εἰ τὸ πλεῖστον συντάσσει τὴν λξ. ὑπόταικτ. ἢ ὁρτ. Μέλλον τι. Herm. Vig. σλ. 857. Ἀλλὰ καὶ ἀόριστ. Ἰλιό. Ο, 70. — 2) Ἐν ὅσῳ, ὅσῳμετὰ ὑποταικτ. Ἰλιό. Ο, 600. Κ, 89.

Εἴτομαι, Μλ. τοῦ οἶδα, ἰδὲ ἐν ΕΙΔΩ. — 2) Ἴσκ. Μλ. τοῦ εἶμι, Ἰλιό Π, 462.

Εἰσομβρύνω, Μξ. -μόρξω (ὄμβρος, ὄμβρυνμι, ἀνμλ.). Βάζω τὸν τύπον πράγματός τινος εἰς τίποτε μίξωστας, ἢ ζουλίζωντάς το ἐπάνω· π. χ. τὸν τύπον βούλας ἔπατσα εἰς βουλοκέρι, ἢ εἰς κηρὸν κλ. τ. τ. Χείρων. παρ' Ἀθην. Σ. 608.

*Εἴσον. προστακτ. τοῦ εἶσα, Ὀδύσ. Η, 163.

Εἰσόπιν (ὄπις). Ἐπίρρ. Ὀπίσω· μετὰ γενκ. ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· εἰσόπιν χρόνου, Αἰσχύλ. Ἱκτ. 632., Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν ἑπόμενον χρόνον, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον.

Εἰσοπίσω, Ἐπίρρ. (ὀπίσω). Διὰ τὸ μέλλον εἰς τι μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, Ὅμ. Ἴμν. Ἄφρ. 104. (ῐ).

Εἰσορατός, ὁ, ἡ (εἰσοράω, Μλ. εἰσόψομαι). Ὅ,τι ἡμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις, εἶναι ὁρατόν, φανερόν, Ἡρόδοτ. Β. 146.

Εἰσορπτρίζομαι, Μ. ίσομαι Βλέπω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸν καθρέπτην, ψαλίζομαι, Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Εἰσόπτρο|ν, ου, τό (ὄψομαι). Καθρέπτης.

Εἰσορά|ω, Μλ. - όψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Θεωρῶ, κυτάζω, παρατηρῶ, Ὅμ., ὅστις χρῆται ὡσαύτως καὶ τῷ μεσ. διάζ. ἐξαιρ. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. π. χ. ἡμείζονες εἰσορόωσιν, Ὀδύσ. Ἐνργτ. κατὰ παραπομπὴν τοῦ, κυτάζω τινὰ μὲ θαυμασμόν, ἢ μὲ σέβας· ὅσεν σέβομαι, τιμῶ, Ὀδύσ. Ι, 166. Ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, «Ζεὺν ὦς, ἢ ἴσα Διῒ εἰσορόωνι, Τὸ νὰ βωρῇ κανὲ νὰ σέβηται τὸν ὡς Δεύν, Ἰλιό. Μ, 312. Ὀδύσ. Η, 71. Ο, 520. εἰσορ. πρός τι, Τὸ νὰ κυτάζῃ τις μὲ ἐνθυμίαν, ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας, Σοφοκ. Ἀντ. 30. Ἐν γένει, Θεωρῶ κυτάζω τίποτε προσεκτικὰ μὲ προσηλωμένον εἰς αὐτὸ βλέμμα, Αἰσχύλ. Περ. 109. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὀργισθέντων θεοτήτων, Κυτάζω μὲ συμάν τίποτε, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, δέν τὸ παραβλέπω, δέν τὸ ἀφίνω ἀνεξέλεγκτον, ἀτιμώρητον, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1370.

Εἰσορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Ὁρμῶ, τρέχω βιαίως, ἢ ἐμβαίνω μέσα μὲ βίαν, καὶ ὁρμὴν. — 2) παρὰ τοῖς μετεωγραφ. δέ, καὶ μεταβατ. Ἐμβάζω, κάμνω τι νὰ ἐμβῇ μέσα που μὲ ὁρμὴν, βίαν, Διοσκ. Ἐπ. 29. Πλούταρχ. Θησ. 101.

Εἰσορμίζω, φέρω, ἐμβάζω εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα, Παῦ. καὶ Μέσ. εἰσορμίζομαι, Ἐργομαι, ἐμβαίνω, ψάνω εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροστάσιον, ἐμβαίνω μέσα, τὸ Ἰταλικὸν ἀριβάρω εἰς τὸ πόρτο· ἐπὶ πλοίων καὶ πραγματειῶν, τὸ πλεῖστον πάθητ., ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μέσως.

Εἴσος, ση, σον (ἑ) ποιητ. τύπος τοῦ Ἴσος κατ' ἐπίτασιν, Ὅμ. ὅστις ὅμως τῷ ἄληθ. γένει μόνῳ χρῆται, καὶ τούτῳ μόνον ἐν τοῖς τέσσαρσιν ἑξῆς λέξεσι. — ά) ἐσίς ἔϊση, Τὸ ἴσα, ἢ ὁμοιαμεριζόμενον φαγί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάθε συντράπεζος λαμβάνει ἴσην μερίδα, τὸ ἰταλ. πορτσιόνε· τοῦτο δὲ ἔξαιρ. ἐπὶ δείπνου δυσιῶν, ἐστιάσεως, ἢ γαμικῆς ξένου τινος· ἐπειδὴ εἰς ἄλλα συμπόσια οἱ μεγάλοι καὶ ἔντιμοι ἐλάμβανον μεγαλητέρας καὶ καλητέρας μερίδας παρὰ οἱ λοιποί· αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις τῆς λξ. παρ' Ὅμ. Κατὰ Doederl. lect. Hom. σλ. 6. ἡμεῖσι, ἢ ὑμῶ ἔϊσην, ἀρα = ἀγαθὴν, μοιρικήν. — β') νῆες ἔϊσαι, Τὰ ἴσα χαρτία, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὴν πρύμην καὶ εἰς τὴν πρῴραν ἦσαν ὁμοια κατεσκευασμένα, ὥστε ὅμοια κινοῦμενα· τῶν ὁποίων τὸ βάρος εἶναι κατὰ τὴν πρέπουσαν ἰσοταξιλον μοιρασμὸν ου· ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον προτέρημα τῶν καλὰ κτισμένων καραβίων· καὶ αὐτὴ ἡ σημασία ὄχι ὀλιγώτερον χρήσιμος παρὰ τῷ Ποιητῇ· — γ') ἄσπι|ς πάντοσ' ἐΐσην Ἡ παντοῦ ἴσια, ὁμοίας ἀσπίδας, τὸ ἐς τοῦ ἰταλ. σκουτάρι· τῆς ὁποίας ὁ κύκλος ἔχει παντοῦ ἴσην τὴν ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ κέντρου· ἐπειδὴ ἦτον ἐντελῶς στρογγύλη· πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιό. — δ') φρένες ἔνδον ἔϊσαι, Ὁ νοῦς, ἡ καρδία, ἡ ὁποία εἰς παταγάνθρωπος περίστασιν μένει ἥσυχος καὶ ἀτάραχος· τρὶς μοῦνον ἐν τῇ Ὀδύσ. — 2) παρὰ τοῖς μετεωγν. ποιητ. Ἐπικῆς, dualis cardiae.

*Εἰσότε, ἀντὶ εἰς ὅτε, Ὥστε· Ἰδὲ εἰς, 2.

*Εἰσοχετεύω, Μλ. -εύσω (ὀχετεύω). Κάμνω τι νὰ τρέχῃ, χύνηται μὲ ὀχετόν, τὸ ἰταλ. κανάλι.

Εἰσοχή, ῆς, ἡ (εἰσέχω). Πᾶν ὅ,τι στέκει πρὸς τὰ μέσα, εἶναι βαθουλωμένον, δὲν εἶναι πεταχτόν, σηκωτόν· σκάλισμα, π. χ. εἰς βούλαν καὶ τ. τ. ἀντιθ. τῷ, ἐξοχή. Σέξτ. Ἐμπ.

Εἴσοψις, εως, ἡ Ἡ προσβολὴ παντοιδήποτε πραγματοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμόν· τὸ ἰταλ. ἀσπέττο, βίστα. — 2) Παράδειγμα, Ἐνρπ. Ἡλ. 185 παρὰ τὸ

*Εἰσόψομαι (ὄψομαι), Μλ. τοῦ εἰσοράω, εἰσεῖδον, Ἰλιό. Ε, 212. Ω, 206.

Εἰσπαίω, Μ. -πατήσω (παίω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ὁρμῶ, χύνομαι μὲ βίαν μέσα που, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1252.

Εἰσπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα, φέρω, ἢ ἀφίνω τὰ ὑπάγοντα μέσα.

Εἰσπεράω, Μ. άσω. Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ διά μέσου, ἢ ἐπάνω τινός εἰς τὸ πέραν μέρος· ἐξαιρ. εἰς πέραν τῆς θαλάσσης κείμενοι τόποι· ὑπέρπερ, Χαλκίδαια, Ἡσὸ. Ἔρ. 653. (ᾱσω)

Εἰσπέτομαι, Μ. - πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ. ὑπέρπτην εἰσπέτατος, Ἰλιό. Φ, 495. Ἔτι δὲ καὶ εἰσπτάμαι καὶ εἰσπτήσομαι.

Εἰσπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ εἰς τίποτε μέσα που· εἰς τε.

Εἰσπίμπλημι, = ἐμπίμπλημι· ἀμφβ. ἀγν.

Εἰσπίπτω, Μλ. - πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω μέσα που· ἐμβαίνω μέσα μὲ ὁρμὴν· τινί καὶ εἴς τι· πείπ. εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ.

Εἰσπλάω, Μλ. - εύσομαι (πλάω, ἀνμλ.). εἰς τι, Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι μέσα εἰς λιμένα, ἀγκυροτοπὸν καὶ τ. τ.

Εἰσπληρόω, Μλ. - ώσω (πληρόω). Γεμίζω τὰ ἐνδον τινος· γεμίζω τίποτε καλὰ καλά.

Εἴσπλοος, καὶ συναιρ. εἴπλους, ὁ (εἰσπλέω). Ἐμβασμα τῶν καραβίων εἰς λιμένα, ἢ ἄλλου που. — 2) ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ὅπου ἐμβαίνουν τὰ καράβια.

Εἰσπνέω, Μ. πύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ἀναπνέω, παίρνω τὴν πνοήν, ἀνάσαν, ἀναπαμόν, ἀντιθ. τῷ, ἐκπνέω. — 2) Φυσῶ μέσα εἴς τι, ἐμφυχόνω, ζωογονῶ τι· παρὰ τοῖς Λακεδ. ἐξαιρέτως ἐμψυχόνω τινα εἰς ἀγαπην· ὅθεν ὠνομάζετο παρ' αὐτοῖς ὁ ἀγαπῶν, ἠρωτευμένος (ἐπὶ παίδων ἐρωτος μόνον) εἰσπνηλος, ἢ εἰσπνηλας, ὁ ἐρώμενος δὲ, αἴτης, Ὀκρτ. 12, 13. Καλλ. λῳν. 169. Wecsker περ! Σαπροῦς σλ. 48.

Εἰσπνηλας, γενκ. α, ὁ· καὶ εἰσπνήλης, Καλλιμ. λείψ ἀρίσμ. 20. καὶ 169. ἰδὲ ἐνεισπνέω, ἀρτ. 3.

*Εἴσπνηλος, ὁ. Ἰδὲ ἐν εἰσπνέω. 2.

Εἰσπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ ἀναπνοή· ἀνάπα, ἀνασασμός. 2) Ἐμπνευσις, ἐνθουσιασμός, ἐμψύχωμα· ζωογόνημα.

Εἰσπορεύω, = εἰσβαίνω.

Εἰσποτίζω, Μλ. - ίσω (ποτίζω). Παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τινα· ἀπέδωκα τι εἰς τινα, κάμνω νὰ εἶναι ἰδικόν του, ἢ κτῆμά του. Μέσως, εἰσποιέομαι, Δέχομαι τίποτε, τὸ κάμνω ἐδικόν μου· π. χ. κάνεν τέκνον ὡς υἱὸν μου, τὸ πέρνω φυχουλόν, τὸ ἰταλ. ἀδοττάρω· μετὰ δοτικ. ἀντὶ τ

Εἰστελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Συγκαταριθμῶ, βάλλω τι εἰς μίαν τινα κλάσιν, τάξιν. Πλάτων Πολιτ. §. 30. παναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος. — ἀμετβ. Ἀνήκω, ὑπάγομαι εἴς τινα κλάσιν, τάξιν.

Εἰστίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι)· εἰ τινι· Θέτω, βάλλω μέσα, καταθέτω τι.

Εἰστοξεύω (τοξεύω). Τίπτω σαίτας μέσα που, ἢ ἐναντίον εἴς τι.

Εἰστρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Στρέφω, γυρίζω τι μέσα που, εἴς τι, ἢ πρός τι.

Εἰστρέχω, Μλ. -δραμοῦμαι, ἀόρ. β'. εἰσέδραμον (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα, ἢ διά να ἐμβω που.

Εἰστρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ μέσα. 2) οὐδετερ. Τρυπόνω, ἐμβαίνω, χώνομαί που.

*Εἰσφαίνω, Μλ. -ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Δηλοποιῶ, φανερόνω εἴς τινα κάνεν ἁρυφόν, μυστικόν, ἔξαιρ. 1. κακούργημα· προδίδω, καταδίδω.

Εἰσφέρω, Μ. εἰσοίσω. ἀόρ. εἰσήνεγκα (φέρω, ἀνμλ.). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, ἢ πρός τι, Ὀδσ. Η, 6. — 2) Συνεισφέρω, δίδω καὶ ἐγὼ βοήθειαν, συνδρομήν· ἠέρανος εἰσφέρεινα. Ἀντίθ. τῷ εἰσφέρειν ἐστὶ τό, διαφέρειν· ὅπερ ἰδέ· Βοηθῶ, μὲ χρήματα· πληρόνω τὸ κοινὸν δόσιμον. — 3) Παραστήνω· ἔξαιρ, ὡς τὸ, εἰσάγω. Παραστήνω εἰς τὸ θέατρον τίποτε· δηλ. κωμῳδίαν, τραγῳδίαν καὶ τ. τ. — Πικρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, Κόμμω· πρόβλημα· ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι τίποτε· διαλέγομαι, διηγοῦμαι. — Διοδ. ὁ Σικελλ. καὶ Διον. Ἁλικ. Μέσ. Τρεβῶ, σείρω τι μεζύμου· ἠπολλὰς δὲ ὁρῦς ἐξαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας εἰσφέρεται (ὁ χείμαρρος), Ἰλδ. Λ, 495.

Εἰσφοιτάω, Μλ. -ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω μέσα που· ἐπισκέπτομαι· συχνάζω που, ἐξαιρέτως ὡς μαθητὴς εἰς τὸν διδάσκαλον· τὸ ἰταλκ. frequentare.

Εἰσφορά, ᾶς, ἡ (εἰσφέρω). Πᾶν ὅ,τι συνεισφέρει, πληρόνει τις ὡς κοινὸν δόσιμον· ἔξαιρ. δόσιμον διὰ ἔξοδα πολέμου· ἐν γένει, παντὸς ποτὲ κοινὸν δόσιμον ἔξω τοῦ συνήθους καὶ νομίμου. — 2) Σύναγμα τῶν καρπῶν, τῶν γενημάτων. — 3) Τὸ νὰ ἀναφέρῃ, λέγῃ, φανερόνῃ τις τίποτε εἴς τινα, κατάδομα· κατηγορία, ἐγκάλεσμα ἐγγράφως.

Εἰσφορέω, = εἰσφέρω, Ὀδσ. Ζ, 91. Τ, 32.

Εἰσφράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (φράσσω). Κλείω, σφαλῶ τι μὲ φρίχτην ὁλόγυρα.

Εἰσφρέω, Μλ. -ρήσω· καὶ -ρήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἐμβῇ τις, ἢ τι μέσα που. — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που (τό, φρέω ἁπλοῦν οὐχ εὑρηταί ποτε· τὸ πρωτότ. πιθανῶς συγγν. τῷ, φέρω. Προστακτ. εἴσφρες. Οἱ πλείστοι χρόνοι αὐτοῦ εἰσὶ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. εὐχρηστοι· παράβλ. διαφρέω, ἐκφρέω.)

*Εἰσχειρίζω, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ξῶ, = ἐγχειρίζω, Σφκλ.

Εἰσχέω, Μ εὐσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε.

Εἴσω, σπανιώτ. ἔσω. Ἐπρέπ. (εἰς, ἐ). Εἰς τὰ μέσα, πρός μέσα, Ὅμ. συνιτάσσει αὐτὸ πολλάκις αἰτιατικῇ· π. χ. κοῦλα δόμον Ἄϊδος εἴσω, Μέσα εἰς τὸν Ἅδην· ἠνήνυτ' ἠήγαγε Ἴλιον εἴσω Μέσα πρὸς τὴν Τρωάδα· καὶ λ. τ. τ. Μὴ νομίζεσθω δὲ ὅτι τό, εἴσω ἔχει ἐξαρτωμένην τὴν αἰτιατ. ταύτην, ἥτις ἐξηγεῖται ἑκάστοτε ἐκ τῆς κατηγόρου πρὸς, ἢ εἰς τι· συνήθως γάρ τό, εἴσω ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ· προηγουμένου δὲ αὐτῆς εὑρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Φ, 125. τὸ δὲ ἔσω, προηγεῖται πολλάκις. Ὡσαύτως δοκούντως μόνοι κεῖται ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τοῦ εἴσω καὶ ἡ γενικὴ εἴσω δώματος εἴρυσ', Ὀδσ. Θ, 290. ἐν Ἰλδ. Ε, 597. δέ, κεῖται ἅμα τοῦ εἴσω, μεῖον πολέος πεδίοιο. Τὸ ἔσω, μετὰ γενκ. πέσω βλέφαρα, Εὐρπ. Κύκλ. 483. — 2) Ἐντός, μέσα, Ὀδσ. Η, 13. μὴ οἱ πῦρ ἀνέκειε, καὶ εἴσω δόρπον ἑκάστοτε· καὶ τοῦτο δοκεῖ σὺν μόνον ἑστροπὴ ἐστί, περὶ τῆς ὁποίας ὁμολογεῖται ὅσα καὶ περὶ τῆς Εἰς, ὅπου δοκεῖ ἀντὶ τῆς Ἐν κειμένη· ἰδὲ Εἰς, 6. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ἐντός, μετά· ἀνάμετα, εἰς διάστημα· π. χ. ἔτω τριῶν ἐτῶν· ἀντὶ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, εἰς διάστημα 3 ἐτ., μετὰ τρία ἔτη. Boeckh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 201.

Εἰσωθέω, Μλ. -θήσω καὶ -σώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Σπρώχνω, ἁμπώχνω, διώκω μέσα που. Μέσ. στρωμόνομαι, χόνομαι μέσα.

Εἴσωπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται ἐμπρός, πρὸ ὀφθαλμῶν, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον· ὅστις ἔχει τι πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐμπρός εἰς τὰ ὄμματά του· μετὰ γενκ. εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν· Εἶδαν τὰ καράβια, φάνηκαν εἰς τὰ μάτια των, ἐπειδὴ προτήτερα ἦσαν ὀπίσω των, Ἰλδ. Ο, 653. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ δοτκ., καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 751.

Εἶτα, Ἐπίρ. Ἰων. εἶτεν. Ἐπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερότερα· ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον, μετὰ καιρόν· χρόνου συνέχειαν σημαίνον. — 2) Οὖτω, τοιουτοτρόπως, λοιπόν, διὰ τοῦτο· ὄθεν, ἄρα· ἐννοίας, στοχασμῶ συνέχειαν, συμπέρασμα σημαίνον. — 3) ἐρωτηματικῶς. Τό λοιπόν; τῷ ὄντι; βέβαια; ἔτσι; ἔτσι σά; μὲ εἰρωνικὴν πικρίαν τὴν ἔλλειψιν ὀρθοῦ συλλογισμοῦ καὶ φρονίμων λογισμῶν· διαθέσεως ὑποφαίνον. Valck ἐν Φοιν. 549. Ἱππ. 1415. εἶτα τί τοῦτο; « Καὶ τί ἀκολουθεῖ ἀπὸ τοῦτο; τί θέλει γένῃ ὕστερα; εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προΐσθαι; « Ὕστερα πρέπει νὰ βάλῃ τις ἀπὸ ἐδικά του, ἀπὸ τὴν σακκούλαν του; Ἀρστφ. εἶτα τόσων, Ἀρστφ. Ἱππ. 1042. κάτα = κἄπειτα· παράβλ. ἔπειτα, 5. — 4) Πολλάκις τό, εἶτα προσκεῖται τελικῷ ῥήματι μετοχῆς προηγουμένης· καὶ τότε ἀναλύεται ἡ μετοχὴ εἰς τὸ τελικὸν ῥῆμα, καὶ τὸ εἶτα, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, καὶ ἔπειτα, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἀρστφ. Ἀχ. 28, 24. κἄλλ' ἀφορίαν ἤκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς, ἐλθόντες ἀλλήλοισιν, Κ. Ἰρηγ. σλ. 145. Doederl. Hom. 2. σλ. 11. Πάνυ σπανίως δὲ κεῖται τό, εἶτα πρὸ τῆς μετοχῆς. Herm. ἐν Ἀρστφ. Νφ. 857. Schaef. mel. σλ. 124. παρβλ. ἔπειτα.

*Εἶτας, γ'. ἑνικ. πρτπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἔνυμι, Ὀδσ. Λ, 191.

Εἴτε, ἐπαναλαμβανομένου εἴτε — εἴτε· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἢ — ἢ· ἢ τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο· ἢ ἔτσι, ἢ ἀλλέως· ἢ τό ἕνα, ἢ τό ἄλλο· καὶ τ. τ. ὥστε δὲ αὐτοῦ παραβάλλοντες πάντοτε διάφορα πράγματα ὡς ὁμοίως δυνατά, ἢ ἐνδεχόμενα, ἢ ἀναλόγως ὁμοια· παρ' Ὅμ. τῷ πρώτῳ εἴτε τίθεται ἐκ παραλλήλου ἐνίοτε τό, ἢ καί, Ἰλδ. Β, 349. ἠρίη καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γώμεναι εἴτε ψεύδος ὑποσχέσις, ἦε καὶ οὐκίν. Παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ καταλιμπάνεται τὰ εἴτε ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ἢ τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἰ. Herm. Vig. σλ. 834. εἰ — εἴτε, κεῖται καὶ παρ' Ἡρότ. 3, 35. ἠνῦν μάθε αὐτός, εἰ λέγουσι Πέρσαι ἀληθέα, εἴτε λέγοντες ταῦτα παραφρονέουσι· καὶ, εἴτε, ἐν τῷ τελευταίῳ κώλῳ μόνον, παρὰ Πλάτ. Σοφστ. 224. D. καὶ τό τῆς κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγοραστικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν.« Ἰδὲ Hdf. ἢ — εἴτε —, ἐν Σφκλ. Αἴ. 178.

*Εἶτε, β'. πλθ. πρτπ. εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴητε· Ὀδσ. Φ, 191.

Εἴτεν, Ἰωνικ. ἀντὶ εἶτα, ὡς τό ἔπειτεν, ἀντὶ ἔπειτα.

Εἴτις, εἴτι· Ὅταν κάνεις, ὅταν κάνεν· ἴδετε καθένας, εἴδετε, Ὅμ. — 2) Ἂν κάνεις, ἂν κάνεν, Ὅμ.

*Εἰώ. Ἔπ. ἀντὶ ἐάω, Ἰλδ. Δ, 55.

Εἶω. Ἔπ. ὑποτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, ἔω, ῇς, Ἰλδ. Ψ, 47.

Εἴωθα, παρκμ. β'. κατὰ σημτ. ἐνστ. τοῦ Ἔω, ἁπλῶς ἔθω, Συνηθίζω, ἀγαπῶ, ἔχω συνήθειαν, μετὰ ἁρμμ., ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅμ. ὅστις χρῆται τῷ Ἰων. ἐωθα. - Ἀπολύτως· ὡσπερ εἰωθὼς (γενέσθαι) Καθὼς συνειθίζει νὰ γίνηται, κατὰ συμβαίνῃ· καθὼς εἶναι συνήθειον, καθὼς συνειθίζεται, Πλούτ. Μετχ. εἰωθώς, εἰωθυῖα, εἰωθός· Συνήθισμένος, ῃ, ον· ἀφ' οὗ ἔπρᾳ εἰωθότως. Κατὰ συνήθειαν· κατὰ τὸν συνηθισμένον τρόπον, καθὼς συνειθίζεται.

*Εἴων, παραταθ. τοῦ ἐάω, Ὅμ.

Εἴως. Ἔπ. ἀντὶ ἕως· ὅπερ ἰδέ· εἴως αἰεί, Παντοτεινά, ἐπὶ πάντα, ἀκατάπαυστα, ἀλόγινα, Ὅμ. παρβλ. εἶος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Κ.

Ἐκ, Πρόθετ. πρὸ Φωνήεντος Ἐξ· εὑρηται μέντοι οὐ σπανίως καὶ Ἐξ πρὸ τοῦσ, μάλιστα δὲ ἐνώπιον καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἐνίοτε· π. χ. Σέξτος, Schael. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Τό. 3, 232. παράβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. συντάσσεται γενικῇ μόνον· κυρία σημτ. αὐτῆς ἐστί· τό, ἐξ ἀπό τι, ἐκ παραλλήλου ἀντίθ. τῇ Εἰς. — 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς, κατὰ πλείονας ἀκριβεστέρους διορισμούς ὅμως· ἀπὶ κινήσεως. Ἔξω ἀπό, μακρυὰ ἀπό, σπουδενά, ἀπό κάνεν μέρος, ἀπό τίποτε. ἐκ μάχης, ἐκ συμβουλίου, ἐξ ὀχέων, ἐκ δίφρου, ἐξ ἵππων, ἐξ ἅρπης, ἐξ εὐνῆς, ἐκ χειρῶν, ἐκ κεφαλῆς καὶ λ. τ. τ., Ὅμ. Πρόσειται πάντοτε τοῖς κινήσεως σημαντικοῖς ῥήμασι· εἶον, ἴέναι, φεύγειν, ἔρχεσθαι, ἢ τοῖς ἁρπαγῆν, ἀφαίρεσιν, ἀπόστασιν, διάστασιν, διαίρεσιν, χωρισμόν, διάκρισιν, διαχωρισμόν σημαίνουσι· π. χ. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλήων Περισσότερον ἀπό ὅλους· κατὰ σημ. ὑπερογῆς Ἰλδ. Δ, 96. καὶ Σ, 432. Σφκλ. Ἀντ. 1137. Oid. K. 742. ὡς τό, ἐξοχα· πᾶσι· ἐπὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἱππους· « Τέσσαρα μόνον ἀπό πολλούς, Ἰλδ. Ο, 680. ἠτῶν ὁ σον ἐκ νηῶν ἀπό πύργου τάφρος ἔεργεν, Θ, 213. Ἀπό τὰ καράβια, ἀπό ἐκεῖ ὅπου ἦταν τὰ καρ... ἐκ νυκτῶν δ' ἅιεμοι χαλεποὶ γίνοντοι, Ὀδσ. Μ, 286. Ἀπό τὲς νύχτες, καθὼς ἀρχίζουν τ... αὐτὲς· ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ἀναιθῇ φανείῃς, Ἰλδ. Τ, 375. Ὅταν βλέπουν οἱ ναῦ... ται ἀπό τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἐστὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅ... που εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλ. Ἐξαιρ. ἐν ἀντιθ... σεσιν· ὡς τό, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἰδέ, Εἰς 9. ἐκ δέ οἱ Ἀχιλλεὺς ἑλκηθμὸν ἀργαλέου μετ... στρέψῃ φίλον ἦτορ, Ἰλδ. Κ, 107. Διώξε τ... μίσος ἀπό τὴν καρδίαν του. — β'). Ἐπὶ πε... στάσεων, ὡς τό, ἔξω· ἀρχαιότερο ἔξω μέ... νον, παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. « ἐκ βελέων, Ἔξω ἀπ... ἐκεῖ, ὅπου φθάνουν τὰ σαιτεύματα· ἰσάντ... καὶ, « ἐκ καπνοῦ, Ὅπου δέν φθάνει ὁ καπνός Ὀδσ. Τ, 7. παρβλ. ἐξαιρ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 142. « τετράκις ἕλεγον ἐξ ἡμέων τὸν ἥλιον ἀν... τείλαι. « Ὅπου δέ τ' ἐκ φέρει κατ' ἐπίτασιν σημασ. τοῦ, ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, τοιοῦτ... αὐτὴν τινες τῶν Γραμμτ. π. χ. πάντες σφετέρουσ, Ἰλδ. Σ, 210. παρβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom 2. σλ. XVII. ἰδὲ ἀπο. — γ') ἀντὶ τῆς Ἐν κείμ... δοκοῦσα· π. χ. « ἐκ πασσάλου κρέμασε γόρτ... μυγγαν, Ὀδσ. Θ, 67. Ἐκρέμασε τὴν λύρα ... τό παλούκι, ὁλ. ἀπό ἕν μέρος του πάλου... κίου· « ἐκάπτεσθαι ἐκ τινος· Τό νὰ εἶναι τις π...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποτε ἀπὸ ἄλλο τί, νὰ τὸ συνάπτῃ, πλανῇ, κομποδενῇ μὲ ἐκεῖνο ὥστε νὰ φαίνηται ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει τὸ σέσημον. Ὀδσ. Μ, 51. «δήτε σάντων σ' . . ὁρῶν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὖτοῦ πείρατ' ἀνήφθων· παρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 322. Λ, 38. «. . καὶ ὑπὸ ἀρῆνιν ποσὶν ἦκε προφυὲ· ἐξ αὐτῆς», Ὀδσ. Τ, 59. Ἡρμεσμένην· ὥστε νὰ κρέμηται ἀπὸ τὸν ἀρόνον, παρβλ. Ἰλιάδ. Σ, 480. «ἐκ ἀΐορτος καθήμενος», Τοιουτοτρόπως δηλονότι καθήμενος, ὥστε φαίνετο ὅτι ἐκρέματο ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμαξαν. Ὀδσ. Φ, 420. Τοῦτο πλησιέστερον τὸ παρὰ Σφοκλ. Ἀντ. 411. «καθῆντο ἐκ πάγων καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 83. οὗτος μὲν δὴ οὐκ ἠγονίζετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου κατήστεω· ὡσαύτως καὶ ἱστᾶσ' ἐξ Ὀλύμπιοιο, Ἰλιάδ. Σ, 153. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὑρηται, ὅταν ἐκ τῶν ζωστήρωνα Ἀπὸ τὸ ζωνάρι κρεμάμενον· «ἐκ χειρός, ἐξ οὐρᾶς λαμβάνεσθαι», κ.τ.λ. τ.τ. Μιλλ. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1183. Ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις αὕτη κατὰ συγκοπὴν φράσεως ἀναπληρουμένης διὰ τῆς ὄψεως, καὶ ὅλως παραπλησία ταῖς συντάξεσι τοῦ, δέω, πεζάλω, πάλω, πρίω· ἄπαρ ἰδέ. Ταιαῦται δὲ καὶ αἱ φράσεις· «ἁρπάζεσθαι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν· τοῦτ' ἐστι, τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις· «οἱ ἐκ τοῦ πεδίου ἔδραμον οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφευγον· οἱ ἐκ Πύλου ληφθέντες» καὶ λ. τ. τ., τὴν ἀπὸ τῆς πέσεως ἢ ἠρεμίας ἀρχομένην καὶ ταύτῃ οἱονεὶ συνεχομένην κίνησιν σημαίνουσαι.

2) Ἐπὶ χρόνου· ἐξαιρ. ἐλλειπτικῶς ἐν τῇ φυτάξει αὐτῆς μετὰ τῆς ἀναφορ. καὶ ὄσπερ, ἀντενωμίας· «ἐξ οὗ», ἢ ἐλλ. ἀπὸ τόν καιρὸν ἐκεῖνον, ἀπὸ τόν ὁποῖον — καὶ ἐν τῇ ἑλλάδι, προτάσει «ἐκ τοῦ», ἢ ἐκ τούδε», Ἰλιάδ. Θ, 285. «ἀλλ' ἐξ οὗ ποτ' Ἴλιον ἀσάμεθ' αὐτούς, ἐκ τοῦ δὴ πρόσθεν κακυγλωχῖνας ἀστοῦσσ· ἀπὸ τόν καιρὸν ἀφ' οὗ τοὺς ἐβιάσαμεν νὰ τραπῶσιν πρὸς τὴν Τροιάδα, ἀπὸ τότε . . . «ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς· «ἀπὸ ἐκείνου τόν καιρὸν μετὰ δώδεκα ἡμέρας. Τὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθη ταῦτα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς λέξ., χρόνου· καὶ ἐπὶ τό πλεῖστον διὰ τῆς, ἐκ τούτου. — β) ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ὑποβολαῖς, ἤτοι ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὡρισμένος. «ἐξ ἀρχῆς» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ πρώτα, Ὅμ. «ἐκ γενετῆς Ἀπὸ τόν καιρὸν ἀφ' οὗ ἐγεννήθηκε, Ἰλιάδ. Π, 535. «ἐκ νεότητος ἐς γῆρας». Ἀπὸ τόν καιρὸν τῆς νεότητος, ἀπὸ παιδί, ἕως εἰς τὰ γεράματα, Ἰλιάδ. «ὡς ὅ' ὅτ' ἀπ' Ὀλύμπου νέφη ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίης· «ἕτερα ἀπὸ τήν ἄστρωσιν ἀν, Ἰλιάδ. Π, 365. «Ὡπτητοὺς καὶ λογογραφικῶς· «ἐκ παίδων· ἐξ ἀρίστου». Ἀπὸ τόν καιρὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας· μετὰ τό πρόγευμα· «ἐξ ὑστέρου· ἐξ ὑστέρας· ἐς τό ἔπειτα, εἰς τό μέλλον. «ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν Μετὰ τὴν εἰρήνην, ἀφ' οὗ ἀπέρασε ἡ εἰρ. «ἐκ ἀέρων γελᾶν Μετὰ τὰ κλάματα γελᾶς, ἀφ' οὗ ἀπέρασον τὰ κλιτ., διὰ τοῦ δεδομένου τρόπου τούτου ἡ Ἐκ σημαίνει ἐξαιρ. τὴν ἐμπτωσιν συνέχειαν ἑπομένης πράξεως μὲ τὴν προηγουμένην. Valck. ἐν Ἡρόδ. 3, 82. «ἐξ ὧν τάσιας ἀγγίνονται· ἐκ δὲ τῶν στασίων, φόνος· ἐκ δὲ τοῦ φόνου, ἀπέβη ἐς μουναρχίην». Ἔτι δὲ ἐμφαίνεται ἡ χρόνος, καιρός, καὶ διὰ τῆς μετοχῆς τῆς αὐτὸν ὁριζούσης πράξεως· π. χ. «στρατεύεσθαι ἐκ τῶν ἐτῶν προσόντων. Τὸ στράτευμα ἐβάλθη εἰς τάξιν ἀπὸ τόν καιρὸν ὅταν ἤρχισαν νὰ πληπιάζουν οἱ ἐχθροί, Ξενοφ. Ἀν. 1, 8, 14.

3) Ἐπὶ ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σχηματίζεται, κατασκευάζεται τίποτε, Ἀπό· π. χ. «στράτημα ἐκ ἐρασινέων Συνιστάμενον ἀπὸ ἐρωτυλλίνων· «στέφανος ἐξ ἀκανθίνων Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια κατασκευασμένον· παράβαλε Ἀπό, Γ, 5.

4) Μεταφορ. ἐπὶ πασηςδήποτε ἀρχῆς, ἀφορμῆς, σωματικῶς τε καὶ νοερῶς. — α) Ἐπὶ γενέσεως, γένους, καταγωγῆς· παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. κατὰ τὰς δύο ταύτας φράσεις «ἐκ τινος εἶναι, καὶ ἔκτινος γενέσθαια πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως υἱοῦ καὶ πατρός, ἐπειδὴ ἡ Ἀπό χρησιμεύει εἰς δήλωσιν μακροτέρας καταγωγῆς. Κατὰ τελειοτέραν φράσιν· «ἐξ ἐμοῦ γένος ἐσσεῖ Σύ κατάγεσαι ἀπὸ ἐμένα κατὰ τό γένος· ἡ γὰρ αἰτιατ. γένος, ἀπολύτως κεῖται, Ἰλιάδ. Ε, 896. «ἐξ αἵματός τινος εἶναι» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶναι αἷμα μου, ἀπό τό αἷμα μου, Ἰλιάδ. «κακὸν ἐκ κακοῦ», Ἰλιάδ. Τ, 290., Κακὸν προερχόμενον ἀπὸ ἄλλο κακόν. — β') Ἐπὶ νοερᾶς ἀρχῆς, παρορμήσεως, ἐσωτερικῆς ὁρμῆς· «ἐκ θυμοῦ φιλεῖν», Ἰλιάδ. Ι, 486., Ἀγάπη προερχομένη ἀπὸ κλίσιν τῆς καρδίας, καρδιακή· ὡσαύτως καὶ «ἐκ παντὸς τοῦ νοῦ», Πλάτ. «ἐξ ἔριδος μάχεσθαι» Πόλεμος προερχόμενος ἀπὸ φιλονεικίαν, ἀπὸ μῖσος, Ἰλιάδ. Η, 111. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 343. Βτμν. ἐν Σφκλ. Φιλ. 91. — γ') Ἐπὶ πάσης αἰτίας, ἀφορμῆς, παρακινήσεως, μέσου, ἐργαλείου, διά τῶν ὁποίων γίνεται, συμβαίνει τίποτε· «ἐκ ξείνου πολεμίζειν Ἀπό ξενικήν παραίνησιν, Ἰλιάδ. Γ, 101. «ἐξ ἐμέθεν Ὅσον ἡμπορεῖ νὰ γένῃ διά μέσου μου, ἀπό τό μέρος μου, ὅσον κρέμαται ἀπό τάς δυνάμεις μου, ἀπό ἐμένα, Ἰλιάδ. Α, 525. παρβλ. Σ, 107. «ἐξ ἀνδρῶν τλῆμεν Τό παθαίνομεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Ε, 384. «ἐκ Δαρείου» Διά προσταγῆς, ἀπό προστιγῆν τοῦ Δαρείου, Ἡρόδ. 6, 2. ημήνιος ἐξ ὀλιτῆς· Ἐξ αἰτίας τῆς φλοροποιᾶς ὀργῆς, Ὀδσ. Γ, 135. ὡσαύτως καί, «ἐξ ἀρέων κεχολωμένος» Κακισμένος ἐξ αἰτίας ἀπό τάς κατάρας, Ἰλιάδ. Ι, 565. «ὀνομάζειν ἐκ γενεῆς» Διά τοῦ ὀνόματος, μὲ τό ὄνομα τῆς γενεᾶς του, Ἰλιάδ. Β, 68. παρβλ. Ἀπό, Γ. 9. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀκούειν καὶ εἰδέναι σημαντικῶν· «κλύειν ἔκ τινος», Ὀδσ. Τ, 93. Ἡρόδ. 8, 80. «ὄνηρ ἐκ Διός» Στελλόμενον ἀπό τόν Δία, Ἰλιάδ. Λ, 63. Σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἀψύχων «ἐξ ἰωῆς ἀνέμοιο· ἀντὶ τῆς δοτικ., ἰωῇ, Διά τῆς βοῆς, ἀπό τήν βοήν τοῦ ἀνέμ. Ἰλιάδ. Δ, 308. «ἐκ καυμάτοιο Ἐξ αἰτίας τῆς ξέστης, ἀπό ξέστας, Ε, 865. «ἐκ βίας ἄγειν» ὡς τό, βίᾳ ἄγειν, Μὲ βίαν, σταικῶς, Σφκλ. Φιλ. 563. 945. 986. παρβλ. Herm. Σφκλ. Αἴ, 27. Λογογραφικῶς σημαίνει πανδήποτε ἀποτέλεσμα, ἐξαιρετικὸς δὲ «ἐκ τούτου τοῦ λόγου» Κατὰ τοῦτον τόν συλλογισμόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦτον τόν συλλογισμόν· «ἐκ τῶν νόμων» Κατὰ τούς νόμους, καθὼς προστάζουν οἱ νόμοι νὰ γίνηται· «ἐκ τοῦ», Ἀπό, διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 244. Τούτοις συνέχεται. — δ') Ἐκ, κατὰ σημασ. τῆς ὑπό καὶ παρά, μετὰ παθ. ῥημάτων· «φιλεῖσθαι ἐκ Διός» Ἀγαπῶνται ἀπό τόν Δία, Ἰλιάδ. Β, 669. «τετίμηται ἐκ παίδων» Ἀπό τά τέκνα της ἐτιμήθηκε, Ὀδσ. Η, 70. «τό προσταχθέν ἐκ τοῦ Κύρου· τό παιηθέν ἐκ τοῦ Ψαμμετίχου· τρόπῳ τῷ εἰρημένῳ ἐκ Ὀτανεσης, Ἀπό μέρος τοῦ Κύρου, τοῦ Ψαμμετίχου, τοῦ Ὀτανου· παρ' Ἡρόδ. κυρίως καὶ πολλάκις· ἰδὲ Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 173. παρβλ. Wesseling. ἐν Ἡρόδ. 2, 148. Ἐπίτηδες ὅμως ἐγένετο, ἡ Ἐκ καὶ ἡ Ἀπό ἐν παθ. ῥήμασι σπανίως εἶσιν ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι· ἀντὶ τῆς ὑπό καὶ τῆς πρός μετὰ γεν. — ε) ἡ Ἐκ μετ' οὐδετέρου ἐπιθέτου κεῖται περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιῤῥ. παρ' Ὅμ. ἄπαξ μόναν· «ἐξ ἀγχιμόλοιο, Ἰλιάδ. Ω, 352. ἀντὶ ἀγχίμολον. Ἀφ' Ἡροδότου δὲ πάνυ χρήσιμος μετ' ἐνάρθρου, ἢ καὶ ἀνάρθρου προσκειμένου ἐπίθ. π. χ. «ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, καὶ ἐξ ἐμφανοῦς· ἀντὶ ἐμφανῶς· «ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἐξ ἀτοίμου». Ἔτι δὲ καὶ πληθ. «ἐκ τῶν δικαίων, ἐκ προσηκόντων» καὶ λ. τ. τ. Μετὰ ὀνομ. ἐπίθ. ἀεί, σπανιώτ. οἷον· «ἐκ τῆς ἐσθῆτος, ἐκ νέης», Ἡρόδ. 3, 127. 5, 116. «ἐξ ὑστέρης», 6, 85. Ἰδὲ Fisch. Well. 3, 2. σελ. 124.

5) Ἐπ' ἀριθμῶν· «σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ ἐκ τρίτων» Καὶ σὺ εἶσαι μὲ ἡμᾶς σύμψωνος ἀπό τό τρίτον μέρος, τοῦτ' ἔστι ὡς τρίτος, ἀπὸ τούς τρεῖς, ἕνας ἀπό τούς τρεῖς μας, Πλάτ. Γοργ. σλ. 509. Δ. παρβλ. Σομ. σλ. 213, Β. ὡσαύτως καί, «ἐκ τρίτου, Εὐρπ. Ὀρστ. 1180.

6) Πολλάκις χωρίζεται ἡ Ἐκ ἀπό τῆς γενικῆς πτώσεώς της διά παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. «. . ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ὦπτων», Ἰλιάδ. Λ, 109. Ἐπιφέρεται δὲ τῇ γενικῇ παρὰ τοῖς Ἑποπ. μόνον, παρ' Ὅμ. δέ, οὐ σπανίως· «τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦεν, Ἰλιάδ. Α, 38. Ν, 632. Π, 13. Ὀδσ. Α, 220. Ὅταν δὲ φέρῃ ἔμφασιν τινα, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ε, 865. «καυμάτοιο ἐξ ἀνέμοιο δυσκέος ἐρυομένοιο, ἢ κέηται ἐν τέλει στίχου, ὡς Ἰλιάδ. Σ, 472. «οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξῶν· καὶ Ὀδσ. Γ, 518. ἐκβιστουνται ἡ Ἐκ. «Ὡσαύτως Ἐπειδή ἐστι καὶ ἡ εἰσσεσις τῆς σημασίας της· π. χ. ἐξ οὐρανόθεν· ἐξ ἀλόθεν· ἐξ Αἰσύμνηθεν, καὶ λ. τ. τ. Ἰλιάδ. Θ, 19, 30ός. Φ, 335. «ἐκ Διόθεν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 763. Ἄλλαις προθέσεσι δὲ συντασσομένη ἡ Ἐκ ἀκριβέστερον διορίζεται· π. χ. «ὑπ' ἐκ κακοῦ», Ἰλιάδ. Ν, 89. «ὑπ' ἐκ Τρώων», Ρ, 581. «ὑπ' ἐκ βελέων» Ἐπακατ' ἀπό . . Ἰδέ, ἀπέκ, παρέκ.

7) Ἐν συνθέσει δὲ φέρει ἡ Ἐκ ἐπιτατικωτέραν τήν σημασίαν ἀποστάσεως, διαστήματος· «ἔξω, μακράν. Πολλάκις δὲ κεῖται κατὰ ταύτην τήν σημ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ παρ' Ὅμ., δοκοῦσα ἀπό τοῦ συνθέτου ῥήματος ὡς καθαρόν ἐπῤῥ. ἢ τεχνικώτερον διὰ τμήσεως διῃρημένη. Φέρει δὲ καὶ ἀποτελεσματικήν τινα ἔννοιαν, καὶ ἡ δύναμις αὐτῆς ἀσυγκρίτως ἐμφατικωτέρα· ἰδὲ ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐμβαρβαρόω, ἐκδιοφάω, ἐκδωρεόω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἐξομματόω, ἐκλευκος, ἐκπικρος.

* Ἐκάβη, ἡ· κύρ. ὄνομ., ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου, Ἰλιάδ.

* Ἐκαδημία, ἡ· ἀρχαῖος τύπος, ἀντί Ἀκαδημία· ἀπό τοῦ πάλαι ἥρωος Ἀκαδήμου ὀνομασθείσα. Δγν. Ἀρτ. 3, 7, 8.

Ἑκάεργος, ου, ὁ (ἑκάς, ἔργον). Μακρὰν ἐνεργῶν, παρ' Ὅμ. ἀδιάλειπτος, ὅτε μέν οὐσιαστικῶς, ὅτε δὲ ἐπιθετικῶς ἐπί τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρήσει λέξις, ὡς Θεοῦ μακρὰν τοξευόντος καὶ τοῦ σκοποῦ οὐ λανθάνοντος· ἄρα = ἑκηβόλος, ἄστοχος. Τό δέ θηλ. Ἑκαέργη, εὑρηται ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὡς ὄνομα κύρ. ὑπερβορείου τινος γυναικός. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 292. (ᾱ)

* Ἑκάεργε, ἀόρ. β'. παθτ. τοῦ καίω. Ὅμ. (μυ-)

Ἑκαθεν, Ἐπῤῥ. (ἑκάς). Μακρόθεν, ἀπό μακρόν Ὅμ. 2) = ἑκάς. Ὀδσ. Γ, 25.

* Ἑκαθέσθην. γ' ἐνικ. πρσπ. ἀορ. τοῦ, καθέζομαι, παρά τοῖς μεταγν.

* Ἑκαθίζου, ἀντί καθίζον. Περταρ. τοῦ, καθίζω. Ὀδσ. Σ, 408. ἀμφβ. ἀγνωστ.

Ἑκάλειος Ζεύς, παρά τό, Ἑκάλη ἡ Ἑκαλίνη, ὄνομ. γραίας τινος, ἥτις ἐφιλοξένισε τόν Θησέα, καί τούτου ἕνεκα ἐτιμᾶτο κατ' ἔτος διά τῆς θυσίας. Ἑκαλήσιον, Ἱερόν, ὅθεν καί «Ζεύς ἑκάλειος» ὡς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τιμώμενος. Πλούταρχ. Θησ. 14. Ἰδὲ καί Bentl. ἐν Καλλ. 40. (ᾰ)

* Ἑκαμήσῃ, ἡ. κύρ. Ὅμ. Ἰλιάδ.

Ἑκάς, Ἐπῤῥ. Ἀττ. ἑκάς (ἑκ). Μακρόν, μακρυά. Ὅμ. ὅστις ὅμως καί ἀντί πρόθεσ. χρῆται τῷ λεμετά γεν. ἀεί ἐπί τόπου, παρ' Ἡρόδ. δέ, καί ἐπί χρόνου. «οὐχ ἑκάς χρόνου· Ἡρόδοτ.,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς μόνος· εἰς ὀλίγον καιρόν (ω ω, μόνον παρὰ Καλλ. Ἀπ. 2. ἐν ὄρσει δὲ στίχου, ω –)

Ἑκαστάκις, Ἐπίρ. Κάθε φορά· = οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες, ἀλλως δὲ, οἱ ἀεὶ ἄρχοντες. Ἰσοκράτ.

Ἑκάστᾶπος τῆν ἡλίος τετραπλασίως Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Θ΄. 46. Ἕως εἰς πόσην γραμμὴν ἐφθασεν ὁ ἥλιος;

*Ἑκαστάτω. Ἐπῤῥ. ὑπερθ. τοῦ ἑκάς, Παραπολὺ μακρύ. Ἱλιάδ. Κ. 115.

Ἑκαστεχῆ, Ἐπίῤῥ. Παντάχου, παντοῦ, πάντοτε· ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου.

Ἑκαστεχόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ κάθε μέρος.

Ἑκαστεχόθι, Ἐπίῤῥ. = ἑκαστάθι, Παντάχου, εἰς κάθε μέρος.

*Ἑκαστεχῆ, Ἐπῤῥ. Παντοῦ. Ἀνακ. Blkk. 3, σλ. 1397.

Ἑκαστεχόσε, Ἐπίῤῥ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ.

Ἑκαστεχοῦ, Ἐπίῤῥ. Παντάχου, παντοῦ.

Ἑκαστέρω, Ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ ἑκάς, Μακρύτερα. Ὀδυσ. Η, 321. Ἔτι δὲ καὶ, ἑκαστοτέρω. Ὑπερτ. ἑκαστάτω.

*Ἑκαστόθεν, Ἐπῤῥ. = ἑκασταχόθεν. Δηνυσ. Ἀρτ. 1, 93.

*Ἑκαστόθι, Ἐπῤῥ. Εἰς καθ' ἕνα χωριστά, εἰς κάθε μίαν χωριστά. Ὀδυσ. Τ, 8. ὅπου ὅμως οἱ Σχολ. Harlei. ἑκάστοθεν ἀναγινοσκ.

Ἕκαστος, ἄστη, αστον, Κάθε ἕνας ἀπὸ ὅλα. ἐξαιρ. καθ' ἕνας, κατ' ἰδίαν χωριστά, ἀντιδ. τῷ πολλοί ὁμοῦ. Ὅμ. χρῆται τῇ λξ, ἐνιαχοῦ τε καὶ πληθετ. Τῷ ἑνικ. ἀριθμ. συντάσσεται πολλάκις πληθτ. ἀριθμ. ῥῆμα. Ἰλιάδ. Α, 606. Ε, 878. ὡσαύτως καὶ Ἀττ. Βτ. ἐν Ἀρστφ. Πλοῦτ. 785. Τῷ οὐσιαστ., τῇ αὐτωνυμ., ἢ τῷ ἐπιθ. πληθ., τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὴν γενικὴν σημτ., καὶ πρέπει νὰ συντάσσωνται κατὰ γένη πτώσιν, χρῆται ὁ Ποιητὴς ὅπου τὸ πλεῖστον ὁμοιοπτώτως τῷ, ἕκαστος, πχ. «Τρῶας ἕκαστον ὑπέλυσε τρόμος», ἀντὶ Τρώων ἕκαστον. Ἰλιάδ. Η, 315. «ὧμμι κακὸν πέμπει ἑκάστῳ», ἀντὶ, ὑμῶν ἑκάστ. Ο, 109. «γυναῖκες ἐθαύμαζον ἑκάστην» ἀντὶ τῶν γυναικῶν ἑκάστ. Σ, 496. ἐν οἷς τὸ, ἕκαστος θεωρητέον κατὰ σχῆμα ἀσύνδετον, ἢ κατὰ σχῆμα προσθετόν (Apposition) κείμενον, ὅθεν ἡ ὁμοιόπτωτος σύνταξις. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως «ἕκαστος ἐπίστασθαι Ξεν. συμπ. 3, 3. ἄνευ προηγουμένου οὐσιαστ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. παραβλ. Ἡρόδ. 3, 158. 7, 144. Βr. ἐν Ἀρστφ. Πλουτ. 785. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 503. Ε. Τὸ οὐσιαστ. ἐνίοτε ἐπιφέρεται ἐλλοτε ἐνάρθρως, σπανιώτατον μέντοι τοῦτο. Ἰλιάδ. Σ, 496. «αἱ δὲ γεναῖκες ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστην». Θεόδ. 5, 49. 6, 63. τὸ δὲ ἕκαστός, οὐδέποτε. «ὅστις ἕκαστος» ἀντὶ ἕκαστος, ὅστις — Ἡσόδ. Θογν. 459. Αὐτὴ ἡ μονώσεως ἔννοια διορίζεται ἀκριβέστερον παρὰ τοῖς Λογογρ. διὰ τοῦ, εἷς ἕκαστος, Καθένας χωριστά. «ἕκαστός τις, αὐτὸς ἕκαστος, πᾶς ἕκαστος· πάντες ἕκαστος, Ὀδυσ. Ζ, 255. «οἱ καθ' ἕκαστον» Ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, «τὰ καθ' ἕκαστον» Ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, «καθ' ἕκαστον» Χωριστά, ἀχώριστα, «καθ' ἑκάστην» (ὑπαν. ἡμέραν) Κάθε ἡμέραν, ὅλ' ἡμέρα, «κατ' ἕκαστον» Καθ' ἕνας διὰ τὸν ἑαυτόν του. Schaef. L. Bos. σλ. 603. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἑκάς, αἴρω· Ὑπερθετικὸν τοῦ, ἑκάτερος.)

Ἑκάστοτε, Ἐπίῤῥ. Κάθε φορά, πάντοτε, ἀεὶ πάντα.

Ἑκαστοτέρω, Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἑκαστέρω. συγκρ. τοῦ, ἑκάς, παρὰ Θέογν. 15, 7. μόνον, καὶ ὑπὸ Valck εὐλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

Ἑκάστοιον, καὶ Ἑκαστεῖον, τό, ἐλέγετο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης· τὸ δὲ, Ἑκάτεια, τὰ καὶ Ἑκάταια ἑορτάζειν, ἰδὲ Ἑκάτη.

Ἑκατερόκις, Ἐπίῤῥ. (ἑκάτερος). Κατὰ ἕνα, ἢ ἄλλην, κατ' ἐκεῖνον, ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· καὶ μὲν κἀ ἄλλην φοράν, δυὸ φοράς. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ. ς΄. 4.

*Ἑκατερόω, Χορευόντας σημαίνω καὶ τὰ δύο τὰ ποδάρια· ὅθεν, Ἑκατερίς, ἴδος, ἡ, Χορός, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶντας τὸν ἀνήφορον ὁ χορεύων κτυπᾷ καὶ τὰς δύο πτέρνας εἰς τὰ κωλομήρια του· ὡς καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνηθίζεται ὁ τοιοῦτος χορὸς ἐν τῇ Ἑλλάδι, πηδηκτὸς ὀνομαζόμενος.

Ἑκάτερθε, καὶ φωνηεντος ἑπομένου – θεν. Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἑκατέρωθεν, Καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ἀπὸ καθεν μέρος. Ὅμ., ὅστις καὶ γενικὴ συντάσσει τὴν λξ, πολλάκις ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν ἀλλήλοις ἀντιτεταγμένων στρατῶν.

Ἑκατερίς, ἴδος, ἡ, Ἰδὲ ἐν τῷ, ἑκατερέω. Πολυδ. Δ. 102.

Ἑκατερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὁστις ἔχει καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους κρεμασμένας κερίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰτ. mantica.

Ἑκάτερος, ἑρα, ερον (ἑκάς). Καθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο· καθ' ἑνὸς ἰδίως, ξεχωριστά· εἰσὶ καὶ ἐνάρθρως. Poppo obs Thuc. σλ. 28. Ἡ σημτ. ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, πάνυ ἄμφιβ. (ὅτι δὲ οὐκ ἔστι σύνθετος ἡ λξ, ἐκ τοῦ ἑκάς καὶ ἕτερος, δηλοῦται ἐκ τοῦ βραχέος α, καὶ ἐκ τοῦ, παρὰ τὸ, ἑκάτερος, ὑπερθ. ἕκαστος) ἀφ' οὗ

Ἑκατέρωθεν, Ἐπίῤῥ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. 2) Ἀπὸ ἕνα τῶν δύο μερῶν. ἀμφιβ.

Ἑκατέρωθι, Ἐπίῤῥ. Καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. 2) Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀμφιβλ.

Ἑκατέρως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ κάθε ἕνα ἀπὸ δύο τρόπους, κατὰ δίο λογιῶν τρόπους. 2) Κατὰ ἕνα μόνον ἀπὸ δύο τρόπους, ἀμφιβλ.

Ἑκατέρωσε, Ἐπίῤῥ. Εἰς καθ' ἑνα τῶν δύο μερῶν. 2) Πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἑκάτη, ης, ἡ (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἑκαστος). Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσέως καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγονὴ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἐξουσίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔχουσα ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν· προστάτις τῶν καθ' ὁδοὺς, τῶν ἀγνισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς, τῆς νίκης, τῆς εὐτυχοῦς θαλασσοπλοΐας, καὶ τῶν νεογόνων τέκνων, Ἡσόδ. Θγν. 411. Ὅμ. Τμ. Δμτ. 25, 52. ὅπου λαμπαδοφοροῦσα ἐμφαίνεται. Παρὰ τοῖς μεταγν. ἐνομίζετο ἡ Ἄρτεμις αὐτὴ, ὡς θεὰ τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν μυστηρίων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο ἐν ἐπωμοσίαις καὶ γοητείαις· ἰδὲ, Ἑκάτη, παρὰ J. H. Voss ἐν Nov. act. soc. Lat. Jen. σλ. 363. — Ἑκάτης δεῖπνον, καὶ τὰ Ἑκατήσια, ἐλέγοντο τὰ πρόγευματα, δι' ὧν ἐκαθάριζον τοὺς οἴκους τῇ τριακοστῇ ἑκάστου μηνός, τὰ ὁποῖα ἦσαν συνήθως σῦγα, κρομμύδια, ἀρτύτικα σκυλάκια, (κουτάβια) καὶ λ. τ. τ. καὶ σπίθεντο θυσίᾳ τῇ Ἑκάτῃ ἐπὶ τὰς τριόδους, ὅπου εὑρίσκοντες ἔτρωγον αὐτὰ πτωχοὶ ἐπαίται, καὶ οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι, τοῦτο ἐλέγετο, Ἑκάτεια κατεσθίειν, οἱδὲ τρώγοντες αὐτὰ ἐνομίζοντο ἀκάθαρτοι καὶ δυστυχεῖς. (υ –)

*Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ. = ἑκατηβόλος. Ἰλιάδ. Α, 75.

*Ἑκατηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκάς, βάλλω). Μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν τοξεύων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, παράβλ. ἑκατος, ἐνέργος, ἑκηβόλος· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ ἑκατηβόλος, κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Θ, 281.

Ἑκατήσιον, τό. = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.

Ἑκατι, Δωρικ. ἀντὶ, ἕκητι. Ἕνεκεν, διὰ· εὑρηται μέντοι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχύλ. Περ. 335. Εὐρ. Ἡρακλ. 648. ὁ Βr. ἐν Ἀρστφ. Δυσ. 306. καὶ Ροτη. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 26. ἐπέλουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττ. κυρίως.

*Ἑκατῖνοι, ων, οἱ. Ἱερεῖς τῆς Ἑκάτης, τὰς καθάρσεις καὶ τοὺς ἁγνισμοὺς ἐπιτελοῦντες.

Ἑκατογγυιος, ὁ, ἡ (ἑκατὸν, γυῖον). Ἀπὸ ἑκατὸν σώματα συνισταμένος. Παυσαν. Λεύκ. Σ. 19.

Ἑκατογκεφάλας, ου, ὁ, καὶ Ἑκατογκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχων, ἑκατοντακέφαλος.

*Ἑκατόγκρανος, (κρᾶνον) ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

*Ἑκατογκρήτις, ίδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Μὲ ἑκατονταπλάσιον θεμέλιον. Ἰουλ.

Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ἑκατὸν χεῖρας ἔχων.

*Ἑκατόγχειρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλιάδ. Α, 402.

Ἑκατόζυγος, ὁ, ἡ. = ἑκατοντάζυγος. Ἰλιάδ. Τ, 247.

Ἑκατομβαῖος, αία, ον, Ἐπίθ. πλειόνων θεοτήτων, ταῖς ὁποίαις ἐθυσίαζον ἑκατόμβας· τὰ Ἑκατόμβαια (ἱερά). Ἑορτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον τοῖς θεοῖς ἑκατόμβας. ἀφ' οὗ

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Μὴν, Πρῶτος τῶν Ἀττ. ἐτους μήνας, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰουλίου καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου, εἰς τὸν ὁποῖον ἑορτάζον τὰ Ἑκατόμβαια· παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ, ἐλέγετο Ἑκατομβεύς.

Ἑκατόμβη, ης, ἡ (ἑκατὸν, βοῦς). Θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυτιάζοντο ἑκατὸν βόες· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογικὴ σημτ. τῆς λξ, αὐτὴ ἐξέλιπε καὶ παρ' Ὅμ., ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 93, 115. ἀπαντῶμεν ἑκατόμβην ἐκ δώδεκα, ἐν Ὀδυσ. Γ. 59. ἐξ ὀγδοήκοντα καὶ ἑνὸς βοῶν· ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα εἶσιν ἀδιόριστα παρὰ τῷ Ποιητῇ, πολλάκις γὰρ κεῖται ἑκατόμβη βοῶν καὶ κριῶν, ἤτοι κριάρων. Ἰλιάδ. Α, 315. Ὀδυσ. Δ, 15, μάλιστα δὲ καὶ ἄνευ βοῶν, π. χ. ἑκατμβ. πεντηκοντα κριῶν μόνον, Ἰλιάδ. Ψ, 146. ἀρνῶν 846. Valck ἐν Φοιν. 28. ἆρα ἐν γένει μεγάλη καὶ λαμπρὰ δημοσίως προφερομένη θυσία. Ὁ δὲ Ἡρόδ. 4, 179. μέν, λέγει καὶ τὰ ἀφιερώματα Ἑκατόμβην, ἐν 6, 128. δὲ, ἔχει τὴν λξιν κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν τήν, καθ' ἣν παρ' Ὅμ. τελῆεσσαι ἑκατόμβαι εὕρηται.

Ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἀπὸ ἑκατὸν βόες συνιστάμενος· ἑκατ. βόεια ἀξίζων.

Ἑκατόμπεδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἑκατὸν ποδῶν μάκρος ἔχων, «πυρὴ ἑκατόμπεδος ἐνθα καὶ ἔνθεν Ἀπὸ κἀδε ἐν τῶν τετσάρων μερῶν 100. ποδ. μάκρος ἔχουσα. Ἰλιάδ. Ψ, 146. ὅπου τινες ἑκατόμποδος ὀρθώτερον θέλουσιν ἀναγινώσκειν καλοῦσι ἐξ ἀναντίας, ἑκατόμπεδον ἐλέγετο ὁ 100. ποδ. πλατύς Παρθενὼν ἐν Ἀθήναις.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ἑκατονταπλάσιος, ἑκατὸν φοραῖς περισσότερος, 100. φορὰς τόσος.

*Ἑκατόμποδος, ὁ, ἡ. = ἑκατόμπεδος, διάφ. συγγν. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 164. ὑπὸ τοῦ Poppo ἐν Θεόδ. 3, 68. βεβαιουμένον. Κατὰ Κ. Γρηγ. ἐν σλ. 270, καὶ κατὰ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 546, τὸ μὲν ἑκατόμπεδος, Δωρ. ἐστὶ· ὡς ἐν Πιδ. Ισθ. 6, 32. τὸ δὲ ἑκατόμποδος, Ἀττ.

Ἑκατομπολίεθρος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπομ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, λι, τό (πόλις). Ἑκατὸν πόλεις ἔχων, Κρήτη ἑκατ. Ἰλιάδ. Β, 649.

Ἑκατόμπους, οδος, ὁ, ἡ, πους, τό (πούς). Μὲ 100. πόδας, ἑκατονταπόδιος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 750.

Ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑκατὸν πύλας, τὸ ἰταλ. πόρται. Θῆβαι. Ἰλιάδ. Ι, 383.

Ἑκατομφόνια, τά (φόνος). Ὑπονοουμ. κέρδη, Θυσία γινομένη διὰ ἑκατὸν φονευμένους ἐχθρούς. Πλούταρχ. Ῥωμ. 24.

Ἑκατόν, οἱ, αἱ, τά· σλιτ. ὡς τὰ παρ' ἡμῖν. Ἰλιάδ. Ἐν συνέσεσι σημαίνει ἡλῆ, πολλοστὸν τίποτε.

Ἑκατόνζυγος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἑκατόζυγος (ζυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γών). Μέ 100. καθίσματα κατηλατῶν, ἡ σαγήνια, τό ἰταλ. μπάγκας, ὅπου καθήμενοι τραβοῦν τό κωπί οἱ κωπηλάτσι.

*Ἑκατονταδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πού ἔχει ἀξίαν 100 δραχμάς.

Ἑκατόνσεμνος, ὁ, ἡ. Κατά πολλά σεμνός, σεβάσμιος.

Ἑκατονταδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πού δέχεται, ἢ εἰς τό ὁποῖον χωροῦν, ἔχουν τόπον ἑκατόν ὁ, τιδήποτε. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπό ἑκατόν χρόνους. παρά τό

Ἑκατονταέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἑκατόν χρόνων, ἑκατοχρονίτης, ἑκατονταέτης.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, ἡ· καί, ἑκατονταετής, ές, ὁ, ἡ (ἔτος). = τῷ προηγμ. Πινδ. Πύθ. ζ, 302, ἀφ' οὗ

*Ἑκατονταετία, ἡ. = ἑκατονταετηρίς, Schweigh. ἐν Ἀπολλ. Τ, 3. σλ. 613. Schaef. appar. Δημοσθ. 1. σλ. 770.

Ἑκατονταέτηνος, ὁ, ἡ (ἑκατονετής). Ἑκατονέτιλος, μέ 100. κεφαλάς. Αἰσχύλ. Πρμ. 353. Δωρ. ἑκατονταπάραυος, ὁ, ἡ. Πινδ. Πύθ. Α'. 31.

Ἑκατονταεφάλαι, ου, ὁ, καί

*Ἑκατονταεκέφαλος, ὁ, ἡ. = ἑκατογκέφαλος.

Ἑκατονταέχις, Ἐπίρ. Ἑκατόν φοράς.

Ἑκατονταέλιπος, ὁ, ἡ (ἔλλειψις). Μέ ἑκατόν τραπέζια· ὅπου ἔχουν τόπον, ἠμποροῦν νά στιβοῦν 100. τραπέζια διά νά πρώτουν ἄνθρωποι.

Ἑκατονταλαντία, ίας, ἡ. Ἀριθμός ἑκατόν ταλάντων.

Ἑκατοντάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει ἑκατόν τάλαντα. (α)

Ἑκατονταπάδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι συνίσταται ἀπό ἑκατόν ἀνθρώπους. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

Ἑκατονταοργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ἑκατόν ὀργυιές μακρύ, ὑψηλόν καί τ. τ.

Ἑκατονταπέδεσος, ὁ, ἡ. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. Μέ ἑκατόν δεσμά.

Ἑκατονταπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατύ καί τ. τ. ἑκατόν πήχεις.

Ἑκατονταπλάσιος, σία, σιον. Ἐπίρρ. ἑκατονταπλασίως. καί

*Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἑκατόν φοράς τόσον ὀλίγ. μεγαλήτερον, μικρότερον, φαρδύτερον, ὑψηλότερον. καί τ. τ.

Ἑκατονταπλάστρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑκατόν πλέτρα. Ἰουλ. Ἐπ. 24.

Ἑκατονταπύλος, ὁ, ἡ (πύλη). = ἑκατόμπυλος.

Ἑκατονταρχέω, Εἶμαι ἑκατοντάρχης.

Ἑκατονταρχία, ἡ. Τό ἀξίωμα τοῦ Ἑκατοντάρχου.

*Ἑκατονταρχος, ὁ = ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ. Ἑκατοντάδα, ἑκατοστάδα, ἑκατοστή.

Ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ, ἡ. = ἑκατόγχειρος.

Ἑκατονταχοος, συναιρ. χους, ουν, τό (χοῦς). Ὅ,τι χωρεῖ 100. χόας, ἢ μέτρα, ἐξαιρ. ποιά ὅ,τι ἀποδίδει ἑκατονταπλάσια, σπέρμα καρπόν, διάφορον ἑκατονταπλάσιον.

Ἑκατονταόργυιος, ὁ, ἡ. = ἑκατοντάοργυιος.

*Ἑκατονταοργυιος, ὁ, ἡ = ἑκατοντάοργυιος. Ἀρστφ. Ὀρν. 1127. κατά Ruhnk. καί Dind.

Ἑκατοντερον, (ἔρπω). Μέ ἑκατόν κοπίδι.

Ἑκατοντούτης, ὁ (ἔτος). Ἐπιλ. ἑκατοντοῦτις, ιδος, ἡ, συνηρ. αὐτί ἑκατονταέτης.

Ἑκατοντάχους, ὁ, ἡ = ἑκατονταχοος. Θεόφρ. Ἕκτορ, ὁ (ἕκω). Πολύ μακρυά τοξεύων, σαιτέων Ἔπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἰλιάδ. Β, 83. Τ, 295. παρβλ. ἑκάεργος, ἑκατηβόλος. — Ἑκάτη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. ἡ Ἄρτεμις ἑκάτανις. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 684. παρβλ. Ἑκάεργος.

*Ἑκατοστεῖος, αία, αῖον. = ἑκατοστός. Ἐπιγρμ.

Ἑκατοστεύω, Μ. εὐσω. Φέρω ἑκατόν φοραίς περισσότερον τι· Γεν. Κς'. 2) Συνάζω, ἢ ζητῶ τήν ἑκατοστήν, ὡς καί τό, δεκατεύω.

Ἑκατόστομος, ον, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει ἑκατόν στόματα, ἢ τρύπας. Εὐριπ. Βάκχ. 704.

Ἑκατοστός, στή, στόν. Ὁ τακτικός ἀριθμός τῶν ἑκατόν· ἕνας ἀπό τούς 100. 2) ἡ ἑκατοστή, Τό ἑκατοστόν μέρος ἀπό τίποτε. Ἀριστφ. σφκ. 658.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ. Ἰων. αὐτί τοῦ, ἑκατοντάς.

*Ἑκβάζω. Μλ-ξω (βάζω). Ὁμιλῶ, λέγω. Αἰσχ. Ἀγ. 508.

Ἐκβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) ἀμετβ. Βγαίνω ἐξαιρ. ἀπό τό καράβι, ἢ καταβαίνω ἀπό τίποτε εἰς τι ἔξω μέρος ποῦ ράχ... πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκησίῳ. Ἰλιάδ. Δ, 107. Ἐνεργητ. δέ, ὑπερβαίνω, περνῶ πέρα ἀπό τίποτε, ἀπειρῶ· παρά τοῖς Ἀττ. ὁτέ μέν μετά γενκ. ὁτέ δέ μετά αἰτιατ. Ast ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 12. Τροπκ. — α) Ἀπεβαίνει, ἀπροσπ., εὐγαίνει, ἢ γίνεται ἀλήθεια, ἀληθεύει, ἐξαιρ. ἐπί ὀνείρων καί αἰωνίων. — β') ἐπί λόγου, ὁμιλίας, Βγάζω ἀπό τόν τύπον, ἀπό τήν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας, κάμνω ἐκβολήν τοῦ λόγου. — γ') ἐκ παίδων ἐκβαίνειν, Ἀπερνῶ τήν παιδικήν ἡλικίαν, δέν εἶμαι πλέον παιδί. 2) μεταβτ. Βγάλλω, φέρω ἔξω, ἢ κάτω, εὐγάζω, κατεβάζω τι ἀπό τό καράβι, τό ἐκτοῦ ἰταλ. ξεβαρκάρω. Ὀδτ. Ω, 300. ... ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱδ' ἐκβήσαντες ἔβηταν, κατά Μλ. καί ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. μέσ. μονοῦ χρήσιμον β) ἐκβαίνειν πέδα· ὡς καί παρήμιν, Εὐγάζω τό ποδάρι ἔξω, μάλιστα ἀρνητικῶς, ἐγώ δέν εὐγῆκα οὔτε ποδάρι ἔξω. Εὐρπ.

Ἐκβακχεύω. Μλ-σσω (βακχεύω). Φέρω τινά εἰς τήν Βακχικήν μανίαν, τόν κάμνω νά τρελλαθῇ, τόν τρελλαίνω, ζουρλαίνω· ἐν γένει, κάμνω τινά νά γείνῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του. 2) ἀμετβ. Γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, καταντῶ εἰς μανίαν, κυριεύομαι μέ ὑπερβολήν ἀπό κάνεν ψυχικόν πάθος, ζουρλαίνομαι διά τίποτε· ἐπίσευε, ἢ ἐνέτινε, ἢ εἰς τί· συνηθέστ. δέ κατ' ἀμετβ. σημ. τό, ἐκβακχεύομαι. περί ταῖς ἀβυρτάσεις ἐκβακχεύομενοι. Ἀθήν. σελ. 124. Φιλοστράτ. Β'. Ι. 4. ὑπάς ὑποθέσεις τάς σοφιστικάς ἐκβακχεύ. ...τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καί πειρατείαν ἐκβεβακχευμένων.

*Ἐκβακχέω = ἐκβακχεύω· κατά μεταβτ. ὁμως σημσ. μόνον.

Ἐκβάλλω. Μλ-βλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Βγάνω, εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω π. χ. ῥίπτω ἔξω ἀπό τό καράβι τίποτε εἰς τήν θάλασσαν, καί τήν μέν φώκησι καί ἰχθύτι κύρμα γενέσθαι ἐκβάλοντα. Ὀδτ. Ο, 480. Κύγάνω ἀπό τό καράβι εἰς σήν ξηράν· ἠτόν δ' ἄρ ἐπί τρόπιος νεός ἐκβαλε νύμ' ἐπί χέρσου Φαιήκων ἐς γαῖαν. Τ, 278. ...κατασχόντες δέ ἐς ταῦτα τά χωρία, αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλλοντο, καί παρασκευάζοντο. Κύγαλαν τά ἄλογα ἀπό τά καράβια, τά ἰταλ. δισβαρκάρησαν, ξεβαρκάρησανε. Ἡρόδ. θ, 101. παρά Δημοσθ. δέ καί κατά μέσ. διάθτ. — β') Ῥίπτω ἔξω, κάτω, σύρω νά πέσῃ τίποτε, παρ' Ὁμ. τέτινος καί ἑτέτινος. — γ') πόλεως ἐκβάλλειν, Διώκω, ἐξορίζω ἀπό τήν πόλιν, ἀπό τήν χώραν, ἠμπό τόν τόπον· ἐνγίνει σβλγκιο. ἀποδιώκω, σβλγκιο ἔξω. Πλάτ. Διώκομαι, μέ βλγκιουν ἀπό πόλεως. πεξβάλλω τέτινον· Ἐκβάλλω, βάλλω ἔξω εἰς τόν δρόμον νεογενημένον βρεφος διά νά τό κύρῃ καί πάρῃ κανείς. — δ') πεξβάλλω ναῦν Εὐγάζω τό καράβι ἀπό τόν δρόμον του, τό παραστρατίζω. Εὐρπ. Κύκλ. 20. 2) Κάμνω νά εὐγῇ, νά πέσῃ ἔξω τίποτε, κτυπῶ ἔξω «χειρός ἄ» ἐκβαλεν ἔγχος». Ἰλιάδ. Ξ, 419. Ὀδσ. Β, 396. Κάμνω νά πέσῃ τι κάτω κτυπώντας, κόπτωντάς το παύτάρ ὁ τέμνετο δοῦρα... εἴκοσι δ' ἐκβαλε πάντα» Ὀδσ. Ε, 244. 3) Τροπκ. πεξβάλλω ἐκβάλλω Ἀφίνω νά εὐγῇ λόγος ἀπό τό στόμα μου, ὁμιλῶ χωρίς νά στοχάζωμαι τί λέγω, λεγω κανένα λόγον ἄπρεπον. Ἰλιάδ. Σ, 324. Ὀδσ. Δ, 503. Ὡσαύτως καί μέσ. ἐκβ. Εὐγάνω, χύνω ἀέρια, δακρύζω. Ὀδσ. Τ, 362. παρά τοῖς Ἀττ. δέ καί, Ἀποῤῥίπτω, ὄχι. δέν δέχομαι τίποτε, τό ἀποδοκιμάζω, τό κάμνω ἄκυρον. Παύτ. Μέ ἀποβάλλουν, μέ ἀποῤῥίπτουν, δέν ἀρέσκω, ἐξαιρ. ἐπί ὑποκριτῶν θεάτρου, ἢ κωμῳδιῶν, παραβλ. ἐκπίπτω. 5) Τίποτε τίποτε μακρυά π. χ. σαιτεν μέ τό ἐοξέρι, καί τ. τ. 6) ἀμετβτ. Πηδῶ ἔξω, εὐγαίνω μέ ὁρμήν, κάμνω εἰσβολήν, ἐπιῤρομήν· ἐπί στρατιωτῶν. β') ἐκβάλλειν, ὑπακ. ἑαυτόν, Πετάχνομαι, τεναζομαι ἔξω· χύνομαι, ξετρέχω που· ἐπί ῥευστῶν.

Ἐκβαρβαρόω, Μλ-ώσω (βαρβαρόω). Κάμνω τινά ἀλόγου βάρβαρον, χωρίς λόγον, ἀπολίτευτον, ἀφίνω τίποτε νά γένῃ καθόλου ἄγριον, ἀφ' οὗ

Ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ. Τό νά γένῃς καθόλου βάρβαρος, ἄγριος, ἀπολίτευτος. (α)

Ἐκβασανίζω, Μ. ἴσω (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐξαιρέτως διά βασάνων καί τιμωριῶν· ἔδειν κάμνω τινά, τόν βιάζω μέ μαρτύρια, τό τουρκ. σκιντσέματα, διά νά ὁμολογήσῃ τίποτε. Φιλόστρ. Ἀπολ. Β'. 30.

Ἐκβάσιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς ἔκβασιν. (α) παρά τό

Ἔκβασις, εως, ἡ (ἐκβαίνω). Τό νά εὐγαίνῃς, κατεβαίνῃς ἐξω που· ἐξοδος, ἢ τόπος ἀπό τόν ὁποῖον εὐγαίνει τις ἔξω ἀπό πουνενά. πεξβασις ἀλόγου Τόπος, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπό τήν θάλασσαν εἰς τήν ξηράν, τό Ἰταλ. ἀπιπροδαρίσματ. Ὀδσ. Ε, 410. 2) Ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα πράγματός τινος.

Ἐκβατήριος, ὁ, ἡ· ἔτι δέ καί πριγενῶς, Ὅτι εἶναι ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἢ χρήσιμον διά εὐγάλσιμον, κατέβασμα ἔξω, ἐξαιρ. ἀπό τό καράβι, διά ἀπροσδόριστα Ἰταλ. ...πά ἐκβατήρια, προσλήψει, καί ἀνεν τοῦ, ἱερά. Θυσία, τήν ὁποίαν ἀπροσφέρουν τοῖς θεοῖς ὅταν ἐνγαινουν εἰς τήν ξηράν ἀπό τήν θάλασσαν, ὅταν εὐγαινε κάλον τό τέλας ἐπιχειρήματός τινος, καί ὅταν ἀνελάμβανε, συκότερό τις ἀπό κάμμιαν ἀρρωστίαν. Φιλόστρ.

*Ἐκβάω, Δωρ. ἀντί, ἐκβαίνω. Θεόδ. 5, 77.

*Ἐκβεβαιόω. Μλ-ώτω (βεβαιόω). Ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω, ὡς τό, ἐμβεβαιόω. ἀφ' οὗ

Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ. Ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.

Ἐκβημε, = ἐκβαίνω. Ἀπιθαν.

Ἐκβήσσω, Μ. ξω. Εὐγάλλω φλέγμα καί τ. τ. βήχοντας. — 2) ἀμτβ. Παύω νά βήχω, ξεβήχω, ἀποβήχω.

Ἐκβιάζομαι, μέσ. ἀποθτ. (βιάζομαι). Εὐγάλλω τι, διώκω τινά ἔξω μέ βίαν καί δυναστείαν, βιάζω, στενοχωρῶ, δυναστεύω, πετάχνω, βίχνω, σπρώχνω, μέ βίαν ἔξω· εὐγάζω τι ζουλλιγωντας, ἁλβωντας· νρημιζω, διατρυπῶ τι μέ βίαν κτυπῶντας, ἢ ἀμπώχωντας· ἐν γένει, Καταναγκάζω, καταστενοχωρῶ, τό Ἰταλ. φορτσάρω. Ἐχρησίμευε δέ ἥλξ. καί κατά παθτ. διάθ. β') Τελειόνω διά προσταγῆς ἀνωτέρου τινος, λυπηρόν, δυσάρεστόν τι εἰς κανένα, τό Ἰταλ. εσεκεβίριο, ἐξεκουτιόμαι. Ἰκτ. 2) ἀμετβ. Βγαίνω μέ βίαν, ὁρμῶ ἔξω ἀπό μέσα, ὅπου εἴμαι κλεισμένος, κρυμμένος.

Ἐκβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Εὐγάζω, ἢ κάμνω νά εὐγῇ, κατεβῇ τις, ἢ τίποτε ἔξω· ξεφορτώνω, φέρω, ἢ κοβαλῶ τι ἔξω, πεξβιβάζει κοταμ...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κάμνω τὸν ποτ. νὰ ξεχύνηται, ξετρέχη που. Ἡρόδ. ἀφ' οὗ

Ἐκβιβασμός, οὔ, ὁ, Εὐγάλμα, βγάλτιμον, κατέβασμα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν, τὸ Ἰταλ. σβαρκάρισμα, βγάλσιμον ἔξω, ξεφόρτωμα.

Ἐκβιβαστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις εὐγάζει, φέρει τίποτε ἔξω, ξεφορτώνει, ξεφορτωτής.

Ἐκβιβαστικός, κή, κόν. Ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς ἐκβιβασμόν.

*Ἐκβιβρώσκω. Μλ. ἐκβρώσω (βιβρώσκω, ἀνωμλ.). Κατατρώγω.

Ἔκβιος, ὁ, ἡ (βίος). Φυσευμένος, σκοτωμένος. Ἀρτεμίδ. Δ'. 34.

Ἐκβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνωμλ.) Εὐγάζω βλαστάρια, χλωνάρια, φυτρόνω, ξευτρόνω. Ἀρεταῖος, Δ'. 3. Ἰώβ. ΙΗ'. 27. ἀφ' οὗ

Ἐκβλάστημα, ατος, τό. Τρυφερὸν βλαστάρι, ὁ φύτρος, ξεφύτρωμα, βλαστάρισμα.

Ἐκβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τι βλαστάρια, κλωνάρια, νὰ φυτρόνῃ, ξευτρόνῃ.

Ἐκβλέπω. Μλ. ἐκβλέψομαι (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω ἀπάνω, ἀνοίγω· τὰ ὀμμάτια, συνόνω τὰ βλέμματα ἀπάνω. 2) Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασιν.

Ἐκβλητος, ὁ, ἡ (ἐκβάλλω). Ἀποβαλμένος, ῥιγμένος ἔξω, ἀπορῥιγμένος, ἢ καταφρονημένος.

Ἐκβλίττω, Μλ. -ίσω. (βλίττω) Ξεβυζάνω, τοῦτ' ἔστι βυζάνοντας δέν ἀφίνω πλέον τίποτε· καταβυζάνω.

Ἐκβλύζω, καὶ ἐκβλύω. Μλ. -ύσω (βλύω). Χύνω ἔξω. 2) ἀμετβ. Ξεχύνομαι, ξετρέχω που (λῦω, Ἀπολλ. Ῥό. λύσω)

Ἐκβοάω, Μλ. -ήσομαι (βοάω, ἀνωμλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατά· «ἐκβοᾶν εἰς οἰμωγήν» Φωνάζω θρηνῶντας καὶ κλαίοντας.

Ἐκβοήθεια, εἰας, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ τίς τινα, νὰ τὸν εὐγάζῃ ἀπὸ κάνενα κίνδυνον, κάμμιαν ἀνάγκην· τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις μὲ στράτευμα εἰς βοήθειάν τινος· ἐπορῥομή, ἤτοι εὔγαλμα πολιορκημένων ἔξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκητάς· τὸ Ἰταλ. sortita· παρὰ τὸ

Ἐκβοηθέω, Μλ. -ήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω ἢ πηγαίνω μὲ στράτευμα διὰ νὰ βοηθήσω τινα· κάμνω ἐπορομήν· τοῦτ' ἔστι πολιορκημένος, κλεισμένος ἐδῶπας, εὐγαίνω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντας με.

Ἐκβόησις, εως, ἡ (ἐκβοάω) Τὸ νὰ φωνάζῃς κράζῃς μεγαλοφώνως, δυνατά.

Ἔκβολάς, άδος, ἡ (ἐκβάλλω) Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει, ῥίπτει τίς, ἔξω. ἔξωθ. — α) σκωριά, τὴν ὁποίαν εὐγάζουν ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ ῥίπτουν ἔξω οἱ χαλκιάδες — β) = μήτρα εἴδος τι ψαριοῦ· ἰδὲ μήτρα. 3 τὸ Λατ. vulva ejectiva. φαγητὸν τι, τὸ ὁποῖον ἐνοστιμεύοντο κατὰ πολλὰ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται ἦτον εἴτε τὸ μέλι τῶν μητρῶν ἁπλῶς, εἴτε φαγητὸν ἀρτυμένον μὲ τὸ τοιοῦτον μέλι. (Ὁ Κούμας ψευδῶς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγῶν λέγει. ἐκβολάς, ἡ νοητ. μήτρα· ἢ ἀποβάλλουσα, ἢ ἀποῤῥίπτουσα. ἀγνοῶν ὅτι ἡ λέξ. μήτρα σημαίνει καὶ ἄλλο τι παρὰ τὴν γεννητικὴν μήτραν, καὶ ἐπιφέρει ἅμα τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβ. 9, σλ. 610. ὅτις Ἑλληνικὴ οὖσα ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικώτερος, διὰ νὰ μὴν ἐκλάβῃ τὴν Δξ. μήτρα ὡς τὴν ἐξέλαβε καὶ ἐξέβαλεν ἐξ αὐτῆς τὸ ὄντως ἑρμηνευτικὸν μήτρας ἀπόβολον τούτου.)

Ἐκβολβίζω. Μλ. ἴσω. (βολβὸς) Ξεῤῥιζώνω, κυρίως ξεφλευδίζομεν κρομμύδι ἀπὸ τὰς μίαν ἐπὶ τὴν ἄλλην φλούδας του. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1123. ἠτουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιεῖ, Ἐγὼ θέλει τοῦ εὐγάλω τὰς πλεμμένας προβιάς, μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἐκβολή, ῆς, ἡ. (ἐκβάλλω) Ἔξω ῥίψιμον. π. χ. μέρος φορτώματος, ἢ καὶ ὅλον τὸ φόρτωμα καραβίου ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης, τὸ Ἰταλ. συνέστ. ἀβαρία; «πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται Δημοσθ. σελ. 926. Ἔξω ῥιγάλτιμον, ἢ διῳξίμου τινος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἢ ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ ἐξόρισμα. — «Ἐκβ. θαμύνων Χύτιμον ἐκπρόων. «Ἐκβ. ποταμοῦ Ξεχύσιμον, ξετρέξιμον. — ἐκβ. Χώρας Τὰ σύνορα, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην. — ἐκβ. ὅρους, «Ἡ στράτα, τὸ μονοπάτι, διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνει τις εἰς κάνεν βουνόν. «Ἐκβ. διελθεῖν Τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον εὐγαίνει τις μὲ κάτε δυσκολίαν ὅταν σκάπτῃ. Σφκλ. Ἀντιγ. 250. — ἐκβ. ἄρδρου. «Ἐγκλισμοι, ἢ στραμπολήγμα κάνενός μέλους τοῦ σώματος — ἐκβ. σίτου. «Ξεστάχωμα, ὅταν ὀηλ. ἀρχίζῃ τὸ σιτ. νὰ κάμῃ στάχυα. — ἐκβ. λόγου «Ὅταν εὐγαίνῃ τις ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας του, λέγων, ἢ ὑπογράφων ἄλλο τίποτε μὴ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Θεσ. 1, 97. ἔτι δὲ καὶ ἐξοδος, ἤτοι τόπος διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπὸ κάνέν μέρος. ἀφ' οὗ

Ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον, Βγαλμένος, ῥιγμένος, διωγμένος· ἐπὶ ἐμβρύων, ἀποῤῥιγμένος.

*Ἐκβολιμος, ὁ, ἡ = ἐκβολιμαῖος. «ὠὸν ἐκβόλιμον» Παράκειται γεννημένον. Ἀριστοτ.

Ἐκβόλιον, τὸ. ὑπακουμ. φάρμακον, Ἰκτρικὸν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀποῤῥίψουν· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδετ. τοῦ

*Ἐκβόλιος, ὁ, ἡ = ἐκβολιμος. ὅσον «ἐκβόλιος οἶνος» Κρασί, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστ. νὰ ἀποῤῥίψουν.

Ἔκβολος, ὁ, ἡ. (ἐκβάλλω) Τιγμένος, ἀποβαλμένος· ἀποῤῥιγμένον ἔμβρυον, ἀποῤῥίγμα.—β) ἐπὶ πλοίου, Πτυπημένου εἰς τὴν ξηράν, ναυαγισμένου, τσακισμένου. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἔκβολος, Λιμοτήριον, τὸ Ἰταλ, κάβος. Seidl ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1012. «ἔκβολα ναός.» Εὐρπ. Ἑλ. 429. καὶ Ῥῆσ. 1230.

Ἐκβόμβησις, εως, ἡ (βομβέω) Τὸ νὰ φωνάζῃ τις δείχνοντας τὴν εὐχαριστησίν του διά κάνέν πρᾶγμα. π. χ. εἰς τὸ θέατρον. τὸ Ἰταλ. ἀπλαύζ. Θεμίστ. Λόγ. 23.

Ἐκβόσκω, Μ. κήσω (βόσκω, ἀνωμλ.) Ἀφίνω ζῶα νὰ ἀποβοσκήσουν, ὀηλ. νὰ φάγουν ὅλην τὴν πρασινάδα ἀπότι μέρος. — Μέσ. Βόσκω, κατατρώγω ὅλην τὴν πρασινάδαν τόπου τινος. μετὰ αἰτιατ.

Ἐκβράζω, Μ. άσω. (βράζω) Χορχολάζω, ἀναβράζω, ἀφρίζω, σπαιτιώτ. μεταβατ. Βράζοντας πηδῶ ἔξω, ἐπὶ βραζόντων, ἢ χορχολαζόντων πραγμάτων. ἀφ' οὗ

Ἔκβρασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει ἔξω τὸ ἀναβράζον, χορχολάζον πρᾶγμα· ἐξάνθημα εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος.

Ἐκβρασμός, οὔ, ὁ. Τὸ νὰ ἀναβράζῃ, χορχολαζῇ, πετάχνηται ἔξω τίποτε βράζον προφρά.

Ἐκβράσσω, Ἰωνικ. ἐκβρήσσω (βράσσω) ὡς τὸ ἐκβράζω. ἐξαιρέτως ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα βραζόντα χορχολάζουν, ἀφρίζουν, κάμνουν φούσκας. Ἐπὶ θαλάσσης, ὅταν ῥίπτῃ, πτύῃ εἰς τὴν ξηράν κοράβι. Ἡρόδ. 4, 188. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀῤῥώστων σωμάτων ζώων, ὅταν εὐγάζουν ἐξανθήματα, ἐκχύματα, καὶ ἄλλας παρομοίας ἀκαθαρσίας.

Ἐκβροντάω, Μ. ήσω. (βροντάω) Βροντῶ, εὐγάλλω βροντάς, βροντοκοπῶ. Αἰσχλ. — 2) Ξεβροντῶ, παύω τοῦ νὰ βροντῶ.

Ἐκβρυχάομαι. μέσ. ἀποσ. (βρυχάομαι) Βρυχῶμαι, μουγγρίζω.

Ἔκβρωμα, ατος, τό. (ἐκβιβρώσκω) Πανδήποτε καταφαγωμένον.

Ἐκβυθίζω, Μλ. ἴσω (βυθίζω) Εὐγάζω τίποτε ἀπὸ τὸ βάθος, Ἡλλοστρ. Εἰκ. 14.

*Ἐκβυρσόω. Μλ. ώσω (βύρσα) Κάμνω νὰ εὐγαίνῃ, νὰ στέκῃ ἔξω, ἀπὸ τὸ δέρμα τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔκβύρσωμα, ατος, τό. καὶ ἐκβύρσωσις, ἡ. Λέγεται ὅταν ἓν μέλος, ἢ πλείόνως μέλους τινὸς ἐξέχει, καὶ εὐγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δέρμα. Γαλην.

Ἐκγαλακτόω, Μλ. ώσω (γαλακτόομαι) Κάμνω, ἢ ἀφίνω τι νὰ γένῃ γάλα — παθητ. Γίνομαι γάλα, εἶμαι ἀπὸ γάλα, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν ἀρχίζουν νὰ κάμνουν χυλόν, εἶναι ἀπὸ γάλα των. πανσέρματα ἐγαλακτούνται, Θεόφρ.

*Ἐκγαμέομαι. μέσ. ἰδὲ ἐγαμίζω.

Ἐκγαμίζω, Μ. ίσω. (γαμίζω) Δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, ἐπὶ γονέων ὅταν ὑπανδρεύωσι κορμέσ. ἐπὶ κοράσιον, Ὑπανδρεύομαι· ὡσαύτως καὶ ἐγαμέομαι, καὶ ἐγαμίσκομαι.

*Ἐκγαμίσκομαι. μέσ. ἰδὲ ἐγαμίζω.

Ἐκγαυρόομαι, Μ. ώσομαι. (γαυρόομαι) Ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι παραπολύ — 2) μεταβ. Θυμώζω, ἐπαιωνίζω κατὰ πολλά, μετ' αἰτιατ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 101.

Ἐκγάς, ὅσον ἐκγεγώς, = ἐκγίνομαι.

*Ἐκγέγαα, ποιητ. Παρακ. τοῦ ἐκγίγνομαι, -τί, ἐκγεγως, παρὰ τὸ ἀχρηστον γάω. Ἐγεννήθην, ἤτοι κατάγομαι. τινός, Ὁμ, πρός πατρός τε καὶ πρὸς μητρός. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τοῖς τύποις, ἐκγεγάτην γ', οὐκ. πρσπ. ἐν Ὀδσ. ἐκγεγάμεν, ἀπρμφ. ἐν Ἰλδ. (-ιον) ἐκγεγαώς, ἐκγεγαυῖα, Μτχ. «Ἀληθείαις, Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα» ὁ δὲ ἐνεστ. ἐκγεγάασι, ὅλως ἀνωμλ. Ὅμ. Τμ. Ἀμφρ. 198.

Ἐκγελάω, Μ. -άσομαι, σπανιώτ. -άσω. (γελάω). Γελῶ δυνατά, Ὀδσ. Π, 354. Σ, 35. Τρωτ. ἐπὶ σπειλίῳ, ἤγουν γέλιωτος παραπλησίου ἀκαθλίοντος ὑγροῦ, μόστηνε, κρατὸς ὡς πέσειρεν ἀθλίως τείχη πατρῴα, Δοξίου πυρὸς ματα· ὃν πολλ' ἐκπνευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον, φιλήμασίν σ' ἔθωπεν, ἔνθεν ἐκγελᾷς, σπείρασ' ἀγρίοις φόνος, ὃν πάσχρα μὴ λέγω. «Εὐρ. Τρ. 1184.

Ἐκγελως, ωτος, ὁ. Δυνατὸν γέλασμα. Πλουτ. 190.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ. = ἔκγονος. ποιητ. Εὐριπ. Βάκχ. 1144.

Ἐκγεννάω, Μλ. -ήσω. (γεννάω) Γεννῶ, ἐπ' ἀνδρῶν· σπανιώτ. σίτια, ἐπὶ γυναικῶν. Παῦτ. Κατάγομαι.

Ἐκγιγαρτίζω Μλ. -ίσω. (γίγαρτον) Εὐγάζω τὰ κουκούτσια, τοὺς σπάρους, τὰ κόκκαλα ὁπωρικῶν. π. χ. σταφυλίων, μήλων, κερασίων καὶ λ. τ. τ.

Ἐκγίγνομαι, νεώτ. τύπος ἐκγίνομαι. (1) Μλ. ἐκγενήσομαι. (γίγνομαι, ἀνωμλ.) Γίνομαι, γεννῶμαι, καταγομαι, φυτρόνω, λαμβάνω τὴν ὑπαρξίν μου ἀπό τινα. ἐν Ἰλδ. ἀεὶ κατὰ σημ. καταγωγῆς, μετὰ γεν., ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ στε. Ἰλδ. Ξ, 115 — 2) ἀμετβ. Ἀναχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, φεύγω, πηγαίνω, δέν εἶμαι πιὰ ρών. «ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν.» Ἀποθνήσκω — 3) προσωπ. ἐκγίνεται, Ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, εἶναι δυνατόν, συγχωρημένον, ὡς τὸ, ἐξεστι, μετὰ δοτ. παρ' Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 346.

Ἐκγλαυκίζομαι, (γλαυκος) Παίρνω νὰ εἶναι γλαυκος, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ., μοιστος. Ἱπποκρ. «ἐκγεγλαυκισμένος οἶνος.» Ὅστις ἔπαυσεν νὰ εἶναι μουστος νὰ βράζῃ πλέον.

Ἐκγλύφω, Μλ. -ψω. γλύφω) Σκαλίζω, κάμνω γλυπτὰ πράγματα. σκαλιστά. Ἀντὶ τοῦ ὁμαλ. Παρεμ. ἐκγέγλυμμαι, εὑρίσκει καὶ ἀνώμλ. ἐξέγλυμμαι. Ηüst. ἐν Ἀρστφ Ἱππ. 352 (χ)

Ἐκγονεύω, το γονεῦσαι κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκγονος, ὁ, ἡ. (ἐκγίγνομαι) Γεννημένος, τὴν καταγωγὴν του ἔχων ἀπό τινα. τινός, Ὁμ. Πᾶς ἀπόγονος, οὐ μόνον υἱός, θυγάτηρ, ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ υἱοῦ καὶ συγγατρὸς τέκνον, καὶ οὕτως ἑρμηνεύ. τὰ ἔκγονα, Οἱ ἀπόγονοι. ἰδὲ ἔγγονος.

Ἐκγράφω, Μλ. -ψω (γράφω) Ἀντιγράφω, μεταγράφω Ἰταλ. copiare. Μέσ. Ἀντιγράφω τίποτε διὰ χρῆσιν μου, «χρήσιμον παρὰ τἀπόλλωνος ἐκγράψασθαι Ἄρτεμις» Ὀρι. 979. «μορσίμου ῥῆσιν ἐκγράψασθαι» Εὐρ. 151. — 2) Ἐγγράφω, σῴζω τί γραμμένον, τὸ ὄνομά τινος ἀπὸ κατάγνα καταθέσεων. (ξ)

Ἐκγρυτεύω, Μ. εὔσω. (γρύτη). Ἐρεννῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ζητῶ, σκαλίζω νὰ κυρῶ, νὰ διαλέξω τίποτε ἀνάμεσα εἰς χαλασμένα, παλαιὰ πράγματα Φρυγ. καὶ Αἰσχ.

Ἐκδέκνυμι. Μλ. δείξομαι. (δέκνυμι, ἀνμλ.) Ξεσαγκάνω, τοῦτ' ἔστι ἀνοίγω ὅ,τι ἔχω δαγκαμένον, ἢ τὸ κρατῶ πλέον δαγκαμένον. Στρβ. 14.

Ἐκδερύω, Μ. ὦσω (δέρυω) Χύνω σάπρια, ἀκρύζω, κλαίω, ξεθυμαίνω, καταπραΰνω τὸν πόνον τῆς καρδίας μου κλαίοντας — 2) ἀμτβ. βγαίνομαι τὰ ὁποῖα εὐγάζουν κομμίδι, ἡ μαστίχη, ἢ ἄλλο τι ὡς δάκρυον. Πλουτ. (ύω, υ—, ύσω, — —)

Ἐκδεσελίζω, (ἐκδανείζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δίδω δανεικὰ μὲ τὸ διάφορον. ἀφ' οὗ

Ἐκδανειστής, στου, ὁ. Ὅστις δανείζει μὲ τὸ διάφορον. Ἐπιγρ. Μουσ. Περέν.

Ἐκδεπανάω, Μ. ήσω. τὸ δαπανάω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκδεδαρμένος. παθτ. μτχ. Παρχμ. τοῦ ἐκδέρω, Ἐδαρμένος.

Ἐκδεής, ἐος, ὁ, ἡ. (δέω). Ἐλλειπής, ἀτελής, τῷ ὁποίῳ λείπει κάτι τι. ἀφ' οὗ

Ἐκδεία, ἡ. Παρὰ Θουκυδ. Α'. 99. καὶ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαν, Τὸ ἐναπολειφθὲν, τὸ ἀναλ. ῥέστον, φάλδος· λέγεται ἐπὶ χρεών, ὅταν μένῃ τι μέρος τι χρεωστῆς, «τὴν γεγονῖαν ἔκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν». Δημοσθ. σελ. 890. Διόδ. 1, 99

Ἐκδείκνυμι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1021. καὶ Φίλων. 726. «δὺ' αὖ τοῦ» ἐξείδειξαι, Herm. ἐν εὐρ. Ἰε. σλ. γν.

Ἐκδειμαίνω, καὶ ἐκδειματόω· τὸ, δειμαίνω καὶ δειματόω κατ' ἐπίτασιν, Φοβίζω, βάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον μεγάλον.

Ἐκδεινόω, ὦ. Μ. ώσω. τὸ, δεινόω κατ' ἐπίτασιν, Μεγαλύνω, κάμνω τί δεινὸν, τρομακτικόν, μεγαλήτερον τοῦ ὄντι εἶναι.

Ἐκδειπνέω, Μλ. -ήσω. (δειπνέω) Τελειόνω ἀπὸ τὸ φαγί, ἀποτρώγω.

Ἐκδεκατεύω, Μλ- εύσω (δεκατεύω) Παίρνω τὸ δέκατον, τὴν δεκατίαν. Διόδ. Σικελ.

Ἐκδέχομαι. Ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι. Ἡρότ.

Ἐκδεκτικός, κή, κόν. (ἐκδέχομαι) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκδέξωσιν, διαδοχὴν, ἀποδοχὴν, δέξιμον.

Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Ὅστις διαδέχεται, παραλαμβάνει τίποτε ἀπὸ ἄλλον «ἐκδέκτωρ πόνων» ὡς τό, διάδοχος, Ὅστις ἀναδέχεται, ἢ καὶ ἀρπάζει τὸ ἔργον ἄλλου. Αἰσχ. Παρὰ Πλουτχ. σέ, καὶ ἀνδέκτωρ. Herm. ἐκ Αἰσχ. Πρμ. 301. ὁλ. 20.

Ἔκδεξις, εως, ἡ. Ἀναδέξιμον, παραλαβὴ, ἄξιμο, διαδοχὴ· συνέχεια κιοῦ.

Ἐκδέρκομαι, Μλ. ξομαι (δέρκομαι, ἀνμλ.) τινος· Ψαίνομαι πρὸς τὰ ἔξω, τοὐτέστι ἐξέχω, εἶμαι ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο τίποτε καὶ πρὶν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνο βλέπουν ἐμένα.

Ἐκδερματίζω, Μ. ίσω. (δέρμα) Εὐγάλλω τὸ δέρματινος, γδέρνω.

Ἐκδέρω, Μ. ῥῶ. (δέρω) Γδέρνω, εὐγάλλω τὸ δέρμα, τινος. 2) Μεταφορικ. Δέρνω, ξυλοκοπῶ, ξυλίζω, βαβίζω παραπολύ. Ἀριστοφ.

Ἐκδεσμεύω, Μ. εύσω. (δεσμεύω) Δένω, δένωτι μαζὺ μὲ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε, ἢ σμιτὰ. Παλύβ.

*Ἐκδέσμεω, = τῷ προηγμ.

*Ἔκδετος, ὁ, ἡ (ἐκδέω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι δεμένον μὲ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε,

Ἐκδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.) τινὰ τι· Δέχομαι τίποτε ἀπό τινα, λαμβάνω, παίρνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοί δίδεις εἰς τὸ χέρι διὰ νὰ κρατήσω, φυλαξω ἐν τῷ μεταξύ. «.. οἱ οἱ ἀκὸς ἐξεδέχοντο, ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἔτειρε,» Ἰλιάδ. Ν, 710. ἐν γένει, λαμβάνω, δέχομαι, πιάνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοί ἐγχειρίζεται· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσμένω, ἀπαντυχαίνω, καρτερῶ τινα· ἀλλάζω μὲ αὐτόν, τοῦτ' ἔστι ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον του νὰ κάμνω ὅ,τι ἔκαμνεν αὐτός. π. χ. ἐπὶ στρατιωτῶν ὅταν φυλάττῃ τις ποῦσενᾶ καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ διορισμένη ὥρα, ἐμβαίνει ἄλλος εἰς τὸν τόπον του. ἐξηρ. διαδέχομαι, γίνομαι διάδοχος, κληρονόμος τινός. — 2) παρὰ Γραμματ. ἐκδέχεται, λαμβάνει μία λέξις τὴν σημασίαν ἄλλης, ἐξηγεῖ αὐτήν.

Ἐκδέω, Μλ. - δήσω, (δέω, ἀνμλ.) Δένω τι εἰς, ἢ ἀπὸ τίποτε ἄλλο. «ὅρυς ἑκάεον ἠμιόνους Ἔδεναν βαλανιδιὰς ἀπὸ τὰ μουλάρια, ὥστε ἐκρέμοντε ἀπὸ τὰ μουλ., τοῦτ' ἔστι τὰς ἔσερναν τὰ μουλ. Ἰλιάδ. Ψ, 121. Παρεμβλ. Ἐκ, 1. γ'. «σανίδας ἐκδῆσαι» Τὸ νὰ ἀφαλίσῃ τις τὰς θύρας δένοντάς τας μὲ τὸ λωρί. Ὀδυσ. Χ, 174. Μέσ. Δένω, ἠκρεμῶ τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐγκόλπιον. «ἐς ταύτην δὴ καταδύς ὁ Ἀναχαρσις, τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπετέλεε τῇ θεῷ, τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα. Ἡρότ. 7, 76.

Ἐκδηΰνω, τὸ δηΰνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκδηλος, ου, ὁ, ἡ. τὸ δῆλος κατ' ἐπίτασιν, Κατὰ πολλὰ φανερός, γνωστός, πασίδηλος Ἰλιάδ. Ε, 2. Ἐπῤῥ. ἐκδήλως. ἀφ' οὗ

Ἐκδηλόω, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίδηλον ὁρατόν, φανερόν, καθαρόν, πασίδηλον.

Ἐκδημαγωγέω, Μλ. -ήσω (δημαγωγέω). Κερδίζω, τραβῶ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ μέρος μου μὲ δημαγωγικὰς τέχνας. Δεσύσ. Ἀλιαρ.

Ἐκδημέω, Μλ. -ήσω (ἔκδημος) Ξενητεύομαι, ταξειδεύω, εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς ταξείδι, εἰς τὴν ξενητειάν, ἀφ' οὗ

Ἐκδημία, ίας, ἡ. Ξενήτεμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς τὰ ξένα, νὰ στρατεύῃ, ταξειδεύῃ· τὸ ταξείδεμα, ἡ ξενητειά, ὁηλ. τὸ νὰ εὑρίσκεται τις εἰς τὰ ξένα. Τρπε. Θάνατος, ἀποδημός, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις.

Ἐκδημοκοπέομαι, τό δημοκοπέω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκδημος, ου, ὁ, ἡ. (δῆμος), Ξενητευμένος, ξένος.

Ἐκδημοσιεύω, Μ. εύσω. τὸ δημοσιεύω κατ' ἐπίτασιν, Δίδω Ἐσστιος.

*Ἐκδιαβαίνω Μλ.- βήσομαι (διαβαίνω, ἀτμλ.) Διαβαίνω, ἀπερνῶ ἀνάμεσα ἀπὸ ποθενά, ἢ ἀπό τίποτε καὶ εὐγαίνω ἔξω· μετὰ αἰτιατ. «τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἑδριόωντο ἐναλίγκιοι» Ἰλιάδ. Β, 198

Ἐκδιαζωμεύω. τό. διαζωμεύω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκδιαιτάομαι, ὡς παθτ. (διαιτάω) Ξεκλίνω ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· ὅ ἐστι ἀλλάζω τὸν συνηθισμένον, τὸν προτητερινὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· τινός, εἴς τι καὶ τί, ἄξιμ. Ἀρχίζω νὰ ζῶ ἀσεμνα, ἄτακτα. «εἴ τι που ἐξεδεδιήτητο καθεστώτων νομίμων. Θουκυδ. «πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια. «πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιητημένους. εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται εἰκότως νόμων ἐπὶ δίκῃ ἐκδιαιτημένους. Φίλ. Β'. 566. Γ'. ἀφ' οὗ

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ. Μεταβολὴ, τῆς προτέρας ζωῆς, τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν· ἀσωτος, ἄτακτος τρόπος ζωῆς. Πλούτχ. «τῶν κατὰ φύσιν ἐπιθυμιῶν καὶ παραβάσεων. Σ'. σελ. 919.

Ἐκδιαπρίω, τὸ διαπρίω κατ' ἐπίτασιν, Πριονίζω, κόπτω μὲ τὸ πρίνι τίποτε πέρα πέρα. Ἀπρ. (-υυ--)

Ἐκδίδαγμα, ατος, τό. Ἐργασία, δουλειά, τὴν ὁποίαν κάμνει, φαίνει ὁ μαθητὴς τέχνης τινος εἰς δοκιμὴν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔμαθε τὴν τέχνην. Εὐρπ. Ἰων. 1419. «ἐκδίδαγμα κερκίδος», (ι) παρὰ τό

Ἐκδιδάσκω, Μλ. ξω, ποιητ. ἐκδιδασκήσω. Πνδ. Πθ. 4, 385. (διδάσκω, ἀνμλ.) Διδάσκω, διδάχνω, μαθαίνω τινα τίποτε καθὼς πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρῃ, μὲ τὰ σωστά. Μέσ. Διδάσκομαι, μανθάνω ἀπό τινα τίποτε καθὼς πρέπει.

Ἐκδιοράσκω, Ἰων. -δρήσω. Μλ. -δράτομαι (διοράσκω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, τό παρ' ἡμῖν κοιντ. τὰ καψαλόνω.

Ἐκδιόυσκω, = ἐκδύω, ποιητ. Ξενδύνω τινα. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Β'. 14.

Ἐκδίδωμι, Μλ. δώσω (δίδωμι.) δίδω ἔξω, παραδίδω, δίδω πάλιν ὀπίσω, ἐξηρ. ὅ,τι ἐπῆρα καὶ ἔχω μὲ ἄδικον τρόπον «νύμφας δ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἀμ' αὐτῇ ἑκάστοτε.» Ἰλιάδ. Γ, 459. — β') Δίδω ἔξω ἀπό τὸ σπίτι. «ἐκδίδωμι συγγενέρω» Ὑπαντρεύω τὴν συγγενέρα μου, τὴν προικίζω. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 384. Ὡσαύτως καὶ Μέσ. Ἡρότ. 2, 47. «ἐκδίδ. υἱὸν ἐπὶ τέχνην» Δίδω τὸν υἱόν μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι διὰ νὰ μάθῃ κάμμίαν τέχνην. Πλάτ. — γ') Δίδω τίποτε καὶ παίρνω ἄσπρα δι' αὐτό, ἢ κατὰ συμφωνίαν τινα· μισθόνω, ναυλώνω, δίδω μὲ κυρᾶν «ἐκδίδ. ἑαυτόν τινι» Τὸ νὰ παραδίδῃ τις τὸν ἑαυτόν του, νὰ παραδίδηται εἰς τινος τὴν ἐξουσίαν, ἢ εἰς τίποτε. — δ') Ἐκδίδω, χρυσοποιῶ. π. χ. βιβλίον. Δγν. Δρτ. 3, 66 — 3) ἀμετβ. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν, μὲ βίαν ἀπό κανένα τόπον· ἐπὶ ὑδάτων, ξεχύνομαι, ξετρέχω. «ἐκδοῦναι εἰς θάλατταν, ἐς τὴν Σύρτιν.» Ἡρότ. 2. 150. 7, 26.

Ἐκδίζω, Ἐρεννῶ, ἐξετάζω. Σουΐδ. ἐν Δξ. Ἐξέδισεν.

Ἐκδιηγέομαι, Μλ. ήσομαι. (διηγέομαι) Διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι τίποτε ἀπό τὴν ἀρχὴν ὡς εἰς τὸ τέλος του, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκδιθυραμβόω, Μλ. ώσω. (διθύραμβος) Κάμνω τίποτε νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν διθυραμβικὸν ὄγκον, ἤτοι εἰς λόγων μεγαλοπρέπειαν, εἰς σεμνολογίαν. Παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. 79. «ἡ συνήθεια εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται». Εἰς τὸ τραχὺ καὶ κακόφωνον, ἐκδιθυραμβοῦται χαλᾷ, ὁηλ.

Ἐκδιίστημι, = διίστημι. Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀντωνῖν. Θ. «ἐκδιαστηκότων». ἀντὶ διεστηκότων. ἀμφ.

Ἐκδικάζω Μλ. άσω (δικάζω) ἐκδικ. δίκην, Τελειόνω, φέρω εἰς τέλος κρίσιν κριτολογίαν, προτσέσον· ἐπὶ δικαστῶν. Μέσ. Κάμνω δικ. κριτηρίου νὰ λάβῃ τὸ κύρος του τὸ δίκαιόν μου ἐναντίον τινος — 2) Ἐκδικῶ. ἀφ' οὗ

Ἐκδίκαξις, εως, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, ἐκδίκησις.

*Ἐκδικαστής, οῦ, ὁ. Δικαστής, κριτής. Εὐρπ.

Ἐκδικέω. Μλ. ήσω (ἔκδικος) Ἐκδικῶ, παιδεύω, τιμωρῶ· μετάδοτ. τοῦ πρπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πργμ. ἀφ' οὗ.

Ἔκδικημα, ατος, τό. Ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ, τελειωμένη ἐκδίκησις.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ Τὸ νὰ ἐκδικῆται τις, νὰ ἀνταποδίδῃ τὸ κακὸ, τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμέ τις· ἐκδίκησις, τιμωρία.

Ἐκδικητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐκδικεῖ, τιμωρεῖ.

Ἐκδικητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, φυσιέζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐκδικῇ, νὰ τιμωρῇ, νὰ ἐκδικᾶται.

Ἐκδικία, ίας, ἡ. = Ἐκδίκησις-2) Ἐνοίκιασμα ὡρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

μον μὲ κυρᾶν. τὸ συνηθ. πάχτωμα. Δίων Κασ. ΔΗ΄. 7.

Ἐκδικος, ὁ, ἡ. (δίκη). Ὅστις μετέρχεται, μεταχειρίζεται τὸ δίκαιον, ἀσμένως ὡς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη· ὅθεν, ἐκδικητής. παιδευτής, τιμωρητής, διαφεντευτής. — 2) Ἄνομος, παράνομος, ἄδικος. Αἰσχλ. Ἀμδ. 1101 — 3) ὁ ἐκδικος= συνήθως. Κυπ. Ἐπῤῥ. ἐκδίκως.

*Ἐκδιλύω. = διυλίζω.

Ἐκδιοίγω, = διοίγω. Ἱπποκρ. ἀμφῤ.

*Ἐκδιφθερεύω. Μλ. εὐσω (διστερεύω) Ῥίπτω, πετάχνω ἔξω τίποτε.

Ἐκδιφρεύω, Μλ. εὐσω (διφρεύω) Σπρώχνω ἢ ῥίπτω τινὰ ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ καθίσμα εἰς τὰ ἔμπρὲς ἔξω. Δουκιαν.

Ἐκδιψάω, Μλ. ήσω (διψάω, ἀνμλ.) Εἶμαι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Διοδ. Σικ.

Ἐκδιψος, ὁ, ἡ. (δίψα) Ὅ,τι ἢ ὅς τις εἶναι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Πλούταρχ. Κλεομ. 29.

Ἐκδιῶκω, Μ. ιξω. (διώκω) Διώκω ἔξω, ἢ ἀσύλλον. ἀφ' οὗ

Ἐκδίωξις, εως, ἡ. Ἔξω, ἢ κατόλου. διώξιμον (ι)

*Ἔκδοκεῖ. ἀπρσπ. (δοκεῖ) Δὲν ἀρέσκει· δὲν εἶναι ὁ σκοπός, ἢ ἡ γνώμη. Πλάτ.

Ἐκδονέω, Μλ. ήσω, (δονέω) Σείω, κουνῶ, ῥίπτω, πετάχνω τι πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐκδορά, ᾶς, ἡ. (ἐκδέρω). Τὸ δέρσιμον. ἀφ' οὗ.

Ἐκδόριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ δέρσιμον κέκ δόρια, ταῦ, ὑπονοεμ. φαρμακαῦ. Ἰατρικὰ, ἐπιτηδεια εἰς τὸ νὰ εὐγάζουν τὰ δέρια, καθὼς π. χ. καθαρίδες, πράτινες μυῖγες ἀπὸ τὰς ὁποίας κατασκευάζουν τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. βυζικατόρι, Διοσκορ. Γ. 70.

Ἐκδόσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον, νὰ εἰδήται ἔξω, εἰς ἄλλους, νὰ μισθόνηται, νοικιάζηται, πωλύνηται, δίδηται μὲ κυρᾶν, παρὰ τὸ

Ἐκδόσις, εως, ἡ. (ἐκδίδωμι) Δόσιμον ἔξω, εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, παράδοσις πράγματός τινος. — β΄.) Προῖκα, ἡ ὑπανδρεία κόρης — γ΄.) Μίσθωμα, ἐνοίκιασμα, ἀγόρασμα, πάχτωμα, δόσιμον μὲ κυρᾶν — δ΄) Δάνεισμα ἐπάνω εἰς κεραβᾶι, ἢ εἰς πραγματείας, αἱ ὁποῖαι εὐγαίνουν ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σήνθ. Ἰταλ. κάμπιο μαρίτιμο. Boeckh Ἀθν. Staatshaush. 1. σλ. 145. — ε΄.) Τὸ νὰ ἐκδώσῃ τις τὰ βιβλίον διὰ τοῦ τύπου.

Ἐκδοτέος, ᾶ, ον. ἐπῤ. ῥημ. τοῦ ἐκδίδωμι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον ἔξω, διὰ μίσθωμα, δι' ἀγόρασμα, διὰ δόσιμον μὲ κυρᾶν.

Ἔκδοτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἔξω δοσμένον, παραδομένον, ἐγχειρισμένον, ἀφημένον. Ἀνεργ. 15. 1. 20, 3.— μισθωμένον, ἀγωγιασμένον, παχτωμένον, δομένον μὲ κυρᾶν. — προικισμένον. Ἔτι δὲ καὶ, ἐκδοτον δὲ δόναι, ἀντὶ ἐκδιδόναι.

Ἐκδοχεῖον, τὸ. Πανδήποτε πρᾶγμα, ἢ τόπος, ὅπου βάλλομεν μέσα τίποτε, ἀγγεῖον, παρὰ τὸ

Ἐκδοχή, ῆς, ἡ. (ἐκδέχομαι). Δέξιμον, τὸ νὰ δέχηται τις τινα φίλια, νὰ τὸν περιποιῆται, φιλένῃ καὶ λ. τ. τ. — 2) Διαδοχή, τὸ νὰ ἀναδέχεται τις τὸ ἔργον, ἢ τὸ καθῆκον ἄλλου τινος. — 3) Τὸ νὰ ἀπαιτέχῃ, προσμένῃ τις τίποτε, — 4) Τὸ νὰ ἰσῇ, καταλαμβάνῃ, στοχάζεται τις τι· ἐξήγησις, σημασία, ἄθλωσις, φανέρωσις· ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον παίρνῃ τις τίποτε, ἤτοι πῶς τὸ νοεῖ, καταλαμβάνει, στοχάζεται. Πολύβ. Γ. 29.

Ἐκδρακοντόω, Μλ. ώσω (δράκων) Μεταβάλλω τινὰ εἰς δράκοντα, τὸν μεταμορφόνω εἰς ψίδι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 595.

Ἐκδραμεῖν, ἐνργ. ἀόρ. β΄. ἀπαρμφ. τοῦ ἐκτρέχω.

Ἔκδραχμος, ὁ, ἡ. (ἕξ, δραχμή). Ἀπὸ ἓξ δραχμὰς, πᾶν ὅ,τι ἐξίζει 6. δρχμ.

Ἐκδρέπω, Μλ. ψω. (δρέπω) ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἐξαιρ. βοτανῶν, ἀνθέων, κόπτω, μαζόνω. π. χ. λάχανα, λουλούδια καὶ τ. τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. ἐπάῤῥ. χρήσιμον.

Ἐκδρομή, ῆς, ἡ. (ἐκτρέχω) Ἔξω τρέξιμον, τὸ βγάλσιμον κλεισμένων, πολιορκημένων, ἐναντίων τῶν πολιορκητῶν, τὸ ἰταλ. sortita· τὸ ἐξέχνωσ ἐμβασμα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τοπον διὰ νὰ βλάψουν, χαλάσουν, ἁρπάσουν τίποτε καὶ πάλιν ὀπίσω γύρισμα. τὸ Γαλλ. ἐξκουρσιόν.

Ἔκδρομος, ὁ, (ἐκτρέχω). Ὅστις τρέχει, εὐγαίνει ἔξω, ἢ ἐμπροστα. ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμιστῶν, ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὴν τάξιν του, καὶ προσκαλεῖ ἐχθρόν τινα εἰς μονομαχίαν, τὸ ἰταλ. εἰς δονέλον. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. ε. 25. καὶ Θουκυδ. Δ΄. 125. καὶ 127. Πολυβ. Α. 219. καὶ Γ. 148.

Ἐκδύμα, ατος, τὸ. (ἐκδύω). Ξενδυμένον, ἐνταλμένον φόρεμα, δέρμα, καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ —υμα. Hedyl. ep. 1, 5.

Ἐκδυμι, ἰδὲ ἐκδύω.

Ἐκδύνω. (δύνω) = ἐκδύω. Ὀδστ. (υνω)

*Ἐκδύσιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκδύσιν, παρὰ τὸ

Ἔκδυστες, εως, ἡ. (ἐκδύω). Ξένδυμα, ξεντύσιμο, τὸ νὰ ξενδύνηται, ἢ ξενδύνῃ τίς τινα — 2) Ἐνταλμα, βγάλσιμον, πηγεμὰς ἔξω· τὸ νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ βάθος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ τι τὸ νὰ εὐγαίνῃ τι, ἢ τίποτε ἔξω κολλασμένα, κρυφὰ διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν. πεδύσιν ποιεῖσθαι. Ἡρόδ. 3, 109 — 3) Τὸ νὰ φεύγῃ, γλυτόνῃ τις ἀπὸ κάποια κίνδυνον. πέστε μου ἔκδυτις ἐκτινος Ἤμπορῶ νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω ἀπὸ τίποτε.—

Ἐκδύσιμον. = ἐκδιδύσιον. Ἰώσηπος.

Ἐκδυσωπέω, Μλ. ήσω (δυσωπέω). Φοβίζω τινὰ διὰ τῆς ἐντροπῆς, τὸν παρακινῶ μὲ παρακαλέσματα. σηλ. τὸν κάμνω νὰ στοχασθῇ ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παρακάλεσίν μου θέλει ἐντραπεῖ, θέλει κατηγορηθεῖ. Ἰωσηπ. ἀφ' οὗ

Ἐκδυσωπησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καταπείσῃ τις τινα εἰς τὴν παρακάλεσίν του παρακινούμενον ἀπὸ ἐντροπήν, ἢ στοχαζόμενον, ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παρακάλεσίν του θέλει ἐντραπεῖ, θέλει τὸν κατηγορήσουν.

Ἐκδύω, καὶ Ἐκδύνω. Μλ. ύσω. (δύω, ἀνμλ.) Ξενδύνω. ηκιτώνας χλαῖναν. Ὀδστ. Α, 437. Ξ. 460. Μέτ. Ξενδύνομαι. ιτεύχεα ἐξεδύοντοι Ξενδύναν τὰ ἅρματά των, ἐαρματόνονταν. Ἰλιάδ. Γ. 114. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. διττὴ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ. — β΄) μεταφρκ. κατὰ μέσ. διαῖτ. Ἀφίωσι, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· ὡς τὸ, ἀναδύομαι μετὰ γενικ. καὶ μετὰ αἰτιατ. πεδύομαι τὰς λειτουργίας. Δημοσθ. — 2) ἐμετβ. κατὰ β΄. ἀόρ. ἔδυσον καὶ μέσ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ἔξω ἀπὸ πόθεν, ἀπὸ κάποια τοπον, μετὰ γεν. πεδύσῃς ἐκ μεγάρου Ὀδστ. Χ, 334. Τρπκ. Φεύγω, γλυτόνω, μετὰ αἰτιατ. πεδύμεν (ἀπρμφ. β΄. ἀόρ. ἀντὶ ἐκδῦναι, — υ) ὁλεθρον Ἰλιάδ. Π, 99.—Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Εὐγαίνω ἐς τὸ φκεφρὸν ἀπὸ κάποια κρυφὸν τόπον, ὅπου εἴμουν κρυμμένος· ξεγλιστρῶ καὶ φεύγω, ξεγλυτόνω ἀπὸ τίποτε. (χω, υσω)

Ἐκἀωριεύομαι, ἢ ἐκθωριόμαι· ἴτως δὲ καὶ, ἐκθωρίζομαι· παῦτ. (Δώριος). Γίνομαι κανόλια Δωρικός, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν Δωριέων, ζῶ, πολιτεύομαι ὡς Δωρ. Ἡρόδοτ. Η, 73.

Ἔκει, Ἐπίρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ωταἐκεί,ο Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ συμβαίνει, γίνεται ἐκεῖ, τὰ ἐκεῖ πράγματα, περιστατικά. — 2) = ἐκεῖσε. Εἰς ἐκεῖναν τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου. = τότε Ἀνθ. Βλκ. 1, σελ. 188. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 531. σπανίως ἐν χρήσει.

Ἐκεῖθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον· ἀπὸ ἐκεῖ· μετὰ γεν. παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Β, 505.

Ἐκεῖσε, Ἐπίρ. Ἐκεῖ, στάσιμος ἢ ὁρμητικὴ σημαντικὸν· Ὀδστ. Γ, 10. — 2) = ἐκεῖσε. Αἰσχλ. Jac. obs. cr. ἐν Ἀδτ. σλ. 72.

Ἐκείνη, ὡς Ἐπίρ. ἰδὲ ἐν τῷ, ἐκεῖνος.

Ἐκεῖνος, η, ο, (ἐκεῖ) Τέτοιος, τέτοιες λογῆς κακῶς ἐκεῖνος. Ἀριστοτ. Μεταφ. Χ, 7. πένης λέγεται, ὅταν γέννται, οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκεῖνον, οἷον ὁ ἀνδριὰς, οὐ λίθος, ἀλλὰ λίθινος.

Ἐκεῖνος, νη, νο, Ἀντωνυμ. δεικτική (ἐκεῖ) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι παρόν. Ἐξαιρ. χρήσιμοι εἰς δήλωσιν γνωστῶν προσώπων, ἢ πραγμάτων μεγάλων, περιφήμων ὑποτεμένων, μάλιστα δὲ καὶ προσλήψει τοῦ οὗτος· οὗτος ἐκεῖνος· φυσικῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν τῇ πρότάσει ἐγγύτατα προηγούμενον. Wolf. εἰ Δπτ. σλ. 282. Bormem. ἐν Ξνφ. συμπ. 2, 25. Ἐπὶ πραγμάτων τίθεται ἀντὶ τοῦ, ἀεῖνα, ὅσα ὑηλ. δὲν δύναμαι μὴ ἐνθυμούμενος, ἢ μὴ θέλων, ἢ μὴ θέλων νὰ ὀνομάσῃ τις μὲ τὸ οἰκεῖον τοὺς ὀνομα. Ἰων. κεῖνος, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήσιμος τόπος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ἀλλ. κῆνος. Δωρ. τῆνος. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ κατ' ἐπιτάσιν, ἐκεινοσί· Ἐπῤῥ. ἐκεῖνος. Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον· παρὰ τοῖς ἀρίστ. τῶν Συγγρ. ταυτὸν ἐς χρεῖται· Schaef. appar. Dem. 1, σλ. 335. Ἰων. κεἰνως, Ἡρόδ. 1, 120. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ δοτ. Δλκ. γεν. ἐκείνῃ, χρήσιμον, τοῦτο μὲν ἐπὶ τόπου, Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁρόμον, ὅτε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ὁδῷ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 666, ὡσαύτως καὶ, κείνῃ, Ὀδστ. Ν, 111. τοῦτο δὲ, ἐπὶ τρόπου, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον.

Ἐκεῖσε, Ἐπίρ. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) = πέρᾶν. ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαῖδ. σλ. 57. Α.

*Ἐκέαστο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. ὑπρσντ. ἀπὸ τοῦ Παρκμ. κέκασμαι, τοῦ κάννυμι. Ὅμ.

*Ἐκέκλετο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. ἀόρ. κατὰ ὕπλασ καὶ κατὰ συγκ. τοῦ κέλομαι. Ὅμ.

*Ἐκέκλιτο γ΄. ἑνκ. πρσπ. παῦτ. ὑπρσντ. τοῦ κλίνω. Ἰλιάδ.

*Ἐκεκοσμέατο· Ἰων. γ΄. πλθ. πρσπ. ὑπρσντ. παῦτ. τοῦ κοσμέω, ἀντὶ ἐκεκόσμητο.

Ἐκεχειρία, ίας, ἡ (ἔχω, χείρ)· Ἀναίρεσις ὅπλων· παῦσις πολέμου, ἢ ἐχθρας πρὸς διωρισμένον τινὰ καιρόν· ἡσυχία· ἀπαιτεῖται Τὸ νὰ γνωστοποιῇ ὁ ἕνας ἐχθρὸς τὸν ἄλλον ὅτι παύει, τελειόνει ἡ ἀναίρεσις καὶ ἀρχίζει πάλιν ὁ πόλεμος. — 2) τροπ. Καταπαῦσις ἀπὸ κανὲν ἔργον, σχόλη. κ. λ. τ.

Ἐκζεμα, τος, τὸ (ἐκζέω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει, τὸ εὐγάζει ἔξω ἡ ζέστη· ἐξαιρ. ἐξανθήματα, ἐξυμματα εἰς τὸ σῶμα· τὸ χορχοῦλωμα βράζοντος ἱεροῦ, ἢ ὁποιουνδήποτε ἄλλων πραγμάτων.

Ἔκζεσις, εως, ἡ (ἐκζέω)· Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τι ἔξω κτιούμενον, βιαζόμενον ἀπὸ τὴν ζέστην· τὸ νὰ χορχολάζῃτε βράζον.

*Ἐκζεσμα, ατος, τὸ· = ἔκζεμα.

*Ἐκζεσμός, ὁ· = ἔκζεσμα.

Ἔκζεστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀποβρασμένον, ἀπομαγειρευμένον.

Ἐκζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζω, χορχολάζω. Τρπ. πηζῶσ' ἐυλέων ἐξεζεσεν· Τὴν ἔφαγαν τὰ σωλήνια ζωντανήν· ζωντανὴ ἐκαῦστη· Ἡρόδ. 4, 205. — 2) μεταῤῥ. = ἐκβράζω· Εὐγάζω, βγάζω τι νὰ εὐγῇ ἔξω μὲ τὸ μέσον ζέστης.

Ἐκζητέω, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ψηφεύω ἐπιμελῶς νὰ εὕρω, μάθω, ἀκούσω τίποτε· ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ καταῤῥέχω, ἐκδικῶ. ἐφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκζήτησις, εως, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις, διὰ νὰ εὕρῃ, μάθῃ, ἀκούσῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε. Ἐκζητητής, τοῦ, ὁ. Ὅστις ἐκζητῇ· ἐρευνητής, ἐξεταστής.

Ἐκζωφόω, Μλ. -ώσω (ζωφόω). Κατασκοτίζω, κατστοτεινιάζω τίποτε. Νικήτ. Χρον. Θ, 9.

Ἐκζωόω, Μλ. -ώτω (ζωόω). Βάμνω, μεταβάλλω εἰς ζῶον, κάμνω τι καθόλου ζῶον· Παθτ. Γεμίζω ἀπὸ ζῶα, ἢ σκωλήκια, σκωληκιάζω· παρὰ Θεοφράστ. ὑπερβιβάζω ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται.

Ἐκζωπυρέω, Μλ. -ήσω (ζωπυρέω), Ξαναζωπυρῶ τὴν φωτιάν, τῆς ὁποίας σώζονται ἀκέμη μερικὰ λείψανα. Μεταφορ. Ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχόνω· διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω· ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, ἐπὶ πολέμου κτλ. τ. τ. Ἀρστφ. Εἰρ. 310. ἀφ' οὗ

Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναναφτῇ, συμπ. τὴ φωτιάν· νὰ ἐγαρδιόνῃ, παρακινῇ, ἐρεθίζῃ τινά. (γ)

*Ἔκηα, ας, ε. Ἐπ. ἐνεργ. α'. ἀόρ. τοῦ καίω, ἀντὶ ἔκαυσα. Ὅμ.

*Ἐκηβελέτης, ου, ὁ· = ἑκηβόλος. Ὀρφ.

Ἑκηβολία, ας, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ρίπτῃ τις τίποτε μακρυὰ, εἰς τὸ νὰ σαϊτεύῃ, παρ' ἡμῖν δέ, τυφεκίζῃ, κτυπᾷ μὲ τὸ τυφέκι μακρυά· πληθυντ. Ἰλιδ. Ε, 54, παρὰ τὸ

Ἑκηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκὰς βάλλω), Ὅστις ρίπτει, τοξεύει, κτυπᾷ, ἐπιτυγχάνει μακρυά· ὡς τὸ ἑκατηβόλος, ἑκάεργος· Ὅμ, Ἡσίδ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν τῇ Ἰλιδ. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. μόνοι, καὶ ὡς ἐπίθ. καὶ ὡς οὐσιαστ. κείμενον.

Ἑκηλία, ἡ· = εὐκηλία. Ἡσυχία, ἀσφάλεια, πγουρόδα.

Ἕκηλος, ὁ, ἡ. ποιητ. παραγωγηματισμ. τοῦ, ἵστηλος, Ἡσυχος· τερπινός, εὐάρεστος· ἀφρόντιστος, ἀπάραγος· ἄφοβος, ἀκίνδυνος· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξ. ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν μὴ ἀφροντισίαν τραφόντων καὶ πινόντων, ἢ ἄλλως πως εὐφραινομένων· λέγει ὅμως καὶ ἑκηλοι συλήσετε· Θέλετε κορεσθῆτε ἡσυχοι, ἄφοβα. Ἰλ. Ζ, 70. καὶ ἑκηλος ἐρρέτω ἐς ουγη, ἂς πηγαίνῃ, τὸ παρ' ἡμῖν κοινε. ἐς χρημνιστῆ, ἀπ' ἐδῶ νὰ ζήτῃ χωρὶς νὰ τὸν πειρᾶξῃ τις· Ἰλιδ. Ι, 376. ὥστε σημαίνει δι' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἥσυχον, ἀνεμπόδιστον ἐσχολίαν, ἢ ἐνέργειαν ἀνθρώπων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. καὶ Πινδ. Ἐπὶ ἐφορίας καὶ ῥαθυμίας ἀπαξ μόνον παρ' Ὅμ. ἑκηλοι κάτθετε, Ὀδσ. Φ, 259. παρβλ. 309. — 2) Τροπικ. ἐπὶ ἀψύχων· Ὅμ. Τμ. Δμτ. 501. ἐπὶ ἀκαλλιεργήτου, ἀκάρπου ἀγροῦ. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. πολλάκις· Ἐπῤῥ. ἑκηλος· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἴδιον πρωτότ. τοῦ, ἑκών καὶ ἑκητί, ὥστε τὸ, ηλος ἐστι ἐπίθτκ. λήγουσα μόνον· τὸ δὲ κηλέω, ἐτυμολογητέον παρὰ τὸ ἕκηλος, καὶ οὐκ ἀνάπαλιν. Ετμν. Αξ. 1, σλ. 450. 2, σλ. 272.)

Ἑκητί, ὡς περίθετος μετὰ Γενικ. καὶ σημαίνει τὸ διὰ μέσον, δυνάμει. Ὅμηρ. μόνον ἐν Ὀδυσ. χρῆται τῇ λέξ. ἐπὶ Θεῶν παντοῦ. ἠΔιὸς ἑκητί, Ἀπόλλωνος ἑκητι, Ἑρμείαο ἑκητι, Διὸς εὐμενείᾳ, βοηθείᾳ, ἀντιλήψει, θελήσει, βουλήσει τοῦ Διός καὶ κλ. Ὀδσ. Ο, 319. Τ, 86. Τ, 42. ἁπάντων καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἐν τῇ Ἰλιδ. κεῖται αὐτ' αὐτοῦ τὸ, ἰότητι· ὁ Πινδ. χρῆται τῷ, ἑκατι αὐτ' αὐτοῦ ἐπιφερόμενον τῇ γενε. ἑνίοτε, καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἅμα, καὶ τότε κεῖται κατὰ συμφασίαν τοῦ, ἕνεκα· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. (πλὴν τὸ πρωτ. ἐστιν ἀρχαία τις δοτικὴ, καὶ κατὰ τὴν ἐτυμλ. συγγν. τῷ, ἑκών, ἑκηλος.)

Ἑκηλαττόω, Μλ. -ώσω (ἁλαττόω). Μεταβάλλω τι εἰς θάλασσαν διέλου.

Ἑκηλάπτω, Μλ. -ψω (ἁλπτω). Ζεσταίνω, ξανοβράζω τι. Συνέσ. σελ. 49.

(Τόμ. α'.)

Ἐκθαμβέομαι, τὸ θαμβέομαι κατ' ἐπίτασιν, Γίνομαι διόλου ἔκθαμβος, ἐκστατικός.

Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ (θάμβος). Ξεπασμένος, τραμαγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ θαυμασμόν.

Ἐκθαμνίζω (θάμνος). Ξεριζόνω, ἐξολοθρεύω, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 72.

Ἐκθαμνόομαι, παθτ. (θάμνος). Βλαστάνω θάμνους· καὶ, μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἢ γίνεμαι θάμνος, χαμοκλάδι, χαμόκλαδον. Θεόφρ.

*Ἐκθανον· Ἐπ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐκθνήσκω, ἀντὶ ἐξέθανον. Ὀδσ. Σ, 100.

Ἐκθαρρέω, Ἰων. ἐκθαρσέω· Μλ. ήσω· τὸ θαρρέω κατ' ἐπίτσ., Ἔχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην, μεγάλον θάρρος, ἀφ' οὗ

Ἔκθαρσημα, ατος, τὸ. Βεβαία ἐλπίς· θάρρος, καρδιά, Ἐπικούρ.

Ἐκθαυμάζω. τὸ θαυμάζω κατ' ἐπίτσ. Θαυμάζω κατὰ πολλά, πολύ. Διον. Ἁλικ.

Ἐκθεάομαι, Μλ. -άσομαι. Ἰων. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀμλ.), Βλέπω, θεωρῶ, κυτάζω. (ασομαι)

Ἐκθεατρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ττῶ (θεατρίζω). Φέρω τι εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν ὅλοι· καθόλου δέ, αὐτὸ, θεατρίζω, κατηγορῶ καὶ περιπαίζω τινὰ δημοσίως. Πολύβ. Γ, 91.

Ἐκθειάζω (θειάζω). Βάμνω τί θεῖον, θεοποιῶ. Τροπ. Σέβομαι, ἀγαπῶ, τιμῶ καὶ θαυμάζω τι ὑψίνω, μεγαλύνω, ἐπαινῶ τινα ὡς θεόν. — 2) Παράγω τι ἀπὸ κανένα Θεόν. ἀφ' οὗ

Ἐκθειασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἐκθειάζῃ, τιμᾷ, λατρεύῃ τί τινα ὡς θεόν· θεοποίησις, τιμή, λατρεία.

Ἔκθεμα, ατος, τό (ἐκτίθημι), Παυδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται εἰς τὸ φανερὸν διὰ νὰ τὸ βλέπωσιν ὅλοι· ἐκβάλλεται ἔξω, ἢ ἐκβαίνει εἰς τὸ φανερόν. Προσπαγῆ εἰς τὸ κοινόν, τὴν ὁποίαν κολλῶσιν εἰς τοὺς δημοσίους τόπους διὰ νὰ γένῃ γνωστὴ εἰς ὅλους, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. édétcon. Πολύβ.

*Ἐκθέμεναι, ἡ ἐκθέμεν, Ἐπ. ἀπρμρ. β'. ἀόρ. τοῦ, ἐκτίθημι, ἀντὶ ἐκθεῖναι.

Ἐκθειόω, ῶ· = ἐκθεόω, ἐπὶ ναοῦ ἢ τόπων, Καθιερόνω, ἁγιάζω, ἀφιερόνω. Ἀππιαν.

Ἐκθερπεύω, Μλ. -εύσω· τὸ θερπεύω κατ' ἐπίτασιν, Ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, ἰατρεύω τινα ἐντελῶς καθ' ὅλα· διηρίζω τι εἰς τινα ἀρρωστον καὶ φροντίζω περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τελείαν τὴν θεραπείαν, τὸ κοινῶς σύνηθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. νὰ κάμῃ σωστὴν τὴν κούραν. — 2) Μεταφ. Περιέκλινα τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινος διὰ μεγάλης τιμῆς καὶ προσοχῆς μου πρὸς αὐτόν.

Ἐκθεριζω, Μλ. -ίσω· Ἀττ. ττῶ (θερίζω), Ἀποθερίζω, θερίζω τίποτε καθόλου· ἐξολοθρεύω. Εὐριπ. λείψ.

Ἐκθερμαίνω, Μ. ανῶ. τὸ θερμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Ζεσταίνω τι καλά, καθόλου.

Ἔκθεσις, εως, ἡ (ἐκτίθημι). Τὸ νὰ ἐκθέτῃ, εὐγάζῃ τις τίποτε, τὸ βάλλῃ ἔξω που. — 2) Ὑπερτέρα προσταγή, ὁηλ. βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, διοικητοῦ, ἢ ὁποία κοινοποιεῖται εἰς ὅλον τὸν λαόν, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. Édikton. — 3) Δήλωσις, φανέρωσις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. 4) Τὰ χρήματα, ἢ ἄσπρα, τὸ ὁποῖα βάλλουν οἱ παίζοντες διὰ νὰ παίρνῃ ὅστις κερδίζει τὸ παιγνίδι. ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμπιστὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν. Ἀλκφ. γ'. Ἐπιστλ. 54. —5) Τὸ τέλος πράγματος τινος.

Ἔκθεσμος, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅτι εἶναι, ἢ γίνεται ἔξω τοῦ νόμου, παράνομον, παράνομον· παράβλ. Ἀδικος, 2. Ἐπῤῥ. ἐκθέσμως.

Ἐκθετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅτι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ ἐκτίθηται, βάλληται ἔξω διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, κοινοποιῆται εἰς ὅλους· ἑρμηνεύηται, ἐξηγῆται.

Ἔκθετος, ὁ, ἡ (ἐκτίθημι). Πᾶν ὅτι εἶναι ἔξω βαλμένον διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἔξω ριγμένον· κοινοποιημένον εἰς τὸν λαόν· ἐξηγημένον.

Ἐκθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀμλ.). Τρέχω ἔξω, φεύγω ἔξω, τρέχω ἐμπροστά· — ἐπὶ πολιορκουμένων· Εὐγαίνω ἔξαφνα καὶ ὁρμῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκθεώσις, ἡ (ἐκθεόω). Θεοποίησις, καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, ἀφ' οὗ

Ἐκθεωτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐκθειάζει τίποτε.

Ἐκθηλάζω, Μλ. -άσω (θηλάζω), ἐνεργ. Βυζάνω τὸ νεογνὸν ὅλον τὸν καιρόν, ὅσον πρέπει νὰ βυζάνῃ, νὰ τρέφηται μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. ἀμετβ. Παύω νὰ βυζάνω, δὲν βυζάτω, δὲν τρέφομαι πλέον μὲ τὸ μητρικὸν γάλα.

Ἐκθηλύνσις, εως, ἡ. Καθόλου τρυφερότης, μαλακότης, ἀδυναμία τοῦ σώματος· τὸ νὰ κάμνῃ τις τινα, ἀνανδρον, ἀδύνατον, θεληλὸν ὡς γυναῖκα, παρὰ τὸ

Ἐκθηλύνω, Μλ. -υνῶ· τὸ θηλύνω κατ' ἐπίτασιν. Κάμνω τινα καθ' ὅλα ἀδύνατον, ἀνανδρον, θεληλὸν, τὸ Ἰταλ. delikatare εἰς γυναῖκα.

Ἐκθηράω, Μλ. -άσω· καὶ ἐκθηράομαι· μέσ. ἀποθ. (θηράω). Διώκω τὸ θηρίον, τὸ ἀγρίμι ἔξω, τὸ κάμνω νὰ εὐγῇ ἔξω ἀπὸ ὅπου εἶναι κρυμμένον, καὶ τὸ πιάνω. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε, 25. Πλούταρχ. Πομπ. 26.

*Ἐκθηρεύω (θηρεύω), = ἐκθηράω.

Ἐκθηριόω, Μλ. -ώσω, Μεταβάλλω εἰς θηρίον, κάμνω τινὰ καθ' ὅλα ὡς θηρίον, ἐξαγριόνω. Εὐριπ. Βάκχ. 1329.

Ἐκθησαυρίζω, Μλ. -ίσω (θησαυρίζω). Εὑγάζω, παίρνω ἀπὸ τὸν θησαυρόν τι, ἢ μέρος αὐτοῦ. Φαλαρ. Ἐπιστολ.

Ἐκθλίβω, Μ. ίψω (θλίβω). Σφίγγω, ζουλέγω, εἰς τὰ ἔξω, ξεστρογγίζω τι· ξεπουντῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω ἔξω· στραμπουλίζω κάνεν μέλος τοῦ σώματος, τό κάμνω νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν κλειδωσίν του. (ι) ἀφ' οὗ

Ἐκθλιμμα, τό. Ξεζούλιγμα, ξεστρέγγισμα, ξεκούτσιασμα, ἀμπωμα, σπρώξιμον ἔξω· στραμπούλιγμα κάποιου μέλους τοῦ σώματος· βλέψιμον ἀπὸ ζούλιγμα.

Ἐκθλίψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζουλίγῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ ξακουντᾷ, ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ ἔξω· τὸ νὰ σφίγγῃ τίποτε δυνατά· τὸ νὰ στραμπουλίζῃ κάνεν μέλος τοῦ σώματος. — Τροπικ. τὸ νὰ θλίβῃ, στενοχωρῇ, βασανίζῃ, τυραννῇ τίνα τινα.

Ἐκθνήσκω, Μλ. -θνοῦμαι· ἀόρ. ἐξέθανον (θνήσκω ἀμλ.). Ἀποθνήσκω· κεῖται εἰς τὸν θάνατον, κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω· ηγέλω ἐθανονεῖ ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀπέθανεν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅ ἐστι γελοῦσαν ὥστε ἀπέκαμαν, ἀπόσταναν. Ὀδσ. Σ, 100. Παρὰ Δογογρ. ηγέλωτι ἐκθνήσκω· Ἀποθνήσκω ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φόβου, ἐκπλήξεως, θυμοῦ, χαρᾶς κτλ. ηφόβῳ, ἐκπλήξει κτλ. ἐκθνήσκων. Valcli. ἐν Φοιν. 1091. — 2) Κεῖμαι· θάνεν νεκρός, εἶμαι εἰς λιποθυμίαν, λιγοθυμῶ. ἀντιθ. τῷ, ἐκτεθνηκέναι καὶ, ἅπαξ ἐκτεθνηκέναι. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 959. Α'.

*Ἐκθοινάομαι, Μλ. -ήσομαι· παθτ. ἀποθτ. μετὰ μέτ. Μλ. (θοινάω). Τρώγω καὶ χορταίνω καλὰ εἰς τὸ συμπόσιον.

Ἔκθορε, ποιητ. ἀόρ. τοῦ, ἐκθρώσκω. Ἰλιδ. Π, 427.

*Ἐκθορέω· νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐκθρώσκω, ἀπὸ τοῦ ἀμλ. ἐκθρώσκω προεύφας.

*Ἐκθόρνυμι· νεώτ. τύπος παρεσχηματισμ. ἀντὶ ἐκθρώσκω.

Ἐκθορυβέω, Μλ. -ήσω (θορυβέω). Καταπαράττω, καταπτυχίζω τινὰ ἤτι.

Ἐκθρεόω, Μλ. -ήσω (θρεόω). Λέγω, δηγοῦμαι. Πολυδ. ε'. 207.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκθρομβόω, Μλ. -ώσω, τό θρομβόω κατ' ἐπίτασιν. Ἀφίνω, ἢ κάμνω τι νά πηχτώσῃ, γένῃ πηχτόν. ἀφ' οὗ

Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ. Τό νά κάμῃ τις τίποτε ῥευστόν νά πηχτώσῃ, νά κοπῇ· π. χ. τό γάλα· πήχτωμα. Διοσκορ. Βιβλ. Ι.

Ἐκθρυλλέω, ἢ ἐκθρυλέω· Μλ. -ήσω (θρυλλέω), Ποινοποιῶ, δημοσιεύω μυστικόν, ἢ καί μή μυστικόν τίποτε, φλυαρῶντας παντοῦ. Πολυδ. ε'. 207.

Ἐκθρώσκω, Μλ. -θοροῦμαι· ἀόρ. ἐξέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω, ἢ ἐμπρός. πκρ. ἀπό ἔξω στηθέων ἐκθρ.α Τό νά ἐκχύσῃ τις δυνατόν παφιχτύπι. Ἰλιάδ. 10, 95. ὡσαύτως καί μόνη γενικῆ· Ἰλιάδ. Π, 427. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καί, ἐκθορτίω καί ἐκθόρνυμι.

*Ἔκθυμα, ατος, τό (ἐκθύω), Ἐξάνθημα, ἐξάνθημα, σπυρία, τά ὁποῖα εὐγαίνουν εἰς τό δέρμα τοῦ σώματος, ὑπό διαφόρων ὀνομασιῶν.

Ἐκθυμαίνω, τό θυμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Θυμόνω κατακόλλα, καταθυμόνω.

Ἔκθυμίς, ας, ἡ (ἔκθυμος). Καρδιά, Σάρξ ὁρμή· τό παράφορον, παραπαρμα.

Ἐκθυμιάω, Μλ. -άτω (θυμιάω), Ἀνάπτω τίποτε καί κπνίζω μέ αὐτό· θυμιατίζω· Παθτ. διαλύομαι εἰς αὐχμόν, ἀτμόν, ἀέχνόν.

Ἔκθυμος, ου, ὁ, ἡ (θυμός), Ἀνδρεῖος, θαρραλέος, παράβαλλης· ἀναμμένος ἀπό τόν θυμόν· παράφορος, ξεπαρμένος· ἀναίσθητος, ἄφρων, παράφρων, φρενομανής. Bleml. Αἰσχ. Πρσ. 378. ὡς τό Ὁμηρικόν κεἰ θυμοῦ πεσέειν. — 2) Ἄψυχος, ἄκαρδος, ἀειλός· Ἐπῤῥ. ἐκθύμως.

Ἐκθύμως, ας, ἡ· = ἔκθυσις.

Ἔκθυσιμος, ὁ, ἡ. Εἰς κάθαρσιν, εἰς ἐξιλέωσιν, εἰς θυσίαν ἐξιλασμοῦ ἀνήκων, ἁρμόδιον. — 2) Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά ἁγνισθῇ, καθαρισθῇ. Πλουτάρχ. Κουρ. νέκθύσιμα καί μιαρά, (ε) παρά τό

Ἔκθυσις, σεως, ἡ (θύω), Θυσία γινομένη πρός καθάρισμόν καί ἐξιλέωσιν, ἤτοι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ἐξιλέωσις. Πλούτ. Μάρ. 28. Ζήτ. ἐκθύω. 2) Τό τά εὐγαίνουν εἰς τό σῶμα ἐξανθήματα, ἐκθύματα, ἐξανθήματα.

Ἐκθύω, Μλ. ὑσω (θύω, ἀνμλ.). Ξεθυμαίνω· ἐξαίρ. ἐπί ἐξανθημάτων, ἐκθυμάτων, ξεθυμασμάτων εἰς τό σῶμα. — 2) Θυσιάζω τίποτε, ὅ ἐστι τό χάνω, τό χαλνῶ παραφερόμενος ἀπό κάνέν ψυχικόν πάθημα, ἢ διά κάνένα σκοπόν μου. — 3) Μέσ. ἐκθύομαι, Ἁγνίζω, καθαρίζω τίποτε μέ θυτίαν· προλαμβάνω, ἀποδιώκω κάνέν κακόν, κάμνω ἀκαθαρσίαν, ἀκαθαρσίαν, προσφέρωντας θυσίαν· ἐνεργεῖ, ἀπομακρύνω τίποτε κακόν. Ἔτς δέ καί καταπραύνω τόν θυμόν τινος, τόν ἐξιλεόνω· (τό υ, ἐν μέν τῷ ἐνστ. τά πλείστα βραχύ· ἐν τῷ Μλ. δέ καί Ἀόρ. ἀεί μακρ. ἐν τῷ παθτ. ἀορ. ὀέ, ἐθύθην, ἀεί βραχύ.)

Ἐκθωπεύω (Σιωπεύω)· καί

*Ἐκθώπτω, Μλ. -ψω (θώπτω), Καταχολακεύω τινα, κερδαίνω τήν ἀγάπην του, τόν καταπείθω εἰς τίποτε μεταχειριζόμενος κολακείαν· ἐνεργεῖ. κολακεύω.

Ἐκκαγχάζω, Μλ. -άσω (καγχάζω), Γελῶ σφοδρά, δυνατά· ξεκαρδίζομαι, κόφτομαι ἀπό τό γέλοιο.

Ἐκκαθαίρω, Μλ. -ρῶ (καθαίρω), Ξεκαθαρίζω, ξεπιστρεύω, Ἰλιάδ. Β, 153. Τροπ. ἐκκαθαίρω λογισμόν, Ξεκαθαρίζω, βάλλω εἰς τάξιν κάνένα λογαριασμόν. ἐκκαθᾶραι τόν λογισμόν τῆς δαπάνης.

Ἐκκαθεύδω, Μλ -ευδήσω (καθεύδω, ἀνμλ.). Κυρίως μέν κοιμῶμαι ἔξω ἀπό τό σπίτι, Ξενοφ. Ἕλλην. β'. 4. 29. — 3) συνήθως δέ, φυλάττω ἐν καιρῷ νυκτός· στέκομαι τήν νύκτα εἰς φύλαξιν· ὡς τό, ἐκκοιτέω.

Ἑκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτον (ἓξ δέκα), Δεκαέξ. ἀφ' οὗ

Ἑκκαιδεκαέδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), Ἀπό δεκαέξ παλάμας, φαρδύ ἢ μακρύ. κ. τ. λ. Ἰλιάδ. Δ, 109.

Ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος), Χρόνου περίοδος, ἢ διάστημα καιροῦ ἀπό δεκαέξ χρόνους.

Ἑκκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ἔτος), Δεκαέξ χρόνων, δεκαεξάρης, 16. χρόνων τήν ἡλικίαν, ἢ παλαιός.

Ἑκκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ· υ, τό, γενκ. εως. Μέ δεκαέξ πηχῶν μάκρος, ἢ φάρδος κ. τ. λ.

*Ἑκκαιδεκάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ἐκ 16. σημείων, ἢ στοιχείων συνιστάμενον. Ψλλ.

Ἑκκαιδεκαστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Δεκαέξ στάδια μάκρος, ἢ πλάτος κ. τ. λ. ἔχων.

Ἑκκαιδέκατος, η, ον, Δέκατος ἕκτος.

Ἑκκαιδεκέτης, ου, ὁ Θηλ. -έτις, ίδος, ἡ. = ἑκκαιδεκαέτης.

*Ἑκκαιδεκήρης, ὁ, ἡ· ες, τό (ἄρω), Μέ 16. ἀράδες κωπέα.

*Ἑκκαιεβδομηκονταετηρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἑβδομηκοστή ἕκτη χρόνου περίοδος τοῦ Καλλιππου. Idelers Chrol. 1. σλ. 344.

Ἑκκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός), Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ· παράκαιρος· πᾶν ὅ,τι ἀπέρασεν ἀπό τόν καιρόν του· παλαιωμένον, παλαῖον. νέκκαιρος ῥητῶν. Ἀνθολογ.

Ἐκκαίω, Ἀττ. ἑκκάω· Μλ. -άω (καίω, ἀνμλ.) Κατακαίω, καίω τι ὁλοτελῶς. Μεταφορικ. παρά Πλουτάρχ. νέκκαιειν πόλεμον, ὑποψίαν. Τό νά ἀνάπτω, διεγείρω, παρακινῶ, δίδω τις αἰτίαν πολέμου, ὑποψίας Παθτ. Εἶμαι εἰς φλόγωσιν.

Ἐκκακέω, Μλ. -ήτω (κακός), Χάνω τήν γενναιότητα, μικρψυχῶ, τό Ἰταλ. χάνω τό κοράζιο ἐν καιρῷ δυστυχίας· ἐν γένει, Ἀποκάμνω, κουράζομαι, χάνω τήν δυναμίν μου.

Ἐκκαλέομαι, μέσ. ἀποστ. Μλ. -ήτομαι (καλαμαομαι), Σείρω, τραβῶ, εὐγάζω ἔξω τίποτε μέ τό ἁγκίστρι, μέ τό καλαμίδι· εἰς τό ὁποῖον κρέμαται τό ψαράγκιστρον.

Ἐκκαλέω, Μλ. ἑσω (καλέω, ἀνμλ.)· Καλῶ ἔξω, κράζω τινά νά εὐγῇ ἔξω Ὅμ., Προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν· τό ἰταλ. σφιδάρω· Σεγελῶ τινα καί τόν εὐγάζω, τόν κάμω νά εὐγῇ ἔξω· Μέσ. Κράζω τινα ἔξω νά ἐλθῃ πρός ἐμέα. Ὀδσ. Ω, 1. Ἑρμῆς δέ ψυχάς Κυλλήνιος ἐξεκαλέιτο ἀνδρῶν μνηστήρων. Τραβῶ τινα, διά δόλου καί κολακείας, ἔξω.

Ἐκκαλλύνω, Μλ. -νῶ (καλλύνω)· Κάμνω τίποτε πολύ καλόν, πολύ εὔμορφον, τό παραευμορφαίνω. — 2) Ἀσχημίζω, κάμνω τι νά ἀσχημήσῃ, νά χάσῃ τήν εὐμορφίαν του. Ἡσχ. 1, σλ. 1137.

Ἐκκάλυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐξεστεπάσθη, ἐφανερώθη, ἔγινε γνωστόν· Ἀποδείξις, δεῖγμα, σημεῖον. Πλούτ. Ζ. σελ. 824. (ᾰ) παρά τό

Ἐκκαλύπτω, Μλ. -ύψω (καλύπτω). Ξεστεπάζω, ξετειλίγω τίποτε, τό φανερόνω, τό κάμνω φανερόν. Μέσ. Ξεστεπάζομαι, ξεγυμνόνω τά σκεπασμένα μέλη μου· ἐξαίρ. ξεστεπάζω τό πρόσωπόν μου. Ὀδσ. Κ, 179. νέκ δέ καλυψάμενοι... θηήσαντ' Ἐλαφονν. Ἀνακαλύπτω, ξεστεπάζω, φανερόνω. Πλούταρ. Περικλ. 16.

Ἐκκάμνω, Μλ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἀποκάμνω καθόλου, καταπονσταίνω, καταλύω, κατακουράζομαι· μετά αἰτιατ. Θεόδ. 2, 51. νέκκάμνειν τάς ὁλοφύρσεις Τό νά κατακουραστῇτις ἀπό τά κλάματα· Ἀηδιάζω τίποτε, δέν ἠμπορῶ νά τό ὑποφέρω πλέον.

Ἐκκαναύζω, Μλ. -ῶ (καναύζω). Πίνω τίποτε ὅλον καί κατκπίωντας κάμνω ἦχον μέ τόν λάρυγγα· τό παρ' ἡμῖν κοιντ. τσουτσουνίζω· ἔτι δέ καί κερνῶ ὅλον τίποτε. Ἐύρπ. Ῥκλ. 152. ἰδέ καναύζω.

Ἐκκαπηλεύω, Μλ. -εύσω (καπηλεύω). Σεκάμνω, ξεπουλῶ τίποτε ὡς κάπηλος, ἤτοι μεταπωλητής. — 2) Δολόνω, ἀνακατόνω, ψευτίζω τίποτε, τό νοθεύω.

Ἐκκαρδίω, Μλ. -ώσω (καρδίω). Κάμνω τινα νά χάσῃ τήν καρδιά, τό θάρρος, τό Ἰταλ. ξεκουραζίρω· παρά τοῖς Ο. — 2) Εὐγάζω, κόπτω ἔξω τήν καρδιάν ζώου τινος.

*Ἐκκαρπέω, Μλ. -ήσω. Σπορίζω· ἐπί φυτῶν ὅταν τό ἄνθος των καταπέσῃ εἰς σπόρον.

Ἐκκαρπίζω, Μ. ἰσω (καρπίζω). Παίρνω, συνάζω, τρυγῶ τόν καρπόν ἀπό τι. Μέσ. ἐκκαρπίζομαι, Συνάζω, καρπούς καρπολογῶ, θερίζω γενίημα κτλ. διά χρείαν μου. Μεταφ. Αἰσχλ. Θ, 26. 602. κάτης ἄρουρα θάνατοι ἐκκαρπίζεται, Τό γωράτ τῆς κακίας καρπολογεῖ καρπόν τόν θάνατον· τό ὁποῖον ὁ Παῦλος, ντά ὀψώνια ἁμαρτίας θάνατος, εἶπεν.

Ἐκκαρπόομαι, Μλ. -ώσομαι· ὡς Μσ. (καρπόω). Συνάζω, μαζόνω τούς καρπούς ἀπό τίποτε, τούς ἀπολαμβάνω, τό Ἰταλ. γυδέρω· Τροπ. Ἔχω ὄφελος, διάφορον ἀπό τίποτε, τό ὠφελοῦμαι. — 2) Ἀπολαμβάνων, ὠφελούμενος μεταχειριζόμενος εἰς ὄφελός μου τίποτε μέ ὑπερβολήν, παραπολύ, τό χαλνῶ. Παρά Θουκυδ. Ε, 28. νέκπαρπωσαμενοιπ, κατά τόν Σουίδ. προσόδους μεγάλας λαβόντας. ἀφ' οὗ

Ἐκκάρπωσις, ἡ. Σύναξις, ὠφέλεια, καί ἀπόλαυσις πράγματός τινος.

*Ἐκκαταινύω· τό, καταινύω κατ' ἐπίτασιν· Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1562. κατά τήν διόρθ. ὑπό Herm.

*Ἐκκατείδον (εἶδον, ἀνμλ.) = εἶδος. Βλέπω, κυτάζω ἔξω ἀπό κάνέν μέρος, ὅπου εἶμαι· ὁ ἀμτχ. ἐκκατιδών ἔκειτο ἄλλοτε. Ἰλιάδ. Δ, 508.

*Ἐκκατηγορέω, ἢ -ῶ τό, κατηγορία κατ' ἐπίτασιν. Ἡ ἐπιγραφή, τό Ἰταλ. ὀτίτολας, τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφντ.

Ἐκκαυλέω, Μλ. -ήσω (καυλέω). Ἐπί φυτῶν Ξεκαυλόνω, εὐγάζω καυλόν, φύτρον, ξεβλαστάρόνω. ἀφ' οὗ

Ἐκκαύλημα, τό, Βλαστάρι, κουτσάνι.

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ. Ξεβλαστάρωμα· τό νά εὐγάζῃ φυτόν τι· βλαστάρια, κουτσάνια.

Ἐκκαυλίζω, Μλ. -ίσω, Κόπτω τόν καυλόν, τό κοτσάνι, πιάδω, βλαστάρι· ὅθεν γενικώς ξεριζόνω τό φυτόν μέ τελειότητα, μαζύ μέ τά βλαστάρια. Ἀριστοφ.

Ἐκκαύμα, ατος, τό (ἐκκαίνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον. — 2) Προσάναμα ἴσκα, ξύλον, ἐπιτήδειος διά νά ἀνάπτῃ φωτιάν τις. νέκκαυμα πριβάτων. Ξύλα φρύγανα, μέ τά ὁποῖα ἀναπτουν τούς φούρνους. Διοσ. Σικ.

Ἔκκαυσις, εως, ἡ. Ἄναμμα, καύσιμον· τό νά ἀνάπτῃ, καίῃ, κατακαίῃ τίς τίποτε· φλόγωσις. ἀφ' οὗ

Ἐκκαυστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἄναμμα, καύσιμον, κατακαύσιμον· εἰς λόγωσιν.

Ἐκκαυχάομαι, τό, καυχῶμαι κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάτ. 31.

*Ἐκκάω. Ἀττ. ἀντί ἐκκαίω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 475. C.

Ἐκκείμαι, Μλ. -κείσομαι (κείμαι). Κάθομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, βαλμένος ἔξω εἰς τά φανερόν νά μέ βλέπουν ὅλοι· εἶμαι ἀφημένος, παρατημένος, ἠμπορεῖ νά μή μεταχειρισθῇ κανένας· εἶμαι γνωστός εἰς ὅλους. — 2) Εἶμαι ὑποτεταγμένος.

*Ἐκκείρω. Μλ. -ρῶ, καί -κερῶ καί -ὀρτῶ (κείρω). Κατακουρεύω τίποτε· ὅθεν «Σκυθῶται ἐκκεκαρμένοις κουρευμένοις, ξυραφισμένοις καθώς κουρεύονται οἱ Σκύθαι. Σφκλ. παρ' Δεπ. σλ. 410. C. παραβλ. Πλούτ. Ηαρ. Σόλ. 14.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βορείου

Ἐκκέλευστος, ὁ, ἡ (κέλευσος). Ἔξω τοῦ ὁρόμου· πλανεμένος. ἐκκέλευστα, τά, Σαχωρατά, παράμερα μονοπάτια. Ανεόφ. 1162.

Ἐκκενόω, Μλ. -ώσω (κενόω). Ξεκενόνω, ξεμερόνω ἀδειάζω τίποτε μὲ τὴν ὅλότην. Θεόκρ. ις. 40. ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν ὑμὸν ἀ εἰρέαν σχεδὸν στυγερὸῖο γέροντος, Ἀφ' οὗ κερέωσαν τὸ πνεῦμα, ἀπέθανον ὅλη., παρεδόθησαν εἰς τὸν Χάρωνα.

Ἐκκεντέω, Μλ. -ήσω (κεντέω). Σουβλίζω, τρυπῶ πέρα περοῦ, μαχαιρώνω, σκοτόνω τινα συβλίζοντάς τον. Πολύβιος.

Ἐκκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω, ἢ αὐγήκει ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς σφαίρας τοῦ. αὐτός. τῷ, τύγκεντρος· ἀφ' οὗ

Ἐκκεντρότης, ητος, ἡ. Ἐβγαλμα, ἀπομάκρυσμα ἀπὸ τὸ κέντρον. Ἰάμβλ.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ (ἐκκενόω). Ἄδειασμα, ξεπλήρωμα.

Ἐκκεράϊζω, Μ. ίσω (κεραΐζω). Κατακουρσεύω, καταρπάζω· κατεόπτω τὰ σένδρα κ. τ. λ. τόπου τινος· καταφανίζω, κατερημάζω, ἐξολοθρεύω. Ἀναλεκτ. Β. σελ. 81.

Ἐκκεράννυμι, Μ. -ράσω (κερόκινημι, ἀνμλ.) Χύνω ἔξω καὶ ἀνακατόνω, τοντ' ἔστι κύνωντας ἀντὶ μέτα εἰς ἄλλο τίποτε τὸ ἀνακατόνω. Διάλεκτ. Β, σελ. 38.

Ἐκκεχυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐκχέω, Ἔξω χυμένα, ἀηλ. πλούτια, ἄφθονος.

Ἐκκηρύσσω, Μλ. κυῶ (κηραίνω). Ἀδυνατίζω, κάμω τινα, ἢτε ἀδύνατον. Αἰσχύλ. Εὐμ. 124.

Ἐκκήρης, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἐξήρης. ὑπονοοῦμι ναῦς, Μὲ ἐξ ἰσοπίς· ἄνεω παραδείγμ.

Ἐκκηρυγμός, οῦ, ὁ (ἐκκηρύττω). Ἐξώρισμα τινος, τὸ ὁποῖον γνωστοποιεῖται μὲ διαλαλητήν, τὸ τουρκβ. τελάλημ.

Ἐκκήρυκτος, ὁ, ἡ. Ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διὰ διαλαλήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξορία κοινοποιεῖται μὲ διαλάλημα· παρὰ τὸ

Ἐκκηρύττω, Ἀττ. ἐκκηρύττω. Μ. ξω (κηρύσσω). Κοινοποιῶ τί εἰς τὸν λαὸν διὰ τοῦ κήρυκος. Σοφκλ. Ἀντ. 27. — 2) Ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διὰ τοῦ κήρυκος, ἤτοι διαλαλητοῦ κοινοποιῶν τὴν ἐξορίαν του· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Αἰσχν.

Ἐκκηραίζομαι, τό, κανατίζομαι κατ' ἐπίταγιν. Δ. Βάσ.

Ἐκκηώω, Μλ. -νήσω (κηέω). Κινῶ τί πρὸς τὰ ἔξω· ἐν γένει, κινῶ τίποτε, τό παράζω μὲ βίαν καὶ δυνατά. Τρπκ. Συγχίζω καὶ παράττω τινὰ τόσον, ὥστε γίνεται ἄλλος ἐξ ἄλλου, τόν κάμω νὰ χάσῃ τὰ μέτρα του, νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί νὰ κάμῃ. 2) σύδετερ. Χάνω τὴν ἰχνηλασίαν, τὰ κάνετ. τὸν τορόν· ἐπὶ ευνηγετικῶν σκύλων, Ξεροφ. Κυνηγ. Γ. 10. ἐμφβ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἐκινήκει.

Ἐκκίω (κίω) = ἔξειμι. Ὀδσ. Ω, 492. κατὰ τμῆσιν ὁμοίως.

Ἐκκλάω, Μ. ἄσω (κλάω). Κατατζακίζω, κατατρίβω, καταλιανίζω, κατακομματιάζω· καταφανίζω· φθανατίζω τίποτε. (α) Πλούταρ.

Ἐκκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλείω, σφαλκώνω τινὰ ἢ τίποτε ἔξω, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ἐμπῇ μέσα.

Ἐκκλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Κλέπτω τι κρυφίως, ἢ μὲ δόλον καὶ πανουργίαν. Ἑρμῆς ἐξέκλεψε Ἄρηκα Τὸν ἔκλεψε, τὸν ἐγλύτωσε μὲ δόλον ἀπὸ τὰ δεσμά. Ἰλιάδ. Ε, 390.

Ἐκκληξόω, Μ. ώσω· ψευδ. ἀκόλ. ἀντὶ ἐκπλήσσω, Ἡρόδ. 1. 31. Παραβλ. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 169.

Ἐκκλησίω, Ἰων. ἀντὶ ἐκκλείω· Ἡρόδ. μὲ ἐκκλησίωμεν τῷ ὥρῳ, Ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὸν καιρόν· τοῦτ' ἔστιν, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν περιττὸν καιρόν, δὲν τοῖς περίσσευεν ὁ καιρός· Ἡρόδ. 1, 31.

Ἐκκληματόομαι, ὡς παθτ. = κληματόω, Εὐγάζω, ἁπλόνω κλήματα, κληματόβεργας· ἐπὶ ἀμπέλων ἐξαιρ. ὅταν τὰ βλαστάρια των αὐξήνουν καὶ γίνονται κλήματα. Γεωπον. Ε. 40.

Ἐκκλησία, ίας, ἡ (ἔκκλητος). Οἱ διὰ τοῦ κήρυκος συγκαλούμενοι καὶ συναθροιζόμενοι πολῖται· ἡ συνέλευσις, συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς τὰς αὐτονόμους πόλεις. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συναθροίζονται καὶ ἡ συέλευσις ἢ συνάθροισις αὐτή. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο κυρίως ἐκκλησίαι, αἱ τακτικαὶ καὶ διωρισμέναι συνάξεις τοῦ πλήθους· τέσσαρες εἰς κάθε Πρυτανείαν· αἱ δὲ ἔξω τῶν διωρισμένων, κατὰ περίστασιν γιομέναι, ἐκαλοῦντο σύγκλητοι. 2) Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς διομάζεται οὕτως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. ᾗ Ἐκκλησία λέγεται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκαλεῖσθαι καὶ ὁμοῦ συνάγεινα. Κύρλ. Ἱερσλ. ᾗ Ἐκκλησία σύστημα καὶ συνόδου ἐστὶν ὄνομα. Ἡσυχ. Ἐκκλ. ἐστὶ συναγωγή, πανήγυρις, σύνοδος κατὰ πόλιν, συγκρίσεις. Κλημ. Στρωμ. ζ'. ᾗ οὐ μόνον νῦν τὸν τόπον, ἀλλὰ τὸ ἄθροισμα τῶν ἐκλεκτῶν, Ἐκκλησίαν καλῶ. Ἰσοκρ. Πηλ. β'. Ἐπστλ. 246. «τὸ ἄθροισμα τῶν ἁγίων, τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον Ἐκκλησία ἐστίν· καὶ κατ' ἐκτασιν τῆς σημασίας ᾗ Ἐκκλησία ἐστὶν, ἄθροισμός τῶν πιστῶν· ὁ εἰς Χριστὸν πεπιστευκὼς λαός· τὸ σύστημα τῶν ὀρθοδόξων καὶ περὶ τὸν χριστιανισμὸν κατὰ πάντα ὑγιαινόντων· ὅθεν, Ἐκκλησία Θεσσαλονικέων». Παῦλ. Κατ' ἐξοχὴν δὲ, Ἐκκλησία, τὸ σύστημα τοῦ κλήρου τῶν πιστῶν, ἐνθα προεδρεύει Πατριάρχης, ἢ Ἐπίσκοπος, ὑφ' ὃν ὑπόκεινται ἡ ἐπισκοπαί, ἢ ἐπαρχίαι, ἢ πόλεις καὶ χῶραι κ. τ. λ. ὅθεν Ἐκκλησία ἀνατολική, δυτική κ.τ.λ. καὶ ἐντεῦθεν λέγονται ἔτι καὶ οἱ πρόεδροι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Πρεσβυτέριον. «εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ» Τοῖς προεδρεύουσι, δηλ. Χρσστμ. καὶ ἑπομένως ὁ λαός, τὸ σοῦ Χριστοῦ ποίμνιον τὸ ὑπὸ Ἀρχιερέως ποιμαινόμενον· «ποιμένων τῆς Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ». Πράξ. Ἀποστλ. κ'. 28. Μετωνυμικῶς δέ, καὶ ὁ οἶκος, τὸ κτήριον, ἔνθα συνάγονται οἱ πιστοὶ εἰς προσευχήν. «Ναός, ὃν καὶ ἐκκλησιαστήριον ἔλεγονεν Ἰσοκρ. Πλατ. β'. Ἐπστλ. 246. «ἄλλο ἐστὶν Ἐκκλησία, καὶ ἄλλο Ἐκκλησιαστήριον· ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀμώμων ψυχῶν συνεστῶσα, τὸ δὲ ἀπὸ ξύλων οἰκοδομεῖται». ἀφ' οὗ

Ἐκκλησιάζω, Κάμνω σύναξιν τοῦ πλήθους, συνάζω τὸ πλῆθος· ὁμιλῶ μὲ, ἢ εἰς τὸν συνηγμένον λαόν, ἢ συμβουλεύομαι ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς συνηγμένους. 2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, Ἐμβάζω, φέρω τινὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

* Ἐκκλησιάρχης, ου, ὁ. Ἄρχων τῶν Ἐκκλησιῶν. — 2) ἐκκλ. σύταξις, Καυδυλαναφτης, ὑπηρέτης, ἐπιστάτης τῆς ἐκκλησίας, τοῦ θείου ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἐκκλησιασμός, οῦ, ὁ (ἐκκλησιάζω). Τὸ νὰ συγιροστῇ, κάμνῃ τις ἐκκλησίαν, συνάθροισιν τοῦ λαοῦ, τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ νὰ συμβουλεύηται κοινῶς μὲ ὅλους εἰς αὐτήν.

* Ἐκκλησιαστήριον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον συναθροίζεται ὁ λαός.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάθεται, ἢ ὁμιλεῖ εἰς τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ.

Ἐκκλησιαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν κοινὴν τοῦ λαοῦ συνάθροισιν. — 2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἱερωμένος, ἱερός. «τὸ ἐκκλησιαστικὸν», ὑπονοουμ. «ἀργύριον», Τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς Ἀθήνας πᾶς πολίτης, ὅστις ἤρχετο εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὰ δημόσια ἀργύρια, τὸ ἰταλ. συνηθστ. ἀπὸ τὴν κάπαν τῆς κοινότητος, ὡς παρεμύθιον, τὸ ιτκλ. ρικομπένσα διὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὁποίου ἔχανεν, ἐχασομερεύτεν ἀπὸ τὴν δουλειάν του· τὸ ὁποῖον ὑστέρατο εἰς δύω ἐβδομάδες. 2) παρὰ τοῖς Χριστιαν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλ. ἢ ὁ ἔχων αἴσθησιν καὶ ἀγάπην εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας.

* Ἐκκλησιεύδικος, ὁ, ἡ. Προστάτης, διαφεντευτὴς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἔκκλησις, εως, ἡ (ἐκκαλέω). Τὸ ἔξω κράξιμον, αὐγάλτισμον τινος ἔξω μὲ δόλον, μὲ ξεγέλασμα· προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, ἢ φιλονεικίαν κ. τ. λ. τὸ ἰταλ. σφιδάρισμα· διερεθισμός, ἢ παρακίνημά τινος εἰς τό νὰ κάμῃ τίποτε.

* Ἐκκλητάριος, ὁ. Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω, πρὸς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἔκκλησις. Βαλτμ.

Ἐκκλητεύω, Μ. εύσω = κλητεύω· Maier καὶ Schömann, über den Att. process. σελ. 672. «κάλεσμαι Ἀμύντορα καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ ὕστερι παρεῖναι». Αἰσχύλ.

Ἐκκλητικός, ἡ, όν. Εἰς κάλεσμα, κράξιμον, προσκάλεσμα ἔξω ἀνήκων· παρακινητικός, ἐρεθιστικός· ξεγελαστής· ἐλκυστικός. Ἐπρρ. ἐκκλητικῶς.

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω· ἐκλεγμένος· ἔξαιρ. ὁ εἰς ἀῖρετὸν κριτὴν ἐκλεγόμενος, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον παλινδικεῖ τις, τό ἰταλ. ἀππελλάρει, κάμνει ἀππελατσιόνην. — 2) ἡ ἔκκλητος ὑπακ. Βουλή, Οἱ ἐκλεγόμενοι ἐκ τῆς ὁλότητος τοῦ λαοῦ, εἰς συμβουλὴν· ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Ἀριστοκρατίαις, οἱ ἔκκλητοι, Τὰ μέλη τῆς ἐκκλήτου Βουλῆς, καὶ ὅλη ἡ ἔκκλητος Βουλή.

Ἔκκλημα, τος, τό· = ἔκκλισις, Βάτσμα, τὸ νὰ κλίνῃ, βαίζῃ τις ἢ τίποτε πον. Διόδ. Σικ. Κ, 12.

Ἐκκλινής, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὰ ἔξω. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΕ. 6.

Ἐκκλίνω, Μ. ίνῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω πρὸς τὰ ἔξω. 2) σύδετ. Ξεκλίνω, ἀποφεύγω, παραμερνῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω. — β') Κλίνω, βαίζω πρὸς τὰ ἔξω, ἢ πρὸς τὴν γῆν. ἀφ' οὗ

Ἔκκλισις, σεως, ἡ. Ἀποφυγή, παραμέρισμα, τὸ νὰ τραβιέται τις ὀπίσω, νὰ μὴ δέχηται, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ τίποτε.

* Ἐκκλίτης, ου, ὁ. Ὅστις ξεκλίνει, παραστρατίζει ἀπὸ τὴν συνηθισμένην εὐταξίαν. Δγν. Αρτ. 2, 130.

* Ἔκκλιτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξεκλίνει, ἀποφεύγει τι.

Ἐκκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ξεπλύνω. 2) Πλημμυρῶ. Ἀπολλόδ. Α'. ς'. 3. Ἀντωνίν. Η. 51. ἀφ' οὗ

Ἔκκλυσμα, τό. Ξέπλυμα, ξεπλυμένον. Πλούταρ. Ι, 440.

Ἐκκλώζω, Μλ. -ώσω (κλωζω). Συρίζω, σουρίζω τινά.

Ἐκκναίω, Μ. αίσω (κναίω). Ἀφαιδίζω, καταδυνατίζω τίποτε, τὸ καταπαλύνω· φονεύω, σκοτόνω. Τρπκ. ἐπὶ φλυάρων, Καταισχύνω, ζαλίζω, ξενοφαίνω τινα. Θεοκρίτ. ΙΕ. 88. «ἐκκναισοῦντιν, Δωμιε. ἀντὶ «ἐκκναίσουσιν.

Ἐκκνάω, Μλ. -νήσω (κνάω, ἀνμλ.). Κατατρίβω, καταξύνω, ζουγρανίζω· ξεκάπτω, ξεπαραχόνω, ξεσκαλίζω. Ἡρόδοτ. Ζ, 239. «τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησεν ἐνθα ἄλλοι ἐξέκνισεν ἀναγινώσκ.

Ἐκκοβαλικεύομαι, μέτ. ἀποβ. Μλ. -εύσομαι (κοβαλικεύομαι). Ἐπιμελτόμαι, παιγνίζω καὶ χαρδαίνω μὲ κολακείας, διαβολές, πανουργίας, ἀπάτην κ.τ.λ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 270. Ἰδὲ κιβάλος.

Ἐκκοιλαίνω, Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω). Κάμνω τι κοίλον, τὸ βαθουλόνω. Πολύβ. Γ, 48.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐκκοιλιάζω, Μλ. -άσω (κοιλία). Ξεκοιλιάζω, ξεντερίζω. Ἀθην. σελ. 325.

Ἐκκοιμάομαι, ωμαι. Μ. ήσομαι. ὡς παθτ. (κοιμάω). Κοιμοῦμαι καὶ χορταίνω τὸν ὕπνον· ξυπνῶ.

Ἐκκοιτέω, Μλ. -ήσω (κοιτέω). = ἐκκαθεύδω, Κοιμοῦμαι ἔξω· φυλάττω ἐγκαιρῶ νυκτός. Ἰώσηπ. ς'. 2. ἀφ' οὗ

Ἐκκοίτη, ἡ (κοίτη). Φυλακὴ ἐν καιρῷ νυκτός, ἡ ὥστις στέκει που φυλάσσει τὴν νύχτα, τὸ Ἰταλ. βάρδια, τὸ Οὐγγαρ. στράζια.

Ἐκκοκκίζω, Μ. ίσω (κοκκίζω). Εὐγάλλω τὸν κόκκον, ἢ τὸ κοκκούτζι, τὸν σπόρον, τὸ κόκκαλον πράγματός τινος, π. χ. μήλου, κεραΐου καὶ λ. τ. τ. Ἐν γένει, εὐγάζω τίποτε ἀπὸ τὴν στερεὰν ὑέσιν του, ἀπὸ τὸν τόπον του· διαπράζω, ξεγυμνόνω· ἐκκοκίζω τὰς πόλεις. Ἀρστφ. Εἰρ. 63. ἐκκοκκίζω γῆραϊ, Ἀποδιώκω, διώχνω τὰ γηράματα, τοῦτ' ἔστιν ἐξαλείφω τὰ σημεῖα τῶν γηρατείων. Ἀνστοτρ. 304. καὶ 448. ἐκκοκκίζω τρίχας, Μαδῶ, ξεριζόνω τὰς τρίχας· Ἀχαρ. 1179. ἐκκοκκίζω σφυρόν, Ξεστοπίζω, στραμπουλίζω τὸν σφυρόν, τὸ κότζι. παραβλ. ἐκτιγαρτίζω.

Ἐκκολάπτω, Μ. ψω (κολάπτω) Κτυπῶ, ἢ τραβῶ τίποτε καὶ τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸ ξεσχίζω, τὸ ξεκολλῶ. Ἐπὶ αὐγῶν, Κλωσσῶ καὶ εὐγάζω πουλιά, ξεπουλιάζω· ὡς τὸ ἐκκλύφω, ἐκλεπίζω. ἀφ' οὗ

Ἐκκόλαψις, εως, ἡ Ξεκόλλημα, τὸ νὰ ξεκολλῶσῃς τίποτε· ξεκλωσσημα, ξεπούλισμα.

Ἐκκολλᾶβέω, (κόλλαβος). Χάνω τοὺς κολλάβους, ἤτοι τὰ στριφτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας καὶ λ. τ. τ. Τροπκ. ἐπὶ ποιητῶν, οἵτινες γηράσαντες χάνουν τὴν ποιητικὴν εὐφυΐαν των καὶ παραλογίζονται, παρκλκλοῦν· ὅθεν παραφρονῶ, μωρολογῶ. Ἀρστφ.

Ἐκκολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶ ἄνω κάτω, κολυμβῶντας φεύγω, γλυτόνω ἀπό τίποτε κακόν τινός.

Ἐκκομιδή, ῆς, ἡ. Φέρσιμον, κουβάλημα ἔξω, πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον παίρνεται τις εἰς τὰ χέρια, τὸ σηκόνει καὶ τὸ εὐγάζει ἔξω π. χ. τὸ σήκωμα νεκροῦ καὶ φέρσιμον εἰς ἐνταφιασμόν. 2) Εὔγαλμα γεννημάτων, πραγματειῶν ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὸ βασίλειον. 3) Φυγή, φευγατιό, γλυτωμός. Ἡρότ. 8, 44. οἱ Πλαταιεῖς ἀποβάντες εἰς τὴν περχὴν, πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετέων.

Ἐκκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Ἐκφέρω, γλυτόνω τινα, ἢ τίποτε εὐγάζοντάς τον ἔξω ἀπὸ τίποτε. Ἡρότ. 3, 43 ἡπειλεξάμενος δὲ ὁ Ἄμασις τὸ βιβλίον τὸ παρὰ τοῦ Πολυκράτεος ἦκον, ἔμαθε ὅτι ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἀνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος. Ἄλλοτε δὲ ἀνεγινώσκετο καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 359 ὠκέως, ἐκκομίσαι. — Εὐγάζω, κουβαλῶ ἔξω, ἐξαιρῶ. νεκρὸν σῶμα εἰς ταφήν. ἐκκομ. σῖτον. ἐπὶ ἵππου, ὅστις σκορπίζει ῥίπτει ἔξω ἀπὸ τὴν φάτνην, ἤτοι ἀπὸ τὸ στόμα τὴν τροφήν του. Ξεν. Μέσ. ἐκκομίζομαι, Φέρω, εὐγάζω, παίρνω ἔξω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἔτι δὲ καὶ ἀσφαλίζω, συγουρεύω, κρύπτω τίποτε διὰ χρείαν μου· φεύγω, γλυτόνω. 2) Τρομένω, ὑποφέρω. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1260.

Ἐκκομισμός, ὁ, = ἐκκομιδή.

Ἐκκομπάζω, τὸ, κομπάζω κατ' ἐπίτασιν. Κακυχῶμαι παραπολύ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 569.

Ἐκκαμψούμαι, Μλ. -ευτομαι (κομψεύομαι). Εἶμαι κατὰ πολλὰ κομψός, τὸ ἰταλ. κάμνω πολλὰ κοπλιμέντα, πολλὰς τσερεμόνιες· εἶμαι πολλὰ αὐγλωττος. Ἰφιγ. Αὐλ. 333. ἐκκεκόμψευσαν. ἀμφίβ.

Ἐκκοπεύς, έως, ὁ (ἐκκόπτω). Μάχαιρα, ἢ ἄλλο τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ κόπτομεν, ἢ πελεκῶμεν τι πρὸς τὰ ἔξω δηλ. ἐπιπολέως, ἐπάν' ἐπάνω, ὡς τὰ μετεκπεύειν, πρὸς τὰ μέσα.

*Ἐκκόπευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ τις τίποτε ἐπιπολαίως, ξεπελεκῆ.

Ἐκκοπή, ῆς, ἡ. Κέψιμον πρὸς ἔξω ἐπιπολαίως, ξεπελέκημα· πελεκούδι, ἐκκοπὴ δένδρων. Κομμάτι ξεκομένον ἀπὸ κάτι δένδρον. Πολβ.

Ἔκκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ἀποσταμένος, κοπιασμένος, κουρασμένος κατὰ πολλά

Ἐκκοπρέω. Μλ. ήσω (κοπρέω), Χέζω.

Ἐκκοπρίζω, καὶ ἐκκοπρόω. Ξεκοπρίζω, εὐγάζω κοπριὰν ἔξω, τὴν κουβαλῶ καὶ τὴν ῥίπτω εἰς μέρος. 2) = ἐκκοπρέω, ἀφ' οὗ

Ἐκκόπρωσις, εως, ἡ. Ξεκόπρισμα, κουβάλημα κοπριᾶς καὶ ῥίψιμον εἰς ἄλλο μέρος· ἐκκοπρτὴς κοιλίας, Τὸ χέσιμον.

Ἐκκοπρωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἐνεργῇ ἐκκόπρωσιν τῆς κοιλίας· κινητικόν.

Ἐκκόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Κτυπῶ τίποτε καὶ ξεσχίνω τὰς τὸ εὐγάζω ἔξω· πελεκῶ· ξεκόβω· σηρώνω, ἀμπώνω ἔξω. ἐκκόπ. οἰκίαν. Τρυπῶ τὸν τοῖχον, ἢ ἀνοίγω μὲ βίαν σπίτι καὶ ἐμβαίνω μέσα. Παθτ. ἐκκόπτομαι τὸ ὀφθαλμόν Τὰ νὰ εὐγάλουν τινὸς τὰ μάτια, Ἀρστφ. Ὄρν. 342. Τροπκ. Ξεριζόνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω τι μὲ τὴν ὁλότητα. Λουκιαν.

Ἐκκορακίζω, Μ. ίσω (κόραξ). Διώκω τινά, τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν, τὸν στέλλω 'ς τὸν διάβολον, 'ς τὰ καλάθεμα.

Ἐκκορέω, Μλ. ήσω (κορέω). Σκουπίζω, σαρόνω, φουκαλιάζω, ξεπαστρεύω, καθαρίζω, ξεσκουπίζω. Μεταφορικ. Ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐρημάζω, ἀδειάζω· ἡμὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα Μὴ τὴν σκοπίζεις, ἀδειάζεις στέλλωντας τοὺς Ἕλληνας ἔξω, εἰς ἄλλους τόπους. Ἀρστφ. Εἰρ. 59. Καὶ κατὰ παῖγμα λέξεως ἁπλῆς ἐκκορήσεσ (παρὰ τὸ κόρη) Τίς σὲ ξεπαρθένευσε; Ἀρστφ. Θσμ. 760. Ἐν γένει, Ἀπομαχρύνω, παραμερίζω, βάλλω κατὰ μέρος· ἐκκορηδεῖσ σῦσεν· τὸ παρ ἡμῖν κοινότ. Ἄμποτε νὰ σ' ἔπερνεν ὁ διάβολος, νὰ 'πήγαινες 'ς πανάθεμα· νὰ 'χάνουσ' ἀπὸ τοὺς κόσμους. Ἀλκιφ. 2) κόρε, ἐκκόρει κορώνην. Παιδιά, διώξατε τὸν κόρακα, τὴν καλιακούδαν ἀπ' ἐδῶ· οὗτος ἄρχιζεν ἕνα τραγῳδοψυχάτικον, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τοὺς γάμους κοινῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ὁ κόρακας ἐνομίζετο ὅτι προσημαίνει χηρείαν. Παραβλ. Herm. de Aesch. Danaid. σλ. IX. καὶ ἐξ ἐναντίας Boeckh expl. Pind. Syth. 3, 16.

Ἐκκορίζω, (κόρις). Ἀφανίζω τοὺς κορισούς, τὲς κόριζες Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 203. κτοὺς κόρεις ἐκκορίσαις. Παρμ. Ἐπα. 11.

Ἐκκορυφόω, Μλ. ώσω (κορυφόω). κλόγον ἐκκορυφώσαμ· ἀντὶ ἀνακεφαλαιώσομαι, Ἡσθ. Κρ. 106.

Ἐκκοσμέω, Μλ. ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, Ἀριστοτ. Τ. Α. σελ. 148. ἀφ' οὗ

*Ἐκκόσμησις, εως, ἡ. Στόλισμα, καλλώπισμα, στάφνισμα.

Ἐκκοτταβίζω. Χάνω τὰ ἄσπραμου εἰς τὸ παιγνίδι, τὸν κότταβον· ὅθεν κεκκεκοττσβισμένος, Ὅστις ἔχασε τὰ ἄσπρα του εἰς τὸν κότταβον. Ἰδὲ κότταβος.

Ἐκκουφίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κουφίζω). Σηκόνω τι ἀπάνω, τὸ ὑφόνω· ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρύτερον, εὐκολώτερον. Πλούταρχος.

Ἐκκραγγάνω, καὶ ἐκκραζω, Μ. ξω. Ἀόρ. β'. ἐξέκραγον (κράζω, ἀνμλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, σκούζω, χουζάρω.

*Ἐκκραυγάζω (κραυγάζω). = ἐκκράζω.

*Ἐκκρέμαμαι. Μλ. ἐκκρεμάσομαι (κρέμαμαι ἀνμλ.). Κρέμμαι ἀπό, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐκκραμάννυμι, Μλ. άσω (κραμάννυμι, ἀνμλ), τί τινος. Κρεμῶ τίποτε ἀπό, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Μέσ. Κρέμομαι.

Ἐκκρεμάω, = ἐκκρεμάννυμι.

Ἐκκρεμής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται κάτω, εἶναι κρεμασμένον ἀπό, ἢ εἰς τίποτε. Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 87.

Ἐκκρημάω. Μλ. ήσω (κρημνάω) τί τινος, καὶ τινά ἔκ τινος. Κρεμῶ τι ἔξω, Ἀρστφ. Ἱππ. 1368. Παθτ. Κρέμομαι ἔξω, ἢ ἀποκρεμοῦμαι, κρατοῦμαι κρεμάμενος ἀπό τίποτε, ὑπὸ ῥιπτ. Ἰων. 1616. κροπτρων χεῖρας ἐκκρημίμεσθαι.

Ἐκκρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω. β'.) Ἀποβάλλω, ῥίπτω τὸ ἄχρηστον, ἢ ὅ,τι δὲν μοὶ πάρεσκει· δὲν δέχομαι τίποτε, δὲν τὸ θέλω. γ'.) Κοπρίζω, χέζω· ἐπὶ ἰατρικῶν, Κινῶ, κάμνει, προξενεῖ κίνησιν τῆς κοιλίας, ἀντὶ τῶ, αἰσκρίνω. ἀφ' οὗ

Ἐκκρισις, εως, ἡ. Ξεχώρισις, διάλεξις, διάκρισις, ἢ ξελαγάρισμα, ἐξαίρ. τῶν ἀνωφελιμαίσεων, τοῦ ἰδρῶτος, τῆς τροφῆς, κλ. τ. τ.

Ἐκκριτικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς διάλεξιν, ξεχώρισιν, ξελαγάρισιν, κίνησιν τῆς κοιλίας, κινητικόν.

Ἔκκριτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος· διαλεγμένος, ἐκλεγμένος· ἀποβλημένος, ἀπορριγμένος· Ὅ,τι εὑρῆκεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ.

Ἐκκροτέω, Μλ. ήσω (κροτέω), Κτυπῶ τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω. Τροπκ. Σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, εἶδος, τὸ κομνω νὰ εἶναι, νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι κάτι τί. Ἰώσηπ. Π. Ἰ. ς'. 2.

Ἔκκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Πᾶν ὅ,τι κάμνει μεγάλον κρότον, βομβόν.

Ἐκκρουσις, εως, ἡ. Κτύπημα πρὸς ἔξω, ἀμπωγμα, σπρώξιμον, διώξιμον ἔξω, ξεκούτημα.

Ἐκκρύστος, ὁ, ἡ. Κτυπημένος, σπρωγμένος, διωγμένος ἔξω. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι δουλευμένον μὲ σηκιατὰ σκαλίσματα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 544. ἐκκρούστου δέμας.

Ἐκκρούω, Μ. ούτω (κρούω). Κρούω, κτυπῶ, σπρώχνω, διώχνω, ἀμπώχνω ἔξω. 2) Εὐγαίνω ἔμπρος, ἐπάνω. Φιλοστρ. Ἀπολλ. Α. 19. κτῶν κροταφων κέρατα ἐκκρουειν, Εὐγαίνουν, φυτρώνειν κέρατα.

Ἐκκτείνω, Μλ. ενῶ (κτείνω, ἀνμλ). παρ' Ὁμηρ. Μήδ. 585. τινὲς ἐκκτενεῖν ἀναγινώσκ. τὸ ὁποῖον ὁ Κριτικ. Πορσὸν, ἀποδοκιμάζει ὡς μὴ Ἑλληνικόν, καὶ ἀναγινώσκ. ἐκτενεῖν, παραβλ. Bart. ep. cr. σλ. 81.

Ἐκκτυπέω, Μλ. ήσω (κτυπέω). Κάμνω κτύπον, κρότον ἔξω· εὐγαίνω μὲ κρότον καὶ ἦχον ἔξω, ἢ ἔμπρος.

Ἐκκυβεύω, Μ. εύτω (κυβεύω). Τελειώνω τὸ παιγνίδι τῶν κυβίων, τῶν ζαριῶν. Μεταφορ. πτοὺς ὅλους ἐκκυβεύω καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐκινδύνευσα. Βάλλω εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. ζαταρόβω, ριζικάρω τὸ καλόν, τὴν εὐτυχίαν ὅλων. 2) παθτ. Χαίνω εἰς τὸ παιγνίδι. Πλουτ. Ἀρταξ. Ἠ. ἡχιλίους ἐκκυβευθεῖσα Δαρειικούς. Ἔχασεν εἰς τὸ παιγνίδι χιλίους Δαρεικούς.

Ἐκκυβιστάω, Μλ. ήσω (κυβιστάω). Ῥίχνομαι, ἢ πηδῶ πίπτω, ἐρημίζομαι ἔξω που κατακέφαλα, ἐκκυβιστῶ ὑπερτίθεμαι· τὸ ἠμέτοιν. Κάμνοντας τούμπαν ὑπερπηδῶ, πετάχνομαι πέρα, ἢ ἀπάνω ἀπό τίποτε. Ἐν γένει, πίπτω κατακέφαλα. Ξυφ. Ἀν. 6, 1, 9.

Ἐκκυκλέω, Μλ. ήσω (κυκλέω). Σστρέφω, στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐξαίρ. ἐν τῷ Δεάτρῳ διὰ τῆς μηχανῆς, Ἐκκύκλημα, ὑπερ ἰδὲ παρακατιών· ὅθεν ἐκκαλύπτω, φανερόνω, δεικνύω, ἐτάζω τι εἰς τὸ φανερόν· βγάζω, παραστήνω εἰς τὸ θέατρον· πολλ. ἐκκλήσετε Δεῖξον, φανερόσον. Ἀρστφ. Ἀχ. 408. ἀντιστ. τῷ, εἰσκυκλέω, παρβλ. ἐγκυκλέω. ἀφ' οὗ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

κύκλημα, τό. Μηχανήτις χρήσεως ἐν τῷ θεάτρῳ, διά τῆς ὁποίας ἀνοίγεται τό ὀπισθεν μέρος τῆς σκηνῆς καί δείκνυται εἰς τούς θεατάς τό ἐνδότερον τῆς οἰκοδομῆς ὡς τι μηχανεῖον πρός ὅσας ἐξαπατῶν κοίλον· ἐχρησίμευε δέ εἰς θεατρικάς πράξεις, μάλιστα τραγικάς, καί ἐξαίρετον εἰς τό νά παρασταθῶσι φόνοι, ἤ αὐτοχειρία τινος π. χ. Σφηλ. Ἠλ. 1466. Ὦ Ζεῦ, ἔσορκα φάσμ', ὡς φόνου μέν, εὖ πεπτωκός· εἰσ' ἔσωσι Νέμεις· οὐ λέγω· καί Ἀντ. 1295. ποῖμοι· κακόν ἐσθ' ἄλλο δεύτερον βλέπω πάλαι... ἔχω μέν γειρεστιν ἄρτίως τεῦχον, πάλαι, τόν δ' ἔναιστα προσβλέπω νεκρόν. Ὁ Ἀριστοφ. θεατρίζει διά τοῦ ἐγκυκλήματος τόν ἐν μελέτῃ βεβυθισμένον Εὐριπ. Ἀχαρ. 408. «Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον, ὑπακουσον — ἀλλ' ἐκκυκλήσῃ' — ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολήν. Καί τόν Ἀγαθωνα. Θεσμ. 96. «Ὦ γαῖαν ἐξέρχεται· καί ποῖος ἐστίν οὗτος; — δύκεκλούμενος — ἀλλ' ἤ τυχόν μέν εἰμ'· ἐγώ γάρ οὐχ ὁρῶ... σίγα μαλλον εἰν τῷ παρασκευάζεται. Ὅταν δέ ἡ μηχανή αὐτή ἐκκεῖται ἐπί κυλίνδρου, ἀντί ἐπί τροχοῦ, ὠνομάζετο ἐξώστρα. Ὁ δέ τύπος, ἐκκύλημα, ἄμφιβλ.

Ἐκκυλινδέω, καί

Ἐκκυλίνδω = ἐκκυλίω.

Ἐκκύλιστος στέφανος, Στέφανι τόσον κατά καί στερεά πλεγμένον, ὥστε δύναται νά τό κυλίῃτις. Ἀθην. ΙΕ', 7. Πολυδ. Ζ. 199. παράβλ. κυλιστός.

Ἐκκυλίω (ῑ), ἐκκυλινδέω, καί ἐκκυλίνδω (κυλίω). Κυλιντρίζω, κυλῶ τίποτε τραβῶντας το ἔξω. Ὅμ. χρῆται τῷ παθητ. αορ. μετ' ἀμφιβ. καί ἔπεσε κάτω. Ἰλιάδ. Ζ, 42. Ω, 392. Σεττράω, ξιστιλίγω, ῥίπτω ἔξω, τεινάζω πέρα, ἐπί πάνω ὅτι ῥίπτουν κάτω τόν ἀναβάτην, καβαλάρην. Ἐν γένει, ἐκτρέπομαι, μεταπίπτω εἰς ἄλλο, ξεκλίνω· μεκλ. τέχνης. Αἰσχλ. Μετφρ. κεκυλισθῆναι εἰς ἔρωτα, εἰς φαυλότητα. Τό νά παραδίδηται τις καθόλου εἰς τά ἀφροδίσια, εἰς κακά καί ἀπρεπῆ πράγματα. Πολύδ. Α, 198. Ἐν. Ἀπ. 1, 2, 22. Πολυδ. Α, 198.

Ἐγκυμαίνω, Μ. αὶῶ (κυμαίνω). Κάμνω, συνάγω μεγάλα κύματα. Πορευόμενος, τό ἰταλ. πηγαίνοντας, ἐξέρχομαι, εὐγαίνω πέρα, ἀπερνῶ τήν τάξιν, τό ἰταλ. τήν λίνεαν τοῦ στρατεύματος· πῶς δέ πορευομένων ἐξευρίσκεται τό τῆς φάλαγγος, τό ἐπιλειπόμενον ἤρξατο ὁρθμῷ θεῖν. Ἐν. Ἀν. 1, 8, 18. 2) μεταβτ. Ῥίπτω, πετυχαίνω τίποτε ἔξω μέ τά κύματα.

Ἐγκυματίζω, = ἐκκυμαίνω. Στράβ. ξ'. 302.

Ἐγκυτέω. Μλ-νήσω. Τεχνική λέξις ἐπί τῶν ἰχνηλατούντων κυνηγετικῶν σκύλων· ὅταν ὁ σκύλος τοῦ κυνηγοῦ δέν ἐκολουθῇ τό ἴχνος, ἤ τόν τορόν τοῦ ἀγρίου, ἀλλά μυρίζῃ καί τρέχῃ πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ. Ξνφ. Κυν. 3, 10. ὅπου ἄλλοι, ἐκκυνέω ἀναγν.

Ἐγκυνηγετέω, Μλ-ήσω (κυνηγετέω) Κυνηγῶ, εἰμαι εἰς τό κυνήγι· ἐν γένει, Κατατρέχω. Ἐρωτ. Ἰων. 1422.

Ἔγκυος, ὁ, ἡ (κύων). Σκύλος τοῦ κυνηγίου, τό τουρκ. ζαγάρι, ὁ ὁποῖος δέν ἐξακολουθεῖ, δέν τρέχει κατόπι εἰς τι ἴχνος, ἤ τορόν, ἀλλά πότε εἰς τό ἕν πότε εἰς τό ἄλλο μέρος μυρίζει καί περιφέρεται. Ξενοφ. Κυνηγ. Ζ. 10.

Ἐγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καί κυτάζω ἔξω που, ἤ ἐμπρός. Τρπκ. Στέκομαι ἐμπρός, ἔχω, πλέκ. κεφαλήν. Εἶδον ἡ κεφαλή μου ἐμπρός ἐλθουσα, σύντ. τά στέκεται κατά τό φυσικόν ἴσιον. 2) μεταβτ. Κρατῶ ἤ στήνω τίποτε ἐμπρός, ὥστε ἔχει ἀπό ἄλλα.

Ἐγκυρτόω, Μλ-ώσω (κυρτόω) Καταστρογγύλω, καταλαγῶ τίποτε. Φιλστρ. νέ. Εἰκ. 12.

Ἐγκωδωνίζω, Μ. ἴσω (κωδωνίζω). Διακόπτω κανένα λόγον, κάμνω εἰδησιν λέγοντας, διηγούμενός τον εἰς κανένα, τό τουρκ. κάμνω τεβατήρι. ὡς τό διακωδωνίζω.

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω. ἀντιθ. τῷ, εἰκωμιάζω, Εὐγαίνω, πηγαίνω εἰς κώμους, τό ἰταλ. πατηγιάδας, ἤ εἰς ἄλλα τοιαῦτα ἀσωτεύματα, ἐξαιρ. εὐγαίνω, περιέρχομαι μέ πομπήν, ἀλαλαγμούς, θορύβους, ταραχώδεις φωνάς. καί λ. τ. τ.

Ἐγκωμιέω, Μλ-ήσω. ἰδέ ἐν τῷ ἐξῆς.

* Ἐγκωφόω. Μλ-ώσω (κωφόω) Ξεκουφαίνω κάμνω τινά κωφόν, νά μήν ἀκούῃ. Τρπκ. Ἀποστομόω, τό κοινότ. ξουμπίζω τίποτε, τό κάμνω νά μή κόπτῃ, νά μή συρλίζῃ, τρυπῶ πλέον π. χ. ξίφος, μάχαιραν, λόγχην καί τ. τ. Ἔτι δέ καί ἐπί νηός. Κάμνω τινα μωρόν, ἀνοσιώτατον, τόν ἐσωμορφίνω, Συνεσ. Ἐπ. Δ'. πέρεκεκώφει τό κάθαρμα... «οὐδείς ἐστίν οὕτω τό θεῖον ἐκκεκωφημένος», Δαμάσκιος παρά Φωτίῳ 1070. Ὁ τύπος, ἐκκωφέω, ἀμφιβάλλεται μέν ἀλλ' οὐκ ἐρρῶσθαι. Ἰδέ Porσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1279. Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 312. Tittm. ἐν Ζωσιμ. 1, σελ. 665.

Ἐγλαγχάνω. Μλ-ληξομαι (λαγχάνω, ἀνμλ). Κερδαίνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ τίποτε μέ κλῆρον, ἤ λαχνόν, τό κοινῶς σύντρ. ἰταλ. κερδαίνω εἰς τήν λοττερίαν, ἤ κατά τύχην. «τόν αὐτόν δαίμον' ἐξιελιγχόντες». Σοφοκλ. Oid. R. 1337.

Ἐγλακτίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ξῶ (λακτίζω). Κλοτζῶ, κτυπῶ μέ τά ὀπίσθια ποδάρια, ρίχνω κλοτσές. Τρπκ. Καταφρονῶ τι καί τό ῥίπτω, δέν τό μετρῶ διά τίποτε. «ἐκλακτίζω, τά πατρῶα, ἐξειρω, κακῶς ἐξοδεύω. Ἐπιστολ. Θεοφυλάκτ., ἐκλακτ. πρός τι. Ἀντιστέκομαι καί διαφευτεύομαι ἐναντίον εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ τόν μισθόν ἐξιελιγχόντες». Σοφοκλ. Oid. R. 1337.

Ἐγλακτίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ξῶ (λακτίζω). Κλοτζῶ, κτυπῶ μέ τά ὀπίσθια ποδάρια, ρίχνω κλοτσές. Τρπκ. Καταφρονῶ τι καί τό ῥίπτω, δέν τό μετρῶ διά τίποτε. «ἐκλακτίζω, τά πατρῶα, ἐξειρω, κακῶς ἐξοδεύω. Ἐπιστολ. Θεοφυλάκτ., ἐκλακτ. πρός τι. Ἀντιστέκομαι καί διαφευτεύομαι ἐναντίον εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐγλάκτισμα, ατος, τό. Χορῶν τρόπος τις, εἰς τόν ὁποῖον πηδῶν ὑψηλά ὁ χορευων, ἐλύγιζε τά ποδάρια πρός τά ὀπίσω.

Ἐγλακτισμός, ὁ. Κλοτζιά, κλότζισμα.

Ἐγλαλέω, Μλ-ήσω (λαλέω). Ἐκφράζω, ἐκφωνῶ· φλυαρῶ ἐδῶ καί ἐκεῖ, κοιτοποιῶ, κάμνω γνωστόν τίποτε παντοῦ, εἰς ὅλους.

Ἐγλάλησις, εως, ἡ. Ἐκφώνησις, προφορά. Πολυδ. Ε. 147. (ᾱ)

Ἐγλαμβάνω, Μ. ήσομαι (λαμβάνω, ἀνμλ). Παίρνω τίποτε ἔξω, ξεδιαλέγω, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω τι ἀπό τίποτε. 2) Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου συμφωνημένον τι ἔργον διά νά τό κάμω. Wess. ἐν Ἡρόδ. 9, 93. τό ἀντίστοιχον τούτου, ὀθλονότι, εἶδω κάμμίαν δουλειάν μέ συμφωνίαν νά μοί τήν κάμῃ τις, λέγεται ἐκδίδωμι. 3) παρά Γραμμτρ. Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, σημαίνω, ὀθλῶ· ὡς τό, ἐκδέχομαι. 4) Μέσ. ἐκλαμβάνομαι = ὑπολογίζομαι.

Ἐγλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὅ,τι εἶναι ἀκαταπολλά λαμπρόν, καθαρόν, φωτεινόν, Πλάτ. Φαιδ. 59.

Ἐγλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Κάμνω τί φωτεινόν, λαμπρόν. ἐγλαμπρύνομαι παθτ. Λαμπρύνομαι, περικυκλώνομαι ἀπό λάμψεις.

Ἐγλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Εὐγάζω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ. Τροπκ. Ἐμφαίνομαι ἐξαφνα, διαπρέπω μέ μεγαλοπρέπειαν καί δόξαν, δείχνομαι μέ ὅλην μου τήν λάμψιν. 2) μεταβτ. Κάμνω τι νά λάμπῃ, φέγγῃ. Δκφρ. 1091. ἀφ' οὗ

Ἐγλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπό τίποτε λαμπρόν φωτεινόν σῶμα, σχετικά.

Ἐγλανθάνω. Μλ-ήσω (λανθάνω, ἀνμλ). Κάμνω τινά νά λησμονήσῃ τίποτε μέ τελειότητα, μετά αἰτιατ. τοῦ προσπ. καί τοῦ πράγμ. ἅμα. «Μοῦσαι αὐτόν ἐκέλαδον (Ἐπικ. ἀντί ἐξέλαδον) κἀθαριστοῦσι Τόν ἔκαμαν νά λησμονήσῃ καθόλου τό νά παίζῃ τήν κιθάραν. Ἰλιάδ. Β. 600. Μέσ. Λησμονῶ τίποτε, δέν τό ἐνθυμοῦμαι πλέον· μετά γεν. Ὅμ., ὅστις ὅμως καί μετά ἀπρμφ. συντάσσει αὐτό· καί ἐλάθετο φρενῶν ἦσιν ἀμφρδρον καταβῆναι, Ὀδσ. Κ, 557. τό αὐτό καί Ἐκλήθω.

Ἐγλαξεύω, Μ. εὐσω, Κατασκευάζω τίποτε ἀπό πέτραν, κόπτοντας, πελεκῶντας τήν πέτραν. Δευτερομ. Κφ. Ι.

Ἐγλαπάζω, Μ. άξω (λαπάζω). = ἐξαλαπάζω, Ἀδεικίζω, ξενικιράω. 2) Ἐξολοθρεύω, κατερημάζω. 3) Ῥίπτω ἔξω, μετά γεν. «ἐδαίων ὀλοίων ἐγλαπάξαι». Αἰσχλ. Ἱκετ. 458.

Ἐγλάπτω, Μ. ψω (λάπτω). Πίνω λαίμαργα καί ὅλον τίποτε· ξαγλείφω τίποτε ὥστε δέν μένει ἄλλο· καταπίνω λαίμαργα. Διοίφρ. 1201.

Ἐγλατομέω, Μλ-ήσω (λατομέω). = ἐξαξεύω· τό ἐκλατέω μέ τοῦτο οὐ πάνυ εὐχρηστον.

Ἐγλαχαίνω, Μ. ανῶ (λαχαίνω). Ξεσκάπτω βαθουλόνω, κάμνω τίποτε βαθουλόν.

Ἐγλαχανίζομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ-ίσομαι. (λαχανίζομαι). Κόπτω, μαζόνω λάχανα. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 11.

Ἐγλειαίνω, Μ. ανῶ (λειαίνω), Στιλβόνω, κάμνω ὑαλιστερόν, τό ἰταλ. πόλιρω, πολιτίρω, ὅλο τι, ἤ ἀπό ἔξω μόνον· τρίβω, ξύνω· ὀλιγοστεύω τίποτε.

Ἐγλείχω, Μ. ἐξω (λείχω, ἀνμλ.). Διαλείχω τίποτε ἀπό ἄλλα πολλά, διαφορ. Ἐξαιρ. μισθόν τούς ξένους στρατιώτας. Συνάξω, μαζόνω χρήματα δέ καί μέσ. καθ' ὅλας ταύτας τάς σημασίας. «ὑβολόν παρά τῶν καταπλεύτων ἑκάστου ἐκλείχειν Δαρειαν. Γ. σελ. 46. «μισθόν ἐκλέγειν». Λιβάν. «ὅταν τό ἐμφανῆ σῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν οἱ τελῶναι» Πλουτ. Η. σελ. 60. 2) Πλύνω τι ἀπό τίποτε.

Ἔγλειτμα, ἡ ἐγλειτόν, τό (ἐκλείχω). Ἰατρικόν τι, τό ὁποῖον κρατοῦν εἰς τό στόμα καί ἀναλύονται γλειφόμενον μέ τήν γλῶσσαν.

* Ἐγλειόω, Μλ-ώσω (λειόω). Καταπρίβω τίποτε καί τό κάμνω πολλά λεπτόν, ἤ ὁμαλόν.

* Ἔγλειπής, ὁ, ἡ· νεωτ. τύπος τοῦ ἐκλιπής.

Ἐγλειπία, ας, ἡ. ντῆς πίστεως. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΘ. 3. Ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης.

Ἐγλειπτικός, κή, κόν (ἔγλειμμι). Πᾶν ὅ,τι λείπει, δέν εἶναι σωστόν, εἶναι λειψόν. 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔγλειψιν.

Ἐγλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφίνω, παραιτῶ, ἀμελῶ, παρατρέχω παραβλέπω· μεκλείπω πάλιν εἰς ἄλλην· Ἀφίνω μίαν πόλιν καί ἔρχομαι εἰς ἄλλην· τρέχω ἀπό πόλιν εἰς πόλιν. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 100. Scheid. Ξνφ. Ἀν. 1, 2, 24. Ἔτι δέ καί ἀπολύτως μεκλείπειν εἰς — Μετοικίζομαι, κάμνω ἀποικίαν. Ἡρόδ. 8, 50. μάλιστα δέ καί ἄνευ τῆς εἰς. Wunderl. obs. cr. σελ. 161. Ἐγκρατεύομαι ἀπό τίποτε, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι. 2) Τρπκ. ἅμεταβ. Λείπω, ὀλιγοστεύω, γίνομαι ὀλιγώτερος, μπρότερος· μετά μετχ. εἰνότε, π χ. «ἐκλείπω λέγων ἀφίνω τό νά εἰπῶ τίποτε, ὁμοῦ τό λέγω, δέν θέλω νά τό εἰπῶ· Νεκρύνομαι, λειποθυμῶ, ὀλιγοθυμῶ, ἀποθνήσκω· τελειόνω, σώνομαι, ἀφανίζομαι· λείπω δέν εἶμαι σωστός· ἡ σελήνη ἐκλείπειν Σκοτεινή ἄζει τό φεγγάρι, γίνεται ἔκλειψις τοῦ φεγγαριοῦ· ὡσαύτως καί ἐπί τοῦ ἡλίου. Ἰδέ ἔκλειψις. Ἔτι δέ καί παθητ. καθ' ὅλας τάς ἀμεταβτ. σημασ. «ὀνειδος ἐκλείπεται» αὐτί ἀφανίζεται. Αἰσχλ. Εὐμ 97. — Μτχ. τό ἐκλείπον, Πᾶν ὅ,τι λείπει ἀπό τίποτε.

Ἐγλειτουργέω, Μλ-ήσω. τό, λειτουργέω κατ' ἐπίτασιν. «τίνα λειτουργίαν σύν ἐξελειτούργησενα»; Ἰσαῖος.

Ἐγλείχω, Μλ-ξω. Λείχω, ἀγλείφω τίποτε καλά, ὅλον.

Ἔγλειψις, εως, ἡ (ἐγλείπω). Τό νά ἀφίνῃ, παραιτῇ, ἀναβάλλῃ τις τίποτε· τό νά λείπῃ ἀπό τό καθῆκον, ἤ χρέος του. 2) ἀμτβ. Τό νά ὀλιγοστεύῃ, γίνεται ὀλιγώτερον, μικρότερον· τό νά λείπῃ, ἀφανίζηται τίποτε νά μή φαίνη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται πλέον, ἐξαιρ. ἐκλειψις ἡλίου, σελήνης· Ὅταν σκοτίζηται ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ δὲν λάμπουν καθόλου εἰς διάστημα μεριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας.

*Ἐκλεκτέος, ἐα, ἑον. Ἐπιρ. ρηματ. τοῦ, ἐκλέγω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐκλεγῆται, διαλεγῆται, ἐκλεχθῇ διελεχθῇ καὶ λ. Πλάτ. Πολ. 7, σλ. 535. Α.

Ἐκλεκτικός, κή, κόν (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διαλέγει. Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι ὑπῆλ., οἵτινες ἔλεγον ἀπὸ τὰς αἱρέσεις τῶν ἄλλων φιλοσόφων ὅσας ἤθελον, καὶ αὐτὰς μόνον ἐδέχοντο, ὄχι δὲ τελείαν αἵρεσίν τινος φιλοσόφου.

Ἐκλεκτός, κτή, κτόν (ἐκλέγω). Ὅ,τι εἶναι ἐκλελεγμένον, διαλελεγμένον.

Ἐκλεκτῶς, Ἑλ. ἐπιρ. Διαλεκτά.

Ἐκλελαθεῖν. Ἐπικ. ἀόρ. β'. κατὰ διπλασιασμ. παρὰ τὸ ἐκλανθάνω. Ἰλιάδ., ἐκλελαθέσθαι, Ἐπικ. μσν. ἀόρ. β'. Ὅμ.

Ἐκλελυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐκλύω· Ἀφημένα, ἀμελημένα, ἀδύνατα, ἀτάκτως, ἀτάκτα.

Ἐκλεμμα, ατος, τό (ἐκλέπω)· Ξώφλι, τσώφλι, τσέφλα, φλοῦδα.

Ἔκλεξις, εως, ἡ (ἐκλέγω)· Ἐκλογή, διάλεγμα.

*Ἔκλεο, β'. ἔνκ. προτ. Παρακ. τοῦ, κλέω, Ἐπικ. ἀντὶ, ἐκλέεο. Ἰλιάδ. Ω, 202.

Ἐκλεπίζω, Μ ἴσω. = ἐκλέπω, Ξελεπίζω, ξεφλουδίζω, εὐγάζω, τὴν φλοῦδαν, τὸ ξώφλι· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ἀφ' οὗ κλωσσήσουν τὰ αὐγά των, τὰ τρυποῦν μὲ τὸ ράμφος, σουρώνουν, καὶ αὐτὸς εὐγαίνουν τὰ πουλιά των· παραβλ. ἐκκολάπτω.

Ἐκλέπισις, εως, ἡ· Ξελέπισμα, ξεφλούδισμα. 2) Εὐγαλμα τῶν πουλιῶν ἀπὸ τὰ αὐγά, ξεκλώσσημα.

Ἔκλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ λεπτόν, τὸ ἰταλ. φίνο. 2) (ἐκλέπω), Ξεφλουδισμένον.

Ἐκλεπτουργέω, Μλ—ήτω (λεπτόν, ἔργον). Κάμνω ψιλήν, λεπτὴν δουλειάν. Συνέσ. σελ. 30.

Ἐκλεπτύνω, Μλ—υνῶ (λεπτύνω). Κάμνω τί καταπολλὰ λεπτόν, ἢ λιγνόν. Γεωπον. ιε'. 6.

Ἐκλέπω, Μ. φω (λέπω). = ἐκλεπίζω. Ἀρστφ. Ὄρν. 1104.

Ἐκλευκαίνω. Μ. ανῶ (λευκαίνω)· Καταπρίζω, κάμνω κατὰ πολλὰ ἄσπρον τίποτε. Παλτ. Ηιτασπρίζω, γίνομαι καταπολλὰ ἄσπρος.

Ἔκλευκος, ὁ, ἡ (λευκός)· Ὅ,τι εἶναι καθόλου ἄσπρον· παρβλ. ἔκπικρος. Ἱπποκράτης.

*Ἔκλεψις, εως, ἡ (ἐκλέπω) = ἐκλέπισις.

Ἐκλήγω, Μ. ξω (λήγω). τινός. Παύω, τελειόνω, καθόλου, ὑπελήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσι.

Ἐκλησάνω, καὶ ἐκλήθω, Ὀλίγον χρήσιμοι τύποι ἀντὶ τοῦ, ἐκλανθάνω.

Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ (ἐκλαμβάνω)· Ὅστις ἀναλαμβάνει, ἀναδέχεται, παίρνει ἐπάνω του τὸ νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως κανὲν συμφωνημένον ἔργον· τὸ ἰταλ. intraprenditore.

Ἐκληρέω, Μλ—ρήσω (κλῆρος)· Φέρνομαι πολὺ μοιρα. 2) μετβ. Περιπαίζω τινά, τὸν μετχειρίζομαι, τὸν κρατῶ ὡς τρελλόν, τὸν στέλλω, τὸν ἀπομαυρώνω ἀπὸ κουτάμου, τὸ κοινότ. τὸν βίδω θρόμον λέγωντας τῳ φλυαρίας, μωρολογίας διὰ τὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτόν. Πολυβ. ΙΕ'. 26.

Ἐκλῆσις, εως, ἡ (ἐκλανθάνομαι)· Ἀλησμονησιά, ξεχησμόνημα· τὸ νὰ ἀλησμονῇ τις τίποτε καθόλου. μήμεις δ' αὖ παίδων τε κατιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν ζώομεν. Ὀδσ. Ω, 484. ὅπερ ὅμως ὁ Rubig επαιτ. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 557. ἔκλησις, παρὰ τὸ, λῆσις, γράφεσθαι θέλει, καὶ τὸ ἁπλοῦν, λῆσις ἅμα ἀμφίβλ. νομίζει.

Ἔκλῆψις, εως, ἡ (λαμβάνω)· Τὸ νὰ εὐγάνῃ, παίρνῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ πιώνῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον ῥίπτει τις πρὸς αὐτόν· τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ στοχάζηται, νομίζῃ τίποτε κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον· ἐξαίρεσις.

Ἐκλιβολογέω, Μλ—ήσω (λιβολογέω). Ἐκλέγω, διαλέγω πέτρας, καθαρίζω καὶ παστρεύω τι ἀπὸ τὰς πέτρας. Θεόφρ.

Ἐκλιχμάω, Μ. ήσω (λιχμάω). Ἀπιχίζω, καθαρίζω τίποτε μὲ τὸ λιχνιστήρι, λιχνίζωτάς το, καθὼς τὰ γενήματα εἰς τὸ ἁλώνι.

Ἔκλιμις, ιος, ἡ (λιμός). Μεγάλη πεῖνα, ξελιμασιά· τὸ νὰ ἤναι τις πάντοτε λιμασμένος, πεινασμένος, παρὰ τοῖς Ο'. Δευτερον. 28.

Ἐκλιμνάζω, Σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐκλιμνόω. Ἱεροκ. Ἀλλήγ. Κεφ. Θ'. καὶ Ἀππιαν.

*Ἐκλιμνόω. Μλ—ώσω (λιμνόω). Κάμνω καλένα τόπον νὰ γένῃ καθόλου βάλτος, λίμνη, μπάρα.

Ἔκλιμος, ὁ, ἡ (λιμός). Ξελιμασμένος, καταπολλὰ πεινασμένος, κατάλιγνος ἀπὸ πεῖναν. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Β'. 5.

Ἐκλιπαίνω, = ἐκλείπω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκλιχνάω, Μλ. ήσω (λιχνάω). Φεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τὰ δίκτυα, ἀπὸ τὰ βρόχια, ὅπου εἴμουν πιασμένος.

Ἐκλιπαρέω, Μ. ανῶ (λιπαρέω). Παχύνωτι, τὸ κάμνω νὰ γένῃ παχύ. Τροπ. Ὁμαλύνω, ἰσιάζω, κάμνω τι ὁμαλόν, ἴσιον, Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. 318. ητό πέλαγος ἐκλιπανεῖ, Θέλει ἰσιάσει τὴν θάλασσαν, ἤτοι τὴν γαληνίσει.

Ἐκλιπαρέω, Μλ—ήσω (λιπαρέω). τί, ἢ τινα παρά τινος, Παρακαλῶ, θερμῶς καὶ ἐνστατικῶς, δέομαι, διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 483.

Ἔκλιπής, ές, ός, ή (ἐκλείπω). Πᾶν ὅ,τι λείπει, εἶναι ἐλλειπὲς, λειψόν, δὲν εἶναι σωστόν. 2) πᾶν ὅ,τι ἀφίνεται, παραβλέπεται, παρατρέχεται.

Ἐκλογέομαι, Μλ—ήσομαι. μέσ. ἀποθ. ὡς τὸ, ἐκλογίζομαι. Προφασίζομαι, δικαιολογοῦμαι, θέλω νὰ ἀθωωθῶ διά τίποτε· μετὰ αἰτιατ. ἢ γεντ. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. ὑπελογέομαι τὴν ἀνάγκην· Προφασίζομαι μὲ τὴν ἀνάγκην. ὑπεξελογεῖτο τῆς αἰτίας. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 483.

Ἐκλογεύς, έως, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις συνάγει δοσίματα δημόσια, φόρους, δασμοὺς καὶ λ. τ. τ. Boekh ἐν Ἀθη. Staatsh. 1. σλ. 108. Fig. 191.

Ἐκλογή, ῆς, ἡ. Διάλεγμα, τὸ νὰ ἐκλέγῃ τις διαλέγωντας τίποτε. τὸ νὰ συνάξῃ χρήσι, δημόσια δοσίματα. 2) τὰ ἐκλελεγμένον, διαλελεγμένον· ἐξαιρ. μικρὰ ποιήματα, καλά, χρήσιμα τεμάχια, περικοπὰς ἀπὸ συγγράμματα· ὅθεν ἐνγένει, πᾶν ὅ,τι ἐκλέγεται ὡς καλὸ αὐτὸ ἄριστον.

*Ἐκλογησις, εως, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις, ἐξέτασις. Δγν. Δρτ.

Ἐκλογία, ίας, ἡ. = ἐκλογή, παρὰ Διον. Ἁλικ. Ε'. ὄμφ.

Ἐκλογίζομαι, Μ. ἴσομαι. Μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Λογαριάζω, κάμνω λογαριασμὸν ἐξετάζω, καθαρίζω, βάλλω λογαριασμὸν τινος εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, μεταλογαριάζω νὰ πληροφορηθῶ ἂν δὲν εἶναι σφαλμένος ὁ λογ. ὅθεν Συλλογίζομαι, στοχάζομαι καλῶς περί τινος. Ἡρόδοτ. Γ'. 1. ητάντα δὴ ἐλογιζόμενος, ἐποίησε τάδε. Ἀποδείχνω, παραστήνω τίποτε σκεπτόμενος, παρατηρῶν καὶ λογαριάζωντας, μετρῶντας τὸ καλὸ, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1420, 2) = ἐκλέγομαι, Διαλέγω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεῖαν μου. 3) = ἐκλέγομαι, Δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀθωωθῶ. παρὰ τὸ

*Ἐκλόγιον, τό. = ἐκλογή, 2.

*Ἐκλόγισις, εως, ἡ. Ἐπικρ. παρὰ Δγν. Δρτ. 10, 144. καὶ

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ. Λογαριασμός, ξετίμητις· Στοχασμός, συλλογισμός· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκλογιστής, στοῦ, ὁ. Λογαριαστής, ὅστις κάμνει τοὺς λογαριασμούς.

Ἐκλογιστία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λογαριάζῃ, κάμνῃ τελειόνῃ τις τὸν λογαριασμόν του μέ τινα καὶ τὸν ξεπληρόνῃ, παρὰ τοῖς Ο'. Τωβ. Δ'. 21.

Ἔκλογος, ὁ, ἡ. Διήγησις, ἀφήγημα, Αἰτχ. Σαλαμ. 196.

*Ἐκλουτήριον, τό = ἔκλουτρον. Ἐπιγρμ. Ἀδ.

Ἔκλουτρον, τό. Πολυδ. Μ'. 16. Ἀγγεῖον διὰ νίψιμον, πλύσιμον, λούσιμον, παρὰ τό

Ἐκλούω, Μ. ούσω (λούω, ανμλ.). Ξεπλύνω, πλύνω τίποτε.

Ἐκλοφίζω, (λόφος). Ἐνγάζω, παίρνω μέρος τι ἀπό τινα λόφον, χαλνῶ λόφον τινά, χωματορυχείῃ δὲ γῆ ἐκ τῶν Διεπιρχίας λόφων ἐξελοφίζηται. Ἡ γῆ ἐσκάφθη τόσον, ὥστε ἐγκλάσθησαν οἱ λόφοι της. Σονιδ.

Ἐκλοχεύω, Μ. εύσω (λοχεύω). Ξενγενᾶ, τελειόνω τὴν γέννα, γεννῶ εὐτυχῶς. Ὀργ. Ἀρη. 43. 251. Ἀνάλ. Παλατ. Jac. σλ. 480.

Ἐκλοχίζω, Μ. ίσω (λόχος). Ἐκλέγω, διαλέγω ἐκτινος λόχου στρατιωτῶν τοὺς καλούς, πελελεγχισμένους ἀπὸ μυριάδαν. Ἄσμ. Σολομ. Ε. 2) Διαμοιρίζω τὸ στράτευμα εἰς λόχους, τὸ ἰταλ. τρούπας, τὸ τουρκβ. παϊφάδες.

Ἐκλοχμόομαι, Μλ—ώσομαι· τὸ, λοχμόω κατ' ἐπίτ. ἐπὶ τόπου, Γίνεται δάσος γεμᾶτο ἀπὸ κουτσκλάδια. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐκλυγίζω, Μλ—ίσω (λυγίζω). Λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ξελυγίζω τίποτε, τό ἴσ. ἀῶ. Πορφύρ. Α'. 33.

Ἐκλυπος, ὁ, ἡ· ἡ ἔκλυπρος (λύπη), Παταπλὰ λυπημένος, καταλυπημένος.

Ἔκλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Χωρὶς λύραν, κακόφωνος, ἀχαμνὰ συμφωνημένος, τό τουρκ. δωζενισμένος· ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην. Α'. σελ. 22. ηπνευμάτων φλογερῶν, καὶ Πλούταρ. Προβ. Συμ. Ζ'. 1.

Ἔκλυσις, εως, ἡ (ἐκλύω). Λύσιμον ἀπὸ τὰ δεσμά· ἐλευθέρωσις, λύτρωσις. 2) Ἀναλυσιά, ναρκώσεις τῶν μελῶν, τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, λειποψυμία.

Ἐκλυσσάω. Μλ—ήσω. τὸ, λυσσάω κατ' ἐπίτ. Καταλυσσάζω, καταλυσσιάζω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Π'. 15'. 2.

*Ἐκλυτήρ, ῆρος, ὁ. (ἐκλύω) Λυτρωτής, ἐλευθερωτής· ἀφ' οὗ

Ἐκλυτήριος, ὁ, ἡ. Εἰς ἀπόλυμα, λύτρωμα, γλύτωμα, ἐλευθέρωσιν ἀνθρώπων, ἁρμόδιον· τὸ ἐκλυτήριον· ὑπακ. Ἱερόν, Θυσία ὑπὲρ σωτηρίας, ἐλευθερώσεως ἀπὸ κανένα κίνδυνον, ἀπὸ κανὲν κακόν.

Ἔκλυτος, ὁ, ἡ. (ἐκλύω) Ἀπολυμένος, γλυτωμένος, λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος — 2) Ἀπολυμένος· χαυνωμένος, ἀδυνατισμένος, ἀτσιμπί. Ἐπῳδ. ἐκλύτως.

Ἐκλυτρόω Μλ—ώσω. (λυτρόω) Λυτρόνω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω τινά, ἢ τίποτε πληρώνωτας ἄσπρα· τὸ σύνδ. ἐξαγοράζω, ξεστελαβόνω μὲ ξεστελαβιάτικα· ἀφ' οὗ

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, = ἀπολύτρωσις· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκλύω, Μ. ύσω. (λύω, ἀνμλ.) Ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω, λυτρόνω· τινά τινος· ἐκ τῶν καὶ, τινά τινι. Ὅμ. χρῆται τῷ μέσ. Μλ. μακαίων σε ἐκλύσεσθαι· Ὀσσ. Β, 286. ὁ ὅμ. Σχολ. τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορ. Τρωΐς, 21. Αἴ. 531. Οἰδ. Τ. 1003. — 2) Ξελύω, λύω, ἀπολύω, ξεχωρίζω· Ἀδυνατίζω, χαυνόνω, ξετσιτώνω, ἀποστάζω τίποτε· (τὸ ῡ, ἐνμὲν τῷ ἐνστ. οἴχρ. τὰ πλεῖστα ὅμως ἔρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. μκρ. καὶ ἐν τῷ παθ. Παρτασ. βρχ.)

Ἐκλωβάω, Μ. ήσω. τό, λωβάω κατ' ἐπίτ. Καταλυπῶ τινα. ηἐκλωβηθῆναι τιμῆς Σφκλ. Φιλ. 330.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξελωπίζω, Μ. ίσω. (λῶπος). Ξετσιλήγω, ξεστεπόζω, ξεγυμνόνω, ξενδύνω. κἐκ δ' ἐλώπισε πλευρὰν ἄπασαν.» Σοφοτ. Τραχ. 942.

Ἐκλωτίζω, Μ. ἴσω, = ἀπολωτίζω. Ἡσύχιος.

Ἐκμαγεῖον, τό (ἐκμάσσω). Παστάσπροτε ὕλη, εἰς τὴν ὁποίαν τυπόνει τις τίποτε, π. χ. κηρί, βουλοκήρι, γύψος κλ. τ. τ. — Τό εἰς αὐτὸ ἐκτυπούμενον. Τροπκ. «ἐκμαγεῖον πέτρης.» ἐπὶ ψυχαῖον, ὅταν περιφέρωται, καταβλίβωνται, καταπιέζωσιν ἀνάμεσα εἰς σκοπέλους, σπιλάδες. Ἀνθ. — 2) Παράδηποτε πρᾶγμα μὲ τό ὁποῖον σφογγίζεί τις, προσώπου, χειρομάνδυλον, τό ἄλλως, χειρεμαγεῖον.

Ἐκμαγέω, = ἐκμάσσω, καὶ ἐκμάσσομαι. Ἡσυχιος καὶ Σουίδας.

Ἔκμαγμα, ατος, τό (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, κηρί, κ. τ. τ. ὅ,τι εἰκόνα ἀπομάλλακτος μὲ τό πρωτότυπον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 514. ταὐτ' ἔκμαγμα τὸν.»

Ἐκμαίνω, Μλ-χὶ (μαίνω). Κάμω τινὰ νὰ καταντήσῃ εἰς μανίαν, τρέλλαν, διὰ ἔρωτα, θυμὸν κλπ. ψυχικὰ παθήματα. Ἀνάπτω, φωτιὰ ἀπὸ τινά. «τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.» Νὰ ἀνάψῃ τὸν πόθον σου. Σοφοκλ. Τραχ. 1142. καὶ Εὐρ. Βακχ. 36. «πᾶν τὸ ἁγὲν σπέρμα ἐξέφηνε θωμάτων.» Τὰς ἔφερε εἰς μανίαν διὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ σπίτια των, τὰ κοιντ. τὰς ἐξεκίνησε Παλτ. μετὰ β'. ἐνεργτ. Παρκμ.. Καταντᾶ εἰς τοιαύτας λύσσαν, μανίαν, ὁκιμολίζομαι, γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, «τοιαῦτα πολλὰ ἐξ Ἴρρας τε καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐξεμάνιστον Ἔφερτο μὲ τέτοιαν μανίαν καὶ λύσσαν. Ἡρόδ. 3, 37.

Ἐκμακαρίζω, Μλ. ίσω· τὸ, μακαρίζω κατ' ἐπίτ. Μακαρίζω τινὰ πολύ, παρομακαρίζω, παρακαλογχίζω.

Ἔκμαστος, ο, ἡ (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, ἢ κηρί. «οἷσθ' ἐκμακτοῖσιν.» Ἐμπεδοκ. παρὰ Θεοφρ. Αἰσθ. σελ. 21.

Ἔκμαστρον, τό, = ἐκμαγμα Εὐρ. Ἠλέκτ. 535.

Ἐκμαλάσσω, Ἀττ. ἐκμαλάττω, Μ. ξω (μαλάσσω). Μαλακίνω τίποτε, τό κάμνω παραμαλακὸν· «κάμνω τινὰ μαλακὸν, γυναικώδη, τὸ ἰταλκ. ἐθηλύνω.

Ἐκμαλθακόω, = ἐκμαλάσσω.

Ἐκμαίνης, ὁ, ἡ (ἐκμαίνομαι). Καταλυσσασμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ θυμὸν καὶ λ. ψυχικὴ πάθη Ἐπῤῥ. ἐκμανῶς.

Ἐκμανθάνω, Μ. Σήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.) Μανθάνω, μαθαίνω τίποτε καλὰ καὶ σωστὰ· καταλαμβάνω, καταλαβαίνω τίποτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 5, 91. — 2) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 7, 28. — 3) Ἐκτιμῶ, μανθάνω τίποτε καὶ τό ἠξεύρω ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω.

Ἔκμασις, σεως ἡ (ἐκμάσσω). Τό νὰ ἐκτυπώσῃ τις τίποτε, εὐγάζῃ τὸν τύπον τινὸς εἰς κηρί, γύψον καὶ τ. τ. — Τό νὰ σφογγίζῃ τις τίποτε καλά.

*Ἐκμάομαι). Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ Σέμκτος μάω, μάομαι· ἀφ' οὗ ὁ Ἐπκ. ἀόρ. «ἐμάσατο τέχνην· Ἔφευρήκει ἄλλην τέχνην· τό παρ ἡμῖν ἀνοιντ. Αὐτός ἐπίασεν ἄλλην τέχνην.» Ὅμ. Ὑμν. Ἑρ. 511. παρβλ. εἰκμάομαι, ἐπικμάομαι.

Ἐκμεραίνω, Μ. ανῶ (μαρκίνω). Σηραίνω, κρίνω τί νὰ ξηρανθῇ, νὰ μαρκνθῇ, μαραγκιάσῃ.

Ἐκμαρτόω, Μλ. – ώσω (μαρτόω). Τρελλαίνομαι, ξουρλαίνομαι, χάνω τὸν νοῦν μου διὰ ἀγάπην ἢ διὰ ἄλλο τι ψυχικὸν πάθημα. Εὐρ. Τρωάδ. 998. «φρένας ἐξεμαργώθηκε.

Ἐκμαρτυρέω, Μλ. – ήσω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, λέγω, βεβαιώνω τίποτε ἀπὸ μάρτυρας αὐτόπτης ἢ αὐτήκοος. Αἰσχίν. «εἰς πολλοὺς ἐξεμαρτυρήσαμεν, Νὰ μαρτυρήσῃ, νὰ εἰπῇ ἐμπροσθεν ἀπὸ πολλούς. Διον. Ἁλικ. Β'. 33. Στραβ. ΙΒ', σελ. 859. 2) Ἄρρωστος ὤν, ἢ ἀπὼν, ὄσει μὴν ἠμπορῶν νὰ μαρτυρήσω τίποτε διὰ ζώσης φωνῆς, ἔβαω ἔγραφον μαρτυρίαι μου περί τινος πράγματος· δίδω μαρτυρίαν ὅτι εἶναι τις ἄῤῥωστος, ἢ ἀπών· ἀφ' οὗ

Ἐκμαρτυρία, ίας, ἡ· καὶ ἐκμαρτύριον, τό. Ἡ μαρτυρία ἀῤῥώστου, ἢ ἀπόντος τινός.

Ἐκμασσω, Ἀττ. ἐκμάττω, Μ. ξω (μάσσω). Σφογγίζω τίποτε καλὰ, τρίβω τι ἁλείφωντάς το μὲ τίποτε. Ἱπποκράτ. «σπόγγους βρέχων καὶ ἐκμάττων.» «ἀλείφειν ἐς κοίτην καὶ ἐκμάσσειν· Ἀλείφει ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, μὲ τὸν ἀκτύλον. «ἐκμάσσε τῷ ἀκτύλῳ τοὺς τόπους.» Τοὺς ἁλείφε μὲ τὸν ἀκτυλον. 2) Ἐπὶ τῶν πλαττικῶν τεχνῶν· Ἐκτυπόνω, σχηματίζω, τυπόνω ἐπάνω εἰς κηρί, γύψον, κ. τ. τ. 2) Σκιαγραφῶ, ἢ σχεδιάζω, ζωγραφίζω τίποτε μὲ ἀκρίβειαν κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἀπαραλλάκτου μέτο πρωτότυπον. Τροπκ. ἐπὶ συγγραφέων· Παραστήνω διὰ λόγου «αὐτόν ἐκμάττων τε καὶ ἐνιστάνει εἰς τοὺς τύπους.» Νὰ σχηματίζῃ τὰς φράσεις του καὶ νὰ φυλάττῃ τύπους τινάς. Πλάτ. Πολ. γ'. Ὑπαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μελοποιῶν· «ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους.» Σφογγίζουν, παίρουν μὲ τὰ μεταῖα ποδάρια τὴν ὕλην ἀπὸ τὰ ἐμπροσθινὰ καὶ σχηματίζουν τὴν κηρίαν. Ἀριστφ. — Παρασκευάζω κατεπόσια, τὰ κοιντ. χάπια· καὶ λ. τ. τ. Ὑπαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάδοσιν ἐξαιρ. κατὰ σημτ. 2.

Ἐκμαστεύω, Μλ. – εύσω (μαστεύω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω μὲ ἐπιμέλειαν νὰ πληροφορηθῶ τίποτε.

*Ἐκμαώ· ἄχρηστον ἀντὶ τοῦ, ἐκμάομαι.

Ἐκμεθύσκω, Μλ. – ύσω (μεθύσκω, ἀνμλ.) Μεθῶ τινα κατὰ κράτος, τόν κάμνω καθόλου μεθυσμένον, τό τουρκβ. κουρούπι. Τροπ. Γεμίζω τι μετίποτε· «τινος. «ἐκμεθύσασα ὁράσου λύχνον. Ἀνέλεκτ. Β'. σελ. 87.

Ἐκμειλίσσω, Μ. ίξω (μειλίσσω). Καταημερόνω, καταπραΰνω τινά· ὠσαύτως καὶ Μέσ. κατὰ τήν αὐτὴν σημσ. Ἀππιαν.

*Ἐκμείρομαι· ἄνευ Μλ. (μείρομαι, ἀνμλ.) Παίρνω, ἔχω, μεγάλον μέρος εἰς τίποτε, γίνομαι ἐξαιρέτως μέτοχος τινός· τό ἰταλκ. interessarmi molto· τινος. Ὀδσ. Ε. 335. «ἐξέμμορε τιμῆς.» Ἐπκ. Παρκμ. κατά τό γ'. πρτπ. μόνον ἐν χρήσει.

*Ἐκμελαίνω, Μλ. – ανῶ (μελαίνω). Καταμαυρίζω, κάμνω κατάμαυρον τίποτε. Ἰλιμ. Ἀλξ.

Ἐκμέλεια, ἡ (ἔκμελής). Σφάλμα, τό νὰ σφαλλῃτις εἰς τὸν τόνον, εἰς τὴν μελῳδίαν, νὰ κάμνῃ παραφωνίας ψάλλων, τραγωδῶν, ἢ καὶ παίζων, λαλῶν μουτικὸν ὄργανον. Δνσ. συνθ. 2. — 3) Ἀφροντισία· ἀντιθ. τῷ ἐμμελεία.

Ἐκμελετάω, Μλ. – ήσω (μελετάω). Μανθάνω, ἢ γυμνάζομαι εἰς τίποτε μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν· μανθάνω τέχνην τινὰ ἐμμελωδῶς, μὲ ὅλα τά σωστά· διδάσκω, μανθάνω τινά τι ἐντελῶς διὰ γυμνάτσους. Πλάτων.

Ἔκμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Κακόφωνος εἰς τό ψάλσιμον, τραγῳδίαν· ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων, εἰς τὸν τόνον, ἤχον. Τροπκ. Ἀναρμοστον, ἀπρεπές. — 2) (μέλει) Ἀφρόντιστος, ἀμελής, ἀκαμάτης, ἄπαιτος. Παρβλ. πλημελής· ἀντιθ. τῷ, ἐμμελής. Ἐπῤῥ. ἐκμελῶς.

Ἐκμελίζω, (μέλος). Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω, κατακομματιάζω τίποτε.

*Ἐκμεστόω, Μλ. – ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι καλά. Σφκλ. Ἠλ. 703.

*Ἐκμεταλλεύω, Μλ. – εύσω (μεταλλεύω), Ἀδειάζω μεταλλεῖον τι ἀπό τό μέταλλόν του, βγάζω ὅλον τό μέταλλον ἀπό αὐτό.

Ἐκμετρέω, Μλ. – ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν, π. χ. χωρίφι, ἀμπέλι καὶ τ. τ. Μέσ. ἐμετρούμαι τε, Παίρνω τό μέτρον ἀπό τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐκμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τελεία καὶ σωστή.

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ, τι εἶναι ὑπέρμετρον, ὑπέρ τό μέτρον, χωρίς μέτρον· τό ὁποῖον νὰ μετρήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον· ὑπερβολικόν· ἀντιθ. τῷ, ἔμμετρος. Ἐπῤῥ. ἐκμέτρως.

Ἐκμηκύνω, Μλ. – υνῶ· τό, μηκύνω κατ' ἐπίτασιν, Μακρύνω, τραβῶ τίποτε εἰς μάκρος, τό ἀναβάλλω, τό παρομακραίνω.

* Ἔκμηνος, ὁ, ἡ (ἔξ, μήν) Ἑξάμηνος, ἀττικός.

Ἐκμηνίω, Μλ. – ίσω (Μηνίω). Κατατρώ εἰς θυμόν, καὶ ὀργήν. Ἡσύχιος.

Ἐκμηνύω, Μλ. – ύσω (μηνύω). Δηλοποιῶ, φανερόνω, γνωστοποιῶ τίποτε· προλέγω τίποτε μυστικόν· (τό υ, ἐν μέν τῷ ἐνστ. ἐπί τό πλεῖστον, ἐν τῷ μέλλ. δέ, ἀεί μερ.)

Ἐκμηρύω, ἐτς δέ καὶ Μέσ. ἐκμηρύομαι. Μλ. – ύσω (μηρύω), Ξετσιλήγω, ξεκουβαρίζω, καθώς π. χ. κουβάρι νήματος. Μεταφορικ. ἐπὶ στρατεύματος. Προτάττω τούς παρατεταγμένους στρατιώτας νὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἑνὸς κατόπιν τοῦ ἄλλου, τό ἰταλ. marciare gli uni dietro gli altri, νὰ βαδίσουν· ἐπὶ τό πλεῖστον κατὰ μέτ. διάδ., τήν ὁποίαν σηματ. ἔχει καὶ ἡ οὐδετ. θέσις. Ξεν. Ἀν. 6, 3, 22. (ῡ)

Ἐκμιαίνω, Μλ. – ανῶ (μιαίνω). Κατακυλόνω, καταλερόνω, τό τουρκβ. κατεμορτσαρεύω). Μέτ. Ἀποσπερματίζω. Ἀριστ. Βτρ. 754.

Ἐκμιμέομαι, Μλ. – ήσομαι· μέτ. ὑποδ. (μιμέομαι). Μιμοῦμαι τίποτε καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ κατ' ἐλεῖνο κάμνω ἄλλο ὅμοιον· ἐκφράζομαι μιμούμενος τήν ἔκφρασιν, τήν ὁμιλίαν τινός. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1298. καὶ Ξενοφ.

Ἐκμισέω, Μλ. – ήσω (μισέω). Μισῶ τι μὲ ὑπερβολήν· ὑπερμισῶ, καταμισῶ. Πλούταρχ. Πελοπ. 12.

Ἔκμισθος, ὁ, ἡ = ἀπόμισθος. Ἐπῤῥ ἐκμίσθως.

Ἐκμισθόω, Μλ. – ώσω (μισθόω), Δίδω τι μὲ μισθόν, κυρᾶν, ἀγώγι· ἀφ' οὗ

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ. Μίσθωμα ἀγώγιτμα, τό νὰ δίδῃ τις τίποτε μὲ κυρᾶν, ἀγώγι.

Ἐκμολεῖν Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. ἐξέμολον, Ἐπκ. γ'. ἐνε. πρτπ. ἑκμολε, Τό νὰ αὐγῇ τις ἔξω, ἐμπρός. Ἰλ. Δ, 603. «ὁ δὲ πλησίηνδε, ἀκούσας, ἑκμολεῖν ἵστο Ἄρηα. Ἐνστ. ἐκμέλω, οὐχ εὑρηται· ἀντ' αὐτοῦ ὅμως χρητμεύει, τό ἀμβλώσκω· ὅπερ ἰδέ

Ἐκμορφόω, Μλ – ώσω (μορφόω). Σχηματίζω, ἐκτυπόνω, κάμνω σέ ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐκμουσόω, τό, μουσάω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάκχ. 873.

Ἐκμοχθέω, Μλ. – ήσω (μοχθέω). Κάμνω, φυλάω, κατασκευάζω, τελειόνω τίποτε μὲ κόπον· τελειόνω τόν ἀγῶνα, νικῶ. Πλουτ. — 2) Ἀποφεύγω κίνδυνον, γλυτώνω ἀπό κάνενα κίνδυνον· ὡς τό, ἐκπονέω. Πλούταρχ.

Ἐκμοχλεύω, Μλ – εύσω (μοχλεύω). Σηκόνω, εὐγάζω, ξεκολλῶ, μετατοπίζω, χαλῶ τίποτε μὲ τὸν μοχλόν, λοστόν· ἐν γένει, εὐγάζω, σηκόνω καὶ λ. τίποτε μὲ κόπον. — 2) Ἀνοίγω τι μὲ τὸν μοχλόν.

Ἐκμυελίζω, (μυελός). Ξεμυελίζω, εὐγάζω τόν μυελόν ἀπό τά κόκκαλα· παρά τοῖς Ο'.

Ἐκμυζάω, Μλ. – ήσω. Ἰων. ἐκμυζέω (μυζάω), Βυζάνω τίποτε καλά, ὅλον. Ἰλιάδ. Δ, 218. ἀφ' οὗ

*Ἐκμυζησμός, ὁ· καὶ

Ἐκμύζησις, σεως, ἡ. Ξεβύζαγμα, τό νὰ βυζάνῃ τις τίποτε ὅλον, νὰ τό ξεστραγγίζῃ, βυζαίνοντάς.

Ἐκμυθόω, Μλ. – ώσω (μῦθος). Κάμνω τίποτε ὡς μῦθον ἢ ὡς ἀντικείμενον, ὑποκείμενον μύθου· μετακειρίζομαί τι ὡς μῦθον. Φιλόστρ. Εἰκόν. Λ'. 3.

Ἐκμυκάομαι, Μλ. – ήσομαι (μυκάομαι, ἀνμλ.) Μουγγρίζω δυνατά. Φιλλκρ. Ἐπιστ.

Ἐκμυκτηρίζω, τό, μυκτηρίζω κατ' ἐπίτασιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρους

Περιπαίζω, περιγελῶ τινα μὲ ὑπερβολήν· ἀφ' οὗ
Ἐκμυκτηρισμός, οὗ, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ χλευασμός.
Ἐκμυστίζω, Μλ. –ίσω, Πίνω ὅλον τί ποτε διὰ μιᾶς χωρὶς νὰ πάρω τὸν ἀναπασμόν μου. Πλάτ. Ηωμικ. παρὰ Καταουβάκῳ εἰς Ἀξήν. σελ. 783. ἠσπινε κεξεμύστισεν.
Ἐκναρκάω, Μλ. – τσω (ναρκάω). Καταναρκόνω, κατηχανυόνω τινά, ἢ τι.
Ἐκναυλόω, Μλ. – ώσω (ναυλόω). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ τὸ μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον μὲ ναῦλον.
* Ἐκναυσβλόω, Μλ. – ώσω =ἐκναυλόω. – 2) Ῥίπτω τί ποτε ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τοῦτ' ἔστι, τὸ ὁποῖον πλέει ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. Λεξφ. 726.
Ἐκνεκάζω, Μλ. – άσω (νεκάζω). Κάμνω τι κακὸν τοῦ ἐναντίου νέον, τὸ ἐναντίον. – 2) ἀμετβ. Αὐξάνω, τραπεζώνω, γίνομαι νέος, ξαναπεζονῶ· ἀφ' οὗ
Ἐκνεασμός, ὁ, Ξαναπέζωμα. Σιμπλίκ. παρὰ Στοβ. Ζ'. σελ. 204. Σχ. καὶ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 135.
Ἐκνεύω, Μλ. – νεμῶ (νέμω, ἀνμλ.) Δίδω, μοιράζω τι ὡς ἀνταμοιβήν, ὡς τιμῆς σημεῖον διὰ κάνεν μεγάλον, καλὸν κατόρθωμα. Αἰσχλ. – 2) ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαβ. ἐκνέμομαι. Καταβόσκω, κατατρώγω, ἀγαπίζω, κατερημόνω τί ποτε. – 3) Εὐχαίνω εἰς βυσκὴν νὰ βοσκήσω· ἐν γένει, εὐχαίνω ἔξω. ἐκνέμομαι τὸν πόδα. Εὐχαίνω τὸ ποδάρι μου ἔξω, τοῦτ' ἔστιν εὐχαίνω, καθὼς καὶ συνήθως λέγομεν ἀριητικῶς ὅμως· ἐγὼ δὲν εὐχήκα οὔτε ποδάρι, δὲν εὐχέλα τὸ ποδάρι μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Σχολ. Αἰ. 369.
Ἐκνεοττεύω, Μλ. – εύσω (νεοττεύω). Ξεκλοσσῶ· εὐχάζω τὰ πουλιά. Ἀριστοτ. Θαυμ. Κεφ. 138.
Ἐκνευρίζω, Μλ. – ίσω (νεῦρον). Ξενευρίζω, κατακόπτω τὰ νεῦρα· Τρφκ. Κατηχανυόνω, καταδυναντίζω τινά, ἢ τί.
Ἔκνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, παραμερίζῃ, φυλάττηται τις ἀπὸ τιποτεκλίνοντας, βαίζοντας τὴν κεφαλήν του πρὸς τὸ πλάγι. ἐν γένει, παραμέρισμα· παρὰ τὸ
Ἐκνεύω, Μλ. – εύσω (νεύω), Ἀποφεύγω τίποτε κλίνοντας τὴν κεφαλήν πρὸς τὰ πλάγια· ἐν γένει, ἀποφεύγω, παραμερίζω. ἐπὶ ἵππων· ὅταν σκύπτῃ, κλίνῃ ἐμπρὸς τὴν κεφαλήν καὶ ῥίπτει τὸν ἀναβάτην κάτω. Σηρ. – 2) ἐκκλ. εἴς τι, Βλίνω, βαίζω πρός τὸ πλάγι. – 3) Κάμνω εἴς τινα νεῦμα διὰ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τραβηχθῇ κατὰ μέρος, νὰ παραμερίσῃ. Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ. 1296.
Ἐκνεφίας, ου, ὁ (νέφος), συνηπακούομ. ἀνεμος, Μεγάλη ἀνεμοζάλη· ὅταν διάφοροι ἄνεμοι φυσῶντες ἔνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου συγκρούωνται εἰς τὸ σύννεφο καὶ ἔπειτα φυσοῦν κάτω μὲ μεγάλην σφοδρότητα. μέσ. ἐκνεφίας ὄμβρων, Βροχὴ μὲ ἥλιον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἡλιος καὶ βροχή.
Ἐκνεφόομαι, Μλ. – ώσομαι (νεφόω) ὡς παθτ. Γίνομαι σύννεφον, μεταβέλλομαι εἰς συνφ. Θφρστ.
Ἐκνέω, Μ – νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.) Εὐχαίνω ἔξω κολυμβῶντας, γλυτώνω διὰ τοῦ κολυμβήματος. ἐντεῦθεν, φεύγω, γλυτόνω. Valck ἐν Ἱππ. 469.
Ἐκνηπεύω, Μλ. – εύσω (νηπιεύω). Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τοῦ νὰ φέρηται ὡσὰν μωρὸν παιδί· μετὰ αἰτιατ. ὅδεν, Κάμνω τινα γνωστικόν, φρόνιμον, τὸν μαθαίνω γνῶσιν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Ε'. 14.
Ἐκνηστεύω, Μλ. – εύσω (νηστεύω). Νηστεύω, κρατῶ καλὰ καὶ ἀπαράβατα τὴν νηστείαν. Ἱπποκρ. καὶ Πλούταρχ. Πρ. Συμ. ς'. 1.
Ἐκνήφω, Μ. νήψω (νήφω). Βοιωτ. καὶ μὲ ἀπερισπ. τὸ μελλ. καὶ ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Τροπκ. Ἀποβάλλω, εὐχάζω ἀπὸ τὸν νοῦν μου κάνεν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ
Ἐκνηφίς, εως, ἡ (ἐκνήφω). Τὸ νὰ ξεπλύνῃ, πλύνῃ, καθαρίσῃ, παστρεύσῃ τις τίποτε.
Ἔκνοια, ἡ (ἔκνους). Μωρία, ἀνοησία.
Ἐκνόμιος, ὁ, ἡ =ἔκνομος, Πᾶν ὅ, τι δὲν συνεζίζεται, Πίνδ. Νμ. 1, 86. Ὑπέρμετρον, ὑπερβολικόν, τερατώδες. Ἐπῤῥ. Ἐκνομίμως, Ἀρστφ. Πλτ. 981. ὑπρθτ. ἐκνομώτατα. 1092.
Ἔκνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὅ, τι εἶναι ἀσυνήθιστον, ἐκτὸς τῆς συνηθείας, ἄχρηστον, ἄνομον, παράνομον· ἀντιθ. τῷ, ἔννομος.
Ἔκνους, καὶ συνῤῥ. ἔνους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Χωρὶς νοῦν καὶ γνῶσιν, ἀνόητος, μωρός.
Ἐκνοστέλεω, Μλ. – εύσω (νοστελεύω). Θεραπεύω, ἰατρεύω τινά, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑγιείαν του.
Ἐκνοστέω. Μλ. – ήσω (νοστέω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω ἀπὸ κάνεν μέρος· μετὰ γνκ. ὁμαχῆς ἐκνοστοῦνα ἀνεγνώσκετο πρότερον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ἰλιάδ. ὅπου νῦν, κατὰ τὴν σφοδρὰ Wolf. διόρθωσιν, ὁμαχῆς ἐκ νοστεῖν, ὃ κεῖται.
Ἐκνοσφίζομαι μέσ. ἀποστ. (νοσφίζω) Παίρνω τίποτε ἀπό τινα, ἢ ἀπὸ κάνεν μέρος καὶ τὸ κάμνω ἐδικόν μου· κλέπτω.
Ἐκνωτίζω. (νῶτον) Γυρίζω τὰ νῶτα πρὸς τινα, φεύγω, δείχνω τὴν ῥάχιν μου εἰς τινα. Ἡσύχ.
Ἐκξυλόω, Μλ–ώσω. τό, ξυλόω κατ' ἐπίτασιν, Μεταβάλλω τί εἰς ξύλον, τὸ κάμνω ξύλον. Θφρστ.
* Ἐκοντηδόν, Ἐπῤῥ, = ἑκοντί.
* Ἑκοντής, οῦ, ὁ (ἑκών). Ὅστις κάμνει τίποτε θεληματικῶς, μὲ τὴν θέλησίν του, αὐτοπροαίρετος, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ, παρακινήσῃ, ἀναπείσῃ κανείς. Οἱ Γραμμτ. ἀποδοσιμάζουσι τὴν λξ. ἀποδεχόμενοι μόνον τὸ, ἑξ ἑκοντῆς. Οσαπη ἐν Φιλμ. σλ. 49.
Ἑκαντί. Ἐπίῤῥ. (ἐκών). Αὐτοβελήτης, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρετως.
Ἑκουσιάζομαι, Μλ–άσομαι· μεσ. ἀποδ. (ἑκούσιος). Κάμνω τι μὲ τὴν θέλησίν μου, ὡς ἀυτοῦ μου· ἀφ' οὗ
Ἑκουσιασμός, ὁ. Ἡ θεληματικὴ πρᾶξις· παρὸ, τὸ κάμνει τις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μὲ τὴν θέλησίν του.
Ἑκουσίως, Ἐπίῤῥ. = ἑκουσί.
Ἐκπαγλέομαι Μλ–ήσομαι, Θαυμάζω καὶ πολλά, ἐξίστημαι, μένω ἀκίνητος καὶ ὡς ἐκπληκτος ἀπὸ θαυμασμόν. Ἡρόδ., ὅστις συντάσσει τὴν λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνστ. μετχ. μετ' ἄλλου τινός ῥήμ., ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικῆς· καὶ μεν, ὡς ὀπίσω ἀπέκοντο ἐς τὸ ἑωυτῶν στρατόπεδον, ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πᾶσιν τὴν στρατιήν.. κζ, 181. καὶ 8, 92, ιι καὶ 9, 46. ὑμεῖς δὲ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν δὴ ἀνθρώπων ἐκπαγλεομένων, ὡς οὔτε ἐνγύτερ ἐκ πολέμου.. ν, — 2) Θαυμάζω τίποτε, μένω ἐκστατικὸς βλέπων, ἀκούωντας τὸ μετ' αἰτιατ. «ξύνοιδ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλούμενην Αἰσχ. Χφρ. 215. Εὐρπ. Ὀρ. 886. Τρῳ. 935.
Ἐκπαγλος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω) Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ θαυμασμόν, ἐκπληξιν· παρ' Ὅμ. πολλαχοῦ, ὅστις χρᾶται τῇ λξ. ὁτὲ μὲν ἐπὶ δεινῶν πολεμιστῶν, ὁτὲ δὲ ἐπὶ φόβου καὶ τρόμου προξενούντων πραγμάτων· π. χ. ηχεμὶν ἐκπαγλον· Φοβερὴν κακκεμιρία. Ὀδσ. Ξ. 522. ἔφαρ. ἐκπαγλα ἔπεσιν Φοβερὰ λόγια, καὶ μὲ ἐκπληξιν· νικητ. ἔτι δὲ καὶ ὑπρθτ. ἠπάντων ἐκπαγλότατος ἀνδρῶν Ἰλιάδ. Α, 146. Ἀλλά καὶ ἐπ' ἀρν. χρᾶται αὐτῇ πρὸς τῷ, ἐκπάγλως, καὶ τῷ, ἐκπαγλοτέρως· ἐκπαγλα, Τρομερώτατα, φοβερώτατα· γνικώτερον ὅμως σημαίνει τὸ, σφόδρα, κατὰ πολλά· ὅδεν ὁ Ποιητὴς λέγει οὐ μοῦνον νέον πάγλως ὠΰσατο, ἠχήτρε, μαίνεται, ὑάζεται, ἀλλὰ καὶ «ἔκπαγλα φιλεῖν Ἰλιάδ. Τ, 415. Ε, 426. Τὰ δ' ἄλλα ἡ λξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ ὑπάρχει· οὔτε κατὰ ἐπαίνου οὔτε κατὰ ψόγου τινὸς μασίαν, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἢ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ὑπὸ τερατώδους, δεινοῦ, μεγάλου τινὸς προξενούμενον, δηλοῦσα, τὸ ὁποῖον σύνεστι καὶ τερπνόν καὶ ἄνιερόν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, κεῖται μόνον ὡς ἐπιθετικὸν ἐπὶ ἐκπλήξεως σημαντική· ὡς παρὰ Σνφ. Ἐπ. 11, 3. τοῦτο μέντοι σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν γένει.
Ἐκπάθεια, ἡ. Ὀξὺ σφοδρὸν πάθημα· ὀργὴ, ἐπιθυμία καὶ τ. τ. (ε) παρὰ τὸ
Ἐκπαθής, ὁ, ἡ (πάθος), Ἐλεύθερος ἀπό εἰδικὸν πάθος· ἀκίνδυνος, ἀβλαβής. — 2) Πολλὰ ἐμπαθής, σφοδρός, ἐμμανής, παράφορος· ἐπὶ τινι. Περίεργος· προστ. Ἐπῤῥ. ἐμπαθῶς.
Ἐκπαίδευμα, ατος, τό, Ἀναθρεμμένον, παιδικόρη, υἱός, θυγάτηρ. παρὰ τὸ
Ἐκπαιδεύω Μλ–εύσω (παιδεύω). Ἀναθρέφω, παιδεύω, διδάσκω 2) Συνηθίζω τινὰ εἰς τίποτε ἐκ πρώτης ἡλικίας μὲ τὴν ἀνατροφήν· τινί τι.
* Ἐκπαιδόθεν· ὁρτρ. ἐκ παιδόθεν· ἀντὶ τοῦ παιδός, Ἀπὸ παιδί ἀκόμε, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Ἐπι.
* Ἐκπαίζω. Μλ–ξομαι καί — ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.) Περιπαίζω, περιγελῶ τινα, τὸν κρατῶ εἰς τρελλόν.
Ἐκπαιφάσσω (παιφάσσω), Τρέχω ἔξω μὲ μανίαν· εὐχαίνω ἐμπρὸς ὡς λυσασμένος διὰ νὰ πολεμήσω. Ἰλιάδ. Ε, 803.
Ἐκπαίω Μλ–παίσω. ἀόρ. ἐξέπαισα (παίω, ἀνμλ.) ὡς τό, ἐκβάλλω., Εὐχάλλω, ῥίπτω τι ἀπὸ μέσα
Ἐκπειθω, Μ. ἐίσω. τό, πείθω κατ' ἐπίτασιν, Καταπείθω τινά εἰς τι μεταχειρίζομενος κάθε τρόπον. Πλούτ. Φλαμ. 10.
Ἐκπελαζω, καὶ ἐκπειράω Μλ–άσω· καὶ μέσ. ἐκπειράομαι (πειράω)· Δοκιμάζω τινά, τὸ ἴδιον συνῆθ. τὸν βάλλω εἰς τὴν πρόβαν, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, τί τινες. Ἀρστφ. Ἱππ. 123φ. (ἀσω, παρὰ τὸ –ράζω, υ–, ἄσω, παρὰ τὸ, άω –.)
Ἐκπεκτέω, = πίλλω, Ἡσύχ.
Ἐκπελεζέω, = ἐκπελεζίζω· ὅπερ ἴδε.
Ἐκπελεκάω, ῶ. Μ. ήσω. (πελεκάω) Πελεκῶ, ξεπελεκῶ τίποτε ἐπάνω, ἢ καὶ κόπτω τὰ πέρα πέρα μὲ τὸν πέλεκυν, τὸ τσουρλ. τσεκούρι.
Ἐκπελω, (πέλω, ἀνμλ.) ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνου τὸ ἀόριστ. ἐκπέλσε, = ἔξεστι, ἐστὶν ἐν χρήσει, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 478.
Ἐκπέμπω, Μ. ψω. (πεμπω) Στέλλω ἔξω τινά· εὐγάζω, φέρω ἔξω, τοῦτ' ἔστι προστάζω, κάμνω, διορίζω νὰ μοὶ στείλουν ἔξω τινά· παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ γεν. Ἐπὶ ἀψύχων, στέλλω ἔξω, τὸ ἰταλ. εκσπεδίρω, εὐγάζω ἔξω τί ποτε. Ἰλιάδ. Ω, 382. — 2) Τρπκ. Ἀφίνω, ἄξω, ἀπολλῶ, διώκω, τὸ ἰσοδ. τὸ δίδω δρόμον, ἢ στρέφω εἰς κάνενα. Ἐξαιρ. ἐπὶ διαζυγίου. μεκπέμπω γυναῖκα, ἢ Διώκω, χωρίζομαι τὴν γυναῖκά μου. Ἡρόδ. 1, 59. Μέσ. ὡς καὶ ἐνργτ. ὁδόμου ἐκπεμψασθαι Σύρακξε Ὀδσ. Τ, 381. Πρβ. τοῖς Ἀττ. δὲ, εὐγαίνω, ἔξω· καὶ μετὰ αἰτιατ. κράζω, προστάζω τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 591. ἀφ' οὗ
Ἐκπεμψις εως, ἡ. Ἔξω στάλσιμον· διώξιμος, ἄφημα, ἀπόλυμα τινος νὰ πηγαίνῃ, φυγὴ· Πηγαιμὸς ἔξω· ἐπὶ ψύχων, Ἔξω στάλσιμον, τὸ ἰταλ. εκσπεδίτριον, σπεδιτζιόνη· τὸν ἀφίνῃ τίς τινα νὰ πηγαίνῃ, στάλσιμον, δίωξις, ἀποστολή.
Ἐκπεπαίνω, Μ. ανῶ. (πεπαίνω) Κάμνω τίποτε νὰ ὡριμάσῃ, τὸ κοινότ. νὰ φτάσῃ καλά, νὰ γένῃ ὥριμον, ἁπαλόν. Θεόφραστος.
* Ἐκπέποται· γ'. ἑνν. πρτπ. παθτ Πρμ. τοῦ, ἐκπίνω. Ὀδσ. Χ, 56.
Ἐκπεπταμένος, ἐνῃ. ἑνον. Μετχ. παθτ. Παρεμ. τοῦ, ἐκπετάννυμι. Ὅ, τι εἶναι ἐξαπλωμένον, ἀνοιγμένον, ἀνοικτόν. Ἐπῤῥ. ἐκπεπταμένως, καὶ ἐκπεπταμένως· Ὑπέρμετρα, ὑπερβολικά· ἄσεμνα, ξεδομένα.
Ἐκπέπτω, Μ. ψω. νεώτερ. παρασχηματισμός τοῦ, ἐκπέσσω. Ἀρεταῖος Δ'. 3.
Ἐκπεραίνω. Μ. ανῶ. (περαίνω) Διαπερνῶ, τελειόνω καθόλου, κάμνω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος. Παθητ. ἐπὶ χρημ. Ἀποβαίνει, εὐγαίνει ἀληθινός, σωστός ὁ χρησμός, ἢ προγνῶσις, Εὐρπ. Ικτ. 690.
Ἐκπέρασμα, ατος, τό. Πέρασμα, δηλ. τόπος διὰ μέσου τοῦ ὁποίου εὐγαίνῃ τις ἔξω, ἢ περνῶ ἀπὸ ἕν μέρος εἰς ἄλλο· τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις ἔξω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 653. μεκπέραμα ῥωμαίικον.
Ἐκπεράω, ῶ. Μ. άσω (εσω) Ἰων–ήσω. (περάω, ἀνμλ.) Περνῶ πέρα, εἰς τὸ πέραν μέρος ἐπάνω εἰς τίποτε, ἢ διὰ μέσου τινός, ἀναμεσα ἀπὸ τίποτε· διαπερνῶ· περνῶ τινα πέρα. μεκπερ. μέγα λαίτμαι Τὴν θάλασσαν. Ὀδσ. Ἐτε δὲ καὶ πνευ πτωτικοῦ (τὸ ὁποῖον ὑπεννοεῖται κατ' αἰτιατ. πτωσιν) ἐπὶ βέλους· Διατρυπῶ, τρυπῶ πέρα πέρα τίποτε. Ὅμ. – 2) Μλ–άσω (εσω) Τελειόνω τίποτε σωστά, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· ὡς τὸ ἐκπεραίνω.
Ἐκπερδικίζω, Μ. ίσω (πέρδιξ)· Στρεφεύγω, ξεγλυτόνω, πετῶ καὶ φεύγω ὡς πέρδικα. Ἀριστοφ. Ορν. 783.
Ἐκπέρθω. Μ. έρσω, (πέρθω, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ κατὰ κράτος, κατερημάζω·
Ἐκπερίστασις, εως, ἡ. Ἐξαίρεσις, ἐξαίρεσις ἀπὸ τὸν κανόνα τῆς περιστάσεως. Ἐπιχ. Ἐπικτ. Ἐγχ. 43.
Ἐκπερισσασμός, ὁ (περισσάω)· Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τινα, ἢ τίποτε ἔξω, καὶ νὰ τὸ σείρῃ, τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, — 2) εἶδος στρατιωτικῆς συστροφῆς, τό ἰταλ. ἐβολουτσιόνη. Πολύβ. Γ'. 21.
Ἐκπεριτρέχω Μλ. – ρισράμοῦμαι (περιτρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω ἔξω ἐπάνω κάτω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Ἐκπερονάω, Μλ–ήσω. (περονάω) Τρυπώνω τί μὲ τίποτε σουβλερὸν τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπὸ κάνεν μέρος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 6. μεκπερ. τοὺς ὀφθαλμούς.
* Ἔκπεσε. Ἐπκ. ἀόρ. τοῦ, ἐκπίπτω, ἀντὶ ἐξέπεσε. Ὅμ., Ἀπρμφ. ἐκπεσεῖν, ἀντὶ ἐκπεσεῖν, Ἰλιάδ.
Ἐκπέσσω, Ἀττ. ἐκπέττω, Μ. Μλ–έψω. (πέσσω, ἀνμλ.) Ἀποβράζω. ἀποψήνω τίποτε· ὡρμίζω, κάμνω τι νὰ γένῃ ὥριμον, νὰ ψτάσῃ· χωρεύω τι καλά, ἀποχωνεύω.
Ἐκπέτηλος, ὁ, ἡ (ἐκπετάννυμι). Ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, ἀνοικτός.
Ἐκπέτομαι, Μ. πτήσομαι. (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶντας. Ἡσιόδ. Ἔρ. 98.
Ἐκπετάννυμι, Μ. τάσω. (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, ἀνοίγω, τεντόνω, π. χ. τὰ πανία τοῦ καραβιοῦ, μεκπετάσας πᾶσι τοῖς ἁρμένοις. Πολύβ Α'. 44. Τρπκ. περὶ κώμων ἐκπετασθείς. Εὐρπ. Ηυκλ. 404.
Ἐκπέτασμαι, = ἐκπέτομαι.
Ἐκπέτασις, εως, ἡ (ἐκπετάννυμι). Ἐξάπλωσις, ἔξοιγμα.
* Ἐκπέτασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐξηπλωμένον, ἐξανοιγμένον· Σύγχρμμα τι τοῦ Δημοκρίτου, Δγν. Ἀρτ. 9. 48.
Ἐκπετήσιμος, ὁ, ἡ (ἐκπέτομαι). Πτερωμένον· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτοῦν πτερὰ καὶ ἠμποροῦν νὰ πετάσουν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1344. Τρπκ. ἐπὶ κυραστίων, ὅταν φάσσουν εἰς γάμου ἡλικίαν.
Ἐκπέτομαι, (πέτομαι, ἀνμλ.) = ἐκπέτασμαι.
Ἐκποΐζομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐκπνοΐζομαι.
* Ἐκπεφυῖαι, Μτχ. Πρμ. τοῦ, ἐκφύω. Ἰλιάδ.
* Ἐκπήγνυμι, Μ. ήξω. (πήγνυμι, ἀνμλ.) Κάμνω τι πηχτόν, στερεόν, πυκνόν· πηκτόνω, σκληρύνω, πυκνόνω τίποτε. ἐξαιρέτως ἐπὶ σωμάτων, ὅσα πήγνυται διὰ τοῦ ψύχους, ἢ ψύχρας. Ξεπαγιάζω, παγόνω, Θεόφρασ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 7. Παθητικ. ἐκπήγνυμαι, Παγόνω, σκληρύνομαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καίομαι ἀπό πάχνην, τό κοινότ. κοτσιαβιάζω «ἐκπαγείσα διά ξηρότητα, καί περιρραγείσα.» Πλούταρχ. Β'. 3.

Ἐκπηδάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰων. ἐκπηδέω (πηδάω) Πηδῶ ἔξω, ἤ ἐμπρός· εὐγαίνω μέ βίαν καί ἁρπάζω, χαλνῶ τά τοῦ ἐχθροῦ· τό ἰταλ. κάμνω ἐξευρετώνην — 2) Ξεπηδῶ, φεύγω, γλυτώνω. ἀφ' οὗ

Ἐκπήδημα, τό, Ἐμπρός ἤ ἔξω πήδημα.

Ἐκπήδησις, εως, ἡ. Τό νά πηδᾷτις, ἤ τί ἔξω, ἐμπρός· ἔτι δέ καί πρός τό πλάγι, καί πέρα ἀπό τίποτε. Πλάτ.

Ἐκπηκτικός, κή, κόν. (ἐκπήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νά κάμνῃ τί νά πηγνύεται, πηκτότης, παγόνη.

Ἐκπηλόω, τό, πηλόν κατ' ἐπίτα. Καταλείφω τίποτε μέ πηλόν, καταλασπόω. Παθτ. Ψειρόομαι, χαλνῶ ἐξ αἰτίας τῆς πολύ νοτερᾶς γῆς. «ἐκπηλοῦται ὁ σῖτος». Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ', 20.

Ἐκπηνίζω, Μ. ἴσω Ἀττ. ιῶ (πηνίον), Ξετειλίγω νῆμα, γιέμα· τό παρά τοῖς ὑφάνταις κοινότ. βάλλω ἤ κάμνω μωτούρι, ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ. 578. χρῆται τῷ μέσ. ἀορ. τροπ. ἐκπηνίσασθαι, Τό νά ξεγυμνώσῃ τίς τινα ἀπό τήν περιουσίαν του μέ μηχανήματα συνηγόρων, τό ἰταλ. ἀβοκατῶν, παλλ' εἶμ' ἐπί τόν Κλείωνα, οἱ αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνίσαι ταῦτα προσκαλούμενος. «τό παρ' ἡμῖν σύνδ. Αὐτός θέλει τόν ἁρμέξει.

Ἐκπηξις, εως, ἡ. (ἐκπήγνυμι). Πῆξιμον, πήχτωμα, πάγωμα· πάγος, ὡς τό, παγετός.

Ἐκπηρόω, Μ. ώσω. (πηρόω) Κατακολοβόνω, τό τουρκβ. κατασακατεύω τινά, ἤ τί.

Ἐκπηχυς, εως, ὁ, ἡ, υ, τό (ἐξ, πῆχυς) Ἐξ πήχεις μακρύ, πλατύ κ. λ. τ.

Ἐκπιέζω, καί ἐκπίασμα, τό. = ἐκπιέζω, καί ἐκπίεσμα.

*Ἐκπιέδομαι, μέτ. ἀποῦ. (πιέδω) Πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω, ἰσκεμπάνω ἀναβρύωντας. Αἰσχλ. (πιέω)

Ἐκπιέζω, Μ. έσω. (πιεζω) Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω διά νά εὐγῇ τι ἔξω, στραγγίζω· σπρώχνω ἔξω. Παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136. «ξύλα ἐκπεπιεσμένα, καταστεγνωμένα, κατάστεγνα, κατάξηρα.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ. Στράγγισμα, ξεστράγγισμα, σπρώξιμον, ὄμπωμα ἔξω, ἐμπρός. (ι)

Ἐκπίεσμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει μέ τό σφίξιμον, στράγγισμα. (ι)

Ἐκπιεσμός, οῦ. = ἐκπίεσις.

Ἐκπιεστήριον, τό. ὑποσυμ. ὄργανον. Μηχανή διά σφίξιμον, στράγγισμα, τό κοινότ. γαλάγρια. σύνθετον. τοῦ

Ἐκπιεστήριος, α, ή. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς νά σφίγγῃ, στραγγίζῃ.

Ἐκπιεστός, στή, στόν. Ζουλιγμένος, στραγγισμένος· διά ξούλιγμα, στράγγισμα ἁρμόδιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά ζουλίγηται, στραγγίζηται, σφίγγηται εἰς τήν γαλάγρια.

*Ἐκπικραίνω = ἐκπικρόω.

Ἐκπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός). Ὅ,τι εἶναι κατά πολλά πικρόν, κατάπικρον.

Ἐκπικρόω, ῶ. Μ. ώσω (πικρόω). Κάμνω τι κατά πολλά πικρόν, καταπικραίνω. Τρπκ. Παροξύνω, παροργίζω, κάμνω τινά νά θυμῶσῃ πολύ. Παθτ. Γίνομαι πολύ πικρός, καπάπικρος, ἐπί βρωσίμων, ἤ ποτίμων πραγμάτων.

Ἐκπίμπλημι, Μ. ἐκπλήσω. (πίμπλημι, ἀνμλ.) Γεμίζω τίποτε ὅλον, κατακαμίζω — 2) Κάμνω τίποτε νά ἐκπληρωθῇ, νά εὐγῇ ἐλληπόν, νά ἀλληθεύσῃ, π. χ. ὄνειρον. «ὁ μέν δή βλῆσις τῇ αἰχμῇ ἐξέπλησε σοῦ ὄνειρον τήν φήμην.» Ἡρόδ. 1, 43 — 3) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. Valck ἐν Φοιν. 174.

Ἐκπίνω Μλ. πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Ἀποπίνω, πίνω ὅλον τίποτε. Ὀδσ. ὅπου μέντοι τρίς εὕρηται κατ' ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔκπιεν, ἔκπιον, καί κατά παθτ. Πρκμ. ἐκπέποται. — 2) Μέτβ. Ἀδειάζω, ἐξαντλῶ. μέχπίο. χρήματαί τό παρ' ἡμῖν κοινότ. Σετειάζω τινά ἀπό τά σπρατού. Valck ἐν Ἱππ. 626. (ινω).

*Ἐκπιπράσκω. Μλ. ἐκπεράσω (πιπράσκω, ἀνμλ.) Πωλῶ τίποτε ἔξω, εἰς ξένους τόπους, ξένον βασίλειον — 2) Ἀγοράζω ὅλον τίποτε διά νά τό ξεπαπωλήσω, μεταπωλήσω.

Ἐκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἀόρ. ἐξέπεσον, Πρκμ. ἐκπέπτωκα, (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, ἔξω, ἤ κάτω, μέχπίπ. χειρός, ἁρπάγου, ἵππων.« Ὅμ. ὅστις συντάσσ. τήν λξ. καί ὀστκ. τοῦ προπ. «ὄφρα μή ἐκπέσωσι Ἰλ. Β, 266. Πίπτω κάτω· ἐπί δένδρων. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ, κατά παντοίας ἀναφοράς χρήσιμ. οἷον. α') Εὐγαίνω ἔξω ἀπό τίποτε, τό στερεοῦμαι, τό χάνω. ἐξαιρ. ἐξορίζομαι ἀπό τήν πατρίδα μου. ἀκπίπ. τινός, ἤ ἐκ τινος. Ἐπί ναυτίλων, Ἀποπλανῶμαι, χάνω τόν δρόμον, μέ σπρώχνουν οἱ ἄνεμοι εἰς ἄλλο μέρος. Τρπκ. μέκπίπ. ἑαυτοῦ Τό νά εὐγαίνῃ τις ἀπό τόν ἑαυτόν του, νά χάνῃ τόν νοῦν του. β') Εὐγαίνω ἀπό κάνένα κίνδυνον, ξεφεύγω, ξεγλυτώνω. — γ') εὐγαίνω ἐμπρός, ἐκφαίνομαι, ξεφανερώνομαι. ἐξαιρ. ἐπί χρησμῶν, ὅσοι εὐγαίνουν ἀπό τό ἱερόν καί διαδίδονται μεταξύ εἰς τούς ἀνθρώπους. «χρησμός ἐκπίπτει μοι». Μοί εὐγαίνει, μοί δίδεται, μοί γίνεται κάμμία προφητεία περί τινος πράγματος, διά τό ὁποῖον ἠρώτησα νά μοί προφητεύσουν. ὅθεν· εὐγαίνει, διαδίδεται, ξεφανερώνεται παντοῦ. «παροιμία ἐκπίπτει ἀπό τινος Ἡ παροιμ. προέρχεται ἀπό τίποτε. Στρβ. — δ') Καταντῶ· εἰς τι καί τινά. π. χ. μέκπίπ. τῇ φιλοτιμίᾳ. Ἀπό φιλοτιμίαν εὐγαίνω ἀπό τόν ἑαυτόν μου, καταντῶ νά χάσω τόν νοῦν μου. — ε') Ἐπί ἀναμάτων, Δέν εὐγαίνει καλόν, δέν ἀρέσκει· ὅταν κάνέν κομμάτι παίζηται εἰς τό θέατρον καί δέν εὐχαριστεῖ τούς θεατάς· ὡς τό, ἐκβάλλω. 3 σημ. — ς!) καί ψῆφοι ἐκπίπτουσι.« «Ὅταν εἰς ἐκλογάς καί τ. τ. κινοῦν, γυρίζουν τό ἀγγεῖον καί πίπτουν ἔξω αἱ ψῆφοι, τό ἰταλ. τά βότα.

*Ἐκπιστέω, ποιητ. ἀντί ἐκπίπτω.

Ἐκπιτύζω, Μ. ύσω. (πιτύζω) = ἐκπτύω. Πτύω, φτῶ ἔξω. Λεξ. σελ. 124.

Ἐκπλαγής, ὁ, ἡ (ἐκπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, σκιαγμένος, ξπασμένος. Ἐπρρ. ἐκπλαγῶς.

Ἐκπλεθρίζω, Μλ. ἴσω (πλεθρίζω), Τρέχω ἀπάνω καί κάτω ἐλιγοστεύων παντοτε τό τρέξιμόν μου, τρέχωντας πάντοτε, ἤ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀγαλιώτερα. Γαλην. Τ'ιειν. 2. 10.

Ἐκπλεθρος, ὁ, ἡ. (πλέθρον, ἔξ) Ἀγών, ἤ στάδιον ἀπό ἓξ πλέθρων διάστημα. Εὐριπ. Ἡλ. 883. καί Μηδ. 1190.

Ἐκπλεονάζω, Μ. άσω. τό, πλεονάζω κατ' ἐπίτασιν. Ὑπερπερισσεύω, παραπερισσεύω.

Ἔκπλεος, α, ον, Ἀττικ. ἔκπλεως, ων, ποιητ. ἔκπλειος (πλέος), Παραγεμάτος, παραχορτασμένος, μετά γενκ. ὅθεν τέλειος, ὁλόκληρος, σωστός, ἀρκετός, πλουσιοπάροχος. Ἐπρρ. ἐκπλέως.

Ἐκπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά, ἔξ). Ἐξάπλευρος, μέ ἓξ πλευράς, ἄκρας, πλάγια.

Ἐκπλέω, Μ. εὔσομαι καί - πλευσοῦμαι. Ἰων. ἐκπλώω. Μλ. ώσω (πλέω, ἀνμλ.) Κάμνω ἁρμενα, παιδ. ταξειδεύω μέ καράβι, μέ στόλον τινά, τό ἰταλ. μέ φλότταν. Τρπ. «ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν» Χάνω τάς φρίνας, τόν νοῦν μου. Ἡρόδ. 3, 155. παραβλ. ἐξορμάω, ἐκπατάομαι.

*Ἔκπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό. Ἀττ. ἀντί ἔκπλεος.

Ἐκπλήγδην, Ἐπίρ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληκτικά, τρομακτικά.

Ἐκπλήγνυμι, = ἐκπλήσσω. Θεόδ. 4, 125.

Ἐκπλήθω, Μ. -ήσω (πλήθω), Εἶμαι καλόν γεμάτος, περιγεμάτος.

Ἐκπληκτικός, κή, κόν. ὡς καί παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐκπλήξιν, ξπασμα, φόβον, τρόμον. Ἐπρρ. ἐκπληκτικῶς. παρά τό

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, ξπασμένος — 2) Παράδοξος, θαυμάσιος.

Ἐκπλημμυρέω, Μλ. -ήσω. (πλημμυρέω) ξεχειλίζω· ἐπί ποταμῶν κπίλ. τ. τ.

Ἐκπληξία, ἡ. = ἔκπληξις. Καλλίστρ. Εἰκ. ΙΔ'. καί Πολυδ. Ε'. 122.

Ἔκπληξις, εως, ἡ. (ἐκπλήσσω), Ζάλισμα, παραζάλισμα, τό ὁποῖον συμβαίνει ἀπό κάνέν σφοδρόν κτύπημα, ὅθεν σφοδρόν ξήπασμα, τρόμαγμα, σκιάξιμον — 2) παροξυσμός, ἀκατάσχετον ψυχικόν πάθος, ἐπιθυμία, πάθος, ὄρεξις.

Ἐκπληρόω, Μλ. -ώσω. (πληρόω) = ἐκπίμπλημι, Γεμίζω τίποτε καλά, καταγεμίζω. Τρπκ. Τελειόνω τίποτε, τό κάμνω τέλειον, σωστόν. ἀφ' οὗ

Ἐκπλήρωσις, τό Γέμισμα, τελείωμα. τό εἰς Γέμισμα ληψάνη, ἤ σωστόν μέρος.

Ἐκπλήρωμα, εως, ἡ. Τό νά γεμίζῃ τις τίποτε καλά· τό νά τελειώνῃ τί σωστά, ἐκτέλεσις, ἀντικατάστασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις γεμίζει τίποτε καλά. ἀντικαταστάτης, τελειονειτής· ἐκτελεστής.

Ἐκπλήσσω, Ἀττ. ἐκπλήττω, Μ. ξω. (πλήσσω) τινά τινος. Κτυπῶ ἔξω, βίπτω ἔξω δυνάμει κτυπήματος, ἤ κτυπῶντας κάμνω νά εὔγῃ, πέσῃ, πεταχτῇ τίποτε ἔξω· ὅθεν κάμνω τινά, φοβίζοντας, ξηπάζοντάς τον ἔξαφνα, νά γένῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, νά καταπαραχθῇ, νά μείνῃ ἐκστατικός καί ὡς ἀναίσθητος. — «πηδῶσι ἔκπληγεν. γ'. πλτ. πρπ. παθτ. ἀορ. β'. Αἰσχ. ἀντί ἐξεπλήγησαν. Ἰλιάδ. Σ, 220.» — Ἐπί πάντων τῶν σφοδρῶν ψυχικῶν παθῶν, ὅσα καταχυρεύουσι τόν ἄνθρωπον καί τόν κάμνουν ἄλλον ἐξ ἄλλου. «ἔρρωτι ἐκπλήττεσθαι» Valck. ἐν Ἱππ. 38. ἐκπλ. εἰς τι. Τό νά ἐξαφνίσῃ τινά τις ξηπάζοντάς τον μέ τίποτε ἐξαιρνον καί αὐτόν νά τόν καταστήσῃ εἰς τό νά κάμῃ τίποτε. Πολβ. Κατά παθτ. δέ διάθ. μετά αἰτιατ. τοῦ προτώπου «ἐκπλαγῆναί τινα. Ξηπάζομαι, ξαφνίζομαι, γίνομαι ἐκστατικός, καί μή μ' ὀκνῇς δείξαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγγιωμένοι Σφκλ. Φιλ. 226. Τό νά εἶναί τις ἀβέβαιος, ἀμφίβολος διά τίποτε. «ἐκπλ. ἐπί τινι.» — Παροιμ. φράσις μνήμην ἐκπλήττειν. τό παρ' ἡμῖν κοινότ. Ἀπό τόν φόβον του τά χάνει ὁ ἄνθρωπος, ἤ τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. σιορέζει, τό τουρκβ. σιαστίζει ὁ ἄνθρωπος, Θεόδ. Ὁ παθτ. ἀορ. ἐστί συνήθως ἐξεπλάγην.

Ἐκπλινθεύω, Μ. εύσω. (πλινθεύω) Χαλνῶ οἰκοδομήν, τοίχον καί τ. τ. κτισμένον μέ πλίνθια καί αὐγάζω τά πλιθ. — Φαίνω, κάπτω πλιθ. Ἰσαίος παρ' Ἁρποκρατ.

Ἐκπλίσσω. (πλίσσω) Ξεδιπλόνω, ἤ ξεπλέκω τίποτε.

Ἔκπλοος, καί συναίρ. ἔκπλους, ὁ. (ἐκπλέω) Ἀπόβασις, ὁρμημ., τό ἰταλ. δισβαρκάρισμα, ἁρμένισμα, μέτεμα μέ καράβι. — ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον ἁράζει καί κατεβαίνει τις εἰς τήν ξηράν καί ἀπό τόν ὁποῖον ἁρμενίζει, κάμνει πανιά, μισγέει.

Ἐκπλύνω, Μλ. -νῶ. (πλύνω) Ξεπλύνω τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔκπλυσις εως, ἡ. Τό νά ξεπλύνῃ τι τίποτε. ξεπλύσιμον.

Ἔκπλυτος, ὁ, ἡ. Ξεπλυμένος, ξαλευκασμένος διά πλύσιμον, πᾶν ὅ,τι πρέπει νά πλυθῇ.

Δημόσιη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκπλώω. Ἰων. ἀντὶ ἐκπλέω, ὅπερ ἰδέ. Ἡρόδ.
*Ἐκπνείω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐκπνέω.
Ἐκπνευματόω, Μλ. -ώσω (πνευματόω), Ξωπλ. ἐξερίζω, τίποτε. Τραπ. φυσῶ, ἀποζωπκ. π. χ. κτό σῆμα, τὸν τύμβον. — 2) Μεταβάλλω τίποτε εἰς ἄνεμον, ἢ εἰς ἀέρα. — 3) φυσιόω, βάλλω τι εἰς παραχήν, εἰς σφοδράν ὀργήν. π. χ. τὴν γάλακτον.
*Ἐκπνευμάτωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπνεύσῃ, ἐκπαλαίωσις, Ἐπικ. παρὰ Δημ. Δρτ. 10, 114.
Ἐκπνευσις, εως, ἡ. Ἐκπνοή, ξεφύσημα, ξανατίναγμα· ἀποφορά, ἀχνίσμα. παρὰ τὸ
Ἐκπνέω, Μ. εὐσω. Ἐπικ. ἐκπνείω. (πνέω, ἀμλ.) Ξεφυσῶ, φυσῶ τίποτε πρὸς τὰ ἔξω· ξαναναπνέω, ἀφίνω τὸν ἀναπαυμόν μου — Εὐγάζω ἀποφορὰν, ἀχνίζω. — Ξεπνοίζω, ἐξαιρέτως ἐπὶ ζώντων πλασμάτων. — 2) Ξεψυχῶ.
*Ἐκπολίγω, Μλ. -ῶσω (πολίγω) Πολίγω μέ τὰ λειότητα, κατακαλίγω τινά ἢ τί.
Ἐκπνοή, ῆς, ἡ. (ἐκπνέω) = ἔκπνευσις
*Ἐκπνοια, (ἐκπνέω) = ἐκπνοή. Ἀρτεμ.
Ἔκπνους, συφρ. ἔκπνους, ὁ, ἡ, ουν τό. (πνοή) Χωρὶς ἀνάσαν, νεκρός. — 2) (ἐκπνέω) Ὅστις ξαναναπαύεται, εὐγάνει τὸν ἀναπαυμόν του. Ἰπποκρ.
Ἐκποδὼν, Ἐπίρ. (ἐκ ποδῶν), Μακρυὰ, ἀνάμεσα· μετὰ γενικ. ἐκποδὼν γίγνομαι. Διώκομαι, ξεφεύγομαι πέρα· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἀποζωπκ. ἐκποδὼν γίγνομαί τινων Παραμερίζω κανένα· τραβιοῦμαι ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ νὰ ἀπεράσῃ κάτις· ἀσπάτως καὶ «ἐκποδὼν ἀπερχόμεθα. Ἀλλὰ τό, ἐκποδὼν, ποιοῦμαί τινα τὸ παρ ἡμῖν κοινὸν, ἀνασκευῶ ἢ τὸ τουρκοβ. καλπίζω τινά, τὸ σκοτόνω. — ἐκποδὼν εἰμί τινος Ἀποφεύγω τίποτε, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε. ἐκποδὼν λέγω Ἀπομακρύνω, ξεμπερδεύνω τινὰ μὲ λόγια, τῷ δίδω δρόμον. ἀντιθ. πῶ, ἐμποδών.
Ἔκποδος, Ἐπίρ. (πόδες) Ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀλλοῦ ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἦναι. μετὰ γενικ.
Ἐκποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω) τινά τινος. Βγάζω, ἢ ἀπολύω, γλυτόνω κανένα ἀπὸ τίποτε. — β') Δίδω, εὐγάζω ἀπὸ τὸ χέρι μου, πωλῶ, μετὰ γενικ. — 2) Τελειόνω, σώνω τίποτε· κάνω, φτειάνω τέλειον τίποτε. Ἡρόδ. καὶ Δι. Καστ. ἔστι δὲ καὶ μέσ. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. χρήσιμον τὸ ῥῆμα πολλαχοῦ. — 3) κατὰ μόν. διάθ. μόνον, Δίδω, παραιτῶ τέκνον μου εἰς κάποιαν διὰ νὰ τὸ κάμῃ ψυχοπαίδι του· καὶ τότε τὸ τέκνον λέγεται ἐκποίητος μέν, ὡς ἐκ μέρους τῶν γονέων του, ἐμποίητος δέ, ὡς ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις τὸ ἀναδέχεται, τὸ κάμνει ψυχοπαίδι του, ἐκ μέρους τοῦ ψυχοπατέρος. — 4) ἀμετβ. Ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός. πεπροικότης τῆς ὥρας· προσόδων εἰς τέκνα ἐκποιουσῶν. — 5 Ἀποτυπ. πεπροικέω, Εἶναι καιρός, ἔχει καλῶς, γίνεται, εἶναι δυνατόν, ὑποφέρεται, κ. τ. τ.
Ἔκποίησις, εως, ἡ. Ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἐκπλήρωσις. 2) Ἀποξένωσις, ἀπαλλοτρίωσις, πώλησις, τὸ νὰ πωλήσῃ τις τίποτε. Τὸ νὰ δώσῃ τις τέκνον του εἰς ψυχοπαίδι. ἰδὲ ἐκποιέω, σημ. 3.) Παρ' Ἡροδότ. Γ'. 109. Ἀποστερημάτωσις.
Ἔκποίητος, ὁ, ἡ, παῖς. Τέκνον δοσμένον εἰς ψυχοπαίδι. ἰδὲ ἐκποιέω, 3.
Ἐκπολίζω Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (πολίζω), Μαθαίνω μαλλί, ἢ καὶ τρίχας, μαλλιά.
Ἐκπολεμέω, Μλ. -ήσω (πολεμέω) Τελειόνω τὸν πόλεμον. — 2) Ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς πόλεμον, δίδω αἰτίαν πολέμου· μετ' αἰτιατ. Schneid. ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 20. ὡς τό, ἐκπολεμόω—3) Λέγω τινα, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα πόλεμον, μετὰ αἰτιατικ. Πολύβ.
Ἐκπολεμόω, ῶ. Μ. ώσω (πολεμόω) Ἐχθρεύω τινάς, τοὺς κάμνω νὰ γένουν σχυρολ· τινά τινι, ἐτ. δέ καί, πρός τινα. Ἡρόδ. 3, 66. Παθητ. Ἐχθρεύομαι μέ τινα, γίνομαι ἐχθρός του. πεκπεπολέμωται μοι πρὸς ἐκεῖνον, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν. Κάκι ωσα, τὰ χάλασα μαζύ του, ἐχθρευτήκαμεν. Ἡρόδ. 5, 73. ἀφ' οὗ
Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ. Ἔχθρα, τὸ νὰ ἐχθρευθῇ τις μέ τινα, νὰ τὰ χαλάσῃ μαζύ του. Πλούταρ. Β'. σελ. 269.
Ἐκπολίζω, Μ. ίσω, τό, πολίζω κατ' ἐπιτομ. Ἑνόνω ὅλον τινὰ τόπον μὲ τὴν πόλιν. Ἀριστοτ.
Ἐκπολιορκέω, Μλ. -ήσω (πολιορκέω), Βιάζω πολιορκημένην τινὰ πόλιν νὰ παραδοθῇ, τὴν κυριεύω μὲ πολιορκίαν.
Ἐκπολιτεύω, Μλ. -εύσω (πολιτεύω), Κάμνω λαόν τινα νὰ χάσῃ μεταβάλλῃ εἰς τὰ χειρότερον τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του ἀλλάζωντας τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὴν διοίκησίν του. πεκπολιτεύω καὶ διαιτάω τὸ ἔθνος πρὸς ἀνομίαν. Ἰώσηπ. Μακκαβ. Δ'.
Ἐκπομπεύω, Μλ -εύσω (πομπεύω). Περιπατῶ ὑπερηφάνως, λαμπρά, μὲ μεγαλοπρεπῆ παράταξιν — 2) μετβ., Ξεμπεύω, κάμνω τινὰ παίγνιον καὶ γέλοιον τοῦ κόσμου, τὸ κοινόν. τὸν εὐγάζω εἰς τὸ γομαρόπαζαρον.
Ἐκπομπή, ἡ. (ἐκπέμπω) Ἔξω στάλσιμον, διώξιμον.
Ἐκποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω), Ἀποτελειόνω, τελειόνω τι διὰ ἐργασίας, δουλειᾶς. Ἔτι δὲ καὶ ἀναστρέφω τελείως, δίδω καλὴν καὶ τελείαν ἀνατροφὴν εἴς τινα, καθὼς ὁ Χείρων ἀνέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 209. — Γυμνάζω τινὰ εἰς τι μὲ ἀκάματον κόπον καὶ ἐπιμέλειαν. πεκπ. βίοτον, ἄβλεπτ., Περάνω τὸ ψωμί μου κοπιαστικά· νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας μὲ κόπον. Valeck ἐν Φοιν. 1642. ὄθεν ἐν γένει, Τελειόνω, ὑποφέρω — 2) Κατορθόνω, ἀποστῶ, ἀπολαμβάνω τίποτε μὲ δουλειὰν, ἢ μὲ ἀκάματον κόπον, πεκπ. βουλήν Ἐξιλεώνω τοὺς θεούς, κατορθόνω τὰ μὲ εἰσακούσουν, Εὐρπ. Ἰων. 375—3) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ἐρωτῶ νὰ μάθω τι. Ἐπῤῥ. ἐκπορευτῶς. 1355. — 4) ἐκπ. τί τινος. Ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω τίποτε ἀπὸ κανένα. Εὐρπ. Ἡρκ. 580 — 5) Καταρτιμίζω, καταχαλῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἐπὶ φαγητῶν, πεκποιῶ δίαιταν Δουλεύωντας, κοπιάζοντας χωνεύω τὸ φαγί μου, ὅτι τρώγω. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4.
Ἐκπονηρεύω, Μ. εὐσω. (πονηρεύω). Φθείρω, χαλνῶ τίποτε κατὰ κράτος. Συνέσ. Ἐπ. 114.
Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, Πηγαιμός ἔξω, εὐγαλμα, ἀναχώρησις. παρὰ τὸ
*Ἐκπορεύω (πορεύω) Πάμνω τινὰ νὰ εὐγῇ ἔξω, τὸν κρίζω νὰ ἐξέλθῃ. συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ μέτ. Μλ. καὶ παθ. ἀορ. ἐκπορεύομαι, Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, μετεύω.
Ἔκπορευτός, τή, τόν. Ὅστις εὐγαίνει ἔξω. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγεται διὰ τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπόρευσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Ἐπῤῥ. ἐκπορευτῶς. πεκπορευτῶς προιὸν ἐκ πατρός. Ναζιαν.
Ἐκπορθέω, = ἐκπέρθω, ἀφ' οὗ
Ἐκπορθητωρ, ορος, ὁ. Ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, χαλαστής.
Ἐκπορθμεύω. Μλ-εύσω (πορθμεύω) Ἐνγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος.—2) Πάρω τινὰ εἰς τὸ καράβι καὶ τὸν φέρω πουθενά· τὸν φευγατίζω, Εὐρπ. Ἑλ. 1533. μεταβ. καὶ ἀμετβ. ἔτι δὲ καὶ μέσ. κατὰ τὴν 2, σημ. πάνυ εὔχρηστον.
Ἐκπορίζω. Μλ-ίσω, Ἀττ. ιῶ (πορίζω) Ἐξευρίσκω, κάμνω τρόπον καὶ εὑρίσκω τίποτε. ἐξαιρ. διὰ νὰ βοηθήσω τινά, τῷ δίδω, ἢ συνεργῶ νὰ τῷ δώσῃ τις ἄσπρα, βοήθειαν.—2) Ἐφευρίσκω, προξενῶ, μνείαν, ἀδικίαν Εὐρπ. Βακχ. 1030.
Ἐκπορνεύω, Μ. εὐσω. (πορνεύω) τό, πορνεύω κατ' ἐπιτ. Καταπορνεύω. Τραπ. Κατακοδιάζω, κακοδιαίζω· χαλνῶ, χαλῶ. Ἡλιόδ. Παιδ. Β'. ά. πεκπορευούσης τὴν γενεὰν τῆς ὑπαρχούσης.
Ἐκπόρπισις, εως, ἡ. (πορπή), Ξεκλείδωσις τῆς ἁρμοῦ, τὸ ἐκ τῆς κλειδώσεώς του εὐγάλμα μέλλους τινός. χειρουργ. Παλ. σλ. 51.
Ἐκποτέομαι, καὶ ἐμποτέομαι, Ἰων. ἐκπέτομαι, ἐκπέτυμαι (πέτομαι, ἀμλ.) Πετῶ ἔξω· πετῶ ἀπὸ ἀπάνω κάτω, π. χ. ἐπὶ σμηνῶν νιφετῶν, ἀνεμοστροβίλματος. «Διὸς ἐκποτέονται» Ἰλιάδ. Τ, 357. Πολλάκις τροπ. πάνυμον ἐκπεποταμαι Φουσκόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ· ἰσοῦτ. καὶ πᾶς τρόπος ἐκπεπόταμαι, Ποῦ πέτασες μὲ τὸν νοῦν, μὲ τοὺς συλλογισμούς σου. Θηρτ. 11, 71.
Ἐκποτισμός, οῦ, ὁ. (ποτίζω) Ξηρασία, ἀνυδρία, στέρνη. Στράβ. Γ'. Σ 435.
Ἐκπράκτωρ, ὁ. (ἐκπράσσω.) Ὅστις συνάζει χρέη, δοσίματα,
Ἐκπραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συνάξῃ τις χρέη, δοσίματα. παρὰ τὸ
Ἐκπράσσω, Ἀττ. ἐκπράττω, Μ. ξω. (πράσσω.) Ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω, κατορθόνω — 2) Συνάζω, μαζόνω χρέη, δοσίματα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. ἐκπράσσομαί τινα. — 3) Φονεύω, σκοτόνω. τὸ κοινότ. σύνηθ., Ξεπαστρεύω τινά. ὡς τό, διεργάζομαι. Εὐρπ. Ἑκάβ. 515. -- πῶς καί νιν ἐξεπράξατε, καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1650.
Ἐκπρᾶϋνω, Μ. ὑνῶ, τό, πρᾶϋνω κατ' ἐπίτασιν.
Ἐκπρεμνίζω. (πρέμνον). Ξεζόνω, χαλῤῥιζώνω κατὰ κράτος, ξεπατόνω τίποτε.
Ἐκπρέπεια, ἡ. Ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον. Ἰάμβ. Πυθ. 1, 25. παρὰ τό
Ἐκπρεπής, ὁ, ἡ. Ἐμπρεπούμενος, ἐξαίρετος, ὅστις ξαπερνᾷ, διαβαίνει ὅλους, δὲν ἔχει τέρι, ἄλλος δὲν εἶναι ὅπου αὐτόν. ἐπικρ. ἐν πολλοῖσιν Ἰλιάδ. Β, 483. ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς, Ἀπρεπής, ἀκάματος, ὑπερβολικός. Ἐπῤῥ. ἐκπρεπῶς. Θουκ. 1, 38.
Ἐκπρεπόντως, Ἐπίρ. = ἐκπρεπῶς. παρὰ τό
Ἐκπρέπω, Μλ. -ψω (πρέπω) Εἶμαι ἄριστος ἐξαίρετος, ὑπερέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.
Ἐκπρήθω, Μ. πτω. (πρήθω) Ἀναπτῶ, βάλλω φωτιὰν, κατακαίω. — 2) Φυσῶν ἀναπτῶ τὴν φωτιὰν, συμπλ. ἀφ' οὗ
Ἐκπρησις, ἡ. Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, κατακαίῃ τις τίποτε.
Ἐκπρησμός, ὁ. Ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνει τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ, χορχολάζῃ, χορχολασμός.
Ἐκπρήστω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκπράσσω.
Ἐκπρίασθαι, (πρίασθαι, ἀμλ.) Τὸ νὰ ἐξαγοράζῃ, λυτρόνῃ τις τίποτε· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀπαρμφ. ἀόρ. μόνον χρήσιμος· ὁ ὁ ἔπτ. καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ, ὠνέομαι.
Ἐκπρίζω, καὶ ἐκπρίω, Μλ. -ίσω (πρίω). Ξεπριονίζω, κόπτω τι μὲ τὴν πριόνη, Γεωπον. Θ'. ιά. 7.
Ἔκπροθεν, ἀντὶ ἐκ παλαιοῦ, ὡς τό, ἀπόπροθεν, Ἡσχ.
Ἐκπροθέσμεω, Μλ. -ήτω. Δὲν κρατῶ, δὲν φυλάττω τὸν διορισθέντα καιρόν, τὴν διορίαν παρὰ τό
Ἐκπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος). Ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν φυλάττει τὸν ὡρισμένον καιρόν, ἢ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν· ὅθεν ἔπτις ἔρχεται παράκαιρα, ἀργά. πεκπρόθεσμος ἦλθ τοῦ ἡγῶνος, Ὅστις, διὰ τοῦτρκς τον, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὸς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Δουκιαν. «τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν ἐκπρόθεσμος γίνομαι, Ἔρχομαι μετὰ τὰς διορισθείσας ἑπτὰ ἡμέρας, ὅ ἐστι παράκαιρος. Ὁ αὐτ. Κρον. 2.
Ἐκπρόθεσμως, Ἐπίρ. Ὕστερα ἀπὸ τὸν διορισμένον καιρόν, μετὰ τὴν διορίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἐκπροδέω, Μλ. -σύτομαι (προδέω, ἀνμλ). Ἀποδιδράσκω, φεύγω προτήτερα.

*Ἐκπρεσβώσκω, Μλ. -θορούμαι (προβρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ ἔξω, ἢ ἐμπρός.

Ἐκπροθυμέομαι, τό, προθυμοῦμαι κατ' ἐπίτσ. Εὐριπ. Φοίν. 1672.

Ἐκπροΐημι, Μ. ήσω (προΐημι). Ἀφίνω νά φύγῃ ἔξω, ἢ ἐμπρός· στέλλω ἔξω. (-υυ-υ, Ἐπκ. -υ--υ, Ἀττ.)

Ἐκπροικίζω, Μ. -ίσω (προικίζω). Δίδω εἰς προῖκαν, προικίζω, Ψελλ. Ἐπιστ.

Ἐκπροκαλέω, Μλ. -έσω (προκαλέω, ἀνμλ.). Κράζω, φωνάζω τινά νά ἔλθῃ ἔξω, ἢ ἐμπρός. Μέσως δέ, βαλλά, ἢ προσκαλῶ τινά νά ἔλθῃ ἔξω πεπροκαλεσσαμένη μεγάρωνε, Ὀδσ. Β, 400.

Ἐκπροκρίνω, Μ. ινῶ (προκρίνω). Ἐκλέγω καί προτιμῶ τινα, ἢ τίποτε, Εὐριπ. (ῐ)

Ἐκπρολείπω, Μ. ψω (προλείπω). Εὐγαίνω τούς ἔξω ἀπολύω, ἀφίνω, παραιτῶ τινα· ἢ ἐκ τοῦ ἔνδον ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, Ὀδσ. Θ, 515. Θγν. 1092.

Ἐκπρομολεῖν (προμολεῖν)· τινος. Εὐγαίνω ἔξω, ποιητ. κατά τόν ἀόρ. μόνον ἐν χρήσει, ὁ δ' ἐνστ. λαμβάνεται ἀπό τοῦ, βλώσκω.

Ἐκπροπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (προπίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω ἔξω, ξεπέφτω.

*Ἐκπρορέω, Μλ. -ρεύτομαι (προρέω, ἀνμλ.). Τρέχει, χύνεται ἀπό πουθενά ἔξω, ἐμπρός.

*Ἐκπροτρωμάω, Μλ. -ήσω (προτιμάω). Προτιμῶ ἐξαιρέτως, περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον, Σφκλ. Ἀντ. 913.

Ἐκπροφαίνω, Μ. ανῶ (προφαίνω). Παίρνω, εὐγάζω τά ἔξω καί τά δείχνω. Παθτ. μετά μέσ. Μλ. Εὐγαίνω ἔξω καί δείχνομαι νά μέ βλέπουν, νά με ἰδοῦν.

Ἐκπροφέρω, Μ. ἐκπροοίσω (προφέρω, ἀνμλ.). Εὐγάζω, φέρω ἔξω, ἢ ἐμπρός, δείχνω ἔμπροσθεν, εἰς τό φανερόν.

Ἐκπροφεύγω, Μ. -ξομαι (προφεύγω, ἀνμλ.). Φεύγω ἔξω ἀπό ποθενά καί γλυτώνω.

Ἐκπροχέω, Μ. εὐσω (προχέω, ἀνμλ.). Χύνω τίποτε ἔξω ὡς ἄχρηστον· θέλων νά μεταγγίσω ὑδρίστι, χύνω ἔξω· χύνω παραπολύ, παραχύνω.

Ἐκπρυμνίζω, Μλ. -ίσω (πρύμνα). Κόπτω, τσακίζω τήν πρύμναν καραβίου· ξεράζω, εὐγάζω ἀπό τήν ρίζαν τό κέρατον ζώου τινός· ἀπό κέρας τῶν ἐρυταφώνων, Φιλόστρ. Εἰκ. Γ. 4.

Ἐκπτερνίζω, Μλ. -ίσω (πτερνίζω). Ἐπί ἱστοῦ πλοίου· ὅταν τό κατάρτι εὐγαίνῃ ἀπό τόν πάτον του, ξερρίζώνεται καί πίπτει· ἐξεπτέρνισεν ὁ ἱστός.

Ἐκπτήσσω, Μ. ξω (πτήσσω). Διώκω ἔξω φοβίζοντας, σείζοντας· φοβίζω, τρομάζω, ξεπαίζω τινα, Εὐριπ. Ἑκάβ. 177.

Ἐκπτοέω, Μλ. -ήσω (πτοέω), = ἐκπτήσσω, Πολύβ.

Ἐκπτύω, Μ. ύσω (πτύω). Πτύω ἔξω πάλι, φλέγμα ἢ καί ὅ,τι ἄλλο· ἱστάμενος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην πικρήν, Ὀδσ. Ε, 322. — 2) τροπ. Ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, σιχαίνομαι, σιχάνομαι. (ῠω, --, ῠσω, ῡ-)

Ἔκπτωμα, τος, τό (ἐκπίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἔπεσεν ἔξω· τό βγαλμένον, στραμπουλιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ (ἐκπίπτω). Ἔξω πέσιμον σφάλμα, ψτυξιμον, δυστυχία· ἔξαιρ. διώξιμον, ἐξορία. — 2) Τό νά ἐνγῇ, στραμπουλιχθῇ κάθε μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ. Πεσμένος ἔξω, ξεπεσμένος, διωγμένος.

Ἐκπυέω, Μλ. -ήτω (πυέω). Ἐμπύζω, μεταβάλλω εἰς ἔμπυον· ἀφ' οὗ

Ἐκπύημα, τό. Ἐμπυσμένον πρίσμα, ἢ ἕλκος. (ῠ)

Ἔκπυησις, εως, ἡ. Ἐμπυσμα, τό νά ἐμπυέζῃ τίποτε, νά γίνηται ἔμπυον· (ῠ)

Ἐκπυητικός, ἡ, όν. Ἐμπυαστικός· πᾶν ὅ,τι ἐνεργεῖ, προβιβάζει τό ἔμπυσμα, συνεισφέρει εἰς ἔμπυσμα.

Ἐκπυΐσκω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυνθάνομαι, Μ. εὐσομαι (πυνθάνομαι, ἀνμλ.)· τινος. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς· ἀκούω, μανθάνω τίποτε ἀπό τινα, Ἰλδ. Τ, 129. καί κατ' ἐμῆτιν Β, 308, 320.

Ἐκπυόω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυρηνίζω, Μ. ίσω (πυρήν). Εὐγάζω τόν σπόρον, τό κόκκαλον, κοκκύτσι ὀπωριοῦ τινος. — 2) Σφίγγωντας τό κοκούτσι μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κάμνω νά πεταχθῇ μακρυά ξεγλυστρῶντας ἀπό τά δάκτυλα, κλῶσις συνεθίζουν νά κάμνουν τά παιδία πολλάκις μέ τά κοκούτσια κερασίων ἐξαιρέτως.

Ἐκπυρήνησις, εως, ἡ. Τό νά κρατῇ τις μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κοκούτσι ὀπωρικοῦ καί σφίγγωντας το νά κάμῃ νά ξεγλυστρᾷ ἀνάμεσα ἀπό τά δάκτυλα καί νά πεταχνηται μακρυά.

Ἐκπυρηνισμα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει τις μέ σφοδρότητα, ἐκπυρηνίσματα ἀπραπῶν, Νικητ. χρον. γ'. 6. — Τό κοκούτσι ὀπωρικῶν, τό ὁποῖον σφίγγωντάς τις μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κάμνει νά ξεγλυστρᾷ καί νά πεταχνηται μακρυά.

Ἐκπυριάω, ῶ. Θερμαίνω, ξεστραίνω, Ἱππιατρ. Ἀφορ. Ε'. 63. παρά τό

Ἐκπυρίζω, Δωρικ. ἀντί ἀπαυθρακίζω. Παρ' Ἡρωδιαν. Φιλέτ. σελ. 450. κεῖται ἐσφαλμ. ἐκπυρῆσαι.

*Ἔκπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, θερμόν, ζεστόν· πᾶν ὅ,τι καίει, καυτόν, ἀφ' οὗ

Ἐκπυρσεύω, Μ. εὐσω (πυρσεύω). Κάμνω τι νά εὐγάνῃ φλόγαν, νά φεγγῇ πολύ. Τροπ. ἐπί ψυχ. παθῶν, Ἀνάπτω τινά, τοῦ βάλλω φωτιάν, ἐκπυρσεύω τόν κότσυν, Νικήτ. χρν. δ, 5. — 2) ἔκπυρσ. τινί, Ἀνάπτω φωτιάν διά νά δώσω σημεῖον· δίδω σημεῖον μέ φωτιάν· ἐξειρ. ἀπαίνω ἀπό κάνενα πύργον· πύργος ἐκπυρτεύων τοῖς καταπλέουσιν, Ἰώσηπ.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ (ἐκπυρόω). Ἀναμμα, καύσιμον, καταπαύσιμον.

Ἔκπυστος, ὁ, ἡ (ἐκπυνθάνομαι). Ἐξακουστός, περίφημος.

*Ἐκπυτίζω, Μλ. -ίσω (πυτίζω). Πτύω, φτύω τίποτε.

Ἔκπωμα, ατος, τό (ἐκπίνω). Ἀγγεῖον διά νά πίνῃ τις· ποτῆρι, Σφκλ. Φιλ. 35.

*Ἐκπωμάτιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ, ἔκπωμα, Ποτηράκι.

Ἐκπωματίζω. Ξεστουπόνω, ἐνγάζω τό πῶμα, στούπωμα, τό τουρκβ. καπάκι· κεκπωμ. φαρέτρια, Νικήτ. Χρον. Ζ'. 2.

Ἐκπωματοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκευζει, φκιάνει ποτήρια, Ἀθήν. Ζ. 691.

Ἐκπωτάομαι, ποιητ. ἀντί ἐκποτάομαι, ἐκπέτομαι.

*Ἐκράανθεν, Αἰόλ. καί Ἑκπ. ἀόρ. ἀ. παθτ. τοῦ, κραίνω, ἀντί ἐκράνθησαν. (ῠ--υ)

Ἐκραβδίζω, Μ. ίσω (ῥαβδίζω). Διώκω τινά ἢ τί ῥαβδίζωντάς τον, μέ ξυλιές, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 576.

Ἐκραγή, ἡ, = ἔκρηξις, Σουΐδας.

*Ἐκράηνα, ἀόρ. ἀ. τοῦ κραίνω, ἀντί ἐκρήνηα.

*Ἐκράθην, παθτ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, κεράννυμι. (ᾰ)

Ἐκραίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω τίποτε μέ τό ῥαντιστῆρι, τό τουρκβ. σουρσάτ.

*Ἐκράμω· β'. ἐνικ. προπ. Παρατ. τοῦ, κρέμαμαι, Ἰλδ. Ο, 18, 21.

Ἔκρασις, εως, ἡ. — εὐσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Ξεπρέχω, ξεχύνομαι, τροπ. Χάνομαι, ξεγλυστρῶ, τό τουρκβ. κεπιτόμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον. -- 2) μετβτ. Χύνω, ῥίπτω τι ἔξω χύνωντας το.

Ἔκρηγμα, τό. Παυθήποτε ξεσχισμένον, ξεσπασμένον μέρος, ἢ κομμάτι. Ξεχείλισμα ποταμοῦ, Πλούταρ. εἰς Ἀντών. 5. τό κοινότ. μανίκι ποταμοῦ. — 2) Ἔξάνθημα, ξεθύμασμα εἰς τό σῶμα, ἢ εἴς τι μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. παράγγ.

Ἐκρήγνυμι, καί ἐκρήσσω, Μ. ξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Εὐγάζω, ἀνοίγω τι μέ βίαν· ξεσχίζω, Ἰλδ. Ο, 409. νευρήν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν οἱ ἔσησε πρώτιστα, Μετά γεκ. νῶμα δέ ἐξέρρηξεν ὀδοῖο, Τό νερόν ἐξεσκίρτησε ἀπό τόν δρόμον, Ἰλδ. Ψ, 421. Ἔτι δέ καί, ἀφίνω, κάμνω τι νά εὐγῇ μέ ὁρμήν. — 2) ἀμετβ. Εὐγαίνω μέ ὁρμήν, ὁρμῶ ἔξω, παραπαίρνομαι, π. χ. εἰς τήν ὁμιλίαν — φανερόνομαι, δείχνομαι ἔξαφνα· — ἐκρήγνυμι εἴς τινα, παραπαίρνω τινά μαλώνωντας, ὑβρίζωντάς τον, κατέχε ἑαυτόν σύ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτόνα, Ἡρόδ. 6, 129. — β') Συντρίβομαι, τσακίζομαι· κατά τούτην τήν ἀμετβ. σημασ. ὅμως χρησιμώτερον ἐπί τό πλεῖστον κατά παθτ. διάθεσιν· ἐκρήγνυμαι ἀφ' οὗ

Ἔκρηξις, εως, ἡ. Εὐγάλτιμον μέ βίαν, ὁρμή εἰς τά ἔξω· ξέσχισμα.

Ἐκριζόω, Μλ. -ώσω (ριζόω, ῥίζα). Ξεῤῥιζώνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω ὁλοτελῶς τι.

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ. Ξεῤῥίζωμα, ἐξολόθρευσις· ἀφάνισμα.

Ἐκριζωτής, ὁ. Ξεῤῥιζωτής, ἀφανιστής.

Ἔκριμμα, τό (ἐκρίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἐῤῥίφθη, τό ἐῤῥιφέτι ἔξω.

*Ἔκριν, ινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὅστις ἔχει μεγάλην, ξωπεταχτήν μύτην, μυταρᾶς.

Ἐκρινέω, Μλ. -νήτω (ῥινέω, ῥίνη). Ῥινίζω τι μέ τό ῥινί.

Ἐκρινίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ῥίς). Ζηλώτυπῶ μέ τήν μύτην, τοῦτ' ἔστι ἀκολουθῶν τήν μυρωδιάν του, καθώς τά κυνηγετικά σκυλία.

Ἐκριπίζω, Μ. ίσω (ῥιπίζω). Κάμνω ἄνεμον μέ τό ἀνεμιστῆρι, ἀνεμίζω διά νά ἀνάψῃ ἡ φωτιά. Μεταφορ. Θαῤῥύνω τινά, τόν ἐγκαρδιώνω, ζωογονῶ, ἐνανεώνω· ἀφ' οὗ

*Ἐκρίπισμός, ὁ. Ἄερισμα, ἀνέμισμα μέ τό ἀεριστῆρι, ἀνεμιστῆρι.

Ἐκριπτέω, ῶ· καί ἐκρίπτω, Μ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω ἔξω, διώκω, σπρώχνω ἔξω.

Ἔκριψις, εως, ἡ. Ἔξω ῥίψιμον, σπρώξιμον, διώξιμον.

Ἐκρόη, ἡ (ἐκρέω), = ἔκροος.

Ἐκροιβδέω, Μλ. -ήσω (ῥοιβδέω). Ξερονῶ, πίνω τι ὅλον, τό κοινότ. ξεστραγγίζω κανενός οἶνου ἐξερροιβδήσαμι. Μνησίμαχ. παρ' Ἀθήν. Θ. 403.

*Ἔκροος, συνκρ. οος, ὁ, ἡ, εον, τό (ἐκρέω). Ξετρέξιμον, ξεχνόμενον· ὁ τόπος, τά μέρος διά τοῦ ὁποίου ξετρέχει, ξεχύνεται τίποτε.

Ἐκροφέω, Μλ. -ήσω, ἐκροιβδέω.

*Ἐκρυθμός, ὁ, ἡ (ῥυθμός) ἀπί μουσικῆς μελῳδίας, Πᾶν ὅτι ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται εἰς μουσικόν ὄργανον χωρίς ῥυθμόν, τό Ἰταλ. χωρίς καδέντσαν.

Ἐκρύπτω, Μλ. -ύψω (ῥύπτω). Ξεπλύνω, ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, τό τουρκβ. ξεμουράρω τι. Ψελλ. Ζ'. 39.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, = ἔκροος.

Ἐκσαγηνεύω, Μ. εὐσω (σαγηνεύω). Πιάνω μέ τό δίκτυ· Μπερδεύω, ποδαλλόνω, μεδελόνω.

*Ἐκσαλάσσω (σαλάσσω). = ἐκσαλεύω.

Ἐκσαλεύω, Μ. εὐσω (σαλεύω). Ξεσαλεύω, ξεπαράζω, ξεκουνῶ· ῥίπτω πετάχνω τίποτε ἀπό τόν τόπον του. Τροπ. ὡς τό, ἐκπλήττω· Ξηπάζω, ἐξαφνίζω, κάμνω τινά νά μείνῃ ἐστατικός ἀπό φόβον, Θαυμασμόν κλ. τ. τ.

*Ἐκσαόω, Μλ. ώσω. Ἐπκ. τύπος ἀντί ἐκσώζω, Γλυτώνω, ἐλευθερόνω τινά ἀπό τίποτε, Ἰλδ. Δ, 12. «θαλάσσης ἐξεσάωσεν», Ὀδ. Δ. 501.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκσαρκίζω, Μ. ἴσω (σαρκίζω). Τὸ παρ' ἡμῖν κρεουργῶ. Σκορπιστόνω, Ἐξεκ. Κ'.

Ἐκσαρκόω, Μλ. -ώσω (σαρκόω). Κάμνω διὰ νὰ γεννηθῇ κρέας, νὰ θραφῇ πληγή τις. — 2) οὐδετερ. καὶ παθ. Παραπαχύνω, γίνομαι παχὺς παραπαχύς· ἀφ' οὗ Διοσκορ. Παραβ. Α'. 79.

Ἐκσάρκωμα, τό. Τὸ κρέας τὸ ὁποῖον ἔγινεν, ηὐξησεν εἰς τύπον πληγῆς.

Ἐκσαρόω, Μλ. -άσω (σαρόω). Σαρόνω, φουσκώνω, ξοκουπίζω.

Ἐκσείω, Μ. εἴσω (σείω). Σκορπίζω, σείω, ταράζω, ξεπαράζω, ῥίπτω τίποτε ἔξω ταράζωντας, κουνῶντας το.

Ἐκσεύω, Παρῳχ. παθ. ἐξέσσυμαι, ὑπρτν. ἐξεσσύμην· εἶναι ὅμως ὁ τύπος οὗτος χρησιμεύει καὶ ἀντὶ ἀορ. κατὰ συγκοπ., ἐπειδὴ ἐν Ὁδ. Λ, 806, ἐκλαμβάνεται ὡς καθαρὸς ἀόρ. ὥσπερ καὶ ἐν Ὁδ. Ι, 373. ὡς ὑπερσυντ., ἡ κατὰ τὴν σημασ. καὶ ὡς Παρατ. (σεύω, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω. Παθ. εὐγαίνω μὲ σπουδήν, βιαστικά, τρέχω, φεύγω βιαστικὰ ἀπό τινα τόπον· μετὰ γενικ. Ὅμ., ὅπου δὲν μεταχειρίζεται τὴν ἐνεργ. διάθ. Μεταφ. φεύγω, ἐκλείπω. «Βλεφάρων ἐξέστυτο ὕπνος» ἔφυγεν ἀπὸ τὰ βλέφαρά του ὁ ὕπνος, Ὁδσ. Μ, 366. «φάρυγγος ἐξέσσυτο οἶκος, Ὁδσ. Ι, 373. καὶ χμὴ ἐξεσύθη, Ἰλιάδ. Ε, 293.

Ἐκσημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω). Σημειώνω, σημάδευω· ὑηλόνω, φωτερόνω· ἐπφράζω, ἐκφωνῶ, Σοφοκλ. Ἠλ. 1191.

Ἐκσήπω, Μ. ψω. Κάμνω νὰ σαπίσῃ τίποτε.

*Ἐκσιγάω, τὸ σιγάω κατ' ἐπίτ.

Ἐκσιγανίζω, Μ. ἴσω (σιγανίζω). Ἀδειάζω ἐγκόιτι ἀπό τίποτε ῥευστόν εὐγάζωντας, ἢ βάλωντάς το νὰ τρέξῃ ἀπό τὸν σίφωνα, τὸ κουμπούλι· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωβ. Ε'. Σύρω.

Ἐκσιωπάομαι, ῶμαι. Μ. ἠσομαι (σιωπάω). Σιωπῶ ἀδίκου, κατασιωπῶ, δὲν εὐγάζω λόγον ἀπὸ τὸ στόμα μου, Πολύβ. ΙΙΙ'. 5. καὶ ἐνεργητ. παρ' Ἀρίστ. Ἀνσβ. ξ'. 4., σπανίως ὅμως ἐνχρησεν.

Ἐκσκαλεύω, Μλ. -εύσω (σκαλεύω). Ξεσκαλνῶ, ξεπαίτω.

Ἐκσκεδάννυμι, Μλ. άσω (σκεδάννυμι, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω καὶ διασκορπίζω, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω, Λουκιαν. Ἱππ. α'. 795.

Ἐκσκευάζω, Μ. -άσω καὶ -άσομαι (σκευάζω), Βγάζω ἀπό κάνενα τόπον ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ἀγγεῖα κτλ. πράγματα, τὸν ἀδειάζω.

Ἐκσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Χωρὶς προτωπεῖον, ἢ προτωπίδα, τὸ ἰταλ. λάρβα, ἢ μασκαρᾶ· ἀντιθ. τῷ, ἐνσκευος, Πολυδ. Δ, 141. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκσκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Ξεσκόρπισμα, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε ἔξω καὶ τὸ σκορπίζῃ, διασκορπίζῃ, Πλούτ. Σ'. 607.

Ἐκσμάω, Μ. ήσω (σμάω, ἀνμλ.). Σφουγγίζω τίποτε καλά, σβνω τίποτε, Ἡρόδ. 3, 146.

Ἐκσοβέω, Μλ. -ήσω (σοβέω). Σκιάζω τι, ἢ τινα καὶ φεύγω ἔξω.

Ἐκσπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε ἔξω μὲ βίαν, ξεσείρω, Ἰλιάδ. Σ, 65. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διάθ. «ἔγχεα ἐκσπασμένων» Ἐσπασεν, ἐτράβηξεν ἔξω τὰ σπαθιά, ξεσπάσωσαν, Ἰλιάδ. Η, 225 (τὸ α, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βρχ.).

Ἐκσπένδω, Μ. είσω (σπένδω, ἀνμλ.). Χύνω ἔξω, κατὰ γῆς, χώνω κρασὶ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς.

Ἐκσπερματίζω, Μ. -ίσω, = σπερματίζω.

Ἐκσπερματόομαι. Παθητ. (σπερματόω). Εἶμαι ἑτοιμάζω εἰς τὸν σπόρον, ξεσπορίζω. εὐγάζω σπόρον, ἐπὶ φυτῶν. Θεόφρ.

Ἐκσπεύδω, Μλ. εύσω (σπεύδω). Εὐγαίνω, τρέχω ἔξω βιαστικά, Ἀριστ. Θεμῳ. 217.

Ἐκσπογγίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (σποργίζω). Σφογγίζω, ἢ πλύνω τι μὲ τὸ σφογγάρι, ξεσφογγίζω.

Ἐκσπονάς, ὁ, ἡ (σπονή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀποκλεισμένον ἀπὸ τὰς σπουδάς, ἤτοι ἀπὸ τὰς συνεχίας εἰρήνης, καὶ συμφωνίας τινάς, δὲν περιέχεται εἰς αὐτάς. — 2) Ὁ ἐναντίος τῆς συνεχίνης πράττων, ὅστις παραβαίνει τὴν συνέχίνην, συμφωνίαν.

Ἐκστάδιος, ὁ, ἡ (ἐξ, στάδιον). Τόπος ἀπὸ ἓξ στάδια κατὰ τὸ μάκρος, ἢ κατὰ τὸ πλάτος.

Ἔκστασις, εως, ἡ (ἐξίστημι). Τὸ νὰ βγάλῃ τις, ἢ νὰ βγῇ τίποτε ἀπὸ τὴν θέσιν, ἀπὸ τὸν τόπον του· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. Παρεφροσύνη, παραπάλισμα τοῦ νοῦ, ἐξαίρ. ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, σκιάξιμον, θαυμασμόν, μελαγχολίαν κ.τ.τ. Κατὰ καλὴν σημασ. Ἐνθουσιασμός· ἔτι δὲ καὶ λειποθυμία, λιγοθύμημα.

Ἐκστατικός, ἡ, όν. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις ἔρχεται, κατατρέπεται εἰς ἐκστασιν, ἐκπληξιν, λειποθυμίαν· εἰς ἐνθουσιασμόν. — 2) ἐνεργητ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκστασιν, ἐνθουσιασμόν, λειποθυμίαν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἄλλον ἐξ ἄλλου· ἐπίῤῥ. ἐκστατικῶς.

Ἐκστέλλω, Μ. λῶ (στέλλω). Στέλλω ἔξω. 2) Στολίζω, ἐξοπλίζω, παρασκευάζω, Σφκλ.

Ἐκστέφω, Μ. ψω (στέφω). Παίρνω, σηκόνω τὸν στέφανον· ξεστεφανόνω. 2) ἐπὶ ποτηρίου, Ξενοφ. ἀδειάζω, τόκοπτ' ξεστραγγίζω, ἀντιθ. τῷ, ἐποστέφω. 3) Στέφω στεφανόνω, Σοφοκ. Οἰδ. Τ, 3. ὅλον Στολίζω, καλλωπίζω, τιμῶ, ἀναμείβω. «ἐξέστεψε θάλασσαν», Ἐκαλωσε μὲ τὴν θάλασσαν ὁλόγυρα ὡς στεφάνι, Ὀππ. Ἀλ. 2. 333.

Ἐκστηθίζω, Μ. ίσω, = ἀποστηθίζω, Εὐστ.

Ἐκστραγγίζω, Μ. ίσω. Ξεστραγγίζω, στραγγίζωτι καλά, ὥστε δὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸ τίποτε.

Ἐκστρατεία, ἡ (ἐκστρατεύω). Μισεμός, κίνημα στρατεύματος εἰς πόλεμον.

*Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, = ἐκστρατεία, παρὰ τό

Ἐκστρατεύω, Μ. εύσω, καὶ ἐκστρατεύομαι, μέσ. ἀποθ. (στρατεύω). Μισεύω, κινῶ μὲ τὸ στράτευμα, εὐγαίνω εἰς πόλεμον. — 2) Τελειόνω τὴν ἐκστρατείαν, Θκδ. 5, 55. ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. ἀεὶ κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθεσιν. — 3) Ἀρχίζω τὴν ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 102.

Ἐκστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδον ἔξω πόλεως τινος, ἢ εἰς ἄλλο κανὲν μέρος· ἔτι δὲ καὶ καταμέσ. διάθ.

Ἐκστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ξεστρέφω, ἢ ξεστρίφω, γυρίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ὥστε τὸ ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω, ἀναποδογυρίζω. «ἐκστρ. δένδρον βόθρουσι» Βγάζω τὸ δένδρον ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἀπὸ τὸν τόπον του, ὅπου εἶναι φυτευμένον, Ἰλιάδ. Ρ, 58. ἔτι δὲ καὶ, γυρίζω τὰ μέσα μέρη εἰς τὰ ἔξω. «ἐκστρ. ἰμάντιον» Τροπ. «ἐκστρ. τρόπωμα Ἀλλάζω καθέλου τὴν γνώμην μου, Ἀριστ. Νφ. 88. ἀφ' οὗ

Ἐκστροφή, ῆς, ἡ. Ξεστρίψιμον, γύρισμα ἀπὸ τὰ ἄλλο μέρος· ἀναποδογύρισμα, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐκσύομαι, καὶ ἐκσεύομαι. Πηδῶ, τρέχω, ῥίπτομαι, τεινάζομαι ἔξω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα.

Ἐκσυριγγόω, Μλ. -ώσω (συριγγόω). Μεταβάλλω εἰς σύριγγα, τὸ ἰταλ. φιστουλιαν. Ἱππ.

Ἐκσυρίζω, καὶ ἐκσυρίσσω, Ἀττ. ἐκσυρίττω (συρίζω). Μλ. -ξω. Συρίζω τινά, περιπαίζω, περιγελῶ μὲ συρίγματα.

*Ἐκσύρω, Μλ. υρῶ (σύρω). Σείρω ἔξω, ξεσείρω (υ).

Ἐκσφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαῖρα). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν, τὴν τόπαι, τὸ ἰταλ. τὸ μπαλλόνι, Νικητ. Χρον. Δ'. 3.

Ἐκσφενδονάω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίπτω τι μὲ τὴν σφενδόνα, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω.

Ἐσφενδυλίζω, Ἐτυμολ. Μ. ἀντὶ τοῦ ἐκτρεχηλίζω.

Ἐκσφραγίζω, Μ. ίσω (σφραγίζω). Βουλόνω τίποτε μὲ τὴν σφραγίδα, τὸ ἰταλ. βουλλαν. Μέσ. τυπάνω τίποτε· «μεμοῦμαί τι μὲ ἀκρίβειαν, — 2) Κλείω, σφαλνῶ ἔξω, Εὐρ. Ἡρακ. 53. «οὐ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμοισιν.

Ἐκσφράγισμα, τό. Ἐκτύπωμα, βούλωμα, τύπος τῆς βούλας.

Ἐκσχεῖν. Ζηττ. Ἐξέχω. Πλούταρχ.

Ἐκσχίζω, Μ. ίσω (σχίζω). Ξεσχίζω, κόπτω τι εἰς μέρη· διαιρῶ, μοιράζω, Ἀριστοτ. Κόσμ. ς'. 3.

Ἐκσώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἀνμλ.). Λυτρόνω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινά ἢ τι ἀπὸ κανὲν κακόν, κίνδυνον. Ἑπτ. ἐκσώσω, Ὁδ.

Ἐκσωρεύω. Μ. εύσω (σωρεύω). Σωρεύω, σωρόνω, κάμνω σωρόν.

*Ἔκτα, Ἑπκ. γ'. ἑνκ. προσ. Ἀορ. τοῦ κτείνω, Ὅμ. (- υ, Ὁδσ. Δ, 410.)

Ἐκτάγη, ῆς, ἡ (ἐκτάσσω). Διάταξις, διαταγή, προσταγή· τὸ ἰταλ. ὀρδονάντσα.

Ἐκτάδην, ἐπίῤῥ. (ἐκτείνω). Ξαπλωμένα, τεντωμένα, ταυτομένα ὑπτιασμένα, κεῖσθαι Τὸ νὰ εἶναί τις νεκρός, ἀποθαμένος, Valck ἐν Φοίν. 1691. (- υ -)

Ἐκτάδιος, ία, ιον. Ἀττ. δὲ καὶ διγενῶς, ὁ, ἡ. Ἐξαπλωμένος, τεντωμένος, ταυτομένος ὑπτιασμένος κεῖσθαι. Φωρὶς ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, Ἰλιάδ. Κ, 134 (- υ υ υ).

Ἐκτάδον, ἐπίῤῥ. = ἐκτάδην.

*Ἔκτᾰθεν, Αἰολ. καὶ Ἑπκ. ἀντὶ ἐκτάθησαν, γ'. πληθ. προσ. ἀορ. α'. παθ. τοῦ ἐκτείνω, Ὅμ.

*Ἐκτᾰθήσομαι. Μλ. α'. παθ. τοῦ ἐκτείνω.

Ἐκταῖος, αία, αῖον (ἕξ). Πᾶν ὅ,τι ἔγινε, συνέβη, ἦλθε κτλ. τὴν ἕκτην ἡμέραν. — 2) κάρτος, μάζα ἐπ. Ψωμὶ ἀπὸ ἓξ χοινικεια, Ἡσύχ. «μάζα ἑκταίη», Σιμωνίδ. ἴσως τὸ αὐτό.

Ἐκταλαντεύω, Μλ. -εύσω (ταλαντεύω). Ἁρπάζω, παίρνω τὰ ἀσπρατσια, τὸν ζημειόνω.

Ἐκτᾰμα, ατος, τό (ἐκτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξηπλωμένον, τεντωμένον.

*Ἔκτᾰμε, Ἑπκ. ἀντὶ ἐξέταμε, γ'. ἑνκ. προσ. τοῦ ἐκτέμνω, Ἰλιάδ.

*Ἔκτᾰμεν, Ἑπκ. ἀντὶ ἐκτάμομεν, α'. πλθτ. προσ. ἀορ. β'. τοῦ κτείνω, Ὁδσ. Μ. 345.

Ἐκτάμνω, Ἑπκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκτέμνω, Ἰλιάδ.

*Ἔκτᾰον, ποιητ. γ'. πλθ. προσ. Ἀορ. β'. τοῦ κτείνω, Ὅμ.

*Ἔκτᾰνε, γ'. ἑνκ. προσ. Ἀορ. β'. τοῦ κτείνω, Ὅμ.

Ἐκτανύω, Μ. ύσω, = ἐκτείνω, Ὅμ., ὅστις τούτῳ τῷ τύπῳ μόνον χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ σημτ. τοῦ ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Παθητ. δὲ, πίπτω κάτω που κατὰ μάκρος, πρὸ κοινότ. ξεπλωταρίζω, Ὁδ. Η, 271 (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ συνήθως, παρ' Ἀνρ. 8, δὲ, μακρ.)

Ἔκταξις, ἡ (ἐκτάσσω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ τί τι ἔξω καὶ νὰ τὸ βάνῃ εἰς τάξιν, ἐξαίρ. νὰ παραττάξῃ εἰς μάχην στρατιώτας.

Ἐκτᾰπεινόω, Μλ. -άσω, πρὸ. ταπεινόω κατ' ἐπτσ., Κατακαμπλόνω, κάμνω τι πολὺ χαμηλό. Τροπ. Κατατσπεινόνω τινά, τὸν κάμνω μικρόψυχον, χαμερπῆ, τὸν κατασχύνω.

Ἐκτᾰρακτικός, κή, κόν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προξενῇ, ταραχήν, σύγχυσιν, ἀνησυχίαν· καὶ

Ἐκτάραξις, ως, ἡ. Σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία. «ἐκτάραξις γαστρός» Βόνητις τῆς κοιλίας, παρὰ τό

Ἐκτάρασσω, Ἀττ. ἐκταράττω. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνμλ.). Προξενῶ μεγάλην σύγχυσιν, ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀτασθαλίαν. «Ἐκτάρασσω τὴν κοιλίαν, Φέρω εἰς ἀτασθαλίαν, καὶ ταραχὴν τὴν κοιλίαν, προξενῶ κίνητιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν.

Ἐκταρβέω, τό, ταρβέω κατ' ἐπίτασιν, προξενῶ μεγάλον φόβον, Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκταριχεύω, Μ. εύσω, τό, ταριχεύω κατ' ἐπιστ., Νικήτ. Χρ. Γ'. 9.

Ἐκταρτάω τό, ταρτάω κατ' ὀπτ.

Ἔκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξάπλωσις, τάνυσις, τέντωσις· Σπουδή, ἐπιμέλεια ἀπαπαυστος καὶ μεγάλη· ἀνυπομονησία. κἔκτασις συλλαβῆς Τό νὰ γίνηται ἡ βραχεῖα συλλβ. μακρά, Γραμμτγ.

Ἐκτάσσω, Ἀττ. ἐκτάττω. Μλ. -ξω (τάσσω). Ἐγγράφω τι ἔξω καὶ τό βάλλω εἰς τάξιν. ἐξαιρέτ. τό στρατεύομαι ἀπό τό στρατόπεδον, καὶ τό βάλλω εἰς μάχης παράταξιν· ἐν γένει, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω τί ποτε, ὡσαύτως καὶ κατά μέσ. διαβ.

Ἐκταμός, ή, όν. Τεντωμένος, τανυσμένος.

Ἐκταφρεύω, Μ. εύσω (ταφρεύω). Σκάπτω τάφρον, τό τουρκιβ. χαντάκι. σκάπτω τί ποτε, Ἰωσ. Π. Ἰουδ. Κ'. 2.

*Ἐκτέατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. Ὑπρσντ. τοῦ, κτάομαι, ἀντί ἐκτῆντο, κέκτητο.

Ἐκτείνω, Μ. εἰῶ Προκμ. -τέτακα, παθτ. -τέταμαι (τείνω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, τανύζω, τεντόνω· φοβερίζω σιοτόνως, Εὐρπ. Μῆδ. 585. Ξετανύζω, ξετεντόνω, μακρύνω, κάμνω διεξοδικόν, π. χ. ἡρόιμια, λόγους Τραγγ. Παρά τοῖς Γρμμτ. δε. Ἐκφράζω, ἐκφέρω, ἐκφωνῶ μακράν τήν συλλαβήν. Παθτ. Ἁπλόνομαι, ἐξαπλόνομαι, κείτομαι ἐξαπλωμένος, ἐξαιρ. ἐπί κοιμωμένων, Σιφ. Ἀν. 5, 1, 2. Ἀλλά καὶ ἐπί νεκρῶν, ἐν Ψαιν. 16ρ1. Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀνυπομονησίαν, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 153. παρβλ. ἐκτανύω.

Ἐκτειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Περιελαύνω μέ τείχη, ὀχυρόνω, πτείχος ἐκτειχίζωμι Κτίζω ἐκτειμελίαν, Ἀρστρ. Ὄρ. 1161.

Ἐκτεκνόω, ῶ. Μ. ώσω (τεκνόω). Γεννῶ τέκνα, τεκνοποιῶ· ἐπί πατρός τε καὶ ἐπί μητρός. Μεσ. Ὅταν γεννηθῇ τέκνον μου τό ἀποδέχομαι, τό γνωρίζω ὡς ἰδικόν μου, ἐπί πατρός.

Ἐκτελέθω, ἀόρ. Μλ. (τελέθω) τινός. Καταγόμαι, ποιητ. οὐδέ πάλιν διαφύντος ἑνός πλέον ἐκτελέθοντιν. Ἐμφανίζομαι, παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η'. 1.

Ἐκτελεόω, Μλ. -ώσω, τό, τελειόω κατ' ἐπιτ. (τέλειος). Κάμνω τι ἐντελές, τέλειον· ἀφ' οὗ

*Ἐκτελείωσις, εως, ἡ. Τό νά τελειώσῃ τις τί ποτε καθώς πρέπει, νά τό κάμῃ καθ' ὅλα τέλειον.

Ἐκτελευτάω, Μλ. -ήσω (τελευτάω). Ἀποτελειόνω, φθάνω εἰς τέλος.

Ἐκτελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Τελειόνω τι καθόλου, τό κάμνω τέλειον, σωστόν, καθώς πρέπει, Ὅμ., ἐξαιρ. τελειόνω τήν εὐχήν, τήν προσταγήν τινος, τήν ὑπόσχεσίν μου κ. τ. τ. πέντελ. ἐέλδωρ, ἔπος, κοσμήματα, ὑπόσχεσιν, ἀπειλάς, ω Ὅμ.

Ἐκτελής, ές, ἡ (τέλος). Πᾶν τελειωμένον, τέλειον, σωστόν, αὐξημένον ὡς πρέπει· ὅθεν καὶ ὥριμον, καλά φθασμένον, εἰς τόν καιρόν του, Ἡσιόδ. Ἔρ. 464.

Ἐκτέμνω, Μ. εμῶ, σπανίως δέ καὶ Μλ. γ'. ἐκτετμήσεσθον, Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 564. C. ποιητ. ἐκτάμνω, (τεμνω, ἀμλ.) Ξεκόπτω, κόπτω μέρος τι ἀπό τό ὅλον· πέντεμ. μηρούς, Κόπτω τά μηριά ζωμάτων, ἤτοι τῶν ζώων, τά ὁποῖα θυσιάζουν, τοῦτ' ἔστιν εὐγάζω τά κόκκαλα καὶ ἀφίνω μόνον τά κρέας, Ὅμ. πίους, ὀξύτον ἐκτάμνειν μηρούς Κόπτω, σχίζω τό μηρί καὶ εὐγάζω τήν σάρκαν ὁποῦ τό ἐπλήγωσε, Ἰλιάδ. Λ, 515, 829. Ἔτι δέ χρῆται τῇ λξ. ὁ Ποιητής καὶ ἐπί δένδρων, Κόπτω ἀπό κανέν δένδρον τόν κορμόν, ἤ τό κούτσουρον· δοκόν, τό κοινότ. γρεπάν κ. τ. τ. καὶ ἀείτῳ ἐνεστ. ἐκτάμνω. Παρά τοῖς μεταγνστ. Εὐνουχίζω, τό ἰταλ. καστράρω· καὶ γενικῶς, κατακόπτω, χαλνῶ, ἐρημόνω. πγῆν ἐκτέμ.ω ὡς τό, τέμνω, Χαλνῶ κάνενα τόπον, ἐξαιρ. κόπτωντας τά καρποφόρα δένδρα. Μεσ. κατά παθτ. σημσ. πεκτέμνομαι φιλανθρωπίαν Ἐξ αἰτίας τῆς φιλανθρωπίας, τῆς καλοκαρδίας μου καταπραΰνομαι καὶ γαλιοῦμαι, ἀπαυδῶμαι, ἀπατρύνομαι.

Ἐκτένεια, ἡ. Τάνυσμα, τέντωμα, ἐξάπλωμα. ἐπί τό πλεῖστον τρπ. ἐπί ἐντάσεως τῶν δυνάμεων, Τό νά βάνῃ, κάμνῃ τις ὅλα τά δυνατά τῳ, ἐξαιρ. διά νά βοηθήσῃ, ὠφελήσῃ τινά· ὅθεν, προθυμία, κλίσις. Περί τοῖς μεταγνστ. δέ καί, σταθερότης, ἐπιμονή· ἀφιλτς περιουσία, ὀφθονία, τό ἰταλ. προβιζιόνη, ἀβοντάντσα· παρά τό

Ἐκτενής, ές, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξηπλωμένος, τανυσμένος, τεντωμένος. Μεταφορικ. ἐξαιρ. ἀπό Πολυβίου, ἐπιμελής, δραστήριος, ἐνεργητικός, πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, ἐπίμονος, σταθερός, ἀφιλοχρήματος, πλουσιοπάροχος. Ἐπρρ. ἐκτενῶς. Τεντωμένα, τανυσμένα, μέ ἀκατάπαυστον ἐπιμέλειαν ὁρμητικά, σφοδρά.

Ἐκτενείᾳ, ἡ, ποιητ. ἀντί ἐκτένεια.

Ἐκτεξῆς, εως, ἡ (ἐκτάττω). Ξεγέννησις, τό νά γεννήσῃ, περάσῃ τήν γέννα μάμμα· ἐπί μητέρων, Ἀριστοτ. Θκυμ. Ἡσυ. 191.

*Ἐκτέον, ἐπρ. ρημτ. τοῦ, ἔχω· πρέπει νά ἔχῃ τις, νά ἔχωμεν, κ. τ. τ.

*Ἐκτεταγμένως, Ἐπρρ. μετοχκ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτάσσω, Διαταγμένα, εἰς διατεταγμένας τάξεις.

*Ἐκτεταμένως, Ἐρρ. μτχκ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτείνω, Τεντωμένα, ἐξαπλωμένα, τεντωτά, ξαπλωτά· διαξεδικά λεγμένοι, ἐξηγημένον.

*Ἐκτετραίνω, = ἐκτιτράω.

Ἔκτευς, έως, ὁ (ἕκτος). Τό ἕκτον μέρος τοῦ Μεδίμνου.

Ἐκτεύχω, Μλ. -τεύξω (τεύχω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον ἔργον τί· ἡ φύσις ἐξέτευξε παντόμορφα σπλάγχνων γένη, Ἱππ. Ἐπ. σελ. 1289.

Ἐκτεφρόω, Μλ. -ώσω (τεφρόω). Καίω τι ὥστε νά γένῃ στάχτη· ἀφ' οὗ

Ἐκτέφρωσις, σεως, ἡ. Τό νά καύσῃ τις τί ποτε ὥστε νά γένῃ στάχτη.

Ἐκτεχνάομαι, ώμαι, Μ. άσομαι (τεχνάομαι). Ἐφευρίσκω διά τοῦ νοός μου, Θκδ. 6, 46.

Ἐκτήκω, Μ. ἥξω, ἀόρ. ἐξέτηξον (τήκω). Ἀναλώνω, καταναλώνω, καταφανίζω τί ποτε· πέντηκειτι τῷ σώματι· Τό νά κάμῃ τις τό σῶμα του νά ἱδρώσῃ πολύ καὶ μέ τόν ἱδρῶτα νά ἐλευθερωθῇ ἀπό τί ποτε, Πλούτ. Μετφ. κάμνω τινά νά ἀποκάμῃ κλαίωντας· ἐξαιρ. παθητ., ὅθεν μτχκ. ἀόρ. ἐκτηκείς, Καταστεγνός, κατάλιγνος· καταπιπραμένος, καταλυπημένος.

Ἐκτημόριος, ὁ, ἡ (ἕκτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἀξίζει τό ἕκτον μέρος τοῦ ὅτι ἔχει, ἀξίζει τό ὅλον. πτό ἐκτημόριον, Τό ἕκτον μέρος τοῦ ὅλου. Ἔτι δέ καὶ μέτρον τι διά ρευστά· οἱ ἑκτημόριοι, = οἱ ἕκτα τῶν γιγνομένων τελούντες. · Ὅσοι πληρόνουν τό ἕκτον μέρος ἀπό τούς καρπούς τῆς γῆς, τῶν χωραφίων των, Πλούτ. Σόλ. 13. Schaef. Τ, 4. σλ. 315. ἔτι δέ καί, ἑκτημόρους, Πολδ. 4, 165.

Ἐκτηξις, εως, ἡ (ἐκτήκω). Τό νά ἀναλύῃ, κατευπλᾷ· τό νά ἀδειάζῃ τις τί ποτε ἀπό τό εἰς αὐτό ρευστόν· πέκτηξις φλεβῶνος, Ἱππ. περί Ἀέρ. Τόπ. 62.

Ἐκτιθασσεύω, τό, τιθασσεύω κατ' ἐπιτ. Ἡμερόνω, κάμνω καθόλου ἥμερον, Πολυδ. Δ, 28.

Ἐκτίθημι, Μ. ἐκθήσω (τίθημι). Βάλλω, στήνω τί ποτε ἔξω, Ὀδσ. Ψ, 179 Βάλλω τί ποτε ἔξω διά νά τό εὕρῃ τις, π. χ. κανέν βρέφος, τό ὁποῖον δέν ἠμποροῦν, ἤ δέν θέλουν νά ἀναθρέψουν οἱ γονεῖς του. Ἔτι δέ καὶ εὐγάζω ἀπό τό καράβι ἀνθρώπους εἰς κανένα ἔρημον τόπον καὶ τούς ἀφίνω ἐκεῖ, Σφκλ. Φίλ. 5. Ὅσον παραιτῶ, ἀφίνω, τραβῶ χέρι ἀπό τί ποτε· εὐγάζω λόγον ἀπό τό στόμα μου, ἀπεκρίνομαι· ἐκτίθ. ἀπόκρισιν. — 2) Βάλλω τί ποτε εἰς σημάδι, νυστάνι, βάλλω τι νά τό βλέπουν ὅλοι· βάλλω τι ὡς βραβεῖον, τό ἰταλ. πρέμιον, ὡς ἀνταμοιβήν διά κάνεν διωρισμένον πρᾶγμα δύσκολον νά κατορθωθῇ. — 3) Κοινολογῶ, κάμνω τι γνωστόν εἰς ὅλους, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 4) Βάλλω τί ποτε ἐμπρός που, ἤ ἐμπρός εἰς κάνένα.

Ἐκτιθηνέω, καὶ ἐκτιθηνέω (τιθηνέω). Τρέφω, ἀνατρέφω.

*Ἐκτίνεύομαι, μέσ. ἀπθτ. Πάσχω ἀπό φλίσιν, ἔχω τήν φθίσιν, τό χτικιό, τόν ὀχτίαν· παρά τό

Ἐκτικός, ἡ, όν (ἕξις). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητά τινα, ἤ ἀνήκει εἰς τινα ἰδιότητα, Ἀριστλ. — 2) Καλά μαθημένος, ἀσκημένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, Διόρ. καὶ Ἀρρν. — 3) Φυσικός, τό κοιντ. χτικιασμένος, ὀχτικιασμένος, παρ' Ἰατρ. Ἐπρρ. ἐκτικῶς, κατά τήν 2. σημ.

Ἐκτίκτω, Μ. -τέξω καὶ -ξομαι (τίκτω, ἀμλ.). Γεννῶ, τελειόνω τήν γέννα· ἐπί μητέρων.

Ἐκτιλάω, ῶ, Μ. ήσω (τιλάω). Χέζω, ἀποχέζω.

Ἐκτίλλω, Μ. ιλῶ (τίλλω). Μαδῶ.

Ἐκτιμάω, Μλ. -ήσω (τιμάω). Τιμῶ κατά πολλά, ὑπερτιμῶ· ἀφ' οὗ

Ἐκτίμησις, εως, ἡ. Τό νά τιμᾷ τις τινα, ἤ τί ποτε κατά πολλά (ι).

Ἔκτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Μή τιμώμενος, τί ὁποῖον δέν τιμοῦν — 2) ἐνεργτ. Ὅτις δέν τιμᾷ τι. Ηεπτ. ἐν Σφκλ. Ἡλ. 242.

Ἐκτιναγμός, ὁ. Τίναγμα ἔξω, ξετίναγμα, ξεκούνημα.

*Ἐκτίνεξις, εως, ἡ. Τό νά ξετινάζῃ τι ποτε, παρά το

Ἐκτινάσσω, Μ. άξω (τινάσσω). Σειστίζω, ῥίπτω, εὐγάζω μέ βίαν, ἁρπάζω, ἀδράζω· διεξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἐκτίνυμι, καὶ ἐκτίννυμι, Μλ. -τίσω, = ἐκτίνω, ποιητ. παρβλ. Βτμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 39. (τε Ἐπι. τε Ἀττ.)

*Ἐκτίνω, Μλ. -ίσω (τίνω, ἀμλ.). Πληρόνω τήν ζημίαν, τήν ὁποίαν ἔκαμα, ὑποφέρω τήν τιμωρίαν διά τι σφάλμα μου· πρβλ. ἐκτίω. (τί ἰῶτα παρ' Ἐποπ. μέν μερ. παρ' Ἀττ. δέ βραχ.) ἀφ' οὗ

Ἔκτισις, ἡ. Πληρωμή, τῆς ζημίας, τήν ὁποίαν ἔκαμέ τις, τιμωρία.

Ἔκτισμα, ατος, τό. Πληρωμή ζημίας διά τι σφάλμα, τήν ὁποίαν ἐπλήρωσε, ἤ πρέπει νά πληρώσῃ τις· τιμωρίς, Διον. Ἁλ. Θ', 27.

Ἐκτιτής, ό, = εἰσπρακτής. Βασίλ.

Ἐκτιτθεύω, Μλ. -εύσω (τιτθεύω), = ἐκτιθηνέω.

Ἐκτιτράω, Μλ. ἐκτρήσω (τιτράω, ἀμλ.). Τρυπῶ τί πέρα πέρα· ἔτι δέ καὶ ἐκτιτραίνω. Μλ. -ρανῶ. Χειρουργ. Παλ.

Ἐκτιτρώσκω, Μ. ώσω (τιτρώσκω, ἀμλ.). Κάμνω νά ἀπορρίψῃ ἡ μήτηρ τό ἔμβρυον. — 2) Ἀμτβ. ἀπορρίχνω, ἐπί μητέρων, Ἱπρτ. 3, 32.

Ἐκτίω, Μ. ίσω (τίω, ἀμλ.), = ἐκτίνω· κατ' ἐνεστ. καὶ Πρατ. παρ' Ἐποπ. μόνον· ἀπ' αὐτοῦ δέ λαμβάνονται οἱ λοιποί χρόνοι τοῦ ἐκτίνω. (ι Ἐπκ. ῑ Ἀττ.)

Ἔκτμημα, ατος, τό (ἐκτέμνω). Ξέκομμα, κόμματι.

Ἔκτμησις, ἡ. Τό νά κόπτῃ, ξεκόπτῃ τις κόμματι ἀπό τί ποτε.

Ἔκτοθεν, Ἐπίρ. (ἐκτός), ποιητ. ἀντί ἐκτοσθεν, Ὀδσ. Α, 132. Ἀπό ἔξω, ἀπ' ἔξω· μετά γενκ., Ἀλλά Ι, 239. κεῖται πέκτοθεν αὐλῆς ὅπερ δέν σημαίνει, ἔξω ἀπό τήν αὐλήν, ἀλλ' ἔξω εἰς τήν αὐλ., ἄρα ἡ γενκ. ἐστίν ἀπολυτως σημαίνουσα· τό δέ ἔκτοθεν ἐστί τό συνήθως Ἐπίρρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερίας

ιτόθι, Ἐπίρρ. (ἑκτός). Ἔξω, μακρυά· ὡς τό, ἔξω, μετά γενκ. Ἰλ. Ο, 391. Χ, 439. ποιητ. ἑκτοιχωρυχέω, Μλ. -ήσω (τοιχωρυχέω). Ἤμελλον τρύπαν εἰς τοῖχον ὀσπιτίου, καὶ ἐμβαίνω μέσα καὶ ἐλέφτων, ἁρπάζω· ἐν γένει, ἁρπάζω, λεηλατῶ, Πολυβ.

ἑκτορίς, ίδος, ἡ (ἑκτίκτω), = ἔκγονος, Αἰλιαν. Ἱστ. Ι, 14.

ἑκτολμάω, ῶ, Μ. ήσω (τολμάω) ψευδ. ἀνηγνστ. παρ' Ἡσύχ. ἀντί τοῦ ἑπομένου.

ἑκτολυπεύω, Μλ. -εύσω (τολυπεύω), κυρίως ξετυλίγω· ὅθεν τροπ. τελειόνω παντελῶς δυσχερείας ἔργον, κάνω δύσκολον δουλειάν· ἡέκτολ. πίνω. Ἰσοσ. Ἀσπ. 44.

ἑκτομή, ἄδος, ἡ, = ἑκτομίς.

ἑκτομένος, ἑως, ὁ (ἑκτέμνω). Ὅστις ἐκτέμνει, περιτέμνει, κόπτει τι ἀπό, ἤ ὁλόγυρα ἀπό τίποτε.

ἑκτομή, ῆς, ἡ (ἑκτέμνω). Τό νά κόπτῃ τίς τι ἀπό τίποτε· ξέκομμα. 2) Μουνούχισμα. Πλάτ. Συμ. σλ. 195. ἀφ' οὗ

ἑκτομίας, ου, ὁ. Παυδήποτέ τι, ἀπό τό ὁποῖον ἔκοψαν μέρος τι· εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τό ἰταλ. καστράτος.

ἑκτομίς, ίδος, ἡ. Κομμένη, ἀπό τήν ὁποίαν ἔκοψαν μέρος. — 2) ἐπιρ. μεριά ξύρα, τήν ὁποίαν κατασκευάζουν εἰς τήν ἀκρίδα, τό τουρκβ. κιντ., τῆς πόλης Ἰταλ. πόρτας, διά νά ἐμποδίσουν οἱ ἄνθρωποι χωρίς νά ἀνοίγηται ὁλη ἡ πύλη, ἤτις ἄλλως ρίνεται πύλη λέγεται πορτίτζα, πορτοπούλα. — 3) ἐνεργ. Κόψιμο, ἡτις κόπτει, εἶναι ἐπιτηδεία, ἤ χρησιμεύει διά κόψιμον, Ἀναλεκτ. Γ'. σελ. 185. ἡεκτομή θρεπάνων.

ἔκτομος, ὁ, ἡ (ἑκτέμνω). Κεκομμένος, ἀπό τόν ὁποῖον ἔκοψαν μέρος· εὐνοῦχος, εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τό ἰταλ. καστράτος, τουρκβ. χαντούμης.

ἑκτονεύω, Μλ. -εύσω (τοξεύω), Σαιτεύω, βάνω νά κτυπήσω τι μέ τήν σαίταν τοῦ δοξαριοῦ· ὡς τό παρ' ἡμῖν τουφεκίζω. Τελειόνω, κάνω τά βέλη, δέν ἔχω πλέον σαίτας διά νά σαιτεύω, τό τουρκβ. σώνω τά φυσέκια. Τρπκ. Ἐκτοξ. βίον, Τελειόνω τήν ζωήν μου, πάω νά πεθάνω, Ἀριστοφ. Πλούτ. 34. — 2) Οὐδέτ. Φεύγω, χάνομαι ἀπό σοῦρον σοῦ ἐξετόξευσε γαμπρός, Εὐριπ. Ἀνδρ. 365. Ἔφυγεν, ἐχάθηκεν ἡ φρονιμάδα ἀπό τόν νοῦν σου, ἀπό τό κεφάλι σου.

ἔκτοπίζω, (ἔκτοπος). Ἀπομακρύνω, μετατοπίζω, στέλλω εἰς ἄλλον τόπον. 2) Οὐδέτερ. Ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπό τινα τόπον. Πλούταρχ. Δημήτρ. 46.

ἐκτοπικός, ἡ, όν, ἐπῶ. ρήματ. τοῦ, ἐκτοπίζω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά μετατοπισθῇ, νά ἀλλαξῇ τόπον.

ἐκτοπιστέος, α, ον. ἐπῶ. ρήματ. τοῦ, ἐκτοπίζω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά μετατοπισθῇ, νά ἀλλαξῇ τόπον.

ἐκτοπιστικός, ἡ, όν. Πᾶν τι ἁρμόδιον διά μετατοπισμόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἀγάπῃ νά μετατοπίζεται, νά ἀλλαξῇ τόν τόπον του, ἤ τόπους.

ἔκτοπος, ὁ, ἡ (τόπος). Ἀπομακρυσμένος ἀπό τόν τόπον του, ξετοπισμένος, μετατοπισμένος ἔξω ἀπό τήν χώραν, ἀπό τήν πατρίδα, ἀπό ἐν γένει, ξένος, Σφκλ. Τρχ. 1122. Τρπκ. Ἐκτός τῆς συνηθείας, ὅθεν ἀσυνήθιστος, παράξενος, ἐξαίρετος· ἀλλά καί κατ' ἐναντίαν σημασ. Ἔκτοπος, παράξενος, ἄτοπος, ἀλλόκοτος, τό ἰταλκ. κουριόζος, στραβαγάντης, ἀκατάστατος· ὡς τό, ἔτοπος.

Ἑκτορεύω, Μλ. -ήσω (τορεύω). Τρυπῶ, κοιλόνω, βαθουλόνω, κάμνω τι βαθουλόν. Ὅμ. Ἰλ. Ἐρ. 42.

Ἑκτορμέω, Μλ. -ήσω (τόρμη). Ἐκκλίνω, παραλλάσσω, ἐκτρέπομαι, εὐγαίνω ἀπό τόν ἴσιον δρόμον, ἀπό τόν σκοπόν μου, παρεκτρατίζω.

Ἕκτος, η, ον (ἕξ). ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ἕνας ἀπό τούς ἕξ.

*Ἑκτός, ή, όν. ἐπῶ. ρῆμ. τοῦ ἔχω. Πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἤ ἠμπορεῖ νά ἔχῃ τις. Δγν. Λρτ. 3. 105.

Ἐκτός, Ἐπίρ. (ἐκ). Ἔξω, πάρεξ, ἔξω μόνον, Ὅμ., Εἰς ἀπεράσπαστον τόπον, ὑποκάτω εἰς τόν οὐρανόν· ὑπτιόν ἐκίμανον ἐκτός ἀπό κλισίης.. Ἔξω ἀπό τήν τέντα. Ἰλ. Κ, 151. — Ἐπί χρόνου· Ἔξω ἀπό τόν πρέποντα, ἤ διωρισμένον καιρόν, ἄκαιρα, παράκαιρα· ὕστερα, μετέπειτα, ἔπειτα· ἠέπεί τε δέ κατέστη ὁ ἐνιαυτός, καί ἐκτός πέντε ἡμερέων ἐγένετο, Ἡρόδ. 3, 80. Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἐπί τό πλεῖστον προθετικῶς μετά γενκ. προηγουμένην τοῦ ὀνόματος καί ἐπιφερομένην αὐτῷ· ἐν γένει, μακράν ἀπό τίποτε· ἠκαπνοῦ καί κύματος ἐκτός. Ὀδσ. Μ, 219. ἠέκτός τινος εἶναι, Τό νά εἶναί τις ἔξω ἀπό κάμμίαν περίστασιν, νά μήν εἶναι ἀνακατωμένος, μπερδευμένος εἰς τίποτε, νά εἶναι μακράν ἀπό τίποτε, Πλάτ. ἐκτός εἰ, Ἔξω ἄν – ἀντιτ. τῷ, ἐντός. ἀφ' οὗ

Ἐκτόσε, Ἐπίρ. Πρός τά ἔξω, ἔξω. παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, μετά γενκ. Ὀδ. Ξ, 277. ὠέκτοσε χειράων, ὡς τό, Ἐκ.

Ἐκτόσθε, ἤ ἐκτοσθεν, ποιητ. δέ καί ἐκτοθεν. Ἐπίρ. Ἀπ' ἔξω, ἐξωθεν Ὅμ., ὅστις χρῆται αὐτῷ καί ἀντί τοῦ, ἐκτός προθετ. μετά γενκ. Μακρυά, ξέχωρα. Ὀδσ. Α, 152. ἀντιθ. τῷ, ἐντοσθεν.

Ἔκτοτε, Ἐπίρ. ἀντί ἐκ τότε. Ἀπό ἐκείνον τόν καιρόν, ἀπό τότε.

Ἐκτραγῳδέω, Μλ. -ήσω (τραγῳδέω). Μεγαλύνω, αὐξάνω, κάμνω τίποτε μεγαλήτερον, ὑπερβολικόν διά μεγαλοπρεπῆ λυπηρές, παρατονευτικῆς τραγικτικῆς ἐπιτηδεύσεως, ἤ παραστάσεως. Λουκιαν. Γ. σελ. 157.

Ἐκτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ἀποκλεισμένος ἀπό τήν τράπεζαν, ἤ ἀπομακρυσμένος, κόψιν ἐκτράπεζον ἀποφαίνων τούς κυάμους. Λουκιαν. ς. σελ. 294. (α)

Ἐκτραπελογάστωρ, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις ἔχει πολλά μεγάλην κοιλίαν, κοιλαρᾶς· Ἀθην. Ζ'. σελ. 332. παρά τό

Ἐκτράπελος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παράξενος, ἀσυνήθης, τερατώδης, Σουϊδ. ἠέκτράπελος τῷ εἴδει, ταῖς τρυφαῖς καί Ἑρμογ. ἠέκτράπελα, καί ἀλλόκοτα ζῶα. Κατά Πλίνιον 7. 16. καλοῦνται οὕτω καί τά παιδία, ὅσα ὡς πρός τήν ἡλικίαν των, ἔχουσιν μεγάλον ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπίρ. ἐκτραπέλως.

Ἐκτραχηλίζω, Μλ. -ίσω (τραχηλίζω)· κυρίως ἐπί ἵππων, οἱ ὁποῖοι ῥίπτουν τόν ἀναβάτην, καβαλλάρην, κάτω σκύπτοντες τόν λαιμόν των ἀνάμεσα εἰς τά ἐμπροσθινά ποδάρια των. Ξενοφ. Κυν. Λ', δ'. 8. ὅθεν ἐν γένει, ῥίπτω, τεινάζω, κτυπῶ κάτω, καταρημνίζω. Παθτ. Καταρημνίζομαι, πίπτω κατωκέφαλα, καταντῶ εἰς ὄλεθρον, εἰς μεγάλην δυστυχίαν. Δμτδ. — 2) Κάμνω τινά νά ὑπερηφανεύηται, τό κοινότ. νά σηκόνῃ τήν μύτην ὑψηλά· Μεγαληγορῶ, ὁμιλῶ παχυά λόγια.

Ἐκτραχύνω, Μ. υνῶ (τραχύνω). Κάμνω τίποτε νά γένῃ τραχύ, σκληρόν· κατασκληρύνω, παροργίζω τινά, τόν κάμνω νά κακίσῃ, συμπονῶ, ἐξαγριώνω.

Ἐκτρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Κάμνω τι νά ἐκτραπῇ, νά παρακλίνῃ, στραβώσῃ, λοξώσῃ, εὐγῇ ἀπό τόν τόπον του, ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον του· μετά γενκ. ἠέκτρεπω τῆς ὁδοῦ κάμνω τινά νά παραστρατίσῃ, νά παραβῇ τό ὀρθόν καί προσήκον. Ἄλλα τό, ψευσθέντες πάντες καί τοῦ αἴσχρου, ἀσπίδας ἐκτρέπουσι βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους. Εἶναι ἐντροπή κρατοῦντες χαλκίνας ἀσπίδας νά γυρίζητε τήν ράχιν καί νά φεύγητε ἀπό τούς Βάκχας δρματισμένας, μέ ἀσπίδας καμωμένας ἀπό δέρματα Εὐρπ. Βκχ. 799. (Ψευδώς καί παραλόγως ἐξηγεῖται καί τοῦτο ὁ Κούμας λέγων· φεύγω ἀπό τάς Βάκχας μέ τήν ἀσπίδα.) Τρπκ. Πικραπεθαίνω, κάμνω τινά νά ἀλλάξῃ τόν σκοπόν, τήν γνώμην του. Παθτ. μετά μεσ. Μλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 350. Παρεκκλίνω, εὐγαίνω ἀπό τόν ὀρθόν δρόμον, παραστρατίζω, ξεκλίνω ἀπό τό φυσικόν μου ἰδίωμα, ἀπό τά συνειθισμένα μου ἤθη καί ἔθιμα, κλίνω εἰς τό χειρότερον· μετά γενκ., ἔτι δέ καί μετά τῆς ἐκ, Ἡρόδ. 1, 75. Μετά αἰτιατ. δέ, ἐκτρέπομαί τι. Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι, παραμερῶ.

Ἐκτρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω· Μετ' Δίδω τέκνον εἰς ἀνατροφήν, νά μοῦ τό ἀναθρέψουν· ἤ ἀνατρέφω τό τέκνον τινός. Ὅμ. Ἰλ. Δμτ. 166, 2. 21. μετ' αἰτιατ. συνήθ. ἐπί τροφοῦ, ἤ βυζάστρας· ἀλλά καί ἐπί παιδαγωγοῦ. Σφκλ. Ἠλ. 13.

Ἐκτρέχω, Μλ. -θρέξομαι, συνήθ. -θρεξοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ ἔξω, φεύγω. — Ἐπί στρατῶν, Κάμνω ἔξοδον ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν· κάμνω ἐπεκδρομήν, ἤτοι ἐμβαίνω ἔξαφνα εἰς τόν τόπον τοῦ ἐχθροῦ καί ἁρπάζω, χαλνῶ κ. τ. τ. Ἐπί ψυττων, εὐγάζω βλαστάρια. Τρπκ. Ἀποτεύω, ξεσίδωμαι, κάμνω ὑπερβολάς. Σφκλ.

Ἔκτρησις, εως, ἡ (ἐκτιτράω). Τρυπηματιά, τρύπα, κοίλωμα.

Ἐκτριαινόω, Μλ. -ώσω (τριαινόω). Σπρώχνω, διώκω, κινῶ εἰς τά ἔξω, ξεσουντώ τίποτε μέ τήν τρίαιναν.

Ἐκτριβή, ἡ· = ἔκτριψις.

Ἐκτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Ξετρίβω, τρίβω τι διά νά ὑαλίσῃ, στιλβόνω, παστρεύω, καθαρίζω, ὁμαλύνω, ὑαλίζω τι· τρίβωντάς τι κάμνω νά σύγῃ ἄλλο τίποτε ἔξω· π. χ. ἠκτρ. πυρόν τό κοινότ. Τσιμπαματίζω. — 2) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ἠκτρ. ποίην ἐκ τῆς γῆς. Ἡρότ. Δ, 120. ὡς τό, λεαίνειν, 122. ἠέτρίβ. πίτυος τρόπον, ἤ ἀίσσνα, παροιμ. τό κοινότ. παρ' ἡμῖν· Ξερρίζώνω, ξεπατώνω τίποτε ὥστε νά μή φαίνηται καί νά μήν ἀκούηται πλέον· Ἡρότ. δ, 37. παραβλ. πίτυς, Valck ἐν Ἱππ. 688. ἠβίον ἐκτρίβω· Τελειόνω τήν ζωήν μου, ἀποθνήτω. Σφκλ. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 249. (ε) ἀφ' οὗ

Ἔκτριμμα, τος, τό. Πληγή, ἡ ὁποία γίνεται ἀπό τρίψιμον, π. χ. ἀπό τό τρίψ. ὑποσήματος κ. τ. τ. — 2) Πανί, παλαιόν, χονδρόν, μέ τό ὁποῖον τρίβει, πλύνει τις τίποτε, τό τουρκβ. πατσαβοῦρα.

Ἐκτρίχόω, Μλ. -ώτω (τριχόω). Μαδῶ, εὐγάζω τά τρίχας τά μαλλιά τινος.

Ἔκτριψις, ἡ (ἐκτρίβω). Τό νά εὐγάζῃ τις τίποτε ἀπό τι πράγμα τρίβωντάς το· τό νά παστρεύῃ τι μέ τρίψιμον· τό νά συντρίβῃ, καταλειανίζῃ τίποτε.

Ἐκτροπή, ῆς, ἡ (ἐκτρέπω). Γύρισμα πρός ἄλλο μέρος πράγματός τινος ἔξω ἀπό τήν κίνησιν, ἀπό τόν δρόμον, ἤ τρεξίμου του. ἠέκτροπή πεταμοῦ Διώρυξ, τό ἰταλ. κανάλι. — 2) ἀπό τῆς μεσ. διαλ. Σάλτμα, ἀποπλάνημα· ἠέκτρο. λόγων. Παρεκβασις ἀπό τό ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας· ἠέκτρο. ὁδοῦ Παραστράτισμα· ἀσπάστως καί ὁ τόπος, ἤ τό μέρος, ὅπου πηγαίνει τις εὐγαίνωντας ἀπό τόν καθ' αὐτό δρόμον, Ἀριστφ. Βτρχ. 113, Ἀσωτεία, Ξεθομός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε'κτροπία(οῖνος, ὁ (ἐκτρέπω). Πομμένον, χαλασμένον κρασί.

Ἔκτρόπιμος, ὁ, ἡ, = ἔκτροπος, ἀμαβ.

Ἐκτρόπιον, τό (ἐκτρέπω). Σφάλμα των ὁμματοφύλλων, ὅταν ἦναι γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω.

Ἔκτροπος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παραστρατισμένος, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ ὁρόμου· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἀλλάξει τὴν γνωμητου· Ὅ,τι εἶναι γυρισμένον εἰς ἄλλο, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλε μέρος, ἀπομαγρισμένον.

Ἐ'κτροφή, ῆς, ἡ (ἐκτρέφω). Ἀτατροφή.

Ἐ'κτρυχαίνω, = ἐκτρύχω.

Ἐκτρέ-γλίζω (τρυγλίζω). Παδαρίζω, παστρεύω τι ἀπὸ τὴν τρυγίαν, ἢ λουλούμι, ἀπὸ τὸ καταπάτημα.

Ἔκτρυπάω, Μ. ἤτε (τρυπάω). Τρυπῶ πέρα πέρα, κάμνω τρύπαν εἰς τίποτε. — 2) Οὐδέτερ. Ξετρυπιόνω, εὐγαίνω ἔξω ἀπό τινα τρύπαν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 360. ἀφ' οὗ

Ἐκτρύπημα, τό. Τὰ τρύματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἡ ἀρίδα ὅταν τρυπώμεν τίποτε. (υ)

Ἐ'κτρυπητής, εως, ἡ. Τρύπημα· τό νὰ τρυπᾷ τις τίποτε. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1188. (υ)

Ἐκτρυχάω, Μλ. -ήσω (τρυχάω). Παραδείχμαι εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας. Ἀξηθ. σελ. 519.

Ἐ'κτρυχόω, Μλ. -ώσω = ἐντρύχω. ηράκη ἐκτετρυχωμένα. Φερέματα χαλασμένα, παλαιόρουχα. Λουκ.

* Ἐ'κτρύχω (τρύχω, ἀμλ.). Καταφθείρω, καταχαλνῶ· Τρπ. ἀδυνατίζω, κα'μνω τι τὰ ἀδυνατήσῃ, νὰ ἀποκάμῃ.

Ἐ'κτρώγω, Μλ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀμλ.). Ματατρώγω, τρώγω ὁλοτελείως τίποτε.

Ἔκτρωμα, ατος, τό (ἐκτιτρώσκω). Ἀπόβριγμα, ἔβρυον παράκαιρα γενημένον. ἀφ' οὗ

Ἐκτρωματαῖος, α, ον. Εἰς ἀπόβριγμα ἀνήκων, ἢ κλίνων· Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη παράκαιρα.

Ἔκτρωσις, εως, ἡ. Ἀπόβριξις, τό νὰ ἀποβρίχνῃ ἡμιέτερα τὸ ἔμβρυον.

* Ἔκτρωσμός, ὁ = ἔκτρωσις.

Ἐκτυλίσσω, Μλ. -ξω (τυλίσσω). Ξετυλίγω.

Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ (τύμπανον). Πρῆσμον, φούσκωμα ὡσάν τύμπανον. Στράβ. σελ. 1118. ἠ Ἐκτυμπάνωσις τῆς γαστρός.

Ἔκτυπε, γ'. ἐνε. πραπ. ἀορ. β'. τοῦ πτυπέω, Ὅμ.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Πᾶντ ἐκτυπωμένοι, τυπωμένον· ξεαιρέτως ἐπὶ σκαλιστῆς δουλειᾶς εἰς ξύλον, χαλκωμα, μάρμαρον, παλάτιμον πέτραν, ὅταν τὰ σκαλίσματα εἶναι σημωτά, καθὼς εἰς τίποτε δακτυλιδόπετρας τὰς Ἰταλ. γέμας λεγομένας· παρβλ. τύπος. Τροπα. Ἐξέχων, ὑπερέχων. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σχεδιασμένον μόνον καὶ ὄχι ἐπεξεργασμένον, δουλευμένον, τελειωμένον, ητα ἔκτυπον. Πρῶτον πρόχειρον σχεδίασμα, τό Ἰταλ. μοδέλλο. Ἐπρ. ἐκτύπωμα.

Ἐκτυπόω, Μλ. -ώσω (τυπόω). Τυπόνω, κάμνω τὸν τύπον πράγματος τινος· τό Ἰταλ. σταμπάρω. — Σχηματίζω, φτιάνω σκαλιστόν τι με σημωτὰ σκαλίσματα. ἀφ' οὗ

Ἔκτύπωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον, ἐτυπώθηκε· σκάλισμα σημωτόν, τό Γαλλ. βελιεῦ. — 2) πέκτυπ. βροντῆς Ὁ στόπος ὁπού φαίνεται ὅτι ἐτυπήσε ἐρανός, ἢ ἀστραπὸς πέλει· ἀμφβ. ἀνῳ. παρὰ Κριτίᾳ λῳ. 9, 32. Bach. σλ. 62. (υ)

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυπόνῃ τις τίποτε· τό νὰ σχηματίζῃ, κατασκευάζῃ σκαλιστόν τι με σημωτὰ σκαλίσματα (υ). Στοβαίος Φυσ. σελ. 850. Η.

Ἐκτυφλόω, Μλ. -ώσω (τυφλόω). Τυφλόνω τινά· μὲ τελειότητα· Θαμβόνω τὰ ὀμμάτια τινός, τυφλοπανιάζω. ἀφ' οὗ

Ἐκτυφλωσις, ἡ. Καταυφλωμα· τυφλοπάνιασμα.

Ἔκτυφος, ὁ, ἡ. Φουσκωμένος, γεμάτος καπνούς. ηεκτυφ. Μούσαω, Εὐσεβ. Ε, 21. Ἡ Ποιητική δηλ., ἤτις ὁμιλεῖ μὲ φουσκωμένα καὶ μεγάλα λόγια.

Ἐκτύφω, Μλ. ἐκτύψω (τύφω, ἀμλ.). Κάμνω τίποτε νὰ ἐξατμισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάλλοντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιά· ἢ νὰ καταοιχωρίζῃ νὰ εὐγάλῃ φλόγαν. Μέσ. πέρυτα ἐκτύφεσθαιι· Νὰ ἐξατμίσῃ τις τὴν ἀγάπην ἀπ' ὀλίγου ὀλίγου καὶ πάντοτε περισσότερον. Παδτ. δέ, νὰ ξεθυμαίνῃ, νὰ κρυώνῃ, νὰ ἐλαττωθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. — 2) Φουσκόνω, κάμνω τι τάφουσκόνῃ, νὰ πρίσκηται, πέξεύφη κλαίουσαι Πρίσθηκε τό πρόσωπόν μου ἀπό τὰ δάκρυα, κλάματα. Μνδρ. Ἐπὶ τό πλεῖστον πρτπ. Φουσκόνω τινά, τόν γεμίζω ἀπνούς, τοῦτ' ἔστι τόν κάμνω νὰ ὑπερηφανεύηται, νὰ φουσκόνῃ. Κάμια τινὰ μορφὴ γεμίζοντας τοῦ τό κεφάλι μέ καπνούς. Παδτ. Φουσκώνομαι, ὑπερηφανεύομαι, τό κοινόν, τελειουργόνομαι· (τό υ μακρ., ἐν τῷ παδτ. ἀορ. β'. δέ, βρχ.)

Ἔκτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἔχω, ἕξω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, πιάνει σφιχτά, στερεά. Ἀνθολογ. πτερ. χῶν ἕκτορα πειρῆνολογη. πυρβλ. ἔστωρ. — 2) Ἕκτωρ, ορος, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἰλδ.

Ἑκυρᾶς, ᾶ, ἡ. Πειθερά, Ἰλδ. Χ, 453. (υυ-) καὶ Ἑκυρός, οῦ, ὁ. Πειθερος. Ἰλ. Ω, 770. καὶ Γ. 172. Ω, 770. (υυυ, μόνον παράτινι τῶν μετάγνωστ. Ἀσκ. Παλατ. 14, 9. υ-υ)

Ἑλαγεῖν (φαγεῖν). Τό νὰ καταπιῇ τις, ἢ τίποτε· μόνον ἐν τῷ ἀόρ. χρήσιμον, ὅ ἐστι, λαμβάνεται ἐκ τοῦ, ἐξεστίω.

Ἐκφαιδρύνω, Μ. νώ· τό, φαιδρύνω κατ' ἐπίτσ. Κάμνω τι διόλου φωτεινόν, λαμπρόν· ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, καλλωπίζω, στολίζω. Εὐριπ. Βάκχ.

Ἐκφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω, ἀμλ.). Δείχνω ἔξω, φανερόνω, εὐγάζω εἰς τό φανερόν τίποτε, ἀφίνω νὰ τό βλέπουν· σθλοποιῶ, ἢ κοινοποιῶ μέρ. φόως δεν Εὐγάζω εἰς τό φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τόν κόσμον, ἐπὶ τῆς Ἐλευθείας ἢ τῆς Θεᾶς τῆς γένας, Ἰλδ. Τ, 104. Γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω· πέφη, τόν πόλεμον πρός τινα· Κηρύττω, τό Ἰταλ. διπλαράρω. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον παδτ. Φαίνομαι ἔξω, Ἰλδ. Τ, 17. ἐκφαίνομαι· εὐγαίνω εἰς τό φανερόν, φανερόνομαι, γίνομαι γνωστός, Ὅμ., ὅστις μόνον τοῖς ὑσὶν ἀορ. ἐξεφάνη καὶ Ἐπι. ἐξεφάνθη χρῆται. «Καρύβδεως ἐξεφάνθη Ἐφάνην εὐχαίνωντας ἀπό τήν Χαρβ. Ὀδσ. Μ, 441.

Ἐκφαλαγγέω (φαλαγξ). Εὐγαίνω ἀπό τήν φάλλαγγα, ἀπό τήν τάξιν τῆς φαλάγγος. Δημήτρ. Φαλ. 84.

* Ἐκφαλαγγίζω, = ἐκφαλαγγέω.

Ἐκφάνδην, Ἐπρ. = ἐκφανῶς. Καταπολλά φανερά. Φιλόστρ. Ἀπολ. Σ, 20. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκφανής, ὁ, ἡ. Ἐπρ. ἐκφανώς, (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, ἐξέχων ἀνάμεσα εἰς τούς ἄλλους, λαμπρός, περίφημος. ηκαρυοι χλωροὶ ἐκ λεπέδων ἐκφανεῖοι. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 217., Καρυάδι, τοῦ ὁποίου τό πρόσωπον ἐξωφλεῖσε διά τό νὰ εἶναι σκασμένον, φαίνεται ἔξω. ἀφ' οὗ

Ἐκφρυγίζω, = ἐκφαίνω. Ἡσύχιος.

Ἐκφάνσις, εως, ἡ (ἐκφαίνω). Φανέρωσις, δήλωσις, γνωστοποίησις, κοινοποίησις.

Ἐκφαντάζομαι, Μλ. -άσομαι (φαντάζομαι). Περιπλανῶμαι ἔξω. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 13.

Ἐκφαστικός, ἡ, όν (ἐκφαίνω). Ὅστις φανερόνει, δηλοποιεῖ, κάμνει τί φανερόν καὶ γνωστόν εἰς ὅλους. Ἐπρ. ἐνφαντικῶς.

Ἐκφατορεία, ίας, ἡ. Ἀποκάλυψις, φανέρωσις· ἔξαιρ. ἐξήγησις σκοτεινῶν, μυστηριωδῶν πραγμάτων.

Ἐκφαστορικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀποκαλύπτει, φανερόνει, σαφηνίζει, ἐξηγεῖ τί.

Ἐκφαντας, ὁ, ἡ (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, γνωστός. ἀφ' οὗ

Ἐκφάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ἀποκαλυπτής, φανερωτής. Ἀραιοπαγ. Δίων.

* Ἐκφάσιαι. Ἀπρμφ. μέσ. Ἐνστ. τοῦ, ἐκφημι. Ὀδσ.

Ἐκφεσις, εως, ἡ (ἔκφημι). Ἔκφρασις, ἀποφώνησις· λόγος, ἀπόφθεγμα, γνώμη· ἐγλωποίησις. Ἡρόδοτ. 5, 128.

Ἔκφασμα, τό, = φάσμα. Φάντασμα, φάντασμα. Εὐρπ. Ὀρ. 401.

Ἐκφατνίζω, Μλ. -ίσω (φατνίζω). Ἔβαλα ἔξω ἀπό τήν φάτνην, ἀπό τά παϊδί, ἢ παγιδεύω ἔγενες, φόβισα, ψκερόνω, καθαρίζω, στρεύω, ἀφ' οὗ

Ἐκφάτνισμα, τος, τό. Τά σανίδια τῆς φάτνης, τά ὁποῖα εὐγαίνουν ὅταν τήν ἐκαθάρισαν 2) Πᾶν ὅ,τι πίπτει, κατω ἀπό τήν φάτνην, ὅ,τι εἰς τό πάστρεμα τῆς φάτνης μαζεύεται. Τρπε. Δαπάνη, ἀπάλωμα, ἔξοδον διά τίποτε ἐπὶ τό πλεῖστον πληθυντικῶς.

Ἐκφάτωσις, Ἐπίρ. (ἔκφημι) Ῥητῶς ὁμολόγησις, φανερά, Αἰσχλ. (ῡ)

Ἐκφαυλίζω, Μ. ίσω (φαυλίζω). Κάμνω τι χείρον, ποταπόν· καταφρονῶ, ὑβρίζω. Πλουτάρχ. ἀφ' οὗ

Ἐκφαυλισμός, οῦ, ὁ. Ἔβρι, καταφρόνησις.

Ἐκφαυλος, ὁ, ἡ, φαῦλος κατ' ἐπίτσ. Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ, ιβ'. 1. Ἐπίρ. ἐκφαύλως.

Ἐκφερεμμένος, ἀπτ. μέσ. ἐκφέρω. Φανερόνω, δημοσιεύω μυστικόν τι, φλυαρῶ τίποτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐκφέρω, Μλ. ἐξοίσω, ἀόρ. β'. ἐξήνεγκον (φέρω, ἀμλ.) τινά τινος, καὶ ἐστέρησα. Φέρω, κουβαλῶ ἔξω, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τό πλεῖστον παραλείπει τήν Ἐκ, τῷ ἁπλῷ τόνῳ χρώμενος, τῷ συνδέτῳ δέ ἐξαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν καὶ ἐνταφιασμόν ἐκφερομένων καὶ τοῦ ἐξαγορασθῆναι. Ἕκτορα δακρυχέοντες. Ἰλδ. Ω, 786. πάδει· ὀργῶ. — 4) Εὐγάζω, ἀσηγῶ, φανερόνω εἰς τι μέρος, εἰς τινα διορισμένον τόπον· ἐκφέρω τὰς γράσσινα, πτραπός, βάσις αὐ μ' ἐκφέρω (Τόμ. α'.)

μέρη, ἐς ὀρθόν ἐκφέρειν. Σφκλ. Οἰδ. Η, 1434. Δ. 7. Ἔτι δέ καὶ ἡ παθ. διάθ. πάνυ χρήσιμος κατά ταύτην τήν σημ. — 5) ἀμτβ. (ὑπαπτον. ἑαυτόν). Ξπερνῶ, διαβαίνω, εὐγαίνω ἔξω ἀπό τό πέρασ, ἀπό τό τέλος τοῦ σταδίου· ἐπὶ ἵππων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ἰλδ. Ψ, 376, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, 769. Ἔτι δέ καὶ ἐπὶ ἵππων ἅτε μή πειθομένοι εἰς τούς χαλινούς φεύγουν ὅπου θέλουν. Ξεφ. ἐξαιρ. κατα παθ. διάθ.

Ἐκφεύγω, Μ. -ξομαι καὶ — ξοῦμαι. (φεύγω, Δημλ.) Φεύγω ἔξω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπό τίποτε. Ὅμ. συνεζεύχθη τήν λῆξ. ά) μετά γενικ. ἅτινι μόνον ἡ ἐκτινος τόπου ταχεῖα φυγή καὶ οὐ ἄλλο τι σημαίνεται. Ὀδσ. Ψ, 236. ἐξαιρ. ἐπὶ βελῶν ἀφιεμένων ἢ καὶ δι' ἀπροσεξίαν τοῦ τηρούντος, ἢ ἄλλως πως ἐξεπεμφθέντων. πβέλος ἐκφυγε χειρός.ιι Ἰλδ. — β'.) μετά αἰτιατ. ὅταν σημαίνηται ἡ διαφυγή, σωτηρία, γλυτωμός ἀπ' αὐτά ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον. ηδύνατον, Ἰλδ., κήρ, κακότητα, ἐκφ.ιι Ὀδσ. Ἐξαιρ. ηέκφ. τό μη· τό μή εἶναι καὶ τ. τ. ἐπὶ τό πλεῖστον, Πλάτ. Πρμεν. σλ. 147, Α. Σοφτ. σλ. 233. Β. Ἰπφν. ἐν Δημσθ. Μισ. σλ. 141. Ἐνίοτε μέντοι καὶ γεν. ἁπλῶς. π. χ. ηέκφ. τοῦ μή πετρωθῆναι, Ξεφ. Ἀνβ. Ι, 3, 2. (ὁ Κύμας σημειοῖ τό Μ. τοῦ ῥήματος, φεύξω, σπανιγνώστως πλειστέλλων.) ἀφ' οὗ

Ἔκφευξις, εως, ἡ. Φυγή, διαφυγή, ἀπόδρασις, ξεγυατεύ, γλυτωμός.

Ἐκφημι, Μλ. -ήσω (φημί, ἀμλ.) Ξεφρνζομαι, λέγω, ὁμιλῶ. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μέσ. ἐνστ. ἀπρμ. ηέκφασθαι ὅλως ὡς τό, ε'κράναι, παρά τό, ἔφθμαι, ἀλλά καὶ τούτῳ μόνον ἐν Ὀδσ.

Ἐκφερέομαι, Μλ. -φέρήτομαι, ὡς παθ. (φέρω) Εὐγαίνω, ἢ ἀνακωρῶ δυστυχῶς ἔξω γλυτόνω ἀχαμνά· τατατῶ εἰς τι δι' ἰδικήν μου ἢ ἄλλων δυστυχίαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 72. ηέξέφερον. τό ηήμέτερον, κρημλίτου ἀπ' ἐδῶ, φγτε, ἄμε ς' τόν διάβολον, πήγαινε σ' τσάκια.

Ἐκφέρομαι, Μλ. -φέρήτομαι, ὡς παθ. (φέρω) Εὐγαίνω, ἢ ἀνακωρῶ δυστυχῶς ἔξω γλυτόνω ἀχαμνά· τατατῶ εἰς τι δι' ἰδικήν μου ἢ ἄλλων δυστυχίαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 72. ηέξέφερον. τό ηήμέτερον, κρημλίτου ἀπ' ἐδῶ, φγτε, ἄμε ς' τόν διάβολον, πήγαινε σ' τσάκια. Ξεχορεύω, διαβαίνω, εὐγαίνω ἔξω ἀπό τό τέρμα, ἀπό τό τέλος τοῦ σταδίου ἐπὶ ἵππων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ἰλδ. Ψ, 376, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, 769. Ἔτι δέ καὶ ἐπὶ ἵππων ἅτε μή πειθομένοι εἰς τούς χαλινούς φεύγουν ὅπου θέλουν. Ξεφ. ἐξαιρ. κατα παθ. διάθ.

Ἐκφεύγω, Μ. -ξομαι καὶ — ξοῦμαι. (φεύγω, Δημλ.) Φεύγω ἔξω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπό τίποτε. Ὅμ. συνεζεύχθη τήν λῆξ. ά) μετά γενικ. ἅτινι μόνον ἡ ἐκτινος τόπου ταχεῖα φυγή καὶ οὐ ἄλλο τι σημαίνεται. Ὀδσ. Ψ, 236. ἐξαιρ. ἐπὶ βελῶν ἀφιεμένων ἢ καὶ δι' ἀπροσεξίαν τοῦ τηρούντος, ἢ ἄλλως πως ἐξεπεμφθέντων. πβέλος ἐκφυγε χειρός.ιι Ἰλδ. — β'.) μετά αἰτιατ. ὅταν σημαίνηται ἡ διαφυγή, σωτηρία, γλυτωμός ἀπ' αὐτά ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον. ηδύνατον, Ἰλδ., κήρ, κακότητα, ἐκφ.ιι Ὀδσ. Ἐξαιρ. ηέκφ. τό μη· τό μή εἶναι καὶ τ. τ. ἐπὶ τό πλεῖστον, Πλάτ. Πρμεν. σλ. 147, Α. Σοφτ. σλ. 233. Β. Ἰπφν. ἐν Δημσθ. Μισ. σλ. 141. Ἐνίοτε μέντοι καὶ γεν. ἁπλῶς. π. χ. ηέκφ. τοῦ μή πετρωθῆναι, Ξεφ. Ἀνβ. Ι, 3, 2. (ὁ Κύμας σημειοῖ τό Μ. τοῦ ῥήματος, φεύξω, σπανιγνώστως πλειστέλλων.) ἀφ' οὗ

Ἔκφευξις, εως, ἡ. Φυγή, διαφυγή, ἀπόδρασις, ξεγυατεύ, γλυτωμός.

Ἐκφημι, Μλ. -ήσω (φημί, ἀμλ.) Ξεφρνζομαι, λέγω, ὁμιλῶ. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μέσ. ἐνστ. ἀπρμ. ηέκφασθαι ὅλως ὡς τό, ε'κράναι, παρά τό, ἔφθμαι, ἀλλά καὶ τούτῳ μόνον ἐν Ὀδσ.

Ἐκφερόμαι, Μλ. -φέρήτομαι, ὡς παθ. (φέρω) Εὐγαίνω, ἢ ἀνακωρῶ δυστυχῶς ἔξω γλυτόνω ἀχαμνά· τατατῶ εἰς τι δι' ἰδικήν μου ἢ ἄλλων δυστυχίαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 72. ηέξέφερον. τό ηήμέτερον, κρημλίτου ἀπ' ἐδῶ, φγτε, ἄμε ς' τόν διάβολον, πήγαινε σ' τσάκια.

Ἐκφέρω, = ἔκφορω. Φορῶ, κουβαλῶ, εὐγάλλω ἔξω. Ὅμ. χρῆται τῇ ἐνεργ. μέν διαθ. μόνον ἐν Ὀδσ. Χ, 451. ἐπί ἐκφορᾶς νεκρῶν, τῇ παθ. δέ, ἐν Ἰλδ. Τ, 360. — Πεφ. Λογογρ. σημαίνει ὁ τύπος οὗτος τό, κενόνω ἢ ἀδειάζω, κοιλαίνω, βαθουλόνω τίποτε. «σύ δέ κατά τάχος ἐκφόρησον αὐτόν τόν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. ηεκφορούσται τῇ καύσει, Θεόφραστ. περί Δίθ. ἀφ' οὗ

Ἐκφόρημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλῃ, ἐφέρῃ ἔξω.

Ἐκφόρησις, εως, ἡ. Τό νὰ εὐγάζῃ τις, κοβαλῇ ἔξω τίποτε.

Ἐκφορικός, ἡ, όν. Εἰς ἐκφορᾶν, ἐκφώνησιν ἀνήκων. Τό ἐκφορικόν, Ἡ δύναμις τοῦ σημαίνειν διά λέξεων, ἐκφώνησις, ἐκφορά σημτ. 5. Ἐπρ. ἐκφορικῶς. Πλουτάρχ. Γ. σελ. 576. 579. καὶ 575.

Ἐκφόρτον, τό. Προϊόν, ὁ καρπός, τόν ὁποῖον δίδει ἡ γῆ, τό, ἐκ τοῦ Ἰταλ. προδοῦκτον. Ἡρόδοτ. Ἰδέ ἐκφορῶ σημτ. 2, β'. 2) Τό δέκατον, δεκάτια, ηεκφόρια τοῦ καρποῦ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'.

Ἐκφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, κουβληθῇ· ἐφέρθη, ἐκουβαλήθηκεν ἔξω. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐγήκεν ἔξω, εἰς τό φανερόν, ἐγένετο γνωστόν, ἐδημοσιεύθη.— 3) Ὅστις παρκειρόμενος ἀπό ψυχικά πάθη ἐπικράται, πλανᾶται, ὑπερβαίνει τά ὅρια τοῦ λογικοῦ, παραβαίνει τό ὀρθόν, τό δίκαιον, τό ἀληθινόν. Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 671.— 4) = ἄφορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 908. Ἀμφιβάλ. ὑπό τοῦ Erkl. ὁ δέ Wellauer τυμπεραίνει τήν λξ. αὐτί ταῦ, ἐκφθορος, τειμένην.— 5) = οἱ ἔκφοροι. Σχολιάστ. καραβοπαιγνίων, ἄλλως θρίοι. ὑπερ ἰδέ.

Ἐκφορτίζομαι, ὡς μέτ. = ἀποφορτίζομαι. Ξεφορτόνομαι, βάλλω τό φορτίον μου κάτω, ἔξω, — 2) ὡς πάθ. Πολούμαι, μέ πολοῦν, κάμνουν πραγμάτειαν μέ ἐμένα, με προδίδουν. Σοφοκ. Ἀντιγ. 1036. πκάκπεφόρτισμαιι παραβολικῶς ἀπό τῆς ἀκόμαβῆς πραγματειῶν.

Ἐκφράζω, Μ. άσω (φράζω). Περιγράφω, ἐξηγοῦμαι. 2) σαφηνίζω, ἐξηγῶ, παραστήνω τ· διά λέξεων.

Ἐκφραξτικός, ἡ, όν (ἐκφράσω). Ξεφραχτικός, ἀρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος νὰ ξεφράξῃ, νὰ ἀνοίγῃ κλεισμένον, στουπωμένον τίποτε.

Ἔκφρασις, εως, ἡ (ἐκφράζω). Περιγραφή, ἐξήγησις· ἐξηγητις, παράστασις διά λέξεων.

Ἐκφραστικός, ἡ, όν (ἐκφράζω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό νὰ περιγράφῃ, σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ, διηγῆται.

Ἐκφρέω, ποιητ. ἐκφρεῖσο, Μλ. -ήσομαι, ἔτι δέ καὶ -ήσω. Ἀριστοφ. Σφηκ. 156. Πρτπτ. ἐκφρες. Ἀφίνω τό νά ἐνγῇ ἔξω, φέρω, βάλλω τίποτε ἔξω· ἀφίνω, ἀπολλω. Ἀριστοφ. (τό ἄπλοῦν, φρέω, ἄχρηστον.)

Ἐκφρονέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι ἔκφρων, τρελλός, λωλός· πράττω ἀνόητα καὶ μωρά· γίνομαι ἀλαζών, ὑπερήφανος. Δίων Κάτ.

Ἐκφροντίζω, Μ. ίσω Ἀττ. -ιῶ (φροντίζω). Ἐρευνῶσω διά τοῦ νοός, συλλογίζομαι, στοχάζομαι ἀκριβῶς, ἐπινοῶ· ἔτι δέ καὶ αὐτί τοῦ ἁπλῶς φροντίζω. Ἀριστοφ.

Ἐκφροσύνη, ἡ (ἔκφρων). Ἀνοητία, μωρία.

* Ἐκφρύττω (φρύττω). Ἀποξηραίνω, ἀποφρυγκίζω, τό κοιντ. μπουρζελίζω.

Ἐκφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἔξω φρενῶν, χωρίς νόον, τρελλός, παλαβός, ξωμβλός. — 2) Ἐκστατικός, ἐκπεπληγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, σε, γμένος, τρομαγμένος, τό τευρκβ. σταπισμένος, σιουρδισμένος. Ἐπρ. ἐκφρόνως.

Ἐκφυάς, άδος, ἡ (ἐκφύω, ἐκφύνω), = ἀποφυάς.

Ἐκφυγγάνω, = ἐκφεύγω.

* Ἔκφυγε, Ἐπι. γ'. ἑνε. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐκφεύγω, ἀντί ἐξέφυγε, Ὅμ.

Ἐκφυγή, ῆς, ἡ. Προφατις· ἔξω φυγή, λωτωμός, φευγατειά.

Ἐκφυής, ὁ, ἡ (φυή), Ἀφύσικος, παρά φύσιν, παράξενος· ὑπέρμετρος, μεγαλώπτατος Ἰαυμαστός, θαυμάτιος. Ἐπρ. ἐκφυῶς.

Ἐκφυλάσσω, (φυλάττω). Φυλάττω κλά καὶ σύγουρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 285.

Ἐκφυλλίζω, = ἐκφυλλίζω.

Ἐκφυλλοφορέω, Μλ. -ήτω (φύλλον, φέρω). Ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, ἐκτασιάζω· ἐπί τῆς τῶν Ἀθηναίων Βουλῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγράφοντο αἱ ψῆφοι, τό Ἰταλ. βότα, ἐπειδή εἰς φύλλα ἐλαιαν· παρβλ. πεταλιτμός.

Ἐκφυλλοφορία, ίας, ἡ. Ψήφισμα, τό Ἰταλ. σενατόντσα, ἀποδοκιμασίας, ἢ καταδικαστικόν, τό ὁποῖον ἐγίνετο διά ψηφηφορίας μέ φύλλα ἀπό ἐλαίαν· παρβλ. πεταλιτμός.

Ἐκφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὅστις εἶναι ἔξω τῆς φυλῆς, τό τουρκβ. ἀσνάφι, εἰς φυλήν τινα μή ὄντως· ὅθεν 2) Ξένος, ἀλλόφυλος· καὶ ἢν σημτ. ἑκατόν, δεκάτια, ηεκφόρια τοῦ καρποῦ. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'.

Ἔκφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, κουβληθῇ· ἐφέρθη, ἐκουβαλήθηκεν ἔξω. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐγήκεν ἔξω, εἰς τό φανερόν, ἐγένετο γνωστόν, ἐδημοσιεύθη.— 3) Ὅστις παρκειρόμενος ἀπό ψυχικά πάθη ἐπικράται, πλανᾶται, ὑπερβαίνει τά ὅρια τοῦ λογικοῦ, παραβαίνει τό ὀρθόν, τό δίκαιον, τό ἀληθινόν. Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 671.— 4) = ἄφορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 908. Ἀμφιβάλ. ὑπό τοῦ Erkl. ὁ δέ Wellauer τυμπεραίνει τήν λξ. αὐτί ταῦ, ἐκφθορος, τειμένην.— 5) = οἱ ἔκφοροι. Σχολιάστ. καραβοπαιγνίων, ἄλλως θρίοι. ὑπερ ἰδέ.

Ἐκφορτίζομαι, ὡς μέτ. = ἀποφορτίζομαι. Ξεφορτόνομαι, βάλλω τό φορτίον μου κάτω, ἔξω, — 2) ὡς πάθ. Πολούμαι, μέ πολοῦν, κάμνουν πραγμάτειαν μέ ἐμένα, με προδίδουν. Σοφοκ. Ἀντιγ. 1036. πκάκπεφόρτισμαιι παραβολικῶς ἀπό τῆς ἀκόμαβῆς πραγματειῶν.

Ἐκφράζω, Μ. άσω (φράζω). Περιγράφω, ἐξηγοῦμαι. 2) σαφηνίζω, ἐξηγῶ, παραστήνω τ· διά λέξεων.

Ἐκφραξτικός, ἡ, όν (ἐκφράσω). Ξεφραχτικός, ἀρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος νὰ ξεφράξῃ, νὰ ἀνοίγῃ κλεισμένον, στουπωμένον τίποτε.

Ἔκφρασις, εως, ἡ (ἐκφράζω). Περιγραφή, ἐξήγησις· ἐξηγητις, παράστασις διά λέξεων.

Ἐκφραστικός, ἡ, όν (ἐκφράζω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τό νὰ περιγράφῃ, σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ, διηγῆται.

Ἐκφρέω, ποιητ. ἐκφρεῖσο, Μλ. -ήσομαι, ἔτι δέ καὶ -ήσω. Ἀριστοφ. Σφηκ. 156. Πρτπτ. ἐκφρες. Ἀφίνω τό νά ἐνγῇ ἔξω, φέρω, βάλλω τίποτε ἔξω· ἀφίνω, ἀπολλω. Ἀριστοφ. (τό ἄπλοῦν, φρέω, ἄχρηστον.)

Ἐκφρονέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι ἔκφρων, τρελλός, λωλός· πράττω ἀνόητα καὶ μωρά· γίνομαι ἀλαζών, ὑπερήφανος. Δίων Κάτ.

Ἐκφροντίζω, Μ. ίσω Ἀττ. -ιῶ (φροντίζω). Ἐρευνῶσω διά τοῦ νοός, συλλογίζομαι, στοχάζομαι ἀκριβῶς, ἐπινοῶ· ἔτι δέ καὶ αὐτί τοῦ ἁπλῶς φροντίζω. Ἀριστοφ.

Ἐκφροσύνη, ἡ (ἔκφρων). Ἀνοητία, μωρία.

* Ἐκφρύττω (φρύττω). Ἀποξηραίνω, ἀποφρυγκίζω, τό κοιντ. μπουρζελίζω.

Ἐκφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἔξω φρενῶν, χωρίς νόον, τρελλός, παλαβός, ξωμβλός. — 2) Ἐκστατικός, ἐκπεπληγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, σε, γμένος, τρομαγμένος, τό τευρκβ. σταπισμένος, σιουρδισμένος. Ἐπρ. ἐκφρόνως.

Ἐκφυάς, άδος, ἡ (ἐκφύω, ἐκφύνω), = ἀποφυάς.

Ἐκφυγγάνω, = ἐκφεύγω.

* Ἔκφυγε, Ἐπι. γ'. ἑνε. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐκφεύγω, ἀντί ἐξέφυγε, Ὅμ.

Ἐκφυγή, ῆς, ἡ. Προφατις· ἔξω φυγή, λωτωμός, φευγατειά.

Ἐκφυής, ὁ, ἡ (φυή), Ἀφύσικος, παρά φύσιν, παράξενος· ὑπέρμετρος, μεγαλώπτατος Ἰαυμαστός, θαυμάτιος. Ἐπρ. ἐκφυῶς.

Ἐκφυλάσσω, (φυλάττω). Φυλάττω κλά καὶ σύγουρα. Σοφοκλ. Ο

Ἐκφύρω, τό, φύρω· κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τοῖς Ο'. Ἱερεμ. Γ', 2. (ν)

Ἐκφυσάω, ῶ, Μ. ήτω (φυσάω). Φυσῶ δυνατά, ἐκπνέω. ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶν Κοιμώμενος φυσᾷ τόσον, ὥστε ἀκούεται δυνατὰ ἡ ἀναπνοή μου, ὁ ἐστὶ ῥοχάζω, βοχαλίζω. Θεόκριτ. ΚΔ'. 47. πτόλεμον ἐκφυσάων Ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας ἀναπτὰ πόλεμον, Ἀρστφ. Εἰρ. 612. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασ. τῆς λξ., ἐπὶ ἐλέφαντος, ὅστις φυσᾷ μὲ τὴν προβοσκίδα τὸ ἱερὸν ἔξω.

Ἔκφύσημα, τό, Πανάθηποτε φουστωμένον· πρίσμα ἢ πρίεμον, Πολυδ. Δ', 190. ὑψώματα, ψηλώματα εἰς τὴν γῆν· τὰ ὁποῖα προξενοῦνται ἀπὸ σεισμὸν τῆς γῆς· ὅσα φυσοῦν, πετάχνουν ἔξω τά Ἡφαίστια ὄρη· ἔτι δὲ καὶ ὁ κρατὴρ αὐτός τῶν Ἡφαιστίων ὀρέων. Σχόλ. Ἀπολλων. Γ'. 41. (υ)

Ἐκφύσησις, σεως, ἡ, Φύσημα δυνατόν, ἀναπνοή, ἀνάσασμός· τό νὰ φουστώνῃ τις τίποτε. (υ)

Ἐκφυσιάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκφυσάω.

Ἐκφύσις, σεως, ἡ (ἐκφύω, ἐκφῦναι). Ξεφύτρωμα, ξεβλάστάρωμα· τὸ νὰ γίνηται, φυτρόνῃ, εὐγαίνῃ τι ἀπό τίποτε. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθηκεν, ἐφύτρωσεν, εὐγῆκεν ἀπό τίποτε· κύρτωμα· περικλάδι, κωλορρίζι, παρμπούκι· ὡς τό, ἐκφυκι. Θεόφρ.

Ἐκφυτεύω, Μλ. –εύσω (φυτεύω), Ξεφυτεύω, μεταφυτεύω.

Ἐκφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ τι· σπανιώτερον γεννῶ, Pors. εἰς Εὐρπ. Φοιν. 34) — 2) ἀμετβ. ἐν τῷ ἐνεργ. Πρκμ. καὶ ἀορ. β'. καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. Ἐκφύομαι, γεννῶμαι, φυτρόνω, αὐξάνω ἀπό τίποτε· μετά γεν. Ἰλιάδ. Δ, 40. κεφαλαὶ τρεῖς ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖαι. Μετχ. Πρκμ. Ἐπικ. (τό ν, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βρχ. ἐν τῷ Μλ. δέ, ἐν τῷ ἀορ. α', καὶ Πρκμ. μακρ. τά δ' ἄλλα ἴδε φύω).

Ἐκφωνέω, Μλ–ήσω (φωνέω) Ἐκφράζω, προφέρω· φωνάζω συντά, κράζω μεγαλοφώνως, ὀνοματίζω, ἢ κράζω τινά μὲ τό ὄνομά του· ἀφ' οὗ

Ἐκφώνησις, σεως, ἡ, Τό νὰ ἐκφωνῇ τις, προφέρῃ τις λέξιν τινά· τό νὰ φωνάζῃ, κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐκφωτίζω, τό, φωτίζω κατ' ἐπίτσ. Καταφωτίζω, καταλαμπρύνω τι.

Ἐκχαλάω, Μλ-άσω. (χαλάω) Ξεσηκίγγω, ξετινάζω, χαμηλόνω, κατεβάζω τίποτε τεντωμένον, τεντωμένον· ξεθηλιάζω, ξελύνω, τό τουρκοβ ξεμποστίζω τίποτε.

Ἐκχαλκεύω, Μ. εύσω. (χαλκεύω) Κατασκευάζω, φκιάνω τίποτε ἀπό χάλκωμα. Ἰώσηπ.

Ἐκχαράδρόω, Μλ-ώσω, τό χαραδρόω κατ' ἐπίτσ. Βαθουλώνω τίποτε, τρυπώντας τι μὲ βίαν τό χαλυβ. ὑχείμαρρος ἐκχαραδροῖ τοὺς τόπους.« Πολύβ. Δ. 41. Στραβ. ΙΔ'. σελ. 765.

* Ἐκχαρυβδαίνω, παρ' Ἡτυχ. καὶ

* Ἐκχαρυβδίζω, τό χαρυβδίζω κατ' ἐπίτσ. Φερεκρ. ἐν Ἀγῃ. 11, σλ. 485. D.

Ἐκχανυόω, ῶ, Μ. ώσω. (χανυόω) Φουσκώνω τινά, τόν κάμνω νά ὑπερηφανεύηται, νά σηκόνῃ τήν μύτην του. Εὐρπ. Ἰκέτ. 412. μεκχανῶν λόγοις,« ὅτου πολὺν ὄγκον ἐκχανῶ.« Τρωβῶ τό πλῆθος πρός τό μέρος μου καί τό ἀπατῶ. Ἱπποκρ.

Ἐκχέω. Μ. σύσω (χέω, ἀνμλ.) Κιρνῶ, κενόνω ἀσπάσσω.« Ἰλιάδ. Τ. 296. Χύνω ἔξω, ὅθεν δίδω πλουσιοπάροχα, ἢ ἀφειδῶς, ἀψύχητα. Valck ἐν Ἱππ. 626. Χαλνῶ, ἐξολοθρεύω· ἐξαφ. ἀφίνω τι νά ἀφανισθῇ, νά λείψῃ μέ τελειότητα, ἀληθινιῶ. Valck ἐν Ἱππ. 1062. Ἐπικ. γ'. ἐνκ. προπ. μέσ. Λορ. ἐκχεύατο, ἐν ἐνεργ. σημασ. Ὀδύσ. Χ. 3. —2) Παθτ. μετά Λορ. κατασυγκ. Χύνομαι μάσπου· ξεχύνομαι, ξετρέχω, ἐπὶ ὑδάτων κυρίως, Ἰλιάδ. Φ, 300. Ὀδύσ. Τ, 407. Τρκτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἀλόγων ζώων, ὅταν τρέχουν, εὐγαίνουν ἀπό κάνέν μέρος πολλοί μαζύ, Ἰλιάδ. Π, 259. Ὀδύσ. Θ, 515.« ἐν γένει, ἐξαπλόνομαι, ῥέω πανταῦ, Ὀδύσ. Θ, 279. ἐκτείνομαι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., παραδίδομαι ὁλωσδιόλου εἰς κάνέν ψυχικόν πάθος, κατακυριεύομαι· ἐκχ. εἰς τι· ἐξαιρ. δέν ἐμπορῶ νά κρατηθῶ ἀπό τά γέλοια, μέ ἐκχέομαι γέλωτι.« ὅθεν ξεχυνόνομαι, μέ ἐκχέομαί τινι.« Ὅμρ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθτ. ὑπερτυνστ. ἐξεκέχυντο, τῷ ἀορ. κατά συγκρ. ἐν ἐνεργ. σημασ. ἐξέχυτο, ἐκχυτο, καί τῇ Μτχ. ἐκχύμενος.

Ἐκχιλόω, ῶ. Μ. ωσω, (χιλόω) Κατασκεπάζω τι μέ χορτάρι βοτσιῆς, μέ πρασινάδαν· μτβ ἐκκεχυλωμένην Τόπος ἀκαλλιέργητος μέ χορτάρι μόνον σκεπασμένος. Πανσν.

Ἐκχλευάζω Μλ–άσω, τό, χλευάζω κατ' ἐπίτσ. Διβαν. Α'. σελ. 814.

Ἐκχλοιάομαι, παθτ. (χλοιάω) Χλωμίζω, πρασινοκιτρινίζω, γίνομαι, χλωμός, πρασινοκίτρινος. Ἱπποκρ.

Ἐκχοΐζω, Μ. ίσω. Κατά τόν Σουΐδ. Σκάπτω. καί ῥίπτω ἔξω τό χῶμα.

Ἐκχολόω, ῶ. Μ. ώσω. (χολόω) Μεταβάλλω εἰς χολήν, γεμίζω μέ χολήν. Τροπ. χολιάζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινά εἰς θυμόν.

* Ἐκχονδρίζω (χόνδρος) Μεταβάλλω τι εἰς χόνδρου εἰς τραγανόν.

Ἐκχορδόω, ῶ. Μ. ώσω. (χορδή), Κάμνω ἦχον ὁμοιον μέ τόν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου μέ χορδάς· παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 175. ντύπος λαρυγγίφωνος ἐκκεχόρδωται.«

Ἐκχορεύω, Μ. εύσω, (χορεύω), Χορεύω εὐγαίνωντας ἀπό τήν σειράν, πράδαν τοῦ χοροῦ, ἀπό τήν τάξιν τῶν ἄλλων· ἢ, ὀρχῶ, πηδῶ ἔξω χορεύωντας. — 2) ὡς μέσ. ἀποθ. ἀμπώχνω τινά ἔξω ἀπό τόν χορόν· κάν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο··· καλλοσύνας ἕνεκα Εὐριπ. Ἑλ, 386.

Ἐκχράω, Μλ–ήσω Ἰων. ἐκχρέω (χράω, ἀνμλ) ὡς τό ἀποχράω. Θέλω, ἐξαιρ. Ἡρόδ. 3, 137. τά πλείστα ἀπρσπ. εὐχρη.]

Ἐκχράω, Μλ–ήσω. (χράω, ἀνμλ) Χρησμοδοτῶ, ὁμιλῶ ὡς χρησμός, Σχλ. Οἰδ. Κ. 87.

Ἐκχρέμπτομαι, Μ. φομαι. (χρεμπτομαι)· Ξηροβηχῶ, βηχῶ καί πτύνω, φτῶ.

Ἐκχρηματίζω, Μ. ίσω. ἔτι δέ καί μετ. ἐνεργηματίζομαι (χρηματίζω), Παίρνω, συναζω συναστικά, ἁρπάζω ἄσπρα, τό τουρκιβ. τσερεμετίζω· μετά αἰτιατ. τοῦ προσπ. Θουκυδ. Β'. 87. πίνα τούς Φοίνικας, ἐκχρηματίσαιτο.«

Ἐκχρησμῳδέω, Μλ.–ήτω (χρησμῳδέω) Χρησμοδοτῶ, προφητεύω ἀπό τίποτε.

Ἐκχρώννυμι Μλ.–ρώσω. (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ξεχρωματίζω, ξεβάφω, κάμνω τίποτε νά χάσῃ τό σύνηθες καί φυσικόν χρῶμα, τήν βαφήν του. Θεοδώρητ. παρά Στραβ. Β'. ωσοτεινόν ἀνδρολῃνώος εἰς σῶμα· ἀνθρώπου ἐξεχρώσεν ἥλιος.«

Ἐκχυλίζω, Μ. ίσω. (χυλίζω) Ἐξάλλωτόν χυλόν, τό ζωμί, τό ὑγρόν ἀπό τίποτε· στίφω, στραγγίζω, ξεβυζάνω τό ζωμί ἀπό τίποτε.

* Ἐκχυλόομαι, παθτ. (χυλόω) χάνω, στερούμαι τόν χυλόν, τό ζωμί μου. Γαλην.

* Ἔκχυμα, τος, τό (ἐκχέω) Πᾶν ὅ, τι ἐχύθη· εἶναι χυμένον ἔξω.

* Ἐκχύμενος, Μτχ τοῦ κατά συγκρ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, Ὀδύσ. (–υυυ)

Ἐκχυμίζω, Μ. ίσω (χυμίζω) = ἐκχυλίζω. Σερβυζάνω, τραβῶ ἔξω τήν ὑγρασίαν.

Ἐκχυμόομαι, Μλ–ώσομαι, ὡς παθ. (χυμόω) Ξεχύνεται, ξετρέχει τί, ἐξαιρ. χύνεται ὑποκατω εἰς τό σῶμα καί σχηματίζει κοκκινον ἀπό πηχτωμένον αἷμα τόπον· ἀπό φλεβῶν· φλέβει ἐκχυμοῦται.« Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἐκχύμωμα, τό· καί ἐκχύμωσις, σεως, ἡ· Ἐκχύμωμα τοῦ αἵματος τῶν φλεβῶν ὑποκάτω εἰς τό σῶμα· σμώδιξ, αἷμα πηχτωμένον εἰς κάνέν μέρος τοῦ σώματος ἀπό πτύπημα, πληγή μελανή· τό ἰταλ. κοντουζιόνη. (υ)

Ἐκχύνω· παρασχηματισμένος τύπος τοῦ ἐκχέω, παρά τοῖς Ο'.

Ἐκχυσις, σεως, ἡ (ἐκχέω) Τό νά χύσῃ, ἡ χύνῃ τις, ἡ νά χύνηται τίποτε ἔξω.

Ἐκχύτης, ὁ, Ὅστις χύνει τίποτε ἔξω, (υ)

* Ἐκχυτε, γ'. ἑνικ. προπ. κατά σημασ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, ἀντί ἐξεχύθη. Ὀδύσ.

Ἐκχυτος, ὁ, ἡ, (ἐκχέω), Ἔξω χυμένον, χυτόν· ξεχυμένον, ἐξαπλωμένον, ἐπί ῥευστῶν. Ξεδωμένος, ἀσωτος, κακοξοδιαστής. — 2) τό ἔκχυτον, Φαγί ῥευστόν, ζωμηρόν. Ἀνδ.

Ἐκχωνεύω, Μ. εύσω. (χωνεύω), Ἀπλώνω εἰς τό χωνευτήριον, εἰς τό χωνί τίποτε. Δίων Κασσ.

Ἐκχώννυμι, Μ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.), Κάμνω ὑψηλότερον τόπον τινά σωρεύωντας χῶμα, Ἡρόδ. 2, 137. Κτίζω τι, εἰς κάνένα τόπον ἀφ' οὗ τόν ὑψώσω σωρεύωντας χῶμα, Ἡρόδ. 2, 138. Γεμίζω, σκεπάζω κάνένα τόπον μέ λούνην· ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδ. 2, 11.

Ἐκχωρέω, Μλ–ήτω. (χωρέω) Εὐγαίνω ἔξω, παραμερνῶ, κάμνω τόπον εἰς τινα· ἐνείδω, δέν ἀντιστέκομαι· μέχω· τινί τινος Τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε, ἀφίνω νά τό παραλάβῃ, κάμῃ ἄλλος. Ἱππ. Πορά τοῖς μεταγνστ. δέ καί, τινί τι, Δγν. Δρτ. 5, 79. ἀφ' οὗ

Ἐκχώρησις, εως, ἡ, Παραχώρησις, παραμέρισμα, πηγαιμός ἔξω.

Ἐκχωρίζω. Μ. ίσω. (χωρίζω) Ξεχωρίζω, εὐγάλω τι ἀπό τόν τόπον του.

Ἐκψηγμα, τος, τό (ψήχω) Πανθήποτε τριμμένον εἰς λεπτά μέρη, τρίμμα. Ἠλημ. Παιδ. Β', 12.

Ἐκψύχω, Μλ–υξω (ψύχω, ἀνμλ.) Σκασαλίνω, ἀφίνω τήν ἀναπνοήν, τήν ἀνάσαν μου ἔξω· χάνω τήν ἀναπνοήν, ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ. (υ)

Ἐκχω, ἀντί ἐχω, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θσμφ. 1197, 1220.

Ἑκών, οὖσα, κόν Θεληματικός, αὐτοπροαίρετος, Ὅμ., πρόθυμος, ἀβίαστος. — 2) μέ τήν εἴδησιν καί θελησίν του· ἐξεπιτηδές, ἐπί τούτου, ἐπίτηδες. Ὅταν, ἀνκρίνωται ἀπό τήν θελησίν μου, ὅσον ἠμπορῶ. Ἴδε Herm. Vig. σλ. 888. Ἀλλά καί παρ' Ἡρόδ. 7, 104. (συγγν. τῷ ἑκατι)

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Λ.

Ἐλάα, ἡ. Ἀττικ. ἐλάη ἐέ, Ἰων. ἀντί ἐλαίη· ἀπό δένδρον τῆς ἐλαίας. (υ — — Ἀττ. υυ– Ἰων. παρβλ. Ἀρστφ. Εἰρ. 582. Br. ἐν Ἀρστφ. Ὄρν. 617. Νφλ. 995. Ἀχ. 550. Dobree ἐν Ἀρστφ. Πλουτ. 586. ὡς πρός τό ἐν Εὐρπ. Ἐρχθ. 46. παρά Δκργ. 24. Math. Γραμ. Ἑλλ. 1, σλ. 513. β'. ἐκδ. Ὁ Maineke ἐν Meind. σλ. 51. ἐδέλεε τήν πρώτ. συλλβ, ἀεί βραχ. ἀλλ' ὁ Math. ἀνκαιρεῖ τήν γνώμην αὐτοῦ ταύτην.)

* Ἐλάαν, Ἐπικ. Ἀπρμφ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, ἀντί ἐλᾶν, Ὅμ.

Ἐλάδιον, τό. ὑποκρστ. τοῦ ἔλαιον, ἐλάδι. Μικρόν ἄντρον ἐλαίας, ἐλίτσα — 2) Ὀλίγον λάδι. Ἐπιστ. 12, 7. (α)

Ἐλάδιος, ὁ, Εἶδος στιφυλῆς ὁμοίας τῇ ἐλαίᾳ. Ἡσύχ.

Ἐλαία, ἡ. Ἀττ. ἐλάα. Τό δένδρον ἐλαία, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδύσ. Ἱερόν τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐφύτευσεν Ἀδὰμ αὐτό κατά πρῶτον ἐπί τόν Κολωνόν ἐν Ἀθήναις, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694. Ἀλλά καί ἐν Ὀδύσ. Ν, 372. κεῖται, ἱερή ἐλαίη. Παρομ. ἐπὶ ῥοσδιε ἑκατός τῶν ἐλαιῶν Νά τρέχῃ, εὐγαίνῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις ἔξω ἀπό τόν ἐλαιῶνα, ὁ ὁποῖος ἔκειτο ἐν τῷ τέλει τοῦ σταδίου τῶν Ἀθην. ὅταν, τό νά ὑπερβαίνῃ τις τό μέτρον, τό παρ' ἡμῖν νά τό παρεκβάλλῃ. Ἀρστφ. Βτρ. 995. Σχολ. παρβλ. κότινος· 2) Ὁ καρπός τῆς ἐλαίας, ἐλαιόκ. (κατά Ησυχ. Ἀξ. 2, σλ. 155. παρά τό εἰλεῖν)

Ἐλαϊάγνος, ἡ καί ἐλέαγνος, Φυτόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, τό ὁποῖον αὐξάνει εἰς βκλτώδεις τόπους. Ἴσως τό τοῦ Λιν. vitex agnus castus. Ἡσυχ. Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Ἐλαϊδεις, ἄεσσα, ἄεν. Ἀπό δένδρον ἐλαίας. – 2) ἀπό τόν καρπόν τῆς ἐλαίας, ἀπό ἔλαιον· λαδερός. (α)

Ἐλαιεών, ῶνος, ὁ. Λαδάκονον· ἀκόνι, ἐπί τό ὁποῖον ἀκονοῦν μέ λάδι καί ὄχι μέ νερόν.

Ἐλαιαλογέω, Μλ. – ήσω = ἐλαιολογέω. Δευτερολ. ΚΔ'.

Ἐλαιάς, άδος, ἡ = ἐλαία, ἐξαιρ. ὁ καρπός.

Ἐλαιεμπορία, ίας, ἡ, Πραγμάτευμα μέ λάδι. Ησύχ. Θεογν.

Ἐλαιέμπορος, ὁ, Λαδοπραγματευτής, λαδᾶς.

Ἐλαίζω, Μλ. – ίσω, Ἔχω τό χρῶμα τῆς ἐλαίας – 2) μτβ. Φυτεύω, ἤ μαζόνω ἐλαίας.

Ἐλαιηεις, ήεσσα, ήεν. Ἰων. ἀντί ἐλαιαίες.

Ἐλαιηρός, ά, όν, Λαδένιος, λασθρός, ὡσάν λάδι· εἰς τό λάδι ἀνῆκον. Ἀπολλων. Ἀργ. 4, 626.

Ἐλαϊκός, ή, όν. Ἀπό δένδρον ἐλαίας, ὅ, τι ἀνήκει εἰς δένδρ. ἐλ. εἰς τήν ἐλαίαν.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, = ἐλαϊνός Ὀδσ. Ι, 320, 394.

Ἐλαϊνός, ή, όν. Ἀπό ἐσνδ. ἐλ. ἀπό ξύλον τῆς ἐλαίας, Ὅμ., μάλιστα ἐν Ὀδσ.

Ἐλαιοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Πᾶν τι βουτιγμένον εἰς τό λάδι, λυδωμένον. Ψήλλ.

Ἐλαιοβραχής, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ.

Ἐλαιοβρεχής, ὁ, ἡ, καί

Ἐλαιόβροκος, ὁ, ἡ (βρέχω). Πᾶν τι βρεγμένον μέ λάδι, λυδωμένον. Ἐλέαρχ. παρ' Ἀθην. σελ. 395.

Ἐλαιοδεύτος, ὁ, ἡ (δεύω), = τῷ προηγμ.

Ἐλαιοδόκος, καί ἐλαιοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι περιέχει λάδι.

Ἐλαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τό εἶδος τῆς ἐλαίας, εἶναι ὅμοιον μέ ἐλαίαν, φαίνεται ὡς ἐλαία.

Ἐλαιοθέσιον, τό. Ὁ τόπος εἰς τόν λουτρόν, ὅπου οἱ λουόμενοι ἠλείφοντο μέ λάδι. Vitruv. 5. 11.

Ἐλαιοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ὅπου φυλάττουν τό λάδι, τάς ἐλαίας.

Ἐλαιοθηλος, ὁ, ἡ (τέθηλα)· Τόπος καλός διά ἐλαιῶνα, ὅστις τρέφει τά δένδρα τῆς ἐλαίας. Ἐτγμ. πκρα Μuloker Syll. 49, 6.

Ἐλαιόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Θραμμένος μέ λάδι, λαδοθραμμένος.

Ἐλαιοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Λαδοπώλης, λαδᾶς. (α)

Ἐλαιοκομέω, Μλ. – ήτω (ἐλαιοκόμος)· Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι τάς ἐλαίας. Πολυδ. Α'. 229. καλλίονες ἐλαιοκομούμενοι· ἐφ' οὗ

Ἐλαιοκομία, ἡ. Τό νά φυτεύῃ καί ἐπιμελῆται τάς ἐλαίας.

Ἐλαιοκομικός, ή, όν. Ὁ, τι ἀνήκει εἰς τήν ἐλαιοκομίαν

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις φυτεύει καί ἐπιμελεῖται τάς ἐλαίας.

Ἐλαιοκονία, ίας, ἡ (κονία)· Ἄσπρη βαφή κατασκευασμένη μέ λάδι, μέ τήν ὁποίαν ἀλείφουν τούς τοίχους καί ἐξαιρ. θύρας, παραθύρια καί λ. τ. τ.

Ἐλαιολογέω, ῶ. Συνάζω, μαζόνω ἐλαίας, παρά τῷ

Ἐλαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις μαζόνει τάς ἐλαίας.

Ἐλαιόμελι, ιτος, τό (μέλι). Παρά Διοσκορ. Α'. 37. Εἰδός τι Μάννας, τό ὁποῖον τρέχει ἀπό δένδρου ἐλαίας ὅταν τρυπήσῃ τις, κάμῃ τρύπαν εἰς τό δένδ. τῆς ἐλ.

Ἐλαιομετρέω, Μλ. – ήσω (μετρέω). Μετρῶ, μοιράζω λάδι. «ἔλαιομ. τούς βουλευτάς καί πολίτας» Ἐπγρ. παρά Richter, Wallf. ins Morgenl. σλ. 641.

Ἔλαιον, τό (ἔλαια)· Λάδι, Ὅμ., ἐξαιρ. δι' ἄλλεσμα, τό ὁποῖον μετεχειρίζοντο διά νά ἀπαλύνῃ τό θέρμα καί νά κάμῃ εὐκολοκινησίαν τά μέλη, ἀλειφόμενοι εἴτε ὅταν ἐγύμναιον ἀπό τόν λουτρόν (καί πολλάκις τό κατεσκεύαζον μέ μυρωδικά, ὄθεν, ἑλ. εὐώδες, Ὀδσ, Π, 339. ῥοδόεν, Ἰλιδ. Ψ, 186.) εἴτε πρίν, καί μετά τούς ἀγῶνας, ἐξαιρ. εἰς τήν πάλην, πάλεσμα· ὄθεν παροιμ. «ἐλαίου ὄζειν» ἐπί τῶν πολλάκις ἀγωνιζομένων, γυμναζομένων εἰς τούς ἀγῶνας. – 2) Πᾶν παχύ ῥευστόν, ἀλειφή, βούτυρον, λίγδα, καί λ. τ. τ.

Ἐλαιοπιγνής, ὁ, ἡ (πίνος)· Πᾶν τι λερωμένον, ἀλειμμένον μέ λάδι, λαδωμένον.

Ἐλαιοποιέω, (ποιέω)· Πατῶ, εὐγάλλω λάδι.

Ἐλαιοποιία, ἡ (ποιέω)· Τό νά κάμῃ τις εὐγάζῃ τις λάδι, τό πάτημα τοῦ λαδιοῦ.

Ἐλαιοπώλειον, τό (πωλέω)· Τόπος εἰς τόν ὁποῖον πωλοῦν λάδι, λαδοπωλεῖον, ἐργαστ. λαδάδικον.

Ἐλαιοπώλης, ὁ. Ὅστις πωλεῖ λάδι, λαδᾶς.

Ἐλαιοπωλίον, τό, = ἐλαιοπωλεῖον.

Ἔλαιος, ὁ = κότινος· Ἀγριελαία, Σοφοκλ. Τραχ. 1197. «πάρεστι ἄγριον ἔλαιον», Παυσαν. Β'. 28.

Ἐλαιόσπονδα, ων, τά (σπένδω)· ὑπακ. ἱερά· Θυσία, τήν ὁποίαν ἔκαμναν χύνοντες, ῥαντίζοντες κατά γῆς λάδι· παρβλ. οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.

Ἐλαιοστάφυλος, ὁ, ἡ. Γεωπον. Θ'. 14. Ἐλαία κεντριαμένη, ἤ ἐμπολτισμένη εἰς κλῆμα· ὄθεν «ἐλαιοστάφυλος καρπός», Ὁ καρπός αὐτῆς.

Ἐλαιοτριβεῖον (τρίβω) Λαδόμυλος· λαι[illegible].

Ἐλαιοτρόπιον, τό (τρέπω) = τῷ προηγμ. – 2) Τό πάτημα τῶν ἐλαιῶν διά νά εὐγῇ τό λάδι. Γεωπον. ζ'. 1.

Ἐλαιοτρυγητός, ὁ (τρυγάω)· Μάζωμα, σύναγμα τῶν ἐλαιῶν.

Ἐλαιότρυγον, τό (τρύξ)· Πάτος, λούνη τοῦ λαδιοῦ· ἄλλως ἀμόργη.

Ἐλαιουργεῖον, τό. Τόπος, εἰς τόν ὁποῖον κάμνουσι τό λάδι, λασθμυλος, λαγοτρίφτης.

Ἐλαιουργία, ἡ. Τό νά εὐγάζῃ τις λάδι· παρά τό

Ἐλαιουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ)· Ὅστις πατεῖ τάς ἐλαίας καί εὐγάζει τό λάδι.

Ἐλαιοφιλοφάγος, ὁ, ἡ· Ὁ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Β', σελ. 24, ὀνομάζει οὕτω τάς Κίχλας, αἱ ὁποῖαι ἐστιμεύονται τάς ἐλαίας.

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· Ὅστις φέρει, βασταζει ἐλαίας, τό δένδρον, ἤ τόν καρπόν αὐτοῦ· ἀπό ἐλαιοφόρον, ὑπονοουμ. ἀγγεῖον, Λαδειόν.

Ἐλαιοφυής, ὁ, ἡ (φύω)· Ὁ τόπος, ὅπου γίνονται, αὐξάνουν τά ἐλαιόδενδρα.

Ἐλαιοφυτεία, ἡ· Τό νά φυτεύῃ τις ἐλαίας.

Ἐλαιόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) ὑπακ. χώρα, Τόπος κατάφυτος ἀπό ἐλαίας, Στράβων.

Ἐλαιοχριστία, ἡ (χρίω)· Τό νά ἀλείφῃ, ἤ νά ἀλείφηται τις μέ λάδι. Δγν. Δρτ. 5, 71. κατά τόν Βουδάϊον, ἐν πάσαις τοῖς χειρογράφοις ὅμως κεῖται ἐλαιοχρησία, Χρῆσις, τό νά μεταχειρίζηται τις λάδι.

Ἐλαιόω, ῶ, Μ. ώτω (ἔλαιον), Ἀλείφω, χρίω μέ λάδι. 2) Συλλέγω, μαζόνω ἐλαίας. Πολυδ. Ζ. 146.

Ἐλαῖς, ίδος, ἡ. Τό δένδρον τῆς ἐλαίας· Ἀττ. πληθ. ἐλαῖδες, Ἀρστφ. Ἀχ. 998.

Ἐλαιστής, οῦ, ὁ (ἐλαίω) = Ὅστις συνάζει, μαζόνει τάς ἐλαίας.

Ἐλαιώδης, ὁ, ἡ, = ἐλαιοειδής

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπό ἐλαίας, ἐλαιῶνας. Γεωπον. Γ'. 11.

Ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαιόω) = ἐλαιστής.

Ἐλαιωτός, ή, όν (ἐλαιόω· Ἀλειμμένος, χρισμένος μέ λάδι, λαδωμένος· Ἡσύχιος.

Ἐλανδρος, ὁ, ἡ (ἔλειν, ἀνδρα) Ὅστις πιάνει ἄνδρα ἐξαιρετως στρατιώτην τινα, Ἀνδροπρίστης· Αἰσχύλ. Ἀγ. 700. πρβλ. ἑλέπτολις.

Ἐλάνη, ης, ἡ· ἔτι δέ καί ἐλίνη· Λαμπάδα, τό Ἰταλ, τόρτσια, τουρβ. μασταλᾶς· Ἀθην. ΙΕ'. σελ. 699. ἰδέ ἔλη.

*Ἐλαπρός, ά, ή· ἀντί ἐλαφρός, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θεσμ. 1180.

Ἔλασα, ας, ε, καί λ. ποιητ. ἀντί ἤλασα· Ἀόρστ. α', τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ., ἐλάσατε, ποιητ. ἀντί ἐλάσαιντο, γ'. πλθ. πρστ. Εὐστ. μέσ. ἀορ. α'. Ἰλιδ. Κ, 537.

*Ἔλασσε, ἄντος, ὁ· Ὀνομασία πτηνοῦ κατ' αἰσχράν τινα σημασίαν ἴσως παρεστχηματισμένη παρ' Ἀρστφ. Ὄρν. 886, ὡς τό, κενησίας.

Ἐλαστέον, ἐφαπτ. παρά τό, ἐλαύνω, Θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νά πηγαίνω, νά καβαλικεύω, νά διώξω τό ἀμάξι καί τ. λ. ὅσα τό, ἐλαύνω σημαίνει.

Ἐλαστίη, ἡ, = ἔλαστις, Ξενοφ. Ἱππ. Δ'. 4.

Ἐλαστίβροντος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, βροντή)· Ὁ ῥίπτων τήν βροντήν, βροντῶν· Πίνδ.

Ἐλάστιος, ία, ιον (ἐλαύνω)· Ὅστις διώκει, εἶναι ἐπιτήδειος νά διώξῃ. οἱ ἐλάστιοι, Ὅσοι διώκουν, ἱστρεύουν τήν ἐπιλημίαν (ἐλαύνω)· Πλούταρχ. Ζ. σελ. 188. (α)

Ἐλάσιππος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, ἵππος)· Ὅστις διώκει παλλονα, κυβερνᾶ διοικεῖ τό τρέξιμον τῶν ἁλόγων, ἔφιππος, ἤ τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλλάρης· ἔτι δέ καί ἱππελάτης· Πίνδ. (α)

Ἔλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω)· Τό νά διώκῃ, νά βιάζῃ τις τίποτε διά νά κινῆται, πηγαίνῃ μακρύτερα, ὀγλιγωρότερα· Διώξιμον, ἐξορία· Προσλήψει δέ, ἡ ὑπακ. τοῦ, ἵππος, ἅρμα, ναῦς, κατά γενκ., Καβαλίκεμμα, πηγαιμός μέ ἁμάξι, μέ καράβι· Τό νά πηγαίνῃ, ἤ εὐγαίνῃ τό στρατεύμα εἰς ἐκστρατείαν, εἰς πόλεμον· ἔτι δέ καί ἡ ἐκστρατεία αὐτή· Ἡρόδ. 7, 6.

Ἔλασμα, ατος, τό (ἐλαύνω)· Σφυρισμένον μέταλλον, πλάκα· ἐξαιρ. κεστίτερος, τό τουρκβ. καλάϊ, ἤ μόλιβδος, μολίβι· ὁπειδή τό πάλαι τοιαῦτας πλάκας μετεχειρίζοντο εἰς ἐπιγράμματα «χάρται μολιβδίναιαι» πρβλ. λεπίς, πέλμα.

Ἐλασμάτιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ, ἔλασμα, Πλακίτσα.

Ἐλασμός, ὁ, = ἔλατες, καί ἔλασμα.

*Ἔλασος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος πολεμιστοῦ Ἰλιδ. Π, 696.

*Ἔλασσα, ποιητ. ἀντί ἔλασα, ἤλασα· Ἀόρ. α', τοῦ ἐλαύνω, Ὅμ.

Ἐλασσόω, Ἀττ. ἐλαττόω, Μ. ώσω (ἐλάσσων)· Κάμνω τι κατώτερον, μικρότερα, χειρότερον, ὀλιγότερον· ὀλιγοστεύω, μικραίνω, χειροτερεύω, χαλνῶ, βλάπτω τίποτε· ἐξαιρ. βλάπτω, προξενῶ ζημίαν, χαμόν εἰς τά ἐχθρόν μου, τόν νικῶ· Παθτ. βλάπτομαι, φαίνομαι, ἤ γίνομαι κατώτερος, ταπεινόνομαι ἀπό κανένα, μετά γενκ. Δμσθ. στεφ, σλ. 226. 13. Νικώμαι, μετά γενκ. τοῦ πρστ. διά τήν συγκριτ. σημσ., πρβλ. ἡσσάω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλάσσωμα, Ἀττ. -ττωμα, ατος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Μικροτέρεμμα, ὀλιγόστεμμα, χειροτέρευμα, χαμός, βλάβη, ζημία, ὑποταγὴ ταπεινώμα.

Ἐλάσσων, Ἀττ. ἐλάττων, ονος, ὁ, ἡ, Μικρότερος, κατώτερος, ὀλιγώτερος, χειρότερος, Ἰλιάδ., ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον, ἀδυνατώτερος, ὡς συγκρτ. μετὰ γεν. τοῦ πρτκ. ὄθεν, ἐλάσσονα ἔχειν, Τὸ νὰ πάσχῃ τις βλάβην, ζημίαν. Θεορτ. Ἐπῴδ. ἐλαττόνως. Διὰ τὴν σημτ. τοῦ χρησιμεύει ὡς ἀνωμλ. συγκρ. τοῦ θετικοῦ μικρός· ὑπρλ. ἐλάχιστος. Τὸ πρωτότπ. θετκ. ἐλαχύς, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαϊστάτοις Ἕποπ.

Ἐλαστής, ου, ὁ, = ἐλατήρ.

Ἐλαστρεύω, Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνω· ζευγεῖα ἐλαστρεύοντα, Ἰλιάδ. Σ, 543. – ἀμάξιτον, Θεογν. 608. Λυκ. 450. παρ' Ἡρόδ. δὲ, καὶ ἐπὶ πλοίων ἀντὶ τοῦ, κωπηλατῶ. ὥστε τριήρεις δύο πλέειν ὁμοῦ ἐλαστρευμένας· 2, 2, 158, καὶ 7, 24.

* Ἐλάσσω, Μλ. τοῦ ἐλαύνω. (υυ–)

Ἐλάστειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἐλατήρ.

* Ἐλατέος, ἐπῴδ. ῥηματ. τοῦ ἐλαύνω καὶ ἀμτβ. σημτ. Πρέπει νὰ σύρῃ, νὰ τραβᾷ τις, καίλ. Ξεφ. Ἐπ. πρκ. 2, 7.

Ἐλάτη, ἡ. Εἶδος δένδρου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, εἰς δύο εἴδη διαιρουμένη. ἡ ἐλάτη ἄρρην τῆς ὁποίας τὰ φύλλα εἶς τὰς ἄκρας, καὶ τὸ πρᾶδί των εἶναι ὀλίγον τι κόκκινα· καὶ ἡ ἐλάτη θήλεια τῆς ὁποίας τὰ φύλλα κλίνουν εἰς τὸ ἀσπρολίμπικον. – 2) Τὰ κωπία πλοίων, τὰ ὁποῖα συνήθως κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλον ἐλάτης. Ὀδσ. Μ, 172. Ἰλιάδ. Η, 5. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ τὸ πλοῖον ὅλον. – 3) Τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς φοίνικος ταυρικῆ. χουρμαδιᾶς· ἀλλιῶς σπάθη λεγόμενον. (υυ–) (ἴσως παρὰ τό, ἐλαύνω· εὐμεγέθης, εἰς τὰ ἄνω ἐλαύνουσι, ἀνατεινομένη ὑμνλ. ἐκτεινομένη ὡς ἐν Ὀδ. Ε. ἐλάτη οὐρανομήκης)*.

* Ἐλάτης, ἴδος, ἡ· Ὁμοία μὲ ἐλάτην.

Ἐλατήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαύνω). Ὅστις διώκει, συβαρνᾷ τὴν κίνησιν τινός, ἐξαιρ. ὅστις διώκει ἅλογα ζευγμένα εἰς ἅμαξαν, Ἰλιάδ. Δ, 145. Λ, 702. Ψ, 360 ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, ἵππων, ἅρματος καὶ τ. τ. Ἔμπροσθ. ἢ καβκλαρικ. ἁμαξᾶς. ἀγωγεύς. Πᾶς ὅστις διώκει, κινεῖ, ἢ κυβερνᾷ κινούμενόν τι· π. χ. ἐλατὴρ βροντῆς· Ὅστις ῥίπτει, κινεῖ τὰς βροντάς· ἐλτ. λύρας, Ὅστις παίζει τὴν λύραν. Παρὰ Δογγιν. ἐπὶ τοῦ πλείστου ἐλάτης. – 2) εἴδος τι μακρουλοῦ ψωμίου, ἢ ζυμαρικοῦ. Ἀθην. Β'. σελ. 15. ἀρ' οὗ

Ἐλατήριος, ία, ιον. Διωκτικός, ἐπιτήδειος νὰ διώκῃ· τὸ ἐλατήριον, ὑποσονμ. φάρμακον. Πὰν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, καθάρσιον, κινητικόν.

Ἐλάτης, ὁ, ἡ = ἐλατήρ. (ε)

Ἐλαστικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διώκῃ, κινῇ, κυβερνᾷ τὴν κίνησιν τινός.

Ἐλατίνη, ης, ἡ. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον ἀγνώστου, Διοσκορ. Δ'. 50. **Antirrinum elatine**, ἢ **Spurium**· Δινν.

Ἐλάτινος, η, ον (ἐλάτη) Ἐλατείνος· ξύλον ἀπὸ ἐλάτην· παντοιαμοιῶν ἀπὸ ξύλ. ἐλτ. – 2) ἐπὶ βλασταριάκια φοίνικος, τουρκιστ. χουρμαδιᾶς, χ. παρὰ Διοσκ. Α'. 53. πελάτινον ἔλαιον· ἰδὲ ἐλάτη σημ. 3. (ε)

* Ἐλατονίδης, ου, ὁ. Πατρωνμκ. τοῦ, Ἔλατος, Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 210.

* Ἔλατος, ὁ. Ὅνμ. κυρ. Ὅμ.

Ἐλατός, ἡ, όν· ἐπῴδ. ῥηματ. τοῦ ἐλαύνω. Διωγμένος· πᾶν τι τυχυσμένον, ἢ συμφορηκτημένον, συμβρισμένον, ἐξαιρ. ἐπὶ πλακῶν μετάλλου· πᾶν ὅ, τι ἐπιδέχεται διώγμα, ἢ διώξιμον, τέντωμα, τάνυσμα, σφυροκόπημα.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ, Σίδηρον δουλευμένον, σφυροκοπημένον, τὸ ὁποῖον ἀναλούσιμον τρεῖς φοραῖς ἰδὲ ἐλαύνω· σημ. 3, π'. – 2) Ἐλατρεύς, ὁ· ὄνμ. κύρ. εὐγενοῦς τινος Φαίακος. Ὀδσ.

Ἐλάττων, τό, Ἀττ. ἀντὶ ἔλασσον· συνήθ. ὡς Ἐπῤῥ., Μικρότερον, ὀλιγώτερον.

Ἐλαττονάκις, Ἐπῤῥ. (ἐλάττων) Ὀλιγώτερας φοράς, σπανιώτερα, ὀχι τόσον πυκνά· ἀντιθ. τῷ, μειζονάκις, πλεονάκις.

Ἐλαττονέω, = ἐλασσόω· νεωτέρα λέξις.

* Ἐλαττονότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι μικρότερον, ὀλιγώτερον· ὀλιγότης, μικρότης· ἀντιθ. τῷ, μειζονότης, παρὰ τό

* Ἐλάττων, ονος, ὁ, ἡ, τον, τό. Ἀττ. ἀντὶ ἐλάσσων· ὡσαύτως καὶ τό, ἐλαττόω, ἐλάττωμα, ἀντὶ ἐλασσόω, ἐλάσσωμα· ἀφ' οὗ

Ἐλαττωτικός, ἡ, όν, Εἷς μικροτέρευσιν, ὀλιγόστευσιν, χαμόν, ζημίαν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων.

Ἐλαύνω, Μέλ. ἐλάσω. Ἐπκ. ἐλάσσω. Ἀόρ. α', ἤλασα, ποιητ. ἔλασα, ἔλαστα, Πρκμ. ἐλήλακα, παθτ. ἐλήλαμαι· παθ' ἀόρ. ἠλάθην, σπανιώτ. ἠλάσθην. ἐπῤῥ. ῥηματ. ἐλατός, ἤτοι ἀόρ. ἐλαστός· ὁ ἐνστ. ἐλάω, σπανιώτατος ἐξ ἐναντίας· δὲ χρήσιμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ὁ Μλ. ἐλῶ καὶ ἐλάσω Ἀορμ. Ἐν τῷ ἀναλυμένῳ τύπῳ ἐλόω, εὑρηται ὁ Ἀττ. Μλ. καὶ ἐν Ὀδσ. Η, 319. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην· (τὸ α, βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους).

Κυρίᾳ σημασία τῆς λέξεως ἐστὶ τό, διώκω, παρακινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινῆταί τι, σωματικῶς μᾶλλον ἢ νοερῶς· ἐπ' ἀνδρώπων τε καὶ κτηνῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ μετ. ἀορ. ἠλασάμην, κατὰ σημσ. ἐφρτ. Ἰλιάδ. Κ, 537. Δ, 682. – α'.) Τὰ πλείστα ἐπὶ ἵππων, ὀχημάτων, ἁμαξῶν, πλοίων· ἱππους, ἅρμα, νῆα, ἢ ναῦν ἐλαύνειν, Ἰλιάδ. Ψ, 331. Ὀδσ. Μ, 47. 100. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡσαύτως δὲ καὶ πεζὸν ὁρόμον ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ὁρόμον, ἀντὶ τοῦ, Τρέχω. Αὐτὴ τῆς λέξ. ἡ χρῆσις ἐπεκράτησεν ἐν πάσῃ ὥρᾳ, β'.) ἡ αἰτιατικὴ, ὅ· ἧς τὸ ῥῆμα ἐλάμβανε τὴν ἀμτβ. δοκοῦσαν σημασίαν τοῦ ἱππεύειν, ὀχεῖσθαι, πλεῖν, ἁρπηλατεῖν, χωρὶς νὰ εἶναι τωόντι μεταβατική, παρελείπετο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὁμήρου, π. χ. ἡμίσειες δ' ἔλασαν (ὑπκ. ἵππους) Ἰλιάδ. Β, 366. καὶ ἀλλαχοῦ. ὡσαύτως, μὴ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα· Ἐπῆγε διὰ νὰ πλεύσῃ ἐκεῖ, Ἰλιάδ. Ν, 27. ἠδὴ νύκτα ἐλάουσι Νὰ ὀχήσαι διὰ νυκτός, Ὀδσ. Ο, 50. Πολλάκις δὲ κεῖται τὸ, πέλοι, ἢ τὸν τοπὸν διὰ τῶν αὐτῷ προσκειμένων προθσ. εἰς, ἢ πρός, σημεῖων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ναυτίλων· ἡμᾶλα σφοδρῶς ἔλαον (ὑπκ. ναῦν) Πάνυ ταχέως πλεῖν, Ὀδσ. Μ, 276. μπαρξ' τὴν νῆσον ἐλαύσειν Παραπλεῖν τὴν νῆσον, Μ, 276. ὧδεν ἐλαύνοντες, Οἱ ναυηλατοῦντες, Ν, 22. Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μέντοι προτλαμβάνεται καὶ δευτέρα αἰτιατ. ἐνίοτε ἠχλήνην ἐλαύνειν τὴν γαλήνην Σχλ. πλειτ. Η, 319. καὶ ὑπονόν ἐλάτας ἐλαύνειν Ταῖς αἰώραις τὴν θάλασσαν κινεῖν, Η, 6. – γ'.) Παρώνυκαὶ ἀναχωρῶ, ἀποδιώκω, ὡς τό, ἀπελαύνω, ἀεὶ ἐπὶ ἀρπαγῇ ποιμνίων, ἀγελῶν· ἠδὲ λῦ· βοῦς, Ἰλιάδ. Α, 154. Ὀδσ. Μ, 334. ὑπποις δ' Ἰλιάδ. Ε, 236. Ρ, 496. Ἐτιδὲ καὶ μετ', κατὰ σημσ. ἐνργ., Ὀδσ. Δ, 627. – δ'.) Στενοχωρῶ, μοχθῶ ἐν ὁρμῇ τοῦ ἐγχρόνου εἰς ἀπορίαν, τὸν σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. Ν, 315. Τ, 423. Ὀδσ. Ε, 390. – ε') Παρὰ τοῖς μεταγνστ. = βιαίως, Ιαμ. Λιθ. 2, 4, σλ. 23. – ζ'.) πελαύνεσθαι τὴν ψυχὴν, τὴν γνώμην· Τὸ νὰ διώκηταί τις ὑπὸ παραφροσύνης, νὰ κάμνῃ τρέλλας – ζ'.) Κατὰ σημτ. ὀπτκ. ἀμτβ. ἐχρησιμεύσε τὸ ῥῆμα ἐν ταῖς φράσεσι· ταῦτα ἤλασε μανίαις Τόσον κατηπτέχησε, τρέλλα ἐφέρθη, εἰς τόσην τρέλλαν κατηντήσε· ἐνθα ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται διὰ τῆς λξ. πράγμα. ἐκεῖ κόρον τινὸς ἐλαύνειν Τὸ τὰ κάμνῃ ἢ νὰ λέγῃ τις τίποτε ὥστε νὰ προξενῇ ἀηδίαν, Τυρτ. 2, 10. Παράβλ. β'. ὄθεν, πηγαίνω παρμπρός, προχωρῶ ὑπερόπλα ἐλαύνειν τινὸς Τὸ νὰ κάμνῃ τις κατέχρηστον μὲ τίποτε. Ἀλλὰ τό, μήτε μίν ψιμμι ἀθην, ἐλάαν ἀκριτότητος, Ἐγὼ στοχάζομαι νὰ τὸν κάμω νὰ καταντήσῃ εἰς σχάτην ἀθλιότητα, ὥστε ἡ ἀθλιότης του νὰ εἰναι ἀφορμὴ τῆς ἐκδικήσεώς μου, κείτας κατὰ μεταβ. σημτ. ἰδὲ περὶ αὐτῆς.

2) Ῥητῶς (διότι τὸ κτύπημα εἶναι τὸ καλήτερον μέσον εἰς τὸ νὰ διώκῃ τίς τι) κρούω, ἀφροκάμπτω, πλεηγόνω μὲ κοπτερὸν, ἢ μὴ κοπτερὸν ἄρμα, Ἰλιάδ. Ψ, 199. ἡτὸν σιδήτρῳ ἐλάσασκεν Ε, 584. ἐξίφει ἤλατε κόρσειον· καὶ ἐλλαγχοῦ. Διττὴ αἰτιατ. ἠτινὰ ὡμοιοκλινῶς καὶ τὸν πληγώσῃ μὲ κοπτερὸν, ἢ μὴ κοπτερὸν ἄρμα, Ἰλιάδ. Ψ, 199. ἡτὸν σιδήτρῳ ἐλάσασκεν Ε, 584. ἐξίφει ἤλατε κόρσειον· καὶ ἐλλαγχοῦ. Διττὴ αἰτιατ. ἠτινὰ ὡμοιοκλινῶς καὶ τὸν πληγώσῃ εἰς τὸν ὦμον, Ἰλ. Ε, 80. αὐλὴν με σὺν ἤλασεν Ὁ ἀγριόχοιρος μ' ἔκαμε ν' ἔχω αὐτὴν τὴν λοῦτναν, Ὀδσ. Φ, 219. Μεταφρ. ἐπὶ κυμάντεως, Ὀδσ. Ε, 290. ἀδὴν ἐλάων κεφτητικῶς· ἐπὶ πίπτοντος ἐχθροῦ, Ὀδσ. Χ, 96. ὠχόων ἤλατε μετώπιον τὸ παρ' ἡμῖν, Ἔπεσε κάτω προύμυτα – β'.) Κόπτω τί ἀτυπωτέρῳ μέτ' ἄρμα· ὑπτοι μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν Ἰλιάδ. Ν, 614. σπανίως μέντοι. – γ'.) Διατρυπῶ, τρυπῶ τι πέρα περοῦ, «διὰ πρὸ χαλκὸν ἐλάσσαι, Ὀδσ. πδορυ διὰ στήθεσφιν ἐλάσσειεν Ἰλιάδ. 5, 57. πρβλ. Τ, 269. Παθτ. Δικαιρνν, παρνν πέρα πέρα «διά μὲν ἀρ ἰοστόρος ἐλήλατο διπλακίδεσσιν, Ἰλιάδ. Δ, 135. Ε, 400. Ν, 505. ταυτοτρόπως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῷ παθτ. Ἐπρυνν. μόνῳ ἠλήλατο, ἐλήλατο. – δ'.) Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ λογογρ. Διώκω, ἀποδιώκω, καταπίπτω, στενοχωρῶ, ὠθῶ εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανίαν· ἐδὼ ε' ἐκεῖ, ἐνοχλῶ, ταλαιπωρῶ τινα· ἐν γένει κακομετεχειρίζομαι, ὑβρίζω, τυραννῶ, ὑβρίω, ματτιγόνω, παιδεύω, σωφρονίζω· ἐπὶ λοιδορημάτων, κακολογίας, καὶ ὑβριστικῶν, ἀπειλητικῶν μετεχειρισμένον, ἐξαιρ. παρὰ Δημσθ. πολλαχοῦ.

3) Κατὰ διαφόρους τρπκ. σημσ. α') Ἐκ ἐργατικῆς μεταλλουν. Ἁπλόνω, πατόνω ἐτυπώτερα διόπερ τὸ μέταλλον κτυπούμενον μὲ νὰ σφυρηλατῆσῃ καὶ ἅλλα τὰ μέρη του· ὅθεν μεταφρ. ἐλαύνειν Σφυροκοπῶ μέταλ. νὰ κάμω ἀσπ. Ἰλ. 236. ὡσαύτως καὶ, πτύχας, Σφυροκ. πλακὰς ἀπὸ τι μέταλ. Ἰλ. Τ, 270. Περὶ τοῦ μετρητοῦ δὲ, καὶ ὠχαλκὰν ἐλαύνειν· Δουλεύω μέταλ. – β') Τραβῶ, ἡ βίλλω, φιλάνω, στήνω, κτίζω, σκάπτω τι εἰς τὴν ἀράδαν, κατὰ γραμμὴν· πόρους, τεῖχος, τάφρον, στεφάνους· Ἰλιάδ. Η, 452. Ι, 349. Σ, 564. Ὀδσ. Ζ, 9. Η, 113. Ξ, 11. Ἡρδτ. 9, 9. ὡσαύτως καὶ, ὁγμόν, Ἰλιάδ. Δ, 68. αὐλακα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 445. αὐλακας, Ἡσιόδ. Πσ. 4, 406. πόρον ἀμφιλίδοιν, Ἀρτεμ. Ἀχ. 995. παρβλ. Ἡρόδ. 7, 139. Θεορτ. 10, 2. – γ'.) ἀκολούθ. ἐλαύνειν Τὸ νὰ κάμνῃ τις δρόμον, τορκήν, τὰ ἑπτὰ λάμματα, Ἰλιάδ. Α, 575.

Ἐλάφειος, ὁ, ἡ (ἔλαφος). Ἀπὸ ἐλάφι, ἐλαφίτσιος, εἰς ἐλάφι ἀνήκων, ὁμοιος μὲ ἐλάφι· ἠλάφεια τρίαινα Ἥρας ἐλαφείων – 2) τρπκ. Δηλιὰς, φηβιτσάρης. (ε)

Ἐλαφηβολία, ἡ (ἐλαφηβόλος) Ἐλαφοκυνηγία, Ἐλαφοβολία, τά. Ὑπκ. ἱερὰ, Κονηγεσιακὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Πλούταρ. Πομπ. Σομ. Ε. ὅ. 1. ἀφ' οὗ

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, εἴτ τὸν ὁποῖον ἐκυνηγοῦσαν τὰς ἐλάφους· παρὰ τοῖς Ἠλείοις δὲ· Ἐλάφιος, ὅστις ἀναλογεῖ πρὸς τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου.

Ἐλαφηβόλος, ὁ. (βάλλω). ἐλαφοκυνηγός. Ἰλ. Σ. 319. ἐν γένει, κυνηγός.

Ἐλεφήνη, ου, ὁ. Ἐλαφόπουλον.

Ἐλάφιος, ὁ, ἡ = ἐλάφειος· ἰδὲ καὶ ἐλαφηβολιών.

Ἐλαφοβόσκον, τό (βόσκω), Ἡ τροφὴ τῶν ἐλάφων· χόρτον τι, τὸ ὁποῖον κοπτιμεύονται τὰ ἐλάφια.

Ἐλαφογενής, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἀπὸ ἐλάφι γεννημένος, προερχόμενος, ἢ καταγόμενος.

Ἐλαφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων ὅ, τι εἶναι ἀπὸ ἐλάφι, ὁμοιάζων μὲ ἐλάφι.

Ἐλαφόκρανος, ὁ, ἡ. (κράνον) Ὁ, τι ἔχει κεφαλὴ ἐλάφου· ἐλαφοκέφαλον.

Ἐλαφοκτόνος, ὁ, ἡ· Ὅστις σκοτόνει ἐλάφια.

Ἔλαφος, ὁ, ἡ. Ἐλάφι. Ὅμ., κατ' ἀμφοτέρα τὰ γένη. ἡραδὴν ἐλάφοιο ἔχωσιν Ἐλαφόκαρδος, ἀηδ. δειλὸς, φοβιτσάρης. Ἰλιάδ. Α, 225. διότι τὸ ἐλάφι ἦτον σύμβολον τῆς δειλίας, Ἰλιάδ. Ν, 102. ὅπου δὲ σημαίνεται διὰ τῆς λξ, ὅλον τὸ γένος τῶν ἐλάφων, οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῇ ἀηδιωδῶς. (συγγν. τῷ, ἐλαφρός.)

Ἐλαφοκόρδον, τό. Ἐλαφόσκορδον, ἀγριόσκορδον. Διοσκ. Β'. 185.

* Ἐλαφροσοέη, ἡ (σοέω) Ἐλαφοκυνηγία, Δειλία, ποιητ. μόνον·

Ἐλαφρία, ίας, ἡ. (ἐλαφρὸς) Ἐλαφρότης, ὀγλιηφάδα, — 2) τρπ. Ἐλαφρογνωμία, ἀδιαφορία — 3) Ἐλαφρολογία — 4) Μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαφρίζω, Μ. -ίσιω. Ἐλαφρύνω, κάμνω ἐλαφρόν, εὐκολύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, εὔκολον. Πλούταρχ. Φιλοτ. 8) Οὐδετ. εἶμαι ἐλαφρός. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 85.

Ἐλαφρόγειος, ὁ, ἡ. (γέα, γῆ) Ὁ, τι εἶναι ἀπὸ ἐλαφρὰν, ἢ ἔχει ἐλαφρὰν γῆν.

* Ἐλαφρόνους, ὁ, ἡ (νοῦς) Ἐλαφρόγνωμος.

Ἐλαφρόπους, ὁ, ἡ ποὺν, τό, γεν. ποδὸς (ποὺς) Ἐλαφροπόδαρος, σγλίγωρος.

Ἐλαφρός, ρά, ρόν, ἐτιδὲ καὶ διγενῶς παρὰ Πνδ. Νμ. ὁ, 38. Ὅ, τι εἶναι ἐλαφρὸν, ὀχεβαρύ, Ἰλιάδ. Μ, 450. ὄδεν, εὐκολοπόρευτον, ὀχι ἐνοχλητικὸν, ὀχὶ δυσβάστακτον, ἡ βαρύτερον, πελαφρότερος γίγνεται πόλεμος Τρωσσὶν Ἰλ. Χ, 287. μοῦκεν ἐλαφρὰ ποιοῦμαί τιν Δὲν τὸ παίρνω, ἐλαφρά, δὲν ἀδιαφορῶ διά τίποτε, λυπᾶμαι, μοί καιαγαίνεται. Ἐπῤῥ. ἐλαφρῶς Ἐλαφρὰ, χωρὶς κόπον, Ὀδσ. Κ, 241. — 2) Ἐλαφροσίνητος, εὐκολοδίνητος, σγλίγωρος, ἅτις κάμνει τὰ πράγματα, τὴν δουλειὰν τον σγλίγωρα καὶ ἐπιτήδεια, Ὅμ., ἐξαιρ. σγλίγωρος εἰς τὰ χέρια, καὶ εἰς τὰ ποδάρια, πέλαφρα ηλικίαι Ἡ δυνατὴ, δυναμωμένη καὶ εἰς τεχνικωτικὴν δούλευσιν ἁρμοδία — 3) τρπ. Ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος — β') Πετασός, καιτσοτσείνος, ἀηδιάστος, χωρὶς τιμὴν καὶ ὑπόληψιν. Ἐπῤῥ. ἐλαφρῶς· Ἐλαφρόγνωμα, ἀκαταστάτα, ἀδημονητά, ποτσπᾶ· (συγγν. τῷ, ἐλαφὺς καὶ ἐλαχύς) ἀφ' οὗ

Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, = Ἐλαφρία.

Ἐλαφρύνω. Μ. ῦνῶ. Κάμνω τι ἐλαφρὸν, εὐκολον.

* Ἐλαφώδης, ὁ, ἡ = ἐλαφοειδής.

Ἐλάχιστος, ὁ, ἡ Ὑπρλ. τοῦ, ἐλάττων. Μικρότατος, ὀλιγώτατος, καλλιὸν σημαντικὸν, καλλιον ὀχαμνός, Ὅμ. Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἐλάχιστα. Εὑρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐσχηματισμένον καὶ ἀεὶ συγκρτ. ἐλαχιστότερος, Λαῖμι μικρότερος, ἀλλὰ μικρότερος, καὶ Ὑπρλ. ἐλαχιστότατος. Μικρὸς, κατώτερος μὲ τὴν ὀλότητα. ἰδὲ ἐλαχύς (ε)

* Ἔλαχον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ λαγχάνω· ποιητ. θέ, καὶ ἔλλαχον. Ὅμ.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) Ὁ, τι ἔχει μικρὰ πλατάρια, μικρὰ φτερούγια, Ἐπιθ. τοῦ Δελφῖνος, Ηνδ. 4, 30. Ὅ, τι ἔχει μικρὰ, κοντὰ πτερά.

Ἐλαχύς, χεῖα, χύ. Μικρὸς, κοντὸς, ὀλίγος, ἀχαμνός, ποταπὸς· ἀρχαϊκὸν Ἐπκ. Ἑστικὸν, ἀφ' οὗ ἐτυγημτίσθη τὰ συγκρ. ἐλάσσων καὶ τὸ ὑπρλ. ἐλάχιστος· εὑρίσκεται εἴτέ τι παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Μ. 197. καὶ ὡς ψευδ. ἀνγν. ἐν Ὀδσ. Ι, 116. Κ, 509. ἀλλὰ κατὰ θηλκ. γένος μόνον, προπαροξυτόνως.

Ἐλάω, Μ. ἀσω Ἰων. ἐλόω, σπάνιος ποιητ. ἐνστ. ἀντὶ τῶν ἐλαύνω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πλείστους τῶν χρόνων του, Ὅμ., καὶ Πίνδκρ. Ἴστμ. 5. 48. ἡέλκ ὧν μοι πεδόθεν.ἠ

Ἐλαῶν, ῶνος, ὁ, = ἐλαιών.

Ἐλδομαι, καὶ ἔελδομαι· ἐλλειπὲς ἀποῤῥ. Εὔχομαι ἐκ ψυχῆς, ἐπιθυμῶ· μετὰ Ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Ν, 638. Ὀδσ. Δ, 262. Ἀγαπᾷ, ζητεῖ ἡ καρδία μου τίποτε, ἐρωντίζω, ἐπιμελοῦμαι διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε, ἔχω προθυμίαν εἰς τίποτε, μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Ψ, 123. Ὀδσ. Ε, 210. καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἰλιάδ. Ε, 481. Ὀδσ. Α, 409. ὡς παθ. δὲ, εὑρηται ἀπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Π, 494. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τὰ πλείστα τῷ δευτέρῳ ἐπεκτεταμ. τύπῳ, ἐλδόμαι· ἀλλ' ἐπειδὴ μετεχειρίζοντο τὸ δίστιχον εἰς λυπηρὰ πράγματα ἐξαιρετως, ὠνομάσθη μὲν ἐλεγεῖον μέτρον, ἐχρησίμευεν ὅμως πάντοτε καὶ εἰς ποιήματα ἀλλων ὑποθέσεων. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγν. ὁ ἐλεγος ἐσήμαινε μόνον λυπηρὸν ποίημα· Ἰδὲ Francke ἐν Καλλιν. σλ. 41. 50. 58. μεθ' ὃν ἐγένετο συνήθη τὴ λξις ἐν Ἀθήναις μόλις ἐπὶ Σιμωνίδου. (ἐτυμολ. συνήθως παρὰ τό ἐ λεγειν· κατὰ Riemer δὲ, παρὰ τό ἀλγύνω, ἀλγεινός, ἀλγος· καὶ κατὰ τὸν Passow παρὰ τό ἐλελεῦ) Τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι τό, ἔλεγος ἔχει ἐπιθετικὴν σημσ., ἐλεεινός, ἀηδιώδης, ἀποσκιμάζει ὁ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡφ. Τ. 1061.

Ἐλεγκτήρ, ῆρος, ὁ (ἐλέγχω). Ψόγος, ὀνειδισμός· ἐντροπή, Ὅμ.

Ἐλεγκτής, ὁ, ἡ. Ὀνειδισμὸν, ψόγον ἔνοχος, αἴσχρος, ἐξαιρ. αἴσχιστα ἀεῖλος, Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπ' ἀνδρωπον. Ἀνμλ. ὑπρτ. ἐλέγχιστος, Ὅμ., ποιητ. Περὶ τοῦ, ἐλέγχεα, ἰδὲ ἔλεγχος.

Ἐλεγχίφαος, ὁ, ἡ. = ἐλεγξίφαος.

Ἐλέγχιστος, Ὑπερθετ. ἀνμλ. τοῦ, ἐλεγχής.

* Ἐλεγχοεσθής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ ἔλεγχον, ἤτοι μὲ ἀναίρεσιν.

Ἔλεγχος, εος, τό. Ὀνειδος, ψόγος, ἀτιμία, ὕβρις, αἰσχύνη, ἐντροπὴ, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀποτυπωτικώτατος καὶ αἰσχρὰ δειλία, ὅπερ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἦτον τὸ μέγιστον ὄνειδος, πλησ. πεδὰ' ἐλέγχεα Δειλοί, ἀνανδροι, οὐτιδανοί, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, μπάμπιρες, κακτιποτένιοι, Ἰλιάδ. ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὡς τοιοῦτοι προξενοῦσιν ὀνειδος εἰς τε τὸν ἑαυτόν των καὶ εἰς ἄλλους.

Ἔλεγχος, ὁ. Ἀπόδειξις, ἀποδεικτικὸς τρόπος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ ἐντροπιάσῃ τίς τινα, ἀναίρεσις, ἀπόδειξη τοῦ ἐναντίου. Ἐπαριθμησις τῶν τεκμηρίων, σύνοψις αὐτῶν. Ἀπολογία τόσον ἀπαιτουμένη, ὅσον καὶ δόξεως· ὄδεν α'.) Ἐντροπὴ, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις· β'.) Ἔρευνα, ἐξέτασις, κρίσις, ἡ διάκρισις τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος πράγματος. πέλεγ. χειρόγρ. Διάκρισις τοῦ πράγματος διὰ μονομαχίας, τό Ἰταλ. «τουέλλου, Σφκλ. φούτ εἰς ἔλεγχον ἐρχόμενοι οὐτ' ἄργου μαλλόνα. Old. R. 1297. γ'.) Ψόγος, ὀνειδισμὸς, κατηγορία, αἰσχύνη, ὕβρις· κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχοις Σνιπ. ἐνπ. δ'.) Καταλογος, κεφάλαιον, σύνοψις τῆς ὑποθέσεως, τό Ἰταλ. σομμάριο.

* Ἐλεγεῖος, εία, εῖον· Ὅ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐλεγεῖα· π. χ. μέτρον, Μοῦσα.

Ἐλεγεῖος, οἱ. Εἶδος ἰχθύων· ἀριθμότερον ἀγνώστου. Ἀριστοτ. 2. Ἱστ. Θ'. 2.

Ἐλεγκτικός, κή, κόν. (ἐλέγχω) Ἐπιτήδειος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἀναιρῇ, ἀποδείχνῃ τὸ ἐναντίον. Ἐπῤῥ. ἐλεγκτικῶς.

Ἐλεγκτός, κτή, κτόν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐλέγχω. Παθτ. ὁ, τι ἀηρέθη, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν, ἢ δίκαιον, ἐφανερώθη, ἐξετάστηκε, ἐλεγχήθη· καὶ ὁ, τι ἐπιδέχεται ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν, ψόγον, κατηγορίαν.

Ἔλεγμός, ὁ, = ἔλεγξις.

Ἐλεγξίγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις ἐρευνᾷ, δοκιμάζει, καὶ ἐξετάζει τὸν γάμον καὶ ἀποδείχνει ὅτι εἶναι γνήσιος, ἄβλαβής, ἀπείρακτος, ἢ τὸ ἐναντίον. Ἀνλεκ. Γ'. σελ. 150.

* Ἐλεγξῖνος, ὁ· Ψέκτης, ἐπιτιμητὴς· κωμικῶς ἐσχηματισμένη λέξις, παρὰ Δγν. Ἀρτ. 2, 109.

* Ἔλεγξις, εως, ἡ = ἔλεγχος. Ἀποδείξις, ἀναίρεσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ψόγος· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἔλεγος, ὁ. Ποίημα λυπηρὸν, θρηνητικὸν· μοιρολόγι. Κατ' ἀρχὰς ἦτον διαφορὰ τοῦ μετρικοῦ τύπου, ὥστε καὶ τὰ κελεσθήματα τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀ

Ἐλέγχω, Μ. ξω. παθ. Πρκμ. ἐλήλεγμαι (πιθανῶς παρὰ τὸ, λέγω). Ἐντροπιάζω, ἀσιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. «Ἐλέγχ. μύθοισι Τὸ νὰ καταφρονῇ τις τὴν ὁμιλίαν τινός, νὰ μὴ τὴν μετρᾷ διόλου τίποτε, ὥστε οἱ λόγοι του νὰ εἶναι εἰς τὸν ἀέρα, Ἰλιάδ. Ι, 632. «Ἐτι δὲ καὶ ἐντροπιάζω τινά, μετὰ αἰτιατ. μοῦ σ' ὁ ξένος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει ἡμέων.» Ὀδσ. Φ, 424. κατ' Ὁμρκ. χρῆσιν μόνον. 2) Ἀποδείχνω τὸ ἐναντίον, ἀναιρῶ ὅσα λέγει ὁ ἀντιφερόμενος καὶ διὰ τούτου τὸν ἐντροπιάζω. Παραστήνω, φανερόνω, μαρτυρῶ, ὅθεν προδίδω. Ἔτι δὲ, Ἰλιάδ. Ι. 519. «...τῶν μὴ σύτε μῦθον ἐλέγξῃς μήτε πόδαιν. Δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐριστῶ, ἐρευνῶ, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως γίνεται δυνατὴ ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου. Ἐν γένει, ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· ψέγω, ἀνείδιζω. Παρὰ τοῖς μετγνστ. δὲ καὶ, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω· «τοῦ πυρὸς τὴν ὁρμὴν ἤλεγξε προσευχή.» Χρυσόστομ. 3) Καθόλου δὲ ἐπικρατῶ, ἢ δείχνομαι ἀνώτερος, καταγνίζομαι, νικῶ εἰς τὸν ἀγῶνα. Πιδ. Π, 74.

Ἐλεδεμνάς, ἀδος, ὁ· τοῦτ' ἔστιν· «ὁ ἐλαίνων ἐκ τῶν δεμνίων.» Ὅστις διώκει, κάμνει τινὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Αἰσχλ. Θηβ. 83, ψευδ. ἀγγν. ἀντ' οὗ συμπεραίνεται ἐλεδέμεις, ἢ ἐλεδέμνας, ὀηλονότι, τὸ δέμας ἐλών. Seidl. dochm. σλ. 187.

Ἐλεδώνη, ἡ ἐλεδώνη, ης, ἡ. Εἶδος μικρᾶς σηπίας, σουπιᾶς.

*Ἐλέειν, Ἐπικ. ἀναλελυμ. τύπος τοῦ ἐλεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἐλεεινολογέω, Μλ-ήσω (ἐλεεινός, λέγω). Ὁμιλῶ ἐλεεινά, θλιβερά, διὰ τῆς ἐλεεινολογίας σκοπῶ καὶ πασχίζω νὰ παρακινήσω τινὰ εἰς συμπάθειαν, καὶ ἔλεος. ἀφ' οὗ

Ἐλεεινολογία, ίας, ἡ. Ἐλεεινολόγημα· ὁμιλία παραπονετική, εἰς ἔλεος καὶ συμπάθειαν παρακινοῦσα. Πλάτ. Φαῖδρ. 272. Α.

Ἐλεεινός, νή, νόν (ἔλεος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἄξιος ἐλέους καὶ συμπαθείας, Ὁμ. Παςάηποτε, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ λυπηθῇ τις, νὰ συμπάσχῃ μὲ αὐτόν. Ἰλιάδ. Ω, 509. ἐν γένει, Ταλαίπωρος, κακόμοιρος, ἀξιοθάκρυτος, κακορίζικος· ἐξαιρ. Ἐπιρρ. καὶ ἐν τῷ οὐδετ. γένει ἐνικῶς τε καὶ πληθυντ. τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἐπιρρηματικῶς. Ἀττ. ἐλεεινός. Ἐπίρρ. ἐλεεινῶς.

Ἐλεέω, ῶ. Μ. ήσω (ἔλεος). ὡς τὸ, ἐλεαίρω. Συλλυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι τινα μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὁμ. πολλάκις. Ἔτι δὲ καὶ οἰκτείρω, κατοικτίζω τινὰ διά τίποτε· τινά τινος, τὸ ἐλεούμενον. Πᾶν ὅ,τι παρακινεῖ εἰς ἔλεος, συμπάθειαν (συγγν. τῷ, Ἰλιάς, Ἰλιακός).

Ἐλεημονεύς, κή, κόν (ἐλεήμων). Εἷς εὐσπλαγχνίας, συμπάθειαν ἀνήκων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ ἐλεᾷ, καὶ εὐσπλαγχνίζηται.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Συλλύπησις, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία διὰ τὴν δυστυχίαν τινός· ὅθεν βοήθεια, εὐεργεσία.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεέω). Συμπαθητικὸς εὐσπλαγχνος. Ὀδυσ. Ε. 191. μετὰ γενκ. Ἀρστφ. Εἰρ. 429. Ἐπίρ. ἐλεημόνως.

Ἐλεητικός, ἡ, κόν. = ἐλεημονικός. Πλάτ.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἔλεος. Ὀδυσ. Ξ. 83. «οὐκ ὀπίσω φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.»

*Ἐλειαί, αἱ (ἕλος). Νύμφαι τῶν λειμώνων, τῶν λειβαδίων, ὡς τὸ, Λειμωνιάδες, Λειμωνίδες, Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 23, κατὰ τὸν πειστικώτατον συμπερασμὸν τοῦ Hygen.

Ἐλειητής, ὁ. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει «ἔσχατιάν ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος·» καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ «ἕλη», Θερμώτης, ζέστα, ἢ ἐκ τοῦ ἕλος, Βάλτος.

*Ἐλείδυια, ἡ = Εἰλείθυια, Πνδ. καὶ Καλλ.

*Ἐλεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἐλεινός, νή, νόν. Ἀττ. ἀντὶ ἐλεεινός, Pors. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. σλ. VIII. ἔτι δὲ καὶ Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 285. Ἐπῤῥ. ἐλεινῶς, Ἀρστφ. Θσμφ. 1063.

Ἐλειοβάτης, ου, ὁ (ἕλος, βαίνω). Πᾶν ὅ,τι διατρέχει τοὺς βαλτώδεις τόπους, ζῷ εἰς τοὺς βάλτους. Αἰσχύλ. Πέρσ. 39. (ε)

Ἐλειογενής, ὁ, ἡ (ἕλος, ΓΕΝΩ). εἰς βάλτους γεννημένον, εὐθημένον.

Ἐλειονόμος, ὁ, ἡ (ἕλος, νέμομαι). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ, ζῇ, ἢ εὑρίσκεται εἰς βάλτους.

Ἔλειος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τριπταλ. Ἀρστφ. Ὄρν. 247 (ἕλος). Βαλτώδης, ἢ βαλτίσιος· εἰς βάλτους ζῶν, κλῆσιν, ἢ εὑρισκόμενον. Ἐν γένει, ἐπὶ τερπνῶν καὶ χαριεστέρων λειμώνων, ἢ πολυανθέων τόπων. Ἀρστφ. Βτρ. 343. πρβλ. ἔλειπαι.

Ἐλειός, ἡ ψιλμ. ἐλειός, ὁ. Εἶδος κοντευτοῦ, μεγάλου εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν οἰκων ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαιτώμενον, κοινότ. μπλοῦγος. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σκίουρος, ἢ βερβερίτζα. 2) Εἶδος τι ἱέρακος (ἢ ὀρτυγραφία ἀμφιβλ. πιθανῶς παρὰ τὸ, εἰλεός, Ηρυφότοπος).

Ἐλειοσέλινον, τό (σέλινον). Σέλινον, τὸ ἀποῖον γίνεται εἰς τοὺς βάλτους, ἀγριοσέλινον.

Ἐλειότροφος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω). Ὅ,τι, ἐτράφη, ἐβλάστησεν, κύησεν εἰς βάλτους.

Ἐλειόχρυσος, ὁ, ἡ. = ἐλίχρυσος. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α'. 9.

*Ἔλκετο, Ἐπκ. ἀορ. παθ. τύπος κατὰ συγκοπ. ἀόριστ. συναπτκ. φωνήεντος, παρὰ τὸ λεγω, Κεῖμαι, πλαγιάζω. Ὀδσ. Τ, 50.

Ἕλελεῦ, ὡς τὸ, ἀλαλά. Πολεμικὴ κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἐκρυγάζει ὁ στρατηγὸς κατὰ πρῶτον, ἀρχομένης τῆς μάχης, καὶ μετ' αὐτὸν τὸ στράτευμα. Ἐν γένει, κραυγή, π.χ. τῶν Βακχῶν εἰς τὰς πομπάς των· ἔτι δὲ χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως, καὶ οἰμωγῆς ὡς τὸ ἡμέτ. ὦ λελεῦ· ὠσαύτως καὶ ἐλελελεῦ. Αἰσχύλ. Προμ. «Ἐλελελελεῦ, ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι βάλλουσι.»

*Ἐλελήσεε, Ἰων. γ'. ἐνκ. προσ. Ὑπρστ. τοῦ λανθάνω, ἀντὶ ἐλελήθει.

Ἐλελίζω, Μ. ίξω, τὸ, ἑλίσσω κατ' ἀναδίπλ. καὶ ἐπίτ., ποιητ. μόνον. Σείω, κουνῶ τι ὁλόγυρα, στρεφογυρίζω τι ἁπλατά, τὸ κοινότ. περιλλίζω, κυλιντρίζω τίποτε, Ὀδσ. Ε, 314. Παθτ. Μ, 416. 2) Στρέφω, γυρίζω τι (μίαν φορὰν μόνον) ἐν Ἰλ. «ἐπὶ αἰγανέοιο στροφῆς καὶ ὁρμῆς τοῦ στρατεύματος πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἔρριπτ. Ρ, 278. παθτ. Ζ, 106. 109. Λ, 588. 3) ἐν γένει, Καταπατῶ τὸν, κλονίζω, κάμνω τι νὰ τρέμῃ ταράζοντάς το, «ὄλυμπον ἐλελ.» ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α, 530. Θ, 199. Παθτ. Τρέμω, κλονοῦμαι· «γυῖα ἐλελίχθη» Ἔτρεμαν τὰ μέλη, Ἰλ. Χ, 448. «ὠσαύτως καὶ ἐπὶ ξίφους, ὅταν κλονούμενον τὸ σπαθὶ ἀστραποβολῇ, Ἰλ. Ν, 558. «ἐλελίζετο πέπλοις Ἐπινεκοινεῖτο, ἐκυματοῦσε φυσώμενος ἀπὸ τὸν ἀέρα, Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 183. Ἐπὶ χορῶν λύρας, ὅταν ἡ τεκτωμένη ἐορδὴ κτυπουμένη τρέμῃ, Πνδ. ὅθεν καὶ κατὰ μέσ. διαβ. ἐπὶ τοῦ τερετιστικοῦ, τὸ ἰτηλ. με τρίλλον, κελαδήματος τῆς ἀηδόνος. Valck. ἐν Φοιν. 1517. Μεταβτ. «ἐλελίζεσθαι Ἴτυνι.» Ἀρστφ. Ὄρν. 215. 4) Παθτ. Κινοῦμαι ὀγλίγωρα στρεφογυριζόμενος καὶ τοιουτοτρόπως μακρύνομαι, φεύγω· κυλινδοῦμαι, ἢ κυλίομαι· ὥστε τὸ φίδι, ἐπὶ τοῦ δράκοντος ἐν Ἰλ. Β, 316. Λ, 39. Ὁ ἐνστ. σπανίως ἐν χρήσει, Ὁμ. Ὑμ. κη'. 9. καὶ Πνδ. ἐλέλιντο, ἀόρ. κατὰ συγκοπ. Ἰλ. Ταύτης τῆς λέξ. ὅλως διάφορος ἐστὶν ἡ ἑξῆς.

Ἐλελίζω, Μ. ξω. (ἐλελεῦ). ὡς τὸ, ἀλαλάζω. τινί. Ηρανγάζω τὴν πολεμικὴν κραυγήν. Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18. «καὶ ἅμα ἠρξέαντο πάντες οἱονπερ τῷ Ἐνναλίῳ ἐλελίζουσιν, Ἐν γένει, κραυγάζω ἀγαλλιάσεως, ἢ ὀλοὐγμοῦ κραυγήν· ὠσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάβ. ὥστε ἡ σημ. τῆς λέξ. γίνεται ἐνίοτε ταύτοσήμαντος τῇ μέσ. τοῦ προηγμ. ἐλελίζω, σημ. 3.

Ἐλελιπφυξείτης, ὁ. ποίνοις. Κραυγὴ μὲ ἐλλείψαχον, ἀλίψαστρον, κνητιλίναν. παρὰ τὸ

Ἐλελίπφαχον, τό, καὶ

*Ἐλελίπφαξ, ακος, ὁ. Ἀλίψαστρον, κνητιλίνα.

Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ (ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐλελίζω). Σεισμός. Ἡσύχιος.

Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλελίζω, χθών). ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁ σείων τὴν γῆν, Πνδ. Σφκλ. Ἀντ. 154. προσαγορεύεται ὁ Βάκχος, Θήβας ἐλελίχθοντα, ἐπειδὴ ὁ πλησιασμὸς τοῦ θεοῦ τινος ἐτημαίνετο διὰ σεισμοῦ ὅλων τῶν περιῳ. Spanh. ἐν Καλλ. Ἄπ. 1.

*Ἐλελύγχειν, Ὑπερστ. β'. τοῦ λαγχάνω.

Ἐλένας, ἡ (ἐλεῖν, ναῦς). Ὅστις πάνει, παίρνει παράβια, κπραβοπερᾶστης, Αἰσχλ. Ἀγμ. 690. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 699. ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης κατὰ συνεμφασιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ὡς τὸ, Ἑλάνα καὶ Ἑλανδροι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 700.

*Ἐλένη, ἡ. Ἡ σύζυγος τοῦ Μενελάου, Ἰλιάδ.

*Ἐλένη, ἡ = ἑλάνη. Λαμπάς, τὸ ἰταλ. τόρτσια.

Ἐλένη, ἡ (ἴσως παρὰ τὸ, ἑλεῖν). Πάνιστρον, ἢ καυίστρι, πανέρι πλεκτόν, πλεγμένον μὲ καλάμια, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερον μὲ παράπεζα τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη καὶ ἱερὰ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας. Ὅθεν

*Ἑλενηφορέω, Μλ-ήσω. Φέρω, κρατῶ, κουβαλῶ τὸ κάνιστρον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

*Ἑλενηφορία, ἡ. Τὸ κράτημα, φέρσιμον, κουβάλημα τοῦ κανίστρου εἰς τὴν ἑορτ. τῆς Ἀρτμ.

*Ἑλενηφόρια, ων, τὰ· ὑπαρ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης.

Ἐλένιον, τό. Εἶδος λαχάνου, ὑγριβέστερον ἀγιώστου· ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Alant.

*Ἕλενος, ὁ. Ὄνμ. κυρ. Ἰλιάδ.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Μαγειρου, τοῦ μαγειρίου, καὶ ἐπιστάτης εἰς τας θυσίας, Ἀθην. Δ. σελ. 173.

Ἐλεόθρεπτος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω) = ἑλειότροφος. Ἴλ. Β. 776. «λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἠλεόθρεπτόντε σελινον», ὁ Wolf ὅμως γράφει ἐλεόθρεπτον, χωρίς τόμ.

Ἐλεόν, Ἐπίρ. ὡς τὸ ἐλειόν. Κλαυθμηρά, λυπηρά, ἐλεεινά· μόνον παρ' Ἡσ. Ἔρ. 207. «νέλεον μύρεται» καὶ ἐλεώτερον, Συγκρίτ. παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἐλεόν, τό. = ἐλαιόν. Ἡ ἐν μαγειρείῳ τράπεζα. Ἀρστφ. Ἱππ. 152, 169. εὑρηται δὲ καὶ ἐλεών προπαροξ.

Ἔλεος, ου, ὁ. Συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. Ἰλ. Ω, 44. «Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν» εὐχρηστότ. ὁ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ πλησ. Πλάτ. Πολ. 10. σλ. 606. C. 2) Πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν, Εὐρπ. Ὀρ. 822. Schaef. ἐν Πλτχ. Τ. 3. σλ. 107.—Ἐν Ἀθήναις οἰκοδομήθη τῷ Ἐλέῳ, ὡς θεότητα, βωμός. Σχολ. Σφκ. Οἰδ. Ἐ. 258. τὸ ἔλεος, οὐδτ. παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Ἔλεος, ὁ. Τράπεζα ἐν μαγειρείῳ ἐπὶ τὴν ὁποίαν κόπτει τὰ κρέατα ὁ μάγειρος, Ἰλιάδ. Ι, 213. Ὀδσ. Ξ, 432.

Ἐλεοσέλινον, τό. = ἐλειοσέλινον.

Ἐλέπονες, εἰδος ὀψαρίου. Ζήτ. ἐλιφέτις.

Ἐλέπολις, εως, ἡ, Ιος, τὸ· ποιητ. ἑλέπτολις, ιδος, καὶ εως (ἑλεῖν, πόλις). Μηχανή τις διὰ πολιορκίαν ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Πλούταρχ. Δημ. 21. Διοδ. Σικ. Η'. 43. 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης κατὰ συνεμφασιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ὡς τὸ, Ἑλένας καὶ Ἑλανδροι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 700.

*Ἐλέσθαι, ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Ξάνθης

λεσις, ίδος, ἡ = ἕλος. Βαλτώδης τόπος, λίμασμα τό κοινότ. μπάρα· λειμών, τό λειβάδι. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀργ. 1, 1266.

λετός, τή, τόν (ἐλεῖν). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, πρατήσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ, κυριεύσῃ τις. Ἰλ. Ι. 408. κἀνεὶς δὲ ψυχῆ πάλιν ἑλῶσιν οὔτε λῃστῆ, οὔτ' ἐλετῆν.

λευθερία, ἡ (ἐλεύθερος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ ἕλας τὰς σημ. ἐξαιρ. ἡ κατάστασις πολιτῶν.

λευθέρια, ων, τά· ὑπαιθ. ἱερά. Ἑορτὴ ἐλευθερίων, καὶ ἀγὼν ἐπισήμιος τελούμενος ἐν Πλαταιαῖς τῆς Βοιωτίας εἰς μνήμην τῆς κατὰ Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων.

λευθεριάζω, Μ. ἀσω. Πράττω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, φέρομαι, ζῶ ὡς ἐλεύθερος, εἶμαι ἐλεύθερος, ἐλευθεριάζω τοῖς λόγοις, τοῖς ἔργοις. Πλούτ. Π. Ἀγ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ μελέτης, καὶ προετοιμασίας. ἀφ' οὗ

λευθεριαστικός, κή, κόν. Ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ὁμιλῇ, πράττῃ, πολιτεύηται, φέρηται ἐλεύθερα, χωρὶς φόβον, ἢ συστολήν.

λευθέριος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἐλεύθερα καὶ γενναῖα φρονήματα, ζῇ, πολιτεύεται, ὁμιλεῖ ἐλεύθερα, χωρὶς φόβον, ἐξαιρ., εὐγενής, γενναῖος, μεγαλόψυχος, πλουτοπαρόχως δίδων, χαρίζων, τό ἰταλ. liberale, ἀντιθ. τῷ, ἀνελεύθερος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἱματισμοῦ. Ξενοφ. Ἀπομν. χαριτωμένον, εὐμορφον, χωρὶς ματαίαν μεγαλοπρέπειαν, τό Γαλλ. élégant. 2) ὡς ἐπίθετον Θεότητος, π. χ. τοῦ Διός. »Ζεὺς ἐλευθέριος, Ὁ λυτρωτὴς καὶ ἐλευθερωτής. Ἐπῤῥ. ἐλευθέριος, ἀφ' οὗ

λευθεριότης, ητος, ἡ. Ὁ τρόπος, τά ἤθη τοῦ ἐλευθέρου, γενναιότης, παρρησία, ἐξαιρ., εὐλαβεία, τό ἰταλ. liberalità.

λευθερόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἐγεννήθη ἐλεύθερα τέκνα· ὄθεν ἐλεύθερος· τέκνον ἐλευθέρων γονέων.

λευθεροπραξία, ἡ (πράσσω). Τό νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του.

λευθεροπρᾶστον ὀλίγη, ἡ (πράσσω). Κατηγορία, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον διὰ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν ἀνδρώπου εἰς δουλείαν, σκλαβιάν. — Ἡ ὀνομστ. τό ἐλευθεροπρᾶστον, ἀρχαῖον.

λευθεροπρέπεια, εἰας, ἡ. Τό σχῆμα, τό ἐλευθέρου, τό πρέπον εἰς ἐλεύθερον ἄνδρωπον, παρά τό

λευθεροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Εὐσχήμων, κόσμιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνδρωπον. Ἐπῤῥ. Ἐλευθεροπρεπῶς. Ὅστις πρέπει ὡς ἐλεύθερος, καὶ ὅ,τι πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνδρωπον.

λεύθερος, έρα, ερον. Ἀττ. δὲ καὶ δικαταλήκτως. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ὅλας τας ἀναφορὰς· κύριος δέ, ὅστις δύναται νὰ πηγαίνῃ ὅπου θέλει (παρὰ τό ἀχρηστ. ἐλεύθω, σημ. ἔρχομαι) Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄδετος, ἀνεμπόδιστος, ἀντιθ. τῷ, δούλος, ἢ σιλλίβιος, καὶ ὁ ἐσημώτης. Γενναιόφρων, γενναιόκαρδος, εὐγενής. Ὁμ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. κατὰ δύω συνταξεις. »Ἐλεύθερον ἦμαρ Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἐλευθερία αὐτή, καὶ »κρητὴρ ἐλεύθερος«, Τό εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας κερνώμενον κρασί, (Ἰλιάδ. 2, 528. 2) μετά γενικ. Ἐλεύθερος, ἡ ἐλευθερωμένος ἀπό τίποτε, οἷον· ἀπό ὀσφάλματα, ἀπό βίαν καὶ ἀναστάσεις, ἀπό αὐστηρούς νόμους καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἀπό ψυχικὰ πάθη, φόβον, θυμόν, δειλίαν καὶ λ. τ. τ. 3) = ἐλευθέριος. Ἐπῤῥ. ἐλευθέρως.

λευθεροστομέω, Μλ – ήσω (ἐλευθεράστομος). Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, ἡ γενναῖα, ἀφοβα.

λευθεροστομία, ἡ. Τό νὰ ὁμιλῇ τις μὲ ἐλευθερίαν, ἀφοβίαν, γενναιότητα, εἰλικρίνειαν παρά τό

Ἐλευθεράστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἐλεύθερον στόμα ἔχων, ἐλεύθερα, ἄφοβα, γενναῖα ὁμιλῶν.

Ἐλευθερεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Μὲ ἐλεύθερα σχήματα, τά κοινότ. τσακίσματα, τουρκβ. ταλήμια· ὑπερήφανος, πρεπούμενος. Πολυδ. Δ'. 194. ἐπὶ ἵππου. Πολδ. 1, 194.

Ἐλευθερόω, Μλ – ώσω. Ἐλευθερώνω, δίδω, χαρίζω τήν ἐλευθερίαν εἰς τινα· ἀφίνω ἐλεύθερον ἀπό τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τό νὰ ἐλευθερώσῃ τις τινα, νὰ τόν κάμῃ ἐλεύθερον ἀπό τίποτε.

Ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἐλευθερώνει, γλυτώνει τινά ἀπό τίποτε.

*Ἐλευσήν, ῖνος, ὁ. Ἀρχαία τις πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσιόδ. Θγν. 54.

(Ἐλεύθω). Θέμα ἄχρηστον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται εἰς τό, ἔρχομαι ὁ Μλ ἐλεύσομαι, ὁ ἀόρ. ἦλυθον, καὶ ὁ Πρκμ. ἐλήλυθα. ἀφ' οὗ

Ἐλευθώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ. = Εἰλείθυια, Πίνδ. Ὀλ. ξ', 72.

*Ἐλευσίν, καὶ Ἔλευσις, ῖνος, ἡ. Ἀρχαία τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, ἡ Περσεφόνῃ ἱερά πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ· κατά πρώτον παρ' Ὁμ. Ἴλ. Δμητρ.

*Ἐλευσινιάδης, ου, ὁ. Τίος, ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐλευσίνου. Ὁμ. Ἴλ. Δμητ. 105.

*Ἐλευσίνιος, ία, ιον. Ἐξ Ἐλευσῖνος, ἀπό τήν Ἐλευσῖνα, Ὁμ. Ἴλ. Δμητ. 266. (σι)

Ἐλευσις, εως, ἡ. Ἔρχομαι, τό ἰταλ. arrivo, φθάσιμον εἰς κάνεν μέρος μετά τινα δρόμον· βάσιτμα, περιπάτημα. παρά τό

*Ἐλεύσομαι, Μλ. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἐλευστέος, έα, έον, ἐπῤῥ. ῥημτ. τοῦ ἔρχομαι. Πρέπει νὰ πηγαίνῃ, ἢ νὰ ἔλθῃ τις καὶ τλ.

Ἐλεφαίρομαι, Μλ – αρούμαι, μέσ. ἀποσ. (ἐλπωρή, ἐλπω). Ἀπατῶμαι μέ κενάς, ματαίας ἐλπίδας· ἐπὶ ψευδῶν ὀνείρων, ὅσα ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, ἤτοι πριστοῦ ἐλέφαντος. Ὀδσ. Τ, 565. (ἐν τῷ ἐλέφας καὶ ἐλεφαίρομαι ἔστι μέν λεξεώς τι παίγνιον, οὐδεμίᾳ ὅμως ἐτυμολογικὴ συναφεια) ὅθεν ἐν γένει, Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ μέ ὅλον, Ἰλιάδ. Ψ, 388, γενικώτ. δέ παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 330. περὶ τοῦ Νεμαίου λέοντος, »ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων· = ἀδικεῖν, βλάπτειν· ἔστι δὲ ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήτει.

Ἐλεφαντηγωγός, ὁ (ἐλέφας, ἄγω). Ὅστις, ὁδηγεῖ, σύρει ἐλέφαντας.

Ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἐπιστάτης, ἄρχηγός τῶν πολεμικῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὅσοι ἐπολεμοῦσαν ἀπάνω εἰς τούς ἐλέφαντας στεγόμενοι. ἀφ' οὗ

Ἐλεφανταρχία, ίας, ἡ. Τό ἀξίωμα τοῦ ἐλεφάνταρχου.

Ἐλεφάντειος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπό ἐλέφαντα, ἢ αἰνήκει εἰς ἐλέφαντα.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ καὶ ἐλεφαντιασμός, ὁ. Πάθος τι λεπρώδες ἐπὶ τό δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐξαιρ. ἐν Αἰγύπτῳ ἐπικρατοῦν, ὅμοιον μέ τό θέρμα τοῦ ἐλέφαντος. παρά τό

Ἐλεφαντιάω, Μλ – άσω. Πάσχω ἀπό ἐλεφαντίασιν.

Ἐλεφάντινος, ίνη, ινον. Καμωμένος ἀπό ὀδόντι ἐλέφαντος, τό τουρκβ. φιλδισένιος.

Ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ. Ὁδηγός ἐλεφάντων. 2) Παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. 46. φαίνεται νὰ σημαίνῃ ἀσπίδα ἐκ δέρματος ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἰς τήν κατασκευήν του ἐλεφαντοκόκκαλον συνδεμένον. Ἀρστφ. Ὄρν. 221.

Ἐλεφαντοκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀπ' ἔξω κολλημένα κόκκαλα ἐλέφαντος, Κλήμ. Παιδ. Β'. 3.

Ἐλεφαντόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λαβήν, ἢ χερούλι ἀπό κόκκαλον ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντομαχία, ίας, ἡ. Ἐλεφάντων μάχη, πόλεμος διά των ἐλεφάντων. Πλούταρχ. Πομπ. 52. παρά τό

Ἐλεφαντόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μέ ἐλέφαντας. (3)

Ἐλεφαντόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γενικ. ποδός (πούς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πόδας ἐλεφαντίνους· ἐλεφαντοπόδαρος.

Ἐλεφαντοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει κόκκαλα ἐλέφαντος. Ὀππιαν. Κυν. Β'. 574.

*Ἐλεφαντουργική, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, κατασκευάζῃ τά πράγματα ἀπό ἐλεφαντοκόκκαλον. παρά τό

Ἐλεφαντουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις δουλεύει κόκκαλα ἐλέφαντος. Θεμιστ. Λόγ. ΙΙΙ'. σελ. 224.

Ἐλεφαντοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει κρέας ἐλέφαντος (χ).

Ἐλεφαντώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μέ ἐλέφαντα.

Ἐλέφας, αντος, ὁ. Ὁ Ἐλέφαντας, κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. — 2) τό κόκκαλον τό ὁδόντι τοῦ ἐλέφαντος, τό σύνηθ. τουρκβ. φιλδίς, παρ' Ὁμ. Ἡσιόδ. καὶ Πινδ. κατά ταύτην τήν σημασ. κυρίως. Τό ἐλεφαντοκόκκαλον ἦτον πρό πολλοῦ διά τῆς ἐμπορείας γνωστόν, τό ζῶον ὅμως ἐγνώσθη ἔπειτα δι' ἀποδημιῶν, δι' ἀφοιπόρων. Ὁ Ποιητής πλάττει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἐξέρχονται ἐξ ἐλεφαντίνου τινός πύλης, Ὀδσ. Τ, 564. ἰδὲ ἐλεφέιρομαι, καὶ Εὐστθ. σλ. 1877. — 3) = ἐλεφαντίασις.

*Ἐλεφήνωρ, ορος, Ὁνομ. κύρ. ἀρχηγοῦ τινος τῶν Ἀβάντων, Ἰλιάδ.

*Ἐλεών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ.

Ἕλη, ἡ, = εἴλη, ἀλέα, Φῶς, λάμψις, θερμό της τοῦ ἡλίου, ἡλιοφεγγιά, ἡλιόκαμα, Ἐτυμλ. παρά τό, ἥλιος, σέλας, σελήνη, ἑλένη.

*Ἕλῃ, γ'. ορσπ. ὑπατ. ἀορ. β'. τοῦ αἱρέω, Ἰλιάδ.

*Ἕλῃαι, Ἰων. β'. ἑνικ. πρτπ. ὑποτ. ἀορ. β'. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω, ἀντί ἕλῃ.

Ἑλήγηρις, Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος παρ' Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Ἕλη.

Ἑλήθερής, ὁ, ἡ (ἕλη, θέρω). Ζεστός ἀπό τόν ἥλιον· ἔτι δὲ καὶ εἰληθερής.

*Ἐλήλαχα, Παρκμ. ἐνργ. καὶ ἐλήλαμαι Παρκμ. παθ. τοῦ ἐλαύνω.

*Ἐλήλατται, ἐλήλατο, γ'. ἑνικ. πρσπ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ. τοῦ ἐλαύνω, Ὁμ.

*Ἐλήλεγμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐλέγχω.

*Ἐλήλεσθαι, γ'. πλθ. πρσπ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ ἐλαύνω, ἀντί ἐλήλατο, ἀναγνωστ. ἐν Ὀδσ. Η, 86., ἔνθα γράφει ὁ Wolf ἐρηρέδαται, ὁ δὲ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. σλ. 440. ἐλήλεαται, συμπεραίνει.

*Ἐλήλυθα, Πρκμ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. Πρκμ. ἐληλουθώς, διά τοῦ Αἰολ. εἰλήλουθα, ἤδη μετασχηματισθέντι, Ἰλιάδ. Ο, 81.

*Ἐλθεῖν, Ἐπκ. ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, Ἀπρμφ. παρά τό, ἦλθον Ἀορ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἐλίγδην, Ἐπίῤῥ. (ἐλίσσω). Γυρισμένα, στρεφογυρισμένα, στρεμμένα, τιλυγμένα, κλωδογυρισμένα, κουλουριασμένα, κουβαριασμένα, Αἰσχύλ. Πρ.

Ἐλίγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τιλιγμένον, κουβαριασμένον, κουλουριασμένον, κατσαρωτόν, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 221., μέλημα κόμης, 2) = ἕλιγμός, ἕλιξ.

Ἑλιγματώδης, ὁ, ἡ. = ἑλικοειδής.

Ἑλιγμός, οῦ, ὁ. Τιλύξιμον, κουβάριασμα, στρίψιμον, στρεφογύρισμα περιτύλιγμα, κατσάρωμα· στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον· κυρτωμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καμπή, λύγισμα, ἀγκύλωμα· στραβὴ καγγελωτὴ ὁδός, ἡ στράτα· συστροφὴ ὑδάτων, ὅταν εἰς τινα μέρη ποταμῶν στρεφογυρίζηται τὸ νερόν· γύρος, τὸ νὰ ἔρχεταί τι ὁλόγυρα ἀκαταπαύστως, Ξενοφ. Κυρουπ.

*Ἑλικαί, ῶν. Ἐπε. γενικ. ἀους, αἱ. Πόλις ἐν τῇ Τρωικῇ ἐπικρατείᾳ, Ἰλιάδ. Γ, 123. Ὅπου μέν τινες τῶν πολλοὶ τῶν Σχολ. ἐκλαμβάνουσι τὸ, Ἑλικῶν ὡς ὄνομαστ. κυρ. ὀνόμ.

Ἑλικόμπυξ, κος, ἡ (ἕλιξ, ἄμπυξ). Ἥτις ἔχει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς περιδεμένας εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπ' αὐτὰς τὸν ἄμπυκα· ἐπίθ. τῆς Σεμέλης παρὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. Ῥητ. σελ. 154. Ἰδὲ ἄμπυξ.

*Ἑλικοφυής, ής, ἡ (αὐγή). Ὅστις περιστρέφει τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ποιητ.

Ἑλικάων, ονος, ὁ· Ἰδὲ ἑλικεί (χ).

Ἑλίκη, ης, ἡ (ἕλιξ). Ὄνομα τῆς μεγάλης ἄρκτου, τοῦ Ζωοδίου, διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφοράν του. — 2) = ἕλιξ. — 3) Ἡ ἰτέα, ἡτις, διὰ τὴν εὐλυγισίαν της, Ἀρκαδικῶς, καθ' ἡμᾶς σημ. καὶ ὀξυτον. ἑλικὴ. — 4) Πόλις, ἡ ἐπαρχία ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ. παρβλ. Ἡσιόδ. Ἀστ. 381. 475.

Ἑλικηδόν, Ἐπιῤῥ., = ἑλίγδην. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ. 13.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Πᾶν τι κλωβογυρισμένον, καγγελωτόν, Κοσμ. Δ, 18. πέλικίας κερκυνός.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Μὲ εὐκολοκίνητα βλέφαρα, ἡμματόφυλλα, ὅστις ἔχει ζωηρὸν καὶ εὐκίνητον κύτταγμα, βλέμμα· ἐν γένει, ὅστις ἔχει εὔμορφα, τερπνὰ, Σελατικὰ ὄμματα, Ὁμ. Ἴλ. Ε. 19. Ἡσιόδ. Θγν. 16. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Παρβλ. ἑλίκωψ.

*Ἑλικοβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος). Ὅστις ἔχει πλοκάμους, ἢ πλεξούδας τῶν μαλλῶν στρεφογυριστάς, κατσαρωτάς, Ἀρστφ. Θσμ.

Ἑλικογραφέω, Μλ. -ήσω (γράφω). Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ· στρέφομαι καγγελωτά, κάμνω καγγέλια κινούμενος· ἐπὶ ποταμῶν, Ἀγαθ. 2, 10.

Ἑλικοδρομος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι τρέχει, κινεῖται καγγελωτά· ὅστις τρέχει ὁλόγυρα.

Ἑλικοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ποιητ. εἰλικοειδής. Πᾶν τι ὅμοιον μὲ ἕλικα, στρεφογυριστόν, κουλουριαστόν, Ἑπῤῥ. ἑλικοειδὲς.

Ἑλεόεις, όεσσα, όεν (ἕλιξ), ποιητ. εἰλικ. = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι στρεφογυρισμένον καθὼς ὁ πάτος τοῦ κοχλίου, σάλιαγκα.

*Ἑλικοκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὅ,τι ἔχει στεφογυριστὰ κέρατα.

*Ἑλικόῤῥους, ὁ, ἡ (ῥέω). Ἐπὶ ὑδάτων ὅταν εἰς τὰ τριξεμόνιων σχηματίζουν καγγέλια.

Ἑλικός, ἡ, όν, = ἑλικτός. Κλωβογυρισμένος, κουλουριασμένος. πᾶν ὅτι στρεφογυρίζεται, κουλουριάζεται, ἔρχεται ὁλόγυρα ὡς φοῦρλα.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ. Παιδήποτε στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον, στρεφογυριζόμενον, κουλουριαζόμενον σῶμα· ἐξαιρ., βραχιόλια, ἐνώτια, τὰ κοιν. σκουλαρίκια.

Ἑλικτός, ἡ, όν (ἑλίσσω). Πᾶν τι τιλικτόν, κλωβογυρισμένον, κουλουριασμένον, λίγυσμένον, Ὁμ. Ἴλ. Ἔρμ. 192. Ἰδὲ ἑλικός.

*Ἑλικώδης, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ (ἑλίσσω). Νῆμα τὸ ὁποῖον μαζώνει τὶς ἀπὸ τὴν ῥόκαν εἰς τὸ ἀδράκτι, Ἡσύχ. — 2) Ὄργανον μουσικὸν τετράχορδον μὲ ἐννέα χορδάς, Πτολεμ. Ἁρμ. Β'. 2. Ἀριστείδ. Μουσ. Γ. σελ. 117.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ. Τὸ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ, καινόν. Διακόσμ. ἀπὸ Ἡσιόδ. Ἔρ. 637. Θγν. 2, 23. περίφημον ὡς καθέδρα τῶν Μουσῶν· ἀφ' οὗ

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, παρθένοι. Αἱ κατοικήτριαι τοῦ Ἑλικῶνος, αἱ Μοῦσαι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 656. Θγν. 1.

*Ἑλικωνίδες, αι = Ἑλικωνιάδες· ἰδὲ Περσίου προλεγόμ. 4, σλ. 212.

*Ἑλικωνιος, α, ον. Ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Υ, 404, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτάς, ἀπὸ τῆς Πελοποννησιακῆς χώρας, ἡ πόλεως Ἑλίκης, ὅτεν ἐτιμᾶτο ἐξαιρ., Ἰλιάδ. Θ. 203. ἰδὲ ἐξ ἐναντίας Ilgen ἐν Ὁμ. Τμ. κγ'. 3. σλ. 588.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἑλίκωψ, Ἰλιάδ. Α, 88.

*Ἑλικωπός, ὁ, ἡ, = ἑλίκωψ.

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω, ὤψ). Ὅστις ἔχει εὐστροφα ὀμματικ, ἐγρήγορον, ζωηρὸν, ὑγρὸν, ἢ ὀγλίγωρον καὶ χαρίεν βλέμμα, νεανικῆς ζωηρότητος καὶ εὐτολμίας ἀμφὶ πτεσσ· ἔπειν πέλικωπες Ἀχαιοὶ εὐτολμαι, ῥωμαλέοι Ἕλληνες, Ἰλιάδ. Α, 389. Γ, 190. καὶ ὡς ἰδαίτ. Σχόλ. πέλικωπες κοῦροι Α, 80., Ἱλαρόφθαλμοι, εὐχαρι καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἔχοντα, ἐν Ὀδσ. δέ, οὐδεὶς ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἀπαντᾶται πουθ, ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ὡς ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἐξαιρ., τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τῶν νεανικῶν ὡραίων χορῶν.

Ἑλίνυες, αἱ· ἔτι δὲ καὶ ἑλίνυες. Ἡμέραι καταπαύσεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρ. ἀνάπαυτεις, τὸ Ἰταλ. φέριαι, κοιν. σχολή, ἑορτή, Πολύβ. ΙΑ'. 1. τὸ τῶν Ῥωμαίων Supplicatio (ἰδὲ ἑλενύω).

*Ἕλινος, ὁ (ἑλίσσω). Τὸ ἑλκοειδὲς καὶ λεπτόν, τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλημάτων ἀμπέλου, κοιν. ψαλίδα, ἀμπελοβλάσταρον, καὶ ἡ ἰδία ἀμπελοβεργα.

Ἑλινύω, ἡ ἑλινύω, ψιλμ. Μλ. -ύσω, Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ἑορτάζω, ἔχω σχόλην, κάθομαι ἄρτος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἰωνι., Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 67. 7, 56. 8, 71. ὡτοῦτως καὶ παρὰ Ἡσιόδ. ὄφελον ξεκουράζομαι, κοιμᾶμαι. — 2) Διατάζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, ἀμελῶ, ἀναστέλλω, ἢ κρατῶ τι ὀπίσω, ἐμποδίζω, Παυσ. Καλλ. Θεσπ. (τὸ υ, ἐν τῷ ἐστ. μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δὲ, ἀεὶ μακρ. Boeckh ἐν Πινδ. Νμ. 5, 1. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ εὑρηται καὶ ἑλενύω, ἀλλὰ τὸ ἰῶτα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ μακρ. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 502.)

Ἑλιοφόρος, ὁ, ἡ. μακρομβρος. Νόννος Διον. ιδ'. 23. ἀντὶ πέλινους.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, ὡς Οὐσιαστικ. ἐν γένει, Παιδήποτε πρᾶγμα γυριστόν, κουλουριαστόν· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλιάδ. Σ, 401. Βραχιόλια, ἡ ἐνώτια, τὸ κοινότ. σκουλαρίκια, ὡς τὸ, ἑλικτήρ, πρβλ. Ὁμ. Τμ. Ἀφρ. 87. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. κατὰ διαφόρους ἀναφορικὲς Συστροφὴ ὑδάτος, ὅταν εἰς τινα μέρη, ποταμῶν μᾶλλον, στρεφογυρίζηται τὸ νερόν, τόκοινότ. βοῦρλα ἢ βουρλισμ. Στρόμβος, κοινότ. στρόφος· Καμπύλωμα· κυκλοειδὴς κίνησις. Ψαλίδα εἰς τὰς κορυφὰς ἀμπελοκλημάτων, κισσοῦ ἤτοι μπρούσλαντης. Πλεξίδι, ἡ πλεξοῦδα μαλλίων· στρεφογυριστὰ βραχιόλια. Τὸ κουλούριασμα ὠφελίων. πέλικες στεροπῆς, Τὰ καγγέλια τῆς ἀστραπῆς, Αἰσχυλ., πέλικες ἀστρωνοῦ Ἡ ἀνακύκλησις ἢ περιφορὰ τῶν ἄστρων· ὁδὸς, ἡ στράτα καγγελωτή. Τὸ στρεφογύρισμα εἰς τὰ ἐνδον τῆς τρύπας τοῦ ὠτίου. Τὸ κουλούριασμα σχῆμα τῶν ἐντέρων εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐξαιρ. δὲ — α') εἴδος τι κισσοῦ, κοιν. μπρούσλαντης. — β') ἡ ἰτέα, ἢ ἰτιὰ τὸ δένδρον, ὡς τό, ἑλίκη. — γ') ἐξελικτρον, εἶδος πολυσπάστου μηχανήματος, ἤτοι μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σηκώνουν μὲ εὐκολίαν βάρη, Πλτχ. Τροχός, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ πηγάδια διὰ νὰ ἀντλοῦσι νερόν, ἄλλως καὶ κοχλίας ὀνομάζομ. — δ') παρὰ τοῖς μεταγνστ. Θέλος, καμάρα, ὡς τό, εἴλημα. — ε') ἑλικοειδὴς γραμμή, Μαθμτ. — Ποιητ. εἰλίξ. (ἑλίσσω, εἰλέω.)

*Ἕλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ἐπῃ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, γυριστόν, κουλουριαστόν, λυγιστόν, καμπύλον, κατσαρωτόν, σπειροειδὲς, ἢ κρικλωτόν, καγγελιστόν· ὁ Ποιητὴς χρῆται τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ ἀεὶ ἐπὶ βοῶν, τοῦ ὁποίου τὴν σημ. τινὲς μὲν ἀποδίδουσιν εἰς τὰ κυστὰ, ἢ στραβὰ σκέλη τοῦ ζώου, ἄλλοι δέ, ὀρθότερον, εἰς τὰ καμπύλα, γυρτὰ καὶ εὐπρεπῶς στρεφογυρισμένα κέρατα αὐτοῦ, Γραμ. 3, 55.

*Ἑλίσσω, ἑσσω, ἤ. Τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ, κουλουριάζῃ, περιτυλίττῃ τις τίποτε.

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τὸ (κέρας). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, στρεφογυρισμένα κέρατα.

Ἑλιξοπόρος, ὁ, ἡ (πορος). Ὅστις περιπατεῖ στρεφογυριστὰς, ἢ καγγελιστὰς ὁδοὺς, στράτας, Πρόκλ. Ἀνέκδοτ. Β'. σελ. 442.

Ἑλίσσω, Ἀττ. ἑλίττω, Μ. ξω. Ἐπικ. καὶ Ἰων. εἰλίσσω (ἕλιξ, εἰλέω). Γυρίζω, στρεφογυρίζω, παρ' Ὁμ. κατ' ἐνεργ. διάθ. σπανίως ἐπὶ ἵππων ἁμάξης, Γυρίζω, στρέφω, κυβερνῶ διοικῶ τὰ ἄλογα περὶ τὸν καμπτῆρα, ἢ τὸ τέλος τοῦ ἱπποδρόμου, τοῦ σταδίου, Ἰλιάδ. Ψ, 309. 466. ἑλιχθείς, Ὅστις γυρίζει, στρέφεται μὲ ὁρμὴν πρὸς τὸν ἐχθρὸν. νοῦδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἀφροβον ποτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὕπ' Ἀχαιῶν, Ἰλιάδ. Μ, 74. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει, Στρέφω, γυρίζω, κυλίω, κουλουριάζω, λυγίω, τιλύγιω, πλέκω, συμπλέκω, σείω, κουνῶ σφενδόνην. ἐπὶ κιόνων, πλοίου, Σφυρ. Δί. 358. πρὸς ἑσπέρας ἑλίττων πλάταν, ἢ ὅταν καὶ, Περιτυλίγω, περιευελόνω. Ἀμτβ. χρῆται τῇ λέξ. Εὐρπ. Ὀρ. 1285. Παθτ. καὶ μέσ. Κυλίομαι, στρεφογυρίζομαι, στρέφομαι, γυρίζω ὀγλίγωρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ· τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλιάδ. Θ, 340. Μ, 49. 408. Ψ, 728. Ω, 372. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασ. ἐλαφρὰς, εὐκινήτου καὶ προθύμου δραστηριότητος. Προσελήφει τοῦ, ἐνθα καὶ ἔνθα, Ὀδσ. Τ, 24. 28. ἤπαρ αὐτοῦ ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἐπὶ ἀγριοχοίρου, πάλερους τ' αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκίδνασκεν, ἑλιξάμενος διὰ ῥήτορας, Ἰλιάδ. Ρ, 284. Ἐπὶ φρονοντος, ἀπερράλεον δὲ ὁδόρουες ἑλίσσομενος περὶ χειῶν, Χ, 99. πέλισσομένη καλοῦρος Ἡ ῥάβδος τοῦ ποιμένος, ἡ ὁποία, ὅταν τὴν ῥίπτῃ ὁ βοτὸς μὲ δύναμιν, στρεφογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα ὥσπου νὰ πέσῃ κάτω, Ἰλιάδ. Ψ, 846. Καὶ παθτ. πέλισσόμενοι κατὰ δίνακα Στρεφογυρίζομενοι ἀπὸ τὴν βοῦρλαν τοῦ νεροῦ, Φ, 11. Κατὰ μέσ. διάθ. ὅμως καὶ, κεφαλὴν σφαιρηδὸν ἑλίξασθαι ἐν ἐνεργ. σημασ. Νὰ ῥίψῃ, πετάξῃ τὴν κεφαλὴν τινα ἀνθρώπου ὡς σφαῖραν, Ἰλιάδ. Ν, 202. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, Κάμνω τίποτε καμαρωτόν, ἐπολογυρισμόν, ὡραιωτόν.

Ἑλίτροχος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω, τροχοί) σύρτης, Ὁ ἄξωνας, ὁ ὁποῖος στριφογυρίζει τὸν τροχόν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 207.

*Ἑλίφθεν, Αἰολ. γ'. πρτπ. πλῃ. καὶ ἀορ. α τοῦ λείπω, ἀντὶ ἐλείφθησαν.

Ἑλίχρυσος, ὁ. (ἕλιξ, χρυτός) Φυτὸν τὸ ὁμοιον μὲ κιτσάνι, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος, ἢ ὁ καρπὸς εἶναι κίτρινος ὡς τὸ χρυσάφι. Διοσκορ. Δ. 57.

Ἑλκαίνω, Μλ. -ανῶ (ἕλκος) Πάσχω ἀπὸ τιμὴν πληγὴν, εἶμαι πληγωμένος, λίτχνλ. Χοηφ. 833. πέλκαίνοντι καὶ θετιμένῳ, ἀφ' οὗ

Ἕλκαθον, τὸ. = ἕλκος. ἀφ' οὗ

Ἑλκανόω, = ἑλκαίνω, Ἡσυχ. πέλκανῶσα ὑπὸ πυρός.

Ἑλκεσίπεπλος, ὁ, ἡ. (ἕλκω, πέπλος). Ὅστις ἔχει μακρὺ φόρεμα ὥστε σύρεται, σβαρίζεται κατὰ γῆς ὁπίσω. Ἐπίθ. εὐγενῶν Τρωῶν. Ἰλ. Η. πΤρωάδας ἑλκεσιπέπλους.

*Ἑλκεσίχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) Πᾶν ὅ,τι σύρεται τραβᾷ τὸ χέρι πέλκεσ. τρύπανα Φιλ. 2. 15. 5

Ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ (τρίβω) Ὅστις σύρει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σβαρνίζει τὸν τρίβωνα τὸ Ἰταλ. maitillen. σκωπτικὸν ἐπὶ Λακεδαιμονίου τινός. Πλάτ. Κωμικ. Σύστρατ. παρ' Ἀριστ. Ἠθικ. σελ. 58. (-υυ-)

*Ἕλκαχ (τωνος, ὁ (χιτών). Ὅστις φορεῖ μακρὸν φόρεμα ὥστε σύρεται κατὰ γῆς, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ἰλιάδ. Ν, 685. (ε)

Ἑλκέω, Μλ. -ήσω, τὸ ἕλκω κατ' ἐπίτ. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω, ξεσχίζω τι, κατὰ ὑπηρσυντ. Ἰλιάδ. Ρ, 395. κατὰ Μλ. Ρ, 558. Χ, 336. — 2) Σύρω, σβαρνίζω αἰχμάλωτον, Ἰλιάδ. Σ, 62. Ὅσον ἐν γένει, βιάζω, ἐυναστεύω, κακομεταχειρίζομαι. ἐξαίρ. ἀτιμάζω γυναῖκά τινα, «Δηΐῳ ἑλκήσας Ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ, Ὀδσ. Δ, 580. Κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. σπανιώτατον παρβλ. ἔλκηστον· κυρίως δὲ μόνον παρὰ ταῖς καλαῖς ποιηταῖς χρήσιμον, ἀφ' οὗ χρῶνται οἱ μεταγιστ. τοῦ, ἕλκω. ἀφ' οὗ

Ἑλκηδών, Ἐπίρρ. Συρτά, τραβιχτά, σβαρνιστά· τραβῶντας ἀπ' ὅλῃ ὁλίγον, ὑπρώχνωντας καὶ ἐναυτῷ τραβῶντας· ὑπὲρ τε καὶ ἑλκηδόνις Γρωστικὰ καὶ παλευτικὰ, ἀντὶ νὰ πάλῃ, Heim. ἐν Ἡσιόδ. Ἀσπ. 302. παραβλ. Ἰλ. Ψ, 715.

Ἑλκηθμός, ὁ. Σύρσιμον, τράβηγμα, σβάρισμα, ξέσχισμα, Παῦλ. Τὸ νὰ σύρνται, σβαρνίζηται τὰ αἰχμάλωτοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις καταχρήσεις, Ἰλιάδ. Ζ, 465. ὡσοῦ ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ἑλκηθρον, τὸ. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε'. 8. Μέρος τι τοῦ ἀλετρίου, ἴσως, = ἕλυμα.

Ἕλκημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τε ἐπύρξη, ἁρπάχτη, αἰχμαλωτίσθη, ἐκαυρσεύθη· λάφυρον.

*Ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ. Τραβηχτής, ὅστις σύρει, τραβᾷ τι· μόνον παρὰ Φαν. ἐπ. 4, 5. κατέπιες ἑλκητῆρα· Ἢ βωλακόπτην, ἤτοι τὸ κτένι, ἢ ζευγάρια, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ γεωργοί.

Ἕλκητον, τ'. ἄυπν. προσ. ἐνργ. Παρατ. τοῦ, ἕλκω· ἆρα παρὰ τὸ, εἱλκέτην, Ὀδσ. Ν. 32. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπίσασις αὐτὴ τοῦ ε εἰς η ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ, γράψωσιν ὀρθότερον ἑλκήτην, παρὰ τὸ ἑλκέω.

Ἑλκοποιέω, Μλ. -ήσω. Πληγόνω, κάμνω πληγάς, ἢ ἀνοίγω πάλιν τὴν ἰατρευμένην πληγήν. Τρπ. Ἀνακαινίζω εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ἐνθυμίζω ἀλησμονημένων κακόν, ἢ λυπηρόν τι· παρὰ τὸ

Ἑλκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, προξενεῖ, πληγάς, ἢ τοὺς κάμνει νὰ ἐμπυάζουν, μαζόνουν.

Ἕλκος, ους, τό. Πληγή, ἐν Ἰλιάδ. πολλάκις, ἐν Ὀδσ. ἐὲ οὐδαμοῦ· πέλας ὑδρουλ Ἢ ἀπὸ τὸ ἄγγαμα τοῦ ἐφιδίου πρεσρχομένη ἐμπναστικὴ πληγή, Ἰλιάδ. Β 723. Ὀδεν παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀπόστημα, πρίσμα μὲ ἔμπυον, ἐμπυασμένη πληγή, τὸ Ἰταλ. οὐλτσερα· βλάψιμον, ἢ σπάνιον· ἀφ' οὗ

Ἑλκόω, Μλ. -ώσω. Προξενῶ ἀπόστημα, κάμνω πρίσματι, ἢ πληγήν τινα νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἑλκτέος, ἑπθ. ρημτ. τοῦ, ἕλκω, Πλάτ. Πολ. 2, πλ. 355. C.

Ἑλκτικός, ἡ, όν (ἕλκω). Πανεπιτήδειον, ἱκανὸν νὰ τραβᾷ, σύρῃ· πέλατικὰ ὄργανα, φάρμακα. ἢ Ἑλκτόν, ἡ, όν. (ἕλκω). Τραβηγμένος, διὰ τραβήγματος, τραβηκτός. Πᾶν ὅ,τι ἐτραβήχθη, ἐμπορεῖ νὰ τραβηχθῇ.

Ἑλκύδριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ἕλκος, Πληγίσκα.

Ἑλκυδμός, ὁ, νεώτ. τύπος αὐτοῦ, ἑλκηθμός.

Ἕλκυσις, εως, ἡ (ἑλκύω). Τὸ νὰ τραβᾷ, σύρῃ, σβαρνίζῃ, ἰσχίζῃ, ξεσχίζῃ τι τίποτε.

Ἕλκυσμα, ατος, τό. Τὸ τραβηγμένον, συρμένον, π. χ. τὸ γυρμένοι μαλλί. — 2) = σκωβία, ἢ ἀκαθαρσία ἀναλυόντος ἀργύρου, ἐπειδὴ τὴν εἴχαλαν ἀπὸ τὸ χωνὶ τραβῶντες την μὲ τὴν σταλίδα, Διοσκορ. Ε'. 101.

Ἑλκυσμός, ὁ, = ἑλκηθμός.

Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, ποιητ. ἀντὶ ἕλκω. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω σχίζω, Ἰλ. Ψ, 187. καὶ Ω, 21. ὑποδρύφοι ἑλκυστάζωνται.

Ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ. Παιδήποτε ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον σύρομεν, τραβοῦμεν τίποτε, ἐξειρέτως ὁ χαλκὸς, ἢ καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. συντζ. καπίστρι, ὅλλως καὶ ῥητῶρ λεγόμενον. — 2) ὡς ἐπίθ. Ὅστις σύρει, τραβᾷ τι.

Ἑλκυστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι σύρει, τραβᾷ, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ σύρῃ, τραβᾷ τίποτε· ὁ σύρων, τραβῶντι πρὸς ἑαυτόν, Διοσκ. Ε'. 10.

Ἑλκυστικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἑλκυστικὸν τρόπον· τραβηχτά, συρτά.

Ἑλκυστίνδα, Ἐπίρρ. = διελκυστίνδα, Εἶδος παιγνιδίου. Ζήτ. τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Εὐστ. σελ. 1111. ἐν Ἰλ. Ρ.

*Ἑλκυστός, ἡ, όν. Πᾶν τραβηγμένον, συρμένον· τράβηγμα, σύρσιμον ἐπιδεχόμενον· παρὰ τὸ

Ἑλκύω, Μ υσω, = ἕλκω, νεώτερος τύπος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πιδ. καὶ Ἡρότ. ἐπὶ χορῶν, ἢ χορεῦ σχημάτων. πέλκύσαι κόρύσσαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 326. Ἐν τῷ ἐνστ. ὀλίγον χρήσιμ. χρησιμώτ. ὅμως κατὰ Μλ. καὶ Ἀόρ. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. εἴχρ. ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δὲ συνῃθ. βρχ. οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πιδ. Νεμ. 7, 15. Παρβλ. Herm. ἐν Ἀρστφ. Νρ. 556.)

Ἑλκω, Μ. ξω. Ἀορ. εἵλξα, παρὰ τοῖς μεταγιστ. δὲ καὶ ἕλυσα, Μλ. -ύσω, συνῃθ. ἀόρ. εἵλκυσα, παθ. ἀόρ. εἱλκύσθην, Πρκμ. παθ. εἵλκυσμαι· ποιητ. ἑλεῦσα καὶ ἑλκυστάζω. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρασημσ. τοῦ, μὲ κόπον, μὲ βίαν, πέλκειν τινὰ τινος. Τὸ νὰ τραβᾷ τινά τι εἰς, ἀπό, ἢ πρός τίποτε· πέλκειν τινὰ ποδός, ποδοῖν, ποδῶν· Τὸ νὰ σύρῃ, σβαρνίζῃ τί τινα τραβῶντάς τον ἀπὸ τὰ ποδάρια, Ἰλιάδ. Ν, 383. Σ, 537. Ὀδσ. Π, 276. τὸ δὲ κάρτρον ἰειῖῖο ἕλκειν· Τὸ νὰ σύρῃ τις τὸ ἀλέτρι, νὰ ὀργώσῃ, Ἰλιάδ. Κ, 353. παρβλ. Ψ, 518. Τραβῶ, ταυζῶ τὴν χορδὴν τοῦ τόξου, Γλδ. Δ, 122. Ὀδσ. Φ, 419. πέλκ. ἱστία. Τραβῶ, ἀνοίγω τὰ πανία τοῦ καραβίου, τὰ ἄρμενα, Ὀδσ. Β, 426. Τραβῶ τὸ ζυγὸ ζυγιάζωντας τίποτε, Ἰλιάδ. Θ, 72. Χ, 212. Ἐξοφ. παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα τραβοῦν ἀπὸ στὴν ξηρὰν καὶ τὰ ῥίπτουν εἰς τὴν θαλασσαν· ἐπὶ ἀμαξῶν, ἐπὶ νεκρῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα σβαρνίζουν εἰς ἀτιμίαν· καὶ ἐπὶ αἰχμαλώτων, Ἰλιάδ. Χ, 65. ἐπὶ πάλης, ἢ παλεύματος, Ἰλιάδ. Ψ, 715. παρβλ. ἑλκηθμόν. Σύρω κατόπιν, ὁ ἐστὶ κάμνω νὰ μοὶ ἀκολουθῇ τίποτε, Ἰλιάδ. Θ, 486. μετὰ ὄστις, τοῦ μέσου ἢ τοῦ ἐργαλείου, μὲ τὸ ὁποῖον τραβᾷ τις τὸ ἀκολουθοῦν, Βτ. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 365. 772. Παρὰ ταῖς μεθ' Ὁμ. Σχίζω, ξεσχίζω τι τραβῶντάς το. πέλκ. χλανίδαν Σβαρνίζω ὀπίσω τὸ φέρεμα, τοῦ ἐστι τὸ φόρεμα εἶναι καμωμένον ὥστε νὰ σύρηται, σβαρνίζηται ὀπίσω, ποιεμικῶς χλανίδα ἕλκων, Μεγαλοπρεπῶς σβαρνίζων ὀπίσω τὸ φέρεμα, Ἀθήν. παραβλ. ἑλκεσίπεπλος, ἑλκεχίτων. Ἔτι δὲ πέλκω κλῆρονς, Τραβῶ, εὐγάλλω τοὺς λαχνούς. πέλκ. πλοῦτον ἢ βίοτον, κατασκευάζω πλοῦτόν. πέλκ. ἔριν ἢ Γοῆδν, ξαίνω, τὸ κοινότ. ὑγραίνω, λανσρίζω μαλλί. πέλκ. γάλα· Βυζαίνω ἐν γένει, Πίνω χωρὶς νὰ παίρνω αἰάσσαν, ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν συνῃθ. τραβῶ, ταουτσουνίζω, σβαρνίζω κοινότ. πέλκ. ταῖς ῥισὶν Τραβῶ τὴν μύτην, μυρίζω. πέλ. γυναῖκα· Ἐρεθίζω εἰς ἀσέλγειαν, ἀκπληρουμ. τῆς ὀρέξεως τὰ τοῦ, πέπλωτ, ὡς τὸ, περᾶ· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, βιάζω αὐτήν, παρβλ. ἑλκέω, ῥυστάζω. Ἐν γένει, Ἕλκω, τραβῶ πρὸς τὸ ἑαυτόν μου τινα, τὸν ἀγγελῶ μὲ κόλομα, ἢ μὲ μαγικὰ μέσα καὶ τρόπους, πέλκομαι ἤτορ, Πιδ. παρβ. Δκρτ. 2, 17. Jac. ἐν Διόλ. Παλατ. σελ. 604. Ἐπὶ βέρους, Ζυγιάζει, τραβᾷ, τοῦτ' ἔστι εἶναι βαρύ, ἔχει βάρος. πέλκει πλέον Ζυγιάζει περισσότερον, εἶναι βαρύτερον. πέλκω βίοιον Ζῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπους, μὲ τολοιπωρίας, ἄθλια. πέλ. προφάσεις Κρίσεω μεγάλας προφάσεις, προφασίζομαι φαρδιὰ καὶ πλατιά. πέλ. βάσιν Βάσω τὸ χνάρι βήματα, διασπάλια. πέλ. κόρδακα, Τραβῶ τὸν χορὸν, χορεύω ἀγάλι τὸν κόρδακα χορεύ, ἰδὲ κόρδαξ. πέλ. ἔρομαι Τραβῶ ἤτοι ἕλκω, ἔχω τὸ ὁρμὴ μου, παράγεται τὸ ὁρμά μου ἀπό τινα, ἢ ἀπὸ τίποτε, Διον. Περτ. 42. — 2) Ἀμτβ. πέλκει τί τινι, Ὁμοιάζει μέ τίποτε, ἢ κλίνει πρὸς τίποτε, ὡς καὶ συνήθως λέγομεν, αὐτὸς τραβᾷ πρὸς τοῦ τάδε, ἀντὶ τὸν ὁμοιάζει εἰς τὰ ἰδιώματα· ἢ Συρίς ἕλκειν, Τὸ παραύρι τραβᾷ ἀέρα, Θεόφρ. σελ. 409. — 3) Μέσ. πέλκομαι σῦρω, τραβῶ, εὐγάλω τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θηκάρι, Ἰλιάδ. Δ, 104. 210. ἕλκομ. χαῖτας ἐκ περιαλήτω Μαδῶ τὰ μαλλιὰ μου, Ἰλιάδ. Η, 15. πέλκ. εἴφρον πυρὸς ἀσσοτέρωσι Τραβῶ τὸ σκαμνὶ κοντότερα ἐ τὴν φωτιάν, διὰ νὰ καθήσω κοντ. εἰς τὴν φωτ. Ὀδσ. Τ, 506. — Σύρω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· μαζόνω διὰ χρείαν μου· αὐτποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι τιμάς, ἄφειος ἕλκομαι Οἰκειοποιοῦμαι τιμάς, ὑπλ. θέλω νὰ εἴξω ὅτι μοὶ ἀνήκουν· συνάζω, μαζόνω περιουσίαν, πλοῦτον, μὴ δ' ἀδίκησεν ἐργμασιν τιμάς, μή τ' ἀρετὰς ἕλκεο, μή τ' ἀφενοσύνην Θέγν. — Παθ. Ἐπὶ ἐμψύχων, Τραβιέται, ἢ τραυεύει ἴσια, ἢ στυβά, Θεόφρ. ε'. 7. — β') Ἐπὶ ὑδάτων, τρεχούμενα ἱερά· Τραβιέται, ξεχύνεται, ξετρέχει, Διοσκ. 702. (Ὁ Παρατ. εἵλκον παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὐδέποτε μετ' αὐξήσεως, ἀλλ' ἀεὶ ἕλκον, ἕλκετο καὶ λ.)

Ἑλκώδης, ὁ, ἡ (ἕλκος, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πληγήν, ἢ πρίσμα ἐμπυασμένον, μὲ ἀπόστημα.

Ἕλκωμα, ατος, τό (ἑλκόω). Πᾶν ὅ,τε ἐπληγώθη, ἐμπνάζει· τὸ πληγωμένον, ἐμπυάζον μέρος ἢ μέλος· ἀφ' οὗ

Ἑλκωματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πληγάς, πρίσματα, ἢ ἀποστήματα, Διοσκ.

Ἕλκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις ἢ τε πληγήν, πρίσμα, ἢ ἀπόστημα· πλήγωμα, πληγή, Θεόφρ.

Ἑλκωτικός, ἡ, όν, = ἑλκωματικός, Πλτχ.

*Ἔλλαβε, πειπτ. ἀντὶ ἔλαβε, αὐρ. β'. τοῦ λαμβάνω, Ὁμ.

*Ἑλλαδέρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπγρμ.

Ἑλλαδικός, ἡ, όν (Ἕλλας) = Ἑλληνικός.

Ἑλλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (ἐν, λαμβάνω, ἁμπλ.). Λαμβάνω, πιάνω, κρατῶ στερεά, δένω. Μσ. πέλλαμβανομαι, μετά Γενικ. Πιάνω, κρατῶ τίποτε σφιστά, Διοσκ. Δ. 184. καὶ 183.

Ἑλλαμπρύνω, Μλ. -υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν μέσα, συνῃθ. κατὰ μέσ. διάζ. ἑλλαμπρυομαι, μετὰ ὄστις. Γίνομαι λαμπρός, εὐόξους, περιφανὴς μὲ τὴν ἐπιτέλεσιν ἐνόξου τινὸς κατορθώματος, καυχῶμαι διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, Φλάρ. πέλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι· ἑλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ, Ἑρμογ.

Ἑλλαμπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τε χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμῃ λάμψιν, Ἐπίρ. ἑλλαμπτικῶς· παρὰ τὸ

Ἑλλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, ἀστράπτω, φωτίζω μέσα, ἢ ἐπάνω που· τὸ ἀπλ. Πλουμιάζω· Μέσ. ἑλλάμπομαι, Λαμπρύνω τὸ ὁρμά μου, γλυκαίνω περίφημος· μετὰ ὄστ. Προϊόντ. Η. ζῆ· οἱ τοῖσι νησὶ ἑλλάμψεσθαι· ἀφ' οὗ

Ἑλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, φώτισμα, φέξιμον μέσα, ἢ ἐπάνω που· φῶς.

Ἑλλανικός, ἡ, όν. Δωρ. ἀντὶ Ἑλληνικός. — 2) κυρ. ὀνμ. Λεσβίου τινὸς ἀρχαίου ἱστοριογράφου (ἡ πραφὴ τοῦ κυρ. ὀνμ. ἐστὶ κατὰ μὲν Α Bekk.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Θεογν. 3, σλ. 1369. Posthom. ἐν Τζέτ. 778, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 670, Osann ἐν Φιλημ. σελ. 250, – – υ, κατ' Avien. ora maril. 43, δὲ, – – υ υ)

Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ (Ἕλλην, δίκη). Οἱ πρώτιστοι ἐννέα κριταὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, οἵτινες ἐκαθέζοντο πορφύραν περιβεβλημένοι, ἵνα κρίνωσι τὰ τῶν ἀθλητῶν· Παύσαν. Δ. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο εἰς τὸν πόλεμον οἱ κριταὶ τῶν φιλονεικιῶν, ἢ διαφορῶν, ὅσαι συνέβαινον μεταξὺ τῶν συμμάχων, Ξενοφ. Λακ. Πολιτ. Ι΄. (ι) ἀφ' οὗ

Ἑλλανοδικέω, Μλ. – ήτω. Εἶμαι Ἑλλανοδίκης, Παυσαν. Ἠλιακ. Α'. καὶ Β'.

Ἑλλάς, άδος, ἡ. Ἡ πατρὶς τῶν Ἑλλήνων, Ἑλλάς. Κατ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο μόνον ἡ ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐν Θεσσαλίᾳ κτισθεῖσα καὶ ὑπ' αὐτοῦ Ἑλλὰς ὀνομασθεῖσα πόλις· εἶτα ἐκλήθη ὡσαύτως καὶ ὅλον τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατώκουν οἱ Μυρμιδόνες, τὸ ἄλλως Φθιῶτις καλούμενον, Ὅμ., τέλος δὲ ὠνομάσθη Ἑλλὰς καὶ ἅπασα ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Πελοποννήσου, μέχρι τῆς Θεσπρωτίας, ἐξαιρέσει τῆς Θεσσαλίας, Ἡσιόδ. Ἔρ. 526. Ἡρόδ. 8, 44, 47. ἰδὲ Ἕλλην· τὸ δὲ, ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς, ἐλέγετο ἀντιθέτ. τῷ, ἡ μεγάλη Ἑλλάς, Πλουτ. Τιμολ. 57. — 2) ὀνομ. κύρ. γυναικός.

*Ἑλλάς, άδος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἑλληνικός, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρῳ.

*Ἑλλάς, άδος, ἡ, καὶ εἰλὰς (ἕλλω, εἰλέω) = δεσμὸς, ἀφ' οὗ ἐλλεδανός.

*Ἔλλαχε, Ἐπικ. γ'. ἐνικ. προσ. ἀορ. β' τοῦ λαγχάνω, ἀντὶ ἔλαχε.

Ἑλλεβοριάω, Μλ. – άσω (ἑλλέβορος). Ἔχω χρείαν ἑλλεβόρου, κοινῶς σκάρφης, εἶμαι παράφρων σημαδί.

Ἑλλεβορίζω, Μ. ίσω. Ἰατρεύω τινὰ διὰ τοῦ ἑλλεβόρου· τοῦτ' ἔστι τὸν σωφρονίζω, ἰατρεύω τὴν τρέλλαντου, τό κοινῶς τὸν μαθαίνω γνῶσιν. Δημοσθ. περὶ Στεφ. ιτὶ σαυτὸν οὐκ ἑλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;

Ἑλλεβορισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεραπεία διὰ τοῦ ἑλλεβόρου.

Ἑλλέβορος, ου, ὁ. σπανιώτερον ἑλλέβορος φιλόρριζος. Κυρίως ἡ ῥίζα τοῦ οὕτω καλουμένου φυτοῦ, ἥτις εἶναι δύω εἰδῶν κατὰ τὸ χρῶμα, μαύρη σημ. καὶ ὑπόλευκος, ἀσπροδερή· καὶ ἐκείνην μὲν Σκάρφην καλεῖ ἡ κοινὴ συνήθεια, τὴν δὲ ὑπόλευκον Στειρογάνην· οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν ἑλλέβορον ὡς ἰατρικὸν μέσον κατὰ διαφόρων νόσων, ἐξαιρ. ψυχικῶν, οἷον· παραφροσύνης, μανίας, φρενοβλαβείας, βραδυπεψίας· ὁ ἄριστος ἑλλέβορος φύεται ἐν τῇ Ἀντικύρᾳ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Ἑλλεδανός, ὁ (ἑλλάς, εἰλῶ, εἰλέω). Ὁ δεσμὸς μὲ τὸν ὁποῖον συνδέουσιν οἱ γεωργοὶ τὰ δεμάτια τῶν γεννημάτων, Ἰλιάδ. Σ, 553. Τμ. Δμτ. 456. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 291. ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρῶ. σκορβλ. Ητμ. Δξ. 2, σλ. 158.

Ἔλλειμμα, ατος, τό (ἐλλείπω). Πᾶν ὅ,τι ἐλλείπει ἀπό τινος, ὅ,τε ἀπαιτεῖται εἰς ἀποπλήρωσιν ὅλου τινός· ὑπόλειπον, ἐπίλειπον, τό ἰταλ. ῥέστω· τὸ ἐλάττωμα, ἰταλ. deficito.

Ἐλλειπατμός, ὁ, = ἔλλειμμα, Λουκιαν. Φιλόπ. 20.

Ἐλλειπής, ὁ, ἡ = ἐλλιπής· ἥττον χρήσιμος τύπος.

*Ἐλλειποντας, Ἐπῤῥ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, ἐλλείπω, Λειψᾶ.

Ἐλλειπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐλλειψίν τινα, δὲν εἶναι τέλειον· ἰδὲ ἔλλειψις. Ἐπίῤῥ. ἐλλειπτικῶς.

Ἐλλείπω, Μ. ψω (ἐν, λείπω) ἐνεστικ. Ἀφίνω τί πίσω ὀπίσω, ἀφίνω τινὰ στερημένον τῆς ἀναγκαίας τῷ βοηθείας μου, τὴν ὁποίαν τῷ ὑπεσχέθην, τὸ κοινότ. ἀφίνω τινὰ 'ς τὴν λάσπην, 'ς τὴν ἐντροπήν. 2) Ἀφίνω, παραιτῶ, τὸ κοινότ. τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· μετὰ αἰτιατ. πέυτω πολλὰ ἐλλείπειν· Τό νὰ στερῇ τις τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ πολλά, νὰ ἀποφεύγῃ, τό μὴ θελῇ νὰ ἀπολαύσῃ, Ξενοφ. πτὰς εἰς ἐρᾶς ἐλλείπω Ἀπορισμὸς, ἢ ἀμελῶ τοῦ νὰ πληρώσω τὰ δημόσια χρέη μου, Δημοσθ. ὅπερ ἐντελέστερον, ἐλλείπω ἀποδιδοὺς τὰς εἰσφοράς· καὶ, Ἔτι δὲ καὶ μετοχ. νοῦν ἐλλείπει εὐχαριστῶν· Δὲν ἀμελεῖ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν λησμονεῖ, δὲν παραβλέπει τὸ χρέος του, Δημοσθ. — 3) μετὰ γεν. Ἔχω, ἢ πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἔχωτί ἀρκετόν· ὡς τό, δέω, Χρειάζομαι, ἔχω χρεία ἀπό τίποτε, μοὶ λείπει τι. Ἔτι δὲ καὶ, λείπω, δὲν κάμνω ὅ,τι πρέπει καὶ ἡμπορῶ νὰ κάμω· οὐδὲν ἐλλείπω προθυμίας· Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω τι ὅλον — 4) Ἀπολείπομαι, φαίνομαι, ἢ ἀδύνατος, ἢ γίνομαι κατώτερος, ὑπολείπομαι ἀπὸ ἄλλον εἰς τίποτε, μένω ὀπίσω· οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπευν, Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 213. — ἐλλ. ἐν τινι, Θεόδ., Σφάλλω εἴς τι, δὲν τό κάμνω ὡς πρέπει, παραβαίνω τι· ητό ἐλλεῖπον, Τό ὑπόλοιπον· ἁμάρτημα, πταῖσμα, τό ψτέρημον. Ἐν γένει δέ, ἐπ' ἀνθρώπων μέν, κάμνω ὀλιγώτερον τοῦ ὅ,τι πρέπει καὶ ἡμπορῶ· ἐπὶ πραγμάτων δέ, δὲν ἀρκεῖ, δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἔτι δὲ καὶ μεσοπαθ. τῷ, πλεονάζω.

Ἐλλείχω, Μ. ξω. ἀντὶ λείχω, Ἀγλείφω, κωμ. ἐξ περὶ τενος ξένου, ὅστις ἐπροσπαίσειτο ὅτι ἦτον Ἀθηναῖος πολίτης, Ἡσυχ.

Ἔλλειψις, εως, ἡ (ἐλλείπω). Τό νὰ ἀμελῇ τις τίποτε νὰ τὸ κάμῃ. — 2) Τό νὰ ἀφήνῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται εἰς τελειότητα τοῦ ὅλου· παρὰ Γραμμτρ. δὲ, ὅταν λείπῃ κάμμιὰ λέξις ἀπό λόγον ἢ πρότασίν τινα. Ἰδὲ Lamb. Bos. καὶ Schaef. ellipses Graec. 1808. Herm. de ellip. et pleonas. ἐν Wolf. Mus. antiq. stud. 1. Opusc. Vol. 1. καὶ Ἐν Vig. σελ. 869. ῆς.

*Ἔλλερος, Κατά τινα τῶν διαλέκτων ἀντὶ τοῦ, κακός. Εὐστθ. ἐν Ἰλιάδ. 2, 181.

Ἔλλεσχος, ὁ, ἡ (ἐν, λέσχη). Παυσήποτε, περὶ τεῦ ὁποίου ὁμιλοῦν ὅλοι, τὰ ὁποῖοι εἶναι εἰς ὅλων τὰ στόματα, εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, Ἡρόδοτ. Α'. 153.

Ἕλλην, ηνος, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἱστ. λῳ. 28. τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι, καὶ κατὰ πρῶτον οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χώρας Ἑλλάσος, Ἰλιάδ. Β, 684. ἰδὲ Ἑλλὰς, εἶτα δὲ καὶ ἅπαντες οἱ λοιποὶ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες, οἱ προπάτορες τῶν νῦν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων πολλοὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κούμα παράλογον χρῆσιν τῆς λέξεως μιμούμενοι, Γραικούς καὶ ὄχι Ἕλληνας ἑαυτοὺς παραλογώτατα ὀνομάζουσι. — 2) ὡς ἐπίθ. = Ἑλληνικὸς ὁ, ἔτι δὲ καὶ ἡ· ἰδὲ Iob. ἐν Αἰ. σελ. 272. παράβλ. Ἑλλὰς, τό δεύτερον.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, κατὰ τὸν ἰματισμόν. Ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ, κρατῶ μὲ τοὺς Ἕλληνας. — 2) Ἑλληνίζω τι. Κάμνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἑλλήνων, νὰ φαίνηται ὡς Ἑλληνικὸν, Παῦτ. «Ἑλληνίζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπό τινος Μανθάνω ἀπό τινα νὰ ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ, μὲ κάμνει τις νὰ γένω Ἕλλην κατὰ τὴν γλῶσσαν· παρὰ Θουκυδ. «Ἑλληνίσθησαν τὴν τῶν γλῶσσαν ὑπό τῶν —».

Ἑλληνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τοὺς Ἕλληνας· Ἐπῤῥ. Ἑλληνιεῦς, Ἑλληνικά.

Ἑλληνικός, ὁ, ἡ, = ἑλληνικὸς, Ἡρόδ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, = Ἑλληνική· ἐξαιρ. γῆ καὶ γυνή, Ἑλληνικὸς τόπος, Ἑλληνίσσα, Ἑλληνὶδα.

Ἑλληνισμός, οῦ, ὁ. Τό νὰ μιμῆταί τις τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἤθη, ἰματισμόν, τρόπους· ἐξαιρ. τό νὰ ὁμιλῇ, ἢ νὰ γράφῃ τις καθαρὰ καὶ κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· ἡ ἰδιότης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ. Ὄστις μιμεῖται τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἤθη. 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. οἱ Ἑλληνιστοὶ Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ Ἰουδαιοχριστιανοί.

Ἑλληνιστί, Ἐπῤῥ. Ἑλληνικὰ, κατὰ τὸν τρόπον καὶ κατὰ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων, κατὰ, ἢ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Λουκιανός.

Ἑλληνοδίκαι, ῶν, οἱ. Ἥττον χρήσιμος Ἰων. τύπος τοῦ, Ἑλλανοδίκαι.

Ἑλληνοκοπέω, Μλ. – ήτω (κόπτω). Ἠλαλεύω τοὺς Ἕλληνας, παίζω τὸν Ἕλληνα διὰ κολακείαν· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι ὅτι ἔχω ἦθη Ἑλληνικὰ· παρὰ Πολυβ. Κ. 10. «ἐστι γὰρ ἡμεῖς Ἑλληνοκοπεῖτε».

Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ. Ἐπίτροποι τῆς Ἑλλάδος, τοῦτ' ἔστιοἱ ὑπό τῶν Ἀθηναίων διορισθέντες ταμίαι, τό ἰταλ. finanziéri, διὰ νὰ συνάξουν τὰς εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον χρηματικὰς συνεισφορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν εἰς τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον ἐν Δήλῳ (ἀπό τοῦ Περικλέους δέ, ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν), καὶ νὰ διορίζουν τὴν χρῆσίν των ἐπιστατοῦντες εἰς αὐτήν. Boeckh. ἐν Δη. Staatsh. 1. σλ. 189. ῆς. καὶ 429. Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἀξίωμα ὠνομάζετο Ἑλληνοταμία, ἡ Ξενοφ., ἦτις ὑπῆρχε ἀπό τῆς 76, 2. Ὀλυμπ. ἰδὲ Θαλ. 1, ηδ.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἑλλήσποντιος. Ὁ ἄνεμος ὅστις πνέει ἀπό τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἑλλησπόντιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· παρὰ τὸ

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ. Θάλασσα τῆς Ἑλλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ὑπό τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη εἰς αὐτήν, ἔλαβε τὸ ὄνομα, τό μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Λαμψάκου κατάστενον τῆς θαλάσσης, τὰ νῦν συνήθ. τὰ Δαρδανέλλια, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ.

Ἐλλιμενίζω, Μ. ίσω (ἐν, λιμενίζω). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα. 2) ζητῶ, ἢ συνάζω τὰ ἐλλιμένιον· ἀφ' οὗ

*Ἐλλιμενικός, ἡ, όν = τῷ ἑπόμ.

Ἐλλιμένιος, α, ον (λιμήν). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἢ φαίνει, ἐμβαίνει εἰς λιμένα· — τό ἐλλιμένιον, ὑπκ. τέλος, Λιμενικὸν τι, ἢ τό δόσιμον τό ὁποῖον πληρώνουν ὅταν ἐμβαίνουν εἰς τοὺς λιμένας, Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. Boeckh. ἐν Δη. Staatshaush. 1, σλ. 343. ἀφ' οὗ

Ἐλλιμενικός, ἡ, όν. ἰδὲ τό ἑπόμενον. ἀμτ.

*Ἐλλιμένισις, εως, ἡ = τό ἐλλιμένιον, Σχολ. Σφιλ. Οἰδ. Τ. 197. καὶ

Ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ. Ὄστις ζητεῖ, συνάζει τό ἐλλιμένιον.

Ἐλλιμάζω, Μ. άσω (λιμάζω). Σχηματίζω μέσα που βάλτον, λίμνην, λίμνασμα, τό κοινῶς μπάραν· ἐπὶ ὑδάτων.

Ἐλλιπής, ὁ, ἡ (ἐλλείπω). Ὄστις ἀφίνει, ἢ ἀμελεῖ τι καὶ δὲν τό κάμνει· ητῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπὴς ἦν. 2) Παθητ. Παυσήποτέ τι, ἀπό τό ὁποῖον ἐλείπει τίποτε, λειψόν, Ὄστις μένει ὀπίσω, τοῦτ' ἔστι φαίνεται κατώτερος ἀπό ἄλλον εἰς τίποτε· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν τίποτε, τῷ 'λείπει, στερεῖται τίποτε· μετὰ γεν.

*Ἐλλιπάμην, ποιητ. ἀντὶ ἐλιτάμην, ἀόρ. τοῦ, λίσσομαι, Ὀδσ.

*Ἐλλιτάνευε, ποιητ. ἀντὶ ἐλιτάνευε, Παρατ. τοῦ, λιτανεύω, Ὅμ.

Ἐλλοβίζω (λοβός). Σπείρω, φυτεύω λοβούς, τοῦτ' ἔστι ὄσπρια, ὅσα γίνονται μέσα εἰς κουκιὰ· π. χ. φασούλια, ῥεβίθια, φακάς καὶ λαθούρια· τ. τ. Ψεύδεται ὁ Κούμας πάλιν καὶ εἰς τοῦτο τὴν λέξεως τὴν ἐξήγησιν, ἐκ βάλλω λοβοὺς ἐκ φύω, γράφ. Siliquor, Λατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλλόβιον, τό (λοβός). Ἐνώτιον, σκουλαρίκι, (ὁπότε κρέμανται εἰς τὸν λοβόν, εἰς τὸ τραχανὸν τοῦ ὠτίου). Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἑλλοβοκενθής, ές, ὁ, ἡ (ἔλλοβος, ἄνθος). Πᾶν ὄσπριον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς κουκία· καὶ τινα δένδρα τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος μεταβάλλεται εἰς κουκία.

Ἑλλοβόκαρπος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἔλλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Πᾶν φυτόν, τὸ ὁποῖον φέρει, κάμνει κουκία· τὰ ἔλλοβα, Ὅσπρια, ὅσα γίνονται εἰς κουκία· οἷον· φασούλια, λαθύρι, μπιζέλια καὶ λ. τ. τ. ἀφ' οὗ

Ἑλλοβοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πᾶν ὅ,τι περιέχει τὸν σπόρον του εἰς κουκία κλεισμένον.

Ἑλλοβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὰ ὄσπρια.

Ἑλλογάω, Μλ. -ήσω (Λόγος). Λογαριάζω, βάλλω, ἀπερισκ. εἰς τὸν λογαριασμόν· ὁ τύπος ἑλλογίζω, ἀμφβ.

Ἑλλόγιον, τό. Ἐπιγραφή, ἡ τίτλος παντοιοδήποτε λογαριασμοῦ, τὸν ὁποῖον γράφει τις διὰ νὰ τὸν ὠφελήσῃ εἴς τινα.

Ἑλλόγιμος, ὁ, ἡ (λόγος). Πᾶν ὅ,τι ἐμβαίνει, ἢ ἀξίζει νὰ ἐμβῇ εἰς λογαριασμόν, νὰ λογαριάζηται, ἐξετάζηται, θεωρῆται· ἐν λόγῳ ἐστίν, τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀξίζει, δέν εἶναι διὰ ῥίξεμον· ὅθεν τὸ, τι εἶναι ἀναλογον ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, τὸν ὁρισμόν, τὴν φήμην του· ἐπίσημον, σημαντικόν, ἀξιόλογον, ὄχι εὐκαταφρόνητον, μεγάλον, ἐξαίρετον. 2) περίφημον, περίβλεπτον, λαμπρόν, περιβόητον, ἐξακουστόν. 3) παρὰ τοῖς μεταγεν. ὅς, Πεπαιδευμένος, σπουδαγμένος, προικισμένος· «διδασκάλους ἡμῖν ἀγαθοὺς καὶ ἑλλογίμους γεγονέναι». Πλάτ. Γοργ. 89. «εἰς δὲ καὶ πάνυ ἑλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

Ἑλλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Νουνεχής, φρόνιμος, ῥωστικός, μὲ φρόνησιν, μὲ νοῦν, σύνεσιν, τῷ, ἄλογος. Ἐπῤῥ. ἑλλόγως.

Ἑλλοπεύω, Μ. εὐσω· καὶ ἑλλοπεύω (ἔλλοψ). Ψαρεύω ἔλλοπας, ψαρεύω. Θεόκριτ. Α'. «— ἴσον σθένος ἑλλοπιεύειν» ὁ Σχολ. Ἐπὶ τῆν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν.

*Ἑλλοπία, ἡ. Ἡ περὶ τὴν Δωδώνην χώρα, Ἡσθ. λφ. 89.

*Ἑλλοπίδαι, ῶν, αἱ. Εἶδός τι μικρῶν ὄρνεων, Ἀρτν.

*Ἑλλοπιεύω, = ἑλλοπεύω.

*Ἑλλοπος, ὁ· ἰδὲ ἐν τῷ, Ἔλλοψ, σημειωτ. 2.

Ἕλλος, καὶ ἔλλας, φιλουμ. ὁ. Νεβρός, ἡ μικρὰ ἔλαφος, ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον· «ποικίλοι ἔλλαι» Παρθενίου ἐλαφάκι, Ὀδυσσ. Τ, 228.

Ἔλλοψ, ὁ, ἡ, ὁν. Ταχύς, ὀγλίγωρος, μόνον ὡς ἐπίθ. ἰχθύων, ψαρεμῶν, χρήσιμον, Σφηλ. Αἰ. 1297. ἔστι δὲ σπανία ἡ λέξις, συγγν. τῷ, ἔλλοψ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, ἑλάω, ἐλαύνω παρῴδ. ἔλαφος, ἐλαφρός, ἐλαύνω.

Ἑλλοφόνος, ὁ, ἡ (ἔλλος, ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει ἐλαφάκια, Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἑλλοχάω, ῶ, Μ. ήσω (λοχάω). Κάθημαι ποῦ καὶ παραμονεύω, τὸ κοινόν. «τὸ 'λημέρι, 'λημερεύω, βιγλίζω νὰ περάσῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον προσμένω· ὅθεν καθόμαι εἴς τινα τόπον κρυμμένος καὶ παραμονεύω, παραφυλάγω τινὰ διὰ νὰ περάσῃ· ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω, μετὰ ζητκ. τοῦ πρσπ. Πλάτ. Συμπ.

Ἑλλοχίζω, Μ. ἴσω (λοχίζω) Διορίζω, βάλλω τινὰ νὰ παραμονεύῃ τίποτε, νὰ βιγλίζῃ, κάμνω κρυτῆρι, Κύριλλ.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, (ἔλλος) ποιητ. ἀντὶ ἰχθύς, ψάρι. 2) ὡς ἐπίθ. χρῆται τῇ λέξ. Ἡσθ. Ἀσπ. 212., ἀντὶ τοῦ, ἰχθύος· «ἔλλοπας ἰχθῦς» ἰδὲ Heinr. σλ. 167. Ἔτι δὲ καὶ ἔλλοπος, ὁ, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμην. Βουβός· κατ' ἄλλους δὲ, ὀγλίγωρος· γλιστερός, ὅστις γλιστρᾷ ἀπὸ τὸ χέρι, δέν ἠμπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ τις, ὅπερ ὀρθότ. ἴσως, διὰ τὴν ἐτυμολογικὴν συγγένειάν του μὲ τὸ, ἕλω, ἕλλω, ἑλάω, ἐλαύνω. 3) Εἴδός τι ἰχθύος, ἐξαιρ. θαλασσίου, ἴσως ὁ Ξιφίας, κοπότ. ξιφίος, καὶ κατ' ἄλλους ἡ μουρούνα· γράφεται δὲ καὶ ἔλοψ.

Ἑλλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λυπημένος, περίλυπος, πικραμένος.

Ἑλλύτης, ου, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, πίτταις. Ἡσύχιος.

Ἑλλυχνιάζω, Βάλλω ἐλλύχνιον, ἢ φωτύλι, εἰς τὸν λύχνον, εἰς τὸ λυχνάρι· ὅθεν παρὰ Διοσκορ. «λύχνος ἐλλυχνισμένος», Προβλεμμένος μὲ ἐλλύχνιον, φωτύλι, φτύλι.

Ἐλλύχνιον, τό (λύχνος). Τὸ φωτύλι εἰς τὸν λύχνον, Πολυδ. Γ'. ὃ,τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλίς, ἐλλύχνιον, φλόμος, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια φωτύλι, καὶ συγκοπ. φτύλι, λέγει· ἀφ' οὗ

Ἐλλυχνιωτὸς μοτός. Ἀπὸ ἐλλύχνιον, φωτύλι, φτύλι, πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξεφτυλισμένον φτύλι· προβλεμμένον μὲ φτύλι.

(Ἕλλω), ἰδὲ ἕλω.

Ἑλλωβάομαι, Μλ. -ήσομαι (λωβάομαι) εἰς τινα. Τβρίζω, ἀτιμάζω τινά. «δτι ἐνελλωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον», Ἀντων. Λιβ. ΙΔ. 8.

*Ἑλλωτία, ἡ Ἑλλωτίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ὅθεν, τὰ Ἑλλώτια, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς πανηγυριζομένη ἐν Ἠλείῳ, Πνδ.

Ἐλμενδιάω, ῶ (ἕλμινς). Ἔχω λεβίτας εἰς τὴν κοιλίαν, πάσχω ἀπὸ λεβίτας.

Ἑλμίνθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς, μικρὰ λεβίτα.

Ἑλμινθοβόταναν, τό. Χόρτον ἰατρικὸν διὰ τὰς λεβίτας. Ἀλέξανδρ. Τραλλ. Ἐπιστ. §. 7.

Ἑλμινθώδης, ους, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ λεβίτας.

Ἕλμινς, ινθος, ἡ. Λεβίτα, σκωλὴξ γεννώμενον εἰς τὰ ἔντερα τῶν ζώων, χυδαιότ. γλίστρα, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ ταινία, καὶ ἀστερὶς, κατὰ τὸ ἐσφαρα εἶδη αὐτοῦ λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ = ἀρίλος, σκωλήξ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς βαλτώδεις τόπους καὶ εἰς ὑγρὰν γῆν· εὑρηται δὲ καὶ, αἱ ἕλμιγγες. Στέφαν. ἐξ Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Α'. καὶ Δ. (παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω, ἑλίσσω, διὰ τὴν κυλιστὴν κίνησιν τῶν σκωλήκων, ἰδὲ εἴλω, εἰλυσπάομαι.)

Ἑλξίνη, ης, ἡ (ἕλκω). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον κάμνει τοὺς πόρους του κλεισμένους εἰς χνουδωτὴν, μαλλιαρὴν φλοῦδαν· ἄλλως δὲ καὶ, περιέχειον λεγόμενον, Διοσκ. Δ'. 86. «ἔχειν περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων» ἴσως τὸ κοινότ. κολλητσίδα, κολλτσίδι. (:)

Ἕλξις, εως, ἡ (ἕλκω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ τράνιζῃ τίς τι· τράβηγμα.

*Ἕλοιμι, ἑλοίμην, εὐκτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

*Ἕλον, ἑλόμην, ποιητ. ἀντὶ εἶλον, εἱλόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἕλος, εος, τό. Βάλτος, λειβάδι, βαλτώδης τόπος, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Τ, 221. Ὀδυσσ. Ξ, 474 καὶ ὑποβρεξλημένην σημειωτ. τοῦ, εὔκαρπος καὶ εἰς βοσκὴν ζώων ἐπιτήδειος. — 2) Δίμνασμα, ἡ μπάρα, στεκόμενον νερόν, λίμνη, Ἡρόδ. 1, 191. — 3) Ἕλος, τό, Ὄνομα πλειόνων ποτὲ πόλεων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ.

*Ἕλοῦσα, Μτχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὅμ.

Ἕλοφ, ὁ· ἰδὲ Ἔλλοψ, σημειωτ. 3. — 2) Εἶδός τι ἀβλαβῶν ὄφεων.

*Ἑλόωσι, Ἐπικ. γ'. πλῆ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ ἑλάω, ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλῶσι, Ὅμ.

*Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ· ἔχομ. κύρ. ἑταίρου τινὸς τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδύσ.

*Ἑλπιδοδώτης, ου, ὁ (ἐλπίς, δίδωμι). Ὅστις δίδει εἴς τινα ἐλπίδας, τὸν κάμνει νὰ ἐλπίζῃ, τὸν παρηγορεῖ μὲ ἐλπίδας.

Ἐλπιδοκοπέω, ῶ, Μλ. -ήσω (κόπτω). Παρηγορῶ, ἢ κολακεύω τινὰ μὲ ψεύτικας ἐλπίδας, ἢτοι ἐπιθυμίας τῶν μνηστήρων ἐλπιδοκοποῦσαι, Σέξτ. Ἐμπ. ς'. 26. ὅθεν «ἐλπιδοκοπούμενοι» κατ' Εὐστάθ. ὁ Τάνταλος, ὅστις πάντοτε ἐτρέφετο μὲ τὰς ἐλπίδας του, «ὁ Ταντάλειος τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδένα τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος».

Ἐλπιδοποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, δίδω ἐλπίδας εἰς τινα.

Ἐλπίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. ιῶ (ἔλπω)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἀμετβ. σημασ. παρὰ τὸ, ἔλπομαι Ἐλπίζω, προσμένω, ἀπαντυχαίνω, προσδοκῶ ἔχω ἐλπίδα, νομίζω, στοχάζομαι, φοβοῦμαι· σπανιώτερ = ἔλπω, Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ· προξενῶ ἐλπίδα, ὅπερ οὐτε παρ' Ὅμ. οὔτε παρ' Ἡσόδ. οὔτε πρὸ Πνδ. εὑρηται, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον· ἰδὲ ἔλπω. Συντάσσεται δὲ καὶ κατὰ Μέλ. καὶ κατ' Ἀόρ. ἀπρμφ. Φροντίς, φόβος, Ἡρόδ. 3, 51. Ξενφ. Ἀνβ. 2, 5, 13. Σφκλ. Φιλ. 629. Bähr ἐν Πλτχ. Ἀλκιβ. πλ. 142. 270.

Ἐλπίς, ίδος, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐλπίδα, Ὀδύσ. Τ, 84. Τμ. Δμτ. 37. Ἡσθ. Ἔρ. 96. — β') τὸ ἐλπιζόμενον, περὶ οὗ ἐλπίζομέν τι. Καλλιμ. ἔπ. 20. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν., Πᾶς στοχασμὸς περὶ τοῦ μέλλοντος καλοῦ ἢ κακοῦ, προαίσθησις, ἐνθύμησις, πίστις· παρὰ Πνδ. ὅτε, Νμ. 1, 52. καὶ φοβος, Πλάτ. Νόμ. 1, σλ. 644. C. Thom. M. — 3) ἐν γένει, Γνώμη, στοχασμός, σκοπός, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ, Πνδ. Συντάσ. ἡ λξ, μετὰ γεν. ἔτι δὲ καὶ ἀπαρεμφάτῳ μετὰ, καὶ ἄνευ τοῦ, ἂν.

Ἐλπισμα, τό (ἐλπίζω). Τὸ ἐλπιζόμενον, ὅ,τι ἐλπίζει τις ὅτι θέλει γένῃ, Ἐλπίδα. Ἐπαρ.

Ἐλπιστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει, τρέφει ἐλπίδας διά τίποτε. — 2) οἱ ἐλπιστικοί, Ὀλίγον γνωστὴ, ἴσως χριστιανική, φιλοσοφικὴ αἵρεσις, ἧς τὸ ἄξίωμα ἦν ὅτι, ἡ ἐλπὶς ἐστὶ τὸ μόνον βέβαιον εἰς τὴν ζωήν. Heumann de elpist.

Ἐλπιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει, ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ, ἀξίζει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἔλπω, Ἐνεργητ. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, τὸν κρατῶ, ἢ τὸν τρέφω μὲ ἐλπίδας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. Ὀδ. Β. 91. «πάντας μὲν ῥ' ἔλπεσκε. Ν, 380. Εὐχρηστότερα δὲ ἡ λξ. κατὰ μετ. διάθ. ἐλπομαι, ποιητ. ἐέλπομαι, Πρκμ. ἔολπα κατ' ἔνστ. καὶ ὁ ὑπερντλ. ἐώλπειν, ἐν Παρτ. σημασ. Ἐλπίζω, ἔχω ἐλπίδα, Ὅμ., ἀεὶ· οὗ οἱ Ἀττ. τῷ, ἐλπίζω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῶνται· ἐν γένει, Στοχάζομαι, ἀπαιτῶ, προμαντεύω, συμπεραίνω, νομίζω, πιστεύω ὅτι θέλει γένῃ τίποτε εἰς τὸ μέλλον, Ὀδύσ. Σ, 297. Ἰλιάδ. Β, 199. καὶ κατ' εἰδικωτέραν σημασίαν, Φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, Ἰλιάδ. Ν, 8. Ο, 110. Wolf ἐν Δπτ. σλ. 383. Ἐνίοτε δὲ λείπει τὸ, ἐλπομαι, ἀπολύτως, Ἰλ. Σ, 194. ὡσαύτως καὶ τὸ, ἔολπα, Ὅμ. Τμ. Δμτ. 227. ἐνίοτε μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἰλιάδ. Ν, 609. Ο, 589. συνηθως δὲ παρ' Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. ἢ μετὰ ἀπαρμφ. μόνου, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἄνευ ἐξαιρ. καὶ τοῦ Μλ. Οἱ Ἀττ. προστιθέασι τὸ ἀπρμφ. τὸ, ἂν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Φαίδ. σλ. 67. Β. ἔτι δὲ καὶ, ἔλπομαι ὅπως, μετὰ τοῦ ὁρατ. Μλ. Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 385. Ὁ Ποιητὴς χρῆται πολλάκις τῇ πλεοναστ. συντ. «θυμῷ ἐλπέσθαι· ὃν κατὰ θυμὸν ἔλπεται». Ἰλ. Ν, 8. «ἐλπεσθαι ἐν στήθεσσιν», καὶ, «θυμὸς ἔλπεται», καὶ, ἐώλπειν. Τῷ Παρατ. ἤλπετο, χρῆται ἀεὶ ἀναυξήτως· ἔλπετο, πλὴν ἐν Ὀδύσ. Ι, 419., ὅπου ὁ Wolf καὶ Dind. τοὐλάχιστον, ἔλπετο, ἔγραψαν· ἀφ' οὗ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐλπωρή, ῆς, ἡ, = ἐλπίς, Ὀδσ. μετὰ ἁπρμφτκ. ἀορ. καὶ Μλ. ποιητ.

* Ἔλσαι, ἁπρμφ. ἔλσας, μετχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδέ, Ὅμ.

Ἕλυμα, ατος, τό (ἑλύω). Τὸ μέρος τοῦ ἀλετρίου, ὅπου ἐμπήγουν τὸ ὑνί, Ἡσ. Ἔρ. 428, 434. Voss. Virg ἐν Γεωργ. 1, 169. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 164. — 2) = ἕλυμος, σημσ. 1. Περιπέλυμμα, σκέπασμα· ἐν ᾧ τὸ υ, βρχ. πιθανῶς.)

Ἕλυμος, ὁ (ἑλεύω). Εἶδος κέγχρου, κεχριοῦ ὅπερ καὶ Μελίνη ἄλλως λεγεται, Διόσκορ. Β', 120. «τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίων, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ στεποποιουμένων. Εἶδος αὐλοῦ, ἡ φλογέρας, ἀπὸ πυξάρι. 3) Περιπέλυμμα, θήκη, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. fruttenaio, τουρκ. κελῦφι, κλοῦφι διὰ κ ἀβάραν. (υυυ), Δραπ. σλ. Ἡσύχιος.

Ἕλυτρον, τό. (ἑλύω). Σκέπασμα, περιτύλιγμα· τὸ σῶμα ὡς περικάλυμμα τῆς ψυχῆς· τὸ ὄστρακον, ἡ ἡ πέτσα τῶν καραβιδῶν· ὁ ῥάχις τῶν καταβρωτ καὶ λοιπ. τοιούτων ζωῴων Ἀριστ.-τλ. Ζῴ. ἱστρ. 16, 4 ἐξαιρέτως τὸ ῥεῖθρον ποταμοῦ· δεξαμενή, ἡ αὐτέρια, στέρνα ἐκ τοῦ Λατν. Ἡρότ. 1, 185, 186. 4, 175.

* Ἑλυτρόω, Μλ. -ώσω. Περικαλύπτω, περιτυλίγω, σκεπάζω.

Ἑλύω, Ἀττ. ἑλῶ, βασ. παθτ. ἀόρ. ἐλύσθην. Κυλινδῶ, κυλίω, ἡ ἐνλῶ, περιτυλίγω, τυλίγω, σκεπάζω, περικαλύπτω· παραβλ. εἰλύω. Παθτ. Κυλινδοῦμαι ἡ κυλιοῦμαι, περιτυλίγομαι, τὸν κοινότ. κουκουλόνομαι· ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνοι τῷ παθτ. ἀορ. α', Ἰλ. Ψ. 393. «ῥύμος ἐπὶ γαῖα ἑλίσσῃ» Ὁ ῥυμός, κοινότ. ἡ ῥοῦντα τοῦ ἁμαξίου, τοῦτ' ἔστι τὸ μακρὸ ξύλον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ζευγμένους ἵππους ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐτύρετο. καὶ Ἰλ. Ω. 510. «πορπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείη Ἕπεται ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλ. καὶ ἑκυλίετο «λισίῃ ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείῃ Ἐσσυμμαζώχθησεν, ἐχώσθησε σκυφτά, ἐκρύφθηκεν ὑποκάτω εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κριαρίου, Ὀδσ. Ι, 433. Παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 164. (ῡω).

(Ἔλω, ἕλλω) Ἄχρηστον ῥῆμα, ἀφ' οὗ παράγεται ἡ ἀόρ. ἕλσαι. ἰδέ, εἴλω.

Ἕλω. Ἄχρηστος ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγ. τὸ εἷλον ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω. ἀφ' οὗ ὑποταξ ἕλω, Μτχ. ἑλών, Ἀπρμφ. ἑλεῖν.

Ἑλώδης, ὁ, ἡ. (ἕλος, εἴδος) Βαλτώδης.

* Ἕλων. Παρατ. τοῦ, ἑλάω. παρ' Ὁμ. δὲ, ἐλών, Μτχ. παρὰ τὸ. εἷλον, ἀόρ. β', τοῦ αἱρέω.

Ἕλωρ, ωρος, τό. (ἑλεῖν) Ἄγρα, ἄγρευμα, σπάραγμα, ἔλκυσμα, λάφυρον, κυνηγέσιον, φαγητὸν τῶν ἀγρίων ζῴων, Ὅμ. χρῆται τῇ λέξ. κατ' ἐξοχ. σῶμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ νεκρῶν ἀνενταφιάστων σωμάτων ἐκτεθειμένων εἰς κατεχρησεις ὑπὸ τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν, συντάσσων αὐτῇ πολλάκις καὶ τὸ, κύρμα. Ἰλ. Ε. 288. «ἀνδρῶσι συσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κῦρμα γένησθε, καὶ Οὐτ. Ε. 473. «δείδω μὴ ἔνρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι, καὶ Ἰλ. Α. 4.... ἑλώρια κύνεσσιν. Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, ὅσα ἁρπάζονται εἰς ἁρπαγήν, κλοπήν, λῃστείαν. Ὀδσ. Ν, 208—2) ἕλωρα, τά. «Πατροκλοῖο ἕλωρα ἀποτίνειν Ἰλ. Σ. 93. τὴν παιδείαν, τιμωρίαν διὰ τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου. Τινὲς δὲ ἀποδέχονται εἰς τοῦτο Τὴν ἰδιαιτ. λέξιν, τὸ ἕλωρον.

Ἑλώριον, τό. = ἕλωρ. Ἰλ. Δ, 4. κατὰ πλήθ. ἀρσμ.

Ἑλώριος, ὁ. Πτηνόν τι διατρίβον εἰς τὰ νερά, νεροπούλι. Ἀθην. Η. σλ. 332.

Ἕλωρον, τό. ἰδὲ ἕλωρ, σημσ. 2.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Μ.

Ἐμβάν, ᾶς, ὁ. ἀόρ. β'. τοῦ μαίνω.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. ἐμωυτοῦ-τῆς. Ἀντων. σύνθετος τοῦ πρώτου προσπ., Τοῦ ἐαυτοῦ μου, μόνον κατὰ ἑνικ. γενκ. ὁσπ. καὶ αἰτιατ. χρήσιμοι. πληθυντ. δὲ, διαχριτέος, ἡμῶν αὐτῶν, κλ., Τοῦ ἑαυτοῦ μας. κλ. παράβλ. σεαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ.

* Ἔμβα, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀόρ. β'. προστκ. τοῦ, ἐμβαίνω αὐτὶ ἐμβηθι. Ἔμβα, ἔμπα, σέβα μέσα. (--)

Ἐμβαβάζω, Μλ. -ξω. (βαβάζω) Ἀντιλέγω κόπτωντας τὴν ὁμιλίαν τινὸς μὲ τὸν ὁποῖον φιλονεικῶ, ἢ ὁ ὁποῖος μοὶ λέγει τίποτε. Ἱππων. λφ. 38.

* Ἐμβαδεύω, Μλ. -εύσω. Μετρῶ πόσοι μὲ βήματα, ἢ μὲ διαπήδια, διαπηδιαῖς, διασκελισιάς.

Ἐμβαδομετρικός, ἡ, όν. (ἐμβαδόν, μετρέω) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μέτρησιν ἐπιπέδων.

Ἐμβαδίζω, περιπατῶ, ὑπάγω μέσα που. Δίων Κάσ.

Ἐμβάδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ ἐμβάς. (ᾰ)

* Ἐμβαδομετρικόν, (ἐμβαδόν, μετρέω) ἰδὲ ἐμβαδομετρικός.

Ἐμβαδόν, Ἐπίρ. Μὲ περιπάτημα εἰς τὴν ξηρὰν, πεζῇ ἀντιθ. τῷ, πλέειν. Ἰλ. Ο. 505. «ἐμβαδὸν ἱέσθαι» ὡς τὸ, πεζῇ.

* Ἐμβαδόν, τό. Βάσις, πάτος· παρὰ δὲ τοῖς Μαθηματικ., Τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, ἤτοι τὸ περιεχόμενον διάστημα μέσα εἰς τι ἐπίπεδον σχῆμα Τὰ χειρόγρ. τῶν Μαθημτκ. ὀρθογωνίου συνήθως στὴν λέξιν, ἐμβαδόν.

Ἐμβαδός, ὁ, ἡ. (βαδός). Διωρισμένος, ψηφισμένος δημόσιος ἐριτὴς, καθήμενος ἐπὶ ὡρόνου. Παυσάνιτ.

Ἐμβᾶ, τά. Εἴδος ὑποδημάτων ὡς τὸ, ἐμβάς. Πολυδ. 2. 90.

Ἐμβαίνω, Μλ. -υνῶ (βαίνω) Βαίνω, ἢ κάμνω τι βαῦ μέσα., τὸ βαίνω 2) Οὐδετ. προχωρῶ, ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, τοῦτ' ἔστι νοῶ, καταλαμβάνω σωστὰ, καλὰ τίποτε, Ἀνώνυμ. παρὰ Φωτ. Κώδ. 259. περὶ βιοτῆς Πυθαγ. «τὴν καλὴν ἑαυτοῦ βαθύνουσιν· Κρύπτουσι βαθὺ εἰς τὸν ἑαυτῶν τὴν καλὴν, καὶ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον». Φίλ. Δ'. σελ. 50. Πλούταρχ. Γ. σελ. 638.

Ἐμβαίνω, Μλ -βήσομαι, Παρκμ. βέβηκα, παρ' Ὁμ. Μτχ. ἐμβεβαώς, ἀόρ. β'. ἐνέβην, (βαίνω, ἀνμλ.) Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω Ἰλ. Π, 94. μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης εἰσάς τοῦ, ἐμβαίνω εἰς τὴν μέση., ἐμποδίζω «μήτε ἀπ' Ὀλύμποιο Ζεῶν αἰεὶ γενεταίων ἐμβῆγω. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν εἰς τι, χώνομαι μέσα· ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ, 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐμβαίνω μέσα που, «ἐμβ. νηῒ, καὶ, ἐν νηῒ Ἐμβαίνω εἰς τὸ καράβι. Ὅμ. καὶ ἄνευ τοῦ, νηῒ, Δυκρ. 14, 1. Πηγαίνω ἐπάνω που, ἀναβαίνω, «ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἐμβ.» Ἰλ. Ξ, 199. Πατῶ ἐπάνω που Ὀδ. Κ. 164. «τῷ ὄ ἐγὼ ἐμβαίνωσιν, Κατὰ Παρκμ. στέκω ἐπάνω που, ἢ κείσομαι στερεά, εἶμαι ἐπάνω εἰς τι καλὰ στερεωμένος, Ἰλ. Ω, 81. Παρὰ τοῖς Ἀττ. σηνδ. ἐμβ. εἰς τι, σπανιωτ. τινός. Σφκλ. Οἰδπ. Κ, 400. Ἔτι δὲ καὶ, ἐμβ. τί, ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 463 — 2) μεταβτ. Ἐμβάζω, φέρω, ἢ βάλλω μέσω, ἀνεβάζω. Μτφρ. Βάλλω, χώνω, καταστάλω, κάμνω νὰ καταντήσῃ τις εἰς τίποτε· ἀλλὰ καὶ ἀόρ. α'. μόνον· πάθεσς μὲν Κροῖσον ἀπέπαυσε, ἐνέβησε δὲ ἐς φροντίδαν. Ἡρότ. 1, 46.

Ἐμβαχεύω, (βακχεύω) Μαίνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐμβάλλω, Μλ. -αλῶ, Προκμ. βέβληκα, ἀόρ. β'. ἐνέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.) Τίπτω, βάλλω τι μέσα που· τί τινι. Ὅμ., ἔτι δὲ καί, ἔς τινι, Ὀδσ. Τ, 10. «χερσίν.» Διάκ εἰς τὰ χέρια, ἐγχειρίζω, Ἰλ. Ξ, 218. Ὀδσ. Σ, 37. καὶ ἁλλαχοῦ. Ἀττικῶς δὲ καί, εἰς τι. Τὸ δὲ, νόμβαλέ μιν χερσὶν Ἀχιλλῆος» τὸ ἡμέτ., Τὸν ἔταμε νὰ πέσῃ ς' τὰ χέρια τοῦ Ἀχλ. Ἰλ. Φ, 47. Βάλλω χέρι, πιάνω τι κώπης ἐμβαλέσιν ὑπὸ χεῖρας, Ὀδσ. Κ, 129. ἄλλα καὶ ἄνευ τοῦ, κώπαις, Ξνφ. Τίπτω τι ἐναντίον τινος νὰ τὸν κτυπήσω, Ἰλ. Μ. 383. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ, Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, χώνω μέσα, μαζώνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, παραγεμίζω, βάλλω ἀνάμεσα, προσθέτω, ἢ αὐξητίζω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινός τι, τὸν ἐνθυμίζω τίποτε. «Ἐμβ. χιλίους Δίδωσι εἰς τι ζῴου χορτάρι νὰ τρώγῃ. «ἐμβ. πληγάς» δέρω. Ἐξαρ. δὲ, ἐπίρρημ. διαθέσ. ὀστῇ δοτε. «ἐμβ. τινί τι ἐνμῷ, φρονίῳ,» Κάμνω τινὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τι, φέρω εἰς τὸν νοῦ του τίποτε, Ὅμ., καὶ μετ. «ἐμβάλλομαί τι ἐνμῷ» Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦ μου, Ἰλ. Β, 447. Ψ, 313. «λόγον ἐμβάλλων Ἐξαπλόνω, διαδίδω κανένα λόγον, κοινοποιῶ κάμμιαν ὁμιλίαν, Λεξ ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 17. καὶ μέσ. ἄνευ πτωτικῶν, σχεδὸν ἀστεί, ἐνθυμοῦμαι, ἢ ἀναμένω τίποτε περασμένον, ἢ ἀλησμονημένον, Δημοσθ. σελ. 830. «ὡς μὲν ὠφελεῖν, ἐνεβαλόμεθα σπανίως». «ἐμβάλλω εἰς τινα π. χ. ἐμβ. τινὰ εἰς γραφὰς» ὡς τὸ ἡμέτ., Βάλλω, «μπερδεύω τινὰ εἰς κρισολογήματα, τὸ ἰταλ. protestare, Ἀριστφ. Ἀχ. 685 — 2) ἀμτβ. Ὁρμῶ καὶ καταπλακώνω τὸν ἐχθρὸν· ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον· ὑπαχ. στρατὸν ἐνγενεσι, ὑποιμ. τοῦ, ἑαυτόν, Πηγαίνω, χώνομαι μέσα που, ὅθεν «ἐμβάλλω εἰς τὴν ἀγοράν,» Πηγαίνω εἰς τὴν ἀγορὰ, τὸ ἰταλ. piatzare, τουρκ. παζάρι, πολυηρὰ καὶ αὐθάδικα, Δυκρ. 2, 4. ὁ αὐτὸς, καὶ παρὰ Διοδ. 16, 88. Ἐπὶ πλοίου, τὸ ὁποῖον φέρεται καὶ κτυπᾷ μὲ τὸν ἔμβολον ἄλλο πλοῖον. Ξνφ. Πίπτω, ἢ κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι, ἀπανωπέτινα, ἢ τι.

Ἐμβάμμα, τό. (ἐμβάπτω). Ζωμὶ μαγειρευμένον μὲ κρέας, ψάρια καὶ τ. τ. ἢ ἁπλῶς μόνον διὰ νὰ τρώγηται ὁμοῦ μὲ τὸ νερόβραστον κρέας· τὸ Γαλλ. σῶς ἢ Ἰταλ. σάλσα σύνηθ. λεγόμενον. «ἢ καὶ μόνον διὰ νὰ βουτᾷ τις, τὸ ψωμί, Ξενοφ. Κυρουπ. ὅθεν

Ἐμβαμμάτιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, ἐμβάμμα. Ἀθην. Θ'. 404.

Ἐμβαπτίζω, = ἐμβάπτω, καὶ

* Ἐμβάπτω, Μλ. -ψω (βάπτω) Βουτῶ, ἠβενετίζω τι εἰς τίποτε· βουτῶ, ἢ βρέχω ψωμὶ εἰς ζωμὶ φαγητοῦ καὶ τρώγω. Βουτῶ τι εἰς τι καὶ βάπτεται, ὅ ἐστὶ βρέχεται εἰς αὐτὸ, Ἀριστοφ. Νεφ. «ἐπέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε· εἰς ὅξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λευκοὺς ἀλλαχοῦ Ἀθήν. Θ', ἐξ Ἀριστοφ. Συνέσ. Ἐπ. 57. «τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις» μεταφορ. Ὁ δὲ τύπος ἐμβαπτεύω, ἀμφιβάλλεται.

Ἐμβαρύνω, ἄνευ Μλ. (βαρύνω). Εἶμαι βαρύς, ἢ βαρυνῶ, κάμνω βάρος εἰς τι.

Ἔμβας, άδος, ἡ. (ἐμβαίνω) Εἶδος ὑποδημάτων πιλίνων, τουτέστι ἀπὸ μαλλὶ κατασκευασμένων ἢ ἀπὸ τὸ, τουρκαβ. σιχτιάκι, λεγόμενον, ὁμοιάζει ἴσως μὲ τὰ τουρκαβ. καλτσοπούνια, ἢ τσαρικια, κατὰ Πλουτ. εἰς Δμτρ. 41. φαίνεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἀπὸ λαγομάλλι· μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὰ ἑξαιρ. οἱ Βοιωτοί, Ἡρότ. 1, 195· ἔτι δὲ καὶ κόθουρνοι Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 230. «ἐμβάς Σικυωνίαν Ὑποδήματα γυναικῶν ἀπὸ ἄστρον λαγόμαλλον κατασκευασμένα.

Ἐμβασιεύτας, ου, ὁ. Ἀθην. Ε'. ε. εἶδος ποτηρίου. ὅπου ὁ Εὐστθ. ἐμβασιχύτης ἀνέγν.

Ἐμβασιλεύω, Ν. εὐσω. (βασιλεύω) Εἶμαι βασιλεὺς, ἐξουσιάζω· ἐν τινα. ἐπ' ἀνθρώπων καὶ χωρῶν, ἢ τόπων, Ὅμ.

Ἐμβάσιος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. ὑποτήτος, ἤτοι φο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένει ὑγιεῖς καὶ εὐτυχεῖς τοὺς ἐμβαίνοντας εἰς πλοῖα καὶ ταξειδεύοντας. (Ξ) παρὰ τὸ

Ἔμβασις, εως, ἡ. (ἐμβαίνω). Ἔμβασμα, τὸ τὸ ἐμβαίνῃ ὀχεβικὴ, πηγαίνῃ, ἔρχηται τις, ἡ ἀναβαίνειν μέσα που· ἔξαιρ. εἰς πλοῖον — 2) Παρόηποτε πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον πατεῖ, ἡ μὲ τὸ ὁποῖον περιπατεῖ πατῶν εἰς αὐτό. π. χ. τὸ ὑπόδημα· ὡς τὸ, ἔμβασ, Αἰσχ. Ἡ ἐρημὶς ἦτοι ἡ ἐπιφάνεια τῶν ὑποδημάτων· ἡ σόλη ἐνιαυτ. μπόστα τῶν τετραπόδων ζώων· ἡ πατοῦνα τῶν ποδῶν, τὸ πόδαρι, Εὐρ. Βαχ. 729. — 3) Ὁ λουτρὸς ἤτοι τὸ καζάνι, ἡ λεκάνη, ὅπου πλένει, ἡ κάμνει τις λουτρόν, καὶ τὸ λούσιμον εἰς αὐτό. Ἀνθ. ἐξ οὗ

Ἐμβασίχυτρος, ὁ, ἡ. (χύτρα). Εἰς τὰς χύτρας ἐμβαίνων, ὅ,τι ἐμβαίνει, χώνεται, τρυπώνει εἰς τσουκάλια· κωμικὴ ὀνομασία ποντικοῦ, ἀπὸ τὴ Βπχμ.

Ἐμβαστάζω, Μ. ἀσω. (βαστάζω, ἀμλ). Κρατῶ, βαστάζω, κοβαλῶ τι μέσα, ἡ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Λουκιαν. Ὀνοῦς. 14.

Ἐμβατεύω, Μ. εὐσω. (βατεύω), Πατῶ μέσα, ἡ ἐπάνω εἰς τι· ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· στέκομαι ἐπάνω εἰς τι· ὕδωρ κατοικῶ μέσα, ἡ ἐπάνω του· μετὰ δοτ. πόσον πλέον ἐμβατεύῃ τοῖς ἐξαιρέτοις, Πληροφορῶ, παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τίποτε, « ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, εἰς οὐσίαν». — 2) μετβτ. Πατῶ, βάλλω ποδάρι τι· ὕδεν ποιητ. ὡς τό, κατοικῶ, μετὰ γενκ. καὶ κατὰ αἰτιατ. «ἐμβατεύειν πατρίδος». Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 825. «ὄρος ᾧκουν ἐμβατεύσασα». Ἀθήναι. Δ'. σελ. 246. «ναῦν ἐμβατεύουσι». Εὐριπ. Ἡρᾳ. 225. «Οὐρανὸν ἐμβατεύει τῷ ἄσματι». Νεμέσ. σελ. 'Επὶ θεῶν δὲ, ἀναλογεῖ τῷ Ὁμηρ. ἀμφιβαίνω. Ἔχω ὑπὸ τὴν σκέπην, προστασίαν μου, διαφεντεύω τι· μετὰ αἰτιατ. μόνου. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 428. Τὸ δὲ, «ἐμβατεύειν τι ἐν βίβλῳ» ζητῶ νὰ εὕρω τι εἰς κάποιαν βιβλίον. Σῳφ. συμπ. 4, 24, ἐπὶ τῆ ἀπαγγ. ψιάς αὐτὶ τοῦ, μαστεύειν, τὸ ὁποῖον ἐδιόρθωσεν ὑπὸ τοῦ Bornem. καὶ L. Dind. ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις.

Ἐμβατίω, = ἐμβατεύω. Λε. Ταρεντ. 98, 3. ιστ. παρὰ Λυκφρ. 642.

Ἔμβατή, ἡ = ἔμβασις, σημ. 3.

Ἐμβατήριος, α, ον, ἐτε δὲ καὶ διγενῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς ἔμβασμα, κίνημα εἰς ὁρόμου. ὕδεν α') τὸ ἐμβατήριον, ὑπαρ. μέλος, Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ βάλλωνται εἰς κίνησιν, νὰ περιπατῶν στρατιῶται ὅλοι κατὰ ὁμοια βήματα, τὸ ἰταλ. Μαρσία· οὕτως ὠνομάζοντο τὰ ὑπὸ τοῦ Τυρταίου συνθέντα ἀναπαιστ. ᾄσματα, ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν ὁποίων ἐπιρεύοντο εἰς τὰς μάχας οἱ Σπαρτιᾶται, Francke ἐν Καλλιν. 131. «ἐμβατήριος ῥυθμός, Ὁ ἦχος τοῦ ἐμβατηρίου μέλους, τῆς μορσίας τῶν στρατ. «ἐμβατηρία ὀρχήσεις Χορός, τὸν ὁποῖον οἱ χορεύοντες ἐχόρευον ἐξοπλισμένοι — β') τὰ ἐμβατήρια, ὑπαιθρ. θυσία, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζον ἐμβαίνοντες εἰς τὸ καράβι νὰ κάμουν πανιὰ, ὠπαίτως καὶ «ἐμβατήριος ἱυσία» Piers. Moer. σλ. 223.

Ἐμβάτης, ου, ὁ. (ἐμβαίνω). Ὅστις ἐμβαίνει ἡ ἀναβαίνει πού. ἔξαιρ. ὁ ναυτικὸς καὶ ὁ ἔφιππος, ἡ καβαλάρης στρατιώτης. ἔτι δὲ καὶ ἐπιβάτης, τὸ ἰταλ. passaggiero· πρὸς τούτοις, δὲ καὶ ὅστις πατεῖ, περιπατεῖ, στέκει, κάθεται ἐπάνω εἰς τι — 2) εἶδος ὑποδημάτων κοινῶν, ἴσως ὡς τοὺς ἀστρατείλους, κατεσκευασμένων ἀπὸ λαγόμαλλον. «εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οὗπερ αἱ τριπόδες ποιοῦνται», Ἀθην. σελ. 535. «ἐμβάτης πίλημα λιμβόνων τῆς πορφύρας· ὥστοῦτως καὶ οἱ τραγικοὶ κόθορνοι. (ε)

Ἐμβατός, ἡ, όν. ὅτι δὲ καὶ διγενῶς Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἐμβῇ ἡ πεζός, ἡ καβαλλάρης, ἡ μὲ ἁμάξι. «συνωρίσι τόπος ἐμβατός». Διοδ. Σικ. Τόπος, ὅ οὗ δύναται νὰ περάσῃ ἁμάξι μὲ δύο ἵππους, ἡ βόας συνεζευγμένους.

Ἐμβάφιος, ὁ, ἡ. (ἐμβάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον διὰ νὰ βουτίξῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἰς αὐτό, ἡ εἰς τὸ νὰ βάλλουν εἰς αὐτὸ ἐμβαμμα· ὡς πλοπάδες ἐμβάφιαι, Πινάκια διὰ ψωμὶ, ἐμβάφιον, τὸ, ὠδετ. Ἀγγεῖον βαθουλὸν ἐπιτηδειον διὰ ἐμβαμμα, τὸ Γαλλ. σῆθ. σωσιέρ, ὅπερ ἄλλως καὶ κυμβίον, καὶ ὀξυβαφον λέγεται. Πολυδ.

* (Ἐμβέβροχα) Ἐπκ. Παρεμ. τοῦ ἐμβαίνω. ἀφ' οὗ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλδ. ἡ μετχ. ἐμβεβρώς, ἐμβεβαυῖα· τὸ δὲ, ἐμβέβρυσαν, Ἰλδ. Β, 720. γ', πλῆθ. πρτπ. ἐνεργ. ὑπρτντ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβήκησαν, κεῖται.

Ἐμβεβαιόω, Μλ - ὠσω (βεβαιόω) Ἀσφαλίζω, στερεόνω, συγουρεύω, ἐπικυρόνω τίποτε· τὰ πλεῖστα κατὰ μέσ. δικῆ. «ἐμβεβαιωτέον τὸ κίνημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων». Πλούταρχ. Δκ. 22.

Ἐμβεβηλέω, Μλ. -ήσω. καὶ ἐμβεβηλόω Μλ - ώσω. (βεβηλόω) Κάμνω τι βέβηλον, τοὐτ' ἔστι βλάπτω τὴν ἀσυλίαν αὐτοῦ, τὸ μικίνι, μολύνω.

* Ἐμβεβηλόω, ἰδὲ ἐμβεβηλέω.

Ἔμβελής, ὁ, ἡ. (βελος) Παυδήποτε μέρος, ἡ τόπος ἕως εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ φθάνῃ σαίτα δοξαρίου, ὡς τό παρ' ἡμῖν, μιὰ τουφεκιὰ τόπος. Διοδώρ. «ἐμβελὴς τόπος», Πολυβ. «ἐμβελές διάστημα — Ὅστις εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη.

* Ἔμβη, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνέβη, γ', ἐνκ. πρστ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐμβαίνω, Ὅσ., ἐμβατον, ὄυικ. ἀντὶ ἐνέβητον, Ἰλδ. καὶ ἐμβήτην, γ'. ἐνκ. πρστ. ὑπτκ. ἀορ. β'. ἀντὶ, ἐμβῆ, Ἰλδ. Π. 94.

Ἐμβιβάζω. Μλ - βάσω (βιβάζω) Ἐμβάζω, φέρω, ἀφίνω, κάμνω νὰ ἐμβῇ τις, ἢ τι μέσα που. ἔξαιρ. φέρω, ἢ πείρνω, ἢ φορτόνω τι μέσα εἰς καράβι. ἐμβιβ. τινὰ εἴς τι. Πλάτ. «ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον», — 2) Κάμνω νὰ συγκαταριθμηθῇ, νὰ λάβῃ τις τόπον εἰς τίποτε, ἢ νὰ γένῃ μέτοχός τινος, π. χ. «ἐμβιβάζω εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας», Ξυφ.

Ἔμβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ζωντανὸς, ὅστις ζῇ ἀτόμι. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα φυτευθέντα πιάνουν ρίζαν, βλασταίνουν, αὐξάνουν. Θεόφρ. ὅθεν «τὰ ἐμβιοῦν, Λύζησις, βλάστησις, ῥίζωσις. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 1. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνατρέφεται εἰς τὴν ζωὴν «ἐμβιος τιμωρία» Περαλιπὴ παιδεία, ἤτοι τιμωρία μὲ θάνατον. Δίων Κάσ.

Ἐμβιοτεύω, Μ. εὐσω. = ἐμβιόω, Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου εἴς τι.

Ἐμβιόω, Μλ - ώσομαι, (βιόω, ἀμλ.) Ζῶ εἴς τι, ἢ μέσα που. Τρπ. ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζουν νὰ φουτκώνουν διὰ νὰ βλαστήσουν. Θεόφρ. Αἰρ. Φυτ. Α'. 2. «ὅταν ἐμβιόσωσι, μεταφυτεύουσιν. ἀφ' οὗ

Ἐμβίωσις, εως, ἡ. Πιάσιμον ῥίζης, ῥίζωσις.

Ἐμβιωτήριον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ζῇ τις, διατριβή, κατοικία. Διοδ. Σικελ.

Ἐμβλάπτω, Μ. ψω. (βλάπτω), Μπερδεύω, ποδοκλώθω, ἐμποδίζομαι σκοντάπτοντας εἰς τίποτε, ἢ ἀπαντῶντας τίποτε· ὕδεν σκοντάβω, κτυπῶ εἰς τίποτε περιπατῶν, ἢ τρέχων· πιάνεται ἀπὸ τίποτε τὸ φορεμά μου, ἢ ἄλλο τι εἰς τὸν ὁρόμον εἰς τὸ τρέξιμόν μου, καὶ περιπλέκομαι εἰς αὐτό. μετὰ δοτ. ἔκειτο ἄλλοτε ἐν Ἰλδ. Ζ, 39. Ο, 647. ὅπου ὁ Wolf διηρημένως ἔγραψε πόζῳ ἐνὶ βλαφθέντα μυρικίνῳ· καὶ, ὅτῳ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὑπτιος».

Ἔμβλεμμα, ατος, τό. Βλέψιμον, κύταγμα, κατὰ πρόσωπον, εἰς τὰ ὀμμάτια Ξενοφ. Κυνηγ. Δ. 4. παρὰ τὸ

* Ἔμβλεψις, εως. Βλέμμα, ὀμματιά. Ἱππερ.

Ἐμβλέπω, Μ ψω. (βλέπω) Μετὰ δοτικ. Βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον, τὸν κυττάζω εἰς τὰ ὀμμάτια, Πλάτ. Ἐπιστ. «ἐμβλέψεώς μοι καὶ μάλα τυραννικῆς».

Ἔμβλημα, ατος, τό. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι βάλεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι ἔξαιρ. Στολισμὸς, ζωγραφία εἰκόνες τό, ἰταλ. φιγούρες εἰς ἀγγεῖα κατατευασμένα ἀπὸ μέταλλον, τὰς ὁποίας ἠμποροῦσαν καὶ νὰ εὐγάζουν ἀπὸ τὸν τόπον των ὅταν ἤθελον· ἴσως καὶ πέτρας ἀπὸ δακτυλίδια ἀνάγλυπτοι, ἤτοι σκαλισταὶ σηκωτὰ, αἱ ἰταλ. συνῆθ. ἀντίκες, ἢ καμέες λεγόμεναι, καὶ αἱ μουσιώσεις, τὸ Γαλλ. μοζαΐκ. — 2) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, παραγέμισις, ἢ παραγέμισμα. ἔξαιρ. τὸ κομμάτι βούχου ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βάλλουν εἰς τὴν πατοῦνα τῶν ὑποδημάτων ἀπὸ μέσα διὰ νὰ προφυλάττωνται τὰ ποδάρια ἀπὸ ὑγρασίαν ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἔχει δὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὑποδήματος, ὅπου ἐγγίζουσι τὰ ἐπάνω μέρη τῶν δακτύλων, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ψευδῶς ἐξηγῶν ὁ Κούμας λέγει. Μαθημ. Παλ. σελ 102. «μέσον τοῦ ἐμβλήματος καὶ τοῦ καττύματος τῶν ὑποδημάτων».

Ἔμβλησις, εως, ἡ (ἐμβάλλω) Τὸ νὰ ῥίπτῃ, βάλλῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε, παρένθεσις.

* Ἐμβλητέον, ἐπίῥ. ῥημτ. τοῦ ἐμβάλλω. Πρέπει νὰ ῥίπτῃ, νὰ ῥίψῃ κτλ. τίς τίποτε μέσα που. Πλάτ Φιλβ. σλ. 62. Β.

Ἐμβοάω, Μλ - ήτω (βοάω, ἀμλ.) Μετὰ δοτικ. Φωνάζω μεγαλοφώνως, φωνάζω μέσα εἴς τι, ἢ πρός τινα. Θουκυδ. Δ'. ἀφ' οὗ

Ἐμβόησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ τις, νὰ κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐμβοσκέω, Μ. εὐτω (βοσκέω) Σκάπτω μέσα που λάκκον, ἢ γοῦρναν, σκάπτω βαθειά. Φιλόστρ. Ἀπολ. ΙΕ'.

Ἐμβοθρος, ὁ, ἡ. (βόθρος) Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι μέσα εἰς λάκκον, ἢ εἶναι σκαμμένον, βαθουλωμένον ὡς λάκκος, ἢ ἔχει λακκώματα, βαθουλὰ μέρη, γοῦρνες. ἀφ' οὗ

Ἐμβοθρόω, Μλ - ώσω. Κάμνω τι βαθουλὸν ὡς λάκκον, ἢ γοῦρναν, ἢ σκάπτω γοῦρναν· ὡς, τὸ ἐμβοθρωνω. Ἱπποκρ.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ. (ἔμβολος, ε'.) Ἀμπόλι, φύλλισμα. ἄπιοι ἐμβολάδες Ἀριστοφ. Ἀμπολισμένα ἀπίδια. Παρὰ Πλουτάρχ. Προβ. Συμπ. Β'. 6. Βλασταίρι ἢ ἀμπόλισμα.

Ἔμβολεύς, έως, ὁ. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι χώνει, βάλλει τις μέσα που πάσταλος, ἢ παλούκι, στούπωμα, τὸ κυλινδρώδες ξύλακι, τὸ ὁποῖον εἶναι εντρησμένον εἰς καλάμια, ἢ εἰς κλωστήρια καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ ἐξωθῇ, σπρωχνῃ τις ἔξω τὸ εἰς αὐτὰ ῥευστὸν, ὅπερ ἡ συνήθεια χτυπάρι, ἢ κουτάρι λέγει. Τὸ φυτευτήρι, ἢ τὸ ξυλάκι διὰ τοῦ ὁποίου κάμνουν τρύπαι εἰς τὴν γῆν καὶ φυτεύουν τὰ λάχανα. «κράμβης πάσσαλος». Ἀνθολογ.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ. (ἐμβάλλω). Τὴμμον, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε μέσα που. — 2) ἀμτβ. Τὸ νὰ πίπτῃ, χώνηται τις μέσα που· τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μὲ ὁρμὴν ἔξαφνα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον, τὸ ἰταλ. ἰσβαζιόνη· ἐπιφορὰ, τὸ ἰταλ. ἀτάκο, ὅταν ὁρμᾷ ἔξαφνα τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ καὶ ἕνας τις ἐναντίον τινός. Ἀριστοφ. «Θηβαίων ἐμβολή». Ἀρχή, εἴσοδος ἡ ἐμβασμα, τόποι ἐπιτηδειος διὰ νὰ ἐμβῇ, χωσῇ τις μέσα που. Παϑτ. ἐπὶ ποταμῶν, Στόμιον, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου ξεχύνεται ποταμός τις ἀλλοῦ που — 5) ἔξαιρ. τὸ κτύπημα, ὁποῖον κάμνει τὸ μὲ ἔμβολον, ἢ σιδηρένιον σουβλὶ, εἰς τὴν πρῶραν ἁρματωμένον πλοίου, εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλάγι ἄλλου καραβίου· ἢ βλάβη, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὸ τοιοῦτον κτύπημα. ¨ἐμβολὰς ἔχειν¨ Τὸ νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ πάθῃ κανεὶς καράβι τοιαύτην βλάψιν, Ξεν. ¨ἐμβολὴν δοῦναι ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων¨, Τὸ νὰ ὁρμᾷ κανεὶς πλοῖον ἐναντίον εἰς ἄλλο καὶ νὰ τὸ κτυπήσῃ πιάνωντάς το μὲ τὰ ἄγκιστρα, τοὺς κλούτσους καμακίων, καὶ τραβῶντας το πλησιέστερα διὰ νὰ πηδοῦν εὐκολώτερα εἰς αὐτὸ οἱ στρατιῶται, τὸ ἰταλικὸν ἀμπορτάρε, ἀμπορνταμέντο, ἀφ' οὗ

Ἐμβολιμαῖος, αἱα, αἷον, καὶ ἐμβόλιμος, ὁ, ἡ. Μέσα ῥιγμένας, ἀνάμεσα βαλμένος, Παῦ, τι εἶναι ἐπιτηδειον, ἁρμόδιον νὰ βάλληται, χώνηται, στριμπόνηται μέσα, ἢ ἀνάμεσά του.

Ἐμβόλιον, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, τὸ κοινότ. παραμπούλι. ἐξαιρ. εἰς καμπίαν ὁμιλίαν, ἢ διήγησιν· παρέκβασις, ὅταν ὁ διηγούμενος εὐγαίνῃ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας καὶ περιπλέξῃ ἄλλην τινὰ διήγησιν· ἐπεισόδιον, ὅταν ἀναφέρῃ ἀνάμεσα εἰς τὴν διήγησιν, ἢ ὁμιλίαν καὶ ἄλλην τινὰ ὑπόθεσιν παρομοίαν καὶ ἔχουσαν συνέχειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας του.

Ἐμβολίσμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλει, χώνει, στριμπόνει τις μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. συνηθ. κατὰ πληθ. ἀρίθμ.

Ἐμβολισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ, χώνῃ, στριμπόνῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσά που.

Ἐμβολοδέτης, ου, ὁ. (δέω). Παλιοδ. Α'. 146. Παυδήποτε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν σφικτὰ, στερεὰ τὸν ἔμβολον.

*Ἔμβολον, τὸ καὶ

Ἔμβολος, ὁ. (ἐμβάλλω) οἱς τό, ἐμβολεύς. Παυδήποτε σουβλερὸν, μυτηρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ χώσῃ μέσα, ἢ νὰ στριμπώχνῃ ἀνάμεσά που· σῶγα, παλοῦνι, λόστος, καὶ λ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ -α') ἢ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα μεταλλικὴ σουβλερὰ μύτη, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὴν πρῴραν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔτρυποῦσαν καὶ ἐβύθιζον τὰ τῶν ἐχθρῶν πλοῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι προσηγόρευον τὸ δημόσιον βῆμα, ἢ τὸν ἄμβωνα, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουσαν οἱ ῥήτορές των, rostra, ἀπὸ τῶν ἐμβόλων τῶν κυριευθέντων πλοίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμβολα συνήθιζον νὰ στολίζουν τὸν τοιοῦτον ἄμβωνα, μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ τότε Ἕλληνες συγγραφεῖς τὴν λέξιν, οἱ ἔμβολοι, ὡπαξ τότε κατὰ τὴν σημασίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς λέξεως, Πολύβ. Εὐριπ. Βάκχ. 581. πίσετε λάϊνα κίονιν ἔμβολα διαδρομὰ τάδε. — β') ἡ ἐμπροσθεν σφηνοειδὲς σχῆμα ἔχουσα εἰς μάχην παράταξις τῶν στρατιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22. — γ') ὁ μοχλὸς ἤτοι σύρτης, διάδρομος τῆς θύρας, ὅταν εἶναι τραβηγμένος ἐμπρὸς· ἢ σοκὸς, γρεντζὰ, ἢ ὁποῖος βάλλεται πλαγίως εἰς τὰς στέγας, σανιδωτὰς, οἰκοδομῶν. Εὐρ. Φοίν. 113. ¨ηχαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται ὀργάνοις τείχεσιν¨, — δ') οἱ περίστυλοι, ἢ παρίστοοι, ναῶν καὶλ. τοιούτων οἰκοδομῶν. Ἐν τοῖς Πρακτ. τῆς Β'. Συνάδου, ὠδεξιὸς ἔμβολος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, λέγεται οὗτως ἡ στοὰ, ὁ νάρθηξ, εἰς τὸν νὰ ἐμποδίζῃ τὰς βροχὰς, καὶ τὰ καύματα κατεσκευασμένος. — ε') = πύος, Ἀρστφ. Ἀθην. Α'. σελ. 29.

Ἐμβομβέω, Μλ. -ήτω (βομβέω) Κάμνω βοὴν μέσα που, κάμνω τι νὰ βοίζῃ, βάζῃ· μετὰ δοτ. Συνέσιος.

Ἐμβραδύνω, Μλ. -υνῶ (βραδύνω) Ἀργοπορῶ μέσα που, ἢ μέ τίποτε, Παλτ. ἐμποδίζομαι μέσα που, ἢ ἀπό τίποτε.

Ἐμβραμμένη, καὶ ἐμβρατσα, Λακωνικ. ἀντὶ Ἐμαρμένη, καὶ εἱμαρται.

Ἐμβραχυ, ἢ ἐμβρεχύ, ἐπιῤῥηματικῶς. (ἐν, βραχύς). Καθόλου, γενικῶς, ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως εἰπεῖν· ¨ὅπου περ ἐμβραχυ εἰσι θεαταὶ¨. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 390. — 2) Τὸ παραμικρότατον, ὀλιγώτατον, τοὐλάχιστον, ἐξαιρ. τοῦ, οὐδέν, προηγουμένου, Δυσίας σελ. 510. ¨καθ' ὅσον ἐμβραχυ ἕκαστος δύναται, καὶ οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐμβραχύν¨. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 47.

Ἐμβρεγμα, τό (ἐμβρέχω). Παυδήποτε ῥευστὸν, εἰς τὸ ὁποῖον βουτίζομεν, βρέχομεν, μουσκεύομεν τίποτε· Τῥότης, ὑγρασία, κατὰ· ὑγρὸν περικάλυμμα, ἤτοι κομμάτι πανίου, ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βρέχουν εἰς τίποτε καὶ τὸ βάλλουν ἀπάνω εἰς τι πληγωμένον, ἢ πονοῦν μέλος, ὡς τό, ἐμβροχή.

Ἐμβρέμομαι, ἀνεν Μλ. (βρέμω). Κάμνω, προξενῶ εἰς, ἢ ἐπί τι ἦχον, κρότον, βοὴν, καθὼς τὰ βράζοντα σώματα, ἢ ὡς τὸ ἄνεμος ὅταν σφοδρῶς φυσᾷ· ¨ἀήτης ἵστιον ἐμβρέμεται¨. Ἰλ. Ο. 627. Παρὰ τοῖς μεταγν. δὲ, καὶ κατ' ἐνργτ. δύσεσι, ἐμβρεμω, χρήσιμον.

*Ἔμβρεφος, ὁ, ἡ (βρέφος). Ὅστις ἔχει ἡλικίαν, ἢ μορφὴν βρέφους.

Ἐμβρέχω, Μ. ἑξω (βρέχω). Μουσκεύω, βρέχω ραντίζω, ἢ βουτῶ τι εἰς τι ὑγρόν. Διοσκορ. ¨ἐμβρεχόμενον μύρον¨.

Ἐμβρίθεια, ας, ἡ, οὐσιαστ. ταῦ, ἐμβριθὴς, κατὰ τὰς διαφόρους σημασίας τοῦ ὁποίου ἑρμηνεύεται διαφόρως· Δυσκολία, βαρύτης, ἐμφασις· σταθερότης, προσαρτηρία· θερμότης, ὀργὴ, θυμὸς, ἀγανακτησις· σοβαρότης, σεμνότης, ὑπόληψις, τιμὴ, ἀξία. (ι)

Ἐμβριθὴς, ὁ, ἡ (βρίθω), κοινῶς ἐλλαμβάνεται ὡς τό, βαρὺς, ὀνπατὸς, ἰσχυρὸς, ἐμφατικὸς, ἤτοι ὅστις κάμνει ἐντύπωσιν. — β') Τροπ. σταθερὸς, ἐπίμονος, βέβαιος, ἀμετάβλητος, σεμνὸς, κόσμιος, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σύννους, σκεπτικὸς. — γ') ἐπὶ βρωμάτων, ἢ φαγητῶν, βρεπτικὸν. — 2) ἐπὶ καιῶν· Πλήρης, ἰσχλῆρός, ἐνοχλητικὸς, βαρετός. Τρπ. θυμώδης, ὁρμητικὸς, παράφορος, παραπαρμένος· Ἐπῤῥ. ἐμβριθῶς.

*Ἐμβρίθω· Μλ. -σω (βρίθω) τινι. Εἶμαι βαρὺς, βαρύνω, ἢ κάμνω βάρος εἰς τι· τίποτε βαρύ, ἢ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς τίποτε, ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων. (ι)

Ἐμβριμάομαι, Μ. μήσομαι. μετὰ δοτικ. Φανερόνω τὴν ἀνυπομονησίαν, ἀγανάκτησιν, ὀργὴν, θυμὸν μου πρός τι, ἢ κατά τι· θυμόνω, φοβερίζω. ἀφ' οὗ

Ἐμβρίμημα, τό. Ἡ φανερωθεῖσα πρός τι, ἢ κατά τινος ἀνυπομονησία, ἀγανάκτησις, ὀργὴ· φοβερισμα. Νικητ. Χρ. Β'. 2. (ι)

Ἐμβρόντατος, αία, αῖον (βροντὴ). Ἀστραποκαμμένος, ὑπὸ ἐμβρονταίου. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσε κεραυνὸς, ἢ ἐντύπωσεν ἀστραπελέκι, ὅθεν δὲν ἑτοιμα κάνεις νὰ ἐλθῃ, νὰ πατήσῃ εἰς αὐτόν· Ὁ τοιοῦτος τόπος ἐναβαρίζετο μὲ τὴν θυσίαν διετοῦς πραβάτου.

Ἐμβροντάω, Μλ. -ήσω (βροντάω). Βροντῶνται καὶ ἀστράπτωντας κάμνω τινὰ ἐξστατικὸν, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, σὰν ζαλίζω· ἐγγίζει, ἐπλήττω, καταπλήττω, καταζαλίζω· ὅθεν ¨ἐμβεβροντημένοι¨, =ἐμβρόντητος, ἀφ' οὗ

Ἐμβροντησία, ἡ. Ἔκπληξις, τρομάρα, ζάλισμα ἀπὸ βροντὴν, ἀστραπόκλαμα· ὅθεν μωρία, ἀναισθησία, παραφροσύνη.

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ (ἐμβροντάω). Κτυπημένος ἀπὸ τὴν βροντὴν, ἀστραπὴν· ὅθεν ἔκπληκτος, μωρὸς, παράφρων, παρασαλεμένος εἰς τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἀναίσθητος, ξεχαμένος, χαμένος κατὰ τὸν νοῦν. Δημοσθ. περὶ Στεφ. ¨ἐμβρόντητος εἶπα νῦν λέγειν¨;

Ἐμβροχάς, ἀδος, ἡ. Καταβολάδα, Γεωπον. Δ'. 13. παρὰ τὸ, ἐμβρέχω.

Ἐμβροχὴ, ῆς, ἡ (ἐμβρέχω). Τὸ νὰ βουτᾷ, βρέχῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἰς τι ῥευστὸν. — 2) Τγρὸν περιτύλιγμα, ὡς τό, ἐμβρεγμα· τὸ νὰ βάλλῃ τις τοιοῦτον περιτύλιγμα· ἰδὲ ἐμβρεγμα. Γαλην.

Ἐμβροχίζω, Μ. ἴσω (βρόχος). Δένω μὲ βρόχους, μὲ θηλυαῖς, πιάνω τι εἰς, ἢ μὲ τὰ βρόχια. Ἀπολλωδ. Β'. κ'. 4.

Ἔμβροχος, ὁ, ἡ (ἐμβρέχω). Βρεγμένος, μουσκεμένος. 2) (Βρόχος). Μπερδεμένος πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμβρύκω, Μλ. -ξω (βρύκω). Νίκανδρ. Θηρ. 824. Δαγκάνω, ἐμπήγω τοὺς ὀδόντας εἰς τίποτε. (υ)

Ἐμβρυοδόχος, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, δέχομαι). Ὁ τὸ ἔμβρυον δεχόμενος. Λουκιαν. Λεξίφ. ¨ἐμβρυοδόχον ἔντερον¨.

Ἐμβρυολάστης, ου, ὁ (ὀλάω). Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συντρίβουν τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ νεκρὸν ἔμβρυον, καὶ τὸ εὐγάζουν.

Ἐμβρύσιος, ὁ, ἡ (ἐν, βρύον, οἰκέω). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ εἰς ψῦχος, τοῦτ' ἔστι εἰς χορτάρι, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. ¨ἐμβρύοιοις ἀγκυραι¨. Φίλιπ. Ἐπιγρ. (υ)

Ἐμβρυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, κτείνω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει τὰ ἔμβρυα, ἢ τὰ παιδία εἰς τῆς μητρός των τὴν κοιλίαν.

*Ἔμβρυον, τό. Ἰσοῦ τὸ ἑπόμ. σημασ. 2.

Ἐμβρυος, ὁ, ἡ, σπανιωτ. τριγενῶς, (ἐν, βρύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κλεισμένον εἰς ἄλλο τι σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βλαστάνει, ἢ φυτρώνει, ἢ αὐξάνει ¨τὸ ἐντὸς βρύουσι¨. Θεοφρ. φυτ. α', 1. ¨ἔμβρυον ὑγρότητος¨. Δ. ¨τὸ κιττὸς ὅλως ἔμβρυος ἐστι¨. Ε'. 4. καὶ ἐπέπεσε σπέρμα παῖ ἔμβρυον γένοιτο¨. Σουϊδ. ¨ἔμβρυα αἱ εἰς βάθος διανεύμεναι ῥίζαι, καὶ ἐμβριοῦσαι¨. Σουϊδ. ὅθεν, — 2) ἔμβρυον, τό, Τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἔτι τῆς μητρὸς εὑρισκόμενον, πλάσμα· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀλλογίων ζώων· ἀλλ' ἐν Ὁδσ. Ι, 245, 309, 322. τὸ νεογεννημένον ἀρνί, ἢ κατσίκι, τὸ βυζαχτάρι. Ὁδσ. Ι. 309. καὶ 342. . . ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἑκάστη (αἶξ). ἀφ' οὗ

*Ἐμβρυοτομέω, Μλ. -ήτω (τέμνω). Κόπτω, κομματιάζω τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. ἀφ' οὗ

Ἐμβρυοτομία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ, κομματιάζῃ τις τὸ παιδὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Πολυδ. Δ, 208.

Ἐμβρυουλκός, ὁ (ἕλκω). Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικὸν, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὰ νεκρὰ ἔμβρυα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἐμβρωμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πρόγευμα, 2) Βουκοσιά, μουκοσιά, βοῦα, χαψιά. Διοσκ.

Ἐμβρωματίζω, Μ. ἴσω. Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, τρέφω. Οὐδετερ. δὲ, Προγεύομαι. Εὐστάθ.

Ἐμβυθίζω, Μ. ἴσω. Βυθίζω, βουλιάζω, ἢ βουλλίζω τίποτε, ἢ τὸ ῥίπτω εἰς τὸ βάθος.

Ἐμβύθιος, α, ον. Ἔτι δὲ καὶ δικαταλ. (βυθός), Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. τ. (υ)

Ἐμβυκανάω, Μ. ήσω (βυκανάω). Φυσῶ εἰς τὴν βυκάνην, ἢ σάλπιγγα, τὸ Ἰταλ. τρομπέτα· ¨ἐμβ. κέρασιν Ἀλλὼ τὰ ἥρατιμ κέρατα¨. Διονύσ. Ἀρχ. Β'. 9. τὸ Ἰταλ. αδρνο ντε κάστιε. Διονύσ. Ἀρχ. Β'. 9.

Ἐμβυρσόω, Μλ. -ώσω (βυρσόω). Βάλλω, χώνω, τυλίγω τι μέσα εἰς δέρματι, δέρματόνω, τὸ τουμπᾶ, καπλαντζίζω τι μὲ τομάρι. Πλούταρχ. Γ'. σελ. 81.

Ἐμβύω, Μλ. -ύσω (βύω). Βάλλω στούπωμα εἴς τι, στουπόνω τι μέσα που, στουπόνω. (υ) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 128.

Ἐμβωμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, τὸ Ἰταλ. αλτάρι. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

Ἐμέ, Αἰτιατ. τοῦ, ἐγώ, Ἀντωνυμ. α', προσώπου, Ἐμένα. ἐγκλτ. με. Ὅμ.

Ἐμέθεν, ποιητ. γενικ. τοῦ, ἐγώ· ἀντὶ ἐμοῦ· Ὅμ. καὶ Ἀττ. δὲν ἐγκλίν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμεί, Δωρ. ἀντὶ ἐμέ· ὡς τό, τεί ἀντὶ τέ, σέ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α' 427.
Ἐμεῖο, Ἐπ. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὅμ., ἐν ἐγκλίν. ἰδὲ ἐμέο. Ἀπολλών. Δύσκ. σλ. 424.
Ἐμέμηκον, Ἐπ. ἀόρ. β'. τοῦ, μηκάομαι, γιὰ ἀνακάπιλ. Ὀδσ. Ι, 439.
Ἐμέν, α'. πλθ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ ἐσμέν, Καλλ. τὸ δὲ παρὰ Σοφκλ. Ἠλ. 21. πάμπαν ἀμφίβ.
Ἐμεν. Ἐπικ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὅμ. ἐφηβ. ἔμμεν.
*Ἔμεν καὶ ἐμεναι, ποιητ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἡμι, ἀντὶ εἶναι.
Ἔμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὅμ. παρβλ. ἔμμεναι.
Ἐμπνος, η, ον, μτχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.
*Ἐμέο, Ἐπ. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ἰλιάδ. Ι, 134. ἐὰν ἐγκλιν. Ἐπικ. δὲ τύπος κατ' ἐπίστ. ἐμεῖο.
*Ἐμέρα, ἡ· ἀρχ. παρεσχηματισμένος τύπος τῆς, ἡμέρα, παρὰ Πλάτ. Κρτ. σλ. 418. C.
Ἐμισᾶ, ἡ (ἐμέω). Ἀναγούλιασμα.
Ἐμεσις, εως, ἡ. Ξεράτισμα.
Ἔμεσμα, τό. Ξέρασμα, ἡ ὕλη, τὴν ὁποίαν ξερνᾶτε.
Ἐμέτηρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις ξερνᾷ· ἀφ' οὗ
Ἐμετρίζω, Δίδω εἰς τινα ξερατικόν. Ἱπποκρ. Ἀφόρ. 52.
Ἐμετήριος, ὁ, ἡ = ἐμετικός· ἀφ' οὗ ἐμετήρια, τά, ὑπακ. φάρμακα, Ξερατικά
Ἐμετής, οῦ, ὁ = ἐμετήρ.
Ἐμετάω, Μλ. -άτω. Ἀναγουλιάζω, μαὶ ἔρχεται νὰ ξεράσω.
Ἐμετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ξερατόν. —2) Ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ ξερνᾷ συχνά· τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ κάμουν οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ρωμαίων, ξερνῶντες ὅταν ἔτρωγαν καὶ ἔπινον πολύ, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν πάλιν Ἡκιρ. ἐμετικὸς τὸ ποιητικοῦ γενόμενος. Πλούταρχ. Πομπ. 15.
Ἐμετοποιέομαι. Βιάζω τὸν ἑαυτόν μου βάλλοντας τὸ δάκτυλον καὶ γαργαλίζοντας τὸν λάρυγγα, διὰ νὰ ξεράσω. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ
Ἐμετοποιός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, παρακινεῖ εἰς ξερατόν,
Ἔμετος, ὁ, = ἔμετις.
Ἐμετός, ή, όν. Ξερασμένος, ὅστις ἐξέρασεν.
Ἐμετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ξερατόν, ὡσὰν ξερατός. Ἐπῤῥ. ἐμετωδῶς. Ἱπποκρ.
Ἐμεύ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. γενικ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὅμ., ἐγκλιτ., μεῦ δέ, Αἰολικαὶ ἐμεῦς, Δωρικ.
Ἔμευ, Μ ἀόσ. Ξερνῶ, πρμ. αἷμα, Ἰλιάδ. Ο, 11. μέσ. Μλ. ἐμοῦμαι, Αἰσχλ. ὁ δὲ Σνφ. Αν. ὑπ. 8, 20. χρῆται κατὰ ταύτην τὴν ἀμτβ. σημασ. καὶ τῷ ἐνργτ. Παραταικ. — 2) τροπικ. Λέγω πολλὰ καὶ ἀχαμνὰ λόγια κατά τινος, λέγω ὅ,τι θέλω, ὅ,τι μ' ἔρχεται 'ς τὸ στόμα.
*Ἐμεωυτοῦ, Ἰων. γενικ. ἀντὶ ἐμαυτοῦ, Ἡρόδ.
Ἐμή, ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐμοί, εἰμί, Ἐπιγραμμ. Σιγεακ.
*Ἔμεστο, Ἐπικ. ἀόρ. κατὰ παθ. σημασ. τοῦ ἔρυμι, Ὀδσ.
Ἐμίν, Δωρικ. καὶ ποιητ. δοτικ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ ἐμοί. (υ—, ὅπου δὲ κεῖται ἐγκλ. υυ)
*Ἐμιγμα, Δωρ. ἀντὶ ἔμοιγε.
*Ἐμίγη, Ταραντινικῶς, ἀντὶ ἔμοιγε.
Ἐμμαθε, Ἐπικ. ἀντὶ ἐμάθε, γ'. ἑνικ. πρσπ. ἐνργ. ἀόρ. β'. τοῦ, μανθάνω, Ὀδσ.
Ἐμμαίνομαι, Μλ. -μανοῦμαι (μαίνομαι). Μαίνομαι, ζουρλαίνομαι, φέρνομαι ὡς τρελλὸς εἰς, ἢ διά τίποτε· μετὰ δοτκ. σπανιώτ. μετὰ αἰτιατ.
Ἐμμαλλος, (μαλλός). Μαλλιαρός.
Ἐμμανής, ὁ, ἡ (ἐν μανίᾳ ὤν). Μανιεσμένος, τρελλαμένος, λυσσασμένος, παράφρων, Boeckh ἐν Πλάτ. Μιν. σλ. 145. Ἐπῤῥ. ἐμμανῶς· ὁ δὲ τύπος, ἐκμανής, σπανιώτερος, ἂν οὐκ ἀμφίβολος.
Ἐμμαπέω. Πράττω, κάμνω τι ὁρμητικά, ἐγλίγωρα, εὐθὺς εἰς τὴν στιγμήν· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον τὴ μτχ. ἐμμαπέουσα. εὑρηται παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 147. ἐπὶ τῆς μελίττης ἡκέτρον γὰρ πληγῇ περικλλιπὲν ἐμμαπέουσαν, ὑπὸ τοῦ Σχολιαστ. διὰ τοῦ, ἐνεργοῦσα, ἑρμηνευομένη· κεῖται δὲ ἡ λξ. κατὰ ψευδῆ ἀναγν. ἀντὶ ἐμμανέουσα.
Ἐμμαπέως, Ἐπῤῥ. Εὐθύς, παρχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, ἀκόμα, πρόθυμα, ποιητ. μόνον. Ὅμ. συντάσ. τὴν λξ. μετὰ τοῦ, ἀπόρουσε, Ἰλ. Ε. 836. καὶ μετὰ τοῦ, ὑπάκουσε, Ὀδσ. Ξ, 485. Ὁ δὲ Ἠοὶ μετὼ τοῦ, ὑπεύδετο, Ἀπ. 442. (Κατά τινες μὲν παρὰ τὸ, ἅμα τῷ ἔπει, κατ' ἄλλους δὲ ὁρθότ. παρὰ τὸ, μαπέειν, μάρπτειν· Τὸ νὰ πιάνῃ, κάμνῃ τίς τι ἐγλίγωρα, πρόθυμα· ὡς τὸ Ἰταλ. προνταμέντε.)
Ἐμμάρτυρος, ου, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Μὲ μαρτυρίαν, διὰ μαρτύρων, ἀποδειγμένος, βεβαιωμένος. Ἐπῤῥ. ἐμμαρτύρως. Θεμίστ. σελ. 144.
Ἐμμάσσω, Μλ. -ξω (μάσσω) τινί τι. Ζυμόνω, συντρίβω, ἀνακατόνω τι μέσα εἰς, ἢ μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε· ζουλίζω, χώνω, σπρώχνω μέσα· ἐξαρ. κατὰ μέσ. διαῖρ. χρήσιμ.
Ἐμματάζω, Μλ. -άσω (ματάζω). Ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περί τινος μωρά, καὶ ἀναίσθητα, φέρομαι ὡς τρελλός.
*Ἐμματαιάζω. καὶ ἐμματαίζω = ἐματάζω.
Ἐμματεύω, (ματεύω). Πατπατεύω μέσα που, βάλλω τὸν δάκτυλον μέσα εἴς τι διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω· βάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα διὰ νὰ διεγείρω ξερατόν.
*Ἐμματέω = ἐμματεύω, Νικ. Ἀλεξ. 137. ἁπτὰ δ' ἀπρόα νειόθι βράσσοις ἐμματέων.
Ἐμμάχομαι, Μλ. -χέσομαι, συνηθέστ. -χοῦμαι. Ἰων. ἐμμαχέομαι (μάχομαι, ἀνμλ.). Μάχομαι, πολεμῶ μέσα, ἢ ἐπάνω που, δίδω μάχην, τὸ Ἰταλ. μπαταλιαν. (2)
(Ἐμμάω), Ἄχρηστον ἔμπ τοῦ, ἐμμεμαώς, ὅπερ ἰδέ.
Ἐμμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι μεθοδικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, κανονικόν, ἐπιστημονικόν, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐπῤῥ. ἐμμεθόδως, Φίλ.
Ἐμμεθύσκομαι, παθ. (μεθύσκω) τινι. Μεθῶ εἰς, ἢ μέ, ἢ διά τίποτε. — 2) εἶμαι μεθυσμένος. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ'. δ'. 3.
Ἐμμειδιάω, Μλ. -άσω (μειδιάω) τινι. Γελῶ, χαμογελῶ εἰς, ἢ διά τι. ὑφ' ἁλμοῖς ἐμμειδιάων. Φιλόστρ. Ἐπ. 73. Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 3. ἐμμειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη. (ᾱω, ᾰσω.)
Ἐμμέλεια, ἡ (ἐμμελής). Ὀρθὴ καὶ καθαρὰ συμφωνία εἰς τὸ ψάλτσιμον, τραγούδημα· ὅθεν καὶ ἡ ἀνάλογος καὶ προσήκουσα τροπὴ τῆς φωνῆς εἰς τὴν ὁμιλίαν. Τρπκ. Συμφωνία, συναρμωσις ὅλων τῶν ἰδιαιτέρων μελῶν πρὸς τὸ ὅλον. Ἁρμοδιότης, συμμετρία, ἀναλογία, ὀρθότης καλωσύνη πράγματός τινος καθ' ἑαυτό. τὸ, Γαλλ. modulation, μοδουλασιόν· ἐμμέλεια λόγων, κοινδύλους Ἀριστοφ. — 2) Τρόπος τραγικοῦ καὶ σατυρικοῦ τινος χοροῦ κατὰ τὸ παίξιμον τοῦ αὐλοῦ, ἢ τῆς ψηλορέας. ἐξ ὁρμῶν, συμφώνων, καλῶν μελῶν ἢ ἤχων, Λατιν. Concinnitas. Schweigh. ἐν Ἡρόδοτ. 6, 129. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 816. B. ἁπτὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὐπραττόντων ὄντων δὲ μετρίων πρὸς τὰς ἡδονάς — — ἐμμελείας ἐπωνόμασεν. Ἀθην. 1, σλ. 21. E. 14, σελ. 631. C. Ἐν γένει δέ, μουσικὴ διὰ χορόν, Πλούταρχ.
Ἐμμελετάω, Μλ. -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς, ἢ μέ τίποτε. ἐμμελετᾶν λέγει τινὶ, Γυμνάζω τινὰ εἰς κανένα λόγον, κάμμιαν ὁμιλίαν ἐκφωνῶντας, ἑτοιμάζοντάς τον ἐγὼ ἐμπροστὰ τοῦ διὰ νὰ μάθῃ νὰ τὸν ἐκφωνῇ καὶ αὐτὸς καθὼς ἐγὼ. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. E. ἀφ' οὗ
Ἐμμελέτημα, τό· Τὸ πρᾶγμα εἰς, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐγυμνάσθη, γυμνάζεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ γυμνασθῇ τις. Ἀνθολ.
Ἐμμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Πᾶν ἁρμονικόν, μελῳδικόν· ἐπὶ μουσ. καὶ ὁμιλίας. — Τορνεμένος, σύμφωνος, ἡρμοσμένος· ἐπιτήδειον, ἁπλὸν ὀξύ, ἐν γένει. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Χαρίεις. ἡδύς, τερπνός, κόσμιος, ἀστεῖος, κομψός, καλός, χαριτωμένος, νόστιμος, Heind. ἐν Πλατ. Θηαι. σλ. 147. A. Ἐπῤῥ. ἐμμελῶς, συγκρ. Ἐπῤῥ. ἐμμελέστερον.
Ἐμμελῳδέω. Ὁμιλῶ μελῳδικῶς, ἤτοι ὁμιλῶντας σείρω τὴν φωνήν. Γρηγορ. Ναζ.
Ἐμμεμαώς, αυῖα, ός (μεμαώς). Σπεύδων, ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος, ἐγκείμενος· ἐφορμῶν, ἐπιπηδῶν, βιαίως κινούμενος· ὀξύς, ὁρμητικός, δεινὸς· ἐπὶ Θεῶν, ἀνθρώπων καὶ ζῳρίων, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ἐμμεμηχώς. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 419. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. μετὰ ὀτκ. ἐμμεμαὼς Βάβρυξιν Ἀπλ. Ῥόδ.
Ἐπκ. μοῦνον χρήσ.
*Ἐμμένονα (μένονα). Ἐμμένουσα φρήν. Μαίνεται ἡ ψυχή, ἐξαγριαίνεται, Σφκλ. Τρ. 982.
*Ἔμμεν. Σπανιώτ. Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ, ἔμεν, εἶναι, Ὅμ.
*Ἐμμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἶναι, παρ' Ὅμ. πολλάκις.
*Ἐμμενετέον, ἐπῤ. ῥημ. τοῦ, ἐμμένω. Πρέπει τις νὰ προσμένῃ, μένῃ, καρτερῇ, νὰ προσμείνῃ, μείνῃ, καρτερέσῃ κτλ. Δγν. Λρτ.
Ἐμμενετικός, ή, όν (ἐμμένω). Μετὰ δοτικ. Ὅστις μένει στερεός, σταθερός, πιστὸς εἴς τι. Ἐπῤῥ. ἐμμενετικῶς. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ζ. α'.
*Ἐμμενετός, ή, όν (ἐμμένω). Παυσάμενος τε, εἰς τὸ ὁποῖον μένει, προσμένει, ἢ καρτερεῖ τις.
Ἐμμενής, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι πιστός, ἐπίμονος, σταθερὸς εἰς τίποτε, μετὰ δοτκ. πτὸ ἐμμενέσ., αὐσιαστ., Σταθερότης, ἐπιμονή, Ὅμ. χρῆται τῷ οὐδετ. μόνῳ, ἐμμενές, ἐπῤῥημτκ καὶ ἀεὶ ἐν τῇ συντξ. πἐμμενες αἰσία, Ἀκατάπαυστα, ἀδιάκοπα, ἐπίμονα, ἀδιάλειπτα, παντοτεινά, ὅλο ἕνα. Ἰλιάδ. Η, 361. 364. Ν, 517. Ὀδσ. Ι, 386. Φ, 69. Ἐπῤῥ. ἐμμενῶς, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ὁἐμμενέως. Ἡσιόδ. Θεογον. 712.
*Ἐμμενητέον, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμμενετέον, Δγν. Λρτ.
*Ἐμμενητικός, ή, όν· νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐμμενετικός. Δγν. Λρτ. Ἐπῤῥ. ἐμμενητικῶς.
Ἐμμένω, Μ. -ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω, διατρίβω, προσμένω, καρτερῶ εἰς, ἢ διά τίποτε· μένω στερεός, σταθερός, ἐπίμονος, πιστὸς εἴς τι. μετὰ δοτικ. Θουκυδ. πἐμμένειν ταῖς συνθήκαις — — τοῖς ὅρκοις. Wolf ἐν Δπτ. σλ. 250. — 2) Ἐμπεριέχομαι εἰς τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἐνέχομαι· πἐμμ. κηρύγμασιν. Εἰς τὴν ἐξορίαν.
Ἐμμεσιτεύω, Μ. αὔσω (μεσιτεύω). Μεσιτεύω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος. Ηλήμ. Στρωμ. Ζ', σελ.
Ἔμμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον, ἀνάμεσα εἴς τι.
Ἐμμεστος, ὁ, ἡ (μαστός). Γεμάτος, γεμισμένος. Πλατ. Ἐπ. 7.
*Ἐμμεστόω, Μλ. -ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι μέ τίποτε, ἀναγιν. παρὰ Σοφκλ. Ἠλ. 703.
Ἐμμετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε εἰς, ἢ κατὰ ἄλλο τι· μόνον παρὰ Ἀγαθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προοίμ. 18. τα γάρ παρά Δούκ. ἐπιπ. 27. πάνυ ἄμφιβ. Schaef. mel. σλ. 164.

*Ἐμμετρία, ἡ = ἐμμετρότης.

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ κατ᾽ ἢ μέτ᾽ μέτρον καμιμένον, μετρημένον ἀναλόγως πρός ἄλλοτι, σύμμετρον, εὐρυθμον· ἐξαιρ. κατά τό μέτρον τῶν συλλαβῶν τῆς Μετρικῆς, Πλάτ. Συμ. ψταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, ἐπῶν. 2) Τρπκ. Μέτριον· μετριασμένον· ὅ,τι ἔχει τό πρέπον μέτρον· ὀρθόν, εὔκαιρον ὁρμόδιον. Ἐπρῤ· ἐμμέτρως· ἀφ᾽ οὗ

Ἐμμετρότης, τητος, ἡ. Συμμετρία, περίσσεμα εἰς τό μέτρον. Ἀριστοίν. Α΄. Ἐπι. 18.

Ἐμμήνεος, ὁ, ἡ (μήν). Μηνιάτικος, ψτά ἐμμήνεια ἱερά». Ἑορτή, τήν ὁποίαν ἐώρταζον, ἢ ἡ ὁποία ἑορτάζεται κάθε μῆνα. 2) ψτά ἐμμήνια», Ἡ κατά μῆνα κάθαρσις τῶν γυναικῶν, τά καταμήνια. Διοσκορ.

*Ἔμμηνις, ὁ, ἡ, ι, τό, γενκ. ιος (μήν). Ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς τόν μῆνα. — 2) Ὅ,τι διαρκεῖ ἕνα μῆνα. — 3) ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται εἰς τήν διάρκειαν ἑνός μηνός, Πλάτ. Νμ. 12, σλ. 936. Α. — 4) = ἐμμήνιος. Μηνιάτικος, πᾶν ὅ,τι ἐπαναλαμβάνεται κάθε μῆνα. πέμμ. ἱερᾶ» Σφαλ. Ἠλ. 281. Περί τοῦ, «ἐμμήνοι δίκαι», ἰδέ Boeckh ἐν Ἀθ. Staatshaush. 1, σλ. 54.

Ἔμμηνρος, ὁ, ἡ, ἰδέ ὄμηρος.

Ἔμμητρος, ὁ, ἡ (μήτρα). Εἰς τήν μήτραν, εἰς τήν κοιλίαν τῆς μητρός εὑρισκόμενος. — 2) «Σύλλ. ἐμμήτραι. Ἀδην. Γ. σλ. 10. Ὅσα ἔχουν ἐντεριώνην, τό κοιντ. ψυχήν, ἢ καρδίαν, καθώς π. χ. ἡ κυφελίδα, κ. τ. λ.

Ἐμμί, Αἰολ. ἀντί εἰμί.

Ἐμμίγνυμι, Μ. ξω (μίγνυμι, ἀμλ.). Ἀναπατόνω, σμίγω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε. ἀφ᾽ οὗ

Ἔμμικτος, ὁ, ἡ. Μιγμένος, ἀναπατωμένος.

Ἔμμιλτος, ὁ, ἡ (μίλτος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαμμένον μέ μίλτον· κόκκινον. Διοσκορ.

*Ἐμμίμνω (μίμνω)· ποιητ. ἀντί ἐμμένω.

Ἐμμισθος, ὁ, ἡ (μισθός), Ἐπί μισθῷ δουλεύων, μισθωμένος. Θουκυδ. ς΄.

*Ἔμμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει μοῖραν εἰς τίποτε, Αἰσχλ. Εὐμ. 878. κατά τήν διόρθ. ὑπό Herm.

Ἐμμονή, ῆς, ἡ (ἐμμένω). Τό νά μένῃ, εἶναί τι, ἤτις στερεός, σταθερός, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος εἰς τε· σταθερότης, διάρκεια.

Ἔμμονος, ὁ, ἡ (ἐμμένω). Σταθερός, ἐπίμονος, διαρκής, παντοτεινός, ρεῖ καί ἀδιαλείπτως εἴς τι ἐπιμένων, διπρκῶν.

Ἔμμορα, ας, ε, β΄. Πρκμ. τοῦ, μείρομαι, Ὅμ., ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ΄. πρτπ. χρῆται. μετά Γενετ., Ἔτυχεν, ἔλαχε. καί μετά Αἰτιατικ. παρ᾽ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ΄. 4. ν. , σύ γάρ Κύπριδος αἶσαν ἔμμορες», καί Δ΄. 1749. ν . . ἔμμορε κύδος».

Ἔμμορος, ὁ, ἡ (μείρομαι). Ὅστις ἔχει, ἔλαβε μοιράδι εἰς τε· μετά γενκ. Ὀδσ. Θ, 840.— 2) (μόρος) Ὅ,τι εἶναι γραπτόν, ἢ διωρισμένον ἀπό τήν τύχην, μοῖραι.

Ἔμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει μορφήν, σχῆμα, σῶμα.

Ἔμμοτος, ὁ, ἡ (μοτός). Σπαπασμένος μέ ξαντόν, τό Γαλλ. σιγαρέτ, τουρκβ. τηυτίκι· ὅθεν ἂν γένει, πᾶν ὅ,τι ἐμπυλίζει, ὅστις ἔχει πληγήν μέ ἔμπυον, ἢ ἀπόστημα, εἰς τά ὁποία πρέπει νά βάλληται, ἀλείφηται τό ἰατρικόν, ἢ ἀλείφῃ. Μεταφορικῶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 469. πάλιγξ ἔμμοτον ἐώμασιν», Ψοβερά, ἀζάτρευτη βλάβη, ζημία διά τό σπίτι. — 2) τό ἔμμοτόν, ὑπακ. φάρμακον, Ἄλειφή μέ τήν ὁποίαν ἀλείφουν τό ξαντόν καί τό ἐπιβάτουν εἰς τήν πληγήν.

Ἐμμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα) = μουσικός. ἐμμούσως, Ἐπῤῥ.

Ἐμμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μέ πόνον, κόπον, λύπην, καί πίκρα· «ἔμμοχθος βίοτος». Εὐριπ. καί «ἐμμοχθον ἄθλημα». Νίκανδρ. Θηρ. 758.

Ἐμμωμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει μῶμον εἶναι σφαλμένον. Ἀκίλ. καί Σύμμαχ.

*Ἐμοί, δοτκ. τοῦ ἐγώ, ἐγκλ. μοί, Ὅμ.

*Ἐμός, ἐμή, ἐμόν· Ἀντωμ. κτητ. α΄. πρσπ. παρά τό, ἐγώ, ἐμοῦ, Ἐδικός μου, ἐδική μου, ἐδικόν μου, Ὅμ., ἑναρῤῥ. κατά συναίρ. σύμος, τοὐμόν, Ἰλιάδ. Θ, 360. Πρός τοῦτο ἐκφράζεται ἡ κτῆσις καί διά τῆς γενκ. ἐμέθεν αὐτοῦ, Ἰδιον ἐδικόν μου, Ὀδσ. Β, 45. πρβλ. Ἰλιάδ. Γ, 180. ἀναφορικῶς πρός τό ὑποκείμενον (objectiv) «ἐμή ἀγγελίη» ὀηλ. ἠτις ἀναφέρεται εἰς ἐμέ, Ἰλιάδ. Τ, 336. παρβλ. Ὀδσ. Β, 47. Παρά τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε αὐτί τῆς δοτκ. ἐμοί, Wolf ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 23. ἐξαιρ. ἐν ταῖς λέξ. ἐχθρός, φίλος, γείτων, ἀδελφός, κ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 668. Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπλ. Τά. σλ. 169. ὡσαύτως ἀναγνωστέον παρά Θεογν. 2, 3, 3, 27. — τό ἐμόν, Τό ἐδικόν μου, τό κτῆμα μου, τό βιό, τό τίποτέ μου· τό γε ἐμόν, Ὅσον δύναμαι, ὅσον κρίμεται ἀπό τάς δυνάμεις μου.

*Ἐμοῦ, Δωρ. γενκ. τοῦ ἐγώ, Ἀρστφ Ἀχ. 918.

Ἔμπα, Ἐπῤῥ. αὐτί ἔμπας.

Ἐμπάζομαι, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἐλλειπεῖ ἀποθ. ῥῆμα, Προσέχω, ἐνοιαζόμαι, φροντίζω, μοί μέλει διά τίποτε, μετά γενκ. Ὅμ., ἁπαξ δέ καί μετά αἰτιατ. Ὀδσ. Π, 422. (ἡ ἐτυμλ. ἄγνωστος· ἴσως παρά τό, ἐζομαι.)

Ἐμπάθεια, ἡ. ὡς καί παρ᾽ ἡμῖν· Ὀξύτης ψυχικοῦ τινος πάθους, τό Ἰταλ. passione· (ς) παρά τό

Ἐμπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Κυριευόμενος, κυριευμένος ἀπό ὀξύ ψυχικόν πάθος, τό Ἰταλ. passionato. Ἐπῤῥ. ἐμπαθῶς.

Ἐμπαιγνίζω, = παιγνίζω, ἐν. Ψάλλω, τραγῳδῶ που, ἢ εἰς τε τόν παιδᾶ ὑμνῳ· Ἡρωδιαν. Η΄. 2. ἰδέ παιδίν.

Ἔμπαιγμα, ατος, τό (ἐμπαίζω). Περίπαιγμα, χορατᾶς, μετωριτμός, πρός, ἢ μέ τινα.

Ἐμπαιγμός, ὁ. Τό νά περιπαίζῃ, περιγελᾷ τι τινά.

Ἐμπαιδεύω, = παιδεύω, ἐν. μετά δοτκ. Γυμνάζω τινά εἴς τι. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Α΄. κα΄. 3.

Ἐμπαιδοτριβέομαι, Μλ. -βήσομαι (παιδοτριβέω). μετά δοτκ. Γυμνάζομαι εἰς τι.

Ἐμπαιδοτροφέω, Μλ. -ήσω. μετά δοτκ. Ἀνατρέφω, τρέφω τινά εἰς τι· Δημοσθ. «ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιδάου οὐσίᾳ».

Ἐμπαίζω, Μλ. -ξομαι καί -ξοῦμαι (παίζω, ἀμλ.). μετά δοτκ. Περιπαίζω, περιγελῶ τινά· ὄθεν τόν κρατῶ ὡς μωρόν, τόν ἀπατῶ. — 2) Παίζω μέσα που, ἢ εἰς τι. Εὐριπ. Βάκχ. 855. «ἐμπαίζειν χλοεραῖς λίμναις ἡδυώμενον». — 3) «ἐμπ. χορεῖοις. Χορεύω μαζί συρτόν χορόν. Ἀρστφ. Θεσμ. 975. ἀφ᾽ οὗ

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ. Περιγελαστής, ἀπατεών.

Ἔμπαιος, ὁ, ἡ = ἔμπειρος. μετά γενκ. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης» Ὀδσ. Τ, 379. Φ, 400. ἀρχ. ποιητ. λέξ. διάφορος τῆς ἑπομένης. συγγν. ἴσως τῇ, ἐμπάζομαι (ἐν τῷ πρώτῳ Ὁμρκ. μαρτυρίῳ ἡ παραλλ. ἐστὶ βραχ.)

*Ἔμπαιος, ὁ, ἡ (παίω). Πᾶν ὅ,τι κτυπᾷ μέσα που, ἔρχεται, ἐμβαίνει, ὁρμᾷ, συμβαίνει ἀνέλπιστα, ἔξαφνα. «ἔμπαιος τύχη» Αἰσχλ. Ἀγμ. 195. «πρόσπαιε κακέ» 355. ποιητ. μόνον χρῆσ.

Ἔμπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἐγγαστρωμύθης, Ἐγγαστρίμυθος, Ἐγγαστρίμαντις, Ἐγγαστρίμαντρις, Ἐγγαστρίμαντος, Ἐγγαστρίμυθος, Ἐγγαστρίμυθος, Ἐγγαστρίμυθ

Παραδίδω, παρακαταθέτω, τὸ ἰταλ. depositare· τίποτε εἰς, ἢ μέσα που, κτήν ψυχήν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος.

Ἐμπαρέχω, Μ. ἐξω (παρέχω, ἀνμλ.) τινί τι. Προτρέπω, παρίζω· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἰς τινα, Θουκυδ. ζ. 12. μηδὲ τούτῳ ἐμπαρίζητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἐλλαμπρύνεσθαι. — 2) Συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν εἰς τι· ὄθεν δίδω, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζηται κατὰ τὴν θέλησίν του, Λουκιαν. Λαπιθ. 28. «ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτῳ τινί».

Ἐμπαρίημι, Μ. ἥσω (παρίημι). Ἀφίνω, δὲν ἐναντιοῦμαι· ἐνδίδω, κατανεύω εἴς τι (– ∪ ∪ –, ἴκτ. καὶ – ∪ – –, Ἀττ.)

Ἐμπαριστημι, Μλ. – ραστήσω (παρίστημι). Θέτω, στήνω, βάλλω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινός.

Ἐμπαρσινέω, Μλ. ήσω (παρσινέω)· μετὰ ὄσω. φέρομαι κατά τινος, ἢ πρός τινα ἀνδρωπον, ἢ πρᾶγμά τι ὡς μεθυσμένος· ὄθεν Τρπκ. μεταχειρίζομαι τινα μὲ προπέτειαν, αὐθάδειαν, ἀναίσχυντον, ἀλαζονικά, ὑβριστικά, καταφρονητικά, Δουκ. ἀφ' οὗ

Ἐμπαροίνημα, τό. Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθη· ἢ πρὸς τὸ ὁποῖον ἐφέρθη τις ἀσυλλογίστως, μὲ αὐθάδειαν, ὕβριν, καταφρόνησιν, Νικητ. Χρον. ς'. 9.

Ἐμπαρῥησιάζομαι, Μλ. – άσομαι (παῤῥησιάζομαι) τινί. Πράττω, φέρομαι, ὁμιλῶ ἐμπρόσθεν τινος μὲ θάῤῥος, τόλμην, ἐλευθερίαν, ἀφοβίαν, ἢ μὲ αὐθάδειαν.

Ἔμπας, Ἰων. ἐέ καὶ Ὅμηρ., ἔμπης, Ἐπῤῥ., κυρίως ἐν πᾶσι καθόλου, διόλου, γενικῶς, μὲ τελειότητα, κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις· ὡς τὸ, πάντως, Ἰλιάδ. Μ, 326. Ὀδυσ. Σ, 354. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) Ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, παῤ' Ὅμ. πολλάκις χρήσιμ., ὅστις σύμμετα πλείστων τῷ, ὅτι, ἢ τῷ ἀλλά, ἐπιφέρει αὐτὸ· π. χ., Ἰλιάδ. Α, 562. Θ, 33. Ὀδυσ. Β, 147. Σ, 12. Ἔτι δὲ καί, ἔμπης δέ, Ἰλιάδ. Ε, 191., καὶ ἐπειτεταμ. «πολλὰ καὶ ἔμπης», Ἰλιάδ. Β, 297. Τ, 422. Ἀλλά, καὶ ἔμπη, Ὀδυσ. Ε, 205. ὁ δὲ Πνδ. Νμ. 4, 58. ἀντιφερεῖ αὐτῷ τό, καίπερ, καὶ ὁ Σφκλ. Αἰ. 563. τί, καί. — 3) Τὸ ἐγκλ. μόριον, Περ. προσκείμενον ἔχει, ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, Μέλον ζητ. πολύ, ἂν καὶ κατὰ πολλὰ «Νέστορα σὺν ἔλαθεν, πίνοντά περ ἔμπης» Μ' ὅλον ὅτι, ἢ ὡς καὶ ἔπινε πολύ, Ἰλιάδ. Ξ, 1. πρβλ. καὶ 98. Ο, 390. Ὀδυσ. Ο, 361. Σ, 165. Τ, 356. καὶ μετ' ἀντων. — 4) = ὅμως, Ὁμοίως ἐπίσης, Ἰλιάδ. Σ, 174. Ὀδυσ. Τ, 37. κατὰ τὴν παλαιὰν ἀμφίβ. ἐγκλησίαν τῶν πάλαι Γραμματ., ἐπειδὴ τὸ, ἔμπας, ἀνταποδίδεται εἰς ἀμφότερα τὰ παρασήμ. διὰ τοῦ, πάντως, ἢ ὅλως, ἤτις ἐστὶν ἡ ἰσχὺς σημ. αὐτοῦ· παραβλ. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 845. παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐστὶν ὅλως ἀχρηστον τὸ ἔμπας, παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ εὑρηται ἐνίοτε ἐν χρήσει. — Ὁ Πνδ. πρὸς τῷ, ἐμαυτῆς χρῆται καὶ τεῖς ἁσαυτῶς χρησίμοις τύποις ἔμπαι καὶ ἔμπα, Boeckh. ἐν Πνδ. Πθ. 5, 66. Jac. Ἀπ. Πελοπ. σλ. 355., τὸ δὲ, ἔμπα, καὶ παρὰ Σφκλ. Αἰ. 563.

Ἔμπασις, εως, ἡ (πέπαμαι) = ἄγαπησις.

Ἐμπάσσω, Ἀττ. ἐμπάττω, Μ. ἄσω (πάσσω). Ἐισπείρω, προσμιγνύω, ἤτοι βάλλω ἐσώ τι ἀπό, ἐπιπάτόνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα. Τρπκ. ἐπὶ ὑφασμάτων ποικίλων· ὑφαίνω παρδαλόν, πλουμιστὸν τίποτε, Ἰλιάδ. Γ, 126. ᾗ δὲ μάχην ἐσῆν ὑφαίνε — πολέας ἔνεπασσεν ἀκαιοὺς Τρῶσιν, Χ, 441. (τὸ α, ἐστὶ βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Ἐμπατάω, Μλ. – ήσω (πατάγεω)· μετὰ ὄσω. Κάμνω κρότον, βόρυβον μὲ τίποτε, ἢ μέσα που· «ἐμπ. ταῖς ῥάπτριξιν», Θεμιστ. Δ. σελ. 50. Πρβλ. ἐμπατέω.

Ἐμπατέω, Μλ. – ήσω (πατέω). Πατῶ, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που. «ἐμπ. μέλαθρονι», Αἰσχλ. μετὰ αἰτ· ὡς τὸ ἐμπ. βάλλω τὸ ποδάρι μου που. — 2) μεταφ. Πατῶ, τσαλαπατῶ τίποτε· μετὰ αἰτ. Πολυδ. Ζ'. 151.

Ἔμπεδα, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἔμπεδος.

Ἐμπεδάω, Μλ. – ήσω. Ἰων. δέω, ἐμπεδέω (πεδάω). Ἐμπεδίζω, βάλλω ἐσωμὲ πεδοκιόλιον, ἀναγκάζω, παῤ Ἡρόδ. 4, 69. ὡσαύτως ἴσως ἀναγνωστέον καὶ παρὰ Σφκλ. Αἰ. 676., εὐχρηστότερον δὲ τό, ἐμπεδίζω.

Ἐμπεδήτης, ὁ, ἡ, = ἔμπεδος· ἐξαιρ. δὲ ἐπιῤῥητ. ἐν χρήσει, ἐμπεδίς.

Ἐμπεδόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὡς τὸ, ἀείκαρπος.

Ἐμπεδόκυκλος (κύκλος). Ἀεὶ τὸν αὐτὸν περιτρέχων κύκλον π. χ. ἐμπ. χρόνος, Νόννος, ποιητ.

Ἐμπεδολίβητις, ου, ὁ (λίβη). Παντοτεινὰ βλάπτων, Μανέθ. Δ'. 196. ποιητ.

Ἐμπεδόμητις, ὁ, ἡ, ι, τό, γενικ. ιος (μῆτις). Ὅστις εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν, γνώμην του, ἀδιάτρεπτος, ἀμετάβλητος· «ἐμπ. ἀνάγκη» ποιητ.

Ἐμπεδόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι πάντοτε εἰς κόπους, λύπας, ἐλλείψει, ἀνάγκας, ταλαιπωρίας· ποιητ. μόνον, Πίνδαρ. Ὀλύμ. ηβίον τὸν ἐμπεδόμοχθον».

Ἐμπεδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις μένει σταθερὸς εἰς ὅ,τι εἶπε, κρατεῖ τὸν λόγον του.

Ἐμπεδορκέω, Μλ. – ήσω (ὅρκος). Μένω σταθερὰς ἀμετάβλητος εἰς ὅ,τι «ὡρείσθην», κρατῶ, δὲν πατῶ τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδοτ.

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ (ἐν πέδοι). Ὅστις στέκεται στερεὰ εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν γῆν, μένει στερεὸς εἰς τὸν τόπον του· ἐν γένει, στερεωμένος, θεμελιωμένος, ῥιζωμένος καλά, ἀλλοίωτος, ἀσείστος, Ὅμ. ἐξαιρ. μέμ. ἰς, βίην, Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, Λιάλειπτος, συνεχής, διαρκής, ἀδιάκοπος, Ἰλιάδ. Θ, 521. Ὀδυσ. Θ, 453. Τ, 113. Τρπκ. Στερεός, ἀμετάτρεπτος, ἀναλλοίωτος· «ἐμπ. νοῦς, ἦτορ, φρένες». Ὑπαυτὸς προσαγορεύεται καὶ ὁ Πρίαμος ὁ «ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων», Ἰλιάδ Τ, 183. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπῤῥητ. τῷ, ἔμπεδον καὶ ἔμπεδα, ἐξαιρ. μένειν ἔμπεδον· Τὸ νὰ μένῃ τις στερεὸς εἰς τὸν τόπον του, νὰ εἶναι εὐσταθὴς, ἀτάραχτος, τὰ ἡμέτ. νὰ βαίνῃ καλὰ ποδάρι, νὰ μὴ ταράζηται ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀντιθ. τῷ, νὰ ἀφίνῃ τὸν τόπον του καὶ νὰ φεύγῃ, Ἰλιάδ. «δὲεν ἔμπεδον». Τὸ νὰ τρέχῃ τις ἀκαταπαύστα, ὅλο ἕνα χωρὶς νὰ σταθῇ πού, Ἰλιάδ. Στερεά, ἀπαύστα, σκαταπαύστα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπειτεταμ. «ἔμπεδον αἰεί, ἢ ἀσφαλέως καὶ «ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεί», Ἰλιάδ. Ο, 683. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ καὶ, ἐμπέδως, Βέβαια, σίγουρα, κλπ. ἀναπαρ. καθαρά, δυνατά, ἀκριβῶς, σωστά, τελείως, παντελῶς, καθόλου.

Ἐμπεδοσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ὅστις ἔχει στερεὰν καὶ ἀδιάλειπτον δύναμιν· σταθερός, ἐπίμονος, Πνδ.

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει στάθερον, ἀκλόνητον, ἀτάραχον φρόνημα, νοῦν, ψυχήν.

Ἐμπεδόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πάντοτε φύλλα, εἶναι πάντοτε πράσινον· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. Β'. 2. ποιητ.

Ἐμπεδόω, Μλ. – ώσω (ἔμπεδος). Στερεόνω, θεμελιόνω τι στερεὰ εἰς τὴν γῆν. ἐν γένει, Βεβαιόνω, ἐπικυρόω, συγουρεύω· ἐξαιρ. «ἐμπ. νόμον, ὅρκον, συνθήκας, ὁμολογίαν» ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ, φυλάττω, δὲν παραβαίνω, δὲν πατῶ, δὲν χαλνῶ· ἐπειδὴ ὅστις φυλάττει καὶ κρατεῖ αὐτὰ, τὰ ἐπικυρόνει πάντοτε, Ξενοφ. «ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγομεν», καὶ «ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα». Ὁ Παρατ. σχηματίζεται καὶ «ἐμπέδουν καὶ ἐνεπέδουν».

Ἐμπεδῶς, Ἐπῤῥ. Παρὰ τὸ, ἔμπεδος, Σφκλ., ἐμπέδως δέ, παρὰ τὸ, ἔμπεδος. Στερεά, βέβαια, ἐπίμονα.

Ἐμπειράζω, Μ. άσω (πειράζω). Μετὰ γενικ. Κάμνω δοκιμήν εἰς, ἢ μέ τίποτε.

Ἐμπείρημος, Ποιητ. αὐτὸ ἐμπέραμος, ἐμπειρος, Λυκόφρ.

Ἐμπειρέω, Μλ. – ήσω (ἔμπειρος) μετὰ γενικ. Ἔχω ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν τινος πράγματος, ἠξεύρω, γνωρίζω τι καλά, εἶμαι ἔμπειρος εἴς τίποτε· π. χ. παρὰ Πολύβ. Γ'. μτῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πεῖραν, νὰ ἠξεύρῃ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ καταλαβαίνῃ, διακρίνῃ καλά τι· τὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τίποτε, καθ' ὅσον τοῦ τοιούτου πράγματος ἡ γνῶσις καὶ κατάληψις ἐξαρτᾶται ἀπὸ πεῖραν, ἢ ἐμπειρίαν· ἐξαιρ. ἡ ἐμπειρικὴ Ἰατρική, ὅταν τὴν μεταχειρίζηται τις ἐχι κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν· ὄθεν καὶ οἱ τοιοῦτοι ἰατροὶ Ἐμπειρικοί, ὀνομάζονται· ἢ δὲ τέχνη των Ἐμπειρική· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει ἐμπειρίαν καὶ κατὰ ταύτην πραγματεύεται· ὅστις κάμνει δοκιμὰς εἰς τίποτε πράγματα, διὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ, καταλάβῃ καλά· ἐξαιρ. ἐπὶ Ἰατρῶν, οἵτινες ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἐπροτιμοῦσαν αὐτὴν μᾶλλον· ὄθεν κατεγίνοντο εἰς αὐτὴν ἐξαιρέτως· ἰδὲ τὰ προηγμ. Ἐπῤῥ. ἐμπειρικῶς.

Ἐμπειροπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι ἔμπειρος πολέμου, ἤτοι πολλάκις εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὸν ἠξεύρει καλά.

Ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἔχει πεῖραν, πρᾶξιν εἰς τὰ πράγματα· εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τίποτε· Δαμάσ. παρὰ Σουϊδ. ἐν Λ, Νόμος.

Ἔμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) μετὰ γενικ. Ὅστις ἔχει πεῖραν, γύμνασιν, πρᾶξιν εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀσκήσασε καὶ το ἐγύμασε, τὸ ἔμαθε καλά· ὄθεν, ἐπιτήδειος, πεπαιδευμένος, πρακτικός, γυμνασμένος. Ἀριστοτ. Πδ. «νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστιν· ὡσαύτως καὶ ἐπῤῥητ. «ἐμπείρους τινὸς ἔχειν· Γνωρίζω τινὰ ἀπὸ πεῖραν, ἀπὸ συναναστροφήν, Ξενοφ. Ἀνβ. 2, 6, 1. ἠξεύρω τίποτε ἀπὸ δοκιμήν, εἶμαι γυμνασμένος εἰς τίποτε.

* Ἐμπειροτάπος, ὁ, ἡ (τέπω). Μαθημένη ἀπὸ γένναν, ἡ ὁποία ἐγεννήσε καὶ ἄλλην γύρω.

Ἐμπείρω, Μ. ερῶ. Πρμ. ἐπερκα. (πείρω). Κεντῶ, διαπερῶ, ἐμβλίζω· ἀνεγινώσ. πρὸ Wolf, Ἰλ. Β. 426. «σπλάγχνα ἐμπείραντες κείτην». Ἔστι δὲ καὶ παῤ Ἀριστοφ. Ἀχ. 796. ψευδ. ἢ ἀόρ.

* Ἐμπελαγέω, Μλ. – ήσω (πέλαγος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέλαγος, εἰς τὴν θάλασσαν, ταξειδεύω.

Ἐμπελάδην, Ἐπῤῥ. καὶ ἐμπελαδόν. Πλησίον, συμφ, κοντὰ που, ἢ εἰς τι· μετὰ ὄσω. Ἡσιόδ. Ἔρ. 736. ποιητ. μόνον· παρὰ τό

Ἐμπελάζω, Μ. άσω (πελάζω, ἀνμλ.). Βάλλω, φέρω τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τι· «διίφρους ἐμπελ.». Ἔβαλαν τὰ πολεμικὰ ἁμάξια ἓν συμφ εἰς τὸ ἄλλο, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 109. Παῤῥ. Εἶμαι πλησίον, ἐγγύς, κοντὰ εἰς τι· πλησιάζω, συμφόνω, ἐρχομαι κοντὰ εἰς τίποτε· τινί καὶ τινος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνεργ. εὑρηται κατὰ τὴν ἀμεταβ. σημασ. ταύτην, μετὰ ὄσω. Ὅμ. Τμ. Ἔρ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐμπέλασις, εως, ἡ. Πλησίασις, σύμφωσις, ἐγγισμα.

Ἐμπελαστικῶς, Ἐπῤῥ. Ἀπὸ συμφ, ἀπὸ κοντὰ· πλησιάζοντας, συμφόνοντας μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, = πελάτις. Ζεύγνος, συμβία· παλλακίς, ἑταίρα, Καλλιμ. (ς).

Ἐμπελάω, = ἐμπελάζω.

Ἐμπέλιος, ὁ, ἡ (πέλιος). Μελανός, μελανόχρους, μελανούτσικος, μαυρωσόπρος, Νικανδρ.

Ἐμπέμπω, Μλ. -ψω (πέμπω). Στέλλω τι μέσα, κάμνω, φέρνω νὰ ἔμβῃ τί που· παρὰ τοῖς Ο'.
Ἐμπέραμος, ὁ, ἡ, = ἐμπείρημος, ἔμπειρος· μετὰ γενικ. ποιητ.
*Ἔμπερές, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔμπειρος, Σοφλ. παρ' Ἡσυχ.
Ἐμπεριάγω, Μ. άξω (περιάγω, ἀνμλ.). Περιφέρω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινός. (ᾰ)
Ἐμπεριβάλλω, Μ. αλῶ (περιβάλλω, ἀνμλ.). Περικυκλόνω τι μέσα που, Ἀριστοτ. Β. σελ. 494.
Ἐμπερίβολος, ὁ, ἡ (περίβολή). Ἐνδυμένος, μὲ στολισμούς, μὲ στολίδια· πανταχοῦ κυκλωμένος· περικαλλωπισμένος.
Ἐμπεριγράφω, Μ. άψω (περιγράφω). Περικλείω, περιορίζω τι μέσα που (ᾰ), Πολυδ. Θ. 108. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Α'. 206.
Ἐμπεριεκτικός, ἡ, όν (ἐμπεριέχω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανόν, ἐπιτήδειον νὰ περιέχῃ, περικλείῃ τι εἰς τὸν ἑαυτόν του.
Ἐμπεριέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (περιέρχομαι, ἀνμλ.). Περιέρχομαι, κάμνω γύρους εἰς κάθε μέρος καὶ παρατηρῶ, παραμονεύω τίποτε, Ἀρστ.
Ἐμπεριέχω, Μλ. -έξω (περιέχω, ἀνμλ.). Περιέχω, περικλείω τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ὠκελλ. Α. 8.
Ἐμπερικλείω, Μλ. -είσω (περικλείω). Περικυκλόνω, κρατῶ τί πουθενὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένον μέσα.
Ἐμπεριλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (περιλαμβάνω, ἀνμλ.), = ἐμπεριέχω· ἀφ' οὗ
Ἐμπεριληπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι περιέχει, περικλείει τι εἰς τὸν ἑαυτόν του. — 2) παθ. πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ περιέχηται, περικλείηται μέσα εἰς τίποτε.
Ἐμπερίληψις, ἡ. Τὸ νὰ περιέχηται, περιορίζηται, περικλείηται τι μέσα εἰς τίποτε, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ.
Ἐμπερίοδος, ὁ, ἡ (περίοδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιοδικόν, τοῦτ' ἔστι γίνεται, συμβαίνει εἰς τινας κάποιους καιρούς. — 2) Ἐπὶ εἴδους γραφῆς, ἡ τρόπου τοῦ ὕφους τοῦ γραψίμικος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνηρεμένον, συγγραμμένον εἰς καλὴν, καλοσυνταγμένην περιόδους· ἔχει περιόδους· περιοδικόν.
Ἐμπεριόδως, Ἐπίρ. περιοδικῶς, εἰς τινα διωρισμένον καιρόν, Κορνοῦτ. 27.
Ἐμπεριοχή, ῆς, ἡ (ἐμπεριέχω). Τὸ νὰ περιέχηται τι μέσα που, ἢ νὰ περιέχῃ τι κάνεν πρᾶγμα εἰς τὸν ἑαυτόν του.
Ἐμπεριπαθέω, Μλ. -ήσω (περιπαθέω). Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχὴν, σύγχυσιν, ἢ λύπην διά τίποτε· πάσχει ἡ καρδία μου διά τι.
Ἐμπεριπατέω, Μλ. -ήσω (περιπατέω). Πηγαίνω, ἢ ἔρχομαι ὁλόγυρα μέσα, ἢ ἐπάνω που· διατρίβω εἴς τινα τόπον, Τροπικ. καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. — 2) Καταπατῶ, περιπαίζω, περιγελῶ τινα.
Ἐμπεριπείρω, Μ ερῶ (περιπείρω). Διατρυπῶ, κατατρυπῶ, καταπειρῶ τι ὁλόγυρα· τρυπῶ πέρα πέρα, σουβλίζω.
Ἐμπεριπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (περιπίπτω, ἀνμλ.) τινί. Πίπτω μὲ τελειότητα, μὲ τὴν ὁλοτινὴν μέσα που.
Ἐμπεριπλέω, Μλ. -εύσομαι (περιπλέω, ἀνμλ.). Πλέω, ἀρμενίζω, κάμνω γύρους μὲ τὸ καράβι, τὸ ἰταλ. βολτατζιάρω μέσα που, ἢ ὁλόγυρα εἰς τι.
Ἐμπεριρρήγνυμι, Μ. ῥήξω (περιρρήγνυμι, ἀνμλ.). Σχίζω, ξεσχίζω ὅσα περιέχονται μέσα που, καταξεσχίζω με τελειότητα ὅλα.
Ἐμπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Στερεόνω, καρφώνω τι μὲ τὰς περόνας, ἢ μὲ καρφοβέλονα, καρφίτσες, καμποβέλονα· ἀφ' οὗ
Ἐμπερόνημα, τό. Φόρεμα καρφωμένον εἰς τοὺς ὤμους μὲ περόνας, καρφίτσες, Θηρτ. 15. 21. 24. Δωρικ. ἐμπερόνασμα.
Ἐμπερπερεύομαι, = περπερεύομαι.
*Ἔμπεσον, ες, ε, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμπίπτω, ἀντὶ ἐνέπεσον, Ὅμ. Ἀπρμφ. ἐμπεσεῖν.
*Ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ. Φαγητὸν τι κατεσκευασμένον μὲ τυρὶ ἐπάνω εἰς φύλλον, ἢν πετάλῳ, Ἡσυχ.
Ἐμπεταννύμι, καὶ ἐμπεταννύω, Μέλ. -τάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω, ξεδιπλόνω τίποτε ἔμπροσθεν, ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ξενοφ. Παιδ. Α'. πρὸ δίκτυα ἐνεπετάννυεσαν, Παθτ. Εἶμαι σκεπασμένος μὲ τίποτε, Λέξ. Δ'. σελ. 147. οἱ τοίχοι διαχρύσοις ὑφεσιν ἐμπεταμένοιαι· ἀφ' οὗ
Ἐμπέτασμα, ατος, τό. Σκέπασμα, παραπέτασμα, τὸ ἰταλ. κορτρίνα, τουρκβ. περδές, Λέξ. Ε'. σιλ. 296.
Ἐμπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Πᾶν ὅ,τι αὐξάνει, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, ἢ εἰς πετρώδεις τόπους, ἔμπετρον, τό. Φυτὸν τι φυόμενον εἰς τὰς πέτρας, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν πορνάρι, Διοσκ. Δ. 181.
Ἐμπευκής, ὁ, ἡ (πεύκη), Πιερός, πιπερούτσικος, Νίκανδ. Ἀλεξιφ. 202.
*Ἔμπη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πῆ, Φαλακ. ἰδὲ ὅμως. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 786.
Ἐμπήγνυμι, καὶ ἐμπηγνύω, Μλ. -πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ἐμπήγω, μπήγω, χώνω κτυπῶ τι μέσα που· φυτεύω, ἀμπολιάζω· μετὰ δοτ. Παθτ μετὰ παρ. καὶ ὑπρστ. β'. Ἐμπήγνυμαι, χώνομαι μέσα που καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ βγῶ. — 2) Κάμνω τι νὰ πηχθῇ, παγώσῃ.
Ἐμπηδάω, ῶ, ήσω (πηδάω)· μετὰ δοτ. Πηδῶ, βίχνομαι μέσα που, ἢ ἀπάνω εἴς τι· πηδῶ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω που.
*Ἐμπηκτης, ου, ὁ (ἐμπήγνυμι). Ὅστις καρφώνει, καλλιᾷ εἰς τοὺς τοίχους, νόμους, ἢ προστάγας, διαταγὰς τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ γνωστοποιῶνται εἰς τὸ κοινόν, Ἡσυχ.
Ἐμπηγνυμή, ῆς, ἡ (ἐμπήγνυμι). Ἐμπήξιμον, τὸ νὰ ἐμπήγῃ, κτυπῇ, χώσῃ, καρφώσῃ, στήσῃ τίς τι μέσα που, ἢ νὰ φυτεύῃ τίποτε. 2) = ἔκπηξις, Πήξιμον· παρὰ Θεοφρ. Αἴτ. Φυτ. Ε'. 17. πεμπτήξεις αἱ ὑεὸ τῶν πάγων, καὶ παυμάτωνα.
Ἔμπηρος, ὁ, ἡ (πηρός). Κολοβωμένος βλαμμένος εἴς τι μέλος, σακάτης Τουρκβ.
Ἔμπης, Ἐπρῤῥ. Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἀντὶ ἔμπας, ὅπερ ἴδε.
*Ἐμπήσομαι, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμπήγνυμαι, Ἐπμ. μεγ.
Ἐμπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίγω τι μέσα που, ἢ εἴς τι. Θεμιστ. Λογ. Β' σλ. 39. ἀφ' οὗ
*Ἐμπίεσμα, τος, τό. Πλάσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ζούλιγμα. (ῐ)
Ἐμπίζω, καὶ Ἐμπίζομαι, Βρέχω, ποτίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω. Νίκαν. Θηρ. 623. Ἀλεξ. 330. 518.
Ἐμπικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω, κάμνω τι νὰ γένῃ πικρόν. 2) Μεταφορ. Παθτ. πεμπικραίνομαι τινί, Θυμοῦμαι κατά τινος, φέρομαι πρὸς αὐτὸν, τὸν μεταχειρίζομαι αὐστηρὰ, ἄγρια, μὲ ὀργὴν καὶ θυμόν.
Ἐμπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρουτζικον.
Ἐμπιλέω, Μλ. -ήσω (πιλέω). Θλίβω πρὸς τὰ μέσα, ζουλίγω, στιβάζω, στριμόνω. Διόδ. Σικελ.
Ἐμπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελή). Ὀλίγον παχύς, παχουλός, παχούτσικος.
Ἐμπίμπλημι, ἀχρηστος ἐνεστῶτος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἐμπίπλημι.
Ἐμπίμπρημι· Τύπος ἐνστ. ἀχρηστος ἀντὶ τοῦ, ἐμπίπρημι.
Ἐμπινής, ὁ, ἡ (πίνω). Λερωμένος, καταλερωμένος.
Ἐμπίνω, Μλ. ἐμπίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Πίνω, ῥουφῶ, ῥουφῶ, καταπίνω· ἔτι δὲ καὶ πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Θεογν. 1129. (ἴνω, -, -, ἶσμαι, ῠῡ-)
*Ἐμπιπίσκω, Μλ. -ίσω (πιπίσκω, ἀνμλ.). Βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω, μουσκεύω, ποτίζω τι, (ἴσω, -, -).
*Ἐμπίπλημι, Μλ. -πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Γεμίζω τι καλὰ, τὸ κοινὸ. ὡς ἀπάνω, βίτσα βίτσα· τινά τινος· π. χ. ὑπηρὴν ἐσάλωσυμόν μένος, ὀδυνάουσι, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ παθ. καὶ μεσ. διαθ. ἐξαιρ. μετὰ γεν., ἔτι δὲ καὶ πρτλψ. τῆς αἰτιατ. νῶρμήθη μ' Ἀχιλεύς, μένος δ' ἐμπλήσατο θυμόν, Ἰλιάδ. Χ, 312. Τρπκ. ἐμπίπλ. τινός, χορταίνω, ἀπολαμβάνω ὅσον θέλω τίποτε· π. χ. ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ πω υἱὸς ἐὺ πλησθῆναι ἀνοιτις ἐφθαλμοῖσιν ἔασεν· Δὲν μὲ ἄφησεν οὔτε νὰ χορτάσω κυτάζοντας τὸν υἱόν μου, Ὀδυσ. Λ, 452. ὡσαύτως καὶ παθ. ἐμπλησάμενος ἀῆσε, Ἰλιάδ. Χ, 504. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· πὰν δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, Ὀδυσ. Η, 221 καὶ μετὰ μτχ. πούκ ἂν ἐμπλήμην βάλλοντα, Ἀρστφ. Ἀχ. 236. καὶ ἡμισυ οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι, Εὐρπ. Ἱππ. 664. — 2) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. (ὁ τύπος ἐμπίπλημι ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἑλλ. γλώσσης, ἰδὲ Lobeck Wolf irrt. Τμ. Ὅμ. 30, 10.)
Ἐμπιπράσκω, = πιπράσκω (ἀνμλ.), Πολυδ. Ζ. 9.
Ἐμπίπρημι, Μλ. ἐμπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ἀνάπτω τίποτε, βάλλω φωτιὰν εἰς τι καὶ τὸ καίω, κατακαίω τι· (ὁ ἀνστ. ἐμπίμπρημι ἀντιβαίνει τοῖς κανόσι τῆς Ἑλλ. γλώσσης.)
Ἐμπίπτω, Μ. ἐμπεσοῦμαι· (ἐχι Ἐμπέσομαι ὡς ὁ Κούμας σολοικίζων σημειοῖ) Ἀόρ. ἐνέπεσον· Ἐπικ. ἔμπεσον (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που, ἢ εἴς τι, πίπτω μέσα που, μὲ ῥίψιον καὶ πίπτω μέσα πουθενά, παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ τὸ ἡμέτ. Κακὸν εὗρῆκε, εἰς τὸ σπίτι· πῦρ ἔμπεσε νηυσίν, ὅλην Εὐρήκε φωτιὰ εἰς τὰ καράβια, εἰς τὸν λόγιον· πούχεις ἔμπεσεν ἰόχεα Ἡ σαΐτα τρύπησε πέρα πέρα τὸν αὐχένα, χυδαί. τὸ ζυγὸν του. Ἔξαφ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων· νόθος, χόλος, ἔμπεσε θυμῷ Φόβος, θυμὸς ἐτάραξε τὴν κραδίαν του, Ὅμ., ὅλον παρὰ τοῖς ματαιγιστ. κατὰ παντοίας ἀναφορὰς. Καταντῶ εἰς τίποτε, πίπτω τί τὸ χεριά τινος, ἀπαντῶ τίποτε· ἐπὶ πάσης ἀπροσόκητου καὶ ἀπρομελετήτου περιστάσεως· Φτάνω, καταντῶ εἰς τίποτε, παθαίνω τι· π. χ. πέρνω, μὲ φυλακόνουν, πίπτω εἰς κάποιαν κίνδυνον, βάλλω 'ς τὸ νοῦν μου νὰ κάμω τίποτε, πέμπ. εἰς νόσον, εἰς δεσμωτήριον, εἰς κίνδυνον, ἀνομίαν· πέμπιπτω τῷ ἀσουτίῳ· Ῥίπτω τὸ σωντέρι μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, ἐπειδὴ ῥίπτωντας το τοιουτρόπως φαίνεται ὡς νὰ πίπτῃ ὅλον τὸ σῶμα μου ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι, ὡς νὰ τὸ σπρώχνω μὲ ὅλον μου τὸ σῶμα, Ἱππ. Πίπτω εἰς τὸν ἐχθρὸν μὲ ὁρμὴν, τὸν πλακόνω ἔξαφνα, ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ· ὁπόταν τως καὶ ἐπὶ ἐμπαθείας περιστάσεων, Μετγ. ἐπὶ συμβεβηκότων, Συμβαίνει, τυγχάνει· πτῶ ἐμπίπτοντα· Τὰ περιστατικὰ, τὰ συμβεβηκότα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς καὶ τῆς ἐπί, Ἡρόδ. 7, 83. (ῐ)
Ἐμπίς, ίδος, ὁ. Κωνωψ, κωνούπι, Ἀριστοφ. Νεφ. κατὰ Döderl. παρὰ τὸ ἐμπίνω.
Ἐμπιστεύω, Μ. εύσω (πιστεύω) τινί. Πιστεύω, δίδω πίστιν εἰς τίποτε. — 2) τινί τι, ἐμπιστεύομαι εἰς κάποιο τίποτε, Παθτ. Μοὶ ἐμπιστεύεται τίς τίποτε.
Ἔμπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Βέβαιος, σύγουρος, ἀξιόπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις· ἐμπιστευμένος.
Ἐμπιστόω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπίπτω. Σοφοκλ. Αἴ.
Ἐμπλέγρης, = ἐμπρόττω. Φράζω, συνοπόνω, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 6. πεμπιπράναι εἰς τὸν μυκτῆρα.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμπλάζω Μλ.–πλάγξω (πλάζω, ἀνωμ.) ἀμετβ. τινά τινι. Διώκω, συνηγῶ τίποτε μέσα που. Παθτ. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι μέσα που, ἐπιτήδειει εἰς τίποτε, δὲν ἠμπορῶ νὰ εὕρω τὸ ὀρθόν, τὴν ἀλήθειαν.

*Ἐμπλάζω, Μλ.–άσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπαλάζω.

Ἐμπλάσσω, Ἀττ. ἐμπλάττω. Μ. ἄσω. (πλάστω) Ἐντυπόνω, σχηματίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· ἀλείφω τι ἀπό μέσα, ἐμπλαστρόνω, πασαλείφω. Παθτ. προσκολλῶμαι εἰς τι, κἀνομαι, γραπατζόνομαι ἀπό τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐμπλαστικός, ἡ, ὸν. Ὅστις ἀλείφει, περιαλείφει τίποτε ἀπό μέσα, στουπόνει τι ἀλείφωτόν το.

*Ἔμπλαστον, τό, ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἐμπλαστός, ἡ, ὸν (ἐμπλάσσω). Περιαλειμμένος, ἀλλειμμένος ἀπό μέσα, στουπωμένος, ἐμπλαστρωμένος· ἀφ' οὗ ἔμπλαστον, τό, ὑπ. φάρμακον, Ἄλειφη, ἰατρικὸν διὰ ἀλείμματ· ἐνῷ οὗ χρῶνται οἱ νεῶτ. Ἰατροὶ ἐμπλάστρον, τό, καὶ, ἐμπλαστρος, ἡ.

Ἔμπλαστρον, τό· καὶ ἔμπλαστρος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἐμπλαστός, Γαλην. Συνθ. Ἰατρ. Α'. σελ. 319.

Ἐμπλαστρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἔμπλαστρον.

Ἐμπλατύζω· ἰδὲ πλατεύζω.

Ἐμπλατύνω, Μ. ὑνῶ (πλατύνω). Ἁπλόνω, ξεπλόνω τι μέσα που, Παθτ. ξεπλόνομαι· ἐμπλατύνεσθαι τοῖς λόγοις περί τινος· Τὸ νὰ ἐκτείνω, μακρύνω τις τὴν ὁμιλίαν περί τινος πράγματος, νὰ λέγῃ, διηγῆται σε μὲ πολυλογίαν. Στραβ. Η'. 391.

*Ἐμπλεγήν, Ἐπῤῥ. (ἐμπλέκω). Περιπλεγμένα, λοξὰ κτίσματα.

*Ἔμπλειος, ὁ, ἡ. Ἑπτ. ἀντὶ ἔμπλεως, Ὀδσ.

*Ἐμπλειστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἐμπλέκτης, ου, ὁ (ἐμπλέκω). Ὅστις πλέκει, ἢ κατζαρώνει τὰ μαλλιά· τὸ ἰταλ. φριζέρος.

Ἐμπλεκτος, ὁ, ἡ (ἐμπλέκω) Πλεκτός, πλεγμένος· τὸ ἔμπλεκτον, Εἶδος τειχίσματος, τοῦ ὁποίου ὁ μεταξὺ δύω μετωπικῶν τειχῶν τόπος εἶναι γεμισμένος μὲ χῶμα, Βιτρβ. 2, 8. Ἐμπλεκτρια, ἡ· ἠλικ. τοῦ, ἐμπλεκτήρ.

Ἐμπλέκω, Μλ. –ξω (πλέκω). Πλέκω δύω, ἢ πλείονα πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, περιπλέκω· τινί τι· ἐξαιρ. κάμνω, προξενῶ ἀνακατώματα, μπερδέματα, Εὐριπ. Ἱρ. Αὐλ. 936. ὑπλοκαὶ ἐμπλέκειαι.

*Ἔμπλεξις, εως, ἡ. Τὸ καὶ περιπλέκειν, πλέκειν τις διαφόρατινα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, κάμνη πλεξίδα, περιπλοκάς, μπερδέματα, Πλάτ. Πολτ. τελ. 242. Ε.

Ἐμπλεονάζω, Μλ.–άσω (πλεονάζω) αἵματι. Κύνω, κάμνω νὰ χύνηται πολὺ αἷμα. Ἡρόκλ. Ἐπ.

Ἔμπλεος, α, ον. Ἀττ. –εως, ὁ, ἡ· ω, τό. Ἰων. –εος, –εῖη, –εῖον· καὶ ἐνίπλεος (πλέος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον· μετὰ γεν. Ὀδσ., ὅπου μέντοι μόνοι οἱ δύω Ἰων. τύποι εὑρηνται, Τρπ. χορτασμένος· Ἐπῤῥ. ἔμπλεως.

Ἔμπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τελείας πλευράς, ἢ σωστὰς τὰς πλευράς. (Ὄχι δὲ μὲ γεμάτας πλευρὰς, ὡς φευδῶς ἐξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λέξ. ὁ Κούμας·) Γεωπον. Πῤ. 9. ἀφ' οὗ

Ἐμπλευρόω, Μλ.–ώσω. Κτυπῶ, κουντῶ τινα εἰς τὰ πλευρά, Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἐμπλέω, Μλ.–πλευσοῦμαι καὶ –ευσοῦμαι, (ὄχι δὲ ἐμπλεύσω ὡς καταῦθε σολοικίζει ὁ Κούμας) (πλέω, ἀνωμλ.). Πλέω, κολυμβῶ, ἢ ταξειδεύω μὲ τὸ καράβι μέσα που, Ἡρόδοτ. πολὺ πλέον τῶν νησιῶν. Ἐπὶ φαγητῶν, ὅσα προξενοῦν ἐρεθισμόν, τὸ χυδ. βουγελίσιμα, Ἀρετ. Ε'. 3.

Ἐμπλήγδην, Ἐπῤῥ. (ἐμπλήσσω). Ἀστόχαστα, ἀπυλλόγιστα, ἐσχασμένα, μωρὰ· ἐξαιρ. ἐλαφρόγνωμα, εὐμετάβλητα, παραφορᾶ· ἀντιθ. τῷ, πινυτός, Ὀδ. Τ. 132.] ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίεται, ἰδὲ ἐμπληκτος.

Ἐμπληγής, ὁ, ἡ, = ἔμπληκτος.

Ἔμπληγος, ὁ, ἡ (πληγή). Δαρμένος· μὲ πληγάς, δαρμούς, Σουϊδ.

Ἐμπλήδην, Ἐπῤῥ. (ἐμπίπλημι). Γεμιστά, γεμάτα, Νίκανδρ. Ἀλ.

*Ἐμπληής, ὁ, ἡ, = ἔμπλεος, παρὰ τὰ

Ἐμπλήσω, Μ. ήσω (πλήθω). Εἶμαι γεμάτος καλά· εἶμαι χορτασμένος.

Ἐμπληκτικός, ἡ, όν (ἐμπλήσσω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ ἔκπληξιν, ταραχήν, ἔκστασιν, ξάφνιασμα, Παθτ. ὅστις ἐκπλήττεται, ξαφνιάζεται, σκιάζεται εὐκόλα.

Ἔμπληκτος, ον, ὁ, ἡ (ἐμπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ξαφνιασμένος, συγχυσμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, ὡς τὸ ἐμβρόντητος. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀπυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, εὐμετάβλητος, ἀστατὴς, παράφορος· παρβλ. ἐμπλήγδην καὶ Lob. ἐν Σφκλ. Αἰ. 1358. Εὐριπ. Τρωάδ. 1211. πταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι ἐμπλήκτοις ὡς ἀνθρώποις, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσιν. Ἐπῤῥ. ἐμπλήγδην.

*Ἐμπλήμενος· Γεμισμένος, γεμάτος· σπανία Μτχ. παθτ. κατὰ συγκρ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ἀρστφ. Σφκ. 984.

*Ἐμπλημμυρέω, Μλ.–ήσω (πλημμυρέω). Πλημμυρῶ, κάμνω πλημμύραν μέσα, ἢ πλησίον που, Φιλστρ. Εἰκ. τ, 29.

Ἔμπλην, Ἐπῤῥ. μετὰ γενικ. Πλησίον, συμά, κοντά, εὐθὺς ἐκεῖ, Ἰλ. Β. »Βοιωτῶν δ' ἔμπλην« παρὰ Διον. 1029. προηγουμ. τῆς γενικ. πτωτ., ἔστι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 372. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἐμπελάζω· τοῦ ἑπομένου δὲ πάντη διαφορετικόν.)

*Ἔμπλην, ἐπῤῥ. τὸ, πλὴν κατ' ἐπιτασιν. Χωρὶς, ἐκτός, εἶχως, ξέχωρα, χωριστά, ἔξω ἀπό.., μετὰ γενικ. — 2) Ὅμως, μά, μ' ὅλον τοῦτο, Καλλιμ.

Ἐμπλησίαζω, καὶ ἐμπλησιάζω, ἐως, ἡ (ἐμπλήσσω). Ἔκπληξις, ἔκστασις, ξάφνιασμός, σκιάξιμον, τρόμαγμα, ἀμηχανία, τὸ ἰταλ. στουπόρε. — 2) Νουφωνοια, ἡ ἀλλοφροσυνομία, ἀνοησία, ἀστοχασία, παραφροσύνη, ξεμώραμα.

Ἐμπληρόω, Μλ.–ώσω (πλήρόω). Γεμίζω τι καλά, καταγεμίζω· ἀφ' οὗ

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ. Γέμισμα καβόλου, καταγέμισμα.

*Ἐμπλήσας, ἐμπλησάμενος, Μτχ. ά. καὶ μέτ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὅμ. ἐμπλήσατο· Ἑπτ. ἀντὶ ἐνεπλήσατο. ἐμπλητο, ἀντὶ ἐνέπλητο, παθτ. ἀόρ. Ἰλιάδ. Φ, 601.

Ἔμπλησις, εως, ἡ = ἐμπλήρωσις, Στοβ. σελ. 165.

Ἐμπλήσσω, Ἀττ. Ἐμπλήττω, παρ' Ὅμ. ἐνεπλήσσω, Μλ.–ξω (πλήσσω) ἀμτβ. Πίπτω ἀπάνω, ἢ μέσα που, κρημνίζομαι μέσα, κατακρημνίζομαι, καταντῶ εἰς τι ἀνέλπιστα· μετὰ δοτ. πένητι. Ἔρκεια Πίπτω 'ς τὰ δίκτυα, 'ς τὰ βρόχια, Ὀδσ. Χ, 469. πένητι. τάφρωι Πίπτω εἰς λάκκον, Ἰλιάδ. Μ, 72. Ο, 344. — 2) μεταβτ. Ἐκπλήττω, ξαφνίζω, τρομάζω, σκιάζω τινά· ἰδὲ ἐμπληκτος. (κατὰ τὴν πρώτην ποιητ. μόνον σημασίαν, ἐτυμολογοῦσί τινες τὴν λέξ. παραλόγως, παρὰ τὸ, πελάζω.)

*Ἐμπληστέος, ἑα, ἑον, ἐπῤ. ρήμτ. τοῦ ἐμπίπλημι. Πᾶν ὅτι πρέπει νὰ γεμίζητε, νὰ γεμιστῇ καλά, Πλάτ. Πολτ. 2, σλ. 373. Β.

Ἔμπλοκή, ἡ (ἐμπλέκω). Πλέξιμον, περιπλέξιμον, πλέξιμον δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. — 2) Πλέγμα, πλόκαμος ἢ πλεξούδα, κοινῶς κλωσᾶ· ἀφ' οὗ

Ἐμπλόω, Μ. όσω. Ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω.

Ἐμπνείω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπνέω.

Ἐμπνευματόω, Μλ.–ώτω (πνευματόω). Γεμίζω τι μὲ ἄνεμον, ἀέραν, τὸ φουσκόνω, Ἀθήν. Β'. καὶ παρὰ Λουκιαν. Λεξιφ. πέμπτον πνευματωμένου τοῦ ἑκατοντα· ἀφ' οὗ

Ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ. Γέμισμα μὲ ἄνεμον, ἀέρα· φούσκωμα, φουσκώματα τῆς κοιλίας, τὸ ἰταλ. φλάτο, Ἀθήν. Β'. Παρ' Ἰατροῖς δέ, ἡ νόσος τυμπανίτης ἢ ὕδρωψ, Τζιρώπηκας. (ξ) ἀφ' οὗ

Ἐμπνευματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ μὲ ἄνεμον, ἢ νὰ προξενῇ πνεύμονας καὶ φούσκωμα τῆς κοιλίας.

Ἐμπνευσις, εως, ἡ (ἐμπνέω). Πνεῦσιμον, φύσημα μέσα· ἐνθουσιασμός, Θεοῦ φώτισις, τὸ ἰταλ. (ισπιριτσιονη.

Ἐμπνευστός, στή, στόν. Ἐμπνεσμένος, φυσημένος, φουστωμένος, ἐμπν. ὀργανα, Τὰ μουσικὰ ὄργανα, ὅσα παίζονται μὲ τὸ φύσημα. Τρπ. Ἐνθουσιασμένος, γεμισμένος ἀπό τὸν Θεόν.

Ἐμπνέω. καὶ Ποιητ. ἐμπνείω, Μ. εὐσω (πνέω, ἀνωμλ.). Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἀναπαίτω εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι, μετὰ αἰτιατ. πέμπτον ἐντες μεταφέρομαι ἐπὶ ἵππων οἱ ὁποῖοι συρουν μὲ τὸν ἀναστατόν των εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἐμπροσθέν των ἱστιαμένου, Ἰλιάδ. Ρ, 502. Παρὰ τοῖς μεταγνατ. αὐλοῖς ἐμπνεῖν Τὸ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τοὺς αὐλούς, τὴν φλογέραν· καὶ ᾠδὴν, μέλος, μοῦσαν, αὐλοῖς ἐμπνεῖν Νὰ λαλῇ τις τραγῳδί τι εἰς τὴν φλογέραν. Τὸ δὲ αὐτὸ τέχνα ἐμπνεῖν Τὸ νὰ εἶναί τις ὅλως προστηλωμένος εἰς τὴν τέχνην του. Ἐν γένει, Ἀναπνέω, ἀναπαίτω, παίρω τὸν ἀναπασμόν μου, ζῶ· ὡς τὸ, πνεῖν = ζῆν, Ἀρστφ. Θσμφ. 926. — 2) Ψυχῶ μέσα ἐξαιρέτ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων καὶ ἐννοιῶν, τοῦτ' ἔστι διεγείρω, παρακινῶ τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν τινος εἴς τι· ἐμπ. τινί τι, παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐμπνευσμένος ἢ Σαρτος τινὶ· καὶ, τινὶ φρένας, καὶ ἀντὶ τῆς αἰτ., μετ' ἀπρμφ. πένεπνευσέ μοι φρένας, φάρος ὑφαίνειν τὸ πρέτ. Μ' ἐφύσησε 'ς τ' αὐτί, ἢ μ' ἔβαλε 'ς τὸ νεφάλι νὰ ὑφαίνω ἕνα φόρεμα, Ὀδσ. Τ, 138. ἆρα μ' ἐφώτισε, μ' ἐνθουσίασε, Παθτ. Ἐνθουσιάζομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος, παρβλ. εἰσπνέω.

Ἐμπνίγω, Μλ.–ξοῦμαι (ὄχι ἐμπνέξω, ὡς σολοικίζουν πάλιν σημειοῦ ὁ Κούμας) (πνίγω, ἀνωμλ.). Πνίγω, κάμνω τι νὰ πνιγῇ, νὰ σκάσῃ μέσα εἴς τι μὴ ἠμποροῦν νὰ πάρῃ τὸν ἀναπασμόν του· ἀφ' οὗ

Ἐμπνικτης, ὁ, ἡ. Πνιγμένος, ὅστις ἐπνίχθηκεν, ἔπεσεν μὴν ἠμπορῶν νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του, Ἀθήν. ΙΔ'. 661. ἠρρίφιον ἐντακερὸν ἐμπνικτουν.

Ἔμπνοή, ἡ (ἐμπνέω). Τὸ νὰ πνέῃ, ψυχῇ τις εἴς τι· ψύσημα εἰς τίποτε.

Ἔμπνοια, ἡ. Ἀναπνοή, ἀνασασμός, ζωή· παρὰ τὸ

Ἔμπνους, ὁ, ἡ, καὶ συνῤ. ἔμπνους, ὁ, ἡ, ουν, τό (πνοή). Πᾶν ὅ,τι ἀναπνέει, ἀναπαίνει· ὄχι ζωντανόν, Πλάτ. Ἐπ. Η. πέμπους ὤν, Θουκυδ. Α'. μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξαφνισιν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει, εὐδει, κάμνει μυρωδιὰ· μετὰ γενικ. Ἀθήν. σελ. 596. ἡμύρων ἔμπνους ἀμπεχόνη.

Ἔμπνυτος. Ἀνέγνω Ἀρίστ. ἐν Ἰλιάδ. Χ, 475. ὅπου νῦν ἄμπνυτο κεῖται· ἰδὲ ἀναπνέω, παρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 697.

Ἐμποδίζω, Μλ.–ίσω (ἐν, ποὺς), "Ως καὶ παρ' ἡμῖν, μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. ὄπισθεν κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ γένῃ, ἢ νὰ κάμῃτις τίποτε· ἐμπ. ἐσχάραν Ἐμποδίζει, δὲν ἀφινε νὰ βγάλουν τὰ σύκα ἔξω ἀπό τὴν χώραν, Ἀριστφ. Ἱππ. 755. Πρωτ. μετχ. παθ. ἐπιῤῥητ. ἐμποδιζόμενος, Ἐμποδισμένος, μὲ ἐμπόδιον. Πλτ. Πρτ. 29. — 2) Δεσμεύω, δένω, βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, Ἡρόδ. 4, 60.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐμπόδιος, ε, ὁ, ἡ (πους). Ὅστις ἐμποδίζει, ὁδὸν ἀρίστη τὸ γένητ· τὸ ἐμπόδιον = ἐμπόδισμα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ', 8.

Ἐμπόδισμα, ατος, τὸ, = ἐμπόδιον. Πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει.

Ἐμποδισμός, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τις τίποτε. — 2) = τῷ πρηγμ.

Ἐμποδιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐμποδίζει.

Ἐμποδιστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τ. ἐμποδίζει, φέρει, κάμνει ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστατέω, Μλ. -ήσω. Κάμνω, προξενῶ ἐμπόδιον· παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τῷ

Ἐμποδοστάτης, ου, ὁ (ἐμποδών, στῆναι), = ἐμποδισμός. Σουίδας. (α)

Ἐμποδών, Ἐπίρ. ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ, ἐκποδών, ἀντὶ τοῦ, ἐν ποσὶν ὤν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, εἰς τὸν δρόμον, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε'. «Χωλῶν ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται». ἠεμποδὼν εἶναι· Τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τί τι, νὰ μὴν ἀφήῃ νὰ γένῃ· ἠεμποδὼν γίγνεσθαι· Τὸ νὰ γίνηται τις ἐμπόδιον εἰς τίποτε. Ἐκάστοτε ἄνθρωποι, οἱ, ἡ τὰ ἐμποδὼν, Ἀνθρωποι, πράγματα, περιστατικὰ· τοῦτ' ἔστι — α') πᾶν ὅ,τι τυγχάνει, εὑρίσκεται, κεῖται, ἐμπρὸς εἰς τινα, τῷ ἁπαντῶ, τῷ τυχαίνει, ὡς τὸ, ὁ τυχών, Ὁ πρῶτος ὁποῦ τύχει. — β') Πᾶν ὅ,τι στέκεται, κεῖται εἰς τὸν δρόμον τινος, εἶναι ἐναντίον εἰς τοὺς σκοποὺς, τὸν συγχίζει εἰς τὰς πράξεις του· ἐχθρός, ἀντιφερόμενος — γ') Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀμματα τινος· Συντάσσεται συνήθως τῷ, μὴ, καὶ ἐρωτικῶς τῷ, μὴ οὐ· ἀντὶ ἐμποδὼν ἐμποδίζοντος· ὡς ἐλλειπτ. ποιήσει, τὸ, μὴ οὐχὶ ἐπιφερόμενον ἔχουσα, Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 13. Ἔτι δὲ καὶ, σαφῶς, φανερὰ, ἀναπόστολος.

Ἐμπόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐν ποδ' ἐν. Ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕνα κοντὰ τοῦ ἄλλου, ἀμοιβαίως. Ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτῳ, 9, 8.

Ἐμποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, βάλλω τι μέσα ἀπύλας ἐν τάφρῳ· Ἰλιάδ. Η, 438. Ἔτι δὲ καὶ μόνῃ δοτικῇ, ἠχορτὸς Ἑλικώνι, Ἡσιόδ. Θέογ. 7. Ἐν γένει, Φέρω, βάλλω, χώνω, στερεμνῶ μέσα, προσαπτῶ, ἐμπνέω, φωτίζω, ἢ τὸ νοητ. ἀναίγω τὰ μάτια τινος· ἠεμπ. τέ τινι, ἢ εἴς τι· ἐξαιρ. ἐπὶ διδασκαλίας καὶ παιδείας· Διδάσκω, μανθάνω τινὰ τίποτε, Ξενοφ. οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν. Καὶ δὲ καὶ ἐπὶ ψυχῶν διαθέτεων, Διεγείρω, ἐξυπνῶ εἴς τινος τὴν καρδίαν τίποτε, Πλουταρχ. ἠεμποιεῖν νόσον, στάσεις, πολέμους. Μετὰ δοτ. καὶ τοῦ ὡς ἐπιφερομένου, Ἀποδείκνυμι, βεβαιῶ τινὰ τίποτε· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πιστέον εἴη Ἡλεκτρυών, Ξνφ. Ἀνβ. 2, 6, 8. — Μέσ. ἐμποιεῖσθαι, ἐξαιρ. ὡς διανοητ λέξ. κυρίως, Γεννῶ τέκνα· ἐπ' ἀνδρῶν, Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 225. Εἰρ. 708. αἰῶ οὐ

Ἐμποιητικός, ή, όν. Ὅστις φέρει, βάλλει, προξενεῖ, καταρδεύει ἢ διεγείρει μέσα που τίποτε.

Ἐμποικίλλω, Μ. ιλῶ (ποικίλλω)· Παραλλάζω, κάμνω, καταπεποίκιλτο τίποτε παράλληλον, μὲ ἀλουμίνια διαφόρων χρωμάτων, ἐξαιρ. κεντῶ, ὑφαίνω ἀνάμεσα παραλλήλισματα μὲ τεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.

Ἐμπολιμος, ὁ, ἡ (πολμὴν)· παρὰ Σουίδ. ἄνευ ἑρμηνείας· ἠείμπ ἐμποιμένων, ὁ ἐν ἄλλοις ἠεμποιμένιος, κεῖται.

Ἐμπολήμιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐμπολικιος, ὁ, ἡ (ποινὴ)· μετὰ τοῦ ἀρνητ. οὐ· Ὅστις δὲν εἶναι ἀξιοτιμώρητος, δὲν ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν, ἢ Ὅρκος· Τοῦ ὁποίου ὁ παραβάτης δὲν εἶναι ἄξιος τιμωρίας.

Ἐμπολαῖος, αία, αῖον (ἐμπολή)· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμπόριον, πραγματείαν· εἶναι διὰ πώλημα· ἠεμπολαῖος, καὶ ἐμπολητικὸς· Πλούταρχ. Θ'. σελ. 110. Ἐξαιρέτως δὲ ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς προστάτου τῶν πραγματευτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου· Ἀστοφ. Ἀχέρν. «Ἑρμ' ἐμπολαῖε», καὶ Πλούτ. «παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθε μὲ ἐμπολαῖον».

Ἐμπολάω, Μλ. -ήσω, Ἀγοράζω πραγματείας διὰ νὰ τὰς πωλήσω, πραγματεύω, ἐργάζωμαι, ἀποκτῶ· Ὅμ. χρήται τῇ λέξ. ἅπαξ μόνον καὶ ποῦτο κατὰ μέσ. διάθ. «βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο ἐνέρεσθαι πολλὰ μὲ τὴν πραγματείαν, Ὀδύσ. Ο, 455. Μετφρ. ὠφελοῦμαι, πλουτίζω, ἀπερνῶ καλὰ, Ἱππ. — 2) γενικῶς, Κάμνω πραγμάτειαν, εἶμαι πραγματευτής· Σοφοκλ. Τραχ. 93. «καὶ γὰρ ἀστέρῳ τὸ γ' εὖ πράσσειν κέρδος ἐμπολᾶν· καὶ Λουκιαν. Γ., σελ. 173. «οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκεμεν· Ἀκόμη δὲν ἐκερδήσαμεν οὔτε ἕνα ἄσπρον — 3) Πωλῶ, παίζω καὶ δίδω, ἐξαιρ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. Piers. Moer. σελ. 156. (συγγν. τῷ, πωλέω· ταὐτὸν τανοσημαντον, παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως οὐ πάνυ εὐχρηστον, ἐνομίζετο τὸ, ὠνέομαι).

Ἐμπολεμέω, Μλ. -ήσω, (πολεμέω)· Πολεμῶ, κάμνω πόλεμον μέσα που· Πλουταρχ. Ε'. 31.

Ἐμπολέμιος, καὶ ἐμπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικὸς, εἰς πόλεμον ἀνήκων, ἐχθρικὸς, Ἡροδ. ε, 66.

Ἐμπολεύς, έως, ὁ· Ὅστις ἀγοράζει πραγματείας διὰ πώλησιν, πραγματευτὴς, ποιητ. Ἀλκαῖκτ. Β. σελ. 52. παρὰ τῷ

Ἐμπολέω, Ἴων. ἀντὶ ἐμπολάω.

Ἐμπολή, ἡ· Πανδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται πραγμάτειαν, πλησιάστε, Πιθ. — 2) τὸ ἀπὸ τὴς πραγματείας ἑρδος, ὄφελος, διάφορον, ἄσπρα· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. Ἐξαιρέτως δὲ τὸ κέρδος τῶν πορνῶν, καὶ πορνοβοσκῶν, μαστρωπῶν τό, ἰταλ. ρουφιάνων· τὸ ὅ,τι πληρώνεται εἰς τὴν πόρνην — 3) Ἀγόρασμα, Ξνφ. ἀφ' οὗ

Ἐμπόλημα, ατος, τὸ· Πᾶν ὅ,τι ἀγοράζεται διὰ νὰ πωλήσῃ, τὸ κέρδος, ὁ διάφορος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. — 2) γενικῶς = ἐμπολή, σημ. τ. Εὐρ. Κυκλ. 137, ταὐτὸν τῷ ἐμπολή.

Ἐμπόλησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις πραγματείας.

*Ἐμπολητός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀγοράζεται διὰ νὰ πωλήσῃ, τὸ κέρδος, ὁ διάφορος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. — 2) γενικῶς = ἐμπολή, σημ. τ. Εὐρ. Κυκλ. 137, ταὐτὸν τῷ ἐμπολή.

Ἐμπολίζω, Μ. ίσω (πόλις)· Δέχομαί τινα, εἰς τὴν πόλιν. — 2) (πόλος)· Εναρμόζω, ἁρμοζώτι μὲ τὸν πόλον· Πτολεμ. ὡς καὶ τὸ ἐναξονίζω.

Ἐμπολίτης, εως, ὁ, ἡ (πόλις)· Ὅστις εἶναι, ἐξ εἰς πόλιν, εὑρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν· ὁ ἐμπολίτης, Συμπολίτης, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1156. ἔτι δὲ καὶ, ἐμπολίτης.

Ἐμπολιτεύω, Μ. εύσω (πολιτεύω). Εἶμαι πολίτης, ἐγκατοικῶ εἴς τινα πόλιν, ἢ πολιτεύομαι, ἐπιβάτευα, ζῶ, διατρίβω, κατοικῶ εἰς πολιτείαν, ἢ εἰς πόλιν ἔχων τὰ δίκαια πολίτου· ἀεὶ σχεδὸν κατὰ μέσ. διάθεσιν — β') ἠεμπολιτεύεσθαί τινι· Ὁμιλῶ μέ τινα περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, Κικ. Ἀττ. 7, 7. — 2) Κάμνω τινὰ πολίτην, τὸν δέχομαι, τὸν ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολίτης, ου, ὁ, = ἐμπολις· Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 909. ἐξ Εὐριπίδ. (ι)

*Ἐμπολόωντο, Ἐπικ. γ' πλ. προπ. παθ. Παρτ. τοῦ, ἐμπολάω, Ὀδύσ.

Ἐμπομπεύω, Μ. εύσω (πομπεύω)· Κάμνω, ἢ παρατήνω τι μὲ πομπήν, παράταξιν, μὲ θρίαμβον — 2) Μεταφορικ. ἠεμπομπεύειν τινὶ, Πευκῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ διὰ τίποτε, Δημοσθ. ἦσαν ἐμπομπεύῃ τοῖς κατορθώμασι.

Ἐμπονέω, Μλ. -ήσω (πονέω) τινι, Δουλεύω, κοπιάζω εἰς τι· ἠεμπονεῖν ἀγρῷ· Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 25.

Ἔμπονος, ὁ, ἡ (πόνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μὲ κόπον, κοπιαστικὸν.

*Ἐμπορεία, ἡ (ἐμπορεύομαι) = ἔμπορία.

Ἐμπορεῖον, τὸ· Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἐμπόριον, τὸ ἰταλ. πιάτζα ντι κομέρτσιο.

Ἐμπόρευμα, ατος, τὸ· Πρᾶγμα πραγματευτοῦ, πραγμάτειας· ἠεμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν· Ξνφ.

Ἐμπορεύομαι, Μέλ. εύσομαι μέσ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύομαι)· Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω εἰς κἀνένα τόπον, εὑρίσκομαι εἰς δρόμον, εἰς ταξείδι, Σοφοκλ. Ἠλ. 405. Οἰδ. Τ. 456. — 2) ὡς μέσ. ἀποθ. (ἔμπορος)· Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω διὰ πραγμάτειαν· διὰ πραγματευτικὰς ὑποθέσεις· ἐμπορ. εἴς τι· Τρπ. ἠεμπορ. εἰς ἰατρικήν, Ὀδοιπορῶ, ταξειδεύω διὰ νὰ μάθω τὴν ἰατρ. Ἱππ. ἠεμπορ. πρός τινα· Συχνάζω εἰς τινα, ἔχω μαζύτου λῃῳδοσίαν, ὅδε, Εἶμαι ἔμπορος, πραγματευτὴς, μετέρχομαι τὸν ἐμπορικὸν βίον, κάμνω τὸν πραγματευτὴν, πραγματεύομαι, τὸ ἰταλ. negoziare, Θουκυδ. Ζ'. εἰτὲ δὲ οἱ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευομένου· καὶ Χίον· Ἐπιστ. Ε'. ἠεμπορευόμενος εἰς τὸν πόντον. — β') μετβ. Παίρνω καὶ δίδω, ἀγοράζω πραγματείας, φέρω, ἐμβάζω εἰς τινα τόπον πραγματείας· μετὰ αἰτ. ἠεπεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον· Στράβ. ΙΑ'. σελ. 773. ἐν γένει, Κερδαίνω, ἀποκτῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε διὰ κέρδος — γ') εἶμαι πικρόγλυφος, ἢ δανείζω μὲ χοντρὸν, βαρὺν διάφορον, τὸ ἰταλ. εἶμαι οὐζουράϊος, ἀπατῶ, πραγματεύομαι μὲ αἰσχροκέρδειαν, μὲ ὄλον γένος, φρονῶμαι, πολιτεύομαι πραγματευτάϊκα — δ') ἐνεργ. τύπος φαίνεται ὅλως ἄχρηστος, Valck. ἐν τῇ Καιν. Διάθ. σελ. 408. αἰῶ οὐ

*Ἐμπορευτέος, ἐα, έον, ἐπῤῥ. ῥημ. τοῦ ἐμπορεύομαι· Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ, νὰ εἰσάγηται — 2) πρέπει νὰ ὁδοιπορῇ, νὰ ὁδοιπορήσῃ τις κλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 480.

Ἐμπορευτικός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς πραγμάτειαν· πραγματευτάϊκαν, ἠεμπορικὴ τέχνη. Πλάτ. ἐμπορικὰ εἴδια, ἐμπορικὰ χρήματα, ἐμπορικὸς φόρτος, κ. τ. τ. Ἡαὶ ὁ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγμάτειαν, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, ἐμπειρος.

Ἐμπορέω, = ἐμπορεύομαι (ἐξ οὗτου ἠδέλητο ἀστειζόμενος ὁ μακρίτ. Κωμικὴς νὰ ἐτυμολογήσῃ τὸ παρ' ἡμῖν συνήθες ἠμπορῶ, τὸ ἁπλοῦν ὁ Κούμας ἐφιλοτιμήθη διὰ νὰ διεδώσῃ εἰς τοὺς μεσηπλοῦν ἀφιλοσοφήτους καὶ ταύτην φιλοσοφήσεις τὴν λέξιν· τίνα γὰρ λόγον ἔχει ἡ συνηθ. σημτ. τοῦ ἠμπορῶ πρὸς τὰ τοῦ, ἐμπορεύομαι; πολὺ ὠφελιμώτερον ἦθελεν εἶναι εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς καινῆς γλώσσης μας καὶ φιλοσοφικώτερον, ἂν ἐφρόντιζε μᾶλλον τοῦ νὰ ἐξακλευθῇ ὅλως τὸ ἠμπορῶ δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ, δύναμαι, παρὰ νὰ θέλῃ νὰ διορθόνῃ ψύσει· ἀδιόρθωτα αὐτοσχεδίῳ τρόπῳ τοῦ ἠ εἰς ε.) ἀφ' οὗ

*Ἐμπορητικός, ή, όν = ἐμπορευτικός.

Ἔμπορία, (ἔμπορος)· Πραγμάτεια διὰ θαλάσσης, ταξείδεμα δ' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις· Ἡσιόδ. Ἔρ. 644. ἄσσην Τρπ. Πραγμάτεια, τὸ ἰταλ. negozio, ἐξαιρ. μεγαλεμπορία, τὸ ἰταλ. negozio all ingrosso, Γερμ. großhandlung. — 2) Πρᾶγμα, πραγματεῖαι, Ξνφ. Ὁ τύπος, ἐμπορεία ἐστὶ σπανιωτέρας χρήσεως.

Ἐμπορίζομαι, Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 38. ἀμβλ. ἀνάγν. ἀντὶ, ἐκπορίζομαι.

Ἐμπορικός, ή, όν, = ἐμπορευτικός· Πραγματευτάϊκος· ἠχρήματα ἐμπορικὰ Πραγματεῖαι, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τις μέσον διὰ τοῦ ἐμπορίου, Ἀριστφ. Ἀχ. 973. «διήγημα ἐμπορ.» Πραγματευτάϊκη αἰσθησις, ὀηλονότι ψεύτικη, ἀβέβαιος.

Ἐμπόριον, τὸ, ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Ἐμπόριος, ία, ιον· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πορίαν· μητὴ ἐμποριάν· Ἀρρίαν. Ἰνδικ. 41. ὑηλονότι τέσσος ἡ πόλις ἐμπορικὴ, ἡ παραθαλάσσιος, τὰ ἰταλ. πιάτσα ντέ κομέρτιο, πόρτο μαριτίμε· – ἐμποριῶν, καὶ τὸ σύνηθ. ἰταλ. μπόρτα. τὰ ἐμπόρια, Πραγματεῖαι· παρὰ τὸ

Ἔμπορος, ου, ὁ, ἡ (πόρος)· Ὅστις ταξειδεύει εἰς ξένον καράβι ὡς ἐπιβάτης, τὸ ἰταλ. passaggiero. Ὀδύσ. Β, 319. «Εἰμὶ μὲν – ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίνομαι» καὶ Ω, 390. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἐπιβάτης, ἤ δὲ αὐρίως τοῦ πλοίου, ὁ καραβοκύρης, ναύκληρος προτιμοτέρως· Πορφύρ. ἀπὸ μὲν οὖν ἐμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίᾳ νηὶ πλέοντα περόντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. – 2) Πᾶς ὁδοιπόρος, περιηγητὴς διὰ ξηρᾶς, ἡ διὰ καλάτσης, «ὃ ἐν πάρῳ ὢν» Βr. ἐν Σφιλ. Οἰδ. Α, 25, 303. suppl. emend. ἐν Ἀρστφ. Ἀχ. 754. – 3) ἐξαιρ. πραγματευτὴς, μεγαλέμπορος, ὅστις διακρίνεται τοῦ, κάπηλος καὶ ἀγοραῖος καὶ ὅτι μετέρχεται θαλάσσιον, ἢ μετὰ ξένων πολιτειῶν ἐμ-ορίαν, ὁ δὲ κάπηλος καὶ ὁ ἀγοραῖος ἀγοράζουν τὰς πραγματείας ἀπὸ τὸν ἔμπορον καὶ τὰς μεταπωλοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν· ὅθεν τῇ πόλει καὶ ἄλλην διακόσμον τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα, οὗτοι δὲ εἰσὶν ἔμποροι· Πλάτ. σλ. 321. ὅθεν καὶ = ἐμπορικός, ἐμπορευτικόν. – 4) Μετφ. «ἔμπορος κακῶν» Ὅστις ἤρεσε ἀφ' ὅτου τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς του μὲ δυστυχίας, ὅθεν καταδυστυχημένος, Αἰσχ. Περ. 597. παρβλ. συνέμπορος, καὶ Valck. ἐν Καλλ. σλ. 207. Πλείονα χειρόγραφα ὅμως ἔχουσιν ἀντὶ νεώτερα, παρ' Αἰσχλ., ἔμπειρος κακῶν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἁπλούστερον καὶ ὀρθότερον.

Ἐμπορπάω, Ἰων. Ἐμπορπέω, Μλ. –ήσω (πορπάω)· Καρφόνω, συνδέω, συνάπτω, στερεώνοτι μὲ τὴν πόρπη· ἢ μὲ καρφοβέλονα· Πλάτ. Ψορῶ, εἶμαι ἐνδυμένος μὲ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔχει πόρπας, (δηλυκωτήρια) ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μετὰ· πίτιατ. Ἡρόδοτ. 7. 77. «ἐνεπορπάτο εἵματα» ἀφ' οὗ

Ἐμπόρπημα, ατος, τὸ· Φόρεμα, τὸ ὁποῖον δηλώνεται εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐμπορπόω, ῶ, = ἐμπορπάω.

Ἐμπορφύρος, ὁ, ἡ (πορφύρα)· Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος, φορεῖ πορφύραν, ἅλικα φορέματα, – 2) Πᾶν ὅ,τι κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα· Διοσκ.

Ἔμποτος, ὁ, ἡ (ἐμπίνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι πόσιμον, ἠμπορεῖ νὰ πίνηται.

Ἔμπουσα, ἡ· Εἶδος φαντάσματος τὸ, κρινταχιόν, τὸ ὁποῖον ἔστειλεν ἡ Ἑκάτη, καὶ ἐμανίζετο ὑπὸ διαφόρους μορφὰς, ἐλέγετο δὲ καὶ Ὀνοσκελὶς, καὶ Ὀνοκώλη, Ἀριστοφ. Βάτρ. 293. Ἔκκλ. 1102., ὑπ' ἄλλων δὲ ἐνομίζετο ἡ Ἑκάτη αὐτὴ ἰδὲ Δαμία.

Ἐμπρακτικός, ἡ, ὁν· Ἐνεργητικός, δραστήριος, ἄξιος ἢ συνηθισμένος νὰ ἐνεργῇ· παρὰ τὸ

Ἔμπρακτος, ὁ, ἡ (ἐμπράσσω). Δραστικός, ἐνεργητικός, δυνατός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνεργήθη, κατορθώθη, ἢ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε, Πινδ. Ἐπῤῥ. ἔμπρακτος.

Ἔμπρεπής, ὁ, ἡ, Ἔμπρεπος, φανταξούμενος, ὅστις εἶναι στολισμένος μὲ λαμπρὸν τίποτε, πλουμίσματα γυναικομμοις ἔμπρεπῆ» – Σοφοκλ. παρὰ τὸ

Ἐμπρέπω, (πρέπω)· Λάμπω, φαίνομαι λαμπρὸς, ἔνδοξος, περιφανὴς, ἐξέχω τῶν ἄλλων εἴς τίποτε· Σοφοκλ. Ἠλ. 1187. «πολλοῖς ἔλεγεν ἐμπρέπουσα Ἐξέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ πολλὰ πάθημου (δηλονότι διὰ γενναιοψυχίας καὶ σταθερότητος)· ἔτι δὲ καὶ, ἐν τισι· Πινδ. – 2) Εἶμαι ὅμοιος μέ τίποτε – 3) τενι· ἀπροσώπως ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Πρέπει, στέκει καλὰ, στολίζει.

Ἐμπρήθω, Μ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.) = ἐμπίπρημι, Καταχαίω τε, ἀνάπτω, βάλλω φωτιὰν εἰς τίποτε καὶ καίεται γάστν, νηὰς πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. τὰ πλεῖστα πλεοναστικῆ τοῦ πυρὲ, προσλήψει, Doederl. lect. Hom. 2, 8. καὶ σχεδὸν ἀεὶ ἐν τῷ Ἕπ. τύπῳ, ἐνιπρήθω· ἔτι δὲ καὶ «πυρὸς αἰθομένοιο ἐνιπρήσειν» ἀντὶ διὰ πυρὸς, Ἰλδ. Π, 82. – 2) Πνέω, φυσῶ εἴς τι, φυσκόνω τι φυσῶντας τὸ· μετὰ αἰτιατ., Ἀριστοφ. Σφκ. 36., ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Α, 481. «ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Ἐφύσησε καὶ τὸ ἀφούσκωσε· ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λξ. ἀφ' οὗ

Ἐμπρησις, εως, ἡ, καὶ ἐμπρησμὸς, ὁ. Τὸ νὰ ἀναπτήσῃ τίς τι, νὰ βάλλῃ φωτιὰν εἴς τι· διὰ νὰ καῇ, νὰ καταπιάσῃ τι· πυρκαϊὰ· Αἰσχιν. «ἐμπρήσεις οἰκιῶν.»

Ἐμπρηστής, στοῦ, ὁ, Ὅστις βάλλει φωτιὰν καὶ καταπιάνει τι.

Ἐμπρέω, Μ. ἰσω (πρίω)· Δαγκάνω, σφίγγω τι μὲ τὰ ὀδόντια· «τοὺς ὀδόντας τινὶ ἐμπ.» ἔτι δὲ καὶ «τεῖς ὀδοῦσιν» ἴδετε ἐμπρ. γένων καλινοῖσι Δαγκάνει τὸ χαλινάρι· Ὀππ. – 2) Τρίζω τὰ ὀδόντια – 3) ἀμετβ. Δαγκάνει, τὸ κοιντ. τζουζεῖ· ἐπὶ σινήπιος καὶ λ. τοιούτων ἁριμένων. «ἐμπρίουν σίνηπιι. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 533. Θηριακ. 71. «ἐμπρίοντ' ὀνόμφοιν» ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει. (ε)

*Ἔμπροθεν, Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἐμπροσθεν, ὡς τὸ, ἔκτοθεν, πρόθεν, ὄπιθεν, Θκρτ. 9, 6.

Ἐμπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος)· Πᾶς, ὅστις πράττει, κατορθώνει, τελειώνει, ἢ πάσχει, ὑποφέρει τίποτε εἰς τὴν περίοδον διορισμένου τινὸς καιροῦ· ἐξαιρ. ὅστις κρατεῖ τὴν διορίαν, ἔρχεται εἰς τὸν διορισμένον καιρὸν, ἀντιστ. τῷ, ἐκπρόθεσμος· Ἐπῤῥ. ἐμπρόθεσμος.

Ἐμπροίκιος, ὁ, ἡ (προίξ)· Πᾶν ὅ,τι ἐμπεριέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν προῖκα· Ἀππιαν.

Ἐμπροικος, ὁ, ἡ (προίξ)· Προικισμένος – 2) = τῷ προηγμ.

Ἐμπρομελετάω, Μ. ήσω (προμελετάω)· Προγυμνάζομαι, κάμνω προμελέτην εἴς τι· Μέσ. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι τίποτε προτήτερα πρὶν τὸ κάμω.

Ἐμπροσθα· Ἐπῤῥ. Δωρικ. ἀντὶ ἐμπροσθεν, ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας Ἐμπροστά.

Ἐμπροσθεν, Ἐπῤῥ. (πρόσθεν) ἐπὶ τόπου· Ἔμπρος, ἐμπροστὰ, ἀπὸ ἐμπρός· Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐμπροστὰ, εἰς τὸν δρόμον, κάμνει, φέρει ἐμπόδιον, ὡς τὸ, ἐμποδὼν· ἐνάρθρως δὲ, ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν, Ὁ ἐμπροστινὸς τὸ, καὶ τὰ ἔμπροσθεν, Τὸ ἐμπροστινὸν μέρος, τὸ προφύλλι. «ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν» Ἀντικρύ, ἀντίκρυτα· «εἰς τὸ ἔμπροσθεν» Ἔμπρός, κινήσεως σημαντ. τὸ ἰταλ. ἀβάντε. — β'.) Κάτω, παρὰ τοῖς μεταγν. «ἐν τοῖς ὕστερον λόγοις, ἐν τῇ τοῦ λόγου διεξόδῳ» Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὁμιλίας, τῆς διηγήσεως, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 11. – 2) Ἐπὶ χρόνου, Προτήτερα, ποτέ· «τὸ, ἔμπροσθεν» Τὰ ἀπερασμένα χρόνια, ἕνα καιρὸν, τὲς ἀπερασμένες. – Ἔτι δὲ χρησιμεύει κατ' ἄμφω τὰς σημ. καὶ ἀντὶ τῆς Πρό, μετά γεν., Παρὰ Ποιητ. δὲ εὕρηται καὶ, ἔμπροσθε· ἀφ' οὗ

Ἐμπρόσθιος, ὁ, ἡ· Ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐμπροστὰ κέντρον, σουβλί.

Ἐμπροσθοτονία, ἡ (ἐμπροσθότονος)· Μύρτωμα, λύγισμα, τὸ τουρκβ. καμπούρι ασμα εἰς τὰ ἔμπρος, τέντωμα ἔμπρος, ἐξαιρ. διὰ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κομβουλσιόνης. Ἀρεταῖος. Α'. ς'. πόδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς, εἰς εὐθὺ, εἰς τὸ κατόπιν, καὶ εἰς τοὔμπροσθεν . . . ἐμπροσθότονον δὲ, ἢν εἰς τοὔμπροσθεν καμπύληται ὁ ἀνθρωπος, ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισιν»

Ἐμπροσθοτονικός, ἡ, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐμπροσθοτονίαν, καὶ ὅστις πάσχει ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος, ὁ, ἡ (τείνω)· Τανυσμένος, τεντωμένος, λυγισμένος, κυρτωμένος, τουρκβ. καμπουριασμένος εἰς τὰ ἔμπρος· ἐξαιρ. ὅστις πάσχει ἀρρίτην, ἢ σπασμοὺς, ἐμβουλσιώνας ἰταλ., ἀντιθ. τῷ, ὀπισθότονος.

Ἐμπροσθουρητικός, ἡ, όν (οὐρέω)· Ὅστις οὐρεῖ κατουρεῖ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, «ζῶα ἐμπροσθουρητικά».

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον)· τινί· Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, στέκεται ἐμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ὄμματα, Φάλαρ. Ἐπιστ. «ἐμπρόσωπος ἄλλοις».

Ἐμπρωρος, ὁ, ἡ, (πρώρα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πρῶραν, εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ μέρος καραβίου. Πολύβ. ις'. ζ. «ἐμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες,» Ἐκαμναν τὰ πλοῖα ἔχοντα τὴν πρῶραν ὀλευθέραν, ἐπιτηδείαν ὁλ. εἰς τὸ πλέειν ἐλευθερως, μὴ ἔχοντα βάρος πολὺ ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ περισσότερον βάρος, ἢ φορτίον ἔχοντα εἰς τὴν πρύμνην.

Ἔμπτυσις, εως, ἡ· Τὸ νὰ πτύῃ, φτύσῃ τίνα, ἢ τί· καὶ

Ἔμπτυσμα, τὸ, Πᾶν ὅ, τι πτύει τις, φτύσιμο· παρὰ τὸ

Ἐμπτύω, Μ. ύσω, μετὰ ὀστικ. (πτύω) Πτύω, φτῶ τινα ἢ τίποτε· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μκρ. ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀορ. δέ, ἀεὶ βρχ.)

Ἔμπτωσις, εως, ἡ. (ἐμπίπτω) Τὸ νὰ πίπτῃ τίποτε μέσα που· ἐπιρρομὴ.

Ἔμπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω) Πᾶν ὅ, τι πίπτει, ἢ ἔπεσε μέσα που.

* Ἐμπυελίδιον, τὸ, ὑπερτ. τοῦ, ἐμπυελίς.

Ἐμπυελίς, ίδος, ἡ. (πύελος) Πυξὶς· τόσον τοῦ τουρκβ. κοντάκι, ἢ τρυπα, ἔνθα κιεῖται κινώδαξις, τοιοῦτοι πράγματι, ὅμοιαν μὲ τύλον, στριφτάρι, γλωσσίδι.

Ἐμπυέω, Μλ-ήσω (πύος) Ἔχω πρίσματος, τὸ ἀπόστημα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα, εἰς τὰ σπλάγχνα· ἀφ' οὗ

Ἐμπυή, ῆς, ἡ. Ἔμπυον, ἐμπύημα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα.

Ἐμπύημα, ατος, τὸ. Ἔμπυον, ἀπόστημα, ἐξαιρετ. εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ καὶ μεταξὺ τοῦ ζώρακος καὶ τῆς τοὺς πνεύμονας περιλαμβανούσης μεμβράνης, τῆς Ἀντινιστὶ pleura, (υ) λεγομένης, Γαλην.

* Ἐμπυηματικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἐμπυήν.

Ἐμπύησις, εως, ἡ. = ἐμπύη. (υ)

* Ἐμπυητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ ἐμπυήματα.

Ἐμπυϊκός, κὴ, κόν. = ἐμπυηματικός.

Ἐμπυίσκω, Μλ-ήσω Προξενῶ ἐμπυήν.

Ἐμπυκάζω, Μ. άσω. (πυκάζω) Κατασκεπάζω, ἢ κρύπτω τι, μέσα που. Παῤῥ. «νόος οἱ ἐμπεπυκασται» Τὰ φρονήματα, οἱ στοχασμοί του εἶναι κρυφοί, δολερά. Μσχ 1, 15, τὸ παρ' Ομ., πυκινὰ μήδεα.

Ἐμπύλιος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ δικατλ. (πύλη) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν πύλην, πόρταν, τὸ ἰταλ. πόρταν. (υ)

Ἐμπυνδάκωτος, ὁ, ἡ. (πύνδαξ) Πατωμένος, πᾶν, ὅ, τι ἔχει πύνδακα τὸ κοιντ. πάτος. (ῡ)

Ἔμπυος, ὁ, ἡ. (πύον) Ὅστις ἔχει ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη. Γαλην. ἅτινες ἐν τῇ μεταξὺ Ζώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλησθεῖσαι τι πύου περιεχόμενον ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χοντας, εἶναι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυικοὺς ὀνομάζουσι, — ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐκ σκλάγχνῳ γένηται τι τοιοῦτον ἐνεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας ἐμπύους.

Ἐμπυρτία, εἰας, ἡ. (ἐμπυρεύω) Προφήτευμα μὲ τὴν παρατήρησιν τῆς φωτιᾶς τῶν θυσιῶν — 2) Ὄρκος, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν εἰς τὴν φωτιὰν τῶν θυσιῶν.

Ἐμπύρευμα, ατος, τό (ἐμπυρεύω). Τὸ νὰ καίῃ ἀνάπτῃ, καταπίῃ, θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ, μαγειρεύῃ τις τίποτε. — 2) ἡ ποιότης εἰς τὴν γεῦσιν φαγητῶν ἢ ποτῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ βράσιμόν των ἔλαβον καπνοῦ ἐσμήν, τὸ παρ' ἡμῖν ἐτσίκνωσαν, μυρίζουν τσικνίς — 3) Ἀνθρακες, τὰ ἐκ τοῦ ἰταλ. καρβόννα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν μὲ στάχτην διὰ νὰ δύνωνται νὰ ἀνάπτωσι πάλιν φωτιάν, τό κοινότ. χώβολη, ἢ φώβολη· ἄλλως δὲ ἔναυσμα — 4) ἐγγάνει, λείψανον ἢ ἀπομεινάρι (ῳ)

Ἐμπυρευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀνάπτει φωτιάν, καταπίει εἰς τὴν φωτιάν. Νικήτ. Χρον. Γ'. 10. παρὰ τό

Ἐμπυρεύω, Μ. εύσω. (πυρεύω) Κάμνω, ἀνάπτω φωτιάν· ἀνάπτω τίποτε καὶ τὸ καίω, καταπαίω τι· θερμαίνω, ζεσταίνω, μαγειρεύω, ἢ ἑτοιμάζω τίποτε κάμνοντάς το μὲ τὴν ἐνέργειαν φωτιᾶς· ψήνω, βράζω, ἀναλώνω τίποτε κλ. τ. τ. Μετφ. Ἀνάπτω, δηλ. ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω τινά. Μεσ. Ἀνάπτω εἰς τίποτε φωτιὰν διὰ χρείαν μου.

* Ἐμπυρία, ἡ = ἐμπυρεία.

Ἐμπυρεβήτης, ου, ὁ, ἡ. (ἐν, πῦρ, βαίνω) Πᾶν ὅ,τι περιπατεῖ, ἢ στέκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν. Ἐπὶ τοῦ τρίποδος Ἰλ. Ψ. 702.

* Ἐμπυρίζω = ἐμπυρεύω· ἀφ' οὗ

* Ἐμπύριος, ὁ, ἡ = ἔμπυρος. Ἰάμβλ. (υ)

Ἐμπυρισμός, = ἐμπύρευμα, σημ. 1.

Ἔμπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρ) Πᾶν ὅ, τι γίνεται, ἑτοιμάζεται, κατασκευάζεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς, μαγειρεύεται, βράζεται, ἀναλύεται, ψήνεται κλ. τ. τ. Πᾶν ὅ, τι ἐκτίζεται εἰς τὴν φωτιάν, ἢ εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ξηστόν. Πᾶν ὅ, τι στέκεται μέσα εἰς φωτιὰν εἰς φλόγας· ἀναμμένον, καῖον. β') Θερμασμένος, ὅστις ἔχει θερμασίαν. Ἱππ. 2) ἔξαρ. «ἔμπυρος τέχνημι Ἡφαίστου δουλεύεται μὲ φωτιάν. — γ) ὑπὸ ἔμπυρα ὑπαρ. ἱερά. Θυσίαι μὲ κνίσμοι τῶν θυμάτων, ἀντιδ. τῷ, ἄπυρα, Πνδ. ὄθεν ὑπὸ ἔμπυρα, ὑπαρ. σήματα, Αἱ προφητεῖαι, τὰς ὁποίας ἔκαμνεν παρατηρῶντας τὴν φωτιάν, ἢ καὶ τὴν φλόγαν τῶν καιομένων θυμάτων· ὁ ἔμπυροσκόπος, θυοσκόπος, πυρκόος· τῶν πρᾶξιν ἢ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐγίνετο ἡ προφητεία περιγράφει ὁ Σφελ. Ἀντ. 1005. ὁ Κύρπ. Φοῖν. 1262. καὶ ὁ Σχλτ. Πνδ. Ὀλ. 8, 4. ὑμνοῦναι ἐπὶ τῶν ἐμπύρων Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀναφανδὸν ὅρκον εἰς τὸ καιόμενον θῦμα· ἴδε καὶ Λίβ. 21, 1. Βιργλ. Αἰν. 12, 201.

Ἐμπυροσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις χρηματολογεῖ, μαντεύει, προλέγει τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὰ σημεῖα τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας, ἢ ἀπὸ τὴν φλόγα τῶν καιομένων θυμάτων· ἴδε ἔμπυρος, σημ. 2.

Ἐμπυρόρους, ἡ. (πυρρός) Κοκκινοτσικος, κοκκινοκέφαλος.

* Ἐμπύρωσις, εως, ἡ (ἐμπυρόω) = ἐμπύρευμα (υ)

Ἐμπυτιάζω, Μ. άσω. (πυτιάζω) Βάλλω πυτιᾶν εἰς τὸ γάλα, πυτιάζω γάλα, κάμνω τυρί.

Ἐμπωλάω, ῆτον ὁρᾶθ γραφῆ αὐτὶ τοῦ, ἐμπελάω. Piers. Moer. σλ. 156. Schaef. mel. σλ. 85.

Ἐμύς, ύος, ἡ. Νεοχελώνη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 14. γράφεται δὲ καὶ ἴμυς, ὅσον.

Ἐμφαγεῖν, (φαγεῖν) Τρώγω, καταπίνω ὀγλίγωρα, λαίμαργα· τὸ κοινότ. χλαπατίζω· παντοχοῦ κατ' ἀπαρμφ. ἀορ. β'. ὁριστ. ἐνέφαγον· ὁ ἐνστ. δὲ, λαμβάνεται παρὰ τό, ἐσθίω.

Ἐμφανίσκω, Ἰάμβλ. Πυθ. § 260. ἀντὶ τοῦ, ἐμφανίζω.

Ἐμφαίνω, Μ. ανῶ. (φαίνω, ἀνμλ.) Δείχνω, φανερόνω, παραστήνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπουν τι μέτα πως, καθὼς ὁ καθρέπτης παντοίας εἰκόνας τῶν εἰς αὐτὸν προσβαλλόντων ὄθεν παθτ. ητὰ ἐμφαινόμενα· Αἱ εἰκόνες ὅσαι φαίνονται εἰς καθρέπτην καὶ εἰς καθαρὸν νερόν. Παθτ. δε· μετὰ μέτ. Μλ. Δείχνομαι, φανερόνομαι εἰς τινα, γίνομαι ὁρατὸς εἰς αὐτόν, ἢ μὲ βλέπει, μετάδοτ. — 2) Δείχνω τι εἰς τινα νὰ τὸ ἰδῇ, δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ — «φαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν.» Θεόφρ. «ἔμφαίνει γὰρ «(ὁ οἶνος), ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἕτερον.» Ἀθήν. Α', σελ. 27. — 3) ἀπροσώπως, ἐμφαίνει, ὡς τό, ἐμφαίνεται, Φαίνεται· «ἔμφαίνει οὕτως ἔχειν.» Κέβ. Φαίνεται, δείχνει ὅτι οὕτως ἔχει, ἢ, ὅτι εἶναι ἔτζι. Βλέπει, παρατηρεῖ, γνωρίζει τις τίποτε εἰς τίποτε, ἢ μέσα που.

Ἐμφακόω, Μλ.-ώσω (φάκης). Περιπλέκω, συμπλέκω, συνάζω, βάλλω ἐν ἑπάνω τοῦ ἄλλου· ἄνευ παραδείγματος· ἰδὲ φάκης.

Ἐμφάνεια, ἡ Τὸ νὰ ἐμφαίνηται, τι, φαίνηται δείχνηται, γίνηται ὁρατόν, φανερόν· πᾶν ὅ, τι φαίνεται, φάσμα, εἴδωλον, εἶδος, ὄψις. (α) παρὰ τό

Ἐμφανής, ὁ, ἡ, (ἐμφαίνω) Πᾶν ὅ, τε φαίνεται μέσα, ἢ ἑπάνω εἰς τι, γίνεται φανερόν, ὁρατόν, καθαρόν, εὐκολογνώριστον, καταδηλον «ἐμφανῆ κατάστησιν.» Τὸ νὰ ἀποδείξῃ, παραστήσῃ τις εἰς τὸ κριτήριον τίποτε μὲ φανερὰς, βεβαίας ἀποδείξεις, μὲ ἔγγραφα τεκμήρια· ωστατ. «ἐμφανῶν καταστάσεων, τὸ Λατ. edilio — 2) ἐπὶ σωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια εἶναι τόσον λεία, ὁμαλή, ὐαλιστή, ὥστε βλέπει τις εἰς αὐτὴν ὡς εἰς καθρέπτην. Πλάτ. — 3) Πᾶν ὅ, τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, κεῖται εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου — 4) Πᾶν ὅ, τι εἶναι πραγματικῶς βέβαιον, τὸ κοινότ. χειροπιαστόν· ἀντιδ. τῷ, λόγως· παρβλ. ἐναργής. Ἐπῤῥ. ἐμφανῶς· Φανερά, φανερωμένα, κατ' εὐθείαν, ἐμπρός. Ἀρστφ. Ἀχ. 312. «ταῦτα δὲ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς.»

Ἐμφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι φανερόν, ὁρατόν, σαφές· τὸ συνών. φῶς φανερόν· ὡς τὸ «ἔμφανες ποιεῖν·» ἐν γένει = ἐμφαίνω· ἀφ' οὗ

* Ἐμφανίσιμος, μη, μον. Πληρωμὴ, τὴν ὁποίαν ἔδιδον οἱ κληρικοὶ εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν ὅταν τοὺς ἔλεγαν, τὴν ὁποίαν ἤδη φιλότιμον λέγουσι., ὡσὰν. Ἀντιοχ. κατ' Ἰουστιν. δὲ, νοβέλ. 56. ἐλέγετο καὶ, ἐμφανιστικόν.

* Ἐμφάνισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ὁρατόν, φανερόν, εὐκολογνώριστον. (ε)

Ἐμφανισμός, ὁ, Δείξιμον, φανέρωμα, σαφήνισμα, δηλοποίησις, γνωστοποίησις, ἢ κατάδομα ἔγκλεισμα.

* Ἐμφανιστής, οῦ, ὁ. Καταδότης, ἐγκλειστής.

Ἐμφανιστικός, κὴ, κόν. Ὅστις καλῶς καὶ καθαρῶς δείχνει, φανερόνει, παρασταίνει τίποτε καθαρά, φανερά, εὐκατάληπτα· πᾶν ὅ, τι κάμνει ἔμφασιν. Λογγ. ΛΑ'. 1. «ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικότερον.»

Ἐμφασις, εως, ἡ = ἔμφασις.

Ἐμφαντάζομαι, Μλ - άσομαι (φαντάζομαι) Φαίνομαι, σχίνομαι, παρασταίνομαι μέσα εἰς τι, ὡς εἰς τὸν καθρέπτην Συνέσ. σελ. 139. 2) φαντάζομαι, μοὶ λέγει τι ἡ φαντασία μου.

Ἐμφαντικός, κὴ, κόν. = ἐμφατικός. Σύνες. Ἐπῤῥ. ἐμφαντικῶς.

Ἐμφανῶς, Ἐπῤῥ. ἰδὲ ἐμφανὴς.

Ἔμφασις, εως. ἡ. (ἐμφαίνομαι) Τὸ νὰ φαίνηται, νὰ εἶναι ὁρατόν· εἶδος, ὄψις, σχῆμα — Παράστασις, σαφήνισμος, διασάφησις, τεκμήριον, ἀπόδειξις — 2) Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, παρίσταται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐνόπτρισμα, ἢ ὐάλισμα εἰς τὸν καθρέπτην· τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ὐαλίζεται εἰς τὸν καθρ. Τροπ. Προσποίησις, πρόφασις, ὑπόκρισις — ἐργτ. δὲ, Τάλισμα, καὶ τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε νὰ φαίνηται ἄλλο τι εἰς αὐτὸ Πολύβ. «ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς» κ. τ. λ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΔ'. 9. «τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν.» Τὸ νερόν, ὁπόταν σῶμάτι κέηται πλησίον, ἢ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ καθαρωτέραν τὴν τοῦ σώματος παράστασιν, διὰ τῆς ἀνακλάσεως, τὸ δείχνει καλλίτερα. — 3) ἐπὶ λέξεων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, Ἐντύπωσις ἐνέργειαι, δύναμις τῆς ἐκφράσεως, ἢ ὁποία σημαίνει παραπάνω τι τον, ὅ, τι φαίνεται νὰ σημαίνῃ κυρίως· «λέξις δὲ ὑπονοίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον.» Εὐστθ. σλ. 576.

Ἐμφατικός, κὴ, κόν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, καθαρόν, φανερόν. Ὅ, τι παριστάνει δείχνει τι καθαρά, φανερά, τὸ κάμνει φῶς φανερόν, ὡς κοινῶς λέγομεν. Ὅ, τι κάμνει ἐντύπωσιν, ἔχει μεγάλην σημασίαν· σημότητα, εἶναι ἐπίσημον.

Ἐμφατος, ὁ, ἡ. (φημί) Πᾶν ὅ, τι ἐλέχθη, ἐρωτήθη, ὡμιλήθη· ὅ, τι ἐλέχθη ἀλληγορικῶς, αἰνιγματωδῶς, εἶναι μεταφορικόν.

Ἐμφερεια, εἰας, ἡ. Ὁμοιότης, παρὰ τό

Ἐμφερής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι φαίνεται νὰ εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι παρόμοιον μὲ ἄλλο τι· πολλοὺς παρ' Ἡρδτ. συνήθ. μετὰ δοτ. Ἐπῤῥ. ἐμφερῶς. Παρόμοια, παρὰ τό

Ἐμφέρω, Μλ. ένῶ (φέρω, ἀνμλ.) Φέρνω, κουβαλῶ τι μέσα που. Παθτ. Κινοῦμαι ἀπό τίποτε εὑρισκόμενος μέσα εἰς τι· εὑρίσκομαι μέσα εἰς τι, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἀπὸ ἄλλο τίποτε, φιλότρ. «ἐμφερόμενος ἐν πελάγει.» Κινοῦμαι τῷ ἑαυτοῦ μου μέσα εἴς τι — 2) ἐμφέρω πρός τινα, Φέρνω τι ἐμπρὸς εἰς τινα, τοῦτ' ἔστι προβάλλω, προτείνω, ἀντιλέγω· «ἐμφ. τινί τι. Ἐπιπλήττω, τό κοινότ. προσωποδέρτω τινά· ἀλλ' οὐ γάρ σύγ' ἐν τοῖς δ' ἀκούομαι κακὸς γάμοισιν, οὐδ' οὐς αἰὲν ἐμφέρεις σύμοι φίνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς Σφκλ. Οἰδ. Κ. 989. Παθτ. τινί· Εἶμαι παρόμοιος μέ τινα, φαίνεται νὰ ὁμοιάζω μὲ τινα.

* Ἐμφεύγομαι, Μλ. - ξομαι· μέτ. ἐποδ. = φεύγομαι ἐν· Ὁμιλῶ εἴς τι. κάμνω, κράτω ὁμιλίαν περί τινος.

* Ἔμφθορης, ὁ, ἡ (φθορά)· Φθαρμένος αἴς τι, ὅστις ἔφθορεν ἐχαλάσθη, ἐχάθη, ἀφανίσθη εἴς τι.

Ἐμφιλη δονέω, Μλ. - ήσω (φιλήδονος) μετὰ δοτικ. Ἡδύνομαι, χαίρω ἐπί τι, εὐφραίνομαι εὐχαριστημένος ἐντινι τόπῳ.

Ἐμφιλοκαλέω, Μλ. - ήσω (φιλοκαλέω) Ζητῶ, σπουδάζω νὰ ἀποκτήσω τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. Πλούτ. «ἐμφιλοκαλήσαι τοῖς στρατιωτικοῖς.»

Ἐμφιλονεικος, Ἐπῤῥ. = φιλονείκως.

Ἐμφιλοσοφέω, Μλ. - ήσω (φιλοσοφέω)· Φιλοσοφῶ, στοχάζομαι, σκέπτομαι, φροντίζω διά τι· καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἴς τι· μετὰ δοτ. «ταῖς γραμμαῖς ἐμφιλοσοφοῦντα.» ἀφ' οὗ

Ἐμφιλοσόφημα, τό· Πανδήποτέ τι, περί τοῦ ὁποίου φιλοσοφεῖ, ἢ σκέπτεται, στοχάζεται τις·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σύρου

εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν. Γρηγορ. Ναζ.

Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ (φιλόσοφος)· Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐποιήθη, ἐπραχθῆ, ἐπραγματεύθη, ἢ ἐξετάσθη κατὰ τὴν φιλοσοφίαν, μὲ φιλοσοφικὸν τρόπον. Πρακλ. παρὰ Πτολ. σλ. 223.

Ἐμφιλοτεχνέω, Μλ. –ήσω (φιλοτεχνέω). Δείχνω, φανερόνω εἴς τι τὴν πρὸς τὴν τέχνην φιλίαν καὶ ἀγάπην μου· δείχνω με τίποτε τὴν φιλίαν, καὶ τὴν τι τὴν τέχνην μου. Ἀντωνίν. Σ'. 54. μὴ περούσῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνεῖν· καὶ Ἀλκίφ. 3. 15.

Ἐμφιλοχωρέω, Μλ. –ήσω (φιλοχωρέω) μετ' ὀστ. Κατοικῶ ποὺ εὐχαρίστως, διατρίβω, ἐπιμένω τὸν καιρὸν μὲ εὐχαρίστησίν μου εἰς κάποιον τόπον.

Ἐμφλάω, Μ. ἀσω (φλάω). Θλίβω, ζουλέγω συντρίβω τι μέσα που. (ᾰσω, ῠ–)

Ἐμφλεβοτομέω, = φλεβοτομέω ἐν. Ἱππ. περὶ τὴν φλέβα πρὸς τὰ μέσα, παίρνω τινὰ αἷμα. Ἱπποκράτης.

Ἐμφλέγω, Μ. ξω (φλέγω)· Ἀνάπτω, φλογίζω τίποτε.

Ἐμφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Πᾶν ὅτι ἔχει φλοιόν, φλοῦδαν, εἶναι φλουδιασμένον, Θφστ.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Παν-όποτε φυτόν, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ἔχει φλοιόν, φλοῦδαν, Θεόφρ.

Ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ (φλόξ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν φωτιάν· εὐτάζει φλόγας, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 218.

Ἐμφοβέομαι, Μλ. βήσομαι (φοβέομαι). Εἶμαι εἰς φόβον, περίφοβος.

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Φοβισμένος, ὅστις εἶναι εἰς φόβον, ἔχει φόβον. — 2) Φοβερός, τὸν ὁποῖον φοβεῖταί τις, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 39.

Ἐμφρενόω, Μλ. –ώσω, = φρενόω ἐν, Φαινόν, σκοτόνω, κάμνω φῶνον μέσα που, ἢ εἰς τι, Γεωπ. ι'. 19.

Ἐμφόρβιος, ὁ, ἡ (φορβή, φόρβω). Πᾶν ὅ,τι βόσκει, καταπαύει ὅλον τι, τὸ ἀφανίζει, φθείρει καθόλου, Νίκανδρ. Θηρ. 629. νόσου ἐμφορβίαι, Ἰατρικά, τὰ ὁποῖα ἀφανίζουν τὴν ἀῤῥωστίαν. τὸ ἐμφόρβιον, Τὰ βοσκητικά, ἤγουν τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα πληρόνει τις διὰ κάνέναν τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του.

Ἐμφορβιόω, ῶ, Μ. ώσω (φορβιά). Βάλλω τὴν φορβιάν, ἤγουν τὸ ἐρματίνον περιστόμιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ αὐλητεί, διὰ νὰ γίνῃ τερπνότερος ὁ ἦχος τὸ αὐλοῦ, ὡς τὸ ἰταλ. συρίβω· ἰδὲ φορβιά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 861. ἔνθα ὁ Βr. προκρίνει τὸ παρ' Ἐύστ. ἐμπεφορβειωμένον.

Ἐμφορέω, Μλ. –ήσω, = ἐμφέρω. Φέρνω, κουβαλῶτι μέσα που, Παϋτ. φέρνομαι, κουβαλοῦμαι που ἔπάνω εἰς τι, μετὰ ὀστ. πιάμασιν ἐμφορέοιτοι τοὺς ἐκοβαλοῦσαν, τοὺς ἔφεραν μέσα τὰ πλοῖα, Ὀδσ. Μ, 419. Ξ. 809. τὸ, ἐμφέρω οὐχ εὑρηται ποτε παρ' Ὁμ. — β') Κατηχορτάνω, παραφορτόνω τὸ στομάχι μου μὲ τίποτε· μετὰ γεν., ἢ καὶ αἰτ., ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἄρτου, . . . τῆς μουσικῆς. — γ') Τρπ. μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. Ἔχω μεγάλην καὶ συχνὴν συναναστροφὴν μέ τινα· συμβουλεύομαι ἀρκετὰ μὲ κάνένα, Ἡρόδ. 1, 53. ὅθεν — δ') Ἀπολαμβάνω τίποτε παρακαλῶ, μὲ ὑπερβολὴν· μετὰ αἰτ. ἀφ' οὗ

Ἐμφόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φέρνῃ, κουβαλῇ τις τίποτε μέσα που. — 2) ἐκ τοῦ Μέσ. δέ, Πλησμονή, χορτασμός, ἀπόλαυσις πολλὴ, ἢ ὑπερβολική.

Ἔμφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Φορτωμένος, γεμάτος μέ τίποτε· παροχορτασμένος· μετὰ γενικ. Ὀππ. Ἀλ. Β'. 211. ἐμφορτος ἐδωδῆς.

*Ἐμφορτόω, Μλ. –ώσω (φόρτος), = φορτίζω, Αἴσωπ.

Ἔμφραγμα, ατος, τὸ (ἐμφράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι στουπωμένον, φραγμένον. — 2) = ἔμφραξις.

Ἔμφραγμός, οῦ, ὁ, = ἔμφραξις.

Ἐμφρακτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον διὰ νὰ στουπώνῃ τίς τι μὲ αὐτό.

Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ. Στουπωμένος, φραγμένος μέσα.

Ἔμφραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στουπώνῃ τίς τι, παρὰ τὸ

Ἐμφράσσω, Ἀττ. ἐμφράττω, Μ. ξω (φράσσω). Φράζω, στουπώνω, κλείω, σφαλνώ τι μέσα που, Ἀντιφ. κἀπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξεν· καὶ Διοσκορ. Παθητ. κἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας.

*Ἐμφρονέω, Μλ. –ήσω (ἔμφρων). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

*Ἐμφρονώδης, ὁ, ἡ (ἔμφρων, εἶδος). Ὡς φρόνιμος, ὅστις κάμνει σχήματα, χειρονομίας καθὼς τις, ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του.

Ἐμφρουρέω, Μλ. –ήσω (φρουρέω). Φυλάττω μέσα που.

Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅστις εἶναι βαλμένος, ὁρισμένος νὰ φυλάττῃ που, στέκεται εἰς φύλαξιν· ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, ἤτοι εἰς φύλαξιν φρουρίου, ἢ πόλεως, τὸ Ἰταλ. εἰς γαρνιζόνην, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'., νοῦ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προτχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Σεσφ. πᾶς πόλεις ἐμφρούρους ποιεῖν ἐγένει, ὑποχρεωμένος εἰς στρατιωτικὴν δουλείαν, ἀντθ. τῶ, ἄφρουρος, Schneid. ἐν Ψάλμ. πέμφρουροι τῷ ταύρῳ, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε'. 7. — 2) Παϋτ. Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς φύλαξιν, φυλακισμένος, κλεισμένος· ἐξαίρ. ἐπὶ πόλεων εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται ξένων στρατευμάτων φρουρά. οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι.

Ἐμφρύγω, = φρύγω ἐν. Φρυγανίζω, μπορζαλίζω τι εἴς τι (ῠ), Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. Ἰδ'. 18.

Ἔμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν νοῦν του, γνωστικός, φρόνιμος, νοερὸς, Σοφοκλ. πέμφρων μόλις ποθ' ὧν χρόνῳ καθίσταται· πέμφρων γίγνομαι Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἐπρ. ἐμφρόνως, Μὲ φρόνησιν, νοῦν, γνῶσιν.

Ἐμφυής, ὁ, ἡ (ἐμφύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυσικὸν εἴς τινα, ἐφύσεως συναυξημένον, συγγενημένον μὲ αὐτόν, Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. ητὸ ἐμφυές, Τὸ φυσικὸν ἦθος, ὁ φυσικὸς τρόπος, ὁ χαρακτήρ· παραβλ. ἔμφυτος.

Ἔμφυλλος, ὁ, ἡ, = ἔμφυλος. (ῠ).

*Ἐμφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει φύλλα.

Ἔμφυλλος, ὁ, ἡ, καὶ ἐμφύλιος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, γένος, εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν πάνθ' ἔμφυλοις, Ὀδσ. Ο, 273., ὅθεν ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ γένος, ἐντόπιος, πολιτικὸς, ἀγλ. μέλος τῆς πολιτείας, τοῦ λαοῦ· τῆς ἰδίας γεννεᾶς, τὸ Ἰταλ. φαμιλιάς, συγγενὴς ἐξ αἵματος· ὅθεν, πέμφ. νεῖκος, Ἐτωτεριακὴ ἀρχόνοια, ἀρχόνοια εἰς τὴν φαμιλίαν, πέμφ. πόλεμος, Μεταξὺ εἰς τὸ ἔθνος, τὸ Ἰταλ. ἐμπέρρα τσιβίλε. ἐξαίρ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν φυλήν, τὸ φουρκβ. ἐσναφ.

Ἐμφῦναι. Ἰδὲ ἐμφύω.

Ἐμφύρω, Μλ. ρῶ (φύρω). Ἀνακατόνω δύω ἢ πλείονα πράγματα μαζὶ, τὰ ζυμόνω. (ῠ)

Ἐμφυσάω, Μλ. –ήσω (φυσάω). Φυσῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι, φουσκόνω τι. πκαίεται ἐμφυσηθέν. Διοσκορ. Ε'. 90. πτὴν δὲ κεφαλὴν σκληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην· περὶ ταῖς Ἐκκλησ. δὲ πεμφυσώμενοι, Ὅσοι φυσῶνται ἐν τῷ γίνεσθαι κατηχούμενοι, καὶ λαμβάνουσι Πνεῦμα ἅγιον· ἀφ' οὗ

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ. Φύσημα μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, φούσκωμα διὰ φυσήματος. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐφυσηκώθη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυσησέτις μέσα. — 3) Εἶδος ἀῤῥωστίας, ὅταν κακλεισμένος ἀήρ εἰς τὸ σῶμα πραξευεῖ φούσκωμα, ὅπερ καὶ, ἐμπνευμάτωσις λέγεται· ἐξαιρέτως συμβαίνει τοῦτο μεταξὺ τοῦ κρέατος καὶ τοῦ δέρματος, Διοσκορ. Γ'. 103.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φυσᾷ τις μέσα εἴς τι. Φούσκωμα εἰς τὰ ἔντερα, τὸ Ἰταλ. φλάτο. (ῠ)

Ἐμφυσιόω, ἐμφυσῶ. Τρπ. φυσκόνω τινὰ, τὸν κάμνω ὑπερήφανον. — 2) (φύσις) = ἐμφύω, Σειφ. Λακεδ. Πολ. Γ'. 4. ἀμφιβ.

Ἔμφυσις, εως, ἡ (ἐμφύω). Τὸ νὰ γεννᾶτας, αὐξάσῃ τε μέσα εἰς τὴν φύσιν τινός, νὰ γίνηται τῆς ἰδίας φύσεως, νὰ μεταβάλληται εἰς τὸ φυσικὸν ἐκείνου, νὰ γίνηται τοῦ ἰδίου γένους, τὸ Ἰταλ. ἰγγενερατσιόνε, Ἐωεργ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι μέσα εἴς τι, νὰ τὸ κέμνῃ νὰ ῥιζώσῃ εἰς αὐτό. πατομάτων ἐμφυτείαι Δάγκαμα σφοδρὸν, δυνατὸν, Αἰσχλ.

Ἐμφυτεία, ἡ (φυτεύω). Φύτευμα, ἀμπολιάσμα. Θεόφραστος.

Ἐμφύτευσις, εως, ἡ. = ἐμφυτεία.

Ἐμφυτεύω, Μ. εὐσω (φυτεύω). Φυτεύω τι μέσα που· ἀμπολιάζω. Θεοφρ. Μεταφορ. Βάλνω μὲ διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς νὰ γεννηθῇ, ῥιζώσῃ τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν τινός, νὰ γένῃ εἰς αὐτὸν ὡς νὰ ἦτον φυσικὸν του, Πλάτ, Τίμ.

Ἔμφυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, ῥιζωμένον, φυτρωμένον μέσα· ὅθεν φυσικὸς, ἀμεταβλήτου, σταθερὸν, διαρκές. Δημοσθ. πἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία.

Ἐμφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀμλ.). Φυτεύω, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς ἄλλο τι. Ἐμπνέω τινί τι· π. χ. πθεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνέφυτευε· Ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν μου διαφόρους τέχνας, διάφορα μηχανήματα. Ὀδσ. Χ, 348. — 2) ἀμετβ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐν τῷ Παρκ. δὲ, ἐμπέφυκα, καὶ ἐν τῷ ἀόρ. β'. ἐνέφυν· τινί τι, Γεννῶμαι ἐφύσεως· π. χ. πτρίχες χρανίῳ ἐμπεφύασιν (Ἐπκ. Πρκμ. αὐτὶ ἐμπεφύκασι, τοῦ υ, βραχύ ἔχον) Ἰλιάδ. Θ, 84. πφόνος ἀρχηδὲν ἐμφύεται ἀνθρώποις, Ἡρόδ. 3, 80. ὅθεν κρατοῦμαι εἴς τι πτερεά, πἀνομαι, γραπατσόνομαι ἀπό τι, τὸ κρατῶ καλὰ, σφιχτὰ. πἔχετο ἐμπεφυῖαι Ἐπκ. Πρκμ. αὐτὶ, ἐμπεφυκυῖα, Ἰλιάδ. Α, 513. πρβλ. ἐν τῷ, φύω, τὰ Ὁμηρ. μὲν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἢ χρσὶν Τὸν ἐκράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι· ὡσαύτως καὶ πένεφύοντο ἀλλήλοισι Κρατερὸν τυναι σφιχτὰ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· πἀγαπητῶς ἐμφύεσθαι· Τὸ νὰ εἶναι τινες σφιχτὰ μὲ ἀγάπην ἑνωμένοι. Ἔτι δὲ καὶ, Δαμασκάνω, κρατῶ τι σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια, ὡς τὸ Ὁμηρ. πὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντερα ὄθεν ἐν γένει, ὁρμῶ, πλακόνω τινὰ μὲ ὁρμὴν ἔξαφνα· ἔγχειρῶ, ἐπιχειρῶ τίποτε, βάλλω χέρι εἴς τι· μετὰ, ὀστ. (ύω, υ–, ύσω, –)

Ἐμφωλεύω, Μ. εύσω (φωλεύω). Κρύπτομαι, εἶμαι ἁρμμένος, τρυπωμένος μέσα που· μετὰ ὀστ.

Ἔμφωνος, ον, ὁ, ἡ (φωνή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐκ φύσεως φωνήν· ὅ,τι ἐχεικαλήν, δυνατὴν φωνήν.

Ἐμφωτάριος, ὁ, ἡ (φῶς) = φωτεινός. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, πεμφώτισις ἑσπερινὴ, Φόρεμα τῆς ἡμέρας τῶν Φώτων, ἀγλ. τοῦ Βαπτίσματος.

Ἐμφωτίζω, Μ. ίσω (φωτίζω) Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν.

Ἐμψάω, Μλ. –ήσω (ψάω, ἀμλ.). Σφογγίζω τι εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Βαλλίμ. Λείψ. 121. ηχεῖρας ἐνιψήσασθαι.

Ἐμψηφίζω, Μ. ίσω (ψηφίζω). Συναριθμῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογαριάζω μαζί, περιώ, βάλλω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

Ἐμψιψιρίζω (ψιθυρίζω). Ψιψιρίζω, μουρμουρίζω, λέγω τινὰ τι ἐς τὸ αὐτί.

Ἐμψοφέω, Μλ. -ήσω (ψοφέω). Κάμνω κρότον, ἠχον μέσα που. Ἰπποκρ. Ἀέρ. 8.

Ἐμψοφος, ἡ, ὁ (ψόφος). Πᾶν ὅ,τι κάμνει κρότον, ἠχον.

Ἐμψυξις, εως, ἡ (ἐμψύχω). Δρόσισμα, τὸ ἰταλ. rinfrescamento· τὸ νὰ δροσίζῃ, ξεμφρασκάρῃ τίς τι, νὰ μετριάζῃ τὴν ζέστην του.

Ἐμψυχία, ας, ἡ (ἔμψυχος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἔμψυχον, ζωντανὸν· ζωοποίησις. — 2) (ψῦχος) Ψύχρα, πρωΐα· ἡ ἕνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος, Πλούταρχ. Σ. σελ. 302. Β.

Ἐμψυχας, ὁ, ἡ (ψυχή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ψυχήν, ζωήν, εἶναι ζωνταῖον, ζῇ ἀκόμη· ἀντιθ. τῷ, ἄψυχος· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τεχνημάτων, ἢ ἔργων τέχνης, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς ζωντανά. Ἐπῤῥ. ἐμψυχως, ἀφ' οὗ

Ἐμψυχόω, Μ. ώσω. Ἐμψυχόνω, κάμνω τι ζωντανόν, δίδω ψυχήν, ζωήν εἴς τι. Ἀναλ. Ἐ. σελ. 347. ἠνεψύχωσα δ' ὁ γλύπτης τὸν λίθον.

Ἐμψύχω, Μ. ξω (ψύχω, ἀπλ.). Κάμνω τι ψυχρόν, κρύον, τὸ βάλλω που νὰ κρυώσῃ. (υ)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ν.

Ἐν, Πρόθ. μετὰ δοτ., ποιητ. δὲ ἐνί, σπανιώτ. ἐς καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἑπτ. μόνον εἰν, ὅπερ ἰδὲ· παρβλ., εἰς καὶ ἐς. Παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἰδίως εἰνί, Ὁσ. Ι, 417. Μ, 256. Ἰλ. Θ, 199. Πυρί. σημ. τό, Εἶναι, ἠρεμεῖ, διατρίβειν μέσα, ἢ ἐπάνω που, ὥστε μεγεύει τῆς εἰς καὶ τῆς ἐκ.

1) Τοπικῶς, ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται εὑρισκόμενα μέσα εἰς διορισμένον τινὰ τόπον, Εἰς, καὶ α') ἐπὶ τῶν, ὅσα τῷ ὄντι εὑρίσκονται μέσα που· ἐν γαίῃ, ἐν νήσῳ, ἐν ὄμμασι, ἐν προθύροις, ἐν μεγάρῳ, ἐν νηυσὶν Ὅμ. Ἰδιαιτέως καὶ ἐπὶ γεωγραφικοῦ διορισμοῦ χωρῶν καὶ πόλεων· ἐν Ἀσίῃ-σι, ἐν Τροίῃ, Ἰλ. Οἱ δὲ Ἀττ. παραλείπουσι τὴν Ἐν, ὅταν ἡ ὀνομ. πληθ. κέηται· Ἴων. κατ' ἐπίρρτ. σημασ. οἵοι· ἡ Ἀσίηξι, Θρήϊκῃσι, ἔτι δὲ καὶ ἡ Ὀλυμπίασι, Μουσυκίασι κ. τ. τ. Math. Gem. Ἑλλ. σλ. 358, Οἱ μεταγνωστ. ποιητ. δὲ μόνον, τιθέασι τὴν Ἐν καὶ εἰς τό, Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπ. Ῥόδ. σλ. 314. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 788. ἐν χερσὶν Ἰλ. Τροπικ. ἐν θυμῷ, Ἰλ., Εἰς τὰ χέρια, εἰς τὴν καρδίαν. — β') Ἐπὶ τιθ., ὅσα εἶναι ἐπάνω εἰς ὑψηλὰ πράγματα· ἐν οὔρεσι, ἐν κορυφῇσι, ἐν ἵπποις, ἐν ὄρεσσιν Ὅμ., ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς χαμηλότερον τόπον, Τποκάτω ἐν ταῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν Ὑποκάτω εἰς ὑψηλὰ δένδρα, Πλάτ. — γ') Ἐπὶ μὴ πάνυ ἀκριβῶς διωρισμένου τόπου, Πλησίον, συμᾶ, ἐγγύτα ἁπλῶς ἐν εὐρείῃ Ἰλ. Θ, 555. Χ, 318. ἐν ποταμῷ Ἰλ. Σ, 521. Ὀδ. Ε, 466. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς, ἢ ἡνωμένα μέτ' ἐν τάξῃ, ἐν ξύλῃ, ἐν ῥυμῷ, ἐν χειλίῃσι κ. τ. τ. Ὅμ. ἐν οἴῳσι Τὸ ἦμετ, ἢ τὸ ποτήρι, ἢ τὸ μπουκάλι, ὅταν πίνων ἀληθ. Valck. ἐν Καλλ. σλ. 15, 262. ἐν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὸν νοῦν του· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι Τὸ νὰ ἔρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ παίρνῃ τὰ μέτρα του, Valck. opusc. 2, σλ. 291. Herm. Vig. σλ. 749, 858., σπανιώτερον ἐν ἑαυτοῦ εἶναι ἰδὲ παρακατιὼν σημασ. γ. Ἐξαιρέτως χρῶνται οἱ Ἀττ. τῇ Ἐν ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τόπων ἢ πόλεων εἰς ἐρώτησιν τῆς ἐγγύτητος· καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅταν ἡ ὁ λόγος περὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐγίνετο μάχη τις· ἢ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, ἐν Μαντινείᾳ, ἐν τῇ Ποτειδαίᾳ. Dicker ἐν Θεόδ. 1, 100. Wolf ἐν Ἀπτ. σελ. 298. Math. Gem. Ἑλλ. σλ. 841. — δ') Ἐπὶ τῶν, ὅσα εὑρίσκονται, εἶναι ὁμοῦ μὲ πολλά, Μεταξύ, ἀνὰ μέσα, πάνυ εὐχρηστ. παρ' Ὅμ. ἐν ἀθανάτοις, ἐν Ἀργείοις, ἐν Δαναοῖς, ἐν Τρώεσσι, ἐν πρώτοις, ἐν προμάχοις, ἐν φυλάκεσσι, ἐν μέσοις, ἐν νεκύεσσι κ. τ. τ. Ἔτι δὴ καὶ ποίῃ ἐν ἀθανάτοισι Ἰλ. Α, 398., καὶ μετὰ ῥημάτων ἀρχῆς, ἢ ἐξουσίας σημαντικῶν κάρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖσι Ἰλ. Ν, 689. Ὀδ. Τ, 110. ὅθεν ἐν πᾶσιν οὐθ., Πρὸ πάντων, προτίτερα ἀπὸ ἅλα, Ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ἡ φράσις ἐν ταῖς μετὰ ὑπερθ., ἢ μετὰ τοῦ, μάλα, μάλιστα, σφόδρα, πάνυ, πρῶτος Μεταξὺ εἰς ὅλους μάλιστα. Math. Gem. Ἑλλ. σλ. 403. — ε') Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν ἢ ἀξιοπρέπειάν τινος μονίμης πείρατ' ἔχοντα· ἐν ἀθανάτοισι Θεοῖσιν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἡ νίκη κρέμαται ἀπὸ τό χέρι τοῦ Θεοῦ, Ἰλ. Η, 102. κόναμις γὰρ ἐν ἡμῖν Τσεῖς ἔχετε τὴν ἐξουσίαν, ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν σας, ἀπὸ ὑσᾶς κρέμαται, Ὀδ. Κ, 69., ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 85. Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 183, ἐν τινι εἶμι Ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, ὅλας τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, Valck ἐν Φοιν. 1256. Erf. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 315. ἐν τινι κεῖμαι Ἀνατιθέμαι εἴς τι, χρέομαι ἀπό τίποτε, ὅηλ. δὲν εἶμαι ἐλεύθερος· ἐν ἐμοί ἐστιν Ἀπὸ ἐμένα κρέμαται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν, θέλησίν μου· ἐν γ' ἐμοί, ἐν σοίγε, καὶ ὦναν τοῦ, γε, Ὅσον ἠμπορῶ, ὅσον ἠμπορεῖς· ἀλλὰ καί, Κατὰ τὴν γνώμην μου, κατὰ τὴν γνώμην σου, καθὼς μοί, καθὼς σοὶ φαίνεται, Valck ἐν Ἱππ. 325. ἐν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, Τὸ νὰ ἔλθῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. — ζ') Ἐπὶ παρουσίας τινός ἐν πᾶσιν, Πρὸ πάντων, ἐμπρός εἰς ὅλους, Ὀδ. Β, 194. Π, 378. (τὸ ὁποῖον τινες οὐ πάνυ ὀρθῶς ὡς σύνθετ. θέλουσι, Προτήτερα ἀπὸ ἅλα)· παρβλ. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 249. ἐν τινι λέγειν, ἢ λόγους ποιεῖσθαι Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἐμπρὸς εἰς τινα· ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ὁ τύπος ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἢ ὁρᾶν κ. τ. τ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι ἐμπρὸς εἰς, ἢ μὲ τὰ ἴδια ὀμματάκια του, Ἰλ. Α, 587. Σοφκλ. Ἀντ. 764. Τρχ. 241. Pors. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1018. Ταύτην τὴν χρῆσιν ὅμως δύνανταί τις νὰ ἀναφέρῃ καὶ εἰς τὴν 4. σημασ. — ζ') Τὸ κατά τι, ὡς πρός· ἐν τε γὰρ μακρῷ γήρῃ ξυνάδει, τῷδε τανδρὶ ξύμμετρος Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 1112. — η') Ἀκολουθίως, ἀκολόγως, πρός, ἢ συμφώνως μὲ τῷ μάκαρ υἱέ Πολυμήστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὲς ὥρωσεν μελίσσης Δελφίδος αὐτομάτῳ κελαδεῖν. Πνδ. Πθ. 4, 105.

2) Ἐπὶ πασηςδήποτε καταστάσεως ἢ περιστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τις. — α') Ἐξωτερικῆς ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν ἔργῳ, ἐν ἑαυτῇ, ἐν δουλίῃ, ἐν αἰσχῃ, ἐν μοίρῃσι Ὅμ. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀσχολιῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· ἐν λόγοις εἰμὶ Καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ῥητορικήν. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 59. A. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 878. οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ Οἱ φιλόσοφοι· καὶ ἐν νόμῳ Οἱ ἀῤῥώστοι. — β') Ἐσωτερικῆς, ὅηλ. νοερᾶς ἢ ψυχικῆς διαθέσεως ἐν φιλότητι, ἐν πένθεϊ, ἐν ἄτῃ. Ἰλ. Η, 301. Ι, 230. 483., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα, ὅτε καὶ ἐμφαίνεται ὡς περίφρασις ἐπιθ. ἢ μετοχῆς τινος ἐν φόβῳ εἰμὶ Φοβοῦμαι· ἐν δίκῃ, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν σιωπῇ κ. τ. τ., ἐς δὲ καὶ ἐν ὀργῇ ἔχω τινά· ἐν ἐμοὶ Εἶμαι ὠρισμένος, κατισμένος πρός τινα· ἐν αἰτίᾳ ἔχω τινὰ Κατηγορῶ· ἀλλ' ἐν αἰτίᾳ εἰμὶ Εἶμαι ἔνοχος, αἴτιος· ἐν τινι εἶναι Τὸ νὰ συμπεριλαμβανηταίτις, νὰ ἀνήκῃ εἴς τι· ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι ὅλως εἴς τι, τοῦτ' ἔστι νὰ κατατάττηται, ἐναγχολῆται εἰς τίποτε. Πολὺ μᾶλλον δὲ μετὰ οὐδετ. ἐπιθ. ἐν καλῷ, ἐν ἴσῳ, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν εὐμαρείᾳ ἀντὶ καλῶς, ἴσως, ὁμοίως κ. τ. τ. ἅπερ ἰδὲ πρὸ τοῦ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι συνήθ. συντασόμενα, Valck ἐν Ἡρόδ. 3, 134. Φοιν. 1282. Σπανιώτ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. ὡς τό, ἐν ἔργοῖς ἀντὶ ἀργῶς, Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 287.

3) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι, εὑρίσκονται περί, ἢ εἰς ἡμᾶς, οὐρανὸς ἐν ἀέρι καὶ νεφέλησιν Φωτισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ συνεφασμένος, Ἰλ. Θ, 192. Παρὰ τοῖς μεσ' Ὅμ. ἐπὶ παντοσοῦποτε ἰματισμοῦ, ἢ καλλωπισμοῦ· ἐν ἰσθῆτι, ἐν ἱεβρίδι, ἐν πυρφορείῳ Μὲ πορφ. ἐνδυμένος ἢν στεφάνοις Στεφανωμένος, κ. τ. τ. Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 342. ὅθεν καὶ ἐν ὅπλοις Ἁρματωμένος μὲ πανοπλίαν ὅηλ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ διαιτέρων ὅπλων ἐν τόξοις, ἐν ἀκοντίοις, ἐν πέλταις, Ἁρματ. μὲ δοξάρι, κοντάρι, ἀσπίδα· Ξνφ. παράβλ. τὸ ἐξῆς.

4) Ἐπὶ ἀργάνων, ἢ ἐργαλείων, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται, ἐκτελεῖται τί, ἀντὶ τῆς ὀοτ. ἁπλῆς, π. χ. ἐν πυρὶ καίειν Ἰλ. Ω, 38. παρβλ. Β, 340. Ρ, 739. ἐνέπρησε σήκαιε, Ἰλ. Ε, 880. Ὀδσ. Μ, 54. Ὡσαύτως καί, ἐν ἑλλείψει ὀέσεως Ἰλ. Σ, 553. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐν χρεῖ λαβεῖν ἔνθα ἐδύνατο κείσασι καὶ τῇ, σύν αὐτῇ τῆς ἐν Τρπκ. ἐν λιταῖς, ἐν οἴνῳ Σοφκλ. Φιλ. 60, 102. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ τῶν ζητάτων ὀηλοῦν, σημαίνειν, φαίνεσθαι Ἰλ. Σ, 553. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐν χρεῖ λαβεῖν ἔνθα ἐδύνατο κείσασι καὶ τῇ, σύν αὐτῇ τῆς ἐν Τρπκ. ἐν λιταῖς, ἐν οἴνῳ Σοφκλ. Φιλ. 60, 102. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ τῶν ζητάτων ὀηλοῦν, σημαίνειν, φαίνεσθαι κ. τ. τ. πρὸς ἐστὶν ἐν ἱερεῖ, σημαίνειν ἐν εἰκονίζει,

5) Χρονικῶς, παρὰ τοῖς μεσ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ Εἰς τὸν μεταξὺ καιρόν· ὡσαύτως καὶ ἐν μακρῷ χρόνῳ. Πολλάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, ἐν ὧν ὑπκ. χρόνῳ Ἡρόδ. 6, 89. καὶ ἐν αἰῶνι ὑπακ. ἡμέρᾳ, Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 619. ἐν βραχεῖᾳ ὑπακ. χρόνῳ, Εἰς ὀλίγον ὑπερόν· ἐν τοντῳ Ὡς πρόσθεν· ἐν οἴῳσι Εἰς τὸ τραπέζι, ἢ ἐς τὸ ποτῆρι, ἢ τὸ πι.

6) Ἀντὶ τῆς Εἰς, μετὰ κινήσεως σημαίνῃ ῥημάτων, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅταν συνενοῦνται ἢ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ, ἢ τὸ τέλος τῆς κινήσεως καὶ ἡ ἠρεμία, ἢ ἡ κατανόησίν· οἷον ἐν τοῖς παρ' Ὅμ. πάνυ χρησίμοις πίπτειν καὶ βάλλειν ἐν κονίῃσι Τὸ νὰ πίπτῃ τις, ἢ ῥίπτῃ τι εἰς τὸν κονιορτόν, ὥστε ὁ πίπτων ἢ τὸ ῥιπτόμενον νὰ μένῃ ἐκεῖ. Τευτοδύναμοι εἰσὶ καὶ οἱ Ὁμηρ. φράσεις ἐν χερσὶ τιθέναι, βαλεῖν, λαβεῖν· μόνος ἐν στήθεσσι βαλεῖν· ἐν Τρωσὶν ὀρούσαν, Ἰλ. Π, 258. πλέων ἐν βουσὶ θορόντα Ἰλ. Ε, 161. ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσέων Ὀδσ. Β, 349. ἐν τεύχεσι δύνειν Ἰλ. Ψ, 131., ἀλλὰ καὶ πρὸς τεύχεα δύνειν, Ὀδσ. Ω, 498. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιστρόφου χρήσεως τῆς Εἰς ἀντὶ τῆς Ἐν, ἰδὲ ἐν τῇ Εἰς σημασ. 6. — Οἱ Δωριεῖς ἐχρῶντο αὐτῇ τοιοῦτ. αὐτοῖ τον, Ἐς συντασσόντες αὐτὴν μετὰ αἰτιατ. Schaef. ἐν Διον. συνήθ. σλ. 303. ὡσαύτως καὶ οἱ Αἰολ. ὅθεν ἐνίοτε παρὰ Πνδ. Boeckh ἐν Πθ. 2, 11. 86. 5, 38. Νμ. 7, 31. Dissen. ἐν Πνδ. λύ. σλ. 638.

7) Μετὰ γενν. εἰς γνωστὰς ἐλλειπτ. φράσεις· ἐν Ἀλκινόοιο πατρός, Ἰλ. Ζ, 47. ἐν Ἀλκινόοιο, Ὀδσ. Η, 132. ἐν Μίρτιλο Ὀδσ. Α, 53. ἐξαιρ. ἐν Ἀϊδαο Ἰλ. Χ, 389. Ἀττ. ἐν Ἅιδου κ. τ. τ. ἐν οἷς ἀναπληρ. οἴκῳ, μεγάρῳ, δόμοις· Οὐ σπανίως δὲ καὶ τὰ καὶ τελεία ἡ φράσις καὶ ἐν Ἅιδου δόμοισι Ἰλ. Χ, 52. Ὀδσ. Δ, 834. Λ, 62. Ὀσιν. Ἰλ. Χ, 52. Ὀδσ. Δ, 834. Λ, 62. Ὁ ἐλλειπτ. τρόπος διετηρήθη παρὰ τε Ἡρόδ. Valck. 1, 35. 7, 8. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττ.

8) Ἐπιῤῥηματικῶς, ἄνευ πτωτικοῦ πάνυ συχνοῦ καὶ ὅλας τὰς σημασίας τῆς Ἐντός,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

εἶδος, ἔσω· ἔνδικα κάτω. ἐξαίρ. παρ' Ὅμ. πολλάκις, ὅπου ὡς τμῆσις ἐκλαμβάνεται εἶδος, καὶ ἡ πρόθεσις ἀποδίδεται, ἄνευ λόγου, εἰς τὸ ῥῆμα ἀμέσως· ἐν τοῖς τοιούτοις συντάσσεται τῷ, ὅτ, συνήθως ἐν ᾧ ἐ, ὅπερ πολλάκις λαμβάνει τὴν ἐπῤῥτ. σημσ. Ἄλλως δὲ καὶ, ἔτι, πρόσετι, καὶ ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, τὰ ἄλλα, Ὅμ. Wess. ἐν Ἡρότ. 1, 18. Schaef. ἐν Σχολ. Αἰ. 674. Elmsl. ἐν Οἰδ. Β. 27. Αὐτὴ ἡ ἐπῤῥμτ. χρ. τις αὐτῆς δηλοῦται σαφέστερον ὅπου ἡ Ἐν κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει καὶ ὡς πρόθ. πὰν δ' ὑπέρτατε κάλους τε πόδας π' ἐνέδησεν ἐν αὐτῷ· Προσέτι δὲ ἔδησεν εἰς τὸ ἀπράβε καὶ γούμενας, Ὀδσ. Ε, 280. πρβλ. Ἡρότ. 2, 176.

9) Παρὰ τοῖς Ἑπτ. εὑρηται ἡ Ἐν καὶ τῇ δοτ. εἰδοτε ἐπιφερομένη, π. χ. ὡπὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄπιστον ὥρτε κυδοιμόνα Ἰλιόθ. Σ. 218. Ὀδσ. Μ 103. Τοῦτο δὲ εἴωθε γίνεσθαι μάλιστα διὰ τοῦ τύπου ἐνὶ, παροξυτόνως, π. χ. ἠΤλὴ ἐνὶ ἀλίᾳ ναίων. Ἰλιόθ. Η, 221, Ὀδσ. Ε, 57. Ἀλλὰ καὶ οἱ Δυρκ. εἰώθασιν ἐπιφέρειν τῇ δοτ. τὴν ἐν. Boeckh, κατ' ἀναγ. ἐν Πνδ. Ὀλ. Β, 53. Ἡ δ' ἐπίρρησις πλειόνων, καὶ πάνυ διαφόρου σημασίας, λέξεων μεταξὺ τῆς προθ. καὶ τῆς δοτ. ὡς ἐν Ὀδσ. Δ, 114. σθένος δ' ἐν πήματα κεῖσι, ἀνδρὸς ὑπερφιάλους· ἀ ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. οὐ σπανίᾳ.

10) Πεῖ παραλείπεται καὶ παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐξαίρ. ἐν κυρίοις τόποις διορισμοῖς. Schaef. Bos. σλ. 697.

11) Δεῖ τοῦ ἔεστι, χρησιμεύει μόνον τὸ ἐνὶ παροξυτόνως ἔνι.

12) Ἐν συνδέσει μετὰ ῥημάτων διατηρεῖ κοινῶς ἠπῤῥτ. τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ, πλησίον, τοῦ εἶναι, τοῦ διαφέρειν εἴς τι, ὁ δὲ τόπος τίθεται κατὰ δοτ. π. χ. «ἠνερῶ τινί τιι Παριτηρῶ τίποτε εἰς τινα· ἐν συνδέσει δὲ μετὰ ὀνδ. γενικῆς ἰδιότητος σημαντικῶν, σημαίνει πρὸς τούτῳ καὶ προσεγγισμὸν τῆς κυρίας σημσ π. χ. «ἔμπειρος, ἔνσιμος, ἐνλευκος, Παρούσιος, ὀλίγον σημ. τὸ κοινσ. σιφλομένη, ἀπαρούσιος· ἔτι δὲ καὶ, τὸ ἔχειν τινά τι, ἢ τὸ, εἶναί τι εἴς τι, π. χ. «ἔνιμος, ἐνέκνιθος, ἔναστρος, — Ἐν συνδέσει, πρὸ μὲν β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς ἰμ—πρὸ γ, κ, ξ, χ, δὲ εἰς ἐγ—πρὸ τοῦ λ, εἰς ἐλλ· καὶ πρὸ τοῦ ῥ, ἐν ἐνίοις τισὶ λέξεσιν, εἰς, ἐῤῥ, ἀριθμητικὸν, οὐδέτ. τοῦ, Εἷς. Γεν. ἑνός. Ἐνδ. ἑνί, αἰτ. τοῦ εἷς, Ὅμ.

Ἐνβρύνομαι, Μλ.-νοῦμαι (ἐβρύω) Καυχῶμαι, ἢ σεμύνομαι εἰς ἢ διά τίποτε, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ εἴς τι. μετάδοτ. Δίων Κάσ.

Ἐγγεγεσπέρματος, ὁ, ἡ, (ἄγγεῖον, σπέρμα), Πᾶν φυτὸν, τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι εἶναι συναγμένοι εἰς κάψας.

Ἐγγείω, Μλ.-ερῶ (ἀγείρω, ἀνμλ.) Συνάζω συναθροίζω τι μέσα που.

Ἐγγελάζω, Μ. ἀσω, (ἀγελάζω) Συνάζω, μαζόνω ἀγέλην μέσα που, ἢ συνελαύνω, διώκω μέσα. Στοβ. Λογ. Ε'. σελ. 153. Sch.

Ἐγερσις, ὁ, ἡ. (ἄγω) «ὁν ἄγει ὦνα Ἔνοχος ρεύματος ἢ ἄλλου τινὸς μεγάλου ἀσεβήματος, ὅθεν κατηραμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, βδελυττόμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀσεβὴς, κακοῦργος, ἀνόσιος, ἁμαρτωλὸς, κατηραμένος, βδελυρὸς, μιαρὸς. πένογης Ἀπόλλωνος. Εἰς τὸν Ἀπόλ. ὑμαρτήσας — 2) Ὅστις ὁρκιζόμενος εἰς ταὐτὸ θεούς καὶ παραβαίνων τὸν ὅρκον του γίνεται ἐπίορκος, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 656. κτὸν ἐναγῆ φίλον μὴ ποτ' ἐν κτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ πτίμον βαλεῖν· ὅπου ἐννοείσθω ὡς πρόληψις· ὅθεν ἐν γένει· ὅστις εἶναι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θείας ὀργῆς.

Ἐγείζω, Μ. ἴσω, (ἀγίζω) τινί τι, Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, Ἡρότ. 2, 44. ἐξαίρ. ὑπὲρ νεκρῶν, Πλούταρχ. καὶ Ἀππιαν. «ἐναγίζειν τάφοις».

Ἐναγιακός, κή, κόν, Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐναγῆ, «ἐναγικὰ χρήματα». Πλούτ. Η' περιουσία ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ἐκήρυξαν ἐναγεῖς.

Ἐνάγισμα, τό. (ἐναγίζω) Η' θυσία, τὸ θῦμα, ἐξαίρ. ὑπὲρ νεκρῶν. (2)

Ἐναγισμός, ὁ. Θυσίασμα καὶ ἐξαίρ. ὑπὲρ νεκρῶν. Ἡρόδοτ. Δ. καὶ Ἀθην. Θ. σελ. 410.

Ἐναγκαλίζομαι, Μλ.-ίσομαι. μέσ. (ἀγκαλίζομαι) Παίρνω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. τὸ ἐνεργ., Δίδωτι εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, φαίνεται σίνευ παραδείγματος. ἀφ' οὗ

Ἐναγκυλάω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 29. καὶ

*Ἐναγκυλέω, = ἐναγκυλάω.

*Ἐναγκυλίζω, = ἐναγκυλάω.

*Ἐναγκυλόω, Μλ.-όω (ἀγκυλόω) Βάλλω εἰς τι ἀγκιστρον, ἀγκίστρι, τὸ κοινσ. κλοῦτσαν, χειρούλι.

Ἐναγκάλισμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι παίρνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀγκαλιάζει· σύζυγος, ἐρασμία. (κβ)

Ἐναγωνίζω, Μ. ἴσω. (ἀγεωνίζω) Ἀπομοῶ ἀποτὸν ἀγῶνα τῆς χειρός.

Ἐναγλαΐζομαι, Μλ.-ίσομαι (ἀγλαΐζω) = ἐναβρύνομαι. Καυχῶμαι εἴς τι, καλλωπίζομαι μέ τίποτε.

*Ἐναγρόμενος, νη, νον. Ἑπ. μτχ. παθτ. κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ, ἐναγείρω, Συνηγμένος, μαζωμένος μέσα.

Ἔναγχος, Ἐπῤ. (ἄγχι). Ἐν νέου πρὸ ὀλίγου, προτήτερα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν. Παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. λογγρ. σπαπιώτερον παρὰ τοῖς ποιητ. οἱ τινες προκρίνουσι τὸ, ἀρτίως, νεωστί, προσφάτως. Valck εἰς Φοιν. 204.

Ἐνάγω, Μλ.-ξω. ἄγω, ἤνμλ.) Φέρω, ὁδηγῶ τι μέσα που, ἐξαίρ. τραβῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον, τὸν ἔγκλητον, ὡς τὸ, ὑπάγω. Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, παραδίδω· καταπαίδω, παρακινῶ, τινα εἰς τίποτε. — 2) Ἐνεργῶ διά νὰ τελειώσῃ προβιβάζω, κατεπείγω τι· παρακινῶ, συμβουλεύω τινὰ εἰς τι, γίνομαι αἴτιος νὰ γένῃ, τελειωθῇ τίποτε. ἐνάγ. πόλεμον, ἐξοδον καὶ τ. τ. (α) ἀφ' οὗ

Ἐναγωγή, ῆς, ἡ. Κράξιμον εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκάλεσμα, κατάδομα.

Ἐναγωνίζομαι, Μ. ἴσομαι. (ἀγωνίζομαι) Συνῤῥίζομαι, μάχομαι μέσα που, ἢ διά τίποτε· φιλονεικῶ· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ἁπλοῦν, ἀγωνίζομαι. Πλούταρχ. τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἀναγωνίζεσθαιν. Θουκυδ. «Θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν».

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, (ἀγών) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἀναφέρεται εἰς ἀγῶνα. Πλούταρχ. «ἐναγώνιος νόμος, ἐσθής, κόσμος» καὶ τ. τ. «ἐναγώνιοι θεοί» Οἱ προστατεύοντες, προστάται τῶν ἀγώνων· ἐξαίρ. ὁ Ἑρμῆς, Πνδ. — Ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος, εἰς ἀγῶνα εὑρισκόμενος· ἐνγένει, ὁραστήριος, ῥωμαλέος, ἀνδρειωμένος — ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰλιάδος, δὲ, «ἐναγ. Ἰλιὰς, Εἰς τὴν ὁποίαν περιέχονται πολλοὶ ἀγῶνες, πλουσία ἀπὸ ἀγῶνας, μάχας, Σχολ. Ὀδσ. Α'. ἐν τῇ ὑποθ. — 2) ἐξαίρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀγῶνα ἐπὶ κριτηρίου, εἰς κριτολόγημα, τὸ ἰταλ. προτσέσον, «ἐναγ. λόγος, πάθος, πρᾶγμα. Ἐπῤ. ἐναγωνίως.

Ἐνάδημονέω, Μλ.-ήσω. (ἀδημονέω) Εἶμαι εἰς ἀδημονίαν, λύπην, ἢ φόβον διά τίποτε.

Ἐναφαιρέω, Μλ.-ήσω. Εἶμαι, ἢ μένω ἀδιάφορος εἴς τι, Βασίλ.

Ἐναδολεσχέω, Μλ.-ήσω (ἀδολεσχέω) Ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ διά, ἢ εἴς τι.

*Ἐναείρω, Μλ.-ερῶ (ἀείρω, ἀνμλ.) = ἐναίρω, Συνόνω ὑφηλά, ὑφόνω τι μέσα που, ὑφαίνω.

Ἐναέναος, ὁ, ἡ (ἐν, ἐνος) Χρονισμένος, ἑνός χρόνου, ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, δίενος, τρίενος.

*Ἐναέξω (ἀεξω) = ἐναυξάνω, Αὐξάνω, κάμνω τί νὰ γένῃ περισσότερον μέσα που.

Ἐναερίζω, Μ. ἴσω (ἀερίζω) Συνόνω, κάμνω τί νὰ συνωθῇ εἰς τὸν ἀέρα. Ἡτύχιος.

Ἐναέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τι πετᾷ, φέρεται εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίσιον.«

Ἐναέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τε εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἀέρα, φαίνεται τὰν ἀέραι, ἔχει τὸ χρῶμα ἀέρος. Πλουτάρχ. Τόμ. Γ'. σελ. 29. καὶ Θ'. σελ. 624. μετά του, μαλλιωδέτην καὶ, χρῶμα, ἐνκέφον καὶ ἀπαντηλόν. (α)

Ἐναιλέω, = ἀλλέω ἐν. Ἀλλιαν. Π. Ἱστ. Β'. 4. «ταῖς βατάνοις ἐιεκρτέρει καὶ ἐνήθλει». Ἀβρίαν. Ἑπ. Γ'. 16.

Ἐναιρέω, = ἀείρω ἐν, Ἀνεύζω, βλέπω εἰς τι.

Ἐναίρω, = ἐμπαίζω. Ἡσύχιος.

Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ. (αἰθήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν αἰθέρα

Ἐναίριος, ὁ, ἡ. (αἶρα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ὑπαιθρον, ὀνλ. ὑποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ἀλεύσερον ἀέρα, εἰς τὰ ἀνοικτά, ὄχι ὑποκάτω εἰς στεπαστὴν. Θεόφρ. «ἐναίριοι τόποι». 2) (αἶρος) ὅ,τι εἶναι ἐκτεμένον εἰς τὴν ψύχραν καὶ κρυάδαν.

Ἐναιμάτόω, ῶ, Μ. ώσω (αἱματόω) Αἱματόνω τι, γεμίζω μέ αἷμα.

Ἔναιμήτες, εσσα, ῆεν, = ἔναιμος. ποιητ.

Ἔναιμος, ὁ, ἡ. (αἷμα) Μέ αἷμα, ὅ,τι αἱματόνει, εἶναι αἱματωμένον ὡς «ἔναιμον ἕλκος», ἔναιμον τραῦμα. Πληγή, ἐκ τῆς ὁποίας τρέχει αἷμα. Ἀλλὰ καὶ πὰν ὅ,τι ἔχει αἷμα σὰν φύσεως «θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκοῖδεις». Ἡρότ. — 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς αἷμα, Πλάτ. Τίμ. σλ. 81. Δ.—3) ἔναιμον φάρμακον, παρ' ἰατροῖς ἐντριμόν, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν διὰ νὰ καταπαύῃ τὸ αἷμα. Γαλην. Θεραπευτ. 6. ἀφ' οὗ

Ἐναιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι προβλημένον μὲ αἷμα, νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως αἷμα.

Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡσὰν αἷμα, ὁμοιάζει μὲ τὸ αἷμα. Πολυπ. Β'. 215.

Ἐναίμων, ονος = ἔναιμος. Ἱπ.

Ἐναίρω, Μλ.-αρῶ, ἀόρ. β', ἤναρον, Εὐρπ. μέσ. ἀόρ. α', ἐνηρίμην, ἀφ' οὗ τὰ γ'. ἐνα. προσ. ἐνήρατο, Ὅμ. Φονεύω, σκοτόνω ἀφανίζω, ἐξαλείφω. πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ἐπὶ φόνου ἐν μάχαις. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. κατὰ σημσ. ὅλως ἐνεργ. Ἰλιόθ. Σ, 43. 59. Π, 92. «ῥήτερι ἐναιρέμενοι» ἀντὶ ἐναίρεσθαι. Ἐκκολογούτεος, τοὺς ὁποίους θύνατα τις νὰ σκοτώσῃ εὐκολώτερα, Γλιόθ. Ω, 244. ἐν γένει, Καταχαλῶ, καταφανίζω, ἐξολοθρεύω τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, τροπ. «μηνκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρειν Μὴ ἀσχημίζεις τώρα τὴν εὐμορφ. πέτσαν τοῦ σώματός σου, τὸ χρῶμά σου, Ὀδσ. Τ, 253. «ἐναίρειν πόλιν» Σφκλ. Οἰδ. 843. ποιητ. μόνον. (κατὰ Ετμ. Αξ, ι, σλ. 275. fg. οὐχὶ κατὰ συνδ. τοῦ, αἴρω, ετυμολογητέον, ἀλλ' ἁμέσως ὡς ἁπλοῦν τροπῇ τοῦ φωνήεντος, παρὰ τὸ, ἔνερσι, συγγν. τῷ, ἔνερα, ἐνερίζω, ὅθεν κυρίως, Πέμπω εἰς τὸν ᾅδην, στέλλω τινὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.)

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, (αἶσιμος, αἶσα) Πᾶν ὅ,τι προμηνύει, σημαίνει, φαίνεται προτήτερα τὸ μέλλον, τὴν τύχην, μοίραν· προέρχεται ἀπὸ «ἃς Μοίρας· ὅθεν, δεινὸν προστηνιστὸν», τὸ ἰταλ. φατάλε, Ἰλιόθ. Β, 355. Ὀδσ. Β, 159. 182. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἔρχεται εἰς καλὴν ὥραν, εἰς ἁρμόδιον καιρόν, το ἰταλ. ὀππορτοῦνο, Ἰλιόθ. Ζ, 519. Ἐν γένει, εὐνοϊκόν, καλόν, ὠ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

φελίμων, εὐσήμων, ἡ ὅ,τε προμηνύει καλόν τι. Ἀπλ. Ῥῆτ. — 2) Ἀνάλογον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας, ἁρμόδιον, ὀρθόν, δίκαιον, μέτριον ψυχήν, νοῦς ἐναίσιμος, φρένες ἐναίσιμοι. Ὅμ., ἀντιθ. τῷ, ἀξέμιστος, Ὀδ. Τ, 353. πείσματα ἄωρων Ὅμ. ὕμν. Δημ. 369. ποιητ. Ἐπῤῥ. ἐναντίμως.

*Ἐναίσιος, ὁ, ἡ (αἶσα) = τῷ προηγμ.

Ἐναισχύνομαι, = αἰσχύνομαι, ἐν, Ἐντρέπομαι εἰς, τί διά τίποτε.

Ἐναιχμάζω, Μ. ἐσω. (αἰχμάζω) Μάχομαι, πολεμῶ μέσα που. Λυκόφρ. 546.

Ἐναιωρέομαι, Μλ. -ήσομαι (αἰορέω) Κρέμομαι εἰς, ἢ ἀπό τίποτε. πετῶ, φέρομαι ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα ἐπάνω που. Εὐριπ. Κύκλ. 696. πέλαιωρ. Σαλάττη πολὺν χρόνον. Ἡροδότ. Α. 27. παρὰ δὲ Ἱππουρ. πέναιωρούμενοι ὑψαλμοῖσι, Βλέμμα ἄστατον καὶ πλοτοῦμενον. ἀφ' οὗ

Ἐναιώρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι κρέμαται μέσα εἰς, ἢ ἀπό τι.

*Ἐνακανθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα) Ἀκανθηρός· πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀγκάθια. (Ξ)

Ἐνακμάζω, Μ. ἄσω = ἀκμάζω ἐν. Ἀκμάζω, ἀκμὴν εἴ τι ἀπό ἐνακμάζοιτα ἄνθη. Τὰ λουλούδια, ὅσα ἀνθοῦν εἰς τὸν καιρόν.

Ἐνακμής, καί Ἔνακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμή), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, δύναμίν του, εἰς τὸ ἄνθος του. Πολυδ. Α'. 10.

Ἐνακολασταίνω, Μ. στήσω. (ἀκολασταίνω) Φέρνομαι μὲ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν εἰς, ἢ μὲ τίποτε· εἶμαι ἄτακτος, αὐθάδης, κακοήθης, ξεδομένος, Χορταίνω τὰς ἐπιθυμίας μου μέ, ἢ εἰς τι· μετά ὀστ. Ἀξήν. ΙΑ'. γυναῖκα καὶ τέκνα λαβόντες. — ἐνακολασταίνον αὐτοῖς. Καὶ ἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ.

*Ἐνακόσιοι, αι, ον. Ἐνακόσιοι, ὀρθότ. ἐννακόσιοι, Ρομπρ ἐν Θκδ. 1, 46. ἀφ' οὗ

Ἐνγκοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μιά, ἕνα ἀπό τούς 900. ὀρθ. ἐννακοσιοστός.

Ἐνακούω, Μλ. -σομαι (ἀκούω) Ἀκούω τι μέσα που, μετά γενκ. τοῦ πργμ. Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 81. ἐν γένει, ἀκούω — 2) Ὑπακούω, ἐνδίδω. Ἱππ.

*Ἐναλαζονεύομαι (ἀλαζονεύομαι) Καυχῶμαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω εἰς, ἢ διά τι. Σχολ. Αὐγ. Θηβ. 6, 12.

Ἐναλδαίνω, Μλ. -δήσω (ἀλδαίνω) Τρέφω τι μέσα, ἀνατρέφω, κάμνω τι νά αὐξήσῃ, μεγαλώσῃ. Νίκανδ. Ἀλεξ. 409. Παῦτ. ἀνξάνω, μεγαλώνω μέσα.

Ἐναλειμμα, τό. (ἐναλείφω) Πᾶν, τό ὁποῖον ἀλείφει τις ἐπάνω εἰς τι· ἀλειφή. (Ξ)

Ἐνάλειπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, χρισμένον ἐπάνω εἰς τι. (Ξ) παρά τό

Ἐνεξαλείφω, Μ. ψω. (ἀλείφω,) χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς τι· βάλλω ἀλειφήν εἰς τίποτε, ἀλείφω μέ μυρωδικά.

Ἐναλήθω, Ἐπῤῥ. (ἀληθής) Τῷ ὄντι, ἀληθῶς, κατά ἀλήθειαν, ἀληθινά, μέ τά σωστά — 2) πιθανῶς, Λουκ. διαφ. ἰστ. 1, 2.

Ἐναλίγκιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. καί τρικατλ. (ἀλίγκιος) τινί. Παρόμοιος· πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὅμοιον μέ τι, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις ἀναφέρων τό, μέ τό ὁποῖον εἶναι παρόμοιον, τίθησιν αὐτό κατ' αἰτ. π. χ. ὠδοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. ποιητ. μόγον χρῆσ.

Ἐναλίζω, τό ἐναντίον τοῦ ἐξαλίζω. Ἡσύχιος.

Ἐνελιπέω, Μλ. -ήσω (ἐλιπέω) Κυλίω, περιτυλίγωτι μέσα εἰς, ἢ μέ τι. Ἱπποκρ. πέναλινδέανται πολλῇσι συμφορῇσιν.

Ἐνάλιος, α, ον καί ἐνάλιος, ὁ, ἡ, Εὐρπ. Ἀνδρ. 856 Ἑλ. 534. (ἅλς) Πᾶν ὅ,τι διατρίβει, εὑρίσκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν, ἢ εἶναι ἀπό τήν θάλασσαν, θαλάσσιον, θαλασσινόν. πέναλια ζῶων, καί, πεναλίαις νήσοις. Ἀριστοτ. πέναλία φύσις, ποιητ. εἰναλίους, Ὀδ. (α)

Ἐναλιταίνω, Μλ. -τήσω, καί ἐνήλιτον = ἁλιτάνω ἐν. Ἁμαρτάνω εἰς τι. Κ. Σμυρν. ΙΔ. 435. μήπεή νῶμοι ἐνδοθεν ἦτορ νίος Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν,

Ἐναλλάγδην, Ἐπῤῥ. = ἐναλλάξ. Ἀνθολογ.

Ἐναλλαγή, ἡ (ἐναλλάσσω) Ἀλλαγή, ἄλλαξιά, τό ἰταλ. μπαράτο. τουρκβ. τράμπα· ἄξιον τό ἀντιστρόφως ἐνεργεῖν, τό Γαλλ. ρεσιπροσιτέ. ἀλλαξιά, ἄδω ἕνα τι, καί πάρνω ἄλλο ἀντί — 3) Μεταβολή, ἀλλοίωσις.

Ἐναλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀλλάχθη, ἐδόθη εἰς ἀλλαγήν. Πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν, ἢ ἐπάρθησαν μέ ἀλλαγήν ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἀλλάζεται, δίδεται εἰς ἀλλαξιάν, ὡς π. χ. ἡ πραγμάτεια, ἡ τιμή τῶν τοιούτων πραγματειῶν.

Ἐναλλάξ, Ἐπῤῥ. (ἐναλλάσσω) Ἀμοιβαίως, κατά ἀλλαγήν· ἀλλαχτά. ἐκατσαπρωτά· μέ ἀντενέργειαν· ἀναστροφα, ἀναποδα. μετά γενκ.

Ἐνάλλαξις, εως, ἡ. = ἐναλλαγή. Ἀριστοτ. πέναλλαξις τῶν γλεβῶν. παρά τό,

Ἐναλλάσσω, Ἀττ. ἐναλλάττω, Μ. ξω. (ἄλλασσω) Ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν, δίδω τι, καί παίρνω ἄλλο τι εἰς τόπον ἐκείνου, τό ἰταλ μπαρατάρω, τουρκβ. κάμνω τράμπαντέ τινος. ἐν γένει, πράττω, πολιτεύομαι εἰς τόν κόσμον, μεταβάλλω, βάλλω πράγματα τινα ἐν ἐπί τό ἄλλο σταυρωτά. Παῦτ. Ἀπολύτως, Ἀλλάζομαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι. Πρκμ. μεγχ. ἐνηλλαγμένος, ἀνεστραμμένος. — β') Ἐμπορεύομαι, ἢ κάμνω ἄλλας ὑποιασδήποτε ὑποθέσεις ἀμοιβαίας, ἔχω ὡσοδηποτε ἀφαιρέσεις μέ τινα. πέναλλαγῆναι τινί τι, Θουκυδ. Α'. 120.

Ἐνάλλομαι, Μλ. -αλοῦμαι, μέσ. ἀποδ. (ἄλλομαι, ἀνιμλ.) Πηδῶ μέσα εἰς, ἢ ἐπί τινι. Μεταφορικ. Καταχώμαι, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω τινά, τό ἰταλ. ἰνσουλτάρω, τόν κάμω τοῦ οὐδέν, τσαλαπατῶ τι· μετά ὀστ. Αἰσχλ. Πέρ. 51. πῶ ὑσπόνητε δαίμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐσήλου, πάντ' Περσικῶ γένει· ὅπερ καί ἀντί τοῦ, ἐχθρικῶς μετεχειρίσθης, δύνασαι νά ἐκληφθῇ.

Ἐνάλλος, ὁ, ἡ. (ἄλλος) Ἀλλαγμένος, ἀνεστραμμένος, μεταβεβλημένος. Θεόκριτ. Α'. 134. ἅπαντα γένοιτο ἐνάλλαιν, Ὅλα τά γένουν ἀναποδα, ἐναντία, Ἐπῤῥ. ἀναλλως. Πλουτάρχ. Π'. σελ. 372. Η. ὄφεν, ἀνεστραμμένα, ἀναποδα, ξανάστροφα.

Ἐναλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐνάλιος. Ὅμ. ὕμ. Ἀπόλλ. 180.

Ἐναλύω, Μ. ὑσω = ἀλύω ἐν, Περιπλανῶμαι ἔνδον κἀκεῖθεν, καί ἀσήμονῶ, ὀνειδιμῶ. (υυυ—), ἰδέ τό ἀπλοῦν)

Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ (ἁμαρτάνω) Ἁμαρτωλός, ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίας, σφάλματα πλάνην.

Ἐναμβλύνω, Μ. υνῶ = ἀμβλύνω ἐν. Κάμνω τι ἀμβλύ εἰς, ἢ μέ τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐνεμείβω, Μ. ψω. (ἀμείβω) Ἀλλάζω τι μέσα που, τό κάμνω ἄλλοι ὅτιων.

Ἐναμέλγω, Μ. ξω. (ἀμέλγω) τινα. Ἁρμέγω μέσα εἰς τι. Ὀδ. Ι, 223.

Ἐναμιλλάομαι, = ἀμιλλάομαι ἐν, Συνερίζομαι, εἰς ἢ διά τι. Θεμίστ. Λόγ. Β Α'. σελ. 254.

Ἐναμιλλος, ὁ, ἡ. (ἀμιλλα) Ὅστις εἶναι εἰς ἀγῶνα, φιλονεικίαν, συνέρισιν, ἀγωνίζεται, μάχεται, φιλονεικεῖ, συνερίζεται, — 2) Ἀνώτερος, δυνατώτερος ἄλλου τινός· παρόμοιος μέ ἄλλον τινά εἰς τόν ἀγῶνα· μετά ὀστ. σπανιτ. μετά γενκ. Schaef. ἐν Πλουτ. Τ. 5, σλ. 150. Ἐπῤῥ. ἐναμίλλως. (α)

Ἐνάμμα, τό. (ἐνάπτω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσκολλημένον εἴς τι. πέναμμα νεβρίδεων, Κρεμασμένον δέρμα νέας ἐλάφου ἀπό τούς ὤμους Διόδ. Σικ. — 2) Περίδεσμος παιδόπωτε, μέ τό ὁποῖον δένουμεν, στηλικόνομεν πράγματα εἰς μή τό ἄλλα.

Ἐναμοιβαδίς, Ἐπίῤῥ. = ἀμοιβαδίς. Ἀπολλ. Τόδ. Α'. 380,

Ἐναμπυκίζω, Μ. ἰσω. (ἄμπυξ) = ἐγχαλινόω. Ἡσύχιος.

Ἐναναπαύομαι, Μ. αὐσομαι. (ἀναπαύομαι) Ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι ἡσυχάζω εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἀναπαύομαι, δέν εἶμαι ἐμπρόντα δέν ἔχω φροντίδα περί τινος πράγματος, εὐχαριστοῦμαι μέ τίποτε· μετά ὀστε. Γρηγ. Ναζ.

Ἐνανάπτω, Μλ. -ψω (ἀνάπτω) Δένω τι μέ, ἢ εἰς ἄλλο τι.

*Ἐνανστρέφομαι, (ἀνατρέφω) Ἔχω συναναστροφήν, ζῶ, διατρίβω, ἀπερνῶ τόν καιρόν μου που.

Ἐνανθρωπέω, Μλ. ήσω. (ἄνθρωπος) Γίνομαι ἄνθρωπος, ὁηλ. λαμβάνω μορφήν ἀνθρώπου, ζῶ μέ τούς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ἀνθρώπινον μορφήν. Ἡλιόδ. Αἰθ. ψυχή ἐνανθρωποῦσα. ἐπίῤῥ. παρά τοῖς Ἐκκλ. ἐπί τῆς ἀνθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀφ' οὗ

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ. Τό λαμβάνειν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἐκκλησ.

Ἐνανθρωπίζω, Μ. ἰσω. = ἐνανθρωπέω.

Ἐνανθρωπότης, ητος, ἡ. = ἐνανθρώπησις.

Ἐναντα, Ἐπίῤῥ. (ἀντα) Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀντίκρυτα· μετάγενκ. Ἡλιόδ. Τ, 67. καί ἄνευ πτωτικοῦ, Πινδ. — 2) Ἐξ ἐναντίας, τό ἐναντίον, παρά τοῖς μεσ' Ὅμ.

Ἐναντι, Ἐπίῤῥ. = ἐναντα, παρά τό, ἀντί.

Ἐναντιαῖος, α, ον, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίας ποιότητος. Ἱππ.

Ἐναντίβιος, ὁ, ἡ. (βία) = ἀντίβιος, Ὅστις μεταχειρίζεται βίαν κατά τῆς βίας, ἀντέχει, ἐναντιόνεται. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδ. γέν. μόνῳ ἐπίῤῥτκ. πέναντίβιον πολεμίζειν, μάχεσθαι, στῆναι, μείνειν καίλτ.τ.

Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή) Ὅστις ἔχει ἐναντίαν βούλησιν, γνώμην, φρονεῖ, θέλει τό ἐναντίον.

Ἐναντιογνωμονέω, Εἶμαι ἐναντίας γνώμης, φρονῶ τό ἐναντίον. παρά τό

Ἐναντιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις ἔχει, ἐναντίαν γνώμην ὡς πρός τήν γνώμην ἄλλου τινός. Ἡτύχ.

Ἐναντιοδρομέω. Μλ. -ήσω. (δραμεῖν) Τρέχω ἐναντίας, εἰς τό ἐναντίον μέρος.

Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ. (δύναμις) Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐναντίας δύναμις, ἢ ἐνεργειαν, σημασίαν (χ)

Ἐναντιολογέω, Μλ. -ήτω (ἐναντιολόγος) Ὁμιλῶ τά ἐναντία, ἀντιλέγω. ἀφ' οὗ

Ἐναντιολογία, ἡ. Ὁμιλία ἐναντία, ἀντιλογία.

Ἐναντιολογικός, ἡ, όν, Ἀντιλέγων, ἢ καί ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νά ἀντιλέγῃ.

Ἐναντιολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τό ἐναντίον τοῦ ὅ,τι εἶναι τι· ὅστις ἀντιλέγει.

Ἐναντίον, Ἐπίῤῥ. καί Πρόθεσις, μετά Γεν. ἰδέ ἐναντίος.

*Ἐναντιόομαι, Ἀποστ. μετά μέσ. μέλ. καί παθ. αορ. (ἐναντίος) Ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω, εἶμαι ἐναντίας γνώμης· συνών. περί τινος, ἀλλά καί τινός, ἄνευ προθ. — τό ἐνεργτ. ἐναντιόω, φαίνεται ὅτι δέν παρεδείγματος.

Ἐναντιοπαθέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, ἐναντία ἰδιώματα. παρά τό

Ἐναντιοπαθής, ὁ, ἡ. (πάθος) Ὅστις ἐναντιοπαθεῖ. Ἐπῤῥ. ἐναντιοπαθῶς. Νικηφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐναντιοπολογικός, ἡ, ὁν. (ποῖος, λέγω) Πλάτ. Σοφ. σλ. 268. C. ὅπου μέντοι, καὶ ἐναντιολογικός, ἀναγεωϊσκεται· Ὅστις ἐν τῷ ὁμιλεῖν κάμνει τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ.

Ἐναντιοπρᾱγέω, Μλ.-ήσω. (πρᾶγος) Πράττω τὰ ἐναντία, εἶμαι μὲ τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἐναντίος, ία, ον. (ἀντίος) Παν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, στέκεται, εὑρίσκεται ἀντικρύ, ἀγνάντια, Ἰλιάδ. Ε, 251. Ι, 190. Ὀδσ. Κ, 89. ὄθεν, κατὰ πρόσωπον, πρὸς ἡμᾶς γυρισμένον, ὁρατόν, παρόν. Ὀδσ, Ζ, 329. παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. — 2) κατ' ἐχθρικ. σημασ. Ἐναντίος, ὅστις στέκεται εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιστέκεται, ἐξκρ. ἐπὶ μάχης, ὅστις στέκεται ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλιάδ. Ε, 497. Ζ, 106. Ν, 448. τὰ πλείστα μετὰ γενκ. νὰ ἐναντίος, Ἐχθρὸς ἀπὸ ἐναντίον, ὡς καὶ περ ἡμῖν. Τὰ ἐναντία τινί, Ὅτι εἶναι ἐναντίον, εἰς τὴν γνώμην τινός, ἢ Ἐκ τοῦ ἐναντίου Ἀντικρύ. Ὅμ. χρῆται πολλάκις τῇ λεξ. κατ' ἄμφω τὰς σημασ. ἐν τῷ οὐδτ. γένει ἐπιῤῥητ. ἐναντίον, πέναντίον μάχεσθαι, μάρνασθαι, ἐλαύνειν, καὶ λ. τ. τ. μετὰ δοτ. μὲν ὅταν σημαίνῃ μᾶλλον τὸ ἀντικρὺ τοπικῶς· μετάγενκ. δέ, ὅταν ἐκφέρηται διὰ τῆς λέξ. ἡ ἐχθρικὴ σημασ. μᾶλλον, Ὅμ. πέναντίον ὠδεῦ Ἐδώ, ἐμπρός· τὰ μετ' ἐμοῦ, Ὀδσ. Ρ, 544. Ὡσαύτως πεῖς ὤπα ἰδέσθαι ἐναντίανα τὸ νὰ κυτάζῃ εἰς τινα ἀντικρὺ εἰς τὸ πρόσωπον, Ὀδσ. Ψ, 107. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἑνάρθρως ἡτοὐναντίον τὸ ἐναντίον, Ξυφ. Ἀπ. 8, 4, 9. Ὁ δὲ Πλάτ. Νο. 12. σλ. 966. Ε. Δυσ. ἐν Ἐρασ. 64, συνταξ. πέναντίον ἢ — ὡσαυτως καὶ, πέναντίον καὶ — Πολ 8, σλ. 567. Δ. 12 σλ. 967. Α—β'.) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ Προθ. μετὰ γενκ. Ἀπέναντι, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν. ἀφ' οὗ

Ἐναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις, ἢ τί ἐναντίον ἄλλου τινός, νὰ εἶναι ἐναντίου ἰδιώματος. — 2) ἀντίστασις, ἀντιλογία.

Ἐναντιοτροπή, ἡ (τρέπω). Ἐναντίον γύρισμα, ἐναντία θέσις, Ἡρακλ.

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ὁμιλεῖ τὰ ἐναντία, ἀντιλέγει.

Ἐναντιόω, Μλ. -ώσω (ἐναντίος). Βάλλω, στήνω ἐναντίον, ὡς ἐνεργ. πάνω ἀμφβ. ἰδὲ ἐναντιόομαι. ἀφ' οὗ

Ἐναντίωμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον, ἐλάττωσις, ἀντιπράττει· εἶναι ἀχθεινόν, δυτυχές, ἐχθρικόν· ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀηδές, λυπηρόν, χαλεπόν. Ἀντότωσις ἀντιλογία, κακὴ μοῖρα, λυπηρά, πικρὰ τύχη, συμφορά. Ἔτι δὲ καὶ ἐναντία ἰδιότης, ἐνάντιον ἰδίωμα. κ. τ. τ Θουκυδ. Δ. γηγένεις δὲ οἱ τῶν Ἀληναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετον. ἀφ' οὗ

Ἐναντιωματικός, ἡ, ὁν. Πᾶν ὅ,τι ἀκήκει εἰς ἐναντίωμα· ἀντικείμενος, ἐχθρικός. Ἐπῤῥ. ἐναντιωματικῶς.

Ἐναντίωσις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ τὸ ἐναντιόνηται τις, νὰ εἶναι ἐναντίος, Ἀντίστασις, ἀντιλογία, Ἰσοκρ. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόνα.

Ἔναξε, γ'. ἀνκ. πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ νάσσω, Ὀδσ. Φ, 122.

Ἐνεξονίζω, Μ. ἴσω (ἄξων). Συναρμόζω, συνάπτω, συγχαλῶ τι μὲ τὸν ἄξονα. ἰδὲ Ἐμπολίζω. σημ. 2.

Ἐνεολλής, ὁ, ἡ = ἀελλής· ἐμῤῥ. ἀνγν. παρὰ Νικ. ἰδὲ ἀνομηρής.

Ἐνεπαιωρέομαι, Μ. ήσομαι· παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (ἐπαιωρέομαι, ἐξ). Εἶμαι κρεμάμενος μάσπου, ἢ μετεωρίζομαι εἰς τι.

Ἐνεπειλέω, Μλ. -ήσω (ἐπειλέω). Ἀπειλῶ, φοβερίζω εἰς ἢ διάτ.

Ἐνεπεναυτίζω, Μ. ίσω (ἐπεναυτίζω) τινί. Διατρίβω, περνῶ ἕνα χρόνον εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἐνεπεργάζομαί, = ἐπεργάζομαι ἐν. Ποιῶ, ἐργάζομαι, ἀποτελῶ, κάμνω τι εἴς τι, προξενῶ Ἰσοκρ. ὠφέλιον τοῖς πονηροῖς ἐνεπειργάσαντο.

Ἐνεπερείδω, Μ. ίσω (ἐπερείδω). Στηρίζω, ἀκουμβῶ εἰς, ἢ ἐπί τι· στυλόνω, ἀμπώνω εἰς τι δυνατὰ καὶ μὲ βίαν, — 2) οὐδτ. καὶ μέσ. Στηρίζομαι ἀκουμβῶ, ῥίπτω τι ἐπάνω που μὲ βίαν· ἀφ' οὗ

Ἐνεπερείσμα, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζηται, στυλόνηται· ἀκουμβιστήρι, τὸ τουρκβ. ταϊάκι.

*Ἐνεπῆκε, Ἰων. γ' πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ ἐναφίημι, ἀντὶ ἐναφῆκε. Ἡρόδ.

Ἐνεπλωσες, εως, ἡ (ἁπλόω). Ἀνάλυσις πράγματός τινος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του. Συμπλέκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 155.

Ἐνεποβάπτω, Μ. ἄψω (βάπτω) τί τινι. Βουτῶ, ἢ βουτίζει τι ὅλον εἰς τι.

Ἐνεποβλύζω, Μ. ύσω (βλύζω). Ῥαντίζω μέσα εἴς τι φυσῶντας μὲ τὸ στόμα νερὸν ἢ ὑγρόν τι, τὸ τουρκβ. πιτκιουρντίζω, πτύω, ῥτῶ μέσα.

Ἐνεποβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, μουσκεύω τι μέσα εἰς τι· μετὰ δοτ. πενεποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδων.

Ἐνεπογεννάω, Μ. ήσω (γεννάω). Γεννῶ, τοῦτ' ἔστι κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα.

Ἐνεπόγρεφος, ὁ, ἡ. Παν ὅ,τι εἶναι γραμμένον μέσα που· παρὰ τὸ

Ἐνεπογράφω, Μ. ψω (γράφω). Γράφω τι μέσα· περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον. τό ἰταλ. ῥεγιστράρω. Παθ. Συγκαταριθμοῦμαί που, ἢ εἰς τι. (χ)

Ἐνεποδείκνυμι, (δείκνυμι). Δείχνω, ἀποδείχνω τι μέσα, ἢ εἰς τι· πολλάκις δὲ μόλις διακρίνεται ἀπὸ τὸ ἁπλοῦ δείκνυμι. Παθ. φανερόνομαι, δείχνομαι ὑπό τι. Ἡρόδ. 9, 58. Πολβ.

Ἐνεποδέω, Μλ. -ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω, σφιχτοδένω τὸ κοιντ. ἀργαβιάζω τι εἰς τι, ἢ μέσα

Ἐνεποθημέω, (ἀποθημάω) Ζῶ εἰς τινα τόπον ὡς ξένος Ξυφ. ἀμφ. ἀνάγ.

Ἐνεποδύομαι, μέσ. μετὰ ἐνργ. Πρκ. (δύω, ἀνμλ.) Ἐνδύνομαι μέσα που. Μετῳ. Παρασκευάζομαι, ἐξοπλίζομαι, ἁρματόνομαι μέσα που. ἰδὲ ἀποδύω.

*Ἐνεποξέννυμι, καὶ ἐνεποζεννύω, καὶ

Ἐνεποξέω, Μ. έσω. (ξέω) Βράζω, ἀποβράζω τι εἰς τι, Γαλ. πηῤῥιδιον ἐνεποζέσας ἐλαίῳ.

Ἐνεποθέσεις, εως, ἡ (ἐνεποτίθημι) Τὸ νὰ ἀποβέσῃ, βάλλῃ τίς τι κάτω μέσα που. Ξέξτ. Ἐμπ.

*Ἐνεποθησαυρίζω. Μλ. -ίσω (θησαυρίζω) Καταθέτω, βάζω τι εἰς τὸν θησαυρόν.

Ἐνεποθλίβω, Μλ. -ψω (θλίβω) Καταθλίβω, καταζουλίγω, στριμπόνω τι μέσα που. (ι)

*Ἐνεποθνήσκω, Μλ -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) Ἀποθνήσκω μέσα που μεταξὺ ἄλλων, ἐν τῷ μεταξύ, καταγινόμενος εἴς τι, πάσχω τι. μετὰ δοτ. πάγῳνι, πληγαῖς κλ. τ. τ. Θουκυδ. πεπεποθνήκειν τῇ νήσῳ.

Ἐνεποθωπεύω, Μ. εύσω. (θωπεύω), Κολακεύω εἰς ἢ μέ τι, καταπείθω, καταπραΰνω τινὰ διὰ κολακειῶν.

Ἐνεποικοδομέω, Μλ -ήσω (οἰκοδομέω), κτίζω, περιτειχίζω τι μέσα, τὸ φράζω, περικλείω μὲ τεῖχη.

Ἐνεποκάμνω, Μλ -μοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.) (ἀποκάμνω ἐν) Κουράζομαι, ἀδυνατῶ, ἀποκάμνω ἀποστάλνω εἰς, ἢ μέτι.

Ἐνεπόκειμαι, Μ. εἰσομαι. (κεῖμαι, ἀνμλ.) Εἶμαι, εὑρίσκομαι, κεῖτομαι φυλαγμένος, σφαλιτισμένος, μέσα εἴς τι. Ἀλέξ. Ἀρροδ. πενεποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις.

Ἐνεποκινδῡνεύω, Μ. εύσω. (κινδυνεύω) τινί. Ἀποτολμῶ, τὸ ἰταλ. ῥιζικάρω εἰς, ἢ μέ τίποτε μάχην, ἀγῶνα, κίνδυνόν τινα. κάμνω δοκιμὴν τινα.

Ἐνεποκλάω, Μλ -άσω (κλάω, ἀνμλ.), Συντρίβω, τζακίζω τί εἰς τι, (ᾱσω)

Ἐνεποκλείω, Μ. είσω (κλείω) τινί. Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω τι εἰς τι.

*Ἐνεποκλίνω (ἀποκλίνω) Καταθέτω, βάλλω τι κάτω εἰς, ἢ ἐπί τι. μετὰ δοτ. Φιλστ. νέωτ. εἰς. 3.

Ἐνεποκλύζω, Μ.-ύσω (κλύζω), τινί. Ξεπλύνω τι εἰς τι.

Ἐνεποκρύπτω, Μ. ψω. (κρύπτω), τινί. Κρύπτω τι μέσα εἰς τι.

Ἐνεποκυβεύω, Μλ -εύσω. (κυβεύω), Ῥιψοκινδυνεύω εἰς τι, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου. πταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Διόδ. Σικ. ιγ'.

Ἐνεπολαμβάνω, Μλ -ήψομαι. (λαμβ. ἀνμλ.) τινί. Περικλείω, περιλαμβάνω, περιέχω, κρατῶ τι μέσα. Φίλ. ιτῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ζωΐαιων.

Ἐνεπολαύω, Μλ-σομαι (ἀπολαύω), Ἀπολαμβάνω τι εἰς, ἢ μέ τι Πλουτ.

Ἐνεπολείπω, Μ. ψω. (ἀπολείπω) Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐνεπόλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀφήσῃ τίς τι μέσα που, ὀπίσω.

Ἐνεπολήψις, εως, ἡ (ἐπαναλαμβάνω) Τὸ νὰ περιλείψῃ, σφαλνᾷ τίς τι μέσα που. Θεόφρ.

Ἐνεπολλύμι, καὶ ἐναπολλύω, Μλ -έσω, Ἀττ. — πολῶ (ὄλλυμι, ἀνμλ.), Φθείρω, ἢ φονεύω τι μέσα που.

Ἐνεπολογέομαι, Μλ -ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀπολογέομαι), Ἀπολογοῦμαι, διαφεντεύομαι μέ, ἢ εἰς τι. Αἰσχίν.

Ἐνεπολούω, Μ. ούσω. (λούω, ἀνμλ.) τινί. Λούω ἀποπλύνω, τι εἰς τι.

*Ἐνεπόμπγμα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον εἴς τι παρὰ τὸ

Ἐνεποπάσσω, Μλ -ξω. (ἀποπάσσω) Ἀποστρογγίζω τι μέ, ἢ εἰς τι. τυποῦνω τι ἐπί τι.

Ἐνεπομένω, Μλ -ενῶ (μένω, ἀνμλ.), Μένω ὀπίσω μέσα που. Γρηγ. Ναζ.

Ἐνεπομόργνυμι, Μ-ξω (ὁμόργνυμι, ἀνμλ.). Ἀποστρογγίζω τι εἰς τι, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως διαβίβω εἰς αὐτό τι· ὁ ἐστί, βαφήν τινα, τὸ βάπτω, χρωματίζω. Ἔστι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. χρησιμ. π. χ. Ἀρστφ. Ἀχ. 858, κατὰ τὸν Σχολ., Σουίδ. καὶ Elmsl. πενεποπομόρξασθαί τινι εὐρυπρωκτίαν. ἀφ' οὗ

Ἐνεποπόμορξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποστρογγίσῃ τίς τι εἰς τι, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ τὸ βάψῃ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. ά.

*Ἐναποναίσθαι (ἀπονίνημι, ἀνμλ.). Παραπολαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω πολὺ ἀπό τίποτε.

Ἐναποπλίζω, Μ. ίσω. καὶ

Ἐναποπλίπτω, Μλ-ψω. ἐν τινι. Ἀποπλύνω· ξεπλύνω τι μέσα εἰς τι. Μέσ. ἐναποπλίζομαι, Ἀποπλύνω, ξεπλύνω τὸ σῶμα, ἢ μέλος τι του σώματός μου πένη. τοὺς πόδας ἐν τῷ ποδονιπτῆρι. Ἡρόδ. 2, 172. ἀφ' οὗ

Ἐναπόνιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποπλύνῃ, ξεπλύνῃ τίς τι εἰς τίποτε.

Ἐναποξύω, Μ. ύσω (ἀποξύω). Ἀποξύω, ξύω τι εἰς τίποτε. (υ) Βλημ. Στρ. ς'. 15.

Ἐναποπατέω, Μλ-ήσω. Χέζω μέσα, ἢ ἐπί τι, Ἀρστφ. Εἰρ. 1217.

Ἐναποπλύνω, Μ. νῶ (ἀποπλύνω). = ἐναποπίπτω.

Ἐναποπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ξεψυχῶ, ἀποδνήτω μέσα που.

Ἐναποπνίγω, Μ-ξοῦμαι (πνίγω, ἀνμλ.). Πνί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γω, κάμνω τινά, ἤ τι νά πειγῇ, τό κοιντ. σκάσῃ μέσα που. (ε)

Ἐναπορέω, Μλ.–ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν μέ, ἤ εἰς τίποτε.

Ἐναποσβέννυμι, Μ. έσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα που, ἤ εἰς τι.

Ἐναποσημαίνω, Μλ.–ανῶ. Σημαίνω, σῆλῶ τι εἰς τι. Μέσ. ἐκτυπόω, κάμνω σημεῖον ἤ βοῦλαι μέσα εἰς, ἤ ἐπί τι.

Ἐναποστηρίζομαι, = ἐναπερείδω, σημτ. 2.

Ἐναποσφάττω, Μ. ξω. Σφάζω, ἤ φονεύω τι εἰς, ἤ ἐπί τι.

Ἐναποσφραγίζομαι, Μλ. ίσομαι, Ἀττ. οῦμαι. Μέσ. Βουλλόω, βάλλω τήν βοῦλάν μου εἰς, ἤ ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐναποσφράγισμα, τό. Βούλωμα. (σφρ).

Ἐναποτελέω, ῶ. Μ. έσω (ἀποτελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω τι μέσα που.

Ἐναποτέμνω, Μ. εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Ἀποκόπτω, κόπτω τι μέσα που.

Ἐναποτίθημι, Μ–θήσω (ἀποτίθημι). Ἀποθέτω, καταθέτω, βάλλω κάτω τίποτε μέσα που. Γαλ. πίσχυράν δέ καί δύσλυτον ἐναποτίθεται φύσιν ἐν τῷ κάμνοντι.

Ἐναποτιμάω, Μ. ήσω. τινί τι. Ξεπληρόνω τι εἰς τινα μέ ἄλλο τίποτε ἰσότιμον. Δημοσθ. σελ. 1250. πάπαν ἐναπετίμησεν αὐτῷ (τῷ φονῆ).

Ἐναπατάω, Μ. ήσω. Ξεπληρόνω, πληρόνω τήν ζημίαν εἰς τι· ἔβαι. Χάνω τό ἄσπρα μου πληρόνωντας ἔξοδα χριτολογιῶν, τό ἰταλ. protestos μεναπτ. χρημάτων. Ἀρστφ. ὄρν. 38. (τό Ἰῶτα, Ἀττ. βραχ. ἐτ τῷ Μλ. δέ, μακρ.).

Ἐναποτυπόω, Μ. ώσω (ἀποτυπόω). Ἀποτυπόνω, ἐκτυπόνω τι εἰς τι.

Ἐναποχράομαι, Μ. ήσομαι (χράω, ἀνμλ.). Μεταχειρίζομαι, ἤ ἀναλίσκω, ταῦτ' ἔστι μεταχειρίζόμενος τελειόνω τι εἰς τι, ἤ μέ τίποτε.

Ἐναποψάω, Μ. ήσω (ψάω, ἀνμλ.) τινί. Ἀποσφογγίζω τι μέ, ἤ εἰς τίποτε.

Ἐναποψύχω, Μ. ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Χέζω εἰ. τι, καί διά τούτου ἐλαφρύνομαι. Ἡσίοδ Ἔργ. 761. μηδ' ἐπί κρουνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τό γάρ οὔτοι λώιον ἀστίν· Ἐνγένει, λαμβάνω ἀναψυχήν, ὁροσίζομαι, ἐλαφρύνομαι κάμνωντάς τι. 2) Ἀποπνέω, ξεψύχω, μέσα που (υ)

Ἐνάπτω, Μ. ψω (ἅπτω, ἀνμλ.). Συνδένω, κομποδένω τι εἰς, ἤ μέτ' ἐπιλυκόνω, προσαρμόζω, πτάς σχεδίας εἰς τά περί τό χείλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Ἔτι δέ καί πωπ. μετά αἴτ. πδιχθέραν, νεβρίδα ἐνημμένος, λεοντέας ἐναμμένους Ἰων. ἀντί ἐνημμένους, Ἡρδτ. 7, 69. 2) Βάλλω φωτιάν εἰς τι καί τό καίω, καταλαίω. 3) Μεσ. Ἐγγίζω, πιάνω ἐλαφρά, ψηλαφῶ· ὡς τό, ἅπτομαι.

Ἔνερα, τά (ἐναίρω). Τά ἐκ τῶν φονευθέντων ἔξαιρ. εἰς μάχην λαμβανόμενα ἄρματα, ἤ ἐν λαφύρῳ κυρίως, Ἰλιδ. Ζ, 68. Ι, 188. Ματ' ἐνκ. ἀρχ. ἔναρον, οὐδαμοῦ εὑρηται.

Ἐναράσσω, Μλ–ξω (ἀράσσω). Μετά Δοτκ. Ἠρόνω, κτυπῶ, κουνῶ, σπρώχνω τι εἰς τίποτε, ἤ μέσα που, ἤ ἐπί τι. Πλουσαν. Μσ. οἱ κροῦοι ἐπί τόν βωμόν – – – βίς τά κέρατα ἐναράξαντες.

*Ἐνάργει, Παρτ. Δωρ. τοῦ ἐνεργέω, ἀντί ἐνήργει, Θεορτ.

Ἐνάργεια, ἡ (ἐναργής). Καθαρότης, σαφήνεια, ἐξαιρέτως ῥητορική σαφής παράστασι· προσώπου, ἤ πράγματος, ὥστε νά πιστεύῃ τις ὅτι τό βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, τό ἰταλ. ebbidenttsa. Δημήτρ. Φαλ.

*Ἐνάργημα, ατος, τό. Πανθήποτε εἰς τόν ὀφθαλμόν προσβάλλον, ὁρατόν, φαινερόν, ὀφθαλμοφανές, παρά τό

Ἐναργής, ές, ἡ. Πατρός, σαφής, ὁρατός, φανερός, ἐνσώματος, ἔναρκτος, ὀφθαλμοφανής. Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπί τῶν θεῶν, οἵτινες ἐμφανίζονται τοῖς ἀνθρώποις ἐνσώματοι, ὡς ζῶσι καί εἰσίν εἰς τήν πλησῆ μορφήν των. Ἰλιδ. Τ, 131. Ὀδτ. Π, 201. Π, 161. ἐπί τινος σαφεστάτου καί ἀψευδοῦς ὀνείρου, Ὀδσ. Δ, 841. Φαεινός, λαμπρός, μέγας καί κυδρός, Πνδ. Ὀλ. 7, 75. 2) Ἐνργτ. Ὅστις σαφηνίζει τί, ἤ ποιεῖ αὐτό ὀφθαλμοφανές, παριστάνει τί ὡς παρόν ἤ ζωντανόν, παρά τοῖς μεθ' Ὅμ. Ἐπῤῥ. ἐνεργώς, Ἀρστφ. Ἱππ. 1173. (τινές μέν ἐτυμολογοῦσι τήν λέξ. παρά τό, ἀργός, ἀργής, ἄλλοι δέ παρά τό, ἐν ἔργῳ).

Ἐναργότης, τητος, ἡ. = ἐνάργεια. Πολυδ. Δ. 97.

*Ἐναρεές, ἡ ἐνάριες, οἱ, καί ἐναρέες παροξτ. Σευδετή τις λέξις τῆς, ἀναρόγυνοι ἀναλογοῦσα· ὠνόμαζον δέ οἱ Σκύθαι οὕτω τάξιν τινά πολεμιστῶν ἔξαιρ., οἵτινες ἐπί Ψαμμιτίχου διήρπασαν τόν ἐν τῇ Ἀσκάλωνι πόλει ναόν τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης καί ταύτου ἕνεκα ἐτιμωρήθησαν ὑπό τῶν θεῶν νοσήσαντες τήν θηλυναν νόσον· ὡμολόγουν δέ οἱ ἴδιοι ὅτι διά ταύτης τῆς νόσου ἐγένοντο μαντικοί. Ἡρδτ. 1, 105.

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ· καί ἐναρέτως, Ἐπῤῥ. (ἀρετή). Ὡς καί παρ' ἡμῖν· ἔστι δέ ἡ λέξ. νεωτερα. (ε) Θέογν.

Ἐναρηρώς, υῖα, ρός. Μετχ. Παρκ. β'. τοῦ, ἐνάρω, Προστηρμοσμένος, ἠρμοσμένος. Ὀδυσ.

Ἐναρής, ὁ, ἡ (ἐνάρω). Ἠρμοσμένος. Ἡσύχιος.

Ἐναρηφόρος, ὁ, ἡ (ἔναρα φέρων). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἀποφέρει, ἤ παίρνει καί ἀναχωρεῖ ἔναρα, ἰδέ τοῦτο· ἔτι δέ καί, ἐναροφόρος.

Ἐναρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄρθρα, εἶναι σχηματισμένον τό σῶμα του με κλειδώσεις, Ἀθήν. Η'. πῶν ζώων τά μέν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωποι, ὄνος, βοῦς, τά δέ ἄναρθρα ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Μεταφορικῶς δέ καί ψωνή ἔναρθρος. Ἡ σημαντική, ἡ γλῶσσα, ὁμιλία τῶν ἀνθρώπων, ἀντιδέτως τῷ, ἠχος, ψόφογγος ἁπλῶς, ἡ ἀσήμαντος φωνή τῶν ἄλλων ζώων, ἤ ἠχος πραγμάτων· παρά Γραμ. δέ καί αἱ λέξεις, ὅσαι ἐκφέρονται μέ τό ἰδιον ταις ἄρθρον. Ἐπῤῥ. ἐνάρθρως.

Ἐναρίζω, Μ. ξω (ἔναρα, ἐναίρω) τινά. Ξεγυμνόνω τόν εἰς τήν μάχην φονευθέντα νεκρόν, παίρνω τά ἅρματά του καί ὅ,τι ἄλλο ἔχει, Ἰλιδ. Ἔτι δέ καί διτῶς αἰτιατ. τοῦ προσπ. ὀνμ. καί τοῦ πράγμ. πέναρίζω τινά ἄντεα, τεύχεα. Ἰλιδ. Γ, 187. Χ, 325. ἄλλως δέ, σκυλεύω. Ἐν γενει δέ, φονεύω, σκοτόνω εἰς τήν μάχην, εἰς τόν πόλεμον. Ἡσδ. Ἀσπ. 194. Παῤῥ. Στερροῦμαι τήν ὅπλισιν, τήν στολήν μου, ἀνῤῥ ἐναριζομένων Ἡ τήν λάμψιν τῶν ἀστέρων τῆς ἀποβαλούσης, τοῦτ' ἔστιν ἡ φθίνουσα, τό τέλος τῆς νυκτός, ὅταν ἀρχίζῃ νά ἐξημερόνῃ, Σφνλ. Τρχ. 94.

Ἐναριθμέω, Μλ.–ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω τι μαζύ, μεταξύ εἰς ἄλλα, Ἡρδτ. Μσ. Συναριθμῶ, συγκαταλέγω· προσέχου εἰς τι, δέν τό ὀλιγωρῶ, δέν τό καταφρονῶ. ἀφ' οὗ

*Ἐναρίθμητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συναριθμημένον, λογαριασμένον μεταξύ ἄλλων. Πολδ. 4, 161.

Ἔναρίσιμος, ὁ, ἡ (ἀρίσιμος). Πᾶν ὅ,τι συναριθμῆται, συγκαταλέγηται μεταξύ ἄλλων, τό ὁποῖον ἀνήκει ὁμοῦ μέ τά ἄλλα εἰς τέλειον ἀριθμόν, τό ὁποῖον κάμνει τόν ἀριθμόν τέλειον. Ὀδ. Μ, 65. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐλογαριάσθη ὁμοῦ μέ ἄλλα, τό ὁποῖον τιμᾶται, τό ἰταλ. stimabretai ἴσα μέ τά μαζύ του ἄλλα, ἄξιζει ἴσα μέ τά ἄλλα. Ἔτι ἀνθρώπων, λαμπρός, ἔνδοξος, τίμιος, μέγας, ὑπολήπτεός. πέναρ. ἐν πολέμῳ. Ἰλ. Β, 202.

Ἐναρισμός, ὁ, ἡ. = ἐναρίζμιος.

Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ (ἐναίρω, βροτός). Ὅστις φονεύει ἀνθρώπους. πέναρίμβροτος αἰχμή.

Ἐναριστάω, Μλ–ήσω (ἀριστάω). Προγεύομαι μέσα που. Πολυδ. Θ'. 102.

Ἔναρκτικός, κή, κόν (ἐνάρχομαι). Ὅστις ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιος εἰς ἀρχήν, νά ἀρχίζῃ τι.

Ἐναρμόζω, καί ἐναρμόττω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Προσαρμόζω, ἁρμόζω, συναπτω, περιάζω τι μέ, ἤ εἰς ἄλλο τίποτε· μετά ἀπτ. 2) Ὀδετ. ἁρμόζω, πρέπω, εἶμαι ἁρμόδιος, εἰς τι, μετά ὀστε.

Ἐναρμονικός, κή, κόν, καί, ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τε ἁρμόζει, τεργιάζει, συμφωνεῖ, ἔχει ἁρμονίαν μέ ἄλλο, ἤ καί μέ τόν ἑαυτόν του, ὀνλ. μέ τά μέλη του, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι συνθεμένον. Ἐπῤῥ. ἐναρμονίως. 2) Ἐν τῇ πάλαι μουσικῇ ὠναμάζετο μελῳδίας τις τρόπος ηγένους, ἤ μέλος ἐναρμόνιον, καί ἐναρμονικόνω εἰς διάκρισιν τοῦ, πυκνόνω, καί χρωματικόνω, τό ὁποῖον ἔκειτο εἰς τά μεταξύ διαστήματα τῶν τόνων, ἀλλ' ἀπό Δημαστον 500 περίπου ἔτη πρό Χρ. δέν ἐξευρίσκη πλέον. Ἡ ὧν μουσική νομίζεται τῷ διατονῷ ἀνάλογος.

Ἐνάρμοστος, ὁ, ἡ (ἐναρμόζω). Ἠρμοσμένος, περιασμένος εἰς τι, ἤ μέ τι.

*Ἐναρμόττω, ἰδέ ἐν τῷ, ἐναρμόζω.

Ἔναρον, τό. ἐντε. ἄχρηστος ἀρχ. τοῦ, ἔναρα.

Ἔναρος, ὁ, ἡ (ἀρά). Ἐπικατάρατος, καταραμένος, Ἡσύχ.

Ἐναρῳφόρος, ὁ, ἡ. Κατά Συγκοπ. ἀντί ἐναρηφόρος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 192. ὡς ἐπῤ. τοῦ Ἄρεος, ἀπό οὗ ὁ Schaef. παρ' Ἀπολδ. 3, 10, 5. καί Πλουτ. Θησ. 31. ἐναροφόρος ἀναγινώσκεσθαι θέλει· ἰδέ ὅμως Βεμν. Γρμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 353. ὅστις προκρίνει τόν τύπον ἐναροφόρος.

Ἐνάρχομαι, Μ. ξομαι (ἄρχομαι). μετά γενικ. Βάνω ἀρχήν μέ τίποτε, ἀρχίζω τι, Πλουτ. καί ὁμόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου, παρα Συνεσ. Παζητ. τοῖς ἐνηργμένοις πρέπουτα ἐποικοδομοῦντες. 2) Ἐπί θυσιῶν δέ, μετά αἰτ. πενάρχομαι τά κανά, ἤ τό κανοῦνα Ἀρχίζω τήν θυσίαν, ἐπειδή ἀρχομένης τῆς θυσίας ἐλάμβανον τόν αὐλοχύτας, τήν ἱεράν κριθήν, ἐκ τῶν κανῶν, ἤ κιστρίων.

Ἔναρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τήν ἀρχήν, ἤ ὅ,τι ἔχει ἀρχήν. 2) Ὅστις ἔχει ἐξέσιναι, ἀξιωματικός, εἶναι εἰς λειτουργίαν ἤτοι δοῦλευτήν τῆς πολιτείας, εἶναι εἰς ἐνέργειαν τῆς ἀξίας του, ὀνλ. δέν ἔχει μόνον τό ὄνομα, τό ἰταλ. δέν εἶναι μόνον τιτουλάριος, ἀλλ' ἐφίσταται εἰς τήν διοίκησιν, ἤ εἶναι μέλος τῆς διοικήσεως. Ἀππιαν.

Ἐνάρω, (ἄρω, ἀνμλ.). Ἄχρστ. ἐνστ. Μλ. ἐνήρασα, ἀόρ. β'. ἐνήρκρον. Πρκμ. κατά παῤ. σημτ. 2. ἐνάρηρα. Ἁρμόζω περιάζω τι καλά μέτα εἰς ἄλλο τι. Ὀδυσ. Ε. 236. πατείλεον – – εὖ ἐναρηρότα. Στειλιάρι καλῶς ἐνηρμοσμένο εἰς τόν πέλεκυν.

Ἑνάς, άδος, ἡ (ἕν) = Μονάς. τό κοιντ. μοναδα.

Ἐνασελγαίνω, = ασελγαίνω, ἕν. Εἶμαι ἀσελγής, ἀσωτος εἰς, ἤ μέ τίποτε. μεταχειρίζομαι τι μέ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν· μετά ὀστε. = ἐνκολαστεύω. Διόδ. Σικ.

Ἐνασθενέω, Μλ–ήσω = ἀσθενέω, ἕν. Εἶμαι ἀσθενής, ἤ ἀδύνατος εἰς τι.

Ἐνασκέω, Μλ.–ήσω (ἀσκέω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τι εἰς τι. 2) Ἀσκοῦμαι, ἤ κενῶ τι εἰς ἄλλο τι. 3) ἀμετβ. καί Παῤ. Γυμνάζομαι εἰς, ἤ μέ τίποτε.

*Ἐνασπιδόομαι (ἀσπίς). Ἁρματόνομαι μέ

τὴν ἀσπίδα μέσα που· ἐν γένει ἁρματόνομαι, βάλλω τ' ἅρματά μου. Ἀρσεφ. Ἀχ. 368.

Ἐναρμενίζω, Μ. ἴσω. (ἁρμενίζω, ἐν). Εὐρίσκω εἰς τι ἀρέσκειαν, ἀρέσκομαι ἐπί τινι, χαίρω, εὐαρεστίζω τῷ γεωργίῳ.

Ἔναρσεν, Ἐπκ. γ'. πλῆ. προσ. Ἀορ. ἀ. τοῦ γείρω, ἀντὶ ἔναρσα, Ὅμ. Τμ. Ἀπ. 298.

Ἐναστράπτω, Μ. φω (ἀστράπτω). Ἀστράπτω μέσα που.

Ἔναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Μέ ἄστρα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄστρα, εἶναι στολισμένον μὲ ἄστρα. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν δύναμιν, ἐνέργειαν τῶν ἄστρων, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει εἴσοδον ἡ ἐνέργεια τῶν ἄστρων. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 18.

Ἐναστχημονέω, Μλ–ήσω (ἀσχημονέω). Παρεξέρομαι εἰς τινα γνώμην, ἢ πρᾶξιν αἰσχράν, ἀπρεπῆ, προξενῶ ἐντροπὴν εἰς τὸν ἑαυτόν μου μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. Φιλόστρ. Ἐπιστ. 54. πτῆ γλυκύτητι τοῦ ζυμοῦ ἐναστχημονέρω.

Ἐναστχολέω, = ἀσχολέω, ἐν. Καταγίνομαι μέ, ἢ εἰς τι.

Ἔναταῖος, αία, αῖον (ἔνατος). Ἐννέα ἡμερῶν, εἰς ἐννέα ἡμέρας· ὀρθότερος τύπος παρὰ τὸν, ἐνατάιος, Ροππο ἐν Θε. 2, 49. ἐφθείρεντο οἱ πλείστοι ἐνατάιοι, ἢ ἑβδομάιοι.

Ἐναττενίζω. Μ. ἴσω (ἀτενίζομαι). Βλέπω, κυττάζω τι μὲ ἀκίνητα ὄμματα, ἀτενίζω τὸ ὀμμάτι μου εἰς τι. μετὰ δοτ. Ἐτι δὲ καὶ ἀκροάζομαι μὲ προσοχὴν, τὸ κοιν. ἀφηρούμαι νὰ ἀκούσω τί λέγουν, ἢ τί κρυφομιλοῦν ἄλλοι· ἐναττενίζων τῆς ἀκοῆς τινὶ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. Α'. 15. Κυρίως προτέχω, δίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς τίποτε.

Ἔναττμος, ὁ, ἡ (ἄτμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ μὲ ἄτμους, γέματον ἀπὸ ἄτμους.

Ἔνατος, ατη, ατον (ἐννέα). Ἕνας, μιὰ, ἕνα ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννέα. Ἰλιάδ. Β, 313. 327. Δημητρ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Schaef. mel. σλ. 32. Σχολ. Ἀπ. Τῶ. σλ. 188. Κατ' ἄλλους δέ, στύπος, ἔνατος, ἐστὶν Ἀττ. ὀρθ. ἐνατὸν, ἐνάτος. Ροππο ἐν Θεόδ. 1, 46. 117.

Ἐναττεμίζω, = ἀτενίζω ἐν· ἐναττεμίζουσι τὴν χωρὶν αἱ ἀηδόνες. Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Τὰ ἀηδόνια ἐναδοῦν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, καθὼς τὰ Ἀττικά.

Ἐναυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Κάμνω τι λαμπρὸν, φωτεινὸν στὴν ἀχλὴν ἐνκυγάζειν. Φίλ. Δ. σελ. 463. Ρ. 2) ἀμετβ. Ἀστράπτω, λάμπω, ἀστραποβολῶ εἰς τι, ἢ μέσα που.

Ἐναυλάχοφοιτις, ιδος, ἡ (αὐλαξ, φοιτάω). Περιπατοῦσα, διατρίβουσα εἰς τὰς αὔλακας τῶν χωραφίων, εἰς τὰ σπαρμένα χωράφια. Ἀνθολογ.

Ἐναυλίζω, Μ. ἴσω (αὐλίζομαι). Παίρνω τινὰ εἰς τὴν κατοικίαν, δίδω εἰς τινα κατοικίαν, τὸ κουρεύω. κανάκι· τινὰ τινι. Φέρω τινὰ εἰς τινα τόπον, καὶ τὸν κατοικίζω ἐκεῖ. Μέσ. ἐντινι, Κατοικῶ, διατρίβω, ἀπαρτῶ τὸν καιρὸν μου μέσα που· ταῖ ἢν ἀμετβ. σημασ. χρήται καὶ τῷ ἐνεργ. τύπῳ ὁ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 33.

Ἔναυλον, τὸ, = ἔναυλος, Κατοικία· ἔστι δὲ καὶ κυρίως οὕτ. τοῦ.

Ἐναύλειος, ία, ιον (αὐλὴ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέσα ἑστιατορίου· παρὰ Ἱπποκρ. κτὸ στόμα καὶ ἡ ἐναύλιός μου συνεπινοοῦμι, ὑδρόω. Τὸ στόμα καὶ τὸ ἑστιατορίου μέρος αὐτοῦ.

Ἔναυλος, ἔδος, ἡ (αὐλὸς). Ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸν αὐλὸν. π. χ. γλωττὶς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ (φλάβρα) τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα ὅταν τὸν φυσῶσι.

Ἐναύλισμα, τὸ (ἐναυλίζομαι). Κατοικία, οἰκητήριον, σπήλαιον, ἐφ' οὗ

Ἐναυλιστήριος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε μέρος οἰκήσιμον, ἢ ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν· ἐναυλιστήριον ἄντρον, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 13.

*Ἔναυλον, τὸ (αὐλὴ). Οἴκημα, κατοικία.

Ἔναυλος, ὁ (αὐλὸς). Κοίλωμα, σχετὸς· χαράδρα, νεροφάγωμα καθὼς σχηματίζουν οἱ χειμάρροι, ξηρόλακοι ὅταν κατεβάζουν νερὸν καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ τρεξίματός των σχίζουν, κατατρώγουν τὴν γῆν· Τάφρος, τὸ τουρκβ. χαντάκι. Λάκωμα, ῥεῖθρον, ἢ ῥεῦμα. Ἰλ. Π. 391. «τάφκαν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειν νεκύων». Χείμαρρος, ἢ ξηρόλακος, τὸ κοινότ. ἀπάρας. Ἰλιάδ. Φ. 283. 312. β'.) ἀντὶ τοῦ, αὐλὸς φαίνεται ὅτι μεταχειρίζεται τὴν λέξ. ὁ Βασιλ. ἐν Ἀνερ. 65. 2) (αὐλὴ) Κατοικία, οἴκημα, κατάλυμα, τὸ τουρκβ. κονάκι, τοῦτο δὲ παρ' Ἡσύχ. Θεογν. 129. καὶ Ὅμ. Τμ. Ἀφρ. 74. 124. Τμ. ιγ'. 5. κε. 8. μόνον ἐπὶ καταδρύμων, ὀρεινῶν τόπων, κοιλάδων καὶ βυσσῶν ὡς οἰκητηρίων τῶν θεῶν «ναιόντες καὶ ὑληεντες ἐναύλους» ὡσαύτως καλεῖ Ὄππ. καὶ τὴν θάλασ. «Ποσειδάωνος ἐναύλους» ὥστε ἡ πρώτη σημασ. ἀνάγεται πολλαχοῦ τὴν δευτέραν. — Ἔστι δὲ ἡ λεξ. εὐχρηστοτ. κατὰ πληθυντ. παράκατ' ἐνν. ἀρσεν. ἐν γένει δέ, μόνον παρὰ ποιητ. καὶ ἐφαιρ. παρὰ τοῖς Ἑπόπ. χρήσιμος.

Ἐναυλος, ὁ, ἡ (αὐλὸς). Εἷς τὸν αὐλὸν, ἢ ὁν τῷ αὐλῷ, ἐφαιρ. πᾶν ὅ,τι ἀκούεται ἁρμοῦ μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ ὅταν φυσοῦν, παίζουν τὸν αὐλὸν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. «λόγοι ἔναυλοι, φωνὴ ἔναυλος» Ἡ φωνὴ, ἡ ὁποία βοΐζει, βάζει ἀκόμι εἰς τὰ αὐτάμαρα, τὴν ὁποίαν μᾶς φαίνεται ὅτι ἀκούομεν ἀκόμι. Πλάτ. Ἰδέ Ruhnk. εἰς Τιμ. σλ. 100. «ὡσαύτως καὶ «πέναυλοι μνῆμαι» Πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμούμεθα ἀκόμι ὡς νὰ ἔγιναν ἢ νὰ γίνωνται τώρα· «πέναυλις φόβος» Ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ μνημονικόν μας ἀκόμι ὡς νὰ ἦτον παρών, Πλάτ. «πέναυλον ἔχειν τι, ἢ ἔναυλον ἔχειν, ὅτι — Τὸ νὰ ἔχῃ τις τι εἰς τὴν μνήμην του, νὰ μὴ τὸ λησμονῇ· ὅθεν γενικῶς, πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη πρὸ ὀλίγου, Αἰσχιν. «καὶ ἔναυλοι μνῆμαι τῶν κακουργιῶν». «πέναυλον ἦν ἔτι τότε πάσιν». «πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτιπ, Πλούταρχ., ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δείχνει τὴν δύναμίν του ὕστερον καὶ μετὰ καιρὸν, ἀφίνει ἐνέργειαν ὀπίσω. 2) (αὐλὴ) = ἐναύλιος, σημα. 2. Σφκλ. Φιλ. 158. Ἀριστοτ. Προβ. ΚΑ'. 14. «πέναυλον τὴν δύναμιν, ἐπὶ φαγητῶν, ἐπιφερόν. «μὴ τοῦ λείπον τὴν αἴσθησιν», «ὑποῖοι ἔναυλοιεν, παρὰ Πισίδῃ. «πέναυλον ἐνεργεσίαν», Ἡσυχ.

Ἐναυξάνω, Μ. ήτω (αὐξάνω, ἀμλ.). Μεγαλώνω, πολλαπλασιάζω, τρέφω, κάμνω νὰ αὐξήσῃ, τραυεύσῃ τι μέσα που· μετὰ δοτ. Παῖ. Αὐξάνω, ἀνατρέφομαι, μέσα· αὐξάνω ἤτοι προκόπτω εἰς τίποτε· μετὰ δοτ.

Ἔναυρος, ὁ, ἡ (αὖρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι αὐρίσκεται εἰς τὸν ἀέρα, τὸ ὁποῖον φυσοῦν πάντοτε οἱ ἄνεμοι. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Η'. 11. «χωρὶς ἐναύρων ῥεῖα.

Ἔναυσις, σεως, ἡ (ἐναύω). Ἀναμμα, τὸ νὰ ἀνάπτῃ τι, ἢ νὰ ἀνάπτῃ τις τίποτε. Εὐρίπ. Δειψ. Α'. «ἀστραπῆς ἐναύσεις πίσυφοις».

Ἔναυσμα, τὸ (ἐναύω). Πανδήποτε πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου εὐναται τις νὰ ἀνάπτῃ φωτιὰν, τὸ πυροβολον, κοινότ. πυριβόλια, τουρκβ. τσακμακ· καρβουνα σκεπασμένα μὲ στάχτην, χώμβολη ἢ φώβαλη· ὡς τὸ, ἐμπύρευμα. Ἐν γένει δὲ, λεῖψανον, ἀπομεινάρι, ἴχνος. 2) Μεταφορικ. Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ἐρεθίζει, διεγείρει, παρακινεῖ, δίδει αἰτίαν, ἀφορμὴν εἰς τίποτε. Ἡρωδιαν. Β'. 15. «τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν».

Ἐναυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχὴν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα, λαιμὸν, τὸ χυδκ. σβέρκον. Ἐπιγρ. «πέναυχένιος βρόχος».

Ἐναυχέω, Παυχῶμαι μέ, διά, ἢ εἰς τίποτε. Ἡσύχιος

Ἐναύω, Μ. αύσω (αὔω). Ἀνάπτω τι, βάλλω, δίδω φωτιὰν εἰς τι· πῦρ ἐναύω τινὶν Ἀνάπτω φωτιὰν διά τινα, ἢ τὸν ἀφίνω νὰ ἀναψῃ. Ἡρόδ. 7, 231. Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β'. 12. «αὐτὸς οὐ πῦρ οὐδεὶς ἐναυεν Διότι εἰς τὸν ἄτιμον πολίτην, ὀηλ. εἰς ἐκεῖνον, ὅστις διά τι σφάλμα ἔχασε τὸ δίκαιον τοῦ νὰ εἶναι μέλος τῶν πολιτῶν, δὲν ἠτον συγχωρημένον τοῦτο. Μέσ. «πέναυομαι πῦρ, Ἀνάπτω φωτιὰν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεία μου· «πέναυσ. πῦρ ἐκτινοσε Παίρνω φωτιὰ ἀπό τινα διὰ νὰ ἀνάψω τὴν ἐδικήν μου. Μεταφορικ. «πέν· τὸ δέρτος Ἐγκαρδιόνομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνάπτω, δὲν ἔχω φόβον. Ἐν γένει, παρακινοῦμαι, λαμβάνω αἰτίαν, ἀφορμὴν ἀπό τι εἰς τίποτε· τί ἔκτινος, καὶ τὸ δράσος παρ' τῆς Ἐλευσινίας ἐναύεσθαιν. Ἀξίοχ.

Ἐ'ναφαίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ίω (ἀφανίζω). Ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, χαλνῶ μὲ τελειοτητά τι μέσα που, ὥστε δὲν φαίνεται τίποτε πλέον ἀπὸ αὐτό.

*Ἐναφάπτω. Μλ–ψω (ἁφάπτω). Πιάνω ἐλαφρὰ, ἐγγίζω τι μεσα που.

Ἐναφέψω. Μλ–ήσω (ἕψω, ἀμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω τι εἰς τι, ἢ μέσα που.

Ἐναφίημι, Μ. ήσω. Ἰων. ἐναπίημι (ἀφίημι). Ἀφίνω τι εἰς τι, ἢ μέσα που· ἀφίνω τινὰ νὰ τρέξῃ, ἢ νὰ γέρῃ τι μέσα· Χίωνα, βάλλω τι μεσα εἰς τι. Ἡρόδ. 1, 214. «πέναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκὸν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε. κτὸ γόνον ἐναφιᾶσιν ἐκ τοῦ στόματος (αἱ μέλισσαι)».

Ἐ'ναφορμος, ὁ, ἡ (ἀφορμὴ). Ὅστις ἔχει αἰτίαν ἀφορμὴν ἐν ἑαυτῷ, ἢ εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γένῃ τι. Κύρλ.

Ἐναφροδισιάζω. Μλ–άσω (ἀφροδισιάζω). «πέναφρ. τῇ τόρνῃ Φανερόνω, λέγω εἰς τινα κορὴν τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτά μου, τὴν κολακεύω. Ἀριστοτ. Α'. Ἐποστ. 15. καὶ Β'.

*Ἐνγεταυδί, ἢ ἐνγε ταυδί. Κωμικ. τμῆσις ἀντὶ ἐνταυδί γε, Ἀριστοφ. Θσμ. 646. Behk Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. πρβλ. ἐν μὲν ταυδεγε.

Ἐ'νγόνασε, τοῦτ' ἔστιν· «ὁ ἐν γόνασι καθήμενος ἀνήρ. Καθήμενος εἰς τὰ γόνατα, γονατίστος· ἀστροθέτημα, ἢ ἄστροτε ἐν τῷ κρεατικῷ ἡμισφαιρίῳ, Ἀρτ., ὅπου ὁ Βτμν. καὶ ὁ Behk προκρίνουσι τό, ἐγγόνασι.

Ἔνδοδος, ὁ, ἡ (ὁδὸς). Ἀπὸ ὁδοῦ, ὁδοίσιος, ῥητινώδης, ἀπὸ ῥητίνην. «πένδοδος γάμος», Γάμος μὲ φωτοχυσίαν, ἀπὸ ὁδοῦ· τοῦτ' ἔστι μὲ ὅλον τὸ σύνηθες ἑορτασμα, τὴν συνήθ. πομπήν. «πένδοδος ἀνάδοσις. Θεόφρ. Θ'. 2. Πευκη τῆς ὁποίας ἡ ῥητίνη συρρέει εἰς ἕνα μέρος καὶ οὕτω ξηραίνεται τὸ δένδρον. ἀφ' οὗ

Ἐνδαίνυμαι = δαίνυμαι ἐν. Τρώγω, γευματίζω καὶ τ. τ. μέσα που.

Ἔνδασις, αιδος, ὁ, ἡ = ἔνδυσις. «πποιδαὶ ἐνδαιδεις. Αἰσχυλ. 1042. Αἱ γινόμεναι ὑπὸ τῶ φῶς λαμπάδων ἀπὸ ὀρθοῦ.

Ἐνδαλία, Μλ. – αίσω (δαίω, ἀμλ.) Ἀνάπτω, φλογίζω, κάμνω νὰ γένῃ φλόγα, καυσις μέσα που. Τρπκ. «πένδ. πόθον τινί. Πίνδ. Πύθ. Ε. 338. Διεγείρω, ἀνάπτω τὸν πόθον τινός. Μσ. Ἀνάπτω, ἢ κάμνω νὰ ἀνάψουν καύσωνες μέσα που διὰ χρείαν μου, Ἀπ. Τῶ. – 2) Μοιράζω, καταπάπτω, διαχωρίζω διὰ ρωτι μέσα.

Ἐνδάκνω, Μ. – δήξομαι (δάκνω, ἀμλ.) Δαγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάνω εἰς, ἢ ἐπί τι, σφίγγω τι μὲ τὰ ὀδόντιά μου. ἐμπήγω εἰς τι τὰ ὀδ. Πλάτ. πεδ. καὶ ἀκολ. στόμιαν, ἐπὶ ἵππων ὅσοι δαγκάνουν τὸν χαλινόν, τόκοιντ. εἶναι βαρυκέφαλα, Valch ἐν Ἱππ. 1223. Μεταφ. ἐπὶ πάντων, ὅσα εἶναι σουβλερὰ ἢ ὀξέα, ὁρμέα, ἤτοι στιφὰ ἢ ξυνά, ὥστε χωνόνται, σφίγγουν, πιάνοντας εἰς τόπους· κἰσκ μὴ ἐνόκιμ ὁ στύλος τῇ γῇ. Μαθημ. Παλ. σελ. 17. Διὰ νὰ μὴ χωθῇ ἢ μύτη τοῦ στύλου εἰς τὴν γῆν. ητων προχῶν ἐνδακτικωνω. Συνέτ. Ἐπ. 4. Ἔσφιξαν μέσα καὶ δὲν ἠμπόριαν.

Ἐνδακρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ)· Μὲ δάκρυα, δακρυσμένος, γεμάτος δάκρυα, κλαίων.

* Ἐνδακρύω, Μλ. -ύσω (δακρυσ) τινά· Κλαίω, χύνω δάκρυα διά τίποτε, μέσα· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ Μλ. ὀλιχρ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μακρ.)

Ἐνδάπιος, ία, ιον. Ἐντόπιος (κατὰ Βτμ. παρὰ τὸ, ἔνδον καὶ ἀπὸ· δύναται μετοτ. σχηματίζ. καὶ ἀπὸ τοῦ, ἔνδον ἀμέσως, ὡς καὶ τὸ, ἀλλοδαπὸς, ἀπὸ τοῦ, ἄλλος· οχ: ὅμως ἀπὸ τοῦ, δάπεδον).

* Ἐνδαπός, ἡ, όν = τῷ προκγμ.

Ἔνδασυς, υος, ὁ, ἡ (δασύς)· Ὁλόγυρα δασύς, μαλλιαρός· πυκνός, μὲ πολλὰ δένδρα, κοντοκλαδα.

Ἐνδατέομαι, ἐνδ. Μ. ἀπομαι (δατέομαι, ἀνμλ.) Διανέμω, διαμοιράζω, πλήγους ὑπειδιστῆρας ἐνδατούμενος. ‖ Εὐριπ. Ἡρακ. 218. Ὑπειδίζων, μηλόσων, προσωποσέρων· ὅθεν καὶ ἐνδατεΐσθαι ἁπλῶς. Τὸ νὰ λέγῃ τις τίποτε διακεκομμένα, ἀπὸ λέξιν λέξιν· μετὰ αὐτ. τὸ κοινὸ νὰ κομπιάζῃται, Αἰσχλ. Θηβ. 580. Ψυχοστ. λεξ. 284. Σφκλ. Τρχ. 791. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνστ. ἀμφβ.

Ἐνδαψιλεύομαι, Μ. εὐσομ: (δαψιλεύομαι)· Εἶμαι, τὸ δείχνομαι εἰς τι δαψιλής, χαρίζω, δίδω πλουσιοπάροχα. Ἡλιόδωρ. ΙΕ. σελ. 398.

Ἐνδεδομένως, Ἐπίῤῥ. Μτχ. παθ. Παρε. τοῦ ἐνδίδωμι, Ἀφημένα, ξετεντωμένα, ἀπολυμένα, χαυνωμένα, μὲ ἀφιμένον χαλινόν.

Ἐνδεεστέρως. Ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ ἐνδεής, ὅπερ ἴδέ.

Ἐνδεής, ὁ, ἡ (ἐνδέω, δεήσω)· Ἐλλειπὴς, λειψὸς· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν, στερεῖται. ὅθεν ἔχει τὰ ἀναγκαιοτατά τῳ· ἀδύνατος, κατώτερος, ἀνίκανος· μὲ σφάλμα σωματικὸν· μετὰ γεν. Πλάτ. Ἀλκ. οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδέν. Ξενοφ. Η. α. 4ο. εἴτις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχειν. πῶν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε Σπανιώτατα καὶ μόνον τῷ συγκρτ. προσκειται ἡ αἰτ. ἀντὶ τῆς γεν. Bast. ep. cr. σλ. 143. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιεῖσθαι. Νὰ μὴν ἀφίνῃ τις τίποτε νὰ λείπῃ, τὸ κοινὸ τουρκοβ. νὰ μὴν ἀφίνῃ κουσούρι εἰς τίποτε. Σφκλ. Οἰδ. 375. πτὸ ἐνδεὲς· Τὸ ἐλάττωμα· Ἐπῤῥ. ἐνδεῶς· συγκρ. ἐνδεέστερον, παρὰ Πλάτ. Φαιδ. σλ. 74. Ε. Ξνφ. Λακ. 2, 5. ἔτι δὲ καὶ ἐνδεέστερος. πένδεῶς ἔχειν τινός. πένδεεστέρως, τοῦ προσήκοντος· ἀφ' οὗ

Ἔνδεια, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις, χρεία, πτωχεία, στεγοχωρία. Δημοσθ. Στεφ. πτὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἐνδειαν ἐλάττωμα.

Ἔνδειγμα, τό (ἐνδείκνυμι)· Ἐγκάλεσμα ἢ κατάδομα, πρόχειλαμα, ἀπόδειξις πραγματικὴ ἡδιμοιρίας τινὸς εὐνοίας ἐνδειγμα τεγεινήσαι τῇ.. α Δημοσθ.

* Ἐνδεής, ὁ, ἡ, Ἑπτ. ἀντὶ ἐνδεής.

Ἐνδείκνυμι, Μ. ενδείξω (δείκνυμι)· Δείχνω τι εἰς τι, ἀποδείχνω, βεβαιώνω τὰ πραγματικῶς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ κριτηρίου, Ἐγκαλῶ, καταδίδω, προσκαλῶ. Μέσ. ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ‖Πληείῳ ἐνδείξομαι ὅπερ οἱ Γραμμ. ἀνακληροῦσι διὰ τοῦ, λόγον, Θέλει παρατήσω με τοὺς λόγους μου εἰς τὸν Ἀχιλ. Ἰλδ. Τ, 83. κατ' ἄλλους δὲ, Θέλει ἀπολογηθῶ, διαφεντεύδω, ὡς τό, ἀπολογήσομαι· αἰσαύτως καὶ Δημοσθ. Νμ. σελ. 375. πκαταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος ἐνδυκνύμενος τοῖς πρέσβεσι, πολλοὺς ἔφη τοὺς δεομένους εἶναι παρβλ. ἐνδειξις, σημτ. 2, -β'.) Ἐνδείκνυσθαί τε. Τὸ νὰ δείχνῃ τὶς τι νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, νὰ καμνῃ ἐπίδειξιν, καυχᾶται, ὑπερηφανεύονται εἰς ἡ διά τίποτε, Πρότ. ὄθεν – γ'.) ἐνδεικνύσθαί τινι, Τὸ νὰ δείχνηται τις πρόθυμος πρός τινα διά τίποτε, ἑτοιμόσουλος, νὰ θέλῃ νὰ τῷ ἀρέσῃ, νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην του, Δημοσθ. μοῦτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον· σλ. 391. – δ'.) ἐν γένει, Δείχνω, μαρτυρῶ, ἀποδείχνω πραγματικῶς, βεβαιόνω· αφ' οὗ

Ἐνδείκτης, ου, ὁ. Πᾶς, ὅστις καταδίδει τι, κατηγορητὴς, ἐγκαλεστὴς. Φιλίστρ. Σοφ. Β'. 29.

Ἐνδεικτικός, ἡ, όν. Πᾶς, ὅστις κάμνει ἐνδειξίτινα, φανερώνει τι, ἐγκαλεῖ, καταδίδει, προσκαλεῖ τινα. Ἑπῤῥ. ἐνδεικτικῶς. πένδεικτικὸς μὲν εἰρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω. Γαλ.

Ἔνδειξις, εως, ἡ, Δείγμον, φανέρωσις· ἐξαιρ. ἐγκάλεσμα, κατάδομα, ὅταν τὸ σφάλμα εἶναι ἀναμφίβολον καὶ αἱ ἀποδείξεις καλῶς διορίζηται ἀπὸ τὸν νόμον. – 2) Ἔλεγχος, ἀπόδειξις, ὁμόλωσις· χάρις, φιλοφρόνημα εἰς τινα· ὄθεν καὶ – 3) ὁμόλωσις, ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητος, διαφεύτευσις, ἀπολογία.

Ἔνδεκα, οἱ, αἱ, τὰ· ἄκλιτ. (ἓν, δέκα) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. πεί ἐνδεκαν Ἐξουσίκτις ἐν Ἀθήναις ἔνδεκα ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπεστατοῦσαν εἰς τὰς φυλακὰς, εἰς τὰ τῆς ἀστυνομίας, τὰ ἱτλ. πολίτσικας, καὶ εἰς τὸ νὰ τιμωρῶνται οἱ κακοῦργοι, ὅσους κατεδίκαζεν καὶ εἰς ὅ,τι κατεδίκαζεν αὐτοὺς ὁ νόμος. Πλάτ. Ἀπολ.

Ἐνδεκαετής, ὁ, ἡ (ἔτος)· Ἐνδεκα χρόνων.

Ἐνδεκάζω, Μλ. σω. Ἑορτάζω τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν, Δεινάρχ. κατὰ Θεοκρ., σελ. 1335. ητοῖς αὐτοῖς ἐνδεκάζονταιν, ἀμφβ. ἀντὶ συνδεκατεύω ἢ συνδεκατίζω.

Ἐνδεκάκις, Ἐπίῤῥ. Ἔνδεκα φοραῖς.

Ἐνδεκάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη)· Μὲ ἔνδεκα τόπους, ἢ καθίσματα διὰ ἔνδεκα εἰς τὴν τράπεζαν.

* Ἐνδεκάμηνος, ὁ, ἡ (μὴν)· Ἐνδεκα μηνῶν.

Ἐνδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ. Ἐνδεκα πηχῶν μάκρος ἢ πλάτος. Ἰλδ. πένδεκάπηχυ ἔγχεος.

Ἐνδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἕκτασιν ἕνδεκα ποδῶν γεωμετρικῶν.

Ἐνδεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἕνδεκα.

Ἐνδεκαταῖος, ία, ῖον, Ἐνδεκαήμερος, πᾶν ὅτι εἶναι ἕνδεκα ἡμερῶν· ἐγένετο, γίνεται τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, κάθε ἕνδεκα ἡμέρας.

Ἐνδεκατημόριαν, τό (μόριον)· Τὸ ἑνδέκατον μέρος, ἓν μέρος ἀπὸ τὰ ἕνδεκα.

Ἐνδέκατος, άτη, τον· Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἕνδεκα, Ὅμ.

Ἐνδεκήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Πλοῖον, καράβι, μὲ ἕνδεκα καθίσματα διὰ τοὺς ἐωπηλάτας.

* Ἐνδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐνδέχομαι.

* Ἐνδεκτόν ἐστι = ἐνδέχεται· Εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐνδελέχεια, ἡ. Συνέχεια, διάρκεια. τὸ νὰ διαρκῇ, βαστᾷ τίποτε ἀκατάπαυστα, νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ἀρχαία καὶ ἀγνώστου ἐτυμολγ. καὶ πολλαὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἐντελέχεια, τὸ ὁποῖον εἶναι πάντῃ διαφορετικόν· ἴδε αὐτό.

Ἐνδελεχέω, Μλ. -ήσω. Διαρκῶ κατὰ συνέχειαν, βαστῶ ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα, Necke ἐν Χειρλ. σλ. 173. ‖Πέτραν κοιλαίνει βανὶς ὕδατος ἐνδελεχοῦσαν.

Ἐνδελεχής, ὁ, ἡ. Συνεχὴς, παντοτεινός, ἀκατάπαυστος, διαρκὴς· πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα, δὲν παύει ποτέ· Ἑπῤῥ. ἐνδελεχῶς.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = ἐνδελεχέω· ἔτι δὲ 2) καὶ μεταβτ. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ διαρκῇ, βαστᾷ ἀκατάπαυστα· παρὰ τοῖς Ο'. ἀφ' οὗ

Ἐνδελεχισμός, ὁ, = ἐνδελέχεια, καὶ – 2) Ἀκατάπαυστος συνέχεια, ἐξακολούθησις. Σειρᾶχ. Ζ. 13. Ἀριθμ. ΗΗ'. 6. Δανιὴλ ΙΑ'. 31.

Ἐνδεμα, τό (ἐνδέω, δήσω)· Πανδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον δένομέντε· τὸ ὁποῖον δένονται ἐπί τι, δέμα, λιπμοδέτης κλ. τ.

Ἐνδέμω, ἄνεω Μλ. (δέμω, ἀνμλ.) Ἁπλῶ τι μέσα που, φράζω, κλείω τι ντίζωντάς το· φράζω, Ἡρόδοτ. πτὰς διαπαγὰς τῶν οὐρέων ἐνδέμας ὁ βασιλεύς.

Ἐνδεξιόομαι, Μλ. – ώσομ: (δεξιόομαι)· Παίρνω εἰς τὴν δεξιάν, πιάνω, κρατῶ, ἁγγίζω τι μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1474. πένδεξιούσθαι βωμόν.

Ἐνδέξιος, α, ον (δεξιός). Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετ. πλησ. ἐνδέξια· Εἰς, πρὸς τὰ δεξιά, ἀ τὴν ἀράδαν, ἡ ὁλόγυρα πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, τὰ πλείστα ἑπῤῥτ. ‖Θεοὶ ἐνδέξια πᾶσιν ὠνοχόευε Ἐκρνοῦσιν ὅλους τοὺς Θεοὺς πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστι πρῶτον ἐκείνον, ὅστις ἐκάστοτε ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος πλησιέστερα εἰς τὸν κρατῆρα, κοινᾶ. κραντήρι, εἶτα τὸν πλησίον ἐκείνου καθήμενον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ καθεξῆς, ἄρα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Ἰλδ. Α, 597. ὡσαύτως καὶ πδεῖξ ἐνδέξια πᾶσιν, Ἔδειξε τὸν λαχνὸν εἰς ὅλους κρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξ Ἰλδ. Η, 184. καὶ πβῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἑνδέξια φῶτα ἕκαστονα ζητουλεύοντας ἀπὸ καθένα ἐπήγαινε πρὸς τὰ δεξ. ὁλόγυρα ἐρχόμενος, Ὁδσ. Ρ. 365. Ἐφυλάττετο δὲ ἐπιμελῶς ἡ περιστροφή, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ δεξ. ἡ ὁλόγυρα ἀρχίζ. ἀπὸ τὰ δεξ., εἰς ὅλα τὰς συνελεύσεις, τὰς συναθροίσεις, εἰς ὅλα τὰ συμπόσια κ. τ. τ., διότι τὸ τοιοῦτον ἐνομίζετο ἱερὸν καὶ εὐσημον, ἡ εὐτυχὴς προσημασία. πρβλ. δεξιός· ὄθεν πένδεξια σήματων Σημεῖα εὐτυχίαν δηλοῦντα, Ἰλδ. Ι, 236. πρβλ. ἐπιδέξιος. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. ἐξέλειπεν ἡ Ὁμρκ. σημσ. καὶ ἔμεινε μόνη ἡ τοῦ, δεξιός, Εἰς τὸ δεξὶ μέρος, Valch ἐν Ἱππ. 1360. Διῃρημένως γράφεται, πέν δεξιᾷ ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀντίθ. πεπ' ἀριστερᾷ Ἀλδ. ἐν Ἱππ. 1. σλ. 1220. – 2) ὡς ἐπίθ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς, ἢ διά τίποτε, τόκοιντ., διαβολικὸς, τετραπέρασμένος· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 464. καὶ παράτισι τῶν μεταγνστ. σπανίως μέντοι.

* Ἐνδέομαι, Μλ. -δεήσομαι· ἰδὲ ἐνδέω, Μλ. – δεήσω.

Ἔνδεσις, εως, ἡ (ἐνδέω, δήσω)· Τὸ νὰ δένῃ τὶς τι ἐπί· ἢ εἶς τι, δέσιμον· συναφὴ σύναψις, συναρμογὴ, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου συνάπτεται, συναρμόζεται τι μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἔνδεσμα, ατος, τό, = ἔνδεμα.

Ἐνδεσμεύω (δεσμεύω)· Δένω τί σφιστά, συνδέω, δένω τι εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τι.

* Ἐνδεσμέω (δεσμέω) = ἐνδεσμεύω.

Ἔνδεσμος, ὁ (δεσμός)· Δέσιμον, δέμα, δεμάτι, δεματάκι. Διοσκορ.

Ἔνδετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι δεμένον μέσα που, ἢ εἰς, ἢ ἀπό τι· ὅ,τι εἶναι κλὰ, σφιχτὰ δεμένον – δέσμιος ἢ φυλακισμένος.

Ἐνδεύω, Μ. εύσω (δεύω)· Βάπτω τι μέσα, χνώνω νὰ λάβῃ βαφὴν διαρκῆ, καλὴν ἀναλλοίωτον. – Μέσ. Βάπτω τι μέσα, βουτῶ εἰς τὴν βαφὴν, ἢ εἰς ἄλλο τι βρυστόν, μουσκεύω διὰ χρέαν μου. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 414.

Ἐνδέχομαι, Μλ. -ξομαι· (δέχομαι, ἀνμλ.), Δέχομαι, ἀποδέχομαι, κλίνω εἰς τι, τὸ εὐρίσκω εὔλογον, τὸ συγχωρῶ, δέν ἐναντιόνομαι· δέχομαί τι ὡς ἀληθινόν, πιστεύω· πένδέχομαι λόγων Πιστεύω ὅ,τι ἀκούσω, ὅ,τι μοῦ λέγουν, Ἡρόδ. πένδέχ. αἰτίαν Παίρνω ἐπάνω μου κάπιν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερμίου

πράλμα, ἢ κατηγορίαν. Δμσ. – 2) ἐν ᾧ ἐνχεται ἀπρπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τόν τοπον του, νὰ γένῃ· ἴδιον μτχ. ἐνεχόμενος, ἐνη, εσν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· τὰ ἐνδεχόμενα, Ὅσα ἠμπορεῖ νὰ γένουν, συμβοῦν· ἰσχ τῶν ἐνδεχομένων Κατὰ κάθε δυνατὸν τρόπον· καὶ ἐνδέχομαι τιμωρίαν Δίκηκουσαι, προσήκουσαι, Δνηρ. 30. 9. Ἐπῤῥ. ἐνδεχομένως.

Ἐνδέω, Μ. Ἐνδεήτω (δέω, ἀνμλ.) Ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, πάσχω ἔλλειψιν τινος, στεροῦμαι· δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ· ἐνδεῖ τῷ ᾧ Τῷ λείπει τίποτε· ἐνδεῖ τῷ ἀριθμῷ Δὲν εἶναι σωστός· ὄσεν, ὡς καὶ κατὰ μέσ. διάδ. Στεροῦμαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν· μετὰ γεν. – 2) ἀπρπ. ἐνδεῖ, ἐνέδειν «Δείπει· ἔχει δὲ πολλάκις κατὰ γεν. μὲν προτεταγμένον τὸ ἔλλειπον πρᾶγμα ἢ πολλοῦ, ἢ ἐλάσσονος, ὀλίγου εὐδεῖς καὶ πάσαντος ἐνδεῖ τοῦ κέρνου Ὅλον τὸ εἰσόδημα λείπει, κατὰ σστ. ἀδ, τὸ πρόσπ. τὸ ὁποῖον πάσχει τὴν ἔλλειψιν πολλῶν ἐνδεῖ αὐτῷ· Τῷ ἔλειπαν πολλὰ πράγματα, Ξνφ. Ἀνβ. 7, 1, 41. – 3) Μσ. ἐνδέομαι, Στερούμαι, ἔχω ἔλλειψιν, χρείαν, διέγκλ. ἀπό τίποτε· μετὰ γενκ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2. 27. ἐνδεόμενοι ἱκετῶν· καὶ Πλούτ. Συμπ. προβλ. ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περιστῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος. 2) = Ἐνεργστ. ταυτὸν τῷ ἐνδεῖν εἶναι, ἢ ἐνδείας ἔχειν, αὐτὸ τοῦ, Διάκεισθαι, ἐν ἐνδείᾳ εἶναι, πάσχειν ἔλλειψιν, στέρησιν. ἐνδεῖσθαι τῆς φύσεως· Θεόφρ. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 20. ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν.«

Ἐνδηλος, ὁ, ἡ, = Δῆλος. Ἐπῤῥ. ἐνδήλως.

Ἐνδημέω, Μλ. – ήσω (ἔνδημος)· Εἶμαι ἐντόπιος, διατρίβω, εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν μου πατρίδα, μεταξὺ εἰς τοὺς συμπατριώτας μου.

Ἐνδημία, ἡ. Παρουσία, τὸ νὰ εἶναί τις παρών του, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἔνδημιος, ὁ, ἡ = ἔνδημος.

Ἔνδημος, ὁ, ἡ (δῆμος)· Ἐντόπιος, διατρίβων, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἔθνος του, εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν χώραν, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του· ἀντιδ. τῷ, ξένος, Ἡσθ. Ἔρ. 223. – 2) Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἶναι ἐθνικόν, τὸ πολιτοτικὸν ἄλλ.

Ἐνδημιουργέω = δημιουργέω, ἐν. Κάμνω, κατασκευάζω, φκειάνω, ἑτοιμάζω τι μέσα που.

Ἐνδιαβάλλω, Μλ. –λῶ (διαβάλλω, ἀνμλ.) Διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ ἄδικα, καταλαλῶ τινα εἰς, ἢ διά τίποτε. Ἰκτησ. Περσ. 10.

Ἐνδιάγω, Μλ. – ἐω (διάγω) ὑπαρ. τὸν βίον, διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου, ζῶ πουπολ. (α)

Ἐνδιαερι-περι-νηχέτος, ὁ, ἡ (ἔνδιος, ἀήρ, ἄνηρ, νήχω)· Κωμ. λξ. παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 831. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ὥρας εὐδίου οὐρανόν διανυχμένους, Παρῳδία τῶν διῤῥμβ. ποιητ., ἀπ' οὗ ὅμως γράφει ὁ Reisig conj. σλ. 313. καὶ ὁ Dind. «ἐνδιαεριαλτεριηχετος» διὰ ὁμοιλώδη ἀερ, εἰς τὸν αἰθέρα κολυμβῶντα τοῦ Voss δὲ, κολυμβῶν εἰς, ἐπὶ τὸν αἰθέρα, διὰ τοῦ αἔρος.

Ἐνδιάζομαι, σπανιώτ. ἐνεργ. ἐνδιάζω (διάζομαι)· Συνυφαίνω, συμπλέκω, στρέφω τι, πλέκω, κεντῶ τι εἰς ἄλλο τι.

Ἐνδιάζω, Μλ. – άσω (ἔνδιος)· Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, μεσημεριάζω.

Ἐνδιάθετος, ὁ, ἡ (διατίθημι)· Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν μένδιάθετος λόγος. Ὅστις γίνεται εἰς τὸν νοῦν, τὸν ὁποῖον βάλλομεν μὲ τὸν νοῦν μας, ἀντιδ. τῷ, προφορικός· τὸν ὁποῖον ἐκφράζομεν, ἐκφωνοῦμεν μὲ λέξεις· ὄσεν ἐν γένει· πᾶν ὅ, τι στοχάζεται τις καθαρά, ἢ ὅ, τι αἰσθάνεται· ὅ, τι ἐντυπόνεται βαθέως εἰς τὴν ψυχήν, ἢ διατηρεῖται κατὰ τὴν κυρίαν καθαρότητα καὶ ἀληθειαν τοῦ λογισμοῦ· «ἔξις ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφοι», καὶ «ῥώμη ἐνδιάθετος καὶ τόνος ἀληθινός», Ἐπῤῥ. Ἐνδιαθέτως.

Ἐνδιάθηκος, ὁ, ἡ (διαθήκη)· Πᾶν ὅ, τι περιέχεται εἰς διαθήκην. Ν. Δ.

Ἐνδιαθρύπτομαι, Μλ. – ύψομαι (ἀθρύπτω, ἀνμλ.) τινί· Παίζω τὸν καμαρωμένον, τὸν ἀκατάδεκτον. Θεόκριτ. 3. 36.

Ἐνδιαιτάομαι, Μλ–τήσομαι. Ἀποδ. παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (διαιτάω), Βασιλεύω, ἢ ζῶ μέσα που, ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου μέσα εἴτε τι. Ἰων. ἐνδιαιτεόμαι, Ἡρόδ. 8, 41. ἀφ' οὗ

Ἐνδιαίτημα, τος, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν· κατοικία, διατριβή. Ἀπποιν.

Ἐνδιακειμένως, Ἐπῤῥ. (διάκειμαι) = ἐνδιαθέτως. Κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἢ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς στοχάζεται καὶ αἰσθάνεται τις. ἀντιδ. τῷ, καθὼς ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ.

Ἐνδιακοσμέω, = διακοσμέω ἐν. Διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν τι μέσα που.

Ἐνδιαλλάσσω. Ἀττ. — ττω. Μλ.–ξω (διαλάσσω), Μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλάζω τι μέσα που.

Ἐνδιαμένω, (μένω, ἀνμλ.), Μένω ἐπιμένω ἀκαταπαύστως, πάντοτε εἴτε τι. Dion. Ἀλ. Τ. 3. πλ. 1652. R.

Ἐνδιαπρέπω, (διαπρέπω), Φαντάζω, δείχνομαι μέγας, ἄξιος, ἀνάρξιος κλ. τ. π. εἴς τι· κάμνω κατορθωμάτι, διὰ τοῦ ὁποίου γίνομαι περίφημος.

Ἐνδιασκευάζω, ὁ, ἡ. (διασκευή) «λόγος», Τεχνικός, καλλιωπισμένος, καλὰ διατεταγμένος· ἐξαιρ. μὲ ὅλην τὴν ῥητορικὴν τέχνην στολισμένος. Ἐπῤῥ. ἐνδιασκεύως.

Ἐνδιασπείρω, Μ. ερῶ. (διασπείρω), Διασπέρνω, διασκορπίζω, ἐξαπλόνω, κάμνω νὰ διαιδήσῃ, τι μέσα που. Παθητικ. παρὰ Πλουτ. «ἡ δὲ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χρόαις ἐνδιεσπαρμένη.«

Ἐνδιαστάσσω, Ἀττ. ἐνδιαστάττω. Μ. ξω. (διαστάσσω), Χεχωρίζω τὰ εὑρισκόμενα μέσα που· ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ βάλλω εἰς τάξιν. Ἡρόδοτ.

Ἐνδιατρίβω, Μ. ψω. (διατρίβω), Διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν ἢ τὴν ζωήν μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. ὑπαρ. χρόνου. βίου. Θουκυδ. Β'. πλείοντες περὶ τὴν Πελοπόνησον ἐνδιέτριψαν. Πλούτ. εἰς Περικλ. «ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ» ὄσεν ἀργοπορῶ εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε', α. 15. «Οὐδέγε σοι συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν.« Νὰ τὰ κυτάζῃς πολὺν καιρόν· (τρι) ὄσεν

Ἐνδιατριπτέον, ἐπῤ. ῥημτ. τοῦ ἐνδιατρίβω· Πρέπει τις νὰ μένῃ, μείνῃ, ἀργοπορῇ, ἀργοπορήσῃ που, εἰς, μὲ τίποτε. Δουκ. Ἴστ. 6.

Ἐνδιατριπτικός, κή, κόν. Ὅστις συνήθως, ἢ μετὰ χαρᾶς διατρίβει, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ διατρίβῃ, μένῃ, ἀργοπορῇ, μένῃ πολὺν καιρὸν εἰς τι. Ἀντωνίν. Α'. 16.

Ἐνδιαφθείρω, Μλ–θερῶ (διαφθείρω), Φθείρω, ἐξολοθρεύω, φονεύω τι μέσα που

Ἐνδιαχειμάζω, Μλ–άσω (διαχειμάζω), Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω μέσα που, εἰς τι, ἢ μετίποτε.

Ἐνδιάω, Μλ.–ήσω. (ἔνδιος), Εὑρίσκομαι εἰς ἀνοικτὸν, ἔσκεπὴ τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐν γένει, διατρίβω, κατοικῶ, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου εἰς κανένα τόπον· μετὰ δοτκ., αὐτοῦτος καὶ κατὰ μέσ. διάδ. Ὅμ. Ἴλ. λβ'. 9. πρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 79 — 2) μεταβτ. Βόσκω ζῶα εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ Ἰταλ. εἰς τὸν κάμπον. Θεοκρτ. ις'. 32.' «μυρία δ' ὀμπεδίον ἐνδιάωσιν ποιμένες μῆλα.«

Ἐνδιδάσκω Μλ–ξω (διδάσκω), Διδάσκω μέσα που, ἀμῤ.

Ἐνδιδύσκω, = ἐνδύω. Ἐντύνω.

Ἐνδίδωμι, Μλ–δώσω (δίδωμι), κατὰ διαφόρους σημασίας. 1) Παραδίδω, δίδω εἰς τὸ χέρι, ἐγχειρίζω, Εὐριπ. «ἐνδότω τίς μοι χειρὸς στηρίγματα.« γενικῶς, βάλλω μέσα, ἢ προσθέτω. — 2) Δίδω συμβουλήν εἰς τι, ἢ αἰτίαν, ἀφορμήν, «τοῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ παρόδον ἐνέδωκας.« — 3) Σημαίνω, δηλόνω, φανερόνω, διορίζω, ἀποδείχνω· μαρτυρῶ· κάμνω τινὰ προσεκτικὸν· βεβαιόνω πραγματικῶς «πιστότητα καὶ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν» Ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ δίκαιοι, Ἡρόδ. 7, 52. «μαλακὸν οὐδὲ εἰδόσιναι «Νὰ μὴ δείχνῃ τις ὅτι φοβεῖται, Ἡρόδ. 3, 105. Vulch. ἐν Ἀρσφ. Πλ. 488 — 4) ἐπὶ μουσικ., Δίδω τὸν πρῶτον τόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον συμφωνοῦν οἱ λοιποὶ τὰ ὄργανά των, τὸ ἰταλ. preludiare. Πρβλ. ἐνδόσιμον. — 5) Ὑποχωρῶ, δίδω τόπον, παραχωρῶ. συγχωρῶ, τραβιοῦμαι κατὰ μέρος, τὸ κοινε. παραμερνῶ· παραβλέπω τίποτε Θουκυδ. Β'. «καὶ ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ὁποχωροῦσι δὲ, ἐνέκειντο.« κένδουναι ἑαυτὸν εἰς τι, ἢ πρός τι.« Παραδίδομαι εἰς τίποτε, κυριεύομαι ἀπό τίποτε, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τι. «εἰς οὐδὲν ἡδὺ καὶ ἀωφέλητον ἐνδιδοὺς ἑαυτόν.« Πλούτ. Δίων. Η. Ἀντων. 80. «πρὸς τὸ βάστον ἐνδιδόναι καὶ ἡδίστοις,« ὑπονοῦμ. τοὺς ἡδυπότους.« 6) Μαραίνομαι, ἢ μπραγκιάζω, χαυνόνομαι· ὀλιγοστεύω, ξεπέφτω. Παρόδ. 31. «ἐνδιδόου τὸ σῶμα διὰ μήκους χρόνου,« Πλουτ. Δημ. «δόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι ἐυρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα κατωμικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύσκριν αὐτῷ.« — 7) ἐπὶ ῥευστῶν, Ξεχύνεται, ξετρέχει που, ἢ εἴς τι· «ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἐχόντος δὲ οὐδαμῆ ἐξήλυσινα Ἡρόδ. 3, 117.

Ἐνδιήκω, Μλ–ήξω (διήκω), Ἐκτείνομαι ἀνάμεσα εἰς τι, πηγαίνω, περιπατῶ μεταξὺ εἴς τι, ὄσεν εὑρίσκομαι μέσα εἰς τίποτε. «ἐν τοῖς· καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότησι — διήκουσαι.« Σέξτ. Ἐμπ. αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τοῖς σύμπασι τῶν ὄντων κοιναὶ ἰδιότητες.«

Ἐνδίημι, (δίημι δίεμαι, δίω, ἀνμλ) Διώκω, καταδιώκω, κυνηγῶ τι, ὡς τὸ, διώκω, δίω· ἀφ' οὗ μόνον τὸ γ'. πλτ. πρσπ. τοῦ Παρατ. εὗρηται, ἐνδίεσαν, ἀντὶ ἐνεδίωκαν. Ἰλιάδ. Σ. 594. «.. οἱ δὲ νομῆες οὕτως ἐνδίεσαν,« ἰδὲ δίω (–υ–υ)

Ἔνδικος, ὁ, ἡ. (δίκη), Πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ τὸν νόμιμον, δίκαιον τρόπον, κατὰ τὴν δικαιοσύνην. δίκαιον, νόμιμον, ὀρθόν· δικανικόν, ἤτοι ὅ, τι ἀνήκει εἰς κριτήριον· «ἡμέρα ἔνδικος κριτηρίου, Ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται κρίσις εἰς τὸ κριτήριον. «κόλασις ἔνδικος·· ὅρκος,« Τιμωρία, ὅρκος, διορίζομενος ἀπὸ τὸ κριτήριον. β') Ὅστις μετεχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν δικαιοσύνην. «πόλις ἔνδικος.« Πλάτ. Πολιτ. Ἠθικ κρατεῖ, καὶ διατηρεῖ τὴν δικαιοσύνην. — 2) Ἀληθές, ἀληθινόν «τοῦ ὄντος« = τὸ ἀληθὲς, Σχκλ. Οἰδ. Τ. 1158 — 3) Ἐπ' ἀνθρώπων. Δίκαιος, τίμιος, φιλαλήθης, φιλοδίκαιος ὡς τὸ, δίκαιος, Ἐπῤῥ. ἐνδίκως. Κατὰ δίκαιον, νόμιμον τρόπον, Σχκλ. Φιλ. 372. Ἀρστφ. Εἰρ. 630. Πλάτ. «ἐνδίκως πωλεῖν. Νομ. ΙΑ'.

Ἔνδιτα, τά. Τὰ ἐντόσθια Ἰλ. Ψ. 806. «ψαύσῃ δ' ἐνδίτων.« κατ' ἄλλους δὲ, τὰ μέλη του σώματος, ὅσα εἶναι σκεπασμένα μὲ τίποτε· ἐναντία δὲ, τὰ ὑπὸ τὸν δώρακα μέρη τοῦ σώματος· παρὰ τὸ, ἔν, ἔνδυω, ὡς τὰ, ἔντερα. (τὸ ἴωτα μακρ. παρ' Ὁμ.)

Ἐνδίνευω, καὶ ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐνδινέω, Μλ.-ήσω (δινέω), Γυρίζω, στρεφογυρίζω, στρεφοελίσσω τι εἰς τι. 2) μεταβατ., Στρεφογυρίζω εἰς τι· ὀδὼν παρ' Ἱππ. «ἐνδεδινημένα ὀδόντα.»

Ἔνδιον, τό. Διατριβή, κατοικία, τόπος ἀναπαύσεως ἀσκητῆς, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· ἐν γένει, κάθισμα, κατοικία «οἱοιαδήποτε· φωλεός, κρυψώνα. «ἐνδιον εὐγροσύνης» Οἰκητήριον τῆς εὐφροσύνης, προσαγορεύεται ὁ βίκος, ἢ τὸ βαένι, Μκδ. Ἐπ. 21, 4. ποιητ. μόνον. (—υ.) ἔστι δὲ κυρίως τὸ ὀδοτ. τοῦ ἑπομ.

Ἔνδιος, ία, ιον. Πάν, ὅ, τι γίνεται τὸ μεσημέρι, κατὰ τὸ μεσημέρι, εἰς καιρὸν μεσημερίου. Ὀδυσ. Δ. 450. «ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἠλάσκει· Ἥλιος τὸ μεσημέρι· ὡσαύτως καὶ «ἐνδιοι ἐάσετε» Ἰλιάδ. Λ, 725. κἀς ἔνδιονα Πρός, ἢ κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἀπ. Ῥόδ. καὶ «ποτὶ τῶνδιονι Καλλ. ὄφεν «τὸ ἔνδιον «Τὸ μεσημ. καὶ μετὰ τὸ μεσημ. «ἐς ἔνδιον,» Ἕως εἰς τὸ μεσημβρ., «ἀφ' οὗ ἐνδιάζω, Ἀναπαύομαι τὸ μεσ. μεσημερίζω κάμνω μεσημέρι. (——υ, παρὰ Καλλ. μόνον —υυ) — 2) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς ἀσκεπῆ, ἀνοικτὸν τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν αἰθέρα· ἐν γένει, οὐράνιον. π. χ. «ὕδωρ ἔνδ.» Ἡ βροχὴ· «ἀφ' οὗ, τὸ ἔνδιον, Διατριβὴ εἰς ἀσκεπῆ τόπον (—υυ. πολὺ σπανιώτ. —υ) (ἀναμββ. παρὰ τὸ, Ζεύς, Διός· διότι παρὰ τοῦ Διὸς ἐξηρχέτο φῶς, ἡμέρα. θερμότης, καὶ εἰς τὸν κατώτερον, εἰς τὴν γῆν ἐγγύτερον ἀέρα διέτριβεν ὁ Ζεύς, ἤτοι τὸ βασίλειόν του κυρίως.)

Ἐνδίφριος, ὁ, ἡ. (δίφρος), Ὅστις κάθεται εἰς τὸν δίφρον, ἤτοι ἁμάξι, τὸ ὁποῖον σύρουν μόνον χωρεῖ, τὸ ἅπλ. καλέσσα· εἰς τὸν ὄρνιον, εἰς σκαμνί· ἐν γένει, εἰς ὄχημα, ἁμάξι. — 2) 2) ὅστις κάθεται πλησίον τινὸς εἰς τὴν τράπεζαν, «ὦ ἀδελφοί, καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων ποιήσομαι.» Συγ. Ἀμβ. 7, 2, 53.

Ἐνδογενής, ὁ, ἡ. (ἔνδον, γενέσθαι), Ὅστις ἐγεννήθη μέσα που, εἰς τὸ σπίτι· ὡς τὸ, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν, Ἐπίρ. (ἔνδοτ), Ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος πρὸς τὸ ἔξω. Ὅστ. ἔτι δὲ — 2) καὶ, Μέσα, στάσεως, ἡρεμ. σημαντ. μετὰ γενικ. «ἔνδοθεν αὐλῆς» Ἰλιάδ. Σ, 247. «ἔνδοθεν στέγης,» Σοφοκλ.

Ἔνδοθι, Ἐπίρ. Μέσα, ἡρεμ. σημντκ Ὅμ., ὅστις εἶναι συντάσσεται τὴν λεξ. «ἔνδοθι δυμοῦ» ὡς τὸ ἡμέτ. βαθυρὰ ς' τὴν καρδίαν. Ἰλ. Α. «...σὺ δ' ἔνδοθι δυμὸν ἀμύξεις» Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σπήτι.» Ὀδ. Ε, 48. ἐνίοτ. μετὰ γεν. «ἔνδοθι πύργων» Ἰλιάδ. Σ, 287.

Ἔνδοί, κατ' ἄλλους δέ, ἔνδοι Αἰολ. ἀντὶ ἔνδοθι· ὁ παρεξτνμ. τύπος ἔνδοι, ἐστὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. κατὰ Ἡρδν. παρὰ Dind. Poet. Graec. min. T. 1. σλ. VII. ὀρθότερος.

Ἐνδοιάζω, Μλ.-άσω (δοιάζω) τινί. Εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλω ἀπό, ἢ εἰς τίποτε· φοβοῦμαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀποθ. παθ., «ἐνδοιασθῆναι, παρὰ Περὶ. Valck. diatr. σλ. 109. κατὰ Βτμν. δέ, Λξ. σλ. 102. οὐκ ἔστι συνήθειον κυρίως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς φράσεως «οὐκ ἔστιν ἐσχηματισμένον· «ἀφ' οὗ

Ἐνδοιάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀμφίβολον, δὲν ἀπεφασίσθη, δὲν διεκρίθη· εἰς ἀμφιβολίαν ὑποκείμενον, ἀμφισβητήσιμον, ἀναποφάστον, Λουκιαν. Δ'. σελ. 158. Ἐπίρ. ἐνδοιασίμως.

Ἐνδοίασις, εως, ἡ καὶ

Ἐνδοιασμός, ὁ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης.

Ἐνδοιαστής, στοῦ, ὁ. Ἀμφιβάλλων, ἀμφίβολος. Φίλ. Τόμ. Β'. σελ. 582.

Ἐνδοιαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, κλίνει εἰς ἐνδοιασμόν. ἐνδοιαστικῶς, Ἐπίρ. Ἀμφίβολα.

Ἐνδοιαστός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀμφιβάλλεται, εἶναι ἀμφίλογον, ἀβέβαιον. Ἐπίρ. ἐνδοιαστῶς. Θουκυδ. ς. «ἐνδοιαστῶς ἀπρωϊκται.

Ἔνδομα, ατος, τό (ἐνδίδωμι). Πᾶν ληφθὲν πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεδώκε τις, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρητήθη, ἐτράβηξε χέρι, ἢ ἠθέλησε καὶ τὸ παρέβλεψε. — 2) = ἔνδοσις, ἀμφβ.

Ἐνδομάχης, ου, ὁ Δωριακ. ἐνδομάχας, ὁ (ἔνδον μάχομαι)· Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ, φιλονεικεῖ, μαλώνει εἰς τὸ σπίτι, Πνδ. Ἐπιθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, πετεινοῦ.

Ἐνδομενία, ἡ· γράφεται ἔτι καὶ «ἐνδυμενία. Μακεδονικὴ λέξις, σημαίνουσα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα σκεύη, φορέματα, κ. λ. τ. οἰκιακὰ πράγματα, τὸ ἡμέτ. νοικοκυριά· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρία. Χειρογράφ. Κορνούτου Κεφ. 14. μὴτε ἐνδομενείας καὶ εὐθαιότητος», (ἡ ἐτυμλ. παρὰ τό, ἔνδον εἶναι καὶ ἔνδον μένειν).

* Ἐνδομέω, Μλ. —ήσω (δομέω) · Κτίζω τι μέσα που· «ἀφ' οὗ

Ἐνδόμησις, εως, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι κτισμένον μέσα που· ἐξαιρ. οἰκία ἢ εὐγατή, τοῦτ' ἔστι μέρος τῆς θαλάσσης εἰς λιμένα τινά, εἰς τὸ ὁποῖον κτυποῦντες παλαιὰ τὰ γεμίζουν πέτρας καὶ τὸ ἐνόνουν μὲ τὴν ξηράν, τό ἰταλ. μόλος, Ἰώσ. Ἀρχ. ΙΕ'. 9.

Ἐνδομυχέω, Μλ. —ήσω (ἐνδόμυχος)· Κρύπτομαι μέσα εἰς τὰ ἔνδον τοῦ οἴκου εἰς καμμίαν γωνίαν· κάθομαι κρυμμένος.

Ἠδομυχί, Ἐπίρ. Εἰς ἀπόκρυφον τόπον· παρὰ τό

Ἐνδόμυχος, ὁ, ἡ (ἔνδον μυχός)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι κρυμμένον εἰς βαθεῖαν γωνίαν, εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου· εἰς τόπον σκοτεινόν, καὶ ἀπόκρυφον· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρός.

Ἔνδον, Ἐπίρ. (ἐν) Μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἄλλως, ἐν δόμῳ, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λξ. καὶ ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, π. χ. «μηρίνεις ἔνδον εἴσω· κραδίη ἔνδον ὑλάκτει καὶ λ. τ. Ἐν γένει, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὴν χώραν· ἐπὶ πάντων ὅσοι ἐπέστρεφαν εἰς τὴν πατρίδα. Μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ «Διὸς ἔνδον» Ζεφύριοι ἔνδονα Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός, τοῦ Ζεφύρου, Ἰλιάδ. Τ, 15. Ψ, 200. ὁ Πιθ. συντάσ. αὐτὸ ὁστικῶ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐπίτσ. Μέσα εἰς· ποὶ ἐνόνω Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὸ σπίτι, ἐξαιρ. οἱ σπιτιακοί, τὸ ἰταλ. φαμίλια, κοινς. φαμιλιά. — 2) Τποκάτω, ἐπὶ ὑποθέσεως (περιεχόμενον) γράμματος ἢ ὁμιλίας τινός.

Ἐξοδοξάζω = δοξάζω σημσ. 2. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐνδοξολογέω, Μλ. — ήσω (ἔνδοξος, λέγω)· Ζητῶ νὰ δοξασθῶ μὲ ὅσα ὁμιλῶ, λέγω, μὲ τὰς ὁμιλίας μου· ζητῶ τὴν δόξαν μου ἐν ταῖς λόγοις. Διογέν. Λαέρτ. ἐνδοξολογοῦντας, τοὺς ῥήτορας λέγει.

Ἐνδοξόπωλος, ὁ, ἡ· = ελυτόπωλος, παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον μὲ τὴν συνήθη γνώμην τῶν ἀνθρώπων· ἀντιτ. τῷ, παράδοξος. Ἀριστοτ. Τοπ. Α'. «ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς.» — 2) Ὅ, τι εἶναι εἰς δόξαν καὶ τιμήν, περίφημον, ξακουσμένον κατὰ τῷ, ὄνομος· Ἐπίρ. ἐνδόξως.

Ἐνδοξότης, ητος, ἡ. Εὐκλεια, τιμή, φήμη.

Ἐνδόσθια, τά. (ἔνδοτ) = ἐντόσθια, ὁπερ ἰδέ.

Ἐνδόσιμος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι) Ὅστις δίδει τὸν τόνον εἰς τοὺς λοιποὺς μουσικοὺς μὲ τὸ ὄργανόν του διὰ νὰ συμφωνήσουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἁρμόνια κατ' ἐκεῖνο, ὅπερ τὸ ἐνδόσιμον, ὑπκτ. μέλος, ἢ κρούσμα, τὸ ἰταλ. πρελούντιο, τουρκ. ντουζένι. Ἐν γένει, σημεῖον, τὸ ὁποῖον δίδεται διὰ νὰ γένῃ ἀρχὴ πράγματός τινος. «ἔνδοσ. εἶς τι. Τρπε. Αἰτία, ἀφορμή, εὐκαιρία, παρακίνησις, προτροπή. ἀριστοτ. Πολ. Η'. «ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις.» 2) Ὅστις ἐνδίδει, δὲν ἀντιστέκεται εἰς τι, παραβλέπει, τραβιέται ὀπίσω. Γρηγόριος Ναζ.

Ἔνδοσις, εως, ἡ. (ἐνδίδωμι) = τὸ ἐνόσιμον — 2) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ μὴν ἀντιστέκηται εἰς τι, νὰ παραβλέπῃ, τραβιέται ὀπίσω.

Ἐνδότερος, έρα, ρον. Ἐπίρ. ἐνδοτέρω, συγκ. τοῦ ἔνδον. Ὑπερλ. ἐνδότατος, η, ον· Ἐπίρ. ἐνδοτάτω. Πᾶν ὅ, τι εἶναι παρεμβαλὸ, ἐνδιάμεσον, βαθὺ ἢ μέσα — 2) ἐνδοτέρω, Παρακάτω, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως (τὸ περιεχόμενον) γράμματος ἢ λόγου τινός, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 11. Πρόσθετος, ὃς δὲ καὶ, ἐνδοτάτω Ἐπίρ.

Ἐνδοτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ «ἐνδίδηται σημεῖον, ἀρχή, ἢ εἰς ἔνδοσιν, παραχώρησιν. Ὅστις συγκαταβαίνει, ἔχει εὐλοΐαν, ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, τὰ μὴν ἀντιστέκηται· παρβλ. εὔδοσιμος. Ἐπίρ. ἐνδοτικῶς.

* Ἐνδουπέω, Μλ.-ήσω (δουπέω, ἠχμλ.), Πέφτω μέσα που μὲ κρότον «μέσαθεν ἐνδουπήσαι ὤμηστα, χώθηκα μέσα μὲ κρότον, κτύπον, βόμβον. Ὀδσ. Μ. 433. παρβλ. Ο, 479.

Ἐνδουχέω, ῶ, (ἔνδον ἔχω), Πάν ὅ, τι ἔχει τις εἰς τὸ σπίτι του, τό κοιντ. νοικοκυριό, νοικοκυριάτο = ἐνδομενία.

* Ἐνδόχειον, τό = δοχεῖον.

Ἐνδραστής, ὁ, ἡ, Ἐνεργητικός, δραστικός· περὶ Σουϊδ. ἀντιθ. τῷ ἀδρανής.

Ἐνδρομέω, Μλ. —ήσω (δρομεῖν). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα εἴς τι, Ἀνάλεκτ. Β' σελ. 247. ποιητ.

Ἐνδρομή, ἡ (ἐντρέχω). Τρέξιμον, πηλάλημα μέσα που, τρέξιμον μὲ στέρχημα ποῖος τρέχει ὀγλιγωρότερα. = Τραγῳδία, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν εἰς τὴν ὀρχήστραν ὅταν ἐπάλευαν οἱ ἀγωνισταί.

Ἐνδρομίς, ίδος, ἡ (δρόμος). Ἐλέγετο εἴδος ὑποδημάτων δυνατῶν καὶ μὲ μπροστὰ λαμούρες, τὰ ὁποῖα φορούσαν οἱ κυνηγοὶ ξεμυτάτους, διὰ νὰ προφυλάττουν τοὺς πόδας των ἀπὸ κάθε ἀνωμαλίαν βλάβην· τοιαῦτα φορεῖ καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, Spanh. ἐν Καλλ. Ἀρετ. 16. «ἐνδρομίδας ἔχοντας ὑπερβαίνειν», Ματθαιοπ. Παλ. σελ. 100. «ἀρβυλίων λιπαντέων ἐνδρομίς», Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 206 — 2) Φορεμά τι χοντρόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζον τὸ σῶμα των οἱ δρομεῖς καὶ παλαισταὶ τελειώνοντες τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ κρυολογοῦν. Juvenal. 3, 102. 6, 145. Martial. 4, 19. 14, 126.

Ἐνδρομος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ ἐπίτρομος, Πολυδ.

Ἔνδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Γεμάτος ἀπὸ δροσιάν, δροσισμένος, ὑγρός, βρεγμένος.

Ἔνδρυον, τό (δρῦς). Ὁ σκαλμὸς ἢ τὸ ξύλινον καὶ ὀλίγον στραβὸν ξυλάκι, κοινῶς, ζευγάλι, τὸ ὁποῖον βάλλουν χλείουν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἁρότρου, ἢ ἀλετρίου τὸν λαιμὸν τῶν βοῶν καὶ τὸ δένουν ὑποκάτω μὲ τὸν μέσαθεν, ἢ μὲ τὸ εἰς τὴν ἄκρην τῆς ζεύγλας συνδεσμίνι. λαρ., Ἡσιόδ. Ἔργ. 469.

Ἐνδρύζω, = ἐνδυάζω· Ἀμφιβάλλω, διστάζω· «ἀφ' οὗ

Ἐνδυασμός, ὁ, = ἐνδοιασμός. Ἀμφιβολία, διαταγμός.

Ἐνδυμενές, Ἐπίρ. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἐνδυμένως, Ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, προθύμως, μὲ ὄρεξιν καὶ ἀγάπην, ἐγκαρδίως, ἐκ ψυχῆς, παρ' Ὅμ. πολλάκις, ἐξαιρ ἐν Ὀδσ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων φιλικῆς ὑποδοχῆς, δέξιώσεως, χαιρετισμοῦ, φιλικῆς ἀγάπης σημαντικῶν ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πέμπειν, Ὀδσ. Ξ, 337. «ἀποπέμπειν», Η, 65. «μαρτεῖν, Ἰλιάδ. Ω, 438. λαύειν καὶ χρῆσθαι, Ὀδσ. Κ, 450. «παρέχειν βρῶσίν τε ποσίν τε» Ο, 491. τίειν, Ο, 443. δέχεσθαι, Ἰλιάδ. Ψ, 90. Πνδ. Πυθ. 5, 114. «φείδεσθαι, κοσμεῖν, τρέφειν, κομίζειν, φιλεῖν» ἔτι δὲ καὶ, «ἐνδυκέως δαίζειν Καταγγεῖς μὲ πολλὴν, μεγάλην ὄρεξιν, Ὀδσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χ, 109. Οἱ μεταγενστ. ποιητ. χρῶνται καὶ τῷ, ἐνδυκὲς κατὰ σημπ. τοῦ, συνεχές, Πάντοτε, κατὰ συνέχειαν, ἀκατάπαυστα, ὅλα ἕνα. Τὸ ἐπ. ἐνδυκὴς οὐχ εὑρηταί που. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἔνω, δέδυκα, ὀξέως, σπουδαίως, ἐπτενῶς.)

Ἔνδυμα, ατος, τό (ἐνδύω). Φόρεμα.

Ἐνδυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐνδυμα, Πλούτ.

Ἐνδυμενία, ίας, ἡ, ἰδέ ἐνδομενία· πτὴν ἐνδυμενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασανυ.

Ἔνδυναμος, ὁ, ἡ (ἔνναμις). Δυναμωμένος, ἐνδεδυναμωμένος, δυνατός· παρὰ τὸ

Ἐνδυναμόω, ῶ. Κάμνω δυνατόν, δυναμωμένον ποὺ ἢ τίποτε, παρὰ ταῖς Ο'.

Ἐνδυναστεύω, Μλ. -εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μέσα, εἶμαι ἐξουσιαστὴς εἴς τι. — 2) καταφρόνω τίποτε εἰς τι διὰ τὴς δυνάμεως, ἐξουσίας καὶ ὑπολήψεώς μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. ἀ. 41. μενδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεύσαι τοὺς κρατίστους.«

Ἐνδύνω, = ἐνδύω· ὅπερ ἰδέ, Ἱλιάδ. (υ).

Ἔνδυσις, εως, ἡ (ἐνδύω). Ἔμβασμα, χάσιμον, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ, χώνηταί τις ἢ τίποτε μέσα που, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τίς που κλεφτικά, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ καταλάβῃ τις· εἴσοδος. — 2) Φορεσιά, ἔνδυμασιά, Δ΄ήν. ΙΒ'. πτὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νεωνία.

Ἐνδυστυχέω, Μλ. -ήσω (δυστυχέω). Δυστυχῶ, εἶμαι δυστυχὴς μέσα που, ἢ μέ τίποτε, τὸ ὁποῖον κάμνω, μεταχειρίζομαι, Πλούτ. Φάβ. κἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει.

Ἔνδυτήρ, τῆρος, ὁ, πέπλος. Φορεμένος, ἢ διὰ φόρεμα πέπλος, Σοφοκλ. Τραχ.

Ἐνδυτήριος, ία, ιον (ἐνδύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ νὰ τὸ ἐνδύνται, φορῇ τις.

Ἔνδυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐνδύσεν, ἐφόρεσεν, ἐπῆρε τις ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του· ὅ,τεν τὸ ἐνδυτὸν ἢ ἐνδυτόν. Φορεμένον, φόρεμα, φορεμιά· πένδυτόν σαρκός. Τὸ δέρμα τοῦ σώματος, Εὐρ. Βκχ. 135. (ἐ Elmsl, ἐν Εὐρ. Ἰκ. 138. προκρίνει τὸ ὀξυτονούμενον, ἐνδυτόν, ὡς συνηθέστερον.)

Ἐνδύω, καὶ ἐνδύνω (δύω, ἐνμλ.) μεταβ. Ἐνδύνω, φορῶ πένδ. χιτῶναν, Ἱλιάδ. Ε, 736. Μέσ. ἐνδύομαι, ντύνομαι, φοριοῦμαι, ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων. Τρπε. πένδυσεν ἑαυτόν. Τὸ νὰ περιπλέκηται, μπερδεύηται εἰς τίποτε, Ξνφ. Κ. πδ. 1, 6, 40. — 2) ἀμετβ. καὶ μέσ. Ἐμβαίνω, χώνομαι, μπήγομαι μέσα που, ἢ εἰς τι· μετὰ αἰτιατ. πούδε τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεκεν Δέν θέλει βύσῃ, δέν θέλει καταβῇ πλέον εἰς ἀγῶνα μὲ τὸ κοντάρι, Ἱλιάδ. Ψ, 622. ὅπου ὁ Wolf ὅμως ἐξέδοσε ἔγραψε. β΄) Τρπε. Προσκολλῶμαι εἰς τίποτε, ἀφερόνομαι ἄλλως εἰς αὐτό, παίρνω τι ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι τίποτε· εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδύναμι Ἐμβαίνω εἰς κάμμιαν φροντίδα, παίρνω ἐπάνω μου τὸ νὰ φροντίσω διὰ τίποτε. Ἐπ. δὲ καὶ μετὰ ὅτε. πταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντωνυν Τὸ νὰ εὐτχορῇ τι, κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὰς ψυχάς τῶν ἀκροατῶν, Ξνφ. (Περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λέξ.) Ἐνεδύθη. (ἐνσύς). Βουβαίνομαι, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν.

Ἐνεαρίζω, = ἐαρίζω ἐν. Περνῶ τὴν ἄνοιξιν ἢ ἐνέναν τόπον Πλούτ. Ἔρωτ.

Ἐνεγγυάω· Ψευδοῦς ὑποθέσεως καὶ διὰ τοῦ, ἐγγυάω ἑρμηνευομένη λέξις. Lobeck ἐν Φρυν. πλ. 155.

Ἔνεγγυς, Ἐπίρρ. = ἐγγύς.

Ἐνέγκαι καὶ ἐνεγκεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ· καὶ ἤνεγκα, ἤνεγκον ἀόρ. β΄, τοῦ, φέρω· Ἰων. ἐνείκαι, Ὁμ.

Ἐνέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τὸ νὰ κάθηται, κεῖται τις μέσα, ἐπάνω, ἢ κοντὰ εἴς τι, Ἱπποκρ. πένεκρα ναρκήσεως.« 2) Ἐπιβουλή, δόλος, παρα-

μόνευμα, τό κοινῶ. καρτέρι. Θουκυδ. »ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι.«

Ἐνεδράζω, Μλ.-άσω (ἐδράζω). Καθίζω, βάλλω, στήνω τι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἔρχομαι νὰ καθήσω ἢ νὰ πλαγιάσω, κοιτασθῶ ἐπάνω εἰς τίποτε·

* Ἐνεδρεία, ἡ (ἐνεδρεύω). Ἐπιβουλή, παραμόνευμα.

Ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιβουλευτής, παραμονευτής· ἀφ' οὗ

Ἐνεδρευτικός, ή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὅσας εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδραν, ἐπιβουλήν, ἀπάτην.

Ἐνεδρεύω, Μ. εύσω (ἐνέδρα) μετὰ Αἰτιατ. Κάθομαι κρυμμένος καὶ παραμονεύω· ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πιάσω τι μὲ δόλον· ἐπιβουλεύω, πασχίζω νὰ ἀπατήσω τινά. Ἡρωδιαν. Γ'. 2) Βάλλω τινὰ εἰς τὴν ἐνέδραν διὰ νὰ παραμονεύῃ. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. 3.

Ἐνεδρον, τό, = ἐνέδρα. Πράξ. Ἀποστ. 23.

Ἐνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα)· Ὅστις κάθηται κατοικεῖ που· ἐγκάτοικος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. νῦν δέ μοι λεγ' αὐλῆς ποίας ἔνεδρος ναίεις.

Ἐνέζομαι, Μλ. ἐνεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) Κάθημαι μέσα που, παραμονεύω· μετὰ κίτ. τοῦ τόπου· πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ καθήσω. Αἰσχλ. Προμ. 139. (τὸ ἐνεργ. ἕζω, ἄχρηστον· ἀφ' οὗ οἱ μεταβτ. χρόνοι ἐνεῖσα, ἐνεσάμην Ἀόρ. ἐνείσομαι Μλ. Ἔβαλα, ἔστησα, θέλει βάλω, στήσω τι μέσα).

*Ἐνέηκε, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆκε, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐνίημι· Ὁμ.

* Ἐνέην, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἔναιμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆν, Ὀδσ.

Ἐνεζίζω, Μλ. – ίσω (ἐζίζω)· Συνεζίζω τινὰ εἴς τι· ὅσεν Μέσ. παρ' Ἡρωδιαν. κχειμερίῳ ἀέρι ἐνειτιμένοις, Συνειθισμένοι εἰς τὸ ψύχος.

Ἐνειδοφορέω, Μλ. -ήσω (εἶδος, φέρω) ἱππέτρον ἐνειδοφορῶν. Κάμνω, κατατευάζω τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν τινος εἰς μάρμαρον· ἐπὶ ἀγαλματοποιῶν, Μελγ. 12. καὶ τὸ ἐνειδοφόρον, Graefe σλ. 46. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 22. κἀβρὸν ἔρωτα ἀψύχου μορφῆς κωφὸν ἔτευξε τύπον, πέτρον ἐνειδοφόρουν.

*Ἐνεῖκαι, Ἀπρφ. ἀόρ. ἀ΄, Ἰων. ἠνεικα ἀντὶ ἤνεγκα, παρὰ τὸ, φέρω, Ὁμ. ὅστις καί, ἔνεικας, ἐνεικε, ἐνεικαν, ἀντὶ ἤνεικας κλ. χρῆται.

Ἐνεικονίζω, Μ. ίσω (εἰκονίζω)· Εἰκονίζω, ζωγραφίζω, εἰκόνα τινὸς εἰς τι· Μτ. Βλέπω τὴν εἰκόνα μου εἴς τι, ὅ ἐστι εἰσπρίζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζομαι· πτοὺς ἑαυτοῦ λόγους τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι. Τὸ νὰ εἰκονίζῃ τις τοὺς λόγους του εἰς τοὺς λόγους ἄλλων, ἤτοι νὰ τοὺς θεωρῇ, βλέπῃ, σκοπῇ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλτχ. περὶ τοῦ ἀκ.

Ἐνειλέω, Μλ. -ήσω (εἰλάω, εἴλω)· Περιτυλίγω τι εἰς τίποτε, περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἐνείλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον· κύλινδρος, τὸ κοιντ. κουλλούρι, πράγμ' τι κατὰ μάκρος κουλλουριασμένον, τὸ Ἰτκλ. βόλλα. Ἰώσηπ. πτῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα.

Ἐνειλινδέω, ῶ, = ἐναλινδέω. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ'. 9. 10.

Ἐνείλισσω, Μ. ξω. Ἰων. ἀντὶ ἐνελίσσω.

Ἐνειλλάω, = ἐνειλέω. Θεόδ. 2, 76.

Ἐνεμμεν, ἀντὶ ἐνεσμεν, Ἐπκ. α΄, πλπ. πρσπ. ἐναστ. τοῦ, ἐνίεμι, Ἱλιάδ. Ε, 477. Ἄλλως δὲ ἐνέμεμε, ὁμαλ. ἐόρ. α΄. τοῦ νέμω.

Ἐνεμί, Μλ. ἐνέσομαι (εἰμί)· Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα εἴ τι, ἢ παρών· ἐξαιρ. εἶμαι εἰς τὸ σπίτι, Ὁμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ἑνίοτε μετὰ δοτκ. νῦμῖν οἶκοι ἔνεστι γόεια Ἱλιάδ. Ω, 240. πάργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν Ὀδσ. Κ, 45. – πένεστι καὶ μύρμηκι χολήν. Ἀρατσ. 2) ἀπρσπ. ἔνεστι, Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατὸν ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ τις νὰ – μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Σφοκλ. Ἀντ. 213. Valck. ἐν Ἱππ. 1326. Λουκιαν. πένεστί σοι πρίασθαι· πρβλ. ἔξεστι, ἐγγίγνεται. – 3) Μτχ. ἀπόλ. ἐνόν, Ἐν ᾧ ἦτον, ἢ εἶναι συγχωρημένον, δυνατόν, ἐπειδὴ ἔδύνατο, ἢ δύναται νὰ — Ἡρόδ. Η'. πένον αὐτοῖς τι σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν. πέκ τῶν ἐνόντων καὶ, κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον· Ὅσον τὸ δυνατόν, τὸ καταδύναμιν, ὅσον δύνατα, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐνειργνυμι, ἐνειργνύω, καὶ ἐνείργω (εἴργω)· Ἐμποδίζω, κλείω, σφαλώνω, κλειδόνω τι μέσα εἴς τι, Φίλαρ. πένεῖρας τῷ ταύρῳ.

Ἐνείρω (εἴρω, ἀνμλ.). Ἀραδιάζω, συμπλέκω τι μὲ ἄλλο τι· συναρμόζω, βάλλω τι μέσα εἰς ἄλλο τι· δηλονέτι πένείρω ἁλύσιον· βάλλω, ἀπερνῶ τινα ἢ τὸν ἄλυσον. Ἡλιόδ. Θ, σελ. 408.

Ἐνεκα, Ἰων. καὶ Ἑκπ. ἕνεκεν, ποιητ. καὶ Ἀττ. εἵνεκα, σπανιώτ. εἵνεκεν· Πρόθ. μετὰ γενκ. Διά, γιά, Ὁμ. ὅστις συντάσσει αὐτὸ ὁτέ μὲν προηγούμενον, ὁτὲ δὲ ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ πτωτικόν· ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. σημαίνει δὲ, κυρίως τό, ὅτι κάμνει τίς τι διὰ χάριν, δι' ἀγάπην πρός τινα. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ, τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεταί τι, Ἱλιάδ. Ξ, 89. Ὀδσ. Α, 381., Τὴν ἱκανοποίησιν, ἀντιπαράστασιν ζημίας τινός, Ἱλιάδ. Α, 214. πτῶν εἵνεκεν Διὰ τοῦτο, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, Ὁμ., παρβλ. οὕνεκα, ἀπὸ τοῦ, οὗ καὶ ἕνεκα σύνθ. πλόγου ἕνεκεν τοῦ ἡμετ. Μόνον γιὰ νὰ λέγωμεν, νὰ εἰπώμεν τίποτε· ὡσαύτως καὶ πάσῃ βοῆς ἕνεκεν ἰδὲ Ἀπό, Γ. δ, καὶ πτίνος χάριν ἕνεκεν ἰδὲ Χάρις σημτ. ζ. α΄. – 2) Ὡς πρὸς, ὅσον τό — ὅσον εἰς, π. χ. πένεκα ἐμοῦ· Ὡς πρὸς ἐμέναν, ὅσον κρέμεται ἀπὸ ἐμένα, ἢ ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, πτοῦ φυλάσσοντος εἶνεκεν Ὅσον ἀπὸ μέρος τοῦ φύλακος. ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὸν, φύλ., Ἡρόδ. 1, 42. πεἵνεκέ γε χρημάτων· Ἂν εἶναι μόνον οἱ ἄσπρα Ἡρόδ. 3, 122. πρβλ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 6, 63 πἵππαρε ἕνεκεν Ὡς πρὸς τὴν δοκιμὴν μόνην ἂν εἶναι μόνον διὰ δοκιμήν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Χαρμδ. σλ. 158. E. Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 421. – 3) Διὰ μέσου, μὲ τὸ μέτρον· πτέχνης ἕνεκεν Μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν δύναμιν τῆς τέχνης. Aemil. ἐν Νικ. 2. – 4) ὡς σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ, οὕνεκα, Ἐπεξήγ. Βίων. 2, 7. Ὁμ. χρῆται, κατὰ τὴν χαρίεν τοῦ στίχου, τῷ, ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκεν. Ὁ δὲ Καλλιμ. νομίζεται ὅτι εἶπε καὶ, εἵνεκε. Ἰδὲ τὴν λξ. ταύτην. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρηγουμένῳ αὐτοῦ τῷ πτωτικῷ. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τὸ ἕνεκα ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου του διὰ πλειόνων λέξεων παρεμβολῆς μεταξὺ αὐτῶν· π. χ. Ἀρστφ. Ἔκκ. 105. 106. πτούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἕνεκα.

Ἐνεκπλώω, = ἐκπλέω ἐν. Ξεπλέω τι εἰς τι. Πολυδ. Γ. 76.

*Ἐνεκτέος, α, ον. Ἐπδ. ρήμτ. τοῦ, φέρω. Πρέπει νὰ φερθῇ, κουβαληθῇ, τὰ φέρνται, κουβαλήνται.

*Ἐνέκυρσε, Ἀόρ. α΄. τοῦ ἐγκύρω, Ἱλιάδ. (Ἐνέκω). Ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις εἰς τὸ, φέρω ἀνήκουσα, εἰς τὸ ὁποῖον σχηματίζονται ἀπ' αὐτῆς οἱ ἑξῆς χρόνοι, Ἀόρ. α. ἤνεγκα, Ἰων. ἠνεικα Ἀόρ. β΄. ἤνεγκον. Πρκμ. ἐνήνοχα Ἀττ. ἐνήνοχα· Παθ. Πρκμ. ἐνήνεγμαι, Ἰων. ἐνήνειγμαι· παθ. Ἀόρ. ἠνέχθην, Ἰων. ἠνείχθην.

Ἐνελαύνω, Μλ. ἐνελάσω, Ἀττ. ἐνελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διώκω τι μέσα που· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετβ. Ἐμβαίνω μέσα που ἀφιππος, ἐφ' ἅρματος, ἢ τοι καβαλλάρης, μὲ τὸ ἄλογό, ἐμ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαίνω ποὺ μὲ στράτευμα· ὑπακ. ὅρμα, ὅπου ἐνελ. τ. τ. τ. — 2) Ἐμπίγω, χώνω τι μέσα εἴς τι ηχαλκόν πλευραῖς, Πνδ. Νμ. 10, 131. Τρπκ. ηένελ. καρδίᾳ κάτοικα τὸ ἡμέτ. Βάμνω τινὰ νὰ σκάξῃ ἀπὸ τὸν θυμόν, τουκβ. συνηθ. ἀπὸ τὸ γειάτιτου, Πνδ. Πθ. 8, 11.

Ἐνελίσσω (ἑλίσσω). Τυλίγω τι μέσα εἴς τι, περιτυλίγω. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 129.

Ἔνεμα, τό (ἐνίημι). Πανδήποτε ρευστόν, τὸ ὁποῖον ἔχυσαν, ἐβρίφτε τις μέσα εἴς τι, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐρράντισε τις μέσα εἴς τι, ἔξαιρ. μὲ τὸ κλυστῆρι εἰς τὰ ἔντερά τινος. Γαλην. ἀφ' οὗ

Ἐναματίζω. Βάλλω τινὰ κλυστῆρι. Ἀετ.

Ἐνεμέω, Μλ. -ήσω (ἐμέω). Ξερνῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐνεμ. τινί, καί, εἴς τι.

Ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. Ἄκλιτ. ἀριθμ. Ἐνενῆντα, Ἰλιάδ. Β, 602. (Ὁ τύπος ἐννενηκοντα, ἀμφιβ. Bekker ἐν Θκδ. 1, 48.) ἀφ' οὗ

Ἐνενηκονταετής, ὁ, ἡ, συγκρ. ἐνενηκοντούτης, ου, ὁ· καὶ Ξηλνκ. ἐνενηκοντοῦτις, ἄδος, ἡ (ἔτος). Ἐνενῆντα χρόνων, ἐνενηντάρης.

*Ἐνενηκοστός, ή, όν. Ἕνας, μιά, ἕνα ἀπὸ τοὺς, τάς, τά ἐνενῆντα· (ὁ τύπος ἐννενηκοστός, ἀμφιβ.)

Ἐνένιπτε. Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρτπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίπτω κατὰ διπλσμ. Ὅμ., Κατὰ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ἔχ. δὲ, ψευδ. ἀόγν. ἀντὶ ἐνένιπε.

*Ἐνένισπε, Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίσπω, κατὰ διπλσμ. Ἰλιάδ. Ψ, 475. πάνν ἀμφιβ.

*Ἐνέὼτο, ἐνεωῦσαι, Ἰων. συγκρ. ἀντὶ ἐνεωῦντο, ἐνεωῦσαι, παρὰ τὸ, ἐνοέω.

Ἐνεξεμέω, Μλ. -έσω (ἐξεμέω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι. Πολυπ. Γ, 76.

Ἐνεξουσιάζω, Μ. άσω (ἐξουσιάζω). Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου, ἢ φέρνομαι μὲ αὐθάδειαν εἰς, πρὸς, μέ τίποτε, Διονυσ. Ἁλ. ἐν Θουκυδ

Ἐνεορτάζω, Μ. άσω. = ἑορτάζω ἐν. Ἑορτάζω, κρατῶ ἑορτὴν εἰς, ἢ μέ τίποτε.

Ἔνεός, ά, όν· καί, ἐννεός. Βουβός, ἄφωνος, ἄλαλος, τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. μοῦτος, ἔξαιρ. διὰ φόβον, ἢ ἐκπληξιν. Ἀριστοτ. Αἰσχ. Α'. ηἐννεοὶ καὶ κωφοί. 2) Ἀνόητος, μωρός· ὡσὰν μωρὸν παιδί· ὡς τό, νήπιος, πολλάκις παρὰ Πλάτωνι, ἴδε Ruhnken ἐν Τιμ. σλ. 102. Κωφός, τοῦτ' ἔστι βουβὸς καὶ κωφὸς ἄμα, Ξνφ. Ἀνβ. 4, 5, 33. Ἀριστλ. Δτ. α'. ηνιεοὶ καὶ κωφοὶ μὲ Ἡσχ. ηἐνεός, ὃς οὔτε ἀκούει, οὔτε λαλεῖ· (πιθν. ταὐτὸν τῷ ἄνεως, παρὰ τὸ, ἀω, αὔω, καὶ μόνον κατὰ τὴν προφορὰν τούτου διαφέρον.)

Ἐνεσταλία, ἡ (ἐνεός, στῆναι). Τὸ νὰ στέκηται πού τις βουβὸς διὰ φόβον, ἔκπληξιν· Ἀπλ. Ῥέ. πρβλ. ἀνεστασία.

Ἐνεότης, ητος, ἡ (ἐνεόω). Τὸ νὰ εἶναί τις βουβός, νὰ βεβωθήνται, ἔξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν. πρβλ. ἀμφασία.

*Ἐνεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐνεός, φρήν). Μωρόμυαλος, ἀμβλύνους τὸ νοητ. χοντροκέφαλος· ἴδε Gaisf. Stob. flor. T. I, σλ. 317, Schaef. appar Demosth. 3. σλ. 448.

*Ἐνεόω (ἐνεός). Βουβαίνομαι, ἔξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν, ὡς τό, ἐνεάζω.

Ἐνεπηρεάζω, Μ. άσω. = ἐπηρεάζω ἐν.

Ἐνεπιδείκνυμι, = ἐπιδείκνυμι ἐν, Δείχνω τι μέσα που, ἢ εἰς τί, ἀφίνω νὰ βλέπουν τί.

Ἐνεπιδημέω, = ἐπιδημέω ἐν, Εὐρίσκομαι, διατρίβω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος· ηοἱ Ῥωμαῖοι κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει. Ἀθήν. Ὁδοιπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀδοιπορίαν εἰς δρόμον· παρὰ τὸ

Ἐνεπίδημος, ὁ, ἡ (ἐπίδημος). Ὅστις εὑρίσκεται ὡς ξένος εἰς τινα τόπον, ἢ εὑρίσκεται εἰς δρόμον.

Ἐνεπικύπτω, Μ. ψω. = ἐπικύπτω ἐν, Σκύβω νὰ ἰδῶ τι εἰς τι· προσέχω ἐπί τι.

Ἐνεπιορκέω, Μλ. -ήσω (ἐπιορκέω). Ὀμνύω, κάμνω ψευδῆ ὅρκον εἰς τὸν θεόν. μετὰ δοτ. ἐνεπ. τῇ Ἀθηνᾷ, Αἰσχίν.

Ἐνεπίσκημμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἀσφαλίζῃ τις διὰ τοῦ κριτηρίου ὅσα ἔχει νὰ λάβῃ ἀπό τινα, ὅστις δέν τῷ πληρόνει, βουλόνωντας τὰ πράγματά του· τὸ ἰταλ. σεκβέστρο. Ἀριστοτ.

Ἐνεπισκήπτομαι, μέσ. (ἐπισκήπτομαι). Ζητῶ νὰ ἀσφαλίσω διὰ κριτηρίου, ὅσα ἔχω νὰ λάβω ἀπό τινα, ὅστις δέν μοὶ πληρόνει, βάλλωντας χέρι εἰς τὴν περιουσίαν, εἰς τὰ πράγματά του, τὰ ὁποῖα σήμερον τὸ ἰταλ. σεκβεστράρω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον τινα διά τι ἔνεχουρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκα καὶ θέλει νὰ μὲ ἀδικήσῃ, καὶ ζητῶ νὰ πάρω τὰ πράγματά του, τὸ ἰταλ. κομφισκάρω. τι τινί, Δημοσθεν. Τιμοθ. σελ. 1198. 5, 15. ηὀνησιθέντων τῶν Ἀντιμάχου ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον τοῦτο τὸ ἀργύριον.

Ἐνέπω, καὶ ποιητ. ἐπεκτ. ἐννέπω (εἰπεῖν). Λέγω, διηγοῦμαι, εἰδοποιῶ, δηλοποιῶ, δίδω εἴδησιν, φανερόνω ηὐθον νημερτέα πάντα Ἰλιάδ. Θ, 412. Ὀδυσ. Ρ, 540. ηἄνδρα μοι ἔννεπε Διηγήσου μοι δὲ τὸν ἄνδρα, Ὀδυσ. Α, 1. Ὡσαύτως καὶ ηὐμνητήρων θάνατον Ω, 413. — β'.) Ὁμιλῶ πραστικὰ ηὐμῖν οἱ σκολιῶς Ὁμιλῶ τινα μὲ βαρεῖς, κακοὺς λόγους, Ἡσιόδ. Ἔρ. 192. πρβλ. Σφκλ. Λί. 764. — γ'.) Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ὁμιλῶ, λέγω, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλιάδ. Β, 761. Ὀδυσ. Ψ, 301, ὅλως ὡς τό, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ ἐτυμολογεῖ τὴν λξ. ὁ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 279. ἔχ. οὐ διά συνῶσ. μετὰ τῆς Ἐν, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτ' ἐπεκτ. τοῦ πρωτοτ. ΕΠΩ. Ἡ σημπ. λοιδορῶ οὐκ ἔστιν ἰδία τῷ, ἐνέπω· ὅθεν πρέπει νὰ διορίζηται ἑκάστοτε χαριβέστερον προσλήψει λέξεώς τινος, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 192, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1033. Ἐν χρήσει ἦν μόνον ὁ Ἐνσπ. ἀφ' οὗ ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῇ Προστκτ. τῇ Εὐκτ. ἐγκλ. καὶ τῇ Μτχ. ὁ Πνδ. δὲ καὶ τῇ Ὁριστ. Εἰς ἀναπλήρωσιν χρησιμεύει ὁ Ἀόρ. β'. ἐνισπεῖν, Μλ. ἐνισπήσω καὶ ἐνέψω· ἰδὲ ἐνέπω. Ὅμ. χρῆται ἀμφτ. τοῖς τύποις, ἐνέπω καὶ ἐννέπω, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· οἱ δ' Ἀττ. ποιητ. χρῶνται μόνον τῷ, ἐννέπω.

Ἐνεργάζομαι, Μ. άσομαι. μέσ. ἀπρσ. (ἐργάζομαι). Κάμνω ἢ δουλεύω τι μέσα, κερδαίνω δουλεύωντάς τι ἢ τὴν τέχνην μου μέσα που, ὠφελοῦμαι καὶ ἐπὶ πορνῶν, Valk. ἐν τίρδτ. 1, 93. πρβλ. ἐργάσιμος, ἐργαστήριον. — 2) βάλλω τι μέσα που. μετὰ Δοτικ.

Ἐνέργεια, ἡ (ἐνεργής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐνεργῇ τι νὰ δείχνῃ τὴν δύναμίν του εἰς, ἢ μέ τίποτε. Ἀριστοτ. ηἡ εὐδαιμονία, ἐνέργειά τις ἐστί.»

Ἐνεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἐνεργός), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, βάλλω τι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον ἔξαιρ. ἐπὶ ψυχκ. ἐνεργείας. Ἀριστοτ. ηὅπαν γὰρ οὕτω δυνατόν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖα. καὶ Πολυβ. ηφόβου ἐνεργήσασθαι. — 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ βινεῖν, ἄνευ πτωτικοῦ, Θκρτ. 4, 61. Wagn. ἐν Αλεῳ. 3, 55. ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· ἀφ' οὗ

Ἐνέργημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐνεργήθη, ἐπράχθη, ἐγένετο· πρᾶξις, ἔργον.

Ἐνεργής, ὁ, ἡ. = ἐνεργός. Πᾶν ὅ, τι ἐβάλθη εἰς ἔργον, ἐπράχθη, ἐγένετο — 2) Ὅ, τι ἐνεργεῖ, εἶναι ἐνεργητικὸν δυνατὸν δραστικόν.

Ἐνεργητικός, κή, κόν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει δύναμιν νὰ ἐνεργῇ — ἐνεργητικὰ ῥήματα, Τὰ ἐνέργειαν σημαίνοντα, οἷον, ηγράφω Γραμμ· Ἐπρ. ἐνεργητικῶς.

*Ἔνεργμός, ὁ (ἐνείργω). Τὸ πάσσιμον, ἔγγεγμα τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας ὅταν παίζῃ, λαλῇ τις τὴν κιθάραν.

Ἐνεργοβατέω, Μλ. -ήσω (βατέω). Ἔρχομαι περιπατῶν σοβαρά, βαρυπατῶντας, κομαρτά. Προχωρῶ, ἢ μεταβαίνω εἴς τι μὲ ἐμβρίθειαν ἢ ἀποτέλεσμα, εἴς τι. Λουκιαν. Φιλοπατ. 3. ηἀνδρείαν ψύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν.

Ἐνεργολαβέω, (ἐργολαβέω). Ἔχω κέρδος ἢ ὄφελος μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐνεργός, ἡ ὁ (ἔργον). Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἐνεργεῖ· ὅστις πράττει, ἐργάζεται, ἢ κάμνει, δουλεύει τι μὲ πραγματικὴν ἐνέργειαν, μὲ δραστικότητα, Ἡρόδ. 8, 26. ηἐνεργ. ἡμέραν Ἡ καθημερινὴ ὑγιὴ ἐνεργός, χώρα ἐνεργὸς παρὰ Ξνφ. Κ. π. 5, 4, 12. 8, 6, 8. Ἑλλ. 4, 4, 1. ἑρμηνεύεται συνηθ. παθητ. Δουλευμένος τόπος, ψευδῶς ὅμως· σημαίνει γὰρ χώραν εἰς τὰ νὰ χαροποιῇ ἐρασιτικὴν, εὐκαρπον, καρποφόρον, ἀντὶ τοῦ, ἀργός. Ξνφ. Κ. π. 3. 2. 9. Οἰκν. 4, 8. Θέλει ἐν γένει, πᾶν ὅ, τι εἶναι προσοδικόν, εὐκαρπον, πολυκαρπον, ὠφέλιμον, κερδαλέον. Valck. ἐν Ἡρόδ. 8. 26. Ξνφ. Ἱερ. 11, 4. Ἐπρ. ἐνεργῶς.

Ἐνερείδω, Μ. είσω (ἐρείδω). Σπρώχνω, ζωλίγω, χώνω, στηρίζω, βάλλω, ἀκουμβῶ τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐνερεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σπρώχνῃ, χώνῃ, ζωλίγῃ, βάλλῃ, ἀκουμβᾷ τί τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐνερεύγω, Μλ. - εὔξομαι (ἐρεύγω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι· Ὄχι ἐμπτύω ὡς ψευδὴς ἐξηγεῖ καὶ τοῦτο ὁ Κούμας. Ἀριστοφ.

Ἐνερευθής, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινούτσικος.

Ἐνερθε, καὶ πρὸ φωνήεντ. ἐνερθεν, ἔτι δὲ καὶ, νερθε καὶ, νέρθεν (ἔνερθι). Ἀπό, ὑποκάτω, ἀπὸ κάτω ἐπάνω. Ἰλιάδ. Ν. 75. Τ, 57. Ὀδυσ. Ν, 163. Ἔτι δεικτ. ἄνευ τινήσεως σημασ. Ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν· οἱ ἔνερθε θεοὶ Οἱ θεοὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλιάδ. Ξ, 274 — 2) μετ' γεν. Ὑποκάτω ἀπό, ἢ εἰς τίποτε ηἔνερθ' Ἀίδαο Ὑποκάτω ἀπὸ τὸν Ἅιδ. Ἰλιάδ. Θ, 16. Ἔτι δὲ καὶ τῇ γεν. ἐπιφερόμενον ηὐλιάδ. Δ, 234, 252. παρβλ. Ἡρόδ. 2, 13, 4, 65.

*Ἐνερξις, εως, ἡ = ἐνειρξις, ἐνεργμός.

Ἔνερσε, ων, οἱ. Οἱ ὑποκάτω, εἰς τὴν γῆν, τόσον οἱ νεκροί, ὡς καὶ οἱ ὑπόγειοι, καταχθόνιοι Θεοί ηἐνέροισιν ἀνάσσων· ἀνωτ. ἐνερωνὶ Ἰλιάδ. Ο, 188., Τ, 61. Ὑμ. Δημ. 558. Ἡσιόδ. Θγν. 850. (Τὸ πρωτ. ἐστὶν Ἐν, ἀφ' οὗ τὸ ἄχρστ. ἔνερ, μέσα, κάτω· καὶ ἀπὸ τούτου, ἐνερθε, ἐνέρτερος, ἐνέρτατος, κατὰ συγκρ. νερθε, νέρτερος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, ὑπερθε, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος· παρβλ. ἐνδότερος.

Ἐνεροχρως, ωτος ὁ, ἡ (ἐνερος, χρώς). Ὅστις ἔχει χρῶμα νεκροῦ, φαίνεται ὡς νεκρός.

Ἔνερσις, ἡ. (ἐνείρω). Τὸ νὰ συνάπτῃ, ἁρμόζῃ, χώνῃ, βάλλῃ τί τι εἰς τίποτε ἀνάμεσα· ἁρμογή, ἐφαρμοσις, Θεόδ.

Ἐνέρτερος, έρα, ερον· Συγκριτ. τοῦ, ἐνερος Κατώτερος, χαμηλότερος. Ἰλιάδ. Ε, 898.

Ἐνέρυσμος, ὁ, ἡ (ἑρυσμός) = ἐνερυσής, Κοκκινιάρης κοκκινος κρίκος, κοκκινούτσικος.

Ἐνέρχομαι, ΜΛ. - λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀμιλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω. Πίνδ. Πθ. Δ. 370.

Ἔνεσαν, Ἐπκ. ἀντὶ ἔνησαν, γ'. πλθ. πρτπ. Παρατατικοῦ τοῦ, ἔνειμι, Ὅμ.

Ἐνεσία, ἡ (ἐνίημι). Συμβουλή, νουθεσία, φωτισμὸς τοῦ νοός. ἰδὲ ἔννεσία, ἔνεσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἧσις, σεως, ἡ (ἐνίημι), Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τίς τι μέσα, ῥαντίζῃ, ὁρσίζῃ μέσα εἰς τι.
Ἕστι, ἰδὲ ἔνειμι, σημτ. 2.
Ἑστιάω, Μλ. - άσω· (ἑστιάω), Δίδω τράπεζαν, κάμνω φιλεάν, φιλεύω μέσα που.
Ἑστιος, ὁ ἡ· (ἑστία). Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν πυρεστίαν, δηλ. εἰς τοὺς καθημένους ὁλόγυρα εἰς τὴν παραστιάν, τοῦτ ἔστι ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ σπίτι· οἰκιακός, σπιτικός.
Ἕνται, ὧν, οἱ. Ἔθνος τι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλ. Β. 852.
Ἑντή, ἡ (ἐνίημι). Περόνη, καρφίτζα, καρφοβέλονον, τομποβέλονον, Ἰλ. Ξ, 180. «χρυσείῃς δ' ἑντῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτον, κυρίως δηλον. τοῦ ἑντός.
Ἑντήρ, ῆρος, ὁ. (ἑτέημι), Ηλωττήριον, τὸ ιατρ. γλυστῆρι. πυρβλ. ἔνεμα, Ἀλέξανδρ. Τρελλ. 2) Μηχανήτις, τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκούμενοι ῥίπτοντες εἰς τὰς τῶν ἐχθρῶν μηχανάς, ἐμπόδιζον αὐτάς. Μαθημ. Παλ. 91.
Ἑντός, ἡ, τὸν. Ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ ἐνίημι Βαλμένος, ἀριμένος, ἐμπηγμένος, χωμένος μέσα· Ὑποβλημένος, παραβεμένος, προσβεμένος Ἀττικιαν.
Ἑυδαιμονέω, ῶ· Μλ. - ήσω (εὐδαιμονέω), Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχὴς μὲ, ἢ εἰς τίποτε. Θουκυδ. Β'.
Ἑυδιάω, Μλ. - άσω (εὐδιάω), Εἶμαι ἡ κρέμαμαι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα «πτερύγεσσιν ἑὴν εὐδιόωσι» Ὑψηλὰ μὲ ἀνοιτὰ πλατάρια εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα Ἀπολλ. Αργ. Β'. 935.
Ἑυδοκιμέω, Μλ. - ήσω (εὐδοκιμέω). Ἐπαινοῦμαι εἰς, ἢ δία τίποτε. Δημοσ. στεφ. ποῦτο τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἐπέπειτου Εἶμαι εἰς τὴν εὐνοιαν τινος, μὲ ἀγαπᾷ, μὲ τιμᾷ τις μετὰ ὅσ τκ. τοῦ πρσπ.
Ἑυδόω, Μλ. - ώσω, (εὐδω, ἀνμλ). Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι. μετὰ ὅσ τκ. Ὀδ. Γ, 350. Τ, 95· Ἐν γένει, κατοικῶ, κοιμῶμαι μέσα που.
Ἑυημερέω, Μλ. - ήσω (εὐημερέω). Εἶμαι εὐτυχὴς, μοί πηγαίνει καλὰ μέ, ἢ εἰς τίποτε. Πλούτ. συμ. Δ'.
Ἑυκαιρέω = εὐκαιρέω ἐν. Πατιγλιώμαι εἰς, ἢ μέ τι. Φίλ. Γ'. σελ. 268. P.
Ἑυλογάω, Μλ.-ήσω = εὐλογέω ἐν.
Ἑυνάιος, ὁ, ἡ. (εὐνὴ). Παντήποτε πρᾶγμα τὴν κλίνην ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται, καὶ κοιμᾶται τις· ὅθεν τὸ ἑυνάιον Ἢ στρωμνή, τὰ στρώματα τοῦ κρεβατίου, μένευναιον τωρα Ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τινα διὰ νὰ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς αὐτό. Ὀδσ. Σ, 21. «χῆτεϊ ἑυναίων Δι' ἔλλειψιν στρωμάτων τοῦ κρεβατίου, Ὀδσ. Π. 35. τὸ ὁποῖον ἄλλοι κατ' ἄρσιν, γένος ἐλαμβάνοντες ἐξηγοῦσι, δι' ἔλλειψιν των εἷς, ἢ ἐπ' αὐτὸ κοιμωμένων. ἐν γένει= ἀμάνιος, ἑνευνος.
Ἑυνάνακται, ων, οἱ = ἐπευάκτοι.
Ἑυναυόμαι, παθτ. Μλ. - ήσομαι. (εὐνάω). Ἔχω τὸ κρεβάτι μου μέσα, ἢ κοιμῶμαι μέσα που.
Ἑυνυαται, ῶν. οἱ = ἐπευναται, ἐπεύκτοι.
Ἑυνύνιος, ὁ. ἡ. καὶ ἕνευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς τὸ κρεβάτι, ὅτι ἀπήναι εἰς τὸ κρβ.
Ἑυπαθέω = εὐπαθέω ἐν.
Ἑυστομέω, Μλ. - ήσω = εὐστομέω ἐν. Κάμνω νὰ ἀκούηται ἡ γλυκεῖα φωνή μου. «ἑυστομεῖν τοῖς ἄλλοσιν.» Φιλόστρ. Εἰκ. Γ. 6. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα γλυκοκελαδοῦσι μέσα εἰς τὰ ἄκρη.
Ἑυσυσχημονέω, = εὐσχημονέω ἐν.
Ἑυσυσχολέω. (εὐσχολία). Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου εἰς τίποτε, περνῶ τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας μου μέ τι. σκέπτομαι περίτινος. μετὰ δοτ. ἐνευσχολῆσαι τοῖς λογισμοῖς.» Δουκιαν. Ε. σελ. 297.
Ἑυτυχέω, = εὐτυχέω ἐν. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς, ἢ μέ τίποτε. Ἀρστό.
Ἑυφραίνομαι ὡς παθτ. = εὐφραίνομαι ἐν. Εὐφραίνομαι εἰς, ἢ μὲ τίποτε.
Ἑυχόμαι, Μλ. - ξομαι, μέσ. ἀπαθ. (εὔχομαι). Προσεύχομαι εἰς, ἢ διά τίποτε, κάμνω κάνεν τάξιμον εἰς τὸν θεὸν διά τίποτε. Συνέσ.
Ἑφαπτόμαι, Παθ. μετὰ μέσ. Μλ. = εὐφαπτόμαι ἐν. Συνέσ. Εὐφαπτοῦμαι, πράγω καὶ πίνω, φιλεύομαι μέσα, ἢ ὁμοῦ.
* Ἑφαλλόμαι, Μλ. ἐναλοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνμλ., Πηδῶ μέσα
* Ἑφεδρήσομαι, παθτ. Μλ. τοῦ, φέρω, ἰδὲ ἐνήνοχα
* Ἐνεχθητι, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθήναι, Πρτταϊ, Εὐκτ. Τπτ. Ἀπρμφ. α., Ἀορ. παθ. τοῦ ἠνέχθην, ἀπὸ τοῦ, φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. ἄτω (ἐνέχυρον). Παίρνω ἀπό τινα ἐνέχυρον, τὸ τουρκβ. ἐμανέτι δι' ἀσφάλειάν μου· τίτινος. Ὅθεν «ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν· Λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον, τουτ' ἔστι ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἢ προσηλώμενα εἰς αὐτὴν τοῦ ἑνὸς μὲν τὰ ὀμμάτια, τοῦ ἄλλου δὲ τὰ ὠτία Ἀξίωμ. — 2) Δίδω τὸ ἐλεύθερον, συγχωρῶ εἰς τινα νὰ σώσῃ ἐνέχυρον. — 3) Δίδω, βάλλω ἐνέχυρον, τὸ τουρκβ. χμανετιάζω — 4) Μεταφρ. Ὑποχρεόνομαι εἰς τινα — 5) Μέτ. «ἐνεχυράζομαί τινι» Παίρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα «ἐνέχ. τόκουι» Παίρνω ἐνέχ. διὰ τὸ διάφορον ἀσπρων, Ἀρστφ. Νφ. 35. Παθτ. «ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα» Μοῦ παίρνει τὰ τὴν περιουσίαν ὡς ἐνέχυρον, τὸ Ἰταλ. κάμνει ἐξεκευτσίονην εἰς τὰ πράγματά μου· τοῦτ' ἔστι μοῦ τὰ βουλόνει διὰ μετου τοῦ κριτηρίου διὰ νὰ ξετιμηθοῦν ἔπειτα καὶ πωληθοῦν εἰς λογαριασμὸν των, ὅτα τῷ εἶμαι χρεώστης· ἀφ' οὗ
Ἐνεχυρασία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, ἢ λαμβάνῃ τις ἐνέχυρον.
Ἐνεχύρασμα, τὸ, Ἐνέχυρον (ᾰ).
Ἐνεχυρασμός, ὁ. = ἐνεχυρασία.
Ἐνεχυραστός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐδόθη, ἐπάρθη, ἠμπορεῖ νὰ δίδηται. παίρνηται ὡς ἐνέχυρον.
Ἐνεχυριάζω, ἐνεχυρίασα, ἐνεχυριασμός, ὁ, Ὀλιγώτερον εἰς χρῆσιν τίποτε ἀντὶ τοῦ, ἐνεχυράζω, ἐνεχυρασία, ἐνεχύρασις, καὶ ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρασις, τὸ· ἀντὶ ἐνέχυρον. Σωκρατ. Ἐπις. Θ'.
Ἐνέχυρον, τὸ· (ἐχυρός). Πᾶν ὅ,τι δίδει, ἢ λαμβάνει τις δι' ἀσφάλειαν, τὸ τουρκβ. ἐμανέτι καὶ ῥεμ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐε τοῦ Ἰταλ. κατὰ μὲν «ἐνέχυρον τίθεσθαι» τὸ Τὸ νὰ βάλῃ, δίδῃ τις τι ὡς ἐνέχ. τουρκβ. νὰ τὸ ἀμανετιάζῃ. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πλ. ἀρσμ· ἰδὲ Σχλ. ἐν Ἀρστφ. Πλουτ. 451.
Ἐνέχω, Μλ. - ενέξω ἢ ἐνέσχησα (ἔχω, ἀνμλ). Ἔχω ἢ κρατῶ τι μέσα εἰς τι. «ἐνέχειν χόλον, ἢ ἔχειν τινι». Ἡρόδοτ. Α'. 118. Μνησικακῶ, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος. τὸ τουρκοβ. τὸν ἔχω ἐνάτι, ἢ κατρέζι — 2) παθ. ἐνέχομαι. Κυρίσιομαι, εἶμαι μέσα εἰς τι, εἶμαι ἔνοχος, καταπατοῦμαι, κυριεύομαι ἀπό τι, εἶμαι ὑποκείμενος εἰς τι. «ἐνέχομαι τοῖς παλήμασιν. «ἐνέχεσθε τοῖς ἀνείδεσι τῶν προγόνων». Τὸ νὰ ἐπληήτηται, περήτηται εἰς διά τοὺς ὀνειδισμοὺς τῶν προγ. ἢ νὰ ἀφίνηται νὰ τὸν ὀνειδίζουν. «ἐνέχομαι τῇ νοσείαι, Εἶμαι ἔνοχος νοσείας, ὅ ἐστιν, εἶμαι νόσου ἐνέχ. φόνῳ, ἔγειι Εἶμαι ἔνοχος, φόναν, κατάρας· ἐνέχομαι τῷ νόμῳ εἰς Εἶμαι ἔνοχος, ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν παιδείαν, τὴν ὁποίαν διορίζουν οἱ νόμοι. ἐν ταὐτῇ δὲ καὶ ἐν πάσαις ταῖς ταὐτῇ παραπλησίαις συντάξεσι, ἔχει προσκειμένην ἡ λέξις ἀντὶ τῆς ὀστ. ἁπλῶς καὶ τήν Ἐν πρόθ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 6. 56. «ἐνέχομαι ἐντινι Στένομαι, παύω κάμνων τίποτε. Πλάτ. Θημαν. σλ. 147.D —)άμετρ. Ἐκτείνομαι, φθάνω, ἁπλόνομαι μετα, ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα που, «ἐνέχειν εἰς τιν. Πιάνομαι, εἰσχωρῶ, ἐμπήγομαι μέσα εἴτε «ἐνέχειν τινί» ἐνεχθείσης τῆς νεώς τῷ τοῦ λιμένος ἐσάφει «Συνσ. παρὰ Ξενοφ. Κηνσ. Γ. 7. «ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸ κόλπον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι.»
Ἐνέψημα. τὸ (ἐνέψω). Παιδήποτε ψημένον, μαγειρευμένον μέσα εἰς χύτραν, τὸ κοινῶς τσουκάλι.
* Ἐνεψίημα, ατος, τὸ (ἐψιάομαι). Παιγνίδι, πρᾶγμα διά νὰ παίζῃ περνᾷ τις τὸν καιρὸν του μέ αὐτό (τὸ Ἰῶτα μκρ. Νικ).
Ἐνέψω. Μλ. - ήσω (ἑψω. ἀνμλ.). Βράζω, μαγειρεύω τι εἰς τίποτε.
* Ἐνέωσα, ἀορ. α', τοῦ ἐνωθέω. Ἁπλ. Ἡδ.
Ἐνζέομαι, Μ. έτομαι (ζέω). Κάμνω καὶ βράζει τι, χορχολάζει μέσα εἰς τι. Ἀρτ. πάνυ ἀμφβ.
Ἐνζεύγνυμι, Μλ. - ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ). Δένω τι σφιχτά, καλά. τὸ κοινῶς ἀργαβιάζω· Σφκλ. Οἰδ. Τ. 718 — 2) Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν. Ποιητ. ἐνιζεύγνυμι.
* Ἐνζωγραφέω, Μλ. - ήσω (ζωγραφέω). Ζωγραφίζω τίποτε μέσα, ἢ πάνω εἰς τι. Πλατ. Φλβ. σλ. 40, Α. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Bekker ἐν χειρογράφων.
Ἐνη. ἡ. Ἀττ. ἑνη, ὁσυμ. κατὰ Bekker καὶ ἄλλους, ἔνη (κυρίως ἑπτλκ. τοῦ ἕνος, διὰ τοῦ, ἡ μέρα ἀναπληρωτέον). Ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνός, Ἡσιόδ. Ἔρ. 768. ὄθεν, αὔριον καὶ ἔνη, Δύριον καὶ μεθαύριον. «ἔνῃ, ἐννῃφι ἢ ἐννῃφιν ῥλμ. ἐπιῤῥηματικῶς. Μεθαύριον «εἰς ἔννια Εἰς τὴν μεθαύριον, οὕτω καὶ Ἐπκ. «ἐς ἐννῆφιν Ἡσιόδ. Ἔρ. 408. Δωρκ. «ἐς ἐνᾶς.» Θκρτ. 18, 19. «ἐσέῃς» παρκ Δί, Πτ. 47, 48. Οἱ τύποι ἔνης, ἐνῆς, ὑπ' ἔνην, ὕπενες, καὶ Δωρ. ἔνα, ἐς ἐναν, ἐναρ, νῆς, εἶσι μόνον ἐκ τῶν Γραμμτγ. γνωστοί. Τὰ δέ, ἔννη καὶ ἐννῃ γραφόμ. εὑρηνται μόνον ἐν τῷ διαληφθέντι ἐννῆφιν· — 2) «ἐνη καὶ νέα ἢ ὑποσουμ. «ἡμέρα.» ἐλέγετο ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Μηνός, ἡ τριακοστή καὶ τελευταία ἡμέρ. τοῦ Ἀθην. μηνός, μὲ τὸν ὁποῖον τελειόνει ὁ μὴν τῆς παλαιᾶς σελήνης, ἤτοι ὁ χρόνος αὐτῆς, καὶ ἄρχεται ὁ νέος. Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα. «συνιόντων δὲ ὁ Σόλων τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν ἕνητιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλαχοῦ τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὴν ἔταξε ταύτην, ἕνην καὶ νέαν, καλεῖσθαι τὸ μὲν πρὸ συνόδου μέριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπόν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν νομίζοντες· πρώτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος· «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο» τὴν δ' ἑφδεὰς ἡμέραν, Νουμηνίαν ἐκάλεσε» παραβλ. ἑξαίρ. Untersuchung von Baltm. ἐν Δμτθ. Μθ. σλ. 131.
Ἐνή, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 410. «ἠὴν πεπράσβευκάς σὺ πολιος ὠν ἐνῆν κατὰ τὴν συνηθ. ἔρμην. ἀντὶ τοῦ, Μίαν φορὰν, παρὰ τό, Ἓν. Ὁ Brunk γράφει ἀντ' αὐτοῦ «ἦν ἡ συκ.» Μίαν φορὰν ἢ κἀγαμμιαν φοραν. Ὁδὲ Σχλς. ἕνη, παρὰ τό, ἕνασι Πέρσαι, πρὸ παιροῦ, ἐνα ἐκιρόν. Ὁ Hom. ὅμως, Sig σλ. 840 ἐσέλει. τὸ ἑνῆ, Μεταφέρων, ἢ μεθαύριον.
Ἐνηβάω, Μλ. - ήσω. (ἥβάω). Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν εἰς, ἢ μὲ τι. Τρπ. Αὐξάνω, προκόπτω, εἶμαι χαροπόμενος, φιστρός, ἔξυπνος εἰς, ἢ μὲ τι Valk. ἐν Ἱππ. 1095, ἀφ' οὗ.
Ἐνηβητήριον, τὸ. Τόπος, ἢ μέρος, ὅπου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὑναταί τις νὰ χαρῇ, νὰ εὕρῃ εὐφροσύνην, τό Γερμαν. Lustschauen, Valk. εν Ἡρόδ. 2, 133.

Ἐνήβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις εἶναι μεταξὺ τοῦ ὠοθεκάτου καὶ δεκάτου πέμπτου χρόνου τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀρχίζει νὰ ἰδρύνῃ τὸ μουστάκι του· παλλικάρι, παλλίκαρος, παλληκαρᾶς. παρβλ. ἐφηβος.

Ἐνήδομαι, ὡς παθ., ἄχρηστον τοῦ ἐνεργ. ὅπερ ὅτος (ἥδομαι) χαίρω, εὐφραίνομαι, εἶμαι χαρούμενος, καλοχαρόος μέ, ἢ διά τι ποτέ· μετά δοτ.

Ἐνηδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς του, εἶναι γεμάτος χαρὰν, χαρούμενος. — 2). Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι κάμνει, γεννᾷ, προξενεῖ χαρὰν, εὐχαριστησιν, εἶναι χαροποιόν, τερπνόν, ἡδονικόν.

Ἐνηδύνω, Μ. νῶ (ἡδύνω). Χαροποιῶ τινα μέ τι ποτε, τῷ προξενῶ ἡδονὴν, χαράν, τό ἰταλ. ντιβερτίρω, τουρκβ. ἐγλεντίζω.

Ἐνηδυπαθέω, = ἡδυπαθέω ἐν. Χρυσ.

Ἐνηεία, ἡ (ἐνηής). Εὔνοια, προσήνεια, φιλοφροσύνη, φρόνημα ἢ φέρσιμον φιλικὸν, εἰλοφρότης. Ἰλιάδ. Γ, 670.

Ἐνηής, ά, ή, Προσηνὴς, πρᾶος, ἐπιεικὴς, ἀγαθός. Ἰλ. Γ, 204. Ψ. 252. καὶ 648, . . . »χαίρει δέμοι ἦτορ ὅσ μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος καὶ ἀλλαχοῦ. Πρβ Ὁμ. ἀεὶ ἐπίετον ἀξιαγαπήτων φίλων. Ὁ Ἡσ. Θγν. 651. γράφει καί, »φιλότης ἐνηὴς« πρβλ. προσηνὴς· ἀντὶ τῶ, ἀπηνὴς (οὐ παρὰ τό, ἑός, ἑῆος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐνηνὴς, τῷ ἀπηνὴς, καὶ προσηνὴς ἀνήκοντος).

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ, Φρένιχ. παρὰ Πολυδ.

Ἐνήλατον, τό (ἐνελαύνω), ἐνήλατα, τά, ὑπονοουμ. ξύλα, λέγονται τὰ ὀρθῶς ἱστάμενα τέσσαρα ξύλα κρεβατίου, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τό κρεβάτι, καὶ διά τῶν ὁποίων πλέκονται σχοινία ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, διὰ ὧν σχηματίζεται ὁ τόπος τοῦ κρεβατίου, ὅπου στρώνονται τά στρώματα καὶ γίνεται τό κρεβάτι· ἐπιτήδειον διὰ ἀναπαυσιν ὕπνου, κ. τ. τ. Πολυδ. Γ. 34. Ἀρτεμίδ. Α'. 76. »ἐλεφαντόποδες κλινῆρες, καὶ τὰ ἐνήλατα ὀστράκοις πολυτελέσι καὶ ποικίλαις χελώναις ἐνδεδυμένοις«. τουρκβ. καπλατισμένα μὲ σενδέφι, καὶ μπαγάρ. Φίλ. Ε, σελ. 136. Ρ. 2). Τὰ δύω ὀρθά, μακρυὰ ξύλα τῆς κλίμακος, ἢ σκάλας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖνται ἐπιστηριζόμεναι πλαγίως αἱ βαθμίδες, ἤτοι τὰ σκαλοπατήματα· Εὐριπ. Φοίν, 1190. »κλίμακος ἀμείβων ἕδος« ἐνηλάτων βάθρα.« 3) »ἑξόνων ἐνήλατα,« ὁ αὐτ Ἱππολυτ· Οἱ πασσαλίσκοι, ἢ τὰ ξύλινα καρφία, τὰ ὁποῖα ἐμπηγονται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος διὰ νὰ μὴν ἐυγαίνῃ ὁ τροχός. 4) εἶδος πλακοῦντος, ἢ ζυμαρικοῦ, Δημοσθ.

Ἐνήλιτος, καὶ ἐνῆλιξ, κος. ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις εἶναι εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ὡς τό, ἔννηβος.

Ἐνηλλαγμένως, Ἐπίρρ. Παρεμ. τῆς παθητ Μετχ. τοῦ, ἐναλλάσσω. Ἀλλαγμένα, ἀλλαχτά, μὲ ἀλλαγμένον τρόπον.

Ἐνηλύσιος, ὁ, ἡ (ἠλύσιον σημτ. 2) Κτυπημένος ἀπό τήν ἀστραπήν, κεραυνοβλητος, ἀστραποκαμμένος ἀπό ἐνηλύσιον· Τόπος εἰς τόν ὁποῖον ἔπεσεν ἢ ἐκτύπησε κεραυνός, ἀστραποπελέκι, τόν ὁποῖον διὰ θυσίας ἠγιάζον, καὶ οὐδείς ἐτόλμα νὰ πατήσῃ πλέον εἰς αὐτόν.

Ἐνήλωσις, σεως, ἡ (ἐνήλω). Κάρφωμα, τό νὰ καρφώσῃ ἢ νὰ ἐκαρφωσέ τις τίποτε. Ἀθην. Ε'. σελ. 205. καὶ Vitruv. 4, 6. — 2) εἰς τάς Δώρας κτυπημένα καρφία μὲ κεφάλια μεμεταλλα, διά στολισμόν.

Ἐνήμαι, (ἧμαι, ἀνμλ.). Κάθημαι μέσα. Ὁδύσ. Δ. 272. τινί καί, ἐν τινι.

Ἐνημερεύω, Μ. εύσω (ἡμερεύω). μετά δεκτ. Περνῶ τήν ἡμέραν μέ, ἢ εἰς τίποτε. Διόδ. Σικελ.

*Ἐνημένος, ένη, ένον. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐνάπτω.

*Ἐνήνοθε, εὕρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτ, ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθε· τά ὁποῖα σημαίνουσι κοινῶς Τό νὰ εἶμαι, πατῶ, προσκολλᾶται τις ἐπάνω εἴς τι· Κατά τόν τύπον φαίνεται ὡς β'. Πραμ. μετά Ἀττ. διπλσμ. φέρει ὅμως ἔναν. σημτ. ὡσαύτως καί Πρτκ. Ὁ Βτμν. Λξ. 1. 268, fg. ἀποδοκιμάζει πάσας τάς συνθ. καὶ δέχεται τό ἐχρηστον θέμα ἐνέθω, ἔνθω, συγγν. τῷ ἔθω ὡς πρωτότ. τῆς λξ. Κατά Voss δὲ ἐν Ὁμ. Τμ. Δμτ. παρά τό, αὐθέω, Παρσβλ. τό, πυρὶ τό, ἀνθέω ὡσαύτως, παρηγμν. ἀνήνοθε.

Ἐνηνοχα, ἐνηνεγμαι, Πρκ. ἐκργ. καὶ παθ. τοῦ φέρω. ἀπό τοῦ θέμτ. ἔγκω, ἐνέικω. Βτμν. Λξ. 1. σλ. 289. Μλ. παθ. ἐνεχθήσομαι.

*Ἐνήρατο, ἡ. Ἐνν. πρσπ. μσν Ἀορ. α', τοῦ, ἐναίρω, Ὁμ.

Ἐνηρεμέω, = ἠρεμέω ἐν.

Ἐνήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Πλοῖον προβλεμμένον, προμηθευμένον μέ ωπλία· ἴδε τριήρης. Πλούτ.

Ἐνηριθμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντί ἐναρίθμιος, — 2) Φίλος, συνήθης πιστός, πιστευμένος. Ἡτχ. ὡς ἀπό τοῦ ἀρθμιος. Καλλιμ, λεξ. 127.

Ἔνησα, Ἀόρ. α. τοῦ, νέω, Γνέθω. Βτρχμ.

Ἐνησυχάζω, Μλ. — άσω = ἡσυχάζω ἐν, Χίων Ἐπιστ. 16.

*Ἐνήσω, εις. σι Μλ. τοῦ ἐνίημι.

Ἔνηφι, Ἰδέ ἐνη.

Ἐννηχεύω, οῖ Μλ. — ήσω (νηχεύω). Ἠχῶ, ἠχολογῶ, φωνάζω, κράζω. Τρπκ. διδάσκω, Ἐκκλησ. τό, κατηχέω. Χρυσόστ. ἀφ' οὗ.

Ἐννήχημα, ατος, τό, Ὁ ἠχος ὅστις ἀκούεται εἴς τι ἠχοῦν πῶμα. παρ' Ἰαμβλ. Πυθ. ά, 15. ἄλλως, περιήχημα.

Ἔννηχος, ὁ, ἡ (ἦχος), Πᾶν σῶμα τό ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἦχον, ἠχεῖ, ἠντχα ὀργανα.

Ἐνδα, Ἐπίρρ. (ἐν). ἐπί τόπου· Ἐδῶ, ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἔτι δέ καὶ ὡς ἀναφορκ. ἀντί τοῦ, ὅθι, ὅπου, Ἰλ. Α, 610. Ι, 194. Ὡσαύτως καὶ ἔνθα τε, Ἰλιάδ. Β, 594 Ε. 305. καὶ ἔνθα περ, Ν, 529. καὶ ἄλλχ., ποιητ. μόνον· — β'.) σπανιώτ. κατά σημτ. κινήσεως, Πρός ἐκεῖ, πρός ἐδῶ, Ἰλιάδ. Ν, 23. Ξ, 340. Ὀδύσ. Γ. 295. Ζ, 47. Μ, 5. Εἰς πάσας τάς σημτ. ταύτας ἔχει ὁ Ποιητής καὶ τό διπλοῦν ἠῆθα καὶ ἔνθεν· Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἐκεῖ καὶ ὀπίσω, Ὀδύσ. Β, 213. καί, »ἠ ἐνθ' ἠ ἔνθεν. Ὀδύσ. Κ, 574. »ἔνθα μέν — ἔνθα δέ — «, Ἐδῶ, ἐκεῖ. 2) ἐπί χρόνου· Τότε, μετά ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερον· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται καὶ τῇ συνταξει »ἔνθα δ' ἔπειτα« Ὕπερον, μετά ταῦτα, Ὀδύσ. Β, 196. Κ, 516. »ἔνθα δή« Ἐπειδή, διά τοῦτο, ὅθεν· πολλάκις ἡ χρονικὴ σημασία ἐστί σχεδόν ἀνεξάγνωστος π. χ. ἐν Ὀδύσ. Α, 11. »ἔνθ' ἄλλοι μέν πάντες ὅσοι φύγον αἶπὺν ὄλεθρον«. Ἰδέ καὶ Β, 82.

Ἐνθάδε, Ἐπίρρ. (ἔνθα). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τόν τόπον· ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις ὅμως χρῆται αὐτῷ ὅλως καὶ ἀντί τοῦ, ἔνθα, Ἐδῶ, ἐκεῖ· καὶ χρονικῶς, Τότε, ἐκείνον τόν καιρόν· ἔστι δέ ἡ χρῆσις αὕτη καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Λογογρ. κοινὴ, οἷον Θουκ. καὶ Δημοσθ. »ὁ ἐνθάδε« Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται, ἐκεῖ, ἐδῶ, Ηειπ. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 43. ἐξαιρέτως, Ἐδῶ κάτω, ἐπί τήν γῆν, εἰς τοῦτον τόν κόσμον, Πνδ. Ὀλ. 2. 104. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 330. D. παρβλ. ἐκεῖ· Οἱ Ἀττ. χρῶνται καὶ τῷ ἐμφατικωτέρῳ τύπῳ, ἐνθαδεί· (τό ἰωτ. μκρ.) Τό ἐπίρ. ἐνθάπερ, ὁ, ἡ, ὅμως εὕρηται μόνον παρ' Ἡσχ.

*Ἐνθαδί, Ἐπίρρ. Ἀττ., τό ἐνθάδε κατ' ἐπίτασιν. (ῑ)

Ἐνθακέω, Μλ. -ήσω (θακέω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι· διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι. Σχλ. ἀφ' οὗ

Ἐνθάκησις, εως, ἡ. Τό νὰ κάθηταί τις μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τι· πενθάκησις ἡλίου. Κάθημα τοῦ ἡλίου, ὅπου διατρίβει, ὑηλ. λάμπει, καὶ ἐξαιρ. πολύ καιρόν ὁ ἥλιος· κατ' ἄλλους, κάθισμα. Τό νὰ κάθηταί τις εἰς τόν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται. Σοφοκλ. Φιλοκ. 18. (α)

Ἐνθαλασσεύω, Ἀττ. ἐνθαλαττεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκομαι, ζῶ, διατρίβω, πλέω εἰς τήν θάλασσαν, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Θ', 63. »τίνες ἐνθαλασσεύουσαι πρός ἐναντία πνεύματα«. Φίλ. Β'. σελ. 430.

Ἐνθαλάσσιος, Ἀττ. -ττιος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἐνθάλασσος, Ἀττ. -ττος (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπί τήν θάλασσαν, ζῇ, διατρίβει ἐπί, ἢ εἰς τήν θάλ.

Ἐνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω τι εἰς τι. Παθ. Φλέγομαι, κατακαίομαι ἀπό ἔρωτα· Valck ἐν Ἱππ. 468. »ἔρωτι ἐνθάλπεται«.

Ἐνθανατόω, Μ. ώσω (θανατόω). Καταδικάζω τινά εἰς θάνατον. Διοντσ. Ἀλτκ.

*Ἐνθαπερ, Ἐπίρρ. Ἐδῶ, ἐδῶ που· τό, ἐνθακαί ἐπίτασ. ἀπό Ἡρόδ. πάνυ εὐχρηστον.

Ἐνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω τι εἰς τι. παθ. ἀόρ. ἐνετάφην.

Ἐνθαρρέω, καὶ ἐνθαρσέω, (θαρρέω). Θαρρῶ, ἔχω θάρρος, ἐμπιστοσύνην εἰς τίποτε. ἀφιερόνομαι ὅλος εἰς τι· μετά δοτ.

*Ἐνθάσιος, ὁ, ἡ· ἰδέ ἐνθάδε.

Ἐνθαῦτα, καὶ ἐνθεῦτεν· Ἰωνικ. ἀντί, ἐνταῦθα, καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐνθεάζω, (θεάζω). Ἐνθουσιάζω τινά. Μσ. ἐνθεάζομαι, Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἔχω ἐμπνευσιν, φωτισμόν θεοῦ, εἶμαι ἐμπνευσμένος, φωτισμένος παρά θεοῦ, ἔχω τό προφητικόν χάρισμα· ὡσαύτως καὶ ἐνεργ. Ἡρόδ. 1, 63. παρβλ. ἐνθουσιάζω, ἀφ' οὗ

Ἐνθεαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνθουσιασμόν, εἰς θείαν ἐμπνευσιν· εἶναι ἐνθουσιαστικόν· Ἐπίρρ. ἐνθεαστικῶς· Ἐνθουσιαστικά, μέ ἐνθουσιασμόν. Πλάτ. Νόμ. Γ'.

Ἔνθεινος. Ἰδέ. ἔνθινος.

Ἔνθεμα, τό (ἐντίθημι). Θεμένον, βαλμένον μέσα· ἀμπόλι, ἢ καταβολάδα. Θεόφραστ Αἰτ. Φ. Α'. ὄζον

Ἐνθεματίζω, Θέτω, βάλλω μέσα· ἀμπολιάζω, Γεωπον. Ι. 23. καὶ 76. ἀφ' οὗ

Ἐνθεματισμός, ὁ. Ἀμπόλισμα, φύλλισμα.

Ἐνθέμιον, τό, κατά Πολυδ. Α'. 90. Ὅ τόπος πρός τήν πρύμνην, ἢ τό ὀπίσω μέρος τοῦ καραβίου ἐσωθεν· τό ἐσωτερικόν μέρος τῆς πρυμνῆς, τό ἐντός.

Ἔνθεν, Ἐπίρ. (ἐν). τοπικῶς, Ἀπό ἐδῶ, ἀπό τοῦτο τό μέρος, ἀπό τοῦτον τόν τόπον, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἔτι δέ καὶ εἰς σήλωσιν τῆς καταγωγῆς τοῦ γένους· ἔνθεν ἐμοί γένος, ὅθεν σοῖν Τό ἐδικόν μου γένος εἶναι ἀπό ἐκεῖ, ὅθεν εἶναι τό ἐδικόν σου, Ἰλιάδ. Ξ, 58. ἀντιθ. τῷ, ἑτέρωθι, Ἀπό τό ἕνα, ἀπό τό ἄλλο μέρος, Ὀδύσ. Μ, 235. πρβλ. 59 »ἔνθεν καὶ ἔνθενε, Ἀπό ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀπό τά δύω μέρη· »ἔνθεν μέν — ἔνθεν δέ — « Ἀπό ἐκεῖ πρός ἐδῶ — ἀπ' ἐκεῖ ἐδῶθε· ἀπό τοῦτο τό μέρος — ἀπό ἐκεῖνο τό μέρος. β') Ἀναφορ. ἀντί τοῦ, ὅθεν· Α'φ' οὗ, ἀφ' ἧς, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπό τόν, ἀπό τό ὁποῖον, ἀπό τήν ὁποίαν· »οἵνος, ἔνθεν ἔπινον ὁποῖον, ἀπό τόν ὁποῖον ἔπινον. Ὀδύσ. Δ, 220. »ἐδέπα ἔνθεν ὑπερτέρω τύπω, ἐν ᾧ σὺ· (τό ἰωτ. μκρ.) Τό ἐπίρ. ἐνθάπερ, ὁ, ἡ, ὅμως εὕρηται μόνον παρ' Ἡσχ.

Ἐνθεσπίζω, Μλ. ίσω (θεσπίζω). Προφητεύω, λέγω τι ἐμπνευσμένος ἀπό θεόν, ὡς οἱ προφῆται. Ἰουδ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 3. 1. καὶ Ἰουδ. Πολέμ. Ζ. 5. 4. ἀφ' οὗ

Ἐνθεσπιῳδός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ ἐμπνευσμένος ἀπό θεόν, ὁ προφητικός, ὁ θεόπνευστος· Ἐνθεσπιῳδοί, Οἱ προφῆται· Ἐνθεσπιῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμπνευσμένος ἀπό θεόν, ὁ προφητικός, ὁ θεόπνευστος· Ἐνθεσπιῳδικῶς, Ἐμπνευσμένως ἀπό θεόν, προφητικῶς, θεοπνεύστως. Ἰουδ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 3. 1. καὶ Ἰουδ. Πολέμ. Ζ. 5. 4. ἀφ' οὗ

Ἐνθεσπιῳδός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ ἐμπνευσμένος ἀπό θεόν, ὁ προφητικός, ὁ θεόπνευστος· Ἐνθεσπιῳδοί, Οἱ προφῆται· Ἐνθεσπιῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἐμπνευσμένος ἀπό θεόν, ὁ προφητικός, ὁ θεόπνευστος· Ἐνθεσπιῳδικῶς, Ἐμπνευσμένως ἀπό θεόν, προφητικῶς, θεοπνεύστως. Ἰουδ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι. 3. 1. καὶ Ἰουδ. Πολέμ. Ζ. 5. 4. ἀφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδ. Ε, 195. — 2) Σπανιώτ. χρονικῶς, Ἱλδ. Ν, 741. ὠτὸ ἐνθενικεῖνα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, — 3) Ὅθεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ.

Ἐνθεναρίζω, ἰδὲ ἐνεναρίζω. Ἡσύχ.

Ἐνθένδε (ἐνθεν). Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔξω, καὶ πέρα, μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, Ὀδσ. Δ, 69. Ἱλδ. Θ, 725. Ι, 365. — 2) τρπκ. Ἐπὶ πάντων ὅσα ἐκκοπτονται, ἀκολουθοῦν, συμβαίνουν ἀπό τίποτε, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 91.

Ἔνθεος, ὁ, ἡ· συνῤσ. ἔνδους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (θεός). Ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, θεόληπτος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ὁ Θεὸς μετὰ γεν. «ἔνθεος τέχνης» Τὸν ὁποῖον ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς μὲ τὴν μαντικὴν, προφητικὴν τέχνην, Αἰσχλ. Εὐμ. 17. — 2) ἐνεργ. Ἐνθουσιάζων· Ἐπῤῥ. ἐνθέως.

Ἐνθερίζω, Μ. ἴσω (θερίζω). Περνῶ τὸ καλοκαίρι εἴς τινα τόπον, ξεκαλοκαιριάζω πουθενά.

Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ (θερμαίνω), Ζεσταίνω τίποτε. Παῤ. «ἐνθερμαίνομαι πόῤῥω» Φλογίζομαι ἀπὸ ἐρωτικὸν πόθον, Σφκλ. Τρ. 369. παρβλ. ἐνθάλπω.

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ. (θερμός). Ζεσταμένος, ζεστός. Πλούτ.

Ἔνθεσις, εως, ἡ (ἐντίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ, χώνῃ τίς τι μέσα πού· ἐξαίρ. ὁ φωμός, ὁ βλωμός, ἤτοι ἡ ἀγαπασιά, μανουσιά, βαῦκα, βουνουσιά, βουκούνι, Πολυδ. ς'. «τῶν δὲ ἄρτων οἱ φωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις». Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 104. Ἐν γένει, φαγητόν, τροφή· Ἀριστοφ. Ἱππ. «εἶδε φαύλως ὥσπερ εὐρὺς ἐκβάλλεις τὴν ἔνθεσιν», ἀντὶ τοῦ, τροφὴν τὴν ἐν Πρυτανίῳ δοθεῖσάν σοι· ὅθεν

Ἐνθεσίδουλος, ὁ, ἡ· = φωμόδουλος.

Ἔνθεσμος, ου, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, κατὰ νόμον, κατὰ ἄδειαν καὶ συγχώρησιν τῶν νόμων, Ἐπῤῥ. ἐνθέσμως, Συνετ. Ἐπ. 67.

Ἔνθετος, ὁ, ἡ (ἐντίθημι). Βαλμένον μέσα, φυτευμένον, καλὸν διὰ φύτευμα. Θεόγν.

Ἐνθεττᾰλίζομαι (Θετταλός). Φορῶ Θετταλικὸν ἱμάτιον, Ἰταλ. μαντέλλον, τουῤῥῆ. Γιαπουντσέν. μεγάλον καὶ φαρδὺ «Θετταλικὰ πτερά», Ἡλδρ. 2, σλ. 18.

Ἐνθεῦτεν, Ἐπῤῥ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐντεῦθεν. Ἡρόδ.

Ἔνθεωσις, εως, ἡ. Θεία ἔμπνευσις, θεοῦ φώτισις. Ὑμνῳδ.

Ἔνθηκη, ἡ (ἐντίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐβάλθη εἶναι βαλμένον μέσα εἴς τι. 2) Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἴς τι παιγνίδι οἱ παίζοντες αὐτό πρὶν ἀρχίσουν νὰ παίζουν, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀφορισμένα διὰ τὸν κερδήσοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ γέμισμα κανονίου, τουφεκίου κ. τ. τ. τὸ τουῤῥκ. φυσέκι.

Ἐνθηλυπαθέω, Μλ. -ήσω (θῆλυς, πάθος). Εἶμαι παραδομένος εἰς γυναικήτια πάθη, κυριεύομαι ἀπὸ γυν. πάθη, Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ. 3'. 10.

Ἔνθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Μὲ πολλὰ θηρία, γεμάτος ἀγρίμια, π. χ. «ὕλη, δρυμός, Δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον ζῶσι, διατρίβουσιν, εὑρίσκονται ἄγρια ζῶα, Εὐρπ. «ἔνθηρος πούς». Ποδάρι δαγκαμένον ἀπὸ κάνεν ἄγριον θηρίον, π. χ. ἀπὸ ὄφιν, λύκον κ. τ. τ. ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει κακὴν πληγήν, καὶ εὑρίσκεται χωρὶς βοήθειαν ἰατροῦ, Σφκλ. Φιλ. 698. ὡσαύτως καὶ «ὀῤῥὶξ ἔνθηρος». Αἰσχλ. Μαλλιὰ ἀκτένιστα καὶ ἡμελημένα, ἴδέ. Θηριῶδ, καὶ Θηρίον.

Ἐνθησαυρίζω (Θησαυρίζω). Συνάζω εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· μαζώνω, συνάζω, βάλλω κατὰ μέρος, μαζώνω, βάνω γεννήματα εἰς τὸν σιτοβολεῶνα, τὸ τουῤῥκ. ἀμπάρι, Σφκλ.

Ἔνθενος, καὶ ἔνθεινος, παρὰ τοῖς Κρησί, ἀντὶ τοῦ, Θεῖος. Cisbull. Antiqu. p. 505. καὶ p. 133. 134. 135. ὅπου ἐσφαλμ. ἔνθινον, ἀντὶ ἔνθεινον κεῖται.

* Ἔνθλᾱσις, σεως, ἡ. Τρύπα, βαθούλωμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ θλῖψιμον, ζουλίγμα, παρὰ τὸ

Ἐνθλάω, Μλ. -άσω (θλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι καὶ κάμνω βαθούλωμα, λοιλωμα, τρύπαν εἰς αὐτό. (α)

Ἐνθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Ζουλίγω, σφίγγω τι εἴς τι πρὸς τὰ μέσα. Νικανδρ. Ἀλ. 354. «μῆμυοιτι χαλινοῖς ἐνθλίβοις», (ι) ἀφ' οὗ

Ἐνθλιπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι θλίβει, ζουλίγει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον διὰ νὰ ζουλίγῃ, σφίγγῃ. Ἐπῤῥ. ἐνθλιπτικῶς. Ξῆτ. Ἔμπ.

* Ἔνθλιψις, εως, ἡ. Ζούλιγμα, σφίξιμον μέ, ἢ εἰς τι.

Ἐνθνήσιμος, ὁ, ἡ. Θανατηφόρος· πανδήποτε κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει τις· «ἔνθνήσιμα». Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1304.

Ἐνθνήσκω, Μλ. ἐνθνοῦμαι (θνήσκω, ἀνῤλ.). Ἀποθνήσκω ἀπό τίποτε πάθος, ἢ κακόν.

* Ἐνθόλερος, ὁ, ἡ (θολερός). Σπιλωμένος, τὸ τουῤῥκ. μουριτσρευμένος.

* Ἔνθορε, Ἐπκ. γ'. πρσπ. ἐνκ. ἀορ. β'. τοῦ, ἐνθρώσκω, ἀντὶ ἐνέθορε. Ὅμ. ἀπρμφ. ἐνθορεῖν.

Ἔνθορέω, νεώτερος τύπος τοῦ, ἐνθρώσκω, καὶ ἐνθόρω· μετὰ ὀστ.

Ἐνθορίσκω, Βατεύω, ἐπὶ ζώων συνουσίας.

Ἔνθορος, ὁ, ἡ (ἐνθορεῖν). Βατευμένη, ἐγγαστρωμένη. Νικανδρ. Θηρ. 99.

Ἔνθους, κατὰ συναιρ. ἀντὶ ἔνθεος.

Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἔνθεος, ἔνθους, ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπό τινα θεόν, εἶμαι ἐνθουσιασμένος· ἐν γένει, εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, εἶμαι λυσσασμένος, ἀγριωμένος, τὰ συνηθέστ. εἶμαι δαιμονισμένος· ὡσαύτως καὶ ἐνθουσιάω.

Ἐνθουσιασμός, ὁ· καὶ, ἐνθουσιασμός, ὁ· λέγεται συῤῥοὴ τις κίνησις τῆς ψυχῆς διά τινος θείας ἐπιφοιτήσεως, ἢ ἐμπνεύσεως, ἢ φωτισμοῦ θείου, διὰ τοῦ ὁποίου προφητεύει, καὶ προλέγει τὰ μέλλοντα ὡς ἐκ στόματος Θεοῦ. Πλούτ. Ἐρωτ. «ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπινοίας καὶ κατοχῆς». Ἐν γένει, συῤῥοὴ τις ψυχῆς πάθος διά τίποτε, συῤῥοὴ ἐπιθυμία. 3) Φανταστικὰ καὶ πεπλασμένα δόγματα θρησκείας τινός· τὸ Ἰταλ. φαναττίσμος.

Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐνθουσιάζει, φέρει, βάλλει τινὰ εἰς ἐνθουσιασμόν.

Ἐνθουσιαστικός, ἡ, όν. Ἐνθουσιασμένος· Ἐνεργητ. Ἐνθουσιάζων, προξενῶν ἐνθουσιασμόν. Ἀριστοτ. «ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία». Ἐπῤῥ. ἐνθουσιαστικῶς.

* Ἐνθουσιάω, = ἐνθουσιάζω.

Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἐνθουσιαστικός· Ἐπῤῥ. ἐνθουσιωδῶς.

Ἐνθράσσω, Ἀντ. -ττω· Μλ. -ξω· (θράσσω) = ἐνταράσσω· Ἐντὸς μέσα, ἢ προξενῶ ἀνησυχίαν ἐσωτερικήν. Ἱπποκρ. (τὸ α, φύσει μακρ.)

* Ἐνθρέψασθαι, Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐντρέφω, Ὅμ.

Ἐνθρηνέω, = θρηνέω ἐν· Ἀριστείδ. Α', σελ. 26. Δυποῦμαι, κλαίω διά τι.

* Ἐνθριάσας, ὁ, ἡ (θριάζω). Ἐνθουσιασμένος, δαιμονισμένος· Σφκλ. (ι)

Ἐνθριόω, (θρίον). Περιτυλίγω τι μέσα εἰς φύλλον συκῆς, συκοφύλλια· ἐν γένει, τυλίγω, περιτυλίγω, τὸ κοινῶς κουκουλόνω, μοῦ ἐνθριώθαι πρέπει». Ἀριστοφ. Λυσ. 662.

Ἐνθρονίζω, Μ. ίσω (θρονίζω). Θρονίζω, κάμνω τὴ, βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.

Ἔνθρονος, ὁ, ἡ. = ἔνθρονος. Πολυδ. Γ. 52.

Ἐνθρονισμός, ὁ (ἐνθρονίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα εἰς τὸν θρόνον, ἢ νὰ τὸν ὑψώσῃ εἰς τὸν θρ.

Ἐνθρονιστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἀναγκαῖον, ὠφέλιμον εἰς ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον, ἢ εἰς σκαμνί· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα.

Ἐνθρυλλέω, καὶ, ἐνθρυλέω (θρυλλέω). Φλυαρῶ, ψιθυρίζω πρός τινα· λέγωντάς του τίποτε εἰς τὸ αὐτίον, τὸ σύνηθ. παίρνω λόγους ἀπὸ ἕνα καὶ τοὺς φέρνω εἰς ἄλλον, φανερόνω τι εἰς τινα μέ μυστικὸν τρόπον· τινί τι· παρβλ. ἐντρυλλίζω.

* Ἐνθρυλλίζω, ἡ ἐνθρυλίζω = ἐνθρυλλέω.

Ἐνθρυμματίς, ίδος, ἡ. Ἄλλοι γράφουσιν «ἐνθρυμματίσκη = θρυμματίς.

Ἐνθρύπτης, ου, ὁ (ἐνθρύπτω). Ὅστις θρύβει, κάμνει θρύμματα, κόπτει τίποτε εἰς μικρὰ κομμάτια.

Ἐνθρυπτος, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον εἰς μικρὰ κομμάτια, λεπτισμένον· ἀπὸ ἐνθρύπτω. Εἶδος πλακοῦντος, πίτας ἢ ἄλλου τινὸς ζυμαρικοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ θρύμματα· ἴσως τό, παρ' ἡμῖν κοινῶς παπάρα, ἀπὸ γάλα ἢ ἄλλο τι, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλοντες τρύμματα ψωμίου τρώγομεν αὐτὰ μὲ τὸ χυλίκι· παρὰ τὸ

Ἐνθρύπτω, Μ. ψω (θρύβω, ἀνμλ.) Θρύβω, κόπτω τι εἰς κομματάκια, τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἰς ἄλλο τι· «ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην». Δανιὴλ Ἑφ. τελευτ. Μέσ. Κόπτω τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἴς τι διὰ χρῆσίν μου.

Ἐνθρυσκον, τό. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ, 7. τὸ ὁποῖον καὶ ἄνθρυσκον γράφεται, Φυτόν τι, ἄγριον κηπόν φέρον εἰς φαγητὸν χρήσιμον, ἀκριβέστ. ἄγνωστον, Θερειακ. παρ' Ἀθην. Σ'. σελ. 316. «ἐνθρύσκοις καὶ βρασάνοις καὶ στραβύλαις ζώνις».

Ἐνθρώσκω, Μλ. ἐνθοροῦμαι, ἀόρ. ἐνέθορον, Ἐπκ. ἐνθορὼν (θρώσκω. ἀνμλ.) Πηδῶ μέσα εἰς τι ἢ μέσῳ πόντου. Ἱλδ. Φ, 234. Π, 79. Πηδῶ ἀνάμεσα, ἐπάνω εἴς τι, φέρομαι ἐμβαλὼν μὲ ὁρμὴν πού «ἐνέθορε ὁμίλῳ» Ἱλδ. Ο, 623. «βουσίν». Ε, 161. Κατὰ τρῆσιν πλατὺ ἔνθορον ἰσχίῳ· Ἐπῆδησε μὲ τὴν πτέρναν εἰς τὸ λαγγόνι του, Ἱλδ. Υ, 233.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι. Μλ. -ήσομαι, ἀόρ. ἐνεθυμήθην· Θεόδ. 2, 60. 62. Ἀποσ. παῤῥ. μετὰ μέσ. Μέλ. (ἐνμέομαι). Στοχάζομαι, λογαριάζω, ἐξετάζω προσεκτικῶς, σκέπτομαι, συλλογίζομαι καλῶς διά τίποτε, καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ., ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι· σπανιώτ. μετὰ μετοχ. «οὐκ ἐνετεθύμηται ἐπαιρόμενος». Δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν κάμνουν νὰ φαντάζηται, Θεόδ. Ι, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. «ὅσα δὲ πάντες ἡδέσαν, θαυμαστὸν εἰμὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν». καὶ Θουκυδ. Β', «καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα». «ἐνθυμεῖσθαι μὴ» Μετὰ ὑποτακ. ἐπιφερομένου· Τὸ νὰ στοχάζηται καί νὰ προλαμβάνῃ τις διὰ νὰ μὴ συμβῇ τίποτε. — 2) Μοῦ καυφαίνεται, παίρνω τὸ μυαλό, θυμοῦμαι διὰ αὐτό· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 217. — 3) Τρπκ. Συγχίζεται, στράττεται ἡ καρδία μου διά τίποτε. Ἱππκ., κατ' ἀόρ. β. σλ. 354. — 4) Ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ποθῶ, Heyne ἐν Ἐπκτ. 21. — Τὸν ἐνεργ. τύπον, ἐνθυμέω, ἔχει ὁ Αἰν. Τακτ. ἐν τινι λεγῳ. τῶν τοῦ Κρατ. παρ' Ἀθην. 14. σλ. 661. Ε. ὅπερ ὁμοίως ἐξέλειψεν ὁ Dindorf. ἀφ' οὗ

Ἐνθύμημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθητις ἀκριβῶς, ἐστοχάσθη καλά· διανόημα, συλλογισμός, σκέψις, θεωρία ὑπὸ τοῦ νοὸς καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις πράγματός τινος· ψυχολογικὸν ἢ ἠθικὸν παρατήρημα. — 2) Γνώμη, σκοπὸς εἰς, ἢ διά τινα πρᾶξιν· «Ἔννοια, σημασία, τὸ ἀκολουθοῦν, νόημα νόμου τινός, κ. τ. τ. τὸ Ἰταλ. Riflexion. Γερμ. Betrachtung. 3) Ἐν τῇ Ῥητορι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κῇ δὲ, τρόπος τις συλλογισμοῦ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐνθυμήματος συμπεραίνεται τὸ παραιτέρω. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ. (υ) ἀφ' οὗ

Ἐνθυμηματικός, ἡ, ὀν. Παν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐνθύμημα, ἢ συνίσταται ἐξ ἐνθυμήματος· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος νὰ κάμνῃ συλλογισμοὺς ἢ ἀποδείξεις ἐν εἴδει ἐνθυμήματος. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ.

Ἐνθυμημάτιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Παν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον ἐνθυμήματος· ἔστι δὲ καὶ = ἐνθυμηματικός.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ. Προσεκτικὸς στοχασμός, ἀκριβὴς διὰ τοῦ νοὸς ἐξέτασις πράγματός τινος· σκέψις, στοχασις. Θουκυδ. Α'. (υ)

Ἐνθυμία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις τῶν πραγμάτων· σκέψις, στοχασμός. Θουκυδ. Ε', 6. πρὸς ἐνθυμίαν προβάλλειται. Τὰ νὰ σκέπτηται, συλλογίζηται τίς τι καλῶς.

Ἐνθυμιάω, Μλ. -άσω (θυμιάω). Θυμιατίζω εἴς τι, ἢ τίποτε μέσα.

Ἐνθυμίζεμαι, = ἐνθυμέομαι, κατὰ τὴν α'. σημασ. Θεόδ. 5, 32. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν 4. σημασ. Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἐνθυμίζω, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς μεταγν.

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ (θυμός). Παιδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτεται, συλλογίζεται τις ἀκριβῶς, καλὰ, τὸ ὁποῖον ἔχει πάντοτε εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν του· ἐμοὶ σοὶ λήν ἐνθύμιος ἔστωσι Μὴ στοχάζου τόσον, μὴ φρόντιζε τόσον πολὺ δι' αὐτόν, Ὀδυσ. Ν. 421. ὡσαύτως καὶ πεθύμιον ποιεῖσθαί τινα Τὸ νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἀκατάπαυστα εἰς τὸν νοῦν του, τὸ κοιτ. νὰ τοῦ τρώγῃ τὴν καρδιάν· πενθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱερόν. Τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδός, τοῦ κατέτρωγε τὴν καρδιὰν διότι ἔκαυσε τὸν ναόν· Duk. ἐν Θεόδ. 7, 18. πρβλ. ἐνθυμιστός καὶ ἐνθυμέομαι. Ὅθεν παν ὅ,τι βλίβει, στενοχωρεῖ τὴν καρδίαν, ἐξυπνίζει τὸ συνειδός· ἐν γένει, παν ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φόβον, μέριμναν, φροντίδα, ψυχικὴν ἀνησυχίαν. Ετγ. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 752. Πολύφροντις, περιδεὴς, πολυμέριμνος, πενθύμιος εἶναι, αἱ αὐτῷ ἐνθύμιοί εἰσιν, ὧν ἐπιτρέπεται. Σοφκλ. Τρχ. 109. (υ)

Ἐνθυμιστέος, ἡ, ὀν- = ἐνθύμιος. πενθυμιστέον ποιεῖσθαί τινα ὡς τὸ ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι· Valck. ἐν Ἡρότ. 2, 175.

Ἔνθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Θαῤῥαλέος, θαῤῥέτος, παρδιακλής. Ἑπῤῥ. ἐνθύμως. Ἀριστοτέλ. Πολ. Ζ', 7.

Ἐνθυσιάζω, Μ. άσω (θυσιάζω). Προσφέρω, κάμνω θυσίαν, θυσιάζω μέσα που.

Ἐνθωρακίζω, Μλ. -ίσω (θωρακίζω). Βάλλω, ἐνδύω τινὰ τὸν θώρακα, τὸν αἰσθηροφοραίνω· ἀφ' οὗ μετχ. παθ. Παρμ. πενθωρακισμένοις Σισθηραφορεμένοις. Ξεφ. Ἀνβ. 7, 4, 16.

Ἔνι, ἀντὶ τοῦ, ἐνεστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται τί εἴς τι. Ἀριστοφ. Πλούτ. νέαι γάρτις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. 2) Ἀπροσωπ. Ἡμπορεῖ, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐνι μάλιστα πειρᾶσθαι. Λουκιαν.

Ἐνί, ποιητ. ἀντὶ τῆς ἐν, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀπτ. καὶ Ἰωσηπ. Λιγογρ. ὡσαύτως· τὸ δὲ ἐνί, ἐασυν., ἔστι τοῦ εἰς καὶ ἐν ἀρσμ.

Ἐνιαῖος, α, ον (ἐνι). Ἁπλοῦς, ἁπλὸς, μονός. Δηγ. Αρτ. 7, 35.

*Ἐνιανυσμός, ὁ (ἐνιανύω). Διατριβῆς τόπος· Ἐτυμ. μγ.

Ἐνιαυσιαῖος, α, ον. = ἐνιαύσιος (ἐναυτός). Χρονιαῖος, ἑνὸς χρόνου· ὡσῦς ἐνιαυῖν. Ὀδυσ. Π, 434. — 2) Χρονικὸς, κάθε χρόνον, Ἡσιδ. Ἔρ. 447. — 3) Παν ὅ,τι διαρκεῖ, βαστᾷ ἕνα χρόνον μόνον, Θεόφρ.

*Ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριετλκτ. Ἡρότ. 4, 180. = τῷ προηγμ.

Ἐνιαυτίζω. Κατοικῶ, περνῶ ἕνα χρόναν εἴς τι μέρος, ζῶ, διαρκῶ ἕνα χρόναν. Εὐριπ.

Ἐνιαυτός, ὁ. Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὁμ. »Διὸς ἐνιαυτοί« Χρόνοι, χρονια τοῦ Διος, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διέπαττε τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἰλιδ. Β, 134. πρβλ. καὶ Πλάτ. Ηρακλ. σλ. 410. D. »τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ »κατ' ἐνιαυτὸν« Κάθε χρόνον, ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον. Ἐσήμαινε δὲ τὴ λξ. κυρίως πασανδήποτε τελείαν χρονικὴν περίοδον, ἢ ὁποία περιεῖχε σειράτινα συμβεβηκότων, ἢ εἰς τὴν διόρκειαν τῆς ὁποίας συνέβαινον πράγματά τινα ἀξιοσημείωτα· ὅθεν »ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν« Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ χρονικοὶ κύκλοι ἦλθε τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὀδυσ. Α, 16. καὶ »χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς« Ἀριστφ. Βτρ. 347. κατὰ τὸν Κώδ. τῆς Ῥωσ. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 32. Τὰ γεννέθλια, παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 493. Ἀσπ. 87. Κατὰ τὸν Ἱεροδρ. Σχλ. Σοφκλ. Τρχ. 257. κατ' ἄλλους, ὁ ἐνιαυτὸς συνίστατο εἰς τρία ἔτη· (παρὰ τὸ, ἑνὸς· καὶ ἐτυμλ. παρὰ τὸ, ἐνὶ αὐτῷ, Περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος, ἢ παρὰ τὸ, ἐν, ἰαύω, αἴσι φαντασίας παίγνιον, καὶ λεπτολογικὰ σοφίσματα.)

*Ἐνιαυτοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Παν ὅ,τι γίνεται, φαίνεται, συμβαίνει ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον, κάθε χρόνον μίαν φοράν.

Ἐνιαυτοφορέω, Μλ. -ήσω. ἐπὶ φυτῶν· Φέρει, βαστάζει τὸν καρπὸν ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ καρπὸς του. παρὰ τὸ

Ἐνιαυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Παν ὅ,τι φέρει, βαστάζει τὸν καρπὸν του ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ καρπὸς του, ὡς ἡ ἀρεσυθος, κοιν. ἡ ἀεδρομπομπολιά. Θεόφραστ. ἡ ἀρεσυθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ, περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν παρεστηνῶν.

Ἐνιαύω, Μ. αύσω (ἰαύω). Ηκτοικῶ, διατρίβω, κοιμῶμαι, μέσα που. Ὀδυσ. Ι, 187. Ο, 557. μετὰ στκ. ποιητ.

Ἐνιαχῆ, Ἐπιῤῥ. (ἔνιοι). Μερικὰς φορὰς, πότε καὶ πότε, ἄρε καὶ πού, εἰς κάποιους καιρούς, εἰς μερικὰ μέρη· μετὰ γενκ. καὶ

Ἐνιαχοῦ, Ἐπιῤῥ. (ἔνιοι). Εἰς κάποια μέρη, εἰς μερικοὺς καιρούς, πότε καὶ πότε, ὡς τὸ προηγμ.

*Ἐνιάχω. = ἰάχω ἐν.

Ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.

Ἐνίγυιος, ὁ, ἡ (ἐν, γυῖον). Κωλοβρὸς ἀπὸ ἓν μέλος, ἐξαιρ. ἀπὸ ἓν ποδάρι, κουτσὸς, μ' ἕνα ποδάρι. — 2) = συμφυὴς, Ἰβικ. ἐν Ἀθην. Β'. 58.

*Ἐνιδεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἀορ. ἐνεῖδον, ἰδὲ ἐνοράω.

Ἐνιδρόω, Μλ. -ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.)· Ἱδρύνω εἰς τίποτε, ἢ καμνωντας τίποτε· γυμνάζομαι εἴς τι, ἢ καταγίνομαι μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε ἱδρύνω· μετὰ στκ. Ξεφ. συμπ. 2, 18.

Ἐνιδρύνω, καὶ ἐνιδρύω, Μλ. -ύσω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. (ἱδρύω, ἀνμλ.) Στήνω, βάλλω, στερεόνω, ἢ θεμελιόνω τι μέσα εἴς τι, Πλούτ. (ύω, υ-, νω, --, υσω, --, παραβλ. τὸ ἁπλοῦν.)

Ἐνιζάνω, Μλ. -ήσω (ἵζάνω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· ὡς τό, ἐνίζω, σμσ. 2.

Ἐνιζεύγνυμι, ἐνιζευγνύω, ποιητ. ἀντὶ ἐνζεύγνυμι, ἐνζευγνύω. Βάλλω, δένω εἰς τὸν ζυγὸν, ζεύγω.

Ἐνίζημα, ατος, τό (ἐνιζάνω). Τὸ μέσα που κάθεσμα, τὸ μέσα εἴς τι καθήμενον.

Ἐνίζησις, ἰσεως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηται τις, ἢ τι μέσα που.

Ἐνίζω, Μλ. -ήσω (ἵζω, ἀνμλ.)· Καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ τις, ἢ τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἀμτβ. ὡς τὸ, ἐνιζάνω· Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· καὶ ἢν σημσ. χρησιμεύει καὶ ὁ μέσ. τύπος.

Ἐνίζω, Μλ. -ίσω (ἔν). Συνανόνω, συνδένω τι ὡσὰν ἐνιζόμενον, παρὰ Γρηγ. Ναζ.

Ἐνίημι, Μ. ἥσω. Ἀόρ. ἔνηκα, Ἐπικ. ἐνέηκα, (ἵημι, ἀνμλ.)· Πέμπω, στέλλω μέσα· π. χ. εἰς τὰς τάξεις τῶν μαχομένων, Ἰλιδ. Ξ, 131. μεταξὺ εἰς πολλοὺς ἄλλους, Ὀδυσ. Μ, 65. — Φέρω, βάλλω μέσα. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ, ἕξεων καὶ ψυχικῶν διαθέσεων· μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. καὶ δοτ. τοῦ πρσπ. π. χ. »ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἠῦν Τῷ ἔβαλε μέσα, ἤτοι ἐνέπνευσεν, ἔδωκεν αὐτῷ, Ἰλιδ. Τ, 80. »τοῖσι κότον ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν Γ, 570. καὶ ἀντιστρόφως, δοτικ. τοῦ πργμτ. καὶ αἰτ. τοῦ πρσπ. »νῦν μὲν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκαι Τὸν ἔβαλες ἀκόμι περισσότερον εἰς φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ περισσότερον ὑπερήφανος, Ἰλιδ. Ι, 700. ὡσαύτως καὶ »ἠδὲ δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμαρτοσύνην ἐνήσειεν ὑηλ. ἡμῖν. Αὐτὴ ἡ στράτα θέλει μᾶς κάμει νὰ εἴμεθα καλήτερα σύμφωνοι, νὰ ὁμορφονώμεν περισσότερον, Ὀδυσ. Ο, 198. »τὸν ἐνῆκε πόνειχε Τὸν ἔχωσεν εἰς κόπους, τὸν ἔβαλεν εἰς βάσανα, Ἰλιδ. Η, 89. ὅλως ὡς τὸ, ἐμβάλλω. Ἐν γένει, Βάλλω, ῥίπτω μέσα πνηνσὶν ἐνίστε πῦρ Βάλτε, ῥίψτε φωτιὰν ἐπὶ καράβια διὰ νὰ τὰ καύσητε, Ἰλιδ. Μ, 241. ἁφάρμακον αἴνωμι Ὀδυσ. Δ, 233. Ἀφίνω ἢ τραβῶ, στέλλω· μέσα εἴς τι, ἐξαιρ. καράβι εἰς τὴν θάλασσαν· ὅτε ὁ Ὁμ. παραλείπει τὴν αἰτιατ. νεῶν· σημειοῦμεν εὑρέει πάντοτε ὑπαν. νῆα. Θέλει τραβήξομεν, ἀφήσομεν τὸ καράβι εἰς τὴν θάλ. τοῦτ' ἔστι θέλει κάμομεν πανί. Ὀδυσ. Ε, 295. πρβλ. Μ, 293, 401. Τρπκ. Διώκω· χώνω, σπρώχνω μέσα· μετὰ Ἀπρμφ. Μτχ. 2, 153. »σαλπίγγων ἐνίεσθαι Νὰ ψυχὴ εἰς τὰς σάλπιγγας Διόδ. (υυ-υ Ἐπ., υ--υ Ἀττ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. τὸ Ἴωτα ἐστὶ μερ. ἐν τῷ, ἐνίεντε, παρὰ τοῖς Τργκ. δ' ἐξ ἐναντίας βραχύ ἐνίοντε.)

*Ἐνιήν, ῆνος, ἡ. Ἀττ. Αἰνιάν, ᾶνος. Θεσσαλικὸς τις δῆμος· ὧτῳ ὁ Ἐνιῆνες ἔποντο. Ἰλιδ. Β, 749.

Ἐνιεπατέθημε, ποιητ. ἀντὶ ἐγκατατέθημι· ἀφ' οὗ, ἐνικάτθεο, Ἐπικ. προστ. μσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἐγκατάθεο, ἐγκατάθου, Ἡσιόδ. Ἔρ. 27.

Ἐνικλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐγκλάω, Συντρίβω κατατσακίζω τι εἴς τι· Τρπκ. »ὣς ἔφαν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσων ἐνικλᾶν ζυγὸν νὰ χαλνᾷ, νὰ ματαιόνῃ ὅ,τι ἐγὼ βάλω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχαστῶ νὰ κάμω, Ἰλιδ. Θ, 422.

Ἐνικλείω, Μ. είσω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἐνικμάς, ὁ, ἡ (ἰκμάς). Βρεγμένος, ὑγρὸς, νοτερός.

Ἐνικνέομαι, Μλ. -έξομαι (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, φθάνω, προχωρῶ, χώνομαι μέσα.

Ἐνικνίθω, Μ. ήσω. ποιητ. ἀντὶ ἐγκνίθω, Νίκανδρ. Θηρ.

*Ἐνικνώστω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκνώστω.

Ἐνικός, ἡ, όν (ἕν). Μόνος, ἁπλοῦς, ἕνας μοναχὸς, ἑνικὸς ἀριθμοῦ, Ἑπῤῥ. ἑνικῶς.

Ἐνικρίνω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκρίνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'.

Ἐνίλλω, ἐνιλλοπέω, ἐνιλλοπόω, (ἴλλω). Μισοκλείωντας τ' ὀμμάτι κυτάζω τινὰ καταῤῥονητικῶς, ἢ περιπαικτικῶς· στραβοκυτάζω, περιπαίζω.

*Ἐνιναιετάασκον, Ἐπικ. Παρτ. τοῦ ἐνιναετάω, = ἐναίω.

Ἐνιοβολέω, Μλ. -ήσω (ἰοβολέω). Βάλλω, χύνω φαρμάκι μέσα, φαρμακόνω. Ἱππον. Ἐπιστ. στελ. 1279.

Ἔνιοι, αι, α. Μερικοὶ, αἱ, ἀ· κάποιοι, αι, α. Παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ. οὐχ εὑρηται (ἐχι παρὰ κό, εἰς ἑνός, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ἔστιν οἱ, ἐνι οἵ, ὡς τὸ, ἐνίοτε παρὰ τὸ, ἔστιν ὅτε ἐνὶ ὅτε· Boeckh. ἐν Πινδ. Ὀλ. 10. 1.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

βι, ἄω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίοτε. Στοβ. Δόγ. Ε, σελ. 34. Sbc.

Ἐνίοτε, Ἐπίρ. ἀντὶ, ἔνε ὅτε, ἔστιν ὅτε, Μερικαῖς φοραῖς, κάποιαις φοραῖς, ἰδὲ ἔνιοι — Ὁ πολλάκις παροξυτ. ἀπαντῶμενος τύπος ἐνίοτε, ἐστὶν ἀναμφιβόλως ἦτον ὀρθὸς τοῦ προπαροξυτ. ὅστις συνάδει τῇ ἀναλογίᾳ τοῦ, ἄλλοτε, ἐπάστοτε, καίλ. τ. τ.

Ἐνιπεύς, πίσω, Ἐπικ. ἧος, ὁ, Ποταμός τις ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Ὀδσ. Λ, 238, 240.

Ἐνιπή, ἡ, (ἐνίπτω), Πρόφημα, ἡ λόγος, ἀμιλία πρός τινα· ἀλλ κατὰ σημασίαν, κουβεσίας, παραπέσεως, φόγου, Ἰλιδ Δ, 402, τὴν φόγου σημασίαν φέρει ἡ λέξις παντοχοῦ παρ' Ὁμ. πλὴν ὅτι τὰ πλεῖστα διορίζονται ἀκριβέστερον ἀπὸ προσλήψει ἐπιθέτου τινός, οἷον, παρμαλέη, ἀπαγλος, κρατερὴ ἐνιπὴ Ἰλιδ. Ε, 492. Ξ, 104. Ὀδσ. Χ, 448. εὑρηται ὅμως ἡ λέξις καὶ ἄνευ ἐπιθέτου κατ' ἐπικρατεστέραν ἔννοιαν ἀντὶ ἀπειλῆς, Ὀδσ. Ε, 446, καὶ ἀντὶ λοιδορήματος, ὀνειδισμοῦ, Ὀδσ. Τ, 266. οὕτω ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 10, 8. ψευδέων ἐνεπᾶ· Ἐπιλεκτὴς διὰ ψεύματος. Οἱ μεταγνστ. ποιητ. μετεχρησίμευσαν τὴν λέξιν κατὰχρηστικῶς ἐπὶ πάντων τῶν σώματι συμβαινόντων ἀχθεινῶν, ἢ λυπηρῶν, οἷον ἡλιοβολίας, τὸ κοιν. λιβάκωμα, ψύξις καίλ. τ. τ.

Ἐνίπλειος, ὁ, ἡ Ἐπικ. ἀντὶ ἔμπλειος, μετὰ ὄπτ. Ὀδσ.

Ἐνιπλήω, = ἐμπλήω.

Ἐνιπλήσασθαι, ἐνιπλησθῆναι, ἐνιπλήσωσι, Ἐπικ. ἀντὶ ἐμπλήσασθαι καίτλ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὀδσ.

Ἐνιπλήσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπλήσω. Ὅμ.

Ἐνιππάζομαι, Μ.-άσομαι (ἱππάζω)=ἐνιππεύω.

Ἐνιππεύω, (ἱππεύω), Ἔρχομαι, πηαίνω, ἐμβαίνω μέσα που, ἢ διὰ μέσου τινὸς ἐφιππος, τὸ ἰς τῶν ἰταλ. καβαλλάρης, ἢ μὲ ἀλογάμαξον.

Ἐνιπρήθω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπρήθω, Ἰλ.

Ἐνιπτάζω, ποιητ. κατ' ἐπίτσ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίπτω. Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐνιπτύω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπτύω.

Ἐνίπτω. Μ. ψω. καὶ ἐνισπήτω· Κυρίως, προσφωνῶ, λέγω ἢ ὁμιλῶ πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. ἀεὶ μέντοι κατὰ σημασίαν ἐπιπλήξεως, ἐπιτιμήσεως, λοιδορίας, ὀνειδισμοῦ, προσλήψει καὶ ὅστ. ἀκριβέστερον διοριζομένων, Παρακαίρω, ὑβρίζω, μαλόνω, προσποδέρνω, κ.χ. ηχλεπαίτιν ὀνείδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι, χαλεπῷ, ἢ κακῷ μύθῳ ἐνίπτειν τινά Ἰλιδ. Β, 245, Γ, 438. Ε, 650. Ρ, 141. καὶ μετὰ ἐπρρ. ναίσχρως ἐνίπτω τινά· Φέρομαι πρός τινα ὑβριστικῶς, Ὀδσ. Σ, 321. πρβλ. Ἰλιδ. Ψ, 473. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ὁμιλῶ ἐνίπτω τινά· Παρακαίρω τινὰ μὲ βαρυλόγια, τὸν λυπῶ, Ἰλιδ. Γ, 427. Ὀδσ. Τ, 303. καὶ κατὰ ἐπεκτεστέραν πραύειραν σημσ. παραδίνω ἠνίπαπε μύθοισι Ἔλεγεν ἀς τὴν παρδίαν του, ἐπέπληττε τὴν καρδ. Ὀδσ. Τ, 17. ἢ δὲ πρόσληψις τοῦ, μύθῳ, οὐχ ὁμως περιττὴ, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐχρησίμευε καὶ ἀπὶ ἐμπράκτως, ὅθ ἔργου κατεχρήσεων, ἰδὲ ἐνίσσω. Ἄνευ παραπέρω τινὸς ὁρισμοῦ, αὐτὸς μὲ καὶ ἄλλος ἐνίπτοις Ἂι ἠθελε μὲ μαλώσῃ, κακολογήσῃ καὶ ἄλλως κάνεις, Ἰλιδ. Ω, 768. πρβλ. Ο, 546, 552. καὶ τὸ ῥηματ. ὑστερογν. ἐνίπτ. Ἀπὸ ταύτης τῆς λεξ. ἔχει ὁ Ποιητὴς δύο ἀνωμαλ. ἀορ. χρόν., ἠνίπαπε, καὶ ἠνίπαπε (— ⏑ ⏑ —) ἄμφοτ. μόνον κατὰ τὸ γ. ἑνικ. πρσπ. ὧν τὸν πρῶτον, ἐνίπαπε, ἐλέλαε ὁ Βτμν. κατὰ τὴν αἰολογ. ἐν πλείστοις χειρογράφοις, συμφώνως τῷ Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 355, παντοχοῦ ἐλάνπε γράφοσσι, Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ταυτοσήμαντ. ἐστὶ καὶ ὁ παρεσχηματισμένος τύπος ἐνίσσω. —2)= ἐνίπτω, ἐνέπω, ἐνίσπω., Κηρύττω, ἀπαγγέλλω, μηνύω, φανερόνω· εὑρηται σπανιώτατα, ἄπαξ μόνον παρὰ Πινδ, Πυ. 4, 358. κελπίδας ἐνίπτωμι καὶ παρὰ Νον. 27, 59. Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 150. (Πρωτότ. τῆς λξ. ἐστὶ κατὰ Ruhnk. ep. cr. σλ. 40, τὸ, ἴπτω, συγγν. τῷ, ἴπος, ἰπόω, ὅθεν ἐν τῷ, ἐνίπιο καὶ ἐνιπή, τὸ ἰῶπ. φῦσ. μαρ. Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 286. ἐξέλει πρωτοτ. τὴν συλλβ. νιπ, εἰς ἣν ἀνάγει καὶ τὸ, νειπεῖν. Τὸ παραπλήσιον τῆς λέξ. δέ, μὲ τὸ, ἐνίσπω, ἐστὶν ὅλως κατὰ περίστασιν καὶ ἐξαιτερικῶς μόνον, καθ' ἃ ὑδιάφορει ἡ διαφορὰ τῆς χρήσεως καὶ τῆς συντάξεως ὁ τρόπος.)

Ἐνιστέλλω, ποιητ. ἀντὶ ἐνστέλλω.

Ἐνισχήπτω, ποιητ. ἀντὶ, ἐνισκήπτω. Ἰλιδ. ὑπὸ τοῦ Wolf μέντοι εἰς ἐνισκίμπτω μεταβληθέν, ἰδὲ ἐνσκίμπτω.

Ἐνισκίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐνσκίμπτω, Ἰλιδ.

Ἐνισπεῖν, Ἄπρωρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323. Ἀπρωρ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323.

*Ἐνίσπη, ἡ, Πόλεως ὄνμ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλιδ. Β, 606.

*Ἐνισπήσω, Μλ. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Ε, 98.

*Ἐνίσπω, Μλ. ἐνίψω, καὶ σπανιώτ. ἐνισπήσω, ἀόρ, β', ἐνισπες, ἐνισπε, Ἄπρωρ. ἐνισπεῖν· ταύτασήμντ. παρεσχημτσμ. τύπος, τῷ, ἐνέπω, ἐννέπω. Προσφωνῶ, λέγω, διηγοῦμαι, μηνύω, εἰδοποιῶ, φανερόνω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. καὶ ὅτε. τοῦ πρσπ. ἡμῖν, νημερτὲς, ἀληθὲς, ἀντίον. Ὀδσ. Ρ, 529. ἡμῆτιν, νόον, κληηδόνα, νόστον, εἰτονν Ἰλιδ. Ω, 388. πόλεμόν τινι ἐνισπεῖν καίλ. τ. τ. Παρ' Ὁμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, Λέγω, ὁμιλῶ, Ὀδσ. Γ, 529. Ὁμ. Τμ. Δμτ. 71. Ὁ ἐνστ. εὑρηται μόλις παρ' Ἡσιδ. Σγν. 369. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἔπορπ. οἱ λοιποὶ χρόνοι παρ' Ὁμ., ἀναπληροῦντες τοὺς ἐλλείποντας τοῦ κατ' ἐνστ. μόνον χρησίμου ἐνέπω. Πλὴν τούτων κεῖται ἐν Ἰλιδ. Ψ, 473. ὀκατ' ἀναδίπλσμ. ἀόρ. ιτόνδ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. καὶ ὅλως κατὰ σημτ. τοῦ, ἐνέπω, ὥστε συμφώνως τῷ Βτμ. κατὰ Ὀδσ. Σ, 321, ἐνένιπτε ἢ ἐνένιπε, γραπτέον. Ὁ Εὐστθ ἐξέλει διαφέροντας τὴν σημτ. ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύω Μέλ. λέγων ὅτι, τὸ μὲν ἐνίψω, τὸ, λοιδορήσω, τὸ δὲ ἐνισπήσω τό, λέξω ἁπλῶς σημ. ταύτῃ τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ὅμως ἀντιβαίνει τὸ ἐν Ἰλιδ. Η, 447. Ὀδσ. Β, 137. Α, 148. (συγγν. τῷ, εἰπεῖν, ἔσπετε, οὐ τῷ, ἐνίπω· ῥημτ. οὐσστ. ἐνοπή. ἰδὲ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. Ig. 2. σλ. 273.)

Ἐνίσσω, παρεσχημτσμ. τύπος σοῦ, ἐνίπω. Παραπαίρω τινὰ μὲ φωνὰς καὶ λόγια, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἢ κακολογῶ, μαλόνω, προσποδέρνω. ηεκπάγλοις, ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσι, ὀνειδείοις Ἰλιδ. Ο, 198. Χ, 497. Ω, 238. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἔργου κατεχρήσεως ηέπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν· Ἁρμούσαμεν κατ' αὐτοῦ καὶ μὲ κακὰ λόγια καὶ μὲ κτυπήματα, ἤτοι καὶ τὸν ὑβρίζαμεν καὶ ἐρίπτομεν νὰ τὸν κτυπήσωμεν, Ὀδσ. Ω, 161. Ὅθεν παρτ. ἐνισσόμενος, Κακομεταχειρισμένος, ὑβρισμένος, Ὀδσ. Ω, 163.

Ἐνίστημι, Μλ -στήσω (ἵστημι), Στήνω, ἑτῶ, βάλλω τίποτε πλησίον, κοντὰ, ἐπάνω, μεταξὺ ἢ ἀνάμεσα εἰς τι— 2) μέσ. ὡς καὶ ἐν ἀορ. β'. Πραμ. καὶ Τπρτ. ἐνργ. κατ' ἀμτβτ. σημσ. Στέκομαι, ἢ εἶμαι μέσα, κοντὰ, εἰς τι κατὰ διαφόρους σημτ. —α') Εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζω, ὅθεν καὶ εἶμαι πλέον περών· περιπτάμαι, κρέμομαι ἐπάνω εἰς τι, ἀπειλῶ, ἢ φοβερίζω. πένταμέρον θέρους· Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ καλοκαιριοῦ. πείσεσθαι, καὶ ἐνεστῶς, Ὅστις μέλλει τὰ ἀρχίσῃ, εἶναι πλέον εἰς τὴν ἀρχὴν του, εἶναι παρὼν, ὅθεν καὶ ἐνεστὼς χρόνος παρὰ Γρμν. — β') Ἀντιρρίζω, ἀναντιόομαι· τινί ἢ πρός τι. Δικανικῶς δὲ, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐγκαλέσαντά μου, διαμαρτυρῶ πρός τι, τὸ ἰταλ. protestare, καμνω ἀγωγήν, τὸ ἰταλ. instanza. —γ') γίνομαι σταθερὸς, στερεός, ἐπίμονος, στερεόνομαι. Ἐπὶ ῥευστῶν, Παγώνει, πήγεται, δὲν κύνεται, χοντραίνει. — δ') μέσ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. Ἀρχίζω, καμνω ἀρχὴν, διατάζω, μετὰ αἰτιατ. ηδίκην ἐνίστασθαι Ἀρχίζω κριτολογίαν, τὸ ἰταλ. protestare, δίδω ἀγωγήν, νένιστ. ὁδὸν Ἀρχίνω ὁρόμον ἦτοι κινῶ, μισεύω. ηπόλεμον ἔνστ.· ἀρχίζω πολ. Schaef ἐν Ἰουλ. σλ. XXIII.

Ἐνίσχνος, ὁ, ἡ. (ἰσχνός). ὀλίγον λεγνός, ἄπαχος. λιγνούτσικος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 147.

Ἐνισχυρίζομαι, Μ. ἰσομαι. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) τινί. Ἐπιστηρίζομαι βάλλω τὰς δυνάμεις τὰς ἐλπίδας, τὸ θάρρος μου εἴς τι. — 2) δυναμόνομαι, στέκομαι, βαλλομαί που στερεά, δυνατά.

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (Ἰσχύω) Εἶμαι, ἢ γίνομαι δυνατός εἴς τι. (ύω, ῠ—, ύσω, — —)

Ἐνίσχω, (ἴσχω) = ἐνέχω.

Ἐνιτρέφω, ποιητ. ἀντὶ ἐντρέφω.

*Ἐνιφέρβομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐμφέρβομαι. Βόσκω, τρέφομαι μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἐνιχρίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐγχρίμπτω, Ἰλιδ.

Ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ ἐμψάω, Ψογγίζω τίποτε ἐπάνω που.

Ἐνλακκεύω. ἀντὶ ἐλλακεύω (λάκκος), Κλείω σφαλιῶ τι εἰς ὑπόγειον, κελλάρι, παρὰ τοῖς μεταγνστ. εἰς μοναστήρι, παρβλ. ἐνσηκάζω.

*Ἐν μὲν τευξεῖ, Ἀσυνήθης σημῆσις, ἀντὶ ἐντεῦθεν μέν, Metagenes Ἀθην. 6. σλ. 269. Γ. πρβλ. ἐνγεταυθί.

*Ἐναετειρα, ἡ, Ἐπλ. τοῦ ἐναετήρ, Κατοικήτρια. ηοὐχὶ ἐναέτειρα νάπης» Ἐπρμ.

Ἐννεαετήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἐννιαῖος). Ἐγκάτοικος. ηἙλλάδος ἐννακτῆρες. Ἐπργμτ.

Ἐννεαετηρίς, ίδος, ἡ. (ἐννεαετής), Χρόνου περίοδος ἐννέα ἐτῶν, ἢ καιρὸς ἀπὸ ἐννέα χρόνους, ὡς τὸ τριετηρίς, ἐσχμτσμ. Πλούτ. Ἑλλ.

Ἐννεαέτηρος, ὁ, ἡ = ἐναετής. Ἐννέα χρόνων, Ἡσιδ. Ἔρ. 434.

Ἐννεαετής, ὁ, ἡ (ἐννέα, ἔτος), Ἐννέα χρόνω Οὐσέτερ. Ἐννάετες, ἐπιρ-ῥηματικῶς, Ἐννέα χρόνων διάστημα, Ἡσιδ. Θγν. 801.

Ἐννεάτης, ου ὁ, (ἐννιαῖος) = ἐναετήρ, Ἐγκάτοικος.

Ἐννεατίζω, Ζῶ· διαρκῶ, βαστῶ, ὑπομένω, δουλεύω ἐννέα χρόνους.

*Ἐννεάτις, ιδος, ἡ· Ἰδιαίτ. Θηλ. τοῦ ἐννεατής· ἐννέα χρόνων.

*Ἐνναίρειν, ποιητ. ἀντὶ ἐναίρειν, Βτρχμ.

Ἐννάλιος, (ναῖος, ἀνμλ.) μετὰ ὅστε. Κατοικῶ μέσα εἴς τι. Σφιλ. Φιλ. 472 — 2) μετβτ. Κατοικῶ, μετὰ αἰτ.

Ἐννάπις, Ἐπίρ. (ἐννέα), Ἐννέα φοραῖς. (-ιυ)

Ἐνακισχίλιοι, (χίλιοι), Ἐννέα χιλιάδες.

*Ἐννεακόσιοι, αι, α. Ἐννεακόσιαι, σιαι, σια. ἀφ' οὗ

Ἐννεακοσιοστός, στὴ, στόν. Ἕνας, μία, ἕν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννεακοσίους, σίας, σίκ.

*Ἐννάσπαντο, Ἐπκ. γ' προσπ. πλῆ. μέσ. ἀορ. α'. τοῦ, ἐνναίω, ἀντὶ ἐνεναίσκετο.

Ἐννατιαῖος, αία, αῖον. Ἐννεα ἡμερήσιος. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται καὶ τ. τ. εἰς ἐννέα ἡμέρας. Θουκυδ. καὶ ἐν τοῖς Γεωπον. ηἐννατιαῖα σελήνη»,

Ἔννατος, τη, τον, Ἕνας, μία, ἕν, ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννέα. τὰ ἔνναται, ἐπεμ. Ἱεραὶ Θυσίαι προτεφερομένη ὑπὲρ τῶν ἀποβιωσάντων τὴν ἐνάτην ἡμέραν μετὰ τὸν ταφιασμόν τῶν, τὸ παρ' ἡμῖν Ἐννεαήμερα. παραβλ. τρίτος. Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ. καὶ ὡς ἔλαφα τ' ἐγὼ αὐτὸν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὰ ἐνάτα ἐποίησα, καὶ τ' ἄλλα περὶ τὴν ταφήν. Τὰ δ' ἄλλα μόνον ὁ τύπος ἔνατος, νομίζεται Ἀττ. Ast ἐν Πλάτ. Νμ. 1, 1. σλ. 8. Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. ὡσαύτως καὶ ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τύποις, τοῖς παρὰ, τό, ἔνατος.

Ἐννα υργέω, Μλ -ήσω (ναυκγέω) Ναυαγῶ ἢ καραβοτζακίζομαί που. Στρβ. Δόγ. Γ. σελ. 105. Sch.

Ἐνναυλοχόω, = ναυλοχόω ἐν.

Ἐναυμαχέω, = ναυμαχέω ἐν. Δίδω ναυμαχίαν, ἢ πολεμῶ μὲ τὰ καράβια μέσα που.

*Ἐννα υπηγέω, Μλ -ήσω (ναυπηγέω), Κτίζω καράβια μέσα που, ἢ εἰς τὸν τόπον, Θηϋ. 1, 13. ἔνθα ἄλλοτε, ναυπηγηθῆναι ἀνεγινώσκετο, ἢδη δὲ ἐναυπηγηθῆναι ἐκ τῶν χειρογρφ. διωρθώθη, πρβλ. Poppo, Τ. 1. σλ. 244.

*Ἔνναυω, ἰδέ, ναύω, ἐναύω.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τά. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἐννέα, Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐνομίζετο ἐξαιρ. ἱερὸς ὡς τριπλάσιος ὢν· ἄθεν παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐννέα θύματα, Ἰλιά. 2, 174. Ὀδσ. Γ. 7. 8. μὲ ἐννέα ἑδρας, ἢ καθίσματα ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους· ἐννέα κήρυκες, Ἰλιά. Β, 96. ἐννέα ἀγωνοθέται, Ὀδσ. Θ, 258. ἐννεαήμερος ξενία, Ἰλιά. ἐννέα Μοῦσαι· ἀπὸ Ἡσιό. Θγτ. 782. 790. 801. 917. καὶ Ὀδσ. Ω, 60. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κτλ. τ. τ. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημτ. τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα ἰδέ Hoecke Kreta, 1. σλ. 248. ψ. Ἀλλά καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιότατος ὢν ποιητ. ἰσύρηται ὁ ἀριθμὸς ἐννέα ὡς τέλειος εἰς ἀνήλωσιν πλήθους Ἰλιά. Π, 785. Ὀδσ. Α, 577. Ἐννέα υἱοὶ τοῦ Πριάμου, ἐναντὶς πολιορία τῆς Τροάδος καλλ. τ. (ἡ συγγέν. τοῦ νέος τῷ, ἐννέα novus καὶ novem, neu καὶ neun, ἐπικρατεῖ ἐν πάσαις ταῖς ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ ἐκ τῆς Γερμανοκελτικῆς· ὅθεν βεβαίως οὐκ ἔστιν ἀπὸ ταὐτομάτου).

Ἐννεάβοιος, ἐ, ἡ. (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἐννέα βόας. Ἰλιά. Ζ. 236.

Ἐννεαγήρως, ω. ὁ, ἡ. (γῆρας), Ὅστις ἔζησεν ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων· ὑπέργηρως, παμπάλαιος, κατὰ πολλὰ γέρων. ὁ δὲ Ἄρτ. λέγει καὶ, μεννεαγήρα κορώνην.

Ἐννεάδεσμος, ὁ, ἡ. (δεσμός), Μὲ ἐννέα δεσμούς, κλειδώσεις.

Ἐννεαδικός, κή, κόν. (ἐννεάς), Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἐννεάζω, Μ. άσω. (νεάζω), Περιῶ τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μου μέσα που, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. πρᾶσον ἦρι ἐννεάσαιμι, Τὴν ἄνοιξιν ἀνθοῦν τριανταφύλλαν. Φιλστ. 75. ἡμεγέθει δὲ σώματος ἐννεάσαιος Ἱππκ. Ἀφ. 2, 54.

Ἐννεακαίδεκα, Ἀριθμ. σκλιτ. Δέκα ἐννέα, Ἰλιά.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Χρόνου περίοδος δέκα ἐννέα ἐτῶν· ἢ καιρὸς ἀπὸ 19 χρόνους.

*Ἐννεακαιδεκαέτης, ου, ὁ. Δεκαεννέα χρόνων, δεκαεννέχρης.

*Ἐννεακαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Δεκαεννέα μηνῶν, Jac. Ἀνθ. Παλτ. Τ. 2, σλ. 813.

*Ἐννεακαιδεκαπλάσιων, ονος, ὁ, ἡ. Δεκαπενταπλάσιος τόσος, ση, σον.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη, ἠλθε καὶ τ. τ. εἰς 19 ἡμέρας, ἢ τὴν 19. ἡμέρ.

Ἐννεακαιδέκατος, άτη, ατον. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τά 19. Πᾶν ὅ,τι μαζὶ μὲ ἄλλα 18 κάμνει τὸν ἀριθμὸν 19.

*Ἐννεακαιδεκετής, ὁ, ἡ = ἐννεακαιδεκαέτης. Ἀστλπ. ἐπ. 35.

*Ἐννεακαιεικοσιακαιπεντακοσιοπλασιάκις, Ἐπῤῥ. Ἑπταισοσίας εἰκοσι ἐννέα φορᾶς. Πλατ. Πολτ. 9. σλδ. 587. Ε.

Ἐννεάκεντρος, ὁ, ἡ. (κέντρον), Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐννέα κέντρα, σουβλία, ἐγκάνθια. Νίκανδρ.

*Ἐννεακέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ ἐννέα κεφάλια.

Ἐννεάκις, Ἐπίῤῥ. = ἐνάκις.

Ἐννεακισχίλιοι, αι α = ἐνακισχίλιοι.

Ἐννεάκλινος, ὁ, ἡ. (κλίνη). Μὲ ἐννέα καθίσματα εἰς τὴν τρίπεζαν, ἢ τράπεζα διὰ ἐννέα. Θεμιστ. σελ. 223.

Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ. (κρουνός). Μὲ 9. πηγάς, βρύσες, ἢ μὲ 9. σωληνας, κοιντ. σωληνάρια, σιφουνάρια ἔξαιρ. κρήνη τις, τευχρ. σατραβάϊνη ἐν Ἀθήναις, πρότερον Καλλιρρόη, Θκδ. 2, 15.

Ἐννεάκροσσος, ὁ, ἡ. Μὲ ἐννέα, κροσσούς, κλώσας, πλεξούδας. Ἡσύχιος.

*Ἐννεάκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος), Μὲ 9. κύκλους.

Ἐννεάλινος, ὁ, ἡ. (λίνον), Πανύφαντος πλέγμα, ὕφασμα συνιστάμενον εἰς, ἢ κατασκευασμένον μὲ 9. κλωστὰς ἢ ὑφάδια. Ξενφ. Κυ. Β'. 5. πάντες ἐνεάλινοι.

*Ἐννεαμηναῖος, αία, αῖον = ἐννεάμηνος.

Ἐννεάμηνος, ὁ, ἡ. (μήν). Ἐννέα μηνῶν, ἐννεὰ μηνήτες.

Ἐννεάμυκλος, ὁ, ἡ. (μύκλα) παρ' Ἀντιμάχ. ἐννεάμυκλος ὄνος, Μὲ πολλὰς μύκλας (μαύρας γραμμὰς ὡς δακτυλίδια) εἰς τοὺς πόδας του. Δυκόφρ. Σχόλ. Στίχ. 771. Ἰδὲ μύκλα.

Ἐννεανύχες, Ἐπίῤῥ. (νύξ), Ἐννέα νύκτας ἢ τὴν ἀράδαν. εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμτγ. ὡς ἑρμν. τοῦ Ὁμηρικοῦ εἰνάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, έως, ἡ. (πῆχυς), Ἐννέα πηχῶν τὸ μάκρος, φαρδος, ὕψος βάθος.

Ἐννεαπλάσιος, ία, ιον. Ἐννέα φοραῖς περισσότερος. Ἀθήν. Β'.

Ἐννεάπους, ὁ, ἡ. ουν, τό γεν. ποδος (ποὺς). Μὲ 9. ποδάρια. 9, γεωμετρ. πόδας μακρύς, φαρδύς, ὑψηλός, βαθύς.

Ἐννεάπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη), Μὲ ἐννέα πύλας τοῦ ἰταλ. συν3. πόρτας.

Ἐννεάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐννέα, ἐννεάρι.

Ἐννεάστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη), Πασαδήποτε οἰκοδομὴ μὲ 9 στέγας ἢ πατώματα Διόδ. Σικελ.

*Ἐννεασύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή), Λέξις συνισταμένη εἰς 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος, ὁ, ἡ. (φθόγγος), Πᾶν ὅ,τι ἔχει Ἐννέα φθόγγους, τόνους, φωνάς.

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή), Μὲ ἐννέα φωνάς. Θεόκριτ. «Σύριγξ ἐννεάφωνος».

Ἐννεάχιλοι, αι, α, ποιητ. ἀντὶ ἐννεακισχίλιοι, ἐννέα χιλιάδες. Ἰλ. Ε. 860. Ξ, 148. Τὸ ἑνικ. κατὰ τύπος ἐννεάχιλος· ὡς τὸ τοῦ 9000, παρὰ Νον. 8, 45.

Ἐννεάχορδος, ὁ, ἡ. (χορδή), Μὲ ἐννέα χορδάς, κόρδας. Ἀθήν. ΙΔ'. «ἐννεάχορδα ὄργανα».

*Ἐννεάψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή), Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐννεάψυχος, μὲ 9 ψυχάς.

Ἐννεχρόω, Μλ. ώσω (νεκρόω), Φονεύω, σκοτώνω τινά, ἢ τι μέσα που, Παϑτ. Ὅστις ἀποθνήσκει μέσα που. Πλουτάρχ. Θ'. σελ. 164. «ἐννεκρώϑησε ταῖς γαλήναις» Ἀπέθανεν εἰς ἡσυχον καιρόν.

*Ἐννεμέϑω, ποιητ. ἀντὶ ἐννέμω.

Ἐννέμω, Μλ -μῶ, (νέμω, ἀμλ.), Διανέμω, μοιράζω, διατάζω, ἐπιστατῶ μέσα — 2) ἀμτβ. βόσκω, διατρίβω, ζῶ μέσα που, ἔξαιρ. κατὰ μέσ. διαϑ.

Ἐννενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἀμφίβλ., ἢ ἤττον ὀρϑὸς τύπος ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ἐνεννήκοντα· ὡσαύτως καὶ ἐννενηκοστός, ἐννενηκονταέτης, Ἐτμλ. μγ. σ. 308, 52 Bekker καὶ Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. Ἐτμν. Γρμμ. Ἕλλ. 1, σλ. 283.

*Ἔννεον, Ἐπκ. Παρτ. τοῦ νέω. Κολυμβῶ, ἀντὶ ἔνεον, Ἰλιά. Φ, 11.

Ἐννεόργυιος, ἐ, ἡ. (ὀργυιά), Πᾶν ὅ,τι ἔχει 9 ὀργυιὰς μάκρος, φάρδος, ὕψος, βάϑος, Ὀδσ. Λ, 312. (ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξ. τετρασυλλάβως ἐν τῇ ἐκφωνήσει, συναιρ. τοῦ εο, παρβλ. ἐννέωρος)

Ἐνεσός, ἐά, ἐόν. Ἀνορθογραφούμενος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐνεός, Βουβός.

*Ἐννεοσσεύω, Ἀττ. — ττεύω. (νεοσσεύω), ἐπὶ πτηνῶν, Φωλεάζω, κτίζω τὴν φωλεάν μου, κλωσσῶ, γεννῶ, ἐνγάζω πουλιὰ μέσα, ἐπάνω που. Ἀριστφ. Ὄρν. 1104.

Ἐννεοτροφέω, = νεοτροφέω ἐν.

Ἐννεοσσοποιέω, = ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Ποιητ. κατ' ἔπτσ. τύπος τοῦ ἐνίπω, ὅπερ ἰδέ, παρά τε Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Τρ., οἵτινες ἐνίοτε ἀπρμφ. συντάσσουσι τὴν λέξ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 72.

Ἐννεσία, ἡ. ἀντὶ, ἐνεσία, (ἐν, ἵημι), Ἐμπνευσις, φαντασμός τοῦ νοός, συμβουλή, προστηγή· τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ. πληθ. πείϑῃ ἐννεσίῃσιν Διὸς προστηγῆς της, Ἰλιά. Ε, 894 Ἥρης ἐννεσίῃσιν Καλλ. (ὁ καινοτικὸς ἐσχηματισμ. τύπος, ἐνεσία, φαίνεται ὅτι οὐκ ἠδύνατο χρῆσει, ἐχρώντο δ' ἀντ' αὐτοῦ οἱ Δογρφ. τῷ, ἐνεστις)

Ἐννεύω, = νεύω ἐν, Κάμνω νεῦμα, Λουκᾶς Α'.

Ἐννέωρος, ὁ, ἡ. (ἔτος, ὥρα), Ἐννέα χρόνων. πεννέωρος βασίλευεν Ἐννέα χρόνους ἐβασίλευε, Ὀδσ. Τ, 179. Κενοτσουσοι λεπτολογίαι ἀρχαίων Ἑρμηνευτῶν ἐξέλαβον τὴν λέξ. ἐν Ἰλιά. Σ, 351. πεν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείψατος ἐννεώροιο ἀντὶ ἐνὸς ἔτους, παρὰ τὸ ἐν, καὶ Ὀδσ. Η, 390, ἀντὶ ἐννέα καιρούς τοῦ ἔτους ἢ 9 τρίμηνα, ὡσαύτως καὶ Λ, 311. παρβλ. Herm. Briefe über Hom. καὶ Hes. σλ. 75. Hoecke Kreta, σλ. 245 (Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ τρισυλλ. συναιρ. τοῦ εω.)

*Ἐννήκοντα, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ὀδσ. Τ, 174.

Ἐνῆμαρ, Ἐπίῤῥ., (ἦμαρ), Ἐννέα ἡμέρας Ὁμ. ποιητ. μόνον. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημτ. τοῦ ἀριθμοῦ, ἰδέ ἐννέα.

Ἐννήρης, ὁ, ἡ (ἄρω) Μὲ 9 καθίσματα κωπηλατῶν, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, ὡς τὸ τριήρης.

Ἐννηῦσκλος, ὁ, ἡ. (ὗσκλος), Μὲ ἐννέα ὑσκλους· ἰδὲ Τσκλος.

Ἐννηφιν, Ἡσιό. πρὸς ἐνηφιν ἰδὲ ἔνη.

Ἐννήχομαι, Μλ -ήξομαι (νήχομαι), Κολυμβῶ μέσα εἴς τι.

Ἐννοέω, Μλ -ήσω (νοέω, ἀμλ.), Διανοοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἔχω γνώμην — 2) Συλλογίζομαι, διαλογίζομαι, σκοπῶ, σοφίζομαι, καταλαμβάνω, ὑπολαμβάνω — 3) βουλεύομαι, διστάζω, φοβοῦμαι, εἶμαι ἐμφρονητὶς ἐγνοιάζομαι. Ξνφ. Ἀνϑ. 5, 9, 28. Schaef. ἐν Σοφλ. Τρ. 631 — 4) στοχάζομαι, νομίζω, πιστεύω—5). Ἐπὶ πραγμάτων καὶ λέξεων, Σημαίνει, ἀληϑεύει, γεννᾷ στοχασμόν, φέρει εἰς τὸν νοῦν — Πρὸς τῷ ἐνργτ. τύπῳ εὑρηται καὶ ὁ, ἐννοέομαι, ὡς ἄπαξ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ ἀορ. παϑτ. Σνφ. Κρ. π. 4, 2, 3. Παρὸν. Προοίμ. — Οἱ Ἴωνες συναιρ. τό, οη, εἰς ω, ὥστε ἐννοῦσαι, ἀντὶ ἐννοήσας, γράφουσι, Ἡρόδ. ἀφ' οὗ

Ἔννοημα, ατος, τό. Στοχασμός, σκέψις, θεωρία, συλλογισμός.

Ἐννοηματικός, κή, κόν. Πλήρες ἐννοίας, γεμάτον νόημα. μόνον ἐπὶ πραγμάτων.

*Ἐννοητικός, ή, όν. Σκεπτικός, στοχαστικός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔννοια, ἡ. (νοῦς.) Στοχασμός, σκέψις, ἰδέα, μήτε ἔννοιαν ἔχειν δεινὴν Πλουτ. Συλλογισμός, θεωρία. Ξενοφ. πεῖνοις ποῦ ἐμοὶ ἔγενετο βʹ.) Ἡ δύναμις τοῦ ἐννοεῖν, ὁ νοῦς.—γʹ.) Ἡ διὰ λέξεων ἐκφερομένη ἰδέα, λόγος.—δʹ.) Φροντίς, ἔγνοια. πτῆ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίαι Πλτχ. εἰς Κάμ.

Ἐννομολέσχης, ου, ὁ. (λέσχη). Ὅστις ὁμιλεῖ κατὰ τοὺς νόμους, νομικὸς, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους, ἢ περὶ νόμων. Τίμ. Φλίπσ. ἀμφβ. παρὰ τὸ

Ἔννομος, ὁ, ἡ. (νόμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν νόμον, νόμιμον, διωρισμένον ἀπὸ τὸν νόμον, ὀρθὸν, δίκαιον, ὡς τὸ, ἐνδικος· ὑποκείμενον εἰς τοὺς νόμους. Ἐπῤῥ. ἐννόμως —2) (νέμομαι). Ὅστις κατοικεῖ μέσα που· ὅ,τι βόσκει μέσα εἰς τι. νέννομ. γαῖα Αἰσχλ. Ἱκτ. 581.

*Ἔννομος, ὁ Ρύρ. Ὅμ. Ἰλδ.

Ἔννους, καὶ συνῤῥ. ἔννους, ὁ, ἡ (νοῦς). Σκεπτικὸς, στοχαστικὸς, φρόνιμος. Συγκρτ. ἐννούστερος, Ὑπρλ. ἐννούστατος.

Ἔννυος, ἡ ἔννυος, δασυν. ὁ, ἡ = ἐνιαυτὸς, Χρονικὸς, ἑνὸς χρόνου, περυσινὸς. Πλάτων εἰς Κριτύλ. νεύω δέπου καὶ ἔννυον ἀεὶ ἐστὶ περὶ τὴν σελήνην ταῦτο τὸ φῶς· κύκλω γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιῶν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἔννυον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός.

Ἐννοσίγαιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίγ. (ἔνοσις, γῆ). Ὅστις σείει, ταράττει τὴν γῆν, ἐπίθετ. τοῦ Ποτειδῶνος, ὅστις ἐνομίζετο αἴτιος τῶν σεισμῶν τῆς γῆς· πολλάκις παρ' Ὅμ. Παρὰ τοῖς μετγνστ. ὡς ἐπίθ. ἐν γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἐννοσίδας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος, Πίνδ. Πύθ. 4. 59. (ἔνοσις, δα, Δωρ. ἀντὶ γῆ, ἢ απλῶς πατρωνυμικῶς παρὰ τὸ ἔνοσις ἐσχηματισμένον)

Ἔννοσις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος, ὁ, ἡ. = εἰνοσίφυλλος, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίφ. Ὁ σείων, κινῶν, κουνῶν τὰ φύλλα. Ἐπίθ. ἀστυδένδρων, ἢ γεμάτων μὲ δένδρα βουνῶν, ἐπὶ τὰ ὁποῖα σείει ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα τῶν δένδρων. πέννοσίφυλλον ὄρος.

Ἐννοσσεύω, = πέννεοσσεύω.

Ἐννοσσοποιέω = ἐννεοσσοποιέω.

*Ἔνοτος, ον, καὶ ἔννοτος, ὁ, ἡ. (νοτὶς). Ὑγρὸς. Πολυδ. Αʹ. 238.

Ἐννυχερεύω, Μ. εὐσω = νυκτερεύω ἐν, ὡς τὸ ἐννυχεύω, Ξενυκτίζω μέσα που, Δτκρδ.

Ἐννυμι, καὶ ἐννύω, Μλ. ἔσω, Επκ. ἔσσω, Αόρ. ἔσσα. Ἀπρμφ. ἔσσαι, μέσ. Μλ. ἔσομαι, μέσ. αόρ. ἐσσάμην, παθ, Πρκμ. εἶμαι, εἶσαι, εἶναι, καίτλ. ἔσεν ἡ. πλθ. πρσπ. ὑπρτντ. εἷατο, Ἰλδ. Σ, 496. Ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ παθ. ἔσμαι, ἐσμην, ὅπερ οὐχ εὑρηται ἁπλοῦν ἐν τῷ α. πρσπ. ἕλλ' ἐν τῷ β, καὶ γ. ἕστο, ἕστο, Ὅμ. καὶ ἐν τῷ γ. ἑνικ. ἑσσην, Ἰλδ. Σ, 517. Ἔπιπ. μόνον τύποι εἰσὶν οἱ μετὰ τῆς συλλαβ. αὐξήσεως ἐσσάμενος, ἐέσσατο, Ἰλδ. Κ, 23. Ὀδσ. Ξ, 519. καὶ, Ἕεστο, Ἰλδ. Μ, 484. Οἱ Ἴωνες χρῶνται καὶ τῇ ἐπίσ. ἐννυμι, Ἰλδ. Ψ, 135. Κατὰ χρονικ. αὔξησιν οὐχ εὑρηται οὔτε ἐν τῷ Παρατ. οὔτε ἐν τῷ αόρ. Ὁ δὲ Ποιητὴς χρῆται ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις τῇ συλλαβ. ἐν οὐδεὶ δὲ τῇ χρονικῇ αὐξήσει, τὸ αἴτιον τούτου ζητήσω ἐν τῷ δηγκματι.—Κυρία σημασ. τῆς λξ. ἐστὶ τὸ, Ἐνδύω, κυριτ. ἱστάνω, φοράνω τινά, ἢ τὴν αἰτ. τοῦ πρσπ. ἵστλ, καὶ τοῦ πραγμτ. ἡσεῖος σε χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕσσεν. Αὐτὸς θέλει σὲ ἐνδύσει, φυράσει καὶ μὲ χλ. καὶ μὲ χιτ. Ὀδσ. Ο, 538, Π, 79. Ρ, 550. Ἰλδ. Κ, 905. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις ὅμως τοῦ μὲν πρσπ. τὴν αἰτ. παραλείπει πολλάκις, τὴν τοῦ πραγμτ. δὲ ἔχει κατά τι τὴν μέσ. ἐνδύομαι, ἵστλομαι, φοράνομαι, φορεῦμαι, καὶ κατὰ τὴν παθ. διαδ. ἐνδύθην, ἵστλθηκα, φορέθηκα, εἶμαι ντυμένος, φορεμένος, ἡκικὰ εἶματα εἶμαι· ἀεικέα ἔσσο· περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο, χλαῖνας εὖ εἰμένοι καίλ. τ. τ. Ὅμ. Ἀπὸ τοῦ ἰμαντιμοῦ κυρίως, μετηνεχθη ἡ σημσ. τῆς λξ. καὶ ἐπὶ ὁπλισμοῦ πέσσαντο νώροπα χαλκὸν Ἰλδ. Ξ, 393. πτεύχεα ἑσσαμένοιο Ψ, 803. καὶ ἐξαιρ. πάσπίδας ἐσσάμενοι φορέουσι, κρατοῦντες ἔμπρὸς των ἀνδρομήκεις, ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι δηλ. ἐσκέπαζον ὅλον τὸ σῶμα, ὡς μακρὸ φόρεμα, Ἰλδ. Ξ, 372. ὅθεν ἐπὶ πασησδήποτε περικαλύψεως. Περιτυλίγομαι μὲ, ἢ εἰς τίποτε· μετάλλ. π. χ. νεφέλην ἕσσαντον Περσεπολίχησιν μὲ σύννεφον, Ἰλδ. Ξ, 350. νηέρα ἕσσαμένω Σκεπασμένος ὁλόγυρα μὲ σκοτάδι, Ἰλδ. Ξ, 283. Ἀσπήνησε δέ, κατὰ μετφ. πλαίνην ἕσσο χιτῶνα Ἤθελεν ἐνδυῆς πέτρινον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν, ἤθελε σὲ λιθοβολήσουν, πετροβολήσουν, Ἰλδ. Γ, 57. Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μετγνστ. νέσσασθαι γῆρα Τὸ νὰ ἐνταφιασθῇ· ταφῇ, παραχωθῇ τις, ἰδὲ ἐφέννυμι. Παρὰ Λογογρ. ὁ ἁπλοῦς τύπος ἄχρηστος, τῷ ἀμφιέννυμι ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρωμένου.

Ἐννυός, ἡ καὶ ἐνυός, ἡ = νυός, Νύμφη ἡ νύφη, υἱοῦ γυνὴ, γυναῖκα. Πολυδ. Γʹ. 32.

Ἐννυστάζω, Μλ-ξω (νυστάζω) μετὰ δοτ. Νυστάζω, μὲ παίρνει, μοὶ ἔρχεται ὁ ὕπνος εἰς ὠ κάμνω τίποτε, ἢ εἶμαι, εὑρίσκομαί που.

Ἐννυχεύω, Μ. εὐσω. (νυχεύω) ὡς τὸ, ἐννυκτερεύω, Κοιμῶμαι, περνῶ τὴν νύκτα εἰς, ἢ μέτ' κατοικῶ διατρίβω μέτα που· μετὰ δοτ. Σφκλ. Ἀντγ. 784. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. 2, 3. σλ. 71. 3, 1. σλ. 78.

Ἐννύχιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ δίγενῶς, (νὺξ). Νυκτικὸς, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται τὴν νύκτα, Ὅμ. νηῆς ἐννύχιαι κατάγοντοι Τὰ κατάπρια ἁράξαι τὴν νύκτα, Ὀδσ. Γ, 178. (-υυυ)

*Ἔννυχος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Α. 716.

Ἐννώδρος, ὁ, ἡ = νωδρός. Διοσκορ. Αʹ. 37.

*Ἐννῶσαι, ἐννώσας, Ἰων. ἀντὶ ἐνιαυῆσαι, ἐνιαυήσας, ἀόρ. τοῦ ἐνιαύω, Ἡρόδ.

*Ἐννωτιαῖος, αία, αῖον, (ὠτὸς). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν ῥάχιν.

Ἐνξυλας, ὁ, ἡ. (ξύλον). Ξύλινος, ἀπὸ ξύλον. Λίν. Τακτικ. 31. πένξυλος δέλτος. Πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουσι.

Ἐνόδιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ δικαταλ. Ἰων. καὶ Ὁμρκ. εἰνόδιος, ίη, ιον, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχλ. Πρμθ. 487 (ὁδὸς). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, κεῖται ἀνήκει, χρησιμεύει, εἰς τὴν ὁδὸν ἢ εἰς τὸν ὁρμον, ὁ τὴν στράταν ἰταλ. ὁ Ἑρμῆς ἐνόδιος ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, πλατειῶν, καὶ ἀγυιῶν ἐν ταῖς ὁποίαις διὰ τοῦτο εὑρίσκετο στημένον, τὸ ἄγαλμά του. Πρὸς τοῦτο χρησιμεύει ἡ λέξις πολλάκις καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ τῆς Περσεφόνης, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἐπὶ τὰς τριόδους διατρίβουσαι, Valck. diatr. σλ. 138. 165.

Ἐνοδίτης, ου, ὁ. Ησλυκ. ἐνοδίτις, ιδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐνοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμὴ). Πᾶν ὅ,τι μυρίζει, εἶναι ἐναρὸν, τὸ ἰτλ. φρέσκον, ἔχει μυρωδιὰν, (ἐπὶ φυτῶν) Νίκανδρ. Θηρ. 41.

*Ἐνοείδης, ὁ, ἡ (ἐν, εἶδος). Ἁπλοῦς· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁπλοῦν κατὰ τὰ εἴδος, τὸν τρόπον του, μόνον, δὲν συνίσταται εἰς ἄλλα, δὲν εἶναι ἡνωμένον μὲ ἄλλα.

Ἐνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πρισμένος.

*Ἐνοικάδιος, ὁ, ἡ = ἐνοικίδιος.

*Ἐνοικειόω = εἰσοικειόω. Πλτχ.

Ἐνοικέτης, ου, ὁ. καὶ Ησλυκ. ἐνοικέτις, ιδος, ἡ. Ἐγκάτοικος. Σουΐδας. παρὰ τὸ

Ἐνοικέω, Μλ-ήσω (οἰκέω) μετὰ δοτ. Κατοικῶ μέτα που, εἶμαι ἕ τὸ 'σπίτι· εἶμαι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἴς τι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τίποτε. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. Κατοικίζω, βάλλω, σπίτια τινὰ νὰ κατοικῇ που, νέοι. πόλιν. Ἡρόδ. 2, 178. ἀφ' οὗ

Ἐνοικησιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον διὰ κατοικίαν.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικητήριον, τό. Πολυδ. Αʹ. 73. Τόπος διὰ κατοικίαν.

Ἐνοικίθιος, ὁ, ἡ (οἰκία). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακὸν, σπιτικὸν.

Ἐνοικίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ. —ῶ (οἰκίζω). Φέρω, ἀφίνω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα που· στέλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἄλλην χώραν, εἰς ἄλλον τόπον. Παίρνω, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκον μου νὰ κατοικήσῃ, τὸν παίρνω 'νοικιαστήν, 'νοικιάζω τὸ σπίτι μου. Παθτ. Πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ κατοικήσω, νὰ εἶμαι κάτοικος, νὰ κατοικῶ Ἡρόδ. 1, 69. Συνεσ. δὲ, μεταφορ. πταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται.

Ἐνοικιολόγος, ὁ, ἡ (ἐνοίκιον, λέγω). Ὅστις συνάζει τὸ ἐνοίκιον. Ἀρτεμιδ. Γ. 41. παρὰ τὸ

Ἐνοίκιος, ὁ, ἡ (οἶκος). Οἰκιακὸς, σπιτικὸς 'νοικιαστὴς. ἀφ' οὗ τὸ ἐνοίκιον, τὸ 'νοίκι. τὰ ἐνοίκια, Κατοικία.

Ἐνοίκισμα, ατος, τό (οἰκίζω). Κατοίκισμα, τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τίς τινα νὰ κατοικήσῃ που, τὰ νὰ 'νοικιάζῃ τὸ 'σπίτι του εἰς τινα. 2) Ἀμετβ. τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις νὰ κατοικήσῃ που, νὰ ἀλλάξῃ κατοικίαν ἀπὸ ἕνα οἶκον εἰς ἄλλον.

Ἐνοικοδομέω, Μλ-ήσω (οἰκοδομέω) μετὰ δοτ. Οἰκοδομῶ, κτίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι. Θουκυδ. Γ. πέχρωτο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες φρουρίῳ. 2) Κτίζω, συκλῶ, φράζω τίποτε μὲ κτίριον, μὲ τοῖχον, μὲ τεῖχος περίσσον, φράγγω, ἐνοικοδομεῖν. Διόδ. Σικελ. Γʹ. 37. καὶ ΙΑʹ. 45.

Ἔνοικος, ὁ, ἡ (ἐνοικέω). Ἐγκάτοικος, κατοικητὴς. Ἀριστείδ. πῶ μεγάλης ἐνοικοι πόλεως.

Ἐνοικουρέω, Μλ-ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον, κάθομαι πάντοτε εἰς τὸ 'σπίτι, δὲν ἐξαίνω εἰς τὸν κόσμον, κρύβομαι 'ς τὸν οἶκον.

*Ἐνοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Γεμάτος κρασί.

*Ἐνοινοφλύω (οἶνος, φλύω). Πίνωντας ἀρκετὸ φλυαρῶ. (ῡ)

Ἐνοινοχοέω, Μλ-ήσω (χέω). Κερνῶ κρασὶ εἰς τὸ ποτήρι, ἐν γένει, Κερνῶ οἶνον ἐνοινοχοεύντεσσι. Ὀδσ. Γ. 479.

Ἐνοκλάζω, Μ. ἀσω (ὀκλάζω). Γονατίζω ἐπάνω εἰς τι, λιγῶ τὰ γόνατα, τὸ κοινότ. κάθεμαι ἀνακούκουρα· ἀντοῖς ὀπισθίοισι Ἐπὶ τετροπόδων ὅσα κάθονται 'ς τὰ σπιτένια πεδάρια. ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας αὐχεῖ τὴν ἕρπη ἐνδεχόμενος τὰ εἰς ἑαυτὸν ἀπορριπτόμενα. Φιλστρ.

Ἐνολισθαίνω, Μλ-ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.). Γλυστρῶ καὶ πέφτω μέσα που. Πλούταρχος.

*Ἐνόλμεος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἔνολμος, ὁ, ἡ (ὄλμος). Ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος καὶ προφητεύων· προφήτης, χρησμολόγος.

*Ἐνομήρης, ὁ, ἡ = ὁμήρης ἐν. Ἡνωμένος μέσα.

Ἐνομιλέω, = ὁμιλέω ἐν. Φίλων. Περὶ Φιλόστρ. Αʹ. 25. πεύτης ἡ ἐνομιλοῦσα τῇ Σμύρνῃ», Ἡ ἐν Σμύρνῃ εὑρισκομένη, ἥτις εὑρέθη ἐν Σμύρνῃ. πένομιλεῖν τοῖς συγγράμμασιν, Φώτιος αὐτὸ τοῦ, σπουδάζειν, μελετᾶν.

Ἐννομματόω, Μλ-ώσω (ὀμματόω). Δίδω εἰς τινα ὀμμάτια, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ.

Ἐνομοργυμι, Μ-μόρξω (καὶ εἰς τοῦτο πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Νόμας, ὁ μόρξομαι τὸν μέλ. σημειῶν) (ὀμόργυμι, ἀνμλ.) τὶ εἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

αι. Τυπόω τι εἰς τίποτε. «ἐνομόργνυμι γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ· Σχεδιάζω, γράφω γραμμὴν ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον. Πλούταρχ. Ι. σελ. 451. Μέτωσ, ἐνομόργνυμαι, Σφογγίζω τι μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐνόν, Μετοχὴ οὐδετ. Ἐνστ. τοῦ ἔνειμι· πολλάκις ὡς ἀπόλυτος ὀνομστ. ἐν χρήσει, Ἐπειδὴ εἶναι, ἢ ἦτον συγχωρημένον, δυνατόν. Ἡρόδοτ. Η. «ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι.

Ἐνόπαι, ῶν, αἱ. Ἐνώτια, κοινῶτ. σκουλαρίκια. παρβλ. διόπαι. Σοφοκλ.

Ἐνοπή, ῆς, ἡ (ἐνέπω, ἐνίσπω,). Φωνή, κραυγή, φώναγμα, κραξίμον, ἐξαίρ. φωνή, φώναγμα ἐν καιρῷ μάχης, ὅταν πολεμοῦν· ὅθεν πολλάκις τῷ, μαχη, ὡς ἐξ αὐτῆς προερχ. συντάσσεται. Ἰλιάδ. Γ, 2. Μ, 35. Π, 2,6. 782. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παντησόθποτε πλήξης κραυγῆς· Θρῆνος. Ἰλ. Ω. 160. «ἐνοπήν τε γόον τε. Τρπκ. Διερωτήσεως φωνή, ὁμιλία, Ὀδσ. Κ, 147. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, Ἦχος, τόνος, κωδώνισμα, παύλων συρίγγων τ' ἐνοπήν. Ἰλιάδ. Κ, 13. «ἀϊαχή τ' ἐνοπή τε. Ἡσιόδ. Θγν. 708. «ἀοιδῶν ἐνοπὴν Ψαλμῳδίκ, τραγῴδημα, Ἀπολ. Τῥόδ. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 273.

* Ἐνόπη, Πόλεως ὄνμ. ἐν Μεσσήνῃ, Ἰλιάδ. Ι, 150. 292.

Ἐνοπλίζω, (ἔνοπλος). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω εἰς πόλεμον.

Ἔνόπλιος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πράττεται διὰ, ἢ μετὰ ὅπλων. π. χ. «ἐνόπλιος ῥυθμὸς ὁ ῥυθμὸς τοῦ ἰταλ. τέμπο καὶ καστέντσα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχόρευον ἁρματωμένοι ἄνδρες. «ἐνόπλια μέλητ, Τραγῳδία διὰ χορὸν μὲ τὰ ἅρματα (καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος χορεύουν οἱ μπράτιμοι λεγόμενοι μὲ τὰ σπαθιὰ εἰς τὰς χεῖρας ὅταν εὐγαίνῃ ὁ γαμβρὸς μὲ τὴν νύμφην ἀπὸ τὰ στεφανώματα). Περὶ τοῦ ῥυθμοῦ, κατ' ἐνόπλιον, ἰδὲ Hermn. ἐν Σχολ. Ἀριστφ. Νφ. 651. 2) = ἔνοπλος.

Ἔνοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, Βτρχ. ἀσφαρῶς ἀναγινωσκ. παρ' Ἡρόδ. ι, 13.

Ἐνοποιέω, ῶ, Ἑνόνω, ἀντιμάνω, παρὰ τὸ

Ἑνοποιός, ὁ, ἡ (ἕν, ποιέω). Ὅστις ἑνόνει, ἀντιμάνει τι μὲ ἄλλο τι.

*Ἔνοπτος, ὁ, ἡ (ὄψομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται μέσα εἰς τι.

Ἐνοπτρίζω, Μ. ἴστω. Δείχνω τι εἰς τὸν καθρέπτην, ἰμαλίζω τι. Παῦτ. Κυτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ἰμαλίζομαι. παρὰ τὸ

Ἔνοπτρον, ου, τό (ὄψομαι). Καθρέπτης, ἀλλιῶς καὶ εἰσοπτρον.

Ἐναράω, Μλ-ῶμαι, Ἀόρ. ἐναῦσον (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω τινά, ἢ εἰς τινα, παρατηρῶ, γνωρίζω τίποτε εἰς τινα. τινί τι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ὁστ. τοῦ προπ καὶ Ἀπρμφατου «ἐνόραν τῷ προσώπῳ τὸ βαρβουλαῖον. Πλτχ. 2) Ἐμβλέπω, ὑποβλέπω. π χ. «ὁρμὴ ἐνορ.α Κυτάζω τινὰ μὲ ἅ μόν, μὲ ἀγαπάκτησιν, μὲ ἄγριον βλέμμα· μετὰ αἰτιατ. Locella ἐν Ξνφ. Ἑλλ. σλ. 147. β'.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, τὸ κοιντ. νοιώθω. «ἐνόρκιος γὰρ ὑμῖν οὐκ οἶσιστ τε ἐσομένοις πολεμεῖν Ξέρξῃ. Ἡρόδοτ. Η'. 140 ἐφ' οὗ.

Ἐνόρασις, εως, ἡ Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ, παρατηρῇ τις τίποτε. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐνόρεσος, ὁ, ἡ (ὄρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ζῇ εἰς τὰ βουνά, βουνήσιον.

*Ἐνορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐνοράω.

*Ἐνορθιάζω, Μλ-άσω (ὀρθιάζω). Ὀρθόνω, ὑψόνω, μεγαλύνω τι. «ἑαυτὴν πλέον τῆς φύσεως ἐνορθιάζουσαι Φίλων.

Ἐνόριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὰ σύνορα, μέσα ἀπὸ τὰ σύνορα.

*Ἐνόρκιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Ἡσῦ.

Ἔνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ἔκαμε ὅρκον ἢ εἶναι ὑποχρεωμένος μὲ ὅρκον, ὡρείσθη εἰς τι· μετὰ ὁστ. 2) Πανθήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου ὡρείσθη, ἔκαμέ τις τὸν ὅρκον του διὰ νὰ τὸ κάμῃ, φυλαξῇ κλ. τ. Πλουτ. «ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντον. Τὸ ἔνορκον, ἢ ἐνόρκιον = ὅρκος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεώθη τις εἰς τίποτε. ποιεῖσθαι ἐνορκιον. Πλάτ. Φαίδρ. 38. Τὸ νὰ ὁρίζηται, βάλλῃ τις τὸν ὅρκον του· «ἔνορκον εἶπεῖν τιν. Τὸ νὰ βεβαιώνῃ τίς τι μὲ τὸν ὅρκον του, νὰ μαρτυρῇ μὲ ὅρκον. Ἑπῤῥ. ἐνόρκως, Μὲ ὅρκον. Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ἔνορκος καὶ ἐπίορκος ἰδὲ Βτμ. ἐν Δμστ. Μισ. σλ. 171.

Ἐνορκισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἠκάμῃ, βάλλῃ τις τινα εἰς ὅρκον. Συνέσ. σελ. 209.

Ἐνορμάω, Μλ-ήσω (ὁρμάω). Διώκω, ἀμπώχνω, παρακινῶ τινα νὰ ὁρμήσῃ μέσα που. Παῦτ. τρέχω, ἐμβαίνω ὁρμητικῶς μέσα. Πολύβ. 16, 28.

Ἐνορμίζω, Μ. ἴστω. Ἀτ.-ίσω (ὁρμίζω). Φέρω τὸ πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυρότοπον. Συνέσ. ητὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσιν τινῶν. Μέσιος Ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Στράβ. Β'. «ὥστε ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας. ἀφ' οὗ

Ἐνόρμισμα, ατος, τό. Τόπος διὰ ἄραγμα, λιμήν λιμενίσκος κοινῶτ., ἀγκυροτοπο - Ἀππιαν.

Ἐνορμίτης, ου, ὁ. Ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι ἀραγμένος εἰς λιμένα, ἀγκυρότοπον. Ἀνθολογ.

*Ἐνόρυμι, Μλ-ύρσω, Ἀόρ. ἐνῶρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, παρορμῶ τι μέσα, ἐξαίρ. εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχὴν· μετὰ ὅστ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτ. τοῦ πργμτ. «τῆσιν γόον ἐνῶρσενε Ἐκίνησε τὴν καρδίαν των εἰς λύπην, θρῆνον, Ἰλιάδ. Σ, 499. «ὡσαύτως καὶ κυϊτοῖς φύσαι ἐνῶρσαν Διηγειρας εἰς αὐτοὺς φόβον, διασταμόν, τοὺς ἔκαμες νὰ διστάσουν, Ο, 62. 366. «κελάδοιδε Συμόεις Π, 656. Πλῦτ. Διεγείρομαι, ἀνακινοῦμαι· γενόμαι μετάπον, πένωρτο (7'. ἔνκ. πρσπ. παθ. ἀορ. κατὰ συγκ.) ἠέλιος Ξεσίτοιο, Δ, 509. Ὀδσ. Θ, 326. Ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ ἐργ. καὶ τῷ παῦτ. ἀόρ.

Ἐνορούω, Μ. οὐσω (ὀρούω). Πηδῶ εἰς τι, ἐπί τι, μετάπον. Παρ' Ὁμ, ὅστις ἀεὶ κατ' ἐχθρικὴν σημ. χρῆται τῇ λξ. ἐν Ἰλιάδ. Ὁρμῶ, φερομαι μὲ ὁρμὴν μέσα που, πλακόνω τινά, ἢτι ἐξαφνα, ὁρμῶ ἐναντίον του· μετὰ ὅτ. π. χ. Τρωσὶ, Ἰλιάδ. Π, 783. «ἴθυσεν ἢ οἴεσσι, Κ. 486.

*Ἐνορχέομαι = ὀρχέομαι ἐν. Χορεύω μέσα που.

Ἐνόρχης, ου, ὁ. = ἔνορχος.

*Ἔνορχης, ου, ὁ (εἰς, ὄρχις). Μονόρχης· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἓν ὄρχιδι.

Ἔνορχις, ιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ὄρχιδια· ἀρχιδὰς, ἀρχιδάτος, Ἡρόδ. 6, 32. 8, 105. Ἀριστφ. Ὄρν. 572.

*Ἔνορχος, ὁ, ἡ (ὄρχις). Μὲ ὀρχίδια, ἀρχιδάτος, ὅστις ἔχει ὀρχίδια, ἀντ. τῷ, ἐκτομίας. «ἔνορχα μῆλα. Ἡρόδοτ. Ἱερόμια διὰ θυσίαν. Ἰλιάδ. Ψ, 147. διότι τὰ εὐνευχισμένα, καθὼς καὶ ὅσα εἶχον ἄλλο τι ἐλάττωμα, δὲν τὰ ἐθυσίαζον.

Ἔνος, ἢ ἔνος, ὁ, τό. Ἔτος, χρόνος. ἀφ' οὗ «ἐνιαυτός, δίενος, τρίενος πρβλ. ἄψενος. Τὸ αὐτὸ ἐστ. ἔνος μέντοι μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εὑρηται καὶ φαίνεται ὅτι ἓν ἦτον εὐρέως χρησιμον τῷ καθιστῶτι τρόπῳ τῆς γλώσσης. ἀφ' οὗ

Ἔνος, ἢ, ἔνος, νη, νον, ἀσυμ. ὡς τὸ, πεφύσινος. Περσινός. «ἦναι ἀρχαῖα Οἱ ἄρχοντες, ἐξουσιασταὶ ἀπὸ πέρυσι, οἱ περσινοί. Ἐν γένει, παλαιός, ἀντιθ. τῷ φετεινός, νέος. πρβλ. ἔνη, ἔνη καὶ νέα.

*Ἔνος, γενικ. τοῦ εἰς καὶ ἕν.

Ἐνοσίγαιος, Ἀχρηστος λογογρφ. τύπος τοῦ ἐννοσίγαιος, ὅπερ ἰδέ.

*Ἔνοσις, εως, ἡ. Ἡνωσις, παραχή, τάραγμα, κοινῶτ. πράτταγμα, Ἡσῦ. Θγν. 681. 849. (ἐτυμλγτ. συνήθως παρὰ τὸ ὅλως ἀὐπαρατον ἑνόω, τὸ ὁποῖον νομίζεται συγγν. τῷ ωέω καὶ τῷ, τοὐτωὐδὲν κοινὸν ἔχοντ. ὄψομαι. Ὄ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 271. δὲ, ἀποδέχεται πρωτότ. τὸ ἔνω, ἑνόω, Διαπλόω).

Ἐνοσίφυλλος, Ἀχρηστος λογογρφ. τύπος τοῦ, αἰνοσίφυλλος, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ (ἔνοσις, χθών). Ὅστις σείει, κλονίζει τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἰδὲ Ἐννοσίγαιος. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἐπίθ. ἐν γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἐνότης, τητος, ἡ (εἷς). Ἕνωσις, ὁμόνοια.

Ἔνουλα, ων, τά (οὖλον). Τὸ κρέας τῶν ὀδόντων ἀπὸ τὸ μέσα μέρος. Πολυδ. Β'. 94.

Ἐνουλίζω, (οὖλος). Κατσαρόνω, στρεφογυρίζω τὰ μαλλιά, παθτ. εἶναι κατσαρισμένον στρεφογυρισμένον, τσιουμπράβον «κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει· Μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς κατζαρωμένα καὶ μαῦρα ἐκ φύσεως. Ἀριστοτ. Α. Ἐπιστολ. Α', καὶ Ἀλκίφρ. Ζ', ἀφ' οὗ

Ἐνουλισμός, ὁ. Κατσάρωμα, τσιουκράβισμα. Κλήμ. Ἀλεξ.

*Ἔνουλος, ὁ, ἡ (οὖλος). Κατσαρωτός, τσιουκράβος. Βαλλστρ.

Ἐνουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀνθολ.

Ἐνουρέω, Μλ-ρήσομαι (οὐρέω, ἀνμλ.), μετὰ ὁστ. Κατουρῶ εἰς, ἐπί τι, μέσα. ἀφ' οὗ

+Ἐνουρήθρα, ἡ, καὶ

Ἐνούρηθρον, τό. Κατουρουλάγηνον, κατουροσούναλον.

*Ἐνουρος, ὁ (οὖρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ οὖρον, εἰς τὸ κάτουρον.

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει οὐσίαν, ὑπαρξιν. — 2) ἐπὶ περιουσίας, Πολυκτήμων, πλούσιος.

Ἐνουσιόω, ῶ (οὐσία). «ὁ τοῖς λεγικοῖς γένεσιν ἑνουσιωμένοις, Ὁ συνδεδεμένος κατὰ τὴν οὐσίαν μὲ τὰ λογικὰ ὄντα. Ἱεροκλ. Πυθαγ. τελ. 30. Λονδρ.

Ἐνοφείλομαι, (ὀφείλω, ἀνμλ.). συνήθ. ἀπρσπ. ἐνοφείλεται, Εἶναι εἰς χρέος· ἐπίκτημάτων ἀνήκοντων εἰς τὸ δημόσιον, τὰ ὁποῖα δίδει εἰς ἀσφάλειαν τοῦ δανειστοῦ, ὅστις δανείζεται χρήματα. Δημοσθ. «ἐνοφειλομένου ἀργυρίου, τὸ ἰταλ. ἰπαμπολάτου.

Ἐνοφθαλμιάω, = ἐποφθαλμιάω. Πολυδ. Β'. 62.

Ἐνοφθαλμίζω, Μ. ἴσω (ὀφθαλμίζομαι). Ἀμπολιάζω. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. ἀφ' οὗ

Ἐνοφθαλμισμός, ὁ. Φύλλασμα, ἀμπόλασμα. Θεόφραστ.

Ἔνοχή, ῆς, ἡ (ἐνέχομαι). Τὸ νὰ εἶναί τις ἔνοχος εἴς τι, ὑποχρεωσ· ὑποχρεώσεις.

Ἐνοχλέω, Μλ-ήσω (ὄχλος). Ἐνοχλῶ, βαρυνω· μετὰ αἰτ. Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. «ἵνα γὰρ ἐνοχλῶμεν ὑμῖν εἰς περὶ τῶν αὐτῶν ἐρωμενα· ὅθεν, προξενῶ ἐνόχλησιν βάρος εἰς τινα, τῷ εἶμαι βαρετός· μετὰ ὁστ. Σαφ. Λιβ. 5, 13, 4, 4, 21. καὶ Ἰσοκράτ. Παγήγυρ. «ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν. Ἰσοκ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 732. Παθητικ. Ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι, βαρυνομαι, κοινῶτ. βαρυοῦμαι· ὅθεν μὲ ἐνοχλεῖ, μὲ πειράζει τι, μοὶ προξενεῖ βάρος. Ἀριστφ. Πλτ. 7, ἐπὶ τὸ πλεῖστον διττῷ αὐξήσει ἐσωτ. καὶ ἐξωτ., ἠνώχλουν, ἠνώχλησα, ἠνώχλημαι· πάνυ σπανίως δὲ ἐνώχλουν κλ. ἀφ' οὗ

Ἐνόχλησις, σεως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινόῤῥ. Πειραξις, ἀνηυχία, βάρος.

Ἔνοχος, ὁ, ἡ (ἐνέχομαι) = ἐνεχόμενος. Ὑποστις ἐνέχεται, κρατεῖται, κατέχεται μέσα εἰς τι· ὅστις μετέχει ἀπό τίποτε, ὑποπίπτει, ὑπέκειται εἰς τι· κυριεύεται ἀπό τίποτε «ἔνοχος τοῖς ἐρωτικοῖς Κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, παραδομένος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν ἔρωτα. *ἔνοχ. νόμῳ Ὑπεκείμενοι εἰς τὸν νόμ. *ἔνχ. ἀρῶ Εἰς κατάραν. *ἔνοχος εἰμὶ τῇ γραφῇ Ὑπέπεσα εἰς ἐγκλεισμα. ποιῇ ποινῇ Εἰς τιμωρίαν· πταίστης. Ἐν γένει, ὅστις ἔχει ἐπάνω του κάμμίαν αἰτίαν, ἢ ὁποία τὸν κάμνει ἄξιον κατηγορίας, τιμωρίας, ἐντροπῆς κλ. *ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις. Πλάτ. Θητ. σλ. 148. Β. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀναπληρουμένης τῆς ποινῆ ἢ ἄλλη τοιαύτη τινὶ λέξ. οἷον *ἔνοχος θανάτου· ἀντὶ, ποινῇ τοῦ θανάτου.

Ἔνοψα, ως, ἡ (ὄψομαι). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃς εἰς τι· τὸ ἰταλ. βίστα. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον φαίνονται εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος κάνεν πρᾶγμα μακρὰν κείμενον, ἀπὸ μακρυά, τὸ ἰταλ. προπέττο. Θεμίστ. Λόγ. 132. σελ. 177.

*Ἑνόω, ἰδὲ ἑνόσις.

Ἑνόω, Μλ-ώσω (ἕν). Ἑνώνω, ἀνταμώνω.

Ἑνράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). εἴς τι, ἢ τινι. Ῥάπτω τίποτε μέσα εἰς τι. *τὸν Λεανδρον ἐνραψάντες εἰς βύρσαν.

*Ἐνρήγνυμι, Μλ-ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Καταχημνίζω, κατεδαφίζω τι. ἐρμῶ, ἐφορμῶ ἐπί τι.

Ἐνριγόω, = ῥιγόω ἐν. Κρυόνω που, κατακρυόνω.

Ἐνριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Μαζὺ μὲ τὰς ῥίζας. Γενικ. ἀφ' οὗ

Ἐνριζόω, Μλ-ώσω. Κάμνω τι νὰ ριζώσῃ εἰς τι, στερεόνω τι εἰς τὰς ῥίζας του. Ἰωσήπ. Π. Ἰουδ. Δ. ἡ. 3.

Ἐνρίπτω, Μ. ψω. (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω τι εἰς ἢ ἐπί τι. (ι) Δίων Κάσ.

Ἐνρυθμικός, κή, κόν. = ἔνρυθμος. Μαρτιαν. Κάπ. Θ'.

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδυασμένον κατὰ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, τὸ ἰταλ. μὲ καδένσαν, ἀτέμπο· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ῥητορικῆς. Ὅ,τι συγγράφεται, κεῖται μὲ ῥητορικὴν εὐρυθμίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς. Ἐν γένει, ἀνάλογον, ἁρμόδιον, εὐκαρμοστον. Εὐχαριστότερος μέντοι ὁ τύπος ἐρύθμος, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 136.

*Ἐνσακεύω (σακεύω). Βάλλω τι εἰς τὸν σάκκον, ζ τὸ σακκί, σακκούλα, σακκουλάζω, σακιάζω· ἔτι δὲ καὶ τὸ τουρκβ. βάλλω εἰς τὴν τσέπην, τσεπώνω.

Ἔνσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις ἔχει σάρκα, σῶμα, κορμὶ, ἐπὶ ἐμψύχων, παρὰ τὸ

Ἐνσαρκόομαι, Μλ-ῶσομαι. Δαμβάνω σάρκα, κορμὶ, γίνομαι ἄνθρωπος. Ἐκκλ.

Ἐνσάρκωσις, εως, ἡ = ἐνανθρώπησις. Ἐκκλησιαστ.

Ἐνσαρόω, Μ. ώσω (σαρόω). Κατακουπίζω, καταγρόνω, καταρουκαλῶ· καταπαράττω, ἀνατρέπω· μετὰ δοτ. ἐπὶ καταιγίδος. Λυκόφ. 753. ὠμογχοῖς πόντου ἐνσαρούμενοις, Ῥιπτόμενος ἔνθεν κακεῖθεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν κυμάτων.

*Ἐνσάττω, Μλ-ξω (σάττω). Στουπόνω, φράζω τι χαμίζοντάς το.

*Ἐνσβέννυμι, Μλ-σω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα, ἢ εἰς τι.

Ἐνσείω, Μ. είσω (σείω). Κουνῶ, ταράζω, τινάζω, τραντάζω τι μέσα που· χύνω, κτυπῶ, σπριάχνω, ῥίπτω μέσα, π. χ. βέλος κεραυνοῦ, Ῥίπτω μέσα ἀτρικοπελέκει, Σφκλ. Τρ. 1087. πελάδον πωλεῖς δὶ ὠτων. Κάμνω εἰς τὰ ὦτία τῶν ἵππων θυνατὸν ἦχον φωνάζων ἢ κτυπῶν τὴν μάστιγα εἰς τὸν ἀέρα. Σφκλ. Ἠλ. 737. Λουκιαν. κεῖς οἷον βάραθρον φέρων ἑαυτὸν ἐνσείεικαν. Τρπ. Διαζητῶ, διερευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς. Μσν. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὸν ἑαυτόν μου καλὰ, Ἀρίν. 2) ἀμετβ. Ὁρμῶ, ἐφορμῶ τινὶ ἢ κατά τι· ἑαυτὸς μὲν ἐνσείσει κατὰ θάτερον κέρας. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 60.

Ἐνσήω, (σήω). Κοσκινίζω τι εἰς τι· μετὰ δοτ.

Ἐνσηκάζω, Μλ-σω (σηκός). Ἠλείω, σφαλνῶ εἰς τὸν σταῦλον· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, εἰς τὸ μοναστῆρι. Νικήτ. Χρον. Β'. 3.

Ἐνσημαίνω, Μλ-ανῶ (σημαίνω). Σημειόνω, σημαδεύω τι εἰς τίποτε, ἢ ἐπί τι. Μσν. Σημειόνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι, κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ τι εἰς ἐμὲ *ἐνσημαίνομαι τὴν ὀργὴν τινὸς Διΐδω εἰς τινα· νὰ καταλάβῃ τὸν θυμόν μου, *ἐνσημανεῖτε λοχίτῃ τὴν ὀργὴν τὴν ἡμετέραν. Ἰσοκρ. *ἐνσημαίνομαι τόπον τινί. Τυπόνω εἰς τι σημεῖόν τι διὰ νὰ γνωρίζηται· ἐντυπόνω τι εἰς τι. Πλάτ. Πολ. Β'. ὅθεν Παθητικ. παρὰ Βασιλ. *αἱ ἀετάττατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα.

Ἐνσημειόομαι, Μλ-ώσομαι = ἐνσημαίνομαι. Κάμνω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου σημεῖόν τι εἰς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ παίρνω σημεῖόν τι ἀπό τίποτε, τὸ σημειόνω διὰ χρείαν μου· ἀμφβλ. ἀναγν. παρά. Ξενοφ. Κυν. ς'. 22.

Ἐνσιαλεύω, Μ. εύσω (σίαλον). = ἐμπτύω. Ἡσύχιος.

Ἔνσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, κοινῶς, σαφλομύτης· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λιγυσμένον ἢ βαζουλόν. Ἱπποκρ.

*Ἐνσινής, ὁ, ἡ (σίνος). Βλαμμένος, χαλασμένος· πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε βλάβην τινά.

*Ἐνσκελλω, ποιητ. ἐνισκέλλω (σκέλλω, ἀνμλ.). Καταξηραίνω, καταττεγόνω, κατατελμηρύνω τι. Παθητ. μετὰ τοῦ Παρε. ἐνέσκληκα, ἀμετβ. Εἶμαι καταξηρος, στεγνός, τελμηρός.

Ἐνσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν, ὡς τὸ, παρασκευάζω, ὅθεν *ἐνσκευάζω ἱππους. Σελοῦ καὶ λ. τ. τοὺς ἵππους. Μέσως, Ἑτοιμάζομαι προβλέπω τὸν ἑαυτόν μου μὲ τὰ χρειώδη, ἐξαιρ. ἁρματόνομαι ἢ ἐνδύομαι. Ἀρστφ. Ἀχ. 384, 436. καὶ, γίνομαι ἕτοιμος. Πλάτ. ποῖα δὴ εἰώθασιν ἐνασκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες.

Ἔνσκευος, (σκευή). Ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος· ἐξαιρ. ὅστις φορεῖ προτσοπεῖον, προσωπεῖα, τὸ ἰταλ. λάρφαν, ματκεράτος· ἀντὶ τοῦ ἔκτκευος.

Ἐνσκήπτω, Μ. ψω. ποιητ. ἐνιστήπτω (σκήπτω). Στηρίζω τι εἰς, ἢ ἐπί τι· κουντῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, κάμνω, ἢ ἀφίνω νὰ πέσῃ τι ἐπί τι, ἢ εἰς τι· ῥίπτω μὲ βίαν τι εἰς τι. Ἡρόδοτ. Δ'. 79. *τὸ Θεῖον ἐνέσκηψε τὸ βέλος. Ἐκτύπησε μέσα τὴν ἀστραπήν. *ἐνέσκ. τοσοῦτον πῦρ ὥστε τινὲς φυρτάνες τινὰ μὲ κάμμίαν ἀρρωστίαν, Ἡρόδ. 1, 105. κατὰ ψευδ. ἀντιγν. Ἰλιδ. Ρ, 437. 2) Ἀμετβ. Ἐμπίπτω, ἐφορμῶ, ἔρχομαι μὲ ὁρμήν, καταπλακώνω, πίπτω ἐπάνω εἰς τι· *ἐνέστηκεν οἱ λίθον ἐς τὸ τέμενος. Ἡρόδ. 8, 39. συνήθ. μετὰ δοτ., ἐξαιρ. ἐπὶ νόσων. Νικ. Θκρ. 23.

Ἐνσκιατροφέω, (σκιά, τρέφω) Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸν οἶκον μέσα κλεισμένον, ὄχι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀρα τεχνικὰ καὶ ἀθλικ. Τρπκ. *ἐνσκ. ἐλπίδας. Τρέφω, ἔχω μεράκι, ὀλίγην, ξηρὰν ἐλπίδα. *ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἐπαλαῖειν. Πλουτ.

Ἐνσκίμπτω. Μλ-ψω. ποιητ. ἐνιστίμπτω. Ἰλιδ. (σκίμπτω). Προσκολλῶ, προτάπτω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι. *οὐδὲν ἐνισκίμψαντε κορήτακα Ἀκουμβῶντας τὰ κεφάλια τ' στὴν γῆν, Ἰλιδ. Ρ, 437. Μπήγω, στηρίζω, στερεόνω τι εἰς τι. Παθητ. Ἐμπήγομαι, χώνομαι μέσα εἰς τι· *ὀδὸν οὐδεὶ ἐνιστίμψῃ Ἐμπήξῃ τὸ κοντάρι τ' στὴν γῆν. Ἰλιδ. Π, 612. Ρ, 528. Ἐν γένει δὲ = ἐνιστήπτω.

Ἐνσκιρρόω, καὶ ἐνσκιρόω. Μλ-ώσω (σκιρρόω). Σκληρύνω τι εἰς τι. Παθητ. Κολλῶ, πιάνομαι εἰς τι.

Ἐνσκληναι, Ἀπρμ. ἀόρ. β'. ἐνεργτ. ἐνέσκλην παρὰ τὸ ἐνσκέλλω.

Ἐνσοβέω, Μλ-ήσω (σοβέω). Περιπατῶ, ἔρχομαί που ὑπερήφανα, καμαρωμένα· ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω εἰς, ἢ διά τι· μετὰ δοτ. Φιλόστρ. Ἀπολλ. ς'. 10. *ἐνσοβέω πεδίλοις.

Ἐνσοριάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν σορὸν, εἰς τὴν νεκροθήκην· σπανία λέξ, παρὰ τὸ

*Ἐνσόριον, τὸ (σορός). Ἡ σορὸς, ἡ νεκροθήκη, ὁ σαρκοφάγος, τὸ τουρκβ. σεντοῦνι εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς θάπτουν.

*Ἔνσοφος, ὁ, ἡ = σοφός.

Ἐνσπαργανόω, ῶ. Μ. ώσω (σπαργανόω). Σπαργανόνω, φασκιόνω, τυλίγω εἰς τὰ σπάργανα. Διοδωρ. Λογ. 44. Μεταφ. *ἐνσπαργανοῦσθαι τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ἔθεσιν. Τὸ νὰ συνηθίζῃ τίς τι ἀπὸ μικρὸς ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα τῆς μητρός του.

Ἐνσπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω). Σπείρω εἰς τι. Τροπκ. Διασκορπίζω, κάμνω νὰ διαδίδηται τι παντοῦ, π. χ. λόγος, φήμη, εἴδησις. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. β'. 30. καὶ οὗτοι ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

Ἔνσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Γεμάτος σπόρον· πᾶν ὅ,τι ἔχει σπόρον, σπόρους. Διοσκορ. Γ'. 28.

Ἔνσποδος, ὁ, ἡ (σποδή). Σταχτωμένος, γεμάτος στάχτην, μὲ σταχτηρὸν χρῶμα. Διοσκορ. Α'. 95.

Ἐνσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὅστις ἐνέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς σπονδήν, εἰς συμμαχίαν, συμβιβασμὸν εἰρήνης· ἀντιθ. τῷ, ἐκσπονδος· ὅθεν ἡνωμένος μὲ συμμαχικὸν δεσμόν, τὸ ἰταλ. ἀλεάτος, μετὰ γεν. Θουδ. 3, 31. Τὸ γένος, φίλος, ἀντιθ. τῷ, πολέμιος 2) ὑποχρεωμένος μὲ συνθήκην, συμφωνίαν· ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας· πιστός, ὡς τὸ, ὑπόσπονδος. Ἐπῤῥ. ἐνσπόνδως.

Ἐνστάζω, Μλ-ξω (στάζω). Σταλάζω τι εἰς τι. Τροπκ. Παθητ. ἐμπνέω. *εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος εὖν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἂν ὁμοιάζῃς τὸν πατέρα σου εἰς τὸ θάῤῥος, ἂν ἦτας υἱὸς τοῦ πατρὸς σου. *εἰ τις οἱ ἐνέστακτο ἵμερος. Συνέλαβε σφοδρὸν, μεγάλην ἐπιθυμίαν. Ἡρόδ. 9, 3.

*Ἐνσταλάζω, Μλ-ξω (σταλάζω) = ἐνστάζω. Ἀρστφ. Ἀχ. 1033.

*Ἐνστασία, ἡ = ἔνστασις.

Ἔνστασις, εως, ἡ (ἐνίστημαι). Σκοπὸς, διανόημα· ἀρχὴ ἐξαίρ. Βίος, ἢ τρόπος ζωῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει τις νὰ ζῇ· εὔκαιρος τρόπος ζωῆς· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ζωῆς, Ἐπικτ. 25. 2) Ἀναβολὴ, ἐμπόδιον παυσίπονον. 3) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ἀντιλογία, τὰ ἰταλ. ὀπποζίτσιονε, προτεστατσιόνη Ἀριστοτέλ. ἀφ' οὗ

Ἐνστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται· ἐναντίος, ἐχθρός. Σοφοκλ. Αἴ. 104. *Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, καὶ Αἰλιαν. *τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. (α)

Ἐνστατικός, κή, κόν. Ἐναντιωματικός, ὅστις ἀντιστέκεται, στενοχωρεῖ τινα, συνεδίζει, ἢ εἶναι ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ κινῆται, φέρηται πρός τινα μὲ ὁρμήν, βίαν, σφοδρότητα, ἐξαιρ. ἐπὶ ζητρίων, ὅσα δὲν φεύγουν, ἀλλὰ στρέφονται καὶ ἐναντιόνονται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ κατατρέχει. 2) Ὅστις προξενεῖ, ἀναβολὴν, ἐμπόδιον· μετὰ γεν. 3) ὅστις κάμνει δυσκολίας, ἀντιλογίας, ἐναντιώσεις, φιλονεικίας διά τίποτε· ὅστις προχωρεῖ, ἐμβαίνει μὲ βίαν, ὁρμητικὸς, βίαιος, σφοδρὸς, ἐξαιρέτ. παρ' Ἀριστοτέλ. ὠνομάζοντο ἐνστατικαὶ οἱ Γραμμ. ὅσοι ἐξεύρισκον δυσκολίας καὶ ἐκείνου φιλονεικίας δι' ἰδιαίτερά τινα Ὁμηρ. χωρία· οἱ δὲ τῇ τοιαύτῃ μανίᾳ ὀλόντες,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελέγοντο λυτικοί ἢ ἐπιλυτικοί. Ἐπῤῥ. ἐνστατικῶς.

*Ἐνστείνω, Μλ. -ενῶ (στεῖνω). Συσφίγγω, στριμμόνω, στενοχωρῶτ: μέσα που.

Ἐνστέλλω, Μλ. -ελῶ (στέλλω). Φοραίνω, ἐνδύνω, στολίζω τινά. Παῤῥ. ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος. Ἐνδύμενος ἱππέως, τὸ ἰταλ. καβαλάρη, ψορέματα. Ἡρόδοτ. Α'. 80.

Ἐνστερνίζομαι, Μέσως, Ἀγαλλιάζω. Ἡσύχιος.

Ἐνστερνόμαντις, ὁ = στερεόμαντις.

Ἐνστηθίδιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος. Φιλόστρ. Εἰκ. Γ'. 10. ἐμπεφυκότων τοῖς ἐνστηθιδίοις σῶν λεόντιον.

Ἐνστηθίζω, Ἐντυπόνω τι εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν καρδίαν. Ἔκκλστ.

*Ἐνστηλόω, Μλ. -ῶσω (στηλόω). Στήνω τι εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς στήλην. Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syll. 169, 9. ἀμφβ.

Ἔνστημα, τό (ἐνίστημαι). Ἴδε τὸ, ἔνστασις. 2) Ἀκρβολὴ ἐμπόδιον. Χρύσιπ. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἐνστηρίζω, Μ. ἴξω (στηρίζω). Στηρίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά· στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι εἰς τι· μετ' ὀστ. Παῤῥ. μὲγχείη ἐνεστηριγμένη. Τὸ κοντάρι ἐμπήχθησεν εἰς τὴν γῆν, Ἰλιάδ. Φ, 168.

Ἐνστίζω, Μ. ἴξω (στίζω). Κεντῶ, στιγματίζω τι εἰς τι. Δίωρ. Κάσ.

Ἐνστοιβάζω. Μλ. -άσω (στοιβάζω). Στουπόνω τι χόνωτος τίποτε εἰς αὐτό.

Ἐνστομίζω, Μλ. -ίσω (στόμα). Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐξαιρέτως τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα ἵππου, ἀλογου.

Ἐνστόμιος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα. Διόδωρ. Α'. 126.

Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ (ἐνστομίζω). Πᾶν ὅ,τι ἔμπηξεν, ἐβαλέ τις εἰς τὸ στόμα τινός· χαλινός, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, κ. τ. τ. Ἰώσηπ. ΙΙΙ'. 12.

Ἔνστομος, ὁ, ἡ (στόμα). = ἐνστόμιος.

Ἐνστρατοπεδεύω, = στρατοπεδεύω ἐν· ὠσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἐνεδ. ἠχαρος ἐπιτηδειότερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι. Ἡρόδ. 9, 2. 85.

Ἐνστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στρέφω, στρίφω, γυρίζω τι εἴς τι, ἢ μέσα. Εὐρίπ. Ἰων. 300. ὑσηκοὶς Τριφωνίου ἐνστρέφειν. Παῤῥ. Στρεφογυρίζομαι μέσα που, ἢ εἴς τι. ὑμηρός ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· Τὸ μηρὶ στρεφογυρίζεται εἰς τὸν λαγόνα ἢ εἰς τὴν ὠλεῖδωτὸν τοῦ λαγόνος, λαγγιοζοῦ. Ἰλιάδ. Ε, 306. Τροπ. Περιφέρομαι, διατρίβω, κάμνω πραγμάτειαν εἰς κανένα τόπον.

Ἐνστρογγυλόω, = στρογγυλόω ἐν. Φιλόστρογ. Γ', 11.

Ἐνστροφαί, ῶν, αἱ (ἐνστρέφω). Τόποι διατριβῆς· τόποι διὰ πάρσιμον καὶ ὁδοιμον ἢ διὰ πραγμάτειαν. Ἀριστείδ. Α', σελ. 239. ὑἐνστροφαὶ Σύρωνος.

*Ἐνστροφάω = ἐνστρέφω, ποιητ.

Ἐνστύφω, Μ. ψω (στύφω). Εἶναι ὀλίγον στυφόν, πικρύτατον ἢ ἰσνούτσικον (υ). Νίκανδρ. Ἀλεξ. 321. καὶ 375.

Ἐνσυλλαγχάνω. = συλλαγχάνω ἐν (ἀνμλ). Πλούταρχ. Β'. σελ. 423.

Ἐνσύνηκος, (συνίημι). = ἔνσοφος. Ἀππιαν. Μιθριδ. 10.

Ἐνσφηνόω, ῶ. Μ. ὥσω. (σφηνόω). Σφηνόνω, βάλλω σφῆνας, στενεύω, στουπόνω, σφίγγω τι βάλλοντας σφῆνας. Διόδωρ. Παῤῥησ. Ε', 29.

Ἐνσφραγίζω, Μ. ἰσω. καὶ Ἰωνικ. ἐνσφρηγίζω, (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω τὴν σφραγῖδα ἢ βούλαν μου εἰς, ἢ ἐπί τι, καὶ οὕτως τὸ ἐπιβεβαιῶ. Ἐπέγρ. τυπόνω τι εἰς τι, ὠσαύτως καὶ ἐντυπόνω τι εἰς τὴν ψυχήν, εἰς τὸν νοῦν.

Ἐνσχερῶ, Ἐπῤῥ. ἔτι δὲ καὶ, ἐν σχερῷ. Ἀπατάπαυστα. ἰδὲ σχερός. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 912.

Ἐνσχολάζω, Μ. άσω, = σχολάζω ἐν. Διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι. ἡσυχάζω μα τίποτε. Θεμιστ. Δόγ. Β. σελ. 39.

Ἐνσχολέω, = ἐνσχολάζω. Πολύβ. Θ. 17.

Ἐνσωματίζω, οἷς τό, ἐνσωμάτωσ' Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Φρσ. σελ. 1076.

*Ἐνσωμάτισις, εως, ἡ, καί

*Ἐνσωματισμός, ὁ. Τὸ νὰ δίδῃ τις σῶμα, εἴς τι, νὰ τὸ κάμνῃ σωματικόν, μὲ σῶμα, ἢ νὰ λαμβάνῃ τις σῶμα, νὰ γίνεται μὲ σῶμα κορμί.

Ἐνσώματος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σῶμα, κορμί, εἶναι σωματικόν, μὲ σῶμα. ἀφ' οὗ

Ἐνσωματόω, Μ. ώσω. Δίδω σῶμα εἴς τι, τὸ κάμνω σωματικόν, νὰ ἔχῃ κορμί.

Ἐνσωμάτωσις, σεως, ἡ = ἐνσωμάτισις.

Ἐνσωρεύω = σωρεύω ἐν.

*Ἐνσώριον, τό = Ἐστώριον, Τάφος. Μαρμ. Παρ.

Ἔνταλμα, ατος, τό. (ἐντέλλω) = ἐντολή.

Ἐνταμεύω, Μ. εύσω. = ἐνδηκτορίζω.

Ἐνταμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐντέμνω.

*Ἐνταναυσμός, ὁ = ἔντασις, Τέντωμα, τάνυσμα. Σχλ. Ἰλιάδ. Ψ, 122.

Ἐντανύω, Μ. ύσω. (τανύω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐντείνω. Τανύζω, τεντόνω. Ὅμ. (Ὅστις δίς μόνον χρῆται τῷ ἐντείνω ἐν τῇ Ἰλιάδ.) ἔχει αὐτὸ πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου, νευρῆν, τόξον, βιὸν ἐντανύειν, ἔτι δὲ καὶ μέσ. Ὀδσ. Φ, 403. ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὑρηται. (τὸ υ, ἀεὶ βρχ.)

Ἔνταξις, εως, ἡ (ἐντάσσω). Τὸ νὰ διατάττῃ, βάλλῃ τίς τι εἰς τάξιν μέσα, ἀνάμεσα, κοντὰ εἰς τι τὰ χώνῃ, βάλλῃ τι ἀνάμεσα που. Σουΐδας.

Ἐντάρασσω, Ἀττ = ττω, Μλ. -ξω. (ταράσσω. ἀνμλ.) τινί. Ταράττω, συγχίζω, προξενῶ ταραχήν, ἀταξίαν εἰς τι. Παῤῥ. Εἶμαι εἰς ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀγωνίαν εἰς τι, μέτ: ἢ διὰτ: κατωτέρω εἰς ἀταξίαν. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ', 20. ὑφάσμα τῷ ὁμίλῳ ἐνταραττόμενοι.

Ἔντασις, εως, ἡ. (ἐντείνω). Τέντωσις, τάνυσμα· σπουδή, ἐπιμέλεια, κόπος ἀκοίραστος.

Ἐντάσσω, Ἀττ. ἐντάττω. Μ. ξω. (τάσσω). Βάλλω τι εἰς τάξιν μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. βάλλω κόνω τι ἀνάμεσα εἰς τι.

Ἔντατικός, κή, κόν. (ἐντείνω) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ τέντωσιν, τάνυσμα· κόπον ἀκατάπαυστον, σύντονον σπουδήν· δυνάμωμα. ὑἐντατικὰ φάρμακα. Παῦλ. Αἰγ. Τὰ δυναμόνοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὰ γεννητικὰ νεῦρα.

Ἐντατός, τή, τόν. (ἐντείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τεντωμένον, τανυσμένον· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὅσα ἔχουν χορδάς, Τεντωμένον, χορδισμένον, κορδιστόν. ὑἑπτατὰ ὄργανα, Νικομαχ. Γεραρ. καὶ Πλούταρχ. ὑὁπτὴ δ' ἐστὶν ἡ μελῳδία, ἡ μὲν ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δ' ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς. Ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι εἰς ἀκούραστον ἐπιμέλειαν ἢ κόπον μέ, ἢ διὰ τίποτε.

Ἔνταῦθα, Ἰων. ἐνθεῦτα (ἔν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, Ἰλιάδ. Ι, 601. Σφλ. Τρ. 1193, ὡς τό, ἐνταῦθοῦ. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ., αἰτιολ χρόνου καὶ τῷ, ἐνθαυτί κατ' ἔπτσ. (ι) — α') ἐπὶ τόπου, Ἐδῶ, αὐτοῦ· ὠσαύτως καὶ κατὰ σημ. κινήσεως, ἐκεῖ. — β') ἐπὶ χρόνου, Τώρα, εἰς ταύτην τὴν ὥραν· ὠσαύτως καὶ τότε, εἶτα. — γ') ὑποθετικῶς, Εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοιουτοτρόπως. Πολλάκις μετὰ γεν. ὅσου ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας· ἐνταῦθα τῆς γῆς. Πλάτ. ς'. σελ. 149.

Ἐνταυθοῖ, Ἐπῤῥ (ἔν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, Ἰλιάδ. Φ, 122. Ὀδσ. Σ, 105. Υ, 262. ὠσαύτως καὶ πασὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστφ. ὑἐνταυθοῖ μενεῖς. ὑκαθεζόμενος ἐνταυθοῖ· ὁ Ποιητὴς συντάσσει τὴν λέξ. τοῖς πρστκτ. ῥήμ. μόνον. ὑεἶσο καὶ ἤσο, Ἐδῶ κάσου, ἐδῶ πλάγιασαι. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐδῶ, ὡς τό, ἐ ταῦθα, Ἀριστφ. Θσμ. 225. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 324. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 422.

Ἔνταφή, ἡ. ἀντὶ, ἐνταφή. Θάψιμον, ταφή, Ἐπιγραφ. Καῦλ. Τάμ. Β. Πίν. 56.

Ἐνταφιάζω, Μ. άσω. (ἔνταφιος). Ἑτοιμάζω τὸν νεκρὸν μὲ τὰ ἀναγκαῖα, ὅηλ. τὸν ἐνδύνω, σαβανόνω, βαλσαμόνω, ὑάπτω, παραχόνω, Πλούταρχ. ὑἠὐτμασι Συριακοῖς Ἀράβιοί ὥσπερ οὗτος νεκρὸν ἐνταφιάζοντες, Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 169. ἀφ' οὗ

Ἐνταφιασμός, οῦ, ὁ, Θάψιμον, παράχωμα νεκρου.

Ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φροντίζει δι' ὅλα πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα, τὸν πλύνει, ἐνδύνει, σαβανόνει, βαλσαμόνει, ὑάπτει. Ἐπιγράμ. καὶ Ἰουστίν. Μάρτ. εἰς τὸ Α'. τοῦ Μωϋσ. Ηεφ. 50.

Ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ ἐνταφια, ἤτοι τὰ εἰς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα. Σέβτ. Ἀντισκηπτ. σελ. 618. ἀφ' οὗ.

Ἐνταφιος, ὁ, ἡ, (τάφος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· ὅσα ὑάπτονται ἢ κείονται μαζὶ μὲ τὸ νεκρὸν σῶμα, ἀπὸ ἐνταφιονα Τὸ σάβανον, τὸ ἔνδυμα τῶν νεκρῶν. ἀπὸ ἐνταφια. Ἡ παράταξις εἰς ἐνταφιαζόμενον λείψανον· ὡσαύτως καὶ τὰ ἔξοδα ἐνταφιασμοῦ, Ἰαπτικά. Schaef. ἐν Πλουτ. 5. σλ. 46 (ξ)

Ἔντεα, ων, τά. Ὅπλα, ἅρματα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαίρ. ἐν Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ δι' ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, ὑἕντεκα Ἀρηίω. Ἰλιάδ. Η, 207. Ὀδσ, Ψ, 368. ἡ λέξ. ἐσήμαινε πρὸ πάντων τὸν Θώρακα, Ἰλιάδ. Κ, 34. 75. ὅθεν καὶ ὑἕντεκα δύναια Ἰλιάδ. Γ. 339. Θ, 120. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) ὡς τό, ὅπλαν· ἐν γένει. Ξενοφ. μηχανή, ἐργαλεῖον καίλ. τ. ὅσα ἀπαιτοῦνται καὶ χρησιμεύουν εἰς ὁποιανδήποτε προετοιμασίαν ὑἕντεα δαιτός. Τὰ ἀναγκαῖα εἰς τραπέζαν, σιλιᾶν, Ὀδσ. Η, 232. ἔντεα νηός Ηεσ. Νμ. 4, 115, Τὰ ἀναγ. εἰς κτρᾶβι. ὑἕντ' ἄπραυν Κὶς ὄχημα ἢ ἅμαξ. Αἰσχλ. Πρσ. 192. ὑἕντεα ἵππεια, βόειαι Τὰ ἀναγκαῖα εἰς ζευξίμου ἀλόγων, βοῶν, τὰ κοιν. σημ. χάμουρα Ηεσ. Τὰ εἰς μουσικὴν ἀναγκ. Ηεσ. Ηλ. 12. 39 — Ἡ λέξ., ἐχρησίμευε συνήθως κατὰ πληθ. ἀορίστ. καὶ ποιητ. μόνον, ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ἐπ. ὁ ἑνικ. ἀρσ. τό, ἔντος εὑρηται μέν, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀρχιλ. λφν. 51, Liebel. (πρωτ. τῆς λέξ. κατὰ Ητμν. ἐστὶ τὸ, ἔννυμι. καὶ παρὰ τὸ, ἔντεα ἐγένετο τὸ, ἐντύω· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν ὑντύνω αὐτὸ τοῦ, εἰδύω.)

Ἐντείνω, Μ. ενῶ. Πρκμ. ἐντέτακα. παῤῥ. Πρκ. ἐντέτμαι, (τείνω, ἀνμλ.). Τεντόνω τι εἰς τι, τανύζω, δένω καλά, σύναπτ., ἢ σφίγγω τι. Παῤῥ. Ηρέμαμαι εἰς, ἢ ἀπό τι φθέρος ἡμᾶς ἐντέτανται· Τὸ ὄχημα, ἰταλ. ἡ καλέσσα ἁρέματα εἰς λωρία, Ἰλιάδ. Ε, 728. Ἀλλά το, ἡνίεν ἔντοσθεν ἡμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς· Ἡ περικεφαλαία ἦτον μὲ λωρία ἀπὸ μέσα καλὰ τεντωμένη, σφιγμένη, Ἰλιάδ. Κ, 263 — 2) Ἁπλόνω, ξεπλόνω· ζεύγω, ξεύγω· βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν· ὅθεν ὑπλυγὴν ἐντείνουσι Ηυπῶν μὲ τεντωμένον χέρι, ὅ ἐστὶ δυνατά, ὠσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ, πλυγήν. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. Σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι· δυνατὰ εἰς τι· ντῆ διανοίᾳ περὶ τι. Σεπτομαι, στοχάζομαι σπουδαίως διάτι. — 3) Χόνω, στριμπόνω τι εἰς τι, τὸ συμπιέζω· τὸ σφίγγω ὑεντείνω ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ ἔτι δὲ καὶ εἰς μέτρον, Περιορίζω, συσφίγγω συστέλλω τι εἰς τὰ μέτρα τῆς ποιητικῆς· ἐμπράζω εἰς στίχους τίποτε, τὸ ὁποῖο εἶπα ἢ ἐστοχάσθηκα προτήτερα εἰς τὸ πεζὸν ἰδίωμα, ὡς ἐχρησίμευε καὶ τὸ, ἐντείνειν ἁπλῶς ἀνευ περαιτέρω τινός προσθήκης. Heind. ἐν Πλατ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φείδ. σλ. 60. D. — 4) ἐντείνω ἵππον τῷ βιγωγείῳ Σείρῳ, τρεχίῳ μὲ τὸν ἀγωγέα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μὲ τὸ καπίστρι κατόπιν τοῦ ἵλιγγον. Ξεφ. Ἱππ. 8, 3.

*Ἐντείρω, Μλ. -ερῶ. Τυρκνῶ, βασανίζω, καμωτσαχαρίζομαί τινα εἰς τίποτε· φοβίζω, φέρω εἰς ἀμηχανίαν τινα.

Ἐντειχίδιος, ὁ, ἡ. = ἐντείχιος. κελλήτοια, Δουσιν. Καλέσητο ἀνάμεσα εἰς τὰ τείχη.

Ἐντειχίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (τειχίζω). Χεχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω τι διὰ τείχους ἢ πύργων· κτίζω μέσα που τείχη ἢ ὀχυρώματα, ἢ παιλεύω τόπον τινὰ μὲ τείχη ἢ ὀχυρώματα, περιτειχίζω. Θουκυδ. ζ'. »τῶν πόλεων τὰς μὲν βία λαβόντες, τὰς δὲ ἐντειχιτάμενοι«.

Ἐντείχισις, ὁ, ἡ. (τείχος). »Περιτειχισμένοι«.

Ἐντελαίρομαι, Μέσ. ἀποθ. Μλ. -αροῦμαι (τελαίρω). Συμπεραίνω, κρίνω, ἀποφασίζω τι πρωτήτερα τίποτε· μετὰ ὅστε.

Ἐντεκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον). Ὅστις ἔχει τέκνα, παιδιά. ἀντιθ. τῷ, ἄτεκνος.

Ἐντεκνόω, (τεκνόω). Γενιῶ τέκνα μέσα που, εἰς τινα τόπον· ἐπὶ ἀνδρός τε καὶ γυναικός.

*Ἐντελεῖσθω = τελεσθω ἐν.

Ἐντέλεια, ἡ. (ἐντελής). Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τίποτε τέλειος, νὰ τὸ ἠξεύρῃ καλά, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τι τέλειον, σωστόν, νὰ μὴ λείπῃ ἀπ' αὐτὸ τίποτε. Θεόφιλ. Ἐρ. Φυτ. 9.

Ἐντελευτάω, ῶ. Μ. ήσω. (τελευτάω). Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον μέσα που, ἢ μὲ τίποτε. Δημοσθ. ὑπαρ. τὸν βίον· Ἀποζήσια μέσα του· μετὰ ὅστε.

Ἐντελέχεια, ἡ. Δραστηριότης, ἐνέργεια· ἐν γρήγ. Τὸ νὰ εἶναί τι τωόντι δραστήριον, ἐνεργὸν καὶ νὰ δείχνῃ πραγματικῶς τὴν δραστηριότητα, τὴν ἐνέργειαν του, ἀντιθέτ. τῷ, δύναμις, ἁπλῶς, ἤγουν τὸ νὰ δύναταί μόνον νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ δείχνηται πραγματικῶς ἡ ἐνέργεια του. Κατὰ πρώτον παρ' Ἀριστοτ. Σέξτος Ἐμπειρ. Μαθημ. Ι. γ'. 40. »τὸ μὲν κατὰ δύναμιν μὴ νοοῦντός ἐστι, καὶ κατ' ἐντελέχειαν δὲ νοοῦντος«. Ἔστι δὲ ἡ λέξις πάντη διάφορος τῆς, ἐνδελέχεια, Naecke ἐν Χοιρίλ. σλ. 174, 177. Ἐτυμολ. παρὰ τὸ, ἐντελεχής, τὸ σπάνιον ὡς ἐπίθ. οὐδαμοῦ ἴσως εὑρηται, καὶ τὸ ὁποῖον νομίζεται ταυτοσήμαντον τῷ, ἐντελὲς ἔχων, ὡς τό, νοννεχὴς ἀντὶ τοῦ, νοῦν ἔχων. Τὸ δ' Ἐπῤῥ. ἐντελεχῶς, κατὰ σημτ. τοῦ, Πλειάδος, τωόντι, πραγματικῶς, παρὰ Πλάτ. Νμ. 10. σλ. 905. Ε.

Ἐντελεχής, ὁ, ἡ. καὶ ἐντελεχῶς, Ἐπίῤῥ. Δραστήριος, δραστικῶς. ἰδὲ ἐντελέχεια.

Ἐντελής, ἐος, ὁ, ἡ. Παῦ ὅ,τι εἶναι τέλειον, σωστόν, τελειωμένον. τέλειος αὐξημένον κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος (ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν)· ἔχει τὴν τελείαν ἡλικίαν (ἀπ' ἀνθρώπους), ὡς τό, τέλειος. Ἐπῤῥ. ἐντελῶς. — 2) οἱ ἐντελεῖς = οἱ ἐντέλει· Οἱ ἀξιωματικοί, αἱ ἀρχοῦσαι ἢ οἱ ἄρχοντες, ὅσοι εὑρίσκονται εἰς λειτουργίαν, δούλευσιν τῆς πολιτείας, οἱ ἐνδοξότατοι καὶ περιβλεπτότατοι.

Ἐντέλλω, Ἐνεργητ. παρὰ ποιητ. μόναν ἐν χρήσει συνήθως δὲ, μέσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι (τέλλω) τινά τι. Παραγγέλλω, προστάζω.

Ἐντελόμισθος, ὁ, ἡ. (ἐντελής, μισθός). Ὅστις λαμβάνει, παίρνει τέλειον, σωστὸν μισθόν. Σωσέρ. Ἐπιστ. Ε'.

Ἐντεμενίζω, Μ. ἴσω. (τεμενίζω). Πείζω ἱερωμένον τι νεὼν τινος, ἱερόν, εἰς θεότητά τινα ἀφιερωμένον τόπον· ὅθεν, ἀφιερόνω.

Ἐντέμνω, Μλ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτω, χαράττω ἢ παλίζω τι εἰς τι, π.χ. »ἐντεμεῖ γράμματα ἐν λίθοις«Valck. ἀν Ἡρόδ. 8, 22 — 2) Κατακόπτω, κομματιάζω. λιανίζω. ἐξαιρ. ἐν θυσίαις, Σφάζω τὸ ζῶον. »ἥρωϊ ἐντέμ.« Εἰς τιμὴν ἥρωός τινος, Θκδ. 5, 11. »ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν παρλ. ἐντομος, τόμιος.

Ἐντενής, ὁ. ἡ. (ἐντείνω). Τεντωμένος, κορδισμένος· ζευγμένος· ὅστις καταγίνεται εἰς τι, κάμνει τι μὲ ἀκούραστον ἐπιμέλειαν.

Ἐντερομήτωρ. ἰδὲ ἐντεσιμήτωρ.

Ἐντερεύω, Μ. εὐσω. (ἔντερον). Ξεκοιλιάζω, ἐβγάζω τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια τινος. Ἀθήν. Ζ. σελ. 311. »τοὺς λάμβρακας ἐντερευσαν«.

Ἐντερικός, κή, κόν. Παῦ ὁ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἐνδον τοῦ σώματος, τὸ κοινότ. τὰ σωθικά, εἰς τὰ ἔντερα, ἢ εἰς τὰ ἐντόσθια.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ. καὶ, ἐντεριωνὶς ίδος ἡ. (ἔντερον). Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, ἐξυρισέτως τὸ ἐγκάρδιον, ὁ ἁπαλὸς μυελὸς ψυτῶν τινων, ἡμαλλιὰ καρδιὰ αὐτῶν, καθὼς π. χ. τῆς κουφοξυλιᾶς, τῶν βούρλων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἐντόσθια καὶ = ἐντερόνεια.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ. (ἔντερον, κήλη). Τὸ σπάσιμον, ὅταν σπάζῃ, βλάπτηταί τις καὶ ἐβγαίνουν τὰ ἔντερά του ἀνάμεσα εἰς τὰ μηρία, ἀφ' οὗ

Ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, ἡ. Σπασμένος, βλαμμένος, ὅστις πάσχει ἐντεροκήλην.

Ἔντερον, τὸ. (ἐντός). Ἄντερον, ἐντόσθιον, Ἰλιάδ. ἀεὶ πλησθυντ. μόνον Ὀδύσ. Φ, 433. »ἔντερον οἷος, Χορσὴ ἀπὸ προβάτου ἔντερα· »χορδὴ« Χορ. ἀπὸ βοός, ἔντερ. »ἔντερα γῆς«, Οἱ σκῶληκες ἢ τὰ σκωλήκια, ὅσα εὑρίσκονται εἰς ὑγρὰν καὶ βαλτώδη γῆν, Ἀριστ. — 2) Φούσκα, σακοῦλα, ἢ πουγγί, μαρτύριον τὸ σύνηθ. τουρκοβάρ. τσέπης. Μήτρα τῶν θηλ. ζώων. (ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐσχηματισμένη συγκριτικῶς παρὰ τὸ, ἐντός, ὡς τὸ, ὑπέρτερον.)

Ἐντερονέια, ἡ. = ἐντεριώνη. ἐξαιρτ. ἔντερ. εἰς τριήρεις Τὰ ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένον τὸ κάτω μέρος πολεμικῶν καραβίων, ἢ τὰ στραβὰ ξύλα εἰς τὴν κοιλίαν τῶν καραβίων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγκοίλια ξύλα, ἄλλως καλοῦνται, ἰδὲ ἐγκοίλιος σημτ. 2. Ὁ παροξύτονος τύπος τῆς λέξ. ἔστι ψευδής. Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἱππ. 1190.

*Ἐντεροπονέμα (πονέω), Ἔχω κοιλόπονον, κοψίματα, μὲ πονεῖ ἡ κοιλία.

Ἐντεροπώλης, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἔντερα, ἢ ἀλλάντας, τὸ Ἰταλ. λουκάνικα· ὅστις πωλεῖ ἐντόσθια ζώων.

Ἐντεσιεργός, ὁ, ἡ. (ἔντεσι σημτ. 2, ἔργω). ὅστις δουλεύει ἁρματωμένος· πᾶν ζῶον ὅπερ δουλεύει ζευγμένον. »ἔντεσι. τιμίοισιν Ζευγμένα μουλάρια, Ἰλιάδ. Ω, 271. ἄλλοι γράφουσι τὴν λεξ. ἐντασιουργός.

Ἐντεσιμήτωρ, καὶ ἐντερομήτωρ, ορος, ὁ, (μήτωρ). Γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ ἅρματα, ἢ εἰς τὸν πόλεμον. Ἡσύχιος.

Ἐντεσιουργός, ὁ. ἀντὶ ἐντεσιεργός.

Ἐντεταγμένος, Μεταχ. Παθ. (ἐντάσσομαι,) Οἱ ἔγκριτοι, οἱ διωρισμένοι, ἐκλελεγμένοι εἴς τι.

*Ἐντέταμαι, ἐντεταμένος, Πρκμ. παθ. τοῦ ἐντείνω.

Ἐντεταμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Μεταχ. Παρακ. τοῦ ἐντείνω. Τεντωμένα, δυνατά, σφοδρά, ἐπιμελῶς. Ἡρόδ.

Ἐντεῦθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος· ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ὀδύσ. Τ, 568. Ἀπὸ τοῦτον, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον — 2) ἐπὶ χρόνου, Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμήν· ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν· εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἔκτοτε — 3) αἰτιολογικῶς. Ὅθεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐνταῦθεν ἐστί κατ' ἐπιτ. (⏑ – ⏑)

*Ἐντευθενί, Ἐπῤῥ. ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἐντευκτικός, κή, κόν. (ἐντυγχάνω). Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, καταδεκτικός, Πλουτ.

Ἐντευξίδιον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ ἑπομ. Μικρὰ δέησις, παρακάλεσις διὰ γράμματος, μικρὰ ἀναφορὰ πρὸς πάνεν μεγάλον. Ἀρρίαν. Ἐπικ. Α'. 10.

Ἔντευξις, εως, ἡ. (ἐντυγχάνω). Συναπάντησις, ἀντάμωμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον νὰ συνομιλοῦν, τὸ Ἰταλ. κομβερσατσιόνη, ἐπίσκεψις ἰταλ. βίζιτα· χαιρετισμα, ἀσπασμός, συναναστροφή· τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸ ἐλεύθερον νὰ συγχνάζῃ εἰς τὸ σπίτι τινός· ὅθεν πράσησις, συνομιλία, δέησις, παράκλεσις, μεσίτευμα ἢ παράκλεσμα πρός τινα ὑπὲρ ἄλλου κινέναι· διάγνωσις, ἢ διάβασμα εἴς τι βιβλίον.

*Ἐντευτενεί ἀντὶ ἐντευθενί, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφ. 1212.

Ἐντευτλανόω, (τευτλον). Ἑτοιμάζω μαγειρεύω τι μὲ τεῦτλα, ἤτοι μὲ γογγύλια, κόκκινες ῥέπες· ἐξαίρ. κέλυ, τὸ ὁποῖον ψήνουν συνήθως εἰς φύλλα γογγύλης. Ἀριστφ. Ἀχ. 894. Ἀθην. 7, σλ. 300. B.

Ἐντεφρος, ὁ, ἡ (τέφρα). Μὲ στάχτην, στακτωμένος, μὲ χρῶμα στάχτης, σταχτερός. Ἀθην. Θ'.

Ἐντεχνία, ἡ. Ἐπιτηδειότης· ἀφ' οὗ

Ἔντεχνος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον καμωμένον μὲ τέχνην, ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, τεχνικόν, συστηματικόν, κανονικόν. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, γυμνασμένος εἰς τὴν τέχνην. Ἐπῤῥ. ἐντέχνως.

Ἐντήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀναλύω, κάμνω τι νὰ ἀναλυθῇ καὶ τὰ χύνω εἰς τι. »ἐνέτηξε μολίβδου τῇ κεφαλῇ«, Μεταφορ. Ἐντυποῶ, ἢ κάμνω νὰ ἐντυπωθῇ τι εἰς τὸν νοῦν ὥστε νὰ μένῃ ἀνεξάλειπτον, νὰ γίνηται ἀληθινόνηταν. Παροιμ. »ἐντέτηκαι· τὸ δέ, »ἐντακῆναι τῷ φιλεῖν Τὸ νὰ κατακλίνηται ἀναλυθῇ τις ἀπὸ τὴν φλόγαν τῆς ἀγάπης, Σφκλ. »ἐντακῆναι φρένος«. Τὸ νὰ καταστενόχωρηθῇ, κατεξηραίνηται τις χλωμιάζων ὅλαφρα, φρενώντας. Ἀνακρ.

Ἐντί, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐστί, καὶ εἰσί, γ'. ἑνικ. πλθ. πρσπ. Ἐντ. τοῦ εἰμί. (– ⏑)

Ἐντίθημι, Μ. θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω, φέρω τι μέσα που· τινί τι, Ὅμ. τὰ πλείστα ἐπ' ἀμύχων· ἐξαιρ. ἐπὶ φορτώματος εἰς καράβια. »τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν« Δημοσθ. »ἐντίθημι φόβων Ἐμπνέω εἰς τινα φόβον, τὸν φοβίζω, Μέτ. ἐντίθεμαι. Θέτω, βάλλω τι μέσα που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. »μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ« Μὴ τοὺς βάλλεις, μὴ τοὺς συγκαταριθμεῖς εἰς ὁμοίαν τιμήν. Ἰλιάδ. Δ, 410. Πολλάκις, »κότον, χόλον, ἐνθετο θυμῷ« Συνέλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του θυμόν, ὀργήν, ἐθύμωσεν, ὠργίσθηκε, Ἰλιάδ. Ζ, 326. Ὀδύσ. Λ, 102. Ν, 324. Ἔτι δέ, »ἐνθεμένη σε λεχέστιν« Σ' ἔπῆρε σ' ἔβαλε 'ς τὸ κρεββάτι της, Ἰλιάδ. β, 124. ἀπολύτως, ἐνθου, Πρστκτ. μέσ. Ἀόρ. β'. Βάλε εἰς τὸ στόμα σου, γεύσου.

Ἐντίκτω, Μ. ἐξω συνηθ. – τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Γεννῶ μέσα, μεταδίδω τι εἰς τὸ γεννηθὲν διὰ τῆς συλλήψεως, ἢ εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννέσεώς του. Πλάτ. Τρπ. τινί τι· Ἐμπνέω εἰς τινα, ἢ κάμνω νὰ συλλάβῃ τις γνώμην τινά. Πολυβ. ΙΖ'. 11. »τοῦτο ἐπιμελῶς ἐντίκτειν ἐπειρῶντο τῷ συγελήτῳ, Ἀμτβ. Μεταχ. Πρκμ. ἐντετοκώς, Φυσικός, ἔμφυτος· πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἐκ φύσεως, γεννᾶται μαζί μὲ αὐτό· ἐπὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἀριστφ. Σφκ. 651.

Ἐντιλάω, Μλ. – ήσω (τιλάω) τινά τι. Χέζω, κουτζουλῶ μέσα εἰς τι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 351. »ὁ λάρας ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπίαν. ἐν γένει, λερόνω, τὸ τουρκβ. μουριταρεύω τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε᾽ντιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμάω). Λογαριάζω τι εἰς τόπον μετρητῶν, πωρῶ, δέχομαί τι ὡς μετρητὰ ἀσπρα, ἢ εἰς τόπον μετρητῶν.

Ε᾽ντιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τιμήν, ὑπόληψιν, ἀξίαν. Ξενοφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. »τὰ θεῶν ἔντιμα ἀτιμάζειν· ἀντὶ, τὰ ὅσιατὰ θεῖα δίκαια. Ἐπρῤ. ἔντιμος· ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽ντιμότης, ητος, ἡ. Τιμή, ἀξία.

*Ἐντιμήγω, Μλ. – (τιμήγω, ἀνμλ.). Ἐπα. ἀντὶ ἐντεμνω.

Ε᾽ντμημα, ατος, τὸ (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον μέσα εἰς τι, ἢ βαθέως· κόψιμον, κομμάτι.

*Ἔντμησις, εως, ἡ (ἐντέμνω) = ἔντμημα.

Ε᾽ντο, γ᾽, πλῤ. προπ. μέσ. Ἀορ. β᾽. τοῦ ἵημι, παρ᾽ Ὅμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει »ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξέρον ἔντο· Ἀφ᾽ οὗ εὔγαλαν ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους τὴν ὄρεξη φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀφ᾽ οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ὅπερ συνήθως ἐξέντο, συνάπτοντες γράφουσι· ἰδὲ ἵημι.

*Ἐντοίχιος, ὁ, ἡ (τοῖχος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τοίχου.

Ε᾽ντονος, ὁ, ἡ (τόνος)· Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ Λυκρ.

Ε᾽ντολή, ῆς, ἡ (ἐντέλλω)· Παραγγελία, προσταγή. »ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι. Λουκιαν. Τὸ νὰ ἀπολογῆται, διαφεντεύηται τις διὰ μέσου ἄλλου, ὁπλ. δίδοντας διαταγὴν εἰς ἄλλον νὰ ἀπολογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ε᾽ντολμάω, ῶ, Μ. ήσω, = τολμάω ἐν.

Ε᾽ντομα, ων, τά· Τὰ ζωΰφια, τὸ Ἰταλ. insetta· πωρβλ. ἔντομος, σημσ. 3.

Ε᾽ντομή, ῆς, ἡ (ἐντέμνω)· Κόψιμον πρὸς μέσα, κοψιματιά, σχισμάδα, χαραγματιά, σχισματιά· χάσμα μεταξὺ βράχων ἢ βουνῶν, στενοπόρια ἢ στενοῦρα, τὸ τουρκβ. μογάζι – 2) τὸ νὰ κόπτῃ νὰ κάμνῃ τις χαραγματιὰς εἰς τι.

Ε᾽ντομίας, ου, ὁ. Εὐνοῦχος. Σημ. δε, ὅτι ἐντομίας μὲν λέγεται ὁ εὐνοῦχος, τοῦ ὁποίου τοὺς ὄρχεις δὲν εὐγάζουν, ἀλλὰ τοὺς κοπανίζουν καὶ μαραίνονται μέσα εἰς τὸ σακκοῦλι των. ἐκτομίας δὲ, τοῦ ὁποίου τοὺς ὄρχεις εὐγάζουν τελείως.

Ε᾽ντομίς, ίδος, ἡ. Κοψιματιά, Λεντικ. ΙΘ᾽. 28.

Ε᾽ντομος, ὁ, ἡ (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, κομματιασμένον, κατακομμένον. – 2) τὰ ἔντομα, ὑπερ. σφάγια, Τὰ ζῶματα, ζῶα διὰ θυσίαν, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον ὅταν ἔκαμναν δημοσίους ὅρκους, καὶ ὅσα ἐθυσίαζον ὑπὲρ τῶν ἀποδαμούντων, Basil ep. cr. σλ. 198. – 3) τὰ ἔντομα. ὑποκουμ. ζῶα, τὸ Ἰταλ. insekta, τὰ ζωΰφια, διὰ τὸ νὰ εἶναι λεπτότατα μεταξὺ τοῦ στήθους καὶ τοῦ ὀπίσω μέρους τοῦ σωματός των, καὶ φαίνονται ὡς νὰ εἶναι βαθέως κομμένον τὸ σῶμα των ἐκεῖ, καθὼς π. χ. αἱ σφῆκες, εἴ μύρμηκες, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ. α᾽. »ἔστι δὲ ἔντομα ὅσα κατὰ τοῦτο ἔστιν ἔντομὰς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ἄμφοῖν.

Ε᾽ντονία, ας, ἡ, Τεντωσις· κόπος, ἐπιμέλεια ἀκούραστος.

Ε᾽ντονος, ὁ, ἡ (ἐντείνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένος, τεντωμένος, ὅθεν Ἰσχυρὸν, δυνατὸν ὁρμητικὸν, ὁξύ. Ἐπρῤ. ἐντόνως. Ξυρ. Ἀν. 7, 5, 7. – 2) ὁ ἔντονος, ὡς οὐσιαστ. = ζεῦξις, ἔντασις. Πλατ. Νμ. 12. σλ. 945. C.

Ε᾽ντόπιος, ὁ, ἡ (τόπος) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· Ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸν τόπον του, ἐγεννήθη ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκεται· ἔτι δὲ καὶ, ἔντοπος, Πλάτ. »παῖτωμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1525.

*Ἔντοπος, ὁ, ἡ = ἐντόπιος.

Ε᾽ντορεύω, Μ. εύσω (τορεύω). Σκαλίζω, τρυπῶ μὲ τὸ σμιλάρι ἢ μὲ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐξαίρ. ἐπὶ ἔργων ἀναγλύφων εἰς χαλκὸν ἢ λίθον, ὅσα ἀηλ. ἔχουν συνωτά σκαλίσματα. Ἀθην. μὲντετορευμένα ζωδάρια.

Ε᾽ντορεύω, (τορεύω)· Δουλεύω, φκιάνω καταχεύζω τι μὲ τὸ τορνευτῆρι, τουρκβ. τσιάρκι.

Ε᾽ντορνος, ὁ, ἡ (τόρνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τορνευμένον, στρογγυλευμένον· ἐν γένει, στρογγυλόν· Τροπκ. ἐπὶ ἐκφράσεως λέξεων, καὶ ἐπὶ συγγραφῆς τρόπου, ὕφους γραφίματος.

Ε᾽ντος, τό, σπανιώτ. παρ᾽ Ἀρχιλ. μόνον ἀπαντώμενος ἐνα. ἀρθμ. τοῦ ἔντεα. ὅπερ ἰδέ.

*Ἔντός, Ἐπρῤ. (ἐν). Μέσα, ἀνάμεσα, Ὅμ. ὅστις συντάσ. τὴν λξ. συνήθ. »ἐντὸς ἔχειν, ἐντὸς εἴργειν ἢ ἔργειν ἢ ἐντὸς, ὑπερ. θάλαττα, Μέσα ἀπὸ τὰς στῆλ. τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρι, ἀντιθ. τῶν, ἢ ἔξω. – β᾽.) Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. παρ᾽ Ὅμ., προτιθεμένης μᾶλλον τοῦ Ἐπρῤ. ἢ ἐπιφερομένης αὐτῷ· »ἐντὸς ἑμαυτοῦ· Εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου, Ἡρότ. 7, 47. Μέσα εἰς τι »ἐντὸς ἑαυτοῦ γίνεσθαις Τὸ νὰ συνέρχηται τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, Ἡσιόδ. 1, 119. – 2) Ἀπὸ τοῦτο, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, Ἰσοκ. Β, 845. μετὰ γεν. »ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Ἡρότ. 1, 6. – 3) ἐπὶ χρόνου· »ἐντὸς ἐσπέρας· Μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἑσπέρας, ὁηλ. ἕως εἰς τὸ ἑσπέρας, Ξυρ. – 4) ἐπὶ συγγενείας, Ἐγγύτερα, πλησιέστερα· ἰδὲ Δμαθ. Μακάρτ. 54. 62. ἀφ᾽ οὗ

*Ἔντοσθε, καὶ φωνητ. ἐπιφερμ. ἔντοσθεν. Ἐπρῤ. = ἐντός. Ὁτὲ μὲν ἀπολυτως, ὁτὲ δὲ μετὰ γενικ., Ὅμ., Ἀπὸ μέσα, Ὅθεν Β, 424. (– – υ)

*Ἔντοσθι, Ἐπρῤ. = ἐντοσθε, ἐντός, Ἡσιόδ.

*Ἐντόσθια, ων, τά (ἐντός)· Τὰ μέσα εὐρισκόμενα, τὰ σωθικά, τὰ σπλάγχνα· ὡς τὸ, ἔγκατα καὶ ἔνδοθεν. Εὑρηται δὲ καὶ οἱ τύποι, ἐνδόσθια, παρὰ τὸ ἔντοσθε· ἐντοστηδία καὶ ἐντηδία, παρὰ τὸ στῆθος.

Ε᾽ντοσθίδιος, α, ον (ἔντοσθε). Ἐσωτερικός· τὰ ἐντοσθίδια, Ἐντόσθια.

Ε᾽ντραγεῖν, Ἀπρμ. Ἀόρ. β᾽. τοῦ ἐντρώγω, ὅπερ ἰδέ.

Ε᾽ντραγωδέω, = τραγωδέω ἐν, Καυχῶμαι πρός τινα μὲ χοντρὰ, παχιὰ λόγια· παίζω τὸν μεγάλον· μετὰ σοτ. Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον. 19.

Ε᾽ντρανος, ὁ, ἡ (τρανὸς)· Πᾶν ὅ,τι διατρυπᾷ, διαπερᾷ· »ψάλμοις ἐντρανοις θράσασθαι. Νικητ. Χρον. ς᾽. 4. Ὅ, τι εἶναι σαφές, καθαρόν.

Ε᾽ντραπεζίτης, ου, ὁ, Ὑηλυκ. ἐντραπεζίτις, τύπος, ἡ (τραπεζίτης)· Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος· παραπτοῦ.

Ε᾽ντραχύς, εῖα, ύ (τραχύ)· Ὀλίγον τι τραχύς, σκληρός, σκληρουτσικος. (ῠ)

Ε᾽ντρεπτικός, ἡ, όν. Ἐντροπαλός, τὸν ἐποῖον κάμνετε εὐκολα νὰ ἐντρέπηται – 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ κάμνῃ ἄλλον νὰ ἐντρεπηται. Ἐπρῤ. ἐντρεπτικῶς, παρὰ τὸ

Ε᾽ντρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Στρέφω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, »ἐντρέπω τὰ νώτα· Γυρίζω τὴν ῥάχιν μου, φεύγω, Ἡρότ. Τροπκ. Γυρίζω τινὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του, τὸν κάμνω προσεκτικόν, ἢ τὸν κάμνω νὰ ἐλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του, νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του, νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἐντραπῇ. Παῦε, μοῦσά μου, σοὶ περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ. Παῦε σώπα ἐσὺ γυρίζει τὴ καρδιά σου, δὲν κατανύγεται, Ἰλιάδ. Ο, 554. Ὀδυσ. Α, 60. (ἀλλοῦ δὲ που οὐχ εὑρηται παρ᾽ Ὅμ. ἡ λέξις) Μέσ. »ἐντρέπεσθαί τινος· Τὸ νὰ φροντίζῃ τις, νὰ τῷ μέλῃ διά τινα, ἢ διά τίποτε, νὰ φοβῆται ἢ νὰ κατανύγηται ἡ καρδία του περί τινος· ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Τραγ. μετὰ ἀπρμφ. Φροντίζω, φοβοῦμαι μήπως γένῃ τίποτε, Θην. 392. Ἀπὸ Πλτχ. δὲ, καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι ἀπό τινα, ἢ διά τίποτε.

Ε᾽ντρέφω, Μλ. ψω (θρέφω, ἀνμλ.) = τρέφω ἐν. Τρέφω. ἀνατρέφω τινὰ εἰς, ἢ μέ τι. Παῦε ἐντρέφεται μοι Μανδάκη τι, συνηθίζω εἰς τι δια τῆς ἀνατροφῆς, ἀπὸ μικρός, Ξυρ. »γυμνασίοις ἐντραφῆναι· Τὸ νὰ ἀνατρέφηται τις εἰς τὰ γυμνάσια, Εὐρπδ. Φοιν. 368. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. »φυτὰ ἐνθρέψασθαι· Περιποιοῦμαι φυτὰ διὰ χρεία μου. Ἡσιόδ. Ἔρ. 783. Ἀλλοτε ἀνεγιώσκετο Ἰλιάδ. Τ, 326. »Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται, ἀλλ᾽ ὁ Wolf ἔγραφε διχρμ. ἐνι τρέφεται.

Ε᾽ντρέχεια, είας, ἡ. Ἐμπειρία, σύνεσις φρόνησις, ἀγχίνοια, δεξιότης, προσοχή, σκέψις παρὰ τὸ

Ε᾽ντρεχής, ὁ, ἡ. Ἔμπειρος, συνετὸς, φρόνιμος, ἐπιμελὴς· πανοῦργος, γυμνασμένος· στοχαστικός, γνωστικός, ἐπιδέξιος, ὀξύνους, προσεκτικός, ἐπιτήδειος, »ἐντρ. ἐν πόνοις· καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις· Πλάτ. ἐντρεχῶς· παρὰ τὸ,

Ε᾽ντρέχω, Μλ, ἐνδρέξομαι, συνήθ. ἐνδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα που, κινοῦμαι ἐλεύθερα εἰς τι· ὅθεν ἁρμόζω καλὰ εἰς τι »εἰ ἐντρέχοι ἁλαλὰ γνίαιι Ἂν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος ἁρμόζει καλὰ ἡ ὁπλιτις, ἢ τὰ ἅρματα Ἰλιάδ. Τ, 385 (ἀλλαχοῦ δὲ εὑδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις παρ᾽ Ὅμ.) Τροπκ. διατρέχω, φημίζεται, λέγεται, »ἐντρ. λόγος ἀνθρωποις» Δέγουν, ὁμιλοῦν διηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Ἀρτ. — 2) Τρέχω μέσα ἢ κοντὰ εἰς τι· χρονομαί που, ἢ ἐμβαίνω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν· εὐτυχῶ, ἔχω χώραν πουθενά· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνευπτωτικοῦ 3) Ὑπερπολλάζω, ἐπέρχομαι, προκυλλάομαι Λουκιαν. »ἔρως ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει.α

Ε᾽ντριβής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τριμμένον εἰς τι· ἐπὶ τὸ ἀλείστρον τρπκ. Ὅστις εἶναι δοκιμασμένος, τὸ ἰταλ. approbato εἰς τι· γυμνασμένος, ἐμπειρος, εἰδήμων· μετὰ σοτ. »ἀρχαῖς καὶ νόμοις» Σφκλ. Ἀντ. 177. σπανιώτερον μετὰ γεν. π. χ. »ἐντριβὴς τέχνης ἡ Ἑλένη δε παροξυτ. κατὰ τὴν Δυθίας λίθου ἢ τῆς βασάνου, ὁηλ. τῆς πέτρας εἰς τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν τὸ σῆμα καὶ τὸ μάλαγμα. πωρβλ. παρατρίβω· παρὰ τὸ

Ε᾽ντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω τι εἰς τι, ἢ ἐπὶ τι· χρίω, ἀλείφω, Ξενοφ. Κυρ. π. Ι. α. 41. »ὑποχρίουσι καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς» καὶ Οἰκον. Γ. 2. Παθητ. ἐντετριμμένη πολλῷ ψιμυθίῳ. Τροπκ. »ἐντρίβω κακὸν τινι· Προξενῶ, κάμνω εἰς τινα κάμεν κακόν, ἢ ζημίαν τινά· »κόνδυλον, πληγὰς ἐντρίβω· Κολαφίζω, τὸ κοντὸ δίδω μπάτσον, δέρνω τινά. (ῐ) ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽ντριμμα, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἐτρίφθη, μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἐξωτερικὸν ἀλειφον, μυρωδικὸν, ψιμμύθι, φκιασίδι. Πολυδ. Ε᾽.

*Ἐντρυφοσύνη, Ιωνικ. λέξ. παρ᾽ Ἀρστρ. Ἱππ. 1189. Φροντίζω διὰ νὰ μοιρασθῇ τίποτε εἰς τρία μέρη, κατὰ τὸν Voss.

Ε᾽ντρυχος, ὁ, ἡ (θρίξ)· Πᾶν ὅ,τι ἔχει τρίχας, τριχωτόν. – 2) »τὸ ἐντρυχον, Ψευτικα μαλλιά, τὰ ὁποῖα φορουν ὅσοι γίνονται φαλακροί, τὸ Ἰταλ. περούκα.

Ε᾽ντρίχωμα, ατος, τὸ (τριχόω)· Τὸ μέρος τῶν βλεφαρίδων (εἰς τὰ ὀμματόφυλλα) εἰς τὸ ὁποῖον φυτρώνουσιν αἱ τρίχες. Πολυδ. Β᾽. 69. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Φυσ. κάπως πως» ἀντὶ τοῦ, Σίτα ἀπὸ ἀλογότριχες, ἢ σακκουλι διὰ στράγγισμα, τὰ ἄλλως πῆμος. (ῐ)

Ε᾽ντρίχωσις, εως, ἡ = ἐντρίχωμα, σημσ. 1.

Ε᾽ντριψις, εως, ἡ (ἐντρίβω)· Τὸ νὰ τρίβῃ τις τίποτε ὑγρὸν εἰς τι, ἢ ἐπί τι ἀλλοιῶντάς το, ἐξαίρ. ἀλειφὴν μυρωδικὴν ἢ ψιμμύθι, ὡσαύτως καὶ τὸ ἴδιον ψιμμύθι, φκιασίδι. Ξυρ. Κυρ. π. Δ᾽. η. 2. καὶ ἀλλαχ. Π. Ἱστ. ΙΒ᾽. α᾽.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐντρομέω, ῶ, ἡ (τρόμος). Γεμάτος τρόμον, κατατρομαγμένος.

Ἐντροπαλίζομαι, παρά τὸ ἐντρέπω, Παϑτ. μόνον κατ' Ἐυστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον· Περιπατῶντας στρέφομαι, γυρίζω πολλάκις καὶ κυτάζω ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ζ, 496. ἐξαιρ. ἐπὶ μαχῶν ὅταν τὸ στρατεύμενον ὑποχωρῇ, τρέμβεται ὀπίσω, τό ἰταλ. ριτιράτα, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν στρέφεται καὶ ἐναντιοῦται εἰς τὸν καταδιώκοντά το ἄχρι, Ἰλιάδ. Α, 547. Γ, 109. Φ, 492.

Ἐντροπή, ῆς, ἡ (ἐντρέπομαι). Ἐπιστροφή, γύρισμα. Ἀραϑ. 499. 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τό νὰ συνέρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ αἰσϑάνηται ὅτι ἔκαμεν ἢ εἶπε τίποτε ἀπρεπές, διὰ τό ὁποῖον ἐντρέπεται. ὑπερ' ἐντροπὴν ὑμῶν λέγω. Παῦλ. Κορ. Α'. 15. Τό νὰ φροντίζῃ, προτρέχῃ τις νὰ τῷ μάλῃ διά τίποτε, νὰ ἔχῃ σέβας διά τι, ὡς τό, αἰδώς, Σφαλ. Οἰδ. Κ. 299.

Ἐντροπία, ἡ = ἐντροπή, Ἱππκ. Παρ' Ὁμ. δέ, Ἴμ. Ἑρ. 245. κόβολιαι ἐντροπίαιν Σοφίσματα, διαβολές, πανουργίαι, δόλοι.

Ἐντροπίας, ου, ὁ, οἶνος = τροπίας. Πολυδ. καὶ Ἡσύχιος.

Ἔντροφος, ὁ, ἡ (ἐντρέφω). Ὅστις εἶναι αὐϑέκμενος, ἀναδρεμμένος εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ γεν.

Ἐντρυλίζω, καὶ ἐντρυλλίζω (τρυλλίζω) Ψιϑυρίζω, λέγω τι καὶ τι εἰς τὸ αὐτί, κρυφομιλῶ τινί τι. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 341.

Ἐντρυφάνιον, τό, Ὁ δεύτερος οἶνος, ὁ δευτερίας, ὁ στεμφυλίτης, τό κοινότ. λαγγίρος, Ἡσύχ.

Ἐντρυφάω, Μ. ήσω (τρυφάω). Ἀσωτεύω εἴς τι, εὑρίσκω μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. τοῦ πρημτ. — 2) Περιπαίζω τινά, τὸν κρατῶ διὰ μωρόν, φέρομαι πρός τινα ὑπερηφανα, ὑβριστικά, καταφρονητικά· μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. Δουε. ἀφ' οὗ.

Ἐντρύφημα, τό. Τό ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον στοχεύει, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν, πρός τὸ ὁποῖον φέρεταί τις ὑπερηφανα, καταφρονητικά (υ)

Ἐντρυφητής, οῦ, ὁ, Ἀσωτος, ἀσέλγης.

Ἐντρύχομαι, (τρύχω, ἀνμλ.). Γίνομαι βάρος εἰμαι, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν βαρύνω. (υ) Δίων Κάσ. ΛΗ'. 46.

Ἐντρώγω, Μλ. –ξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Τρώγω λίξουρα καταπίνω, ἐξαιρ. μὲ πολλὴν ὀλιγωρίαν, λαίμαργα, τό κοινότ. τρώγω 'σὰν γαμβρὸς, μάλιστα τραγήματα· τό ἰταλ. κομφέτα, ζαμαρικά, γλυκίσματα, ὀπωρικά, ὅσα φέρονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνηϑως μετὰ τὰ φαγητά· ἰδὲ τράγημα.

Ἐντυγχάνω, Μ. εὔξομαι. Ἀόρ. β'. ἐνέτυχον, Παρακ. ἐντετύχηκα (τυγχάνω, ἀνμλ.). Ἀπαντῶ, συναπαντῶ τινα, ἤτοι, ἀνταμώνω κατὰ τύχην, εὑρίσκω· ἐπιτυγχάνω, κατορϑόνω τι· μετὰ γεν. Weseb. ἐν Ἡρόδ. 4, 140. Σφαλ. φιλ. 1333. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δε, μετὰ δοτ. τὸ πλεῖστον, ὡς παρὰ Πλτχ., ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ.—2) Ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, παρακαλῶ τινα μεσιτεύσῃ διά τινα· μετὰ δοτ.—3) ἐπὶ βιβλίων, Πίπτει, ἔρχεται κανεὶς βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τὸ ἀναγινώσκω, διαβάζω, ὅϑεν οἱ ἐντυγχάνοντες, Οἱ ἀναγινώσκοντες.

Ἐντυλίσσω, Μ. ξω, Τυλίγω τι μέσα εἰς, ἢ μέ τι.

Ἐντυλόω, Μ. ώσω (τυλόω), Κάμνω τι νὰ πληρωϑῇ, νὰ γένῃ σελήρωμα, βόλος.

Ἐντυμβεύω, Μ εὐσω. Θάπτω. Νικήτ. Χρ. Ιι. σελ. 3.

Ἐντύνω, καὶ ἐντύω, Μλ. –υιῶ, Ἀόρ. α'. ἐντυνα (ἔντεα). Ἑτοιμάζω, κοσμῶ, εὐτρεπίζω, ἁρματόνω· βάλλω εἰς αὐτάξιαν, κάμνω τι ἑτοιμον μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ὡς τό, ὁπλίζω. παρ' Ὁμ. πέντ. ἵππουσιν Ἑτοιμάζω τά ἄλογα διά νά τά ζεύξω, Ἰλιάδ. Ε, 530. πευτήκω Στρόνω τό κρεβάτι, Ὀδσ. Ψ, 289. κόπας τινίοι Κιρκώ κρασί εἰς τό ποτήρι διά νά τό ϑώσω εἰς τινα, Ἰλιάδ. Ι, 203. κάσιδήκω Ἀρχίζω νά τραγῳδῶ, Ὀδσ. Μ, 183. πευ ἐντύνασαν ἕ αὐτήκι Ἀφ' οὗ ἐστολίσϑηκε, σταφιδίϑηκεν, ἑτοιμάσϑηκε διά τόν σκοπόν της, Ἰλιάδ. Ξ, 162. · ἀνδ' οὗ κεῖται καὶ τό μέσ. ἐντύνεσϑαι, Τό νά ἑτοιμάζηται, στολίζηται, ἁρματόνηται τις, γίνηται ἑτοιμος, Ὀδσ. Ζ, 33. Μ. 18. Ὁ Ποιητής ὅμως χρῆται τῇ μέσ. διαϑ. ἐπὶ τό πλεῖστον μετά αἰτιατ., τοῦτο δέ μόνον ἐν ταῖς συντάξεσιν μεντύνομαι ἄριστον Ἰλιάδ. Ω, 124. Ὀδσ. Π, 2. κάδειπνον Ὀδσ. Ο, 500, δαῖτα Γ, 33. Γ, 175. 182. Ἑτοιμάζω διά χρείαν μου πράγεμα, ζεῦμα· ἐκ τοῦ, ἐντύω (–υ–) χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. Παρτ., ἐκ τοῦ ἐντύνω (– – –) τῇ μέσ. ἐνστ. τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. Παρτ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. Ἀορ. τῇ Μετχ. ἐντυάσας, ἐντυαμένη. Παρ' Ἡσόδ. Ἔρ. 530. πάρμενον ἐντύναισϑαι Τό νά φροντίζῃ τις διά τά ἀναγκαῖα, νά τό ἑτοιμάζῃ, νά τά ἀποκτᾷ. Παρά Θεόγν., 198. καὶ Πινδ. Ὀλ. 3, 51. πέντ' ἐπεντύνειν Τό νά ἐρεϑίζῃ, διεγείρῃ, τίς τινα, καὶ μετά ἀπρμφ., νά τόν παρακινῇ εἰς τίποτε.

Ἐντυπάς, Ἐπίρ. (τύπτω). Ἰλιάδ. Ω, 163. ἐντυπάς ἐν χλαίνῃ κεπαλυμμένος, Ἐπί τοῦ λυπημένου καὶ κατά γῆς κειμένου Πριάμου· κατά τινας μέν, Ἡπλωμένος κατά γῆς· κατ' ἄλλους δέ, τόσον σφιχτά τυλιγμένος εἰς τήν χλαίναν, μαντέλλον, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νά ἦτον κολλημένη εἰς τό σῶμά του καὶ διεκρίνοντο ὅλα τά μέλη τοῦ σώματός του· τῇ γνώμῃ τῶν δευτέρων ταύτῃ ἠκολούϑησαν ὅ, τε Erkl. καὶ ὁ Voss. ταύτην τήν Ὁμηρικήν φράσιν ἐμιμήϑησαν καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 262. πέντυπάς ἐν λεχέεσσι καλυφάμενος νοήσειεν· καὶ Κόιντ. Σμυρν. Ε'. 528. ψιλίῳ περιεκάπτεσε νεκρῷ ἔντυπάς ἐν κονίῃσι κλόνι δέμας αἰσχύνουσαν· παρβλ. τό ἑπμ. (–υυ)

Ἔντυπός, ὁ, ἡ, (τύπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρός μέσα κτυπημένον, τυπωμένον, σφραγισμένον, χαραγμένον, ἀφ' οὗ

Ἐντυπόω, Μ. ώσω. Κτυπῶτι πρός μέσα, τυπόνω, χαράττω τίποτε εἴς τι· ἀφ' οὗ

* Ἐντύπωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτυπώϑη, ἐχαράχϑη, τό ἑκτοῦ ἰταλ. ἐσταμπώϑη, ἐσταμπαρίσϑη εἰς τι. (υ)

Ἐντύπωσις, εως, ἡ, Ἡ κλείδωσις τοῦ ὠμου. (υ) Πολυδ. Β'. 137. ἄλλως ὠμοκοτύλη.

+ Ἐντυραννέομαι, (τυραννέω). Ζῶ ὑπεκάτω εἰς τύραννον, εἰς τυραννικήν ἐξουσίαν· εἰμαι τυράννου ὑπήκοος. Κικ. Ἀττ. 2, 14.

Ἐντυραννεύω, (τυραννεύω). Ἐξουσιάζω, δεσπόζω εἰς τινα τόπον, ἢ μέσα που.

Ἐντύφω, Μλ–τύφω (τύφω, ἀνμλ.). Κάμνω καπνόν, ἀμπουρον, αὐχμον μέσα που· ἀφίνω τήν φωτιάν νά βόσκῃ, νά κρυφοκαίῃ εἰς τι· ἔτι δέ καὶ ἀνάπτω, Παϑ., Παπιζόμαι εἰς τι, καίομαι ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· ἐν γένει = τύφω. (υ)

* Ἐντύχημα, ατος, τό = ἐντυχία, Πλτχ. Φωκ. 5. ἀμφβ.

Ἐντυχία, ἡ. (ἐντυγχάνω) = ἔντευξις, παρά Πλουτ.

Ἐντύω, = ἐντύνω· ὅπερ ἰδέ, Ὁμ. (–υ–)

Ἐνυάλιος, ὁ. (Ἐνυώ). Πολεμικός· ἐπί τοῦ Ἄρεως ἀπό τοῦ ὁποίου ἐδέν διακρίνει ὁ Ποιητής τόν Ἐνυάλιον, ἰδέ Ἰλιάδ. Τ, 69. Οἱ δέ μεταγνωστ. διεκρίνουσι τόν Ἐνυάλιον ἀπό τοῦ Ἄρεως, ὡς λέγεται, ἐκτά πρῶτον τῷ Ἄρει τό ἐπίθ. τοῦτον παρ' Ἀρχίλ. διότι ἐφόνευσεν ἐκεῖ Ἐνυάλιόν τινα ὀνομαζόμενον, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. 2, 48 — 2) ὡς πρίγεν. ἐπίθ. δέ, Πολεμικός, μάχιμος, ἀνδρεῖος. Ἄρης δεινός, ἐνυάλιος, ὡ Ἰλιάδ. Ρ, 211 — 3) ὡς οὐσιαστ. προσηγρ. Κραυγή ἐν πολέμῳ, ὡδή ἐν καιρῷ μάχης εἰς τιμήν τοῦ Ἐνυαλίου ἡ τοῦ Ἄρεως Ἐνῳ. ἔτι δέ καί, τό ἐνυάλιον. (υ–υυι)

Ἐνυβρίζω, Μ. ίσω. (ὕβριζω). Ὑβρίζω, καταφρονῶ τινα, φέρομαι πρός αὐτόν ὑπερηφανα, μεταχειρίζομαι ἀϑετῶ, τόν κακομεταχειρίζομαι αὐτεξουσιαστικά τινί καὶ τινάτινι, Σφαλ. Φιλ. 344. ἀφ' οὗ

Ἐνύβρισμα, ατος, τό. Τό ἀντικείμενον, τό ὁποῖον ὑβρίζει, καταφρονεῖ, κακομεταχειρίζεται τις. ἐνύβρισμα καὶ παροίνημα Μακεδόνων γενέσϑαι. Πλούταρχ.

* Ἐνυγραίνω, (ὑγραίνω). Κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν, μουσκεύω τι.

Ἐνυγρόβιος, ὁ, ἡ (ὑγρός, βίος). Πᾶν ὅ, τι ζῇ εἰς ὑγρασίαν, εἰς νότην ἢ εἰς ὑγρόν, νοτερόν τόπον.

Ἐνυγροθηρευτής, οῦ, ὁ. (ϑηρεύω). Ὅστις κυνηγεῖ εἰς ὑγρά μέρη, ψαράς. Πλάτ. Σοφ. Ε. 7. καὶ Νομ. Ζ.

Ἐνυγροθηρικός, ἡ ὀν. (ϑήρα). Πᾶν ὅ, τι ὑπάγει εἰς τόν ψαρᾶν ἢ εἰς τήν τέχνην του, ψαράδικον.

Ἔνυγρος, ὁ, ἡ. (ὑγρός). Πᾶν ὅ, τι εὑρίσκεται, εἶναι, ζῇ εἰς ὑγρασίαν, νοτερόν, ὑγρόν· ὅϑεν, ὑγρόν, βρεγμένον, μουσκεμένον, νοτερόν, νερουλόν· ὅ, τι ἔχει ἢ περιέχει πολλά νερά, εἶναι γεμάτον μέ νερά, αὐτιθ. τῶ, ἄνυδρος.

Ἐνυδρία, ἡ, (ὕδωρ). Νοτιά, ὑγρασία· τό νά εἶναι εὑρίσκηται πού νεράν, πολύ νερόν.

Ἔνυδρίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἔνυδρις· ιος, ἡ. Τ' ἀμφίβιον τετράποδον ζῶον, Βιόρμ. Ἡρόδ. 2, 72. 4, 109 — 2) Νεροχέλων.

Ἐνυδρόβιος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἐνυγρόβιος.

Ἐνυδροθηρευτής, οῦ, ὁ, ἡ, = ἐνυγροθηρευτής.

Ἐνυδροθηρικός, ὁ, ἡ = ἐνυγροθηρικός.

Ἔνυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἔνυγρος.

Ἐνυδρόω, ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω τι μέ νερόν· ὅϑεν παρ. Ἡσύχ. κένυδρώϑην ἀντί ὑδρωπικὸς ἐγένετο.

Ἐνυείον, τό. Ὁ ναός τῆς Ἐνυοῦς.

* Ἐνυεύς, έως, Ἐπε. ῆος, ὁ· Ηὐρ. ὀνμ. ἐξουσιαστοῦ τινος τῆς Σκύρου, Ἰλιάδ. Ι, 668.

Ἐνυλος, ὁ, ἡ. (ὕλη) = ὑλικός.

Ἐνυπάρχω, Μ. ξω. = ὑπάρχω ἐν. Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα που, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ.

Ἐνυπαρχόω, (ὑπατεύω). Εἶμαι ὕπατος, ἐξαιρ. τό ἰταλ. Κόνσουλας. Πλούταρχ. Θ. σελ. 183.

Ἐνυπνιάζω, (ἐνύπνιον). Ὀνειρεύομαι. Ἀριστοτ. καὶ Πλούταρχ. ὡς παϑτ. ἀποϑτ. παρά τοῖς Ο'. αἵτινες ὅμως καὶ μέσ. ἀποϑτ. χρῶνται αὐτῷ· ἀφ' οὗ

Ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ, Ὅστις ὀνειρεύεται, βλέπει ὀνείρατα.

Ἐνύπνιον, τό. (ὕπνος). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται εἰς τόν ὕπνον, εἰς τόν κοιμώμενον· ὄνειρον. ἦεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλϑεν ὀνείρων Μ' ἦλϑεν εἰς τόν ὕπνον μου ὄνειρον σταλμένον ἀπό τόν Θεόν. Ὀδσ. Ξ, 495. Ἰλιάδ. Β, 56. ὥφϑη ἐνυπνίοισι Τό φάσμα ἢ φάντασμα, τό ὁποῖον νομίζει τις ὅτι βλέπει εἰς τόν ὕπνον του, Ἡρόδ. 8, 54. Οἱ μεταγνωστ. διακρίνουσι τόν ὄνειρον τοῦ ἐνυπνίου, ὥστε τό μέν ἐνύπνιον εἶναι ἀτέμαντος ἐνέργεια τῆς σωματικῆς κατατάσεως καί τῆς φαντασίας, ὁδέ ὄνειρος προτημαίνει μέλλον τι. Ἀλλά παρ' Ὅμ ἐνύπνιον εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ὀνειρευομένου ἀνϑρώπου, ὄνειρος δέ, ἡ ἰδία ἐμφάνεια, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τόν εἰς ταύτην τήν κατάστασιν εὑρισκόμενον ἄνϑρωπον· ἔστι δέ ἡ λξ. κυρίως συνέτ. τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

* Ἐνύπνιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔρχεται, ἢ φαίνεται εἰς τὸν ἀδρώπον ὅταν κοιμᾶται· ἐνύπνιον, ἐπρ. ἐμπρ. Ὀνειρευτά, εἰς τὸ ὄνειρον· ἀφ' οὗ
Ἐνυπνιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁμοιον μὲ ὄνειρον· μάταιος, ἀνύπαρκτον.
Ἔνυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος) = εὐύπνιος· Εὐρ. Ἐκάβ. 600.
* Ἐνυπνόω (ὑπνόω). Ἀποκοιμοῦμαι· κάμνω, ἢ βλέπω τίποτε.
Ἐνυπαδύομαι, Παθτ. (ὑπεδύω, ἀμιλ.). Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα. Σέξτ. Ἐμπ. μετὰ ὀστικῆς. (περὶ τῆς πρισφοῦς ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν)
Ἐνυποκείμαι, Μλ–κείσομαι (κείμαι, ἀμιλ). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὰ ὦς ἀρχή, αἰτίαν, βάσις Ἰεμολέων. Ἱερολ.
Ἐνυποπνίγω, = ὑποπνίγω ἐν.
Ἐνυπόστατος, ὁ, ἡ. (ἐνυφίσταμαι). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται, ὑπάρχει, εἶναι τακτικὸ τίποτε εἶσαι.
* Ἐνυπτιάζω, Μλ-σω (ὑπτιάζω). Πίπτω, πλαγιάζω, κείτομαι ἀνάσκελα, εἰς τὴν ῥάχην, ἀναπαυόμαι ἐπάνω εἰς τι, ἢ ἀκουμβῶ εἰς τὴν ῥάχιν· μετάδοτ. Φιλοτρ. Εἰκ. 2, 16.
Ἔνυστρον, = ἦνυστρον
Ἐνυφαίνω, Μ. ενῶ. (ὑφαίνω). τεῖνεν, Τ-φαίνω, πλέκω τίποτε εἰς τι ὑφασμα. Ἱπρόπ. 1, 203. 3, 47. ἀφ' οὗ
Ἐνύφαντος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον εἰς τι· (ε)
Ἐνύφασμα, τό. Τὸ ὑφασμένον μέσα εἰς τι· ἔξοιρ. λουλούδια, πλουμίσματα καὶ τ. τ. εἰς τι ὑφασμα· (ε)
Ἐνυφή, ἡ (ὑφή). Τὸ ὑφάσι. Πλάτ. Νμ. 5, 734. Ε. ὅπου ἄλλοτε συνυφὴ ψευδῶς ἀνεγνώσκετο. πρβλ. Πλό. 7, 29.
Ἐνυφίστημαι, Μλ - ἐνυποστήσω (ὑφίστημι). Βάλλω, ἀρμόζω τι εἰς τι· κατὶ μέσ. ἐνασ. δέ, μετὰ β'. ἀορ. Παρκ. καὶ Ὑπερσ. ἐνεργτ. ἀμεταβ. Στέκομαι, εἶμαι μέσα που.
Ἐνυφώ, ὁσι, συνωρ. ὖς· Ἡ Ἐνυώ, ἐπὶ τοῦ πολέμου, Ἰλιάδ. Ε, 333. συνεργὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τοῦ Ἡυδοιμοῦ, Ε, 592. Συγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητείς, Ἡσι. Θην. 273 (ε) ἀφ' οὗ Ἐνυάλιος, καὶ τὸ κυρ. ὄνμ. Ἐνυείς.
* Ἐνωδέω, Μλ–ώσω καὶ — ωδήσω, Ἀορ. ἐνέωσα (ᾠδέω, ἀμιλ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω μέσα. μετὰ ὀστ.
Ἔνωμος, ὁ, ἡ. (ὠμός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὀλίγον τι ὠμόν, ἀνώριμον, ἄγαρον, ἄψητον. Διοστ. κέντωμος καρπός.-ω
Ἐνωμοτάρχης, ου, καὶ ἐνωμόταρχος, ὁ. ἰδὲ παρακατώ, ἐνωμοτία.
* Ἐνωμότης, ου, ὁ· ἰδὲ ἐνωμοτία.
Ἐνωμοτία, ἡ. (ἐνώμοτος). Ἐυρίως πασαδήποτε τάξις πεληστῶν, ὡρισμένων, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Ἡρότ. 1, 65. Ὑποδιαίρεσίς τις τοῦ λόχου, τῶν ὁποίων τέσσαρες ἐσχημάτιζον, κατὰ Θκδ. 5, 68. μίαν πεντηκοστύν· κατ' ἄλλους δὲ συνίστατο ἡ τοιαύτη ὑποδ.· εἰς 25. στρατιῶτας, ὥστε δύω μὲν ἐσχημάτιζον μίαν πεντηκοστύν, καὶ 16. ἐσχημ. μίαν μόραν· κατ' ἄλλους δὲ πάλιν συνίστατο εἰς 32, ἢ εἰς 16. στρατιώτας, Schneid. εἰ Σνφ. Ἑλλ. 6, 4, 12. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης πολεμιστῶν τάξεως ὠνομάζετο, ἐνωμοτάρχης ἢ ἐνωμοτάρχος καὶ ἐνωμοτάρης, Σνφ.
Ἐνώμοτος, ὁ, ἡ. (ὀμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις ἔκαμεν ὅρκον, ὥμοσεν, ὑπεχρεώθη μὲ τὸν ὅρκον του εἰς τι. Εὐριπ. Ἡσυχάσατε ξένοι.« Ὅστις ὡρκίσθη εἰς τοὺς θεούς· — 2) Συνωμότης, ἢ μέτοχος συνωμοσίας τινός, Πλουτ. Ἐπρ. ἐνωμόσιος, Μὶ ὅρκον, ὡρκισμένα.
Ἐνώνυμος, ἐνόν, Μετοχ. ἰδὲ. ἐνειμι.
Ἐνωπαδία, Ἐπρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνωπαδίως, Ἐπρ. (ἐνωπή). Κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν, ἁρπαίως Ὀδσ. Ψ, ὅπου ἄλλοι ἐνωπιδίως γράφουσι. (ω-ιδ-) Εὑρηται δὲ καὶ ἐνωπαδίς, Ἀπολ. Τὸ. καὶ ἐνωπαδόν, Ησυχιτ. Σμρν. (ω-υ)
* Ἐνωπαδόν, Ἐπρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνωπή, ἧς, ἡ. (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ δοτ. ἐνωπῇ, ἐπρρτκ. Πρὸ ὀφθαλμῶν, φανερά, ἀπουσιαστικῶς, Ἰλ. Ε, 374. Φ, 510.
Ἐνώπια, ων, τά. Οἱ ἔσω τοῖχοι εἰς τὰ ἔσω μέρη τῆς εἰσόδου ἢ τοῦ προδόμου, τοὺς ὁποίους ὁ ἐμβαίνων εἰς τὸν οἶκον βλέπει ἀμέσως, Ὅμ. Συνήθιζον δὲ νὰ βάλλωσιν πλησίον εἰς αὐτοὺς τὰς ἀμάξας, Ἰλιάδ. Θ. 435. Ὀδσ. Δ, 42. ὡσαύτως νὰ κρεμοῦν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ πυρευθέντα ἅρματα τῶν ἐχθρῶν, Ἰλιάδ. Ν, 261. πρβλ. Ὀδσ. Χ, 121. πέπων· παμφαλόωνται Ἐπειδὴ ἦσαν ἀλειμμένοι μὲ γύψον ξυστόν. Παρβλ. τοὺς Σχολ. εἰς Ἐνφ. Ἀλεξ. 7, 8, 1. Ἀττ13. τοὺς εἰσοικίους εἰσὲ τὰ πρεπώπια. Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ οἴκου πρὸς τὴν ἀγυιάν, τοὺς ὁποίους βλέπει εὐθὺς ὁ ἐρχόμενος — 2) Ὄψις, πρόσωπον· βλέμμα πεπαιδία σεμνὰ Παλλάδεσσι Αἰσχλ. Ἱκτ. 153. ὡς τὸ, ἐνωπή.
Ἐνωπιδίως, Ἐπίρ. ἀναγιαιοκέμ. ἐν Ὀδσ. Ψ, 94. ἰδὲ ἐνωπαδίως.
Ἐνώπιον, Ἐπίρ. Εἰς, κατὰ τὸ παρόν — 2) ὡς Προθ. μετὰ γεν. Ἐμπροσθεν, ἐμπρός· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδετ. τοῦ
Ἐνωπιος, ὁ, ἡ. (ὤψ). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, παρὸν, πρὸ ὀφθαλμῶν.
Ἐνωρᾴζομαι, Μλ-ίσομαι (ὠρᾴζω). Ἀρέσκομαι, εὑρίσκω ἀρέσειαν, εὐχαρίστησιν, ἡδύπομαι, εὐχαριστοῦμαι μέ, ἢ εἰς τίποτε — 2) Κολακεύω τινά, μένοραίζομαι τοὺς γυναίοις Λουκ.. τὸ σύνηθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. εἶμαι γαλάντες ἢ παίζω τὸν γαλάντε πρὸς τὰς γυναίκας· Λουκιαν.
Ἔνωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα). Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς πρέποντα, ὁρμόδιον καιρόν, ἢ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον του, ὡρισμένον, Τοπικ. Νόος, ἀμαλὲς, ὑγιαστόν. Ὁ τύπος ἐνωρής, ές, ἡ. ἀμρβ. Συγκρ. ἀμλ. ἐνωρίστερος. Ἀδὴν Δ'. σελ. 142. πέπωρίστερον τοῦ κατειδισμένου καιροῦ· ἐς Ἐωρίτερα, ὡριτερα.
* Ἐνώρυα, γ'. ἐνε. προπ. Ἀορ. β'. ἐργ., ἐνῶρυ, γ'. ἐνκ. προπ. κατὰ συγκπ. παθτ. ἀορ. τοῦ, ἐνόρυμι. Ὅμ.
* Ἐνωσα, Ἰων. συνεῖρ. ἀντί, ἐνόησα, παρὰ τὸ νέον.
Ἕνωσις. εως, ἡ (ἑνόω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀντάρμοσις, συμβεῖς.
Ἑνωτίζομαι, Μλ-ίσομαι, μέσ. ἀποδ. (οὖς). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, παρὰ τοῖς Ο'. ὡς μεσ. παθ. ὄε, παρὰ Λεον. Διακ. 2, 9, 12. καὶ ἀλλαχοῦ.
Ἑνωτικός, ἡ, ὀν (ἑνόω). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἕνωσιν.
Ἑνώτιον, τό (οὖς.) Σκουλαρίκι.
Ἑνωτοκοίτης, ου, ὁ· καὶ ἑνωτόκοιτος. Στραβ. Β'. (οὖς, κοίτη) Ὅστις ἔχει τόσον μακρὰ ὦτία, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ πλαγιάζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπ' αὐτά.
Ἔνωχρος, ὁ, (ὠχρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὀλίγον τι ὠχρόν, κίτρινον, χλωμόν.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ξ.

Ἓξ, Πρόθ. τιθεμένη πρὸ φωνήεντος αὐτὶ τῆς Ἐκ, ἐν λόγῳ τε καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι, μόνον δέ, ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἐπιφέρηται λέξις τῷ σ, ἀρχομένη, φαίνεται ὅτι, ἐναντίον τῶν γενικῶν κανόνες εἶσὶ τῆς Ἐκ ἔτιθετο αὐτὴ ἑνίοτε, π. χ. ἐξ Σμύρνης, ἐξ Σεμέλης. Schaef. εἰ Σχολ. Ἀπλ. Ῥδ. 232, 659. παρβλ. παρέκ.

Ἑξ. οἱ, αἱ, τά. ἀκλ. Ἓξ, ἕξη, Ὅμ. Ἐν συνθέσεσι δὲ τρέπεται πρὸ τοῦ κ καὶ π, διὰ τὴν εὐφωνίαν, συνῃθ. εἰς ἑκ, οἷον· ἑκαιδέκατος, ἑκπλεθρος, ἑκπονος· ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ β, γ, δ, κ, λ, μ, π, στ, φ, χ· μᾶλιστα δὲ καὶ πρὸ τοῦ σ, ι, παρεμβολῇ τοῦ, ὡς διαβατικοῦ φωνήεντος βραχέος α., π. χ. ἑξάκλινος, ἑξάπλευρος, ἑξάπους, ἑξαπλεύρος, ἑξάπους κλ. τ. τ.
Ἑξάβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς ἓξ βίβλους, βιβλία.
* Ἐξαγγάλλω (ἀγγάλλω). Στολίζω, κατασκεύζω, κατακαλλαίπλω τίποτε.
Ἑξάγαστος, ὁ, ἡ = λίαν ὀγαστός. Ἡσύχιος.
Ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = ἐξάγγελος.
* Ἐξαγγελία, ἡ. Εἰδοποίησις, ἀπαγγελία, γνωστοποίησις, φανέρωσις πράγματός τινος εἰς τὸν λαόν, εἰς ξένους, εἰς πάντας ὅσοι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρουσιν· ὄδεν Τὸ νὰ φλυαρῇ δι' ὁποιανδήποτε λαλῆς τίποτε εἰς ἕνα καὶ ἄλλον· προδοσία, νοῦς μὲν ἀν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύει τῶν ἐξαγγελιῶν Ξνφ. Κρ. π. 2, 4, 17.
Ἐξαγγέλλω, Μ. ελῶ (ἀγγέλλω). Δηλοποιῶ, φανερόνω, διαγγέλλω τι ἔξω, κοινοποιῶ πολλοὺς μὲ τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τοῦ μυστικοῦ, κρυφίου· ὄδεν φλυαρῶ τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαγορεύω, διαδίδω εἰς ἄλλους, προδίδω, Ὑλ. Ε, 590. Τρπ. Ποιοποιῶ τι εἰς ἕλους, εἰς τοὺς λαούς, διαλαλῶ. Ἀπαντᾶς, καὶ ἐπὶ ἱστοριογράφων· παρβλ. ἐξάγγελος. Ὁ Ἡρότ. χρῆται τῇ μέσῃ διαδ· ἐξαγγέλλομαι αὐτὶ τῆς ἐνεργ. ἑαυτοῦ καὶ Σχολ. Οἰδ. Τ. 148.
Ἐξαγγέλος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις εὐγάζει τι ἔξω, ὅστις εὐγαίνει ἔξω καὶ κοινοποιεῖ τὸν λαόν ὅ,τι συνέβη μέσα που· ὄδεν Ἄγγελοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου παρουσιαζόμενοι ἔξωθεν ἐρχόμενοι καὶ ἀπαγγέλοντες τί ἔξω συμβαῖν· Ἐξάγγελοι δὲ, οἱ ἐκ τῶν ἔσω τὰς τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸ θέατρον ὀπισθεν τῶν καταβλημάτων καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς παραστήσεως, ἐξαιρ. ἀφέντων τὸν ὁποῖον δὲν βλέπουν οἱ θεαταί, ὡς ὁ Σκλ. Αἴ. 1278. Oid. T. 1223. Μετεχειρίσθη δὲ τὴν λέξιν, ἐξάγγελος, ὁ Αἰσχλ. κατὰ πρόσωπον Valck ἐν Ἱππ. 776. ἀφ' οὗ
Ἐξαγγελτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κοινοποιῆται ἔξω· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ εἰδοποιῇ, δηλοποιῇ εἰς τοὺς ἔξω, διαδίδῃ, φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδῃ τίποτε.
Ἐξάγγελτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἐδηλοποιήθη, ἐκοινοποιήθη, ἐφλυαρήθη ἔξω· προδόθη.
Ἐξαγγέλω, Μ. ἰσω (ἄγγος). Ἐνθέτω, χύνω τι ἔξω ἀπὸ τι ἀγγεῖον. Ἱππορ.
Ἐξαγιάζω, (ἐξάγιον). Ζυγίζω, τίποτε· μετέρα λέξις.
Ἐξαγίζω, Μ. ἰσω (ἀγίζω). Ἠκρίωσα τι ὡς ἀπαρτον, μιαρὸν· ἀπεμαρώνωσι ὡς μιαρὸν βδελυκτὸν ἀπολλύες δὲ πολλῶν ἐξαγιάσθη δόμων ἄνδρας ἀπλῆ μάστιγι. Αἰσχ. Ἀγμ.647. Διωχζέντας ἀπὸ τὸ σπίτι.
Ἐξαγινέω, (ἀγινέω). Ἰων. αὐτὶ ἐξάγω, ἐξαγω ἐπὶ ἐξαγωγῆς πραγματειῶν ἔξω ἀπὸ τὰ βασίλειον. Ἡρότ. 6, 128.
Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ (ἐξαγίζω). Ἠκατηραγίσθη, μιαρός, ἀκάθαρτος, βδελυρός. Αἰσχύλ. μέσ. στος καὶ ἐπάρατος. — 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλ. 4, Καθιερωμένος, ἁγιασμένος, ἅγιος· παρ

ὅτι πρέπει νὰ φυλάττονται μυστικόν. Σοφοκλ. Οἰδ. R. 1526. »Ἐ δ' ἐξαγίστατ μηδὲ πυεῖσαι λόγῳ αὐτὸς μεθήσομ.
Ἐξαγκιστρεύω (ἀγκιστρεύω). Τρυβῶ, εὐγάζω τι ἔξω πιάνωντας το μὲ τὸ ἀγκίστρι.
Ἐξαγυρόω Σύρω· Εὐγάζω τὸν σύραν ἀπὸ τοὺς στρέψιγγας, τουρκβ. ῥιζόδες της. Ἡσύχιος.
Ἐξαγκωνίζω, Μλ. – ίσω (ἀγκωνίζω). Κουνῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, διώκω ἔξω κτυπώντας μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 359. ἰδὲ προεγκωνίζω. 2) Δίνω τινὸς τὰς χεῖρας ὀπίσω. Διόδ. Σικελ. Π'. 37.
Ἐξάγυμι, Μλ. – αξω (ἄγνυμι, ἀμιλ.). Τσακίζω τὸ εὐγάζω ἔξω· κατατυντρίβω, κατατσακίζω τίποτε· εἰταῦθ' ἀνάγουσι κατὰ τριῆρη καὶ τό, »ἐξ αὐχέν' ἔαξεν Ἰλιάδ. Ε, 161. Τ, 63.
Ἐξαγοράζω, Μ. άσω (ἀγοράζω). Ἀγοράζω ἔξω τι. – 2) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐξαγοράζω κοιτ. ἐπιλαβέσω τινά μὲ ἄσπρα.
Ἐξαγορεύσις, εως, ἡ (ἐξαγορεύω). Τὸ νὰ φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, διαδίδῃ τίς τίποτε μυστικόν.
Ἐξαγορευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φλυαρῇ ἔξω, διαδίδῃ, κοινοποιῇ τίποτε.
Ἐξαγορεύω, Μ. εὐσω (ἀγορεύω). Λέγω, ἐκφέρω, διαλαλῶ, κοινοποιῶ, δηγοῦμαί τι, Ὀδσ. ὐ, 234. Φλυαρῶ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδω μυστικόν τι· ὡς τὸ ἐξαγγέλλω.
Ἐξαγριαίνω, Μλ. – ανῶ (ἀγριαίνω). Κάμνω, ἢ εἶμαι τὸ γένος ἄγριον. Τρπ. Ἀγριαίνω, κάμνω, ὀργίζω τινά· τὸν κάμνω νὰ γένῃ ἄπληχνος, σκληρόκαρδος· Κάμνω τινὰ κακοήθη, τὸν ἀγριώνω νὰ χαλάσῃ τὰ ἤθη του, τὸν κάμνω πονηρὸ κακός.
Ἐξαγριόω, ῶ, Μ. ώσω (ἄγριος) = ἐξαγριαίνω κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. Ἡρότ. 6, 123. ἰδὲ οὗ
Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένηται τις ἢ τι ἄγριον, νὰ παραλλάξῃ, καταντήσῃ εἰς τὸ χειρότερον· ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ἐπὶ ἀνδρώπων.
Ἐξάγω, Μλ. ἐξάγω (ἄγω, ἀμιλ.). Εὐγάζω, ὀδηγῶ, φέρω ἔξω· π. χ. στρατεύματα, Ὅμ. (ἐξαγε ἐν τῇ Ἰλιάδ.) ἄστις μόνον ἐπὶ ἐμψύχων χρῆται τῇ λέξ. τὸ πλείστον μετὰ γεν. τοῦ τόπου πόλεως, μεγάρου, ὁμίλου, μάχης, ποιμνίων καὶ λ. τ. Ἐτι δὲ καὶ ἐπαναλήψει τῆς ἴδ., Ὀδσ. Θ, 106. ἐπὶ τῆς Κιλειθυίας, Εὐγάω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν κόσμον, Ἰλιάδ. Π, 188. Στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἐλθῇ ἔξω, Ἰλιάδ. Ν, 379. Φ, 29. Ἐν γένει, Ἀγάω ἔξω. Τοῦτῳ τῷ κυρίᾳ σημ. τῆς λέξ. συνέχεται ἡ ἀμεταβάτως δοκοῦσα χρῆσις αὐτῆς, ἀπαρεμφάτως ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς συνήθους ἀπαρτ. σημ. Εὐγάζω, ξεκινῶ, βάλλω εἰς δρόμον, ἀναπληρώσει τοῦ, στρατεύω, ἁρμα, ἵππους κλ. τ. τ. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα ἐν Ἰλιάδ. Η, 336. πτύρομαι γεύομαι ἐξαγαγόντες ἐκ τοῦ στρατοπέδου· οὗτως ἐξηγεῖ τὸ μαρτύριον τοῦτο ὀρθῶς ὁ Εὐστδ., ἄπασαι δὲ αἱ λοιπαὶ ἑρμην. παρ' Heyne, T. 5. σλ. 364. εἰσὶ σφαλεραί, καθ' ὅτι ἀποδίδουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥημ. εἰς ἀψυχόν τι. Ἡ παρὰ τοῖς μετεγνωσ. ἀλλαγὴς ἐν ᾧ πέφαγεν ἑαυτόν» ἔχει ὑπαν. τὸν διορισμὸν τοῦ τόπου, τό, ἐκ τοῦ βίου, τί νὰ αὐγῇ τις ἀπὸ τὴν ζωήν, δηλ. νὰ ἀποθάνῃ. Μετὰ δοτικῆς αἰτιατ. ὠδὰν ἐξήγαγέ Ἐγὼ σοὶ, Σφκλ. Oid. R. 86. – 2) ἐπὶ ἀψύχων· ἐγάω ἔξω που, ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὸ βασίλειον· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγματειῶν ἐμπορικῶν, αἱ ὁποῖαι αὐγάζονται ἀπὸ τὰς ἐμπορίας εἰς ξένον τόπον. – 3) Τρπκ. Προβιβάζω, κάμνω νὰ γεννηθῇ, νὰ γεναστῇ, π. χ.

γέλωτα. Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ αὐγῇ τι· βάλλω εἰς κίνησιν, παρακινῶ, διεγείρω, ἐνεργῶ, διόδω αἰτίαν εἰς τι· τραβῶ ἔξω, ἁπάγω, παράγω τι ἀπὸ τίποτε. Πολλάκις κατὰ ψευτικὴν παρεμβεβλημένην σημ. Εὐγάζω ἔξω ἀπὸ τὰ σώρα· πλανῶ, διαφείρω, ἐξαπατῶ. Θεογν. 405. ὄδεν παθτ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι· μετὰ στκ. μέλημ. τῷ ὀργῇ καὶ λ. τ. Ἔτι δὲ καὶ εἰς τι, Περιπίπτω, κατακτῶ εἰς τινα ἐμπαθῆ διάθεσιν, γίνομαι παράφορος, ἐμμανὴς κλ. τ. Μάτιος, Ἐφέλκω, ἕλκω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, προξενῶ ἡμικρὰ ἄλλα πολλοῖς πένοις ἐξάγεται· Προξενῶν μεγάλους καὶ πολλοὺς κόπους, Σνφ. Ἱερ. 9, 11 — 4) πέξάγειν τοὺμα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τὸ νὰ ἐκφράζῃ τις ὀνομά τι Ἑλληνικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς Ἑλλ. γλώσσης. Πλούτ. (π)
Ἐξαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει τι ἔξω ἀπὸ τι μέρος, ἢ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.
Ἐξαγωγή, ῆς, ἡ. Εὐγάλσιμον, εὐγαλμα, τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τίποτε ἀπὸ πουδενά εἰς ἄλλο μέρος· τὸ νὰ εὐγάζῃ πραγματείας ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον. – πεξαγωγὴ σίτου, σύκων, κ. τ. τ. 2) Οὐδετ. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις ἔξω· ἀπόδημος· ἡ ἀποβασις, τὸ τέλος, ἔξοδος τῆς ζωῆς, σηλ. ὁ Χάνατος. – 3) Ἔξοδος ἢ μέρος τόπου, ὅπου εὐγάζει τις τι, ἢ εὐγαίνει τις ἔξω που, Ἀθην. σελ. 501.
Ἐξαγωγεύς, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει, ἐξοχετεύει τίποτε, Διονύσ. Ἁλικ. Δ', 44. νύσατος ἐξαγωγίμοις τάφρουσι. 2) Παθητικ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀνεκτικὸν νὰ εὐγαλθῇ ἔξω που, Λυρ. 8, 9. ντά ἐξαγώγιμαι Αἱ πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι εὐγαλθησαν ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον.
Ἐξαγωγίς, ίδος, ἡ. Διώρυξ, ἡ τὸ ἰταλ. κανάλι, εἰς ἐξωτερικὴν χρῆσιμον, Μεθημ. Παλ. σελ. 100.
Ἐξαγωνίζομαι, Μλ. –ίσομαι, Ἀττ. –ιοῦμαι (ἐξωνίζομαι). Τελειόνω τὸν ἀγῶνα, Εὐριπ. Ἡρακλ. 155. καὶ Διόδ. Σικελ.
Ἐξαγωνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξάγωνον, Πρόκλ. Παράφρ. 164.
Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἐξ, γωνία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ γωνίας.
Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἀγών). Πᾶν ὅ,τι δὲν ἀκήκει εἰς ἀγῶνα· ἐν γένει ὅ,τι δὲν εἶναι ἀνάλογον, δὲν ἁρμόζει πρός τινα ὑπόθεσιν, ἢ πρός τι πρᾶγμα, δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Λουκιαν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγωνία καὶ πάρρα τοῦ πράγματος.
* Ἐξάγωνος, ὁ, ἡ (γωνία), = ἐξαγώνιος.
Ἐξαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Μὲ ἓξ δάκτυλα, ὅστις ἔχει ἓξ δακτ. – 2) Πᾶν ὅ,τι ἔχει μῆκος ἢ πλάτος ἓξ γεωμετρικῶν δακτύλων.
Ἐξάδαρχος, ὁ, ἡ (ἑξάς, ἄρχω). Ἀρχηγὸς ἓξ ἀνδρῶν στρατιωτῶν.
Ἐξαδελφος, ὁ, ἡ· καὶ ἐξαδέλφη, ἡ (ἀδελφός). Τίος, συγγένης ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· τὸ παρ' ἡμῖν ἀνεψιός, ἀνεψιά· ἰδὲ ἐξανεψιοί. (ε)
* Ἐξάδιος, ὁ· Ὅμ. ὠρ. Λαπίζου τινός, Ἰλιάδ. Α, 264, Ἡσί. Ἀσπ. 180.
Ἐξάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἢ ἀξίζει ἓξ δραχμάς, Ἀριστοτέλ.
Ἐξάδρομα, ἐξαδρύω τι. Τὸ ἀδρύνω κατ' ἐπίτασιν, Ἱππορ. πεξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.
Ἐξαδυνατέω, Μλ. –ήσω, Τὸ ἀδυνατέω κατ' ἐπίτασιν, Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος.
Ἐξάδω, Μ. άσω, συνῃθ. –άσομαι (ᾄδω). Ψάλλω, τραγῳδῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· πεξάδω τὸν βίον Ψάλλων ἢ τραγῳδῶν ἀποκρίσεως· ψάλλω τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ὡς ὁ κύκνος, Hsind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 85. Α. – 2) Διάκ., ἀπομαρύνω τι ψάλλοντας, τραγῳδοῦντας ἢ χαλῶ τοὺς μαγείας, τὰ μάτζα ψάλλοντας κάποια

(Τόμ. α'.)

τραγῳδία, Λουκ. Τργπ. 172. – 3) Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Εὐριπ. Τρω. 472. – 4) Ἐπαρῶ τι ψάλλοντας, τραγῳδάντας τα.
Ἐξαείρω, Ἰωνικ. αὐτὶ ἐξαίρω.
Ἐξαερόω, Μ. ήσω (ἀήρ). Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα, ἢ ἄτμον, ἀμπουρον. – 2) Ἀερίζω, ἀεριάζω τίποτε· ἀφ' οὗ
* Ἐξαέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀεριζῇ, ἀεριάζῃ τίς τίποτε.
* Ἐξάετες, Ἐπρ. (ἔτος). Ἐξ χρόνοι, περίοδος ἓξ χρόνων (– ∪ ∪) παρὰ τό
Ἐξαετής, ους, ὁ, ἡ, τό, γεν. ους (ἔτος). Ἐξ χρόνων, ἐξάχρονος, ὅστις ἔχει ἓξ χρόνων ηλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι ἓξ χρόνους παλαιόν· παρβλ. ἐξάετης· ἀφ' οὗ
Ἐξαετία, ἡ. Καιρὸς ἀπὸ ἓξ χρόνους.
Ἐξαήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ἐξαημερήσιος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἓξ ἡμέρας, ἢ διαρκεῖ 6. ἡμερ. ντά ἐξαήμερα· Ὁ καιρὸς τῶν ἡμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐσημειούργησεν ὁ Θεὸς τὴν κτίσιν.
Ἐξαθέλγω, (ἀθέλγω), = ἐξαμέλγω, Ἱππορ.
Ἐξαθερίζω, τὸ ἀθερίζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. παρὰ Πολυδ. Γ. 145.
Ἐξαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς πλέον νὰ ἀθλῇ· ἐξ γένει, διὰ κάθε ἀγῶνα ἀναξιος, Δουκιαν. Δεξιφ.
Ἐξαθροίζομαι, ὡς Μέσ. (ἀθροίζω). Διαλέγω καὶ συναθροίζω, συνάζω, Εὐριπ. Φοίν. 1185.
Ἐξαθυμέω, τὸ ἀθυμέω κατ' ἐπίτ. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀθυμίαν, λύπην, ἀεϊλίαν· λυποῦμαι, ἀεϊλιάζω κατὰ πολλά, Πτιχ.
Ἐξαιάζω, τὸ αἰάζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. Τρωάδ. 219.
* Ἐξαιγειρέομαι (αἰγειρος). Γίνομαι αἰγειρος, μεταβάλλομαι εἰς λεύκην, λευκάδι.
Ἐξαιθερόω, Μλ. – ώσω (αἰθήρ). Μεταβάλλω τι εἰς αἰθέρα, Πλούταρχ. Θ'. σελ. 648.
Ἐξαιθριάζω (αἰθριάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἰς ἐξώτερον τόπον· ἀερίζω, ἐκτείνω στεγνόνω τι εἰς τὸν ἀέρα.
Ἐξαιμάσσω, Ἀττ. ἐξαιμάττω, Μ. ξω (αἷμάσσω). Καταματόνω τι, κτύπ τὸν ἵππον τῷ μαστιγίῳ, Ξενοφ. Κυρουπ. 2'.
Ἐξαιματόω (αἷμα). Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, ἔτι δὲ καὶ αἱματόνω, Ξενοφ. ἀφ' οὗ
Ἐξαιμάτωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὸ τι εἰς αἷμα· τὸ νὰ κάμν

μάτευτις διά τινα ἐλεύθερον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐδούλωσαν, ἔπεσαν σκλάβοι, καὶ ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἐξαιρετέος, ἔα, ἐον. Ἐπὶ ῥητ. τοῦ ἐξαιρέω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ, εὐγαλθῇ, ξεχωρισθῇ, ξεκαλεχτῇ ἀπὸ ἄλλα· ἐξαιρ., παν ὅ,τι πρέπει νὰ εὐγαλθῇ καὶ μακρυνθῇ ἀπὸ ἄλλα, νὰ ἀπορριφθῇ· «ἐξαιρετέον ἐστίν Πρέπει νὰ διαλέξῃ, νὰ διαλεχτῇ τις, Πολύβ.

Ἐξαίρετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλθη, ἐπάρθη ἔξω· ἐξαιρ., ὅ,τι ἐξεχωρίσθη, ἐδιαλέχθη ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα. Ὅστις διέπρεπε μὲ τίποτε, ἐξεῖχεν διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὑπερέβη, ξεπέρασε τοὺς ἄλλους, Ἰλιάδ. Β, 227. Ὀδύσ. Δ, 643. ἀλλὰ καὶ σὺ ἀνάμεσά μας, Πᾶν ὅ,τι ἀπεδοκιμάσθη, ἀπεβλήθη, ἀπερρίφθη· ἀσύνηθ. ψυχρόν· μυδέα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, Δὲν πρέπει νὰ διακόπτηται, νὰ ξεκόπτηται ὁ πόλεμος εἰς κάθενα καιρόν, τοῦτ' ἔστι πρέπει νὰ γίνεται κατὰ συνέχειαν καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, καὶ εἰς καλοκαίριαν καὶ εἰς κακοκαίριαν, Διον. Ἄλλ. Ἐπρρ. ἐξαιρέτως, Ἐξαίρετα, ἀξιολογ.— 2) ὀρθότονος, ἐξαιρετος, ἡ, ον, Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαιρεθῇ, κατὰ τὴν ὑπὸ Schweigh. Hdl. var. lect. 2, 121. ἀποδεχείσαν διαφοράν.

Ἐξαιρέω, Μλ. –ήσω, ἀόρ. ἐξεῖλον, Ἐπκ. ἔξελον· Ἀπρμ. ἐξελεῖν (κἀρέω). Παίρνω, εὐγάζω, φέρω ἢ κουβαλῶ τι ἔξω, Ὁμ., ἕνδα, ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παίρνεται, ἢ εὐγαίνεται τι, δηλοῦται κατὰ γεν. ὑπερέτρης οἰστόνυ, Ἰλιάδ. Θ, 323. Πολλάκις δὲ πρόσκειται τῷ ῥήμ. ἡ Ἐκ, Παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἐξαιρ. ὡς λάφυρον, τὸ σῖτ. τουρκ. πλεότσιον, Ἰλιάδ. Β, 690. Ι, 331. Παίρνω ἀπὸ τὴν φωλεὰν τὰ μικρὰ πουλιά, Ὀδύσ. Π, 218. Ἀπ' Ὁμ. δὲ πάνυ χρήσιμος ἡ μέσ. διαξ. ἐξαιρέομαι, μετὰ αἰτιατ. Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω καὶ τ. τ. ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καυκληρων, καραβοπαπτέανων ἢ καραβοκυρίδων, Εὐγάζω ξεφορτόνω ἀπὸ τὰ καράβια τὰς πραγματείας εἰς τὴν ξηράν, Δεκρ. 6, 4. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἰδίως τῇ μέσ. διαξ. ἐν ταῖς φράσεσι ψυχήν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι Τὸ νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ τις τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν, τὸν νοῦν τινος· ἐν αἷς καίτοι τὸ πρπ. αἴτε κατ' αἰτι. ἀπαύτως ἐξελέσθαι τινὰ θυμόν, Ἰλιάδ. Ο, 400. Σ, 678. (ᾧ περ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Valck. diatr. σελ. 203) εἴτε κατὰ γεν., ὥστε ἡ πτῶσις ὁριζεται κυρίως ὑπὸ τῆς Ἐκ πρδ. Ἰλιάδ. Τ, 137. Ω, 754. Ὀδύσ. Λ, 201. Ἁπαξ δ' εὑρηται παρ' Ὁμ., καὶ κατὰ ἐσπ. τὸ πρπ. «Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς» Τὸ ἠμίτ. Τοῦ νήπιος, τὸν στήκωσε τὸν νοῦν, Ἰλιάδ. Ζ, 234. – 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐνεργ. ὑπὲρ ἄλλου τινός, μετὰ δοτ. Ἰλιάδ. Π, 56. μέσ. ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Ὀδύσ. Ξ, 232. ἐξαιρ., προσφέρω τι ἐκλεκτόν, ὅθεν ἱερόνω, ἀφιερόνω, Μοί δίδεταί τι εἰς ἀτήμα μου, νὰ εἶναι ἀδαὲν μου, κατὰ προτίμησιν, πατ. Ἡρόδ. 2, 108. «πάντα μὴ δὴ τοῖσι ἄπασι ἦν ἐξαιρημένα» Ἔτι δὲ προσεύρισκέ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κατὰ μέσ. διαξ. Σοφ. Τρ. 491. Ἀλλὰ καὶ, ἀποδεκιμάζω, ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω τι, κατὰ μέσ. ὡσαύτως διαξ. Σπανιώτερον, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, στερῶ, Ἀπολλ., γλυτώνω, ἐλευθερόνω. Εὐγάζω τι ἀπό τι, τὸ ξεχωρίζω· κάμνω ἐξαίρεσιν. – 3) Ἐξελαύνω, ἀποδιώκω, Ἡρόδ. 1, 36. 159. 2, 30. Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 2, 19. 4, 2, 12. Ἀφανίζω, καταστρέπτω, ἐξεμελίνω, χαλνῶ τι κατὰ τράπος, ἀπόλλυμι, Ἡρόδ. 1, 103. Δμσθ. Στφ. σλ. 235, 27. Ἐν γένει, Ἐξολοθρεύω, κάμνω στ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον, φονεύω· παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, χυριεύω, ἐξαιρ. μετὰ πολυχρόνιον πολιορκίαν· ἀνῶ, καταδαμάζω, Valck. ἐν Φοιν. 519. Matth. 516. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ ἐξαίρω.

Ἐξαιρέομαι, ὡς παθ. (αἴρω). Μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι εἰς ἀέραν, ἢ ζιζάνιον, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ', ά.

Ἐξαίρω, κατὰ συνκίρ. τοῦ ἐξαείρω, Μλ. ἐξᾶρῶ (ἀείρω, αἴρω, ἀμλ.). Ψήνω ἢ σηκόνω, ἢ φέρω τι ὑψηλά, κρατῶ, ἢ κουβαλῶ τι ὑψηλά· κουβαλῶ, παίρνω ἔξω, εὐγάζω τι. β') Ὑψόνω κάμνω ὑψηλότερον, μεγαλήτερον, αὐξάνω τι, τὸ κάμνω σημαντικόν. – γ') Ὑψόνω τι μὲ λέξεις, ἤτοι ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. – δ') Ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, συγχίζω, παροξύνω, «θυμὸν εἰς τινα Τὴν καρδίαν τινὸς νὰ κάμῃ τι, Θεογν. 640. – 2) ἀμετρ. Ὑψόνομαι, σηκόνομαι ὑψηλά· ἐπὶ πτηνῶν, πετῶ ὑψηλά· «ἐξᾶραι καὶ πέτεσθαι» Διόδ. «ἐξαίρω τῷ στρατεύματι» Σηκόνομαι μὲ τὸ στράτευμα, ξεύω, Πολυβ. παρθ. αἴρω, σημ. 3. Ἀφανίζομαι, δὲν μὲ βλέπουν πλέον, Σφαλ. – 3) Μέσ. Παίρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, λεηλατῶ διὰ χρείαν μου· καρβαίνω, ἀποκτῶ, «μισθούς» Ὀδύσ. Η, 84. «Τροίηνδε λεηλατέω ἀπὸ τὴν Τροάδα, Ὀδύσ. Ε, 39. Ν, 137. – β') Κτίζω διὰ χρείαν μου, Ἡρόδ. 6, 134. Ὁ Ποιητὴς οὐ χρῆται τῇ ἐνργ. διαθ., τῆς μέσ. δὲ χρῆται μόνον τῷ γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. ἐξήρατο. – 4) παθ. Ἐρεθίζομαι, αἰτιάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐρεθισμένον. Ἐπὶ ὑψώσεως τῆς καρδίας· ὑψόνομαι ἀπὸ ἐλπίδα, ζάρρος, χαράν, ὑπερηφάνειαν «ἐλπίδι, θυμῷ, καὶ τ. τ. ἐξαίρομαι» Ἠλίκως εἰς παρακίνησίν τινα, καταπείθομαι νὰ δεχθῶ, ἢ νὰ ἀλλάξω κάμμιαν γνώμην, νὰ πιστεύσω τι· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἐπιρρμ. Εὐρπ. Ῥσ. 109. (περὶ τῆς προσωδίας, ἴδε αἴρω.)

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ (αἶσα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκτὸς τῆς μοίρας, ἢ τοῦ πρέποντος καὶ ὀρθοῦ· ὅθεν 1) Ὅ,τι προμηνύει, φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν, Ἰλιάδ. Ο, 598. — 2) Ὅ,τι ὑπερβαίνει τὸ πρέπον καὶ ὀρθόν, παραβαίνει τὸ δίκαιον καὶ ἐπιεικές, εἶναι ἄπρεπες, ἄθικον, ἀσεβές, Ὀδύσ. Δ, 690. Ρ, 577. — 3) Ἐπὶ πραγμάτων μόνον, ὑπερβολικόν, ὑπέμετρον, τέρας, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστον, παράξενον.

Ἐξαίσσω, Μ. ξω (αἶσσω). Τρέχω, πηδῶ, ἢ πετάχνομαι, τεινάζομαι, ὁρμῶ ἔξω. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἔμπρος, Ἀριστοφ. Πλούτ. «ἐξῇξάτην οὐδὲ δύο δρακοντ' ἐκ τοῦ νεώ». (α)

Ἐξαίστόω, Μλ. – ώσω (αἰστόω). Κάμνωτι νὰ μὴ φαίνηται καθόλου πλέον· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Αἰσχύλ. Προμ. 668.

Ἐξαιτέω, Μλ. – ήσω (αἰτέω). Προκαλοῦμαί τινα, τὸ ἰταλ. sfidare, ἤτοι κράζω τινὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζύμου· Ζητῶ τι νὰ μοί δοθῇ ὀπίσω· Μέσ. Μετιτεύω εἰς τινα διὰ κάνενα, παρακαλῶ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία του, νὰ τῷ συγχωρήσουν τι· ἐλευθερόνω τινὰ μὲ παρακάλεσίν μου πρός τινα· «ἐξαιτοῦμαί τινα παρά τινος» Schaef. appar. Domosth. 3. σλ. 484. πρβλ. ἐκλιπαρέω – β') Ζητῶ νὰ μοί παραδώσουν αὐτόμολον, τὸ ἰταλ. disertore στρατιώτην, ἢ δοῦλον, τελάβον, διὰ νὰ τὸν τιμωρήσω· παρβλ. ἐκδίδωμι· ἀφ' οὗ

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, Πρόκλησις, τὸ ἰταλ. sfida, ἤτοι τὸ νὰ κράζῃ τις τινα εἰς μονομαχίαν. – β') Μετιτεία πρός τινα διὰ κάνενα· μοῦτε ἡ τῶν συγγενῶν, οὔτε ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόνυ, Δμσθ. – γ') Τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ τῷ παραδώσουν πταίστην τινὰ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, παιδεύσῃ· τὸ ἰταλ. ριελαματσιόνη.

Ἐξαίτος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ἐκλεγμένος, ἄριστος, ὡς τό, ἐξαίρετος, Ὁμ. «οἶνον ἔξαιτον», Ἰλιάδ. Ν, 320. μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν, ὀρθότερον ἴσως, τὸν λέξιν διὰ τοῦ ἐξαιτητός, Τὸν ὁποῖον ἐζήτησε, διὰ τὸν ὁποῖον παρεκάλεσέ τις· παρβλ. μεταίτης, ἐπαίτης.

Ἐξαίφνης, Ἐπιῤῥ. (αἴφνης, ἄφνως). Ἔξαφνα, αἰφνίδια, ἀνέλπιστα, Ἰλιάδ. Ρ, 738. Φ, 14. – Ἐξ ἰσόν, πάλιν· παρβ. ἐξαπίνης.

Ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, καὶ τριτλ. Πλάτ. Κρτλ. σλ. 414. Α. (αἰφνίδιος). Ἔξαφνος μὲ τελειότητα· ἀπροσδόκητος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν.

* Ἐξαιχμαλωτίζω, Μλ. –ίσω (αἰχμαλωτίζω). Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, παίρνω σκλάβον εἰς τὸν πόλεμον, Νικ.

Ἐξακανθίζω, Μλ. – ίσω (ἀκανθίζω). Σαγκαθόνω, καθαρίζω τι ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ξεριζόνω ἀγκάθια, Κικ. Ἀττ. 6. 6.

Ἐξακανθόω, Μλ. – ώσω (ἀκανθόω). Κάμνω τι ἀφίνω τι νὰ γεμίσῃ ἀγκάθια.

Ἐξακέομαι, Μλ. – έσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκέομαι). Ἰατρεύω τινά, ἤτι καλὰ, μὲ τελειότητα. Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλόν, Ἰλιάδ. Ι, 501. Τρπκ. Ἀγνεύω, ἢ κάμνω τι ἀγνὸν καθαρόν· ἐξελέσνω, καταπραΰνω τινά· «χόλον» Ἰλιάδ. Δ, 36. Ὀδύσ. Γ, 145. Βάλλω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, ἀντικαταστήνω, Ξενοφ. Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς μετγνστ. ποιητ. εὑρηται· ἀφ' οὗ

Ἐξάκεσις, εως, ἡ. Τελεία θεραπεία, ἰατρεία. (α)

* Ἐξακεστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον εἰς τελείαν ἰατρείαν, διορθωτικόν, ἐξελέσνων «ἔκστασ. θυσίαι».

Ἐξάκες, Ἐπιῤῥ. (ἑξ). Ἐξ φορὰς. (–υυ)

Ἐξακεσμύριοι, αι, αι. Ἐξ μυριάδες, ὅ ἐστιν, ἑξήντα χιλιάδες 60000.

Ἐξακισχίλιοι, αι, α. Ἐξ χιλιάδες 6000.

Ἐξακιστχίλιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ 6000.

Ἐξάκλινος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τέσσαρα, χωρὶς ἐξ διὰ νὰ καθήσουν νὰ φάγουν, ἢ ἔχει χρείαν διὰ 6. ἀνθρώπους.

Ἐξακμάζω, Μ. άσω (ἀκμάζω). Παρακμάζω, χάνω τὴν ἀκμήν, χάνω τὸ ἀνθος καὶ τὴν δύναμίν μου, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴ. 601. «ὁ καιρὸς ἐξήκμασεν» Ἀπέρασεν ὁ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρός.

Ἐξάκτημας, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅ,τι ἔχει εἰς κνήμας, ἐπὶ τροχῶν· (Τροχὸς μὲ ἓξ ἐυλάκια, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν μέσην ἕως εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα διὰ νὰ στηρίζηται εἰς αὐτὰ ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ.)

Ἐξακολουθέω, Μλ. – ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ πάντοτε κατόπιν εἴς τινα, τὸ κοντ. ἓν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν. Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν· ἐρευνῶ, σκαλίζω νὰ εὕρω τι· ἀφ' οὗ

Ἐξακολούθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις εἰς τινα ἀκαταπαύστα, νὰ μὴν τὸν ἀφίνῃ ἀπὸ τὸ κοντόν, νὰ ἐξιχνεύῃ, νὰ ζητῇ, νὰ ἐξετάζῃ διὰ νὰ εὕρῃ τι.

Ἐξακολουθῶ, Το ἀκολουθῶ κατ' ἐπίτσι.

Ἐξακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι κατά τινος. Ἐν γένει εἴ, ῥίπτω, πετάχνω τι ἔξω. Ἁπλόνω, κινῶ τι μὲ μεγάλην ὀλιγωράδα «ἔξακ. χεῖρα» ἔτι ἐξ καὶ «κῶλον τῆς γῆς» Πετάχνω τὸ ποδάρι ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, τοῦτ' ἔστι φεύγω ὀλίγωρα, «ἀπὸ ἡμῖν χυδαῖε· τὸ κατσιλόνω, τὰ καβαλλίσω ἢ τὸ τουρκ. τὸ εὐφτω παραλίες, Εὐρπ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ αὐτὶ τοῦ, τοξεύω. Ὁμιλ. περιγράφω τι, ἀποκρίνομαι ἐξαίρετα· ἀφ' οὗ

Ἐξακοντισμα, ατος, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔῤῥιψε, πέταξε, τίναξε τις ἔξω.

Ἐξακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ, πετάχνῃ, τινάζῃ τίς τι ἔξω.

Ἐξακόσιοι, αι, α, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν 600. ἀφ' οὗ

Ἐξακοσιοστός, στή, στόν. Ἕναι, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὸ 600.

* Ἐξακοτυλιαῖος, αία, αῖον (κοτύλη). Πάγγειον τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἓξ κοτύλας, τὸ εἰντ. κουτλιά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξακουστός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη. Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἐξίζῃ τόνα ἀκούηται, νὰ καταλαμβάνηται. Πλούταρχος· ἐξάκουστος φωνή. Ἐπρρ. ἐξακούστως. (ε) παρὰ τό

Ἐξακούω, Μλ. –ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω, ἠμπορῶ νὰ ἀκούω· ὄσεν, νοῶ, καταλαμβάνω, ἐξαιρ. ἀκούω τι ἀπὸ ἔξω, ἢ ἀπὸ μακρυά· μετά γενι. Πλούταρχ. Φαβ. ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς.

Ἐξακρίζω, (ἀκρίζω). Φτάνω, ἔρχομαι ἀναβαίνω ἐως εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοῦ τινος μέρους, Εὐρ. Ὀρέστ. 377. ἐξακρίζει πτερούς αἰθέρα.

*Ἐξαστέον, Ἐπ. ῥητ. τοῦ ἐξάγω. Πρέπει νὰ εὐγάζῃ, νὰ εὐγάλῃ τίς τι ἔξω, Ξεν. Ἱππ. 4, 4.

Ἑξάσυκλος, ὁ, ἡ (σύκλος). Μὲ ἓξ κύκλους, ἢ τροχούς.

Ἐξάσωλος, ὁ, ἡ (σῶλον). Μὲ ἓξ σῶλα, ἢ μέλη.

Ἐξελαύνω, Μ. ὠτω. τὸ ἀλπόω κατ' ἔπτ., Κατατυφλόνω, κάμνω τινὰ κακόδολον τυφλόν· μετά απ. Ὀδσ. Δ, 103. Ν, 343. Ὅτι δὲ καὶ ὠφθήμην ἐξαλαώτευν Θ, 453. 504. Doederl. lecit. Hom. 2. σλ. 7. Παστ. Σβέομαι, σβύνομαι, ἀφανίζομαι.

Ἐξελαπάζω, Μ. ἄξω (ἀλαπάζω). Ἀδειάζω τι μὲ τελειότητα, εὐγάζω ἀπὸ μέσα που ὅλα, λαφίστω, κουρσεύω, ἁρπάζω, διαγομίζω «πόλιν, κτολέθρου πολλάκις παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. ἀδειάζω πόλιν τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους της διὰ νὰ χιρω ἄλλους νὰ τὴν κατοικιήσουν, Ὀδσ. Δ, 176. Ἐν γένει, Κατανικῶ, κυριεύω, χτλῶ, ἀμείζω κατὰ κράτος, ντεῖχος, νηάζω. Ἰλ. Ν, 813. Υ, 30. Ἐπὶ νόσου· ἐξαντλεῖ, φθείρει τὰς δυνάμεις, Θεογν. 2, 86. ποιητ. μόνον.

Ἐξελαύνω, =ἐκβλαστάνω. Ἠτύχιος.

Ἐξελεαστέαι, *Ἐπε. ἀντὶ ἐξαλέσασθαι, Ἀπρμφ. μέσ. αʹ. ἀόρ. τοῦ ἐξαλέομαι. Ἡσιόδ. Ἔρ. 105. 756. 800.

Ἐξελεείνω (ἀλεείνω) =ἐξαλέομαι.

Ἐξέλειπτρον, τό. Μυροδήκη. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1063. (ε) παρὰ τό

Ἐξελείφω, Μ. φω. Παθητ. Παρακ. ἐξήλιμμαι, Ἀττικ. ἐξαλήλιμμαι, ὁ Bekker ἔγραψε κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 258. Β τὸν ὑποστ. ἀόρ. αʹ. ἐξάλιφᾰ, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων (ἀλείφω). Μυρόνω, ἢ ἀλείφω μὲ μυρωδικὰ· ἀλείφω, χρίω· «γύψῳ, μίλτῳ» Ἡρόδ. 7, 69. —2) Ξορογίζω τι ἀπὸ τίποτε· ἐν γένει, σβύνω, σβῶ, ἀφανίζω τι καθόλου, τὰ ἐξαλείφω αἱ παρ' ἡμῖν λέγεται, Ἡρόδ. 7, 220. καὶ Ἰσαῖ. «τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν» συνήθ. ἐπὶ πραγμ. ἀλλαπιρὰ Θεόκ. 5, 57. καὶ ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐξελείφω, εως, ἡ. Τὸ νὰ σφογγίζῃ, ἀποσφογγίζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ σβύῃ, ἀφανίζῃ, ἐξαλείφῃ. (ε)

Ἐξελέομαι, (ἁλίσμαι, ἀνμλ.). Ἀποφεύγω τι μὲ τελειότητα· ἐκκλίνω, παραμερτῶ· φεύγω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε, μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ. Ὀρ. 105. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1086. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενι. Ἀπλ. Ῥῆ. Ὁ Ἡσιόδ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. ἐξελέκτεαι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος.

*Ἐξελεύμαι (ἀλεύω, ἀνμλ.) =ἐξαλέομαι, μετὰ αἰτ. Σφκλ. Αἴ. 656. ποιητ. μόνον.

Ἐξελήλιξω, =ἀληθίζω. Πρόκλος παρ' Ἐτυμ. Μ.

Ἐξελίζω, Ἰδὲ ἐξαλίζω.

Ἐξελίπτης, ου, ὁ (ἐξαλείφω). Ὅστις μυρόνει, χρίει, μυρωτής. Ἱππκρ.

Ἐξελίστρα, ἡ (ἐξαλίω) = ἀλινδήθρα. Κυλίστρα, τόπος, ὅπου κυλίονται τὰ ἄλογα.

Ἐξέλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει ἓξ λίτρας, ἔχει ἓξ λιτρῶν βάρος.

Ἐξελίω, Ἀφ' οὗ διετηρήθη μόνον ὁ μετχ. ἀόρ. ἐξελίσας καὶ ὁ ἀρτπ. Πρκμ. ἐξήλικα. Ἀρτστφ. Νφ. 32. Ξνφ. Οἰκ. 11, 18. πάπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἰκάδε». Φέρε τὸ ἄλογον εἰς τὸ σπίτι σῶ· οὗ τὰ ἀφήτης τὰ κυλισθῇ εἰς τὴν ἀλινδήθραν, ἐξαλίστραν· ὄσεν, ἀφίνω, βάλλω τὸ ἄλογον εἰς ποτάμι ἢ εἰς ἄλλο τι νερὸν νὰ ξεπλυθῇ. Κατὰ κωμ. μεταφορὰν «ἐξήλικα με ἐκ τῶν ἐμῶν». Τὸ κοινὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. μὲ ξετίναξες ἀπ' ὅσα εἶχα, τὸ τουρκεβ. μ' ἔκαμες πιρπιρί γιολντασήν, Ἀρστφ. Νφ. 33. (Οἱ Γραμματ. δέχονται ὡς ἐνστ. τὸ, ἐξαλίζω· πιθανώτερον ὅμως ἐστὶ τὸ, ἐξαλίω, τοῦτο μὲν διὰ τὴν προσῳδίαν (τὸ γὰρ Ἴωτα ἐστὶ μακρὸν ἐν τῷ ἀόρ. καὶ ἐν τῷ Παρκμ.) τοῦτο δὲ, διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀλινδέω, ἁλίω, πρὸς τὸ, κυλινδέω, κυλίνδω, κυλίω, ὧν μεταξὺ κεῖται συνεπτικῶς τὸ, καλινδέω.)

Ἐξαλλαγή, ἡ (ἐξαλλάσσω). Ἀλλαγή, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις· ἀλλοίωσις, μεταβολή. Θεόφρ. «ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος».

Ἐξαλλαγμα, τό. Μεταβολή, τέρψις, ἡδονή· νεωτέρα λέξ. παραβλ. ἐξαλάσσω, σημσ. 4.

*Ἐξαλλαξις, εως, ἡ = ἐξαλλαγή, παρὰ τό

Ἐξαλλάσσω, Ἀττ. Ἐξαλλάττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι, ἄλλο, ἀλλ. δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τίποτε, κάμνω ἀλλαξιάν, τό ἰταλ. μπαράττο, τουρκεβ. πράμπαν. Ἀλλάζω τι μὲ τελειότητα, τό κάμνω καθόλου ἄλλο ὁτινοῦν «βίος κακοῖς ἐξαλλάττεται· Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ἄλλοιότινη εἰς τοὺς δυστυχίας τῆς· τοῦτ' ἔστιν, ἡ δυστυχία της μεταβάλλεται, ἀλλάζει μὲ τὴν εὐτυχίαν. Hermiên Σφκλ. Αἰ. 460. Παθτ. Πρκμ. Ἐξηλλαγμένος, ἐγη, ἐνον. Ἀλλαγμένος, παραλλαγμένος, ἄλλοιότινος, παρήκμενος. — 2) Ἀλλάζω, χωρίζω ἄλλοιῶς, παραστρέπω, ἀποστρέφω· τί τινος· «προνυμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γνώμωσιν» Θεόδ. 5, 71. Ξνφ. Κυν. 10, 7. ὄσει, βάλλω τι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν κατάστασιν, τὴν θέσιν του. Πτωτὸς καὶ ἀμεταβ. Πείρνω ἄλλον δρόμον, ἔρχομαι ἀπὸ ἄλλου· «ἐξαλλάττω ἀπὸ τῆς νεώσ. Ἑκτσέπομαι, ἀναχωρῶ, ἀποκερύνομαι ἀπό τό καράβι, παραβλ. ἐξαμείβω· σημσ. 3. Φιλστρ. — 3) Ἐλευθερόνω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερόν τινα. — 4) =τέρπω, Κάμνω μεταβολὴν τινα διὰ νὰ πραξευθῇ ἡδονήν, εὐχαρίστησιν, εὐθυμίαν· ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω· ὄσει, ἐξαλλαγμα, τό, Ψ-χαγωγία, τέρψις, ἡδονή, τό ἰταλ. ντιβερτιμέντο, ντιλέττο, παρὰ τοῖς μεταγνστ. Basil. ep. cc. σλ. 241, 284. app. σλ. 54.

Ἐξαλλοιόω, (ἀλλοιόω). Ἀλλάζω τι καθόλου, τό μεταβάλλω, τό κάμνω ἄλλοιότινον.

Ἐξάλλομαι, Μλ. χλοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.) Πηδῶ ἔξω, ἐμπρός, πέρα. Ὁμρ. ἐστὶ μόνον ε' ἀόρ. μετχ. ἐξάλμενος, μεταγεν. «Τρῶων, προμάχων, τῶν ἄλλων πηδῶντας, εὐχαίνοντας ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν μάχην», Ἰλιάδ. Ο, 571. Γ, 342. Ψ, 890. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται. — β') ἐπὶ κλειδώσεων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἐξαρθρόνεται, τό κοινὸ στραμπολίζεται, εὐγαίνει ἀπὸ τὴν κλείδωσιν. — 3) Πηδῶ κάτω. — 4) Πηδῶ ἀπάνω, ρίχνομαι τὸν ἀνήφορον. Τρπ. Ἐρεθίζομαι σφοδρά, παροξύνομαι, Καλλ. Δμτ. 89.

Ἐξαλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Διάφορος, διαφορετικός, κλειστότινος· ἐξαιρ., ὑπερβάλλων τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ὑπερβάλλων, ἀπὸ Πτλοβ. ἐν χρήσει. «τὰ γὰρ ἐξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου». Ἐπρρ. ἐξάλλως.

Ἐξαλλοτριόω, Μ. ὠσω (ἀλλοτριόω). Ἀποξενόνω, πωλῶ τι εἰς ξένον τόπον. Στράβ. Ε', σελ. 330.

Ἐξαλμα, ατος, τό. Πήδημα εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ἔξω.

Ἐξαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εὐγάζεται ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὑψώνεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ στέκεται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ νεροῦ· ἀντιθ. τῷ, ὕφαλος. Λουκιαν. «τὰ μὲν ὕφαλα τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεώς», Πολύβ. «τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀναστήσαντες». ἔκειτο ἄλλοτε καὶ ἐν Ὀδσ. Λ, 134. Ψ, 281. ὅπου ἤδη ἓξ ἄλος, ὀρθότερον ἀναγινώσκεται.

Ἐξαλσις, εως, ἡ (ἐξάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἔξω ἀπό τι, πήδημα πρὸς τὰ ἔξω· ἐξάρθρωσις, ἢ στραμπούλιγμα, εὔγαλμα κάνενος μέλους τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του. Ἱπποκρ.

Ἐξαλύσκω, Μλ. –ύξω (ἀλύσκω, ἀνμλ.) = ἐξαλέομαι, Εὐρπ. Ἑκ. 1194. μετὰ αἰτ. Ὀππ.

Ἐξαλφέω, καὶ ἐξάλφω. Ἡσυχ. Εὐρίσκω, ἐκτιμῶ.

Ἐξαμαρτάνω, Μλ. –τήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.) Ἀποπλανῶμαι, σφάλλω, κάμνω σφάλμα, ἀδικῶ τινα· «εἰς τινα ἢ περί τι» μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι», περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖνο. Ἱστρ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τὸ προσώπου. Ἱστρ. Εὐγ. 10. Παθτ. Μὲ μετοῦ χειρίζεται τὰς σφαλερά, ὄχι ὡς πρέπει. παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Δ, 2. «πεποίηται ἐντεῦθεν τε καὶ ἐξημαρτηθῇ τὰ νοσήματα», Ὅταν μεταχειρισθοῦν, ἰατρεύσουν τὰς ἀρρωστίας σφαλερά. Ξνφ. Ἱππ. Ἱππ. 4, 2. ἀφ' οὗ

Ἐξαμαρτία, ἡ. Ἀποτυχία, π. χ. εὐχῆς, σκοποῦ, ἐλπίδος τινός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 564.

Ἐξαμαυρόω, Μ. ὠτω (ἀμαυρόω). Σκοτίζω τι μὲ τελειότητα, καταστοτίζω, ἀδυνατίζω ἢ κάμνω τι ἀόυνατον καθόλου, ἀφ' οὗ

Ἐξαμαύρωσις, σεως, ἡ. Καταστοτισις, τό τὰ κάμνῃ τίς τι καθόλου σκοτεινόν.

Ἐξαμάω, Μ. ήσω (ἁμάω). Κόπτω, ξεκόπτω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, κόπτω τι ἕως εἰς τὴν ρίζαν του· Ἀποξερίζω, τελειόνω τὸ θέρος «ἐξαμᾶν θέρος», Αἰσχύλ. Περ. 820. ὄσεν ἐν γένει, χαλνῶ τι κατὰ κράτος, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω Σφκλ. Αἰ. 1178. «τοὺς πεύμονας καὶ ταύτερ' ἐξαμήτωσι Θέλει κόψω καὶ εὐγάλω ἀπὸ τὸ σῶμά του τοὺς πεύμονας καὶ τὰ ἔντερά του, Ἀρστφ. Δυσ. 367. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. Εὐρπ. Κύκλ. 235. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος. (–υ–)

Ἐξαμβλίσκω, Μλ. –βλώσω (ἀμβλίσκω, ἀνμλ.) Ἀποβάλλομαι, ἀποῤῥίχνω, ἐπὶ ἐγγαστρωμένων· κάμνω νὰ ἀπορριθῇ. Τρπτ. Κάμνω διὰ νὰ ματαιωθῇ, νὰ μὴ κατορθωθῇ, νὰ μὴ γένῃ τίποτε. Παθτ. Ἀποματαιόομαι «ἐλπὶς ἐξημβλώθη» ἀπεματαιώθη ἡ ἐλπίς.

Ἐξαμβλόω, =ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβλύνω, Μλ. –υνῶ (ἀμβλύνω). Κάμνω τι διόλου ἄμβλύ ἢ ἀδύνατον.

Ἐξάμβλωμα, ατος, τό (ἐξαμβλίσκω). Ἀπόῤῥιγμα, τό παράκαιρα γεννηθὲν βρέφος· Ἀρτεμιδ. καὶ

Ἐξαμβλωσις, Τὸ νὰ ἀπορρίξῃ κάμμια πασαδήποτε ἀποτυχία. Ἱπποκράτ.

Ἐξαμβρύσαι, ἰδὲ ἐξαναβρύω.

Ἐξαμείβω, Μλ. –ψω (ἀμείβω). Μεταπρέπω, μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι· ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· Μέσ. διαδέχομαι ὑπέργου ἔργον ἐξαμείβετον Ἢ μὲ δουλειὰ διαδέχετο, ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλην, Εὐρπδ. Ἑλ. 1549. — 2) Ἀνταποδίδω, πόνταν φρόνα ἐξαμεῖψαι Εὐρπ. — 3) ἐπὶ τόπων· Περνῶ πέρα εἰς ἄλλον τόπον, μετατοπίζομαι, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ. Αἰσχύλ. Περ. 129. «τὸν ἀμείξενον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἄλυας πρῶτα κοινὸν αἶσαν. Ἀφίνω κάνενα τόπον καὶ πηγαίνω ἄλλου «ἐξαμείβω χώραν». Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τως· Ἀπέρχομαι. Εὐρ. παράβλ. ἐξαλάσσω, τημτ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐξαμείψις, εως, ἡ. Μεταλλαγή, μεταβολή, μετατροπή, ἀλλαξιά· μεταμόρφωσις. — 2) Ἀντικατάδοσις. — 3) Μετατόπισμα, ἀναχώρησις. (ε)

Ἐξαμέλγω, Μ. ξω (ἀμέλγω). Σαρμέγω, ξυβυζάνω. — 2) Στραγγίζω τι· Εὐρ. Κύκλ. 209.

Ἐξαμελέω, τὸ ἀμελῶ κατ' ἐπίτασιν, Κατ-αμελῶ, ἀμελῶ τι καθόλου· μετὰ γενικ.

Ἐξαμέρεια, ἡ (ἐξ, μέρος). Μερισμός, μοιρασμὸς εἰς ἓξ μερίδια. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 96.

Ἐξάμετρος, ὁ, ἡ (ἐξ, μέτρον). Εἰς ἓξ μέτρα ἢ μετρικοὺς πόδας συνιστάμενος· ὁ ἑξάμετρος ὑπακ. στίχος. Στίχος μὲ ἓξ πόδας, ἡ ἡρωϊκός.

Ἐξαμηνιαῖος, αία, αῖον. = ἑξάμηνος.

Ἐξαμηνόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησεν ἓξ μῆνας. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ.

Ἐξάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Ἑξαμηνιαῖος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξ μηνῶν, ἢ διαρκεῖ ἓξ μῆνας. ἑξάμηνος ἀρχή. ὁ ἑξάμηνος ὑπὲρ χρόνος. Τὰ ἑξάμηνον. Ἀριστοτ. Ξενοφ.

Ἐξαμηχανάω, Μ. ήσω (ἀμηχανάω). Βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀμηχανίαν, ἀπορίαν του, τὸν ἐλευθερώνω ἀπό τι κακόν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠξευρε τί νὰ κάμῃ.

Ἐξαμιλλάομαι, Μλ. -ήτομαι (ἀμιλλάομαι). Ἀμιλλῶμαι, πασχίζω μὲ ὅλαμου τὰ δυνατά, κάμνω κάθε κόπον διὰ νὰ κατορθώσω τι· Valck. Phalr. σλ. 214. — 2) Βάλλω τὰ δυνατά μου καὶ φιλονικῶ τινά, Εὐριπ. Ὀρ. 433. οἱ ἄνδρες τῶν πολιτῶν ἐξαμιλλώμενοι σὺν τῇ νίκῃ. 2) Κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ φοβίζοντάς τον. ἑξαμ. φόβῳ Εὐρ. Ὀρ. 38., ὅστις καὶ αὐτὸ τοῦ, νικῶ χρῆται τῇ λέξ. Ἑλέν. 1487. ἐξαμιλληθέντες νομ., — 3) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Κύκλ. 624. ἐξαμιλλᾶσθαι δ' ὄμματος ὄψει ἐξαμιλληθῆ πυρί.

Ἔξαμμα, ατος, τό (ἐξάπτω). Θεμίστ. Δόγ. Γ' σελ. 166. Κομποδεμένον σχοινί, ἀπό τὸ ὁποῖον κρατεῖται τὸ πιάσιμον. — 2) ἑξάμματα πυρός, Ἄτομα τῆς φωτιᾶς, Πλούτ.

Ἑξαμναῖος, εία, αῖον καὶ ἑξάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἔχει βάρος, ἢ ἀξίζει ἓξ μνᾶς.

*Ἑξαμοιβάς, ἰδὸς ἑξημοιβάς.

Ἑξάμοιρος, καὶ ἑξάμορος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι ἐπάρχει, ἐλογαριάσθη διὰ τὸ ἕκτον μέρος. Νίκανδρ. Θημ. 594.

Ἐξαμπρεύω, Μ. -σω (ἀμπρεύω). Σύρω, τραβῶ τὸ ἔξω.

Ἐξαμύνομαι, Μλ. -υνοῦμαι (ἀμύνω). Ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, διατρίβω, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Προμ. 481. ἐξαμύνομαι τύχαν.

Ἐξαμυστίζω, (ἀμυστίζω). Πίνω ὅλοι τοι διὰ μιᾶς, τὸ κοιτ. ξεστραγγίζω· ἐπὶ οἰνοποτῶν.

Ἐξαμφοτερίζω, Μ. ίσω (ἀμφοτερίζω). Κάμνω τι ἀμφίβολον. Πλάτ. Εὐθύδ. ἐξαμφοτερίζω τὸν λόγον. Λέγω τι περίτεχνος φιλονεικούμενος πράγματος, ὥστε ὁ λόγος μου ἠμπορεῖ νὰ ἐκλαμβάνηται κατὰ δύο ἐναντίους πρὸς ἀλλήλους τρόπους, Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 300. D. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 107.

*Ἐξαναβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνημλ.) Ἀναβαίνω ἕως ἐπάνω που, ἕως εἰς τὸ τέλος ἢ εἰς τὴν κορυφὴν πράγματός τινος.

*Ἐξαναβρύω, Μλ. -ύσω (ἀναβρύω). Ἀναβρύω μὲ ὑπερβολήν, πλουτοπαράχω· ἀφ' οὗ Ἀρρ. α', ποιητ. ἐξαμβρῦσαι. Μεταβκτ. δέ, Κάμνω τι νὰ ἀναβρύῃ, εὐγάζω ἢ κάμνω τι νὰ εὐγῇ ἔμπρός, νὰ φανερώσῃ· ὡς τ' ἐγὼ κατευχομαι ἐκπέμπουσα πρεσμενῶς ἐπιστρόφους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρῦσαι φαεσφόρον ἄλιον σέλαιν. Αἰσχλ. Εὐμν. 925. Herm. (νω, υ-, ύσω, --)

Ἐξαναγινώσκω, Μλ. ἐξαναγνώσομαι (ἀναγινώσκω ἀνημλ.) Ἀναγνώθω, ἐπιβάζω τι ὅλον, ἕως εἰς τὸ τέλος του. Πλούταρχ. Κάτ. πρεξαναγνούς τὴν βιβλίον.

Ἐξαναγκάζω, Μ. άσω· τὸ ἀναγκάζω κατ' ἐπίτασ., Καταβιάζω, βιάζω μὲ ὅλα τὰ μέσα, μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, Σφκλ. Ἠλ. 620. Οἰδ. Κ, 603. Ἀρστφ. Ὄρν. 377. — 2) Διώκω, ἀπομακρύνω μὲ βίαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 16. πρεξαναγκάζειν πληγαῖς ἀργίαν.

Ἐξαναγω, Μ. άξω (ἀνάγω, ἀνημλ.) Φέρω, σύνγω τινα ἔξω, καὶ ἐπάνω· Μέσως πρεξαναγομαι, Ταξειδεύω, ὑπάγω μὲ τὸ πλοῖον, εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ πλοίων δέ, παθητ. (ε)

Ἐξαναδύω καὶ ἐξαναδύω, (ἀναδύω, ἀνημλ.) Εὐγαίνω ἀπό κάποιον βαθὺ μέρος ἔξω, ἔμπρός, ἐπάνω· μετὰ γενικ. πόλος, κύματος, Ὀδύσ. Δ, 405. Ε, 438. Ἐν γένει δέ, ἀποφεύγω, γλυτώνω, φεύγω· Θεόγν. 1120. Ἔτι δὲ καὶ μεσως. πρεξαναδύεσθαι μέχθεα, Πλουτ.

Ἐξαναζέω, Μ. έσω (ἀναζέω). Βράζοντας, χοχλάζοντας πετάχνεται ἔξω· ἀναβράζει· δυνατά. Τρπτ. πρεξαναζ. χόλοις. Αἰσχύλ. Προμ. 370. Θυμῷνω ὑπερμετρα καὶ ξεχύνω τὴν ὀργήν.

Ἐξαναιρέω, (ἀναιρέω, ἀνημλ.) Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω, συκόνω τι ἐπάνω· μετὰ γενικ. πρεξανελοῦσα πυρὸς Ὅμ. Ἴλ. Δμρ. 255.

*Ἐξαναισθητέω (ἀναισθητέω). Εἶμαι ὅλως ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου. Πορφ.

Ἐξανακαλύπτω, Μ. ψω (ἀνακαλύπτω). Ξεσκεπάζω. Σχολ. Ἀριστοτ. Νεφ. 3.

Ἐξανακολυμβάω, Μλ. -ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶντας εὐγαίνω ἀπό τὸ βάθος ἔξω, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ.

Ἐξαναμρύω, Μ. ούσω (κρούω). Κτυπῶ τι ἀπίτω. Μέσως πρεξαναμρύομαι. Πηγαίνω, γυρίζω ὀπίσω. Πλούταρχ. Θ. Σ. 422.

Ἐξαναλίσκω, Μλ. -λώσω, σπανιώτ. ἐξαναλόω (ἀναλίσκω, ἀνημλ.) Καταναλίσκω, καταφθείρω, καταδαπανῶ, καταξοδεύω, ὅλον 2) Βλάπτω κατὰ κράτος, καταζημιόνω τινὰ μὲ ἔξοδα. παρ' Λίσχ. Παθητ. πρεξαναλωμένοι ἐν τῷ πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακειμένοις. παράβλ. ἐσπανῶ.

Ἐξαναλύω, Μλ. -ύσω (ἀναλύω, ἀνημλ.) Ἀπολύω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπό τι μὲ τελειότητα· πανδρ. θανάτοισι, Ἰλιάδ. Π, 422. Χ, 180. — 2) Καταναλνῶ, ἀναλυώτι μὲ τελειότητα· παρὰ Φίλ. Παθητ. οἱ λίθοι εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον ἐσπανηθέντες ἐξαναλύονται. (ύω, υ-, ύσω, --)

Ἐξαναλωσις, εως, ἡ (ἐξαναλίσκω). Ἔξοδον, τὸ νὰ καταξοδεύῃ τις τι· (-υ--υ) Πλεχ.

Ἐξαναπείθω, Μ. ψω (πείθω). Καταπείθω τινὰ καθ' ὅλα. Hermesian.

Ἐξαναπληρόω, Μ. ώσω (πληρόω). Ἀναπληρώνω, ἀντικαθιστάνω καθ' ὅλου, μὲ τελειότητα. Δμσθ. στφ. τρι. 6.

Ἐξαναπτέω, Μ. εύσω (πτέω, ἀνημλ.) Ξανατσαλώνω, παίρνω πάλιν τὴν ἀναπτερύγωσιν, συνέρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναπαύομαι, Πλάτ. Σοφ. 19.

Ἐξαναπτω, Μ. ψω (ἀνάπτω). Κρεμῶ τι εἰς τι, ἀφίνω τι νὰ κρέμεται ἀπό τι. Εὐριπ. Ἱφ. καὶ ὀπισθίων ἐξαπῆπτον ἡνίοχαι. Μέσως, πρεξαναπτομαι ὑπὲρ ἐλεεινῶν Ἐπιστρίου, προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἐντροπήν, κατόνομα. Εὐριπ. Ὀρ. 826. 2) ἐπὶ πυρός, Ἀνάπτω πλησίον που, ξαναγκάπτω, μετανάπτω φωτιάν. Πλούταρχ. Θ, σλ. 13.

Ἐξαναρπάζω, Μ. άσω καὶ -ξω (ἁρπάζω, ἀνημλ.) Ἁρπάζω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω τι.

Ἐξαναστπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τι ἔξω, ἢ ἀπάνω, ἢ πέρα ἀπό τι.

Ἐξανάστασις, εως, ἡ (ἐξανίστημι). Τὸ νὰ συκώσῃ τις τινα, νὰ τὸν μετατοπίσῃ, νὰ τὸν στείλῃ νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ πάρῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἀπό τὸν τόπον του· ξεμάκρυσμον, χαλασμός, ἀνατροπή. — 2) Τὸ νὰ συκωθῇ καὶ νὰ σπέλθῃ τις, τὸ νὰ ἀποσηκωθῇ, ξεσηκωθῇ. — 3) Ἐπανάστασις· ἀντίστασις· Πολύβ. Β'.

Ἐξαναστέφω, Μ. ψω· τὸ ἀναστέφω. κατ' ἐπίτασιν, Στεφανόνω καθόλου, καταστεφανόνω. Εὐριπ. Βάκχ. 1052.

Ἐξαναστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Γυρίζω τι κάτω, ἀναποδογυρίζω τι· κρημνίζω κατακέφαλα, μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Πέρ. 813. ἱδρύματα σαιμόνιον ἐξανεστραπται βάθρων.

Ἐξανατέλλω, Μ. ελῶ (τέλλω). Κάμνω νὰ εὐγῇ, νὰ φανῇ τι ἔξω, ἔμπρός, διεγείρω, ἐρεθίζω· πρεξανατέλλειν θερμὸν αἷμα. Πλούταρχ. Μέτιος, ἐπὶ ἀστέρων, Ἀνατέλλει, λάμπει.

Ἐξαναφανδόν, Ἐπίρ. Τὸ ἀναφανδὸν κατ' ἐπίτασ. Καθόλου φανερά, ὡς φανερά, Ὀδύσ. Τ, 48.

Ἐξαναφέρω, Μλ. ἐξανοίσω (φέρω, ἀνημλ.) Φέρνω, εὐγάζω τι ἔξω, ἔμπρός· — 2) ἀμεταβ. Ξαναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω τὰς συνήθειές μου, ἐξαίρ. μετά τινα ἀρρωστίαν, ξεπαγιάλιασα, γερεύω· πρός τι. Μαζώνω δυνάμεις, δυναμώνομαι διὰ νὰ κάμω τι· Πλουτάρχ. Ὧν. ρ. πόσοι μὴ ἀφ' αὐτοὺς ἐξαναφέρειν, ἐπεὶ πρὸς τὴν ἀσθένειαν, μηδ' ὑπομένειν τοὺς περὶ τῶν θείων ἐκλογισμούς.

Ἐξαναχωρέω, Μλ. -ήσω (χωρέω). Εὐγαίνω ἔξω, ἔμπρός· ξεπαχωρῶ, φεύγω ἀπό κουζενά καὶ ἐπιστρέφω, πηγαίνω ὀπίσω. Θεόπ. 6, 76. 7, 11. — 2) μεταβ. Ἀποφεύγω. Θουκυδ. 4, 28. πρεξαναχωρ. τὰ εἰρημένα, Ἀποφεύγω τὰ εἰρημένα, δὲν κρατῶ τὸν λόγον μου.

Ἐξαναψύχω, Μ. ξω. τὸ ἀναψύχω κατ' ἐπιτ.

Ἐξανδραποδίζω, Ἡρότ. 6, 91. συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐξανδραποδίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (ἀνδραποδίζω). Καταδουλόνω, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. κάμνω καθόλου σκλάβον, κατασκλαβόνω, μεταχειρίζομαί τινα ὡς σκλάβον. ὑποτάζω δυναστικῶς, κυριεύω μὲ βίαν· ἀ' Ἀττ. Μλ. ἐξανδραποδιοῦμαι, ὅστις ἔχει συνήθως μεταβατικὴν σημα., παρ' Ἡρότ. 6, 9. εἶται κατὰ παθτ. σημα.

Ἐξανδρόομαι, ὡς Παθτ. Γίνομαι τέλειος ἄνδρας, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. — 2) Μεταμορφόνομαι εἰς ἄνδρα. Ἀριστοφ. Ἱπ. 1238. πλόκος ὀδόντων ὄφεως ἐξανδρουμένου. Ἀπὸ ὀδόντια, μετεμορφώθη, μετεβλήθη εἰς ἄνδρας.

*Ἐξανειρώ (ἀγειρω, ἀνημλ.) Διεγείρω, ἀνασκινώ, κινῶ τι δυνατά, σφοδρά, Εὐρ. Ἡρκ. 1060.

Ἐξανεμίω, (εἰμι). Εὐγαίνω ἔξω καὶ ὑψόνομαι πούρανοῦ. Εἰς τὸν οὐρανόν. Θεόπ.

Ἐξανεμόω, (ἀνεμόω). Ἀεριζω, ξανεμίζω τι.— 2) Φουστόνω, γεμίζω τι μὲ ἄνεμον. — 3) Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, τοὺς ἔστι ματαίους, Εὐρ. Πλάτ. Ἐπὶ σίτου, σιταρικῶν, Χαλνάται φθείρεται ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὸν ἄνεμον· Θεόπτ. Φυτ. ἱστ. 8, 10. — 4) Τρπ. Λύομαι, διεγείρω, βάλλω τι εἰς κίνησιν· εἴς τι, εἰς δρόμον ἐξενήμωσεν ἕτερονι Ἀλλ. 13, 11. Παθτ. Κινοῦμαι εἰς τὸν ἄνεμον, πετάζομαι· καὶ μυκηθμοὶ τρίχες ἐκ καφαλῆς ἐξηνεμωντει. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Π', 11.

Ἐξανέρχομαι, (ἔρχομαι, ἀνημλ.) = ἐξέρχομαι.

Ἐξανευρίσκω, Μ. ήσω (εὑρίσκω, ἀνημλ.) Εὑρίσκω τι καθ' ὅλα, καθὼς πρέπει, σωστά· ε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μενώντας εὑρίσκω τι κρυμμένον καὶ ζητούμενον, Σοφοκλ. Φιλ. 991.

Ἐξανέχω, Μλ. -ἕξω (ἀνέχω, ἀνμλ.) Ἀνατρῶ τι ἔξω, ἐμπρός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑμετρ. Ἐξέχω, εἶμαι ἀνώτερος ὑψηλότερος ἀπὸ ἄλλους. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β'. ὑμεναίους ἀγκὼν ἐξανέχει γαλήνης. Μέσως, ἐξανέχομαι, Ὑποφέρω, ὑπομένω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 700. καθ' ἣν σημτ. ὁ Παρκτ. καὶ ἀόρ. ἔσωθέν τε καὶ ἐξωθεν αὖξων, ἐξηνεσχόμην, ἐξηνεσχόμην.

Ἐξανεψιοί, οἱ. Τὰ τέκνα, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι ἀνεψιοί· οἱ παρ' ἡμῖν συννὸ. δευτεροι ἐξάδελφοι.

Ἐξανδάω, Μλ. -ήσω (ἀνδάω, ἀνμλ.) Ἀνδίζω, εὐγάλλω ἄνθη, λουλούδια· ἐν γένει, Εὐφαίνω εἰς τὸ φανερὸν, ἐκπαίζω, Στράβ. Β'. σελ. 901. πολὺ πλήθος μυῶν ἐκτὸς ἐξανδῆσαν· καὶ Πλουτάρχ. πτὸ φιλότιμον ἐξανδεῖ τὴν πεπιστολογίαν· καὶ πτὸ πτύτην τὴν δύσμην ψυχὴ ἐξανθοῦσα. Ἔξαιρ. ἐπὶ ἐξανθημάτων, πρίσματος, σπυρίων, φουσκαλίδων, ξεχυμάτων εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἐπὶ τοῦ ἅλατος, τὸ ὁποῖον ἐγγίνει ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἢ ἀπὸ τὴν γ. τ. τ. Τρπκ. Εὐγαίνει πάλιν εἰς τὸν ἀέρα, γίνεται πάλιν συνήθεια, τὸ κοινὸ. Ἰταλ. γίνεται μόδα πάλιν. Ἐπικρατοῦ πάλιν «ἐξανδᾶται». ταὐτόν Πλτχ. — 2) Χάνω τὸ ἄνθος μου, μαραίνομαι. Λουκ. «ἐξηνθηκα ποικίλα ἄνθη». Ἐπὶ χρωμάτων, Χάνει τὴν βαφήν του, ξεβάπτει. Πλουτάρχ. πταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μέλτινον». Ἐπὶ οἴνου, Ξεθυμαίνει. — 3) Μεταβ. Εὐγάζω, κάμνω νὰ εὐγῇ ἔξω, νὰ φυτρώσῃ, νὰ γεννηθῇ. ἀφ' οὗ Ἐξάνθημα, ατος, τό. Τὸ ἐξανθισμένον, τὸ ἄνθος· σπυρία, φουσκαλίδες εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ξεχύματα, ἔξαιρ. εἰς ὁλόκληρη πρίσματα.

Ἐξανθήσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνθῇ τόποτε, εὐγάζῃ ἄνθη, λουλούδια, νὰ λουλουδιάζῃ· τὸ νὰ ἐξανθοῦν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ξεχύματα, σπυρία, φουσκαλίδες, πρίσματα.

Ἐξανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Σολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια, παραλίζω τι μὲ διάφορα χρώματα, ποικίλλας βαφὰς ἐξαισίζεινα. Σουίδ. Ἀριστοφ. Λυτ. 43. «ἐξηνθισμένοις, Φορεμέναις μὲ παράλλα φορέματα. — 2) Βάπτω, μαζώνω ἄνθη, λουλούδια, ἀνθολογῶ. Μέτ. Ἀνθολογῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, δὲν χρείαν μου. Πλτχ. Συμπ. «ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λιμῶνος». — 3) =ἐξανθέω, ἀφ' οὗ

Ἐξάνθισμα, ατος, τό. =ἐξάνθημα.

Ἐξανθισμός, ὁ. =ἐξάνθησις. Διοσκορ. Β'. 101.

Ἐξανθρακόω, Μλ. -ώσω (ἀνθρακόω). Μεταβάλλω τι καθόλου εἰς ἄνθρακα, τὸ ἰταλ. κάρβουνο· Ἐτυμολ. Μ. Φώτιος ἐν Λεξ. «πυθμένα ἐξανθρακώσας».

Ἐξανθρωπίζω, Μ. ίσω (ἀνθρωπος). Κάμνω τι ἀνθρώπινον· οὕτω λέγει ὁ Πλούταρχ. Ψ. σελ. 801. περὶ τοῦ Σωκράτους «ἐξανθρωπίσαντος φιλοτοφίαν ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ». καὶ Τόμ. Ε'. σελ. 420. «ἐξανθρώπισαντος τὰ θεῖα, Ἐκαμε τὴν φιλοσ. τὰ θεῖα οἰκειότερα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὰ ἔφερε, τὰ ἔκαμε πλησιέστερα εἰς τὸν ἄνθρωπον. «τὰς ἐξηνθρωπισμένας». Ἱπποκρ. Πρόπουτα, ἁρμοδία, ἀνάλογα εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξανθρωπος, ὁ, ἡ. Ἀπάνθρωπος, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. — 2) ἐνεργ. Ὅστις κάμνει τι τὸ ἀπάνθρωπον, ἄγριον.

Ἐξανίημι, Μ. -ανήσω (ἀνίημι). Στέλλω ἔξω, ἐμπρός· ἀφίω ἔξω, ἀπολύω ἢ ἀπολυῶ, ἀφίνω νὰ εὐγῇ τις ἔξω· «ἐξεῖναι. ἐξῆν καὶ ἐξῆν ἐπὶ φυσουλίου, τουρμπ. μουχαλίου, φύσας, Ἰλδ. Σ, 471. — 2) Ὀλιγωτεύω, κατακραύνω, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 705. Οὐδετ. «ἐξανίη ἄτμι. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. ὀνομ. — 3) Μεταβ. Εὐγαίνω ἔξω, ἐκκρίνομαι, ξεχωρίζομαι ἀπό τι· μαραίνομαι, ἀφανίζομαι. Ἀπολ. Ἀργ. Δ. 292. «γαίης ἠμετέρης Ἀχελώϊος ἐξανίηται. Ἐξαν. πόνων κ. Ἱπποκρ. (-υυ-ν, Ἐπκ. -υ--υ, Ἀττ.)

Ἐξανίστημι, Μλ. ἐξαναστήτω (ἀνίστημι). Στήνω τι ἔξω, κάμνω, ἀφίνω νὰ εὐγῇ ἐμπρός, νὰ φανερωθῇ· κάμνω νὰ σηκωθῇ· διώκω ἔξω ἢ εἰς ἄλλο μέρος· βιάζω λαόν τινα νὰ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα, τὸν τόπον του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον. Λυκρ. 20, 2. καὶ Ἡρόδοτ. «ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων». Ἀπομακρύνω, προστάζω τινὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, ἀναχωρήσῃ, φύγῃ. Ἀνατρέπω, κάμνω τι ἄνω κάτω, ἀναποδογυρίζω, χαλνῶ κατὰ κράτος, ἀφανίζω. Εὐριπ. «ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου». — 2) Μέσ. καὶ κατὰ Ἀόρ. β'. Παρεμ. καὶ ὑπρσνντ. ἐνργ. Σηκώνομαι, εὐγαίνω ἔξω, παρουσιάζομαι, φανερώνομαι, εὐγαίνω ἔμπρος, σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ κάποιον τόπον ἀπό τι μέρος· ὑπεχωρῶ, παρεμερῶ· Ξενοφ. Συμπ. «ἐξανίστατο εἰς περίπατον», Ἰσοκρ. «ἐξανίστατο πρὸ μέσης». Ξενοφ. «ἐξανίσταται τῆς ὁδοῦ». Συμπ. 4, 31. μετὰ σπτ. Τρπκ. Γίνομαι ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου· Σοφοκλ. Φιλ. 367. Ἰσοκρ.

Ἐξανύσχω, =ἐξανέχω, ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων.

Ἐξανύω, =ἐξανίημι· ὅθεν «ἐξανύστεον». Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 625.

Ἐξανοίγω, Μ. ξω (ἀνοίγω, ἀνμλ.) Ἀνοίγω τι καθόλου, ὅλον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 591. ἀφ' οὗ

Ἐξάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τίς τι· ἀνοιγμα.

Ἐξανορθόω, Μ. ώσω (ἀνορθόω). Ἀνορθόνω, στήνω, κτίζω τι τελείως, σωστά, ἀποκαταστίνω. Εὐριπ. Ἄλκ. 1138.

Ἐξάντης, ὁ, ἡ. (παρὰ τὸ, ἄτη, συνήθ. ἐτυμολογ. ὀρθότ. ὅμως παρὰ τὸ, ἄντα, ἀντην, ὡς τὸ, καπάντης, προσάντης). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐκτεμένον, ὑποκείμενον εἰς τι· ὅθεν, ἐκτὸς βλάβης, κινδύνου, ἀβλαβὴς, ἀπήρατος, ἀπόλυτος, ἐλεύθερος ἀπό τι κακόν· μετὰ γενν. «ἐξάντ. νόσου, κακοῦ» κ. τ. τ. Παρὰ Πλάτ. «μηνίσεις τοῦ θεοῦ, Μὴ ἐκτεμένος εἰς τὴν θείαν ὀργήν· «ἐξάντη ποιῶν Καθαίρεσθαι τὸ αἷμα τινος βάλλοντας σικύαι, τὸ Ἰταλ. βεντούζας, βεντούζας.

Ἐξαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ, ἀδειάζω τι μὲ τελειότητα, ἔξαιρ. καταδαπανῶντας, καταξοδεύοντάς το, Valck. ἐν Ἱππ. 626. Ἐπομένως, ὑποφέρω μὲ μεγάλον κόπον, τελειόνω· «ἐξαν. πόνων» Εὐριπ. Κύκλ. 10.

*Ἐξανύτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐξανύω.

Ἐξανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλεια, σωστά, βάλλω εἰς πρᾶξιν «Θέτιδος βουλάς» Ἰλδ. Θ, 370. «ἐξαν. εἰς, ἢ ἐπὶ χωρίου ὑπκ. ὁδόν. Κάμνω τὸν δρόμον, τὴν στράταν ἕως εἰς τι μέρος, ἔρχομαι, φθάνω εἰς τινα τόπον. — 2) Φονεύω, θανατόνω, μετὰ αἰτικ. τοῦ πρτσ. Ἰλδ. Λ, 365. Τ, 452. (-υυ-)

Ἐξαπείρω (πείρω). Φέρνω, κυμβαλῶ ἔξω εἰς ἄλλον τόπον. Φιλοξεν. παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 147.

Ἐξαπαλαίστατος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μικρὸν, πλατὺ κ. τ. τ. ἓξ σπιθαμὰς, πιθαμὲς ἀπὸ ἓξ παλαιστὰς, ἓξ πιθαμάς. Ἡρόδοτ. (α)

Ἐξαπαλλάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι (ἀλλάσσω). Ἀπομακρύνομαι, γλυτόνω, φεύγω, ἐλευθερόνομαι ἀπό τινος. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, «ἐξαπαλλάσσω, χρῆται Εὐριπ. Ἰφγ. Ἀνλ. 1004. τῇ ἀμετρ. ἐπιθ. δὲ Ἑκ. 1108.

*Ἐξαπαντάω, Μλ. -ήσω (ἀπαντάω). Ἀπαντῶ, πηγαίνω πρὸς ἐκείνον ὅστις ἔρχεται, ἐν ᾧ ἔρχεται πρός με, ἀναγνωστ. παρὰ Ξεν. Κρ. π. 8, 3, 24.

*Ἐξαπατάω· Μλ. -ήτω (ἀπατάω), τὸ ἀπατάω κατ' ὀπτσ. Ἀπατῶ καθ' ὅλα, καταπατῶ ἢ τοι μεταχειρίζομαι ὅλας τὰς ἀπάτας πρός τινα, Ὅμ. τινά τι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1362. Τῷ μέσ. Μλ. κατὰ παθτ. σημσ. χρῆται Ξεν. Ἀνβ., 7, 3, 3. (-υυυ-)

Ἐξαπάτη, ης, ἡ. τό, ἀπάτη κατ' ἐπτσ. Μεγάλη ἀπάτη, ἀπάτη καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Ἡσιόδ. Θγν. 205. Θεογν. 382. (-υυ-)

Ἐξαπάτημα, τό. Τὸ ἀπάτημα κατ' ἐπτσ. (α)

*Ἐξαπατητέον, Ἐπῃ. ρημτ. τοῦ ἐξαπατάω, Πρέπει νὰ ἀπατῶμεν κτ. Πλάτ. Κρτ. σλ. 50. Ε.

*Ἐξαπατητήρ, ῆρος, ὁ. Ἀπατεών. Ὁμ. λῳ. 63.

Ἐξαπατητικός, ή, όν. Ἀπατηλός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀπατᾷ.

Ἐξαπατίσκω, ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ ἐξαπαφίσκω. ἀμφβ. ἀναγν. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 537.

Ἐξαπατύλλω. Ἰωμ. ὑποκορισμ. τοῦ ἐξαπατάω. Ἀπατῶ ὀλιγούτσικον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 657. Ἱππ. 1144. καὶ ἐξαπατύλλω. ἰδέ. ἐξαπαφίω.

Ἐξαπαφάω, Μ. ήσω. Ὡς τὸ ἐξαπαφίσκω, ποιητ.

*Ἐξαπαφίσκω, Μλ. -ήσω. Ἀόρ. ἐξήπαφον, Μτχ. ἐξαπαφών (ἀπαφίσκω, Ἀνμλ.) ποιητ. κινπ., ἐξαπατάω. Ἀπατῶ, Ὅμ., ὅστις χρῆται καὶ τὸ γ'. πρτπ. τοῦ ἐνστ. ἀορ. ἐξαπάφοιτο κατὰ σημσ. ἐνεργ. Ἰλδ. Ι, 376. Ξ, 160. Ἔτι δὲ χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. ἐνστ. καὶ ἀορ. καὶ τῷ ἐξαπάφησα ἀορ. α'. μόνον ἐν Τμ. Ἀπ. 376. Ὁ Μλ. δὲ, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἀπό τινος δὲ νεωτέρου ἐνστ. Ἐξαπάφω, εὑρηται ἡ Μτχ. ἐξαπάφουσα, Ὁμ. Τμ. Ἀπλ. 379. ἀλλὰ πιθανῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ συνήθ. Ἀορ. καὶ ἀναγνωστέον, προπεριστωμένως ἐξαπαφοῦσα, ὥσπερ καὶ Τμ. Ἀορ. 38. ἐγραψεν ὁ Wolf.

Ἐξαπεδος, ὁ, ἡ. =ἐξάποδος, Ἡρόδ.

Ἐξάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Μὲ ἓξ πολύριζα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πόδας, ποδάρια.

Ἐξαπεσίδον, Ἀπρμφ. ἐξαπεῖδεῖν (ἀπεῖδον, ἀνμλ.) Ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου ἐξαπορῶ, Βλέπω ἀπὸ μακρυὰ, παρατηρῶ, γνωρίζω τι μακρόθεν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1648. «ἐξαπεῖδομεν τὸν ἄνδρα».

Ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ (πέλεκυς). Μὲ ἓξ πελέκεις ἢ ἀξίνας· ἐπίθετον τῶν Πραιτόριων ἐν Ῥώμῃ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπροπορεύοντο ἓξ ἄνδρες πέλεκυν ἕκαστος εἰς ἁπλοῦν φέρον. Πλβ.

Ἐξάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. υος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πήχεις μάκρος, πλάτος κ. τ. τ. Ἡρόδ. 2, 138. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ῥών. ἀποδεικνύει τὴν λέξ.

Ἐξάπινα, νεώτερος καὶ σπανιώτερος τύπος τοῦ ἐξαπίνης.

Ἐξαπίναιος, ἡ ἐξαπιναῖος, α, ον. =ἐξαιφνίδιος.

Ἐξαπιναίως, Ἐπίρ. =ἐξαιφνιδίως, Ἔξαφνα, αἰφνίδια. Θουκυδ. παρὰ τὸ

*Ἐξαπίνης, Ἐπῤῥ. Ἔξαφνα, ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα, Ὅμ. Ἰων. ἀντὶ ἐξαίφνης (-υυ-)

*Ἐξάπινον, Ἐπῤῥ. =ἐξαπίνης· ἅπαξ μόνον παρ' Ἱππερ.

Ἐξαπλάσιος, ία, ον· καὶ ἐξαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φορὰς τόσον, μεγαλήτερον, περισσότερον. (-υυυυ, -υυυ-)

Ἐξάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ πλέθρα μακρὺ, πλατύ.

Ἐξάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ ἄκρες, ἢ ἓξ πλευράς.

Ἐξαπλῆ, Ἐπίῤῥ. Ἓξ φορὰς περισσότερον.

*Ἐξαπλήσιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ ἐξαπλάσιος.

Ἐξαπλόος, η, ον· καὶ συναίρ. ἐξαπλοῦς, πλῆ, πλοῦν, Ἓξ φορὰς περισσότερος, ἢ τόσος.

Ἐξαπλόω, Μ. ώσω (ἁπλόω). Ἐξαπλόνω, ξετυλίγω τι. ἀφ' οὗ

Ἐξάπλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξαπλόνῃ, ξετυλίγῃ τίς τι.

Ἐξαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω ἔξω ἀπό τι· μετὰ γενν. Οδ. Μ. 326.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξαπόδης, ου, ὁ (πούς). Ἐξαπόδαρος, παῦ ὅ,τι ἔχει ἓξ πόδας, ποδάρια.

Ἐξαποδίομαι, (δίω, ἀνωμλ.) Διώκω τι ἔξω ἀπό τι, φοβίζω, σκιάζω τι καὶ τό κάμνω νά εὐγῇ ἔξω, νά φύγῃ· ἦλθε μάχης ἐξαποδίωμαι ἐκεῖτο ἄλλοτε Ἰλιδ. Ε, 763. ἔνθα ὁ Wolf διηρημένως ἐξ ἀποδίομαι ἐγραψε· (ἐν τῇ ἄρσει τῶν ποδῶν χρῶνται οἱ Ἐπ. μακρ. τῷ α).

*Ἐξάποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἐξαπόδαρος· παῦ ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατύ κ. τ. τ. ἓξ γεωμτρ. πόδας.

Ἐξαποδύω, (δύνω, ἀνωμλ.) Ξεντύνω, ἐξαπλ. αἰώνται Ὀδσ. Ε, 372.

*Ἐξαποδύω = ἐξαποδύνω.

Ἐξαποδυσήσω, Τό ἀποδυσήσω κατ' ἐπτσ. (ἀνωμλ.) Ἀροτοφ. Ὀρ. 1656.

Ἐξαπόλλυμι, Μλ. ὀλέσω, Ἀττ. -ολῶ (ὄλλυμι, ἀνωμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω μέ τελειότητά τι ἀπό τι. Μεσ. ἀπόλλυμαι καὶ ἐν τῷ β'. Πρκμ. ἐξαπόλωλα, ἀμετβ. Φθείρομαι, χάνομαι ἀπό τίποτε, ἢ ἀπό που, Ἰλιδ. Ζ, 60. ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος ἀπό τι, ἢ ἀπό που· μεταφ. ἀπόλωλε δόμοισι Ὀδσ. Τ, 357. ὁ ἐνργ. τύπος αὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ.

*Ἐξαπολογία, ἡ, Τό, ἀπολογία κατ' ἐπίτσ, οὕτως ἐπιγράφονται τρεῖς λόγοι τοῦ Ἀντιφ.

Ἐξαποστέομαι, (νέομαι, ἀνωμλ.) Ἐπιστρέφω ἔρχομαι ὀπίσω ἀπό που Ἰλιδ. Π, 252. V. 212. ὅπου ὁ Wolf ἐξ ἀποιέομαι, διγρημένως ἐγραφε. (οἱ Ἐπ. χρῶντες τῷ α ἐν ἄρσει τῶν ποδῶν μακρ.)

Ἐξαποτίλλω, Μλ. – ωσω (τίλλω, ἀνωμλ.). Ξεπλύνω, ἀποπλύνω, μέ τελειότητα, καλά. μετά δοτ. Ὀδσ. Τ. 387. κοτῷ ποδὸς ἐξαπένιζεν.«

Ἐξαποτύνω, Μλ. – νῶ (ὀτύνω). Κάμνω τι διόλου, ὀτύ, συμβλιρόν, κονπερόν· Εὐριπ. Ἡρακλ. 454.

Ἐξαποπατέω, Τό, ἀποπατέω κατ' ἐπίτσ. Ἱπποκρ.

Ἐξαπορέω, Τό, ἀπορέω κατ' ἐπτσ· ὡσαύτως καὶ μετ. χρήσιμον.

Ἐξαποστέλλω, Μλ. – ελῶ (ἀποστέλλω). Πέμπω, στέλλω τι ἔξω, μακράν, ῥίπτω τι. Πολύβ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαποστολή, ἡ, Στάλσιμον ἔξω, μακράν, ῥίψιμον.

Ἐξαποτίνω, (ἀποτίνω, ἀνωμλ.). τό ἀποτίνω κατ' ἐπίτσ. Ζημιόνω καλόλου πολλά, πληρόνω τήν ζημίαν καλά, Ἰλιδ, Ψ, 412 (ἴνω, - - Ἐπ., υ – Ἀττ.)

Ἐξάπους, ὁ, ἡ. ουν, τό· γεν· οδος (πούς) = ἑξάπους.

Ἐξαποφαίνω, Τό ἀποφαίνω κατ' ἐπτσ. Λουκιαν.

Ἐξαποφθείρω, Τό ἀποφθείρω κατ' ἐπτσ.

Ἐξάπρμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Μέ ἓξ πρύμνας, τοῦτ' ἔστιν ἔστις ἔχει ἓξ πλοῖα. Λυκόφρ. 1336.

Ἐξαπτέρυγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Μέ ἓξ πτέρυγας, πλατόρυγα.

Ἐξάπτω, Μλ. – ψω (ἅπτω). Δένω τι μέ, ἢ ἀπό ἄλλο τι ἁλυσόνω, ἢ κρεμνῶ, πιάνω τι εἰς, ἢ ἀπό ἄλλο τι· μετά γενκ· τοῦ τόπου μπεῖσμα κίονος ἐξάπτων Δένω σχοινί ἀπό τινα στήλη, ὥστε κρέμαται κάτω, Ὀδσ. Χ. 466. πρβλ. Ἰλιδ. Ω. 51. Τρπ. Κάμνω τι νά κρέμται ἀπό τι. «ἐξάπτω ἔκτινον Δένω τι εἰς, ἢ ἀπό ἄλλο τίποτε καὶ τό ἀφίνω νά κρέμεται κάτω Ἡρότ. 4, 64. Μέσ. Κρεμῶμαι, πιάνομαι, κρατιοῦμαι ἀπό τίποτε ἁπάντες ἐξάπτοντο Πικασῆτε, κρατηθῆτε ὅλοι ἀπ' αὐτῆς καὶ τραβᾶτε, Ἰλιδ. Θ, 20. Κἄν δέ καί, κρεμῶμαι ἐπάνω μου π. χ. πήρα ἡ σακκούλι. Παρά τοῖς μετγνστ. Καταθρίχω τινά, δέν τόν ἀφίνω ἀπό τό κουτόν, μετά γεν. Πολβ. παρβλ. ἐπάπτω — 2) Ἀνάπτω, δίδω, βάλλω φωτιάν εἰς τι. Τρπ. Ἀνάπτω τινά, τόν παροργίζω, τόν θυμόνω. «ἐξάπ. πόλεμόν τινα Ἀνάπτω τόν πόλεμον, δίδω αἰτίαν νά γένῃ πόλεμος.

Ἐξάπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις). Μέ ἓξ πτώσεις. Γραμμτγ. Priscian.

Ἐξαπωθέω, ὦ. Μ. – ώσω. καί – ωθήσω (ὠθέω, ἀνωμλ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω ἔξω ἢ ἐμπρός, διώκω, ἀποῤῥίπτω τινά ἢ τι μέ τελειότητα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 1881.

Ἐξάπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Μέ ἓξ πωλάρια, ἢ νέα ἄλογα, π. χ. ἁμάξι, ζευγνόμενον μέ ἓξ ἄλογα. «ἐξάπωλος ἅρμα.« Ἡρωδιαν. Δ'.

Ἐξάραγμα, τό (ἐξαράσσω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαλέ τις ἀπό τόν τόπον του μέ βίαν, κατεσπάρξε, κατετσάκιτε, κατετύντριψε. (μ).

Ἐξαραιόω, ὦ. Μ. – ώσω, τό ἀραιόω κατ' ἐπτσ. Κάμνω τι νατόλου ἀρύ.

*Ἐξαραιρημένος, Μτχ. παθ. Πρκμ. Ἰων. τοῦ ἐξαιρέω, Ἡρότ. ἐξῃρῆσθαι, Ἰων. γ', ἐνκ. πρσπ. παθτ. Πρκμ.

Ἐξαράομαι, Μ. ἀσομαι. Ἰων – ήσομαι (ἀράομαι, ἀνωμλ.). Καθιερόνω, ἁγιάζω τι διά τῶν σωθέντων εὐχῶν καὶ προσευχῶν. Αἰσχίν. κατά Κτησιφ. «ἐξαράσασθαι τόν ναόν Τά ἀρκτικόν α παρά τοῖς Ἐπικ. μέν μακρ. παρά τοῖς Ἀττ. δέ βραχ., ἀσομαι).

Ἐξαράσσω, Ἀττ. – ττω. Μλ. – ξω. (ἀράσσω). Κτυπῶντας εὐγάζω τι ἀπό τόν τόπον του, συντρίβω, κατατσακίζω, κατακεντῶ, καταστουμπίζω· «ἐξαράσσω τόν ἐγκεφαλον Κατατσακίζω τό κεφάλι τινός, ὥστε ἐμπηγνται τά κόκκαλα εἰς τά μυελά του· τό παρ' ἡμῖν χύνω τά μυαλά τού. «ἐξαρ. αὐθάδειάν τινος« Κάμνω τινά μέ ξυλές νά χάσῃ τήν αὐθάδειάν του. Ἀριστφ. Δσμ. 704. Τρπ. «ἐξαράσσω τινά αἰσχροῖς,« Ἐβρίζω τινά αἰσχιστα, τό κοιντ. τόν κάμνω τοῦ οὐδέν. Ἀριστφ. Νφ. 1377.

*Ἐξαργέω, Μλ. –ήσω (ἀργέω) Εἰμαι καθ' ὅλου ἀργός, δέν κάμνω, ἢ δέν ἔχω διά νά κάμνω τίποτε — 2) μετβ. Κάμνω τι πολύ ἀργά, τό ἀναβάλλω. Σφκλ. Φιλ. 556.

Ἐξάργματα, τά (ἐξάρχομαι). Τά πρῶτα κομμάτια, τά ὁποῖα ἔκοπτον ἀπό τά κρέατα τοῦ θυτιαζομένου ζώου. Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 477.

Ἐξαργυρίζω, νεώτερ. παρατχηματισμός τοῦ ἐξαργυρόω. Wess. ἐν Ἡρότ. β. 86, 1. — 2) Μεσ. «ἐξαργυρίζομαί τινα« Παίρνω ὅλα τά ἀσπρα τινός. Πολβ.

*Ἐξαργυρόω, Μλ. – ώσω (ἀργυρόω). Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύριον, εἰς ἄσπρα, ὅ ἐστί, τό πωλῶ, τά κάμνω ἄσπρα· Ἡρότ. 6, 86, 1. «Θουκυδ. Θ. 81, ἐξαργυρῶσαι οὐσίαν, στρωμνάν.

Ἐξαρεσκεύομαι, (ἀρεσκεύω) = ἐξαρέσκομαι.

*Ἐξαρέσκομαι, Μλ. – έσομαι (ἀρέσκω ἀνωμλ.). Γίνομαι ἀρεστός, ἀγαπητός, ἀρίστω εἴ τινα, τόν κάμνω νά μέ ἀγαπᾷ· μετά δοτ. «ἐξαρ. τοῖς θεοῖς Ἀποκτῶ τήν εὐνοιαν τῶν θεῶν, τούς ἱλεοῦμαι· ὅθεν, τοῖς προσφέρω θυσίας. Ἐνρ. Οἰκ. Ε'. 3. καί 19. Ἔτι δέ καί εἰπεῖν. τοῦ πρσκ. δοτ. τοῦ πράγματος, ἐπ' οὗ ἐξαρίσκεταί τις· «εὐξαρέστκεθαι δώροις, ὁμιλίαις τινά.« Δημοσθ. στλ. 1396.

Ἐξαρτρέω, ἐξάρτρημα, τό, καί, ἐξάρτρητις ἡ = ἐξαρτρόω, ἐξάρτρωμα, καί ἐξαρτρωσις, Γαλην.

Ἐξαρτρος, ὁ, ἡ (ἄρτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξηρτρωμένον, εὐγαλμένον ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του· — 2) Παντόπροτέ τι, τό ὁποῖον ἔχει κλειδώσεις, ἁρμούς ἔξω πεταγμένους, ξεπεταχτούς, ὡς τό ἐξόφθαλμος.

Ἐξαρτρόω, Μλ. – ώσω (ἀρτρόω). Ξεκλειδόνω, ἤτοι εὐγάζω τι ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του, τό στρωμπολίζω.

Ἐξάρτρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγήκεν ἀπό τόν ἁρμόν, ἀπό τήν κλείδωσίν του, στρωμπολιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξαρτρωσις, εως, ἡ. Τό νά εὐγάλῃ τίς τι ἀπό τήν κλείδωσιν, ἀπό τόν ἁρμόν του, τό στραμπολίσῃ μέλος τι τοῦ σώματος.

Ἐξαριθμέω, Μλ. – ήσω (ἀριθμέω). Ξεμετρῶ ἤτοι μετρῶ τι διά νά ἰδῶ πόσον εἶναι, ἐπί πραγμάτων ἅσα μετροῦνται μέ τό κομμά τι. — 2) Μετρῶ, λογαριάζω. Ἡρόδ. 7, 59. 60. 81. Μετρῶντας εὑρίσκω πόσον εἶναί τι. Ἡρότ. 4, 87. ἐν γένει, μετρῶ· ἀπό κομμάτι κομμάτι ἀφ' οὗ.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ. Τό νά ξεμετρῇ τίς τι διά νά ἰδῇ πόσον εἶναι — 2). Τό νά λογαριάζῃ τίς τι μετρῶντάς το, τό νά εὑρίσκῃ τίς τι πόσον εἶναι μετρῶντάς το.

Ἐξαριθμός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φαραῖς πόσον, κατά τόν ἀριθμόν, ἑξαπλάσιον (ᾶ).

Ἐξαρκέω, Μ. έσω (ἀρκέω). Εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, ἀρκῶ, φθάνω· χρησιμεύω ὅσον ἀπαιτεῖται· εἶμαι ἀναγκαῖος, χρησιμεύω εἴς τινα, τῷ κάμνω ἐκδουλεύσεις· μετά δοτκ. Πλδ. ἐτι δέ καὶ εἰ πρό τινος, Schmid. ἐν Ξυφ. Ἀπομ. 2, 4, 7. παρβλ. ἐπαρκέω β'.). Εἶμαι εἰς κατάστασιν νά κάμνω τι — 2) τινί, Ἔχω ἀρκετόν ἀπό τι, Πνδ. Ὀλ. 5, 55. — 3) Ἄπρσπ. «ἐξαρκεῖ μοι Ἔχω τι ἀρκετόν, μοί φθάνει, εὐχαριστοῦμαι. Valk ἐν Ἱππ. 700. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν, Σοφοκλ.

Ἐξαρκούντως, Ἐπίῤῥ. Μετχ. Ἐνστ. τοῦ ἐξαρκέω. Ἀρκετά, ἱκανά. Ἀριστφ. Βτρ. 370.

Ἐξαρμα, τό, (ἐξαίρω). Σήκωμα, ὕψωμα· φούσκωμα, πρῖσμα. — 2) Τό ὕψος τῶν ἀστέρων ὡς πρός τόν ὁρίζοντα, ἡλίου ἔξαρμα.«

Ἐξαρμόζω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Ξαρμόζω, εὐγάζω τι ἀπό τήν ἁρμονίαν, κλειδώσίν του, Φιλοστ. Εἰκ. Β. 4. «ὁ τροχός ἐξήρμοσται.«

*Ἐξαρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς τήν μουσικήν ἁρμονίαν, δέν εἶναι ἁρμονικόν, εἶναι κακόηχον, Φερεκρ. λῳ. 145, 9. 26. Ruhnkel.

Ἐξαρνέομαι, Μλ. — ήσομαι (ἀρνέομαι). Ἀρνοῦμαί τι μέ τελειότητα, λέγω τό ὄχι, δέν κατανεύω, δέν θέλω, ἀποβάλλω, δέν δέχομαί τι· ἀφ' οὗ

Ἐξάρνησις, εως, ἡ. Τό νά ἀρνῆταί τίς τι καθόλου, νά λέγῃ τό ὄχι, νά ἀποβάλῃ, νά μή δέχηταί τι.

Ἐξαρνητικός, ἡ, κόν. Ὅστις συνειθίζει νά ἀρνῆταί τι, νά λέγῃ τό ὄχι, ν' ἀποβάλλῃ, νά μή δέχηταί τι.

Ἐξαρνος, ὁ, ἡ. (ἐξαρνέομαι). Ὅστις ἀρνεῖται, λέγει τό ὄχι, ἀποβάλλει, δέν δέχεταί τι. Ἡρότ. «ἐξαρνος εἰμί τινος ἢ τι« ὠσάύτως καί μετά τοῦ μή, ἐπιφερομένου, Ἀρνοῦμαι τίποτε, Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 205. Λ.

Ἐξαρπάζω, Μ. άσω καί ξω καί – σομαι, Ἀριστφ. Ἱππ. 712. (ἁρπάζω, ἀνωμλ.) Ἁρπάζω, ἁδραγνω, παίρνω τι ἀπό τινα, ἢ ἀπόπου ἐξαφνα, ἐνίοτε μετά γεν. τοῦ τόπου, Ὀδσ. Μ., 106. Γλυτόνω τινά, ἢ τι ἀπό τινα κίνδυνον, Ἰλιδ. Γ. 380. Τ, 443. Ὁ Ποιητής χρῆται ἀεί τῷ Ἀορ. ἐξήρπαξα· ὁ γάρ ἐξήρπασα Ἀττ. ἐστιν ἀόρ. Πρτ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 60. D. κεῖται σκεταγμ. αἰτιατ. τοῦ τε πρσπ. καί τοῦ πράγματος.

Ἐξαρσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, σήκωμα ὑψηλά.

Ἐξαρτάω, Μ. ήσω. (ἀρτάω). Προσάπτω, προσκολλῶ, δένω τι ἀπό ἄλλο τίποτε, καί κρέμαται ἀπό αὐτό, κομποδένω τήν μίαν ἄκρην τινός μέ τήν ἄκρην ἄλλου πράγματος, κρεμῶ τι ἀπό πουθεν· ὑψόνω, σηκόνω τι ὑψηλά — 2) Μέσ. α) Προσκολλῶ τινα εἰς τόν ἑαυτόν μου, κάμνω νά κρέμται ἀπό ἐμένα, νά εἶναι προσκολλημένος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποχρεωμένο εἰς ἐμέ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. — β) Κρεμῶ τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸ κορμί μου, πρβλ. ἐξαρτ. τοξεύω· Αἰσχλ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ αἰτ. πρβλ. ἐξαρτ. χρυτία, λίθους ἐξαρτῶς μετοχικῶς — 3) Παθ. Κρέμομαι ἀπό τι, ἔχω συνέχειαν μέ τι, συναρτῶμαι· Πλατ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρτηδόν, Ἐπίρ. Κρεμασμένα. Ἡσύχιος.

Ἐξάρτημα, ατος, τό. Τό κρεμασμένον, συνημμένον εἶς τι. — 2) Βάρος, ζύγι. Νικόδαμος. Μοισ. 3) Παράρτημα ὅ,τι συνέχεται, κρατεῖται ἀπό ἄλλο τι. Ἑρμογένης.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ. Τό νὰ κρεμᾷ, συνδένῃ, προσαλλᾷ τίς τι εἰς ἄλλο τίποτε — 2) Συνέχεια διαφόρων μελῶν, μερῶν, σωμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐξαρτίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ (ἀρτίζω) Κάμνω τι τέλειον, σωστόν· κατορθώνω τι καθὼς πρέπει, τελειόνω τι χωρὶς νὰ λείπῃ τίποτε· ἑτοιμάζω, προβλέπω τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, τὸ βάλλω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν. ἐξαιρ. καράβι ἐφόλωτας εἰς αὐτὸ τοὺς ἀναγκαίους ναύτας, τὸ ἱστ. ματρόζους, καὶ φορτώνοντάς το. μετὰ καὶ ἑνὸ τοῦ, πλοῖα — 2) Κάμνω ἀριθμὸν ἢ ποσότητά τινος τέλειον, τοῦτ' ἐστὶ νὰ εἶναι ζυγά, ἐλλήψ ζυγὸν ἀριθμόν. ἀφ' οὗ.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, καὶ ἐξαρτισμός, ὁ. Τελείωσις· παρασκεύασμα, προβλέψις, προμήθευμα μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, φόρτωσις, ἐξαίρετος παραβίου προετοιμασία.

Ἐξαρτῦσις, εως, ἡ. Ἑτοιμασία, παρά τό.

Ἐξαρτύω, Μλ. — ὑσω. Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προβλέπω ἢ προμηθεύω τι μὲ τίποτε· μετέφρ. Μέσ. Ἑτοιμάζω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, προμηθεύομαι μέ τίποτε, Θεόδ. 1, 13. (ὑω, τινὲς υ—, ἀλλὰ καὶ — —, Αἰσχλ. Πρ. 916. πρβλ. ἀρτύω).

Ἐξάρυσις, εως, ἡ. Ἐξάντλησις, παρά τό

Ἐξαρύω, Μ. ὑσω. = ἐξαντλέω, — 2). Ξεστρογγύλτι χονλέψωντας, σφίγγωντάς το (— υυ —).

Ἐξαρχῆς, Ἐπρρ. ἀντί, ἐξ ἀρχῆς. Ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ἔξαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχὴν εἴς τι. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ· μετὰ γεν. «Ὑρήνων ἔξαρχοι» Ἰλδ. Ω, 721. Ὅστις ἀρχίζει πρῶτος τίποτε, δίδει παράδειγμα εἰς ἄλλους νὰ κάμνουν τό ἴδιον· πρωταίτιος, ὅπως δίδει τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἴς τι. Ἔτι δὲ πρῶτος, προτιμότατος, κεφαλή· ἐπέτημος, ἔξαιρ. ὁ πρῶτος εἰς τοὺς θεκτρικοὺς χορούς Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 17. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡκ. 141. Παρὰ τοῖς Ἑπτ., ὁ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τι ἐκλεγόμενος.

Ἐξάρχω, Μλ. — ξω (ἔρχω). Ἀρχίζω, κάμνω, δίδω πρῶτος ἀρχὴν εἴς τι· μετὰ γεν. ἡγέομαι, μάλιστα Ἀρχίζω πρῶτος νὰ θρηνῶ, νὰ ψάλλω, τραγῳδῶ, Ἰλδ. Σ. 51, 316. 605. Ὀδσ. Δ. 19 καὶ ἀλλαχοῦ. ὡ'ταύτας καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἤρχετο βουλῆμι Ὀδσ. Μ. 339. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς» Ἰλδ. Β. 273 βαλίστα παρὰ τοῖς Λογογρ. «ἐξάρχω ἀδὴν τινὶ» Ἀρχίζω νὰ ψάλλω, νὰ τραγῳδῶ ἐμπρός εἴς τινα· καὶ ἀντιστρόφως, δοτικὴ ὁηλ. τοῦ πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. «ἐξάρχω τινὰ λόγοισι» Ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ τινα, νὰ τῷ λέγω τίποτε, «τοῖ ἐγὼ ἀεὶ λόγοις ἐξήρχεσκον» Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 557. Seidl ἐν Εὐρπ. Τρ. 125.

Ἔξας, ἄντος (ἕξ). Ἕκτον μέρος τῆς λίτρας, λξ. Σικελ.

Ἑξάς, άδος, ἡ (ἕξ). Ἑξάδα, ἀριθμὸς συνισταμένος εἰς ἕξ.

Ἐξάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται ἀπὸ ἓξ σημεῖα, ἢ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου Ἡφαιστ.

Ἐξασθενέω, τό ἀσθενῶ κατ' ἐπτσ. Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος εἰς τό νὰ κάμνω τι· γίνομαι καθόλου ἀδύνατος, ἀδυνατίζω, χάνω τὰς δυνάμεις μου μὲ τελειότητα.

Ἐξασθενίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω τινὰ πάντῃ ἀδύνατον, ἀδυνατίζω τινά.

Ἐξασκέω, Μλ.-ήσω (ἀσκέω). ἐπὶ πραγμάτων. Μεταχειρίζομαι, ἐπιτηδεύω τίποτε τέλειον, μὲ ἀκρίβειαν· πράττω, κάμνω, δουλεύω τι τέλειον, σωστά, καθὼς πρέπει — 2) Στολίζω, καλλωπίζω, ἑτοιμάζω τι· τελειόνω, κάμνω τὸ τέλειον δουλεύοντας, φιλόνοντάς το — 3). ἐπὶ ἀνθρώπων· Γυμνάζω τινὰ εἰς τι τέλειον, ὥστε τὸ μανθάνει σωστὰ καὶ ὡς πρέπει.

Ἐξασταδίος, ὁ, ἡ (στάδιον). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓξ στάδια.

Ἐξάστερον, τό (ἄστρον). Ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων, τό κοινότερον ἡ πουλιά, τὰ ἓξ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅταν περάσουν τὰ μεσονύκτια, νεωτ. λξ. Εὐστ.

Ἐξαστίς, ίσος, ἡ, Μαλλ. αἱ, φιλολ κλωσταί εἴς τι ὕφασμα, καθὼς φαίνονται ὅταν σχίζῃ τις πανί, ἢ μαλλὶ ξαντόν, τουρκβ. τεντίκι διὰ νὰ κάμῃ χοῦντες, ἢ καθὼς τὸ χνοῦδι τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς κατηφὲς καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὑφάσματα. Εὑρηται δὲ καὶ ἓξεστις. Ἱπποκράτ. «ὀθόνια κοῦφα λεπτὰ μὴ ἔχοντα συρφετὸν, μηδ' ἐξεστίας.» περὶ ὧν ὁ Γαλην. φησὶ μιτὰς καλουμένας ἐξεστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑμενομόνοις συμβαίνουσιν. «ἐν δὲ τῷ Γλωσσαρ. ὁ αὐτός. «τὰ πρὶν σχιδηναι προὔχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον· τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας.» Ἐρωτιανός, ἓξεστις, αἱ ὑμερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἕλικας κρόκαι. καὶ Γαλην ἐν τοῖς Χειρουργ. Παλ. σελ. 63. τὴν τοῦ Ἱπποκρατ. περίοδον οὕτως ἑρμην. ὡσὰν μήτι ὑπάρχειν ἐξέχον ἢ καὶ παχὺ καθάπερ ἐπὶ τῶν παρυφασμάτων γίνεται· καὶ ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον ὑπομνήμ. λέγει, ἵτις καλουμένας ἐξεστίας, πίτυες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις εἰσίτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμηκεις ἐξοχαί, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς καλουμένας παρυφὰς ἐίουσαι τοῦτο πράττουσι διὰ παιτὸς αἱ γυναῖκες» (πιθανῶς παρατ. ἄχρηστον ἐξάζομαι, ὡς τὸ ἔιατμα, παρὰ τὸ διάζομαι),

Ἐξάστιχος, ὁ, ἡ, (στίχος) Πᾶν ὅ,τι συνίσταται ἐξ ἁράδας, σειρᾶς, ἢ στίχους.

Ἐξαστράπτω. Μ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστραποβολῶ, εὐγάζω ἀστραπάς, λάμπω.

Ἐξάστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Πᾶν ὅτι ἔχει ἓξ στύλους, ἢ συνίσταται εἰς ἕ. στύλους τό ἰταλ. colonna.

***Ἐξασυλλαβεῖς**, ὁ, ἡ (συλλαβή). Λέξις, λόγος, ῥῆμα μὲ ἓξ συλλαβάς.

Ἐξασφαλίζομαι. τό ἀσφαλίζομαι κατ' ἐπιτσ. Βεβαιόνομαι, συγουρεύομαι καλά, καθὼς πρέπει Στρβ.

Ἐξατμάζω. τό ἀτμάζω κατ' ἐπτσ. Κατατιμάζω, κατακατφρονῶ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1442.

Ἐξατμίζω. = ἐξατμίζω. Ἱππακρ.

Ἐξατμίζω, Μ. ἴσω (ἀτμίζω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ ἐξατμισθῇ — 2) ἀμετβ. καταποβάλλω τι εἰς ἀτμούς Ἀριστοτ.

Ἐξατμόω, Τό ἀτονέω κατ' ἐπτσ.

Ἐξαττικίζω, (Ἀτταίζω). Κάμνω τινά, ἢ τί νὰ χάσῃ τὸν Ἀττικισμόν του. Bekk. Ἀνέκδ. 1, σλ. 12.

Ἐξάττω, Ἀττ. συναιρ. ἀντί ἐξαΐσσω.

Ἐξαυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, καταστεγνόνω τι. Ἡρδτ. 4, 151. 173. πρβλ. ἐξαύω.

Ἐξαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Πᾶν ὅ,τι φέγγει καθαρά, λάμπει, εἶναι ἀσπρότατον, Εὐριπ. Ἠλ. 304.

Ἐξαυδάω, ῶ. Μ. ήσω (αὐδάω). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω τι καθαρά, καθὼς τὸ στοχάζομαι, τὸ ἠξεύρω, Ἰλδ. Α, 363. Π. 19, ἀντιθ. τῶ. νόῳ κεύθειν.

Ἐξαυθαδιάζομαι, τό αὐθαδιάζομαι κατ' ἐπίτσ. Αὐθαδιάζω κατὰ πολλὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΕ'. ί. 4.

Ἐξαῦθις, Ἐπρρ. ἀντί ἐξαῦτις.

Ἐξαυλέω. Μλ.-ήσω (αὐλέω). Ξεκοφαίνω τινὰ σφυρίζων τας, παίζοντας τὸν αὐλόν, φλοίαρον π. χ. πρβλ. τὰ ὦτα· — 2) Τελειόνω τὸ νὰ λαλῶ, παίζω τὸν αὐλόν, Πολυδ. Δ'. 67. καὶ 73.

Ἐξαυλίζομαι, μέσ. ἀποδ. (αὐλίζομαι). Εὐγαίνω, ξεαυλῶ, μετεύω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἐκατοικοῦσα, ἐξαιρ. μετεύω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ἢ ἀπὸ τὸ καταλύμα τό ἰταλ. κβαρτιέρε, τουρκ. κονάκι. Ξυφ. 7, 8, 12. πρβλ. ἐξαυλίζεται εἰς κώμας.»

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη εἰς τὸν αὐλὸν πολλὰς φορὰς, πολὺν καιρὸν, ὥστε ἔγινε πλέον πλιζίν, ἀηδὲς δὲν θέλει νὰ τό ἀκούσῃ κἀνεὶς πλέον· Πολυδ. Δ. 67. καὶ 72.

Ἐξαυξάνω καὶ

Ἐξαύξω, Μλ.-ήτω (αὔξω, ἀμλ.) Αὐξάνω τίποτε μὲ ὑπερβολὴν, παραπολύ.

Ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ. Ἐργαλεῖόν τι μαγειρικόν, πειρούει μὲ τὸ ὁποῖον αὐγάζει ὁ μάγειρας τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, ἢ τσουκάλι, ἄλλως κρεάγρα λεγόμ. (ἡ ἔτυμολ. νομίζεται παρὰ τό' ἄχρηστον, ἐξαύω = ἐξαιρέω)

Ἐξαυτῆς, Ἐπρρ. ἀντί ἐξ αὐτῆς, ὑπακ. τῆς ὥρας, Εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν, ἀπό ταύτην τὴν ὥραν· καθεξῆς, κατὰ συνέχειαν· παρευθύς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερα. Ἀρατ. 641. καὶ Ἰώσηπ. Ἀ. ϛ'. καὶ ΙΕ'. ϛ'.

Ἐξαὐτις, Ἐπρρ ἀντί ἐξαυθις (αὖθις). Πάλιν, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου, Ὁμ. — 2) τοπικῶς· Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, Ὁμ.

Ἐξαυτομολέω, Τό αὐτομολῶ κατ' ἐπτσ. Ἀριστοφ.

Ἐξαυχενισμός, οῦ, ὁ, (ἐξαυχενίζομαι). Πεῖσμα, ἀπείθεια, ἀνυποταξία Ἱερωνυμ. εἰς Ναούμ, Γ'.

Ἐξαυχένω. Μλ.-ήσω. Λέγω τι ἐκ καρδίας ἢ μὲ βαβαιότητα, ἔχω βεβαίαν ἐλπίδα, εἶμαι βεβαίως πεισμένος εἰς, ἢ διά τι· μετὰ ἐπρμφ. = τῷ ἐξεύχομαι· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 390. Φιλοκτ. 869.

Ἐξαυχμόω, (αὐχμός). Καταξηραίνω, κατακαίω διὰ ἀνυδρίας, μεταβατ. καὶ ἀμεταβ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξαύω, Μλ.-αύσω (αὔω). Καταξηραίνω, κάμνω τι νὰ καταξηρανῇ, καταστεγνώσῃ — 2) Ἀνάπτω· φρυγανίζω ἢ μπουρζαλίζω, τουρκβ. καβουρντίζω, ψήνω τι.

***Ἐξαύω**, Μλ.-ῦσω (αὔω). Φωτίζω ὄυνατά, κραυγάζω, τό κοιντ. σκούζω, χουγιάζω· (— υ —)

Ἐξαφαιρέω, Μλ — ήσω (ἀφαιρέω, ἀμλ.). Παίρνω, αὐγάζω τι ἔξω ἀποπάνω· ἐξαλείφω, καταχαλῶ τι· Ὁμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. μόνον «ψυχήν τινος ἐξαφελέσθαι» Τό νὰ εὐγάλῃ τὴν ψυχήν, νὰ πάρῃ τὴν ζωὴν τινος· Ὀδσ. Χ, 444. «ἀνθρώπους εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι» Τό νὰ ἐλευθερώσῃ, ξεσκλαβώσῃ, Δημοσθ.

Ἐξαφανίζω, Τό ἀφανίζω κατ' ἐπτσ.

Ἐξαφιδρόω, Μλ — ώσω (ἱδρόω). Ἱδρόνω πολύ, δυνατά· παθ. Ἐξατμίζομαι διὰ τοῦ ἱδρῶτος· διάλουϊδρόνω· Στοβ. Φυσ. σελ. 758. «νοστίμου κίματος ἐξαφιδρομένου» (ἡ ἐξήγησις τοῦ Κοὺμα. παλαιὰ ἱδρώνω, ψευδῆς).

Ἐξαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω ἔξω ἀπὸ τι, ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον, τὸν ἀπολύω, ἀφίνω τινὰ ἀπὸ τὴν δούλευσίν του, τό Ἰταλ. κονζεντιάρω· στέλλω τινα που, Ξεν. Ἱππ. 12, 12. Εὐγάζω λόγον ἢ φωνήν, ἤτοι λέγω, ἐκφράζω τι· ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τι· μετὰ γεν. Σοφ. Τρ. 72 (— υυ — ν, Ἑπτ. — υ — — υ, Ἀττ.)

αρμόδια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξαφίστημι, Μλ-ποστήσω (ἀφίστημι). Βάλλω τι ἔξω καὶ μακράν, πέρα, τὸ ἀπομακρύνω· ἢ ἐνεργ. μεταβτ. σημασία μέντοι ἐστὶν ἀμφβ. κυρίως· — συνήθ. κατὰ μσ. διάθ. ἐξαφίσταμαι, μετὰ ἐνεργ. β'. ἀορ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσυντ. κατ' ὀμφβ. σημσ. Ἀπομακρύνομαι ἀπό τι, ἀναχωρῶ, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπό τι· μετὰ γενκ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 587.

Ἐξαφορεῖς, κατ' ἄλλους καὶ παροξυτ.· — φόροι, ὧν, οἱ (φέρω). Ἐξ φορᾶς, τὸ Ἰταλ. φακῖνοι, τουρκβ. χαμάλοδες, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μαζὺ κουβαλοῦν τίποτε.

Ἐξάφορον, τό (φέρω). Φορεῖον, τὸ τουρκβ. τραχτιρβάνι, τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν ἐξ.

Ἐξαφρίζω. Μ. ἴσω (ἀφρίζω). Ξαφρίζω τίποτε παίρνω τὸν ἀφρόν του· τρπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀφρίζω, ἀναπτω ἀπὸ θυμόν· πεξαφρ. μένος. Αἰσχλ. — 2) Κάμνω τι νὰ ἀφρίσῃ, μεταβάλλωτι εἰς ἀφρόν, ἀφ' οὗ.

Ἐξάφρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι νὰ ἀφρίζῃ, τὰ μεταβάλλῃ τι εἰς ἀφρόν. Κλήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφρόω, = ἐξαφρίζω, σημσ. 2. Μεταβάλλω εἰς ἀφρόν. Κλήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφύω, Μ. ὑσω (ἀφύσσω). Ἀπαντλῶ, εὐγάζω παραπολύ, ἢ ὅλον ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον, δοχεῖόν του, ἐξαφ. οἶνον, Ὀδτ. Ξ, 95. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ὁππ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. (– υ υ –)

Ἐξάχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Μὲ ἓξ χεῖρας.

Ἐξαχῆ, Ἐπίρρ. Ἐξ φορᾶς, κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, ἓξ φορᾶς τόσον.

Ἐξαχοίνικος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χοίνικας, Πολυβ. Δ. 168.

Ἐξάχους, συναιρ. ἑξάχους· ὁ, ἡ (χοῦς). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χόας.

*Ἐξεχυρόω, καὶ

Ἐξηχυρόω (ἀχυρόω). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὰ ἀχυρά του.

Ἐξαχῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, Εὐστ.

*Ἐξάψαλμος, ὁ, ἡ (ψαλμός). Πᾶν ὅ,τι συνίστανται εἰς ἓξ ψαλμούς, Ἐκκλ.

Ἐξαψίς, εως, ἡ (ἐξάπτω). Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, βάλλῃ τις φωτιάν, εἴδῃ φωτιὰν εἰς τι. Ἀναμμ.

*Ἐξέβαν, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλῦ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκβαίνω, ἀντὶ ἐξέβησαν.

Ἐξεγγυάω, Μ. ήσω (ἐγγυάω). Ἐλευθερόνω τινὰ μὲ τὴν ἐγγύησίν μου, στεκόμενος καλὸς δι' αὐτόν, Δημοσθ. «τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδέναι». Μέσ. Διδῶ ἐγγύησιν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ νὰ εὑγῶ ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τίποτε καίθ. τ. τ. ἀφ' οὗ

*Ἐξεγγύη, ἡ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐξεγγύησις.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ. Ἐγγύησις τὴν ὁποίαν δίδει τις· ἐξκιρ. διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τινά.

Ἐξεγείρω, Μ. ερῶ (ἐγείρω, ἀνμλ.) Ξυπνίζω, σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, Ἀριστοφ. ἐν γῆνει, ἐξεγείρω, παρκινῶ, ἐγκαρδιόνω, Συφ. Ἱππ. 11, 12. Παθτ. Μὲ ἐξυπνίζουν· ὄθεν, ἐξυπνῶ, σηκόνομαι, Ἡρότ. 1, 34. ἀφ' οὗ

Ἐξέγερσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξυπνίζῃ, σηκόνῃ τίς τινα ἀπὸ τὸν ὕπνον, Παθητικ. Τὸ νὰ ἐξυπνῶ τις, νὰ σηκόνηται ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἐξεγέρω, καὶ, ἐξεγείρομαι· ποιητικ. = ἐξεγείρω, κ. τ. λ.

Ἐξεδαφίζω, Μ. ἴσω (ἐδαφίζω). Κρημνίζω τι ἐκ θεμελίων, ἀφανίζω ἓξ ὁλοκλήρου, Σιβύλ.

Ἐξέδρα, ἡ (ἕδρα). Σκηνὴ ἢ τόπος σκεπασμένος ἔμπροσ εἰς τὸ σπίτι, ὅπου κάθηνται οἱ ἄνθρωποι, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκοβ. χαλάτι. Δωμάτιον, κάμαρα, Ἰταλ. ἐξαιρ. πᾶς τόπος εὐρύχωρος εἰς συνέλευσιν ἀνθρώπων καὶ ἐνασμιλίαν· ἔτι δὲ καὶ οἴκημα, τουρκβ. ὀτὰς εἰς τὸν ὁποῖον δέχεται ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς φίλους του, ἢ ὅπου συνέρχονται φίλοι, συγγενεῖς καίλ. καὶ διατρίβουν τὸν καιρὸν εἰς συνομιλίαν, τὸ Ἰταλ. σάλα τι κομβερσατσιόνε. Παρὰ Ῥωμαίοις δέ, ἡ στοὰ ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Πομπηίου, ὅπου συνήρχετο ἡ γερουσία, τὸ Ἰταλ. σενάτον.

Ἐξεδρεῖον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἐξέδρα, Πκέρ.

Ἐξεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Βγαλμένος ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μακρυσμένος ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου κατοικεῖ, Σφκλ. Φιλ. 212. Ἐν γένει, ξένος. «οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ», Σφκλ. Τρκ. Ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκπληγμένος. — 2) «ὄρνεις ἔξεδροι», καὶ, «κακοὶ ἔξεδροι», Οἱ ὁποῖοι προμηνύουν δυστυχίαν, κακόν τι· ἐπειδὴ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Δίων Κασ. παρβλ. Ἀρτεμ. Ὀρ. 78, καὶ τὸν Σχολ.

Ἐξεδόω, Μλ. ἐξέδομαι (ἔδω, ἀνμλ.). Τρώγω τι ὅλον, κατατρώγω· ὡσαύτως καὶ ἐξεσθίω.

*Ἔξει, Προστακτ. τοῦ ἔξειμι, ἀντὶ ἔσθι· Εὔγα ἔξω.

*Ἐξείδορε, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκδύσκω, Ἰλιάδ. Φ, 539.

Ἐξεῖδον, Ἀπρμφ. ἐξιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἐξοράω, Πρκμ. ἔξοιδα, Ἀπρμφ. ἐξειδέναι, Μλ. ἐξείσομαι (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Βυτάζω, βλέπω ἔξω· «μὴ ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν Κύπαξεν μὲ μεγάλα μάτια, εἶδε καθαρά, Ἰλιάδ. Τ, 342. Βλέπω καλά, μὲ ἀκρίβειαν, ὄθεν Προτακτ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐξέσθου. Κύπαξεν μόνον καλά, τὸ ἡμέτ. ποτέβαι τὰ 'μάτια σου, Σφκλ. – 2) κατὰ Μελ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσυντ. Ἠξεύρω μὲ τὰ σωστά, γνωρίζω καλά, Σφκλ.

Ἐξείης, Ἐπίρρ. (ἔχω, ἔξω). Ποιητ. ἀντὶ ἑξῆς. Μὲ τὴν ἀράδα, 'ς τὴν ἀράδα, ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου, παρ' Ὁμ. πολλάκις.

Ἐξεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι καθόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο τι· «ἑαυτὸν τινι», Ξενοφ. Ἱέρ. 1, 38. «ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις», Μιμοῦνται σκλ. ἀφ' οὗ

Ἐξείκασμα, ατος, τό. Ἀκριβές, σωστὸν παρομοίασμα μὲ τίποτε· τινός πρός τι. Ἰουλιαν. Η'. «ἐξείκασμα στέρνων πρὸς ἀρχέτυπον σώματος».

Ἐξεικονίζω, Μ. ίσω (εἰκονίζω). Σχηματίζω, ζωγραφίζω τι μὲ ἀκρίβειαν παρατηρῶντας ἄλλο τι καὶ τὸ κάμνω ὅμοιον, τὸ ἰταλ. κοπιάρω εἰκόνισμα. — 2) Ἐκφράζω, λέγω τι κατ' ἀναλογίαν πρός τι, ὁμιλῶ παραβολικά, μεταφορικά.

Ἐξειλέω, Μλ. – ήσω, σπανιώτ. ἐξείλυο (εἴλω, ἀνμλ.). Ξετειλίγω, ξεδιπλόνω, ξεκουλλουρίζω ἄκρα τίποτε. Διόνω, σπρώχνω ἔξω, Μέσ. Ξετειλίγομαι, ξεκουλλουρίζομαι· ὄθεν, φεύγω, γλυτόνω· ἀφ' οὗ

Ἐξείλιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξετειλίγῃ, ξεκουλλουρίζῃ, ξεδιπλώσῃ τίς τι. Πλατ. Νομ. Ζ, κἀπ' αὐγένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλίξεως, Τρόπος τις τῆς στροφῆς τοῦ σώματος εἰς τὴν ὀρθὴν πάλην.

Ἐξείλλω, Ἀμφβ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐξίλλω ἢ ἐξειλίω.

*Ἐξεῖλον, ἐξειλόμην, ἀόρ. β. ἐνργ. καὶ μσ. τοῦ ἐξαιρέω.

*Ἐξειλύω, = ἐξειλέω, Ξετειλλουρίζω, ξετρέφω. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, εἰλύω.)

*Ἐξείλω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ ἐξειλέω· ὅπερ ἴδε.

Ἐξειμι, Ἀπρμ. ἐξιέναι (εἶμι). Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἐξαφ. ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀγρόν, τὸ ἰταλ. 'ς τὸν κάμπον, 'ς τὴν καμπάνα, Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδτ. Ἔτι δὲ καὶ γεν. τοῦ τόπου· «μεγάρων», Ὀδσ. Α, 374. «ἐξεισθαι, β'. ἐνκ. πρσπ. ἐνστ. ἀντὶ ἔξει, Εὔγα, Ὀδσ. Τ, 179. «ἐξιέναι εἰς ἔλεγχον». Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις νὰ κάμῃ ἐξέτασιν, ἔρευναν, Σφκλ. Φιλ. 98.

Ἐξαιρ. εὐγαίνω εἰς τὸ φαιτερὸν τὰ μὲ βλέπεων ὅλοι· εὐγαίνω ἀπὸ πουθενά, ἀναχωρῶ, μετοικῶ. — 2) Εὐγαίνω ἀπ' τὸ λειτούργημα, ἢ τοι ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν τῆς πολιτείας. — 3) ἐπὶ χρωμάτων, Ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμα.

Ἐξεῖναι, παρὰ τὸ εἶμι, ἀπροσώπως μόνον χρησιμον, ἦν ἔξεστι.

*Ἐξεις, Μλ. Ἀπρμφ. τοῦ ἔχω.

*Ἐξῆεται, Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔξεστι.

Ἐξεπίτηδες, Ἀπμφ. ἐξεπεῖν (εἶπον, ἀνμλ.). Ἐκφράζω, προφέρω λόγον, λέγω μεγαλοφώνως, εἰδοποιῶ, φωνέρωνω, ποιῶ τι φανερόν· τινί τι, Ἰλιάδ. Ω, 654. Ὀδσ. Ο, 443, κατὰ παρεμβλημένην σημσ. τοῦ προθέσεως, ὡς τό, ἐξαγορεύω, Δημοσθ. σελ. 540. «πᾶς ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξείπῃσι», ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Λέγω ἀσυστόλως, τὰ κατώτερα λέγω ἴσα καὶ περισσά, Ἰλιάδ. 1, 61.

Ἐξεργασμένως, Ἐπίῤῥ. Μετὰ Παρασ. τοῦ ἐξεργάζομαι, Τετελειωμένα, κατασκευασμένα, ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξεργάζομαι, Μ. ξω (ἐργάζομαι). Ἐξεργάω. Ἀποκλείω, κωλύω, ἐμποδίζω διὰ προσταγῆς, Αἰσχύν· «τούτους οὐδ' ὁ νόμος ἐξεργεῖ τοῦ ῥήματος», καὶ Θουκυδ. Γ'. «τὸν νόμον ἐξεργάντων». Ἀπειλοῦντος. Διόνω συναστικά, μὲ βίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 825. «ἀναγκαίᾳ ἐξεργόμενοι», Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι ἀπὸ ἐξωτερικὴν ἀνάγκην, εἴς τι, ἢ μετ' Ἀπρμφ. Ἡρκ. 7, 96, 139. ἀντὶ τοῦ, Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι.

*Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐξέρομαι.

Ἐξεερύω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐξερύω, Ἡρότ. 1, 41. 2, 38.

Ἐξείρω, (εἴρω, ἀνμλ.). Ἁπλόνω ἔξω, τεντόνω ἔξω «τὴν γλῶσσαν ἐξειραντες», Ἀριστοφ. Ἱππ. 378. «τὴν χεῖρα», Ἡρότ. 3, 87. — 2) Τραβῶ ἔξω.

Ἐξειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ, Ἰσοκρ. Ἀρχ. ΙΕ'. γ'. 6. 2) Ἐκφράβω, ἢ λέγω τι εἰρωνικῶς, παίρνω τι διὰ περιγέλοιον· ὁ αὐτ. αὐτόθ. ζ'. 3.

*Ἐξεισθα, β'. ἐνκ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι ἀντὶ ἔξει, Ὀδσ. Τ, 179.

Ἐξεκλησιάζω, Μ. άσω, = ἐκκλησιάζω, Ἀριστοτ. Οἰκν. 2, 13. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. — Πάνυ σύνηθες τροφῆς σφάλμα ἐν τοῖς χειρογράφοις, π. χ. ἐν Θκδ. 8, 93. Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 16. Λυσ. Ἀγορ. σλ. 136, 33. 137, 5. κεῖται ὁ ἀόρ. τύπος ἐξεκκλησίασα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀόρ. τύπος ἐξεκλησίασα, Βτμν. ἐν Δημ. Μισ. 52. σελ. 102.

Ἐξελαιόω, Μ. ώσω (ἐλαιόω). Μεταβάλλω τι εἰς λάδι «Παθτ. Γίνεται λάδι τὰ κάρυα χρυσίζοντα ἐξελαιούνται· Τὰ παλαιὰ κληδόνια γίνονται λαδερὰ ὅταν παλαιώσουν, Θεόφρ.

Ἐξελαύνω, Μ. λάσω, Ἀττικ. ἐξελῶ. Περσ. ἐξεληλάκα. Ὁ Ποιητὴς χρῆται καὶ τῷ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει ἐνεστ. ἐξελάω, Ἀπρμφ. μόνον ἐν χρήσει ἐνεστ. ἐξελάω, Ἀπρμφ. ἐξελάαν (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διόνω ἔξω· ὅτε ἐξελάαν (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διόνω ἔξω· ὅτε ἐξελάαν (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διόνω ἔξω· ὅτε δὲ μετὰ γεν. μόνον, μὲν μετὰ τῆς ἐκ, ὅτε δὲ μετὰ γεν. μόνον, ἐπὶ λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, πολλάκις παρ' Ὁμ. «ἐξελ. γαίης». Διόνω ἀπὸ τὴν χώραν, ἐξορίζω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον, ἐξορίζω τινά, Ὀδσ. Π, 381. «ἐξελ. ἀδάστας γναμπτὰς τινά», Ὀδσ. Ξ, 29. Εὐγάνω τινὰς τὰ ὀδόντια, ἢ κτυπῶντας τον κάμνω νὰ πέσουν τὰ ὀδόντια του, Ὀδσ. Σ, 29. «νῶν νὰ πέσουν τὰ ὀδόντια τον, Ὀδσ. Σ, 29. ἐν

Τρπ. ὡς τό, ἀπελαύνω, Ἀποβάλλω ἢ ἀπομερύνω ἀπό τι ἑαυτόν μου· καταφρονῶ, Ἰούλ. Ἡσ. 1, 22. Προσλήψει δὲ τοῦ, ἵππον, ἅρμα, πόδα, στρατόν, Εὐγαίνω ἵππος, μέ ἅμαξ, ἐξέρχομαι, ἢ εὐγαίνω πεζός ἔξω, μισεύω μέ τό στράτευμα καί ἀπέρνω ἀντίπερα ἀπό κάποια τόπον, Ἡρόδ. 7, 38. 8, 133. ἢ εἰς κατ. ὅμως παρελείφθησαν ἐπί τό πλεῖστον, ἄστε τό ῥῆμα φαίνεται ἄλλως ἀμεταβ. εἰμένον. Παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 490. κεῖται κατ' ἄλλους ἐξήλασεν ὁμίλου τά πλεῖστα ὅμως ἠξελάσσω μόνον, κατά σημασ. τοῦ ἀχνύμαι, Εὐγαίνω μέ ἅμαξ, Ἰλ. Λ, 360. καί ἀλλαχοῦ. (τό α, ἐν τῷ Μλ. καί Παρμ. βρχ.)

*Ἐξελάω, ποιητ. ἀντί ἐξελαύνω, Ὅμ.

Ἐξελέγχω, Μ. ξω, τό ἐλέγχω κατ' ἐπίτασιν, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ζητῶ, γυρεύω τι ἀκριβῶς. Ἀποδείχνω τή ἐναντίον τοῦ φαινομένου, εὑγάζω τι τό φανερόν. ΝΕΟΕΛ. τύχην. Δοκιμάζω τήν τύχην μου, Παῦτ. Προδίδομαι, δείχνω τήν ἀδυναμίαν μου, Πλβ. — β') ποῦ τοῦτό γ' ἐξελεγχόμεθα Ὡς πρός τοῦτο οὐκ ἠμπορεῖ νά μέ κατηγορήσῃ, προσκοδείρη κάνείς, Εὐρπ. Ἡλ. 36.

Ἐξελεῖν, ἐξελέσθαι, Ἀπρμ. ἐνργ. καί μσν. ἀόρ. β'. τοῦ ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικός, ὁ. Τίος ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου τινός, ὀνομ. ὅστις ἦτον δοῦλος, Ἰταλ. schiavo, καί ὁ αὐθέντης του τῷ ἔχαρισε τήν ἐλευθερίαν του. — 2) ὡς ἐπίθ. «Νόμοι ἐξελευθερικοί» Οἱ ὁποῖοι τιμωροῦν τούς ἀπελευθέρους· παρά τό

Ἐλευθέρος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἦτον δοῦλος καί ἔλαβε τήν ἐλευθερίαν του, ἐγένετο ἐλεύθερος πολίτης. Ἀλλά μεταξύ τοῦ, ἐξελεύθερος καί ἐξελευθερικός, ἐὰν γίνεται παρ' Ἕλλησι κάμμία διαφορά, ὥσπερ καί παρά Ῥωμαίοις μεταξύ τοῦ libertus καί libertinus. Ἰδ Τάκ. Γερμ. 25.

Ἐλευθεροστομέω, Τό ἐλευθεροστομέω κατ' ἐπιτ. Σοφοκλ. Αἴας 1275.

Ἐλευθερόω, Μ. ώσω (ἐλευθερώ). Ἐλευθερώνω, ἐλευθερόνω τινά ἀπόπαθεν, ἢ ἀπό τίποτε· ἀφίνω ἐλεύθερον, δίδω, χαρίζω τήν ἐλευθερίαν εἰς τινα δούλον, σκλάβον μου, τόν κηρύττω ἐλεύθερον, Δίων Κάσ.

Ἐλεύσεις, εως, ἡ (ἐξέρχομαι, ἐξελεύσομαι). Τόπος, ὁρόμος, ἀπό τόν ὁποῖον ἀνηβαίνει τις εἰς· ἄλλως ἔξοδος.

Ἐλεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμός, ὁ (ἐξελίσσω). Ξετείλιγμα, ξετύλιγμα, ξεκουλλούρι, κτμα, ἐξάπλωμα, ἐξαίρ. μέ πολεμικήν παράταξιν, τό Ἰταλ. εβολουτσιόνη.

Ἐξελιττος, ὁ, ἡ (ἐξελίσσω). Ξετειλιγμένος, ξεπλωμένος, ξεκουλλουριασμένος, τοῦτ' ἔστι κάν ὄχι ξετειλιχθή κλ., ἢ ἠμπορεῖ νά ξετειλιχθή κλ.

Ἐξελίττω, ἤ, καί ἐλξέλιττον τό, Ἀνέμη, τό τυμπανίζ. τσειρλι, καί πασπάτε ἄλλη τοιαύτη μηχανή, ἡ ὁποία κατ' ὀλίγο στρεφογυρίζεται κάμνει νά κουλλουριάζηται εἰς αὐτήν, ἢ νά ξεκολλουριάζηται σέ αὐτήν κάνει σχοινί· τοιαύτη εἶναι καί ἡ μηχανή τήν ὁποίαν μετακειρίζονται καί οἱ ναοδόμοι διά νά ἀνεβάζουν τά ξύλα τῆς στέγης κλ. τ. τ. καί εἰς τά Μετέωρα ἐν Θεσσαλίᾳ οἱ Μοναχοί, διά νά ἀνεβάζουν καί κατεβάζουν ἀπό τά μοναστήρια τούς ἀνθρώπους· ἰδέ Μαχημε. Παλ. σελ. 67.

Ἐξέλιξις, εως, ἡ, = ἐξελιγμός.

Ἐξελίσσω, Ἀττ. ἐξελίττω, Μ. ξω (ἐλίσσω). Ξετειλίγω, ξεδιπλόνω, ξεκουλλουριάζω, Τρπ. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 2) Παρά τοῖς πολεμικοῖς δέ, ἀναπτύσσω, τούτ' ἔστι τούς ὀπίσω ἑστῶτας στρατιώτας τάττω ἐμπρός εἰς τό μέτωπον τῆς παρατάξεως, τό Γαλλ. déployer, Ξεν. Ἑλλ. Δ, 11. ξελίξας τήν φάλαγγα, Πλούταρχ. εἰς Λίμιλ. οὕτω δέ τῶν συνεχῶν τοῖς τελευταίοις καθ' ὑπαγωγήν ἐξελιττωμένων. Ὡσαύτως καί περί τῆς διέσεως τῶν τάξεων, παρατάξεως τῶν πλοίων ἐν Θαλασσομαχίαις.

Ἐξελκόω, Μ. ώσω (ἕλκος). Πληγόνω, προξενῶ πληγήν, πρίσμα ἐμπυησμένον, Παῦτ. πληγόνομαι, πάσχω ἀπό πρίσμα, τό ὁποῖον ἐμπυάζει· κατά σῶμα ἐξελκούμενα, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β'. ιβ'. 3.

Ἐξέλκυσμός, ὁ. Τό νά τραβᾷ τίς τι ἔξω· τράβηγμα ἔξω.

Ἐξελκύω, Μ. ύσω, (ἑλκύω) = ἐξέλκω. (--υ-) Ἀριστοφ. Νεφ.

*Ἐξέλκω (ἑλκω). Σείρω, τραβῶ εὐγάζω ἔξω, Ὅμ. μετά γεν. «Σκλάμησι Ἀπό τήν κρυψάναν, Ὀδ. Ε, 432. «δουλείαν Εὐγάζω τινά ἀπό τήν σκλαβιάν, Πλτ. Πομ. 1, 146. πέλαι τινά τινος Εὐγάζω τινά ἐμπρός ἀπό τι· Ἀριστοφ. Ἱππ. 365.

Ἐξελκωσις, εως, ἡ (ἐξελκόω). Τό νά πληγόνῃ, κάμνῃ τις εἰς τινα πληγήν, ἢ πρίσμα, τό ὁποῖον ἐμπυάζει, μαζόνει, Διοσ. Σικελ.

*Ἐξελλεβορίζω (ἑλλεβορίζω). Καθαρίζω, ἢ ἰατρεύω τινά μέ τό ἑλλέβορον, σκάρῃνη, πέλεκ. τόν κοῦκον, Ἀρστ.

Ἐξελληνίζω, Μ. ίσω (Ἑλληνίζω). Κάμνω τινά κατά τά ἤθη καί γλῶσσαν κανόλου Ἕλληνα. — 2) Παράγω· μεταφέρω τι ἀπό τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν εἰς ἄλλην τινά· μεταγλωττίζω ἀπό τό Ἑλληνικόν.

Ἐξέμεν, Ἐπκ. Ἀπρμ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐξίημι, ἀντί ἐξεῖναι, Ἰλ. Δ, 141.

Ἐξέμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἔχω, ἀντί ἔξειν, Ἰλ. Ε, 473.

Ἐξεμέω, ῶ, Μ. έσω (ἐμέω). Ξερνῶ· ἐπί τῆς Χαρύβδιος, Ὀδ. Μ, 237. 437. ἐπί φαγητῶν Ἱπτ. Θγν. 497. ἔνθα κεῖται ὁ ἀσύνηθ ἀόρ. ἐξήμησε, ὅτως ἐξήμεσσε γραπτέος, Τρπ. Κακῶς καί ἀδίκως περδεμένα ἄσπρα τά δίδω πάλιν ὀπίσω, ὡς καί παρ' ἡμῖν, ἐξέρασε τά ἅδικα κερδημένα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 6.

Ἐξεμμορε, γ'. ἐνε. πρσπ. β'. Πρεμ. τοῦ ἐνεμείρομαι, Ὀδσ. Ξ, 335.

Ἐξεμπεδόω, Μ. ώσω, τό ἐμπεδόω κατ' ἐπιτ. Ἡρωτῶ, φυλάττω τι καλά, πιστά, πέζεμ. συνθήκας Ξνφ. — 2) Δύω τινά ἀπό τά δεσμά, Ἡσχ.

Ἐξεμπολάω, Μ. ήσω. Ἰων. ἐξεμπολέω (ἐμπολάω). Πωλῶ, εὐγάζω πραγματείας ἀπό τήν χώραν εἰς ξένον τόπον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1046. κατά ὑπερβεβλημένην σημασ. προδοσίας, Φιλοστρ. 301. 2) Ξεπωλῶ· πωλῶ τι ὅλον, ὅσας πραγματείας ἔχω, Διονύσ. Ἁλικ. Τ. 46.

Ἐξεναίρω, τό ἐναίρω κατ' ἐπίτασιν· Ληλιστῶ, ἁρπάζω ὅλα. — 2) Ἀφανίζω κατά κράτος, ἐξολοθρεύω, φονεύω, σκοτώνω ἀφ' οὗ ἐξεναρεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. Ἡσόδ. Ἀσπ. 329.

*Ἐξεναρίζω, Μλ. -ίξω· τό ἐναρίζω κατ' ἐπιτ. Ξαρματώνω, παίρνω ὅλα τά ἅρματα καί πράγματα τοῦ φονευθέντος εἰς μάχην· μετά αἰτ. τοῦ πρσπ. Ὅμ., ἔτι δέ καί «τεύχεα ἐξεναρίζω» Παίρνω τά ἅρματα τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, τόν ἐγκυμόνωσ. Ἰλιάδ. ἔτι δέ καί, φονεύω ἐχθρόν εἰς τήν μάχην, ὡς τό, ἐξεναίρω, πολλάκις παρ' Ὅμ. παρά τῷ ὁποίῳ εὐχρηστότερον τό σύνθετον τοῦτο, παρά τό ἁπλοῦν.

Ἐξενέγκω, καί ἐξενείκω. Ἰδέ ἐκφέρω.

Ἐξενέπω, (εἰνέπω, ἀνμλ.). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Ἐξενεγυριέζω, Μ. άτω. Τό ἐνεχυριάζω, κατ' ἐπιτ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξένυμι, (ἔνυμι, ἀνμλ.). Ξεντύνω, ξεγυμνόνω τινά ἀπό τά φορέματά του.

Ἐξεντερίζω, Μ. ίσω (ἔντερον). Εὐγάζω τά ἔντερα, ξεκοιλιάζω.

Ἐξεόν, παρ' Ἡροδ. ἀντί, πεξόνη. Ζήτ. ἐν τῷ ἔξεστι.

Ἐξεπαφάω, Μ. άσω. Τό ἐπαφάω κατ' ἐπιτ. Ἡμερόνω, ἥμερόν· βιάζω τινά μέ μαγικά τραγούδια, διώκω τινά, ἤτοι ψάλλοντας, τραγουδῶντας μαγκ. τραγόδ. Πλάτ. Φαίδ. αλ. 77. Ε. Παῦτ. Κάμνω νά μέ ξεμαγεύσουν· ἡμερόσουν Ἠλιόδωρος, καταπραΰνουν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1194. «ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται».

Ἐξεπαίρω· τό ἐπαίρω κατ' ἐπιτ. Ὑψόνω, σηκόνω ἐπάνω, ἐσηγείρω, παρακινῶ, βάλλω εἰς ἐπανάστασιν. Ἀριστοτ. Δυσ. 623.

Ἐξεπερείδω, τό ἐπερείδω, κατ' ἐπιτ. ἀφ οὗ ἐξυπερείδω κεῖται γραπτέον.

Ἐξεπεύχομαι, Μ. ξομαι, τό ἐπεύχομαι κατ' ἐπιτ. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι διά τίποτε, εἴτε τι· μετ' Ἀπρμφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 668.

Ἐξεπιπολῆς, Ἐπῤῥ. = ἐπιπολῆς, Δονεκαν. Ψευδοσ. «τό πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύστεινι ἐγράφετο δέ καί «ἐκ τῆς ἐπιπολῆς».

Ἐξεπίσταμαι, τό ἐπίσταμαι κατ' ἐπιτ. Ἠξεύρω, γνωρίζω, καταλαμβάνω καλά, σωστά, μέ ἀκρίβειαν, Ἡρόδ. 7. 39. 104. 130. Σοφκλ. Οἰδ. Κ 417. 554. Τρ. 624. 2) Ἠξεύρω ἐξ ἀτηβούς. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. C.

Ἐξεπισφραγίζω, Μ. ίσω. = ἐπισφραγίζω. Βουλόνω τι καλά· Ἀθην.

Ἐξεπίτηδες, Ἐπίῤῥ. = ἐπίτηδες. Ἀριστοφ.

Ἐξεπιτρέχω, Τό ἐπιτρέχω κατ' ἐπιτ. (ἀμλ.)

*Ἐξεπομβρέω (ἐπομβρέω). Κάμνω μεγάλην βροχήν, βρέχω δυνατά, Σοφκλ. Πολῦδ. Λῦκ. 3, 4.

*Ἐξέπτην, γ'. ἐνκ. πρτπ. β'. ἀόρ. τοῦ ἐκπέταμαι, ἐξίπταμαι, Ἡσόδ. Ἔρ. 98.

Ἐξεράζω, καί ἐξεραίνω = ἐξεράω, ὁπερ ἰδέ.

Ἐξέρασμα, καί ἐξέραστμα, τό. Ξέρασμα, ὅτι ἐξαίρασε τις, παρά τό

Ἐξεράω, Μ. άσω. καί ἐξεράζω (ἐράω). Ἀδειάζω τήν κοιλίαν, τό στομάχι μου, ἐξαίρ. μέ κινητικόν ἢ μέ ξερατικόν, Ἱππ. Ξερνῶ, ῥίπτω, πετάχνω τι ἔξω πέξερ. τούς λίθους Ἀριστοφ. Ἀχ. 341. Χύνω τι ἔξω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 993. «ἐξεράσω τάς ψήφους» Θέλει χύσω τάς ψήφους, τό Ἰταλ. τά βότα, Θέλει τάς ἀδειάσω διά νά τάς μετρήσω. Χύνω νερόν ἔξω, πέξερ τό ὕδωρ, Δημοσθέν. σελ. 963. Ὁ τύπος ἐξεραίνω, ἀμφβ. (άσω, --, Ἀριστοφ.)

Ἐξεργάζομαι, Μ. άσομαι, μέτ. ἀποδ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω, φκειάνω, τελειόνω τι· ἐπιχειρίζομαι, μετέρχομαί τι, καταγίνομαι εἰς τι· πέξεργ. τεχνήν ἔτι δέ καί περί τι. Ἐναργῶ, φέρω εἰς τέλος, κατορθόνω τι. Ὅτε ἐνστ. ἐξεργάζεσθαι καί ὁ Πρκμ. ἐξείργασθαι εὑρηται καί κατ' ἐνεργ. καί κατά παῦτ. σημασ. Bornem. ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 61. 2) Δουλεύω τι μέ ἐπιμέλειαν· ξανακουλεύω τι δουλευμένον· πέξεργάζομαι γῆν, χώραν, σπόρον. Καλλιεργῶ, ὀργόνω. 3) Δουλεύοντας κερδαίνω, εὐγάζω τό ψωμί μου. 4) Δουλεύοντας χαλνῶ, καταχαλνῶ τι, φθείρω, ἐξαίρ. ἐπ' ἀνθρώπων, κάμνω τινά δυστυχῆ. Ἡρόδ. 4, 134. 5, 10. Wess. πολλάκις παρά τοῖς Τργκ. «μή μ' ἐξεργάσεαι Μή μέ ἀφανίσεις, μή μέ κάμεις δυστυχῆ. Εὐρπ. Ἱππλ. 607. Πεῖ. «ἐξειργάσμεθα Ἐχάσημεν, ἀφανισθήκαμεν. Εὐρ. Ἑλ. 1104. «τά ἐξειργασμένα Πράγματα κακομοίρα, τελειωμένα, συμφωνημένα, Wess. ἐν Ἡρόδ. 4, 164. 8, 94. «ἐπ' ἐξειργασμένοις, Walch. ἐν Ἡρόδ. 9, 77. Abresch ἐν Αἰτχλ. Πρ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐξεργασία, ἡ. Κατασκεύασμα, τελείωμα, τέλειον φκειάνιμον πράγματός τινος. 2) Καλλιέργημα, ὀργώμα· «ἐξεργασία γῆς». Ἀπρ. ἀφ' οὗ

Ἐξεργαστικός, ἡ, κόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νά κατασκευάζῃ, φκειάνῃ, τελειόνῃ, ἐναργῇ, κάμνῃ ἔργον τι τέλειον, σωστόν· πάν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ὁρμόδιον εἰς ἐξεργασίαν.

Ἐξέργω, Ἰων. ἀντί ἐξείργω, Ἡρόδ.

Ἐξερεείνω, (ἐρεείνω). Ἐρευνῶ ἐρωτῶντας

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι. Ὀδ. Μ. 259. πέμπουρους ἄλλοὺς ἐξερευνάων. Ὅθεν ἐξετάζω, ἀναζητῶ, διερευνῶ, ἐξιχνεύω ἐσκελίζω, ἐστρυπώνω τι, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, Ὁμ. Τρωκ. ἐπὶ κεφάρας, κάμνω νὰ σβγάζῃ τόνον, νὰ ἠχῇ, Ὁμ. Τμ. Ἔρ. 483.

Ἐξερεΐζω, Μ. ἴσω. Τὸ ἐρεΐζω κατ' ἔπτ. Πίνδ.

* Ἐξερέω, Τὸ ἐρέω κατ' ἐπίτσ.

Ἐξερείδω, Μ. εἴσω. Τὸ ἐρείδω κατ' ἔπτσ. Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ Πολύβ.

Ἐξερείπω, (ἐρείπω, ἀμλ.). Ῥίπτω κάτω, κατὰ γῆς, κρημνίζω κάτω, ἀπλόνω κάτω. πέτρινον ὄζους πελέκεσιν Πίνδ. Πύθ. Δ. 469. 2) ἀρτβ. ἄορ. β'. ἐξέρῐπον, ἄπρμ. ἐξερῐπεῖν, καὶ Πρκμ. ἐξερῐπε Πάτσο κατὰ γῆς, ἐρημίζομαι κάτω, Ἰλιάδ. Ξ. 414. κηκίτη ξεύγλης ἐξεριπούσαις Ἡ ὁποία τριβομένη ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἔπεσε κάτω, ἢ ἡ ὁποία ἐκρέμετο ἀπὸ τὸν ζυγὸν καὶ ἐκυματοῦσε. Ἰλιάδ. Ρ, 440. κακήρει αὐχένας ἐξεριπόντες Κειτάμενοι καταγῆς ἀπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 174. Ἡσιόδ. Θγν. 704. ὅπου εὑρίσκεται καὶ ὁπωσδ. ἐνστ., Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. β'.

Ἐξέρεισις, εως, ἡ (ἐξερείδω). Τὸ νὰ ἀνοιγμβῇ, στερεώσῃ τις τίποτε· ἀκούμπισμα. Πολύβ.

Ἐξέρεισμα, ατος, τὸ. Πανδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ, στηρίζει τίς τι· ἀκουμβητήρι, ἀντίστασις, ἐμπόδιον. Λογγῖν. λθ'. 8.

Ἐξερέομαι, Μέσ. Ἐρευνῶ, ἐρωτῶντας θέλω νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ τίποτε, Ὁμ. παρβλ. ἐξερέω.

Ἐξέρευγμα, ατος. Ξέρασμα, ἐξεχείλισμα, ἐξοχύσιμον, παρὰ τὸ

Ἐξερεύγω, (ἐρεύγω). Ξερνῶ, ἐξεχείλίζω, ἐξεμοῦμαι, Παθτ. ἐπὶ ποταμῶν, Ξεπερχει ὁ Ῥοδανὸς ἐξερεύγεται εἰς τὴν Θάλασσαν. Δδ. Σελ. ἐπὶ πηγῶν, Ἀναβρύει, ἀναβλύζει, χορχολάζει.

Ἐξερευνάω, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ἐρευνῶ μὲ προσοχήν, ἐρωτῶ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ, ἐξετασθῶ τίποτε, ἀφ' οὗ

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ μὲ προσοχήν, ἐρωτᾷ τις νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ, ἀνακαλύψῃ τι.

Ἐξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐξεταστής, ἐρευνητής, ὅστις ἐρευνᾷ μὲ ἐπιμέλειαν, ἐξετάζει, ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τι. Εὐρίπ.

Ἐξερευνητικός, κή, κόν. Ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐξερεύνησιν· εἰς τὸ νὰ ἐξερευνᾷ, ἐξετάζῃ περί τινος.

Ἐξέρευξις, εως, ἡ (ἐξερεύγω). Τὸ νὰ κάμνῃ ῥεῦσίν τι, οἷον ποταμός, καὶ τ. π. ξέρασμα, ἐξεχείλισιν, ἐξέρευσιν.

Ἐξερέω, Ἀττ. συναίρ. ἐξερῶ, Μλ. τοῦ ἐξερεῖν (ἐρέω, ἐρῶ, ἐξείρω, ἀμλ.) Θέλει εἰπῶ, ἀκροώνομαι, ἀκροάσθην μὲ ἀκρίβειαν καὶ βεβαιότητα, Ἰλιάδ. Θ, 286. Μ, 215. Ὀδύσ. Ι, 365. Π, 440. ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ ἀ. ἐνκ. πρσπ. τοῦ Μλ. ἐξερέω ἀεὶ ἀπολύτως. Παρὰ σοὶ μεταγν. δὲ εὑρηται καὶ Πρκμ. ἐξείρηκα, ἀορ. ἐξερρήθην καὶ ἐξερρέθην (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ ἑπομ. ὡς πολλάκις συμβαίνει).

* Ἐξερέω (ἐρέω, ἐρυμαι, ἀνμλ.) Ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι· ὅλως ὡς τὸ, ἐξαίρομαι, τοῦ ὁποίου ἐστὶ τύπος Ἑπτ. καὶ ἐν χρήσει ὡς τὸ, ἐξερεύνω. Ὀδύσ. Δ, 337. Ξ, 376. Τ, 166. κατ' ἔνστ. μόνως. Ἰδιαιτέρως χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ τῇ μέσ. ἀκτ. ἐν Ὀδ. καὶ ἐν Ἰλιάδ., ἡ ὁ ἐνεργ. διαβ. οὐχ εὑρηται ἐν Ἰλιάδ. κεξερήσομαι φωτόσω. Θέλει ἐρωτήσω νὰ πληροφορεθῶ διὰ τὸν ἄνδρα, Σφκλ. Φιλ. 439. (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ προηγουμένῳ).

Ἐξερημόω, τὸ ερημῶ κατ' ἔπτσ. Καταρημάζω, καταμονιάζω τίποτε. Πλάτ.

Ἐξέρησις, Ηέωσις ἡ ἄδεασμα, ἐξαρ. τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου διὰ κινητικοῦ, ἢ διὰ ξηρατικοῦ. Ἱππκ.

Ἐξερίζω, (ἐρίζω). Ἐξακολουθῶ νὰ φιλονεικῶ, ἐπιμένω εἰς τὴν φιλονεικίαν. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 56. καὶ Ἀππιαν.

Ἐξεριθεύομαι, (ἐριθεύω). Τοὺς νέους, Ἔλεω τοὺς νέους πρὸς τὰ μέρος μου, παρόλον τὴν ἀγάπην των μετεχειριζόμενος μηχανορραφίας, δολοπλοκίας, τὸ ἰταλ. καμπάλας, ἐντρίγκα καὶ διαφοδοκίας, ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν λειτουργιῶν, ἤτοι τῶν ἀξιωμάτων εἰς δουλευσιν τῆς πολιτείας. Πολύβ.

Ἐξερινάζω, Μ. άσω (ἐρινάζω). Ταχύνω τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων κρεμώντας εἰς τὴν συκῆν, συκιάζω, ἄγρια σύκα· ἐν γένει, Κάμνω κρεμόν τινα νὰ ὡριμάσῃ, φθάσῃ, νὰ γένῃ ὥριμος. Τρπ. πέρυσι ἄχρειος ὢν εἰς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. Εἶσαι ἀγριόσυκον ἄχρηστον εἰς φαγητόν, καὶ ζητεῖς νὰ ὡριμάσῃς τοὺς ἄλλους, ὁ ἐστίν, σὺ δὲν ἔχεις γνῶσιν καὶ ζητεῖς νὰ δώσῃς εἰς ἄλλους. Σοφ. παρ' Ἀθην. σ. 36.

Ἐξεριστής, στοῦ, ὁ (ἐξερίζω). Ἰσχυρογνώμων φιλονεικητής, τὰ τουρκ. καυγατσής. Εὐρῖπ. Ἱκετ. 894. κεξεριστὴς τῶν λόγων.

Ἐξερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι. Διον. Ἁλικ.

Ἐξέρομαι, Μλ. ἐξερήσομαι (ἔρομαι, ἀνμλ.) Ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω νὰ πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτ. τοῦ τε πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ. Ἰλιάδ. Ε, 756. Τ, 15. Ω, 361. Ὀδύσ. Ν, 127. Ο' Ποιητὴς χρῆται πανταχοῦ τῷ Παρτ. ἐξείρετο. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. Σοφοκλ. Φιλ. 439. κἀκεῖθεν φωτὸς ἐξερήσομαι. Ἐνστ. Ἰων. ἐξείρομαι, ὁ συνηθέστ. τύπος παρ' Ὁμ. ἐστὶ τὸ, ἐξερέω καὶ ἐξερέεσθαι. Ἔστι δὲ ἡ λξ. κατὰ τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ τὴν σημσ. τῷ ἐξερεείνω συγγν.

Ἐξερπύζω, Μ. ύσω (ἑρπύζω). = ἐξέρπω. Ἀριστοτ.

* Ἐξέρπω (ἕρπω). Εὐγαίνω, ψεύγω συρόμενος ἔπαινω εἰς τὴν κοιλίαν ὡς τὰ ὄφιδια, τὸ κοινότ. ξεστβαριζόμαι, ξεστέρνομαι καὶ ψεύγω· εὐγαίνω ἔξω, ἐμπρός. 2) μεταφ. Κάμνω νὰ ἐλθῃ, νὰ εὐγῇ τις, νὰ φέρουν τὰ ἐμπρός.

Ἐξέρρω, (ἐρρω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, μακρυὰ, τὸ κοινότ. παίρνω τὰ 'μάτια μου καὶ πάγω ς πανάθεμα, μετὰ γεν. κεξαῤῥ. γαίνεω. Valck. εἰς Ἱππ. 973. Κατὰ τὸ Τραγ. ἰδίωμα δέ, πηγαίνω εἰς τὰ κακόν μου, εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

* Ἐξερυγεῖν, Ἀπρμφ. β'. ἀόρ. τοῦ ἐξερεύγω.

Ἐξερυθριάω, Μλ. άσω (ἐρυθριάω). Κατακοκκινίζω, εἶμαι πολὺ τόκκινος, καταλόκκινος. Ἱπποκρ.

Ἐξέρυθρος, ὁ (ἐρυθρός) Καταλόκκινος. Γαλην.

Ἐξερύκω, (ἐρύκω, ἀνμλ.) Κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ τι, ἢ τινα μακρυὰ ἀπὸ ἐμέτα, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 423. (2)

Ἐξερύω, Μ. ύσω (ἐρύω). Τραβῶ, ἐντζίζω τι ἔξω ἀπό τι· τίτνος· π. χ. κβέλος ὠμοῦ ἀόρ. μηροῦ· μελίην ἀσπίδος καὶ λ. τ. τ. Ἰλιάδ. πιζύας δελάσσης διατύρσω Ὀδύσ. Χ, 336. Ἀλλὰ, ποσὸν τινα ἐξερύσω Τραβῶ, σείρω τινὰ ἔξω τραβῶντας τὸν ἀπὸ τὸ ποδάρι, Ἰλιάδ. Κ, 490. ὑπὲρ ὄμον χειρὸς Ἀδρήστου τὸ δοξάρι ἀπὸ τὰ χέρια τινος, Ἰλιάδ. Ψ, 870. Σείρω, σβαρίζω ἔξω, τραβιοῦτας ξεκόπτω τι μὲ τελειότητα, Ὀδύσ. Σ, 87. (2)

Ἐξέρχομαι, Μλ. ἐξελεύσομαι, ἀόρ. ἐξῆλυθον, συνῳδ. ἐξῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω· τὰ πλείστα μετὰ γεν. τοῦ τόπου, Ὁμ., ὅστις μόνον τῷ συντομοτέρῳ ἀόρ. τύπῳ, ἐξῆλθον, χρῆται. Ἀναχωρῶ, κάνω, μισεύω, εὐγαίνω μὲ στράτευμα Ἰλιάδ. Ι, 576. σπανιότ. μετὰ αἰτιατ. κεξῆλθον τὴν Περτίδα χώρανα Ἡρόδ. 7. 29. ἐξ ἐναντίας μετὰ σοτ. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 37. Ε. Jac. Ἀνβλ. Παλατ. 545. κεξέρχομαι εἰς τιν. Πηγαίνω πού διὰ τίποτε. Ἀλλὰ τό, κεξέρχομαι εἰς τινα εἶναι Ἐμβαίνω εἰς τὸν ἀριθμὸν ἄλλων, συγκαταλέγομαι εἰς τοὺς ἄλλους, ἐμβαίνω εἴς τινα κλάσσ. 2) ἐπὶ χρόνου. Ἀπερνῶ, τελειόνω. Δημοσθ. κεξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, κεξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. 3) Ἀποβαίνει, ἀληθεύει, εὐγαίνει ἀληθεὶς· ἐπὶ προφητειῶν, ὀνείρων καὶ τ. τ. κεξελήλυθέναι τὴν ὄψιν. Ἡρόδ. 6, 107. Ἐν γένει, ἐπὶ ἀποβάσεως πραξεώς τινος, παρβλ. ἐξήκω. 4) Συνάζεται, συμπεραίνεται, ἀριθμὸς μὲν γάρ, ἔφη, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐκ ἐλάσσων ἐξέλθοιεν. Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4.

* Ἔξερῶ, ἰδὲ τὸ πρῶτον ἐξερέω.

Ἐξερωάω, Μλ.-ήσω (ἐρωάω). Ξεκλίνω, πηγαίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ἀρόμον, πορεύομαι στρατίζω· ἐπὶ ἵππων, ὅσοι ξηπάζονται καὶ εὐγαίνουν ἀπὸ τὸν ἀρόμον των, κεξηρώησαν. Ἰλιάδ. Ψ, 468. μετὰ γεν. κεξέρωησε κελεύσου. Θεόκριτ. 25. 189

Ἐξερωτάω, Μλ.-ήσω (ἐρωτάω). = ἐξερεείνω. Πίνδαρ.

Ἐξεσσεύω, Μλ. ἐξέσσομαι (ἐσσεύω, ἀνμλ.) Τελειόνω τι τρώγοντάς το, τρώγω ὅλον τι, καταβρώγω. πρβλ. ἐξέδω.

* Ἐξέσσω = ἐξεσθίω. Αἰσχύλ. Χρφ. 276.

Ἐξεσία, ἡ (ἔξημι). Ἀποπεμψις, ἀποστολή, πέμψιμον, στάλτιμον, πρεσβεία, τὸ ἰταλ. ἀμπασάδα, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συνταξει πέμπειν ἐξεσίην ἑλλείνων. Τὸ νὰ ἐλθῃ τίς που ὡς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος περὶ σημασιῶν ὑποθέσεων. Ἰλιάδ. Ω, 235. Ὀδύσ. Φ, 20.

Ἐξεσις, εως, ἡ = ἔξεσις. ἐξαίρ. κεξεσις γυναικὸς Τὸ νὰ χωρήσῃ τις τὴν γυναῖκά του, διαζύγιον. Ἡρόδ. 5, 40.

Ἐξεστε, ἐξέσται, ἐξῆν, ἀπρσπ. παρὰ τὸ ἄλλως ἀχρηστον ἔξειμι (εἰμί). Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι συνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Δημοσθ. κεξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι. Ξενοφ. κεξεστί μοι ἀποθνῄσκειν, καὶ κεξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένοις ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. Ἀπαρμφ. ἐξέναι. ἀφ' οὗ Μετοχ. Οὐδ. ἐξόν, ἀπολύτως, ἐξὸν ὡ εἶναι ἢ ἦτον δυνατόν, συγχωρημένον, ἐλεύθερον, ἂν ὦ ἠμπορεῖ, ἢ ἠμπορούσε τις· ἐπιεικὲς καὶ εἶναι ὄφειλα, ἢ εὐκαιρία, ἢ περίστασις.

* Ἐξέσσυτο, κατὰ συγκ. μεσ. ἀόρ. τοῦ ἐξεύω, Ὁμ.

Ἐξεστις, ιος, ἡ = ἔξαστις.

Ἐξεστραμμένως, Ἐπίρ. Μτχ Πρκμ. παθ. τοῦ ἐκστρέφω. Σανάστροφα, ἀνάποδα, πρόξενα, ἀσυνήθιστα.

Ἐξετάζω, Μ. άσω. ποιητ. – άσσω. Δωρ.-άζω. Ἀττ. ἑξετῶ (ἑτάζω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐσκεμμαζω, ἐξαιρ. νὰ μάθω ἂν εἶναί τι γνήσιον, ἀληθινὸν ἢ κελόν· ὅθεν, ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀνακρίνω, ἀναζητῶ, τὸ ἰταλικὸν ἐξαμινάρω τινά, Δημοσθ. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἂν τις ἴδοι τοὺς εἰκότας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους, οὗτος δ' ἂν τοὐναντίον δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς ὄντα πονηρὸν καὶ ἄπιστον ἐκ τούτων δείκνυσι. Κἀγὼ ἐξετάσω, ξετσεκπάζω τὴν ἀλήθειαν παραβάλλοντας τὰ πράγματα καὶ συμπεραίνοντας ἀπὸ αὐτά. Δημοσθ. περὶ στεφ. κεξετάσαι τοίνυν παρακαλῶ τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Εὐρίπιδ. τὴν ἀλήθειαν μεταχειριζόμενος βίον, βασανιστήριον, ἤτοι βιάζω τινὰ βάλλοντάς τον εἰς τὰ μαρτύρια καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν· ἐπὶ στρατευμάτων, Ἐπιθεωρῶ, γυμνάζω τὸ στράτευμα, καὶ μάλιστα τὸ ἱππικόν, τὴν καβαλλαρίαν, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν εὑρίσκηται εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν καὶ ἠξεύρῃ καλὰ τὰ πολεμικὰ κινήματα. Θουκυδ. Β'. ἡ Ἀθηναίων δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήτασεν· ἐπὶ χρυσοῦ, μάλαγμα τος, καὶ ἄλλων μετάλλων, Δυκιτζῶ ἂν εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλά. Ἐν γένει δέ, ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων, ἑστιῶ, τὸ ἰταλικὸν στιμάρω. 2) Ἀποδέχομαι, ἐπαυρόνω ὡς γνήσιον, ἀληθινὸν ἢ καλόν, πᾶν ὅ,τι ἐρεύνησα, ἐδοκίμασα καὶ εὗρον τοιοῦτον, τὸ συναριθμῶ εἰς τὰ γνήσια, ἀληθινὰ ἢ καλά, καὶ τὸ ἀποδείχνω ὡς ἄοκιμον, νόμιμον, ὀρθόν· ἀποδείχνω, παραστήνω τι μὲ ἀκρίβειαν καὶ ὀρθότητα· σαφηνίζω, φανερόνω. Παθητ. Δοκιμάζομαι, δείχνομαι, εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι, φαίνομαι γνήσιος, ἀληθινός, ἄοκιμος· μετὰ μετοχ. ἐξετάζομαι τὰ ὄντα λέγων Εὑρίσκην ὅτι λέγω ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα, ἢ πρέπει νὰ λέγω, γλεπτὸς, ἐξετάζομαι φιλοτιμούμενος· Δείχνω τὸν ἑαυτόν μου φιλότιμον. Δημοσθ. ἐξετάζομαι μετὰ τῶν μηδένα ἡδικηκότων »Εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ὅτου δὲν ἀδίκησεν κανένα· ὥσαυτως καὶ ἐξετάζομαι ἐν τισιν. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἐξετάζομαι τῶν ἐχθρῶν· Εὑρίσκομαι, φαίνομαι ὡς ἕνας ἐχθρός. Ἐν γένει, δείχνομαι, παραστήνομαι, φαίνομαι, εἶμαι παρὼν, ὁρατός, φανερός. Ἔστι δὲ ἡ λέξις μεσοπαθὴς καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. ἀπαντωμένη. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τούτῳ τῷ συνθέτῳ σύνηθως αὐτῆς μᾶλλον ἢ τῷ ἁπλῷ. ἀφ' οὗ

Ἐξέτασις, εως, ἡ. Δοκιμή, ἔρευνα τοῦ ἀληθοῦς· οἱ ἐρωτήσεων, βασάνων κ. τ. τ. Λουκιαν. εἰπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. 2) Σύγκρισις, παραβολή, συμπερασμός· ξετίμημα· ὁ ἐν Κυκλωπ. ἡμὴ ὅτου τοῦ ἐναντίου αὐτῷ (τῷ Κύκλωπι) πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γίγνεσθαι· 3) Ἐπιστρατεία καὶ γύμνασις τοῦ στρατεύματος. Θουκ. ς. 45. ἐξέτασις ὅπλων καὶ ἵππων. Τοῦ αὐτοῦ καὶ περιεκοῦ. Ξενοφ. ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἐξέτασαν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων, κ. τ. λ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν 3, 3, 4. καὶ ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται καὶ ἀριθμὸς· καὶ αἱ ἐξετάσεις ἐγίνοντο. Ἰσοκρ.

Ἐξετασμός, οὗ, ὁ. = ἐξέτασις, Δημοσθ.

Ἐξεταστέον, ἐπῃ. ῥηματν. τοῦ ἐξετάζω. Πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τις, ἐρευνᾶ, δοκιμάζῃ, κάμνῃ ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων.

Ἐξεταστήριον, τὸ, Ἐξέτασμα, δοκίμασμα. Ἐκκλ.

Ἐξεταστής, οὗ, ὁ. Ὅστις κάμνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, δοκιμήν, σύγκρισιν. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἀρχὴ ἡ ἐξουσία τις, ἢ κριτήριον ἐπιτρέπουσ διὰ νὰ ἐξετάζῃ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν ἦτον σωστός, ὥσταν καὶ ὡς τὸ παίρνῃ λογαριασμὸν εἰς τὰς δαπανηρίας ἡμοσίων χρημάτων.

Ἐξεταστικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ. ἐξεταστικὸν ἀργύριον, Ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν, κριτῶν. Δημοσθ. ἐξεταστικὸν εἶναί τινος· Τὸ νὰ ἠμπορῇ, νὰ εἶναί τις εἰς κατάστασιν διὰ νὰ ἐξετάζῃ, κρίνῃ, ἀποφασίζῃ τι. Ἐπῤῥ. ἐξεταστικῶς.

Ἕξέτερος, α, ον. Μερικοὶ ἄλλοι· συνηθέστ. μετεξέτερος.

Ἑξήκοντα, ὁ, ἡ, (ἕξ, ἑπτὰ) = ἑξηκοστὸς, Ἰλιάδ. Ψ, 266. 655. Ἔτι δὲ καὶ ἑξήκοντος, ου, ὁ, ἡλικ. ἑξήκοντ-ιδος, ἡ.

Ἑξήκοντι, (ἕξ, ἑπτὰ) Προθ. μετὰ γεν. Ἀκόμη τόσα, ἴσος τόσα ἀκόμη· ἀπὸ τότε ὡς τώρα. Ἐξέτι τοῦ ὅτε – Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀκόμη· Ἰλιάδ. Ι, 106. Ὀδ. Θ. 245. ἐξέτε πατρώιοι Ἔκπρογόνων, ἀφ' ἑκκαίδεκα· ἔξω, ἑκτοτε, ἀπὸ τότε. Τέλειον δὲ ἑξέτι ἐξ ἑκατὸν ὄντα ἔδει γράφεσθαι, ὡς καὶ παρὰ Καλλ. ἐξέτι καὶ ἔξωθεν εὑρηται.

Ἐξευγενίζω, Μ. ἴσω. = εὐγενίζω. Ἐκκλ. παρὰ Γρηγόρ. καὶ Βασίλ.

Ἐξεύδω, Τὸ εὐδῶ κατ' ἐπιτ. Πλάτ. Νόμ. ΙΙΙ'.

Ἐξευρισκεύω, τὸ εὑρίσκω κατ' ἐπιτ. Ἑρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Ἐξευλαβέομαι, τὸ εὐλαβοῦμαι κατ' ἐπιτ. Δίδω μεγάλην προσοχήν. Πλάτ. Νομ. 10, σλ. 905.

Ἐξευμαρίζω, (εὐμαρίζω) Εὐκολύνω, ποιῶ τι εὔκολον. Εὐριπίδ. Ἡρακλ. 18. καὶ Φίλων Ε'. σελ 310. Ρ. 2) Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω· προβιβάζω, αὐξάνω τι, κατορθόνω τι εὔκολα, πείθω τινὰ σωτηρίας ἐξευμαρίζομαι· ὁ αὐτ. κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐξευμενίζω, Μ. ἴσω. τὸ εὐμενίζω κατ' ἐπιτ. Ποιῶ τινα εὐμενῆ, ἱλαρὸν, ἥμερον. Φίλ. Β'. σελ. 86. Γ.

Ἐξευνουχίζω, Μ. ἴσω. Τὸ εὐνουχίζω κατ' ἐπιτ. Πλουταρ. Συμ.

Ἐξευπορέω, Μλ. –ήσω (εὐπορέω) Εὑρίσκω τρόπον ἢ μέσον νὰ κάμω, προξενήσω, προμηθεύτω τι. Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν Ὁ τύπος ἐξευπορίζω, αὐτ ἔστιν Ἑλληνικός. Ἰδὲ Schaef. mel. σλ. 7.

*Ἐξεύρεμα, τὸ (ἐξευρίσκω) = ἐξεύρημα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ. (ἐξευρίσκω) Τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ, εὑρίσκῃ τις τι· ἐφεύρεσις.

*Ἐξευρετέος, ᾶ, ον. ῥηματν. τοῦ ἐξευρίσκω. Πλάτ. Πολ. 2, σλ. 580. Α. Πρέπει νὰ ἐφευρίσκῃ, ζητῇ διὰ νὰ εὑρίσκῃ, εὕρῃ τί τι.

Ἐξευρετικός, κή, κόν. Ἐφευρετικὸς, ὅστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται καὶ εὑρίσκει τι· ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐφεύρεσιν.

Ἐξεύρημα, ατος, τὸ. Ἐφεύρεμα· πᾶν ὅ,τι ἐφεύρηται τις, Πλουταρχ. παρὰ τὸ

Ἐξευρίσκω, Μ. ῥήσω. ἀόρ. ἐξεῦρον (εὑρίσκω, ἀνμλ.) Ζητῶν, ἐπιμελούμενος εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, Ἰλιάδ. Σ, 322. Ἔτι δὲ καὶ ἐκλέγω, ἀναζητῶ. Ἡρόδ. 7. 119. Ἡρόδοτ. Ζ'. 119. πεξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα κτήνεα. Ἠγόραζον καὶ ἐξέταζον, ἐζητοῦσαν ἢ ἐδιάλεγαν τὰ ὡραιότατα κτήνη· ἐπινοῶ, πλάττω ἢ ἐφευρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου. (Ἐκ τοῦ ἐξευρίσκω ἠθέλησεν ὁ Κοραὴς νὰ ἐξεύρῃ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους ἠξεύρω, καὶ ὁ Κούμας ἐναγκαλισθεὶς τὴν, κατ' ἀττικιότητα, ἐπίνοιαν ταύτην τοῦ Κοραὴ ἐδογμάτισεν αὐτὴν ἀφιλοσοφήτως ὑπὸ διδάσκων τοὺς μαθητάς του νὰ λέγωσι καὶ γράφωσιν ἐξεύρω καὶ ἔχει ἠξεύρω, ὀλίγον ἢ οὐδόλως φροντίσας περὶ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ ἐξευρίσκω ὅλως ἀσυμβιβάστου τῇ τοῦ κοινοῦ παρ' ἡμῖν ἠξεύρω.)

Ἐξευτελίζω, Μ. ἴσω. τὸ, εὐτελίζω κατ' ἐπιτ. Ἰώσηπ. ἀφ' οὗ

Ἐξευτελισμός, ὁ. Τὸ, εὐτελισμὸς κατ' ἐπιτ. Διον. Ἁλικ.

Ἐξευτονέω, τὸ, εὐτονέω κατ' ἐπιτ. Ἔχω ἱκανὰς, ἀρκετὰς δυνάμεις. Ἀρρίαν. Ἐπ. Δ 1.

Ἐξευτρεπίζω, Μ. ἴσω. τὸ, εὐτρεπίζω κατ' ἐπιτ. Εὐριπ.

Ἐξεύχομαι, Μλ. –ξομαι (εὔχομαι) Καυχῶμαι μεγαλοφώνως διὰ, ἢ μὲ τίποτε, διηγοῦμαι πρός τινα τίποτε μὲ ἀλαζόνευμα, μεγαληγορίαν, κομπαστικά. Πίνδ. Ὀλ. Ι'. 85. ἐκειτο δὲ ἄλλοτε καὶ Ὀδσ. Α, 406. Ρ, 192. ὅπου ὁ Wolf ἐξεύχομαιι διηρμ. γράφει.

Ἐξέφηβος, ὁ, Πᾶς νέος, ὅστις πέρασε τοὺς χρόνους τῆς ἐφηβίας, δὲν εἶναι πλέον ἔφηβος. Boeck de epheb. σλ. 4.

Ἐξεφίημι, = ἐφίημι. Μέσ. ἐξεφίεμαι, Προστάζω, παραγγέλλω, μετὰ ἀπρμφ. Σοφκλ. Αἴ. 795. (υ – – υ, Ἀττ.)

Ἐξεχέβροτχος, ὁ, ἡ. (ἐξεχῆς, βρόγχος) Ὅστις ἔχει ἐξέχον, ἢ ἔξω πεταγμένον τὸ κόκκαλον, τὸ κοιν. τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ.

*Ἐξεχέγλαυτος, ὑ, ἡ (ἐξεχῆς, γλαυτὸς) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ἔξω πεταγμένα τὰ κόκκαλα ἀπὸ τοὺς λαγόνας, τὰ λαγγόνια.

Ἐξεχής, ὁ, ἡ. (ἐξέχω, σήμ. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω πεταχτὸν· ἐν γένει = ἔξοχος, Ἄρετ.

Ἐξέχω, (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ τι ἔξω ἢ ἐμπρός· — 2) ἀμτβ. Στέκομαι, εἶμαι περισπάτερον παρὰ ἄλλος ἔξω, ἔμπρός, ὑψηλά. ποιὰ φλέβις τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Ἀριστ. Προβλ. Ἐπὶ ἥλιου δέ, Ἀνατέλλει πρὶν ἥλιον ἐξέχειν Δημοσθ. Τρπκ. Εἶμαι ἀνώτερος μεγαλήτερος, δυνατώτερος, ἰσχυρότερος καθ. τ. παρὰ ἄλλους· διαφέρω εἴς τι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Παθητ. Εἶμαι προτελλημένος εἴς τινα, ἐρέμομαι ὅλως ἀπὸ αὐτόν. μετὰ γεν. ἐξεχόμενοι τῆς μητρὸς Διον. Ἁλ. 1, 79.

Ἐξέψω, Μ. ψήσω. (ἕψω, ἀνμλ.) Ἀποβράζω, χωνεύω τι· ξεβράζω, χωνεύω.

Ἐξήβης, ὁ, ἡ. (ἥβη) Ὅστις πέρασε τῶν ἐφήβων τὴν ἡλικίαν· τὸ ἄλλως, ἔξωρος.

Ἐξηγέομαι, Μλ. –ήσομαι, μέσ. ἀποδ. (ἡγέομαι) Προπορεύομαι, πηγαίνω ἔμπρός, εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγός· μετὰ γεν. τοῦ προσπ. Ἰλιάδ. Β, 806. Ὅσσον ἐν γένει πηγαίνω ἔμπρὸς ἀδηγῶ, δείχνω τὸν δρόμον εἰς τινα. μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. καὶ γεν. τοῦ πράγμ. ἐξηγοῦμαί τινί τινος. Πηγαίνω ἔμπρος ἢ δίδω εἰς κάνενα παράδειγμα κάμνοντας τίποτε. ἐξαιρ. ἐξηγοῦμαί τινι τὴν ὁδόν. Δείχνω εἰς τινα τὸν δρόμον προπορευόμενος, ἢ πηγαίνοντας ἐγὼ ἔμπροσθά. Ὅθεν καὶ Μεταφρ. ἐξηγοῦμαί τινι τῆς πράξεώς τι. Δείχνω εἰς τινα νὰ κάμῃ τι, κάμνοντάς το ἐγὼ διὰ νὰ μὲ ἰδῇ πῶς τὸ κάμνω. Ξνφ. »οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, οὕτω καὶ ἐπὶ λέξεων ἢ λόγου, Λέγω εἴς τινα τίποτε· ὅθεν 2) διὰ νὰ τὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ εἰπῇ καὶ αὐτὸς καθὼς ἐγώ. Δημοσθ. σελ. 363. »ὑπογραμματέων γὰρ ὑμῖν αὐτῷ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τὸν κήρυκα. ὅθεν ἐν γένει, Ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι, εἶμαι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ — β') Ὁδοιῶ τινα ἕως εἰς τὸ μέρος ἢ διὰ μέσου, ἀνάμεσα ἀπό τι. Ξνφ. Ἀνάβ. 6, 6, §4 — 2) Διηγοῦμαί τι διεξοδικά, καταλεπτῶς, περιγράφω, ἐξηγῶ, δείχνω, φανερόνω, συμβουλεύω· μετὰ αἰτ. Δημοσθ. »τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα. — 3) Ὁ Θκδ. 1, 71. καὶ 6, 85, συντάττει τὴν λέξ. καὶ κατὰ τὴν πρώτην σημ. μετὰ αἰτ. »τοὺς ξυμμάχους ἐξηγούμεθα. Κυβερνοῦμεν, ἐξουσιάζομεν τοὺς συμμάχους μας. παρβλ. Poppo, T. 1. σλ. 130. ἀφ' οὗ

Ἐξήγημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἐξήγησε, ἐδιήγησε, ἔδειξέ τις.

Ἐξήγησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἔμπρός, νὰ ἀδηγῇ ἄλλον, ἢ ἄλλους. — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑρμηνεία, διήγησις, ἀπόδειξις, φανέρωσις πράγματός τινος.

Ἐξηγητής, οὗ, ὁ. Ὅστις ὁδηγεῖ, φέρει, ἢ δείχνει τὸν δρόμον εἰς τινα, ὁδηγός. Ἡρόδοτ. »οὐ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γένεαι πραγμάτων ἀγαθῶν. Ὅστις ἐξηγεῖ, ἑρμηνεύει, διηγεῖται, φανερόνει καθαρὰ τὰ εἰς τινα· ὅστις δίδει τινὶ συμβουλὴν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, τὸ κοιν. τὸν βάνει 'ς τὰ λόγια. Δημοσθ. πρὸς Λακρ. »οὐτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν τρεῖς Ἐξηγηταί, ἀφορισμένοι ὑπὸ τῆς διοικήσεως, οἱ ὁποῖοι ἐδείχνον καὶ ἐξηγοῦσαν εἰς τοὺς ξένους τὰς ἀρχαιότητας καὶ τὰ ἀξιόλογα πράγματα τῆς πολιτείας, ἐξαιρέτως τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς. Τίμ. Λεξ. Πλάτ. Πολιτ. Β. 124, πεξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ των Διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες καὶ οἱ τοὺς χρησμοὺς ὀηλ. ἐξηγούμενοι· ἴδε καὶ Ruhnk. Τιμ. σλ. 109. ἀφ' οὗ

Ἐξηγητικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐξήγησιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξηγορέω, ἠ. (ἀγορεύω) Διηγητής, ἐγκωμίων, ἔπαινος. Ἰώβ. ΛΓ. 26.

*Ἐξηθέω, (ἠθέω) Στραγγίζω, περνῶ τι ἀπὸ τὸ σῆτρον, τὸν σῖτον, τὸ κοσκινίζω καὶ τοιουτοτρόπως τὸ καθαρίζω.

Ἐξήκοντα, οἱ, αἱ, τά. (ἑξ) Ἑξῆντα. Ὅμ.

*Ἐξηκοντάετης, ὁ, ἡ (ἔτος) Ἑξῆντα χρόνων γέρων, πολλοῖς, ἐξηνταρῆς.

Ἐξηκοντάκις, καὶ ποιτ. ἑξηκοντάκι, Ἐπίρ. Ἑξῆντα φοραῖς.

*Ἐξηκονταπέντε, οἱ, αἱ, τά, ἄκλτ. Ἐξηντατρία.

Ἐξηκονταπήχυς, (πῆχυς) ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, φαρδὺ καὶ π. τ. ἑξῆντα πήχεις.

Ἐξηνοσταστάδιος, ὁ, ἡ. (στάδιον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλατύ, μακρὺ ἑξῆντα στάδια.

Ἐξηκονταπαλάντειος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει ἑξῆντα τάλαντα.

*Ἐξηκοντατριακτία, ἡ (τάλαντον) Ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν ἢ πληρώνουν ὅλοι μαζὶ 60. τάλαντα ὡρισμένα διάφανα ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, Δημοσθ. Συμμ. σλ. 183. 8, 11.

*Ἐξηκοντούτης, ὁ, ἡ, = ἑξηκονταέτης.

Ἐξηκοστάιος, εἶα, εἷον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἢ γλυκάνει, ὁπήρησεν, ἢ διαρκεῖ, καὶ ὅσα ἡλθεν εἰς 60. ἡμέρας.

Ἐξηκοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἑξῆντα.

Ἐξηκριβωμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξακριβόω. Λίαν ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν, χωρὶς νὰ λείπῃ τὸ παραμικρόν.

Ἐξήκω, Μλ-ξω. (ἧκω) Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἐκτείνομαι ἕως εἴς τι μέρος, φθάνω που. Σφκλ. Τρ. 1157. Ἐν γένει. Τελειόνω, τώομαι, Σφκλ. Φιλ. 767. ἐξαιρ. ἐπὶ χρόνου πολλάκις, Περνᾷ πολὺ χρόνος ἐξήκειν Περσῶν ὁ κυρὶς «Σφκλ. Φιλ. 199. ὡσαύτως ἡμῖρα βίον ἐξήκει «Σφκλ. Ἀντ. 896 Ἐκεῖ χρησμῶν δὲ, Εὐγαίνει ἀληθεία, ἀληθεύει, Ἡρόδ. 6, 80. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ὀνείρων, Ἡρόδ. 1, 120. παρβλ. ἐξέρχομαι, σμσ. 3 (ὁ Ἔνστ. ψέρει ἀεὶ Παρακμ. σημτ.)

*Ἐξήλαγα, ας, ε. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐξελαύνω, ποιητ. ἐξήλασσα. Ὅμ.

Ἐξήλατος, ὁ, ἡ (ἐξελαύνω) Κτυπημένος, σφυροκοπημένος ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλων κατεσκευασμένων. Ὅμ. ἔχει Ἰλδ. Μ, 295. πάσπιδα ἐξήλατον ἐξηγῶν τὴν λέξιν προσθήκῃ τοῦ ωῆν ἄρα χαλκείης ἠλασανις, τὸ ὅλως ἐξήλατον, Ἀπὸ ἓξ πλάκας μία ἐπάνω τῆς ἄλλης, ἀναγιωστόμενον, εἶναι περιττόν.

*Ἐξῆλθον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξηλιάζω, Μ.-άσω. (ἡλιάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηράνῃ· ἡλιάζω τι.

Ἐξηλιόω, Μλ-ώσω (ἡλιόω) Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φωτίζω τι. Παθητ. Γίνομαι λαμπρός, φωτεινὸς ὡς ὁ ἥλιος. Πλούταρχ. Θ. σελ. 648. ἀλλ' ἐξηλιώθημεν.

Ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξαλλάσσω. Κατὰ διάφορον, ἀλλοιότατον, παράξενον τρόπον.

*Ἐξηλόω, (ἧλος) Ξεκαρφώνω τι, πκρ. τοῖς Ὁ'.

Ἐξήλυσις, εως, ἡ· (ἐξέρχομαι) Ἐξέλευσις, τὸ νὰ ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τις ἔξω, ἀπέρχηται, ἀναχωρῇ — 2) Ἔξοδος, εὐγάλμα, ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπόποθεν.

Ἐξήμαρ, Ἐπίρ. (ἓξ ἦμαρ) Ἐξ ἡμερῶν καιρός, εἰς ἓξ ἡμέρας. Ὀδ. ποιητ. μόνον.

Ἐξημαρτημένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθ. Παρακ. τοῦ ἁμαρτάνω. Πλανεμένα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἐξημερόω, τὸ, ἡμερόω κατ' ἔπτσ., Ἡμερώνω ἀγριόντι, τὸ κάμνω καθόλου ἥμερον, καταμερόνω τι. πέξημ. χιώνων Καλλιεργῶ, κάμνω καρποφόρον ἀγριόν τινα τόπον, Ἡρόδ. 1, 126. καὶ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 20. πέξημερόω γαῖαν. Ἐλευθερόνω τὴν γῆν ἀπὸ τὰ θηρία. Τρπ. Κάμνω τινὰ φιλανθρωπον, πραῦν, χρηστοήθη.

Ἐξημέρωσις, εως, ἡ. Τὸ, ἡμέρωσις κατ' ἔπτσ., Ἡμέρωμα. Πλούταρχ.

*Ἐξήμησε, Ἀόρ. τοῦ ἐξεμέω, Ἠσθ.

(Ἐξημι,) ἀντὶ ἐξίημι, οὐχ εὑρηται. Τινὲς δὲ ὑπάγουσιν εἰς αὐτόπτο Ἀπρμφ. ἐξέμεν, ἀντὶ ἐξεῖναι, Ἰλδ. Δ, 141.

Ἐξημοιβός, βή, βόν. (ἐξαμοίβω) Πᾶν ὅ,τι ἀλλάξθηκε μὲ ἄλλο τι, μεταλλάχθηκε· ὅ,τι εἶναι σὲ ἀλλαγμα, πέμματα ἐξημβ. Φορέματα σὲ ἀλλαγμα, Ὀδσ. Θ, 249.

Ἐξήν, Παρατατ. τοῦ, ἔξεστι.

*Ἐξήνεγκα, καὶ ἐξήνεγκον, α'. καὶ β'. Ἀόρ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξήνεος, ὁ, ἡ. (ἠνία) Ξεχαλίνωτος, χωρὶς χαλινόν. Πλούταρχ.

*Ἐξήπαφον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐξαπαφίσκω, Ὀδσ.

Ἐξηπειρόω, Τὸ ἠπειρόω κατ' ἔπτσ.

Ἐξηπεροπεύω, Μ.-εύσω. (ἠπεροπεύω) ξεγελῶ, ἀπατῶ μὲ δόλους. Ἀριστοφ.

Ἐξηπιαλέω, (ἠπιαλέω) Ἔχω σφοδρὸν πυρετὸν, θερμασίαν. Ἱπποκρ.

*Ἐξηπίωλόω, (ἠπίωλος) Μεταβάλλω εἰς πυρετόν.

*Ἐξήραμμαι, Πκδ. Πρκμ. τοῦ ξηραίνω.

*Ἐξηράνθη, γ'. πρσπ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ ξηραίνω, Ὀδ.

*Ἐξήρατο, γ'. πρσπ. μέσ. ἀορ. τοῦ ἐξαίρω, Ὀδσ.

Ἐξήρης, ὁ, ἡ. (ἄρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξηχῶς ἀρηρμοσμένον, ἢ συνδεμένον. ἐξαιρ. μὲ ἐξ ἀράδας ἀπὸ καΐσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας, ἀφ' οὗ κἐξηρικὸν πλοῖον καὶ ἐξήρεις, ἴδοι, ἢ, Καράβι μὲ ἓξ ἀράδας καθίσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας, Πολβ.

*Ἐξηρώησα, ἀόρ. α'. τοῦ ἐξηρωέω. Ἰλδ.

Ἐξῆς, Ἐπίρ. (ἔχω, ἕξω) Κατὰ τάξιν, κατὰ συνέχειαν, εἰς τὴν ἀράδα, ἕνα πρὸς ἕνα· ἀραδιαστά, ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου. Ὀδσ. (τὰ πλεῖστα ὅμως καὶ ἐν Ἰλδ. ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς τῷ ποιητ. τύπῳ ἑξείης.) — 2) Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., καὶ ἐπὶ χρόνου. Μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, πτριῶν ἡμερῶν ἑξῆς. Τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, εἰς τὴν ἀράδα· ἑπομένως, ἀκολούθως, πτιῶν ἑξῆς Δημοσθ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσ. καθ' ὅλας τὰς σημτ. μετὰ γεν. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ μετὰ δοτ. πέξῆς τῷ νοερῷ ζωῷ ἀντὶ προσηκόντως ἀξίως· ἀκολούθως, Μ. Ἀντών. 4, 5. — 3) ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, Ὁ εὐθὺς μετὰ τὸν, ἢ ἔπειτα ἀπὸ τὸν — ὁ ἀκόλουθος κατὰ τὴν τάξιν, ὁ πλησιέστατος καὶ συνεχὴς τοῦ ἄλλου. μὰ ἑξῆς πνέων τῶ Ἀργέστην ποτ ἑξῆς τῆς ὁδοῦν Παρὰ τοῖς Γραμμτγ. τὸ ἑξῆς σημαίνει τὴν κατὰ γράμμα συνέχειαν τῶν λέξ· τὸ δὲ, τὰ ἑξῆς, Τὰ λοιπὰ, τὰ ἀκόλουθα.

Ἐξηταομένως, Ἐπίρ. Παρακ. Παθητ. Μετοχ. τοῦ, ἐξετάζω, = ἐξηκριβωμένως.

Ἐξητριάζω, Μ. άσω. (ἠτριον) Στραγγίζω, περνῶ τι ὑγρὸν διὰ τινος λεπτοῦ πανίου ἢ σεντζι, σίτας· ὅθεν, ἐξητριασμένον, παρ' Ἱπποκρ. Τὸ διὰ ἠτρίου στραγγισμένον.

Ἐξητάομαι, ὡς παθ. τὸ ἠτάομαι κατ' ἔπτσ.

Ἐξηχάω, Μλ. -ήσω. (ἠχέω) Ἠχολογῶ, εὐγάλλω, ἐκδίδω, κάμνω ἦχον ἔξω τὸ ἔξω, τὸ κοιντ. ἀντηχοῦτω. ἀσύνηθ. μεταβατ. ποτὸ κύνεσιον ἐξηχῶ «Κάμνω νὰ ἠχολογῇ τὸ κελάδημα τοῦ κυκνον, ἤτοι τρπ., εἰς τὸ τέλος παρακολουθοῦμαι καὶ ἀρχίζω νὰ παραπαλῶ, Πολβ. Πκρ. τῆς μεταγενστ. = τῷ ἠχέω κατ' ἔπτσ. Μέσ. πῖ. ἐηχείται.ω Ἀκούεται ἔξω. πρβλ. ἐξήδω.

*Ἔξηχος, ὁ, ἡ (ἦχος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ευπόψωνον, ἄτοπον, παράξενον, ἀηδές, ἄνοστον.

Ἐξιάομαι, Μ. άσομαι. (ἰάομαι) Ἰατρεύω τέλεια, σωστά. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξιάσασθαι· κατὰ παθ. σμτ. παρὰ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 77, Ε. ψευδ. ἀναγνωστ. ἀντὶ ἐξεπῴσητε. (τὸ Ἰώτα, συνηθ. μκρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐνίοτε βρχ., τὸ α, ἐν τῷ Μλ. μκρ.)

*Ἐξιδεῖν, Ἀπρμφ. τοῦ ἐξεῖδον, ὅπερ ἰδέ.

Ἐξιδιάζομαι, Μ. άτομαι. (ἰδιάζω) Κάμνω ἔξω τι ἐαυτόν μου, τὸ ἰδιοποιοῦμαι, παίρνω τι εἰς τὴν εὐθουσίαν μου· κάμνω τινὰ φίλον μου, τὸν τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιασμός, ὁ. Τὸ νὰ οἰκειοποῦται, κάμνῃ τις ξένον τίποτε ἐδικόν του· ἰδιοποίησις, σφετερισμός. Στράβ.

Ἐξίδιον, τό. ὑποκορισ. τοῦ, ἔξις. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐξιδιόομαι, = ἐξιδιάζομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ζ. πέπεί γε μέντοι ἐξιδιώσω με, καὶ παρὰ σοὶ ἐκέλευστος μένειν. Μὲ ἔκαμες δούλου ἰδικόν σου.

Ἐξιδιοποιέομαι, = ἐξιδιάζομαι. Διόδ. Σικελ. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ. = ἐξιδιασμός.

Ἐξιδίω, Μ. ἰσω. (ἰδίω) Ἱδρώνω πολύ, παραιδρόνω, καταϊδρόνω· ὁ δὲ Ἀριστοφ. παίζων τὴν λέξιν, «Τίνορ ἐξιδροῖς, λέγει, ἀντὶ τοῦ, χέζει ὑγρόν, τὸ κοινῶς, τσιρλίζεται. (- - -)

*Ἐξιδρόω, (ἱδρόω) = ἐξιδίω.

Ἐξιδρύω, Μ. ὑσω. (ἱδρύω, ἀνμλ.). Παθίζω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἀναπαυθῇ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 11. πστήτον με κφέιδρυσον Βάλε με νὰ καθήτω καὶ ἔμαι «τὰ ξεκουραστῶ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὸν δρόμον. Μέσ. Κάθομαι καλά, στερεά, κάθομαι κάτω, κατοικῶ, Εὐριπ. Σχολ. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 139. πτηλὸν γὰρ οἶκον βίοτον ἐξιδρυσάμην. (ύω, ῡσ, ῦσω, —)

Ἐξίδρωσις, εως, ἡ (ἱδρόω). Τὸ νὰ ττειδράνῃ, ἱδρώνῃτις πολύ. Πλούταρχ.

Ἐξίημι, Μλ-ἐξήσω (ἵημι.) Πέμπω, στέλλω ἔξω, ἀφίνω τι νὰ εὐγῇ ἔξω, ἀποπέμπω ἢ ἀπολύω, Ἰλδ. Δ, 141· ὅπου εὑρηται καὶ ὁ ἀλλαχοῦ μὴ ἀπαντώμενος Ἐπικ. Ἀπρμφ. ἀόρ. β', ἐνεργ. ἐξέμεν, ἀντὶ ἐξεῖναι (ὡς παρὰ τὸ ἐξεῖν) ὡσαύτως καί, ἐπιπροσθέμεν (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὅμ.) Εὐγάλλω, ῥίπτω ἔξω τι. — 2) ἀμτβ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, τρέχω· Ἐπὶ ποταμῶν, ξετρέχει, ξεχύνεται που, Ἡρόδ. — 3) Μέσ. Εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι ἀπὸ τὸ σῶμα μου. Περὶ τοῦ, πέξ ἔρει ἐντοιι ἰδὲ ἵημι. — β'.) Διώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου τινα· «ἐπεὶ τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξεο, ἄλλην δὲ γῆμον» Ἡρόδ. 5, 39. (-ν-, Ἐπ. — ν, Ἀττ.)

Ἐξίμη, ἡ. Ἔξοδος, εὐξέλευσις, ὡς καὶ, εἴτιμη, Ἔξοδος, Ἡσύχ.

Ἐξιόω, Μ. ιώσω (ἰόω) Ἰτιάζω τι καλά. τὸ κάμνω νὰ εἶναι καθόλα ἴστιον πέξιε. στάθμη δόρυ νηίουι Ἰλδ. Ο, 410. — 2) Διοικῶ, κυβερνῶ, ὁδηγῶ (——)

Ἐξιπταόω, Μ. εύσω. Τὸ, ἱεστεύω κατ' ἔπτσ. Σοφοκλ.

Ἐξιπμάζω, Μ. άσω (ἰκμάζω). Εὐγάζω ἰκμάδα ἢ ὑγρασίαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἰδρόνω πολύ, ξεπαιζόμαι· ὅθεν, ξηραίνομαι, στεγνόνω.

*Ἐξιπμαίνω (ἰκμαίνω), = ἐξικμάζω.

*Ἐξίπμασις, εως, ἡ (ἐξικμάζω) Τὸ νὰ ξηραίνεται, στεγνόνῃ τι.

Ἐξιπνέομαι, Μλ. ἐξέσομαι, ἀόρ. ἐξεπόμην, μέτ. ἀποθ. (ἐπνέομαι. ἀνμλ.) Φυσῶ, ἔρχομαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αἰτ. τόπον, Ὅμ, ὅστις ἀεὶ αἰτ. συντάσσει τὴν λῆξ. καὶ μόνον τῷ Λορ. χρῆται, ἐξαιρ. Ἐρχομαι, φθάνω που τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος Ἰλιάδ. I, 479. «Φθίηνδ' ἐξικόμην ἀριβάλακτον.» Ἐν γένει, παραγίνομαι ἐρχομαί που, τελειόνω τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω, φθάνω, καταντῶ ὅπως εἰς τι μέρος· «ἐξικνέομαί τινος» Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 607. Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον ἀπὸ βραχὺ ἐξικνεῖται. Δὲν φθάνει, μακρυά, π. χ. ἡ βολή, τὸ ῥῆμον πράγματός τινος· περὶ τοῦ ῥεύματος ἐξικνεῖσθαι τὸ ἡμτ. Πρὸ τοῦ νὰ φθάσουν νὰ πηγαίνουν ὅσον φθάνει τὸ τουφέκι — 2) Ἀμτβ. εἰς τι ἢ πρός τι. Θουκυδ. Α'. 70. καὶ Λουκιαν. «ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, πρὸς τὸ δέον.»

Ἐξίκω, Μλ-ξω (ἷκω) Ἐπκ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἵκνῶ — 2) Εὐγαίνω· ἐλκύω, τυχαίνω, συμβαίνει, ὡς τὸ ἐξέρχομαι, σημτ. α, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «—τὰ παντ' ἂν ἐξίκοι σκοπῶν (-υ-, Κπ. -υ-, Ἀττ.)

Ἐξιλληρόω (ἱλαρόω) Ἱλαρύνω, καταπραΰνω τινά.

Ἐξίλεξις, εως, ἡ. Ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις· ξεναφιλίωμα, Πλάρωμα (-υ υ) παρὰ τὸ

Ἐξιλέσκομαι, Μ. ἀσομαι. Ἐπκ. ἀστομαι (ἱλάσκομαι, ἀμλ.) Κάμνω τινὰ νὰ μοί εὐνοῇ, τὸν ἱλαρύνω, καταπραΰνω, ξαναποκτῶ τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του· μετὰ αἰτ. (-υ-υ-. Μλ-άσομαι, νυ-) ἀφ' οὗ

Ἐξίλασμα, ατος, τό. Τρόπος, μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεόνει τις τινα· συνῆθ. διὰ ἐξιλέωμα· πὶν ὅ,τι εἰδέτασε εἴ ἔξαγοράν, ἢ πληρωμὴν ζημίας, ἢ σφάλματος. (-υ-υ)

Ἐξιλασμός, ὁ, = ἐξίλασις. (-υ-υ)

Ἐξιλαστέον, ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ ἐξιλάσκομαι, πρέπει νὰ ἐξιλεωθῇ. Συνών.

Ἐξιλαστήριος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἐπιτήδειος εἰς ἐξίλασιν.

Ἐξιλεόω, (ἱλεόω) = ἐξιλάσκομαι· τινὰ ὑπέρ τινος. Ἐξιλεόνω τινὰ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου. Μέτ. Ἐξιλεούμενος, καταπραΰνω αὐτὸν ἐμαυτὸν, ἀφ' οὗ

Ἐξιλέωμα, ατος, ατος, τό, = ἐξίλασμα, καί,

Ἐξιλέωσις, εως, ἡ = ἐξίλασις. Σχλστ. Ἀπ. Περ. 226.

Ἐξιλαστικός, ἡ, όν = ἐξιλαστήριος.

Ἐξίλλω, (ἴλλω). Ξεστιλίγω, ξεκυλῶ, ξεκουλουριάζω, σπαρώχνω, διώχνω, ἀμπώχνω ἔξω· ὁ τύπος ἐξείλλω ἀμφβ.

Ἐξιμάω, Μ. ήσω (ἱμάω). Σύρω, τραβῶ ἔξω μὲ τὸ λωρί, ξετιλίγω, ξεστρέφω τι. (-υυ-)

Ἔξιμεναι, ποιητ. Ἀπρμ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι αὐτὶ ἐξέναι, Ὀδσ. (-υυ-) ὁ Κωμκ. Μαχ. ἔγραψε καὶ, ἐξίναι. (-υ-)

Ἐξινάζω, Μ. άσω (ἶνες). Εὐγάζω τὰς ἴνας. μετεφράσθη ἐξεινασθέναι, Ἀθην. σελ. 606.

Ἐξινόω, (ἰνόω, ἰνάω). Ἀδειάζω τι, ξεκαπρόνω, Πολυδ. Δ. 178. καὶ, 179. παραβλ. Ὑπερινος. (-υ-υ-)

Ἐξιονίζω, (ἰονλος) τρίχα, Βγάζω τρίχας, μαλλιά.

Ἐξιόω, (ἰόω, ἰῶς). Ξεσκουριάζω, παστρεύω τὴν σκωρίαν, σκουριάν, ἀπὸ τι.

Ἐξιπόω, (ἰπόω). Ἐκβλίβω, ξυλίγω, σφίγγω, στραγγίζω· καθαρίζω, παστρεύω τι σφίγγοντάς το, Διοσκ. Ε'. «ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ. -- τὴν σιδλλαναν. — 2) Καταβλίβω, καταζουλίγω. Λυσιστρ.

Ἐξιππάζομαι, Μ. άσομαι, (ἱππάζομαι). Εὐγαίνω, ἀναχωρῶ, ὑπάγω ἔφιππος, καβαλλάρης. Πλούταρχ. «ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶνος.

Ἔξιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Μὲ ἐξ ἵππους ἢ ἅλλης.

Ἐξίπταμαι, Μ. ἐκπτήσομαι = ἐκπέτομαι. Πετῶ ἔξω, φεύγω πετώντας.

Ἐξιπωτικός, ἡ, όν (ἐξιπόω). Ἐπιτήδειος, δυνατὸς εἰς τὸ νὰ στραγγίξῃ, ξεκαθαρίξῃ. Γαλην. «σπέρματων ἐξιπωτικάν.

Ἔξις, εως, ἡ (ἔχω, ἕξω). Τὸ νὰ κρατῆται τις, ἐγκρατεύηται ἀπό τι· π. χ. ἀπὸ φαγὶ καὶ ποτό. — 2) Ἰδιότης, κατάστασις· θέσις· ἀναλογία· φυσικὴ ἀνθρώπου κατάστασις, ὡς τὸ διάθεσις — α') ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως, Κράσις τὸ ἰταλ. κονστιτουτσιόνη· τελεία ἢ πάσχουσα ὑγιεία. — β') Ἐπὶ ψυχικ. καταστάσεως, Εὐμοιρία, ἀφνία, δύναμις, πασαδήποτε παθητικὴ κατάστασις, ἢ παντδήποτε ψυχικὸν πάθος, ἀπὸ Ἀριστοτέλους. Ἡθικ. Α'. 5. «ἕξεις δὲ (λέγω) καθ' ἃς πρός τὰ πάθη ἐχόμεθ' εὖ ἢ κακῶς.» Wytt. ep. cr. σλ. 139. τῷ Πράξεις· Ἰδιότης· ἀγάπη ἢ ἐλλείπις πρός τι. — 3) Ἡ διὰ συνηθείας ἀποκτωμένη ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, καλὸν ἀποτέλεσμα. Πλούταρχ. «ἕξις ἐστὶν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ λόγον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένης.» Schaef. Διον. συνθ. σλ. 7. παρεμβλ. ἑκτικός.

Ἐξισάζω, Μ. άσω (ἰσάζω). Ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον ἢ ὁμαλόν. (-υ--, Ἀττ.) ἀφ' οὗ

Ἐξισασμός, ὁ. Τὸ νὰ ἰσιάζῃ τίς τι νὰ τὸ κάμνῃ ἴσιον, ὁμαλόν· ἴσισμα. (-υ-υ Ἀττ.) Σιμπλ. Ἐπίκτ. σελ. 29.

Ἐξίσης, Ἐπῤ. ἀντὶ ἐξ ἴσης, ὑπακ. μοίρας. Εἰς ὅμοια μέρη, ἀνάλογα, ὁμοια. Ἔτι δὲ καὶ «ἐξίσου» ὑπακ. μέτρου. (τὸ Ἰῶτα Ἅγκ. παρὰ τοῖς Ἀττ.)

Ἐξισονομέω, = ἰσονομέω. Φαβ. Δεξ.

Ἔξισος, ἴση, ισον, = ἴσος· πάνυ ἀμφβ.

Ἐξισόω, (ἰσόω) = ἐξισάζω. — 2) ἀμτ. Εἶμαι ἴσιος, ὅμοιος, ὁμοιάζω· τινί· δύναται μέντοι τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1194. «. . μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ καὶ μεταβτ. ἐκληφθῆναι, Δὲν κάμνει τίποτε τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ κάμωμα μητρός. (-υυ - Ἀττ.)

Ἐξίστημι, Μλ. -ἑστήτω (ἵστημι). Θέτω, βάλλω, στήνω τι ἔξω, πορα, ἀλλάζω τὴν συνηθισμένην θέσιν του, τὸ μετακινῶ, τὸ βάλλω νὰ σταθῇ ἀλλέως· μεταβάλλω, μεταχηματίζω, μεταμορφόνω τι· πρός τι ἢ εἰς τι, Τρπκ. «ἐξίστημι τοῦ φρονεῖν» Κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν τὰς φρένας του· ὅθεν «ἐξίστημί τινα (ἄνευ προσθήκης τινός) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ μέτρα του, νὰ ἀπληχθῇ, νὰ ξαυμάσῃ κλ. τ.τ. Ὡσαύτως καὶ «ἐξίστασαι ἀνθρώπου ἑαυτῶν». Δημοσθ. «ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν». Ἐν γένει, Μετακινῶ, κινῶ τι ἀπὸ τὸν τόπον του — 2) μέσ. ὡς καὶ κατὰ μόρ. β'. Πρμ. καὶ Ὑπρτ. ἐνργ. — α') Ἐνγαίνω, ἀναχωρῶ, πηγαίνω ἔξω, ἐξαιρ. παραπατρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ὁδοῦ. «ἑστάσι τῆς ὁρῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ». «ἐξίσταμαι ὁδῶν». Ξενοφ. Συμποτ. Δ'. 31. Δημτρ. ὄθεν, Κάμνω τόπον εἰς τινα, τραβιοῦμαι, ὀπίσω, ἐνδίδω· μετὰ δοτ., μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγμτ. Ἀποφεύγω, φοβοῦμαι, φεύγω. «οὐδὲν κίνδυνον ἐξίστησαν». Δημοσθ. 460. Δὲν ἐφοβήθησαν κανένα κίνδυνον. «ἐξέστησε τὰ τοιαῦτα». Ἀπέρυγα, ἀπεμακρύνθηκα ἀπὸ τὰ τοιαῦτα Lob. Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 82. — β'.) Κατ' ἰδιωτέραν σημτ. «ἐξίστ. τῶν ὄντων, τῶν ἐμαυτοῦ· ἀντὶ Χρεωλοπῶ, τὸ ἰταλ. μπαγκροτάρω, τουρβ. μουχλιάζενω. Δημτρ. «ἐξίστ. τῆς γυναικὸς Χωρίζω τὴν γυναῖκά μου. «ἐξίστ. τῶν πεπραγμένων» Ἀρνοῦμαι ὅτι ἔκαμά τι. Δημτρ. «οἷνος ἐξεστηκὼς» Χαλασμένον, ξεθυμασμένον, κομμένον κρασί· ὅθεν, Χαλνῶ, μαραίνομαι, μιραγγυλιάζω, φθείρομαι. — γ') Εὐγαίνω ἀπὸ τὰ μέτρα μου, χάνω τὸν νοῦν μου. «ἐξίστ. φρενῶν ἢ φρενῶν» Εὐρπ. Ὀρ. 1121. «ὡσαύτως καὶ «ἐξέστ. τοῦ φρονεῖν» Ὅτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινός, Γίνομαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου. «ἐξίστα μαι τοῦ λογισμοῦ, τοῦ λογίζεσθαι» Ἐμποδίζομαι ἀπὸ τι τοῦ νὰ συλλογισθῶ. «ἐξίστα μαι τῶν μαθημάτων» Ἀλησμονῶ ὅτα ἐμαθα. «ἐξ ὧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίσταται». Ξενοφ. Κυρουπ. Γ. γ. 54.

Ἐξιστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω) τινά τι. Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ἡροδ. 7, 195.

Ἐξισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχίον). Ὅστις ἔχει τοὺς γόφους ἔξω πεταγμένους· ἰδὲ ἐξόφθαλμος.

Ἐξισχναίνω, Τό, ἰσχναίνω κατ' ἔπτσ. Θεμίστ. Α'. σελ 10.

Ἐξισχύω, Μ. ύσω (ἰσχύω). Εἶμαι εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις μου, γεμάτος δύναμιν, δείχνω ὅτι εἶμαι δυνατός, μένω ἕως τέλους δυνατὸς καὶ ἐνεργητικός. — 2) Νικῶ τὰς δυσκολίας, κατορθόνω τι· «τὸ δαιμόνιον παίδων ἐξίσχυον» Ἡ μοῖρα, ἡ ὁποία δείχνει τὴν δύναμίν της καὶ εἰς τὰ παιδία ἀκόμη, καὶ τὰ ἀφανίζει. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. 6. 13. «ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις καὶ τῆς φύσεως ἐξίσχυσεν ἐπιλιπούσης». Στράβ. ΙΖ'. σελ. 1136. (τὸ υ, ἐν πάσι τοῖς χρόνοις μκρ.)

Ἐξίσχω, (ἴσχω) = ἐξέχω· ἅπαξ μόνον παρ' Ὅμ. Ὀδσ. Μ, 94. «ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερεθρου Σκύλλης, εὐγάζει τὰς κεφαλὰς της ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκον.

Ἐξίσωσις, εως, ἡ (ἐξισόω) = ἐξισασμός (-υ-υ, Ἀττ.)

Ἐξισωτής, ού, ὁ. Ὅστις ἐξισάζει· ἐξαιρ. μέτρου, ζύγι, τὸ κάμνει νὰ εἶναι δίκαιον· ὅστις μοιράζει ὅμοια, ἀνάλογα, τόπους, χώρας, ἢ ὁστίσματα. Λουκ. (-υ-- Ἀττ.)

Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι διαρκές, δὲν βαστᾷ πολὺν καιρόν, ἀλλ' εὐκόλως ἀναλύεται, διαπερονίζεται, φθείρεται, ἐξαλείφεται, ξεχρωματίζεται, ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμά του· ὅθεν «πορφυρίδες ἐξίτηλοι». Ξενοφ. Οἰκ. Γ'. 30. Κόκκινα φορέματα βαμμένα μὲ ψεύτικην βαφήν. — 2) ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἐκλείπει, ἀφανίζεται ὀγλίγωρα, εἶναι προκαιρου, προσωρινόν, ὀλιγοχρόνιον· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἐξέβυσεν, ἔλλειψεν, ἀπέρασεν, ἀλησμονήθηκεν· ὅθεν «ἐξίτηλον γενέσθαι» Τὸ νὰ ἀπερνᾷ, χάνηται, ἀφανίζηται τι, νὰ μὴ φαίνηται πλέον. (ι)

Ἐξιτήριος, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μετεμόν, ἀναχώρησιν, ὅ,τι συνηθίζεται εἰς ἀποχαιρετισμόν, «ἐξιτήριος λόγος» Ὅ,τι λέγει τις ὅταν ἀποχαιρετᾷ τινα εἰς τὴν ἀναχώρησιν, εἰς τὸν μετεμόν του.

Ἐξίτης, ου, ὁ (ἔξω) Ἐξάρι· κύβος κοινῶς, ζάρι, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἀριθμὸς 6. ἢ 6. ττιμαί, κοινῶς, πέγγες, ἰταλ. πούγκτα· ἄλλως δέ, κύβος. (ι)

Ἐξιτητέον, Θετκ. ἐπῤ. ἢ ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ ἐξιέναι. Πρέπει, ἡ τολμᾷ, ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγαίνῃ, νὰ εὐγῇ ἔξω, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ Ξενοφ.

Ἐξιτός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ ἐξιέναι. Παντδήποτε τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγῇ ἔξω Ἡσιόδ. Θεογ. 732. «τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστίν Ὅπου, ἢ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐγῇ.

Ἐξίχνευσις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἐρευνῇ ἐξετάζῃ τις. Γεωπονικ. Β'. ς'. 22. καὶ

Ἐξιχνευτής, ού, ὁ. Ὅστις ἐξιχνεύει, ἐρευνᾷ· παρὰ τὸ

Ἐξιχνεύω, (ἰχνεύω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν διά τίποτε· μετὰ αἰτικτ. τε, καὶ μετὰ δοτ.

«Ἐξιχνιάζω = ἐξιχνεύω· ἀφ' οὗ

Ἐξιχνιασμός, ού, ὁ. Τὸ νὰ ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ τις μὲ προσοχὴν, ἐπιμέλειαν διά τίποτε.

Ἐξιχνοσκοπέω, (ἰχνοσκοπέω) = ἐξιχνεύω·

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετὰ εἰσ. κατά τε ἐνεργ. καὶ κατὰ μόρ. διάδ. χρήσιμοι. Σοφοκλ. Αἰ. 976.

Ἐξιχωρίζω, (ἰχώρ). Καθαρίζω πληγήν τινα ξουλίζωντας την καὶ κάμνοντας νὰ βγαίνῃ τὸ ἔμπυον, ἢ τὸ νερουλὸν αἷμα. Σουΐδας.

Ἑξκαίδεκα, = ἑκκαίδεκα, Δεκαέξ.

*Ἑξκαιδέκατος, η, ον = ἑκκαιδέκατος.

*Ἑξκλινος, ὁ, ἡ = ἐξάκλινος.

Ἐξμέδιμνος, ὁ, ἡ (μεδίμνος). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ 6. μεδίμνους, ἢ συνίστανται εἰς 6. μόδιμν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 632.

*Ἐξογκέω (ὄγκος) Ἐξέχω, εἶμαι ὑψηλότερος, στέκομαι ὑψηλότερα ἀπό τι· μετὰ γενικ.

Ἐξογκόω, ῶ (ὄγκος). Ὑψόνω, κάμνω τι ὑψηλότερον· σωρεύω· φουσκόνω τι. Εὐριπ. Ὀρ. 404. μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, Κατεστεύασα εἰς τιμὴν τῆς μητρός μου ὑψηλὸν μνημεῖον. Παῤ. Ὑψόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω, καυχῶμαι, παίζω τὸν μεγάλον· τὰ ἐξωγκωμένα Ἡ τύχη· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τὰ πανιὰ καραβίου ὅταν εἶναι φουσκωμένα ἀπὸ εὐθὺν ἄνεμον· ἀφ' οὗ

Ἐξόγκωμα, ατος, τό. Σήκωμα, ὕψωμα, φούσκωμα· πρίσμα εἴς τι μέρος τοῦ σώματος· τόπος ὑψηλός, λόφος, ψήλωμα· μνημεῖον, μνημόριον, κτίσμένον μὲ πέτρας ὑψηλά.

Ἐξόγκωσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, φούσκωσις· πρίξιμον.

Ἐξοδάω, Μλ. -ήσω (ὀδάω). Ξεκάμω, πωλῶ τι. Εὐριπ. Κύκλ. 266. ἐξοδᾶν χρήματα, παρβλ. ἐξοδικάζω.

Ἐξοδεία, ἡ, = ἐξοδία· παρὰ τὸ

Ἐξοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω ἔξω, μισεύω, κινῶ διὰ δρόμον τινά, ἀναχωρῶ, κινῶ. Πολλάβ. Ε. «ὁ ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μ.» ἀφ' οὗ

Ἐξοδία, ἡ. Ἔξοδος, μισεμός, κίνημα εἰς δρόμον· ἐκστρατεία. Ἡρόδοτ.

Ἐξοδιάζω, Μ. ἀσω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ξοδιάζω. Ἐξοδεύω· παρβλ. ἔξοδος, τημτ. 3. ἀφ' οὗ

Ἐξοδίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξοδιάζῃ τίς τι, κάμνῃ ἔξοδα.

Ἐξοδιασμός, ὁ, Ξόδιασμα· ἐπιφόρτισμα μὲ ὄσιμον, διὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας κλ. τ. τ. — 2) = ἐξοδία, Κίνημα, μίσεμμα στρατεύματος, ἐκστρατεία.

*Ἐξοδιαστικός, ἡ, όν (ἐξόδιον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐξόδιον. Ἐκκλ.

Ἐξοδικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔξοδον. «ἐξοδικὰ μέλη», Ὅσα φύλλονται εἰς τὴν ἔξοδον ἢ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Ἐκφρ. ἐξοδικῶς· Περιστατικῶς· διεξοδικά. Δγν. Λρτ. 9, 64.

Ἐξόδιον, τό (ἔξοδος). Εὔγαλμα, τέλος. α') Τὸ τέλος θεάματος, θεάτρου. «ἐξόδιον τραγικόν» Πλούταρχ. Ἀλέξ. 75. β') Ὕμνος, τὸν ὁποῖον ἐψάλλον εἰς τὸ τέλος θεατρικοῦ χοροῦ. — γ'.) Μικρόν τι κομμάτι, τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὸ τέλος τραγῳδίας. Πλούτ. Κράτ. 33. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἔξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος, ἐξαιρτ. θεατρικοῦ χοροῦ.

Ἐξοδοιπορέω, Μλ. -ήσω (ὁδοιπορέω). Ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, μισεύω, αὐγαίνω εἰς δρόμον.

Ἔξοδος, ου, ἡ (ὁδός). Τὸ νὰ αὐγαίνῃ τις ἔξω· ἀναχώρησις, μισεμός, κίνημα· ἔξαφνος ὁρμὴ πολεμικῶν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντας 2) Τόπος, ὁδός, στράτα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, αὐγαίνει τις. Θουκυδ. Α'. «ὁρύγματα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐ ἦν ἔξοδος.» 3) Ἐκδρομή· ἐπιδρομή, αἰφνίδιον κατακλύσμα στρατεύματος τινος. Θουκυδ. Γ. «ἔξοδον μὲν τινα ποιησάμενοι οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στράτευμα.» — Ἐκστρατεία· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, εἰς πόλεμον Valck. ἐν Ἱππ. 766. Πανηγυρικὴ πομπὴ ἐξαιρ. εὐγενῶν γυναικῶν ἀκολουθουμένων ὑπὸ πολλῶν, Θρφστ. Χαρακτ. 22. Παράταξις, μὲ τὴν ὁποίαν αὐγαίνει ἡ νύμφη ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν γονέων της Schaef. mel. σλ. 53.—2) Τέλος παντοσδήποτε πράγματος. Θουκυδ. Γ. «ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπουδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι.» ἐξαιρ. Τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Γρηγόρ. Ναζ. «ἐως, οὗ δαίμων περίσε τῆς ἐξόδου μηνύματα· Μέρος τι τῆς τραγῳδίας, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας, ἢ τοῦ τραγῳδίου, τὸ ὁποῖον ψάλλει ὁ χορός, ἕως εἰς τὸ τέλος ὅλου τοῦ δράματος, ἄρα μόνον εἰς τραγῳδίας καὶ ὁποῖαι, ὡς αἱ τοῦ Σοφοκλ. δέν, τελειόνουν μὲ χορῳδίαν. Ἀριστ. ποιητ. 12. 6. «ἔξοδος δὲ, μέρος, ὅλου τραγῳδίας, ᾧ οὐκ ἔστι χορὸς.» — 3) «ἔξοδος χρημάτων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἔξοδα· ἀφ' οὗ τὸ ἐξοδεύω. 4) ὡς ἐπίθετ. παρ' Ἀριστοφ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ κίνησιν τῆς κοιλίας, κινητικόν· ἀφ' οὗ

*Ἐξοδόω. Κινῶ, μισεύω, ἐκστρατεύω, ἢ, πολιορκημένους ὤν, αὐγαίνω ἔξαφνα καὶ πλακώνω τὸν ἐχθρόν· παρβλ. ἔξοδος

Ἐξοδυνάω, Τὸ ὀδυνάω κατ' ἔπτ. Εὐριπ. Κύκλ. 656.

Ἐξοζόω, Μλ. ἐξοχήζω (ὄζω, ὀσμλ.). Ἀμτβ. Μυρίζω, εὐγάζω μυρωδιάν. «κακὸν ἐξόζουσιν Δωρι. ἀντὶ ἐξόζειν. Τὸ νὰ βρωμᾷ τι. Θεορτ. Ἀλλά 2) μετὰ γενικ. Μυρίζω δυνατώτερα, περισσότερον, ἔχω περισσοτέραν μυρωδιὰν παρά ἄλλο τι.

Ἐξόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ π' Ἐξ οὗ, ὕπαρκ. χρόνου, «Ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρόν. Νίκανδρ. Θηρ. 317.

*Ἐξοι, Δωρ. ἀντὶ ἔξω, ἰδὲ καὶ ἔνδοι ἀντὶ ἔνδον· τὸ δὲ περιεπώμενον συνήθ. ἐξοῖ, οὐκ ὀρθόν. παραβ. ἔνδοι.

Ἐξοίγω, Μ. ξω. (οἴγω, ἀνμλ.) ἀνοίγω. Ἱπποκρ.

Ἐξοικοδαίνω, Μλ. -ήσω (οἰκοδαίνω) Φουσκόνω, πρίσκομαι· εἰσὶ ἀμτβ.

*Ἐξοικοδέω, = ἐξοικοδαίνω.

Ἐξοικοδίσκω (οἰκοδίσκω). Προξενῶ φούσκωμα, ἢ πρίξιμον.

Ἐξοικειόω, Τὸ οἰκειόω κατ' ἔπτ. Παῤ. «ἐξοικειοῦμαί τινι. Γίνομαι οἰκεῖος, στενὸς φίλος, ἢ γνώριμος μέ τινα· συνεθίζω, παίρνω καὶ ἄρνὰ τὰ ἤθη, τοὺς τρόπους τον. Πλουτ. Τ. 6, σλ. 8, σλ. 576. R.

Ἐξοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω). Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν πατρίδαμου, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ πηγαίνω εἰς σὰ ξένα, ξενιτεύομαι Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ. «τὴν οἰκίαν ἐμπρῆσας Μεγάρασ' ἐξῴκησε.» — 2) Κατοικῶ ἔξω, μακρυὰ ἀπό τινα τόπον· μετὰ γεν. π. χ. ἔξοικ. τῆς οἰκουμένης — 3) Κατοικίζω ὅλον τινὰ τόπον, τοὺν' ἔστε τὸν γεμίζω μὲ κατοικητάς. Παρὰ Θουκυδ. Σ, 17. ἀφ' οὗ

Ἐξοικήσιμος, ὁ, ἡ. Ἀρμόδιος, ἀπαιτήσεως, καλὸς διὰ κατοίκημα, διὰ νὰ κατοικῇ τις. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 37.

Ἐξοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις κατοικίαν, νὰ ἀποδημῇ, νὰ πηγαίνῃ, νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον. Πλάτ. Νόμ, Η'.

Ἐξοικία, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφβ. Πολυαιν. Δ'. β'. 12.

Ἐξοικίζω, Μ. σω. Ἀπ-ῶ (οἰκίζω) Ἐβγάζω τινὰ ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὴν χώραν, ἀλλάζω τὸ κατάλυμά του, τουρβ. κουράζω του, τὸν ἐβγάζω ἀπό τινα τόπον, ἢ χώραν καὶ τὸν στέλλω εἰς ἄλλον· ἐξοικίζω εἰς χωρίον Παῤ. Ἀποδημῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον. — 2) Κρημνόνω, ἀδειάζω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοικητάς του ὡσὰν ἐξοικίζω πόλιν ἀνδρῶν.» Ἔτι δὲ καὶ ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Διον. Ἁλ, 5, 77. ἀφ' οὗ

Ἐξοικίσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐβγάλῃ, διώξῃ τίς τινα ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἢ πατρίδα του· τὸ νὰ στείλῃ τίς τινα νὰ κατοικήσῃ ἄλλου που. Πλάτ. Νομ. Δ.

*Ἐξοικισμός, ὁ = ἐξοίκισις.

Ἐξοικιστής, ὁ, Ὅστις ἐβγάζει, διώχνει τινὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν ἢ πατρίδα του, στέλλει τοὺς κατοικητὰς τόπου τινὸς νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει κατοικουμένους τόπους, τοὺς ἐρημόνει ἀπὸ τοὺς κατοίκους των.

Ἐξοικοδομέω, Μλ-ήσω. (οἰκοδομέω) Τελειόνω οἰκοδομὴν κτλ. — 2) Ἀφίνω κτισμένον τινὰ τόπον, ξεχτίζω· ἀντιθ. τῷ, ἐνοικοδομέω — 3) ἐν γένει, Οἰκοδομῶ, κτίζω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1120. ἀφ' οὗ

Ἐξοικοδόμητις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τελειώνῃ τις νὰ οἰκοδομῇ, κτίζῃ τι· τὸ νὰ ξεχτίζῃ τι, τὸ νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ τίποτε.

Ἐξοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον, κατοικίαν, πατρίδα του.

Ἐξομώζω, Μλ. -ώξομαι (οἰμώζω) Παραπονοῦμαι ἀρηνητικά, τὸ κοινὸν μουντκλαίω· ὀδύρομαι, κλαίω μεγαλοφώνως. Σοφοκλ.

Ἐξοινέω, Μλ-ήσω (οἶνος) Μεθῶ, εἶμαι μεθυσμένος. — 2) Ξεμεθῶ Παῦλ. Αἰγ. Α'. 23. «καὶ μόνοι ἐσμὲν ἐπὶ πλείστου χρόνου ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν. ἀφ' οὗ

Ἐξοίνησις, εως, ἡ· καὶ ἐξοινία, = Μέθη, μέθυσμα, μεθύσι. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 742.

Ἐξοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Μεθυσμένος· ἀφ' οὗ

Ἐξοινόω, Μεθύσκω τινά, τὸν κάμνω νὰ μεθύσῃ. Εὐριπ. Βάκχ. 812.

Ἐξοισις, εως, ἡ (ἐκφέρω, ἐξοίσω). Τὸ νὰ ἐβγάζῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἔξω.

*Ἐξοιστέος, ὰ, έον. Ἐκδ. ῥήματ. τῶν ἐκφέρω, ἐκ τοῦ ἐξοίσω μέλ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει τὰ εὐγάζεται, νὰ εὐγαλθῇ ἔξω.

Ἐξοιστράω, Ἰων. ἐξοιστρέω. Μλ-ήσω (οἰστρόω) Βάλλω, ἢ φέρω τινὰ εἰς θυμὸν καὶ μανίαν. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Ἐξοιστρηλατέω, Τὸ οἰστρηλατέω κατ' ἔπτ. Πλούταρχ. Γ. σελ. 779.

*Ἐξοιστρόω, Τὸ οἰστρόω κατ' ἔπτ.

*Ἐξοίσω, Μλ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξοιχέω, Μλ-ήσω (οἰχνέω) = τῷ ἑπομ. Ἰλιάδ. Ι, 384.

*Ἐξοίχομαι, Μλ-χήσομαι. Μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ ἢ ξενιτεύομαι, φεύγω, Ὁμ.

Ἐξοιωνίζομαι Μεσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι) Ἀποφεύγω τι ὡς κακῆς προφητείας σημαντικόν, φοβοῦμαι ἀπὸ τὸ τοιοῦτον, τὸ ἀποστρέφομαι· ἐνθυμοῦμαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τοιοῦτόν τι καὶ ταράττομαι· «ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην.» Πλούταρχ. Δημόστ. 12.

Ἐξοκέλλω, Μλ-ελῶ (σκέλλω) Σπρώχνω, διώκω, ῥίπτω ἔξω· ἐξαιρ. παραστρατίζω καράβι, τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν ὁρθὸν δρόμον του καὶ τὸ κάμνω νὰ πέσῃ εἰς στοπέλους, βράχους, ῥηχὲς νερά εἰς σύρτεις, ἀμμότοπον — 2) τρπ. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, νὰ κάμῃ ἀπειρίαν, τὸν διαφθείρω, ἀποπλανῶ. Ἀμτβ. Ἀποπλανῶμαι, παραστρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, δέν φερνομαι ὡς πρέπει, Κρήτ. γ'. 182. Παῤ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργτ. Χάνω τὸν δρόμον, πίπτω εἰς κίνδυνον, ἐξαιρ. καὶ Ὃν δρόμον, πίπτω εἰς σύρτιν, εἰς βράχους, καταπλοίου, κτυπῶ εἰς σύρτιν, εἰς βράχους, καταγγέλ, ἢ καραβοτσακίζεται — β'.) τρπ. Στέλλω εἰς τι κακόν, καταντῶ εἰς πλάνην, εἰς ἀτοπήσεις καὶ κακίας. «ἔξω. εἰς κύβους, κώμους, ἀσελγείας» Πλούτ. «ἔξοκ. εἰς λόγου μῆκος» Ἐμβάλνω εἰς μακρυνὴν ὁμιλίαν καὶ χάνομαι, δέν ἠξεύρω τί λέγω, Ἴσοκρ. «ἔξω ἐξοκέλλεται» Ἰδού που, τί λέγω, Αἰσχύλ. Ἰκατανταῖ, ποὺ αὐγαίνει τὸ πρᾶγμα. Αἰσχύλ. Ἀργείτ. 454. «κλίμακα ἐξώκελλον.» Ὅρ. 636. Ἔρριψαν τὴν σκάλαν ἀπὸ τὸ κάρβι διὰ νὰ κατεβοῦν εἰς τὴν ξηράν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξολίσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐξολλυμι.
Ἐξολιγωρέω, Τὸ ὀλιγωρέω κατ' ἔπτ.
Ἐξολισθαίνω, Μλ. -ησω, ἔτι δὲ καὶ ἐξολισθέω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.) Ξεγλιστρῶ, ξεγλυστνω, φεύγω, ἀποφεύγω τι· ἠμιβολάξω μετ' Αἰτιατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 491. Καταστῶ, ξεπέρτω εἰς τι χωρὶς νὰ καταλάβω, νὰ τὸ προΐδω· εἰς ἡδονάς. Ἡρόν. 1, 3, 4.
Ἐξολκή, ἡ (ἐξέλκω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ τίς τι ἔξω, τραβηγμὸς ἔξω.
Ἐξόλλυμι, καὶ ἐξολλύω, Μλ. -ολέτω. Ἀττ. ἐξῶλ, ἀόρ. α'. ἐξώλεσα (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ, φθείρω τι κατὰ κράτος, Ὀδσ. Ρ, 597. — 2) Μέσ. καὶ κατὰ Πρκμ. β'. ἐξόλωλα, Ἀφανίζομαι, φθείρομαι κατὰ κράτος, καταχαλνώμαι, καταφαίζομαι.
Ἐξολόθρευμα, ατος, τό (ἐξολοθρεύω). Πᾶν ὅτι ἐξολοθρεύθη, κατεχαλάσθη, ἠφανίσθη.
Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τίς τι, ἀφανισμὸς χαλασμὸς τίς τι κατὰ κράτος· ἐξολοθρευμός, καταφαισμός.
Ἐξολοθρευτής, τοῦ, ὁ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις καταχαλᾷ, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τι.
Ἐξολοθρευτικός, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἔχει δύναμιν νὰ ἐξολοθρεύῃ, χαλνῇ ἠφανίζῃ τι.
Ἐξολοθρεύω, (ὀλοθρεύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν φθείρω, ἀφανίζω, χαλῶ τι κατὰ κράτος, ὥστε τὰ μὴ φαίνηται πλέον οὔτε ἴχνος.
Ἐξολολύζω, Μλ. -ίσω (ὀλολύζω). Οὐρλιάζω, ἐνηχῶ φωνὰς κλαυθμηράς, Ὁμ. Βατραχ. 100. πλέων δ' ἐξολόλυξεν.
Ἐξομαλίζω, τὸ ὁμαλίζω κατ' ἔπτ. Κάμνω τι ἐπίπεδον ὁμαλόν, ἴσιον.
Ἐξομβρίω, (ὄμβριος). Χύνοντάς τι ῥευστὸν κάμνω νὰ πίπτῃ ὡς βροχή.
*Ἐξομβρίζω = ἐξομβρέω.
Ἐξομήρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀσφαλίζηται, συγγρευστηται τις μὲ ὁμήρευμα, τὸ ἰταλ. ὁστάζιο, τοῦτ' ἔστι παίρνοντας ἄνθρωπόν τινα εἰς τὴν φυσικὴν του, περὶ τῆς πίστεως ἢ ὅτι εἶναι μέτοχος πιστὸς εἰς αὐτόν, ἢ εἰς ὅσα ὑπεσχέθη ἄλλος τις, ὅστις δίδει τὸ ὁμήρευμα· Πλούτ. Κίμ. 33. παρὰ τό
Ἐξομηρεύω (ὁμηρεύω). Ἀσφαλίζομαι περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τινὸς παίρνοντας ἀπ' αὐτὸν ὁμήρευμα, ἤτοι ἄνθρωπον ὡς ἐνέχυρον· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. Στράβ. ς'. Μεταφορ. ψεύδουλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις. Τὸ νὰ ἀσφαλίζηται τις περὶ τῆς πίστεως, ἢ ἀπιστοσύνης τῶν συζύγων του δίδοντας εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ ὑπανδρεύωνται καὶ νὰ τεκνοποιῶσιν.
Ἐξομιλέω, (ὁμιλέω). Ἔχω μεγαλωτάτην συναναστροφὴν, ἢ λημφόσιαν μέ τινα· μετὰ δοτ. ἐν γένει. Συναναστρέφομαι· Ξεν. Ἀγτ. 11, 4. — 2) Μεταβ. Κατηπειλῶ, Ἀπειλῶ τινα καὶ τὸν παίρνω νὰ κάμῃ τι συναναστρεφόμενος μὲ αὐτὸν καὶ παρακινοῦντάς τον· μετὰ αἰτ. — 3) Παραινῶ τὴν συναναστροφὴν τῶν ὁμοίων μοι, καὶ συναναστρέφομαι μὲ τὸν ὄχλον, Εὐριπ. Ἴφ. Αὐλ. 74. πέφυκε πάντας ἐν ὄχλοις.
Ἐξόμιλος, ὁ, ἡ (ὅμιλος). Ὅστις δὲν εἶναι ἐκ τῆς συναναστροφῆς, εἶναι ἄγνωστος, ξένος, μακρυνός, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Τραχ. 964. πέφυκε ξένων βάτις.
*Ἐξόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα) = ἐξόφθαλμος. Ὅστις ἔχει ἐξεχοντα ὑπερεχοντα ὀμματια. Σίφ. Ρυγγ. — 2) = κόμματος, Τυφλὸς, χωρὶς ὀμματια.
Ἐξομματόω, (ὀμματόω). Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πλέον τὸ φῶς, τὴν ὀρατότητου, νὰ βλέπῃ καθαρὰ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 635. ἀντὶ τυφλοῦ ἐξομματώσαι, β') Ἐπὶ πραγμάτων, τρπ. Φωτίζω, κάμνω τι λαμπρὸν, σαφηνίζω τι· Αἰσχ. Προμ. 499. καὶ Χοηφ. 475. 2) Τυφλόνω, εὐτελίζω τὰ ὀμματά τινος, τὸν κάμω τυφλόν. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 61. Περὶ τῆς διττῆς ταύτης χρήσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Valck. datr. σλ. 197. Jac. Ἀλκηστ. σλ. 194. ἀφ' οὗ
Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὰ ὀμματά τινος, νὰ τὸν κάμῃ νὰ βλέπῃ. — 2) Τὸ νὰ τυφλώσῃ τίς τινα, νὰ τοῦ αὐγάζῃ τὰ ὀμματια. (ξ)
Ἐξομνυμι, Μέλ. ἐξομοῦμαι. Ἀόρ. ἐξώμοσα (ὄμνυμι, ἀνμλ.) Ἀρνοῦμαί τι μεθ' ὅρκου Μσ. ἐξόμνυμαι, ἀόρ. ἐξωμοσάμην. Ἀποφεύγω τι κάμνοντας ὅρκον, ἐξαρ. ἐπὶ μαρτυρίας, Βεβαιόνω μὲ ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε περὶ τινος πράγματος, Λυσιν. 7, 2. Meier καὶ Schöm. Att. Proc. σλ. 672. ψευδ. ἐξηγηθὲν ὑπὸ Ἁρπρ. ἐν γένει, Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι, προφασίζομαι, ἢ παραιτοῦμαί τι μεταχειριζόμενος προφάσεις εἰς ἀπολογίαν. Δημοσθ. πέξωμόσατο ἀρρωστεῖν τουτονί.
Ἐξομόδεν, Ἐπίρ. = ὁμόθεν, ἐκεῖθε ἄλλοτε. Ὀδυσ. Ε, 477. πέξομόδεν περιστάσιν. ὅπου ὁ Wolf ἐξ ὁμόθεν, διῃρμ. ἔγραψε.
Ἐξομοιόω, (ὁμοιόω). Παρομοιάζω, κάμνω τι καθόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο τι. Ἡρόδ. 3, 24. Παραβάλλω, συγκρίνω, εὑρίσκω ὅτι εἶναί τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε. ἀφ' οὗ
Ἐξομοίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ παρομοιάζῃ τίς τι μὲ ἄλλοτι. παρομοίασμα, εἰκών.
Ἐξομολογέω, Μλ. -ήσω, τὸ ὁμολογέω κατ' ἔπτσ., Ὁμολογῶ, ὑποσχομαι, δίδω τὸν λόγον μου· ὡσαύτως καὶ κατὰ μεσ. διάθ., Παρὰ τοῖς Ἑκλ. ἐξομολογέομαι, Ὁμολογῶ, φανερόνω τὴν ἀλήθειαν, λέγω τὰ μυστικά μου, τὰς ἁμαρτίας μου εἰς τινα. Ματθαίος Γ. πέξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας. καὶ ια'. 25. πέξομολογοῦμαί σοι πάτερ ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστῶ σοι 2) = ἀνθομολογῶ, Ἐπαινῶ, ὑμνῶ. Ψαλμ. ρη. 7. πέξ ἀγαλλιάσεως μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἑκουσίως αὐτοπροαιρέτως ὑμνῶ, Θδρτ. ὅθεν καὶ ἐξομολογήσεις, αἰτῆ τοῦ, εὐχαριστίᾳ, χάρις, ὕμνος, ἔπαινος. — 3) = ἐξαγορεύω καὶ ἐξαγόρευσις, Ἡ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων κατάγνωσις καὶ ὁμολογία. — 4) = ἐπιτιμῶ καὶ ἐπιτίμιον, Ἱκανοποίησις πρὸς μετάνοιαν, Βασίλ. Καν. β'. — 5) ἐξομολογῶ, ἀντὶ τοῦ, ἐξετάζω τὰ ἁμαρτήματα. ἀφ' οὗ
Ἐξομολόγησις, εως, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ φανερώσῃ, ὁμολογήσῃ τίς τίποτε. Παρ' Ἑκλ. Φανέρωσις τοῦ ἁμαρτήματος· καὶ εὐχαριστία, ὕμνος. Θεόδρτ.
Ἐξομόργνυμι, Μλ. -μόρξω (ὁμόργνυμι, ἀνμλ.) Σφογγίζω, καθαρίζω, ἢ πατρεύω τι· Μέσ. πέξομόργνυμαί τι καθαρίζομαι, ἀπό τι, ἐκπλύνομαι, πατρεύομαι ἀπό τίποτε, παίμα πέπλους ἐξομόργνυμαι τὰ καθαρίζομαι, ἀπό τι, ἐκπλύνομαι, πατρεύομαι ἀπό τίποτε, παίμα πέπλους· Εὐρ. Ἱκτ. 1319. — β'.) Ἀλείφω τινὰ μέτι, τὸν μολύνω, λερόνω· πέξομόργνυμαί τινι μωρίαν. Τὸν μωρανῶ, τὸν κάμνω νὰ γένῃ μωρός. Εὐρ. Βακ. 332. κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀριστφ. Ἀχ. 843. — 2) Τυπόνω, ζωγραφίζω, μιμοῦμαί τι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· Μέσ. Ζωγραφίζομαι, τυπόνομαι, ἤτοι ζωγραφίζω τὸν ἑαυτόν μου, κάμνω τὴν εἰκόνα μου· ἀφ' οὗ
Ἐξόμορξις, ἡ. Ἀποσφόγγισμα· ἐκτύπωσις, ζωγράφισμα.
Ἐξόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὅστις ἔχει ἐξεχοντα, ὑπερέχοντα τὸν ὀμφαλόν. 2) Οὐσιαστ. ἐμφαλοσκήλη, τὸ κοιντ. Ξεστρέφιμον, ξετέλλεμα τοῦ ὀμφαλοῦ.
Ἐξόν, Ἀπρόσωπ. Μετοχ. τοῦ ἔξεστι, ὅπερ ἰδέ.
Ἐξονειδίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ῶ, Τὸ ὀνειδίζω κατ' ἔπτσ. Παθτ. ἐκκλ. ἐξονειδίσθησαι. Σφκλ. Φιλ. 383. ἀφ' οὗ
Ἐξονειδισμός, ὁ. Ὕβρισμα, μάλωμα.
Ἐξονειδιστικός, ἡ, ὀν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει ἔχει ἰδίωμα ἢ κλίσιν νὰ ὑβρίζῃ· ὅστις εἶναι ἄξιος ὕβρεως.
Ἐξονειρόω, = ἐξονειρώττω. Ἱπποκράτ.
Ἐξονειρώττω, Μ. ξω (ὀνειρώττω). Ἔχω ἐξονειρωγμόν, πάσχω ῥεῦσιν κατ' ὕπνον. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Β', ηκαθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.
Ἐξονομάζω, Μ. άσω (ὀνομάζω). Λέγω τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζω καθαρὰ, Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 59. Εὐλόγως ἀνάγουσιν ἐνταῦθα τὸ παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενον. πέπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. Εἶπε τὴν λέξιν καὶ ἐξεφώνησε· ὅπερ μόνον ὡς τιμῆς ἕνεκα ἐξηγηθήναι.
*Ἐξονομαίνω (ὀνομάζω). Ὀνοματίζω, κράζω τινὰ μὲ τόνομά του πέξονμ. ἄνδρων Ἰλδ. Γ', 166. πάϊδετο γάμον ἐξονομήναιτ' Ἐντρέπετο νὰ ἐκφράσῃ, ἀναφέρῃ, εἰπῇ τόνομα γάμος, Ὀδσ. 2, 66.
Ἐξονομακλήδην, Ἐπίρ. (ἐξ ὄνομα, καλέω), Ὀνομαστά, μὲ τὸ ὄνομα κράζοντας· πέξ ὀνομακλήδην ὀνομάζουσιν Ἰλδ. Χ, 415, καὶ Ὀδ. Μ. 250. ν..ἐμὲ δ' ἐφθέγγοντο κελεύοντες ἐξονομακλήδην, Μὲ ἐφώναζον εἰς τὸ ὄνομά μου.
Ἐξονυχίζω, Μ. ίσω (ὀνυχίζω). Κόπτω τὰ ὀνύχια. — 2) Ἐξετάζω, ἐξερευνῶ τι ἀκριβῶς· κάμνω τι ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· ἀκριβολογῶ, λεπτολογῶ τι.
Ἐξοσύνω, Μ. υνῶ (σύνω). Κάμνω τι καπέρνον, τό καταξυνίζω· κάμνω τι νὰ γάνῃ ξυνόν, νὰ ξυνίσῃ — παθτ. Ξυνίζει, γίνεται ξυδ. Θεόφρ. ηδιαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται.
Ἐξοπάζω, Μ. άσω (ὀπάζω). Στέλλω ἔξω. — 2) Ἐπικοσμῶ, στολίζω, προικίζω, δίδω· πειητ. πέπεί στέφανος ἐξώπασε κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων· Πνδ. Ἰσθμ. 1, 11. ὅπου βάλλει πέξ ὤπασεν ἀνικητόστομος.
Ἐξοπλίζω, Μλ. -ίσω (ὁπλίζω). Σφίγγωντας εὐγάζω, στραγγίζω τὸν χυλὸν τινος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ.
Ἐξόπιθεν, καὶ ἐξόπισθε. Ποιητικ. ἀντὶ ἐξόπισθεν (ὄπισθεν). Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὀπισθινὸν μέρος, ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· Ἰλδ. Δ, 298. Π. 611. — 2) ὡς Πρόθ. μετὰ γενκ. Ὀπίσω ἀπό· πέξόπιθεν κηράων, Ἰλδ. Ρ, 521.
Ἐξόπισθεν, Ἐπίρ. ἰδὲ ἐξόπιθεν.
Ἐξοπισθοπρωτίζω, ἐπὶ ἀρτεμονοιτῶν, Εἶμαι παιδοραστής. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1114.
Ἐξοπίσω, Ἐπίρ. (ὀπίσω). Ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω. Ἰλδ. Δ, 461. Ν, 436. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος. Ἰλ. Δ, 357. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον. Ὀδσ. Δ, 135. Ν, 114. Ἐν Ἰλδ. ἀεὶ τοπικῶς, ἐν Ὀδσ. δὲ ἀεὶ χρονικῶς. (-υυ-)
Ἐξοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω τι καλὰ, χωρὶς ἐλλειψίν τινα· Ἡρόδ. 7, 100. — β') Προστάζω νὰ ἁρματωθοῦν οἱ στρατιῶται καὶ νὰ εὐγοῦν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον Μέσ. Ἁρματόνομαι, παίρνω τ' ἅρματα, ἐμβαίνω ἁρματωμένος εἰς τὴν παράταξιν, κινῶ εἰς ἀπάντησιν ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ξεν. ἐλλην. ἐν Ἀνβ. 1, 8, 3. — 2) Ἁρματόνω. Ἀπρ. ἀφ' οὗ
Ἐξοπλισία, ἡ· καὶ ἐξόπλιστις, εως, ἡ· καὶ ἐξοπλισμός, ὁ. Ἁρμάτωμα, ἑτοιμασία πρὸς πόλεμον. ἐξαιρ. ἐν τῷ τύπῳ ἐξοπλισία, Τὸ νὰ εὐγαίνουν οἱ στρατιῶται ἀπὸ τὸ στρατόπεδον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ἁρματόνωνται, παίρνουν τἅρματα, Ξεν. ὅστις χρηται ἀμφορεῖ ροις τοῖς τύποις. Ἀναβ. Α', ζ, 10. πέντε πάντα δὴ ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀρίστους ἐγένετο· καὶ Πολυβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐξόπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ἁρματωμένος, ἡτοιμασμένος εἰς πόλεμον. 2) Ξαρματωμένος, χωρὶς ἅρματα, χωρὶς φύλαξιν, χωρὶς φρουράν, τὸ ἰταλ. garnuzione. Ὀνλύβ. Γ, 81.

Ἐξοπτάω, Μλ. -ήσω (ὀπτάω). Ψήνω, φρυγανίζω καλά, Ἱπόκρ. 4, 168. — 2) Στεγνόνω, ξηραίνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐρωτος. Σφκλ. ἀφ' οὗ

Ἐξόπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ ἢ παραπολὺ φρυγανισμένον, μπουρζαλισμένον, τουρκβ. καβουρτισμένον, παραψημένον· καταστεγνωμένον, καταξηραμένον. Ἱπποκρ.

Ἐξοράω, Μλ. -όψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω ἔξω. — 2) Βλέπω, κυτάζω ἀπὸ μακρυά. — 3) Εἶμαι ἐξόφθαλμος, ἔχω ἐξέχοντα, ἐξοπισθότυπα ὀμμάτια· πρβλ. ἐξόφθαλμος, ἐξόμματος.

Ἐξοργάω, Τὸ ὀργάω κατ' ἐπιτ. Πλούταρχ. Πρ. Συμ. Γ', 5.

Ἐξοργιάζω (ὀργιάζω). Προετοιμάζω τι διὰ τὰ ὄργια. πρβλ. τὴν ψυχὴν ἐξοργιάζοντιαι, Ἀριστοτ. Πολ. Η', 7. Τιμωνί, ἡ μελῳδίαι, καθαρίζοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ καθαιρούντα αὐτήν.

Ἐξοργίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὀργίζω). Καταθυμώνω τινά, τὸν κάμνω νὰ ὀργισθῇ. συμφ. θῇ κατὰ πολλά, Σνφ. Παθτ. Ὀργίζομαι, θυμώνομαι ὑπερβολικά.

Ἐξορθόω, Μ. ὤσω (ὀρθώζω). Ἰσιάζω, στήνω τι ὀρθόν. — 2) ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς. φωνάζω μεγαλοφώνως, κηρύττω τι μὲ μεγάλην φωνήν, διαλαλῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 268. ἐξορθοῦσθαι ὄρθῇ φωνῇ.

Ἐξόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθόν, ἴσιον, στέκεται ὀρθὰ ἴσια.

*Ἐξορθος, ὁ, ἡ (ὀρθός). = τῷ πρηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐξορθόω, Μλ. -ώσω. Στήνω τι ὀρθά, ἴσια, ἰσιάζω τι πρὸς τὰ ἄνω. Τρπε. Καταστήνω, διορθόνω, κάμνω τὴν κατάστασιν τοῦ καλητέραν ἢτον τὸν ἐξόρθυσι πότμωνι. Σφκλ. Ἀντ. 83.

Ἐξορία, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἐξόριος.

Ἐξορίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρίζω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Διώκω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὰ σύνορα· Μσν. δέ, ἐξορίζομαί τινος ἀπὸ τινα. Εὐρπ.

Ἐξόριος, α, ον (ὅρος). Διωγμένος ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του, ἐξωρισμένος, ἀφ' οὗ ἐξορία, ἡ. Τὸ νὰ ξῇ τις εἰς ξένην χώραν, εἰς ξένον τόπον, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του· εἰς τὴν ἐξορίαν, ὑπ. γῆ, χώρα, ζωή.

Ἐξορισμός, ὁ (ἐξορίζω). Τὸ νὰ ἐυγάζῃ, διώχῃ τίς τινα πέρα, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος· ἐξώρισμα.

Ἐξοριστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει ἢ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐξορίζῃ.

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ (ἐξορίζω). Ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Ἐξορκέω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Ἐξορκίζω (ὁρκίζω). Βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον του, ἀφ' οὗ

Ἐξορκισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα νὰ κάμῃ ὅρκον, νὰ τὸν ὁρκίζῃ· — 2) Ἐπωμοσία, ἐξόρκισμα, τὸ νὰ ἐξορκίζῃ τίς τινα διὰ τίποτε ὀηλ. νὰ κάμῃ, νὰ εἰπῇ τίποτε ἢ τοὐναντίον. τὸ νὰ ὁυώχῃ τινὰ ἢ τίποτε μὲ ἐξορκισμούς.

Ἐξορκιστής, ὁ. Ὅστις ὁρκίζει, βάλλει τινὰ εἰς ὅρκον. — 2) Ἐπιμαρτυρόμενος, ἢ ὅστις ἐξορκίζει τινὰ διὰ τίποτε νὰ τὸ κάμῃ, εἰπῇ κ. τ. τ. ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἔξορκος, ὁ (ὅρκος). Μεγάλος, δυνατός, φοβερὸς ὅρκος, Πιιδ. Ὀλ. Β', 140.

Ἐξορκόω, (ὁρκόω). Βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 3, 133. 4, 154. καὶ αἰτ. τοῦ πράγματος εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ ὅρκος. ἐξορ. τὸ Στυγὸς ὕδωρ, Ἡρόδ. 6, 74. ἀφ' οὗ

Ἐξόρκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα εἰς ὅρκον· Ἡρόδ. 2, 154.

Ἐξορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Τρέχω, εὐγαίνω, σπεύδω ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, Ὁδσ. Μ, 221. καθ' ἣν σημασίαν χρώνται τῇ παθτ. διαθ. ὁ Σφκλ. καὶ ἄλλοι. Ἐν γένει, μέλλω, μελετῶ νὰ πράξω τι. — 2) μεταβ. Ξεσινῶ, στέλλω ἔξω, εἰς τὸν πόλεμον, Αἰσχλ. Περ. 46. ἐξαιρ. ἐξορμᾶω τὴν ναῦνα Ξερινὸ τὸ καρᾶβι, Θκδ. ἐξορμῶ πόδαι Ξιῶ τὰ ποδάρι μου εἰς τὰ ἔξω, ἤτοι εὐγαίνω· Ἀριστφ. Θσμ. 659. — β') ἐν γένει, Διεγείρω, παρακινῶ, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω τινά εἰς τι.

Ἐξορμεύω, Μλ. -ήσω (ὁρμεύω). Εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά· ἐπὶ πλοίων. ἡτῆς νεώς ἠδη περὶ τὴν ἄκτην ἐξορμούσης. Δινοθρ. Παυσαν. Γ. 4. Τρπε. ἐξορμέω ἐκ τοῦ νοὸς τὸν νοῦν, τὰς φρένας μου, Παυσν. παρβλ. ἐκπλέω.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ (ἐξορμάω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, τρέχῃ, σπεύδῃ τις ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, νὰ εὐγαίνῃ μὲ ἅμιξες, ἢ καθήμενος εἰς ἀμιξ, νὰ κινήται αἰφνιδίαι ἐναντίον τινός, νὰ ἐκστρατεύῃ. Τὸ τρέξιμον τοῦ ἱδρῶτος. — 2) Ἔργ. Διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐξορμίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος. Τρπε. Κιῶ, σπρώχνω, ἁμπώχνω τι ἔξω, εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν τόπον του. Εὐριπ. Ἑλ. 1263. καὶ Δημοσθ. ἡτὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Δημήτρ. Φαλ. 151. ἡτοὺς ὁμάτριχας ἐξορμίζομαιι.

Ἐξορμιστός, ὁ. Ἡ μύρινα, θαλασσινὴ χέλυ. Κασσιόδωρ. ΙΒ'. Ἐπιστ. Δ'.

Ἔξορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὸν λιμένα, ἢ ἀπὸ τὸν ἀγκυροτόπον, κάμνει πανιά, ἀρμενίζει.

*Ἐξορύμι, Μλ. ἐξόρυσω (ὀρύσσω, ἀνμλ.). Ἐρεθίζω, διεγείρω τι ἢ τινα νὰ εὐγῇ ἀπόπαιθεν. Μέσ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι ἔξω ἀπό τι.

Ἐξοροθύνω, Τὸ ὀροθύνω κατ' ἐπίτασιν, παρ' Ἀξην. σελ. 334.

Ἔξορος, ὁ, ἡ (ὅρος). = ἐξόριος. Πολυδ.

Ἐξορύω, Μ οὔσω (ὀρύω). Πηδῶ πρὸς τὰ ἔξω, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, Ἰλ. Γ. «Πάριος δὲ δοὼς ἐκ ἐλῆρος ὀρουσεν».

Ἐξόρυφος, ὁ, ἡ (ὄρυφος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐξ ὀρύφους ἤτοι ἐξ πατώματα. ὁ τύπος ἐξώρυφος μέν τοι εὐχρηστότερος.

Ἐξορρίζω, (ὀρρίς). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὸν ὀρρόν, κοινῶς ἀκρίσιον, στραγγίζω τὸν ἀκρίστον, π. χ. ἀπὸ τὸ τυρί. Ἡσύχ.

Ἔξορρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθαρὸν ἀπὸ ὀρρόν, δὲν ἔχει ἀκρίσιον. ἀφ' οὗ

Ἐξορρόω. Μεταβάλλω τι εἰς ὀρρόν, τὸ κάμνω νὰ γένῃ ὅλον ἀκρίσιος.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις κάμνῃ λάκκον. παρὰ τῷ

Ἐξορύσσω, Ἀττ. ἐξορύττω, Μ. ξω (ὀρύσσω). Σκάπτω, κάμνω λάκκον καὶ βίπτω τὸ χῶμα ἔξω, Ἡρόδ. 7, 23. «ἐξορύττω ὀφθαλμούς» Εὐγάζω τὰ ὁμμάτια τινος, τὸν τυφλόνω.

Ἐξορχέομαι, Μλ. -ήσομαι, Μέσ. ἀποθετ. (ὀρχέομαι). Σείρω, τραβῶ τὸν χορόν· χορεύω κατὰ διαφόρους σημασίας. α') «ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, τὰ ἀνέκπυστα» Φλυαρῶ ἀδίκως ἐκεῖ, κοπιλογῶ, προδίδω ἱερὰ μυστικά, Λυκ. τινὲς μὲν ἐτυμολγ. τὴν λέξιν ἀνταῦθα παρὰ τὸν ἱερὸν χορόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐωρτάζοντο τὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἐλευσῖνα· «ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ἔτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγεσθαι οἱ πολλοί» ἄλλοι δὲ διλοῦσιν ὀρθότερον τὴν ἐτυμολ. ἀπὸ τῆς παντομίμου ὀρχήσεως, διὰ ἧς ἐμιμοῦντο τὰ ἱερὰ ἄθλια, ἐγνωστοποίουν αὐτὰ εἰς τοὺς βεβύλους καὶ τὰ περιέπαιζον ἅμα· ὡσαύτως καὶ «ἱερωσύνην ἐξορχέομαι» Περιπαίζω τὴν ἱερσ. κακοζηλίας· Ἡρόδ. 6δεν β'.) «ἐξορχέομαί τινα» Περαπαίζω τινά, τὸν ὑβρίζω καὶ ἀτιμάζω μὲ τὸ πρὸς αὐτὸν φέρσιμόν μου, Πλούτ. ἀφ' οὗ ὁ Ἀπτ. «ἐξορχέομαί τινι» ἔχει· ὅλως τὸ ἰταλ. lazzulerare. — γ') «ἐξορχέομαι τὴν ἀλήθειαν» Δὲν μετρῶ τὴν ἀλήθειαν, ὀλίγον μοὶ μέλει διὰ τὴν ἀλ. ἀδιαφορῶ περὶ τῆς ἀληθ. Πλτχ. παρβλ. ἀπορχέομαι. — δ'.) «ἐξορχέομαι ρυθμόν τινα» Ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω ἕως τέλους ἕνα τινὰ τρόπον χοροῦ, Φίλστρ. ἐπὶ παντομίμων ἀρχήσεων, εἰς τὰς ὁποίας παριστάνεται εἰς τὶς διωρισμένος τρόπος μόνον· — ε'.) Παύω τοῦ νὰ χορεύω, «ἐξορχέομαι πόλεμόν τινα» Τελειόνω τὸν πολ. τοῦτ' ἔστι, νικῶμαι εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλ. χάνω τὴν μπατάλιαν, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ὡς χορὸς τοῦ Ἄρεως· Αἰθ. Ἐν γένει, τελειόνω, φέρω τέλος εἴς τι. — ς'.) Χορεύω ἀκαταπαύστως, ἀρχίζω νὰ χορεύω.

*Ἐξόσσω, Δωρ. ἀντὶ ἐξίζω. Θκρτ.

Ἐξοσιόω, Μ. ώσω (ὁσιόω). ὡς τὸ ἀφοσιόω· Ἁγιάζω, ἀφιερόνω· Μέσ. Ἀποτρέπω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀπομακρύνω, «ἐξοσιοῦμαι τὰ θεῖα» Προσδοκῶ, προσμένω θεῖα ἢ προφητικὰ σημεῖα, διὰ νὰ ἀποφύγω κακόν τι· Πλούτ.

Ἐξοστείζω, Μ. ἴσω (ὀστέον). Ξεκοκαλίζω τι ἐγάζω τὰ κόκαλά του.

Ἐξοστρακίζω, Μ. ἴτω (ὀστρακίζω). Διώκω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἐξορίζω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ. Ἡρόδ. 8, 79. ἐν γένει δὲ, ἐξορίζω, διώκω· ἀφ' οὗ

Ἐξοστρακισμός, ὁ. Διωγμός, ἐξορία διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, Πλούτ., ἐγίνετο δὲ ὁ ἐξοστρακισμὸς οὕτως· ὀστράκων λαβών ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεταστῆσαι τῶν πολιτῶν, ἔφερεν εἰς τόπον τῆς ἀγορᾶς περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ ὁρυφράκτοις· οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον μὲν ἐξηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταὐτῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· εἰ γὰρ ἐξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ γράψαντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός· ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδία ἔσεντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γεγραμμένον ἐξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, ἁρπούμενοι τὰ αὐτὰ. Πλούταρχ. εἰς Ἀριστείδ. 7. ἐν γένει, ἐξορία διωξιμον.

Ἐξέστωσις, εως, ἡ (ὀστέον). Τὸ νὰ ἐξέχῃ, νὰ εἶναι ξεσκεπαστὸν κανὲν κοκάλι τοῦ σώματος· πρβλ. μοι τῶν κοκάλων.

Ἐξότε, Ἐπίρ. (ἐξ ὅτε). Ἀπὸ πότε, ἀπὸ τότε. Ἀριστοφ.

*Ἐξότου, Ἐπίρ. (ἐξ ὅτου, ὑπερ. χρόνου) Ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἀφ' οὗ, ἀπὸ τότε.

Ἐξοτρύνω, Μλ. υνῶ (ὀτρύνω). Τὸ ὀτρύνω κατ' ἐπίτσ. Θουκυδ.

Ἐξουδενεύω, = ἐξουδενίζω.

Ἐξουδενίζω, Μ. ἴσω (οὐδέν). Νομίζω, κρατῶ τι διὰ τίποτε, τὸ στοχάζομαι διὰ παραμικρόν· καταφρονῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς. Πλούταρχ. Σ. σελ. 228. ῥῆλασ. ψηφίσις ἐξουδενίζον τὸν νεανίανο.

*Ἐξουδένησις, εως, ἡ = ἐξουδένισις.

*Ἐξουδενητής, οῦ, ὁ = ἐξουδενιστής.

Ἐξουδένισις, εως, ἡ. Καταφρόνησις, τὸ νὰ κρατῇ, μετρᾷ τί(τι ἰς οὐδέν, διὰ κανέτιποτε.

Ἐξουδένισμα, τό. Καταφρονημένον, ὡς οὐδὲν λογιζόμενον.

*Ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ. Καταφρονητής, ὅστις στοχάζεται, κρατεῖ, μετρᾷ τι ὡς οὐδέν, κανέτιποτε.

Ἐξουδενόω, Μ. ώσω· = ἐξουδενίζω. ἀφ' οὗ

*Ἐξουδένωμα, τό· = ἐξουδένισμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἐξουδένωσις, εως, ἡ· = ἐξουδένισις.
Ἐξουδενέω, ἐξουδένημα. καὶ ἐξουδενίζω, κ.τ.λ. ιων. Ἀττ. τύποι ἀντὶ ἐξουδενέω, ἐξουδενίζω, κτλ.
*Ἐξουσιαστικός, ή, όν. Ὅστις νομίζει, χωρεῖ τι ὡς οὐδέν, Δημ. Ἀρτ. 7. 119.
Ἐξουσία, ἡ, ἐξεν. Κατηγορία, ἐγκλεισμα εἰς τὸ δικαστήριον ἀναντίον τινός, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ ζημίαν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν κατεδίκασε τὸ τριτήριον, ἢ δὲν ἔδωκεν ὑπίσω εἰς τὸν ἐγκαλέσαντα τὸ κτῆμά του κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου. Boeckh. ἐν Ἀθην. Staatsh. 1, σλ. 404. Ἐν γένει, κατηγορία ἢ ἐγκλεισμα κατά τινος, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, Βεμ. ἐν Δημ. Μιδ. σλ. 172. ἡ ὀνομ. ἐξούλη, οὐδέποτε εὑρηται παρὰ Βεμ. Λξ. 9, σλ. 148.
Ἐξουραγία, ἡ. = οὐραγία. Διόδ. Σικ.
Ἐξουρέω, (οὐρέω, ἀνομ.) Κατουρῶ, κατουροῦσι πάντα νὰ σύρῃ τι εὑρισκόμενον εἰς τὴν οὐρήθραν, ξεκατουριάζ. Ἀριστοτ. πεξουρεῖ δὲ ὅταν ἐχευθῇ τὴν γονήν.
Ἐξουρίας, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐξ οὐρίας, ἰδὲ οὐριος.
*Ἐξουρίζω, ἰδὲ οὐριος.
Ἔξουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Πᾶν ὅ,τι σχηματίζει οὐράν, φαίνεται ὡσὰν οὐρά, ὅπου σουβλιρόν, μυτερόν, ὡς τὸ μύουρος, Ἱπποκρ.
Ἐξουσία, ἡ (ἔξεστι). Τὸ νὰ δύναται, ἠμπορῇ τις νὰ κάμῃ, εἰπῇ κτ. τίποτε· δύναμις, ἰσχύς, ἄδεια, πληρεξουσιότης, δικαίωμα, ἐλευθερία θέλησις· προώμιον, τὸ Ἰταλ. preludio. πλειότερα παρὰ Ξεφ., Ὁ ἀκριβέστερος ὁρισμὸς τῆς λέξεως ἀκολουθεῖται διὰ τῆς γενικ. π. χ. πεξουσία Ἀσίας· Ἀπεριόριστος ἐξουσία εἰς τὴν Ἀσ. εἰς τὸ νὰ πράττῃ τις ὅ,τι θέλει, ἦτις ἐξουσία εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τινος πολιτικοῦ ἀξιώματος ἢ ἐπαγγέλματος. Στωϊκ. Περ' Ἡρωδιαν. Α'. 12. πεξουσία Θαλάμου, Τὸ ἄξιωμα, ἡ ἀξία τοῦ θαλαμηπόλου, τὸ Ἰταλ. ciamberlano, ἅμα δύναμις ἢ πληρεξουσιότης πάλιν μὲ κάποιον ὅρισμα ἐν τῇ Κ. Δ. δέ, καὶ οἱ ἰδιοι ἐξ. τιμηταί. — 2) = περιουσία, Ἐξωτερικὸν πρᾶγμα, πλοῦτος, θαμίλιες, πολυτέλεια, τρόποι καὶ μέσα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρίζηται τις κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν ἐλεύθερα, Θεόδ. 6, 31. ἀφ' οὗ
Ἐξουσιάζω, Μ. ἀσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἔχω δύναμιν, πληρεξουσιότητα, ἄδειαν, δικαίωμα εἰς τὸ νὰ πράττω ὅ,τι θέλω. — 2) καταχρεβάλλω τι εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησίν μου· κάμνω νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν μου· μετὰ γεν. Ν. Δ. ἀφ' οὗ
Ἐξουσιαστής, ὁ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ κάμῃ τι κατὰ τὴν θέλησίν του· ἀφ' οὗ
Ἐξουσιαστικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει εἰς τὸ δύνασθαι, ἐξουσίαν, ἄδειαν, προνόμιον· ὅστις μεταχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν ἐξουσίαν του, εἶναι αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, Πολυβ. Ὑπερ. ἐξουσιαστικώτερος καὶ συγκρ. παρὰ Πολυβ. Ε', 2ᵒ. πεξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ.
Ἐξουσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Στερημένος τῆς περιουσίας των ὑπαρχόντων.
Ἐξοφέλλω, (ὀφέλλω). Πληθύνω, αὐξάνω, κοινῶς τι περισσότερον ἢ μεγαλήτερον τοῦ ὅ,τι εἶναι· πεξοφέλλω ἔδωκα Προσφέρω, ἢ ὑποτοχομαι πάντοτε μεγαλήτερα δῶρα, παρὰ οἱ ἄλλοι. Ὁδ. Ο, 18.
Ἐξόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ὑποπεσταχτὰ ὀμμάτια, ἀντὶ τῷ κοιλόφθαλμος. Σεισν. Ἱππ. κτὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγχειρητικὸν μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, φανερόν. Πολύβ. Α'. 14. κΡωμαῖοι δὲ πολὺν καιρὸν ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας.
Ἐξοφρυόομαι, Μλ. -ώσομαι (ὀφρύς). Ὑφηλόνω τὰ ὀφρύδια, ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐξείρω, ὑψόνω, σηκόνω.
Ἔξοχα, Ἐπίρ. ἰδὲ ἔξοχος.
Ἐξοχάδες, ων, αἱ (ἔξοχος). Πρίσματα τῶν φλεβῶν, τὰ ὁποῖα εὐγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ, εἰς τὸ κωλαντερον Παῦλ. Αἰγ. Γ. πδακτύλου ἐξοχάδες, Αἱμορροΐδες, κοινν. σχεδὸν ὅταν δὲ τὰ τοιαῦτα εἶναι μέσα εἰς τὸ κωλάντερον, λέγονται ἐσοχάδες, κοινν. τυφλὲ σχεδία.
Ἐξοχετεία, ἡ. Ξέτρεμμα ὑγρῶν διὰ τοῦ ὀχετοῦ, τουρκβ. γεφυρίου, τὸ κοινν. νεροδιάβασις. Στράβ. Δ'. σελ. 314. παρὰ τὸ
Ἐξοχετεύω, Μ. εὐσω (ὀχετεύω). Κάμνω νὰ ξετρέχῃ τι εἰς τὸν ὀχετόν, εἰς τὴν νεροδιάβασιν.
Ἐξοχή, ἡ (ἐξέχω). Τὸ νὰ ἐξέχῃ τι, νὰ ἦναι ὑψηλότερον, ἢ νὰ στέκηται ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο τι ἢ ἀπὸ ἄλλα. — 2) Πᾶν ὅ,τι στέκεται ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλα, γωνία, μύτη, ἀφρωμα, ὄγκος, ἀντὶ τῷ εἰσοχή. — 3) Μετφ. Προτέρημα, προτέρημα, ἀξίωμα, πρωτεῖον, ἀρετή. πκατ' ἐξοχήν. Προτιμότερα, μὲ ξεχωριστὸν τρόπον.
Ἔξοχος, ὁ, ἡ (ἐξέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι ἐξέχει, στέκεται ὑψηλότερα, ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο ἢ ἄλλα· ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει πολλάκις, ἀεὶ μέντοι μεταφερικῶς· Ἐκπρεπὴς, διαπρεπὴς, ἐξοχώτερον, ἐπίσημον· ἐπ' ἀνδράσιν πέξοχος ἀνὴρ Ἰλιάδ. Β, 183. Μ, 269., ἐπὶ αἰγῶν, Ὀδυσ. Φ, 266., ἐπὶ ἀμνῶν δὲ μόνον Ἰλιάδ. Ζ, 194. Τ, 184. πέξοχ. τέμενος κτὰ πλεῖστα μετὰ γενικ. πἔξοχος Ἀργείοιων Ἰλιάδ. Γ, 227. πἔξοχος ἡρώων, Ἰλιάδ. Σ, 56., πολλάκις πἔξοχος ἄλλων, πάντων ἐν οἷς ἡ γεν. ἀεὶ ὑπάρξετε. ἔχει σημασ. Ἀντὶ τῆς γενικ. κεῖται καὶ ἡ δοτ. Ἰλιάδ. Β, 483. Ὀδυσ. Ο, 227. Κατ' ἐπιτ. ἡμεῖς ἐξοχοι Ἰλιάδ. Β, 480. Φ, 266. Ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐπρόκτ. τῇ λέξ. ἐν τῷ οὐδ. γένει· πἔξοχον, καὶ ἐξοχώτερα Ὑπερτέρα, προτιμότερα, ἀνώτερα, ἐξαίρετα, μετὰ γεν., ἐξαίρ. πἔξοχα πάντων Ἀνώτερα, περισσότερα ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ ὅλα. Ὅταν δὲ κεῖται ἀπολύτως, τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτων φιλεῖν, ἐχθαίρειν, διδόναι, σημαίνει τιμήν, τὸ διαφερόντως· πἔξοχα γάρμε ἐφίλατσαν Τὸν ἠγάπα ὑπὲρ ἄλλον, Ἰλιάδ. Ε, 61, πὃς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν Ὀδυσ. Ο, 70. 71. πἐμοὶ θάσσαν ἔξοχον Μοὶ τὸ ἔδωσαν κατὰ προτίμησιν, Ὀδυσ. Ι 551. Ἐπιθ. προσκείμ. πἔξοχα λυγρὰ Κατὰ πολλὰ λυπηρά, Ὀδυσ. Λ, 232. Ἐπιτατικ. τῆς ὑπερθέσεως· πἔξοχ ἄριστοι Ἰλιάδ. Ι, 638. Τ, 158. Ὀδυσ. Δ, 629. Χ, 244. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ μέντοι μετὰ τοῦ, ἄριστοι μάλιστα. Ἐπιτατικῶς, ἡμεῖς ἐξοχα Παρακολουθοῦμεν ἐξαίρετα, Ὀδυσ. Ο, 227. τὸ Ἐπίρρ. ἐξόχως, καὶ τὸ ὑπερθ. ἐξοχώτατος, παρὰ Πινδ.
Ἐξοχυρόω, Τὸ ὀχυρόω κατ' ἐπιτ.
*Ἐξπηχυστί, Ἐπίρρ. (πῆχυς). Ἀπὸ ἓξ πήχεις, Φιλμ. λξ. σλ. 51.
Ἐξυβρίζω, Μ ἰσω (ὑβρίζω). Γίνομαι, καταντῶ νὰ γένω, νὰ εἶμαι ὑβριστικὸς, αὐθάδης, ἄλαζών, ἀσεβὴς, ἀσελγὴς, ἄσωτος, φιλήδονος, νὰ φαίνωμαι, νὰ φέρωμαι τοιοῦτος. Μετφρ. Ἐπὶ πλημμυρούντων ποταμῶν· ἐπὶ θαψιλείας καρπῶν, ἢ μεγάλης εὐκαρπίας τῶν ἀγρῶν. Θουκυδ. Α'. ωμοιον γὰρ εἰ αὐτὸ εὐπραγίαι τε οὖκ ἐξυβρίζομεν, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. ωσα διὰ τὴν ἰσχὺν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς ἐξυβρίζειν, Ἐπὶ περιττολογίας καὶ μακρολογίας εἰς τὴν ὁμιλίαν. Ἐπὶ σταυκαστικῆς χώρας, Ἡρόδ. 7, 5. — 2) μετὰ αἰτιατ. = τῷ ὑβρίζω κατ' ἐπιτ. Τὰ βρίζω, ἀτιμάζω κατὰ πολλά, κακομεταχειρίζομαι, ἢ καταφρονῶ ὑπὲρ τὸ δέον τινά· ἀφ' οὗ
Ἐξυβρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κατεντήσῃ τις εἰς αὐθαδείαν, ἀλαζονίαν, ἀσωτείαν κ. τ. τ.
Ἐξυγιεύω, Μ. εὐσω (ὑγιάζω). Ἰατρεύω τινὰ, μὲ τελειότητα, τὸν κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὴν τελείαν ὑγείαν του.
*Ἐξυγιαίνω (ὑγιαίνω). Γίνομαι καθόλου ὑγιής. — 2) μεταβ. = ἐξυγιάζω.
Ἐξυγράζω, Μ. ἀσω (ὑγράζω). Ἐυγάζω τὴν ὑγρασίαν τινός, ἢ ἀπὸ τίποτε.
Ἐξυγραίνω, Μ. ᾶνῶ (ὑγραίνω). Κάμνω τι διάλλου, ὑγρόν, νοτερόν. Παθ. ἐξυγραίνομαι, Γίνομαι καθόλου ὑγρός, νοτερός, καταποτίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ὑγρασίαν, ἢ νερόν.
Ἐξυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλλου ὑγρόν, νοτερόν, βρεγμένον, καταποτισμένον, καταβρεγμένον, κατασουσκεμένον. Ἱπποκρ.
Ἐξυδατόω, (ὕδωρ) = ἐξυδαρόω· πἐξυδατοῦται τὸ αἷμα. ἀφ' οὗ
Ἐξυδάτωσις, εως, ἡ. Ξεπλύσιμόν τινος εἰς νερόν, μεταβολὴ τινος εἰς νερόν. (ᾱ)
Ἐξυδρίας, ου, ὁ· ἄνεμος. Ἄνεμος μὲ βροχὴν, ὅστις φέρει βροχήν. Ἀριστοτ. Κόσμ. οἱ δὲ μεθ' ὕδατος ἐναγέντος ἀέρους γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται.
Ἐξυδρωπιάω, (ὑδρωπιάω). Ἔχω τὸν ὑδρωπικὸν· εἶμαι ὑδρωπικός. Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε', 20. οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ὑδροπιώντων φυσῶσι.
Ἐξυλακτέω (ὑλακτέω). Γαυγίζω δυνατὰ, ἄπκουστα Τρπε. Φωνάζω συμμένος λέγοντας λόγους ἀπρεπεῖς Πλτχ. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. εἰς τὸν θυμόν, ἢ εἰς ἄλλο τι ψυχικὸν πάθος, λέγω ὅ,τι μοὶ ἔρχεται εἰς τὸ στόμα.
*Ἐξυλίζω, Μλ. -ίσω (ὑλίζω). Στραγγίζω τι εἰς πανί, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.
Ἐξυμενίζω, Μ. ίσω (ὑμήν). Εὐγάζω ἀπό τι τὸν ὑμένα, τὴν πέτσαν, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τοὺς ὑμένας, ξεπετσόνω. Διοσκορ. Β'. 86. καὶ 87. ἀφ' οὗ
Ἐξυμενιστήρ, ῆρος, ὁ. Μάχαιρα μὲ τὴν ὁποίαν χωρίζουν καὶ εὐγάζουν τοὺς ὑμένας, τὴν πέτσαν ξεχωρίζοντες τὴν ἀπὸ τὸ κρέας. Παῦλ. Αἰγ. ς'. 5.
Ἐξυμνέω, Τὸ ὑμνῶ κατ' ἐπιτ.
*Ἐξυννῆκα, ἐσυννηκα, κατὰ διττὴν αὔξησιν ἀορ. α'. τοῦ συνίημι ἀντὶ ξυνῆκα, συνῆκα, παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Ἀνδρ.
Ἐξυπάλυξις, εως, ἡ. Ἐκφυγὴ, ἀποφυγὴ, φυγὴ (ᾱ) παρὰ τὸ
Ἐξυπαλύσκω, Μ. ξω (ἀλύσκω, ἀμλ.). Ἐκαλύπτω, ἀποφεύγω, φεύγω, γλυτόνω.
Ἐξυπανίστημι, (ἐξ, ὑπό, ἀνά, ἵστημι). Εὑρηται μόνον Ἰλιάδ. Β, 267. ωσμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανίστησι Μεταξὺ εἰς τοὺς ὠμους εὐγήνεν ὑποκάτω εἰς τὸ θέρμα πρίσμα γεμάτον μελανὸν αἷμα.
Ἐξυπαρχῆς, Ἐπίρ. = ἐξ ὑπαρχῆς, Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τὸ παρ' Ἰταλοῖς νὰ κάπο.
Ἐξυπειπεῖν, = ὑπειπεῖν, Εὐριπ. Βάκχ. 1255.
*Ἐξυπερζέω, Μλ. -έσω (ὑπερζέω). Βράζοντας, χορταλίζοντας φουσκώνει. Τσάν.
Ἐξύπερθε, Ἐπίρ. = ὕπερθε. Ἀπὸ ἐπάνω τοῦ κατηφορου. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 29. (– υ – υ)
Ἐξυπηρετέω, Τὸ ὑπηρετέω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ.
Ἐξυπνίζω, (ὕπνος). Ἐξυπνίζω, ξυπνῶ τινα, τὸν σηκόνω ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἀφ' οὗ
Ἐξυπνιστής, οῦ. Ξυπνιστὴς, ὅστις ἐξυπνίζει, ἐξυπνᾷ τινα.
Ἔξυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐξύπνησε, σηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον, εἶναι ξυπνητός.
Ἐξυποσφαγίζομαι, ὡς παθ. = ἐκτρεφομαι· Ἀποκλείομαι, μὲ ξεχωρίζουν ἀπὸ τι, μὲ γυμνόνουν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

Ἐξυπτιάζω, Μ. ἀσω, Τὸ ὑπτιάζω κατ' ἐπιτ. Λουκιαν. Ἡρακλ. Γ. πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, βλέποντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον τῶν σχημάτων τῆς τεχνης.

Ἐξυφαίνω, Μλ. -ανῶ (ὑφαίνω). Ξευφαίνω, ὁ ἐστὶ τελειώνω τι ὑφαίνωντας τὸ. Βτρμχ. 18. Τρπκ. μέλος ἐξυφ.ω Πνδ. Νμ. 4, 71. πτὶν χαρίτες ἐξυφαίνονται Σοὶ ἑτοιμάζουν χάριτας, ἐννοίας, Πνδ. Πθ. 4, 490. Πλέκω δόλους, κεμνὸ μηχανορράφισες, ἀπάτας, ἀνακατώματα Πολβ. ἀφ' οὗ

Ἐξύφασμα, τος, τὸ. Τελειωμένον, ὕφασμα. Εὐριπ. Ἡλ. 539. (α)

Ἐξυφηγέομαι, = ὑφηγέομαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1025.

Ἐξυφόω, (ὑφόω). Ὑπερυφόνω, ὑφόνωτι κατὰ πολλά.

Ἔξω, Ἐπῤῥ. (ἔξ, ὡς τὸ εἴσω παρὰ τὴν εἰς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅσοι ἔξω, Η, 95. ὄσεν ποὶ ἔξωση Ὅσοι εἶναι ἔξω· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐξωτερικοί, ἀπὸ ξένον τόπον, ξένοι. πέξω εἶναιαι Τὸ νὰ ἐπιχειρῆτις ἔξω, εὐγῆτες. Ἀλλ', ναὶ ἔξω γαιόμεσιαι Ὅσοι γίνονται ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των, χάνουν τὰς αἰσθήσεις, τὰς φρένας των· ντὰ ἔξωνα Τὰ ἔξω πράγματα, τὰ ἐξωτερικά· πέξω ἢ Ἐκτὸς ὅτι, Ἱππ. 7, 228. ἢ ἔξωα ὑπκ. Σ' ἄλασσα, εἰσότε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, στὴλῶν, Ἡ μεσόγειος θάλασσα, ἀντιθ. τῷ, ἢ ἐντόσι ὅπερ ἰδέ. 2) Ἔξω, εἰς ἐλεύθερον, ἀνοικτὸν τόπον· εἰς τὰ ξένα, ἐς τὴν ξενιτειάν. Ἰλδ. Ρ, 265. Ω, 247. Ὀδτ. Ξ, 526. Ψ, 138. Ὅταν ὀνηλῶται ἅμα καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ κίνησις πρὸς τινα τόπον, μετὰ αἰτ. πέξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέωνες. Ἡρότ. 7, 58. πεκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον Ἡρότ. 5, 103. Μετὰ γεν. ὡς ἡ ἐκ, Ἔξω, ἔξω ἀπό τι. Ἰλδ. Κ, 94. Λ, 457. Ὀδσ. Μ, 94. Χ, 378. 3) ὡς τὸ, ἐκτὸς μετὰ γεν. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ἰδὲ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 128. πέξω τινός εἶναιαι Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλεύθερος ἀπό τι, μὴ ὑποκείμενος εἴς τι, νὰ μὴν ἐνέχηται εἴς τι· ἐξαιρ. πέξω τοῦ πράγματος λέγειν Τὸ νὰ λέγῃ τις ὅσα δὲν ἀνήκουν εἰς τι πρᾶγμα, Pinzger ἐν Λυκρ. 4, 1, 5, 37, 4. Ἀριστλ. Ῥητ. 1, 1, 5. Παρὰ τοῖς τεταγμέν. δὲ καὶ = ἄνευ, πλήν. 4) πλεονασμ. ἐν συνθέσεσιν ὡς τὸ πέκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν ἔξω. Ἡρότ. 3, 16. Συγκρ. ἐξώτερος, ὑπρθ. ἐξώτατος.

*Ἔξω, Μλ. τοῦ ἔχω, Ὀμ.

*Ἐξωβόλος, ὁ, ἡ (ὀβολός). Πᾶν ὅ,τῃ ἀξίζει ἓξ ὀβελούς.

Ἐξωθεν, Ἐπῤῥ. (ἔξω). Ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα, ἀπὸ ξένον τόπον, εἰς τὴν πατρίδα. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔξω, ἐν χρήσει, Σφκλ. Ἡλ. 1440. ὄσεν. ποὶ ἐξωσεν Οἱ ἀπ' ἔξω, Ἡρότ. 9, 5. Παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Οἱ μὴ ὄντες ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν Χριστιανῶν.

Ἐξωθέω, Μλ. -θήσω καὶ — ὠσω. Ἀόρ. ἐξέωσα (ὠθέω, ἄνμλ.) Σπρώχνω, ἀμπώχω, διώκω ἔξω, ξεκουτσῶ. 2) Βιάζω τι νὰ εὐγῇ ἔξω ἐμπρός, ντὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωσεῖ βία τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς Ἁπλόω, ἐξαπλόνωτι ἐμπρός, τοὺτ' ἔστι σπρώχνωντας καὶ χρημνίζωντάς τι κάμνω νὰ ἐξαπλωθῇ ἐμπρός που ἢ τινός. 3) Διώκω τι εἰς τι, ἢ πουζένα, ἀφ' οὗ

Ἐξώθησις, εως, ἡ. Ἀμπωγμα, διώξιμον, σπρώξιμον ἔξω, ξεκούτσισμα.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ἴσω (ὠκεανός). Μετακομίζω, μετατοπίζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Ὠκεανόν, ἢ εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος. Παῦτ. Βεῖμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος, ἐφ' οὗ

Ἐξωκεανισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ μετατοπίσῃ τις τι πέραν, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἢ ἀντίπερα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἐξώκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὅστις κοιτεται, κοιμᾶται ἔξω που, ὅστις δὲν κοιμᾶται εἰς τὸν συνηθ. τοπον, εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κραββάτι του. 2) Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε εὑρίσκει καὶ εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως δὲ καὶ καλάμαρι λέγεται.

Ἐξώλεια, ἡ. Παντελὴς ἀφανισμός, φθορά, χάλασμα. κατ' ἐξωλείας ὀμόσαι Τὸ νὰ ὁρκισθῇ τις τὸ ἀναθεμάτισμένο τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἂν παραβῇ τὸν ὅρκον του, νὰ ἔλθουν ὅλα τὰ κακὰ ἐπάνω του, νὰ ἀφανισθῇ κατὰ κράτος. Τὸ δέ, κατ' ἐξωλείας ἐπιορκεῖν Τὸ νὰ παραβῇ τις τὸν τοιοῦτον ὅρκον του. Δημοσθ. σλ. 1305. παρὰ τό

Ἐξώλης, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Ὁ διόλου, ἀφανισμένος, χαλασμένος, καθόλα Ἡρόδ. 7, 9, 2. 10. 2) Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, χαλασμόν, ἀφανισμόν. 3) τρπκ. Ἠλιθίως διεφθαρμένος, μὲ τελειότητα πονηρός, κακοήθης, ἄτιμος, κάθαρμα, μπαρος, μοχθηρός, κακιστος.

Ἐξωμίαις, ου, ὁ (ἐξωμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονάς του γυμνοὺς ἐως εἰς τοὺς ὤμους, χωρὶς νὰ τοὺς σκεπάζῃ τὸ φόρεμα. 2) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντας, ξωπεταχτοὺς τοὺς ὤμους. Νικητ. Χρον. Θ', 13.

Ἐξωμίδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐξωμίδα. 2) ὅ,τι κρέμται ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἐξωμιδοποιία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, φτιάνῃ τις ἐξωμίδας. παρὰ τό

Ἐξωμιδοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κατασκευάζει ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Ἔχω τοὺς βραχίονας γυμνούς, δὲν τοὺς σκεπάζουν αἱ ἐξωμίδες. πέξωμίζω τὸν ἕτερον βραχίονα Ἔχω τὸν ἕνα βραχίονά μου γυμνόν, ἀσκέπαστον ἀπὸ τὴν ἐξωμίδα. Ἀριστοφ. Κων. 267.

Ἐξωμίς, ίδος, ἡ (ὦμος). Φόρεμά τι ἀνδρικὸν χωρὶς ἐξωμίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μανίκια, τὸ ὁποῖον ἀφ. δὲν σκεπάζει τοὺς ὤμους, παρόμοιον ἴσως μὲ τὸ παρὰ τοῖς εὐνομουμένοις Εὐρωπαίοις ζιλὲ, Γαλλ. βέστα Γερμ. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἐξωμὶς εἶχε μόνον ἕνα μανίκι, καὶ μόνον ὁ ἕνας ὦμος ἔμενεν ἀσκέπαστος ἀπὸ αὐτήν· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν οἱ δούλοι ἢ οἱ πένητες ἐλεύθεροι πολῖται, ὡσαύτως καὶ οἱ Κυνικοί, καὶ ὅσοι συνήθιζον νὰ φορῶνται πάνω ἁπλῶς. παρβ. ἐπωμὶς καὶ χειριδωτός. (ε).

Ἐξωμος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονας, καὶ τοὺς ὤμους γυμνούς, μὴ σκεπαζομένους ἀπὸ τὸ φόρεμα· ὅθεν 2) Πρόχειρος, ἐλευθερόχερι, ἑτοιμοχέρης, ἀνασκομπωμένος, ἕτοιμος νὰ βάλλῃ χέρι εἰς τι, νὰ μεταχειρίζηται τίποτε.

Ἐξωμοσία, ἡ (ἐξόμνυμι). Ἄρνησις δι' ὅρκου, δικαίωσις, πρόφασις, παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν, Εὐστάθ. πέξωμοσία ἐγένετο Ἀθήνηιν ὁ ὅρκος οὗ ὤμνυέ τις προισχόμενος ἀδύνατος εἶναι καὶ ποιεῖν τὸ προστατόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως, ἐξαιρ. βεβαίωσις μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν ἔχει εἰσηγήσιν τινα περὶ τινος πράγματος. Meier καὶ Schöm. Att. Proc. σλ. 672.

Ἐξωνέομαι, (ὠνέομαι, ἀνμλ.) Ἀγοράζω τι ἀπό τινα· ξαγοράζω τι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. πχρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους. ἀφ' οὗ

Ἐξώνησις, εως, ἡ. Ξαγόρασμα, ξαγορά.

Ἐξώπιος, ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω τῆς ὁράσεως, εἶναι ἀόρατον, δὲν φαίνεται· ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι μακρὰν μετὰ γεν. πάνω συχνοτάτως λέξ. παρ' Εὐρπδ. πδωμάτων ἐξώπιος, Μηδ. 627. Ἰκετ. 1038. Ἄλκ. 549. ἰδὲ καὶ Ἀριστφ. Θεσμ. 881.

Ἐξώπροικα, τά. Χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ νύμφη φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἔξω ἀπὸ τὴν διωρισμένην προῖκα.

Ἐξώπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην, τὸ ἰταλ. πόρτας ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἐξωραΐζω, (ὡραῖζω). Τὸ ὡραῖζω κατ' ἐπιτ. Ἡσύχ.

Ἐξωριάζω, (ὥρα). Ὀλιγωρῶ καταφρονῶ, ἀμελῶ τι, δὲν μοῦ μέλει περί τινος· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ.

Ἔξωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Παρακαιρος, ἔξω τοῦ προσήκοντος, ἀμισέβιον καιροῦ τοῦ χρόνου, παρήλικος, ὄθεν καὶ ἀκαιρος, σπλ. προτήτερα, ὡ παράκαιρος, ὑστερότερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ἄψιμος· πολὺ γερόν, ὑπέργηρος, πολύπλαικος, μετὰ γεν. Εὐριπ. Ἡλ. 618. πέξωρα πράσσω κ' οὐκ ἐμοὶ προσηκότα. Ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ, ἔξω τῆς ἡλικίας· πεξωροι θήραιν, Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ', 4. Γεγηραικότες ἀνδρ. καὶ ἀνεπιτήδειοι εἰς κυνηγεσίαν πεξωρα ἐρᾶν Τὸ νὰ εἶναι ἐρωτευμένος γέροντας, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἔρωτα ἡλικία πέρασε πλέον. Ἐπῤῥ. ἐξώρως.

*Ἐξώρυφος, ὁ, ἡ, Εὐχρηστότερος τύπος ἢ τό, ἐξόρυφος, Μὲ ἐξ πατώματα, Schaef. ἐν Δίων. συνθ. σλ. 203.

*Ἐξώρτο, γ. ἀνε. πρσπ. κατὰ συγκ. Ἀορ. παθ. τοῦ ἐξόρνυμι.

Ἐξώστρας, εως, ἡ (ἐξωθέω). Τὸ νὰ ἀμπώσῃ, σπρώξῃ, διώξῃ ἔξω, ξεκουτσῆσῃ τὸ τὸ ἐξωθήσεως μέλους τινὸς τοῦ σώματος, τὸ κοινῶς στραμπούλιγμα. καὶ

Ἐξώσμα, τος, τὸ. Σπρωγμένον, ἀμπωγμένον, διωγμένον ἔξω, ξεκουτσισμένον· στραμπουλιγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξωστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἐξώστης, ου, ὁ (ἐξωθέω). Πᾶν ὅ,τι ἀμπώχνει, σπρώχνει, διώκει ἔξω, ξεκουτσῆ τίποτε ἀπόπαιδεν. πέξώστας ἄνεμοι, Ὅσοι σπρώχνουν εὐγάζουν τὸ καράβι ἀπὸ τὸν ὁρμὸν δρόμον. Ἡρότ. 2, 113. καὶ μὴν ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξώστας ἀνεμοι ἐβάλλουσι εἰς τὸ Λιγύπτιον πέλαγος, ἀφ' οὗ

Ἐξώστρα, ἡ. Μηχανή τις χρήσιμος εἰς τὰ δέστρα, καὶ χρησιμεύουσα ὡς καὶ ἡ, ἐκκύκλημα, ὅπερ ἰδέ. Μεταφ. Πολυβ. πέπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν ἀντὶ τοῦ, Θεατρίζειν.

Ἐξώτατος, η, ον. Ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτάτω, Ἐπῤῥ. ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτερικός, κή, κόν (ἔξω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἔξω, ἀντιθ. τῷ ἐσωτερικός. Οὕτως ἐλέγοντο ἐξαιρ. οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. καὶ ἄλλων φιλοσόφων, ὅσοι δὲν ἐδύναντο νὰ ἀκροατεύσωσι ἀκόμη τὰ ἀπορρήτα καὶ ὑψηλὰ θεωρήματα τῶν διδασκάλων των, καὶ ὅσοι ἐμελέτων τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ φιλοσοφικὸν σύστημα οὐκ ἐπιστημονικῶς, ἀλλ' ὡλήπτως καὶ δημοτικῶς περιεχόντα συγγράμματα αὐτῶν.

Ἐξώτερος, ερα, ερον. Συγκριτικ. τοῦ, ἔξω. Ἐπῤῥ. ἐξωτέρω.

Ἐξωτικός, κή, κόν (ἔξω). Ξωμερίτης, μὴ ἐντόπιος, ξένος.

*Ἐξωφαντής, ὁ, ἡ (φαίδω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἔξω, Κύριλ.

Ἐξώφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν, ὅ,τι ἐφέρθη, εὐγάλθη, ἐκουβαλήθη ἔξω. Ἐν γένει. Ὅ,τι ἐξ λιμπρήθη, ἐβάλ κ' ἔνει, ἐπροβλήθη.

Ἐξωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Βαθέως ὠχρός, χλωμός, κατάχλωμος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ο.

Ἑο, Ἐπ. γενκ. τῆς προσωπ. Ἀντωνυμ. γ. πρσ. ἀντὶ οὗ. Ὀμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξ. ἀπὸ ἑῆς Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· κεῖ αὐτοῦ ἀντὶ ἑαυτοῦ, Ἰλδ. Τ, 384. Ὀδσ. Θ, 211.

*Ἑαί, Ἐπ. ὁστ. ἐνκ. τῆς πρσπ. Ἀντων. ἑός, ἀντὶ οἱ, Αὐτῷ, πέοί αὐτῶν. Ὀδσ. Δ, 38. Ἰλδ. Ν, 495. Ἀλλὰ Ὀδσ. Δ, 643. πέοί αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦμι Οἱ αὐτῷ ἰδίως προστήκοντες, οἰκήσιοντες, Ὀνομτ. πλθ. τοῦ ἑός.

*Ἔοι, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρτπ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴη, Ὅμ.

Ἔοιγμεν, ἀ. πλθ. πρτπ. β'. Πρκμ. κατὰ συγκπ. ἐνεῖ ἐοίκαμεν, παρὰ τὸ ἔοικα. Τραγ.

Ἔοικα, ας, ε, καὶ λ., β'. Πρκμ. κατὰ σημσ. Ἐνστ. παρὰ τὸ πρωτότ. ΕΙΚΩ, Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, ἀφ' οὗ διετηρήθη παρ' Ὅμ. μόνον τὸ γ'. πρτπ. Παρτ. εἶκε, Ἐφαίνετο, ἐνομίζετο κτλ., Ἡσ. Σ, 520. Παραβλ. μέντοι. Döderl Iocll. Hom. 2, σλ. 6. Μετχ. ἐοικώς, υῖα, ός, πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἅπαξ τῷ κατ' Ἐπκ. ἐπτσ. εἰοικυῖαι, Ἡσ. Σ, 418. Οἱ Ἀττ. προτιμῶσι μᾶλλον τὸν τύπον εἰκώς, ἐξαιρ. ἐν τῷ οὐσ. γένει εἰκός. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὅμ. εὑρηται ἅπαξ εἰκώς, Ἡσ. Φ, 254. καὶ πολλάκις τὸ θηλ. εἰκυῖα. Ἀπρμφ. ἐοικέναι, Ἰων. μόνον. — Τό, εἶκα, ας, ε, κλ. ὡς ἔστιν Ὅμηρ., Μτχ. οἰκώς, Ἡρδτ. Ὑπερσυντ. ἐῴκεσαν, εις, ει, κλ., πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται καὶ τῷ γ'. πλθ. πρσπ. ἐοίκεσαν, ἅπαξ δ' Ποιητικ. Ἰλιάδ. Ν, 102. ὁ Μελ. εἴξω, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. — Πλὴν τούτων εὑρηται παρ' Ὅμ. ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος εἶκτον γ'. δυϊκ. πρσπ. Πρκμ., Ὀδσ. Δ, 77. ἧκτο, γ'. ἑνικ. πσσπ. Ὑπερσυντ., τετράκις ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἀνωμάλως, εἶκτο, Ἰλιάδ. Ψ, 107. εἴκτην, γ'. δυϊκ. πρτπ. ὑπερσυντ. Ἰλιάδ. Α, 104, Φ, 285. Ψ, 379. Ὀδσ. Δ, 662. Οἱ Ἀττ. χρῶνται συνήθως τῷ γ'. πλθ. πρτπ. Πρκμ. εἴξασι, ἀντὶ ἐοίκασι, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὑρηται, καὶ παρὰ τοῖς Τραγ., ἀ. πλθ. πρσπ. Παρκμ. κατὰ συγκπ. ἔοιγμεν ἀντὶ ἐοίκαμεν, Ὅτι δὲ καὶ ὁ Πρκμ. εἶκα ἐστὶν ἑλληνικὴ Ἀττικισμὸς ἀμφιβάλλεται, ἴδε μέντοι Piers. Moer. σλ. 148. Πρ. ἐν Ἀρτεμ. Νφ. 185.

1) Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, παρομοιάζω μέτιμι· μετὰ δοτ. Ὅμ., ὅστις τὸ, καθ' ὃ εἶναί τις ὅμοιος ἢ ἀνόμοιος ἑτέρῳ τινί, ἀεὶ κατὰ αἰτ. τίθησι. »Μαχάονι πάντα ἔοικε· κεφαλήν τε καὶ ὄμμασι καλὸν ἔοικας εἶναι κείνῳ. Νέστορι εἰδός τε μέγεθός τε ἐφίκεις καὶ λ. τ. τ. »μελαίνῃ Κηρὶ ἐοικεῖν· Ὁμοίαζε με τὴν μαύρην μοῖραν, τοῦτ' ἔστι τὸν μισοῦν ὡς τὸν θάνατον, Ὀδσ. Ρ, 500. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ σημσ. τῆς ὁμοιότητος προσλήψει τοῦ, ἄντα, ἀγχίστα, εἰς ὦπα πάντα ἐώκει· εἰς ὦπα ἔοικεν Ὅμ. 2) Πρέπει, ὁμοίαζει, τερχιάζει, εἶναι πρέπον, δίκαιον, ὀρθόν· »οἷόν κε δοκεῖ τοι παραείδειν, ὡς τε θεῷσι Μοὶ πρέπει νὰ φάλλω ἐμπρός σου, ὡς ἐμπρὸς εἰς θεούς. Ὀδσ. Χ, 347. Ἰωσαύτως καὶ Σοφκλ. Φιλ. 517. Ἀλλως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς κατὰ ταύτην τὴν σημσ. μόνον τῷ γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀπρσπ. Ἁρμόζει, πρέπει, ἀνήκει, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητ. κατ' ἐπτσ. »οὐκ ἔοτ', οὐδὲ ἔοικεν. Ἰλιάδ. Ξ, 212. Ὀδσ. Θ, 358. Συνηθως δὲ κεῖται ἡ λξ. ἀπολύτως, ἢ συνταξσ. αἰτιατ. μετὰ ἀπρμφ., ὅτι δὲ καὶ ἀπρμφ. ἁπλῶς, Ἰλιάδ. Δ, 286. Ὅταν δὲ προσλήπτηται καὶ τὸ πρσπ., τῷ ὁποίῳ προσήκει τι ἢ οὔ, κεῖται κατὰ δοτ. καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Χ, 196. κατὰ αἰτ. »οὐδὲ μαλακῇ καταλεγμένος, ὡς τε ἔοικεν ὅπερ φαίνεται ἐξαίρεσις· ὀρθότερον δὲ ἠθελ' εἶναι μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ., ὡς ἔοικα, σὲ καταλέξασθαι. Ἀλλὰ καὶ τῇ Μτχ. χρῆται Ὅμ. εἰς ὁηλωσιν τοῦ προσήκοντος, πρέποντος, ἁρμοδίου, ἀνήκοντος, Ὀδσ. Δ, 239. »οὐκοτὶ κεῖται ὀλαθρον· Κεῖται κατὰ τὸν αὐτῷ πρέποντα ὄλαθρον, τὸν ὁποῖον ἀξίζει, Ὀδσ. Δ, 46. Τὸ δὲ πείκεια ἀκοιτεῦ· Ἢ εἰς ἐμὲ πρέπουσα, ἁρμόζουσα σύζυγος, ὡς πρέπει νὰ εἶναι δι' ἐμένα, ἢ ὡς μοὶ ἀρέσκει, Ἰλιάδ. Ι, 399. 3) Παρὰ τοῖς Ἀττ. Φαίνομαι, δείκνω. »Θέλξειν ἐ ἔοικασι Φαίνεσαι, δείχνεις ὅτι θέλεις νὰ μὲ καταπείσῃς, Αἰσχλ., ἐξαιρ. χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ, ἔοικε καὶ ὡς ἔοικε, Ἡθῴως φαίνεται, καθὼς δείχνει· φαίνεται, εἶναι πιθανόν, πρέπον, ἁρμόδιον, οὐσπανίως μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 795. Bornem. ἐν Σνφ. 2, 15. καὶ τῇ μετχ. εἰκός, ὡς, ἢ ὥσπερ εἰκός, Κατὰ φυσικὸν, ὀρθὸν λόγον, καθὼς εἶναι πρέπον, δίκαιον. ἀφ' οὗ

Ἐοικότως, Ἀττ. εἰκότως Ἐπίρ. Μετοχ. τοῦ ἐοικός. Ἀττ. εἰκός, Παρομοίως, πρεπόντως ὀρθῶς, δικαίως.

*Ἑοῖο, Ἐπκ. γεν. τοῦ ἑός, ἀντὶ σοῦ, Ὅμ.

*Ἑοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

*Ἑοῖς, Ἐπκ. β'. πρσπ. ἑνκ. Εὐκτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴης, Ἰλιάδ. Ι, 284.

*Ἑοῖσα, Δωρκ. Μτχ. θηλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ οὖσα, οὔσα.

*Ἑολέω, Δωρ. παρατχηματσμ. τοῦ αἰολέω, Boeckh. ἐν Πνδ. Πθ. 4, 233, ἅστις καὶ τὰ ἑπόμενα ἑόλητο θέλει ἀναγόμενον εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. Ὀθέ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 120. καὶ Λξ. 2, σλ. 80. fg. ἐτυμολογεῖ τὸ Παδαρκ. ἑόλει ὡς Παρτ. τοῦ ὁλέω, κατ' ἐπίτσ. παραστχηματμ. τοῦ εἴλω. Ἄλλοι ὅμως προτιμῶσι τὰ, αἰόλει γραφόμενον, ὥστε ἡ θίθογ. πρέπει νὰ βραχυνθῇ πρὸ τοῦ ἐπιφερομ. φωνήεντος. Leipz. Litt. Ztg. 1826. Ἀριθμ. 276, σλ. 2201.

*Ἑόλητο, Ἐλλίβετο, αἰωεῖτο. Ἐπκ. Ὑπερσυντ. τοῦ παρ' Ἀπολ. Ῥδ. Ἐνστ. εἴλω· παρβλ. Βτμ. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 33, 34. καὶ Λξ. 2, σλ. 78. fg.

*Ἑολπα, ας, ε· ποιητ. Πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. τοῦ ἔλπω, Ὅμ., Ὑπερσυντ. ἐώλπειν.

*Ἐον, Ἰλιάδ. Ψ, 643. ἀ. ἑνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ὤν· ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. Τὸ δὲ, ἑόν, Ἰων. Μτχ. οὐδτ. γέν. τοῦ εἰμ, ἀντὶ ὄν.

*Ἐον, Αἰτ. ἡ ὀνμτ. γέν. οὐδτ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

Ἔοργα, ας, ε, ποιητ. Πρκμ. τοῦ ἔρδω, Ὅμ., γ'. πλθ. πρσπ. ἔοργαν, ἀντὶ ἐόργασιν. Βτρχμ. Πρκμ. ἐοργώς, Ὅμ.

*Ἐόργη, ἡ. Χουλιάρα, ἡ κρεῖττον γουδοχέρι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνακατόνουν ἢ τρίβουν, στουμπίζουν ἀρώματα. Ἡσχ. καὶ Πολδ. 6, 88.

*Ἐοργίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἑορτάζω, Μ. ἀσω (ἑορτή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ αὐξησις τῶν παρωχμ. χρόνων γίνεται ἐν τῷ ο, καὶ ὄχι ἐν τῷ ε, ἑώρταζον, ἑώρτακα κλ. κατὰ συγκπ. τύπος αὐτοῦ τὸ, ὀρτάζω, τῷ ὁποίῳ χρῆται πανταχοῦ Ἡρδτ.

Ἑορταῖος, αία, αῖον = ἑόρτιος. Διων. Ἁλ. Ἀρχ.

Ἑορτάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει, συνεθίζεται, ἀξίζει νὰ ἑορτάζηται. »ἑορτάσιμος ἡμέραια, »οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ἐστὶ σύναια. Δὲν μοὶ ἐφαίνοντο, δὲν ὡμοίαζον μὲ ἑορτὴς ἡμέραν.

*Ἑόρταστις, εως, ἡ = ἑορτασμὸς Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 657. Δ. Λουκιαν. Κρον.

Ἑόρτασμα, ατος, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑορτή.

Ἑορτασμός, ὁ, Τὸ νὰ ἑορτάζῃ, κρατῇ τις ἑορτήν τινα.

*Ἑορταστέον, ἐπῥ. ῥημ. ταῦ ἑορτάζω. Πρέπει να ἑορτάζῃ τις.

Ἑορταστής, ὁ, Ὅστις ἑορτάζει. Πολυδ. Α. 34. ἀφ' οὗ

Ἑορταστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑορτήν.

Ἑορτή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὀδσ. Τ, 156. »ἑορτ. Θεοῖσι. Φ, 258. Πᾶσα ἡμέρα ἀναπαύσεως, κατακπαύτεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· »ἑορτὴ ὄψιος, ὀφθαλμοῖσιν, Αἰλ. Παρ' Ἡρδτ. ἀεὶ κατὰ συγκπ. ὁρτή. ἀφ' οὗ

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑορτήν.

*Ἑορτίς, ιος, ἡ = ἑορτή. Σχλστ. Βεττ. Ἰλιάδ. Ε, 229. παραβλ. ἑροτίς.

Ἑορτολόγιον, τὸ. Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμέναι αἱ ἑορταί, κοιν. καλενταρι ἐκ τοῦ Λατιν. Σουϊδ.

Ἑορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἑορτάσιμος.

Ἑός, ἑή, ἑόν. Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ὅς, ἥ, ὅν (ε, ἐο, οὗ) Ἀντωμ. κτητκ. γ'. πρτπ. ἑνκ. ἁρμ. ἐδικός του, ἐδική του, ἐδικόν του, θηλ. ἐδικές της, ἐδική της, ἐδικές της, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ Δωρκ. Ἐναρμόνιος οἱονεὶ ἑόντε Πόδαργον Τὸν ἐδικόν του Ποδ. τοῦτ' ἔστι τὸν καλὰ γνωστόν, Ἰλιάδ. Ψ, 295. Κατ' ἐπίτσ. »τῷ αὐτοῦ θυμῷ Εἰς τὴν ἰδίαν ἐδικήν του γνώμην, Ἰλιάδ. Κ, 204. »ἑοὶ αὐτοῦ δῆτεν. Οἱ ἴδιοι ἐδικοί του ἑρῶται, Ὀδσ. Δ, 643, ἀφ' οὗ τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ἑαυτοῦ, αὐτοῦ ἐσχηματίσθη. Παρ' Ἡσθ. Ἔρ. 58. κεῖται ἀντὶ τοῦ, σφέτερος, ὡς ἐπῆ. τρίτου πλθ. πρσπ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοιουτοτρόπως ἐν τῇ Βτρχμ. καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἀπολ. Ῥδ. ἴδε Ruhnk. ep. cr. σλ. 178. Ὁ Ἀπλ. Ῥδ. χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ ἀ. πρσπ. 1, 285 (ὅπου ὁ Brunk μάτην μεταβάλλει αὐτό) ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ β'. πρσπ., Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 190. Παρομοίως φαίνονται διφορούμενα τὰ πρσπ. καὶ ἐν τῇ, ὅς, ἥ, ὅ· καὶ ἐν τῇ σφεῖς, παρ' Ὅμ. μάλιστα, παρ' Ἡσθ. δὲ, ἐν τῷ, σφέτερος, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν τῷ, ἑαυτοῦ, παρβλ. Wolf proleg. σλ. CCXI.VII. fg. (Τὸ ὑπὸ τοῦ Schneider ἀποδεδειγμένον ἐπῆ. ἑός, ἑή, ἑόν, — ἑοῦς, προσλήψει ἐκτινων ψευδῶς γεγραμμένων ἢ μὴ ὀρθῶς νοηθέντων μαρτυρίων τοῦ Ὅμ. καὶ Πνδ. Wolf. proleg. σλ. CCXLVIII. Boeckh ἐν Πνδ. Νμ. 7, 25. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 230.

Ἑοῦς, Βοιωτ. γεν. τῆς πρτπ. Ἀντω. γ'. πρσπ. ἀντὶ ἕο, οὗ.

*Ἑοῦσα, Ἰων. καὶ Ἐπκ. Μτχ. θηλ. γέν. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ οὖσα, Ὅμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Π.

Ἐπαβελτερόω, (ἐπιβέλτερος). Κάμνω αὐξῆτινά ἢ μωρὸν νὰ γένῃ ἔτι μᾶλλον αὐθήτης, μωρότερος. Μένανδρ. παρὰ Σουϊδ.

Ἐπαγαλομαι, Μέσ. ἀπῥ (ἀγάλομαι). Ὀργίζομαι, θυμόνω διά τε· μετὰ δοτ. Παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δὲ καὶ Χαιρεκακῶ ἢ χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἢ ζημίαν τινος, ποιητκ.

Ἐπαγάλλομαι, (ἀγάλλω). Ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διά, ἢ μὲ τίποτε· ἐπηρεάζω, μεγαλοφρονῶ, καμπάζω, σεμνύνομαι ἢ καμαρόνω διά τι· μετὰ δοτ. »ἐπαγλ. πολέμῳ καὶ δηιοτῆτι, Ἰλιάδ. Π, 91.

Ἐπαγανακτέω, ὦ. Μλ-ήσω (ἀγανακτέω). Ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, θυμόνω, μοὶ κακοφαίνεται διά τι.

Ἐπαγάομαι, μέσ. ἀποῥ. (ἄγαμαι) = ἐπαγαίομαι, ποιητ. (α) Πανδέκ. 21. »ἐπαγ. οἴτῳ πατρίδος.

Ἐπαγγελία, ἡ. Εἰδοποίησις, μήνυμα· προσταγή. 2) Ὑπόσχεσις αὐτοδέλητος· ἐν γένει, Βεβαίωσις, βεβαία εἴθησις, πληροφορία. »ἐπαγγελίαν ποιεῖσθαι. Δυκργ. 5, 3. καὶ Φλ. ιφίλου ἐπαγγελίαι. παρὰ τὸ

Ἐπαγγέλλω, Μλ-ελῶ, Δόρ. ἀπήγγελα (ἀγγέλλω). Εἰδοποιῶ, πληροφορῶ, φανερόνω, δίδω εἴθησιν, τό, ἰταλ. denountsiáro, Ὀδσ. Δ, 775. Ἐξαιρ. ἐκ μέρους τῆς Ἐξουσίας, Κοινοποιῶ δηλοποιῶ, δημοσίως κηρύττω ἢ διαλαλῶ προσταγήν τινα. »ἐπαγγειλάντων πανδημεὶ στρατεύειν· ὄδευ καὶ β'.) Προστάζω· τινὶ καὶ πρός τινα· παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐν ταύτῃ τῇ σημσ. Σοφκλ. Ἠλ. 1018, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδ. 7, 1. γ'.) Παραγγέλλω, δίδω παραγγελίαν, τὸ ἰταλικὸν ὁρδινίαν εἰς τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διά τι, ζητῶ να μοί κάμῃ τι· ἐν γένει, Προτρέχω εἰς τινα ζητῶν τὴν ἀντίληψιν, βοήθειάν του διάτι. 2) Μέτ. Ὑπόσχομαι, τάζω· τινί τι. Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 215. «ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθούς». ἀσαύτως καὶ παρὰ Πλ. καὶ ἑτέρ. διάλ., ἴδε β'.) Ἐπαγγέλλομαι ἤτοι ἔχω κάνέν ἐπάγγελμα, τὸ ἰταλ. professionare, το οποίον μεταχειρίζομαι, ἐξαιρ. ἐπιτηδεύομαί τι, ἤτοι αἴρομαι ἐπιτήδειος εἰς τινα ἐπιστήμην ἢ τέχνην π. χ. ἰατρικήν, ἀσκητήν τινα. Τὸ δέ, καὶ γάρ ταῦτα δεινός εἶναι ἐπαγγέλλεται, Ἀποφαίνεται, λέγει βεβαιόνων ὅτι νά εἶναι ἐπιτήδειος ἐπιστήμων, δυνατός ἐξ αὐτοῦ. γ'.) Ἐπιτρέπω νά ἀπολαύσω τι· ἐξαιτοῦμαί ἢ ζητῶ τι παρακαλῶν· μετὰ αἰτ. «ἂν δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, βέλτιστα μὲν ἐπὶ Φιλίππῳ δουλεύειν. Δημοσθ. ἐξαιρ. λειτουργίαν τινά ἤτοι ἀξίαν πολιτικήν εἰς δούλευσιν τῆς πατρίδος, κατὰ ἑτέρ. διάλ. ἑνίοτε. Δημοσθ. «προσέλθοι δέ τις καὶ δεηθείη καὶ ἐπαγγείλαιτο· καὶ Ἄμπιαν. «ἐπαγγέλλει ὑπατείαν Παρακαλεῖ νά τόν κάμουν ὕπατον, τὸ ἰταλ. sollecitarlan. ἀφ' οὗ

Ἐπάγγελμα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τό νά ἐπαγγέλλεταί τις ὅτι ἠξεύρη τι· τὸ ἰταλ. professione. προφητεύω· δηλοποίησις, κοινοποίησις, προσταγή· ὑποσχεσις· παράκλησις εἰ ἀπόλαυσιν εἴξίας τινός.

Ἐπαγγελτικός, κή, κόν. Ὅττις ὑπόσχεταί τι, ἢ πολλά· ὑπόσχεται, ὁμιλεῖ μὲ βεβαιότητα, ἢ μὲ αὐθάδη τόλμην, θρασύστομος, αὐθαδόγλωττος, διτχωρίζεται μὲ αὐθάδειαν. Ἐπῤῥ. ἐπαγγελτικῶς.

Ἐπαγείρω, Μλ-ῶ (ἀγείρω, ἀγμλ.). Συνάζω, συναθροίζω, συμμαζεύω, συστρωνύω· προσάγω, προσαμίζω· ἐπὶ ἀρχήν. Ἰλιάδ. Α, 126. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Συνάγω, συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. ἀφ' οὗ

Ἐπαγερμός, ὁ, καὶ ἐπάγερσις, σεως, ἡ Συναθροισις, συμμάζεμα· συναγωγή συνέλευσις. Ἡρόδοτ. «ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται».

* Ἐπάγνη, ης, ἡ. Παθτ. Ἀόρ. β. τοῦ πήγνυμι. Ἰλιάδ. (υυ-)

Ἐπαγηνέω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπάγω. Ὀδηγῶ που, ἢ εἴς τι. «ἐπαγηνέειν σφίσι αἰγιαλόν».

Ἐπαγλαΐζομαι, (ἀγλαΐζω). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐκπρέπω ἢ καμαρώνω διά τι· οὐδὲ ἐγὼν ἐπαγλαϊεῖσθαι (Μλ. ἀπρμφ.) Στοχάζομαι ὅτι δέν θέλει ἀλαζονευθῆ, μεγαλαυχήσῃ, καμαρώσῃ πλέον, Ἰλιάδ. Σ, 133. Τὸ ἑτερητέτ. ἐπαγλαΐζω, Κατασταίνω, κάμω τι λαμπρότερον, περιβλεπτότερον, ἐν γένει, λαμπρύνω τι, παρ' Ἀρστοφ., σπανιον μέντοι· εἶσί δὲ ἀμφότεροι οἱ τύποι παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἔπαγρος, ὁ, ἡ (ἀγρός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τούς ἀγρούς, εἰς τά χωράφια, εἰ τούς κάμπους. 2) (ἄγρα). Ὅττις εἶναι εὐτυχής εἰς τό κυνήγι. ἀφ' οὗ

Ἐπαγρόσυνη, ης, ἡ. Τό νά εἶναί τις εὐτυχής εἰς τό κυνήγι, εἰς τό ψάρεμα. Θεόκριτ. παρ' Ἀθην. σελ. 284.

Ἐπαγρυπνέω, Μλ-ήσω (ἀγρυπνέω). Ἀγρυπνῶ, φυλάττω τι μὲ μεγάλην προσοχήν· μετὰ δετ. Διόδ. Σικ. ΙΔ', 68. Τρπτ. Προπολλῶμαι, καταγίνομαι εἰς τι, ἐπιτηδεύομαί τι μὲ μεγάλην σπουδήν καὶ ἐπιμέλειαν, μὲ ἀκάματον κόπον. 2) Παρακολουθῶ, τό κοιν. βιγλίζω τι.

* Ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ. Παραμόνευμα, βιγλισμα.

Ἐπαγχέω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαναχέω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147. «τὸ ἐμὸν ἄρωμ πάθος ἐπαγχέαται».

Ἐπάγω, Μλ-άξω, Ἀόρ. ἐπήγαγον (ἄγω, ἀγμλ.) Ὁδηγῶ τι, ἤτοι εἰς τι, ἢ παύεσθαί τινί τι· εὐρίσκω μόνον ἐπὶ ἐμψύχων, ἢ καὶ ἐπὶ ἀντὶ ἐμψύχων θεωρουμένων πραγμάτων, Ἡτιόδ. Ἔρ. 240. Θγν. 176. ἑτερ.) ἐξαιρ. Ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, ὁρμῶ κατά τινος ἐπακολουθοῦμενος ἀπό ἄλλους «ἐπάγοντες ἐπῆσαν Ἐπροχώρησαν, ὥρμησαν οἱ κυνηγοί μὲ τούς ἀκολουθοῦντας τοις ἐναντίον εἰς τόν ἀγριόχοιρον, Ὀδσ. Τ, 445. παρβλ. ἐπακτήρ. Παρά τοῖς μεταγνστ. Ὁδηγῶ στρατεύμα κατά τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ, ἐλαύνω τόν ἐχθρόν, τό ἰταλ. τόν ἀνταπάρω «ἐπάγειν τό δεξιόν κέρας». Ἀρστοφ. Ὄρν. 353. Τρπτ. Περκνιῶ, πείθω, καταπείθω τινά εἴς τι, τῷ δίδω πρόφασιν, ἀφορμήν νά κάμῃ τι, ἔχω χώραν, εἴσοδον εἰς τινα, Ὀδσ. Ξ, 392. (ἀλλαχοῦ δέ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρόδ. 9, 1. γ'.) Κομίζω, φέρω τι ἢ τινα που, δείχνω τόν δρόμον. δ'.) Προσάπτω, προτιθέτω τε εἰς τι «Αἰγύπτιοι δὲ τριακοντήμερους, ἀγοντες τοὺς ἐνιαυσίους δώδεκα μῆνας, ἐπάγουσι σφι πέντε ἡμέρας παρεξ τοῦ ἀριθμοῦ». Ἡρόδ. καὶ Ἀρστοφ. Νφ. 389. «δάκτυλον ῥυθμὸν ἐπάγων Διορίζω, εὐθύνω, ἀρχίζω ὀλιγωρότερον ῥυθμόν κοιν. σκοπόν, τήχον εἰς τήν μουσικήν, τό ἰταλ. tempo πρόστο. Ξεν. Συμπ. 2, 22. «πέπαγε σὺν πληγήν» Κτυπῶ τινα. «ἐπάγω ψῆφόν τινι» Γίνομαι αἴτιος, καταπείθω τούς ἄλλους νά ψηφίσωσι, δώσωσι τό βότα των, ἐναντίον τινός, Θεόδ. «ἐπάγω δαίμονας» Ἐπικαλοῦμαι, ἐφέλκω τήν βοήθειαν τῶν θεῶν μὲ ἐπωμοτικάς παρακλήσεων φράσεις, λέξεις. ἰδέ ἐπαγωγή. ε'.) Ἔτι δέ καὶ ἀμετβ. Προσπελάζω, πλησιάζω, κοντεύω που «ἐπαγόντων» Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 776. — Μέσως. Φέρω, στέλλω καὶ φέρω τι διά χρείαν μου, προμηθεύομαι μέτ. «ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται». Ὅσα χρειάζονται θέλει τά φέρουν διά θαλάσσης, Θκδ. 1, 31. Συνάζω, ἀποκτῶ ἐξαιρ. ξένην δύναμιν ἢ στράτευμα ξένον εἰς βοήθειάν μου. Τρπτ. Ἔλεω τινά πρός τό μέρος, πρός τόν ἑαυτόν μου, θέλγω, πλάνω, ἐξαπατῶ τινα Schaef. ἐν Διον. συντ. σλ. 33. Ἔχω μαζύ μου ἢ κοντά μου «ἐπάγομαι θεραπαίνας» Ἔχω κοντά μου, ἢ ἀκολουθοῦσάς μοι δούλας. ψεύδεσι ἐπάγομαι» Κρίσκω τόν τρόπον, τά μέσα διά φυγήν, ἴδε φεύγω, Σφκλ. Ἀντ. 362. «ἐπάγομαι εἰκόνας» Φέρω εἰς τό μέσον, παρασκήνω τε μὲ εἰκόνας ἤτοι παρκβολάς, παραδείγματα· ὡσαύτως φέρω καὶ παραδείγματα, ἀποδείξεις διά νά βεβαιώσω κάμμιαν γνώμην μου· ὅθεν τά ἐπαγόμενα, Τά ἀποτελέσματα, αἱ συμπερασμοί, συλλογισμοί. καὶ ἐπαγόμεναι ὑπαν. ἡμέραι, Αἱ ἀναπληρωτικαί τοῦ χρόνου ἐν τῇ χρονολογίᾳ. Ἰδέ ἐπακτός. (β) ἀφ' οὗ

Ἐπαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅττις κομίζει, φέρει τί που μέ ἄμαξ., καροβι καὶ τ. τ. Ἀρχηγός, ὅστις ὁδηγεῖ ἀνδρώπους, εἶναι πρῶτος εἰς τό τάγμα στρατευτικόν ἢ ἄλλων ἀνθρώπων. Πολυδ. Η.101.

Ἐπαγωγή, ἡ. Τό νά κομίζῃ, φέρῃ τίς τί ποτέ που, πρός τινα ἢ μέσα που, μέ ἁμάξι, καράβι καὶ τ. τ. Θουκυδ. Ε. «ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων», Τό νά ὁδηγῇ που ἀνθρώπους, νά εἶναι ἀρχηγός· ἔφοδος ἢ κίνησις στρατευμάτων πρός τόν ἐχθρόν ὑπό τήν ὁδηγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐξαιρ. περισσοτέρως κατά συνέχειαν ἀκολουθευόντων ταγμάτων· προσβολή, ἐπιθορμή κατά τοῦ ἐχθροῦ, τό ἰταλ. attacco· αἴσβολή ἢ ἔξαφνον ἔμβασμα στρατεύματος εἰς ἐχθρικούς τόπους, ἰταλ. irruzione· προσάπτηση, αὐξησις, αὐγάτεσμα, καὶ ἀπό τῆς μέσ. διαλ., προσέλευσις ἢ ἔρχομός πρός τινα· πρόπελησις, προσκάλεσμα· ἐπίκλησις, ἢ τό νά ἐπικαλῆται, ζητῇ τις τήν βοήθειάν τινος. Ἔθεν τό νά ἐλκῃ τίς τινα πρός τόν ἑαυτόν του μέ δόλου, μέ γλυκείς, κολακευτικούς λόγους· ἀπάτη, δόλωμα. Ἐξαιρ. δέ ἐλέγοντο ἐπαγωγαί, μαγικαί τινες ᾠδαί ἢ ψαλμῳδίαι, διά τῶν ὁποίων ὁμνύοντες παρεκαλοῦσαν διά βοήθειαν τάς θεότητας, καὶ μάλιστα τάς καταχθονίους. Ἀστ. ἐν Πλάτων. Πολ. 2, 7. «ἐπαγωγαῖς τισι τούς θεούς πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν». Rubnk. ἐν Τιμ. σλ. 114. Παρά Ῥητρ. Ἀπόδειξις διά πολλῶν παραδειγμάτων ἢ μαρτυριῶν, διά περιστάσεων παρομοίων τῇ περιστάσει τοῦ πράγματος περί οὗ ὁ λόγος, τό Λατν. inductio.

Ἐπαγωγικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἐσαγωγήν καθ', ἕλας τάς σημασίας τῆς λέξεως.

Ἐπαγώγιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὁδηγῆσῃ, ἐκπεμφθῇ, ἐφέρθη μέσα που. Πλούταρχ. Δίων. 17.

Ἐπαγώγιον, τό. Πόσθη, ἢ ποσθίον, τοῦτ' ἔστι τό δέρμα τό ὁποῖον σκεπάζει τήν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ γεννητικοῦ μέλους, παρά τοῖς Ο'. ἀκροβυστία. Διοσκορ. Γ. 25. καὶ Δ'. 157., ὅπου ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνει μᾶλλον ἐλαττωμάτι τῆς ποσθης.

Ἐπαγωγός, ὁ, ἡ = ἐπαγωγικός. Πᾶν ὅ,τι συνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τό νά ἐφέλκῃ, ἕλκῃ μέ δόλον, διαγείρῃ, πλανᾷ, ἀπατᾷ. μετὰ γεν. «ἐπαγωγός οἴκτου» Εὐσπλαχνίαν διαγείρων, εἰς ἔλεος κινῶν.

Ἐπαγωνίζομαι, Μλ- ίσομαι, Ἀττ.-ιοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἀγωνίζομαι, μάχομαι· ἀναγεώνω τόν ἀγῶνα, εἰς τι ἢ διά τι· μετὰ δοτ. «ἐπηγωνίσαντο ταῖς νίκαις». Πλτ. Κμ. 13. Πολλάκις καὶ δέ τρπτ. ἐπὶ νοεροῦ ἢ διαλεκτικοῦ ἀγῶνος» Πλούταρχ. εἰς Νουμ. β. πότερος ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις· Ἀγωνίζονται ἀκόμη μὲ ἄλλας ἀποδείξεις. Πλτ. Νουμ. 8. «ἐπαγωνίζομαι τῇ σοφίᾳ», Ὁμιλῶ, φιλονεικῶ διά τάς μαθήσεις. Ἀθην. σελ. 414.

Ἐπαγώνιος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εἶναι ὡρισμένος νά εὑρίσκηται παρών, νά ἐπιστατῇ εἰς τούς ἀγῶνας, ἢ ὁ βοηθός, τό ἰταλ. assistente. Αἰσχύλ. Ἀγ. 523.

Ἐπᾴδω, κατά συναίρ. τοῦ ἐπᾳείδω (ἄδω) Ψάλλω, τραγῳδῶ ἐπάνω τῷ— 2) ψάλλω, τραγῳδῶ μπροστά σέ τινος — 3) ἡμερόνω, καταπραΰνω· μεταφορικῶς τήν ἀγάπην τινός ψάλλοντας, τραγῳδῶντας· Ἰατρεύω τινά μὲ τό ψάλσιμον, ἐξαιρ. μὲ μαγικά ψαλμῳδίας. Ἐν γένει, Θέλγω, μαγεύω τινά· μετὰ δοτ. Πλατ.

Ἐπᾳείρω, ποιητ. ἀντὶ ἐπαίρω· Τείνω, στρώνω ἐπάνω, ὑψηλά πέπα. καμαλλιῶ· Ἰλιάδ. Η, Σηκώνω τινά εἰς τι, τοῦτ' ἔστι, τόν βάλλω ἐπάνω εἰς τι. τινά τινος· «ἐπείρεν αὐτόν ἀμαξίων» Τόν ἐτήκωσεν καὶ τόν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τό ἅμαξι, Ἰλιάδ. Π, 326. «κρατερωτάτων ἐπείρατο Ἐπάνω εἰς τούς κρατερωτάτους, ἤτοι τό ψηλότερα, ὅπου ἀκουμβᾷ καὶ στηρίζεται ἡ σούβλα ὅταν φήνωμεν τίποτε, Ἰλιάδ. Ι, 214 — 2) Διεγείρω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινά· ὁμως καὶ ἐπαίρω.

* Ἐπᾴξομαι, ὡς παθτ. (ἄξω). Λέξεως, κτυπῶ, γίνομαι περιστότερος, Σιμων. Τηι. 85. ποιητ.

Ἔπαθλον, τό (ἆθλος). Βραβεῖον, τό ὁποῖον «δίδεται εἰς τόν νικητήν τῶν ἀγώνων· ἐπιμοιβή διά τινα νίκην· Πλουτάρχ. Φλαμ. 1) «τοῦ πολέμου φέρεται τά ἔπαθλα.»

* Ἐπαθρέω = εἰσαθρέω, παραλόγως ἐμβιβλλόμενον.

Ἐπαθροίζω, Μ. οίσω (ἀθροίζω). Συναθροίζω, μαζώνω τε ὁμοῦ μέ ἄλλα, κοντά ἢ ἐπάνω ἄλλα, ἢ εἰς κανέν μέρος.

Ἐπαιάζω, Μλ-άξω (αἰάζω). Θρηνῶ, πάσχω πόνους, κλαίω διάτι, πρός τούς ἄλλους, ἑαυτῷ· ἀναστενάζω ἐπί τι ἢ πρισσότερα. Βίων· «ἐπαιάζουσιν ἔρωτες τόν...»

Ἐπαΐσσω, Ἐπῐ (ἐπαΐσσω). Μέ ὁρμητικόν σθένος ἐναντίον τινός.

Ἐπαιγιαλίτης, ου, ὁ. Ἑλλ. — λῖτις, ιδος, ἡ (αἰγιαλός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τόν παγιάλι· παρβλ. ἐπάκτιος, ἐπήκοος. Ἀκολουθ. Β'. σελ. 96. «ἐπαιγιαλίτιδα ναίω χθόνα.»

Ἐπαίζω, Ἀντισπουδάζω, κτυπῶ ὁρμητικά ἐπί τι· ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει διά τόν σφοδρόν ἄνεμον Ζέφυρον λέγοντα ἐπαίζοντα

Ἰλ. Β, 148· καὶ νεῦρος λάβρος ἐπαιγίζων δὲ ἑλίσσεται Ὀδσ. Ο, 293. παρβλ. ἐπιειμένος ἢ ἀμφοτέρων τῶν λέξ. δηλοῦται ἡ ὁρμητικὴ καὶ βιαία ποσὴ τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς καταφερομένη, ὅζεν ὁρᾶτὴ παρὰ τὸ αἴσσω ἐτυμολογ. τῆς λέξ. συγγν. τῇ αἶξ, παρβλ. καὶ καταιγίζω· Ὁ Ὄππ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πλημμυρούντος ποταμοῦ· «ἐπαιγίζει πεδίοισιν Θορυβεῖ ἢ τρέχει μὲ θορυβώδη βοὴν εἰς τὴν πεῖτάν αὐτοῦ» ἀπὸ ἐπὶ τοῦ δελφῖνος «πόντον ἐπαιγίζων» Διατρέχει, διαπερᾷ μὲ θορυβώδες κελύμβημα τὸ ὕδατα τῆς Θαλάσσης· ὅπου ἄρα κατὰ μεταφ. κεῖται σημ.

Ἐπαείσομαι, Μλ – έσομαι, μέσ. ἀποθ. μετὰ μετ. μέλ. καὶ παθ. ἀόρ. (αἰδέομαι). Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ξηροποκινδυνίζω διά τι· μετὰ δοτ. Κτεισύσσω. Μλ – ξω (αἰσύσσω). Κινῶ τι ἐναντίωθ, κουνῶ, τινάζω τι ἐξ ἐναντίας. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 176.

Ἐπαΐω (αἰῶ). Ἀνάπτω τι.

Ἐπαικέλα, καὶ ἐπαίκλια, τά (αἴκλιον). Τὰ μετὰ τὸ μαγειρεῖον ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης φερόμενα γλυκύσματα καὶλ. τ. τὸ ἰταλ. accompagnamento. Δωρικός. Ἀθήν. Δ'. 8. ἄλλως δὲ ἐπιδείπνια καὶ ἐπιδόρπια.

Ἐπαινετέος, ἑα, ἐον, ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ ἐπαινέω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἀξίζει νὰ ἐπαινῆται, νὰ ἐπαινεθῇ.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ (ἐπαινέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐπαινεῖ, κοιτ. παινέτας. Θηλ. ἐπαινέτις, ἴδος, ἡ, παινέστρια — 2) Ψαφωδός· ἴδε ἐπαινέω, σημ. 3.

Ἐπαινετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνῆκει, εἶναι σύμφωνον διὰ ἔπαινον· ὅστις συνεθίζει, εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπαινῇ. Ἐπῤ. ἐπαινετικῶς.

Ἐπαινετός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶχε ἄξιον ἐπαίνου, πρέπει νὰ ἐπαινῆται· Ἐπῤ. ἐπαινετῶς· παρὰ τό.

Ἐπαινέω, Μ. έσω· παρὰ τοῖς ἀρίστοις δὲ τῶν Ἀττ — έσομαι, Schaef. ap. Demosth. 1, σλ. 273. ἀλλὰ καὶ — έσω, παρὰ Συρ. Ἀνῤ. ῶ, ᾷ, ᾷ, παρὰ τοῖς Ἐπ· μέν τοι ἀπ' Ὁμήρ. ἐπαίνησα, Ἀόρ. ἐπῄνεσα (αἰνέω, ἀμλ.). Ἀποδέχομαι, κρίνω εὔλογον, δίκαιον, εὑρίσκω ὀρθόν τι, συγκατατίθεμαι ἢ δίδω τὴν γνώμην μου εἰς τι· ὁμολογοῦμαι ἢ εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης διάτι, Ὅμ. τὰ πλείστα ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ. «ἐπαι· μῦθον Ἰλ. Β, 335. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προπ. «ἐπαι· Ἕκτορι εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὸν Ἕκτορα, Ἰλ. Σ. 312. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐπαινῶ, καὶ ἀντιμείβω τινά μὲ λόγους ἢ ἐμπράκτως — β'). Ὑπόσχομαι, δίδω τὸν λόγον μου, Schaef παρὰ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ — γ') Παρ' Αἰσχλ. καὶ = παραινέω, Συμβουλεύω, νουθετῶ, ἐρμηνεύω, παρῤύνω, ἐγαπρόϊστο τινί. «ἐπαρσεῦ ἐπαινῶν» ἀντὶ κελεύω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 665 — 2) Ἐπὶ καλεσμένων φίλων εἰς τράπεζαν, οἱ ὁποῖοι μὴ θέλοντες νὰ ἐλθωσι, εὐχαριστοῦσι μὲ εὐμορφον τρόπον, παραιτοῦνται τὸ κάλεσμα μὲ κομψότητα ἢ μὲ πολιτικὸν τρόπον, τὸ ἰταλ. scusarsi· «ἐπαινῶ τὴν κλῆτιν» Εὐχαριστῶ διὰ τὸ κάλεσμα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πασηδήποτε φιλικῆς παραιτήσεως, ἢ ἀρνήσεως «καλλιστ' ἐπαινῶν» Br. ἐν Ἀρτιφ. Βτρχ. 511. Valck. ἐν Φοιν. 406. Παρὰ Ξεφ. δὲ πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς προφάσεως, ἢ ὑποκρίτσως, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος· ἀνέχομαι, ὑπφέρω τι, καθ' ἣν σημ. καὶ δοτ. συντάσ. Δυρχ. ἐν Φίλατ. 22. — 3) Ἐπὶ τῆς πανηγυρικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀπαγγελίας τῶν Ῥαψῳδῶν, Διέρχομαι, διεξέρχομαι ἐν ᾠδῇ πρέποντι, τὸ ἰταλ. declamare, recitare· Πλατ. Ἰων. σλ. 536. D. 541, D. Pinzg. ἐν Λυκργ. 25, 1.

*Ἐπαινή, ἡ, ἰδὲ ἐπαινός.

*Ἐπαίνημι (αἰνημι). Αἰολ. ἀντὶ ἐπαινέω, Σμνδ. παρὰ Πλατ. Πρτγ. σλ. 346. D.

Ἐπαινίω, Δακων, ἀντὶ ἐπαινέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 191.

Ἔπαινος, ὁ (αἶνος). Συγκατάθεσις, συγκατάθεσις — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν — 3) Ἀνταμοιβή, εὐχαριστία — 4) Ὑπόσχεσις.

Ἐπαινός, ἡ, όν (αἰνὸς) παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457. 589. Ὀδσ. Κ. 491. 534. Α. 47. καὶ παρ' Ἡσ. Θγν. 768· εὑρηται μόνον κατὰ τὸ Σκλ. γένος ἐπαινή, καὶ ἀεί ὡς Ἐπ. ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, τοῦτο μέντοι μόνοι ὅπου ἡ Περσεφόνη ἀναφέρεται μετὰ τῆς Ἑκάβης, Ὁ Βτμν. Ἀξ. 2. σλ. 114. ἴχ. δὲν ἀποδέχεται ὅτι τὸ σύνηθες ἐπαινή, ἐστὶ κατ' ἐπιτομ· τύπος ἀντὶ τοῦ αἰνή, Φοβερωτάτη, τρομακτικωτάτη, ὡς τῇ ἀναλογίᾳ ἀντιβαίνον, καὶ νομίζει τὸ, ἐπι, ὡς ἐπίῤῥ. καὶ πρέπει νὰ διαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ ἐπιέ, ἄρκου· αἰνή Περτερονειακ. Ἡ ἅμα τριμερὰ Πρτφ. Ἄλλοι δὲ ἐθέλουσι τό, ἐπαινή ὡς κατὰ συγκπ. τύπον ἀντὶ τοῦ, ἐπαινετή, καὶ νομίζουσιν αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν προσηγορίαν τῆς θεᾶς ταύτης. — Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξ. δὲν ἐχρησιμευσε ποτὲ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. γένοι.

Ἐπαινουμένως, ἐπίῤῥ. μετχ. παθ. ἐνστ. τοῦ ἐπαινέω = ἐπαινετῶς

Ἐπαινόω, Μλ. – ήσω (αἰοινάω). Χύνω ὑγρόν τι· ἐπαίω εἰς τι. — 2) Τηρῶ, νοτίζω, μουσκεύω, λούω.

Ἐπαίρω, Μλ; ἐπαρῶ (αἴρω, ἀμλ.). Ὀρθώνω, στήνω τι ὀρθόν, σηκόνω, ὑψώνω τι· «ἐπαί· ἱστία Τραβῶ ἐπάνω τὰ πανὶα χαμηλὰ, αὐτιὸ, τῷ ὑγίνῃ — β') Σηκόνω τι ἐπάνωμου καὶ τὸ κουβαλῶ, παίρνω — γ') Προρμῶ, παραπεύω, κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν. Τρπ. Ἐρεθίζω, προξύνω τινὰ εἰς τε ψυχικὸν πάθος, τὸν παρανιὸ ἢ τῷ δέδω ἀφορμὴν εἴς τι· μετὰ ἀπρμφ. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 119. — 2) Παθ. Σηκόνομαι· κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. εὑρηται καὶ τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡρόδ. 2, 102. «ἅτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος, ἐπάρας, ἀπεμεταίτεη — β'.). Διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, περακινοῦμαι ἀπό τινα. Σφκλ. Οἰδ. Τύρ. 1353. «τίς σ' ἐπῆρε δαίμων ἐξαίρ. Ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι διά τι, «ἐπαίρομαι ἐπί τι καὶ πρός τι» Τὸ δὲ «ἐπαίρομαί τινων Παρορμῶμαι ἀπό τι, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 232. Α. «οὕτως ἂν οἰόμενος καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ζηλοῦσθαι, ὡς περ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν, ἐταρσῆναι τῷ λέγειν» Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, δὲ, εὐφραίνομαι, χαίρω, Μέσ. Ἀντιλαμβάνομαι, βοηθῶ. «ἐπὶ σ' ἐσθλὸς ἄροιτο δαίμων» ἰδὲ καὶ ἐπαίρω.

Ἐπαισθάνομαι, Μλ – σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀμλ.). Αἰσθάνομαι, νοῶ γνωρίζω· μετὰ γενικ. Σοφοκλ. . . . οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.»

Ἐπαίσθημα, τό, Πᾶν ὅ,τι «ἐπαίνθη ἐννόησε, ἐγνώρισέ τις Πλουτ.

*Ἐπαίσθησις, εως, ἡ, Τὸ νὰ αἰσθάνηται, ἐννοῇ, γνωρίζῃ τίς τι, Ἐπκ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 52, 53.

Ἔπαισμα, τό (ἐπαίσσω) = βάσις, Σχολ. Ὁμ. Ἰλιάδ. Ε. 98.

Ἐπαίσσω, Μ. ξω (αἴσσω) Ἐφορμῶ, τρέχω μὲ ὁρμὴν ἐπί τι, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. «ἐπὶ σφοδρᾶς ἐπιδρομῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐξέφρων καὶ σφοδρὸν πλάκωμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. attacco· ὁ Ποιητὴς χρῆται μὲν τῇ λέξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ — α') μετὰ γεν· «ἵππων ἐπαίξας» Ἰλ. Ε. 203. «νεῶν» Ν. 687 ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται παρ' ἡ λέξ. — β'.) μετὰ δοτ.α Βίρκ. ἐπαίξας «Ὀδσ. Κ. 295, 355α «ἐπῆλτόν μοιν Ὥρμοῦσαν κατεπάνω μου, Ὀδσ. Σ. 281. ἐν Ἰλ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται, ὅπου τό, ἐπαίσσω μόνον μετὰ τῆς δοτ. ὀργανικῆς κεῖται, ὡς ἐν Ε, 584. ἐν τῇ Ὀδσ. προστίθεται καὶ ἡ ὀργαν· τῇ δοτ. τοῦ πρσπ. — γ'.) μετὰ Αἰτ. «Ἕκτορ ἐπαίσσιον Ὁρμῶντας πρὸς τὸν Ἕκτ., ἀπαχάρωτάς τον, Ἰλ. Ψ, 64. Ἱππεῖτοι καὶ πεζοὶ ἐπαίσσιν Μ. 308. ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται ποτε· Ὅτι δὲ ἡ αἰτ. αὕτη οὐκ ἔστι κινήσεως αἰσθητοῦ τόπου σημαντ. ἀλλὰ τοῦ ταύτῃ προκειμένου ἐπάσσω κεῖται ὡς μεταβτ. ῥῆμα κυρίως, δηλοῦται ἐκ τῆς παθ. διαθ. «χεῖρες ἐπαίσσονται» Κινοῦνται μὲ δύναμιν, σφοδρᾶ, Ἰλ. Ψ, 822. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διαθ. μετὰ αἰτ. «πέπαίσσομαι ἀσθλοὶν Ἀρπάζω τὸ βρκβεῖον, Ἰλ. Ψ, 773. Παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. δὲ «ξίφος ἐπαίσσιμον Κινῶ μὲ ὁρμὴν τὸ σπαθί· σπάνω, ἢ ἐναντίον εἰς τι· ἰδὲ αἴσσω, σημσ. 2. (υ——, ἀεὶ παρ' Ὁμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, υ υ – –).

Ἐπαίστος, ὁ, ἡ (ἐπαίω). Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἀκούεται· ἀκουστόν, ξακουστόν, διαβόητον, περίφημον· ἀκουστός, ἀκουσμένος, ξαίρος, γνωστὸς εἰς ὅλους, μετὰ μετχ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 146. «ὡς ἔπαίστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος.»

Ἐπαισχής, ὁ, ἡ (αἴσχος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι αἴσχρόν, ἐπονείδιστον, αἴσχύνης καὶ ἐντροπῆς πρόξενον, Σουΐδ καὶ Δίων Κάσ.

Ἐπαισχύνομαι Μλ. ἐπαισχυνθήσομαι (αἰσχύνομαι). Ἐντρέπομαι διά τι· μετὰ δοτικ. ὡς τὸ «πέπαιδεύομαι» παρ' Ἡροδότ. Θ'. 85 «πέπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. μετὰ αἰτιατ.

Ἐπαιτέω, Μλ – ήσω (αἰτέω). Προς τοῖς ἄλλοις ἐνταῦτῷ ζητῶ, ποσῶ τι· διακονεύω, ζητιανεύω Ἰλιάδ. Ψ. 593. ἀφ' οὗ.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, Ζητιάνος, ζητιάρης, διακονιάρης.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Τὸ νὰ ζητουλεύῃ, διακονεύῃ τις· διακόνεμα, ζητιανλίκι κατὰ συνήθη τριβ. καταλήξειν.

Ἐπαιτιάομαι, Μλ. – άσομαι, μέτ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἀποδίδω τὸ σφάλμα, ἢ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλον, λέγω ὅτι ἄλλος ἔσφαλεν, ἢ εἶναι αἴτιος εἰς τίποτε· ἐγκαλῶ, ὑποπτεύω τινὰ διά τι, ἢ ὡς αἰτιάτην, αἴτιον κακοῦ τινος πράγματος, μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. καὶ δοτ. τοῦ πρχμτ. Αἰσχυλ. Προμ. 982. «κἀμὲ συμφορᾷς ἐπαιτιᾷ», Ἡρόδ. 6, 30. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. τοῦ πρτχμτ. «μείζονα ἐπαιτιώμενοι», Ἡρόδ. 1, 26 καὶ Θουκυδ. Η. 81. «τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς ψυχῆς ἐπιτιάσατο· ὅπερ ἄλλοτε ἐπιτίαστε ἀνεγιώσκετο, ἀντὶ τοῦ ἤλθ, ἐπιτιάστο, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν χειρογράφων ὑπὸ τοῦ Bekker (ξσομαι).

*Ἐπαιτίνδα, Ἐπῤ. (ἐπαιτέω) παίζειν, Τὸ νὰ παίζῃ τις τὸν ζητιάρην, Θεογνωστ. παρὰ Bekker Ἀνεκδ. 3. σλ. 1353. ἂν οὐ ἐφετίδα ὀρθότερον.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις εἶναι αἴτιος, ἔνοχος, πταίστης εἰς τίποτε, Ἰλ. Α. 335. «... οὔτι μοι ὑμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων, — 2) Ἐπὶ πργμτ. Αἰτία κακοῦ τινος, σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἰς τινα, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖται τις, Θουκυδ. Ε. 62. «ἐπαίτιοι ἀναχωρήσιν». — 3) πτῶ ἐπαιτίαν Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διὰ τὸν ἐπαίτιον διωρισμένη τιμωρία, ἄλλως προστιμήματα, Δημοσθ. σελ. 733. καὶ Πολδ. Η'. 22.

Ἐπαιχμάζω, Μ. άσω (αἰχμάζω). Ὁρμῶ κατά τινος διά νὰ τὸν βλάψω πως· μετὰ Δοτικ.

Ἐπαίω, (αἴω). Ἀκροάζομαι, ἀκούω προσεκτικῶς τι, ἀφηκροῦμαι κοιντ., ἐν γένει, ἀντιλαμβάνομαί τε διά τινος τῶν αἰσθήσεων· νοῶ, γνωρίζω, αἰσθάνομαι, Ἡρόδ. 3, 29. ὅτε μὲν μετὰ γενικ. ὅτε δὲ μετὰ αἰτιατ. Λουκιαν. «τῆς φωνῆς τῶν Ῥωμαίων ἐπαίων», Σοφοκλ. καὶ μετὰ αἰτιατ. «οὐκ ἐπαίω τὴν γλῶσσαν», Τρπ. Παρατηρῶ, μανθάνω, πληροφοροῦμαι· «πέπαίω περί τινος, ἢ τί περί τινος» Heind. ἐν Πλατ. Ἵππ. μείζ. σ. 289. Ε. (υ ⏑ υ –)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπαιωρέω (αἰωρέω). Κρεμῶ τι ἐπάνω που, πλησίον τινός, ἢ ἑαυτόν· κρατῶ, ἢ κινῶ τι κρεμάμενον, Παθτ. Κρέμαμαι ἐπάνω, πλησίον, ἅμα, πρὸς τοῖς ἄλλοις· κινοῦμαι κρεμάμενος· ἀσφαλῶς καὶ κρήματί τι ἐπάνω τινός φορερίζει νὰ πέσῃ νὰ τὸ πλακώσῃ, Τρπ. Εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, ζῶ μὲ ἐλπίδα καὶ φόβον.

Ἐπαναπαύζω (ἀναπαύζω). Εἶναι ὀλίγον ἀγκαθηρόν, ἀγκαθίζει ὀλίγον, ἔχει ὀλίγα ἀγκάθια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'.

Ἐπακμάζω, Μ. ἀσω (ἀκμάζω). Προχωρεῖ, αὐξάνει τὸ ἄνθος, τὸ κάλλος, ἢ δύναμίς μου, ἤτοι ἀνθῶ πάντοτε περισσότερον, γίνομαι εὐμορφώτερος, δυνατώτερος, αὐξάνω κατὰ ἡλικίαν καὶ δύναμιν, Λουκιαν. ἐπακμάζει τὸ παῖδος... ὑπὸ οὗτον ἐπακμαζούσας τῷ πυρίῳ, Αἰλιαν. πυρὰ Σουΐδ. — 2) Ἀκμάζω ἢ ζῶ σκιμάζων μετὰ τοὺ ἀπάτου τινος, σπεύδω τινά· μετὰ δοτ. Διον. Ἁλ. οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες... Οἱ μετὰ τούτους ζήσαντες καὶ ἀκμάσαντες· ἀφ' οὗ

Ἐπακμαστικός, ἡ, όν. Ὅστις αὐξάνει, προκόπτει κατὰ δύναμιν, ἡλικίαν κλ. Γαλην.

Ἐπακμος, ὁ, ἡ (ἄκμη). Ὅστις ἐγγίζει, πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ἀκμήν, ἢ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, Διονυσ. Δ. 28. παρθένος ἐπάκμους. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι συμβλιτρόν, κοπτερόν, Χειρουργ. Παλ. ...ὅτου ἕτερον οὐδὲν ἐπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσιν, Πλούταρχ. Σ. σελ. 156. Η.

Ἐπακοή σις, εως, ἡ (ἐπακούω). Τὸ νὰ ἀκούῃ, νοῇ, καταλαμβάνῃ τίς τι, Φιλόδημ.

Ἐπακολουθέω, Μλ. – ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ, ὕστερα ἀπό τι· πείθομαι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι, κρέμομαι ἀπό τινα· μετὰ δοτ. — 2) Ἀκουλουθῶ, ἤτοι πηγαίνω, ἔρχομαι κατόπιν τινός· μετὰ δοτ. Πλάτ. Ἀπολ. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες... — 3) Ἀκολουθῶ ἤτοι μιμοῦμαί τινα εἴς τι, κάμνω τι ὡς τὸ κάμνει, ἢ τὸ ἐκαμνεν ἄλλος, ἐπακολουθῶ ἔργῳ τινί. Πλάτ. Πολιτ. Β'.

Ἐπακολούθημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ εἴς τι, ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα, Πλούταρχος.

Ἐπακολουθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τι εἴς τι, ἀποβαίνει ἀπό τι· ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἐπακολουθητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ, ἢ συνειθίζει νὰ ἀκολουθῇ εἴς τι· ...τὸ ἐπακολουθητικὸν τὸ ἀποβαῖνον συνέχεια, συλλογισμός. — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἀκολουθεῖ καλά, εὐκόλως· ὅθεν ὅστις ἐνοεῖ, καταλαμβάνει τι καλά, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπακόλουθος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ, ἔρχεται κατόπιν, ὕστερα· πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ, νὰ γίνηται ἀπό τι· ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον πρός τι.

Ἐπακοντίζω, Μλ. – ίσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπάνω, ἢ κατόπιν τινός. Ἐν γένει, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινος διὰ νὰ τὸν κτυπήσω· ἀφ' οὗ

Ἐπακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. τὸ νὰ ῥίπτῃ κατὰ τινος τὸ κοντάρι.

Ἐπακούσις, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκροάζεται, κοινοτ. ἀφηρέτως μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 29. ἕλλως δὲ ἐπήκοος.

Ἐπακουσμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐπακούῃ τις.

Ἐπάκουστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἐγένετο γνωστόν. — 2) Ὅ,τι εἶναι δι' ἀκουσμα, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον (α) παρὰ τοῦ

Ἐπακούω, Μλ. – κούσομαι (ἀκούω) (ὁ Κούμας σολοικίζει καὶ ἐνταῦθα, ἐπακούσω σημείων τὸν μέλ.). Ἀκροάζομαι, ἀφηκρυῶμαι, προτέχω νὰ ἀκούσω τι· ἐν γένει, ἀκούω, Ὅμ., ὅστις αἰτ. τὰ πλεῖσα συντάσσ. τὴν λέξ. Ἐν Ἰλιάδ. Β, 143. ὅμως καὶ γενικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰώθασι συντάσσειν τὴν λέξ. οἱ Λογογρ. Ἐπὶ τοῦ Ἡλίου ...πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει..., Ὀδσ. Δ, 109. Ἰλιάδ. Γ, 277. Παροιμ. ...ὁποῖον α' εἰπῇς ἔπος, τοιόν τ' ἐπακούσαις· τὸ ἢ μετ. Ὅ,τ' εἰπῇς τὸ ἴδιον δ' ἀκούσεις· ὅηλ. ἂν εἰπῇς καλόν, δ' ἀκούσεις καλόν, ἂν δὲ κακὸν πάλιν κακόν δ' ἀκούσεις κακόν, Ἰλιάδ. Τ, 250. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐν γένει, δίδω προσοχήν, προσέχω εἰς τι, νοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 277. Ἐνιότε δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἴσταμαι πλησίον τινός καὶ ἀκούω· προσέχω εἰς τοὺς λόγους τινός, Ἡρόδοτ. Δ'. 141. ...ἐπακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσμασιν.

Ἐπακριβέομαι, Μλ. –ήσομαι (ἀκριβής). Φροντίζω περί τινος, ἢ μεταχειρίζομαί τι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, τὸ ἰταλ. accuratezza, προσοχήν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ. ...ἐπιστρ. τὰ τῆς δικαιοσύνης.

*Ἐπακριβόω, = ἐπακριβέομαι, Ἐπιουρ. παρὰ Διογ. Λαρτ. 10, 75.

Ἐπακρίζω, (ἀκρίζω). Φθάνω, κατακτῶ εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἄκρον τινός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 929. ...πλήματος πολλῶν ἐπήρισεν, Ἔκαμε τὸ μέγιστον μιαιφονίας ἁμάρτημα· ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ὅστις φονεύσας τὴν μητέρα του, ὑπερέβη μὲ τοῦτο ὅλους τοὺς πρότερον φόνους, ὅσους ἔκαμαν οἱ Ἀτρεΐδαι.

Ἐπάκριος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρικαταλ. (ἄκρα). Ὅστις εὑρίσκεται, διάγει, κατοικεῖ εἰς τὰ ἄκρα, ἤτοι εἰς τὰς κορυφὰς τινος, εἰς τὰ κορφοβούνια, ἐξαιρ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅστις ἔτιματο ἐπὶ τὰ ὑψηστα βουνά· ὅθεν, ἡ ἐπακρία, ὑπον. γῆ, ἢ χώρα. Τὸ κοινοτ. ψηλοτόπι, ψήλωμα.

Ἐπακροάομαι, Μλ. – άσομαι, μεσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι), = ἐπακούω, Ἀρχιχρεοῦμαι (ασσμαι) ἀφ' οὗ

Ἐπακροάσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπακροᾶται, ἀφηκρίταλτις· ἀφήκρασμα, Ν. Δι. Βατιλ. ΙΕ'. 22.

Ἐπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μυτηρόν, σουβληρόν, Ἱπποκρ. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ Γαλην. φησίν, ...ἐπακρα τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ὅπερ καὶ μύουρα.

Ἐπακταῖος, αία, αῖον, = ἐπάκτιος.

Ἐπακτή, ῆς, ἡ. Ἰδὲ ἐπακτός.

Ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπάγω). Ὅστις εὐγαίνει νὰ πιάσῃ τίποτε· κυνηγός, Ὀδσ. Τ, 435 ...κύνες ἐπακτῆρες, Ἰλιάδ. Ρ, 135. Ψαρᾶς, Ἁπλ. Τὸ ὑπακ. ...ἐπάγων κύνας, ἐκτασιν παρβλ. Ὀδσ. Τ, 445.

Ἐπακτικός, ή, όν (ἐπάγω). Ὅστις ὁδηγεῖται. — 2) (ἐπάγομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι θελκτικόν, ἐμπλουστικόν, συρτικόν, ἕλκει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. — 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ ῥητορικὴν ἐπαγωγήν, πρόβλημα, ἀφ' οὗ συνάγεται πορίζεται ἕτερόν τι, μὲ ἐπαγωγικὴν ἀπόδειξιν, τὸ ἰταλ. induttivo. Ἰδὲ ἐπαγωγή, Ἐπῤῥ. ἐπακτικῶς.

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τριγεν. (ἀκτή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπὶ τὴν ἀκτήν, εἰς τὸ περιγιάλι· ...ἐπάκτιος οἶκος, βωμὸς... ...ἐπάκτιος Ἀπόλλων Ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'.

Ἐπακτός, ὁ, ἡ· εἰδετε δὲ καὶ δικαταλ. Εὐρπ. Φοιν. 345. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι ἤχθη, ἐκομίσθη, ἐφέρθη εἰς τι ἢ πουθενά, ὅπως ἤλθε που ἀπὸ ἔξω, ἀντιθ. τῷ, σύντροφος, Ἡρόδοτ. Σ'. 102. ...κρητὶ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπὸ τῆς σοφίας κατεργασαμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ· καὶ Εὐριπ. Ἰων. 290. Ὅθεν — β) Ξένος ...στρατὸς ἐπακ. ἀ Στρατεύμα, τὸ ὁποῖον ἐκράχθη εἰς βοήθειαν Σφκλ. Τρ. 259. ...ἄνηρ ἐπακ. ἀ Ἄνδρας κραγμένος ἀπ' ἔξω, μοιχὸς, πόρνος, Σφκλ. Αἴ. 1296. — γ') Ἑτερογενὲς, ἑτεροτροπον, τεχνευμένον, μὲ συνήθειαν ἀποκτημένον, ὄχι ἔμφυτον, φυσικόν· προσθεμένον εἴς τι, ὅθεν ...ἡμέραι ἐπακταί, ἢ ἐπακταὶ ὡς εἰς ἀναπλήρωσιν χρονολογιακοῦ ἀριθμοῦ προσλαμβανόμεναι· ...ὅρκος ἐπακτόζω Εἰς τὸν ὁποῖον ὑποχρεώνει τις τὸν ἀντίδικόν του, μετὰ τοῦ ὁποίου διαφέρεται, κρισολογοῦνται, Ἰσοκρ. — Ὁ Schweighäuser προπαρασκευάζει τὴν λέξ. ἐν Ἡρόδ. ἐπακτος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀποδοκιμασθέντος ὑπὸ τοῦ Barker ἴδε τῷ Ἀγγλικ. Ἐκδ. τοῦ Σεφ. Θησαυρ. 1. πλ. 914, ἀπολογεῖται ἐν τῷ Λεξ. Ἡρόδ. 1. σλ. 232.

Ἐπακτρεύς, εως, ὁ, = ἐπακτήρ.

Ἐπακτρίς, ίδος, ἡ (ἀκτή). Πλοιάριον, σαμπιάν ἁλιευτικὸν, τὸ ἰταλ. barca, ἐξαιρ. τὸ ψαράδων καὶ τῶν λιμενιτῶν, ὅσοι λιμενεύουν εἰς τὰ περιγιάλια, μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ πλησιάσουν ἕως εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης, εἰς τὰ ῥηχὰ νερά, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. ἀφ' οὗ

Ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ (κέλης). Πειρατικὸν ταχύπλουν πλοιάριον, ἢ βάρκα κουρσάρικη, τὸ ὁποῖα τρέχει πολὺ ὀγλίγωρα, παρὰ τὸ

Ἐπάκτρον, τό, = ἐπακτρίς.

Ἐπαλαζονεύομαι, μεσ. ἀποθ. (ἀλαζονεύομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, παίζει τὸν μεγάλον εἴς τι ἢ διά τι, ἀκόμι περισσότερον.

Ἐπαλαλάζω. Μ. άξω (ἀλαλάζω). Ἀλαλάζω, ψυχάζω συνεπῶς εἴς τι ἢ διά τι, ἐραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως τὸ ἀλαλά, τὴν πολεμικὴν φωνὴν, ἐρευγήν· μετὰ δοτ. Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. 4. 26.

*Ἐπαλαλκεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπαλέξω.

Ἐπαλάομαι, μεσ. μετὰ παθ. ἀορ. (ἀλάομαι, ἀγμλ.). Πλανώμενος πηγαίνω που, περιφέρομαι ζητῶν τι, ἢ εἰς τὴν ζήτησίν του· ...ἀεὶ πολὺ περιπλανώμενος, ἢ χάσας τὸν δρόμον· περιπλανῶμαι, πλανῶμαι· δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω πολλὰ πλανήματα· μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, Ὀδσ. Δ, 81, 83. Θ, 176., κατὰ μετγ. ἀφ' οὗ ἐπαληθεῖς· κατ' ἀόρ. ὑποτ. ἐπαλητῇ, Ὀδσ. Θ, 401.

Ἐπαλαστέω, Μλ. – ήσω (ἀλαστέω). Ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, κακίζω, θυμώνομαι διὰ τι· ...μιλῶ, ἐκφράζομαι μὲ δυσαρέσκειαν, λυπᾶμαι, ἀδημονῶ, Ὀδσ. Α, 252.

Ἐπαλγέω, Μλ. – ήσω (ἀλγέω), Λυποῦμαι, αἰσθάνομαι λύπην διά τι· μετὰ γεν. Εὐρπ. Ἰκέτ. 58.

Ἐπαλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην. Ὅστις αἰσθάνεται λύπην, πόνον.

*Ἐπαλγύνω, Μλ. – υνῶ (ἀλγύνω). Προξενῶ πόνον διά τι.

Ἐπάλειμμα, ατος, τό. Πανδηποτὲ τι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφομεν τίποτε· μυρωδικὸν, ἄλειμμα· χρῖσμα· ἀσβέστωμα, ψιμμύθιον ἢ φυκοειδὲς (ε) παρὰ τό

Ἐπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω τι μὲ τίποτε, στουπώνω τι ἀλείφωντάς το μὲ τι· καὶ οὐσιαστ. πᾶσι ἄλειψαι, Ὀδσ. Μ, 47. 177. 200. καὶ Φιλόστρ. Ἡρ. ...ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσίν. Ἀλείφω τι ἐπάνω, ἀλείφωντας τρίβω τι ἀνταλείφω, ἀντιχρίω, Τρπ. Διεγείρω, προτρέπω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, βάλλω εἰς λόγια τινα ἐναντίον τινός, τὸν ἀρμοστὴν, ὑποστηρίζω, τὸν βοηθῶ, εἰσφυσιῶ, ...ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων ἀνδραγαθήμασιν, Θεοδώρ. ἀφ' οὗ

Ἐπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλείφῃ, χρίῃ τί τι, (α)

*Ἐπαλεξησις, εως, ἡ. Βοήθεια, ὑποστήριξις· παρὰ τὸ

Ἐπαλέξω, Μλ. – ήσω (ἀλέξω, ἀγμλ.), Βοηθῶ, δίδω βοήθειαν εἰς τινα· μετὰ δοτ. του πρσπ. Ἰλιάδ. Θ, 365 ...αὐτὰρ ἐμὸ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσιν ἀπ' οὐρανόθεν προιάψασα, Δ, 428. — 2) Ἀπωθῶ, ἀποβάλλω τι ἀπό τινα, τοῦτ' ἔστι ἐμποδίζω, δὲν ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἰς τινα· μετὰ δοτ. του πρσπ. καὶ αἰτ. του πργμτ. ...νῆλ Τρώεσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Ἰλιάδ. Τ, 315. Παρὰ τοῖς μετεγενεστ. Ἑλλ. ἐδ., εὑρηται καὶ ἀ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λήρμ., ἀόριστ. ἐπαλαλκεῖν· ἔστι δὲ ἡ λε. ποιητ.

ἐλετρεύω (ἀλητρεύω). Ἀλάομαι, στοχάζομαι, τρέπομαι εἰς τι· ἐπαλ. μάλιστα Εἰς τοῦ μάλιν, Ἀπολλ. Α'. 1077.

Ἐπαληθεύς, μετχ. ἀόρ. τοῦ ἐπαλάομαι· Ὁστ. ληθεύω, Μ. αὐτὸ (ἀληθεύω). Παρατηρῶ, ἀποδεικνύω φανερόν, βεβαιόνω, ἐπιστοματῶ ὡς ἀληθές· κάμνω τι ἀληθινόν, Θουκ. Β'. αὐτοῦ τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήσαντον ὁ Λίχαια.

ἐπαλής, ὁ, ἡ (ἁλίσκ., ἡ ἁρμόδιος). Πᾶν ὅ,τι ἁλὶ ἡρμοσμένον, ξεσπασμένον, ἢ ἐνεργ. ὅ,τι ἁρμόζει, ξεσπάζει, Ἡσύχ. Ἔρ. 493. (ἐνίοτε τὸ α, ἀντὶ. τοῦ α, τοῦ πρωτοτ., βραχὺ κεῖται.)

Ἐπαλέω, (πάλω). Ἰατρεύω, ὠφελῶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλον μετ. διὰ τοῦ. ἀφ' ου

Ἐπαλητής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἰατρεύει — 2) ὁ ἡμέτερος νὰ ἰατρεύσῃ, ἐπιδέχεται ἰατρείαν· Ὅλη ἰατρευθῆ.

Ἐπαλιγγάω, καὶ ἐπαλλίγγω, = ἀλιγγάω. ἀλλίγω τι ἐπί τι.

Ἐπάλκης, ὁ, ἡ (ἀλκή). Δυνατός, δυναμωτικός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 413.

Ἐπαλλαγή, ἡ (ἐπαλλάσσω), = ἐπάλλαξις. ἐπαλλαγαὶ γάμων, παρ' Ἡρόδ. 1, 73. ὠσαύτως καὶ ἐπιγαμίαι, 2, 147.

Ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ., = ἐναλλάξ.

Ἐπαλλαξις, εως, ἡ, καὶ ἐπαλλαγή, ἡ. Ἀλλαγή, ἀλλαξιά, Ἰταλ. μπαράτο, τουρκβ. τραμπέ, γυναικ. Μεταβολή, ἡ μεταβαστὶς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο. — 2) Ἀντίκρυσμα, διασταύρωμα, σύμφραξις· ἀναπάτωμά τινος μὲ ἄλλο τι· σύνθεσμος, ἕνωσις ἐπαλλ. γάμων Τὸ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι ἀναμεταξύ των ὑπανδρείας ἀμοιβαίας, Ἡρόδ. Ἐπιμιξία, τὸ Ἰταλ. κομέρτσιο, τὸ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι πραγμάτειαν μὲ διαφόρους τόπους ἀνθρώπους. — 3) Ἐπάλλαξις δακτύλων, λέγεται ὅταν πότε σηκόνει, πότε καταβάζῃ τὰ δάκτυλα, καθὼς π. χ. ὅταν παίζῃ τὸν αὐλόν· (ὄχι δὲ ἐξαίρεσις δακτύλων ὡς ὁ Κοῦμας καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδὴς ἐξήγησις.)

Ἐπαλλάσσω, Ἀττ. ἐπαλλάττω, Μ. ἀξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· κάμνω ἀλλαξιάν· μεταβάλλω, ἀλλοιόνω, κάμνω τε διαφορετικὸν ἄλλοιώτικον· κάμνω, βάλλω τε ἀναμεταξύ μὲ ἄλλο τι περιφράζω, ἢ βάλλω ἀνάμεσα φράκτην· πλέκω τε μὲ ἄλλο τίποτε, πλώζω, κάμνω τι νὰ πιάνηται, νὰ κραπῆται ἀπὸ ἄλλο τι καὶ ἐκεῖνο ἀπ' αὐτό· ἀναπατόνω ἢ ἁμῶ δύο ἢ διάφορα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Κάμνω τι νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον του, νὰ μετατεθῇ, μεταπαῇ, μεταβληθῇ· ἐπὶ πάσης μεταπτώσεως, μεταβολῆς, ἢ μεταθέσεως πράγματός τινος ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον τόπον. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ἰλ. Ν, 359. πολεμοῦσι πεῖρον ἐπαλλάξαντεσκαὶ Ἀλλάξαντα τὸ πέρας ἢ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τοῦτ' ἔστι πολεμοῦντες μὲ ἀμοιβαίαν εὐτυχίαν, ἤτοι νικῶντες ποτὲ ὁ ἕνας καὶ ποτὲ ὁ ἄλλος. Ἡ παρβολὴ ἐλήφθη ἀπὸ τινος παιγνιδίου καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι συνήθους, σχοινάκι κυλουμένου, τὸ ὁποῖον παίζουσιν οἱ παῖδες, ὅ τινες συνάπτουσι τὰ δύο ἄκρα σχοινίου ῥιπτοῦντες εἰς τὸν τοιουτοτρόπως σχηματιζόμενον κύκλον κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας των ἕκαστος τὸ σχοινίον· εἶτα στεφάνωντες μὲ μανδύλιον περιδεδεμένον ἐπὶ τὰ πρόσωπά των τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐμβάζουσι καὶ αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον δίδοντες τῳ ὡσαύτως τὸ σχοινὶ εἰς τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁδηγούμενος τρέχει κατόπιν εἰς τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ κύκλῳ περιτρέχοντας παῖδας, καὶ σπεύδων τὴν κυκλοφορίαν των ἀλλάζοντας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ κύκλου, ὥστε νὰ πιάσῃ τινὰ αὐτῶν, καὶ τότε λύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δένει τοὺς τοῦ παιχνιδίου. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμηρ. τοῦτο ὡς τὸ Λατ. conserere pugnam. Τὸ νὰ συνθεῖται, περιπλέκηται ἡ μάχη ὡς μὲ σχοινίον καὶ νὰ μὴ διακρίνηται, ξεδιαλέγηται. — β') ἐπαλλάττειν λόγους Τὸ νὰ διατρέχῃ τὰς λέξεις· ἡμὴ πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ Νὰ μὴ παρεξηγηθῇ κατὰ κανένα τρόπον ἡ ὁμιλία, Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 8, 1. — 2) ἀμεταβτ. Ἀμείβομαι, ἐκδέχομαι, ἤτοι πιάνω, παίρνω τὸν τόπον ἄλλου καὶ ἐκεῖνος τὸν ἐδικόν μου· ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες Ὀδόντια, τὰ ὁποῖα κλίνουν ἀλλαχτὰ ἕνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο, τοῦτ' ἔστι τὰ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίνοντα, βαίζοντα, συμπλέκονται ὅταν κλείηται τὸ στόμα· τὸ δὲ, ἐπαλλάττειν τοὺς ὀδόντας μεταβατ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀδόντια συμπλεκόμενα ἀμοιβαίως. — β') Μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι ἀπό τι εἰς ἄλλο τι, μετατρέπομαι ἀμοιβαίως· ἐπαλλάττειν ἀλλήλοιιν Τὸ νὰ μεταβάλλωνται, μετατρέπωνται, μεταβαίνωσιν ἀλλαχτὰ ἀναμεταξύ των, τοῦτέστι ὁ ἕνας εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἐκεῖνος εἰς αὐτοῦ τὸν τόπον· ὡσαύτως καὶ ἐπαλλάττ. πρός τι.· Τὸ νὰ μεταβάλῃ, μετατρέπηται τι εἰς ἄλλο τι, συνορεύῃ, συγγενεύηται, ἔχῃ οἰκειότητα, συνέχειαν, ὁμοιάζῃ μέ τι· ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν Τὸ νὰ συνορεύῃ συνέχηται ὁμοιάζῃ μὲ τὴν βασιλείαν, κλίνει πρὸς τὴν μοναρχίαν. ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων· Ἔχει συγγένειαν, ὁμοιότητα μὲ τὸ γένος τῶν ὀψαρίων· μὲ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν Τὰ ὁποῖον κάμνει νὰ εἶναι οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων ἀμοιβαίως διαφορετικοί, νὰ ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι λόγια μεταξύ των, Ἀριστλ. ἡλόγους ἐπαλλάττοντες, Ἀριστοτ. πᾶσ' ἑνὸς νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραχυβίοις, κατ' ἐνίας δ' οὐδὲν κωλύει νοσώδεις εἶναι μακροβίουσιν, Ἀριστοτ. Μερικοὶ ἀόριστοι ζοῦν ὀλίγον, μερικοὶ δὲ μ' ὅλον ὅτι εἶναι πάντοτε φιλάσθενοι, πάλιν ζοῦν πολὺν καιρόν.

Ἐπαλληλία, ἡ (ἐπάλληλος). Ἄμεσος διαδοχή, συνέχεια, πυκνὴ σειρὰ, ἀνθρώπων, ἢ πραγμάτων ἀλλήλοις συνεχομένων, ἤτοι οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν εὐθὺς ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον· π. χ. συστοιχίαν τῶν ἰδίων γραμμάτων, συλλαβῶν ἢ λέξεων, ἀκολουθούντων ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀμέσως.

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, στέκεται, εἶναι, εὑρίσκεται συχνά, πυκνὰ ἓν μὲ τὸ ἄλλο· εἶναι συστοιχημένον ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀκολουθεῖ εὐθύς, ἢ συχνὰ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, εἶναι ἀδιάκοπον, ἀκατάπαυστον· παρβλ. Herm. ἐν Σφτλ. Ἀντ. 57. ἐπάλληλος βοή· Ἀκατάπαυστος, συνεχής, Ἡρωδιαν. Β'. ζ'. 6. Ἐπίρρ. ἐπαλλήλως, Διοτερ.

Ἐπαλλόκαρπος, ὁ, ἡ (ἄλλος καρπός). Ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἀκουμβοῦν τοὺς κορμούς, ἢ τὰ σπορισμένα βλαστάρια των ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 18.

Ἐπαλλόκαυλος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἁπλόνουν, ἀκουμβοῦν τὰ βλαστάρια, ἢ τὰ κλαδία, ἢ τὸ κορμί των ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἢ περιπλέκονται μὲ ἄλλα φυτά, Θεόφρ. Φτ. Ἱστ. 3, 18.

*Ἐπάλμενος, μετχ. μέσ. ἀορ. β'. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ὁμ. καὶ Ἡσύχ.

Ἐπάλξις, εως, ἡ (ἐπαλέξω). Ὀχύρωμα, ἔρυμα· προμαχών, τὸ κοινὸν πολεμίστρα· ἐξαίρ. τὰ ξυπεσκαχτὰ μέρη εἰς τὰ τείχη φρουρίου, ἢ κάστρου, τὰ τουρκβ. μπεντένια, ὀπίσω εἰς τὰ ὁποῖα στεκόμενοι οἱ πολιορκούμενοι πολεμοῦν, πολλάκις ἐν Ἰλ. ἐπικῶς τε καὶ πληθντ. ἐν Ὀδ. δὲ εὐθέως ἀπαντᾶται, Ἡρόδ. 9, 7. παρβλ. κρήσσαι. — 2) Τρτ. Ἄμυνα, ὑπεράσπισις, βοήθεια, διαφέντευσι, Τρχ. ἀφ' οὗ

Ἐπαλξίτης, ου, ὁ (λίθος). Πέτρα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἢ κόπτεται ἁρμόζει εἰς ἐπάλξιν.

Ἐπάλπνος, ὁ, ἡ (ἄλπνιστος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυκὺ, τερπνόν, ἡμέρας, πάντοτ· ἐπάλπνος νόστος, Πνδ. Πῦ. 8, 120. καὶ Ἰσθμ. 5, 14. ζωὰς ἄωτον ἀλπνίστοιο.

*Ἐπάλτης, ου, ὁ· κύρ. Ὄνομ. Δυκίου τινὸς πολεμιστοῦ, Ὅλ. Π, 415.

*Ἐπάλτο, γ'. ἑνικ. πρτπ. μέσ. ἀορ3. β'. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀντὶ ἐφάλετο, Ἡσ. (ἐπάλτο δὲ ἤελ' εἶναι παρὰ τὸ πάλλομαι ἀντὶ ἐπάλλετο.)

*Ἐπαλφιτίζω, Μ. - ἴσω, καὶ

Ἐπαλφίτω (ἄλφιτον) τὸν οἶνον, Ἀνακατόνω κριθὶ μὲ κριθάλευρον, ὡς συνήθιζον νὰ πίνουν τὸ κριθὶ οἱ Πέρσαι· «Πέλευκες ἐπαλφίτωτε τὸν οἶνον· ὄφελ καὶ πὲπ' ἀλφίτοις πίνειν.

Ἐπαλώστης, ου, ὁ (ἀλοάω). Ὅστις παραστέκεται, ἢ ἐπιστατεῖ εἰς τὸ ἀλώνι καὶ γυρίζει τὰ θερίτια ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν κλωνιζόντων ζώων διὰ νὰ τριφθῶσι καλά, Ξενοφ. Οἰκον. 18. 5.

Ἐπαμαξεύω, Ἰων. αὐτὸ ἐφαμαξεύω (ἁμαξεύω)· Περνῶ ἐπάνω εἰς τι μὲ ἁμάξι· πατῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, καὶ γίνονται ἁμαξηλαί, αὐλακιαί, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 251. «γῆ ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν.

Ἐπαμαυρόω, Τὸ ἀμαυρόω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐπαμάομαι, Μλ. - ήσομαι (ἁμάω). Συσσωρεύω, ἐπισωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπό τι, Ὀδ. Ε, 482. «ὑφαρ ὅ εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν. «Ἐσώρευσε χορτάρια, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἔκαμε τὸ κραβάτι του· «ἐπαμάομαι γῆν, κόπτω Σωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα, ἐξαιρ. ἐπὶ τάφων, Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 24. Τὸ ἐνεργ. ἐπαμάω, παρ' Ἡμβλ. κατὰ πρῶτον.

Ἐπαμβατήρ, ῆρος, ὁ. ποιητ. αὐτὸ ἐπαναβάτης (ἐπαναβαίνω). Ὅστις ἀναβαίνει, ἵσταται, κάθηται ἐπάνω εἰς τι, Διόνχύλ. Χοηφ. 278.

Ἐπαμβλήδην, Ἐπίρ. ποιητ. καὶ

*Ἐπαμβληδόν, Ἐπίρρ. ποιητ. αὐτὸ ἐπαναβληδόν.

*Ἐπαμβλύνω, = ἀμβλύνω.

Ἐπαμείβω, Μλ. -ψω (ἀμείβω). Ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν, Ἰλ. Χ, 230. ἠτεύχεα ὅ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν. Μέσως. Ἀμοιβαίως πηγαίνω πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, πότε εἰς ἕνα, πότε εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ζ. 339. «νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνόρεσσιν, ποτὲ μὲν ἔρχεται εἰς ἕνα, ποτὲ δὲ εἰς ἄλλον· ὡσαύτως καὶ μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον.

*Ἐπαμεριμνέω, Μλ. - ήσω (ἀμέριμνος), μετὰ δοτ. Ἀμεριμνῶ, εἶμαι ἀμέριμνος, ἤτοιχος, δὲν ἔχω κανένα φόβον ἢ ὑποψίαν διά τι, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 629.

*Ἐπάμερος, ὁ, ἡ, Δρα. αὐτὸ ἐφήμερος, Πνδ. (υ - υυ)

*Ἐπαμμένος, Ἰων. μτχ. πρεμ. τοῦ ἐφάπτω, ἀντὶ ἐφαμμένος.

Ἐπαμμένω, Ποιητ. αὐτὸ ἐπαναμένω· μετὰ ὀστ.

Ἐπαμοιβαδές, καὶ ἐπαμοιβαδόν, Ἐπίρρ. (ἀμείβω). Ἀμοιβαία, ἀλλαχτί, Ὀδ. Ε, 481. . «ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς,« Ἦσαν ἓν μὲ τὸ ἄλλο αὐξημένα, περιπλεγμένα. (ι.)

Ἐπαμοίβιος, ὁ, ἡ, = ἐπαμοιβός, Ὁμ. Ἡμ. Ἐρ. 516. «ἐπαμοίβια ἔργα« Πραγματεῖαι μὲ ἀλλαγήν, ληψοδοσίαν. ὁ Wolf ὅμως ἔγραψε, ἐπαμοίβιμα ἔργα.

*Ἐπαμοιβός, ὁ, ἡ (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, κάμει ἀλλαγήν· ἀμοιβαῖος, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, Ἰων. ἐπημοιβός, Ὁμ.

Ἐπαμπέχω, Μλ. -ἐπαμφίξω, ἀόρ. β'. ἐμπήμπισχον, Ἀπρμφ. ἐπαμπισχεῖν (ἀμπέχω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμφλ.) Περιτυλίγω, σκεπάζω, εἰλέω τινὰ καὶ μὲ ἄλλο τι ἀκόμη. (ὁ ἐναντ. ἐπαμπίσχω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικός)

Ἐπαμπηγνύμι, Ποιητ. ἀντὶ ἐπειαπηγνυμι. Ὅρφ. Ἀργ. 316.

Ἐπαμπισχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἐπαμπέχω. Εὐριπ. Τρωάδ. 1148.

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ. Βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ὀδύσ. Π, 263. παρὰ τὸ

Ἐπαμύνω, Μ. νῶ. (ἀμύω) μετὰ Δωτικ. Ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, διαφεντεύω. Ἰλ. Ε. 685. »μὴ δή με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. Σ, 99. 171. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις ὁπότε μὲν μετὰ ἔοτ. ὁπότε δὲ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐν Ὀδύσ. δὲ οὐχ εὑρηταίπου ἡ λέξ. Ἰατρεύω, ἀπαντῶ ἢ προλαμβάνω κακόν τι —2) Ἀποτρέπω τι, ἐμποδίζω τὸ νὰ συμβῇ τι μετὰ κίτ. ὡς τὸ ἐπαρκέω. »τὴν ἰδίην ἐπέμυνον» Ἐπιγρ.

*Ἐπαμφέρω, ἀντὶ ἐπαναφέρω· μετὰ ἔοτ. Στρέφω πρωΐχνωτι ὀπίσω εἰς τι Σόλ. Δῳν. 19, 2.

Ἐπαμφιάζω, (ἀμφιάζω) Ἐνδύω, ντύνω, φορεύνω τινὰ καὶ μὲ ἄλλο φόρεμα ἐπάνω εἰς ὅ,τι φορεῖ· Μέσως δέ, ἐπαμφιάζομαι, Παίρω ἐπάνω εἰς τὰ φορέματά μου καὶ ἄλλο προστέτι φόρεμα.

Ἐπαμφιέννυμι, Μλ. ἐπαμφιέσω (ἀμφιέννυμι, ἀμφλ.) = ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, Ἐπίρ. Κατὰ διτὴμαντον, ἀμφίβολον τρόπον, διτήμαντα, ἀμφίβολα.

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ἴσω, Ἀτ. -ῶ (ἀμφοτερίζω) μετὰ ἔοτ. Κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, φαίνομαι δύω λογιῶν, κλίνω καὶ πρὸς τὸ ἕνα καὶ πρὸς τὸ ἄλλο γένος ἢ εἶδος, τὸ τουρκ. εἶμαι μουσιαβέζικας. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Δ. πῶ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. 2) Εἶμαι οὐδέτερος, ἀμφίβολος, »ἐπαμφοτερίζων ἀποκρίνεται Διτήμαντα ἀποκρίνεται, ἢ ἀποριὰς του δὲν εἶναι σωστή, ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους.

Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διτήμαντον, σημαῖ δύω διαφορετικὰ πράγματα. ἐπῤῥ. ἐπαμφοτέρως

Ἐπάμων, ονος, ὁ (ἕπομαι) = ὀπαδός, Ὀπαδός, συνοδευτής, δοῦλος, Ἡτυχ. καὶ Ἀθην. ς΄. σελ. 267. (υ ⏑ ⏑)

Ἐπάν, Σύνδεσμ. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, ἐπεί κ', Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἐπήν, παρ' Ἡρόδ. ὁμῶς σπανίδ. ἔπειτα, Ὅταν, ὁπόταν, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὡς· μεταὐποτακτ. ῥήμ. πολλάκις παρ' Ὁμ., σπανιώτατα μετὰ Εὐντ. ῥμτ., εὐτακτῶ γὰρ ῥήματι συντάσσεται μόνον — α΄) Ὅταν σημαίνῃ τὴ γνώμη τρίτου τινός, Ὀδύσ. Δ, 222. »ὃς τὸ καταβροῦσιν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείῃ καὶ Ἰλιάδ. Ω, 22. 227. ἡ β΄.) Ὅταν ἐκφράζηται ἡ γνώμη τοῦ ἰδίου λαλοῦντος, ἢ ἁπλῆ τις ἰδέα καὶ ὄχι ἀληθὴς καὶ πραγματικῶς τι βέβαιον, Ἰλιάδ. Τ, 208. »τεύξεσθαι μέγα δῶρον, ἐπὴν τισείμεθα λώβην καὶ Ὀδύσ. Β, 105. Herm Vig. σλ. 786. Κ. Ἐργηρ. σλ. 465. (ἡ λήγουσα τοῦ ἐπάν φαίνεται ὅτι λαμβάνεται ὡς τὸ ἄν ἀντὶ ἐάν, ἄλλοτε μὲν μακρά, ἄλλοτε δὲ βρχ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 62)

Ἐπαναβασμός, ὁ. Σκαλοπάτημα, σκαλίδι· Πλάτ. Συμποσ. περὶ τὸ

Ἐπαναβαίνω, Μλ -βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνμλ.) Ἀναβαίνω πον προστέτι »ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ θρονιστήριον.» Ἀριστῳ. — *) Ὀχεύω, ἢ βατεύω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἐπαναβάλλω, Μλ. -βλῶ (ἀναβάλλω, ἀνμλ.) Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω πον, ἢ προστέτ· ἐντύνω τινὰ ἢ βάλλω ἐπάνω τον καὶ ἄλλο φόρεμα Ἀθήν. σελ. 605, καὶ Παυσαν. Ε΄. 448. Μέσ. ἐπαναβάλλομαι, Τραβῶ τὸν καιρὸν ἀκόμη περισσότερον ὀπίσω εἰς τὸ νὰ κάμω τι. Ἡρόδ. Βάλλω τὸ ἐπανωφόρι μου· Ἡρόδοτ.

Ἐπαναβαστις, εως, ἡ (ἐπαναβαίνω) Τὸ νὰ ἀναβαίνῃ τις πον προσέτι. Ὀχεία, βάτευμα, Συνέτ.

Ἐπαναβιβάζω, Μ. άσω, (βιβάζω) Ἀνεβάζω, σηκώνω, βάλλω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος. Θουκυδ. Γ.

* Ἐπαναβιόω, Μλ. -βιώσομαι (ἀναβιόω, ἀνμλ.) Ξαναζῶ, ἀναστενάομαι.

Ἐπαναβλητός, Ἐπίρ. (ἐπαναβάλλω) ἐπὶ φορεμάτων. Τριχιά, κρεμαστὰ ἐπάνω εἰς ἄλλα φορέματα, τὸ κοιτ. ἀναπεταράκι Ἡρόδοτ. Β΄. 81. »εἵματα λευκὰ ἐπαναβλητὰ φορεῦσιν, — 2) Μὲ προαύλημα, μὲ ἐνδύσιμον, τὸ ἰταλκ. μὲ πρελούδιον, ὅτοι τὸ πρῶτον παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου πρὶν ἀρχίσῃ τις νὰ παίξῃ, λαλήσῃ τὸ κομμάτι ὅπερ θέλει

Ἐπαναβοάω, Μλ.-ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Βοῶ, φωνάζω προσέτι, θηλ. ἐν ᾧ φωνάζῃ τις, φωνάζω καὶ ἐγὼ ἑαυτόν. Ἀριστοφ.

Ἐπαναγιγνώσκω, νεώτ. τύπος δὲ, ἐπαναγινώσκω, Μλ -γνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Ἀναγνώσκω, διαβάζω τι μὲ μίαν ὁμματιὰν, ἢ καὶ μὲ προσοχήν, ἢ ξανοδιαβάζω. Ἐπίκτητ.

Ἐπεναγκάζω, Μλ -άσω. (ἀναγκάζω) Ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ προσέτι. Ἡρόδ. 8, 130. ἀφ' οὗ.

*Ἐπανάγκασμα, ατος, τὸ, Πᾶν ὅ,τι ἀναγκάζει, βιάζει· ἀνάγκασμα, βίασμα προσέτι.

Ἐπεναγναστής, οῦ, ὁ Ὅστις ἀναγκάζει, βιάζει.

Ἐπαναγκής, ὁ, ἡ. (ἀνάγκη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, γίνεται ἢ πρέπει νὰ γένῃ ἀπαγκαίως, μὲ ἀναγκαστικὸν τρόπον· τὸ πλεῖστον ἐν οὐδετ. γένει, Ἡρόδ. 1, 82. Ἐπῤῥ. προπαροξυντ. ἐπάναγκες, Πλατ. Νμ. 8, σλ. 648. Δ, 9, σλ. 877. C »ἐπάναγκες κομῶντεςα Φοροῦντες μακρυὰ μαλλιὰ ἐξ ἀνάγκης, διὰ τὴν συνήθειαν. »ἐπάναγκές ἐστιν εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναγκαίως πρέπει νὰ γένῃ, νὰ εἶναι. »ἐπάναγκες μηδὲν ἐστιν Δὲν εἶναι, δὲν χωρεῖ κάμμιὰ ἀνάγκη, βία.

Ἐπαναγορεύω, (ἀγορεύω) Κηρύττω, φανερόνω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ προβιβάσμου τινος εἴ τινα τιμὴν προσέτι, τὸ ἰταλ. προκλαμάρω, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1068.

Ἐπανάγω, Μλ. -άξω (ἀνάγω, ἀνμλ.) Κομίζω, ὁδηγῶ τινα ὀπίσω που, προστάζω, κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ, ἔλθῃ τις ὀπίσω, π. χ. ἐξορισμένους τις εἰς τὴν πατρίδα του πάλιν. »ἐπαναγει τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας. Σύρω, τραβῶ ὀπίσω, π. χ. τὴν χεῖρα. — β΄.) Ἐρεθίζω, παροξύνω τινά, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, »ὀνείδεσι κατιόντα ἀνδρώπου φιλέει ἐπαναγειν τὸν θυμόν Ἡρόδ. 7, 160. — 2) ἀμετβ. Τραβοῦμαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, τὸ ἰταλ. ρετιράρω, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ΄, α΄. 3. — β΄) ἐπὶ πλοίων, Κάμνω πανιά, ἀρμενίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἔχθρόν, εὐγαίνω μὲ τὸν στόλον, ἰταλ. φλόταν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. »ἐπαγάγω τὰς νῆας» Προστάζω νὰ ἀρμενίσουν τὰ καράβια ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μεταφορικ. »ἐπαγάγω τὸν ἔπαινον, Ἀρχίζω νὰ ἐπαινῶ, Πλούταρχ. »ἐπαγάγω τὸν λόγον Ἀρχίζω πάλιν, φέρω ὀπίσω τὴν ὁμιλίαν »ἐπαναγκαῖον δέμοι μικρὸν ἄνωι τὸν λόγον». Συνέξ. Πασχ. Φθείνω, καταντῶ που κατὰ τύχην, Ἡρόδ. 4, 103. Ὅπου μέντοι ὁ Schweigh. ἀπενεγχόντας, ἀντὶ ἐπαναχθέντας γράψειν προτείνει. (-) ἀφ' οὗ

Ἐπαναγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ νὰ κομίζῃ, ὁδηγῇ τις τινα, νὰ φέρῃ τινὰ ὀπίσω που· τὸ νὰ ἀρμενίζῃ, εὐγαίνῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ σηκόνῃ τὴν ἄγκυραν, κάμνῃ πανιά — 2) Ἐπιστροφή, τρέβιγμα ὀπίσω, τὸ ἰταλ. ρετιράδα.

Ἐπαναγωγός, ὁ, ἡ. Ὅστις ὁδηγεῖ, κομίζει τινὰ πού ἢ κατά τινος — 2) Ὅστις κομίζει μέρει τινὰ ὀπίσω, ὅστις ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω. Δίων Κάσ.

Ἐπαναδέρω, = ἀναδέρω. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδίδωμι, Μλ -ώσω, (δίδωμι) Δίνω, αὐγατίζω ἀλίγω κατ' ὀλίγον πάλιν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδιπλάζω, (διπλάζω) Ξαναδιπλόνω· ἐπαναλαμβάνω, τὸ ἰταλ. ῥεπετίρω, ἐρωτῶ τι δύω φοραῖς Αἰσχύλ. Προμ. 823. »ἐπαναδίπλαζε, Ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν, ξαναρώτησε ἀκόμη μίαν φοράν.

*Ἐπαναδιπλόω = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναδίπλωμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ξαναδιπλώθη, ἔγινε δύω φοραῖς τόσον, ὅσον ἦτον ἐδιπλώθη δύω φοραῖς.

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ. Ξαναδίπλωσις, διπλωσίωμα, ἐπαγάλημῥίς τινος· ὡσαύτως καὶ ῥητορικὸν τέχνημα.

Ἐπαναδραμεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β. τοῦ ἐπανατρέχω.

Ἐπαναξεύγνυμι, Μ. εὔξω, ἔτι δὲ καὶ ἐπαναζευγνύω. (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Συνδέω, συναρμόζω, ἔτι δὲ ἑτοιμάζω, μαζόνω τὰ πράγματά μου πάλιν, τὸ ἰταλ. ἰμπακάρω, ὅθεν ἀμετβ. ἀναχωρῶ, μετσέω πάλιν μὲ ἕλα τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα· ξαναέρχομαι πάλιν, ἐπιστρέφω ὀπίσω. Διόδ. Σικελ.

Ἐπαναθεάομαι, Μλ -άσομαι, μέσ. ἀποδ. (θεάομαι, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι πάλιν, ἐν δευτέρου, ξαναθεωρῶ, ξαναπαρατηρῶ Ξεν. Θεωρῶ, πατρῶ τὰ ὑψηλὰ που· σηκόνω τι ἐπάνω καὶ τὸ θεωρῶ, παρατηρῶ (ἀσομαι)

*Ἐπαναθρώσκω (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ, πετάχνομαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πλησίον τινος ἢ ἑαυτῷ· πιστεύω ὑπὸ τοῦ Pinzger ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 359, ἀποδεχθεῖσα ἀναγωσίν.

Ἐπαναιρέομαι, μέσ. σπανιώτατον δὲ ὡς ἐργν. ἐπαναιρέω (αἱρέω, ἀνμλ.) Σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, σηκόνομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 791. Ἀνακέζομαι, παίρω τί ἐπάνω μου διὰ νὰ τὸ κάμω, ἐξαιρ. ἐμβαίνω εἰς πολιτικὴν τινα λειτουργίαν, ἢ δούλευτιν τῆς πατρίδος, Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω τρόπον τινὰ ζωῆς, κάνὲν ὄργον. »ἐπαι· βίον, τέχνην καὶ π. τ. »πόλεμον» Ἀρχίζω πόλεμον. — 2) Παίρω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀκυρόνω τι »νόμον» Πλτ. — 3) = ἀναιρέομαι, σημσ. 3. Ἀφανίζω, φονεύω, σκοτόνω, Πολῤῥ. ἀφ' οὗ

Ἐπανάιρεσις, εως, ὁ. Θάνατος, φόνος, ὄλεθρος, φθορά. Πολύβ.

Ἐπαναίρω, (αἴρω, ἀνμλ.) Ὑψόνω, σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλά, ὡσαύτως καὶ μέσ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 784. καὶ Θουκυδ. Ζ. »ἐπανῆρατο τὴν βακτηρίαν» Ἔσήκωσε τὴν ῥάβδον διὰ νὰ κτυπήσῃ. Πλάτ. Ἀνίστημαι, σηκόνομαι.

Ἐπαναχαλέω, ῶ. Μλ. -έσω (καλέω, ἀνμλ.) Κράζω πάλιν ὀπίσω, ξαναφωνάζω τινά.

Ἐπανακάμπτω, Μ. ψω, (κάμπτω) Λυγῶ τι ἢ λυγίζω πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω τι ὀπίσω ἀδηγῶντας, διοτιῶντάς το — 2) ἀμετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἀριστοτ. Προβλ.

Ἐπανάκειμαι, Μλ. -κείσομαι (κείμαι, ἀνμλ.) Κοιτόμαι ἢ στέκομαι ἐπάνω, ἢ πλησίον που· εἶναι βαλμένον, διπρισμένον τι ὡς ἀνταμοιβήν, ἢ ναι βαλμένον, διπρισμένον τι ὡς ἀνταμοιβήν, ἢ τιμωρία Ξενοφ. Κυρουπ. Γ΄. Γ΄. 52. »τοῖς δὲ κακοῖς τιμωρία τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀρίστοις ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται.

Ἐπανακεφαλαιόομαι, = ἀνακεφαλαιόω. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν πράγματός τινος, ἤτοι τὸ ξαναθεωρῶ, ξαναδιηγοῦμαι κλ. τ. μὲ συντομίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὸ ἰταλ. ῥιπιτελάρω, ῥιστουμάρω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Ἐπαναείρυμαι, (εἴρυμαι) Ἀνακατόνωτι, σμίγω ἐς δεύτερον, ξανανακατόνω. ποιητ.

Ἐπανακλαγγάνω, (κλαγγάνω) Ξαναγαυγίζω, Ξενοφ. Κυν. Δ'. 5. καὶ ς'. 23.

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ. (ἐπανακαλέω) Ξανακάλεσμα, ξανακράξιμον, κράξιμον ὀπίσω.

Ἐπανακλίνω, (κλίνω) Ἀκουμβίζω τι ἐπίτι, ἢ ὀπίσω· λυγίζω τι ὀπίσω, κάμνω νὰ κλίνῃ, βαλζῃ πρὸς τὰ ὀπίσω (ι) ἀφ' οὗ

Ἐπανάκλισις, εως, ἡ. Ἀκούμβισμα ἐπί τι, ἢ ὀπίσω· λύγισμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανακοινόω, (κοινόω) Φανερόνω, κοινοποιῶ τινος εἰς τινα, ἵνα συμβουλεύσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπανακομίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ. ιῶ (κομίζω) Κομίζω, ὁδηγῶ, φέρω τι ὀπίσω που.

Ἐπανακράζω, Μλ-ξω (κράζω, ἀνμλ.) Φωνάζω, κράζω πάλιν μεγαλοφώνως. Πολυδ. Ε. 34.

Ἐπανακρεμάννυμι, Μλ-άσω (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι ἐπάνω, πλησίον τινός, ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Πεζ. Κρέμομαι, εἶμαι ἐξηρτημένος κρεμάμενος ἀπό τι.

Ἐπαναπαίνω, = ἀναπαίνω. (ι)

Ἐπαναπέρωσις, εως, ἡ. Σπρώξιμον, ἄμπαμα, κράτημα ὀπίσω. 2) Ἐπιστροφή, παράτο

Ἐπαναπρούω, (κρούω) Σπρώχνω, ἀμπώνω, κωτῶ τι ὀπίσω. Μέσως δὲ, ἐπαναπρούομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἀριστοφ. Ὄρν.

Ἐπαναπαύομαι, Μλ-αύσομαι μέσ. ἀποθ. (παύομαι, ἀνμλ.) Ξαναποκοτῶ, ξαναλαμβάνω, ξαναερεθίζω.

Ἐπανακυκλέω, Μλ-ήσω (κυκλέω) Ξανατριγύρω, ξαναφέρω τι ὁλόγυρα· ἐπαναλαμβάνω τι, ἤτοι τὸ λέγω, ἢ τὸ κάμνω πάλιν. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναφέρῃ τις ὁλόγυρα, ξανατριγυρίζῃ τι· ἐπανάληψις, ἢ τὸ νὰ λέγῃ ἢ κάμνῃ τι πάλιν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε ἢ εἶπε προτήτερα· περιτύλιωμα.

Ἐπανακυλόω, = ἐπανακυκλέω. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλωσις, εως, ἡ. = ἐπανακύκλησις.

Ἐπανακύπτω, Μ. φω. (κύπτω) Σκύπτω, ἢ κλίνω τὸν ἐαυτόν μου ἐπί τι, κλίνω, βαλζω ἐπάνω πρός τι, ἢ εἰς, ἢ κατά τι. μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἱππ. ΙΒ'. 14. πλόγχη ἐπαιωκύπτουσαι, —2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, ἢ ἀντιτείνω, ἐναντιώνομαι εἰς τι· μετὰ δοτ. Ἰωσηπ. Π. Ἰουδ. ς'. 8. ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν, Τοὺς ἐναντιωμένους εἰς τὰς ἐλπίδας του.

Ἐπαναλαμβάνω, Μλ-ήσομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Ξαναπαίρνω, ἢ παίρνω ὀπίσω τι· ξαναλέγω, ξαναλάμνω τι, τὸ ὁποῖον ἔκαμα, εἶπα προτήτερα, τὸ ἴδιον. ῥητορικὸν ἐπαναλαμβάνων ἐπιλέγει· Ἐπρόσταξε πάλιν τὰ ἴδια λέγοντας, Πλάτ. Φαιδ. σλδ. 228. Λ. ἐν γένει = ἀναλαμβάνω. (Ὁ δὲ Νοῦμας ἀσύγγνωστα πάλιν τολοιπὸν, λήψω τὸν μέλ. σημειώσας.)

Ἐπαναλέγομαι, (λέγω) Ξαναλέγω. Ἀλεξάρχ. περὶ σχμ. σλ. 36. παρλ. Schaef app. Dem. 1. σλ. 522.

Ἐπανάληψις, εως, ἡ. (ἐπαναλαμβάνω) Τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ἤτοι λέγῃ, κάμνῃ τὰ τι πάλιν ὡς προτήτερα. ἐνγένει = ἀνάληψις.

Ἐπαναλίσκω, Μ. ώσω. (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) Δαπανῶ, ἐξοδεύω προσέτι, ἀκόμι περισσότερον μεταχειριζόμενός τι.

Ἐπαναλογέω, (ἀναλογέω) Λέγω καὶ σὲ δεύτερον, ξαναλέγω, διηγοῦμαι ἢ ἐξηγῶ τι καθεξῆς τὸ πρᾶγμα. Ἡροδ. 90. ἐνθὰ ἄλλοι προκρίνουσι τὸ παλλιλογέω.

Ἐπαναλόω, Σπανιώτ. ἐνεστ. τύπος, ἀντὶ ἐπαναλίσκω.

Ἐπαναμένω, = ἐπαναδέχομαι, Νεκήτ. Χρον. μένω περισσότερον καιρὸν· ἄνευ πτωτικοῦ. — 2) Προσμένω, καρτερῶ τι· μετὰ δοτ. — 3) Προσμένω, καρτερῶ τι· μετὰ αἰτιατ. ἐπαναμενόμενον με ὀλίγον εἰσελθεῖν χρόνον.

Ἐπαναμιμνήσκω, Μλ μνήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ.) Ξανανθυμίζω, κάμνω τινὰ νὰ ξαναενθυμηθῇ τι ποτε, Δμτρ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναμνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναενθυμίζῃ τὶς τινά τι, νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμισίν του τι· ξαναενθύμισμα.

Ἐπανανεόω, ῶ. (νεόω) Ξανανεόνω, ξανακαινουργόνω τι. Πλάτ. Πολ. Β'. ἀφ' οὗ

Ἐπανανέωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξανανεώνῃ, ξανακαινουργόνῃ τίς τι· ξανακαινούργωμα.

Ἐπαναπαύω, Μ. αὐσω. (παύω) Ἀναπαύω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ που, ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι. Μέσ. Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι.

Ἐπαναπέμπω, Μλ-ψω (πέμπω) Στέλλω ὀπίτω, ἢ ἐπάνω που, ἢ ῥίπτω τι ὑψηλά. Ἱπποκρ.

Ἐπαναπεράω, Μ. άσω. (περάω) Περνῶ, διαβαίνω κάτωθεν πρὸς τὰ ἐπάνω μέρη, ἢ ξαναπερνῶ. Νικολ. Δαμασκ. ὑπεραπερώντος δ' ἐκ τῆς Συρίας καὶ τοῦ εὐξείνου πόντου.

*Ἐπαναπέτομαι, Μλ-πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἐπάνω εἰς τι· ἢ προσέτι, ὑψηλά

*Ἐπαναπήγνυμι, Μλ-ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι.

Ἐπαναπηδάω, Μλ-ήσω (πηδάω) Πηδῶ ἐπάνω που, ὑψηλὰ ἢ τὰ σύνηθ. τὸν ἀνήφορον· πηδῶ εἰς τι, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐπίτι. Ἀριστοφ.

Ἐπαναπίπτω, Μλ-εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που· πλαγιάζω ἐπί τι. ψυλλοις ῥόδων ἐπαναπεσοῦσι. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. 14. (ι)

Ἐπαναπλάσσω, Μλ-άσω = ἀναπλάσσω. Ἀθην. σελ. 95.

Ἐπαναπλέω, Μλ. -εύσομαι, Ἰων. ἐπαναπλώω. (ἀναπλέω, ἀνμλ.) Πλέω εἰς καράβι, ἀρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ πρὸς τὰ ἄνω τῆς θαλάσσης ἀκόμι. Τρπκ. ἐπαναπλώουσιν ὑμῖν ἔπεα κακὰ Εἰς τὴν γλῶτσάν σας ἐπιπολάζουσι κακαὶ ὁμιλίαι, Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 212. παρβλ. ἀναρυπλώω —2) Πλέω μακρύτερα, ὀπίσω· ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ ταξείδι, ἐρχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα μου ὀπίσω, Ξνφ. Κάμνω πανιὰ, αὐγαίνω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. ἐπί τινα.

Ἐπαναπνέω, Μ. εύσω. (πνέω, ἀνμλ.) Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀναπνέω πάλιν, ξανανασαίνω.

Ἐπαναποδίζω, = ἀναποδίζω.

Ἐπαναπολέω, = ἀναπολέω. Πλάτ. Φίληβ. 36.

Ἐπανάπτημι, Πετῶ πρὸς τὰ ἄνω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναπτήσιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις δύναται, εἶναι εἰς κατάστασιν διὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ ἄνω. Ἡσύχ.

Ἐπαναῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Ξανασχίζω, ξανοξεσχίζω· σχίζω τι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπαναῤῥιπίζω, = ἀναῤῥιπίζω Ἰώσηπ.

Ἐπαναῤῥίπτω, καὶ ἐπαναῤῥίπτεω, (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι ἐπάνω ἀπό τι, ὑψηλά, ἐπάνω —2) ἀμτβ. Πηδῶ, ῥίχνομαι πρὸς τὰ ἄνω, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 4. (ι)

*Ἐπανάσεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σηκόνῃ τις τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ τινά· τὸ νὰ σηκόνῃ ὑψηλὰ ἄρματι καὶ νὰ τὸ κουνᾷ, τραντάζῃ· τὸ νὰ φοβερίζῃ τινὰ κουνῶντας ἄρματι· ἐν γένει, ἀπειλή, φοβερισμός, Θεόδ. παρὰ τὸ

Ἐπανασείω, Μλ-είσω (σείω) Σείω, κουνῶ τι σηκόνωντάς το ὑψηλά, φοβερίζω τινὰ σηκόνωντάς τι ὑψηλὰ κουνῶντάς το, ἐξαίρ. χεῖρας, ὅπλα· μετὰ δοτ. Φοβερίζω τινὰ σηκόνωντας ἄρμα, ἢ τὸ χέρι ἐναντίον του. ἐν γένει ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Ἐπανασκέπτομαι, Μ. έψομαι. μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) Ξαναστοχάζομαί τι· σηκόνω τι ἐπάνω πάλιν καὶ τὸ θεωρῶ, παρατηρῶ.

*Ἐπανασκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω) Παρατηρῶ τι μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν καὶ τὸ ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Πλάτ. Ἱππ. ἐλάτ. σλ. 393. D.

Ἐπανασπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω) Ξανασπέρνω, μεταστέρνω. Τζέτζ εἰς Ἡσιοδ. ἀφ' οὗ

*Ἐπανασπορά, ἡ. Ξανασπόρτσιμον, μεταστόρτσιμον.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ. (ἐπανίσταμαι) ὡς καὶ παῤῥησίᾳ, τὸ σλδ. ἰταλ. ῥεμπελιόνη, καὶ ἐκ τοῦ Γαλλ. ῥεβολουτσιόνη. Θουκυδ. Β. πτῶν Ἐλλήνων τὴν ἐπανάστασιν. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. Ἐπανάστασις, ὅταν τινες τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάζωσι καὶ ἐχθρεύωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασιν —2) Ὕψωμα, ὑψίλωμα τόπου τινος, ἀνήφορος· πρίσμα, φούσκωμά τι. Διοσκορ. Η. δ. Τρπκ. ὑπερανάστασις λόγου Γ'· φος λόγου. Δμτ. Φαλρ.

Ἐπαναστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν διοικητῶν του.

Ἐπαναστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Κτυπῶ τι ἐπάνω ἢ ὀπίσω· μαζόνω ἢ σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλά. ἐν γένει, = ἀναστέλλω.

Ἐπανάστημα, τος, τὸ. (ἐπκνίσταμαι) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον· ὕψωμα, πρίσμα, φούσκωμα.

Ἐπαναστρέφω, Μ. ψω. (στρέφω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ. Βτρχ. 1102. Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ μέσως. Ἀριστοφ. Ἱππ. 244. ἀφ' οὗ

Ἐπαναστροφή, ἡ. = ἀναστροφή· Γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή.

Ἐπαναστώω, = ἀναστώω. Εὐτάθ.

Ἐπανάτασις, εως, ἡ. Ξάπλωμα, σηκωμα, τέντωμα πράγματός τινος ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω. Ἀριστοτ. παρὰ τὸ

Ἐπανατείνω, ἐξαιρέτως δὲ Μέσως, ἐπανατείνομαι, (τείνω). Ἁπλόνω, τεντόνω, κρατῶ, σηκόνω τι πρὸς τὰ ἄνω· σηκόνωντάς τι ἐπάνω τὸ δείχνω, ἐξαίρ. τὸ χέρι· φοβερίζω τινά.

Ἐπανατέλλω, Μ. -ελῶ = ἀνατέλλω. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ σηκωθῇ, ὑψωθῇ, νὰ φανερωθῇ, Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμτβ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι, φαίνομαι ἐπάνω, φανερόνομαι ὑψηλά. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β'. 563. ἐπανατέλλουσι γαίης. Εὐγαίνουσι, γενιοῦνται, φυτρόνουν ἀπὸ τὴν γῆν.

*Ἐπανατέμνω, Μλ-εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Κόπτωντας ἀνοίγω τι πάλιν, ἐκ δευτέρου· κόπτω τι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τινός, ἢ πρὸς ἐπάνω.

Ἐπανατίθημι, Μλ. -θήσω = ἀνατίθημι. Βάλλω, προσθέτω τι ἀκόμι εἰς τι.

Ἐπανατρέπω, Μ. -ψω. (ἀνατρέπω, ἀνμλ.) Ἀναποδογυρίζω, κάμνω τι ἄνω κάτω, τὸ χαλνῶ.

Ἐπανατρέφω, Μ.-θρέψω. (τρέφω, ἀνμλ.) Τρέφωντας τι ἢ τινα, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του· ξανατρέφω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. ξανατάζω.

Ἐπανατρέχω, = ἀνατρέχω. Ἀνμλ. Βασίλ. Ἑξαήμ.

Ἐπανατρυγάω, Μ.-ήσω. (τρυγάω) Ξανατρυγῶ, τοῦτ' ἔστι συνάζω τὰ ἀπὸ τὸν τρύγον ἐναπολειφθέντα σταφύλια, σταφυλολογῶ, τὰ κοινῶς τσαμπουρολογῶ, μαζόνω τὰ τσαμπούρια. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπαναφέρω, ποιητ. ἐπαμφέρω = ἀναφέρω, ἀνμλ. Μέσως, Φανερόνω, εἰδοποιῶ, εἰδοποιῶ ἐξάπινα ὀπίσω. Ἀμετβ. Ξαναϋψόνομαι, σηκόνομαι πάλιν ὑψηλά. Πεζ. Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ ἐνῇ, σηκωθῇ ἐπάνω ἀναθυμίασις, ἢ μυριοειδὲς, ἀφ' οὗ

Ἐπαναφορά, ἡ. = ἀναφορά, Τὸ νὰ ἀναφέρῃ τὶς τι ὀπίσω· τὸ νὰ ἀνεφέρῃ τί τι εἰς τι προηγούμενον· παρὰ δὲ τοῖς Τήτορσι, ὁ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων καλῶν τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Πλούταρχ. εἰς Ὅμηρ. ἀφ' οὗ.

Ἐπαναφορικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἴς τι· ἀνήκει εἰς τὴν τοῦ ῥητορικοῦ σχήματος ἐπαναφοράν.

Ἐπαναφυσάω, Μ. ήτω. (ψυσάω) Ξαναζουσαίνω τι, τὸ γεμίζω πάλιν ἀέρων· ψυτῶ εἴς τι πάλιν· ἐπὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιγκτῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1175.

Ἐπαναφύω, (φύω, ἀνμλ.) Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ ἢ νὰ αὐγάλῃ βλαστάρια ἐπάνω,— 2) κατὰ μέσ. διάλ. μετὰ ἄορστ. β'. καὶ Πρμ. Φυτρόνει, γεννᾶται ἐπάνω εἰς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ'. 13.

Ἐπαναφωνέω, Μλ. -ήσω (φωνέω) Ἐκφωνῶ, ἐκβριζῶ, λέγω μετὰ ταῦτα, ἢ ἐξοπίσω τινός διὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ Ξεῖτ. Ἐμπ.

Ἐπαναχέω. Μλ. -εύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω προσέτι, ξαναχύνω· καὶ, ὑπαρκ. ἀπαρυσ, Κλαίω προσέτι. Αἰσχλ.

Ἐπαναχρεμπτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει τὸ πτύσιμον, παρὰ τὸ

Ἐπαναχρέμπτομαι, Μ -ψομαι. μέσ. ἀποβ. (χρέμπτομαι) Βηχῶ, βηχῶ καὶ ἐνάζω φλέγμα, βηχῶ καὶ πτυω, ψτῶ. ἀφ' οὗ

Ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βήχῃ, βηχῶ καὶ ἐνάζῃ, πτύησις φλέγμα.

Ἐπαναχωρέω, = ἀνεχωρέω, Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ὑποχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω. τὸ νὰ τραβιέται τις, ἢ τι ὀπίσω. Θουκυδ. Γ'. ηκύμματος ἐπαναχώρησις.

Ἐπανδρος, ὁ, ἡ. (ἀνὴρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνδρικόν, ἀνήκει, πρέπει εἰς ἄνδρα. Παλαίφατ. περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ηκαὶ τὸ ἐπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. Διοδ. Σικ. Ἐπῤῥ. ἐπάνδρως

Ἐπανδρόω, (ἀνδρόω) Βάλλω, φέρω που ἄνδρας, προβλέπω, προμηθεύω τι μὲ ἄνδρας Ἀπολλ. Ἀργ. Α. 878. »Δῆμον παισὶν ἐπανδρώσῃ« Νὰ προβλέψῃ τὴν Δήμνον μὲ παιδία ἀρσενικά, νὰ τὴν γεμίσῃ ἄνδρας.

Ἐπανεγείρω, = ἀνεγείρω (ἀνμ.) ἀφ' οὗ

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ, = ἀνέγερσις.

Ἐπάνειμι, (ἄνειμι) Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω πάλιν ὀπίσω. Πλούταρχ. ηκαὶν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν« Τροπὴ ἐπὶ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τὰ αὐτά, Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. β'. 15. Ὁ ἐναντὸς ἐπελαμβάνεται συνήθ. κατὰ σημα. Μέλλοντος.

Ἐπανειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνμλ.) Τὸ νὰ εἰπῇ τί τι προσέτι, νὰ εἰδοποιήσῃ, ὑποσχεθῇ τι. »Ἐπανειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι«, Ὑπεσχέθησαν ἄθλον πρὸς τούτοις καὶ πληρωμὴν εἰς τὸν φονέα. Θουκυδ ς'. 60.

*Ἐπανείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπανέρομαι. Ἡρόδ. 3, 32.

Ἐπανέλευσις, εως, ἡ. (ἐπανέρχομαι) Ἐπιστροφὴ γυρισμός, ἔρχομος εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν.

Ἐπανελύω, Μ. νσω. (ἐλύω) Σύρω, τραβῶ τι πρός τι. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Β'. 19.

Ἐπανεμάω, Μ. ήσω. (ἐμάω) Ξανβερνῶ, ξερνῶ κατὰ συνέχειαν, μίαν φορὰν κατόπι ς' τὴν ἄλλην. Ἱπποκράτ.

*Ἐπάνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος) = ὑπηνέμιος (ἄ)

Ἐπανενέγκω, = ἐπαναφέρω.

Ἐπανερεύγομαι, = ἀνερεύγομαι.

Ἐπανέρομαι, (ἔρομαι) Ξαναρωτῶ,

Ἐπανέρχομαι, Μλ. -ιελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Μεταβαίνω, πηγαίνω πέρα· ἐξαπλόνεται, διαδίδεται που, ηἐπανελθεῖν εἰς τι.« Ἡρόδ. 2 109. Ξανέρχομαι, πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που, ξαναγυρίζω· ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τοὺς ἰδίους λόγους, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου. ἐπανέρχ. τί καὶ ἐπί τι, Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 2. Ἀγεσ. ΙΑ'. 1.

Ἐπανερωτάω, Μλ. -ήσω (ἐρωτάω) Ξαναρωτῶ. Πλάτ. Ἱππ. ἐλσ. σλ. 369. D.

*Ἐπάνεσις, εως, ἡ (ἐπανίημι) Ξαπόλυμα, ξαναξετέντωμα, τὸ νὰ χάνῃ τι τὸ τάνυσμα, τέντωμά του πάλι.

Ἐπανέχω, Μλ. -έξω (ἀνέχω, ἀνμλ.) Κρατῶ εἴς τι, ἔχω τι εἰς τι. ἐξαιρ. ὑπακ. φρένα, Ἔχω, κρατῶ τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τι, προσέχω· μετὰ ὁστ. Κρατῶ ἢ ἐπιστηρίζομαι εἰς τι, ἀφιερόνομαι, θαῤῥῶ ἢ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου εἴς τι· εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 38. ντοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως πεπομένοις ἐπανέχουται ντὰ οἰκεῖα παθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχονται Ὡς πρὸς τὰ κοινὰ πάθη ἢ τὰς κοινὰς δυστυχίας, δὲν ἐμετροῦσε τὰς οἰκιακάς· ἢ κρεῖττον ἴσως κατὰ σημ. μέ τὴν διαθ. κοντὰ εἰς τὰ κοινὰ κατὰ ὑπέφερεν καὶ τὰ οἰκιακά. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 22. Μέσ. Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω

*Ἐπανήκω, (ήκω) Ξαναερχομαι ὀπίσω — 2) Ξαναγυρίνω πάλιν εἰς τὸ φανερόν· αὐξάνομαι πάλιν, ξαναποκτῶ δόξαν, ὑπόληψιν.

Ἐπανιζάνω, Μλ. -ήσω (ἀνιζάω) Ἀνιζάνει, ἀνγάζει βλαστάρια ἐπάνω ἢ πλησίον, ἀναβλύζει ἢ ἀναβρύει, Ἡρόδ. 2, 12. ηκογχύλιά τε φαινόμενα ἐπὶ τοῖσι ὄρεσι καὶ ἅλμην ἐπαναζεούσαν« Ὁμοιάζει μὲ ζωηρὸν χρῶμα ηχρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανιζάνει« Λουκ. β'.) Τροπ. ἐπὶ πάντων ὅσα εὐγαίνουν, φαίνονται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ὡς ἰδιότης προσώπου ἢ πράγματός τινος, ητοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς« Λουκ. Ἰδὲ ἐπαννήνοθε, — γ'.) ἐξαιρ. Ἔχω ἀφθονίαν, ἀκμὴν εἰναι πρᾶγμάτος τινος, εἶμαι γεμάτος ἀπό τι, ἔχω μὲ ὑπερβολὴν τι. ηεἰς τοσοῦτον ἐπανιζῆσαι τοῖς Ἕλλησιν μετὰ ὁστ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ ἐναντίαν σημσ. ηεπανιζ. πόνων« Αἰσχλ. κατ. 930. παρβλ. Schaef. ἐν Δίον. συνθ. σλ. 269 — 2) Ἀνιζάνει ἀργά, ὄψιμα, ἀφ' οὗ

*Ἐπάνιζημα, ατος, τό, = ἐπάνιζησμα.

*Ἐπάνιζησμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἀνιζῇ τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι — 2) Τὸ νὰ ἀνιζῇ τι ἀργά, ὄψιμα.

Ἐπανιζάω, ποιητ. ἀντὶ ἐπανιζάνω. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 513.

Ἐπανιζίζω, Μ. -ίσω. (ἀνιζίζω) Στολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια· ἐν γένει, στολίζω, ποικίλλω, παρδαλίζω, κάμνω τι νὰ φαίνηται πολλῶν λογιῶν ηπανθ. πασῶν ποικντοῖς« Κάμνω νὰ φαίλλουν τὸν πασῶν φαίλλοντες εἰς τὸ μεταξὺ καὶ θρηνητικὰ ᾄσματα Αἰσχλ. Χῳρ. 147, Τροπ. ηἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἀπηνθισμένη, Στολισμένη μὲ ποιητικὰς λέξεις. Φιλστρ. Σοφ. 1, 15, 7. ηἐπανθίζω τινὶ ἐρύθημα τὸ ἠμέτρ, Λέγω τινί, δὲν ἐροκοκκινίζεις, δὲν ἐντρέπεσαι διὰ τὰς πράξεις ἢ διὰ τοὺς λόγους σου; Λουκ. ἱστρ. 13. ἀφ' οὗ Αἰσχύλ. Χοηφ. 147.

Ἐπάνθισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος ὡς ἄνθος· πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ἢ ἐπιπολάζει ἐπάνω που, ἐξαιρ. ἐπὶ βαμμένων πραγμάτων. Ἱπποκρ.

Ἐπάνθισμός, ὁ. Στολισμός, μὲ ἄνθη, λουλούδια, ἢ μὲ σύνθηρα χρώματα.

*Ἐπανθοπλοκέω, Μλ. -ήσω (πλέω) Πλέκω τι ἀπὸ λουλούδια, περιπλέκω τι μὲ λουλούδια. Ἀρστφ. Ἀχ. 670.

Ἐπανθρεκίδες, ων, αἱ (ἀνθρακὶς) Ψωράκια, τὸ κοιν. στιρόνια ψημένα ἐπάνω εἰς ἀνθράκιας, τὸ ἑκτοῦ Ἰταλ. καρβουνα.

Ἐπανιάομαι, (ἀνιάομαι) Ἀνποῦμαι διάτι, Πολυδ. Ε'. 129. Ξενοφ. Ἐφέσ. Α'. 10. Σχολ. Ἀράτ. (υυυ−−υ)

Ἐπανίημι, (ἵημι) Ξεσφίγγω, ἀπολύω, ξετανύζω τι· ἀφίνω τι νὰ μαρυνθῇ, ἀδυνατίσῃ, χαυνωθῇ, Πλούτ. Λυκ. ηἐπανιέντες τοῖς νεοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς« (υυ−−υ Ἀττ.)

Ἐπανισόω, = ἀνισόω. (υυυυ−)

Ἐπανίστημι, Μλ. -επαναστήσω (ἀνίστημι) Σηκόνω, ξυπνίζω τινά· στήνω, βάλλω· παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίου τινός· κάμνω νὰ σηκωθῇ τις ἐξ ἐναντίας ἢ κατά τινος — 2) Μέσ. καὶ κατὰ β'. ἀόρ. καὶ Πρμ. Σηκόνομαι ὀρθός, Ἰλιάδ. Β, 85. (ὁ Ποιητ. μόνον εἰς τοῦτον τὸν στίχον ἔχει τὴν λέξιν ταύτην) ἐν γένει, Σηκόνομαι, προσηκόνομαι. ηἐπανίστασθαι τοὺς νέους πρεσβυτέροις« Ἐπὶ νεωτισμένης πόλεως, Ἀριστφ. Ὄρν. 557. Ὑψόνεται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.— β'.) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Σηκόνομαι, ἐπαναστατῶ, σηκένω κεφάλι ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· μετὰ ὁστ. Θουκυδ. 1. 28. ντῶ δήμῳ ἐπανεστησανε« Ἀριστφ. Ὄρν. 1571. ὅθεν καὶ, Καταῤῥονῶ, ὑβρίζω ἢ ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἐπιβουλεύω, π. χ. ηἐπανιστ. ταῖς παρθένοις« Αἰλ — γ'.) Στέκομαι ἐπάνω που ἢ εἴς τι· ὄρθιον παρ' ἰατροῖς, εὐγαίνει τι ἐπὶ τὸ δέρμα· φουσκώνει, πρίσκεται.

Ἐπανιτέον, καὶ ἐπανιτητέον. Ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐπάνειμι, Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τις κλ.

Ἐπάνοδος, ἡ. (ἄνοδος) Ἐπιστροφή, γυρισμός, ἔρχομος εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανοιδέω, (οἰδέω) Φουσκώνω, πρίσκομαι, ἀμετβ.

*Ἐπανοιδίσκω = ἐπανοιδέω.

Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ. (ἀνοίγνυμι) Ὅστις ἀνοίγει τι.

Ἐπανορθόω, Μ. ώσω. (ὀρθόω) Ξαναορθώνω, ξαναστήνω τι· βάλλω τι νὰ σταθῇ ἴσια, τὸ κάμνω ἴσιον, τὸ ἰσιάζω. Τροπ. Βοηθῶ τινα νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασίν του, Ἰσοκρ. Ἀρ. ηὅπως ἐπανορθώσομαι τὴν πολιτείαν τὴν διαφθαρμένην« Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. δ'. 6. ηἀσφαλομένους τὰ πλεῖστα ἐπανορθοῦνε. ἀφ' οὗ

Ἐπανόρθωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐδιορθώθη· καλλιτέρευσις, διόρθωτις. Ἀριστοτ.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πρῶτον πάλιν ἀποκατάστασις, καλλιτέρευσις, διόρθωσις. Δημοσθ.

Ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις διορθόνει μέρει τι πάλιν εἰς τὴν προτέραν του καλὴν κατάστασιν.

Ἐπανορθωτικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν, διορθόνῃ τι.

Ἐπαντέλλω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπανατέλλω, Ἡρόδ. 2, 142.

Ἐπάντης, ὁ, ἡ. (ἄντα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀντιφορτίον, δύσβατον, ἀπότομον, ἀποκρημνον, Θουκυδ. Ζ'. 79. ποὶ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος... ἀνεχώρουνε ὡς τὸ, ἀνάντης, ἀντὶ. τῷ, κατάντης.

*Ἐπαντιάω, Μλ. -άσω (ἀντιάω) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, Ὅμ. Ἰλ. 152.

Ἐπαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω) Τραβῶ τα ἀγάζω νερὸν εἰς τι, χύνω νερὸν ἐπάνω εἰς τι, ῥαντίζω, ποτίζω, βρέχω τι· χύνω τι ἐπάνω εἰς τι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους· λέγω, ὁμιλῶ ὑπερβολικά, περισσά. Μεταφορικ. ἐπὶ λόγων, Λουκιαν. Η, σελ. 275. ἀφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπάνθλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἰς τι ἢ προσέτι.

Ἐπάντλησις, εως, ἡ. Τό νὰ ἀντλῇ, εὐγάλτης νερόν, νὰ χύνῃ ἐπάνω εἰς τι, νὰ ῥαντίζῃ τι· Ἐπανύομαι, παθητ. = ἀνύομαι.

Ἐπαρύω, Μ. ὑσω (ἀνύω). Τελειόνω, καμνω, μεταν. καθῶς τέλειον μηδὲ ποτὲ σφαλίκη ἐπηνύσησι Ἡ νίκη των δὲν ἐταλείωσε, τοῦτ' ἔστι ἔμεινεν ἀμφίβολος. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 311. ὅπου πρόσκειται ἡ ἑρμηνεία, ἄριστον εἶχον ἀέθλον. (χ)

Ἐπάτω, Ἐπίρ. (ἔνω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· μετὰ γενι. πτῶ ἐπάνω· Τὸ ἀπάνω μέρος. – 2) ἐπὶ χρόνου, Προτήτερα. Σουΐδ. (υυ–) ἀφ' οὗ

Ἐπάνωθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ ἐπάνω πρὸς κάτω. οἱ ἐπάνωθενοι, Οἱ παλαιοί. Θεόκριτ. Εἰδ. Ζ'. ὃ. ν.. εἴτε περ ἐσπλὸν Χαίων τῶν ἐπάνωθενοι, ἀντὶ, τῶν ἐκ παλαιοῦ χρόνου ὄντων, τῶν παλαιῶν, τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωσε, Ἐπίρ. = ἐπάνω.

Ἐπαξιέραστος, = ἀξιέραστος. Φίλ.

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγν. (ἄξιος). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, εἶναι ἄξιον, πρέπον· μετὰ γενι. Ποδ. – 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀξιόλογον, Σοφοκλ. ἡπάξιος γάμου. Ἐπίρ. ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, (ἄξιος). Ἀξιόνω, τιμῶ τινα 2) Κρίνω, θεωρῶ, κρατῶ τι ὡς ὀρθὸν, δίκαιον, πρέπον· ζητῶ τι παρακαλῶντας, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 803. Οἰδ. Κολ. 1497. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω. Ἠλέκτρ. 658. ἀφ' οὗ

Ἐπαξίωσις, εως, ἡ. Τιμή, τὸ νὰ νομίζῃ, κρίνῃ τὸ τι ἄξιον τιμῆς. 2) Ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπαξόνεος, ὁ, ἡ (ἄξων). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄξονα. Θεόκριτ. ΚΕ'.

Ἐπάξω, Δωρ. β'. ἐνκ. πρσπ. μέσ. ἀορ. α'. τοῦ πήγνυμι, ἀντὶ ἐπήξω· Θερ.

Ἐπαοιδή, ἡ, ποίησ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπῳδή. Μαγικὸν τραγούδι, μαγικὴ ψαλμῳδία. Ὀδσ. Τ, 457. Πινδ. Πῡ. 4, 385.

Ἐπαοιδίη, ἡ· ναύπερος τύπος τοῦ ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδός, ὁ, ποίησ. ἀντὶ ἐπῳδός.

Ἐπαπειλέω, Μλ. – λήσω (ἀπειλέω) τινί τι, Ἀπειλῶ φοβερίζω τινὰ μέ τι. Ἰλ. Α. 319. πλὴν ἐριδα τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. καὶ Σοφοκλ. Αἴας, πέμοί τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη. Ὀδσ. Ν, 127. Ἄνευ αἰτιατ. Φοβερίζω τινά. Ἰλδ. Ν, 583. ἰθὴ δ' ἐπαπειλήσας Ἕκτορι ἡρωϊ. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Φοβερίζω πρὸς τοὺς ἄλλους Ἰλδ. Ξ, 43. ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων.

Ἐπαπερείδω, (ἐρείδω). Στηρίζω, στερεόνω, ἀκουμβῶ τι ἐπάνω ἢ κοντὰ εἰς τι.

Ἐπαπέρχομαι, Μλ. – ελεύσομαι (ἔρχομαι ἀμλ.) μετὰ δοτικ. Πηγαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω ἐξόπιστω τινός, ἢ ὕστερα ἀπό τινα. Γρηγόρ. Ναζ. Μακκαβ. ἐπαπελεύσῃ (ἡ μητηρ) τοῖς πρωτοπελεύσεσι.

Ἐπαποδύνω, καὶ ἐπαποδύω. (δύω, ἀμλ.) τινά τινι. Σκοτόνω τινὰ ἐναντίον τινός, διὰ νὰ παλεύτῃ ἢ ἀγωνισθῇ μὲ αὐτόν, τοῦτ' ἔστι βάλλω τινὰ νὰ ἀγωνισθῇ μὲ ἄλλον τινά. »Χάριτα ἐπαποδύοντες στρατηγὸν Τιμοξένῳ Πλούαρχ. ἐθν. Θέτω, βάλλω τινὰ ὡς ἐχθρὸν ἐναντίον τινός Μέτ. »Ἐπαποδύομαι Ξεντύνομαι, ἢ ἑτοιμάζομαι ἐναντίον τινος, παρουσιάζομαι, ἀγωνίνω ὡς ἐχθρὸς ἐναντίον τινός· Πηγαίνω κατά τινας διὰ νὰ ἀγωνισθῶ μὲ αὐτόν, νὰ τῷ ἐναντιωθῶ· (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ δύω).

Ἐπαποδύνω, Μλ. – θυνοῦμαι (δύνω, ἀμλ.) Ἀποβυθίζω εἰς τι, ἢ, ἐν ᾧ γίνεται τι· μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις. παρὰ Πλάτ. Συμπ.

Ἐπαποικίζω, Μλ. – ίσω, Ἀττ. – ῶ (ἀποικίζω). Στέλλω εἰς ἀποικίαν καὶ ἄλλους ἀκόμη, καὶ ἑκατέραν φορὰν, καὶ πάλιν. Δίων Κάσ.

Ἐπαποκτείνω, Μλ. – ενῶ (κτείνω, ἀμλ.) Φονεύω προσέτι καὶ ἄλλον, φονεύω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι, ἢ εἰς τι.

Ἐπαπολαύω, = ἀναπολαύω, Ἀπολαμβάνω τι εἰς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι. Διόδ. Σικ. Β'. σελ. 609. ἁπάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ταῖς ἡδοναῖς ἐπαπολαύσειν.

Ἐπαπόλλυμι, Μλ. – ολέσω, Ἀττ. – ολῶ (ὄλλυμι, ἀμλ.) Φθείρω, φονεύω προσέτι, πλησίον εἰς τι· Μέσ. μετὰ β'. Παρε. Φθείρομαι, χάνομαι, χαλοῦμαι, φονεύομαι εἰς τι, ἢ ἐν ᾧ γίνεται, ἢ κάμνω τι.

Ἐπαπολογέομαι, Μλ. – ήσομαι, μέλ. ἀπορ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι, δίδω ἀπολογίαν, διαφεντεύομαι· ἀφ' οὗ ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἀπελογήθη, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡς δεύτερος διαφεντεύτης τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, τοῦ ἰδίου πράγματος. Πλτχ.

Ἐπαπορέω, Μλ. – ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν διά τι, προτέτ. Σοφοκλ. Τραχ. 1243. πῶς εἰς πολλὰ γ' ἐπαπορεῖν ἔχω· ἀφ' οὗ

Ἐπαπόρημα, ατος, τό = ἄπορημα, ἔκφρ. Νέα πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀπορία, ἀμφιβολία· ἀφ' οὗ

Ἐπαπορηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἢ φέρει ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀπορῇ, ἀμφιβάλλῃ τις ἐκ νέου, ἀπορία ἐπάνω εἰς τὴν ἀπορίαν. Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ.

Ἐπαπορητικός, ἡ, όν, = ἐπαπορηματικός. Ὅστις ἀπορεῖ εἴς τι, εὑρίσκεται εἰς ἀπορίαν, συνειδίζει νὰ ἀμφιβάλλῃ, εἶναι ἀμφίβολος.

Ἐπαποστέλλω, Μλ. – ελῶ (στέλλω). Πέμπω στέλλω τινὰ κατόπι, ὕστερα, ἢ ἐξοπίστω τινός· στέλλω τινὰ νὰ διαδεχθῇ, παραλάβῃ τι. ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξάμενον. Πολβ.

*Ἐπάπτω, Ἰων. ἀντὶ ἐφάπτω.

Ἐπαπύω, Δωρ. ἀντὶ ἐπηπύω.

Ἐπαρά, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐπαρά. ἡ (ἀρά). Κατάρα, Ἰλ. Ι ... κατηρᾶτο στυγερὰς ἐπαράας. (υ– – Ἐπι. υυ – Ἀττ.)

Ἐπαράομαι, Μλ. – ρήσομαι, Ἐπι. – ρήσομαι (ἀράομαι). Καταρῶμαι, καταριοῦμαι· μετὰ δοτικ. τοῦ προσ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. Αἰτχύλ. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξωλειαν. (υ – υυ – Ἐπι υυυ – Ἀττ. ᾶσομαι)· ἀφ' οὗ

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος κατάρας. Φωκυλ. 16. (υυ – υυ)

Ἐπαράσσω, Ἀττ. – ττω, Μλ. – ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ, ἢ ῥίπτω τι μὲ βίαν ἐπάνω εἰς τι. – 2) ἀμετβ. Πέπτω μὲ ὁρμὴν, ταρταχὴν, ὁρμῶ. Συνέσ.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ (ἐπαράομαι). Καταραμένος, (υ – – υ Ἐπι. υυ – υ Ἀττ.)

Ἐπάργεμος, ὁ, ἡ (ἀργεμός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀσπράδιαι, ἢ ἐλάττωμα εἰς τὸ ὀμμάτι, εἶναι τυφλόν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1121. καὶ παρ' Ἀριστοτ. ὑπάργεμα ὀμματων. – 2) Ὅ,τι εἶναι σκοτεινὸν, ἀσαφὲς, ἀκατανόητον, ἀκατάληπτον· παρ' Αἰσχύλ. πολλαχοῦ.

Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ (άργυρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀργυρωμένον, ἀτημιωμένον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος· ἐπαργυρωμένον, τουρκβ. καπλατισμένον μὲ ἄργυρον, ἀτήμ. Ἡρόδοτ. 1, 50. ἡλίνας ἐπαργύρους· ἀφ' οὗ

Ἐπαργυρόω, Ἐπαργυρόνω, τουρκβ. καπλατίζω τι μὲ ἄργυρον, ἀτημ. Μεταφ. Πληρόνω τι ἀκριβύν. πῶς ἐπηργυρωμένα, Ἀκριβὰ φαγητά. Δέλτ. σελ. 359.

*Ἐπάρδευσις, εως, ἡ. Πότισμα, ῥάντισμα, τὸ νὰ ῥαντίζῃ, ποτίζῃ τίς τι μὲ νερόν. Ἐπιρ. παρὰ Δγτ. Αρτ. 10, 89. 109. παρὰ τὸ

Ἐπαρδεύω, (ἀρδεύω) = ἐπάρδω.

Ἐπάρδω (ἄρδω). Ποτίζω τι ἀφίνωντας νερὸν εἰς αὐλάκι, ἢ ἀφίνωντας τὸ νερούλακον, νὰ χύνηται εἰς αὐτό. Ἀρίκιον.

Ἐπαρήγω, Μλ. – ήξω (ἀρήγω) μετὰ δοτικ. Βοηθῶ, σπεύδω, τρέχω, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, Ἰλδ. Ψ, 783. Ω, 39. Ὀδσ. Ν, 391. Ξενοφ. Κυρουπ. 6. 4. 18. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσιν· ἀφ' οὗ

Ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ. Βοηθός, βοηθήτρια.

Ἐπάρηξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ τίς τινα, βοήθεια, συνεργία.

*Ἐπάρην, Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ πείρω. (α)

Ἐπαρήρει, γ'. πλθ. πρσπ. Ἐπρτικτ. τοῦ ἐπάρω, Ἰλδ. ἐπαρηρώς, Ρημ. μετχ.

Ἐπαρισμέω, Μλ. – ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, μετρήσω τι προσέτι εἰς τι ἀριθμημένον, μετρημένον· ἀριθμῶ τι ἔχωντας βάσιν ἄλλο τι ἀριθμημένον. ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πολείτων, Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου, Ἀριστείδ. Α'. σελ. 223. Πολυδ Δ'. 153.

Ἐπαριστερός, ὁ, ἡ (ἀριστερός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πρὸς τὰ ἀριστερά, ζερβά. – 2) Ξεναΐτροφος, ἀδέξιος, στρέβλος ἀνεπιτήδειος, Ἐπρρ. ἐπαριστέρως· ἀφ' οὗ

Ἐπαριστερότης, ητος, ἡ. Ἀδεξιότης, στρεβλότης, ἀδικία, ἀτοπία, ἀναποδοσύνη, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία.

Ἐπάρκεια, ἡ. Βοήθεια, ἐξαιρέτως μὲ χρήματα· ὄσον καὶ σκεπάνη, πολυτέλεια, τὸ ἰταλ. λούξος· προτομὴ, ἐπαγωγὴ, παρισμὸς, ἤτοι βοήθεια μὲ ζωοτροφίας, τὸ ἰταλικὸν τρανσπορτο, σομμινιστρατσιόνη. Πολυβ. καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρείας διακλειστὴ σπόμενοι.

Ἐπάρκεσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ, δίδω τις βοήθειαν, νὰ συνεργῇ τινι εἴς τι· συνεργία, βοήθεια, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 447. Εὐριπ. Ἑκάβ. 739.

Ἐπαρκέω, Μλ. – έσω (ἀρκέω). Ἀπωθῶ, ἀποτρέπω, κτυπῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω κακόν τι ἀπό τινα, τὸ ὁποῖον τὸν φοβερίζει· τινί τι· Ἰλδ. Β, 873. Ἄνευ δοτ. δὲ τοῦ πρτ. Ἐμποδίζω, ἀποτρέπω τίποτε, δὲν ἀφίνω νὰ γένῃ, συμβῇ, Ὀδσ. Ρ, 568. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, μὴ οὐ, Διὰ νὰ μὴ – 2) μετὰ δοτικ. τοῦ πρσπ. Βοηθῶ, Ὑποστηρίζω, ὠφελῶ τινα, γίνομαι συνεργός του εἴς τι, Θεογν. 871. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 251. Καταχρηστικῶς μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 353. Ὠταύτως σπάνιον καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτω. Εὐρτ. Μηδ. 793. κατὰ τὸ σχόλιον ὑπὸ Schaef. δὲ, καὶ δοτικ. τοῦ πράγμ. διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ βοήθεια Εὐρ., Κυκλ. 300. ᾗ ἐνία δοῦναι καὶ πέπλους ἐπαρέσασαι. – 2) Ἐξ οὗ ἐγεννήθη ἀπὸ Πνδ. ἤδη ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. μᾶλλιστα χρήτιμος σημασία τοῦ, Μεταδίδω, παρέχω, πορίζω, προξενῶ, χορηγῶ, προσφέρω, κομίζω, συμβοηθῶ, ἔρχομαι φέρων βοήθειαν, ὠφελῶ· τινί τι· ἐτι δὲ καὶ τινί τινος ὑπάσιν ἀφελόνως ἐπήρεσι τῶν ἑαυτοῦ Τοὺς ἐκμὲ μετόχους, μετέδιδεν εἰς ὅλους, Ξνφ. Ἀπομν. 1, 2, 60. – 4) ἀπρτπ. ἐπαρκεῖ, Εἶναι ἱκανὸν, ἀρκετὸν, φτάνει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ· ἀφ' οὗ

Ἐπαρκής, ές, ῆ. Πᾶν ὅ,τι βοηθεῖ, συνεργεῖ, ὠφελεῖ, ἱκανοποιεῖ. – 2) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν. Ἐπίρ. ἐπαρκῶς.

*Ἐπάρκιος, ὁ, ἡ = ἐπαρκής.

Ἐπαρκούντως, Ἐπίρ. Μτχ Ἐστ. τοῦ ἐπαρκέω, Ἱκανὰ, ἀρκετὰ. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 354.

Ἔπαρμα, ατος, τό (ἐπαίρομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑψωμένον, σηκωμένον εἰς ὕψος· ὄγκος, ὕψος, ὕψωμα· φούσκωμα, πρῆσμα, παρ' Ἱατρ. Τρπ. Ἱπποτραφναια, ἀλαζονεία, κεμπατμός. Στωϊκ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε᾽παρμενος, η, ον, ἰδὲ ἐπάρω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 601. καὶ 627.

Ε᾽παρουρος, ὁ, ἡ (ἄρουρα). Πᾶν ὅ, τι ζῇ, διατρίβει, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀγρούς, χωράφια, Ὀδυσ. Δ, 389. ηβουλοίμην κ᾽ ἐπάρουρος ἐὼν ϑητεύεμεν. ἄλλως. (ε)

Ε᾽παρσις, εως, ἡ (ἐπαίρω) = ἔπαρμα.

Ε᾽παρτάω, Μλ. -ήσω (ἀρτάω). Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἢ πρός τι, ἢ ἐπάνωϑέν τινος, ἀπό τι. Τρπ. ἐπαρτᾶτο φόβον τινῖν. Αἰσχίν. Προξενῶ, ἐμποιῶ φόβον εἰς τινα, κάμνω τινὰ νὰ φοβηϑῇ παρασταίνων τὸν φόβον πρὸ ὀφθαλμῶν. Μέσ. ἐπαρτᾶται κίνδυνος, Φοβερίζει, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ κίνδυνος, εἶναι παρών. Ἡρωδιαν.

Ε᾽παρτεία, ἡ· καὶ, ἐπαρτηία, ἡ· Ἰωνικ. = παρασκευή. Ἡσύχ.

Ε᾽παρτής, ὁ, ἡ (ἀρτέω). Ἡτοιμασμένος, ἕτοιμος. Ὀδ. Θ, 151. Ξ, 332. Υ, 289.

Ε᾽παρτίζω, Μλ. -ίσω (ἀρτίζω). Ἑτοιμάζω, κάμνω τι ἕτοιμον καϑ᾽ ὅλα.

Ε᾽παρτύω, = ἐπαρτῶ, Ὅμ. Τμ. Δμτ. 128. ἀμφ.

* Ε᾽παρτύω, καὶ ἐπαρτύνω (ἀρτύω). Προσαρμόζω, στερεόνω τι ἐπάνω, ἢ εἰς τι. Ὀδυσ. Θ, 447. ναῦτὰ᾽ ἐπήρτυε πῶμα, Ἐμήρμοζεν, ἔβαλλε καλὰ τὸ σκέπασμα ἐπάνω. - 2) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, καταπασκευάζω· Μέσ. Ἑτοιμάζω τε διὰ χρείαν μου πείπνον ἐπηρτύοντοιν, Ἡτοίμαζον τὸ φαγητόν τον, Ὅμ. Τμ. Δμτ. 128. ἀμφβ. (ύω, υ -, υνω, --)

Ε᾽παρυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ (ἀρύω). Ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου χύνομεν ἐπάνω εἰς τι ἢ εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὑγρότητ., ἐξαιρ. μὲ τὸ ὁποῖον βάλλομεν λάδι εἰς τὸν λύχνον, λαμπάδ· ἐλαιοχύτης. Ἐξοδ. 37.

Ε᾽παρχία, ίας, ἡ. Τὸ Ἄξίωμα ἰταλ. ἀφεῖσιν τοῦ ἐπάρχου· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει ἔπαρχος· πασαδήποτε χώρα, κάϑε τόπος κυριευμένος μὲ πόλεμον· ὡσαύτως καὶ μέρος βασιλείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλαὶ πόλεις καὶ χῶραι, τὸ ἰταλ. προβίντσια. π. χ. ἡ Θεσσαλία εἶναι ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ Μαγνησία, ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ. ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽παρχιακός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐπαρχίαν, ἢ εἰς ἔπαρχον.

Ε᾽παρχιώτης, ου, ὁ, ϑηλ. ἐπαρχιῶτις, ίδος, ἡ. Ὅστις εἶναι ἀπό τινα ἐπαρχίαν, κατοικεῖ εἰς ἐπαρχίαν.

Ε᾽παρχος, ὁ (ἀρχή). Ὅστις ἔχει ἐξουσίαν, ἢ ἀρχικὸν ἐξουσίαν, ἡγεμονίαν, εἶναι ὁπαῶτος ἐξουσιαστής. ἔπαρχος ὠμάτων· Ἢ οἰκοδέσποινα, σπιτονοικοκυρά, οἰκοκυρά. ἔπαρ. νεῶν· Ναύαρχος, Αἰσχύλ. ὅϑεν ἐξαιρ. ὁ ἔπαρχος, Ὁ πρῶτος, ὑπάτατος ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινός, τὸ ἰταλ. γουβερνάτορας, τὸ παρὰ Ῥωμ. Propraetor, Proconsul, Πλούταρχος.

Ε᾽παρχότης, ητος, ἡ = ἐπαρχία. Φώτιος εἰς Ὀλυμπιόδωρον.

Ε᾽παρχω, Μλ. -ξω (ἄρχω). Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν τῆς λξ. κατὰ μέσ. διάϑ. ἐπάρχομαι, Ἀρχίζω. ἀρχινῶ πάλιν, ἐκ νέου, καὶ ἐκ δευτέρου. Ὁ Ποιητ. συντάσ. παντοχοῦ τὴν λξ. ἐπάρξασϑαι σεπάσσιμα. Τὸ νὰ ξαναρχίζῃ τις πάλιν μὲ τὰ ποτήρια, τοῦτ᾽ ἔστι ἀφ᾽ οὗ ἐδώσησαν μίαν φορὰν τὰ ποτήρ. καὶ ἔπιαν εἰς τιμὴν τοῦ Διός, νὰ τὰ δώσουν πάλιν ἐκ δευτέρου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁλόγυρα· ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν ἱερὰν σημα., ἦτον δὲ τοῦτο ἔργον παίδων, ἢ τοῦ οἰνοχόου, Ἰλιάδ. Α, 471. Ι, 176. Ὀδυσ. Ε, 340. Σ, 418. Φ, 283. 272. παρβλ. ἐπιχέρνυμι. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, ἐγχειρέω, Παρέχω, δίδω, προτυφέρω· μετὰ αἰτ. πενέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατοκ. Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 125. Κατὰ Βυμ. Λξ. 1, σλ. 100. ἡρ. τὸ μὲν ἄρχεσϑαι φέρει τὴν σημσ. τῆς λοιβῆς, σπονδῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἤτλων, εὐχὰς καὶ κρασὶ πρῶτα καὶ πρῶτα ἀπὸ τὸν κρατῆρα, τὰ παρ᾽ ἡμ. προπίνω· ἢ δὲ ἐπὶ, φέρει τὴν σημσ. τοῦ πλησιασμοῦ τοῦ οἰνοχόου ἢ κεραστοῦ πρὸς καϑένα τῶν καϑημένων εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὸ ποτήριόν του· ἄρα τὸ ἐπάρξασϑαι, σημαίνει, κατὰ ταῦτα, τὸ νὰ διέλϑῃ ὁ οἰνοχόος, μετὰ τὴν σπονδήν, εἰς καϑένα τῶν συντραπεζωντο ποτήριόν του· παρβλ. Nitzsch, ἐν Ὀδυσ. Γ. 240. - 2) Ἐνεργτ. Εἶμαι ἔπαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς καὶ ἐξαιρ. δορυκτήτου, ἤτοι μὲ πόλεμον κυριευμένης ἐπαρχίας· μετὰ γενκ. Ἰσοκρ. Φίλιπ. σελ. 122. πόλλου μὲν οὐδενὸς ὄντ᾽ ἂν ἐθνους ἐπήρξαιν· σπανίως μετὰ δοτ. ὡς ἐν Ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 132. - β΄.) Ἐξουσιάζω προσέτι, τοῦτ᾽ ἔστι καὶ ἄλλους ὑπηρόους ἐκτὸς τοῦτ᾽, ὅσους κατὰ διαδοχὴν τοῦ κράτους ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Ξυγ. Ηρ. π. 1, 1, 4.

Ε᾽πάρω, ὡς τὸ ἄρω, ἄχρηστον κατ᾽ ἐνστ. Μλ. ἐπάρσω. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐιργ. ἀόρ. α΄. κϑύρις σταϑμοῖσι ἐσκλίσϑη, ἢ δίπλαι ἔνδρας, τὸ τουρκβ. μὲ δυὸ κανάτια, Ἰλιάδ. Ξ, 167. 339. Πρκμ. ἐπήρρα, Ἰων. ἐπόρπα, ἀμπρ. Ἑρμοπ. ἐτέρμασα τε εἰς τι καλὰ, στερεὰ· κλῆις ἐπαρήρειν Ὁ ἐπάρμος ἦτον καλὰ ἡρμοσμένος, ἀσφαλισμένος καλὰ, Ἰλιάδ. Μ, 456. Μτχ. ἐπαρηρώς, υῖα, ός, Καλὰ ἡρμοσμένος, στερεὰ στεκόμενος· ὅϑεν ἠπορῶν ἐπαρηρώς Στερεὰ στεκόμενος ὁρῶν, εἰς τὰ παλάρια, Ἀρατ. πρὸς ὦ, ἐπάρμενος, ἡ, ον, κκτ Ἐπκ. συγκρ. ὡς παϑτ. μετχ. ἀόρ. Ἁρμοδία καμωμένος· ἐν γένει, τελειωμένος, ἡτοιμασμένος, Ἡσιόδ. Ἔρ. 603. 629. (ε)

Ε᾽παρωγή, ἡ (ἐπαρήγω). Βοήϑεια, ὑποστήριξις, συνεργία

* Ε᾽παρωγής, ὁ, ἡ. Ὅστις βοηϑεῖ, ἰατρεύει.

Ε᾽παρωγός, ὁ. Βοηϑός, = ἐπαρηγών. Ὀδυσ. Δ, 408. ἔτι δὲ καὶ ϑηλ. ἡ ἐπαρωγός.

Ε᾽πασϑμαίνω, Μλ. -ανῶ (ἀσϑμαίνω). Κοπιαστιάζω διά τι, ἢ προσέτι.

Ε᾽πασκέω, Μλ. -ήσω (ἀσκέω). Ξαναφτιάνω, μεταφτιάνω τι μὲ ἐπιμέλειαν· προμηϑεύω ἢ στολίζω τι μὲ ἐπιμέλειαν, προσοχήν· παύλη ἐπήσκηται τοίχῳ καὶ ϑριγκοῖτιν Ἤτοι προβλεμμένη ἐπιμελῶς μὲ τοῖχον καὶ μὲ γείσα, σκέπασμα μὲ κεραμίδια ἢ πλάκας εἰς τὴν κορυφὴν τελειωμένου τοίχου, τὸ τουρκβ. τσατί. Ὀδυσ. Ρ, 286. ἐν γένει, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον, σωστόν. - 2) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμη γυμνάζω τινά, ὡς τὸ, ἐπαλείφω. ἐν γένει, Γυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μεταχειρίζομαί τι, καταγίνομαι εἰς τι· πάσασ. πανταχοῦ. Ἡσιόδ. 6, 92.

Ε᾽πασμα, ατος, τὸ ποιητ. ἐπάεσμα, (ἐπάδω) = ἐπῳδή· Ψαλμῳδία μαγική, παρηγορητική, καταπραϋντική, ὑπνωτική· ἐν γένει, Ψαλμῳδία, τραγῳδί, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσι τις εἰς τινα, διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ

Ε᾽πασπαίρω, Μλ. -αρῶ (ἀσπαίρω), Τρέμω, κτυπιοῦμαι ὡς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφάξουν· λαχταρίζω διά τι ἢ προσέτι, Οππιαν. Ἀλ. Ε΄. 407. πέπασπαίρ. μόχϑων.

Ε᾽πασπίδομαι, (ἀσπίς). Ἁρματόνομαι μὲ τὴν ἀσπίδα, σέ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκούτερι.

Ε᾽πασσύτερος, α, ον (ἄσσον, ἀσσύτερος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πυκνόν, πυκναραδασμένον, ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, σωρωμένον, ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο κῦμα ἐπασσύτερον· Ἰλιάδ. Ἰλιάδ. Δ, 423. ὅλλοι δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξει καὶ κατὰ πλῆϑ. ὁρίζομ. πυκνοὶ ἴζον αἰὲν ἐπασσύτεροι

Οἱ κατάσκοποι ἐκάϑηντο πάντοτε ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον ἐ τὴν ἀρκάδα, Ὀδυσ. Π. 366. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χϑονίῃ Ἔρριψεν ὅλους κατὰ γῆς ἕνα ἐπάνω ἐ τὸν ἄλλον, Ἰλιάδ. Ἐπὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων, ὡς τὸ, πούρες ἐπασσύτερες χρῆται κατὰ πρῶτον τῇ λξ. Ἀπολ. Ῥοδ. ἐπὶ χρόνου, Συχνὰ πυκνὰ, πολλάκις, Ἔστι δὲ ἡ λξ. κατὰ τύπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημσ. σύγκρτ. (—υυυ) ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽πασσυτεροτρυβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Αἰσχύλ. Χοηφ. 424. πόρεγματα φερὸς ἐπασσυτεροτρυβῆ, « Πυκνὰ καὶ εὐϑὺς ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου ἀκολουϑοῦντα κτυπήματα μὲ τὸ χέρι.

* Ε᾽παστέον, ἐπῖ. ρήμ. τοῦ ἐπάδω. Πλάτ.

Ε᾽παστράπτω, Μλ.-ψω. (ἀστράπτω) Ἀστράπτω, ρίπτω ἀστραπάς· μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τι, ἢ προσέτι. Ἀνάβασ. Β. σελ. 226. ἡκαὶδὸς ὑψαιμος ἐπαστράπτει φάνιον πῦρ.»

* Ε᾽πατερίζω, Μλ.-ίσω. (ἀτερίζομαι) Κυτάζω μὲ προσηλωμένα, ἀπλανῆ ὀμματα ἐπί τι, ἢ μέ τι, Θφρτ.

Ε᾽πάττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπαΐσσω, Πηδῶ πρός που ἢ εἰς τι. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1171.

Ε᾽παυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Φωτίζω, λάμπω, φέγγω, λαμπρύνω τι. Τρπ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς εἰς, ἢ μὲ τὸ φῶς, Λκιρ. 71 — 2) Ἀμετβ. Λάμπω, φέγγω μέ τι, ἢ προσέτι — 3) ἀπροπ. ἐπαυγάζει, Εἶναι ἡμέρα, χαράζει, ξημερόνει. Πολυαιν. Δ΄. λϑ΄. 1. ἀφ᾽ οὗ

Ε᾽παύγασμα, ατος, τὸ. Φῶς, τὸ ὁποῖον πίπτει, ἁπλόνεται ἐπί τι· ἀχτίδα, λάμψις.

Ε᾽παυδάω, Μλ - ήσω (αὐδάω) Λέγω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων. Σουΐδ. Μέσως δέ, Ἐπικαλοῦμαί τινα. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 395. — ὑπότ᾽ ἐπηυδώμαν.»

Ε᾽παυϑαδίζομαι, Μλ - ιοῦμαι (αὐϑαδίζομαι) Αὐϑαδιάζω, εἶμαι ἰσχυρογνώμων προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ε΄. σελ. 164. πεπαυϑαδίσϑαι ἐπὶ κακῷ «Ποιητ. εἰς τὰς κακὰς καὶ ἀχρείας πράξεις του αὐϑαδιάζει καὶ ἀκόμη.

* Ε᾽παυλέω, Μλ.-ήσω, (αὐλέω) Παίζω, καλῶ τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν συμφώνως μέ τι, τὸ τελικὸν ἀκουμπανιάρω μὲ τὸ φλάουτον. Δουσιαν. Η΄. 93. «προς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσιν.» Ἀντηχοῦν, ἠχολογοῦν οἱ βράχοι εἰς τὰ λαλήματα τῶν αὐλῶν τῶν ποιμένων.

Ε᾽παυλίζομαι, ὡς μέτ. (αὐλίζομαι) Κοίτομαι, κατοικῶ, διατρίβω που, ἢ πλησίον εἰς τινα. «ἐπαυλίζεσϑαι τῷ συμφίῳ ἢ νύμφῃ» ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει». Πλούταρχ. Σύλλ. 29. Κατοικῶ εἰς τὴν πόλιν· Κοίτομαι, κοιμῶμαι εἰς τὴν καλύβαν, τέντας, εἰς τὸ στρατόπεδον· στρατοπεδεύω πλησίον που.

Ε᾽παύλιον, τὸ. Ὅπερ. τοῦ ἐπαυλις. Αἰσχίν. καὶ Πλούταρχ. 2) Τὰ ἐπαύλια, Ἡ νύφη πρὶν τὴν ἐπαυλίσωσι, ἤτοι πρὶν ἀρχίσουν αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ὅτε ἑτοιμάτο ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ πεντέρου, Πολυδ. Γ΄. 39. καὶ Ἀλκίφρ. Γ΄ 49. ἰδὲ ἀπαύλια, καὶ προαύλια.

Ε᾽παυλις, εως, ἡ, (αὐλις) Μάνδρα, Ἀποστατικόν, ξενυχτισμός.—2) Στρατόπεδον, ξενυχτισμὸς εἰς ὕπαιϑραν, ἀνοικτὸν τόπον, τὸ Γαλλ. μπιβουάκ Σταϑμός, τουρκβ. κονάκι, χάνι, ὅπου κοιμοῦσι ξένους τις ὁδοιπόρους. Πλούταρχ.

Ε᾽παύλιστες, εως, ἡ = ἐπαύλισμα.

Ε᾽παύλισμα, ατος, τὸ = τῷ ἑπομ. Σχλστ. Αἰσχύλ. Περ. 867.

Ε᾽παυλισμός, οῦ, ὁ, (αὐλισμός). Τὸ νὰ κοιμᾶται, ξενυχτίζῃ, καταλύσῃ, τουρκβ. κονεύσῃ, διατρίβῃ τις πλησίον που, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Ε᾽παυλος, ὁ. (αὐλή) Σταῦλος, τουρκ. ἀχούρι, μάνδρα, τόπος ὅπου ξενυχτίζουν ἄλογα ζῶα, Ὀδυσ. Ψ, 158. Ἑτερογεν. πλ. τὰ ἔπαυλα, παρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῖς ἑωτέρ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 662. Οἰδ. Τ. 1138.

* Ἔπαυλος, ὁ, ἡ, Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν αὐλήν, εἰς κατοικίαν, μέσα ἢ πλησίον του.

Ἐπαυξάνω, Μ. ξήσω. ἀρχαιότ. ἐνεστ. ἐπαύξω (αὐξάνω, ἀνομ.) Αὐξάνω, μεγαλύνω, αὐγατίζω τι, κάμνω τι μεγαλήτερον, περισσότερον, προσθέτω τι εἰς τι. Πλάτ. Τιμ. σλ. 19. Λ. Παγκ. Λυδάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἐπαυξής, ἡ. = ἐπαυξητής. Πλάτ. Νόμ. Ζ. 377.

Ἐπαυξητής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι αὐξάνει, αὐγατίζει, γίνεται μεγαλήτερον, περισσότερον. Ἱπποκρ.

Ἐπαύξησις, εως, ἡ. Αὔξησις, αὐγάτεσμα μεγάλωμα, τράνεμα.

* Ἐπαυρέω, ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἐπαυξάνω. (Ἐπαυράω,) ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύρεσις, εως, ἡ. Τὸ ἄφελος, ἡ ἡ ζημία ἢ τῆς προίχεται ἀπό τι· ἀπόλαυσις, μετοχή, μοιρὰ ἀπό τι, κατὰ καλὴν τε καὶ ἐναντίαν σημ. Ἡρότ.

* Ἐπαυρέω, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύρησις, εως, ἡ, = ἐπαύρεσις.

* Ἐπαυρίζω, Μλ-ίσω (αὐρα)Φυσῶ ἐπάνω εἰς τι.

* Ἐπαύριον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἐπ' αὔριον. Αὔριον, τεχνικ.

Ἐπαυρίσκομαι Ἰλιάδ. Ν, 733. μέσ. ὀποδ. τὸ ἐνεργ. ἐπαυρίσκω, μόνον παρὰ Θγνιδ. 111. Μλ. ἐπαυρησόμαι, Ἰλιάδ. Ζ, 353. Ἀόρ. ἐνεργ. ἐπηῦρον, Δωρικ. ἐπαῦρον, Πινδ. Πυθ. 3, 63. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνον τῷ γ'. ὑπτ. πρσπ. ἐπαύρων, Ἰλιάδ. Δ, 391. Ν, 649. καὶ ἀπρμ. ἐπαυρεῖν, ἐπαυρέμεν Ἰλιάδ. Δ, 573. Σ, 302. Ὀδύσ. Ρ, 81. καὶ ἀλλαχοῦ. μέσ. ἀόρ. ἐπῃρόμην, Εὐρπ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ β'. υπτ. πρτπ. ἐπαύρηαι, ἐπαύρῃ, Ἰλιάδ. Ν, 17. Ὀδύσ. Σ, 107. καὶ τὸ γ'. ὑπτ. πλθ. πρσπ. ἐπαύρωντας, Ἰλιάδ. Α, 410. Προστῷ ἀπρμ. ἐπαυρέσθαι χρῆται ὁ Ἱππ. καὶ τῷ παρεγχπτ. ἐπαύρασθαι, Ἐνεστῶς δὲ ἐπαυράω, σύνηθες εὑρηται καθὼς οὔτε ἐπαύρω, τὸ ὁποῖον μόνον ἀόρ. ὑποτ. σύνηται εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀπρμ. ἐπαύρασθαι πάνυ ἐμφιβ. Ἀπὸ τοῦ ἐπαυρέω δὲ χρῆται τῷ ἐπαυρεῖ Ἡσιόδ. Ἔρ. 421. Οἱ ἐνεργ. τύποι μόνον παρὰ τοῖς Ἕπτ. καὶ Δυρν. ποιητ. εὑρηνται· τῷ δὲ μέσῳ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Ὡς πρωτοτ. τῆς λέξ. ὑποτίθεται τὸ ἄχρηστον θέμα αὔρω, παρβλ. ἀπαυράω. — Σημ. Ἀπολαμβάνω, κτῶμαι ἢ ἀποκτῶ, μετέχω, ἔχω μερίδιον, εἶμαι μετοχὸς τινος· μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Σ, 302. ἄνευ πτωτικοῦ Ὀδύσ. Ρ, 81. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιπολαίου φαΐνεσθαι ἢ ἔγγιγμα ἔξοψης, τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ὅπλων, Ἐγγίζω, σχίζω ἢ ζουγραφίζω· ξεσχίζω τὴν πέτσαν μόνον, πληγόω· ἐνίοτε, ἐπιτυγχάνω, φθάνω τι· ἤχροα ἀπαυρεῖν, ἢ χρέος λαβεῖν· ἐπαυρεῖν Ἐπιτυγχάνω εἰς τὴν πέτσαν καὶ τὴν σχίζω ἐπάνω· ἐπάνω μὲ τὸ σίδηρον, κάμνω ὀλίγην, ἐλαφρὰν πληγήν· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Δ, 573. Ν, 649. Ο, 316. Ἄνευ πτωτ. Ἰλιάδ. Δ, 391. καὶ μετὰ γεν. Ἐλίγου ἐπαυρεῖν Τὸ νὰ κτυπήσῃ τις ἐλαφρὰ περιῶν κοντὰ εἰς τινα πέτραν, Ἰλιάδ. Ψ, 340. Ἐξ ἐναντίας δὲ λέγει Ἡσιόδ. Ἔργ. 421. περὶ τοῦ Σειρίου ἀστέρος «πλεῖον δὲ τε νωτος ἐπαυρεῖ» Μετέχει περισσότερον ἀπὸ τὴν νύκτα, ἤτοι ὁ περισσότερος καιρὸς τῆς ἀνατολῆς του πίπτει τὴν νύκτα. Τὸ δὲ, ἐπαύρον, ἄνευ προσθήκης τινός. Εἶχον ζημίαν, Πινδ. Πυθ. 3, 65. ἰδὲ τὸ τῆς μέσ. διαθ. — Κατὰ μέσ. διάθεσιν πάνυ εὔχρηστον. Ἔχω ὄφελος ἢ ζημίαν ἀπό τι πρᾶγμα, ἀπολαμβάνω τι ἀπό τι, ὡς τὸ, ἀπολαύω, κατὰ καλὴν σημσ. μετὰ γεν. μεσ. πολλοὶ ἐπαυρίσκοντται Πολλοὶ ἔχουν κέρδος, ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτοῦ, Ἰλιάδ. Ν, 733. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ἐναντίαν σημσ. ἄνευ σαρκτμοῦ μέντοι ἢ εἰρωνείας· μετὰ γεν. «ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆοις» Διὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι τὸν βασιλέα εἰς ζημίαν των, διὰ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν κακότητα τοῦ βασιλέως των, Ἰλιάδ. Α, 410. Ο, 17. Valck ἐν Ἡρότ. 7, 180. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς πτωτ. «οἷος μιν ἐπαυρήσασθαι» Νομίζω ὅτι θέλει τὸ καταλάβει πρὸς ζημίαν του, Ἰλιάδ. Ζ, 353. Μετὰ αἰτ. δὲ, ὥσπερ τὸ κατὰ ἐνεργ. διαθ. Ἀπολαμβάνω, μετέχω, κτῶμαι, προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου κακὸν καὶ μείζονα Ὀδύσ. Σ, 107. Ὁ Ἱππ. δὲ καὶ οἱ μεταγνστ. συντάσσουσι καὶ «ἐπαυρέσθαι τι ἀπό τινος» «Ἀπολαμβάνω τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἀποτελέσματα ἀπό τι· παρβλ. καὶ ἀπαυρῶ, μετὰ τοῦ ἐποίου συγχρόμενον εὕρηται ἐνίοτε.

Ἐπαύρω, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* Ἐπαύσω, Προστκτ, Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπαΰω (νυ-υ)

* Ἐπαύτεω, (αὐτέω). Φωνάζω προσέτι, προσφωνῶ Θεορτ. (υ)

Ἐπαυτέω, Ἐπῤῥ, (αὐτέω). Παρευθύς, εἰς τὴν ἰδίαν στεγμήν. 2) Ἔπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Ἐπαυτοφώρῳ, Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἐπ' αὐτῷ φώρῳ, Ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν πρᾶξιν, ἐν ᾧ ἐκλεπτε, ἢ ἐκαμνεναλλοτι κακὸν τὸνἐπίασαν· Δατ. ἰῷ φώκτο.

Ἐπαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὅστις κεῖται, ἢ ὅ, τι πρέπει, νὰ βάλληται εἰς τὸν αὐχένα, τὸ χυδαῖα· σβέρκιν. Ησιόδ. ἰσχυρὸς ἐπαυχένιος.

Ἐπαυχένω, Μλ-ήσω (αὐχέω) τινί. Μεγαλοφρονῶ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω εἰς ἢ μέ τι. Ἀρτεβ. Ὀρν. 682.

Ἐπαυχμέω, Μλ-ήσω (αὐχμέω) Εἶμαι ξηρὸς καὶ στεγνός· εἶναι ἀμμωδηρὸς «Ζεὺς ἐπαυχμήσας α Ὁ ξηραίνων πέμπων Ζεύς. Σφκλ. Πολῦδ. λειψν. ἀντιθέτως τῷ, ὑέτιος.

* Ἐπαύω (ἄω) ὡς τὸ, ἐπαντέω. Αἰσχλ. Χωρ. 815 (υυ--)

Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἀφαίρεσις· παρά τι

Ἐπαφαιρέω, Μλ-ήσω. (ἀφαιρέω, ἀνομλ.). Ἀφαιρῶ, παίρω τι ἀπό τι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Γαλ. «ἐπαφαιρεῖν αὐτοῖς ὀλίγον αἷματος.»

* Ἐπαφανίζω, Μλ. Ἀττ. ιῶ. (ἀφανίζω). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω τι προσέτι.

Ἐπαφάομαι, Μ. ήσομαι, (ἀφάω ἐπαφή). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, πασπατεύω ἐπί τι μαλακὸν, γλυκὺ, ἥσυχα· ἄθεν, χαϊδεύω· μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. Τῇ σπανιωτάτῃ ἐνεργ. διαθ. χρῆται Αἰσχλ. Πρμθ. 855, ἐν παίγμασι λέξεως.

Ἐπαφαυαίνω, Μλ-αίνω (ἀφαυαίνω). Ξηραίνω, στεγόνω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερον· συνήθως παθ. ἐπαφαυαίνομαι, Καταξηραίνομαι ἀπό τι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1089. «ἐπαφαυαίνην γελῶνα Καταξηραθῆναι ἀπὸ τὰ γέλοια, ἐπὶ ἀκρατοῦς γέλωτος, τὸ ἡμέτερον, κόπηκα, ξεκιλίστηκα ἢ ἀπέθανα γελώντας.

Ἐπαφή, ἡ (ἐπαφάομαι). Ψηλάφημα, ἔγγυμα ἐλαφρὸν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἐξαιρ. κατὰ κακὴν σημσ., Πασπάτεμα, χούφτωμα· ἔγγιγμα πείραγμα, ἤτοι τὸ νὰ ἐγγίζῃ τις τὴν τιμὴν τὴν παρθένιν τινός, νὰ τὸν λυπῇ· ὕβρις, βρίσιμον, μάλωμα· τιμωρία, παίδευμα μὲ λόγον. Πλουτ. Δυσ. 23. «ἐκμελοῦς μιλοτιμίας ἐπαφή».

Ἐπάφημα, ατος, τό. Ἔγγιξιμον, πιάσιμον, χαϊδεῦμα, πασπάτεμμα. Διογέν. Ἐπιστ. 10.

* Ἐπάφησις, εως, ἡ, = ἐπαφή.

Ἐπαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω τι νὰ τρέξῃ κατάτινος, π. χ. ἐρεθίζω, χυμίζω σπύλον νὰ τρέξῃ ἐναντίον εἰς τινα, ἢ εἰς ἀγρίμι. «ἐπαφ. τινί ἢ ἐπί τιν. Ἀπολύω, στέλλω τι ἤτοι ἐναντίον, ἢ κατόπιν τινός· ἀφίνω τι νὰ κινηθῇ, νὰ τρέξῃ «ἐπαφῆκε τὴν ναῦν τῷ πελάγει» Ῥίπτω τι ἐναντίον ἢ ἐπάνω εἰς τινα «λόγον τινὶ» τὸ κοντ. Ῥίπτω λόγια διὰ νὰ πειράξω τινά. «ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδαν» Πλτχ. (υυ--υ Ἀττ. παρβλ. ἵημι).

Ἐπαφρίζω, Μλ. -ίσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω εὐγάλλω ἀφρὸν ἐπάνω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν.

Ἐπαφροδισία, ἡ. Χάρις, τὸ τουρκβ. νοῦρι, γλυκάδα, νοστιμάδα παρδιακή. Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 247. «πᾶν ἐπαφροδίτας καὶ χάριτος ἦν μεστόν». Δίων Λόγ. ΛΒ. 118. καὶ Ἀπιαν. παρὰ τῷ

Ἐπαφρόδιτος, ὁ, ἡ (Ἀφροδίτη). Χαριτωμένος, ἀξιαγάπητος, εὐμορφος, θελετικὸς. Ξενοφ. Συμπ. Οὕτως ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ὁ Ῥωμαῖος Σύλλας, Λατιν. φέλιξ. ὡς εὐνοούμενον ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἀππιαν. Πολ. Α. 97. Διόδ. Σικ. ΙΑ'. Ἐπῤῥ. ἐπαφροδίτως.

Ἐπαφρος, ὁ, ἡ (ἀφρὸς). Πᾶν ὅ, τι ἀφρίζει, εὐγάλλει ἀφρόν, εἶναι ἀφριτμένον ἐπάνω. Ἱπποκράτ.

Ἐπαφύσσω, Μλ. -ύσω (ἀφύσσω, ἀνομλ.) Ἀντλῶ, εὐγάλλω ὑγρόν τι ἀπό τὸ ἀγγεῖον του, προσέτι· χύνω που ἀκόμη περισσότερον ὑγρόν τι, Ὀδύσ. Τ, 388. (υυ--, Μλ. υυυ-)

Ἐπαχθεία, ἡ (ἐπαχθής). Ἐνόχλησις, πεῖρξις, βάρος προξενούμενον εἰς τινα.

* Ἐπαχθέω, Μλ. -ήσω. Ἐνοχλῶ, βαρύνω τινά, γίνομαι βαρετὸς εἰς τινα, παρά τό

Ἐπαχθής, ὁ, ἡ. Βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, φορτικὸς, πειρακτικὸς. Πλουτ. Ἐπῤῥ. ἐπαχθῶς.

Ἐπαχθίζω, Μ. ίσω = ἐπαχθέω.

Ἐπαχλύω, Μλ. -ύσω (ἀχλύω). Εἶναί τι σκοτεινὸν, ἀνταρωμένον, ἀνταρχιασμένον, βουρκωμένον. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 34. «τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἐκστον διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς διήθρωσεν (υσω, ἐνίοτε μέντοι ἐστὶ καὶ κατ' ἐνστ. μακρ. τὸ υ, Ἀπλ. Ῥδ. ζ, 1480.)

* Ἐπαχνέσις, ὁ, ἡ. (ἄχνα). Ὅ, τι ἔχει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του λεπτὸν κονιορτὸν, εἶναι κονιορτιτμένον ἐπάνω τι.

* Ἐπάχνυμαι (ἄχνυμαι). Δυποῦμαι, πικραίνομαι διά τι· μετὰ δοτ.

Ἐπάν, Σύνδ. Ἰωνικῶς ἀντὶ ἐπάν, Ἡρότ. Ἰδὲ Κ. Γρηγ. σλ. 465. μετὰ ὑποτ. ἐγκλ.

Ἐπεγελάω, Μλ. -άσομαι (γελάω) τινί. Καταγελῶ, περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σοφοκλ. «τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾷν» ἔτι δὲ καὶ κατά τινος, Σφκλ. Αἴ. 696.

Ἐπεγείρω, Μλ. -ερῶ (ἐγείρω, ἀνομλ.) Ἐξυπνίζω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα νὰ πηγαίνῃ πρὸ μετὰ αἰτ. Ὀδύσ. Χ, 431. Παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινὰ πρός τι· ξαναπαρακινῶ, ξαναερεθίζω, ξαναεγκαρδιόνω τινά. Πυρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξεγείρω. Παροξύνω, ἐρεθίζω· τινά, τινί. Παθ. Ἐξυπνῶ διά τι, ξαναξυπνῶ. Ὅμ. ὅστις ὅμως μόνον τοῖς συγκοπωμ. τύποις ἐπέγρετο. ἐπεγρόμενος, παρὰ τὸ, ἐπέγρομαι, χρῆται, Ἰλιάδ. Κ, 124. Ξ, 255. Ὀδύσ. Τ, 57. ὡσαύτως καὶ τῷ Ἀορ. ἐπεγρήγορα, Ἀγρυπνῶ εἰς τι. Μτχ. ἐπεγρηγορώς, Ἔξυπνος, ἀγρυπνος, ἀλλὰ καὶ = βραχύϋπνος, Schaef. ἐν Πλουτ. 6, σλ. 463. ἀφ' οὗ

Ἐπέγερσις, εως, ἡ. Ξύπνημα, ξύπνισμα· ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα, ἐρεθισμός.

Ἐπεγερτικός, ἡ, όν. Ὅστις ξυπνίζει, παρακινεῖ, ἐγκαρδιόνει, ἐρεθίζει τινά. Ἐπῤῥ. ἐπεγερτικῶς.

Ἐπεγκαγχάζω, Μλ. - άσω, Δωρικ. - ξω (κιγχάζω). Γελῶ δυνατά, μεγαλοφώνως· καταγελῶ, περιγελῶ τινα μεγαλοφώνως.

* Ἐπεγκαλέω, Μλ. -έσω (ἐγκαλέω, ἀνομλ.) Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ προσέτι, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπεγκανάζω, Μλ. - άσω (κανάζω). Χύνω ἀκόμη περισσότερον ὑγρόν τι εἰς τι.

Ἐπεγκάπτω, Μλ. -άψω (κάπτω). Κόπτω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταπίνω ἀκόμη περισσότερον, «ἐπέγκαψον λαβών καλόν. Ἀριστφ. Ἱππ. 490.

*Ἐπεγκαχάζω. Κατὰ συγκρ. τύπος τοῦ ἐπεγκαγχάζω.

*Ἐπεγκελεύω (κελεύω). Προστάζω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, «ἐρρύμω τινὰ προσέτι, ἢ πρός τι. Εὐρ. Κυκλ. 648.

Ἐπεγκεραύνυμι, Μλ. – άσω (κεραύννυμι, ἀμλ.) Ἀνακατόνω ἀκόμη περισσότερόν τι μὲ ἄλλοτι. Πλάτ. «πολλὴν κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος».

Ἐπεγκλάω, Μλ. –άσω (ἐγκλάω, ἀμλ.) Συνθλῶ, τσακίζω τι ἐπίτι, ἢ μὲ ἄλλο τι· λυγίζω, στρεβόνω τι· «ἐπεγκλάω βλέφαρα ὀφθαλμούς». Κυτάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματίου καὶ κάμνω νεῦμα, γυρίζω τὸ βλέμμα, τὰ ὀμματιά μου πρὸς τὸ πλάγι, Δίων. Κασ. καὶ Ἡσύχ. «ἐπεγκλάσας πως». (στω)

Ἐπεγκολάπτω, Μλ. –ψω (κολάπτω). Χαράττω, σκαλίζω ἀκόμη περισσότερον εἰς τι.

Ἐπεγκρεμάννυμι, σπανιώτ. ἐπεγκρεμάω, Μλ. –κρεμάσω (κρεμάννυμι, ἀμλ.) Κρεμῶ τι εἰς τι ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 362. «ἐπεγκρεμᾶν καπνῷ».

Ἐπεγκυκλέω, Μλ. –ήσω (κυκλέω). Κάμνω τι νὰ κυλίνται, κυλεντρίζω ἀκόμη περισσότερον· φέρω, κομίζω προσέτι· φέρω πρὸ ὀφθαλμῶν, παραστήνω φανερά τι προσέτι. Ἀριστείδ. Β'. σελ. 514.

Ἐπεγκυλίω, Μλ. –ίσω (ἐγκυλίω). Κυλίω τίποτε μέσα εἰς τι· μετὰ δοτ. Παῦτ. Κυλίομαι, γκυλιοῦμαι μέσα εἰς τι. (ίω, ίσω) Κλήμ. Στρωμ. Ζ. σελ. 877.

*Ἐπεγρήγορα, Παρακ. β'. τοῦ ἐπεγείρω, μετὰ ἀμετβ. σημασ. ἐνστ. Ἀγρυπνῶ εἰς τι, προσέτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς.

Ἐπεγρόμην, καὶ ἐπηγρόμην, Ἑπικ. κατὰ συγκρ. παῦτ. ἀόρ. τοῦ ἐπεγείρω, Μτχ. ἐπεγρόμενος, Ὅμ.

Ἐπεγχαίνω, Μλ. –γχανοῦμαι (χαίνω, ἀμλ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκωντας μετὰ ὀστια.

*Ἐπεγχαλάω, Μλ. –άσω (χαλάω). Ξεντεντόνω, ἀφίνω ἀπολυμένον, τὸ τουρκ. ξεμπόσα ντισμένον τι ἀκόμη περισσότερον. (ασω)

Ἐπεγχείρησις, εως, ἡ = ἐγχείρησις.

Ἐπεγχέω, Μλ. –χεύσω (χέω, ἀμλ.). Χύνω προσέτι, ἢ καὶ ἐκ δευτέρου ρευστόν τι εἰς τι· ποιητ. ἐπεγχεύω. ἀφ' οὗ

Ἐπέγχυμα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι ἐχυτέ τις προσέτι ἢ καὶ ἐπειτα, ἐκ δευτέρου εἰς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεγχυμᾱτίζω, Μ. ἴσω. Χύνω τι ἐπάνω ἄλλου τινός, ἢ μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλο τι. Διοσκορ. Ε'. 23. «ἐγχλιζεται δὲ ἐπὶ τῶν μετὰ νομὴς δυσεντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι».

Ἐπεγχύτης, ου, ὁ. Ὅστις χύνῃ ὑγρόν τι προσέτι ἐπάνω, ἢ μέσα εἰς τι· οἰνοχόος, κερνητής. (ῠ)

*Ἐπέδραμον, εἰς, ε. Ἐνεργτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιτρέχω. Ὅμ., ἅπρμφ. ἐπιδραμεῖν.

*Ἐπέδρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἑψέδρα.

*Ἐπίην, γ'. ἑνικ. πρσπ. Παρρ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί). Ἑπικ. ἀντὶ ἐπῆν, Ἰλιάδ. Τ, 276.

Ἐπεί, παρ' Ὅμ. καὶ ἐπειή (ἐπί). Σύνδεσμος· Ἐπειδή· χρόνου ὁριστικὸς ἢ αἰτίας σημαντ. 1) Ἐπὶ χρόνου· Ἀφ' οὗ, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, ἀπ' Ὅμ. πάνυ ἐν χρήσει· σπανιωτ. Ἐστοτε, ἀντὶ ἐξ οὗ, Ὀδ. Δ, 2. ἐπὶ τὸ πλεῖστον πιθανὰ τοῖς Ἴωσι, τῷ, τε, αὐτῷ συνηθέως ἐπιφέρουσιν, ἐπεί τε, Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 8, 1., ἐνίοτε μέντοι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 40. Σοφλ. Ἀντ. 15. Pors. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 138. Seidl. ἐν Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ. 247. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. χρησιμεύει τὰ πλεῖστα εἰς δήλωσιν παρελθόντος χρόνου, συνήθως μετὰ παρωχημ. χρον., εὑρηνται μέντοι καὶ ἐνίοτε καὶ σπανίως, παραδείγματα μετὰ Ἐνστ. ἢ Μέλ. Ἡρόδ. 3, 117. Ἐπικρατεστέρα δὲ, ἢ μετὰ Ὀρστ. ρημ. συνταξ. αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ μετὰ ὑποτ. ὅταν ἡ διήγησις ᾖ οὐ περὶ ἀληθοῦς, ἀλλὰ δυνατοῦ ἢ ἐνδεχομένου μόνον πράγματος, ἢ συμβεβηκότος τινός, Ὀπάσις, εὐθὺς ὡς, ὅταν συμβῇ, γένῃ ταῦτο, ἢ ἐκεῖνο. Πολὺ σπανιώτ. μετὰ Ἐνστ. Ἰλιάδ. Ι, 304, Μετὰ ὑποτ. ὅτε, ὅτε μὲν μετὰ τοῦ, ἄν, (ἐξ οὗ γίνεται, ἐξαιρ. σπαρὰ τοῖς Ἑπικ. μὲν τὸ συνθ. ἐπήν, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, τό, ἐπάν, ὅπερ ἰδέ·) ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἄν γράφεται μέντοι καὶ, ἐπεί ἄν, Ἰλιάδ. Σ, 412. Ι, 304. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπεί κε, Ὀδ. Λ, 221. Γ, 23. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 929. ὅστις συμπεριλ. μάλιστα καὶ διαφοραν μεταξύ του, ἐπείκε καὶ τοῦ, ἐπήν, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 288. Συνήθως σχηματίζει τοιουτοτρόπως τὴν μείζονα πρότασιν, δύναται μέντοι κεῖσθαι καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐλάσσονος, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Β, 16. «ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄνουσεν. Τὰ πλεῖστα τίθεται ἐν τῇ ἐλάσσονι τό, δὲ ἢ τό, τε, ὅταν ἐν τῇ μειζονι κέηται τό, ἐπεί, Ἰλιάδ. Α, 57. «αἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγειρεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο». Ὀδ. 212. παρβλ., Δέ. Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δύναται συντάσσ. τὸ ἐπεί καὶ μετὰ ἀπρμφ. ἀντὶ μετὰ τελικοῦ ῥήματος, ὑπερ παρ' Ἡρόδ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾶται, Wess. ἐν Ἡρόδ. 4, 30. «τὴν δ', ἐπεὶ οἱ γενομένους τοὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, τοῦτο μὲν σφι ὀνόματα θέσθαι καὶ 7, 3. 150. 8, 111. Ἀντὶ τοῦ, ἔπειτα, ἄνευ ἀποδόσεως οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει; Herm. Vig. σλ. 784. — 2) Αἰτιολογικῶς. Ἐπειδή, ἀεὶ τὸ κε, με τὸ κἄ, παρ' Ὅμ. καὶ πᾶσι τοῖς μεθ' Ὅμ. πάνυ χρήσιμον, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν του, ἀεὶ ἐν τῇ ἐλάσσ. προτασ., ἤτις ὅμως δύναται κεῖσθαι καὶ ὡς πρῶτον κῶλον τῆς περιόδου, ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. ἐν προτρωνήματι, ὅτε δύναται παραλείπεσθαι καὶ πᾶσα ἡ ἠγουμένη ἢ μείζων πρότασ. π. χ. Πρός σὲ λέγω, πρβλ. Ἰλιάδ Γ, 59. «Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν . . . ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν· καὶ Ν, 68. Ὀδ. Γ, 103. Ὡσαύτως καὶ τὸ, ἐπειδή, Ὀδ. Γ, 211. Σπανιωτάτη δὲ ἡ ἐπαλληλία τῶν ταυτοσημ. μορίων ὡς ἐν Ὅμ. Ἀπλ. 464. «ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ —Τὸ ἐπεί, εὑρηται παρ' Ἀττ. ὅλως αὐτὶ τοῦ γάρ ἐν χρήσει· π. χ. παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. σλ. 5, Ε. Συνήθως δὲ τιθέτον οἱ Ἀττ. τὸ ἐπεί, ἐν ἀρχῇ πευστικῶν Προτάσ. ὅταν ἡ πεῦσις προϋποθέτῃ βεβαίαν ἄρνησιν, ὡς ἐν Ἀριστφ. Νφ. 679. Ὠταῦτός καὶ ἐν ἀρχῇ προστακτ. προτασ. τίθεται ἐλλειπτκ. π. χ. «ἐπεί εἰδαξον». Ἀλλὰ διδαξόν με, δηλονότι, ἂν εἶσθα ἱκανός, ἂν τὸ τῆς ἀρχῆς καλήτερα, Σοφλ. Ἠλκ. 352. καὶ οὕτω χρησιμεύει ἀντὶ τοῦ, εἰδὲ μή. Τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἐρρέθησαν περὶ τῆς συντάξ. αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην σημασ. του, ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὴν δευτέραν, πλὴν ὅτι κατὰ τὴν β'. δύναται συντάσσ. καὶ Ἐνστ. καὶ Μλλτ. — 3) Μετ' ἄλλων μορίων.— α'.) ἐπεί ἄρ, ἐπεί ἄρα, Ἐν ᾧ λοιπόν, ὅταν λοιπόν, ἀφ' οὗ δὲ· διηγήσεως ἐξακολουθητικόν, Ἰλιάδ. Ζ, 426. Ἔτι δὲ καὶ, ἐπεί ἄρα δή, Ὀδ. Ρ, 185. — β'.) ἐπεί οὖν. Ἐπειδὴ λοιπόν· τὴν διακεκομμένην διήγησιν πάλιν τῷ λόγῳ συνάπτον, Ἰλιάδ. Α, 57. Γ, 4. Δ, 244. — γ'.) ἐπεί περ, Ἐπειδή δὲ, ἐπειδὴ ὅμως, Ἰλιάδ. Ν, 447. Ὀδ. Τ, 181. — δ'.) ἐπεί γε, Ἐπειδή καὶ — ε') ἐπί τοι, Διότι τοιγάρτοι· ἐπεί τοι καί, Ἐπειδὴ καὶ μόλις τοῦτο· Schaef. ἐν Γνωμ. σλ. 8, 361. Παράβλ. ἐπάν, ἐπήν, ἐπειδή, ἐπειδάν, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ.

*Ἐπιγαύς, έως, ὁ. Ὀνμ. κύρ. τῶν Μυρμιδόνων τινός. Ἰλιάδ. Π, 571.

Ἐπείγω, Μ. ξω. Θλίβω, βαρύνω· «πόλιγον μιν ἀχθος ἐπείγει». Ἰλιάδ. Μ, 452. Ὀλίγαν τι βάρος τῷ προξενεῖ. — β'.) Στενοχωρῶ, βιάζω, «πόνος ἐπείγει». Ὀδ. Ι, 54. Ἄνευ πτωτικοῦ δὲ εἱμένον, τό, Ἀκαπαύστως στενοχωρῶ, ἀναγκάζω, σημαίνει, Ἰλιάδ. Χ, 86. Ὀδ. Τ, 73. «ἠῶρι ἐπείγει». Ἰλιάδ. Ψ, 623. Μετὰ ἀπ. δὲ, Κατατρέχω «κεμὰς» ἢ λαγωόνα Ἰλιάδ. Η, 361. καὶ παθ. «βελέεσσιν ἐπείγεται». Ἰλιάδ. Ε, 622. Ν, 511. — γ'.) Διώκω, στριμώχνω ἐμπρός, ἐξαιρ. ἐπὶ κυνηλοίας, ὅταν τὸ καταβὶ τρέχῃ μὲ τὸν ἀναγκαῖον τῷ καλῷ ἄνεμον «οὖρος ἐπείγει», ἢ, ἐς ἀνέμοισιν Ὀδ. Μ, 167. Ἰλιάδ. Ο, 382. Ruhnk. ep. cr. σλ. 23. Ἐν γένει, Κινῶ ἢ κάμνω νὰ κινῆται μὲ σφοδρότητα, π. χ. τὰ κωπία, Ὀδ. Μ, 205. Παθ. Ν, 115. — δ'.) Ταχύνω, βιάζω, κάμνω τι νὰ γένῃ ὀγλίγωρα, «ἐπείγει οἶνος». Ὀδ. Ο, 445. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ταχύνω, θέλω νὰ γένῃ τι ὀγλίγωρα· «γάμον ἐπείγεται». Ὀδ. Β, 97. Τ, 142. — Παῦτ. Βιάζω τὸν ἑαυτόν μου, βιάζομαι, ἔχω βίαν, θέλω νὰ κάμω τι ὀγλίγωρα· μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Β, 354. Ζ, 363. Ὀδ. Ε, 409. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ καὶ μετὰ Μετχ. Ἡρόδ. 8, 2. μάλιστα δὲ εὐχρηστος ἡ μετχ. ἐπειγόμενος, ὅλως κατὰ σημασ. ἐπίστ. Ταχύς, ὀγλίγωρος «πάντα ἐπειγόμενον». Ἰλιάδ. Ε, 501. ἐξαιρ. δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων, Ἰλιάδ. Ε, 902. Ξ, 519. καὶ ἀλλαχοῦ. Καταχρηστική δὲ ἡ σύνταξις αὐτοῦ «πρὸς ἠέλιον καμάτῳ τρέπε, δῦναι ἐπειγόμενον». Γυρίζωντας καὶ κυτάζοντας ὅτι ὁ ἥλιος ἐμελλενὰ βασιλεύσῃ, Ὀδ. Ν, 30. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. συντάσσει ὁ Ποιητ. τὴν λέξ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. καὶ μετὰ γεν. «ὁδοῖο ἐπειγόμενοι». Ἐπιθυμῶν νὰ ὁδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, στρατεύσῃ, Ὀδ. Α, 309. Ξ, 284. «Ἄρηος ἐπειγόμενοι». Ἐπιθυμῶν τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Τ, 142. «τοὶ δ' οὐ καὶ μάλ' ἐπειγόμενοι περὶ νίκης». Ἐπιμελῶς κοπιάζοντες διὰ τὴν νίκην, Ἰλιάδ. Ψ, 437. 496. Ὁ Εὐρπ. χρῆται καὶ τῇ ἐνεργ. διάθ. κατ' ἀμετβ. σημασ., Ἡ κατὰ Ὅμηρ. αὐθεντικὴ ἦν «πείγων», κατὰ πρῶτον παρὰ Πνδ. (Ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγεν. τῷ, πιέζω, κατὰ Βυτν.)

Ἐπειγωλή, ῆς, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐπείξις.

Ἐπειδάν, Ἐπρξ. χρονικ. (ἐπεί δὲ ἄν) μετὰ ὑποτακτ. Ἐγκλ. Ἀφ' οὗ, ἔπειτα, ὕστερα, ὁπότε, ὅταν, Ἰλιάδ. Ν, 285. Schaef. mel. σλ. 134. σπανιως, καὶ μόνον καθ' ὑπόθεσιν ὅτι λέγωνται ἀναψερώνται ἁπλοῖ μόνοι γνῶμαι, ἢ ἀποφθεγμοί, ὡς τὸ ἔπαν, καὶ μετὰ Ἐνστ. ῥημ. Ξνφ. Κρ. π. 1, 3, 17. Herm. Vig. σλ. 787. «ἐπειδάν τ' ἀχνυσθῶσι βόες, ὅταν εὐδοὶ ὦσι. (υ – –;)

Ἐπειδή, (ἐπεί δή). Σύνθεσμ. συνθ. ὡς χρόνου σημαντ. μορίον. Ὅταν, ἐν ᾧ, ἀφ' οὗ, Ὅμ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τῆς προηγουμ. προτασ. σπανιώτ. δὲ, ἐν τῷ τῆς ἑπομ., ὡς ἐν Ἰλιάδ. Π, 471. Γ, 427. Ἐνίοτε δὲ, ὡς τὸ ἐπεί, ἐν ἀρχῇ προσωνήσεως ἄνευ μείζονος προτα. Ὀδ. Γ, 211. Ξ, 149. παρβλ. ἐπεί, σημασ. 2., συνηθ. μετὰ παρωχ. χρον. ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἐνστ. Ἰλιάδ. Ξ, 65. καὶ μετὰ Μλ. Δ, 478. Ὁ Ποιητ. συντάσσ. αὐτὸ ἀεὶ Ὀριστ. ῥημ., οἱ δὲ μεταγν. καὶ μετὰ Ἐνστ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. ὡς τὸ ἐπάν, ἐν γνώμαις ἁπλῶς δηλώσασι. — 2) Σπανιώτ. ὡς αἰτιολογ. μόριον, Ἐπειδή ὅμως, ἐνιωτ. ἐπειδὴ ὡς φαίνεται, ὡς ἠεύρουν ὅλοι, ὡς ἦτον φυσικὸν ἢ ἀναγκαῖον, Ἰλιάδ. Ξ, 65. Π, 47. Δμσθ. Τιμκρ. 65, ὡς νὰ ἐκειτο διηρημένως ἐπειδὴ — δή. — β'.) Ἐπειδὴ λοιπόν, ἐπειδὴ ἤδη πεῖ· δή. — γ'.) Ἐπειδὴ ἐπεί ἐστι τυχούσης τινὸς αἰτίας· Ὀδ. τὰ πράγμα ἔστι ἐπὶ τυχούσης τινὸς αἰτίας· Ἰλιάδ. Γ, 211. Ξ, 149. Εὐρπ. Φοιν. 928. (ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου χρῆται μακρ. ὁ Ποιητ. τῇ πρώτῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συλλβ. διά τήν ἄρτιν, Ἰλιάδ. Χ, 379. Ὀδσ. Δ, 13. Θ, 452. καί ἀλλαχοῦ.

Ἐπειδήπερ, Σύνδ. αἰτιολ. Ἀγκαλά καί, ἐπειδή καί· μετά ὁριστ. Ἐγκλίσ. παρβλ. ἐπείπερ.

Ἐπείδον, Ἀπρμ. ἐπιδεῖν· ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφοράω (εἶδον, ἀνμλ.), Κυνηγ. παραπηρῶ, ἔχω πρό ὀφθαλμῶν, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Χ, 61. — β΄.) ὡς τό, περιίδεῖν, Κυνηγ. τι μαζί μέ ἀδιαφορίαν. — γ΄.) Βλέπω τι ἀκόμη εἰς τήν ζωήν μου, ἐπιζῶ τι ἀκόμη Ξυφ. Ἀναβ. 3, 1. 13. Ἡρόδοτ. 6, 52. κεπιδόντα τόν Ἀρ. τά τέκνα τούτου τελευτᾶναι, Αὐτός ἔζησεν ἀκόμη, ὥστε εἶδε νά ἀποθάνωσι καί τά τέκνα του. — δ΄.) Βασκαίνω, ἀβασκαίνω, ὡς τό, ἐποφθαλμέω· μετά δοτ.

Ἐπειή, Σύνδσ. Ἐπι, ἀντί ἐπεί· πολλάκις παρ' Ὁμ. κατά τήν β΄. αἰτιολγ. σημσ. ὁμως τοῦ, ἐπεί, Ἐπειή, διά τό νά, μέ τά ὁποῖα· καί ἀεί ἐν τῇ ἐλάσσ. πρτσ., πλήν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρ. μνου ἐν τῇ συντξ. κεπειή πολύ φέρτερος, φερτέρου, φερτεροι ἐστε ἤ εἰσιν. Κατά τόν Σχλτ. Ἰδετ. τινές τῶν Γραμμτγ. ἔγραφον ἐπεί ἤ, ἀντί ἐπειή, καί ὁ Θείρσ. (Thiersch.) Γραμμ. Ἑλλ. §. 324. 2. ἀποδέχεται ὅτι ἐξ ἐκείνου προέκυψε τό ἐπειή· (ἡ παραλγ. ἀεί βραχ. παρ' Ὁμ.)

*Ἐπείη, γ΄. πρσπ. Ἐκτ. ἐνστ. τοῦ ἔπειμι, Ἰλιάδ.

*Ἐπειήρης, ων, αἱ (εἰκαί). Αἱ μετά τήν εἰκοστήν ἑκάστου μηνός ἀκολουθοῦσαι ἡμέραι, ἤτοι ἀπό τῆς 21 ἕως τῆς 30 ἤ 31.

Ἐπειικάζω, Μ. ἄσω (εἰκάζω). Κάμω τι ὅμοιον μέ ἄλλο τι, ὅταν τό παρ' ἡμῖν ἀπεικάζω· νομίζω τε περί τινος, ἀναφέρω τι εἰς τι, ὑποτείνω τε περί τινος· μετά δοτ. Αἰσχ. Χγρ. 974 ψιλάστε καί νῦν, ὡς ἐπειεάσαι πάλη πάρεστιν. — 2) Συμπεραίνω πρασέτι, Σφκλ. Ἡλ. 663. ἐνγένει, Ὑποπτεύω, νομίζω, συμπεραίνω ἠοῦ ἐπειεάσαμεν Ὅτου ἡμπορεῖ τις νά συμπεράνῃ, Ἡρόδ. 9, 82. Σφκλ. Οἰδ. Ἡλ. 152. ὦσαύτως καί ὡς τό, ἀπειεάσαι, Τρχν. 141.

*Ἐπείκελος, ὁ, ἡ = ἐπιείκελος.

Ἔπεικεν, ἐπείκε, ὀρθοτ. ἐπείκεν, ἐπείκε, Ἐπκ. ἀπό ἐπάν, χρόνου σημαντ. καί αἰτιολογ. μόριον, μετά ὑποτ. καί εὐκτ. ρηματ. ἰδέ ἐπεί, σημσ. 1. καί ἐπάν.

Ἐπεικτέον, Ἐπθ. ρηματ. τοῦ ἐπείγω. Ἠλάτ.

Ἐπείκτης, ὁ (ἐπείγω). Ὅστις κατεπείγει, βιάζεται τινά εἰς τι, ἔξαιρ. ὁ εἰσπράκτωρ, ὅστις συλλέγει χρήν. τό τουρκ. καϊμμάλης, ἤ τό ἑλλ. ἐξεκουτόρος.

*(Ἐπείκω). Ἀχρηστος Ἐνστ. ἰδέ. ἐπέοικα.

Ἐπειλέω, Μ. -ήσω (εἰλέω). Τυλίγω, κουκουλοῦζω τι ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐπείλησις, εως, ἡ. Τό νά τυλίγῃ, κουκουριάζῃ τίς τι ἐπάνω εἰς τι.

*Ἐπειλίσσω (εἰλίσσω) = ἐπειλέω.

Ἔπειμι, Ἀπρμ. ἐπεῖναι, Μλ. ἐπέσομαι (εἶμι). Εἶμαι ἐπάνω, πλησίον που, ἐπί τι· ἐπί τόπου Ἰλιάδ. Ε, 127. Τ, 276. Ὀδσ. Β, 344. Φ, 7. μετά δοτ. τοῦ τόπου ἠκάρη ὥμοισιν ἐπείημι Ἰλιάδ. Β, 257. ἀνά οὐ οἱ μεταγενστ. γράφουσιν ἐπί, ἐν, καί ἄλλως Προσδ. — β΄.) ἐπί χρόνου, Εἶμαι ὕστερα, μετά ταῦτα, εἶμαι ἐπίλοιπος, Ὀδσ. Δ, 756. Εἶναι εἰς τό μέλλον, πρόκειται, Ἡσιόδ. Ἔρ. 114. ὅδεν οἱ ἑπόμενοι Οἱ μετά ταῦτα ἐρχόμενοι, οἱ μεταγενέστεροι. — γ΄.) Εἶναι συνδεμένον ἡνωμένον, μέ τι διωρισμένον διά τι, ἐπί ὁμοιβῆς καί τιμωρίας. Περί τοῦ ἔπι, ἀντί ἔστι, ἰδέ ἐπί.

Ἔπειμι, Ἀπρμ. ἐπιέναι (εἶμι). Πορεύομαι, πηγαίνω ἐπί τι, πρός τι, εἴς τι· ἔρχομαι πλησίον, φθάνω που· μετά αἰτ. Ὀδσ. Δ, 411. Ψ, 357, ἠπείρου μιν καί γῆρας ἐπιέναι Πρό τοῦ νά τῇ ἄλλου τά γηρατεῖα, πρό τοῦ νά γηράσῃ, Ἰλιάδ. 9. Μετά δοτ. Ἰλιάδ. Ρ, 741. καί ἄνευ πτωτικοῦ, Προσέρχομαι, πλησιάζω, ἐπέρχομαι ἤτοι ἔρχομαι πρός τινα Ὁμ. ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικήν σημασ. Πηγαίνω, ὁρμῶ κατά τινος· μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Δ, 367. Υ, 454. μετά δοτε. Ἰλιάδ. Ν, 482. καί πολλάκις ἀνευ πτωτικ., ὅθεν ἠπείων, οὖσα, ὁμ. Ὅστις ἀκολουθεῖ εὐθύς. Παρά τοῖς Ἀττ. δέ πρό, ὁ ἐπιών ἐστιν ὁ ἐπιτυχών, Ὅστις τύχῃ, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 752. Οἰδ. Τ, 394. ητό ἐπιών Ὅ,τι πίπτει, ἔρχεται εἰς τόν νοῦν τινος· οὕτω καί κεπεισιμε, καί ἐπεισιμοιεν μετά Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου, Μ' ἔρχεται εἰς τόν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, Valck ἐν Φοιν. 1378. Ἀντί ἀπρμφ. σέ, νεῖται πολλάκις καί οὐσιαστ. εὐθύπτωτον κεπιοῦσα ἡμέραι Ἡ ἐρχομένη, ἡ αὔριον, Poet. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 1651. Τό δέ τοῦ πιόν, κατά συναίρ. ἀντί τοῦ, τό ἐπιόν, Τό μέλλον, Δοκιμ. Ἱστορ. 13. διάφ. ἱστρ. 2, 27. Φιλοσ. 1, 3. καί ἀλλαχοῦ. — 2) Περιοδεύω, ἤ πηγαίνω ὁλόγυρα, παρατηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ὡς ἰδιωτικῷ. Ἐπκ. τύπον τῷ γ΄. ἑνκ. πρσπ. τοῦ Παρτ. ἐπιών, Ἰλιάδ. Ρ, 741. τῷ γ΄. πλθ. ἐπήϊσαν, Ὀδσ. Δ, 235. καί ἐπῆσαν, Ὀδσ. Τ, 443., ἔτι δέ καί τῷ μέλλ. κατά σημσ. ἀορ. ἐπεισόμαι, Ἰλιάδ. Δ, 367. Υ, 454. Μτχγεν. Ἀηλ. μεσ. ἀορ. α΄. ἐπεισαμένη, Ἰλιάδ. Ψ, 424. Ἡ κατά σημτ. Μέλ. χρῆσις τοῦ ἐνστ. δέν διακρίνεται παρ' Ὁμ. ὡς παρά τοῖς Ἀττ.

*Ἐπείρυμι, Ἰων. ἀντί ἐρύω, ἐπίνυμαι, Ἰων. ἀντί ἐφέλκυσαι, Ἐπόμαι, ἑπόμαι. Ἡρόδ. 4, 64.

Ἔπειρος, ειος, ἡ (ἐπείγω). Τό νά ἐπείγῃ, ταχύνῃ, ἤτοι νά θέλῃ τό νά γένῃ τι ὀγλήγορα, νά βιάζῃ τίς τι· βία.

*Ἔπειροι, ὧν, οἱ, Ἔθνος τι ἐν τῇ Ἠλιδι. Ὁμ.

*Ἐπειρός, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

*Ἐπείπερ, ἀντί ἐπεί περ, Σύνδσμ. Ἐπειδή καί, ἐπειδή ὁμως· ὡς τό ἐπειδήπερ, μετά ὁριστ. Ῥήμ. Ὁ Ποιητ. γράφει καί σύμπερ, μέπει σύ περι, Ἰλιάδ. Ν, 447. Ὀδσ. Τ, 181.

Ἐπείπον, Ἀπρμφ. ἐπιπεῖν (εἶπον, ἀνμλ.) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, εἰς ὅσα εἶπα προσέθετο καί ἄλλα.

Ἐπείρομαι, Ἰωνικ. ἀντί κεπέρωμαι, Ἡρόδοτ.

Ἐπειρύω, Ἐπκ. καί Ἰων. ἀντί κεπερόω, Ἡρόδ. 4, 8.

*Ἐπειρώατο, Ἰων. ἀντί ἐπειρῶντο, γ΄. πλθ. πρσπ. Παρατ. τοῦ πειράομαι, Ἡρόδ.

Ἐπειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελαστικῶς πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι, διάτι.

*Ἐπειρωτάω, ἐπειρωτέω, Ἰων. ἀντί ἐπαρωτάω· ἀφ' οὗ

*Ἐπειρώτημα, ατος, τό, καί

*Ἐπειρώτησις, σεως, ἡ· Ἰων. ἀντί ἐπερώτημα, ἐπερώτησις, Ἡρόδ.

*Ἐπείσια, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ πείθω, Ὁμ.

Ἐπείσαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι ἐφέρθη που, ἤ ἐφέρθη ὁμοῦ μέ ἄλλο τι, παρά τό ἐπεισάγω· ἅμιλλ. ἀνάγν. παρά Σφκλ. Φιλ. 753. ἀντί κεπίσαγμα.

Ἐπεισάγω, Μλ. -ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.). Κομίζω, φέρω τι μέσα που προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις· φέρω εἰς τήν χώραν, εἰς τήν ἐπικράτειαν τίποτε ἀπό ξένον τόπον· προξένω τι ἀκόμη εἴς τι. — 2) Ὁδηγῶ, παραστήνω τι ἤ τινα. Ἀθήν. ὠφέλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τήν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. — 3) Γιαζετῶ προσέτι, ἤ παίρω, δέχομαί τινα ἀκόμη εἰς τόπον τέκνου μου (α) ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγωγή, ἡ. Τό νά κομίζῃ, φέρῃ πού τίς τι πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι· τό νά εἰσάγῃ, ἐμβάζῃ τι μέσα εἰς τήν χώραν, ἐπικράτειαν φέροντας τό ἀπό ξένον τόπον. — 2) Γιαζετητής, ἤ τό νά παίρῃ, δέχηται τινα εἰς τόπον τέκνου· τό νά προσδέτῃ τι εἰς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκομίσθη ἐφέρθη που προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις· ὅ,τι ἐφέρθη μέσα, ἔξαιρ. ἐπί πραγματειῶν, ητό ἐπεισαγώγιμαν, Ἐμβασμα, ἡ φέρσιμον πραγματειῶν μέσα εἰς τήν χώραν, εἰς τήν ἐπικράτειαν.

Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἰσήχθη, ἐφέρθη μέσα που προσέτι πρός τοῖς ἄλλοις· ἄθεν ξένον, ὡς τό, ἐπακτός. Δημοσθ. ἠπεισάκτω σίτῳ χρωμένους. — 2) Ὅστις υἱοθετήθη, ἐπαρθη εἰς τόπον τέκνου, υἱοθετημένος, τό Ἰταλ. adottato.

Ἐπεισβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι ἤ ὁμοῦ μέ τι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. ἠπεισβαίναν τῷ ἵππῳ ἐπί τήν θάλατταν.

Ἐπεισβάλλω, Μλ. -βλῶ (βάλλω ἀνμλ.). Θέτω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω τι μέσα που προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις. — 2) ἀμτβ. Ἐμβαίνω που μέ ὁρμήν, ὁρμῶ αἰφνίδια μέσα που· ἐπιπίπτω, ἤ ὁρμῶ, καταπλακώνω τινά ἐξαφνα, τό Ἰταλ. attaccare τινά. κεπεισβάλλειν ἑαυτόν τινι. Παλαίφατ. Δ΄. 5.

Ἐπεισβατέω, ου, ὁ (ἐπεισβαίνω). Ὅστις ἀνέβη, ἤ ἀναβαίνει μέσα που πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι· ὅστις ἐμβαίνει εἰς καράβι ὑπεράριθμος, τοῦτ' ἐστι ἐκτός τῶν αὐθρώπων τοῦ καραβίου, τῶν ναυτῶν, διά νά ταξειδεύσῃ· ἐπιβατης ταξειδευτής, τό συνηθέστ. Ἰταλ. passaggiero. Εὐριπ. Ἑλλ. 1553. (α)

Ἐπεισδέχομαι, Μ ξομαι. μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Δέχομαι, ἀφίνω μέσα, συγχωρῶ νά ἐμβῇ, φερθῇ τι μέσα που προσέτι, ἤ πρός τοῖς ἄλλοις.

Ἐπείσειμι, (εἶμι). Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που πρός τοῖς ἄλλοις, προσέτι.

Ἐπεισερρέω, Μλ. -ερρεύσω (ῥέω, ἀνμλ.). Πρός δυστυχίαν μου, κατά κακήν τύχην ἐμβαίνω, ἐρχομαι μέσα που προσέτι. Τά πλείστα ἀπροσώπως χρήσιμον. Πολυθ΄, 158.

Ἐπεισέρχομαι, Μλ. -ελεύσομαι, ἀόρ. ἐπεισῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, μετά ταῦτα, κατόπι ἀπό τινα. Πλούταρχ. Συμ. Β΄. ητότε οὖν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δειπνοις.

Ἐπεισηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, φέρω μέσα που τίποτε, νουθετῶ, συμβουλεύω τινά προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, μετά ταῦτα.

Ἐπείσθεσις, ἡ (εἰσθεσις) Εἰσαγωγή, ἀρχή μόνον παρά Σχολιασταῖς. χρτμ.

Ἐπείσιον, τό· = ἐπίσειον, Λυσίφρ. 1385.

Ἐπεισκαλέω, Μλ. -έσω (καλέω, ἀνώμαλον). Καλῶ, κράζω μέσα τινά ἀκόμη, προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεισκρίνομαι, ὡς παθτ. (κρίνω). Ξεχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπό ἄλλους διά νά πηγαίνω μέσα που· ἀναχωρῶ ὅθεν, ἐμβαίνω προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις, μετά ταῦτα, κατόπιν ἄλλων. Γρηγόρ. Νεζ.

Ἐπεισκυκλέω, Μλ -λήσω (κυκλέω). Τυλίγω, κουλουριάζω· κομίζω, φέρω μέσα, βάλλω πρό ὀφθαλμῶν, παραστήνω προσέτι, μετά ταῦτα, πρός τοῖς ἄλλοις. κεπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν.

Ἐπεισκύπτω, Μλ ὑψω (κύπτω). Σκύπτω καί κυτάζω μέσα που προσέτι.

Ἐπεισκωμάζω, Μλ -άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω που, συνωθημένος ἀπό πολλούς, μέ χορούς, μουσικήν, φωνάς, ἀλαλαγμούς. — 2) μεταβ. Εἰσάγω, φέρω τι μέσα που προσέτι· ἀμφβ. ὑπως κατά ψευδ. ἀνάγν. μόνον ἀντί τοῦ, ἐπεισκομίζω.

*Ἐπεισόδιον, τό· ἰδέ τό ἑξῆς.

Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ (εἴσοδος). Ὅστις ἔρχεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ ἔξω προσέτι, ἢ μέσα που· ἔξειρ. ὅ,τι κατα-χωρεῖται, βάλλεται ἀνάμεσα εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς σύγγραμμά τι χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ βαλθῇ· ὅθεν ὠφέλ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπεισόδιον. Πᾶν ὅτι παρεντίθεται, βάλλεται ἀνά-μεσα εἰς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, συγγραφήν· ὅ,τι εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκεται, εἶναι ξένον, ἑτερογενές· ὅ,τι δὲν ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν ὑπόθεσιν· ἔτι δὲ καὶ προσάψημα ἢ προσφάτως, καὶ τραγήματα, τὸ ἰταλ. κομφέτα. Ἤκτ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο ἐν τῇ παλαιᾷ Τραγῳδίᾳ πᾶν ἐπεισόδιον ἢ πρᾶξις, ἡ ὁποία παρεντίθε-το, παρεστάνετο ἀνάμεσα μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν, ἐπειδὴ χορὸς ἦτον κατ' ἀρχὰς ἡ κυρία ὑπόθεσις, τὸ κυριώτερον τῆς τραγῳδίας μέρος· παρ' Αἰσχύλῳ ἦταν ἑπτὰ ἐπεισόδια, ἐξ ὧν τρία εἰς ὅλας τὰς τραγῳδίας του σώζονται, τὰ ὁποῖα παραβάλλονται μὲ τὰ τῶν Εὐρωπαίων Ἀκτα λεγόμενα, μετέπειτα δὲ ἐκαλοῦντο ὡσαύτως καὶ πᾶσαι αἱ παρεντεθεῖσαι πράξεις ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἐποποιΐᾳ, ἐξκιρ. ὅταν ἐσχημάτιζον μικρόν τι καθ' ἑαυτὸ ὡς τέλειον διηγούμενον· τέλος δὲ καὶ μικρίτινες ὁρμματικαὶ πράξεις ἐν τῷ μεταξὺ τῆς κυρίας πράξεως παριστανόμεναι, τὸ ἰταλ. Intermezzo· Τραπ. ἐπεισόδιον τύχης. Παιγνίδι τῆς τύχης, ἀφ' οὗ

Ἐπεισοδιόω, Μλ -ώσω. Βάλλω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, ἐξκιρ. εἰς διήγησιν, ὁμιλίαν, συγ-γραφήν, διὰ νὰ ἐκτείνω, μακρύνω αὐτήν, Ἀρι-στοτ. Ποιητ. 17. καὶ 24. καὶ Ῥητορ. Γ', 17. ὡδεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦσι ἐπαίνοις.

Ἐπεισοδιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς ἐπεισόδιον· ξένον, ἑτερογενές. Ἀριστ. Ποιητ.

Ἔπεἰσοδος, ἡ (εἴσοδος). Ἔρχομαι κατὰ προσθήκην πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἢ μεταξύ τινος.

Ἐπεισπαίω, Μλ -αίσω (παίω, ἀνμλ.) Πη-δῶ, ὁρμῶ, ἐμβαίνω, χώνομαι μὲ βίαν, ἐξαφνα μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετεπει-τα, κατόπιν. Ἀριστοφ. Πλούτ. ἡνωρὸς ἀγα-θὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεσπέπεικεν.

Ἐπεισπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Πέμπω, στέλ-λω, βίπτω τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεισπηδάω, Μλ -ήσω (πηδάω). Πηδῶ μέ-σα που προσέτι, μετέπειτα. Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 363.

Ἐπεισπίπτω, Μλ -εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, καταφέρομαι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπὶ κακοτυχίας, βροντῶν, ἀστρα-πῶν, κεραυνῶν. Ἡρόδ. 7. 42. (ῐ)

Ἐπεισπλέω, Μλ -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι που μετέπειτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι.

Ἐπεισπνέω, Μ. εὔτω (πνέω). Ἀναπαίνω ἐπα-ναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν, ἤτοι συγκαναπαλ-νω, πνευκαναπαίνω, ἀντιδ. τῷ, ἐπεκπνέω. Γαλ.

Ἐπεισπράττω, Μλ -ξω (πράττω). Ζητῶ, συνάζω δημόσια χρέη· προσέτι, Δίων Κάσ.

Ἐπεισρέω, Μλ -εύσω (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχει, χύνεται εἰς μέσα που, προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεισφέρω, Μλ. ἐπεισοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Φίλ. παίσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ. ὑπὸ ἐπεισφερόμενον πρῆγμαν Περίστα-σις, ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τὸ μεταξύ· περιστα-τικόν, Ἡρόδ. 7. 50, 1.

Ἐπεισφρέω, Μλ. -ρήσω καὶ -ρήσομαι (εἰσ-φρέω, ἀνμλ.) Ἀφίνω τί νὰ εἰσχωρήσῃ, νὰ ἐμ-βῇ μέσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, κατόπιν. Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1028. πέπεισφ. λόγονα Ἀριστοφ. Θεσμ. 1164. — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα, εἰσχωρῶ προσέτι.

Ἐπεισχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω τι μέσα που ἢ εἰς ἄλλο τι προσέτι, ἀκόμη, ὕστερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἔπειτα, Ἐπίρ. (ἐπί, εἶτα), τῆς ἀλλεπαλλη-λίας ἢ συνεχείας δύο τινῶν πράξεων ἢ περιστά-σεων δηλωτικόν· ὡς ἀναφορικὸν δὲ ἔχει τὴν ἀναλογίαν κυρίως πρὸς τὸ, ἐπεί, κατὰ λόγον τοῦ ἀναφορικοῦ πρὸς τὸ δεικτικόν, ὡς τό, εἶτα πρὸς τό, εἰ.— ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔπειτα, ὕστερα, κατόπιν· καὶ ἀπ' ἡ δευτέρα πρᾶξις ἢ μέλλουσα, Εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, μετὰ ταῦτα· ἀπ' Ὅμ. πάνυ εὐχρηστον· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μιᾶς μόνης πράξεως, Τηνικαῦτα, τότε, ἴσια τότε· οἱ μὲν ἔπειτα πεσοῦσι προπάροι-θε Ἐυρέων ἕτερον. .. Ὀδσ. Λ', 106. Καθ' ὅλας τὰς σημασίας αὐτὰς δύναται εἶναι προτάσ. ἀρετικόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις λέξεσιν ἐπιφέρε-σθαι. Παρ' Ὅμ. ἀναλογοῦσι αὐτῷ συνήθως τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα συντάσσει δὲ ὁ Ποιητὴς πολλάκις αὐτὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν τῷ αὐτίκα, αἶψα, ὦκα, καὶ ἔνθα· καὶ αὐτίκα ἔπειτα, αἶψα ἔπειτα κ. τ. τ. Πολλάκις δὲ πρέπει νὰ ὑπακούηται ὡς προηγούμενον τὸ, ἐπεί ἢ τό, εἰ. Ἐνίοτε δὲ πρόκειται πλεονα-στικῶς τελικοῦ ῥήματος, τῆς ἀναγκαίας ἢ φυ-σικῆς ἀκολουθίας πράξεώς τινος εἰς ἄλλην τινά δηλωτικόν, ἐξκιρ. μετοχῆς προηγουμένης ὑπομι-σήσασα ἔπειτα ἐὼ ἐγκάτθετο κόλπῳ. Χαμογε-λάσασα ἔρυψεν εἰς τὸν κόλπον της τὴν ζώνην, Ἰλιάδ. Ξ, 223. παρβλ. Λ, 727. 730. Αἰτιχλ. Εὐμ. 29. ὠσαύτως καὶ λογογραφικῶς, Πλάτ. Φαιδ. σλ. 82. C. Σπανιώτ. εὑρηται τὸ ἔπειτα τῆς μετοχ. προηγούμ. ὡς ἐν Τρ. Ἀφρ. 154. — 2) Ἐν τῇ ἑλλάσ. προτάσεως κείμενον χρησιμεύει εἰς πλείονα ἔμφασιν αὐτῆς. — α') Ἂν τὴν μείζονα προτ. σχηματίζῃ χρονικόν τι μόριον, τὸ ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ, ὕστερον, ἐπειδὴ σφαῖρη πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειταιὨ Ἀμ' οὐ ἔπαξεν τὴν σφαῖραν, τὸ τόπι, τὴν τόπαν, ἐχύρευσαν ὕστερα, Ὀδσ. Θ, 378. παρβλ. Ο, 397. ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἐν τῇ μεί-ζονι τό, ἐπεί, Ἰλιάδ. Π, 247. ἢ τό, ὁπότε, Σ, 545. ἢ τό, ὡς, Κ, 522, ἢ τό, ἦμος, Α, 478. — β'.) Ὑποθετικοῦ μορίου τῆς μείζονος πρτσ. ἀρετικοῦ ὄντος, ἐξαιρ. τοῦ εἰ, τό, ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ ἠμέτερῳ, τότε βέβαια, καὶ ἐτεόν δὴ ἀγορεύεις· ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν· Ἂν αὐτὰ ποὺ λέγεις εἶναι ἀλήθεια, τότε βέβαια οἱ θεοὶ σοῦ ἔπῆραν τὸν νοῦν, Ἰλιάδ. Η, 360. παρβλ. Κ, 453. Μ, 73. Ὀδσ. Α, 290. 298. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τό, ἦν, Ἰλιάδ. Ι, 394. καὶ μετὰ τό, ἐπήν, Ὀδσ. Δ, 121. Πρὸς τούτοις ἐπιφέρει αὐ-τὸ ὁ Ποιητ., κατ' ἀνακολουθίας σύνταξιν, τῷ αὐτὶ τοῦ, εἰ, κειμένῳ μορίῳ, οὐδ' μὲν κ' ἐπιειτὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα τὸν γ' ἐπεταιὼ αὐτὶ τοῦ· εἰ μὲν κ' ἐπιειτὲς τινα ἀκουέμεν Ἰλιάδ. Α, 547. Ὡσαύτως, καὶ, ἦν δέ τ' ἐγὼν ἀπάσσεω μάχης ἐξέλοντα νοήσω μιμνάζειν, οὐ οἱ ἔπειτα ἄρειον ἐσσεῖται αὐτὶ εἰδὲ κ' ἐγώ τινα νοήσω Ἰλιάδ. Β, 392. Εἰς μείζω ἔμφασιν τῆς ἑλλάσ. πρτασ. κεῖται καὶ, δὴ ἔπειτα· δὴ τότ' ἔπειτα· καὶ τότ' ἔπειτα· τό, ἔπειτα ὅμως οὐδέποτε γίνεται τῆς ἑλλάσ. ἀρετικόν. — 3) Ἐν πρόσοιτιν, ἐκ τοῦ κυρίου λόγου ἢ τῆς κυρίας προτάσ. προκυπτούσης, τῷ, πῶς ἐπιφερόμενον, ἀναλογεῖ τῷ παρ' ἡμῖν, τότε λοιπόν, εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετε μ' αὐ-τὸν ἑλίσσαι, πῖός ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαοσσόος; Τότε λοιπὸν πῶς ἠθέλετε ὑμπορέσω ν' ἀλησμο-νήσω τὸν Ὀδυσσέα; Ἰλιάδ. Β, 423. πρβλ. Ὀδσ. Α, 65. ὅπου τό, ἔπειτα ἀναφέρεται πρὸς τοὺς προηγουμένους λόγους τῆς Ἀθηνᾶς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁμως γίνεται λόγου ἡ προτ. ἀρι-στερὸν μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως, πεντε πολλά-κις ἐν εἰρωνικῇ πικρίᾳ σημαίνον ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινότ. Ἔτσι; ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά σου; ἰδέ, εἶτα, σημ. 3. Ὅπου δὲ ἡ ἀφορμὴ ἢ αἰτία τῆς πεύσεως ἐστιν αἱ ἡ ἔννοια τοῦ ἀποτε-

λέσματος, κεῖται ὡς τὰ ἠμέτερα, Ἔτσι; τέτοια πράγματα; αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ ἀκολου-θήσῃ ἢ νὰ συμβῇ; — 4) Τοιουτοτρόπως, κατ' αὐτό, κατὰ τοῦτο, κατὰ ταῦτα, τὸ λοιπόν· ὡς τό, οὕτ, Ἰλιάδ. Ο, 49. ἦεί μεν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, τῶκε Ποσειδάων. καὶ Σ, 357. Ψ, 818. Ὀδσ. Ρ, 186. Ἐνίοτε δὲ, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ε, 812. .. νοῦ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἐκγονός ἐσσε .. ἠ δύναται ἑρμηνεύεσθαι διὰ τῶν παρ' ἡμῖν, Διὰ τοῦτο, ὅθεν — 5) Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνάπτεται, ὅλως ὡσπερ τό, ὅμως, καὶ δύο πράξεις ἢ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν φυσικὸν λόγον των δὲν δύνανται, ἢ δὲν πρέ-πει κυρίως νὰ συνέχωνται. Ἔτι δὲ εἴρεται τό, ἔπειτα καὶ ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Μ' ὅλον τοῦτο· Wolf ἐν Απτ. σλ. 353. Β. Τραγ. σλ. 145. ἐξκιρ. εὐχρηστον παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὄρν. 29. Reisig Conj. σλ. 264. Κα-τὰ ταύτην τὴν σημ. ἔστι μάλιστα εὐχρ. ὁ τύ-πος καὶ ἔπειτα, καί, κἄτα, Heind. ἐν Πλάτ. Ἐρτλ. σλ. 411. Β. Φαίδ. σλ. 90. B. Bornem. ἐν Συμπ. 4, 2. — 6) Ὁ, ἡ, τὸ ἔπειτα, Ὁ ἑπόμενος, η, ον, ὁ μέλλων, σα, λλον· καὶ ἔπειτα χρόνος Ὁ ἐρχόμενος καιρός, τὸ μέλ-λον· καὶ ἔπειταοι Οἱ μεταγενέστεροι· τὰ ἔπειτα καὶ Τὰ μέλλοντα πράγματα.

Ἐπείτε, ἀντὶ ἐπείτε. Ἄν οὐ, ὅταν, ἐπειδή καὶ, ἐπειδὴ λοιπόν. Ἡρόδ.

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ ἔπειτα· Ἡρόδ. 1, 126. 2, 52. Schweigh. lex. Ἡρόδ. 1, σλ. 238. ὅθεν καὶ Δωρ. Herm. de dial. Pind. σλ. XXI. Reisig Conj. Ar. σλ. 522. παρβλ. εἶτα, εἴτεν.

Ἐπείτα, τοῦτ' ἔστιν ἐπί τοι, Διότι τῇ ἀλη-θείᾳ, τότε βέβαια. — 2) Ἐπειδὴ ὅμως πέ-πεισται γε· Διότι, ἐπειδὴ ἀλλέως βέβαια.

Ἐπεκβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Ἐκβαίνω ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, με-τὰ ταῦτα διὰ νὰ πηγαίνω που· ἠχέρσωνα Κα-τεβαίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ κυμάτων, Πατραβίνου, πίπτουσ εἰς τὴν ξηράν, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 312.

Ἐπεκβοάω, Μλ -ήσω (βοάω) = ἐπικαλέω, Κατηγορῶ, προσωποδέρνω, ὑβρίζω, μαλώνω τινὰ μεγαλοφώνως, τῷ λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος κακοῦ τινος. Δίων Κάσ. ΜΓ'. 24.

Ἐπεκβοηθέω, Μλ. -ήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω τρέχω πρὸς βοηθειάν τινος, Θουκυδ. Β'. πέπεκ-βοηθηκάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους.

Ἐπεκδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω, ἀνμλ.) Διδάσκω, διδάσκω τι, προσέτι πρὸς τοῖς ἄλ-λοις, καὶ μακρύτερα, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπεκδίδωμι, Μλ -δώσω (ἐκδίδωμι). Δίδω ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εὐθὺς μετὰ ταῦ-τα, εὐθὺς ὕστερα ἢ κατόπιν.

Ἐπεκδιηγέομαι, μέτ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Ἐκ-ξηγῶ, σαφηνίζω προσέτι μακρύτερα, ἐκτετα-μένα. Πλάτ. Φαιδ. ὅθεν

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ. Ἐξακολουθοῦσα, ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐξήγησις, σαφήνισις. Βασίλ.

Ἐπεκδρομή, ἡ, ἡ (ἐπεκτρέχω). Ἐξέλευσις, ἐξβαλμα πολιορκουμένων ἐξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν εὐγαλμα πολιορκουμένων ἐξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον τῶν πολιορκούντων, τῶν ἐχθρῶν, τὸ ἐναντίον τῶν πολιορκούντων, τῶν ἐχθρῶν, τὸ τουρβ. γεροῦσι· ἐξαφνον ὁρμητικὸν ἐμβασμα τουρβ. γεροῦσι· ἐξαφνον ὁρμητικὸν ἐμβασμα εἰς ἐχθρικὸν τόπον καὶ τουρσεμα, τὸ Γαλλ. ἐξ-κουρσιόν.

Ἐπέκεινα, Ἐπίρ. ἀντὶ, ἀπ' ἐκεῖνα. Εἰς τὸ πέ-ραν μέρος, ἀπὸ τὰ πέρα μέρος εἰς τὰ ἔ-ξω, μακρύτερα, ἀκόμη μακρύτερα πρὸς ἔξω. μα-κρύτερα, ἀκόμη μακρύτερα πρὸς ἔξω. μα-κρύτερα γειτ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. 19. 20. — 2) Τὰ πέρα, τὰ

ἐπείκειναι. Οἱ εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀντίπερα τόποι. Ἡρόδ. 3. 115. αὐτόθ. τῷ, ἐπὶ ἄδε· καὶ ἐπὶ χρόν. παρ' Ἰσοκρ. πέν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρονοις, κ. τ. λ. Ἀπό τότε καὶ ὕστερον, μετ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ' οὗ ἐγένετό τι.

*Ἐπεκέλετο, γ'. ἐνε. πρσπ. κατὰ συγκπ. ἀορ. τοῦ ἐπικέλομαι, Ἴλδ.

Ἐπεκθέω, Μλ. -θεύσομαι (τρέχω, ἀνμλ.) = ἐπιστρέχω· Τρέχω ἔξω ἐναντίον, ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος· καμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον διὰ νὰ ἁρπάξω, κουρσεύσω, τὸ βλάψω. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. οἱ ὁπλῖται ἐπεξέδραμον. Πάλιν πολυειδέστ. ὁ διδάσκαλος Νούμας ἐπικθεύσω τὸν μέλ. σημειώσας.

Ἐπεκθύομαι, Μλ. -ύσομαι (θύω, ἀνμλ.) Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν προτέτι, διά τι· Ἀρρ. Περὶ τῆς προσῳδίας, ἴδε ἐκθύω.)

Ἐπεκπίνω, Μλ. -πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Πίνω ὀλοντι, ἀδειάζω τὸ ποτήρι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. (πίνω, πίομαι)

Ἐπεκπλοος, συνωρ. -πλους, ὁ (ἐκπλέω). Ἀρμίσιμο καραβίου ἢ στόλου, τὸ ἰταλ. φλότας, ἁρμάτας ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπεκπνέω, Μλ. -εύσω (πνέω, ἀνμλ.) Ξαναπνέω, ἀναζάζω τὴν ἀναπνοήν μου ἐντὸς ὀλίγου, ἀντιθτ. τῷ ἐπεισπνέω. Γαλην.

Ἐπεκροφέω, Μλ. -ήσω (ῥοφέω). Ξεροὐφῶ, ξουφῶ ὀλονττι προσέτι. Ἀριστοφ. Ἱππ. 701.

*Ἐπέκρυσις, εως, ἡ (ἐκρέω). Τρέξιμον, χύσιμον προτέτι, ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα. Λευκπ. παρ' Δεγ. Ἡτ. 9, 32.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ (ἐπεκτείνω). Τέντωμα, μάκρυμα, ἁπλωμάτινος πράγματος ἀκόμη περισσότερον· ἀναβολὴ μακρυτέρα, ἢ ετύπημα τοῦ καιροῦ ἀκόμη περισσότερον ὀπίσω· ἔκτασις λέξεως τινος ἐκ τῆ ἐκφωνήσει αὐτῆς, τὸ κοιντρίσιμον τῆς φωνῆς ὅταν ὁμιλῇ τις. ἀφ' οὗ

Ἐπεκτατικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐκτείνει, ἐξαπλώνει, μακρύνει τι ἀκόμη περισσότερον. Ἐπῤῥ. ἐπεκτατικῶς· Μὲ ἐπεκτεταμένον τρόπον. παρὰ τῷ

Ἐπεκτείνω, Μλ. -ενῶ (ἐκτείνω, ἀνμλ.) Ξαπλώνω, μακρύνω, παιδεύομαι ἐκ δευτέρου, πάρα πολύ, προτέτι· τραβῶ εἰς μάκρος, μακρύνω τι· καὶ ἐπὶ χρόνου ὡσαύτως. Τραβῶ τὸν καιρὸ ἐμπρός. Τοπκ. Βιάζω τὸ κάμνω τινὰ νὰ ἐπιμελῆται, κοπιάζω ἀκόμη περισσότερον, καὶ ἐκ δευτέρου· Παῤῥ. πεπεκτεινεσθαί τινα. Τὸ νὰ ἁπλόνηται τι πέρα, μακρύτερα, ἔξω ἀπό τι, ἀποδοσεν. πτῶ ἐπεκτεταμένου· Λέξις, ἀκάτιος ἐκτεταμένου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἢ περεμβολῇ συλλαβῆς τινος ἐκτεταμένη, π. χ. μοῦνος, ἀντὶ μόνος, ἠέλιος ἀντὶ ἥλιος, ἀντὶ τῷ, ἀφῃρημένου.

Ἐπεκτεταμένως, Ἐπῤῥ. παῤῥ. Παρεκτ. μετχ. τοῦ ἐπεκτείνω. Σύντονα, σφοδρά, βουνατά, πολύ.

Ἐπεκτρέχω, Μλ. -δραμοῦμαι, ἀόρ. ἐπεξέδραμον (τρέχω) = ἐπεκθέω.

Ἐπεκφέρω, Μλ. -ξοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, ἐμβάζω, κουβαλῶ ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη μακρύτερα, μετέπειτα, κατόπιν. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 26.

Ἐπεκφεύγω, ἀνωμαλόσκμ. ἐν Ἴλδ. Τ, 191. αὐτὸ ὑπερφεύγω.

Ἐπεκχέω, Μλ. -εύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται, ἐστρέχω, τρέχω τίποτα τι ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων.

*Ἐπεκχωρέω, Μλ. -ήσω (χωρέω). Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω προσέτι· εὐγαίνω κατόπιν μετὰ ταῦτα εἰς ἐκστρατείαν· εὐγαίνω ἐμπρός, ἀναφαίνομαι, Αἰσχυλ. Περ. 399.

Ἐπέλασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐλαύνῃ, βιάζῃ τίς τι ἢ τινα διὰ νὰ τρέχῃ· συνηθέστ. ὡς παθητ. Ἐκστράτευσις, κίνημα στρατευμάτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ καταπλακώνηται τὸ στράτευμα ἔξαφνα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ἐπελαύνω, Μ. ατῶ· Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) Διώκω, βιάζω τινὰ πρός τι ἢ ἐναντίον τινός· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐπὶ σφυρηλασίας, σφυροκοπήματος μετάλλων ἡπολύς ἐπελήλατο χαλκῷ (πεπτ. ὑπερσυντ.) Ἴλδ. Ν. 804. Γ. 393. παρβλ. Η, 233. ὅρκον ἐπελαύνω τενὶ Κάμνω νὰ πέσῃ ὅρκος εἰς τὸν ἐναντίον μου καὶ οὕτω τὸν ὑποχρεόνω νὰ ὁρκισθῇ· Ἡρόδ. 1, 146. 6, 62. — 2) Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῷ πολλάκις κατ' ἀμετβ. δοκοῦσαν σημασ., Προσέρχομαι, πλησιάζω, ἔρχομαί που ἐφιππος, ἢ ἐφ' ἁμάξης· προχωρῶ μὲ στρατευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ ἐναντίον του, τὸν πλακώνω ἔξαφνα· τὰ ὁποῖα ἀναπληρωτέα διὰ τοῦ, ἅρμα, ἵππον, στρατόν, ἅπερ καὶ πρόσκεινται ἐνίοτε τῇ συντάξει τοῦ λόγου.

Ἐπελαφρίζω, Μ. ίσω (ἐλαφρίζω). Ἐλαφρύνω, ἐλαφρύνω, κάμω τι ἐλαφρὸν σηκόνωντάς το ἐπάνω. Φίλ.

*Ἐπελαφρύνω = ἐπελαφρίζω· ἀμφβ. ἰδὲ συνεπελαφρύνω.

Ἐπέλεγχος, ὁ· = ἐπεξέλεγχος. Πλάτ.

*Ἐπελέγχω = ἐλέγχω. Δγν. Δρτ. 6, 97.

Ἐπέλευσις, εως, ἡ (ἐπέρχομαι). Ἐπιστροφὴ, ἐρχομὸς που ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. — 2) Τὸ κατὰ περίστασιν· ὅ,τι συμβαίνει γίνεται κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην.

*Ἐπελεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπελευστικός, ἡ, όν (ἐπέλευσις). Ὅς τις ἔρχεται που, εἴς τι, κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην· ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Στκ. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 371. — 2) Περιστατινόν.

*Ἐπελήλατο, γ'. ἐνε. πρσπ. παθτ. ὑπερσντ. τοῦ ἐπελαύνω, Ἴλδ.

*Ἐπελήλυθα, β'. παρκμ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὀδσ.

*Ἐπέλησε, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ ἐπιλανθάνω. Ὀδσ.

*Ἐπελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπελίσσω, Ἰων. αὐτὶ ἐφελίσσω.

Ἐπέλκω, Ἰωνικ. αὐτὶ ἐφέλκω.

Ἐπέλλαβε, ποιητ. γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀορ. αὐτὶ ἐπέλαβε, παρὰ τὸ ἐπιλαμβάνω, ἀναγινωσκ. Ὀδσ. Δ, 793.

Ἐπελπίζω, Μ. ίσω (ἐλπίζω). Ἀφίνω, κάμνω παρακαινὸ τινα νὰ ἐλπίζῃ, τῷ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ· χερδαίνω τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του, τὸν ἀπατῶ δίδοντάς τω ἐλπίδας· μετὰ αἰτικτ. τοῦ πρσπ. Παρὰ τοῖς μετμγνστ. δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω.

Ἐπέλπομαι, (ἔλπω, ἀνμλ.) Ἐλπίζω προσέτι, εἴστι.

Ἐπεμβαδόν, Ἑπίῤ. Πηγαίνωντας ἢ ἀναβαίνωντας ἐπάνω που· εἰς τὸ περιπάτημα, εἰς τὸ πάτημα, εἰς τὸν ἀναβασμὸν ἐπάνω εἴς τι. Ἐπιγρ. παρὰ τὸ

Ἐπεμβαίνω, Μλ. -μβήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Πηγαίνω, βαδίζω, ἢ περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που· ἢ τελευταία τῶν σημασιῶν αὐτοῦ αὐτὴ ἐκφέρεται κυρίως διὰ τοῦ Παρκμ. καὶ συντάσσεται συνήθως μετὰ γενκ. οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς· Στεκόμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, εἰς τὸν κατώφλιον, Ἴλδ. Ι, 582. ὥσαύτως καὶ ἠδίφρου ἐπεμβεβαώς· Ἡσά. Ἀπ. 32ᾳ. ἐπὶ τοῦ ἱππηλάτου, ἁμαξᾶ, ὅστις ἑστηκώθη ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ ἐστάθη πλησίον εἰς τὸν μηχανὴν ἐπὶ τὸ ὄχημα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. ἐπὶ ἐμβάσματος εἰς πλοῖον· ἐν γένει, Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πατῶ ἐπάνω εἴς τι, μετὰ γενκ. ἀϊσ' ἧς οἱ ἑωϊστεροι καὶ τῇ δοτ. χρῶνται, Wernike εἰ Τρύφ. 41. — 2) Οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν Συγγραφ. χρῶνται τῇ δοτ. μόνον ἐν τῇ σημσ. τοῦ, Πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ, τὸ αὐστ. τσαλαπατῶ, ὑβρίζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαί τινα, τὸ ἰταλ. insvultare. Lob. εἰς Σφκλ. Αἴ. 977. κἀπεμβαίνω τῷ καιρῷ τινος, Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν πρὸς βλάβην τινός. εὑρίσκω τὸν καιρὸν διὰ νὰ βλέψω τινά. Δμσθ. Μηδ. σλ. 579. 22. Ἐνίοτε δὲ καὶ, κατά τινας, Σφκλ. Ἡλ. 835. — 3) ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀναβαίνω μέσα που κατόπιν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεμβάλλω, Μλ. -αλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Βάλλω, ἢ ῥίπτω τι προσέτι, ἐπίτε, Ἡσό. Ἔρ. 98. Ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις ῥίπτω, βάλλω, θέτω μέσα, προσθέτω, αὐγατίζω, βάλλω τι ἀνάμεσα· ἐπὶ καρποφόρων δένδρων, ἐγκεντρίζω, τὸ κοιντ. ἀμπολιάζω. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, Τρέχει, κύνεται μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεμβαμμα, = νεμβαμμα. Νικήτ. Χρ. Κ'. 5.

Ἐπέμβασις, εως, ἡ (ἐπεμβαίνω). Τὸ νὰ περιπατήσῃ, πατήσῃ, στακθῇ τις ἐπίτε· βάδισμα εἴς τι, προχώρησις, ἔφοδος.

Ἐπεμβάτης, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνέβη εἰς ὄλογον, ἁμάξι, καράβι· ἵππευς, ναύτης, κά Ἰταλ. καβαλλάρης, ματρόζος. Εὐριπ, Ἰωσ. 685, καὶ Βακχ. 781. (ᾰ)

Ἐπεμβλητέος, α, ον, Ἐπῤ. ῥηματ. ἀπὸ ἐπεμβάλλω· Πὰν ὅ,τι πρέπει νὰ βαλθῇ ἐπί τι, τοῦτ' ἔστι νὰ προστεθῇ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 51. D.

Ἐπεμβοάω, Μ. ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐναντίον τινός, τὸ κοιντ. τὸν παίρνω μὲ τὲς φωτιές. μετὰ δοτικ.

Ἐπεμβολάς, άδος, ἡ (ἐπεμβάλλω). ἐπὶ δένδρων, Ἐγκεντρισμός, ἀμπόλι· παρ' Ἀθην. ἐπεμβολὰς ἀπιοσι, Ἀμπολιασμένη ἀπιδιά.

Ἐπεμβολή, ἡ (ἐπεμβάλλω). Βάλσιμον πράγματός τινος μεταξὺ εἰς ἄλλα· παρέκθεσις, προσθήκη. Ἑρμογ.

Ἐπεμβριμάομαι· ἴδε ἐμβριμάομαι.

Ἐπέμμηνος, ὁ, ἡ (ἔμμηνος). Γυνή, γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει τὰ καταμήνιά της. Ἱωσηπ. Πολ. Ἰουδ. ξ'. ε'. 3.

*Ἐπεμπάσσω, Μλ. -άσω (ἐμπάσσω). Παπαλίζω τι, ἀκόμη περισσότερον ἐπάνω εἴς τι. (ᾰσω)

Ἐπεμπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ προσέτι, μίαν φορὰν μετὰ τὴν ἄλλην μέσα ἢ ἀπάνω που.

Ἐπέμπηκτος, ὁ, ἡ (πηκτός). Πὰν ὅ,τι ἐμπήχθη ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ μέσα. Ἡλιόδ. Μηχαν.

Ἐπεμπίπτω, Μλ. -εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα, ὕστερον ἐπεμπίπτειν βάσιμα ὡς τό, ἐπέρχεσθαι ἐθόνη κ. τ. τ. Ὁρμῶ μέσα που μετὰ δοτ. Σφκλ. Αἴ. 42. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 739. 896. — 2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, στηλοῦμαι εἴς τι καὶ βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου. Ἀρστφ. Εἰρ. 477. (ῐ)

*Ἐπεμφέρω, Μλ. ἐπενοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που πρόσετι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεμφύρω, Μλ. -υρῶ (φύρω). Ζυμόνω, ἀνακατόνω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. (ῠ)

*Ἐπενᾳρίζω, Μλ. -ξω = ἐναρίζω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1733. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm. καὶ Elmsl.

Ἐπενδίδωμι, Μλ. ἐπενδώσω (δίδωμι). Δίδω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπενδ. τρίτην πτυπῶ καὶ τρίτην φορὰν, Αἰσχυλ. Ἀγμ. 1397. 2) Ἐνδίδω μετὰ ταῦτα, ἤτοι δὲν ἐπιτίθεμαι.

Ἐπένδυμα, ατος, τό. Ἐπανωφόρεμα, παρὰ τὸ

Ἐπενδύνω, = ἐπενδύω.

Ἐπενδύτης, ὁ = ἐπένδυμα. (ῠ)

*Ἐπενδυτοπάλλιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, ἐσχηματισμ. λέξ. παρὰ τὸ Δατν. pallium, Ἐπιγραμ., παραβλ. Velcker Syll. Epigr. σλ. 61.

*Ἐπενδύω, Μλ. -ύσω (δύω, ἀνμλ.) Ἐνδύνω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νύω τι προσέτι, ἐπένω εἰς ἄλλο φόρεμα (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἐνώ).

Ἐπένεξις, εως, ἡ (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν). Φόρσιμον, ἀουβάλημα μέσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

*Ἐπενεῖκαι, Ἰων. Ἀπμφ. ἀόρ. α. τοῦ ἐπιφέρω, ἀντὶ ἐπενέγκαι. Ἰλιδ. Τ, 261.

*Ἐπένειμε, γ'. ἐνκ. προπ. Ἀόρ. α. τοῦ ἐπινέμω. Ὅμ.

*Ἐπενήνεον, Παρτ. τοῦ ἐπανηνέω, Ἰλιδ.

Ἐπενήνοθεν, (ἐνήνοθε). Τὸ νὰ εἶναι, νὰ κεῖται τι ἐπί τι, νὰ πλάνηται, κρατῆται εἴς τι, νὰ εἶναι στερεωμένον εἴς τι· μόνον παρὰ τοῖς Ἑπτ. παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται τρίς· περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου ψευδῆ ἐπενήνοθε λάχνη Λεπτὰ, ὀλίγα μᾶλλιά ἦτον ἐπὶ τὴν κεφαλήν του, Ἰλιδ. Β, 219. καὶ περί τινος περιβολαίου, τὸ ἱπαλ. mantéllo, τουρκ. γιαπουντζὲ, ποῦλη ἐπενήνοθε λάχνῃ Εὐρίπτετο ἐπάνω πυκνὸν, κατασρωτὸν μᾶλλι, Ἰλιδ. Η, 134. ἀμφοτερόπεις ἄνευ πτωτικοῦ. Μετ' αἰτ. δὲ, περὶ τοῦ ἀμβροσίου μύρου οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας Καθὼς προκολλᾶται εἰς τοὺς θεούς, Ὀδσ. Θ, 365. ὅθεν καὶ Τμ. Ἀφρ. 61. παρβλ. κατενήνοθε. Ἐπὶ χρόνου χρῆται τῇ λέξ. Ἀπολ. Ῥό, 4, 276. ἦπουλύς ἐπενήνοθεν αἰὼν Πολὺς καιρὸς ἔκειτο ἐπάνω, τοῦτ' ἔστι πέρασε. Ἡ σημ. διαιρεῖται μεταξὺ ἐνστ. καὶ Παρτ. οὐδὲ τύπος ἐστὶ Παρακμ.

Ἐπένθεσις, εως, ἡ (ἐπεντίθημι). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τι μεταξὺ ἄλλων τινῶν· παρένθεσις.

Ἐπενθρώσκω, Ἀόρ. β'. ἐπενέθορον, Ἀπμφ. ἐπενθορεῖν (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ προσέτι, ὕστερον, κατόπι μέσα που.

Ἐπενθυμέομαι, Προσδέτω που ἐνθύμημά τι, ἀφ' οὗ

Ἐπένθύμημα, ατος, τὸ. Προσθεμένον ἐνθύμημα. Ἑρμογέν. (ι)

Ἐπεντανύω, Μ. ὑσω. (ι) Ἐπι. ὑσω = ἐπεντείνω, Τανίζω τι ἐπίτε, εἴνω στερεὰ εἴς τι, Ὀδσ. Χ, 467.

Ἐπεντείνω, (τείνω, ἀνμλ.) Τεντόνω, ταυτίζω, ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· βιάζω εἰς κόπον, ἐπιμέλειαν συνεχῆ· τανίζω μακρύτερα, περισσότερον· ἁπλόνω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι. 2) ἀμετβ. Ἁπλόνομαι μακρύτερα, αὐξάνω ἀκατάπαυστα, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐπιμέλειαν, εἰς κόπον πρὸς τοῖς ἄλλους, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Ἐκρ. 518.

Ἐπεντέλλω, (τέλλω). Σοφοκλ. Ἀντιγ. 218. Προστάζω ἀκόμη, πρὸς τοῖς ἄλλους ἢ περισσότερον.

Ἐπεντερώματα, ἰδὲ ἐπειτρώματα.

Ἐπεντίθημι, Μλ. ἐπενθήσω (ἐντίθημι). Βάλλω τι μέσα, ἀναμετάξύ.

Ἐπεντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω προσέτι, ὕστερον ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι σῶμα ὥστε νὰ τὸ ῥουφήσῃ τὸ σῶμα· ἐντυπόνω τι εἰς τὴν παλαίαν εἰς τὸν νοῦν τινος (ι)

Ἐπεντρυφάω, ῶ, Μ. ήσω. (τρυφάω). Ἀσελγαίνω, ἀσωτεύω εἰς τι· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διάτι.

Ἐπεντρώχω, Μλ—τρώξομαι, Ἀόρ. ἀπρμφ. ἐπεντραγεῖν (τρώγω, ἀνμλ.) Τρώγω προσέτι, τραγανίζω, ἐξαρ. τραγήματα τὸ ἰταλ. komfetta, γλυκίσματα.

Ἐπεντρώματα, τά. Ὠνόμαζον ὁ Ἑπκρ. τὰ φαγητὰ, ὅσα ἤρχοντο κατόπιν εἰς τὰ ἔντερα. πιθανῶς ἀντὶ ἐπεντερώματα. Ἀθην. σλ. 346.

Ἐπεντύνω, καὶ ἐπεντύω (ἐντύνω, ἐντύω). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, κάμνω τι ἕτοιμον ἐπέπεντυε νοΐῃ ἵππους τε Ἡτοίμαζε τὰ ἅλογα δι' ἥμας τοὺς ὁύω, Ἰλιδ. Θ, 374. ἐπεντύνω χεῖρα ἐπί τινι Ἁρματόνω τὸ χέρι μου ἐναντίον τινός Σοφκλ. Αἰ. 461. Μέτως, Ἑτοιμάζομαι, ἑτοιμάζομαι, ἐπλίζομαι, γίνομαι ἕτοιμος πρός τι· νέοι ἐπεντύνονται ἀεθλα Ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν, Ὀδσ. Ω, 89. Οἱ μεταγνστ., ὡς Ἀπολ. ὁ Τύ. Ἀργ. ά. 720. ἀντὶ τῆς αἰτιτ. χρῶνται τῷ ἀπαρμφ. ν . . αὐτοὶ ἐπεντύνοντο ιέεσθαιν (ύω, υ—, ύω, ——)

*Ἐπενυβρίζω, Μλ—ίσω (ἐνυβρίζω). Ὑβρίζω, περιπαίζω τινά προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Θσμ. 719. κατὰ Hanov. exerc. in Com. Graec. 1. σλ. 115.

Ἐπεξάγω, Μλ—ξω (ἄγω, ἤμλ.) Ἡμίζω, ὁδηγῶ, εὐγάζω τινὰ ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινός· εὐγάζω τινὰ εἰς τὸν πόλεμον, (α) ἀφ' οὗ

Ἐπεξαγωγή, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τίς τι ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινός.

Ἐπεξαμαρτάνω, Μλ—τήσω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.) Πλανῶμαι, σφάλλω, πταίω, ἁμαρτάνω προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπεξανάπτω, Ἀνάπτω τι. Πισεὶδ. παρὰ Σουϊδ.

Ἐπεξαπατάω, Μλ—ήσω (ἀπατάω). Ἀπατῶ τινα ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλους.

Ἐπέξειμι, (εἰμι). ὡς τὸ, ἐπεξέρχομαι. Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· εὐγαίνω μὲ στράτευμα, ὁρμῶ ἔξαφνα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἠπεξιώνω Ἡρόδ. 1, 5. παρβλ. ἐπεξέρχομαι· ἐν γένει, Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον τινός, ἀσαύτως καὶ διὰ κριτηρίου, συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. καὶ γεν. τοῦ πργμ. Antiph. accus. venef. 1, 11. Δμοσθ. Μιδ. 107. Εὐρπ. Ἀνδρ. 735.

Ἐπεξελαύνω, Μ. άσω. Ἀττ—ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) τινί. Εὐγαίνω ἔφιππος, ἐποχούμενος, ἤτοι καβάλλα, μὲ ἅμαξι, μὲ στράτευμα ἐναντίον τινός, ὑπακ. ἐπεξελ. ἵππον, ἅρμα, στρατόν, Ξενοφ. Ἑλλην. Γ. ἠπεξελαύνουσι τοὺς ἱππεῖς.

Ἐπεξέλεγχος, ὁ. Μακρυτέρα, ἀνριβεστέρα διάπραξις, ἐξήτησις τοῦ ἐλέγχου. 2) Ὑπανάστευση τοῦ ἐλέγχου, ἤτοι ἀναίρεσις τῆς κατηγορίας δι' ἄλλης κατηγορίας, ἢ κατηγορία ἐπάνω εἰς τὴν κατηγορίαν. Ῥητορ. τεχνικὴ λέξις ἁπλῶς τοῦ Βυζαντίου Θεοδώρου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 267. Α.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ (ἐπεξέρχομαι, σημσ. 3.) Καταδρομή, ἐνόχλησις, παιδεία, τιμωρία. ἀφ' οὗ

Ἐπεξελευστικός, κή, κόν. Ἐκδικητικός, τιμωρητικός. Ἐπῤῥ. ἐπεξελευστικῶς.

Ἐπεξεργάζομαι, Μλ—άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Κατασκευάζω, ψυχαίνω, ἐργάζομαι, δουλεύω τι προσέτι· συνεισφέρω ἢ συνεργῶ εἰς τι· δουλεύω τι ἐκ δευτέρου, μεταδουλεύω, ὅ ἐστι μετ' ἐπιμελείας διορθόνω, καθαρίζω, καλλωπίζω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον τέποτε ἀεὶ μετὰ αἰτιατ.

Ἐπεξεργασία, ίας, ἡ. Μετ' ἐπιμελείας μεταδούλευμα, μεταφυσίσιμον· τελειοποίησις πράγματός τινος.

Ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ. Μεταδουλευτής· ὁ ὅστις μεταδουλεύει, μεταφυσίνει, ἀποτελειόνει ἔργον τι.

Ἐπεξεργαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἠξεύρει, ἔχει ελδσιν, ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ ἐπεξεργάζηται, μεταδουλεύῃ, ἀποτελειόνῃ ἔργον τι. Ἐπῤῥ. ἐπεξεργαστικῶς.

Ἐπεξέρπω, (ἕρπω). Εὐγαίνω ἔξωπου κοιλοσυρτὰ ἐπάνω ἀπό τι· εὐγαίνω ἔξω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν τι, τὸ σύνηθ κλεφτικά, ξεκλέφτομαι ἀπὸ πονηρία.

Ἐπεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· ἐκστρατεύω, εὐγαίνω, πηγαίνω μὲ στράτευμα κατά τινος· εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἐκ τινος τόπου καὶ πίπτω ἐπάνω εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς τόπους του καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ, τοὺς βλάπτω· πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος· μετὰ δοτ. — 2) Ἀναγινώσκω, διαβάζω, διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχὴς ἕως τέλους. «ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάλιν ἔπαστα ἐπεξῆλθονν. Βασίλ. Ἀποτελειόνω τι, τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸ χέρι, ὡς κοιν. λέγομεν. Ἐξετάζω, διασκέπτομαί τι μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς καὶ τὸ διορθόνω ἐγγράφως ἢ διὰ λόγου εἰσοδικῶς· μετὰ αἰτ. Θκδ. — 3) Μετὰ δοτικ. Κατατρόχω, ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον· ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, παιδεύω τινά. «ἐπεξελθεῖν τοῦ βασιλέως τῷ αἵματιν. Ἡρωδιαν. Β', 9. Ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἐμποδίζοντας τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον ἤθελε τῷ συμβῇ. 4) Προσφέρομαι ἢ φέρομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαί πως, ἔπειτα, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐφέρθη πρός ἐμέ, μ' ἐμεταχειρίσθη κατὰ κάνένα τρόπον· μετὰ δοτ. ὃ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται Ὅστις ὑβρισθῇ ἀπό τινα χέρεται πρὸς τὸν ὑβριστὴν τον ἔπειτα μὲ μετριώτερον θυμόν, Θκδ. 3, 38.

Ἐπεξέτασις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἐξέτασις, ἐπιθεώρησις, τῶν στρατευμάτων. Θυτυδ. 6. 42.

Ἐπεξευρίσκω, Μ—ρήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.). Ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλους, Ἡρόδοτ.

Ἐπεξηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἐξηγῶ στι μᾶλλον, μετὰ ταῦτα· διηγοῦμαι, ἐξηγῶ τι μακρύτερα ἢ διεξοδικώτερα. ἀφ' οὗ

*Ἐπεξήγημα, ατος, τὸ. Προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν ἢ ἐξήγησιν πράγματός τινος. ἀφ' οὗ

*Ἐπεξηγηματικός, ἡ, ὁν. Πάνυ, τι ἁρμόζει εἰς ἐπεξήγημα, κάμνει κατὰ τρόπον ἐπεξηγήματος.

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ. Μεταδιήγησις ἢ προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν, διήγησις μακρυτέρα, προσθεμένη ἐξήγησις.

Ἐπεξής, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐφεξῆς.

Ἐπεξεπαχάζω, (ἰπαχάζω). Φωνάζω, χουϊζω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Αἰσχ. Θηβ. 620.

Ἐπεξόδειος, ὁ, ἡ. Πάνυ ὁ, τι ἁρμόζει, εἶναι ἀναγκαῖον, χρήσιμον, συνηθισμένον εἰς ἐξόδους, ἐκστρατείας, ἢ ξεκίνημα, μίσεμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. κατ' ἐξόδειαν ὡς οὐσιαστ. ὑπαι. ἱερὰ. Θυσία γινομένη πρὶν νὰ κινηθῇ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ. Ἀναβ. 6. ε. 2. παρὰ τῷ

Ἐπέξοδος, ἡ (ἔξοδος). Ἐκστρατεία, μισυμός, κίνημα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ξεκίνημα στρατεύματος διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ἐρχόμενον ἐχθρόν.

*Ἐπέοικε (ἔοικε, ἀνμλ.) Ὁμοιάζει, φαίνεται ὅμοιον μέτ' μετὰ δοτ. Ἰλιδ. Δ, 441. 2) Πρέπει, ἁρμόζει, τεριζέζει, Ἰλιδ. Ι. 392. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. δοτικῇ του προσπ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρμφ. Ἰλιδ. Β, 146. Ἐλλειπτικῶς κεῖται ἐν Ὀδσ. Ζ, 193. ὅπου ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, οὐ θεμιτὸν ἐστὶ τὸ πλεῖστον κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ. (Ἐνεστ. ἐπείκω, οὐχ εὑρηται).

*Ἐπέπιθμεν, α. πλδ. πρσπ. β'. Ἑπρσντ. τοῦ πείθω, ἀντὶ ἐπεπίθειμεν, Ἰλιδ. Β, 341. Δ. 159.

*Ἐπέπλως, β'. ἐνκ. προπ. κατὰ συγκ. Ἐπι. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπλώω, Ὀδσ. Γ, 15.

*Ἐπεποίθεε, γ'. ἐνκ. προπ. β'. Ἑπρσντ. τοῦ πείθω, Ἰλιδ.

*Ἐπεπόνθεε, γ'. ἐνκ. πρσπ. β'. Ἑπρσντ. τοῦ πάσχω, Ὀδσ. Ν, 92.

*Ἐπέπταρε, γ'. ἐνκ. πρσπ. παθ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπταίρω, Ὀδσ. Ρ, 545.

*Ἐπέπτατο, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ πιπέτομαι, ἐφίπτομαι, Ὅμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπέκυστο, γ'. ἐνε. πρσπ. παθ. Ταρτντ. τοῦ κυέω/κυέομαι). Ἴλδ. Ν, 674.
Ἐπέπω, Ἰων. ἀντὶ ἑφέπω.
Ἐπέραστος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀγαπητός καπὰ πολλά, πολυκηπτημένος, ἀξιαγάπητος παρβλ. ἐπήρατος.
Ἐπεργάζομαι, Μλ-άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω ξένην γῆν, ὀργόνω, σκάπτω κτ. τ. ὑ. ξένον τόπον. «ἐπεργάζεσθαι ἱερᾶς γῆς». Θουκυδ. Α'. 139. ἀφ' οὗ
Ἐπεργασία, ἡ. Καλλιέργημα, ἡ ὄργωμα, σκάψιμον, δούλεμα εἰς ξένην γῆν, ξένον χωράφι, ἀμπέλι κτ. τ. Θεόδ. Ἔξαιρ. τὸ δίκαιον τὸ ὁποῖον δίδουν δύο γειτονικαὶ χῶραι ἢ ἐπαρχίαι, διὰ συμφωνίας καὶ συνήθειας, εἰς τοὺς ἐγκατοίκους των διὰ νὰ ἔχουν ἀγροὺς εἰς αὐτὰς ἀμοιβαίως καὶ νὰ τοὺς δουλεύουν· ὡς τὸ, ἐγκτησις παρβλ. ἐπιγαμία, ἐπιτομία.
Ἔπεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Δραστήριος, ἐνεργητικός, ὠφέλιμος εἴς τι· μετὰ γεν. Στοβ. Λόγ, ε'. συν. 167.
Ἐπερείδω, (ἐρειδίζω). Σχίζω ἢ ζουγκρανίζω τι ἐπιπολαίως ἢ ἐλαφρὰ ἐπάνω ἀπάνω. Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 271. «κηπαιτίδα ἐπηρείδασα». Ἐρειδίζω, παρακινῶ προσέτι. Ἐν γένει = ἐρείδω. ἀφ' οὗ
Ἐπερεθισμός = ἐρεθισμός.
Ἐπερείδω, Μ. εἴτω (ἐρείδω). Ἀκουμβῶ τι, στηρίζω, στυλόνω τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι, Ὁμ. «ἐπέρεισεν ὄγχυς ἐς κενεῶνα». Ἀκούμβησε τὸ κοντάρι εἰς τὴν κοιλίαν του, Ἰλδ. Ε, 856. «ἐπέρεισεν ἰν' ἀπειλέρουν». Ἔβαλε ἀμέτρητον, μεγαλωσύνην σύνεκεν, Η, 269. Ὀδσ. Ι, 538. — Μσν. Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τι. ἀφ' οὗ
Ἐπερείσεις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζῃ, στηλόνῃ, στερεόνῃ τὶς τίποτε· μάσως δέ, νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζηται τις εἰς τι ἢ ἐπάνω εἰς τι.
Ἐπέρεισμός, ὁ = ἐπέρεισις, Ἀκούμβημα, στήλωμα, στερέωμα εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. Ἐπερ. παρὰ Δημ. Αρτ. 10, 50.
Ἐπερεύγω, (ἐρεύγω). Χερνῶ, πτύω, φτῶ ἔξω, ἢ πιπτίζω που ἢ ἐξ ἀναντίας· ὡσαύτως καὶ παθ. Ἐπὶ ποταμοῦ, πλημμυρίζωντας ξεχύνεται πάλιν, ἐξεναντίας. Διον. Περγ. 122. 693.
Ἐπερέφω, Μλ-ψω (ἐρέφω). Σκεπάζω τι, βάλλω ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν, τελειόνω τι, ἐξαίρ. οἰκοδομῶ, κτίζωντάς το. Ἐνταῦθα ἀναμφιβούλως κατὰ τὸ Ὅμηρ. «ἐπὶ νηὸν ἔρεψαν». Ἰλδ. Α, 39. ἴδε ἔρεφω.
Ἐπερήρεισμαι, παθ. Πραμ. τοῦ ἐπερείδω. (Ἐπέρμαι) Μ. ἡτομαι. Ἀόρ. ἐπηρόμην, ἀπρμφ. ἐπερίσθαι. Ὁ ἐνστ. ἐστὶν ἀχρηστος, ἐν ᾧ χρησιμεύει τὸ, ἐπερωτάω (ἔρομαι, ἐνμλ.) Ἐρωτῶ, ἐξαιρέτως διὰ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ τις εἴς τι, διὰ νὰ μάθω ἢ νὰ βεβαιωθῶ περί τινος. Λακεδ. Πολ. Β'. 5. «ἐπείρετο τὸν Διός, εἰ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη», κ. τ. λ. ὡς τὸ ἐπερωτάω. κατὰ Reisig. comm. crit. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 550, ἀναφέροντα τὰ μαρτύρια τῶν Ἀττ. συγγρφ. ἐν οἷς εὑρηται ἡ σπανία αὕτη λέξις.
Ἐπερῴσαντο, γ'. πλ. πρτπ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἀπερῴωμαι, Ἰλδ. Α, 529.
Ἐπερυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθριάω). Ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν διά τίποτε. (σπω)
Ἔπερύω, Μ. ὑτω (ἐρύω, ἀνμλ.) Τραβῶ τίποτε ἐξω τι, ἢ ἀπὸ κάποιο μέρος του. Ὀδ. Δ. 441. «...δόρυ δ' ἐπίρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃσι. Ἐτράβηξε τὴν θύραν πιάνωντάς την ἀπὸ τὴν ἀντημέση ανοιχτὴ, τραβηξάντας ἐπάνω ἕνα στύλον, Μ, 14. Μέσ. Τραβῶ τι ἐπάνω μου καὶ σκεπάζομαι μὲ αὐτό. Ἡρδτ. 4, 8. (τὸ υ, παντοχοῦ βραχύ, ἰδὲ ἐρύω).
Ἐπέρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι. Ἀόρ. ἐπῆλθον, ἐπήλυθον, Παρκμ. ἐπελήλυθα (ἔρχομαι, ἐνμλ.) Ἔρχομαι πηγαίνω που· ἐπὶ τόπων, τοὺς ὁποίους περνῶ, διὰ τῶν ὁποίων ὁδοιπορεῖ, κοινῶς στρατεύει, βλέπει τις εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ταξείδευμά του· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Σ, 321. Ὀδσ. Π, 27. «ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλταν Ἐξκπλόνεται, πλημμυρίζει, ξερνᾷ, σκεπάζει τὸ Δέλτα ὀνομαζόμενον μέρος τῆς Λιγύπτου, Ἡρδτ. 2, 15. 2) Ἔρχομαι, φαίνομαι ὁδοιπορῶν, πλησίαζω ἐρχόμενός που, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ τὰ πλείστα ἄνευ πτωτικοῦ, ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ αἰτ. ἑξαίρ. ὅταν ὑπενοήθη ἡ σημασία αἰφνιδίου, ἀπροσδοκήτου, ἢ ἐπιβουλευτικοῦ ἐρχομοῦ, Ὀδσ. Τ, 155. Ἐπὶ ὕπνου, «ἐπῆλυθέ μοι ἡδὺμος ὕπνος» Ὀδσ. Δ, 793. Κ, 31. καὶ ἀλλαχοῦ, πρόσκειται ὅμως τῇ λέξ. καὶ ἡ δοτ. τοῦ πρσπ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Ὀδσ. Ε, 473. Μ, 311. ὥσπερ εἰώθει Ὅμ. χρῆται αὐτῇ ἀντὶ τῆς αἰτ. ὅπου πρέπει νὰ δηλώται καθαρὰ καὶ ἄνευ παρασημασίας τινὸς ἡ ἔννοια τοῦ ἐρχομοῦ πρός τινα ἢ που, ὡς ἐν Ἰλδ. Μ, 200. 218. Ἄλλως δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ τῆς εἰς, Ὀδσ. Η, 280. μετὰ τοῦ ἐνταῦθα καὶ ὁπόσα, Ἰλδ. Ω, 651. Ὀδσ. Ξ, 139. — Οἱ, Ἀττ. προερίνουσιν ἐν γένει τὴν δοτ. μὴ ἐξαιροῦντες καὶ τὴν αἰτ. ὅθεν «ἐπέρχεται μοι ἄλλα καὶ ἐπέρχομαι, Μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, Hemst. ἐν Λουκ. Προμ. 2. Valck. ἐν Φοιν. 1378. Ast. ἐν Πλάτ. Νμ. 12. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἐκφερόμενον ὡς ὑποκείμ. εἴτε απτ' Ὀνομστ. ἢ δι' Ἀπρμφ. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἰστρ. 3. σλ. 18. «ὃ ἐπελεύσῃ ὡς τό, ὁ ἐπιτυχών, Ὅστις τύχοι· «ἐκ τοῦ ἐπελεύσοντος Ἐξ ἀπροόπτου, ὅπως ἔλεγε εἰς τὸν νοῦν, τὸ Ἰταλ. ad' ἰmprobizo. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐπὶ «ἐπέρχομαι ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τὸ βουλευτήριον Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν συναξιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὸ συμβούλιον (ὡς ῥήτωρ, διὰ νὰ ὁμιλήσω, νὰ βάλω λόγον). 3) Κατ' ἐχθρικὴν σημσ. Ὁρμῶ κινοῦμαι ἐναντίον τινός, παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ πτωτικοῦ, οὐσαύτως καὶ παρὰ Θκδ. 6, 34. Ἐνίοτε δὲ καὶ δοτ. τοῦ πρσπ. Ἰλδ. Τ, 91. Ὀδσ. Λ, 22. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. «τιμήσην αὐχέν' ἐπῆλθεν Ἰλδ. Η, 262. Ὡσαύτως καὶ λογογρφ. μετὰ δοτ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. πάνυ εὐχρστ. καίτοι τὴν αἰτ. ἐπικρατεστέρας οὔσης. 4) Φαίνομαι, ξανάερχομαι, ξαναγυρίζω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που· οὕτω παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντῶμ. «ἐπῆλυθον ὥρῃσι Οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου ἠλθαν πάλιν, ξαναγύρισαν, τοῦτ' ἐστιν ὁ χρόνος ἀρχησε πάλιν ἐκ νέου, Ὀδσ. Β, 107. Δ, 205. καὶ ἀλλαχοῦ, τὰ πλείστα ἐπὶ τροπῆς τοῦ χρόνου ἢ τῶν ἡμερῶν· ἐν γένει δὲ ἐπὶ χρόνου, Πρόκειται, μέλλει. 5) Κατατρέχω, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινά· ἐπὶ τῆς χειροκρατίας τῶν κατὰ φύσιν ἀνημέρων ἀνθρώπων, (ἤτοι τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολιτεύτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ δυνατώτερος ἔχει τὸ δίκαιον, τὸ Γαλλ. le droit du plus fort, Γερμ. φαουστρέχτ.) παρὰ ταῖς ὁποίοις ὁ ἀδικηθεὶς κατατρέχει τὸν ἀδικητὴν του καὶ ἐκδικεῖται μόνος του· μετηνέχθη δὲ ἡ λέξ. καὶ ἐπὶ ποινῆς, τιμωρίας, ἐκδικήσεως διὰ τῶν νόμων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ψφόνον ἐπέρχομαι· Ἐνδικοῦμαι τὸν φόνον, τὸν σκοτωμόν τινος. 6) Διέρχομαι, ἐξηγῶ, σαφηνίζω, δηγοῦμαι, Ἀρστφ. Ἱππ. 623. Ἀναπολῶ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι, καὶ ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Ἐπὶ συγγραμμάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων ὅσα ἀπαιτοῦν σειράν, Διεξανῶ, ἐξετάζω, σπουδάζω, στοχάζομαί τι καλὰ μὲ ἀκρίβειαν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ.
Ἐπερωτάω, Μλ-ήτω (ἐρωτάω). Ἐρωτῶ τινα διά νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ εἰς τι, ζητῶ τὴν συμβουλὴν τινος, «ἐπερωτάω τὸν θεόν» Ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, Ἰταλ. oracolon, διὰ τίποτε νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ. ἀφ' οὗ
Ἐπερώτημα, ατος, τό. Ἰων. ἐπηρώτημα. Ἐρώτημα διὰ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε. Ἡρδτ. 6, 67.
*Ἐπερώτησις, εως, ἡ. Ἰων. ἐπηρώτησις. = τῷ προηγουμ. Ἡρδτ., Ἐρώτησις διὰ συμβουλήν, Θκδ. 4, 38.
*Ἔπεσα, Σπάνιος ἀόρ. ἀ. τοῦ πίπτω, παρ' Εὐρπ. ἐν λυρικ. χωρίοις ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἔπεσον.
*Ἔπεσαν, γ'. πλδ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπῆσαν. Ὀδσ.
Ἐπεσβαίνω, = ἐπεισβαίνω. Θουκυδ.
Ἐπεσβάλλω, = ἐπεισβάλλω. Θουκυδ. Β'.
Ἐπεσβολέω (ἐπεσβολος). Τὰ βρίζω, καταγγρῶ, ἀτιμάζω καταλαλῶ. Δυκόφρ. 130. ἀφ' οὗ
Ἐπεσβολία, Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις λόγια παλλὰ καὶ αὐθάδη· αὐθάδεις καὶ ἀπρεπὲς ἀνακάτωμα εἰς ξένην ὁμιλίαν, αὐθάδης ἀντιλογία· πληθυντ. Ὀδυσ. Δ. 159. «...ἐπεστολίας ἀναφαίνειν». Τὰ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ, διηγῆται τις φλυαρίας. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, ψόγος, καταλάλημα.
Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ (ἔπος, βάλλω). Ὅστις ἐκστομίζει, ῥίπτει αὐθάδη καὶ ἀπρεπῆ λόγια, ἀντιλέγει, διακόπτει τὴν ὁμιλίαν τινὸς μὲ αὐθάδειαν, Ἰλδ. Β, 275. Ὡς οὐτιστ. Φλύαρος, παλυλόγος, τὸ κοινῶς φαρφαρᾶς, ἐξκιρ. βλάσφημος, καταλαλητής, ὑβριστής, λοίδορος, περιγελαστής (ἐξηγητέον, οὐ διὰ τοῦ, ἔπεσι ἐκβάλλων, ἀλλὰ διὰ τοῦ, ἔπεσι βάλλων, τοῦτ' ἔστι ἰάπτων, Doederl.)
Ἐπεσθίω, Μλ. ἐπίδομαι (ἐσθίω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Ξενοφ. «ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον».
*Ἔπεσον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ πίπτω. Ὅμ.
*Ἐπεσπον, ες, ε, Ἀπρμφ. ἐπισπεῖν, Ἀόρ. τοῦ ἕφπω, Ὀδσ.
Ἐπέσσεται, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπέσται, γ'. ἐνε. πρτπ. Μλ. τοῦ ἔπειμι, Ὀδσ. Δ, 756. Τμ. Δμτ. 264.
*Ἐπέσσευεν, ἐπεσσεύοντο, ποιητ. γ'. ἐνε. πρτπ. Ἐνργ. παρτ. καὶ γ'. πλδ. μέσ. Ταρτντ. τοῦ ἐπισεύω, Ὅμ.
Ἐπεσσυμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρτ. τοῦ ἐπισεύω, Μεθευπότητα, ὀξύτητα, σφοδρότητα, ὁρμήν.
*Ἐπέσσυται, γ'. ἐνε. πρσπ παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισεύω, Μτχ. ἐπεσσυμένος, Ὅμ.
*Ἐπεστεώς, Ἰων. Πρκμ. μετχ. τοῦ ἐφίστημι.
*Ἐπέστη, γ'. ἐνε. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐφίστημι. Ἰλδ.
Ἐπέστιος, ὁ. Ἰωσπ. ἀντὶ ἐφέστιος, ἐπίστιος, ἀμφβ.
*Ἐπεσφέρω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιφέρω, Ἡρδτ. 7, 50, 1.
Ἐπεσχάριος, ὁ, ἡ (ἐσχάρα). Πᾶν ὅ,τι κάθηται, εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν, παρεστιάν. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 275. (α)
*Ἔπεσχον, ες, ε, καὶ ἐπεσχόμην, Ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ μέσ. τοῦ ἔπεχω, Ὅμ. καὶ Ἡσδ.
Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι φέρει καρπόν, καρποφορεῖ, καρπίζει κάθε χρόνον. Θεόφρ.
Ἐπετειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, βγάζει βλαστάρια, κλωνάρια κάθε χρόνον, Θεόφρ.
Ἐπέτειος, ὁ, ἡ καὶ τριπτλ. Ἡρδτ. (ἐπί, ἔτος). Χρονίτσος· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει κάθε χρόνον, διαρκεῖ, βαττάζει ἕνα χρόνον μόνον. Τρπκ. «ἐπέτειος τὴν φύσιν». Ὅστις μεταβάλλει, ἀλλάζει κάθε χρόνον τὴν φύσιν, τὴν γνώμην, τὰ φρονήματά του· εὐμετάβλητος, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σταλὴς πρόσκαιρος. Ἀριστφ. ἀπὸ ἐπετείου Χρονικὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshausch. 2, σλ. 306.

Ἐπετειοφορέω, Φέρει, δίδει εἰσόδημα, καρπον, ὄφελος, χρησιμως, κατὰ χρόνον. παρὰ τὸ

Ἐπετειοφόρος, ὁ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει εἰσόδημα, ὄφελος, καρπὸν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι εὐγάζει κάθε χρόνον νέα φύλλα.

*Ἐπέτεος, Ἰων. ἀντὶ ἐπέτειος, Ἡρόδ. 3, 89.

Ἐπέτης, ου, ὁ (ἕπομαι). Ὅστις ἕπεται, ἀκολουθεῖ κατόπιν εἴς τινα· θεράπων, ἢ δοῦλος, συνοδοιπόρος, Πνδ. (ἕπω) Θηλυκ. ἐπέτις, ιδος ἡ· θεράπαινα, συνοδοιπόρος.

Ἐπετήσιος, ὁ, ἡ. = ἐπέτειος. καιροὶ ἐπετήσιοι Καιροί, ὁπωρικά, τὰ ὁποῖα θεριεύουν, κρατοῦν, βαστοῦν ὅλον τὸν χρόνον. Ὀδυσ. Η, 118. καὶ Θουκυδ. Β', 80.

Ἐπέτις, ιδος, ἡ. Ἥλιξ, τοῦ Ἐπέτης.

*Ἔπεσον, Δωρικ. Ἀόρ. τοῦ πίπτω, ἀντὶ ἔπεσον.

*Ἐπέτασσε, Μτχ. ἐπετάσσαις. Δωρικ. Ἀόρ. μόνος ἀπαντῶμ. ἄνευ ἐνστ. = ἐπιτυγχεῖν, Ἐπετυγχανέω, ἀπαντῶ τίποτε κατὰ τύχη· πρός τι. ἡ γὰρ σύνταξ. αὐτοῦ μετὰ γεν. πάνυ ἀμφιβ. Πνδ. Π9. 4, 43. μετὰ αἰτ. Π3. 10, 50. ἔνθα ἀπαντῶνται ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι, ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηνται. Περὶ τῆς Ἐμλ. ἴδε τόσας.

*Ἔπευ, Ἰων. Προστακτ. τοῦ ἕπομαι, ἀντὶ ἕπου. Ὅμ.

*Ἐπεύαδε, Ἐπκ. Ἀόρ. β', τοῦ ἐφανδάνω, Μουσ.

Ἐπευάζω, (εὐάζω). Φωνάζω, χορεύω μὲ χαρὰς φωνὴν μεγάλην. Ὀρφεὺς Τμν. 68, 6. καὶ 88. 9.

Ἐπευδοκέω, = εὐδοκέω· μετὰ Δοτικ. παρὰ Νικήτ. Χρον. Εὐδοκῶ, συγκατανεύω, στέργω.

Ἐπευθυμέω, Μλ–ήτω (εὐθυμέω). Χαίρω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος διάτι, παρὰ τοῖς Ο'.

*Ἐπευθύνω, Μλ–υνῶ (εὐθύνω). Διευθύνω, ἰσιάζω, στρέχω, ὁρθόνω, κάμνω τι νὰ τρέχῃ ἴσια κατ' εὐθεῖαν πρός τι· διοικῶ, κυβερνῶ. μεπευθ. νόμιμον Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, Αἰσχλ.

*Ἐπευκλείζω (εὐκλείζω). Κάμνω τι περίβλεπτον, μεγαλοπρεπές, λαμπρὸν, ἔνδοξον. Σιμιδ. 71.

Ἐπευκτός, κτή, κτόν (ἐπεύχομαι). Ἐπιθυμητός, εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος, παρὰ τοῖς Ο'. Ἱερεμ. Ε. 14.

Ἐπευλαβέομαι, Μλ–ήσομαι (εὐλαβέομαι). Φυλάττομαι, προσέχω καλῶς εἰς τι.

Ἐπεύναετος, οἱ καὶ ἐπεύναστοι, ων, οἱ καὶ ἐπευνάστοι (εὐνάζω) παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ς'. 271. ἐλέγοντο ἐν τῇ Σπάρτῃ τὰ γεννήματα ὑπὸ τῶν Εἱλώτων παιδία ἐκ τῆς συζύγου τοῦ ἐν ἀπουσίᾳ κυρίου των· ἐπευνᾶσθαι δὲ ἡ ἐνευνᾶσθαι, ἐκαλοῦντο οἱ τοιοῦτοι Εἱλωτες.

*Ἐπευρίσκω, Ἰων. ἀντὶ ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 9, 109.

Ἐπευφημέω, Μλ–ήσω (εὐφημέω). Δείχνω φωνάζοντας, ἐπαινοῦντας, τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μοῦ ἀρέσει, μοῦ εὐχαριστεῖ τίποτε, Ἰλιάδ. Λ, 22. Προφητεύω εἴς τι, προσέτι, Εὐρπ. 2) Ψάλλω διάτι προσέτι, Ἱεραὰ ψαλμῳδίαν, Μουσ. ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. μεπευφ. παιᾶνα Εὐρπ. Ἰω. Αὐλ. 1477.

Ἐπευφημίζω, (εὐφημῶ) = τῷ προηγμ. 2) = ἐπιφημίζω. ἀμφιβ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ.

Ἐπευχή, ἡ. Προσευχή, εὐχή· τάγμα ἢ τάξιμον εἰς τὸν Θεόν. παρὰ τὸ

Ἐπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ–εύξομαι (εὐχομαι). Προσεύχομαι, τάζω εἰς τὸν Θεὸν νὰ κάμω τι, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὁμνὺω τὸν Θεὸν μεπεύχ. θεοῖς, Διΐ, Ἀρτέμιδι, Ὅμ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ καταρῶμαι, καταριοῦμαί τινα, Σφκλ. Φιλ. 1286. Valck. ἐν Φοίν. 70. ἐν γένει, εὔχομαι, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ. 2) Καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, εἴς τι ἢ μέ τι, ἢ διά τίποτε, Ἰλιάδ. Α, 431. καὶ κατ' ἐπίτασιν ἡμέρα ἐπευχέσθαι Ὀδυσ. Ψ, 59.

Ἐπευωνίζω, (εὐωνίζω). Κάμνω τι εὐθηνόν, κατεναίζω τὴν τιμὴν του, πωλῶ τι εὐθηνόν Δημοσθ. σελ. 687. μπαλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. Πλουτ. Ἀριστ. 20. Κικέρ. 8. πεπευωνίζω τὴν ἀγοράν, κάμνω τὰς ζωοτροφίας εὐθηνάς.

Ἐπευωχέομαι, Μλ–ήσομαι, ὡς μέσ. (εὐωχέομαι). Εὐωχοῦμαι, ξεφαντώνω μέ τίποτε, προσέτι.

*Ἐπέφαντο, γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Ὑπερσ. τοῦ φαίνω, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 166.

*Ἔπεφνον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β'. κατὰ διπλασμ. τοῦ κατ' ἐνστ. ἀχρήστου πρωτοτ. φένω, ἀφ' οὗ προέκυψε κατ' ἐπανῆξ. τὸ συνηθὲς φονεύω, Ὅμ.

*Ἐπέφραθον, εἰς, ε. Ἐπκ. Ἀόρ. β'. τοῦ φράζω, κατ' ἐπαδικὴν Ὅμ.

*Ἐπέφυκον, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρσπ. Ὑπερσ. τοῦ φύω ἀντὶ ἐπεφύκεσαν, μένον παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 151. Θγ. 152. 673. Ἀσ. 76. κατὰ τύπον Παρτ. μετασχηματισθὲν ὡς ἀπό τινος Παρκμ. πέφυκα, ἐκ τοῦ φύδκμοῦ ἀπαντωμένου ἐνστ. πεφύω, Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2, σλ. 4.

*Ἔπεχεν, Ἀόρ. α. παθ. τοῦ πέκω.

Ἐπέχω, Μλ. ἐφέξω, Ἀόρ. ἐπέσχον. Ἀπρμφ. ἐπισχεῖν (ἔχω, ἀνωμλ.) Ἔχω τι εἰς τί, ἐπάνω, πλησίον εἴς τι· ἔβρηνε πόδας ἐπέσχεν Εἶχε τὰ ποδάρια του βαμμένα, πατοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ ὑποβάθρον ἢ ὑποπόδιον (μικρὸν, χαμηλὸν σκαμνάκι) Ὀδυσ. Ρ, 410. Ἰλιάδ. Ξ, 241. Ὡσαύτως καὶ διχρημ. μεπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρας. Εἶχε τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφταν τοῦ σπαθίου, Ἰλιάδ. Α, 219. παρβλ. Σφκλ. Αἰ. 50. Ἐν γένει, Κρατῶ τι ἐπάνω εἰς τίποτε, βάλλω τι ἐπάνω που, ἢ πλησίον, ἀκουμβῶ τι ἐπίτη· τινί τι. Παθ. τινός. Κρατοῦμαι εἰς ἢ ἀπὸ τίποτε, Ἀπολ. Ῥδ. 2) Κρατῶ τι δίδοντας το εἰς τινα· προσφέρω, μεπεχ. οἶνον Ὀδυσ. Π, 444. Ἰλιάδ. Ι, 489. μεπεχ. κοτύλην. Ἰλιάδ. Χ, 494. ἡμεζόνα Ὀδυσ. Χ, 83. Τῇ ἐπρόσφερε, ἔδιδε τὸ βυζὶ νὰ βυζάξῃ. Ἐνέγκει, Δίδω, συγχωρῶ, καταινεύω, ἀφίνω, εἴδω ἄδειαν νὰ κάμῃ τίς τι· τινί τι· ὡσὶ τὸ συνηθ. παρέχω. 3) Κρατῶ τι ἰσιάζοντας, κεντώντας, διορθώνοντάς το ἰσιά που ἢ εἴς τι. μεπέχω ἵππους τινὶν Κρατῶ καὶ διώκω τ' ἄλογα ἴσια ἐναντίον τινός, ἀκολουθῶ. ἐν Ἰλιάδ. Π, 732. Ἀνθ' οὗ συνηθέστ. μεἵππους ἔχω ἐπί τινι Ε, 240. Μετηνέχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῷ κρατῆμα τοῦ τόξου, δοξαρίου, καὶ ἵμαντ' ἄζω ἐναντίον τινός, ὅπερ τελειότερον κεῖται παρὰ Πνδ. Ὀλ. 2, 160. στόξον σκοπῷ ἐπέχεινε. Ἀλλ' ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐν τῇ σημ. τοῦ στοχάζομαι, ὅ ἐστὶ μαντεύω μέτὸ ἅρμα, Ὀδυσ. Χ, 15. συνηθ. ἡνακτὶ ἐπέχων ἁπλοῦς. Ἔστε δὲ Ὅμηρ. ἡ παρλειψις τῆς αἰτ. αὐτῆ, ἐπί μοι ὦδ' ἐπέχεις; Τί ὁρμὴν οὕτω ἐναντίον μου; τὸ ἡμτ. Τί μ' ἔχεις ἔτσι εἰς τὸ μάτι; Ὀδυσ. Τ, 71. καὶ διχρημ. μεπ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Χ, 75. ὅπερ ἀναπληρωτ. διὰ τοῦ, σαυτὸν καὶ ἡμᾶς, παρβλ. Ἡρόδ. 6, 49. Ἐκ ταύτης τῆς ἐλλείψεως προέκυψεν ἡ πανσυχρηστος κατ' ἀμετβ. σημασ. ἀκουσία χρῆσις τοῦ ῥήματος, ἴδιαιρ. κατὰ δύο λόγους. α) ἐπέχω τινί, ὑπακ. ἐμαυτόν, Εὐθύνομαι, κινοῦμαι, τρέπομαι, τρέχω κατά τινος, ὅθεν ὁρμῶ σπανιώτερον πρός τι. β') ἐπέχω τινί, προσκειμένου τοῦ, τὸν νοῦν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ. Ἔχω τὸν στοχασμόν, τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου εἰς τίποτε, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. Weas. ἐν Ἡρόδ. 1, 80. 153, 6, 96. Εἶμαι προσεκτικός, προσέχω, δίδω προσοχὴν εἴς τι, μοί μέλει διά τίποτε· μετὰ δοτ. Κρατῶ· προσάπτω, μεδὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Ἡρόδοτ. παρβλ. ἐπιβάλλω, σημσ. 2— β'. 4) Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τι, πρέβρακε, Ἰλιάδ. Φ, 244. παρβλ. ἐπίσχω καὶ κατέχω· μεπέχω τινά ξύλοις Ἐμποδίζω τινά φοβερίζοντας ἢ κτυπῶντάς τον μὲ τὸ ξύλον, Ἀριστφ. Εἰρ. 1120. μεπέχω τινὰ τίνος Ἐμποδίζω τινά ἀπὸ τίποτε, δέν τὸν ἀφίνω νὰ κάμῃ τι. Δημοσθ. Διτ. σλ. 505. 17. Ἀναβάλλω· καὶ ἐκ τούτου ἐτυματίσθη, παρελείφθη τῆς αἰτ. ἑαυτόν, καὶ τὸ πᾶν εὐχρηστον τῆς λέξ. κατ' ἀμετβ. σημσ. Κρατῶ εἰς τὸ ἑαυτόν μου, δέν βραδύνω ἢ ἀργοπορῶ, διστάζω, ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, Ὀδυσ. Φ, 186. Σφκλ. Ἠλ. 1369. Ἀριστφ. Εἰρ. 1032. Ἔτι δὲ, Μετριάζομαι, ὑπομένω, ἔχω ὑπομονήν, προσμένω, Πλάτ. Χρμδ. σλ. 165. C. μικρὸν ἐπισχὼν Προσμείνας ὀλίγον· ἄνευ ἐνγένει. Παραιτοῦμαι ἀπό τι, παύω· ὡς τὸ παύεσθαι, μετὰ Ἀπρμφ. Ἀριστφ. Ἱππ. 922. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον παύει, παραιτεῖται τις, Ξνφ. Ἀνβσ. 3, 4, 36. μεπέσχες τοῦ δρόμου Ἀριστφ. Ὀρν. 1192. 5) Περιέχω, πιάνω τόπον μεπτὰ πέλεθρα, Ἰλιάδ. Ψ, 407. κόσσον ἔπεσχεν Ὅσον τόπον ἐπιάνε, τόσον μακρυὰ ἔφτανε Ψ, 190. μεπόσσον ἐπισχε πῦρ Ὅσον μακρυὰ ἔφτανεν, ὅσον τόπον ἐπιανεν ἡ φωτιά. Ψ, 238. Ω, 792. μεπέλιον τοὺς Τεγεήτας Ἔφθανον ἕως εἰς τοὺς Τεγεάτας Ἡρόδ. 9, 31. Περικαλύνω, περιλείω, π. χ. μεπέχει με γῆθι Jac. ἐν Ἀθην. 3, 2. σλ. 149. Παπ. Ἐτυμολογικ. ἁπλόνομαι ἐπί τι, Ἡσιόδ. Θγ. 177. ὄδευν. 6) Ἐπιπρακτῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω· ὑπάρχω, εἶμαι παρών· ἔχω χώραν, Ἡρόδ. 2, 96. ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ Ἂν δὲν ἐπικρατῇ, δὲν εἶναι σφοδρὸς ἄνεμος. — 7) Ἐπὶ ἀμοιβαίων σχέσεων πλειόνων ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, Ἔχω τινά εἰς τὸ μμάτι, ἔχω τὸ μμάτι μου εἰς κάνένα· μεπέχω τὸν ὀφθαλμόν τινος· Κινοῦμαι πρὸς αὐτὸν, ἐξαιρ. ὡς πολεμική λέξις, Στέκομαι ἀντίκρυτα, ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 8) Παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς, ὡς τεχνική λέξις, Ἐμποδίζω τὸν ἑαυτόν μ' ἐκεῖνον ἢ τὴν συγκατάθεσίν τινος εἴς τι, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 366. παρβλ. ἐποχή, σημσ. 4.

*Ἐπηβάω, Ἰων. ἀντὶ ἐφηβάω, Ἡρόδ. 6, 83.

Ἐπήβολος, ὁ, ἡ (ἐπί, βάλλω). Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπαλαμβάνει, κατορθώνει, ἀπέκτησε τίποτε, εἶναι μέτοχός τινος· μετὰ γεν. νοημάτων, ἐρώτων ἐπήβολος Νοννικῆς, Ἀριστφ. Πρμθ. 444. Ετγ. ἐν Σοφκλ. Ἀντ. 488. παρβλ. Ἡρόδ. 8, 111. 9, 94. Ὡσαύτως καὶ κατ' ἐναντίαν σημσ. πολέων ἐπήβολος Ἀρβώπτος, Αἰσχ. Ἀγ. 553. 2) Πῶς, τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει· μετὰ δοτ. Θεοτ. 28, 2. μεπήβολος ἁρματηγύτσαν Ὁ σκοπός, ἡ τὸ νυστάξει, τὸ σημάδι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἅμαξι, τὸ ὁποῖον ἐδιωρίσθη, ἐβάλθη διὰ νὰ τρέχῃ ἕως ἐκεῖ τὸ ἅμαξι, Ἀπλ. Ῥδ. 3, 1272. ὅστις χρήται τῇ λέξει καὶ κατὰ σημσ. τοῦ, ὁ ὅστις χρήται τῇ λέξει καὶ κατὰ σημσ. τοῦ, ἀνάλογος, σύμμετρος, εὔχρηστος, τὸ ἰταλ. καιρὸς, μέθος, εὔκολος, εὔφορος, χρήσιμος, λυσιτελής, ὠφέλιμος. (Κατὰ τὸν Weas. ἐν Διόδ. 1, 19. τὸ μὲν ἐπήβολος σημαίνει τὸν, ὅστις ἐπέτυχεν, ἀπέκτησε τίποτε, τὸ δὲ ἐπίβολος, ὅστις καταγίνεται, ἐπιμελεῖται νὰ ἐπιτύχῃ, ἀποκτήσῃ τι· παρβλ. Schaef. ml. σλ. 48).

Ἐπηβόλως, Ἐπίρ. μὲ ἐπήβολον τρόπον.

*Ἐπήγαγον, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπάγω, Αἱ μαῦραι σανίδες εἰς τὰ δύο πλάγια μέρη τοῦ καραβίου, αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν ἀπ' ἔξω τὰ ζυγὰ, ἔτσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ στραβὰ ξύλα τὰ πλευρὰ, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ αἱ ὁποῖαι τοιουτοτρόπως σκεπάζουν ὅλον τὸ πλοῖον ἐξωθεν εἰς τὰ πλάγιά του, καὶ μαζὶ μὲ τὰς ἀταμίας, ἤτοι τὰς δοκούς, γρεντιάς, μὲ τὰς ὁποίας εἶναι συνδεμένα ἀπὸ μέσα τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, σχηματίζουν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς διεστοίβαττε, τὸ τουρκβ. ἐκαπλάτισε, μὲ κλαδία ἰτέων, ἀποτρίτες κρίπασιν οἰσυΐνησιν καὶ ἐν αὐτὰ ἔβαλεν ἐν τέλει πολὺ ἔρμα, τὸ παρ' ἡμῖν σαβούρρα, ἄμμον ἢ χῶμα, ὕλην, διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τοιουτοτρόπως τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μέσα τὸ νερὸν τῶν κυμάτων, ναύματος εἶλαρ ἔμενε. Οὕτω λοιπὸν αἱ σταμῖνες, τὰ ἴκρια καὶ αἱ ἐπηγενίδες ἐσχημάτιζον ὅλα μαζὶ τὰ πλάγια τοῦ πλοίου. (Πρωτοτ. πιθανῶς τὸ, ἐνεγκεῖν, ἠνεγκ(ε). (ε)

Ἐπηγορεύω, καὶ ἐπηγορέω, ὅπερ προτιμῶσι τινες ὡς ὀρθότερον (ἀγορεύω). Ὅμιλῶ κατά τινος, κατηγορῶ τινα· τινί τι, Ἡρδτ. 1, 90. ὅθεν, Παραπονοῦμαι ἀπό τινα, τὸν ἐγκαλῶ ὡς πταίστην, ὡς αἰτιώντινος· ὡς τὸ, κατηγορέω.

*Ἐπηγορέω = ἐπηγορεύω, ὅπερ ἰδέ. ἀφ' οὗ

Ἐπηγορία, ἡ. Κατηγορία, ἐγκάλεσις, παραποίημα, ἢ παράπονον κατά τινος· ὡς τὸ κατηγορία.

Ἐπήειν, Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἶμι). Πηγαίνω πρός, ἢ εἰς τινα.

*Ἔπηεν, γ'. ἑνε. προσ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἶμι). Εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἔπην, Ὅμ.

Ἐπήτανός, ὁ, ἡ παρ' Ἡσ. καὶ τραπλ. (ἔτος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ, εὑρίσκεται ὅλον τὸν χρόνον, Ὀδσ. Δ, 89. Ζ, 86. Η, 128. Ν, 247. Ὅσον· ὅ,τι εἶναι ὁρατὸν δι' ὅλον τὸν χρόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ ζωοτροφιῶν, Ὀδσ. Η, 99. Κ, 427. Σ, 360. παρβλ. ἄψενος. Ἐν γένει, ὅ,τι ἀρέσκει, εἶναι ἀρεστὸν διά τινα ὡρισμένον καιρόν. Ὀδσ. Θ, 233. Πλουσιοπάροχον, περιττόν, πέπτεναι τρίχες Πολύ, πυκνὸν μαλλί, Ἡσδ. Ἔρ. 515. (υ–υυυ, ἀλλ' ἐν Τμ. Ἔρμ. 113, παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἔρ. 609, καὶ τετρασυλλάβως, υ–υυ)

*Ἔπήισιν, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἶμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Ρ, 741. ἐπήισαν γ'. πλθ. προσ. Ὀδσ. Δ, 233.

Ἐπῆκαν, Ἰων. γ'. πλθ. προσ. Ἀόρ. ἀ. ἐνργ. τοῦ ἵημι, ἀντὶ ἐφῆκαν, Ἡρδτ.

Ἐπήκοος, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκούει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ τίποτε. Πᾶς τόπος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἀκούῃ τι, ἢ νὰ τὸν ἀκούσουν, εἰς τὸ ἐπήκοον. Ὅσου μακρὰ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ τις, παρὰ Ξνφ. ἀεὶ ἦεις ἐπήκοος καὶ ἐν ἐπαινῶσιν ἄνευ ὄρθρου. β'.) Ὅστις εἰσακούει, δίδει ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τινός· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ αἰτ. ἐπὶ πλειόνων ἀκόων. 2) Παθτ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, β'.) Ὅ,τι εἰσηκούσθη.

*Ἐπήλυδον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὅμ.

Ἔπηλις, καὶ Ἔπηλις, ἴδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἔφηλις, Σκέπασμα, τὸ τουρκβ. καπάκι πράγματός τινος. 2) Αἱ κιτρινωπαὶ στιγμαί, ἢ πέγγες εἰς τὸ πρόσ. τὸ κοιν. σύνδ. πρέκνα.

Ἐπηλλαγμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ, ἐπαλλάττω ἀμοιβαίως.

Ἐπηλυγάζω, (ἠλυγάζω). Ἐπισκιάζω, ἰσχιόνω κάμνω τι σκοτεινόν, σκεπάζω, κρύπτω, σκεπάζω, πτινά ἱματίοις. Σκεπάζω τινὰ μὲ τὰ φορέματά μου. Μέσ. Σκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου ἢ μέλος τι τοῦ ἑαυτοῦ μου, σκεπάζομαι. ἐπηλυγάζομαι τὴν ἀφαλὸν ἰματίοισι Σκεπάζω τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ φόρεμά μου. ἐπιλυγάζομαί τινα Κρύπτομαι ὀπίσω ἀπό τινα, Πλατ. Λυσ. σλ. 207. B. Kuhnk. ὀν Τιμ. σλ. 117.

Ἐπηλυγαίας, αἱα, αῖον (ἠλύγη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσχιωμένον, ὑποκάτω εἰς ἴσκιον, σκοτεινόν.

Ἐπηλυγίζω, = ἐπηλυγάζω, ἀμφβ.

*Ἐπήλυθον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπέρχομαι, ἀντὶ ἐπῆλθον, Ὅμ.

Ἐπήλυξ, υγος, ὁ, ἡ (ἠλυξ). = ἐπηλυγαῖος, Εὐρπ. Κύκλ. 676. πεπηλυξ πέτρα.

Ἐπηλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἐπήλυθον). Ὅστις ἦλθε νεωστὶ εἰς τινα τόπον· ξένος, ἀλλοδαπής, ἐξωμερίτης· εὑρηται δὲ καὶ τὸ οὐδ. πλθ. τὰ ἐπήλυδα, Ἡρδτ. 8, 73.

Ἐπηλυσία, Ἰων. ἐπηλυσίη, ἡ. Μάγευμα, ἔξαιρ. κατὰ κακὴν σημσ. Ὅμηρ. Τμν. Ἑρμ. 37. καὶ Δήμητρ. 240.

*Ἐπήλυσις, εως, ἡ (ἐπηλυς). Ἄφιξις, ἔρχομός.

Ἐπηλύτης, ου, ὁ = ἐπηλυς, Θκδ. (υ–υ–) ὄθεν.

*Ἐπήλυτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἦλθεν, ἐφάσκοπον, τὸ ἰταλ. sbirbárnsa.

Ἐπημάδιος, ία, ιον (ἦμαρ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται τὴν ἡμέραν, κάθε ἡμέραν, εἰς μίαν ἡμέραν, διαρκεῖ μίαν ἡμέραν· ἡμερήσιον, καθημερινόν. (ᾱ)

Ἐπημοιβός, ὁ, ἡ (ἀμοίβω). Ἀμοιβαῖος, ὅ,τι εἶναι δι' ἀλλαγμα. πέπημ. ὀχῆσε Δύο μοχλοί, διάδρομοι θύρας, οἱ ὁποῖοι ἀντιθέτως σύρονται, δηλαδὴ ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά. Ἰλδ. Μ. 456. πέπημοιβοὶ χιτῶνες. Ὀδυσ. Ξ. 513. Φορέματα διὰ ἀλλαγμα. δηλ. διὰ νὰ ἐνδύῃ τις πότε τὸ ἕν, πότε τὸ ἄλλο. Ὀδσ. Ξ, 513. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ τραπαλήτατος.

Ἐπημύω, Μλ–ύσω (ἠμύω, ἀμβλ.) Σκύπτω, βαίζω, κλίνω πρός τι μέρος· πεπημυὲι δὲ κεραυνῷ. Ὄππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 223. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Παρτ. τὰ πλεῖστα μκρ. παρ' Ὅπ. μέντοι καὶ βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀόρ. τὸ ἀναπαλιν, συνήθ. μκρ. καὶ μόνον παρα τοῖς μεταγνστ. βρχ. ἐνίοτε· πρβλ. Wernike ἐν Τρφ. 15.)

*Ἐπήν, Ὁμρκ. καὶ Δρκ. ἀντὶ ἐπάν, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπηνέμιαι, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκτεθειμένον, ὑποκείμενον εἰς τὸν ἄνεμον. Τρπκ. ἔξαιρ. Ἀνεμώδες, μάταιον, προσωρινόν, πρόσκαιρον, Σουΐδ.

*Ἐπήνεον, ἐπήνεσα, Ἐπκ. Παρτ. καὶ Ἀόρ. τοῦ ἐπαινέω, Ὅμ.

*Ἔπηξα, Ἀόρ. ἀ. τοῦ πήγνυμι, Ἰλδ.

Ἐπηρόνιος, ὁ, ἡ (ἠών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ περιγιάλι. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 160.

Ἐπήρος, ὁ, ἡ (ἀείρω, αἰωρέω). Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἴς τι, ἀπό τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι, εἰς τὸν ἀέρα· ὅ,τι ἀναπαύεται, κεῖται ἐπάνω εἰς τι· ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον ἐπάνω ἀπό τι. Ἀπολ. Ἀργ Β'.

Ἐπηπύω, (ἠπύω). τινί, Δείχνω τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μοί ἤρεσε τίποτε, φωνάζοντας, τὸ κοινῶς χουϊαζοντας. Ἰλδ. Σ, 502. (υ–υ–)

Ἐπήρανος, ὁ, ἡ· ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ, ἐπήρανος. Ὀρφ. 821.

Ἐπήρατος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀξιέραστος, ἄξιος ἀγάπης, ποθητός, χαρίεις, ἢ χαριτωμένος, Ὅμ., ὅστις ὅμως μόνον ἐπὶ πολεων, χωρῶν, τόπων καὶ φορεμάτων μηδαμοῦ δὲ ἐπ' ἐμψύχων χρῆται τῇ λέξει. Παρ' Ἡσ. εὑρηται καὶ πέπήρατον εἶδος, ἐπήρ. ὄσσαι Ἔρ. 63. Θγ. 67. ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς φωνῆς τῶν Θεαινῶν· παρβλ. ἐπήρανος. — Ὁ Nitzsch ἐν Ὀδσ. Δ, 606. ἐξηγεῖ μὲν τὴν λξ. Ἐξέχων, ὑπερέχων, δὲν ἀναφέρει ὅμως οὐδεμίαν ἐτυμλγ. καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς, ὡς τὰ πέπήρατα εἵματα Ὀδσ. Θ, 366. πέπήρατον εἶδος, ἐπήρατος ὄσσαις ἀντιβαίνουσιν ὅλως τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ταύτης.

Ἐπηρεάζω, (ἐπήρεια). Ἀπειλῶ, φοβερίζω, Ἡρδτ. 6, 9. — 2) Τβρίζω, ἀτιμάζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, ζημιόνω τινά, τὸν μεταχειρίζομαι μὲ ἐχθρὸν μετά αἰτ. — 3) δοτ. δὲ τοῦ πρσ. Ἀδικῶ, βλάπτω τινά, Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 31. ἐξαιρ. παρὰ Δημοσθ. σπανιώτ. εἰς τινα, Φέρομαι ἀσεβῶς, ἀπρεπῶς πρός τινα· σχεδὸν ὅλως ὡς τὸ, τβρίζω. ἀφ' οὗ

Ἐπηρεασμός, ὁ = ἐπήρεια. Φοβερισμός, κατάχρησις, βλάψιμον, ζημίωμα.

Ἐπηρεαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνοδίζει, εἶναι ἐπιτηδειος εἰς ἐπήρειαν, δηλ. τὰ φοβερίζῃ, καταχράται, βλάπτῃ, ζημιόνῃ τὸν πλησίον του.

Ἐπήρεια, ἡ. Ἀπειλή, φοβέρα· σκληρὰ ὁμιλία, ὕβρις· καταφρονητικὸς, ὑπερήφανον, ὑβριστικὸν, ἐχθρικὸν φέρτιμον πρός τινα, διὰ νὰ τὸν φοβίσῃ, ξεπάσῃ, σκιάξῃ, ἢ διὰ τὸν βιάσῃ τις εἰς τὴν θέλησίν του· κατάχρησις, ζημίωμα, βλάψιμον, ὕβρισμα, καπέλλημα, καταφρόνησις, συκοφαντία, κακολογία, ἅπαξ ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς βλάβην ἢ ζημίαν τινός· χαιρεκακία, βλάβη, ζημία. πέπήρεια δαίμονος Δυστυχίαι τινὲς προερχομένη ἀπό τινα θεὸν ἢ ἀπὸ τὴν μοῖραν, τύχην, χωρὶς νὰ ἔσφαλεν εἰς τίποτε. πέλευνω κατ' ἐπήρειαν Προστάζω φοβεριστικά, τυραννικά, Θκδ. 1, 26. (Πρωτοτ. ἐστὶ πιθανῶς τὸ Ὁμρκ. ἀρειά, ἀπειλή, ὕβρις, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐτυμολγ. τὴν λξ. παρὰ τὸ, ἐρέω, ἐρείδω).

Ἐπηρεμέω, Μλ–ήσω (ἠρεμέω) Ἠρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, ὕστερ ἀπό τι· μετά δοτ. Ηλιμ. Ἀλ. Παιδαγ. Β. 8. πέπηρεμεῖν τοῖς κυμάτοισι. Λουκιαν. Ε. σελ. 309.

Ἐπήρετμος, ὁ, ἡ. (ἐρετμός) Ὅστις εἶναι, κάθεται κοντὰ εἰς τὰ κωπία, κωπηλάτης, ἢ τραβᾷ τὸ κωπί. πέπήρ. ἑταῖροι Ὀδυσ. Β. 403. ἄλλως· ποὶ ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοιι Ὀδσ. Μ, 171 — 2) Μὲ κωπία προβλεμμένον παράβιον. πέπήρετμος ναῦς, Ὀσπ. Ε, 16. Ξ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπήρεφής, ὁ, ἡ, (ἐρέφω) Πᾶν ὅ,τι σκεπάζεται, ἢ ἰσκιόνει, κάμνει ἴσκιον ἀπ' ἐπάνω. πέπήρφ. πέτραι Βράχοι ὑψηλοὶ κλίνοντες πρὸς τὰ κάτω καὶ ὡς χρεμάμενοι φαινόμενοι, Ὀδσ. Κ. 131. Μ, 59. ὡσαύτως ὀκτιμνοὶ Ἰλδ. Μ, 54 — 2) παθτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, ἰσκιωμένον ἀπό τὸ ἐπάνω μέρος, καμαρωτὰ κτισμένον ἢ θολωμαρισμένον, ἐξέχον, στεφανωτόν, χρεμαστόν. πέπήρ. σπέος ἀναγινωσκομ. ἐν Ὀδσ. Ν, 349. ἀντὶ κατηρεφές. πέπήρ. σίμβλοισι Μελισσοκόφινα σκεπασμένα, Ἡσδ. Θγ. 598.

Ἐπήρτης, ὁ, ἡ. (ἀρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡτοιμασμένον, προβλεμμένον, προμηθευμένον μέ τίποτε. μετά δοτ.

*Ἐπήριστος, ὁ, ἡ. καὶ

Ἐπήριστος, ὁ, ἡ. (ἐρίζω), Παυθήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο φιλονεικία, ἢ ἐπιδέχεται φιλονεικίαν.

Ἐπήρτος, ὁ. Πεπλασμένον ὑφ. ὀνμ. Ὀδσ. Ω, 306.

*Ἐπῆρσε, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπάρω Ἰλδ. Ξ, 167. 339.

*Ἐπῆσαν, Ἐπκ. γ'. πλθ. προσ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἶμι, Πηγαίνω που, ἀντὶ ἐπῆισαν (ἐξ οὗ τὸ παρ' ἡμῖν, ἐπᾶσαν, 'πᾶσαν) ἐπῆεσαν, Ὀδσ. 1, 445.

Ἐπησθένεν, Ἰων. γ'. πλθ. προσ. ἐνκτ. ἀόρ. α', τοῦ ἐφήδομαι, ἀντὶ ἐφησθείησαν.

Ἐπητανός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐπητανός.

Ἐπητεία, ἡ. = ἐπητύς. Ἀπολλ. Ῥδ. 1007. πέπαναι ἐπήτειαιν, παρὰ τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπητής, οῦ, ὁ. ἀπ' ἐπίην δὲ καὶ παροξυντ. ἐπήτης γραμμ. (ἔπος) Πᾶς τις, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμποροῦ τὲ ὁμιλήσῃ τις, τὸ παρ' ἡμῖν, ὅστις παίρνει ἀπὸ λόγια, καταλαμβάνει τί τῷ λέγει τις· φρόνιμος, στοχαστικός, σκεπτικός, φιλάνθρωπος, πρακτικός, ἥμερος, Ἤπιος, καλοθελητής, Ὀδυσ. ος, 332. ἐπήτῃ ἀνδρὶ ἐοικτὸν Σ, 128. Παρ' Ἀπολ. Ῥῆ. δὲ, εὑρηται καὶ ἐπητέα, έος. Ἡ ἐξήγησις, εὐγλωττίας, ἐστὶ ψευδὴς· ἰδὲ καὶ ἐπητύς.

Ἐπητικός, ἡ, κόν. (ἔπαμαι). Ὅστις πηγαίνει κατόπι, ἀκολουθητικός. Στοβ. Ὁμιλ. Α'. πελ. 24.

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ. (ἤτριον) Κυρίως πᾶν ὅ,τι εἶναι παρυφασμένον, προσυφασμένον, πυκνοϋφασμένον· ἄσπρα πυκνὰ, σφικτὰ, κοντὰ, συχνὰ ἂν ὀπίσω ἡ ἐπάνω τοῦ ἄλλου αὐξανόμενον, κείμενον· οἷς τὸ, πυκνός· ὅ,τι εἶναι συνεχὲς, πολὺ πυκνοί ἐπήτριμοι, Πολλοὶ, πυκνοὶ, ἅνω ἐπάνω τοῦ ἄλλου, Ἰλιὰδ. Σ, 211. ὡσαύτως καὶ πράγματα ἐπήτρ. Σ, 552. Τὸ δὲ πλῆθος πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσιν κατὰ χρονικὴν (καιροῦ) σημασ. Παραπολλοὶ καὶ ἐπαλλήλως ἡ εὐθὺς ἕνας μετὰ, ἢ ἐπάνω εἷς τὸν ἄλλον πίπτων κάθε ἡμέραν, Ἰλιὰδ. Τ, 226.

Ἐπητύς, ύος, ἡ· (ἐπητὴς) Φιλικὴ πρόσρησις, παρακάλεσις, παρηγορία, φιλικὸς ἀσπασμὸς, χαιρετισμὸς· ἐν γένει, Φιλοφροσύνη, εὐμένεια, εὔνοια ὁηλουμένη εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ὁμιλίαν τινός· φιλανθρωπία, πραότης, ἡμερότης, Ἠπιότης· φιλικὸν δέξιμον Ὀδυσ. Φ. 306. (υ – υ).

Ἐπήχεω, Μλ. –ήσω. (ἠχέω) Ἠχῶ, κάμνω ἠχον ἢ κρότον προσέτι, πλησίον εἴς τι ἢ ἀπ' ἐναντίας. Λουκιαν.

Ἐπηώς, ὁ, ἡ (ἠὼς) = ὑπηῶς. Ὀρφ. Ἀργ. 559.

Ἐπί, Πρόθεσ. συντάσ. Γενικ. Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. κυρίως σημασ. αὐτῆς τὸ, ἐπάνω.

I. Μετὰ γεν. Α) Ἐπὶ τόπου κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφορὰς αἱ ὁποῖαι ὑπάγονται εἰς δύω κυρίας σημασίας. 1) Τὸ εἶναι ἢ διατρίβειν ἔν τινι τόπῳ· εἰς, ἐν, ἐπάνω, πλησίον ἔγγιστα, ἔμπροσθεν, Ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστος μετὰ ῥημάτων τοῦ εἶναι, μένειν, ἥρεμεῖν, διατρίβειν που σημαντικῶν· ἔστι δὲ καὶ ἄνευ ῥήματος, π. χ. ἡ ἔχεν ὀρνὺς ἐπὶ σαυρωτῆρος ὑπερ. σκάντα, Κοντάρια ὀρθὰ ἐπάνω εἰς τὰς μύτες στεκόμενα, ἢ μπηγμένα, Ἰλιὰδ. Κ, 153. παρβλ. Ὀδυσ. Τ. 278. Ὁ Ποιητὴς χρῆται συνήθως τῇ προθέσει ταύτῃ μόνον ἐπὶ πλήθους ὑπαρχόντων, χειροψαύστων πραγμάτων, τόπων, χωρίων, μελίσσων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καθ. τ. τ. κτὲ ἠπείρου, ἐπὶ ξένης, ἐπὶ νηῶν, ἐπὶ πύργων, ἐφ' ἵππων, ἐπ' ὠμοιν καὶ τ. τ. σπανιώτ. ἐπὶ γεωγραφικῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς οἱ Ἀττ. διακρίνουσιν ἀκριβῶς τὴν μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς ἐπὶ σύνταξιν αὐτῶν, ὥστε διὰ τῆς ἐν, δηλοῦνται τὸ ἔνδον, διὰ τῆς ἐπὶ δέ, τὸ πλησίον· κτὲ Θρᾴκην. Μέσα εἰς τὴν Θρᾴκην, κτὲ Θρᾴκης πλησίον εἰς τὴν Θρ. εἰς τὰ Θρακικὰ σύνορα, παρβλ. Θεόδ. β, 34. Παροιμ. κτὲ ἕρηρου ἵστατο ἄκμης τὸ ἥμισυ. Ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμασαι, ἢ κατήντησες εἰς τὸ Ἀμήν· σκραβλ. ἀκμή. Κτὲ Ὁμ. ἐπὶ κτὲ αὐτὸ ἐν τόπῳ κινήσεως, καὶ ἐπὶ πάσης περιστάσεως συντυχίας ἢ παρακλουθήσεως, ἐπὶ περιπτώσεων, ἢ συμβεβηκότων· ἐπὶ τινων τρόπων καὶ μέσων, Ἀνὰ μέσα, μεταξύ, εἰς, διὰ-Ικτ' ἰδιαιτέρας σύνταξεως. α'.) ἐφ' ὑμῖν Εἰς ὑσὰς, ἀνὰ μεταξύσας τοὺς· ἔστι, ἥσυχα, σιωπηλά, Ἰλιὰδ. Η, 195. ὅπου προσκαιρως καὶ τὸ, σιγῇ· μὲ τὸ ἐφ' ὑμῖν ἐὰν τύχῃ Διὶ βρονῶν ἀκαχτὶ σιγῇ ἐφ' ὑμῖνων παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι πάνυ εὔχρηστον, ἐξαιρ. ἐν τῷ γ'. προσπ. κτὲ ἑαυτῶν Εἰς τὸν ἑαυτόν των, διὰ τὸν ἑαυτόν των, ἰδίως, χωριστὰ, ἀνεξαρτήτως· κατὰ Νάξον πόλιν κειμένη ἐπ' ἐσυτῆς Ἡρόδ. 8. 32. καὶ εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἑαυτῶν μάντιν Ἱππόμαχον, Δευκάδιον ἄνδρα. β, 38. Schaef. ἐν Διον. σωσ. σλ. 73. ἔμ. κτὲ ἑαυτῶν· Μόνον εἰς αὐτοὺς, μόνον εἰς τὸ ὄφελός των ἀναφερόμενον, ἀντίθετον δὲ ὅσοι ἦταν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι. Θεόδ. ι, 17. Ἐτι δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν τῆς γεν. ἁπλῶς παύδειν ἐπ' ἀνθρώπων Κάνειν ἀνθρωπος, ἢ μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· Σφοκλ. Ἀντ. 789. παρβλ. Πινδ. Ὀλ. 7. 133. — β'.) Μετὰ ἀπολελυμένων ἀριθμῶν, ἀντὶ τῆς Εἰς κτὲ τριῶν, ἐπὶ τεττάρωνα καὶλ. Εἰς τρεῖς, εἰς τέσσαρας, στρατιῶτας κατὰ βάθος ἱσταμένους, τοῦτ' ἔστιν ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς παρατάξεις, Σφ. κτὲ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένων καὶ Θεόδ. —γ'.) ἐπὶ πολλῶν, Ἐμπροσθεν, ἐμπρὸς εἰς πολλοὺς, Valk ἐν Ἱππ. 213. Jac. Ἀνδ. 3, 2. σλ. 23. κτὲ μαρτύρων Ἐμπρὸς εἰς μάρτυρας — δ'.) Ἐπιτασίαν, ἐπιτροπείαν κοί ἐπὶ τῶν πραγμάτων Οἱ ὁμοσιρισμένοι εἰς τὰς πολιτειὰς ὑποθέσεις, ὅσοι εἶναι εἰς τοῦλευσιν τῆς πολιτείας, Δημοσθ. κὸ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος ἐν Ἀθήναις, ὁ δήμιος, Ἰταλ. μπόγας, τουρμπ. τσελάτης, ὅστις ἐρρίπτεν εἰς τὸ βάραθρον ἐρημένους ἐ τὸν λάκκον τοὺς καταδικασμένους προδότας τῆς πατρίδος, Ἀριστ. 30, 11. σὰυτοὺς καὶ κὸ ἐπὶ τῶν ὅπλων, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων καὶλ. τ. τ. Ἐφ' ἑκάστου ὅστε εἶναι διωρισμένος εἰς κάμμιαν ὑπόθεσιν ἢ πρᾶγμα, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 474. σπανιώτ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Κρ. π. 2, 4, 25. κτὲ μίζε δ', ὥσπερ ἐν ἠμῖν ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἀσεσθαι, σὲ δὲ ἐπὶ ταῖς ἀρκυσι. — 2) Κίνησιν εἰς τόπον, εἰς διωρισμένον τι μέρος· μετὰ πάντων τῶν εἰς τόπον κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· παρ' Ὁμ. ἐλθεῖν, μετὰ τοῦ ἱκέσθαι, χάζεσθαι, περᾶν, ἐρύειν, πέμπειν, ἄγειν, φεύγειν, καὶ μετὰ τοῦ καθίστανας. ἀγερωχεῖν ἐπ' Αἴαντος κλιτίῃσι Νὰ φωνάζῃ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αἴαντος, Ἰλιὰδ. Θ, 224. πλεῖν ἐπὶ Κύπρουν Νὰ ταξειδεύῃ εἰς τὴν Κύπρον. χωρεῖν ἐπ' οἶκον, Ἐπιστρέφειν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ χωρεῖν ἐπ' οἶκον Πηγαίνω ἐ τὸ σπίτι. — Β) Ἐπὶ χρόνου, ἢ καιροῦ, καθ' ὃν συμβαίνει τι· ἀεὶ κατὰ σημασ. διαρκείας, ἤτοι ὅταν σημαίνηται τίποτε ὅτι συνέβη καὶ διήρκεσεν ἢ διαρκεῖ πολὺν καιρὸν, Εἰς καιρὸν, ὅταν, ὅσῳ, ἐν ὅσῳ κτὲ εἰρήνην Εἰς καιρὸν εἰρήνης, ὅσῳ κρατεῖ ἡ εἰρήνη, Ὁμ. κτὲ πολέμουν Εἰς καιρὸν πολέμουν ἐξαιρ. κτὲ προτέρων ἀνθρώπων Εἰς καιρὸν, ὅταν, ἐν ὅσῳ ἔζουσαν οἱ παλαιοί, Ἰλιὰδ. Ε, 637. Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων Ἡρόδ. 1, 134, Ἐπὶ Κέροπος Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κεκρ. ἐν ὅσῳ, ἢ ὅσον καιρὸν ἐβασίλευεν ὁ Κέκροψ, Ἡρόδ. 8, 44. κτὲ ἡμῶν Εἰς τὸν καιρόν μας, ς' τοὺς χρόνους, ἐ τὰς ἡμέρας μας, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, ἐννοουμένου τοῦ χρόνου καθ' ὃν συμβαίνει τὸ πρᾶγμα — Γ.) Αἰτίαν, ἀφορμὴν, περίστασιν διὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει, ἢ γίνεταί τι. Διὰ παρακινήσεις τινος, Wolf εἰ. Λεπτ. σλ. 276. 319. 346. ὡσαύτως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ παρὰ Λυκργ. 2, 3. ἄτευ τινὸς ἀλλοιώσεως· ὅλων τῶν Ἐφ' ἑαυτοῦ· Ἐξ ἰδίας βελήτεώς του, ἐφ' ἑαυτοῦ του, Schaef. mel. σλ. 21. κτὴ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνῃ Ἠ ὁποία ἐγένετο μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀντιλ. κτὲ ἑνὸς Ἕνας κ' ἕνας. κτὲ τεττάρωνα Τέσσαρες ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου ἀραβιασμένοι. κτὲ κέρως Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, τὸ Γαλλ. Colonne, ὅταν θηλ. ὀδεύωσι, τὸ Ἰταλ. μαρτσιάρουν, τὰ στρατεύματα εἰς τάξεις ὀλίγον πλατείας καὶ πολὺ μακράς. κτὲ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων Ὁ μυστικὸς γραμματεύς, τὸ Ἰταλ. σεκρετάριος· κτὲ τινος εἶναι ἢ στῆναι Τὸ νὰ εἶναί τις διωρισμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ τι, προσοχὴ εἰς τίποτε· κτὲ μαρτυρίας Μὲ βεβαίωσιν διὰ μαρτυρίας, φέρωντάς μαρτυρίας. Ἔτι δὲ καὶ, καλεῖται ἐπὶ τινος Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ὄνομα, τὸ παρανόμι προερχόμενον ἀπό τι, ἀπὸ ὄνομα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἢ ποιεῖσθαι ἐπί τινος Ἡρόδ. 1, 94. ὑπὸ δὲ Λυδῶν μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοῦ παιδὸς, ὃς σφέας ἀνήγαγε· ἐπὶ τούτου τὴν ἐπωνυμίην ποιευμένους ὀνομασθῆναι Τυρσηνούς. κτὲ καὶ 2, 57. καὶ ἀλλαχοῦ παρβλ. Ἀπό, Γ, 8. κτὲ ὅτευ Διὰ τί, τίνος ἕνεκεν; οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτευ μὴ ἐοῦσῃ τῇ ὀνόματα τριφάσια εἶπαι· Ἡρόδ. 4. 45. — Ἀντὶ τῆς Περὶ μετὰ γεν. σπανίως εὑρηται, Heind. ἐν Πλάτ. Χρμ. σλ. 155. D. μόνον μετὰ τοῦ ῥήμ. λέγειν κτὲ λέγειν ἐπί τινος Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις περί τινος, διὰ τίποτε. — Δ) Κατὰ περίφρασιν ἐπιῤῥήματος. κτὲ ἀδείας, ἐπ' ἐξουσίαις· ἀντὶ ἀδείᾳ, ἐξουσίᾳ, Ἀφόβως, ἐλευθέρως, Schaef. mel. σλ. 83.

II. Μετὰ δοτικῆς. Α) ἐπὶ τόπου· καθ' ὅλα ὡς μετὰ τῆς γενικῆς, ὅταν ὑπακούηται ἡ ἐρώτησις ποῦ; τόσον ἐν ἡρεμίᾳ ὅσον καὶ ἐν κινήσει, κατὰ πάντας τοὺς ἐκεῖ ἀναφερθέντας ἀκριβεστέρους διορισμούς, ὥστε συγχέοντας πολλάκις ἀμφότερα αἱ πτώσεις ἀμοιβαίως λαμβανόμεναι ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Παρὰ Λογογρ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. Ἰδίως δὲ ἀπαντᾶται ἡ δοτ. ἀπ' Ὁμήρου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσι. κτὲ ἔργῳ Εἰς τὴν δουλειάν, ἐν ᾧ δουλεύει τις, ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἴς τι, Ὀδυσ. Π, 111. καὶ ἀλλαχοῦ. κτὲ πᾶσιν Εἰς ὅλα, καθ' ὅλα τὰ πράγματα, ἐν γένει, γενικῶς, Ἰλιὰδ. Δ, 178. κτὲ φρεσὶ τίθημι Βάλλωτε εἰς τὸν νοῦν τοῦ, ἐμπνέω, φωτίζω τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν τινός, Α, 55. Ἰδιαίτερος δὲ πρὸς τούτοις ἐστὶ καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ τόπου μετὰ δοτ. ἐν τῇ ἐρωτήσει τοῦ, ποῦ; καθ' ἡρεμίαν, ἐχθρὰν ἢ ἐχθρικὴν σημασίαν ὑποφαινούσης, καὶ ἀντὶ τοῦ Πέραν, ἀντικρὺ ἢ ἀντίκρυτα κειμένης. κτὲ Τόσσοι ἐπὶ Τρῶεσσι κορηκοπόωντες Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο Ἰλιὰδ. Β, 474. καὶ ἐπὶ τῇ πεύσει ποῦ; κατὰ κίνησιν εἰς τόπον, ἀντὶ τοῦ, ἐναντίον. κτὲ ἦεν δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος Ἰλιὰδ. Λ, 382. κτὲ ἀλλήλοισιν ἰόντες Γ, 16. καὶ Δ, 353. Ε, 97. 124. 200. 240. 244. 882. Ὀδυσ. Χ, 8. καὶ ἀλλαχοῦ. Σφκλ. Φιλ. 197. 1138. Schaef. ἐν Ἀνθ. 57. παρβλ. Jac. Ἀνθ. Πλατ. 468. 593. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογρ. ἐνίοτε, Schaef. ἐν Πλτχ. 5. σλ. 17. ἐξαιρ. παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημοσθ. — Β) Ἐπὶ χρόνου· τὸ πλεῖστα ἐπὶ ἀκριβοῦς διορισμοῦ χρόνου, (καιροῦ) μερῶν, κτὲ νυκτὶ Τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἰλιὰδ. Θ, 529. κτὲ ἤματι τῷδε Κατὰ ταύτην, ἀ αὐτὴν ἡμέραν, Ν, 234. Τ, 110. Τὸ δὲ κτὲ ἤματιν Τὴν ἡμέραν, εἰς μίαν, κάθε ἡμέραν; Ὀδυσ. Β, 284. Ξ, 105. κτὲ τῷ τελευτῷ τοῦ βίουν Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. κτὲ τούτῳ Ἐν ᾧ — 2) κατ' Εὐρ. Κυκ. 598. κτὲ τούτῳ Κατὰ τοῦτο — Γ.) Ἐπὶ πλεονασμοῦ, περισσείας, ἀφθονίας, ἀφυλίας, προτάσεως. κτὲ τοῖσιν Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτων, Ὀδυσ. Ω, 277. πταχὺς ἔσαι θεὸς ἐπὶ εἶδεϊ τῷδε Εἰς τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν του προσετέθη, ὀγλιγωράσει, ἐγλίγωρα ἔγινεν εὐμορφος, Ὀδυσ. Τ, 308. παρβλ. Ι, 63g. Ν, 485. Ὀδυσ. Γ, 113. Λ, 287. Π, 93. Ρ, 454. Χ, 264. Ἡσιόδ. Θεογ. 153. Jac.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ή, Διόλ. Πελτ. 563· Κατακρησταίως ἀντὶ συγκριτ. μορίου, Ὀδσ. Β, 266. πολὺ στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Δὲν εἶναι ἄλλο τι πλέον ξενέντροπον, ἀναισχυντότερον, ἀδιαντροπότερον παρὰ τὸ στομάχι, ἐντὸς τοῦ στομχ. ὥστε ἀνταύδα ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς προτάσεως, τοῦ πλέον. Εἰς δηλωσιν τῆς ὑφθονίας, ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἴδιον οὐσιαστ. π. χ. ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ, μᾶλλον ἐπὶ μήλοισι Ἀπίδι ἀπάνω ς' τ' ἀπίδι, μᾶλλον ἐπάνω ς' τὰ μῆλον, Ὀδσ. Η, 120. οὖτω καὶ πᾶλλος ἐπ' ἄλλῳ Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, νηκερδὴ ἐπὶ νηκερδεῖ καὶλ. τ. τ. Valck ἐν Φοιν. 1262. 1 46 — Δ.) διορισμὸν εἰς ἤ διά τίποτε, ἐξαιρ. εἴ τι μέλλον. ἀπαὶς ἐπὶ πτώσεσιν Τίος εἷς μεγάλην περιουσίαν διωρισμένος, τοῦτ' ἔστιν, ὅστις μέλλει νὰ κληρονομήσῃ πολλά, Ἰλιὰ Ι, 482. υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι Δὲν ἐγέννησεν ἄλλον υἱὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὰ κτήματά του κληρονόμον, Ε, 157. ἐπὶ δόρποιο Διά δεῖπνον, τοῦτ' ἔστι διωρισμένον νὰ φαγωσῇ, Ὀδσ. Σ, 44. ἐπὶ Πατροκλῳ Διορισμένον διὰ τὸν Πάτρ. εἰς τιμὴν τοῦ Πατρ. Ἰλιὰ Ψ, 776. Ὀδσ. Ω, 91. Ὡσαύτως καὶ Ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἴς τι· ἐπὶ χάρμῃ Ἱκανός, ἐπιτήδειος, ταλὸς εἰς μάχην, διὰ πόλεμον, Ἰλιὰ Ν. 104 — 2) Ὑπερβολήν, ὑπεροχήν, καὶ δι αὐτῆς ὑπόταξιν σημαίνουσα. εἰμὶ ἐπί τινι Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος εἰς τινα. ἵσταται ἐφ' ᾧτε «Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, κρίνεται ἀπὸ ἡμᾶς, οἱ ἐπί τινι Οἱ διατεταγμένοι, διωρισμένοι ἐπάνω εἰς τίποτε, νὰ ἐπιστατοῦν, εἴδουν προσοχὴν εἰς τι, νὰ τὸ κυβερνοῦν· ἐπ' ἐμοί ἐστὶν Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν θέλησίν μου, ἀπὸ ἐμένα κρέμαται, Ἡρόδ. 7, 52. Παρὰ Ξνφ. δὲ καὶ ἄλλοις Ἀττ. μετὰ Ἀπαρμφ. πολλάκις. ἀπεστραμμένον εἶναι ἐπί τινι. — Ε) Αἰτίαν, ἀφορμήν. Διά. ἀγελῶ ἐπί τινι Διὰ τίποτε ἢ διὰ κάνενα, Ἰλιὰ Β, 279. Ὀδσ. Τ, 358. 374. οὕτω καὶ ἀμοργῶ ἐπί τινι. Κοπιάζω διά τίποτε, Ἰλιὰ Α, 162. ἐπὶ σοὶ μᾶλλα πολλ' ἐπαθον Παραπολλὰ ἔπαθα διὰ σένα, Ι, 492. ἐπ' ἀρωγῇ Διὰ βοήθειαν, διὰ νὰ βοηθήσητε, Ω, 574. πρβλ. Δ, 470. Φ, 585. Ὀδσ. Π, 19. Σ, 414. μάχῃ φρονῶ ἐπί τινι Ὑπερηφανεύομαι διά τίποτε. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἀμοιβῇς, μισθοῦ, ἢ ἐραβείων, περὶ τῶν ὁποίων κοπιάζει. ἀγωνίζεται τις πάλλεσθαι ἐπί τινι Ἰλιὰ. Ω, 274. πέπαλμαι, ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ δώρῳ Διὰ νὰ λάβω τὸ ἄλλον, τὸν μισθόν, τὸ δῶρον, Ι, 502. Η, 304. Φ, 445. Ὀδσ. Δ, 548. Ὡσαύτως καὶ ὡς διορισμὸς τιμῆς πωλουμένου τινὸς πράγματος, Schaef ἐν Λογγ. τλ. 385. ὅθεν ἡ γένει, ἐπὶ σκοπῷ, γνώμῃ, ἢ ἀποτελέσματος. Εἰς, πρός, διά, μετ' ἀγαθῷ Πρὸς ὄφελος. πέπὶ βλάβῃ, ζημίαν Εἰς βλάβην, διὰ ζημίαν. πέπὶ πολέμῳ Διὰ νὰ ἀρχήσῃ πόλεμον. μαρτύριον δίδωμι ἐπὶ σοφίᾳ Πληρόνω ἄσπρα διὰ σοφίαν, διὰ τὰ γένια σοφέτ. πέπὶ τούτῳ Διὰ τοῦτο, μὲ τοῦτον, διὰ τοῦτον τὸν σκοπόν· πέφ' ᾧ, καὶ ἐφ' οἷσι Διὰ τὸν ὁποῖον σκοπόν· πέπί τίνι; καὶ, ἐπὶ τῷ, «Διὰ τί, διὰ ποίαν αἰτίαν; Ἀλλὰ Ζ) καὶ ἐπὶ πάσῃ συνθήκῃ, ὑποθέτως, διορισμοῦ, συμφωνίας, καθ' ἃ συμβαίνει, γίνεταί τι, ἐὰν πέπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε, ἢ ἅπαξ Μὲ τὴν συμφωνίαν νά. — συντομώτ. πέφ' ᾧ, ἢ ἐφ' ᾧτε, Math. Γρμμτ. Ἑλλ. σλ. 661. καὶ κατὰ παντοίαν χρῆσιν, π. χ. ᾐζῶ ἐπὶ παισὶν Ἐπειδὴ ἔχω τέκνα νρμιὰ ἐπὶ τέκνοισι, Ξενιτεύομαι ἀφίνοντας τὰ τέκνα μου ς' τὸ σπίτι, Herm. Vig. σλ. 860. πέπὶ νηπίῳ μοι τέθνηκεν Ἀπέθανεν ἕνα ἐγὼ ἔμην ἄκομι μικρὸν παιδί, Δημ. π. ἐπὶ πᾶσι δικαίοις «Μὲ, ἢ καθ' ὅλα τὰ δίκαια, Wolf ἐν Δημ. σλ. 306. πέπ' ἴσοις Μὲ καλὰς συμφωνίας πέπὶ τούτοις Μὲ ταύτας τὰς συνθήκας πέφ' ᾧ καὶ ἐφ' ᾧτε μὲ συμφωνίαν νά... πέπὶ πόσῳ; «Διὰ πόσα; πόσα ἀξίζει; πόσα τὸ πωλεῖς; — Η) Κατὰ περίφρασιν τῆς ὀτ. σημαίνω ἐπὶ ἐμοῦ, ἐπὶ ἐμοῦ, ἀντὶ σημαίνω ἐμοῦ, Προστάζω ταῖς δούλαις, Ὀδσ. Χ, 427.

III. Μετὰ Αἰτ — Α) ἐπὶ τόπου — 1) Τῶν ἠρεμίας καὶ κινήσεως σημασιῶν συναπτικὴ, ὥστε ἀηλούσθαι ἐκτασιν ἢ διάδοσιν. Ἐπάνω εἰς· εἶεν — πέπ' ἐνέα κεῖτο πλέθρα Ἔκειτο ἁπλωμένος εἰς θ. πλ. ἔπ' ἄνεμον τόπον ἀπὸ θ. πλ. Ὀδσ. Δ, 577. πέπὶ πολλὰ κλήθηκα Εἰς πολλοὺς τόπους ἐπλακήθηκα, περιεφράθημεν, Ε, 120. κράν, λεύσσειν, περάν, πλεῖν ἐπὶ οἰνοπα πόντον Τὸ νὰ κυτάζῃ, πλέῃ, ταξιδεύῃ τις ς' τὴν θάλασσαν, Ὁμ. πολέος πάντες ἐπ' ἀνθρώπουςιν Φήμη διαδεδομένη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρ. Ἰλιὰ Κ, 213. πρβλ. Ω, 202. 535. Ἡσ. Ἔρ. 11. Θην. 95 — 2) ὡς μετὰ ὀτιοῦν ἐν Α. 1. β'. Ἐκτασιν ἕως εἰς τινα τόπον, εἴτε μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται κίνησίς τις ἢ ἐνεργείαί τι, ὡσαύτως ὡς μετὰ ὀτ. κατὰ ἐναντίαν ἢ ἐχρικὴν σημ. Ἐναντίον τινός· καὶ ὡς ἡ Πρὸς μετὰ αἰτ. Ὁμ. στρατεύομαι ἐπί τινα Ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός. πέφ' ὅσονπ. Ὅσον μακρυά, Ἰλιὰ Γ, 12. Ο, 358. ὡσαύτως καὶ χρονικῶς, Ὅσον καιρόν. πέπὶ τόσοισι Τόσον μεγάλον, Ὀδσ. Ε, 251. πάσσον τ' ἐπ' ἦμαρ ἵπασπεν Ἔως εἰς τὴν μέσην ὅλον τοῦ πλοίου, Ν, 114. πέπὶ μακρὸν Μακρυά, Ζ, 117. Τροπ. πέπ' ἔργα, ἐπ' ἰθύνω Εἰς δουλειάν, εἰς μεταχείρισιν, Ἰλιὰ. Γ. 422. Ὀδσ. Δ, 434. πέπὶ πᾶν ἦλθον Ἐδοκίμασα ὅλα, ὅλους τοὺς τρόπους. Ἐπὶ πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων σπουδάζει, καταγίνεται, ἐπιμελεῖται διά νὰ τὰ ἀποστήσῃ, κατορθώσῃ, διὰ τὰ ὁποῖα ενγαίνει, πηγαίνει τίς που, ὡς ἡ Μετὰ μετὰ αἰτ. πστέλλω ἐπ' ἀγγελίαν Διὰ νὰ μάθω κμμίαν εἴδησιν, Ἰλιὰ. 384. πέπὶ βοῦν ἴτων Ἂς πηγαίνῃ διὰ ἕνα βόδι, διὰ νὰ φέρῃ ἕνα βόδι, Ὀδσ. Γ, 421. πρβλ. Valck ἐν Ἡρόδ. 7, 193. σπανιώτερον ἐπ' ἀνθρώπων. πέπ' Ὀδυσσῆα ἦϊεν Διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Ὀδσ. Ε, 149, καὶ κατὰ συνέχειαν ταύτης τῆς σημτ. ἐν γένει, ἐπὶ σκοπόν, ἢ ἀφορμῆς, αἰτίας, ὄφειν, πέπί τί; «Διὰ τί; διὰ ποῖον τέλος; διὰ τίνα σκοπόν; διὰ ποίαν αἰτίαν; καὶ ἔτι γενικώτερον ἐπὶ πάσης ἀναφορᾶς, ἀναλογίας, συμφωνίας· πέπὶ σταθμοῦ Κατὰ τὸ ζυγί, καὶ τὸ κοινότ. μὲ τὸ γαϊτάνι, Ὀδσ. Ε, 245. πτὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ κλ. «Ὅσον ἐκ μέρους, ἀπὸ τὸ μέρος μου κλ., Hem. Vig. σλ. 860. Μετὰ ἀπολελυμ. ἀρτιότ. σημαίνει τὸ σχεδόν· πέπ' ἐπτοστά γάρ, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἄριστα ἐνείκῃ, ἐνφέρσι· ἢ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι ἐπὶ τριηκόσιαι Ἡρόδ. 4, 198. — 3) Ἐπὶ τῆς πεύσεως ποῦ; σπανιώτατα καὶ μόνοι εἰς διορισμένας τινὰς συντάξεις ἢ φράσεις, πέπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά Ἰλιὰ. Η, 238. Μ, 240. καὶ ἀλλαχοῦ Περὶ τῆς κατὰ γραφὴν διαφορᾶς τῶν, ἐπὶ δεξιά καὶ ἐπιδεξία, ἰδὲ ἐπιδέξιος ἐν τῷ τέλει. Περὶ δὲ τοῦ, ἐπίταδε, ἰδὲ ἐπίταδε — 4) Ἐπὶ παραταξεως στρατιωτῶν κατὰ σειράς, ς' τὴν ἀράδαν. πέπ' ὀκτώων Ὀκτὼ ἕνας ὀπίσω ς' τὸν ἄλλον ἀραδιασμένοι, Θεόδ. 4, 98. Οὕτω καὶ ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἰκοσιν Θεόδ. 4, 93 — Β) Καὶ χρόνου. 1) Ἐπὶ διαρκείας χρόνου, καθ' ὃν συμβαίνει, γίνεταί τι. Ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρόν. πέπὶ χρόνοιο Διὰ πολὺν ἢ ὀλίγον καιρόν, Ἰλιὰ. Β, 299. πέπὶ ἤματι Διὰ, εἰς πολὺν καιρόν, Ι, 415. οὕτω καὶ πέπὶ πολλὰν χρόνον, «Ὀδσ. Μ, 407. — 2) ἐπὶ σκοποῦ κατὰ χρόνον, Ἕως, πέπ' ἠῶ Ἕως εἰς τὴν αὐγήν, Ὀδσ. Π, 288. πέπὶ γῆρας Ἕως εἰς τὰ γηρώματα, Θ, 266 — Γ) κατὰ περίφρασιν ἐπιρρημ. «πέπ' ἴσαι, ἀντὶ ἴσως, ἀμφιβόλως· ἐπὶ ἀποβάσεως μάχης τινός, Ἰλιὰ. Μ, 436. Πολὺ εὐχρηστότ. καὶ κατὰ πολλὰς ἀναφορὰς παρὰ τοῖς μεταγενστ. πέπὶ μέγα· ἐπὶ πολύ· ἐπὶ μᾶλλον· ἐπὶ πλέονι καὶλ. τ. τ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 172. 306. Vig. σλ. 628. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκρτ. πέπὶ τὸ σωφρονέστερον Ἡρόδ. 3, 71. — Ἡ ἐπί σύνταξις μὲν ἐπιφέρεσθαι τῷ οὐσιαστ. αὐτῆς καθ' ὅλας τὰς στάσεις, πάσχει ἀναστροφὴν ὅμως, ἐπί, παροξυτονουμένη.

IV. Ἐπί, ἄνευ πτωτικοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐπιῤῥηματικῶς, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω σημειωθείσας κυρίας σημσ. πολλάκις παρ' Ὁμ., ἐν Ἰλιὰ. Ο, 467. Ω, 82 Ὀδσ. Α, 278. Β, 316. μέντοι, οὐ πάσχει ἀναστροφὴν παροξυτονουμένη ὡς ἐπῤῥ.

V. Ἐν συνθέσει σημαίνει — 1) τοπικὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐγγὺς, καθ' ὑπεράνω τε καὶ κίνησιν, ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικ. σημσ. — 2) χρόνου ἀκολουθίαν, Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα π. χ. ἐπιβιώσαι, ἐπιβλαστάνειν Τὸ νὰ ἐπιζῇ τίποτε, τὸ νὰ βλασταίνῃ, φυτρόνῃ τὰ ἀγρά, ὄψιμα, μετὰ ταῦτα. — 3) Αὔξησιν, πλειστηριασμόν, ἢ αὐγατισμα — 4) Συγχρονισμόν, προπομπήν, παραπομπήν, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρισμα — 5) Αἰτίαν, ἀφορμήν — 6) Ἐπακάλυψιν, ἀνακαλίσιν, ἢ ξανανέωμα, καινουργωμα, δευτέρωμα· ὡς ἐν τῷ ἐπέρχομαι καὶ ἐπέρχομαι· — 7) μετὰ τινων οὐσιαστ. σημαίνει τὸ ἀμοιβαῖον πράξεώς τινος· ἰδὲ ἐπεργασία — 8) μετὰ ἀριθμτ. ὀνομτ. σημαίνει τὰ ὅλον καὶ τὸ τοσοῦτον μέρος, ὅσον σύνεται ἤτοι ὅσος εἶναι ὁ ἀριθμός, π. χ. ἐπίτριτος Ἕνα τὸ ὅλον καὶ ἓν τρίτον, Herm. Vig. σλ. 71 — 9) χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι εἰς ἐπίτασιν τῆς συγκρίσεως. π. χ. ἐπιμᾶλλον, ἐπιπλέον καὶλ. τ. τ. (υι)

Ἐπί, Ἡρῳ. ἐπί κατ' ἀναστροφήν, κεῖται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἐπέστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται· τὰ πλεῖστα μετὰ ὀτ. Ἰλιὰ. Α, 515. Γ, 45. Ὀδσ. Α, 367. Π, 315. Ρ, 537. Ἐνίοτε δὲ ἔχει Ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον· οὐγὰρ ἐπ' ἀνήρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἷσιν ἀμῦναι Ὀδσ. Β, 59. ἰδὲ καὶ ἐπί, ΙΙΙ, ἐντῷ τέλει (ωυ)

Ἐπεαγή, ῆς, ἡ. (ἄγνυμι) = ἐπιακμή. Ἀρατ. 688.

Ἐπιέλλομαι, Ἐπικ. ἀντὶ ἐφάλλομαι Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. ἀορ. β'. κατὰ συγκοπὴν ἐπιάλμενος ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ἰλιὰ. Η, 15. Ὀδσ. Ω, 340.

Ἐπιέλλω, Μ. — ελῶ. ἀόρ. ἐπίηλα. (ἰάλλω) ἐξαποστέλλω, ἐπιπέμπω, στέλλω, ῥίπτω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ· παροξύνω, ἐξοργίζω, ἐρεθίζω. Ὀδ. Χ. 49. οὐτος γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα. Αὐτὸς ἔκαμε, ἐνήργησεν, ἐπροξένησε, ἔκαμε νὰ γένουν αὐτά (ἀόρ. ἐπίηλα, υ — υ)

Ἐπιάλτης, ου, ὁ. = ἐφιάλτης. Αἰολ. ἔτι δὲ καὶ εὐρ. ὄνομα.

Ἐπιανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐφανδάνω, Ἀρέσκω, ἀρέζω. πέπιανδάνει ἐμοὶ Μοὶ ἀρέσκει, Ἰλιὰ. Η, 407. πέπιήνδανεν αὐτοῖσι Τοῖς ἤρεσκεν, Ὀδσ. ὁ Ποιητ. χρῆται τούτοις τοῖς τ. πρσπ. μόνον, τῷ συνήθει δὲ τύπῳ σπανιώτερον.

Ἐπιάπτω. Ἰδὲ ἐφάπτω.

Ἐπιβώω, (ἰαύω) Κοιμῶμαι, ἢ κατοικῶ ἐπάνω, πλησίον που, ἀναγνω. ἐν Ὀδυσ. Ο. 556. ᾗσι συβώτης ἐπίαυεν· Παρὰ ταῖς ὁποίαις ἐκοιμᾶτο, ἢ διέτριβεν, ἐκατοικοῦσεν ὁ χοιροβοσκός.

Ἐπιάχω, (ἰάχω) Κράζω, φωνάζω, κραυγάζω μεγαλοφώνως χαιρέζω τὴν ἀρίστειάν μου φανερόνω. Ἰλ. Η, 403. Ι, 50. ... οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπεβόησαν· ἐν γένει, Φωνάζω δυνατά· ὡς τό ἁπλοῦν, Ἰλιάδ. Ε, 860. καί ἀλλαχοῦ (συν—, μέσον εἰ αὐξ. γίνεται τό Ἰῶτα μακρόν.

Ἐπίβᾳ, Πρτκτ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐπιβαίνω, ἀντί ἐπέβησα, Θέογν. 647.

Ἐπιβάθρα, ας, ἡ. Σκάλα κινητή, τήν ὁποίαν μεταχειρίζονται διά νά ἀναβῇ ἤ νά μεταβῇ, περάσῃ, ἔλθῃ τίς που, π. χ. νά ἀναβῇ εἰς καράβι, νά ἀναβαίνωσιν οἱ στρατιῶται εἰς τά τείχη μέ ἐφιάλτας καί νά ἐμβαίνουν εἰς τόν σαλπιζόμενον τόπον· κινητή γέφυρα, κλ. τ. ἑ. Ἐν γένει, πανδήποτε διά τοῦ ὁποίου περᾷτις πέρα που ἤ ἐμβαίνει, ἀναβαίνει που· ἀφ' οὗ ΜΕΤΑΒΑΘΡΑΙΟΝ. Ἀναβαίνω μέ τήν ἐπιβάθραν. Νεωτέρα λέξ. Βλήμ. Παιδ. γ΄, σλ. 296

Ἐπίβαθρον, τό. Ναῦλος, καραβάτικα, τά ὁποῖα πληρόνει ἐπιβάτης τις, τό ἰταλ. passaggiero. Ὀδσ. Ο, 449. παρά Καλλιμ. δέ καί Πλτχ. γενικῶς ἀντί τοῦ μισθός, μίσθωμα, ἀγωγή, τόπος πρβλ. κερᾶς — 2) τά ἐπίβαθρα, ὑπαρ. ἱερά, Θυτίς, τήν ὁποίαν ἔπρασφεραν τοῖς θεοῖς ὅταν ἔμβαινον εἰς τό πλοῖον διά νά ταξιδεύωσί που, Ἁπλ. Τό. Ἀργ. 1, 421 — 3) Τόπος διά κάθισμα, στάσιμον, πέπιβαθρον ὀρνιθώνα τό παρ' ἡμῖν ἡμιτουρβᾶς. Ὀρνιθοκόμασον.

Ἐπιβαίνω, Μ. ἠσθμαι, Πρτ. βέβηκα ἀόρ. ἐπέβην, μέσ. ἐπεβησάμην. Ὁ Ποιητής ὁμοιοχρήσταται ἀεί τῷ Ἴων. τύπῳ, ἐπεβήσετο, πρτκτ. ἐπιβήσεο· (βαίνω, ἀνμλ.) ἀμτβ. Περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που. γῆς, ἠπείρου Ὅμ., μετά αἰτ. παρά Σφκλ. ἀδ., Αἰ. 144. καί μετά δοτ. πέπιβαίνω τῇ γήτῳ«, Δγν. Λρτ. 3. 19. ὅθεν καί, Κεῖμαι, κοίτομαι ἐπάνω που ὑπνῳ ἐπί νεκροῦ σώματος, Ἰλιάδ. Δ, 99. Ἐπί τό πλεῖστον — β΄) ἀναβαίνω που ἤ εἰς τίποτε πύργων, νεών, ἵππων, ὀχέων, ἀπήνης, ἄρματος, εὐνῆς« Ὅμ. ὅπου (ἐν τῷ, εὐνῆς) καί ἀντί τοῦ συνουσιάζομαι· δύναται ἐκληφθῆναι. Ὁ Ποιητ. χρῆται καί ἐκ τούτου τοῦ ῥήμ. ἐξαιρ. πρβ μέσ. ἀορ. μετά δοτ. πέπιβαίνω τινί· Ὁρμῶ ἐναντίον τινός, Ξεν. Κυρομπ. Ε΄. πέπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ· ὅθεν Καταπλακόνω τινά ὡς ἐχθρόν, ὁρμῶ ἐναντίον των ἐξαίφνα, εὐχρηστ. παρά τοῖς Ἀττ. λογογρ. Ἀλλά μετά αἰτ. ἐπιβαίνειν τινά, ὡς τό ἐπέρχομαι, μόνον παρά ποιητ. οἷον Σφκλ. Αἰ. 137. ἠλ. 492. ὡσαύτως καί πρός τινα, Σφκλ. Φιλ. 194. Ἐξαιρ. πέπιβαίνω ἵππου, τό ἡμέτ. ἐκ τῶν Ἰταλ. Καβαλλικεύω. τό δέ πέπιβαίνει τήν ἵππον Βατσάνει τήν φοράδαν. — γ΄.) Φθάνω, ἔρχομαί που, εἰς κάνένα τόπον, εἰς κάνέν μέρος. πέπιβ. πόλησε« Ἰλιάδ. Π, 301. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 521, Ζ, 262. Ξ, 229. Ἔτι δέ καί κατά παντοίας τροπ. σημσ. παρ' Ὅμ. πανταίσης, εὐφροσύνης ἐπιβαίνω Καταντῶ νά γένω, γίνομαι αὐθάδης, χαρούμενος. Ὀδσ. Χ, 424. Ψ, 52. ὡσαύτως καί πτέχνης, ἀοιδῆς, τιμῆς ἐπιβαίνω Γίνομαι τεχνίτης, μουσικός, ἀποκτῶ τιμήν, Ὅμ. Ἔτι. Ἔρ. 465. Ἡσδ. Ἔρ. 657. Θγν. 696. παρβλ. Ετf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 764. ὅσον ἐξαιρ. Μεταχειρίζομαι, κάμνω δουλειάν, κάνέν ἔργον, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀρχίζω, πιάνω νά κάμω τι μέ θέλησιν, προθυμίαν, Ruhnk ἐν Ὅμ. Ἔτι. Δημ. 211. Ὁ Ποιητ. συντάσσει αἰτιατ. τήν λέξ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 226. Ὀδσ. Ε, 50. πΠιερίην ἐπιβάς, ἐπιβάσαι αἴτε Πηγαίνω εἰς τήν Πιερ. ἤ διά τῆς Πιερ. ὁπαβαίνω καί πηγαίνω ἀλλοῦ που. — δ΄) ἄνευ πτωτικοῦ, Πατῶ, στερεόνω τό ποδάρι μου, ἤ πατῶ καί κινῶ νά πηγαίνω, Ἰλιάδ. Ε, 666. Ὀδσ. Μ, 434 — 2) Μεταβ. κατά μᾶλλ. καί πόρ. α΄. Ἀφίνω, κάμνω, προστάζω τινά νά ἀναβῇ, νά πηγαίνῃ ἐπάνω που πέπιβ. τινά ἵπποιιν Ἰλιάδ. Θ, 189. ὅθεν καί Καβίζω, βάλλω τι νά σταθῇ, στήνω βάλλω τι ἐπάνω που πολλούς πυρῆς πΙλιάδ. Ι, 546, Κομίζω, σάγω τινά που, πάτρην Ὀδσ. Π, 223. Τρπ. πέπιβ. εὐκλείας, σοφροσύνης Ἐνεργῶ, βοηθῶ συνειστάφορα εἰς τό νά λάβῃ ἀποκτήσῃ τις καλήν φήμην, εἰς τό νά γένῃ φρόνιμος, φρονιμεύσῃ, Ἰλιάδ. Θ, 285. Ὀδσ. Ψ, 13. πΩς πολλούς ἐπέβησε κελεύθους Τά φῶς σῆς αὐγῆς, ἡ αὐγή, ἡ χαραγή ἐβοήθησε πολλούς εἰς τόν δρόμον, τοῦτ' ἔστι τούς ἔκαμε νά κινηθοῦν, νά πηγαίνουν εἰς τά ἔργα των, Ἡσδ. Ἔρ. 582.

Ἐπιβαχεύω, (βαχεύω) Βοῶ, κοινῶς χουτζῶ διά τίποτε, ἤ πρός τούς ἄλλους, φωνάζω μεγαλοφώνως ὡς εἰς τάς ἑορτάς τοῦ Βάκχου.

Ἐπιβάλλω, Μ. βλῶ, ἀόρ. ἐπέβαλον (βάλλω, ἀμπλ.) μεταβ. α΄.) Τίπτω, βάλλω, σκεπάζω τι ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, προσέτι, Ἰλ. Ν. 135· ὅθεν ἐν γέν. Προσθέτω, αὐγατίζω, βάλλω, στήνω τι προσέτι, ἁρμόζω τι εἰς τι· στερεόνω· ζουλίγω τι ἐπί τι. π. χ. πσφραγῖδα βάλλω, ζουλίγω τήν βοῦλλαν, βουλόνω τι, τινί τι·—β΄.) Κτυπῶ τινα ἤ τι μέ τίποτε πΙππους ἰμάσθλην Τά ἄλογα μέ τήν μάστιγα, τουρβ. καμτσίες, Ὀδσ. Σ, 320. ὡσαύτως καί πκληγάδι ὅθεν παρά τοῖς λογογρ. ἐξαιρ. Τιμωρῶ· ῥίπτω δοσίμων, Ἡρδτ. 6, 92. πζημίαν, τέλη, χρήματα« παρβλ. ἐπιβολή. — 2) ἀμετβ. ἐπιβάλλω τινί· α΄) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Κινοῦμαι πρός τι, ὁρμῶ ἐναντίον εἴς τι· μετά αἰτ. καί δέ Φεραί ἐπέβαλεν Τό πλοῖον ἐκινήθησεν, ἔκαμε παγιά εἰς, πρός τάς Φεραί Ὀδσ. Ο, 29. Τμ. Ἔρ. 427. ὡς τό ἐπέχω σημσ. 3.—β΄.) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Τίχνομαι, πίπτω ἐπάνω εἰς τι, καταπλακόνω τινά, κατά σημσ. ἐχθρικήν. Τρπ. Καταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, βαίνομαι εἰς τίποτε μέ ζῆλον, ἐπιμέλειαν· μετά δοτ. τοῦ πργμτ. π. χ. πἐπιβάλλω τοῖς κοινοῖς πράγμασιν Μεταχειρίζομαι τά πολιτικά, ἤ βάνομαι, ἀνακατώνομαι εἰς τά πολ. πράγματα· βάλλω τόν νοῦν, τήν προσοχήν μου εἰς τι, παρατηρῶ, προσέχω τι, μετά δοτ. ὡς τό ἐπέχω, σημσ. 3. β΄. Κατά τήν πρώτην σημασίαν (καταχειρίζω καλλ.) ἀναπληροῦται συνήθως διά τοῦ, χεῖρας· κατά τήν δευτέραν διά τοῦ, νοῦν—γ΄.) Ἀπαντῶ τι κατά περίστασιν, κατά τύχην.—δ΄.) ἐπί περιστάσεων, συμβεβηκότων, Συμβαίνει, γίνεται, ἀπολουθεῖ τι—ε΄) ἄπρσπ. πέπιβάλλει μοι, καί ἐπιβάλλει μοί τι« Μοί προσήκει, ἀνήκει τό, ἐκ τοῦ Ἰταλ. μοί ἀπαρδενεύει τίποτε· μοί μέλει διά τι, ἀναφέρεταί τι εἰς ἐμένα. Ἀντί τῆς ὀντ. τοῦ προπ. κεῖται ἐνίοτε καί ἡ κίν. μετά ἀπρμφ. Ἡρδτ. 2, 180. Θγν. 356. σπανιώτατα ἡ γεν. Schaef. ἐν τῷ Σχλστ. Ἀπ. Τό. σλ. 219. Ἔτι δέ καί ἀπολύτ. πέπιβάλλειν Τυχαίνει, πρέπει, ἁρμόζει, τερχιάζει, εἶναι δίκαιον, ἀνῆκον. πτό ἐπιβάλλον μέρος« Τό ἀνῆκον, προσῆκον, τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. ὁ,τι ἀπαρδενεύει εἰς τινα, πρβλ. Ἡρδτ. 7, 23 — 3) Μέσ. — α΄.) Βάνομαι εἰς τι, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, ὁρμῶ μέ ζέσιν, προθυμίαν εἰς τι, μετά γεν. ἡνάρωνε Ἀδράχνω τά ἅρματα, Ἰλιάδ. Ζ, 68. ὅθεν ἐν γένει, Ἐπιζωμῶ, ζητῶ τι ἐκ ψυχῆς· μετά γεν. β΄.) Τρπ. Μεταχειρίζομαί τι μέ προθυμίαν, καταγίνομαι εἰς τι μέ προθυμίαν, καταγίνομαι εἰς τι μέ ὅλην μου τήν καρδίαν, βάλλω χέρι εἰς τι, ὡς ἐν τῷ ἀμπτβ. σημσ. 2, β΄. ὁπότε μέν μετά δοτ. ὁπότε δέ μετά αἰτ. ἐνίοτε δέ καί αἰτιατικῇ μετά ἀπρμφ. — γ΄.) Παίρνω, ῥίπτω τι ἀπάνω μου· ἐπί ἱματίων, μετά αἰτ. Τρπ. Ἀναδέχομαι, παίρνω τι ἐπάνω μου, καθυποβάλλω τόν ἑαυτόν μου εἰς τι., π. χ. παθαίρετον δουλείαν« Θκδ. — 4) Παθ. Κεῖτομαι ἐπί τι. πἐπιβαλλημένος σινδόνι Ἐνδυμένος μέ λινά φορέματα. πἐπιβεβλημένοι τοξόται Οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν τό βέλος, τήν σαΐτα εἰς τό δοξάρι, εἶναι ἕτοιμοι νά τοξεύσουν, νά ῥίψουν τήν σαΐτα«. Ξεν.

Ἐπίβαλος, ὁ Τό τέταρτον δάκτυλον τῆς χειρός τό πρό τοῦ μικροῦ. Νικόλ. Σμυρν. Λέγεται δέ ὅτι ἐχρησίμευε καί ὡς τό, ἐπιβάτης, ἀντί βηλός, Κατώφλιος.

Ἐπιβαπτίζω, (βαπτίζω) Βουτίζω τι εἰς τι πολλάκις, συχνά, ἤ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιβάπτω, (βάπτω) Μλ –ψω. Βουτίζω τι μέσα, ἤ ὑποκάτω εἰς τι.

Ἐπιβαρέω, σπανιώτ. τύποι τοῦ ἐπιβαρύνω, ἴδε βαρέω.

Ἐπιβαρύνω, (βαρύνω) Βαρύνω τι προσέτι, βάλλω περισσότερον βάρος εἰς τι, Τρπ. Ἐνοχλῶ, τινα προσέτι, τόν ἐπιμαρτίζω πολλάς φροντίδας ἤ πολλά πάθη, βάσανα.

Ἐπιβασία, ἡ· καί ἐπίβασις, εως, ἡ. (ἐπιβαίνω) Τό νά βαδίζῃ περιπατῇ, ἤ πατῇ στεγνά τις ἐπάνω εἴς τι. Πέρασμα ἤ τόπος, διά τοῦ ὁποίου πηγαίνομεν που, δρόμος ἤ πάτος εἴς τι μέρος. Αἰτία, ἀφορμή, Ἡρόδ. 6, 61. Τό νά ὁρμᾷτις κατά τινος· ἐν γένει, τό νά πηγαίνῃ που τό νά προχωρῇ ἤ πηγαίνῃ ἐμπρός. — 2) Τρπ. ὁ τόπος ἐπί τόν ὁποῖον κεῖται, ἤ στέκεται τίποτε.

Ἐπιβάσκω, (βάσκω) ποιητ. ἀντί ἐπιβαίνω. κατ' ἀμετβ. σημσ. μετά γεν. μέσον εἰ Ἰλιάδ. Β, 234 πκακῶν ἐπιβασκέμεν οὐκ Ἀχαιῶν Νά φέρῃς, σπρώχνῃς τούς Ἕλληνας εἰς δυστυχίας· παρβλ. ἐπιβαίνω, σημ. 2.

Ἐπιβαστάζω, Μλ. – σω (βαστάζω, ἀνμλ.) Κρατῶ, βαστῶ τι ἐπάνω εἴς τι.—2) Πράτων ἤ παίρνωντάς τι εἰς τό χέρι τό ζυγιάζω, ἤ δοκιμάζω τό βάρος του, πόσον βαρύ εἶναι. Εὐσιπ. Ῥώδ. 378. χερσίν ἐπίβασπε. ἐν γένει, Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ τι μέ τά χέρια, ψηλαφῶ.

Ἐπιβατεύω, Μ. –εὐσω. (βατεύω) ἀμετβ. Περιπατῶ, βαδίζω, στέκομαι, ἀκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι, πατῶ ἐπάνω εἰς τι. μετά γεν. πἐπιβ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος« ἐπιστηρίζομαι εἰς τό ὄνομ. τοῦ Σμρδ. τό μεταχειρίζομαι ὡς πρόγνωσιν, Ἡρόδ. 3, 63. 67. Γρηγ. Ναζ. πἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καί θεωρίας« Ἐξαιρ. Ἔμπι ἐπιβάτης, τοῦτ' ἔστι εἶμαι εὐρίσκομαι εἰς πλοῖον ὡς ταξιδευτής, τό ἰταλ. passaggiero, ἤ ὡς ναύτης, ἰταλ. marinero, ἤ στρατιώτης, Ἡρόδ. 7, 96. 184 — β΄.) Ἀναβαίνω, πηγαίνω περιπατῶ ἐπάνω εἰς τι· μετά γεν. ἔτι δέ καί, ἐπί ἀλόγων ἁρμενικῶν ζώων, Βατσάνει· μετά αἰτ. — γ΄.) Πατῶ, βάλλω τό ποδάρι μου που, πέπιβ. γῆς«, κατά σημσ. ἐχθρικήν, Ἐμβαίνω εἰς τινα τόπον μέ στράτευμα, τόν κυριεύω — δ΄.) Τρπ. ῥίζω, περιφέρομαι ἐπάνω εἴς τι. πρβλ. ἐπιβαίνω, ἀμτβ.

Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἀνέβασμα, ἔμβασμα, πηγαιμόν ἐπάνω που ἤ μέσα που· τά ἐπιβατήρια ὑπακ. ἱερά. Θυσία, τήν ὁποίαν ἐπροσφέρουν ὅταν ἔμελλον νά ἐμβουν εἰς καράβι νά ταξιδεύσουν μέ στράτευμα εἰς κάνένα τόπον ξένον ἤ ἐχθρικόν, Ξενόφ. «οὔτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν«. παρά τό

Ἐπιβάτης, ου, ὁ. (ἐπιβαίνω) Ὅστις ἀναβαίνει, ἐμβαίνει εἰς τι ἤ που. ἐξαιρ. Ὅστις εὑρίσκεται μέσα εἰς καράβι καί συνταξειδεύει Ἡρόδ. 6, 12, 9, 32. (2) ἀφ' οὗ.

Ἐπιβατικός, ἡ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιβάτην. ποιό ἐπιβατικόν«. Ἀριστοτ. ἀντί οἱ ἐπιβάται ὅλοι.

Ἐπίβατος, τή, τόν. Τόπος πατημένος, περιπατημένος, καί εἰς τόν ὁποῖον δύναταί τις νά περιπατήσῃ, νά ἀναβῇ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπίβδα, ἡ. Ἡ μετά τινα ἑορτὴν ἡμέρα, μεσόρτιον, ἐξαιρέτως ἡμέρα μετὰ τοὺς γάμους, τὰ παρ' ἡμῖν ἐπιστρόφια· ἐν Ἀθήναις δὲ διαφερόντως, ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, ἧτις ἐτελεῖτο καὶ ὡς τεταρτη τῆς ἑορτῆς. Παρ' Ἀρτεδ. δέ, ἡ ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους, πρωτοχρονιά, Ruhnk. ἐν Τ. μ. σλ. 119. Παροιμιώδως λέγεται πρὸς τεχεῖαν ἐπίβδαια· Τὸ νὰ ἔχῃ τις πικρὰ μεσόρτα, τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ τοῦ εὐγαίνῃ πικρὴ, ξυνὴ ἡ χαρά, Πυδ. 3, 249. (εὑρηται δὲ καὶ ἐπίβατα, γραφόμενον, διὰ οὗ βιβαιοῦται μᾶλλον ἡ ἑτυμλ. παρὰ τὸ, ἐπὶ καὶ βαίνω, καὶ οὐ παρὰ τὸ ἐπὶ καὶ δαίς.)

Ἐπιβάλλω, Μλ, -λῶ, (βάλω) Μετὰ ταῦτα ἁρμέγω, ξαναρμέγω. Σχολ. Πινδ. Πύθ. Δ'. 249.

Ἐπιβεβαιόω, Μλ. -ώσω (βεβαιόω) Ἐπιβεβαιόω, βεβαιόνω τι προσέτι, ὅτι μᾶλλον.

Ἐπιβήμεναι, Ἐπ. αὐτὶ ἐπιβῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιβαίνω, Ὅμ.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις ἀνέβη, ἢ ἀναβαίνει που, ἀναβάτης. ἐπιβ. ἵππων Ἱππεύς, τ' ἐστὶν ἰταλ. καβαλλάρης, Ὀδσ. Σ, 293. Παρὰ τὴν μεταγνστ. ἐξαρ. ἐπιβ. νεῶν = ἐπιβάται. -2) Ὀχευτὴς ἵππου βατευτὴς, ἐπὶ τῶν ἀρσεν. ζώων· ἀβρέτον· ἐπιβήτωρ συῶν ἢ Καπρος, καπρί, Ὀδσ. Λ, 131. Ψ, 278. Παρὰ Διοκρ. Ταύρος. — 3) Πᾶν ὁ,τι ἀναβαίνει ἐπάνω, ὑψηλόν, σημαίνεται ἐπάνω, ὑψηλά. ἐξαρ. παρὰ Νόν.

Ἐπιβιβάζω, Μλ. -άσω (βιβάζω) Κάμνω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναβῇ που· ἀναβάζω τινὰ που· ἀφίνω ζῶντι νὰ βατεύσῃ τὰ θηλυκόν.

Ἐπιβιβρώσκω, Μλ. -βρώσω (βιβρώσκω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, τριφγω προσέτι.

Ἐπίβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ὅστις ἐπιζῇ τι, τοῦτ' ἔστι ζῇ καὶ βλέπει πράγματα, συμβεβηκότα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι δὲν ἔζησαν νὰ ἰδοῦν. Πολυδ. Γ. 108.

Ἐπιβιόω, Μλ. -ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.) τινί, Ἐπιζῶ, ζῶ, μετά τὸν θάνατόν τινος, ἢ μετά τι συμβεβηκός· ζῶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλον τινά· ζῶ καὶ βλέπω τὸν θάνατόν, τὸ τέλος τινός.

Ἐπιβλαβής, ές, ἡ. (βλάβη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βλαβερόν, προξενεῖ, φέρει βλάβην, ζημίαν, εἶναι ἐπιζήμιον. Ἐπρρ. ἐπιβλαβῶς.

Ἐπιβλάπτω, Μ. -ψω, (βλάπτω) Ζημιόνω, βλάπτω ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι, περισσότερον. Θκδ. 8, 109.

Ἐπιβλαστάνω, Μλ. -στήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Βλαστάνει, φυτρόνει, εὐγάζει βλαστάρια, κλωνάρια, αὐξάνει πλησίον, ἢ ἐπάνω που· μετὰ δοτ. — 2) Βλαστάνει, φυτρόνει προσέτι, ὕστερον, μετάπειτα, ἀφ' οὗ

Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλαστάνῃ, φυτρόνῃ, αὐξάνῃ, εὐγάζῃ τι βλαστάρια μετέπειτα, ὑστερότερα, ἐκ δευτέρου. Θεόφρ.

Ἐπιβλαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει γνώμην τὸ νὰ ἐπιβλαστάνῃ· ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νὰ προξενῇ ἐπιβλάστησιν. Θεόφρ.

Ἐπιβλασφημέω, Μλ. -ήσω. (βλασφημέω). Βλασφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, προσέτι.

Ἐπιβλέπω, Μλ. -ψω (βλέπω). Βλέπω, τυτάζω προσεκτικῶς, παρατηρῶ τι· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ γεν., σπανιώτ., μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 7, σλ. 811. Ω. καὶ μετὰ τοῦ ἐπίτι, Διηρχ. — 2) καὶ = ἐποφθαλμιῶ, Δίων. Λογ. σελ. 171.

Ἐπιβλεφαρίδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐγίνεται κοντὰ εἰς τὰς βλεφαρίδας, ὑματοσύνορα, ὑματοτσύνορα, ὑματόφυλλα Συνέσ. ἐπιβλεφαρίδιοι τρίχες· παρὰ τὸ

* Ἐπιβλεφαρίς, ίδος, ἡ (βλέφαρις). Ὀμματόφυλλον, ὑματοσύνορον, ὑματοτσύνορον.

Ἐπίβλεψις, εως, ἡ. (ἐπιβλέπω). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ προσεκτικῶς, παρατηρῇ, ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ κυτάζωντάς τις τίποτε. Ἐπιτ. παρὰ Δγ. Λρτ. 10, 35.

Ἐπιβλήδην, Ἐπίρ. (ἐπιβάλλω). Θετά, βαλτά, ῥίχτα, ἐσμένα, βαλμένα, ῥιγμένα ἐπάνω. Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἐπίβλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι τίθεται, βάλλεται, ῥίπτεται ἐπάνω τινός, ἐξαρ. φόρεμα, τὸ ὁποῖον παίρομεν, ντύνομεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα φορέματά μας· ἐπαναφόρεμα. Πᾶν ὅ, τι προστίθεται, βάλλεται ἐπάνω εἰς τι· προσθήκη, αὔγλισμα· στολίδι, καλλοπρεπίδι, Ματθαῖος. Θ'. 32. Ἰταλ. Γ. ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν Ἀμπάλωμα, μπάλωμα, ὅπλατα. Ματθ. 9, 34. Σκέπασμα, τουρκβ. καπάκι.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ. (ἐπιβάλλω). Δοκὸς, γρεντιά, μαγλός, σύρτις ἢ διάδρομος βαλμένος, τραβηγμένος εἰς τὴν θύραν Ἰλδ. Ω, 453. «θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς εἰλάτινος» — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐπίβλητος.

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἐτέθη, ἐβλήθη, ἐρρίφθη ἐπάνω, πλησίον τινός, Ὅ, τι προστέθη, αὐγατίσθη, προστημόσθη εἰς τι, Ἐπρρ. ἐπιβλητικῶς. Ἀνάλεκτ. Γ. 123.

Ἐπιβλύζω, Μλ. -ύσω (βλύζω). Ἀναβλύζει, ἀναβρύει τί εἴς τι, προσέτι Ἀνάλεκτ. Β'. 192. ἀφ' οὗ

Ἐπιβλύω, Ἐπίρ. Πλουσίως, ἀφθόνως, ἀφειλῶς Ἀθήν. ς'. σλ. 269.

Ἐπιβλυσμός, ὁ. Ἄφθονος, πλουσία ἀνάβλυσις.

* Ἐπιβλύω (βλύω) = ἐπιβλύζω, Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐπιβοάω, Μλ. -ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Βοῶ, φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατά τὸ κοινὸ. σκούζω. μετὰ δοτ. — β'.) Φωνάζω ἢ τραγῳδῶ εἴς τι, ὅταν, ἐν ᾧ γίνεταί τι· π. χ. ἡμέλος χερνίβει ἐπιβοᾶν,» Ἀρστφ. Ὄρν. 895 — γ'.) Ἐπαινῶ τι φωνάζων. Θεόδ. 6. 16. ἔτι δὲ καὶ Διαβάλλω, κακολογῶ, κατηλαλῶ — Μέσ. Ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ μὲ σέβας τὴν ἀντίληψιν, βοήθειαν τοῦ Θεοῦ· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Α, 378. Β, 143. Ἰλδ. Η, 263. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἰων. Μέλ. ἐπιβώσομαι, ἐπιβώσόμεθα, Ἀλκλάζω ἢ φωνάζω τὸ πολεμικὸν φώναγμα ἀλαλά, Ἡρόδ. 5, 1. Κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 87. 9, 23.

* Ἐπιβοή, ἡ = ἐπιβόησις. Δγν. Λρτ. 5, 90.

Ἐπιβοήθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειάν τινος· παρὰ τὸ

Ἐπιβοηθέω, Ἰων. ἐπιβωθέω (βοηθέω). τινί. Ἔρχομαι, πηγαίνω εἰς βοήθειάν τινος, Ἡρόδ. 3, 146. 7, 207. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπιβόημα, ατος, τό. (ἐπιβοάω). Κράξιμον, φώναγμα πρὸς ἢ εἴς τι· φώναγμα πρὸς ἔπαινον ἢ κατηγορίαν τινός.

Ἐπιβόησις, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ τις μεγαλοφώνως, τὸ κοινὸ. σκούξιμον.

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ Ἰων. συνῤ. ἐπίβωτος. Δυσφημισμένος, κακοφημισμένος. Θουκυδίδ. 6, 16.

Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ (βόθρος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐπάνω εἰς τινα βόθρον, λάκκον, γοῦρναν. Ἀριστείδ. Α'. σελ. 296.

Ἐπίβοιον, τό. Θυσία προβάτου εἰς τὴν Ἀθηνᾶν μετὰ τὴν θυσίαν βοός. Ἁρποκρατ.

Ἐπιβόλαιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα· πᾶν ὅ, τι παίρομεν ἐπάνω μας, βάλλομεν, ῥίπτομεν ἐπάνω εἰς τι διὰ τὸ σκεπάσωμεν· παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. Π'. 18. 21. καὶ Ἰωσ.

Ἐπιβολή, ἡ (ἐπιβάλλω). Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε εἴς τι, ἐπάνω εἴς τι, προσέτι· ἐνδύσιμον· ἐπίβολὴ ἱματίων Θκδ. 2, 49. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι πλησίον ἢ προσέτι εἰς τίποτε. — Τὸ νὰ ἁλίβῃ, ξουλήξῃ τις τίποτε ἐπάνω εἴς τι διὰ νὰ σὰ σημειώσῃ, βουλώσῃ· ἔτι δὲ καὶ χρηματικὴ τιμωρία, τὸ τουρκβ. τσερεμές, καὶ βαρὺ δόσιμον, Ἀρστφ. 769. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 116. Ἰδὲ ἐπιβάλλω· σημσ. 1. β'. — 3) Τὸ νὰ ἀρχίξῃ τίς τι, βάλλῃ χέρι νὰ κάμῃ, μετοχειρίξηται τι· βάλλῃ σκοπὸν νὰ κάμῃ, καταρώσῃ τι· ἐπιβολή, ὅτοι νὰ ὁρμᾷ ἐνάντιόν τινός· μετὰ γεν. Πλούταρχ. Καῖσ. ἐπιβολῆς ἵππων γενομένης. 4) Παρατήρησις, προσοχή, κατανάτης· ἰδὲ ἐπιβάλλω, σημ. 2. β'. — 5) Προσθήκη, προσάρμοσις· ἀντικατάστασις, τὸ ἰταλ. μπονιφικατσιόνη· συνειτφορά.

Ἐπίβολος, ὁ, ἡ = ἐπήβολος. Ἐπρρ. Ἐπιβόλιος.

Ἐπιβομβέω, Μλ. -ήσω (βομβέω). Κάμνω βόμβον ἤτοι βοήν, κρότον, βάξιμον προσέτι, ἔτι μᾶλλον ἢ βομβέω ἐπὶ τῷ τυμπάνῳ Δουκαν. Β'. σλ. 37.

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ (ἐπιβόσκω). Τὸ νὰ βόσκῃ ζῶόν τι εἰς τινα τόπον, νὰ καταβόσκῃ, τρώγῃ ὅλην τὴν χλοερὰν τροφὴν εἰς τινα τόπον βοτικήν. Θεόφρ.

Ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ. Ἡ μύτη, τὸ στομβλιρὸν μέλος τοῦ στόματος τῶν μυῶν, μυγῶν, κωνωπίων, μελισσῶν καὶ λ. τ. τ. ζωυφίων, παρβλ. προβοσκίς. Ἀριστοτ. Ζ. μορ. Α'. 5.

Ἐπιβοσκέω, Μλ. -ήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Ἀρίνω ζῶόν τι νὰ βόσκῃ εἰς τινα τόπον· εὐγάζω ζῶα εἰς βοτὴν, νὰ βοσκήσουν· ἐπὶ ποιμένων, ἢ βοτεῶν, τὸ κοινὸ. πιστικῶν, τουρκβ. τσομπανῶν, τσομπανόρεων. — Μτ. ἐπὶ ποιμένων, ἀγελῶν, ἢ κοπαδίων ἀλόγων ζώων, Βόσκει ὅλον τὸ, καταβόσκει, κατατρώγει ὅλην τὴν βοτικὴν πόαν τινός. Τρπκ. Ἀσωτεύω εἰς τι, χορταίνω, κατακορταίνω.

Ἐπιβουκόλος, ὁ = βουκόλος Τὸ κοινὸ. ἀγελαδάρης, γελαδάρης· ἐξάκις ἐν Ὀδσ. ἀπαντώμενον καὶ ἑκάστοτε κατὰ πλεονασμοῦ σύντξ. «βοῶν ἐπιβουκόλοι ἀνήρ.

Ἐπιβούλευμα, τό (ἐπιβουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ, τι γίνεται, κάμνει τις ἐπιβουλευτικά, μὲ ἐπιβουλευτικὸν τρόπον.

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιβουλεύῃ τίς τινα. Πλάτ.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅ τις ἐπιβουλεύει.

Ἐπιβουλευτός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐνεμένον, ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλάς. Λεξικ.

Ἐπιβουλεύω, Μ. εὐσω (βουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔχω τίποτε κατὰ νοῦν, στοχάζομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ πράξωτι· τὸ πλεῖστον κατὰ παρασημασίαν μυστικοῦ καὶ ἐχθρικοῦ στοχασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχω ἐνάντιόν, προς βλάβην τινός· μετὰ γεν. τοῦ πρτπ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. π. χ. «ἐπιβ. ἐπανάστασίν τινι». Ἡρόδ. 3, 119. «φεύγειν ἄνακτι, ὄλεθρον γυναικὸς καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἐπιβ. τί εἰς τινα, Wyic. ep. cc. σλ. 185. Μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. μόνον, Παραμονεύω, βιγκλίζω τινά, πάνυ αὐχρηστον. Μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. μόνον, Ἔχω τι κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν τινα νὰ κάμω, στοχάζομαι νὰ κάμω μεγάλα πράγματα. Ἡρόδ. 3, 122. 8, 132. Ἔτι δὲ καὶ δοτ. τοῦ πργμ. «ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγαλοισι Ἔχω σκοπόν, κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ κάμω μεγάλα πράγματα». Ἡρόδ. 3, 122. Μετὰ Ἔνστ. ἢ Μέλ. Ἀπρμφ. 1, 24. 6, 137. «Ἄνευ πτωτικοῦ, Δίδω μεγάλην προσοχήν, προσμένω, καρτερῶ προσεκτικά· παρουλακτῶ ἀκριβῶς, προσέχω, προσμένω ἐπιμελῶς νὰ δλθῃ ὁ εἷς τὸν σκοπόν μου ἁρμόδιος καιρός. Ξνφ. Παιδ. ἐπιβουλεύομαι. Μέ ἐπιβουλεύουν, ἐπιβουλεύονται.

Ἐπιβουλή, ῆς, ἡ (βουλή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

σκοπός, ἡ στοχασμός κακός, σόλιος ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός. Θουκυδ. Β'.

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις ἐπιβουλεύει, ἐπιβουλεύεται τινα, στοχάζεται πῶς νὰ βλάψῃ τινά. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. Ἐπρρ. Ἐπιβούλως παρα Συνεσ. Ὑπερ3. ἐπιβουλότατα.

Ἐπιβρᾰδύνω, Μλ. – υνῶ (βραδύνω). Ἀργοπορῶ εἰς τι, μέ πι· ἔτι δὲ καὶ ἀμτβ. Διατρίβω, 'περνῶ, χάνω τὸν καιρὸν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

*Ἐπιβρεχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστου ἐνστ. ἐπιβράχω, Θορυβῶ, τὸ κοινῶς σεμουματίζω, σεσουσουρίζω προσέτι, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐπιβρεχύ, Ἐπίρ. αὐτὶ ἐπὶ βραχύ· Εἰς, διὰ ὀλίγον, κοντὸν καιρόν.

Ἐπίβρεγμα, ατος, τό (ἐπιβρέχω). Κατάπλασμα ὑγρόν, νερουλόν, ἱερλόν.

Ἐπιβρέμω, (βρέμω). Ηροτῶ, κάμω κρότον ὅπωρ ἐπιβρέμει, ἢ ἀέμοιων. Τὸ σφοδρόν, δυνατὸν φύσημα τοῦ ἀέμου συμπᾶ τὴν φωτιὰν, μὲ κρότον τὴν κάμει νὰ ἀνάπτῃ, καὶ ἢ περισσότερον. Ἰλιό. Ρ, 739. – Μέσ. Κάμνω κρότον, βάξιμον μέ τίποτε. Ἀριστοφ. ιχελιδών ἐπιβρέμεται τοῖς χελεσιν. – 2) Ἀμεταβ. Ηροτῶ, βροντῶ μέσα που ἢ μέσα εἰς τι.

Ἐπιβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, νοτίζω τι ἐπάνω· μετὰ ὅστε. ιεπιβρέχω τὸν στόμαχον τοῖς δ' ἀψινθίοιν. Διοσκ. ἢ ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω χύνοντας τὸ ὑγρόν. Γρηγόρ. Ναζ. ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ· Ὅταν δὲν ἤθελε βρέξῃ ἀπ' ἐπάνω. Ἐν γένει, Νοτίζω, μουσκεύω, ποτίζω τι, βρέχω εἰς τι.

*Ἐπιβρίζω, ψευδ. ἀνγν. αὐτὶ ἐπιβρίζω.

Ἐπιβριθής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει βάρος περισσότερον εἰς τι. Ὅστις καταπλακώνει τινὰ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἢ μὲ ὅλον τὸ στράτευμά του, μὲ ὅλον τὸν θυμόν του. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 693. παρὰ τό

Ἐπιβρίθω, Μ. ίσω (βρίθω). Καταβαρύνω ἢ βάλλω, κάμνω πολὺ βάρος εἰς τι καταβλίβω καταζουλίγω, πίπτω ἐπάνω εἰς τι μὲ ὅλον τὸ βάρος, μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τοῦ πεσίματός μου κτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος Ὅταν πίπτῃ ἐπάνω ἢ βροχὴ μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητά της, Ἰλιό. Ε, 91. Μ, 286. Κατὰ εὐνοιείν σημσ. πάντοτε ἀὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθενε Ὅταν αἱ καιροὶ τοῦ χρόνου, τοὺς ὁποίους στέλλει ὁ Ζεύς, ρίπτουν τὴν ἐνεργητικὴν δύναμίν των εἰς τὰ ἀμπέλια καὶ κάμνουν νὰ ὡριμάζουν τὰ σταφύλια, Ὀδσ. Ω, 334. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρατήτου, ἀνεμποδίστου ὁρμῆς τοῦ ὕπνου, Ἀπλ. Ῥd. Ἐπὶ καιοκαιρίας, Jac. Ἀνδλ. Παλατ. σλ. 358. – 2) Τροπ. Πιθοῦμαι κατὰτι μὲ δύναμιν, μεταχειρίζομαι κάμμιαν ὑπόδεσιν, κάνέν ἔργον μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, μὲ ἀκάματον κόπον. Ὁρμῶ μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ κατακλακώνω τὸν ἐχθρὸν ἔξαφνα, Ἰλιό. Μ, 414. (τὸ Ἰσιτα ἐν τῇ παραλγ. ἐστὶ καὶ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρ.)

Ἐπιβριμάομαι, Μλ. – ήσομαι (βριμάομαι) τινι. Ὀργίζομαι, Θυμώνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐπιβρομέω, Μλ. – ήσω (βρομέω). Κάμνω κρότον, βοήν. βροντὴν· μουγγρίζω, βοίζω προσέτι ἢ εἶστι, καθὼς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ἢ τὰ κύματα. Ὅπεαν, Ηυσηγ. Γ'. πῶχλος λεόντων ἐπιβρομέειν. Παθητ. Βροντολογεῖ, κάμνει τὶς ἢ τι τίποτε μὲ τὸν βρόντον, κτύπον, μὲ τὴν βοὴν τοῦ νὰ βοίζῃ τυχολογῇ, κωδωνίζῃ Απολλ. Ἀργ. Δ'. 904. πεπιβρομέονται ἀκουαίη.

Ἐπιβροντάω, ῶ, Μ. ήσω (βροντάω). Βροντῶ, βροντοκοπῶ, κάμνω βροντὴν προσέτι, εἰς τι.

Ἐπιβρόντητος, ὁ, ἡ = ἐμβρόντητος· παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 1386.

Ἐπιβροχή, ῆς, ἡ (ἐπιβρέχω). Βρέξιμον, μούσκευμα· τὸ νὰ βρέχῃ, νοτίζῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Γαλ.

Ἐπιβρύκω, Μ. ξω (βρύκω). Δαγκάνω τι προσέτι, ἢ μαζὶ μὲ ἄλλο τι, καταδαγκάνω, ψιχτοδαγκάνω ιεπιβρ. ἐδόντιαιν Σφίγγω, τρίζω τὰ δόντια. (υ)

*Ἐπιβρυχάομαι = ἐπιβρύχω.

*Ἐπιβρύχω, Μλ. – ξω (βρύχω). Μουγγρίζω προσέτι, μουγγρίζω δυνατά. (υ)

Ἐπιβρύω, Μ. ύσω (βρύω). Ἀναβρύει, ἀναβρύονται πηδῶ ἐπάνω, ἀναβρύει πλουσιοπάροχα, μὲ ὑπερβολήν. Ἐπὶ ἀνθέων, Ἀνθεῖ, ἀνθίζει, λουλουδιάζει μὲ ὑπερβολήν. πάνθεα ἐπιβρύειαι Θηρτ. 22, 22. ἐν γένει, Εἶμαι γεμάτος μὲ τίποτε, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπ. 17. πκάμηλον εἰλευσαμεν σκεῖληξιν ἐπιβρύουσανιν.

Ἐπιβρωμάομαι, Μλ. – ήσομαι (βρωμάομαι). Ἀγαπαρίζω ὡς ὄνος, γαϊδαρος, γομάρι· μετὰ δοτ. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 66. Νικήτ. Χρον. 10'. 4. πεπιβρωμᾶσθαι γυναιξὶ συνόδοις Ἐπὶ τῶν ἀσελγέσι φωνεῖς ἐν τῇ συνουσίᾳ χρωμένων.

Ἐπιβρώσχω, = ἐπιβιβρώσκω.

Ἐπιβυθίζω, Μλ. – ίσω (βυθίζω). Χύνωντας νερὸν ἀνωθεν καταστεπάζω τίποτε· καταπλημμυρίζω τι· πεπιβύθισε τὰ νεογόνα τῶν ἀμπέλωνιν Θφυλ. Ἐπστλ.

Ἐπίβυστρα, ας, ἡ. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στούπωμα, εἰς τὰ νὰ στουπώνῃ τις τίποτε. Λουκιαν. παρὰ τό

Ἐπιβύω, Μλ. – ύσω (βύω). Στουπώνω τι μέ τίποτε. Ἀριστοφ. ητὸ στόμα ἐπιβύσαιμ (ύω, υ–, ύσω, ––, Ἀττ., Ἀριστφ. Πλτ. 579. παρβλ. βύω)

Ἐπιβωβάω, Ἰωνικ. αὐτὶ, ἐπιβοηθέω.

Ἐπιβωμίζω, (βωμός). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν. Ἡσυχ.

Ἐπιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὸν βωμόν. Γρηγορ

Ἐπιβωμιοστατέω, ὡς παρὰ τὸ ἐπιβωμιοστάτης, Στέκομαι πλησίον εἰς τὸν βωμὸν βοηθειαν ἐπικαλούμενος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 44.

Ἐπιβωμίτης, ου, ὁ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν βωμόν. Ἰώσηπ. Κατὰ Ἀπίων. Α'. 34.

*Ἐπιβώσομαι, Ἰων. Μλ. τοῦ ἐπιβοάω, ἀντὶ ἐπιβοήσομαι, Ὀμ.

Ἐπιβωστρέω, (βωστρέω) = ἐπιβοάω, Ἰων. καὶ Δωρ.

*Ἐπίβωτος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐπιβώτης.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ = βώτωρ, βώτης. Ποιμήν, βοσκός, πιστικός ἴσως, ἀρχιβοσκός, πρῶτος πιστικός, τὸ τουρκβ. τσομπαμπάσης. ιεπιβώτωρ μήλωνιν, Βοσκὸς προβάτων. Ὀδυσ. Ν. 222. ὡς τό, βουκόλος, ἐπιβουκόλος.

Ἐπίγαιος, ὁ, ἡ (γῆ, γαῖα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἀφ' οὗ

Ἐπιγαιόω, Μλ. – ώσω, Στεκάζω τι μὲ γῆν μὲ χῶμα, χύνω, σκορπίζω ἐπάνω που χῶμα καὶ τὸ κάμω νὰ φαίνηται ὡς γῆ. Ζώσιμ.

Ἐπιγαμβρεία, ἡ. Συγγένεια ἀπὸ γόμον· συμπεθεριά· παρὰ τό

Ἐπιγαμβρεύω, Μ. εύσω (γαμβρεύω). Κάμνω νέαν συγγένειαν μὲ τὸ μέσον γάμου, τὸ παρ' ἡμῖν συμπεθεριάζω μετινα· μετὰ δοτ. – 2) ἀμετβ. Εἶμαι, γίνομαι μέτινα συγγενὴς διὰ τοῦ γάμου· συμπέθερος, μετὰ δοτικ. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιγαμβρία, ἡ, = ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγαμέω, Μλ. – έσω, Ἀττ. – γαμῶ (γαμέω, ἀνμλ.) Ὑπανδρεύομαι καὶ ἐκ δευτέρου, ξαναπαντρεύομαι ιεπιγ. ποσινι Παίρνω κτὶ δεύτερον ἄνδρα. Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 588. – 2) Φέρω, προξενῶ τι εἰς τινα διὰ τοῦ γάμου, μὲ τὴν ὑπανδρείαν μου. Εὐριπ. Ἀλκ. 306. πεπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παστ τὴν Ἀργολίδαν. Πλούταρχ. Κάτ. 24. Ἔφερε πρὸς τὰ ἐννήλικα παιδία τοῦ δευτέραν μητέρα, μητρυιάν· ἀφ' οὗ

*Ἐπιγαμήλιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιγαμίαν.

Ἐπιγαμία, ἡ. Μεταὐπανδρεία, δευτέρα ὑπανδρεία, τὸ νὰ μεταυπανδρευθῇ τις, μεταπάνδρευμα, ξαναπάνδρευμα. – 2) Συμπεθεριασμὸς καὶ τὸ μεταξὺ δύο πολιτειῶν, ἐπικρατειῶν, βασιλείων συμφωνημένον δίκαιον τοῦ νὰ κάμνουν οἱ πολῖται κατοικοί των ὑπανδρείας ἀναμεταξύ των παίρνοντες καὶ δίδοντες νύμφας ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην πολιτείαν, Ἡρότ. 2, 147. παρβλ. ἐπεργασία, Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 282. Τὸ ἴδιον αὐτὸ συμπεθερίασμα· ἔτι δὲ καὶ ὑπανδρεία, συμπεθερίασμα μεταξὺ εἰς δύο διαφόρων κλάσεων ἀνθρώπους, εἰς δύο γενεάς, τὸ ἰταλ. φαμιλίας. Ἐν γένει, ἀμοιβαία ὑπανδρεία, πάσιμον καὶ δόσιμον νύμφης, Συφ. Ῥητ. π. 1, 5, 3.

Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἡλικίαν γάμου, εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διὰ ὑπανδρείαν. Ἡρότ. 1, 196.

*Ἐπιγανόω, Μλ – ώσω (γανόω). Γανόνω, ἀγανόνω τι, ἀλείφω τι μέ τίποτε καὶ τὸ κάμω ὑαλιστερόν.

Ἐπιγάνυμι, (γάνυμι) = ἐπιγανόω. 2) Μέσως ἐπιγανύομαι, τινί, Χαίρω διά τι. (α)

Ἐπιγάστριος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, παραπάνω ἀπὸ τὴν κοιλίαν, ἀπὸ τὸ στομάχι, ἀπὸ τὸ ὑπογάστριον, κοινῶς προκολία· Ἐπιγάστριον, τό· λέγεται τὸ ἀπὸ τὸ στῆθος ἕως εἰς τὸν ὀμφαλὸν μέρος τοῦ σώματος· τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ μέχρι τῶν αἰδοίων, λέγεται ὑπογάστριον 2) Ηειλισσούλος, Κλήμεντ. πεπιγάστριος βίοιιν, Ἡ ζωὴ ἀνθρώπου δοσμένου εἰς τὰ φαγητά, εἰς τὴν κοιλίαν· ὅστις δὲν φροντίζει δι' ἄλλο εἰ μὴ μόνον διὰ τὴν κοιλίαν.

Ἐπίγαυρος, ὁ, ἡ. Ὑπερήφανος, ἀλαζών, ἀνδρεῖος, καταφρονητὴς καὶ ὑβριστὴς τῶν ἄλλων· καυχησιάρης. ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιγαυρόω, Μλ. – ώσω (γαυρόω). Κάμνω τινὰ νὰ καμαρώσῃ, νὰ γένῃ ὑπερηφανοί, καυχησιάρης· χαρούμενος. Πλούταρ. Προβλ. Συμ. Β'. 10. Παθητ. ἐπιγαυροῦμαι, Χαίρω, εὐφραίνομαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διά τι· μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 18.

Ἐπιγδουπέω, (γδουπέω). Ἐπκ. αὐτὶ ἐπιδουπέω· ἐνταῦθα ἀναγουσι τὸ ἐν Ἰλιό. Δ, 45. πεπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπιγείγω (ἐπίγειος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν Ἑρμῆς παρα Στοβ. Φυσ. σελ. 1074.

*Ἐπιγείνομαι = ἐπιγίνομαι, ἀναγινωστμ. ἐν Ἰλιό. Η, 71.

Ἐπιγειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ βλαστάρια, κλωνάρια ἀπλώνονται, ἢ ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ. πεπιγειοκαυλος ἄμπελος· παρὰ τό

Ἐπίγειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, γήινον. – 2) τὸ οὐδετ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπίγειον = ἀπόγειον, ἐπίγυον, ἐπίγριον Κάλως, τὸ Ἰταλ. γούμενα, ἡ σχοινὶ χονδρόν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸ καράβι ἀπὸ τὴν γῆν· ἰδὲ ἀπόγαιος· ἀφ' οὗ

Ἐπιγειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν φυτόν, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ.

Ἐπιγελάω, Μλ. – άσω (γελάω) μετὰ δοτ. Γελῶ προσέτι, ἢ διά τι. Ξενοφ. Ἀπολ. πεπεῖθεν καὶ ἅμα ἐπιγελάσας. Τρπ. ητόμματα ἐπιγελῶντα. Στράβ. ΙΑ'. σελ. 166 Τὰ στόμια, ἤτοι τόπον ὅπου ξετρέχει ποτάμις τις μὲ μεγάλον κρότον. (ασω)

Ἐπιγεμίζω, Μ. ίσω (γεμίζω). Γεμίζω, γλυμίζω τι ἕως ἐπάνω· ἀπογεμίζω, προσθέτω τὸ ἐλλεῖπον διά νὰ γεμίσῃ καλά Ἀνεκδ. Bekk. σελ. 94.

Ἐπιγένημα, ατος, τό (ἐπιγίνομαι). Πᾶν ὅ,τι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

μετὰ ταῦτα γίνεται, ἢ ἐγένετο, συμβῆ, ἢ συμβαίνει.

Ἐπιγενής, ὁ, ἡ (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἐγεννήθη, αὐξηθὲν, ἐφύτρωσε προσέτι ἢ μετέπειτα· μεταγενέστεροι, ὡς τὸ, ἐπίγονος.

Ἐπιγεννάω, Μλ. -ήσω (γεννάω). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ, βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπιγέννημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη ὅ,τι ἐβλάστησε, ἐφύτρωσε μετέπειτα, ἀργότερα· πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τίποτε· ὅ,τι προέρχεται ἀπό τίποτε, ἀκολουθεῖ εἰς τίποτε τὸ ὁποῖον ἐγένετο προτήτερα· καρπὸι, ἀποτέλεσμα, κρίσις, τὸ ἰταλ. prodotto· τὸ πραγματος τινος. Ἀπὸ τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Δογγιν. Οἱ Στωϊκοὶ ἐξαιρέτως χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει. Διογέν. Λαέρτ. 7. 86. ἀφ' οὗ

Ἐπιγεννηματικός, ἡ, ὁν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιγέννημα, εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἐπιγεννημάτων· πᾶν ὅ,τι ἔρχεται μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι.

Ἐπιγεραίρω, Μλ. - ρῶ (γεραίρω) τινά. Τιμῶ, ἀνταμείβω τινὰ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Β. ε. 11.

Ἐπιγεύομαι, Μ. εὔσομαι ὡς μέσ. (γεύομαι). Γεύομαί τι προσέτι ἢ μετέπειτα, ὕστερα ἀφ' οὗ ἐγεύσθην ἄλλο τι.

Ἐπιγεωμόροι, οἱ. Οἱ τεχνῖται καὶ χειροτέχναι, οἵτινες κατὰ τὴν τάξιν τῶν κατοίκων τῆς ἐπικρατείας εἶναι δεύτεροι, ἔρχονται μετὰ τοὺς Γεωμόρους. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐπιγηθέω, Μλ. -ήσω, Πτερ. -γέγηθα (γηθέω, ἀμλ.) Χαίρω διά τίποτε· μετὰ δοτ. Αἰτζλ.

Ἐπιγηράσκω, Μλ-ράσομαι (γηράσκω, ἀμλ.). Γηράσκω, γηράζω, γίνομαι γέρων εἴς τι ἢ μὲ τίποτε, ἢ μετέπειτα (ασομαι) Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 34.

Ἐπιγίγνομαι, νεώτ. δὲ καὶ ἧττον Ἀττ. τύπος ἐπιγίνομαι (γι) Μλ-γενήσομαι, Ἀόρ. ἐπεγενόμην. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Γίνομαι προσέτι, μετέπειτα· ἐπὶ χρόνου, πλέρος ἐπιγίγνεται ὥρης Προσέτι ἔρχεται ἡ ἀνοίξις, Ἰλιάδ. Ζ, 148. Γενιῶμαι, προσέτι, μετέπειτα· ἔρχομαι φλένω, τὸ ἰταλ. ariverò που προσέτι, κατόπιν· ὑπεγίνεταί μοί τιν Μοὶ συμβαίνει, μοὶ ἀκολουθεῖ τίποτε. οἱ ἐπιγινόμενοι Οἱ μεταγενέστεροι. Ἱστορ. Ἑλ. Παρὰ Δεργ. δὲ, 21, 3, καὶ, οἱ ἐπιγενόμενοι, τὸ ὁποῖον μέντοι μετέβαλεν ὁ Bekk.

Ἐπιγινώσκω, νεώτ. τύπ. ἐπιγινώσκω, Μλ-γνώσομαι, Ἀορ. ἐπέγνων. Πρκμ ἐπέγνωκα (γινώσκω, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι, κυτάζω, βλέπω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἢ κατ' ἰδίαν· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Σ, 30. σπανιώτ. μετὰ γεν. ὡς παρὰ Πνδ. Πῦ. 4, 498 — 2) Γνωρίζω, ξεχωρίζω, γνωρίζω τι ὡς ἀληθὲς καὶ βέβαιον, Ὀδσ. Ω, 417. ὅδεν, Μανθάνω, ἀκούω τι· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, συλλογίζομαι τίποτε, Θκδ. — 3) Κάμνω συλλογισμὸν, συμπεραίνω· ἐξετάζοντάς τι καλῶς ἀποφαίζω περὶ αὐτοῦ — 4) παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ, Τιμῶ, σέβομαί τινα διά τίποτε· τινά τινος. Χίων Ἐπιστ. «ἐπιγινώσκω σὲ τῆς ἐπιμελείας.»

Ἐπιγλισχραίνω, Μλ-ανῶ (γλισχραίνω). Κάμνω τίποτε προσέτι, ἀκόμη περισσότερον γλιτερὸν τὸ γλίτχρον.

Ἐπιγλίχομαι, (γλίχομαι). Ἐπιθυμῶ τι προσέτι, ἀπὸ μᾶλλον· μετὰ γεν. (γλ.)

Ἐπιγλυκαίνω, Μλ - ανῶ (γλυκαίνω). Κάμνω τι ἀκόμη περισσότερον γλυκύ. Παῦτ., Γίνεται ἔτι μᾶλλον γλυκύτερον.

Ἐπιγλωσσάομαι, Ἀττ. ἐπιγλωττάομαι. Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθητ. (γλῶσσα). Γλωσσοκοπῶ, ἢ κακολογῶ, καταλαλῶ τινα, κακὰ ἐπιγλωσσήσωμαι Αἰσχ. Χῆρ. 1042. τί τινος· ἔτι δὲ καί, περί τινος, Πρμθ. 987. Ἀριστοφ. Λυσ. 37.

Ἐπιγλωσσίς, Ἀττ. ἐπιγλωττίς, ἴδος, ἡ. (γλῶσσα). Τὸ γλωστίδι, ἢ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἤτοι τὸν λάρυγγα ἐν τῷ καταπίνειν. Ὀριβασ. Ἀνατομ. σελ. 62.

* Ἐπιγναμπτός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι λεγυσμένον πρὸς τὰ μέσα, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, Ὁμ. Τμ. Ἀφρ. 87. περὶ τοῦ

Ἐπιγναμπτω, Μ. ψω. (γναμπτω). Λιγῶ, λιγίζω τι πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἄνω. ὑπεγν. ὀφρυ Ἱππ. Φ, 178. Στρέφω, γυρίζω τι ἀλλέως, πρὸς ἄλλο μέρος — 2) Τρπ. Διοικῶ, κυβερνῶ· τρέπω τι πρός τι, βάλλω εἰς τὴν καρδίαν τινὸς ἄλλους· στοχαστμοὺς, κατανύγω μετριάζω ὑπεγν. φίλον κῆρ Κατανύγω, μετριάζω τὴν ἰδίαν μου καρδίαν, ἐναντιόνομαι εἰς τὴν θέλητιν της, Ἰλιάδ. Δ, 559. ὑπεγν. νόον ἐσθλὸν Διοικῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὰ φρονήματα τῶν ἀγαθῶν, Ι, 514. Ἥρη λυτσομένη ὑπεγναμψει ἀπανταξ Μέτας παραλήτες της ἐγκρισεν ὅλων τὰς παρδίας, Β, 14. ἐλλήψη δὲ ἡ φράσις κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων.

* Ἐπιγνάπτω, Μλ - ψω. (γνάπτω). Ξαναλενκαίνω, ξαναπρίζω τι· ξεπλύνω, καπρίζω, παστρεύω μάλιστά τι λερωμένον φορεμα, ξαναγιαίνω, τὸ μαλλίτου, τὸ ὑφαντὸν, τὸ ἰσιάζω σφίγγωντάς το εἰς τὸ πιεστήριον, τὸ σύνηθ. γαλάγραν. Τρπ. Μαῦω μαλλί, στολίζω φορεμά τι εὔμορφα.

Ἐπιγναφώς, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξαναλευκάνθη, ξαναϋπράνθη· ὁ ἐπίγναφος, Φόρεμα ξανάλευκασμένον, ξεπλυμένον καλά· παρβλ. δευτερουργός.

Ἐπίγνοια, ἡ. Ἄτια, αἰτί, ἐπίνοια. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 584.

Ἐπιγνώμη, ἡ. = ἐπίγνωσις, καὶ

Ἐπιγνωμοσύνη, ἡ. = ἐπιγνώμη

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις γνωρίζει τίποτε καλὰ καὶ βέβαια, κάμνει ὀρθὸν συλλογισμὸν καὶ ἀποφασίζει· κριτὴς πράγματός τινος· αἱρετὸς κριτὴς, τὸ ἰταλ. ἄρμπιτρος, ἤτοι τὸν ὁποῖον δύο διαφερόμενοι ἐκλέγουν διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφαίνῃ περὶ τῆς διαφορᾶς των· ἐν γένει, φρόνιμος, στοχαστικὸς — 2) Ὅστις παραβλέπει σφάλμα τι καὶ συγχωρεῖ τὸν πλείστων. μετὰ δοτ. 3) Ἐπιγνώμονες ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἀπὸ τὸν Ἄρειον πάγον ἐπιστάται τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος.

Ἐπιγνωρίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ - ιῶ (γνωρίζω). Κάμνω τι γνωστόν, φανερόν, δηλοποιῶ, φανερώνω, γνωστοποιῶ τίποτε. Ξιφ. Κυηγ. 6. 23. ὅπου κεῖται συνταγμ. αἰτκ. μετὰ ἀπρμφ. 6. 23.

Ἐπίγνωσις, εως, ὁ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ξεπαγνώρισις, γνώρισις βεβαία καὶ ὀρθή.

Ἐπίγνωστος, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνωστὸς, γνωρισμένος· παρὰ τοῖς Ο'.

* Ἐπιγνώσει, γ'. πλ. πρσπ. ὑπτκ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιγιγνώσκω, Ἐπι. ἀντὶ ἐπιγνῶσι, Ὀδσ. Σ, 30.

* Ἐπιγογγύζω (γογγύζω). Γογγύζω, μορμορίζω ἀπὸ ἀγανακτησιν προσέτι.

* Ἐπιγονάτιον τό, Ἀγία εἰκὼν κεντητὴ ἐπάνω εἰς τετράγωνόν τι κομμάτι ὑφάσματος, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς ἐξηρ. ὥστε νὰ φαίνῃ ἕως εἰς τὸ δεξιὸν γόνα, ὅταν ἱερουργῶσι, λειτουργοῦν. Ἐκκλ.

Ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ. (γόνυ). Τὸ κοιλοπιδὲς καὶ στρογγύλον κάκκαλον τὸ σκεπάζον τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος. 2) Εἶδος φορέματος καταβαῖνον ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ὅρα Ἐνδυτέν. ὁν Ἰλ. Σ. 178.

Ἐπιγόνειον, τό. Ἐλέγετο μουσικόν τι ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐφεύρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχον τεσσαράκοντα χορδὰς, κόρδας, αἱ ὁποῖαι μόνον εἴκοσι τόνους ἐξέδιδον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μάγαδιν, σύμφωνοι κατὰ τὸν ἴδιον τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20.

Ἐπιγονή, ῆς, ἡ. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐρχομένη γενεὰ, ἡ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὐξησις ἀνθρώπων καὶ ἀλόγ. ζώων. Λουκιαν, περὶ τοῦ

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ. (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐγένετο, ἐφύτρωσεν, ἐβλάστησε προσέτι ἢ μετέπειτα — Τέκνον γεννημένον ἀπὸ δεύτερον γάμον — πλὴ ὁ ἐπίγονος, Διάδοχοι, κληρονόμοι, ἐξαίρ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου, Ξνφ. — οἱ παρακολλοὶ ἀπόγονοι, Πλατ. Νμ. 11. σλ. 929. C. Ἐν γένει, οἱ μεταγενέστεροι. ἐξαίρ. δὲ ἐπωνομάζοντο Ἐπίγονοι, οἱ υἱοὶ τῶν ἀποθανόντων Ἑλλήνων στρατηγῶν, εἰς τὴν ἐν Θήβαις μάχην Hygin. 71.

Ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ. = ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνίδιος, ὁ, ἡ. (γόνυ, γούνυ.). Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον κάθηται εἰς τὰ γόνατα· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Πνδ.

Ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ. (γόνυ, γούνυ). Τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, οἱ μηροὶ ἢ τὰ μηρὰ, ωμεγάλην ἐπιγουνίδα θείτου ἡ Ἠμερούσα νὰ βάλῃ, νὰ ἀποκτήσῃ δυνατὰ, χονδρὰ μηρὰ, Ὀδσ. Ρ 235. ποίην ἐπιγουνίδα φαίνει Πῶς φαίνονται τὰ μηρία του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξεσχιτσμένα φορέματά του, Σ, 73. Ὅπου τὰ παχέα καὶ χονδρὰ μηρία ἀναφέρονται ὡς σημεῖα εὐτροφίας, ἀνδρείας, καὶ ὑγείας. 2) = ἐπιγονατίς = 3) Τὸ γόνυ, γόνατον.

Ἐπιγράβδην, Ἐπίρ. (ἐπιγράφω). Ζουγραιναστὰ ἐπιπολέως, ἐξ ἐπιπολῆς, ξόψης ἐπάνω ἐπάνω, ἐλαφρά. Ἰλ. Φ. 166. — ὑπεγράβδην βάλε χειρός.»

Ἐπίγραμμα, ατος, τό. (ἐπιγράφω). Ἐπανώγραμμα, παιώγραμμα· πᾶν ὅ,τι εἶναι γραμμένον, ἐπάνω εἰς τι, ἐξαίρ. τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἐπάνω εἰς τι τεχνίτευμα, τὸ ἰταλ. ταίπο ντόπερα. Γερμ. μάϊστερτυϋκ, τοῦτ' ἔστι ἀξιόλογα καὶ ξακουστὰ καμαρώνοντα ἔργον τεχνίτου τινος, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερωτοῦ ἐπάνω εἰς τι ἀφιέρωμα· καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα τὸ πάλαι, πρὸ Ἡροδότου τοὐλάχιστον, ἐγράφαντο εἰς στίχους, μετηνέχθη τὸ ὄνομα, ἐπίγραμμα, εἰς ἰδιαίτερόν τι εἶδος συντομωτέρων, τὸ πλεῖστον ἐν ἐξαμέτροις καὶ πενταμέτροις στίχοις ἀμοιβαίως συγγεγραμμένων ποιημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεικονίζεται, ἐν γλαφυρῷ καὶ εὐπρεπεῖ συντομίᾳ (ὄχι δὲ τὸ ἀνάπλιν ὡς σημεῖον ὁ Κούμας, μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον) ἰδιαίτερα τις σεμνή, ἢ κωμική, πανηγυρική, ἢ ὑπτεία ἰδέα ἱστορική τις ἀνάμνησις, ἢ καὶ βιογραφία τις. Ἡ Ἑλλ. Ἀνθολογία περιέχει 4500. περίπου ὑπὸ 300. σχεδὸν συγγραφέων ποικιλόμετρα ἐπιγράμματα· ἀφ' οὗ

* Ἐπιγραμματίζω, μετὰ αἰτ. Κάμνω ἐπίγραμμα εἰς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ἐπίγραμμα· ἐπιγράμματα. Πλούταρχ.

Ἐπιγραμματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, κάμνει ἐπιγράμματα· Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιγραμματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = τῷ προτγμ

Ἐπιγραφεύς, έως, ὁ. Ὅστις γράφει· ἀπερυῶ τι εἰς τὸν κατάστιχον, ἰταλ. ρεγιστράτορος. ἐξαίρ. ἐν Ἀθήναις, ὅστις εἰς τὴν τίμησιν (ξετίμημα κοιτ. τὸ ἰταλ. βαλουτάρισμα) τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν ἔγραφεν εἰς τὸ κατάστιχον πόση ἕγκειται ἡ τίμησις τῆς περιουσίας ἑκάστου. ποῦζοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἑκάστῳ ἐπιγράφον, καὶ τοὺς τότε εὐτυχοῦντας εἰσήγον εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό δικαστήριον, ἐπέγραψον δὲ καὶ τὰ σημήματα ἕκαστος κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο αἵτινες ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Παλυδ. Β'. 10[2].

Ἐπιγραφή, ἡ. Ἐπαναγραφή, ὄνομα συγγράμματος ἢ βιβλίου τινος, τό ἰταλ. τίτολας, καὶ ἐξαιρέτως τό ὄνομα ἢ ὁ τίτολας τῶν ἀξιωματικῶν ἀνδρώπων ὅδε — 2) Μεταφρ. Πρόφασις, πρόσχημα, εἶδος. σχῆμα, προσποίησις ἢ πλαστή αἰτία πράγματός τινος — 3) Ἐν Ἀθήναις, διορισμός τῆς περιουσίας ἑκάστου τῶν πολιτῶν εἰς δημοσίας τιμήσεις, ἥτοι ὅταν ξοτιμοῦσαν τήν κατάστασιν τοῦ ἔχειν καθεκάς διά νά ῥίχνουν τό κοινόν ὄσιμον· ἢ κατά τήν τίμησιν αὐτῆ ἀνάλογος εἰσφορά εἰς τά ἔξοδα πολέμου, ἔτι δέ καί αὐτοθέλητος εἰσφορά ἢ ὄσιμον εἰς ἐλαφρώσιν τῶν χρειῶν τῆς πολιτείας. «εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐγὼ πλείστων εἰσήνεγκα τῶν ξένων ··· καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων.» πυρά τό

Ἐπιγράφω, Μ. φω. (γράφω). Ζουγρατίζω, σχίζω ἐπιπολαίως ἢ ξύφος τήν πέτσαν τοῦ σώματος, πληγόνω ἐλαφρά· «κράτιστον δ' ἂν εἴη τὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς Ὁμ. D, 139. N, 553. καὶ διττῇ αἴτ. «νῦν δέ μ' ἐπεγράψας ταρσὸν ποδὸς Δ, 388. παρβλ. Ὀδ. Τ, 280. ὅθεν ἐπιγράφω κληρονόμον Σημειόνω λαχνῶν σκαλίζωντας εἰς αὐτόν τούς χαρακτῆρας, ἢ τά γνωριστικά σημεῖα, Ὁδ. Η, 187. ὅτε ὅμως δέν πρέπει νά ἐννοῆται ὅτι ἐτημειόνοντο μέ γράμματα οἱ λαχνοί, διότι μόλις ἀπ' Ἀθηναίων προέκυψεν ἐντελῶς ἡ μετέπειτα ἐπιχρατήσασα σημασ. τῆς λέξεως — 2) Γράφω ἐπάνω εἰς τι, ἐπανωγράφω τίποτε, κάμνω τήν ἐπανωγραφήν πράγματός τινος· «ἐπεγέγραπται τό βιβλίον» Τό βιβλίον ἔχει τόν τίτολόν του, ἐτιτολογρίσθησε· ὅθεν ἐπιγεγραμμένος, η, ον, παυδήποτε, πρᾶγμα εἰς τό ὁποῖον εἶναι ἐπανωγραμμένον τό ὄνομά του· ἐνίοτε δέ καί μετά αἰτιατ. «οἱ Π. ἀγόρασαν ἐπιγεγραμμένοι Οἱ τό ὄνομα τοῦ Πγ. ἐξαιρ. μετά τοῦ, ὄνομα 3) Σημειόνω, ἀπερωτῶ καταλογον, εἰς καταστιχον· «πέπερ, προστίμους τούς ἁμαρτάνοντας» Σημειόνω τήν τιμωρίαν, τήν ὁποίαν πρέπει νά πάθουν ὅσοι σφαλοῦν· «προστίμοις μεγάλοις ἐπέγραφε τούς ἁμαρτάνοντας» Διόδ. Σικλ. 12, 12. Ἐν γένει, διορίζω, ἀποφασίζω τήν τιμωρίαν τινός — Παρά τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Γράφω, σημειόνω εἰς καταλόγους τά ὀνόματα τῶν πολιτῶν καί τήν τίμησιν τῆς περιουσίας ἑκάστου διά νά διορισθῇ κατ' αὐτήν τό κοινόν ὄσιμον, τό παρ' ἡμῖν σύνηθ. τεωμβ. τεντέρι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. «πέπεγραφε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου.» Μέσ. ἐπιγράφομαι, Λέγω πόση εἶναι ἡ περιουσία, τό ἔχειν μου, καί κατ' αὐτό γράφουν τό ὄνομά μου εἰς τόν κατάλογον τοῦ κοινοῦ ὁσίματος· Τό δέ ὑποτάττω ἐπιγράφομαι Ἐκλέγω τινά διά προστάτην μου, τό ἰταλ. πατρόνον, ὡς ἔπρεπε νά κάμνουν οἱ μέτοικοι, τοῦτ' ἔστιν, οἱ ξένοι ὅσοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τάς Ἀθήνας, καί νά γράφωνται ὑπό τό ὄνομα αὐτοῦ εἰς τόν κατάλογον των, Ἀρστρ. Ἀχ. 1095 — 4) Ἀναφέρω, ἀποδίδω αἰτίαν τινά εἴς τινα, ὅτοις βαθαίνομαι τήν τύχην ἐπιγρ.· «Ἀποδίδω εἰς τήν τύχην τήν ἀπόβασιν ἢ τό ἀποτέλεσμα πράγματός τινος. Μέσ. ἐπιφέρω εἰς τόν ἑαυτόν μου ἰδιοποιοῦμαι, γνωρίζω καί ὀνομάζω τινά ὡς δικόσπαλον, αἴτιον. πρωτουργόν βεβαιωτήν, μάρτυρα τοῦ ὅ, τι εἶμαι ἢ ἐπαγγέλλομαι, «ἐπιγράφομαι Ὁμήρονι Ἀναφέρω, ὁμολογῶ ὡς πηγήν συγγράμματός μου τινος τόν Ὅμηρον» «ἐπιγράφομαι διδασκάλοις» Γνωρίζω τινά ὡς χρεοστήν μου, ὁμολογῶ τινα ὡς διδάσκαλόν μου, ὅτι εἶμαι μαθητής του (α)

Ἐπίγρυπος, ὁ, ἡ (γρυπός.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁλίγον τι γρυπόν, λυγισμένον, ἐξαιρέτως ὅπτις ἔχει μύτην καμπύλην, τό παρ' ἡμῖν ἱερακομύτης, γερακομύτης· ἐπί τοῦ ῥάμφους, (σουρλίκι) τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ὀρνέου Ἰβεός, Ἡρόδ. 2, 76.

Ἐπίγυια, ων, τά (γύα) = ἐπίγειον· Πολυδ. Γ'. 46

Ἐπιγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινά εἴς τι, πρός τούς ἄλλους, ἔτι μᾶλλον — 2) Τελειόνω τήν γύμναση τινος, τόν κάμνω τέλειον εἰς τήν γύμνασίν του μέ ὅλα τά ἐπαιτούμενα.

*Ἐπίγυον, τό = (γύα) ἐπίγειον.

Ἐπιδέομαι, Μλ. - δέσομαι (δαίω, σημσ. 2. ἀνμλ.). Ἀποτίμω, ἀποδίδω, τοῦτ' ἔστι δίδω εἰς τινα τό ἀνήκον, ἀνάλογον μερίδιόν του. «μέγαν ὅρκον ἐπιδέομαι Ὁμόσω, βάλλω τόν ὅρκον μου προστέτι, ἥτοι βαβαιόνω τίποτε καί μέ τόν ὅρκον μου. Ὁμ. Τμ. Ἑρ. 383. Ὁ Herm. προαρίνει ἐνταῦθα, ἐπιδώσομαι ὅρκον.

Ἐπιδαίσιος, ὁ, ἡ (δαίω, σημσ. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη, ἐξαιρ. μέ κλῆρει ἥτοι λαχνοί, μέ κληρονομίαν. «ἐπιδαίσιος οἶκος» Καλλίμ. Ἴων. 59.

Ἐπιδαιτέομαι, Τρώγω μετά τά φαγέ τά γλυκύσματα, τό ἰταλ. κομφέτα.

Ἐπίδαιτρον, τό (δαίτρον). Πᾶν ὅ,τι παραλείσεται, φέρεται εἰς τήν τράπεζαν εἰς τό τέλος ἔπειτα ἀπό ὅλα τά φαγητά. Ἀθην. ΙΔ'. σελ. 646.

Ἐπιδάκνω, Μλ. — δήξομαι (δάκνω, ἀνμλ.). Δαγκάνω εἴς τι, σφιχτοδαγκάνω τίποτε ἀφ' οὗ.

*Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Δαγκανιάρης, ὅστις συνηθίζει νά δαγκάνῃ, δαγκάνον.

Ἐπίδακρύω, Μ. ύσω (δακρύω). Κλαίω, χύνω δάκρυα προσέτι, διότι — 2) Θρηνῶ. «ἐπιδάκρυσα τῷ τεθνηκότι» (ύω, τό υ μακρ. ἐπί τό πλεῖστον, ὕσω δέ, ἀεί μακρ).

Ἐπίδεξμος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντί ἐπιδήμιος.

Ἐπιδανείζω, Μ. είσω (δανείζω). Δανείζω καί ἐκ δευτέρου ἐπάνω, εἰς τό ἴδιον ἔγγειον κτῆμα ἢ ὑποστατικόν, ἢ ἀσφαλιζόμενος μέ δεύτερον ὑποθήκην. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β'. Μέτιος, ἐπιδανείζομαι, Δανείζομαι, παίρνω δανεικά προσέτι ἢ καί ἐκ δευτέρου ἐπάνω εἰς τι.

*Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἰλιάδ. Β. 561.

Ἐπιδαφιλεύομαι, μέσ. αποθ. (δαφιλεύομαι) τινί τι, Δίδω πλουσιοπαροχα προσέτι, ἔτι μᾶλλον, δίδω, χαρίζω μεγαλοψύχως, καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικά. Ἡρότ. 5. 20.

*Ἐπιδέδρομα, ποιητ. γ'. ένκ. πρσπ. β'. Παρεμ. τῷ ἐπιτρέχω, Ὀδσ.

Ἐπιδεής, ὁ, ἡ (ἐπιδέω) ἐπιδέομαι. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός, ἀπερνημένος τῶν ἀναγκαίων. μετά γεν. Ἡρόδοτ. «πέπεδεες τῶν πάντων.»

Ἐπίδειγμα, τό, (ἐπιδείκνυμι). Πᾶν ὅ,τι ἐδείχθη, ἐτέθη πρό ὀφθαλμῶν δοκίμιον, τό ἰταλ. πρόβα· ἀπόδειξις, ἐπίδειξις, τό ἰταλ. μόστρα. «ἐπίδειγμα ἐπιδείκνυμι Κάμνω τήν ἀπόδειξιν πράγματός τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8. 2. 15. «καλόν δέ ἐπίδειγμα καί τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδείξει Κροῖσον.»

Ἐπιδείελος, ὁ, ἡ (δείελος). Πᾶν ὅ,τι γίνεται μετά τό μεσημέρι, μετά τό δειλινόν, περί τό ἑσπέρας ἢ πρός τό βράδυ· ἀφ' οὗ, ἐπιδείελα, τά, πλθ. οὐδ. ἐπιῤῥήμ., Ματαβράδα, Πτ. Ἑρ. 308. 519. Γράφεται δέ καί διῆρμ. «ἐπί δείελαι» παρβλ. Βτρ. Λξ. 2. σλ. 188.

Ἐπιδείκνυμι, καί ἐπιδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Δείχνω, βάζω πρό ὀφθαλμῶν. παρουσιάζω, ἔξαιρ. τελειώνοντι τι ἔργον ὡς δείγμα τό ἰταλ. πρόβαν, ἢ δείχνω τι, τό ὁποῖον κατεσκεύασα, ἔκαμα, διά νά μέ ἐπαινέσουν. Σοφ. Κυρουπ. Γ', γ'. 61. «ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Διὶ πράτειν θώρακας ἐξ εἰργασμένους.» Ὅσιν ἐν γένει, Τελειόνω, κατορθόνω, κατασκευάζω, κάμνω, ψκειώνω τέλειον, τό ὁποῖον ἐκθέτεται εἰς κοινήν θέαν, ἢ τό ὁποῖον πρέπει νά ἴδουν πολλοί ἢ νά τό θαυμάσουν· ἐνθετωτι ὡς δείγμα τῆς τεχνικῆς μου διά νά τό βλέπουν ὅλοι, Engelh. ἐν Πλάτ. Δάχ. σλ. 179. Κ. Εὐστ. σλ. 274. Δ. Συφ. Σμπ. 3, 3. Ἐξαιρ. ἐπί συγγραφέων, ὅσοι ἀναγκαίσκουν δημοσίως τά συγγράμματά των, ἐπί περιφανῶν ῥητόρων καί μελῳδῶν. ἐντῷ ἀνανεωῷ ἰδιώματι, Ἐξελέγχω τινά, τοῦτ' ἔστι ἀποδείκνω τινά ὅτι εἶναι τό ἐναντίον τοῦ ὅ,τι λέγει νά εἶναι, μετά μετχ. «ἐπιδ' τινά ψευδόμενον» Ὅτι λέγει ψεύματα, εἶναι ψεύτης. Δυσ. Ἔτι δέ καί ἐπιδείκνυμί τινα ὡς ἐμοιχεύοντα Δισ. Παρά τοῖς μεταγνστ. Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινά εἰς τό κριτήριον· κατά Μέσ. διαθ. ἀπολύτως, Δείχνομαι, δείχνω τίς εἶμαι, δείχνομαι νά μέ βλέπουν· «ἐπιδείξει ποιοῦμαι ὡς τό, ἐπιδείκνυμι ἐμαυτόν», Heind. ἐν Πλάτ. Τωργ. σλ. 447. Α. Οὔ σπανίως δέ καί μετά αἰτ. τοῦ πργμ. δεί μέντοι κατά μέσ. διαθ. «πέπιδέσθαι τήν δύναμιν τῆς σοφίας» Ἀποδείχνω τήν δύναμιν τῆς σοφίας μου, Πλάτ. Εὐθ. σλ. 274. D. 275. Α· «πεπιδεῖχνῦσθαι ῥώμαν ψυχῆς» Ἀποδείχνω, βεβαιόνω τήν γενναιοψυχίαν μου. «ἐπιδ. λόγους» Δείχνομαι μέ τινα λόγον μου, ἥτοι κάμνω, βάλλω λόγον διά νά δείξω τήν εὐγλωττίαν τῆς ῥητορικῆς τέχνης μου, Engelh. ἐν Πλάτ. Δάχ. σλ. 179. Ε. Παρουσιάζομαι ἐμπρός εἰς τινα, Ἀρστρ. Βτρ. 779. ὅθεν ἐν γένει, Ἐκθέτω εἰς κοινήν θέαν καυχησταιῶς ἔργον μού τι ἢ, ὅ,τι δήποτε ἀναφέρεται εἰς ἐμέ· κάμνω ἐπίδειξιν, καυχῶμαι, καμαρόνω διά, ἢ μέ τίποτε· καί μετά αἰτ. τοῦ πργμ. Ἀλλά καί, Ἀποδείχνω μέ τίποτε ἀναφερόμενον εἰς ἐμέ, ὅτι εἶμαι ποιητής, κακότροπος, κακοήθης, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 233. Β. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδειτιάω, ῥῆμ. ἐφετκ. Ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, θέλω νά δείξω τόν ἑαυτόν μου, νά κάμω ἐπίδειξιν. Ἡσύχ.

Ἐπιδεικτικός, ἡ, όν. Ὅστις δείχνει, παρασταίνει ὡς δείγμα, ἢ ἐκθέτει τίποτε εἰς κοινήν θέαν, καυχᾶται. καμαρόνει, κάμνει ἐπίδειξιν. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἄξιον, κατασκευασμένον διά νά δειχθῇ ὡς ἀπόδειγμα, δοκίμιον ἢ πρόβα, ἢ νά ἐκτεθῇ εἰς κοινήν θέαν· νά τό βλέπουν ὅλοι· μεγαλοπρεπές, λαμπρόν — 3) ἐπιδεικτικοί λόγοι, Ἰδιαίτερόν τι εἶδος πομπικῶν ἢ μεγαλοπρεπῶν λόγων ὁποίων ἡ ὑπόθεσις δέν εἶναι διωρισμένη, δέν περιορίζεται εἰς τῆς πολιτείας ἢ δικανικόν τό πάγμα, ἀλλά εἶναι συντεταγμένοι, συγγραμμένοι μόνον εἰς ἐπίδειξιν τῆς δεξιότητος τοῦ ῥήτορος, τοῦ εὐτρόπου καί καλοῦ τρόπου τῆς γραφῆς ἢ τῆς ἀνθηρογραφίας καί τῆς εὐγλωττίας του· τεχνιτεύματα τῶν ῥητόρων καί τῶν σοφιστῶν. Ἐπῤῥ. ἐπιδεικτικῶς.

Ἐπιδεῖν, Ἀπαρ, Ἀόρ. β. ἀπό εἶδον

Ἐπιδείξις, εως, ἡ Ἰων· ἐπίδειξις (ἐπιδείκνυμι). Τό νά δείχνῃ, παρουσιάζῃ, παραστήσῃ, θέτῃ πρό ὀφθαλμῶν, ἐκθέτῃ εἰς κοινήν θέαν τί τίποτε. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον διά νά χρησιμεύσῃ ὡς δείγμα, δοκίμιον, τό ἰταλ. μόστρα, πρόβα· μεγαλοπρεπές, λαμπρά καμωμένον. Ἀποδείξις ἢ βεβαίωσις πράγματός τινος ἀναλλοίωτης, μέ ὅλα τά ἀπαιτούμενα. Παρά τοῖς μεταγνστ. ἔξαιρ. πομπικοί λόγοι ἢ ὁμιλίαι ἐπιδεικτικαί τῶν ῥητόρων καί τῶν σοφιστῶν διά νά δείχνουν τήν δεξιότητα, εὐγλωττίαν, εὐφυΐαν των· «εἰς ἐπίδειξιν» Μόνον διά τό φαινόμενον, ὄχι μέ τά πωστά, τό συνηθέστ., διά τά ὁμματα τοῦ κόσμου· «πέπιδεῖχθαι ἐπιδείξεως, ἢ ποιοῦμαι Ἀποδείχνω ὅτι ἠξεύρω τι «πέπιδεῖχθαι λαμβάνων Ἐξετάζω, δοκιμάζω τινά ἂν ἠξεύρῃ

τίποτε, Πλούτ. ἐπίδειξιν ποιοῦμαι εἰς τὸ ἐπιδείκνυμι ἐπιδείκνυμαι ἔξαιρ· κατὰ πολεμικὴν σημ. Ἡμῶν εἴνημα προσποιημένον τὸ ἰταλ. dimostrazione, δηλ. δείχνω ὅτι θέλω νὰ ὁρμήσω εἰς τι μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος διὰ τὰ τρέφω τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀλλοῦ, ἐνῶ ὁ κύριος σκοπός μου εἶναι νὰ τὸν κτυπήσω εἰς ἄλλο μέρος ἀφ' οὗ τραβήξῃ τὰς δυνάμεις του ἐκεῖ, Θεόδ. 3, 16. ποιεῖς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἐπιστῆσαι Τὸ νὰ γένῃ τι γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡρόδ. 2, 40.

Ἐπιδειπνέω, Μλ-ήσω (δειπνέω). Τρώγω τὰ τρωγήματα ἢ γλυκίσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα φέροντας εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ κυρίως φαγεῖν. Ἀλλ. ΙΔ. ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἑστιᾶσθαι καὶ ἐπιδειπνῆσαι.» — 2) Τρώγω μετέπειτα.

Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ γίνεται συνηθίζεται ὅταν τρώγῃς εἰς τὴν τράπεζαν ἐπιδείπνιος ἦλθε.» Ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης.

Ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, καὶ ἐπίδειπνον, τό (δεῖπνον) = Τραγήματα, ἤτοι τὰ γλυκύσματα, ὁπωρικὰ κ. τ. τ. ὅτα παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν ὅταν τελειώσουν τὰ φαγητά· τὸ ἰταλ. ramerta, Γαλλ. dessert.

Ἐπιδέκατος, άτη, ατον (δέκατος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀκαίρους τὶς ἀριθμούς, καὶ προσέτι τὸ δέκατον [μέρος αὐτοῦ· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι περιέχει ἑνδεκα δέκατα· παρβλ. ἐπίτριτος. — 2) Τὸ δέκατον μέρος ποσότητός τινος, δεκατιά, εἰς τὰ δέκα ἕνα ἀπὸ δ'ἐπιδέκατον τῆς ζεοῦ εἶναι Ξεφ. Ἑλλ. 1, 7, 10.

Ἐπιδεκτικός, ή, όν (ἐπιδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανὸν νὰ περιλαμβάνῃ, χωρῇ μέσα τίποτε ἢ νὰ παδαίνῃ τίποτε. Ὅστις δέχεται, ἀποδέχεται, παραλαμβάνει τινά. ἢ τίποτε· ἀφ' οὗ.

Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις δέχεται, λαμβάνει τίποτε — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅστις εἶναι ἐπιδεκτικὸς πράγματός τινος· μετὰ γεν.

Ἐπιδελεάζω, (δέλεαζω). Βάλλω δόλιμά τι ἐπάνω εἰς τε· π. χ. σπυρὶ σιταρίου, εἰς τὴν παγίδα, σωλήνι εἰς τὸ ἀγκίστρι κ. τ. τ. Διόδωρ. Σικ. Δ'. 35.

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, κρεβάτιον, κοίτην, τὸ τουρκιβ. γιατάκι «ἐπιδέμνιος εὐνὴ» Κρεβάτι μὲ τὰ στρώματα ἤτοι στρωμένον, Pors. ἐν Εὐριπ. Ἐν. 921. παρβλ. Ὀδσ. Η. 336.

Ἐπιδέμω, (δέμω, ἀνμλ.). Κτίζω τι ἐπάνω που ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· φράζω τι κτίζοντάς το· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ὁπλ.

Ἐπιδένδριος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς δένδρον· Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

*Ἐπιδεξιόομαι = δεξιόομαι. Ἀνέμ. παρὰ Δηγν Αρτ. 2, 4.

Ἐπιδέξιος, ὁ, ἡ (δεξιός) ὁ Ὅμρ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ οὐδ. γένει μόνῳ κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐπιδέξια ἐπρῤῥμτκ. Δεξιά, πρὸς, εἰς τὰ δεξιὰ «ὄρνυσ' ἑξείης ἐπιδέξια» Κινήσητε μὲ τὴν ἀρὰ ἀν πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστιν πρῶτα ὅστις εἶναι ἐπὶ τῶν πρώτων τόπων κινᾶτε εἰς τὸν κρατῆρα, ἔπειτα ὁ πλησίον τοῦ δεξιὰ καὶ ἐφεξῆς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ὀδσ. Φ. 141. πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Πλάτ. Συμπ. σλ. 214, Β. καὶ προσέτι Bart. σλ. 158. Lobeck ἐν Φρυν· σλ. 209. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 947. Αὐτὴ ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπιστροφὴ ἐφυλάττετο ἐπιμελῶς ἐν συμποσίοις, συνελεύσεσι, θυσίαις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο ἱερὰ καὶ αἴσιος· ἰδὲ ἑξείης· ὅθεν ἐπὶ αἰσίου, εὐτυχοῦς προσημασίας πάτρᾳπτον ἐπιδέξιαι Ἀστρ. πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστι διὰ καλὸν σημεῖον ἀστράπτει, προσημαίνει εὐτυχίαν, ὅθεν καὶ ἐπεξηγηματικῶ προτιθέμενοι καλαίσια σήματα φαίνονται Ἰλιάδ. Β. 353. Ὁ Πνδ. ἔχει καὶ ἐπιδέξια χειρόω Ἐν γένει δὲ ἡ σημ. τῆς κινήσεως ἐξέλιπε μεθ' Ὅμηρον ὅλως ἐκ τῆς λέξ, ὥστε ἔμεινε μόνον ἡ τοῦ δεξιὰ· ὅπου δὲ ἀπῃτεῖτο ἐμφατικώτερα ἡ ἀντίθετος τοῦ, ἀριστερά, ἐγράφετο κρεῖττον ἐπὶ δεξιά, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Η, 238, Ἡρόδ. 2, 93, 4, 191, 7, 39. πρβλ. ἐπαριστερά — 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, χαρίεις καὶ κόσμιος εἰς συνναστροφήν, ἀστεῖος, κομψός, χρηστοήθης, πεπαιδευμένος, αἰσθητικός, μόνον παρὰ τοῖς μεταγνωστ. ἀντὶ τῶν, ἐπαρίστερος. Ἐπῤῥ. ἐπιδεξίως· πρβλ. ἐνδέξιος· ἀφ' οὗ.

Ἐπιδεξιότης, τητος, ἡ. Ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, πολιτικόν, ἀστεῖον, καὶ χαρίεν φέρσιμον ἢ πολίτευμα. Ἀριστοτ αὐτόθ.

*Ἐπίδεξις, Ιων· ἀντὶ ἐπίδειξις, Ἡρόδ.

Ἐπιδέομαι, Μ. ήσομαι (δέομαι, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἐλλείπω ἀπό τίποτε, ζητῶ τίποτε· ἔτι δὲ καὶ =τῷ ἁπλῶς δέομαι, Χρειάζομαι· μετὰ γεν.

Ἐπιδέρκομαι, (δέρκομαι ἀνμλ.). Κυτάζω εἰς ἢ πρός τι, παρατηρῶ· μετὰ αἰτ. Ἡσ. Ἔρ. 266. παρ' Ὅμ. μόνον κατ' ἀνάγνωσ. Ὀδσ. Δ. 16. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδερκτός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, φαίνεται, βλέπεται· ὅ,τι ἐβλέφθη, ἠμπορεῖ νὰ βλεφθῇ, κυταχθῇ.

Ἐπιδερματίς, ίδος, ἡ = ἐπιδερμίς. Ἀρετ.

Ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ (δέρμα). Πέτσα· ἔτι τὸ δέρμα μεταξὺ εἰς τὰ ἄκτυλα τῶν ποδῶν ὀρνίθων, ὅσα κολυμβοῦν, π. χ. τῆς χήνας, παπούας, κ. τ. τ.

Ἐπιδέρρις, εως, ἡ (δέρρις) = ἐλευτερίς, Πολυδ. Β. 174.

Ἐπίδεσις, εως, ἡ (ἐπιδέω). Τὸ νὰ δένῃ τὶς τι ἐπάνωθεν μὲ τίποτε π. χ. πληγήν, Γαλην.

*Ἐπίδεσμα, ατος, τά, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπιδεσμεύω, Μ. εύσω (δεσμεύω). Δένω τι ἐπάνωθι, π. χ. πληγωμένον τι μέλος.

*Ἐπιδεσμέω = ἐπιδεσμεύω.

Ἐπιδέσμιον, τό. Ὑπερ. τοῦ ἐπίδεσμος.

*Ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

*Ἐπίδεσμον, τό, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπίδεσμος, ὁ (δεσμός) Ἐπανώδεμα, δέμα, φασκιὰ πανίον μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰς πληγάς, τὸ ἰταλ. fasciatoura, Γαλλ. bandage Ἑτερογεν. κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ἐπίδεσμα, Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ἀπαντῶνται καὶ οἱ ταὐτοσημαντοι τύποι, τὸ ἐπίδεσμον, τὸ ἐπίδεσμα, ἡ ἐπισμίς, καὶ τὸ ὑπερ. τὸ ἐπιδέσμιον· Ἰδὲ Anel. zu Tom. M. σλ. 502. Θεοφ. Non. T. 1. σλ. 101. ἀφ' οὗ

Ἐπιδεσμοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἐπίδεσμα, ἐπιθ. τῆς Ποδάγρας, Λκου. Τργπ.

Ἐπιδεσπόζω, Μ. όσω (δεσπόζω). Ἔχω ἐξουσίαν εἴς τι, ἐξουσιάζω τι· μετὰ γεν· Αἰσχ. Παρ. 239.

Ἐπιδευής, ὁ, ἡ Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιδεής, Ὅστις ἔχει χρείαν τινός, πάσχει ἐλλείψιν ἀπό τίποτε, στερεῖται· μετὰ γεν. ἠσκὸς οὔτης, τυροῦ, κριῶν, γάλακτος, «Ὅμ. ἠλεύρης καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευέες» Δὲν πάσχετε ἐλλείψιν ὕβρεως καὶ ἐντροπῆς, τοῦτ' ἔστιν εἶστε κρεατὰ ὑβρισμένοι καὶ ἐντροπιασμένοι, Ἰλιάδ. Ν. 622. ἡτῶν πάντων ἐπιδευέες Ἡρόδ. 4, 130 — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐλλιπές, λειψόν, δὲν ἀρκεῖ, δὲν φθάνει «ἦνα μή τι δίεης ἐπιδευὲς ἐχησθα,» Διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ δίκαιόν σου ἐλλιπές, διὰ νὰ ἔχῃς τὸ δίκαιόν σου τέλειον καὶ σωστόν, Ἰλιάδ. Τ. 180. οὕτω καὶ «βίης ἐπιδευέες» Ἀσθενεῖς κατὰ τὴν δύναμιν, χωρὶς τελείαν, σωστὴν δύναμ. Ὀδσ. Φ. 185. καὶ κατὰ συγκρτκ. σημτ. «βίης ἐπιδευέστερος Ὀδυσσῆος» Κατώτερος εἰς τὴν δύναμιν παρὰ τὸν Ὀδυσσέα, Ὀδσ. Φ. 253. Ἄνευ πτωτικοῦ «πολλὸν ἐπιδευέες ἦμεν Εἰμοσθᾶ πολὺ ἀδύνατοι. Ω, 171. Ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὀλιγωτέρων δύναμιν, περιουσίαν, εἶναι κατώτερος· παρὰ τό

Ἐπιδεύομαι, Μλ-δευήσομαι (δεύω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐπιδέομαι, Χρειάζομαι, πάσχω ἀπὸ ἐλλείψιν, δὲν ἔχω, ἔχω χρείαν, στεροῦμαι· μετὰ γεν. τοῦ πρτπ. καὶ τοῦ πργμτ. Ἰλιάδ. Β, 329. Σ, 77. Ὀδσ. Ο, 371 — 2) Εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, συνών. μετὰ γεν. τοῦ πραγμ. μάχης ἐπιδεύομαι Εἰς τὴν μάχην εἶμαι ἀδυνατώτερος τον, νικῶμαι, Ἰλιάδ. Ψ, 670. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ προσ. «ἐπιδεύεσι ἀνδρῶν Εἶσαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος παρὰ τοὺς ἄνδρας, Ε. 636, μετὰ ἀορίστ γεν. τοῦ προσ. δηλ. καὶ τοῦ πργμτ. «οὔτε μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν Εἰς τὴν μάχην δὲν ἦσαν ἀδυνατώτεροι παρὰ τοὺς Ἀχαιούς, Ω. 395. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἐπιδεύω, ἡ Σαπφὼ μόνη χρῆται, 3, 15. παρὰ τοῖς μεταγν. τὸ πρᾶγμα τίθεται ὡσαύτως κατ' αἰτ.

*Ἐπιδεύω, Μλ-εύσω (δεύω) Νοτίζω, μουσκεύω, βρέχω τι· — 2) Γεμίζω τι μὲ τίποτε ὑγρόν· μετὰ ὀστ.

Ἐπιδέχομαι, Μλ-ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.) Δέχομαι πρόσθετ., πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἡρόδ. 8, 75. Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου· ἐνοίδω, ἐγείνιτε, ἢ ἄμπνω νὰ ἔχῃ τὸν τόπον του· ἀτεχνῶς, ὑποφέρω, εἰσακούω τι.

Ἐπιδιδέω, Μλ-δώσω (δίδω, ἀνμλ.). Δένω τι εἰς τι, πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς τι· ἔνω πληγήν τινα, ὡσαύτως καὶ κατὰ μεσ. διθθ. ἀντὶ τῆς ἐνεργ. παρ' Ἡρόδ. 1, 171. ψευδῶς ἀναγουσίτιους ἑαυτῷ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Χ, 5, ἐπέδησε· ἰδὲ πεδάω.

*Ἐπιδιδέω, Μλ-δήσω (δίδω, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν προσέτι. Εἶναι ἐλλειπές, ἂν εἶναι σωστὸν «τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρικῶν, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδεσιν» Ἡρόδ. 7, 28.

Ἐπιδιδεῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ ἐπιδεής, Μὲ ἔλλειψιν καὶ χρείαν. Πλάτ.

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σαφές, φανερὸν κατάτε ἢ εἴς τι· ἢ καθ' ἑαυτό. Θγν. Περίφημος, ἐξαιρετός. — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τίποτε. μετὰ δοτ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 368. «βλέμμα ἐπίδηλόν τι πεπαιδευργηκότι,» Ἐπῤῥ. ἐπιδήλως. Ἀρστφ. Θεσ. 799.

Ἐπιδημεύω, (δημεύω). Εὑρίσκομαι, διατρίβω μεταξὺ εἰς τὸν λαόν· Ὀδσ. Π, 28. Ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ἐπιδημέω.

Ἐπιδημέω, Μλ-ήσω (ἐπίδημος). Εὑρίσκομαι ἄνωθεν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, συμπατριώτας, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι μου. Εὑρίσκεται, εἶναι διαιθεδομένον ἐξαπλωμένον τίποτε εἰς ὅλον τὸν λαόν γενικῶς εἰς ὅλους, π. χ. λοιμική νόσος, ἦθη, ἔθιμα, συνήθεια· ὅθεν, εἶναι συνηθισμένον εἰς τὸν τόπον, συνήθεια τόπου — 2) Εἶμαι εἰς τὸν λαόν, δείχνομαι εἰς τὸ κοινόν, μὲ βλέπουν ὅλοι — 3) Ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν πατρίδα μου· ἐν, ἢ ἀπό τινος· — 4) Ξενιτεύομαι, πηγαίνω, ζῶ, διατρίβω εἰς τὰ ξένα, ὅθεν συντάσσ. τῇ εἰς ἢ τῇ ἐν, τουτ' ἔστι κατὰ τὴν σημ. τὸ γὰρ ξενιτεύομαι, πηγαίνω εἰς τὰ ξένα, ὡς κινητ. σημαντ. τῇ εἰς, τὰ λοιπὰ δὲ ὡς ῥημ. σημαντ. τῇ ἐν Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 57. Α. ἀφ' οὗ

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸν τόπον του· τὸ νὰ ἐπιστρέφῃ, γυρίζῃ, ξαναόρχηται εἰς τὴν πατρίδα του· τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ, διατρίβῃ, ζῇ εἰς τὴν ξενιτειάν, εἰς τὰ ξένα. Πλάτ. Ἐπ. Σ. «ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιδημητικός, ή, όν. Ὅστις μένει εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, δὲν ξενητεύεται.

Ἐπιδημία, ή, = ἐπιδήμησις. Ἡρωδιαν.

Ἐπιδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πατρίδα, μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐντόπιος, Ἰλ. Π. 262 »ἀρνὸν ἐπιδήμιοι ἐρπαπτῆρες«. Ὅστις ζῇ εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, εἶναι παρὼν εἰς τὸ σπίτι του· »δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρ'« Ὀδ. Α. 194. »πόλεμος ἐπιδήμιος« Μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐμφύλιος, Ἰλ. Ι. 64. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διαδεδομένον, ἐκτεταμένον εἰς ὅλον τὸν λαόν, συνηθισμένον, ἐπικρατοῦν εἰς τὸν τόπον· ὅλον ἐπικρατείας τινός, ἔξαιρ. ἐπιδημική νόσος ἢ ἀρρωστία. — 3) Ὅστις πηγαίνει εἰς ξένον τόπον, ἢ διατρίβει εἰς ξένον τόπον· ξενητευμένος.

Ἐπιδημιουργέω, Μλ. –ήσω (δημιουργέω). Ἀποτελειόνω, ἢ ξανακουλεύω ἔργον τι.

Ἐπιδημιοῦργοι, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ ἐξουσιασταὶ κριταί, διοικηταί, τοὺς ὁποίους αἱ Δωρικαὶ μητροπόλεις ἔπεμπον κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀποικίας των, Θκϋδ. 1, 56. — 2) παρὰ τοῖς μεταγν., Δημιουργοὶ ἁπλῶς.

Ἐπιδήν, καὶ ἐπιδηνόν, Ἐπῳδ. ἀντὶ ἐπὶ δήν, ἐπὶ ὄηρον, Διὸ πολύ, διὰ πολὺν καιρόν, πολὺν καιρόν.

Ἐπιδιαβαίνω, Μλ. – βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Διαβαίνω, περνῶ πέρα που εἰς πλοῖον, ἢ εἰς ἄμαξι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ μετά τινα ἄλλον, κατόπι ἀπὸ ἄλλον, Ἡρόδ. 6, 70. Διαβαίνω, περνῶ πέρα ἢ ἀνάμεσα ἀπό τι, πεζός, ὕστερον· διαβαίνω, περνῶ πέρα παρόντος τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ μ' ὅλον ὅ,τι ὁ αὐτερὶ εὑρισκόμενος ἐναντιόνεται εἰς τὴν διάβασίν μου, θέλει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νὰ περάσω πέρα· π. χ. ποταμόν τινα, Πολβ.

Ἐπιδιαγιγνώσκω, Μ. –γνώσομαι, νεώτ. τύπ. ἐπιδιαγινόσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Διαλογίζομαι, στοχάζομαι καλά τι, προτείνω, μετέπειτα· ξαναβουλεύω, ξαναερευνῶ τίποτε, Ἡρόδ. 1, 133., ξαναστοχάζω, ξαναερίνω, ξαναποφασίζω τίποτε· ξαναστέπτομαι, ξαναστοχάζομαι καλὰ τίποτε.

Ἐπιδιαθήκη, ἡ (διαθήκη). Μεταδιαθήκη, προσθήκη εἰς τὴν διαθήκην, τὸ Λατ. Κοδιτσίλι, ταῦτ' ἔστιν ὅταν τις, ὅστις ἔκαμε προτήτερα, πρὸ καιροῦ τὴν διαθήκην του, προσθέτῃ μετὰ καιρὸν, ἢ ὕστερον καὶ ἄλλο τι εἰς αὐτήν. — 2) Τὸ νὰ καταθέτῃ, βάλλῃ τίς που ἐνέχυρόν τι. Τὸ κατατεθέμενον ἐνέχυρον, παραβλ. ἐπιδατίθημι, κατὰ μέτ. διάθ.

Ἐπιδιαιρέω, Μλ. –ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Διαιρῶ, μερίζω, μοιράζω τι προτήτ, ἢ καθ' ἕκαστον, εἰς κάθε ἕνα, ἢ καθ' ἕκαστον, ἀπό κομμάτι κομμάτι προσθέτωντας· μοιράζω τι προσθέτ θελημ. τικῶς. Μέσ. Μοιράζω ἐπειτα τίποτε εἰς τινας καὶ κρατῶ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ μερίδιόν μου, Ἡρόδ. 1. 150.

*Ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ (διαιτάω). Ἡ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς δίαιτα εἰς τὰ φαγητά· ὁ μετέπειτα τρόπος ζωῆς.

Ἐπιδιάκειμαι, Μλ. –είσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖμαι, κοιτοματ, εὑρίσκομαι ἢ εἶμαι θεμένος, βαλμένος, ἐπάνω ἢ πλησίον που. Πολυδ. Θ, 96.

Ἐπιδιακινδυνεύω (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἰς τι ἢ διά τι· ἀποφασίζω νὰ κάμω τι μὲ κίνδυνον, τὸ ἐναντίον παραβλ. ἄρω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰδ. ιδ. 3.

Ἐπιδιακρίνω, Μλ. –ινῶ (κρίνω). Κρίνω, ἀποφασίζω τίποτε προσέτ., μετέπειτα, Πολυδ. ζ', 190. Πλούταρχ. 6. σελ. 462.

Ἐπιδιαλάμπω, Μλ. –ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω που ἐπάνωθεν, Θεόφρ. Φυσ. Ἱστ. Θ. 3.

Ἐπιδιαμένω, Μλ. – ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω που, πλησίον που προσέτι, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς· ἐπιμένω εἰς τι ἀκόμι, εἰς τὸ ἑξῆς· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιαμονή, ἡ. Τὸ νὰ μένῃ τίς που καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπιμένῃ εἰς τι ἀκόμι, Ελλην. Ἀλεξ. καὶ Ἀντωνῖν.

Ἐπιδιανέμω, Μλ. – εμῶ (νέμω, ἀνμλ.). Διανέμω, μοιράζω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιδιανοέω, Μλ. – ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Στοχάζομαι, συλλογίζομαι ἀκόμη, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδιαπέμπω, Μλ. – ψω (πεμπω). Πέμπω, στέλλω, μετέπειτα, ὕστερον, προσέτι.

Ἐπιδιαπλέω, Μλ. –λεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Περνῶ εἰς καράβι πέρα που, εἰς τὸν ἀντικρυνὸν τόπον προσέτι, μετέπειτα, Ξνφ. Ἑλλ. Α'. α. 15.

*Ἐπιδιαπρίω (πρίω). Πριονίζω, σχίζω τι μὲ τὸ πριονι προσέτι. Ἀπν. (πρίω)

Ἐπιδιαῤῥήγνυμι, Μ. ήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Ξεσχίζω τι προσέτι, πλησίον που, ἐπάνω ἀπό τι, ἢ εἰς τίποτε, Πλϐ. Σχέδι τι ἐπάνω ἢ πλησίον που, Ἀριστ. Ἱππ. 708.

Ἐπιδιαῤῥήγνυμι, Μλ. –ήσω (ῥαφής). Ἐξηγῶ τι περαιτέρω, μακρύτερα, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξηγῶ, ἐξηγῶ τι καλήτερα, καθαρώτερα, Πλϐ. Εἶμαι σαφέστερος, εὐκαταληπτότερος, Πολύβ. ΛΒ'. 26.

Ἐπιδιασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Παρατηρῶ, ἐξετάζω τι καὶ εἰς δεύτερον καὶ τὸ διορθόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ λογαριασμῶν, ἢ ἐπὶ βιβλίων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξαδωλοῦν ἐκ δευτέρου, νὰ μετατυπωθοῦν, Ἱπποκρ. »οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσιστέων ἑκάστοισιν«, καὶ Γαλ. »ἐπιδιασκευάσει λέγεται βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχῃ τὴν αὐτήν, καὶ ὅταν τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτάς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσειμένα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα«· καὶ Εὔπολις· »Αὐτόμικον τὸν δεύτερον, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευάσθαι, καὶ τὰς Κνιδίας γνώμας ἐπὶ τοῖς προτέραις δευτέρας ἐξεδόσθαι, τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντ, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ἀῤῥημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιασκευασις, εως, ἡ. Ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις καὶ ἐπιδιόρθωσις βιβλίου τινός· δευτέρα ἐπιδιορθωμένη ἔκδοσις.

Ἐπιδιασύρω, Μλ. –ρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ τι ἀνάμεσα ἀπό τι πάλιν, ἀκόμι μίαν φοράν, Τρηκ. Κατκλαλῶ, διαβάλλω τινὰ πάλιν, μὲ νάκας καταλαλιάς. (ῠ)

Ἐπιδιατάσσομαι, Μλ. –ξομαι (τάσσω). Διατάζω, διορίζω, προστάζω τι προσέτι.

Ἐπιδιατείνω, Μλ. – ενῶ (τείνω, ἀνμλ.). Ἐξαπλόνω, τεντόνω, τανύζω τι πρός τι μέρος. — 2) ἀμετβ. Ἐξαπλόνομαι, ψδάνω ἕως εἴς τι μέρος, μεχρί τινός, Πολύβ. ΛΒ'. 9.

Ἐπιδιατίθημι, Μλ. – θήσω (τίθημι). Καταθέτω, βάλλω τι πλησίον που, διατάζω ἢ βάλλω εἰς τάξιν τι προσέτ· διορίζω, κάμνω νὰ ἐξακολουθῇ τι εἰς ἄλλο τι· »ἐπιδιατίθημι μονομαχίαν« Δ. Κασ. Μέσ. Καταθέτω, βάλλω τί που ὡς ἐνέχυρον· »ἐπιδιατίθεμαι ἀργύριον«, Καταβάλλω εἰς τινα ὡς ἐνέχυρον χρήματα· ἀφ' οὗ »ἐπιδιαθήκη« Τὸ καταβληθὲν ἀργύριον· καὶ τὸ νὰ καταθέτῃ τις χρήματα εἰς ὑποθήκην, κατὰ τὸν Ἀττ. νόμον. Λυσίας παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δημοσθ. κατὰ Ἀπατουρ.

Ἐπιδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω), Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρόν εἴς τι μὲ τίποτε, πλησίον τινος. (τρῐ)

*Ἐπιδιαφέρω, (φέρω). ὑπὸ τοῦ Bekker, ἀπὸ τῶν Βατ. Χειρογρ. ἀποδεχθεῖσα λέξις καὶ καταχωρηθεῖσα ἐν Θκϋδ. 8, 8. Ἴδε ἐξ ἑταντίας Poppo ἐν Θκϋδ. Τ. 2, 1. σλ. 133, Τ. 2, 4. σλ. 469.

Ἐπιδιαφθείρω, Μλ. – ερῶ (φθείρω). Διαφθείρω, χαλνῶ, καταχαλνῶ τι προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω, ἀνμλ.). Διδάσκω τινὰ προσέτι, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, Ξενοφ. Κυρου. π. 1, 3, 17.

Ἐπιδίδυμις, ίδος, ἡ (δίδυμος, σημσ. 2). Τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει καὶ περιτυλίγει τοὺς ὄρχεις, ἀρχίδια, Ἱπποκρατ. »ἔστι δὲ ἡ ἐπιδίδυμις κιρσώδης τις ὄγκος κατὰ τὴν κοιλότητα ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ«.

Ἐπιδίδωμι, Μλ. –δώσω (δίδωμι). Δίδω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσδέτω τι εἰς τι· στηλ τι. Ἰλ. Ψ, 559. »Συγκατθε Πρόιαν εἰς τὴν Φυγ. Ἰλ. Ι, 148. Μέσως δὲ, Ἐπικαλοῦμαι τινα ὡς μάρτυρα εἰς τι πρᾶγμ ἐπιδώμεθαι Ἂς ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τοὺς θεοὺς ἀκόμι μάρτυρας· (ὥστε τὸ, μαρτυρα ἀναπληρωτέον) Ἰλ. Χ, 254. παρβλ. περιδίδωμι, καὶ Herm. ἐν Ὀμ. Τμ. Ἐρ. 383. (ἀν οὐ κρείττων ἡ ἐτυμλ. τοῦ ἐν Ἰλ. Χ, 254. ἐπιδώμεθα παρὰ τὸ, ἐπιδέσθαι, Ἂς κυτδέψωμεν πρὸς τὸν οὐρανόν) Ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηναί που ἡ λέξ. παρ' Ὀμ. — 2) Δίδω τι εἰς τινα ἢ που, παραδίδω, ἐγχειρίζω, τὸ ἰταλικὸν κονσενιάρω. Παραχωρῶ, συγχωρῶ τι εἰς τινα· ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Δίδω, προφέρω, προσδέτω αὐτοδελήτως συνεισφοράν, ἢ ὤφρον εἰς τὰ σημόσια χρεη πρὸς ἀνακούφισιν, ἐλάφρωσιν τῆς πολιτείας· ὡσαύτως καὶ εἰς ἐνδείξεις συγγενείς, ἢ φίλους διὰ νὰ τοὺς βαθήσω, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 165. Ἐκ γένει, χαρίζω, δίδω δῶρα αὐτοπροαιρέτως. — 3) Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν, Παραδίδομαι, ἀφίνομαι, ἀφιερονω τὸν ἐαυτάν μου εἰς τινα ἢ εἰς τι, καταντῶ εἴς τι· ὁτὲ μὲν μετὰ δοτ., ὁτὲ δὲ μετὰ τῆς Εἰς, »ἐπιδίδομι ἐμαυτὸν τῷ δικαστῇ, ταῖς ἡδοναῖς« ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐμαυτόν· π. χ. »εἰς τρυφὴν, ὑπερηφάνειαν«. — 4) Προχωρῶ, προσόπτω εἰς τίποτε· ἐπί τι ἢ πρός τι. Πλατ. καὶ Θουκυδ. παρβλ. ἐπίδοσις.

*Ἐπιδιεξέρχομαι, μέσ. ἀποδ. = τῷ ἑπομ.

Ἐπιδιέρχομαι, Μλ. ἐπιδιελεύσομαι, μεσ. ἀποδ. μετὰ β'. ἀορ. καὶ β'. Παρκμ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Περνῶ πέρα, ἢ ἀνάμεσα προσέτι, μετέπειτα· διηγοῦμαι, σαφηνίζω τι ἔτι μᾶλλον, προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιετής, ὁ, ἡ (διετής). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεροντότερον, παλαιότερον περισσότερον ἀπὸ δύω ἔτη, χρόνους· τόδε, »οἱ ἐπιδιετέες ἠβῶσεν Ὅσοι πέρασαν τὸν καιρὸν τῆς ἡβῆς μὲ δύω ἢ περισσότερα ἔτη· ἆρα εἶναι εἰκοσαετεῖς, ἢ καὶ τι πλέον· παρβλ. ἐπιτριετής.

Ἐπιδιζήμαι, μέσ. ἀποδ. (δίζημαι, ἀνμλ.). Ζητῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ ἀκούσω, μάθω, πληροφορηθῶ τι, προσέτι, Ἡρόδ. 1, 95. 3, 106. Ἐπιζημῶ, πολλά τι, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις· σπανιώτ. κατὰ μέσ. διάθ. Μσχ.

Ἐπιδιηγέομαι, Μλ. –γήσομαι, μέσ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι προσέτι, μετέπειτα, Ἀριστοτ. Τόμ. Α'. σελ 298. ἀφ' οὗ

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ. Ἐξακολούθησις διηγήσεως, ἐπανάληψις διηγήσ., ξαναδιήγησις. — 2) Ἀπόδοσις τῆς διηγήσ., τὰ ἑπόμενα, τὰ ἐφεξῆς.

Ἐπιδικάζω, Μ. άσω (δικάζω) τινί τι. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, κάμνω ἀπόφασιν διὰ ψηφίσματος, τὸ ἰταλ. σεντέντσας· ἐπὶ δικαστῶν — Μέσ. Λφίνω τι εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, λαμβάνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀνέφερα, ἔδωκα εἰς τὸ κριτήριον, Πλατ. Νομ. Θ'. »προταγορεύειν τὸν φόνον τῷ δράσαντι καὶ ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κηρύττειν τῷ . . . ., ὅταν »ἐπιδικάζομαι τινος« Ζητῶ τι διὰ κριτηρίου ὡς ἰδιόν μου κτῆμα, »ἐπιδικασαν ἀρχῶν τοῖς ἀντιδίκοις τὸν κλῆρον τοῦ Κύωνος, ἐπειδὴ δ' ἐπιδικάσαντον«, Δημοσθ. σελ. 1174.

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅτι δὲ καὶ μεταφορ. ⟨ἐπιδικάζομαι⟩ τῆς ἀρετῆς κ.τ.λ. Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, καταγίνομαι καὶ ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τίποτε ⟩ἐπιδικ. ἀνδρός, γυναικός ὄντ., ἡ ἐπιδικαζομένη, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκαν, νὰ τὴν ὑπανδρευθοῦν· παρβλ. ἡ ἐπίδικος· ἀφ' οὗ

Ἐπιδικάσιμος, ὁ. Παυδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται χρισολογία· ἐν γένει, παυδήποτε τι, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία, τὸ ὁποῖον ζητοῦν νὰ ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τις, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει τις ὅτι ἔχει δίκαια, τὸ ἰταλ. κάμνει πρετεντσιόναε. (α)

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ (δίκη), = ἐπιδικάσιμος· ἔξαιρ. ἡ ἐπίδικος, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκα, καὶ περὶ τῆς ὁποίας φιλονεικοῦντιν ἐπὶ πριτηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τὶς πρέπει νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ, Διονύσ. Ἁλ. Β'. 58. — 2) ⟩δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις⟩, Ἀφίνω ἐμαυτὸν νὰ τὴν διακαστεύσῃ ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ.

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ὁ (δίμοιρος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓν ἀκέραιον καὶ δύο μέρη, ἤτοι εἰς ⅔, πέντε τρίτα.

*Ἐπιδινεύω, νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιδινέω.

Ἐπιδινέω, Μλ. – ήσω (δινέω). Κλωθογυρίζω, ἢ στρεφογυρίζω, φέρω ὁλόγυρά τι ἐπάνω εἰς τι, ἁπλώνθεν ἀπό τε, συκόνωνται τὸ ὑγρὰ· ἐξαιρ. κλωθογυρίζω τε καὶ τὸ σφενδονίζω, τὸ ῥίπτω, πετάχνω που· τὸ κοιν., κλωθογυρίζω τι διὰ νὰ πάρω παραμάζωμα εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίψω μὲ περισσοτέραν ὁρμήν, Ἰλιάδ. Γ', 378. Τ', 268. Ὀδύσ. Ι, 538. — Μέσ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι, στρωτὰ ὁλόγυρα εἰς τὸν νοῦν μου, διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω καλὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ⟩μοὶ τάδε πολλ' ἐπιδινεῖται⟩ Τὸ φέρω κατὰ πολλοὺς τρόπους ὁλόγυρα μὲ τὸν νοῦν μου, Ὀδύσ. Τ, 218. Παθ. Στρεφογυρίζομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, κλωθογυρίζομαι· ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα πετῶντα κλωθογυρίζονται εἰς τὸν ἀέρα, Ὀδύσ. Β, 151.

Ἐπιδιορθόω, ὦ, Μ. ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω τι μετέπειτα ἢ προσέτι· ὅθεν

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ. Διόρθωσίς τινος, ἡ ὁποία ἐγένετο μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιορθωτικός, ἡ, όν. Παν ὅ,τι χρησιμεύει, εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐπιδιόρθωσιν· ὅστις κάμνει ἐπιδιόρθωσιν.

Ἐπιδιουρέω, Μλ. – ήσω (οὐρέω, ἐνμλ.). Κατουρῶ ἐπὶ τὸ προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιπλασιάζω, Μ. άσω (διπλασιάζω). Διπλασιάζω, διπλόνω ἢ κάμνω τι δύο φορὲς τόσον προσέτι, ἐκ δευτέρου· ⟩διπλασιόνω ἀριθμόν τινα⟩, ἢ μετρον τι.

*Ἐπιδιπλοΐζω, Μλ. – ΐσω, ἔτι δὲ καὶ, ἐπιδιπλοΐζω, Αἰσχλ. Εὐμ. 968. (διπλοΐζω). Διπλόνω τι προσέτι, κάμνω τι διπλοῦν· ἐπαναλαμβάνω τι.

*Ἐπιδιπλόω, Μλ. – ώσω (διπλόω), = τῷ προηγμ.

Ἐπιδιστάζω, Μλ. –άσω (διστάζω). Ἀμφιβάλλω προσέτι, μετέπειτα, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμ. σελ. 450. Ἀριστοτέλ. Β'. 450.

Ἐπιδίφριος, ἄδος, ἡ (δίφρος). Τὸ ἄνω χεῖλος, ὁ ἐπάνω γύρος τοῦ δίφρου, τὸ ἰταλ. σπαλέσσας, ἢ ἔξεχον μέρος τι τοῦ δίφρου, ταὐτὸν τῷ, ἀντυξ, Ἰλιάδ. Κ, 475.

Ἐπιδίφριος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ὅστις κάθεται ἢ στέκεται· 2) Ὅ,τι κεῖται ἢ κυρίσκεται εἰς τὸν δίφρον, Ὀδύσ. Ο, 51. 75. — 2) ⟩τέχνη ἐπιδίφριος⟩ Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος δίφρους, καλέστας, ἢ καὶ τοῦ ἁμαξουργοῦ· ἐν γένει, καθεστικὴ τέχνη, καθεστικὸν ἐργόχειρον.

Ἐπιδίχα, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ δίχα, Παυσαν. Πύλ. Ε. 16.

Ἐπιδίψιος, ὁ, ἡ, = δίψιος.

Ἐπιδολιχμός, ὁ. Διωγμός, καταδιωγμός καὶ μακρύτερα, Πολύβ. ΙΑ'. 18. παρὰ τὸ

Ἐπιδιώκω, Μ. ξω (διώκω). Διώκω, καταδιώκω μακρύτερα, Ἡρόδ. ἐν γένει, καταδιώκω· ἀφ' οὗ

*Ἐπιδίωξις, εως, ἡ, = ἐπιδιωγμός (ι).

Ἐπιδοάζω, Μλ. – άσω (δοάζω). Βαρυνω τι προσέτι δύω φορὲς τόσον. — 2) Τρπ. Στοχάζομαί τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· στοχάζομαι, συλλογίζομαι πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο· ⟩πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλάς⟩, Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 21.

*Ἐπιδονέω, Μλ. –ήσω (δονέω, ἐνμλ.). Ἡγοῦμαι, νομίζω τι προσέτι· Hekk. ἐν Ἀνέκδ. Ἀλκιβιάδ. 29. σλ. 154.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ. (ἐπιδίδωμι). Πᾶν ὅ,τι δίδει τις προσέτι ἐπάνω εἰς ὅ,τι ἔδωκε· προσθήκη. — 2) Ὅ,τι δίδει τις μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ὄχι κατὰ χρέος· ⟩ξεῖς ἐπιδόματων δείπνου⟩, Ἀθην. σελ. 364.

Ἐπιδομέω, Μλ. – ήσω (δομέω). Οἰκοδομῶ, στίζω τι προσέτι ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε.

Ἐπιδοξάζω, Μ. άσω (δοξάζω). Στοχάζομαι, ἤτοι εἶναι ἡ γνώμη μου προσέτι, μετέπειτα, Θεόφρ. ατ. Φυτ. Α'. ⟩ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω⟩.

Ἐπίδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Παιδήποτε, περὶ τοῦ ὁποίου νομίζει, στοχάζεται, προσμένει, πιστεύει τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐναντίαν σημασ., ὅτε μὲν μετὰ μετχ. ⟩ἐπίδοξος ποιήσειν⟩ ὅτε δὲ μετ' ἀπαρεμφ. ⟩ἐπίδοξος ποιήσειν⟩ Περὶ τοῦ ὁποίου προσμένει ἢ ὑποβλέπει τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε, Παθ. ⟩ἐπίδοξοι τωὐτὸ τοῦτο παίσεσθαι εἶπεν⟩ Εἶναι φόβος, ὑποψία ὅτι θέλει πάθουν τὸ ἴδιον, Ἡράτ. 2, 12. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ὅ,τι εἶναι πιθανὸν συμπεραίνεται, ὑποπτεύεται· προσμένεται νὰ γένῃ, συμβῇ, Valck ἐν Ἡρόδ. 1, 89. μετὰ ἀπρμφ. ⟩τάδε τοὶ ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι· καὶ Ἀντιφ. ⟩ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία· καὶ Δχρτ. 3, 4. — 3) Ὅστις ἔχει κοινὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, καλὴν φήμην· ἔνδοξος, ἔντιμος, περίφημος, Πυθ., ἐξαιρ. παρὰ ταῖς μεταγνωστ. παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 132. fig. Ἐπῤῥ. ἐπίδοξος.

Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ (δόρυ). Ἡ ἀνωτέρα ἄκρα τοῦ κονταρίου, ἤτοι τὸ σίδηρον εἰς τὸ ἀντικρὺ τῆς σούβλας τοῦ κονταρίου, Πλούταρχ. Ἀποφθ. ⟩ἔλεγε δὲ τεῖχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας⟩, παρβλ. σαυρωτήρ.

Ἐπιδορπέω, Μλ. –ήσω (δορπέω). Δειπνῶ.

Ἐπιδορπίδιος, ὁ, ἡ, = ἐπιδόρπιος.

*Ἐπιδορπίζομαι, μέσ. ἀποῤῥ. = ἐπιδορπέω.

*Ἐπιδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνεθίζεται εἰς τὸν δεῖπνον, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον, ⟩ὕδωρ ἐπιδόρπιον⟩ Τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον πινόμενον, ⟩τράπεζα ἐπιδορπίαι⟩ Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα τρωγάλια, ἢ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ καὶ τ. τ. Θεορτ.

Ἐπιδορπίς, ίδος, ἡ· καὶ ἐπιδόρπισμα, τό, Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα τραγήματα, ἢ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ καὶ τ. τ., Ἀθην. ΙΔ'.

Ἐπιδορπισμός, ὁ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπιδορπίσματα, Ἀθην. ΙΔ.

Ἐπιδόσιμος, ὁ, ἡ. Παν ὅ,τι δίδει τις, προσθέτει· εἰς ὅ,τι ἔδωκεν, ἢ ὅ,τι ἐδόθη. 2) Παν ὅ,τι δίδει, χαρίζει τις μὲ τὸ θέλημά του. ⟩ἐπιδόσιμα ὑπονοεῖν. δεῖπνα, Τράπεζα, τὴν ὁποίαν δίδει τις ἐξ ἰδίων του· ἢ ὅ,τι συνειφέρει προσέτι ἰδιαιτέρως εἰς συμπόσιόν τι, Ἀθην. σελ. 141. καὶ 365. παρὰ τὸ

Ἐπίδοσις, εως, ἡ (ἐπιδίδωμι). Προσθέτε δόσιμον, προσθήκη 2. — 2) Αὐτοπροαίρετον ὑφορν. ἔξαιρ. εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὸ κοινόν· ἰδὲ ἐπιδίδωμι. — 3) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, παραχωρῇ, μὴν ἐναντιόνηται τις εἴς τι. — 4) Τὸ νὰ αὐξάνῃ, προπορεύῃ, προκόπτῃ τις εἴς τι· προκοπή, προβιβασμός, τὸ ἰταλ. ἀβανταμέντο. — 5) Ζῆλος, ἐπιμέλεια εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος. Schaef. ἐν Διογ. συνθ 64.

Ἐπιδοτικός, ἡ, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ χαρίζῃ, ὑφορίζῃ αὐτοπροαιρέτως. Ἐπίῤῥ. ἐπιδοτικῶς.

*Ἐπιδοῦναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰ.

Ἐπιδουπέω, Μλ. –ήσω (δουπέω, ἀνμλ.). Ἀμάνω ἦχον, κρότον, κτύπον προσέτι, Πλουταρχ. Εὐμεν., Ἐπκ. δὲ καὶ, ἐπιγδουπέω.

Ἐπίδοχή, ἡ (ἐπιδέχομαι). Τὸ νὰ δέχηται, ἀποδέχηται, παραλαμβάνῃ τις τίποτε μετέπειτα ὑστερώτερα, Θουκυδ. ς, 17.

Ἐπιδραμεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω· ἀφ' οὗ ἐπιδραμέτην, γ'. δυϊκ. πρσπ. Ἰλιάδ. Γ, 418.

Ἐπιδρᾶσσομαι, Ἀττ. ἐπιδράττομαι, Μ. ξομαι (τράσσω). Ἀδράζω ἢ ἀδραχνω, πιάνω, ἁρπάζω· οἰκειοποιοῦμαί τι· μετὰ γεν. Wytt. ep. or. σλ. 238.

*Ἐπιδρέπομαι (δρέπω). Κόπτω, μαζόνω προσέτι καρπούς, λουλούδια καὶ τ. τ. Τρπ., Ἀπολαμβάνω τι προσέτι.

Ἐπιδρομάδην, Ἐπίῤῥ. (ἐπιδραμεῖν), = ἐπιτροχάδην. Ἡσύχ., ὁ δὲ Σύσπαδ. λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἐπιδρομάδην ἐπὶ ποδῶν λέγεται, τὸ δὲ ἐπιτροχάδην ἐπὶ γλώσσης. (α)

Ἐπιδρομή, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Τὸ νὰ συντρέχουν, συνέρχωνται, συναθροίζωνται πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τίνα τόπον· ἐφοδος, αἰφνίδιος ἔρχομός, καὶ ἔμβασμα ἐχθρικοῦ στρατεύματος εἰς τινα τόπον, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν γινομένη ἁρπαγή, κούρσευμα, Θουκυδ. Δ'. Ἡρόδ. 1, 6. — 2) Τὸ νὰ διαδίδηται συγγραμμά τι ὀγλίγωρα μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πᾶσα ὀγλίγωρος καὶ ἐπιπολαίως γινομένη πρᾶξις, ὁμιλία· ⟩ἐξ ἐπιδρομῆς⟩ Ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως, ἐλαφρᾶ, ἐπιπολαίως, ἐν παρέργῳ.

Ἐπιδρομίς, ίος, ἡ, = ἐπιδρομή. Ἔφορος, Ἀπλ. Ῥόδ. 3, 593.

Ἐπίδρομος, ὁ, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Παυδήποτε μέρος, ἢ πᾶς τόπος εὐκολοπάτητος, εὐκολοκυρίευτος ⟩τεῖχος ἐπίδρομον⟩ Εὐάλωτον ἤτοι εὐκολοπάρτον, Ἰλιάδ. Ζ, 434. Ἀλλὰ ⟩τεῖχος ἄρμασιν ἐπίδρομον⟩ Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιέλθῃ μὲ τὸ ἅμαξι, καθήμενος εἰς τὸ ἁμάξιον· ⟩θοὸς ἐπίδρομος⟩ Δρόμος, τὸ ἰταλ. στράτα, τὴν ὁποίαν πατοῦν, ἢ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπερνοῦν πολλὰ ἅμαξια, Πλτχ. ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ πρέχῃ, νὰ περιπατῇ. — 2) ἐργ. Ὅστις τρέχει ἔξω, ὁρμᾷ ἴσια ἐναντίον τινός, Τρπ. Παν ὅ,τι γίνεται ἀπερίσκεπτα, ἐλαφρόνοια, ὀρκος, γνώμη ἐπίῤῥ.ω Παυσ. — 3) ὁ ἐπίδρομος, Σχοινί, τραβηγμένον, ἢ τὸ ὁποῖον τραβοῦν ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 9. περὶ οὗ Πολυδ. Ε'. φησὶν ⟩ἐπίδρομος (ἐστὶ) τῆς ἄρκνος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεται τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται⟩. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱστίον (τὸ ἄρμενον) τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον, Πολυδ. Α'. 91. ⟩καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς ἑκάτιος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπίδρομος, ὁ δὲ ἐλάττων δολων⟩.

Ἐπιδυναστεύω, Μ. εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μετά τινα, κατὰ διαδοχήν, ἢ μετέπειτα, Συνέσ.

Ἐπιδυσφημέω, Μλ. –ήσω (δυσφημέω). Καταλογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω τινά, Ἀριστοτ. Νικομ. Δ'. 1.

Ἐπιδύω, καὶ ἐπιδύνω, Μλ. –ύσω (δύω, ἀνμλ.). Καταβυθίζομαι, κρύπτομαι, χώνομαι ὑποκάτω προσέτι· ⟩ἀπεράσας ἐπάνω ἄπωτα κρύπτομαι ὑποκάτω⟩. Ἐντεῦθεν ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Β, 413. ⟩μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, Πρὶν βασιλῆος ὁ ἥλιος. (περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ δύω.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἐπιδωμάω (δωμάω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, πάνω εἰς τι.

*Ἐπιδώμεσα, ἀ. πλῆ. πρσπ. ὑπτκ. μέσ. ἀορ. β΄. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰλιάδ.

*Ἐπιδώτης, ου, ὁ (ἐπιδίδωμι). Ὅστις χαρίζει, δωρίζει, χορηγεῖ· Ἐπῶ. πλειόνων δεοντῶν, καὶ ἐξαιρ. τοῦ Διός.

Ἐπιείκεια, ἡ (ἐπιεικής). Μετριότης, πραότης, σωφροσύνη, κοσμιότης, ἡμιότης, πρέπον καὶ δίκαιον πολίτευμα, φέρσιμον.

Ἐπιείκελος, ὁ, ἡ, = εἰκελος. Ὅμοιος, παρόμοιος· μετὰ δοτ. — Τὸ ἀρσν. πάνυ ἐνχρστ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ.· ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς συντάξεσιν ἠπιείκελος ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιείκελος· ὠσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ.

Ἐπιεικεύω· Εἶμαι ἐπιεικὴς· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. παρὰ τοῖς Ο΄, παρὰ τό

Ἐπιεικής, ὁ, ἡ (εἰκός, ἔοικα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρέπον, ἁρμόδιον, προσῆκον, δίκαιος, ἀνάλογον, ἀξιοπρεπές, ντύμβον οὐ μᾶλλα πολλόν, ἀλλ' ἐπιεικὲς τοίνυν Ὄχι πολλὰ μεγάλου, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆ τάφου, Ἰλιάδ. Ψ, 246. ντίσουσι βοῶν ἐπιεικὲ' ἀμοιβήν· Θέλει πληρώσουν ἀνάλογως πρέπουσαν ζημίαν, διὰ τοὺς κλαπέντας βοῦς, Ὀδσ. Μ. 382. Πλὴν τούτων χρῆται ὁ Ποιητ. μόνον τῷ οὐδετ. ἐπιεικές, ἐπίθτκ. εἴτε κατὰ παρεντιθέμενον ἰδιαίτερον λόγον, ὡς ἐπιεικές, κατὰ τὸ πρέπον, Ἰλιάδ. Τ, 147. Ψ, 537. Ὀδσ. Θ, 389. εἴτε μετ' ἀπρμφ. πὸν κ' ἐπιεικὲς ἀνοιξιν Τὸν ὁποῖον εἶναι πρέπον, δίκαιον νὰ ἀκούσῃ τις, Ἰλιάδ. Α, 547. πο' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμελεν ἀθανάτοισιν Ὅ,τι λογῆς εἶναι πρέπον νὰ εἶναι τὰ ἔργα τῶν θεῶν, Ἰλιάδ. Τ, 21. παρβλ. Ψ, 50. Ὀδσ. Β, 207. ηπαῖς τὰ μὲ ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνα δέν, Κατὰ τὰ ἄλλα καλός, βουβὸς ὅμως, Ἡρότ. 1, 85. — β΄) Ἐξ οὗ προέκυψαν παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ σημασίαι, Κόσμιος, μετριοφρων, δίκαιος, πρᾶος, ἥμερος, φιλάνθρωπος, ἤμερων, φιλαλήθης, πιθανός, συγκαταβατικός· Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε. 10. πὸ μὴ ἀκριβολογῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικός, καὶ περ ἔχων νόμον βεηδόν, ἐπιεικὴς ἐστίν. καὶ Ἡσυχ. ζ-ατὸν ἐπιεικῆ ραμὲν εἶναι συγγνωμονικόν. Ὁ Δημοσθ. δὲ, ἐπιεικὴ, ὀνομάζει τὸν οὔτε ἐπαίνου, οὔτε ψόγου πολὺ ἄξιον πολίτην· ὡς τὸ, μέτριος. — 2) Ἐπῤῥ. ἐπιεικῶς, Ἰων. ἐπιεικέως, Ἡρότ. 2, 92. Παρὰ τοῖς Ἀττ., πλὴν τῶν ἐν χρήσει, ἀνωτέρω διαληφθέντων σημασιῶν τοῦ οὐδτ. ἐπιεικές, χρησιμεύει καὶ ἀντὶ τοῦ, Συντόμως, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀρκούντως, ἱκανῶς, λίαν, πάνυ· αχεδόν, Schaef. εἰ Πλουτρχ. 4. σλ. 340. (τὸ πορὰ Διον. Ἁλ. κατὰ σημσ. ταῦ, συγγνώμων, συγκαταβατικός, ἐτυμολογοῦσι, ψευδῶς μέντοι, παρὰ τό, εἰκω· διότι τὸ, ἐπιεικὴς φέρει καὶ δαυτὸ τὴν σημσ. τοῦ, πραΰθυμος, ἱλαρός, ἆρα καὶ τὴν τοῦ, συγγνώμων.)

Ἐπιεικτός, τή, τόν (εἰκω). Ἐνδοτικός, παραχωρητικός, εὐπειθής, εὐάγωγος· ὅστις ἀνδίδει, πείθεται, σὲν ἐναντιοῦνται, Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ προκειμένου ἐχούσης τό, οὐκ, πρυτιτικόν, πούκ ἐπιεικτός, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος· ὅθεν ηρέμητ, σεῖος, οὐκ ἐπιεικτόνα Θύῤῥος ἀδιάλειπτον, δύναμις ἀκατάβλαστος, Ἰλιάδ. Ε, 892. Θ, 32. Ὀδσ. Τ, 493. Ὠσαύτως καὶ, πένθος οὐκ ἐπιεικτὸν Δύπη ἀκατάπαυστος, Ἰλιάδ. Ξ, 549. τὸ δὲ ηέργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ Πράγματα ἀξιογέλαστα καὶ ἀδιάλειπτα, τοῦτ' ἔστι διαμένοντα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπορριφθοῦν, νὰ γένουν ὡς νὰ μὴν ἦταν, Ὀδσ. Θ, 307. ἄλλοι δὲ ἐντεῦθεν τό, οὐκ ἐπιεικτά, ἀντὶ τοῦ, ἀνυποφερτα.

*Ἐπιεικτός, ἡ, ὁν, Ἰων. μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπιέννυμι, ἐφιέννυμι, ἀντὶ ἐφειμένος, Ὁμ.

*Ἐπιεισάμενος, η, ον, Ἰων. μτχ. μέσ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπειμι, Πηγαίνω πον, Ἰλιάδ. Φ, 424.

*Ἐπιείσομαι, Ἰων. Μέλ. τοῦ ἐπειμι, Πηγαίνω πον, Ἰλιάδ. Δ, 367. Τ, 454. Ὀδσ. Ο, 504.

Ἐπιέλδομαι (ἐλδομαι). Ἐπιθυμῶ, ποθῶ προσέτι, ποιητ.

*Ἐπιελίκτωρ, ορος, ὁ (ἑλίσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι στρεφογυρίζεται, κλωθογυρίζεται, περιτιλύγεται ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπιέλπομαι (ἔλπω, ἀνμλ.). Ἐλπίζω εἰς τι, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θέλει γένῃ, συμβῇ τίποτε· μετὰ Ἀπρμφ., Ἰλιάδ. Α, 544. Ἐν γένει = ἔλπομαι, Ἐλπίζω· μετὰ Αἰτ. καὶ ἐπίφερομ. Αἰτ. μετὰ Ἀπρμφ. ηπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρὴν ἐταιτύσειν, Ὀδσ. Φ, 126. ποιητ. μόνον ἀφ' οὗ

*Ἐπίελπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζεται, προσμένεται, ἀπαντυχαίνεται.

Ἐπιέννυμι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυμι (ἕννυμι, ἀνμλ.). Ἐνδύνω, ντύνω τι προσέτι, ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα φορέματά μου, ηχλαίνας ἐπιέσσαμεν Ἐτραβήξαμεν, ἢ ἁπλώσαμεν ἐπάνω του σκέπασμα, ἐπαναφορέσαμεν, Ὀδσ. Τ, 143. Πλὴν τούτου χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ Ἰων. Παρκ. παθ. μετχ. ἐπιειμένος, μόνος, μετὰ αἰτ. καὶ μόνον τροπικῶς, ηπιειμένος ἀλκὴν καὶ ηπιειμένος ἀναιδείην ἀντὶ τοῦ, δυνατός, ἀνδρεῖος, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Ἰλιάδ. Α. 149. Ι, 372. Η, 164. Ὀδσ. 214. καὶ ἀλλαχοῦ· ηχαλκον ἐπιέσσατο, Ἡρότ. 1, 47. Μέσ. Ἐνδύνομαι, ντύνομαι ηχλαίναν, Ἡρότ. 4, 64. ἔτι δὲ καί, ηπῶτον ερόκαιον Ἐνδύνομαι, σκεπάζω τὴν ῥάχιν μου μὲ ὑφασμένα φορέματα, Πνδ. Νεμ. 10, 82. Μετφ. Περιτιλύγομαι, περιτκεπάζομαι· ηγην ἐπέτασσαι, ἢ ἐπέσσασθαι Τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ γῆν, ταφῇ, παραχωθῇ, Πνδ. Νεμ. 11, 21. Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1352. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 404. Οὕτω καὶ ηβωμὸν, κῦμα, ἀχλύν, κόμαν κπλ. τ. τ. παρβλ. ἕννυμι. Ὁ Ἀττ. τύπ. ἐφέννυμι, σπανιώτ.

Ἐπιέπομαι, ἐπιέψομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐφέπομαι, ἐφέψομαι, Ἀκολουθῶ· κατατρέχω, Ἀπολλ. καὶ Ὀππιαν.

*Ἐπιέσσαμεν, ἀ. πλῆ. πρσπ. Ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπιέννυμι, Ὀδσ.

Ἐπιετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἐφετεινός, φετεινός, Πολύβ. Γ. 55.

Ἐπιεχαρέω, = ἐπιχαρέω, Εὐριπ. λέξις Salch καὶ Port. ἐν Φοιν. 45. Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β εἰς χ, ἰδὲ ἐν τῷ, Χ. στοιχ. (φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ ζαρέω ἢ σχεδὸν ἀχρτ., ὡς καὶ τὸ βαρέω, κατ' ἐνστ.)

Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ. Ὀξύς, σφοδρός, ὁρμητικὸς ἐπιζάλως, Ἰλιάδ. Ι, 525. ἀφ' οὗ Ἐπῤῥ. ἐπιζαφελῶς. (ὡς παρὰ τό, ἐπιζαφελής, τό ὁποῖον ὅμως οὐθαμοῦ εὑρηται.) Σφοδρά, δυνατά, πολὺ ηπιζαφελῶς χαλεπαίνειν, μενεπίνειν Τὸ νὰ ὀργίζηται, ἢ μονῃ, ἀγανακτῇ τις δυνατά, κατὰ πολλά, Ἰλιάδ. Ι, 516, Ὀδσ. Ζ, 330, καὶ ηπιζ. ἐρεαίνειν Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις δυνατά, μὲ βίαν, Ὁμ. Τμ. Ἔρ. 487. Ἔτι δὲ καὶ ηέπιζ. κοτέσσαι, Ἀπολ. Ῥόδ. Παντοῦ μόνον εἰς ὀήλωσιν ὀξείας ὀργῆς, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. (Πρωτοτ. ζάφελος ἢ τοιοῦτόν τι, οὐχ εὑρηται, ὥσπερ οὐτε ἄλλως πως συνθέσεις τῆς λέξ., Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐπμλ. διφορεῖται, κατά τινας μὲν ἐστὶν ἐπὶ, τοῦ ζα-, κατ' ἐπίτσ. διὰ τῆς Ἐπί, ἄλλοι δὲ ἀποδιδόασιν αὐτὸ εἰς τό, ὀφέλλω, κατὰ διπλῆν ἐπτσ. διὰ τῆς Ἐπί καὶ διὰ τοῦ ζα-, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τό ζάω, ἢ παρὰ τὸ φλάω.) (*)

Ἐπιζάω, Μ. ήσω (ζάω, ἀνμλ.). Ζῶ προσέτι, ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἢ περισσότερον καιρὸν παρὰ ἄλλος τις. — 2) μετὰ δοτ. Ζῶ καὶ βλέπω τὸν θάνατον, τό τέλος τινός.

Ἐπιζείω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιζέω.

Ἐπίζεμα, τό (ἐπιζέω). Ἀφέψημα, ἀπόβραστμα, νερὸ θερμὸν, βραστὸ χεσμένον ἐπάνω εἰς χόρτα καὶ τ. τ., διὰ νὰ εὐγάλῃ τὸν χυλόν των, καὶ χρησιμεύον εἰς ἰατρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ ἐκ τοῦ λατ. decoctum ἀκριβέστερον συνηθ. — 2) Νερὸν, τό ὁποῖον βράζει κόμι.

Ἐπιζεύγνυμι, καὶ ἐπιζευγνύω, Μ. σύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ζευγω, βάλλω, δένω εἰς τὸν ζυγὸν ζῶον τι· ζευγαρώνω, συνδέω, κομποδένω, ἑνώνω ἓν τι μὲ ἄλλο τίποτε. Προσθέτω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπονοεῖται ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ προστιθέμενον κεῖται μεταξὺ δύο σωμάτων ἢ μερῶν, ἓν γένει, συνδέω, ἑνώνω δύο τινὰ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, Ἡρότ. 7, 36. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. καλοῦνται δὲ οὕτω πόλαι, αἱ ὧν εἰ νοήσειμεν ἐπιζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου. — 2) ηπιζ. ἀπόμαω Ηλείῳ, σφαλῶ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1041. ὡς τό ἐπιζεύγλω· ἀφ' οὗ

Ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ. Σχοιν. δι' οὗ συνδέει τι σύο πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ. Κομποδέομαι, δέσιμον σύο πραγμάτων ἓν μὲ τὰ ἄλλο. Προσθήκη· ἐπανάληψις, δευτέρωσις, Ἰρηγ. Ναζ. πὴ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξιν.

*Ἐπιζεφύριος, ὁ, ἡ, = ἐπιζέφυρος, ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετον γενικῶς τινος τῶν Δεκρῶν.

Ἐπιζέφυρος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κεῖται εὐρίσκεται πρὸς τὸν δυτικὸν ἄνεμον, ὅθεν πρὸς Ἄρκτον. ηΔυμαίνης ἐπιζεφύριον, Εὐφορίων παρὰ Στεφ. Βυζαντ.

Ἐπιζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζω εἰς τὶ προσέτι, μετέπειτα, μέσα, ἐπάνω που· εἶναι ζεστὸν, θερμὸν, βραστὸν· καίω ξεματίζω, ἀφρίζω, χρχολίζω ὡς βραστὸν νερὸν, μετὰ δοτ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπ. πάχουσαντί μοι ἡ νεοτης ἐπέζεσεν τό παρ' ἡμῖν σύνηθ. Χορχολίζει τό αἷμα μου, Ἡρότ. 7, 13. Ὠσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ψυχικῶν παθῶν, πῆ χολῇ, ἡ ὀργῇ ἐπιζεῖ· τό κοινότ. Βράζει ἡ χολή του, βράζει ἀπὸ θυμόν, Ἀρστφ. Θεσμ. 468. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σωματικῶν καυστικῶν ἀλγεδόνων ἢ πόνων, οἱ ὁποῖοι ἐνούμενοι μὲ ἄλλους προϋπάρχοντες ἐπαυξάνουσιν αὐτούς. ηαλαγγέτα σ' ἄμματα σὺν αἴκιζει Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα, Σφκλ. Τρχ. 840. ηθυμάλωφ ὑμῖν ἐπέζεσεν, Θέρμη σᾶς ἤλθε, σᾶς ἐπλάκωσεν, Ἀρστφ. Ἀχ. 321. — 2) Ἐνργ. Ζεσταίνω, θερμαίνω τι· μετὰ αἰτ. ηέπιζ. λέβητα πυρίῳ, Εὐριπ. Κύκλ. 391. Ζεσταίνω, θερμαίνω λέβητα, ἢ χάλκωμα εἰς τὴν φωτιάν, ὁ Loh μέντοι ἐν Αἰ. σλ. 226. ἀμφιβάλλει τὴν χρῆσιν τῆς λέξ. ταύτην· ὡσαύτως ἀμφιβάλλεται καὶ τό παρ' Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 996. ηδεινῆτις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν τὸ Ταντάλειον σπέρμα, διὰ πόνων τ' ἀεὶ· ὅπου τό κόμμι πιθανῶς πρέπει νὰ τεθῇ μετὰ τό ἐπέζεσεν, καὶ ἡ αἰτ. σπέρμα, νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ, ἄγει.

Ἐπίζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Πᾶν ὅ,τι ζηλεύεται, φθονεῖται· ὅ,τι εἶναι ἀξιοζήλευτον, ἀξιομίμητον· ὅθεν ὅστις εἶναι εὐτυχής, ὅ,τι εἶναι ἐπιθυμητόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 948.

Ἐπίζημος, ὁ, ἡ (ζημία). Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ, ζημίαν, βλάβην. τό ἐπίζημον = ζημία, Τιμωρία, παιδεία. Ἐπῤῥ. ἐπιζημίως· ἀφ' οὗ

Ἐπιζημιόω, Μλ. – ώσω. Παιδεύω, τιμωρῶ, ζημιόνω τινά· ἀφ' οὗ

Ἐπιζημίωμα, τό. Ζημίωμα, τιμωρία, Πολυδ. Η. 149.

Ἐπιζητάω, Μλ. – ήσω (ζητέω). Ζητῶ νὰ εὕρω τι, τό ὁποῖον μοὶ ἔλλειψε· ἐπιθυμῶ, ποθῶ νὰ τό ξαναπατήσω· μετὰ αἰτ. Ἡρότ. 3, 36· ἀφ' οὗ

Ἐπιζήτημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔλλειψε καὶ τό ζητᾷ νὰ εὑρῇ τις μὲ κόπον, ἐπιθυμίαν, Κλήμ. Ἀλ.

Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐλλείψαν ζη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται, ἐπιθυμεῖται, ποθεῖται. Ὅ,τι συνειδίζει τις νὰ ζητῇ, ποθῇ, ἐπιθυμῇ ὅταν τοῦ ἔλλειψε, τὸ ἐστερήθη· παρὰ τὸ

Ἐπιζήτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, ποθῇ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐστερήθη.

Ἐπιζυγόω, Μλ. –ώσω (ζυγόω). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· ἔτι παρ. «μυρίωσι, Κλείω, σφαλῶ τὰς θύρας μὲ τὸν μοχλόν, σύρτην, διάθρομον· ἀντὶ τοῦ, ἀναζυγόω.

Ἐπιζώννυμι, Μλ. – ζώσω (ζωννυμι, ἀνμλ.). Ζώνομαι, βάλλω, δένω τὸ ζωνάριμου, Παῦτ. οἱ ἐπεζωσμένοι, Ὅσοι ἔχουν ζωσμένα τὰ φορέματά των ὑπὸ τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἔχουν γυμνόν, Ἡρόδ. 2, 85.

Ἐπιζώστρα, ἡ, = ζωστήρ. Ζώνη, ζωνάρι, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. 7, 68.

*Ἐπιζώω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιζάω, Ἡρόδ. 1, 120.

*Ἐπίηλε, γ'. ἐνα. προπ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπιάλλω, Ὀδύσ. (υ – –υ)

*Ἐπίημι, Ἰων. ἀντὶ ἐφίημι, Ἡρόδ.

*Ἐπιήνδανε, Ἐπικ. ἀντὶ ἐφήνδανε, γ'. ἐνκ. προπ. Παρτ. τοῦ ἐφανδάνω, Ὀδύσ.

Ἐπίηρα. Δὲν ἀπαντῶμεν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 572. Ζ78. «ἐπίηρα φέρειν τινὶ» ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1094. «ὅλως κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. τοῦ, κήρα φέρειν τινί, ἢ ἐπί τινι» Τὸ νὰ προσφέρῃ τις εἰς τινα ποθητόν, τερπνὸν ἐφετόν τε· νὰ τῷ εὐνοῇ, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν εὐχήν, νὰ κάμῃ τὴν θελητόν του, ὡς τὸ λογογρφ. χαρίζεσθαι. Ἔστι δὲ τό, ἐπίηρα, οὐδετ. τοῦ, ἐπίηρος, ὅπερ διετηρήθη ὅλως κατὰ τύπον ἐπιθετ. π. χ. παρὰ Lesch. ἐν λεξ. Ὁμ. 56. Ἐμπ. 208. Χαρίεις, ἀρεστός, προφιλής, ποθητός, ἀγαπητός, χαριτωμένος· ἰδὲ ἦρα καὶ τὸ ἑπόμ. (ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 152. ἀποδοκιμάζει ὅλως τὴν λέξ. καὶ θέλει: γράφεσθαι αὐτὴν ἐν ἀμφοτ. τοῖς Ὁμηρ. μαρτυρίοις, καὶ παρὰ τῷ Σχλ. διηρημ. ἐπὶ ἦρα, ἀλλ' οἱ περὶ τούτου λόγοι του ἐλλείπουσιν ἀποδείξεως.)

*Ἐπιήρεκος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἄρεστον, ποθητόν, ἀγαπητόν· μετὰ δοτ. οὐδὲ σὶ μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρεκα θυμῷ γίγνεται Οὔτε λουτρὸν σοὶ ποδῶν δὲν λαμβάνω κατὰ τὴν ἔφεσίν μου, Ὀδύσ. Τ, 343. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρ., τοῦ ἐπιήρανος ἡ σημσ. διαφορεῖται εἰς τὴν τοῦ, ἄρεστός, ἁρμόδιος, καὶ τοῦ, ὠφέλιμος, βοηθητικός, κρατερὸς· κάτοχος, ὡς ἀναφερόμενου εἰς τὸ πρωτότ. ἦρανος, κοίρανος· ὅθεν συντάσ. γενκ. ἐπιήρανος ἔργων, ἀρετὰς» Τέχνην, ἀρετὴν κεκτημένος· «πάσπις ἀκόντων ἐπιήρανος» Κατὰ τῶν ἀκοντίων βοηθητικ. Ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. «νεύρων ἐπιήρανος» Δυναμωτικὸς τῶν νεύρων· παρβλ. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 157. ἑξ.

Ἐπιηρωφής, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπηρεφής.

Ἐπίηρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαριτωμένον, ποθητόν, ἀγαπητόν· ἰδὲ ἐπίηρα.

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν νυμφίων, ἢ εἰς γάμον· γαμήλιον· ἀφ' οὗ, τὸ «ἐπιθαλάμιον ὕπαξ. μέλος, ᾆσμα, τραγῳδοῦ γάμου, νυμφικὸν, γαμβρικὸν τραγδ., τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον στεκόμενοι εἰς τὴν αὐλαίαν ἐμπρὸς εἰς τὸν θάλαμον τῶν νυμφίων· ἰδὲ Θκρτ. 18. Himer. or. 1. (Ξ) ἀφ' οὗ

*Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐπιθαλασσίδιος, Ἀττ. ἐπιθαλαττίδιος, ᾱ, ὁ, = τῷ ἑπόμ.

Ἐπιθαλάσσιος, Ἀττ. –ττιος, ᾱ, ἡ· σπανιώτ. τριγεν. ὡς παρὰ Πλάτ. Νμ. 4. σλ. 704. D. (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· παραθαλάσσιον. Θουκυδ. Β'. «ὅστις δὲ ταῦτα πάντα ἐπιθαλάττια τῆς Πελοποννήσου. Ξενοφ. Ελλ. «ἐπιθαλαττίδιοι πόλεις».

(Τόμ. α'.)

*Ἐπιθάλασσος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἐπιθάλαττος, σπανιώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιθαλάσσιος, Ἀπτ.

Ἐπιθαλπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· παρὰ τὸ

Ἐπιθάλπω, Μλ. –ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἐξαιρ. τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος. Πλούταρχ. Θ'. 721.

Ἐπιθαμβέω, Μλ. –ήσω (θαμβέω). Βλέπω, κυττάζω τι, μὲ θαυμασμόν, θαυμάζω ἐπί τι. Νόν.

Ἐπιθανάτιος, ᾱ, ἡ (θάνατος). Καταδικασμένος εἰς θάνατον. Διονύσ. Ἁλικ. 4. 35. Ἐν γένει = τῷ ἑπμ. 2) «ἐπιθανατίως ἔχειν, = «ἐπιθανάτως ἔχειν». (α)

Ἐπιθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ἀρρώστος μέχρι θανάτου. Δημοσθ. «ἡ μήτηρ ἐπιθάνατος ἦν». 2) Θανατηφόρος· «πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον. Θεοφραστ. Αἰτ. Φυτ. ς'. 4.— 2) «ἐπιθανάτως ἔχειν» Ἐπῤῥ. Τὸ νὰ εἶναί τις μέχρι θανάτου ἄρρωστος, κοντὰ νὰ ἀποθάνῃ = ἐπιθάνατον εἶναι. (α)

Ἐπιθανής, ὁ, ἡ· = ἐπιθάνατος.

Ἐπιθάπτω, Μ. ἅψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπάνω που, προσθέτω, μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου· ξαναθάπτω. Φιλόστρ. σελ. 670.

Ἐπιθαρσέω, Μλ. –ήσω καὶ ἐπιθαῤῥέω, τοῦτο δὲ Ἀττ. ἐξαιρ. (θαρσέω) τι, ἰ. Ἐμπιστεύομαι, θαῤῥῶ, ἐλπίζομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα ἢ εἴτι. 2) Ἐγκαρδιώνομαι, κάμω καρδιὰν ἐναντίον τινός, δὲν φοβοῦμαι· π. χ. παρ' Ἀπτικοῖς. Πολ. Γ'. 10. «ἐπιθαρσεῖν τοῖς ἐχθροῖς».

Ἐπιθαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἀττ. ἐπιθαῤῥύνω, (θαρσύνω). Θαῤῥύνω, ἐγκαρδιώνω τινὰ προσέτι, ἔτι μᾶλλον· μετὰ αἰτ. τοῦ προπ. Ἰλ. Δ, 183.

Ἐπιθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω, τιμῶ καὶ ἀνταμείβω τινα «ἐπίθαυμ. τὸν διδάσκαλον» Ἀνταμείβω τὸν διδ. εἰς σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ μου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1147.

Ἐπιθεάζω = ἐπιθειάζω.

*Ἐπιθεάομαι, Μλ. –άσομαι (θεάομαι, ἀνμλ.) Κυτάζω, παρατηρῶ τι ἐπάνωμεν, ἀπὸ ἐπάνω· (άσομαι, – ν–)

Ἐπιθειάζω, Μ. άσω (θειάζω, ἀνμλ.) Φωνάζω μὲ ἐνθουσιασμόν, κηρύττω, προφητεύω ὅτι μέλλει νὰ γενῇ τι. 2) Ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεούς, τοὺς κράζω ὡς μάρτυρας καὶ τοὺς ἱκετεύω· ὀρκίζω· ἐπικαλούμενος τὸν Θεόν· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 110, Θκδ. 8. 53. 3) Ἐνθουσιάζω τινά· τινί τι. Ἐν γένει, προξενῶ θείαν ἔμπνευσιν διά τι· βεβαιόνω τι μὲ θείους σέβας. 4) Παραπτήνω, περιγράφω τι μὲ θειόφλαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, Πλουτάρχ. Π'. σλ. 291. «ἐπιθειάζω τὰς πράξεις», Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. Δίδω εἰς τι θείαν τιμήν, τὸ κάμω νὰ φαίνηται, νομίζεται ὡς θεῖον. ἀφ' οὗ

Ἐπιθειασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπικαλῆταί τις τὸν Θεόν, νὰ ἐξορκίζῃ τινὰ εἰς τὸν Θεόν, νὰ κράζῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ὡς μάρτυρα εἴς τε· νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ ἐπικαλούμενος τὸν Θεόν· ἐν γένει = ἐνθουσιασμός.

*Ἐπιθειασμός, ὁ = ἐπιθείασις. Θκδ. 7. 75.

Ἐπιθεῖτε, κατὰ συγκ. β'. πλθ. προπ. Εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιτίθημι, ἀντὶ ἐπιθείητε, Ἰλ. Ω, 264. Ὀδύσ. Χ. 62.

Ἐπιθέλγω, Μλ. ξω (θέλγω). Θέλγω, ἢ γλυκαίνω τὴν καρδιὰν τινος μὲ παρηγορητικὸ, κολακευτικὰ λόγια. καταμαγεύω τινά, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀκούῃ ὡς μαγευμένος. «δόναξ ἀχέτας ὑπνοδότειραν νόμον ἐπιθέλγουσι, Φυσῶντας, παίζοντας εἰς τὴν φλεγέραν γλυκεῖαν καὶ ὑπνωτικὴν μελῳδίαν. Πλουταρ. η'. σελ. 789.

Ἐπίθεμα, ατος, τό (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἀτέθη, ἐβάλθη ἐπάνω τινός· σκέπασμα, στύφανος, ἔμπλαστρον, πλάκα ἐπάνω εἰς πάσχ. κ.τ.τ. Παυσαν. καὶ Ἱατρ.

Ἐπιθεραπεύω, Μ. εὐσω (θεραπεύω). Φροντίζω, ἐγκαιδίζομαι προσέτι, ἔχω ἔννοιαν, φροντίδα διά τι. Θουκυδ. 8. 47. «ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον». Θεραπεύω, ἰατρεύω τινὰ μετέπειτα, ἢ κάμνω, μεταχειρίζομαι εἰς τινα δεύτεραν θεραπείαν, ἄλλον τρόπον ἰατρείας.

Ἐπίθεσις, εως, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τί τι ἐπάνω εἰς τι· προσθήκη· ἐπίθετον· Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. β', 14. 2) Ἐν τοῦ Μέσ. Ἀρχή, ἐπιχείρησις· ἐπιβουλή, ἀπάτη, δόλος, πονηρίαν, παρακίνημα, ἐξαρσις ὁρμῆ κατ' τ ς.

Ἐπιθεσπίζω, Μ. ίσω (θεσπίζω). Ἐπὶ μαντείων, ἢ ἐπὶ θεότητός τινος, Διορίζω, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπικυρόνω τι· μετὰ δοτ. Ἀλλὰ — 2) «ἐπιθεσπίζω τῷ τριπόδι» Προφέρω, κηρύττω χρησμὸν καθήμενος ἐπὶ τὸν τρίποδα· Ἡρόδ. 4, 179. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεσπισμός, ὁ, Μαντείου, ἢ θεότητός τινος ἐπιβεβαίωσις, συγκατάνευσις, εὐδόκησις, παρ' Ἀρρίαν. 9, 19. Προστυχὴ μαντείου.

*Ἐπιθετέον Ἐπῤῥ. ῥημτκ. τοῦ ἐπιτίθημι. Πρέπει νὰ βάλλῃ, νὰ βάλῃ τί τι ἐπάνω που. — 2) Νὰ ὁρμᾷ, ὁρμήσῃ ἔξαφνα κατά τινος.

Ἐπιθέτης, ὁ (ἐπιτίθεμαι). Ἐπίβουλος, δόλιος, ἀπατεών.

Ἐπιθετικός, ἡ, όν (ἐπιτίθεμαι). Ὅστις ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τι· ἀπατῶ, ἐπιβουλεύει εὔκολος, πρόθυμος εἶναι ὁρμητικὸς μὲ ἔξαφνον καὶ δόλιον ἢ κρυφὸν τρόπον. — 2) (ἐπιτίθημι). Ὅ,τι θέτεται, βάλλεται ἐπάνω, προσθέτεται εἴς τι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμμ. πᾶν ὅ,τι προσπρμάζεται, προστίθεται εἰς τὰς λέξεις, εἰς τὸν λόγον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπιθετικόν, τὸ Ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπῤῥ. ἐπιθετικῶς.

Ἐπίθετος, ὁ, ἡ (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστέθη, προσηρμόσθη εἰς τι· ἐξαιρ. ὡς αὐτὸ, τῷ οἰκείῳ καὶ φυσικῷ, Ξένον, ἑτερογενές, τεχνικὸν, ἐπίπλαστον, καλλωπισμένον, μὴ φυσικὸν, ψευδές, προσποίητον, ἀλλότριον, ἀλλεψυλον. Ἰσοκρατ. «ἐπίθετοι ἑορταί, ἀγωνίσματα». παρβλ. ἐπακτός, ἐπίκτητος. — 2) Παρὰ τοῖς Γρμμ. τὸ ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπῤῥ. ἐπιθέτως.

Ἐπιθεύω, Μλ. –θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) Τρέχω κατά τινος ἢ πρός τινα· τρέχω κατόπιν τινος, διώκω, κυνηγῶ, καταρέχω τινά· τρέχω ἐναντίον τινός διὰ νὰ τὸν φθάσω καὶ βλάψω, Ἡρόδ. 9, 107. (Καὶ εἰς τοῦτον τὸν μέλ. σολοικίζει· πάλαι ὁ διδάσκαλος Κούμας, ἐπιθεύσω σημειώσας αὐτόν).

Ἐπιθεωρέω, Μλ. –ήσω (θεωρέω). Παρατηρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν. Ἀντωνίν. Η'. 26.

*Ἐπιθεωρία, ᾱς = ἐπιθεώρησις.

Ἐπιθήγω, Μλ. –ξω (θήγω). Ἀκονῶ τι ἔτι μᾶλλον, πρός τι, κατά τινος· ἐν γένει, Ἀκονῶ, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, σουβληρὸν ἢ κοπτερόν. 2) Πλούταρχ. Θ'. σελ. 142. Παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, θαῤῥύνω τινά, τὸν συμβουλεύω ἐναντίον τινός.

Ἐπιθήκη, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ εἶναί τι ἐπάνω, βαλμένον ἐπάνω εἰς τίποτε· προσθήκη, αὔξησις, Ἡσιόδ. Ἔρ. 378.

Ἐπίθημα, ατος, τό = ἐπίθεμα, Σκέπασμα, τὸ τουρκ. καπάκι· «φωριαμῶν ἐπιθήματα· Σκεπάσματα, καπάκια κιστῶν, καβωτῶν, τ' ἰταλ. κασσῶν, τουρκ. σενδουκίων, Ἰλ. Ω, 228. Ἡρόδ. 1, 48. ἀφ' οὗ

Ἐπιθηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεπασμα, εἰς τὸ νὰ σκεπάζωμεν μὲ αὐτὸ τίποτε κοῖλον πρᾶγμα. Πολυδ. Ζ'. 203. καὶ

Ἐπισημαντουργία, ἴας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις ἐπισήματα, ἤτοι σκεπάσματα παντοῖα, στέγας, σκεπαστές. κ. τ. τ. Πλάτ. Πολιτ.

Ἐπισημαντόω, Μλ -ώσω. Σκεπάζω, βάλλω σκέπασμά τι ἐπίτι. Ἀθήν. στλ. 473. «κάδιστον κανὸν ὅλοτον ἐπισημαντούνταμ.

Ἐπισήραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ Ἐπισήραρχου, παρὰ τό

Ἐπισήραρχος, ὁ. Ὁ ἐπιτετάτης εἰς τοὺς Σηράρχους.

*Ἐπισήτωρ, ὁ. Ἀμφβ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐπιβήτωρ, Νον. 1. 51.

Ἐπίσι, Προστακτ. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπισιγάνω, Μλ -σιγήσομαι (σιγγάνω, ἀνμλ.) Ψηλαφῶ τι, τὸ ἐγγίζω ὀλίγον σπ ἐπάνω· μετὰ ὁστ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 18. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. (σι)

Ἐπισλίβω, Μ. ψω (σλίβω). Θλίβω, ζουλίγω τι ἐπάνωθεν ἢ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του. (σλι) ἀφ' οὗ

Ἐπίσλιψις, εως, ἡ. Τὸ τὰ σλίβῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε ἐπάνωθεν, τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του.

Ἐπισοάζω, Μλ -άσω (σοάζω). κυρίως μὲν Κάθημαι, κάθομαι ἐπίτι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ κατὰ τὴν ἰδιαιτ. σημσ. τοῦ, κάθημαι ὡς ἱκέτης ἐπάνω εἰς τὰς ἀναβάθρας, σκελίδια, ναοῦ ἢ βωμοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῆς θεότητος· ἄδεν καὶ, θρηνῶ, ὀδύρομαι, εἶμαι εἰς θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 853. ὑπὸ' ἐπευχομένη καπισάζουσαι, Εὐριπ. Μήδ. 1409 ὑπὸς καὶ θρηνῶ καπισάζω μαρτυρόμενος δαίμονας. Παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 109. Ῥῆγ.

Ἐπισολόω, Μλ -ώσω (σολόω). Θολόνω ἢ βυπαίνω, τὸ τουρκ. μουρτατρεύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος· σιστίζω, ἀσχημίζω τίποτε ἐξωτερικῶς.

Ἐπισορεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπισωρεύω· ὁ ἐνστ. ἐπισορέω, μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγρφ.

Ἐπισόρνυμαι, (σόρνυμαι). Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ πλείστα. Συνονσιάζεται, βατεύει· μετὰ ὁστ. Λουκιαν. Ἔρωτ. «ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπισόρνυται· ἀλλὰ καὶ «ἐπισόρνυται γυναιξίνι, ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων.

Ἐπισορόω, (σορός). Γανοποιῶ, ἐγκαστρόνω, Βλήμ. Παιδ. Β'. 222.

Ἐπισορυβέω, Μλ -ήσω (σορυβέω). Θορυβῶ, προξενῶ, κάμνω σόρυβον, ταραχὴν προσέτι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. Δείχνω τὴν ἀρέσκειαν ἢ τὴν συναρέσκειάν μου εἰς, ἢ διά τι μὲ σόρυβον καὶ μεγάλας φωνάς. Χειροκροτῶ, ἢ σφυρίζω, σουρίζω διὰ νὰ ἐπαινέσω, ἢ περιπαίζω, περιγελάσω τίποτε, τὰ συνηθ. ἰταλ. ἀπλαούνταρ, ἢ σοφιάρω.

Ἐπισράσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ -ξω (σράττω, ἀνμλ.) συναιρ. ἀντὶ ἐπισαράσσω· (ἀσσω, υ —)

Πολυδ. Α'. 246.

*Ἐπισραύω, (σραύω). Συντρίβω, τσακίζω κατακομματιάζω τι προσέτι.

*Ἐπισρέξας, ασα, αν. Μτχ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπιτρεχω. Ἰλιάδ. Ν, 409.

Ἐπίσρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, μετὰ ταῦτα αὐξημένον. Ἰπποκρ. «σαρξ ἐπίσρεπτος».

Ἐπισρηνέω, Μλ -ήσω (σρηνέω). Θρηνῶ, κλαίω προσέτι, ἢ διάτι. ἀφ' οὗ

Ἐπισρήνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλαίῃ, θρηνῇ τις προσέτι, ἢ διά τι. Πλούταρχ. Π. στλ. 410.

Ἐπισρομβόω, (σρομβόω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ. Παθ. Πήγαινει γίνεται πηκτόν. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. «ἢν δ' ἐπισρομβωθῇ γάλακτι.

Ἐπισρύπτω, (σρύπτω, ἀνμλ.) = διαθρύπτω· Πλούταρχ. Διον. 17.

Ἐπισρώσκω, Μλ. ἐπισροῦμαι, ἀόρ. ἐπέσρορον (σρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ ἐπάνω πον ἢ ἐπί τι· μετὰ γεν. μεπισρ. νηός. Ἰλιάδ. Θ, 515. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ὁστ. «τὸν μβωμὸν καὶ ὑπὲρ. ἔννοιαν ὑβριστικῆς ἀτιμίας, Ἰλιάδ. Δ, 172. — 2) μετὰ αἰτ. «τόσσον ἐπισρώσεσθαι» Τόσον μακρυὰ πηδοῦν, Ἰλιάδ. Ε, 772. «σαύτως καὶ «μακρὰ ἐπισρ.α Ἡσιόδ. Ἔρ. 438.

Ἐπίσυμβρον, τό. Φυτὸν τῶν παρασίτων, ἐπὶ τὴν σύμβρον αὐξάνον· ἰδὲ ἐπίσυμον.

Ἐπισυμέω, Μλ -ήσω (συμός). Ἐπισυμῶ, ἔχω ὄρεξιν, πόθον, ἀγάπην, λαχταρίζω σὲ νὰ ἀπολαύσω, νὰ ἀποκτήσω τι. μετὰ γεν. ἀφ' οὗ

Ἐπίσυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπίσυμεῖ, ὀρέγεται, ἀγαπᾷ, αὐχεῖται νὰ ἀποκτήσῃ τις· ἔτι δὲ, Ἐπίσυμία, ἔφεσις, εὐχή. (υ)

Ἐπισύμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπίσυμῇ τις τίποτε. (υ)

*Ἐπισυμήτειρα, ἡ, Θηλκ. τοῦ ἑπμ.

Ἐπίσυμητής, ὁ. Ὅστις ἐπίσυμεῖ, ἔχει πόθον, εὔχεται νὰ ἔχῃ, νὰ ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ τίποτε· ἐραστής, φίλος, Ἡρόδ. 7, 6.

Ἐπισυμητικός, ἡ, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπίσυμῇ, εὐχητικὸς νὰ ἀπολαύσῃ τι. «τὸ ἐπισυμητικόν», Ἐπίσυμία. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐμπνέει ἐπίσυμίαν, κάμνει τινὰ νὰ ἐπίσυμῇ τίποτε. Ἐπρρ. ἐπισυμητικῶς.

Ἐπισυμητός, ἡ, όν. Ποθητός, ἀγαπητός, ἄξιος νὰ τὸν ἐπίσυμῇ τις. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. 10.

Ἐπίσυμία, ἡ (ἐπίσυμέω). «ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀγάπη, ὄρεξις, κλίσις τῆς ψυχῆς θερμὴ πρὸς ἀπόλαυσίν τινος. μετὰ γενε., ἢ καὶ πρός τι. τὸ πλεῖστον κατὰ κακὴν σημσ. Μανικὴ, ἀσελγὴς ὄρεξις, ἡδυπάθεια, ἀκρασία. — 2) Τὸ ποθούμενον, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας, Εὐρπ. Κύκλ. 428. Παρ. Πλάτ. Ἡ δύναμις τοῦ ἐπισυμεῖν· εἰς Κρατ. «οὐ δ' ἐπισυμία χαλεπόν, τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ ἄνεμος ἄλλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα.

Ἐπίσυμμα, ατας. Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἐπισυματίζῃ τις, παρὰ τό

Ἐπισυματόω, Μλ -άσω (συματόω). Θυματίζω προσέτι· βάλλω σύματα εἰς τὸ συματήριον καὶ συματίζω. (ατσω) Πλούτ.

Ἐπισύμιος, ὁ, ἡ. Μανέθ. Δ'. 565. = ἐπισυμητικός. (υ)

Ἐπίσυμις, ἴδος, ἡ. Στεφανάκι ἀπὸ λουλούδια, τὸ ὁποῖον ἐπλεκαν ὀλόγυρα εἰς τὸν λαιμόν, διὰ νὰ ἐμπέσουν τὴν εὐωδίαν του, παρβλ. ὑποσυμίς.

Ἐπισυμοδείπνος, ὁ, ἡ (ἐπίσυμέω, δεῖπνον). Ὅστις ἐπίσυμῇ νὰ δειπνήσῃ. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. Γ'. 6.

Ἐπίσυμον, τό. Φυτόν τι τῶν παρασίτων, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐπὶ τὸ εὐώδες φυτὸν σύμον, τὸ κοινῶς κουσκούτα· παρβλ. ἐπίσυμβρον.

Ἐπισύνω, = ἐπευθύνω. (υ — —)

Ἐπισυσιάζω, Μλ -άσω (συσιάζω). Θυσιάζω, προτοῦμαι σύσιαν μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἰς τι. — 2) Βάλλω σύμιαμα εἰς τὸ συμιατήριον.

Ἐπισύω, Μ. ύσω (σύω, ἀνμλ. ἂν μὴ προκριτώτερα ἢ παρὰ τὸ ἰσύω ἐτυμλγ.). Ἐφορμῶ τρέχω ὁρμητικῶς πον ἢ κατά τινος, διὰ ποδῶν, ποδός, ἢ ἐφ' ἁμάξης, Ἰλ. Σ. 175. «.. ποτὶ Ἴλιον, Τρῶες ἐπισύουσιν. Ὀδ. Π, 297. Ἐπὶ ὁρμῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ τοῦ, πρός τινα, καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ, τισί. — 2) Ἐπισυμῶ κατὰ πολλά· μετὰ Ἀπρμφ. Ὁμ. Ἔρ. 475. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1238. «νῦν σπεῖσ' ἐπισύουσα τέρεν στόμα». (κατ' ἄμφω τὰς σημσ. χρώνται οἱ Ἐπικοὶ μόνον τῷ υ, ἀλλὰ καὶ τῷ ι, μακρ. ὅταν ἡ θέλησιν τινες τὴν ἔτυμλ. τῆς λξ. παρὰ τὸ, ἰσύω, ὅπερ ὅμως ἀμφιβλ., ἐπειδὴ τὸ υ, ἐν τῷ τύπῳ, ἰσύω ἀεὶ βρχ. ἐστιν, ὥστε τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 175. ἔδει γράφεσθαι ἐπισύνουσι, καὶ ἐν Τμ. Ἔρ. 475. ἐπισύνω, κ. τ. τ. ἂν θελήσῃ τις νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· τὴν ὁποίαν καὶ ἡ σημσ. τῆς λξ. αὐτὴ δὲν δικαιοῖ· τὸ δὲ Ἰώτα ἐστὶ μακρ. κατὰ χρείαν τοῦ μέτρου καὶ διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν ὄρτσι, ὡς καὶ τὸ, ο, μάλιστα ἐν τῷ, ἀποείπω, ἀποέρσῃ, ἀποέρσεις, ἰδὲ Spitzn. vers. her. σλ. 85. 86.)

*Ἐπισύω, Μλ -ύσω (σύω, ἀνμλ.) Ῥίπτω θυμίαμα εἰς τὴν φωτιάν. — 2) Θυσιάζω ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1117. β') Θυτιάζω διά τινα ἀφορμήν. γ'.) Θυσιάζω μετά τινα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἄλλος τὴν θυσίαν του (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βραχ. συνηθ. ἐν τῷ μέλ. δὲ ἀεὶ μακρ.)

Ἐπισωρακίδιον, τό (σωρακ). Τὸ ἐπάνω τοῦ σωρακος φόρεμα. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 17.

Ἐπισωρακίζομαι, (σωρακίζω). Βάλλω τὸν σωρακα μετέπειτα. — 2) Ἐνδύω, ἁρματόνω τινὰ μὲ τὸν σωρακα. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 27.

Ἐπισωρήσσω, Μλ -ξω (σωρήτω). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω τινὰ ἢ στρατεύμα ἐναντίον τινός. Μέσως, ἐπισωρήσσομαι, Ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος, κινοῦμαι εἰς πόλεμον, ἢ ἐκστρατεύω κατ' αὐτοῦ. Ἀπολλών.

Ἐπισωῦσσω, Μ. ξω (σωῦσσω). Φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν σκρύνω, τὸν ἐγκαρδιόνω τινί· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ «ἐπὶ. κώπαις», Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1126. — 2) Προεύνω, ἐρεθίζω· ἐπὶ σκύλοις, Ἀχαμνίζω, ἀχαμνῶ· μετὰ αἰτ. «ἐπισωῦσσεται σκυλακας». Συνέσ. 320.

Ἐπίσωμος, ος, ὁ, ἡ· = ἐπίστωρ.

Ἐπίτομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφίεμαι.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἴστωρ). Συνειδώς, ἤτοι ὅστις ἠξεύρει καὶ αὐτὸς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει καὶ ἄλλος ἢ καὶ ἄλλοι· ὅστις ἔχει εἰδησιν κάποιος πράγματος, εἶναι συνήθως· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, μετὰ γεν. Κοϊντ. Σμυρν. Ἰ'. 373. «ἔργων κακῶν ἐπίστορας», «ἐπίστ. ἔργων μεγάλωνα. Ὀδσ. Ψ, 26.

Ἐπικαγχάζω, Μ. άσω (καγχάζω). Γελῶ μεγαλοφώνως, τὸ ἡμέτ. ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια, προσέτι ἢ διάτι.

*Ἐπικαγχαλάω (καγχαλάω). Χουϊάζω χρούμενα, ὑπερηφανεύομαι, καμαρένω διά τίποτε.

Ἐπικαθαιρέω, Μλ -ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.) Καταβαρίζω, καταιρνιμίζω, χαλνῶ, ἀφαιζω τι προσετι, ἢ μετέπειτα.

Ἐπικαθαίρω, Μλ -αρῶ (καθαίρω). Καθαρίζω, πατρεύω τι προσέτι. Ἱπποκρ. Ἡρίσ. Ἰ'.

Ἐπικαθέζομαι, Μλ -εδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) Κάθημαι, κάθομαι ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοφ. Πλουτ.

Ἐπικαθεύδω, Μλ -ευδήτω (εὕδω, ἀνμλ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικάθημαι, (ἧμαι, ἀνμλ.) Καθίζομαι, κάθημαι, κάθομαι πλησίον, ἢ ἐπάνω τινός· μετὰ ὁστ. το πλεῖστον, σπανιώτ. μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου. — 2) Πολιορκῶ, στρατοπεδεύω· μετὰ ὁστ.

*Ἐπικαθιζάω, = ἐπικαθίζω.

Ἐπικαθίζω, Μ. ίσω (ἵζω, ἀνμλ.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τι. 2) οὐδέτ. Κάθημαι ἐπί τι, ἢ πλησίον τινός, ἐξαιρ. πολιορκῶ πόλιν τινά· μετὰ ὁστ.

*Ἐπικαθίημι (ἵημι). Ἀφίνω τι κάτω ἐπάνω εἰς τι, καταβυθίζω τε· κρημνίζω, ῥίπτω κάτω τίποτε ἐπάνω εἰς τι· μετὰ ὁστ. (Περὶ τῆς προσωδίας ἰδὲ τὸ ἀπλοῦν ἵημι.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπικάθισμα, τό (ἐπικαθίζω). Κάθισμα ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπικαθίστημι, Μλ. ἐπικαταστήσω (ἵστημι). Βάλλω τι καὶ σταθῇ που πρότερα τι, ἐπάνω ἢ πλησίον. Θουκυδ. Δ'. 130. φυλακὴν ἐπικαθίσταντο, 2) Βάλλω, ὁρίζω, ἐγκαταστήνω τινὰ εἰς τι μετά τινα ἄλλον. ΙΙ ἐπικαθίστημι στρατηγόν. Θεόδ. οἱ ἐπικαθιστάμενοι Ὅσοι εἶναι ἐγκαταστημένοι εἴς τι ἀξίωμα μετά τινα, ὕστερα ἀπὸ ἄλλον τινά· ὅσοι διαδέχονται ἄλλους εἰς λειτουργητίας, δουλεύσιμες τῆς πολιτείας, οἱ ἐπιδιστ. ἀρχοντες. Πολβ.

Ἐπικαινίζω, Μ. ἴσω (καινίζω). Ξανακαινουργόνω τίποτε.

Ἐπικαιροτομέω, = ἐπικαιρίζω.

Ἐπικαινουργέω, Μλ -ήσω (καινουργέω). Μεταχειρίζομαι πάντοτε νέον, καινούργιόν τι, κάθε τόσον νέας ὑποθέσεις. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. Δογ. λ'. 10.

Ἐπικαινόω, Μλ -ώσω (καινόω) νόμους· Ξανανεόνω τοὺς νόμους, μεταβάλλω, ἀλλάζω τοὺς νόμους κατὰ τὴν θέλησιν, ἀρέσκειαν μου· παραβαίνω τοὺς νόμους. Αἰσχύλ. Εὐμ. 690.

Ἐπικαιρία, ἰας, ἡ. Ἁρμόδιος καὶ ἐπιτήδειος καιρός· καλὸς ἁρμόδιος τόπος· καλὴ εὐκαιρία εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε.

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν πρέποντα, ἀναγκαῖον καιρόν, εἰς ἁρμοδίαν εὐκαιρίαν· εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, καλόν, σύμφωνον μὲ τὸν καιρόν, τρόπον, ἢ μὲ τὸ πρᾶγμα· μετὰ γεν. παρὰ Σφκλ. Αἰ. 1406. «τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὅσιον θεᾶς ἐπίκαιρον». ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἰταλ. ὀπportuno. — 2) ἐνεργ. Πανσήποτέ τι, τὸ ὁποῖον χρειάζεται τις, ἔχει χρείαν αὐτοῦ, τῷ εἶναι πολὺ ἀναγκαῖον, ὡς τε γινόμενον ἢ συμβάν, γίνεται εἰς ἁρμόδιον, εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· μετὰ ἀπρμρ. οἱ Θεραπεύσασι ἐπικαίριοι Τῶν ὁποίων ἡ κατάσασις τῆς ὑγιείας ἀπειτεῖ ἀναγκαίως δερκπείαν· παρὰ Ξνφ. Κρ. π. 8, 3, 25. καὶ αὐτόθι 3, 3, 11. 12., ἐπικαίριοι εἰσὶν οἱ πρώτιστοι, σημαντικώτατοι, ἀναγκαιότατοι εἰς τὸ στράτευμα, τοῦτ' ἔστιν οἱ στρατηγοί· ἄνευ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, ἀφεύκτου. — 3) Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, ὅ,τι εἶναι πρὸς καιρόν, ὀλίγης διαρκείας, πρόσκαιρον. Ἐπρρ. ἐπικαιρίως.

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἐπικαίριος, Πνδ. μετὰ γεν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συμφέρον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον, χρήσιμον εἴς τι, Σφκλ. Αἰ. 1406.

Ἐπικαίω, Μ. αὔσω Ἀττ. ἐπικάω (καίω, ἀμλ.) Καίω ἤτοι ἀνάπτω τίποτε ἐπάνω που, κεπικ. πορ. Ἀνάπτω φωτιὰν εἰς τὴν παρεστιὰν, Ὁμ. Ἰμ. Ἀπλ. 493. 509. Καίω τίποτε, τὸ βάλλω νὰ καῇ ἐπάνω που, π. χ. κεπικ. βωμὸν· Ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον. — 2) Καίω τι ἐπιπολαίως, ἐπάν' ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸ ἔξω μέρος του· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. κἐπικάει τὸν φλοιόν, καὶ παθ. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. Πλάτ. Ἐπστ. 7. ἐν γένει, καίω τίποτε.

Ἐπικαλλωπίζομαι, Μλ -ήσομαι. (καλλωπίζομαι) Σταχολογῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ θερίσουν τὰ χωράφια ζητῶ καὶ συνάζω, μαζόνω, τὰ ἀπομεινάρια ἀπὸ τὰ στάχυα. παρὰ Λουκιαν. κατὰ μεταφορὰν οἱ εὐλαβεῖς συνέδεσν ἐπικαλλωπισόμενοι.

Ἐπικαλαμίς, ἰδος, ἡ. ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ ἐπισκαλμίς. Παρὰ Ἀγαθίᾳ Ε'. καὶ πτῦα ὡς πλείστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπασάμενοι.

Ἐπικαλέω, Μλ -έσω (καλέω, ἀμλ.) Καλῶ, κράζω τινὰ εἴς τι, ἢ νὰ ἔλθῃ πλησίον μου, πρὸς ἐμέ· Μέσ. Κράζω τινὰ εἰς βοήθειάν μου, νὰ ἔλθῃ νὰ μοὶ βοηθήσῃ· «Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευσαν» Θεόδ. ἰδὲ ἐπίκλητος. — β'.) Κράζω τινὰ μὲ τὸ ὄνομά του· μετὰ αἰτ. — γ'.) Παρονομάζω, ἢ ἀδίκως εὐχαίζω παρανόμι εἰς τιν· μετὰ αἰτ. «ἑαυτὸν ἐπεκάλει». — δ'.) Ἀναφέρομαι εἰς τινα, λέγω ὅτι αὐτός μοὶ εἶπεν, ἐπρόσταξέ τι, ἔκαμε τίποτε κ. τ. τ. μετὰ αἰτ. — ε'.) τινί τι. Ἐγκαλῶ κατηγορῶ, ὑπομιζω τινὰ πταίστην ἢ ἔνοχον. Θουκυδ. Β'. «ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι», ὡς τὸ ἐγκαλέω· ἰδὲ ἐπίκλημα.

Ἐπικαλλύνω, Μλ -υνῶ (καλλύνω), Στολίζω καλλωπίζω τι ἀπ' ἐπάνω. Θεμίστ. Δόγ. λβ'. σελ. 359.

Ἐπικάλυμμα, ατος, τό (ἐπικαλύπτω). Πᾶν ὅ,τι τίθεται, βάλλεται ἐπάνω, ἢ ἐπάνωθεν τινός· σκέπασμα. Τρπε. Πρόφασις. — 2) Ἡ οὐρὰ τῆς ἀραβίδας. Ἀριστ. Ζ. ἱστ. (ᾳ).

Ἐπικαλυπτήριον, τό = ἐπικάλυμμα. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐπικαλυπτήριος, α, ον. Ἐπικαλύπτων, σκεπάζων τι· παρὰ τὸ

Ἐπικαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Σκεπάζω περιτυλίγω, σκοτίζω ἢ ἰσχνόνω τίποτε, Εὐριπ. Ἡρακλ. 642. «βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψανις». ἔξαιρ., Σκεπάζω ὅλον τι, κατασκεπάζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος. π. χ. ἐπὶ χιόνος, Ξνφ. Κυνγ. 8, 1. ἀφ' οὗ

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκεπάζῃ, κατασκεπάζῃ τις τίποτε. (ᾳ)

Ἐπικάμνω, Μλ -καμοῦμαι (κάμνω, ἀμλ.) Λυποῦμαι, ἀχθομαι, ἀσημονῶ μετέπειτα, ἀφ' οὗ συνέβη τι. μετὰ δοτ. Ἀριστιπ. παρ' Λίλιαν. Πλ. Ἱστ. 1Δ'. 6. «μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν». Σημειωθείτω καὶ ὁ εἰς τοῦτον τὸν μέλ. σολοικισμὸς τοῦ διδασκάλου Νούμα, ἐπικαμῶ, σημειοῦντος αὐτόν.

Ἐπικαμπή, ἡ (ἐπικάμπτω). Κύρτωμα, λύγισμα· τὸ νὰ εἶναι τίποτε λυγισμένον ὡς ἡμιτελλήνιον, ἢ ὡς δρέπανος, ἐρεπάνι. Ἡρόδ. 1, 180. Ἀνάκαμψις, ἀναστροφή· τὸ νὰ στρέφῃ, γυρίζῃ τις τι πλαγίως, πρὸς τὸ πλάγιον «ἐνεγκεῖς, ἄφη, ὦ Χρυσάντα, εἶδα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνταιζω Ξνφ. Κρ. π. 7, 1, 6.

Ἐπικαμπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, γυρτόν, ὡς τὸ ἡμισυ φεγγάρι, ἢ ὡς δρεπάνι.

*Ἐπικάμπιος, ὁ, ἡ, σπανιώτερος πρασχηματισμ. τύπος ἀντὶ ἐπικαμπής· «τὸ ἐπικάμπιον τῆς σπάθας. Πλτχ. 8, 346.

Ἐπικάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κυρτόνω, λυγῶ, λυγίζω τι, τὸ κάμνω γυρτόν, καμπύλον, καμαρωτόν, Ξνφ. — 2) Στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγι. Τρπε. Γυρίζω τινος τὸν νοῦν, καταπείθω τινά, τὸν κάμνω νὰ κλίνῃ εἴς τι, τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου, τὸν κάμνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε παρὰ ὅ,τι εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ· Γυρίζω τὸ στρατεύμα πρὸς τὸ πλάγι τοῦ ἐχθροῦ διὰ νὰ τὸν πάρω ἀπ' ὀπίσω.

Ἐπικαμπύλος, ὁ, ἡ (καμπύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, Ὁμ. Ἰμ. Ἐρ. 90. (υ)

Ἐπίκαμψις, εως, ἡ· = ἐπικαμπή.

Ἐπικανθίς, ἰδος, ἡ· = ἐγκανθίς. Πολυδ. Β'. «τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί, ὧν αἱ ῥῖζαι ἐγκανθίδες καὶ ἐπικανθίδες».

Ἐπίκαρ, Ἐπίκαρ. Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι· κατακέφαλα. ἀναγινωσκ. ἐν Ὁ. Π, 392. «. . ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπίκαρα. ἰδὲ κάρ· αὐτιδτ. τῷ ἀνάκαρ.

*Ἐπικαρδιάω = καρδιάω.

Ἐπικαρπία, ἡ (ἐπίκαρπος). Τὸ νὰ ὠφεληθῇ, μεταχειρίζηται τις εἰς ὄφελός του τοὺς καρποὺς τῆς γῆς· ἐν γένει, πρόσοδοι, εἰσόδημα, ὀφελος, κέρδος, τόκος. διάφορον ἔκτινος. — 2) Δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ ἀναλόγου μέρους ἀπὸ καρποὺς, γεννήματα, ἢ ζῶα· δεκατιά. Πλάτ. Νομ. ΙΙΙ'. «τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γραμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις Φυλέταις». Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β'. 1. «ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπία· πρόσοδος καὶ δεκάτη καλουμένη, ὅπου νῦν κατὰ τὸ τῆς Λεῦκ. Χειρόγραφεῖται, «ἀπὸ τῶν βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη», οὕτω καὶ ἐν Κεφ. Β'. 15. αὐτόθ. καὶ αὐτό τε τὸ γραφὲν (βόσκημα) καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισαμένοις, Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Θ. σελ. 402. καὶ παρ' Ἀνδοκ. δ. 43. «ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐκλέξαι ἐνενήκοντα μνᾶς», ἀφ' οὗ

Ἐπικαρπίδιος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος κεκαποῦ τινος. Διόδωρ.

Ἐπικαρπίζομαι, Μλ -ίσομαι (καρπίζομαι). Ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις τόπου τινὸς σπείρωντάς τον κατὰ συνέχειαν, ὥστε δὲν καρποφορεῖ πλέον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η'.

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Καρποφόρος· καρπηρός, κέρδους, ὠφελείας πρόξενος, Ἐπίθ. τοῦ Διός καὶ ἄλλων θεοτήτων. «τὰ ἐπικάρπια» Οἱ μύτκοι, οἱ κυκλοί, τὸ παρ' ἡμῖν χυδαῖ. κουντσάνια, κουντσάνια, πιάδια, τῶν καρπῶν, Φανίας ὁ Ἐρεσιακὸς παρ' Ἀθην. Β'. — 2) (Καρπός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως εἰς τὰς πρώτας ἀλειδώσεις τῶν δακτύλων, τὸ ἀντίθ. τῇ παλάμῃ, ὅπου συνεζύζουν νὰ φιλοῦν τὸ χέρι. «ὄψεις ἐπικάρπιοις». Φιλόστρ. Ἐπιστ. 39. Τὰ βραχιόλια.

Ἐπικαρποκολογέομαι, Μλ -ήσομαι (καρποκολογέω) μετά αἰτ. Ἀφ' οὗ θερίσουν, τρυγήσουν, συνάξουν τοὺς καρποὺς, τὰ γεννήματα, σταχολογῶ, μαζόνω τὰ ἀπομεινάρια αὐτῶν. Ἰωσήπ. Μακκαβ. Γ'. Μέσ. «ἐπικαρποκολογέομαι τοὺς ἀμητούς».

Ἐπικάρσιος, ία, ιον. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ διακατλατ. (ἐπίκαρ, κάρ) ὡς τό, ἐγκάρσιος. Μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατωκέφαλα· πᾶν ὅ,τι ἀναποδογυρίζεται, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω· ὅ,τι λυγᾷ, βαίζῃ, δείχνει ὅτι μέλλει νὰ ἀναποδογυρισθῇ· «τῆνες ἔφερον» ἐπικάρσιαιν Τὰ παράβια ἐσπρωχνοντο ἀπὸ τὸν ἄνεμον τόσον, ὥστε ἐβάζιζαν καὶ φαίνονταν ὡς νὰ ἤθελεν ἀναποδογυρισθοῦν, Ὀδσ. Ι, 90. Παρ' Ἡρτ. κεῖται τὸ λεξ. ἐν γένει ἀντιθ. τῷ, ὀρθίως Πλάτ. στραβά, βαίστά, 1, 180. ζ, 101. ἔστι δὲ καὶ μετὰ γεν. 7, 34.

*Ἐπικάστη, ἡ· κυρ. Ὁμ. Ἡ μήτηρ τοῦ Οἰδίποδος, Ὀδσ. Δ. 271. ἡ ἄλλως Ἰοκάστη.

Ἐπικαρνεύω, Μ. εὔσω (καρνεύω). Ἀρτύω, βάλλω προσέτι ἢ μετέπειτα ἄρτυμα εἰς τι φαγητόν· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπικαταβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀμλ.) Καταβαίνω, πηγαίνω πρός τὰ κάτω τόπου ἢ μέρους, ἢ πράγματός τινος· «ἐπικαταβῆναι εἰς Πλαταιάς». Πρόδοτ. 9, 25. Νικοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινός, ὅστις εὑρίσκεται εἰς κατώτερα, χαμηλότερον τόπον ἢ μέρος· ἐκστρατεύω κατά τινος πρὸς ἢ εἰς τὸ περιγιάλι, εἰς τὰ παραθαλάσσια· καταβαίνω που μετέπειτα. — 2) ὡς τό, ἐπεξέρχομαι, Εὐγαίνω, τρέχω κατόπι διὰ νὰ τιμωρήσω, ἐκδικηθῶ διά κάμμιαν πρᾶξιν διά τι πρᾶγμα. Ἡρακλ. Πίν. 224.

Ἐπικαταβάλλω, Μλ -βαλῶ (βάλλω, ἀμλ.) Ῥίπτω κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ τίποτε κάτω εἰς τι ἢ πρόσετι· ἀφίνω νὰ κρεμασθῇ τι πρὸς τὰ κάτω. Ξενοφ. Κυν Δ'. 3. «μμεισθώσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα». Κρεμοῦν κάτω τὰ ὦτία, αὐτία των.

Ἐπικαταγελάω, Μλ -άσω (γελάω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι ἢ τινα ἀπόμη περισσότερον. Σέξ. Ἐμπ. Μαθ. Β'. 58. (ασω)

Ἐπικαταγνυμι, Μ. ἐπικατάξω (ἄγνυμι, ἀμλ.)

Δημόσιο Κέντρο Ιδιαίτερης Βιβλιοθήκης

κατασυντρίβω, κατατρακίζω, κατακλαίζω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπικατάγω, Μ. ξω. (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, φέρω, ὑδηγῶ τι, ἢ ἔρχομαι μὲ ἀμάξι κάτω που, προσέτι, μετέπειτα, κατόπι. Παθ. καὶ Μέσ. ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὸν λιμένα, ἢ πρὸς τὰ παραθαλάσσια. Θουκυδ. Δ'. μὴ δὲ ὑστέρα αὐτῆς ἐπικαταγεται. (ε)

Ἐπικαταδαρθάνω, Μλ. -δαρθήσομαι (δαρθάνω, ἀνμλ.) Ἀποκοιμῶμαι εἰς τι ἢ ἐν ᾧ κάμνω τι, ἢ μετέπειτα. Πλάτ. Πολ. 534. D.

Ἐπικαταδέω, Μλ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω τίποτε ἐπάνω που, ἐπάνω εἰς ἄλλοτι δεμένον, πλησίον εἰς τι· δένω πληγήν τινα ἢ πληγωμένον, πάσχον μέλος τι.

Ἐπικαταδύομαι, Μλ. -δύσομαι (δύω, ἀνμλ.) Καταβυθίζω, βουτῶ τι ἀπάνω ἐπὸ τι, μετέπειτα. Πηγαίνω, κρύπτομαι ὑποκάτω εἰς τι· Πολυδ. Α'. 108.

Ἐπικαταθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, προσέτι, ἐπάνω ἀπὸ τινα τόπον. Δίων. Κάσ. σὺχὶ δὲ κατατρέχω ὡς ἄλλος τις ἐξήγησε τὴν λέξιν.

Ἐπικαταίρω, Μλ. -ερῶ. (αἴρω, ἀνμλ.) Ἀφίνομαι ἀφ' ἑαυτοῦ μου ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἰς τι, πίπτω ἐπάνω εἰς τι. μετὰ ὁρμὴ. Παρὰ Πλουτάρχ.

Ἐπικαταικαίω, Μλ. -αύσω (καίω, ἀνμλ.) Καταικαίω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Διβάν.

Ἐπικατακλείω, Μλ. -σω (κλείω). Κατασφαλνῶ, κατακλειδόνω, κατακρύπτω τίποτε, Ψευδ. Ἀναγν. αὐτὴ τοῦ, κατακλείω, μόνον παρὰ Ξνφ. Ἱρ. π. 4, 1, 18. ὅπου παράβλ. Poppo.

Ἐπικατακλίνω, Μλ. -νῶ (κλίνω). Ἀκουμβῶ τι ἐπί τι, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω που.

Ἐπικατακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω), Πλημμυρίζω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Ἡρόδοτ. Γ. 107.

Ἐπικατακοιμάομαι, μέσ. παθ. = ἐπικαταδαρθάνω. Ἱρόπ. 4, 172.

Ἐπικατακολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ μετέπειτα, ὕστερον, κατόπιν. Σχολ. Πινδ.

Ἐπικαταλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Τρέχω, πηγαίνω κατάπι τινός καὶ τὸν προφθάνω· καταπλακώνω τινὰ ἔξαφνα, Ἡρόδ. 1, 79. ὅπου μὲν τοι ἀμφιβ. ἢ ἀνάγνωσ., βεβαίως δὲ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 44. καὶ Πλάτ. Τιμ. σλ. 3α, C.

Ἐπικαταλλαγή, ἡ (καταλλάσσω). Τὸ περιπλέον, τὸ ὁποῖον δίδει ἢ λαμβάνει τις ἀλλάζωντας ἄσπρα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἄζιο. Θεόφραστ. Χαρακτ. Λ. περὶ Αἰσχρουέρδ.

Ἐπικαταμένω, Μλ. -ενῶ (μένω, ἀνμλ.) Μένω, διατρίβω που προσέτι, ἀκόμη περισσότερον καιρὸν, Ξενοφ. Κυρουπ. 1. 2. 11.

Ἐπικαταμωκάομαι, = καταμωκάομαι. Πολυδ. Η'. 77.

Ἐπικαταμωμέομαι, = καταμωμέομαι, Σχόλ. Ἀπολ. Ἀργ. 3, 790.

Ἐπικαταπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἀνωθεν ποθεν ἐπάνω που, μετέπειτα. Ἰώσηπ.

Ἐπικαταπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, πλαγιάζω ἐπάνω που. (ι) Λουκιαν.

Ἐπικαταπλάσσω, (πλάσσω). Βάλλω ἔμπλαστρον ἐπάνω εἰς τι. Ἱπποκράτ.

Ἐπικαταπλέω, Μλ. -εύσομαι καὶ -σοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.) Ἁρμενίζω, κάμνω πανιὰ ἀναντίον τινός, ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι κατά τινος. Διοδ. Σικελ.

Ἐπικαταπρήθω, Μλ. -ήσω (πρήθω, ἀνμλ.) Καταικαίω τίποτε ἐπάνω που. Ἀππιαν.

Ἐπικαταῤῥάομαι, Μλ. -ράσομαι (ἀράομαι, ἀνμλ.) Καταρῶμαι, καταριοῦμαι, προσέτι λέγω ἀκόμη περισσοτέρας κατάρας ἐναντίον τινός.

Ἐπικαταῤῥάσσω, Μλ. -ξω (ῥάσσω). Πτυπῶ ἐπάνω που δυνατά. Οὐδετ. Πίπτω ὁρμητικῶς ἐπί τι.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ (κατάρατος) = ἐπάρατος, Κατηραμένος. (υ υ – –).

Ἐπικαταῤῥέω, Μλ. -εύσω (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχει, χύνεται τι ἀνωθεν ἐπάνω που ἢ εἰς τι.

Ἐπικαταῤῥήγνυμι, Μλ. -ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Κατασχίζω, καταξεσχίζω, κάμνω τι νὰ σκάσῃ κατακορμάτιασθῇ ἐπάνω που, μετέπειτα. Παθ. Σκάζει κατακορμάτιάζεται τι ἐπάνω που.

Ἐπικαταῤῥίπτέω, καὶ ἐπικαταῤῥίπτω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι κάτω ἐπανωθεν ποθεν ἐπάνω εἰς τι, μετέπειτα. Ξενφ. Ἀνβ. 4, 7, 9. (ι)

Ἐπικατασείω, Μλ. -σω (σείω). Σείω, κουνῶ, τραντάζω τι πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἰς τι. Ἰώσηπ.

Ἐπικατασκάπτω, Μλ. -ψω (σκάπτω). Κατασκάπτω τι προσέτι· σκάπτωντας ὑποκάτω κάμνω τι νὰ πέσῃ, κατεδαφίσθῃ παροκρούω, κατακαλνῶ τι. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 30. ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον, Ἔπεσε τὸ σπήλαιον καὶ κατεπλάκωσε, καὶ ἐπαράχωσε τὸν κλέπτην.

Ἐπικατασκευάζω, Μλ. -άσω (σκευάζω). Κατασκευάζω, φκιάνω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν τίποτε προσέτι, μετέπειτα. Δίων Κάσ. Ν. 23.

Ἐπικατασπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε κάτω ἐπάνω εἰς τι, μετέπειτα. Ἱπποκράτ.

Ἐπικατασπένδω, Μλ. -πείσω (σπένδω, ἀνμλ.) Χύνω τι ὑγρὸν εἰς θυσίαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικαταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Στρατοπεδεύω ἀντικρύ τινος. Πολύβ. Ε'. 46.

Ἐπικαταστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρεφογυρίζω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πλησίον προσέτι, ἐπάνω που.

Ἐπικατασφάζω, καὶ ἐπικατασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Σφάζω, σουάζω, φονεύω ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἐπάνω που.

Ἐπικατατέμνω, Μλ. -εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Σκίπτωντας δουλεύωντας μεταλλεῖον τι, τὸ συνηθ. τουρκοβάρβ. μαντέμι, εὐγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά του. Δμσθ.

Ἐπικατατρέχω, Μλ. -ταδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Κάμνω ἐπάδρομὴν, ἤτοι ὁρμὴ ἔξαφνα κατά τινος, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του μὲ ἔξαφνον ὁρμὴν καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ καὶ τ. τ.

Ἐπικαταφέρομαι, ὡς παθ. Μλ. ἐπικατενεχθήσομαι (φέρω, ἀνμλ.) Κινοῦμαι ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω προσέτι· πηγαίνω, ἢ τρέχω τὸν κατήφορον· ἀφ' οὗ

Ἐπικατάφορος, ὁ, ἡ. Κατηφορικὸς, ἐρημωδὴς. Πᾶν ὅ, τι κλίνει, βαίζει καὶ εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, κυλισθῇ κάτω. Τρπε. Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπᾷ, ὀρέγεται τίποτε καὶ ζητεῖ ἀπερίσκεπτα νὰ τὸ ἀπολαύσῃ, ἢ κυριεύεται εὐκόλα ἀπὸ αὐτό· πρός τι. Δεκήν. ἐπικατάφορος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Ἐπικαταψάω, Μλ. -ήσω (ψάω, ἀνμλ.) Σκάπτω, σκαλίζω ἐπάνω που, ξεσχίζω, ξουρανίζω τι ἐπιπολαίως. Στραβ. Β'. σελ. 1187.

Ἐπικαταψεύδομαι, Μλ. -εύσομαι (ψεύδομαι). Λέγω ψεύματα διὰ νὰ βλάψω τινά. Θουκυδ. Ζ'. 74. πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν Ἐν γένει, ψεύματα προσέτι, λέγω ἀκόμη περισσότερα ψεύματα, λέγω ψεύματα ἐπάνω εἰς ψεύματα. Ἡρόδ. 3. 63.

Ἐπικαταψήχω, Μλ. -ήξω (ψήχω). Χαϊδεύω ἔπειτά τινα μὲ τὸ χέρι καὶ τὸν καταπραύνω, ἡμερόνω. Ἀππιαν. Πολ. Β'. 145.

Ἐπικατεῖδον, Ἀπρμφ. ἐπικατιδεῖν (εἶδον, ἀνμλ.) Ἀόρ. ἄνευ ἐνστ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυτάζω τι ἀνωθεν ποθεν πρὸς τὰ κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐπικατείμι, Ἀπρμφ. ἐπικατεῖναι (εἰμί). Καταβαίνω, ἔρχομαι, προσέτι, ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. Θουκυδ.

Ἐπικατενέγκω, = ἐπικαταφέρω.

Ἐπικατεράω, Μλ. -ατσω (ἐράω). Χύνω ἀνωθεν ῥευστόν τι ἐπάνω που, προσέτι. Γαλην. κατὰ Τόπ. 7.

Ἐπικατέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἐπικάτειμι. Ἱπποκρ.

Ἐπικατέχω, Μλ. -καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ, βαστῶ τι στερεὰ πλησίον, ἔτι μᾶλλον, ἐπάνω εἰς τι. Διον. Ἁλικ. καὶ Λουκιαν.

Ἐπικατηγορέω, Μλ. -ήσω (κατηγορέω). Κατηγορῶ, μαλώνω τινὰ ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις. - 2) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι καὶ διαχωρίζομαι· προσθέτω καὶ ἄλλο ἐπίθετον εἰς τι ἀφ' οὗ

Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ. Προσθεμένος ὁρισμός, ἢ διορισμὸς πράγματός τινος. Διονύσ. Ἁλικ. Δ'. 66. ἐπικατηγορήσει τοῦ σχήματος.

*Ἐπικατηγορία, ἡ = τῷ προηγμ. Σεξτ. Ἐμπ.

Ἐπικατοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω). Κατοικῶ πλησίον, εἰς τὴν γειτονείαν. Κίβ.

Ἐπικατονομάζω, Μλ. -σω (ὀνομάζω). Ὀνομάζω τι ἢ τινα κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός, ἢ δίδω εἰς τε τὸ ὄνομά τινος. Κλήμ. Παιδ. Β'. σελ. 168.

Ἐπικατορθόω, Μλ. -ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλὰ, ἀναλόγως πρός ἄλλο τι, κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός, ἢ μετέπειτα. Διον. Ἁλικ.

Ἐπικατύω, Μλ. -ύσω (κατύω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλοτι, ἀμπαλώνω, μπαλώνω, διορθόνω, τὸ τουρκβ. μερμετίζω τίποτε. Πολυδ. Ζ'. 82.

Ἐπικαυλόφυλλος, ὁ, ἡ (καυλόφυλλος). Πᾶν φυτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει φύλλα εἰς τὸν καυλὸν εἰς τὸ πιάτ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η'. 9.

Ἐπίκαυμα, ατος, τό (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἑκάη, κατακάη· ὅ, τε ἑκάη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του, ἤτοι ἐκαφαλίσθη· καύσιμον, καφαλίσμα. - 2) Φουσκαλίδες, ἐξοχὲς, σπυράκια εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, πέτσαν τοῦ σώματος ἀπὸ ἐσωτερικὴν καῦσιν γεννώμενα. Γαλ. Ἐξηγ. ἐπίκαυμά ἐστὶν ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἐλκωθῇ, ἢ καὶ βραχὺ βαθύτερα γένηται· ἐξαίρ. εἰς τὸν κερατοειδῆ ὑμένα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ (ἐπικαίω). Τὸ νὰ καίῃ, κατακαίῃ, καφαλίζῃ τις τίποτε· καύσιμον, καφαλίσμα κατακαύσιμον - 2) = ἐπίκαυμα. Διοσκορ.

Ἐπίκαυστος, καὶ ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἑκάη, κατακάη, ἐκαφαλίσθη, ἐκάπι εἰς τὴν κορυφήν του· τῷ διατιθ. τύπῳ χρῆται Ἡρόδ. 7, 71. 74.

Ἐπικαυχάομαι, Μλ. -ήσομαι (καυχάομαι) τινί· Καυχῶμαι εἰς ἢ διά τι, ἢ κατά τινος· ἀφ' οὗ

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καυχᾶται, ὑπερηφανεύηται τις εἴς τι ἢ διά τι, ἢ ἐναντίον τινός. Ἑρμογ.

Ἐπικαχλάζω, Μ. άσω (καχλάζω). Ἠχῶ ἐπάνω εἰς τι καὶ κάμνω ἰδιαίτερόν τινα ἦχον, τὸ ὁποῖον ἡμῖν κοινὸν πλατσκαλίζω. ἐπικαχλάζει πέτρα. Ἀπλ. Ῥόδ.

Ἐπικάω, Ἀτε. ἀντὶ ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, Μλ. -κείσομαι, Ἀπρμφ. ἐπικεῖσθαι, μέσ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνμλ.) Κεῖμαι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίσκομαι, εἶμαι πλησίον τινός· εἶναί τι σφικτά, καλά ἁρμοσμένου εἰς τι, Ὀδσ. 2, 10. παρβλ. ἐπικλίνω. Κεῖμαι ἀπάνω εἰς τι, κείτομαι μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἐπάνω του. Τρῶκ. ἐπικείσεται ἀνάγκη· Θέλει σὲ βιάσει, στενοχωρήσει ἡ ἀνάγκη, Ἰλιάδ. Ζ, 458. Ἐν γένει, Καθῆμαι, κοίτομαι, εὑρίσκομαι πλησίον που· μετὰ δοτ. Ἡσ. Θγν. 143. Ἡσίοδ. «ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετόπῳ» ἤθελε γλάσσῃ αὐτὸ ἐπίκεινται ἀντὶ Δὲν ἠξεύρουν νὰ σιωποῦν. Θεογν. 413. – Κεῖται, εἶναι πλησίον, παρόν, πρόχειρον, εὔκολον· «ἐπικείμενα σκώμματα» – 2) Ἐνοχλῶ τινὰ μὲ παραλήσεις, δὲν τὸν ἀφίνω, δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν παρακαλῶντάς τον διὰ τίποτε· ἀλλὰ κατὰ σημ. ἐχθρικῆν, Κατατρέχω, στενοχωρῶ τινα ἀκατάπαυστα, τὸ κοινοτ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν· μετὰ δοτ. Θουκυδ. Ζ'. «ἐπεχωροῦντει αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους». «Ἐπικείται τιμωρίᾳ» Εἶναι διωρισμένη τιμωρία διά τι, ὅστις τὸ κάμει τιμωρεῖται, παιδεύεται, Λεξ. 3. τλ. 78. – 4) Παίτ. Ἔχω τι ἐπάνω μου κείμενον, ἢ εἶναί τι βαλμένον ἐπάνω μου ἐξαιρ. κατὰ μετχ. ἐπικείμενος, ἐνίοτε μετὰ κίτ. «ἐπικείμενος κυνέην· τραγῳδοί ἐπικείμενοι κρανῇ», Ἔχοντες ἐπὶ, εἰς τὰς κεφαλάς περικεφαλαίας, καὶ λ. τ. τ.

Ἐπικείρω, Μλ. –ερῶ, Ἐπκ. κέρσω (κείρω), Θερίζω, κόπτω, κατεδαφίζω τι κόπτωντάς το «Πτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας», Ἐξέρισε μὲ τὸ σπαθί του τὰς ἐμπροσθινὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, Ἰλιάδ. Π. 394. Κουρεύω, κορφολογῶ φυτόν τι ἐν ὅσῳ εἶναι τρυφερόν, διὰ νὰ αὐξήσῃ καλήτερα. «ἐπικ. σίτινι». Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Π. – 2) Τρῶκ. Ἐμποδίζω, καταπαύω τι· ὅπου ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὅμρ. Ἰλιάδ. Ο, 467. Π. 120. «ἐπεὶ μήδεα κείρεινι Τὰς ἐπιβουλάς, τὰ βουλεύματα, τὸ ἐξ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. τοὺς πλάνους. Ἰδὲ κείρω.

Ἐπικεκρυμμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Παρακ. Μετοχ. τοῦ, ἐπικρύπτω. Κρυφά, σκεπαστά.

Ἐπικελαδέω, Μλ. –ήσω (κελαδέω). Φωνάζω πρότερ· ἢ διά τι, ἐξαιρ. ἐπαινῶ τι, δείχνω ὅτι μοὶ ἤρεσέ τι φωνάζωντας δυνατά. Ἐνταῦθα ἀνέγνωσι καὶ τὸ Ὅμρ. «ἐπὶ δὲ Τρῶας κελάδησαν» Ἰλιάδ. Θ, 542. Σ. 310. Μεγαλοφώνως ἐκρότησαν, μετ' εὐφημίας ἐβόησαν.

Ἐπικέλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάξῃ τις πρός τινα διὰ νὰ τὸν θαῤῥύνῃ, ἐγκαρδιώσῃ.

Ἐπικελαυστικός, ἡ, ὀν. Ὅστις ἐγκαρδιόνει τινά, Πολυαιν. ἐκ τοῦ

Ἐπικελεύω, (κελεύω). Προστάζω καὶ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω τὴν προσταγήν, φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω· μετὰ δοτ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ. Προϋποτίθεται ἐὰν ὅτι τὸ ὑποκείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐπικέλευσις, εὑρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐπαυξήσῃ ὁ ἐπικελεύων· ἀντιθ. τῷ παρακελεύομαι, σημαίνοντι ὅτι ἐπικεῖται μὴ ἐνεργοῦντα διὰ νὰ ἀρχήσῃ νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἐπικέλλω, Μλ – έλσω (κέλλω). Διώκω, σπρώχνω, ἀμπώχνω τι εἰς τι μέρος· σχεδὸν ἐπὶ πλοίων μόνον ἐν χρήσει. «πρὶν νῆας ἐὐσσέλμους ἐπικέλσαι· Πρὶν κάμῃ τὰ κεράβια κωπηλατοῦντας νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν ξηράν, νὰ ἀράξουν, Ὀδσ. Ι, 148. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, «ἠπείρῳ Ὀδσ. Ν, 114. παρὰ τοῖς μεταγν. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ πρός τι· πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ. ὥστε ἡ λέξις λαμβάνεται ἀπολ. στὴν. Προσορμίζομαι, ἀποβαίνω εἰς τὴν γῆν, ἤτοι ἀράζω, τὸ Ἰταλ. sbarcarómai· ναυαγῶ, Ἰδσ. Ι, 138. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλοίου, «ἡμεῖς ἔπειτα ἠπείρῳ ἐπέκελσεν» Ἀραξε· ἰδὲ κέλλω.

*Ἐπικέλλομαι (κέλλομαι, ἀνμλ.) Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις «Ἐρινύας» Ἰλιάδ. Ι, 454, ὅπου κεῖται τὸ γ' ἐνε. πρσπ. ἀορ. ἐπικέκλετο.

Ἐπικεντρέω, καὶ ἐπικεντρίζω (κεντρίζω), Κεντρίνω, σπάζω, σχίζω τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν πέτσαν μὲ κέντρον, σουβλί καὶ τ. τ. – Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 225. «– – εἴτις χελινοὺς ἐναρμόσει, κἀπικεντρίσειε» 2) ἐπὶ δένδρων, Ἀμπολιάζω.

Ἐπίκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, πλησίον, εἰς τὴν κορυφήν, παραπάνω, ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κορυφὴν πράγματός τινος. – 2) ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ κέντρον, ὑπεράνω τοῦ κέντρου στρογγύλου τινὸς πράγματος.

Ἐπικεραάννυμι, Μλ. – εράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.) Ἀνακατόνω, σμίγω τι προστέτι, ἐκ δευτέρου μὲ ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Η, 164. «οἶνον ἐπικερᾶσαι» ἀπρμφ. ἀόρ. ἀντὶ ἐπικεράσαι, Λῴ οὐ ἄδεισεν ὁ κρατὴρ, τὸ κρατῆρε, νὰ τὸν ξενεγεμίσῃ πάλιν μὲ κρασὶ καὶ νερὸν ἀναπατωμένον. παρβλ. ἐπάρχω· ἀῴ οὐ

Ἐπίκερας, = αἰγόκερας, καὶ τηλις. Γαλ. Γλωσ.

Ἐπικερασταικός, ἡ, ὀν. Ὅστις προσμιγνύει, σμίγει, ἀνακατόνει τι μὲ ἄλλο τίποτε· ὅ,τι κάμει τὴν μίξιν δύο ἢ πλειόνων πραγμάτων μετριωτέραν, ἀπαλωτέραν, τὸ Ἰταλ. temperárere.

Ἐπικεραόω, Μλ – άσω καὶ – ερῶ καὶ – ερῶμαι (κεράννυμι, ἀνμλ.) Κεράνω προστέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Πλούταρχ. Ἀντων. καὶ Φλαμ. Παράλ.

Ἐπικέρδεια, εἰας, ἡ· καὶ

*Ἐπικερδέιον, τό = ἐπικέρδια, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπικερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει κέρδος, ὠφέρομον.

*Ἐπικέρδια, ων, τά (κέρδος). Κέρδος ἀπὸ πραγματείας, ἀπὸ πωλημένα πραγμ. Ἡρόδ. 4, 152. (ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ.) Οἱ μεταγν. χρῶνται ἀντὶ τούτου, τῷ, ἡ ἐπικερδεία, καὶ, τὸ ἐπικερδεῖον.

Ἐπικερτομέω, Μλ –ήσω (κερτομέω). Τρίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω, χλευάζω, κακολογῶ τινα· τῷ λέγω λόγους, οἱ ὁποῖοι τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν, ὡς κοινοτ. λέγομεν, Π, 744. Ὀδσ. Χ, 194. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετριωτέραν σημασ. Πειράζω τινά, τῷ λέγω πειρακτικούς, ἐγγυκεικοὺς λόγους ὡς ἀστεϊζόμενος, διὰ νὰ τὸν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἢ θέλωντας νὰ τὸν περιπαίξω ὡς μωρόν, Ἰλιάδ. Ω. 649. «τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη», Ἀχιλλεύς, Ἡδσ. 8, 92. ἀῴ οὐ

Ἐπικερτόμημα, ατος, τό. Κακολογία, ὕβρις, περιγέλοιον, περίπαιγμα, ἀστεϊσμός ἐγγυκτικός, τὸ τουρκεβ. ζευκλεντίσμα. Πλάτ.

Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ὑβρίζῃ, περιπαίζῃ, πειράζῃ εἰρωνικῶς, κρατῇ τίς τινα ὡς μωρόν.

*Ἐπικέρτομος, ὁ, ἡ. Ὅστις συνηθίζει νὰ ἐπικερτομῇ.

Ἐπικεύθω, Μλ. – εύσω (κεύθω). Κρύπτω, κρύβω, κρατῶ τι μυστικόν· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. τὰ πλεῖστα ἅπαξ πτωτικοῦ καὶ μετὰ τοῦ, οὐ, ἀρνητικοῦ ἐν ἀντιθέσει, οἷον· «μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω καὶ τ. τ. καὶ μετὰ κίτ. «μυθῶν δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω. Ὀδσ. Δ, 744.

Ἐπικεφάλαιος, α, ον, ἔτι δὲ καὶ διτλ. (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν κεφαλήν. – «τὸ ἐπικεφάλαιον,» τὸ παρ' ἡμῖν Κεφαλάτικον (δάσιμον)· εὑρηται δὲ καὶ τὸ ἐπικεφάλιον. (ᾱ)

Ἐπικεφαλαιόω, Μλ. –ώσω (κεφαλαιόω). Συντέμνω τὸ ὅλον ὑπαίθρου ἢ λόγου τινός εἰς τινα κυριώτερα μέρη, κάμνω γενικάς τινας περιλήψεις τῶν κυριωτέρων μερῶν τῆς ὑποθέσεως· λέγω, ἀναφέρω, διηγοῦμαι μόνον τὰ κυριώτερα μέρη αὐτῆς περιληπτικῶς, τὸ Ἰταλ. ῥεκαπιτουλάρω.

*Ἐπικεφάλιον, τό, Ἰδὲ ἐπικεφάλαιος.

*Ἐπικηχόως, ὁ (κηχόα, ἐπιχέζω). Κωμική ὀνομασία πτηνοῦ τινος, Χέσαι. Ἀριστοφ. Ὄρ. 18.

Ἐπικήδειος, ὁ, ἡ (κῆδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ λείψανον ἀποθαμένου, εἰς ἐνταφιασμὸν λειψάνου, εἰς πένθος. πρὸ ἐπικήδειον, «Ποίημα λυπηρὸν διὰ τὸν θάνατον τινός, παρβλ. Franke Callin σλ. 135.

Ἐπικηκεστος, ὁ, ἡ (κηκάζω). Ἀνειθισμένος, περιγελαστμένος, ὑβρισμένος, καταγέλαστος.

Ἐπικηκίζω, (κηκάζω) = ἐπονειδίζω. Ἡσύχ.

Ἐπικήπιος, ὁ, ἡ (κῆπος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κῆπον, περιβόλι.

Ἐπικηραίνω, Μλ. – ανῶ (κηραίνω). Ἐχθρικῶς ἔχω ἢ στοχάζομαι περί τινος, ἔχω ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

Ἐπικήριος, ὁ, ἡ, = ἐπίκηρος. Ἡράκλ. παρὰ Λουκιαν.

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ (κῆρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Εἱμαρμένην, τὸ κοινοτ. εἰς τὸ γραφτόν, εἰς τὸν θανατον, εἰς φθορὰν· ὄζεν, πρόσκαιρον, προσωρινόν, ἐξίτηλον, μάταιον, φθαρτόν, ἐφήμερον, ἀσθενές, ἀδύνατον. Ἀριστοτέλ. Ηθσμ. «φύσις παθητὴ καὶ ἐπίκηρος», Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Ζ'. «φιλόκηρα τὰ ἐπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν». Ἐπῤῥ. ἐπικήρως, Ἱστορ. Βούτ. «τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ ῥᾳθυμουμένης».

*Ἐπικηρόω, Μλ. –ώσω (κηρόω). Κηρόνω τίποτε, τὸ σιεπάζω, ἀλείφω μὲ κηρί.

Ἐπικηρυκεία, ἡ (ἐπικηρυκεύομαι). Πέμψιμον, στάλσιμον κήρυκος ἤτοι μηνυτοῦ, τὸ ἐκ ταῦ Ἰταλ. συνηθ. μανταποφόρου πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ προβάλλῃ ἀνακωχὴν ὅπλων ἢ εἰρήνην· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης πρόβλημα· Δημοσθ. Εἰρ. «διὰ τὴν πρὸς Δακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσιν». ὡς τὸ ἑπῆ.

*Ἐπικηρύκευμα, τό. Πρόβλημα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης γινόμενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ κήρυκος. (ῡ) παρὰ τὸ

Ἐπικηρυκεύομαι, Μλ – εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (κηρυκεύω) τινι ἢ πρός τινα ὑπέρ τινος, ἀντ' οὗ τίθεται ἐνίοτε τὸ ἁπαρμφ. Ἡρόδ. 1, 60. 6, 97. Πέμπω, στέλλω πρός τινα κήρυκα, μηνύω, μηνῶ τινα τίποτε διὰ κήρυκος, ἐξαιρ. προβάλλω εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ τοῦ κήρυκος ἀνακωχὴν ὅπλων, ἢ συμβιβασμὸν εἰρήνης, Θουκ. 4, 27. Κηρύττω τίποτε μεγαλοπρεπῶς· μετ' αἰτ. Ἀριστοφ. Ὀσμφ. 1163 2) Πηγαίνω, ἀρχουμαί που ὡς κήρυξ, ἀπεσταλμένος, Πολῤῥ.

Ἐπικήρυξις, εως, ἡ· τό· Διαλάλημα βραβείου, ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας διωρισμένου διά τε πρᾶγμα ἢ κατά τινος ἀνθρώπου· ἐξαιρ. δηλοποίησις εἰς τὸ κοινὸν περὶ τῆς καταδίκης κακούργου τινός, ὅστις ἔφυγε· καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διορίζεται βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν θανατώσῃ, ἢ πιάσῃ, καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὡς τὸ Ἰταλ. προσκριπτσιόνη· παρὰ τὸ

Ἐπικηρύσσω, Ἀπτ. Ἐπεκήρυττω, Μλ. ξω (κηρύσσω) Κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ τι εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ κήρυκος, διαλαλητοῦ, τουρβ. τελλάλη· διαλαλῶ τίποτε, ἐξαιρ. διωρισμένην τινὰ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν· ὄζεν, «ἐπικηρ. τιμήν, ζημίαν, θάνατον» Διαλαλῶ διορίζων, ἀνταμοιβὴν, ἢ τιμωρίαν διά τι πρᾶγμα, ἢ τὴν εἰς θάνατον καταδίκασιν φυγάδος τινὸς κακούργου· μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον διορίζεται ἡ ἀνταμοιβή, ἢ ἡ τιμωρία· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. «χρήματα ἐπικηρύττω τινὶ» Διορίζω προστότητά τινα ὅσπρων εἰς ἀνταμοιβὴν ἐκείνου, ὅστις ἤθελε πεσκέσῃ καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν φυγόντα κακοῦργον, ἢ τὸν φονεύσῃ· τὸ Ἰταλ. κάμνω τιμάπροσ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίττον· Ἡρδτ. 7, 213, 214. ὅπου τὸ, ἐπί ἐστι, κεῖται ἀντὶ τῆς ἁπλῶς ὀστ. ὅθεν «ἡ ἐπικηρυχσεῖα Ὁ φυγὰς κατοὐργος, διὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ διὰ τὸ φόνευμα τοῦ ὁποίου διορίζεται χρηματικὴ ἀνταμοιβή, τὸ ἴτλ. proscrivere, Γερμ. φογελφρεῖ — 2) ἐπικηρυκεύομαι, Μηνῶ. σημαίνω τὸ εἰς τινα διὰ τοῦ κήρυκος, «ἐπικηρυχσεῖς χθονὶ Ὅστις ἐμήνυσε φοβερίζων ὅ τι σέλει νὰ βλάψῃ τὴν χώραν, Αἰσχλ. Ἱκτ. 636. — 3) Πωλῶ τι διὰ δημοπρασίας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. εἰς τὸ incanto, τουρκβ. μὲ τὸν τελείην. Στρβ. καὶ Πλτχ. ὡς τὸ, ἀποτηρύσσω· παρὰ Γρηγορ. Ναζ. δὲ «Ἀπόλλον ἐπεκηρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον,» ἀντὶ τοῦ, διώρισαν μετέπειτα.

Ἐπικλάνημι, (κλάνημι). Διαστορπίζω, ἐκτείνω, ἁπλόνω τίποτε ἐπάνω που· χύνω ὑγρὸν τι ἐπάνω εἰς τι· «ἀλλ' ἴτον ἐξ αὐτοῦ, κακοῖς δ' ἐπικλάσατε θυμόν Ἐκτείνατε τὴν γεναιοψυχίαν σας ἐπὶ τὴν δυστυχίαν, τοῦτ' ἔστι παρηγορήσητε, μὴ ἀπελπίζεσθε, γένεσθε γεναιόκαρδοι, Ἡρόδ. 7, 140. Ὁ Ποιητ. ἐν Ἰλ. μόνον χρῆται τῷ λξ. καὶ ἀεὶ κατὰ παῦσ. διάφ. Ἐκτείνεται, ἁπλόνεται τι ἐπί τι· μετὰ ὀστ. «ὕδωρ, ἐπικλάσαι ἐπὶ τὴν γῆν,» Ἰλ. Β, 850. «ὅσον ἐπικλῖναι ἠώς» Ὅσον μακρὰν ἐκτείνεται, φλόνει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ὅσον μακρὰν φωτίζει, φέγγει, τοῦτ' ἔστιν ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, Ἰλ. Η, 451. 458.

Ἐπικναίδισμα, ατος, τό. (κναιδίζομαι). Ἀσελγὴς, αἰσχρὰ ὁμιλία, ἢ πρᾶξις.

Ἐπικινδυνεύω, (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἰς ἤ διά τίποτε· τολμῶ νὰ εἴπω, κάμω τίποτε μὲ κίνδυνον, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. ριτσιάρω· συνηθ. κατὰ παῦσ. διάφ. «ἐπικινδυνεύεταί τινι τὸν Γίνεταί τι εἰς κίνδυνον τινός «ἐπικινδυνεύεται τῷ δανεισαντι τὰ ἀργύρια.» Τὸ φόρτωμα τοῦ καραβίου εἶναι εἰς κίνδυνον· τό παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. εἰς ρίζικον περίκολον ἐκείνου, ὅστις ἐδάνεισε ὅλ αὐτό ἢ ἐφάνω εἰς αὐτὸ τὰ χρήματα, Δμαθ.

Ἐπικίνδυνος, ὁ, ἡ, (κίνδυνος). Πᾶν ὅ,τι κινδυνεύει, εἶναι εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. περικολόζον. Ἡρδτ. 6, 86, ε. Ἐπρρ. ἐπικινδύνως· Συνδεδεμένον μὲ κίνδυνον.

*Ἐπικινδυνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος.) = τῷ προηγμ.

Ἐπικινέω, Μλ-ήσω (κινέω). Κινῶ τι προσέτι ἢ πρὸς τι μέρος· Μέσως, ἐπικινοῦμαι, κινοῦμαι προσέτι, κάμνω διά τίποτε, ἢ προσέτι χειρονομίαι. Ἐπίκτητ. ΑΓ, 10.

Ἐπιείρημι, καὶ ἐπιειρνάω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπιεραννυμι.

Ἐπικλίδες, αἱ, Λέγεται ποιημάτιόν τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἐποίησε περὶ τῶν πτηνῶν κιχλῶν, τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν χαλκοκορῶναι, χαλκοκοῦρνες, καρακάξαι λεγόμ. Ἀθν. 2, σλ. 65. Α. 14, σλ. 639. Δ.

*Ἐπικίχρημι (κίχρημι, ἀνμλ.). Δανείζω προσέτι. Πλτχ.

Ἐπικλάζω, Μλ-άγξω. (κλάζω, ἀνμλ.). Κάμνω κλαγγήν, ἠχον μετίποτε· φωνάζω, τραγῳδῶ προσέτι, Πνδ.

Ἐπικλαίω, Ἀττ.-κλάω, Μλ-αύσω. (κλαίω, ἀνμλ.) Κλαίω, κλαίγω προσέτι, διά τι· Ὀρηνῶ τι· ἀφ' οὗ

Ἐπίκλαυτος, ὁ. ἡ. Ὅστις κλαίει, κλαψιάρης, κλαψιάρικος. Ἀριττοφ. Βατρ. 683. ἐπὶ τοῦ καλαδήματος, τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀηδονίου.

Ἐπικλάω, Μλ-άσω (κλάω, ἀνμλ.). Συντρίβω, τζακίζω, λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι· Τρπκ. Ηνῶ, παρεπινῶ τινα εἰς συμπάθειαν, κατανύγω μαλακύνω τὴν καρδίαν του. Παθητικ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμῃ, Χάνω τὸ θάρρος, τὸ ἰταλ. κοράζο· «ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ,» Γίνομαι δειλός, τόκοιντ. τὰ χάνω, χάνω καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι, Θεοδ. 3, 59. 4, 37. «τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελιῶν Τὸ ἁπαλὸν, εὐκολοσάλυτον· «ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη Λυγισμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, Λουκ. (τὸ α, ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις βρχ.)

* Ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικλαίω (σ)

Ἐπικλεής, ὁ, ἡ. (κλέος). Πᾶς ὅστις εἶναι γνωρισμένος, ἐξακουσμένος, πρίφημος διά τινος πράξεως, ἢ καταρδώματος. Οἱ ποιητ. χρῶνται καὶ τῇ κατὰ συγκ. αἰτ. ἐπικλέα, ὡς παρὰ τό, ἐπιλής.

Ἐπικλείζω, (κλείζω) = ἐπικλείω. Ἰωνικ. καὶ ποιητ. δὲ, ἐπικληίζω.

Ἐπικλείω, Μλ-είσω, (κλείω, κλείς). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω προσέτι, πλησίον, μετέπειτα, Ἀριστφ. Εἰρ. 101. καὶ Σχλστ.

Ἐπικλείω (κλείω, ἀνμλ.) Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ὀδσ. Α, 351. μεγαληγορῶ περί τινος, ἐναυτῷ. — β'.) Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι προσέτι, ἐναυτῷ, περί τινος. Παρονομάζω, δίδω, εὐγάζω παρανόμι εἰς τινα. Ἀρατ. «τὸν ῥ' ἀνδρὸς ἐπικλείουσι βοώτην.» — Κράζω τινὰ πρὸς μεσ· ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του, «ἐπικλείοντες ἑῶιον Ἀπόλλωνα Ἀπλό.

*Ἐπεκλήθην, Ἐπρρ. (ἐπικαλέω) = ἐπίκλην· ἐσχημάτισ· ὡς τὸ ὀνομακλήδην.

Ἐπικλήζω, καὶ

* Ἐπικληίζω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπικλείζω, — 2) καὶ = ἐπικλείω· Ἐπαινῶ προσέτι, παρὰ Νον. καὶ Τρφ.

Ἐπίκλημα, ατος, τό. (ἐπικαλέω). Ἐπιτίμημα ἤτοι μάλωμα, ἐγκάλεσμα, κατηγορία· ὡς τό, ἔγκλημα. Ξενοφ. Οἰκον. «ὦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ.»

Ἐπίκλην, Ἐπίρ. (ἐπικαλέω). Μὲ τὸ παρανόμι. «ἐπίκλην λεγόμενος» Παρονομαζόμενος, ὅστις ἔχει, παρανόμι. «ἐπονηρία τις ἐξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη.» Ἤτις ἔκ τινος ἰδιώματος ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται οὕτω. Πλάτ. Φίληβ. 29. Ἔστι δὲ κυρίως ἀπολτ. Δίτι· τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ἐπίκλη, παρβλ. ἐπίκλητις.

Ἐπίκληρικός, ἡ, ὁν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐπίκληρον. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπικληρίτης, ὁ, καὶ ἐπικληρίτις, — ιδος, ἡ = ἐπίκληρος.

Ἐπίκληρος, ὁ, ὁ. (κλῆρος). Κληρονόμος τῆς πατρῴας οὐσίας· ὅποιος κληρονομεῖ τὴν πατρικὴν του περιουσίαν. Ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ μοναχοκόρη, ἥτις ἐκληρονομοῦσεν ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς ἐφιλονεικοῦσαν ποῖος, ὡς ὁ πλησιέστερος καὶ κατὰ τοὺς νόμους, νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του· καὶ καθ' ὅσον διήρκουν αἱ ἐπὶ κριτηρίου περὶ αὐτῆς φιλονεικίαι, ἐκαλεῖτο ἡ κόρη, ἐπίδικος· ὅθεν ἐνίοτε καὶ, ἐπίκληρος, Ἀμφίβητος, ἀμφισβητήσιμος, ὁ ἐν φιλονεικίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία. Ἐνγένει δὲ, κληρονόμος· μετὰ ὀστ. Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 70. «ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ» Κληρονόμος τῆς βασιλείας.

Ἐπικληρόω, Μλ-ώσω. (κληρόω). Μοιράζω τι διὰ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦ λαχνοῦ· βάλλω, λαχνόν εἰς, ἢ διά τίποτε· παίζω τίποτε εἰς τὴν λοττερίαν· ἐνγένει. Προσθέτω, δίδω τι περισσότερον τοῦ διωρισμένου, ἢ πρέποντος. Μέσ. ἐπικληροῦμαι, Δαμβάνω, ἀποκτῶ τι προσέτι διὰ λαχνοῦ, κερδαίνω μὲ λαχνόν, τό ἰταλ. κερδαίνω εἰς τὴν λοττερίαν. Πλάτ. Νόμ. ἀφ' οὗ

Ἐπικλήρωσις, εως, ἡ. Κρίσις καὶ ἀπόφασις ἀρτιου ὅτι εἶναί τις τῶν τι νόμιμος κύριος τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ὁ λόγος· διανομή, διαμοίρασις, ἐξαιρ. διὰ λαχνῶν· τό νὰ προσθέτῃ τις πλέον τι εἰς τό, ὅ,τι διωρισμένως πρέπει νὰ δώσῃ εἰς τινα· τό νὰ λαμβάνῃ τις προτέρημά τινα εἰς τό ὅ, τι διωρισμένως λαμβάνει, ἢ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἀπό τινα.

Ἐπικλής, ἰδέ ἐπικλείς. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 340.

* Ἐπικλής, ῆος, ὁ. Ὁμ. κύρ. Ἰλ. Μ, 319.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ. (ἐπικαλέω). Ἐπωνυμία, ἢ παρανόμι· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ αἰτ. καὶ ταύτῃ ἀπολτ. π. χ. «Ἀστυάνακτ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν Τὸν ὁποῖον οἱ Τρωαδίται παρονομάζουν Ἀστυάνακτα· (διότι ὁ πατήρ του τόν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον) Ἰλ. Χ, 506. «Ἄρκτος, ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν Τὸ ζῴδιον Ἄρκτος, εἰς τὸ ὁποῖον δίδουν τό παρανόμι ἅμαξαν. Ἰλ. Σ, 487. Ὀδσ. Ε, 273. πρβλ. Ἰλ. Η, 138· Χ, 26. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Π, 177. «Μενέπτιον ἔτευε Πωλυδώρη Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Ἐγέννησε τὸν Μενεσθ. ἐγκατοικισθεῖσα ἀπό τὸν Σπέρχειον, ὅμως ὁ Σπέρχ. συνευρέθη μὲ αὐτήν ὑπό τὸ ψευδές ὄνομα Βώρος. «Τετήναις ἐπίκλησιν καλέσσεεν τιτανώπιδας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργοιν. Διά τοῦτο τούς ὠνόμασε με τό παρανόμι Τιτᾶνας, ἐπειδή εἰς τήν ἀσέβειάν των ἀπετόλμησαν νά κάμουν μέγα ἀσέβημα· ὥστε ἡ Ἐπί ἐνταῦθα σήμαινε τήν βεβαίαν αἰτίαν δι ἣν τούς ὠνόμασε Τιτᾶνας, παρβλ. ἐπίκλην — 2) Εὐχή· προσευχή· τό νά ἀναφέρηται, ἐπιστηρίζηται τις εἰς τι· ἔφεσις ἐπί κριτηρίου, ἢ παλινῳδία, τό ἰταλ. ἀππελατσιόνη· τοῦτ' ἔστιν, ὅταν κριτολογούμενός τις, τό σύνηθ. ἔχων πρωτέστου μέτινα, χάνῃ τήν κρίσιν εἰς τό πρῶτον κριτήριον, καί ἠξεύρων ἢ νομίζων ὅτι ἠδικήθη διά τήν ἀποφασιν τοῦ πρώτου κριτηρίου, καταφεύγει εἰς τό δεύτερον, ἀνώτερον κριτήριον παρακαλῶν νά ἐπιθεωρηθῇ ἀκριβέστερον τό πρᾶγμα — 3) Φήμη, λόγος διαδιδόμενος· φήμη ἥτοι κακόν ὄνομα, Ἀπολλ. 1, 3, 2 — 4) Κατηγορία, ὕβρις. Πλουτ. Μπριλ. 2.

Ἐπικλήσκω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐπικαλέω. Ὀρφ. Ἀργ. 1356.

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ (ἐπικαλέω). Καλεσμένος, ὅστις ἐκλήθη ἐπρχῶν εἰς βοήθειαν, ἐκλέσθη προσέτι, ἐκράχθη, ἐπαρακλέσθη, ἐπροσκαλέσθη πρός τοῖς ἄλλοις διά τίποτε. Κραγμένος, ἐκλεγμένος, προσκαλεσμένος· ὅστις ἐκράχθη εἰς συνέλευσίν τινα. Ἡρόδοτ. 7. 8. «σύλλογον ἐπίκλητον ποιεῖσθαι. — 2) Περίφημος, ἐξακουστός, διαβόητος. — 3) Ἐγκαλεσμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος.

Ἐπικλίβανος, ὁ, ἡ (κλίβανος). Ὅστις ἔχει τήν ἐπιστασίαν εἰς τόν κλίβανον, φούρνον. Πᾶν ὅ,τι στέκεται, κυρίσεται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς κλίβανον· ἰδέ κλίβανος. Σίτ. Ἐμ. (α)

Ἐπίκλινής, ὁ, ἡ, (κλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίνει που. «ἐπίκλινές σκλαίτινον. Καλλίμ. 2) Βατηφορικός. Θουκυδ. «χωρίον ἐπίκλινές.

Ἐπίκλιντης, ου, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίνει εἰς τό μέρος, πρός τό πλάγ· λοξόν, πσειτμος ἐπικλίντησις. Ἀριστοτ. Ηόσμ. Δ'. Σεισμός κατ' ὀξείας γωνίας πρός τά πλάγια.

Ἐπίκλιντρον, τό (ἐπικλίνω). Τό ἔδαφος κρεβατίου, ὅπου βάλλουν, στρώνουν τά στρώματα. Πανδήποτε πρᾶγμα εἰς τό ὁποῖον ἀκουμβᾷ, πλαγιάζει, ἀναπαύεται τις, τό ἰταλ. κανάπε, τουρκβ. σοφᾶς. Πολυδ.

Ἐπικλίνω, Μλ. -ινῶ (κλίνω). Ἀκουμβῶ τι πουθενά, τό βάλλω ἐπάνω εἰς τι· τινί τι. Παθ. Κείμαι, κεῖτομαι πλαγιαστμένος ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τι· ὡς τό, ἐπίκειμαι. «ἐπικεκλιμένοι σανίδεσι» Κλεισμένοι, σφαλισμένοι θύραι, σανίδεσι Ἰλ. Μ, 122. (ἐλλαχῶ δὲ οὐχ εὑρηταί που ἢ ἐλεξ. παρ' Ὁμ.) Ἀκουμβῶ εἰς τι· ἀποκλίνω πρός λεξ. παρ' Ὁμ.) Ἀκουμβῶ εἰς τι, ἀποκλίνω πρός τι, βαίζω. Παρά τοῦ μεταγν. Κάθημαι εἰς τι, βαίζω. Παρά τοῦ μεταγν. Κάθημαι εἰς τήν τράπεζαν. Ἡ παθ. μετχ. ἐπικεκλιμένος, ψέρει πολλάκις τήν σημασίαν τοῦ, βαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρσιας

στό, πραβά, λοξά κείμενος, κατηγορικός. Θουκυδ. Β'. ηπειρωτικῶν ἐπικειμένων. ἡ ἐνεργ. διαθ. ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀμετβ. τῆς παθ. σημασ. (τὸ Ἴδιόν ἐν τῷ, κλίνω κατ' ἐνστ. μέν μακρόν, κατά τούς λοιπούς δέ χρόνους βραχύ)· ἀφ' οὗ

Ἐπίκλισις, εως, ἡ. Τό νά κλίνῃ, βαίζῃ τι εἰς τι μέρος· τό νά ἀκουμβᾷ, πλαγιάζῃ τις ἐπάνω ἤ πλησίον που· τό νά βάλλῃ, ἀκουμβᾷ τί τίποτε που.

Ἐπικλονέω, Μλ. -ήσω (κλονέω). Ἱλονῶ, συγχίζω, βάλλω τι εἰς κλόνον καί ἀταξίαν· τρέπω τινά εἰς φυγήν, τόν κάμνω νά φεύγῃ μέ ἀταξίαν. Παθ. Κλονοῦμαι, εὑρίσκομαι εἰς θόρυβον, ταραχήν, παράτρομαι, στενοχωροῦμαι, μέ συμβαίνουν ποτ' ἐδῶ, ποτ' ἐκεῖ. μάχησιν ἐπικλονέονται ὅπου ἄμως, ἐπι κλονέονται, ἔγραψεν ὁ Wolf. Διώκονται, σπρώχνονται πρός τά καράβια, Ἰλιάδ. Σ, 7. - 2) ἐν γένει, Διώκω, κατεπείγω, παρορμῶ, βάλλω εἰς κίνημα. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 687.

*Ἐπικλοπία, ἡ, Δόλος, ἀπάτη, παρά τό

Ἐπίκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω, κλοπή). Κλεπτικός, ὅς τις συνεθίζει νά κλέπτῃ· ἀπατηλός, δόλιος, πανοῦργος, ποικιλόφρων, κρυφός, τό κοπόν. διαβολικός, τετραπέρασμένος· τά πλείστα πρός βλάβην ἄλλων, Ὀδσ. Δ, 364. Ν. 291. Ἡσιόδ. Ἔρ. 87. 78. ὁ Ποιητ. συντάσ. αὐτό εἰώθει καί μετά γεν. ἐπίκλοπος μύθων Πανούργος, ἐπιτήδειος εἰς τήν ὁμιλίαν, Ἰλιάδ. Σ, 281. αὐτός καί ἐπίκλοπος τοξοσύνης Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος νά τοξεύῃ, Ὀδσ. Φ, 397. ὅπερ ἄλλοι ψευδῶς, διά τοῦ, ἐπιδημητής, ἐξηγοῦσι.

Ἐπικλύζω, Μ. ὑσω (κλύζω) μεταβ. ἐπί ὕδατων. Ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ ἐπάνω ἤ πλησίον που. - 2) ἀμετβ. Ξεχύνεται, ξετρέχει μέ ὁρμήν, σεσύζει, πνίγει. Μεταφορικῶς, Εἶναι εὐρίσκεται ἀφθόνως, ἀφειλιᾶς ὑγροῦ πλῆθος ἐπικλυσάτος παρ' αὐτοῖς. Διόδ. Σικ. Γ. 47. Τοιοῦτον καί τό παρ Εὐριπ. Τρωάδ. 994. καί Αἰσχύλ. στελ. 563. καί Διονυσ. Ἁλικ. 6. 17. ἀφ' οὗ

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρα, ξεχειλισμός. Θουκυδ.

Ἐπικλυσμός, ὁ. = ἐπίκλυσις.

Ἐπίκλυστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλημμυρισμένον, κατασπασμένον μέ νερόν,

Ἐπικλυτός, ἡ, όν (κλυτός) Περίφημος, ἐξαίρετος, Ἀπολλ. Ἀ', ἐπίκλυτός ὄλβῳ, Φημισμένος διά τά πλούτη του.

Ἐπικλύω, Μ. -ύσω. (κλύω, ἀνμλ.) = ἐπακούω, ἀκούω, ἀκροάζομαι, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Ψ, 652. ἀλλά καί μετά γεν. Ὀδσ. Ε, 150 (υ)

Ἐπικλώθω, Μλ. -ώσω (κλώθω) Κλώθω, γνέθω. Ὅμ χρῆται τῇ λέξει παντοῦ τρπ. ἐπί τῶν Μοιρῶν, αἵτινες, ἐνομίζετο, ὅτι ἐκλωθνον τήν κλωστήν τῆς ζωῆς καί τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων· ὅθεν περιορίζει ὅμως τήν χρῆσιν αὐτῆς εἰς ταύτην μόνον τήν σημασ. ἐπί τῶν Μοιρῶν κυρίως, ἀλλά καί ἐπί πασῶν τῶν ἰδιοτήτων συνηθως, αἱ ὁποῖαι ἴσχυον ἐπί τό εὖ καί κακῶς ἔχειν τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν ἐν γένει, Παρέχω, χορηγῶ, δίδω, χαρίζω· τινί τί· π. χ. καί μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοί ὄλβον ἠδ' Ὀδσ. Γ, 208. Δ, 208. Π, 64. Ἀπαρελλάκτως χρῆται καί τῇ μέσ. διαθ. ἠθεοί βασιλῆσιν ἐπικλώσονται ὀίζύνειν Ὀδσ, Τ, 196. πρβλ. Θ, 579. μέ μόνην τήν διαφοράν ὅτι δύναται κεῖσθαι καί τό ἀπρμφ. ἀντί τῆς αἰτ. ω θεοί οἱ ἐπεκλώσαντο οἰκόνδε νέεσθαι Ὀδσ. Α, 17. πρβλ. Ἰλιάδ. Ω, 525. (ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται ἡ λέξ. μόνον ἐν τῷ παραθέματι τούτῳ.)

Ἐπικλώμπτω, Ἀττ. ἀντί. ἐπιγαμπτω. Ἰλιάδ. μετικλώφασα γίλον κῆρυ.

Ἐπικναίω, Μλ. -ήσω (κναίω, ἀνμλ.) Ξύω, τρίβω, κόπτω τι ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, ἤ πρόσετι. Ἀριστοφ. Ὄρν. 536. 1569.

*Ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντί ἐφικνέομαι.

*Ἐπικνήθω = ἐπικνάω

Ἐπικνίζω, Μ. ἰσω. (κνίζω) Ξεσχίζω, ξουγρανίζω, σχίζω ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, ἐξ ἐπιπολῆς. π. χ. τήν γῆν μέ τό ὑνί. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 2. Ἀπλ. ἀφ' οὗ

Ἐπίκνισις, εως, ἡ. Ξέσχιμα, σχίσιμον, ξουγράνισμα τῆς ἐπιφανείας πράγματός τινος· τό νά σχίζῃ, ξουγρανίζῃ τις τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

Ἐπικοιλαίνω, Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω) Βαθουλόνω, κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόν ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειάν του. Θεόφιλ. Ἐπιστ. ἠπικοιλάναν τό γήδιον.

Ἐπικοιλίδες, ων, ἡ = ἐπικυλίδες.

Ἐπίκοιλος, ὁ, ἡ. (κοῖλος). Ὅ,τι εἶναι βαθουλωτόν εἰς τό ἐπάνω μέρος του.

Ἐπικοιμάομαι, Μλ. -μήσομαι, ὡς παθ. μετά μέσ. Μέλ. (κοιμάω) Κοιμῶμαι ἐπάνω, πλησίον που, ἐν ᾧ κάμνω τι· ἀποκοιμοῦμαι. - 2) Τρπ. Εἶμαι ἀμελής εἴς τι, ὅταν θέλω ἤ πρέπει νά κάμνω τίποτε μ' ἔρχεται ὁ ὕπνος, νυστάζω. Πολύβ. Β'. 12. ἀφ' οὗ

Ἐπικοίμησις, εως, ἡ. Τό νά κοιμᾶται, ἀποκοιμᾶται· τό νά κοιμᾶται ἤ κοίτεται τις ἐπί τι.

*Ἐπικοιμίζω, (κοιμίζω) Ἀποκοιμίζω, Τρπ. ἠσυχάζω καταπραΰνω τινά περί τινος πράγματος.

Ἐπικοινῆς, Ἐπῤῥ. ἀντί ἐπί κοινῆς. Κοινῶς ἤτοι μαζύ μέ ἄλλον, μέ ἄλλους. Ἡσυχ.

Ἐπίκοινος, ὁ, ἡ, (κοινός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινόν εἰς καθένα, εἰς ὅλους πεπίκοινος γυναικῶν μίξις Ἡρόδ. 4, 104. Πανόπτοτε πράγμα, τό ὁποῖον μεταδίδεται, διαιδόται· ἐν γένει, ἐπί πάντων ὅσα εἰσί κοινόν κτῆμα, δέν ἔχουσιν ἰδιαίτερον κτήτορα, εἶναι πράγματα κοινά, τῆς κοινότητος. πρβλ. ἐπίξυνος. — 2) παρά Γρμτγρ. Ὅσα ὀνόματα σημαίνουν καί τό ἀρσενικόν καί τό θηλυκόν γένος ἐναυτῷ, π. χ. ὁ ἀετός, ἡ χελιδών, ὁ λαγώς, ἡ ἀλώπηξ κλ. τ. τ. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται πολλάκις τῷ οὐδ. γένει πληθ. ἐπίκοινα, ἐπιῤῥήματα. 1, 216. 6, 77. καί ἀλλαχοῦ.

Ἐπικοινόω, Μλ. -ώσω (κοινόω) Κοινοποιῶ, κάμνω τι κοινόν εἰς ὅλους, νά τό ἀκούσουν, ἠξεύρωσι, νά μετέχωσιν ὅλοι ἀπό αὐτό· Μέσως πεπικοινόμαι τινί τινι Συμβουλεύομαι μετά τινος, φανερόνω τούς σκοπούς μου εἰς τινα. Δίων Κασ.

Ἐπικοινωνέω, Μλ. -ήσω. (κοινωνέω) τινί τινος. Ἔχω τίποτε κοινόν μέ ἄλλον ἤ μέ ἄλλους· ἔχω μερίδιον εἴς τι μαζύ μέ ἄλλον. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. πεπικοινωνεῖν τά πολλά ἀλλήλαις ἀναγκαῖον· καί Πλάτ.

Ἐπικοινωνός, ὁ, ἡ. = κοινωνός, πεπικοινωνοί καί προτσχείς ἡμῖν. Φίλ' παρ' Ἱππογρ.

Ἐπικοίρανος, ὁ, ἡ. = κοίρανος· ὡς καί τό, ἐπιβουλεύος. Ὀρφ. Ἀργ. 291.

Ἐπικοιτάζομαι, (κοιτέω) Κοίτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω, πλησίον που· κατοικῶ, διατρίβω, πληθίον που.

Ἐπικοιτέω. = ἐπικοιτάζομαι· μετά γενικ. Πολύβ, ΙΒ'. 10.

Ἐπικοίτιος, ὁ, ἡ. (κοίτη) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνεθίζεται ὅταν πλαγιάζῃ τις νά κοιμηθῇ, Ἱεροκλ. Πιθ. πεπικοίτιον ἄσμακ.

Ἐπικοκκύζω, Μλ. -ύσω (κοκκύζω) Φωνάζω πρός τι ὡς ὁ κούκος, μιμοῦμαι τόν κούκον. ἀφ' οὗ

*Ἐπικοκκύστρια, ἡ. Ἡ τόν κούκον μιμουμένη· ἡ μιμουμένη τάς φωνάς, τούς ἤχους, ἐπίτ. τῆς Ἠχούς. Ἀρστφ. Θσμ. 1059.

Ἐπικολάω, Μ. ήσω. (κολάω) Κολλῶ, ἀκολλῶ τίποτε ἐπ' ἄλλο τι. Παθητικ. Κολλῶμαι, ἀκολνεῦμαι, πιάνομαι, κρατιοῦμαι σφιχτά ἀπό τι, ἀφ' οὗ

Ἐπικόλλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κολλημένον εἰς τίποτε. Θεόφρ.

Ἐπικολπίδιος, ὁ, ἡ· καί ἐπικόλπιος, ὁ, ἡ (κόλπος) Πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τόν κόλπον, κόρφον.

Ἐπικόλωνος, ὁ, ἡ. (κολωνή) Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω εἰς λαφόν, χωματοβούνι, Διόρ. Σικ. 16'. 19.

Ἐπικομάω. Μλ. -ήσω (κομάω) Ἔχω, φορῶ κόμην, μακρυά μαλλιά τῆς κεφαλῆς, μαλλιοκέφαλα, κεφαλομάλλα, Πολυδ. Δ'. 136. ηξαν-θῆ κόμῃ ἐπικομῶντι.

Ἐπικομβίον, τό. (κόμβος.) Νόμισμα, τό Ἰταλ. μονέδα, μέ παράδ ἤ χαϊκαλίτσαν διά νά σήν κρεμοῦν, τήν ὁποίαν οἱ Βυζαντινοί Αὐτοκράτορες ἔρριπτον, ἐσκόρπιζον εἰς τόν λαόν.

Ἐπικομίζω, Μ. ἰσω. Ἀττ - ιῶ (κομίζω) Φέρω, ὁδηγῶ· φερω, κουβαλῶ τί που. Μέσ. Φέρω, κουβαλῶ τι μετ' ἐμοῦ, μαζύμου. Δίων Κασ.

Ἐπικομμόω, Μ. -ώσω. (κομμῶ) Στολίζω, σταφίζω, καλλωπίζω τίποτε.

*Ἐπίκομος, ὁ, ἡ (κόμη) Ὅστις ἔχει μαλλιά εἰς τό κεφάλι, φορεῖ κόμην, μακρυά μαλλιά, μαλλιάρος.

Ἐπικομπάζω, Μ. -άσω. (κομπάζω.) Καυχῶμαι, ἐπαινοῦμαι μόνος μου εἴς τι, διά τι· ὁμιλῶ ἤ διηγοῦμαί τι μέ κομπασμόν. Πλουτ. Κάμ. 22.

Ἐπικομπέω, ῶ. = ἐπικομπάζω. Δίων Κασ.

Ἐπικομφόω, Μλ. -ώσω (κομφόω) Στολίζω, σταφίζω, κάμνω τι νά φαίνηται κομφόν, ὡστιμον, τό τουρκβ. ζαρίφικον, προσέτι ἀκόμη περισσότερον ἀειρόν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 20.

*Ἐπικομφόω, = τῷ προηγμ.

Ἐπικόπειον, τό, (ἐπικόπτω). Τό χουσμάνι ξύλον, τό κούτσορον τῶν κρεωπωλῶν, τό Ἰταλ. μακελλάρισον, τουρκβ. κατσίπιδον, ἐπί τοῦ ὁποίου κόπτουν, λιανίζουν τά κρέατα οἱ κρεωπῶλαι Πολυδ.

Ἐπικοπή, ἡ. (ἐπικόπτω) Τό νά κόπτῃ τις τήν κορυφήν πράγματός τινος, νά τό κουτσυφῇ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. 24. ικαλοῦσι δέ ἐπικοπήν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τό ἄκρον, ἔτι δέ καί Ἀποκεφάλισμα.

Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τήν κορυφήν κομμένον, κουτσουμένον — 2) τό ἐπίκοπον = ἐπικόπανον — 3) ἐπί νομισμάτων, Μετακομμένον, μετατυπωμένον, ἐκ δευτέρου τυπωμένον. Δουκιαν. Διάλογ. Χάρ. καί Ἑρμ. παρ' Ἡσυχ.

Ἐπικοπρίζω, (κοπρίζω) Κοπρίζω, βάλλω, ῥίπτω κοπριάν εἰς τόπον τινά· κοπρίζω χωράφι, ἀμπέλι, κῆπον καί τ. τ. Γεωπον. Β'. 33.

Ἐπικόπτης, ου, ὁ. = ἐπισκόπτης Δγν. Δρτ. 2, 127. 4, 33. 9, 18. παρά τό

Ἐπικόπτω, Μλ. -ψω. (κόπτω) Κτυπῶ τι ἀπάνωθεν πρός τά κάτω, κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι πέπι. βουνί Σκοτόνω ταῦρον, βάλ κτυπῶντας τον ἐπάνω εἰς τόν τράχηλον, σβέρκον, Ὀδσ. Γ, 443. ὅθεν παρά τοῖς μεταγνστ. καί ἀποκεφαλίζω, καί κλαδεύω κουρεύω δένδρα. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. ἐν γένει, Κόπτω, χωρίζω. Μεταφορικ. Ἐμποδίζω, ἀδυνατίζω, σμικρύνω, κρατῶ ὀπίσω ὁρμήν τινος· καταβλίβω, καταδαμάζω, ταπεινόνω· κουτσεύω, κάμνω τίποτε κουτσότερον. Ἀριστοτ. Πολιτ. Γ. μή Περσῶν βασιλεύς τούς περφρονηματισμένους, ἐπέκοπτε πολλάκις. πεπικόπτω χαρακτῆραν. Τυπόνω τίποτε. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. Παρά Διογ. Λαερτ. εἰς Ζήν. 9, 18 = ἐπισκόπτω. πεπικόπτων αὐτῶν τά περί θεῶν εἰρήματα. Παρά Στράβ. ΙΕ'. σελ. 1050. πεπικόπτουσιν ἀποτριβέντα μύλωνα· ἀντί τοῦ, Ὀξύνουσι τήν στομωμένην πέτραν τοῦ μύλου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅπερ ἡ συνήθεια. Χαράζω τὸν μύλον, λέγει. Μέσως, ἐπικόπτομαι, κτυπιοῦμαι, κτυπῶ τὸ στῆθος μου, κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι· ἐπί τινι· σπανίως μετὰ αἰτ. «ἐπικόπτομαι νεκρόν» Θρηνῶ τὸν νεκρόν. Εὐρ. Τρωάδ. 644. ὅπερ μέντοι ἄλλοι, καὶ ἐπεκοψάμην, παρὰ τὸ ἀποκόπτω ἐτυμολογοῦντες τὴν λξ. κόπτω, κουρεύω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου διὰ λύπην, ἑρμηνεύουσι.

Ἐπικόρμιον, τό. (κορμός) = ἐπικόπανον.

*Ἐπίκορμος, ὁ (κορμός) Κούτσουρον. Εὐστ. ἐν Ὀδσ. Λ, 423.

Ἐπικορρίζω, (κόρρη) Πτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ μηνίγκια, τὸ ἡμέτερον κτυπῶ μπάτσαν.

Ἐπικορύστης, παρ' Ἡσυχίῳ. Ὅστις ἔλαβεν, ἔφαγε μπάτζους.

Ἐπικορυσσομαι, (κορύσσω) Ἁρματόνομαι, μάχομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός,

Ἔπικός, (ἔπος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ Ἐπικὰ ποιήματα. οἱ Ἐπικοί, ὑπαρ. ποιηταί. Ὅσοι κάμνουν ἡρωϊκὰ ποιήματα, περιγράφουν εἰς στίχους τὰς πράξεις, τὰ κατορθώματα, ἀνδραγαθήματα τῶν ἡρώων. Ἐπρρ. ἐπικῶς.

Ἐπικοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω) Στολίζω, καλλωπίζω, εὐπρεπίζω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπικόσμημα, ατος, τό. Στολισμός, στολίδι. Νικητ. Χρον. Ε'. 6.

*Ἐπικοτέω, Μλ. -έσω = κοτέω.

Ἐπίκοτος, ὁ, ἡ. (κότος) Θυμώδης, θυμωμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 162. Θῆβ. 791. Χοηφ. 624. — 2) = ἐπίμομφος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Πηδάλ. Λεξ. Η'. «ἐπίκοτος στάσις» Ἐπρρ. ἐπικότως.

Ἐπικοτταβίζω, Μλ. -βίσω, Χύνω ἐπίτηδες, προσέτι τὸν κότταβον. ἰδὲ κότταβος, κατταβίζω.

*Ἐπικούρειος, ὁ, ἡ. Ἐπικουρικός, ὅστις ἀκολουθεῖ εἰς τὸ δόγμα τοῦ Ἐπικούρου· οἱ Ἐπικούρειοι, ὑπαρ. φιλόσοφοι.

Ἐπικουρέω, Μλ. -ήσω. (ἐπίκουρος) Βοηθῶ, διαφεντεύω τινά, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλιάδ. Ε. 614. (περαιτέρω που οὐχ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρότ. 4, 128. Ἐν γένει, βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, δυστυχίαν, εἰς τὸν κίνδυνόν του· τινί· ἔτι δὲ καὶ ὅτ. τοῦ πράγμ. ὁσάκις ἐπικουρεῖ βοηθεῖ ἐναντίον εἰς τὰς ἀρρωστίας, «ἐπικουρῶ τινί τι», Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω τίποτε ἀπό τινα, δέν ἀφίνω νὰ τῷ συμβῇ τι. «ἐπικ. χειμῶνά τινι» Προφυλάττω τινὰ ἀπὸ τὸ κρύος, Ξυν. — 2) Δουλεύω εἰς ξένον τινὰ ὡς μισθωτὸς στρατιώτης. Ἰσαρ. Παγηγ. 44. ὅτους δὲ ἔνδεκεν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὸρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχωμένους ὑποδυήσεσθαι» Ἐν γένει, βοηθῶ τινα, τῷ κάμνω κάμμιαν δούλευσιν· ἰδὲ ἐπίκουρος, σημ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐπικούρημα, ατος, τό. Βοηθητικὸν μέσον. «ἐπικούρημα τῆς χιόνος», Βοηθεῖα ἐναντίον εἰς τὸ χιόνι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ε'. 13.

*Ἐπικούρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ τίς τινα· «ἐπικ. κακῶν» Ἐναντίον εἰς τινα ἢ ἀπό τινα δυστυχίαν. Ἰσαρ.

Ἐπικουρία, ίας, ἡ. Βοήθεια, διαφέντευσις, Ἡρότ. 2, 108. Βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικὴν, μετὰ γεν. — 2) Στρατεύματα ἐρχόμενα εἰς βοήθειαν ξένης δυνάμεως, τὸ ἰταλ. ausiliari, τουρβ. Ἰμάτ. ἐξαιρ. ξένα στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς βοήθειάν τινος διὰ μισθόν. Ἡρότ. 3, 63. 6, 100.

Ἐπικουρικός, κή, κόν. καὶ ἐπικούριος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς διαφέντευσιν. «τὸ ἐπικουρικὸν» Οἱ πρὸς βοήθειάν τινος πολεμοῦντες ξένοι στρατιῶται, ἐξαιρ. μισθωτοί, Θουκυδ. Δ'. «μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικούς.

Ἐπίκουρος, ὁ, ἡ. Βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής· ὅστις ἔρχεται εἰς βοήθειάν τινος· μετὰ ὅτ. ἁπλᾶ καὶ μετὰ αἰτ. παρ' Ὅμ., ἔστιε ἐν Ἰλιάδ. μόνον χρῆται τῇ λξ. κεῖται πανταχοῦ ὡς οὐσιαστ. Βοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου, ἐξαιρ. δὲ καλεῖ οὕτω τὰ βάρβαρα βοηθητικὰ στρατεύματα τῶν Τρώων. «Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι» Ἰλιάδ. Β, 815. Γ. 231. Τὸ οὐδετ. γένος, παρὰ Πινδ. κατὰ πρῶτον. «ἐπίκουρον ψυχροῦ» Προφυλακτικὸν διὰ τὸ ψύχος, διὰ τὴν κρυάδαν, Ξυν. «δεσπότης ἐπίκουρος» Προστάτης, διαφεντευτής, τὸ ἰταλ. patrono, Ξυν. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. οἱ ἐπίκουροι, Οἱ ξένοι διὰ μισθὸν δουλεύοντες στρατιῶται, ἀντιδέτως τῷ, ἐγχώριος, ἐντόπιος· ἔτι δὲ καὶ, μισθωτοί ὀνομαζόμενοι. Προιέτι δὲ καὶ οἱ ξένοι σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, ἄλλως δορυφόροι, Ἡρότ. 1, 64. 6. 39 — 3) Κύρ. ὄνομα τοῦ γνωστοῦ φιλοσόφου. (ἐτυμλγ. παρὰ τὸ κοῦρος· Οἱ ἐπίκουροι διακρίνονται τοῦ, σύμμαχοι, καθ' ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εἰσὶ βοηθοὶ τοῦ πολεμουμένου, οἱ σύμμαχοι δὲ, τοῦ πολεμοῦντός τινα, ἢ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον τινός)

Ἐπικουφίζω, Μ. Ἰσω. Ἀττ. ίσω, (κουφίζω) Κλαμπρύνω, σηκόνω, κρατῶ ἐπάνω βάρος τι διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ὀλίγον ὅς τις τὸ φέρει, κουβαλεῖ. Ἡρότ. 8, 118. Κάμνω τι ἐλαφρότερον, εὐκολοπόφερτον, Θεογν. 626. Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. «καὶς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν». «ἐπικουφίζω τινά τινος» Ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό κἀνέν βάρος. ἀφ' οὗ

*Ἐπικουφισμός, ὁ. Ἐλάφρωμα, ἐλάφρωσις.

Ἐπικραδαίνω, Μλ. -άδανῶ· (κραδαίνω) Κουνῶ, κινῶ, τρανταλῶ τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπάνωθεν.

*Ἐπικραδάω = ἐπικραδαίνω.

Ἐπικράζω, Μλ. -ξω (κράζω, ἀνμλ.) τινί. Φωνάζω πρός τινα, τὸν κράζω εἰς τι, προσέτι. Λουκιαν.

Ἐπικραιπνόω, Ἑπτ. ἀντὶ ἐπικραίνω. ὅπερ ἰδέ

Ἐπικραίνω, Μλ. -ανῶ (κραίνω, ἀνμλ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω νὰ γένῃ τέλειον, τελειωθῇ τι διά τινα· τινί τι. Ὁ Ποιητ. ὁ Ἰλιάδ. αὐδαμοῦ τῇ λξ. χρώμενος, χρῆται ἐν Ἰλιάδ. μόνῳ τῷ εὐκτ. ἀορ. «ἠρὴν ἐπικρήνειαν» Εἴθε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν εὐχήν, Ο, 599. ἐκ τοῦ Ἐπικ. δὲ τύπου ἐπικραιαίνω, χρῆται τῷ Παρατ. «οὐ σφιν, ἐπικραίαινεν Γ, 302. πρβλ. Β, 419. καὶ τῷ Προστκτ. ἀορ. α'. «νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ Α, 455. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἐξουσιάζω, κυβερνῶ αὐτεξουσίως· μετὰ αἰτ. μόνον ἐν Τμ. Ἐρ. 531. «ἐπικρ. Θεοὺς» ὅπερ ὅμως πιθανῶς κατὰ ψευδ. ἀνγν. Ὁ Ηεπ. νομίζει ὀρθότ. τὸ ἀναγινώσκεσθαι «πάντας ἐπικραίνουσι μους ἐπέων.»

Ἐπικρανίος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται ἐκ φύσεως ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὴν κεφαλὴν (α) Πτολεμ.

Ἐπικρανίς, ίδος, ἡ. Ἡ μεμβράνα ἢ περιτιλλουσα τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μυαλά. ἄλλως παρεγκεφαλίς. Πλούταρχ. Θ'. σελ. 560.

Ἐπίκρανον, τό. Πανὸπότε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὡς στολισμός, ἢ εἰς σκέπασμα, προφύλαξιν τῆς κεφαλῆς· ἢ περικεφαλαία τῶν στρατιωτῶν = λόφος Εὐριπ. Ἱππόλ. 201. — 2) Τὸ κρανίον, ἤτοι τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κεφαλήν. Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτ. δέ, ἡ κορυφὴ στύλου, Ἰταλ. κολώνας, ἄλλως ἀρχιτεκτονικ. λέγεται κιονόκρανον, Εὐρ. Ἰφγ. Τ. 61.

Ἐπίκρασις, εως, ἡ. (ἐπικεράννυμι) Μίξις, μίγμα, σμίξιμον, ἀναπάτωμα τινος πράγματος μὲ ἄλλο τίποτε, Παρ' Ἱπποκράτει ἡ σύμμιξις τῶν ὑγρῶν, τὸ ἰταλ. temperatura.

Ἐπικρατάιόω, Μλ. -ώσω. (κραταιόω) Παραδυναμόνω, κάμνω τίποτε δυνατώτερον, στερεώτερον.

Ἐπικράτεια, ἡ. (ἐπικρατής) Ὑπερέχουσα δύναμις, ἰσχύς, ὑπερέχον κράτος, ἀνωτέρα ἐξουσία, μεγαλητέρα, περισσοτέρα δύναμις, κτλ. — 2) ἐξαιρ. Χώρα, τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει βασιλεύς, ἢ πολιτεία τις, ὡς δουρίκτητον ἤτοι κυριευμένον, ὑποτεταγμένον μὲ πόλεμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἐξουσία, διοίκησις τοῦ τοιούτου τόπου «περὶ ἧς ἐξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γενήσεται». Ξενοφ. Ἱέρ. ς'. 13. (α)

Ἐπικρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) Ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τόπον τινά· μετὰ ὅτ. νήεσσιν, Ἰλιάδ. Κ, 214, νήεσσι, Ὀδσ. Α, 245. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Βάλλω εἰς ἐνέργειαν τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἐξουσίαν μου ἐγὼ μόνος μου, ἀμέσως «οὔτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν Ἀχαιτεροι "Οταν οἱ βασιλεῖς θέν ἔχωσι πλέον ἐξουσίαν, Ὀδσ. Ρ, 320. Δείχνομαι ἀνώτερος διὰ τῆς δυνάμεώς μου, νικῶ «Ἰλιάδ. Ξ, 98. Ἀποκτῶ, γίνομαι κύριος πράγματός τινος, Ἀρστφ. Βτρχ. 266. Ὑπερισχύω. Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτὸ τῆς ὅτ. τῇ γεν. καὶ τῇ αἰτ. ἐξαιρ. ἐν τῇ σημσ. Νικῶ, καταδαμάζω, ὑποτάζω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ἀφ' οὗ

Ἐπικρατής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἄλλον, εἶναι ἐξουσιαστὴς πράγματος ἢ πραγμάτων· μετὰ γεν. ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπῤῥῆμ. μόνῳ, ἐπικρατέω, Μὲ ὑπερτέραν, ἀνωτέραν δύναμιν, ἐξουσίαν, βιαίως, τυφοδρά, ἀμέτρως, Ἰλιάδ. Π, 67. 81. Ψ, 863 (ἐν Ὀδσ. οὐδαμοῦ εὑρηται) Ἡσιόδ. Ἔρ. 208.

Ἐπικράτησις, εως, ἡ. (ἐπικρατέω) Τὸ νὰ ὑποτάξῃ, νικήσῃ, ἐξουσιάσῃ, βάλῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τίς τίποτε. Τὸ νὰ κάμῃ τις ὅπως θέλει μὲ τίποτε, νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον, ἐλευθέραν ἐξουσίαν εἰς τι. Λαέρτ.

Ἐπικρατητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἐπικρατεῖ, διαρκεῖ· ὅστις κατέχει, κρατεῖ τι σφιχτὰ στερεά.

Ἐπικρατίδες, -ίδων, αἱ (κράτος) Εἴδος τι καλύμματος τῆς κεφαλῆς, οἷον τὰ ἐκ τοῦ Ἰταλ. συνήθη σκουφία, καπέλλον καλὸν, τ. τ. Ἱπποκρ. παραγγ. 4. «τρίμις ἐπικρατίσιν φευκτέαι». ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· τὸ παρὰ Ἀττ. σουδάριον.

Ἐπικρατικός, κή, κόν. (ἐπικεράννυμι) = ἐπικερατικός.

*Ἐπικρατικός, ἡ, όν. (ἐπικρατέω) Ὅστις κυριεύει, ἐξουσιάζει, ἔχει τὸ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, Δγν. Αρτ. 9, 42. Ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατύνω, = ἐπικρατικόω. Ἡσύχ.

Ἐπικραυγάζω, Μλ. -άσω (κραυγάζω) Φωνάζω δυνατὰ πρός τι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ κάμνοντας τίποτε. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. 21. καὶ Δ'. 1.

Ἐπικρεμάννυμι, καὶ ἐπικρεμαννύω, Μλ. -άσω (ε) Ἀττ. (κρεμῶ. κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι πλησίον, ἐπάνω, πρός, εἴ τι, προσέτι. Παῤῥ. Κρέμαμαι ἀπό τι, πλησίον, ἐπάνω ἐντὸς· ἐπὶ πετρῶν, βράχων, Ὁμ. Τμ. Ἀπολλ. 284. Κρέμαμαι, κλονοῦμαι, πετῶ, κρέμμαι εἰς τὸν ἀέρα. Πολλαχὸς τρπ. Κρέμαται, εἶναι ἀβέβαιον, ἐπικίνδυνον, ἐπικρεμεῖ, θέν εἶναι μακράν, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ ἔξαφνα καὶ σὲ λίγορα. Ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, ἢ τυχηρῶν πραγμάτων. «ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περ. ἄπλος, θάνατος, χρόνος καὶ τ. τ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 181. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. Κρεμῶ τὴν Μοῖραν, τὴν τύχην τινὸς ἀπὸ πάς πράξεις, ἀπὸ τὰ ἔργα μου δηλαδ. γίνομαι αἴτιος νὰ τόν ἐπιπολὴ κακόν τι· τινί τι· πῶς δὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω πιστὴ ἐπεκρέμασεν Θέογ. 208. καὶ Θουκυδ. Γ'. «ἐπικρεμάμενος κίνδυνος». ἀφ' οὗ

Ἐπικρεμής, ής, ή. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπό τι, ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπίκρημνος, ος, ον, ή. (κρημνός) Κατηφορικός, κρημνώδης, Γρηγ. Ναζ. «ἐπίκρημνος ὁδός».

*Ἐπικρήνον, Πρστατ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐπικραίνω, ἴδε, ἐπικραίνω. Ἰλιάδ.

*Ἐπικρήνεσε, γ'. ἀνώμ. πρστ. Εὐκτ. ἀορ. α'. τοῦ ἐπικραίνω, Ἰλιάδ.

Ἐπικρῆσαι, Ἐπιτ. Ἀπρμφ. ἀόρ α'. τοῦ ἐπικρεμνυμι, ἀντὶ ἐπικρᾶσαι, Ὀδυσσ. Π. 164.

Ἐπικρητηρίδιον, τό, = ὑποκριτηρίδιον.

Ἐπικρίδον, Ἐπίρ. (κρίνω) Μὲ ἐκλογήν, διαλεκτ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 302... «ἐπικριδὸν ἰρευσαντοαι.

Ἐπίκριμα, ατος, τό. Προσταγή, ἀπόφασις, παρὰ τὸ

Ἐπικρίνω, Μλ. –ινῶ (κρίνω) Γνωρίζω τι ὡς ὀρθόν, τέλειον, δίκαιον· ἐρευνήσας καὶ ἐξετάσας τι μὲ προσοχήν, κ' ἔπειτα συλλογισμὸς καὶ ἀποφασίζω· κρίνω ὀρθὸν καὶ δίκαιον τὸ νὰ δώσῃ τι εἰς τινα· ἀποδέχομαι, ἤτοι εὑρίσκω εὐλογον, ἐπικυρόνω τι· ψηφίζω, ἀποφασίζω τι. (ι)

Ἐπίριον, τό. (ἴριον) Τὸ ξύλον καραβοπανίου, τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως ἐπὶ τὸν ἱστὸν κατάρτι, τὸ κοινῶς ἀντένα λεγόμενον Ὀδυσσ. Ε. 254. 318.

Ἐπίρρισις, εως, ἡ. (ἐπιρρίνω) Ἡρίσις γινομένη μὲ σκέψιν καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀπόφασις· ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή.

Κτιρριτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κρίνει, ἀποφασίζει, ἐπιβεβαιόνει, ἐπικυρόνει· κριτής, δικαστής.

Ἐπίρρτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, ἐπεβεβαιώθη, ἐπεκυρώθη, ἐκλέχθη.

Ἐπίροκον, τό. Εἶδος τι γυναικείου φορέματος, εἴτε παρὰ τό, κρόκος, Κροκοβαφές, εἴτε παρὰ τό, κρόκη, Μὲ χνοῦδι, λεπτὰς μαλλότριχας ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν του, ὡς ὁ ἐξάμιτος, Ἰταλ. βελοῦδο, τουρκβ. κατιφές καὶλ. τ. τ.

Ἐπικροτέω, Μλ. –ήσω. (κροτέω) Κτυπῶ ἐπάνω εἰς τι καὶ κάμνω κρότον· χειροκροτῶ, κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν. Κάμνω κρότον, βρόντον, ταραχώδη ἦχον «ἅρματα ἐπικροτέοντα Ἰλιάδ. τ'. 364., τὰ ὁποῖα τρέχοντα κάμνουν κρότον. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 308., ὅτε μὲν μετεβ.οίον. «ἐπικρ. τὰ κύμβαλα· τῷ χειρεῖ ὅτε δὲ ἀμετβ «ἐπικροτέω τινί» ὑπαν. τῷ χειρί, ἡ σύνηθ. ἐπλ. «ἀπλουντάρω τινά, σείω τὴν ἀρέσκειάν μου κτυπῶντας τὰς παλάμας των χειρῶν μου. Τὸ δὲ «ἐπικροτῶ τοῖς ὀδοῦσι Τρίζω τὰ ὀδόντια. «ἐπικρ. τοῖς δακτύλοις» Κτυπῶ ἐπάνω τι μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ κάμνω κρότον· ἢ ἁλλιῶ τὸ μεγάλον δάκτυλον εἰς τὸ τρίτον, ἤτοι μεσαῖον, καὶ κάμνω κτύπον ἁφίνοντας τὸ τρίτον νὰ διεγκλιτρίζῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ χοντρὸν κρέας τοῦ μεγέλου. ἀφ' οὗ

Ἐπίκροτος, ὁ, ἡ. «Πᾶν ὅ,τι εἶναι κλειστόν, δυνατόν, σφιγτὸ κτυπημένον· στοιβαγμένον, πατημένον· στοιβαχτόν, σκληρόν. «ἔξιρ. ἀπὸ ὁδοῦ, ὁρμιοῦ, στρατιᾶς, ἡ ὁποία εἶναι ὁμαλή, ἰσιασμένη, πατημένη ὡς ἀλώνι» Ξενοφ. Ἱππαρχ. 3. 14. «λίη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος οἶμος». «πάντως καὶ ἐπὶ ἐδάφους, καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν τουρκβ. ὀνομαζόμενα χαϊάτια, καὶλ. τ. τ.

Ἐπίκρουμα, ατος, τό. Παιδιήποτε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκτυπᾶται, κτυπᾶται ἐπίτ. Σοφοκ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπίκλημμα ἢ ἐπιχάραγμα.

Κπίκρουστις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπάνω εἰς τι. Γαλην. παρὰ τό

Ἐπικρούω, Μλ. –ούσω (κρούω) Κτυπῶ ἐπάνω (Τόμ. α'.)

που μὲ τὸ σφυρί. Ἀρστφ. Θσμφ. 1004. —2) Κτυπῶ, κρούω μὲ τίποτε ἐπάνω εἰς ἄλλο τι «ἐπικρούω τῇ χειρὶ τὸ ξίφος», Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὸ σπαθί. Πλουτ. Πομπ. 58. ἐν γένει = ἐπικροτέω.

Ἐπικρυπτικός, κή, κόν. Ὅστις κρύπτει, κρύβει τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐπικρύπτω, Μλ. –ψω (κρύπτω) Κρύπτω, κρατῶ τι κρυφά, κρυμμένον, μυστικόν ἀπό τινα. μετὰ αἰτ. τοῦτε πργμ. καὶ τοῦ πρτπ., ἔτι δὲ καὶ μέσ. «ἐπικρύπτομαι, κατὰ σημσ. ἐνεργ. Πλτχ. Ἀρτξ. 23. ἀφ' οὗ

Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅτι κρύπτεται, τὸ κρατοῦν μυστικὸν κρυμμένον, κρυφόν· ὡς τὸ ἀπόκρυφος. Πνδ.

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ. Κρύψιμον, τὸ νὰ κρατῇ τις τίποτε κρυφόν, μυστικόν.

Ἐπικρώζω, (κρώζω) Μλ. –ξω, Φωνάζω ὡς κόραξ, κράζω πρός τι, προστέτ· στενάζω βαθέως, συνάζω· βαθυστενάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1051.

Ἐπικτάομαι, Μλ. –ήσομαι· (κτάομαι, ἀνμλ.) Κτῶμαι, ἀποκτῶ προστέτ, ἀκόμι περισσότερα. Ξνφ. Ἑλλ. 7, 1, 4. Πλάτ. κτᾶ πλεῖω παρελαβες, ἢ ἐπιστήσιω. Παρμ. ἐπικέκτημαι. Ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρὸς τούτοις ἀκόμι.

*Ἐπικτεῖνα, Μλ. –ενῶ (κτείνω, ἀνμλ.) Φονεύω, σκοτόνω προστέτ, μεταπείτα, καὶ ἐκ δευτέρου· μεταφορικώτ. ξαναφονεύω, ξαναφονεύω. Σχλ. Ἀντ. 1038.

Ἐπικτένιον, τό. (κτείς) Τὸ στυπόσιδι, στουπί, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸ ξάνιον, εἰς τὸ λανάρι, ὅταν λαναρίζουν λινάρι — 2) = ἐπίτειον, Τὸ τρίχωμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ τὸ μέρος ἔνθα φύονται αἱ περὶ τὰ αἰδοῖα τρίχες.

Ἐπίκτητος, ος, ον, τό. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τε κτᾶται, ἀποκτᾷ τις περισσότερον τοῦ ὅ,τι ἔχει ἢ κοντὰ εἰς ὅ,τι ἔχει· ἐπηυξημένον κτῆμα.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ. (ἐπικτάομαι) Τὸ νὰ κτᾶται, ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις ἔτι μᾶλλον, τὸ νὰ αὐξάνῃ τὸ ἔχειν του.

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τι ἐκτήσατο, ἀπόκτησεν, ἐκερδησέ τις προστέτ, ἔτι μᾶλλον. Ξνφ. Ἀγσ. 1- 36 — 2) Πᾶν ὅ,τι, ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενόν του ἠθικῶς, ἀπόκτησέ τις μὲ τέχνην, ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐκ φύσεως· τεχνικτόν, κόσμ. ἀντιθ. τῷ σύμφυτος «ἡ φύσει καλὴ σύνεσις δεῖται τῶν ἐπικτήτων». Φιλόστρ. Ἐπιστ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 94. πρβλ. ἐπακτός, ἐπίθετος — 3) ὄνμ. κύριον.

Ἐπικτίζω, Μ. –ίσω. (κτίζω) Οἰκοδομῶ, κτίζω τι ἐπάνω, πλησίον ἢ προστέτ· τινί τι. π. χ. Πλούταρχ. Σ'. σελ. 299. «πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζω». Μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἐθνῶν κτίζω πόλεις.

Ἐπικτυπέω, Μλ. –ήσω. (κτυπέω, ἀνμλ.) Κτυπῶ, θορυβῶ, κάμνω κτύπον, θόρυβον, πλησίον ἢ ἐπάνω εἴς τι «ἐπικτυπέω τοῖς ποσίν», Κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 433.

Ἐπικυδαίνομαι, Μλ. –ανοῦμαι (κυδαίνω) Ἐπαινοῦμαι, καυχῶμαι μόνος μου διὰ τίποτε· μετὰ δοτ. Ξιφιλίν.

Ἐπικυδής, ής, ὁ, ἡ. (κῦδος) Ἔνδοξος, περίφημος, φημισμένος, ὑπερήφανος. Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 35. «ἐπικυδέστερα πράγματα», Λαμπρότερα ἐνδοξότερα κατορθώματα. «ἐπικυδέστεροι ἐλπίδες», Λαμπρότεραι, καλήτεραι «ἐπικυδέστερος γίγνομαι» Ἐνδοξότερος, λαμπρότερος, περιφημότερος. «ἐπικυδεστέρως ἀγωνίζομαι» Τελειοῦμαι ἐνδόξως τὸν ἀγῶνα, τὴν μάχην, ὅταν νικῶ, Πολβ.

*Ἐπικυδάω = ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυέω, Μλ. –ήσω, (κυέω ἀνμλ.) Ἐγκυστρόνομαι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ζ'. «ἡδὴ δὲ καὶ ἄλλυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον». ἀφ' οὗ

Ἐπικύημα, ατος, τό· Δευτέρα ἐγκυστρία, ξαναγγάστρωμα. (υ) Ἀριστοτ.

Ἐπικυέσω, Μλ. –ήσω, (κυίσκω) ἐνεργητ. Ἐγγαστρόνω τινὰ πάλιν εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην γέννησιν. Παιθητικ. Ξαναγγαστρόνομαι Ἀριστοτ.

Ἐπικυκλέω, Μλ. –ήσω (κυκλέω) Κυλινδρίζω, σείρω, τραβῶ, φέρω προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις τίποτε ἐπάνω εἰς τροχοὺς κειμενον.

*Ἐπικυκλόω, Μλ. –ώσω, (κυκλόω) Περικυκλόνω, περιτρυγυρίζω τι.

Ἐπικυλίδες, ίδων, αἱ. Τὰ ἐπάνω ὀμματόφυλλα. Πολυδ. Β'. 66. ἰδὲ κυλοιδιάω. Τὰ κάτω ὀμματόφυλλα δὲ, ὑποκυλίδες. Ὀνομ. ἀρθμ. ἐπεκυλίς, ἀχρηστος.

Ἐπικυλικεῖος, ὁ, ἡ (κύλιξ) Πᾶν ὅ,τι συνήθως ὁμιλῆται, γίνεται εἰς τὸ ποτήρι, ὅ ἐστὶν εἰς χεῖρον ὅταν πίνωσι οἶνον.

Ἐπικυλινδέω, καὶ ἐπικυλίνδω, (κυλινδέω) Κυλίω, κυλῶ, γκυλνῶ τίποτε που προστέτ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπάνω εἰς τι ἢ ἐπάνω ἀπό τίποτε. «ἐπενυλίνδουν πέτρας εἰς τὰ κάτωντες» Ἐκυλοῦσαν πέτρας ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, αἵτινες ἔπιπτον ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ἐπικυλινδρόω, Μλ. –ώσω, (κυλινδρόω) Κυλίω, κυλῶ, γκυλνῶ, τραβῶ τὸν κύλινδρον, ἤτοι μακρύ τι στρόγγυλον ξύλον, τὸ μάγγανον Ἰταλ., ἐπάνω εἰς τι καὶ τὸ κάμω ὁμαλόν, στερεόν. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Ε. «τῷ δὲ τχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέληνον, ἐὰν σπαρεὶν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ».

Ἐπικυλίνδω = ἐπικυλινδέω.

*Ἐπικύλιον, τό = ἐπικυλίδες.

*Ἐπικυλίς, –ίδος, ἡ. ἰδὲ ἐπικυλίδες.

Ἐπικυλίω, Μλ. –ίσω = ἐπικυλινδέω (ι, ισω) Κυλίω τι προστέτ ἐπάνω που.

Ἐπικυμαίνω, Μλ. –ανῶ (κυμαίνω) Ῥίπτει κύματα, ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ· γίνεται ρεμστόν τι μὲ ὁρμὴν προστέτ ἐπάνω που.

Ἐπικυματίζω, Μλ. –κυματίσω (κυματίζω) Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἢ κολυμβῶ, ἐπιπολάζω Φέρομαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, μὲ σύρουν τὰ κύματα· Αἰλιαν. Ἐπ. ΙΗ'.

Ἐπικυματώσεις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνεβοκαταβαίνουν, καβαλικεύονται τὰ κύματα ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο· τὸ νὰ ξεχειλίζουν, ξεχύνωνται, πλημμυρίζουν τόπον τινά. Τρία «τὰς ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων. Ἀντωνῖν. Θ'. 28. Τὰς συνεχεῖς, καὶ ἐκ νέου μία κατόπι τῆς ἄλλης ἐρχομένας καὶ ἐναλλασσομένας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις.

Ἐπικύπτω, Μλ. –ψω (κύπτω) Σκύπτω εἰς τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι· Ἀρστφ. Θεσμ. 239. Σκύπτω διὰ νὰ φυλαχθῶ ἀπό τι· σκύπτω νὰ κυτάξω τι μέσα που· σκύπτω καὶ κυτάζω τι μὲ προσοχήν. «ἐπικύπτω εἰς βιβλίον», Σκύπτω πάντοτε ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον, καὶ ἀναγινώσκω. Ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι ὡς κρεμάμενος ἀπὸ αὐτό· ποιήσεταις τέτρασιν ἐπικυφόταις, Ἀκουμβοῦσεν ἐπάνω εἰς τέσσαρας δούλους, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφέρετο ὑπ' αὐτῶν. Δουκιαν. Β'. σελ. 143.

Ἐπικυρέω, Μλ. –ύρσω, Παρτ. ἐπέκυρον (κυρέω, ἀνμλ.) Ἀπαντῶ τι κατὰ περίστασιν· καταντῶ, φθάνω, πίπτω μέσα, ἐπάνω εἰς τι προσοχήν· μετὰ δοτ. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμηρ. «ἐπὶ σῶματ' ἐύρσαμεν Ὅταν ἀπαντήσῃ, εὕρῃ κατὰ τύχην ἐμπρός του κανέν ξῶον, Ἰλιάδ. Γ. 23 — 2) καὶ μετὰ γεν. κατὰ σημσ. τοῦ μετέχω, πιάνω, ἐπιτυγχάνω, Πνδ. Ὀλ. 6, 10. Αἰσχ. Πέρ. 851, ὡς τὸ ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικυρίσσω. Μλ. –ίξω. (κυρίσσω) Κτυπῶ σφοδρὰ, μὲ ὁρμὴν ἐπί τι· ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων, ἢ ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος. ὡς τὸ ἐπαιγίζω.

Ἐπικυρόω, Μλ. –ώσω (κυρόω) Ἐπικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω τίποτε ὡτὸ ἐπικυρῶν δόγμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἡ ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος ἀπό τινα. Πολύβ.

Ἐπίκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι κυρτός, γυρτός, τό Ἰταλ. γκόμπος, τουρκβ. καμπούρης· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λυγισμένον, στραβωμένον. ἀφ' οὗ

Ἐπικυρτόω, Μλ-ώσω. Λυγίζω, κάμνω τι νά βαίνῃ ὀλίγον ἐπάνω εἰς τι. Ἡσύχ. Ἀσπ. 234. Στρογγύλωσε, κάμνω τι ὀλίγον στρόβιλον, γυρτόν. Παῦτ. ἐπικυρτοῦμαι, Λυγῶ τόν ἑαυτόν μου καί γίνομαι γυρτός, καμαρωτός, ὁξαρωτός. Γρηγόρ. νούρανες ὑρύφου δίκην ἐπικυρτούμενοι.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ (ἐπικυρόω). Ὡς καί παρ' ἡμῖν, τό νά ἐπικυρώσῃ, βεβαιώσῃ τις τίποτε, τό ἀποδεχθῇ, στέρξῃ. (ῠ)

Ἐπίκυφος, ὁ, ἡ. = ἐπίκυρτος.

Ἐπικυψέλιος, ὁ, ἡ (κυψέλη). Προστάτης, φύλαξ τῶν κυψελῶν, μελισσοκοφίνων. ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ἀνθολογ.

Ἐπίκυψις, εως, ἡ (ἐπικύπτω). Τό νά σκύπτῃ τις ἐπάνω ἤ μέσα εἰς τε διά νά κυτάξῃ προσεκτικώς, παρατηρήσῃ τίποτε.

Ἐπικωδωνίζομαι, Μλ-ίσομαι (κωδωνίζω). Πίνω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, τό παρ' ἡμῖν κοιντσβανεμάζω. Πελυδ. ξ', 31.

Ἐπικωκύω, Μλ-ύσω (κωκύω). Κλαυθμηρίζω, τό κοινότ. μουτσκλαίω, παραπονοῦμαι προσέτι, διάτι. (ύω, ῠ-, ύσω, --) Σοφοκλ.

Ἐπικωλυσις, εως, ἡ. Ἐμπόδισμα. παρά τό

Ἐπικωλύω, Μλ-ύσω (κωλύω). τινά τι. Ἐμποδίζω εἰς τίποτέ τινα, Σφυλ. Ψιλ. 1241. Θουκυδ. 6. 17. ἐξαιρ. Ἀμοιβαίως, ἤτοι ἐγώ ἐμποδίζω τινά, καί ἐκεῖνος ἐμένα. Ξενοφ. Οἰκον. 8. 4. νέα. ἔχοντες οὕτως, ἐπεκωλύσασιν ἀλλήλους. (ύω, ῠ-, ύσω --)

Ἐπικωμάζω, Μλ-άσω (κωμάζω). Ἔρχομαι, πηγαίνω που μέ ἐορταστικήν, πανηγυρικήν πομπήν, μέ τραγούδια καί χορούς, Ἄλκφ., ἐν γένει, Ἔρχομαι πηγαίνω που ὁρμητικά, ἐμβαίνω μέ ἀκράτητον ὁρμήν, ἐξαιρ. ἐπί βιαστικῶν, δυναστικῶν πράξεων, καί ἐπί δυστυχίας ἀεικῶν συμβεβηκότων. Jac. Ἀνθλ. 2, 2. σλ. 205.

Ἐπικωμιαστικῶς, Ἐπῤῥ. Ἐγκωμιαστικῶς· κατά τρόπον ἐγκωμιαστικοῦ, ἤ ἐγκωμίου.

Ἐπικωμιαστικός, ὁ, ἡ. καί διακτλ. Πνδ. Πῦ. 10, 10. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνεζεύγνυται νά γίνηται εἰς τόν κῶμον, εἰς ἑορταστικάς, πανηγυρικάς, ἐξαιρ. Βακχικάς πομπάς, ἐμβασμα ἀπό σπίτι εἰς σπίτι μέ φωνάς, χορούς καί τραγούδια. Ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξ. αὐτῇ τοῦ ἐγκωμίου. Εἰς ἔπαινον ἤ ἐγκωμιαστικόν τινος αὐτήκοον, ἁρμόδιον. Ἰδέ κῶμος.

Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ. νεώτ. τύπ. τοῦ ἐπικωμίου.

Ἐπικωμῳδέω, Μλ-ήσω (κωμῳδέω). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ τι ἤ τινα διά τι, προσάπτω. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 31. Δ.

Ἐπίκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὅστις κάθηται εἰς τό κωπί, κωπηλατεῖ, τραβᾷ κωπί· κωπηλάτης, ἤ κατά Εὐσταθ. ὁ ἐπί τήν κώπην ὢν ἕτερος εἰς τό ἐρέσσειν. 2) Πλοῖον, καράβι προμηθευμένον μέ κωπιά· πλοιάριον, τό Ἰταλ. βάρκα, τόρκι, καΐκι. 3) Πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται, χώνεται, ἤ τό ἀποῖον ἐμπῆξε πού τις ἄνω εἰς τήν λαβήν, τό ἐν τοῦ Ἰταλ. ἕως εἰς τό μανίκι, π. χ. σπαθί, μάχαιρα καί τ. τ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 231. κἠρίν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῇ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος.

Ἐπικωφωτήρ, = τροπωτήρ, Εὐσταθ.

Ἐπιλαβή, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Πιάσιμον, κράτημα μέ τό χέρι· τό νά πιάνῃ, κρατῇ τις τίποτε μέ, ἤ εἰς τό χέρι. Αἰσχυλ. Ἱκετ. 447.

Ἐπιλαγχάνω, Μλ-λήξομαι (λαγχάνω, ἀμλ.) Ῥίπτω λαχνόν ἐπάνω εἰς τι, βάλλω τι εἰς λαχνόν προσέτι, μετά ταῦτα· ἀποκτῶ, ταραδίνω τι μέ λαχνόν. 2) ἀμετβ. Ἐκλέγομαι ἔπειτα μέ λαχνόν, ἔρχεται ἡ ἀράδα μου καθώς εὔγῃ ὁ λαχνός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1235. ὑπό γῆρας πήματον ἐπιλέλογχεν. 2) Μοιράζεται τι μέ λαχνόν.

Ἐπιλαδέν, Ἐπίῤῥ. = Ἰλαδόν. Διονύσ. Περιηγ. 763.

Ἐπιλάζυμαι, (λάζυμαι). Πιάνω, κρατῶ τίποτε στερεά, σφιχτά· ἐμποδίζω, ποιητ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 249. ἐπιλάζυμαι στόμα.

Ἐπιλαιμαργέω, Μλ-ήσω (λαιμαργία). Μετά δοτ. Εἶμαι λαίμαργος εἴς τι. Κλήμ. Παιδ. Β'. σελ. 171.

Ἐπιλαΐς, ίδος, ἡ. Πτηνόν τι, ἄλλως ὑπολαΐς λεγόμ.

Ἐπίλακκος, ὁ, ἡ (λάκκος). Ἡ κορυφή τοῦ λάρυγγος, τό ἐμπρός εἰς τόν λαιμόν ξωπεταχτόν φαινόμενον μέρος· ποτέ ἐπίλακκον μέρος τό μετά τόν τράχηλον ποιόν ἦχον ἀποτελοῦνται. Σχολ. Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Γ. 54. τό ὁποῖον ὁ Ὑπατ. μερ. Σωμ. σελ. 148. ὀσφαγήν. Ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου· καί οἱ Ἰατροί Αἰτιπάρδιον σφαγήν, λέγουσιν.

Ἐπιλαλέω, ήσω (λαλέω). Ὁμιλῶ, φλυαρῶ προσέτι, ἐν τῷ μεταξύ· ὁμιλῶ, διακόπτω τόν λόγον, τήν ὁμιλίαν τινός. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 39.

Ἐπιλαμβάνω, Μλ-λήψομαι, ἀορ. ἐπέλαβον, (λαμβάνω, ἀμλ.). Παίρνω, λαμβάνω προσέτι, μετέπειτα· παίρνω λαμβάνω τι ἀπό τινα· σφράζω, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω ἐδικόν μου, Πλάτ. Νομ. 6. σελ. 306. μηπῶς μηδέν τῶν τῆς πόλεως μηδέ οἰκοδομήμασι μηδέ ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται. Νά μήν οἰκειοποιηθῇ τίποτε ἀπό τά τῆς πόλεως. Κυριεύω τι μέ βίαν πολέμου. ἡ ἐπιλαβή τῆς Ἀθήνας. Λεξ. 20, 2. — 2) Βάλλω, ἁπλόνω τό χέρι ἐπάνω εἰς τι διά νά τό πιάσω, κρατήσω, πάρω· πιάνω, ἀδράχνω, κρατῶ τι σφιχτά· παίρνω τι εἰς τήν ἐξουσίαν μου. μή δύνατος αὐτόν ἐπέλαβεν. Τόν ἅρπαξε, τόν ἐπῆρε· ἐπιχειρῶ τίποτε κατά τινος, εὑρίσκω εὐκαιρίαν διά νά τόν βλάψω· ἐν γένει, Ἀπαντῶ, εὑρίσκω τι κατά τύχην, Ξεν. Ἀβρ. 6, 5, 6. νέα ἅπαντον τόν αὐτόν τρόπον, ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά. Εὗρισκε νεκρούς ἐδῶ καί ἐκεῖ κειμένους· ἀεί μετά αἰτ. ἐν γάρ ταῖς συντάξ. οἷον ἡ ἐπιλαβεῖν ὑποθέσεως. Τό νά εὕρῃ τις εὐκαιρίαν νά κάμῃ τι, ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου. Τό νά χρεισθῇ τις περισσότερον καιρόν εἰς τό νά κάμῃ τι, ἤ γενι. οὐκ ἐξήρτ. ἀμέσως ἀπό τοῦ ῥήμ., ἀλλά σημαίνει τά ἐπιλαμβανόμενον μέρος. — Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω ἐπιλαβεῖν τό ὕδωρ. Τό νά ἐμποδίζῃ τις τήν κίνησιν τῆς πλευρᾶς, τό ὁποῖον ἐγίνετο ὅταν ἐν τῷ μεταξύ τοῦ καιροῦ, ὅστις διωρίζετο εἰς τινα ῥήτορα ἐπί κριτηρίου, ἔπρεπε τά ἐρωτηθοῦν μάρτυρες, ἤ νά ἀναγνωσθοῦν εἰς ἐπήκοον χρηματισμοί, τό σύνηθ. Ἰταλ. ἄκτα, ἤ ὁσονμένται, Ἀσηνλ. νόμος· παρβλ. Brem. ἐν Λυσ. κατά Παγκλ. 4. Τρπ. πολύν χῶρον ἐπιλαμβάνων. Διατρέχω, περιπατῶ πολύν τόπον ὀλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρόν, Θεογν. 13, 65. — 3) Μέσ. τινός. Πιάνομαι, κρατιοῦμαι, γραπατσώνομαι ἀπό τίποτε ἤ ἀπό τινα, τόν κρατῶ σφιχτά, στερεά· ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐγγίζω, πιάνω τι ἐλαφρά· καί μετά γεν. καί μετά αἰτ. Συστερίζομαι, κάμνω ἐδικόν μου ἕνεκα τίποτε. — δικαιικῶς, Ἀξιώτι ὡς ἰδικόν μου κτῆμα, ἤτοι λέγω, τό ἰταλικόν πρετενδέρω, ὅτι ἔχω δικαίωμα εἰς τι, ὅτι εἶναι ἐδικόν μου κτῆμα, Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 954. C. Τρπ. Πειράζω, ἐγγίζω τινά μέ λόγους ἐγγιστικούς, ὑβριστικούς. Παῦτ. κεῖται πολλάκις ἐπί νόσων, συμπτωμάτων νόσου, προαισθήσεις μελλούσης, ἀμβλύτητος τῶν αἰσθητηρίων, ἐπί περιπτώσεων νόσου καί ἐπί χολώσεως ἤ παραλύσεως· ὅθεν ἐπιληψίες τήν αἴσθησιν ἀντί στερήσεις· παρβλ. ἐπίληπτος, ἐπίληψις, ἐπιληψία.

Ἐπίλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Πάνυ ὁ,τι λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.

Ἐπιλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν, καθαρόν. Δίων Κάσ. καί Πλούταρχ. ἐπιλαμπρύνω τήν φωνήν. Τψόνω, σηκώνω τήν φωνήν δυνατά, κάμνω νά ἠχῇ δυνατά καί καθαρά; Schael. ἐν Διον. συνθ. σλ. 166. Καλλωπίζω, στολίζω, ἑτοιμάζω τι λαμπρά, μεγαλοπρεπῶς.

Ἐπίλαμπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ἰων. ἀντί ἐπίληπτος. Ὅστις ἐπιάσθη, τόν ἔπιασαν ἐπί τό ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνε τι· μετά μετχ. Ἡρόδ. 3, 69. ἐπίλαμπτος ἀφάσσουσα τήν ἐπρόφασαν, τήν ἔπιασαν ἐν ᾧ ἐφήλαφῶσε.

Ἐπιλάμπω, Μλ-ψω (λάμπω). Λάμπω, φωτίζω, φέγγω ἐπάνω εἰς τι· ἡλίου ἐπέλαμψεν Ἔλαμψεν ἐπί τήν γῆν, ἄρχησε νά ἀνατέλλῃ, Ἰλδ. Ρ, 650. ὡσαύτως καί ἐπί τῆς σελήνης, Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 141. ἐπιλαμψάσης ἡμέρης Καθώς ἄρχησε νά φέγγῃ, νά χαράξῃ, νά γίνηται χαραγή, νά ἐξημερώνῃ, Ἡρόδ., ἐν γένει, Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι· τό πλεῖστον κατ' παρασημ. εὐδίας καί φαιδρότητος, τερπνότητος· ἐπί τῆς ἀνοίξεως, ἐπί εὐμενῶν θεοτήτων καί τ. τ. μετά δοτ. ἡπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, ἡπιγιομένου τοῦ ἔαρος, νωρίς ἐπιλαμψον ἐμῷ ἐρωτι καί ἴστῳ Κύπριε. Ἀνθλ. 2, σλ. 166. 2) μεταβ. Φωτίζω, κάμνω τι φωτεινόν· μετά δοτ.

Ἐπιλανθάνω, Μλ. ἐπιλήσω, Ἀορ. ἐπέλησα (λαυθάνω, ἀμλ.) Κάμνω, ἀφίνω τινά νά λησμονήσῃ ἀστοχήσῃ, ξεχάσῃ τίποτε· μετά γεν. νύπνος ἐπέλησεν ἁπάντων. Ὁ ὕπνος ἔκαμε νά λησμονήσουν, ὅλα, Ὀδσ. Τ, 85. — 2) ἀρτρ. Εἶμαι κρυμμένος, κρύπτομαι· ἐν ταύτῃ τῇ σημ. λαμβάνεται ὁ ἀορ. β', ἐπέλαθον. 3) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, Μλ. ἐπιλήσομαι, Λησμονῶ τι ἐξ αἰτίας τινός, καθεὶς δέ μαλακοῖτι καί αἰμυλίοισι λόγοισι θέλγει, ὅπως Ἰσάκης ἐπιλήσεται. Ὀδσ. Α, 57. Ἐν γένει δέ καί ἁπλῶς, Δησμονῶ, ἀστοχῶ, ξεχνῶ τίποτε· μετά γεν. Ὁμ. νοὺς ἐπελήθετο τέχνης. Δέν ἐλησμόνησε τές διαβολές του, τάς ἐμετεχειρίσθησε πάλιν, Ὀδσ. Δ, 455. καί μετά αἰτιατ., ἔτι δέ καί Ἀμελῶ, τίποτε, δέν φροντίζω διάτι, τό ἀφίνω κατά μέρος. Ἐν τῷ παῦτ. Παρεμ. κατά σημ. ἐμφρ. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 235. σπανιώτερον, Ἀποχρῶντός, ἀποσιωπᾶ τίποτε· μετά γεν. Αἰσχυν. νῦν ἐκεῖ ἐπιλαθόμενος — Ἐκ τοῦ σπανίου ἐνστ. ἐπιλήθω, ἐπιλήθομαι, χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ μέσ. Παρκ. μονῳ, Ὀδσ. Δ, 455. Β, 324.

Ἐπιλάρισμα, τό. Ἰδέ λάρισα.

Ἐπιλαρχία, ἡ (ἰλαρχία). Τό νά εἶναί τις διοικητής δύο ἰλῶν, τό ἰταλ. νά κομαντάρῃ δύο σκαδρόνια, ἤτοι διακόσιους εἰκοσιοκτώ ἱππεῖς.

Ἐπίλασις, σεως, ἡ. Δωρικ. ἀντί ἐπίληψις, Δημόνησμα, λησμονησιά. Πνδαρ. Πῦ. 4. 89.

Ἐπιλεαίνω, Μλ-ανῶ (λεαίνω). Κάμνω τι λεῖον, ὁμαλόν ὑαλοστηρόν εἰς τήν ἐπιφάνειάν του· ὑαλίζω, ἰσιάζω τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος πράγματός τινος, τό Ἰταλ. πολίρω. Τρπ. — 2) ἐπιλεήνας τήν Ξέρξεω γνώμην, Καταπραΰνας, ἡμερώσας, κολακεύσας τήν γνώμην τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 9, 3. παρβλ. 8, 142. καί λεαίνω, ἀφ' οὗ

Ἐπιλεάνσις, εως, ἡ. Τό νά κάμῃ τις λεῖαν, ὁμαλήν, ἴσιαν, ὑαλοστηρήν τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, νά τό ξανατρίψῃ, ξανακαλίσῃ.

Ἐπιλέγω, Μλ-ξω (λέγω, ἀμλ.). Λέγω πρόσθετα, πρός τοῖς ἄλλοις, προσθέτω καί ἄλλα εἰς ὅσα εἶπα· κάμνω ἀντιλογίαν, ἤ τελειώσας νά κάμω τι λέγω τίποτε, ὁμιλῶ ἐν ταὐτῷ. Πλούταρχ. Συμπ. ζ', καί τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντας δύο Συρῶν ἐπελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἄγω βούλιμον, ἴσως δέ πλοῦτον καί ὑγίειαν. Τελειόνω τήν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμιλίαν ἐπιλέγω λόγων. Ἡρόδ. 8, 49. καὶ ἄλλαχοῦ. ἐπιλέγω γνώμην. Τελειοῦσι δράματι μὴ προσθήκην ῥητοῦ τινος. — β΄.) Ἐκλέγω, διαλέγω τίποτε, κάμω ἐκλογήν. — 2) Μέσ. ἐπιλέγομαι, α΄) Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους μὲ μίαν ῥιπήν, ἐπιλ. βιβλίον παρά τοῖς Ἴωσι μόνον καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. 7, 239, τὸν ὁποῖον μιμεῖται ὁ Παυσ. 2, 39, 4. — β΄) Ἐκλέγωμαι διά τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἡρόδ. 8, 22. Wytr. cp. cr. σλ. 168, ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάβ. — γ΄) Ἐκλέγω, διαλέγω· συλλογίζομαι, στοχάζομαι· φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. 3, 65. 5, 30. 80. 7, 149. πρβλ. ἐπιλογίζομαι.

Ἐπιλείβω, Μλ. –είψω (λείβω). Χύνω ῥευστόν τι ἐπάνω που, κάμνω λοιβήν, σπουδήν προπέτει, ἐν παύτῳ. Ὁδσ. Γ, 341. σκοῦρος· ἀπιστάμενος ἐπέλειβον.

Ἐπιλειόω, (λειόω) = ἐπιλειαίνω· Ταλίζω, ἁμαλύνω, κάμνω τίποτε ὁμαλήτερον, ὁμαλόν, Δίων Πάσ.

Ἐπιλείπω, Μλ. –είψω (λείπω). Λείπει, δὲν φθάνει, τελειόνει, σώνεται, δὲν εἶναι ἀρκετὸν τί εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1102. ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν οἷς ὕδωρ μὲν ἐπέλιπεν Τοῖς ἔλειψε τὸ νερόν, δὲν εἶχε πλέον νερόν, Ἡρόδ. 7, 21. ἐξ ἐναντ. καταχρηστικὰ τὸ »Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥεέθρονι αὐτοῦ ἔπαυσε νὰ τρέχῃ, ἐξηράνθη, Ἡρόδ. 7, 43. ἐπιλείπειμι ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα Δέν μοί εἶναι ἀρκετὸς εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Wyte. cp. cr. σλ. 201. Ἄνευ τῆς αἰτ. ἐπιλείπει τὰ φρέατα, τὰ χρήματα Τελειόνουν, σώνονται· ἀπὸ ἠλίου τὸ φῶς ἐπέλιπεν Ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου· καὶ μετὰ μτχ. ἐπιλείπω λέγων· Δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ, δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅλα, Πλάτ. Φιλβ. 38, 32. ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν Δὲν ἀφίνω νὰ λείψῃ τίποτε ὅσον τό ἐπ' ἐμοί, ὅσον χρήματα ἀπὸ τὰς συνήθειάς μου. Πλτ. Πρτ. σλ. 310. Ε.

Ἐπιλείχω, Μλ. –είξω (λείχω). Γλείφω, ἀγλείφω τίποτε ἀπ' ἐπάνω.

Ἔπιλειψις, εως, ἡ (ἐπιλείπω). Τὸ νὰ λείψῃ τι, νὰ τελειώσῃ, σωθῇ, νὰ μήν εἶναι ἀρκετόν εἴτι· π. χ. ἐπιλ. ὕδατος Ἀνυδρία, ξηρασία.

Ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγός, διοικητής, τὸ ἰταλ. κομαντάντης ταγματος ἐκλεκτῶν, διαλεκτῶν στρατιωτῶν. Πλτχ. παρὰ τὸ

Ἐκλεκτὰς, ὁ, ἡ (ἐπιλέγω). Διαλεγμένος, ἐκλεκτός. οἱ ἐπίλεκτοι. Τάγμα συνισταμένου ἀπὸ ἐκλεκτοὺς στρατιώτας, τὸ κοινὸ διαλεγμένους ἀπὸ ἕνα, ἕνα, Ἑρρ. ἐπίλεκτος. Διαλεκτά.

Ἔπιλεξις, εως, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή διάλεγμα.

Ἐπιλεπτύνω, Μλ. –υνῶ (λεπτύνω). Ἀλείφω, βάπτω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πολὺ λεπτά, τό ἰταλ. φίνα· ἐπιπτύσσω, τὸ τουρκβ. καπλαντίζω τίποτε μὲ λεπτόντε, πολλὰ φίνα. Πολ.

Ἐπιλέπω, Μλ. –ψω (λέπος). Ξεφλουδίζω τίποτε φύλλα ἀγλάου ὄζου ἐλιᾶς ἐπέλεψε σιδήρῳ. Ἴμ. Ἑρμ. 109. οὐ ἡ ἀνάγν. οὐκ εὐλόγως ἀμφιβάλλεται.

Ἐπιλευκαίνω, Μλ. –ανῶ (λευκαίνω). Ἀσπρίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

Ἐπιλευκία, ἡ = λεύκη. Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. Δ΄. 5.

Ἐπίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Παντὸς ποτὲ πράγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος εἶναι ὀλίγον ἄσπρον, ἀσπρωδέρον, ἀσπρούτσικον, ἀσπρολίγαρκον.

Ἐπιλεύσσω, Μλ. –λεύσω (λεύσσω). Βλέπω, κυτάζω που, ὡτόσσον τις ἐπιλεύσσειε Ὅσον μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ τις, ὅσον φθάνει τὸ μάτι του, Ἰλ. Γ. 12. Κυτάζω, προσέχω νὰ ἰδω τίποτε.

Ἐπιλήθης, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ λησμονησίαν, κάμνει τινὰ νὰ λησμονῇ, ξεχάνῃ τίποτε.

Ἐπίληθος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω) = τῷ προηγμ. μετὰ γεν. κακῶν ἐπίληθον ὑπάρτων. Ὁδσ. Δ, 221.

Ἐπιλήθω, Μέσ. ἐπιλήθομαι· σπανιώτ. τύπ. Ἔνστ. ἀντὶ τοῦ ἐπιλανθάνω, ἐπιλανθάνομαι. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνῳ τῷ Παρτ. τῆς μεσ. διαθ. κατὰ σημασ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι· ὁ δὲ Ἡρόδ. ἐξ ἐναντίας ἀντὶ ταν, ἀπασιωπῶ τι, 4, 43. Ἰδὲ ἐπιλανθάνω.

Ἐπιληίς, ίδος, ἡ (λεία). Κουρσευμένη, ληστατισμένη, αἰχμαλωτισμένη, πόλεις. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 23.

Ἐπιληκέω, Μλ. –ήσω (ληκέω, ἁμαλ.) Κροτῶ, δορυβῶ, κάμνω ταραχήν, κρότον, δόρυβον προσέτι, μὲ τίποτε, ἐν ταὐτῷ, ἐξαιρ. Χειροκροτῶ, ἐπαινῶ τι φωνάζων καὶ κτυπῶντας τὰ χέρια. Ὁδσ. Θ, 379. Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸ πόδι ἀρί τὸν ῥυθμόν, τὸν ἦχον, τὸ σύνηθ. Ἰταλιστί, τὴν καδέντσαν, τὸ τάκτον, ἐν ᾧ χορεύουν ἄλλοι.

Ἐπιληκυθίστρια, ἡ. Μοῦσα, αὕτως ὀνομάζει ὁ Ἀριστοφ. σκωπτικῶς τὴν τραγικὴν Μοῦσαν, ὡς ἐν βαρυφθόγγοις, ἐνίοτε δὲν καὶ διακένοις σεμνολογήμασι καὶ ἐκφράσεσιν ἀρέσκουσαν, Ἐφιππευομένη, ἐκπρεπῶς καὶ περιφανῶς ἐπικεκαλλωπισμένη, ἤτοι φυσισμένη καὶ λαμπρὰ ἐξωτερικῶς στολισμένη, τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν σύνηθ. ἀπ' ἔξω κούκλα καὶ μέσα πανοῦκλα, ἢ καὶ τό, θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ. Ἰδὲ ληκυθος, ληκυθίζω.

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίληπτικός, ἡ, όν. καὶ ἐπιληψις, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπιληπτικὸς, ἐπίληπτος, καὶ ἐπιληψις. Ἱπποκρ.

Ἐπιλήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τρύγος ἢ εἰς τὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν, ὡς »ἐπιλήνιαν ἅμα, μέλος. Τμνος, τραγῳδία τὸν ὁποῖον τραγῳδοῦν, ψάλλουν εἰς καιρὸν τοῦ τρύγους. Ἀθήν.

Ἐπιλήπτευόμαι, καὶ ἐπιληπτίζομαι (ἐπίληπτος). Εἶμαι ἐπιληπτικός, πάσχω ἐπιληψίαν, τὰ κοινότ. μὲ πιάνει, μὲ φθάνει ἡ ὥρα μου. Νικήτ. Χρονικ. ΙΒ΄. 5. Πλούταρχ. Προβλ. Ῥωμ.

Ἐπιληπτικός, κή, κόν = ἐπίληπτος, σημσ. 3. Ὅστις ἔχει, πάσχει ἐπιληψίαν. Ἑρρ. ἐπιληπτικῶς.

Ἐπιλήπτομαι, = ἐπιληπτίζομαι.

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ὅστις ἐπιάσθη, ἢ τὸν ἔπιασαν, ἐπρόφθασαν ἐν ᾧ ἔκαμνε τίποτε· πυρβλ. ἐπίλαμπτος. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἀδράξῃ, κρατήσῃ τις. 2) Ψηλαφημένος· ὠνειδισμένος, τιμωρημένος, ἱπονειδιστος, ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοτιμώρητος. 3)= ἐπιληπτικός, Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας. Θεόφραστ. Χαρ. Ἰστ. 4.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις πιάνει, κρατεῖ, ἀδράχνει, ἀδράζει· ὠνειδίζει, κατηγορεῖ, τιμωρεῖ, παιδεύει· εἶναι Τίμων, μισάνθρωπος.

*Ἐπίληψις, εως, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Τὸ νὰ λησμονῇ τις τίποτε· λησμόνημα. πρβλ. καμάτωσις. Πνδ.

Ἐπιλήσμη, ης, ἡ (ἐπιλανθάνω). Δησμονησιά, ἀλησμονησιά.

*Ἐπιλησμονή, ἡ = ἐπιλήσμη.

Ἐπίλησμος, ὁ, ἡ. = ἐπιλήσμων. Ἀριστοφ. Ναφ. 788.

*Ἐπιλησμοσύνη, ἡ = ἐπιλήσμη. Κρτν. παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 383.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Ὅστις λησμονεῖ, ξεχνᾷ, δὲν ἐνθυμεῖται, λησμονεῖ ξεκολα. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐπίλησιν, λησμονησιάν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ, ἀστοχᾷ, ξεχνᾷ τίποτε· ἀεὶ μετὰ αἰτ. πεπιλήσμων ἐπωδήν. Χίων Ἐπιστ. Γ΄. Ἡ προξενοῦσα λησμοσύνην.

*Ἐπιλήσομαι, μέσ. Μλ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι, Ὅμ.

Ἐπιλητικός, ή, όν = ἐπιλήσμων, σημσ. 2. Γραμματ.

Ἐπίληψία, ἡ, = ἐπίληψις, ἐξαιρ. 2) Ἡ νόσος, τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας, σελληνιασμός, κοινότ. τὸ φτάσιμον, πιάσιμον τῆς ὥρας τινός. Γαλ. ὑπὸ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις.

Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ· ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ τις· ἐν γένει = ἐπίληπτος.

Ἔπίληψις, εως, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Τὸ νὰ πιάνῃ, ἀδράχνῃ, κρατῇ, σφιχτοκρατῇ τις τίποτε, ἄδραγμα, πίεσιμον, κράτημα· τὸ νὰ ἁρμῇ, πλακόνῃ τί τινα ἐξαφνα. Τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ ἀδράχνῃ, πιάνῃ, κρατῇ τίποτε· ἀδυναμία, ἤτοι τὸ ἀδύνατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τόν πειράξῃ τις, τὸ ἰταλ. debolezza, Ἀθην. 5, 3. ἔτι δὲ καὶ = ἐπιληψία, 2. — 2) διανοιῶς, Ἡ αἴσθησις, τὸ δικαίωμα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. pretèza, pretensione τινὸς διάτι πράγμα, τό ὁποῖον δίσχυρίζεται λέγων ὅτι εἶναι κτῆμα του, δίκιόν του. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 954. Ε.

Ἐπιλίγδην, Ἐπίρ. (λίγδην). Ἐπιπολαίως πλυγωμένα, ζουγρανισμένα, ὡς τό, ἐπιγράβδην. Ἰλ. Γ. 599.

Ἐπιλιμνάζω, Μλ. –σω (λιμνάζω)· ἐπὶ ὑδάτων, Ξεχειλίζει, ξεχύνεται, πλημμυρίζει τόπον τινά, σχηματίζει λίμνην ἢ λίμνασμα, τὸ κοινότ. μπάραν. Πολύστ. Ναίσ. 25. »πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάῤῥοισιν.

Ἐπιλινάω, Μλ. –ήσω (λινάω). Ἔρχομαι ὁλόγυρα εἰς τὰ στημένα δίκτυα, βρόχια καὶ τὰ παρατηρῶ. ἐν γένει, Κυνηγῶ, ψαρεύω.

*Ἐπιλινευτής, οῦ, ὁ (λινεύω). Ψαρᾶς, κυνηγός, Ἀκτπ. Σιδν. 13. κατὰ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 144. παρὰ τό

*Ἐπιλινεύω = ἐπιλινάω.

Ἐπιλιπαίνω, Μλ. –ανῶ (λιπαίνω). Ἀλείφω τίποτε ἐπάνωθεν μὲ λίπος, πάχος· κάμνω τε παχὺ ἀπὸ ἐπάνω· λιγδόνω τίποτε. Πλούτ. Ἀλέξ. 57.

Ἐπιλιπής, ὁ, ἡ (ἐπιλείπω) = ἐλλιπής. — 2) (λίπος) = ὑπολιπής.

*Ἐπιλιχμάομαι, = ἐπιλείχω. Φιλ. 3. σλ. 81. P.

*Ἐπιλιχμάσσω = ἐπιλείχω.

*Ἐπιλιχνεύομαι = ἐπιλείχω.

Ἐπιλλίζω, Μλ. –ίσω (ἴλλιζω). Ἐπιμύω, βλεφαρίζω, τό κοινότ. ζαβίζω, κάμνω τινὰ μὲ τὰ μάτια· κυτάζω τίποτε μὲ ζαβισμένα, ζαβονισμένα τὰ μάτια· Ὁδυσ. Σ. 11. . . . ὅστ' ἄνδρες ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ζαβίζω τὰ μάτια ὡς δολεροὶ, πανοῦργοι, καμόνομαι ὅτι δὲν βλέπω καλά, Ὅμ. Τμ. Ἑρμ. 387. ἔτι δὲ, εἰρωνευτικά, διὰ νὰ περιπαίξω, περιγελάσω τινά, Ἀπλ. Ῥδ. πεπιλλίζουσι κερτομίαις Ἀριστεὶδῃ παρ' Εὐσεβίῳ, Προπ. Εὐαγ. 14. 791. Φιλικά, ἐρωτευμένα, ἢ διὰ νὰ παρατηρήσω τίποτε καλήτερα πλαριβέστερον γὰρ θέλων ἐπίδειξ ἀπέψησε τῷ ὀφθαλμῷ καὶ προσέλθειν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσασθαι. Ἀριστκλ. παρ' Εὐσβ. Προπ. Εὐαγ. 14, 762. — 2) Στραβογυρίζω τὰ μάτια, τὸ κοινότ. γκαλιορίζω, κυτάζω ἀλήθωρα, Νίκανδρ. Ἀλέξ. 81. καὶ Θηρ. 163.

Ἐπίλλυς, ὁ, ἡ (ἴλλος). Ὅστις δενδίλλει, ζαβίζει, ζαβόνει τὰ μάτια, ὅστις κυτάζει μὲ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων, λιγόνει τὰ ὀμμάτια, ἐρωτευμένος· ὅστις εἶναι ἀλήθωρος.

Ἐπελλάω, Μλ. -ώσω. Ζαρίζω, ζαρόνω, λιγόνω τὰ ὀμμάτια, κάμνω μὲ τὸ ὀμμάτι νεῦμα, ἔτι δὲ καὶ, νυστάζω μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων καταφρονητικά, ὑβριστικά.

Ἐπιλάπτω. Μλ. -ψω (ἴλλάπτω) = ἐπιλλίζω, ἐπιλλόω.

Ἐπιλοβίς, ίδος, ἡ (λοβός). Τὸ αὐτὶ τοῦ ἠπατος, ἀπὸ τὸ σιφάτι.

Ἐπιλογή, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή, διάλεγμα.

Ἐπιλογίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -οῦμαι, ἀόρ. ἐπελογισάμην καὶ ἐπελογισάμην, (λογίζομαι). Συλλογοῦμαι, στοχάζομαι, σκέπτομαι· μετὰ τοῦ, ὅτι, ἐπιφερομένου, Ἡρόδ. 7, 177. Λογαριάζω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. 2) Προσθέτω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

Ἐπιλογικός, ἡ, κόν (ἐπιλογή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκλογήν. 2) (ἐπίλογος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίλογον, εἰς τὸ τέλος ἐγγράφου λόγου, ἢ ὁμιλίας τινός. 3) (ἐπιλογίζομαι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λογαριασμόν.

*Ἐπιλόγισις, εως, ἡ = ἐπιλογισμός.

Ἐπιλογισμός, ὁ (ἐπιλογίζομαι). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, σκέπηται, ξαναστοχάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μὲ τὸν νοῦν του· τὸ νὰ λογαριάζῃ μὲ τὸν νοῦν του, ξαναλογαριάζῃ τίποτε. Πλούταρχ. Γ. Σ. 488.

Ἐπίλογος, ὁ (ἐπιλέγω). Στοχασμός, συλλογισμός, σκέψις ἀκριβής· Δογάρι_ασμα μὲ τὸν νοῦν, ξαναλογάρι_ασμα, ὡς τό, ἐπιλογισμός, παρ' Ἴωσι Ἡρόδ. καὶ Ἱππκρ. μόνον σωζόμεν. — 2) Τέλος ὁμιλίας, ἐγγράφου λόγου, ἐξαιρ. ἐν δράμασι καὶ ἐστιχοις λόγοις, ἀντιθέτως τῷ, πρόλογος, Πρασσόμενα εἰς λόγον. (ἀντὶ τοῦ, ἐπῳδός, οὐδέποτε ἐχρησίμευσέ που ἡ λέξ. ἰδὲ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 723. ὅπου μέσου παραλήψει τοῦ κόμματος, ὡς ἔτι λόγοις, γραπτέον.)

Ἐπίλογχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λόγχην, ἤτοι πιόπραν κορυφήν, μύτην, Εὐρίπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1003. ἐπίλογχον ἔγχος.

Ἐπιλοιβή, ἡ (ἐπιλείβω), = λοιβή, τὸ ἰταλ. libazione, Ὀρφ. Τμ. ξδ'. 10. καὶ Ἀργον. 601. ἀφ' οὗ

Ἐπιλοίβιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει χρησιμεύει εἰς λοιβήν.

Ἐπιλοιδορέω, Μλ. -ήσω (λοιδορέω). Λοιδορῶ, ὑβρίζω, μαλόνω, καταλαλῶ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἔτι μᾶλλον, Πολυβ. ΙΕ'. 33.

Ἐπιλυμία, ων, τό· ἅπτ (λοιμός). Ψαλμῳδία, τροπάρια, τὰ ὁποῖα ἐψάλλον εἰς καιρὸν λοιμοῦ, πανύκλιας, ἢ μετὰ τὸν λοιμόν, Πολυδ.

Ἐπίλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι μένει, ἀπομένει ὀπίσω, περισσεύει, Ἡρόδ. ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, Καιρὸς ὅστις δὲν ἀπέρασεν ἀκόμη ὅλος, μέρος καιροῦ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ. ἐπίλοιπος βίος, Πλάτ. καὶ ἐπίλοιπος χρόνος, Ἡρόδοτ.

*Ἐπιλοίσθιος = λοίσθιος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 171.

Ἐπίλουτρον, τό (λοῦτρον). Πληρωμὴ εἰς τὸ λουτρὸν διὰ τὸ λούσιμον, λουτριάτικα, λουτρικά, Λουκιαν. Λεξίφ.

Ἐπιλυγάζω, ἐπιλυγαίος, καὶ ἐπιλυγίζω· Σπανιώτ. τύποι ἀντὶ ἐπηλυγάζω, καὶ ἐπηλυγίζω, ἐπηλυγαῖος, τῶν ὁποίων ἡ ὀρθότης ἀναμφίβολος. Rubnik ἐν Τιμ. σλ. 118. Pierc. Moer. σλ. 163. Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 349.

Ἐπιλύζω, Μλ. -ξω (λύζω). Ἔχω λούζιγκα λύγι_ασμα, λιγκιάζω διά τινα αἰτίαν, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81.

Ἐπιλυπέω, Μλ. -ήσω (λυπέω). Λυπῶ, πικραίνω, κακοκαρδίζω τινὰ προσέτι, διά τι, ὅτι μᾶλλον, μετέπειτα· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 9, 50.

Ἐπιλυπία, ἡ. Λύπη, πίκρα διά τι, Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 100.

Ἐπίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λυπημένος, στυφνωπός· ὠργισμένος, πικραμένος.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ (ἐπιλύω). Τὸ νὰ διαλυθῇ, ἀναλύσῃ, ἀφανισθῇ τίποτε. — Λύσιμον, ἀπόλυμα, ἐλευθέρωμα ἀπὸ τίποτε.

Ἐπιλυτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι δύνηται, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς διάλυσιν, ἢ ἀνάλυμα· λύσιμον, ἀπόλυμα.

Ἐπίλυτρος, ὁ, ἡ. Λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος μὲ ἄσπρα, ξαγορασμένος, Στράβ. ΙΑ'. 759.

Ἐπιλύω, Μλ. -ύσω (λύω, ἀμλ.). Λύνω, ξεσφίγγω, ξαπολῶ, π. χ. δεμένον, σφιχταδεμένον τίποτε· ἐλευθερόνω· λύω αἴνιγμα ἢ ἀπορίαν τινά· ὅζει, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τίποτε, Παῦτ. μετὰ μέσ. Μᾶλ. Χάνω τὰς δυνάμεις μου, χαυνόνομαι, ἀδυνατίζω, Πλάτ. Βρίτ. ἃ. οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγωνιστεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ· καὶ Bremi Lys. de caed. 1yr. 33. (τὸ υ, ἐν μὲ τῷ ἐνστ. καὶ Παρτ. δίχρ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μακρ. ἰδὲ μέντοι λύω.)

Ἐπιλωβάω, Μλ. -ήσω (λωβάομαι). Λυμαίνομαι, βλάπτω τι ἢ τινα· κατηγορῶ, περιπαίζω, περιγελῶ.

*Ἐπιλωβεύω (λωβεύω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινά διά τι, Ὀδσ. Β, 323.

Ἐπιλωβής, ὁ, ἡ (λώβη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβές, βλαβερόν, Νίκανδρ. Θηρ. 37.

Ἐπιλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐβλάφθη, κατηγορήθη, ὑβρίσθη, περιπαίχθη, περιγελάσθη, Δινίφρ. 1173.

Ἐπιμάζιος, ὁ, ἡ (μαζός), = ἐπιμάστιος.

Ἐπιμαθεύω, ἡ (ἐπιμανθάνω). Τὸ νὰ μαθαίνῃ, μαθαίνῃ τις τίποτε προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, Κορνούτ. 18. (α)

Ἐπιμαιμάω (μαιμάω). Ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω μεγάλον, ἀκράτητον πόθον διά τι· μετὰ γεν. Διονύφρ. 301.

Ἐπιμαίνομαι, Μλ. -ανοῦμαι, καὶ -μανήσομαι, ὡς Παῦ. μετὰ μέσ. Ἀόρ. (μαίνομαι). Μαίνομαι, τρελαίνομαι ἀπὸ πόθον, ἐπιθυμῶ διά τι· ἐπιθυμῶ τι μὲ ἀνέκφραστον πόθον· μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Ζ, 160. (ὅπου ὅμως ἡ δοτ. οὐκ εἰς τό, ἐπεμήνατο, ἀλλὰ εἰς τά, μεμήνεται, ἀναφέρεται.) Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. Jac. ἐν Λεον. Τρντ. 34. 3. μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Εἶμαι ἐρωτευμένος εἰς τινα ὑπὲρ λόγον, ὥστε τρελλαίνομαι δι' αὐτόν, Μάσχ. 6, 2 Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Hauschke anal. σλ. 30. — 2) Γίνομαι ἐμμανὴς κατά τινος, ὀργῶ, τρέχω, καταπλακόνω τινὰ ὡς λυσσασμένος.

Ἐπιμαίομαι, Μλ. -μάσομαι, μέσ. ἀπδ. (μαίομαι). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι, συνηθῶ, τρέχω ἐξοπίσω εἰς τι· ἀβράζω, ἀβράχνω τι· ζητῶ, γυρεύω, καταγίνομαι, βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου, ἐπιμελοῦμαι κατὰ πολλὰ διά τι· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. ἠκοπέλου ἐπεμαίετοο Ἐπεμελεῖτο, ἐτσιμπλατοῦσε μὲ ὅλας τὰ δυνάμεις του διὰ νὰ φθάσῃ τὴν σκόπελον, Ὀδσ. Μ, 220. Τρπ. ἐπιμαίω νόστον· Ἐπιμελοῦ, φρόντισαι, πάσχισαι διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, Ε, 344. ὡδώρων ἐπεμαίετο θυμόν· Ἡ καρδιά του ἀγαποῦσε, εἶχε μεγάλον πόθον διὰ νὰ λάβῃ δῶρα, νὰ ἀποκτήσῃ θησαυρούς, Ἰλιάδ. Κ, 401. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. ἠξίφεος ἐπεμαίετο κώπην· Ποθοῦσεν, ἀγαποῦσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφτα τοῦ σπαθιοῦ, νὰ εὑτάλῃ τὸ σπαθί, Ὀδσ. Δ, 531. ἐπεμαίετο τεχνηέν· Ἐπάσχιζε νὰ κύρῃ, ξυτκεπάσῃ, ἐφεύρῃ κάμμιαν τέχνην πῶς νὰ ἀναψῃ φωτιάν, Ὁμ. Τμ. Ἐρ. 108. — 2) Ἀποκτῶ, ἀποκαμβάνω τὸ ποθούμενον, ὅ,τι ζητῶ, ποθῶ· πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, παπατεύω· μετὰ αἰτ. ἠθέων ἐπεμαίετο νώτων· Ἐψηλαφοῦσε, ἐπασπάτευε τὴν ράχιν τῶν προβάτων, Ὀδσ. Ι, 442. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀμάστην δοὺς ἐπεμαίετ' ἀρ' ἵππους· Ἔσπρωξε, ἐτσιμπούσιν ἐλαφρὰ καὶ ὀγλίγωρα τὰ ἄλογα μὲ τὴν μάστιγα, τὸ τουρκβ. καμτσίκι, Ἰλιάδ. Κ, 748, καὶ ἀλλαχοῦ. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ., καὶ μόνον κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· ὁ Μελ. καὶ ὁ Ἀόρ. λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ τῇ λέξ. συγγενοῦς καὶ επ' ἐνστ. καὶ Παρτ. ἀχρήστου, ἐπιμάομαι, ὅπερ ἴδε.)

*Ἐπίμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπίμηκρον, μακρυόλιον.

Ἐπιμᾶλον, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ μᾶλλον. Ἀκόμη περισσότερον, ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἐπιμανδάλωτον, τό (μανδαλωτός). Ἡδονικόν καὶ ἐρωτικόν τι φίλημα, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ φιλούμενοι ἐγγίζουν ἢ βάλλουν τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης των ἀμοιβαίως ὁ εἷς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου· ἐπιμανδ. καταγλωττισμα, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1201. ὅθεν καὶ ἡδονικόν τι τραγῳδί, καλεῖται παρομοίως ἠκατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν, Θεσμοφ. 131.

Ἐπιμανής, ὁ, ἡ (ἐπιμαίνομαι). Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται τίποτε μὲ μανίαν, μὲ ἀκράτητον ἐπιθυμίαν· ἐπίμαν. πρός τιν· Ἐπίρρ. ἐπιμανῶς.

Ἐπιμανθάνω, Μλ. -μαθήσομαι (μανθάνω, ἀμλ.). Μανθάνω, μαθαίνω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα.

Ἐπιμαντεῖον, τό (μαντεῖον). Δεύτερος, ὑστερώτερος χρησμός, Παυσαν. Α' 40.

Ἐπιμαντεύομαι, Μλ. -τεύσομαι (μαντεύομαι). Προφητεύω περί τινος πράγματος, Ἀππιαν. Πολ. Δ'. 127.

(Ἐπιμάομαι). *Ἀχρηστος ἐνστ. τοῦ σήματος μάω, Β., συγγενοῦς ὡς ταυτοσημάντου τῷ ἐπιμαίομαι, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸν Μλ. ἐπιμάσομαι καὶ τὸν Ἀορ. ἐπεμασάμην· Ἐπι. δὲ τοῦ α. βραχ. ὄντος ἐπιμάσσομαι, ἐπεμασσάμην, χρᾶται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. ἀεὶ κατὰ τὴν ὑστέραν σημτ. τοῦ ἐπιμαίομαι, Ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐγγίζω τι ἐλαφρά· μετὰ αἰτ. ἠέλιος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται Ψηλαφήσει, ἐρευνήσει, Ἰλιάδ. Δ, 190. παραβλ. Ὀδσ. Ι, 446. ῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατο· Τὸν ἔγγιξε μὲ τὴν μαγικὴν ῥάβδον, διὰ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ, Ὀδσ. Ν, 429. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ σημείου, Ὀδσ. Π, 172. Τ, 468. καὶ κατ' ἐπίτρ. ἠχεῖ ἐπιματήσαμενος (τοῦτ' ἔστι χειρί, οὐχὶ δὲ χείρα) Πιάσας ἀδρᾶς αὐτὸν μὲ τὸ χέρι, Ὀδσ. Ι, 302. ὡσαύτως καὶ Τ, 480. ὅπου ἡ γεν. χθονός ἀνάγεται εἰς τό, λάβε· Ἀπόλ. ὁ Ῥόδ. συντάσσει τὴν γεν. τῇ αἰτιατ. μιτὴν ἐπεμάσατο χειρὸς Τὴν ἔγγιξεν εἰς τὸ χέρι. Τρπ. ἐπεμάσσατο θυμὸν ἐμόνν Ἔθελξε, ἐκατάνυξε τὴν καρδίαν μου, Ἀπλ. Ῥόδ.

Ἐπιμαργαίνω, Μλ. -ανῶ (μαργαίνω), = ἐπιμαίνομαι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ τι μὲ μανίαν, ὑπὲρ λόγον· μετὰ δοτ. Ἄρατ. Διοσ. 591.

Ἐπίμαργος, ὁ, ἡ (μαργός). Ὅστις μαίνεται, λουλαίνεται διά τίποτε.

Ἐπιμάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμαρτυρέω, Μλ. -ήτω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, εἶμαι μάρτυρας πράγματός τινος, τὸ ἐπιβεβαιόνω· μετὰ δοτ. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς ποιοῖς τὰ δεινότατα· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, = ἐπιμαρτυρία, Πλουτάρχ. καὶ Ἀντωνίν. Σ'. (α)

Ἐπιμαρτυρία, ἡ. Μαρτυρία, μαρτυριά, ἐπιβεβαίωσις, Θουκυδ. Β'.

Ἐπιμαρτύρομαι, Μλ. -ροῦμαι, μέσ. ἀποδ. (μαρτύρομαι) μετὰ αἰτ. Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ, φέρω διὰ μάρτυρας· ἄνδρας ἐπιμαρτύρομαι, Ξενοφ. Ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς διὰ μάρτυρας τῆς ὕβρεως καὶ τῆς ἀδείας. 2) Λέγω τι

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐμπροσθεν μαρτύρων, ἢ βάλλω μάρτυρας εἴς τι, ἐπιβεβαιῶ τι διὰ μαρτύρων, Πολυβ. πεῖν μὲν εὖρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς συνεγγυς ἀπαλλάττεται. 3) Παρακαλῶ μὲ μεγάλην ζέσιν καὶ πόθον τῆς ψυχῆς μου, ἱκετεύω, Ἀριστοφ. (υ)

Ἐπιμάρτυρος, ὁ (μάρτυρος). Ὅστις εἶναι μάρτυρας εἰς ἢ διά τίποτε, Ἰλιάδ. Η, 76. Ὀδυσ. Α, 271. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡτ. χρῶνται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Διός, καὶ ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων.

*Ἐπιμάρτυς, ὁ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμασάομαι, ἢ ἐπιμασσάομαι, Μλ. -ήσομαι (μασάομαι). Μασῶμαι, ματιοῦμαι, τὸ κοιν. μαρκαλίζομαι πρασέτι, εἴς τι, μετέπειτα· ὁ τύπ. ἐπιμασσάομαι, νεώτερος.

*Ἐπιμάσσομαι, Ἐπ. Μλ. τοῦ ἐπιμαίομαι, αὐτὶ ἐπιμάσσομαι.

Ἐπιμάσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ. -ξω (μάσσω). Ζυμώνω. — 2) Ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἀλείφω τι ἀπ' ἐπάνω· σφογγίζω, ἀποσφογγίζω τι· ἀποτρίβω, παστρεύω. — 3) ἐνγένει, Ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι, χαϊδεύω· τὸ πλεῖστον κατὰ μετ. διξῆ. ητην χραῒς χείρεσι καταπρήνεσσι λαβοῦσα γιῶ ῥ' ἐπιμασταμένην. (Πολλάκις συγχέεται μὲ τὸ ἐπιμάομαι, Ion. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 407.)

Ἐπιμαστίδιος. ὁ, ἡ, = ἀπιμάστιος, Μενάνδρ. Ἐπιγρ. 117.

*Ἐπιμαστίζω, Μλ. -ίξω (μαστίζω). Κτυπῶ, δέρω μὲ τὴν μάστιγα, τουρβῶ, καμπτίζει.

Ἐπιμάστιος, ὁ, ἡ (μαστός). Πᾶν ὅ,τι ἀπτῆται, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν μαστόν, εἰς τὸ βυζί· τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ βυζί, βυζάνει ἀκόμη.

*Ἐπιμαστίω, = ἐπιμαστίζω. (ι.ω).

Ἐπίμαστος, ὁ, ἡ (ἐπιμάομαι). Ζητημένος· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, γυρεύει τις νὰ εὑρῇ, νὰ λάβῃ, ἀποκτήσῃ, πεπίμαστος ἀλήτης ἀπὸ τινας μὲν ἐύρη. Ζητουλας, ζητιάνος ὅστις ζητουλεύει διὰ νὰ ζήσῃ, κατ' ἄλλους δὲ πάσῃ. Ζητουλας τὸν ὁποῖον εὑρίσκει τις πλανώμενον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἢ εἰς τὸν ὁρόμον καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ σπίτι του, Ὀδυσ. Τ, 377., οὕτω καὶ πεπίμαστον κακόνα Τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ παθαίνει της, τοῦ ὁποίου αἴτιος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος· ὡς τὸ, ἐπίσπαστος.

Ἐπιμαχέω, Μλ. -ήσω (μάχομαι) τινί. Βοηθοῦμαι εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἔχει μὲ ἄλλον τινά, τὸν διαφεντεύω μὲ ἁρματωμένον χέρι, Θεόδ. Ο, 27. πτῦ ἀλλήλοιν ἐπιμαχεῖνε Τὸ νὰ διαφεντεύουν τινὲς ἀμοιβαίως τὰς χώρας τοὺς τόπους των· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαχία, ἡ. Διαφέντευσις· ἀμοιβαία συμμαχία, τὸ Ιταλ. αλιανσα ἀφενσίβα καὶ ὀφενσίβα τοῦς· ἐστι συμφωνία, τὴν ὁποίαν ἔχουν μεταξύ των δύο δυνάμεις, βασιλεῖς, ἂν κηρύξῃ κἀνεὶς πρὸς τὸν ἕνα πόλεμον, νὰ ἔρχηται ὁ σύμμαχός του εἰς βοήθειάν του, ὡσαύτως καὶ ἂν αὐτὸς κηρύξῃ πόλεμον εἰς τινα, νὰ πηγαίνῃ πάλιν ὁ σύμμαχός του μὲ τὰ στρατεύματά του μαζί του ἐναντίον ἐκείνου. Θουκυδ. Ι, 44. πεπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖνι, ἐν γένει, ὡς τὸ, συμμαχία.

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ, κυριεύσῃ· εὐκολοπολέμητον, εὐκολονίκητον, εὐκολοκυριεύτον· ἀφορ. ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ἢ πόλεων, ὡς τὸ ἐπίβατος καὶ ἐπίδρομος. Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ ἀντὶ τοῦ σύμμαχός νομίζεται χρησιμεύσαν. Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. Σ. 110. πεπιμάχου τῆς κατὰ τὴν Ἀνθην συνέμωσεων καὶ Θωμᾶς Μαγ. Σ. 349. πεπίμαχον στράτευμαν. αὐτὶ τοῦ, ἕτοιμον διὰ πόλεμον, διὰ νὰ ἀρχήσῃ τὴν μάχην. — 2) Παρ' Ἡλιόδ. Τ. 2. σλ. 374. 381. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, περὶ τοῦ ὁποίου φιλονεικοῦν, ἀγωνίζονται, πολεμοῦν τινες.

(Ἐ π ι μ ά ω). Ἄχρστ. ῥέμα, ἰδὲ ἐπιμάομαι, ἐπιμαίομαι.

*Ἐπιμειδάω, Μλ -ήσω (μειδάω). Μειδιάζω χαμογελῶ διάτε· παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐν τῇ φράσει ὃν δ' ἐπιμειδήσας προσέφην Τῷ εἶπε χαμγελάσας, χαμογελῶντας· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σιωπικοῦ ἢ καὶ μετ' ἀγανακτήσεως μειδίασματος, Ἰλιάδ. Κ, 400.

Ἐπιμειδίασις, σεως, ἡ. Μειδίασμα, χαμογέλασμα, χαμογέλι διά τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐπιμειδιάω, Μλ -άσω (μειδιάω). Χαμογελῶ, διάτι πρός τινα. (ασω, --)

Ἐπιμείζων, ονος, ὁ, ἡ, τό, μείζων κατ' ἐπίτα. Ἀκόμη μεγαλήτερος. Στραβ. Δόγ. 5. σλ. 131.

Ἐπιμείλια, τὰ· ἀναγνωστόμ. ἐν Ἰλ. Ι. 147. καὶ 289. ἠγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω. αὐτὶ ἐπιδώσω μείλια. ἰδὲ μείλια.

Ἐπιμειλίσσω, Μλ -ξω (μειλίσσω). Μαυρίζω τι ἀπ' ἐπάνω, ἤτοι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιμέλας, ὁ, καὶ ἐπιμέλαινα, ἡ· ἐπιμέλαν, τό (μέλας). Μαυρώτερος, τὸ Ιταλ. μπρονέττος.

Ἐπιμέλεια, ἡ (ἐπιμελής). Ἡ καὶ παρ' ἡμῖν, φροντίδα, ζῆλος, προθυμία, προσοχή· ἐνέργεια, ἐπιτηδευσις παιδεία, διδασκαλία· ἄσκησις, ἐργασία· διοίκησις, ἐπιτροπεία, ἐπισταλία· ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, καθῆκον· τεχνικὴ ἐπεξεργασία, τεχνικὸς μεταχειρισμός· τέχνη, ἐπιστήμη, σπουδή, μελέτη, τριβή. πεπιμελείᾳ, καί, κατ' ἐπιμέλειαν Μὲ ἐπιμέλειαν, τριβήν· πεπιμέλειάν τινος ποιοῦμαι Φροντίζω διά τι· — 2) Τρόποι τις τραγικοῦ χοροῦ.

Ἐπιμελέομαι, Μλ -ήσομαι· παθ. μετὰ μέσ. Μέλ. (μέλομαι). Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιποιοῦμαι, προσέχω· καί, γεν., καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρῃφ. Ξεν. Ἀπ. 4, 5, 10, καὶ παρὰ Πλατ. πολλάκις· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅπως καὶ Μλ. ὁριστ. Δημοσθ. Ξεν. σλ. 249. 20. Παρὰ Ξεν. ἐνίοτε, Φροντίζω διά τίποτε, καταβάλλω φροντίδα, ἐπιμέλειαν, ἀκάματον κόπον καὶ δραστηριότητα διὰ νὰ ἀποκτήσω, ἐπιτυχαίνω τίποτε, πεπιμ. ἀρετῆς, καλῶν κἀγαθῶν κ. τ. τ. Τῷ παθ. Μέλ. ἐπιμεληθήσομαι, κατὰ σημασ. ἐνεργ. καρὰ Ξεν. Ἀπ. 2, 7, 8 — Εὑρηται δὲ καὶ ὁ τύπος ἐπιμέλομαι, ὅστις κατὰ τὸν Thom. M. καὶ Moer. Ἀττικώτερος ἐστι, καὶ τῷ ἁπλῷ μέλομαι ἐφαρμόττων, ἀλλ' ὅμως σπανίως ἐν χρήσει· Παρὰ Ξεν. εὑρηται μὲν πολλάκις, τὸ ἐπιμελεῖσθαι, ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Ἐπιμελετάω, Μλ -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι. γυμνάζομαι ἔτι μᾶλλον, ἐξακολουθῶ νὰ μελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μελετᾷ, ἀσκῆται, γυμνάζηται εἴτε μᾶλλον ἐξακολούθησις εἰς μελέτην. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 169.

Ἐπιμέλημα, τος, τό. (ἐπιμελέομαι). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπεμελήθη, ἐφρόντισε, ἐπιμελεῖται, φροντίζει, καταγίνεταί τις· ἔτι δὲ φροντὶς, προμήθεια. Ξενοφ. Οἰκ.

Ἐπιμελής, ὁ, ἡ. (μέλομαι). ἐνεργ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διά τίποτε, καταγίνεται εἴς τι, ἔγνοιαζεται διάτι· — 2) Παθ. περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει, ἐπιμελεῖται, ἔγνοιάζεται, τὸν ὁποῖον περιποιεῖται τις· — 3) ἐπαιρ. ἐν πολλῇ χρήσει τὸ αὐτόθ. ἐπιμελές, μετὰ δοτ. πεπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο Ἵππον ἄμφροντις, ἐφοβεῖτο, ἐγένετο προσεκτικός, τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ. ἐπῆρε τὰ μέτρα του ὁ Δαρ. Ἡρόδ. 1, 89, 5, 12. 7, 37. πέμοὶ ἐστιν ἐπιμελὲς Αὐτὸ εἶναι ἐσύμπτμον φροντίδα, δι αὐτὸ φροντίζω ἐγώ. πεπιμελὲς ἐποιοῦντοιν Εἰς αὐτὸ ἔτρεψαν τὴν προσοχήν των, αὐτὸ εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν, περὶ αὐτοῦ ἐφρόντιζον, ἐκαταγίνοντο, ἐπάσχιζαν. Ὅστις ἔχει εἰς τὸν ἑαυτόν του ἐπιμέλειαν, σπουδήν, φροντίδα, ἔγνοιαν, προσοχὴν περίτε, διάτι· ὅστις καταγίνεται μὲ κλίσιν τῆς ψυχῆς του καὶ μὲ μεγάλην προτοχὴν ἐπί τι. Παθητικ. Πάντις ἢ παντὸς ἠποτέτι περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια· φροντίζουσιν, ἐπιμελοῦνται, ἔχουσι τὴν ἔγνοιάν του, τὸν ὁποῖον, ἢ τὸ ὁποῖον περαπεύουσι, περιποιοῦνται, ἐγνοιάζοντας ἄλλοι.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ (ἐπιμελέομαι.) Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει, προσέχει, ἔγνοιάζεται διά τίποτε· ἐποπτεύει, ἐπιτροπεύει, διατάττει τίποτε· ἐπιστάτης, ἔφορος, ἐπίτροπος, διατάκτης· γεωργός, γεωπόνος· περιποιητής· Δημοσθ. πεπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Ξενοφ. Παιδ. ἱππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστημι ἔτι δὲ καὶ — 2) = ἁρμοστής.

Ἐπιμελητικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ, ἐπιμελῆται.

*Ἐπιμελίη, ἡ, Ἰων· αὐτὶ ἐπιμέλεια, Βίος Ὁμ. 5, 56.

Ἐπιμέλλω, Μ. λήσω (μέλλω, ἀνωμλ.). Βραδύνω, ἀργοπορῶ περισσότερον, ἀναβάλλω τὸν καιρόν ἔτι μέλλον.

Ἐπιμέλομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιμελέομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 8. 8. 17.

Ἐπιμέλπω, Μλ -ψω (μέλπω). Ψάλλω εἰς ταύτῳ· προσέτι, ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 874.

Ἐπιμελῳδέω, Μλ -ήσω (μελῳδέω). Ψάλλω ἐν ταύτῳ, μετέπειτα. ἀφ' οὗ

*Ἐπιμελῴδημα, τό, Πᾶν ὅ,τι ψάλλεται ἐν ταύτῳ, προσέτι. Σχλ. Δημ. 1, 64.

Ἐπιμελῶς, Ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν. συγκρ. ἐπιμελέστερον, καὶ ὑπερθ. ἐπιμελέστατα.

*Ἐπιμεμβλεται, Ἐπ. κατὰ συγκ. παθ. Πρκμ. κατὰ σημασ. ἐνεργ. ἐντ., τοῦ ἐπιμελέομαι, ἀντὶ ἐπιμεμέληται. Ηον. Σμρ. Ἰδὲ μέμβλεται.

*Ἐπιμεμονα (μέμονα). Ἰων· καὶ ποιητ. Παρε. τοῦ μάω, μάομαι, κατὰ σημτ. ἐνστ. Ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον εἴς τι.

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ. = ἐπιμεμψής,

Ἐπιμεμψής. ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπονειδιστον, αἰσχροκατάκριτον, ἐξιοκατηγόρητον· παρὰ τὸ

Ἐπιμέμφομαι, Μλ -ψομαι, μέσ. ἀποθ. (μέμφομαι). Ὀνειδίζω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, μαλώνω, προσποδέρνω τινὰ διά τίποτε· τινέτι, Ὀδυσ. Π, 97. Ἡρόδ. 4, 159· πάνυ ἀσυνήθ. ὅμως· τινά τινος, Σφοκλ. Τρ. 122. κατ' ἀναλογίαν τοῦ αἰτιάομαι — 2) ἀμτβ. Παραπονοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι διά τι· δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέτι. Ἰλιάδ. Δ, 65. Β, 225. καὶ μετὰ τοῦ ἵνεκα, Λ, 94. ἐ Ἡρόδ. 2, 161. συντάσ. τὴν λέξ. καὶ μετὰ αἰτ., ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Παραπονοῦμαι μετὰπειτα, Ἡρόδ. 2. 29, 7, 169. ἀφ' οὗ

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, Ὀνειδισμός, κατηγορία, παράπονον, ἐπίπληξις.

Ἐπιμενεκίδεος, ὁ, ἡ, σκίλλα, Τὸ θαλάσσιον, κρομμύδι, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐπιμενίδης κατεσκευαζε τροφήν, διὰ τῆς ὁποίας μόνης ἐτρέφετο πολὺν καιρόν, καὶ ἐγένετο μακρόβιος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἐπιμενείδιον φάρμακον, Ταύτης ἡ περιγραφὴ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικοῖς, Σελίδ. 88.

Ἐπιμένω, Μλ -ενῶ, ἀόρ. ἐπίμεινα (μένω). Μένω που ἔτι μᾶλλον· προσμένω, καρτερῶ, Ὁμ. μὲν μεγάροισι Δ, 587. πεπιμεῖναι ἐς πύργους Μεσσας, προσμεῖναι ἀκόμη ἕως αὐριον, Ὀδυσ. Λ, 358. καὶ μετὰ Ὑποστ. πεπίμεινον, τούτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δίων. Πρόσμειναι ὅσω νὰ ἁρματωθῶ, Ἰλιάδ. Χ, 340· καὶ μεσὰ τοῦ ἕνα, Ὁμ. Ἰλ. Δμτ. 160. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. Ἐπιμένω εἶς τι, δὲν παραιτοῦμαι, δὲν ἀφίνομαι, δὲν τραβῶ χέρι ἀπό τι μετά δοτ. καὶ ὡς ὅντως ἀμετβ. Μένω σταθερὸς εἴς τι, προσμένω τὸ τέλος, τὴν ἀπόβασιν πράγματός τινος· μετὰ αἰτ. παρβλ. ἐπιμήνω.

Ἐπιμερής, ές, ὁ, ἡ, ἰδὲ ἐπιμόριος. Ἡσύχ.

Ἐπιμερίζω Μλ. - ίσω (μερίζω). Προσθέτω σε τίποτε κατὰ μέρος, ἀπὸ κομμάτι, κομμάτι, ἀπ' ὀλίγον· ὀνομάζω, ἀναφέρω ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο — 2) Μοιράζω, τίθημι, βάλλω, προσθέτω τι μέ μερισμὸν τρόπον, μοιρασμένα. Σχόλ. Π', σελ. Ἐτυμολ. Μ. κἐπιμεριζομένη ἑκάστοις τύχη. ἀφ' οὗ

*Ἐπιμερισμός, ὁ. Τὸ νὰ προσθέτῃ τις τίποτε εἴς τι ἀπ' ὀλίγον· νὰ ὀνομάζῃ τι ἀπὸ ἕνα, ἕνα, ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Παρὰ τοῖς Γραμμ. ἐπονομάζονται ἐπιμερισμοί, αἱ συλλαβαὶ λέξεως, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐναλλαγὴ ὁμοιοφώνων φωνηέντων ἐποίει δυνατὴν τὴν σύγχυσιν· Ὁ Bolsonade ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις τῷ 1810, ἐκ χειρογράφων συλλογὴν τῶν τοιούτων λέξεων.

Ἐπίμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ ἵσταται εἰς τὴν μέσην. Παρὰ Γραμματ. κἐπίμεσον ῥῆμα. Τὸ μέσως ἢ παθητ. σχηματιζόμενον καὶ μηδέποτε ἐνεργητ., καὶ σημαῖνον, εἴτε ἐνέργ. μόνον, καὶ οὐδέποτε πάθησιν, εἴτε παθ. μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐνέργ. οἷον· χρῶμαι τσεμπέρομαι, δέομαι, ἡττῶμαι, ὀδύρομαι, καὶ τ. τ.

Ἐπίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεμάτον, παρατεγεμάτον, γεμάτον ἕως ἐπάνω. Πολυδ.

Ἐπιμεταπέμπομαι, Μλ - ψομαι (πέμπομαι). Προσκαλῶ, στέλλω καὶ κράζω προσέτι τινὰ νὰ ἔλθῃ κατόπιν, ὑστερώτερα. Θουκυδ. ς'. 21.

Ἐπιμετρέω, Μλ - ήσω (μετρέω). Ἐπὶ συνεχῶν πραγμάτων, ἤτοι ὅσα δὲν μετροῦνται ἀπὸ κομμάτι· κομμάτι· Μετρῶ, μοιράζω προσέτι, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸ μετρηθὲν προσθέτω τι ἀκόμι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 395. ὅπου ὅμως ἐννοεῖται ἐπὶ δανεισματος. Μέσως, ἐπιμετρέομαι, Κάμνω, ἀφίνω, διορίζω νὰ ἐπιμετρήσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόμου· λαμβάνω τίποτε ἐπιμετρημένον, μοιραμένον μὲ προσθήκην· — 2) Προσθέτω τι ἀκόμι εἰς τὸ μέτρον, αὐξάνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· ἔτι δὲ καὶ μηχανῶμαι, πλάττω, ἢ πλάθω μὰ τὸν νοῦμου τίποτε προσέτι· προσθέτω καὶ ἄλλα εἴς τι πεπλασμένον· αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ μέτρον· λέγω, ἢ κάμνω ὑπερβολάς· ἐν γένει, Κάμνω περισσότερον τοῦ πρέποντος, ἢ τοῦ ἀναγκαίου· — 3) ἐπιμετρῶ τὴν σκιάθηρου, ἤτοι τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου· ὅθεν, κυνάζω εἰς τὸ ὡρολόγιον να ἰδῶ πόσαι ὧραι εἶναι = 4) ἀμετβ. Ἀποτελεῖ προσθήκην τινά, ἤτοι εἶναι τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον προστεθὲν εἴς τι τὸ κάμνει τέλειον.

Ἐπίμετρον, τό (μετρον). Προσθήκη· πᾶν ὅ,τι δίδεται, βάλλεται περισσότερον εἰς τι μετρηθὲν συνεχὲς πρᾶγμα· περιττὸν, ὑπερβολή· μὲν ἐπιμέτρων Μὲ ὑπερβολήν, μὲ ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπανω·

*Ἐπίμετρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι παραγεμάτον, σωρωμένον· Ἀπαδοκιμάσθη εὐλόγως ἡ λέξ. ὑπό τοῦ Osan anctar. σλ. 64. γράψαντος ἀντ' αὐτῆς, ἐπίμεστος.

Ἐπιμήδομαι, Μλ - μήσομαι (μήδομαι). Ἐφευρίσκω, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε ἐναντίον, εἰς βλάβην τινός· μετὰ δοτ. μηδόλως πατρία Ὀδ. Δ. 237. »Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστιμον Κόϊντ. Σμυρ. Ιδ'. 457.

Ἐπιμήδεια, ἡ (ἐπιμηδής). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται τι εἰς τίποτε ἀφ' οὗ τὸ κάμῃ· πολλάκις κατὰ παρεμβεβλημένην μεταφορὰς ἔννοιαν, ἀντὶ τοῦ, προμήθεια.

Ἐπιμηδεύομαι, μέσ. ἀποθ. Μετασυλλογίζομαι, μεταστοχάζομαι τίποτε, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ ἐκαμάτι, καὶ βλέπω ὅτι ἐσφάλα· ἀντιθ. τῷ προμηδεύομαι· παρὰ τὰ

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ (μῆθος). Ὁ' ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσιόδ. Ἔρ. 85. Θγν. 511. κυρίως δὲ, Ἀπροβουλεύτος, ἀπερίσκεπτος, ὅστις στοχάζεται τι ἀφ' οὗ τὸ πράξῃ· καὶ περιεστεμμένως δὲ, ὅστις πρὶν πράξῃ τίποτε τὸ στοχάζεται καλά. Αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύω τούτων ἀδελφῶν μετεπλάσθη ὑπὸ τῶν παλαι εἰς διαφόρους διηγήσεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη παροιμιακῶς ἡ γλῶσσα· π. χ. ημεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν, καὶ ὁ Ἐπιμωθεὺς οὖν ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεινα καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς Προμηθέως κατάδεέστερος. Ὁ ἀπροστύχαστος ἠδὲ μωρὸς στοχάζεται μετὰ τὴν πρᾶξιν τὸ, τί ἔκαμε καὶ ὄχι ὁ στοχαστικὸς, ὁ φρόνιμος· ἴδιον μωροῦ εἶναι ὄχι τὸ νὰ στοχάζηται πρετήτερα τί κάμνει, ἀλλὰ τὸ νὰ μετανοῇ τὸ ὅ,τι ἔκαμε· καλήτερα νὰ στοχάζηται τις πρετήτερα, παρὰ μετὰ ταῦτα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν καλλιὰ γαλιὰ καὶ καλὰ, παρὰ γλίγωρα καὶ τυφλά· καὶ, καλλιὰ λογιὰ εἰς τὸ χωράφι, παρὰ μάλωμα εἰς τ' ἀλώνι·

Ἐπιμηδής, ὁ, ἡ (μῆδος). Ἀπερίσκεπτος, ὅστις μετὰ τὴν πρᾶξιν στοχάζεται τὸ, τί ἔπραξεν, ἔκαμε· — 2) Παρὰ Θκρτ. δὲ, 25, 79. Περισκεμμένος, προσκετικός, ὡς τὸ, ἐπιμελής.

Ἐπιμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρὺ, μακροχρόνιον· μακρυλόν, μακρυλωτόν, Συγγρ. ἀνωμ. ἐπιμήκιστος.

* Ἐπιμηκύνω (μηκύνω). Τραβῶ τι εἰς μάκρος, τὸ ἀναβάλλω, κάμνω νὰ διαρκῇ πολύ, περισσότερον· Πολυαι. 2, 1, 24.

Ἐπιμηλίδες, — ἴδων, αἱ (μῆλον, μῆλα). Νύμφαι, προστάτιδες τῶν προβάτων, τῶν ποιμνίων κυρίως, Valck. ἐν Θκρτ. 1, 22. Λεγγ. 2. 27. Ἀνεκδ. Bek. σλ. 17, 7. κατ' ἄλλους δὲ, Νύμφαι τῶν καρποφόρων δένδρων· ἰδὲ Μηλίδες, Μηλιάδες.

*Ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ (μῆλον). Εἶδός τι μεσπίλων, Διοσκ. 1, 171.

* Ἐπιμηνύω, Προσφέρω ἐπιμήνια, τοῦτ' ἔστι θυσιάζω κάθε μῆνα.

Ἐπιμήνιος, ος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι γίνεται κάθε μῆνα, μηνιάτικον· πτὰ ἐπιμήνια — ά.) ὑπκ. ἱερά, Θυσίαι κατὰ μῆνα προσφερόμεναι, μηνιάτικαι, ὡς τὰ, ἔμμηνα, ὅθεν, οἱ ἐπιμήνιοι, Ὅσοι θυσιάζουν κάθε μῆνα, παρ' Ἡρόδ. 8, 41— β'.) ἐπιμήνια· Αἱ κατὰ μῆνα ζωοτροφίαι, ὅσαι ἀρκοῦν διὰ ἕνα μῆνα· ὅθεν ἐν γένει, σιτάρκεια, τὸ Γαλλ. προβίαις, ἤτοι πρόβλεψις ζωοτροφιῶν· σιτάρκεια, ἤτοι αἱ ζωοτροφίαι διὰ ἕνα μῆνα, τὰς ὁποίας συννήθιζον νὰ δίδουν προτήτερα — γ'.) τὰ ἐπιμήνια, Τὰ ταταμήνια τῶν γυναικῶν.

Ἐπιμηνίω, (μηνίω) τινί· Ὀργίζομαι, θυμόνω εἴς τινα, Ἰλ. Ν. 460. τινί τι, ὀργίζομαι κατά τινος διὰ τίποτε. Ἀπιαν. Πολ. 55 (ἰων-)

Ἐπιμηνυτής, οῦ, ὁ = μηνυτής. Ἀρρίαν. Ἀναβ. 3. σελ. 141.

Ἐπιμητιάω, Μλ - άτω (μητιάω). Σκέπτομαι· στοχάζομαι διά τι, συμβουλεύομαι πρίτινος. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 668.

Ἐπιμηχανάομαι, Μλ - ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (μηχανάω). Ἐφευρίσκω, μεταχειρίζομαι τρόπους, μέσα, ἄπαντον, ὅλον κατά τινος, ἐξαιρ. μετεπειτα, ὕστερον ἀφ' οὗ περάσῃ τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἶναι ἀργὰ πλέον, Ἡρόδ. β. 91 — 2). Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι ἀκόμη περισσότερον, πρὸς ζωῆς ἄλλους δόλους, ἄπαντον κ. τ. τ. κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, Ξιοφ. Κυρουπ. 3, 10. »ἄλλα τε δεῖ καινὰ ἐπιμηχανᾶσθαι, ἀφ' οὗ

Ἐπιμηχάνημα, τό, Δόλος, πανουργία, ἄπατη ἐναντίον τινός, Στοβ. Δόγ. 141. (Ξ).

Ἐπιμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις μηχανᾶται τι, ἔχει κάτενα κακὸν σκοπόν· μεταχειρίζεται δόλους, πανουργίαι, ἄπατην· μετὰ γεν. κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων Ἡρόδ. 6, 19. χρσμ. 2.

Ἐπιμίγνυμι, καὶ ἐπιμιγνύω, Μ. μέσω (μίγνυμι, ἀνμλ.) Ἀναμτόνω τι προσέτι μέσα εἰς τίποτε, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα· Μέσως, ἐπιμίγνυμαι, Ἀναμτόνομαι εἰς τίποτε, ἐξαιρ. μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν, ἔχω συγκοινωνίαν, συναναστροφήν, λησμοσύνην μέ τινα· μετὰ δοτ. μὲ ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς» Ξεν. Κρ. π. 7, 4, 6. καὶ πρός τινα, Διβ. 3, 5, 10. Συναναστρέφομαι μέ τινα· ἔχω νὰ κάμω, ἔχω πάρσιμον καὶ δόσιμον μαζοῦ του· Κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. εὑρηται ἐσθ' ὅτε καὶ κατ' ἐνργ. διάθ. Παρὰ ποιητ. δὲ, καὶ τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπιμίγνυμαι Ἔρχομαι, πηγαίνω πολλάκις, συχνάζω εἴς τινα τόπον, Rechnk. ep. or. σλ. 99. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ, ἐπιμίσγομαι, τύπῳ· ἰδὲ ἐπιμίσγω· ἀφ' οὗ

Ἐπιμικτος, ὰ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο τίποτε, ἢ μὲ ἄλλα.

Ἐπιμιμνήσκω, Μλ - μνήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ). Ἐνθυμίζω τινά τίποτε· συνηθ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διάθ. ἐπιμιμνήσκομαι, Μλ. ἐπιμνήσομαι, σπανιώτ. — μνησθήσομαι. Ἀόρ. ἐπεμνήσθην, συνήθ., ἀλλὰ καὶ ἐπεμνησάμην. Ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τίποτε· ὅθεν καὶ ὁρμοῦμαι πρός τι, ἤτοι μεταχειρίζομαι τίποτε μετὰ γεν, Ὅμ, ὅστις ὅμως μοιῶ τῷ μέσ. Ἀόρ. α. εὐκτ. ἐπιμνησαίμεθα, καὶ τῷ παθ. ἀορ. ά. μτχ. ἐπιμνησθείς, χρῆται· τῷ ἐνργ. τύπῳ δὲ οὐδαμοῦ. ἐπεμνησαίμεθα χάριτος Ἂς πηγαίνωμεν νὰ πολεμήσωμεν, ἂς ἀρχήσωμεν τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Γ, 103. Οἱ μεταγν. χρῶνται καὶ τῇ αἰτ. ἀντὶ στε γεν. ἐξαιρ. κατὰ σημ. ταῦ ἐνθυμοῦμαι, ἀπαφέρνω, Ἡρόδ. 1, 14, 2, 3, 6. 136. σπανιώτ. μετὰ τῆς περί καὶ τῆς γεν. Ἡρόδ. 2, 101. Πλάτ. Τιμ. σλ. 18, C· Οἱ Ἴων. χρῶνται καὶ τῷ ἐνστ. ἐπιμνάομαι — ῶμαι.

Ἐπιμίμνω, (μίμνω). ποιητ. ἀντὶ ἐπιμένω, Ὀδ. Ξ, 66, Ο, 372.

Ἐπιμίξ, Ἐπίρ. (ἐπιμίγνυμι). Ἀνακατωμένα, χωρὶς διαφοράν· ἐπὶ ὄπλων καὶ πολεμιστῶν, ἀνακατωμένα εὑρισκομένων, Ἰλιάδ. Λ, 525. Ψ, 16. Ψ, 242 »ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρηϊ Λυσσάζει, καὶ ὅλους χωρὶς νὰ κάμνῃ διαφοράν, Ὀδ. Δ, 537, ὡσαύτως καὶ, πατείνονται ἐπιμὶξ» Ἰλιάδ. Ξ, 60.

Ἐπιμιξία, ίας, ἡ. Ἕνωσις, σμίξις, ἀναπάτωσις πραγμάτων. Πλούταρχ. Συμπ. »μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν». 2) Ἕνωσις ἀνθρώπων, σμίξιμον, συναναστροφή, συγκοινωνία ἀναμεταξὺ των, Ἡρόδ. 1, 68. Ληφοδοσία, πραγμάτειαι, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 1.

Ἐπίμιξις, εως, ἡ. = ἐπιμιξία. Θεογ. 297.

Ἐπιμίσγω, Μλ - ίξω (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιμίγνυμι· Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ μέσ. διάθ. κατὰ μετφ. σημ. συγκοινωνίαι, τινί Ὀδ. Σ, 205, 241. Ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ κατ' ἐχθρ. σημ. »αἰεὶ Τρωϊστὶν ἐπιμίσγομαι» Πάντοτε ἔχω νὰ κάμνω, ἀτυπίζουμαι μὲ τοὺς Τρῶ. Ἰλιάδ. Κ, 548. πρβλ. Ε, 503. ἀντὶ τῆς δοτ. συντάσ. τὴν λέξ. ὁ Ἡσίοδ. Θγν. 802 καὶ τῇ εἰς καὶ τῇ ἐπί, κατὰ τοπικὴν ἔννοιαν· »οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπίμισγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτα» μετὰ αἰτ. δὲ μόνον, ἐπιμίσγομαί τινα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ τοῦ πηγαίνω πρός τινα, παρὰ Καλλμ. Τμ. Διός, 13.

Ἐπιμίσθιος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὅστις ἐργάζεται δουλεύει μὲ μισθόν, πληρωμήν, μισθωτός.

Ἐπιμισθίς, ίδος, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ἐπιμίσθιος, Μισθωτή. Ἀνθολ.

Ἐπιμισθοφορά, ἡ, μισθὸς ὑπὲρ τοῦ συνήθους διδόμενος, μεταλλ., ὄχι ἐπαναπαφόρητος, ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτ. μισθοῦ, τό ἰταλ. σόλδο, τουρκ. λουφέ.

*Ἐπιμισθόω, (μισθόω) τινί τι, Δίδω, ἀφίνω τι εἰς τινα μὲ μισθόν, τὸ τουρκ. ἀρκὰ τσικιάζω, ἀγωγιάζω, παχτόνω, τσφλρ. ἀνάγ. παρὰ Δίλ. ἀντὶ τοῦ ἀπομισθόω.

Ἐπιμνάομαι, νώμαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπιμιμνήσκομαι.

Ἐπιμνημονεύω, = μνημονεύω. Ἀθήν. σελ. 386. C.

*Ἐπιμνησάμεθα, Εὐκτ. μέσ. Ἀόρ. ἀ τοῦ ἐπιμιμνήσκω· Ἰλιάδ. Ρ. 103. Ὀδυσ. Δ, 101.

*Ἐπιμνησθείς, μτχ. ἀόρ. ἀ. παθ. τοῦ ἐπιμιμνήσκομαι, Ἰλιάδ. Α, Δ, 189.

Ἐπιμοιράω, Μλ-άσω (μοιράω). Μοιράζω, διαμοιράζω τίποτε μέ λαχνόν· μεταδίδω ἤτοι δίδω εἰς τινα μέρος ἀπό τίποτε, ἐξαιρ. δίδω εἰς τινα τὸ ἀνῆκον τῷ μέρος· τινέτε· Μέσως, ἐπιμοιράομαι, Λαμβάνω τίποτε διὰ λαχνοῦ, λαμβάνω τὸ ἀνῆκον μοι μέρος ἀπὸ τίποτε μεμοιράομαι κοινῶ Τίπτω τόσον χῶμα, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σκεπασθῇ, παραχωρῶ ὀνειρός εἰς τὸν τάφον του· Μοσχίων παρὰ Στοβ. Φυσ. τελ. 244. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ.

Ἐπιμοίριος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι διορίζεται ἀπὸ τὴν Μοῖραν, ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Μοῖραν. Ἀνάλεκτ. Α'. 243. ἡμέραι ἀναπλήσαι ἐπιμοίριαι.

Ἐπιμοίρος, ὁ, ὁ. (μοῖρα) μετὰ γεν. Ὅστις ἔχει μέρος εἴς τι· μετέχει ἀπό τίποτε· ὅστις εἶναι ἱκανὸς εἴς, ἢ διά τίποτε· ὡς τὸ ἐπήβολος· Στοβ. Λογ. 249.

Ἐπιμαιχεύω. (μοιχεύω). Μετέρχομαι τὴν μοιχείαν ἐπὶ μᾶλλον· ἐξακολουθῶ ἀκόμη τὴν παράνομον συναναστροφὴν ὑπανδρευμένης γυναικός· μετὰ αἰτ. Λουκ.

*Ἐπιμολεῖν, (μολεῖν, ἀνωμ.). Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρστ. ἐπιβλώσκω· Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ὁρμητικά πρός τι· πλακόεντα ἐξαμνα. Σοφ. Τρ. 855. Ἀμφβ. ἀνάρ. ἀφ' οὗ

Ἐπίμολος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔρχεται, πλησιάζει τινά, ὁρμᾷ κατά τινος· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 630.

Ἐπιμομφή, ἡ = ἐπιμεμψις. Πίνδ. Ὀλ. Ι'. 11.

Ἐπίμομφος, ὁ, ἡ = ἐπιμεμφής, Κύρ. Ῥῆσ. 327. — 2) Πᾶς τις, ἢ πάντα, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι τις εὐχαριστημένος, ἀπαίσιον, δυστυχές δυστυχίας πρόξενος, Αἰσχύλ. Ἀγμ. 564.

Ἐπιμονή, ης, ἡ (ἐπιμένω). Τὸ νὰ μείνῃ σταθερός ἐπιμένῃ τις εἰς τι· τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρόν, ἀργοπορῇ μέ τι· τὸ νὰ διατρίβῃ που. Θουκυδ. Η'. ἡ ἐπὶ τῷ ἱστμῷ ἐπιμονὴ γενομένη. Πατρ. Ῥήτ. Τὸ νὰ ἐνδιατρίβῃ τις εἴς τι, ἤτοι τὸ νὰ μὴ βιάζηται, θέλων διὰ νὰ τὸ ἐκβάσῃ εὐκοδιώτερα, εὐληπτότερα, καλήτερα.

Ἐπιμόνιμος, καὶ ἐπίμονος, ὁ, ἡ (ἐπιμένω). Ὅστις ἐπιμένει, μένει σταθερός εἴς τι, ὑποφέρει, ὑπομένει δὲν μεταβάλλει γνώμην, δὲν παραιτεῖ τίποτε ποιῶ τι ἐπιμονοῦ Ἡμνιο, προστάζω νὰ μείνῃ τι ἀπρακτον, νὰ παύσῃ τοῦ νὰ γίνηται κεπιμόνους ἐράνους ποιῶν Προστάζω νὰ παύσῃ, ἀναβληθῇ ἡ συλλογὴ εἰσφορῶν, φορισμάτων. Πολβ. 28, 3. Ἐπρρ. ἐπιμόνως.

Ἐπιμόριος, ὁ, ἡ (μόριον). Πᾶν ὅ,τι περιέχει καὶ μέρος τι περισσότερον, ἐκτὸς τοῦ ὅλου, εἶναι μεγαλήτερον μὲ ἓν μέρος· ὅθεν ἐπιμόριος λόγος, ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Ἡ ἀναλογία τῶν ἀριθμῶν, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ ἀκόμη τι μέρος αὐτοῦ. οὕτω π. χ. περιέχει ὁ 4, τὰ 3. καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν ἰδὲ ἐπίτριτος. Ἐξ ἐναντίας δέ, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ περισσότερα μέρη αὐτοῦ, τότε καλεῖται ἡ ἀναλογία ἐπιμερὴς λόγος, π. χ. τὰ 5. πρὸς τὰ 3.

*Ἐπιμορμύρω, Μλ.-ρῶ (μορμύρω). Κάμνω μορμορητόν, ψιθυρίζω, μορμορίζω, προσέτι, ἡ ἐν ᾧ κάμνω τι· μετὰ αἰτ. (υ).

Ἐπίμορτος, ὁ, ἡ (μορτή). Γεωργός, Λέγεται ὁ γεωργός, ὅστις γεωργεῖ, καλλιεργεῖ ἀγρόν, χωράφι διὰ νὰ λάβῃ ἐν τῷ διωρισμένον μέρος ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ· ἐπίμ. γῆν Χωράφι δομένον εἰς τινα μὲ συμφωνίαν νὰ τὸ δουλεύσῃ καὶ νὰ πάρῃ διὰ τὸν κόπον του μέρος τι ἀπὸ τὸν καρπόν.

Ἐπιμορφάζω, (μορφάζω). Ὑποκρίνομαί τι, παίζω τὸν ὑποκριτήν, ὑπομορ· ἀληθείαν, εὐσέβειαν κ. τ. τ. Καμόνομαι ὅτι ὁμιλῶ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἶμαι θεοφοβούμενος, κ. τ. τ. Φίλ. Β'. σελ. 162. Ρ.

Ἐπιμοχθέω, Μλ-ήσω (μοχθέω). Δουλεύω, κοπιάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω ἀκαταπαύστως· ὡς τὸ ἐπιπονέω. Ἡσυχ.

Ἐπίμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ δουλειάν, μὲ κόπους, δουλεύει, πρέπει νὰ κοπιάζῃ ἀκαταπαύστως· ὅ,τι εἶναι κοπιαστικόν. ὡς τὸ ἔμμοχθος. Ἐπρρ. ἐπιμόχθως.

Ἐπιμοχλόω, Μλ-ώσω (μοχλόω). Τραβῶ, περιῶ εἰς τὴν θύραν τὸν μοχλόν, σύρτην, διάδρομον. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 422.

Ἐπιμύζω, Μλ-ύξω (μύζω). Γογγύζω, κρυφαγανιάζω προσέτι, διά τι· δείχνω μέ τινα τόνον διά τὴν μύτην, δυσαρέσκειαν, λύπην, ἀγανάκτησιν· χλευήν, ἐμπαιγμόν, περίπαιγμα, διά τίποτε· μυκτηρίζω τι· Ἰλιάδ. Λ. 20. καὶ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Θ, 457. ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ φωνῆς, τὴν ὁποίαν κάμνει, εὐχάζει τις σφίγγωντας τὲ χεῖλη.

Ἐπιμυθέομαι, Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι). Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρός τοὺς ἄλλους — 2) Λέγω καταπειστικούς, ἡσυχαστικούς, παρηγορητικούς λόγους πρός τινα· μετὰ δοτ.

*Ἐπιμυθεύω, καὶ ἐπιμυθέομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιμυθέομαι.

Ἐπιμύθιος, ὁ, ἡ (μῦθος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ προστίθεται εἰς μῦθον, διήγησιν. τὸ ἐπιμύθιον. Ὁ ἐπίλογος, ἡ ἀπόδοσις τοῦ μύθου, ἡ ἐκ τοῦ μύθου πηγάζουσα διδασκαλία. (υ)

Ἐπιμυκτηρίζω, Μλ-ίσω (μυκτηρίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι προσέτι σουφρόνωντας τὴν μύτην καὶ εὐχάζωντας τὴν φωνὴν διὰ τῆς μύτης Πλούταρχ. Η. σλ. 163.

Ἐπίμυκτος, ὁ, ἡ (ἐπιμύζω). Περιγελασμένος, ὠνειδισμένος. Θέογνις 263. ὠπάντη θ' ἐπίμυκτοι, πάντη θ' ὑβρίζομαι.

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ (μύλη). Ἐπιστάτης μύλου, ὅστις ἐπιστατεῖ, προσέχει περὶ τοῦ μύλου· — 2) Πᾶν ὅ,τι κεῖται εἰς μύλον, διὰ ἄλεσμα. ἐπιμύλιος ὠδή, Τραγῳδεῖ τὸ ὁποῖον ἐψάλλον εἰς τοὺς μύλους ὅταν ἄλεθαν. Ἀθήν.

Ἐπιμυλίς, ίδος, ἡ (μύλη) = ἐπιγονατίς.

Ἐπίμυξις, εως, ἡ (ἐπιμύζω). Τὸ νὰ γογγύζῃ, κρυφοστεναζῃ τις διατ· περιγελᾷ, περιπαίζῃ τίς τι μὲ φωνὴν ἀνωδὸν διὰ τῆς μύτης· δήλωσις λύπης, δυσαρεσκείας, χλεύης, περιγελάσματος.

Ἐπιμύρομαι, Μλ-ρούμαι, μέσ. ἀποθ. (μύρομαι). Μοιρολογῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, ουρλιάζω προσέτι, διά τι, πρός τοὺς ἄλλους· παρ' Ἀπολ. Τῥ. Ι, 936. ἐπὶ τοῦ βαρέος ἀτύπου, βομβοῦ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης (υ).

Ἐπίμυσις, εως, ἡ. (ἐπιμύω). Τὸ νὰ κλείῃ, σφαλιῶ τις τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ τὰ χεῖλη ἁμα. Ηλιόδ. Ἀλεξ. ἐπίμυσις βλεφάρων.

Ἐπιμύσσω, Ἀττ. ἐπιμύττω = ἐπιμύζω.

Ἐπιμύω, Μλ. -ύσω (μύω). Κλείω, σφαλνῶ, τὰ ὀμματια καὶ τὸ στόμα διατί ἐν γένει, Κλείω (ῡ, ῡσω).

Ἐπιμωκάομαι, Μλ.-ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ.

Ἐπιμωμάομαι, Ἰων. ἐπιμώμαι. Μλ -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωμάομαι). Ὀνειδίζω, ψέγω, κατηγορῶ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· μετὰ δοτ. Διονύσ. Περιηγ. 896.

Ἐπιμωμητός, τή, τόν, Ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος, ἄξιος κατηγορίας. Ἡσιόδ. Ἔρ. 13. Παρὰ τοῖς μεταγενεῖς δὲ, καὶ ἀκατάληκτος.

Ἐπίμωμος, ὁ, ἡ. (μῶμος) = τῷ προηγμ. Ἡρόδ.

Ἐπιμώομαι, (μώομαι) = ταυτον τῷ ἐπιμωμάομαι. Βίων παρὰ Στοβ. Φυσικ. σελ. 170. πεπαμώετο τεχνανι.

Ἐπινάσσω, Ἀττ. ἐπινάττω, Μ, ἄξω (νάσσω, ἀνωμ.) Γεμίζω τι προσέτι, ἢ στουπόνω, γεμίζω τι ἔτι μᾶλλον. γεμίζω τι ἕως ἐπάνω.

Ἐπινάστιος, ὁ, ἡ (ναῖω). Ὅστις ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ εἰς τινα ξένου τόπον· ὡς τὸ, ἐποικος, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 795.

Ἐπιναύσιες, ὁ, ἡ, (ναυσία). Ὅσες αἰσθάνεται ἀηδίαν, ἀναγούλιαν, τῷ ἔρχεται λυγούρα.

Ἐπινεάζω, Μλ. -σω (νεάζω). Πολιτεύομαι, φέρομαι εἰς τι ὡς νεανίας, παλληκάρι· μετὰ δοτ. Πολυδ. Γ'. 53.

Ἐπινεανιεύομαι, Μλ. -εύσομαι (νεανιεύομαι). Κάμνω τι προσέτι, ἢ ὑπὲρ τὸ καθῆκον μου διὰ τὸ νὰ ἔχω, ἢ διὰ νὰ δείξω ὅτι ἔχω ἀρκετὴν, πολλὴν νεανικὴν δύναμιν, διὰ νὰ δείξω παλληκαριάν. Πολυδ. Γ'. 121. καὶ Πλούταρχ. Γ'. σελ. 446.

Ἐπίνειον, τό (νοῦς, γεν. νεώς). Τόπος διὰ ἄραγμα, ἀγκυροστάσι, Ἡρόδ. Ε. 116. (μικρός λιμήν, ἢ μικρότερος τοῦ λιμένος) — 2) Παραθαλάσσιος πόλις μὲ λιμένα, ὅπου εἶναι ἀραγμένη, ἐγκρίνεται ὅλη ἡ θαλάττιος δύναμις ἑνὸς τινος τόπου ἰταλ. δεπόζιτο, σταστιόνη τε μαρίνα. Θουκ. 1, 30. 2, 84 — 3) Τόπος μικρός λιμένος, ὅπου κτίζονται, κατασκευάζονται ἢ στεγνώνονται τὰ καράβια.

Ἐπινείσσομαι, Μλ. -είσομαι, παλαιός τύπος τοῦ, ἐπινίσσομαι.

Ἐπινέμησις, εως, ἡ. Δαμοίρασις, μοίρασμα. ἐκ τοῦ Μέσ. δε, ἐπινέμομαι, Ἔκτασις, ἐξάπλωσις· τὸ νὰ ἐξαπλώνηται, διαιδίσηται τι πολύ ὁλόγυρά του κεπινέμησις πυρὸς Πλούταρχ. Λυσ. 22. παρὰ τὸ,

Ἐπινέμω Μλ. -εμῶ καὶ -νεμήσω, Ἀόρ. ἐπένειμα (νέμω, ἀνωμ.). Μοιράζω, διαμοιράζω τι, Γλδ. Ι, 216. Π', 625. Ἐτι δὲ καὶ μοιράζω τι μεταξύ τινων, ἢ εἰς πολλούς· μετὰ δοτ. τοῦ πρσ. Ὀδ. Τ, 254. — 2) Βόσκω, ἀφίνω νὰ βόσκουν ζῶα εἰς τινα τόπον, ἢ νὰ φάγουν ὅλην τὴν εἰς τινα τόπον ὡρισμένην βοσκήν· ἐξαιρ. Ἀφίνω ἀγέλην, ἢ ποίμνην νὰ βοσκήσῃ εἰς ξένον τόπον ἰβοσκήματα ἐπιέμενον Αἰσχ. παρβλ. ἐπινομία. Μέσως, ἐπινέμομαι. Περτῶ πέρα που ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, Βόσκει εἰς τινα τόπον, βόσκουσας παρνὰ ἀπό τινα τόπον· ἀπερνῶντας βόσκει — Τροπ. Ἐξαπλώνεται, διαδίδεται τὸ ὁλόγυρά του, ὑπὸρ ἐπινέμεται πολιτεία Ἡ φωτιὰ ἐξαπλώνεται εἰς ὅλην τὴν πόλιν, τὴν κατακαίει. Ἡρόδ. 5, 101. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λοιμικῶν νόσων διαδιδομένων, Θουκιδ. Β. 54. πεπενείματο δὲ ἡ λοιμὸς Ἀθήνας μάλιστα.

*Ἐπενένεγμαι, παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις νεῦμα, ἢ διὰ νεύματος διδομένη προστατή, ἄδεια, στάρτιμον βεβαίωσις, κ. τ. λ. παρὰ τὸ

Ἐπινεύω, Μ. εὐσω (νεύω). Νεύω, κάμνω νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον προστατῆς ἐπιβεβαιώσεως, ἀδείας, ἀποδοχῆς, βεβαιώσεως, συγκατανεύσεως· ἤτοι ὅτι στέργω, βεβαιόνω, δέχομαί τι, Παρ' Ὁμ. λέγει ὅΖεύς νέμῳ ὁ ἐπένευσα κάρητι·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ ἐβεβαίωσα μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς μου, Ἰλ. Ο, 75. πρβλ. Τμ. Δρτ. 169, 46. καὶ Χ, 314. ὠκύρωσι ἐπένευε φαεινῇ Ἕκαμνε νεῦμα μὲ τὴν λαμπρὰν περικεφαλαίαν του ὁ Ἀχιλλεύς· ἐν γένει, νεύοντας τὴν κεφαλὴν δίδω κάνέν καταφατικὸν σημεῖον, Σοφ. Κρη. 525, 12— 2) κλίνω, βαίζω πρός τι μέρος.

Ἐπινεφελος, ὁ, ἡ. (νεφέλη). Σκεπασμένος μὲ σύννεφα, συννεφιασμένος. ἠεπινεφέλων ὄντωνι, Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦτον συννεφιασμένος, Ἡρόδοτ. 7, 37.

Ἐπινεφόω, Μλ. -ήσω. Συννεφιάζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα. Ἀριστ. Πραβλ ις'. 41. νοὶ νότοι μεγάλοι γενόμενοι ἐπινεφώσινα, — 2) ἀμετβ. ἠεπεινεφώτο ὁ Ζεύς. Συννέφιαζεν ὁ οὐρανός. Ἄλεξις παρὰ Σουΐδ. ἀφ' οὗ.

Ἐπινεφής, ὁ, ἡ (νεφὸς). Συννεφιασμένος, νεφελώδης. Θεόφρ. πελ. 403. πάνεμος ἐπινεφὴς καὶ ὑέτιος. Σκοτεινὸς μὲ βροχὴν ἄνεμος.

Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ. (νεφροί). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ νεφρά, ἢ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεφρά, Ἰλ. Φ, 204.

Ἐπίνευσις, εως, ἡ (ἐπινεύω). Συννέφιασμα, συννεφιά. Ἀριστ. Προβλ. κς' 41.

Ἐπινέω, Μλ. -νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ῥεύσου τινος, ἐπάνω εἰς νερόν, Θεόφρ. Δ.

Ἐπινεύω, Μ. -ήσω (νέω). Γνέθω, κλώθω· ὡς τὸ ἐπικλώθω. ἐξαιρ ἐπὶ τῶν Μοιρῶν. τινί τι Ἐπὶ τῆς Αἴσης, Ἰλ. Τ, 128· ἐπὶ τῆς Μοίρας, Ω, 210. ἀμφοτεροῦσι ηγεινομένω ἐπένησε λίνωα Καλῶς ἐγεννήθη, εὐδύς ὡς τὸν ἐγέννησα, ἔκλωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, διώρισε τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του· μετὰ Ἀπρμφ. Λίλαιαν, οὐδὲ ἐμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ καὶ τελευτᾶν ὁδὸν ἀπείναι.

Ἐπινέω, (νέω, ἀνμλ.) = ἐπινήω, ἐπινηνέω, Ἡρόδ. 4, 62.

Ἐπινήθω (νήθω) = ἐπινέω, τὸ, γνέθω.

Ἐπινήϊος, ὁ, ἡ. (νηῦς, ναῦς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς πλοῖον, ἀνήκει εἰς πλοῖαν. Ἐπιγράμ.

Ἐπινηνέω, καὶ ἐπινέω, ἐπινήω, καὶ ἐπινηέω (νηέω, νηέω, νήω, ἀνμλ.). Ἐπιστωρεύω, σωρεύω, βάλλω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἐπάνω που, ἀνακρούς πυρκαϊᾶς ἐπενήνεσαν Ἐστόρεσαν τοὺς νεκροὺς ἐπάνω εἰς τὴν πυρκαϊάν, Ἰλ. Η, 428. 431. —Ἐπιστωρεύω τι μὲ τίποτε, φορτώνω τι ἕως ἐπάνω κάμαξαν φρυγάνων ἐπινήουσιν Φορτώνουν ἕως ἐπάνω τὸ ἁμάξι μὲ φρύγανα, τσάκνα Ἡρόδ. 2, 64.

Ἐπίνηστρον, τὸ (νήθω). Κατὰ Πολυδ. 7, 32 καὶ 10, 124. πιθανῶς Ἠλακάτη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ῥόκα.

Ἐπινήφω, Μλ. -ήψω (νήφω) τινί, Κίμαι νήφων, ἐγκρατεύομαι ἀπό τι· μετακειρίζομαί τι μετρίως. ἠεπινήφω τῷ βίῳ, Πλούταρχ. Ζῶ μὲ σωφροσύνην καὶ μετριότητα.

Ἐπινήχομαι, Μλ. -ξομαι μέσ. ἀποθ. (νήχομαι = ἐπινέω, τὸ, κολυμβῶ, Ὁμ. Βατραχ.

Ἐπινήχυτος, ὁ, ἡ. = νήχυτος, Ὀρφ. Ἀργ. 39 καὶ 310.

* Ἐπινήω, Μλ. -ήσω (νήω, ἀνμλ.) = ἐπινηνέω.

Ἐπινίκιος, ὁ, ἡ (νίκη). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνειδίζεται εἰς νίκην, ἐν καιρῷ νίκης· ὡς ἐπινίκιον, ὕμνος, ᾆσμα, ἢ μέλος. Τμνος, τραγῳδί, τὸν ὁποῖον συνηθίζουν νὰ ψάλλουν οἱ νικηταί, νοῖα εἰσὶ τὰ σωζόμενα τοῦ Πινδ. τὰ ἐπινίκια, ὑπ. ἱερά, Ἑορτή, πανήγυρι, θυσία, διὰ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ δοξολογία ἐν τοιαύτῃ περιστάσει (νι).

* Ἐπίνικος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πινδ. Ὀλ. 8, 99. Boeckh. ἐν Σχλ. Πινδ. σλ. 460.

Ἐπινιπτρίς, ίδος, ἡ (νίζω). Τὸ ποτήρι μὲ κρασί, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν νὰ δίδουν ἀφ' οὗ νίψουν τὰς χεῖρας καὶ πλύνουν τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν τραπέζαν, τὸ ποιητ., σπολοκάνι, σπαλαπάντι. Πολυδ. ς', 31.

* Ἐπινίπτω, Μλ. -ψω (νίπτω). Βρέχω, μουσκεύω, πλύνω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐσωτερικὸν μέρος τινός.

Ἐπινίσσομαι, Μλ. -νίσομαι (νίσσομαι). Πηγαίνω, ἔρχομαί που προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἰς τι· μετὰ γενκ. ἠεπιν. πεδίοιο. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 689. συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Α'π. Ῥδ. (τὸ Ἰῶτα, φαίνεται ψόσει μακρ.)

Ἐπινίφω, Μλ. -ψω (νίφω). Χιονίζω προσέτι ἢ ἐπάνω που, Σνφ. Κυρ. 8, 1. — 2) μεταβ. Κάμνω νὰ πέσῃ χιόνι, χιονίζω ἀπ' ἐπάνω, ῥίπτω χιόνι ἐπί τι, ἢ σκεπάζω καταπλεκόνω τίποτε μὲ χιόνι. (νι)

Ἐπινοέω, Μλ. -ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Ἔχω τι κατὰ νοῦν, εἰς τὸν νοῦν μου· ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω, νὰ ἐπιχειρήσω τι· συλλογίζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ· ἐφευρίσκω, πλάττω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου ἐναντίον τινός· τινί τι· Θουκυδ. Α'. ποὶ μὲν καὶ ἐπινοῆται ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσινι. Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, — 2) μετὰ Ἀπρμφ. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ κάμω τι. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρησιμεύει ὅλως καὶ ἡ μέσ. διάθ. ἐπινοοῦμαι, μετὰ παθτ. ἀορ. ἐπενοήθην· Ἡρόδ. 6, 116. ἀφ' οὗ.

Ἐπίνοημα, ατος, τὸ. Συλλογισμός, στοχασμός· πᾶν ὅ,τι ἐφεύρε τις διὰ τοῦ νοός, ἐστοχάσθη, ἢ ἔπεσεν εἰς τὸν νοῦν του· σκοπός· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοηματικὸς, κή, κόν. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοός. Ὁ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπινοεῖν.

Ἐπινόησις, εως, ἡ (ἐπινοέω). Τὸ νὰ στοχάζηται κελῶς, καταλαμβάνῃ, καὶ ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοός τίς τι· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοητικός, κή, κόν. = ἐπινοηματικός. Ἐφευρετικός, ἐπιβουλευτικός.

Ἐπίνοια, ας, ἡ (νοῦς). Συλλογισμός, στοχασμός, ἐφεύρεσις διὰ τοῦ νοός. Σνφ. Κρ. Π. 2, 318. Σκοπός, ἐπιχείρησις· δευτέρα σκέψις, ἀρχαιότερος στοχασμός, ὑστερινὴ γνώμη· κατανόησις. Θουκυδ. Γ'. Φρόνησις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 389. ψεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην.

Ἐπινομὴ, ἡ (ἐπινέμομαι) = τῷ ἐπμ. Πλουταρχ.

* Ἐπινομία, ἡ (ἐπινέμομαι). Τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δίδουν κατὰ συνήθειαν δύο γειτονικαὶ δυνάμεις, βασιλεῖς ἢ ἐπιτράπεσι, εἰς τοὺς κατοίκους τῶν τόπων των διὰ νὰ βόσκουν τὰ ζῶα των ἀμοιβαίως εἰς τοὺς τόπους των. Σνφ. Κυρ. π. 3, 2, 11. παρβλ. Πολυδ. 7, 134. — 2) = ἐπινέμησις· ὅθεν, ἐπινομία ἢ ἐπινομὴ πυρός, Ἁπλωμα, ξάπλωμα πυρκαϊᾶς, φωτιᾶς.

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ (νόμος). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τοὺς νόμους· ὅ,τι προστίθεται εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνηθῶς διαμοιράζεται· ἐν γένει, Προσθήκη. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ διδόμενον χάρισμα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου ἔτους, τὸ ποιητ. Ἁγιοβασιλιάτικα, ὅπερ ἄλλως καὶ εὐαρχυσμὸς λέγεται. Ἀθήν. Γ', σελ. 97, ὃν αὐ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλοῦσιν.

Ἐπινομοθετέω, Μλ. -ήσω (νομοθετέω). Προσθέτω ἀκόμη τι εἰς τοὺς νόμους· διορίζω τι προσέτι μὲ νόμον, κάμνοντας καὶ δι' αὐτὸ νόμον.

Ἐπίνομος, ὁ, ἡ (νομός). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται ἐνάντειαι εἰς τι πλῆθος, εἰς τι τάγμα· ὡς τὸ σύνομος. Πινδ. — 2) (νόμος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμοι, σύμφωνον μὲ τοὺς νόμους, καθὼς διορίζουν οἱ νόμοι.

Ἐπινοσέω Μλ. -ήσω (νοσέω). Κίμαι ἀκόμη ἄῤῥωστος. Ἱπποκρ. Προγν. Α'. σελ. 77. Εἶμαι φιλάσθενος, ἀδύνατος μετά τινα ἀσθένειαν.

Ἐπίνοσος, ου, ὁ, ἡ (νόσος). Φιλάσθενος, ἀῤῥωστερός. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ', δ'. ἠεπίνοσον σῶμαν. ἠεπίνοστον χωρίονι, Τόπος νοσώδης, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀῤῥωστοῦντις. Ἐπῤῥ. ἐπινοσωτ.

Ἐπινοτίζω, Μ. -ίσω (νοτίζω). Βρέχω, μουσκεύω, νοτίζω, κάμνω νοτερόν, ὑγραίνω, βρεχτίζω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἀπ' ἐπάνω. Διοσκουρ Β'. 105.

Ἐπινυκτερεύω (νυκτερεύω). Περνῶ τὴν νύκτα, ξενυκτίζω πλησίον εἰς τι ἢ μέ τίποτε.

Ἐπινύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὴν νύκτα εἰς καιρὸν νυκτός. Ἀτταλικτ. Α'. σελ. 131. ἠεπινύκτια μῆλα νομεύων, Βόσκων τὰ πρόβατα τὴν νύκτα.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ. ἰδαίτ. Ψηλὰ τοῦ ἐπινύκτιος — 2) ὡς ἐπίθ. = α'.) Πᾶσα τι ἐπὶ τὸ δέρμα σφοδρότερους τὴν νύκτα προξενοῦν σπασμοὺς καὶ πόνους, παρὰ τὴν ἡμέραν. Πολυδ. καὶ Κέλσ. Ε'. ἡ. 1. ἠεπινυκτὶς, φλύκταινα ὑποπλεύδιος, ὑφυγρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη, — β') Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ τῆς νυκτὸς συμβεβηκότα, ὡς τὸ τῆς ἡμέρας Ἐφημερίς.

Ἐπινυμφίδιος, ὁ, ἡ (νυμφίδιος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν γάμον· νυμφιαπτικὸν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 814. ἠεπινυμφίδιος ὕμνος, Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 125. ἠγάμος ἐπινυμφίδιος.

Ἐπινύσσω, Ἀττ. ἐπινύττω, Μλ -ξω (νύσσω). Κεντῶ, σουβλίζω, τρυπῶ· βλάπτω, πληγώνω, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ δέρμα τοῦ σώματος.

Ἐπινυστάζω, Μλ -ξω καὶ -σω (νυστάζω, ἀνμλ.). Νυστάζω, μ' ἔρχεται ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τι, ἐν' ᾧ κάθημαι πλησίον τινός, ἐν ᾧ κάνω τι.

Ἐπινωμάω, Μλ -ήσω (νωμάω). Κομίζω, ὁδηγῶ· εὐθύνω, διευθύνω τὸν δρόμον, τὴν κίνησίν τινος εἴς τι μέρος· Κομίζω, φέρω τι πρός τινα. τινί τι. Σφκλ. Φιλ. 186. ἠΠαιῶνα κεῖνον ἐπινωμᾶν. Ἐξαρ. ἠπόδαιν. Αἰσχ. Ἐνμ. 311. Ἀγμ. 762. καὶ παραλείψει τῆς αἰτ. ἀμετβ. ἀκούω· Παίζω, πορεύομαι, πηγαίνω που. ἠκαύσων δ', εἰ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ, εἰσὶ προπενώμεν Σφκλ. Φιλ. 717. — 2) Διανέμω, μοιράζω τι μεταξὺ εἰς ἄλλα, Σφκλ. Ἀντιγ. 139. κάλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζουσα.

Ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ. Εἶδος τι τερατώδους ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Γαλεῶν, ὃς καὶ Νωτιδανὸς καλεῖται.

Ἐπινωτίδιος, ὁ, ἡ (νῶτον). Πᾶν ὅ,τι κεῖται εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ νῶτα, ἐπὶ τὴν ῥάχιν. Ἀνάλεκτ. Γ'. σλ. 185.

Ἐπινώτιος, ὁ, ἡ (νῶτον) = ἐπινωτίδιος. Πολυδ. Ε'.

Ἐπιξαίνω, Μλ -ξανῶ (ξαίνω). Ξύω, ξέω. ζωγραφίζω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος τινός. Βασίλ.

Ἐπιξανθίζω, Μλ -ίσω (ξανθίζω). Βάπτω, κάμνω τι ἐπάνω ξανθόν, κιτρινίζω ὡς τὸ μάλαγμα, ἢ μαυροκίτρινον.

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξανθόν, κίτρινον ὡσὰν τὸ φλωρί, ἢ μαυροκίτρινον — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπάνω μόνον κιτρινίσιμον, ἢ μαυροκίτρινον, τὸ ποιητ. γρίβαν, γραβανόν· ἐπὶ λαγῶν, Σιφ Κυρ. 5, 22 καὶ ἐπὶ ἐλάφων, Πολυδ. 5, 68.

* Ἐπιξενόω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ξένος, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει που ἢ πρός τινα ὡς ξένος ἢ ὡς φίλος ἀπὸ ξένον τόπον, τὸ τουρκ. μουσαφίρης.

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπιξενόω, Μλ –ώσω (ξενόω). Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλον ἀπὸ ξένον τόπον, τουρκβ. μουσαφίρην. — Ἀπό παθ. διάδ. μόνον χρήσιμον. Πηγαίνω, ἔρχομαι πρός τινα ὡς φίλης ἀπὸ ξένον τόπον, καὶ μὲ δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του, μὲ περιποιεῖται· μετά δοτ. Πηγαίνω εἰς τινα τόπον ὡς ξένος· ἐπιξενοῦμαί τινι, ἐπιξενοῦμαι τῇ πόλει· Συμπεριλαμβάνομαι εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ξενίας. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1351. Ἀριστοφ. Ἀχ. 318. ἀφ' οὗ

Ἐπιξένωσις, εως, ἡ. Ὁ ἐρχομός πρός τινα φίλου τινός ἀπὸ ξένον τόπον, Φίλ. Εἰκ. Γ. 13. Ὁ ἐρχομός ξένου τινός εἰς τινα πόλιν, τόπον, καὶ ἡ γνωριμία, τὴν ὁποίαν κάμνει μὲ τοὺς ἐκεῖ κατοίκους, Διόδ. Σικ. Τόμ. Β'. σελ. 582.

Ἐπιξέω Μλ –ξέσω (ξέω) ὡς τὸ ἐπιξαίνω· Σύω, ξῶ, ροκανίζω, ζουγρανίζω, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σωματός τινος· γράφω, κάμνω χαραγματιὲς ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοφ.

Ἐπίξηνον, τό (ξηνός). Σανίδι, κούτσουρον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κόπτουν, λιανίζουν κρέατα· ἔξαιρ. τράπεζα μαγειρική· ὡς τὸ ἐπικόπανον· ἔτι δὲ καὶ τὸ κούτσουρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ σημερινὸς ἰταλ. μπόιας, τουρκβ. τζελάτης κόπτει τὰς κεφαλὰς τῶν καταδίκων. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1288. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. ὑπὲρ ἐπιξήνου δηλήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

Ἐπιξηραίνω, Μλ –ρανῶ (ξηραίνω). Ξηραίνω, στεγνώνω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἀφ' οὗ

Ἐπιξηραντικός, κή, κόν. Ὅστις, ἤ πᾶν ὅ,τι ξηραίνει, στεγνώνει τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

* Ἐπιξήρασία, ἡ. Τὸ νὰ ξηραίνηται, στεγνώνῃ ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος πράγματός τινος.

Ἐπίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξηρὸν στεγνὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιζυγάμπτω (συγάμπτω). Λυγῶ τὰ δύω ἄκρα πράγματός τινος καὶ τὰ ἑνώνω ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, Ἱπποκρ. Ἀρθρ. σελ. 824.

Ἐπίζυνος, ὁ, ἡ (ζυνός) ποιητ. ἀντὶ ἐπίκοινος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινόν, ἀνήκει εἰς δύω ἢ εἰς πλείονας εἰς ταυτὸ ἠπίξ. ἄρουρα Ἰλιάδ. Μ. 422. ἀφ' οὗ

* Ἐπιζυνόω, ποιητ. ἀντὶ ἐπικοινόω. Κάμνω τι ἐπίκοινον, νὰ ἀνήκῃ εἰς πλείονας, νὰ μετέχουν ἀπὸ αὐτὸ περισσότεροι· Μέτ. Ἔχω κτῆμά τι κοινὸν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους.

Ἐπιζύριος, ὁ, ἡ (ζυρόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἴς, ἢ διὰ τὸ ξυράφι· ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον σφογγίζουν ἢ κονοῦν τὸ ξυράφι· (υ). Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 53.

Ἐπιζύω Μλ –ξύσω (ξύω). Ξύω, ξῶ, τρίβω τι ἐπί τι. Ἀθην. ἠπιξύειν τυρόν. Ζουγρανίζω, ροκανίζω, κάμνω ὁμαλὸν τι ἐπάνω ἠπίξ. γαίανι Ἀρτ. (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόν. μακρ. συνήθ. παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. δὲ μόνον ἐν τῷ Μλ. καὶ Παρτ. βρχ. ἐνίοτε.)

Ἐπίγδοος, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Οὕτω καὶ ἥμισυ, ὀχτώμισυ. Ἰδὲ ἐπίτριτος.

Ἐπιδέκιος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. (οἶνος) ποιητ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κρασί, ἢ γίνεται, συμβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ κρασί. Θέογν. 949.

* Ἐπιδειπνοσοφέω (δειπνοσοφέω) ποιητ. Πίνω κρασὶ· ἠπιδειπνοσόφησεν Ἰησοῦς Τιμ. Ἀφρόδ. 205.

Ἐπιόν. Μετοχὴ οὐδετ. ἐκ τοῦ ἐπειμι. Θουκυδ. ἀπὸ ἐπιόν ἔτους, Τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι. Ἀρσεν. ἀπὸ ἐπιόν χρόνου. Ὁ ἀκόλουθος. Σχολιογρ. ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα. Ἰδὲ ἓν τῶν ἔπειμι.

* Ἐπιόπτης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ἐπόπτης. Ἔπιγρ. Ὁμ. 12.

* Ἐπίοπτος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔποπτος. Πᾶν ὅ,τι εἶδε, παρετήρησε, ἐπαθειώρησέ τις.

Ἐπιορέω, Μλ –ήσω, συνήθ. –ήσομαι (ἐπίορκος). Κάμνω ψεύτικον ὅρκον· πρὸς δαίμονας. Εἰς τινα ἀδικίαν, εἰς τὸ ὄνομα θεοῦ τινος. Γλῶσσ. 188. Πατῶ, χαλνῶ, δὲν φυλάττω τὸν ὅρκον μου πρὸς θεούς· ἐπιορκεῖνο· Δὲν φυλάττω, παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, τὸν ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὸν θεόν· Συφ. Ἀρβ. 2, 4, 7, 3, 1, 22. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1596. ὡσαύτως καὶ «τὰς βασιλικὰς ἰσότιμας ἐπιορκεῖν· τὸ νὰ κάμνῃ τις ψεύτικον ὅρκον εἰς τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς τοῦ βασιλέως. Ἡρόδ. 4, 68. πρβλ. ἐπόμνυμι, ἀντιθ. τῷ εὐορκέω — 2) ὡς τὸ, ὀμνύω παρὰ Σόλ. μόνον. ἀφ' οὗ

Ἐπιορητικός, κή, κόν. Ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ πατῇ τὸν ὅρκον του· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐπιορκίαν, ψεύτικον ὅρκον, ἢ χάλασμα τοῦ ὅρκου.

Ἐπιορκία, ἡ. Ψευδὴς ὅρκος, πάτημα, χάλασμα τοῦ ὅρκου, Ξεν. καὶ Ἑρμ. Ναζ. «ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει», παρά τό

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις κάμνει ψεύτικον ὅρκον, Γλῶσσ. Τ. 264. Ἡσύχ. Ἑρμ. 802. Τὰ δ' ἄλλα χρῆται, ὅ,τε Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. μόνῳ τῷ οὐδετ. γεν. ἐπίορκον ὠμόσαμεν Ἰλιάδ. Τ, 279. Π, 260. Ἡσίοδ. Ἔρ. 208, Θγν. 232. Κατ' ἐντελῆ σύντξ. μὲ ἐπίορκον ὅρκον ὀμοσεν Ἀριστοφ. Βτκ. 150. πρβλ. ἐπόμνυμι. — 2) Ἰλιάδ. Κ, 332. «ἐπίορκον ὤμοσεν Ὡραίσθη εἰς μάτην, δηλ. ὁ ὅρκος του δὲν ἐπληρώθη, δὲν ἐγένετο καθὼς ὡραίσθη, διότι οὕτως ἠθέλησαν οἱ θεοί· ὄχι ὅμως ὅτι ἦτον ὁ ὅρκος του προμελετημένη ἐπιορκία. Ἐπίρρ. ἐπιόρκως.

Ἐπιορκοσύνη, ἡ. = ἐπιορκία. Ἀνακλεκ. Β'. σελ. 379. ἔκ τοῦ

Ἐπιορκόσυνος, ὁ, ἡ. = ἐπίορκος.

Ἐπιόσσομαι (ὄσσομαι). Ἔχω τι πρὸ ὀφθαλμῶν μου, τὸ βλέπω μὲ τὰ ὀμματιά μου, ὡς φανερὸν. Τρπ· Παρατηρῶ, στοχάζομαι, προβλέπω ὅτι θέλει γένῃ, συμβῇ τι, Ἰλιάδ. Γ, 381. «ἐπιοσσομένω ἀάατον καὶ φύζαν ἑταίρων».

Ἐπίουρα, τά (οὖρον, ὅρος). Τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου· διαφορὰ τῆς ἀποστάσεως, τοῦ διαστήματος, Ἰλιάδ. Κ, 351. — ὅστον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνοιϊν, κατ' Ἀρτεμ. Ὅσον μακρύτερα βήματα, διαστήλια, κάμνουν οἱ ἡμίονοι, τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. τὰ μαυλάρια, παρὰ δὲ βόες, βόδια, ὅταν τραβοῦν τὸ ἄλετρι· διότι Ποιητ. προσθέτει ἐπεξηγημ. καὶ γὰρ τῶν βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἐλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον· πρβλ. Ὀδσ. Θ, 124. ὅπου μέντοι δὲν ἀναφέρονται οἱ βόες, καὶ ἡ ἔννοια ἐστίν· Ὅσον μεγάλον εἶναι τὸ διάστημα ἢ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον διατρέχουν αἱ ἡμίονοι εἰς τὸ ἄροτρον, ὅσον διάστημα τόπου ἀρότου ζευγμένα μουλάρια· Τὸ Ἐπικ. οὖρον, Ἰων. οὖρος, ἐστί = τῷ Ἀττ. ὅρος, Σύνορον, σημάδι βαλμένον καὶ ὁριζον τόπου τινὸς τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τρέξῃ, δουλεύσῃ τις καὶ τ. τ. Ὅσον, Διάστημα τόπου ἕως εἰς τι ὡρισμένον μέρος· ὡς τὸ πέρας, πέρμα, τοῦτ' ἐστι ὄχι μόνον τὸ σύνορον, τὸ σημάδι, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος, καιρός, ὁ ἀπαιτούμενος εἰς τὸ νὰ φθάσῃ τις ἢ τι ἕως ἐκεῖ ὅπου, ὁ σκοπός, τὸ νυσσάνι, εἰς τὸ βίψι τοῦ δίσκου, ὁ τόπος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διατρέξῃ ὁ δίσκος ὥστε νὰ πέσῃ εἰς τὸ νυσσάνι. Ἰλιάδ. Ψ, 431. «ὅσσα δίσκου οὖρα πέλονται ἔτι δὲ καὶ, «ἠΐσαουρα, Ψ, 523. ἄρα, ἐπίουρα, Ὅλο τὸ διάστημα τόπου, τὸ ὁποῖον διατρέχουσι ὀργώνοντα αἱ ἡμίονοι, οὕτως ἐξηγεῖ τὸ παράδ. καὶ ὁ Ἐνετ. Σχολιαστ.

Ἐπίουρος, ὁ, ἡ = οὖρος· Φύλαξ, ἐπιστάτης, διοικητής, ἴσως Ἔφορος· ἐνίοτε μετά δοτ. Ἰλιάδ. Ν, 450. — τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον τὸ πλείστον μετά γεν. «ὑῶν ἐπίουρος» Χειροβοσκές, γουρουνάς, Ὀδσ. Ν, 405. Ο, 89. ὡς τὸ, ἐπιβουκόλος, ἐπιβώτης, ἐπιποιμήν, ἐσχηματισμ. — 2) Σύλλογον καρφ. Θεόφρ., Ἀριστοτ. καὶ Νάλας ἐν Γεωπονικ. Γ, σλ. 558.

Ἐπιοῦσα, ἡ. Μτχ. ἐνστ. τοῦ ἔπειμι, (εἶμι) ὑπονοουμ. ἡμέρα. Ἡ ἀκολουθος, ἑπομένη, ἐρχομένη ἡμέρα, ἡ αὐριανή. ἀφ' οὗ

Ἐπιούσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξωρισμένον διὰ τὴν ἀκολουθον ἡμέραν· ὅσον ὅ,τι ἀρκεῖ ἀπὸ τὴν μίαν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν· ἐν τῇ Ν. Δ. ἐπιούσιος ἄρτος. Τὸ καθημερινὸν ψωμί.

* Ἐπιψωμαί, ποιητ. ἀντὶ ἐπόψομαι.

Ἐπίπαγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι). Τὴν παγωμένην, πηκτήν, ἡ ὁποία εἶναι, γίνεται, σχηματίζεται ἐπὶ τι ῥευστόν· πάτσα, κόρα· πάνα, παχὺα κορυφὴ βρασμένου γάλακτος, ἄλλως γραῦς, καὶ τ. τ.

Ἐπιπάγχυ, Ἐπίρ. τὸ πάγχυ κατ' ἐπτ. Ἡσίοδ. Ἔρ. 202. ὅπου μέντοι οἱ ἀρίσταχ ἐκδ. ἐπὶ πάγχυ ἔχουσι, καὶ τὴν Ἐπιὸπάτουσι εἰς τὸ ῥῆμα, κατὰ Ἰλιάδ. Κ, 99. παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 48. Εὕρηται δὲ καὶ προπαροξ. ἐπιπαγχυ, Θηρτ. 17, 104.

Ἐπιπαιανίζω, Μλ –ίσω (παιανίζω). Ψάλλω, παιανικὸν ὕμνον προσέτι διά τι, μετέπειτα.

Ἐπιπαίζω, Μλ –ξομαι (παίζω, ἀμλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀθην. 516.

Ἐπίπαισμα, ατος τό (ἐπιπαίω). Σκούταμμα, = πρόσκομμα, ἐπίπταισμα.

* Ἐπιπαιστικός, ἡ, όν (ἐπιπαίζω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι καμωμένον διὰ περίπαιγμα, ἀστεϊσμόν, ἄστεϊς εἶναι ἀττεῖος, εὐτράπελος, μεστοωριάρης, τὸ γουρμβ. χωρατατσης.

Ἐπιπαίω, Μλ. –παιήσω (παίω, ἀμλ.). Κτυπῶ, κρούω ἐπάνω εἰς τι, σκοντεύω, ὡς τὸ προσκόπτω. ἔτι δὲ καὶ ἐπιπταίω.

Ἐπιπαιωνισμός, ὁ, ἡ (παιωνίζω) λέγεται ὁ ὕμνος, τὸν ὁποῖον ψάλλουν εἰς ἐπαινοῦντινες ἢ εἰς νίκην τινά. Στράβ. Θ. 516.

Ἐπίπακτις, ίδος ἡ. Ὄνομα χόρτου τινὸς παρὰ Διοσκ. Δ, 109. Πλίν. Ιγ. 20. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Θ', ιά, καὶ ἄλλαχόρίνη λεγόμενον.

Ἐπιπακτόω, Μλ. –ώσω (πακτόω). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδώνω, κατακλειδόνω. Πολυδ. Γ, 27. «τὸ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τῷ πακτῶν, καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, ἐστί, ὥσπερ τὸ ἀνοίγειν, ταυτὸν τῷ λύειν».

Ἐπιπαλαμάομαι (παλαμάομαι) = ἐπιμηχανῶμαι, ποιητ.

Ἐπιπαλάσσω, Μλ –ξω (παλάσσω). Σπαλόνω, λερόνω, τὸ τουρμβ. μουρτάρεύω τι. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 880.

* Ἐπίπαμα, τό (πῆμα). Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν, ἐκέρδησε τις προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· Σχλ. Θηρτ. 15, 114. ὅπου οἱ Ἐκδ. Αὐγιστ. ἐπίπαμμα, ψευδῶς γράφουσι.

Ἐπιπαμβτίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. Ἑβραϊκ. τοῦ ἐπιπάμων. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 581.

Ἐπιπαμφαλάομαι (παμφαλάω). Βλέπω, κατέχω τι μὲ μίαν ὀμματιάν, βίπτω μίαν ὀμματιάν εἰς τι. ποιητ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β', 127.

Ἐπιπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πάομαι). Δώρ. ἀντὶ ἐπίκληρος (υ – –). ἰδιαίτ. Ἑβραϊκ. ἐπιπαμβτίς, ίδος, ἡ.

Ἐπίπεδον, Ἐπίρ. (πᾶν). Καθόλου, γενικῶς, ὁλότελα, παντάχοῦ, παντοῦ· ὡς καὶ ἐπίπαν, Κοινῶς, συνήθως, Ἡρόδ. 7, 50, 1. «ἐπίπαν πᾶσιν», Κοινῶς εἰπεῖν, καθόλου εἰπεῖν. Θεόφρ. Λίτ. Φυτ. Β'. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. υ – – Meis nke ἐν Μενάνδρ. σλ. 51).

Ἐπιπάξ, Ἐπίρ. ἰδὲ ἐπιπᾶξ.

Ἐπίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος, προσπάππος. Ἀριστοτ. Πολ. Γ, 2. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ πάππου.

Ἐπιπαραγίγνομαι, Μλ –γενήσομαι, μέσ. ἀποθ. (γίγνομαι, ἀμλ.). Γίνομαι, ἢ καὶ ἔρχομαι προσέτι.

Ἐπιπαράγω, Μλ –ξω (ἄγω, ἀμλ.). Ἄγω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κομίζω, φέρω, ὁδηγῶ προσέτι. Ἱππокр. Μοχλ. τλ. 848. (α).

Ἐπιπαραθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ προσέτι· περνῶ ἀπό τι τρέχοντας· τρέχω ἀπάνω πλησίον τινός, ἢ που· ἀκολουθῶ ἀπό τό πλάϊ ἀπάνωθεν στρατεύματος, τό ὁποῖον περνᾷ, διαβαίνει κάτω εἰς κοίλάδα, λειβαδότοπον, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 4, 51.

Ἐπιπαρανέω καί ἐπιπρανῶ, Μλ -ήσω (νέω, νήω, ἀνμλ.). Ἐπισωρεύω, σωρόνω τι προσέτι, ἀτόμη περιστότερον Θουκυδ. 2, 77.

Ἐπιπαρασκευάζω, Μλ -σω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προμηθεύω τι προσέτι. Μέσ. Ἑτοιμάζω, προμηθεύω προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις τι διά τόν ἑαυτόν μου, διά χρείαν μου, τό ἰταλ. προβιζιονάρομαι, Ξνφ. Κρτ. 6, 3, 1.

Ἐπιπάρειμι, Μλ -έσομαι (εἶμι). Εἶμαι παρών εἴς τι, πλησίον, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18 — 2) Εἶναι εὑρίσκεταί τι που προσέτι, Θκδ. 1, 61. Ἔρχομαι προσέτι.

* Ἐπιπάρειμι (εἶμι). Ἀναχωρῶ, πηγαίνω, ἢ ἀπολουθῶ εἰς τι ἀπό ἐπάνω, ἀπό ὑψηλότερον τόπον, πρβλ. ἐπιπαραδέω, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18. 6, 3, 12. ἠπειλήθησαν ἐπιπορευόντες κατά τά ἄντρα, ἑκατόν πάντων Προπορεύομαι, πηγαίνω, ἐμπρός ἀπό τινα.

Ἐπιπαρεμβάλλω, Μλ -λοῦμαι (βάλλω, ἀνμλ.). Τίπτω, βάλλω, χώνω, στριμμόνω, προσθέτω μέσα προσέτι, ἔτι μᾶλλον· — 2) ἀμετβ. Στένομαι, ἐμβαίνω καί ἐγώ μέσα, φραδιάζομαι ἀνάμεσα προσέτι, πρός τοῖς ἄλλοις. Πολβ.

Ἐπιπαρέξειμι (εἶμι). Ἀπερῶ, παύει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπιπαρέρχομαι, Μλ-ελεύσομαι, ἀορ. ἐπιπαρῆλθον, (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Πηγαίνω που ἀναχωρῶ, ψεύγω. Δίων Κάσ.

Ἐπιπάροδος, ἡ (πάροδος). Ἐκ δευτέρου ἐμφάνισις τοῦ χοροῦ ἐν τραγῳδίαις· ἰδέ πάροδος, σημ. 4.

Ἐπιπαροξύνω, Μλ -υνῶ (ὀξύνω). Ἐρεθίζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινά προσέτι κατά τινος, Παῤ. ἐπί παροξυνομένων, θερμασμένων, ἀρρώστων ἀπό θερμασίαν, Ἔχω διαφόρων παροξυσμῶν συμπτώματα ἀλλεπαλλήλως, ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου (2).

Ἐπιπαρορμάω, Μλ -ήσω (ὁρμάω). Ἐγκαρδιόνω, πραικωῶ, θαῤῥύνω τινα ἔτι μᾶλλον κατά τινος.

Ἐπίπαρος, Ἐπῆρ. τά πάρος κατ' ἔπτσ. Εὐρπδ. Ὀρ. 339. Ἔτι πλέον, ἀλόμι περισσότερον· μόνον καί ἁπλῶν συμπερασμόν ὅμως. ὁ δέ Porsonγράφει, ἔτι πάρος.

Ἐπιπάσσω, Ἀττ. ἐπιπάττω, Μ. -άσω (πάσσω) τί ἐπί τι. Πασσίζω, πασπαλίζω τι προσέτι ἀπάνω εἰς τι. Ἡρδτ. 4, 172. (ἀσω) ἀφ' οὗ

Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πατπαλισμένον μέ τίποτε τό ἐπίπασται, Εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ψωμίου, ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον, ἀνάλογοντες ἅλας εἰς ἀσπράδι αὐγοῦ τό ἁλεῖψουν, καί ἀφ' οὗ ψηθῇ φαίνεται τό ἅλας ἐπάνω ὡς ἄῤῥος· ὡς τά παρά τοῖς Γερμ. συνήθη πρέτσια, Ἀριστ. Ἱππ. 103, 1089. ἔτι δέ καί κόνις, στόνι ἰατρικοῦ, Θκρτ. 11, 2.

Ἐπιπαταγέω, Μλ -ήσω (παταγέω). Κάμνω πάταγον, κρότον, κτύπον προσέτι, πλησίον που, ἐναντίον εἰ ἀντικρύ τινος.

Ἐπιπατάσσω, Μλ -ξω (πατάσσω). Κτυπῶ, βαρῶ, κρούω ἀπάνω που, προσέτι.

Ἐπίπατωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Πατήρ τέκνου ὑπανδρευθείσης τήν χήραν μητέρα του· Μητρυιός (2).

Ἐπιπαύομαι, ὡς παθ. καί μέσ. (παύω). Παύω νά κάμνω τι. Δκρ. 3, 13.

Ἐπιπαφλάζω, Μλ -σω (παφλάζω). Βράζει, χοχλάζει, χορχολάζει τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, χοχλάζει, βράζει ἀπ' ἐπάνω. Νόν.

* Ἐπιπαχύνω, Μλ -υνῶ (παχύνω). Κάμνω τίποτε ἀκόμι χοντρότερον, χοντραίνω τι. Παθ. Γίνομαι ἀκόμι χοντρότερος.

Ἐπίπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπί τό ἔδαφος· κατά τῆς, ὅ,τι εἶναι ἴσα μέ τήν γῆν· ὄχι χαμηλόν, ὁμαλόν, ἰσάδι. νησόπλευρος καί ἐπίπεδος ἀριθμός· Πλάτ. Θεαί. σλ. 148. Α. τά ἐπίπεδον, Ἐπιφάνεια, τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος, ἢ ὄψις πράγματός τινος· τά ἐπίπεδα, καί οἱ ἐπίπεδοι, Γσιος τόπος, ἰσάδι, τό ἰταλ. κάμπος. Παρά Γεωμτ. δέ ἡ εὐθεῖα γραμμή ἐν τῷ κύκλῳ, καθ' ὅσον χρησιμεύει εἰς λύσιν ἀπροσδιορίστων προβλημάτων. Ἀνμλ. Συγκριτ. ἐπιπεδότερος.

Ἐπιπεδεία, είας, ἡ. Κατάπεισις, βεβαίωσις, ἀπόδειξις· τό νά καταπείσῃ, βεβαιώσῃ, ἀποδείξῃ τις εἰς τινα τίποτε, νά τόν κάμῃ νά πιστεύσῃ ὅτι οὕτω καί ἔχει ἄλλως εἶναι· ἐμπιστοσύνη, πεποίθησις, τό ἰταλ. περτσουαζιόνη· Σιμωνίδ. παρά Στοβ. ἡ ἐλπίς δέ πάντας ἀπιπειθεῖν τρέφει.

Ἐπιπειθής, έος, ὁ, ἡ. Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται, ἀκολουθεῖ εἰς τάς προσταγάς· εἰς τάς συμβουλάς, δίδει πίστιν εἰς τούς λόγους τινός· παρά τό

Ἐπιπείθομαι, Μλ -είσομαι, ὡς παθ. (πείθω). Πείθομαι, καταπείθομαι, ἡμῖν ἐπιπείθετο θυμός· Ὅμ. ὄφρ', Τπακούω, ὑποτάσσομαι· μετά δοτ. πολλάκις παρ' Ὅμ. —ἡ ἐνεργ. διάθεσης. ἐπιπείθω, Καταπείθω τινά, σπανίως ἐν χρ. καί μόνον παρά τοῖς μεταγνωστ. Ἡ ἐπί πρόθεσει ἐν ταύτῃ τῇ λέξ. σημαίνει τόν σκοπόν, διά τόν ὁποῖον πείθει τίς τινα, ἢ πείθεταί τις εἰς τινα.

Ἐπιπειράω, (πειράω). Κάμνω προσέτι δοκιμήν, ἀμφ.

Ἐπιπειρῶ, (πειρῶ) = ἐπιπειράω.

Ἐπιπελάζω, Μλ -σω (πελάζω, ἀνμλ.). Πλησιάζω, συμόνω, φέρω τι συμώτερα, κοντότερα — 2) ἀμτβ. Πλησιάζω που, εἶμαι κοντά, συμόνω που.

Ἐπιπέλομαι, (πέλω, ἀνμλ.). Ἔρχομαι, πλησιάζω που· ὁρμῶ, πλακόνω τινά ἔξαφνα. ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνῳ τῷ κατά συγκπ. μετχ. ἀορ. ἐπιπλόμενος, καί τούτῳ μόνον ἐν τῇ φράσει «ἀλλ' ὅτε δή ὀγδοάτη μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν». Ὅταν, ἐν ᾧ ἤρχομον, πλησίαζεν ὁ ὄγδ. χρόνος, Ὀδσ. Η, 281. Ξ, 267. (τά γάρ χωρία ὡς τό Ὀδσ. Ν, 60. Ο, 407. ἀνάγονται εἰς τό πέλω), ἀ Ἡσδ. Ἀσπ. 87. Θγν. 493. λέγει, «ἐπιπλομένων ἐναυτῶν» ἐπί τῶν εἰς ὡρίμασιν τοῦ ἐμβρύου ἀναγκαίων ἐννέα μηνῶν· ὅταν ἦλθεν, ἐφθασεν ὁ καιρός τῆς γέννας. Παρ' Ἀπλ. Ῥδ. κεῖται καί κατά ἐχθρ. σημσ. Ὁρμῶντας, καταπλακόνωντας ἔξαφνα· ὅλως ὡς τό, ἐπερχομένοις —ἡ ἐνεργ. διάθ. ἐπιπέλω, φαίνεται ἄχρηστος.

Ἐπίπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπτος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀέριόν τινα πεπτότητα καί τό πέμπτον μέρος αὐτῆς ἅμα· ὅθεν ἡδύσμισμα ἐπίπεμπτον, Δύσμισμα, διά τό ὁποῖον ἐκτός τοῦ κεφαλαίου πληρώνει τις τό πέμπτον μέρος τοῦ κεφαλαίου ὡς τόκον, ἤτοι ὕδνεισμα πρός 20% διαφορον, τό παροιμιακ παρ' ἡμῖν, μέ ἀρβανήτικον διάφορον λεγόμενον. Ἰδέ ἐπίτριτος.

Ἐπιπέμπω (πέμπω). Στέλλω ἢ καί ῥίπτω τίποτε πού προτέτι, πρός τοῖς ἄλλοις· Θουκυδ. Ἐξαίρ. ἐπί καλῶν, ἢ κακῶν πραγμάτων, εὐτυχίας, ἢ δυστυχίας, ὑπό τῶν θεῶν εἰς τούς ἀνθρώπους πεμπομένων. Hemsterh., εἰς Λουκιαν. 2, 253. ἀφ' οὗ

Ἐπίπεμψις, εως, ἡ. Τό νά πέμπῃ, στέλλῃ τις τίποτε που, ἢ πρός τινα· Θουκυδ.

* Ἐπιπεραίνω, Μλ -ανῶ (περαίνω) = μοιχεύω. Ἐπί γυναικός, παθητ. ἐπιπεραίνεται = μοιχεύεται.

Ἐπίπερσεν, Ἐπῤῥ. = ἐφύπερθε. Πνδ. παρά Πλάτ. Θεαί. σλ. 173. Ε. fr. inc. 5.

* Ἐπιπέριξ, ἀντί ἐπί τά πέριξ, Ὀπ.

Ἐπιπεριτρέπω, Μλ. -ψω (τρέπω, ἀνμλ.) Περιστρέφω, γυρίζω, φέρω τι ὁλόγυρα ἀκόμη περισσότερον. Ἀντωνίν. Η'. 35.

Ἐπιπερκάζω, Μλ. -άσω (περκάζω). Γίνομαι μαυρωδηρός, μελαχρινός, μελανιάζω· κυρίως ἐπί καρπῶν· Ὅταν ἀρχίζουν νά ὡριμάζουν καί γίνεται σκοτεινότερον τό χρῶμα των. Τρπ. «ἐπιπερ. τινία. ἐπί νέων ἀνδρώπων, τῶν ὁποίων τό πρόσωπον ἐπισκιάζουν τῶν γενείων τό τρίχωμα ποιεῖ αὐτά μελανόχρουν πως φαίνεσθαι. «ἐπιπερκάζει μαρᾷ τριχίαι». Διάλεκτ. 2. σελ. 212.

Ἐπίπερκος, ὁ, ἡ (πέρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται μαυρωδερόν, μαυρωδόχρικον· ἐπί τῶν χρώματος γεροντοτέρων λαγῶν, τό κοινότ. γρίβος, γραβανός. Ξνφ. Κυγ. 5, 32. πρβλ. Πολδ. 5, 67. κυρίως δέ ἐπί καρπῶν, Ὅταν ἀρχίζουν νά ὡριμάζουν· γράφουσι δέ καί, ἐπίπερκος.

* Ἐπιπέταμαι, Μλ. -πτήσομαι, ἀορ. ἐπεπτάμην, καί ἐπεπτόμην· μετ. ἀποθ. (πέταμαι, ἀνμλ.) Πετῶ πρός που ἐπάνωθέν που, ἔρχομαι πετώντας· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ γ. πρσ. τοῦ ἀορ. ἐξ οὗ μόνη τῇ συντάξ. οἱ ἐπέπτατο ἀξιος ὄρνις, Ἰλδ. Ν, 821. Ὀδσ. Ο, 160, 525. ἀπό τοῦ, ἐπιπέτομαι δέ, χρῆται μόνῳ τῷ Ἀπρμφ. ἀορ. καθ' ὁμίλον ἐπιπτέσθαι. Ἰλδ. Δ, 126.

Ἐπιπετάννυμι, Μλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι προσέτι, ἐπάνω, πλησίον που, Ξνφ. Κυγ. 5, 10.

Ἐπιπέτομαι. = ἐπιπέταμαι, Ἰλδ. «γῆν καί θάλασσαν ἐπιπ.» Περνῶ πετῶντας, Ἀριστ. Ὄρν. 118. «καινά καί θαύματα ἐπιπέτα» Βλέπω πετῶντας. ἀντθ. 1458.

Ἐπίπετρον, τό (πέτρα). Εἶδος φυτοῦ ἀγνώστου, τό ὁποῖον αὐξάνει ἐπάνω εἰς πέτρας ἢ πετρώδεις τόπους. Ἀριστοτ. Χ. Μορ. δ'. 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Σ'. 8. Τινές δέ θέλουσιν ὅτι εἶναι τό Ἄειζωον, τό ὁποῖον ὁ Διοσκ. καί πετροκινές λέγει.

Ἐπιπηγάζω, Μλ. -άσω (πηγάζω). Κάμνω, ἀφίνω νά τρέχῃ ἐκ τῆς πηγῆς. Ηλιόδ. Σερφμ. Α'. σελ. 323.

Ἐπίπηγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον ἢ προπηγμασμένον ἐπάνω εἰς τι. Μαθηματ. Παλ. σελ. 54. παρά τό

Ἐπιπήγνυμι, καί ἐπιπηγνύω, Μλ. -πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω τι ἐπάνω, μέσα εἰς τι· πήγνυμι, βάλλω, ἐμπήγω, ἢ φυτεύω τι. 2) Κάμνω, ἀφίνω τι νά πηκτώσῃ, παγώσῃ εἰς τήν ἐπιφάνειάν του, νά πιάσῃ κόρα, νά γένῃ στερεόν· ὅθεν παθητ. παρά Θεοφρ. «ἐπιπηγνυμένων ἀκρυόων, οἷον ἐπί ταῖς ἀκανθαις».

Ἐπιπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἢ κατά τινος· μετά δοτ. Ἀριστοφ. Σφ. «ἐγείρεις αὐτοῖς ἐπιπόδιζε· ἀφ' οὗ

Ἐπιπήδησις, εως, ἡ. Τό νά πηδήσῃ, καταπλακώσῃ τίς τι ἐξαφνα.

Ἐπίπηξ, ηγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι) = ἐπίπηγμα, ἐξαιρ. βλασταράδια ἀμπολίασμα, τό ὁποῖον ἐμπήγουσιν εἰς τό ἀμπολιαζόμενον δένδρον. Γεωπ. Δ', 12.

Ἐπιπησσω, (πήσσω) = ἐπιπήγνυμι.

Ἐπίπηχυς, εως, ὁ (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω ἀπό τόν πῆχυν τῆς χειρός ἐπάνω ἀπό τό βραχίονα. Πολδ.

* Ἐπιπιέζω, Μλ. -σω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίγω ἐπάνω· ἀφ' οὗ

* Ἐπίπιεσμός, ὁ. Τό νά θλίβῃ, ζουλίγῃ τις ἐπάνω που· ζούλιγμα ἀπ' ἐπάνω.

Ἐπιπηδιάζω, τό πηδιάζω κατ' ἔπτσ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1138.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θερμού

Ἐπιπεραίνω, Μλ. – ανῶ (πιπεραίνω). Πιπερα-πιπραίνω, κάμιω πικρότερον. Ἱππουκρ.

Ἐπίπικρος, ὁ, ἡ· (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρούτζικον.

*Ἐπιπικρόω, Μλ. – ώτω (πικρόω) = ἐπικραίνω, Ἐμπ.

*Ἐπιπλέναμαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἔνστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει (πίλναμαι) Πλησιάζω, συμφώνω, ζυγόνω, κοντεύω που· ἠρώτησε χιόν· ἐπιπίλναται, Δέν πίπτει ποτὲ χιόνι, Ὀδσ. Ε, 466. ὡς τὸ ἐπιπολάζω.

*Ἐπιπίμπλημι, Μλ. – πλήσω (πίμπλημι, ἀμπλ.) τίτινος. Γεμίζω τι ἀεράμι περισσότερον μὲ τίποτε, Ἀριστφ. Ὄρν. 972.

Ἐπιπίνω, Μλ. – ίομαι, Πρεμ. – πέπωκα, Ἀόρ. ἐπέπιον, (πίνω, ἀμπλ.) Πίνω τίποτε πρωτεί, ἐπάνω, ἢ ἀφ' οὗ ἔπιε ἄλλο τι· μεταπίνω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. πίνω μὲ μεγάλον ποτήρι ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ τράπεζα, Ξνφ. Ἱππ. 6, 2, 11. (περὶ τῆς προσῳδ. ἴδε πίνω).

Ἐπιπίπτω, Μλ. – εσοῦμαι, Πρκ. – έπτωκα, Ἀόρ. ἐπέπεσον (πίπτω, ἀμπλ.) Πίπτω ἐπάνω που, προσέτι, ἢ εἰς τι· πίπτω ἐπάνω εἰς τινα, τὸν καταπλακώνω ἐξαφνα· ὁρμῶ κατά τινος· μτφ. ὁσ. Ξενοφ. ποιὸς πολεμόις τεταραγμένοις ἐπιστεύομεθαι παρ' Ἡρόδ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐπιφορμῆς, ἢ εἰςβολῆς· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἐξ· πεπτ. ἐς τοὺς Ἕλληνας, ιι 7, 207. (ξ)

Ἐπιπιστεύω, (πιστεύω). Ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα. Ἰώσηπ.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ (ἐπιπιστόω). Ἐπιβεβαίωσις· καὶ μετὰ ταῦτα βεβαίωσις. – 2) Παραβεβαίωσις, ἡ δευτέρα βεβαίωσις, ἥτις προστίθεται ἁπλοῦς εἰς τὴν πίστωσιν, τὸ Γαλλ. surtisio· ῥητορ. τεχνικὴ λέξις τοῦ Βυζαν. Θεοδώρου, παρὰ Πλατ. Φαίδρ. σλ. 266. Ε.

Ἐπιπλα, τά. Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ κινητὰ σκεύη, τὸ ἰταλ. μοβίλια, Ἡρόδ. 1, 150. 7, 119. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 2. — Πασαδήποτε εἰνητὴ περιουσία, αὐτὴ τῷ, ἔγγεια κτήματα, (ἀνεμφιβ. παρὰ τὸ, ἐπίπλοος, ὁ, ἡ, ὅπερ ἰδέ· συναιρ. τοῦ ἐπίπλοα, ὥσπερ τὸ ὅπλα, ἐκ τοῦ ὅπλοα· ὁ ἑν. ὀρθμ. ἔπιπλον, φαίνεται ἄχρηστος).

Ἐπιπλάζω, Μλ. – πλάγξω (πλάζω, ἀμπλ.) Διώκω, κυνηγῶ τι ἀπὸ παντοῦ, τὸ κάμνω νὰ περιφέρηται, περιπλανᾶται. Ἐνίχρηστότ. κατὰ μέσ. ἐνεργ. ἐπιπλάζομαι, Μλ. – πλάγξομαι, ἀόρ. ἐπεπλάγχθην. Πλανῶμαι, περιφέρομαι ἐπάνω που, περιτρέχω, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανώμενος· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ μετχ. ἀορ. μετὰ αἰτ. ἠπόντου ἐπιπλαγχθείς Πλανηθεὶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Θ, 14. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ μετὰ δοτ. Ξνφ. Ἐφ. καὶ Βασίλ. Ἐπιστ. Α'. (Παράδοξον τωόντι φαίνεται ὅτι ὁ διδάσκαλος Κούμας σημειοῖ τὸ ἐπιπλάζω ὡς Αἰολ. = πλήσσω, ἴσως εἶναι καὶ τοῦτο τυπικὸν σφάλμα.)

*Ἐπιπλανάομαι, (πλανάομαι) = ἐπιπλάζομαι· ἀφ' οὗ

*Ἐπιπλανήτης, ου, ὁ. Ὅστις περιπλανᾶται, περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπιγρμ. παρὰ Welcker Syll. epigr. 32, 11.

Ἐπίπλασμα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται ἐπάνω εἴς τι· ἀλοιφή, ἔμπλαστον· παρὰ τὸ

Ἐπιπλάσσω, Ἀττ. ἐπιπλάττω, Μλ. – άσω (πλάσσω). Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς τίποτε· στουπόνω τι ἀλείφοντάς το μὲ τίποτε, τὸ κοινότ. πλαστρίζω τι (ξσω)· ἀφ' οὗ

Ἐπίπλαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, παλαμισμένον ἐπάνω μὲ τίποτε· βαμμένον, ψευασπωμένον. Τρπ. ὅ,τι εἶναι προσποιημένον, ἐπιτηδευμένον, ψεύτικον, νόθον· ὅστις ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι, ἢ ὅτι ἠξεύρει τι· ὑποκριτὴς, ψεύστης· ὡς τὸ, πλαστὸς, παρὰ Λουκιαν. μὲ πίπλαστος φίλοις. Ἐπῤῥ. ἐπιπλάστως.

Ἐπιπλαταγέω, Μλ. – ήσω (πλαταγέω). Κάμνω μὲ τίποτε κτύπον, κρότον, τὸ κοινότ. ελληνοσκαλίζω· κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν.

Ἐπιπλατύνω, Μλ. – υνῶ (πλατύνω). Κάμνω τι πλατύτερον φαρδύτερον ἐπάνω· ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, φαρδύνω τι περισσότερον.

*Ἐπίπλατυς, εος, ὁ, ἡ, τό (πλατύς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πλατύ.

Ἐπιπλεῖον, Ἐπίῤῥ. = ἐπιπλέον.

Ἐπίπλειος, ὁ, ἡ. Ἑπτ. ἀντὶ ἐπίπλεος.

Ἐπιπλείων, ονος, ὁ, ἡ· τό, πλείων κατ' ἔνστ.

Ἐπιπλέκω, Μλ. – ξω (πλέκω). Πλέκω τι εἰς τι, προσέτι, ἐπάνω εἰς τι· ἐμπλέκω, περιπλέκω· ξηλινόνω, συνδέω, μπερδεύω.

Ἐπιπλέον, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ πλέον, Ἀκόμη, περισσότερον, ἀκόμη μακρύτερα, διεξοδικώτερα, καθαρώτερα. Θουκυδ. μὴ ἐπιπλέον ὀνηγησάμενοις.

Ἐπίπλεος, ἑα, εον (πλέος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γαλὰ γεμάτον, καταγεμάτον, παραγεμάτον· ἔτι δὲ καὶ Ἑπτ. ἐπίπλειος, καὶ Ἀττ. ἐπίπλεως.

Ἐπίπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐρίσκεται εἰς πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ πλευρά, εἰς τὰ πλάγι. Ἡσύχ.

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πλέῃ μὲ καράβι, ἀρμενίζῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ τις ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, πρόσπτ. πλησίον τινός, ἀπ' ἀντικρύ· τὸ νὰ ἀρμενίζῃ ἐναντίον τινός, νὰ ἔῤῥομμ μὲ τὸ καράβι κατά τινος, τὸ ἰταλ. νὰ ἀτακάρῃ ἄλλο καράβι· παρὰ τὸ

Ἐπιπλέω, Μλ. – εύτομαι (πλέω, ἀμπλ.) Πλέω, ἀρμενίζω που· παῤ Ὁμ. ἀεὶ μετὰ αἰτ. ὑπόντον, ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὑγρὰ κέλευθα· Ἰλιάδ. Α, 312. Ὀδσ. Ι, 227. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. καὶ τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπιπλώω, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 575. – 2) Ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι, ἀρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ ἐναντίον τινός· ἀντιπλέω, ἀντικολυμβῶ, ἤτοι ἐξ ἐναντίας, ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος ἀρμενίζω, κολυμβῶ. Ὁρμῶ μὲ τὸν στόλον, ἰταλ. φλόταν, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τινί καὶ, ἐπί τινα. – 3) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μαζύ, ἀρμενίζω, ταξειδεύω, Ἀριστφ. Βπρχ. 197. ἐν γένει, πλέω μὲ καράβι. Ἡρόδ. 7, 96. 98. 184. (Καὶ ἐδῶ πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας, πλεύσω σημειώσας τὸν Μλ.)

Ἐπίπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό, γεν. ω. Ἀττ. ἀντὶ ἐπίπλεος.

Ἐπιπλήθω, Μλ. – σω (πλήθω). Εἶμαι γαλὰ γεμάτος, καταγεμάτος, παραγεμάτος.

*Ἐπιπλήκτειρα, ἡ· ἰδιαίτ. ξηλν. τοῦ ἐπιπλήκτης.

*Ἐπιπλήκτηρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ἐπιπλήκτης, ου, ὁ (ἐπιπλήσσω). Ὅστις κτυπᾷ, κρούει ἐπάνω που, κτυπᾷ, δέρνει, τιμωρεῖ, παιδεύει μὲ δαρμόν· ἀφ' οὗ

Ἐπιπληκτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἁγαπᾷ, συνεπίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐπιπλήττῃ, ὀνειδίζῃ, προσωποδέρνῃ· νὰ τιμωρῇ, παιδεύῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ετύπημα, ἐπίπληξιν, τιμωρίαν· Ἐπῤῥ. ἐπιπληκτικῶς.

*Ἐπιπλημμύρω, (πλημμύρω). Πλημμυρίζω τόπον τινά. (υ)

Ἐπίπληξία, ἡ, = ἐμπληξία, Πολυδ. Ε', 121.

Ἐπίπληξις, εως, ἡ (ἐπιπλήσσω). Ὀνειδισμὸς, μάλωμα, προσωποδάρμα· τιμωρία, παιδεία.

Ἐπιπληρόω, Μλ. – ώσω (πληρόω). Γεμίζω τι ἕως ἐπάνω, μετέπειτα, ἢ μὲ τὸ παρακάνω. Ἀθήν. σελ. 482. Παρὰ Θουκυδ. Ζ', νοῦν ὁπόσαι ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἐχόμενοι· ἀφ' οὗ

Ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ. Ὑπερπλησμὸς, τὸ ἀγεμίσῃ τις τίποτε παραπολύ, μὲ τὸ παραπάνω. Γαλην. Δ'. Σφιγμ.

Ἐπιπλήσσω, Ἀττ. ἐπιπλήττω, Μ. ίω (πλήσσω, ἀμπλ.) Κτυπῶ τι, ἢ ἐπάνω εἰς τι. Ἰλ. Κ. 500. κτύπῳ ἐπιπλήσσων ἱππους. Παρὰ Πιδ. δὲ, μετὰ δοτ. – 2) Ἀποτείνομαι ἐναντίον τινός, ἤτοι ὁμιλῶ πρός τινα μὲ τόνον, τὸν τιμωρῶ, παιδεύω, ἐξαιρέτως μὲ λόγους, τὸν ὀνειδίζω, μαλώνω· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ψ, 580. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Μέμφομαι, κατηγορῶ, προσωποδέρνω τινά. Μ, 211. οὕτω καὶ Λογογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐπιτιμάω. Ἔτι δὲ καὶ = ἐμπλήσσω. – 3) ἀμετβ. Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τι· μετὰ δοτ. Ἀρατ. 1096. μὴ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσιν ἀρούραις.

*Ἔπιπλοα, τά· τελειότερος τύπ. ἀντὶ ἐπίπλα, Ἡρόδ. 1, 94. πρβλ. ἐπίπλοος.

Ἐπίπλοαιή, ἡ (ἐπιπλέκω). Θηλύνωμα, κομπόσεμα· σμίξιμον, ἕνωσις περιπλέξιμον, ἀνακάτωμα, μπέρδεμα, λόξι ασμα· συγχοινωνία, συναναστροφή· σφιχταγκάλιασμα, συνουσία. Διόῤῥ. 4, 9. Δην. Ἀρτ. 9, 79. Πολύβ.

Ἐπιπλοαιήλη, ἡ (ἐπίπλοον). Σπάσμα ἢ σπάσιμον, βλάψιμον ὑποκάτω εἰς τὸ πρακόλι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἀπὸ σήκωμα βάρους, ἢ ἀπὸ πήδημα· καὶ μέρος τοῦ ἐπιπλόου, ἤτοι τῆς σκέπης, ἤτις περιτυλίγει τὰ ἔντερα.

Ἐπιπλομενος, η, ον. Ἑπτ μτχ. κατὰ συγκρ. ἀόρ. τοῦ ἐπιπέλομαι, ἀντὶ, ἐπιπελόμενος. Ὀδ. Η. 261. νέτος ὀγδοάτῳ ἐπιπλόμενον μοι ἤλυθε, καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1314. νυκτὸς ἐπιπλεμενοιο, ἀντὶ, ἐπερχομένου, πλησιάζοντος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 87. νεπιπλομένῳ ἐναυτῷ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1091. νεπιπλομένῃ νυκτὶ.

Ἐπιπλόμφαλον, τό. Πρίσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅταν τὸ ἐπίπλοον, ἢ σκέπη τῶν ἐντέρων, εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸν τόπον του. Γαλην.

Ἐπίπλοον, τό, ἀντὶ ἐπίπλα.

*Ἐπίπλοον, Ἡσύχ. Ἀπόσ. 291. Παραπ. τοῦ ἄλλως μηδαμοῦ ἀπαντωμένου πίπλω, ἀντὶ πίμπλημι· ἀλλ' ὁ Heinrich ἔγραψεν εὐλόγως ἐκ βεβαίων πηγῶν, ἐπίστον.

Ἐπίπλοον, τό, καὶ ἐπίπλοος, ὁ (ἐπιπλέω) Ἡ σκέπη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα.

Ἐπίπλοος, ὁ, ἡ συνῤῥ. ἐπίπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ἐπιπλέω) κυρίως Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑτοιμασμα, ἁρμάτωμα πλοίου, καραβίου· ὅθεν τὰ ἐπίπλοα, Σκεύη, ἢ πράγματα τοῦ οἴκου, σπιτικὰ πράγματα, νοικοκυράτο, τὸ ἰταλ μοβίλια, μομπίλια. Ἡρόδ. 1, 94. πρβλ. ἐπίπλα. — 2) ναῦς ἐπίπλοος. Πολυβ. Α'. 27. Παλεμικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικὸν διὰ νὰ τὸ τρυπήσῃ μὲ τὸ ἔμβολόν.

Ἐπίπλους, συνῤῥ. – πλους, ὁ. Ἁρμένισμα πολεμικοῦ πλοίου ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικόν· σύνταξις πολεμικὴ καὶ ἀντίταξις τῶν πλοίων ἐκατερωθεν, ὅταν τὰ πολεμικὰ καράβια ἀντιπαρατάττωνται καὶ κάμνουν διάφορα κινήματα ὡς νὰ θέλουν νὰ ἀρχίσουν πόλεμον, τὸ ἰταλ. μανέβρα· ὁρμημα ἐναντίον εἰς τὰ ἐχθρικὰ καράβια, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ναυμαχία. Θεόδ. 2, 17. 53. ἐν γένει, ἁρμένισμα κατὰ ἐχθρικοῦ στόλου, Ξνφ. Ἑλλ. 2, 1, 18.

*Ἐπίπλοος, ὁ = ἐπίπλοον, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπιπλώω, (πλώω, ἀμπλ.) Ἰων, καὶ Ἑπτ. ἀντὶ ἐπιπλέω, Ὁμ. ἐπέπλως β'. ἐνα. πρσπ. ἀορ. β'. Ὀδσ. Γ, 15. ἐπιπλώς, μετχ. Ἰλ. Ζ, 291. Ἀλλὰ καὶ Ἀόρ. α'. ἐπιπλώσας εὗρηται, Ἰλ. Γ, 47. πολλοῖς παῤ Ὁμ. κατὰ σημα. τοῦ ἁρμενίζω εἰς ἀπάντησιν, ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπίπνεω, Ἑπτ. ἀντὶ ἐπινέω. Ὁμ.

*Ἐπιπνευματίζω, Βάλλω εἰς τὴν λέξιν πνεῦμα, τὴν ψιλὴν ὀῃλ. ἢ τὴν δασεῖαν, Γραμμτ.

Ἐπίπνευσις, εως, ἡ (ἐπιπνέω). Φύσημα ἐπάνω εἴς τι· ἐνθουσίασμα· ἀφ' οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπιπνευστικός, ή, όν. Ὅστις φυσᾷ ἐπί τι· ὅστις ἐμπνέει ἐνθουσιασμόν, κάμει τινά νά ἐνθουσιασθῇ

Ἐπιπνέω, Ἰων. ἐπιπνείω, Μλ. – πνεύσω πνέω, ἀνμλ.) Πνέω, φυσῶ ἐπί, ἤ εἰς τι· μετά θοτ. Ἰλιάδ. Ε, 668. ἔξαιρ. ἐπί εὐνημείας, νηῒς, ἡ λιγύς οὖρος ἐπιπνείσησι ὀπισθεν. Ὀδσ. Δ, 357. νεῖσόκε ἐπιπνεύσωσι ἀήται Ὀδτ. Ι, 139. Φρυάττομαι, φυσῶ διά τῶν μηετήρων, ἀπό τές μύτες καθώς τά ἄλογα, μάλιστα ὅταν ἀγριόνωνται, Διοχλ. ὁσυνκδ. τύπος ἐπιπνέω, ούχ εὑρηται παρ' Ὅμ. (τά χωρία δέ, εἰον τό ἐν Ἰλιάδ. Ρ, 447. Ὀδσ. Σ, 131. ἀνάγονται εἰς τό πνείω, πνέω.) – 2) Τρπ. α'.) Ἐνθουσιάζω, παροξύνω, ξερεθίζω, τό κοιντ. φωτιάζω, ἀναψτιώτινά ἐναντίον εἰς κανένα· τινά τινι· ἐπίπ. τινά αἵματι Ἀναπτω τινα, τόν κάμνω νά χύσῃ φόνους. Εὐρπ. – β'.) Ἐμπνέω ἤ φωτίζω τόν νοῦν, τήν καρδίαν τινός· τό ἰταλ. Inspirare – γ'.) Προβιβάζω, ὠφελῶ τινά, Ἀπλ. Ρό. κατά μεταφορ. ἀπό τῆς εὐνημείας· ντῆς τύχης ἐπιπνεούσης· ἀφ' οὗ

Ἐπίπνοια, ἡ. Φύσημα εἴς τι, ἐναντίον τινός, π. χ. ἐπίπ. ἀνέμων. ἡ Φύσημα ἀνέμου τινός κατ' εὐθείαν ἐναντίον ἄλλου τινός, ὡς π. χ. τοῦ Βορέα ἐναντίον εἰς τόν Νότον. Θεόφρ. Λέρ. Σ. 414. 2) Ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός, ἐπίπνοια Ἀπολλώνιος. Πλάτ. Φαῖδρ. 108.

Ἐπίπνοος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντί ἐπίπνους.

Ἐπίπνους, συναιρ. – πνους, ὁ, ἡ· ουν, τό (ἐπιπνέω). Φυσημένος. Τρπ. Ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, φωτισμένος ὑπό Θεοῦ. Πλάτ. ἐπίπνους γενόμενος. ἡ Κών. 23 καί 33. ἐπίπνους μαντείας, μαντικῆς· Φωτισμένος μέ τό χάρισμα τῆς προφητείας. – 2) Ὅστις ἐνθουσιάζει, φωτίζει τόν νοῦν, τήν καρδίαν τινος.

Ἐπιπόδιος, ία, ιον (πούς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπί ἤ εἰς τά ποδάρια. ἡπέδαι ἐπιπόδιαι Δεσμά. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1350. ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἐμπόδιος καί περιπέδιος.

Ἐπιποθέω, Μλ. – ήσω (ποθέω, ἀνμλ.) ὡς καί παρ' ἡμῖν· Ἔχω πόθον ἐνχήν, ἀγάπην πρός τι, ἤ ἐπί τι. Ἡρόδοτ. 5, 93. Πλάτ. Πρτγ. σελ. 329. Δ. – 2) Ἐπιθυμῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν, ἔφεσιν πρός τι, ἀγαπῶ νά ἔχω ν' ἀπολαύσω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ. Τό νά ἔχῃ τις πόθον, ἐπιθυμίαν διά τίποτε, νά ἀγαπᾷ, νά ἐνχηται ἡ καρδία του τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ποθητόν, ἀγαπητόν, ἐπιθυμητόν· τό ὁποῖον ἀγαπᾷ νά ἔχῃ τις.

Ἐπιποθία, ἡ, = ἐπιπόθησις.

Ἐπιποιέω, Μλ.-ήσω (ποιέω). Κάμνω τι προσθέτει, πρός τοῖς ἄλλοις· προσθέτω, συνάπτω, αὐγατίζω τι εἰς τό καμωμένον. – 2) Ἀποτελειόνω, κατασκήνω, κατορθόνω τι προσθετι· ἀφ' οὗ

Ἐπιποίητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον, φκειασμένον, προσθεμένον ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, τεχνευμένον, πλαστόν, νόθον, ὄχι γνήσιον, ὄχι φυσικόν.

Ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ = ποιμήν· ἴσως ἀρχεποιμήν, Ὀδσ. Μ, 131. ὅπου κατά ἄηλλ. γέν. κεῖται. Ἔστι δέ σχηματισμ. ὡς τό ἐπιβουκόλος.

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολύ μαλλί, εἶναι μαλλιαρόν· παρά τοῖς Ὀ. Βασιλειῶν Δ'. 3. ἠπίπονος κριός.

Ἐπιπολάζω, Μ. άσω (ἐπιπολή). Εἶμαι [ἀπ' ἐπάνω, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, τοῦ νεροῦ, κολυμβῶ, – Ἐπί βρωμάτων, φαγητῶν, ὅταν δέν χωνεύουν καί προξενοῦν ἐρευγμόν, τό χυμᾶται, βουγκάλισμα. – 2) Ἀναβαίνω, εὐγαίνω ἀπό τό βάθος ἐπί τήν ἐπιφάνειαν. Ἀριστοτ. πσπολαιοῦσαι δέ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδέ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων. Βιβλ. Δ'. περί Οὐρανοῦ. πρῶτον μέν διορίσω, βαρύ μέν ἁπλῶς, τό πάσιν ὑποστάμενον, κοῦφον δέ τό πᾶσιν ἐπιπολάζον. Ἐπί τό πλεῖστον μεταφρ. μετά θοτ. Ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ, ὑπερβάλλω· εὐγαίνω πάλιν εἰς τό φανερόν, γίνομαι πάλιν ἀνώτερος ἡΦίλιππος ἐπιπολάζειν Δημσθ. Φιλ. 3. σλ. 17. Ὡσκύτως καί ἐπί πολιτειῶν, βασιλειῶν· καί ἐπί πόλεων, ἠθῶν, ἐθίμων, συνηθειῶν, κακιῶν καί τ. τ. τό ἰταλ. γίνομαι, ἤ εἶμαι μόδα. Ἐπί οἰκοποσίας, ὅταν ἡ κατάχρησις αὐτῆς ἐπιφέρῃ μέθυσιν. Φέρομαι πρός τινα ἀλαζονικά, ὑβριστικά, τόν κακομεταχειρίζομαι, ἡ ἐπιπολάζω τινί ὡφορτικῶς καί σαράκως ἐπιπολάζων τοῖς συνδιαιτουμένοις. Πλτχ. Τ. 8. σλ. 512. ἠπιπολάζει τό ῥῆμα τό παρ' ἡμῖν κοιντ. Ὅταν ἡ καρδιά εἶναι γεμάτη, λέγ' ἡ γλῶσσα ὅ,τι φτάσῃ, ἡ δέν πρατεῖται ἡ γλῶσσα. **Persius.** 1, 105.

Ἐπιπολαιόρριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τάς ῥίζας ἐπί τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Θεόφραστ. Ἱστ. 31. παρά τό

Ἐπιπόλαιος, ὁ, ἡ. (ἐπιπολή). Πᾶν ὅ,τι ἵσταται, κεῖται, εἶναι ἀπ' ἐπάνω, εἰς τήν ἐπιφάνειαν· πᾶν ὅ,τι ἵσταται ἐμπρός ἤ ἐξέχει τῶν ἄλλων, εἶναι ὁρατόν, φανερόν ἡ τοῦτο ἐπιπόλαιον ψεῦδος ἡ Ἀριστ. Ἐπί ἐξεχόντων. ἴωπετηχτῶν ὀμματίων 2) Ξενοφ. Συμ. 5, 5. οἱ δέ ἐμοί ἐκ πλαγίου ὁρῶσι, διά τό ἐπιπόλαιοι εἶναι. ἡ Τρπ. Ὅ,τι εἶναι σύνηθες, κοινόν, γίνεται, συμβαίνει κάθε ἡμέραν. ἐπί ἀνθρώπων, Ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, ἀντί. τῷ βαθύς. Ἐπιρῤ. ἐπιπολαίως.

* Ἐπιπόλασις, εως, ἡ (ἐπιπολάζω). Τό νά πλέῃ τι ἐπί τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νά εἶναι εὑρίσκηται εἰς τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

*Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ. Τό νά πλέῃ τι ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, τό νά κεῖται, εὑρίσκηται, ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ τι ἀπό τό βάθος ἐπί τήν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος. Ἐρευγμός, κοιντ. ῥουγκάλισμα. Τό νά ἐκνικᾷ, ἐπικρατῇ τι — 2) Ἀλαζονεία. ὑπερηφάνεια, τύφος, τό κοιντ. φούσκωμα, τουρκβ. φουντουλίκι. Δν. Ἀλ.

Ἐπιπολαστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει τήν ἰδιότητα νά ἐπιπολάζῃ, πλέῃ, κολυμβᾷ ἐπί τήν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νά ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ ἀπό τό βάθος ἐπάνω· νά ἐκνικᾷ ἐπικρατῇ. Ἀριστοτ. ὁ ὑδαρής οἶνος ἐπιπολαστικός ἡ Ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑπερήφανος, φουσκωμένος ἀπό φαντασίαν, Πολβ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνηθισμένον, κοινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. ὅ, τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἀφθονίαν, μέ τό παρακάτω, παραπολύ. Ἐπιρῤ. ἐπιπολαστικῶς.

Ἐπιπολεμόω, (πολεμόω). Ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς πόλεμον.

Ἐπιπολεύω, Αἰλιαν. Σ. Ἱς. Θ'. 61. = ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολή, ἡ (πέλω). Ἐπιφάνεια, τό ἐπάνω, ἐξωτερικόν μέρος, ἡ ὄψις πραγμάτος τινος. Ὡς οὐσιαστ. παρά τοῖς μετρητικ. μόνον· φίον παρά Δγ. Ἀρτ. Συνήθως δέ ἐπιῤῥήματ. ἐπιπολῆς, ἐν χρήσει. Ἔπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν, ἔπαν' ἐπάνω, εἰς τό ἀπ' ἐπάνω μέρος. Ἀριστοτ. Προβ. ντοίς λυπουμένοις ἀχρόν γίνεται τό ἐπιπολῆς, ἡ Ἀριστοφ. ντῆς ὀργῆς ἐπιπολῆς ἐναιτῖ αἰχνῖραι. Την ἡμέραν εἰς τήν ἡμέραν, εἰς τό φῶς· ὅλον Σαφῶς, καθαρά, φανερά. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱς. Θ'. πή τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστι ἐπιπολῆς ἰδεῖν. ἡ παρ' Ἡρόδ. 1, 187. μετά γεν. Εὑρηται δέ καί ἐξ ἐπιπολῆς, καί ἐν ἐπιπολῇ παρ' Ἀρτ. καθ' ὅλας τάς πτώσεις, ὥστε ἐκρίθη δεκτή ἀρχαία τις ὀνομτκ. ἐπιπολή, πιθαν παρά τό πέλω. — 2) αἱ ἐπιπολαί, Τψηλότερον εἰμαιούντι μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν Θουκυδ. ζ'. ἐξηρτηται γάρ τό ἄλλο χωρίον καί μέχρι τῆς πόλεως, ὡς ἐπιπλοές τε καί ἐπιφανές πᾶν εἰσω, καί ὀνόμαστται ὑπό τῶν Συρακουσίων, διά τό ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί.α

Ἐπιπολίζω, (πολίζω). Κτίζω πόλιν ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιπολιόομαι, Μλ-ωθήσομαι, ὡς παθ. (πολιόω) Ἀρχίζω νά ἀποκτῶ ἄσπρας τρίχας. ἀρχίζω ν' ἀσπρίζω, νά γηράζω.

Ἐπιπόλιος, ὁ, ἡ. ἀρχίζουν νά ἀσπρίζουν τά μαλλιά του. Δημοσθ. σελ. 1267.

Ἐπίπολος, ὁ, ἡ. = πρόπολος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1321.

Ἐπίπολυ, Ἐπίῤῥ. ἀντί. ἐπί πολύ. Παραπολύ, πολύν καιρόν· ἐπί πραγμάτων τε καί ἐπί χρόνου, καιροῦ. Λουκιαν. ντοῦτ' ἐγώ μέν ἐπίπολυ εἰστήκειν ὁρῶν τε καί ἀκούων, Μακράν, πολλά μακρυά· ἠπίπολυ τῆς σκλάστης ἐπέχει, ἡ Θεοδ. νῦν ἐπίπολυ καί ὡς ἐπί τό πολύ· ἐξ ἐπί τό πλεῖστον, τό περισσότερον μέρος, συνήθως. Παραθετικόν ἐπί πλέον, ἐπί πλεῖστον. **Heind.** ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ. 345. **C. C. F. Herm.** ἐν Ἀκτ. Ἱστρ. 1. σλ. 10.

Ἐπιπομπεύω, (πομπεύω) τινί. Θριαμβεύω, δείχνω ἐμφατικῶς καί μέ μεγαλοπρέπειαν τήν χαράν μου διά τι, Πλουτάρχ. Βαῖσ. 56. ἠπιπομπεύειν ταῖς συμφοραῖς τῆς πατρίδος.

Ἐπιπομπή, ἡ. (ἐπιπέμπω). Πᾶν ὅ,τι στέλλεται, συμβαίνει εἰς τινα ἀπ' ἀνωτέρας, ὑπερτάτης δυνάμεως· ἔξαιρ. μάγευμα, βάσκαμα, κ. τ. τ. τά ὁποῖα δέν ἠξεύρει τις πόθεν ἔρχονται, πῶς συμβαίνουν.

Ἐπιπονέω, Μλ – ήσω (πονέω). Ἐξαολουθῶ νά ἐργάζωμαι, δουλεύω κατά συνέχειαν, νά κοπιάζω ἀκαταπαύστως, ἀκούραστα. Ξενοφ. Ἀνεπ. 2. 5. καί Ἑλλην. 6, 1, 15.

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μέ κόπους, μόχθους, φροντίδας, πάθη, βάσανα, ταλαιπωρίας, δυσκολίας, Ἰσοκρ. Ἑλλ. ντό σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερον ἐστιν. Ὅστις ὑπομένει, φέρει κόπους, πάθη, δυσκολίας καί, τ. ὅστις εἶναι φιλόπονος, δουλευτάρης, ἀνδρεῖος ἀπό τά κοπιαστικά ἔργα, κακοπαθείας, ταλαιπωρίας, Ξενοφ. Κρπ. 13, 10. Ἐπιῤῥ. ἐπιπόνως.

Ἐπιπόντιος, ὁ, ἡ. ὅτι δέ καί τρυτλ. (πόντος). Πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι πλησίον ἡ ἐπάνω εἰς τήν θάλασσαν, Ἐπιποντία θεά, τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσχ.

Ἐπιποντίς, ίδος, ἡ, βλπτ. Θηλ. τοῦ ἐπιπόντιος. Ἀνθλεντ. Β'. σλ. 4. ἠπιποντίδα νύμφην

Ἐπιπορεία, ἡ. = ἐπιπόρευσις. Μακηρ. Πάλ. σλ. 251. ἐκ τοῦ.

Ἐπιπορεύομαι, Μλ – εύτομαι, Ἀόρ. ἐπεπορεύθην (πορεύω). Πηγαίνω εἰς ἤ πρός τινα περίπατον, ἐπάνω που· στρατεύω ἤ πηγαίνω εἰς ὁρόμον, τό ἰταλικ. βιατσιάρω· ἔτι δέ ἐπί στρατευμάτων, τά ὁποῖα περιέρχονται καί περιφέρονται ἀπό τόπον, εἰς τόπον Τρπκ. Ἀνηγνώσκω, διαβάζω τι μέ βίαν, σιλίγωρα, τρεχάτα.

* Ἐπιπόρευσις, εως, ἡ. Τό νά πηγαίνῃ τις που, πρός τι, νά περιέρχεται πανταχοῦ, στρατεύῃ που, ἤ καί ἀπό τοπον εἰς τοπον, τό ἰταλ. βιαζο.

Ἐπιπορπάω, Ἰων. ἐπιπορπέω, Μλ – ήσω (πορπάω). Στερεόνω, καρφώνω τι μέ τήν πόρπην, κομποβέλονον, καρφοβέλονον, ἤ μέ ἄηλλ. ἄηλνιστήρι, ἤ τοκάν, ἤ κόψα, τό ἰταλ. φιμπιάν, φιούμπιν Μετ. Θηλυκόνω τι, ἤ πάνω μέ τό καρφοβέλονόν τε ἐπάνω μου, ἠπιπορπάομαι χλαμύδαν, Παίρνω τήν χλαμύδα, τό ἱμάτιον μου καί τήν καρφώνω ἐπάνω εἰς τούς ὤμους, καί τό ἄηλνιόνω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπημα, τό, ὡς τό ἐμπρόσθημα. Πᾶν φόρεμα, τό ὁποῖον ἄηλνιόνει, ἤ καρφώνει, πάνω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ κυρτοβέλονον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. ἐξκιρ. τανυφόρεμα. Πλουτ. Ἀλεξανδρ. 33. «ἐπιπόρπωμα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον παρβλ. περονατρίς.

Ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ Καλλιμ. Ἀπολλ. Παλτ. 32 κατά τινας = ἐπιπόρπημα· κατ' ἄλλους = πόρπη, πρβλ. Inc. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 192.

Ἐπιπορπόω, Μλ = ώσω = ἐπιπορπάω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπωμα, τό = ἐπιπόρπημα. Ἡσυχ. ἀμφβλτ. ὄμως ἡ ἀνγν.

Ἐπιπορσαίτω, Μλ - αιῶ (πορσαίω). Χορηγῶ, παρέχω, δίδω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τι· Νικηφ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

Ἐπιπορσύνω, Μλ - υνῶ (πορσύνω) = τῷ προηγ.

Ἐπιπορφυρίζω, Μλ - ίσω (πορφυρίζω). Εἶναί τι πορφυρώδες, κλίνει ὁμοιάζει τὸ χρῶμα του εἰς πορφυροῦν, παρατ. τό.

Ἐπιπόρφυρος, ὁ, ἡ. (πορφύρα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς πορφύρας, ἢ τὸ ἑποῖον κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν. Θεοφρ.

Ἐπιποταμιος, ὁ, ἡ· καὶ—ία, ιον. (ποταμός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι, εὑρίσκεται πλησίον εἰς ποταμόν· Συνέδ. σελ. 111.

Ἐπιποτάομαι, Μέσ. ἀποθ. (ποτάομαι). ἐπεκτεταμ. τυπ. τοῦ ἐπιπέτομαι. Πετῶ πρός, ἢ ἐπί τι· Διοτιμ.

Ἐπιπράττομαι, ώς μέτ. Μλ.-ξομαι (πράσσω). Ζητῶ, συναζω προσετι, ἀκόμη περισσότερα ἀπὸ ἐπράττοσαν χρηματά τινα· «Τὰ νὰ ζητῇ, νὰ συναζῇ τὰ χρήματα ἀπὸ τινα, παρὰ Σουΐδ.

Ἐπιπρεύω = πρεύω.

Ἐπιπρεπεια, ἡ. Εὐπρεπής, πρεπούμενος, κόσμος ἐξωτερικὸς τρόπος, ψεῦτσιμον· εὐσχημοσύνη, τὸ ἰταλ. decoro.

Ἐπιπρεπής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει πρεπούμενον, εὐμορφον, κόσμιον, σεμνὸν τρόπον, ψεῦτσιμον· εὔμορφον, καλὸν σχῆμα, εἶναι ἐμπρεπούμενος, καλοκαμωμένος· παρὰ τό

Ἐπιπρέπω, (πρέπω). ἐπὶ πραγμάτων. Ἐξέχει, προέχει, εἶναι ὁρατόν, φαίνεται καλά, καθαρά, ταιριαστὰ εἰς τίποτε, «οὐδὲ τίποτ δούλειον, ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος». Κἰς ἑσένα δὲν φένεται, ἢ οὔτε τὸ σχῆμα σου οὔτε τὸ διάστημα τοῦ σωματός σου (τὸ ἰταλ. ἡ στατοῦρα, τουρκβ. μπόϊ) δείχνει νὰ εἶσαι θυούλος, στλάβος, κοινός, ποταπὸς ἄνθρωπος. Ὀσσ. Ω, 252. «μυᾶ παισὶ ἐπιπρέπει τὰ γενάιον ἐκ πατέρων κλῆμα.» Πινδαρ. Πῦθ. Η'. 63. ὅθεν Πρέπει, ἁρμόζει, δείχνει, στέκει τίποτε καλὰ· εἰς τι· μεσὰ δοτικῆς.

Ἐπιπρεσβεύω, (πρεσβεύω). Πηγαίνω πού ὡς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος, τὸ ἰταλ. ἀμπασατόρος· ὡς τὸ ἐπιτηρικεύομαι· ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ μέσ. διαφ. παρ' Ἀππ. — 2) Πηγαίνω, στέλλομαι καὶ ἐκ δευτέρου πρεσβυς· στέλλω ἐκ νέου πρέσβυς πρός τινα· τελειώνω, κατορθόνω τὴν ὑπόθεσιν, τὸν σκοπόν μου μὲ στελλισμὸν πρεσβείας καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιπρηνής, ὁ, ἡ. (πρηνής). Πᾶν ὅ, τι κλίνει βαίνω πρός, εἰς, ἐπάνω εἰς τι.

Ἐπιπρηπην, ηνος, ὁ, ἡ (πρηπής). Πᾶν ὅ, τι εἶναι παλαιόν, ἔχει ἡλικίαν περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Ἐπιπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιπραΰνω = πρηΰνω, Διονύσ. Περιηγ. 1052.

Ἐπιπρίω, Μλ-σω (πρίω). Πριονίζω τι ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος του· «ἐπιπρίω τοὺς ὀδόντας, τὸ γένειον Τρίζω τὰ ὀδόντια διάτι, προσέτι ἢ κάμνοντας τίποτε. (πρι)

Ἐπιπρό, Ἐπίρ. (ἐπί, πρό). Ἐμπρός, προὔτα ἔμπροσθεν, ἐμπροστά — 2) Καθόλου, ὁλοτελῶς ὁλόϊσιου, τελείως. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 30.

Ἐπιπροβαίνω, Μλ-βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Προχωρῶ, πηγαίνω ἐμπρός, τὸ ἰταλ. ἀβαντσάρω ἐπάνω που εἰς τι. Διονύσ. Περιηγ. 128.

Ἐπιπροβάλλω, Μλ-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.), Ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπότι Πλούτ. Ῥωμ. 16.

* Ἐπιπροέηκα, ας, ε. Ἐπε. ἀορ. ά, τοῦ προϊημι, ἀντὶ ἐπιπροῆκα, Ὅμ.

* Ἐπιπροέμεν, Ἐπε. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιπροϊημι, ἀντὶ ἐπιπροεῖναι, Ἰλιάδ, D, 94.

* Ἐπιπροέχω, Μλ-εξω (ἔχω, ἀνμλ.). Κρατῶ τι ἐμπρός εἰς, ἢ ἀπό τι. Μσ. Ἐξέχω, κείμαι, εἶμαι, στέκομαι, εὑρίσκομαι ἐμπρός ἀπό τι, ἐπάνω, «ἐφωτεσχτός· ταύτην τὴν σημ. ἐχει ἐνίοτε καὶ ἡ ἐνργ. διάξ.

Ἐπιπροθέω, Μλ-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ ἐπί τι, προσέτι, μακρύτερα εἰς τὰ ἐμπρός. Ἀπολλ. Α'. 581.

Ἐπιπροιάλλω, Μλ-αλῶ (ἰάλλω). Προστάζω, διορίζω νὰ στήσουν, βάσουν, βάλλουν τι ἐμπρός εἰς τινα ἢ που· «σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν» Ἐπρόσταξε νὰ βάλουν ἐμπρός των τραπέζι, Ἰλιάδ. Δ, 628. Ἀλλ' ἐν Τμ. Δμτ. 327. «Θεοὺς ἐπιπροΐαλλεν Ἔπεμπεν, ἔστελνε τοὺς θεοὺς ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἕνα κατόπιν εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπιπροίμι, Μλ-ήσω (ἵημι) Πέμπω, στέλλω τινὰ μὲ ὁρμήν, ὀλιγωρέσω πρός τι, ἐπάνω που, Ῥίπτω τι ἐπί τι ἢ ἑαυτὸν τινός· μετὰ ὁστ. του τόπου, ὅπου πέμπεται τι· «κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροέηκαν (Ἐπε. Ἀόρ. α') Τὸν ἔστειλα νὰ πηγαίνῃ εἰς τὰ καράβια, Ἰλιάδ. Γ, 708. Σ, 58. παρβλ. Ι, 520. «Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰόνι (Ἐπε. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. ἐνργ. ἀντὶ ἐπιπροεῖναι) Νὰ ῥίψῃ βέλος, σαΐτα κατὰ τοῦ Μενλ. Ἰλιάδ. Δ, 84. — 2) Ἀμετβ. δοκοῦν, Ἀρμενίζω κατ' εὐθεῖαν πρός που νυήσοισιν ἐπιπροέηκε ναῦας Ἔκαμε παιτὰ, ἀρμένισε διὰ τὰ νησιά, Ὀδσσ. Θ, 299 (τὸ Ἰῶτα τῆς προπαρλ. Ἐπι. μεν βραχ. Ἀττικ. δὲ μακρ.)

Ἐπιπροικος, ὁ, ἡ. (προῖξ). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, δίδεται ὡς προσθήκη εἰς τὴν προῖκαν. Ὅστις εἶναι προμηθευμένος μὲ προῖκαν, κύρη ἢ ὁποία ἔχει προῖκαν, εἶναι προικισμένη. Βύστασ. «θυγάτηρ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη.» Πολυδ, Γ'. 35.

Ἐπιπροιξ, κος, ἡ = ἐπίπρακος, Προικισμένη· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιπρομολεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρτ. προβλώσκω (μολεῖν, ἀνμλ.) Προχωρῶ, πηγαίνω ἐμπρός, παρεμπρός, μακρύτερα, πρός τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 664.

* Ἐπιπρονέομαι (νέομαι, ἀνμλ.) = τῷ προηγουμ.

Ἐπιπρονεύω, (νεύω). Κάμνω νεῦμα ἐπί τι, μετέπειτα· κλίνω, βαίζω που.

* Ἐπιπροπίπτω, Μλ-πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω εἰς τι, ἢ ἀπό τι, καταπλακόνω τι. (ῐ)

Ἐπιπροσβάλλω, Μλ-ελῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Τρέπομαι, παίρνω τὸν δρόμον μου πρός που, ἢ πρός τι. ἐμπρ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 931.

Ἐπιπροσδέομαι, Μλ-δεηθοῦμαι (δέω, ἀνμλ.). Παρακαλῶ. ζητῶ μὲ εὐγενικὸν, πολιτικὸν τρόπον νὰ μοί δώσῃ, κάμῃ τί τι προσέτι, ἐτιμελλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Παρδέν. Κεφ. 17. 2. «ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς.»

Ἐπιπροσήκω, Μλ-ξω (ἥκω). Ἐπὶ τόπων ἢ πτημάτων, Ἀποφέρει, παρέχει προσόδους, δίδει εἰσόδημα, φέρω κέρδος, τὸ ἰταλ. ρεντάρει, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, «καλὸν δὲ καὶ ἐμπόρους ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὠνῆ τε καὶ πράσει.» Ξνφ. Πρσδ. 3, 12. ἀμφβλ. ἀνγν.

Ἐπιπροσθε, καὶ ἐπιπροσθεν, Ἐπίρ. (πρόσθεν). Ἐμπροστά, κατ' ἐμπροσθεν, ἐμπρός· ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου· «ἐπιπροσθεν ποιοῦμαί τιν Ἀλλωστε ἐμπρός μου διὰ νὰ μή μὲ βλέπουν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «παιοῦμαι σε ἐπιπροσθεν τινός.» Προτιμῶ τί καλήτερα παρά τι ἄλλο· «ἐπίπροσθεν εἰμί τινος.» Ὑπερβαίνω τινά, εἶμαι ἀνώτερος, καλήτερός του.

Ἐπιπροσθεσις, εως, ἡ. (ἐπιπροστίθημι). Προσθήκη.

* Ἐπιπροσθέτησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ. Ὑπερ. παρὰ Δγν. Αρτ. 121, 92. 95. 98.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, Μλ.-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ πρός τινα, πρός που.

Ἐπιπροσθέω, Μλ-ήσω (ἐπίπροσθεν). Στέκομαι, ἢ εἶμαι ἐμπρός εἰς τι ἢ μεταξύ τινων· στέκομαι ἐμπρός εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον ὅθεν, ἰσκιόνω, κάμνω ἰσκιόν, ἐμποδίζω τινὲ εἰς τίποτε· τινί τινος. Πλάτ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, ἢ στέκηται τι ἐμπροσθεν εἰς τι, ἐμπροσθεν εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον, ἰσκίωμα, ἐμπόδιον, σκέπασμα — 2) Τὸ ἐμπρός εἰς τὸ φῶς στεκόμενον ἀντικείμενον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸν ἰσκιον. Πολύβ. Γ. 71.

Ἐπιπροσπλέω, Μλ-πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Πλέω, ἀρμενίζω, προτέτι που.

Ἐπιπροστίθημι, Μλ-επίπροσθήσω (τίθημι). Προσθέτω, ἀνγατίζω τι προσέτι εἰς τίποτε. Λογγ. μδ'. «οὐκ ἀνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι.»

Ἐπιπρόσω, Ἐπίρ. (πρόσω). Ἐμπροστότερα, μακρύτερα πρός που.

Ἐπιπροτέρωσε, Ἐπίρ. (προτέρωσε). Ἀκόμη ἐμπροστότερα, ἀκόμη μακρύτερα πρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Β. 940 «ἐπιπροτέρωσε ἑσοίτες.»

Ἐπιπροφαίνω, (Μλ-ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.) Δείχνω τι ἐμπρός εἰς τὸ ὀμμάτα τινος. Παλτ. Παρουσιάζομαι, δείχνομαι φαίνομαι ἐμπρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 916.

Ἐπιπροφέρω, Μλ-προίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω τι ἐμπρός, μακρύτερα, προσέτι· φέρω τι ἐξ ἐναντίας ἐμπρός. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1518.

* Ἐπιπροχέω, Μλ-χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι ὑγρὸν προσέτι· ἐπιπρχ. Ὀρτίνων Χύνω προσέτι ἄκρυα, κλαίω περισσότερον. Ἴμν. Ὀμ. ιή., 18.

* Ἐπιπροωθέω, Μλ-ωθήσω, καὶ-ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.) Ὠθῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω τι ἐμπροστότερά που.

Ἐπιπρωταίτερον· τό, πρωταίτερον κατ' ἔπτσ. Ἀκόμη πρωϊνώτερα, ταχύτερα, Ἱππογρ. Ἐπιδημ. Β', Σ. 99.

Ἐπίπρωρος, ὁ, ἡ. (πρώρα). Μέ, ἐπὶ τὴν πρώπραν, πρός τὸ μέρος τῆς πρώρας, εἰς τὴν πρώραν.

Ἐπιπτοίρω, Μλ-πταρήσομαι (πταίρω). Πταρμίζομαι προσέτι ἐν ᾧ κάμνω, ἢ λέγω τι, μετέπειτα· «οὕτός μοι ἐπέπταρε πασιν ἔπεσσιν» Εἰς ὅσα ἔλεγε ἐπταμίσθησεν ὁ υἱός μου, Ὀδσ. Ρ, 545. τὸ ὁποῖον ἦτον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, αἴσιον σημεῖον· ὅθεν πρκ. ἐπὶ θεοῖς, Ὁ θεὸς εἶναι εὐμενὴς εἰς τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζεται, τὸν ἀγαπᾷ. «Σμικρὸν μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον». Θκρτ. 7, 98. καὶ 18, 15. «ὦβλιε γάμβρ', ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρτην».

Ἐπίπταισμα, τό, = ἐπίπαισμα· παρὰ τὸ

* Ἐπιπταίω (πταίω) = ἐπιπαίω.

Ἐπιπτάρνυμι, μέσ. ἀποθ. Μλ. - πταρήσομαι (πταρνυμι) = ἐπιπταίρω· ποιητ.

Ἐπιπτέσθαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιπέτομαι, Ἰλιάδ. Δ, 126. ὡφ' οὗ

Ἐπίπτησις, εως, ἡ. Πέτασμα, τὸ νὰ πετᾷ τί που, πρός τι μέρος.

* Ἐπιπτήσω = πτήσω.

Ἐπίπτυγμα, τό (ἐπιπτύσσω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι διπλωμένον, ὅ,τι εἶναι βαλμένον ὡς σκέπασμα ἐπάνω εἰς τι· ἐπίθεμα τό τουρκιβ. καπάκ, κέλυμμα, σκέπασμα. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἴστ. τοῦ κοχλίου, σαλιάγιον τὸ κοχλίου καὶ ἠπῖρός τὰ μέσα γυρισ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένη οὐρὰ τῶν καραβιδῶν, ἤτις σκεπάζει τὰ ὠάτων, ἤτις ἄλλως ἐπιπάλυμμα λέγεται.

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διπλόνῃ τίς τι, τὸ νὰ σκεπάζῃ τι μὲ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπιπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Διπλόνω, συμμαζώνω, σκεπάζω τι, βάλλω τι ἐπάνω ἢ πλησίον του· Μέσως, ἐπιπτύσσομαι, Κεῖμαι πλησίον εἴς τι· περιελείω τι· περιπλέκομαι εἴς τι.

Ἐπίπτωστος, ὁ, ἡ (ἐπίπτω). Πτυσμένος, σιεχνὸς, στιχαμερός.

Ἐπίπτυχή, ἡ· = ἐπίπτυξις, ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχειν. Πλούταρχ. Τὰμ. 7. σλ. 189. — 2) = ἐπίπτυγμα, τὸ κοινῶς Ἀμπάλωμα, ὁπλατα, Λουκ.

Ἐπιπτύω, Μλ. -σω (πτύω). Πτύνω, φτῶ ἐπάνω εἴς τι. — 2) Τρπκ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, (ύω, — —, ύσω, υ—)

Ἐπίπτωσις, εως, ἡ (ἐπίπτω). Τὸ νὰ πίπτῃ τι ἐπάνω εἴς τι, ἡ προσέτι· συμβεβηκός. Στραβ. Β'. Σ. 161. Στοβ. Λογ. Δ'. Σ. 20. 80h.

Ἐπίπνοια, εως, ἡ (πνέω). Τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ πληγὴ τις ἐκ δευτέρου, μετέπειτα. Ἱπποκρ. Πραιν. Σ. 39. (υ)

Ἐπιπυκνόω, Μλ. -ώσω (πυκνόω). Καίμνω τι πυκνότερον ἢ πηκτότερον βάλλωντας, προσθέτωντας προσέτι τίποτε εἰς αὐτό. Ἀριστοτ. Χρωμ.

Ἐπιπυνθάνομαι, Μλ. -πεύσομαι, μέσ. ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἐρωτῶντας διὰ νὰ μάθω, ἀκούω, πληροφορηθῶ τι.

Ἐπιπυρέσσω, Μλ. -ξω (πυρέσσω). Ἔχω πυρετὸν, θερμασίαν, θερμαίνομαι ὅλο ἕνα, ἐξακολουθεῖ ἡ θερμασία μου, δὲν κόπτεται, δὲν κάμει διακοπὴν. Ἱπποκρ. Κωακ. Κ'.

*Ἐπιπυρεταίνω = τῷ προηγμ.

Ἐπίπυρον, τό (πῦρ). Ὁ τόπος, τὸ μέρας τοῦ βωμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καίει τὸ πῦρ, ἀνάπτουν τὴν φωτιάν.

Ἐπιπυρόω, ὁ, ἡ (πυρρός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα μαυροκόκκινον, βαθὺ κόκκινον, κλίνει εἰς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός. Ἀριστοτ.

*Ἐπιπυρσεία, ἡ. Σημεῖον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις πρὸς τινα ὕστερον ἢ κατὰ συνέχειαν ἀνάπτωντας φωτιάν. Πολυαι. 6. 19. 2.

Ἐπιπυρσεύω, Μ. εὔτω (πυρσεύω). Δίδω, κάμνω πρός τινα σημεῖον προσέτι, ἢ μετέπειτα, ἢ κατὰ συνέχειαν, ἀνάπτωντας φωτιάν.

Ἐπιπολέομαι, Μλ. -ήτομαι (πωλέομαι) ποιητ. Περιπορεύομαι, περιπατῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα εἰς τι καὶ τὸ κυτάζω· περιῶντας κυτάζω, παρατηρῶ τι· μετὰ αἰτ. ὁ Ποιητ. μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ τοῦτο ἐν μόνῃ τῇ συντάξει πεπαπολείτο στίχας ἀνδρῶν Περιῶντας ἐπαρατηροῦσε τὰς τάξεις τῶν πολεματῶν· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατηγῶν. Ἐν Δ. 264. 540. δὲ, ἐπὶ ἐχθρῶν προμάχων, ὅστις περιῶντας ἔμπρος ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ἐναντίου στρατεύματος παρατηρεῖ διὰ νὰ ἰδῇ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ εὐκολώτερα νὰ ἐφορμήσῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τοὺς ἀταιάρῃ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπολήσεις, εως, ἡ. Τὸ νὰ περιπορεύηται, ἔρχηται, περιπατῇ τις ἀπέπαθεν καὶ κυτάζῃ, περιεργάζηται τι. ἐξαιρ. παρατεταγμένα στρατεύματα, τὸ Γαλλ. revue· ὅθεν ἐλέγετο καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς τεταρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδ. ἐπιπολήσεις.

Ἐπιπωμάζω, Μλ -σω (πωμάζω). Σκεπάζω τι μὲ πῶμα, ἐπίθεμα, τὸ τουρκβ. καπάκι, καπακώνω τι.

*Ἐπιπωμαίνυμι καὶ ἐπιπωμαννύω = τῷ προηγμ.

*Ἐπιπωμετίζω = ἐπιπωμάζω. Συμπλ. Ἑλλ. Ψσ. σλ. 203.

Ἐπιπωματικός, ἡ, όν (ἐπιπωμάζω). Πᾶν ὅ,τι καλύπτει, σκεπίζει, στουπόνει, τὸ τουρκβ. καπακόνει τι. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 616.

Ἐπιπωρόω, Μλ -ώσω (πορόω). Καίμνω ἀφίνω τι νὰ σκληρυνθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του· ἀφίνω τι νὰ ἀποτειρώσῃ καὶ συναφθῇ πιάνοντας σκίρρον, κόραν, πωρί κοινῶς. νὰ καραβιάσῃ, Ἱπκ. σλ. 353. Παθ. ἐπὶ συντετριμμένων, τσακισμένων κοκάλων τῶν μελῶν σώματος, Πιάνει πωρί, κολλᾷ, ἰατρεύεται.

Ἐπιπώρωμα, ατος, τό. Σκλήρωμα εἴς τι μέλος τοῦ σώματος. ῥοζάβισμα κοινῶς, ἰάτρευμα τσακισμένων κοκάλων μέλους τινὸς τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. Σ. 92. καὶ 802.

Ἐπιπώρωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ σκληρύνηται τι, ἀποστειρόνται, πιάνει κόραν, πωρὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. ἐν γένει = ἐπιπώρωμα.

Ἐπιπωτάομαι, Μλ -πτημαι (ποτάομαι). Πετῶ ἐπάνω ἀπό τι· Ἀναλεκτ. Β'. Σ. 220.

*Ἐπιραβδίζω, Μλ -ίσω (ῥαβδίζω). Ῥαβδίζω, κτυπῶ τι μὲ ῥάβδι προσέτι. Ἡσυχ.

Ἐπιραβδοφορέω, Μλ -ήσω (ῥαβδοφορέω). Κυρίως φοβερίζω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον, δείχνιστάς του τὸ ῥάβδι· Τρπκ. δὲ ἐπὶ ἵππων· Καίμνω, ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ τριποδίζῃ, καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γαλόπι, τουρκβ. νὰ τρέχῃ τσιαπάνι ἢ λίγ. Ξενοφ. Ἱππ. 7. καὶ παρὰ Πολυδ. Α'.

Ἐπιρεμβής, ὁ, ἡ· = ῥεμβός. Ἐπῤῥ. ἐπιρεμβῶς· πρβλ. ἐπιτείω. Στοβ. Φυσ. Σ. 1092. πεπιρεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζήνις, Ἀμελῶς, ἀφροντίστως.

Ἐπιρητορεύω, = ἐπιῤῥητορεύω.

Ἐπιρῑγέω, = ἐπιῤῥιγέω.

Ἐπίρῑνος, ὁ, ἡ (ῥινός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ῥιτιδωμένον, ἤτοι συμμαζωμένον, ζαρωμένον, ἢ ὀλίγον ἄκρυο, λιγνόν, τὸ τουρκβ. ζαμπούνικον, λεγνούτσικον, Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 1. Πολυδ. Ε'. 58.

Ἐπιρραθυμέω, Μλ -ήσω (ῥαθυμέω). Εἶμαι ῥαθυμος, ὀκνηρὸς εἴς τι, ἢ μετέπειτα. ἀμελῶ ἢ κάμνω τι μὲ ἀμέλειαν, ἀργά, ὀκνηρά, τὸ τουρκ. τεμπελιάζω. Λουκιαν.

Ἐπιρραίνω, Μλ -ανῶ (ῥαίνω, ἀνμλ.) Βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω τι ἀπ' ἐπάνω, προσέτι.

Ἐπίῤῥακτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιῤῥακτός, ἡ, όν (ἐπιῤῥήγω). Πᾶν ὅ,τι ἐῤῥάφθη μὲ βίαν, ὁρμὴν ἀπό τινα ἐπάνω εἴς τι· ἐκτύπησε ἢ ἀντετύπησε ὀυατὰ ἐπάνω που ἢ εἴς τι· ὅ,τι πίπτει ἐπάνω εἴς τι καὶ τὸ κλείει, σφαλνῷ. Πλουτάρχ. πεπιῤῥακτῇ θύρᾳ, ἄλλως καὶ καταρακτῇ, καταπακτῇ, τὸ τουρκβ. Ηλαβανί, καπέγγι. πεπιῤῥακτὸν πνεῦμα, Φύσημα σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. 7, 1. ἰδὲ καταῤῥάκτης.

Ἐπίῤῥαμμα, ατος, τό (ἐπιῤῥάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ῥαμμένον ἐπάνω εἴς τι· μπάλωμα, ὁπλατα.

Ἐπιῤῥαντίζω, = ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥαπτίζω, Μλ -ίσω (ῥαπτίζω). Δέρνω, κτυπῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον· ξυλίζω. 2) Μεταφορικ. παιδεύω τινὰ διὰ λόγων· ὑβρίζω, κατηγορῶ, ῥίπτω λόγια ἐναντίον τινός. ἀφ' οὗ

Ἐπιῤῥάπισις, εως, ἡ· (α) καὶ ἐπιῤῥαπισμός, ὁ. Κτύπημα, ῥαπισμός, παιδεία μὲ τὴν ῥάβδον, ξύλισμα. 2) Μεταφορ. παιδεία μὲ λόγους, μάλωμα, προσωποδέρμα· ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, Ἀθην. Σ. 607. Πολυβ.

Ἐπιῤῥάπτω, Μλ -ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, μπαλόνω.

Ἐπιῤῥάσσω, Ἀττ. ἐπιῤῥάττω, Μ. ξω. Ἀττ. ἀντὶ ἐπιῤῥήσω.

*Ἐπιῤῥάφω = ἐπιῤῥάπτω, Νον. (ᾰ)

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Μλ -ήσω (ῥαψῳδέω). Ψάλλω, τραγῳδῶ, διηγοῦμαί τι προσέτι, ἀσόμη, μετὰ ταῦτα. Λουκιαν.

Ἐπιῤῥέζω, Μλ -ξω (ῥέζω, ἀνμλ.) Κάμνω, ἐτοιμάζω, τελειόνω τι ἐπάνω εἴς τι· μετέπειτα, προσέτι ἐνσιέζω. Ὀδυσ. Ρ, 211... ὠδὲ πάντες ἐπιῤῥέζεται ὀδύσαι. (ἐπικ. Παρτ.) ἐτι δὲ καὶ ἐνσιέζω ἔπειτα, αὐθὶς ὕστερα ἀπό τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη, ἢ ἔπραξα, ἔκαμα.

Ἐπιῤῥέπεια, είας, ἡ. Ἰλίσις πρός τι, ἐπιθυμία, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς πρός τι, τὸ ἰταλ. inclinazione.

Ἐπιῤῥεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς ἢ εἴς τι, εἶναι κατηφορικόν. Ὅστις κλίνει ἔχει κλίσιν εἴς τι· ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια Τρπκ. Πολυβ. ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέραι, Καλληγέρα, κλίνουσα εἰς τὸ καλλίτερον, παρὰ τὸ

Ἐπιῤῥέπω, (ῥέπω). Κλίνω πρός τι, βαίζω, πλησιάζω εἴς τι πολλοὺς ἡμῖν ἐπιῤῥέπειν Ἡ δυστυχία κλίνει, βαίζει εἰς τὸ δεξιόν μας μέρος, Ἰλιάδ. Σ. 92. ὅπου ἐλείφθη ἡ λέξ. κατὰ μετφ. ἀπὸ τῆς πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, πρβλ. Θ. 72. ὅθεν ἐν γένει, Βαρύνω ἢ πίπτω μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἐπί τι· γίνομαι κενδυνώδης. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 520. πάσσος αἰνὸν ἐπιῤῥέπειν. — 2) μετῤῥ. πτάλαντον ἐπῤῥέπει. Ἀφίνω, κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἕν μέρος, Θεογν. 157. ὅθεν ἐν γένει, Ζυγιάζω· διανέμω, παρέχω· ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἰς τινα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κακῆς Μοίρας, καταδλίβει, καταπονεῖ τινα μὲ βαρὺ, δυσκολοὐπόφερτον, ψοροπονιὸν τι· τινὶ τι· πολλάκις. παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 877. ἡμῖν τῇ πόλει ἐπιῤῥέπει, ἡ βλάβην τῷ στρατῷ, Ἀγαμ. 260. 717. 1050. παρβλ. καταῤῥέπω.

Ἐπιῤῥέω, Μλ -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχω, χύνομαι, ἐπάνω ἀπό τι, εἰς τι, Ἰλιάδ. Β, 754. προσέτι, ἔτι μᾶλλον, ἀφθόνως· ἐξαιρ. Τρπκ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων ἠπέρῤῥουν ἔθνη πεζῶν, Ὁδ. Δ, 724. παρβλ. Wyl. ep. cr. σλ. 237.

Ἐπιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) = ἐπιῤῥήσσω, Ἀττ.

Ἐπιῤῥήδην, Ἐπίῤῥ. (βέω, ῥηδῆναι). Παρωνυματικὰ, μὲ παρανόμ· ὡς τὸ, ἐπίλοιπη καὶ ἐπίλοισθεν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, καλεῖσθαι. Ῥητῶς, μὲ τὸ ὄνομα. πάντα δ' ἐκεῖναι (αἱ πλειάδες) ἐπιῤῥήδην καλέονται. — 2) = διαῤῥήδην. Σαφῶς, καθαρά· Ἄρατ. ἐν Σείρ. 191. 261. 467. Παρ' Ἀπολλων.

Ἐπίῤῥημα, ατος, τό (ῥῆμα). Πᾶν ὅ,τι ἐκφράζεται, ὁμιλεῖται, λέγεται προσέτι, μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἐν τῇ πάλαι κωμῳδίᾳ, Πᾶν ὅ,τι ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ εἰς τροχ. τετράμετρα συνήθως, μετὰ τὴν Παράβασιν Ἀριστφ. Νφ. 562. Ἱπ. 568. Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δέ, ὅ,τι ἐψάλλετο μετὰ τὴν Ἀντιστροφὴν, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντεπίῤῥημα. πεῖσις χοροῦ ἐπιῤῥηματική, ἐν ᾗ ἔσις ἦν χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἔλεγχειν τοὺς πονηρευομένους· διὰ τὸ ἐπιῤῥέπειν αὐτὸν τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατάς, καὶ Παραβάσεως μέρος ἐστίν, καὶ ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Πολυδ. Βιβλ. δ. καὶ 7η Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 686. καὶ 730. Σφήκ. 1037. — 3) Παρὰ Γραμματικοῖς, τὰ ἄλλοτον τοῦ λόγου πάντα γνωστὸν ἐπίῤῥημα· ἀφ' οὗ μέρος τοῦ λόγου τὸ ῥῆμα.

Ἐπιῤῥηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. Ἐπῤῥ. ἐπιῤῥηματικῶς.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ (ῥῆσις). Ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, μάλωμα, προσωποδέρμα. — 2) Κατάρα, ἀφορισμός, Λουκ. Φιλψ. 31.

Ἐπιῤῥήσσω, Μλ -ξω (ῥήσσω). Τραβῶ τι, σύρω· τραβῶ τι μὲ βίαν ἐπί τι· καλπίδα πυράων ἐπιῤῥήξασα ἔτραβούσε μὲ βίαν τὸν σίδηρον, τὸν διέσβρουν εἰς τὴν πύραν, Ἰλιάδ. Ω, 456. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1284. «πῶλος δ' ὅπως φίτιλλ' ἐπιῤῥήξας ἔσω», Ἐτράβηξε καὶ ἔλεισε μὲ βίαν τὰς πύλας — 2) ἀμεταβ. Ἐμβαίνω, χώνομαί που μὲ βίαν, ὁρμῶ. Παρ' Ἀττ. χρησιμ. ὁ ἐνστ. ἐπιῤῥήγνυμι.

*Ἐπιῤῥητορεύω, (ῥητορεύω). Ῥητορεύω προσέτι εἰς τὸν λόγον μου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπίῤῥητος, ὁ, ἡ (ῥητός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα· ὅστις εἶναι κατηγορημένος ἀπὸ ὅλους, δυσφημισμένος, καταλελημένος, Ξενοφ. Οἰκ. Δ, 2. ὡς τὸ ἐπιβόητος.

Ἐπιῤῥιγέω, Μλ –ήσω (ῥιγέω). Ἀνατριχιάζω πάλιν, μοὶ ἔρχονται ἀνατριχιασμοί, ἀνατριχιάσματα, τὸ αὐτὸ, τατ᾽ουτσι ουργιάσματα τῆς ὀρμαστιᾶς κατὰ συνέχειαν. Ἱππιατρ.

Ἐπιῤῥίζιον, τό. Ἐλαφρὰ ἐκ τῆς ῥίζας, κωλοριζία, Διοσκορ. Α΄. 10.

Ἐπιῤῥίνειν, τό (ῥίς). Συμμίχ. Παροιμ. Β΄. 12. ὅπου ἄλλοι ἐνώτιον ἔχουσι, Σκαλιαρίου τῆς μύτης.

Ἐπίῤῥινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὅστις ἔχει μεγάλην μύτην, μυταρᾶς. Παν. ζῶον τὸ ὁποῖον ἔχει ῥίνα, μύτην. Λουκιαν. Φιλοψ. 12.

Ἐπιῤῥίπτεω, καὶ ἐπερῥίπτω, (ῥίπτω, ἀνωμ.) Ῥίπτω τι προσέτι, ἐπάνω εἴς τι, κατά τινος πόσῳρά μοι ἐπερῥίψενα Ἐρρίψατε κατεπάνω μου κοντάρια Ὀδσ. Ε, 310. ὀδεν — 2) ἀμτβ. Ῥίχνομαι μὲ ὁρμὴν ἢ καταπλακόνω τινὰ ἐξαφνα ματα ὁστ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτ. Παλαιφ. Ν΄. 5. Ξενοφ. Κυνηγ. ς΄. 22. (ι)

Ἐπιῤῥοή, ἡ (ἐπιῤῥέω). Τρέξιμον νεροῦ ἐπάνω εἴς τι μέρος, ξαχείλισμα, πλημμύρα. τὸ ἀνέβασμα τῆς θαλάσσης, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φλοῦσσο, ἀντιθ. τῷ ἀνεῤῥοια. ῥιφλοῦσσο.

Ἐπιῤῥοΐζω, Μλ –ήσω (ῥοΐζω). Κάμνω κρότον, ζόρυβον, κτύπον προσέτι, ἐπί τι, πλησίον εἴς τι· ἀνρίως ἐπὶ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἔξαιρ. Ὁμιλῶ ἀνακατωμένα, ὅ,τι μ᾽ ἔρχεται εἰς τὸ στόμα· φωνάζω δυνατά, τὸ ἰταλ. κάμνω λάρμαν, ηλόγοις ἐπιῤῥοΐζω τὸ κοινὸ. ξεπαφαίνω τινὰ μὲ τὸ λόγιά μου· φοβερίζω, ὑβρίζω τινὰ φωνάζοντας ὅ,τι φθάνω. Σφελ. Τρχ. 394. ἐπὶ δὲ καὶ =ἐπιροτέω. Δείχνω τὴν ἀρέσκειαν μου, ὅτι μ᾽ ἤρεσε τίποτα, φωνάζοντας, χοιάζοντας, ἢ κτυπῶντας τὰ χέρια. Εὐριπ. Φοίν. 1248. Ἐκάβ. 533.

Ἐπιῤῥόθητος, ὁ, ἡ. Ὠνειδισμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος· ἀξιοκατηγόρητος.

Ἐπιῤῥοθος, ὁ, ἡ. Ὅστις σπεύδει, τρέχει, ἔρχεται προθύμως πρὸς βοήθειαν, διαφεντευτὴς τινος· βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτὴς· μετὰ ὁστ. Ἰλ. Δ, 390. Ψ, 770. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ἐπὶ τὸ πολυτρόπως ἐπεκτεταμ. ποιητικ. τύπῳ, ἐπιπαῤῥοθος, ὅπερ ἰδὲ. Ἐπὶ βοηθείας ἐν γένει εἰς πάσῃ δυστυχίας. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 310. ἠπίῤῥοθος ἀλγέσιν, — 2) Ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, νικητής· μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 67. χρημ. β΄. — 3) ἐπίῤῥοθα κατά, Ὁμιλίαι ὑβριστικαί, κακὰ λόγια μὲ φωνὰς ἐναντίον τινός. Σφελ. Ἀντ. 413. Valck. ἐν Ἱππολ. 628. ὅθεν, Κατηγορημένος, ὑβρισμένος, ὠνειδισμένος, ἐπονειδιστος, ἀξιοκατηγόρητος. Σφκ. Τηρεύς. 7, 10. ᾠδώματα ἐπίῤῥοθα, καθ᾽ ἣν σημ. ὀυρηται καὶ τὸ, ἐπιῤῥόθητος· ἰδὲ, ἐπιῤῥοθέω.

Ἐπίῤῥοια, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ ἐπιῤῥοή.

Ἐπιῤῥοιβδέω, Μλ –ήσω (ῥοιβδέω). Ῥουφῶ, ῥιζάνω, — 2) σημαίνει ἡ λέξ. καὶ τὴν φωνὴν τοῦ κόρακος, ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ βροχήν. Θεοφρ. κιόραξ εὐδίας μὲν τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ζῇ καὶ ἐπιῤῥοιβδῶν. συγγ τῷ ἐπιῤῥοιζέω.

Ἐπιῤῥοίβδην, Ἐπίῤ. ὡς τὸ ῥύβδην, καὶ ῥύδην. Εὐριπ. Ἡρακλ. 869.

Ἐπιῤῥοιζέω, Μλ –ήσω (ῥοιζέω). Ἁρίζω, φωνάζω, καλῶ τινα μὲ φωνὴν ψιλὴν, λαπτὴν, συρεχτὴν, διαπεραστικὴν. Συρίζω, σουρίζω, πρὸς τινα· ταιρίζω, τρίζω, ἔταιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ ἄνεμον. Θεοφρ. κιόραξ ἐὰν οἷς φθέγξηται καὶ ἐπιῤῥοιζήσῃ, καὶ τινάξῃ, — 2) μεταβ. ἐπιῤ. φυγὰς τινὶ Φωνάζοντας κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ φύγῃ, διώκω τινὰ ἢ τι φωνάζοντας, στειλῶ τι μὲ τὰς φωνάς μου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 421.

Ἐπιῤῥομβέω, Μλ –ήσω (ῥομβέω). Κάμνω κρότον, ζόρυβον πρασέτι, μέτ. εἴστι, ἀμφβ. ἀγγλ. παρὰ Σπφ. λφ. 2. 11.

Ἐπιῤῥοπή, ἡ (ἐπιῤῥέπω). Τὸ νὰ κλίνῃ, βαίνῃ τι πρὸς ἓν μέρος· νὰ εἶναι βαρύτερον ἀπὸ ἄλλο ἢ ἄλλα. Κλίσις ἐπιτυμία πρός τίποτε, Στοβ. Σ. 375. καὶ 225. G.

Ἐπιῤῥοφάω, καὶ ἐπιῤῥοφέω, Ἰων. Μλ –ήσω (ῥοφάω). Ῥουφῶ, καταπίνω, πίνω τι προσέτι, ἀκόμη, μετέπειτα. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπιῤῥόφημα, τό. Τὸ νὰ ῥουφᾷ τις τίποτε προσέτι, νὰ καταπίνῃ τι ῥουφώντας το.

Ἐπιῤῥυγχίς, ίδος, ἡ (ῥύγχος). Τὸ γυριστὸν, καμαρωτὸν ἐμπροσθινὸν μέρος, τοῦ ῥάμφους, σορουκιοῦ, τῶν σκυφοφαγιῶν ὀρνέων. Σουΐδας.

Ἐπιῤῥυέω, ἀντὶ ἐπιῤῥέω, καὶ ἐπιῤῥύω. Ῥέει, τρέχει ἀφθόνως, ἢ ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ τι ἐπί τι. Ἱπποκρ. Σ. 411.

Ἐπιῤῥύζω, Μ. ξω. Ἐρεθίζω, ἀχαμνῶ σκύλον κατά τινος. Ἀριστοφ. Σφηκ. 705.

Ἐπιῤῥύημι, =ἐπιῤῥυέω. Θεόφραστ.

Ἐπιῤῥυθμίζω, Μλ –ίσω (ῥυθμίζω). Ἐπισιορδόνω τι ῥυθμισμένον, τὸ ἰταλ. ριμοδουλάρω· κάμνω ποιήματός τινος τοὺς στίχους καλητέρους, εἰς ὀρθότερον ῥυθμόν. ὑποιήματα ἐπιῤῥυθμίζειν. Πλατ. Νομ. Ζ΄. Σ. 340. Λουκ. Γ΄. 128.

Ἐπιῤῥυπαίνω, Μλ –ανῶ (ῥυπαίνω). Ῥυπόνω, λερόνω, τὸ τουρκβ. μουρδαρεύω τι ἐπάνωθεν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του. Πλούτ. Θ. Σ. 291.

Ἐπιῤῥύσεις, σεως, ἡ =ἐπιῤῥοή. Πολυβ.

Ἐπιῤῥύσμιος, ία, ον (ῥυσμός). κυρίως, Ῥέων εἴς τι· πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται εἰς τίποτε· μόνον παρὰ τῷ Δμοχτ. ἀπαντῶμ. «ἀλλ᾽ ἐπιῤῥυσμίη ἐκάστοισιν ἡ δοξίκ. Γνώμη, ἰδέα ἐπικρατοῦσα εἰς τὸν λαὸν, ἡ ὁποία ἐνστάζει ἡ γεννᾷ τι εἰς καθ᾽ ἕνα, καθὼς ὁ λήρ ἐπιδημικὴν τινα νόσον.

Ἐπιῤῥύτος, ὁ, ἡ (ἐπιῤῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται ἐπου ἢ εἴτε· ῥευστὸν. «ὕδωρ ἐπιῤῥύτον», Νερὸν τρεχάμενον. — 2) Ὅ,τι ποτίζεται, νοτίζεται ἀπό τι εἰς αὐτὸ ῥέον· ποτιστὸν. Πλάτ. Τίμ. πεπέδουν εἰς ἐπιῤῥύτον σῶμα. — 3) Τρπ. Ὅ,τι ἐμψυχον τρέχει που σωρηδόν, ἀγεληδὸν ἠπιῤῥυτοι ἀχθροῖσι Σουΐδ. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται ἀφθόνως, εἰς ὑπερβολήν, πλουσιοπάροχα ὑκαρπόν τε γαίας καὶ βροτῶν ἐπιῤῥύτοισι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 907.

Ἐπιῤῥωγολαγεσμαι, Μλ –ήσομαι (ῥώξ, ῥαγός, λέγω). Συναζω τὰ ὑπομενάδια τοῦ τρύγου, τας ῥώγας, τὰ τσαμπούρια· τσαμπουρολογῶ, παρὰ τοῖς Ο΄. πρβλ. ἐπικαρπολογέομαι.

Ἐπιῤῥώννυμι, καὶ ἐπιῤῥωνύω, Μ. ῥώσω (ῥώννυμι, ἀνωμ.) Ἐνδυναμόνω, ἐγκαρδιόνω, ξαναῤῥύνω τινά· ἐνδυναμόνω, ποιῶ τινα ἰσχυρὸν, δυνατόν· στηρίζω, δίδω ἢ προξενῶ ῥώμην, δύναμιν, καρδίαν εἰς τινα. Θουκυδ. Δ΄. ητους δὲ ἰδόντας ἐπερρώσατο. Μέσως, ἐπιῤῥώννυμαι, Πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, βάλλω ὅλην μου τὴν δύναμιν εἴς τι ἐπιχείρημα. μετὰ ὁστ. Ἀκουμβῶ εἰς τι καὶ οὕτω μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι εὐκολώτερα, καλήτερα τὰς δυνάμεις μου· Παῤῥ. Ἐνδυναμόνομαι, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου· ἀναῤῥαίζω ἢτοι ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου μετὰ κάμωλον ἀσθένειαν· ἐγκαρδιόνομαι, λαμβάνω θάρρος τόλμην «ἠπερρώσθη λεγεὼν Ἑλβεδάρρος, ἐτόλμησεν νὰ εἰπῇ, Σφελ. Οἰδ. Κ. 661.

Ἐπιῤῥώομαι, Μλ –ώσομαι (ῥώομαι) ποιητ. Κρέμαται τι κυματίζων εἴς τι ἢ ἐπάνω που, «χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος κράτος ἀπ᾽ ἀθανάτοιο Ἡ κόμη, τὰ μαλλιὰ τοῦ Διός ἐκυμάτισαν ὡρεμμένα ἀπὸ τὸν κεφαλήν του, Ἰλ. Α, 529. οὕτω καὶ «πλοκμοὶ ἐπερρώοντο κιόντιν Καθὼς περιπατοῦσεν ἐκυματοῦσαν τὰ μαλλιά του· Ἀπλ. ῥόδ. — 2) =ἐπιῤῥώννυμαι, παῤ. μετὰ ὁστ. ἰταῖς μύλαις δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες· Ἐδούλευαν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὸ νὰ γυρίζουν τοὺς χειρομύλους, Ὀδσ. Τ, 107. ὡσαύτως καὶ «ἐπερρώοντο ἑλάτῃσιν Ἐκωπηλατοῦσαν, ἐτραβοῦσαν κωπί μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των. Ἀπλ. Ῥδ. 2, 61. 4, 1633. Ἀλλὰ παρ᾽ Ἡσ. Θ΄. 8. ὑποσχὼν ἐπερρώσαντον Ἐκείνους ὀγλίγωρα τὰ ποιήματά των, ἐχόρευον· εἰς τὰ ὁποῖα ἐννοοῦνται, τρέχει τρα, ἀμρόσταρα =ἐπισημ. — Παρὰ Μακε. ἐρ. cr. 11. ἔκειτο καὶ κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἐπιῤῥώω· Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τὸ κάμνω νὰ κινῇ= ὀγλίγωρα· ἰδὲ ῥώομαι.

Ἐπιῤῥώσις, εως, ἡ (ἐπιῤῥώννυμι). Τὸ νὰ ἐνδυναμώνῃ, ἐγκαρδιόνῃ τίς τινα, ἢ νὰ δυναμόνηται, ξαῤῥύνῃ· ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐπιῤῥύομαι, Μλ –ύσομαι (ῥύομαι, ἀνωμ.). Σώζω, ἐλευθερόνω, γλυτώνω τινὰ ἀπό τίποτε. Αἰσχύλ. Θήβ. 167. (τὸ υ, Ἐπικ. μὲν βρχ. Ἀττ. δὲ μκρ.)

Ἐπίσαγμα, ατος, τό (ἐπισάττω). Σαμάρι ἐπὶ τὸ ὁποῖον φορτόνουν βάρη εἰς τὰ ζῶα. — 2) τὸ βάρος αὐτό, τὸ ὁποῖον φορτόνουν. Μετῳ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 755. ὠφέλιμόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, Μεγάλου εἶναι τὸ βάρος τοῦ νοσήματος, κακὸν πρᾶγμα ἢ φορτίον εἶναι ἡ ἀῤῥωστία εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἐπισαίρω, Μλ –ῶ (σαίρω). Ἀνοίγω τὰ χείλη σφίγγωντας τὰ ὀδόντια ἀπὸ μικροπρεπῆ θυμὸν κινούμενος, καθὼς οἱ σκύλοι ὅταν ἀγριαίνωνται καταῤῥ των ἢ ἐκτά τινος, καὶ δείχνουν τὰ ὀδόντια των γρινιάζοντες. Τοιοῦτο ἐξευδολογημένη καὶ ταυτης τῆς λέξεως ἡ ὑπ᾽ ἄλλου τινὸς ἀφιλοσοφήτως ἐξηγησις, ἀνοίγω τοὺς ὀδόντας, ψευδολογῶ εἰς τοῦτο, ἀκατάληπτος εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς καὶ εἰς τὸν ἐξηγήσαντα αὐτὴν μένοντα.

Ἐπισαλεύω, (σαλεύω). Ῥίπτω ἀγκυραν, στέκομαι εἰς τὸ πέλαγος, ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, εἰς τὸ πέλαγος· ἐν γένει, Εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἴς τι σαλευόμενος, κλονούμενος.

Ἐπίσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὅστις εὑρίσκεται, ἢ ἔχει ῥιγμένην τὴν ἀγκυραν εἰς τὸ πέλαγος ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης· ὅθεν, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κλονούμενον, ἀβέβαιον, ἐπισφαλὲς, σφαλερὸν, ἀσθενὲς· «ἐπισάλων ἐλπίδων τῆς σωτηρίας», Θεοφύλ. Ἱστ. ξ΄. 5. Ὅ,τι εἶναι ἐκθεμένον, ὑποκείμενον εἰς τὰς πνοὰς ἀνέμων.

Ἐπισαλπίζω, Μλ –ίγξω (σαλπίζω). Σαλπίζω προσέτι ἢ διά τι, φυσῶ εἰς τὴν σάλπιγγα, τὸ ἰταλ. τρομπέταν. Ἰώσηπ. Θ΄.

Ἐπίσαξις, εως, ἡ (ἐπισάττω). Τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ, σωρόνῃ, κάμνῃ τις σωρὸν ἀπό τίποτε· σώρωμα, σώρι, ατμα. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαλμένον, στρωμένον ἐπάνω που στενά, πυκνά, σφιχτά· π. χ. τὸ σαμάρι τῶν ζώων.

Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ (σαπρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σαπρόν, σάπιον, μουχλιασμένον, μούχλι σβον.

Ἐπισαρκάζω, Μλ –σω (σαρκάζω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινὰ μὲ δηκτικὸν, ἐγχειτικὸν τρόπον, τὸ ἰταλ. σεκάρω.

Ἐπισάσσω, Ἀττ. ἐπισάττω, Μ. ξω (σάττω). Σωρόνω, φορτόνω ἐπάνω εἰς τί ἕτι μᾶλλον, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· τί ἐπί τι; Ἡρόδ. 3, 9. Βάλλω τι ὀπίσω σφιχτά, πυκνά, στοιβαχτά. — 2) Φορτόνω· δίκτυ ἠπίσασται. Τὸ δὲ ἠπίσαττο ἵππον, νόημ. Βάλλω τὸ σαμάρι ἢ τὴν σέλλαν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον, ἢ εἰς τὸν ὄνον· σαμαρόνω, σελόνω. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ΄. γ΄. 27. Ἀναβ. Γ΄, δ΄, 35.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους ἔργον δ' ἐπισάξαι.

Ἐπισαφηνίζω, Μλ -ίσω (σαφηνίζω). Ἐξηγοῦμαι καλήτερα, νέμω, παραστάινω τι μὲ λόγον ἔτι μᾶλλον καθαρά, εὐκατάληπτα. Ηλίμ. Ἀλ.

Ἐπίσειον, τό. Τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρας, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρόνουν αἱ τρίχες· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τρίχωσις. Εὕρηται δὲ καὶ ἐπείσιον, καὶ ἐπίσιον.

Ἐπίσειστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι σείεται, =συνείσιμος, τρανταζόμενος πρὸς κάτω, ἢ ὁ τοὐναντίον· ὅθεν ὁ ἐπίσειστος, Ιων. -ιστος, προσωπείον, προσωπίδι, τὸ ἰταλ. larva, maschera, μὲ χρεμάμενα μαλλιὰ εἰς τὸ μέτωπον, τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο, ἐπίσειστος κόμη. Δουκιαν. ς'. Σ. 331. παρὰ τὸ

Ἐπισείω, Μλ -είσω (σείω, ἀνομλ.) τί τινι Σείω, κουνῶ, τρανταζω τίποτε ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. διὰ νὰ τὸν φοβήσω, τρομάξω, «Ζεὺς ἐπισείσῃ ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν· Εἴθε νὰ κουνήσῃ ὁ Ζεὺς ἐναντίον εἰς ὅλους τὴν σκοτεινὴν, τρομερὴν αἰγίδα του, Ἰλ. Δ, 167. πρβλ. Ο, 230. (ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπ. τύπῳ ἐπιστείω) «φόβον ἐπισείω τινὶ Φοβίζω, τρομάζω τινά. Ἔτι δὲ καὶ, «ἐπισείω ἵππους» ὡς τὸ ἐπιραβδοφορέω, Τὸν ἀφίνω νὰ καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. να τρέχῃ γαλοπο· ὡσαύτως καὶ «ἐπισείω κίνδυνον, κρότον, πόλεμον» διεγείρω, ἀνάπτω πόλεμον· φοβερίζω τινὰ μὲ ἀπάνθρωπα κίνδυνον, μὲ πόλεμον· κτυπῶ τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας· «ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς θεοῖς ἐπισείσας. Μεταχειρίσθηκε ἐναντίον τῶν ὅλους τοὺς θεούς. Σουιδ. ἀφ' οὗ

Ἐπισείων, ονος, ὁ· Σημαία, φλάμπουρον, τὸ ἰταλ. μπαντιέρα καραβίου· Πολβ. 1, 90. 91. συγγν. τῷ, παράσειον.

Ἐπισέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, τοῦ φεγγαριοῦ· ἐξαιρ. τὰ ἐπισέληνα, Εἴδος ζυμαρικοῦ ἔχον τὸ σχῆμα τῆς πελήνης. Πολλ. 6, 76. καὶ Ἡσύχ. «ποπανα μηνοειδῆ· καὶ «σελήνας· πόπανον τῷ ἄστρῳ ὁμοιονμ.

Ἐπισεμνύνομαι, Μλ -οῦμαι (σεμνύνομαι) τινί, καὶ ἐπί τινι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου διάτι. — 2) Καυχῶμαι, ἔτι μέλλον. Ἰώτηπ. κατὰ Ἀπ. Σ. 271.

Ἐπισεσυρμένως, Ἐπίρ. Μτχ. παθ. Πρεμ. τοῦ ἐπισύρω. Μὲ ἐλαφροχομιάν, μὲ ἀμέλειαν καὶ ἀφροντισίαν.

Ἐπισεύω, Ἐπκ. ἐπισσεύω (σεύω, ἀνομλ.) ποιητ. τινί τι. Βάλλω τι εἰς κίνησιν κατά τινος βαίνω, ἀναγκάζω, διεγείρω, παρορμῶ τινὰ κατά τινος. Ὀδυσ. Ε, 421. Ξ, 399. Μτφρ. «καὶ μοι ἐπέσσευε δαίμων» Δυστυχίας, ἀβλοίσησα μ' ἔστειλεν ὁ Θεός. Ὀδυ. Σ, 288. Τ, 129. παρβλ. Τ, 87. Ἐπὶ τὸ πλείστον κατὰ παθ. διάθεσιν. Τρέχω, σπεύδω που Ἰλ. Β, 86. ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τήμερ. ἐχθρικήν· Ὁρμῶ, τρέχω μὲ ὁρμήν, χύνομαι μὲ βίαν που· μετὰ δοτ. Ἰλ. Ο, 347, 503. καὶ μετὰ αἰτ. Ὀδυ. Ν, 13. 19. καὶ εἴς τινα, Ἰλ. Ν, 757. μάλιστα κατὰ παθ. Πρεμ. ἐπέσσυμαι, ἐν σημ. ἐνστ. προσέτι κατὰ ὑπερσντ. ἀντὶ Παρατ. ἐπεσσύμην, ὅπερ ἐστὶν ἅμα καὶ Ἀόρ. κατὰ συγκοπὴν· ὅθεν ἡ Μτχ. ἐπεσσύμενος. Φέρομαι ὁρμητικῶς, ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω τινὰ ἐξαρνα· μετὰ δοτ. Ἰλ. Ε, 450. Φ, 277. Μετὰ αἰτ. «τεῖχος ἐπεσσύμενοι» Μ, 143. Ο, 395. καὶ μετὰ γεν. «τείχεος ἐπεσσ.» Μ, 384. (ἂν ἡ ἐνταῦθα γεν. δὲν ἐξαρτ. ἀπὸ τοῦ, βάλε, Ἔσπρωξε τοὺς ὁρμῶντας κατὰ τὸ τεῖχος). Τὸ δὲ «ἐπεσσύμενος πεδίοιο» Τρέχων μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλ. Ξ, 147. Χ, 26. «νυομόνδε» Σ, 575. Τρπκ. Ἐπὶ αἰφνιδίου ὁρμῆς πυρὸς καὶ ὕδατος, Ἰλ. Ρ, 737. Ὀδυ Ε, 314. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ σημ. ταχείας κινήσεως ἁπλῶς, ἄνευ ἐχθρ. ἐννοίας, μετὰ δοτ. Ὀδυ. Δ, 841. μετὰ αἰτ. Ζ, 20. «ἄνευ πτωτκ. «ἐπέσσυτο δώμεινι Ἔσπευσε εἰς δίωγμον, Ἰλ. Φ, 601. καὶ «ἐπεσσύμενος λάθρῃ γούνων» Ἐγγυαλίσθη ἐγλίγωρα, βιαστικὰ τὰ γόνατα, Ὀδυ. Χ, 310. Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχὴν πολλάκις ἐν τῇ Ἰλ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ θυμός συντεταγμ. «θυμὸς ἐπέσσυται, ἐπέσσυτον Ἡ καρδία διεγείρεται, κινεῖται, σκιρτᾷ, ἔχει μεγάλην ἔφεσιν» (ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἐπεσσεύω μόνῳ)

Ἐπισιγάω, Μλ -ήσω (σιγάω). Κοσμικίζω τι προσέτι, ἐπαινῶ εἴς τι Ἰώαννη. Η', ζ'. 3.

*Ἐπίσημα, τό, =σῆμα.

Ἐπισημαίνω, Μλ -ανῶ (σημαίνω). Κάμνω, δίδω, σημεῖον, εἴς τινα πρόσωπα, πρὸς τοὺς ἄλλους, διάτι· ἐξαιρ. δείχνω, φανερόνω εἴς τινα μέτι σημεῖον τὴν εὐαρέσκειαν, (σπανιώτερον τὴν δυσαρέσκειαν) μου· μετὰ δοτκ. Δίδω τὴν γνώμην μου εἰς τι· ἀποδέχομαι τι, τὸ βεβαιόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ Θεοτήτός τινος, «ἐπεσήμανε τοῖς πλείστοις Ἐφανέρωνε τὴν θέλησίν του ὁ Θεὸς μὲ οὐράνια σημεῖα, μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς. Ἐν γένει, φανερόνω τι εἰς ἄλλους μὲ σημεῖα γνωστοποιῶ, κάμνω τι γνωστόν, φανερόν. — 2) Μέσ. Κάμνω σημεῖον τι ἐπὶ τῷ, σημαδεύωτι εἰς χρῆσιν μου· μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 5. σλ. 744. Α. Δείχνω μὲ σημεῖόν τι τὴν εὐαρέστησιν ἢ τὴν δυσαρέστησίν μου εἴς τινα ὁμιλίαν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὴν εὐαρέστ. Ἐπαινῶ, στέργω, χειροκροτῶ, τιμῶ τινα δι' ἐπαίνων, ἢ τὸν θεατρίζω διὰ φαγιάν· μετὰ δοτ. Πολβ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισημαίνομαί τινα ἀώροιμι. Ἀντιμελβα, τιμῶ τινα μὲ ἄωρα· χρῆται δὲ καὶ τῇ ἐνεργ. διάθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ὁ Πολβ. — 3) ἀμτβ. Δίδω σημεῖον τι ὅτι εἰμαίπου, δείχνομαι, σηλοποιῶ τὸν ἐρχομόν μου· «ἐπανδεῖ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἐπιθηλότερον περὶ τοὺς ὄρχεις, ἐπισημαίνει δὲ καὶ περὶ τοὺς μαστούς, τοῖς δὲ θήλεσι περὶ τοὺς μαστοὺς μᾶλλον. Ἀριστοτ. καὶ ἀλλαχοῦ. «καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. ἐξαιρ. ἐπὶ σημείων προσημαντικῶν καιοσαιρίας, καὶ ἀσθενείας· ὅθεν καὶ ἔρχεται, φθάνει, δίδει ἢ ἀφίνει ὀπίσω ἴχνη, σημεῖα τῆς παρουσίας της. «ἡμιημερινὸς πυρετὸς ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, Γαλην. «ὁ νότος ἐπισημαίνει μὲν ἐπιτέλλουσι δὲ ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνει ἔστι μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖνα. Ἀριστοτ. Προβλ. 26. ἀφ' οὗ

Ἐπισημασία, ἡ. Σημεῖον, νεῦμα, σημεῖον εὐαρεσκείας ἢ δυσαρεσκείας, ἐξαιρ. ὅμως τῆς εὐαρεσκείας, οἷον, χειροκρότημα, φωνὴ ἐπαινετική κ. τ. τ. — 2) Σημεῖον ἐρχόμου, προειδοποίησις, καὶ ὁ ἵππος ἐρχομός· σημεῖον τὸ ὁποῖον προμηνύει τίποτε, ἐξαιρ. κακοκαιρίαν, καλοκαιρίαν· σημεῖον ἀρρωστίας, πυρετοῦ, θερμασίας, Γαλην. Θεραπ. Θ'. «πυρετὸς διὰ τεττάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Σημεῖον ἐπιδημίας, ἢ ἐπιδημικῆς τινος ἀρρωστίας ἢ ἄλλου τινὸς μέλλοντος μεγάλου πράγματος προδηλωτικόν· π. χ. ἡ ἀνατολή, ἡ δύσις ἀστέρων τινῶν· τὰ ἄλλως προγνωστικὰ σημεῖα λεγόμενα.

Ἐπισημειόω, (σημειόω). Σημειόνω, σημαδεύω, κάμνω ἢ βάλλω σημεῖον ἐπάνω εἴς τι. — 2) Δείχνω, φανερόνω τὴν ἐνκρέσκειάν μου εἴς τι ὡς τὸ ἐπισημαίνω. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1480. ἀφ' οὗ

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σημειόνῃ, σημαδεύῃ, βάλλῃτις, σημεῖόν τι, τὸ ἰταλ. μάρκαρ ἐπάνω εἴς τι. σημάδευμα διά τινος σημείου.

*Ἐπίσημον, τό, ἰδὲ ἐπίσημος, σημ. 2.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σημειωμένον, σημαδεμένον μὲ σημεῖον ἢ χάραγμα, ἢ μὲ τύπον, Ἡρόδοτ. 9, 41. «ἐπίσημος χρυσός» καὶ, «ἀργύριον ἐπίσημον, Θουκυδ. Β'. Χαρχμένον, κομμένον εἰς νομίσματα, τὸ ἰταλ. μονέδα· «ἄσπρα· ὅθεν β'.) Ἐπιφανὴς, ἔνδοξος, φημισμένος, ἀκουστός, ἐξαίρετος· ἀλλὰ καὶ δυσφημισμένος, μὲ κακὸν ὄνομα, Πλτχ. Φαβ. 14. Ἐπρ. ἐπιτήμιος. — 2) Τὸ ἐπίσημον, ὡς οὐσιαστ. Πανδήποτε εἶς ἢ ἐπί τι εὑρισκόμενον σημεῖον, γνώρισμα, σύμβολον, προγνωστικὸν σημεῖον, ἐξαιρ. τὸ χάραγμα νομισμάτων· «ἐπίτηπα τοῦ νομίσματος» Ἡ βοῦλα μονέδας, ἢ τὰ γράμματα τῆς βούλας εἰς μονέδαν· σύμβολον, ὅτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς ἀσπίδας, τὸ ἰταλ. insegna. Πλούταρχ. «ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μοῦαν ἔχων ἐπίσημον· Σημαία πλοίου, φλάμπουρον, ἰταλ. μπαντιέρα· παρὰ Διοδ. «ψοινικίς» Ἠκακώνη σημαία τοῦ ναυαρχικοῦ πλοίου.

Ἐπίσης, Ἐπρ. ἀντὶ ἐπ' ἴσης μοίρας. Εἰς ὁμοια μερίδια, ἐξίσου, ὁμοία, παρομοίως· «ἐπίσης ἔχειν τὸ ἡμέτ. Εἶναι ἄλλο ἕνα, εἶναι τὸ ἴδιον· Ἡρόδ. 7, 50, 1. ὡσαύτως καὶ «ἐπίσης διαπεῖσαι πρός τιν Ἀντωνίν. Α'. 9.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ (ἰσθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν· Οὐσιαστ. τὸ ὑπόσθμιον, Μανδύλη, περιδέραιον, λαιμοδέτης· τὸ τουρκβ. γκιουρντάνι ἢ ἄλλο τοιοῦτον τι Ἡσύχ.

Ἐπίσιγμα, ατος, τό. Τὸ νὰ παρεξύσῃ, διερεθίζῃ, τὸ κοιντ. χυμίζω, ἀχαμνώσεις σκύλον κατά τινος, παρὰ τὸ

Ἐπισίζω, (σίζω). Διερεθίζω, παρορμῶ, τὸ κοιντ. ἀχαμνῶ, ἀχαμνίζω, χυμίζω σκύλον κατά τινος. «ἐπιστ. τὸν κύνα».

Ἐπίσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γρυπόν, γυρτόν, λιγυσμένον· ὅστις ἔχει γυρτὴν μύτην, ἱερακομύτης· ἀφ' οὗ

Ἐπισιμόω, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 40. =ἀποσιμόω.

Ἐπισινήσ, ὁ, ἡ (σίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς βλάβην ὑποκείμενον, ἢ ἐκτεθειμένον. Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. Δ', 11, Ἱστορ. Φυτ. Η', 6. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβές, βλαβερόν· Ἡσυχ.

Ἐπισίνιος, ὁ, ἡ. Ὅστις βλάπτει, ζητεῖ τρόπους νὰ βλάπτῃ· ἐπιβουλεύεταί τινα· (σῑ) παρὰ τὸ

*Ἐπισίνομαι, Μλ -οῦμαι (σίνομαι). Βλάπτω. (σῑ)

Ἐπίσιον, τό, =ἐπίσειον.

Ἐπίσιος, ὁ, ἡ, =ἔπισος. Ἀντρ. παρ' Ἀθην. σλ. 447. Ἀθην. Σ. 477. ἀμφίλ.

Ἐπίσιστος, ὁ, ἡ (ἐπισιτίζω). Παρωξυμμένος, παρορμημένος κατά τινος.

Ἐπισιτάζω, =ἐπισιτίζω.

Ἐπισιτίζω, Μ. Ισω· Ἀττ. -ῶ (σιτίζω). Δίδω, προσφέρω ζωοτροφίας, τρόφην· τρέφω, θρέφω· Μέσ. Προβλέπομαι, προμηθεύομαι ζωοτροφίας, μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν διὰ βλογα ζῶα, τὸ ἐν τοῦ Γαλλ. σύτηβ. φουραζόμαι· «ἐπισιτίζομαι ἐκ τῆς χώρας» Προμηθεύομαι μὲ ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν τόπον, Ἡρόδ. καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισιτίζομαι τὸ στράτευμα». Προμηθεύω τὸ στράτ. με ζωοτρφ. τὸ ἰταλ. approvigionare. Ξνφ. — 2) Τρώγω προσέτι, ἔτι μᾶλλον· Φλστρ. — 3) =παρασιτέω.

Ἐπισιτισμός, ὁ, ἡ (σίτος). Ὅστις δουλεύει μόνον διὰ φαγί. Πλάτ. Πολ. Δ'. τὰ ἐπισίτια, Τροφαί, ζωοτροφίαι. Ἀθην. 2) =παράσιτος. (σῑ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπισίτιτις, εως, ἡ. = ἐπισιτισμός. (σι)
Ἐπισίτισμα, ατος, τό. = ἐπισιτισμός. (σι)
Πολυαιν. Γ'. κη'. 11.
Ἐπισιτισμός, ὁ. (ἐπισιτίζω). Τό νά παρέχῃ, δίδῃ, προσφέρῃ τις ζωοτροφίαν· τροφήν ἤ φορβήν, τό τουρκ. ταΐσμα, ταΐμι· τό νά τρέφῃ, θρέφῃ τινά. 2) τό νά παίρνῃ, στέλλῃ καί φέρῃ, καίρῃ μαζῶνται ζωοτροφίας· τροφάς διά ζῶα τό ἐκ τοῦ Γαλλ. φουαζίρῃ, ἐξαιρ. ἐν καιρῷ πολέμου καί εἰς ταξειδίαν τῆς θαλάσσης. 2) Ζωοτροφία ἀνθρώπων· φορβή, τροφή ἀλόγων ζώων· τό τουρκ. ζαχερές, ταΐμι.
Ἐπίσιτος, ὁ, ἡ, = ἐπισίτιος.
Ἐπισίττω, = ἐπισίτιζω.
Ἐπίσιφλος, = σιφλός, Ἡσυχ. Μιτυλ. ἀξιοκατηγόρητος, αἰτιόρος, μωμητός.
Ἐπισκάζω, Μλ-σω (σκάζω). Κωλαίνω, κουτζαίνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 699. μεσιακ. πρόθεσις.
Ἐπισκαίρω, Μλ-αρῶ (σκαίρω). Πηδῶ προσέτι ἤ ἐπάνω εἴς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ'. 8.
Ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ (σκαλμίς). Ὁ τόπος, τό μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου κεῖνται τά κωπία. Πολυδ. Α'. 87.
Ἐπισκάπτω, Μ. ψω (σκάπτω). Σκάπτω τόπον τινά ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω μόνον, σκαλίζω. — 2) Γυρίζω τό ὄργωμα, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ σπείρω τό χωράφι· σκεπάζω τόν σπόρον ξαναοργώνοντάς το ἐλαφρά. Γεωπον. 2. 24. μεσιακ. πάθησις τά σπαρέντα, ἀφ' οὗ
Ἐπισκαφεύς, έως, ὁ. Ὅστις κάμνει ξαναόργωμα διά νά σκεπασθῇ ὁ σπόρος τοῦ ἀγροῦ, χωραφιοῦ. Ἡσυχ.
Ἐπισκεδάζω, Μλ-άσω = ἐπισκεδάννυμι.
Ἐπισκεδάννυμι, Μλ-άσω (σκεδάννυμι). Χύνω, σπορπίζω, διασπορπίζω τι ἐπάνω που ἤ εἴς τι. Τρπ. Καταδαπανῶ, καταπορπίζω, καταξοδιάζω προσέτι, εἴς τι, διά τι.
Ἐπισκέλησις, ἡ ἐπισκέλισις, εως, ἡ (σκέλος). Τό βῆμα, διασκέλι, ἡ διασκελιά, βραχυκλιά ὅπου ὅταν περιπατῇ· κατά Herm. δέ, ὅταν ἀρχίσῃ νά καλπάζῃ, τό ἰταλ. νά τρέχῃ γαλόπι, ἤ νά τρέχῃ εἰς τά τέσσαρα, τουρκιστί. Ξενοφ. Ἱππ. Σ'. 12. Πολυδ. Α'. 213.
Ἐπισκεπάζω, Μλ-άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι ὥστε πρός κάτω, καταστεπάζω, τυλίγω, περιτυλίγω, ἐμβόνω, σκοτινιάζω τι μέ τίποτε. Σχόλ. Βισ. εἰς Ἀριστοφ. Δισσ. 663.
Ἐπισκεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον ἀπ' ἐπάνω, ἤ ἀπό τό πλάγι, προφυλαγμένον ἀπό τίποτε. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. κα βλέζει δέ θώρυς ἐν προσηνέμῳ καί σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν αὐλίῳ καί ἐπισκεπεῖ.
Ἐπισκέπτης, ὁ. = ἐπίσκοπος, παρά τό
Ἐπισκέπτομαι, Μλ-ψομαι (σκέπτομαι). Παρατηρῶ, κυτάζω, περιεργάζομαι· ὄθεν, θεωρῶ, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξαιρ. παρά ποιητ. αντί ἐπισκοπέω· ἀλλά καί παρά Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 168. Β. κατά σημασ. τοῦ διαλογίζομαι, διανοοῦμαι παρατηρῶ, ἐπιμελοῦμαι, Πλάτ. Γοργ. σλ. 5. 14. Δ. Πρτγ. σλ. 348. Δ. Ἀλκιβ. σλ. 138. Δ. Ξνφ. Δημοσθ. Πλτχ. Ἀριστοτ. 24. καί λτ παρ' Ἰατρ. μεσιακ. ἐπισκέπτομαι τόν ὁποῖον τά ὀσοῦνται τό Ἰταλ. κάμνω βίζιτα εἰς ἄρρωστόν τινα.
Ἐπισκέπτω, = ἐποκεπάζω. ψηφαὶ κατὰ ἐπισκέπτου. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 216. Ἀπολλόδ. Α'. 6. 2.
Ἐπισκευάζω, Μλ-άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προβλέπω, προμηθεύω τι μέ τά χρειαζούμενα, ἀναγκαῖα, μεσιακ. ναῦνις Ξνφ. Διορθόνω, βάλλω τι εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν, ἐπιδιορθόνω, τό τουρκ. μαρμετίζω, ἀποκαταστήνω ὡς εἶναι ἀναγκαῖον, πρέπον. Ἰσοκρ. Πανηγ. μεσιακ. ἐπισκευάζειν τά ἱερά. Δημοσθ. τάς ὁδούς, τά φρούρια· ἐπισκευάζω τά ἱπποζύγια, τάς ἡμιόνους, Ἑτοιμάζω, κάμνω ἕτοιμα τά ζευγόμενα, τοῦ ζυγοῦ τά ζῶα, σαμαρόνω, χαλινόνω αὐτά, ἀφ' οὗ
Ἐπισκευαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει, διορθόνει, ἐπιδιορθόνει, βάλλει τι εἰς καλήν, εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν. Δημοσθ. παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 235.
Ἐπισκευαστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἠτοιμάσθη, ἐγένετο ἕτοιμον, διορθώθη, ἐπεδιορθώθη, ἐβάλθη εἰς καλήν, εἰς τήν πρέπουσαν κατάστασιν του. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 31.
Ἐπισκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοίμασμα, διόρθωμα, βάλσιμον εἰς καλήν κατάστασιν· ἐπιδιόρθωμα, τό τουρκ. μερεμέτισμα· ἡ εἰς σκευήν ἀναγκαία ὕλη. μεσιακευή τῶν τειχῶν. — Τά σκεύη ἤ τά ἀναγκαῖα πράγματα εἰς τι ἔργον, τά ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ οἴκου, νοικοκυρατα. Δημοσθ. σελ. 810. μελέφαντα καί μαχαιρῶν λαβάς καί ἄλλας ἐπισκευάς. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. σελ. 234. L. ντάς οἰκήσεις καί τάς ἐπισκευάς τάς ἐπί τῶν ἀγρῶν.
Ἐπίσκεψις, εως, ἡ (ἐπισκέπτομαι). Τό νά σκέπτηται, διαλογίζηται, κυτάζῃ, παρατηρῇ, περιεργάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μέ προσοχήν, μέ ἀκρίβειαν· παρατήρησις, στοχασμός, ἀκριβής ἔρευνα, ἐξέτασις.
Ἐπισκήνιον, τό (σκηνή). Μέρος τι τοῦ θεάτρου· ἴσως τά ἐκατέρωθεν πακτώματα διηρημένα εἰς τάς ἐκ τοῦ Γαλλ. λόζας λεγομένας, διά τούς θεατάς· λέγεται δέ καί, ἡ ἐπίσκηνος.
Ἐπίσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Πᾶν ὅτι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω ἤ ἐμπρός εἰς σκηνήν, τό ἰταλ. τέντα, τουρκ. τσιαντίρι. Ἡσυχ. ἐν Σοφοκ. Αἰ. 576. ὄθεν, ὅττις διάγει, εἶναι εἰς σκηνήν στρατοπέδου. Πλτχ. 2) Ὅ,τι εἶναι εἰς ἤ ἐπάνω εἰς τήν σκηνήν τοῦ θεάτρου. 3) Ξένος, ὅστις ἔρχεται ἀπό ξένον τόπον. Διονυσ. ς'. 53. ἀφ' οὗ
Ἐπισκηνόω, Μλ-ώσω. Ἐμβαίνω, διάγω, εἰς σκηνήν, τέντα, εἰς κατοικίαν· καταλύω, τό σκηνῶ, κονεύω που ὡς ὁδοιπόρος. Πολυβ. Δ'. 18. καί 72.
Ἐπισκήπτω, Μ. ψω. (σκήπτω). Ἀκουμβῶ, ἀκουμβίζω τι ἐπάνω εἴς τι· ἀφίνω τι πρός τά κάτω ἐπί τίποτε· ἀφίνω, κάμνω νά πέσῃ βάρος τι ἐπί τι, νά θλίβῃ, καταπιέζῃ, ζουλίγῃ τίποτε· ῥίπτω τίποτε ἐπάνω που ἤ εἴς τι. μεσιακ. τελευτήν θεσφάτων εἴς τινα. Κάμνω νά πέσῃ εἴς τινα τό θλιβερόν βάρος τοῦ ἀποτελέσματος, νά τόν εὕρουν, καταπλακώνουν τά λυπηρά ἐπακόλουθα τῶν θείων ῥητῶν, Αἰσχλ. Περ. 737. Ἐπί τό πλεῖστον ἀμεταβ. Πίπτω ἐπάνω εἴς τι μέ ὅλον τό βάρος μου, καταπλακώνω τε μέ βίαν, δύναμιν· ὁρμῶ καί πλακόνω τι· ἐξαφνα· ἐμφανίζομαι, ἔρχομαι ἀπέναντί τινος μέ ἀκράτητον ὁρμήν· ἐπί τό πλεῖστον μετά τῆς εἰς, ἀλλά καί μετά δοτ. τοῦ προσ. Πλτχ. Θεμιστ. 9. — 2) Παραγγέλλω, προστάζω τινά τίποτε· μετά δοτ. Ἡρόδοτ. Θαλ. ντά δε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεούς ἐπικαλέωνται, καί Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. »ὑμῖν δε ταῦτα πᾶσι ἐπισκήπτω τελεῖν Δί. 556. ἄναυ πτωτιοῦ, Αἰσχλ. Προμ. 669. — 3) Ἱστορῶ, παρακινῶ τινα θερμῶς· μετά αἰτ. τοῦ πρπ. Βτ. ἐν Σχολ. Φιλ. 782. Τρχ. 1121. διττῇ αἰτί· μεσιακ. ἐπισκήπτωσε τάδε· Σέ παρακαλῶ περί τούτου. Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 683. Ἐτι δέ καί κατά τήν μᾶλλον ὡρισμ. σημασ. Ἐντέλλομαι, προστάζω· μετά αἰτ. τοῦ προσ. Εὐρπ. Ἄλκ. 372. δι οὐ ἀποδεικνύεται ὁρθῶς ἔχουσα καί ἡ παρ' Ἡρόδ. 4. 33. αἰτιατ. μεσιακ. ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρός τῶν ὁρκίων, μηδέν νεωτερίζειν, Σᾶς παρακαλοῦν, διά τήν ἀγάπην τῶν ὁρκίων, νά μή νεωτερήσητε, χαλάσητέ τι. ντούς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν πολεμοῦντας· Μέσ. ἐπισκήπτομαι, Ἀκουμβῶ ἐπάνω που ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι εἴς τι, ησυ ὁ ἐπισκήπτη μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικουντι. Ἐπιστηρίζεσαι ἐπάνω εἰς τόν μάρτυρά του, ὅστις καί αὐτός ὁ ἴδιος συνέπραξε τήν ἀδικίαν μετά σοῦ. Τρπ. Ἀναφέρομαι, ἤ πεποιθα, καταθάρβω, πιστεύω, ἔχω τάς ἐλπίδας μου εἰς τι· μετά δοτ. μεσιακ. ἐπισκήπτομαί τι τοῖς προς χαριλεγομένοις. Χρτστ. 4) Ἐπανίσταμαι πρός τινα, ἐναντιόνομαι· ἐγκαλῶ τινα εἰς τό κριτήριον, ἐξαιρ. προσκαλοῦμαι κατά τινος ἕνεκεν ἀδικίας τινός, φόνου, ψευδομαρτυρίας, κ. τ. τ. τινί ἤ εἰς τινα, καί γενικῶς τοῦ πράγματος περί τοῦ ὁποίου ἐγκαλεῖ τις, κατά τε ἑτεργ. καί κατά μέσ. διάθ. σπανιώτ. μέντοι κατά ἑνεργ. »βρισμένος ὑπό Σίμωνος, αὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκῆψασθαι. Λυσίας. »ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκῆψασθαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ αὐτ. μεσιακ. ἐπισκήπτομαι τῶν ἀντιδίκων τῇ μαρτυρίᾳ. Πλάτ. πάντως γάρ οὐδείς ἐπισκῆψει αὐτῷ. Πλάτ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 145. C.
Ἐπισκηρίπτω, (σκηρίπτω) = ἐπισκήπτω, ποιητ.
Ἐπίσκηψις, εως, ἡ (ἐπισκήπτω). Ἐπιστηρίξεις, ἐπακουμβίσεις. 2) Ἐντολή, παραγγελία, προσταγή. 3) Κατηγορία, ἐγκάλεσις, παράπονον, ἐξαιρ. διά ψευδομαρτυρίαν, ἤ φόνον. Τό νά εὐχαίνῃ κινῆται τις ἤ τι μέ ὁρμήν κατά τινος, τό ἰσ. καταπλάκωμα τίς τινα ἐξαφνα.
Ἐπισκιάζω, Μλ-άσω (σκιάζω). Ἰσκιόνω, προξενῶ, κάμνω ἴσκιον εἰς τι· ὅθεν σκεπάζω, σκοτίζω, σκοτεινιάζω, κρύβω, παρακαλύπτω, τοῦτ' ἔστι δείχνω, παραστήνω, κάμνω τι νά φαίνηται ὄχι ὡς εἶναι τῷ ὄντι· μετά αἰτ. »λαθραίου ὁμῦ, ἐπισκιασμένην Ἐκρύπτερο ἀπό τά κατασκοπευτικά βλέμματα. Σφκλ. Τρ. 916. — 2) Προξενῶ ἴσκιον εἰς τινα, στέκομαι ἐμπρός εἰς τό φῶς τινος· μετά δοτ. ἀφ' οὗ
Ἐπισκίασμα, ατος, τό. Ὁ ἴσκιος, ὅ,τις πίπτει ἐπάνω που ἤ εἰς τι. Πρόκλ. Παράφρ. 112. (Ι)
Ἐπισκιασμός, ὁ. Ἰσκίωμα, ἴσκιασμα· τό νά προξενῇ τις ἤ τι ἴσκιον εἰς τι· νά σκεπάζῃ, ἀποσκεπάζῃ τι.
Ἐπισκιάω, = ἐπισκιάζω.
Ἐπίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ἰσκιωμένος, σκεπασμένον μέ ἴσκιον· σκοτεινόν. Τρπκ. »βίος ἐπίσκιος, Ἡσυχος καί οἰκιακός βίος, ὡς ὁ τῶν πεπαιδευμένων, καί τῶν χειροτεχνῶν, ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουν καθημένοι, ἀντιθ. τῶν καταγινομένων εἰς δημόσια ἔργα καί τῶν ὑπέρ τῆς πολιτείας ἀσχολουμένων. Πλούταρχ. Τόμ. ς'. σελ. 512. καί Τόμ. Ζ'. σελ. 87. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει ἰσκιόν που ἤ εἴς τι, παρακαλύπτει, σκοτίζει τι· παρά Σχολ. Οἰδ. Κ. 1650. μετά γενκ. »ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός. Ἡρωδ. τήν χεῖρα ἐμπροσθεν τῶν ὀμμάτων, ὅ ἐστι, σκεπάζοντα τούς ὀφθαλμούς μέ τήν χεῖρα. Ἐπρρ. ἐπισείων.
Ἐπίσκιρτάω, Μλ-ήσω (σκιρτάω). Πηδῶ, κοντοπηδῶ, τό κοινότ. τσιλιποδῶ ἐπάνω εἰς τι ἤ ἐπάνωθεν ἀπό τι, καθώς τά ἀρνία ὅταν παίζουν· πηδῶ που προσέτι, ἔπειτα. »ρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις. Μτφρ. »ἐπισκιρτῶσιν ἐλεύθεραν, ἰουλιοι Ἀρχόντων νά φυτρόνουν τρίχες, καί εὐθαλίνη χνοῦδι εἰς τάς παρειάς τῶν νέων. Ἀθλ. Ὄχι δέ, παίζουσι· ὡς πρός τούς πλείστους ἄλλους καί τοῦτο ψευδῶς καί παραλόγως ἐξήγησεν ὁ Νομᾶς.
Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σκληρόν, ἤ ὀλίγον τι σκληρόν, σκληρούτσικον. Ἱπποκρ.
* Ἐπισκοπειανός, ὁ. Ἐπίτροπος, ἐπιστάτης Ἐπισκοπιανοῦ. Βασλ.
Ἐπισκοπεῖον, τό (ἐπίσκοπος). Ἡ κατοικία ἐπισκόπου, ἐπισκοπή συνῆθ.
Ἐπισκοπεύω, Ἔμαι ἐπίσκοπος. Ἐκκλησιαστ. 2) = τῷ ἐπι.

(Τόμ. α'.) 91

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπισκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω). Κυτάζω ἐπί τι, εἰς τι· θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, ἐρευνῶ, σκέπτομαί τι· ὡς τό, ἐπισκέπτομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 1184. ποτὲ δῆτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένειν; Τί μὲ κυττάζεις καὶ ἀναστενάζεις; ἐξειρ. ἀρρωστον, διὰ νὰ ἰδῶ πῶς εὑρίσκεται. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. Η'. β'. 25. ἠδύνατο δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπευόντων ἐπικαιρίων, ἐπισκόπειν. Μεσ. Παρατηρῶ καὶ ἐρευνῶ, ἐξετάζω αὐτὸς ἐμαυτόν, Heind. ἐν Πλάτ. Φαιδ. σλ. 91. Δ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκοπή, ἡ· καὶ ἐπισκόπησις, εως, ἡ. Ἐπιστασία, ἐφορία. 2) Τὸ ἀξίωμα, ἰταλ. ἐφορία τοῦ Ἐπισκόπου. Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. ἡ ἐνορία, καὶ ἡ κατοικία Ἐπισκόπου. 3) Τὸ νὰ ἐπισκέπτηταί τις τινα ἤτοι νὰ πηγαίνῃ, συχνάζῃ πρός τινα, ἐξειρ. διὰ νὰ βοηθήσῃ, ἢ ἐκδικήσῃ καὶ τιμωρήσῃ. Ν. Δ. καὶ Ἑλλ.

Ἐπισκοπία, ἡ (ἐπίσκοπος, ὡς ἐπᾶ.) Βέβαιον ἐπιτύχημα σκοποῦ· βέβαιον κτύπημα τοῦ σημαδίου, νυτσανίου, ὡς τὸ εὐστοχία. Πολυδ. ζ'. 205.

Ἐπισκοπικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἐπίσκοπον. Ἑλλ. παρὰ τὸ

Ἐπίσκοπος, ὁ (ἐπισκέπτομαι). Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ, προστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητής. Ἰλιάδ. Ω, 729. μετὰ γεν. πεπίστευσε ἁρμοστὰς καὶ Οἱ ἐπιστάται καὶ ἔφοροι τῶν συσσιτίων, οἱ ἀριθμοῦντες ἐπὶ τὴν συντήρησιν αὐτῶν, ἐπᾶ. τῶν ἵππων, Ἰλιάδ. Χ, 255. πεπίστ. ὁδαίων Ἐπίστ. εἰς τὰ φορτία, εἰς τὰς πραγματείας, Ὀδύσ. Θ, 163. πεπίστ. ἱστίων Κυβερνῆται, διευθυνταί, ἐξουσιασταὶ τῶν βελῶν, εἶτινες διευθύνουσιν αὐτὰ ὡς θέλουσι, Θεορτ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγοντο ἐπίσκοποι, οἱ ἀποστελλόμενοι εἰς τὰς ὑπηκόους, ἀφορτιστήτους, ὑποτεταγμένας πόλεις. Παρὰ τοῖς Ἑλλ. δέ, εἰ ὑπὸ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πεμπόμενοι εἰς ἐπαρχίας ἐπιστάται καὶ κυβερνῆται τῶν περὶ τὴν θρησκείαν Ἀρχιερεῖς. 2) Περιπτηρητής, παρακολουθητής, καταπορος· μετὰ σύστ. πεπίστ. Τρώεσσι, νήεσσιν ἡμετέρησιν. Ἰλιάδ. Η, 38. 342.

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὅστις ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπόν, κτυπᾷ τὸ σημάδι, νυσσάνει· κατορθόνει τὸν σκοπόν του, ἀποκτᾷ τὸ ποθούμενον· πεπίστ. νίκης Ἀποβλέπων εἰς τὴν νίκην, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων, τὴν νίκην, τὸ πῶς νὰ νικήσῃ, Αἰσχύλ. Ἐνμ. 901. ὅπου μέντοι, νείκης, γράφει ὁ Herm. Ἀλλὰ πεπίστ. ὁποῖον Ὅστις δὲν τεξεύει εἰς μάτην, τοῦ ὁποίου τὸ βέλος ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπόν του. — ἐπίσκοπα, ἐπίρρ. Εὐτυχῶς, εὐστόχως· ὅθεν πεπίσκοπα βάλλειν, τοξεύειν, Ἡρόδ. 3, 35. Wytr. ep. cr. σλ. 160. παρβλ. εὐστοχος, εὐσκοπος. (Κατὰ Hem. ἐν Λί, 955. τὸ ἐπίθ. ἐστι τυχοσήμαντον τῷ εὐστοχος. τὸ ὁποῖον ὅμως μόνον κατὰ γενικὴν ἔννοιαν ἐκλήπτεον, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ ἀποβλέπειν πρός τι, ἡ ἐπισκοπεῖν τι κοινὴ ἐστὶν ἀμφοτέρως ταῖς λέξεσι).

Ἐπισκοτάζω, = ἐπισκοτέω. Ἱπποκρ.

Ἐπισκοτέω, ὠ (σκότος). Σκοτίζω, κάμνω τι δίκλου σκοτεινόν, κατασκοτίζω, κατασκεπάζω, περικαλύπτω, κρύπτω, ἢ ἐμποδίζω τὸ νὰ φαίνηταί τι· μετὰ αἰτ. Πλάτ. Εἶμαι εἰς σκότος ἤτοι εἰς ἀβεβαιότητα, εἰς ἀπορίαν περὶ τινος πράγματος· μετὰ ὅστ. ἡτὴ ἀπορία ἐπισκοτεύμενοις Ἕνεκεν τῆς ἀπορίας του εὑρίσκετο εἰς ἀμάθειαν, σκοτισμένος δηλ. ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν. Ἱπποκρ. 2) Ἵστημαι, στέκομαι, κεῖμαι ἐμπροσθεν τοῦ φωτὸς καὶ προξενῶ σκότος· τινί. Schaef. εἰς Διον. συνθ. σλ. 148. Δημοσθ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκότησις, εως, ἡ. Σκοτίσμα, ἴσχι ασμα· σκότος, σκοτίδι, σκοτάδι.

Ἐπισκοτίζω, (σκοτίζω) = ἐπισκεπάω. ἀφ' οὗ

*Ἐπισκότισις, εως, ἡ = ἐπισκότησις.

*Ἐπίσκοτος, ὁ, ἡ (σκότος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, σκοτινιασμένον. Πλτχ. Πλ. Αἰμ. 17. Κατὰ Reiskio, ἀμφιβ. ὑπὸ Schaef. σλ. 415.

*Ἐπισκοτόω, Μλ-ώσω (σκοτόω) = ἐπισκοτέω, Schaef. app. Demosth. 1. σλ. 260. καὶ ἐν Διον. Ἁλ. συνθ. σλ. 148.

Ἐπισκυζόμαι, Μλ-ύσομαι (σκύζομαι). Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι, ἢ ἐπί τι. Ἰλ. Ι. 370. μὴ σοί θυμὸς ἐπισκύσαιτεον Διὰ νὰ μὴ ἤθελε λυπήσῃ, παράξῃ, συγχύσῃ τὴν καρδίαν του, Ὀδύσ. Η, 306.

Ἐπισκυβίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ-ιῶ (σκυβίζω). Κυρνῶ ἄκρατον οἶνον καὶ δίδω εἰς τινα νὰ πίῃ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Σκυθῶν, καθὼς κάμνουν οἱ Σκύθαι, τοῦτ' ἔστι, μετὰ τὴν τράπεζαν, μὲ τὰ τὸ ψαγί, Ἡρόδ. 6, 84. Valck— Μέσ. Μετὰ τὴν τραπεζαν πίνω ἄκρατον οἰνοπνεῖς ὑπερβολήν· οὕτως ἔλεγεν οἱ Λάκωνες ὅταν μετὰ τὴν τράπεζαν ἐπινέ τις πολὺ ἄκρατον κρασί. Ἀθην. 10. σελ. 422.

Ἐπισκυβρωπάζω, Μλ-άσω (σκυθρωπάζω). Κάμνω, δείχνω σκυθρωπόν, σοβαρὸν πρόσωπον εἴς τι, διά τι, προσέτι. Ξενοφ. Κυνηγ. 3. 5.

Ἐπισκύνειν, τό (σκύνιον). Τὸ φρύδι τοῦ προσώπου τὰ ὁποῖον σκεπάζει τὰς κάτω ἐσχατιὰς τοῦ μετώπου καὶ τὸ ἄνω τῆς περιφερείας τῶν κογχῶν ἤτοι τὸ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κοιλώματα τοῦ κρανίου ἄκρον, ὅπου εἶναι οἱ ὀφθαλμοί· ἐπὶ τὸ ὁποῖον κεῖνται τὰ ὀφρύδια, καὶ τὸ ὁποῖον κινεῖται διαφόρως κατὰ τὰ διάφορα πάθη ἢ κατὰ τὰς διαφόρους διαθέσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε τό, τε ἐπισκύνιον καὶ τὰ ὀφρύδια ὡμίλουν ὡς σημεῖον ὀργῆς, ἀλαζονείας, ὑπερηφανείας· σπουδῆς, δραστηριότητος· αἰδοῦς, σεμνότητος. Οὕτω λέγει ὁ Ὅμ. περὶ τοῦ ἠχθισμένου λέοντος ὑπὸν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὥστε καλύπτωνα κατεβάζει ὅλον τὸ θέρμα τοῦ μετώπου ὥστε σκεπάζει τὰ ὀμματιά του, Ἰλιάδ. Ρ, 136. παρβλ. Ἀρστφ. Βτρ 823. πεπισκύνιοι ξυνάγειν Συνφρόνει τὸ μέτωπον, Θεορτ. 24, 116. Μελ. 44. (υ—υυυ)

Ἐπίσκυρος, ὁ. Τρόπος τις παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν, μὲ τὸ τόπι, μὲ τὴν τόπαν, Πολυδ. 9. 103. καὶ Εὐστάθ. 1601.

Ἐπισκύρωσις, εως, ἡ· παρὰ Στραβ. Γ'. σελ. 603. Ἰδὲ σκύρωσις.

Ἐπισκώπτης, ου, ὁ. Περιγελαστής· Τίμων, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Λ'. 324. παρὰ τό

Ἐπισκώπτω, Μ. ψω (σκώπτω). Περιπαίζω, περιγελῶ, παρέχω γέλωτα· μετὰ αἰτ. ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν. Ξνφ. Ἀπμν. 4, 4. 6. Συμπ. 1, 5. σπανιότ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Περιγελῶ τίποτε. 2) ἀμετβ. Ἀστείζομαι, μετωρίζομαι μέ τι ἢ διά τι· εἴς τι ἢ μετὰ τοῦ ὡς, Ἀρστφ. Βτρ. 368. πρὸς ἐπισκώπτοντα Μετωριζόμενος εἶπε, Ξνφ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκωψις, εως, ἡ. Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀστειασμός, χωρατά, ἐγγίγμα. Πλημ. Ἀλεξ. καὶ Πλούταρχ. Ε'. σελ. 141.

Ἐπισμαραγέω, Μλ-ήσω (σμαραγέω). Κάμνει τις κρότον πίπτον ἐπάνω εἴ. τίποτε, καὶ ἐν ᾧ πίπτει ἀνωδὲν ποιεῖ. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 159.

Ἐπισμάω, Μλ-ήσω (σμάω, ἀπμλ.) Ἀλείφω τι μὲ τίποτε καὶ τὸ τρίβω διὰ νὰ κολλήσῃ καλά· ὡς τὸ ἐπιτρίβω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 389. ποτὲ γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κτενῶν; Καὶ πόσα καλὰ δὲν μᾶς λέγει κατόπιν, δὲν ζητεῖ νὰ κολλήσῃ ἀπάνω μας;

Ἐπισμυγερός, ρά, ρόν· καὶ ἐπισμυγερῶς, Ἐπίρ. (σμυγερός). Ταλαίπωρος, μυσαρός, βδελυκτός· φοβερός, ἐκπληκτικός· ἐλεεινός, οἰκτρός, ταλαίπωρος. Ὀδυσ. Γ. 195. — κεῖνοι μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν Ἐτιμωρήθη, ἐπεὶ δούλη πικρὰ, φοβερὰ· πεπισμυγερῶς ναυτίλλεται Ταξιδεύει μὲ κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας, Ὀδύσ. Δ, 672.

Ἐπισμύχω, = σμύχω. ἀμλ. (υ)

Ἐπισοβέω, Μλ-ήσω (σοβέω). Περιπατῶ ὑπερήφανα, καμαρωμένα. 2) μτβτ. Κάμνω, προστάζω νὰ σείουν, κουνοῦν τραντάζουντε ἐπάνω πον.

Ἐπίσογκος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἐπ' ἴσου ὄγκου, Πᾶν ὅ,τι ἔχει περιοχήν, περίμετρον ἴσην, ὁμοίαν ὡς καὶ ἄλλο τι· ὅ,τε πλῆροι, γεμίζει τὸν τόπον ὅσον καὶ ἄλλο τι. Στραβ. Π'. σελ. 914. ὕδωρ ἐπίσογκον. Ἀμφβ.

Ἐπισος, ὁ, ἡ. = ἴσος. Πολύβ. Γ'. 115. ἐμφβ.

Ἐπισόω, Μλ-ώσω (ἰσόω). Κάμνω τι ἴσον, ὁμοιον μὲ ἄλλο τι, μεταξὺ εἰς ἄλλα· ἐξισώζω τι μὲ ἄλλα. Πλουταρχ. Γ'. σελ. 41.

Ἐπισπάθην, Ἐπίρ. (ἐπισπάω). Μὲ μίαν ἀνάσαν, μὲ ἓν τράβηγμα, πεπίστρ. πίνω ὡς τὸ ἀμυστί, ἀπνευστί. Ἱπποκρ. σελ. 546. (2)

Ἐπισπαίρω, Μλ-αρῶ (σπαίρω). Λαχταρίζω, μὲ πιάνουν σπασμοί, τρέμω ὡς τὸ ψάρι διά τι, προσέτι, μετέπειτα. Πλούταρχ. Β'. σελ. 296.

Ἐπίσπασις, εως, ἡ. καὶ ἐπισπασμός, ὁ (ἐπισπάω). Τὸ νὰ ἕλκῃ, τραβᾷ τις τι ἐπάνω, πρός που, νὰ κάμῃ τι τραβώντας τὸ νὰ συμμαζώνεται, νὰ συνροχθῇ.

Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ (ἐπισπάω). Τὸ λωρί, μὲ ἡ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν τὴν θύραν ἀπὸ τὸ μέσα μέρος καὶ τὴν ἔκλειον, Valck. ἐν Ἡρόδ. 6, 91. »εἰδὲ τις τούτεων ἐφυγὼν τὰ δεσμά, καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος Σεσμοφόρου· ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων εἴρετον. Παρβλ. ἐπίσπαστρον.

Ἐπισπαστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἕλκῃ, τραβᾷ πρὸς ἑαυτόν, εἰς τὸν ἑαυτόν του· ὅθεν, ἐλαυστικόν, καταπειστικόν, τερπνόν, γλυκύ, χαριτωμένον, θελκτικόν. Παρ' ἰατροῖς δέ, Ἔμπλαστρον, τὸ ὁποῖον ἐπιτιθέμενον εἰς πληγάς, ἢ πρίτματα τραβᾷ ἐξ αὐτῶν τὴν διεφθαρμένην ὕλην, ἢ κάμνει τὰ ἐμπυώδη πρίτματα νὰ ἀνοίγωνται.

Ἐπίσπαστος, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἔσυρεί, ἐτραβήχτηξ εἰς τὸν ἑαυτόν του »ἐπίσπαστον κακέων, Δυστυχία, τὴν ὁποίαν πάσχει τις ἐξ ἰδίας του αἰτίας Ὀδύσ. Σ, 73. Ω, 462—2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐελεάσθη, ἠπατήθη μὲ δόλον. π. χ. τὰ πτηνὰ μὲν τὴν παγίδαν, τὰ ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι. Ἡσύχ.

Ἐπίσπαστρον, τό, Παιδάκι τι πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον σύρει, τραβᾷ τις τίποτε πρὸς ἑαυτόν· ἡ πουθενά· σχοινί, λωρί, κρίκος, τροκάλλια τῆς θύρας· ῥόπτρον, τὸ κοιτ. στειαλιστήρι πολης, πόρτας· βρόχι, θαλωιά· θάκτυ μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ὀρνιθοθῆρες πιάνουν τὸ πουλί. Ὀππ. Ἰξ. 3. 12., περιπέτασμα ἢ παραπέτασμα, τὸ ἰταλ. κολπρίνα, τουρκβ. μπερδές, τὸ ὁποῖον κρεμάμενον εἰς μικρὰς κρικελλάς σύρεται δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἐμπρὸς εἰς παράθυρον, θύραν, καὶ τ. τ.—2) Παιδάκι ποτέντι, τὸ ὁποῖον σύρωσι τις πρὸς ἑαυτόν ἢ πουθενά.

Ἐπισπάω, τό. Μλ-άσω. (σπάω). Σύρω, τραβῶ τίπου, εἴς τι μέρος· ὅθεν, γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμὴν εἰς τι, προξενῶ τι. Αἰσχύλ. Πέρ. 478. ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πρέμει θανών, τοσῶνδε πλήθους πημάτων ἐπισπάσει — Μέτ. Σύρω, τραβῶ τι πρὸς ἐμαυτόν, προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· κτῶμαι, ἀπαιτῶ, κερδαίνω, γίνομαι αἴτιος κέρδους ἢ ζημίας, εὐτυχίας ἢ δυστυχίας μου. —) Σύρω, κομίζω, φέρω που τίποτε· κινῶ τι εἰς τι, ἢ ἐγχύω εἰς τίποτε, δύναμι νὰ κάμω τι· παροτρύνω, ἐρεθίζω τινὰ εἰς τίποτε. Ξενοφ. Κυρούπ. 5, 5, 10. ὥστε καὶ τοὺς Κύρου ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ἐμματεῖα. Πλέω, πλέω ἐξαπατῶ, ἐξαφείρω. πεπίστωμαι γυναῖκα Ἀπολ. Ι. 4. 1. ὡς τὸ ἕλκω. Παροιμ. »θέλην τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσαι τὸ παρ' ἡμῶν. Πῆρες ὅλοι τὸ φορτίον εἰς τὸν λαιμόν σου, ὅλον τὸ βάρος ἔπεσεν ἐπάνω σου Παῦλ. »θέλεττε ἐπισπομένη ξιαιότε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρουν Θεόδ. 3, 89. κατὰ τὸν Σχλοτ. = ἐπελθοῦσα μετὰ μείζονος ὁρμῆς. (ἄω, ᾱσα)

Ἐπισπεῖν. Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ ἐφέπω, Ὁμ.

Ἐπισπειρίω, Μ, ερω. (σπεῖρα) Σπείρω, τυλίγω, ἢ σκορπίζω τι εἰς τι, ἐπὶ τι, προσέτι, μετέπειτα· μετατίθεμαι. Θεόφρ.

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ. (ἐπισπένδω) Τὸ νὰ χύνῃ τις οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ Θῦμα, εἰς τὸ Συσιαστέον ζῶον. Ἡρόδοτ. 2, 39.

Ἐπίσπεισμα, ατος, τό. Ὅ,τι θεωτὸν χύνῃ τις ἐπάνω εἰς τι. ἔφαιρ. οἶνον εἰς τὴν Συσίαν. ᾱπίστ. ἐκκεχυμένων βίωνο Τὸ τελευταῖον δῶρον, ἢ ἔσχατος ἔρανος κατακλπανηδείσης περιουσίας, Πλούταρχ. 7. σελ. 375. παρὰ τὸ

Ἐπισπένδω, Μ. σπείσω, (σπένδω, ἐγκλ.) Χύνω θεωτὸν ἐπάνω τινος· ἔφαιρ. οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ Συσιαστέον ζῶον διὰ νὰ ἁγιάσω τὴν Συσίαν. Ἡρόδ. Τρπ. πεπίστ. ἀκήρυκτοι Χύνω δῶρα διὰ τινα αἰτίαν, κλαίων βρέχω τι μὲ τὰ δάκρυά μου. — Μέσ. Κάμνω συμμαχίαν μετέπειτα ἢ καὶ μετ' ἄλλου τινός, Θουκυδ. Ε'. πεπεισθῆναι ὑπ' ἐκείνων ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπισπερχής, ὁ, ἡ. Σπεύδων, σπουδαῖος, βιαστικός· ἀκριβής, αὐστηρός, σκληρός. Ἐπρρ. ἐπισπερχῶς. πεπισπερχῶς τοὺς φύλακας ἐξετάζων. Λίν Κεφ. 26. Αὐστηρότερα, μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. παρὰ τὸ

Ἐπισπέρχω, (σπέρχω) Ἐπείγω, κατεπείγω, παρορμῶ τινὰ ἢ τι. Ὁδστ. Χ, 451. Ἐπιταχύνω, βιάζω, προτρέπω, πεπίστ. κέντρῳσι Ἰλδ. Ψ, 430 — 2) ἀμετβ. Σπεύδω, βιάζομαι, ἔχω βίαν, ταχύνω, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν, μὲ ταραχὴν, πεπίστ. ἐλλάεται Ὁδστ. Ε, 304.

Ἐπισπεύσαι. Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφέπω, Ἰλδ. Ξ, 521.

Ἐπισπεύδω, Μλ. -εύσω (σπεύδω) Ταχύνω, παρορμῶ, κατεπείγω, προτρέπω, συνεργῶ, κάμνω τινὰ προχωρῇ, προκόπτῃ, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον — 2) ἀμετβ. Τρέχω εἰς βοήθειαν· ποιε μὴ ψῦσις ἐπεσπευσεν. Πλάτ. Νομ. Ζ'. Δὶς ἑβομήκοντα εἰς τι. Σπεύδω, προθυμοῦμαι καταγίνομαι μὲ ζῆλον νὰ ἀπολαύσω τι. Βοσπορ. ἐν Ξεν. Συμπ. τ. 4.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -νοῦμαι (σπλαγχνίζομαι) Εὐσπλαγχνίζομαι, αἰσθάνομαι εὐσπλαγχνίαν, συμπάθειαν διά τι.

Ἐπίσπλυνος, ὁ, ἡ. (σπλὴν) Ὅστις πάσχει εἰς τὴν σπληνὰν, σπληνιάρης. Ἱπποκρ.

Ἐπισπόμενος, νη, νον. Μτχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἕπομαι. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἐπισπονδή, ἡ, (ἐπισπένδομαι) Συμμαχία μετέπειτα, ὑστερωτέρα γινομένη. Θουκυδ. 5, 32.

Ἐπισπορά, ἡ, (ἐσπιτπείρω) Σπάρσιμον προσέτι ἢ ἐπὶ τι· σπάρτιμον μετέπειτα, ὀψιμωτέρα· Θεόφρ.

Ἐπισπορία, = ἐπισπορά· Ἡσίοδ. Ἔρ. 444.

Ἐπίσπορος, ὁ, ἡ, (ἐπισπείρω) Πᾶν ὅ,τι σπείρεται, γεννᾶται, φύεται ὑστερόν μετέπειτα, ὑστερώτερα. ποὶ ἐπίσπορομι Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· τιτὰ ἐπίσπορα Λαχανικὰ, ἅτα ἐπείρονται περισσότερες φορὲς τὸν χρόνον, Θφραστ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 670.

Ἐπισπουδάζω, Μλ. -άσω (σπουδάζω) Ἐπείγω, παρορμῶ, παρακινῶ προσέτι τινὰ εἰς τι — 2) ἀμετ. Σπεύδω εἰς τι, ταχύνω νὰ πρέξω νὰ κάμω τι. Δουκιαν. Γ. σελ. 118. πεπισπούδακον ἔτι βέλτιον. Τρέξαι, κάμε ὀγλήγωρα, ὅσον τὸ ὀγλιγωρότερον.

*Ἐπίσπω, ῳς, ῳ· καὶ ἐπίσποιμι, οις, οι, Ἴπαρ. καὶ ἐλατ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ ἑφέπω, Ὅμ.

Ἐπισπών, οὖσα, όν. Μτχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ ἑφέπω. Ὅμ.

Ἐπίσσασι, αἱ. = ἐπιγιγνόμεναι. Ἑκαταῖος. παρβλ. μάτασσαι.

Ἐπισσείω, Ἐπι. ἀντὶ ἐπισείω, Ἰλδ.

*Ἐπισσεύω, Ἐπι. ἀντὶ ἐπισεύω, Ὅμ.

Ἐπίσσοφος, Ἀδιόριστόν τι ἄξιωμα, τὸ Ἰταλ. ὀφφίκιον, Ἐπιγραφ. Μουσ. Βερών. σελ. 15.

Ἐπίσσυτος, ὁ, ἡ. (ἐπισσεύω, ἐπίσσυμαι) Ὅστις σπεύδει, βιάζεται νὰ πηγαίνῃ, νὰ ἐλθῇ πουὅστις κινεῖται πρὸς τι μὲ ὁρμὴν, βίαν. Ὅ,τι ἔρχεται, γίνεται προσέτι — 2) ἐπὶ χρόνου, Ὁ μέλλων, ὁ ἐρχόμενος χειρότ.

Ἐπίσσωτρον, τό. Ἑπι. ἀντὶ ἐπίσωτρον. Ἰλδ.

*Ἐπίστα, β', πρσπ. τοῦ ὀρτκ. ἐνστ. ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι, Πιδ. καὶ Αἰσχύλ.

Ἐπισταγμός, ὁ. (ἐπισταζω) Στάλαγμα, τὸ νὰ σταλάξῃ τι, ἢ νὰ κάμνῃ τις νὰ σταλάζῃ τι ἐπάνω που. Διοσκορ. 3, 23.

Ἐπισταδόν, Ἐπίρ. (ἐφίσταμαι) Προσερχόμενος, προσμένων, πλησιάζοντας, Ὁδστ. Μ, 392. Ν, 54. Π, 453. Τὸ δὲ ἐν Ὁδυσ. Μ. 392. καὶ Σ. 424. καὶ Ω, 424. ποὶ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντοι, Κατὰ τάξιν, ἕναις μετὰ τὸν ἄλλον· ὡς τό, ἑφεξῆς, ἑρμηνεύουσί τινες· ἄλλοι δὲ πάλιν, Ἐπιτηδείως, μὲ ἐπιτηδειότητα· ὡς τό, ἐπισταμένως, παρὰ τὸ ἐπίσταμαι· ἀμφότερα ὅμως ἀβέβαια· ἡ σημασ. μένει ἀναλλοίωτος, Ἀπτόμενος τοῦ ἔργου, ἐπιχειροῦντες ἡτοιμάζοι τὸ φαγητὸν των. — 2) = ἑφεξῆς, Κατὰ συνέχειαν, κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδαν, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 293. ποὶ δὲ γυναῖκες γοάασκον ἐπισταδὸν, Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἐπισταζω, Μλ. -ξω (στάζω) Κάμνω νὰ στάξῃ, σταλάζω τι ἐπάνω εἰς τίποτε — 2) ἀμετβ. σταλάζει, σταλάζει τι ἐπάνω που.

Ἐπίσταθμα, ων, τὰ, Βατάλυμα, τὸ τουρκοβάρβ. κονάκι. ἔστι δὲ ἡ λξ. οὐδτ. πλδ. τοῦ ἐπίσταθμος.

*Ἐπισταθμάω, Μλ. -ήσω (σταθμάω) Ζυγιάζω. Μέτ. ἐπισταθμάομαι, Σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι.

*Ἐπισταθμεία, ἡ = ἐπισταθμία, παρὰ τὸ

Ἐπισταθμεύω, (σταθμεύω) Βατάλυω, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κονεύω ἢ καὶ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος, καὶ ὡς στρατιώτης. πεπισταθμευόμενοι παρθένοι, Κατοικοῦσαι μέτοικοι παρθένοι. Πλτχ. — 2) Διορίζω τινὰ νὰ καταλύσῃ, κονεύσῃ, ἢ κατοικήσῃ που· τῷ δίδω, καταλυμα, κατοικίαν. — Παθτ. ἐπισταθμεύομαι, τὸ παρ' ἡμῖν, Μοὶ βάλλουν, μοὶ στέλλουν κονάκι εἰς τὸ σπίτι μου. ποῖκίαι χαμαιτύπαι ἐπισταθμευόμεναι Οἶκοι ὑπὸ πορνῶν κατοικούμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους κατοικίζουν, βάλλουν νὰ κατοικοῦν πόρναι· πορνοστάσια. Πλούταρχ. Ἀντων. 9. Τρπ. ὑπὸ ὧτα διαλέξειν ἀκαίρους ἐπισταθμεύοντας Γεμίζω τοὺς τὰ ὦτία, ξεκωφαίνω τινὰ μὲ φλυαρίας Πλτχ.

Ἐπισταθμία, ἡ. Τὸ νὰ καταλύῃ, κονεύῃ τις που. — 2) Ἡ κατὰ προσταγὴν ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δεχθῇ τις εἰς τὸν οἶκον του ξένον ἢ στρατιώτην τινά, καὶ νὰ τὸν τρέφῃ ἐναντίον. ἐξαιρ. τὸ καθῆκον τῶν πολιτῶν εἰς τὸ νὰ δέχωνται εἰς φοὺς οἴκους των τοὺς ἀκολούθους βασιλέως, ἡγεμόνος, ἢ πρέσβεώς τινος.

Ἐπίσταθμος, ὁ, ἡ. ὁ (σταθμὸς) Ὅστις ἔχει τὸ καταλυμά του, ἢ κατοικεῖ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος· ὁ ἐπίσταθμος Ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν καταλυμάτων, ὅταν εἶναι διωρισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ προετοιμάζηται τὸ καταλυμά τινος, τὸ Γκλλ. Marschal de logis, Γερμ. Κβαρτίρμάϊστερ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ἐπιστατῶν, Διοικητὴς, προεστὼς, π. χ. συμποσίου, πόλεως, χώρας· ὡς τὸ συνώνυμον, σατράπης. Ἰσοκράτ. Πανηγ. — β'.) Ὅστις δέχεται, ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου στέλλουν ξένον τινὰ εἰς κατάλυσιν, κονάκι. Πολυαιν. Σ', 40. 1. 2) Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τὸ ζύγι, ἢ εἰς ζυγαστὴν τίποτε.

Ἐπισταλάζω, Μλ. -άσω, καὶ ἐπιστᾶλέω, = ἐπιστάζω.

Ἐπίσταλμα, ατος, τό. (ἐπιστέλλω) Πᾶν ὅ,τι παρήγγειλε, ἀπρόσταξε, διώρισε, εἰδοποίησε τις εἰς τινα διὰ ἐπιστολῆς, μὲ γραφὴν, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. Ἰταλ. νομμισιόνη· ἴτοι δὲ καὶ τὸ ἐπιστελλόμενον, ὅ,τι στέλλει τις εἰς τινα· δῶρον, χάρισμα, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε'.

Ἐπισταλτικός, κὴ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παραγγελίαν, ὁρδινίαν, στάλσιμον, ἢ γράφηται εἰς ἐπιστολὴν, νὰ δηλοποιῆται δι' ἐπιστολῆς. Ἐπρρ. ἐπισταλτικῶς.

Ἐπίσταμαι, Πρτ. ἠπιστάμην. παρ' Ὅμ. ἀναιξήτως, ἐπίστατο. Ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Πρτ. σχηματίζονται ὡς τὸ, ἵσταμαι. Μλ. ἐπιστήσομαι, Ἀόρ. ἐπιστήθην. Μέτ. ἀποβ. μετὰ μέσ. Μέλ. Γινώσκω, γνωρίζω καταλαμβάνω· εἶμαι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τι· μετὰ Ἀπρμφ. Ἢ παρ' Ὅμ. κυρία σημασ. τῆς λέξ., μετὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἀκριβῶς ἡ τοῦ οὐναμαι, ἰσχύω, εἶμαι ἱκανὸς, εἰς κατάστασιν νὰ πρέξω τι, ὡς ἐν τῷ ΕΙΔΩ, Β. α'. Ἰλδ. Φ, 320. Ὁδσ. Ν, 207. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ νοερᾶς ὀξυτήτος ἢ εὐφυΐας, ἀγχαφυΐας, συνέσεως, ὅθεν προαλήψει καὶ τοῦ, ἦσι φρεσίν, Ἰλδ. Ξ, 92. Ὁδσ. Θ, 240. ἢ τοῦ, ἔνυμῳ, Ὁδσ. Δ, 730. καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἐπιτηδειότητος, Ἰκανότητος· ὅθεν, προλήψει καὶ τοῦ, χερσὶν Ἰλδ. Ε, 60 — 2) Ἐντοῦθ. οἶδα, γίνομαι, εἶμαι εἰδήμων, μετὰ αἰτ. πεπίστ. ἔργων, Ἰλδ. Ψ, 705. Ὁδσ. Β, 117. Πολὺ δὲ εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται αὐτῷ καὶ κατὰ σημασ. τοῦ, καταμανθάνω, συνίημι, καταμανθάνω, στέφτομαι, λογίζομαι, παρατηρῶ. Παρ' Ἡροδτ. δὲ, 3, 140. 6, 139 καὶ ἀλλαχοῦ, Πιστεύω, νομίζω, στοχάζομαι· ἐν γένει, Ἔπεχω, προσηλόνω τὸν νοῦν, τοὺς διαλογισμούς, τὴν προσοχὴν μου εἴς τι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀττ. χρῶνται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. τῷ, ἐφίστημι νοῦν, καὶ τῷ ἐφίσταμαι μόνῳ παραλείπει τῆς Αἰτ. πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τὸ ἐπίσταμαι ἔστι κυρίως Ἰωνικὴ παρὰ τοῖς Ἀττ. διατηρηθεῖσα μέση διάθ. τοῦ ἐφίστημι, ἀντὶ ἐφίσταμαι, μ' ὅλον ὅτι ὁ Βτμ. δέχεται ἰδιαίτερόν τι πρωτότ., τοῦ ὁποίου τῆς ῥίζης ἀρκτικὸν στοιχεῖον, τὸ ἐπτ., καὶ σημαίνει τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι· δὲν ἀπέχεται ὅμως εἰς τί, πίστεις. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ, ἴσημι. Ἐξαιρέτως δὲ σημειοῦσθε περὶ αὐτοῦ. — 3) ὁ Μτχ. ἐνστ. ἐπιστάμενος, η, ον· ὡς ἐπίθτ. Νοητικὸς, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, ἠσκημένος, παρ' Ὅμ. μετ' Ἀπρμφ. τὰ πλείστα ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπ' ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ ποδῶν, Ἰλδ. Σ, 559. Εὑρηται δὲ προσέτι καὶ μετ' ἄλλ. γενν. πεπισταμένος πολέμοιο, φορμιγγος, ἀοιδῆς. καὶ Μ. τ. τ. Ἰλδ. Β, 611. Ὁδσ. Φ, 406. καὶ μετὰ ὀστκ. πεπιστάμενοι ἀκοντιεῖν Ἰλδ. Ο, 282. ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ, ἀνευπτωτικοῦ, Ἔμφρων, φρόνιμος, νουνεχής, συνετὸς, σώφρων, Ὁδσ. Ξ, 359. καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῇ Ποιητ. ὡς τὸ, ἐπιστήμων. (α) — 4) Ἐπρρ. ἐπισταμένως. Ἐπιτηδείως, νουνεχῶς, φρονίμως· πολλάκις δὲ συντάσσει αὐτὸ ὁ Ποιητ. καὶ κατ' ἐπίτασιν· εὖ καὶ ἐπισταμένως Ἰλδ. Κ, 265. Ὁδσ. Τ, 161. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Λογογράφοις.

Ἐπίστᾱξις, εως, ἡ. (ἐπιστάζω) Τὸ νὰ κάμνῃ, ἀφίνῃ τίς τι νὰ στάζῃ, σταλάζῃ ἐπί τι, προσέτι, μετέπειτα — 2) ἀμετβ. τὸ νὰ σταλάζῃ τι κατὰ συνέχειαν, ἐξαιρ. αἷμα ἐκ τῆς βλοῦς, μύτης. Ἱπποκρ. σελ. 80.

Ἐπιστασία, ἡ. = ἐπίστασις, ὡς τὸ ἔλασία, καὶ ἔλασις. Προσοχὴ Πολυβ. Β', 2. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

40. — 2) Ἐφορία, ἐπισκοπή, διοίκησις: Παρὰ Πλουτάρχ. Φροντίς· ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀξία, τὸ ὀψώνιον ἐπιτρότου, διοικητοῦ προεστῶτος ἐφορου. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. ε'. 2.

Ἐπιστάσιος, ὁ, οὗτος ἑρμην. ὁ Πλούταρχ. Ῥωμ. 17. τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπίθετον τοῦ Διός, Stator, παρὰ τὸ ἐφίστημι, Ὁ στήνων στερεά, στερεῶς ἱστανῶν ποιῶν, στηρίζων.

Ἐπίστασις, εως, ἡ. (ἐφίστημι) Τὸ νὰ ἵσταται, στήνῃ, βάλῃ τίς τι νὰ στέκηται στερεά· τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, ἐμποδίζῃ, κάμνῃ τι νὰ παύῃ, σταματᾷ· τοῦ νὰ χύνηται ἢ νὰ κινῆται· τὸ νὰ ἐμφράττῃ, στουπόνῃ τί που. ἀπόστασις αἵματος, οὐρου. — 2) (ἐφίσταμαι) Τὸ νὰ ἵσταται, στέκηταί τις, διατρίβῃ, ἀργοπορῇ που εἴς τι, ἐπί τι· στάσιμον, ἀργοπορία· ὀδενβ.) Ἐπιστασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιστάτης, νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστασίαν εἴς τι· προσοχή, ἔρευνα, παρατήρησις· φροντίς, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια. μὲν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ. Θρφρστ. εἰς ἐπίστασιν ἄγων Κάμνω τινὰ προσεκτικὸν εἴς τι. Πολβ. — γ'.) Ἐπιστασία, ἐφορία, ἡγεμονία. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ'. 26. ητοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασινα.—Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἀρχηγοῦ.

Ἐπισταταία, ἡ. (ἐπιστατεύω) = ἐπίστασις, 2. γ'.

* Ἐπιστατεῖον, ἰδε ἐπιστατητέον.

Ἐπιστατεύω, καὶ ἐπιστατέω, Εἶμαι ἐπιστάτης εἴς τι, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν ἢ φροντίδα περίτινος· μετὰ γεν. μεπιστατῶ τοῦ εἶναι· Εἶμαι ἐπιστάτης, διωρισμένος νὰ φροντίζω εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. — 2) Προεστῶς ἢ πρόεδρος, ἔξαρχ. εἰς συγκλήτους ἐκκλησίας, ἔθνοσυνελεύσεις, εἰς ἀρχαιρεσίας· Ἄρχηγός, ἐξουσιαστὴς ἀνθρώπων ἢ τόπων· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτικ. εὖ σπανίως. Vack diabr. σλ. 87. — 3) Εἶμαι παρών ἐν ᾧ γίνεταί τι. μετὰ δοτ. μπιστατεῖν τοῖς μαθήταις, Πλούταρχ.

Ἐπιστατέω, ἰδε ἐπιστατεύω.

* Ἐπιστατή, ἡ = ἐπιστάτης, σημρτ. 5. Σχλστ. Ἀρστφ. Ὄρν. 436.

Ἐπιστάτηρ, ῆρος, ὁ = ἐπιστάτης.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ. (ἐφίσταμαι) κυρίως, Ὅστις προτέρχεται, ὅστις ἵσταται στέκεταί που παρὼν ἢ πλησίον· οὗτω κεῖται ἁπλῶς ἐν Ὀδσ. Ρ, 455. ησάς ἐπιστάτην τὸ κοινὸν. παρ' ἡμῖν, Ὅστις δὲν σὲ ἀφίνει ἀπὸ τὸ κοντόν μὲ τὰς παρακαλέσεις του, μὲ τὰ ζηνουλεύματα του — 2) Ὅστις ἐν μάχῃ παρατάξει ἵσταται ὀπισθέν τινος· ὡς τὸ παραστάτης, Ὁ πλησίον, καὶ, προστάτης, Ὁ ἔμπροσθεν ἄλλου πολεμιστοῦ ἱστάμενος — 3) Προεστώς, ἔφορος, προστάτης, ἄρχων, ἀρχιστράτηγος, ἡγεμών — β'.). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο εἷς τῶν Πρυτάνεων, ὅστις εἶχε μίαν μόνην ἡμέραν τὴν φροντίδα περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἦτον ἔφορος εἰς τὰ δημόσια ἔργα, οἰκοδομάς, ὁδοστρωσίας ἢ ὁδοποιήσεις, ὑδραγωγεῖα, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1, σλ. 218 — 4) = ἐπιστήμων, Πλάτ. — 5) = ἰνιοχεύς, Ὁ λέβης, τὸ χάλκωμα εἰς τὸ ὁποῖον βράζουσι, ζεσταίνουν τὸ νερον εἰς τοὺς λουτροὺς, ἄλλως χαλκεῖον λεγόμενον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 436. καὶ Σχλστ. ἀπ' ἄλλους δὲ θερμοῦ ἢ ἐκ πηλοῦ εἰδώλιον τοῦ Ἡφαίστου, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τῆς ἑστίας, παρεστιός· παρβλ. Causaub. ἐν Θεοφρστ. Χρακτ. 9. κατὰ Boeckh. ἀν. ἐπιγρ. 1. σλ. 20 = ὑποστάτης, ὑπόστατον. Τρίπους κρατῆρος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐτίθετο τὸ κρατῆρ, τὸ κρουνήρι. (ε)

* Ἐπιστατέον, θετ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐπιστατέω. Πρέπει νὰ προστάξῃ, προστάξωσι κτλ.. Πλάτ. Πολ. 3. σλ. 401. Β. ὅπερ ἀνάγκη. ἐν τισι χειρῥγρ. ἐπιστατέον, πρβλ. Lobeck Φρυγ. σλ. 766.

Ἐπιστατικός, ἡ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιστάτην, ἢ εἰς ἐπιστασίαν, — 2) Ὅστις στέκεται. Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 18. Ἐπῤῥ. ἐπιστατικῶς.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ. Θηλυκὸν τοῦ ἐπιστάτης. (ε)

Ἐπίστατον, τό, = ἐπιστάτης, σμρ. 5.

Ἐπιστεγάζω, Μλ. -άσω (στέγη) Σκεπάζω τι μὲ στέγην, σκεπαστήν, π. χ. οἶκον καὶ τ. τ. Ἀθην. σελ. 529.

Ἐπιστειβάζω, Μλ. -άσω (στείβω) Πατῶ ἢ κτυπῶ μὲ τὸ ποδάρι ἐπί τι — 2) μετβτ. Πατῶ τι, μέπιστ. τόποις Σφελ. Oid. R. 56. Περιπατῶν, διαβαίνων πατῶ που· πατῶ σφιχτά, στειβάζω τόπον τινά, τὸν κάμνω σφιχτὸν — β'.) τρπ. Ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι νὰ κάμω τίποτε. Ὀρφεὺς Ἀργον. 941. μεπιστείβειν ἔργοισι.

Ἐπιστείριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τὴν στείραν πλοίου, τὸ σύνηθ. ἰταλ. καρίναν.

Ἐπιστείχω, (στείχω) Πορεύομαι, πηγαίνω, περιπατῶ προσέτι που, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιστέλλω, Μλ. -ελῶ (στέλλω) Στέλλω, στέλνω τί που, πρὸς τινα· προστάζω, ὁηλοποιῶ, παραγγέλω, μηνῶ τι εἰ ἀπεσταλμένου ἀνθρώπου ἢ διὰ γράμματος· ἐν γένει, Εἰδοποιῶ, παραγγέλνω, εἰδῶ ὁρδινίαν, διορίζω, προστάζω· ἔτι δὲ, στέλλω πρός τινα· στέλλω πρός τὰ ἔξω· μηνῶ διά τινος κήρυκος· ἐντέλλομαι, παραγγέλλω διατάζω εἰ ἐπιστολῆς, εἰδοποιῶ ἀναφέρω. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Παραγγέλλω ὁρδινιάζω, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Διατάττω, ὁ ἐστὶ, κάμνω τὴν διαθήκην μου. Ξενοφ. Ἀναβ. Κ'. καὶ Ἑλλ. Α'. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. γράφω ἐπιστολάς, Δγν. Λρτ. παρβλ. ἐπιστολή — 2) = συστέλλω, Τραβῶ ἐπάνω, συνάγω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται κατὰ γῆς, διὰ νὰ περιπατήσω ἐλευθερώτερα. ἠφάρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν ἡ Ἀναλεκτ. Β'. 461. Ἐστήκωσε, συμμάζωξε τὸ φόρεμα εἰς τοὺς ὠμους.

Ἐπιστενάζω, Μ, άξω. = ἐπιστενάχω.

* Ἐπιστεναχίζω, Μλ. -ίσω = ἐπιστενάχω. Ἡσὸ. Θγν. 843.

* Ἐπιστενάχω = ἐπιστένω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. σημ. ἐπιστενάχομαι, Ἰλιὰδ. Δ, 154 (ε)

* Ἐπιστένω, Μλ. -ενῶ (στένω) Στενάζω, ἀναστενάζω, πυκναστενάζω προσέτι, διότι, ἐναυτῷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσὸ. Θγν. 679.

Ἐπιστεφανόω, (στεφανόω) μετὰ αἰτ. Στεφανόω. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. 4. 168.

Ἐπιστεφής, ὁ, ἡ. (ἐπιστέφω) ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐν τῇ συντξ. κρατῆρας ἐπιστεφεῖς οἴνοιο, Κρατῆρας γεμάτους ἕως εἰς τὰ χείλη, ὁηλ. τοσον γεμάτους ὥστε τὰ χείλη περιστεφανόνει, εἶναι ὡς στέφανος ὁλόγυρα εἰς τὸν οἶνον. Ἰλιὰδ. Θ, 232. Ὀδσ. Β, 431. Ἄλλοι δὲ ἑρμηεύουσι· τόσον γεμάτους, ὥστε ὁ οἶνος φαίνεται ὅτι ἵσταται ὑπεράνω τῶν χειλῶν τοῦ κρατῆρος καὶ σχηματίζει εἶδος στέφανον. Ὅτι δὲ ὁ λόγος ἐναυτῷ οὐκ ἔστι περὶ ἀκροστεφοῦς κρατῆρος, ὁηλοῦται ἐκ τοῦ ἀμέσως μαρτυρ. ἐν τῇ Ὀδσ. ἀστεῖσαντο κρητῆρας ἐπιστεφεῖς οἰνοιο καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ στεφανώνωσι μὲ ἄνθη τὰ οἰνοφόρα ἀγγεῖα ἦτον ἄγνωστος ἐπὶ Ὁμ. Ηιρ Ἀχλ. λψ. 9. ἐπαναλείβεται ἀ νήτος Θάσος πύλης ἐπιστεφὴς ξεμάτη μὲ ἄκρη. Ἡ σημσ. στεφανωμένος δὲν εὑρίσκεται οὐδαμοῦ.

Ἐπιστέφω, Μ. ψω. (στέφω) κυρίως, Περικυκλόνω, τυλίγω τι μὲ τίποτε ὡς μὲ στέφανον, στεφάνι. Παρ' Ὁμ. πανταχοῦ κατὰ μέσ. διάθ. ἡκρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖσιν Ἐγέμισαν τὰ κρουνήρια μὲ κρασὶ ἕως εἰς τὰ χείλη, τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν βίτσα, βίτσα, Ἰλιὰδ. Α, 470. Ὀδσ. Δ, 148, καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. ἐπιστεφής. — Μεταφ. ἡχοάς ἐπιστέφω τινὶ Χύνω οἶνον εἰς θυσίαν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τινός ὁλόγυρα· τιμῶ τὸν τάφον μὲ τοιοῦτον περιχύσιμον τοῦ οἴνου ὡς νὰ τὸν ἐστεφάνωνα ὁλόγυρα. Σφελ. Ἠλ. 441. ἡ σημσ. στεφανόνω οὐδαμοῦ εὑρηται.

* Ἐπιστεώντας, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. ὑποτκ. τοῦ ἐπίσταμαι ἀντὶ, ἐπίστωνται.

* Ἐπίστη, β'. ἑνικ. προσ. ἐνεστ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι.

Ἐπιστηθίζομαι, Μ. -ίσομαι, (στῆθος) Ἀκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιστήθιος, ὁ, ἡ. (στῆθος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπὶ τὸ στῆθος.

Ἐπιστηλόω, Μ. ώσω. (στηλόω) Βάλλω στήλην, στῆλον ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ στήλους. Λε. Τριτ. 92.

Ἐπίστημα, ατος, τό. (ἐφίστημι) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται, στήνεται, ἢ ἐβάλθη, ἐστήθη ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ στῆλος, πέτρα κλ. τ. τ. βαλμένος ἐπάνω εἰς τάφον. Πλατ. Νμ. 12. σλ. 958. Ε.

Ἐπιστήμη, ης, ἡ. (ἐφίστημι,) Προσήλωσις τῆς προσοχῆς εἴς τι, ἢ περί τι σύνταξις καὶ σπουδή, ἢ ἐνέργεια καὶ ὁριστηριότης. Ἐπιμέλεια, σπέψις, μελέτη. νὰ δὲ μὴ μεμαθηκαι προλάβανε ταῖς ἐπιστήμαις Ἰσκ. — 2) (ἐπίσταμαι) Τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι, ἢ γιγνώσκειν· γνῶσις πράγματος τινος ἀκριβὴς· τέχνη, ἐξιστηθεὶς ἐπιτηδειότης κληθῆναι καὶ ἐπιστήμαις περάσαντας ἀρίστους. Ξεν. Ἱερ. 2, 2, 2. Λεγομένοις, ἐννοίαι, ἔφωρίς νοερά. Παρὰ Πλάτ. δέ, Ιρτλ. σλ. 412, Α. καί, ἐπιστήμεσι καὶ μὴ ἢ γε ἐπιστήμη μηνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἑπομένης τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου καὶ οὔτε ἀπολειπομένης, οὔτε προδεύσης· ὡσὶ δεῖ ἐμβάλλοντας δὴ τὸ ε, ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν.

Ἐπίστημι. Ἰων. ἀντὶ ἐφίστημι.

Ἐπιστημονικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς ἐπιστήμην· τὸ εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπῤῥ. ἐπιστημονικῶς.

Ἐπίστημος, ὁ, ἡ = ἐπιστήμων. Ἱππ.

Ἐπιστημοσύνη, ης, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιστήμη· εὑρηται μέντοι καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις. Δγν. Λρτ. 4, 13. παρὰ τό

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπίσταμαι). Δόγιος, συνετός, νουνεχής, Ὀδσ. Π, 347. Ὅστις γνώσει, ηξευρει τι καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν· εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. τινός καὶ πρός τι. Ἐπῤῥ. ἐπιστημόνως.

Ἐπιστηρίζω, Μ. ξω (στηρίζω). Στερεόνω, ἀκουμβῶ, στηλόνω, βάλλω τι στερεὸς ἐπάνω. Παθ. ἐπιστηρίζομαι, Στηρίζομαι, στηλόνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπί τι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοτ.

* Ἐπιστητέον, θετ. ἐπῤῥ. ἡ ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐπίσταμαι, Πρέπει νὰ ἠξευρῃ τις κλ.

Ἐπιστητικός, ἡ, όν. Κλήμ. Στρωμ. Β'. 17. ἠξεῖς ἐπιστητικήν. Εὐφμια, τό Ιταλ. ταλέντο, εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ, νὰ ἠξευρῃ τίς τι καλὰ

Ἐπιστητός, τή, τόν. (ἐπίσταμαι). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ εἰς νὰ γνωσθῇ, ἠξευρῃ· πᾶν ὅ,τι ἠξευρῃ τις. τὸ ἐπιστητὸν, μὲ τὸ ἀκρίβειαν· ἐπιστήμη.

Ἐπιστιγμή, ῆς, ἡ. Στιγμή· τὸ κοινὸν πέργα, Ιταλ. πούντα, ξεμόνι, βαλμένη ἐπάνω που παρὰ τό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπιστίζω, Μλ-ξω (στίζω). Κάμνω στιγμὰς ἐπάνω εἰς τι, σημαδεύω τι μὲ στιγμάς.

Ἐπιστίλβω, Μλ-ψω (στίλβω). Λάμπει, φαλλίζει τι, ῥίπτει λαμψιν ἐπάνω, πλησίον που. Πλούταρχ. Δίσ. 28. ἡχρώμα οἰνωπὸν ἐπιστίλβοντες.

Ἐπίστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ἰωνικ. ἐφέστιος. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν ἑστίαν, παραστίαν, ἢ εἰς τὸν οἶκον· οἰκιακός, ἀπιτάτικον· ἐξαίρ. ἀνθρωπος, τὸν ὁποῖον δέχεται εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν κατοικίαν του ὡς φίλον. Ἡρόδ. 1, 35. «Ζεὺς ἑπίστιος» ὡς τὸ, ξένιος. Ἡρότ. 1. 44. — 2) τὸ ἐπίστιον ὡς οὐσιαστ. παρ' Ὁμ. Τόπος πλησίον τῆς θαλάσσης ἐστεγασμένος, μὲ σκεπαστήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο δεμένα εἰς παλούκια τὰ παράβια, ὅταν δὲν τὰ μετεχειρίζοντο, ἀλλὰ τὰ ἐτραβοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Ὀδσ. Ζ, 256. ἄλλως δὲ νεώσοικος, καὶ νεών, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. νεωρίου λεγόμενος. - β') παρ' Ἡρότ. 5, 72, 75. Οἰκία ὁμοῦ μὲ ὅσα κτήνη εἰς αὐτήν, μὲ ὅλους τοὺς οἰκιακούς.

Ἐπίστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Πᾶν ὅ,τι κεῖται, πέκεται, εὑρίσκεται σεμένον, βαλμένον κατὰ στίχον ἤτοι εἰς τὴν ἀρόσιν, ἀροσιασμένον. Ἐτυμολ. Μ. πεπίστιχες φυτείαι.

Ἐπιστοβέω, Μλ. -ήσω (στοβέω). Χλευάζω περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ, 663. καὶ Δ. 1725.

Ἐπιστοιβάζω, Μ. άσω (στοιβάζω). Ἐπισωρεύω, σωρόνω ἀπ' ἐπάνω, στοιβάζω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Ἐπιστολάδην, Ἐπίρ. (ἐπιστέλλω, σμρ. 2.) Ἀνασκορπισμένα, μὲ τὰ φορέματα τραβηγμένα ἐπάνω καὶ ζωσμένα εἰς τὸ ζωνάρι διὰ νὰ μὴ μπερδεύονται κάτω. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 287. συνήθ. ἀνεπιτηδείως. (β)

Ἐπιστολεύς, ἑώς, ὁ (στόλος). Ὑπουλαίαρχος, δευτερεύων τοῦ ναυάρχου, τὸ ἰταλ. βίτσε ἀσμιράλης. Σνφ. - 2) (ἐπιστολή). παρὰ τοῖς ὑστέροις, Γραμματοφόρος, γραμματοκομιστής.

Ἐπιστολή, ἡ (ἐπιστέλλω). Πᾶν ὅ,τι στέλλεται πίσω, πρός τινα διὰ μέσου ἀνθρώπου τινός· περιγγελία, προσταγή, εἴδησις διδομένη, γινομένη διὰ ζώσης φωνῆς· ἐν γένει, παραγγελία, προσταγή, ἀπλώσις τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως τινος πρός τινα, Wess. ἐν Ἡρότ. 4, 10. Valck. ἐν Ἱππ. 858 Ἔτι δὲ καὶ ἡ τελευταία ἀπαξάπαξ διαβήτη. Συνήθως δὲ, γραφή, γράμμα, τὸ ὁποῖον γράφομεν, στέλλομεν πρός τινα· ὡσαύτως καὶ πληθ. ἐπιστολαί, ἀντὶ ἐπιστολή. Schaef. ἐν Πλτχ. 6. σλ. 446.

Ἐπιστολιαφόρος, ὁ, ἡ, = ἐπιστολιοφόρος, Σνφ.

Ἐπιστολίζω, Μλ. - Ισω (στολίζω). Στολίζω, φοραίνω τινά. Σχολ. Λυκόφρ. 230.

Ἐπιστολικός, ἡ, όν (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἰς ἐπιστολήν, πρὸς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς ἐπιστολήν, ὑπόθεσις τῆς ἐπιστολῆς· ὅ,τι εἶναι ἔγγραφον, γραμμένον «συνήμμενα ἐπιστολιμαῖα.» Στρατήματα εἰς τὸ χαρτὶ μόνον γραμμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουσι πραγματικῶς· τῶν ὁποίων ἡ ἀρχιστράτηγος μόνον εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὀνομάζεται μέν, δὲν στέλλεται ὅμως. Δμσθ. Φλ. 1. σλ. 45, 12. «κατηγορία ἐπιστολιμαίου.» Ἐγκάλεσμα ἔγγραφον. Δίων Κάσ.

*Ἐπιστολιογράφος, ὁ, ἡ = ἐπιστολογράφος· παρὰ τὸ

Ἐπιστόλιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιστολή, ἐπιστολίτσα, γραμίτσα, γραμματάκι· τὸ ἰταλ. βιλιέττο. τὸ αὐτὸ. ῥαβάσι· Πλουτ.

Ἐπιστολιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει που, πρός τινα ἔγγραφους ἢ διὰ στόματος προστάγας, παραγγελίας, διαταγάς. - 2) ὡς οὐσιαστ. = ἐπιστολεύς, Ὑπουλαίαρχος. β') ὅστις φέρει ἐπιστολάς, γραφάς· γραμματοκομιστής· ἐν γένει· ὅστις φέρει που πρός τινα προστάγας.

Ἐπιστολογραφικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἀνήκει εἰς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπιστολάς, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. κορρεσπονδέντης γραμματικός, ὁ ἐπιστολογράφος, Γραμματεύς, τὸ ἰταλ. σεκρετάριος. (α)

Ἐπιστομίζω, Μ. Ισω, Ἀττ. ίῶ (στόμα). Δαμάζω καὶ ἡνιοχῶ ἵππον δυνάμει τοῦ ἐπιστομίου, μεταχειριζόμενος τὸ ἐπιστόμιον εἰς τὸν χαλινόν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 18. Μεταφορ. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, στουπώνω τὰ στόματον, τὸν ἀποστομόνω· ὅθεν ἐν γένει, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, καταπραΰνω τινά. - 2) ἐπὶ αὐλητῶν· ἐπιστομίζω ἐμαυτόν» Λαλῶν τὸν αὐλόν, φλοέραν, μεταχειρίζομαι τὸν χειλιοτήρα διὰ νὰ ἀπούσῃ τι γλυκύτερος ὁ ἦχος ψφορβειᾶ καὶ αὐλοῖς ἐπιστομίσας ἑαυτόν». Πλτχ. Συμ. 7, 8. ἰδὲ φορβειὰ - ἐν γένει, Βουβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· μετὰ αἰτ. Ἀρστ. Ἱππ. 852. - 3) Κάμνω τινὰ περιπατοῦντα ἢ τρέχοντα νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, προύμυτα, ἐπάνω εἰς το στόμα πόπως τὸν τρέχοντα ἐπισχών ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ.

Ἐπιστόμιον, τὸ· καὶ ἐπιστόμισμα, ατος, τὸ (ἐπιστομίζω, στόμα). Τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλομεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. - 2) Ὁ ψιμὸς ἢ κημός, ἤτοι τὸ ἀπὸ σίδηρον, ἢ ἀπὸ λωρί χοντρὸν κατεσκευασμένον βαθουλὸν καὶ τρυπητόν, καφασωτὸν πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον περιλείπουν τὸ στόμα τοῦ ἵππου ὅταν συνεθίζῃ νὰ ἀγαλαίνῃ, ἢ καὶ ἄλλων ὀηθτικῶν ζώων. - 3) Τρπε. Παυσήματα πρᾶγμα τὴ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποστομόνομεν βουβαίνομεν, κάμομεν τινὰ νὰ σιωπήσῃ· ὅθεν γενικῶς, ἐμπόδιον μὲ κάθε τρόπον ἢ μέσον. - 4) Στούπωμα, μὲ τὸ ὁποῖον στουπώνομεν τὰ στόμια ἀγγείων, ἄλλως ἐπιτόνιον καὶ στρόφιγξ, ἰδὲ ταῦτα.

Ἐπιστομίς, ίδος, ἡ = ἐπιστόμιον. ἰδὲ περισπωμίς, καὶ ἐπιστομίζω.

*Ἐπιστόμισμα, τὸ = ἐπιστόμιον.

Ἐπιστοναχέω, Μλ. -ήσω (στοναχέω) = ἐπιστένω· ἐπὶ τοῦ βαθέος θορύβου τῶν θαλασσίων κυμάτων, Ἰλδ. Ω, 79.

*Ἐπιστονάχίζω = τῷ προηγ.

*Ἐπιστορέννυμι, συγκρ. ἐπιστορνυμι καὶ ἐπιστρώννυμι, Μλ. - ώσω (στορέννυμι, ἀμλ.) Στρώνω, ἁπλώνω τι ἐπάνω που, ἢ εἰς τι.

*Ἐπιστρατάομαι, Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπιστρατεύω.

Ἐπιστράτεια, ἡ. Ἐκστρατεία κατά τινος. Ἡρόδοτ.

*Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ = ἐπιστρατεία, παρὰ τὸ

Ἐπιστρατεύω, Μ. εύσω (στρατεύω). Ἐκστρατεύω, εὐγαίνω, κινῶ μὲ στράτευμα ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Πολεμῶ τινα, Valck. ἐν Φοιν. 292. ἐξαίρ. κατὰ μεσ. διάλ. χρήσιμον.

*Ἐπιστράτηγος, ὁ (στρατηγός). Ὁ δευτερεύων στρατηγός, τὸ ἰταλ. γενεράλης λόγοτενέντε, ἑλλ. Général lieutenant, Στρβ. (α)

*Ἐπιστρατηίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐπιστρατεία, Ἡρότ.

Ἐπιστρατοπεδεία, ἡ. Στρατοπέδευμα ἀπέναντι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Πολύβ. παρὰ τὸ

Ἐπιστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρύ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάλ.

Ἐπιστρεφής, ὁ, ἡ, = ἐπιστρεπτής· ἀμφβ.

Ἐπιστρεπτικός, ἡ, όν (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ στρέψῃ ἢ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ στρέψῃται, γυρίζῃ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικὸν εἰς τι· ὅ,τι δύναται νὰ ἐνεργῇ ὥστε νὰ συνέρχηται τις εἰς ἑαυτόν· νὰ μεταβάλληται. Ἐπῤῥ. ἐπιστρεπτικώς.

Ἐπιστρεπτέον, δετκ. Ἐπίῤῥ. ἢ ἐπθ. ῥητ. τοῦ ἐπιστρέφω. Πρέπει νὰ ἐπιστρίψῃ, ἐπιστρίψῃ, γυρίζῃ, γυρίσῃ τις ὀπίσω, κλ.

Ἐπίστρεπτος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ στρέφηται, γυρίζῃ πρὸς αὐτό, ἕλκει τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κάμνει νὰ στρέψῃ τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του εἰς αὐτό· ὅθεν, ἐκπρεπές, ἀξιοθέατον, προσοχῆς ἄξιον, καλόν, εὐτυχές. Αἰσχύλ. Χοηφ. 347. καὶ Ἱκέτ. 975. «ὥρα ἐπίστρεπτος βροτοῖς.» «πέπλος ἐπίστρεπτος κόραξ.» Μαθηματ. Παλ. σελ. 259.

Ἐπιστρέφεια, ἡ. Προσοχή, φροντίς, φρόνησις, ἐπιμέλεια, ἀκριβεία, σκέψις, μελέτη· παρὰ τὸ

Ἐπιστρεφής, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέπει τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του πρός τι· ὅθεν, προσεκτικός, φροντιστικός, ἀκριβής, στοχαστικός, φρόνιμος, προβλεπτικός, πανοῦργος, ἀγχίνους, ἐξύνους. - 2) Ἐπιμελής, ἐκτενής, παυσάμενος· ἀνάπαυτος. - 3) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἑστραμμένον, γυρισμένον ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· λυγισμένον, καμπύλον, στραβόν. Ἐπῤῥ. ἐπιστρεφῶς, Ἰων. ἐπιστρεφέως. Προσεκτικῶς, ἀκριβῶς, συνεχῶς, συνεπῶς. Παρ' Ἡρότ. 1, 30. πείρετο ἐπιστρεφέως» Ἡρώτησε μὲ μεγάλην προσοχήν, ἐλπίδα, μὲ μεγάλην ἔμφασιν, ἀνυπόμονος νὰ ἀκούσῃ ἀπόκρισιν κατὰ τὴν εὐχήν του· παρβλ. ἐπιστρέφω, σημ. 4. καὶ ἐπίστροφος.

Ἐπιστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρέφω, γυρίζω· ἕλκω τι εἰς ἢ πρός τι, Ἰλδ. Γ, 370. (καὶ ἀλλοῦ αὐδαμοῦ, οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ.) «πίστρ. τὸ νάημα εἰς τὸν Τρῶα, γυρίζω τὴν προσοχήν μου εἰς τίποτε, Θεογ. «πέπιστρ. τὰς ὄψεις εἰς ἐμαυτόν» Ἕλκω τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων ἐπάνω μου, κάμνω νὰ μὲ κυτάζουν ὅλοι - β'.) Στρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Μεταφορ. Γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὴν πλάνην του, τὸν φέρω εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς θεογνωσίαν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν ὥστε νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἐλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του· μεταβάλλω τὴν γνώμην του. Γυρίζω, λυγίζω, πολλὰ καμπύλον, στραβόν. 2) Μέσως, ἐπιστρέφομαι, μετὰ ἀορ. παθ. Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· ὅθεν, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στρεφογυρίζομαι, κυτάζω ὁλογυρόμου· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι. Ὁμ. Ἴλ. 27. 10. καὶ μετὰ αἰτ. ψγαίαν ἐπιστρέφηται» Περιφέρεται εἰς τὴν γῆν, καὶ ὑποβεβλημένην ἔννοιαν περιεργείας, παρατηρήσεως, ἐρεύνης. Ἡγδ. Θγν. 753. Θεογν. 548. παρβλ. ἐπιστρωφάω. - β'.) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἐρχομαι, πηγαίνω· ὀπίσω· γυρίζω καὶ κυτάζω ὀπίσω· ὅθεν γ'.) Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ μέρος διὰ νὰ ἐνταξω, παρατηρήσω τι· ἀρα πρόσεχω εἴ τι, εἶμαι ἔμφρων τις, φρονίζω, μοὶ μέλει περίεστι· μετὰ γεν. καὶ μετὰ ποὺ, ἐπί τινι· Στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω ὀπίσω, στρεφογυρίζομαι. Δημοσθ. Φιλιπ. Δ'. «οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων» ἔτι δὲ καὶ αἰτ. μόνη, Θέογ. 440. εἰ καὶ ὑπὸ τοῦ Jac. ἐν Ἀνθ. Παλατ. 557. ἀμφιβαλλόμενοι. - δ'.) Πατελλώ ἤτοι ποιεύω που· ὡς ὁπόσας χεῖρας ἐπιστρέψεται. Σνφ. Οἰκ. 4, 18. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπιστρέφομαί τι. - 3) Ἀμπτβ. Τρέπομαι που ἢ πρός τι, Στρ. Τρ. 566. ἐπὶ τοξευτοῦ τρεπομένου πρὸς τὸν σκοπόν, νυστάζω· δύναται μέν τοι ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ στρέφομαι, γυρίζω πρός, τὸ μέρος· ἐν γένει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρέφω, γυρίζω πρός ἤ εἰς τό ἄλλο μέρος, Ἡρόδ. 2, 104. καὶ' ἃ πάντα δύνανται ἀκαπληρώτως διὰ παῦ, ἑαυτόν. — 4) Μτχ. παθ. Πρακμ. ἐπεστραμμένος, η, ον = ἐπιστρεφής, σημσ. 2. κατά σημσ. ἐπιστρ. Ἐστενής, τύντονος, αὐστηρός, σοβαρός, σπουδαῖος, ἐμφατικός, »λόγοι ἐπεστραμμένοι«. Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 160. 8, 62. παρβλ. ἐπιστροφή.

Ἐπιστρεφῶς, Ἐπρρ. τοῦ ἐπιστρεφής, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπίστρογγύλλω, Μλ. -υλῶ (στρογγύλλω). Στρογγυλεύω, κάμνω τι στρογγύλον, στρογγυλόν, στρόγγυλον. Νίκανδρ. Θηρ. 514.

Ἐπιστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον στρέγγυλα, στρογγυλωμένον.

Ἐπιστροφάδην, Ἐπίρ. (ἐπιστρέφω). Στρεφόμενος, γυρίζωντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρός ὅλα τά μέρη· ὁ Ποιητ. συτάσ. τήν λεξ. τῷ κτείνειν καὶ τύπτειν μόνῳ. Στρεφόμενος πρός ὅλα τά μέρη καὶ κτυπῶντας. Ἰλ. Κ, 483. Φ, 20. Ὀδσ. Χ, 308. Ω, 184, ὅπου ἄλλοι ἀντί τοῦ ἐπιστρεφῶς, Μέ ἔμφασιν, δεινότητα, ἐκλαμβάν. τήν σημα. Τό δέ, »ἐπιστροφάδην βαδίζων« Πηγαίνω, περιπατῶ, περιφέρομαι εἰς ὅλα τά μέρη. Ἔμ. Ἐρμ. 210. (g)

Ἐπιστροφεύς, έως ὁ κυρίως, Πᾶν ὅ,τι στρέφει, γυρίζει, στρεφογυρίζει τίποτε, ὅπου, ὁ πρῶτος εἰς τόν λαιμόν, ἤτοι ἀπό τά κόκαλα τοῦ λαιμοῦ σπονδύλοι, »τῶν δέ σπονδύλων ὁ μέν πρῶτος, ὁ τόν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεύς ὀνομάζεται«. Πλδ. 2, 131.

Ἐπιστροφή, ῆς, ἡ. Τό νά στρέφῃ, γυρίζῃ τίς τίποτε, πρός τι ἤ εἴς τι μέρος· στρέψιμον, γύρισμα· ὅθεν 2) ἀπό τῆς μετ. διαξ. Γύρισμα ὀπίσω· »ὑποτέλεσμα, τέλος. Πολυβ. 22. 2) Προσοχή, φροντίς, παρατήρησις, αἴσθησις, κατανόημα, σκέψις· νουθέτησις, παραίνεσις· παιδεία, τιμωρία. – Ἐκτέλυσις, τουρκβ. κόνευμα »ἐπιστροφαί ὡμάτεων« Κατάλυσις φιλοξενίας εἰς τίνα οἶκον, Αἰσχλ. Εὐμ. 518. Φιλ. λῳ. 234. ἐν γένει, Διατριβή, κατοικία. – γ'.) Παθαίνοντες ἔνταξις, δεινότης, αὐστηρότης, στριφνότης, πυκνότης, ἄτεια, τῇ χαλαρότητι, χαυνότητι, μαλακότητι, ἀνέσει· ὡσαύτως καί ἐπί ἐγγράφου λόγου ἤ συγγράμματος.

Ἐπιστρόφησις, εως, ἡ. Ἐπιμέλεια, ἤτοι τό νά ἀνακατόνηται, νά ἔχῃ νά κάμῃ τις μέ πολλούς, μέ διαφόρους ἀνθρώπους· νά διατρίβῃ που, εἰς τινα τόπον· διατριβή. Στοβ. Φυσ. σελ. 94. Η. Δωρικ. »ἐπιστροφάτειες αἱ κατά τόν σύμπαντα κόσμον«.

Ἐπιστροφία, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ στρέφουσα, ἀνακάμπτουσα τάς καρδίας. Παυσαν. Ἀττικ.

Ἐπιστροφίδες, ων, αἱ· κατ' Εὐστάθ. καὶ Ἡσύχ. Συνεστραμμέναι, στρεφογυρισμέναι τρίχες, κατσκωμένα, κατσαρωτά μαλλιά.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Ὅστις συναναστρέφεται, ἀνακατόνεται, ἔχει ὁσοληπίας μέ τούς ἀνθρώπους »ἐπίστροφος ἀνθρώποισιν«. Ὀδσ. Α, 177. ἐξ ἐναντ. Θ, 163. »ἐπίστροφος ὁδοῖσιν« Ὅστις ἐπεστατεῖ εἰς τάς πραγματείας, εἰς τά φορτία, δίδει προσοχήν εἰς αὐτά· ἔπου ὅμως ὁ Wolf, ἐπίσκοπος ἀναγινώσκει. Τά δ' ἄλλα συμφωνεῖ ἡ σημα. τῆς λεξ. παντοχοῦ τῇ ἐπιστροφῆς· ἐξαιρ. α') Ὅστις στρεφογυρίζεται, ξαναγυρίζεται· ὅ,τι εἶναι ἐπιλαμπές, γυρτόν, λιγυσμένον. – β'.) Ὅστις καταλύει, κενώνει, διατρίβει κατοικεῖ που. – γ'.) προσεκτικός, ἔμφρονος, ἐπιμελής, ἀκριβής. Ἐπρρ. ἐπιστροφως. – 2) κύρ. ὄνομ. Ἰλδ.

Ἐπίστρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐστρώθη, ἁπλώθη, ἐβάλθη, ἐρρίφθη, διατορπίσθη ἐπάνω εἴς τι· παρά τό

Ἐπιστρώννυμι, καί ἐπιστρωννύω, Μ. ώσω (στρώννυμι, ἀνμλ.) = ἐπιστορέννυμι, Στρόνω, βίπτω, σκεπάζω, διαστορπίζω, βάλλω, ἁπλόνω, ἀνοίγω τι ἐπάνω που. Δουκιαν. »ἐπιστρωννύουσι τήν γῆν κηφῆνες«.

Ἐπιστροφάω, Μλ. -ήσω (στροφάω) ποιητ. ἀντί ἐπιστρέφω, ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ μόνον ὡς τῇ μέσ. διαξ. τοῦ ἐπιστρέφομαι, μετά αἰτ. Ἔρχομαι, συχνάζω πρός τινα ἤ εἰς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι, »θεοί ἐπιστρωφῶσι πόληας« Ἐπισκέπτονται τάς πόλεις, ἔρχονται, πεηγαίνουν, καταλύονται, κοιεύουν εἰς αὐτάς, Ὀδσ. Ρ, 486. Τμ. Ἐρ. 44. ὡσαύτως καί παρ' Εὐρπδ. Μηδ. 661. »ἐπιστρω. πέδον γῆς τῆς δεῦρο

Ἐπιστυγής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μισητόν, βδελυκτόν, σιχαντόν, σιχαμερόν, φαβερόν. Κλήμ.

Ἐπιστυγνάζω, Μ. άσω, (στυγνάζω). Δυσχεραίνω, σκυθρωπάζω, ἀγανακτῶ, μουρμουρίζω, εἶμαι περίλυπος διά τι, Βυσθλ. – 2) μεταβτ. Καμνω τινά περίλυπον, καί παρειαί ὠχρότητι τήν ἀποφασιν ἐπεστύγναζεν, Θεοφιλ. Ἐπιστρ.

Ἐπιστύλιον, τό (στύλος). Ἡ ἐπάνω εἰς τόν στύλον ἀκομβῶσα ὁυσές, γρειτιά, ἡ πρώτη, μεγάλη, ἐπί τήν ὁποίαν στηρίζονται αἱ λοιπαί, συνῆθ. παραστ., ἔτι δέ καί = θριγεῖον, στεφάνη· ἅπαρ, ἰδέ. (γ) Ἀξῆν.

Ἐπιστύφω, Μ. ψω (στύφω). Στύφω, κάμνω τι στυφόν, ἐξαιρ. ἐπί ὀξυρῶν, ξηρῶν, καί στυφῶν φαγητῶν κλ. τ. τ. ὡσαύτως καί ἐπί δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν, λύπην προξενούντων ἀκουσμάτων. »ἐπιστύφειν ἀκοήν«. Διονύσ. Ἅλικ. – Μεταφορ. Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω· περιγελῶ. Ἀλκίφρ. Ἐπιστρ. Α', 3. »τήν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπιστύφοντος· καί Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐπιστωμύλλομαι, Μλ. – υλοῦμαι, ὡς Μέσ. (στωμύλλω) τινί. Ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ νά ὑπερβῶ τινά μέ, εἰς τούς ἀντειπόντας, εἰς τά μέτωπα.

*Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλδ. Π, 695.

*Ἐπισυγκάμπτω, Μλ. – ψω (κάμπτω). Δυγίζω, λυγῶ τι ἐπάνω που, ἤ εἰς τι.

Ἐπισυγκροτέω, Μλ. –ήσω (κροτέω). Συνάζω, συναθροίζω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερα. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. α'.

Ἐπισυκοφαντέω, Μλ. –ήσω (συκοφαντέω). Συκοφαντῶ, διαβάλλω, κατακλαλῶ τινα ἀκόμη περισσότερον. Πολυϊ. Η'. 31.

Ἐπισυλλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνμλ.) Συνάζω, μαζώνω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, μετέπειτα.

Ἐπισύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Δευτέρα, μετέπειτα, ὑστερινή σύλληψις, ἐγκατάστρια.

Ἐπισυμβαίνω, Μλ. – βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Συμβαίνει, γίνεται τι ἐν τῷ μεταξύ πρός τούς ἄλλους, μετέπειτα.

Ἐπισυμμαχία, ἡ (συμμαχία). Συνθήκη, τό σύνηθ. ἐταλ. ἀλιέντσα, συμφωνία δύο βασιλέων ἤ ἐπαρχιῶν, γινομένη κατά τινος κοινοῦ ἐχθροῦ.

*Ἐπισυμμύω, Μλ. –ύσω (μύω). Κλείεται, σφαλίζ τι ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυμπίπτω, Μλ. – εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, πέφτω ἐπί τι ὁμοῦ μέ ἄλλο τι, ἤ ἐνταῦτῷ ἐν ᾧ πίπτει καί ἄλλο τι ἐπάνω που. Συμπίπτει, γίνεται, συμβαίνει τε ἐνταύτῳ. (ι) Ἰώσηπ. ΙΕ'. 775.

Ἐπισυναγω, Μ. άξω (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, φέρω, ἤ συνάζω, συναθροίζω, συμμαζόνω προσέτι, ἐνταῦτῷ, μετά ταῦτα τίποτε που. (α) ἀφ' οὗ

Ἐπισυναγωγή, ἡ. Τό νά συνάξῃ, κομίζῃ, φέρῃ, συμμαζόνῃ τίς τίποτε που, πρός τούς ἄλλους, ἐκ δευτέρου, μετέπειτα.

Ἐπισυναθροίζω, Μλ. - οίσω (ἀθροίζω). Συναθροίζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 125.

Ἐπισυναινέω, Μλ. - έσω (αἰνέω, ἀνμλ.) Συναινῶ, ἀποδέχομαι, στέργω, δίδω καί ἐγώ τήν γνώμην μου εἰς τό νά γένῃ, ἤ ὅτι ἐγένετο τι καλά. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. α'. 16.

Ἐπισυνάπτω, Μλ. - ψω (ἅπτω). Συνδένω, ἑνόνω, συναρμόζω προσέτι τίποτε ἐπάνω εἰς τι, ἤ μέ τίποτε. Πολυϊ.

Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ (συνδέω). Τό νά συνδένῃ τίς τι μέ τίποτε. Πλούταρχ. Θ'. 508.

Ἐπισύνδεσμος, ὁ. Δέσιμόν τινος μέ ἄλλο ἤ εἰς ἄλλο τι.

Ἐπισυνδέω, Μλ. - ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω τι ἐπάνω εἰς τι, ἤ μετ' ἄλλου τινός, νοῦ λύει τήν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπεξυνδεῖ μᾶλλον. Θεόγρ. Ἀϊτ. Φυτ. Β'. 23. Συγχέει, »περιδεῖται τήν ἀπορίαν ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπισυνδίδωμι, Μλ. – δώσω (δίδωμι). Καταφέρομαι, πίπτω, πέφτω κάτω ἐνταυτῷ, κατόπιν ἐνῷ κἀι ἄλλο τι· κατακλάδηται τι Πλούταρχ. Αἰμιλ. 14. »ἐπισυνδιδόντων ὅλῃ καὶ φορᾷ τοῦ ἁλιβρόμου πρός τό κινούμενον ῥεύματος«.

Ἐπισύνειμι, Μλ. - (εἶμι). Συνέρχομαι, ἔρχομαι μαζύ, ἀντιμόνομαι μέ τινα εἰς τόν αὐτόν καιρόν, προσέτι, μετέπειτα.

*Ἐπισύνειμι, Μλ. - έσομαι (εἶμι). Εἶμαι προσέτι, ἤ εἰς τι ἤ που παρών.

*Ἐπισυνεργέω, Μλ. - ήσω (συνεργέω). Συνεργῶ ἀκόμε περισσότερον, πρός τούς ἄλλους.

Ἐπισυνέχω, Μλ. - έξω (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ, ἔχω τι μαζύ πρός τούς ἄλλους, ἀκόμη περισυνέχει γναῖκαι, Τπανδρεύομαι, Ἐστρ. Βιβ. Δ'.

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ (ἐπισυντίθημι). Τό νά συνδέτῃ, συνενόνῃ, συναρμόζῃ, συναπτῇ τί τίποτε μαζύ μέ, ἤ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Λογγ. Ἰ. ἐπισύνθετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνθεμένον, βαλμένον, καμωμένον μαζύ μέ ἄλλα κατά τινα τρόπον· ὡς τό σύνδετος, Ηλημ. Στρωμ. Ε'. σελ. 662.

Ἐπισυνθήκη, ἡ (συνθήκη). Προσθήκη εἰς συνθήκην, συμφωνίαν, συμμαχίαν· προσθήκη εἴς τινα περί εἰρήνης συμφωνίαν· δευτέρα συμμαχία· ὡς τό, ἐπισπανδή, κατά πλησιοστ. ἄρθμ. συνθήκ. Πολυϊ.

Ἐπισυνίστημι, Μλ. - συστήσω (ἵστημι). Βάλλω, θέτω, στήνω τι ὁμοῦ μέ ἄλλο ἤ μέ ἄλλα· παρουσιάζω, συστήνω τινά εἰς κανένα τινά τινι. Μέσ. μετά Λορ. β'. καί Πρκμ ἐνργτ. Ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι διά νά ἐναντευθῶ· ἐναντιόνομαι μαχόμενος, μέ πόλεμον· κάμνω ἐπανάστασιν, »τῶν Κρητικῶν τινές ἐπισυνέστησαν Ῥόδωνι«. Παρθέν. 35. – 2) Συναθροίζομαι, συνέρχομαι, πρός τούς ἄλλους, ἔρχομαι καὶ ἐγώ εἰς τήν σύναξιν ἄλλων. Δι. Πτ. – 3) Φύομαι, φυτρόνω, γεννῶμαι, αὐξάνω προσέτι, ἐπί τι. Διοσκορ.

Ἐπισυνοικέω, = τῷ ἑπομ. ἐπί τι, Δίων Κάσ.

*Ἐπισυννήω, (νήω, ἀνμλ.) Ἐπισωρεύω, σωρόνω προσέτι, ἐπί τι, ἑνταῦτῳ.

Ἐπισυνοικίζω, Μλ. - ίσω (οἰκίζω). Κομίζω, φέρω νέαν ἀποικίαν εἰς τι μέρος· κτισμίζω τόπον τινά, Στράβ. σελ. 326.

Ἐπισυντείνω, Μλ. – ενῶ (τείνω, ἀνμλ.) Τεντόνω, ταυτίζω, σφίγγω· βιάζω εἰς κάποιον ἐπί μᾶλλον ἀκόμη περισσότερον.

*Ἐπισυντίθημι, Μλ. - θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω ὁμοῦ, ἔτι μᾶλλον, πρός τούς ἄλλους.

Ἐπισυντρέχω, Μλ. - δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω, πηλαλῶ που ὁμοῦ μέ ἄλλους, προσέτι, δεκτι, Ν. Δ.

*Ἐπισυνωθέω = συνωθέω. Ἐπιχ. παρα. Δι. Δρτ. 10, 104.

*Ἐπισυρίζω, καί — ρίττω, Μ. ξω. (συρίζω). Συρίζω, σουρίζω ἐνταυτῷ, προσέτι, διάτι.

Ἐπίσυρμα, ατος, τό (ἐπισύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, σβαρνίζεται ὀπίσω, κατόπι· οὐρά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρόμμα μακρύ· ἶχνος, τὸ σύνηθ. τορός συρδέντος τινὸς σώματος, πράγματος. Ξενοφ. Κυνηγ. ἁπτὰ ἐπισυρματα τοῦ ξύλου καταφαγεῖ ἐν τοῖς ἔργοις. 2) Ἀμέλεια, ῥᾳθυμία· κουφόνοια, ἀθαυμασία ὅταν πράττῃ τις τίποτε. - 3) Χλεύασμα, περίπαιγμα, περιγέλασμα, κατάσυρμα. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.

Ἐπίσυρος, ὁ (ἐπισύρω). Ὅστις ἐπισύρει, τὸ συνηθ. κοιτ. κατωτέρει, διαβάλλει, καταλωβεῖ, περιπαίζει, περιγελᾷ· ἐν τῇ Δωρι. κωμῳδ., Müllers Dorier T, 1, σλ. 357.

Ἐπισύρρέω, Μλ. - ρέυτομαι (ῥέω, ἀμλ.) ἐπί ῥεόντων· Συρρέει, τρέχει, χύνεται ὁμοῦ μέ ἄλλον ῥέον ποτ, εἰς τι· ῥέει προσέτι ποτέ ἐπ' ἀνθρώπων. Συντρέχω, τρέχω ποτ ὅπου καί ἄλλοι τρέχουσι, συνέρχομαι ποτ μετά πολλῶν ἄλλων· ἀφ' οὗ

Ἐπισύρω, Μλ. - υρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ· σβαρίζω τι κατόπιν. Μέσ. ἐπισύρομαι, Σύρω, τραβῶ πρός ἑμαυτόν, ἔχω κατόπιν μου ἀκολουθοῦντα· π. χ. «τετραπλίαις ἐπισύρ.» ὡς τό ἀπάγομαι. - 2) Τρπ. Μεταχειρίζομαι, κάμνω τι ἁμελῶς, ῥαθύμως ἢ ὀλιγώρως καί χωρίς προσοχήν. ἀπολογήσασθαι ἐπισυροντα τὰ πράγματα καί διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν. Δινσίας. Ἀμελῶ, δέν προσέχω, ὀλιγωρῶ τι, ὀλίγον μοί μέλει ἢ καθόλου δέν μοί μέλει, ἀδιαφορῶ περί τινος. Ὡσαύτως καί ἀμελῶ. Εἶμαι ἀμελὴς ἀφρόντιστος περί τινος. «μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρεινα. Ἀντωνίν. 8. 51. «ἐπισύροντες ἐρώτησις Θέλει ὁμιλήσουν συγκεχυμένα καί ἄνευ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας διά νά φέρωσι, προξενήσωσι σύγχυσιν εἰς ἄλλους. Wolf. ἐν Δημοσ. Ἀπρ. σλ. 352. Ἀπό τῆς παθ. διαθ. ἴστω ἐν χρήσει ἐξαιρ. ὁ μετχ. Πρμ. «γράμματα ἐπισεσυρμένα» Ἀμελῶς καί μέ βίαν γεγραμμένα. Ἀλλά, «τό ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου» Τό μακρόν καί σχοινοτενές περιόδων ὕφος, ἀντίθετος τῷ, σύντομον καί στρογγύλον. Ἐπῤῥ. ἐπισεσυρμένως, Ἀμελῶς, ῥαθύμως, ἀσκέπτως, αὐτοσχεδίως, ἀπερισκέπτως, ἀφροντίστα, ἀσυστόχαστα. (ῠ)

Ἐπισύστασις, εως, ἡ (ἐπισυνίσταμαι). Τό νά συστρέχωσί ποτ πολλοί, πλῆθος ἀνθρώπων, ὅμιλος, ταραχή ὄχλου. Ν. Δ. καί Σέπτ. Ἐμπ. «ἐπισύστασις πλειόνων κακῶν».

Ἐπισυστέλλω, Μλ. - ελῶ (συστέλλω). Συμμαζώνω, συσφίγγω τι προσέτι, ἐνταυτῷ, μετέπειτα, πάντοτε περισσότερον. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'.

Ἐπισυστρέφω, (στρέφω) = συστρέφω· μετά τῆς παρεμβεβλημένης σημασ. τοῦ προσέτι, συνάμα, ἐξ ἑνάντιας.

Ἐπίσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται ἀρκετά συχνά· συχνούτσικον. Ἱπποκρ.

Ἐπισφαγεύς, έως, ὁ, = ἐπισφαγιεύς· Πολυδ. Β'. 134.

Ἐπισφαγιάζομαι, = ἐπισφάζω, ἀμφβ.

Ἐπισφαγιεύς, έως, ὁ (σφαγή). Ἡ κοιλότης ἐπί τόν φάρυγκα, εἰς τάς ἐσχατιάς τοῦ φάρυγκος μεταξύ τῶν ὤμων· ἔτι δέ καί, ἐπισφαγεύς.

Ἐπισφάζω, Μλ. - ξω (σφάζω). Σφάζω, ἡ θυσιάζω ἐπί τι, προσέτι· ἐξαιρ. ἐπάνω εἰς τάφον· ὅθεν, προσφέρω θυσίαν εἰς τιμήν νεκρού τινος. Σφάζω ἑαυτόν ἢ πλησίον ποτ· καταφάζω, φονεύω, θανατόνω. Πλούταρχ. Δίωνος. 77.

Ἐπισφαῖρα, τα (σφαῖρα). Δερμάτινον ἐπικάλυμμα, περιτύλιγμα τῶν σφαιρῶν, σῴζοντας ἐν τῇ σφαιρομαχίᾳ διά τά προφυλάττωνται ἀπό κινδυνώδους τυπήματος οἱ παίζοντες. Παρά Πολυδ. «σφαιρομαχίαι μετ' ἐπισφαίρων» Σπαδία χρήσιμα εἰς γύμνασιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἔχοντα εἰς τήν κορυφήν δέρμα ἐν εἴδει σφαιριδίου (κομπί ἀπό δέρματι) περιδεδεμένον, τό Γαλλ. φλορέ.

Ἐπισφαλίζω, Μλ. - ίσω (σφαλίζω). Φλογίζομαι, μοί γίνεται φλόγωσις πρατέτι, ἅμα, μετέπειτα, ἐπάνω, ἐπί τήν ἐπιφάνειαν μέλους τινός τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. σελ. 790. ἀφ' οὗ

*Ἐπισφαλίσις, εως, ἡ. Τό νά γένῃ φλόγωσις μέλους τινός, γαγγραίνεσμα.

Ἐπισφαλής, ὁ, ἡ (σφάλλομαι). Πᾶν ὅ,τι πίπτει, ἠμπορεῖ νά πέσῃ εὐκόλα, ὑπόκειται εἰς πέσιμον· εἶναι ἀμφίβολον, ἀβέβαιον. - 2) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πέσιμον, εἶναι γλυστερον, ἐπικίνδυνος. Ἐπῤῥ. ἐπισφαλῶς.

Ἐπισφάλλω, Μλ. - αλῶ (σφάλλω). Κάμνω τι νά πέσῃ, νά ξεγλυστρήσῃ· προξενῶ πέσιμον, ξεγλύστρημα. Τρπ. Ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἐπίσφαστος, ὁ, ἡ· ποιητ. αὐτί ἐπίφατος, ὡς τό ἐπίῤῥητος, καί ἐπιβόητος. Ἡσυχ. Ἐτυμολ. καί Ἀμμών.

Ἐπισφάττω, Μ. ἄξω (σφάττω) = ἐπισφάζω.

Ἐπισφελίτης, ου, ὁ (σφέλας) = θρανίτης. Ἡσύχ.

*Ἐπισφηκόω, Μλ. - ώσω (σφηκόω). Σφίγγω, δένω τι σφιχτά.

Ἐπισφήνος, ὁ, ἡ (σφήν). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα σφήνος. Ἐλλήν. Στρωμ. Ε', 16.

Ἐπισφίγγω, Μλ. - ίξω (σφίγγω). Σφίγγω, δένω σφιχτά τι ἐπάνω, ἢ πλησίον, ἢ εἰς τι· περιπλέκω τι μέ τίποτε· ἐναγκαλίζομαι, ἀγκαλιάζω σφιχτά, σφιχταγκαλιάζω· ἁπτικῶς τινα ἐπίσφιγξα. Αἰσχλ. - 2) ἐπισφίγγω τήν τήτην· Σφίγγω, τεντόνω, τανύζω περισσότερον τήν ἰσχνάτην, ὀλεύστερινήν χορδήν, χορδαν μουσικοῦ τινος ὀργάνου. Αἰλ. ποικιλ. Ἱστ. 9, 36.

Ἐπισφοδρύνω, Μλ. - υνῶ (σφοδρύνω). Κάμνω τι σφοδρόν, δυνατόν. Πλούταρχ. Ἠθικοῦ. 10. «ἐπισφοδρύνειν καί ἐντείνειν τήν ὀργήν».

Ἐπισφραγίζω, Μλ. - ίσω, Ἀττ. - ίζω (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω βούλαν ἐπάνω εἰς τι. Μισῶ, ἐπισφραγίζομαι, Βάλλω τήν βούλαν μου ἐπί τι καί τό ἐπιβεβαιόνω. Μεταφορικ. Ἐντυπόνω, κάμνω, προξενῶ ἐντύπωσιν εἰς τόν νοῦν, εἰς τήν καρδίαν τινός μέ νουθεσίας, λόγους καί λ. τ. τ. Πλάτ. Φαίδ. 20. ἀφ' οὗ

*Ἐπισφράγισμα, τό. Βούλωμα (σφρξ).

Ἐπισφραγιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπισφραγίζει, βουλόνει τι. Λουκιαν. Ἀλιέ.

Ἐπισφῦριον, τό, Διωρίτ. κομπί, πόρπη, ἤτοι θηλύκι, κόψια, μέ τά ὁποῖα ἑνόνονται τά δύο ἄκρα τῶν κνημίδων ἐπί τῆς γαστροκνημίας, ἄντας, ὡς παρ' ἡμῖν τά χολέβικα ἢ τουσλούκια τουρκβ. λεγόμενα, Ἰλιάδ. Γ'. 331. Λ, 18. καί ἀλλαχοῦ, ἀεί κατά πληθ. ἀριθμ. Παρ' Ὁμ. εἰσί τά ἐπίσφ. παντοιοχρύσεα, ἀσημένια· κατ' ἄλλους δέ, τά ἐπίσφ. ἦσαν σκεπάσματά τι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν. Παρά τοῖς μεταγνστ. Στολισμός τις μετάλλινος, τόν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ Ῥωμαῖοι γερουσιαστικοί, συνάτορες, ἐπί τά σανδάλιά των· ἔτι δέ καί περισκελίς, τήν ὁποίαν ἐφόρουν κοράσια, δένοντα ὑπό τό γόνατα πλεκτάς κνημίδας, τό σύνδ. ἰταλικόν κολτσας ἢ Γερμ. στρίμφια· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν κοινμπουτοβέζα λεγομένη, μέ τήν ὁποίαν δένονται τά χολέβικα εἰς τό ἐπάνω μέρος ὑπό τά γόνατα. (ῡ) ἔστι δέ ἡ λξ. ωρίως πυθέτ. τοῦ

*Ἐπισφύριος, ὁ, ἡ (σφυρόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τά σφυρά, κάτοικα τῶν ποδῶν. (ῡ)

*Ἐπίσφυρας, ὁ, ἡ = ἐπισφύριος.

Ἐπισχεδιάζω, Μλ. - σω (σχεδιάζω). Σχεδιάζω ἤτοι ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι εἰς τήν περίστασιν, εὐκαιρίαν ἐξ αὐτοσχεδίου ἤτοι χωρίς νά προστοχασθῶ ἀλλά ὡς μοί ἐλθῃ εἰς τόν νοῦν εἰς τήν γλῶσσαν, τό Ἰταλ. Ἰμπροβιζάρω· μετά θοτ. ὡς τό, αὐτοσχεδιάζω. Φιλόστρ. Σοφ. 1, 2.

Ἐπισχεδόν, Ἐπῤῥ. (σχεδόν). Πλησίον ποτ, ἢ εἰς τι. Τμν. Ἀπόλ. 3. «καὶ ῥᾳδίως γ' ἀναίσονσιν, ἐπισχεδόν ἐρχομένοις πάντες ἀφεδράοισιν, Εὐδύς ὡς, ἐν ᾧ, πλησιάζει· παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. μετά γεν. καί μετά θοτ. — 2) = σχεδόν.

*Ἐπισχέθω = ἐπέχω. ποιητ. Αἰσχλ.

*Ἐπισχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἐπέχω.

Ἐπισχερώ, Ἐπῤῥ. (σχερός) Εἰς μίαν σειράν, ἀράδαν, κατά σειράν, κατά συνέχειαν, ἐν κοντά εἰς τό ἄλλο· ὡς τό ἐφεξῆς καί ἐπιτάξει, Ἰλιάδ. Α, 668. Σ, 68. Ψ. 125 — 2) ἐπί χρόνου· Ὀλίγον, κατ' ὀλίγον, ἀγάλι ἀγάλι· μετέπειτα, ὕστερον, εἰς ὀλίγον· παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. μετά γεν.

Ἐπισχεσία, ἡ. (ἐπέχω) Τό νά κρατῇ τίς τι ἐμπρός, ὄξω, πρόφασις. Ὀδυσ. Φ. 71. «ἐπισχεσία μῦθοιο», ἄλλως δέ καί = τῷ ἐπμ.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ. (ἐπέχω) Τό νά κρατῇ τίς τι ἢ τήν αἴθησιν, ὁρμήν τινος ἤ ποτε ὀπίσω, νά ἐμποδίζῃ τι, ἢ διακόπτῃ τήν συνέχειάν τινος. Ἀπό τῆς παθ. διαθ. «Τό νά κρατῇ ἐμποδίζῃ τίς τι εἰς τόν ἑαυτόν του, νά ἐγκρατεύηται, νά παραιτῆται ἀπό τίποτε. Ἐν Ὀδυσ. Ρ, 451. συντεταγμ. μετά τοῦ, ἐλεητύς, Ἐγκράτεια, σωφροσύνη. ἀφ' οὗ

Ἐπισχετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα τοῦ νά κρατῇ ὀπίσω, κωλύῃ, ἐμποδίζῃ.

Ἐπισχίζω, Μλ-ίσω (σχίζω). Σχίζω τι ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπισχναίνω, Μλ-ανῶ (ἰσχναίνω). Κάμνω τι νά γένῃ ἰσχνόν, λιγνόν, νά χάσῃ τό πάχος του, νά ἀχαμνίσῃ, λιγνίσῃ, νά ξηρανθῇ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμπ. α'. 6.

Ἐπισχναντέος, ία, έον. Ἐπῤῥ. ῥημτ. τοῦ ἐπισχναίνω· Πρέπει νά γένῃ ἰσχνός, λιγνός, ξηρός.

Ἐπισχολάζομαι, Μλ-άσομαι, ὡς μέσ. (σχολάζω.) Διατρίβω, ἀργοπορῶ μέ ἤ εἴ τι. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σελ. 62.

Ἐπισχυρίζω, Μλ-ίσω (ἰσχυρίζομαι). Κάμνω τι ἰσχυρόν, δυνατόν· ἐνδυναμόνω τι. Πλούταρχ. Ὠφ. 16.

Ἐπισχύω, Μλ-ύσω (ἰσχύω) = ἐπισχυρίζω· τήν πέλινα αὐτί βεβαιῶ. Διοδ. — 2) ἀμετβ. Ἐνδυναμόνομαι, γίνομαι, ἢ εἶμαι δυνατός· δύναμαι, ἔχω ἰσχύν, δύναμιν εἴ τι, νά κάμω, ἐνεργήσω τι. (ῠ, ῡ, ῠσω, -α)

Ἐπίσχω, Μλ. ἐπισχήσω (ἴσχω). τό, ἐπέχω· κατ' ἐπίτσ. Κρατῶ τήν ὁρμήν ἢ κίνησίν τινος ὀπίσω, «ἐπίσχω ὑμόν ἐνιπήν» Ὀδυσ. Τ, 268. ὄθεν, Κωλύω, ἐμποδίζω, μετριάζω· κρατῶ τι ἐναντίον, κατ' εὐθείαν, ἤτοι διευθύνω, κινῶ τι, κάμνω νά κινηθῇ τι μέ σοβαρότητα, ὁρμήν ἐναντίον τινός· «ἵπποις» Ἰλιάδ. Ρ, 465. Νά διώκῃ τούς ἵππους· Κρατῶ τι ἐμπρός· ἐκτείνω, ἁπλόνω τι πρός τι· προσφέρω τι Ἰλ. Χ. 83. «—εἰ ποτέ τοι λαϊκηδέα μαζόν ὑπέσχον,» καί Ὀδυσ. Π, 444. καί «—ὑπέσχετε οἶκον ἐρυθρόν.» Μέσ. ἐπίσχομαι, Κρατῶ βάλλω τι ἐμπρός μου «ἐπισχόμενος ἐξέπεσε» Ἔβαλε τό ποτήριον εἰς τό στόμα καί τό ἄδειασε. Πλάτ.

*Ἐπισωζομένη, ἡ. Ἡ ἀνάληψις τοῦ Ἁγιοσωστῆρος, παρά Καππαδόκαις. Γρηγ. Νύσ. καί Χρσστ.

Ἐπισωματόομαι ὡς παθ. (σωματόω). ἐπί ἀψύχων. Προστολλάται τι ὑπάνω εἰς ὕλην τινά ἢ εἰς τι σῶμα καί ἑνόνεται μέ αὐτό, αὐξάνει τόν ὄγκον του. Διοσκορ. Ε. 84.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπίτωμος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι ἐστὶ σωματώδες, χονδρὸν, παχύ. Ἱπποκράτ.

* Ἐπισώρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ, σωρὸς, κάμνῃ σωρὸν τις ἀπὸ τίποτε· σώρωμα.

Ἐπισωρεύω, Μ. εὐσω. (σωρεύω). Κάμω σωρὸν τινα μεγαλήτερον προσθέτωντας εἰς αὐτὸν τι. Ἀθήν. σελ. 123.

Ἐπίστρον, τό. Ἑπκ. ἐπιστιστρον (σῶτρον). Τὸ σίδηρον ὁλόγυρα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ἁμάξης, Ἰλιάδ. Ε. 775. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἑπκ. τύπον ἐπίσσωτρον.

Ἐπίταγή, ἡ. (ἐπιτάσσω). Παραγγελία, προσταγὴ, ὡς τὸ ἐπιταξις. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπίταγμα, ατος, τὸ. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπρόσταξε, παρήγγελε τις· προσταγὴ, παραγγελία, διαταγὴ, ὁρδινία — 2) Δασμὸς, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. Ἰταλ. dátzion, φόρος, δέσιμον, τὸ ὁποῖον ἐπιφορτίζει ἡ πολιτεία ἢ ὁ διοικητὴς εἰς τὸν λαὸν διὰ νὰ πληρώσουν. Συνθήκη, συμφωνία· προτάσῃη εἰς συνθήκας εἰρήνης. — 3) Ἡ οὐρὰ στρατεύματος, ἢ τὸ ὀπισθεν παρατεταγμένον, ἢ ἀκολουθοῦν μέρος στρατεύματος, τὸ Ἰταλ. ριτέρβα· Πολύβ. Ε'. 53. ἀφ' οὗ

Ἐπιταγματικὸς, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίταγμα.

* Ἐπίτᾳδα, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ τάδε, Ἀπὸ τὸ ἀδὼ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος, ἀντὶ τῷ, ἐπέκεινα.

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐπιτάκτης, ου, ὁ. Ὅστις προστάζει, προτρέπει, παρανικεῖ, Ξνφ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὀν. Ὅστις ἔχει δύναμιν, ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ προστάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς προσταγήν. Ἐπῤῥ. ἐπιτακτικῶς.

Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστάχθη, διωρίσθη — 2) Ὅ,τι εἶναι τεταγμένον, δεμένον, βαλμένον ὀπίσω εἰς ἄλλα· οἱ ἐπίτακτοι Οἱ εἰς τὴν μάχην ὀπισθεν τῶν μαχομένων ταγμάτων παρατεταγμένοι στρατιῶται, τὰ Ἰταλ. ἡ ριτέρβα· ὡς τὸ ἐπίταγμα· καὶ τοὺς σευηφόρους, ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτακτικῶν ἐποιήσαντο.α Θουκυδ. ζ'. 67.

Ἐπιταλαιπωρέω, Μλ-ήσω (ταλαιπωρέω). Ταλαιπωροῦμαι εἴς τι, μὲ τίποτε, προσέτι, ὑποφέρω ταλαιπωρίαν, ἀθλιότητα, κόπους· καταπονοπιέζω, δυστυχῶ. Θουκυδ. Δ'. περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν.α ὅπου ὁ Σχολ. Τπέρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσκεῖσθαι τοῖς πόνοις, παραφράζει.

Ἐπιταλάριος, ὁ, ἡ. (τάλαρος). ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ φέρουσα κανιστράκι, καλαθάκι· παρὰ Ῥωμαίοις, Venus Calathina. Πλουτ.

Ἐπίτεγμα, ατος, τό. (ἐπιτείνω). Τέντωμα, ἀσφάδισμα, τάνυσμα

* Ἐπιτάμνω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

Ἐπιτανύω, = ἐπιτείνω.

Ἐπιτᾶξι, Ἐπῤῥ. (ἐπιτάσσω). Κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδαν ἓν μετὰ τὸ ἄλλο· ὡς τὸ ἐφεξῆς. Ἐτυμολ. Μ. πόστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεται σοι τὴν ἐπιτᾶξι.α

Ἐπίταξις, εως, ἡ (ἐπιτάσσω). Προσταγὴ, διαταγὴ· πέπιτ. τοῦ φόρου.α Προσταγὴ καὶ διορισμὸς δοσίματος, Ἡρόδ. 3, 89 — 2) Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τις τίποτε ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, κατὰ σειράν.

Ἐπιτᾰ́ραξις, εως. ἡ. ευρίως. Τὸ νὰ ἀνακατεύῃ, ζολόνῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν, πράγματός τινος. Τρπ. Ταραχὴ, συγχύσις, ἐνόχλησις, ἀνησυχία. πέπιταραξις ἀμμάτων.α Πλάτ. Πολ. Ζ'. (τᾰ) παρὰ τὸ

Ἐπιτᾰράσσω, Ἀττ. — ττω. Μλ-ξω (ταράττω). Ταράζω, ἀνακατόνω, ζολόνω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. — 2) Τροπ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Συγχίζω, ἐνοχλῶ, προξενῶ ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν· προσέτι, ὕστερον, μετέπειτα, ὀπίσω Ἡρόδ. 2, 139.

Ἐπιτᾰ́ρροθος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐπιῤῥόοθος, Βοηθὸς, παραστάτης· μετὰ δοτ. παρ' Ὁμ. ἐφαιρ. ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ Τρωῒ βοηθοῦντων καὶ παρευρισκομένων εἰς τὴν μάχην· ὅθεν καὶ κατ' ἀκριβέστερον ὁηλώσιν τῆς βοηθείας, »Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι, Ἰλιάδ. Μ, 180. κατὰ Ἡλιόδ. γέν. Ε, 803. 828. ἐσχημάτισ. παρὰ τὸ ἐπιῤῥοῦσις, ὥσπερ. τὸ ἀτάρτηρός παρὰ τὸ ἀτηρός, μ' ὅλον ὅτι ὁ Δυκόφρων κατ' ἄλλην ἐτυμολογ. χρώμενος τῇ λέξ. τᾰῤῥοθος, ἔχει.

Ἐπίτασις, εως, ἡ. (ἐπιτείνω). Ἔκτασις, τέντωσις, ἐξάπλωσις· ἐδυνάμωσις, ἐπαύξησις, πολλαπλασίασις — Σφοδρότης, ὁρμὴ, ὄξυτης — Μέρος τι τοῦ Δράματος, ἀντὶ τοῦ, πρόταστις, Πλάτ. Πολ. Δ'. »ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν.α

Ἐπιτάσσω, Ἀττ—ττω, Μλ-ξω, (τάσσω) τινί τε, Προστάζω, διατάζω, διορίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, Ξενοφ. Οἰκ. »ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δείξαντες, ὅπου δεῖ τιθέναι παρεδώκαμεν καὶ ἐπεταξάμεν τῶν περιχώνα. — 2) Θέτω, βάλλω τινὰ κατόπιν, ὀπίσω εἰς ἄλλους, ἐξαιρ. τάγματα στρατιωτῶν ἐν καιρῷ μάχης ὀπισθεν τῶν μαχομένων διὰ νὰ τὰ μετεχειρισθῶ χρείας τυχούσης, τὸ σύνθ. Ἰταλ. ριτέρβαν· τινὰ τινι. Ἔτι δὲ ὡς τὸ, ἀπέναντι, ἐναντίον εἰς ἄλλον »ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς.α

Ἐπιτᾰτικὸς, ἡ, ὀν. (ἐπιτείνω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα, δύναμιν νὰ ἐκτείνῃ, ἐξαπλόνῃ, τεντόνῃ, αὐξάνῃ πληθύνῃ, δυναμόνῃ. Ἐπῤῥ. ἐπιτατικῶς.

Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ. (τάφος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἢ πλησίον τάφου· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· »ἐπιτάφιοι λόγοι.α Ὁμιλία πενθητικὴ περὶ ἀποθανόντος τινὸς, ὁποίαι ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις ἐκ μέρους τῆς πολιτείας εἰς τὸ τέλος ἑκάστου πολέμου ἔτους περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πεσόντων· τῶν τοιούτων λόγων ἐσώθησαν δύο τοῦ Περικλέους παρὰ Θεόπ. 2, 35. καὶ Πλάτ. Μεξ. σλ. 286. εἷς τοῦ Δυσίου καὶ ἄλλος τοῦ Δημσθ. Ἔτι δὲ καὶ »ἐπιτάφιον μέλος.α Θρηνητικὴ ᾠδὴ ἐν καιρῷ ἐνταφιασμοῦ, τὸ παρ' ἡμῖν Μοιρολόγι. (α).

Ἐπιτᾰχύνω, Μλ-υνῶ (ταχύνω). Διορίζω, προσπαθῶ νὰ γένῃ, ἢ κάμνῃ τις τι ὀγλίγωρα. (υ) ἀφ' οὗ

Ἐπιτάχυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ προστάξῃ τις νὰ γένῃ, ἢ νὰ κάμνῃ τίς τι ὀγλίγωρα. Στοβ. Σ. 331.

* Ἐπιτέγγω, Μλ-γξω (τέγγω). Νοτίζω, βρέχω, μουσκεύω τι ἐπάνωθεν, ἀπ' ἐπάνω· ἀφ' οὗ

Ἐπίτεγξις εως, ἡ. Τὸ νὰ νοτίζῃ, βρέχῃ, μουσκεύῃ, μαλακύνῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος πράγματός τινος. Ἱπποκρ. Σ. 268.

Ἐπιτεθειασμένως, Ἐπῤῥ. Μετοχ. Παθ. Παρασ. τοῦ ἐπιθειάζω, Μὲ θεϊκὴν ἐμπνευσιν, ἐνθουσιασμόν. Πολυδ.

Ἐπιτείνω, Μλ-ενῶ (τείνω). Τεντόνω, τανύζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπί τι. Μεταφορ. Αὐξάνω, πληθύνω, ἐξαπλόνω, μεγαλύνω, ὑψόνω, ἐνδυναμόνω· ἐπείγω, βιάζω, τι, παρακινῶ. Μέσ. Ἐξαπλόνομαι νὰ ψάσω, πιάσω, πάρωτι· σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, κοπιάζω διά τίποτε· εἰς τι. Παῤῥ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων. Εἶμαι ἐμφρονητὴς, ἀνυπόμονος, προτεμένος, ἐλπίζω μὲ ἀνυπομονησίαν, μερίμναν νὰ ἀκούσω, ἰδῶ τι. Ἀλλὰ πέπιτ. ταῖς εὐνοίαις ἡτόμεν, ἀποκτῶ μεγάλην εὐνοιὰν τινος, πέπιτ. ἀπό τινος πλεῖον χρόνον Ἐλπίζω νὰ μοὶ εἶναί τι ἀρκετὸν εἰς περιτσότερον καιρόν. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 82. πάτὸ τὸν αὐτὸν σῖτον πλεῖω χρόνον ἐπιτείνειν.α — 2) ἀμετβ. Ἐκτείνομαι, αὔξάνω, μεγαλόνω, γίνομαι, περισσότερος, αὐγαίνζω, γίνομαι τρανότερος.

Ἐπιτειχίζω, Μ. ἐτω. Κτίζω εἰς τὰ σύνορα τεῖχος, πύργον, φρούριον εἴτε διὰ νὰ προφυλάττωμαι ἀπὸ ἐπιδρομὰς καὶ εἰσβολὰς ἐχθρῶν, εἴτε διὰ νὰ εἰσβάλλω, ὁρμῶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον· ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω τόπον τινὰ διὰ τοιούτου σκοπόν. Θκδ. Τροπ. Ὀχυρόνομαι, μεταχειρίζομαι πᾶν δυνατὸν προφυλακτικὸν μέσον ἐναντίον τινός· τινί, ἐπί τινος, καὶ κατά τινος· ἀφ' οὗ

* Ἐπιτείχισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κτίζῃ τις ὀχυρώματα εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας, τῶν βασιλείου του.

Ἐπιτείχισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐκτίσθη, ἑτοιμάσθη, ἢ ἐχρησίμευσεν εἰς ἐπιτείχισιν. Ξενοφ.

Ἐπιτειχισμός, ὁ, = ἐπιτείχισις, Δμτδ.

Ἐπιτεμαίρομαι, = τεμαίρομαι Ἄρατ. 456. καὶ 932.

Ἐπιτενόω, Μ. ώσω. (τενόω), ἐπὶ ἀνδρῶν, ἢ ἀρτενικῶν ζώων· Γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω τέκνα μετέπειτα, μετὰ ταῦτα· Ἰώσηπ. Ἀρχ. ε'. κ'. β.

* Ἐπιτεκταίνω, Μλ-ανῶ (τεκταίνω). Μεταχειρίζομαι τέχνας, δολιότητας, πανουργίας κατά τινος· πέπιτ. δόλονι τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ. Πασχίζω νὰ βάλλω τινὰ εἰς τὴν παγίδα, σκάπτω τὸν λάκκον τινός, Ἀππ.

Ἐπιτέλεια, ἡ. ὡς τὸ, οἱ ἐπὶ τέλει.α Ἐξουσία, διοίκησις, ἐπιστασία.

Ἐπιτελειόω, καὶ ἐπιτελεόω, (τελειόω). Προσφέρω μετὰ τὴν ευρίαν καθ' αὐτὸ θυσίαν, πέπιτελείωμα, ἰδὲ τοῦτο· ἐνίοτε = ἐπιτελέω, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον· ἀφ' οὗ

* Ἐπιτελείωμα, τό, καὶ συνηθέστ. ἐπιτέλεσμα, Προσφορὰ θυσίας γινομένη μετὰ τὴν καθ' αὐτὸ θυσίαν, ἀντιθ. τῷ, τὰ προτέλεια. Ἡ πρὸ τῆς καθ' αὐτὸ θυσίας γινομένη.

Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ· καὶ ἐπιτελέωσις, εως, Τὸ νὰ προσφέρῃ τις θυσίαν πάλιν μετὰ τὴν κυρίαν, καθ' αὐτὸ θυσίαν, ἐξαιρ. τὸ νὰ προσφέρῃ χαριστήριον θυσίαν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου, τὴν ὁποίαν συνηθίζουν νὰ ἑορτάζουσι μετὰ τῶν συγγενῶν οἱ γονεῖς τοῦ νεογνοῦ, Πλτ. — 2) Τὸ νὰ τελειώσῃ, κάμῃ τις τίποτε τέλειον.

Ἐπιτελεόω, ἰδὲ ἐπιτελειόω.

* Ἐπιτέλεσις, εως, ἡ. (ἐπιτελέω), = ἐπιτελείωσις, σημ. 2.

Ἐπιτέλεσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο ὑπότινος τέλειον. Πολυδ. ζ'. 181.

* Ἐπιτελεστὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις τελειόνει, κάμνει τι τέλειον.

Ἐπιτελεστικὸς, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπιτέλεσιν, παρὰ τὸ

Ἐπιτελέω, Μλ-έσω (τελέω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλειον — 2) ἐξαιρ. κατὰ μέτ. διάθ. Προσφέρω, μᾶλιστα πληρόνω προσκον, ὀφειλόμενόν τι, κάμνω τὸ χρέος μου· ἐπὶ πάσης θυσίας καὶ ἀφιερώσεως ὀφειλομένης ἢ καθήκον εἰς τοὺς θεούς, Ἡρόδ. 1, 51, 8. 41. Ἐξαιρ. Ἑορτάζω, καὶ καταβάλλω τὰ εἰς τὴν ἑορτὴν ἀπαιτούμενα, ἢ ἀναγκαία ἔξοδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήσιμ. πέπιτελῶ ἀγῶνα, γάμον, Σπ.α.α ἐπιτελῶ τὰ τέλεια »Πληρόνω, δασμοὺς, φόρους, δόσιμον, Τρπ. πέπιτελοῦμαι τὸ τοῦ γήρως.α Τποφέρω τὰ βάρη τῶν γηρατείων ὡς τιγ

τὸν, ἀποθνήσκω. Συφ. καὶ, «ἐπιτελῶ ἄθλους» Ὑποθέρμ. ἀγῶνας, ἀγωνίζομαι. Ἀπολλόδ.

Ἐπιτελέωμα, ατος, τό. ἰδὲ ἐπιτελείωσις.

* Ἐπιτελέωσις, εως, ἡ, ἰδὲ ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελής, ές, ή. (τέλος). Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο τέλειον, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν του, «ὡρίμασεν· ὅστις ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν — 2) Ὅ,τι ἐπληρώθη, τοῦτ' ἔστιν ἔλαβε τελείαν ἀπόβασιν, συνεβη, εὐγηκεν ὡς ἤλπιζεν, ὑπῆρχεν· ἐφορβεῖτο, ἐσυμπεραινέ τις· ὁλη-θεύσε· «ἐπιτελές τι ποιεῖν = ἐπιτελεῖν. Ἐπῤῥ. ἐπιτελέως.

Ἐπιτέλλω, Μ. ελῶ. Ἀόρ. ἐπέτειλα. Πρεμ. ἐπιτέλεα, παθ. ἐπιτέταλμαι (τέλλω). κυρίως, Προσβάτω τι εἰς τίποτε· ὥθεν, Προστάζω, διορίζω, παραγγέλλω, ἐμπιστεύομαι, διατάζω· πολλάκις συντεταγμ. μετὰ τοῦ, ἐφ' ᾧτε μὲ ὡς καὶ συνθέσεις, παρ' Ὁμ., ὅπτως καὶ τῇ μέσ. διαθ. ἐπιτέλλομαι ἐπὶ τὸ πολύ, καὶ ὅλως ὥσπερ τῇ ἐνεργ. χρῆται· συντάσσει δὲ τὴν λέξ. συνήθως «ἐπιτέλλω καὶ, ἐπιτέλλομαι τινί τι» πολλάκις μόνοι καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἑνός, ἢ τοῦ ἑτέρου ἢ καὶ ἀμφοῖν τῶν πτωτικῶν· π. χ. «πέμπων μ' ὦδ' ἐπέτελλεν Ἰλ. Ω, 780. Ἀλλὰ τὸ «πολλὰ ἐπέτελλε τινὶ Διόθεν εἴς τινα, ἢ ἀπερχόμενος διορίζω, νὰ τῷ εἴπουν ἐκ μέρους μου πολλὰς νουθεσίας, συμβουλὰς, προστάγας περί τινος πράγματος, Ὀδσ. Β. 267. «μῦθον ἐπιτέλλω τινὶ Προστάζω τινὰ διὰ λόγου νὰ κάμῃ τι, Ἰλ. Δ. 840. ἐξαιρ. κατὰ τιμὴν «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλευν Σφοδρὰν, σκληρὰν λέξιν Ἰλ. Δ. 25. «πολλὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλευν Ἐπροσθεσε λέγων πρὸς τὴν σύζυγον, Ὀδ. Ψ, 289 — Κατὰ μέσ. διαθ. πρόκειται ἐσὺ ὅτε τῇ δοτ. τοῦ πρσπ. Ἀπαρμφ. ἀντὶ τῆς αἰτ. Ἰλ. Β. 802. Ὀδσ. Φ, 240, μνηστὸς Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετέλλατο Παλλὰς «Ἢ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, τὴν ὁποίαν διώρισεν, ἐπέταξεν, προώρισεν ἡ Ἀθηνᾶ, Ὀδσ. Δ, 327. παρβλ. Πινδ. Νμ. 10, 145. «δέκατον ἐπιτέλλειν — 2) Ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, Ἀνατέλλει, Ἡσδ. Ἔρ. 341. 565. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνατολῆς ἀστέρων ἅμα, συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν, ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐν γένει, Δείχνομαι, φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός, φαίνομαι, Δσχ. Ἱκετ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐπιτέμνω, Μλ-εμῶ (τέμνω, ἀμλ.) Κόπτω τι ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν· κόπτω, χωρίζω τι ἀπό τίποτε ἄκρως βραχίονας Ἡρόδ. 1, 74. Τρπ. Συντέμνω, κτμν. μικρότερον, συντομώτερον, κοντώτερον, πρβλ. ἐπιτομὴ· κωλύω, ἐμποδίζω, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος.

Ἐπίτηδες, ἐκος, ἡ (τεκεῖν, τίκτω) Ἡ πλησιάζουσα νὰ τὴν γένεσιν, εἰς τὸ νὰ γεννήσῃ, ἑτοιμόγεννη, Ἡρόδ. 1, 108, 111. «ἐπίτηδες ἐοῦσα ἐγγύσει, Πολύτοκος, εὐσύλληπτος, τίκτουσα γεννῶσα πολλὰ τέκνα, καὶ εὐκολογεκάστρωτη, Hermet. Thom. M. σλ. 357. ἐξαιρ. παρ' Ἰωσ. πρβλ. ἐπίτοκος.

Ἐπιτεραπεύομαι, Μ. εύσομαι. (τερατεύω) Πρξενῶ, κάμνω προσέτι, ἢ προσθέτω εἰς τὴν διήγησίν μου θαύματα. Παυσαν.

Ἐπιτέρμιος, ὁ, ἡ (τέρμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ τέλη ἢ εἰς τὰ σύνορα.

Ἐπιτερπνή, ἡ, ἡ (ἐπιτέρπω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαροποιόν, ἢ προξενεῖ τέρψιν, χαράν, ἡδονὴν, «ἐπίτερ. χώρους Τιμ. Ὁμ. Ἀγ. 413 — 2) Παίγνια. ὅστις εἶναι εὐσμένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς. Πλούταρχ. Ἀλκιβ. 23. «ἡδὺ Ἰωσὴφ χλιδανός, ἐπιτερπής, ῥάθυμος.» Ἐπῤῥ ἐπιτερπῶς.

* Ἐπιτέρπνος, ὁ, ἡ = τερπνός. Θεογν. 1066. ἁμῳδ.

Ἐπιτέρπω, Μλ-ψω. (τέρπω, ἀμλ) Προξενῶ τέρψιν, χαράν, ἡδονὴν ἐνταῦτῳ, διά τινος, μέ τίποτε. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθ. διαθ. ἐπιτέρπομαι, Ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω διά τι ἢ ἐπὶ τι· μετὰ δοτ. Ὀδσ. Ξ, 226. Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 146. Ἡσδ. Θγν. 158. ἔτι δὲ καὶ «ἐπιτέρπεσθαι ἐνὶ μόνῃ Τμ. Ἀπλ. 204.

Ἐπιτερσαίνω, Μλ-ανῶ (τερσαίνω). Σφογγίζω τὴν ὑγρασίαν ἐπάνωθεν ἀπό τι. Ἀπολλ. Δ. 607.

Ἐπιτεταμένως, Ἐπίῤῥ. Παρακ. παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτείνω, Τεντωμένα, κραδαινόμενα· δυνατὰ, ὁρμητικά.

Ἐπιτέτρατος, ὁ, ἡ (τέτρατος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἕνα ὅλον καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου προσέτι, ἤτοι πέντε τέτρατα· ἰδὲ ἐπίτριτος.

* Ἐπιτετευγμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρακμ. τοῦ ἐπιτυγχάνω· Ἐπιτυχημένα. Δγν. «μῦρτ. 3, 42.

Ἐπιτετηδευμένως, Ἐπίῤῥ. Παρακ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. Διονύσ. Ἀλικ.

Ἐπιτετμημένως, Ἐπίῤῥ. Παρακ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτέμνω, Ἐπιτομικῶς, μὲ συντομίαν, σύντομα, Στραβ. Η'. Σ. 566.

* Ἐπιτετράφατας, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Πρεμ. τοῦ ἐπιτρέπω, Ἰλ. Β. 25, 62.

Ἐπίτευγμα, ατος, τό (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχεν, ἀπόλαυσέ τις· ὅ,τι ἐγένετο κατὰ τὴν εὐχήν του — 2) (ἐπιτεύχω). Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφιάσθη· «ἐπίτευγμα χειρόμητον Δίος παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. 159.

Ἐπιτευκτικός, ἡ, όν (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, χρήσιμον, ἱκανὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ, τελειόνῃ, κατορθόνῃ τις δι' αὐτοῦ τὸν σκοπόν του = 2) ἐνεργ. Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, κατορθόνει συνήθως τὸν σκοπόν του· μετὰ γεν. παρὰ τό

Ἐπίτευξις, εως, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ, ἀπολαμβάνῃ, κατορθόνῃ τις τι· ἐπιτύχημα — 2) Συνομιλία, ὡς τό, ἔντευξις, Θφρστ. Χρ. 12.

* Ἐπιτεύχω, λίλ-ξω (τεύχω). Κατασκευάζω, φτιάνω τι προσέτι, ἐνταῦτῳ.

* Ἐπιτεχνάζομαι = ἐπιτεχνάομαι.

Ἐπιτεχνάομαι, σπαν. κατὰ ἐνεργ. διαθ. ἐπιτεχνάω, (τεχνάομαι). Ἐξευρίσκω, μεταχειρίζομαι εἰς τι τέχνας, δόλους, πονηρίας, ἀπάτην ἐναντίον τινός· μετὰ ὑτκ. Ἡρόδ. 2) Ἐφευρίσκω ἐκ νέου, ἢ προσέτι τίποτε, ἀφ' οὗ

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ. Οἱασδήποτε τέχνη, πανουργία, δόλος, ἀπάτη, ἐφευρέσις, τὴν ὁποίαν ἐφεύρεν ἢ μετεχειρίσθη τις εἰς τι ἢ κατά τινος. Τὸ νὰ σοφιστεύῃ, μεταχειρίζηται τις σοφισματα εἰς τι πρᾶγμα, τό ἰταλ. ἰντρίγο. — 2) Νέα, ἐκ δευτέρου, ἢ κατὰ προσθήκην τέχνη, ἐφεύρεσις.

Ἐπιτεχνητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, κατορθώθη, ἢ ἐφευρέθη ἐπὶ νέας κατ' ἐπανάληψιν γενομένης τέχνης ἢ ἐφευρέσεως· ἔτι δὲ καὶ = τεχνητός.

Ἐπιτεχνολογέω, Μλ-ήσω (τεχνολογέω). Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ἀκόμη εἰς τι καὶ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Ἐπιτήδειος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Ἰων. «ἐπιτήδεος (ἐπιτηδές). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν σκοπού τινος· ἐν γένει, Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα νὰ χρησιμεύῃ εἰς τίποτε· «ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν Ἀξίζει νὰ τὰ πάθῃ. Δμτθ. Ὅ,τι εἶναι ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον. «τὰ ἐπιτήδεια. Τὰ εἰς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι, καὶ λ. — Ἐπὶ τόπου. Ὅ,τι ἔχει καλὴν θέσιν. 2) Συγγενὴς, φίλος, ὀπαδός, μαθητής. — Πρὸς τῷ κανονικ. συγκρτ. εὑρίσκεται καὶ τὸ ἀμλ. ἐπιτηδεώτερος. Ἐπῤῥ. ἐπιτηδείως. ἐφ' οὗ

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις δεξιότητα, ἱκανότητα, εὐχρείαν εἴς τι, ἐπὶ πραγμάτων· Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὐμαρές, εὔχερές, χρήσιμον, συμφέρον, ὠφέλιμον εἴς τι· εὐκαιρία, τὸ προσῆκον ἢ ἀναγκαῖον εἴς τι· πᾶν ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον. Πολύβ. 2. 23. — 2) Συγγένεια, φιλία, οἰκειότης, γνωριμία.

Ἐπιτηδειόω, Μλ-ώσω (ἐπιτήδειος). Κάμνω τι ἢ εἶναι ἐπιτήδειον πρός τι. Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 225.

Ἐπιτηδές, Ἐπῤῥ. Ὅσον ἀπαιτεῖται, εἶναι ἀναγκαῖον πρός τι· ἱκανά, ἀρκετά· παρ' Ὁμ. εἰς μόνον, Ἰλ. Λ, 142. «ἐρέται ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν Ὅσοι ἀπαιτοῦνται, τοῦτ' ἔστιν ὅσοι εἶναι ἱκανοί, ἀνάγκαιοι εἰς τὸ ταξείδι· καὶ Ὀδσ. Θ, 28. «μνηστήρων σ' ἐπιηδὲς ἀρητῆες λοχόωσιν Τοῦτ' ἔστιν ἱκανὸς ἀριθμὸς μνηστήρων ἔχουν τὸ μάτι των ἐπάνω σου. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. συγγραφεῦσιν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς μεταγενστ., οἵτινες καὶ παροξυτόνως «ἐπιτηδές, Δωρ. «ἐπίτηδες χρῶνται αὐτῷ, ἐπικρατεῖ ἡ σημτ. τοῦ, Ἐπὶ τούτου, προμελετημένως, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· ἤτις φυσικῷ τῷ λόγῳ προεύρηνε ἐκ τοῦ, ὅσον ἀπαιτεῖται, ὅπερ ἑτέρη ἡ κυρία σημ. τῆς λέξ. Ἔτι δὲ καί, Πλαστῶς, προσποιητῶς· «ὥσπερ ἐπίτηδες Ὡς νὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, νὰ γένῃ οὕτω· ὅθεν δύνατας ἐξηγεῖσθαι παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον παρ' Ἀρστφ. κατὰ Brunk, 142. κατ' αὐτὸ· παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξεπιτηδές. Τὸ ἐπίῤῥ. ἐπιτηδής, οὐδαμοῦ εὑρηται· τὸ ὑπρθ. ἐπιτηδέστατος, παρ' Ἡρότ. 9, 7, 2. κεῖται ἐγνωσμένως κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. καὶ ἐτέρη αὐτ' αὐτοῦ ἐκ χειρογράφων τοῦ Ἴων. ἐπιτηδεώτατος, ὅπερ καὶ ἐν 9, 25. κεῖται. Ἐν 9, 7, 2. χρῆται μέντοι Ἡρότ. καὶ τῷ ἐπιῤῥήματι, ἐπιτηδέως (περὶ τῆς ἐτυμλγ. τῆς λέξ. αἱ γνῶμαί εἰσι διάφοροι· κατὰ τὸν Damm. ἐτυμολογεῖται παρὰ τό, τείνω, κατὰ Riemer παρὰ τό ἄδας, ἄδην, ἥδος· κατὰ τὸν Βεμν. Λξ. 1, σλ. 46. παρὰ τε, ἐπὶ τάδε ἴσως δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τό, σῆτες, σῆτες, καὶ κατὰ σπανιώτ. παρασχηματισμὸν τὰ σῆδες.)

Ἐπιτηδεύμα, ατος, τό (ἐπιτηδεύω). Πᾶν ὅ,τι μετέρχεται ἢ εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν· ἔργον, ἐργόχειρον, βιοπορισμός, τρόπος ζωῆς. «ἐπιτήδευμα εἰς τὸ θεῖον Ἐπικρατοῦσα συνήθεια περὶ τῆς θείας λατρείας. Θεόδ. 7. 86.

Ἐπιτηδεύσις, εως, ἡ, ἡ. Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις κάνει ἐπιτήδευμα, τρόπον, πόρου ζωῆς· διάταξις, νόμος, περὶ τῆς ἀναγωγῆς, περὶ τῶν ἐθίμων.

* Ἐπιτηδευτέος, έα, ον· θετ. Ἐπῤῥ. ἢ ἐπθ. ῥητκ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Πρέπει τις νὰ ἐπιτηδεύηται, ἐνεργῇ, ἐργάζηται ἐπιμελῶς, νὰ σπουδάζῃ, καταγίνηται. Πλατ. Νμ. 9, σλ. 858. Δ.

Ἐπιτηδευτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, φτιαγμένον μὲ ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν· ὅ,τι εἶναι τεχνευμένον, προσποιητόν, ξένον, ἀτροχονεές· ἀντιθ. τῷ, φυσικόν· ὡς τό, ἐπίκτητος, ξένος. «ἐπιτηδευτὴ κόμη, παρὰ τό

Ἐπιτηδεύω, Μ. εύσω (ἐπιτηδές). Κατασκευάζω, φτιάνω, κάμνω τι μὲ προσοχὴν, ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν· ἐν γένει, Μετέρχομαί τι, καταγίνομαι εἴς τι, μεταχειρίζομαί τι, τέχνην, βιοπορισμόν, τρόπον ἢ πόρον ζωῆς, ἐργόχειρον μετά αἰτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Κοπιάζω, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι νὰ κατορθώσω, ἀπολαύσω τι. Ἀπολύτως, Ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου εἰς τὸ νὰ κατορθώσω τι, Δυηρ. 12, 6. Μετὰ τοῦ ὅπως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρόδ. 3, 102. — 2) Διαᾴθείρω, αἴσχημίζω, βλάπτω τὴν φυσικὴν μορφὴν, τὸ φυσικὸν ἀληθὲς σχῆμα τινος διὰ ὑπερμέτρου φροντίδος, ἐπιμελείας, ἢ ὑπερβολικοῦ στολισμοῦ καὶ καλλωπισμοῦ, διὰ μεταπλάσεως, ἀλλ' οὐ λόγου ἀξίας ἐν μέρει ἐπιμελείας, διὰ τεχνημάτων, σοφισμάτων, διὰ ψευδῶν χρωμάτων καὶ προσθεμάτων· φαιδρύνω, παρομοιάζω τίποτε.

Ἐπιτηδής, ά, ές. Ἄχρηστον ἐπίθ. ἰδὲ ἐπιτηδές.

Ἐπιτήθη, ἡ (τηθη). Ἡ ἐπιπροπήτωρ, ἡ μάμμη τῆς μητρός, παρβλ. ἐπίππαππος.

Ἐπίτηκτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χυμένον ἢ κολλημένον ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλων μὲ ἀναγλύπτου σκάλισμα κατεσκευασμένων, τὰ ὁποῖα καλλώπτουσι ἐπάνω εἰς μεγαλήτερα σκεύη, ἀγγεῖα. Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 2. σλ. 301. — 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσποιητόν, ψευδές, πλαστόν, φαιδρυσμένον, ἀντὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἐμφυτου. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 93. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι δὲν εἶναι στερεόν, σταθερόν, ἐπίμονον· ὅ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ὀβέβαιον. παρὰ τὸ (ἐπιτήκω). Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 82.

Ἐπιτήκω, Μλ-ξω (τηκω). Ἀναλύω, ἀναλῶ, καλλιῶ τι ἐπάνω εἰς τι, χύνω ἀναλυμένον τι ἐπάνω εἰς τίποτε ποιήσας δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπέστηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Ἡρότ. 7, 239.

Ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ (τῆλις). Ἔχουσα κεράτια ὡς τὰ τῆς τήλεος, τῆς τηντήλινας. ξυλοκερατιαῖς. Νίκανδρ. Θηρ. 852. «ἐπιτηλὶς μήκωνα, = «μήκωνα κερατίτην», Παπαρρῶνα, ἥτις φέρει τὸν ἀπέρωτης εἰς κεράτια.

Ἐπιτηρέω, Μλ-ήσω (τηρέω). Παρεφυλακτῶ, προσέχω, προσμένω μὲ προσοχὴν, ἐπιτ. τινὰ τινα Τμ. Δημ. 246. «Ἱππόρεινα Ἀρστφ. Ἀχ. 922. — 2) Παρατηρῶ τι, ἢ δίδω προσοχὴν ἐπί τι. Ἀρστφ. Βτρ. 1151. ἀφ' οὗ

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κειροψυλακτῇ τις, νὰ προσμένῃ τὸν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἁρμοδίου κειρὸν. 2) Παρατήρησις, προσοχή.

Ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ. Παρατηρητὴς, ἐπιστάτης. Σχολ. Αἰσχύλ.

Ἐπιτηρητικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προσέχῃ, νὰ ἐπιστατῇ εἴς τι.

Ἐπιτίθημι, Μλ-θήσω (τιθημι). Θέτω, βάλλω, στηνω τι ἐπάνω εἰς τι· φορτόνω, σηκόνω τι ἐπάνω που, Ὅμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἐπὶ θυμάτων, τὰ ὁποῖα θέτονται ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· ἢ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐπὶ φορτίων, συντόμως «ἐπιτίθ. τινί τιν. ἀλλὰ καὶ τί σινοτ. π. χ. «λεχέων τιᾶσι βάλλω τινὰ εἰς τὸ κρεβάτι, Ἰλιάδ. Ω, 589. «ἐπιτίθ. φάρμακον Ἰατρικὰ ἐπὶ τὴν πληγὴν, Δ, 190. — β') Μεταφ. Εὐθύνω τι πρός τι, προσέχω εἰς τι ἢ Ἐκτορέοι ἆρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆκε Διὸς ἱερήϊα κατὰ σημῆτα, Ἰλιάδ. Κ, 46. — 2) Θέτω, βάλλω τι ἐμπρὸς εἰς τι, καθ' ὑποβεβλημένην ἔννοιαν τοῦ, κλείω· «ἐπιτίθ. λίθον, πέτρην· Βάλλω πέτρα ἐμπρὸς εἰς τινα σπέος, ἢ μέρος οἰκοτικὸν καὶ κλείω τὴν ἔσεξ εἴσοδον, Ὀδύσ. Ν, 370. Ψ, 194. ὡσαύτως καὶ «θυρεόν, Θύραζε Ι, 240—243. ὅθεν ἡ φράσις «μηλέη ἀγκαλίδας πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι· Ἰλιάδ. Ε, 751. οὕτω καὶ κλόγον ἀγκαλίδας ἠδ' ἐπιθῆναι Νὰ κλοιθῇ καὶ νὰ κλείσῃ τὴν τρύπαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ξυλίνου ἵππου, Ὀδύσ. Λ, 524. πρβλ. ἀνακλίνω σημ. 2. — 3) Προσθέτω, προσάπτω τι εἰς τι· τινί τι, Ἰλιάδ. Δ, 111. Π, 364. Ψ, 196. Ὀδύσ. Χ, 62. ὅθεν ὑμῖν, ἢ μῦθος τέλος ἐπιθεῖναι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ βάλῃ νὰ φύσῃ τὸ τέλος εἰς τὴν ὁμιλίαν, νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, Ἰλιάδ. Τ, 107. Τ, 369. — 4) Ἐπιφορτίζω τινὰ μέ τίποτε, ἐξαιρ. ζημίαν, τιμωρίαν χρηματικὴν «ἐπιτίθ. ζημίαν· Ὀδύσ. Β, 192. ἔτι δὲ καὶ, βαρος, λύπην, ὀδυνηρίαν. 5) Παραγγέλλω, διορίζω, διατάττω, δίδω προσταγὴν, οἷς Μιτυλίνῃσι Δίῳ διαπραγὰς διὰ τὴν Μιτλ. Ἡρόδ. 5, 95. — 6) Βάλλω, δίδω εἰς τινα ἐπίθετον, παρανόμι, Schaef. ἐτ Σχλ. Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 118. — 7) Μέσ. ἐπιτίθεμαι, Ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, βάλλω χέρι νὰ κάμω τι· μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 1, 96. Ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι· μεταχειρίζομαί τι, «ναυτιλίῃσιν Ἡρόδ. β'.) Ἐπ' ἔχθρ. σημα. Ὁρμῶ κατὰ τινος, κατεπλακώνω τὸν ἐχθρὸν ἔξωθεν, κατατρέχω, ἐπιβουλεύομαί τινα· μετὰ δοτ. «ἐπεξήματο τοὺς ἀρίστους τοῖσι Θεσσαλοῖσιν Ἐπροσταξε τοὺς ἀνδρειοτάτους ἀνδρώπους του νὰ ὁρμήσουν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν. Ἡρόδ. 8, 27. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ πολέμων ἤτοι λογομαχιῶν. γ'.) ὡς κατὰ ἐργ. διά 3. Παραγγέλλω, προστάζω, διορίζω, μετὰ αἰτ. τοῦ πραγμ. καὶ δοτ. τοῦ πρόσπ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου. Οἱ μετέπειτα συγγραφεῖς ἀπὸ Πλουτάρχου πρὸς τῷ μέσ. ἀορ. χρῶνται καὶ τῷ παθ.

Ἐπίτικτος, Μλ-τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.) ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐπλ. ζώων, Γεννῶ μετέπειτα ἐκ δευτέρου, προσέτι· μετὰ δοτ. (ὁ ὁίδ. Κούμας σημειοῖ τὸν ἄχρηστον Μλ. τέξω, ἀλλὰ διὰ τί ὄχι· τὸν ἐν χρήσει, τέξομαι).

Ἐπιτιλάω, Μλ-ήσω (τιλάω). Χέζω, τὰ ποιητ. παρ' ἡμῖν τσιρλίζομαι, εἰς τι· ἐν γένει, λερόνομαι, τὸ τουρκιβ. μουρτατεύομαι μέ τι, «ἐπετίλησε τῆς μαρίλης Ἐλέρωσεν, ἄλειψε με καπνιάν, παρ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 351. κατὰ ψευδ. ἀνῳ. ἀντὶ τοῦ, ἐνετίλησεν.

Ἐπιτίμαιος, ὁ. Ἀστεῖον ἐπίθετον τοῦ Σικελ. Ἱστοριογρ. Τιμαίου παραχθὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος καὶ ἀπὸ τῆς φιλοψογίας αὐτοῦ, (τί) Διόδ. Σικ. Ε, 1.

Ἐπιτιμάω, Μλ-ήσω (τιμάω). μετὰ αἰτ. Τιμῶ ἐξαιρ. μετέπειτα, π. χ. τιμῶ τινα μετὰ τὸν θάνατόν του, Ἡρόδ. 6, 39. καὶ ἐπειδὴ ἡ πρὸς τοὺς νεκρους τιμή, ἐξαιρ. τοὺς φονευθέντας, συνίσταται εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ φόνου των, σημαίνει ἡ λέξ. καὶ Ἐκδικῶ, παρβλ. ἐπιτιμητήρ· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Τιμῶ, κρίνω, νομίζω τι ἄξιον τιμῆς· παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, ἐξαιρ. Αὐξάνω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἀκριβαίνω, κάμνω τε ἀκριβώτερον· Δημοσθ. «οὐ σῖτος ἐπιτιμᾶται, Τὸ σιτάρι ἀκριβαίνει. 2) δικανικῶς, Καταψηφίζομαι, κατακρίνω, «ἐπιτ. τὴν ἀρχαίαν δίαιταν Καταδικάζω ἐπιβεβαιοῦσα τὴν παλαιὰν τιμωρίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη τις προτήτερα, Ἡρόδ. 4, 43. ἐξαιρ. ὡς τὸ, προστιμάω· ἐπὶ κριτοῦ, ὅστις ἐπιβεβαιοῖ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔνοχος διώρισε προτήτερα διὰ τὸν ἑαυτόν του, παρβλ. ἐπιτίμιον. 3) Ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μαλόνω, ὑβρίζω τινά· δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τινα, ἢ με τίποτε καὶ τὸν κατηγορῶ· μετὰ δοτ. ἔτι δὲ καὶ τινί τι· προσωποδέρω τινά. Ξεν. Κυιγ. 12, 16. καὶ μέσ. «ἐπιτιμῶνται ἡμᾶς τοῖς πεπραγμένοις ἐκ τῆς εἰρήνης ἐπιτιμῶνται. Δημοσθ. σελ. 381. καὶ Σ. 502. κατὰ παθ. ἐκδ. ἐν Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 29. οὗ οὗ

Ἐπίτιμηρα, ατος, τὸ. Παιδεία, τιμωρία. — 2) Ἐπίπληξις, ὀνείδισμα, μέμψις, μάλωμα, προσωπόδαρμα. (τί)

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ. Λύπησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, τὸ νὰ ἀπεβάσῃ τις τὴν τιμὴν του, νὰ τὸ κάμῃ ἀκριβώτερον. 2) Τὸ νὰ παιδεύσῃ, τιμωρήσῃ τίς τινα· τὸ νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς τινα. 3) Τὸ νὰ ὀνειδίσῃ, ἐπιπλήξῃ, ὑβρίσῃ, μαλόσῃ τίς τινα· μέμψις.

Ἐπιτιμητήρ, τῆρος καὶ ἐπιτιμητής, ὁ. Ὄππιαν. Ἀλ. Λ'. 682. Παιδευτής, τιμωρητής, ὅστις παιδεύει μὲ λόγους ἢ με ἔργα· κριτὴς, ὑπερασπιστὴς, διαιτεντευτὴς, βοηθός. 2) Ξετιμητής, ὅστις ξετιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγει τὴ ἀξίαν.

Ἐπιτιμητικός, ἡ, κόν. Ὅστις συνειθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν ἢ εἶναι πρόθυμος εἰς τὸ ἐλέγχῃ, ὑβρίζῃ, παιδεύῃ, τιμωρῇ. Ἐπῤῥ. ἐπιτιμητικῶς.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ. = ἐπιτιμητὴρ. ἐν Ὀδύσ. Ι, 270. προσαγορεύεται ὁ Ζεὺς «ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε Ἐπαρπιστὴς καὶ ἐκδικητὴς τῶν ζητούντων καταφυγήν, καὶ τῶν δίκαια φιλοξενίας ἐχόντων, ὅπερ ἑρμηνεύεται αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τοῦ ξένιος.

Ἐπίτιμία, ἡ. = ἐπίτιμησις. 2) Ἡ κατάστασις ἐπιτίμου, δηλ. ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια ἐλευθέρου πολίτου. Δημοσθ. αὐτοῦ. τῶν ἐπιτιμίων. 3) Τὸ αἰδοῖον. Ἀρτεμιδ. Ὀνειρ. Α'. 47.

Ἐπίτιμιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, χρησιμεύει, συντείνει εἰς τιμήν τινος. 2) τὸ ἐπίτιμον, ὡς οὐσιαστ., Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτοῦ διορισθεῖσα παιδεία, τιμωρία, καὶ ἐξαιρ. χρηματικὴ· ὅθεν ἐν γένει, Ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ ὁμοίου πρὸς ὅμοιον. Εὐριπ. Ἑτ. 1086. (τι)

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι εἰς τιμήν, ὑπόληψιν, τὸν ὁποῖον τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι· τιμημένος, μὲ ὑπόληψιν. 2) Πολίτης, ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς ἐλεύθερον πολίτην, ἀντιθ. τῷ ἄτιμος· ὅθεν Δημοσθ. Σ. 634. «χρήματα ἐπίτιμα. Ἡ σώα καὶ ἀβλαβὴς μερουσ. περιουσία πολίτου τινὸς, ὅστις διά τινος ἀπρομελετήτου καὶ κατὰ περίστασιν ὑπ' αὐτοῦ συβάντος φόνου φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐπῤῥ. ἐπιτίμως.

Ἐπιτέτειος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίτιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη). Τέκνον τὸ ὁποῖον βυζάνει ἀκόμη.

*Ἐπίτλω, Μλ-ίσω (τίλω). Σημειόνω, τιμωρῶ μετὰ αἰτ. πιθανὴ κλαγ. ἐν Βτρχμ. 98.

*Ἐπιτίτρωμι, Μλ-ήσω (τιτρω, ἀνμλ.) Τρυπῶ τι ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπάνω.

*Ἐπιτετρώσκω, Μλ- ἐπιτρώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.) Πληγόνω τινὰ ἢ τι ἐπάνω, ἐπιπολαίως, ἐλαφρά.

(Ἐπιτλάω), Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ θέματος ΤΛΑΩ, ἀνμλ. Μλ-τλήσω, ἀόρ. ἐπέτλην, Ἀπρμ. ἐπιτλῆναι, Ὑπομένω, ὑπομένω τίποτε ἀπὸ ἄλλον προξενούμενόν μοι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Ἐπιμένω, προσδοκῶ, διαμένω εἰς τι μὲ σταθερότητα, ὑπομονὴν· μετὰ δοτικ., ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ προστ. ἀορ. μόνῳ «πῶς τοι ἐπιτλήτω κραδίη μένος Ἀργείων Ἂς ἐπιμένῃ, προσδοκᾷ μὲ ὑπομονὴν ἡ καρδία σου εἰς τοὺς λόγους μου, ἀκούει μὲ ἡσυχίαν, Ἰλιάδ. Τ, 220. πρβλ. Ψ, 591.

Ἐπιτμήγω, Μλ-ξω (τμήγω). Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιτέμνω, Ἀρστφ. Βτρ.

*Ἐπιτμήσσω, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

Ἔπιτοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Ἔγγυς τοῦ τεκεῖν, ἐτοιμόγεννος· «ἐπιτ. γυνὴ» ἐν γένει, Ἐλεύθερος, πολίτικος· παρβλ. ἐπίτεξ. 2) (τόκος, σημασ. 2). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει τόκον, διάφορον· «τόκοι ἐπίτοκοι Τόκος ἐπὶ τόκον, διάφορος· ἐπάνω εἰς τὸν διάφορον Πλάτ. Νμ. 8, σλ. 842. Δ. «ἀργύριον ἐπίτοκον», Ἄσπρα τὰ ὁποῖα στέκονται εἰς τὸ διάφορον.

Ἐπιτολή, ἡ (ἐπιτέλλω, σημ. 2) ἡ Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, ἐξαιρ. ὅσοι ἀνατέλλουσα συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον, ἢ εὐθὺς μὲ τὴν δύσιν, τὸ βασίλεμα, τοῦ ἡλίου. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πηγὴ, ἡ μάλλον ποταμοῦ τινος· ἐν γένει, Πρωτίστη ἀρχή, πηγὴ ὁποιουδήποτε πράγματος.

Ἐπιτολμάω, Μ. ήσω (τολμάω). Τολμῶ, βαρῶ, λαμβάνω, ἀναλαμβάνω βάρος· μετὰ ἀπρμφ. «σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκουειν Ἂς βαστάσῃ, ἀποφασίσῃ ἡ καρδία σου νὰ ἀκούσῃ. Ὀδύσ. Α, 358. πρβλ. Θέογ. 445. Ἀπολλωδ. Ρ, 228. «ἐπετόλμησεν Ἐμεινε βαρρετός, σταθερός. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοτ. ἠπιτολμῶ τῇ θαλάττῃ. Λαμβάνω θέρος ἐναντίον εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἔστι ταξιδεύω πάλιν· ἐκδέτομαι πάλιν εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Ἐπιτομή, ἡ (ἐπιτέμνω). Τὸ νὰ κόπτῃ· ἀποκοπή, χωρίζῃ τις μέρος τι ἀπὸ τὸ ὅλον του σῶμον, χώρισμα. ἠπιτομὴ τῆς κεφαλῆς, Ἀποκεφαλισμός. Λυσίας. 2) Τὸ νὰ κόπτῃ· ὀλιγοστεύῃ, κοντεύῃ τις τίποτε· κόντευμα, συντομία, ἐξαίρ. σύνοψις· τὸ νὰ ἐκθέτῃ τις συντομώτερον συγγραμμά τι· ὁποία ἔχομεν ἐκτὸς τοῦ Στράβ., Ἀθηναίου, Δ. Καισ. Στεφ. Βυζαντ. καὶ λ.

Ἐπίτομος, ὁ, ἡ (ἐπιτέμνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, ἀποκομμένον, συντετμημένον, κοντεμένον· ἠπὶ ἐπίτομος ὁδός, Ἡ συντομωτάτη. ἠπίτομα ξύλα, Ξύλα μικρά, κοντά, τὰ ὁποῖα εἶναι τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸ δένδρον κομμένα, ὥστε νὰ τὰ μεταχειρίζωνται εὐθὺς οἱ οἰκοδόμοι. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε'. 2. ἀπὸ ἐπίτομα τῆς χώρας. Χώρα, τόπος ὁ ὁποῖος διαχωρίζεται διὰ τῶν λεωφόρων, ἀπὸ βασιλικοὺς ὁρίμους, βασιλικὰς στράτας. Παυσαν. 10, 31.

Ἐπιτόνιον, τὸ (ἐπιτείνω). Τὸ μέρος μουσικοῦ ὀργάνου ἢ τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου στρέφωνται, τεντόνονται αἱ χορδαί, κόρδαι του, τὸ στριφτάρι, τουρκέ. στριβέ. Ἐξαίρ. τὸ ἐπιστόμιον. Στομωμα ἀγγείου τινός· ἠπιτόνιον εὐκίνητον Πᾶν ὅ,τι ἐνδυναμόνει, αὐξάνει τὴν εὐκαμψίαν, ἢ συντροφιὰ τῆς εὐκαμψίας ἐπιτόνιον. Πλούταρχ. Παῦλ. Ἀγωγ. 2) = τονάριον.

Ἐπίτονος, ὁ, ἡ (ἐπιτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, τεντωμένον· ἀφ' οὗ —ά) ὁ ἐπίτονος ὡς οὐσιαστ. ὑπονοουμ. ἱμάς· Σχοινί, λωρί, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτείνεται, τανύζεται τι, ἐξαίρ. τὸ σχοινὶ τῆς αἰτένας, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἱστόν, καταρτι. Ὀδσ. Μ, 423. β'.) Τὸ σχοινόπλεκτον ἐδαφος τοῦ κρεβατίου, ἐς τὸ πάλαι συνηθίζετο, ὅπου βάλλονται τὰ προσκεφάλαια καὶ τὰ στρώματα. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 932. — 2) οἱ ἐπίτονοι, Οἱ μεγάλοι τένοντες, τὰ νεῦρα τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὠμων. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Γ'. 5. Ἐπῤῥ. ἐπιτόνως. Αἰσχλ. Εὐμ. 353 (ἐν τῷ Ὁμηρ. μαρτυρίῳ, ὅπου ἀρχεται ὁ στίχος ἀπὸ ταύτης τῆς λεξ. ἡ πρώτη συλλβ. ἐστὶ μακρὰ διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Ἐπιτοξάζομαι, Μ. ἀσομαι (τοξάζω). Τοξεύω, σαιτεύω, ματιάζω μὲ τὸ σοξάρι κατά τινος· μετὰ δοτ. Ἰλιὰδ. Γ, 79.

* Ἐπιτοξεύω (τοξεύω) = ἐπιτοξάζομαι.

Ἐπιτοξίς, ίδος, ἡ· Τὸ κόμμα, κόκα, ἢ ἐστομή, χαραμματιά, σχισμάδα εἰς τὸ σοξάρι, ὅπου κεῖται ἡ χορδή.

Ἐπιτοπίζω, Μ. ἴσω (τόπος). Εἰμαι, εὑρίσκομαι, ἢ κατοικῶ εἰς τόπον τινά. Σουϊδ. ἀντὶ τῷ, ἐκτοπίζω.

Ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπλοῦ, ἐπιτοπλεῖσθαι καὶ ἐπιτοπλῆσαι, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ τὸ πλοῦν, ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλῆθος. Καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, ταῖς περισσοτέραις φοραῖς.

Ἐπιτόσσαις, Δωρ. Μτχ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπιτοσσε, ὅπερ ἴδε. Πνδ. Πθ. 10, 52.

Ἐπιτραγηματίζω, Μλ-ίσω (τραγηματίζω). Βάλλω ἐπὶ τὴν τράπεζαν τὰ τραγήματα, γλυκύσματα, ἐγκλ. κομφέτα. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24, «ἰσχάδας ἐπιτραγηματίζεσθαι».

Ἐπιτραγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφρ. κατὰ Πλούτχ. Θησ. 7. ἐπίτιος εἰς τράγον μεταμορφωθείσης αἰγὸς, γίδας.

Ἐπιτράγιος, ία, ιον καὶ

Ἐπίτραγος, ὁ, ἡ. Ἀκρωτήρ, ἀσωλγής. Ἐπὶ φυτῶν, ἅτα ἐκφύουσι, εὐγάζουν κλωνάρια ἄκαρπα· ἴδε τραγάω· ὅθεν οἱ ἐπίτραγοι, Ἐπίτραγοι, Τὰ μακρὰ καὶ ἄκαρπα κλίματα, κλιματοειδῆ ἀμπέλου, καὶ ἐπιτραγίαι Εἴδός τι ἰχθύων, ψαρίων πηχυτάτων μὲν, ἀλλὰ τὰ δηλυμά αὐτῶν δὲν ἔχουσι ποτὲ ὠά, ὑλημα, λιῶμα, ὅθεν εἶναι ἄγονα, στείρα. (α)

Ἐπιτραγῳδέω, Μλ-ήσω (τραγῳδέω). Παρατίθετο τι λέγων κατὰ τραγικὸν, ὑπερβολικὸν τρόπον. 2) Παραστήνω καὶ ἄλλην, καὶ ἐκ δευτέρου τραγῳδίαν εἰς τὸ θέατρον.

Ἐπιτραπεζίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιτραπέζιος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

* Ἐπιτράπεζος, ὁ, ἡ = ἐπιτραπέζιος.

Ἐπιτραπέζωμα, (τραπεζόω). Φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐτέθη, ἐβάλθη ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἀθην. 14. ζ. 641.

* Ἐπιτραπέουσι, Ἐπικ. γ'. πλῆ. πρτπ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐπιτρέπουσι, ἐγχηπτσ. κατὰ τὸ β'. αὐρ. Ἰλιὰδ. Η, 421.

* Ἐπιτράπω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτρέπω, Ἡρόδ. 3, 81. 7, 52. καὶ ἀλλαχοῦ· πάνυ συνήθ. τύπος παρ' Ἡρόδ. Ἔτι δὲ καὶ Ἀόρ. α' ἐπέτραψε, 4, 202. καὶ μέσ. Μλ. ἐπιτράφονται, 3, 153. (α)

Ἐπιτραχήλιος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς, ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Ἐπιτραχύνω, Μλ-νῶ (τραχύνω). Κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω μέρος τινὸς τραχύ, θόρυ.

* Ἐπιτρεπτέον, Θτκ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπιθ. ρήματος. τοῦ ἐπιτρέπω. Πρέπει νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ, ἐπιτρέψῃ, συγχωρήσῃ τίς τι καὶ λ.

Ἐπιτρεπτικός, κὴ, κόν. Ὅστις ἔχει συνήθειαν, κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ, παρὰ τὸ

Ἐπιτρέπω, Μ. ψω· ποιητ. ἀόρ. β'. ἐπέτραπον· Ὁμ., ὅστις ὁμοίως χρῆται καὶ τῷ α'. ἀορ. ἐπέτρεψα· ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. δὲ, μόνῳ τῷ β'. ἀορ. ἐπετραπόμην· πρβλ. ἐπιτράπω, Ἰων. παθ. α'. ἀορ. ἐπετράφθην, Μτχ. ἐπιτρεψθείς, Ἡρόδ. (τρέπω, ἀμλ.) Στρέφω, γυρίζω τι πρός τι· παραιτῶ, ἀφίνω, παραδίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἰς τινα· μετὰ δοτ. ποιόν τινων Ἐμπιστεύομαι τὴν φροντίδα τοῦ οἴκου εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός, Ὀδσ. Β, 226. πρβλ. ἐπίτροπος. Ἐν γένει· παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, φροντίδα τινός· ἔτι δὲ καὶ παραδίδω εἴς τινα λείψανον, νεκρὸν, διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ· Ὀδσ. Ο, 24. Ἰλιὰδ. Ρ, 509. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πολύ, Προστάζω, διατάζω, παραγγέλλω, διορίζω· κατεπείγω· δίδω τὰ πληρεξούσιον· τὰ πλεῖστα ἄνευ πτωτικοῦ, Heind. ἐν Πλάτ. Συμπ. σλ. 210, Β. Ἀττ. ἐν Πολ. 1, σλ. 19. Ἄνευ αἰτ. κατὰ ἀμετῤῥ. δοκοῦσαν σημασ. Πέποιθα, θαῤῥῶ, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, ἀφιερόνομαι, ἀφίνομαι εἴς τινα, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰλιὰδ. Κ, 50. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἡμᾶς αὐτοὺς· ἔτι δὲ κεῖται καὶ τὸ ἄπρμφ. αὐτὶ τῆς αἰτ. Η, 116. ἐξαίρ. «θεοῖς ἐπιτρέπω τιν Ἀφίνω, ἀφιερόνω τι εἰς τὴν θέλησιν, δύναμιν τῶν θεῶν, Ὀδσ. Τ, 502. Χ, 289. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. σειδ. ἐπιτρέπομαί τι, ἢ ἐπιτέτραμμαί τιν Μοὶ ἐπροστάχθη, ἢ μοὶ ἐπιστεύθη τι, ἀντὶ ἐπιτρέπεταί μοί τι, Ἡρόδ. ὡσ ἐπιτετράφθαι λαοῖν γ'. πλῆ. πρτπ. Πρκμ. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσίν Ἰλιὰδ. Β, 25. καὶ «Ὧραις μέγας οὐρανὸς ἐπιτέτραπται γ'. ἑνικ. πρτπ. Πρκμ. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν Ὡρῶν· ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν γεννᾶται, διορίζεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ἰλιὰδ. Ε, 570. Θ, 394. — 2) Ἀφίνω εἰς κληρονόμους ἢπαιτ. κτῆματα· Ὀδσ. Β, 149. — 3) Παραχωρῶ, ἀφίνω, «οἷσιν τιμὴν Ἰλιὰδ. Φ, 473. καὶ κατ' ἀμετῤῥ. δοκοῦσαν σημασ. ποιᾶ ἐπέτρεπε γηραιὸν Δὲν παρεχώρει, δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὰ γηρατεῖα, τὸ παρ' ἡμῶν κοινὸν, δὲν τὸ ἐβάλλε κάτω, Ἰλιὰδ. Κ, 70. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἑαυτόν. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαίρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων· ἠπιτρ. ὀργῇ· Κυριεύομαι ἀπὸ τὸν θυμόν· Παθτ. ἠπιτρέπεται μοι· Μοί εἶναι συγχωρημένον, μοὶ δίδεται ἡ ἄδεια, Ἡρόδ. 1, 7. — 4) Τρπκ. μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. ἠπιτρέπω τινά τι· μετ. Γυρίζω τὰ μυαλὰ τινος, τὸν κάμνω νὰ ἐλλάξῃ γνώμην. — 5) Μέσ. Πλέω, ἔχω κλίσιν εἴς τι, ἡδύνομαί εἴς τι, μοὶ ἀρέσκει, ἠστιμεύομαί τι· μετὰ ἀπρμφ. ἠσοὶ Σωμὸς ἐπιτρέπετο εἰρετσᾶιν Ἡ καρδία σου εἶχε κλίσιν, ὥρεχθη διὰ νὰ ἐρωτήσῃ, Ὀδσ. Ι, 12. — β'.) Διαπιστεύομαι, ἐμπιστεύομαί τι εἴ. τινα. — γ'.) Παραδίδω, ἐμπιστεύομαι ἐδικόν μου τι εἰς τινα· ὡς κατ' ἐργ. διάθ. π. χ. Ἡρόδ. 1, 96. 3, 155. 157. 5, 97.

Ἐπιτρέφω, Μλ -θρέψω (τρέφω, ἀμλ.) Τρέφω, θρέψω, φροντίζω διὰ τὴν διατήρησιν καὶ αὔξησίν τινος, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· τρέφω τινὰ εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν τράπεζάν μου· Ἡρόδ. 8, 142. Παθτ. Γεννῶμαι ἐκτὸς τείχους ὅτε ἐπετράφη νεότης· Ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθησαν νέοι, ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέστησαν νέον λαόν· Ἡρόδ. 4, 3. ὡσαύτως καὶ ἠπιτεθραμμένη νεότης. Δν. Ἄλλ.

Ἐπιτρέχω, Μλ. α'. -θρέξομαι· σπανιώτ. Ἀόρ. α'. ἐπέθρεξα, Ἰλιὰδ. Ν, 409. Μλ. β'. -δρομοῦμαι, ἀόρ. β'. ἐπέδραμον, Ὁμ., Πρκμ. ἐπιδεδράμηκα, ποιητ. ὅθεν μεταβ. Ὑβρισε κατά τινος, καταπλακώνω αἰφνιδίως τὸν ἐχθρόν· διατρέχω τὸν ἐχθρικὸν τόπον καὶ ἁρπάζω, βλάπτω, ἐρημόνω αὐτόν. π. χ. πεδία, χώρους, Ἡρόδ. 8, 33. Καὶ ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἠπιτρέχω τινά· Ὁρμῶ κατά τινος μὲ ταχύτητα καὶ τὸν καταπλακώνω, τὸν ετυπῶ ἔξαφνα. Ἔτι δὲ καὶ διέρχομαι, ἤτοι τελειώνω, ἢ διηγοῦμαί τι ταχέως καὶ σύντομα πλοήγω τιν Ξυφ. — 2) Τρέχω που, ἐγκλίνω πρὸ τρέχοντάς ἐπάνω εἰς τι· Ἰλιὰδ. Ψ, 504. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Τρέχει, κυλίεται ὀλίγωρα ἐπάνω εἴς τι· π. χ. ὄρθρου, κοντάρι ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, Ἰλιὰδ. Ν, 409. Ἐξαίρ. ἐπὶ ποιοτήτων αἰφνιδίως ἐπίτηδες φαινομένων, π. χ. Πλευκὴ ἐπιδέδρομε αἰγλη Δάμψις ἐπεκάλυψεν αὐτόν. Ὀδσ. Ζ, 45. καὶ ἀναπαλιν ηκακὴ ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς Τ, 357. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ μεταβ. Τρέχω ἕλαφρα ἐπί τι διάστημα ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ πκαλάμους τοῖς χείλεσιν ἐπὶ τῆς συριγγος τοῦ Πανός, κτλ. Ἕως γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις λαλεῖ τὸ ναί, τουρκέβρ. λεγόμενον, Λογγ. 1, 19. — 3) μετὰ ἀορ. Τρέχω διά τίποτε, τοῦτ' ἔστι προθυμοῦμενος διὰ νὰ οἰκειοποιηθῶ, ἀποκτήσω τι, ποῦ τι ἐπιθυμῶν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέχετο. Δὲν ἔτρεξε διὰ νὰ λάβῃ τίποτε ἀπὸ ἄλλ. ὅσα τῷ ἐπρόσφερεν ὁ Δαρεῖος, Ἡρόδ. 3, 135. (Κάνταυδα ἔλαβε πάλιν τὸν κάλαμον τοῦ διδ. Κεύμα εἰσῆλθ' ὁ ἄχρηστος Μελ. Σρέχω.)

* Ἐπιτρητός, ἐως, ἡ (ἐπιτρέω). Τὸ νὰ τρυπᾷ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἀνωθεν πρὸς τα κάτω.

Ἐπιτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Τρίβω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος διὰ τῶν δακτύλων· τρίβω τὴν παλάμην τῆς χειρὸς ἀλείφων αὐτὴν μέ τίποτε. Μέσ. Τρίβομαι ἢ ἀλείφομαι μὲ φαρμάκιον· φαρμακεύομαι. — 2) Τρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι. — Τροπ. Χαλνῶ, κάμνω τι νὰ γένῃ ἄχρηστον πλέον, μεταχειριζόμενος αὐτό. Φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω. Ἀριστφ. Ὄρν. 592. Παθτ. Φθείρομαι, ἀφανίζομαι. 3) παρ' Ἀππιαν. Ἐρεθίζω, διεγείρω, «τὴν νόσον ἐπιτρίβων, Κάμνω νὰ γένῃ ἐξωτέρα, δεινοτέρα ἢ πολυχρονιωτέρα ἀῤῥωστία τις. (τρ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἐπιτριαστής, ἑ, ἡ (τριετές). Παῖ ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τοὺς δύω χρόνους παλαιός· ὅστις ἢ ὅ,τι τελειώσας τοὺς δύω χρόνους ἐμβήκει εἰς τὸν τρίτον.

Ἐπιτριηραρχέω, Μλ -ήσω (τριηραρχέω). Εἶμαι τριηραρχητέ, ἔχω τὴν τριηραρχίαν ὑπὲρ τὸν νομίμως διωρισμένον καιρὸν· «ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη δυοῖν μηνοῖν Ἐπειδὴ πέρασαν πλέον τρεῖς μῆνες περισσότερον ἀπὸ τὸν διορισμένον καιρὸν τῆς τριηραρχίας, Δημοσθ. Πολυκλ. 20, ἀφ' οὗ

Ἐπιτριήρχημα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν τριηραρχίαν (νὰ διοικῇ πολεμικὸν πλοῖον καὶ ἀπαντᾷ τὸ ἔξοδα αὐτοῦ ἅμα) ὑπὲρ τὸν διορισμένον καιρόν.

Ἐπίτριμμα, ατος, τό (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι ἔτριψε τις ἐπὶ τι ἐλείων μὲ αὐτὸ τὴν ἐπιφάνειαν του. Τρπκ. Πανούργος, παμμιχανος, παπόηρος, διαβολικός, τετραπερασμένος, ἔμπειρος, «ἡρωϊκὸν ἐπίτριμμα», Κριτ. Χρον. ΙΖ', 4. Λίτο ἔμπειρος εἰς τοὺς ἔρωτας· ὡς τό, περίτριμμα.

Ἐπίτριπτος, ὁ, ἡ (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τριμμένον, ἀποτριμμένον, κατατριμμένον, χαλασμένον, ἔξαιρ. τροπ. Παιωόργος, ὁόλιος, Lob ἐν Σφκλ. Αἴ. 103.

Ἐπίτρις, Ἐπίρ. (τρίς). Εἰς τρεῖς, ἕως τρεῖς φοραῖς. (ῠ-ῠ)

Ἐπίτριτος, ὁ, ἡ (τριτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς, ἢ περιέχει, ἓν τὸ ὅλον καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ ἅμα, τοῦτ' ἔστι τέτταρα τρίτα· ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται, ἐπίτριτος λόγος, ἡ ἀναλογία τῶν 4. πρὸς τὰ τρία, ἐπειδὴ καὶ ὁ 4. περιέχει τὸν 3. τρεῖς φορὰς καὶ ἓν τρίτον μέρος αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ 8. πρὸς τὸν 6. ἐπίτριτος καλεῖται· καὶ παρομοίως, ἐπίπεμπτος, ἑφέκτος, ἐφέβδομος, ἐπόγδοος, κ. τ. τ. Λύται αἱ ἀναλογίαι εἰσὶν ἃν χρήσει καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ εἰς τὰ διαστήματα τῶν φθόγγων. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ, «πούς ἐπίτριτος», Ὁ ἐκ Σποιδαίου καὶ Ἰάμβου, ἢ ἐκ Σποιδ. καὶ Τροχαίου συγκείμενος στίχος, ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτῶν τίς προηγεῖται τοῦ ἑτέρου, ἐξ οὗ προκύπτουσι οἱ δύω τύποι τοῦ ἐπιτρίτου, – – ᴗ –, – – – ᴗ, ᴗ – – –, ᴗ – – –, Ἰδὲ Herm. Vig. σλ. 721. Τέλος δέ, αἱ ἀναλογίαι αὗται λέγονται καὶ ἐπὶ τόσον, οὕτω π. χ. ὁ δανείζων λαμβάνει παρὰ τοῦ δανειζομένου ἐν τῷ, δάνεισμα ἐπ' ὀγδόῃ, ἢ τόκος ἐπογδόου, ἐκτὸς τοῦ κεφαλαίου (καπιταλίου) καὶ τὸ ὄγδοον μέρος αὐτοῦ, ἅρα 12 ½ τοῖς ᾧ, τὰ δέκα, ἑνδέκα καὶ μισὸν παρβλ. καὶ ἐπιμόριος καὶ ὑπότριτος.

Ἐπίτριψις, εως, ἡ (ἐπιτρίβω). Τρίψιμον ἀπ' ἐπάνω, κατατρίψιμον, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐπίτρομος, ὁ, ἡ (ἐπιτρέμω, τρόμος, ἐπί). Τρομαγμένος κατατρομαγμένος· Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 78.

Ἐπιτροπάσθην, Ἐπίρ. ἀμφιβλ. ἀόριστ. παρ' Ἡσυχ. αὐτὶ τοῦ, ἐπιτροχάσθην.

Ἐπιτροπαῖος, αία, αῖον (ἐπιτροπή). Πᾶν ὅ,τι ἐπιτράπη, παραδόθη, διαπιστεύθη, ἀφέθη εἰς τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τινὸς ὑπότινος, ἔξαιρ. εἰς ἐπίτροπον, ὀρφανιστήν, χηραστήν (ἐπίτροπον ὀρφανῶν, χήρας)· ὅθεν «ἀρχὴ ἐπιτροπαίων Ἡ κατ' ἐπιτροπίαν ἐξουσία, διοίκησις· Ἡρόδ. 4, 147.

Ἐπιτροπεία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἡ εἰς τινα διαπιστευθεῖσα κυβέρνησις, διοίκησις, φροντὶς τινός.

*Ἐπιτροπεύπενσις, εως, ἡ = ἐπιτροπεία. ἀφ' οὗ

Ἐπιτροπευτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς ἐπιτροπείαν. Ξενοφ. Οἰκ.

Ἐπιτροπεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιστάτης, ἐπικητής, φροντιστής, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός· τὸ πλέστον μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 65. 3, 15. 7, 62. ἀλλὰ καὶ ὡς ὄντως μεταβατ. ῥῆμα, μετὰ αἰτ. «ἐπιτροπεύω τὴν πατρίδαν Εἶμαι διοικητὴς εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 3, 36. Ἀριστφ. Ἱππ. 212.

*Ἐπιτροπέω = ἐπιτροπεύω, ἀμφβ.

Ἐπιτροπή, ῆς, ἡ (ἐπιτρέπω). Ἡ διαπιστευθεῖσα δύναμις, ἐξουσία, διοίκησις, ἔξαιρ. εἰς ἔφορον, ἐπιστάτην, ἔπαρχον, αἱρετὸν κριτήν, χώρας ἢ τόπου διοικητήν. «ἐπιτροπῆς δίκην Ἐγκλημα κατὰ ἐπιτρόπου», ἢ ἐκ μέρους ἐπιτρόπου, Boeckh ἐν Δημ. Staatshaush. 1. σλ. 378. fg. Ἔτι δὲ καὶ ἰσχὺς, ἐξουσία, ἀξίωμα ἐπιτρόπου. Τὸ νὰ παραδίδῃ, ἐπιτρέπῃ, ἀφίνῃ τίς τι εἰς ἐπίτροπον «ἐπιτρ. περί τινος, τινί.» Πράγματος τινος εἰς τιν. — 2) Τὸ νὰ παραδίδηται καθόλου, ἄνευ συνθήκης τινός, ὁ νικητὴς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ νικητοῦ, τὸ ἰταλ. *a discrezione*.

Ἐπιτροπία, ἡ· = ἐπιτροπεία. Διον. Ἁλικ. ἀφ' οὗ «ἐπιτροπίας δίκην» = ἐπιτροπῆς δίκην. Πλάτ. Νμ. 11. σλ. 928. C.

Ἐπιτροπικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίτροπον, ἀνάγεται εἰς τὸν ἐπίτροπον καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἔξαιρ. εἰς ὀρφανιστὴν, χηραστὴν, (ἐπίτρ. ὀρφανῶν ἢ χήρας) «ἐπιτροπικὸς νόμος», Ὁ περὶ ἐπιτροπείας. Πλάτ.

Ἐπίτροπος, ὁ (ἐπιτρέπω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται, διεπιστεύεται ἡ φροντὶς, ἐπιστασία καὶ διοίκησις ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως, ἐπαρχίας, χώρας τινὸς κ. τ. τ. Ἔφορος, ἐπιστάτης, κυβερνήτης, διοικητὴς· μετὰ γεν. Ἡρόδοτ. Α'. 108. «πάντων τῶν ἑωυτοῦ ἐπίτροπος». ἔξαιρ. ὀρφανιστὴς, ἔπαρχος «ἐπίτροπος Καίσαρος» Heyne ἐν Ἐπικτ. 29. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐφόρου Θεοῦ, Πινδ. Ὀλ. 1, 171. ἐν γένει, Κηδεμὼν, ἐπιμελητής.

Ἐπιτροφή, ἡ (ἐπιτρέφω). Τροφὴ, ζωοτροφία, Ἰώσηπ.

Ἐπιτροχάδην, Ἐπίρ. (ἐπιτροχάω). Ταχέως, ἐπιπολαίως, ἐλαφρὰ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξ. «ἐπιτροχάδην ἀγορεύειν» κατά τινας μὲν εὐπετῶς, κατ' ἄλλους δὲ συντόμως, κεφαλαιωδῶς. Ἰλιάδ. Γ. 213. Ὀδυσσ. Σ. 26. (ᾰ)

Ἐπιτροχάζω, Μλ -σω (τροχάζω). Τρέχω, πηλαλῶ, φεύγω δρομέως, σχολίγωρα ἐπὶ τι· ὁμιλῶ περί τινος ἐν συντομίᾳ ἢ ἐπιπολαίως. ἀφ' οὗ

Ἐπιτρόχαλος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου τρέχει, φεύγει τις ἢ τι· στρογγυλὸν, κατηφορικὸν, γλυστερὸν· Σπεύδων, εὐκίνητος, ταχὺς, ἐλαφρὸς.

Ἐπιτροχασμός, ὁ· τὸ νὰ τρέχῃ τις ἐπάνω που· τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις διαλεγόμενος διάφορα πράγματα, διαφόρους ὑποθέσεις συνοπτικῶς ἢ ἐξ ἐπιπολῆς.

Ἐπιτροχάω, ᾰ· = ἐπιτρέχω· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1205.

Ἐπιτροχος, ὁ, ἡ· = ἐπιτρόχαλος, Ἐπίρ. ἐπιτρόχως.

Ἐπιτρύζω, Μ. ύξω (τρύζω). Τρύζω, κριτσῶ, κριτσινῶ· ψιθυρίζω, μουρμουρίζω προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους, διάφ. Ἀναλεκτ. Γ'. Σ. 53. ηχαλιδῶν ἐπιτρύζειν.

Ἐπιτρώγω, Μλ -τρώξομαι, ἀόρ. ἐπέτρωγον (τρώγω, ἀμλ.) Τρώγω προσέτι· μετέπειτα.

*Ἐπιτρωπάω, ποιητ. αὐτὶ ἐπιτρέπω.

Ἐπιτυγχάνω, Μλ -τεύξομαι, ἀόρ. ἐπέτυχον (τυγχάνω, ἀμλ.) Ἐπιτυγχάνω, συναπαντῶ, συναμώνω κατὰ τύχην τινά· μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ τινά, Ἀεσ. ἐν Πλάτ. Πολιτ. 4, 8. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Μτχ. Ἡρόδ. 8, 101. 103. «ὁ ἐπιτυχὼν» Ὅστις τύχῃ· ὅθεν, κοινός, ποταπός. — 2) ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι, τὸ νυστάνι· μετὰ γεν. «ἐπιτυγχ. τοῦ σκοποῦ» ὅθεν, Κατορθόνω, κάμνω τὸν σκοπόν μου, λαμβάνω, κτυμαι, ἀποκτῶ τι κατὰ τύχην· μετὰ γεν. — 3) Εἶμαι εὐτυχὴς εἴς τι ἐπιχείρημα· «ἄνευ πτωτικοῦ· ἐπὶ τὸ πλέστον παθτ. «ἐπιτυγχάνεται ἡ πρᾶξις» Εὐτυχεῖται εἰς καλὸν, παίρνει καλὸν τέλος τὸ πραγμα. ηλόγος ἐπιτέτευκται», Ὁ λόγος ἐτελείωσεν εὐτυχῶς, ὡμιλήθη καλά, ἔκαμεν ἐντύπωσιν κτλ. τ. τ. — 4) Διαλέγομαι, ὁμιλῶ· διατρίβω τὸν καιρὸν μὲ τὴν συναναστροφὴν, συνομιλίαν τινός· μετὰ δοτ. ὡς τό, ἐντυγχάνω, Πλατ. Νμ. σλ. 758. C. ἔτι δὲ καὶ «ἐπιτυγχάνω βιβλίῳ Ἔρχεται, πάτει κατὰ τύχην εἰς τὰ χείρας μου βιβλίον τι καὶ ἀναγινώσκω εἰς αὐτό.

*Ἐπιτυλίττω, Μλ -ξω (τυλίττω). Ξετυλίγω, ξεκουλλουριάζω τι. Ἀνοίγω κἀνὲν βιβλίον. Δημ. Δρτ. 9, 114.

Ἐπιτυμβίδιος, α, ον (τύμβος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τάφον· ὅ,τι ἐξυσιάσθη ἐπὶ τὸν τάφον τινός. — 3) Ἐπιτυμβίδιοι λέγονται παρ' Ἀριστφ. Ὀρ. 472. καὶ Θκρτ. 7, 23. οἱ λοφωτοὶ κορυδαλοί, τὸ σύνηθ. τσουντσουλιάνοι μὲ χαρχάλι, ἐπειδὴ κατά τι παλαιὸν ῥητὸν, φέρουσιν ἐπὶ τὴν κεφαλήν των τὸ μνῆμα των (τοῦτ' ἔστιν ὁ λόφος, τὸ χαρχάλι των, παριστάνει τὸ ἐπιτύμβιον, τὰ σημεῖον τοῦ τάφου των.)

*Ἐπιτύμβιος, ὁ, ἡ = ἐπιτυμβίδιος. Σφλ.

Ἐπίτυρον, τό. Ἔβεσμα, φαγητὸν μεγειρεμένον με ἐλαίαις λιπασμένας· φαίνεται δὲ ὅτι ἐλέγετο καὶ εἶδος τι ἐλαιῶν ἐπίτυρις, ἢ πίτυρις. (ῐ)

Ἐπιτυφόω, Μ. ώσω = τυφόω.

Ἐπιτύφω, Μ -θύψω (τύφω, ἀμλ.) Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω τι· Παθητικ. Φλογίζομαι διάτι, ἐρωτεύομαι εἴς τι. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 221. «γυνὴ ἐπιτετύφηται μαλιστὰ μουν, ὑπονοοῦμ. Ἱρωτι. (ῠ)

Ἐπιτυχής, ὁ, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Ὅστις ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, τὸ νυστάνι· κατορθόνει τὸν σκοπόν του, ἀπολαμβάνει τὸ ποθούμενον, βλέπει ἐκπληρωμένην τὴν εὐχήν του· μετὰ γεν. ἐν γένει, εὐτυχὴς· «ἐπιτυχὴς τῶν καιρῶν ὀξέως. Γνώμη, κρίσις τοῦ νοός, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνει πάντοτε, ἢ ἀληθεύει· Ἐπίρρ. ἐπιτυχῶς.

Ἐπιτυχία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπόν, τὴν εὐχήν του, ἐπίτυχημα· εὐτυχία, εὐτυχὴς ἔκβασις εὐχῆς, ἐλπίδος τινός. Διον. Ἁλικ.

Ἐπιτωθάζω, Μ. άσω (τωθάζω). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ· καὶ μετὰ Δοτικ. καὶ μετὰ Αἰτιατ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτωθασμός, οῦ, ὁ. Χλεύη, περιγέλοιον. Πολύβ.

Ἐπιφαγεῖν, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπεσθίω, Τρώγω προσέτι.

Ἐπιφαιδρύνω, Μ. υνῶ (φαιδρύνω). Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φαιδρόν, καθαρόν, λαμπρόν. ὅθεν, Καλλύνω, καλλωπίζω, καθαρίζω, πλύνω τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 662.

Ἐπιφαίνω, Μλ -ανῶ (φαίνω, ἀμλ.) Ἀρίνω, κάμνω νὰ βλέπηται, φαίνηται, δείχνω τι ἑνὸς τινὸς, εἴς τι, ἐπάνω που, προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, ἐπιπολαίως, Θεογν. 359. (οὐχὶ δὲ καὶ, βλέπω, ὡς προτάσει εἰς τὴν ἑξῆς. ταύτης τῆς λέξ. ὁ Κοῦμας· ψευδὴς γὰρ καὶ πάνυ παράλογος, ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἡ ἐπεξήγησίς του αὐτη.) — Παθτ. καὶ Μεσ. Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι ἐπίτη, εἴς τι, πλησίον που· ἔξαιρ. ἐμφανίζεται, λάμπει, φεγγει ἀναπάλλει τι αἰφνιδίως· «τὰ ἐπιφαινόμενα, Αἱ συμπίπτουσαι, συμβαίνουσαι περιστάσεις· τὰ συμπτώματα πάσης τινὸς. Ἱππερ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ ἐμφανίηται, ἐμφανίζηται τι, ἐνέργεια εἰς τὸ παρὸν π. χ. «ἐπιφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς ἡμέρας, Ἡ αὐτή, χαραγή, τά ξημερώματα, τά χαράγματα· ἐξαιρ. τό νά ἐμφανίζηται Θεός τις ἢ ἄνθρωπος ἀπροσδοκήτως, ἀνέλπιστα φέρων βοήθειαν. — 2) Τό ἐπάνω ἐξωτερικόν μέρος, ἡ ὄψις πράγματός τινος. Τό πρόσωπον· τό ἐξωτερικόν φαινόμενον τοῦ τρόπου τοῦ φερσίματος ἀνθρώπου ἢ ἄλογου ζώου, τοῦ σχήματος, τοῦ εἴδους πράγματός τινος· πολιτικόν ἀξίωμα, τιμή, δόξα, ἀξία, δύναμις, ψήφος γεν. Τό φαινόμενον, τό εἶδος, ἡ ὄψις. — 3) Τό σῶμα, ὁ θυμασμός, τόν ὁποῖον προξενεῖ ἀπροσδόκητόν τι πρᾶγμα· ὑπέ μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν Ἰσαΐας. Παρά τοῖς Ἑκκλ. δέ, ἀντί τοῦ, Θεοφάνεια. (ᾳ) παρά τό

Ἐπιφανής, ές, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, εἶναι ὁρατόν, φανερόν, ἐξαίρετος, περίφημος, ἐπίσημος, περίβλεπτος, ἔνδοξος· ἐπρ. ἐπιφανῶς.

Ἐπιφανία, ἡ = ἐπιφάνεια.

Ἐπιφάνια, ων, τά, ὑπερ. ἱερά, Ἡ ἑορτή τῶν Φώτων ἢ Θεοφανείων, παρά Χριστιανοῖς.

Ἐπίφαντος, ὁ, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· ὡς τό, ἐν φάει· Ὅ,τι ζῇ, βλέπει τό φῶς τῆς ἡμέρας· Σφκλ. Ἀντ. 841. Valck. ἐν Φοιν. 1349.

Ἐπιφαρμακεύω, Μ. εὐσω (φαρμακεύω). Ἰατρεύω τινά προσέτι, εἴς τι, μετέπειτα.

Ἐπιφαρμάττω, Μλ -ξω· = τῷ προηγμ.

Ἐπίφασις, εως, ἡ· = ἐπιφάνεια. Τό ἐξωτερικόν φαινόμενον, ὄψις, πρόσωπον. — 2) Δήλωσις, παράστασις διά λόγου· ἀπόδειξις. Πολβ. 20, 5. 4, 11.

Ἐπιφατνίδιος, καί ἐπιφάτνιος, ὁ, ἡ (ἔπιτν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς πλησίον, ἐπάνω εἰς φάτνην, εἰς τό παχνί. Ξενοφ.

Ἐπίφατος, ὁ, ἡ (φημί). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνηθισμένον, ἔχει κακόν ὄνομα.

Ἐπιφαύσκω, = ἐπιφώσκω, Φαίνομαι καί λάμπω, γέγγω, ἀναπάλλω. — 2) Κάμνω, ἀφίνω νά λάμπῃ, φέγγῃ τι.

*Ἐπιφαύω = ἐπιφαύσκω, Ν. Δ.

Ἐπιφέρβω, (φέρβω). Εὐχάνω εἰς βοσκήν, ἀφίνω νά βόσκῃ τι ἐλαύνων, διώκοντάς το ἐπάνω εἰς τινα τόπον, νά βόσκῃ ἀπερωτώντας· ἐπιπαμένων. Μέσ. Βόσκει· ἐπί τινα τόπον· ἐπί ποιμνίων, ἀγελῶν, Κλήμ. Ἄλεξ.

Ἐπιφέρω, Μ. ἐποίτω. Ἀορ. α'. ἐπήνεγκα. Ἀόρ. β'. ἐπήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ, ἢ κομίζω τι πρόσω· που, μετέπειτα, ἐπί τι, ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· ἐξαιρ. κατά σημ. ἐχθρικήν. Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ συντξ. οἱ βαρείας χεῖρας ἐποίσειν Θέλει βάλει τό βαρύ χέρι του ἐπάνω του, θέλει σέ κάμει νά τό αἰσθανθῇς, τοῦτ' ἔστι θέλει σέ μετακειριάσει ἐχθρικῶς, Ἰλιάδ. Α, 89. ἔτι δέ καί ἠχείρας ἐποίσειμι ἐπλῶς, Ὀδσ. Π, 438, (περαιτέρω οὐχ εὑρηταί που παρ' Ὅμ. ἡ λεξις.) Παρά τοῖς Λογογρ. δέ πολλάκις, ἐπιφέρω τινί πόλεμον Πολεμῶ, κινῶ πόλεμον κατά τινος· ἐν γένει, Ἐπιφορτίζω, ἀποδίδω τι εἰς τινα, λέγω ὅτι ἐμοῦ εἶναι αἴτιος, τό κοινότ. βίᾳκαι τό φορτίο ἐπάνω του· ἐπιπλήττω, κατηγορῶ τινα διά τι, ἐπιφέρω τινί αἰτίαν, διαβολήν, συμφοράν, ὄνειδος, κ. τ. τ. ἐπί πάντος φορτικοῦ, ὀχληροῦ, δυσαρέστου, λυπηροῦ πράγματος, ὥστε πολλάκις γαίνεται χρησιμεύον ἀντί τοῦ ἐπιτίθεμαι, σημτ. 3. ἐπιφέρω τινί μερίαν Κατηγορῶ τινα ὡς μωρόν· ἐπιφ. θάνατον εἰς ἀνθρώπους, Γίνομαι αἴτιος θανάτου εἰς τούς ἀνθρ. — β'.) κατά κακήν σημ. Προσφέρω, ἐξαιρ. ἐπί πασχιζόντων ἱερᾶς προσφορᾶς, ἀφιερώσεως, θυσίας, λοιπῆς προσφερομένης εἰς θεόν ἢ νεκρῶν τιμῆς, κτέρ. Θεοῖς ἱερά, τάφῳ χοάς, κ. τ. τ. Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 380, Ἰουλν. σλ. XI. κόργας ἐπιφ. τινι Τρέπω τήν ἐλπίν, τήν εὔνοιάν μου πρός τινα, ὑπάντων τε Ἀστύοχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέρονται ὀργάς Τισσαφέρνει διά ἴδια κέρδη. Θεόδ. 8, 83. — γ'.) Προσθέτω, προστάττω, ἐξαιρ. μεταχειρίζομαι ἐπιθετόντι, δίδω παρατόμι εἴς τι· ὡς τό, ἐπιτίθημι, σημ. 6. Ἀναπληρῶ εἴς τι τό ἐλλεῖπον· παρέχω, ἀποστέλλω τι ἐπειτα. — δ'.) Ἀναφέρω τούς λόγους ἄλλου τινός προτέρων εἰς διήγησιν ἢ εἰς σύγγραμμά μου, τί εἶπε, τί συνέγραψε περί τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καί ἄλλος τις· ἐν γένει, Διαλέγομαι, διηγοῦμαι περί τινος. — Μσν. Κομίζω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, μαζώμου, βαστῶ ἐπίνω μου· ἔχω ὀπίσω, κατόπιμου ἀκολούθους· μετά αἰτ. ὕδωρ ἐπιφερόμενος. Στράβ. ἡμιόδη ὅπλων ἀρτίων ἐπιφερόμενος. Πλούτ. Παῦ. ἀπολύτ. Ἔρχομαι κατόπιν· γενιώμαι ὕστερα· γίνεται, συμβαίνει τι ὕστερον, ἀργότερα· οἱ ἐπιφερόμενοι Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· τά ἐπιφερόμενα Τά μετέπειτα ἢ ἀργότερα γινόμενα, συμβαίνοντα· τό μέλλον. — β'.) Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον του, Ἡρόδ. 8, 61. ὅταν θάλασσα μεγάλη ἐπιφερηται. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 20. Ὅταν ἡ τεταραγμένη θάλασσα, τά κύματα κτυπῶν ἐπάνω εἰς τό πλοῖον. ἔτι δέ καί διά λόγου, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω τινά.

*Ἐπιφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.) Φεύγω που, εἴς τι μέρος, προσέτι. ἀφ' οὗ

*Ἐπίφευκτος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε, τά ὁποῖον ἢ διά τό ὁποῖον φεύγει τις.

Ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ (ἐπιφημίζω). Ὅστις ἀποδέχεται, ἐπαινεῖ τι, τό εὑρίσκει καλόν, ὀρθόν, δίκαιον. Ἡσχ.

Ἐπίφημι, Μλ -φήσω (φημί). Ὑπόσχομαι, βεβαιόνω τι· Εὐρ. — 2) Ἀποδέχομαι, στέργω, ἐπικυρόνω τι· Πλτχ. Εὐριπ. Ἰφ. Λύλ. 130.

Ἐπιφημίζω, Μλ -ίσω (φημίζω). Λέγω, πρός τινα μεταχειριζόμενός τι, λόγους προσημαντικούς τοῦ μέλλοντος, εἴτε ὡς εὐχήν ἢ κατάραν, εἴτε εὐαρεστείας, ἢ δυσαρεστείας σημαντικούς· παράδειγμα τούτου τό παρ' Ἡρόδ. 3, 124, ὅπου ἀντί τῆς ἐνεργ. διάθ. κεῖται ἡ μέση. Ἔτι δέ. ἐπονομάζω, ἢ δίδω ὄνομα, παρονόμι εἴς τι κατά τινα προσημασίαν ὡσθ' ἀν τό λοιπόν καί συνήθη τῆς ψυχῆς ἔμελλε κατέχειν, ἅμα στρογγύλα καί προμήκη διηρεῖτο σχήματα· μυελόν δέ πάντα ἐπεφήμισε. »Πλάτ. Τίμ. σλ. 73. D. Dorn. Char. 550. Wyr. ep. cr. σελ. 156. παρβλ. ἐπεφήμησμα, ἐπιφημισμός, φήμη· 2) »ἐπιφημίζω τινί δαίμονας, ἢ θεούς· Ἀποδίδω τήν αἰτίαν πράγματός τινος εἰς τούς Θεούς ὡς πρωταιτίους αὐτοῦ, Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 346. παρβλ. Ast. ἐν Πλτ. Νμ. 6, 15. σλ. 313. Ὅθεν ἐν γένει, ἀναφέρω, ἀποδίδωτι εἰς τινα, λέγω ὅτι αὐτός εἶναι αἴτιός τινος· μετά αἰτ· ἐπί τό πλεῖστον ὅμως κατά παρεμβαλλομένην ἔννοιαν εὐτυχοῦς προσημασίας — 3) Προφητεύω, προλέγω, ἐξηγῶ τι κατά τι ἢ ἀπό κάποιον προφητικόν σημεῖον· Πλούταρχ. »πολλά τῶν ἀσήλων ἐπεφήμιζε σηλοῦν α) = ἐπίφημι· σημα. κ. Συγχέεται δέ πολλάκις ἡ λέξ. τῇ, ἐπευφημέω, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 596. ἀφ' οὗ

Ἐπιφήμισμα, ατος, τό. Πανδήποτε σημεῖον εἰδόμενον εἰς τι, κατά τι, ἐπί τι, ἐξαιρ. θείας εὐαρεστείας, συγκαταινέσεως, ἢ ἐπιβεβαιώσεως, εἴτε διά προγνωστικοῦ ἢ προφητικοῦ, εἴτε δι' οὐρανίων σημείων δηλουμένης — 2) Ὄνομα ἰδιαίτερον τινά σημασίαν φέρον, τό ὁποῖον δηλοῖ ξεχωριστόντι.

Ἐπιφημισμός, ὁ. Δήλωσις εὐαρεστείας· ἐπαίνωσις ἢ ἀποδοχή, ἐξαιρ. διά θείων σημείων — Ἀναγόρευσις καί καθοσίωσις, ἤτοι τό νά ὀνομάζῃ τις τι καί κά τό ἀφιερόνῃ.

Ἐπιφθάνω, Μλ -σω (φθάνω, ἀνμλ.). Προφθάνω τινά ἢ τι· Μτχ. ἀόρ. ἐπιφθάς, Βτχμ. 217, (ἔπω, Ἐπκ. — -. Ἄττ. υ -).

Ἐπιφθέγγομαι, Μ. ξομαι (φθέγγομαι). Λέγω, ὁμιλῶ, ψάλλω, τραγῳδῶ, κρίζω· παίζω μουσικόν τι ὄργανον· ἤχω ἐντεῦθεν προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπίφθεγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐψάλθη, ἐτραγῳδήθη προσέτι, ἅμα μέτι ἢ ἐνταῦθα· τρισφώτημα, εὐφημία.

Ἐπιφθίνω, Μλ - φθίσομαι (φθίνω, ἀνμλ.). Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀποθνήσκω, ἀφανίζομαι ἀπό τι, διά τι· (φθι).

Ἐπιφθονέω, Μλ -ήσω (φθονέω) τινί τι. Ζηλεύω τινά διότι· ἀπαρνοῦμαί τινά τι, δέν συγχωρῶ τι εἰς τινα ἀπό κακίαν μου, ἐμποδίζω τινά ἀπό τι διά φθόνον, Ὀδσ. Δ, 149 — 2) Μισῶ τινα, Ἡρόδ.

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ. Ὅστις φθονεῖται, ὑπόκειται εἰς φθόνον, κατηγορεῖται, δυσηρεστεῖται, ὅστις εἶναι ἀξιόμεμπτος, ἀξιοκατηγόρητος — 2) Ὅστις μισεῖται, προξενεῖ μῖσος, κάμνει, δίδει αἰτίαν νά τόν μισοῦν »ἐπίφ. πρός τῶν πλειόνων,« Ἡρόδ. 7, 139 — 3) ἐνεργ. Ὅστις φθονεῖ, μισεῖ· Ἐπρ. ἐπιφθόνως.

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς φόραν, εἶναι φόρτον πρόσταιρον· — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προξενεῖ φόραν, εἶναι φοροποιον, ἐλέριον· Πολδ.

Ἐπιφύζω, Δωρ. ἐπιφύσδω· ταυτοσημαντον τῷ ἐπιπτύω. Πτύω, φτῶ ἐπάνω εἰς τι, προσέτι, ἐνταῦθ· εὑρηται μόνον ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ παρά Θεόκρ. 2, 82. 7, 127. Ἐπί ἐπιπτύσεως ἐν ταῖς μαγικαῖς φδαῖς, διά τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ὁ τήν μαγίαν ἐφράζων ἢ ψάλλων ἐμποδίζει τήν εἰς αὐτόν ἐνεργειαν τῆς »γ' ἐπιφύσδοισαι Ὡς ἁπλοῦν εὑρηται μόνον πτύω, σύχί δέ φύζω, ἢ φύσσω.

Ἐπιφιλοπονέω, καί μέσ. ἐπιφιλοπονέομαι, Μλ-ήσω (φιλοπονέω) τινί, Πλουτ. κάμω, μεταχειρίζομαι ἔργον τι μέ ἐπιμέλειαν, ζῆλον, ζέσιν, προθυμίαν· Ξυφ. Οἰκον.

Ἐπιφλαβής, ές, ἡ (φλέψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἐξεχούσας, φουσκωμένας, εἰς τήν ἐπιδερμίδα φαινομένας τάς φλέβας, Ἱπποκρ. καί Ἀριστοτέλ. 2. ἱστ. Α'. 11. »ἐπίφλεβος κύων.«

Ἐπιφλεγμαίνω, (φλεγμαίνω) Ἔχω φλεγμονήν, φλόγωσιν ἐπάνω, εἰς τήν ἐπιφάνειαν μέλους τινός Ἱπποκρ. σελ. 735.

Ἐπιφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν εἴς τι, φλογίζω, κατακαίω, ἀφανίζω τι διά πυρός· »πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην, νεκρούς Ἰλιάδ. Β. 455. Ψ, 52. Τρωϊκ. Διεφλέγιζο, περοῦνιο, τό κοινότ. φωτίζω, ἀναφτω τινά εἰς πόλεμον, εἰς ἔρωτα, εἰς μῖσος κ. τ. τ. ὡς τό, ἐπεγείρω· ἔτι δέ καί Λαμπρύνω, φωτίζω, κάμνω ἐνδοξότινα ἢ τι· »ἐπιφλ. πόλιν ἀοιδαῖσι Ἰλιάδ. Ο'Λ. 9, 34. — 2) ἀμετβ. Καίει, εὐγάζει· ἀκόμη φλόγας, λάμπει, φέγγει τι, Ἰλιάδ. Π5. 11, 69.

*Ἐπιφλογίζω, Μλ -ίσω (φλογίζω). Καίω, ἀναπτω τι ἐπάνω, εἰς τό ἐπάνω μέρος τινός· προξενῶ φλόγωσιν εἰς τήν ἐπιφάνειαν μέλους τινος· Ἰατρ. ἀφ' οὗ

Ἐπιφλόγισμα, ατος, τό· Τό φλογισμένον μέλος, ἢ φλόγωσις. Ἱππ. σλ. 1253.

Ἐπιφλογώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὡς νά ἔχῃ φλόγωσιν Ἱππ. σλ. 191.

*Ἐπιφλυκταινόομαι, ὡς παθ. (φλυκταινόομαι). Ἀποκτῶ, εὐγάζω εἰς τήν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματός μου φλυκταίνας, φυσκαλίδας, φυσκαλίδες, σπυριά.

Ἐπιφλύω, Μ. ὑσω (φλύω). Ἔκχεω, ἐπιφαζω, λέγω κατά τινος ἀπράπεις, ὑβριστικούς, ἀγγιτικούς, λόγους· μετά σοτ. Ἀπλ. Ῥά. 1, 481 (υ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἐπίφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Τρομαγμένος, καταφοβισμένος· ὅστις ὑπόκειται εἰς φόβον — 2) Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φόβον, ἀγωνίαν εἰς ἐπίφοβος καὶ ἀπίστευτος. Πλούταρχ. Πύρ. 7.

Ἐπιφοινικίζω, Μλ. -ίσω (φοινικίζω). Βάφω τὸ χρῶμά μου εἰς τὸ φοινικοῦν, ὁμοιάζω, φαίνεται ὡς φοινικοῦν. Ἅλιεν.

Ἐπιφοινίττω, Μλ. -ξω (φοινίττω). Κοκκινίζω, κάμνω τοκείνην τὴν ἐπιφάνειάν τινος· — 2) ἀμτβ. = τῷ προηγμ.

Ἐπιφοιτάω, Μλ. -ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω, συχνάζω που· προσέτι, ἡ ἀργώτερα, ἐπισκέπτομαί τινα συχνά· μετὰ δοτ. Παρ' Ἡρότ. 7, 16. φαίνεται συντετραγ· μετὰ αἰτ., ἐπτὸν ὅμως ἀμφβ. — 2) Μστφ. Περνῶ, διαβαίνω, ἢ ἐρχομαί που περαττικά· ἔτι δὲ καὶ ἐχθρικῶς. Ὁρμῶ, ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς ἐχθρου τόπον, κάμνω ἐπιδρομάς. Θκδ. αὖ οὗ

Ἐπιφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ, συχνάζῃ τις που· ἔλευσις, ἔρχομός που, σύγκασμα· — Ἔγκάρραγμα, σκάλισμα εἰς τι· παρὰ τοῖς Ἑκκλ. «ἐπιφοίτητις θεοῦ,» Ἔμπνευσις, φώτισις. Ἰώσ. Ἀρχ. ΙΒ'. 2.

Ἐπίφονος, ὁ, ἡ (φόνος) Φονικός, διψασμένος διὰ αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 368.

Ἐπιφορά, ἡ (ἐπιφέρω). Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ, τὸ νὰ κομίζῃ τις τί που προσέτι, ἐπὶ τι, πρός τι· 2) Προσθήκη εἰς τὴν πλῆρωμήν, εἰς τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν, Θουκυδ. ς'. 31. Δόσ. Στκ. ΙΣ'. 94. 3) Ἐκ τοῦ Παθ. δε. Αἰφνίδιος καὶ ὁρμητικὸς ἐρχομός, παρουσία τινός· ἐπιόρμη, ἐχθροῦ ἔμβασμα, προχώρησις μὲ ἔξαφνον ὁρμὴν εἴς τι μέρος· «ἐπιφορὰ ὑδάτων, ἀνέμων, ἀκρύων» ἐξαιρετως δὲ λέγεται πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν ἀαρώζουν, ἄλλως αἰγίλωψ, φύστολας. 4) Συλλογισμός, συμπέρασμα, πόρισμα· προσθήκη.

Ἐπιφορβέω, Μλ. -ήσω (φορβέω). Βόσκω, μεταβ. Ὅμ. Τμ. Ἔρ. 105. «βοτάνης ἐπιφορβεῖ βοῦς» ὅπου μέντοι δύναται καὶ ὑπρτκ. τοῦ φέρβω εἶναι.

Ἐπιφορέω, Μλ. -ήσω (φορέω) = ἐπιφέρω· Φέρω, κουβαλῶ, βαστάζω τι, ἐπὶ τι, μέσα που· ἀφ' οὗ

Ἐπιφόρημα, ατος, τὸ. συνῆθ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. Πᾶν ὅ,τι φέρεται ὑστερώτερα, μετέπειτα ἐξαίρ. τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν γλυκύσματα, ὀπωρικά, ζυμαρικά, κ. τ. τ. Ἡρότ. 1, 133.

Ἐπιφορικός, ἡ, όν (ἐπιφορά). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, κινεῖται, προχωρεῖ, εἰσέρχεται μὲ βίαν· σφοδρότητα, ὁρμὴν, Ἕρμογ. καὶ Ἀριστείδ. Β'. 470.

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ (ἐπιφέρω) Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ· ἔπειτα ἡ κατοπινὸς τινός. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠθεῖ, ἀμπώχνει τι ὀπίσω, διώκει τι ἐμπρός, ἐξαίρ. ἐπὶ ἐνήνεμίας ἡτοι ἀνέμων καλῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸν πλοῦν· — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι καταφορικόν, ὅ,τι κλίνει, βαίζει κάτω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ψυχικῶν κλίσεων· ὅ,τι κλίνει, ἔχει κλίσιν εἴς τι — 3) Ἐγκαστρωμένη, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, συχνὰ συλλαμβάνουσα, Ἱππ. Ἐπῤῥ. ἐπιφορεῖ.

Ἐπιφορτίζω, Μ. ίσω (φορτίζω). Φορτώνω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον· προστίθημι, βάλλω περισσότερον φορτίον. Γεωπον. Θ'. ιθ'. 6. Παθ. ἐπιφορτίζομαι, Παίρνω μέρος, φορτίον ἀκόμη περισσότερον ἐπιφερμον.

Ἐπίφραγμα, ατος, τὸ (ἐπιφράσσω). Πκθή· ποτέ τὸ ἀποῖον ἐλείμεν, στουπώνομέν τι ἐπάνω διοικτόν· στούπωμα, σκέπασμα.

Ἐπιφράδεως, (ἐπιφράζομαι). Ἐπῤῥ. Συνετῶς μὲ φρόνησιν, στοχαστὴν, γνῶσιν, προσοχὴν, ἐπιμέλειαν. Ἀπολλ. Ἀργ.

*Ἐπιφραδμοσύνη, ἡ, ἀναγνωσ. παρ' Ἡσὺ. Θγν. 658. ἀντὶ ὑποφραδμοσύνη.

Ἐπιφράζομαι, Μλ. -άσομαι, μέτ. Ἀόρ. ἐπεφρασάμην, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. παθ. ἀόρ. ἐπεφράσθην, Ὀδσ. Ε, 183 (φράζομαι, ἀνμλ.) Βουλεύομαι, διανοῦμαι, συλλογίζομαι, σκεπτομαι, στοχάζομαι, μελετῶ, μοὶ ἔρχεται τι εἰς τὸν νοῦν· φροντίζω διά τι· μετὰ ἀπρμφ. «ὁππόρν οὐτις ἐπεφράσατο οὐδ' ἐνόησε μητοῦ ἐξερύσαι.» Ἰλ. Ε. 665. ὡσαύτως καὶ ποίαν τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι· τὸ ἡμτ. Τί ἤτον αὐτὸ ὁποῦ σ'ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ εἰπῇς, Ὀδσ. Ε, 183. — 2) Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω «ὑμῖν δ'ἐπιφράσσεται ἀλεξησι.» Ὀδ. Ο. 444. «βουλὴν» Ἰλ. Ν, 711. «τέχνην» Ἡσὺ. Θγν. 160. ὡς τὸ μήδομαι· — 3) Παρατηρῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Θ, 99. 533. Γνωρίζω, Σ, 93. — Ἐξευρίσκω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω τι, Ἡρότ. 1, 48. ἄνευ πρωτικοῦ, Ἰλ. Φ, 410 — 4) Μαθαίνω τι διὰ τῆς πείρας Ἰλ. Β. 282. = Βλέπω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ· σπανιώτ. κατὰ ἐνργ. διάθ. ἐπιφράζω, Λέγω, δηγοῦμαι, προσέτι. Ἡρότ. 5, 179. — Διορίζω, προστάζω. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσὺ. Θγν. 74. «ἐπέφραδεν, Ἔδειξε, ἐδίδαξε· ὅπου ὅμως ἐρθτ. τὸ νὰ ἐκληφθῇ, ἀντὶ Ἀόρ. καθ' ἀναδίπλ. τοῦ ἁπλοῦ φράζω, ὡς ἐν τοῖς Ὅμ. μαρτυρίοις.

Ἐπιφράσσω, Ἀττ. ἄττω, Μλ. -ξω (φράσσω). Φράζω, στουπώνω, σκεπάζω τι, βάλλων ἐπάνω σκέπτμα ἢ στούπωμα.

Ἐπιφρίξ, ικος, θηλ. ἀνγν. Ἰλ. Η. 63, ἀντὶ, ἐπὶ φρίξ, ἰδὲ φρίξ.

Ἐπιφρίσσω, Ἀττ. ρίττω. Μλ. -ξω (φρίσσω, ἀνμλ.) Ἀνατριχιάζω, γίνεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματός μου ἀμμοειδὴς, ἀδρειά. ἐξαίρ. ἐπὶ ὑδάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια σουφρώνεται, λακωνοτακίζεται ἀπὸ μικρὰ κύματα· ἐπὶ τοῦ φολιδωτοῦ, λεπιδωτοῦ, ἀνωμάλου δέρματος τῶν ἰχθύων κ. τ. τ. Ὀππιαν. Κυν. Δ'. 383. «τέσσαρες ἐπιῤῥίσσουσι γαλήνης.» Κολυμβοῦσιν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάττης εἰς καιρὸν γαλήνης.

Ἐπιφρονέω, Μλ. -ήτω (ἐπίφρων). Εἶμαι νουνεχής, φρόνιμος, στοχαστικός· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον, τῇ Μτχ. Ἐνλτ. Ὀδσ. Τ. 385. «κεῖνη ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύει·»

Ἐπιφροσύνη, ἡ (ἐπίφρων). Φρόνησις, στοχασμὸς, προσοχὴ, φροντὶς περίτεχνος. «ὡδωκεν ἐπιφροσύνην» Ἔδωκε προσοχὴν, Ὀδσ. Ε, 437. καὶ «ἐπιφροσύνας ἀνέλοιτο» Γενοῦ φρόνιμος. Τ, 22 — 2) Συμβουλὴ, Ἡσὺ. — 3) Παρατήρησις, κύταγμα προστατικόν. Ἀρτ.

Ἐπίφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρέω). Ὅστις ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει εἰς τι, φυλάττει τίποτε.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) ποιητ. Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του· φρόνιμος, νουνεχὴς, συνετὸς, πρακτικὸς, στοχαστικὸς, Ὀδσ. Ψ, 12. «βουλὴν ἐπίφρονα» Φρόνιμους συμβουλὰς δίδων. Π, 242. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράγμ. «βουλὴ, μῆτις ἐπίφρονα Γ, 128. Τ, 326. καὶ Ἡσὺ. (ἐν Ἰλ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις.)

Ἐπιφυάδες, αἱ (ἐπιφύω). Βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς φυτῶν. Θεόφρ.

Ἐπίφυλαξ, ακος, ὁ, = φύλαξ. (ῠ)

Ἐπιφυλάσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (φυλάσσω). Φυλάττω, φυλάγω τι, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἰς τι.

Ἐπιφύλιος, ὁ, ἡ (φυλή). Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς φυλήν τινα, εἶναι διαδεδομένον, μοιρασμένον εἰς τὴν φυλὴν ἢ κατὰ φυλάς, μεταξὺ φυλῶν, Εὐριπ. Ἴων. 1577. «ἐπιφύλιος χθών». (ῠ)

Ἐπιφυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τὰ παρασταφύλια μετὰ τὸ τρύγος, τὸ κοινῶς τσαμπουρολογῶ. Τρπ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ (φύλλον). Τὰ στεφυλλάκια, κοινῶς. ἐσαμπούρια, τὰ ὁποῖα καταφρονοῦν, παραβλέπουν οἱ τρυγηταὶ καὶ μ'νον διὰ τοὺς μετατρυγητάς. Τρπ. Ἠαλάμη, κλαμιά, ὅθεν ὁ Ἀριστφ. Βτρ. 92. ὀνομάζει οὕτω τοὺς μικροῦ λόγου ποιητάς, οἵτινες καταριθμημένων πάντων τῶν ποιητῶν, ἦσαν οἱ ἔσχατοι, καὶ μόλις ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ αἱ τῶν ἀμπέλ. ἐπιφυλλίδες.

Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ, ἡ (φύλλον, καρπός). Φυτὸν τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἐπί, ἢ εἰς τὰ φύλλα φέρον.

Ἐπίφυσις, εως, ἡ (ἐπιφύω). Πᾶν ὅ,τι φύεται, φυτρόνει, αὐξάνει ἐπάνω εἰς τι ὡς περιττόν, παρὰ φύσιν. Θεόφρ. Φυτ. 15, 1, 1.

Ἐπιφυτεύω, Μ. εὐτω (φυτεύω). Φυτεύω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἰς τι. Ἀριστοφ.

Ἐπιφύω, Μλ. -ύσω (φύω, ἀνμλ.). Ἀφίνω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ τι ἐπάνω, πλησίον που, προσέτι — 2) Ἀμτ. κατὰ παθ. διαθ. μετὰ ἐνεργ. Παρεμ. ἐπιπέφυκα καὶ ἀόρ. β' ἐπέφυν. Φυτρόνει, βλαστάνει, γεννᾶται, γίνεταί τι ἐπάνω, πλησίον που, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Τρπ. πεπιφύμαι τοῖν, Πεύομαι, πρατοῦμαι, γραπατσώνομαι στερεὰ ἀπό τι· προσκολλῶμαι, περιπλέκομαι εἴς τι· πέπυσ. τοῖς ἀδικοῦσι τὰ παρ' ἡμῖν κοινὰ. Δὲν ἀφίνω ἀπό τὸ κοντόν, ἀπό τὸ κατόπι τοὺς κακούς, τοὺς κατατρέχω· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ εὐαγγελίου, «ὥσπερ ἁρπίοις σκύλαξεν. Πλτχ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, «πεφύομαι ὀδοῦσι» Δαγκώνω, πιάνω, κρατῶ σφικτά τι μὲ τὰ δόντια, «πεφύομαι ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν» Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφιχτά τι μὲ τὰ δύο μου χέρια. Πολύβ. ΙΒ'. 21. παρβλ. ἐμφύω, σημτ. 2. (ύω, -υ, ῦσω, --)

Ἐπιφωνέω, Μλ. -ήσω (φωνέω). Προτρωκῶ, φωνάζω πρός τινα, λέγω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐνταῦτῳ, λψν. Ὅμ. Ζ2. Ἔτι δὲ καὶ ἀστειζόμαι, λέγω τι γελοῖον προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιφώνημα, ατος, τὸ. Προτρωκῆσις· ὅ,τι εἶπε, λέγει τις μεγαλοφώνως· ὅ,τι ἐλέχθη προσέτι, ἐνταῦτῳ, μετέπειτα· λόγος ἀστεῖος καὶ κομψός, μέτρον, νόστιμον κατ' αὐκαιρίαν, ἁρμόδιον εἴς τινα περίστασιν.

Ἐπιφωνηματικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιφώνημα, εἰς τρόπον ἐπιφωνήματος. Ἐπῤῥ. ἐπιφωνηματικοῖς.

Ἐπιφωνημάτιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιφώνημα. Ἀρρίαν.

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἐπιφώνημα.

Ἐπιφωρέω, Μλ. -άτω, = φωρέω· τινά ἐπί τι. (ασω) Συνέσ.

Ἐπιφώσκω (φώσκω) ὡς τὸ ἐπιφαύσκω, Λάμπει, φωτίζει, φέγγει, ἀνατέλλει. — 2) μεταβ. Κάμνω τι λαμπρὸν, φωτεινόν.

Ἐπιφωτισμός· ὁ (φωτίζω). Τὸ νὰ φωτίζῃ τις ἤτοι τίποτε· τὸ φῶς, τὸ ἀποῖον πίπτει ἐπί τὸ φωτιζόμενον σῶμα· φώτισμα, φέξιμον, φέξη. Πλούταρχ. Σ'. σελ. 71.

Ἐπιχαίνω, Μλ. -χανοῦμαι (χαίνω, ἀνμλ.). Ἐπιχαίνω ἐν ᾧ θέλω νὰ πάτω, νὰ πέσω τι, ἐν ᾧ ζητῶ νὰ μοὶ φάουν τι· ζητῶ τι μὲ ἀπομονησίαν. Λουκιαν.

Ἐπιχαιράγαθος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω, ἀγαθός). Ὅστις χαίρει διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου. Στράβ. Α'. σελ. 16. ἀντίστ. τῷ, ἐπιχαιρέκακος. (ρε)

Ἐπιχαιρεκακέω, Μλ. -ήτω (χαιρεκακέω). Εἶμαι ἐπιχαιρέκακος, χαίρω διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου· ἀφ' οὗ

Ἐπιχαιρεκακία, ἡ. Τὸ νὰ χαίρῃ τις διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου.

Ἐπιχαιρέκακος, ὁ, ἡ. Ὅστις χαίρει εἰς τὰς εὐτυχίας ἄλλων· ἀντὶ. τῷ ἐπιχαιράγαθος.

*Ἐπιχαιρεσίκακος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐπιχαίρω, Μλ. -χαρήτω, καὶ -ρήσομαι (χαίρω, ἀνμλ.). Χαίρω, χαίρομαι διά τι· ἐπὶ τίνι, ἀνμλ.).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρώπων καὶ πραγμάτων· ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν δυστυχίαν, ἢ εὐτυχίαν ἄλλου τινός. Ἀλλὰ καὶ συγχαίρω, χαίρομαι μαζὺ μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, Ἀριστφ. Θσμ. 314. μετὰ δοτ., σπανιώτ. μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Σοφ. Αἰ. 136. Ἰδὲ Valck ἐν Φοιν. 1549. Ἀμμ. σλ. 81.

Ἐπιχαλαζάω, Μλ. –ήσω (χαλαζάω). Καταχαλαζόνω, κατακτυπῶ τέποτε μὲ χαλάζι. Δουκιαν.

*Ἐπιχαλαρός, ά, όν (χαλαρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι χαλαρόν, δὲν εἶναι καλὰ σφιγμένον, τεντωμένον, σφυσμένον.

Ἐπιχαλάω, Μλ. –άσω (χαλάω). Ξελύνω, ξαπολύω σφιγμένον τεντωμένον τι· ξεσφίγγω, ξεντόνω τι. — 2) ἀμετβ. Ἐνδίδω εἴς τι. (ἔστω)

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εὔσω (χαλκεύω). Κτυπῶ ἐπί τι, ἐπάνω εἴς τι μὲ τὸ σφυρί, ἢ τυπόνω τι πρόσετ., πρὸς τοὺς ἄλλους· ὑπὸ ἄνμασι ἐπιχαλκεύω ξίφος. — Κόπτω νομίσματα. 2) ἐνγένει, Ἀποξύνω ἤτοι καθαρίζω, παστρεύω τι, τὸ ἑρμνω ὑαλιστηρὶ· ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω καὶ διορθόνω τι τεχνικά· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ἑποίους χαρακτηρίζει τις εἴς τι, μεταβάλλει διὰ διδασκαλίας καὶ τ. τ. τὸν τρόπον, τὰ ἤθός των· πάλλ' ἐνεκεν γε ψυχῆς στερρᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης, καὶ φειδωλοῦ καὶ τροπεβίου γαστρός καὶ θρυμβρεπιδείπνου, ἀμέλει θαρρῶν, οὕνεκα σαύτων ἐπιχαλκεύειν παρέχομ' ἄκων Ἀριστφ. Νφ. 421.

Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, τὰ στουρνὶ καπλατισμένον μὲ χάλκωμα· ἐπίχαλκος ἀσπίς. Ἡρόδοτ. 4, 200.

Ἐπιχάραγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον, τυπωμένον ἐπί τι· τὸ χάραγμα, τὸ τύπωμα, ὁ τύπος. (χε) Ἡσύχ. παρά τό

Ἐπιχαράσσω, Ἀττ. άττω, Μ. άξω (χαράσσω). Χαράττω, χρᾶζω, σκαλίζω, τυπόνω τι ἐπάνω εἴς τι. Πλούταρχ. καὶ τῶν νομισμάτων τοὺς πλείστους βοῦν ἐπεχάραττεν, ἢ πρόβατον, ἢ σῦν.

Ἐπιχαρής, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Ὅστις χαίρει, εἶναι χαρούμενος διά τι. — 2) ἐνργ. Ὅστις ἢ ὅτι προξενεῖ χαράν. Αἰσχλ.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μλ. –ίσομαι· σπανιώτ. ἐνεργ. ἐπιχαριεντίζω (χαριεντίζομαι). Ἀστειζομαι, χωρατεύω πρόσετ., διάτι. Λουκιαν.

Ἐπιχαρίζομαι, Μλ. –ίσομαι, Ἀττ. –οῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω, δορίζω, κάμνω χάριν εἰς τινα πρόσετ., ἔτι μάλλον, τὸ τουρκβ. καμὸ σὸ χατήρι τσιάς· δίδω, ἀφίνω, παραιτοῦ τι εἰς τινα διὰ νὰ ἀπαντήσω, καμὸ τὴν θελησίν του. Ξενοφ. Ἱππ. ς', 12.

Ἐπιχάριτ, ιτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπιχάριτος, ὁ, ἡ (χάρις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἀγαπητόν, ἡλυσιν ἄρεστόν, θελητικόν, κόσμιον, εὐπρεπές. Οὕτω καλεῖται παρὰ Ξενοφ. ὁ λατὸς ψῆφος ἐπίχαριν καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. 5. σλ. 474. Ε. λέγει ὡσαύτως ἐπίχαρις ἡλικία. Ἀνομάσθη χαριτωμένος διὰ τὴν σεμνὴν μύτην του· ἐξαιρ. παρὰ Ξενοφ. τὸ πλεόνασμα ὁ τύπος ἐπιχάριτος, ἐν χρήσει. Boriem.. ἐν Ξενοφ. Συμ. 8, 9, 7, 5. Ἐπῤῥ. ἐπιχάριτος.

*Ἐπιχάριττα, Δωρ. πρστκτ. ἀντὶ ἐπιχαρίζου. Ἀριστοφ. Ἀχ. 864. (ᾱ)

*Ἐπιχαρίττωμι, Δωρικ. Ἐπῤῥ. τοῦ ἐπιχάριτος. Μετὰ χαρᾶς, πρεσθύμως, ἀσμένως, ἐρως χαριν Ἀριστοφ. Ἀχ. 867 κατὰ τὸ Λξ. Elmal.

Ἐπίχαρμα, ατος, τό (ἐπιχαίρω). Τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς, ἐξαιρ. τῆς χαιρεκακίας, Valck ἐν Φοιν. 1549. Θεόκρ. 2. 20. 2) Χαρὰ περί τινος πράγματος, ἐξαιρ. χαιρεκακίᾳ.

Ἐπίχαρσις, εως, ἡ. Χαρὰ διά τι· ἐξαιρ. χαιρεκακία, περιγέλοιον διά τίποτε· παρὰ τό

Ἐπίχαρτος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Πανάσποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου χαίρει τις· προξενον χαρὰς, χαροποιόν, Σφκλ. Τρ. 1262. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου χαιρεκακεῖ τις, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς χαιρεκακίαν τινός, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τις ἀντικείμενον τῆς χαιρεκακίας καὶ τῆς χλεύης τινός· ὐεχθροῖς ἐπίχαρτα πεπονθαν Ἔπαθα πράγματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν χαιρεκακίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, Αἰσχλ. Προμ. 158. ὐεπίχαρτός ἐστι τις κακὰ πάσχων· Χαίρει διά τὰ κακά, τὰ ὁποῖα παθαίνει τις, Θκδ. καὶ. Πλατ. Ἐπιστ. Η'. ὡβαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος· Ἐγένετο περιγέλοιον τῶν βαρβάρων.

*Ἐπιχασκάζω, Μλ. –σω (χασκάζω). Ἔχω χάσμα, σχισμάδαν εἰς τὰ ἐπάνω μέρος.

*Ἐπιχασμάομαι, Μλ. –ήσομαι (χασμάομαι). Χασμῶμαι, χασμεριοῦμαι, χασμερίζομαι πρόσετ., ἐνταυτῷ, ἐν ᾧ γίνεταί τι.

Ἐπιχέζω, Μλ. –χεσοῦμαι (χέζω, ἀνμλ.). Χέζω ἐνταυτῷ, ἐπάνω που, προσετ.

Ἐπιχειλέω, Μλ. –λήσω. Γεμίζω τι ἕως εἰς τὰ χείλη, ἕως ἐπάνω.

Ἐπιχειλής, ὁ, ἡ (χεῖλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὰ χείλη. ῥήματα ἐπιχειλῆ Κοινά, πυταπά λόγια, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν ὅλοι, Πολθ. «Γλῶσσα ἐπιχειλὴς» Φλύαρος, καὶ ἀπρόσεκτος εἰς τὸ ὁμιλεῖν. — 2) Πᾶν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι σχεδὸν γεμάτον, ἕως εἰς τὰ χείλη· γεμάτον, ὥστε κοντεύει νὰ ξεχειλίσῃ· ὡς τὸ ἐπισεσωρευμένον τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ βίτσα βίτσα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 814. ὐεπόησε τὴν πόλιν μεστὴν, εὐρὼν ἐπιχειλῆ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ, ἀντὶ τοῦ, ὑπερχειλές, Παραγεμάτον, γεμάτον ὥστε ξεχειλίζει, ξεχύνεται· ὑπερβάλλον ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρήσαν. Συνεσ. ὑπὲρ ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν, Θεμίστ. — 3) Ὅστις ἔχει τὰ χείλη συμμαζωμένα, συνερωμένα, κατὰ οἱ γεροντες ὅσοι δὲν ἔχουσι πλέον ὀδόντας. Παρ' Ἀλεξῖφρ. Γ'. Ἐπιστ. 55. ὑπὸ στόμα ἐπιχειλῆ.

Ἐπιχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ξεχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον. 2) Μένω ἀκόμη τὸν χειμῶνα εἰς τινα τόπον. Θουκυδ. Α'. 89. ἀπρτπ. Μετοχειμαζόμενος, ξαναγίνεται, ἀκολουθεῖ ἀκόμη ἡ πάλιν νὰ γίνηται κακοκαιρία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείμασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξεχειμωνιάζῃ τίς που· ξεχειμώνιασμα. — 2) Τὸ νὰ μεταχειμωνιάζῃ, νὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμη, ἡ πάλιν ὁ χειμών, ἡ κακοκαιρία.

Ἐπίχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις βάλλει χέρι εἴς τι, μεταχειρίζεται, ἀρχίζει νὰ κάμῃ τι, Πολυδ. 2, 148.

Ἐπιχειρέω, Μλ. –ήσω (χείρ) μετὰ δοτ. Βάλλω χέρι εἴς τι· ἁπλόνω τὴν χεῖρα εἴς τι, πιάνω τι. Ὀδυσ. Ω. 386. 395. ὐδείπνω ἐπεχείρουν, Ἄρχιζαν νὰ δειπνήσωσιν· ὅθεν, Μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι· ἔχω σκοπόν, κατὰ νοῦν, ἀποφασίζω, νὰ πράξω τι· βάλλω τι εἰς ἔργον, ὑπὲρ ἔργω, ὁδῶ καὶλ. τ. τ. Ἱρόδ. Σπανιώτ. μετὰ αἰτ. ὐεπιχ. μεγάλα ἔργα. Θεογν. 75. Πλάτ. Ἱρίτ. σλ. 45. C. Κατὰ σημασίαν τοῦ, ἔχω σκοπόν, θέλω νὰ πράξω τι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπῤῥφ. Ξενφ., ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ ἐχθρ. σημασ. Ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. Ἀριστοτ. Πολ. ὐεπιχειρεῖν τοῖς τυράννοις· ἐν τῇ Λογικῇ, Κάμνω συλλογισμούς, πορίσματα, ἐπιχειρήματα, καὶ οἱ κείμ. ἀποδεικνύω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει, βάλλει χέρι νὰ πράξῃ τις· ἐπιθυμία, ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξαφνος. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, Συλλογισμός, συμπέρασμα· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείρημα τικός, ὁ, ἡ. Πανοῦργος, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρημα· ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν τρόπον, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐπιχειρημάτων. Ἐπῤῥ. ἐπιχειρηματικῶς.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις, ἢ νὰ ἀρχίζῃ ἐπιχείρημά τι, ἢ νὰ κάμῃ συλλογισμὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς, διά τι ἀπόδειξη τι.

*Ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ κάμῃ τίποτε. Θκδ. 8, 96. Πλάτ. Τιμ. σλ. 69. D.

Ἐπιχειρητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λεγικὸν ἐπιχείρημα· ἡ ἐπιχειρητικὴ, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ποιῇ τις λογικὸν ἐπιχείρημα, Ἀῤῥτ. Ἐπῤῥ. ἐπιχειρητικῶς.

Ἐπιχειρίζομαι, = ἐπιχειρέω, Ἱππκρ. Ἐπιδ. Ε'. ἀμφ.

Ἐπιχείριον, τό. ἀμφβ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπίχειρον.

Ἐπίχειρον, τό (χείρ) κυρίως, Τὰ ἀργύρια, ἀσπρα, τὰ ὁποῖα παίρνει, ἢ δίδει τις εἰς βεβαίωσιν τῆς συμφωνίας του μὲ ἄλλον τινὰ περὶ πωλήσεως, ἢ ἀγοράσματος καὶ τ. τ. πράγματός τινος, τὸ συνηθ. Ἰταλ. καπάρα, κυπάρι, τουρκβ. πέϊ· ὅθεν Μισθός, πληρωμή, ἀντιμοιβή, ὐεπίχειρα τελεῖν Θεόκρ. 16, 18. Ἔτι δὲ καὶ κατ' εἰρωνείαν σημ. αἰτί Παιδεία, τιμωρία. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 820. ὐξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσαι· παρβλ. Schaef. A. Bos. σλ. 304. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθμ. χρήσιμος ἡ λέξις.

Ἐπιχειροτονέω, Μλ. –ήσω (χειροτονέω). Κάμνω χειροτονίας διά τι.

Ἐπιχειροτονέω, Μλ. –ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω, ἀποφασίζω, ἐπιβεβαιόνω τι συμφώνως μὲ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων, τὴν ὁποίαν φανερόνουσι σηκόνοντες τὴν χεῖρά των ἐπάνω. Δμτδ. Ἰδὲ χειροτονία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχειροτονία, ίας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς γνώμης τῶν πολλῶν ἀπόφασις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος.

Ἐπιχερρονησάζω, Μ άσω (χερρονησάζω). ἐπί τόπων. Ὁμοιάζει μὲ χερρόνησον, εἶναι σχεδὸν ὡσὰν χερρόνησος. Στραβ. 6. σελ. 425.

Ἐπιχερσεύω, Μ. εύσω (χερσεύω). Κατοικῶ εἰς τὴν ξηράν, ἢ ἔρχομαι πρός τινα εὑρισκόμενον εἰς τὴν ξηράν.

*Ἐπιχεῦαι, Ἐτκ. Ἀπρμ. Ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ ἐπίχεω, αἰτί ἐπιχέαι, Ὅμ.

Ἐπίχευμα, ατος, τό. = ἐπίχυσις. ἀμφβλ. σύγν. παρ' Εὐριπ. Ἱρακλ. 892.

Ἐπιχέω, Μ. εύσω. Ἀόρ. ά. ἐπίχεα· Ἐπκ. ἐπιχεύω, Ἀόρ. ά. ἐπέχευα, Ἀπρμφ. ἐπιχεῦαι, Ὅμ., ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῷ συνηθ. τύπ. (χέω. ἀνμλ.). Χύνω ῥευστόν τι προσέτ., ἐπί τι· ὐπέχευε νίψασθαι Ἔχυνε νερὸν νὰ νίπτουν τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, Ὀδσ. Ὀδσ. Α, 136. καὶ ἀλλαχοῦ· τελειότερ. ὑχερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι, Ἰλδ. Ω, 303. — Μέσ. Προσταζω, διορίζω νὰ χύσουν τι ἐπάνω που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρεῖαν μου· ἐπὶ στερεῶν πραγμάτων· ὐπεχεύατο ὕλην. Διώρισε καὶ ἔχυναν εἰς τὸ καράβι ἕρμα, τὸ κοινὸ σαβούρα, Ὀδσ Ε, 257. ἰσχύσιν φύλλωνν Ἐπρόσταξε νὰ χύσουν, στρώσουν φύλλα, Ε, 487. ἐν γένει, Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ εἴς τι. — β') Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν διὰ νὰ πίω, ὐπεχ. ἀκρατον τινος· Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν ἀκρατον εἶναι νὰ πίω εἰς τιμὴν τινος, ἐξαιρ. διὰ τὴν ὑγείαν ἀγαπητοῦ μοί τινος. Θεογ. 2, 151. 14, 18. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. ὐεπιχεῖσαί τινος Ἀθήν. ς'. σελ. 261. καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου μέσου βασιλέως. Ταῦτον ἐστι καὶ τὸ ὐεπίχυσίν τινος λαμβάνειν, Πλούτ. εἰς Δημητρ. 25. ὐεπίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίου βατιλέως, Παθ. ἐπὶ ῥευστῶν, Τρέχει, χύνεται που ἀφόβως, μὲ ὑπερβολὴν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Συντρέχω, τρέχω που ὁμοῦ μὲ πολλοὺς ἄλλους, ὐεπεχύθη Ἐπκ. συγκρ. τ'. πλδ. προσπ. παθ. Τρῶνται, ὡσὰν ἐπεκέχυντο Οἱ ἄνθρωποι συνέτρεχον, Ἰλδ. Ο, 654. καὶ ὑπὲρ

Π, 295. ὄθεν, β'). Ἐκτείνεται, διαδίδεταί τι, γίνεται κοινὸν εἰς ὅλους. Πλουτ.χ.

Ἐπιχηρεύω (χηρεύω). Ἀπόμη χηρεύω, εἶμαι ἡ μένω ἀπόχηρος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. σελ. 970.

Ἐπιχθάνιος, ὁ, ἡ (χθών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν, εἶναι ἐπίγειον· πολλάκις παρ' Ὁμ. εἴτε ὡς ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων ἥρωτος, ἀνήρ ἐπιχθ. εἴτε καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐπίγειος, Ὅστις ζῇ ἐπὶ τὴν γῆν, ὁπλ. ὁ ἄνθρωπος, πκρβλ. χαμαί· ἀντίθ. τῷ, ἐπουράνιος. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ., οἵτινες χρῶνται τῇ λέξ. τὸ πλεῖστον τριταπλ., ἐπὶ πάντων τῶν ἐπί, ἢ εἰς τὴν γῆν εὑρισκομένων ὄντων.

Ἐπιχλευάζω, Μ. άσω (χλευάζω). Περιπαίζω, περιγελῶ· Πλούτ. εἰς Νουμ. 22. μετὰ Δοτ.

Ἐπιχλιαίνω, Μλ. –ανῶ (χλιαίνω). Κάμνω τι χλιαρόν, χλιὸν ἐνταυτῷ, ἐπί τι, μετέπειτα, Λουκιαν. ἐπιχλιαίνειν τῇ βελόνῃ τὸν κηρόν· Παῤῥασ. ἐπιχλιαίνομαι· Γίνομαι ζεστότερος. (χλι, ε)

Ἐπίχλοος, ὁ, ἡ (χλόη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πράσινον, πρασινισμένον. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Δ'. 131. ἐπίχλοος ποίησις.

Ἐπιχνοάω, Μλ. –άσω (χνοάω). Εἶμαι σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, μὲ ψιλὰ, λεπτὰ πτερὰ (καθὼς τὰ πουλάκια ὅταν εὐγοῦν ἀπὸ τὰ αὐγόν) καὶλ. τ. τ. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 672. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν· »ἐδείρκις ἐπιχνοάουσιν.

Ἐπίχνοος, καὶ συναιρ. ἐπίχνους, ὁ, ἡ, –ουν, τό (χνόος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του χνοῦδι, εἶναι μαλλιαρόν.

Ἐπίχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει, εἶναι γεμάτον μὲ χολήν· ὄθεν, ὀργίλος, ὀξύθυμος, θυμώδης. Ἱππ. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ, πληθύνει τὴν χολήν, »ποίη ἐπιχολωτάτη· Χλόη, ἥτις κάμνει πολλὴν χολήν. Ἡρόδοτ. 4, 58. ὅπου μέντοι ἀμφιβάλλεται ἡ αἰναγν.

Ἐπιχορδίς, ἡ (χορδή), = μεσεντέριον. Ἀρεταῖος Β'. 6.

Ἐπιχορεύω, Μ. εύσω (χορεύω). Πηγαίνω που χορεύοντας, Ξνφ. — 2) μετβ. Προσδένω τι εἰς χορὸν θεατρικόν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Ε'. 14.

Ἐπιχορηγέω, Μλ. –ήσω (χορηγέω). Προσθέτω τι ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐξοδεύω, δίδω, βοηθῶ πλουτιοπρόχως· ἀφ' οὗ

Ἐπιχορήγημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι δίδει, προσφέρει, προσδίδει τις εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἐξόδων.

Ἐπιχορηγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, προσφέρῃ τις ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ καὶ = ἐπιχορήγημα.

Ἐπιχράομαι, Μ. ήσομαι (χράομαι, ἐνμλ.). Χρώμαι, μεταχειρίζομαί τι προσέτι, τίποτε συμφέρον εἰς τὸν σκοπόν μου, ὡς βοηθητικὸν μέσον· ἔχω συγκεινωνίαν, συναναστροφὴν μέ τινα, Ἡρόδ. 3, 99. ἔχω ἀμοιβαίας σχέσεις μέ τινα, Θκδ. 1, 41.

Ἐπιχράω, (χράω) ποιητ. Ἐφορμῶ κατά τινος, ἐξαφνίζω, καταπλακόνω τινὰ ἐξάφνα ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ· μετὰ Δοτ. ἐπὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ἐπὶ ἐχθρικῶν στρατευμάτων, Ἰλιάδ. Π, 352. 256. »μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον Ἔπεσαν κατεπάνω της, τὴν ἐκτεντεχούρουν, τό κοινοτ. τῇ φορτώθηκαν, τῆς ἔγιναν φορτίο, δὲν τῇ ἐδίδαν ἡσυχίαν, Ὀδσ. Β, 50. — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενοτ. σημαίνει ὅτι ἦν ἐν χρήσει καὶ μετὰ γεν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 283. ἠπείων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον χερσίν. (ε)

*(Ἐπιχράω), Μλ. –ρήσω. Δανείζω προσέτι. ἴδε κίχρημι.

Ἐπιχρεμέθω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιχρεμπτίζω.

Ἐπιχρεμπτίζω, Μλ. –ίσω (χρεμπτίζω) τινί. Χρεμπτίζει, χλιμτρῷ πρός τι· ἐπὶ ἵππων.

Ἐπιχρέμπτομαι, Μλ. –χρέμψομαι (χρέμπτομαι). Ξηροβήχω, βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ εἰς, ἐπάνω εἴς τι. Λουκιαν.

Ἐπιχρηματισμός, ὁ (χρηματισμός), ἀντὶ τοῦ χρηματισμός, Ἐπιγρ. Περγ. ἴδε Λογγ. Ἔρμ. 3. παράδ. α'.

Ἐπιχρηστηριάζω, Μλ. –ήσω (χρηστηριάζω). Προφητεύω ἐπί τι, διά τι, Συνσ.

Ἐπιχρίμπτω, (χρίμπτω). Κλίνω, βαίζω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι· λιγῶ τι ἐπάνω εἰς τινος· βάλλω τι πλησίον εἰς τίποτε· ποιητ.

Ἐπίχρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλείφῃ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος μὲ χρίσμα, ἀλοιφήν κλ. τ. τ.

Ἐπίχρισμα, ατος, τό. Παυδήποτέ τε, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχρισεν, ἀλειφέτις τὴν ἐπιφάνειάν τινος· χρῖσμα, ἐμπλαστρον· χρωμάτισμα, ἀσβέστωμα, κ. τ. τ. Ἀριστοφ.

Ἐπίχριστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρισμένον, ἀλειμμένον εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του μὲ τίποτε· παρὰ τό

Ἐπιχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν· ἐπεκτ. τάξον ἀλαιφῇ, Ὀδσ. Φ, 179. ἐπαρείκω Σ, 172. — Μέσ. Ἀλείφομαι, χρίομαι μὲ τίποτε εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ σῶμά μου, Ὀδσ. Σ, 179. (χρι)

Ἐπίχροα, ἡ (χροά). Χρωμάτισμα, βάψιμον· »ποιεῖ δὲ τὸ γεώδες καὶ τὰς ἐπιχροὰς τῶν ὑδάτων Τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα τῶν νερῶν, οἷον καὶ τὸ τῆς γῆς, τὴν ἐποίαν πλύνει, βρέχει τις μὲ αὐτό. Ἀθην. Ζ, 5, 42.

Ἐπίχροια, ἡ (χροιά). Χρῶμα, βαφή, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάφη, ἐστολίσθη τι.

Ἐπιχρονίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. –ίζω (χρονίζω). Μένω, διατρίβω κολὺ καιρόν, ἐργαποράω που, ἢ κάμνοντας τίποτε· γηράσκω, γηράζω εἴς τι, μὲ τίποτε.

Ἐπιχρόνιος, ὁ, ἡ. Παρὰ δὲ Κικ. Ἀττ. 6, 9. καὶ τριγν. = τῷ ἑπομ.

* Ἐπίχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν· ὅστις εἶναι γέρων, γηρασμένος, παλαιός.

Ἐπίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον· ἐξαίρ. ὅ,τι εἶναι κατάχρυσον, τό τουρκβ. καπλατισμένον μὲ πλάκας ἀπὸ μάλαμα· ἀφ' οὗ

* Ἐπιχρύσόω, Μλ –ώσω. Χρυσόνω, μαλαματόνω, μαλαματοκαπίζω, σκεπάζω τι, τό τουρκβ. καπλατίζω μὲ μάλαμα.

Ἐπιχρωματίζω = τῷ ἑπομ.

* Ἐπιχρώννυμι, καὶ ἐπιχρωννύω, Μλ –χρώσω (χρώννυμι, ἐνμλ.). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν. ἐξαίρ. μὲ χρῶμα, βαφὴν τινα· χρωματίζω, βάπτω, βάφω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπίχρωσις, εως, ἡ. Βάψιμον, χρωμάτισμα, ἐπάνωθεν.

Ἐπίχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, ζωμί, ἢ ὅ,τι αὐξάνει τους ζωτικοὺς χυλοὺς τοῦ σώματος, εἶναι πάνυ θρεπτικόν· κατὰ συμπέρασμὸν ἁπλῶς ἐκ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 4, 58. σχηματισθεῖσα λέξις, ἐπειδὴ ἠθέλησάν τινες νὰ μεταβάλλωσι, περιττῶς, τό »ποίη ἐπιχολωτάτη εἰς τό, ἐπιχυλωτάτη.

* Ἐπίχυμα, τό (ἐπιχέω). Πᾶν ὑγρόν, τό ὁποῖον ἔχυσέ τις ὡς προσθήκην ἐπάνω εἰς τι· ὅ,τι συρρέει, χύνεται εἰς τι. Σχολαστ. Αἰσχλ. Πμθ. 499.

Ἐπίχυσματισμός, οὗ, ὁ. Ἀσήμαντός τις ἔκφρασις τῶν Στωϊκῶν ἐν τοῖς Σχολ. τοῦ Βίκτ. Ἰλιάδ. Ω, 58. σλ. 600.

Ἐπίχυσις, εως, ἡ (ἐπιχέω). Τὸ νὰ χύνῃ τις ὑγρόν τι προσέτι, ἐπί τι, εἴς τι· χύσιμον — 2) Τὸ νὰ χύνῃ τις τίποτε ξηρόν ἐπάνω εἰς τι ὥστε νὰ τό σκεπάζῃ μὲ αὐτό. — 3) Συῤῥοή, τρέξιμον πολλῶν, ἢ τὸ νὰ τρέχωσι πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς ἕνα τόπον — 4) Ἡ πρᾶξις τοῦ προστάζοντος νὰ κεράσωσιν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον διὰ νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν τινός· τό νὰ πίνῃ τις εἰς τινος τὴν ὑγείαν. — 5) Τό ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χύνει τις ῥευστόν τι.

Ἐπίχυτος, ὁ, ἡ (ἐπιχέω). Πᾶν ῥευστόν, τό ὁποῖον ἐχύθη ἐπάνω εἴς τι. ἐξαίρ. ὁ ἐπίχυτος, ὑπκ. πλακοῦς, Εἴδος τι ζυμαρικοῦ, ὡς τό, ἔγχυτος. Ἔτι δὲ καὶ νόμισμα, τό ἰταλ. μονέδα, χυμένη ἐκ μίγματος ἀργύρου, ἀσημίου, καὶ μολίβδου.

Ἐπίχωμα, ατος, τό. Χῶμα ἁπλῶς, ἢ καὶ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. τό ὁποῖον ἐφέρθη, ἐκουβαλήθη καὶ ἔχύθη ἐπάνω που, ἢ προτέτι εἴς τι μέρος. — Ὄχθη, ἢ χαράκωμα, ὀχύρωμα, φέτη, τό ἰταλ. μόλτι, τά ὁποῖα κατατεναύζουσι ἐποσωρεύοντες χῶμα ἁπλῶς, ἢ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. παρὰ τό

Ἐπιχώννυμι, καὶ ἐπιχωννύω, Μ. –ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.). Χύνω εἴς τι, προσέτι, χῶμα καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ γεμίσω, ὑψώσω τόπου τινός μέρος τι· κατασκευάζω ὄχθην, ὀχύρωμα κλ. τ. τ. χύνοντας χῶμα, λείψανα ἐρειπίων καὶ τ.τ. — Ἐπισωρεύω, σωρόνω, χῶμα ἐπί τι π. χ. εἰς τάφον· παραχόνω.

Ἐπιχωρέω, Μλ –ήσω (χωρέω). Ὑποχωρῶ, εἴδω, δέν ἐναντιόνομαι εἰς τι, παραβλέπω, συγχωρῶ τό σφάλμα τινός, δέν τόν τιμωρῶ, δέν τόν παιδεύω. τινί τι, Σφυλ. Ἀντ. 219. πρβλ. συγχωρέω — 2) ἀμετῥ. Πηγαίνω που ἐξάφνα, ὁρμῶ, καταπλακόνω τόν ἐχθρόν μὲ ἐξάφνον ὁρμήν, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 27. ἀφ' οὗ

Ἐπιχώρησις, εως, ἡ. Συγχώρησις, παρέβλεψις, ἄδεια.

Ἐπιχωριάζω, Μ. –άσω (χωριάζω). Εἶμαι εἰς τὴν χώραν εἰς τὸν τόπον, διατρίβω εἰς τόν οἰόν τινος ἐν τῇ χώρᾳ· μετὰ Δοτ. Ζῶ, διάγω που, εἰς ἕνα τόπον. Ἐξαίρ. ἀπρόσ. ἐπιχωριάζει, Συνεθίζεται εἰς τόν τόπον, εἶναι τόπου συνήθεια, τό χυδ. ξεκόνι, Διονύσ. Ἁλικαρν. εἰς Δυσίαν. »ἐγένετο τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλά τῆς κατ' ἐκείνον τόν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, Διόδ. Σικ. Γ', 33. »παφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσινοι, Αἱ συνήθειες αὐτῶν παφαί, διαφέρουσι κατὰ πολλὰ ἀπό τὰς ἐδικάς μας. Ἔτι δὲ καὶ ἐπιχωριάζεται. — 2) Συχνάζω εἰς ἕνα χώραν, τόπον, πόλιν. ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε Πλάτ. Φαιδ. σλ. 57. Β.

Ἐπιχώριος, ρία, ριον· ἔτι δὲ καὶ διπλ. (χώρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, γίνεται, γενᾶται εἰς τὴν χώραν, εἶναι ἐντόπιον· ὅ,τι συνεθίζεται εἰς τὴν χώραν, εἶναι τόπου συνήθεια. Ἐπῤῥέ. ἐπιχωρίως. Ἀριστφ. Σφκ. 859.

Ἐπίχωσις, εως, ἡ (ἐπιχώννυμι). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ τις ἐπίχωμα· ἴδε αὐτό.

* Ἐπιψαίρω, Μλ–αρῶ (ψαίρω). Σκάπτω, σκάφτω, ἐλαφρὰ ὀλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος, τό κοινότ. ξεριζώ· πρβλ. κύμαι Κολυμβῶ, πλέω ἐπάνω εἰς τὰ κύματα κάμνω αὐλακα, αὐλακιάν. Ὀππ.

* Ἐπιψακάζω· πάλαι Ἀττ. ἀντὶ ἐπιψεκάζω. Γοργ. παρὰ Ξνφ. Συμπ. 2, 26.

* Ἐπιψάλιον, τό, (ψάλιον). Ἡ ἅλυσος τοῦ χαλινοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδένεται ἡ κάτω σιαγών τοῦ ἵππου (α).

Ἐπιψάλλω, Μλ ἀλῶ, (ψάλλω). Ψάλλων, τραγῳδῶν παίζω, ἢ παίζω μουσικόν τι ὄργανον τραγῳδῶ ἐνταύτῳ. Ἠλίμ. Ἀεξ.

Ἐπιψαλμός, ὁ. Πταλεμαι. Ἄρμον., Β', 12. κατὰ Βουρέττην. Τό νὰ παίζῃ τις εἰσαγωγικήν μουσικήν πρό τοῦ νὰ ἄρχισῃ ἢ καὶ αὐτό ψαλμῳδία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ζέρβειος

Ἐπιψεύδην, Ἐπίρ. (ἐπιψαύω). Ψηλαφητά, ἐπάνω· Σουίδ.

Ἐπίψευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐγγίζῃ, ψηλαφᾷ, πασπατεύῃ τις ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειάν τινος. Ἠλήμ. Ἀλεξ. παρὰ τὸ

Ἐπιψαύω, Μ. αὔσω (ψαύω). Ἐγγίζω, ψηλαφῶ ζωγραφίζω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφανειὰν τινος· μετά γεν. Ἱππ. Ἀσπ. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, καὶ μετὰ αἰτ. παρὰ τῷ Ποιητ. ἁπαξ μόνον ἀπαντᾷ τὸ κατὰ μετῳρ. σημασ. τοῦ ἐ ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν. Ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐγγίζῃ ὀλίγον μόνον μὲ τὴν καρδίαν, τοῦτ' ἔστι νὰ αἰσθάνηται. Ὀδσ. Θ, 547. οἷς τό, αὐτοῦ ἐμοὶ τὸ δὲ ὀπιπεύειν φιλοτάτων Νὰ ἐκτείνῃ ἁπλῶς τὴν χεῖρα εἰς ἀγάπην, τοῦτ' ἔστι νὰ ὁράγηται, ἐπιθυμῇ, νὰ ζητῇ διὰ νὰ κάμῃ ἀγάπην· Πινδ. Πυθ. 4, 153.

Ἐπιψέγω, Μλ -ξω (ψέγω). Ψέγω, ἐπιπλήττω, ἐξευτελίζω προσέτι, ἐνταυτῷ.

Ἐπιψεκάζω, Μ. -άσω. (ψεκάζω) τινί τι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141, Σταλάζω, χύνω σταλαγματιὰς εἴς τι. Σοφ. Συμ. Β', 26. οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζουσιν ἀλλήλους καὶ ἀμεῖβ. Ἠλήμ. Παιδ. Β'. Ζητ.

Ἐπιψέλιον, τό = ἐπιψάλιον. Ἀναλέκτ. Β', σλ. 237. Ο. Maer. ep. 6. 4.

Ἐπιψεύδομαι, Μλ -εὔσομαι, μέσ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ψεύδομαι, ψευματῶ, λέγω, πλάττω ψευδῆ ψεύματα προσέτι, διά τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 381, καὶ Λουκιαν.

Ἐπίψηγμα, ατος, τό (ψέγμα). Ξέσμα, ξύσμα τὸ ὁποῖον ἀγγαίνει ὅταν ξύῃ, γλυίζῃ, πριονίζῃ τὶ τι. βιόλι, πριονίδι κλ. τ. τ. Διοσκ. Ε' 119. εἶδος ἐπίψηγμα, Εἶδος ἀφροῦ παρόμοιον μὲ ψῆγμα, εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐπιψηλαφάω, Μλ -ήσω (ψηλαφάω). Ἐγγίζω ἐλαφρὰ, ψηλαφῶ, πασπατεύω τι ἐπάνωθεν. χειδεύω· Πλάτ.

Ἐπιψηφίζω, Μ. -ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ψηφίζω). Προβάλλω τι καὶ ἀφίνω νὰ κριθῇ, κυρωθῇ διὰ τῶν ψήφων, διὰ τῆς γνώμης τῶν ἄλλων μὲ ψῆφους, τὰ σύνηθ. Ἰταλ. με βοτα, ἐπὶ προτέρου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ· τινί ἢ καὶ εἴς τινα, Λουκιαν. Τίμ. ἐπεψηφίσατο τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμωνι, Θουκυδ. Α' 87. ἐπεψήφισεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Μέσως, ἐπιψηφίζομαι, Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ τι διὰ τῶν ψήφων· στέργω, ἀποδέχομαι, δέχομαί τι· λέγω τὸ, ἔχει καλῶς. ἐμ οὗ

Ἐπιψήφισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ προβάλλῃ τίς τι καὶ νὰ τὸ ψηφῇ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ διὰ τῶν ψήφων. — 2) Συγκατάθεσις, συγκατάθεσις, ἐπίκρισις, ἀποδοχή, ἐπικύρωσις τὴν ὁποίαν κάμνει τις περὶ τῆς ἀποφάσεώς τινος εἰς τίποτε.

Ἐπιψίζω, Μλ -ξω ἀντὶ ἐπιψωρίζω. Τρέφω, κρύω τινά· ἢ τι βάλλων τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα του, καθὼς τρέφουν τὰ ποιλλὰ τὰ νέα των ὄρνια μαρτυρίει.

Ἐπιψιμυθέω, Μλ -ήσω καὶ ἐπιψιθύω (ψιμυθέω). Χρίω, ἀλείφω μὲ ψιμμύθι, φτιασιδώνω τινά, ἢ τίποτε. Λουκιαν.

Ἐπίψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς ψόγον, εἶναι ἀξιοκατηγόρητον. Αἰσχυλ. Ἀγ. 598. ἐπίψογος φάτις, — 2) ἐργ. Ὅστις συνηθίζει νὰ ψέγῃ, κατηγορῇ· ψεγοκατήγορος.

Ἐπιψοφέω, Μλ -ήσω (ψοφέω). Κάμνω ὀμβρον, κρότον προσέτι, ἐνταυτῷ.

Ἐπιψύχω, Μ. -ξω (ψύχω, ἀτμλ.). Κάμνω, ἀφίνω ζωτὸν τι νὰ κρυώσῃ — Δροσίζω, προξενῶ, κατάψυξον· Ἀπολλ. Ἀρχ. Β', 525. σγαῖαν ἐπιψύχουσιν αὔραιαι.

Ἐπιψωμίζω, Μλ -ίσω (ψωμίζω). Βάλλω ἀκόμι περισσότερον ψωμούς, χαϊτιές, διαγωσιές, μπουκιὲς, μουκιὲς, μπουκώματα εἰς τὸ στόμα τινός, τρέφω τινὰ εἰς τὸ στόμα. Ἡσύχ.

Ἔπ|ωγαί, αἱ (ἰωγή). Τόποι τινὲς εἰς τὰ παραθαλάσσια, εἰς τοὺς ὁποίους κοπάζει ὁ ἄνεμος καὶ τὰ πλοῖα ἠμποροῦν νὰ καταφεύγουν εἰς αὐτοὺς ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης καὶ νὰ ἀράζουν· καταφύγιοι τῶν πλοίων. Ὀδσ. Ε, 404. ποὺ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπίωγαί, ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες.

* Ἐπλάγχθην, Ἀόρ. ἀ. παθ. τοῦ πλάζω.

* Ἔπλασα, ποιητ. ἔπλασσα, Ἀόρ. ἀ. τοῦ πλάσσω.

Ἔπλε, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ἀόρ. τοῦ πέλω, κατ' Ἐπικ. συγκοπ. ἀντὶ ἔπελε. Ἰλιδ. Μ, 11. ὥσπότ' ἐπλε καὶ τοῦ μέσ. Ἀορ. ἔπλεο ἀντὶ ἐπέλεο, ἐπέλου, Ἰλιδ. Α 418. Χ, 281. ἔπλεν, ἀντὶ ἐπέλευ, ἐπέλου, Ι, 34. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔπλετο, ἀντὶ ἐπέλετο· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὅμ.

* Ἐπλήντο, γ'. πλθ. πρσπ. Ἀορ. παθ. κατὰ συγκοπ. τοῦ πελάζω, εὑρηται μόνον, Ἰλιδ. Δ, 449. Θ, 63.

Ἐπέγδουσα, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἕνα ὅλον καὶ τὸ ὄγδοον μέρος αὐτοῦ προσέτι, τοῦτ' ἔστιν ἑνιὰ ὄγδοα ἕ. ἰδὲ ἐπίτριτος· Σουίδ. ἡπόγδοον, τὸ διαλανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν, οἷον τριῶβολον τοῦ τετραδράχμου.

Ἔπογκος, ὁ, ἡ, (ὄγκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀγκῶδες, χοντρὸν, παχὺ, φουσκωμένον, ἐξεπ. ἐγγαστρωμένη. Ἰσμῆλ. Πυθ. 194. ἠπόγκως γυνή.

* Ἐπογμεύω, Μλ -εύσω (ὀγμεύω). Σχηματίζω, κάμνω ὄγμον, αὐλακιὰν ἠπογμ. κύκλωμα Περιγράφω κύκλον. Τρφ. 354.

Ἐπόγμιος, ὁ, ἡ (ὄγμος). ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἀναλέκτ. Β', σλ. 24. ἠπόγμιος Δημήτηρ ἡ Προστατεύουσα τῶν καρπῶν ἢ τοῦ θέρους.

* Ἐπόδια, τά, Ἰων. ἀντὶ ἐφόδια, Ἡρόδ.

* Ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοδιάζω, Ἡρόδοτ. 9, 99.

Ἐπόδυνος, ὁ, ἡ = ἐπώδυνος.

Ἐποδύρομαι, Μλ -ρσῦμαι (ὀδύρομαι). Ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνολογῶ προσέτι, ἐνταυτῷ, διά τι.

* Ἐποδιάκοις, Αἰσχλ. Περ. 655. νομίζεται μὲν ἀντὶ γ'. ἑνκ. πρσπ. ὑπρστ. τοῦ ἐφοδάω, Φέρω, κομίζω εἰς τὴν ὁδὸν, ὁρμὸν, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. στράταν· βάλλω τι εἰς κίνησιν, Ἰων. ἀντὶ ἐφωδόκει, ψευδῶς μέντοι. διέφθαρται γὰρ τὸ χωρίον ἀναμφιβόλως καὶ ἀναγνωστέον, ἴσως, ἐποδήγει· πρβλ. Πλδ. 3, 48.

Ἐπόζω, Μλ -οζήσω (ὄζω, ἀτμλ.). Βρωμῶ, μυρίζω· σήπω, σαπίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι σαπρὸς, σάπιος, βρωμερὸς· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐποίγω, ἢ ἐποίγνυμι, Μλ -οίξω (οἴγω, οἴγνυμι, ἀτμλ.). Κλείω, σφαλῶ, κλειδόνω. Ἀλλ' ἢ τε λέξεις καὶ ἡ σημ. αὐτῆς ἐπηρείασται εἰς τὸ Ὅμρ. μαρτύριον Ἰλιδ. Μ, 340. περὶ τῆς ὁποίας καὶ οἱ πάλαι ἠμφισβήτουν. ἰδὲ ἐπώχατο·

* Ἐποιδαίνω, Μλ -οιδήσω (οἰδαίνω). Πρίσκομαι, φουσκόνω, ἀφ' οὗ

Ἐποιδαλέος, ἑα, έον. Πᾶν ὅ,τι ἐπρίσθη, ἐφούσκωσε· φουσκόνει, πρίσκεται — Ἱπποκρατ. σελ. 544, ἐκ τοῦ

Ἐποιδέω = ἐποιδαίνω.

Ἐποιδήσκω, (οἰδήσκω). Κάμνω τι νὰ πρισθῇ, φουσκώσῃ. Παθ. = ἐποιδαίνω.

Ἐποικέω, Μλ -ήσω (οἰκέω). Μετοικῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω που προσέτι, ὅμως ἐξαιρ. εἰς ξένην χώραν ὡς ἄποικος. Σοφ. Κυρ. ὑ ἐποικεῖ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἔστι δὲ καὶ κατοικῶ που· ἀφ' οὗ

Ἐποικία, ἡ. Τὸ νὰ κατοικῇ τις εἴς τινα τόπον, βασιλειῶν· τὸ ἰταλ. κολονία.

Ἐποικίδιος, ἰα, ιον (οἶκος). Πᾶν ὅ,τι ἢ ὅστις ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακὸς, σπιτιακός. Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω εἰς οἶκον. Ἡσύχ. ἡΔημήτηρ ἐποικιδία.

Ἐποικίζω, Μλ -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (οἰκίζω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, ὅμα, πλησίον — 2) Κατοικίζω, βάλλω ἐγκαποίκους εἰς τόπον τινά, ἔτι δὲ καὶ = ἐπιτειχίζω.

Ἐποίκιον, τό. (οἶκος). Περιαπτικὸν, καλύβα, ἐπαύλιον ἤτοι σπίτι εἰς ἐξοχήν, τὸ ἰταλ. καμπάνια. — 2) Σκευος, ἀγγεῖον σπιτιακὸν, ἀμφβ.

Ἐποίκισις, εως, ἡ (ἐποικίζω). Τὸ νὰ κατοικίσῃ τις τόπον τινὰ μὲ ξένους ἀποίκους.

Ἐποικοδομέω, Μλ -ήσω (οἰκοδομέω) = ἐποικίζω, σημ. 1 — 2) Ἀνοικοδομῶ, ξαναχτίζω, διορθόνω οἰκοδομήν τινα, ἀφ' οὗ

Ἐποικοδομή, ἡ, καὶ ἐποικοδόμησις εως, ἡ. Τὸ νὰ οἰκοδομῇ, κτίζῃ τίς τι πλησίον, ἐπάνω που. Τρπ. ἐπὶ συνθέσεως λόγου, Συγγράφω, συντάττω λόγον· Λογγῖν. 39, 3.

* Ἐποικοδομία, ἡ, ἰδὲ ἐποικονομία.

Ἐποικονομέω, Μλ -ήσω (οἰκονομέω). Οἰκονομῶ, διοικῶ οἰκίαν, εἶμαι ἐπιστάτης εἰς κάποια σπίτι. ἀμφβλ. ἀνγν. παρ' Ἀριστλ. ἀντὶ ἐπικοινωνεῖται, Οἰκον. Β'. πᾶσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις.

Ἐποικονομία, ἡ (οἰκονομία). Τὸ νὰ προσέξῃ καὶ διαμοιράσῃ τίς τι εἰς τίποτε, ἔργων καὶ παθῶν· ἐποικονομία, ἀ Λογγῖν. 11, 2. Διεξοδικὴ διήγησις, ἐπανάληψις εἰς παράστασίν τινα· ὅπου μέντοι καὶ ἐποικοδομία γράφεται.

Ἔποικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς ξένην χώραν· τὸν ὁποῖον δέχονται, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας νὰ κατοικῇ πλησίον των, νὰ εἶναι γείτων των· Αἰσχ. Πρμθ. 411. — 2) ὡς οὖσ. ὁ ἐποικος, ἀντὶ τοῦ ἀποικος, ἰταλ. κολονίστης· Γρίπων, κάτοικος τόπου τινὸς ἐν γένει. Σφκλ. Ἠλ. 1, 66. Ἔτι δὲ καὶ = μετοικος.

Ἐποικτείρω, Μλ -τερῶ (οἰκτείρω). Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα διά τι.

Ἐποικτίζω, Μλ -ίσω (οἰκτίζω). Κάνω τὴν καρδίαν τινὸς εἰς οἶκτον, συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν, Σφκλ. Οἰδ. Ι, 1296. — 2) = ἐποικτείρω, παρ' Εὐριπδ. καὶ τοῖς ὑστέροις Λογογρ. ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος· Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα διά τινα δυστυχίαν του· ἀφ' οὗ

Ἐποίκτιστος, ὁ, ἡ Ἄξιος κλαυθμοῦ καὶ λύπης, ἄθλιος. Αἰσχ. Ἀγ. 1232.

* Ἔποικτος, ὁ, ἡ (οἶκτος). Ὅστις εἶναι οἴκτου, συμπαθείας, ἐλέους ἄξιος, Αἰσχ. Ἀγμ. 1597.

Ἐποιμώζω, Μλ -ώξομαι (οἰμώζω). Παραπονοῦμαι, ἀναστενάζω, κλαίω διά τι.

Ἔποινος, καὶ ἔποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται, ἢ ἀνήκει ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον· τὸ κοπτ. εἰς τὸ ποτήριον.

* Ἐποιστέον, Ἐπθ. ρημτ. τοῦ ἐπιφέρω. Πρέπει νὰ φέρῃ, νὰ κοβαλῇ, ἢ κοβαλήτη εἰς που τίποτε, καὶ λ.

* Ἔποίσω, εις, ει, Μλ. τοῦ ἐπιφέρω, Ἰλιδ. Λ, 89. Ὀδσ. Π, 438.

Ἐπίχνέω = ἐποίχομαι.

Ἐποίχομαι, Μλ. -οιχήσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀτμλ.). Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι που· ἄνευ πρωτικοῦ, Ὀδσ. Α, 143. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρεμβεβλημ. σημασ. τοῦ ὑπηρετεῖν, ὑπουργεῖν, ἀκριβέστ. ἐπιτάσσω ἐποιχόμενος, Ἰλιδ. Ε, 508, καὶ ἐπαίτην ἀνὰ στρατὸν, Α, 383, καὶ μετὰ αἰτ. Πηγαίνω που μὲ σκοπὸν νὰ πράξω τι, Ὀδσ. Α, 1524. — Πηγαίνω που νὰ παρακαλέσω ἢ νὰ ζητουλεύσω, Ρ, 324, 351. θεοὺς τραπέζῃσι ἐποίχομαι· Πλησιάζω εἰς τοὺς θεοὺς, διὰ θυσίας συμποσίου, δείχνω τὸ πρὸς αὐτοὺς σέβας, τὴν εὐλάβειάν μου μὲ προσφορὰς θυσιῶν, Πινδ. Ὀλ. 3, 72. κατ' ἰδιωτ. σημασ. — α') Ἀπτομαι ἔργου τινός, μεταχειρίζομαι νὰ κάμω τι, ἄνευ πρωτ. Ἰλιδ. Ε 720. σ--

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νήδ. μετά αἰτ. «ἔργον ἐποίχομαι». Πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ καθημερινόν ἐπιτήδευμά μου, τὸ κοινῶς νά κάμω, νά ἐντάξω τὴν συνηθισμένην ἀσχολίαν μου· πηγαίνω νά τελειώσω ὅ, τι, μ' ἐπρόσταξαν· πηγαίνω νά ἀρχίσω τὸ ἔργον μου, Ἰλιάδ. Ζ, 492. Ὀδυσ. Α, 353. «ὁδὸν ἐποίχ.». Πηγ. νά ἑτοιμάσω τὸ γεῦμα, τὸ φαγί, Ο'Δσ, Ν, 54. Τά πλείστα ἐπί γυναικῶν. «ἱστὸν ἐποιχομένη». Πηγαίνουσα καί τόν ἐργαλεῖός (τό τότε συνηθ. ἔργον τῶν εὐγενῶν γυναικῶν) τοῦτ' ἔστιν, ἀρχίζουσα νά ὑφαίνῃ, ὑφαίνουσα, Ἰλιάδ. Α, 31. Ὀδυσ. Ε, 62. καί ἀλλχ. (τοῦ ῥήμ. ἡ ἔννοια δέν σημαίνει ἐργασίαν ἐπί ποσόν γινομένην, ἀλλά τόν τρόπον τοῦ ὑφαίνειν). — β') Ἔρχομαι, πηγαίνω διά νά ποιήσω ἐξέτασιν ὅπλων, τό Γαλλ. νά κάμω revue· περιῶν, ἤ διαβαίνων θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι, ἠθοποίχ. πάντων Γλιάδ. Ζ, 81. μετά αἰτ. «στίχας ἀνδρῶν ἐποιχόμενον» Ἰλιάδ. Ο, 279. Ρ, 356. παρβλ. Ὀδυσ. Δ, 451. — γ') Κινοῦμαι, φέρομαι μέ βίαν κατά τινος· ἐπί βελῶν, μετά αἰτ. Ἰλιάδ. Α, 50. Πολλάκις ἐπ' ἀνδρῶν· ὁρμῶ, ἐφορμῶ κατά τινος «πύρια σκηνώσι», Ἰλιάδ. Ο, 656. Ἔτι δέ καί κατ' εὐθύ, ἀμέσως ἐπιχειρῶ τι ἐναντίον τινός «θώρηκι χαλκείῳ». Ἰλιάδ. Ε, 330. πρβλ. Η, 487. Ἐξαιρ. δέ χρῆται ἐπί τοῦ Ἀπόλλωνος, καί ἐπί τῆς Ἀρτέμιδος τῇ λέξ. ὁ Ποιητής «οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος», ἤ ἐποιχομένη κατέπεφνεν, ὅπου ἡ Μετοχή τῆς ἐπελεύσεως ἤ προσπελάσεως μόνον, οὐχί δέ καί τῆς ἐχθρικῆς σημασ. ἔννοιαι φέρει, ἐπειδή ὁ αἰφνίδιος, ὀξύς καί ἀνώδυνος θάνατος ἀνδρῶν τε καί γυναικῶν ἀπεδίδετο εἰς αὐτῶν τῶν θεοτήτων τά εὐπετῆ βέλη.

Ἐποιμωξίζομαι, Μλ -ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι). Δίδω εἰς τινα εὐτυχῆ τινα οἰωνόν, προφητεύω αὐτῷ εὐτυχές τι, ἤ ἀποδίδω εἰς τι εὐτυχῆ προσημασίαν διά προσφωνήσεως, ἤ διά ἄλλου τοιούτου τινός τρόπου. πρβλ. ἐπιφημίζω· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 447. Αἰσχύλ. Προμ. 936.

Ἐποκέλλω, Μλ -ελῶ (ὀκέλλω) = ἐπικέλλω, ἐξαιρ. ἐπί πλοίων. «ἐποκέλλω ναῦν γῇ, σκοπέλῳ καί τ. τ. — 2) ἀμτβ. Φθάνω, ἀρχομαί που, ἀποπλανῶμαι, χάνω τόν δρόμον, ἀτυπῶ εἰς τήν ξηράν, εἰς σύρτιν, σκόπελον· ἀράζω· ναυαγῶ.

* Ἐποκλάζω, Μλ -σω (ὀκλάζω). Σκύπτω, χαμηλόνομαι λυγῶν τά γόνατα, κάθομαι ἀναπαύκορα ἐν ᾧ κάμνω τι, ἤ διά νά ἀποφύγω τι. Η'λάρ. 4, 17. Ἀγαθ. Προίμ. 50.

Ἐποκριάω, Μλ -άσω (ὀκριάω). Εἶμαι τραχύς ἐπάνω. εἰς τήν ἐπιφάνειάν μου, Νίκανδρ. Θηρ. 790.

* Ἐποκρίσεις, εσσα, εσν (ὀκρισεις). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κυρτώματα, δέν εἶναι ὁμαλόν, ἴσιον· ὅστις εἶναι ὀλίγον κυφός, ὕβος, τό τουρμπᾶ. καμπουριάρης. Jac. ἐν Ἐπιγρ. 8, 154, 3.

* Ἐπολβίζω, Μλ -ίσω (ὄλβιζω). Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινά.

Ἔπολλος, ὁ. Νυκτερινόν τι πτηνόν. Σουΐδ. ἴσως Αἰγόθηλος.

Ἐπολισθαίνω, Μλ -λισθήσω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.). Ὀλισθαίνω, σκοντάβω, γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ ἐπίτι, εἴς τι, ἐνταυτῷ, πίπτω, πέφτω ἐπί τό πολύ μεταφορικῶς.

Ἐπολολύζω, Μλ -ύξω (ὀλολύζω). Ἐβοῶ, φωνάζω, ἀλαλάζω, χουϊάζω, προσάτι, διά τι, ἐπί ἀγαλλιάσεώς τε καί ἐπί θρήνων κραυγῆς, ὡς τά ἐπαλαλάζω· ἐξαιρέτως ἐπί ἑορταστικῶν κραυγῶν ἐν θυσίαις, Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 189. παρβλ. ὀλολύζω. Ἡ ἐπί οἰμωγῆς ἤ θρήνου χρῆσις τῆς λέξ. ἔστι νεωτέρα. Interpp. ἐν Ἀρστοφ. Ἱππ. 620.

Ἐπολοφύρομαι, Μλ -υροῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι, ἀνμλ.). Θρηνῶ, ὀδύρομαι προσέτι, διά τι, ἅμα (χ).

Ἐπομαι, Μλ -εψομαι, Ἀκολουθῶ, μέσ. ἀποθ. τοῦ ἕπω, ὅπερ ἰδέ. Ὅμηρ.

Ἐπομβρέω, Μλ -ήσω (ὀμβρέω). Βρέχει, ῥίπτει πολλήν μεγάλην βροχήν «Ζεύς ἐπομβρῶν. Ὅστις κάμνει πολλήν βροχήν, ἀντιστ. τῷ, ἐπαυχμήσας. — 2) ἀμετβ. Εἶμαι καταβρεγμένος, γεμάτος νερόν, ἀφ' οὗ

Ἐπόμβρηται, ειος. Τό νά βρέχῃ· βροχή ῥαγδαία.

Ἐπομβρία, ἡ· Πολυομβρία, πολλαί, ὑπερβολικαί βροχαί, ὑγρασία, πλημμύρα.

Ἐπομβρίζω, Μ. ίσω. Βρέχω, κάμνω νά καταφέρνεται, χύνεται, πίπτῃ βροχή ἐπί τι, Ἰλιάδ. Στρωμ. Α'. 7.

* Ἐπόμβριος, ὁ, ἡ = ἐπομβρος.

Ἔπομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Πανδήποτε ἐπί τό ὁποῖον ἔβρεξε πολύ· τό ὁποῖον εἶναι ὑποκείμενον εἰς βροχάς.

Ἐπομένως, Ἐπίρ Μετοχ. Ἐνεστ. τοῦ ἕπομαι. Ἀκολουθῶς, μετέπειτα, ὕστερον, κατόπι, ὀπίσω ἀπό τι, ἄρα, ὥστε. μετά δοτικ.

Ἐπόμνυμι, καί ἐπομνύω, ὡσαύτως καί κατά μέσ. διάθ. ἐπόμνυμαι. Μλ. ἐπομοῦμαι, Ἀόρ. Α'. ἐπώμοσα, (ὄμνυμι, ἀνμλ.) Ὁμνύω, ὁμόνω, ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον εἰς τι, Ὀδυσ. Ο, 437. μετά αἰτ. «κεῖνον ἔπορκον ἐπώμοσεν Ἡρυσίθη εἰς τι μάταιον ὅρκον (οὐχί ψευδῆ, ἀλλά τοῦ ὁποίου τήν ἐκπλήρωσιν δέν ἐσυγχώρησαν οἱ Θεοί) Ἰλιάδ. Κ, 332. ἔτι δέ καί διπλῆ αἰτ. «θεούς ἐπίορκον ἐπόμνυμι Ἀτρεΐδη εἰς τούς θεούς ὁμνύων εἰς τό ὄνομα των ψευδῆ ὅρκον, Θέογ. 1195. πρβλ. Ἡσιόδ. Θγν. 798. ὅθεν καί παρά τοῖς Λογογρ. κεῖται κατ' αἰτ. τό ἀντικείμενον εἰς τό ὁποῖον ὁμνύει τις. Ξενοφ. Κρπ. 6, 4, 6. ὡσαύτως ἐστίν ἐν χρήσει καί τό, ἐπιορκέω — 2) Κατά Μτχ. «ἄλλο τιν' ῥήματι προκειμένῃ, ἔξαιρ. «ἐπόμοσσε εἶναι Εἶπεν ὁρκιστεῖς ἅμα, Ἡρόδ. 8, 5. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 8, 1. πρβλ. Κρπ. 4, 1, 11 — 3) Βεβαιόνω εἰς τινα τίποτε μέ ὅρκον· μετά δοτ. τοῦ προσπ. καί δ' αὐτῷ ἐπόμοσας εἰπεῖν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 8, 2.

Ἐπομόργνυμι, Μλ. ἐπομόρξω (ὀμόργνυμι, ἀνμλ.) Ἀποσπογγίζω, σφογγίζω τι ἀπό τίποτε, τρίβω τι μέ τίποτε διά νά σκυώσω τήν ὑγρασίαν του, νά τό ξηράνω, ἀποστεγνώσω. Μέσ. Σφογγίζομαι, ἀπασφογγίζομαι μέ ἤ εἰς τίποτε· τρίβομαι μέ τίποτε.

Ἐπομφάλιος, α, ον ἔτι δέ καί θετλ. (ὀμφαλός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἤ βάλλεται ἐπί τόν ὀμφαλόν. «βάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον» ἐπέτυχεν, ἐκτύπησε τήν ἀσπίδα εἰς τό μεσαίτατον μέρος της, ἴσια εἰς τήν μέσην, Ἰλιάδ. Η, 267. «σάκος ἐπομφάλιον», Σάκον μέ τό παιδί του. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80. — 2) τό ἐπομφάλιον, Τό περί, ἤ κατά τόν ὀμφαλόν μέρος· ἐν γένει, τό ὑπογάστριον, προκοιλι (χ)

Ἐπονειδίζω, Μλ. -ίσω, Ἀτ. -ιῶ (ὀνειδίζω) Τβρίζω, ἀτιμάζω, ἀσκυρώνω, βλασφημῶ.

Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ. Ὀνειδισμένος, καταφρονημένος, ὑβρισμένος· ὅστις, ἤ ὅ,τι εἶναι ὀνειδισμοῦ, ἀτιμίας, καταφρονήσεως ἄξιος, — 2) Ἐνεργ. ὅστις ἀτιμάζει, ὀνειδίζει. Θεόγν. Χαρακτ. Ιλ'. 1. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 639. Ἐπρρ. ἐπονειδίστως.

Ἐπονομάζω, Μ. -άσω. (ὀνομάζω) τεν. Ὀνομάζω, δίδω ὄνομα εἰς τίποτε παράγων αὐτό ἀπό τινα αἰτίαν· παρονομάζω, εὐγάζω παρώνυμι, Heind. ἐν Πλάτ. Θηαι. σλ. 185. C. ἐνίοτε δέ καί πλεοναστ. «μετά τοῦ εἶναι· Ἰδέ τόν ἁπλοῦν τύπ. τῆς λέξ. «ἐπονομάζω τό ὄνομά τινος· Ἀναφέρω τό ὄνομα τοῦ θεοῦ λέγων τίποτε, ἐπικαλοῦμαι τό ὄνομα τοῦ θεοῦ. Παῦ. πτῇ ἀρχῇ Ὕβρις ἐπονομάζεται· Εἰς τήν ἐξουσίαν δίδεται τό ὄνομα ὕβρις, τήν παρονομάζουν ὕβριν, Heind. ἐν Πλατ. Φαῖδρ. 238. Α. ἀφ' οὗ

Ἐπονομασία, ἡ. Ὀνομασία ἀπό τι διά τινα αἰτίαν· ἐπίθετον, παρανόμι

Ἐπανόμαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τό ὄνομά του ἀπό τινα αἰτίαν, ἔχει παρανόμι, Ἐπρρ. ἐπονομάστως.

Ἐποξίζω, Μλ. -ίσω, Ἀτ. -ιῶ (ὀξίζω) Ξηλίζει, γίνεται τι ξηνον.

Ἐποξύνω, Μλ. -υνῶ (ὀξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν.

Ἔποξυς, ὁ, ἡ, ὑ, τό (ὀξύς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν. Τρπ. ἐπί τῆς γεύσεως· ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ξηνόν, ξηνούστικον, Ἱππκρ. σελ. 394.

Ἐποπίζομαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἐνστ. καί παρατ. μόνον ἐν χρήσει· (ὀπίζομαι) Κυτάζω εἰς τι ἤ πούποτε καί συλλογίζομαι· μετά αἰτ. ἄδειν, Σέβω, σέβομαι, τιμῶ, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐξαιρ. ἐπί θεῶν, ἡλίου, θεῶν ἐποπίζεο μῆνιν Ὀδυσ. Ε, 146. Τμ. Ἀφρόδ. 291.

Ἐπόπισθεν, Ἐπίρ. (ὀπισθεν) Ἀπ' ὀπίσω, ἐξοπίσω, ὀπίσω. Ἡσιόδ. παρ' Ἀθην. σελ. 498.

*Ἔποπος, παρά τό, ἔποψ, Μιμούμενος τήν φωνήν τοῦ ἔποπος, πούπου, καθώς φωνάζει ὁ πούπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 58. 230.

Ἐποποιία, ἡ, (ἐποποιός) Τό νά ποιῇ, συγγράφῃ, στιχουργῇ τις Ἐπικόν ποίημα· τό ἴδιον Ἐπικόν ποίημα, ἀφ' οὗ

Ἐποποιικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τήν Ἐποποιΐαν, εἶναι ὑποθέσεις ἐπικῆς ποιήσεως.

Ἐποποιός, οῦ, ὁ. (ἔπος, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει Ἐποποιΐας, ἤ ποιήματα ἑξάμετρα.

Ἐποπτάω, Μλ -ήσω (ὀπταω) Ψήνω ἤ ψρυγανίζω τι ἐπάνω εἰς τι· ψήνω τίποτε ὀλίγον μόνον ἐπιπολαίως, ἐπάν' ἐπάνω, Ἀθην. σελ. 121.

Ἐποπτεία, ἡ. Ἐφορεία, ἐπιστασία, φροντίς. 2) Ὁ τρίτος καί ἔσχατος βαθμός τῆς μυήσεως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, παρά τά

Ἐποπτεύω, (ὀπτεύω) Βλέπω, κυτάζω, προσέχω ἐπί τι, παρατηρῶ τι ὡς ἔφορος, ἐπιτηρῶ. «ἐπόπτ. ἔργα» Ὀδυσ. Π, 140. Ἡσιόδ. Ἔργ. 765. ἐν γένει. Ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι· ὡς τό ἐπισκέπτ. Τιμωρῶ, παιδεύω τινά· μετά αἰτ. οὗτω καί «θίκας τινός ἐποπτεύω» Καταδιαιτῶ τινά. Αἰσχύλ. Εὐμ. 210. — 2) Μυοῦμαι, κατηχοῦμαι, κατηχίζομαι, τόν τρίτον καί ἔσχατον βαθμόν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων. Εἶμαι ἔφορος, ἐπιστάτης τινός· ἰδέ ἐπόπτης, σημσ. 2. εἰς δήλωσιν τῆς ὑπερτάτης ἐπιτεύξεως εὐτυχίας παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 747. «μηδέν' ἐποπτεύειν ἀθικῶ, ὅταν καταράσωμαι λάθρᾳ τῷ δεσπότῃ»

Ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἑπομ. σημ. 1.

Ἐπόπτης, ου, ὁ (ἐπόψομαι, ἐφοράω) Ἔφορος, ἐπιστάτης· αὐτόπτης, Θεατής, Θεωρητής. 2) Ὅστις ἐμύειτο τόν τρίτον καί ὕπατον βαθμόν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων· καί τά μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μέν μύεσθαι, μετά ἐνικτόν δέ, ἐποπτεύειν καί ἔφοροι, Σουΐδ.

Ἐποπτικός, τή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τόν ἐπόπτην, ἤ εἰς τήν ἐποψίν.

Ἔποπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, κείμενα πρό ὀφθαλμῶν. Στρβ. ι, 365.

Ἐπόπτων, Ὁ ἐνστ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. Μ. Θέλει ἐπιθεωρήσω, παρατηρήσω, περιεργαστῶ τι, Ὀμ. — 2) Θέλει ἐκλέξω, διαλέξω τι παρατηρήσας, ἐρευνήσας αὐτό. Ἰλιάδ. Ι, 167. Ὀδυσ. Β, 394 — 3) Θέλει πηγαίνω που ἤ πρός τινα διά νά ἰδῶ πῶς ἔχει, τί κάμνει· θέλει ἐπιστρέψω τινά κατά τήν πρώτ. σημασ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἀλλ' ὡς συνήθ. τύπῳ, κατά τήν ἀόριστ. δέ, τῷ Ἐπικ. ἐπόψομαι· εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των χρόνων χρησιμεύει τό, ἐφοράω καὶ ἐπιδεῖν.

*Ἐφοράω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοράω, Ἡρόδ.

Ἐποργάω, τό, ὀργάω κατ' ἐπίτ. Σουϊδ.

Ἐποργιάζω, Μλ. -σω (ὀργιάζω) Ἑορτάζω που, μέτα που τὰ ὄργια· μετὰ ὅστ. Ἀνακρ. 32 ἠποργίαζεν ἔρως πόλεσσιν.

Ἐπορέγομαι, Μ. ξομαι, ὡς μέσ. (ὀρέγω) Ἀπλόνω ἐξαπλόνω τό χέρι μου πρός τι, διά νά πιάσω, φάσω· ἔτι δέ καὶ διά νά προσφέρω τι· παρ' Ὅμ. ἀπαιτεῖται μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ε, 335. ἠπορεξάμενος Φοίβος τὸν μὲ τό ξίφος, ἀνʼ οὗ ἄλλου τελειότερον πέγχει ὁρίξασθαι λέγει, ἰδέ Heyne ἐν Ἰλιάδ. Δ, 307 — 21 Προτρέχω, προσάπτω, προτίθεμαι, ἀτιμῆς αὐτ' ἐπορεξέμεσθα. Σχόλ. 20, 2 — 3) Τρπε. Ἐπιγνώμη, ὀρέγομαι, ζητῶ τι ἔτι μᾶλλον. Ἡρόδ. 9, 34.

*Ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοράω, Ἡρόδ. 1, 124.

Ἐπορθιάζω, Μλ. -τω (ὀρθριάζω) κυρίως, Ὀρθόνω, σηκόνω, στήνω τι ὀρθά, ἴσια. ἠπορθ. τε ὥπαν τὸ κοιντ. Τσιλόνω τ' αὐτιά. Συνήθ. ἐπὶ φωνῆς, Σηκόνω τὴν φωνήν μου ὑψηλά, φωνάζω δυνατά, σεύομαι ἀμπτβ. δοκοῦν, φωνάζω, βοῶ ἐνταυτῷ, μετέπειτα, ἐν ᾧ κάμνω, βλέπω, ἀκούω τε· ἠπορθ. τῇ δε λαμπάδι· Εἰς τοῦτο τό σημεῖον μέ τήν λαμπ. Αἰσχ. Ἀγ. 29. τό δέ ἠπορθιάζε γόοισιν, Θρηνῶ, κλαίω μεγαλοφώνως. Αἰτχύλ. Πέρσ. 1043. τελειότερον ἴ ἀν εἰη, ἐπαρθ. φωνήν.

Ἐπορθροβοάω, (βοάω, ἀμλ.) Φωνάζω μεγάλως καὶ ἐπαναληπτικῶς πρός τινα. Seidl. ἐν Κυρίπ. Ἡλ. 140. ἠπορθροβοᾶν γόους πατρίοις.

Ἐπορθρεύω, Μ. -εὐτω. (ὀρθρεύω). Πράττω, κάμνω τι τό πρωΐ· σημειόνομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι πρωΐ· ψάλλω τόν ὄρθρον, καίλ. τ. τ. τό πρωΐ ὥτης ἀηδόνος ἔωθεν ἐπορθρευμένης, Δίων Δογ. Ἱβ'. σελ. 372. ὡς ἔχοις ἐπορθρευόμενος διανύειν τά πολλά τῶν ἔργωνιν. Λουκιαν. ς'. σελ. 289.

Ἐπορθρίζω, καὶ μέσ. ἐπορθρίζομαι = ἐπορθρεύω, ἀφ' οὗ

Ἐπορθρισμός, ὁ. Τό ναέγείρηται, σηκώνηται τις τό πρωΐ· νά ψάλλῃ τόν ὄρθρον· ἐν γένει, τό νά κάμνῃ τίποτε τό πρωΐ. πτελωνικῶν νεκρῶν ἐπορθρισμοῖν. Πλούταρχ. Ἡ'. σελ. 598. λί φωναί τῶν τελωνῶν τουρβ. καυμερκιάρων, αἱ ὁποῖαι γίνονται τό πρωΐ.

Ἐπορθροβόας, ου, ὁ. = ὀρθροβόας. Ὅστις φωνάζει τό πρωΐ, ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, τοῦ πετεινοῦ, τοῦ κόκορα. ἀμφβ.

Ἐπορινάομαι, (ὀρινάομαι) = ἐπορέγομαι. Θεμίστ. Δογ. Β'. σελ. 33. ποιητ.

Ἐπορίνω, Μλ. -ενω (ὀρίνω) Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω τινά εἰς τι.

Ἐπορκίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφορκίζω, ἀφ' οὗ

Ἐπορκισμός, ὁ Ἰων. ἀντὶ ἐφορκισμός, Τό νά ὁρκίζηται, ἐπιβεβαιώνῃ τίς τι μέ ὅρκον. καὶ

Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁρκίζεται, βεβαιόνει τίποτε μέ ὅρκον. Πρόκλ. Παράφρ. 253.

Ἐπόρνυμι, καὶ, ἐπορνύω. Μλ. -ἐπόρσω, ὄρνυμι, ἀ. ἐπῶρσα (ὄρνυμι, ἀμλ.) Διεγείρω, ξυπνῶ, ἐρεθίζω, παρορμῶ, ὡς μοι ἐπῶρσε μένος Ὅστις ξύπνησε τό θάρρος μου, μ' ἐνεκάρδυνε, Ἰλιάδ. Ω, 93. ὅτῳ ἔθος ὕπνον ἐπῶρτεν Ὁ θεός ξύπνησεν, ἔπεμψεν εἰς αὐτήν ὄνειρον, Ὀδσ. Χ. 429. Προτρέπω, παρτρύνω, παρακινῶ· ἐπί τό πλεῖστον κατά ἔκβρ. σημ. Διερεθίζω, παροξύνω, τό κοιντ. ἀνάφτω τινά ἀναντίον τινός· τινά τινι, Ἰλ. Ε, 765. Γ, 72. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλά καὶ μετ' Ἀπρμφ. ποίον ἀπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι,α Ἰλιάδ. Η, 42. Ἔτι δέ καὶ ἐπιδιεγόρτεως ἐκείνων παθῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τινός, Ὀδσ. Η, 271. ὡσαύτως καὶ νοῒ ἐπόρνυε μόρτιμον ἡμαρ Ἔπεμψεν αὐτῷ τήν θανατηφόρον ἡμέραν, Ἰλιάδ. Ο, 613 — Παθ. Ἐγείρομαι, ὁρμῶ κατά τινος· ἀντιτρίζω τήν ἐναντίον μου ὁρμήν τινός· μετά ὅστ. Ἰλιάδ. Φ, 324, ἠπεῶρτο Ἀχιλῆϊ, γ'. ἐνκ. πρσπ. ἀόρ. κατά σγκπ.

Ἐπορούω, Μ. -ούτω. (ὁρούω) Πηδῶ ὁρμητικῶς ἤ αἰφνιδίως, ῥίχνομαι πετάχνομαι, ὁρμῶ κατά τινος· μετά ὅστ. τοῦ πρτπ. Πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεί κατά σημτ. ἐχθρικήν. ἐν Ὀδσ. δέ ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται Ψ, 343, ἐπί τοῦ ἠθέος ὕπνου, ὑφ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ Ὀδυσσεύς· ὥστε τό ῥῆμα φέρει ταχυτῆτος σημτ. μετά κίτ. δέ τοῦ πρόγμκτ. ἤ τῆς ἐν τόπῳ κινήσεως, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Γ, 481 πάρμ' ἐπορούσας Πηδήτας ἄφνης ἐπί τήν πολεμικήν ἅμαξαν. α Ἔστι δέ ἡ λξ. παρά ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἐπορροφόω, Μλ. -ώτω. (ὀρροφόω) Θέτω, βάλλω στέγην, πεπαστήν ἐπί τι ἠπορροφοῦν τόν οὐρανόν. Ἡράκλ. Ἀλλην. κεφ. 48.

* Ἔπορτον, Πρστστ. ἀόρ. α'. ἐνργτ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλιάδ. Ε. 765.

Ἐπορχέομαι, Μλ. -ήσομαι, (ὀρχέομαι) Ὀρχοῦμαι, χορεύω διά τι, προτέτι, ἐνταυτῷ· χορεύω ἐπί τι ὁλόγυρα, κατακαπῶ, τό κοιντ. τσαλαπατῶ τίποτε, Δημοσθ. Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ τινα· μετά ὅστ. ἠπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις. Ἀππιαν. Πουνικ. 66.

Ἔπος, εος, τό. Λόγος, λξις, ὅθεν τό Ἀττ. κατ' ἔποκα Λξιν πρός λξιν, μέ ἀκρίβειαν. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι λέγεται, ὁμιλεῖται, ἐρρέθη, ὡμιλήθη, δηλοῦται διά λόγου· πᾶσα διά γλώσσης, διά ζώσης φωνῆς παράστασις· ὅθεν καὶ πλείονες καὶ ἐντελῆ ἔννοιαν ἀλληλῆλαις συντεταγμένα λξεις· ὁμιλία, διάλξις, διήγησις· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὅμ., ὅστις ἀγνοεῖ τήν μετέπειτα τῷ ἔπος προσκφθείσαν κατ' ἐξοχήν σημτ. Δόγος. καὶ συντάσσει τήν λξιν τῷ, μῦθος, ὡς ἑταῖρώμεν αὐτῷ. Ὀδσ. Δ, 597. Λ, 561. Καθ' ὅτον δέ ἡ σημσ. τῆς λξεως συμπεριλαμβάνει πατανόησιν διά γλώσσης δήλωσιν, εἶτα ἐνίοτε, σπανίως μέντοι, καὶ ἀντί τοῦ ᾠδή, Ὀδσ. Θ, οἱ. Γ, 519. ὅπου ὅμως σημαίνει πολύ μᾶλλον διηγήσεις ἐμμελεῖς ἤτοι κατά τρόπον ᾠδῆς, τραγωδιστά, γινομένας, παρά ᾠδήν κυρίως, ἡ λξεις συμπεριλαμβάνεται ἀναγκαίως κατά ταύτην τήν ἔννοιαν. Ἀκριβέστερος διορισμοί τῆς λξεως παρ' Ὅμρ. εἰσί — α') Λόγος, ὁμιλία ἀξιάκουστος, ὁ ὁποῖος ἀξίζει νά τόν ἀκούσῃ τις· πατεῖται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἰλιάδ. Γ. 83. — β'.) Λόγος τόν ὁποῖον δίδει τις, καὶ ὁ ὁποῖος μένει ἀμετάβλητος· ὅθεν, Βεβαίωσις, ὑπόσχεσις μητε τις οὖν θηλυς θεός πάρε, μήτε τις ἄρσην πειρᾶτω διακέρσαι ἐμοί ἔπος πΘ, 8. Ξ, 44. ὑτελεῖν ἔπος Τό νά φράτῃ τις τόν λόγον του. — γ'.) Νουθεσία, παραίνεσις, συμβουλή, προσταγή, ὡσαύτως καὶ παρά τοῖς Ἀττ. οἱ σπανίως — δ'.) Θεοπρόπιον, προφητεία, θεῖον ῥητόν, χρησμός. κεῖ μοι ἔπος εἰπέτε θυμῷ μάντιος ἀλαοῦ. α Ὀδσ. Μ, 266. Παρά τοῖς μεταγενστ. δέ καὶ ῥῆσις ποιητική, γνώμη, ὡς τό, ἀπόφθεγμα· ὅθεν καὶ τό παρά τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρηστον ὡς ἔπος εἰπεῖν τό ἡμέτ. Καθώς συνειθίζουν νά λέγουν, ἄνευ ἀκριβείας ἤ βεβαιότητος, σχεδόν· ἀλλά καὶ ἐν συντόμῳ, ἐνί λόγῳ, τό κοιντ. νά μή τά πολυλογῶμεν, Wolf ἐν Δπτ. σλ. 361. Herm. Vig. σλ. 205. 853. ἀντθ. ῥῶ, ὄντως, Πλάτ. Κμ. 2. σλ. 656. Ε. — ε'.) Λόγος, ἀντθ. τῷ, πρᾶξις, ἔργον· ἆρα ἐνίοτε καὶ κατά παρεμβεβλημένην σημτ. τοῦ, κενός, μάταιος. π. χ. ὅπερ ἀκραντον α Λξεις εἰς μάτην, αἱ ὁποῖαι δέν βεβαιοῦνται ποτέ, τό κοιντ. ἄσκοπα λόγια, λόγια εἰς τόν ἀέρα, ἀντθ. τῷ, ἔτυμα, Ὀδσ. Τ, 565. ἔσται ἡ πάνυ πολλάκις ἀπαντωμένη ἀντίθετις τοῦ, ἔπος, τῷ, ἔργον, Ἰλιάδ. Ο, 234, Ὀδσ. Β, 272. Γ, 99. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρά τοῖς Ἀττ. ὡς καὶ τό, πονεῖν ἀντθ. τῷ, πράττειν. Πρός τοῦτοις χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ ἔπος καὶ ἀντθ. τῷ, βία, Ἰλιάδ. Ο, 105. καὶ τῷ, χείρ, Α, 77. — ζ'.) Λξις, λόγος, κατ' ἐκτεταμενστατην σημτ. ὥστε οὐ μονον τόν τύπον σημαίνεσθαι, ἀλλά καὶ τήν ὑπόθεσιν λόγου, ἀγγελίας, φήμης, εἰδήσεως, καὶ ὅθεν ἡ σημτ. αὐτοῦ ἐγγίζει ὅτι μάλιστα τῇ τοῦ, πράγμα· καὶ εἰς τό κοινότ. δύνανται ἐξηγεῖσθαι ὅτε μέν διά τοῦ πράγμα, νῦν δ' ἔπος ἐρέων, πάλιν ἀγγελίας εἶμ' Ἀχιλῆϊ Πηγαίνω νά τῷ μηνύτω πάλιν ἕνα πραγμα. Ἰλιάδ. Λ, 652. ὅτε δέ διά τοῦ, αὐτό, ἤ τό· καὶ γάρ ἀπ' οὔτοι εἴη ἐμεῦ ἔποιεν Εἶσε νά μή, τό ἤκουα, Χ, 454. καὶ ἀλλχ. πολλάκις. πρβλ. Βr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1144. Οἰδ. Ι, 443. ὅθεν οὐδέν πρός ἔποκα τό κοιντ. Δέν περιγιάζει εἰς αὐτό 'που λέγομεν, δέν ἀξίζει οὔτε λόγον, οὔτε νά τό ἀναφέρῃ τις, εἰς μάτην. Ἀριστφ. — Ὁ Ποιητ. συντάσσει συνήθως ἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, πφυκέναι — 2) τά ἔπη, Τό εἰς ἑξάμετρους στίχους συγγραφόμενον ποίημα, Ἐπικόν ἤ Ἡρωϊκόν, διηγηματικόν ποίημα, σπανιωτ. κατά ἐνικ. ἀρθμ. Οἱ μεταγνστ. ὅμως χρῶνται τῇ λξει καὶ ἐπί Ἐλεγείων, καὶ ἐπ' ἄλλων, μή ἑξαμέτρων, στιχουργήσεων, αἱ ὁποῖαι δέν ἔχουσιν ἔτι διωρισμένην ὀνομασίαν, ἐπί Ἀναπαίστων, Ἰάμβων καίλ. τ. τ. Franke ἐν Καλλυ σλ. 77. ἴχ. δέ οὐ μετηνέχθη ἡ σημτ. τοῦ, ἔπος εἰς τήν γενικωτάτην τοῦ, στίχος, Schaef. ἐν Δίον. συνσπ. σλ. 30 ὁ δ' Λουκ. καὶ ἐπί ζωγράφου μάλιστα λέγει· «οὐδ' ἐν ἑπτά ἔποσι γράφειαι Δέν ζωγραφίζει οὔτε μέ ἑπτά γραμμάς (Πρωτότ. τῆς λξ. ἐστί τό εἰπεῖν, τοῦ ῥήματος ἘΠΩ)

Ἐποστρακίζω, Μλ. -ίσω (ὀστρακίζω) Ῥίπτω ὄστρακα, τό κοιντ. πολεμῶ κόκκαλα ὀστρέων εἰς τήν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ ἐπιπολαίως ὥστε μόλις ἐγγίζοντα αὐτῆ κοντοπηδοῦσι μακρύτερα πλευνάκις· παίγνιον καί τήν σήμερον κατά διαφόρους ὀνομασίας ὑπό τῶν παιδίων συνειθιζόμενον. ἀφ' οὗ

Ἐποστρακισμός, ὁ. Τό παιγνίδι μέ ὀστριδοκόκκαλα εἰς τήν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· ὅπερ ὁ Πολδ. 9, 119 ἑρμηνεύων λέγει, «ὄστρακον τῶν Σκλαττίων κατά τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆς ἀφιᾶσιν, ἀριθμοῦντες αὐτοῦ τά πρό τοῦ καταδῦναι πηδήματα ἐν τῇ ὑπέρ τό ὕδωρ ἐπιδρομῇ· ἐκ γάρ τοῦ πλήθους τῶν ἁλμάτων, ἡ νίκη τῷ βάλλοντι.»

Ἐπόσχιον, τό. (ὄσχος) Κλωνάριον μέ καρπόν Γαλλην. Γλωσ.

Ἐποστατύζω, (ὀστυάζω) Κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι μεγαλοφώνως διά τι, ἅμα. Εὐριπ. Φοίν. 1045.

Ἐπότρυνα, Μλ. -υνῶ (ὀτρύνω) τό πλεῖστον ποιητ. μόνον, Ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, παρορμῶ τινα κατά τινος, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἠπότρυνεν καὶ ἀνώγει συνήθ. συντάσσοντι. Χρῆται δέ τῇ λξει καὶ κατά σημτ. τοῦ Νουθετῶ, παραινῶ, παρακαλῶ, παραινῶ, προστάζω· προκαλοῦμαι, τό ἰταλ. sfidare, σπανίως δέ κατά σημσ. ἐχθρ. τελευτᾶτε. Προκαλοῦμαί τινα εἰς μάχην· τά πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων· ἀλλά καὶ ἠπορτ. πολεμόν τινι. α Ἀνάπτω πόλεμον, γίνομαι αἴτιος νά κινηθῇ πόλεμος κατά τινος, Ὀδσ. Χ, 152. ἐποπτην ἀγγελίας ἐποτρύνων Παρακινῶ, ἐπιτυγχάνω νά σταλθῇ τίποτε εἰς τήν πατρίδα· στελλω ὀγλέγωρα εἰδήσεις ἔξω, Ὀδσ. Θ, 31. Ω, 355. συντάσσει δέ αὐτό Ὅμ., μετ. συνήθ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλάκις δὲ καὶ ἀπρμῳ. κἠποτρύνει μαχέσασθαι, πολεμίζειν, χαλεπαίνειν τάλλ. τ. τ. σπανιώτ. σοτ., Ἡσὸ. Ἔρ.599. σοτε καὶ ἐπιφερόμενῳ ἀπρμῳ. πέτασον, ἐπιτρύνω. Προστάζω, Ὀδσ. Κ, 531. Ἰλὸ. Ο, 258. (τὰ γὰρ μαρτύρια ὡς ἐν Ὀδτ. Β, 432. Ι, 488. οὐδὲν ἐπιδεύουσι, τῆς σοτ. ὀρθοτέρου πρὸς τὸ κελεύειν ἀπεδιδομένης· ἰδὲ καὶ Schweigh. ἐν Ἡρότ. 7, 170. Τμ. 5. σλ. 420. Ἢ παρ Ἡρότ. σοτε. μέντοι δύναται κεῖσθαι ὡς καὶ παρ Ὅμ.)

Ἐπουδαῖος, ὁ, ἡ καὶ

Ἐπούδειος, ὁ, ἡ (οὐδας) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.

Ἐπουλίς, ίδος, ἡ. (οὐλον) Πρίσμα εἰς καὶ ἐπὶ τὸ κρέας τῶν ὀδόντων πρβλ. πκρουλίς.

* Ἐπουλος, ὁ, ἡ (οὐλον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι οὐλον, κπταρούτσκον, κατσαρωτόν.

Ἐπουλόω, (οὐλόω) ἐπὶ πληγῶν, Ἰατρεύω, κάμνω νὰ πιάσῃ ἡ πληγὴ οὐλήν, τὸ κοινὸν λεγόμενον ἀφ' οὗ.

Ἐπούλωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ γίνηται οὐλή, νὰ πιάσῃ λοῦσναν, νὰ λουνταβιάζῃ πληγή τις.

Ἐπουλωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι κάμνει πληγήτινα νὰ ἰατρεύηται, νὰ οὐλώται, πιάνῃ λοῦσναν, νὰ λουνταβιάζῃ· ὅ,τι ἀκόμη εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπούλωσιν.

Ἐπουράνιος, α, ον. (οὐρανὸς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὴν οὐρὰν. Ἀνθολ.

Ἐπουράνιος, α, ον. (οὐρανὸς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ τῶν θείων «ἐπουράνιοι θεοί» ἐπουράνιος θεὸς Ὀδσ. Γ, 484, Ἰλὸ. Ζ, Ζ, 129. 131. 527. παρὰ τοῖς μεταγνστ. πληθ. ὡς οὐσιστ. ἀντὶ θεοί, (α)

Ἐπουρέω, Μλ. -ήσω (οὐρέω, ἀμλ.) Οὐρῶ, καπουρῶ ἐπάνω που.

Ἐπουριάζω = ἐπουρίζω.

Ἐπουρίζω, Μλ. -ίσω (οὐρίζω) Πνέω, ψυσῶ εἴς τι ἢ ὀπισθέν τινος ἐπιτηδείως, κατ' εὐχὴν· ἰδιῶ, ἀμπώχνω ἐμπρός· ἐπ' εὐνημείας, ἁρμοδίου ἀνέμου, ὅταν πνέων ὀπισθεν ἐπιτυχύνει τὰν πλοῦν τοῦ πλοίου, τὸ κοινὸν πρύμνος ἄνεμος· ναῦρα ἐπουρίζουσα τὴν εὐόνυμον Ὀ πρύμνας ἄνεμος φουσώνων τα πανιὰ· οὕτω καὶ ἀνεμος ἐπουρίζων τὰ ἀκάτεια Λουκ. Τὸ δὲ πνεῦμα τοῦτο ἐπουρίσασα τάχα, Πέμπουσα αὐτὸς τὴν αἰμάτηραν πνοὴν σον ὡς ἄνεμον εἰς τὸν πλοῦν τοῦτο Αἰσχλ. Εὐμ. 133 — 2) Μεταφρ. Προάγω, εὐνοῶ, ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ καὶ ἐπισταχύνω τι εἰς τὸν σκοπόν· ἐπὶ φυτειᾶς ὁρμῆς, κλίσεων, ψυχικῶν παθῶν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι βιάζουσι, κινοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ πράττῃ κάμνῃ τίποτε, ἢ προβιβάζουσιν ὠφελοῦσιν, ἐπιτυχύνουσι τὰς πράξεις του — 3) ἀμετβ. Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐνημείαν, πλέω σγλίγορα. «τρέχε κατὰ τοὺς κόρκυρας ἐπουρίσασα Τρέχε μὲ καλὸν ἄνεμον, ὅσοτ' ἐστιν ὅσον ταχύτερα εἰς φάρσος· τὸ παρ' ἡμῶν κοινὸν. ἄμε εἰς τ' ἀνάθεμα, ἢ εἰς τὸν διάβολον, ἢ 'βγάλε τὸν λαιμόν σου μὲν ὦραν προτήτερα, Ἀριστοφ. Θσμφ. 1226. παρβλ. ἐπουρόω. ποτὲ πέλαγος ἐπουρίζουσα Ἡ χρήσιμος, ὠφέλιμος θάλασσα. Στρβ.

Ἔπουρος, ὁ, ἡ. (οὖρος) εὐνημεία, ἄνεμος καλὸς, ὅστις μὲ τὸ φύσημά του ταχύνει τὸ πλεύτιμον ἄνευ κινδύνου, Σφκλ. Τρ. 951. Πλοῖον, ἢ ταξειδεύει μὲ καλὸν ἄνεμον — 2) Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι συνεργεῖ, ὠφελεῖ, εὐκολύνει, ταχύνει τι ἢ τήν ἐκτέλεσιν πράγματος, πράξεώς τινος.

Ἐπουρόω, Μλ. -ώσω (οὐρόω) Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐνημείαν, μὲ οὖρον, καλὸν ἄνεμον, ἔχω εἰς τὸ ταξείδι μου καλὸν ἄνεμον. Τρπκ. Εἶμαι εὐτυχὴς, τὰ πράγματα, αἱ ἐπιχειρήσεις, αἱ ὑποθέσεις μου τρέχουν καλά, ταύτὸν τῷ, κατουρόω. Πολυβ. Β' 10.

Ἐπουσιώδης, ὁ, ἡ (οὐσία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κατὰ φύσιν εἰς τὴν οὐσίαν ὄντος ἢ πράγματός τινος, ἀλλὰ συνημμένον, προσδεμένον, προσμιγμένον αὐτῇ.

Ἐποφείλω, Μλ. -φειλήσω (ὀφείλω, ἀμλ.) Εἶμαι ἢ μένω χρεώστης ἀκόμη περισσότερον, ἤτοι πρὸς τοῖς ἄλλοις χρεωστῶ ἀκόμη· Θουκυδ. Η', 5. «ἐπωφείλησεν, Ἔμεινεν ἀκόμη χρεώστης.

Ἐποφέλλω, ἄνευ Μλ. (ὀφέλλω). Πληθύνω, μεγαλύνω, αὐξάνω τι.

Ἐποφθαλμέω, ἐποφθαλμίζω, ἐποφθαλμιάω, καὶ, ἐποφθαλμίζω, (ὀφθαλμιάω). Κυττάζω τι ὀρεκτικὰ ἢ φθονερὰ, ῥίπτω βλέμματα ἐπιθυμητικὰ, ἐρωτικὰ ἢ φθονερὰ εἴς τι, μετὰ σοτ. Dorv. Chur. σλ. 251. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 350.

Ἐποφθάλμιος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται εἰς, ἐπάνω πλησίον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἐποφθαλμιστάνω, Μλ. -ισθήσω (ὀφθαλμιστάνω, ἀμλ.) Χρεώστω πρασέτι, ἔτι πλείονα, πρὸς τοῖς ἄλλοις· εἶμαι ὑπόχρεως, κατηγορούμενος· ἐγκαλοῦμαι, κατηγορούμαι δίκ. τι.

Ἐποχετεία, ἡ. Τὸ νὰ ὀχετεύῃ τις, νὰ κάμνῃ τὰ νὰ τρέχῃ, χύνηται ἀπὸ ὀχετοῦ, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. διὰ καναλίου, νερὸν εἴς τι μέρος, ἢ ἐπάνω που· παρὰ τὸ

Ἐποχετεύω, (ὀχετεύω). Εὐθύνω τι προσέτι, εἴς τι, ἐπίτες, ἐξαιρ. ὕδωρ διὰ ὀχετοῦ, καναλίου· ὠστεύτωσε καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ.

Ἐποχεύς, έως, ὁ (ἐπέχω). Τὸ ἐκ συσήρου, ἢ ξύλου πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἑνὸς τῶν ὀπισθίων τροχῶν ἁμάξης εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅταν εἶναι μεγάλος καὶ κινδυνώδης κατήφορος· λέγεται δὲ καὶ ἐποχλεύς καὶ τροχοπέδη. ἰδὲ ἐποχλεύς.

Ἐποχεύω, (ὀχεύω). Ἀναβαίνει, βαστεύει πάλιν, ἐκ δευτέρου· ἐπὶ ἀρσενικῶν ἀλόγων ζώων συνουσίας. Ἀριστοτ.

Ἐποχέω, Μλ. -ήσω (ὀχέω). Κομίζω, φέρω, κουβαλῶ τί που προσέτι, ἐπίτες, φορτωμένον εἰς ἵππον, ἅμαξαν καὶ τ. Παθτ. μετὰ μέσ. Μλ. Πηγαίνω, ἐρχομαί που ἐφ' ἵππου, καβαλάρης, ἢ ἐφ' ἁμάξης. «ἵππους καὶ ἅρμασιν ἐποχήσετ' ἐκεῖ Θέλει ἐλθεῖ μὲ τὰ ἄλογα καὶ μὲ τὸ ἁμάξι, Ἰλιὸ. Ρ, 449. ὡσαύτως καὶ «ἐποχέομαι ὕδατι», Πηγαίνω που μὲ τὸ νερόν, ἢ μὲ φέρει κουβάλει που τὸ νερόν· ὅθεν, κολυμβῶ, πλέω καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ δοτικ. Κάθημαι, κεῖμαι ἐπί τι, ἔρχομαι, πηγαίνω που μὲ ἄλογον, μὲ ἁμάξι.

Ἔποχή, ἡ (ἐπέχω). Τὸ νὰ κωλύῃ, ἐμποδίζῃ, κρατῇ τις ὀπίσω τὴν κίνησίν τινος· κώλυμα, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα. — 2) Ἀμφιβολία, ἀπορία, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκ πολὺ ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Ἐπίσχεσις τῆς πίστεως, ἢ κατανεύσεως, ὡς ψυχικὴ διάθεσις, διὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ αὐτέχῃ ὁ σοφὸς κατὰ πᾶσης θεωρίας, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴν ἀποδέχηται ἢ πιστεύῃ ἄνευ βεβαίας σκέψεως εἰς ὑψηρημένα πράγματα. «καὶ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὥστε μήτε πιθανὸν μήτε ἀνυπαίρετον διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ζητουμένων. Σξτ. Ἐμπ. α', 22. ἰδὲ καὶ Jac. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 366. παρβλ. ἐπέχω, σημτ. 8. — 3) Ἀποστροφὴ ἐν τῇ χρονολογίᾳ, ἀφ' ἧς λαμβάνει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἀξιολόγων τι συμβὰν ἢ μεταβολή, κάτι τις χρονολογίαι· χρόνων, καιροῦ περίοδος, — 4) «ἀστέρων ἐποχαί» Σύνοδος τῶν πλανητῶν ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ Ἰταλ. congiunzione· ἔτι δὲ καὶ ἡ περιφορὰ τῶν ἀστέρων, τὸ μέρος ἐφ' ὃ εὑρίσκεται οὐράνιόν τι σῶμα εἰς διωρισμένον τινὰ καιρόν.

Ἐποχίδιος, α, ον (ὄχθη). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται, εἶναι, κάθηται, δώγει ἐπάνω εἰς ὄχθην, εἰς λόφον. Ἀναβλαστ. Γ', 331.

* Ἐποχίζω, Μλ. -ίσω (ὀχίζω). Στεναζω, ἀναστενάζω, διὰ τι, ἅμα.

Ἐποχλεύς, έως, ὁ (ὀχλεύς) = ἐποχεύς. Ἀθήν. Γ'.

* Ἐποχμάζω, Μλ. -σω (ὀχμάζω). Ἀναστέλλω, κατέχω, κρατῶ τι στερεά.

Ἔποχον, τὸ. Ἱμὰς, λωρί, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι, συσφίγγουσι τὴν σέλαν ἢ τὸ σαμάρι ἐπὶ τὸν ἵππον κλ. τ. τὸ ἀγγλικ. girth. Ξενοφ. Ἱππ. 12'. 8.

Ἔποχος, ὁ, ἡ (ἐπέχω.) Ὅστις κάθεται, κεῖται που, ἱππεύει, ἢ ὀχεῖται, κάθηται εἰς ἁμάξι ἢ εἰς ἄλογον· ἐπὶ πάσης καθέσεως, ἐξαιρ. ἐφ' ἵππου, ἁμάξης, πλοίου· συντάσσ. ὀπτ μέν γενκ. ὁτὲ δὲ δοτικ. ναῶν ἔποχοι, ἅρμασιν ἔποχοι, Αἰσχλ. Περ. 46. 55. - 2) Ὅστις κάθηται που στερεά, ἐξαιρ. ἐπάνω εἰς ἄλογον, εὑρίσκει νὰ κρατῆται εἰς τὰ ἄλογα. «ἱππασίας ἔποχος» Γυμνασμένος εἰς τὴν ἱππασίαν, καβάλλαν, Πλούτ. ὄθεν «ἔποχον εἶναι» Τὸ νὰ κάθηται τίς που στερεά, τὸ νὰ συναρμόζηται, ἐνώνηται τι καλὰ μὲ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. - β'.) Τρπκ. Σταθερός, στερεός, ἀμετακίνητος, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, ἀμετάβλητος· καθ' ἡν σημα. καὶ συγκρτ. ἐποχώτερος εὑρῆται. - 3) Παθ. Πειθήποτέ τι, ἐπὶ τοιούτοις δύναταί τις, ἢ τίποτε νὰ τρέχῃ, κινῆται «ποταμὸς ναυτίμεγάλαις ἐποχοις Ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ πλέουν μεγάλα καράβια, Πλουτ. ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρατημένον, κυριευμένον, γεμάτον ἀπό τι μὲ τίποτε, «λόγος μετίας ἔποχος» Ὁμιλία γεμάτη ἀπὸ μαρολογίας. Εὐρπ.

Ἐποχυρόω, (ὀχυρόω). Κάμνω μέρος τι τόπου τινὰ ὀχυρώτερον, ὀνατώτερον.

(Ἐπόχω) ἰδὲ ἐπώχατο.

Ἔποψ, ποπος, ὁ, τὸ πτηνὸν ἀγριοπετεινός, συνήθστ. πουπος, ἀπὸ τῆς φωνῆς του οὕτως ὀνομασθέν· κατά τι λέξεως παῖγμα δὲ παρ Αἰσχλ. «ἔποψ ἐπόπτης τῶν αὐταῦ κακῶν» κ

Ἐποψάομαι, Μλ. -ήσομαι, μεσ. ἀποθ. (ὄψομαι). Τρώγω τι ὁμοῦ μὲ τὸ ψωμί, τρώγω προσφάγι, τρώγω προσετι.

Ἐποψέ, Ἐπῴδ. ἀντὶ ἐπὶ ὀψέ, Πολὺ ἀργά, ἕως τοῦ ἑσπέρας, ἕως νὰ βραδιάσῃ.

Ἐπόψημα, τὸ (ἐποψάομαι). Ὅ,τι τρώγει τις ὁμοῦ μὲ ψωμί· ὅ,τι εἶναι μαγειρευμένον ὁμοῦ μὲ κρέας καὶ τ. τ. λαχανικὰ, ὀσπρια καὶ τ. τ. προσφάγι, τὸ Γερμ. tunkspeis. Ἀθήν. Ε'.

* Ἐπόψησις, εως, ἡ = ἐπόψημα.

Ἔποψις, εως, ἡ = ἔποψος. Σουϊδ.

Ἐποψίδιος, ὁ, ἡ (ὄψον). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει, ἀνήκει εἰς ἐπόψημα. Ἀναλεκτ. Α', 234.

Ἐπόψιμος, ὁ, ἡ (ἐποψομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁράτον, ὀφθαλμοφανές· ὅ,τι δύναται, ὑποφέρει τις νὰ ἰδῇ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 312. «οὐκ ἐπόψιμος».

Ἔπόψιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (ὄψις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁράτον, ἀξιοθέατον, φαίνεται ἀπὸ μακρὰν, κεῖται ὑποβεμβλημένην στήμ τὸν λεμπρούν, μεγαλοπρεπούς, Ὅμ. Ἴλ. Ἀπ. 496. Ἐξ ἐναντίας κεῖται ἐν Ἰλιὸ. Γ, 42. «ἠὲ οὔτω λοβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπώψιον ἄλλοισιν ἀντὶ τοῦ Ποιητοῦ δνειδος, περίπαιγμα. ὁ Wolf ὅμως ὀρθῶς ἐνόησεν ὑπόψιον. — 2) ἐνργ. Ὅστις ὁρᾷ, παρατηρεῖ, περιεργάζεται, βλέπει, κυττάζει μὲ προσοχὴν, ἐχοντοσκοπεῖ, κατασκοπεῖ· ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐξαιρ. τοῦ Διός, Σφκλ. Φιλ. 1040. «Ὡς οὐσιστ. ὁ ἐπόψιος, = ἐπίσκοπος, Παρατηρητής, ἐπιστάτης, ἔφορος.

Ἔποψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι καὶ τὸ νὰ φαίνηται τι ἢ εἶναι ἀπό τινα· ὄψις, πρόσοψις· ἐπίστασις, ἐφορεία· ἄποψις, τὸ Ἰταλ. βίστα, Γερμ. ἀουσιχτ· σύνοψις· ὁρίζων, Πλάτ. Πολ. β. σλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

499. C. κείσίν ἐν ἑπόψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, Κεῖνται τοιουτοτρόπως ὥστε ἡ μία φαίνεται ἀπὸ τὴν ἄλλην. Στρβ. ιζ'.

*Ἐπόψομαι, Μέλ. τοῦ ἐφοράω, παρὰ τὸ θέμα ἐποπτω, ὅπερ ἰδέ.

*Ἔπραθον, Ἀόρ. β'. τοῦ πέρθω, Ὅμ.

*Ἔπρασε, Ἑπτ. συστλ. ἀντὶ ἔπρησε, ἀόρ. τοῦ πρήθω, μόνον παρ' Ἡσ. Θγν. 856.

*Ἔπρηξα, ας, ε, Ἰων. Ἀόρ. α'. τοῦ πράσσω ἀντὶ ἔπραξα, Ἰλ.

*Ἔπρησα, ας, ε, Ἀόρ. α'. τοῦ πρήθω, Ἰλ.

Ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, ἀκλ. Ἑπτά, ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. (— ω)

Ἑπταβασίλειον, τό, ὑπαρ. μύρον. Μύρον ἑπτὰ βασιλέων, καλούμενον οὕτως εἴτε ὡς χρησιμεῦσαν εἰς μύρωσιν ἑπτὰ βασιλέων, ἢ ἐπιθετικῶς μόνον. Εὐσταθ.

Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ (βόειος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἢ ἐπὶ τὸ ἄλλο κείμενα βόεια δέρματα, βοιδοτόμαρα. πέπταρ. σάκος, Ἰλ. Η, 220. 221. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν ἐν γένει, ὅ, τι εἶναι στερεόν, δυνατόν.

Ἑπταβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἑπτὰ βόας, βοδικ. - 2) = ἑπταβόειος. Σοφκλ. Αἴασ. 576.

Ἑπτάγλωσσος, Ἀττ. τος, ὁ, ἡ (γλῶττα). Πᾶν ὅ, τι ἔχει ἑπτὰ γλώσσας, φωνάς, χορδάς. Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 42. πεπταγλωττος φόρμιγξ.

Ἑπταγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὅ, τι συγκειται ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἑπτάγωνος, ὁ, ἡ (γωνος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ γωνίας, ἀγκωνές· τὰ ἑπτάγωνα, Εἶδός τι μουσικῶν ὀργάνων.

Ἑπτάδουλος, ὁ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι, ἐγένετο ἑπταπλασίως δοῦλος, κατὰ ἑπτὰ τρόπους πολλάκις.

*Ἑπτάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ, τι ἀξίζει ἑπτὰ δραχμάς, Θεορτ. 15, 19. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Sphon.

Ἑπτάδυμος, ὁ, ἡ αὐτὸ, ἑπταδίδυμος, Ὅ, τι εἶναι ἑπτάκις διπλοῦν, ἑπταπλάσιον. Στραβ. ΙΕ'.

Ἑπταέτης, ου, ὁ, καὶ ἑπτωετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ χρόνους· ἃ Ποιητ. χρῆται μόνοι τῷ οὐδτ. γένει ἑπτάετες, ἐπιρρ. ἑπτὰ χρόνους. Ὁδυσ. Γ'. 305. Π, 259. Ξ, 285. Τὸ ἐπιθ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. σλ. 471. C. ἀφ' οὗ

Ἑπταετία, ἡ. Καιρὸς ἢ ἡλικία ἀπὸ ἑπτὰ χρόνους.

*Ἑπτάζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πᾶν ὅ, τι ἔχει ἑπτὰ ζώνας, ζωνάρια, ἢ κυκλους. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 13.

Ἑπτάημερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πᾶν ὅ, τι μένει, ἐπαρκεῖ ἑπτά, ἢ συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, ἑπταμερήσιον, ἑπτὰ ἡμέραν.

Ἑπταῖος, α, ον. Ὅ, τι γίνεται, ἢ ἐγένετο ἢ μέλλει νὰ γένῃ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν.

Ἑπταιαίδεκα, οἱ, αἱ, τά. Δεκαεπτά. Δγν. Δρτ.

*Ἑπταιαιδεκάκις, Ἐπῤῥ. Δεκαεπτὰ φοραῖς

Ἑπταιαιδεκάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Πᾶν ὅ, τι ἔχει ἑπτὰ, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, ἔχει μῆκος, πλάτος καὶ τ. τ. ἑπτὰ πηδῶν γεωμτ.

Ἑπταιαιδεκαταῖος, α, ον. Ὅ, τι ἐγένετο, γίνεται, μέλλει νὰ γένῃ, συμβῇ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, μετὰ, ἢ εἰς δεκαεπτὰ ἡμέρας.

Ἑπταιαιδεκάτης, ου, ὁ. Δέκατος ἕβδομος· ἕνας, μία, ἓν ἐκ τῶν δεκαεπτά.

Ἑπταιαιδεκάτης, ον, ὁ. Ὅστις, ἔχει ἡλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι παλαιὸν δεκαεπτὰ χρόνους.

Ἑπταιαιεικοσάτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν εἰκοσιεπτὰ χρόνους.

Ἑπταιαιεικοσαπλάσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰκοσιεπτὰ φορὰς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάκωλος, ὁ, ἡ (κωλὸς). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ κώλους, πιάδια.

Ἑπτάκι, καὶ ἑπτάκις, Ἐπῤῥ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α (μύριοι). Ἑπτὰ μυριάδες, ὅ ἐστὶν, ἑβδομήκοντα χιλιάδες.

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α (χίλιοι). Ἑπτὰ χιλιάδες. (ε)

Ἑπτάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Πᾶς τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἑπτὰ κλισμάτα, ἢ ὅστις χωρεῖ ἑπτὰ διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται ἑπτὰ κλῖναι, κρεβάτια.

Ἑπτακόσιοι, αι, α. Ἕως καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Ἐπῤῥ. Ὅ,τι εἶναι ἑπτακόσιες φορὲς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν. Πλάτ. Πολ. Θ'.

Ἑπτακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἑπτακοσίους· ἵας, ια.

Ἑπτάκτις, ινος (ακτὶς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, εὐγάζει ἑπτὰ ἀκτῖνας, ἀχτίδες. Ἰουλιαν.

Ἑπτάκτυπος, ὁ, ἡ. Μουσικὸν ὄργανον μὲ ἑπτὰ τόνους, ἢ χορδάς. Πίνδαρ.

Ἑπτάκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ μέλη, ἢ συγκειται ἐξ ἑπτὰ μελῶν, διαιρετεων, στίχων.

Ἑπταλόγχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ λόγχας ἢ ἑπτὰ τάγματα λογχοφόρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1305. πεπταλογχος στόλος, ὡς τὸ ἐν Στίχ. 1312. ὡσὰν ἑπτὰ τάξεσι σὺν ἑπτά τε λόγχαισι.

Ἑπτάλοφος, ὁ, ἡ (λοφος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ λόφους.

Ἑπτάλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνον). Ὅ,τι σύγκειται εἰς ἑπτὰ λύχνους, ἢ λυχνάρια, π. χ. πολυέλαιος.

Ἑπταμηνιαῖος, αία, αῖον (μὴν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ μῆνας, ἢ ἐγεννήθη τὸν ἕβδομον μῆνα, ἑπταμηνιάτικον.

Ἑπτάμηνος, ὁ, ἡ (μὴν) = ἑπταμηνιαῖος ητέκνον ἑπτάμηνον Ἡρότ. 6, 69. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαρκεῖ ἑπτὰ μῆνας.

Ἑπταμήτωρ, ορος, (μήτηρ). Μήτηρ ἑπτὰ τέκνων. Ἰώσηπ.

Ἑπτάμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ μίτους, κλωστές, ἢ ἔχει ἑπτὰ χορδάς. Ἀνάλεκτ. Β'. 290. Λουκιαν. Ἀστρολ.

Ἑπτάμοιρον, τό. Τὸ ἕβδομον μέρος πράγματός τινος διαιρουμένου εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἑπτάμυχος, ὁ, ἡ (μυχός). Τόπος ἔχων ἑπτὰ μυχούς, σπήλαια, τρύπας, κρυψάνας.

*Ἑπταξαν, Δωρ. γ' πλ. πρστ. ἀορ. α'. τοῦ πασσω, ἀντὶ ἔπηξαν.

*Ἑπταπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Ὅ,τι εἶναι μακρὺ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ παλάμας.

Ἑπτάπεκτος, ὁ, ἡ (πέκω). Ὅ,τι ἢ ὅ,τι ἐκουρεύθη ἑπτὰ φορές. παίξε Ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὀνόματος ὑπῆρχεν ἀστεῖον τι ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμ.

Ἑπτάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τά, γεν. εος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρὺ, φαρδὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πηχ. ἑπταπηχυσιον, Ἡρότ. 1, 68.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. ἀσω. Κάμνω τι ἀκόμη ἑπτὰ φορὲς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν· παρὰ τὸ

Ἑπταπλάσιος, α, ον. Ἐπῤῥ. ἑπταπλασίως, καὶ ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ, τι εἶναι ἑπτὰ φορὲς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ πλευρὰς, ἑπτὰ πλάγια μέ.

Ἑπτάπλοος, συναιρ. πλους, ὁ, ἡ, = ἑπταπλάσιος.

Ἑπταποδης, ου, ὁ (πούς). Ὅ, τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, εἶναι μακρὺ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πόδας γεωμτρ. πέπταπ. Ὀρῆνυσιν. Ἰλ. Ο, 729. Ἡσιόδ. Ἔρ. 422.

*Ἑπτάπολις, ὁ, ἡ, ι, τό (πόλις). Χώρα, τόπος περιέχων ἑπτὰ πόλεις.

Ἑπτάπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅ, τι ἔχει ἑπτὰ πόρους, περάσματα, ἐξόδους, ῥεῖθρα ἢ ἀπορρόας, στόματα ποταμοῦ, ἐπίθετον τῶν Πλειάδων, ἤγουν τῶν ἑπτὰ ἀστέρων. — 2) Ἑπτάπορος, ὁ, Ὄνομ. ποταμοῦ ἐν Τρῳάδι, Ἰλ. Μ, 20. Ὄμ. Ἥμν. ζ', 7. Εὐριπ. Ὀρ. 1004.

*Ἑπτάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς) = ἑπταπόδης.

Ἑπτάπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑπτὰ πύλας, τὸ σύνθ. ἰταλ. πόρτας, παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρηστ. ἐπίθ. τῶν Βοιωτ. Θηβῶν, Ὀδυσ. Δ, 263. Ετγ. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 101. Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι, ἐλέγοντο Ἑκατόμπυλοι.

Ἑπτάπυργος, ὁ, ἡ (πύργος). Μὲ ἑπτὰ πύργους,

*Ἑπτάρον, ες, ε, Ἀορ. β'. τοῦ πταίρω, Ὀδυσ. Γ, 541.

Ἑπτάῤῥοος, συναιρ. -ῥους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥόος). ἐπὶ ποταμῶν. Μὲ ἑπτὰ ἐκῤῥοάς, ἐκβολάς, στόματα. Αἰσχύλ. Δεῖπ.

Ἑπτάς, άδος, ἡ· Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑπτά· ἑπτάδα, ἑφτάρι.

*Ἑπτάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ, συνίσταται εἰς ἑπτὰ σημεῖα.

Ἑπταστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τόπος ἔχων ἑπτὰ σταδίων μῆκος, ἢ πλάτος. (2)

Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ (ἀστὴρ). Ὅ,τι σύγκειται ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, ἔχει ἑπτὰ ἄστρα.

*Ἑπταστοιχής, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅ, τι συγκειται, συνίσταται εἰς ἑπτὰ πείρας, ἀρίδες.

Ἑπτάστολος, ὁ, ἡ (στόλος). Μὲ ἑπτὰ ἐκστρατείας.

Ἑπτάστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ στόμια, ἐν βολές, ἐξόδους, πύλας. Εὐριπ. Ἰκ. 401. Βακχ. 917. καὶ Στραβ., Εὐριπ. Φοίν. πεπτάστομον πύργωμα, Ἡ περιτειχισμένη πόλις τῶν Θηβῶν ἥτις εἶχεν ἑπτὰ πύλας· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἱκέτ. 401. καὶ 1221.

Ἑπταστοιχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ τείχη, πύργους, ἢ φρούρια, κάστρα.

*Ἔπταστο, γ'. ἑνκ. πρστ. Ἀορ. β'. τοῦ πέταμαι, ἔπταμαι, Ὅμ.

Ἑπτάστοος, ὁ, ἡ (τόνος) = ἑπτάκτυπος. Ἐπίθετον τῆς λύρας, Εὐριπ. Ἄλκ. 448. Ἰφιγ. Ταυρ. 1129.

Ἑπταφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ, τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει ἑπταπλασίως. Ὀρφ. πεπταφαεὶς ζῶναιν.

Ἑπτάφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή) = ἑπτάτονος. Εὐριπ. Ἰων. 881.

Ἑπτάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ, τι ἔχει ἑπτὰ φύλλα, ἢ σύγκειται ἐξ ἑπτὰ φύλλων.

Ἑπτάφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅ, τι ἐκβάλλει, ἐκπέμπει ἑπτὰ φωνάς. Λουκιαν. Περεγρ. πεπτάφωνος στοά.

Ἑπτεχᾶ, Ἐπιρ. Ἑπτεχῶς, ἑπταπλασίως, ἑπτὰ φοραῖς ἄλλο τόσον, εἰς ἑπτὰ μέρη διῃρημένα. Ὀδ. Ξ. 434.

*Ἑπτεχῆ, ἡ ἑπτεχῆ Ἐπῤῥ. = ἑπταχᾶ.

Ἑπτάχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Μουσικὸν ὄργανον ἑπτὰ χορδὰς ἔχον.

Ἑπτέτης, ου, ὁ, = ἑπταέτης. Θηλκ. ἑπτέτις, ιδος, ἡ.

*Ἑπτετής, ὁ, ἡ = ἑπταετής. Πλοῦτ. Ἄλκ. 1. σλ. 121. Ε.

Ἑπτήμερος, ὁ, ἡ = ἑπτάημερος.

Ἑπτήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ, τι εἶναι ἑπτάκις ἁρμοσμένον, συνδεδεμένον, ἐξαίρ. πλοῖον ἔχον ἑπτὰ σειρὰς κωπίων. Πολύβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἑπτορόγυιος, ὁ, ἡ (ὀρόγυια). Ο, τι ἔχει ἑκτασιν, μῆκος, ἢ πλάτος, καὶ τ. τ. ἑπτὰ ὀργυιῶν, Σπφ. παρ' Ἡσυχ. σλ. 41. Geisf.

Ἑπτυσκλος, ὁ, ἡ (ὕσκλοι). ἐπὶ ὑποδημάτων, Ὑπόδημα μὲ ἑπτὰ ὑσκλους, τοῦτ' ἔστιν ἑπτὰ σηλιδίας ὁλόγυρα, εἰς τὰς ὁποίας περνοῦν τὸ λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου δένεται τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τὸν πόδα, καθὼς εἰς τὰ τσαρούχια λέγομεν.

Ἑπτώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Οἰκοδομή, οἶκος ἐξ ἑπτὰ ὀρόφων, ἑπτὰ πατώματα, συγκείμενος. Διόδ. Σικ.

*Ἐπυδρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἔφυδρος. Ἡρόδ. 4, 198.

*Ἐπύθοντο, γ'. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ πυνθάνομαι, Ἰλιάδ.

Ἐπὶλλλεον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἔπος· ἐξαιρ. μικρὸς, ὕμνος, ᾆσμα, τραγῳδάκι· μικρὸς, στίχος, Ἀρστφ.

*Ἔπω, ἀρχαῖον πρωτότ. ἐφ' ὃ εἰώθασιν ἀνάγειν τοὺς τύπους ἔπος, εἶπον καὶ ἐνέπω. Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ψάλλω, ὀνομάζω, προστίζω· ἰδὲ φημί.

*Ἔπω, Παρτ. εἰπὼν, καὶ ποιητ. ἀναυξ. ἒπον, Μλ. ἒφω, Ἀόρ. ἔσπον (οὐχὶ ἔσπον, ἅσυμ.) Ἀπρμφ. σπεῖν, Μτχ. σπών.—Μέσ. ἕπομαι, Παρτ. εἰπόμην, καὶ ποιητ. ἀναυξ. ἑπόμην Μλ. ἓψομαι, Ἀόρ.ὁριστ. ἅσυν. ἐσπόμην, Ἀπρμφ. σπέσθαι. Πρστατ. σποῦ, Ἰων. σπεῦ, Ἑπτ. σπεῖο, Ἰλιάδ. Κ, 265. ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν τῇ ἅσυνμ. αὐξ. καὶ ἐν τῷ Ἀορ. τῶν λοιπῶν Ἑγλλτ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ, ἄρκ ὑποτ. ἕσπωμαι, ἕσπωνται, Ὀδσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδσ. Τ, 579. Φ, 77. Πρτατ. σπέσθω, Ἰων. σπέο, Ἑπτ. σπεῖο, Ἰλιάδ. Κ, 265. ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν τῇ ἅσυνμ. αὐξ. καὶ ἐν τῷ Ἀορ. τῶν λοιπῶν Ἑγλλτ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ, ἄρκ ὑποτ. ἕσπωμαι, ἕσπωνται, Ὀδσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδσ. Τ, 579. Φ, 77. Πρτατ. ἑσπέσθω, Ἰλιάδ. Μ, 358. Μτχ. ἑσπόμενος, Ἰλιάδ. Μ. 395. καὶ ἄλλχ. Ἀπρμφ. ἑσπέσθαι, Ἰλιάδ. Ε, 423. Ἀλλ' ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, καὶ λ. οὐχὶ δὲ ἐφεσπέσθαι—ὁ ἐνεργ. ἁπλοῦς τύπος ἐστὶν ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. ποιητ. ἐν χρήσει· καὶ μόνον σύνθετά τινα, ἐξαιρ. δι ἐπω καὶ περιέπω μετηνέχθησαν καὶ ἐν τῇ Λογογρφ· παρ' Ὅμ. εὑρῆται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἐνργτ. ἁπλοῦ μόνον δ' Ὀρτγ. καὶ ὁ Μετχ. ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. ἀναυξ., ὁ δὲ Μλ, καὶ ὁ Ἀόρ. μόνον συνθτ. ἡ μέσ. διάθ. ἐστὶ καὶ παρὰ Δογογρ. πάνυ χρήσιμος, καὶ μόνον ὁ Ἀόρ. σπανιώτερος· παρὰ τὸν Ἐνστ. ὁ Παρτ. καὶ ὁ Μλ.

Α) ἐνργ. Ἑπω. Ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος· κατὰ τοὺς Γραμμτγ. δὲ = ἐνεργῶ, ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ τοῖς Ἑπκ. μόνον ἐν χρήσει· ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ. μετὰ προθέσεώς τινος· «περὶ τεύχε' ἕσπονται» Καταγίνονται εἰς τὰ ὅπλα, εἶναι ἠσχολημένοι εἰς μάχην, Ἰλιάδ. Ο, 555. «ὡσαύτως καὶ «ἀμφ' Ὀδυσῆι ἕπανεν» Κατεγίνοντο περὶ τὸν Ὀδυσ., τοῦτ' ἔστιν ὡρμησαν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. 483. «Ἀθηναίη μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν» Ἐνεργοῦσα περὶ αὐτὸν ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἔνεκεν αὐτοῦ εἰς τὴν μάχην σπεύδουσα, Ἰλιάδ. Η, 516. «ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα» Κατεγίνοντο νὰ μαγειρεύσωσι τὸ κρέας τοῦ βοός, Α, 776. «ὡσαύτως καὶ τὸν «βοῦν δέρον, ἀμφὶ δ' ἕπονθ' Ἑταῖροι» Ἐβγαρεν τὸν ταῦρον καὶ ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν, Η, 316. Ὀδσ. Θ, 61. Τ, 421. — 2) Κατ' ἐντελῆ μετβτ. διάθ. εἶπας μόνον ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 321. «τόν δ' εὗρ' ἐν Ψαλμῷ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα» Καθαρίζοντα, παστρεύοντα τὰ ὅπλα του· μᾶλλον δὲ συνηθέστ. τὸ σύνθετον, ἀμφιέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω, ἅπτρ ἰδέ.

Β) Μέσ. ἀποθ. ἕπομαι, Ἀκολουθῶ· μετὰ γεν. προσ. Ὀκ., πολλάκις ὅμως ἔχει προσυπακουομένην τὴν ἔννοιαν ὑποταγῆς, ὑπακοῆς, ὅθεν παρ' Ὅμ. συνήθης λέξις ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τὰ ἑπόμενα, μετ' αὐτοῦ ἢ κατόπιν αὐτοῦ πορευομένων καὶ αὐτῷ πειθομένων πολεμικῶν τάξεων ἢ στόλων· ἀφ' οὗ προυπτει ἡ σημτ. τοῦ εἶμαι, εὑρίσκομαι πλησίον τινός, πορεύομαι μετ' αὐτοῦ ὡς βοηθός, ἐπίκουρος· εἶμαι βοηθὸς, συναγωνιστής τινος, Ὀδσ. Γ, 376. Ἰλιάδ. Ο, 204. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τιμητηρίου παραπομπῆς, ἤτοι συνοδεύομαι εἰς τιμήν, τὸ κοιν. συμπροβοδῶμαι, ἐξαπροβοδῶμαι, Ἰλιάδ. Α, 423. Τρπκ. Ἀκολουθῶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τινα, εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην, μὲ τὴν θέλησίν του, δὲν ἀντιλέγω, Ὀδσ. Μ, 349. — 2) Κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐστὶ πάνυ εὔχρηστ. ἡ λέξ. παρ' Ὅμ. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς, μετὰ καὶ τοῦ, ἅμα. «ἅμα τινὲς μετὰ ἕπεσθαι, καὶ ἅμα τινὲς ἕπεσθαι» ἐν οἷς ἡ ὁσ. δύναται καὶ ἠκολούθει τῇ προθέσ. καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῇ. Ἐπίταττε, οἱ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἁμ' ἕποντο» Ὀδσ. Λ, 372. παρβλ. Ο, 541. Συμπορεύομαι, συστρατεύομαι μετά τινος, συνοδεύω τινά, πηγαίνω μαζί του εἰς τὸν πόλεμον, σπανιώτ. ἐπί τινος Ὀδσ. Α, 78. Β, 197. μετά τινι ἕπ. ὡς ἐν Ἰλιάδ. Σ, 234. ἢ σύν τινι ἕπ., Ὀδσ. Η, 304. Ἔτι δὲ καὶ σὺν, ἄνευ πτωτ. Ἰλιάδ. Μ, 436. Τὸ δὲ «μετὰ κτίλον ἕσπετο» Τὸ πρόβατον ἠκολούθει εἰς τὸν κριόν, Ν, 492. Οἱ δ' Ἀττ. λέγουσι καὶ «μετά τινος ἕπεσθαι», Hemst. ἐν Ἀρστφ. Πλούτ. 824. Ἐν ταύταις ταῖς συντάξ. τῆς λέξ. ἡ ἐχθρικὴ παρασημασία ἐστὶ σπανιωτέρα, ἀλλ' ὁμοι ἐν Ἰλιάδ. Γ, 753. «οἱ δ' ἅμ' ἕποντο» ἀντὶ τοῦ ἐξιχνίαζον, ἐδίωκον αὐτὸν, ἔτρεχον κατόπιν του, τὸν ἐπεβουλεύοντο. — 3) κατὰ σημσ. ἐχθρκ. Καταδιώκω, κατατρέχω, μετὰ θοτ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Λ, 154. 165. 754. ἄνευ πτωτ. Φ, 256. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδτ. δὲ οὐδαμοῦ· «ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο» Τὸν κατεδίωκον, ὡρμοσαν ἐναντίοντου, τὸν ἐσπευνοχωροῦσαν, Ἰλιάδ. Λ, 474. — 4) Φθάνω τινὰ περιπατῶν, περιπατῶ ἴσια μὲ αὐτόν, δέν μὲ ξαπερνᾷ· μετὰ θοτ. Ἰλιάδ. Π, 154. Ὀδτ. Ζ, 319. Τρπκ. ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν, ἡ δυνάμεων τοῦ σώματος «γόνυά' ἕπονται, δύναμις καὶ χεῖρες ἕποντ» τὰ παρ' ἡμῖν κοιμοῦ. Μ' ἀκούει τὸ ποδάρι, μ' ἔρχετ' ἀπὸ χέρι, Ἰλιάδ. Δ, 314. Ὀδσ. Τ, 237. παρβλ. Ἰλιάδ. Θ, 140. — 5) ἐν γένει, Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι· μόνον παρακελευστκ. «ἕπεο προτέρωσι» Ἐλᾶτε πλησιέστερα, Ὀδτ. Ε, 91. Ἰλιάδ. Σ, 387. ἐξ ἐναντίας ὁ Ὅμηρ. παρακελεσμὸς «ἕπεσθε, ἕπευ» Ἐλᾶτε μετ' ἐμοῦ. — 6) Ἐρέμαται, προσκολλᾶται τι ἐμπήγεται· εἰς τι, «ὀδοὺσι ἑπόμενος» ἐπί τινος πληγωμένου ὅστις ἔσυρε τὸ εἰς τὸ σῶματου ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλιάδ. Μ, 395. «τρυφάλεια ἕσπετο χειρὶ» Ἡ περικεφαλαία ἠκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρα του, τὴν ἔσυρεν εὐκολα τραβήξας, ἁρπάξας αὐτὴν, Ἰλιάδ. Γ, 255. οὕτω καὶ «πέπαλξις ἕσπετο» Μ, 398. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. Συνέχομαι εἴς τι, εἶμαι ἀχώριστος ἀπό τι, κρίμαμαι στερακ εἴς τι· μετὰ θοτ. «κῦδος, τιμὴ, ἀτὴ» Ἰλιάδ. Δ, 415. Ι, 512. 514. Ἀνήκειτι εἴς τι κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ εἶδος, γένος, κατὰ τὴν ἰδιότητάτου· συγκαταλέγεται· ἢ συναριθμεῖται εἴς τι, Ησιδ. ἐν Ὅμ. Τρ. Ἀφρ. 260. ἐν γένει, Ἀνήκει, ἁρμόζει, συμφωνεῖ, ἀναλογεῖ εἴς τι, πολλάκις παρὰ Πνδ. Ἰδὲ Boeckh ὀχρι. Ὀλ. 2, 22. 13, 45. κατὰ Παυσ. 8, 10, 4. 8, 12, 4. Γενναῖαι, πορίζεται, προυπτει τι ἐκ τινος. — 7) Φθάνω τινά. Τρπκ. Νοῶ, καταλαμβάνω, μιμοῦμαι· (ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν χρόνων τὸ ἕπω ἔχει ἕνια κοινὰ μετὰ τοῦ ἔχω).

*Ἐπωάδιος, ὁ, ἡ (ᾠδὴ). Ὅ, τι εἶναι ἐπὶ τὰ αὐγά, εὐγήκεν ἀπὸ τὸ αὐγὸ, ἀντὶ. τῷ ὑποώδιος (α)

Ἐπωάζω, Μλ-σω (ᾠὸν). Κάθηται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσῶ, — 2) Μεταβ. Κάμω, ᾠφίνω, βάλλω νὰ κλωσσήσῃ αὐγά· κάμω νὰ κλωσσῶνται αὐγὰ ταχυτέρως, ὡς οἱ Λίγυπτιοι παρ' Ἡρόδ. Ἰδὲ Hemsterh. Thom. Mag. σλ. 362. ἀφ' οὗ

Ἐπώπη, ἡ (ἐπὶ, ὤψ), ἐπωπαστρος, ὁ. Τὸ ἐπάνω τῶν αὐγῶν κάθισμα τῆς κλωστσαριᾶς· κλώσσημα.

Ἐπωβελία, ἡ. (ὀβελὸς). Φόρος, δόσιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς κάθε δραχμήν, τοῦτ' ἔστι τὸ ἑκτημόριον τῆς δρχμ., ἣν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐπωβελία ἐξαίρ. Ἡ χρηματικὴ ποινὴ, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ὁ ἐναγων τῷ ἐναγομένῳ, (ὅταν ἔχανε τὴν κρίσιν καὶ δὲν εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ οὔτε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων) εἰς ἰσοποίησιν διὰ τὸν ἀδίκως τῷ ἐναγομένῳ προξενηθέντα κίνδυνον, ὅθεν ἔπρεπε νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ ἑκτημόριον ἢ ἕνα ὀβολὸν διὰ κάθε δραχμὴν τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν του. Ἡ ἐπωβελία λοιπὸν εἰσήχθη μόνον κατὰ τῶν ἐγκαλούντων περὶ χρημάτων, καὶ εἰς ἀποτροπὴν συκοφαντιῶν, Boeckh ἐν Ἀθη. Staatshaush. 1. σλ. 388, ἑξ. παρὰ Πλάτ. δέ, Νμ. 11. σλ. 921. C. ταύτῃ τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω «ὁ Χρηματικὸς τις κατὰ μῆνα διωρισμένη, τόκου δίκην ποινή, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ πληρόνηται κατ' ἑκαστον μῆνα εἰς ὀβολὸς ἀνὰ πᾶσαν δραχμήν, Boeckh, α. α. Ο. σλ. 145.

Ἐπωδή, ἡ. (ἐπᾴδω). Κυρίως ᾠδὴ, ψαλλομένη περί τινος ἢ διά τινα αἰτίαν· ὅθεν μαγικὴ ᾠδὴ, μαγικὸν ἆσμα, τὸ ὁποῖον ἐψάλλον περὶ τινος κακοῦ, δυστυχίας, ἐξαίρ. περὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, πόνων, νόσων, ἀρρώστιῶν εἰς ἀνακούφισιν μετρίασιν αὐτῶν. Τρπκ. «κηλεῦσαι, τὴν καρδίαν θέλγοντας ὁμολίῃσι» ἔτι δὲ καὶ παυθήσετε μέτον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε κατὰ παράδοξον, ὑπερφυσικόν τινα τρόπον· εὑρῆται δὲ πολλάκις συγχεόμενον μὲ τὸ ἐπωδάς· Ἰδὲ Schaef. ἐν Δίον. συνθτ. σλ. 261.

Ἐπώδης, ὁ, ἡ. (ἐπὸζω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι δυσώδες, βρωμερόν.

Ἐπωδικός, ἡ, όν. Ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐπωδὴν, εἶναι μαγικὸν — 2) Ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐπωδόν.

Ἐποδίνω, Ψευδ. ἀνγν, ἐν Τμ. Ἀπολ. 45.

Ἐπώδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπωδὸν, καὶ ἐπωδὸς.

Ἐπωδός, ὁ, ἡ (ἐπᾴδω). κυρίως, Ὅστις ψάλλει, προστάτ., ἢ διά τι· ἐξαιρ. διὰ ἀρρώστιας, ὅστις Ὅστις ἰατρεύει ἢ μετριάζει τοὺς πόνους ψάλλων μαγικὰς ᾠδάς· ἐνγενεί, Αἵτινες προξενεῖ, κάμνει θαυματουργίας, διὰ θαυματικῆς ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας· ἡμοιφῆς ἐπῳδὸν Δίσχρᾶ ἐπωνυμία, ταῶν παρανομι διὰ τὴν ἀσχημάδα τινός, Εὐρπ. Ἑκ. 1258 — πάνυ εὐχρτ. ὡς οὐσιαστ. — 1) ὁ ἐπῳδός, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπῳδός, Μάγος, μάγισσα· πῶς ἀστις ζητεῖ, καταγίνεται νὰ κατορθώσῃ τι διὰ μυστηριωδῶν, ὑπερφυσικῶν μέσων, Τρπκ. «νοσῶν νοσοῦντι ἐπῳδὸς ἐστί,» «Ἑνας ἄρρωστος παρηγορεῖ τὸν ἄλλον. Πνδ. — 2) ἡ ἐπῳδός, σπανιώτατον, ὡσαύτως καὶ ὁ ἐπῴδ. Ἡροστ. σλ. 129. Geisf. — α') Ἐπιμελώτημα, μέρος τοῦ Λυρκ. ποιήματος, τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο ὅταν ἐτελείωνε τὸ μέλος, ἢ ψαλμῳδία ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. Ὅσα ποιήματα εἶχον ἐπιμελῳδήματα, ἐλέγοντο ἐπῳδικὰ, οἷά εἰσιν οἱ πλείστοι τῶν Πινδ. ὕμνων, καὶ πολλὰ χορικὰ ἄσματα παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς — β') Ὅ τι ποίημα ἐκδικλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος ἐμβόλιμος στίχος τό Γαλλ. refrain· ὡς παρὰ Θκρτ. 1, 2. Βίωνι. Α. Μσχ. Τρπκ. «κοινὸς ἁπάσης, ἀδολεσχίας ἐπῳδός» Ἡ κοινῶς συνήθης προσθήκη πάσης ψλωρίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ, Παντου πρέπει νὰ λέγῃ καὶ αὐτός τὸν λόγον του, ἢ παντοῦ νὰ βάνῃ τὴν μύτην του. Πληχ. — γ'.) Ἰδιαίτερόν τι εἶδος Δυρκ. ποιημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ τρίμετρον Ἰαμβον, ἐπιφέρεται δίμετρος, ἢ ἐν γένει, μετά τινα μακρότερον στίχον ἀκολουθεῖ συντομώτερος, ἐξαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρήσει μέντοι τοῦ Ἐλεγείου διστίχου. Ἐφευρετὴς τῶν τοιούτων ποιημ. ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχίλοχος, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη εἰς τὰς ἐποιδάς του ὁ Ὁράτιος.

* Ἐπᾳδυνία, ἡ. Τὸ νὰ αἰσθάνηταί τις πλιγηδόνας, πόνους· παρὰ τὸ

Ἐπώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλγεινόν, λυπηρὸν καθ' ἑαυτό· «θάκρυα ἐπωδύνα» Τὰ ὁποῖα χύνονται διὰ λυπηρὰν αἴσθησιν τῆς καρδίας. Πλτχ. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην.

Ἐπωΐζω, (ὠΐζω). Φωνάζω ὀχ· διὰτι, ἐνταῦτῷ· οἰμώζω, ὀρύομαι, κλαίω, ὀδύρομαι,

* Ἐπῴζω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἐπωΐζω = ἐπωάζω.

Ἐπωΐ̈ω. Μλ. — ἐπώσω καὶ ἐπωτήσω (ὠσέω, κτμλ.). Ἰλ3ω, ἀμπώχνω, σταθερὰ πρασέτι, πρός που, εἴς τι — 2) Ἀμεταβ. Χαίνομαι, στριμπονομαι, στριμμόνομαι· ἀπὸ τοῦ ἐπωΐω· ὅθεν Μ. ὠσῳ· ἔτι δὲ καὶ, ἐπωΐζω, (ὠσέω, ἐπί) Σπρώχνω, ἀμπώχνω πρός τι «ἐπωΐζοντος τοῖς κύμασι Ζεφύρου».

* Ἐπωΐζω = ἐπωάζω.

* Ἐπωΐζω = ἐπωάζω.

Ἐπωΐνω, Μλ-υνω (ὠΐνω). Ταχύνω, κάμνω τίποτε ταχύτερα, σύλλογιζόμαι γρηγορώτερα· «ἐπῳνωσεν τὴν ἐνέργειαν τῶν νευρώνων.»

* Ἐπώλεθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐνεργεῖ, φέρει ὄλεθρον, φθοράν, ἀφανισμόν.

Ἐπωλένιος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅ,τι εἶναι, κρατιέται ἐπάνω εἰς τὰς ὠλένας, ἀγκάλας. Τμ. Ἑρμ. 433, 509. Ἀπολ. Γ68.

Ἐπωμαδίως, ὁ. ἡ. (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, βαστάζεται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐπωμαδόν, Ἐπίῤῥ. Ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἐπωμίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, ἐπωμίς.

Ἐπωμίζω, Μλ-ίσω (ὠμίζω). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Μέσ. ἐπωμίζομαι, Δημβάνω, παίρνω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Λουκιαν. Φιλόπ. 4.

* Ἐπώμιος, ὁ, ἡ = ἐπωμίδιος.

Ἐπωμίς, ίδος, ἡ. (ὦμος). Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ὤμων ὅπου συνδέονται τὰ δύο κεφαλὰ μὶ τὸ τῆς ὠμοπλάτης· παρὰ Ποιηταῖς καὶ ὁ ὦμος, καὶ ὁ τράχηλος. Πλούταρχ. Εὐμ. 7. «περιῤῥηγνύντες ἐκ τῶν ἐπωμίδων τοὺς χιτῶνας.» 2) Τὸ ἄνω μέρος τοῦ πλοίου, Λατ. ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων. — 3) Εἶδος γυναικείου φορέματος χειριδωτοῦ, μὲ μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν ὑποκάτω τῶν ἄλλων, ἀντιθ. τῷ ἐξωμίδι. Εὐριπ. Ἐκ.

Ἐπωμοσία, ἡ. (ἐπόμνυμι). Τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον εἰς θεόν τινα· ἔτι δὲ καὶ = ἐξωμοσία, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 725.

Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ. (ἐπόμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις βεβαιόνει τι μὲ ὅρκου, ὁρίζεται εἰς θεόν τινα. Σοφ. Τρ. 427. ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον δι' ὅρκου — 2) ἐξαιρ. «Ζεὺς ἐπομ.» Εἰς τὸν ὁποῖον ὁμνύει, ὁρίζεται εἰς· ὡς προστάτης καὶ ἐκδικητὴς τοῦ ὅρκου, Σοφ. Τρ. 1188. ἄλλως ὅρκιος.

Ἐπώιον, τὸ. (ὠνή). Δασμός, δόσιμον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσωσι εἰς τὴν πολιτείαν ὅσοι πωλοῦσι πραγματείας. Τὸ Γαλλ. octroi, τουρκ. μπασμαρλίκι. Πολυδ. Γ'. 15. «τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλη, ἐπώνια, λέγουσι.» — 2) Ὅ,τι δίδει ὁ πωλητὴς χάριν εἰς τὸν ἀγοραστὴν περισσότερον τοῦ ὅσον πρέπει νὰ τῷ δώσῃ ἀπὸ τὸ πωληθὲν πρᾶγμα κατὰ τὴν συμφωνίαν των.

Ἐπωνυμία, ἡ. (ἐπώνυμος). Ἐπίθετον, παρανόμι, παρασύμι, παραγκόμι· τὸ ὁποῖον εἴδεται κατὰ παραγωγὴν ἀπὸ τινος ἀνθρώπου ἢ πράγματος· Ἀριστοφ. Πλούτ. 1165.

* Ἐπωνύμιον, τὸ = ἐπωνυμία.

Ἐπωνύμιος, ία, ιον. ποιητ. ἀντὶ ἐπώνυμος, Ποιητ. (χ)

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ. (ὄνυμα, ὄνομα). Ὅστις ἔχει ἐπίθετον, παρανόμι· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα προέρχεται ἀπό τινα αἰτίαν, δηλοῖ τίποτε· οὕτω κεῖται παρ' Ὅμ. «ὄνομα ἐπώνυμον» Τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα των διά τινα γνωστὴν αἰτίαν μετὰ ἰδιαιτέρας τινὸς σημασίας· ὄνομα σημαντικόν Ὀδυσ. Η, 54. Τ, 409. παρβλ. Τμ. Ἀπόλ. 373. Ἡσιόδ. Θεογ. 144. 282. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 559. «Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον» Τὴν ὠδάμασαν, τῇ ἔδωκαν τὸ ὄνομα (οὐχὶ τὸ ἐπώνυμον) Ἀλκυόνην· ὡς τὸ φερώνυμος, Ἔτι δὲ καὶ Ὁμώνυμος, παρὰ Σμυδ. ὁ Πνδ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γενε. «ἐπώνυμος ὀρνίχοιο Ἀπὸ οἰωνοῦ ὀνομαζεῖς οὗτω καὶ Ἡρόδ. 7, 11. «Κάδμου ἐπώνυμος πόλις» Ἀπὸ τοῦ Κάδμου τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς ἔχουσα, Καδμεία πόλις, Πλουτ. «ἐπων. ἐπὶ τινος» Ἡρόδ. 4, 184. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ μετὰ ὀστε. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι δίδει, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται ἡ ὀνομασία, τῷ ἐπίθετόν τινος· ἐξαιρ. τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δίδεται εἰς ἄλλο τι ὄν· ὅθεν ἐν Ἀθήναις «Ἄρχων ἐπώνυμος» Ὁ πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τὸ καθεστὼς ἔτος· «Ἀρχὴ ἐπώνυμος» Ἡ ἀξία αὐτοῦ· «Ἥρωες ἐπώνυμοι» Ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶχον αἱ φυλαὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὄνομα αὐτῶν — 3) τὸ ἐπώνυμον, ὡς οὐσιαστ. Ἐπίθετον, παρανόμι.

Ἐπωπάω, καὶ, ἐπωπάζω, (ὤπομαι) = ἐφορῶ· μετὰ αἰτ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 689. «σέμοὶ γλῶσσαν καὶ στόμα ἐπωπᾷ παιδὸς» Εὐμνν. 969. καὶ 270. ἀφ' οὗ

* Ἐπωπή, ἡ. Τόπος ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ βλέπῃ τὰ περιξ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 55. Λειμών, λειβάδι· ἔτι δὲ καὶ Σκοπιά, πύργος.

Ἐπώπης, ου, ὁ. Ἔφορος, ἐπιστάτης. Ἡλκ. ἐπωπίς, ίδος, ἡ. Ἐπιστάτισσα, ἐπιστάτρια.

Ἐπωπίς, (ίος, ἡ. ἀκτυμ. (ἐπομαι). Ἀκόλουθος, ἡ ἀκολουθοῦσα, συνοδεύτρια τινος. Δυκόφρ. 1176. «—Ζητεῖταί σ' ἐπωπίδα.»

Ἐπωρᾴζω, Μ. ᾶτω, (ὥρα). Εἶμαι ἐμῤῥοντιζόμενος διὰ τὸ φοβοῦμαι, ὑποπτεύω τι.

* Ἐπῶρσε, γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀορ. α. τοῦ ἐπόρνυμι, Ὅμ.

* Ἐπῶρτο, γ'. ἐν. πρτ. κατὰ συγκ. παθ. ἀορ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλιάδ. Φ, 324.

* Ἐπωρύω, Μλ-ύσομαι (ὠρύω). Ὠρύομαι, οὐρλιάζω ἢ ὑλακτῶ, γαυγίζω προστέτ. ἀμα, διά τι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διαθ. (γ)

Ἐπωσις, εως, ἡ (ἐπωθέω). Τὸ νὰ ὠθῇ, σπρώχνῃ, ἀμπώχνῃ τί τι ὀπισθεν πρός τι· σπρώξιμον, ἀμπωγμα· ἀφ' οὗ

Ἐπωστρίς, ίδος, ἡ. (ἐπωθέω). Ἡ ὠθοῦσα, ἀμπώχνουσα ὀπισθεν, ἡ ὑποβάλλουσα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν μασχάλην τινὸς καὶ οὕτω βοηθοῦσα αὐτὴν ἢ αὐτὸν νὰ ἀναβαίνῃ, ἀναβῇ που.

Ἐπωτειλάομαι, ὡς παθ. (ὠτειλή). Ἐπὶ πληγῶν, Γίνεται ὠτειλή, λουσνιάζει.

Ἐπωτίδες, αἱ. (οὖς). Ξύλα τινά, εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐξέχοντα πρὸς τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν τῆς πρώρης ὡς ὠτία χρησιμεύοντα, ἵνα τὰ μὲν Ἰλία κατὰ ἐχθρικοῦ πλοίου διὰ τῶν ἐμβόλων ὁρμὴ γίνηται ἰσχυροτέρα, ἡ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἐμποδίζεται ὑπ' αὐτῶν. Θουκυδ. 7, 34. 80. 62. Θεόφρ. Φ Ἱστορ. 5, 8. Διοδ. Σικ. 17, 115.

Ἐπωφέλεια, ἡ. Ὠφέλεια, βοήθεια, συνεργία.

Ἐπωφελέω, Μλ-ήσω (ὠφελέω), Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ εἴς τι· μετὰ ὀστ. τοῦ πρτπ. Σοφλ. Οἰδ. Ρ. 441. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Ξενοφ. Οἰκον. 11, 9. 13. Ἄνευ πτωτ. Σοφλ. Οἰδ. Ρ. 541. «πέδεξάμην ὧρον ὃ μήποτ' ἐπωφελῆσαι πόλεως ἐξελεσθαι» Ἕλαβον ὅρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἄξιζε διὰ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε εἰς τὴν πόλιν· ὥστε εἰς τὸ ἐπωφέλησε ὑπακουστέον τὸ, πόλει ἢ πόλιν· τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ, ἐπωφέλησα, ἀντὶ ὠφέλησα· ἰδὲ ὅμως Herm. Vig. σλ. 758. καὶ Doederl. δὲ = δώ[illegible] ἂ μήποτ' ἐξελεσθαι ἐπωφέλησέ μοι. ἢ ἐπωφέλησε μι· ἀφ' οὗ

Ἐπωφέλημα, τὸ. Βοήθεια, συνεργία, ὠφέλεια.

Ἐπωφελής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν.

* Ἐπωφελὴς, ου, ὁ, παροξυτ. = ἐφελτής.

* Ἐπωφελία, ἡ = ἐπωφέλεια.

Ἐπώφελιμος, ὁ, ἡ. = ἐπωφελής.

Ἐπώχατο. γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Πρτπτ, Αἰολ. καὶ Ἰων. τοῦ ἐπέχω, Ἰλιάδ. Μ, 340. «πᾶσαι (πύλαι) γὰρ ἐπώχατο Ἦσαν κλεισμέναι· καὶ τοι σαφεστάτης τῆς ἐννοίας οὔσης, ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἐστι ταοτεινοτάτη, περὶ τῆς ὁποίας καὶ οἱ παλαι Γρμμ. ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις· πιθανῶς δὲ ἀναγεται εἰς τὸ πρωτοτ. ὀχέω, Ὀσυρτής, διάδρομος, ὀχω, ἐποχω, συγγν. τῷ ἔχω, ἐπεχω. Ἄλλοι δὲ ἔγραφαν ἐπώχατο ἢ ἐπῴχετο, Οἱ Τρῶες ἐδραμον, ἔτρεξαν εἰς ὅλας τὰς πύλας, ὡς παρὰ τὸ, ἐποίχομαι· ἰδὲ μέντοι Heyne T. 6. σλ. 335. fg. Voll. ἐν Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. σλ. 753.

* Ἔπωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλείφον χλωμόν, κίτρινον, χλωμοποιητικόν, κιτρινοποιητικόν.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ρ.

Ἔρα ἡ. Ἡ γῆ· οὐκέτι μὲν ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ. νομίζεται μέντοι πρωτοτ. τοῦ ἔραζε, ἐρῆμος, καὶ τοῦ ἔνερθε· τούτου ὅμως οὐκ εὐλόγως· Ἡ ἐτυμολ. τῶν οὖν προηγουμένων λέξεων αὐτὴ γίνεται πιθανωτέρα καὶ διὰ τῆς κατὰ τοῦτο συμφωνίας τῆς Λατν. καὶ τῆς Γερμ. γλώσσης.

Ἔραζε, Ἐπίῤῥ. (ἔρα). Χαμαί, ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, ἐπὶ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ ἔδαφος· ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πίπτω καὶ χέω, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ἔρᾱμαι, ἀποστ. τοῦ ὁποίου οἱ τύποι παρὰ τοῖς Λογογῥφ. λαμβάνονται ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. Μλ. ἐραστὴσομαι, Ἀόρ. ἠράστην· παρὰ τοῖς Ἐπικ. δ' ἐξ ἐναντίας ὁ Ἀόρ. σχηματίζεται ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἠρασάμην, ἀφ' οὗ ἠράσσατο, ἐρᾱστὸς, Ἡσιόδ. καὶ Πνδ., Παρακ. ἤραμαι· Ἀγαπῶ, θέλω. ποθῶ, ἐπιθυμῶ· μετὰ γενε, παρ' Ὅμ. πολλάκις κατὰ μετωφ. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πραγμάτων, «ἤραμαι πολέμου, μάχης,» Ἰλιάδ. Ι, 64, Π, 208. παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ μετὰ ἀπρμφ. «αἰδέομαι ἐραμαι Ἀγαπῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ ψάλλω, τραγῳδήσω, Ὑπόκ. παρβλ. ἔρασμαι.

Ἐρᾱνάρχης, ου, ὁ. (ἔρανος, ἀρχω). Ἐπιστάτης ἐράνου· χρηματικῶν συνεισφορῶν κεφαλαίου ἐξ οὗ ἐπανεώνετο τὰ εἰς ἐρανους ἀναγκαῖα ἔξοδα — Διογέν. Δερκτ. «ἔρανον αἰτούμενος πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐρανίζε.» 2) Ἐπιχειρητής, ἐτοιμάζει καὶ Πρόεδρος συναγωγίμου δείπνου, συμποσίου μὲ ἔρανον, τὸ Ἀγγλικ. Picnic.

Ἐρᾱνεμπολος, ὁ, ἡ. (ἐμπολάω). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγματείαν δι' ἐράνου, τὸ παρ' ἐμπορ. σύνηθ. νεγοτσιάρει μὲ ἀκτσιές. Ἡσυχ.

Ἐρᾱνίζω Μλ-ίσω. Συνεισφέρω εἰς τι, ἐξαιρ. χρήματα· ζητῶ, συναζω· ζητουλεύω, διακονεύω· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. Μέσ. ἐρανίζομαι. Συλλέγω, συναζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου χρηματικὴν βοήθειαν· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, Διδάσκαλικὰ παρὰ τῶν ἀκροατῶν. πουτος καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντον Δημ. Ἀρτ. — 2) Συνεισφέρω, βοηθῶ διὰ χρηματικῆς συνεισφορᾶς. Ἀντιφ. καὶ Δημοσθ. Παθ. Βοηθοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν διὰ συνεισφορᾶς

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

χρημάτων· καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπάραιτον. Δημ. Δρτ.

Ἐρανικός, ή, όν. Ὁ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἔρανον· εἶναι, γίνεται κατὰ τρόπον ἐράνου· περαιτέρω δίκην Κρισολογία διὰ τὸν κατὰ μῆνα ἔρανον· καὶ ἐκράσαμεν ἐρανικὴν Διδασκαλίαν μὲ πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου, συλλεγομένην παρὰ τῶν ἀπροατῶν, μαθητῶν.

Ἐράνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρανος.

Ἐρανισμός, ὁ (ε) καὶ ἐρανισμός, ὁ (ἐρανίζω). Συναξις ἐράνου· τὸ νὰ συλλεγῇ, συναθροίζηται ἔρανος. — 2) Συνεισφορά.

*Ἐρανισμός, ὁ (ἐρανίζω). Ὁ,τι συνελέχθη, ἐσυνάχθη, δι' ἔρανου. — 2) Συνεισφορά, χρηματικὴ βοήθεια δι' ἔρανου.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ. Ὁστις συνεισφέρει τι εἰς τίποτε· ὅστις εἶναι μέτοχος συμποσίου δι' ἔρανου γινομένου.

*Ἐρανιστής, ή· Θηλ. τοῦ ἐρανιστής. Ο. Ταπη. Syll. inscr. 1. σλ. 173.

Ἐρανός, ή, όν (ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, τερπνόν· παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ λαμπρῶς ὡκοδομημένων καὶ εὐπρεπῶς κειμένων πόλεων, ἐπὶ τῆς Ναυσικάας, Ἰλιάδ. Ι, 531. 577. ἐπὶ τῆς τῶν Φαιάκων, Ὀδυσ. Η, 28. Παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γένει, ὡς τό, ἐραστός, ἐρατεινός ἐράσμιος, σπανίως μέντοι ἐπ' ἀνθρώπων· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρησίμος.

Ἔρεβος, ὁ. Συμπέρασμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν μετέχων αὐτοῦ ἔδιδε συνεισφορὰς εἴτε φαγητὰ ἢ εἰς χρήματα, τὸ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις Picnic, Ὀδυσ. Α, 226. Λ. 414, ἄλλως συμβολή· παιδ. Πιδ. ἐν γένει, δεῖπνον, συμπόσιον. — 2) Παποδήποτε συνεισφορά, ἐξαιρ. χρηματική, τὸ τουρκιβ. βερεσές, εἰς βοήθειαν πτωχῶν, ἐνδεῶν· ὄφειλον ἐν γένει, φιλανθρώπευμα, εὐεργέτημα, φιλική χάρις, φιλοφροσύνη, ὑπηρετικὴ προθυμία. Ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ εἶναι, γίνηται τις μέτοχος πράγματός τινος, ἐξαιρ. τῆς εὐχαριστίας τοῦ βοηθηθέντος. Ἰσοκρ. ὠφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀεὶ ὧν ἕκαστος αὐτῷ συνεισενδύοιτο. — 3) Ἰδιαίτεραι ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦνται δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας καὶ συνήθειας καὶ συλλέγουσι διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς χρηματικὸν κεφάλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς κοινὰ τῶν ἑταίρων συμπόσια· αἱ χρηματικαὶ βοήθειαι εἰς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς· ἀλλὰ καὶ τὰ ὠφελοδοκήματα εἰς ἐπίτευξιν πολιτικῶν σκοπῶν. Τοιοῦτοι ἔρανοι ὑπῆρχον ἐν πάσαις ταῖς Ἑλλησι δημοκρατίαις, καὶ εἶχον αὐτῶν εὐδοκίμησαν κατάτε ὑπλήρων καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰς παρὰ τοῖς Τουρκ. Γαλάτ. Τσαΐμητ, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλ. Communauté, λεγομέναις χειροτεχνιτῶν ἑταιρείας. τὸ τουρκιβ. Ἐντάφια· — ἐρανικὸν εἰσενεγκεῖν Τὸ κάμνειν ἔρανον· ἐρανίζηται τις χρήματα εἴδων ἐνέχυρον. τὸ δὲ, νέμεσιν ἐπιστρέφειν, ἢ διαλύσασθαι Τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὰ δάνεια καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ ἐνέχυρον εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Taijl. ἐν Δεργ. 8, 2. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἔρᾶν, τὸ ἀγαπᾶν.)

Ἐρεσίμολπος, ὁ, ἡ (ἐράω, μολπή). Ὁστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους, τὰ τραγούδια· φίλος τῶν τραγουδιῶν. Πίνδαρ. Ὀλ. 14. 22.

Ἐρεσιπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁστις ἀγαπᾷ τοὺς κλοιοὺς ἢ ἔχει κλοιούς, ὡραίους πλοκάμους. ποιητ.

*Ἐρεσίπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὁστις ἀγαπᾷ τὰς πτέρυγας, ψτραούγες, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας. ποιητ.

Ἔρεσις, εως, ἡ (ἔρομαι). Τὸ ἐρᾶν, τὸ νὰ ἀγαπᾷ εἰς τι. Εὐστάθ.

Ἐρεσιχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὁστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, τὰ ἄσπρα, φιλάργυρος, πλεονέκτης. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 5. νομίμην οὐσ' ἐρασιχρήματόν γε (ὁ Σωκράτης) τοὺς συνόντας ἐποίει.

Ἐράσμιος, ὁ, ἡ. Ὁ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, ἀγαπητόν· ἔτι δὲ καὶ τρυφηλ. Ἀνερ. ρ, 1.

Ἐραστεύω, = ἐράω· μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Προμ. 893.

Ἐραστής, ὁ (ἔραμαι). Ὁστις ἀγαπᾷ, ἀγαπητικός. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς θηλ. Ιακ. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 85. — 2) Ὁστις θεραπεύει, σέβεται τι· ὀπαδός, φίλος τινός.

*Ἐραστής, ή, όν· = ἐρατός. Ὁ,τι ἀγαπᾷ, ποθεῖ, ἐπιθυμεῖ, εὐχεται τις· ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, θελατικόν, τερπνόν, καλόν, εὐμορφον· τύπος παρὰ ταῖς Λογογρ. συνήθης.

*Ἐράστρια, ἡ, Θηλ. τοῦ ἐραστής. Ἀγαπῶσα, ἀγαπητική, ἀγαπητικιά.

Ἐρατεινός, ή, όν· = τῷ ἐράσμιος· παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πόλεων, ποταμῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων· οἷον· νήσοι ἐρατειναί, ὀμηλικίη, φιλότης, ἀοιδή, ἀμβροσίη. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μόνον ἐν Ὀδυσ. Δ, 13. καὶ Ι, 230. μέτροις ἐρατεινὸς φανείς· καὶ Τυρ. Δρτ. 423. ποιητ. μόνον.

Ἐρατίζω, = ἐράω, μετὰ γεν. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξ. κηρείων ἐρατίζων Χαρίτων, ἀκορέστως, λαιμάργως, χάσκων τὸ στόμα ἀνοικτὸν ζητῶν κρέας. Ἰλιάδ. Α, 351. Ρ, 660. Τυρ. Ἐρ. 64. 287. ποιητ. μόνον.

Ἐρατοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος) = ἐρασιπλόκαμος.

Ἐρατός, ή, όν (ἐράω). ποιητ. αὐτὶ ἐραστός. Ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, Ἰλιάδ. Γ, 64. πόθῳ Ἀφροδίτης. — 2) Ὁ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, τερπνόν, καλόν, εὔμορφον ἔξαιρ. ἐπὶ τόπων, πόλεων, πραγμάτων, παρ' Ὁμ. σπανιώτ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐρατόχρους, συναίρ. ἐρατόχρους, ὁ, ἡ, οὐν, τό (χρόα). Ὁστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα, ὥρμα. Ἀνθολογ.

Ἔρατος, ους, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον. Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 664. κατὰ συμπόρασμὸν ἁπλῶς τοῦ Brunk.

*Ἐρατύω, Δρ. αὐτὶ ἐρετύω, Σφυλ. Οἰδ. Κ, 164.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θογν. 78. — 2) ἔτι δὲ καὶ Ὠκεανίδος τινὸς ὄνομα, Ἡσιόδ. Θογν. 247. Ἡ χαρίεσσα, χαριτωμένη, χαριτομένη.

Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἐρασμίους ὀφθαλμούς, ἐράσμιον βλέμμα ἔχουσα· κατ' ἀνάγν. ἐν, Ἐπη Ὀμ. ι. 2. αὐτὶ ἐριωπίς· βέβαιον δὲ ἐν τῇ Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syl. epigr. 55, 9.

Ἐράω, Κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. μόνον ἐν χρήσει· ἀπὸ τοῦ ταυτοσημάντου ἀποθ. ἐράομαι, εὑρηται μόνον τὸ, ἔρασται, Σπφ. λῳ. 59. Θεογν. 2. 149. καθ' ἃ συνετόν, ἴσως, ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ ἐράασθαι, Ἰλιάδ. Π, 207. ποιητ. ἐραμαι, Ἀγαπῶ· μετὰ γεν. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τρυφερᾶς, ἐμπαθοῦς, παραφόρου, ἡδυπαθοῦς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων ἀντικειμένων πολλάκις μεταφορικῶς χρήσιμον, Ζητῶ, ποθῶ, εὔχομαι, ὀρέγομαι· ἐμφατικώτερον παρὰ τὸ, φιλῶ· μετὰ αἰτ. μόνον ἐν τῇ συντ. ὀφρ' ἔρωτα, Valck ἐν Ἱππ. 31. Τοὺς λοιποὺς χρόνους αὐτοῦ σχηματίζω ἐκ τοῦ παθ. τύπου· Μλ. ἐράσθη σομαι· μετὰ γεν. Αἰσχυλ. Εὐμν. 814. Ἀόρ. ἠράσθην· Εἶμαι ἠρωτευμένος, ἐρωτευθημένος· ἄθεν, ὁ ἐρασθείς, Ὁστις εἶναι ἠρωτευμένος. Ἀκριβῶς παθ. ἐστὶ μόνον ὁ ἐνεστ. ἐρῶμαι, ἀφ' οὗ πάλιν πάνυ εὐχρηστ. μόνον ὁ Μετγκ. ὁ ἐρώμενος, μένη. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ ποιητ. τύπῳ ἔραμαι, μετὰ μέσ. Ἀορ. ἠρασάμην· (ὁ τύπος ἐρήμι, οὐδαμοῦ εὑρηται.)

(Ἐράω). Χύνω, ῥίπτω ἔξωτι, ἐκβάλλω τι ἐκ ἐμαυτοῦ· πιθανῶς ἐκ τοῦ πρωτοτ. ῥάω, ῥαίω· ἐναντία ὅμως ὅτι ἐν συνθέσει μόνον εἶον ἀπεράω, ἐξεράω, κατεράω, κατεξεράω, μετεράω, συνεράω, ἐστὶ χρήσιμον.

Ἐργάθειες, οἱ = ἐργάται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐργάται, δουλευταί, ὅσοι δουλεύουσι διὰ μισθόν, διὰ μεροκάματον. Πλούταρχ. Σύλλ. 23. παρὰ τὸ

Ἐργάζομαι, Μλ. -άσομαι, Πρκμ. εἰργασμαι, Ἰων. ἐργασμαι· μέσ. ἀποθ. (ἔργον). Ἐργάζομαι, δουλεύω, ἐνεργῶ, Ἰλιάδ. Σ, 469. Ὀδυσ. Ξ, 272. ἐξαιρ. Γεωργῶ, καλλιεργῶ τὴν γῆν. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — 2) μεταβτ. Κατασκευάζω, κάμνω, φκιάνω τίποτε· ἔργα ἐργάζομαι Κατασκευάζω, φκιάνω πράγματα· κάμνω ὑποδέσεις, Ἰλιάδ. Π, 753. Ὀδυσ. Τ, 72. Χ, 432. ὡσαύτως καὶ ἀκριβέστ. ὡρισμένως ψήλα, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι. Ὀδυσ. Γ, 321. Ω, 210. Ἔτι δὲ καὶ ἐργάζομαι χρυσόν· Εἶμαι χρυσοχόος, χρυσιτός. Ὀδυσ. Γ, 435. νήην ἐργάζω Καλλιεργῶ τόπον, ὀργότω, ἐπὶ ἀγρῶν· θαλάτταν ἐργάζ.ω τὸ ποιν. Ζῶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ἀλιεύσι, ψαρεύω· πτέχνην, ἐπιστήμην ἐργάζ.ομαι, Μεταχειρίζομαι, ἀσχολοῦμαι· ἐργάζ. τινά τι· Κάμνω τι εἰς τινα· ἐξαιρ. κακόν τι, τὸν βλάπτ. — 3) Κτῶμαι ἐργαζόμενος, κερδαίνω ἀπὸ τὴν δουλειάν μου, ἔχω πόρον, ζῶ ἀπὸ τοὺς κόπους μου. εὐγάζω τὸ ψωμί μου, Ξνφ. Ἀπομν. Α', γ', 5. ποῦτος ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ σωκράτεια ἀρκοῦντα. περγάζ. τῷ σώματι· Ἐπὶ τῶν πορνευομένων, Valck. ἐν Ἡρόδ. 1, 93. Δμσθ. — 4) ὅτε τῷ εἶτε. Ἐργάζομαί τινά τι· ἐξαιρ. Βλάπτω, ἀδικῶ, κακοποιῶ τινα· οὕτω καὶ ὑπατ. ἐργάζομαί τινα, ὡς τὸ δρᾶν καὶ ποιεῖν. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 6, 4. Ἑλλ. 2, 3, 11. καὶ ἀλλαχοῦ. — 5) πτ. ὁ χρῆμ' ἐργάζεται· Τὸ πράγμα ἐπιτυγχάνει, βιάζεται, δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 158. — Οἱ Ἰων. καὶ οἱ Ἀττ. χρώνται τῷ παθ. Πρκμ. εἴργασμαι τὸ πλεῖστον κατὰ ἐργασήμασ, τοῦ Ἀορ. εἰργασάμην. Valck ἐν Φοιν. 1060. Lob. ἐν Σοφλ. Αἰ. 21. εὑρηται μέντοι καὶ ὡς ὄντως παθτ. π. χ. πτὰ προσθεν εἰργασμένα· Ἡρόδ. 7. 53. πεἰργασμένων Πραγμάτων τελειωμένα· παρβλ. Πλάτ. Χαρμ. σλ. 173. C. Ξνφ. Ἀπομ. 3, 10, 9. Συμπ. 5, 4. Οἰκον. 19. 8. καὶ ἀλλχ. καθ' ἃ παρβλ. Mehlhorn ἐν Ἀνθρ. σλ. 249. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρστ. Πρμ. κατὰ παθ. σημτ. εὑρηται συνετῶς τοὐλάχιστον, ἀπείργασται, Πλάτ. Νμ. 4. σλ. 710. D. Σπάνιος δὲ ὁ παθτ. Μλ. ἐργασθήσομαι κατὰ παθ. τρόπον· σημτ. ὡς ἐν Σφκλ. Τρχ. 1218. Ἰσοκρ. Ἔπιστ. 6.

Ἐργάθω, Ἐπ. ἐεργάθω, ποιητ. αὐτὶ εἴργω. Ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, νώμον ἀπ' αὐχένος, χρόα ἀπὸ πλευρῶν· Ἀποχωρίζω τὸν τραχήλιον ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς πλευράς· ἀποκεφαλίζω, ἐκθέρω, γδέρνω, Ἰλιάδ. Ε, 147. Δ, 437.

Ἐργαλεῖον, τό· Ἰωνικ. ἐργαλήιον (ἔργον). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πανδήποτε ὄργανον δι' οὗ ἐργαζόμεθα, δουλεύομεν.

Ἐργάνη, ἡ, καὶ ἐργάτις καὶ ὀργάνη. Γυνή, κόρη ἐργαζομένη, δουλεύτρια. — 2) Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἔργων καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἐξαιρέτ. τῶν γυναικείων ἔργων, χειρουργιῶν, τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῶν ὑφαινουσῶν γυναικῶν. (ε)

Ἐργαστέον, ῥῆμα ἐφοτκ. τοῦ ἐργάζομαι· Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, Σοφοκλ. Τραχ. 1232. ὡς ἐργαστέων οὐδὲν ἔφοιτος.

Ἐργασία, ἡ (ἐργάζομαι). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, μοχθῇ, κοπιάζῃ τις· ἔργον, δουλειά· ὁραστηριότης, ἐνέργεια, Ὀμ. Τμ. Ἐρ. 486. ἐξαιρ. Τὸ δι' ἡμέρας ἔργον, ἐπιτήδευμα, δουλειά, ἡ πρᾶξις· καθημερινὴ δουλειά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρκεσπής, ῆς, ὁ, Θηλ. ἑρκεσπῆς, εσσης, ἡ (ωψ). Ὅστις ἔχει μεγάλα ὀμματα· μεγαλοφθαλμός, μεγαλόμματος· τὸ Ἑπλ. ἐν Ἐπιγρ. Ὁμ. 1, 2 — 2). Ἐριώπις, Ὀνομ. κύρ. Η' σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ, μήτηρ τοῦ Δοιρ. Δίαντος. Ἰλιάδ.

Ἑρκέστη, ἡ (ἕρκος, ἑστία). Φρεξιμον, φράκτης, φραγμός, περίφραγμα τόπου τινός· φραξίμου, περίφραγμα.

Ἑρκεῖος, Ἀττ. ἕρκειος, ὁ ἡ· παρ' Αἰσχυλ. δὲ καὶ τριτόκ. (ἕρκος)· Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν περίφραγμόν, περιοχὴν οἴκου· οἰκιακός, σπιτικός, συνῳ ἀπὸ τοῦ Διὸς κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Χ, 335, ἐπειδὴ, ὡς προστάτης τῶν οἴκων εἶχε συνήθως τὸν βωμὸν αὐτοῦ εἰς τὸν πρόδομον. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 302. D. Ο' τύπ. ἑρκιος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Herm. ἐν Σχολ. Αἰ. 108. Seidl. καὶ ἐν Εὐρπ. Τρ. 16.

Ἑρκίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕρκος, κατὰ τὸν τύπον μοίσιον Περίφραγμος, φράκτης, Ἰλιάδ. Ι, 476. Ὀδ. Σ, 102. παρὰ τοῖς μεταγνωστ. δὲ, καὶ οἰκία, κατοικία, Ἀπολλ. Ἀργ. Β', 1074.

Ἕρκιος, ὁ, ἡ πάνυ ἀμφ. τύπ. αὐτὸ ἑρκεῖος.

Ἑρκίτης, ου, ὁ. Ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, χωρίου, χωριὸ κλεισμένος, φυλαγμένος δοῦλος· Ἀδ. β'.

Ἑρκοθηρευτικός, καὶ ἑρκιθηρικός, ἡ, ὸν (θηρεύω, θήρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ μὲ δίκτυα, βρόχια κυνήγιον.

Ἕρκος, εος, τό (εἴργω, εἰργω). Περίφραγμα περίκλεισμα, φράκτης, τεῖχος, περιτείχισμα, φραγμός, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ὅτε μὲν ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, ἀμπελώνων· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ προαυλείου οἰκίας· ἔσω, Αὐλή, προαύλιον· ἐν Ὀδ. τόπος περιφραγμένος περιτειχισμένος ἐμπρὸς εἰς οἶκον — 2) Βρόχος, βροχὶ· παγὶς, καγίδα· κλωβὶ, θηλυτὰ, δίκτυ, Ὀδ. Χ, 469. Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 85. — 3) Τρπ. ὕφασμα ἀκόντωνα Ἐπὶ ἀσπίδος, ὡς προφυλακτικῆς κατὰ τῶν ἀκοντισμάτων, Ἰλιάδ. Ο, 646. οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς· Ἀχαιοῖς ἕρκος πολέμοιο Ἰλιάδ. Α, 284. παρβλ. Δ, 299. καὶ ὁ Αἴας, πύργος Ἀχαιῶν Γ, 229. παρβλ. πύργος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἡ φράσις ὕψι ἕρκος ὀδόντων συνῆθ. ἐν συντάξει μποιῶν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων! Ποῖος λόγος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸν περίφραγμα τοῦ στόματός σου· τὸ ὁποῖον σχηματίζουσιν οἱ ὀδόντες, τὸ κοινῶς Τί λόγος εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πῶς εἶπες τέτοιον λόγον.. Ὀδ. Κ, 328· Ἰλιάδ. Ι. 409. Τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν χειλέων, ὡς περιφράγμων τῶν ὀδόντων· φυσικώτερον ὅμως καὶ ὁρθότερον ἐπὶ τῶν ὀδόντων, αὐτοὶ γὰρ περικλείουσι, φραγμοῦ δίκην, τὴν γλῶσσαν· ἰδὲ Heyene ἐν Ἰλιάδ. Δ, 350· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται ἀναμφισβητήτως τῇ φράσει καὶ ὁ Σόλων 14, 1.

Ἑρκοῦρος, ὁ, ἡ (ἕρκος, οὖρος). Ὅστις φυλάττει περίφραγμα, ἢ φραγμόν τινα. Μελέαγρ. 124.

Ἑρκτή, ἡ Ἰων. ἀντὶ εἱρκτή. Ἡρόδοτ. Δ'.

Ἑρκτός, ἡ, ὸν = ἑρκτός. Ὅ,τι εἶναι δυνατὸν, ἠμπορεῖ νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ, Ἀρβιαν. Ἰνδικ. 20. ἀμφ.

Ἑρκτωρ, ορος, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἔπραξεν, ἐποίησεν, πράττει, κάμνει τίποτε. Ἀντίμαχος παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Ἕρμα, τό. Ἔρεισμα, στήριγμα, παιδόπότέ τι, διὰ τοῦ ὁποίου στηρίζεται, στερεόνεται, ὑπακουμβᾶται· κρατεῖται ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται τίποτε· ἐξειρίτως τὰ ὑποστηρίγματα πλοίων, ξύλα μακρὰ ἢ ὄρκοι, γρεντιές, ἐπὶ τὰ ὁποῖα τραβοῦν τὰ καράβια ὅταν τὰ αὐγάζουν εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως φαλάγγια λεγόμενα, ἢ καὶ ξύλα ἢ πέτρα ἐπὶ τὰ ὁποῖα στήνουν τὰ καράβια εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ διαπλύνῃ ὁ ἀνεμος καὶ ἐμποδίζῃ τὴν σῆψιν των, νὰ μὴ σηπωθοῦν, Ἰλιάδ. Α, 486. Β, 154. Herm. ἐν Τμ. Ἀπολ. 507. Τρπ. ἕρμα πόλεως Στήριγμα τῆς πόλεως· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Π, 549. Ὀδ. Φ, 121, ὡς τὸ, κίων· συγγν. τῷ ἔρμις, ἀφ' οὗ αἱ μετ' Ὁμ. σημασ. τῆς λέξ. Βάσις, θεμέλιον, ὑπόστασις, ὑπόθημα· ἐξαιρ. Σύρτις, σκόπελος, σπιλὰς, ὑπὸ, ἢ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὑφαλοι, σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν· πηλὸς, λούτη, ἐπὶ τὰ ὁποῖα κτυποῦν καὶ συντρίβονται, ἢ κολλοῦν, καθήνται τὰ καράβια, παρ' Εὐρπ. Ἡλ. 361, ἔτι δὲ καὶ Σωρὸς ἢ βουνὸς, λόφος ἄμμου ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ μνημεῖον, τάφος· ἔτι δὲ καὶ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸν πάτον τῶν πλοίων διὰ νὰ μὴ κλίνουν εἰς τὸ ἓν καὶ ἄλλο πλαγι ὅταν δὲν εἶναι φορτωμένα, τὸ κοιναὶ. σαβοῦρα λεγόμενον. Παντὸς ποτε βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐξαιρ. εἰς κοῖλα ἐλαφρὰ πράγματα διὰ νὰ τὰ κρατῇ εἰς ἰσοστάθμιον· ἔτι δὲ καὶ ἡ πέτρα, ἥτις ἔκειτο εἰς τὸ στάδιον ὡς σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἀρχίσων τὸ τρεξίμοτον οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἕρμα ἀφετηρίου, α Φιλξ. Ἐπιγρ. 1. Τρπ. παρ Αἰσχλ. Ἱκτ. 529. ἕρμα δίον λαβοῦσαν Ἐγχαστρωδίσα ὑπὸ τῶν θεῶν — 2) Σκοτεινὴ καὶ δυσκατάληπτος ἔστιν ἡ μεταφορὰ φράσις «μελανείων ἕρμ' ἀδυνάμων ἐπὶ τῆς αἰχμῆς βέλους», Ἰλιάδ. Δ, 117. Τὸ βέλος ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔχουσιν, οἷον εἶπεν, τὴν ποιητικὴν τῶν οἱ πέσοι, ἢ κρεῖττον ἴσως, τὸ ὁποῖον βλέπως εἰσχωροῦν γίνεται αἴτιον τῶν πεσῶν, ποιεῖ τὸ νὰ αἰσθάνονται οἱ πληγωθέντες βαθυτάτους πόνους· ὁ Ἀρίσταρχος ἀπέρριψε τοῦτον τὸν στίχον, ὡς μὴ Ὁμηρικόν· — 3) ἕρματα, Τὰ ἐνώτια, σκουλαρίκια, Ἰλιάδ. Ξ, 182. Ὀδ. Σ, 297. ἴσως τὰ ἐκ μαργαρίτων συμπεπλεγμένα, ἐνειρμένα, ῥαμματισμένα, ἁρμαθιασμένα· συγγν. τῷ ὅρμος· ὅθεν ἐν γένει, σειρὶς, σειρίτι, ταινία, τὸ ἰταλ. κορδέλλα, Οὐγγαρ. παντλίκα· σχοινὶ, δεσμὸς, θεσμὸ· τὸ ὁποῖον διάγεται πάλιν εἰς τὸν πρωτὸν σημασ. Στηρίζον, στερεὸν κατέχον· (κατὰ τὰς δύο πρώτας σημασ. ἐτυμολογεῦται τὴν λέξ. συνῆθ. παρὰ τὸ ἔρω, εἴρω, Ἁρμαδιάζω, ῥαμματιάζω· ἰδὲ Ετυμ. Λξ. 1. σλ. 111)

*Ἑρμαγέλη, ἡ (ἀγέλη). Ἀγέλη τοῦ Ἑρμοῦ, ἤτοι ἀγέλη νεκρῶν εἰς τὸν Ἅδην ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ σγομένη. Παλλδ. ἐπιγ. 40.

Ἑρμάζω, (ἕρμα). Στηρίζω, στερεόνω, τίθημι, βάλλω τι στερεά — 2) Βάλλω εἰς τὸ πλοῖον ἕρμα, σαβοῦραν· σαβουρόνω.

Ἑρμαθήνη, ἡ. Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποίου τὰ κάτω ἔλιγον εἰς κεφαλὴν σχῆμα, ἔκειτο ἐπὶ τετραγώνου ὑπόβαθρου· ἰδὲ Ἑρμῆς κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὁποῖον παρίτανε δύω πρόσωπα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ συνημμένα τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὀπίσθεν, ὡς τὸ τοῦ Ἰανοῦ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων παρίστανοντο δικημερημένοι εἰς μίαν μόνην κεφαλὴν ὡς εἶπεν τοῦ Ἑρμαφροδίτου παρβλ. K. O. Müll. Archaeol. σλ. 490. Κατὰ ταύτην τὴν τριχῶς ἑρμηνείαν ἔστι καὶ ἡ τοῦ Ἑρμηραλέους, καὶ Ἑρμόπανος, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γνωστὸν μόνον ὅτι ἦσαν ἔργα πλαστικῶν συμμίκτων μορφῶν ὡς τὸ τῆς Ἑρμαθήνης.

Ἑρμαΐζω, Μεμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν· ὡς καὶ τὸ, Ἑλληνίζω. Εὐστάθ.

Ἑρμαϊκός, κή, κόν. Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ἑρμαϊκοὶ ἐλέγοντο οἱ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐξαιρ. προστατευόμενοι ποιηταί, πεπαιδευμένοι, σοφοὶ ἄνδρες. Νικητ. Χρον.

Ἑρμαῖον, τό. Εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος, ἀπροσδόκητον ὄφελος· ἐπειδὴ ἂν εὕρῃσαι τις τίποτε ἄνθρωπος κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὴν αὐθεντίαν καὶ καλωσύνη τοῦ Ἑρμοῦ. Πλάτ. 2) Ἐν τοῖς παλαίστραις, ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἱδρυμένον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ὅπου ἐγυμνάζετο ἡ νεολαία, ποὶ γυμναστάρχοι τοῖς Ἑρμαίοις μὴ ἐπίτρεπον συγκαθίζεσθαι μηδένα.. Αἰσχίν. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ Ἑρμαίος· γράφεται δὲ καὶ προπερισπ. ἑρμαῖον. Σχολ. Ἑτ. Ἰλιάδ. Ν, 791. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 371.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον· καὶ Ἀττ. Ἑρμαῖος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι προέρχεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀνήκει, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ὀδσ. Ξ, 471. — 2) τὸ Ἑρμαῖα, ὑπκ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμάκες, ων, οἱ (ἕρμα). Σωρὸς χώματος, πετρῶν, ἢ χαλίκων, ἀπὸ χαλίκια, πετροπούλες, στιβαρὰ, καὶ τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ τὰς ὁδοὺς κείμενοι κατὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ συνηθίζετο τὸ νὰ ῥίπτωσιν οἱ διαβαίνοντες ἕκαστος μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος καὶ τοιουτοτρόπως ἐκαθαρίζοντο αἱ ὁδοί, αἱ ὁποῖαι ἦταν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἑρμοῦ ἀφιερωμέναι. Ἡ ὁμοιότης ὅμως τῆς λέξεως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ἔστιν ἀπὸ ταὐτομάτου, κατὰ τύχην, καὶ δὲν ἔχει οὐδὲν κοινὸν μὲ αὐτό· παρβλ. λίθαξ.

Ἑρμάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἑρμῆς. Δωρικ. Ἑρμᾶς· ὡς τὸ Ἑρμίδιον. (α)

Ἑρμᾶς, ᾶδος, ἡ. Σύρτις, ἕλμα, σωρὸς ἄμμου ὑφαλος, σκεπασμένος μὲ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης· ἰδὲ ἕρμα, ἑρμάκες.

Ἑρματίς, εως, ἡ· καὶ ἑρματισμὸς (ἑρμάζω). Στήριξις, στερέωσις· τὸ νὰ στηρίζῃ, στερεόνῃ δίτι, βάλλῃ τι τίποτε που στερεά.

Ἑρμασμα, ατος, τό. Ἔρεισμα, στήριγμα· ὡς τὸ, ἕρμα. Ὑποκορ.

*Ἑρματμός, ὁ = ἑρματις.

Ἑρματίζω, = ἑρμάζω. Βάλλω εἰς τὸ καράβι σαβοῦραν· σαβουρόνω. ἀφ' οὗ

Ἑρματίτης, ου, ὁ. Ὅστις στερεόνει στηρίζει, ὑποστηρίζει τι. — 2) Τὸ ἕρμα, ἢ σαβοῦρα τῶν καραβίων. Λυκόφρ. 618.

Ἑρμαφρόδιτος, ὁ. Ἀνδρογύνης· ὅστις ἔχει αἰδοῖα καὶ τῶν δύο γενῶν, ἀρσενικοθήλυκος. Πρῶτος τοιοῦτός τις λέγεται ὅτι ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς Ἀφροδίτης· τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν περιγράφει μυθολόγων ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. 4, 368. ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ ὄνομα· οἱ Ἕλληνες λιθοξόοι ἐπεμελήθησαν πολὺ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ διφυοῦς ὑποκειμένου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδιαιτέραν εἰκόνα παρέχει ὁ Πολύκλητος· τοιοῦτα τεχνήματα διεσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὸ ἄλλως ἐμπόρικον σῶμα, ἔχει ἐξειργασμένον τὸ στῆθος, τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη ὅλως γυναικεῖα· ἰδὲ Heinrich de Hermaphr. 1805. Welcker in den Heidelber. Studien T. 4. σλ. 159. K. O. Müll. Archaeol. σλ. 532.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. Δωρικ., ἀντὶ Ἑρμῆς. Ἡσιόδ. Λθ. 9, 1. (— —)

*Ἑρμέας, ὁ. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς, σπανίως σχεδὸν ἐν χρήσει. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ δοτικῇ Ἑρμέᾳ. Ἰλιάδ. Ε, 390. καὶ Τμ. Ἑρ. 413. Ἀφροδ. 149. τῇ γεν. Ἑρμέω.

*Ἑρμείας, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Πλὴν τῆς ὀνομαστ. χρῆται Ὁμ. καὶ τῇ αἰτ. μόνον Ἑρμείαν, καὶ τῇ κλητ. Ἑρμεία παλαιότ. τῇ γενικ. Ἑρμείω δὲ, μόνον Ἰλιάδ. Ο, 214. ἀνθ' οὗ εἰώθει καὶ Ἑρμείαο, τῇ δοτ. δὲ, οὐδέποτε. Ὁ τύπος Ἑρμείης, οἷα ἔστιν Ἐπικ. Schaef. ἐν Ἡσιόδ. Ἔρ. 58. εὑρίσκεται μέσον τ. Τμ. Ὁμ. 18, 28. 36. ἡ δοτ. Ἑρμείῃ, καὶ ἡ αἰτ. Ἑρμείην.

*Ἑρμείης, ὁ. ἰδὲ Ἑρμέας.

Ἑρμεῖον, τό. Μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· οἷοι ἔκειντο ἐξαιρ. πρὸ τῶν εἰσόδων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἑρμήδιον, τό. = Ἑρμάδιον, ἄμφβ.

Ἑρμηνεία, ἡ (ἑρμηνεύω). Ἐξήγησις, διασάφησις. 2) Λέξις, λόγος, ἔκφρασις, ἐξαιρ. ἔγγραφος· δεξιότης, εὐφυΐα τοῦ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία Ἡητρ. ΠΕΡΜΗΝΕΙΑ, ἐν θυσί τούτοις θεωρεῖται, ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει. Ἑρμογρφ. 3) Ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑκκλ. Δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖν ἐκ ξένων γλωσσῶν· μεταγλώττισις, μετάφρασις, διερμηνεία.

Ἑρμήνευμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἐξηγῇ, μετάφρασις, μεταγλωττισμὸς τίς τίποτε ἐκ ξένης γλώσσης· ἐξήγησις σκοτεινοῦ τινος νοήματος ἢ λέξεως. Εὐριπ.

Ἑρμηνεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐξηγεῖ, σαφηνίζει φανερόει σκοτεινὰ νοήματα. Ὅστις ἐξηγεῖ διὰ λόγου, ἢ ἐγγράφως τίποτε ἐκ ξένης τινὸς γλώσσης· μεταγλωττιστής, διερμηνευτής, ἑρμηνεύς, τό ἰταλ. dragomano· ἔτι δὲ καὶ Ἡήρυξ, μηνυτής· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ. = ἑρμηνεύς.

Ἑρμηνευτικός, ἡ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμηνείαν, διασάφησιν, ἐξήγησιν, μεταγλώττισιν, μετάφρασιν· ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, εὐφυὴς εἰς ἑρμηνείαν· ἡ ἑρμηνευτικὴ, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ ἑρμηνεύειν, ἐξηγεῖν.

Ἑρμηνεύτρια, ἡ. Θλκ. τοῦ ἑρμηνευτής, ἑρμηνεύς, Σχλστ. Εὐρπ. Ἱππ. 589.

Ἑρμηνεύω, Μ. εὐσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω, μεταφράζω, μεταγλωττίζω τι ἐξ Ἑλλης ξένης τινὸς γλώσσης. 2) Φανερόνω, τοὺς στοχασμούς, τὰς ἐννοίας, ἐκφράζω τὰς ἰδέας μου διὰ λόγου ἢ ἐγγράφως.

Ἑρμηρακλῆς, έους, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ Ἡρακλῆς ἅμα, ἢ ἡ μορφὴ αὐτῶν διὰ τῆς πλαστικῆς τέχνης εἰς ἓν ἄγαλμα παρεστημένη· ἰδὲ Ἑρμαθήνη.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. Ὁ ποιητὴς χρῆται, πλὴν τῆς Ὀμστ. μόνον τῇ αἰτ. Ἑρμῆν πολλάκις, τῇ γενικ. δὲ, εὐθαμῶς· τῇ δοτε Ἑρμῇ, μόνον ἐν Ὀδσ. Ξ, 435. καὶ τῇ κλητ. Ἑρμῆ, ἐν τοῖς ὕμνοις μόνον, παρβλ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας. Ὁ θεὸς Ἑρμῆς, υἱὸς τῆς Μαίας ὑπὸ τοῦ Διός, Ἡσδ. Θγν. 938. ὁ Ποιητὴς δὲν ἀναφέρει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς μητρὸς Μαίας, ἐν Ὀδσ. Ξ, 435. ὅπου προσφέρεται τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Νύμφαις συγχρόνως θυσία· πρβλ. Τμν. Ἑρμ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐμφαίνεται ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς ἡ Ἶρις Ἰλ. Ψ, 334. Ὀδσ. Ε, 28. ὅθεν πιθανότερον ἦτις χορηγὸς τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐτυχίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλούτου, τῆς καλῆς ἀποβάσεως, τῆς εὐπραγίας, πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἐναλπίστου εὐτυχίας, Ἰλδ. Σ, 491. Ὀδσ. Ο, 319. πρβλ. ἐριούνιος, ἀεθλοκτα, μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τῆς προκοπῆς καὶ πολλαπλασιάσεως τῶν ποιμνίων, Ἡσδ. Θγν. 444. ὥστε ἑπομένως ἐμφαίνεται καὶ ὡς Ζεὺς τῶν ποιμένων νομίοις ὡς προστάτης πάντων τῶν ἀπορρήτων, πάσης δεξιότητος, πανουργίας, ἀγχινοίας, ἐρασιλεότητος, δόλου καὶ ἀπάτης, Ὀδσ. Τ, 397. διὰ χρυσῆς τινος ῥάβδου ἐξαίρετος ἐπὶ τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων ἰσχύων, Ὀδσ. Ε, 47. ὅθεν κρυσόῤῥαπις. Ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην, μόνος Ὀδσ. Ω, 1., τόσον μᾶλλον ἡμῖν παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἔδειν ψυχοπομπὸς ὑπ' αὐτῶν προσαγορευόμενος. Ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένῳ Ὁμηρ. ὕμνῳ, τῷ πάντων τῶν λοιπῶν ὕμνων ἀνακτιῤῥήτως ὑπάτῳ, περιέχεται ἡ ἀστεία περιγραφὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, ἡ ὑπ' αὐτοῦ εὕρεσις τῆς φόρμιγγος χέλυος, λύρας, ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, καὶ ἡ πρώτη βοῶν κλοπή του. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐνομίζετο προστάτης πάσης νοερᾶς τε καὶ σωματικῆς δεξιότητος, ὥστε ἔκειντο ὑπὸ τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἅμα ἥ,τε γυμναστική, διαλεκτική, συγγραφική, αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι καὶ ἡ παιδεία. Ὡς θεὸς δὲ τῆς ἐμπορίας ἐπροστάτευεν ὧν κηρύκων, τῶν ἀγορῶν, τῶν λιμένων καὶ τῶν λεωφόρων, βασιλικῶν ὁρόμων· ὅθεν προσηγορεύθη ὁδίος, ἐνόδιος κτλ. Εἰκονίζετο δὲ συνήθως ὡς τις εὐμεγέθης νεανίας· ἐν τοῖς Πελασγικῷ ἀρχαιοτέρῳ ἀγάλματι εἰκονίζετο ποιμενοφόρος, ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ σφιγγόντι αἰδοῖῳ, Ἡρόδ. 2. 51. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐλέγετο ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ Ἑρμῆς, πᾶσα ἐλαστικὴ κομψὴ, τῆς ὁποίας τὰ κάτω ἐλέγοντο εἰς τετραγωνικὸν ὑπόθεμα ἢ εἰς στήλην· οἷαι ἔκειντο ἐν Ἀθήναις ἱδρυμέναι εἰς πλείονας δημοσίους τόπους καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν, Θκδ. 6, 27. καὶ ἧς σημασίαν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ ἔρμα, ὁ Winkelm. Geschder Kunst, 1, 1, 9. Anm. 30. ὁ Lessing, καὶ λ., παρβλ. Böttinger archaeol. Andeut. σλ. 45. ſg. 2) ῥάσεις. α΄.) Ἑρμῆ ἔλκω τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν Πίνω τὸ ὑστερινὸν ποτήριον, ἢ ἀδειάζω τὸ ποτήρι ἕως εἰς τὸν κόμπον· ἐπειδὴ εἰς τὰ συμπόσια τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐπίνετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ. β΄.) κοινὸς Ἑρμῆς τὸ παρ' ἡμῖν Μισὰ καὶ μισά· ἐπιφώνησις πρὸς τὸν εὑρίσκοντά τι ἀνελπίστως καθ' ὁδὸν ἢ ἀλλοῦ που, Θφρστ. Χρκτ. 12. πρβλ. ἔρμαιον. γ΄.) Ἑρμῆς ἐπεισῆλθεν· τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ. Κορίτζι ἐγεννήθη· ἐν. ὅταν εἰς συναναστροφήν τινα πλειόνων συμβαίνῃ αἰφνίδιος πάντων σιωπή. Πλουτ. περὶ φλναρ. 2. Τὴν ἀστείαν ἐτυμολ. τοῦ ὀνμτ. ἰδὲ ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. Ε. ἑξ.

Ἑρμίδιον, τό. ὑπερ. τοῦ Ἑρμῆς. Μικρὰ στήλη Ἑρμοῦ, μικρὸς Ἑρμῆς· ἔτι δὲ καὶ κολλευτικὸς, χειδευτικὸς, Ἑρμάτης. Ἀριστοφ. Εἰρ. 382. (– ⏑ ⏑)

Ἑρμιόνη, ἡ. Ηὐρ. ὀνμ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μενέλεω ἐκ τῆς Ἑλένης, Ὀδσ. Δ, 14. Ἡσδ. Ἀψ. 40, 1. — 2) Παραθαλάσσιός τις πόλις τῆς Ἀργολίδος Ἰλδ. Β, 560.

Ἑρμίς, ἡ ἑρμῖ, ῖνος, ὁ (ἔρμα). Στήριγμα, ἔρεισμα· παραστὰς, παραστάτης πύλης, θύρας κλ. τ. παρ' Ὁμ. Κλινόπους ἠτοι παστὰς κρεβατίου, Ὀδσ. Θ, 278. Ψ, 198. (– –)

Ἑρμογλυφεῖον, τό. Ἐργαστήριον λιθοξόου, τόπος εἰς οὗ ἐξεργάζονται τὰ ἀγάλματα, παρὰ τό

Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ (γλύφω). Λιθοξόος, ὅστις ἐξεργάζεται τὰ ἀγάλματα· κυρίως, Ὅστις φκιάνει ἀγάλματα Ἑρμοῦ ἀπὸ μάρμαρον, πέτραν, κλ. τ. ἀφ' οὗ

Ἑρμογλυφικός, ἡ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμογλύφον. ΗΕΡΜΟΓΛΥΦΙΚΗ, ὑπακουομ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα λίθινα.

Ἑρμαγλύφας, ὁ. = ἑρμογλυφεύς. Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμοσκοπίδης, ου, ὁ (σκοπτω). Ὅστις κόπτει, πολοβόνει ἢ κατατρίβει τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ. Σχολ. Θουκυδ. ς΄. 27.

Ἑρμολογέω, μόνον παρὰ Φιλ. Θεσσ. 78, 2. ἐν Ἀναλ. 2, 234. ΗΡΜΟΛΟΓΗΣΕ ΤΑΦΟΝ Ἔκτισε τάφον μὲ λίθους, ἀπὸ πέτρας· ἀνάγεται ὀρθ. εἰς τὸ ἁρμολογέω.

Ἑρμόπαν, ανος, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πὰν ἅμα, ἢ αἱ μορφαὶ αὐτῶν πλαστικῶς ἡνωμέναι. Ἰδὲ Ἑρμαπάνη.

Ἑρμός, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μυσίᾳ, Ἰλδ. Τ, 392. Ἡσδ. Θγν. 343.

Ἑρνεσίπεπλος, ὁ, ἡ (ἔρνος, πέπλος). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι περικεκλωμένος, περιτυλιγμένος μὲ πρασίνους κλάδους, πράσινα κλαδιά.

Ἠρνοκόμας, ὁ, ἡ (ἔρνος, κομάω). Ὅστις περιποιεῖται νεόφυτα, τρυφερὰ φυτά.

Ἔρνος, εος, τό. Κλάδος, βλαστὸς νέος, τρυφερὸς, βλαστάρι, φυτάνι, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν του, ἐπὶ τρυφερῶν καὶ εὐθηνημένων νέων δένδρων, ἐξαιρ. ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, Ἰλδ. Ρ, 53. Ὀδσ. Σ, 163. Κατὰ παραβολὴν ἠνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσαζε τὸ κοιντ. Ἐτράφησαν ἅσὰν φυτάνι, Ἰλδ. Σ, 53. Ὀδσ. Ξ, 175. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. καὶ ἐπὶ ἀνδρώπων, Τέκνον, ἀπόγονος. Valck ἐν Φοιν. 88. 3) Καρπός. Jac. Ἀπλ. Παλτ. σλ. 860.

Ἔρνυς, υγος, ὁ = ἔρνος. Herm. ἐν Ἀριστλ. ποιητ. 21, 17.

Ἔρνώδης, ὁ, ἡ (ἔρνος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιόνυμε ἔρνος, μὲ βλαστάρι, βλασταράκι, φυτάνι.

Ἐρεθίης, ἡ, ἐρεθίης, ὁ. Λέξις παρ' Ἡρόδ. 6, 98. ἀποντομένη μόνον, ἀφ' ἧς θέλει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ Περσικὸν ὄνομα, Δαρεῖος. Κατὰ τινας μὲν παρὰ τὸ, ἐράω, ἐρῶ, ΕΡΓΩ, Ἐνεργῶν, ὀραστήριος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ ἔργω, εἴργω, Κωλύων, ἐμποδίζων.

Ἐρέω, Μλ. τοῦ ἔρδω, ΕΡΓΩ, ἀορ. ἔρξα. Μτχ. ἐρξας, Ἀπρμ. ἐρξαι, Ὁμ.

Ἐρόεις, όεσσα, όεν, (ἔρος). Ποιητ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἀξιαγάπητος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός. ΗΕΛΙΗ ἐρ.ις Ἡσδ. Θγν. 254. ἐν τοῖς Ὁμρ. Τμ. ἐπὶ χωρίων, τόπων καὶ πραγμάτων, Τμ. Ἀφρδ. 264. Ἐρ. 31.

(Ἐρόμαι), Μ. ησομαι. Ἀόρ. ἠρόμην, Ἀπρμ. ἐρέσθαι, Τπτ. ἐρωμαι, Εὐκτ. ἐροίμην. Προτακτ. ἔρου. Ἐπκ. ἔρειο. Μτχ. ἐρόμενος, ἀφ' οὗ παρὰ Λογγ. μόνον ὁ Ἀορ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει· εὑρηται μέντοι καὶ ὁ Μλ. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., Πλάτ. Δνσ. σλ. 207. C. 211. Δ. Ἀπολ. σλ. 29. Ε. Ξωφ. Ἑλλ. 4, 5, 6. ὁ δ' ἀπρμφ. ἐνστ. μένει ἀμφίβολος παρ' αὐτοῖς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐνστ. ἀπαρμφτ. μόνον, ἂν δὲν πρέπει ἴσως νὰ τονισθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀόρ. ἐρέσθαι· οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἐρωτάω. Πρὸς τοῦτῳ χρῆται Ὁμ. καὶ οἱ Ἰω. τῷ ἐνστ. εἴρομαι, Μλ. εἰρήσομαι, Λορ. εἰρόμην. Οἱ Ἐπκ. χρῶνται πλὴν τούτων, ἀφ' Ὁμ. κατ' ἐνστ., καὶ τοῖς τύποις ἐρέω, ἐρέομαι, οἱ ὁποῖοι μὴ συγχυσθησαν τῷ Μλ. ἐρέω, ἐρῶ, τῷ ἐκ του εἰπεῖν. 1) Ἐρωτῶ, Ὁμ. πῶ τις ἐκήδοιτο Ὀδσ 1, 402. 2) Ἐπερωτῶ, ἀναζητῶ τινα, τοῦτ' ἔστι τὸν ὑποχρεῶ νὰ ἀποκρίνηται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, τό ἰταλ. esaminare· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Δ, 342. 513. καὶ ἄλλχ. Ἐρωτῶ διὰ συμβουλήν, ζητῶ τὴν συμβουλήν τινος, Ἰλδ. Α, 62. πρβλ. Ὀδσ. Π, 402. Ἐρωτῶ τινα διὰ τέκνου· μετὰ εἰτ. ἀπ. στέλλει, Ὀδσ. Γ, 244. 2, 237. ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ, τινὰ περί τινος, Ὀδσ. Δ, 135. 405. καὶ ἄλλχ. ἔτι δὲ καὶ, τινὰ ἀμφί τι, καὶ ἀμφί τινι, Ὀδσ. Δ, 570. Τ, 95 — 3) Ἐρωτῶ, ἐξετάζω διὰ νὰ μάθω, ἀνακαλύπτω τι κρυπτόν, μυστικόν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Β. 128. Ὀδσ. Ζ, 298. Ἐρωτῶ νὰ μοὶ εἴπουν ποῦ εἶναί τις· τινά, Ἰλδ. Η. 259. Π, 390. — 4) Ζητῶ νὰ μοὶ δοθῇ τίποτε ἐρώμενον. Ὀδσ. Φ, 31. ΗΟΣΑ παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ Ἐρευνῶ ἐξετάζω· ὡς καὶ τὸ συγγν. πριοτ. ἐρευνάω. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρηται παρ' Ὁμ. οἱ τύποι, ἐρόμαι καὶ εἴρομαι, σπανιώτ. δὲ τὸ ἐνργ. ἐρέω. Τὰ δ' ἄλλα παρβλ. εἴρω καὶ ἔρω.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητ. μόνον τύπος τοῦ ἔρως, Ἔφεσις ὄρεξις, ἐπιθυμία· μόνον κατὰ ὀνμτ. καὶ αἰτ. ἑξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἀπαντώμενον. ΗΕΡΟΣ ΘΕΑΣ, γυναικείας, Ἰλδ. Σ. 315. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρ' Ὁμ. ἐν τῷ πολλάκις ἐπαναλαμβ. στίχῳ ναὶτάρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἑντον. Ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ὡσαύτως καὶ ηὐδον ἐξ ἔρον

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι Ἰλ. Ω, 227. — 2) ὡς Ὀνομ. κύρ. Ἔρως, ὁ ἔρωτας, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, Ἡσιόδ. Θγν. 120. Ἄλλα καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εὑρηται σποράδην ὁ τύπος οὗτος, Valck. ἐν Ἱππ. 449.

Ἔρος, τό. Μαλλός, μαλλί· πρβλ. ἔριος, ἔριον, εἰριοί, ἔρεα.

Ἔρτη, καὶ Ἑρτάς, ἡ. Δίολ. ἡ Ἠπειρωτική ἀντὶ ἑορτὴ καὶ ἑορτίς. Ἑορτή, ἡμέρα ἑορτῆς. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰλ. 620.

Ἑρπαγάνδα, ἡ (ἕρπω). Ἀκανθώδη, ἀγκαθιά τῆς ὁποίας τὰ κλωνάρια ἁπλόνονται ἐπὶ τὴν γῆν, χαμαιζηλά, ζήρια.

Ἑρπετόδηκτος, ὁ, ἡ (ἑρπετόν, δάκνω). Ὁστις, ἡ ὅτι ἐδαγκάσθη ὑπὸ ἑρπετοῦ ζῴου.

Ἑρπετός, ὁ, ἡ, ἐν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρπετὸν ζῴων. Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β'. 274.

Ἑρπετόν, τό (ἕρπω). Πᾶν ζῷον τὸ ὁποῖον ἕρπει, σύρεται μὲ τὴν κοιλίαν κατὰ γῆς, ἑξαιρ. ὄφις. Τὰ δὲ ἐν Ὀδσ. Δ. 439. «ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἕρπετα γίνονται» Ἐπὶ πάντων τῶν ἐπὶ τὴν γῆν βαδίζοντων ἐν γένει, ζῳρίων, ζῴων, ἀντιθετ. τῷ πτηνόν, κατὰ τὴν σημασ. τοῦ ῥήμ. ἕρπω, ἤτοι ὀφιοειδῆ καὶ βαδίζω, καὶ ἕρπω ἀμφ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. δ'. 11. «ἔπειτα τοῖς μὲν ἕλκη ἕρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οἱ τὸ παραυτίκα μόνον παρεχόντων, ἀνθρώποις δὲ καὶ χεῖρας προσέθεσαν (οἱ θεοὶ)» ὡσαύτως εἰσὶν αὐτὸ. ἀλλήλοις καί, ἑρπετὰ καὶ πετεινά, Valck. Adon. σλ. 309. C. πρβλ. Call. Jow. 13. Ἄλλου δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. Περὶ Ποιήμ. 1, 35. λέγεται «Ἡφαίστου ἕρπετὸν Τὸ ἑκατοντακέφαλον τέρας Τυφώνος» ἰδὲ Diesen. ἔστι δὲ συνήθως οὐδέτ. τοῦ ἑρπετός, ἡ, ὄν. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἕρπει, κοιλοσύρεται, βαδίζει. ἀφ' οὗ

Ἑρπετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἑρπετὸν ζῷον.

Ἑρπηδών, όνος, ἡ. = ἕρπης. 2) Τὰ ἑρπετά, τὸ κοιλοσύρεσθαι τι ἢ τίποτε· κοιλοσύρμα.

Ἑρπήλη, ἡ. = ἑρπύλλη.

Ἕρπην, ηνος, ὁ = ἕρπης, ἀφ' οὗ

Ἑρπηνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἕρπηνα, ἢ ἕρπητα.

Ἕρπης, ητος, ὁ (ἕρπω). Πλάβη, κακὸν διαδιδόμενον παντοῦ· πάθός τι τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον ἁπλόνεται πάντοτε περισσότερον, καθὼς ἡ λειχήν, λειχῆνα. Λατν. formica.

Ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἑρπηστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕρπει. = ἑρπετὸν ζῷον· ἔτι δὲ καὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ περιπατῇ σύρεται κατὰ γῆς

Ἑρπηστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἕρπῃ κοιλοσύρηται.

Ἑρπητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἕρπητα, ἢ εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἕρπητος.

Ἑρπίς, ὁ. Ἐλέγετο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ οἶνος. Λυκόφρ. 579. Σχόλ.

Ἑρπυστής, τοῦ, τον. = ἑρπετός, Εὐστάθ. ἐξ Ἀριστοτέλ. ἀμφ.

Ἑρπυδών, όνος, ἡ = ἑρπηλών. παρὰ τὸ

Ἕρπω, Μ. ὑτῶ (ἕρπω). Ἕρπω, κοιλοτύρομαι, σύρομαι· ὁποιητὴς χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ διὰ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ λύπην μεγάλην, ἢ διὰ βαθὺ γῆρας περιπατοῦν πολὺ ἀργὰ καὶ διστάζοντες ὡς νὰ ἔτυρουντο κατὰ γῆς, Ὀδσ. Α, 93. Ν, 220. Ἰλ. Ψ, 225.

Ἑρπύλη, ἡ. ἑρπύλλη, ἡ. Ζώον τι ἑρπετόν, ἴδιος σκωλήκων ἐς τὰ περιγιάλια εὑρισκόμενον καὶ χρησιμεῦον εἰς τοὺς ἁλιεῖς, ψαράδες, διὰ δέλεαμα τῶν ἰχθύων, πέρπ. δολιχήποδες. Νουμεν. παρ' Ἀθην. 7. εὕρηται δὲ καὶ ἑρπήλη, ἑρπύλλη, καὶ ἑρπηλλὶς γραφόμ. Λατν. Serpula.

Ἑρπύλλειος, ίη, ιον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἕρπυλλον. Ἀθήν. παρὰ τὸ

Ἑρπυλλίς, ίδος, ἡ = ἑρπύλη.

Ἕρπυλλον, τό. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἕρπυλλος, ὁ, καὶ ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἑρπυλος, ὁ, καὶ ἕρπυλλον, τό. Θάμνος, χαμοδένδρον, ἀειθαλῆ κλήματα ἔχον, ἐν τῶν ὁποίων γεννῶνται ῥίζαι πάλιν· ἐχρησίμευε πολὺ εἰς πλέξιμον στεφάνων καὶ ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὰς Μούσας· ἵτινος τὸ παρ' ἡμῖν θαμνάϊσμα, δενδάϊσμα λεγόμενον. Περὶ τοῦ σπανίου Θηλκ. τύπου ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Πελτ. σλ. 40.

Ἑρπυσμός, ὁ (ἑρπύζω). Ἕρπυσμα, κοιλόσυρμα, σύρσιμον· τὸ νὰ κοιλοσύρηται, σύρηταί τις ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς

Ἑρπυστάζω, = ἑρπύζω. Ἀπολλ. Λεξ. ἐν τῷ, ἀτταλλε. παρὰ τὸ

Ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἑρπυστής, οῦ, ὁ = ἑρπηστήρ, Ζῴων ἑρπετόν· ὅστις ἢ ὅ,τι ἕρπει κοιλοσύρεται, σύρεται ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς.

Ἑρπυστικός, ἡ, κόν = ἑρπητικός.

Ἕρπω, ψω. Πενθύμαι, περιπατῶ βραδέως· ὄφεις, σύρομαι, κοιλοσύρομαι, Ὀδσ. Μ, 395. Πρὸς τούτῳ χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἔρχομαι, πηγαίνω που κρυφίως, κλαπτικῶς χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, Ὀδσ. Ρ, 158. ἢ κατὰ τὴν γενικωτάτην σημασ. Βαδίζω, πορεύομαι, περιπατῶ, Ὀδσ. Σ, 131. Ρ. 447. καθ' ἣν ἐχρῶντο κυρίως οἱ Δωρ. τῇ λέξει, Valck. Adon. σλ. 400. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀττ. Τραγ. οὐ σπανίως, Βρ. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 561. «ἕρπειν πρὸς ᾠδάς». Εὐρπ. Ηλ. 422. Τρῳκ. ἐπὶ πραγμάτων, Διαδίδεται, ἐστείνεται, ἁπλόνεται τὸ παντοῦ κρυφίως, ἀκαταλήπτως· ἔτι δὲ καὶ, Διαρκεῖ, κρατεῖ πολὺ χειρόν, τραβιέται εἰς μάκρος, «ἕρπειν ὁ πόλεμος». Ἀριστοφ. Ἱππ. 670.

* Ἑρράγην, Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἑρράδαται, Ἐπικ. γ'. πλθ. πρτπ. Πρεμ. παθ. τοῦ ῥαίνω. Ὁμ. (α)

Ἕρρας, ὁ. Ἡρῳος, τριάρι. Δωρ. 1316. κατ' ἄλλους δέ, ἀγριόχοιρος· εὑρηται δὲ καὶ ἔρρας καὶ ἑρρᾶς γραφόμ. Πυθαγόρ. παρὰ τὸ ἐρρῆν, ἔρσην, Ἀρτεμιδ.

Ἑρραττωνευμένως, Ἐπίρ. Παθητικ. Μετοχ. τοῦ, ῥαττωνεύω, Ἀμελῶς, ἀφροντίστως, ἐκνηρῶς.

Ἐρρήδην, Ἀόρ. Α'. Παθ. τοῦ ἐρέω, τοῦ εἰπεῖν.

* Ἑρρηνοβασιάς, ἁ, ἡ, ποιητ. = προβατοβοτιάς, Σφκλ. λῳ. Τυρτ. σλ. 721. Βρ.

* Ἔρριγα, Πρεμ. β'. μετὰ σημτ. ἐνστ. τοῦ ῥιγάω, Ὁμ.

Κρῖθεν, τό. (ἐν, βίν). Ὅ,τι βάλλεται εἰς τὴν μύτην πρὸς καθαρισμόν αὐτῆς, καθὼς π. χ. τραβῶμεν τὸν ταβάκον, Γαλην.

Ἐρρυθμισμένως, Ἐπίῤ. Μετοχ. παθητ. Παρακείμ. τοῦ, ῥυθμίζω. Ἡρμοσμένως, περιασμένα, μετρημένα.

Ἔρρυθμος, ὁ. ἡ. (ῥυθμός). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον κατὰ ῥυθμόν, μὲ μέτρημα τοῦ καιροῦ, καὶ ἀνάλογα χρόνου διαστήματα· τὸ ἰταλ. μὲ ταδέντσαν μουσικήν· στρογγύλον, ἔκκριτον, ἄριστον· ἐπὶ ποιητικοῦ μέτρου, καὶ ῥητρ. σχήματος.

Ἐρρύσατο, Μ. ἐρρύσω, Ἀόρ. Α'. ἠρρύσα. Πρμ. ἠρρύσκα. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ, βαρυθυμίᾳ, λύπῃ. Ὀδσ. D, 367. φυσικῶς, ἐπιβρεθὲς καὶ κακοσχήμονες βαδίσματος· ὅθεν καλεῖται ὁ Ἥφαιστος Ἰλ. Σ, 421. ἐρρύσατο, Ὁ κλονούμενος χολαίνων, κουτσαίνων, ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖττα ἐπικρατεστέρα σημτ., Πηγαίνω, ἔρχομαί που, καταντῶ εἰς τι δυστυχῶς, κατὰ κακὴν τύχην· κένδαδε ἐρρύσατο. Δυστυχῶς ἐλθών, ψόφησε ἐδῶ, Ἰλ. Θ, 239. 1, 364, ἐξαιρ. κατὰ πρτπτ. ἔγκλ. ἔρρε! τὸ κοινὸ, παρ' ἡμῖν, Χρήμιστον ἀπ' ἐδῶ, ἄμε ς' τ' ἀνάθεμα, πήγαινε ς' τὸν διάβολον, Ἰλ. Θ, 164. καὶ ἀλλ. ἐν Ἰλ. Σ. 431, καὶ Ὀδυσ. «ἔρρ' ἐκ κορακῶν» Ἀριστοφ., ἐπισταμένως, «ἔρρ' οὕτως» Χ, 498. καὶ ἔρρε ἕκαστον Χρημίσι' ἀπ' ἐδῶ, βγάλε τὸν λαιμόν σου μιὰν ὥραν προτήτερα. Ὀδσ. Κ, 72. Οὕτω καὶ «ἔρρετω, ἐρρέτω» Ἰλ. 1, 377. Τ, 349. Ω, 239. Ὀδσ. Ε, 139. Ἐν τούτῳ, τῷ τελευταίῳ παραδείγματι κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ἀδιαφορίας, ὅ,τι δὲν μέλει τινὶ περὶ τῆς μοίρας ἀνθρώπου τινός· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων. Γίνομαι δυστυχής, ψοφῶμαι, βρωμίζομαι, χαλῶμαι· ὡς τὸ ἀίσκομαι, ἀλλυμαι, ψοφῶμαι· π. χ. Ξενοφ. Συμπ. 1, 15. «ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα.» Ἐχάθημεν, δὲν εἶναι πλέον κάμμία ἐλπίς δι' ἐμένα· «ἔρρει τὰ καλὰ» Φθείρονται, ἀφανίζονται, καλ. τ. τ. Ἡ χρῆσις τῆς ἐνεργ. ἐστιν ἀμφ. ὥσπερ καὶ ἡ τῆς μέσ. ἐρρόμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρρω. (συγγ. τῷ ῥέω καὶ ῥαίνω.)

* Ἐρρώγμα, Πρεμ. β'. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἐρρωμένος, η, ον· ὡς ἐπὶ. ἐν χρήσει· παθτ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ῥώννυμι· ἰσχυρός, δυνατός, ἅρρετος, εὔρωστος, εὔτολμος, Ἐπῤῥ. ἀῤῥωμένως. Ἀνδρειωμένα, ἅρρετα· Ἀττ. σύνθ., ἐῤῥωμενέστερος, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 70., Τπρθ. ἐῤῥωμενέστατος.

* Ἐῤῥώοντο· γ', πλθ, πρπ. Πρτκ. ἐῤῥώσαντο, γ'. πλθ. προπ. ἀορ. παρὰ τὸ ῥώομαι, Ὁμ.

* Ἐῤῥωος, ὁ = ἐῤῥόχος· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Βρετλ. χειρογρ. τοῦ Δυκ. 1316.

Ἐῤῥωσο. Πρτκτ. Παρκ. παθ. τοῦ ῥώννυμι. Τγίαινε· ἰδὲ ῥώννυμι.

Ἐρσαῖος, αία, αῖον. (ἕρση), = ἑρσήεις.

Ἕρση, ἡ, Ἐπικ. ἑέρση· παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ ἕρση, φιλμν. Δρόσος, δροσιά. παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. Δρόσου σταγόνες. Ἰλ. Α, 53. «στιλπναὶ ἕερσαι,» Ξ, 351. «πεδαλείη ἑέρσην Ἣ ὡς μαργαρίτοισι στίλβουσα (οὐχὶ δὲ ἀναψυκτική, ἢ ψύχουσα) δρόσος, Ὀδσ. Ν, 245 — 2) ἕρσαι ἐν Ὀδσ. Ι, 222. σημαίνει Νεογνά, ἀρτιγέννητα ἀρνία, ἀρνίτσια, κατὰ μεταφοράν ἐκ τοῦ θαλλεροῦ καὶ ἁπαλέου, εἰς τὸ νέον, ἁβρόν, τρυφερόν, ἁπαλόσαρκον, καθ' ὃν καὶ ὁ Ἀσχλ. τὰ νεογνὰ ζῷα, δρόσοι καὶ ὁ Σφκλ. φαλακροὶ προσαγορεύουσι· παρβλ. βρέφος. Κατὰ τὴν πρώτ. σημτ. χρῆται Ὁμ. ἀεὶ τῷ Ἐπικ. τύπῳ ἑέρση· Ἐτυμολγ. σύνθ. παρὰ τὸ, ἁρδω κατὰ Βτμν. δέ, Λεξ. 2. σλ. 170. παρὰ τὸ ταὐτοσήμ. ἀρχαῖον ἔρσω· ἀφ' οὗ

* Ἑρσήεις, εσσα, εν, Ἐπικ. ἑερσήεις. Ὅ,τι εἶναι δροσερόν, δροσισμένον· ἔγχυλον, χυλῶδες νεκρόν, νέον, περσ. λωτός. Ἰλ. Ξ, 348. Μτφ. ἐπὶ τοῦ λευκώνου νεκρού τινος, Προσφατον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἄρχισε νὰ σηπήται, Ἰλ. Ω, 419. 757. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτέρ. τοῖς τύποις.

Ἕρσην, ενος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ, ἄρσην, ἄῤῥην· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἔρσις, εως, ἡ. ἔτι δὲ καὶ ἕρτις, ὀνομ. (εἴρω). Συνέχεια, συναρμογή· ταινία, σειρά, ὁρμιά, τὸ κοινὸ, ἁρμαθιά, βαμμάτια· συμπλοκή· κράβδισμα. μέρος κριθολίνου, ἀπὸ τοῦ, Πλέξιμον, πλεξούδα, πλέγμα. Θουκυδ. 1, 6. παρβλ. ἅρμα, σημσ. 3.

Ἕρτω, (ἕρτη). Δροσίζω, βρέχω, ὑγραίνω, νοτίζω τι· ὡς τὸ ἀρδω. Νικανδρ. Θηρ. 631. καὶ 62. ἀφ' οὗ

Ἑρσώδης, ὁ, ἡ. = ἑρτής.

* Ἔρυαλος, ὁ· Ἡρῳ. ὀνομ. Ἰλ. Π. 411. (ω⏑⏑)

Ἐρυγγαίνω, καὶ

Ἐρυγγάνω, Μλ. ἐρεύξομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἐρεύγομαι· ὅπερ. ἰδὲ Τρῳκ. «γένος πρίβλεπτον καὶ δύσκιμον ἐρύγγανα,» Σουΐδ. Ἐκόμπαζα. Εὐρπ. Κύκλ. 521. «ἐρυγγάνω αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.» Ὁ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τας τὸν ἐνδυμοῦμαι μοί προξενεῖ μεγάλην ἡδονήν. τὸν νοστιμεύομαι.

* Ἐρυγεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐρεύγομαι.

Ἐρυγή, ἡ. Τὸ νὰ ἐρεύγηται τις, νὰ ξερνᾷ· ἔρευξις, χυδ. ῥουγκάλισμα, ξεράτσ· μουγγρισμα. σύρλεασμα· παρὰ τοῖς Δ'γογρ. συνηθ. ἐρευγμός.

Ἔρυγμα, τό. = ἐρυγή. Ἱππκ. ἀφ' οὗ

Ἐρυγμαίνω. = ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι· Λιγγιάζω, ῥογχαλίζω.

Ἐρυγματώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Παῦν ὅ, τι διεγείρει ἐμετὸν ἢ ἐρευγμόν.

Ἐρυγμάω, = ἐρυγμαίνω, ἐρεύγομαι.

Ἐρυγμήλη, ἡ. Ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐρύγμηλος, ὁ, ἡ. (ἐρεύγομαι, σημα. 3. ἐρυγαίν). Ὅ,τι ὠρύεται μουγγρίζει, ἀυλακίζει ἀεστά· ἐπίθ. τοῦ ταύρου Ἰλιακ. Σ. 580. «ἐρύγμηλος ταῦρος,» ὡς τὸ ἐρίμυκος. Ὅ,τι προξενεῖ ἐρευγμόν· ὄζειν καὶ ἐρυγμήλη, ἐπίθ. τῆς ῥαφάνου, τοῦ ῥεπανίου.

Ἐρυγμός, ὁ. = ἐρυγή.

(Ἐρύγω) πλαττὸς παραδείγμ. ἐνεστ, εἰς παραγωγὴν τοῦ Ἀορ. ἐν τῷ ἐρεύγω, ἤρυγον, Ἀπρμ. ἐρυγεῖν. Μτχ. ἐρυγών, Ἰλιάδ.

Ἐρυθαίνω, Μλ-ῆσω, Ἀορ. ἐρύθηνα, παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. ποιητ. ἀντὶ ἐρυθραίνω. Κοκκινίζω τι, τὸ βάπτω κόκκινον, κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίσῃ δι' ἐντροπήν· παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παθ. διάθ. Κοκκινίζομαι, ἀλείφομαι μὲ κόκκινόν τι· μέρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖαν Ἰλιάδ. Β, 484. Φ, 21. ἐν ἐνργ, διαξ. χρῆται Ὅμ. τῷ ἐρεύθω.

* Ἐρυθεία, ἡ. Νῆσός τις ἐν τῷ Ὠκεανῷ, κατὰ τὴν μυθικὴν Γεωγρφίαν ὅπου διῆγεν ὁ Γηρυόνης, ἢ Τηρυών, Ἡσιόδ. Θγν. 290. 983.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ (ἐρυθαίνω). Κοκκίνισμα, αἰδώς, ἐηρκοκκίνισμα ἀπὸ ἐντροπήν. — 2) = ἐρυσίπελας. (υ)

Ἐρυθιάω, ἀντὶ ἐρυθριάω, ἄμφ.

Ἐρυθίβιος, ὁ, παρὰ Ῥοδίοις, ἀντὶ, ἐρυσίβιος, Στραβ. Ιʹ.

* Ἐρυθῖνοι, ων, οἱ. Ὀρεινάστις τόπος, βουνοτόπι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλιάδ. Β, 855 (υυ--)

* Ἐρυθῖνος, ὁ = ἐρυθρῖνος.

Ἐρυθράδιαν, τό. = ἐρυθρόδανον. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 74.

* Ἐρύθραι, ἡ Ἐρυθραί, ῶν, αἱ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ. Β, 499.

Ἐρυθραίνω, Μλ-ανῶ (ἐρυθρός). Βάπτω τι κόκκινον· κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίσῃ, ξηροκοκκινίσῃ δι' ἐντροπήν. Παθ. ἐρυθραίνομαι, γίνομαι μὲ ἢ ἀπό τίποτε, κόκκινος, κοκκινίζομαι· ὄζειν, ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζει, διὰ ἐντροπήν, τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐρυθραῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον κόκκινον, κλίνει τὸ χρῶμα του εἰς τὸ κόκκινον, εἶναι, φαίνεται κοκκινάτρικον.

Ἐρύθρημα, τό, ἐσφαλμ. ἀνγ. ἀντὶ, ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας, ου, ὁ. = ἐρυθρακὸς - ἀπτ. τῷ ὠχρίας.

Ἐρυθρίασις, εως, ἡ· καὶ Ἰωνικ. ἐρυθρίηπις, Κοκκίνισμα, ξηροκοκκίνισμα τοῦ προσώπου, δι' ἐντροπήν.

Ἐρυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθρός). Κοκκινίζω, γίνομαι κόκκινος, ξηροκοκκινίζω δι' ἐντροπήν (ασω, Ἀριστφ. Νφλ. 1220.)

Ἐρυθρίτις, ὁ. Εἶδος ἰχθύος θαλασσίου κοκκίνου, χρώματος, τόκοιντ. μπαρμπούνι, μπαρμπούνι κόκκινον.

Ἐρύθριον, τό. Ὄνομα κοκκίνης τινὸς ἀλειφῆς.

Ἐρυθροβαφής, ὁ, ἡ. (βάπτω). Ὅ, τι εἶναι βαμμένον κόκκινον, κοκκινοβαμμένον. Εὐστάθ.

Ἐρυθρόγραμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τε ἔχει κοκκίνας, ἢ εἶναι καμωμένον μὲ κοκκίνας γραμμάς, ἀράδας, τὸ συνηθ. ἰταλ. λίνιας.

Ἐρυθροδάκτυλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα. Ἀριστοτ. Γητ, Γ.

Ἐρυθρόδανον, τό. Τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ῥιζάρι· ἐξ οὗ

Ἐρυθροδανόω, Βάπτω τι κόκκινον μὲ τὸ ἐρυθρόδανον.

* Ἐρυθροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς κόκκινον.

Ἐρυθροκάρδιος, ὁ. ἡ. (καρδία). Ὅτι ἔχει κοκκίνην καρδίαν, ἢ κοκκίνους σπόρους.

Ἐρυθρόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη). Ὅττις ἔχει κόμην κοκκίνην, κοκκινομάλλης.

Ἐρυθροποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα στίγματα, εἶναι κοκκινοπάρδαλον. Αἰθν.

Ἐρυθρόπους, ὁ, ἡ. συν, τό, γεν. ποδος. (ποῦς). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα ποδάρια, εἶναι κοκκινοπόδαρον· παρ' Ἀριστφ. πτηνόν τι. Ὄρν. 305.

Ἐρυθροπρόσωπος, ὁ, ἡ. (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει τὸ πρόσωπον κόκκινον, κοκκινοπρόσωπος.

Ἐρυθρός, ρά, ρόν. Ὅ,τι εἶναι κόκκινον, ἔχει κόκκινον χρῶμα. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν Ὀδσ. μὲν δεῖ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ οἴνου. ἐν Ἰλιάδ. δὲ ἐπὶ τοῦ χρμ. τοῦ πέτασος καὶ τοῦ χαλκοῦ — 2) Ἐρυθρὴ Θάλασσα, παρ' Ἡρόδ. Ἡ ἐρυθρά, κοκκινη θάλασσα, ἀφ' ἧς ἄρχεται ὁ παρ' ἡμῖν Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος

Ἐρυθροστικτος, ὁ, ἡ (στίζω). = ἐρυθροποίκιλος.

Ἐρυθρότης, τητος, ἡ. Ἡ κοκκινάδα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 134.

Ἐρυθρόχρους, ὁ, ἡ. (χρόα). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον χρῶμα, εἶναι κόκκινον.

Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει κόκκινον δέρμα, ἢ χρῶμα.

Ἐρυθρώδης, ὰ, ἡ. = ἐρυθροειδής. Αἰθν.

Ἐρύκακον, ες, ες, Ἀπρμφ. ποιητ. ἐρυκακέειν, Ἀορ. β'. τοῦ ἐρύκω, ἀντὶ ἠρύκακον, κατ' Ἔπκ. ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρωτοτ. ὡς τὸ ἠγερέθομαι, Ὅμ. Ἐντ. δέ, ἐρυκάκω ἢ ἐρυκακέω, τύχ εὑρηταίπον οὐδ' ὑπῆρξε ποτέ.

Ἐρυκανάω, ποίητ. ἀντὶ ἐρύκω. Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν, τὴν κίνησίν τινος. Ὀδσ. Α, 199.

* Ἐρυκανέω = ἐρυκάνω, ἄμφ.

* Ἐρυκάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐρύκω. Ἐμποδίζω, ἐμποδίζω. Ὀδσ. Κ, 429. (ε)

Ἐρυκτῆρες, οἱ. Ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, σκλάβοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν των, τοὺς ἄφινεν ἐλευθέρους ὁ δεσπότης των. Αἰθν.

Ἐρύκω, Μ. ξω. Ἀορ. α'. ἠρυξα, Αἰσχύλ. Θηβ. 1075. Ἔπκ. ἔρυξε, Ἰλιάδ. Γ, 113. Ὀδσ. Γ, 315. καὶ ἀλλχ. πολλάκις. Ἀορ. β'. ἠρύκακεν, Ἰλιάδ. Ε, 321. Τ, 358. Ἔπκ. ἐρύκακον, Ὅμ. Ἀπρμφ. ἐρυκακεῖν, Ἔπκ. ἐρυκακέειν. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἑξῆς τσημ. — α) Κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησίν τινος, κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἢ τι εἰς τὴν κίνησίν του, Ὀδσ. Τ, 16. Συστέλλω, κατέχω, περιορίζω τὴν ὁρμὴν τινος. μέρνα. λαόνι Δὲν ἀφίνω τὸ στράτευμα νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην ἀπεριστάπτως, Ἰλιάδ. Π, 658. πρβλ. Ο, 297. Ψ, 258. Ἐμποδίζω, κτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ, Ο, 297. Ὀδσ. Χ, 138. μέρνα. μένοι« Ἐμποδίζω τὸν θυμόν, τὴν εἰς μάχην μανίαν τινός, Ἰλιάδ. Θ, 168. ηγῆ ἐρύκειν Τοὺς ἐστι τοὺς νικροὺς κατέχει, Ἰλιάδ. Φ, 62. 63. ἡμῆμε ἔρυκε μάχηνδε Μὴ μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Σ, 126. ἐτι δὲ καὶ ἐρύω τινὰ ἐπὶ τι· π. χ. λιμὸν, Ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τινα τὴν πεῖναν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ πεινᾷ, Ὀδσ. Ε, 166. πρβλ. Ο, 480. Γ, 293., ἀπολύτως, Ἐμποδίζω, Ἰλιάδ. Δ, 352. Ἔτι δὲ καὶ «ἵππους ἐρύκω Δὲν τοὺς ἀφίνω νὰ τρέχουν· πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. - β'.) Κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ ἀναχωρήσῃ, ψυγῆ, ἀπαλύω τινὰ, ἐν Ὀδσ. ἐξαιρ. Ξενίζω, κρατῶ εἰς τὸν οἶκόν μου ξένον φίλαν τινὰ περισσότερον χαιρόν· ὡσαύτως καὶ Ἰλιάδ. Ζ, 217. Ἀλλὰ καὶ βιαίως, στανικῶς, ἐναντίον τῆς θελήσεως του κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τινά, «πόντος πολλοὺς ἐρύκει πέσοντας» Πολλοὺς κρατεῖ ἡ θάλασσα μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἐδικούς των, τοὺς βιάζει νὰ στέρωται τοὺς οἰκείους των, Ἰλιάδ. Φ, 59. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 14. Η, 319. Ι, 39. Θ, 68. Γ, 408. «ἐρύκεται» Ἰλιάδ. Μ, 285. «ἔμμεν δόλος καὶ ἀτμὸς ἐρύξειν. Ὀδσ. Θ, 317. Ἔτι δὲ καὶ τρέχοντα, φεύγοντά τινα ἢ τι κρατῶ, ἐμποδίζω, τὸν κάμνω νὰ σταθῇ, τὸν σταματῶ. Ἰλιάδ. Φ, 7. — γ'.) Διαιρῶ, διαχωρίζω, ξεχωρίζω, κρατῶ μακρὰν τινα ἢ τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, «πολίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. Ἰλιάδ. Κ, 161. — δ'.) Τρπκ. «Θυμὸν ἐρυκακέειν» Τὸ νὰ συστέλλῃ, κατέχῃ, κρατῇ τις ὀπίσω ψυχικήν τινα ὁρμὴν, κλίσιν, Ὀδσ. Δ, 105. «ἑτερόφρ μοι θυμὸς ἐρύκει» Ἄλλος λογισμὸς, στοχασμὸς μ' ἐκράτησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν σκοπόν μου, Ὀδσ. Θ, 302. ἀντιθ. τῷ ἄνηκεν. — 2) Παθ. Ἐμποδίζομαι ἀπὸ τίποτε· ὄζειν, μένω ὀπίσω, καταπιν, ἀργοπορῶ, Ὀδσ. Δ, 373. 462. Γ, 17. Μτνπω τὸν καιρὸν ὀπίσω, ἀμελῶ, Ἰλιάδ. Ψ, 443. — Πρὸς τούτοις ἐξ χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τοῖς τύποις ἐρυκάνω καὶ ἐρυκανάω, ὡς τῷ δεικνάομαι, παρὰ τὸ δείκνυμι· ἑκατέρωθεν ὅμως ἅπαξ μόνον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ ἐρύω. (υ)

Ἔρυμα, ατος, τό (ἐρύομαι). Σκέπη, προφυλακτικὸν μέσον. «ἔρυμα χροὸς» Τοῦ σώματος· ἐπίζωστηρος, ζωναρίου, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλάβης τῶν βελῶν· ὄζειν καὶ «κέρκοι ἀκόντων» ἐπεξηγηματικῶς προστίθεται, Ἰλιάδ. Δ, 137. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 557. ἐπὶ χλαίνης καὶ χιτῶνος. Παρὰ Σοφ. δέ, ὠχυρωμένος τόπος, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, ὠχειρωμένη πόλις· φρούριον, ἀκρόπολις· ἐν γένει, ὀχύρωμα· προστατεία, φρουρά, βοήθεια.

* Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδσ. Ζ, 103.

* Ἐρύμας, αντος, ὁ. Ὄνομα εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων. Ἰλιάδ.

Ἐρυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρυμα, Λουκ.

Ἐρυμνόωντος, ὁ, ἡ (ὠντος). Ἐπὶ τοῦ καρκίνου, στερεὰ κεκαλυμμένα, ὡπλισμένα, ἔχων τὰ νῶτα. Ἀνάλ. παρὰ τό

Ἐρυμνός, μνή, μνόν. (ἐρύομαι). Ὅ,τι εἶναι ὠχυρωμένον, στερεωμένον, καλῶς φυλαγμένον, στερεόν· ἐπὶ πόλεων, Ὠχυρωμένη, περιτειχισμένη· ἐπὶ ὄρεων, ἀντὶ του, Ἀπρόσβατον, ὑψηλόν, ἀνηψορικόν, ἀρμενῶδες, δύσβατον· Σοφ. Ἀπομν. Β, 5. 22. Ἀπολλ. Β, 514.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ. Στερεὰ κατάστασις, φυσικὴ θέσις ἢ τεχνικὴ στερεότης καὶ ἀσφάλεια τόπου τινός.

Ἐρυμνόω, Μ. -ώσω. Ὀχυρόνω, στερεόνω, προφυλάττω, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω, κάμνω τι στερεόν, ἀκίνδυνον.

Ἔρυξις, εως, ἡ = ἔρευξις.

Ἐρύομαι, Ποιητ. εἰρύομαι· μέσ. διάθ. τοῦ ἐρύω, ὅπερ ἰδέ.

* Ἐρυσάρματος, ὁ, ἡ. (ἐρύω, ἅρμα). Ὅ,τι σύρει ἅμαξαν· ἐπίθ. τῶν ἵππων· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ κατὰ μεταπλασμὸν πλ. ἁρμ. ἐρυσάρμασι, ἐρυσάρματα. Ἰλιάδ. Ο, 354. Ξ, 370. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 369. παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, εὑρῆται καὶ ἑνικῶς, ἐρυσάρματος, τος, ὁ.

Ἐρυσιβάω, Μλ. - ήσω. Πάσχω ἐρυσίβην· παρὰ το

Ἐρυσίβη, ἡ, Λεπτοκάτη δρόσος, ἀροσιά, ὡς κόκκινον ἀλλόκοτον ἐπάνω εἰς τοὺς ἀστάχυας τῶν σπαρτῶν γινομένη ὅταν μετὰ βροχὴν ἡ πάχνη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁλοληθῆ καύσωνα ἡλίου, ἡλιόκαυμα· ἴσως δ-νομάβ. παρὰ τὸ ἐρυθρός· ἐν γένει δὲ βαβλαμμένος σίτος, τὸ κοινῶς ψαυλός· (ε) σφ' οὗ

Ἐρυσιβίη, ἡ· ἰδὲ τὰ ἑξῆς.

Ἐρυσίβιος, καὶ ἐρυσιβίη, ἡ· Ὁτῶν ἀγρῶν τεύξαρπον ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην προφυλάττων, ἐπῆ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Ῥοδίοις καὶ τοῖς Γοργονείοις παρὰ τῷ Ἑρμῇ τῆς Ψυχίας, εἴτινες ἐπεκαλοῦντο τῶν βοήθειαν αὐτῶν κατὰ τῆς ἐρυσίβης. (σι)

Ἐρυσιβόω, Μ. ὥσω. Προξενῶ ἐρυσίβην. παθ. ἐρυσιβόομαι, Πάσχει τι ἐρυσίβην. Θῆρ.

Ἐρυσιβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ἐρυσίβην, φαίνεται ὡς ἐρυσίβη. Δροσσ. – 2) ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ ἐρυσίβην.

Ἐρυσίπηξ, τριχος, ὁ, ἡ (ἔριξ, ἐρύω) ἐρυσίπ. ψήκτρα. Ἡ ξύστρα, τὸ ξυστρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ψήχουσι, τσουρίβ. τιμαρεύουν τὰ ἄλογα· πρωΐθρον, βούρτσα, μὲ τὰ ὁποῖα καθαρίζομεν, βουρτσίζομεν τριχωτὰ, μαλλιαρὰ, μᾶλλινα πράγματα καὶ λ. τ. τ. – 2) = ἐρυθρόκομος· ἀμφίβ.

Ἐρύσιμον, τὸ. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον γνωστὸν. Διοσκορ. Β΄. 88. ἔτι δὲ καὶ ῥύσιμον. Θεοφρ. (ε)

Ἐρυσιννῆς, ἴδος, ἡ (ἐρύομαι, ναῦς). Φίλιπ. Ἐπιγρ. Ε. ἐρυσιννὶς ἄγκυρα. Ἡ κρατοῦσα καὶ σώζουσα τὸ πλοῖον ἄγκυρα.

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ. Πάθος τι φλογώσιν ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος προξενοῦν, τὸ παρ' ἡμῖν ξυσπόλη, ἐλαφροστιά· παρὰ τὸ ἐρυθρὸς καὶ πέλας, πέλος = ἔλαιος· παῤῥβλ. ἄπελος. (υ-ω-ω) ἀφ' οὗ

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἐρυσίπελας, ἢ φαίνεται ὡς ἐρυσίπελας.

Ἐρυσίπτολις, ὁ, ἡ (ἐρύομαι, πόλις). Ἡ τὴν πόλιν φυλαττουσα καὶ διατηροῦσα· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλιάδ. Ζ, 305. Ἴμ. Ὀμ. Γ΄ 1. τὴ. 3.

Ἔρυσις, εως, ἡ (ἐρύω). Τὸ νὰ ἕλκῃ, σύρῃ, τραβᾷ τίς τίποτε· σύρσιμον, τράβηγμα.

Ἐρυσίπτερος, τὸ. Εἶδος λαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως ἀσπάλαθος, (σπαλάθι) λέγεται· ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, κύπειρος, λέγει, ὅτι ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ἐρεσίπτερος.

Ἐρυσίχαιος, ὁ, ἡ (χαῖος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, τὸ δοκάρι τῶν ποιμένων. Πιστικῶν. Ἀλκμ. λῳ. 11. παῤῥβλ. Ἀρκά. σλ. 53. ἄλλοι γράφουσιν ἐρυσιχαῖος, καὶ νομίζουσι τὴν λέξιν ἐθνικὸν ὄνομα. Σχολ. Ἀπολλ. Δ΄. 972. Στράβ. Γ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὅ,τι σχίζει, αὐλακίζει τὴν γῆν, κοιν. ἐπίθ. τοῦ ἀροτροφόρου ταύρου· παρὰ Στρτ. Ἀθήν. Θ΄.

Ἐρυσμός, ὁ, = ἔρυμα, Ἰαματικὸν, σωτηριώδες, προφυλακτικὸν μέσον, ἔξορ. κατὰ μαγείας. Δμτ. 230.

Ἐρυστός, ἡ, ὁν. Πᾶν ὅ,τι εἵλκυσεν, ἔσυρεν, ἐτράβηξε τις· συρμένον, τραβηγμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σύρῃ νὰ τραβήξῃ τις, ἐπιδέχεται τράβηγμα, σύρσιμον.

Ἐρυστήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις, ἢ ὅ, τι σύρει, τραβᾷ τίποτε, παρὰ τὸ

Ἐρύω, Μ. ὑσω Ἐπκ. ἐρύσσω· ἀλλὰ καὶ ἑρύω, Ἰλιάδ. Λ. 454. Πρκμ. παθ. εἰρυμαι· ποιητ. καὶ Ἰων. εἰρύω, Μλ. εἰρύσω, καὶ οὕτω καθ' ὅλους τοὺς χρόνους. Ἕλκω, τραβῶ, Ὀμ., ἀκριβέστ. ὁρίζεται διὰ τῶν προθέσ. ἔκτινσε, Τραβῶ, εὐγάζω τι ἀπό τι· εἰς, πρός, ἵνα, ἐπί τι· Ἕλκω τι μέσα που, πρός τι μέρος, ἐπάνω που· «πλοῖ ἑρύων Τραβῶ τὸ ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ε, 836. παῦ ἑρύων Τραβῶ στράτευμα, γυρίζω τὴν ταφαλὴν τινος ὀπίσω ὥστε ἐξέχει ἐμπρός ὁλαμός, Ὀμ., ἰδὲ αὐερύω. Ἐπὶ πλοίων «νῆα εἰς ἅλα, καὶ, ἠπειρόν δε ἑρ.» Τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τὴν ξηράν, Ὀμ. «νηυσὶν ἑρύσ. ἐπὶ τινι» Τανύζω τὸ τόξον, σοβάρι εναντίον τινος, Ἰλιάδ. Ο, 464. πρβλ. Ἡσ. 9, 10. Τὸ δὲ ὑπλίν ἴσους ἑρύσω Ποιητ. πλάσμα, Ἡσ. 2, 136. ἐν Ἰλ. ἀπαντᾶται πολλαχοῦ ἡ ψιλὴ ἔρασις ἔξαιρ. «νεκροὺς ἡ νεκρὸν ἑρ.» κατὰ διττὴν σημτ. – α΄) Ἕλκω, σύρω ἔξω τῆς μάχης φίλου μου τινος πεσόντος τὸ πτῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ ἐχθροί. – β΄.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐχθροῦ πεσόντος τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πτῶμα διὰ νὰ τὸ βρίσω, νὰ τὸ στερήσω τὸν ἐνταφιασμὸν, ἢ νὰ λάβω λύτρα πολλὰ δι' αὐτό· ὅθεν, Σύρω τὸ κοινῶς σβαρίζω, ὡς ὁ Ἀχιλ. ἔσυρε τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, Ἰλιάδ. Ω, 16. Οὕτω καὶ ἐπὶ σκύλων καὶ σαρκοβόρων πτηνῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατασπαράττονται τὰ ἄταφα πτώματα καὶ σύρονται τῇδε κακεῖσε τὰ μέλη των, Ἰλιάδ. Λ, 454. Ο, 351. Χ, 67. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώντων, Σύρω, τραβῶ τινα μὲ βίαν που, Ὀδυσ. Ι, 91. Ρ, 479. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμ. Σχίζω, ξεσχίζω, ἀρημνίζω, συντρίβω «πράσσας πύργων» Ἰλιάδ. Μ, 258. μετὰ γεν. τοῦ πργμ. «χαλκείης ἑρύσ τινά» Τραβῶ τινα ἀπό το φόρεμα, διὰ νὰ τῷ εἰπῶ τίποτε, γιὰ τὸν κάμνω προτεκτόν εἰς τι, καὶ τ. τ. Ἰλιάδ. Χ, 493. Συμφωνεῖ δὲ ἡ λέξις καθ' ὅλας τὰς κυρίας σημασίας της μὲ τὸ, ἕλκω.

Μέσ. ἑρύομαι, Μλ. – σομαι, ἀρχ. Ἔπκ. Μλ. ἐρυέσθαι, Ἰλιάδ. Ι, 248. Ξ, 422. Τ, 155, παρῤῥβλ. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 130. Ποιητ. ἑρύομαι. Ἕλκω, σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν, πρὸς τὸ μέρος μου, Ὀμ., ἐν πολλοῖς Ὁμ. χωρίοις ἡ σημτ. τοῦ μέσ. συμπίπτει τῇ τοῦ ἐργ. ὡς ἐν τῷ «ξίφος, μάχαιραν, δόρ, φάσγανον ἑρύομαι δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ἑρύομαι» κλ. τ. τ. ἐν πᾶσιν αὐτοῖς καὶ τοῖς τοιούτοις ὅμως προτυπάσσεται ἡ ἔννοια τοῦ, πρὸς ἐμαυτόν, ἢ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἕλκω τι· τοῦτ' ἔστιν ἵνα μετσχειρισθῶ, ὠφεληθῶ αὐτό· πρβλ. Ἰλιάδ. Δ, 530. Φ, 200. Ὀδυσ. Κ, 165, Ἐπὶ ἐρεάτων καὶ ὀβελῶν, σουβλιᾶς, Τραβῶ ἀπὸ τὴν σουβλιᾶν, ξεσουβλίζω τὸ ψητὸν «ἑρύσαντο πάντα Τὰ ξεσουβλίσαν διὰ νὰ φάγωσι» πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. «ἑρύομαι τόξονα τανύζω τὴν κόρδαν, τὸ κοντάρι διὰ νὰ τοξεύσω» Ὀδυσ. Φ, 125. «ἑρ. νῆα» Τραβῶ τὸ καράβι εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀποπλεύσω, καμῶ πανιὰ, Ἰλιάδ. Ξ, 79. Κατὰ παθ. διάθ. δὲ ἐπιμένου τοῦ ῥήματος ἐπὶ τὴν ξηρὰν τραβήγμα τῶν πλοίων σημαίνεται παρ' Ὁμ. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἕλκω, τραβῶ τινα πρὸς ἐμαυτὸν, Ὀδυσ. Τ, 481. ἔτι δὲ καὶ γεν. τοῦ τόπου, ὁμάχης, χέρμης, ἑρύομαί τινα· Ἐκ τῆς μάχης, ἐκ τοῦ πολέμου ἕλκω, εὐγάζω τινά, Ἰλιάδ. Κ, 456. Β. 161. Ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ μάλιστα χρήσ. νεκύες, «νεκρὸν ἑρύομαι» ὥσπερ ἐν τῇ ἐργ. διαθ. κατὰ διττὴν σημ. ἐπὶ ἐχθροῦ νεκροῦ, Σύρω, τραβῶ ἁρπάζω, Ἰλιάδ. Σ, 422. Σ, 174. «νεκρὸν τινι ἑρύομαι» Ἁρπάζω ἀπὸ τὰς χεῖρας τινος τὸν νεκρὸν, τὸν ὁποῖον σύρει πρὸς τὸ μέρος των ἐχθρῶν, Ἰλιάδ. Ε, 278. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐπὶ φίλων, Εὐγάλλω τὸν νεκρὸν ἀπὸ τῆς μάχης τὸν τόπον διὰ νὰ μὴ τὸν ἁρπάξουν οἱ ἐχθροί, Ἰλιάδ. Ρ, 104. Σ, 152. – 2) Ἀπὸ τῆς σημασ. τοῦ ἕλκω, ἁρπάζω τὸν πεσόντα ἐκ τοῦ δορύβου τῆς μάχης, προκύπτει τὸ γενικὸν Σώζω, ἐλευθερώνω, γλυτώνω τινὰ ἀποτινα κίνδυνον. Ἰλιάδ. Ε, 344. Λ, 363. Τ, 93. ὅθεν πολλαχοῦ τῷ, σαῶσαι συντεταγμένοι ὡς ταυτοσημάντω, Ἰλιάδ. Η, 44. Ὀδ. Σ, 279. Χ, 373. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψυχομαλώτων, Δυτρόνω, ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω τινὰ «χρυσῷ ἑρύσασθαι» Ἰλιάδ. Χ, 351. ὅπερ ἄλλοι ἐντὶ τοῦ Σταθμῶμαι, ζυγάζω μὲ μάλαμα τὸν αἰχμάλωτον, τοῦτ' ἔστι καταβάλλω πολλὰ λύτρα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐξηγοῦσι Heyens. Ἰλιάδ. Τ. 8. σλ. 314. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 812. – 3) Οὐ σπανίως ὅμως ἐκλείπει ὁ σημασιὰ τοῦ, Ἕλκω ἐκ τοῦ κινδύνου τινὰ, καὶ μένει μόνον ἡ τοῦ Σκέπω, φυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω, βοηθῶ, διαφεντεύω, Ἰλιάδ Δ, 186. Κ, 44. Ο, 274. ἤτις καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων πολλάκις γίνεται, π. χ. «Ἴλιον, ἀστυ ἑρύσαιμι» Ἰλιάδ. Ζ, 403. Μ, 434. Σ, 276. «κρήδεμνα πόλης ἐν ῥυστῇσι» Τμ. Δμτ. 152. – 4) Ἀπὸ τοῦ σκεζομένου, προστατευομένου ἀντικειμένου ἀντιστρόφως πρὸς τό, καθ' οὗ ἡ προστατεία ἐνεργεῖ· ἄρα, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀπωθῶ, ἀποτρέπω, κρατῶ ἢ κτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τινος, ποιᾷ οἰωνοῖσιν ἑρύσσατο· Κἦρα μέλαιναν Δὲν τὸ «ὠφέλησεν ἡ μαντικὴ εἰς τὸ νὰ προβλέψῃ καὶ ἀποτρέψῃ τὸν θάνατόν του» Ἰλιάδ. Β, 859. «τῷ δ' οὐκ ἔτχος ἑρύσαι Ἡ ἀσπὶς δὲν ἠμπόδισε τὸ δόρυ, Ἰλιάδ. Ε, 538. ὅθεν γενικῶς, κωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «Διὸς νόος Ἰλιάδ. Θ, 143. Συστέλλω, περιορίζω, «χολοιὸν Ω, 584. ὡς τὸ ἐρύκω. – 5) ἀφ' οὗ ἐξαρτώμενοι παρασημασίαι, Διαφυλάττω, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, φυλάττω. «Ὑδρηλὸν Ὀδυσ. Ψ, 229. «ἀκοιτινα Γ, 268. Παρατηρῶ, ἐνδρεύω, παρμονεύω, Ὀδυσ. Π, 465. «νεῶν σήκεα» Διερευνῶ, κατασκοπῶ, ἐξιχνεύω τὰς βουλὰς τῶν θεῶν, Ὀδυσ, Ψ, 82. «ψρεσὶν ἑρύσμαιν» Κρατῶ, φυλάττω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ἀποσιωπῶ, Π, 459. «θέμιστας» Φυλάττω, προσέχω εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δικαίου, διὰ νὰ μὴ γένηται παράβασις, Ἰλιάδ. Α, 239. Παθ. «τὴ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν Ἥτοι κεκλεισμένη, ἐφυλάττετο, ἐδίσευον προσοχὴν, ἠγρύπνουν ἐπ' αὐτὴν, Ἡσ. Θγν. 304. ὅθεν, Φυλάττω, τιμῶ, σέβομαι, κατὰ παρεμβεβλημ. ἔννοιαν τῆς ὑπαυγῆς· Διατηρῶ, ἐπιμελοῦμαι, μελετῶμαι, φροντίζω περί τινος. «βουλὰς Ἡρονίωνος ἐρύσασθαι» Ἰλιάδ. Φ, 230. Α, 216.

Ἐν τῷ, ἐρύομαι χρῆται ὁ Ποιητ. πολλάκις τῷ κατὰ συγκ. ἀορ. ἐν τοῖς τύποις ἔρυτο, Ἰλιάδ. Χ, 507. ἔρυτο καὶ εἴρυτο, ἔρυσσαι καὶ ἐρύσσαι, ἅπερ μὴ συγχεόμενα τῷ παθ. Πρκμ. εἴρυμαι, καὶ τῷ Ὑπερ. εἰρύμην. Κατὰ τὴν κυρίαν σημ. τῆς λέξ. Ἑλκω, εὑρηται ἅπαξ μόνον ὁ Ἀόρ. οὗτος, Ὀδυσ. Χ, 90. πολλάκις ὅμως, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὰς σημ. Σώζω καὶ προφυλάττω, φυλάττω, διαφυλάττω — ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ καὶ παρὰ τοῖς τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστος παρασχηματισμός, ῥύομαι, ὅπερ ἰδὲ, φέρει κυρίως τὴν σημ. Σώζω.

(Ἐν τῷ ἐρύω καὶ ἑρύομαι, τὸ υ ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βρχ. μ' ὅλον ὅτι νεωτεροί τινες, ὡς ὁ Heyens Ἰλιάδ. Α, 141. Τμ. 4. σλ. 177. ἠθέλησαν νὰ διακρίνωσι, διὰ μεγάλων ὑστερεῶν τῆς διαφόρου ἀναγωγῆς καὶ ἀσαφειῶν τῶν ἐννοιῶν, ὅτι ἐν τῇ σημασ. Σώζω ἐστὶ μακρ. Ἀλλ' ἵνα ἡ μακρὰ ἡ συλλαβὴ αὕτη διπλασιάζεται τὸ υ. ἐρύσσω, εἰρύσσατο καὶ λ. τὸ δὲ φαινόμενον καθ' αὐτὸ μένει βρχ. Ἐν τῷ κατὰ συγκ. Ἀορ. ἐξ ἐναντίας τὸ υ ἐστὶν ἀεὶ μακρ. καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Πρκμ. καὶ Ὑπερσ. βραχ. υ. Μόνον ἐν τῷ εἰρύατο καὶ εἰρύατο εὑρηται ἡ προπαραλ. καὶ ὡς μακρ. Ἰλιάδ. Ξ, 30. 75. Ο, 654. Π, 468. ὁ διορισμὸς ἄρα τῆς ἐντεῦθεν μακροτητος καὶ τῆς βραχύτητος αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς χρείας τοῦ μέτρου· ὡσαύτως ἐστὶ μακρ. τὸ υ καὶ ἐν τῇ ῥύομαι πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων μέντοι).

Κρῦος, τὸ. Δόρμα, πέτσι, πετσί, τσουβλ. τομάρι. Νικηθ. συνήθ. δὲ, στερφος καὶ τέρφος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἔρχ᾽εται, ἔρχετο, Ἰων. γ᾽. πλῆ. πρσπ. Παρεμ. καὶ Παρσντ. παθ. τοῦ εἴργω, ἔργω, Ὀμ., παρ᾽ ᾧ καὶ τὸ ἐ᾽ἔρχεται ἐν χρήσει ἐστί.

* Ἔρχεσ᾽όμαι, Βλείω, σφαλνῶ τι μέσ. που, περκαλείω, περιφράττω τι· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ παθ. διαθ. μονον. ποιὰς ἐρχεσ᾽όωνται. Ὀδσ. Ξ, 15.

Ἐρχεσ᾽όεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φραγμόν, φράχτην, περίφραγμα· παρὰ τὸ

Ἔρχετος, ὁ (ἔργω) Φραγμός, φράχτης, πλοτος, περίφραγμα· ὡς τὸ ἕρκος, ἀφ᾽ οὗ

Ἔρχειός, Μτχ. Ἀόρ. ε᾽. παθ. τοῦ εἴργω, ἔργω, Ἰλιά. Φ, 282.

Ἐρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι, Ἀόρ. ἦλυθον· κἀλλ᾽ ἀπὸ Ὀμ. ὅδη καὶ ἤλυθον Ἀττ. συνηθτ. ἀφ᾽ οὗ μόνον σχηματίζονται καὶ αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις, Ἀπρμφ. ἐλθεῖν, Μτχ. ἐλθών, Προστ. ἐλθέ, καὶ τλ. Δωρε. ἦλθεν, Ἀπρμφ. ἐλθεῖν, Πρμφ. ἐληλυθα, ὁ Ποιητ. ὁμως τὴν Ἐπε. τύπῳ εἰληλουθα, ας, ε, χρῆται καὶ ἀφ᾽ οὗ α᾽. πλῆ. πρτπ. εἰληλουθμεν, Ὑπ. 1, 40. Ὑπσ. Γ, 81. Μτχ. εἰληλουθώς· ἅπαξ δὲ καὶ ἐληλουθώς, Ὀδσ. Ο, 81. ἐκ τοῦ Ὑπρντ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ γ᾽. ἑνε. πρτπ. εἰληλούθει, Ἰλιά.

Ἔρχομαι, βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ, ἀπὸ Ὀμ. πάνυ ἐυχρήστων· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. κατ᾽ Ἐνστ. ὀρτκ. καὶ Ἀόρ., πρὸς τοὺς ὁποίους εἰώθασι σχηματίζειν, καὶ μάλιστα ἐν συνθέσει, τὸν Ἐνστ. τῶν λοιπῶν Ἐγκλ., τὸν ὑπαυτὸς μὴ Ὁμρκ. Παρτ. ἠρχόμην καὶ τὸν Μέλ. παρὰ τὸ εἶμι. Ἀκριβέστερον δὲ ὁρίζεται ἡ σημτ. τῆς λέξ. διὰ τῶν Προθ. ἡ ἐπιρρημάτων πῖς συντάσσεται· πολλάκις ὅμως δηλοῦνται καὶ διὰ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· αἱ ἐωριώτεραι σημασίαι τῆς λέξ. εἰσὶ· – α᾽.) Ἔρχομαί που, πρός τι, πλησιάζω. – β᾽) Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πηγαίνω, μισεύω· πολλάκις, παρ᾽ Ὀμ. ἀμφότερα ἐξαιρ. κατὰ πρτστ. ἔγελ., ὅστις χρῆται αὐτοῖς ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν γενε. παρακελευστ. σημασίαν τοῦ ἄγε. – γ᾽.) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω που, εἰς τὴν πατρίδα μου, Ὀδσ. Β, 30. ἀπ᾽ οὗ χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ τελειοτέρῳ πάντως, ἀφ᾽, πάλιν ἐλθεῖν. – 2) Μετά πίτ. εὑρῆται παρ᾽ Ὀμ. συνήθως ἐν ταῖς συντάξεσιν, οἷον. πόθεν ἢ κέλευσον ἔρχομαι Πηγαίνω που, Ἰλιά. Α, 151. Ὀδσ. Ι, 262. πτηῦτὴν ὁδὸν ἔρχομαι Ματαίως πηγαίνω που, Ὀδσ. Γ, 316. ὅθεν καὶ ποιητ. πεγγελίην, καὶ ἐξεπίην ἔρχομαι Πηγαίνω που ὡς πρέσβυς, ὡς ἀπεσταλμένος, ὡς μηνυτής, τὸ σύνθ. Ἰταλ. μεντατεφορες, Ἰλιά. Λ, 140. Ω, 235. Ὀδσ. Φ, 20. Λίτιστ. μάνη τοῦ τόπου, ἄνευ προθέσ. εὑρῆται ἅπαξ μόνον παρ᾽ Ὀμ. περχεσθον κλοτίηνις. Ἰλιά. Α, 322. – β᾽.) μετὰ γεντ. πεδίοιο ἔρχομαι Πορεύομαι διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλιά. Β, 801. – 3) μετὰ Μτχ. Μέλ. συντασσόμ., τὸ αἴτιον, τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοῦ σημαίνει ἡ λέξ. παρ᾽ Ὀμ. πέρχομαι αἰσόμενος ἔγχος, ἔρχομαι ὀψομένη Πηγαίνω διὰ νὰ πάρω τὸ σόρυμνον, διὰ νὰ ἰδῶ. παρ᾽ Ἡρότ. δέ, γενικήν, κυρίαν τινὰ βουλησιν, καὶ ἀρχὴν πράξεώς τινος σημαίνει, διὰ τοῦ εὐθύς, ἀμέσως ἑπομ. ἐξηγούμενον πέρχομαι ἐρέειν, λέξωνται· Εὐθὺς θέλει εἰπῶ, διηγηθῶ, ἀμέσως θέλει ἀρχίσω νὰ εἰπῶ, νὰ λέγω· τὸ Gallic. je in' en vais vous dire, ὥστε ἡ ἔννοια τῆς προτάσεως ἐλείπει ὅλως ἀπὸ τοῦ ῥήματος· σπανιώτερός ἐστιν ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει ὁ μετεχ. Ἐνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 100. Β. – β᾽.) Τοῦ ἔρχεσθαι ἡ πορεύεσθαι ὁ τρόπος ὁρίζεται ἀκριβέστερον παρ᾽ Ὀμ. διὰ τοῦ μετχ. ἐντ. Ἀορ., ἡ Πρμ. π. χ. ἠλθε θέουσαν τὸ κοπὸτ. Τρεχάτα ἦλθε, Ἰλιά. Α. 715. καὶ ἀλλχ. ἠλθε πεφοβημένος τὸ παρ᾽ ἡμῖν, Ἔπῆρε τὰ ὀμμάτια του, ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυτάξῃ ὀπίσω. Ἰλιά. Κ, 150. ἠλθε φᾶμένος Ἐπρόψατε, Ἰλιά. Ψ, 770. ὃς κεχαρισμένος ἔλθοιμι Ὅς τις ἦλθε τῷ ἄριστῳ, τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχμὸς ἦτλε τῷ εἶναι ἄριστος, Ὀδσ. Β, 54. Σπανία δὲ ἡ περίφρασις καὶ κέντι νέκυς ἐσχυμμένος ἐλθηα ἀντὶ καὶ κέντε αἰσχυνθῆν Ἰλιά. Σ, 180. ἅρα τὸ ῥῆμα ἐνταῦθα φέρει τὴν σημτ. τοῦ γίγνεσθαι, ὥσπερ ἀναπάλιν καὶ τοὔνα, ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ἔρχεσθαι κεῖται. Ἰδὲ γίγνομαι, σημ. α᾽. Ὅθεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθης χρῆσις ἀντὶ τοῦ προχωρεῖν, ἀποβαίνειν. – γ᾽.) ὁ μετχ. Ἀόρ. ἐλθών, παρεμβάλλεται πολλάκις, διὰ τελειοτέραν δήλωσιν πράξεώς τινος βαδηηδὸν προχωρούσης· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐλλείποντος, ἡ ἔννοια μένει ἀβλαβής. μέτχις δ᾽ οὐ δύναμαι σχεῖν ἐμπεδον, οὐδέ μοι χεστὸν ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ἰλιά. Π, 501, 668. Schaef. ἐν Σφοκλ. Αἰ. 1183. – 5) Τρπε. ἔρχομαι, καθ᾽ ὁποιανδήτινα ἄλλην κίνησιν, μὴ διὰ βαδίσεως γινομένην· ἐξ ἧλος ἔρχομαι Εὐρίνομα ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Ζ, 69. ὅθεν πρὸς ἀκριβέστερον διορισμὸν, ὑποδέεσθαι ἐρχομαι Πηγαίνω πεζός, Ὀδσ. Ζ, 30. ἔτι δὲ καὶ ὑπεξῆς ἦλθεν Ἦλθε περιπατώντας· καὶ, διὰ ξηρᾶς ἦλθε. ἀντιθ. τῷ διὰ θαλάσσης, Ὀδσ. Β, 265. Ἐπὶ πτήσεως, πετάσματος, τῶν πτηνῶν, Ἰλιά. Ρ, 758. καὶ τῶν μελισσῶν, Β, 89. – β᾽.) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μὴ αὐτοκινήτων καὶ ἀψύχων σωμάτων, ἐξαιρ. Ἐπὶ κατὰ φύσιν συμβεβηκότων, φυσικῶν φαινομένων· ἐπὶ ῥοῆς, τρεξίματος, ποταμῶν εἴς τι μέρος. Ἰλιά. Ε, 91. Ἐπὶ ἐνσκήψεως, ἐξάψεως ἐρχομοῦ, καταιγίδος, ἀνεμοζάλης, κακοκαιρίας, τὸ συνηθ. φορτοῦμαι. Ὀδσ. Μ, 288. Ἰλιά. Ι, 6. Ἐπὶ ἀκτολῆς ἀστέρων. Ὀδσ. Ν, 94. Ἐπὶ συνεφίας, συννεφιάσματος. Ἰλιά. Δ, 276. Π, 364. Ἐπὶ ἐγγίστως τῆς νυκτὸς καὶ τῆς σκοτίας, Ἰλιά. Ξ, 78. Ω, 351. Ἐπὶ χρονικῆς περιόδου ἥτος ἦλθεν Ἦλθεν ὁ χρόνος· πολλαχ. ἐν Ὀδσ. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων χειρῶν τοῦ ἔτους· Λ, 192. Ἐπὶ Μοίρας, Εἱμαρμένης, συμβεβηκότων, περιστάσεων, ἀνατολῶν, δυτικιῶν. πεπρωμένον ἦλθεν· πολλαχ. παρ᾽ Ὀμ. ὡταύτως καὶ ὠκὺρας, θανάτος, ἦλθεν Ὀδσ. Α, 135. Ν, 60. Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων. πάχος, ὕμερος ἀπὸ προπίδων ἦλθεν Λύπη, πόθος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἐξέλειφε, Ἰλιά. Χ, 43. Ω, 514. ὁμοίως καὶ ὠκύρας ἔρχεται ἄλλην Ἐκλείπει, πηγαίνει ἄλλου, τὸ χάνω ἐγώ, Ἰλιά. Α, 130. καὶ ἀνάπαλιν, ὅτον δ᾽ αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ᾽ ἰωὴ Ἡ ὁρμὴ ἦλθεν εἰς τὰ ὠτία, εἰς τ᾽ αὐτιά του, Ἰλιά. Κ, 149. ὡταύτως καὶ μετὰ πίτ. πΰκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος Ἐμβῆκεν εἰς τὰ μυαλά του, τοῦ ἐζάλισε τὸν νοῦν, Ὀδσ. Ι, 362. πρβλ. 454. πόμος ἦλθε μάχην Συνῆλθε, ἠνώθη, ἄρχισε, Ν, 337. παῖμα κατὰ στόμα ἦλθεν Ἐμβῆκεν εἰς τὸ στόμα του, ἐνέμισε τὸ στόματου αἷμα, Ὀδσ. Σ, 97. πρβλ. Χ, 18. Ἐξαιρ. πολλάκις παρ᾽ Ὀμ. ἐπὶ τῆς αἰχμῆς δόρατος, μύτης τοῦ κοντερίου, καὶ πρὸ ἦλυθεν Διεπέρασε, διετρύπησε, κεῖ αὐχένος, δι᾽ ἀσπίδος καὶ λ. τ. τ. κὐπερ ὤμου ἦλυθεν. Πέρασεν ἐπάν᾽ ἀπὸ τὸν ὦμον, Ἐπὶ πιπτόντων βαρέων ὕλων. Ἰλιά. Ω, 82. Ἐπὶ πλεόντων πλοίων, Ὀδσ. Ξ, 334. Ἰλιά. Ο, 549. καὶ ἀλλαχοῦ πόφρα καὶ ὅρια ἔλθησιν Ἐν ὅσῳ νὰ ἐλθοῦν, νὰ τὰ φέρωσι, Ἰλιά. Τ, 191. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετεγνατ. Ἐπὶ χρημάτων, ἀπρων. ὅσα ἐρχονται δίδονται εἰς τας χεῖράς τινος. Ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν, τὰ ὁποῖα παρατίθενται, βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· ἐπὶ ὀρεπάνης, ἀορπκνι, ἡ ὁποία κόπτει τὰ γενόμενα· κλ. τ. τ. Valck. ἐν Ἱππ. 76. – 6) Φράσεις μεθομηρικαί. – α᾽) πεῖς λόγους ἐρχομαί τινι Ὁμιλῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν μέ τινα· ἔτι δὲ καὶ πορεύομαι, ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα, διὰ νὰ ὁμιλήσω μετ᾽ αὐτοῦ, Ἡρότ. 6, 86, 1. ἐν τέλει, Ὁμιλῶ μέ τινα. – β᾽.) μέπὶ πᾶν ἔρχομαι Κάμνω ὅλα τὰ δυνατά, μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον εἰς τό νὰ κατορθώσω τίποτε, Ξνφ. ὑπαρ᾽ μιτρὸν ἔρχομαι μετὰ ἐπιφερομένου ἀπρμφ. Ἐγγίζω, κοντεύω, εἶμαι κοντά, ὀλίγον λείπει εἰς τό νὰ κάμω, τελειώσω, ματαχειρισθῶ τι. – γ᾽.) μετὰ πῆς διὰ συντεταγμένου, κατ᾽ ἐπίτασιν σημτ. ῥηματός τινος περιφραστικῶς ἐκφέρει, π. χ. ὠδίν τινος ἔρχομαί τινιν Πράττω μεταχειρίζομαί τι ἐναντίον τινός· ὠδὶ μάχης τινί ἔρχομαιν ἀντὶ μάχομαί τινι· ὠδὶ πολέμου ἔρχομαιν ἀντὶ Πολεμῶ, ἀρχίζω πόλεμον μέ τινα. ὠδὶ φιλίας τινί ἔρχομαιν ἀντὶ Φιλιῶ, ἀγαπῶ τινα. ὠδὶ πείρας ἔρχομαι, ἀντὶ Πειράομαι, δοκιμάζω τι, καμνω δοκιμὴν εἰς ἤ μὲ τίποτε. ὠδὶ φόνου, δὶα πυρός ἔρχ.· ἀντὶ Φονεύω, καίω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι, καὶ λ. τ. τ. Valck ἐν Φοιν. 482. Br. ἐν Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 773. καὶ διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες «Οἱ ὄντως ἀνάρετοι, ἀγαθοί, ὅπου ἐπλήρωσαν, ἔκαμαν ὅλα τὰ καθήκοντά των, Ξνφ. παρβλ. εἰμι. — δ᾽.) κυρίαν παρὰ τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν ἄνδρα Κοσμιωτέρα ἔκφρασις ἐπὶ συγκοιμήτεως, Ἡρότ. — ε᾽.) Ἐφορμῶ, ὁρμῶ, κινοῦμαι βιαίως κατά τινος· μετὰ γεν. πακροβόλων ἐπαλξέων λιθὰς ἔρχεται. Αἰσχλ. Θηβ. 143.

* Ἐρχομενός, ὁ, καὶ ἡ. Krüger ἐν Ξεφ. Ἀνβ. 2, 5, 37. Poppo preleg. ad Thuc. cap. 8. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 134. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ὀρχομενοῦ, ἀπαδειευμένη ἴσως παρ᾽ Ἡσθ. λῆμ. 15. ἐκ τῶν Σχλ. Ἀρατ. Φαιν. 45. παρβλ. Osann syll. inscr. q. inscr. 66.

Ἐρωή, ἐως, ἡ (ἔρπω). Τὸ νὰ ἕρπῃ, σύρηται τις κατὰ γῆς, κοιλοσύρηται· κοιλοσύρισμον.

* Ἔρως, Ἔπν. κατ᾽ ἀποκ. θετκ. τοῦ Ἔρως, ἀντὶ ἐρωτι, Ὀδσ. Σ, 212, πρβλ. γέλως.

Ἐρῶ, ἀντὶ εἴρω, Συνάπτω, συνείρω, ἁρματίζω, ῥαμματίζω, συνδέω, κομποδέω· ἄνευ παραδειγματος ὁμως.

Ἐρῶ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἐρέω. Θέλει εἰπῶ, θέλω νὰ λέγω. Μλ. τοῦ εἶπεῖν· πρὸς ᾧ τὰ ἀπὸ τοῦ πρωτ. ῥέω, Παρεμ. εἰρηκα, παθ. εἴρημαι. Ἀόρ. παθ. ἐῤῥήθην καὶ ἐῤῥέθην· ὁ Bekker ὅμως ἐν Πλάτ. ἔγραψε παντχοῦ ἐῤῥήθην, ὅπερ καὶ παντχοῦ ὑφέτρ. κρίνεται. Ἀπρμφ. ῥηθῆναι κοινῶς, σὺν Ἀττ., εἰρῆθην καὶ εἰρέθην, Παθτ. Μελ. εἰρήσομαι. Ὁμηρικὰ δὲ εἰσὶ Μλ. ἐρέω, ἀμφοτ. οἱ Παρκ., ὁ μετχ. Ἀόρ. ἐρήσεις, τοῦτο δὲν μόνον ἐν τῇ συντξ. μέπὶ ῥηθέντι δικαίῳ Ὀδσ. Ἐπὶ τῷ ἀκριβῶς διασαφισθέντι δικαίῳ· καὶ ὁ παθτ. Μλ. — Ἔρω ἐνεστ. οὐχ εὑρηται· ἀλλ᾽ Ὁμ. χρῆται τῷ εἴρω καὶ εἴρομαι κατὰ σημτ. ἐνεστ. οἱ δ᾽ Ἀττ. χρῶνται τῷ φημί.

1) Θέλει λαλήσω, ὁμιλήσω, εἰπῶ· μετὰ πίτ. τοῦ πράγμ. καὶ δοτε. τοῦ πρσπ. Ὁμ. οὐδὲ πάλιν ἐρέειν Δὲν θέλει ἀντιλέξει, ἀντιπεῖ, ἐναντιωθεῖ, Ἰλιά. ι, 56. — 2) Θέλει ἀναγγείλω, μηνύω τι δηλοποιήσω τε, εἰδησίν τινα· μέπος, ἀγγελίην ἐρῶ Ἰλιά. Α, 419. Ξ, 355. Ἐν Ὀδσ. πολλάκις καὶ ἐν Ἰλιά. ἐπὶ τῆς Ἠοῦς «Ζηνὶ φόως ἐρέουσα ὄπιν, Θέλει ὑποσχεθῇ, Ἡσ. 6, 23. Schaef. παρὰ Seidl. Εὐρπ. Ἡλ. 33. — 3) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἀντὶ τοῦ ἐρέομαι, ἅπαξ μόνον ἡ δὶς παρ᾽ Ὀμ., ὅπου ὅμως μὴ συγχυέσθω τῷ ἐνεστ. ὁ μελ. ἐρέω· ἰδὲ ἐρομαι. (ἀπὸ τούτου τοῦ πρωτστ. ἐρῶ, προκύπτει, πλὴν τοῦ εἴρω, ἐρεείνω, ἔρομαι, ἐρωτάω, βαθαίως τὸ ἐρευνάω· πιθανῶς δὲ καὶ τὸ εἰρίσκω, εὑρεῖν· ἄπερ, ὡς παρὰ τὸ ῥῆμα, ῥῆτις, ῥήτωρ, καὶ λ. ἀπὸ τοῦ παθ. Πρμ.)

Ἐρωδιός, ὁ. Τὸ πτηνὸν ἐρωδιός, ῥωδιός, Ἰλιά. Κ, 274. ὅπου πρὸς τὰ δεξιὰ πετῶν ὡς αἰτίου ἀγγελίας προμηνυτὴς ἐμφαίνεται.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιω έω, Μλ. -ήσω. Ἐκεῖ ἑστῶτι, Τίνι, τρέχει, γύνεται, τρέχει μὲ ὁρμὴν, ἀναβρύει, χύνεται μὲ ὑπερβολὴν· καίπερ ἐρωτήσει περὶ δουρίου Ἰλιά. Α, 303. Ὀδσ. Π, 441. Ἡ τούτοις συνεχομένη γενεωτέρα σημα. πεσηδήποτε βιαίας, ὁρμητικῆς κινήσεως, πηδήματος, παλμοῦ, βολῆς, ῥιψήματος, ὁρμῆς ἐν γένει. εὑρηται ἐπὶ μόνον ἐν τῷ οὐσιαστ. ἐρωή, ἐν τῷ ῥήμ τε δὲ διατηρῆται μόνον ἡ τῆς ἐλαφρᾶς, ταχείας πρὸς τὰ ὀπίσω κινήσεως· ὅθεν 2) Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀποστρέφω, παύω τοῦ νὰ καμνω τι· μετὰ γεν. πολέμοιο, χάρμης ἐρωέων Ἰλιά. Ν 776. Π, 101. Ρ, 422. Τ, 170. ἀναπάτοιων Τμ. Δμτρ. 302. καὶ μετ' ἀκριβεστέρας σημλώσεως τῆς εἰς τὰ ὀπίσω κινήσεως ἠρώησαν ὀπίσω Ἐτραβήχθησαν, ἐπήδησαν ὀπίσω, Ἰλιά. Ψ, 433. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀκριβεστέρου ἀοριστικοῦ πνεύματος οὔποτ' ἐρωεῖν Τὸ σύννεφον δὲν ἐλείπει ποτὲ ἀπὸ τὸν στέφανον, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ· ὥστε τὸ σκοπέλου πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, Ὀδσ. Μ, 75. Ἐπὶ δὲ καὶ παραιτῶ, παύω ἀπό τι· νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώειν Πήγαινε τώρα εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν καὶ μὴ παραιτηθῇς, μὴ παύσῃς, μὴ βιάσῃς νὰ τραβιχθῇς ὀπίσω ὁηλ. τοῦ ἱέναι κατὰ λαόν, Ἰλιά. Β, 179 ὥστε καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημα. τὸ ῥῆμα δὲν ἐπιδέχεται ἰδιαιτέραν τινὰ ἀπόλυτον χρῆσιν· ἐθερ. 13, 74 ἀντὶ τῆς γεν. τίβησι τὴν Αἰτ. καὶ οὐτω χρῆται αὐτῷ ὅλως κατὰ μεταβ. σημα. Καταλείπω, ἀφίνω· οὕνεκεν ἠρώησε τριακονταζυγον Ἄργώ ἰδέ ἔτι καὶ 24, 99. αὐτόθι· ἠφα, καὶ ἐρωήσας ἐλεφαίτιον ὦρτετο εἶδος Τειρεσίαο περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Hiesching ψευδῶς ἔκρινε — 3) μετβ. Ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀμποδίζω τὸ ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν, τὴν κίνησίν τινος ἀπὸ νηῶν, Ἰλιά. Ν. 57. παρ' Ὁμ. τοῦτο μόνον τὸ παράδειγμα ἅπαξ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. δὲ εὑρηται πλείονα· (Πρωτότ. ἔστι τὸ Ῥ ω, κατὰ σημσ. δὲ συγγ. τῷ βοίομαι ἀναμφιβόλως, τῷ ἐρύω, ἐρύκω ὁμοίς πάνυ ἀπεικότως).

ρωή, ἡ, Παταδήποτε ὁρμητική, βιαία κίνησις παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἠδουρος ἐρωῆς, Ἡ βολὴ τὸ ῥίψημον τοῦ κονταρίου, ἡ διὰ τοῦ ῥιψήματος βιαία κίνησίς του, Ἰλιά. Λ, 357. Ο, 353. Ἔτι δὲ καὶ περὶ βελέων, ἃ Δ, 542. Γ, 362. κλείστο δουρὸς ἐρωήν Ἐμειναν ὀπίσω βολὴν ὀϊστοῦ, τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν, Μιὰν τουφεκιὰ τόπον, Ψ, 536. πρβλ. Φ, 251. ὅθεν ἡ Ῥώμη, ἡ ῥοπὴ, ἡ ὁρμὴ, ἡ βιαία φορὰ παντοιοσήποτε ῥιπτομένου, σφενδονιζομένου σώματος. Τρπ. καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. πλεκμηρίοις ἐρωὴν Ἡ κίνησις τοῦ λιχνιστροῦ ἐν ᾧ λικμᾷ, λιχνίζει, Ἰλιά. Ν, 590. κανδρὸς ἐρωὴν Ἡ ὁρμὴ, ἡ δύναμις τοῦ κτύ. Γ, 62. πρβλ. Ξ, 358. Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. Ἠλίτις, ψυχικὴ ὁρμὴ, πόθος, ἐπιθυμία — 2) Ὑποχώρησις, παῦσις, κατάπαυσις, ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ἐρωὴ πολέμοιο Ἰλιά. Ξ, 502. Ρ, 761. Αὐτὴ ἡ σημασία, τῇ πρώτῃ τοῦ ῥήματος ἐπιδιαμέτρου ἐναντία, ἐξηγεῖται ῥαδίως ἐκ τῆς 2 σημα. τοῦ ῥημ. ἐρωέω. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὑρηται που ἡ λέξις.

ρωμαω έω, Μλ -ήσω· Μαίνομαι, τρελλαίνομαι ἀπὸ ἀγάπην, εἶμαι ἐρωτευμένος, ὥστε κοντεύω νὰ τρελλαθῶ, ἢ ὡς λυσσασμένος· παρὰ τὸ

ρωμανής, ὁ, ἡ (ἔρως, μαίνομαι). Ὅστις μαίνεται, λυσσαίνεται διὰ ἔρωτα, εἶναι μὲ μανίαν, λύσσαν, ἐρωτευμένος, Ἐπῤῥ. ἐρωμανῶς, ἀφ' οὗ

ρωμανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνηται, τρελλαίνηται τις ἀπὸ τὸν ἔρωτα, νὰ ἀγαπᾷ ὡς λυσσασμένος. ἔρωτος μανία, λύσσα.

ρωμένιον, τὸ. Ἀγαπῶσα, ἐρωτᾶσα, Ἀντιφα. Μετ. ἐπι. 4. Τὸ ὑποπρστ. τοῦ

* Ἐρωμένος, ὁ· ἐρωμένη ἡ. Μτχ. παθ. ἐνεγ. τοῦ ἐράω. Ἐραστής, ἐρασμία· ἀγαπητικός, ἀγαπητικιά.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Τὴν ἐτυμολ. ὁρκ. ἐρῶ ἢ τὴν κατ' ἀποκ. ἔρα, ἀντὶ ἐρωτι, κατέστησεν ὁ Wolf ἐν Ἰλιά. Σ, 212. οἱ μετέπειτα ποιητ. χρώνται καὶ τῇ αἰτ. ἐρῶν ἀντὶ ἔρωτα, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. 859. παρβλ. γήλως· ἀρχαιότερος Ἑπτ. μόνον τύπος, ἔρος, Ἔρωτας, ἀγάπη, ἐν Ἰλιά. ἐν τῇ φράσει μόνον ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἔθελξε, κατεκυρίευσε τὴν καρδίαν του, Γ, 442. Ξ, 294. ἐν Ὀδσ. δὲ ἅπαξ μόνον ἔρως ὁ ἄρα θυμὸν ἐθέλχθη· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀφροδισιασμοῦ ἐπιθυμίας. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐν γένει, Πόθος, ἔφεσις, κλίσις, εὐχὴ, ἐπιθυμία, χαρὰ, ἡδονή, Σφκλ. Αἰ. 693. Πλ. ἔρωτες Σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, ἔξαιρ. ἀγάπης ἀφροδισιακῆς. Τὴν ἀστείαν ἐτυμλγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, ἐρρωμένως ῥωσθῆσα ἐπιθυμία, ἰδὲ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 238. C. — 2) ὡς κύριον ὄνμ. Ὁ Ἔρως, ὁ Διὸς τῆς ἀγάπης, ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἀφ' οὗ

Ἐρωτήριον, τὸ. Ὑποπορ. τοῦ, ἔρως, Ἐρωτᾶσι, ἀγαπῶσα· ὁ μικρὸς θεὸς τῆς ἀγάπης.

Ἐρωτάω, Μλ -ήσω. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ μάθω, ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτ. Ἀρστφ. Ἀχ. 649. τίνατι. Περ' Ἀττ. τὸ εὐχρηστότερον ῥῆμα κατὰ ταύτην τὴν σημα. καὶ λαμβάνει πάντας τοὺς ἐλείποντας χρόνους παρὰ τὸ ἐρομαι, ὅπερ ἰδέ — 2) Μετεχειρίζομαι προβλήματα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου μετά τινος· ὁ ἄστι προβάλλω τι εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μοὶ ἀποκριθῇ καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεών του συνάγω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὡς ἔκαμεν ὁ Σωκράτης· ἔτι δὲ καὶ συνερωτάω, ἐφ' οὗ

Ἐρώτημα, ατος, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἠρώτησέ τίς τινα, ἢ προβαλλομένη ἐρώτησις· ἀφ' οὗ

Ἐρωτηματίζω, Μλ -ίσω. Διατάττω τὰς εἰς ἀπόδειξιν ἀνηκούσας γνώμας, ὥστε νὰ δύνηται ὁ διαλεκτικὸς νὰ τὰς προβάλλῃ μετέπειτα εἰς ἄλλον τινὰ καὶ νὰ τὸν ἀνερωτᾷ, ἐξετάζῃ. Ἀρστ.

Ἐρωτηματικός, κή, κόν. Ὅ,τι προβάλλεται ἢ εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἐρωτήσεις· ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐρώτησιν, πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἐρωτήσεων· Ἐπῤῥ. ἐρωτηματικῶς.

Ἐρωτημάτιον, τὸ. Ὑποκρστ. τοῦ ἐρώτημα, Μικρὸν αὐτόνομον ἐρώτημα.

Ἐρώτησις, ως, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐρωτᾷ τίς τινα διά τίποτε. μετὰ γεν. τοῦ πργμτ. περὶ οὗ ἡ ἐρώτησις, Πλάτ. Θεαί. σλ. 147. C.

Ἐρωτητέον, ἐπῤῥ. ῥηματκ. τοῦ ἐρωτάω. Πρέπει νὰ ἐρωτᾷ, νὰ ἐρωτήσῃ τις, κλ.

Ἐρωτιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτ. ἡλικ τοῦ ἐρωτικῶς, ὡς τὸ ἐρωτικὴ.

Ἐρωτιάω, Μλ -άσω. Εἶμαι τυρευμένος ἀπὸ ἔρωτα, πάσχω διὰ ἔρωτα, ἔχω κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐρωτιδεύς, έως, ὁ. Μιτρὸς ἔρωτας, ὡς κύρ. ὄνμ. Ἐρωτάκης, Ἐρωτόπουλος· παρὰ τὸ Ἔρως, ὡς τὸ λαγιδεὺς παρὰ τὰ λαγώς. Ἀνῤῥ. τλητ. Ἐρωτιδεῖς, Ἐρωτάκια, Ἐρωτόπουλα.

Ἐρωτίδια, τὰ Τπακουομ. ἱερὰ, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἔρωτος.

Ἐρωτίζω = ἐρωτάω Γραμμτ.

Ἐρωτικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔρωτα, ἀγάπην· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα, ἀγαπᾷ, εἶναι ἐρωτευμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος· ὅστις εἶναι ἐραστὴς πράγματος τινος, ἀγαπᾷ τι, τῷ ἀρέσκει τίποτε, ἔχει πόθον, ὀρέξιν διά τίποτε· περί τε καὶ πρός τι. Ὅ,τι πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἔρωτος, π. χ. ἱστορ. μέλη, ᾄσματα, τραγῳδίαι τῆς ἀγάπης, ἐρωτ. λόγοι καὶ λ. τ. τ. Ὅσα διεγείρουσιν εἰς ἔρωτα. Ἐπῤῥ. ἐρωτικῶς· ὕδωρ ἐρωτικῶς ἔχω τινός· Ἔχω μεγάλην κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπῶ τι καταπολλά.

Ἐρώτιον, τὸ. Ὑποκρστ. τοῦ Ἔρως, ὡς τὸ ἐρωτάριον.

Ἐρωτίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρστ. τοῦ ἐρασμία, Ἀγαπητική, ἀγαπητικούλα, ἀγαπητικίτσα· Θκρτ. 4, 59. — 2) ὡς Ἐπῤ. ἐρωτίδες νῆσοι· Νῆσοι, νησὶ τοῦ Ἔρωτος· Ἐρωμένη, ἀγαπητική, ἢ ἀγαπητή· Ἀπολλ. 2, 153.

* Ἐρωτόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πληγωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ἐρωτευμένος· Ἐμπτ. Ἔρωτ.

Ἐρωτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει περὶ ἔρωτος, ἢ τὰ συμβαίνοντα ἐρωτευμένων. Ἀναλεκτ. Α, 38 (2).

Ἐρωτόδεσμος, ὁ. Ὁ δεσμὸς τοῦ ἔρωτος. Νικήτ. Χρον. Ε'. 5.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκαλος). Διδάσκαλος, διδασκάλισσα τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης.

Ἐρωτόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις εἶναι κυριευμένος, ἐξουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἀγάπην, ἀφ' οὗ

Ἐρωτοληψία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις κυριευμένος ἢ ἐξουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Ἐρωτομανέω, Μλ -ήτω = ἐρωμανέω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος μὲ ὑπερβολήν.

Ἐρωτομανής, ὁ, ἡ = ἐρωμανής. Ὅστις τρελλαίνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶναι ὑπὲρ λόγον, μὲ ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.

Ἐρωτομανία, ἡ = ἐρωμανία. Τὸ νὰ εἶναί τις ὡς τρελλὸς διὰ τὸν ἔρωτα· ὑπερβολικὸς ἔρως.

Ἐρωτοπαίγνιον, τὸ (παίγνιον). Παιγνίδι τοῦ ἔρωτος· τραγῳδία ἐρωτικὴ, Γέλλιος, Β. 21.

Ἐρωτοπλάνος, ὁ, ἡ (πλανάω) Ὅ,τι ἀπατᾷ πλανᾷ τὴν ἀγάπην, ἀπομακρύνει τὸν ἔρωτα, — 2) Ὅ,τι ἀποπλανᾷ, συρει τινὰ εἰς ἔρωτα· ἠἐρωτοπλάνος φθόγγος. Μελέαγρ. 112 (ζ).

Ἐρωτοπλοέω, Μλ -ήτω (πλέω, πλέος). Πλέω, ταξειδεύω εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος· ὁ ἄστι, εἶμαι ἐρωτευμένος· κολυμβῶ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος, τὸ κοιν. εἶμαι ἐρωτευμένος ἴως εἰς τ' αὐτιά. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 69.

Ἐρωτοποιέω, (ποιέω). Παρακινῶ, διεγείρω εἰς ἔρωτα. Ἰουστίν. Μαρτ. Ἀπολογ.

Ἐρωτοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ἔρωτα, ἀγάπην.

Ἐρωτοτροφέω, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅ,τι τρέφει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπην. Ὀρφ. Ἀργ. 476 καὶ 886.

Ἐρωτύλος, ὁ. Ἐρωμένος, ποιητὴς, ἀγαπητικὸς. Θεόκριτ. Γ, 7. Ἀνάλεκτ. Γ, 106. — 2) ὡς ἐπῤ. ἠρωτύλα παίζουσα. Ψάλλω τραγῳδῶ ἐρωτικὰ ᾄσματα, τραγῳδίας τῆς ἀγάπης, Δωρ. λέξ. Ἠίων. (υ).

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Σ.

Ἐς, Ἰωνικὸς καὶ πάλαι Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς, Εἰς ἣν ἰδέ· ὡσαύτως ζητήσω καὶ πάντα τὰ τῷ Ἐς σύνθετα εἰς τὰ τῇ Εἰς· ἐνταῦθα δὲ μένουσι τὰ Ὁμηρικὰ σημειούμενα.

Ἐς, Προστακτ. Ἀόρ. β. τοῦ, Ἵημι, ὡς τὸ ἔμβαε, μέβε.

* Ἐσαγγελεύς, ὁ. ἀντὶ εἰσαγγελεύς. Ἡρόδ.

* Ἐσαγγέλλω, ἀντὶ εἰσαγγέλλω. Ἡρόδ.

* Ἐσαγείρω, ἀντὶ εἰσαγείρω, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. πρσπ. Παρατ. ἐσαγείρετο, καὶ τὸ γ. μέτ. ἀορ. ἐσαγείρατο.

* Ἐσάγω, ἀντὶ εἰσάγω, Ἰλιά. Ζ, 252. καὶ Ἡρόδ.

* Ἐσαιέν, Ἐπῤῥ. (αἰέν). Διὰ παντός.

* Ἐσαλτοντίζω, ἀντὶ εἰσαλτοντίζω. Ἡρόδ.

Ἐσαῤῥέω, ἀντὶ εἰσαῤῥέω, Ὀδ. Γ, 450.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

*Ἐσαγεύω, ἀντὶ εἰσαγεύω, Ἰλ. Θ, 97. καὶ Ἡρδτ.
*Ἐσᾶλτο, γ'. ἐνε. πρσπ. κατὰ συγκ. Ἀορ. β'. τοῦ εἰσάλομαι, ἀντὶ ἐσάλετο, Ἰλ. Μ, 466. Ν, 679.
*Ἔσαν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦσαν, παρὰ τὸ εἰμί, Ὅμ.
Ἐσανδρόω, = ἐπανδρόω, ἀμφβ.
*Ἐσάντα, ἀντὶ εἴσαντα, Ὅμ.
*Ἐσάπαξ, Ἐπῤῥ. (ἅπαξ). Διὰ μίαν φοράν, Ἡρδτ.
*Ἐσάπην, Παθ. Ἀόρ. β'. τοῦ σήπω.
*Ἐσαπιανέομαι, Ἰων. ἀντὶ εἰσαφιανέομαι, Ἡρδτ. 1, 1.
*Ἐσαράσσω, ἀντὶ εἰσαράσσω. Ἡρδτ.
Ἐσάρτι, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, εἰς ἄρτι, Ἕως τώρα, νεωτέρα λέξ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 21.
Ἐσαρτίζω, Εἰσαρμόζω, βάλλω τι μέσα, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα καὶ τὸ ἁρμόζω εἰς αὐτά.
*Ἐσαύριον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς αὔριον, Ἀρστφ. Ἱππ. 666.
Ἐσαφάζω, ἐσαφάσσω, ἐσαφάω, τὸν δάκτυλον, ἢ τῷ δακτύλῳ, βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἴς τι καὶ ἀσπαράζω, ψηλαφῶν τοιουτοτρόπως τὰ ἔντα. Ἱπποκρ. Ἰδὲ ἀφάζω, καὶ ἀφασσάω.
*Ἐσάχρι, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς ἄχρι. Ἕως, ἕως οὗ, ἕως εἰς· μετὰ γεν.
*Ἐσβαίνω, ἀντὶ εἰςβαίνω, Ὅμ.
*Ἐσβάλλω, ἀντὶ εἰςβάλλω, Ἡρδτ.
*Ἔσβη, γ'. ἐνε. πρτπ. ἐνεργ. Ἀορ. β'. τοῦ σβέννυμι, κατ' ἀμετβ. σημτ. Ὅμ.
*Ἐσβιβάζω, ἀντὶ εἰςβιβάζω, Ἡρδτ.
*Ἐσβολή, ἀντὶ εἰςβολή, Ἡρδτ.
*Ἐσδέκομαι, ἀντὶ εἰςδέχομαι, Ἡρδτ.
*Ἐσδίδωμι, ἀντὶ εἰςδίδωμι, Ἡρδτ.
*Ἐσδύομαι (εἰσδύω). Ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα εἴς τι· μετὰ αἰτ. κἀκουτιστύνα, Ἰλ. Ψ, 622.
*Ἐσδύω, ἀντὶ εἰσδύω, Ἡρδτ.
*Ἐσέδρακον, ας, ε, Ἀόρ. β'. τοῦ εἰσδέρκομαι, Ὅμ.
*Ἔσεμι, ἀντὶ εἴσειμι, Ἡρδτ.
*Ἐσελεύσομαι, Μλ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὀδσ. Α, 88.
*Ἐσελθεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὅμ.
*Ἐσεμάσσατο, Μέ εἰςμάομαι, Ἰλ.
Ἐσένης, ἐσένην, ἐσένας, ἰδὲ ἔνη.
*Ἐσέπτατο, γ'. ἐνε. πρτπ. μέσ. Ἀορ. β'. τοῦ εἰςίπτημαι.
*Ἐσέργνυσι, Ἰων. ἀντὶ εἰσείργνυσι. Περικλείειν, περιφράττειν, Ἡρδτ. 2, 86.
*Ἐσέρχομαι, Ἰδὲ εἰσέρχομαι, Ὅμ.
*Ἐσεσάχατο, γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ σάττω.
*Ἔσευε, Ἐπκ. ἔσσευε, ἐνεργ. α'. ἀόρ. τοῦ σεύω.
*Ἐσέχυντο, γ'. πλθ. πρτπ. κατὰ συγκτ. ἀορ. παθ. τοῦ εἰςχέω, Ἐχύθησαν μέσα, ἐχώνευσαν, ἔτρεξαν ἀγαληδὸν μέσα, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Μ, 417. Τ, 610.
*Ἐσέχω, ἀντὶ εἰςέχω, Ἡρδτ.
*Ἐσηγέω, ἀντὶ εἰσηγέω, Ἡρδτ.
*Ἐσήλατο, γ'. πλθ. πρσπ. μέσ. Ἀορ. α' του εἰσάλλομαι, Ἰλ.
*Ἐσηλυσίη, ἡ = εἰσήλευσις.
*Ἔσθαι, Ἀπρμ. μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι, καὶ Ἀπρμ. παθ. Παρκμ. τοῦ ἔννυμι.
Ἐσθέω (ἐσθής). Ἐνδύω τινά. Παθ. καὶ μέσ. Ἐνδύομαι· συνηθ. κατὰ Πρκμ. ἠσθημαί τι. Εἶμαι ἐνδυμένος μέ τι, ἔχω ἐνδυμένον τίποτε· ἠσθῆτα ἐσθημένος, Ἔχω ἐνδυμένον φόρεμα, Ἡρδτ. 6, 112. ἀφ' οὗ
Ἔσθημα, ατος, τό. ποιητ. Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐνδυμασιά.
*Ἔσθην, γ'. ἀόρ. πρσπ. παθ. ἀπρτικ. τοῦ ἔννυμι, Ἰλ. Σ, 517.
Ἐσθής, ῆτος, ἡ. Ἱμάτιον, ἔνδυμα, φόρεμα, Ὀδσ. ὅπου περιληπτικῶς κεῖται, ἱματισμός, φορεσιά, ἐνδυμασιά· σπανιώτ. ἐπὶ ἑνὸς φορέματος μόνου. Ἔτι δὲ καὶ ἕνια. Οἱ τάπητες, τὸ ταυριβ. κελλίμια, σιτσιαντέδες, μὲ τοὺς ὁποίους ἡτοίμαζον στρῶμα εἰς ὕπνον, Ὀδσ. Ψ, 290. (παρὰ τὸ ἔννυμι, ἐσθην, ὥςτε κατ' ἀκριβῆ ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται ἐσθής, ἰδὲ καὶ ἑαθός).
Ἔσθησις, εως, ἡ. Φορεσιά, ἐνδυμασιά· παρὰ τὸ ἐςἔω.
Ἔσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι· παρὰ τὸ ἐσθίω. Ἕτσ. εἰμὴ γραπτέον ἔσθισις.
Ἐσθίω, κατ' ἐπίτσ. τύπος τοῦ ἔδω, Τρώγω, καταβιβρώσκω, κατατρώγω· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. πέτσιέμεν καὶ πινέμεν» συνιεταγμ. Β, 305. Φ, 69. Τρκπ. «πάντας πῦρ ἐσθίειν Ὅλους καταναλίσκει κατατρώγει ἡ φωτιά, Ἰλ. Ψ, 182. «οἶκος ἐσθίεται Καταβιβρώσκεται δι' ἀσωτείας, Ὀδσ. Δ, 3, 18. ὅθεν, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. Διαφθείρω, σπαταλῶ, καταβοδίζω τὴν περιουσίαν μου (πλὴν τοῦ Ἔνστ μόνον κατὰ Παρτ. ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. παρβλ. ἐσθω καὶ φαγεῖν) (– υ –).
Ἐσθλοδότης ου, ὁ. Ἐλκ. ἐσθλοδότις, τιδος, ἡ (ἐσθλὸς δίδωμι). Χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει τὰ καλὰ πράγματα. Συντ.
Ἐσθλός, λή, λόν. Χρηστός, καλὸς καὶ ἀγαθός, εὐγενὴς, τίμιος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, δυνατός· ἐν γένει, ὡς τὸ ἀγαθός, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις χρήται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χοιροβοστῶν, Ὀδσ. Π, 557. καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχιστρατήγων ἐν τῇ ποιήσει του. Καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐτιμᾶτο ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρία καὶ εὐτολμία, τὸ ἐσθλὸς φέρει ἐν Ἰλ. ἐξαιρ. τὴν ὡρισμένην σημσ. τοῦ, ἀνδρεῖος, εὐτολμος, ἀντιδ. συνηθ. τῷ, κακός, Δειλός, ἀνάξιος, ἀνίκανος εἰς τίποτε· ἐν τινι· Ἰλ. Ο, 383. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. Ἐπὶ θυμοειδῶν, εὐγενῶν ἵππων, Ἰλ. Ψ, 348. ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου δέ, μετηνέχθη ἀκριβέστερον εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. π. χ. νοὸς, νόημα, μένος, βουλὴ, ἐλέος, φρένες. Ὅμ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν κατὰρὰν πραγματικὴν ἔννοιαν ἐχόντων. Ἰαματικόν, σωτήριον, δραστικόν, ἐνεργητικόν· ἡφάρμαξ, τεύχεα, ἕτιμάτια, κειμήλια καὶ λ. τ. τ. Ὅμ. Ἔτι δὲ φέρει ἡ λέξις καὶ τὴν σημτ. παντοιοδήποτε τερπνοῦ, χαροποιοῦ, εὐτυχίας προξένου ἢ προσημαντικοῦ· εὐνοϊκοῦ, αἰσίου· «ὡρισμένως, Ὀδσ. Ω, 311. «ὑπαρχ. Τ, 547. Παρ' Ἡρδτ. Ἑρ. 214. Πλούσιος, εὐκτήμων, ἰσχύων, δυνάμενος. Ὡς οὕτσ. παρ' Ὅμ. ἐσθλοί, Οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἔντιμοι· πολλάκ. ἀπαντώμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἐσθλά, Τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. «κικηρὴν ὑμπλησέμεν ἐσθλῶν», Ὀδσ. Κ, 523. Ἐσθλόν, Τὸ καλὸν, ἡ εὐτυχία, Ἰλ. Ω, 530. «ἐσθλὸν» μετὰ Ἀπρμ. Ὠφελεῖ, βοηθεῖ, Ω, 301. Δωρε. τύπ. ἐσμὸς. (Κατὰ Herm. παρὰ τὸ ἀρχαῖον πρωτότ. ἑσθλός, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Γερμ. edel, Boeckh, ἐν Πινδ. Ὀλ. 1, 88.) ἀφ' οὗ
Ἐσθλότης, ητος. ἡ. Εὐγενὴς φρόνημα, τιμιότης, ἀνδρία, ἀγαθότης. Πλούταρχ.
Ἐσθλωμα, ατος, τό (ἐσθλόω). Εὐγενὴς, ἐξαίρετος, τιμία, καλὴ, ἀνδρεία καὶ γενναία πρᾶξις ἢ γενναῖον κατόρθωμα καὶ λ. τ. Εὐριπ.
Ἔσθος, εος, τὸ = ἐσθὴς. Ἱμάτιον, φόρεμα, Γλδ. Ω, 94. Ἀρστφ. Ὄρν. 940. σπανιώτ. τύπος τοῦ ἐσθὴς.
Ἔσ' ὅτε, ἀντὶ ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φορ-

ραῖς, κάποτε· μετὰ ὀρτικ. Ἐγκλ. Herm. Vig. σλ. 919. «ὅτ' ὅτε —, ὅτε —, Σοφοκλ. Αἰ. 56, λφ.
*Ἐσθρώσκω, ἀντὶ εἰσθρώσκω, Ἰλ. Μ. 462, Φ, 18,
*Ἔσθω, ποιητ. τύπ. τοῦ ἐσθίω, Τρώγω, ἀναλίσκω, Ὅμ., ὅστις τὰ πλείστα τῷ πίνειν συντάσσει αὐτό. Καταβιβρώσκει, καταπρώγει, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ὀδσ. Ν, 409. Τρπκ. «κεκμήλαμ. Καταδαπανῶ τὴν περιουσίαν μου, Β, 95. Πλὴν τοῦ ἑνς. μόνον ὁ Πρτ. ἤσθιον ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. ἔστι δὲ, πλὴν παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. εὔχρηστος ἡ λέξ.
*Ἐσία, ἡ. Ἦν ἐν χρήσει ἐντοπ. διαλέκτοις ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰταλοδωρικῇ ἀντὶ τοῦ, οὐσία· γράφεται δὲ καὶ ἑσσία. Heind. ἐν Πλάτ. Ἠρτλ. σλ. 401. C
† Ἐσιδεῖν, ἀντὶ εἰσιδεῖν, Ὅμ.
*Ἐσιέμεναι, Μτχ. Ἐλκ. γεν. μέσ. ἐνστ. παρὰ τὸ εἰσίεμι. Ο'ἐσ. Χ, 470.
*Ἐσίζεται, ἀντὶ εἰσίζεται, παρὰ τὸ εἰσίζομαι Ἰλ. 245.
*Ἐσίημι, ἀντὶ εἰσίημι. Ἡρδτ.
*Ἐσίπταμαι, ἀντὶ εἰςίπταμαι, Ἡρδτ.
*Ἔσις, εως, ἡ (ἵεμαι). Σπουδή, ὁρμή, ψυχικὸν πάθος, ἔφεσις, ἐπιθυμία· μόνον παρὰ Πλάτ. Ἠρτλ. σλ. 411. Δ, 420 Λ. Κατὰ τὸ κοινὸν τῆς γλώσσης τρόπου, φαίνεται εὐχρησίμων ἀλλὰ ἔφεσις χρήσιμον.
*Ἐσκαταβαίνω, ἀντὶ εἰσκαταβαίνω, Ὀδσ. Ω, 222.
*Ἐσκεάττετο, γ'. ἐνκ. πρσπ. μέσ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπικατίσημι, ἀντὶ εἰσκατέζετο, Ἡσιόδ.
*Ἔσκε, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν. γ'. ἐνε. πρτπ. Παρτ. τοῦ εἰμί, πολλκ. παρ' Ὅμ.
Ἐσκεμμένως, Ἐπῤῥ. Μετοχ. παθ. Παρακείμ. τοῦ σκέπτομαι, Σκοχαστικά, μὲ γνῶσιν, στόχασιν, σκέψιν.
*Ἔσκληκα, ἀμετβ. Πρκμ. τοῦ σκέλλω.
Ἔσκληκτος, ἡ (ἐσκαλέω). Ἐκκλησία, παρβλ ἔκκλητος, σημτ. 2.
*Ἔσκλητός, ὑος, ἡ = ἔσκλητος.
*Ἐσκομίζω, ἀντὶ εἰσκομίζω, Ἡτδ.
Ἔσκον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν. Εἶμην, εἰμαν. Παρτ. τοῦ εἰμί παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. Η 153. τόσῳ μᾶλλον ὅμως εὐχρηστάτ. παρ' αὐτῷ τὸ γ'. πρσπ. ἔσκε, τὸ δὲ β'. ἔσκες ὁμοῦ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ.
*Ἐσκεκαπημένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρακ. τοῦ σκοπέω, ὡς τὸ ἐσκεμμένως.
*Ἐσκύπτω, ἀντὶ εἰσκύπτω. ἀναγιγνώσκομ. παρ' Ἡρδτ. 7, 150.
Ἔσλός, Δωρικ. ἀντὶ ἐσθλός, Πινδαρ. ἰδὲ Boeckh ἐν Ὀδσ. Α, 99.
Ἔσμα, τὸ = μίσχος. Παιδὶ· ὀπωριτῶν. κλ. τ. τ.
Ἔσμιος, ὁ, ἡ. Γλυκὺς, ἡδύτιμος, Ἡσύχ.
Ἔσμός, ὁ, καὶ ἑσμός. Πανδήποτε ἐμψυχον ἐν ἀφιέμενον, διατιθέμενον, ἐξαιρ. Σμῆνος, πλῆθος, μελισσῶν· καὶ ἔστι ἐπὶ παντὸς ἄλλου πλήθους κινουμένου ὠγυιακῶν, τεκνίων ἐσμὸς» καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ Τρκπ. ἐπὶ αὐψύχων πραγμάτων. «ἔσμοί γάλακτος» Ῥεῖθρα γάλακτ. Εὐρπ. «ἐσμοὺς μελίσσης γλυκύτατ. Τὸ ἡδὺ ῥεῖθρον τῶν μελισσῶν, τὸ μέλι. Ἐπικ. παρ' Ἀθην. (πιθανὸς παρὰ τὸ ἵημι· δ' ὁ καὶ ἡ, ἄφεσμός, ἐξαιρ. διατηρηθεῖσα ὀρθογραφὴ τῆς λέξ. ἑσμός, ὁσνμ. ὀρτ. φαίνεται. Κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ ἕζομαι, ἢ καὶ παρὰ τὸ ἔδω μέλιττα. παρβλ. Schaef. ἐν Πλουτ. β σλ. 444) ἀφ' οὗ
*Ἔσμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ σμήνη μελισσῶν, προξενεῖ, ταχύνει, ὠφελεῖ, αὐξάνει τὴν γέννησιν σμήνους μελισσῶν.
*Ἐσμοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁστις φυλάττει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπαγρυπνεῖ, προσεχει περὶ ἐσμῶν τῶν μελιστῶν, φυλέττει τὰ μελίσσια (g).
* Ἐσόβην, Ἐπρβ. ἰδὲ ὄβδη.
* Ἔσοδος, ἡ, ἀντὶ εἴσοδος, Ἡρδτ.
* Ἐσοικέω, ἀντὶ εἰσοικέω, Ἡρδτ.
* Ἐσοικίζω, ἀντὶ εἰσοικίζω, Ἡρδτ.
* Ἔσοπτος, ὁ, ἡ, ἀντὶ εἴσοπτος, Ἡρδτ.
Ἔσοπτρίς, ίδος, ἡ, καὶ ἔσοπτρον, τὸ, ἀντὶ εἴσοπτρον. Ἀνάλεκτ Β', 37.
Ἐσοπτρισμός, ὁ (εἰσοπτρίζομαι). Τὸ νὰ παρισταίνῃ τις τίποτε εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλούταρχ.
* Ἐσοπτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς καθρέπτης, φαίνεται, ὁμοιάζει μὲ καθρέπτην.
* Ἔσοπτρον, τὸ = εἴσοπτρον.
* Ἐσοράω, Μλ. ἐσόψομαι, ἀντὶ εἰσοράω εἰσόψομαι, Ὁμ.
* Ἐσορέω, Ἰων. ἀντὶ εἰσοράω, Ἡρδτ.
* Ἔσουμαι, Δωρικ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι.
* Ἐσοχάδες, ων, ὁ (εἰσέχω). Οἴδημα, πρίξιμον τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ κοινὸν σοχάδες, σχάδια, πρβλ. ἐξοχάδες.
Ἑσπέρα, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἡ ἑσπέρα, τὸ βραδύσμα, τὸ σουρούπι, σουρούπισμα· 2) Ἡ Δύσις, τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ὅ ἐστι, τὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος· Πλημ. ἑσπέραι, Αἱ ἐρατοὶ τῶν ἑσπέρων. Dissen εἰς Πνδ. Ἰσθ.η, 44 (κυρίως ἑσπέρα τοῦ ἑσπέρου ὑπακ. ὥρα, ἢ χώρα).
Ἑσπερῖα, ἡ. Τὸ ἑσπέρας, ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, ὁ καθ' ἡμᾶς δεῖπνος· ἔστι δὲ κυρίως Θηλυκ. τοῦ, ἑσπέριος.
Ἑσπερίζω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ· ἐστελώ τὴν ἑσπερινήν μου προσευχήν, διαβάζω τὸν ἑσπερινόν.
Ἑσπερινός, νή, νόν = ἑσπέριος.
Ἑσπέριος, ία, ριον, οὖ σπανίως δὲ καὶ δικατλ. (ἑσπερος). ἐπὶ τοῦ ἑσπερινοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας. Πάντοτε γίνεται, συμβαίνει, συνεζήσεται τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, κατάβραδα, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ., τὰ πλείστα τοῦ ῥήματος ἐχόμενον ἑσπέριος κάτειμι. Τὸ ἑσπέρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα θέλει πηγαίνω κάτω, θέλει κατεβῶ, Ὀδσ. Ο, 503. ἑσπέριος ἡλθεν Κατάβραδα, μὲ τὸ σουρούπι, Ι, 336. Π, 452. ἑσπέριον ἐγέρεσθαι ἀνώγειν Τοὺς συνεπαίνεσεν εἰς συνέλευσιν, τοὺς ἐσύναξε τὸ ἑσπέρας, Β, 385, — 2) ἐπὶ τοῦ ὑντικοῦ μέρους τῆς ὑδρογείου τριβίας, ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Δυσμάς, πρὸς τὴν Δύσιν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, Θ, 29. ἀντῑθ. τῶ, ἡῶιος, ἑῷος.
Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἑσπέριος· Ὅ,τι εἶναι ἑσπέριον, ἑσπερίσιον, βραδύσκιον. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἑσπερίς, Τὸ ἄνθος, λουλούδι ἑσπερίς, τουρκιβ. μανουσάκι, ἐπειδὴ εὐωδιάζει μυρίζει περισσότερον τὸ ἑσπέρας παρὰ τὴν ἡμέραν, Θεόφρ. — 3) ὡς κύρ. ὄνομ. αἱ Ἑσπερίδες, Θυγατέρες τῆς Νυκτός, αἱ ὁποῖαι κατῴκουν εἰς τινα νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ πέραν τοῦ Ἄτλαντος εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῶν Δυσμῶν κειμένην, καὶ ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἡσδ. Θγν. 215. 275. 518. Οἱ μεταγενστ. διῴριταν τὰ ὀνόματα καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἀπὸ τριῶν ἄχρι τῶν ἑπτά, καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα μῆλα.
Ἑσπέρισμα, ατος, τό (ἑσπερίζω). Τὸ πρὸς ἑσπέραν φαγητόν, τὰ δειλινόν. Ἀδην. Α', Φιλήμων ητρις ἐχρώτσο οἱ παλαιοὶ ἑκρατίσματι, ἀρίστιω, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.
Ἑσπερος, ὁ. Ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπέρας, Ὀδσ. πεπὶ ἑσπερον ἐλθεῖν Ἐν ὅτῳ νὰ γένηται ἑσπέρα, νὰ βραδιάσῃ, Ὀδσ. Δ, 586. κατὰ πληθ. ἀρσ. ἑτερογενῶς τὰ ἑσπερα· Αἱ ὧραι τοῦ ἑσπέρας, αἱ ἑσπέριναὶ ὧραι ᾠοτὶ ἑσπεραὼ Πρὸς τὸ ἑσπέρας, καταβραδα, Ὀδσ. β', 141. — 2) ὡς ἐπῳ. Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὸ ἑσπέρας· ἑσπερινόν, ἑσπερίσιον, βραδιάτον, Ἴτμ. Ὁμ. 18. 14. ἐξαιρ. ἥεσπερος ἀστὴρ Τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ωὸτὸς μετὰ, πρὸ τὸ βασίλεμμα, καὶ πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, συνῆθ. τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλιάδ. Χ, 318. ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. ἄνευ τοῦ, ἀστὴρ, ἥεσπερος θεοῖσι Ὁ σκοτεινός, τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ θανάτου, τοῦ Ἅδου ὁ θεός, Σφοκλ. Οἰδ. Τ, 148. ἥεσπερος γῆν Αἱ Δυσμαί, τὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γῆ· (τὸ, ἔσπερος φαίνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ ἑωσφόρος, διότι ὁ ἑσπερος, ἢ τὸ ἄστρον τῆς ἑσπερας φωτίζει κατὰ πρῶτον ἐν τῷ σκοτεινῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς τούτοις εἶναι καὶ ἄστρον τῆς αὐγῆς.
* Ἔσπετε, Ἐπικ. Πρστ. του εἶπεῖν, ἀντὶ εἴπατε β', πλῆθ. προπ. Ἀορ. παρ' Ὁμ. τετράκις μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ἐν τῇ συντ. ἥεσπετε νῦν μοι Μοῦσαι.
Ἐσπεσμένως, Ἐπίῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπεύδω, Ταχέως, μὲ ταχύτητα, ὀγλιγωράδαν, Διον. Ἅλικ.
* Ἐσπλέω, ἀντὶ εἰσπλέω, Ἡρδτ.
Ἔσπομαι, νεώτ. παρασχηματισμ. τοῦ ἕπομαι, Διν. Περ. 436, 1140.
* Ἐσπόμην, Ἄπρμφ. σπέσθαι, Ἀόρ. β'. τοῦ ἕπομαι· Ὁθέ Ποιητ. τηρεῖ τὸ Ε καὶ ἐν τῷ Ἀρ. τῶν λοιπῶν ἐγκλ. Ἄπρμφ. ἑσπέσθαι, Ἰλιάδ. Ε, 423. Μτχ. ἑσπόμενος, Ἰλιάδ. Προστακ. ἑσπέσθω, Ἰλιάδ. Τπτικτ. ἔσπωνται, Ὀδσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδσ. Ἡ παράληψις τοῦ ἐνστ. ἔσπομαι ἀντὶ ἕπομαι, ἐστὶ ψευδὴς καὶ ἄνευ λόγου.
* Ἔσπον (οὐχ ἔσπεν, ἀσπαρ.), Ἀπρμ. σπεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἕπω, παρ' Ὁμ. ἐν συνθέσεσι μόνον.
Ἐσπουδασμένως, Ἐπίῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπουδάζω, Σπουδαίως, μὲ σπουδήν, ζῆλον, προθυμίαν, μὲ τὰ σωστά. Στραβ. ις'.
* (Ἔσπω). Κατὰ ψευδῆ ὑπόθεσιν μόνον ἐνεστὼς εἰς παραγωγ. τοῦτε ποιητ. Προστακ. ἔσπετε, ἐν τῷ εἰπεῖν, καὶ τοῦ Ἀορ. ἔσπον ἐν τῷ ἕπω.
* Ἐσρήγνυμι, ἀντὶ εἰσρήγνυμι, Ἡρδτ.
Ἔσσα, ας, τ. ἐνργ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἔννυμι, Ὁμ. ἔσσαι, ποιητ. Ἀπρμφ. Ὀφσ., ἐσσάμενος, Μτχ. μέσ. ἀόρ. α'. Ὁμ.
Ἔσσαναν, Ποιητ. ἀντὶ ἔσαν, γ'. πληθ. προπ. Ἦταν, ἦτον.
Ἐσσήν, ῆνος, ὁ, Παρ' Ἐφετίοις ἐλέγετο ἱερεύς τις τῆς Ἀρτέμιδος Ὀπτ. Ἀρχ. 8, 13, 11. Παρὰ Καλλιμ. δὲ, Βασιλεύς. Ἴτμ. Διός, 66. Μυρίως ἐσήμαινε ἡλέξ. τὸν βασιλέα τῶν μελισσῶν, Ἐσμ. μὴ πρὸς ὠσημειούσθω ὅμως, ὅτι πλείονες Ἱέρειαι, κελογραί, ἐξαιρ. τῆς Ἀρτέμ. ὠνομάζοντο μέλισσαι.
* Ἔσσί, Ἐπικ. καὶ Δωρ. β'. ἑνικ. πρσν. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἐμμί, ἀντὶ εἶς, ἡ εἶ. Δωρατ. μὲν κυρίως, ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. πολλάκις.
* Ἐσσία, ἡ. Ἰδὲ ἑσία.
Ἔσσο, Ἐπικ. Πρστ. τοῦ ἔννυμι, ἀντὶ ἔσο, ἢ εἶσο, Ἰλιάδ. Γ, 47. — 2) β'. ἑνικ. πρσν. παθ. Τπρσντ. τοῦ ἔννυμι, Ὀδσ. Π. 199.
* Ἔσσομαι, Ἐπικ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι, Ὁμ., ὅστις καὶ τῷ Δρκ. ἐσσοῦμαι ἐν Ἰλιάδ. κατὰ γ'. ἑνικ. πρσν. ἐστείται, χρῆται.
* Ἐσσόω, ἐσσόομαι, Ἰων. ἀντὶ ἡσσάω, ἡττάω, Νικῶ κατὰ κράτος, κατανικῶ τινα· πολλαχ. παρ' Ἡρδτ.
* Ἔσσυμαι, Πρκμ. παθ. τοῦ σεύω, Ὁμ. ἀφ' οὗ ἔσσυο καὶ ἔσσυτο, β'. καὶ γ'. πρσν. Τπρσντ. ὅπερ καὶ κατὰ συγκ. Ἀορ. ἄμα ἔστ, Ὁμ.
Ἐσσύμενος, νη, νον, Μτχ. παθ. τοῦ σεύω, (κατὰ τε τὴν σημ. καὶ κατὰ τὸν τοιαῦτ. ἑνστ, παροξυτονούμ.) δὲ Πρκμ.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐλαύνεται, διώκεται, παρακινεῖται, παρορμᾶται, εὑρίσκεται εἰς ταχεῖαν, βιαίαν, κίνησιν. Ὁμ. Ὅσσα, ὅστις εἶναι παρωρμημένος, παρωξυμένος, ἠρεθισμένος, ὅστις ποιεῖ, ἐπιδιώκει τι· μετὰ γενκ. ὑπόλεμόν ὀδοῖο, Ἰλιάδ. Ω, 404. Ὀδσ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ὑπολεμίζειν, πολύξεινος Ἰλιάδ. Λ, 717. Ὀδσ. Δ, 416. (2). Ἀφ' οὗ ἐσσυμένως Σπουδαίως, μὲ ταχεῖαν, βιαίαν, σφοδρὰν κίνησιν, ὁρμητικῶς, Ὁμ. (Ὁ τοιαῦτος τῆς λέξ. ἐσσυμένος, ἀντὶ ἐστύμενος, ἀναλόγως μὲν, ἀλλ' οὐκ ἐν χρήσει.)
* Ἔσσυο, ἔσσυτο, β'. καὶ γ'. ἑνικ. πρσν. κατὰ συγκ. παθ. Ἀορ. τοῦ σεύω.
* Ἔσσων, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἥσσων, Ἡρδτ. 7, 213, 8, 113 καὶ ἀλλαχοῦ.
* (Ἔστακα) Ἐχρσν. Πρκμ. β'. τοῦ ἵστημι, κατ' ἀμετβ. σημσ. ἑνστ. ἵσταμαι· ἐν οἷ ἐξῆς κατὰ συγκ. χρόνοι· δυϊκ. ἕστατον. πλῆθ. ἕσταμεν, ἕστατε, ἑστᾶσι. Ἀπρμφ. ἑστάναι. Ἐπικ. ἑστάμεν, ἑστάμεναι· Μτχ. ἑστώς, Ἀττ. συναιρ. ἑστώς —ῶσα Ἰων. ἑστεώς καὶ ἑστηώς.
* Ἔστωκα, μτβ. Πρκμ. τοῦ ἵσταμαι· Ἔστησα, φαίνεται ὅμως ὅτι παρὸ Πολυβ. οὐκ ἦν ἐν χρήσει.
* Ἑσταλέατος, Ἰων. γ'. πρσπ. πλῆθ. Τπρσντ. τοῦ στέλλω, ἀντὶ ἐσταλμένοι ἦσαν. Ἡσδ. Ἀσπ. 288 (— ν υ υ).
* Ἔσταμεν, ἐστάμεναι, Ἐπικ. Ἀπρμφ. κατὰ συγκοπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἑστάναι, Ὁμ. (— υ υ, — υ υ —).
* Ἔσταμεν· α'. πλῆθ. πρσπ. κατὰ συγκ. τοῦ ἵστημι, Ὁμ.
* Ἔσταν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. γ'. πλῆθ. πρτπ. ἀορ. β'. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἔστησαν Ὁμ. (— υ).
* Ἑστάοτες, ων. Ἐπικ. πλῆθ. πρσπ. Μτχ. κατὰ συγκοπ. Παρκ. ἑστώς, ἑστῶσι, τοῦ ἵστημι, Ὁμ.
* Ἔστασαν, γ'. πλῆθ. πρσπ. κατὰ συγκοπ. Τπρσν. τοῦ ἵστημι, Ἵσταντο, ἑστέκοντο, Ὁμ. Τούτου διακρινέσθω σκριβῶς ἔστασαν, γ'. πλῆθ. πρστ. μετβ. Ἀορ. α'. βραχυνθ. ἀντὶ ἔστησαν. Ἔστησαν, ἐβάλαν, Ἰλιάδ. Β, 525. Ὀδσ. Γ, 382. Σ, 306. ἰδὲ ἐξαιρ. Ἰλιάδ. Μ, 55, 56. πρβλ. ἔπρεσε, ἔπρησε.
* Ἔστασι, γ'. πλῆθ. πρσπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, κατὰ συγκ., Ἰλιάδ.
* Ἑστητε, β'. πλῆθ. καὶ ἕστατον, β' καὶ γ', δυϊκ. πρσπ. κατὰ συγκ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, Ἰλιάδ.
Ἕστε, Ἐπίῤῥ Ἕως, μέχρις οὗ, ἐνῶ σωρὶς οὐδὲ μετὰ αἰτκ., ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἐπιφερομένης αἰτκ., ἐπὶ τόπου τε καὶ χρόνου χρήσιμ. — 2) Ἕως εἰ, ἕως οὗ, μετὰ Ὀῤῥ. Ἐγκλ., ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσι δὲ, ὅτε τὸ ἕστε ἀνάγεται εἰς ἀπρμφ. καὶ μετὰ ὑποτκ. καὶ εὐκτ. ἐγκλ. Πολλάκις δὲ ἕστ' ἂν, μετὰ ὑποτκ. καὶ εὐκτ., σπανιώτ. μετὰ ὁριστ. Ἐγκλ. Valck ἐν Ἱππ. 659. — 3) Ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, ὅσον καιρόν. Schaef. ἐν Σοφκλ. Ἀντ. 1183. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ. συνταυ. ὡς ἐν τοῖς προηγμ. Τὸν Δωρ. τύπ. ἕς τε, κατέστησεν, Kiessling καὶ Gaisf. ἐν Θεογν. 1, 6, 5, 22. πρβλ. Ἐτμ. μέγ. σλ. 382, 8. Τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν ἐτυμλγ. ὅμως τοῦ ὦ ως, ἀπεδοκίμασεν εὐλόγως ὁ Valck (ἐσχηματ. παρὰ τὸ, ἕς ὅτε, εἰς ὅτε, ὡς τὸ, εἰσόκε παρὰ τὸ, εἰς ὃ κε· εἵστε, οὐκ ἐλέγετο. Ὁμ. καὶ Ἡσδ. δὲ, οὔτε τὸ, ἔστε ἔχουσι).
* Ἔστε, ἰδὲ ἔστε.
Ἑστενωμένως, Ἐπίῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ στενόω, Στενωμένα, στενεμένα, στενά.
Ἑστηκα, ἑστήκειν, Πρκμ. καὶ Τπρσντ. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀεὶ κατ' ἀμετβ. σημσ. Ἐνστ. καὶ Παρτ. Ὁμήρ.
* Ἔστηνε, ἰδὲ ἔστησα.
Ἑστηκέω, ἑστηξοῦμαι, ἀμετβ. Μελ. τοῦ ἑστηκα. Θέλει σταθῶ, Ἀττ. ἐτζκμσμ. ὡς τὸ τεθνηξοῦμαι, τεθνηξόμαι, παρὰ τὸ θνήσκω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Ἔστησα, ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. τοῦ ἵστημι, μεταβτ. Ὅμ., τὸ δὲ ἔστην, ἀόρ. β'. ἀμετβ. Ἐστάθην, ἐστάθημεν, Ὅμ., ὁ μέσ. ἀόρ. α'. ἐστησάμην, ἀεὶ μετβτ.

Ἑστία, ἡ. Ἰων. ἰστίη. Ἡ πυρεστία, παραστιά, παρστιὰ εἰς τὸν οἶκον ὅπου ἀναπτόμεν φωτιάν, ἤτις ἦτον ἅμα καὶ οἰκιακὸς βωμός, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἵσταντο ἑστημένοι οἱ προσπαταὶ τοῦ οἴκου ἐκεῖ ἀπ' αὐτῆς ὀνομαζόμενοι, καὶ ἡ ὁποία τοὔτου ἕνεκα ἐνομίζετο ἱερά, καὶ ἦτον ἀπαραβίαστον καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλέωσιν διὰ τὰ ἁμάρτημα ἢ κακοῦργημά των ζητούντων. ὅθεν καὶ ὁ ὅρκος εἰς ἣν ἑστίαν ἐνομίζετο ἐξαιρέτως ἱερός. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ὀδσ. Ξ, 159. Γ, 156. Τ, 304. ἀεὶ διαβεβαιωτικῶς. καὶ ἐν τῷ Ἰωι. τύπ. Ἰαχίη· Παρ' Ἡσ. Ἔργ. 732. κεῖται ἑστίη. — β'.) Τρπε. Ὅλος ὁ οἶκος, ἡ κατοικία. — γ'.) Οἱ οἰκιακοί, τὸ σύνεδ. ἰταλ. ἡ φαμιλία, Ἡρόδ. 1, 136. ἀφ' ἑστίας· Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τοὺς οἰκιακούς, ἀπ' τὴν ἰδίαν φαμιλίαν. — 2) ὡς ὄνμ. κύριον ἡ Ἑστία, Ἰωνικ. Ἰστία, ἡ παρὰ Ῥωμ. Vesta, καὶ Ἡσ. Θγν. 454. θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προστάτις τῆς ἑστίας, πυρεστίας, παρστίας τῶν οἴκων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν πόλεων ἐν γένει· διὸ καὶ ἐτιμᾶτο ἐπὶ πᾶσιν οἴκοις ἑστίαν, παρεστίαν, καὶ ἐξαιρ. ἐν ναοῖς. Προστάτις τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἑορταστασίμων, πανηγυρικῶν συμποσίων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν ἀρχόμενοί τε καὶ τελειώσαντες· Τμ. Ὅμ. κγ'. 29. ὅπου Ἱστίη γέγραπται· (παθαιὸς παρὰ τὸ ἴζω, ἕζομαι) (τὸ Ἰῶτα τῆς παραλγ. ἐν Ὀδτ. ὡς προσηγορ. ἀεὶ μκρ. ἐν τοῖς Ὁμηρ. Τμ. δέ, ὡς κυρ. ὀνμ. ἀεὶ βρχ. Παρ' Ἡσ. δὲ ὅλως τὸ ἀναπαλιν· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ' ἀμφτρ. τὰς σημα. ἄνευ ἐξαιρ. βρχ.)

Ἑστίαμα, ατος, τό (ἑστιάω). Συμπόσιον, τράπεζα, φαγητόν, φιλιά. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 387. μοῖρ' ἐμπίπλας κακῶν ἑστιώματα ἡμᾶς. Πλατ. Νόμ. Ιᾶ'.

Ἑστιαρχέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι ἑστιάρχης, ἀρχηγὸς, πρῶτος τῆς ἑστίας, ἤτοι κύριος τοῦ οἴκου, οἰκοδεσπότης, σπιτονοικοκύρης, οἰκονόμος· ξενοδόχος, τὸ ἰταλ. ὁστεριάρης, τουρκβ. χαντζῆς· παρὰ τὸ

* Ἑστιάρχης, ου, ὁ, καὶ

Ἑστίαρχος, ὁ, ἡ (ἑστία, ἄρχω). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης, νοικοκύης· ἔτι δὲ καὶ = ἑστιοῦχος, σημσ. 2.

Ἑστιάς, άδος, ἡ (ἑστία). Ἱέρεια τῆς Ἑστίας.

Ἑστίασις, εως, ἡ (ἑστιάω). Τὸ νὰ δίδῃ τις τράπεζαν, κάνῃ συμπόσιον, φιλιάν· φίλευμα, φιλιά — 2) ἐν Ἀθήναις, Συμπόσιον τῶν φυλῶν, λειτουργησία τῆς πολιτείας, Boeckh. ἐν Ἀθη. Staatsh. 1, σλ. 484. 498.

* Ἑστιατήριον, τό. Τὸ δωμάτιον, ὅπου γευματίζουσιν οἱ ἄνθρωποι· τραπεζαρεῖον, τὸ Γερμ. σπάϊζεστίμερ, σπαϊζεσαλ.

Ἑστιατορία, ἡ Συμπόσιον· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἑστιατόριον, τό = ἑστιατήριον, Πλτχ.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις εἶδε τραπέζαν, συμπόσιον, φιλεύει· ξενοδόχος, τὸ ἰταλ. τρατόρος, ὁστιέρης. Πλάτ. (ᾰ)

Ἑστιάω, Μλ. -άσω (ἑστία). Δέχομαι, παίρνω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ τὸν φιλεύω, ἐξαιρέτως δίδω συμπόσιον, τράπεζαν, ξενίζω, φιλεύω κάνένα τινά τινος. ἔτι δὲ ηγάμους ἑστιῶ Κάμνω γάμους. Ἀρστφ. Τρκ. οὐφθαλμὸν ἑστιῶν Εὐφραίνομαι βλέπων τι, δίν χορταίνω νὰ τὸ κυτάζω, τὸ κάτι. βόσκω τὰ μάτια μου. παράβλ. εὐωχέω, πεδτ. μετὰ μέσ. Μλ. (Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 345. C.) Φιλεύομαι, μὲ φιλεύει τις, εὐχαριστοῦμαι, τρώγω καὶ πίνω καλά, ξεφαντώνω. τινί· Λκφρ. 1411 Cusaub. ἐν Ἀθη. 7, 1. (ἀω, ῶ-, ᾰσω, --)

Ἑστιοκάμων, ονος, ὁ, ἡ (κάπαμαι). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· νοικοκύρης· (ᾰ)

Ἑστιος, α, ον, Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν· ἀμφβ.

Ἑστιοῦχέω, Εἶμαι ἑστιοῦχος· φυλάττω, διαφυλάττω οἶκον, πόλιν· ἔτι δὲ καὶ κατοικῶ εἰς οἶκον, πόλιν τινά· παρὰ τὸ

Ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ (ἑστία, ἔχω). Ὅστις φυλάττει, σώζει, διατηρεῖ ἢ κατοικεῖ οἶκον, πόλιν. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἑστίαν, οἶκον, βωμόν ᾱεστ. γαῖα, πόλις Αἰσχλ. Περ. 509. Σφκλ. Ἀντγ. 1083. — Ὡς οὐστ. Ὅστις ἔχει ἰδίαν οἶκον, οἰκοδεσπότης· ὅστις κατοικεῖ εἴς τινα οἶκον· ἑστιοῦχος φυλάττει, ἔχει ὑπὸ τὴν σκεπήν του οἶκον, πόλιν τινά — 2) Ὅστις δίδει συμπόσιον, τράπεζαν, γλεύκι.

Ἑστιόω, (ἑστία). Θεμελιόω, οἰκοδομῶ, κτίζω ἑστίαν, οἶκον· Παθ. ᾠδὴ ἑστιοῦται Οἱ κληρονόμοι θεμελιόνουν, στηρίζουν τὸν οἶκον. Εὐριπ. Ἰων. 1464.

Ἑστιτρώσκω, Μλ-τρώσω (τιτρώσκω, ἀγμλ.) Πληγόνω μέσα βαθυά.

Ἑστιώτης, ου, ὁ Θλκ. ἑστιώτις — ιδος, ἡ (ἑστία) Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν, εἰς τὸν οἶκον, οἰκειακός· Σοφοκλ. Τραχ. 986.

* Ἔστο, γ'. ἐνε. προσπ. παθ. Ὑπρτκ. τοῦ ἐνυμι. Ὅμ.

* Ἑστοχασμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ στοχάζομαι.

* Ἐστραμμένος, η, ον. Μτχ. παθ. Πρκ. τοῦ στρέφω, Ἴλ. Ἐρ. 4ιε.

* Ἑστρίς, Ἐπῤῥ. (τρίς). Εἰς τρεῖς φορές· τρεῖς φορές, Πιδ. Ὀλ. 2, 76. Πυθ. 4, 61.

* Ἐστρωμένος, η, ον, Μτχ. παθ. Πρκ. τοῦ στορέννυμι, στρώνυμι, Τμ, Ἀφρό. 159.

Ἔστρωτο, γ'. ἐνε. προσπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ στορέννυμι, στρώννυμι, Ἰλδ. Β, 155.

Ἐστώ, οῦς, ἡ (εἰμί) Ἀκρ. ἀντὶ οὐσία, Περιουσία, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. Φυσ. ἀφ' οὗ εὐεστώ, Καλῶς ἔχω, εἶμαι καλά.

Ἑστῶρ, ορος, ὁ. Πάσσαλος, παλεύει ἡ κυρίᾳ εἰς τὸ ἐμπρὸς ἄκρον τοῦ ρυμοῦ, κοινῶς ῥούδα, τῆς ἁμάξης (τοῦ μακροῦ ξύλου μετεξύ εἰς τοὺς ἵππους) ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρεμᾶται ὁ τρίχορος, ἡ κρεμάλλα, ἀφ' ἧς δένουν τὰ λωρία τῶν προστερνιδίων, ἤτοι τὰ ἐπὶ εἰς τὸ στῆθος χαμούρια τῶν ὑποζυγίων, Ἰλδ. Ω, 272. πρβλ. Ἄρρν. Ἀνβ. 2, 3, 11. Πλούτ. Ἀλεξ. 18· (πιθαίως παρὰ τὸ ἔζω, ἧ Ἰσημ. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκ. παρ' Ὅμ. ἔκτωρ, παρὰ τὸ ἔχω, Καρφί, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τίποτε.)

* Ἐσύνηκεν, ἀόρ. α'. τοῦ συνίημι, ἀντὶ συνῆκεν, κατ' αὔξ. ἐξωθεν.

Ἐσύστερον, Ἐπῤῥ. ἀντὶ εἰς ὕστερον· Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μέλλον. Ἡρόδ.

Ἐσφαλμένως, Ἐπῤῥ. Μέτοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ σφάλλω, Ἀμαθῶς, ἀνεπιτηδείως, σφαλμένα, ψευδῶς. Σχολ. Θουκιδ.

* Ἐσφέρω, ἰδὲ εἰσφέρω, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἐσφλῆξαι, σεως ἡ. Τὸ νὰ βλίψῃ, βλίβῃ, ζουλήξῃ, ζουλίγῃ τίς τίποτε πρὸς τὰ μέσα. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ

* Ἐσφλάω, Μλ. -άσω (φλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι πρὸς τὰ μέσα, πρὸς, εἰς τὸ μέσα μέρος. παρ' Ἱπποκρ. ταὐτοσημιτ. τῷ ἐσθλάω, ἢ ἐνθλάω (ασω).

* Ἐσφορέω, ἰδὲ εἰσφορέω, Ὀστ.

Ἑσχάρα, ἡ, Ἰων. ἐσχάρη, Πυραστιά, παραστιὰ εἰς τὰ δωμάτια (ὀντάδες) τοῦ οἴκου, τὸ συνηθ. τουρκβ. Ὀτσάκι· ἐτ τοῦ ὅλου, τὸ μέρος ὅπου καίει ἡ φωτιὰ καὶ κάθηνται ὁλόγυρα οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ θερμαίνωνται, ζεσταίνωνται, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. Ἐαεί, εἰς τὴν ἑσχάραν, εὐρίσκου ἄσυλον, καταφύγιον ἀπαραβίαστον οἱ ἱκέται, ὅσοι καταφεύγοντες ἐζήτουν βοήθειαν κατὰ τῶν καταδιωκόντων αὐτούς. ὅθεν καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κοινῷ τινι Ἐλλήνων ἑκάστοτε κοντὰ εἰς τὴν παρατιθεμένην τράπεζαν, Ὀδσ. Η, 153. πρβλ. 160, 169. Τὰ δ' ἄλλα ἐχρησίμευεν ἡ ἑσχάρα εἰς τὸ νὰ ζεσταίνηται, τὸ δωμάτιον καὶ οἱ περὶ αὐτὴν καθήμενοι, Ξ, 305. καὶ ὡς βωμός, θυσιαστήριον, Ξ, 420. Ἐπκ. γενκ. πάν' ἑσχαρόφιν, ὅστε., ἐπ' ἐσχαράφιν, Ὀδσ. — 3) Κάθε τόπος, ὅπου ἀνάπτεται φωτιά. «Τρώων πυρὸς ἐσχάρειε Δί' φωτιαὶ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τρ. Ἰλδ. Β, 418. ὅπερ ἄλλοι ἐλλαμβάνουσιν αὐτὸ τῶν παρεστιῶν ἑκάστου οἴκου ἐν τῇ πόλει. — 3) Ὁ βωμός, τὸ θυσιαστήριον, ὅπου κείται τὸ θῦμα, τὸ θυσιαζόμενον ζῷον· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρῳ. βωμός, λέγεται γενικῶς πᾶς τις ὑψηλὸς, βωμὸ ὁμοιος τόπος. — 4) Παρὰ τοῖς Ὑστερικ. Σχάρη, σκάρη, ἐπὶ τὴν ὁποίαν ψήνομεν κρέας, ψάρια καὶ λ. τ. τ. Ἀριστφ. Ἀχ. 884. Πύραυλον, τὸ τουρκβ. μαγγάλι, τσετσύρι. Πανδήποτε πρᾶγμα, σκεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλομεν πῦρ, ἀνθρακιὰ, ἡ ἰταλ. σούντσο κάρβουνα ἀναμμένα, Πολβ. ἐξαιρ. τὸ ὑπόθεμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐτρίβομεν δύω ξύλα ἐν μὲ τὸ ἄλλο διὰ νὰ εὐγάζουν, πιάνουν φωτιάν· ἢ δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπόθεμα ξύλου λείου κομματιοῦ, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐτρίβετο ἕτερον ἀπαλωτέρου ξύλου κομμ. ἐν ὅσῳ ἐγεννᾶτο πῦρ διὰ τῆς συνεχοῦς τρίψεως, ἰδὲ πυρεῖον· Ἔτι δὲ καὶ πανδήποτε ἄλλο ὑπόθεμα, ὑπέβλημα, ὑπόβαθρον, μηχανή. — 5) Παρὰ τοῖς Γιατροῖς, Σκλήρωμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐπάνω πληγῆς τινος, τὴν ὁποίαν κείλουσι διὰ νὰ μὴν ἁπλωθῇ περισσότερον, ἢ καὶ ἐπάνω εἰς τι νεκρωμένον μέλος τοῦ σώματος· ἐν γένει, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται, ἐπάνω εἰς ὁποιανδήποτε πληγήν. — 6) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Ἀριστφ. Ἱππ. 1286. 7) Ἐργαλεῖόν τι δι' οὗ καθέλκουσι τὰ νέα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· ἔτι δὲ καὶ τὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁποίων πίπτουσι, κατατεινόμενα νέου πλοίου τὰ κοιν. σκαρία· καὶ ἐντεῦθεν κοινῶς τὸ νέον πλοῖον, ἀπὸ σκαρίου, τὸ νεοστὶ ᾠκοδομένον εἰς τὴν θάλασσαν (ῠ-υν) ἀφ' οὗ

Ἐσχαρεύς, έως, ὁ. Ὅστις φροντίζει, ἔχει τὴν ἐπιστασίαν τῆς παρεστιᾶς εἰς πλοῖον, μαγειρεῖου πλοίου. Πολυδ. Α', 95. καὶ Θεμίστ. 16.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ = ἐσχάρα, σημα. 1 καὶ 3 ἐξαιρ. πυρεστιά, Θεόκρ. ΙΔ' 48.

Ἐσχάριον, τό. Ὑποκριστ. τοῦ, ἐσχάρα, σημτ. 1 καὶ 3 (ᾰ).

Ἐσχάριος, ὁ, ἡ, Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ, ἀνήκει εἰς τὴν παρεστιάν (ᾰ). «ἐσχάριον πῦρ.»

Ἐσχαρίς, ίδος. Στεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλουσι κιαμμένα κάρβουνα ὅ' ὁποιανδήποτε χρῆσιν· Ἀθήν.

Ἐσχαρίτης, ου, ὁ. Ἄρτος, φωμί, ψημένος εἰς τὴν ἐσχάραν, σκάρνι· παρὰ τὸ ἐσχάρα, σημτ. 4.

Ἐσχαροπέπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Ὅ,τι ἐψήθη ἐπὶ τὴν ἐσχάραν, σκάρνι. Ἱππομρ. Ἐπιδ. Δ'. «ἐσχαροπέπτου κρίμνου.»

* Ἐσχαρόφιν, Ἐπκ. γενκ. καὶ θετ. ἐνε. τοῦ ἐσχάρα, Ὀδσ.

Ἐσχαρόω, (ἐσχάρα, σημσ. 5). Κάμνω πληγὴν τινα νὰ σχαρωθῇ, νὰ πιάσῃ ἐπάνω σκλήρωμα, κόραν, πέτσαν, νὰ κορβιάσῃ· «ἐσχαρωμένα ἕλκη.» παρὰ τὸ

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις πληγήν τινα νὰ πιάνῃ ἐπάνω, ἢ νὰ σχηματίζῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἡ πληγὴ σκλήραν κόραν, κορβιάζῃ· κορβίασμα (ᾰ).

Ἐσχαρωτικός, ἡ, όν, Ὅ,τι δύναται, ἢ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προξενῇ ἐσχάραν εἰς πληγὰς καὶ λ. τ. τ.

* Ἔσχατάω, (ἔσχατος). Εἶμαι ὁ ἔσχατος, ὁλοσύστερινός, ὁλοτελευταιώτερος· κεῖμαι, ἢ εὑρί-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεμαι εἰς τὸ ὀλοώτερον μέρος, τό κοιν. μετὰ τοῦ τουρκ., ντίπ. εἰς τὸν πάτον· εἰς τὰ μαρινώτατα σύνορα. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως εὑρηται μόνον. Ὑπερβ. μτχ. ἐσχατόων, ωσα, ον· ἀνθρώπων· καὶ τινα τῶν ἀγίων ἔλοι ἐσχατόωντα· Ἀνδυνηθῆ τὰ πάσῃ εὐνέναι ἐχθρὸν εὑρισκόμενον εἰς τὴν ὀλοωτερινὴν ἄκρην τοῦ στρατοπέδου, Ἰλιάδ. Κ, 206, ἄλλως δὲ ἐπὶ πόλεων. Ἀνθηδῶν, Μύρτινος ἐτυράννωσαν· Ἐπὶ πάσ ἐσχατιὰς τῶν συνόρων κειμένη· Ἰλιάδ. Β, 508, 615. ἐν Ὀδυσ. δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις.

Ἐσχατεύω = ἐσχατάω. Θεόφρ.

Ἐσχατιά, ἡ (ἔσχατος). Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκρινὸν ὀλοώτερινὸν, μακρυνώτατον ἐκποτόπου, μέρους, ἢ χώρας τινός, Ὁμ. πέσχηησαν· Ὀδυσ. Ε, 238. Ι, 182, 160. ὑλιμένοιο· Τὸ στόμιον τοῦ Λιμ. Ὀδυσ. Β, 391. Κ, 69. Ἀλλὰ τό, πέσχατιὴ πολέμοιο. Τὸ μακρινώτατον μέρος τῆς μαχης, τὸ τελευταῖον τάγμα ἢ τὰ ἄκρα τῶν κεράτων ἢ πτερύγων τοῦ μαχιμέρου στρατοῦ, ἤτε τὴν οὐρὰν, ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ σχηματίζον, Ἰλιάδ. Λ, 523. Τ, 328. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔσχατον ἄκρον τῆς πυρᾶς, τῆς φωτιᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαιον τοὺς νεκρούς, Ἰλιάδ. Τ, 242. — 2) Ἰδιαίτερον, μοναχὸν, ξεχωριστὸν, ἀπώτατα κειμένον μέρος τῆς ἀγροῦ ἐσχατιή. Τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς χώρας, Ὀδυσ. Δ, 317. Ε, 489. Σ, 357. παρβλ. Γ, 294. Ἰλιάδ. Ι, 484. Ἔτι δὲ καὶ ἐσχατιή, ἁπλῶς, Ἐν τι μακρὰν τῆς πόλεως κείμενον μέρος γῆς, ἀγρὸς, ἐπαυλις, ὑποστατικὸν, ἐξαιρ. πρὸς τὸ μέρος Θαλάσσης ἢ ὀρέων, βουνῶν, Ὀδυσ. Ξ, 104. Ἡρόδ. 6, 127. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1 σλ. 68. — ἐσχατιαί. περὶ Θκρτ. 13, 25. Ἀγροὶ ἀποτεμνόμενοι, ἰδὲ Casaub. lect. Theoc. σλ. 103. ἵς. — 3) τῇ δοτ. ἐσχατιῇ, χρῆται ὁ Νικ. ἐπιῤῥηματικῶς, Ἐν τέλει, τέλος πάντων, ὅλως, ἁπλῶς.

Ἐσχετιάω, σπανιώτ. ποιητ. τ. π. ἀντὶ ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μακκαβ. Α', 4. Εἶμαι ὑστερινός, ἔρχομαι ἀργὰ ἢτοι ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ τοῖς Ο'. — 2) ἐν γένει, = ἐσχατεύω.

Ἐσχατιός, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ ἔσχατος.

Ἐσχατοπώτης, ου, ὁ. Ἑλλ. ἐσχατιῶτις, ιδος, ἡ. Ὅτι κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὰ ἔσχατα ἄκρα τῶν συνόρων.

Ἐσχατογήρως, ὁ, ἡ, ων, τὸ, καὶ ἐσχατόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις εἶναι πάνυ γέρων, ἔφθασε τὰ ἔσχατα τοῦ γήρατείου· παλαιόγηρος, Διόδ. Σικιλ.

Ἐσχετόεις ὄσσα, ὄεν. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἐτύχαμεν.

Ἔσχατος, ἡ, ον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τελευταῖον, ὑστερινὸν, ὀλοώτερον· κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ ὀλοωτερινὸν, ἀπώτατον ἄκρον. Ὁμ., Ὅστις ἐπὶ τόπου μόνου χρῆται τῇ λέξει· πέσχατοι ἀνδρῶν καλοῦνται παρ' αὐτῷ οἱ Αἰθίοπες, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν αὐτοὺς κατοικοῦντας πρὸς ἑσπερίας τῶν Ἀνατολῶν καὶ τῶν Δυτμῶν. Ὀδυσ. Δ, 23. Κατὰ τὰς διαφόρους χωρομετρίας ἦτον καὶ τῆς λέξεως ἡ χρῆσις διάφορος. — α', τὸ ὑψιστον — β'.) τὸ κεκλιμένον — γ'.) τὸ ἐσώτατον τόπου μέρος, ὡς παρὰ Σφκλ. Τρ. 1053. — 2) Ἐπὶ τοῦ πολυμεταφ. ἐπὶ βαθμῶν, ἢ ἀξίας, τάξεως, ἀνώτατος, πρῶτος, ἄριστος, ἔξοχος, ἐντιμότατος, Πνδ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, Ταπεινότατος, κατώτατος, τελευταῖος, φαυλότατος· πρὸς τὰ ἔσχατα τὸ κοιτ. Ἕως εἰς τὸ Ἄμην· οὐ τὰ ἔσχατα πάσχω ἢ Ἔφατο εἰς τὸ Ἄμην· κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, παλαιὸν μὲ τὸν θάνατον· οὕτω καὶ μετ' ἔσχατα βαίνω, Σφκλ. Οἰδ. Β, 217. πέσχατος διάκειμαι· Εὑρίσκομαι εἰς ἀθλιωτάτην κατάστασιν, Πολβ. πέσχατ' ἐσχάτων κακῶν Τὸ χειρότερον πάντων τῶν κακῶν, Σφκλ. Φιλ. 65. ητα ἔσχατα λέγεσθαι ἀλλήλοιιν Τρίζονται μεταξὺ τῶν μὴ αἰσχροτάτας λέξεις, τὸ κοιν. Λέγουν ἕνας τὸν ἄλλον ἄσα σύρει τὸ φουκάλι. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ὁ τελευταῖος, ὀλοώτερινὸς καιρὸς, Ἐπῤῥ. ἐσχάτως. Ἕως εἰς τὸ τέλος. Χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς ἐπίτασιν ἐπιθέτου τινός. Ξεν. Ἀν. 2, 6, 1. πάνυ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως. — Κύρηται δὲ καὶ Τῤῥ. ἐσχατώτατος, Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 49. παρβλ. ἐλαχίστος· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἔχω, ἔσχον. Ἐξαρτώμενος, συνεχόμενος, γειτνιάζων, συνομορῶν, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸν Ἐξ, ἀντὶ αὐτὶ ἑξάτος·)

* Ἐσχατόω, ώσω. Ἰλιάδ. ἰδὲ ἐσχατάω.

* Ἐσχεθον, ες, ε. Ποιητ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἔχω, ἀντὶ ἔσχον, Ὁμ.

* Ἐσχέω, ἀντὶ εἰσχέω, Ἡρόδ.

Ἐσχηματισμένως, Ἐπίῤῥ. Μτχ. Παθ. Παρακειμ. τοῦ σχηματίζω, Ἀλληγορικῶς, παραβολικῶς.

Ἔσω, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ εἴσω, ὅπερ ἰδὲ, Ὁμ. Τὸ εἴσω ἐστὶ μὲν εὐχρηστότερον τοῦ ἔσω ἐν πάσαις ταῖς διαλέκτοις, ἀλλ' ὅμως τὸ Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἐσώτερος, ἐσώτατος ἀλ' ἀσχηματίζονται μόνον παρὰ τὸ ἔσω, διὰ τοῦτο σχηματίζεται καὶ τὸ κατὰ τύπον μόνον αὐτῷ ἀνάλογον ἐξώτερος, ἐξώτατος, ἀφ' οὗ

Ἔσωθεν, καὶ ἔσωθε, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω — 2) Ἔνδον, ἐντὸς, μέσα· πρεμίας σημαντ. ἐκεῖ μέσα.

Ἐσωπή, ἡ (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον, Ποιητ. Ὀπτικὸν. Ἀλ. Δ', 358.

Ἐσώτατος, Ὑπερθ. τοῦ ἔσω. Ἐπῤῥ. ἐσωτάτω, ἀντὶ τῷ ἐξώτατος.

Ἐσωτερικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει μέσα που, ἀντὶ τῷ ἐξωτερικός ἐξαιρ. ἐσωτερικοί, ἐλέγοντο οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Πθαγ. Ἀριστλ. καὶ ἄλλων φιλοτόμων, ὅσοις ἐπετρέπετο ἡ ἀκρόασις τῶν βαθυτάτων καὶ συσχερεστάτων δογμάτων τῶν διδασκάλων των. Ἔτι δὲ καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ὅσα ἐπραγματεύοντο κατ' ἀκριβέστατον ἐπιστημονικὸν τύπον περὶ τῶν θεωρημάτων αὐτῶν.

Ἐσωτήριον καὶ ἐσωφόριον, τὸ. Τὸ ἐσ τοῦ ἰταλ. ὑποκάμισον, συνήθ.

* Ἐσώτερος, α, ον. Συγκρτ. τοῦ ἔσω. Ἐπῤῥ. ἐσωτέρω, ἀντιθ. τῷ ἐξώτερος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Τ.

Ἑταίζω, Μλ -άσω (στός). Κυνδζω, ζητῶ διὰ νὰ πληροφορηθῶ περί τινος πράγματος ὃν εἶναι ἐλληδὲς· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἀναζητῶ· δοκιμάζω. Πλάτ. Ερτλ. σλ. 410. Θ. Ὁ ἁπλοῦς τύπος τῆς λέξεως, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει χρῆται, ἀλλ' ὁ σύνθετος ἐξετάζω.

Ἑταῖρα, ἡ. Σηλκ. τοῦ ἑταῖρος, ὅπερ ἰδὲ.

Ἑταιρεία, ἡ, καὶ ἑταιρία, Ἰων. ἑταιρηίη (ἑταῖρος). Οἰκειότης, τὴν ὁποίαν ἔχει τις μὲ ἄλλου τινὰ, ἢ μὲ πλείονας ἄλλους συντρόφους, συντεχνίτας, φίλους, γνωρίμους καὶ τ. τ. Ἀθλιοφότης, Ἡρόδ. 5, 71. Ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου, προσώπου, Φίλοι, σύντροφοι, τὸ ἰταλ. καμαράτιδες. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτικῶν σκοπῶν, Στάσις, φατρία, τὸ τουρκβ. ταράφι, Αστ. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 8. σλ. 410. — 3) ἐν γένει, Φιλικὸς δεσμὸς, φιλία. Παρὰ Καρχηδονίοις Ἑταιρία ἐλέγετο πολιτικός τις, οὐ μυστικοὶ μέσοι σύνδεσμοι φίλων εἰς διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος πολιτικοῦ συντάγματος, τῆς καθεστώσης διοικήσεως, καὶ ἐξαιρ. εἰς ἀποτροπὴν τῆς τυραννίας καὶ βλάβης τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Κluge ἐν Ἀριστλ. Πολ. Καρχ. σλ. 36. ἵς. — 4 = ἑταίρησις. Ἀνάλ. ὅστις δὲ ἡ λέξ. Σηλκ. κυρίως τοῦ ἑταιρεῖος.

Ἑταιρεῖαρχος, ἀρχηγὸς πολιτικῆς τινος ἑταιρείας

Ἑταιρειαρχεῖα, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑταιρειάρχου. Νικήτ Χρον. Θ', 17.

Ἑταιρεῖος, εία, εῖον, Ἰων. ἑταιρήϊος. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἑταιρίαν, εἶναι ἴδιον ἑταιρίας. «Ζεὺς ἑταιρεῖος» Προστάτης, ὕφορος πασῶν τῶν ἑταιριῶν — 2) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑταῖραν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑταίρας. Θρν, ὅστις εἶναι ἐρωτικός, ἀγαπᾷ τὰς ἑταίρας, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ ἐρωτικά» ἑταιρεῖη φιλότητι» Γμ. Ἔρ. 58. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται παρ' Ὁμ. τὸ ἐπίθετον.

Ἑταιρεύω. Εἶμαι ἑταῖρος, μέλος ἑταιρείας τινός. — 2) Εἶμαι ἑταῖρα, παλλακὶς, παλλακεύω, τὸ ἰταλ. μαντενοῦτά τινος. — 3) ἐνεργ. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἑταῖρος, ἢ καμμίαν νὰ γένῃ ἑταίρα, διαφθείρω αὐτήν.

Ἑταιρέω, Μλ ήσω (ἑταῖρα). Μετέχομαι ἑταιρικοῦ βίου, ζῶ ὡς ἑταῖρα· ἐξαιρέτως μετέχομαι τὴν παιδεραστίαν.

Ἑταιρηίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἑταιρεία.

* Ἑταιρήϊος, ἡη, ἑον, Ἰων. ἀντὶ ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις, σεως, ἡ (ἑταιρέω). Ὁ ἀσελγὴς τῶν ἑταιρῶν, ἐξαιρ. τῆς παιδεραστίας βίος.

Ἑταιρὶδ = ἑταιρεία.

Ἑταιρίδεια, ων, τὰ. Ὑπκ. Γερμ. Ἑορτὴ, πανήγυρις ἐν Μαγνησίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἑταιρείου Διός. Ἀθην. ιγ'.

* Ἑταιρίδιον, τὸ, ὑπκ. τοῦ ἑταίρα, Παλλακιδίτσα, παλλακιδούλα.

Ἑταιρίζω, Μλ -ίσω. Γίνομαι ἑταῖρός τινος, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἑταιρίαν του κάμνω ἑταιρίαν μέ τινα, βοηθῶ αὐτῷ· μετὰ δοτ. πάνδημ ἑταιρίσαιτο Ἰλιάδ. Ω, 325. Ἔτι δὲ, Εἶμαι κοινωνός τινος, ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν μέ τινα, Τύν. Ἀφρδ. 96. — 2) Κάμνω τινὰ ἑταῖρον, ἢ φίλον μου, Μέσ. ἑταιρίζομαι, Ἐλέγω τινὰ εἰς ἑταῖρον, φίλον μου, κάμω ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ τὸν λαμβάνω ὡς βοηθὸν, συνεργὸν μου εἰς τι μετὰ αἴτ. Ἰλιάδ. Ν, 456. Ὅπου ὁ Ἐπκ. τύπ. ἑταιρίσαιτο, ἀντὶ ἑταιρίσαιτο κεῖται, πρβλ. Ναυμαχ. 55. — 3) = ἑταιρέω, ἐξαιρ. Μετέρχομαι βίον ἑταίρας, ζῶ ὡς ἑταίρα, κατὰ τε εἰργ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἑταιρικός, κὴ, κόν. = ἑταιρεῖος· Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίραν, ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται κατὰ τρόπον ἑταίρας, πέταιρικὰ μαθήματα Τέχναι, παυουργίαι τῶν ἑταιρῶν. — 2) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ ἑταῖρον, ἢ ἑταίραν. — Ἵπποι ἑταιρικοὶ Δορυφόρων, σωμα-φυλάκιον, ἱππικὸν τάγμα τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων, ὡς τὸ πεζικὸν, πεζαίτεροι· Ἐπῤῥ. ἑταιρικῶς.

* Ἑταίριος, ὁ ἡ καὶ ία, ιον = ἑταιρεῖος.

Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ = ἑταίρα.

Ἑταιρισμός, ὁ (ἑταιρίζω, σημσ. 3). Ἡ διαγωγὴ, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πολίτευμα ἑταίρας, ἀφ' οὗ

Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται ἑταίρας, παλλακάς.

Ἑταιρίστρια, ἡ. Ἥτις ἑταιρίζεται, ζῇ ὡς ἑταίρα, παλλακὶς· ἐξαιρ. = τριβάς, Πλάτ. Συμπ. σλ. 19. Ε.

Ἑταῖρος, ὁ. Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἑτᾶρος. Συνήθης, γνώριμος, σύντροφος, συντεχνίτης, φίλος, συμβοηδός, τὸ σύνηθ. ἰταλ. καμαράτος, τουρκβρ. γιολντάτης· πᾶς τις μὲ τὸν ὁποῖον συναναστρέφεταί τις, ἔχει μετ' αὐτοῦ στενὰς σχέσεις πολλὰκις παρ' Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ συνόπλων συστρατιωτῶν, συστρατευομένων, στρατιωτῶν, ὅσοι πηγαίνουν μαζὶ εἰς πόλεμον, εἶναι στρατιῶται ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἐπὶ συμπλεόντων, ὅσοι ταξιδεύουν μαζὶ, εἶναι συνταξειδιῶται· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδούλων, ὅσοι εἶναι δοῦλοι, σκλάβοι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, Ὀδυσ. Ξ, 407. καὶ ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

συσσίτων ὁμοτραπέζων. Ἰλιάδ. Ρ, 577. Πολλάκις χρησιμεύει παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πιστῶν πολεμιστῶν ἡγεμόνος, στρατηγοῦ καὶ ἐπὶ πιστῶν θεραπόντων, ὑπηρετῶν ἀφεντικοῦ τινός, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπικοσμεῖται, μετριάζεται δὲ αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ταπεινότητος, τῆς ὑποταγῆς αὐτῶν, π. χ. Ἰλιάδ. Α, 179. Γ, 259. Ι, 654. Κ, 151. Ὀδύσ. Η, 266. καὶ συντάσσει αὐτὴν συνήθως τοῖς ἐπίθ. φίλος, ἑαυτοῦ, ἐρίηρος. Ἕν γένει, πᾶς τις, ὅστις διαίτατα οἰκειοῦται πρός τινα, ἔχει στενὴν φιλίαν μαζύτου. Μετφρ. ταῖτα Ὀδύσ. Δ, 7. Μ, 149. ὁ οὖρος, εὔφορος, καλὸς ἄνεμος, πρόθυμος ἑταῖρος Δυνατός, καλὸς συνεργός, ὅστις ἐπιταχύνει τὸν πλοῦν. — β') Ὁ Σωκράτης ὠνόμαζε τοὺς ἀκροατὰς του ἑταίρους, ὅθεν Μαθητής, συμμαθητής. — γ') Γενικὸν προσφώνημα πρός καθένα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν, Φίλε, ἀδελφέ· ὡς τό, ξένος.

2) Ἑταῖρα, ἡ, Ἰων. ἑταίρη, Ἐπι. ἑτάρη. Ἡλικιώτις, συνομήλιξ, συνεργός, βοηθήτρια, φίλη, φιλενάδα, Ἰλιάδ. Δ, 441. Τρπε. δὲ λέγεται ἑταῖρα, παρ' Ὅμ. ἡ ψυχή, τὸ διὰ φόβον ψευγαιτιὸ πρόβου ἑταίρην, Ἰλιάδ. Ι, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ λύρα ἠδαιτὶ ἑταίρη, Ὀδύσ. Ρ, 271. πρβλ. Τμ. Ἑρ. 478. Ἄλλου δὲ οὐκ εὑρηταί που παρ' Ὅμ. ἡ λέξις. Ὁ τύπος ἑτάρη (υυ–) εὑρηται μόνον Ἰλιάδ. Δ, 441. – β') Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐστι τὰ πλείστα τῇ, σύζυγος γυνή, ἀντίθετος, Ἑρωμένη. ἀγαπητική, πάγαπητική, καὶ αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς παραλλήλους ἠθικὰς διαφοράς, Παλλακή, γαμετὴ λόπος, μοιχαλίς, πόρνη, τὸ σύνηθ. Ἰταλικ. πουτάνα κλ. τ. ὁ τρόπος ὅμως τοῦ οἰκιακοῦ καὶ τοῦ γαμικοῦ βίου ἐποίησεν ὥστε ἡ λέξις καθ' ἑαυτὴν δὲν ἐνομίζετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἀνειδιστική, οὔτε ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἦτον ὑβριστική, — Κυρίως δὲ τὸ ἑταῖρος ἠνέπιθ., ὅθεν Ὀδύσ. Θ, 584. πέταιρος ἀνὴρ καὶ παρὰ Πλάτ. τὸ ὑπάρξ. ἑταιρίστρος. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἑτης, ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦτο ἑτερος συγγεν.) ἀφ' οὗ

Ἑταιρόσυνος, η, ον. Οἰκεῖος συνήθης, φίλος· ποιητ. Ἀνάλεκτ. Β'. 378.

Ἑτανός, ὁ, ἡ (ἑτάω, ἑτάζω) ἀντὶ, ἑτεός, ἐτήτυμος, Ἀληθής, γνήσιος. Ἠτυχ.

Ἑταρίζομαι, Ἐπι. ἀντὶ ἑταιρίζομαι, Ἰλιάδ. ἰδὲ ἑταιρίζω, σημ. 2.

Ἕταρος, ὁ, ἑτάρη, ἡ, Ἰλιάδ. (υυ–) Αἰολ. Ἐπι. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑταῖρος, ἑταῖρα, τοῖς ἀρίστοις ὅμως τῶν χειρογράφων ἀντιβαίνον.

Ἑτασίς, εως, ἡ, καὶ

Ἑτασμός, ὁ (ἑτάζω). Ἄχρηστοι σχεδὸν τύποι, ἀντὶ ἐξέτασις, ἐξετασμός· ὡσαύτως καὶ

Ἑταστέος, ᾱ, ον, ἀντὶ ἐξεταστέος. Ἐξητασμένος, διδομιημένος, δόκιμος.

Ἑτάτυμος, Δωρ. ἀντὶ ἑτήτυμος. (ᾱ)

Ἑτεῆ, ἰδὲ ἑτεός.

*Ἑτεδήπεα, Ἐπι. Ἴπρωντ. ἀντὶ ἑτεδήπειν, παρὰ τῷ Πραμ. τεδηπα. Ὀδύσ. Ζ, 166.

Ἑτεῖος, εία, εῖον (ἔτος). Ὅτι ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους, εἶναι παλαιὸν ἕνα χρόνον, χρονιαῖον. Valck. diatr. σλ. 6.

*Ἑτεκον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Ἑτελίς, ὁ. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ς'. 13. Εἶδος ἰχθύος, καὶ ἐντηλὶς καὶ ἐντηλὶς προσέτι γραφόμενον.

Ἑτεοδμώς, ῶος, ὁ (ἑτεός, δμώς). Πιστός, εἰλικρινής, καλὸς δοῦλος, σκλάβος.

*Ἑτεοκλῆσαι, εἶη, εἶν. Ὅτι ἀκήκοε εἰς τὸν Ἑτεοκλῆ· ἐβίη Ἑτεοκλῆσαι, ἀντὶ Ἑτεοκλῆι. Ἰλιάδ. Δ, 386. παρὰ τό

*Ἑτεοκλῆς, έος, ὁ. Ὁ Τίτὰς τοῦ Οἰδίποδος.

*Ἑτεόκλος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατευσάντων στρατηγῶν.

*Ἑτεοκρῆτες, οἱ (Κρῆτες). Γνήσιοι, καθ' αὐτὸ Κρῆτες, Ἐρηταιοί. Ὀδύσ. Τ, 176.

Ἑτεός, ά, όν. Ὅτι εἶναι ἀληθές, ἀληθινόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδ. γεν. ἑτεόν μόνῳ καὶ συνήθ. ἐπιρρηματικῶς. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ὄντως. Ἀληθινά, βέβαια, μὲ τὰ σωστά· σπανιώτερον ὅτι εἶναι πιστόν, ἀνέλογον πρὸς τὴν ἀληθειαν, ἀξιοπίστευτον. Ἰλιάδ. Β, Β, 300. πέτεον καὶ ἀτρεκέως Ο, 53. Ὡς ὄντως ἐπῴ. μόναν ἐν Ξ, 125. καὶ πλῆ. ἑτεαί, Τ, 255. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. ἐν Ὀδύσ. ἐξαιρ. κατὰ σύνταξιν μὲ ἕτερον τι· Ἂν ἄλλως εἶναι ἀληθινόν. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν εἰρωνικ. ρεύσεσι, Μὲ τὴν ἀληθειαν· μὲ τὰ σωστά· χωρὶς μέτρα· Ἀριστοφ. Ὄρν. 393. Ἀχ. 609. Παρβλ. ἀληθής, σημσ. 3. Ὡς ὄντως ἀρτηθλκ. ἐπῴ. οὐδαμοῦ εὑρηται. — Οἱ Ἰων. χρῶνται τῇ δοτ. τοῦ θηλ. γεν., ἑτεῇ, ὡσαύτως ἐπιρρήματκ. ὁ δὲ Ποιητ. οὐδαμοῦ.

Ἕτερα, ἰδὲ ἕτερος.

Ἑτεραλκής, ὁ, ἡ (ἕτερος, ἀλκή). Ὅτι φέρει, βάλλει, προξενεῖ δύναμιν ἢ νίκην εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν· ὅπου εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν εἶναι ἴσχυς, δύναμις πλεονάζουσα, περισσοτέρα, μεγαλητέρα. «Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δοῦναι Νέ καμῃ τὸ κὰ κλῆῃ ἢ νίκη εἰς τὸ μέρος τοῦ Δαναῶν, νὰ νικήσουν οἱ Δαν. Ἰλιάδ. Η, 26. ὅθεν νίκην ἑτεραλκῆ« Ἡ νίκη τοῦ ἑνὸς μέρους κατὰ τοῦ ἑτέρου, Θ, 171. Ρ, 627. Ὀδύσ. Χ, 236. πέτερ. μάχην. Ἡρόδ. 9, 103. Ἀλλὰ κάθημος ἑτεραλκὴς« Τὸ στρατεύμα, τοῦ ὁποίου ἡ περουσία δίδει τέλος εἰς τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Ο, 788. Οὕτω καὶ «Ἄρης ἑτερ.« Αἰσχ. Περσ. 947. — 2) Ἐπῤῥ. ἑτεραλκέως, ὅθεν κἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαιι Τὸ νὰ πολεμοῦντινες χωρὶς νὰ διακρίνηται ἡ νίκη κλίνουσα πότε εἰς τὸ ἕν, πότε εἰς τὸ ἕτεραν μέρος. Ἡρόδ. 8, 11. Valck.

Ἑταραχθής, ὁ, ἡ (βάχος). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἓν μέρος περισσότερον φορτωμένον, κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἓν μέρος τὸ βάρος του. — 2) ἐνργ. Ὅ,τι βαρύνει, βλίβει τὸ ἕ· μέρος.

Ἑτεραγκεφαλάω (ἐγκέφαλος). Πάσχω εἰς τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦτ' ἔστιν εἶμι ἡμιμανής, ἡμιπαράφρων, μισότρελλος, τὸ κοινοτ. μοὶ λείπει τὸ ἕνα λαγωτάλι.

*Ἑτερεισής, ὁ, ἡ = ἐτερειδής.

Ἑτέρη, Ἐπιῤῥ. ἰδὲ ἕτερος, σημ. 4.

Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται τὴν μίαν καὶ ὄχι καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, μίαν ἡμέραν ναί, καὶ μίαν ὄχι· κἰσχύουτ' ἑτερήμεροιι. Ὀδύσ. Δ. 30. ἐπὶ τοῦ Νέστορος καὶ Πολυδίνους, τῶν ὁποίων ἑκάτερος τὴν μίαν ἡμέραν ἦτον ζωντανός καὶ τὴν ἄλλην νεκρός, καὶ οὕτως ἡμέραν παὸ ἡμέραν.

Ἑτερήρης, ὁ, ἡ (ἀρω) = ἀμφήρης· κόρμὴν ἑτερηρεαι Μαξιμ Στίχ. 165.

Ἑτέρηφι, Ἐπι. δοτκ. ἑλκ. γεν. ἀντὶ ἑτέρᾳ, ἑτέρῃ, παρὰ τὸ ἕτερος, Ἰλιάδ.

Ἑτεροβάρεια, ἡ (ἑτεροβαρής). Τὸ νὰ βλίβῃ, βαρύνῃ, κάμνῃ τις ἢτι νὰ κλίνῃ, βαίζῃ, νὰ εἶναι βαρύτερον τιποτε εἰς τὸ ἓν μέρος. (ε)

*Ἑτεροβαρέω, Μλ. –ήτω. Βαρυνω, φορτόω, βλίβω τι εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τό

*Ἑτεροβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, βαρύνει, βλίβει εἰς τὸ ἓν μέρος. Ἐπῤῥ. ἑτεροβαρῶς.

Ἑτεροβουλία, ἡ (βουλή). Μεταβολή, ἄλλαγμα τῆς βελήτεως, τῆς γνώμης· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις τὴν γνώμην, τὴν βέλητίν του.

Ἑτερογαστρεός, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐστι γεννημένον ἀπὸ ἄλλης μητρὸς κοιλίαν, ἀντιθ. τῷ, ὁμογάστριος. Σχολ. Ἡσιόδ. Ἔργ 374.

*Ἑτερογενέω, Εἶμαι ἀπὸ ἄλλο γένος· παρὰ τό

Ἑτερογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ἄλλην γενεάν, ἀπὸ ἄλλους λαούς, ἀπὸ ἄλλην φυλήν. ἑτερογενεῖς παρὰ Γραμμτ. λέγονται αἱ λέξεις, ὅσαι κατὰ μεταπλασμὸν κλίνονται πληθυντ. εἰς ἄλλο γένος καὶ ὄχι ὡς εἰς τὸν ἑνικ. ἀρθμ. π. χ. ὁ ἀάτυλος, τὰ ἀάετυλα· ὁ κύκλος, τὰ κύκλαι· κλ. τ. τ. ἰδὲ Passow Progr. über Griech. Wörterb. σλ. 71. fg.

Ἑτερόγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκόν, γαλανόν, καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.

Ἑτερόγλωσσος, Ἀττ. –ττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην τινά, ξένην καὶ διαφορετικὴν γλῶσσαν· ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἄλλην, ξένην, ἢ λέγεται ὁμιλεῖται ὡς τὸ λέγουν εἰς ξένην γλῶσσαν· ἀντιθ. τῷ ὁμογλωσσος.

Ἑτερόγναθος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ἵππος, Ὁ ἵππος, τὸ ἄλογον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ περισσότερον πρὸς τὸ ἓν παρὰ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τὸν ευθυνηνᾷ, οὐσιαστ. τις μὲ βεβαιότητα, τὸ συνήθ. κοινοτ. εἶναι βαρυκέφαλος. Ξνφ. Ἵππ. 1, 9. 3, 5. 6, 9.

Ἑτερογνωμοσύνη, ἡ. Ἄλλη ἢ διαφορετικὴ γνώμη· παρὰ τό

Ἑτερογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις εἶναι ἄλλης ἢ διαφορετικῆς γνώμης, ἔχει ἄλλην ἢ διαφορετικὴν γνώμην.

Ἑτερόγονος, ὁ, ἡ (γόνος) = ἑτερογενής.

Ἑτεροδιδασκαλέω, Μλ. –ήτω (διδάσκαλος). Ἀλλέως, διαφορετικά, αὐκ ὀρθῶς διδάσκω· αἱ διδασκαλίαι μου εἶναι σφαλεραί. Ν. Δ.

Ἑτεροδοξέω, Μλ. –ήτω (ἑτερόδοξος). Ἔχω διαφορετικὴν, ἄλλην, ἐξαιρ. σφαλερὰν, ἢ τοι πλανημένην δόξαν, γνώμην· ἀλλέως δοξάζω. Πλάτ.

Ἑτεροδοξία, ἡ. Διάφορος, ψευδὴς δόξα, γνώμη. Πλάτ. παρὰ τό

Ἑτερόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἐξαιρ. ψευδῆ, πεπλανημένην δόξαν, γνώμην· Ἐπῤῥ. ἑτεροδόξως.

Ἑτεροεθνής, ὁ, ἡ (ἔθνος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο, ξένον, διαφορετικὸν ἔθνος.

Ἑτεροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν εἶδος ἢ σχῆμα, διαφορετικὴν μορφήν

Ἑτερόζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Ὅστις ἔχει ἐλλείψεις, αὐτιάσεις, ἀγάπην περισσοτέραν πρὸς τὸν ἕνα, ἢ πρὸς τὸν ἕτερον· κρατεῖ περισσότερον μὲ τὸ ἓν μέρος, εἶναι φατριαστής· Ἐπῤῥ. ἑτεροζήλως. Μὲ φιλοπροσωπίαν, Ἡσιόδ. Θγ. 544. — 2) Ὅστις μετέρχεται, ἀγαπᾷ ἄλλην τινὰ τέχνην ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα.

Ἑτεροζυγέω, Μλ. –ήσω (ἑτεροζυγος)· ἐπὶ ὑποζυγίων ζώων. Εἶναι ζευγμένον εἰς τὸν ἄλλου ζυγόν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ζυγοῦ, τραβῇ τὸν ζυγὸν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. — 2) Εἶναι συνεζευγμένον μαζὺ μὲ ἄλλο διαφορετικὸν, ἀνόμοιον ζῶον, ὅθεν τραβᾷ ἀνόμοια. — 3) ἐπὶ πλαισιτγος, ζωγραφίας, Τραβῶ τὴν ζωγραφιὰν, τὴν κάμνω νὰ κλίνῃ, βαίζῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Τρπε. Εἶμαι ἀσύμφωνος, διάφωνος, διχογνωμῶ, διαφέρομαι μέ τινα περὶ τινος πράγματος. Ἐτε δὲ καὶ μγνόμαι, ἀνακατόνομαι μὲ ἀνόμοια γένη. Ν. Δ.

Ἑτεροζύγησις, –σεως, ἡ· καὶ

*Ἑτεροζυγία, ἡ. Ἀσυμφωνία, διχόνοια.

Ἑτερόζυγος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ διάφορον ζυγόν, ἀνόμοια ζευγμένον, ἀνομοιοειδῶς συνδεμένον, ἡνωμένον, εἶναι ἀσύμφωνον, διάφωνον. — 2) Ἐπὶ πλαισιτγος, ζωγραφίας· ἡ ὁποία κλίνει, βαίζει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὅθ' εἶναι δικαία ἑτερῤ. στεμμάτων Ψευδρκλ.

Ἑτερόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι) = τῷ προηγμ. — 2) Ἅμαξα, ἁμάξι μὲ ἕνα ἵππον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λείπει ὁ δεύτερος ὅθεν Τρπε. κατὰ πόλιν. Μὲ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἄλλη ἁμάξα· ἢ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλην ἀνεζευγλον, τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τυνερίζηται μὲ αὐτήν· Πλτχ. Κιμ. 16. ὅστις ἐς τὸ μονόζυξ.

Ἑτεροβαλής, ὁ, ἡ (βάλλω) ἐπὶ φυτῶν, καὶ δένδρων, "Ο,τι βάλλει εἶναι πράσινον εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ἓν μέρος, εἰς ἓν κλωνάρι. — 2) ἐπὶ ζώων, "Οσα εἶναι γεννημένα ἀπὸ διαφόρους μητέρας, ὄχι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτήν, δὲν εἶναι ὁμομήτρια· ἔτι δὲ καὶ τῶν ὁποίων λείπει ὁ εἷς γεννήτωρ, ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ των, βλ. τῷ ἀμφιβαλής.

Ἑτεροβελής, ὁ, ἡ (βέλος). "Οστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν βέλησιν.

Ἑτερόβηκτος, ὁ, ἡ (βήγω). "Ο,τι εἶναι ἀκονημένον ἀπὸ τὸ ἕν, ἔχει κόψιν μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος· π. χ. μάχαιρα, πέλεκυς, κ. τ. τ. Νικήτ. Χρον. Θ'. 17.

Ἑτερόβροος, ὁ, ἡ (βρόος). "Ο,τι ἠχεῖ ἀλλοίως, κάμνει ἀλλοιοτικὸν, διαφορετικὸν ἦχον, κτύπον, κρότον· ταὐτὸν τῷ, ἀλλόβροος.

Ἕτερος, αἷα, οἷον (ἕτερος). "Ο,τι εἶναι διαφορετικοῦ εἴδους, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον, ἀλλοιότικον· ἀλλοιότικα κατασκευασμένον, καμωμένον, Ἡρόδ. 1, 99. 2, 35. 4, 62. Ποιητ. ἑτεροΐζειν· ἑτεροῖα πάντα τέτυκται ἀνθρώποισιν Διν. Πργ. Ἐπῤῥ. ἑτεροῖος· ἀφ' οὗ

Ἑτεροιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τίποτε διαφορετικόν· διαφορετικὴ ἰδιότης, ἀνομοιότης κατὰ τὴν ἰδιότητα. Πλάτ. Παρτ.

Ἑτεροιόω, ῶ (ἕτεροῖος). Ποιῶ, κάμνω τι διαφορετικὸν, ἀλλοιώτικον, μεταβάλλω, μετατρέπω, μεταμορφώνω. Παῦλ. Ἀλλάζω, γίνομαι διαφορετικὸς, ἀλλοιότικος, μεταβάλλομαι, μετασχηματίζομαι, μεταμορφόνομαι, Ἡρόδ. 2, 142. 7, 225. 9, 102. ἀφ' οὗ

Ἑτεροίωσις, σεως, ἡ. Μεταβολὴ, μεταμόρφωσις.

Ἑτεροιωτικός, ἡ, όν. "Οστις, ἢ ὅ,τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ, μεταμορφόνῃ τι. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἑτεροκάρπος, ὁ, ἡ (καρπός). "Ο,τι φέρει, γεννᾷ ἄλλους ἢ διαφορετικοὺς καρπούς. Ἱππокρ.

Ἑτεροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). "Ο,τι κινεῖται δι' ἐνεργείας ἄλλου τινός, ὄχι ἀφ' ἑαυτοῦ· ἀντιτῷ, αὐτοκίνητος. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. (1).

Ἑτεροκλενέω, Μλ. – νήσω. Κλίνω, βαίζω εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τό

Ἑτεροκλινής, ὁ, ἡ. Ἐπῤῥ. ἑτεροκλινῶς (κλίνω). "Ο,τι κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἕν, ἢ εἰς τὸ ἕτερον μέρος, εἶναι ἀνόμοιον, κατηφορικὸν, ἀνώμαλον. Ξενοφ. Κυνηγ. Β', 8. ἑτεροκλινῶς ἔχω πρός τι· Ἔχω κλίσιν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τοῦτ' ἔστι πρὸς τὰ κακόν, Ἀῤῥν.

Ἑτερόκλητος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ἐπὶ λέξεων· ὅσαι ἔχουσι διαφορετικὴν κλίνονται κατὰ διάφορον, ἢ ἀνώμαλον κλίσιν. Γραμμат. Ἐπῤῥ. ἑτεροκλίτως. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. §. 51, 5.

Ἑτεροκλύζω, Μλ. – νήσω (κλονέω). Κλονῶ, ταράζω τι πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ὅπ. 4, 204.

Ἑτεροκνεφής, ὁ, ἡ (κνέφας). "Ο,τι εἶναι μεσονυκτινὸν, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος σκοτεινὸν, ἀντὶ. τῷ ἀμφικνεφὴς· πρβλ. ἑτεροφαής.

Ἑτεροολυμπία, ἡ. Σωματικὴ γύμνασις δύο τινῶν ἀμφιβαίως γυμναζομένων, καθὼς π. χ. οἱ παίζοντες τὴν σφαῖραν, κ. τ. τ. Caelius Aurel. Χρονιν. Γ'. 11.

Ἑτεροπραγία, ἡ (κρανίον) = ἡμικρανία, Πόνος τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερόκωφος, ὁ, ἡ. (κωφός). "Οστις εἶναι κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτίον, αὐτί.

Ἑτερολεξία, ἡ (λέξις). Ἄλλη ταυτοσήμαντος, ἰσοδύναμος, τὸ ἴδιον πρᾶγμα ὁηλοῦσα λέξις.

Ἑτερόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). "Ο,τι, ἢ ὅστις ἔχει τρίχας, μαλλὶ, μαλλιὰ, εἶναι τριχωτός, μαλλιαρὸς ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος. Στράβ. Ε'. ἑτερόμαλλοι ταπητεῖς.

Ἑτερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη) χειτών, = ἐξωμίς, Φόρεμα μὲ ἓν μανίκι.

Ἑτερομέρεια, ἡ. Κλίσις, βάσιμα εἰς ἢ πρὸς τὸ ἓν μέρος, παρὰ τό

Ἑτερομερής, ὁ, ἡ (μέρος). "Οστις, ἢ ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος, κλίνει πρὸς τὸ ἓν μέρος μόνον· εἶναι κρημνώδες, κατηφορικὸν εἰς τὸ ἓν μέρος.

*Ἑτερομετρία, ἡ. Διαφορετικὸν μέτρον στίχων, παρὰ τό

*Ἑτερόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ,τι συνίσταται εἰς διαφορετικὸν μέτρον στίχων.

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄνισον, διαφορετικὸν μῆκος, μάκρος, εἶναι μακρύτερον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ὅδεν καὶ ἀνισόπλευρον. Πλάτ. Θηαί. σλ. 148. Α. — 2) "Ο,τι εἶναι μέ, κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου μακρύτερον.

Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). "Οστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ ἄλλην, ὄχι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἄλλος τις. Σοφοκλ.

Ἑτερομόλιος (μολεῖν) εἶδη, Κρισολογία εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ὁ ἕνας ἀντίδικος παρουσιάζεται εἰς τὸ κριτήριον· λέγεται δ' ἔτι καὶ ἑτερομωλία, ἢ· πρβλ. ἀντιμωλία.

Ἑτερομορφος, ὁ, ἡ (μορφή). "Οστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν μορφὴν, διαφορετικὸν σχῆμα.

*Ἑτερομωλία, ἡ· ἴδε τὸ ἑτερ.

Ἑτεροπάθεια, ἡ. Πόνος ἢ ἀῤῥωστία εἰς ἓν μέρος ἢ μέλος τοῦ σώματος μόνον· παρὰ τό

*Ἑτεροπαθής, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). "Οστις, ἢ ὅ,τι πάσχει τι, ἔχει πόνον, ἀῤῥωστίαν εἰς ἓν μέρος, ἢ μέλος τοῦ σώματος.

Ἑτεροπαχής, ὁ, ἡ (παχος). "Ο,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀνόμοια χοντρος, ἔχει ἀνόμοιον χόντρος. Μαθημат. Παλ. σελ. 27.

*Ἑτεροπλανής, ὁ, ἡ (πλάνη). "Οστις, ἢ ὅ,τι πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἑτεροπλατής, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν, ἀνόμοιον πλάτος, ὅδεν εἶναι παντοῦ ὁμοίως πλατύ, φαρδύ. Μαθημ. Παλ. σελ. 20.

*Ἑτερόπλοος, ὁ, ἡ = ἑτερόπλους.

Ἑτεροπλοος, ὁ, ἡ· καὶ συναίρ. ἑτερόπλους (πλέω). Πλεύσιμον ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος· ταξείδι μόνον διὰ πηγαιμόν, ἢ δι' ἐπιστροφήν. Τρπκ. πάρχυρίον ἑτερόπλουν· Χρήματα, τὰ ὁποῖα δανείζονται εἰς καράβι μόνον διὰ τὸν πηγαιμὸν τοῦ καραβίου. Δμσθ. καὶ Δισό.

*Ἑτερόπνοος, ὁ, ἡ (πνέω). "Οστις, ἢ ὅ,τι πνέει, φυσᾷ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον. — 2) ἑτερόπνοοι αὐλοί, Ἐπῤ. τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, τῆς διπλῆς φλοέρας, διὰ τὸ νὰ μὴν εἶναι ἴσα, ὁμοια τὰ καλαμάκια της. Βτλ. ἐν Ἀνκρ. 65, 4.

Ἑτεροποδέω. Ἔχω τὸν ἕνα πόδα, τὸ ἓν ποδάρι κοντότερον, ὅδεν καὶ δὲν πατῶ, δὲν περιπατῶ ὁμοια· παρὰ τό

Ἑτερόπους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. οδος (πούς). "Οστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἀνίσους πόδας, τὸν ἕνα μακρύτερον τοῦ ἄλλου, ὥρα εἶναι χωλός, κουτσός, πρβλ. ἑτερόχηλος.

Ἑτεροπροσωπέω (ἑτεροπρόσωπος). Εἶμαι ἑτέρου, ἤτοι διαφορετικοῦ προσώπου.

Ἑτεροπροσωπικός, ἡ, όν. "Οστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἑτεροπροσώπων, Ἐπῤῥ. ἑτεροπροσωπικῶς· παρὰ τό

Ἑτεροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅ,τι εἶναι ἄλλου προσώπου, διαφορετικὸν κατὰ τὸ πρόσωπον. Γραμμ.

Ἑτερόπτολις, ὁ, ἡ, ι, τό· γεν. – ιος (πόλις). "Οστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλην πόλιν.

Ἑτερορρεπέω, = ἑτερορροπέω· παρὰ τό

Ἑτερορρέπης, ὁ, ἡ = ἑταιράρροπος.

Ἑτερορροπέω, Μλ. – ήσω, Γίνομαι, κλίνω πρὸς ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος, εἶμαι βαρύτερος εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τό

Ἑτερόρροπος, ὁ, ἡ (ῥέπω, ῥοπή). "Οστις, ἢ ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, εἶναι βαρύτερος εἰς τὸ ἓν μέρος. Τῷ τύπ. ἑτερορρεπὴς χρῆται Αἰσχλ. Ἱκτ. 398. Ἔτι δὲ ἑνργ. ἑτερορρεπὴς Ζεὺς ὁ ποιῶν τὴν πλαστιγγα, ζυγαριὰν νὰ κλίνῃ πότε εἰς τὸ ἓν καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ὁ ἀποδίδων εἰς καθ' ἕνα τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἑτερόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). "Ο,τι ἔχει διαφορετικὸν, ἄλλον ῥυθμόν.

Ἑτερόρρυσμος, ὁ, ἡ (ῥυσμός). "Οστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν, ἄλλον σχῆμα, εἶδος, διαφορετικὴν μορφήν.

Ἕτερος, α, ον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, Ὅμ. ἑτεροίγε φίλον παῖδα κλαύσονται Οἱ γονεῖς τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου θέλει κλαύσουν τὸν υἱόν των σήμερον, Ἰλδ. Τ, 210. χειρὶ φέρω ἑτέρῃ Φέρω, κουβαλῶ τι μὲ τὸ ἓν χέρι· Ὀδσ. Η, 171. Ἄλλως δὲ συνηθ. ἡ ἑτέρα χεὶρ καὶ ἄνευ τοῦ, χείρ· ἡ ἑτέρα, ἡ ἑτέραν αὐτοῦ, ἢ ἀριστερά, ἀντιδ. τῷ, δεξιά, παρ' Ὅμ. ἑξαιρετ. Ἑπτ. στρ. ἑτέρῃφι, Μὲ τὴν ἀριστερὰν. Ἓν γένει, ὅ,τε εἶναι ἀντίθετον, ἐναντίον, διαφορετικὸν· εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος. Οὐ σπαίρω δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημσ. ὅτε καὶ ὑπενοείται ἀπὸ τὸ δίκτυον, ἢ δυάς, Ὀδσ. Ι, 302. Οὕτω κεῖται παρ' Ἄρατ. ἡ ἑτέρα, Τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ὡς τό, περάτη. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ὡς τό, ἄλλος κατ' εὐφημισμὸν, Ὅταν δέν θέλῃ τις νὰ εἰπῇ ῥητῶς κακός, τὸν καλῷ ἀντὶ., ἄρα κακός, Valck. diatr. σλ. 112. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἡρ. 1229. Χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς ἐπακόλυψιν ἀπρεποῦς ἢ αἰσχροῦ τινος ὅταν δέν θέλῃ τις νὰ τὸ ὀνομάσῃ μὲ τὸ ἴδιόν του ὄνομα, ἐξαιρ. ἑτέρου τιν. Ἀλλὰ τό, ἡτέρα ἑτέρα ὑπν. ἡμέρα, Τὴν ἀκόλουθον, τὴν ἑσυτέραν ἡμέραν. Εἰς τὰς διπλᾶς προτάσεις ἐπαναλαμβάνεται συνηθ. τὸ ἕτερος. Κῦρηται δὲ καὶ ἑτέρως δέκ ἄνευ προηγμ. ἑτέρως μέν· Ἰλδ. Ω, 578. ἢ μέν – ἢ δ' ἑτέρῃ – α Χ, 151. ἕτερος – ἄλλος – α Ι, 313. 472. καὶ ἀνάπαλιν ἄλλος – ἕτερος – ν Ν, 731. ὁ δ' Εὐρπδ. συντάσσει ἄλλος ἑτέρωσε Ἐπιτατικῶς, ἑτέρωσ' αὖ, ἢ αὐτεπ. Πάλιν ἄλλος, ἄλλος πάλιν, Ἀρστφ. Λυσ. 66. Εἰρ. 274. 295. Παρ' Ἀττ. πολλάκις ἑτέρα τοιαύτα. Ἄλλα τέτοια, ἄλλα παρόμοια· τὸ δὲ ἑτέρα τοιαῦτα Ἄλλα τόσα κατὰ τὴν ποσότητα, ἄκουμε μίαν φορὰν τόσα· ἑτέροι τοιοῦτοι Ἄλλοι τέτοιοι, ὅμοια φρονοῦντες· ὅπερ τὸ ἕτεροι πλησιαστικῶς συχνὸν κεῖται, ἵνὰ δηλοῖ ἓν τι μόνον ἀντίθετον εἰς ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε πλέον, ἤτοι παρόν, Wytr. sel. hist. σλ. 352. Heind. ἐν Πλατ. Φαίδ. σλ. 58. D. Πορτ. σλ. 326. Α. — 2) Ἀπαραλλάκτως ὡς τό, ἄλλος, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι εἶναι ὄχι εἷς ἓν, ἀλλὰ εἷς πλείονα ἀντίθετον, Ἰλδ. Δ, 306. Φ, 437. Ὀδσ. Β, 124. Κ, 354. Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. παρ' Ἀρστφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὥσπερ καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἄλλος ἀντὶ τοῦ ἕτερος λαμβανόμενον· ὅδεν — 3) Ὅ,τι εἶναι ἀλλοῖον, διαφορετικὸν, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιότικον· ἐνίοτε μετὰ γεν. ἢ μετὰ τοῦ ἤ, Ἡρόδ. 4, 36. διότι ὑποτιμᾶται παραβολήν. — 4) ἑτέρᾳ, ἐπιρ. Θλκ. γεν. Ἐπῤῥωτ., Κατ' ἄλλον τρόπον, μὲ ἄλλο μέτρον, εἰς ἄλλα μέρη, ἢ τόπον· ὅτε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἀδῶ, συνήθως. — 5) Ἐπῤῥ. ἑτερως, Ἀλλέως, ἀλλοιῶς, κατ' ἄλλον, μὲ ἄλλον τρόπον· ὅδεν καὶ μετὰ γεν. συγγρτ. Ὀδσ. Δ, 234. ἑτέρως εἶχε τοῦ σκέλους· Εἶχε τὸ ἓν σκέλος κοντότερον παρὰ τὸ ἄλλο, ἤτον ἑτροσκελής. — Οἱ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δωρ. ἐὰ χρῶνται καὶ τῷ ἄτερος ἀντὶ τοῦ, ἕτερος. (υυυ) Οἱ δὲ Ἀττ. συναιροῦσι τό, ὁ ἕτερος, εἰς τό, ἄτερος (– υυ) γεν. Ἀκέρου, δατ. Ἀτέρῳ καὶ λ. ἠτέραι ἀντὶ, ἡ ἑτέρα· Οὐδέ. Ἀτερον, Παρ' Ἴωσι δὲ ητούτερουν οὐδέτ. ητοὔτερουν Br. ἐν Σιμωδ. mul. 113. Ἀπροσεπότεροι δὲ συγγραφεῖς χρῶνται καὶ τῷ, Ἑτέρες, καὶ ὁ Ἑτέρος, Valck ἐν Ἱππ. 349. Piers. Moer. σλ. 432.

Ἑτεροσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ὅ,τι σήμαλ σημαίνει ἄλλο, διαφορετικόν τίποτε, ἔχει διαφορετικὴν σημασίαν. Ἐπῤῥ. ἑτεροσημάντως.

*Ἑτεροσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἄνιτα σκέλη, τὸ ἓν μακρύτερον τοῦ ἄλλου.

Ἑτερόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅ,τι εἰς ἓν μέρος μόνον προξενεῖ, κάμνει ἴσκιον, ἡ ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ἔχει ἴσκιον εἰς τὸ ἓν μέρος μόνον· ἀντιθ. τῷ ἀμφίσκιος· ὅθεν ἑτερόσκιοι, οἱ λέγονται οἱ κάτοικοι τῶν εὐκράτων καὶ τῶν κατεψυγμένων χωρῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἴσκιος τὸ μεσημέρι πίπτει πρὸς τὸ ἓν μόνον μέρος, πρὸς Βορρᾶν, ἢ πρὸς Μεσημβρίαν. Στράβ.

Ἑτεροστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἄλλην σειράν, ἁράδαν.

Ἑτερόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι εἶναι ἐν τοῦ ἑνὸς μέρους μόνον κοπτερόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει ἄλλην, ἢ μίαν μόνην, ἡ διαφορετικὴν κόψιν.

Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν μορφήν, διαφορετικὸν σχῆμα, ὅ,τι εἶναι διαφορετικὰ σχηματισμένον.

Ἑτερότης, ητος, ἡ (ἕτερος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἄλλης, διαφορετικῆς ἰδιότητος· διαφορετικὴ ἰδιότης.

*Ἑτεροτροπέω. Εἶμαι ἑτερότροπος· Κυρίλ. παρὰ τό

Ἑτερότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ὅ,τι εἶναι κατ' ἄλλον, διαφορετικὸν τρόπον, διαφορετικὴν ἰδιότητα, Ἀρτεμ. Θεσμ. 724. Ὅστις ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ ἤθη. — 2) (τρέπω). Ὅστις τρέπει, γυρίζει τι ἀλλοῦ που, εἰς, πρὸς ἄλλο μέρος, ἀμφιβ.

Ἑτεροτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη, εἶναι θρεμμένος, ἀνατεθραμμένος ἀλλέως, διαφορετικά. Συνών. ἑτερότροπος νεότητι.

Ἑτερούσιος, ον, ὁ, ἡ, τό (οὐσία). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἓν μόνον ὡσίον, αὐτό.

Ἑτερουσίως, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν οὐσίαν, διαφορετικὸν τὸ εἶναί του.

Ἑτεροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτισμένον μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος· μεταφωτισμένον, ἀντιθ. τῷ, ἀμφιφαής, ἰδὲ ἑτεροκεφής.

Ἑτεροφθαλμία, ἡ. Διαφορὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ νὰ εἶναι τί ἀμμάτι τινος διαφορετικὰ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. παρὰ τό

Ἑτερόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἢ ἄτι ἔχει ὀμματα διαφόρου χρώματος, τοῦτ' ἔστι τὸ ἓν διαφορετικὸν τοῦ ἄλλου, ὡς τὸ ἑτερόγλαυκος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι μονόφθαλμος, ἕνα μόνον ματι ἔχει. — 3) Ὅστις εἶναι παραβλώψ, ἀλήθωρος.

Ἑτερόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὅστις λαλεῖ, ἀμιλεῖ ἀλλέως, διαφορετικά· ὅ,τι κάμνει ἢ ἔχει ἄλλον, διαφορετικὸν ἦχον, τόνον.

*Ἑτεροφορέομαι, Μλ –ρεθήσομαι (φορέω) = ἑτερορρέπω.

Ἑτεροφροσύνη, ἡ. Ἄλλο, διαφορετικὸν φρόνημα, διαφορετικὴ γνώμη· ἀσυμφωνία κατὰ τὸ φρόνημα, κατὰ τοὺς στοχασμούς. παρὰ τό

*Ἑτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις φρονεῖ, στοχάζεται ἀλλέως, ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ φρονήματα, ἀσύμφωνος μὲ ἄλλον, ἢ μὲ ἄλλους.

Ἑτεροφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι φυλάττεται ἀπὸ ἄλλον τινά.

Ἑτεροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν, ἀλλοιοτικὴν φύσιν. — 2) (φύομαι) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς ἄλλο κεῖνον μέρος.

Ἑτερόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι κατάγεται ἀπὸ ἄλλο ἔθνος, ἀπὸ ἄλλο, διαφορετικὸν γένος· ἀπὸ ἄλλην γενεάν. — 2) (φυλή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλην φυλήν, τὸ τουρκβ. ἄλλο ἐτσίρι.

Ἑτερόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) δένδρον, Τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνωφθαλμισμένον, ἀμπολιασμένον ἀπό, ἢ μὲ βλαστάρι ἄλλου δένδρου· Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑτεροφωνία, ἡ. Ἄλλη, διαφορετικὴ φωνή, διαφορετικός, ἀλλοιότικος τόνος. ἤχος. παρὰ τό

Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν, ποικίλαν, διαφόρων λογιῶν φωνήν, ὁμιλίαν· ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν τόνον, ἦχον· Αἰσχύλ. Θήβ. 272.

Ἑτεροχήλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὅ,τι ἔχει ἀνομοίας, διαφορετικὰς χηλάς, χυδάκια, μπίτσες· πρβλ. ἑτεροπους.

Ἑτεροχροέω, Μλ –ήσω (ἑτερόχρους). Ὅ,τι ἔχει ἄλλα ἢ διαφορετικά, ἀλλοιότικα χρώματα· παρὰ τό

Ἑτερόχροια, ἡ. Ἀλλοιότης τῶν χρωμάτων.

*Ἑτεροχροιότης, τητος, ἡ. Ποικιλότης τῶν χρωμάτων, παραλλαγόνη. Δγν. Πυῤῥ. 86. παρὰ τό

Ἑτερόχροος, ὁ, ἡ· συνηθ. –χρους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ· καὶ ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· καὶ ἑτερόχρωμος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς, χρῶμα). Ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν χρῶμα, πολλῶν λογιῶν χρώματα, εἶναι παράκλον.

*Ἑτεροχρωματίζω = ἑτεροχροέω, παρὰ τό

*Ἑτεροχρώματος, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτεροχρωματόω. Ἔχω διάφορα, ἢ πολλῶν λογιῶν χρώματα. Γεωπον. Β'. ς. 37.

*Ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτερόω, Μλ –ώσω (ἕτερος). Ποιῶ, κάμνω τι ἄλλέως.

Ἑτέρωτο. γ'. ἐνκ. πρτπ. μετ. ἀορ. β'. τοῦ τερπάω, Ἰλιάδ. Λ, 267. 848.

Ἑτέρωθεν. σπανιώτ. ἑτέρωθε, Ἐπῤῥ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἐδώ, Ὁμ. 2) σπανιώτ. καὶ ποιητ. μόνον ἑτέρωθι. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος (στάσεως ἢ ἠρεμ. σημαντ.) ὅθεν καὶ ἀπέναντι, ἀντικρύ, ἀντίκρυτα, Ὁμ., τὸ ἑτέρωθε παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 281.

Ἑτέρωθι, Ἐπῖρ. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος· εἰς ἄλλον τόκον, Ὁμ. ἀντιθ. τῷ, ἔνθεν καὶ ἑτέρωθι, Ὀδσ. Μ, 235. 2) Ἄλλοτε, ἄλλην φορὰν, Ἡρόδ. 3, 35.

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν ὄνομα. Ἐπῖρ. ἑτερωνύμως.

Ἑτέρωσε, Ἐπῖρ. Εἰς, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὰ πλάγια (ἐνητ. σημαντ.) Ὁμ., ὅθεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλοῦ, Ἰλιάδ. Φ, 231. Παρ' Ἀπλ. Ῥθ. μετὰ τῆς εἰς.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ (ἑτερόω). Μεταβολή, ἀλλοίωσις. Δ'. 39.

Ἑτέρωτε, καὶ ἑτερῶτα, Ἐπῖρ. Αἰολικ. ἀντὶ ἑτερώθεν. Σαπφ.

*Ἑτέταλτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ τέλλω, Ὁμ.

*Ἑτετεύχατο, γ'. πλῃ. πρσπ. παθ. Ὑπρσντ. Αἰολ. καὶ Ἐπικ. τοῦ τεύχω, Ὁμ.

*Ἑτετύκτο, γ'. ἐνκ. πρτπ. παθ. Ὑπρσντ. Ἐπικ. τοῦ τεύχω, Ὁμ.

*Ἑτεωνεύς, έως, ὁ· Ηύρ. ὀνμ. Ὀδσ.

*Ἑτεωνός, ἡ, Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ. Γ, 497.

Ἔτης, ου, ὁ. Οἰκεῖος, ἐσικός, εἴτε διὰ φιλίαν, εἴτε διὰ συγγενείας· συνήθης, σύντροφος, συμβιοτής, φίλος, Ὁμ., ὅστις μόνος κατὰ πλῃ. ἀριθμ. χρώμενος τῇ λέξει συνάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετασχηματισθεῖσα τὸ ἑταῖρος· Ἀδελφοὶ καὶ οἰκεῖοι, ἑσικοὶ· καὶ πέτας καὶ ἀνεψιοὶ Ἰλιάδ. Ι, 464. πέται καὶ ἑταῖροι Η, 295. πηλίτονες ἠδὲ ἕται Ὀδσ. Ε, 6. Ἐπὶ πάσης ἀδιορίστου, οὐ στενῆς φιλίας σχέτεως, κατὰ τὸν Nitzsch Ὀδσ. Δ, 3., παρ' Ὁμ. Οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ πλησιεστεροι ἀκόλουθοι οἶκου, φαμιλίας, τιμῆς. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡρισμένως ἀντὶ ἐνημότης, πολίτης· Συμπατριώτης, συμπολίτης, συγκάτοικος, γείτων. (πιθαν. παρὰ τὸ ἔθος· συγγν. τῷ ἑταῖρος· πρβλ. ἠθεῖος· ἢ ἐτυμλ. τοῦ προσφωνηματικοῦ τα, ὡ τάν, παρὰ τὸ ἐτης, πάνν ἄμφλ.)

Ἐτησίαι, ων, οἱ (ἔτος) ὑπκ. ἄνεμοι· Ἐτησίαι ἄνεμοι, οἱ ὁποῖοι πνέουν φυσοῦν κατὰ διωρισμένους τινὰς καιροὺς τοῦ χρόνου περιοδικοὶ ἄνεμοι· ὁ Ἡρόδ. 2, 20. λέγει τελειότ. μετησίαι ἄνεμοι· συνήθως ὀνομάζεται οὕτως ἀρκτικός τις ἄνεμος, ὅστις ἐλέγετο καὶ μετησίαι βορέαι, καὶ διήρκει 40. ἡμέρας ἐν τῷ καιρῷ τῶν κυνικῶν λεγομένων ἡμερῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Δημοσθ. Φιλ. 1. σλ. 48. 28. ἦσαν ὅμως καὶ μεσημβρινοὶ ἐτησίαι ἄνεμοι, ἐκ τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης πνέοντες, Ἀρρίαν. Ἀναβ. 6, 21. καὶ Ἰνδικ., 21. Οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουσι αὐτοὺς (the monsoon, εἰ Γάλλοι les Moussons, παρ' ἡμῖν μελετέμια καινότ. ἐκ τοῦ τουρκβ. μελτέμ. Κπλ ἐνκ. ἀρθ. ὁ ἐτησίας, σύρηται μόνον παρ' Εὐστρ. Ἰλιάδ. φ, 346.

*Ἐτησιάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ἐτήσιος, ἐπθ. τοῦ, αὔρα· Νον.

Ἐτήσιος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατ' ἔτος, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· εὑρηται δὲ καὶ τριγεν., Ἐπῖρ. ἐτησίως.

Ἐτητυμία, ἡ. Γνησιότης, ἀληθεια. Ἀεσχιλ. παρὰ τό

Ἐτήτυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι δόκιμον, γνήσιον, ἀληθές· ἐξητασθη, εὑρέθη, ἐκρωσθη, ἐβεβαιώθη ὡς ἀληθές, γνήσιον, Ὁμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξ. κατ' οὐσίαν. γεν. ἐξαιρ. ἀντὶ ἐπῤῥμτ. ἐτήτυμον, ὥσπαρ τῷ ἔτεόν κατ' ἀρτιγεν. Ὀδσ. Δ, 157. πλῃ. δέ, Ἰλιάδ. Π, 128. Ἐπῤῥ. ἐτήτυμος· (ἴσως δὲ τὸ ἐτήτυμος, ἐσχηματισμ. ποιητ. κατ' ἐπίτσ. παρὰ τὸ ἐτυμος, ὥσπερ τὸ ἀτειρητός παρὰ τὸ ἀτειρής.)

Ἔτι, Ἐπῖρ. Ἀκόμη, καὶ τώρα ἀκόμη ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου· Ὁμ. πέτι καὶ νῦνα Καὶ τώρα ἀκόμη, Ἰλιάδ. Α, 435. καὶ ἄλλχ. 2) ἐπὶ μέλ. χρόνου, Ἀκόμη μακρύτερα, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκόμη, Ἰλιάδ. Α, 96. Ὀδσ. Ο, 305. Seidl ἐν Εὐρ. Ἠλ. 636. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. εὐχρηστοτ. μετὰ ἀρνητ. μορίου, π. χ. οὐδ' ἔτι ὀΐω Καὶ δὲν ἐξήσε πολλῶν καιρὸν πλέον, Ἰλιάδ. Ζ, 339. καὶ ἄλλχ. ἀπειράκις ἀπαντᾷ. πρβλ. οὐκέτι, μηκέτι. 3) προσθήκης, προτάσεως σημαντικ. Προσέτι, πρὸς τούτοις, περαιτέρω, μακρύτερα, Ευρ. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 259. Σφκλ. Ἀντ. 218. Οἰδ. Κ. 150. 860. Ἰσοκ. ἐν Ἀῆν. σλ. 93. Ὅθεν χρησιμεύει καὶ εἰς σύγκρ. τὸ Μᾶλλον, ἔχον προκειμένου πέτι μᾶλλον· Ἀκόμη περισσότερον, Ἰλιάδ. Ξ, 97. 362. πέτι πλέονα Ἡρόδ. 7, 6. καίσχιον ἔτι Ἀκόμη ἀσχημότερος, αἰσχρότερος, Σφκλ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. (υυ, ὁ Ποιητ. ὅμως χρῆται ἐν ἄρσεσι καὶ μακρᾷ ἐνίοτε τῇ λληγούσῃ. Ἰλιάδ. Ζ, 139.)

*Ἔτλην, ης, η. Ἀόρ. τοῦ θεματισμοῦ ΤΛΑΩ. Ὁμηρ.

*Ἔτμαγεν, Αἰολ. γ'. πλῃ. πρσπ. παθ. Ἀορ β'. τοῦ τέμνω, ἀντὶ ἐτμάγησαν.

Ἑτνηρός, ά, όν (ἕτνος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ πόλτον, κουρκούτι· φαίνεται ὡς κουρκούτι· (ὄχι χυλώδης, ὡς ψευδῶς καὶ πουτὲ ἐξηγεῖ ὁ Κούμας.) πέψησιος ἕνεκα σπείρεται κύαμος, πίσος· ἑτνηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἔψημα γίνεται. Ἀθην.

Ἑτνήρυσις, εως, ἡ (ἀρύω, ἕτνος). Τρουλλίον, χουλιάρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνακατώνουν. καὶ κενοῦν πόλταν, κουρκούτι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 245.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑταίτης, ου, ὁ, ἔρτος = λαικάστης. (1) Ἀλκμ. Γ.

Ἑτεοδόνος, ὁ, ἡ (δονέω). Ὅστις ἀνακινᾷ, ἀνακατόνει ἕτερος, κουρκουτεῖ· ἐκ οὗ ἑτεροδόπος παρὰ Δίτ. Τραγ. 14, 5. κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. κεῖται.

Ἕτεος, εος, τό. Πόλτος, κουρκούτι ἀπὸ ζωμὸν ζωμὸ σπαρίων ἐξαιρ. ὀρόβου ἢ κυάμων, ἀπὸ ῥοβὶ ἢ κουκιὰ πηγτὰ βραστερὸν.

Ἑτοιμάζω, Μ. πάσ. (ἑτοῖμος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἁμῶν κρατῶ τι ἑτοιμον πρὸς χρείαν τινά. Ἰλιάδ. Α, 118. Τ. 197. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. κατὰ μέσ. διάλ. Ἰλιάδ. Η, 371. Ὀδύσ. Ν, 184. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μέσ. μέτοιμάζομαι τὴν Ἑτοιμάζω τίποτε διὰ χρῆσιν μου ἰδίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', γ', 5. »πολὺ πλείονα τούτων ἑτοιμασάμενος διὰ τὸν τρόπον, ὥστε λαμβάνειν, ὁπότε δέοιτο. ἀφ' οὗ

Ἑτοιμασία, ἡ = ἑτοιμότης. Βασίλ. Τὸ νὰ ἑτοίμαζεν, ἑτοιμάζει, ἑκαμε, κάμνει τις τίποτε ἕτοιμον.

Ἑτοιμαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει τίποτε. Κλήμ. Ἀλ.

Ἑτοιμοάκρυος, ὁ, ἡ· υ, τό· γεν. υος (ἄκρον). Ὅστις εἶναι πάντοτε ἕτοιμος εἰς ἄκρυα, κλαίει, συκοζῇ εὐκόλα κλαίγει εὐκόλα.

Ἑτοιμοθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις εἶναι ἕτοιμος διὰ τὸν θάνατον, δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον, ἀποθνήσκει εὐκόλα. Στραβ. ΙΕ'. (α)

Ἑτοιμοπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις εἶναι εὐκολοπάτειστος, τὸν ἀποίον εὐκόλα δύναται νὰ κατεπείσῃ τις. Νικήτ. Χρον. σά. 11.

Ἑτοιμόῤῥοπος, ὁ, ἡ (ῥοπή). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, εὐκόλα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τὸ κάμνει νὰ βαίζῃ· ὅ,τι ἔκλινεν, ἐβαίνει εὐκόλα.

Ἕτοιμος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγν. Ἕτοιμος, προπαρῳξτν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἕτοιμον, παρεσκευασμένον, πρόχειρον. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται πολλάκ. ἕτοιμος ἐλλείπτ. ἀντὶ πέτοιμος εἰμι Σφοκλ. Αἴ. 813. Valck ἐν Φοιν. 976. 2) ἐπὶ συμβερηκότων, περιπτωμάτων καὶ πραγμάτων, Ἀληθὴς, βέβαιον, τετελεσμένον τῷ ὄντι συμβὰν ἢ αὐτὰ ἕτοιμα τετυχάτω. Ἐγένετο, συνέβη πλέονι Ἰλιάδ. Ξ, 53. »πότμος ἑτοίμοσε Ἀμφιτέλητος, ἀμεταβλητος, ἀναπόφευκτος Μοῖρα, Σ, 96. Ἀναμφιβολος, ἀναντιῤῥήτως ἀληθὲς, »ἢ δ' ἂρ ἑτοίμα τέτυκτο Ἐγένετο, ἐτελέσθη βέβαια, φανερὰ, ὥστε κάνεὶς δὲν δύναται πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ὀδύσ. Θ, 384. ὅθεν »ἐξ ἑτοίμου» Εὐθὺς, πάραυτα, ὃ τῷ ἅμα, ἄνευ ἀναβολῆς, προθύμως· »ἐξ ἑτοίμου ἐστίν» Ἐνδέχεται, ἐξεστιν, εἶναι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· »ἐξ ἑτοίμου ἢ ἐν ἑτοίμῳ λαμβάνω τιν» Δέχομαι, ἀποδέχομαι, πιστεύω τι ὡς σαφὲς, βέβαιον, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 24. 3) Ὅ,τι ἀποβαίνει, λαμβάνει ἀπόβασιν, γίνεται, ἀληθεύει, ἔχει βεβαίως ἀποτέλεσμάτι, ἐκπληροῦται ἡ μὴτις ἑτοίμην Γνώμη, βουλὴ ἢ ὁποία ἀποβαίνει, ἐπιτυγχάνει, γίνεται τωόντι, Ἰλιάδ. Ι, 425. 4) Ἐοργτ. ἐπ' ἀνθρώπων ἐξαιρ. Ἕτοιμος, προθυμος εἰς ἢ διὰ τίποτε· ὅτε μὲν μετὰ ὅστ. ὅτε δὲ μετ' Ἀπιφ. Valck ἐν Φοιν. σλ. 976. »ἕτοιμος εἰμι ποιεῖν τιν Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Πλουτ. 5) = ἁρμόδιος, Πνδ. Τὸ Ἐπῤῥ. ἑτοίμως ἐκφέρουσι οἱ Ἀττ. περιφραστικῶς διὰ τοῦ »ἐξ ἑτοίμου», καὶ ἐξ ἑτοιμοτάτου. Οἱ μεταγεν. Ἀττ. προπαροξύνουσι τὴν λέξιν, ἕτοιμος, οἱ πάλαι Γραμμτ. ἐξ ἐναντίας ἀνατιθέασι τῷ Θκδ. καὶ Πλάτ. τὸν Ὁμηρ. τονισμὸν, ἑτοῖμος· (πιθαν. παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ. παρ' ὃ καὶ τὸ ἕτυμος.) ἀφ' οὗ

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ. Προχειροτης, δεξιότης, μέτοιμότης λέγουσι Τὸ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ τις τίποτε ἀπρομελετήτως, μὲ εὐκολίαν, δεξιότητα· τὸ νὰ τρέχῃ ἡ γλῶσσά του ἐλεύθερα. 2) Προθυμία, κλίσις· εὐνοια, φιλοφροσύνη.

Ἑτοιμοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις εἶναι ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ τέμνῃ, κόπτῃ, χωρίζῃ. Ἀνάλεκτ. Β'. 119.

Ἑτοιμοτρεχής, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις ἡ ὅ,τι εὐκόλα τρέπεται, γυρίζεται, κυβερνᾶται, διοικεῖται.

Ἑτοιμοτρεχής, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι τρέχει μὲ προθυμίαν, ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ, πηλαλῇ. Νικητ. Χρον. Γ'. 2.

*Ἕτορον, ες, ε, Ἀόρ. β'. τοῦ τορέω, Ἰλιάδ. Δ, 236.

Ἔτος, εος, τό. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὅμ., ὅστις καὶ κατὰ πλῆθ. ἀρθ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν τῇ γενικῇ πτωσ. χρόνος, Καιρὸς, Ἰλιάδ. Δ, 891. »ἔτους ὥραι Ὁ οἰκεῖος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς τοῦ χρόνου, Πλούτ. Μαρ. 11, 14. παρβλ. ἐνιαυτός· »πάντα πᾶν ἔτος» Κάθε χρόνον· »κατ' ἔτος» Ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον· »παρ' ἔτος» Ἕνα χρόνον κατ', καὶ τὸν ἄλλον ὄχι.

*Ἑτός, ή, όν. Ἐπῤῥμτκ. τοῦ εἰμί. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, τοῦτ' ἐστιν ὅ,τι εἶναι ἀληθὲς, βέβαιον, γνήσιον, καλόν· παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον, ὡς πρωτότ. εἰς παραγωγὴν τοῦ συνήθους ἑτεός.

Ἑτός, Ἐπῤῥ. = ἑτησίως, μετὰν Ματαίως, τοῦ ἐρχον· μόνον ἐν συνταξ. μετὰ ἀρνητκ. μορίου, »οὐκ ἑτός» Οχι ματαίως, ὄχι χωρὶς αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. 3. σλ. 414. Ε, 8. σλ. 568. »ὡσαύτως καὶ ἐν παντοίοις προτάσσειν οὐκ ἑτὸς ἀρ', ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδὲ πώποτε» Δὲν ἦτον λοιπὸν χωρὶς αἰτίαν ὅτι θὲν ἦλθε πλέον εἰς ἐμένα; εἶχε λοιπὸν αἰτίαν διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ; Ἀρστφ. Πλ. 404. Οὕτω καὶ »οὐκ ἑτός ἀρ' ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή» Ἀρστφ. Ἐκκλ. 248. παρβλ. Πλούτ. 1166. αἱ ὁποῖαι προσάσεις δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς συμπεσοσματικαί. — Τὴν ἀνάπαλιν σημασ. τῆς λέξ. τοῦτ' ἔστιν Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, παρεδέξαντο τῶν Γραμμτ. τινὲς εἰς τὸ, ἑτεόν ἀναγόντες αὐτὴν, ἀλλὰ μόνον κατ' οὐσ. ὀρθὴν γνώσιν ὡς φαίνεται· παρβλ. C. Schneid. ἐν Πλάτ. Τμ. 1. σλ. 321.

Ἑτός, ή, όν· ἐπῤῥ. ῥημτ. τοῦ ἵημι. Ὅστις πέμπεται, στέλλεται ἢ που ὅ,τι ῥίπτεται, σφενδονίζεται.

*Ἔτραγον, Ἀόρ. β'. τοῦ τρώγω.

*Ἔτραπον, Ἀόρ. β'. τοῦ τρεπω. Ὅμ.

*Ἔτρεφον, ἔτραφην, Ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ παθ. τοῦ τρέφω, Ὅμ.

Ἑτυμηγόρος, ὁ, ἡ (ἔτυμος, ἀγορεύω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν.

Ἑτυμηθρόος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ, κάμνει ἀληθῆ ἦχον, προμηνύει τὴν ἀλήθειαν.

Ἑτυμόδρυς, υος, ἡ (δρῦς). Γνησία δρῦς, ἡ γλυκείας βαλάνους φέρουσα· γλυκοβαλανιά.

Ἑτυμολογέω, (ἑτυμολόγος). Ἐξηγῶ σαφηνίζω καὶ ἀποδεικνύω τὴν ἀρχὴν, τὴν γένεσιν καὶ τὴν σημασίαν λεξεώς τινος συμφώνως μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σημαίνεται δι' αὐτῆς· ἀφ' οὗ

Ἑτυμολογία, ἡ. Παραγωγὴ καὶ ἀνάπτυξις, διασάφησις, ἐξήγησις λέξεως ἢ ὀνοματοστιχίου ἐκ τῆς ἀρκτικῆς ῥίζης, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου των, καὶ σήλωσις ἑρμηνείας τῆς σημασίας του· ἀφ' οὗ

Ἑτυμολογικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἑτυμολογίαν.

Ἑτυμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ἑτυμολογεῖ, καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τὴν ἑτυμολογίαν.

Ἔτυμος, η, ον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλκ. (ἔτος, ἑτεός). Ὅ,τι εἶναι ἀληθὲς, βέβαιον, γνήσιον. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδετ. γεν. ἔτυμα, Ἀλήθεια, ἀληθὲς, ἀντιθ. τῷ, ψεύδεα, Ὀδύσ. Τ, 203. 567. Ἡσιόδ. Θγν. 27. οὕτω καὶ »ψεύσονται ἢ ἔτυμον ἐρέουσι» Ἰλιάδ. Β, 534. Ὀδύσ. Δ, 140. Ἄλλως δὲ τὸ, ἔτυμον κεῖται παρ' Ὅμ. ἐπιῤῥμτκ. ὡς τὸ, ἑτεόν, Ἰλιάδ. Ψ, 440. Ὀδύσ. Ψ, 26. Βεβαίως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, φύσει, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἁπλῶς, πιστῶς, κατὰ ἀληθῆ ἔννοιαν, τελείαν σημασίαν, ἐξαιρ. ἐπὶ λέξεων καὶ ὀνομάτων· ἀφ' οὗ 2) τὸ ἔτυμον ὡς οὐσιστν., Ἡ ἀληθὴς σημασία καὶ ἐξήγησις λέξεώς τινος κατὰ τὴν παραγωγήν της· ἑτυμολογία λέξεώς τινος παρὰ τὸ πρωτότυπον ἢ τὴν ῥιζικὴν ἀρχὴν αὐτῆς· ὅθεν Ἐπῤῥ. ἑτύμως καὶ ἔτυμον. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, κυρίως, ἀφ' οὗ

Ἑτυμότης, ητος, ἡ. Ἀληθεια, βεβαιότης, ἀληθὴς ἢ κυρία σημασία. Στρβ. 2) = ἑτυμολογία.

Ἑτυμώνιος, ὁ, ἡ, ποιητ. αὐτὸ ἔτυμος.

Ἔτυμως, Ἐπῤῥ. ἴδε ἔτυμος.

Ἑτωσιοεργός, ὁ, ἡ (ἑτώσιος, ἔργω). Ὅστις, ἐργάζεται, δουλεύει εἰς μάτην, ματαια, τοῦ κάκου. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 411. Ὅστις ἐργάζεται βαθυμος, ἀμελὼς, εἶναι ἀνηρὲς εἰς τὰ ἐργάζηται, ἀνωφελῶς. Παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 411 »οὐ γὰρ ἑτωσιεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι κάλιγνιν.

Ἑτώσιος, ὁ, ἡ (ἔτος, σημασ. 2) Ὅ,τι εἶναι ματαιον, ἀλυσιτελὲς, χωρὶς ἐνέργειαν, χωρὶς βάσιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅμ., ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ὁράτος ὅταν ῥίπτηται εἰς μάτην, δὲν ἐπιτυγχάνει· ὅθεν Ἀνωφελὲς »ἑτώσιον ἄχθος ἀρούρης» ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅσοι ζοῦσι χωρὶς νὰ προξενοῦσι κανὲν ὄφελος εἰς τὴν ἀνθρωποτητα, Ἰλιάδ. Σ, 104. 2) Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ, ὅ,τι εἶναι ψευδὲς, ἀβέβαιον, κενὸν, διάκενον, Ἐπῤῥ. ἑτησίως.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Υ.

Εὐ, Ἐπῤῥ., κυρίως οὐδέτ. τοῦ εὖς, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικ., πρὸ φωνῶν συμφώνων δὲ θέσιν σχηματιζόντων, ἐὺ, ὥστε ἡ λήγουσα αὐτοῦ γίνεται μακρὰ. »οὕνεκεν ἐὺ γνοίην, καὶ τοῦτο μνησαίμην» Ἰλιάδ. Γ, 235. Ὀδύσ. Δ, 208. 22, 218. Καλῶς, δικαίως, ὀρθῶς, ἀντιθ. τῷ κακῶς· πάνυ εὐχρηστον ἀπ' Ὅμ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔγκειται αὐτῷ ἡ σημασ. Ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς, προσηκόντως, ἱκανῶς, εἰκότως· ὅθεν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν »εὖ καὶ ἐπιστάμενως» Ἰλιάδ. Η, 265. Ὀδύσ. Τ, 181, καὶ »εὖ κατὰ κόσμον» Ἰλιάδ. Η, 472. καὶ ἀλλαχοῦ σπανιώτ. Σῶως, εὐτυχῶς, εὐαρέστως, εὐκόλως, Ὀδύσ. Γ, 183. 190. Τ, 79. καὶ σπανιώτατ. Χρηστοήθως, εὐγνωμόνως, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. 2) συντάσσεται δ' ἐξαιρ. ῥήμασι τοῦ εἰδέναι, γιγνώσκειν, ἐννοεῖν σημαντικοῖς· παρ' Ὅμ. μάλιστα, »εὖ οἶδα, εὖ εἰδώς, εὖ γεγνώσκειν κ. τ. τ. »εὖ ἔρδειν = εὐεργετεῖν, Ἰλιάδ. Ε, 650. »εὖ λέγειν τινὰ» αὐτὸ τοῦ Ἐπαινῶ, ὁμιλῶ καλὰ διὰ τινα, Ὀδύσ. Α, 302. Γ, 200. Παρὰ τοῖς μετ' Ὅμ. »εὖ ἔχειν, ἥκειν, λαγχάνειν Τὸ νὰ εὐρίσκηται, ἀπερικαλά, νὰ τρέχουν τὰ πράγματά του καλὰ, νὰ ὑγιαίνῃ· »εὖ λέγεις, Καλὰ λέγεις, ἔχεις δίκαιον. 3) μετ' ἄλλων Ἐπῤῥμ. »εὖ μάλα» Πολλὰ, πολὺ καλὰ, Ὀδύσ. Δ, 98. Χ, 190. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς »εὖ σαφῶς», καὶ, σαφῶς εὖ, μάλ' εὖ, κάρτ' εὖ Schaef. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 958. Ι. Bos. σλ. 224. 4) μετὰ ἐπῤῥ., ἐπιτατικὸν »εὖ πάντες, εὖ πάντα» Ὅλοι, ὅλα ὁμοῦ, Ὀδύσ. Θ, 37. 39. Σ, 260. Ἰλιάδ. Γ, 72. 93. 5) »τὸ εὖ», Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ εὐτυχίαν, εὐδαιμονίαν, ἀφθονίαν· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Ἀγαμ. 119. 340. Ἀρστφ. Ἀχ. 661. ἀλλὰ καὶ Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὀρθὸν, δίκαιον· »τοῦ εὖ ἕνεκεν Διὸς καλοῦ σκοποῦ», Ἀρστλ. (ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ εὖς, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ, εὖς διετηρήθη παρὰ τοῖς ποιητ. 6) Ἐν συνθέσεσι φέρει πάσας τὰς ἐπιῤῥήματικ. σημασ. αὐτοῦ· ἐπὶ τὰ πλεῖστον ὅμως ἔχει ἐγκειμένην τὴν ἔννοιαν ὑπερβάσεως, ἐπανυψήσεως, καλῆς καταστάσεως, ὠφελίμου προόδου, ἐπιδόσεως, ῥᾳδιότητος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεταί τι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅθεν τὸ τῇ εὐ καὶ τῷ πολύ σύνθετα εἰτ' τὸ πλείστον ἰσοδύναμα· οἷς ἀντίκεινται τὰ τῷ, κακός καὶ δυς, — Διπλοῦν σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ εὖ, δισύλλαβον συνῄζ. παρὰ τῆς Ἕπκ. γίνεται, καὶ τὸ μ, ἄνευ ἐξειρ., μακρόν· π. χ. εὔγνωμπτος, εὐδέμητος, εὐζυγος κ. τ. τ. Herm, ἐν Τμ. Ἁπλ. 36. Οἱ Ἕπκ. παρεντιθέασιν ἐνίοτε, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ τὸ η, π. χ. ἐν τῷ εὐηγενὴς καὶ εὐηπελῆς. Τὰ δ' ἄλλα, τὸ σχόλιον τοῦ Σκαλλιγέρου ὅτι, τὰ εὖ ῥήμασιν οὐδέποτε, ἀλλ' ὀνόμασι μόνον συντάττεται, χυροῦται ἀναντιῤῥήτως διὰ τῆς καθεστώσης χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὴν ἀντιλογίαν τοῦ Ῥεμφόρου ἀπόντος καὶ εἰκαίαν ἀποδεικνούσης· τὸ γὰρ εὐκτίμενος, εὐναιόμενος καὶ τοιαῦτα ἄλλα τυχαίνοντα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οὔτε κἂν ὡς ἐσχουσαδεμένα, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες δὲν συνήθιζον νὰ θεωρῶσι κατὰ τοῦτο μόνον τὴν μετοχὴν ὡς ἐπίθετον. Κατὰ τὸν Schaef. mel. σλ. 6., ὁ Lobeck συνέγραψε περὶ τούτου ἐντελέστατα ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ Parergis zum Phrynich. σλ. 561. (g.

*Εὖ, δατμ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ οὗ, γενε. τῆς ἀντιστρόφου Ἀντωνυμ. γ'. πρπ., Παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. Τ, 464. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν Ξ, 427. Ο, 165. Ω, 293. 611. κεῖται ἐγκλιτ. καὶ κατὰ σημασίαν τῆς γενικῆς πτώσεως, αὐτοῦ.

Εὖα, Παραελευσμοί, ἐγκαρδιώσεως, ἢ ἀγαλλιάσεως προσωδίαι, ὡς τὸ εἷα. 2) Μίμησις τῆς φωνῆς τοῦ τράγου, Σουϊδ.

*Εὐαγγελέω = τῷ ἐπμ. Ἅπαξ μόνον παρὰ Πλάτ. Πολ. ζ. σλ. 432. D. κατὰ τὴν ψευδῆ κρῖσιν τοῦ Φρυχ. σλ. 266., παρβλ. Lobeck σλ. 632. καὶ C. Schneid. σλ. 385.

Εὐαγγελίζομαι, (εὖ, ἄγγελος). Φέρω καλήν, χαροποιὸν τινα ἀγγελίαν, εἰδησιν· τινί τι. Πλεονττκ. εὐτυχίας εὐαγγελίζομαιν Λυκργ. 6, 3. 2) Παρὰ τοῖς ὑστεροις δὲ, χρήσιμοι καὶ κατὰ ἐνργ. διάθ. εὐαγγελίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ κατὰ μέσ. δικ. ἐν τῇ σημσ. Νομίζω, κρίνω, στοχάζομαί τι ὡς εὐτυχὲς προφητικὸν σημεῖον. Ἰαμβλ. Πυθαγ. 12.

Εὐαγγελικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐαγγελίαν, χαροποιὸν, καλὴν εἴδησιν. 2) Παρὰ τοῖς Χριστ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον.

*Εὐαγγελιογραφέομαι, Εἶμαι γεγραμμένος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκκλ.

Εὐαγγέλιον, τὸ. Ἀνταμοιβή, ἔῶρον διδόμενον εἴς τινα, ὅστις φέρει καλήν τινα εἴδησιν, Ὀδτ. Ξ, 152. 166. ὅθεν εὐαγγέλια θύειν Θυσιάζω, προσφέρω χαριστήριον θυσίαν διά τινα καλὴν εἴδησιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, Δρστρ. Ἱππ. 661. οὕτω καὶ νεβρούδται ὡς εὐαγγέλια Ἐθυσίαζε διὰ νὰ λάβῃ καλὴν εἴδησιν· εὐαγγέλια στεφανοῦν τινα Δρστρ. Ἱππ. 652. καὶ εὐαγγέλια ἀναδῆσαί τινα Πλουτ. 764. 2) Ἡ καλὴ εἴδησις, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις. — 3) Παρὰ τοῖς Χριστ. Τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτι ἀγγέλλει ἡμῖν πράγματα εὖ καὶ καλῶς ἔχοντα Θεῷλ. ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμῖν τὴν πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν Χριστ. ἡτοῦ κήρυγμα τῆς τοῦ Θεοῦ ἀνανθρωπήσεως· ἡ τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία· λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν. Ἐκκλ.

Εὐαγγέλιος, ὁ, ἡ = εὐαγγελικός. Ἡλήμ. Ἀλ.

*Εὐαγγελισμός, ὁ. Ἡ διὰ τοῦ Ἀγγέλου γενομένη ἀγαθὴ ἀγγελία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ Πνεύματος ἁγίου. Ἐκκλ.

Εὐαγγελιστής, ὁ. Ὅστις φέρει, χαροποιὰς εἰδήσεις. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ., Συγγραφεὺς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις φέρει καλὰς, καὶ χαροποιὰς ἀγγελίας, εἰδήσεις. Αἰσχλ.

*Εὐάγεια, ἡ (εὐαγὴς). Καθαρότης, ἁγνότης, ἁγιότης. (α)

*Εὐαγέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς, ἢ διάγω, ζῶ βίον εὐαγῆ.

Εὐαγής, ὁ, ἡ (ἅγος, ἁγιος). Καθαρὸς, ἁγνὸς, ἀθῷος, ἄκακος, ἄμεπτος, ἄψογος· ὡς τὸ ἅγιος καὶ ὅσιος· Ἐπῤῥ. εὐαγῶς, ποιητ. εὐαγέως, Τμ. Δμτ. 275. 370. ἀντιδ. τῷ δυσαγής. ἐπὶ σωματίνων πραγμάτων· Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, λαμπρὸν, φωτεινὸν, ταφεὲς· ὅθεν ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει μακράν· φαίνεται ἀπὸ μακράν πύργος Εὐρπδ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μακρόθεν φαινομένου τόπου δύναταί τις καὶ νὰ βλέπῃ μακράν, ἴσως καὶ ἔνγτ. μέρα εὐαγὴς στρατοῦ Θρόνος, πλῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπει τις τὸ στρατεύμα μακράν, Αἰσχλ. Πέρσ. 464. ἡ ἑνταῦθα ἀναγν. εὐαγὴς ὅμως εἶναι ὀρθοτέρα εἰ καὶ ὑπ' οὐδενὸς τῶν χειρογρφ. βεβαιουμένη· παρβλ. δὲ καὶ Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βιχ. 660. — 2) εὐαγής, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὅστις εἶναι εὐκίνητος, εὐκολοκίνητος, κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ εὐκόλως, εἶναι ἔλαφρὸς, ὀγλήγορος εἰς τὰς κινήσεις του. β') Πλτ. Ὅ,τι εἶναι στριγγὸν, κελαδοστρογγυλευμένον, ἀντὶ εὐηχής, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἀπειρηγής, περιαγὲς ἐσχηματισμένον, καὶ μόνον παρ' ἐνίοις τῶν ὑστέρων ποιητ. ἐν χρήσει· π. χ. Δ. Ταρ. 28., ἐξαιρ. ὡς ἐπῤ. τοῦ ἠλίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. (ἁρμοδία ἡ θηλ. εἶναι ἑνταῦθα καὶ ἡ σημσ. τοῦ καθαρός, λαμπρός, φωτεινός, ἂν δὲν ἀντέβαινεν εἰς τοὺς προτιθεμένους λόγους· ἐπειδὴ εἰς ταῦτα μάλιστα τὸ α κεῖται μερ. ὡς ἀναγκαιότατον εἰς τὴν παρὰ τὸ ἅγος ἐτυμλγ. Ἴδε Hemst. παρὰ Schütz ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 464. — 3) (ἀνωνυμ) Ὅ,τι εἶναι εὐδιάκριτον, εὐδιόρατον.

Εὐάγητος, ὁ, ἡ = εὐαγὴς, σημσ. 2. Ἀριστοφ. Νεφ. 277. ὑπὸ τῶν εὐαγήτων. (α) (τοῦ α μερ. ὄντος· δὲν ἐγχωρεῖ ἑνταῦθα ἡ πρώτη σημτ. τοῦ εὐαγὴς, Λαμπρὸς, φωτεινός.

Εὐαγκάλος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὅ,τι εἶναι τερπνὸν, ἢ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ πάρῃ ἢ φέρῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας του· ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ἐναγκαλίζηται, ἀγκαλιάζῃ τις. Αἰσχύλ. Προμ. 350. Εὐριπ., παρὰ Πλουτάρχ. πτοῦν κρανείας εὐάγκαλον. Θεμίστ. 19. πλόγοι εὐάγκαλοι. Αἴλιαν. παρὰ Σουϊδ. πὸ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιβάμενος τοῖς ὤμοις ἐξῆγε φόρτον ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι, καὶ τοῦτον εὐάγκαλον.

*Εὐάγκεια, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ, περιέχῃ τόπος τις τερπνὰς, ἢ πολλὰς κοιλάδας, εὐμορφα ἢ πολλὰ λειβάδια· παρὰ τὸ

Εὐαγκής, ὁ, ἡ (ἄγκος). Τόπος ἔχων, περιέχων καλὰς κοιλάδας, ἢ εὐρυχωρεμένος εἰς καλὴν κοιλάδα, εὐμορφον λειβάδι. Πίνδαρ. Νέμ. 584. πλόφος εὐαγκέα.

Εὐάγλις, ιδος, ἡ καὶ -ίδος, ὁ, ἡ (ἀγλὶς) πεύαγ. κάδειαι Σκάροδον, κεφάλι σκόρδου, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὰς ἢ καλὰς ἀγλίδας, σκελίδια, σκλίδια.

Εὐαγοράστος, ὁ, ἡ (ἀγοράζω) = εὔωνος. Ἡσ.

Εὐαγορέω, Δωρικ. ἀντὶ, εὐηγορέω.

Εὐαγρέω, (εὐαγρος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν εἰς τὸ κυνήγιον, κάμνω καλὸν κυνήγι, εὐτυχὲς ἄγρευμα· ὅθεν

*Εὐαγρόη, ἡ, Ὅμ. Νηρηίδος, Ἡσ. Θγν. 257.

*Εὐαγρεσία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὴν ἄγραν εἰς τὸ κυνήγι· Θερτ. λίψν. Beren. παρὰ τὸ

*Εὐαγρεω, Μλ. -ήσω (εὐαγρος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι.

*Εὐαγρὴς, ὁ, ἡ = εὐαγρος. Ὀππ.

Εὐαγρία, ἡ. Εὐτυχὴς ἄγρα, καλὸν κυνήγι. Ἀνθολ. παρὰ τὸ

Εὔαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι· εἰς τὰ λάφυρα, εἰς λεηλάτησμα· ἀντιδ. τῷ δυσαγρὴς. Ἀνθολ.

Εὐαγωγία, ἡ. Καλὴ ὀδηγία, διοίκησις, ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ, διαγωγὴ· καλὸν ψέρτιμον, πῆ τῶν τέκνων εὐαγωγίαν. Πλούταρχ. 2) Εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ παιδευθῇ, ὀδηγῇ, διοικῆται ἄνθρωπός τινα· παρὰ τὸ

Εὐάγωγος, ὁ, ἡ (ἀγωγή). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ὀδηγεῖται, διοικεῖται, κυβερνᾶται, παιδεύεται, διδάσκεται, Ξεν. 2) ἐπὶ τόπου, Εἰς τὸν ὁποῖον κομίζονται, φέρονται πράγματα μὲ εὐκολίαν, Ἀρττ. Πολ. 7, 6, 2. ὅθεν ὑγιεινὸς, εὔρυχωρος εἰς κατοίκησιν. Ἐπῤῥ. εὐαγώγως. Με εὐκόλον, εὔχρηστον, ἐπιτήδειον τρόπον. Κια Ἀττ. 13, 23. (ε)

*Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εὐτύχησεν, ἐτιμήθη, ἐψηφίσθη διά τινος ἀγῶνος, Πνδ. Νμ. 10, 71. (α)

Εὐᾶδε, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἀορ. β'. τοῦ ἀνδάνω, ἀντὶ ἔδε, ἔαδε· Ὅμ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. εὑρηται καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. εὐᾶδον, π. χ. Ἐπγρμ. ἀδσπτ. 250. 2., τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἰσὶν ἄχρηστα. αὐ εὖ

Εὐᾶδής, ὁ, ἡ (ἀνδάνω) ψευδ. ἄνγρ. παρὰ Σφκλ. Φιλ. 828. ἀντὶ εὐάνδρ.

Εὐαδίαητος, ὁ, ἡ (ἀδιαίω). Ὅστις εὐκόλα ἀδιαίνεται, εἶναι ὑποτεθειμένος εἰς τὸ νὰ ἀδιαίνται, ὅθεν ἀδύνατος· Ἀνάδ, Ἀλιαβδ. 15. σλ. 150. Bekk. Ἀνωνυμ. ἡ πενία ἐστὶν εὐκαταφρόντητος καὶ εὐπαθίαητος. (ι)

Εὐάειρα, ἡ (εὐαὴς). Ψυχρὰ, καταψηκτικὴ, ὑγιεινὴ πνοὴ, φύσημα ἀέρος. Ἀθήν. Ε'. πυρίδες εὐάειραν παρέχουσαιν. (— — υ)

*Εὐάερία, ἡ. Καλὸς ἀὴρ, ἀέρος τόπου ὑγιεινὸς, ὅσον καὶ ἡσυχος, καθαρὸς, ἁπαλὸς· παρὰ τὸ

*Εὐάειρος, ὁ, ἡ· καὶ

*Εὐάερος, ὁ, ἡ (ἀὴρ). Τόπος ἔχων καλὸν, ὑγιεινὸν, ἡσυχον, καθαρὸν ἀέρα. (α)

Εὐάζω, καὶ εὐιάζω (εἰά). Χαίρω, ἀγαλλόμενος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου φωνάζω τὸ, εὖα. 2) Τρπκ. Πανηγυρίζω, ἑορτάζω μετὰ εἴτ. Αἰσθολγ. πάσχα εὐάζων. Κατὰ τὴν πρώτ. σημσ. καὶ μέσ. εὐάζομαι Εὐρπ. Βκχ. 68. ὅπερ ἄνευ ἀποχρώντος λόγου μετέβαλε μάτην ὁ Herm.

Εὐαής, ὁος, ὁ, ἡ (ἀὴμι). Ὅ,τι πνέεται, γνσᾶται χαλὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, εἶναι εὐπνοϊκὸς, εὐρίσκεται εἰς καλὸν, ὑγιεινὸν ἀέρα· πεύαής χώρων Ἡσδ. Ἔρ 599. 2) Ἐνργ. Ἄνεμοι οὖροι, εὐηνεμία, καλὸν, ὠφέλιμον φυσίμα ἀνέμου· ἀντὶ, τοῦ δυσαής. 3) Τρπκ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐνοϊκὸς, ὠφέλιμος εἴς τινα, μετὰ βστ. Σφκλ. Φιλ. 828 (α; Schaef. Gnom. σλ. 289.)

Εὐάθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις ἀγωνίζεται καλῶς, εὐτυχῶς, εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εὐτυχὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρ. Ἰσθ. 6. 3. καὶ Ἀρστρ.

*Εὐαιμονίδης, ὁ Πατρνμ., υἱὸς τοῦ Εὐδαίμονος, Ἰλθ. παρὰ τὸ

*Εὐαίμων, ονος, ὁ· Ὅμ. κύρ. Ἴλ.

Εὐαίνητος, ὁ, ἡ (αἰνέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπαινεῖται, τὸν ἢ τὸ ὁποῖον ἐπαινοῦν κατὰ πολλὰ, Πίνδαρ. Πύθ. 4, 315.

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ (αἱρέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκόλως ἄπτος, εὐκόλως πρτος, εὐκόλως ρευτός. Ἡρόδοτ. Σ'. 2) Εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ, διαλεχθῇ. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', α, 10. οἱ φιλοτιμότατοι εὐαίρετοι ἂν εἶεν.

Εὐαισθησία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰς, ὑγιεῖς τὰς αἰσθήσεις του, νὰ αἰσθάνηται εὐκόλα, καλά. Δγν. Δρτ. παρὰ τὸ

*Εὐαισθητέω, Εἶμαι εὐαίσθητος. παρὰ τὸ

Εὐαίσθητος, ὁ, ἡ (αἰσθάνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς, ὑγιεῖς, ὀξείας τὰς αἰσθήσεις του·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βλέπει, ἀκούει, αἰσθάνεται καλῶς· τὸ εὐαισθητὸν = εὐαισθησία. Ἐπῤῥ. εὐαισθήτως· συγκρ. εὐαισθητότερος ἔχω περί τινος. Ἔχω ἀκριβῆ γνῶσιν, πιστεύω, γνωρίζω τι μὲ ἀκρίβειαν, καλῶς. Πλάτ. Πολ. γ. σλ. 527, Δ.

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰὼν) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ζωήν του, ζῇ εὐτυχῶς· ἔχει περὶ καλῆς ἡμέρας Σφκλ. Φίλ. 829. Jac. Ἀνθλ. Πλατ. σλ. 255. Εὐριπ. Ἴων. 125. καὶ, 142. Ἀλλάμ. Παλα. εὐαίωνος βίου.

Εὐαίως, Ἐπίρ. τοῦ εὐαίων, ἀντὶ εὐαιώνως· ετυμλγ. συνήθως παρὰ τὸ εὐαί, ἢ εὖ αἰ, ὡς τὸ εὐα. Ἀριστ. Ἐκλ. 1181. ἀμφβ. μένοντες ἢ ἀνῆνσ.

Εὐαίρεστος, ὁ, ἡ. (ἀρέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοϊάτρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. (ε)

***Εὔαρης**, ὁ, ἡ = εὐάρεστος. Σπανιώτ. τύπος. Ἐπῤῥ. εὐαρέως.

Εὐαχέω, εὐάχους, ὁ, ἡ (ε) Δρκ. ἀντὶ εὐηχέω, εὐήχους.

Εὐάκτης, ινος. ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) Ὅ,τι ἔχει, ἢ ἐκπέμπει, ἐκτείνει καλῶς, λαμπρὰς ἀκτῖνας, ἀχτίδες.

***Εὐαλάκατος**, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ εὐηλάκατος. Θεόκρ.

Εὐαλδής, ὁ, ἡ. (ἀλδαίνω) Ὅ,τι αὐξάνει, βλαστάνει, προκόπτει καλῶς — 2) ἔνεργ. Ὅ,τι τρέφει, προξενεῖ, εἶδος καλῆς τροφῆς, καλὸν καρπόν, Ἐπίρ. εὐαλδέως.

Εὐαλδής, ὁ, ἡ. (ἀλθω) Ὅ,τι ἰατρεύεται καλῶς, εὐκόλως· ἐπιδέχεται καλὴν, εὔκολον ἰατρείαν.

***Εὐάλιος**, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ εὐήλιος (ε)

Εὐαλκής, ὁ, ἡ. (ἀλκὴ) Ὅστις εἶναι δυνατός, ἀνδρεῖος, ἀρρίαλέος. Ἑλλ. λεξ. Ἀλ.

Εὐαλλοίωτος, ὁ, ἡ. (ἀλλοιόω) Ὅ,τι μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότιτον, ἡμπορεῖτις νὰ τὸ μεταβάλλῃ, κάμνῃ ἀλλοιότιτον εὔκολα.

***Εὐαλούστερος**, ρα, ρον. ἀνωμλ. συγκρ. τοῦ εὐάλωτος.

Εὐαλσής, ὁ, ἡ. (ἄλσος) Τόπος ἔχων πολλὰ ἢ καὶ ὡραῖα ἄλση, δάση. Στραβ. Β'.

Εὐάλφιτος, ὁ, ἡ. (ἄλφιτον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον, ζυμωμένον ἀπὸ καλὸν χοντροαλεσμένον, χοντροκοπανισμένον κριθάρι, ἢ ἀπὸ καλὸν κριθάλευρον, Ἀνάλεκτ. Δ'. 234. ἀεὐάλφιτος ψύτρη.

Εὐαλωσία, ἐπιθ. τῆς Δρτ ἡ (ἅλως) ἡ πληρούσα, γεμίζουσα τὰ ἅλωνια. ποιητ.

Εὐάλωτος, ὁ, ἡ. (ἁλίσκω) = εὐάλιρετος, συγκρ. ἀνωμλ. εὐαλούστερος. (ε)

Εὐάμπελος, ὁ, ἡ. (ἄμπελος) Τόπος ἔχων ἢ περιέχων καλὰς ἀμπέλους, ἀμπέλια, ἢ ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπέλων. Στραβ.

Εὐάν, Ἀλαλαγμὸς Βακχικὸν, τὸ ὁποῖον ἐφώναζον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ὡς τὸ εὐᾶ, καὶ εὐοῖ. Καθ' Ἡσ. ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς εὐάν, ὁ τῶ Βάκχῳ ἱερὸς κισσός, ἢ μπρούσλανη γυδαϊκ.

Εὐαναγνωστος, ὁ, ἡ. (ἀναγινώσκω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ τις· εὐκολοαναγνωστον, εὐκολοδιάβαστον.

Εὐαναγωγος, ὁ, ἡ. (ἀνάγω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀνεβάσῃ, εὐγένῃ τις κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω. Διοσκορ. 3. 44. (ε)

Εὐαναδίδακτος, ὁ, ἡ. (ἀναδιδάσκω) Ὅστις εὔκολα διδάσκεται, μανθάνει, ἢ τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναταί τις νὰ διδάξῃ ἄλλο τίποτε, νὰ τὸν ξαναδιδάξῃ. Ἐπῤῥ. εὐαναδιδάκτως. (γ)

Εὐαναδίδωτος, ὁ, ἡ. (ἀναδίδωμι) ἐπὶ τροφῆς, Ὅ,τι εὔκολα χωνεύεται καὶ διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα, εἶναι εὐκολοχώνευτον, ὀρεκτικόν.

Εὐανάκλητος, ὁ, ἡ. (ἀνακαλέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα ἀνακαλεῖται, κράζεται φέρεται ὀπίσω, εὔκολα ἡμπορεῖ νὰ ἀνακαλέσῃ, φέρῃ πίς ὀπίσω. Μεταφορ. τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὔκολα ἡμπορεῖ τις νὰ ἀλλάξῃ, μεταβάλῃ, νὰ τὸν μεταπείσῃ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα ἐκφράζεται, εἶναι εὐκολοπρόφερτον. Ἐπῤῥ. εὐαναλήτως.

Εὐαναμίστος, ὁ, ἡ. (ἀναμιμίζω) Πλούταρχ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα κομίζεται, φέρεται ὀπίσω.

Εὐαναλήπτος, ὁ, ἡ. (ἀναλαμβάνω) Ὅ,τι εὔκολα δύναταί τις νὰ ξαναλάβῃ, ξαναποκτήσῃ, ξαναπάρῃ· νὰ ἀναδεχθῇ, λάβῃ, πάρῃ τὶς ἐπάνω του διὰ νὰ τὸ κάμῃ, τελειώσῃ καὶ τ. τ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα διορθώνεται, ἐνδυναμώνεται. προβιβάζεται, αὐξάνεται. Στραβ. Δ'.

Εὐαναλωτος, ὁ, ἡ. (ἀναλίσκω) Ὅ,τι ἀναλίσκεται, ἐξοδεύεται, φθείρεται εὔκολα. (— ∪ — ∪)

Εὐαναμνήστος, ὁ, ἡ. (ἀναμιμνήσκομαι) Ὅς τις εὐθυμεῖται τι εὔκολα, ἔχει καλὴν μνημονικὴν, Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὐαναπνευστος, ὁ, ἡ. (ἀναπνέω) Πανδήποτε τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ τις νὰ κάμῃ, λέγῃ καὶ τ. τ. χωρὶς νὰ δυσκολεύηται εἰς τὴν ἀναπνοήν του. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. εὐαναπνευστος λέξις· ὅς, στις ἀναπνέει, ἀναπαύει εὔκολα.

***Εὐαναπταλτος**, ὁ, ἡ. (ἀνασφάλλω) Ὅ,τι εὔκολα πάλιν ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του. Ἵππιατρ.

Εὐαναστροφος, ὁ, ἡ, Πρόυλ. Παράφ. Πτολ. Ὅστις εἶναι καλὸς διὰ συναναστροφὴν, μὲ τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὔκολα. ἀντιθ. τῷ ἀεκαναστροφος.

Εὐανάτρεπτος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέπω) Πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀνατρέπεται, ἀναποδογυρίζηται, ἀρημίζεται.

Εὐανάτροφος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέφω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι τρέφεται εὔκολα, λαμβάνει πόλιν τὰς δυνάμεις του διὰ τροφῆς· ὅ,τι εἶναι καλῶς θρεμμένον, καλοθρεμμένον. Δυκόφρ. 307.

Εὐανδρέω, ἐτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (εὐανδρος) ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πόλεων, Ἔχει πολλοὺς ἢ δυνατοὺς καὶ ἀνδρείους ἄνδρας. Πλούταρχ. ποὺ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον εὐανδρεῖσθαι. — 2) Εἶμαι δυνατὸς, ἀνδρεῖος. ἀφ' οὗ

Εὐανδρία, ὁ. Πολυανθρωπία, πληθὺς ἢ ἀφθονία ἀνθρώπων, ἐξαιρέτως εὐειδῶν, εὐμόρφων, καλῶν ἢ ἀνδρείων. Wytr. ep. cr. 203. ὅθεν ἐν Ἀθήναις εὐανδρίας ἀγώνες Περὶ εὐμόρφων ἢ καλῶν ἀνδρῶν. μοῦδε εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοίαι Εἰς κάμμίαν ἄλλην πόλιν δὲν εὑρίσκονται τόσον πολλοὶ ἐξαίρετοι ἄνδρες. Schneid. ἐν Ξεν. Ἀπμ. 3, 3. 12. Ἀνδκ. Ἀλκιβ, σλ. 153 — 2) Ἀνδρεία, ἀνδρειότης, ἀνδρικὴ ἀρετὴ, ἀνδρικὴ ἀξία ἐν γένει.

Εὐάνδρος, ὁ, ἡ. (ἀνὴρ) Χώρα, τόπος, πόλις καὶ τ. τ. πλῆθος εὐμόρφων, καλῶν, ἀνδρείων ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν ἔχων. Τυρτ. καὶ Πιδ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει εὐτυχεῖς τοὺς ἄνδρας. Αἰσχλ. Εὐμ. 1029.

Εὐάνεμος, ὁ, ἡ. (ἄνεμος) Τόπος πνεύμενος ὑπὸ ἀνέμων, ὅπου φυσοῦσι πολλοὶ, σφοδροὶ ἄνεμοι, Σφκλ. — 2) μὲ σύρον ἢ καλὸν ἄνεμον (— ∪∪ —, Κριτ. 23. Δωρ. ὸε, ἀντὶ εὐήνεμος, — — ∪∪ —, Σφκλ. Αἰ. 198. Θεόκρ. 28, 5.)

Εὐάνετος, ὁ, ἡ. (ἀνίημι) Ὅ,τι παύει, ἢ διαλύεται, ἀναλύει εὔκολα, εἶναι εὐκολοανάλυτον. Διοσκορ. 5, 152.

Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμον) Τόπος μὲ πολλὰ, ἄνθη, λουλούδια· ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, εἶναι ἀνθηρὸν, στολισμένον μὲ πολλὰ, καλὰ ἄνθη Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 109.

Εὐανθέω, Ἔχει, περιέχει πολλὰ, καλὰ ἄνθη, λουλούδια, εἶναι ἀνθηρὸν, γεμάτον ἄνθη· ἐπὶ τόπων, δένδρων καὶλ. τ. τ. παρὰ τὸ

Εὐανθής, ὁ, ἡ. (ἄνθος, Ὅ,τι βλαστάνει, ἀνθεῖ εὔμορφα, ὡραίως πέναυθ. λάχνη. Ὀδσ. Δ, 319 — 2) Ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις ἔχει ἀκμαῖαν, ἀνθηρὰν, ὑγιᾶ ὄψιν — 3) Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, ἢ χρώματα, εἶναι ποικιλοχρώματον, παρδαλὸς — 4) Ἐνάνθης, εος, συναιρ. ους, ὁ, Ὀνομ. τύρ. Ὀδσ. Ι, 197.

Εὐάνιος, ὁ, ἡ. (ἀνία) Ὅς τις ὑποφέρει μὲ εὐκολίαν ὀδύνην, πόνον, λύπην· εἶναι ὑπομονητικὸς. πρὸς, ἀντιθ. τῷ δυσάνιος, (ᾰ)

***Εὐάνιος**, ὁ, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ἐνήνιος (ᾰ)

Εὐάνοικτος, ὁ, ἡ. (ἀνοίγω) Ὅ,τι ἀνοίγεται, ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ τις εὔκολα· εἶναι εὐκολοάνοικτον.

Εὐανορία, ἡ Δωρικ. ἀντὶ εὐηνορία.

***Εὐαντέω**, Μλ. -ήσω, Ἀπαντῶ, δέχομαί τινα εὐνοϊκῶς, φιλικῶς· μετὰ δοτ. Καλλ. παρὰ τὸ

Εὐάντης, ὁ, ἡ = εὐάντητος, ἀντιθ. τῷ δυσάντης. Ἀπολλ. Δ'. 147.

Εὐάνυτος, ὁ, ἡ. (ἀνύω) Πανδήποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ τις μὲ χαρὰν, μὲ εὐχαριστησίν του· ὅθεν ὅ,τι προμηνύει, προσημαίνει καλὸν τι, εὐτυχίαν, εἶναι χαροποιὸν, τερπνὸν, ἀπαστὸν, ἀρεστὸν. ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐπροσήγορος, πρᾶος, εὐάρεστος, φιλόφρων, καταδεκτικὸς· ἐπὶ θεῶν, Εὐξέλαστος, εὐκολοϊλέωτος μὲ θυσίας, συγγνώμων, εὐμενὴς, ἀντιθ. τῷ δυσάντητος.

Εὐαντίλεκτος, ὁ, ἡ. (ἀντιλέγω) Πᾶς τις, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ἀντιστοιχθῇ ἐναντιωθῇ τις μὲ λόγον· πανδήποτε τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἡμπορεῖ τις νὰ ἀνασείσῃ.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ἄντυξ) Μεγαλόν, εὐρύχωρον τόπον διὰ καθῆσμα, μὲ καλὰ καθήσματα, ἢ μὲ καλοὺς τροχοὺς· ἐπίθετον τῆς ἁμάξης.

***Εὐάνωρ**, ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἐνήνωρ (ᾰ)

Εὐάξεος, ὁ, ἡ. (ἀγνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὐθραστον, εὐκολοτζάκιστον, Γεωπον. 10, 52.

Εὐαπάλλακτος, ὁ, ἡ. (ἀπαλλάσσω) Πανδήποτε τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀπαλλάττεται, γλυτώνει τις. Ἐπίρ. εὐαπαλλάκτως.

***Εὐαπανηνσία**, ἡ. Τὸ νὰ ἀπαντᾷ τις, δέχηταί τινα φιλικῶς, μὲ φιλικὸν, καλὸν δέξιμον. Πλουτχ. παρὰ τὸ

Εὐαπάντητος, ὁ, ἡ (ἀπαντάω) = εὐάντητος, Μακκαβ. Β'. Φιλόφρων, καταδεκτικός.

Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ. (ἀπαρτίζω) Ὅ,τι γίνεται, τελειώνεται, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοτελείωτον. Σχόλ. Εὐριπ.

Εὐαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἀπατάω) Εὐκολοαπάτητος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀπατᾷ τις. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως ἀπατᾷ, κάμνει τινὰ νὰ ἀπατᾶται εὔκολα. (ε)

***Εὐαπήγητος**, ὁ, ἡ. Ἴων. ἀντὶ εὐαφήγητος (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξήγητον, Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐαπόβατος, ὁ, ἡ. (ἀποβαίνω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, εὔκολον εἰς ἀπόβασιν, κατέβασιν εἰς τὸ νὰ καταβαθῇ, εὐγένῃ τις εἰς τὴν ξηρὰν, τὸ ἰταλ. νὰ κάμῃ disbarco. Θουκνδ. 4, 30.

***Εὐαπόβλητος**, ὁ, ἡ. (ἀποβάλλω) Πανδήποτε τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἡμπορεῖ τις νὰ τὸ ῥίψῃ, χάσῃ, τὸ ὁποῖον χάνεται εὔκολα.

Εὐαπόδειστος, ὁ, ἡ. (ἀποδείκνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοαπόδειστον, ἡμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ εὔκολα.

Εὐαπόδεκτος, ὁ, ἡ. (ἀποδέχομαι) Ὅ,τι ἀπεδέχθη, ἐστέρξε, ἡμπορεῖ τις νὰ ἀποδεχθῇ, στέρξῃ εὔκολα· εἶναι πιθανὸν εὔκολα δεκτόν·

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐ ἀπόδοτος, ὁ, ἡ. (ἀποδίδωμι) Ὅ,τι εὐκολα χωρὶς δυσκολίαν, δυσπαράτεκτόν του ἀποδίδει, δίδεται πάλιν ὀπίσω — 2) Ὅ,τι δίδεται εὐκολα, πρόσοδα ἐκ τῶν πραγμάτων του.

Εὐ απόκριτος, ὁ, ἡ. (ἀποκρίνομαι) Πᾶς τις ἡ πανδηποτέ τι, εἰς τὸν ἢ διὰ τὸ ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρίνηται τις. Ἐπῴ. εὐαποφίτως.

Εὐ απολόγητος, ὁ, ἡ. (ἀπολογέομαι) Ὅ,τι ἐπιδέχεται εὐκόλως ἀπολογίαν, διὰ λόγου διαφεύγεσθαι, ἀθῳοῦσιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ τις. — Ὅστις εὐκόλως ἀπολογεῖται, δικαιολογεῖται, ἀθῳώνεται Στράβ. 10.

Εὐ απόλυτος, ὁ, ἡ. (ἀπολύω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι εὐκολα ἀπολύεται, λύνεται· ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ λύσῃ ἢ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ. Ἀριστοτ.

Εὐ απόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ἀπορρέω) Ὅ,τι ξεῤῥέχει, ξεχύνεται εὐκολα.

Εὐ απόσβεστος, ὁ, ἡ. (ἀποσβέννυμι) Ὅ,τι σβύνεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ σβύσῃ.

Εὐ απόστειστος, ὁ, ἡ. (ἀποστείω) Ὅ,τι εὐκολα ἀποτείεται, ἀποτινάζεται. Ἐπῴ. εὐαποστέπτως. Πλούταρχ.

Εὐ απόσπαστος, ὁ, ἡ, (ἀποσπάω) Ὅ,τι ἀποσπᾶται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀποσπασθῇ, τραβηχθῇ, ξεκολλήσῃ τις εὐκολα.

Εὐ αποτείχιστος, ὁ. ἡ. (ἀποτειχίζω) Τόπος, τὸν ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποτειχίσῃ, κλείσῃ μὲ τεῖχος, μὲ ὀχύρωμα· ξεχωρίσῃ μὲ τεῖχος, διαφεντεύσῃ, φυλάξῃ, ὀχυρώσῃ. Θουκυδ. καὶ Ξενοφ.

Εὐ απόφευκτος, ὁ, ἡ. (ἀποφεύγω) Πανδηποτέτε, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 848.

Εὐ αρδής, ὁ, ἡ. (ἀρδω) Ὅ,τε εἶναι καλὰ ποτισμένον, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ποτίζηται εὐκολα, καλὰ. Πλατ.

Εὐ άρεστος, ὁ, ἡ. Ψευδὴς τύπος ἀντὶ τοῦ εὐάρεστος Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 620. fg.

Εὐ αρεστέω, Μλ. -ήτω (εὐάρεστος) Ἀρέσκω, ἀρέζω, γίνομαι, φαίνομαι ἀρεστός εἰς τινα Παθητ. Εὐαρεστοῦμαι, εὐρίσκω ἀρέσκειαν, εἰς τίποτε, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε, μοὶ ἀρέσκει τι· μετὰ φοτ. ἀντιθ. τῷ δυσαρεστέω, ᾧ οὐ

Εὐ αρεστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὑρίσκῃ τις ἀρέσκειαν εἰς τι, νὰ τὸ ἀρέσκῃ τίποτε, νὰ εὐχαριστῆται μέτ· νὰ συναινῇ εἰς τι, ἀποδέχηται εὑρίσκῃ τι ὀρθὸν, καλὸν, δίκαιον.

Εὐ αρεστικός, κή, κόν. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκει ἀρέσκειαν, ἀρέσκει εἰς τινα — 2) Ὅς τις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται εἰς ἢ μί τίποτε, Ἀντων. 9. 6.

Εὐ άρεστος, ὁ, ἡ. (ἀρέσκω) Ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι ἀρεστός, προξενεῖ εὐχαρίστησιν — 2) Ὅστις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται· εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀρέσῃ τις ἢ τι εὐκολα. ἀντιθ. τῷ δυσάρεστος. Ἐπῴ. εὐάρεστος.

Εὐ αριθμητος, ὁ, ἡ. (ἀριθμέω) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ (ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, λιανιτὰ) εὐκολα, εἶναι εὐκολομέτρητον· τοῦτ' ἔστι δὲν εἶναι πολὺ, ὁ ἀριθμός του εἶναι μικρὸς, ὀλίγος.

* Εὐ αριθμος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐ αρκής, ὁ, ἡ. (ἀρέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετὸν, βαθῆσι χρησιμεύει ἀρκετὰ.

Εὐ αρκτος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅς τις εἶναι εὐκολοδιοίκητος, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ κυβερνᾷ, διοικῇ καλὰ, εὐκολα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 191.

Εὐ άρματος, ὁ, ἡ. (ἅρμα) Ὅς τις ἔχει καλὴν, ἐξαιρ. πολεμικὴν ἅμαξαν· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κυβερνᾷ, διοικῇ τὴν ἅμαξαν· εὐτυχὴς ἢ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆ ἁμάξῃ, εἰς τὸ τρέξιμον μὲ τὸ ἅμαξι. Πινδ.

Εὐ αρμοστέω, ῶ. (εὐάρμοστος) ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡρμοσμένον, κατασκευασμένον, συγκολλημένον, καλῶς μεμαγμένον, συγκερασμένον Ἱπποκρ. «πνεύματι καὶ θερμασίῃ εὐαρμοστοῦσι ἀφ' οὗ

Εὐ αρμοστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, κατεσκευασμένον, συμμεμαγμένον, συγκερασμένον· τὸ νὰ εἶναί τι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἴς τι· ἐπὶ ἀνθρώπων, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυμπερίφορος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας ἄλλων—3) Ἐξαιρ. Μουσικὴ καλῶς συντεταγμένη, ῥυθμισμένη, ἐπιτηδείως συμφωνημένη.

Εὐ αρμοστος, ὁ, ἡ (ἁρμόζω) Ὅ,τι ἁρμόζει, τερμάζει, ἐγκρμόζεται καλὰ εἰς τίποτε· εἶναι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, τεργιασμένον, καλὰ μεμαγμένον, συγκερασμένον. Ὅστις εἶναι εὐσυμπερίφορος, ὑποφέρει τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων. — 3) ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι καλὰ ῥυθισμένον, βαλμένον εἰς μουσικὴν, ψάλλεται, παίζεται καλὰ, μὲ ἁρμονίαν. Ἐπῴ. εὐαρμόστως. Ἀρστ.

* Εὐ άρνη, ἡ, Ὁνομ. Νηρηΐδος Ἡσιόδ. Θεογ. 259.

Εὐ άρους, ὁ, ἡ. (ἀρόω) Ὅς τις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει πολλὰ πρόβατα ἢ ἀρνία Ἐπιγραμ.

Εὐ άρτος, ὁ, ἡ. (ἀρτάω) ἐπὶ γῆς, τόπου. Ὅστις εἶναι καλὰ ἠροτριασμένος, ὠργωμένος. ἠμπορεῖ νὰ ἀροτριασθῇ, ὀργωθῇ, καλλιεργηθῇ καλὰ, εὐκολα· εἶναι εὐκολοώργωτος. (2)

Εὐ άρτυτος, ὁ, ἡ. (ἀρτύω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἀρτυμένον, κατεσκευασμένον, ἡτοιμασμένον, μαγειρευμένον· ἐπὶ φαγητῶν ἐξαιρ. Ἀθην.

Εὐ αρχία, ἡ. Καλὴ ἐξουσία ἢ διοίκησις, ὁδηγία, κυβέρνησις. παρὰ τὸ

Εὐ αρχος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅστις ἐξουσιάζει, κυβερνᾷ, διοικεῖ καλῶς· πρβ. Ὅστις ἐπιδέχεται καλὴν διοίκησιν κυβέρνησιν, ἢ ἐξουσίαν, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διοικῇ κυβερνᾷ, ἐξουσιάζῃ τις καλὰ — 2) Ὅστις ἀρχίζει καλὰ, κάμνει καλὴν ἀρχὴν, ἐξαιρ. ἐπὶ πρώτου ἀγοραστοῦ, Ὅστις δίδει κέλον ἀρκετὸν ἀρραβῶνα τὸ Ἰταλ. caparra διά τινα συμφωνηθέντων πραγματείαν καὶ οὕτω εἶναι βέβαιος εἰς τὴν ἀγοραστίν του· ἔτι δὲ καὶ ὅστις λαμβάνει, παίρνει ἄσπρα διὰ τὴν πρώτην πώλησιν πράγματός του ἀπὸ εὐτυχῆ χεῖρα, τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκβ. κάμνει καλὸν σφτέν. Φαν. Ἔπιγρ. 7.

Εὐ άς, άδος, ἡ (εὐα) Γυνὴ, κόρη ἡ ὁποία φωνάζει τὸ, εὐα, τοὐτέστι μαινὰς, Βάκχη — 2) Ὡς ἐπίθ. εὐάς, ὁ, ἡ, Ὅ,τι εἶναι Βακχικὸν, ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸν Βάκχον, γίνεται διὰ τὸν Βάκχον. ᾠδὴ ὁμοία Ἀνθπ. Σιδ. 74, 5.

Εὐ άσμα, ατος, τὸ. (εὐάζω) Χαρᾶς, εὐθυμίας φωναί, ἀλαλαγμοὶ, ἐξαιρ. τῶν Βακχευτῶν. Εὐριπ. Βάκχ.

Εὐ άσμιος, ὁ. (εὐάζω) Τὸ νὰ φωνάζῃ τις τὸ, εὐα· τὸ νὰ φωνάζῃ χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεως φωνὴν, ἐξαιρ. εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. 2) τὸ ovatio, ἤτοι ὁ μικρὸς θρίαμβος τῶν Ῥωμαίων, τοῦ ὁποίου τὴν ὀνομασίαν παράγει ἀπὸ ταύτης τῆς Ἑλλην. λέξ. Διον. ὁ Ἁλε. Ἀρχ. 5. 47. ὡς καὶ τὸ triumphus, παρὰ τὸ, θρίαμβος.

Εὐ άστειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ. εὐαστήρ.

Εὐ άστερος, ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Πλήρης ἄστρων, γεμάτος ἀπὸ ἄστρα, ἀριθμένος, καλλωπισμένος μὲ ἄστρα· τὸ κοινὸ. ἐξαστερος, ἐξαστερικὸ.

Εὐ αστήρ, έρος, ὁ, καὶ,

Εὐ αστήτ,ος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ παροξυτ. εὐάστης (εὐάζω) Ὅστις εὐάζει, φωνάζει τὸ εὐα. ἐξαιρ., ὅσαπερ συντελεῖ, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου μὲ φωνὰς ἀγαλλιάσεως· Βακχευτὴς. Ἐπιθ. εὐάστειρα, καὶ εὐάς.

Εὐ αστικός, κή, κόν. Ὅστις βακχεύει, μαίνεται· Βακχικός.

* Εὐ άτριος, ὁ, ἡ, Δρε. ἀντὶ εὐήτριος (α)

Εὐ αυγής, ὁ, ἡ. (αὐγὴ) Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει, φωτίζει κατὰ πολλὰ· ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, καθαρὸν, σαφὲς, φωτίζει τὰ ὄμματα, τὸ βλέπεις τις καθαρὰ, φαίνεται ἀπὸ μακρὰν, τὸ βλέπει τις εὐκολα· ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. Ὅστις βλέπει καλὰ, μακρὰν, εἶναι ὀξυδερκὴς· μετὰ γεν. Αἰσχυλ. ἰδὲ εὐαγής.

Εὐ αυγία, ἡ. Οὐσιαστικὸν τοῦ εὐαυγής.

Εὐ αυξής, ὁ, ἡ. (αὐξάνομαι) Ὅς τις ἢ ὅ,τι αὐξάνει, ὑφώνεται καλὰ, ὀγλίγωρα,

Εὐ αυρος, ὁ, ἡ. (αὔρα). ἐπὶ τόπου· Ὅστις ἔχει καλὸν, ὑγιεινὸν ἀέρα. Θεόφρ.

* Εὐ αύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν) Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον αὐχένα, τράχηλον.

Εὐ αφήγητος, ὁ, ἡ. (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολοπερίγραπτον. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ εὐαπήγητος, μόνον παρ' Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐ άφεια, ἡ. Μαλακὸν, ἐλαφρὸν, γλυκὺ, ἡσυχον ψηλάφημα, χάϊδεμα, πάτημον, ἔγγιγμα μὲ τῆς χειρὸς τὴν παλάμην ἢ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· παρὰ τοῦ

Εὐ αφής, ὁ, ἡ (αφὴ, ἅπτομαι) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ ψηλαφήσῃ, πιάσῃ, ἐγγίξῃ μὲ τὴν χεῖρα καλὰ, ἁπαλὰ, ἡσυχα· τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται τοιοῦτον ψηλάφημα, πιάσιμον, ἔγγιγμα — 2) Ἐνεργ. Ὅστις ψηλαφᾷ τι ἐλαφρὰ, ἡσυχα, ἁπαλὰ· τὸ εὐαφές, = εὐάφεια. Ἐπῴ. εὐάφως.

* Εὐ αφία, ἡ = εὐάφεια.

Εὐ άφιον, τὸ. (εὐάπτω) Καταπραϋντικόν τι διὰ τῆς ἁφῆς ἤτοι διὰ μαλακοῦ τριψίματος ἰατρικὸν Γαλλ. (ε)

Εὐ άφορμος, ὁ, ἡ. (ἀφορμὴ) Ὅ,τι γίνεται μὲ καλὴν αφορμὴν, ἀρχὴν, δίδει καλὴν εὐκαιρίαν. Ὅστις εἶναι εὐφυὴς εἴς τι, τὸ Ἰταλ. ἔχει καλὰ ταλέντα. Ὅ,τι εἶναι εὔκτον, καλὸν, ἀρεστὸν, εὐχητὸν — 2) Ὅ,τι ἐπιδέχεται εὐκολον ἀπολογίαν, ἀθῳώσιν.

Εὐ άφορος, ὁ, ἡ. (αφορμω) = εὐδιάφορος. Σουιδ.

Εὐ άχητος, ὁ, ἡ. Δρε. ἀντὶ εὐήχητος. Εὐρπ. Ἰων. 884 (ε)

Εὐ βάστακτος, ὁ, ἡ. (βαστάζω) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ βαστάξῃ, κρατῇ εὐκολα· εἶναι εὐκολαβάστακτον. Ἡρόδ.

Εὐ βατος, ὁ. ἡ. (βαίνω) Ἐπὶ τόπου, ὁ ὁποῖος πατεῖται, περιπατεῖται εὐκολα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πηγαίνῃ, περιπατῇ εὐκολα, ἀντιθ. τῷ δύβατος.

* Εὔβιος, ὁ, ἡ (βίος) καὶ

Εὐ βιότος, ὁ, ἡ (βίοτος) Ὅστις ζῇ καλὰ, εὐκολα, εὐτυχῶς, εὐχαρίστως, δὲν τῷ λείπει τίποτε, δὲν ἔχει ἢ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ, καὶ ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἐχῃ κἀμμίαν φροντίδα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ὅτα ἠξεύρουν νὰ ζήσουν, νὰ εὑρίσκουν ἐπιτηδείως τὴν τροφήν των, Ἀριστ. — 2) Ὅστις ζῇ τίμιον, δίκαιον, χρηστοήθη, σεμνὸν βίον. (ι)

Εὐ βλαπτος, ὁ, ἡ. (βλάπτω) Ὅστις ἢ ὅ,τι βλάπτεται εὐκολα, τὸν ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ βλάψῃ, ἀδικήσῃ.

Εὐ βλάστεια, ἡ. (εὐβλαστὴς) Τὸ νὰ βλαστάνῃ, ἢ αὐξάνῃ τι καλὰ, ὀγλίγωρα.

Εὐ βλαστέω, ἐπὶ φυτῶν, Βλαστάνει, προκόπτει, αὐξάνει καλὰ, ὀγλίγωρα. παρὰ τὸ

Εὐ βλαστής, ὁ, ἡ. (βλαστάνω) Ὅ,τι βλαστάνει αὐξάνει, προκόπτει καλὰ, ὀγλίγωρα.

* Εὐ βλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα βλέφαρα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐβλητος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ τις να ρίψῃ, σφενδονίσῃ, ἢ τὸ ἐπιτυχη, κτυπήσῃ. Ὅ,τι εἶναι ἐνδεμένον ἢ ὑποκειται εἰς κτύπημα, ἐπιτύχημα. Ἀππιαν.

Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ. (βοηθέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιδέχεται εὐκολον βοήθειαν, ἰατρίαν, διαφύτευσιν, διόρθωσιν.

*Εὔβοια, ας, Ἰων. ης, ἡ. Ἡ Εὔβοια, ἰταλ. συνήθ. Νεγροπόντε, νῆσος μεγάλη πλησίον εἰς την Βοιωτίαν καὶ εἰς την Ἀττικήν, Ἡρδτ. καὶ Ἡσό.

Εὐβολέω, Μλ. -ήσω. Τίπτω, ρίχνω καὶ κτυπῶ τίποτε καλά, εὐτυχῶ· κάμνω εὐτυχές (καλὸν ρίψιμον, ἐπιτυχαίνω. παρὰ τὸ

*Εὔβολος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅ,στις ρίπτει νὰ κτυπήσῃ τι καὶ ἐπιτυχαίνει· ὅστις ρίπτει τὸ δίκτυ νὰ πιάσῃ τι· τὸν κύβον εἰς τὸ παιγνίδι καὶ ἐπιτυχαίνει.

Εὐβοσία, ἡ. Καλὴ παχεία βοσκή, τροφὴ ἐν γένει.

Εὐβόστρυχος, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἐχει καλους, εὐμόρφους βοστρύχους, πλεξούδας, κλώσσας, κλωσίδια. εὐβόστρυχος αἰγλήν, Ἀνθολ.

Εὔβοτος, ὁ. ἡ. (βόσκω) Τόπος ὅστις ἐχει πολλὴν, καλὴν βοσκήν, εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς βοσκήν. Ὀδύσ. Ο. 405. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βοσκημένον, θρεμμένον. Θεόκριτ. ῐ. 24.

Εὐβότρυος, ὁ, ἡ καὶ,

Εὔβοτρυς, ὁ, ἡ, υ, τὸ. γεν. υος (βότρυς) Ἄμπελος μὲ πολλὰ, μὲ καλὰ, εὔμορφα σταφύλια, γεμάτη σταφύλια, πολυσταφύλος. Ἀνκρ. Σφελ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ· ὡς τὸ, εὔβουλος, Ὅστις δίδει καλὴν συμβουλήν. ἐπίθ. τοῦ Ἀδου, τοῦ Διός, τοῦ Ηακχ. καὶ ἄλλων θεῶν

Εὐβουλία, ἡ. ἡ. Καλὴ βουλή, συμβουλὴ· τὸ νὰ εἶναί τις ἱκανός, νὰ ἠμπορῇ νὰ δίδῃ καλὴν συμβουλήν· σύνεσις, φρόνησις, συνετὴ σκέψις. παρὰ τὸ

Εὐβουλος, ὁ, ἡ. (βουλὴ) Ὅστις δίδει καλὴν συμβουλήν, ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ τὸ καλὸν· ὀθεν συνετὸς, φρόνιμος, προνοητικὸς, διακριτικὸς, ἔμπειρος — 2) Ὅστις με τὴν συμβουλὴν του θέλει τὸ καλὸν ἄλλου, εἶναι εὐνοϊκὸς πρός τινα· φιλόφρων.

Εὔβους, ους, ὁ, ἡ. (βοῦς) Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς βόας, ἐχει πολλὰ βόδια. Ἡ αἰτ. εὐβουν ἐν Τιμ. Ἀπολ. 54. ὅπου ἄλλοι εὐβουν ἀνέγνω.

*Εὔβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βρεγμένον, νοτισμένον, μουσκευμένον.

Εὔβροχος, ὁ, ἡ. (βρόχος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βροχωμένον, βροχισμένον, δηλυκωμένον, κομποδεμένον. Ἀνθολ.

Εὔβρωτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω) Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς βρῶσιν, εἰς τὸ νὰ τὸ τρώγῃ, φάγῃ τις φαγώσιμον.

Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ. (βωλοστροφέω) Γῆ, ἄγρὸς, τοπος καλὸς εἰς ὄργωμα, ὅς τις ὀργώνεται εὐκολα. Εὐστθ. σλ. 1231, 52.

Εὔβως, ὁ, ἡ, ων, τὸ (βοῦς) ἴδε εὔβους

Εὐγαθής, ές, ἡ καὶ

Εὐγάθητος, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ εὐγήθητος, Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι χαρίεις, ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς, χαροποιὸς, εὐφρόσυνος, χαρούμενος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 212. καὶ Ἡρακλ. 792. (ᾱ)

Εὐγαιος, ὁ, ἡ. (γαῖα) = εὐγειος. Στράβ. ΙΒ'.

*(Εὐγάλαξ) — λακτος, ὁ, ἡ (γαλα) Ὅς τις ἢ ὅ,τι στράφη καλὰ μὲ γάλα, βρύξῃ καλὰ, ἀρκετὰ, εἶναι καλὰ θρεμμένον· κατὰ ἀνομτ. οὐδαμοῦ ἐν χρήσει. (–υ–)

Εὐγάληνος, ὁ, τ. (γαλήνη) Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι πολλὰ γαλήνος, ἥσυχος. Ἐπίθ. εὐγαλήνως. Δυκόφρ. 10.

Εὐγαμία, ἡ. Εὐτυχὴς ὑπανδρεία. Πελυβ. Θ. 160. παρὰ τὸ

Εὔγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς την ὑπανδρείαν. καλοϋπαιδρευμένος.

Εὔγε, Ἐπίρ. ἀντὶ εὖ γε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὰ ἔκαμες, τὸ Ἰταλ. μπράβο, τουρκβ. ἀφερίμ, μασαλλά. προσφώνησις ἐπαινετική, ἀλλὰ καὶ εἰρωνική.

Εὐγένεος, ὁ, ἡ. (γῆ) Τόπος ὅστις ἐχει καλὴν, καρποφόρον γῆν.

Εὐγένεια, ἡ. (εὐγενὴς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ καταγῆται, νὰ ἐγεννήθη τις ἀπὸ καλοὺς, ἐναρέτους, τιμίους, ἐντίμους, ἐνδόξους γονεῖς — 2) τὰ τὴν εὐγένειαν δηλοῦντα προτερήματα, χρηστότης, καλοκαγαθία, γενναιότης, ἐλευθεριότης, εὐγνωμοσύνη, ἀνδραγαθία, μεγαλοψυχία — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν, Καλὸν, γνήσιον γένος ἢ εἶδος.

Εὐγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὸν καὶ μεγάλον τὸ γένειον· γενάτος. ἰδὲ τὸ Ὁμρ. εὐγένειος.

Εὐγενέτης, ὁ, ἡ = εὐγενὴς· Εὐριπ. Ἰων. 1060.

Εὐγενὴς, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη, εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἀπὸ καλὴν καὶ ἔντιμον καταγωγὴν· τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι περιφανὲς καὶ ἔνδοξον· — 2) Τρπ. Γενναῖος, ὁ γενναῖα φρονήματα ἔχων, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος, ἐλευθερίας, — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν· Ὅ,τι καταγεται, ἐχει τὴν ἀρχήν του ἀπὸ καλὸν γένος ἢ εἶδος, εἶναι γνήσιον ὡς πρὸς τὸ γένος ἢ εἶδός του· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου Ηαλός, ἀκήρατος, ἐξαίρετος. Ὁ ποιητ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ εὐηγενὴς, ὅπερ ἰδέ.

*Εὐγενίη, ἡ. Ἰων· ἀντὶ εὐγένεια.

Εὐγενίζω, Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, προξενῶ εἴς τι εὐγένειαν. ἰσθ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσων καλῶς.

Εὐγένιος, ὁ, ἡ = εὐγενὴς· — 2) εὐγένειον τὸ, Εἶδός τι σταφυλῆς· Γεωπ. 11, 3, 4.

Εὐγενὶς, ίδος, ἡ. Γυνὴ εὐγενὴς, εὐγενικὴ καταγομένη ἀπὸ εὐγενεῖς, εὐγενῆ προτερήματα ἔχουσα, Σουϊδ.

Εὐγεωφύρωτος, ὁ, ἡ (γεφυρόω). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι κείτει καλὴ γεφυρα, καλὸν γεφύρι· καὶ Ἁρμόδιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γεφυρωθῇ, νὰ στισθῇ εἰς αὐτὸν γέφυρα· (ῠ) Πολβ. 3, 66.

Εὐγεώργητος, ὁ, ἡ (γεωργέω). Γῆ, τόπος καλὸς, ἐπιτήδειος θὰ γεωργῆσῃ· Σχόλ. Σφκλ.

Εὐγέωργος, ὁ, ἡ = εὐγεώργητος.

Εὐγεως, ω, ὁ, ἡ ων, τὸ, γεν· ω = εὐγειος Ἀττ.

Εὐγνήθης, ὁ, ἡ καὶ εὐγνήθητος (γηθέω) = εὐγαθὴς, εὐγάθητος, ὅπερ ἰδέ.

Εὐγηρία, ἡ. (εὐγήρως). Καλὸν, εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. πεύγηρία ἐστὶ, βραδύτης γήρους μετὰ ἀλυπίας.

Εὐγήρυς, εος, ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὅστις ἐχει καλὴν, γλυκεῖαν, καθαρὰν φωνὴν· ὅ,τι ἐχει κάμνει καλὸν, καθαρὸν ἦχον, τόνον· Ἀριστοφ. Βατρ. 214.

Εὐγήρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις ἐχει καλὸν καὶ εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα.

*Εὐγλάγετος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ.

Εὐγλαγὴς, ὁ, ἡ καὶ εὐγλαγος. ὁ, ἡ (γλάγος). Ὅστις ἐχει πολὺ γάλα, ὅ,τι εἶναι γεμάτον γάλα, γελακτερὸν· Ἐκ τοῦ τύπου εὐγλαξ εὑρηται μόνον ἡ ὀσ. εὐγλαγι ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Χορηγὸς, προέξενος πολλοῦ γάλακτος. Λ. Τρυτ. Ἀνθλ. Παλτ. 9, 744. Λουκιαν. Τραγοπ. 100. καὶ Νικάνδρ. Θηρ. 617. ἡ Ἑρμᾶ τυρευτῆρι καὶ εὐγλαγι τὸν χιμάρραχον τράγον (τὸ, βρχ. καθ' ὅλους τοὺς τύπους).

Εὐγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὴν τὴν κόρην του ὀφθαλμοῦ· ἢ γένει, ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα ἢ ἐξυπνα ὄμματα.

Εὐγλυπτος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐγλυμμένον, σκαλωτὸν, πελεκημένον, εἰς πέραν, ξύλον, χαλκὸν καὶ τ. τ. Ὅ,τι εἶναι καλὰ τορνευμένον, κομμένον.

Εὐγλυφὴς, ὁ, ἡ = εὐγλυπτος, Ἀναλεκτ. Β. 69. π — εὐγλυφὴς κάλαμος.

Εὐγλωσσία, Ἀττ. ωττία, ἡ. Γλῶσσα εὔκολος εἰς τὴν ὁμιλίαν· εὐκολος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, εὐφράδεια, γλυκύτης τῶν ἐκφράσεων, ῥητορεία. Κλισις εἰς πολυλογίαν· Εὐρπ. Ἄλκ. 9. παρὰ τὸ

Εὔγλωσσος, Ἀττ. ωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἐχει καλὴν ἢ εὔκολον εἰς τὸ ὁμιλεῖν γλῶσσαν· εὐφραδὴς· ὅστις ὁμιλεῖ ἢ ψάλλει καλῶς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. καὶ Εὐριπ. — 2) ἐπέργητα· ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐγλωττον, »εὔγλ. οἶνος« Ο. Moer. ep. 11· ἀφ' οὗ

Εὐγλωττέω, καὶ, εὐγλωττίζω, ἔχω καλὴν γλῶσσαν, ὁμιλῶ ἢ ψάλλω, τραγῳδῶ ἐλεύθερα, καλὰ, τερπνὰ, νόστιμα.

Εὐγλωττία, ἡ ἰδὲ εὐγλωσσία.

*Εὐγλῶχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχὶν). Ὅ,τι ἔχει καλὴν, δυνατὴν, σ' ἐπίαν, μύτην, σουβλί.

Εὔγμα, τὸ (εὔχομαι) ὡς τὸ εὖχος, Καύχημα, καύχησις· κενεὰ εὔγματα Ὀδσ. Χ. 249.

Εὐγναμπτος, ὁ, ἡ Ἐπκ. εὐγναμπτος (γνάμπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, δυνατὰ, πολὺ κυρτωμένον, λυγισμένον ηκλησίνι εὐγνάμπτοις« Ὀδσ. Σ, 294 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολολύγιστον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ λυγισθῇ, κυρτωθῇ.

Εὐγνωμονέω, Μλ – ήσω (εὐγνώμων). Εἶμαι εὐγνώμων, σοχάζομαι ἢ πράττω καλῶς, εὐγενὴς, γενναίως, πρᾶος, φρονίμως, νουνεχῶς, σωφρόνως· γνωρίζω τὴν πρὸς με εὐεργεσίαν τινὸς καὶ θέλω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τοῦ νὰ τῷ φανῶ εὐχάριστος.

Εὐγνωμοσύνη, ἡ. Χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος. Παλωσύνη, καλὸς, γενναῖος καὶ εὐχάριστος στοχασμὸς, προσοχὴ, φρονησις, σύνεσις, ἐπιείκεια, εὐγενικὸν φρόνημα· Διόδωρ.

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις ἐχει καλὴν, εὐγενικὴν γνώμην, στοχασμὸν, διάθεσιν, καλὸν, γενναῖον, φρόνιμα, καλὴν, ὀρθὴν, γνώμην, κρίσιν· — 2) Φρόνιμος, νουνεχὴς, γνωστικὸς, προσεκτικὸς, ἐπιεικὴς, πρᾶος, ἥμερος, εὐχάριστος, εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του· ὅστις γνωρίζει, δέν λησμονεῖ τὴν εὐεργεσίαν, καὶ θέλει, εὔχεται, φροντίζει νὰ φανῇ εὐχάριστος, ἄξιος τῆς εὐεργεσίας· Ξένοφ. Ἀπομν. 2, 8, 6. »χρὴ οὖν πειρᾶσθαι τούς τε φιλανθρώπους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν.« Ἐπίῤῥ. εὐγνωμόνως.

Εὐγνώριστος, ὁ. ἡ (γνωρίζω). Ὅτι, ἢ ὅστις γνωρίζεται εὔκολα· εἶναι εὐκολογνώριστος.

Εὔγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκ). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι καλὰ γνωσμένος, εὐκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ. Ξνοφ. Οἰκ. Κ'. 14. Ἐπῤῥ. εὐγνώστως.

Εὐγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος) καὶ

*Εὐγόμφωτος, ὁ, ἡ (γομφόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἡνωμένον, καλὰ στερεωμένον.

Εὐγόνατος, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐχει καλὰ, στερεὰ γόνατα· ὅ,τι ἐχει καλοὺς, μεγάλους γόμφους, ῥόζους ἐπὶ φυτῶν.

Εὐγονία, ἡ. Εὐτεκνία, γένησις καλῶν, εὐμόρφων τέκνων· παρὰ τὸ

Εὔγονος, ὁ, ἡ (γονὴ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πρτγει πολυκαρπίαν, καρποφορίαν· γεννᾷ καλὰ, εὔμορφα, ὑγιᾶ, δυνατὰ τέκνα.

Εὐγραμμία, ἡ. Καλὸν, εὔμορφον σχεδίασμα, σκιαγράφημα. Ἀθην. Ε. »εὐγραμμία ἀκριβεστάτων ζωδίων« παρὰ τὸ

*Εὔγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκιαγραφημένον μὲ ἀκρίβειαν, καλὰς γραμμὰς·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερροίας

καλοσχεδιασμένον· ὑπὸ εὐγράμμου, Καλόν, εὔμορφον σκιαγράφημα, σχέδιον.

Εὐγραφής, ὁ, ἡ (γράφω, σημσ. 2). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, μὲ ἀκρίβειαν σκιαγραφημένον, σχεδιασμένον, ζωγραφισμένον, γραμμένον 2) ἐνεργ. Ὅστις γράφει καλά, εὔμορφα, εἶναι καλλιγράφος.

Εὔγυρος, ὁ, ἡ (γυρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον· ὅ,τι γυρίζει ἔρχεται ὁλόγυρα καλά. Ἀνάλεκτ. Β'. 221. ΨΕΥΓΥΡΟΣ παλαιότ.

Εὐγωνίως, ὁ, ἡ (γωνία). Ὅ,τι ἔχει καλὰς, ἀκριβεῖς ὀρθὰς γωνίας, εἶναι ὀρθογώνιον· Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 21. ΠΑΡΑΔΕΔΕΤΑΙ ΕΥΓΩΝΙΩΣ.

Εὐδαιδάλλω, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξεργασμένον, δουλευμένον, φτιασμένον ἢ ὡραϊσμένον, καλλωπισμένον, στολισμένον. Διονύσ. Ἁλ.

Εὐδαιμονέω, Μλ - νήσω - (εὐδαίμων). Εἶμαι εὐτυχὴς, εἰς καλὴν κατάστασιν, πλουτῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 33. «ΠΑΝΑΜΦΙΛΟΓΩΤΑΤΟΝ ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν ἀφ' οὗ

Εὐδαιμόνημα, τό. Εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐτυχία, εὐτύχημα.

Εὐδαιμονία, ἡ. Εὐτυχία, εὐτυχὴς κατάστασις. Τμ. Ὁμ. ἱ, 5.

Εὐδαιμονίζω, Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινά διὰ τὸ ὅσα καλὰ ἔχει· τινά τινος· Σφηλ.

Εὐδαιμονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὴν εὐδαιμονίαν· ΠΡΑ εὐδαιμονικά. « Τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα συνίσταται ἡ εὐδαιμονία — 2) ἐνεργ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐδαίμονα. οἱ εὐδαιμονικοὶ Οἱ φιλόσοφοι εἶπαν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μόνην χωρίζουσι τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθῆ σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας Δγν. Λρτ, Ἐπῤῥ. εὐδαιμονικῶς· Μὲ εὐδαιμονίαν, ὡς πρέπει εἰς τὸν εὐδαίμονα· ΨΕΥΔΑΙΜΟΝΙΚΩΣ ΠΡΑΤΤΩΝ Ζῶ εὐδαιμόνως, εὐτυχῶ. Ἀριστφ. Εὐρ. 856.

Εὐδαιμόνισμα, τό (εὐδαιμονίζω). Πᾶν ὅ,τι νομίζεται, τιμᾶται ὡς εὐδαιμονία, εὐτυχία. Πλάτ. Ἐπιστ. 8. ΨΕΥΓΕΙΝ ΠΕΙΝΟΝΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΣΜΑ, καὶ ΑΝΟΗΤΩΝ. καὶ

Εὐδαιμονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τις τινα ὡς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ· ἔτι δὲ καὶ = εὐδαιμονία Διογέν. Ἐπιστ. ΙΒ'.

* Εὐδαιμονιστέος- έα, έον· ἐπῤῥ. ῥμτκ. τοῦ εὐδαιμονίζω· Ὅστις πρέπει, ἀξίζει νὰ εὐδαιμονίζηται, νὰ τὸν εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τις·

Εὐδαιμοσύνη, ἡ = εὐδαιμονία. Ξενοφ. Ἐφέσ. Α'. 16.

Εὐδαίμων, ονος. ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις ἔχει εὐνοϊκὸν αὐτῷ δαίμονα, ἤτοι καλὴν τύχην Μοῖραν· ὥθεν, ὅστις εἶναι εὐτυχὴς καθ' ὅλα, καλότυχος, καλομοιρος· ἐξαίρετος, εὐτύχημων, εὐκατάστατος, πλούσιος, μακάριος· ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, Καρποφόρος, πολύκαρπος· ἐν γένει, οὐχὶ μόνον ἐπὶ κεκτημένων, ἀφθόνων περιουσιῶν, πολλὰ πλούτη, κτήματα ἐχόντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κτήσεως, ἐπὶ τοῦ ἔχειν, μὴ στερεῖσθαι τῶν, ὅσα ἔχει τις· πρὸς ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσών, ἐς πτωχηνὴν ἀπίκεται ἐπὶ γήρως οὐδῷ. Ἡρόδ. 3, 14. Ἐπῤῥ. εὐδαιμόνως. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 802. Παρὰ τῷ Ποιητ. οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις· παρ' Ἡσιόδ. ἅπαξ. μόνον, Ἔρ. 828. μετὰ γεν., παρὰ τοῖς μτγνστ. δὲ πάνυ εὐχρηστον.

Εὐδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Ὅστις χέει πολλὰ δάκρυα, κλαίει πολύ· ἔτι δὲ καὶ ὁ δακρυόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου κλαίει, χύνει τις πολλὰ δάκρυα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 178. — 2). Ὅστις χύνει καλὰ, τρυφερὰ δηλ. χαρᾶς, εὐγνωμοσύνης δάκρυα.

Εὐδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα δάκτυλα, Ἀλκίφρ. Γ'. 67.

* Εὐδάνω, ποίητ. κατ' ἐπίτσ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὐδῶ. Δκφ.

Εὐδαπάνος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Ὅστις κάμνει πολλὰ ἔξοδα· πολυξόδευτος. Πλούταρχ. προβλ. Συμπ. β'. 2). Ὅ,τι προξενεῖ, ἀπαιτεῖ μέτρια ἔξοδα, δὲν εἶναι πολυέξοδον· (α)

Εὐδαρκής, ὁ, ἡ = εὐτάρκης· Ἡσύχ.

Εὐδείελος, ὁ, ἡ (εἴελος, ὄηλος). Ὅ,τι φαίνεται εὔκολα, τὸ βλέπει τις εὔκολα, εἶναι σαφέστατον, ὁρατόμφανές, παρ' Ὁμ., ὅστις ἐν Ὀδσ. μόνον χρῆται τῇ λέξει, κεῖται τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ὀδσ. Β, 167. Ι, 21. Ν. 212. Ξ, 344, Τ, 132. ἔτι δὲ καὶ τῶν νήσων γενικῶς, Ὀδσ. Ν. 274. ἐπειδή, διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιορισμοῦ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ἠπείρου κεχωρισμέναι, φαίνονται ὥσπερ διακεκριμέναι περιοχαὶ μετὰ σαφεστάτων διαγραφῶν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τόσῳ μᾶλλον εἰς τὴν Ἰθάκην ἐξαίρ. διὰ τὴν σκοπελώδη, ὀρατὴν μακρόθεν ἀκτὴν αὐτῆς· ὡσαύτως ὀνομάζει καὶ ὁ Πνδ. Ὀλ. 1, 178. ΕΥΔΕΙΕΛΟΝ, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνου λόφον· ἐν Πθ. 4, 158. δὲ, καὶ τὴν παραθαλασσ. πόλιν Ἰωλκόν, ὅπερ τινὲς, κατὰ τροπικὴν σημσ., ἀντὶ περίφημος, περίβλεπτος, οὐχ ὑγιῶς ἐλαμβάνουσι· (τινὲς τῶν παλαι Γραμμτ. ἐτυμολογοῦντες τηνλέξιν παρὰ τὸ, δεῖλη, ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμρκ. τοῦτο παράδειγμα διά τοῦ, ὅλως πρὸς δυσμὰς, πρὸς βορέαν κειμένην, ὅπερ εἰς μὲν τὴν Ἰθάκην, ἐπὶ τὸ βόρειον ἄκρον τῆς Ἑλλάδος κειμένην, οὐκ εὐάρμοστον, οὐ μέντοι καὶ εἰς πάσας τὰς νήσους, καὶ τόσον ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὅλως ἀνατολικὴν Σάμον τῆς Ἰωλκοῦ· ἂν δὲ καὶ ὁ Σπρβ. ἐν τῇ Βοιωτ. πόλει Ἀσπληδόνι, προτιμορεύει αὐτὴν εὐδείελον ὑπάρχειν, δικαιοῦται διὰ τοῦ, ὅτι εἰκάζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ δυτικὸν κατάντας τοῦ ὄρους θέσεως καὶ ἐξαίρ. ἀπὸ τοῦ τραχέος κλίματος αὐτῆς· Ἡ ἑτέρα ἑρμηνεία, λαμπρῶς ὑπὸ τὸ ἑσπερινὸν φῶς κειμένη, ἔστι κομψοτάτη καὶ εἰς οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων ἁρμόζουσα· Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐτυμολογ. τὴν λέξ. παρὰ τὸ εὖ καὶ εἶλη, παρενδείσει τοῦ δ, Πάνυ προσήλιος, ἅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 191. περὶ τῆς σημτ. τῆς λέξ. ἐπιμένων εἰς τὴν ἐτυμολογ. παρὰ τὸ δείλη, δειλεός, ἐν ᾗ ἐννοεῖ τὸ μὲν εἶλη ὡς κύριον, πρωτότ. τὴν σημασίαν τῆς θέρμότητος δὲ, ὡς κυρίαν ἔννοιαν, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ εὐδείελος ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ Τῇ μεσημβρινῇ θερμότητι ὅλως ὑποκειμένη, πάνυ προσήλιος καὶ κεκαυματωδὴς).

Εὐδεινός, ἡ, όν = εὐδιεινός, εὔδιος· ἀμφ.

Εὐδειπνία, ἡ. Καλὸν δεῖπνον, καλὸν γεῦμα· ΠΕΥΔΕΙΠΝΙΑΝ ἀνειπεῖν· Τὸ νὰ εὐχηθῇ, εὐχηταί τίς τινα καλὸν δεῖπνον· τὸ κοινοτ. Καλὴν ὀρεξιν. Ἀρμδ. ἐν Ἀθην. 11. σλ. 479. D. ἡ ἀνάγν. ὅμως πάνυ ἀμφβ. Dind. παρὰ τὸ

Εὔδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὅστις ἔφαγε καλὰ, ἐφιλεύθη καλά. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γευμάτων Ὅστις ἐτιμήθη μὲ θυσίαν, Αἰσχυλ. Χφ. 480. — 2) ὡς ἐπίθ. παρὰ τὸ δαίς. Καλὸς, νόστιμος· χαρούμενος· Εὐριπ. Μηδ. 200.

Εὐδένδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). ἐπὶ τόπου· Ὅστις εἶναι πλούσιος ἀπὸ δένδρα, γεμάτος δένδρα, πολλὰ καὶ καλὰ δένδρα ἔχων· καλὸς εἰς φυτείαν δένδρων.

Εὐδέρματος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον, ὑγιατὸν δέρμα, δέρματι· Σχολ. Ἀπολλ. Β'. 1213.

Εὐδέψητος, ὁ, ἡ (δεψέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐργασμένον, μὲ τρίψιμον διὰ τῶν χειρῶν μαλακωμένων· ἐπὶ δερμάτων. Ἱππ.

Εὔδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανέστατον, καθαρώτατον, σαφέστατον, εὐκολώτατον εἰς τὸ νὰ τὸ ἰδῇ, νὰ τὸ βλέπῃ τις. Αἰσχύλ. Περ. 1007. Ξενοφ. Συμπ. 4, 47.

Εὐδία, ἡ (εὔδιος). Καλὸς, ἥσυχος, γλυκὺς καιρὸς, ξαστερια· ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης Νηνεμία, γαλήνη. Τρπτ. Ἡσυχία, ἀτραξία, σιγή, ἱλαρότης, εὐθυμία. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 1, 16. παρβλ. εὔδιος (— υ —)

Εὐδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Μέρος, τόπος διὰ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ διαβαίνῃ, περᾷ μέρων εὔκολα Ξεν.

Εὐδιάβλητος, καὶ εὐδιάβολος, ὁ, ἡ (διαβάλλω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαβάλλεται εὔκολα, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάλλῃ, συκοφαντῇ, νὰ τὸ κακοξεσχίσῃ τις εὔκολα. Πλάτ.

Εὐδιάγνωστος, ὁ, ἡ (διαγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι διακρίνεται, γνωρίζεται μεταξὺ εἰς ἄλλους ἢ εἰς ἄλλα εὔκολα. Σουΐδας.

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ (διαγωγὴ). Ὅστις εἶναι εὐθυμος, περιχαρὴς, χαρουμενος — 2). ἐνεργ. Ὅστις πρέπει εὐθυμοῦσι, εἶναι χαροποιὸς· (α)

Εὐδιάζομαι, = εὐδιάω. Αἰσχύλ. Διάλ. Γ. 17. «βίοις ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενοις Ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε τις εἰς ἀτάραχον ἡσυχίαν, εἰς παντοτεινὴν εὐθυμίαν· τὸ ἐνεργτ. εὐδιάζω, σπανίωτρ.

Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ (διατίθημι). Ὅ,τι διατάχθη, διωρίσθη καλὰ, ἐβάλθη εἰς καλὴν τάξιν· Ὅστις ἔχει καλὴν διάθεσιν. ἢ γνώμην, καλὸ φρονήματα. — 2) Ὅ,τι πωλεῖται, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ καλὰ, εὔκολα. Ἐπῤῥ. εὐδιαθέτως.

Εὐδιάθρυπτος, ὁ, ἡ (διαθρύπτω). Ὅ,τι εὔκολα συντρίβεται, κατασκίζεται· εἶναι εὐκολοτάσκιστον· ὅστις εὐδιάθρυπτος ἐξαπατᾶται, μαλακίζεται, ἀδυνατίζεται εὔκολα.

Εὔδιαιος, ἡ εὐδαίος, ὁ. Ἡ εἰς τὴν τρόπιδα, εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου, σρώπα, διὰ τῆς ὁποίας ἀφίνουσι νὰ ξεσρέχῃ τὸ νερὸν ὅσον συνάζεται ἐκεῖ, ἄλλως δὲ καὶ χειμαρρος λεγομ. Πλούταρχ. προβ. συμπ. 7, 1. Πολυδ. Δ'. νηδ' ἀνορυσσομένη Συρίς εἰς ἐνρυσιν τοῦ ὕδατος εὐδίως καλεῖται· Μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκροῆς τρυπῶν· Ὁ πρωκτός, ὁ σίφων τοῦ κλυστηρίου κτλ. τ. τ.

Εὐδικίτερος, ρα, ρον, Ἀνώμαλ. συγκριτ. τοῦ, εὔδικος· Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 36.

Εὐδιαίτητος, ὁ, ἡ (διαιτάω). Ὅ,τι διακρίνεται, ἀποφασίζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολοδιάκριτον, εὐκολοαποφάσιστον· Στραβ.

Εὐδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ ταπεινὰ, μὲ μετριότητα, φυλάττει καλὴν δίαιταν (ι) Ξενοφ. Ἀπολ. 19.

Εὐδιάκλαστος, ὁ, ἡ (διακλάω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ σπασθῇ, κομματιασθῇ.

Εὐδιακόμιστος, ὁ, ἡ (διακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ ἀναμέσα ἀπ' ὅτι, ἢ πέραν, ἀντιπέρα πον εὔκολα.

Εὐδιάκοπος, καὶ εὐδιάκοπτος, ὁ, ἡ (διακόπτω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ διαχωρίσῃ, διακόψῃ, ὅ,τι διακόπτεται, διαχωρίζεται εὔκολα. Πολύβ.

Εὐδιακόσμητος, ὁ, ἡ (διακοσμέω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ διατεχθῇ, βαλθῇ εἰς τάξιν εὔκολα. Πολύβ. 8, 36.

Εὐδιάκριτος, ὁ (διακρίνω). Ὅ,τι διακρίνεται εὔκολα· ὅστις ἔχει καλὴν διάκρισιν.

Εὐδιάλλακτος, ὁ, ἡ (διαλλάττω). Εὐκολοφιλίωτος· τὸν ὁποῖον εὐκολα δύναται τις νὰ πράυνῃ, ἡμερώσῃ, ἱλεώσῃ νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν φιλίαν, ἀγάπην, εὐνοιάν του· Ἐπῤῥ. εὐδιαλλάκτως.

Εὐδιάλογος, ὁ, ἡ, = εὐόμλος. Σουΐδ.

Εὐδιάλυτος, ὁ, ἡ (διαλύω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολον εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, ξεχωρισθῇ, ξεκληρωθῇ, ἀφανισθῇ — 2) = εὐδιάλλακτος.

Εὐδιανέμητος, ὁ, ἡ (διανέμω). Ὅ,τι εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κολα διανέμεται, μοιράζεται εἰς διαφόρους, εἰς πολλούς.

Εὐδιανός, ἡ, ὁν = εὔδιος, παρὰ Πινδ. Πυ. 5, 12 (ὅπου ὅμως ἀμφιβάλλεται ἡ ἀνάγνωσ.) Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν· κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀνομάζει φάρμακά τι χεμευτὸν, χειμωνίτικον ἡ διάπυον φάρμακον κύριόν Ὄλ. 9, 146.

Εὐδιάπνευστος, ὁ, ἡ (διαπνέω) = εὐδιάπνοος. Ἀδηλ.

Εὐδιάπνοος, καὶ συναιρ. εὐδιάπνους, ὁ, ἡ (διαπνοή). Ὅτι διαπνέεται εὐκολα, τὸ ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκπέσῃ τις εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τοῦ ἀέρος, νὰ τὸ ἀερίσῃ· ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου. — 2) Ὅ,τι εὐκολα ἐξατμίζεται διὰ τῆς ἀθήλου διαπνοῆς.

Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ (διαρθρόω). Ὅ,τι ἔχει τελεῖς τελειώσεις, καλοὺς ἁρμοὺς, εἶναι καλὰ συνδεδεμένον, συνηνωμένον, συνηρμωσμένον.

Εὐδιάρπαστος, ὁ, ἡ (διαρπάζω). Ὅ,τι εὐκολα διαρπάζεται, φευγατίζεται.

Εὐδιαρρίπιστος, ὁ, ἡ (διαρρίπτω). Ὅ,τι εὐκολα διαρρίπτεται, τὸ ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀνεμίσῃ, σκορπίσῃ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι, ἀεριστῆρι.

Εὐδιάσειστος, ὁ, ἡ (διασείω). Ὅ,τι ἐσείσθη, ἐταράχθη, ἐλονήθη, ἐκουνήθη, ἐψυσήθη, ἐτυπήθη δυνατὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀνεμοδάρθη. Ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ σείσῃ, ταράξῃ, κουνήσῃ, κλονήσῃ.

Εὐδιάσπαστος, ὁ, ἡ (διασπάω). Ὅ,τι εὐκολα διασχίζεται, ξεσχίζεται, σκάζει.

Εὐδιάψαρτος, καὶ εὐδιάφορος, ὁ, ἡ (διαψαίρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι διαψαίρεται, χαλνᾶται εὐκολα. Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαψαίρει, προξενεῖ φθορὰν, χαλασμὸν εὐκολα.

Εὐδιαφορέω, Μλ. -ήσω (διαφορέω). Χωνεύω καλὰ, κάμνω, ἔχω καλὴν χώνευσιν. Γεωπ. 19, 6, 12. φαυλὸς καὶ οὐ εὐχρηστος τύπος· ἡ δὲ ὑπό τινων ἐξήγησις τῆς λέξ. διὰ τοῦ, Εἶμαι ἐξαίρετος, ψευδὴς.

Εὐδιαφόρητος, ὁ, ἡ (διαφορέω). Ὅ,τι χωνεύεται καλὰ ἢ εὐκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Ὅ,τι ἐξατμίζεται, διαλύεται εἰς ἀέρα· ὅ,τε διαφορεῖται, εὐγαίνει διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ διὰ τῆς ἀθήλου διαπνοῆς, τὸ ἰταλ. traspirabile, εὐκολα χωνεύει.

Εὐδιάφυκτος, ὁ, ἡ (διαφεύγω). Πᾶν ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ διαφύγῃ, ἀποφύγῃ.

Εὐδιάχυτος, ὁ, ἡ (διαχέω). Ὅ,τι εὐκολα διαχύνεται, διαλύεται μεταβάλλεται εἰς ῥευστὸν, ἀνελύεται, εἶναι εὐκολοανάλυτον. Πλούτ.

Εὐδιαχώρητος, ὁ, ἡ (διαχωρέω). Ὅ,τι εὐκολα χωνεύεται καὶ διὰ τούτου εὐκόλως διαχωρεῖται, ἐκβάλλεται διὰ τοῦ πρωκτοῦ. 2) ἐνεργητ. Ὅστις χωνεύει ὅ,τι τρώγει εὐκολα· ὅστις ἔχει εὐκολίαν, εἶναι εὐκίνητος, ὃν πάσχει ἐμπρήσεις.

Εὐδιάω, Μλ. -ήσω (εὐδία). Ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, θαλάσσης· ἐπὶ λαμπρῶν καλοκαιρινῶν ἡμερῶν. Εἶναι νηνεμία, ἡσυχία ἀνέμων, καθαρὸς, καλὸς καιρὸς, γαλήνη, ξαστεριά, στέγνη. Τρπτ. ἐπὶ ἐμψύχων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Εὐημερῶ, ἔχω καλὴν, εὐτυχῆ ἡμέραν, ἀπαρνῶ τὴν ἡμέραν, εὑρίσκομαι, εἶμαι καλὰ. Ἀπολλ. Δ. 991. πτέμενον πλουν εὐδιόωντες· Ἔπλεον μὲ καλὸν καὶ ἐξαίρετον καιρόν.

Εὐδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω), Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι εὐκολοδίδακτος, εὐμαθὴς, μανθάνει, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν διδάξῃ εὐκολα. (2) Διόδ. Σικ.

Εὐδίεινός, ἡ, όν, = εὐδιος· ὁ τύπ. εὐδιεινὸς, ἀμφιβ. καὶ πιθανῶς μεταβλητέος εἰς τὸν, εὐδίεινός. Ἐπίρ. εὐδιεινῶς.

Εὐδιέξοδος, ὁ, ἡ, (διέξοδος). Τόπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις, ἔχει καλὴν ἔξοδον, εὔγαλμα. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέρχεται εὐγαίνει ἀπό τι μέρος, ἀπὸ πουθενὰ εὐκολα. Ἱππιατρ.

Εὐδίετος, ὁ, ἡ (διΐημι). Ὅ,τι ἀναλύεται, τὸ ὁποῖον συναιτίᾳ νὰ ἀναλύσῃ, κάμῃ ῥευστὸν εὐκολα. Διοσκορ. Α'. 18.

Εὐδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ διηγηθῇ τις.

Εὐδίκαιος, ἡ, όν. Ἴδε, εὐδικαιος.

Εὐδικία, ἡ (δίκη). Δικαιοσύνη, δικαιοπραγία· τὸ νὰ διάγῃ, προσφέρηται τις δικαίως, νὰ μὴ παραβαίνῃ τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὸ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτηται, παραβαίνηται ἡ δικαιοσύνη· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατὰ πληθ. ἀρσ. πεύθεσθαι ἀτέκμορ δικαίων Φυλάττω, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἰς τὸ νὰ διατηρῆται ἡ δικαιοσύνη. Ὀδύσ. Τ. 111.

Εὐδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅ,τι ἐστρεφογυρίσθη, ἐγύρθη ὁλόγυρα εὐκολα, τὸ ὁποῖον στρεφογυρίζεται, ἠμπορεῖ νὰ στρεφογυρίσῃ, νὰ φέρῃ τις ὁλόγυρα εὐκόλως. (2)

Εὐδινος, ὁ, ἡ (δῖνος) = τῷ προηγμ.

Εὐδίοδος, ὁ, ἡ (δίοδος). Τόπος, μέρος τόπου δι' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ὑπάγῃ, διαβῇ, περάσῃ τις· εὐκολοπέραστος.

Εὐδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω). Πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ διοικῇ, νὰ κυβερνᾷ εὐκόλως, εἶναι εὐκολοδιοίκητον, εὐκολοκυβέρνητον.

Εὐδίοπτος, ὁ, ἡ (διοράω, διόψομαι). Ὅ,τι εἶναι διαφανὲς· τὸ ὁποῖον κρατούμενον ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐμποδίζει τὴν ὅρασιν, ἀλλὰ βλέπεται δι' αὐτοῦ, καθὼς π. χ. ὕαλος, τὸ ὑαλί.

Εὐδιόρθωτος, ὁ, ἡ (διορθόω). Πᾶν ὅ,τι διορθώνεται εὐκολα, εἶναι εὐκολοδιόρθωτον· ὅ,τι ἐδιορθώθη καλά. Ἱππιατρ.

Εὔδιος, ὁ, ἡ (Ζεὺς, γεν. Διός). Ὅ,τε εἶναι ἤσυχος, ἀπέραντος, γαλήνιος, αἴθριος, ἡρεμαῖος, εὔορμος, καλοπερινὸς· ἐπὶ ἡμερῶν, ἀέρος, καιροῦ, ἀνέμου, θαλάσσης. Ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅς τις εἶναι πρᾶος, ἐπιεικὴς, προσηνὴς, ὁμιλητικὸς, εὔνους, φιλόξενος, εὐπροσήκτος, εὐπροσήγορος· ὁρτὴ εὐημερᾷ, διάγει, περνᾷ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὑρίσκεται καλά. ἀνωμ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. εὐδιέστερος, εὐδιέστατος. Ἱππικρ. εὐδιαίτερος. Ξνφ. (— υω, μόνον παρ' Ἀρτ. Διοσ. 259, — —)

Εὐδμητος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὐμορφα, οἰκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ὁμ. ἐπὶ πύργων, τειχῶν καὶ βωμῶν· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. παντοῦ τῷ Ἑπτ. τύπ. εὔδμητος· τῷ συνήθει δὲ, μόνον ἐν Ὀδύσ. Τ, 302.

Εὐδοκέω, Μλ. -ήσω (δόκος). Εἶμαι εὐχαριστημένος εἰς τι, σύμφωνος εἰς τι ἀποδέχομαι, στέργω, εὑρίσκω τίποτε, ὡς ὀρθὸν, δίκαιον, καλὸν· συχνοτανεύω εἰς τι· μετὰ ὀστ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου, παρὰ Πλβ. ἐξαιρ. πολλάκις· ἀφ' οὗ

Εὐδόκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι εὐχαριτημένος τις εἰς ἢ μὲ τίποτε, νὰ τῷ ἀρέσκηται, νὰ τὸ ἀποδέχηται, στέργῃ, εὑρίσκῃ ὀρθὸν, καλὸν, ἁρμόδιον· νὰ εἶναι συμφωνοι μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους περὶ αὐτοῦ, νὰ συγκατανεύῃ εἴς τι. Διοδ Σικελ.

Εὐδόκητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρεστὸν, εὐάρεστον, ἐπιθυμητὸν, χαρὲν. Διογέν. Ἀριστιπ. 86.

Εὐδοκία, ἡ = εὐδόκησις. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἡ ἀρίστη καὶ καλλίστη ἐκούσιος βέλησις· τὸ ἀγαθὸν τοῦ θεοῦ θέλημα· ἡ σφοδρὰ καὶ μετ' ἐπιθυμίας βέλησις. Χρυσ. πεύδοκία, τὸ πρώτον θέλημα, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὸ μετὰ ἐπιθυμίας θέλημα, τὸ πεῖσμα· οὕτω γὰρ ἡμεῖς τὴν ἐπίτασιν τοῦ θελήματος ὀνομάζομεν, κατὰ τὸ πεῖσμα ἡμῶν λέγομεν. Παῦλ. Ἀπστ. νέν ἀνθρώπως εὐδοκίαν ἀντὶ καταλλαγῆ. Χρυσ. νῦν ἐπανάπαυσιν. Θφλκ. καὶ εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας· ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ θέλησις. Παῦλ. Ῥωμ. ι'. 1.

Εὐδοκιμέω, Μλ. -ήσω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. εὐδοκιμέομαι (εὐδόκιμος). Εἶμαι ἢ εὑρίσκομαι εἰς καλὴν φήμην, ὑπόληψιν, τιμὴν, ἢ κτῶμαι, ἀπολαμβάνω αὐτὴν, ἀξιοῦμαι αὐτῆς διάφορα προτερήματος ἢ καλῆς πράξεως μου. Εἶμαι ἢ γίνομαι περίφημος, εὐρίσκω, ἀποκτῶ ἔπαινον· τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, εὐφημίζομαι, ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· εἶμαι εὐτυχὴς, διάγω, εὑρίσκομαι, περνῶ καλὰ, εὐτυχισμένα, ἀπ' Ἡρόδ. Πλατ. Ξνφ. καὶ Δημοσθ. πάνυ εὐχρηστον. Κατ' ἐνργ. διάθ. δὲ παρ' Ἱππιατρ. ἐξαιρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ῥητορσιν εὐχρηστον· ἀφ' οὗ

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐδοκιμῇ τις, νὰ ἔχῃ, ἀπολαμβάνῃ ἔπαινον, καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμὴν, εὐκλειαν, εὐδοξίαν, καλὸν, λαμπρὸν ὄνομα. (2)

Εὐδοκιμία, ἡ. Ἔπαινος, τιμὴ, εὐφημία, δόξα, καλὴ ὑπόληψις, Πλάτ. Φιλβ. σλ. 58. D.

Εὐδόκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος). Ὅστις ἔχει, ἀπολαμβάνει εὐφημίαν, ἢ καλὴν ὑπόληψιν, τιμᾶται, ἐπαινεῖται, εὐφημίζεται.

Εὐδοκουμένως, Ἐπίρ. Μτχ. μέσ. ἐνστ. τοῦ εὐδοκέω. Μετ' εὐδοκίας, συναινέσεως, μὲ συγκατάνευσιν· μετὰ θοτικ. Πολυβ.

Εὔδομος, ὁ, ἡ (δέμω) = εὔδμητος. Σχλ. Ἑρπ. Φοιν. 1186.

Εὐδοξέω, Μλ. -ήσω (εὔδοξος, δόξα). Ἔχω καλὸν ὄνομα, καλὴν φήμην, δόξαν, τιμὴν, ἔπαινον, ὑπόληψιν μεγάλην· ἀφ' οὗ

Εὐδοξία, ἡ. Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, δόξα, τιμὴ. — 2) Ὀρθὴ γνώμη, ὀρθὴ, ἐξ ὑποκειμένου τρίτου, ἀντιθ. τῷ ἐπιστήμη, ἀληθὴς, ἐξ ἀντικειμένου, γνῶσις. Πλούτ.

Εὔδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἔχει καλὴν φήμην, καλὸν, ὄνομα· περίφημος, ἔντιμος. Ἡρόδοτ. 7, 99. νεκρὸς ἐνδοξότατος. Τὰ κάλλιστα πλοῖα. - 2) Ὅστις ἔχει ὑγιᾶ, ὀρθὴν κρίσιν. Ἑπῤῥ. εὐδόξως.

Εὔδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις μεταχειρίζεται καλὰ τοὺς δούλους. Ἀθήν. ξ.

Εὐδρεκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐδερκής, ἔχει ὀξεῖαν ὅρασιν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 847.

Εὐδρανεία, καὶ, εὐδρωσία, ἡ. Ῥωμαλεότης, ὑγιὴς κατάστασις τοῦ σώματος, ἀκμὴ τῆς ἡλικίας· παρὰ τὸ εὐδρανὴς, ὁ, ἡ· τὸ ἐποῖον ὅμως παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον εὑρηται (πρωτότ. δὲ ἐστὶ τὸ ὀραίνω).

Εὐδρανὴς, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐδράνεια. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, ὑγιαστὸς, γερὸς κατὰ τὸ σῶμα. Ἡσύχ.

Εὐδρωσία, ἡ = εὐδράνεια.

Εὐδρομέω, Μλ. -ήτω (εὔδρομος). Τρέχω, πηλαλῶ καλῶς, ταχέως, εὐτυχῶς. περὶ τοῦ τέλος εὐδρομῶσιν. Ἰάμβλ. Πυθ. 31. Εὐτυχῶς τρέχω ἕως εἰς τὸ τέλος· ἀφ' οὗ

Εὐδρομία, ἡ. Καλὸς, ταχὺς, εὐτυχὴς δρόμος, τρέξιμον. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ταχέως, καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὔδρομος, ὁ, ἡ (δρομεῖν) = εὐδρομίας.

Εὔδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος)· ὅ,τι ἐδρόσισθη, εἶναι καλῶς δροσιτμένον. Ὅ,τι ἔχει πολλὴν δρόσον, εἶναι πολὺ δροσερὸν, ἔχει πολὺ νερὸ· Ἀριστοφ. Ὄρν. 245. πεύδροσος πηγή. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1517.

Εὐδύνατος, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχει καλὴν δύναμιν εἶναι καλοδυναμωμένος, δυνατός, ἰσχυρός. Ὁμηρ. (ῡ)

Εὐδυτώπητος, ὁ, ἡ (δυτωπέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλα κάμει τινὰ νὰ δυτωπήται, ξηροκοκκινίζῃ, ἐντρέπηται, νὰ ἱλεύνηται, παραπείθηται. – 2) παθ. ὅς τις εὐκόλως δυσωπεῖται, ξηροκοκκινίζει, ἐντρέπεται, ἱλεύνεται, παραπείθεται, ἁλίνει εἰς τὴν παράκλησίν τινος. Ἐπίρρ. εὐδυσωπήτως.

Εὕδω, Μ. εὑδήσω. Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· πολλαχ. παρ' Ὅμ. «γλυκὺν ὕπνον εὕδων Κοιμῶμαι γλυκὺ, ἡσυχα, Ὀδσ. Θ, 445. αὐτὸ οὗ «ὕπνῳ εὕδεται κεῖται παρὰ Σοφ. Οἰδ. Τ. 65. «παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ εὕδειαν. Ὀδσ. Θ, 337. 342. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ὕπνου τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ξ, 332. – 2) Τρπ. Ἡσυχάζω «ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο· Ὅφρα τὸ παύσῃ ἢ ἀφοδρὰ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ, Ἰλ. Ε, 524. Εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς μεταγν. ἐπὶ γαλήνης τῆς θαλάσσης, ἐπὶ ἡσυχαζόντων παθῶν ἢ ἡσυχαζουσῶν φροντίδων, μεριμνῶν καὶ λ. τ. τ. ψυχὴν εὑδουσαν Ἢ ἡδέως ὑνειρώττουσα, μέ περπιὰς φαντασίας ἠσχολημένη ψυχή. Σοφ. Valck. ἐν Θεοκρ. 2, 126. Schaef. ἐν Σοφ. Οἰδ. Κ. 307. παρβλ. βρίζω. – τῇ αὐξήσει ηὗδον οὐ χρῆται Ὅμ. οἱ Πεζογρ. προκρίνουσι τὸ σύνθ. κατεύδω (ἈΩ, ΑΤΩ, ἰαύω, ἀωτέω).

*Εὐδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέομαι). Ὅστις ἐδωρίσθη πλουσίως, ἔλαβε πολλὰ δῶρα, χαρίσματα.

*Εὔδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει πλουσιοπάροχα. – 2) Εὔδωρος, ἀμφ. κύρ. Ὅμ. – 3) Εὐδώρη, ἡ, Νηρηΐς τις, Ἡσιόδ. Θγ. 244. ἔτι δὲ καὶ μία τῶν ἀνταδῶν τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσιόδ. Θγ. 360.

Εὔεανος, ὁ, ἡ (ἑανός). Ὅστις εἶναι καλὰ, λαμπρὰ, εὐμορφα ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος, λαμπροφορεμένος. «Δημήτηρ εὐέανος Μοχ. 4, 75.

Εὐέγρετος, ὁ, ἡ (ἔγρομαι, ἐγείρω). Ὅστις ἐξυπνίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐξυπνίζῃ τις ἢ τι εὐκολα, ἔχει ἐλαφρὸν ὕπνον· ὅστις εἶναι ἔξυπνος. Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὐεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάθηται, κεῖται καλὰ, στερεὰ, εὐρύχωρα, ἀμεταπτώτως, ἀτάραχα. Ὅστις κάθηται εἰς καλὸν λαμπρὸν καθεστῶτα, θρόνον πεδίλοις μάκαρσιν. Αἰσχύλ. Θήβ. 97. – 2) παθ. Παυθήποτέ τι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθηται τις καλὰ, στερεὰ, ἀτραλῶς, σώφρων. εὐρύχωρα. «εὐεδ. ἵππος. Ἱππ. Α'. 12. Ὅς τις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς τὸν πρέποντα τόπον· ὅθεν Αἰλιαν. δ. Ἱστορ. Ἰστ. 16. «εὐέδρου ὄρνιος Ἐπὶ πτηνοῦ τὸ ὁποῖον φαίνεται καθήμενον ἢ πετῶν εἰς τὰ δεξιὰ ἢ ἐκ δεξιῶν, καὶ δθεν προμηνύει καλὸν, εὐτυχὲς τι. Ἐπίρρ. εὐέδρως.

Εὐέθειρος, ὁ, ἡ (αἴθειρα). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα μαλλιὰ, καλὴν κόμην. Ἀνακρ. Δεύρ. 54.

Εὐειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν εἶδος, καλὴν μορφὴν· εἶναι ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρόσωπος, καλοκαμωμένος ηγιεῖή. Ἰλ. Γ. 47. καὶ πορ Ἡσιόδ. μόνον ἐπὶ γυναικῶν κάλλους· παρὰ Σνφ. δὲ, Ἑλλ. 5, 3, 9. ἐπ' ἀνδρῶν.

Εὐείκαστος, ὁ, ἡ (εἰκάζω). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἀπεικάζεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ καταλάβῃ. ἀπεικάση· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοαπείκαστον. Ἡσύχ.

Εὔειστος, ὁ, ἡ (εἴω). Ὅστις ὑποτάσσεται, ὑπακούει, στέργει εἰς τὴν γνώμην ἄλλου· ἐὐ ἔἰδσι εὐκολα· ἥμερος, πρόβυμος, εὐπειθὴς, ἀβίαστος. Ἐπίρρ. εὐείστως.

Εὔειλος, ὁ, ἡ (εἴλη). Ὅ,τι λάμπεται, φωτίζεται, θερμαίνεται καλὰ ἀπὸ τὸν ἥλιον, εἶναι προσήλιον.

Εὐειμεστέω, Μλ.-ήσω. Ἔχω καλὰ φορέματα ἐπάνω μου, εἶμαι καλοφορεμένος, καλοενδυμένος· παρὰ τὸ

Εὐείμεστος, ὁ, ἡ (εἶμι). Ὅστις εἶναι καλὰ ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος. Αἰσχύλ. Πέρ. 181.

Εὐειμονέω, = εὐειμεστέω· παρὰ τὸ

*Εὐείμων, ονος, ὁ, ἡ = εὐείματος.

Εὐειρος, ὁ, ἡ (εἶρος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς τρίχας, καλὸν μαλλὶ, εἶναι καλλομάλλιον· ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, κεκαμμένον μὲ ἢ ἀπὸ καλὸν μαλλί· ἔτι δὲ καὶ εὔερος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 121.

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ (εἰσβάλλω). Πᾶν ὅ,τι ὑποκείται εὐκολα εἰς ἐχθρικὰς εἰσβολὰς, ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ ἐμβώσι μὲ αἰφνίδιον ὁρμὴν οἱ ἐχθροί.

Εὐέκβατος, ὁ, ἡ (ἐκβαίνω). Τόπος, μέρος ὅθεν εὐκολα δύναται νὰ ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τις ἢ τίποτε. Ἱππιατρ.

Εὐεκκριτικός, ἡ, όν· καὶ

Εὐέκκριτος, ὁ, ἡ (ἐκκρίνω). Πᾶν ὅ,τι εὐκολα ἐξεχωρίζεται, διακρίνεται.

Εὐέκνιπτος, ὁ, ἡ (ἐκνίπτω). Πᾶν ὅ,τι εὐκολα ἀποπλύνεται, ξεπλύνεται, εὐγαίνει μὲ ἢ εἰς τὸ πλύσιμον.

Εὐέκπλυτος, ὁ, ἡ (πλύνω). = τῷ προηγμ.

*Εὐέκπνευστος, ὁ, ἡ (ἐκπνέω). Ὅστις ἐκπνέει, παίρνει τὴν πνοὴν, τὸν ἀνασασμόν του εὐκολα· ὅ,τι εὐκόλως ἐξατμίζεται.

Εὐεκπύρωτος, ὁ, ἡ (ἐκπυρόω). Ὅ,τι εὐκολα πυρόνεται, θερμαίνεται, ζεστάνεται. (ῡ)

Εὐέκρυπτος, ὁ, ἡ (ἐκρύπτω). Ὅ,τι εὐκολα ἀπορυπόνεται, καθαρίζεται, πασπρεύεται ἀπὸ τὸν ρύπον, ἀπὸ τὴν λέραν του. Πολυδ.

Εὐεκτέω, Μλ.-ήσω. Εἶμαι εὐρωστος, ὑγιὴς, εὐρίσκομαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλὰ, δυνατὸς· εἰς καλὴν κατάστασιν· παρὰ τὸ

Εὐέυκτης, ὁ, ἡ (εὖ ἔχω). Ὅστις εἶναι εὐρωστος, ὑγιὴς, γερὸς καὶ καλὰ, δυναμωμένος, εὑρίσκεται εἰς καλὴν, εὐτυχῆ κατάστασιν· ἀντιθ. τῷ καχέκτης. Πολυβ.

*Εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία.

*Εὐεκτικός, ἡ, όν = εὐέυκτης. Ἐπίρρ. εὐεκτικῶς.

Εὔεκτος, ὁ, ἡ = εὐέκτης. ἀμφ.

Εὐεκφορος, ὁ, ἡ (ἐκφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως, ἐκφέρεται, προφέρεται 2) ἐνεργητ. Ὅστις ἢ ὅ,τι γεννᾷ εὐκολα, εἶναι εὔκαρπος. Ἀριστοτέλ. «γυναῖκες εὐέκφοροι.»

Εὐέλαιος, ὁ, ἡ (ἐλαία). Τόπος ἔχων πολλὰς, καλὰς ἐλαίας, ἐλαιόδενδρα — 2) (ἔλαιον). Τόπος, ὅστις εὐγάλλει, ἔχει, δίδει πολὺ, καλὸν ἔλαιον, λάδι. Στράβ. Ε'.

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ. (ἐλέγχω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ἀποδείχνεται, ἀναιρεῖται, ἀντιλέγεται· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τις τὸ ἐναντίον — 2) Πανήποτέ τι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλήθεια ἐξευρίσκεται εὐκολα. Stallb. ἐν Πλάτ. Ἅπλγ σλ. 33. (ν.

Εὐέλικτος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κολουρισμένον, τυλιγμένον, στρεφογυρισμένον, Σχόλ. Σοφοκλ. Τραχ.

Εὐελκής, ὁ, ἡ. (ἕλκος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πληγὴν, ἢ ῥῆγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐίατον, εὐκολοκαϊάτρευτον, ἀντιθ. τῷ δυσελκής.

Εὐέλπις, ιδος, ὁ, ἡ. (ἐλπίς). Ὅστις ἔχει, τρέφει καλὰς ἐλπίδας· ὅστις δίδει καλὴν ἐλπίδα, ὅθεν παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζει τις καλὸν τι· Πλᾶτ. τὸ εὐέλπι, θαλῆ ἐλπίς.

*Εὐελπιστέω, Μλ.-ήσω. Ἔχω, τρέφω καλὰς ἐλπίδας, ἐλπίζω καλόν τι.

Εὐελπιστί, Ἐπίρ. Μὲ καλὴν ἐλπίδα.

Εὐελπιστία, ἡ. Καλὴ ἐλπὶς, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν ἐλπίδα.

Εὐέμβητος, ὁ, ἡ. (ἐμβαίνω). Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις, ἔχει κλίνη, εὔκολον, εὐρύχωρον εἴσοδον. Χίων Ἐπιστ. 15. «εὐεμβήτου ἀκροπόλεως.» — 2) Ὅστις εὐκολα ἐμβαίνει· που, ἔχει εὔκολον, ἐλεύθεραν εἴσοδον εἴς τινα.

Εὐέμβολος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω). Ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ ῥίπτῃ μέσα του· ἀπὸ ἐξηρμοσμένων σώματος μελῶν· ὅ,τι εὐκολα ἠμπορεῖ νὰ βαλθῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Ἱππιατρ.

Εὐέμβολος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω) = εὐείσβολος. — 2) Ὅστις ὑπόκειται εὐκόλως εἰς νόσους ἀῤῥωστίας.

Εὔεμετος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, προξενεῖ εὐκόλως ἐμετὸν, ξεράτον· ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, καλὸν πρὸς ἐμετὸν, εὐκολα ξερνᾷ.

Εὐεμέω, Μλ.-ήσω. Ξερνῶ εὐκολα, ψευδ. ἀγγλ. παρὰ Θφρστ. Φυτ. ἱστ. 9, 10. 2. ἀντὶ εὐέμεις ἦ.

Εὐεμής, ὁ, ἡ. (ἐμέω). Ὅστις ἐμεῖ, ξερνᾷ εὐκολα, ἔχει κλίσιν εἰς ἐμετὸν. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 706.

Εὐεμπτωσία, ἡ. Τὸ νὰ πίπτῃ, κατανῇ τις ἢ τι μέσα που εὐκολα. — 2) παρ' Ἱατρ. ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν· ὅσαι πολλάκις καὶ εὐκολα ἐνοχλοῦσι τὸ σῶμα, οἷον συνάχι, βῆχας κλ. τ. παρὰ τὸ

Εὐέμπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως πίπτει, ἢ καταντᾷ μέσα που. Ὅστις εὐκολα προσκόπτει, σκοπτανει· πταίει, σφάλλει Ἐπίρρ. εὐεμπτώτως.

Εὐένδοτος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι). Ὅστις εὐκόλως ἐνδίδει, πείθεται.

Εὐέντευκτος, ὁ, ἡ. (ἐντυγχάνω). = εὐπροσήγορος.

Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐξάγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐυγάλλῃ, ἀγγ. φέρη ἔξω· εἶναι εὐκολόβγαλτον (ᾰ) Στράβ.

Εὐεξάλειπτος, ὁ, ἡ. (ἐξαλείφω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξαλείφεται.

Εὐεξαναλώτος, ὁ, ἡ. (ἐξαναλίσκω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξοδεύεται, δαπανᾶται, ξοδεύεται, χαννεύεται, εἶναι εὐκολοξόδιαστον, εὐκολοχώνευτον. (ᾰ) Ἱπποκράτης.

Εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἐξαπατάω). Ὅστις εὐκόλως ἐξαπατᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ.

Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ. (ἐξάπτω, σημτ. 2). Ὅ,τι ἀνάπτεται, πιάνει, παίρνει φωτιὰν εὐκολα, εἶναι εὐκολάναφτον. Ἀντωνῖν.

Εὐεξάρτητος, ὁ, ἡ (ἀρτύω). Ὅ, τι ἢ ὅς τις ἑτοιμάζεται, βάλλεται εἰς τάξιν εὐκολα, εἶναι εὐκολοτοίμαστος. Μαθημ. Παλ. σελ. 56.

Εὐεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· τὸ εὐέλεγκτος κατ' ἐπίτασιν.

Εὐεξέλικτος, ὁ, ἡ. (ἐξελίσσω). Ὅ,τι ξετιλίνεται, ξειουλουριάζεται εὐκολα — 2) ἐνεργ. ἐπὶ στρατηγῶν. Ὅστις κάμνει στρατιώτας τι ταγμα νὰ ἐξελίσσηται, ξετιλίγηται, ἐξαπλόνηται, τὸ Γαλλ. se deployer εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Στράβ.

Εὐεξία, ἡ. (εὐέκτης). Εὐρωστία, ὑγεία τελεία τὸ νὰ εὑρίσκηται τις καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του, νὰ εἶναι γερὸς, δυνατὸς· εὐ γένει, καλὴ κατάστασις, διάθεσις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἡθικῆς κατασκάσεως. Παρὰ Πολυβ. «εὐεξία» εἰ ταῖς πολέμοις.» Ἀντιθ. τῇ ἀνανδρία.

Εὐεξίλαστος, ὁ, ἡ. (ἐξιλάσκομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ πραΰνῃ τὴν ὀργήν του, ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν εὐνοιαν, τὴν φιλίαν του εὐκόλως. Σχόλ. Ἀπολλ.

Εὐέξοδος, ὁ, ἡ. (ἔξοδος). Τόπος, μέρος ὅθεν εὐκόλως ἐξέρχεται, ἠμπορεῖ νὰ ἐξέρχηται· εὐγαίνῃ τις εὐκολα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 585.

Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι εὐκο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λως δύνασαι τὰ κομίσῃ ἢ φέρῃ που, πρός τι· (=). Πολύβ.

Εὐπαίσθητος, ὁ, ἡ. (ἐπαισθάνομαι). Ὅστις ἔχει αἴσθησιν, αἰσθάνεται, ἐννοεῖ εὐαρτηρήτ. γνωρίζει τι εὐκολα, ἰταλ. sentimibile — 2) πκ. Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τὸ αἰσθανθῇ, κατανοήσῃ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ τις.

Εὐπανόρθωτος, ὁ, ἡ. (ἐπανορθόω). Ὅ,τι εὐκόλως διορθοῦται πάλιν, ἢ ἀποκαθίσταται, ἀποκαταστήνεται, βάλλεται πάλιν εἰς τὸν τόπον. Ἱππορ.

Εὐέπεια, ἡ. (εὐέπης). Καλὴ, γλυκεῖα ὁμιλία, εὐγλωσσία, εὐγλωττία, καλὴ φράσις — 2) Εὐφημία, ἤτοι εὐτυχίας εὐχή· τὸ νὰ εὔχηταί τις τινι εὐτυχίαν, καλοντι· «ἄξιος γὰρ αἰτῆς εὐεπείας οὗτος..» Σφελ. Οἰδ. Τ. 932.

Εὐεπήβολος, ὁ, ἡ. (ἐπήβολος). Ὅστις εὐκόλως καὶ εὐτυχῶς ἀποκτᾷ, ἀπολαμβάνει τι· Ἐπῤῥ. εὐεπηβόλως.

Εὐεπηρέαστος, ὁ, ἡ. (ἐπηρεάζω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως, βλάπτεται, ἠδύνατι ὑποκείμενον εἰς βλάβην, ζημίαν· «ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων εὐεπηρέαστον.» Ἀῤῥν.

Εὐεπής, ὁ, ἡ. (ἔπος). Ὅστις ἔχει καλὴν, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, εἶναι εὐγράφης, εὐγλωττος — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐγλωττον. «εὐεπὲς ὕδωρ.» Ἀναλεκτ. Β'. 109. — 3) πκ. «λόγος εὐεπὴς» Καλὴ, νοηνεχὴς, γνωστικὴ ὁμιλία, Ἡρόδ. 5, 50. Ἐπῤῥ. εὐέπως.

Εὐέπια, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐέπεια.

Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ. (ἐπιβαίνω). Τόπος, μέρος ὅπου εὐκόλως εἶναι νὰ πηγαίνῃ, ἀναβῇ τις· εἶναι εὐκολοπάβατος, εὐκολοπάτητος. Στραβ.

Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβλέπω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, τὸ βλέπει, ἠμπορεῖ νὰ τὸ βλέπῃ τις εὐκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ. (ἐπίβολος). Ὅστις στοχάζεται, τοὐτ' ἔστι μαντεύει τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιτυγχάνει εὐκολα· ἀπαιτάζει, συμπεραίνει τι εὐτυχῶς· ἐπῤῥ. εὐεπιβόλως· ἀρτεμίδ. Δ'. Προοίμ. «εὐεπιβόλως ἐχω πρὸς πᾶς κρίσεις.» Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς ἀπειασίας, καὶ συμβαινόμενα, ἤτοι ἐπιτυγχάνω τί ὀηλοῦτι τὰ ὀνείρατα.

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβουλεύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλὴν, δόλον, ἀπάτην· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβουλευθῇ, ἐνεδρευθῇ, ἀπατήσῃ τις.

Εὐεπίγνωστος, καὶ εὐεπίγνωτος, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως γνωρίζεται, καταλαμβάνεται· εἶναι εὐκολογνώριστος — 2) ἐργ. Ὅστις εὐκόλως γνωρίζει τι. Ἱππορ. Ἔπιστ.

Εὐεπίθετος, ὁ, ἡ. (ἐπιτίθεμαι) Παυθηποτέ τι κατὰ τοῦ ὑποίου εὐκόλως δύναται τις νὰ ὁρμήσῃ, νὰ ἐμπέσῃ, ἤτοι καταπλακώσῃ αὐτὸ εὐκολα, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εὐκόλως εἰς καταβροπὰς, βλάβην, ζημίαν, ἀδικίαν. Ἐπῤῥ. εὐεπιθέτως.

Εὐεπίλητος, ὁ, ἡ. (ἐπιλανθάνομαι). Πᾶν ὅ, τι λησμονεῖται εὐκολα· εἶναι εὐκολολησμόνητον. Ὅστις λησμονεῖ εὐκολα, εἶναι λησμονιάρης.

Εὐεπίμικτος, ὁ, ἡ. (ἐπιμίγνυμι). Ὅστις εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφὴν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ συναναστρέφηται, ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφὴν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, εὐρύχωρον εἰς ἐπιμιξίαν ἢ ἐμπορίαν, πραγμάτειαν, τὸ ἰταλ. εἰς τομέρτιτον· ἐπὶ λιμένος, Καλὸς, εὐρύχωρος εἰς ἀποβασιν, ἄραγμα, τὸ ἰταλ. sbarkarísma, disbárkaxn. Ἐπῤῥ. εὐεπιμίκτως.

Εὐεπίστρεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιστρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω εὐκολα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐλκύσῃ, διώξῃ εἰς τὰ ὀπίσω εὐκολα

* Εὐεπίστροφος, ὁ, ἡ = τῷ πραγμ.

* Εὐεπίτακτος, ὁ, τ. (ἐπιτάσσω)· Ὅστις ὑποτάττεται εὐκολα, εἶναι εὐπειθὴς.

Εὐεπιτήδευμα, τὸ· = ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. 192.

Εὐεπιφορία, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ, Ὑποτ. Α'. 1. = εὐφορία. 2) Ἠλιμ. Στρωμ. 2. Μεγάλη ἐλπὶς εἰς τι.

Εὐεπίφορος, ὁ, ἡ. (ἐπιφέρομαι). Ἐπὶ τόπου, Ὅστις ἔχει καλὰς, εὐρυχώρους ὁδοὺς, καλὸν δρόμον, τὸ ἰταλ. στράταν· εἶναι πολὺ κατωφερὴς, κατηφορικὸς· ἐπὶ ρευστῶν, Ὅ,τι ξετρέχει, ξεχύνεται που καλὰ, εὐκολα — 2) τρπκ. Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, εὐκολα κλίνει εἰς τι· μετὰ τῆς εἰς. Ἐπῤῥ. εὐεπιφόρως· «εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω ἐλλαττονα» Στρβ.

Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ. (ἐπιχειρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, πείσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς αὐτό· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπακείμενον εὐκόλως εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν.

Εὐεργεσία, ἡ. (εὐεργέτης). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὴ, γενναία, μεγαλοψυχοι πρᾶξις· καλὸς, φιλάνθρωπος τρόπος· τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ ἐνεργῇ τις τὸ καλὸν, Ὀδ. Χ, 374. ἀντίθ. τῷ, κακοεργία· πενεργεσίη μεγ' ἀμείνων κακοεργείης.» — 2) Ἀγαθοποιία, ἀγαθοεργία· «εὐεργεσίας ἀποτεύνων· Ἀντιπληρόνω, ἀποδίδω τὴν εὐεργεσίαν, εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ τὸν εὐεργέτην μου, Ὀδ. Χ, 235. πρβλ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 503. — 3) Ἡ τιμητικὴ προσφωνυμία, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. τίτλος, τίτλος τοῦ εὐεργέτου, «ψηφίζομαί τινι εὐεργεσίαν» Τιμῶ τινα μὲ τὸ τιμητικὸν προσαγόρευμα, μὲ τὸν τίτλον, εὐεργέτης, τὸν ὁποῖόν ἐὐεργέτην, Wolf. ἐν Ἀπτ. σλ. 282.

Εὐεργετέω, Μλ-ήσω (εὐεργέτης), Εὐεργετῶ, πράττω, κάμνω ἔργον τι καλὸν — 2) Εὐεργετῶ τινα, κάμνω εὐεργεσίαν, καλωσύνην, καλὸν, φιλάνθρωπον ἔργον· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. οὐσπαίως δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, π. χ. «εὐεργετῶ τινα πολλὰ· μεγάλα εὐεργετῶ τινα» καὶ τ. τ. καίτοι παντοχοῦ ἐννοουμένης τῆς αἰτ. ταύτης. Παθητικ. εὐεργετοῦμαι; ἀπολαμβάνω εὐεργεσίας, μὲ εὐεργετεῖται. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 3. ἀφ' οὗ

Εὐεργέτημα, τὸ. Καλὴ πρᾶξις, ἀγαθοεργία, καλωσύνη, 2) καλὸν, ἀγαθὸν, φιλάνθρωπον ἔργον, κάμωμα.

* Εὐεργετητέον. ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ εὐεργετέω· Πρέπει νὰ εὐεργετῇ, νὰ κάμνῃ τις τὰ καλὰ· μετὰ αἰτ.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις κάμνει καλὸν τι εἰς ἄλλον τινὰ, κάμνει καλωσύνας. Ἔτι δὲ καὶ τιμητικὴ προσωνυμία, τίτλος, τίτλος, τῶν ὅσοι εὐεργετοῦσι τὴν πατρίδα, κάμνουν καλόν τι εἰς τὴν πατρίδα — 2) ὡς ἐπίῤῥ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει εὐεργεσίας.

Εὐεργετητικός, ἡ, όν, όν. Ὅ,τις εἶναι πρόθυμος, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ εὐεργεσίας.

Εὐεργετικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἀνταρέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν εὐεργέτην, εἶναι ἴδιον εὐεργέτου· ὡς τὸ προηγμ. «τὸ εὐεργετικὸν,» ἀντὶ, εὐεργεσία. Ἐπῤῥ. εὐεργετικῶς.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ εὐεργέτης. Εὐεργέτισσα. Πλάτ.

Εὐεργής, ἐος, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, ἐπιτήδεια ἐξεργασμένον, δουλευμένον, κεκαμωμένον· παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ πλοίων, ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τοῦ ἑξῆς, τοῦ ἰταλ. κελέσσας, ἐν τῇ Ἰλ. Ἀλλὰ καὶ ἐπί τινος ἱματίου, φορέματος, Ὀδ. Ν, 224. Ἐπὶ χρυσοῦ, μαλάγματος, μαλάκτρας, Ὀδ. Ω, 274. Καλὸς, ἐπιτήδειος δουλευμένον — 2) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλὸν, διὰ καλὸν, ὅσον εὐεργέα, Ἡ εὐεργετία, Ὀδ. Δ, 695. Χ, 319 — 3) ἐργ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει καλὸν, εὐεργετίας· μεσομηρικὸν· (διότι οὔτε τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 319. οὔτε τὸ ἐν Θ, 567. παράδειγμα ἀνήκεται ἐν ταὐτῷ) — β'.) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, καὶ ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει καλῶς, ἐπιτηδείως· ὅστις τελειόνει τι ἐργαζόμενος, τὸ δουλεύει τέλειον, σωστόν.

* Εὐεργήσια, ἡ, ἰδὲ εὐεργής.

Εὐεργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ). Ὅστις ποιεῖ, πράττει, κάμνει καλὰ ἔργα, εὐεργεσίας, Ὀδ. Α, 424. Ο, 422. Ω, 202. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς μαστηρίοις κατὰ ἐνεργ. σημασίαν, ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐν μίσῃ τῇ συνταξει· «καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν ἐνῆνεν, Ὅστις εἶναι χρηστὸς, ἀγαθὸς, εὐγνώμων, εὐδιάθετος, ἔχει καλὰ, εὐγενικὰ φρονήματα, καλὴν καρδίαν. — 2) παθ. ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι εἶναι καλλιεργημένον, καλῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, ἐξεργασμένον, κατεσκευασμένον, δουλευμένον, κεκαμωμένον· ἡγὴ εὐεργὸς» Γεωργημένη, καλλιεργημένη, καλὰ δουλευμένη, ὡργωμένη. — β'.) Ὅ,τι εὐκόλως κατασκευάζεται, δουλεύεται.

Εὐερέθιστος, ὁ, ἡ. (ἐρεθίζω). Ὅστις εὐκόλως ἐρεθίζεται εἰς τι.

Εὐέρια, ἡ. (εὔερος). Καλὴ ποιότης μαλλοῦ· τὸ νὰ εἶναι τὸ μαλλὶ καλὸν· τὸ νὰ εἶναί τι ἠπαλὸν ὡς τὸ μαλλί· μαλακότης, ἀπαλότης ἀπαλωσύνη. Σ-ολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 121.

Εὐέρειος, Παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ εὔερος, ἀποδεδοκιμασμένος, ὑπὸ τῶν πάλαι Γραμμτ. Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 146. «βοτὰ εὐέρεα.» Πρόβατα καλὰ μαλλιὰ ἔχοντα.

Εὐέρκεια, ἡ. Καλὴ, στερεὰ, συνεχὴ ὀχύρωσις· κατάστασις καλῶς ὠχυρωμένου τινὸς τόπου· καλὴ φύλαξις· τὸ νὰ εἶναί τι καλὰ, ἀσφαλῶς φυλαγμένον. Πλάτ. Νόμ. 5'. παρὰ τὸ

Εὐερκής, ὁ, ἡ. (ἕρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ περιφραγμένον, περικλεισμένον, φυλαγμένον· καυλὸν Ἰλ. ι, 472. Ὀδ. Ψ, 389. Χ, 449. Ὅ,τι κλείεται, ἢ πρέπει νὰ κλείεται, καταλείηται καλῶς. «θύραι.» Ὀδ. Ρ, 267 (ὅπου ἄλλοι εὐέργεες γράφουσι) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐπὶ πόλεων ἔξαιρ, Καλῶς περιτειχισμένη, ὠχυρωμένη. Ἐπῤῥ. εὐερκῶς.

* Εὐερκεία, ἡ = εὐέρκεια.

Εὐέρκτης, ου, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ, εὐεργέτης. Ἀνθ. Θεστ. 30.

Εὐερμέω, Μλ-ήσω. Ἔχω καλὸν Ἑρμῆν. ὁ ἐστὶν, εὐτυχῶ· ἔχω καλὴν, τύχην· παρὰ τὸ

Εὐερμής, ὁ, ἡ. (Ἑρμῆς). Ὅστις ἔχει τὴν εὐνοιαν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ πάσης ἀνελπίστου, ἀπροσδοκήτου εὐτυχίας Διὸς· τυχηρὸς, εὐτυχὴς ἀφ' οὗ

Εὐέρμιος, ἡ. Εὐτυχὴς, καλὴ τύχη· ἔξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ, πιάνῃ τις τίποτε, κυνηγῇ, πραγματεύηται· εἰς ἐρμῆν, πιάσιμον, κυνήγι, πραγμάτειαν· «ἐν δὲ τοῖς ἠηρκτικοῖς, καὶ ἐν ζώοις εὑρεῖν δοκεῖ πως εὐερμία, ἀλλὰ τῶν γε τοιούτων.» Αἰλιν.

Εὐερνής, ὁ, ἡ, (ἔρνος). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει, ἀνθεῖ καλὰ, εὐμορφα· «εὐερνὴς ἄλση.» Εὐριπ. καὶ Στραβ. 16. «εὐβοτος, καὶ εὐερνὴς ὥστε καὶ ἀνεπαλῆ τρέφειν» ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ἀνθρώπων, Ὅστις εἶναι εὐηυξημένος, εὐμήκης, ἔχει κελὸν ἀνάστημα, τουρβ. μπελ· εἶναι καλοαναμμένος· ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Ὅστις ἔχει ἢ ὅπου εὑρίσκονται πλῆθος φυτῶν.

* Εὔερος, ὁ, ἡ (ἔρος) = τῷ Ἰων. εὔειρος, κατ' Ἀττ. παρασχηματισμὸν· ἔξαιρ. παρ' Ἀρστοφ. Ὄρν. 121. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐέστιος, ὁ, ἡ. (ἑστία). Ὅστις ἔχει καλὴν, κατοικεῖ εἰς καλὴν, εὐμορφον κατοικίαν.

Εὐεστώ, οῦς, ἡ. Τὸ εὐέχειν, ἤτοι τὸ νὰ εὑρίσκηται, ἀπέρχηται καλὰ, εὐχαριστημένα, εὐτυχισμένα· εὐτυχία, εὐδαιμονία· εὐθυμία. Οἱ τόποι δὲ εὐεστὼ καὶ εὐετύς, πάνυ ἀμφβ. (τρχ τὸ εὖ καὶ εἰμί, ὡς τὸ ὑστώ, Δρα. ἀντὶ οὐσία· πρβλ. ἀεικεστώ, ἀπεστώ.)

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

Εὐετηρία, ἡ, (ἔτος) Καρποφορία τοῦ ἔτους, εὐτυχής, καρποφόρος, χρόνος. Ξενοφ. Ἱέρ. Ε'. 5.
* Εὐετία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐετηρία.
* Εὐετύς, ὁ, ἡμερβ. τύπ. ἀντὶ εὐεστώ· ἴσως εὐεστύς γραπτέον, ὡς τὸ ἀπεστύς Ἰων ἀντὶ ἀπεστώ.
Εὑρέτης, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εὐκόλα, εἶναι εὐκολοεύρετον. Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 17.
Εὐέφοδος, ὁ, ἡ, (ἔφοδος). Τόπος προσβατός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐμβῇ, πηγαίνῃ· ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς εὔκολον ἔφοδον, ὁρμητικὸν καὶ ἔξαφνον ἐμβασμα τῶν ἐχθρῶν. Ξενοφ. καὶ Πολύβ.
Εὐέψητος, ὁ, ἡ. (ἕψω). Ὅ,τι ψήνεται, βράζει, μαγειρεύεται, χωνεύεται εὐκόλα· εἶναι εὐκολόψητον, εὐκολομαγείρευτον, εὐκολοχώνευτον, εὐκολόβραστον.
Εὔεψος, ὁ, ἡ. (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολόβραστον. ὀσπρια εὔεψτ,ι Τὰ εὐκόλως καὶ καλῶς βράζοντα ὀσπρια.
Εὐζηλία, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς ζηλία, ἄμιλλα, καλὸν συνέρισμα, καὶ ἡ διὰ ταύτης ἀποκτωμένη ἐπιτηδειότης, δεξιότης, ἐμπειρία· ντῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθχρότητος.» Πλούταρχ. Δυκ. 21. Τὸ νὰ πασχίζῃ τις νὰ μιμῆται ὀρθῶς καὶ καθαρῶς τὰς καλὰς ἐκφράσεις τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἀντὶ. τῷ, ακοζηλία· παρὰ τό
Εὔζηλος, ο, ἡ. (ζῆλος). Ὅστις σπουδάζει μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ μέθῃ, ἀποκτήσῃ τι· μιμεῖται τι καλῶς, εὐτυχῶς· εἶναι ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ἀμιλλᾶται συνερίζεται μὲ καλὸν τρόπον, διὰ καλόν. Ἐπῤῥ. εὔζηλως.
Εὔζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ζευγμένον, συνδεμένον· ζεύγεται, συνδέονται, ἐμβαίνει εἰς τὸν ζυγὸν εὐκόλα, εἶναι εὐκολόζευκτον, εὐκολόδετον· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Ν, 116. Ρ, 288. ἑκατέρωθεν ἐπὶ πλοίων, καλὰ, δυνατὰ, στερεὰ συνδεδεμένων, συνυφασμένων, καὶ μόνων κατὰ τὸν Ἐπ. τύπ. εὔζυγος· ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν αὐτό, εὐήρετμος, Μὲ καλὰ κωπηλατῶν καθήσματα.
* Εὐζυξ, υγος, ὁ, ἡ. = εὔζυγος. Σοπ. 3, 5.
Εὐζωά, ἡ, Δωριε. ἀντὶ τοῦ, εὐζωία. Πνδ. Πθ. 4, 233.
Εὐζωέω, Μλ.-ήτω (εὔζωος). Ζῶ καλῶς, εὐτυχῶς· περνῶ καλὴν ζωὴν, Ἀντωνῖν. Γ'. 12. ἐνιδ'. τῷ, κακοζωέω, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 151. ἐφ' οὗ
Εὐζωΐα, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς ζωὴ· ἀντιθ. τῷ, κακοζωία.
Εὐζωμεύω, (εὔζωμος). Βράζω τι καλῶς καὶ τόσον, ὥστε μεταβάλλεται ὅλον εἰς ζωμόν, γίνεται ὅλον ζωμὸ.
Εὔζωμον, τό. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν ἀπόρον μεταχειρίζονται, ὡς καὶ τὸν τοῦ συνάπεως, εἰς τὸ νὰ ὀρτύνωσι τὰ φαγητά, κ. τ. τ. τὸ παρ' Ἰταλ. Ruchetta, καὶ Γάλ. Roquette λεγόμενον, Διοσκορ. Β. 170. Brassica eruca Δινν. ἔστι δὲ ἀγρίως οὐδέτ· τοῦ.
Εὔζωμος, ὁ, ἡ. (ζωμός). Ὅ,τι ἔχει, ἢ δίδει, κάμνει καλὸν ζωμόν.
Εὐζωνος, ὁ, ἡ. Ἐπ. εὔζωνος (ζώνη). Ὅστις εἶναι καλὰ, εὐμορφα, ζωσμένος, ἔχει εὐμορφον ζώνην, ζωνάρι. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἐν τῷ Τμ. Δμτ. ἀεὶ ὡς ἐπίθ. καλῶς καὶ εὐπρεπῶς, ἀξιοπρεπῶς ἐστολισμένων γυναικῶν, ἐπὶ τῆς ἀμέσως ὑπὸ τὸ στῆθος ἐπὶ τὸν πόπλον, ἐπακωφόρεμα, τότε μάλιστα συνεσφιγμένης ζώνης, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνει εὐπρεπὲς σχῆμα ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν σήμερον αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς χρῆσιν ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς εὐνομουμένης Εὐρώπης ταινίαι· παρβλ. βαθύζωνος, καλλίζωνος, βαθύκολπος. 2) Τρπ. Ὅστις εἶναι καλῶς ἐζωσμένος, τοῦτ' ἔστιν ἡτοιμασμένος εἰς μάχην, ἀγῶνα, ἐργασίαν, ὁρόμον, τρέξιμον, πηδήλημα· ὅθεν· ῥωμαλέος, δυνατός, εὐκίνητος, ταχύς, ἐλαφρός, ὀγλήγορος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων.
Εὐζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις ζῇ καλὴν, εὐτυχῆ, ἢ καὶ μακροχρόνιον ζωήν.
Εὔζωρος, ὁ, ἡ (ζωρός). Ἐπὶ οἴνου· πάνυ καθαρός, ἄκρατος, ἀνακάτωτος. ἀγρλ. Συγκριτ. εὐζωρέστερος. Ἀριστοφ.
Εὐηγενής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐγενής. Ἰλ. Λ. 427. Ψ. 81. ἐν τούτῳ ὅμως τῷ ἐν Ψ παραδείγματι ἀναγινώσκουσί τινες εὐηφενής.
Εὐηγεσία, ἡ (ἡγέομαι). Καλὴ, εὐτυχὴς κυβέρνησις, διοίκησις, ὁδηγία, ἐξουσία. «ἐξ εὐηγεσίης Δυνάμει τῆς εὐθαίμονος, εὐλογημένης εὐαρχίας, ἐξουσίας,» Ὁδυσ. Τ. 114.
Εὐηγορέω, Μλ.-ήσω (εὐήγορος). Ὁμιλῶ καλῶς, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὅθεν εὐαγορηξείς, Δωρια. ἀντὶ, εὐηγορηθείς, Ἐπαινεθείς. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Α'. 73. ἀφ' οὗ
Εὐηγορία, ἡ. Εὐέπεια, εὐγλωττία· ἔπαινος, ἐγκώμιον. Ἱππύχ. καὶ Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 158.
Εὐήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Λόγιος, εὐγλωττος, ὅστις ὁμιλεῖ καλὰ, καθαρὰ, μὲ καλὴν, δυνατὴν φωνήν. Ἄδην. πεύήγορος ἱερεύς. — 2) Ὅστις ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει τινὰ ἢ τίποτε, Ἐπῤῥ. εὐηγόρως.
Εὐηδής, ὁ, ἡ (ἡδύς). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χαρίεις, τερπνός, ἡδύς, χαριτωμένος, προξενεῖ χαράν, εὐχαρίστησιν εἰς τὰ νὰ τὸν βλέπῃ τις· ἀντιθ. τῷ ἀηδής.
Εὐήθεια, ἡ. Καλὴ γνώμη, διάθεσις, καλὴ καρδία, ἐμπιστοσύνη, ἀθωότης, ἁπλότης· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν. Wess. ἐν Ἡρόδ. 3, 140. Poppo ἐν Θεόκ. Τμ. 1, 1. σλ. 245. Πλάτ. Πολιτ. Γ. «εὐήθειαν, οὐχὴν ἀνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἐλευθέρως εὖτε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν.» παρὰ τό
Εὐήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει καλὸν ἦθος, καλὴν γνώμην, διάθεσιν ἢ καλὴν καρδίαν· εἶναι πιστός, ἀθῶος, ἁπλοῦς, ἀπόνηρος· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 132. — Τρπ. ἐπὶ νόσων, ἑλκῶν κ.τ.τ. Κύλιστον, εὐκολοϊάτρευτον, ὄχι ἐπικίνδυνον. — τὸ εὐήθες = εὐήθεια, Θεόδ. ἀντὶ. τῷ, κακοήθης. Ἐπῤῥ. εὐηθῶς. ἀφ' οὗ
Εὐηθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐηθεια.
Εὐηθίζομαι, Μλ.-ίσομαι. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς εὐήθης. Πλάτ. Πολ. προσφέρομαι, πολιτεύομαι μὲ ἁπλοκαρδίαν, ἀκακίαν, ἁπλότητα.
Εὐηθικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἢ ἁρμόζει εἰς τον εὐήθη. Ἐπῤῥ. εὐηθικῶς, Ἀριστοφ. Νφ. 1258.
Εὐήκης, ὁ, ἡ (ἀκή). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, κοπτερὸν, ὀξὺ, πουβλερόν, Ἰλ. Χ. 319.
Εὐηκοέω, Μλ.-ήσω (ἀκοή). Ἀκούω καλῶς, ἔχω καλὴν ἀκοὴν· πείθομαι, ὑπακούω εὐκόλως· μετὰ γεν. ἀφ' οὗ
Εὐηκοΐα, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις, ἢτι καλὴν ἀκοὴν, νὰ ἀκούῃ καλὰ· εὐπείθεια, ὑπακοή.
Εὐήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει καλῶς· εὐκόλως. 2) πειθεται, ὑπακούει εὐκόλως, εἶναι εὐπειθής. Ἐπῤῥ. εὐηκόως, ὅθεν εὐηκόως διάκειμαι πρός τιν. Ἀκούω τίποτε προθύμως, μὲ εὐχαρίστησίν μου. Πολβ. τὸ δὲ, Ἐπῤῥ. εὐηκόως. Μὲ καλὴν ἀκοήν, ἀκούων τὰς δεήσεις, Ἀναλεκτ. Α'. 227. παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. «εὐηκοώτερα ἢ νὴξ ἐστίν, Τὴν νύκτα ἀκούειν τὰς καλλίτερα.
Εὐηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). ἐπίθετον τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Καλὴν ἠλακάτην, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ῥόκαν, ἔχουσα, καλὰ, εὐμορφα νήθουσα, γνέθουσα· ἐμπειρος εἰς τὸ νήθειν, εἰς τὸ γνέσιμον. 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλὰ, εὐμορφα βέλη, σαΐτας, ἔχουσα ἢ εὐστόχως τοξεύουσα· ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρῶν. Ὅστις εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ, σαιτεύῃ.
Εὐήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). ἐπὶ μεταλλικ. Πᾶν ὅ,τι σφυροκοπημένον, κτυπούμενον, μὲ τὸ σφυρὶ ἐξαπλώνεται εὐκόλως· εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια σφυροκοπημένον, ἐμμορφα δουλευμένον. ἔξαρ. ἐπὶ λεπτῶς σφυροκοπημένων μεταλλίνων πλακῶν. 2) Τρπκ. πεδίον εὐήλατον, Τόπος πεδεινός, ἴσιαδι, τὸ ἰταλ. κάμπος, ἐπιτήδειος εἰς χρῆσιν ἱππικοῦ στρατεύματος, τὸ ἰταλ. καβαλλαρίας. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 16.
Εὐήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλικία). Ὅστις εὑρίσκεται εἰς καλὴν ἡλικίαν· εἶναι εὐηλικωμένος, ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος.
Εὐήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Ὅ,τι φωτίζεται καλὰ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἶναι προσήλιον, ὑποκείμενον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. 2) ἐπὶ ἐμφύτων, Ὅσα ἀγαπῶσι νὰ ἡλιάζωνται, προσηλιάζωνται. Ἐπῤῥ. εὐηλίως. Αἰσχύλ. Εὐμ. 866.
* Εὔηλος, ε, ἡ = εὐήλιος, εἰ μὴ εὔηλος γραπτέον.
Εὐημερέω, (εὐήμερος). Ἔχω εὐτυχῆ ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας· διατρέχω, περνῶ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὐτυχῶς· νικῶ, κερδαίνω τὴν μάχην· νικῶ εἰς τὸν περὶ εὐεπείας, εὐγλωττίας, ἢ περὶ ποιητικῆς ἀγῶνα· εὐδοκιμῶ, ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ νικῶ· μετ' αἰτιατ. Εὐδοκιμῶ, ἢ εὐτυχῶ εἴς τε, πραγωδίαν εὐημερῶσι Περιστάσιον εἰς τὰ Θέατρον τραγῳδίαν καὶ εὐδοκιμῶ· ἐν γένει, διάγω βίον εὐθαίμονα, ζῶ εὐτυχῶς· «εὐημερεῖ μοι πρός τινα Ζῶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ μετά τινος, τὸ κοινὸ τὰ ἔχω, ἢ περιῶ καλὰ, εἰρηνικὰ μέ τινα, Σφιλ. Οἰδ. Βλ. 616. καὶ ταῖσι Θήβαις εἰς ταὐτὸν εὐημερεῖ καλῶς τα πρὸς σέθ.» ἀφ' οὗ
Εὐημέρημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα· προκοπὴ εἰς τὸ καλόν· καλὴ, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἢ καλὸν ἀπαντέλεσμα πράξεώς τινος· νίκη, ἐπιτυχία. Πολύβ. Διόδ. Σικ.
Εὐημερία, ἡ. Καλὴ, καθαρὰ, λαμπρὰ ἡμέρα. Ἐξαιρ. εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὲς ἐπιχείρημα εἰς τινα ἡμέραν· νίκη, ἔπαινος, τιμὴ, κλέος, φήμη, εὐδοκιμήσεις. 3) ἐν γένει, Εὐτυχεῖς ἡμέραι, Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 4, 2. Εὐτυχία, εὐθαιμονία. παρὰ τό
Εὐήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς εὐτυχῆ ἡμέραν. Εὐήμερον ψάῦσι φῶς εὐτυχοῦς ἡμέρας. Ὅστις εἶναι ἡμέραν τινὰ εὐτυχὴς εἰς τίποτε, εἰς μάχην, ὁμιλίαν, πρᾶξιν τινά, εἰς ὁποιονδήποτε ἐπιχείρημα. — β'.) Ὅστις ἔχει, διάγει καλὰς, εὐτυχεῖς ἡμέρας· εἶναι εὐτυχὴς, ἥσυχος, εὔθυμος· «προσώπων εὐημερονὶ Φειδρόν, Ἰλαρόν, χαρούμενον. — 2) (ἡμέρα). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι πραΰς, ἥμερος.
Εὐημής, ὁ, ἡ. = εὐεμής. Ἱπποκρ.
Εὐημονία, ἡ (ἧμων). Ἐμπειρία εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ τις βέλη, ἀκοντίζῃ, ἐπιτυχαίνῃ τὸν σκοπόν, τὸ γυμνάσιον, ὅπου ἀσκοῦνται, τοξεύει κλπ. Ἡσύχ.
Εὐήνεμία, ἡ. Εὐτυχὴς, καλὸς ἁρμοδίας ἀνεμος. Λουκιαν. παρὰ τό
Εὐήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὐτυχῆ ἄνεμον, εἶναι ἠσφαλισμένον ἀπὸ τῆς πνοῆς σφοδρῶν ἀνέμων, ὅθεν ἔχει κίνδυνον ἀπὸ τὸ φύσημα ἀνέμων. Εὐριπ. Ἀνδρ. 751. «εὐήνεμος λιμήν, Ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, σίγουρος λιμένας.
* Εὐήνη, ἡ· πατρωνυμ. τοῦ, Εὐηνός, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, Ἰλιάδ.
Εὐήνιος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅ,τι εὐκόλως κυβερνᾶται, διοικεῖται διὰ τοῦ χαλινοῦ· ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι εὐπειθής, ἀκολουθητικός, ἥσυχος, ἥμερος. Ἀντιθ. τῷ, δυσήνιος. Ἐπῤῥ. εὐηνίως.
Εὐηνορία, ἡ (εὐήνωρ). Ἀκμὴ τῆς ἡλικίας,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ανδριότης, ἀνδρία, ἱκανότης, ἀρτηρία ἐν γένει. Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 46. Εὐρ. Ἡρακλ. 406.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Εὐήνωρ. Τίδε τοῦ Εὐήνορος Ὀδσ.

Εὔηπος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ. 2) Ὄνομα ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡσιόδ. Θγν. 345.

ὑήνυτος, καὶ εὐήνυτος, ὁ, ἡ (ἀνύω). Ὅ,τι εὐκόλως τελειώνεται, λαμβάνει εὐκόλως τέλος, εἶναι εὐκολοτελείωτον.

ὑήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἄριστος, ἐξαίρετος· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδσ. ὡς ἐπίθ. τοῦ οἴνου, καὶ τοῦ σιδήρου, Δ. 622. Ν. 19. Κατὰ τινας μετ. ἐνεργ. Ὁ τοὺς ἄνδρας ῥωννύων, κραταιῶν, δυναμώνων, ἰσχυροποιῶν, ὁπλίζων· κατ' ἄλλους δέ, εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων. = εὖ ἢ καλῶς ἔχων ἀνδρί, οὐχὶ δὲ = εὐάνορος. Ὁ Πινδ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τόπων, ἐθνῶν, Εὐμόρφους, καλοὺς, ἀνδρείους ἄνδρας ἔχουσα, ἢ πολυάνδρους· πος, τὸ εὐανορος. 2) Εὐήνωρ, ορος· ὁ, Ἡσυχ. εἶνμ.

ὑηπελής, ὁ, ἡ (πέλομαι). Καλῶς ἔχων, ὅστις εὑρίσκεται, περιφ. καλὸς. Ἡσυχ. ἀντίθ. τῷ κακηπελής. ἀφ' οὗ

ὑηπελία, ἡ. Εὐεξία, καλὴ κατάστασις, ὑγεία, εὐτυχία, Καλλίμ. Δήμ. 136. Ἀντίθ. τῷ, κακηπελία.

ὑήρετος, ὁ, ἡ (ἔρχομαι, ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι λίαν ἠγαπημένον, ἀξιαγάπητον. Πίνδαρ. Ὀλ. ς'. 20. 6, 168. Πύθ. 9, 106. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου εὐέρατος.

ὑηρεία, ἡ (εὐήρης). Εὐχέρεια, εὐκολία, εὐτυχία· ἄνευ μερτυρίου.

ὑήρετμος, ὁ, ἡ (ἔρετμός). ἐπὶ πλοίων· Καλὰ προβλεμμένον, πρόμηθευμένον μὲ κώπας, κωπία· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις κωπηλατεῖ καλῶς, ἐπιτηδείως, τραβᾷ καλὰ τὸ κωπί, τραβᾷ καλὸν κωπί. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ.

ὑήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλῶς συνηρμοσμένον, καλῶς γνωμένον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον· καλὸν εἰς χρῆσιν, εὐμεταχείριστον, ἐν Ὀδσ. ἀεὶ ἐπιθ. τοῦ, ἔρετμόν καὶ ἐρετμά, κωπί, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει, τεργιάζει καλὰ εἰς τὸ χέρι· ἐν Ἰλιάδ. δὲ, οὐδαμοῦ εὑρηται· ὅθεν ἐν γένει Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τίποτε, προχειρον, εὔχρηστον, καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζηται τις εἰς τίποτε. 2) Κατ' ἐτυμολογ. ὑπὸ τῶν μεταγνστ. παρὰ τὸ ἐρέσσω = εὐήρετμος, Πλοῖον, τὸ ὁποῖον κωπηλατεῖται εὐκόλως· τοῦτο μόνοι μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ., οὐδαμοῦ δὲ ἐν τῷ ἀληθεῖ τῆς γλώσσης ἰδιώματι· διότι καὶ ὅπου κεῖται ὡς ἐπίθ. τοῦ, ναῦς ἢ σεσφαρωμένον, αὐδὲν κωλύει τοῦ νὰ λαμβάνηται κατὰ τὴν σημσ. τοῦ Ὁμηρικοῦ, εὐεργής, ἢ εὔζυγος.

ὑήρατος, ὁ, ἡ (ἀρόω). Ἀγρός, τέμος, ὅστις εὐκόλως ἀροτριᾶται, ὀργώνεται, καὶ ὅστις ἔχει, περιέχει καλοὺς ἀγροὺς, γῆν καλὴν, καλὰ χωράφια. Ἡσύχ.

ὑήρυτος, ὁ, ἡ (ἀρύω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ἀντλεῖται εὐκόλως ὑδωρ. Ἴδε Δημ. 106.

ὑητόριος, ὁ, ἡ (ῥήτωρ). Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ τὴν καρδίαν, εὐφραίνει, δυναμόνει τὴν καρδίαν· κατὰ ψευδῆ ἁπλῶς ἀνάγνσ. παρὰ Φιλόστρατ. Εἰκ. 2, 31. ἀντὶ τοῦ εὐήτριος.

ὑήτριος, ὁ, ἡ (ῥήτριον). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον ἀπὸ καλὴν καὶ λεπτὴν κλωστήν, ῥῆτοι ὑφάδι. Πλάτων Παρμ. 48. ὑλεῖον καὶ εὐλυγισμένον εὐήτριον ὑφασμα. Πολλὰ λεπτόν, τὸ σύνηθ. ἐπικ. φῶος ἀντίθ. τῷ, Χουδρόν καὶ πρωϊόν· κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. εἶτα δὲ παρὰ Στρβ. καὶ Φλάτρτ.

ὑήφενής, ὁ, ἡ (ἄφενος). Ὅστις εἶναι πάνυ πλούσιος, εὐκτήμων· κατ' ἀνάγνσ. ἐν Ἰλιάδ. Ψ, 81. ἀντὶ εὐηγενής· παρβλ. ῥυηφενής.

ὑηχής, ὁ, ἡ (ἠχος). Ὅ,τι ἔχει, ἐκδίδει, κάμνει καλὸν ἦχον, τόνον, ἢ καλὴν φωνὴν, ἠχεῖ καλὰ, καθαρὰ, εἶναι εὔηχον, καλόφωνον.

* Εὔηχητος, ὁ, ἡ (ἠχέω) = τῷ προηγμ.

* Εὔηχος, ὁ, ἡ = εὐήχης.

* Εὐθάλαμος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τοὺς γάμους εὐτυχεῖς. (ε)

Εὐθάλασσος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι κεῖται καλὰ, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως παρὰ τὴν θάλασσαν, ὠφελεῖται ὑπὸ τῆς θαλάσσης· «ἄλλον δ' αἶνον ἔχω μητροπόλει τάδε, κράτιστον δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν, αὔχημα μέγιστοι, εὐίππων, εὐπώλων, εὐθαλάσσων». Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 711. — 2) Ἀλκίφρ. 2, 4. Ὅστις ὑποφέρει βραδίως τὸ διὰ πλοίου ταξειδεῦμα, δὲν τόν πιάνει ἡ θάλασσα. (ε)

* Εὐθαλεία, ἡ (εὐθαλής). Ἠλιόν, εὐμορφον ἄνθος, ἄνθισμα· εὐτυχὴς ἀκμὴ, ἀκμάζουσα, ἀνθοῦσα τύχη. (ε)

Εὐθαλέω, Μλ-ήσω, ἐπὶ φυτῶν, καὶ χωρῶν, τόπων, Ἀνθεῖ, ἡ πρασινίζει καλὰ, εὔμορφα. Τρπ. Ἔχω ἄριστα, εὑρίσκομαι πολλὰ καλὰ, εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐτυχὴς. παρὰ τό

Εὐθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω, θάλος). Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει καλὰ, εὔμορφα. 2) Μετφ. Ὅστις εὑρίσκεται εἰς εὐτυχῆ, εὐθαίμονα, καλὴν, ὑγιεινὴν κατάστασιν. Διακρινέσθω δ' ἀκριβῶς τοῦ εὐάλης, ἀντὶ τοῦ Δωρικ. εὐθηλής, ὅπερ ἰδέ. Περὶ διαφορᾶς τῆς προσῳδίας δέ, ἴδε Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 221. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 508-528.

* Εὐθαλπής, ὁ, ἡ (θάλπω). Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει καλά.

Εὐθαλπιόων, Ὀδσ. Τ. 319. κατὰ ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ, εὐθαλπιόων.

Εὐθανασία, ἡ. Καλὸς, εὔκολος, ἔντιμος, εὐτυχὴς θάνατος. παρὰ τό

Εὐθανατέω, Μλ-ήσω. Ἀποθνήσκω καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, εὐτυχῆ θάνατον. παρὰ τό

Εὐθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀπέθανε καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, περίφημον θάνατον, Ἐπῤῥ. εὐθανάτως.

Εὐθάρσεια, ἡ (εὐθαρσής). Εὐτολμία, εὐψυχία, θάῤῥος, ἀνδρία, ἀφοβία. Ἀππιαν.

Εὐθαρσέω, Μλ-ήσω. Εἶμαι εὐτολμος, ἄφοβος, ἔχω θάῤῥος, τόλμην, ἀνδρίαν. Αἰσχύλ. παρὰ τό

Εὐθαρσής, ὁ, ἡ (θάρσος). Ὅστις ἔχει θάῤῥος, τόλμην, εἶναι θαῤῥαλέος, τελμηρὸς, ἄφοβος. Τμ. Ὅμ. ζ'. 9. Ἐπῤῥ. εὐθαρσῶς.

* Εὔθαρσος, ὁ, ἡ = εὐθαρσής.

Εὐθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλέπεται, σύναται νὰ τὸ ἰδῇ, βλεφῇ, ευταξῇ, κυτάζῃ τις εὐκολα. Πολυδ. 5, 150.

* Εὐθεία, ἡ. Ἰδὲ εὐθύς.

Εὐθένεια, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοινῶς Ἑλλην. εὐθηνεία. παρὰ τό

* Εὐθενέω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλην. εὐθηνέω, Εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχὴς, προκόπτω. Αἰσχύλ. Εὐμν. 855. 904. παρὰ τό

* Εὐθενής, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλην. εὐθηνής. πρβλ. Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 465. ἑξ.

* Εὐθενία, ἡ = εὐθένεια.

Εὐθεραπευτος, (θεραπεύω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως θεραπεύεται, ἰατρεύεται, βοηθεῖται, διορθόνεται· εἶναι εὐκολοίατρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀνακτᾶται, τοῦ ὁποίου τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην εὐκόλως δύναταί τις νὰ κερδήσῃ διὰ θεραπείας, ῆτοι ὑπηρεσίας ἢ διὰ φιλοφροσύνης, φιλικοῦ φερσίματος. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 10. (ε)

Εὐθέριστος, ὁ, ἡ (θερίζω). Ὅ,τι εὐκόλως θερίζεται. Διοσκορ. Α'. 18.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως θερμαίνεται, ζεσταίνεται· εἶναι καλὰ θερμαμένον, ζεσταμένον.

Εὔθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ θερμὸν, πολὺ ζεστόν. Ἱπποκρ.

Εὔθερος, ὁ, ἡ (θέρος). Ὅ,τι εἶναι τερπνὸν εἰς καιρὸν καλοκαιρίου, τὸ καλοκαίρι, καλὸν διὰ τὸ καλοκαίρι. Πολυδ. Ε'. 180. ὑστερον χορόνυμ. Τόπος καλὸς διὰ τὸ καλοκαίρι, ἤτοι διὰ ξενοκαλοκαίρισμα.

Εὐθεσία, ἡ. Καλὴ θέσις, κατάστασις. παρὰ τό

Εὐθετέω, Μλ-ήσω (εὔθετος). ἐπὶ πραγμάτων πάσ. Εἶναι καλὰ θεμένον, βελμένον που, ἢ εἰς καλὴν κατάστασιν, καλῶς διατεταγμένον, ἁρμόδιον ἢ ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς τίποτε· εἴς τι, «αὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικά». Διοσκορ. — 2) μετβτ. Θέτω, βάλλω τί που καλὰ, διατάττω, ἑτοιμάζω τι καλῶς. ἀφ' οὗ

Εὐθέτησις, σεως, ἡ. Εὐκτημοσύνη, εὐτυχὴς, καλὴ κατάστασις, περίστασις· εὐξία. Εὐστάθ. Ὀδυσ. Α.

Εὐθετίζω, = εὐθετέω, σημτ. 2. Ἡσίοδ. Θεογ. 541. παρὰ τό

Εὔθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βελμένον, διατεταγμένον, διωρισμένον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τίποτε· καλῶς ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, δουλευμένον· «σκέος». Αἰσχύλ. Ἐπῤῥ. εὐθέτως.

Εὐθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω). Ὅττις ἢ ὅ,τι βλέπεται, γνωρίζεται εὐκόλως. Πολυβ.

Εὐθήεις, Ἐπίῤῥ. (εὐθύς). Παρευθύς, εἰς τὴν ἰδίαν στιγμὴν· ἐξαυτα, αἰφνιδίως· ταχέως, ἀγλίγωρα. 2) Ἰδού εὐθύς, νὰ εὐθύς, ἐν τῷ ἀμαϊδού λοιπόν, ἰδού παραδείγματος χάριν.

Εὐθηγής, ὁ, ἡ. = εὐθηκτος. 2) Εὐρ. Ὅστις ἀκονᾷ, ἀκονίζει τι καλὰ· ἢ καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἀκονᾶται, ἀκονίζεται τι καλὰ. Ἀνθολογ.

Εὐθηκτος, (θήγω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, ἀκονισμένον· ὅ,τι ἀκονᾶται, ἀκονίζεται εὐκολα· εἶναι καλὰ ἀκονισμένον, εὐκολοακόνιστον. Δυκόφρ. 1105.

Εὐθηλέω, Μλ-ήσω (εὐθηλής). Θηλάζω, βυζάνω τι ἀφθόνως, καλὰ· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, χορτάζω, τὸ τουρκ. τοϊζω τι καλὰ, τρέφω τινὰ ἢ τι καλὰ μὲ γάλα. ἀφ' οὗ

Εὐθηλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ βυζαγμένον, ἀβύζεκτο καλὰ, μὲ γάλα καλὰ θρεμμένον, εἶναι βυζαχτάρι· «νεῦδ. μόσχος» Μοσχάρι, τὸ ὁποῖον βυζαίνει ἀκόμη, Δ. Ταρ. 51. σπανιώτ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἑπομ.

Εὐθηλής, ὁ, ἡ (θηλή) = τῷ προηγμ. ἐν γένει, Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, παχύ, λιπαρὸν, τροφερὸν· ὅ,τι εἶναι ἀφθονον, ἀφιλιᾶς. Πνδ. Δρε. εὐθαλής. Εὐρπ. Τρ. 217. Ἀρτεμ. Ὀρν. 1058. Μήσυγχυσάσθω δὲ τῷ, εὐθαλής.

Εὔθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐπὶ θηλ. γαλακτοτροφούντων ζώων, Γάλα γεμᾶτους μαστοὺς, βυζίς, καλὸν, πακὺ στῆθος, σφριγῶντας μαστοὺς, εὔμορφα, φουσκωτά, παχέα βυζία ἔχουσα.

Εὐθημονέω, καὶ μέσ. εὐθημονέομαι (εὔθημων). Θέτω, βάλλω, καὶ διατηρῶ τι εἰς πρέπουσαν, καλὴν κατάστασιν. Πλάτ. Νομ. 6. «εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς οἰκήσεις».

Εὐθημοσύνη, ἡ. Εὐταξία τῆς ζωῆς καὶ τῶν πράξεων, τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ ζῇ πολιτευόμενός τις μὲ εὐταξίαν, νὰ βάλλῃ, κρατῇ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν σειρὰν, ὥστε καθεὶς νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν πρέποντά του τόπον. Ἡσίοδ. Ἔργ. 471. «εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη βροτοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη». Ἡσ. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 5, 7. «μεγάλου μὲν γὰρ ἡγητὸν ὁ Ὅμηρος, καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην (ὅταν γὰρ τίς του δέηται, ὀδλόν ἐστιν, ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν), πολὺ δὲ ὅτι κάλλιον

ἐνόμιζε τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην εἶναι. παρὰ τὸ
Εὔθημος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον, διατεταγμένον. 2) Ὅστις διατάττει, βάλλει, διατηρεῖ τι εἰς εὐταξίαν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν.
Εὐθηνεία, ἡ (εὔθηνος). Ἀκμάζουσα, ἀνθηρά, εὐτυχὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων· ἀφθονία, θαυμασία, εὐφορία, εὐκαρπία· ὑγιεία, εὐτυχία· εὐκτημοσύνη, εὐδαιμονία. 2) Εὐωνία, εὐτελεια, τὸ εναντ. φτήνεια, καὶ ἀφθονία ζωοτροφιῶν. Ἀττ. εὐθένεια.
Εὐθηνέω, συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. εὐθηνέομαι. Ἔχω ἀφθονίαν, θαυμασίαν καλῶν, εὐρίσκομαι εἰς εὐθετίμοια, εὐτυχῆ, ὑγιᾶ καταστάσιν, Ἡρόδ. 1, 66. Ἐπὶ ἀκμαζούσης, ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος· ἐπὶ ἀκμαζούσης καλῆς καταστάσεως τῶν ἀγρῶν, τῶν χωρῶν, τῶν λαῶν κλ. τ. ἐπὶ ἀφθονίας, εὐκαρπίας παντοειδήποτε πραγμάτος. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. Π', 1. ἀμπελοι εὐθηνοῦντο βοτρύοισι, Ἐπὶ ὑγιείας, εὐδαιμονίας· ἐπὶ παντοειδήποτε θαυμασίου, εὐτυχοῦς καταστάσεως. Πλούταρχ. κτὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην αὐθηνίαν Ῥωμαίοις. Ἡρωδιαν. Γ'. γ'. πχρήματα εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀδροιζόμενα. Ἐν τῇ σημερ. τεύ, πλουτῶ, ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἔχω ἀφθονώτερα, μετὰ δοτ. τὰ πλεῖστα· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. εἰδότα. Τοπ. Μ. προκρίνει τὸν τύπον εὐθενέω, καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ φαίνεται κυρουμένη ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττ. μαρτυρίων· ἡ ἀρίστη ἐτυμολγ. τῆς λέξ. ἐστι παρὰ τὸ θηλή, ὡς τὸ τιθήνη· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σθένος, παρ' οὗ καὶ εὐσθανέω γραφομένη εὑρηται· κατ' ἄλλους δὲ πάλιν παρὰ τὸ θέω, ἢ παρὰ τὸ, τίθημι).
*Εὐθηνής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς καλὴν, ἐξαίρετον κατάστασιν, εὑρίσκεται ἀφθονως, θαυμίως. Γραμμτ. ἀφ' οὗ
*Εὐθηνία, ἡ = εὐθηνεια. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. Ἄφθονος κομιδὴ ζωοτροφιῶν, σιτηγωγία. Πλουτχ. καὶ Ἡρδν.
*Εὔθηξ, ηγος, ὁ, ἡ (θήγω). = εὐθηκτος. Ἀνεκδ. Bekk.
Εὐθήρατος, ὁ, ἡ. Δρα. ἀντὶ εὐθήρητος. Αἰσχλ.
*Εὐθηρευτος, ὁ, ἡ (θηρεύω). Ὅ,τι εὐκόλως θηρεύεται, κυνηγεῖται, πιάνεται· εἶναι εὐκολοκυνήγητον, εὐκολόπιαστον.
*Εὐθήρητος, ὁ, ἡ (θηράω). Ὅ,τι εὐκόλως θηράται, κυνηγεῖται, πιάνεται, ἀποπάται· εἶναι εὐκολοπόκητον.
Εὐθηρία, ἡ. Καλὸν, εὐτυχὲς κυνήγιον. παρὰ τὸ
Εὔθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἐπιτήδειον εἰς κυνήγι· τόπος μὲ καλὸν κυνήγι, ἁρμοδίως εἰς κυνήγι. Ὅς τις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὸ κυνήγιον. 2) (Ἐπῆρ). Τόπος πολλὰ ἀγρίμια ἔχων. Στραβ. ΙΔ'.
Εὐθής, ἀντὶ τοῦ, εὐθύς, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ.
Εὐθησαυρος, ὁ, ἡ (θησαυρός). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς θησαυροὺς ἀποθεμένους, διαφυλαγμένους. 2) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως θησαυρίζεται, διαφυλάττεται, βάλλεται κατὰ μέρος.
*Εὐθικός, ἡ, όν (εὐθύς). Ὅ,τι εὐγαίνει, γίνεται ἴσια· νευθικὴ κίνησις. Σξτ. Ἐμπρ.
Εὐθικτέω, Μλ.-ήσω. Ψηλαφῶ, ἐγγίζω μὲ τὴν χεῖρά τι εὐκόλως ἢ καλῶς. Ἀπολλδ. Μαθημ. σελ. 16.
Εὔθικτος, ὁ, ἡ (θίγω). Ὅστις ἡ ὅ,τι εὐκολα ψηλαφᾶται, ἢ δύναται νὰ ψηλαφηθῇ, ἐγγιχθῇ μὲ τὴν χεῖρα. 2) ἐγρήγ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, ἐπιγαίνει τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐξαιρ. ἐπὶ λόγων ἀστείων καὶ κομψῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸ προκείμενον· κομψός, ἀστεῖος· σκωπτικός, χλευαστικός, περιγελαστικός· ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐξευρετικός, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός· νεύθικτος τὴν διάνοιαν. Μέ ἀγχίνοιαν, μὲ ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ο, 17. Ἀθην. ἐν Π'. 6. κὴν δὲ ἡ Δῶμα σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρός τὰς ἀποκρίσεις. Ἐπῆρ. εὐθίκτως.
Εὐθιξία, ἡ. Εὐτυχὲς ἐπιτύχημα· ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ σημάδι· εἰς τὸ νὰ συμπαραβαίνῃ τι, ἀπεικάζῃ τι, εἰς ἀγχίνους ἀποκρίσεις, εἰς ἀστεϊσμούς ἢ χλευασμούς, περιγέλοια. Σουίδ.
Εὔθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θλᾶται, θραύεται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτζάκιστον. Γεωπον.
Εὐθνήσιμος, ὁ, ἡ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1294. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, εὐθνήτιμος.
Εὔθοινος, ὁ, ἡ (θοίνη). Ὅστις τρώγει καλὰ, ἢ πολύ, εἶναι πολυφάγος· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. 2) κεὔθοινον γάρεια Τιμὴ δεικνυμένη πρός τινα μὲ πλούσιον, λαμπρὸν θυσίας συμπόσιον. Αἰσχλ. Ἀγ. 255.
Εὐθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι θορυβεῖται, ἐκπλήττεται, τὸ κεν. σπαζεται, τὰ χάνει εὐκόλως. (ῡ)
Εὔθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Ὅ,τε εὐκόλως θραύεται, συντρίβεται, κατακομματιάζεται· εἶναι εὐκολοτσάκιστον.
Εὐθριγκος, ὁ, ἡ (θρίγκος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν εὐμορφον θρίγκιον, γύρον, τὸ τουρίβ. περβάζι. Εὐριπ. Ἑλ. 70. κεὐθρίγκει ἕδρασιν.
Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς, πολλὰς τρίχας, εὔμορφα πολλὰ μαλλιὰ, εὐμορφοτρίχης, πολλὴν χαίτην, χτένι. Ὅμ. Ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. χρῆται τῇ λέξ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων καὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. εὐθύτριχας ἵππους Ψ, 13. 301. 351. — 2) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, φτιασμένον μὲ καλὰς, δυνατὰς τρίχας. εὐτρίχων ἁγκιστρων.
Εὐθρονος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. εὔθρονος (θρόνος). Ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς εὔμορφον θρόνον, ἔχει καλὸν θρόνον, παρ' Ὅμ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥβης, Ἰλδ. Θ, 565. Ὀδσ. Ζ, 48. Ο, 495. Γ, 497. Ἀνάλεκτ. Β'. 460.
Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι θρύπτεται, τρίβεται, γίνεται θρύμματα, ἢ ἁλίζεται καλὰ, εὐκολα· ἐν γένει, Ὅ,τι διαχωρίζεται, διαμερίζεται, διακόπτεται ἢ συνέχειά του εὐκολα. π. χ. ἀήρ, Ἀριστ. Ψυχ. 2, 8. — 2) Ὅστις ἐμαλακίσθη διὰ τῆς τρυφῆς, ἐγένετο ἀδύνατος, εἶναι πολλὰ ἄσωτος, καὶ ὅστις ἀνετράφη μὲ τρυφερότητα, μὲ χάδια. εἶναι χαϊδεμένος, τὸ σπνθ. ἰταλ. delicato.
Εὐθύ, Οὐδτ. μετὰ ἐπῤῥήμτ. σημσ. τοῦ εὐθύς. ὅπερ ἴδε.
Εὐθυβολέω, ῶ (εὐθυβόλος). Ῥίπτω τι ἴσιά που, κτυπῶ τὸ σημάδι. ἀφ' οὗ
Εὐθυβολία, ἡ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε ἴσιά που· νὰ ἐπιτυχαίνῃ, κτυπᾷ τὸ σημάδι. Ἴσιον βίψιμον, ἐπιτύχημα. Τρπ. Εἰκασίᾳ, ἐπείκασμα, τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ, τὸ ἰταλ. indovinare τί τίποτε.
Εὐθυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει ἴσια καὶ κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει τὸ σημάδι. Ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει, εἶναι ἀνάλογον εἴς τι π. χ. εὐθυβ. ὄνομα· Προσφυές, ἁρμόδιον εἰς τὸ ἀντικείμενον. Φίλ.
Εὐθύβολος, ὁ, ἡ· παθτ. Ὅστις ἡ ἄ,τι ἐστοχάσθη ἴσια, ἐπετυχήθη. Ἐπῤῥ. εὐθυβόλως, Εὐστόχως, κατὰ σκοπόν.
Εὐθυγενής, ὁ, ἡ. Σουίδ. ἀμφβ. ἴσως ἀντὶ, ἰθυγενής.
Εὐθύγλωσσος, Ἀττ. λωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει ἴσιαν γλῶσσαν, ὅ ἐστιν, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν. Πλάτ.
Εὐθύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἴσιας, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἴσιας, συνίσταται εἰς ἴσιας γραμμάς, ἁράδας· ὅ,τι εἶναι ἴσιον.
Εὐθυδικέω, Μλ.-ήσω (εὐθύδικος). Κρίνω ἴσια, ὀρθά, δίκαια. 2) Ἀρχίζω εὐθύς, χωρὶς νὰ ἀργήσω, χωρὶς νὰ καλοτσαντάβω, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν κριτολογίαν τινά. Ὅχι δέ, θὰ χομαι, τὴν χρισολογίαν μὲ εὐθύτητα, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγεῖ ὁ Κούμας καλῶς καὶ ψευδῶς, ὅταν καὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ὀλιγώτερον ὥσπερ καὶ εἰς τὸν ἐξηγητὴν αὐτὸν ἀκαταλήπτον.
Εὐθυδικία, ἡ (εὐθυδικέω). Τὸ νὰ κρίνῃ τις ὀρθῶς, δικαίως· ὀρθὴ δικαία κρίτις, ἀπόφασις. 2) κεὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, ἢ εἰσιέναι, ἢ καὶ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Τὸ νὰ δέχηται, ἀρχίζῃ τις κριτολογίαν, τὸ ἰταλ. protestare, καὶ νὰ διαφωτεύηται ἐναντίον τῆς κατηγορίας τοῦ ἐναγοντος, τοῦ ἐναντίου του, κατ' εὐθείαν, ἀμέσως, χωρὶς νὰ ζητήσῃ, προσπαθήσῃ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ, ἀποβάλῃ τὴν κατηγορίαν διὰ παντοίων παραγραφῶν, διαμαρτυριῶν, τὸ συνηθστ. Ἰταλ. χωρὶς νὰ κάμῃ κἀμμίαν ἐκτοσπιτόνην.
Εὐθύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνει ὀρθῶς, δικαίως. ἐν γένει, Ὅστις εἶναι δίκαιος, συνειθίζει νὰ κρίνῃ δίκαια, ἀγαπᾷ τὰ ὀρθὰ καὶ δίκαια· ὁ Αἰσχλ. Εὐμ. 306. χρῆται καὶ τῷ θηλ. τύπῳ, εὐθύδικαι, Δικαίως κρίνουσαι, δίκαιαι κρίτριαι (εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναδεχθῇ τις νέον ἀρσενικὸν, εὐθυδίκης, ὁ).
Εὐθυδρομέω, Μλ.-ήσω. Τρέχω, πηλαλῶ ἴσια, παρὰ τὸ
Εὐθύδρομος, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ἴσια. Τόπος ἴσιος, ἱσιάζει, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ τρέχῃ ἴσια. κεὐθυδρόμων σταδίων. Πίνδαρ. καὶ Στραβ. Α'.
Εὐθυέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσια καὶ μὴ κολουριασμένα ἔντερα.
Εὐθυέπεια, καὶ, εὐθυεπία, ἡ. Ἴσια καὶ ὀρθὴ, ἀληθὴς ὁμιλία· ἀλήθεια. παρὰ τὸ
*Εὐθυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος, εἰπεῖν). Ὅστις λαλεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ἴσια, τὴν ἀλήθειαν, τὸ κοινὸ ὁμιλεῖ σωστὰ καὶ κοφτὰ, ἴσια καὶ πέρα.
Εὐθυεπία, ἡ = εὐθυέπεια.
Εὐθυεργής, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅ,τι εἶναι ὀρθὰ, ἴσια εἰργασμένον, δουλευμένον.
Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον, θανατόνει, σκοτόνει εὐθὺς, ὀγλίγωρα, ἐξαφνα. (ᾰ) κεὐθυθάνατος πληγή. Πλούταρχ. Ἀντων. 77.
Εὐθύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιας, ὁμαλὰς τρίχας, ἴσιαν, ἀπέριττον, ἀκαλλώπιστον κόμην, μαλλιά. Πολνδ.
Εὐθύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει ἴσιον καυλόν, πιάδι, τὸ χυδ. κουτσάκι.
Εὐθυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις βαδίζει, πηγαίνει, περιπατεῖ τὸν ἴσιον, τὸ ὀρθὸν δρόμον. Ὁδός, τὸ ἰταλ. strada ὑπὸ ἄγουσα, διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει, φαίνει τις ἴσια που. Ἀρτ.
Εὐθύλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι πιάνεται, λαμβάνεται εὐκολα ἢ εὐθὺς· εἶναι εὐκολόπιαστον, εὐκολόπαρτον. Σουίδας.
*Εὐθυλογία, ἡ. Ὀρθὴ, ἴσια, ἐλευθέρα, ἀληθινὴ ὁμιλία· παρὰ τὸ
Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ (λέγω) = εὐθυεπής. Σουίδ.
*Εὐθυμαχέω, Μλ. -ήσω. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτωμαι ὀπίσω τίποτε· παρὰ τὸ
Εὐθυμάχης, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτηται ὀπίσω εἴς τι. Πδ. (ᾰ) ἀφ' οὗ
Εὐθυμαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος ἀνοικτός, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐθυμάχος, ὁ, ἡ = εὐθυμάχης. (ε)
Εὐθυμένης, ους, ὁ· Κύρ. ἐπιμ. Πυθ.
Εὐθυμετρικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ μετρῇ τις τίποτε δι' αὐτοῦ ἴσια, κατὰ μέτρος. Ἱερ.
Εὐθυμέω, Μλ. -ήσω (εὔθυμος). Ποιῶ, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· συνηθ. ὡς παθ. ἀποστ. εὐθυμέομαι, Εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, χαίρω, εὐφραίνομαι· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνεργ. διαθ. ἑνίοτε. Πλατ. Πολ. ἀφ' οὗ
Εὐθυμία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὔθυμος. Πυθ.
Εὔθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις εἶναι εὔνους, ἀγαθόψυχος, καλόκαρδος, Ὀδ. Ξ, 63. — 2) συνηθ. Ὅστις εἶναι χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Ἐπίρρ. εὐθύμως.
Εὐθυνα, ἡ· παρὰ τοῖς μετγνστ. εὐθύνη, συνηθ. κατὰ πλ. ἀρθ. εὐθυναι (εὐθύνω). Ἡ δικαστικὴ ἔρευνα, ἡ ἐξέτασις· ἀπολογία, τὸ νὰ εἶναί τις ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἀπολογίαν, λογαριασμόν, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἑαυτόν του καθαρόν, ὀφῶσιν εἰς ἢ διά τίποτε ἔξαιρ. διὰ ἐπιτροπίαν του εἰς χρήματα, ἄσπρα, ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἐπιστασίαν του εἰς τίποτε· πενθύνας ἀπαιτῶ· Ζητῶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν ἀπό τινα διά τι· πενθύνας δίδωμι· Ἀπολογοῦμαι, δίδω λογαριασμὸν διά τι· Boeck ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1. σλ. 204. fg. — 2) Παιδεία, ἐπιμορία.
Εὐθύνης, ου, ὁ. πλθ. εὐθῦναι· σπανιώτ. ἀπαντᾶμ. παραχηματσμ. τύπος τοῦ εὐθυνος (υ)
Εὔθυνος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐρευνᾷ, ἐξετάζει· ἡ ἐξουσία, ἡ ὁ ἄρχων, κριτὴς, ὅστις ἐζήτει ἀπολογίαν, λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐπιτροπείαν τινὸς εἰς δημοσίας λειτουργησίας· ἐν Ἀθήναις ἦταν δέκα οἱ Εὔθυνοι. Περὶ τῆς δοξαστῆς διαιρορᾶς τῆς λέξ. παρὰ τὸ, λογιστής, ἰδὲ Boeckh Staatshaush. 1. σλ. 205. fg. Hem. über Boekhs Behandlung der Griech. Inscr. σλ. 220. fg. — 2) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ παίοντην τινά· ὡς τό, εὐθυντήρ, Αἰσχλ. Περ. 825.
Εὐθυνσις, εως, ἡ (εὐθύνω). Ἴσιατμα· κυβέρνησις, διόρθωσις· τὸ νὰ ἰσιάζῃ, κάμνῃ ἴσιον, κυβερνᾷ, διοικῇ, διορθόνῃ, βάλλῃ, κινῇ εἰς τὸν φρόνον, ἴσιον δρόμον τίς τι. — 2) Ἐξέτασις, ἔρευνα, ἀνακρισία.
Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ εὐθυντής, οῦ, ὁ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, διοικεῖ, κυβερνᾷ, διορθόνει, ἐπαναδιορθώνει τίποτε· διορθωτής, διοικητής, κυβερνήτης, κριτής· κύβριος εὐθυντῆρι Τιμωρητὴς τῆς ὕβρεως, ἀδικίας. Θμν. 40. πενθυντῆρα Κυβερνήτης τοῦ πλοίου, πηδαλιοῦχος, τὸ Ἰταλ. timonière, timonière, ὡσαύτως καὶ εὐθυντήρ οἰαξ Τὸ τὴν ναῶν εὔθυνον πηδάλιον. Αἰσχλ. — 2) = εὔθυνος, σημσ. 1. ἀφ' οὗ
Εὐθυντηρία, ἡ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1356. Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον στερεοῦνται τὸ πηδάλιον, τιμόνι τοῦ πλοίου· ἐστὶ δὲ ἡ λέξ. κυρίως ἑλλ. τοῦ
Εὐθυντήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, κυβερνᾷ, βάλλει τι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον· ἀρχηγός, ἡγεμών. — 2) Ὅστις κρίνει, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει.
Εὐθυντής, οῦ, ὁ = εὐθυντήρ.
Εὐθυντικός, ἡ, όν = εὐθυντήριος.
Εὐθυντός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι ἐδιοικήθη, ἐκυβερνήθη, ἐκρίθη, ἐσιάσθη, διορθώθη παρὰ τοῦ
Εὐθύνω, Μ. υνῶ (εὐθύς). Ποιῶ τι ὀρθόν, ἴσιον, ἰσιάζω, ἰσιάζω τι· ἔξαιρ. κάμνω τι νὰ κινῆται, κατ' εὐθείαν, ἴσια· πενθύνω χερσίν· Ὁδηγῶ τινα κρατῶντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι· κυβερνῶ, ὁδηγῶ τι· ἰσιάζω ἢ τοι κρατῶ τὸ τιμόνι· ἄγω, φέρω ἢ κάμνω τι νὰ ἔλθῃ, φθάσῃ εἰς τὸν ὀρθὸν σκοπόν, εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος· εὐθύνω οὖρονἢ Πέμπω, στέλλω καλόν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ τεθείδι τοῦ πλοίου, ἄνεμον, Πνθ. Ὀλ. 13, 38. πενθύνω δίκας λαοῖς· Κρίνω τοὺς ἀνθρώπους μὲ δικαιοσύνην, δίκαια. Πνθ. Πῡ. 4, 273. πενθύνω ὀλβονῶ Χορηγῶ, παρέχω, δίδω εἰς τινα εὐδαίμονα ζωήν. Πνθ. Πῡ. 1, 88. Ἔτι δὲ καὶ ἰσιάζω· σηκόνω, κρατῶ, στήνω τι ὀρθὸ, πενθ. δόρυ· Valck ἐν Ἱππ. 1226. ἐν γένει, Διοικῶ· διακίζω, κρίνω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω· ἐπανορθόνω, διορθόνω· ψέγω, ὀνειδίζω· ἐγκαλῶ, παιδεύω, τιμωρῶ. Ὁ Ποιητ. χρῆται παιταχοῦ τῷ, ἰθύνω, τύπῳ.
Εὐθυονειρία, ἡ. Ἡ κατάστασις, καθ' ἣν ὁ κοιμώμενος φαντάζεται, βλέπει ὀρθά, τοῦτ' ἔστι καθαρά, σαφῆ, ὄχι συγκεχυμένα, ὅθεν καὶ εὐκολοεξηγήτα ὄνειρα. Ἀριστοτέλ. περὶ Ὀνείρ. Β'. παρά τό
Εὐθυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται καθαρά, εὐκολοεξήγητα ὄνειρα· ἀπό εὐθυόνειρον, ἀντὶ τῆ εὐθυονειρία. Ἀριστοτ.
Εὐθυονυξ, υχος· καὶ, εὐθυόνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσους ὄνυχας, ἴσια ὀνύχια.
Εὐθυπλοέω, Μλ. -ήσω (εὐθύπλους). Πλέω ἴσια, κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος· ἀφ' οὗ
Εὐθύπλοια, ἡ. Τὸ νὰ ταξειδεύῃ, τρέχῃ μὲ τὸ πλοῖον, πλέῃ τις ἴσια, κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος.
Εὐθυπλοκία, ἡ (πλέω, πλοκή). Τὸ νὰ πλέκῃ, ἡ ὑφαίνῃ τίτι ἴσια· ἴσιον πλέξιμον, ἡ ὕφασμα. Πλάτ.
Εὐθύπλους, ουν. συναιρ. -πλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πλέω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι πλέει ἴσια, κατ' εὐθείαν. Στράβ. ς'.
Εὐθύπνους, ουν, συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πνέω). Ἐπὶ ἀνέμων· Ἴσια, κατ' εὐθείαν πνέων, ψυστῶν «Ζέφυρος εὐθύπνοος» Πίνδαρ. Νέμ. Ζ', 42. ἐπὶ ἐμψύχων. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀναπνέει, ἀναπαίνει ἐλαφρά, ἀνεμποδίστως. Ἱπποκράτ.
Εὐθυπομπής, έος, καὶ εὐθύπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις ἀγει, κομίζει, φέρει, ὁδηγεῖ, κυβερνᾷ τι ἴσια κατ' εὐθείαν. Πίνδαρ. Νέμ. 2, 10. ὅπερ ὁμῶς σ' Boeckh, διὰ τὴν ἐνεργ. σημσ., ὀρθυν· εὐθυπομπός, ἔγραφε.
Εὐθυπορέω (εὐθύπορος). Βαδίζω, πορεύομαι, πηγαίνω, ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον· ἀφ' οὗ
Εὐθυπορία, ἡ. Βάδισμα, περιπάτημα, πηγαιμὸς ἴσια, κατ' εὐθείαν· ἴσιος δρόμος.
Εὐθύπορος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ, πηγαίνει ἴσια ἐμπρός· τὸν ἴσιον δρόμον — Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσια διανοίγματα, περάσματα, ἴσιους πόρους.
Εὐθυρρήμονέω (εὐθυρρήμων). Ὁμιλῶ ἴσια, ὀρθά, χωρὶς παρεκβάσεις καὶ περιγραφάς· ὁμιλῶ ἀνοιχτὰ, ἐλεύθερα, χωρὶς δειλίαν, συστολήν, φόβον. — 2) Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προμελέτην. Πλούταρχ. Δημήτρ. 14.
Εὐθυρρημοσύνη, ἡ. Ἀντωνίν. εἰς ἑαυτ. 6. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ ὁμιλία τοῦ εὐθυρρήμονος· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις κατ' εὐθείαν, χωρὶς συστολήν, κολακείαν, φιλοπροσωπίαν, χωρὶς δειλίαν· νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐλεύθερα.
Εὐθυρρήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ κατ' εὐθείαν, χωρὶς περιφράσεις, ἀλλ' ἁπλῶς, συντόμως, ἀσυστόλως, τὸ κοινότ. ἴσια καὶ περα, σωστὰ καὶ στρογγυλά, χωρὶς νὰ τὰ φέρνῃ γύρους· ὅστις λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλεῖ μὲ ἀνοιχτὴν καρδίαν· ὀνομάζει κάθε τί μὲ τὸ ἀληθές ὄνομά του. Ἐπίρ. εὐθυρρημόνως.
Εὐθύρριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει ἴσιαν ῥίζαν.
Εὐθύρριν, ινος, ὁ, ἡ (ῥὶς). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει εὐθεῖαν ῥῖνα, ἴσιαν μύτην.
Εὐθυρσος, ὁ, ἡ (θύρσος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, τὸ Ἰταλ. μπαστόνι, μπαστόνι ἀπὸ θύρσον, ἤτοι περιτυλιγμένην μὲ κισσὸν καὶ ἀμπελόφυλλα, Εὐρπ. «ναρθηξὶ εὐθυρσοφόρος».
Εὐθύς, ῆα, ὺ· γεν. έος, είας, έος. ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι εὐθύ, ἴσιον· κατὰ σημασίαν ἰσοῤῥοπίας τε καὶ καθέτου, ἀντιθ. τῷ, σκολιός. β'.) Τρπ. Ὅστις εἶναι ἴσιος, ἀνοικτός, εἰλικρινής, ἀφιλοπρόσωπος, ἀνοιχτόκαρδος· ἀπὸ τοῦ αὐθέος λέγουσι Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, χωρὶς συστολήν, χωρὶς δειλίαν, χωρὶς δόλον, Valck. ἐν Ἱππ. 491. πρὸς τοῦ εὐθέος· Εὐθύς, παραντα, Θεόδ. ὄθιν. Προθύμως, χωρὶς πρόφασιν, ἁπλῶς, ἀπολύτως, «ἀπεκτείναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς.» Θεόδ. 2, 5. «εἰς τὰ εὐθὺ βλέπω» Κυτάζω ἴσια ἐμπροστά μου. Ἐπῤῥ. εὐθέως. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ εὐθεῖαν ὑπαρ. πτῶσις, Ἡ ὀνοματική. Γραμμ. ἔτι δὲ καὶ ὑπαρ. γραμμή, Ἴσια γραμμή, ἀράδα, τὸ συνηθ. Ἰταλ. λίνια. Παροιμ. ἀπ' εὐθείας ὑπαρ. ὁδοῦ, Ἴσια, τὴν ἴσιαν στράταν. Πλούτ. Φαβ. 3. «ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας» Εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν, ἀράδαν. Πλβ. 3) ὡς Ἐπῤῥ. εὐθὺς καὶ εὐθύ, ἐπὶ τόπου· Ἴσια, κατ' εὐθείαν, ἴσια ἐμπρός «Πύλονδε, ἐς Πύλονα Τμ. Ἔρ. 342. 355. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινος ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. πευθύ τινος» Ἴσια πρός τι, Valck. ἐν Ἱππ. 1197. «κατ' εὐθύς» Ἴσια εἴς τι, παρὰ τοῖς Ἰω. ποιητ. Κατὰ ταύτην τὴν τοπικὴν σημα. χρῶνται οἱ Ἀττ. μᾶλλον τῷ, εὐθύ, τύπῳ, Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 203. Ε. Ἀρστφ. Εἰρ. 68. 77. β'.) ἐπὶ χρόνου. Εὐθύς, παραντα, παραυτίκα, ταύτην τὴν στιγμὴν, χωρὶς ἀναβολήν· ἐξαφνα, ἀπεριστέπτως, ὅθεν καὶ σπουδαίως, μὲ βίαν, ἀστόχαστα, μὲ πρεπέτειαν· αὐθὺς ἔπειτα, εὐθὺς ὕστερα. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται τό,τε εὐθὺ καὶ τὸ εὐθὺς ὁμοίως ἐν πολλῇ χρήσει, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. LXXVI. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. μέντοι προκρίνουσι τὸ εὐθύς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ εὐθύ, Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 144. Τοῦτοις συνέχεται. γ'.) ἡ σημσ. τοῦ, Παραδείγματος χάριν, οἷον, ἤγουν. Ruhnk. ἐν Πμ. σλ. 56. παρβλ. αὐτίκα καὶ εὐθέως. Πολλάκις δὲ κεῖται πλεοναστ. μετὰ τοῦ, παραυτίκα καὶ ἀλλων ἰσοδυνάμων μορίων, Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 235. Scharf. mel. σλ. 61. παρβλ. Ετμλ. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 890. — Ἐντὸς τῇ Ἰλ. καὶ ἐντῇ Ὀδ. εὑρηται μόνον ὁ ἀρχαιότερος τύπ. Ἰθύς, ἀλοῦ δῆλον, ὅτι ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. μὴ νομιζέσθω παρὰ τό, εὐ. (- υ)
Εὐθύσαγος, ὁ, ἡ (σάγος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς θυσάνους, ψιλίτας ἢ ἐλώσια. (υ)
Εὐθυσκοπέω, (σκοπέω). Σκοπῶ, βλέπω, εὐθὺ ἢ ἴσια πού. Πλούταρχ.
Εὐθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει ἴσιον στόμα· ἴσιον στόμιον, ἄνοιγμα. Πολυδ. Ε'. 60.
Εὐθυτενής, ές, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τεταμένον, τανισμένον.
Εὐθύτης, ητος, ἡ (εὐθύς). Ἰσιάδα, τὸ νὰ εἶναί τι ἴσιον, νὰ γίνεται ἴσια. — 5) Τρπ. Ὀρθότης, δικαιοσύνη· τιμιότης, εἰλικρίνεια. (υ)
Εὐθυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις, ἡ ὅ,τι κόπτει ἴσια· κλλ'
Εὐθύτομος, ὁ, ἡ· προπαροξ. Ὅ,τι εἶναι ἴσιον, εἶναι ἴσια κομμένον. Πίνδαρ. Πῡθ. Ε'. 120.
Εὐθύτονος, ὁ, ἡ (τείνω) = εὐθυτενής. — 2) ἀπὸ εὐθύτονα. Πολεμικαί τινες μηχαναί, δι' ὧν ἁπλῶν ἀπεσφενδόνιζον, ἐρρίπτον βέλη καὶ τ. τ. κατὰ τῶν ἐχθρῶν· ἰδὲ παλιντονος.
Εὐθύτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τρυπημένον.
Εὐθυφερής, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κινεῖται, πορεύεται, πηγαίνει, περιπατεῖ, τρέχει· πηλαλεῖ ἴσια. Πλάτ. Νόμ. δ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐθύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιά). Ὅ,τι ἐχει λαῖαν, ὁμολήν, ἴσια φλοιόδαν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Γ. 9.

Εὐθυφορέω, Μλ. -ήσω (φέρω). Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ, κρατῶ τίποτε ἴσια· συνηθ. κατὰ παῦσ. ἴσιά. Κινοῦμαι, βαδίζω, περιπατῶ, πρέχω, ἴσια, κατ' εὐθείαν· ἀφ' οὗ

Εὐθυφορία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν κίνησις, Ἀριστ. ἀντ. τῷ, κυκλοφορία.

Εὔθυφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει ὀρθὰ φρονήματα, εἶναι εἰλικρινής, ἀνοιχτόκαρδος. – 2) Ὅστις φρονεῖ καλά, θέλει πάντα τὸ καλόν· ὡς τὸ, εὔφρων καὶ εὐθυμος. – 3) Ὄνομα. κύρ.

Εὐθυωρέω, Μλ. -ήσω (εὔθυωρος). Παρεύομαι, πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός· ἀφ' οὗ

Εὐθυωρία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια κίνησις, ἴσιον περιπάτημα, βάδισμα, δρόμος, ῥῆμα.

Εὔθυωρον, ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Εὐθύωρος, ὁ, ἡ· καὶ εὐθυωρός, ρά, ρόν. Ὅστις ἢ ὅ,τι κινεῖται, πορεύεται κατ' εὐθεῖαν, ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον· ἐξαιρ. εὔχρηστον τὸ οὐδ. εὐθύωρον, ἐπίρρτ. ὡς τὸ, εὐθὺς χρήσιμον. (συνηθ. ἐνμλγ. παρὰ τὸ, ὥρα, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν σημασ. πάραυτα, ἢ οὐδαμοῦ σύρτηται, ἢ πάνυ σπάνια εἶτε τὰ παραδείγματα· ὅθεν λαμβάνεται μᾶλλον τὸ εὐθὺ ὡς πρωτότ. καὶ ἡ λήγουσα νομίζεται ὡς ἀπὸ τύχης.)

*Εὐθώρηξ, κος, ὁ, ἡ· καὶ

Εὐθώρηκος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὅστις εἶναι καλῶς θωρακισμένος, ὡπλισμένος. Ἐπιγραμ. νεῖμί μέν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστῆρι.

Εὐιάζω, Ἰδὲ εὐάζω.

Εὐιακός, ἡ, όν (εὐιος). Ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται εἰς τὸν Βάκχον, εἶναι Βακχικόν. Ἀνθολ.

*Εὐιάς, άδος, ἡ. εἰδικῶτ. Θηλε. τοῦ εὐιακός· πανὶάδες ἄμπελοιαι· Ἡσχ.

Εὐίατος, ὁ, ἡ (ἰάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἰατρεύεται καλά, ἢ εὐκόλως· εἶναι εὐκολοιατρευτον. (– υ – ω)

Εὐίδρως, ὁ, ἡ (ἱδρώς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἱδρώνει πολὺ ἢ εὐκόλως. Θεόφραστ.

Εὔιερος, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ἱερόν, ἅγιον· ἱερώτατον, ἁγιότατον. (ῑ)

Εὐίλατεύω, Μ. εὐσω. Εἶμαι πάνυ εὐίλατος, εὐμενής, εὐνοϊκός, ἐλεήμων, συμπαθής· παρὰ τοῖς LXX. παρὰ τὸ

Εὐίλατος, ὁ, ἡ (ἱλάομαι). Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ εὐμενής, συμπαθητικός, εὐσπλαχνικός, ἐλεήμων, μακρόθυμος, εὐσπλαγχνητικός· παρὰ τοῖς Ο'. (ῑ)

Εὐίματέω, = εὐεμετέω.

Εὐίματος, ὁ, ἡ = εὐέματος. (ῑ).

Εὔιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἔχει καλὰ καὶ δυνατὰς ἵππους.

Εὔιος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τοῦ εὖα, εὐοῖ· ἀφ' οὗ. – 2) Εὔιος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπθ., Βακχικός, ἐνθουσιαστικός, προφητικός.

Εὐίππιος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἱππάζεται, τὸ ἱππ. καβαλλικεύει, κάθεται, κρατεῖται καλὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. – Ὅστις ἔχει ἢ τρέφει, ἀρκεῖ, καλοὺς ἵππους, Τμ. Ἀπλ. 210. Ξνφ. – 2) Εὐίππιος, κύρ. ὀνμ. Ἱππ.

Εὐΐστιος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐέστιος.

*Εὔϊστος, ὁ, ἡ (εἰδέναι) πόδος εὐϊστοῦ Ἐπαινετή, καλὴ φιλομάθεια, Ἰαμ. Ἐπιγρ. ἀδσπ. 168.

Εὐίχθυς, ὁ, ἡ, υ, τὸ, γεν. υος (ἰχθύς). Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ὀψάρια, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ὀψάρια. Ἀσὴν.

Εὐιώτης, ου, ὁ. Ἐλλ. εὐιώτις, ιδος, ἡ (εὖιος) = εὖιος σημτ. 2 Εὐριπ. παρὰ Στοβ. Φυσ. πεύκωτις οἰνή.

Εὐκαιής, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι καίει εὐκόλως ἢ καλῶς.

Εὐκαθαίρετος, ὁ, ἡ (καθαιρέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ καθαιρήσῃ, χρημνίσῃ· χαλάσῃ, δαμάσῃ, ἀκινήσῃ, Ὀκδ. Γ. 18.

Εὐκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει καλὰς καθέδρας, καλὰ καθίσματα ἢ ἕδρας, τὸ ἱππ. μπάγκας, καθίσματα διὰ κοπηλάτας· ὡς τὸ, εὔτελμος· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων. Γραμματ.

Εὐκάθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνακαλίσῃ, κατέχῃ, κρατῇ τὴν ὁρμήν, τὴν κίνησίν του ὀπίσω, ἐμποδίζῃ, διοικῇ. Ξενοφ. Κυρασπ. Γ'. ἑ. 69.

Εὐκαιρέω, Μλ. -ήσω, σπανιώτ. εὐκαιρέομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (εὐκαιρος). Ἔχω, εὑρίσκω, ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν· ἔχω καιρόν, εὐσχολίαν, ἀπραγίαν, ὅ ἐστί, εἶμαι χωρὶς ἔργον. 2) Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν, ἢ τὴν εὐτυχολίαν, ἀπραγίαν μου εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. – 3) Ἔχω καλὸν καιρὸν· ζῶ εὐδαιμόνως, εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὐκαίρημα, ατος, τὸ. Ὅ,τι γίνεται, κάμνει τις εἰς τὸν προσήκοντα, ἁρμόδιον καιρόν. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. καί

Εὐκαιρία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλός, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς εἰς, ἢ διά τίποτε. τὸ ἱππ. ὀκαζιόν· εὐτυχολία, ἀπραγία, σχολή, ἀργία. – 2) Ἡλιὴ εὐτυχὴς κατάστασις· πλούτη, περιουσία. Πολβ. παρὰ τὸ

Εὐκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Ὅστις κάμνει τι, ἢ ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον, καιρόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς καλὸν καιρόν, ἀναλογον πρὸς τὸν καιρόν, καλόν, ὠφέλιμον, εὔχρηστον. — 2) Ὅστις ἔχει καιρόν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξῃ, κάμῃ τίποτε· ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, σχολήν, δὲν εἶναι ἠσχολημένος εἴς τι· ὅστις μεταχειρίζεται τὸν καιρόν του εἰς τίποτε· ὅστις εἶναι, καθήται ἀργός. Ἐπρρ. εὐκαίρως.

Εὔκαλος, εὐκαλία. Δωρικ. ἀντὶ, εὔκηλος, εὐκηλία.

Εὐκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). Ὅ,τι δουλεύεται εὐκολα, χωρὶς πολὺν κόπον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ὠφέλιμος, εὐτυχής. (ᾰ)

*Εὐκάμπεια, ἡ. Τὸ νὰ κάμπτηται, λυγίζηται τι εὐκολα· παρὰ τὸ

Εὐκαμπής, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὅ,τι εἶναι λυγισμένον καλά, εὔμορφα· ἀβέπαιον, κλητὶς τόξων Ὁσσ. Σ, 368. Φ, 6. Τμ. Ὁμ. κζ'. 12. — 2) Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὐκολα, εἶναι εὐκολαλύγιστον.

Εὐκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω) = εὐκαμπής, σμρ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐκαμψία, ἡ = εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὅστις ἔχει καλὴν, θαρρετὴν καρδίαν· ἀνδρεῖος, θαρρετός, εὐτάλμος· καλόκαρδος, Εὐρπ. — 2) Ὅ,τι ἐνδυναμόνει τὴν καρδίαν, τὸν στομάχον, εἶναι στομαχικόν, τὸ ἱππ. κορδιάλε. Ἐπρρ. εὐκαρδίως.

Εὐκαρπέω, Μλ. -ήσω (εὔκαρπος). Φέρει, ἔχει καλοὺς ἢ πολλοὺς καρποὺς· εἶναι τὰ καρπερόν. Στράβ. Ε'. ιβ' οὗ

Εὐκαρπία, ἡ. Καρποφορία, καλοὶ καὶ πολλοὶ καρποί, πολλὰ γενήματα.

Εὔκαρπος, ὁ, ἡ, (καρπός). Ὅ,τι φέρει, δίδει, γεννᾷ πολλοὺς καρπούς. Τμ. Ὁμ. λ'. 5. ἐξαιρ. ἐπὶ καρπῶν τῶν ἀγρῶν καὶ δένδρων. — 2) ἐνργ. Ὅ,τι προβιβάζει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ τὴν εὐκαρπίαν. Θεόφραστ. εὔκαρπος ἀήρ.

Εὐκατάγνωστος, ὁ, ἡ (καταγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέγεται, ὀνειδίζεται, κατηγορεῖται εὐκολα· εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

Εὐκαταγώνιστος, ὁ, ἡ (καταγωνίζομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι νικᾶται εὐκολα, εἶναι εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος, ὁ, ἡ (κατακαίω). Ὅ,τι εὐκόλως κατακαίεται.

Εὐκατακόμιστος, ὁ, ἡ (κατακομίζω). Πᾶν ὅ,τε εἶναι εὐκολοκατέβαστον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ καταβιβάσῃ, κομίσῃ, φέρῃ κάτω. — 2) παιδιόποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ καταφέρῃ, καταβιβάσῃ τίποτε εὐκολα, εἶναι καταφορικόν. Στράβ. ΙΒ'.

Εὐκαταπράτητος, ὁ, ἡ (καταπρατέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ, διοικήσῃ, φυλάξῃ — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι θαμάζεται, νικᾶται εὐκολα, εἶναι εὐκολονίκητος. (πρᾳ) Πολύβ.

Εὐκαταλήπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω). Ὅ,τι καταλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ εὐκολα.

Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ (καταλλάσσω). Ὅστις ἠμπορεῖται, καταπραΰνεται, γίνεται πάλιν εὔνους, φίλος εὐκολα. Ἐπρρ. εὐκαταλλάκτως.

Εὐκατάλυτος, ὁ, ἡ (καταλύω). Ὅ,τι εὐκόλως καταλύεται, χαλνᾶται· εἶναι εὐκολοχάλαστον. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'.

Εὐκατάμαθητος, ὁ, ἡ (καταμανθάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μάθῃ, γωρίσῃ, καταλάβῃ. Ἱπποκρ.

Εὐκατάμαχητος, ὁ, ἡ (καταμάχομαι). Ὅστις, ἢ ὅτι νικᾶται εὐκολα· εἶναι εὐκολονίκητος. (ᾰ)

Εὐκατανόητος, ὁ, ἡ (κατανοέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ· εἶναι εὐκολονόητον.

*Εὐκατάπλητος, ὁ, ἡ (καταπλήσσω). Ὅστις καταπλήττεται, ἀπορεῖ, λυπεῖται εὐκολα· τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ λυπήσῃ, κακοκεφιάσῃ, ταπεινώσῃ, τὸ κοιτ. νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ χαθῇ εὐκολα.

Εὐκαταπράϋντος, ὁ, ἡ (καταπραΰνω). Ὅστις εὐκόλως καταπραΰνεται, ἱλαρύνεται. (πρᾳ)

Εὐκατάπρηστος, ὁ, ἡ (καταπρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως κατακαίεται. Σοφοκλ. Αἴ. 364. Εὐριπ. Βακ. 579. 849.

Εὐκαταπτόητος, ὁ, ἡ (καταπτοέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως πτοεῖται, φοβεῖται, σαλεύεται, τὸ κοιν. εἶναι σπιδάμ.

Εὐκατάπτωτος, ὁ, ἡ (καταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως πίπτει κάτω.

Εὐκατασήμαντος, ὁ, ἡ (καταση μαίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σφραγίσῃ, βουλώσῃ· εἶναι εὐκολοβούλωτον.

*Εὐκατάσκεπτος, ὁ, ἡ (κατασκέπτομαι). Ὅ,τι δύναται νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις καλά.

Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ὅ,τι κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, τελειόνεται, στήζεται, φκιάνεται εὐκολα.

*Εὐκατάσκευος, ὁ, ἡ (κατασκευή) = τῷ προηγμ.

Εὐκατάσκηπτος, ὁ, ἡ (κατασκήπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, στερεὰ ἐπικουμβημένον εἴς τι, στυλωμένον, στερεωμένον.

Εὐκατάστατος, ὁ, ἡ (καθίστημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ βαλμένον ἢ στημένον που, ἱσταται, στέκεται καλά, στερεά, βέβαια· ἔχει καλὴν, βέβαίαν κατάστασιν.

Εὐκατάστροφος, ὁ, ἡ (καταστρέφω). Ἐπὶ συντάξεως περιοδων, Ἁλῶς, τεχνικῶς, ἐπιτηδείως, μὲ γλαφυρὰν στρογγυλότητα συνεστραμμένη. Δημήτριος, ιο. πτύστημα ἐκ γωλῶν ἢ κομμάτων ευκαταστροφων, τὸ ὁποῖον παραστατικῶν ἑρμηνεύων λέγει «καμπὴν τινα καὶ συστροφὴν ἔχον κατὰ τὸ τέλος».

Εὐκατάσχετος, ὁ, ἡ (κατέχω) = εὐκατάκρατος. Ἱπποκρ.

Εὐκαταφόραστος, ὁ, ἡ (καταφοράζω). Ὅ,τι εὐκόλως καταφέρεται, ὑποκεῖται εἰς καταδρομὰς καὶ προσβολὰς ἐχθρικάς, ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ, ἀναιρετῇ. Στράβ. ΙΔ'.

Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ. = εὐκατάφορος. Ἡσύχ.

Εὐκαταφορία, ἡ. Ἡλίοις πρός τι. Διογ. Λαέρτ. παρὰ τοῦ

Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ (καταφέρομαι). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὰ κάτω, γλυστρᾷ, πίπτει εὐκολα κάτω. ἐξαιρ. τρπκ. Ὅστις εὐκόλως ἐξολισθαίνει, πίπτει, κατανεῦα εἰς τινα κακίαν, εἴς τι σφάλμα, κυριεύεται εὐκόλως ὑπό τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γυκτον πάσσω· ὅστ.ε ἔχει κλίσιν εἴς τι, ἀγαπᾷ, τῷ ἀρέσκει τίποτε εὐκόλως.

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ (καταφρονέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καταφρονεῖται, παραμελεῖται, παραβλέπεται· εἶναι μικρόν, ποτσπόν, ἀναξιόλογον· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· Δημοσθ. Φιλ. 1, 18.

Εὐκατάψευστος, ὁ, ἡ (καταψεύδομαι). Παντοπότε τι περὶ ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως σύρεται τις νὰ ψευδολογῇ, νὰ λέγῃ ψεύματα. Σερᾶβ. Α'.

Εὐκατάκοπτος, ὁ, ἡ (κατάγνυμι, Πρεμ. κατεαγα). Ὅ,τι εὐκόλως κατακλᾶται, τζαλίζεται, εἶναι εὐκλοτσάκιστον· Ἀρτεμ. Α', 68.

Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ (κατεργάζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως κατεργάζεται, δουλεύεται, κατασκευάζεται, χωνεύεται· εἶναι εὐκολοδούλευτον, εὐκόλφτιαστον ἐκολοχώνευτον· Συγ. Ἀπομν. Δ', γ', 6. ἡτό ὕδωρ . . μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρόφιμοις ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερα τε καὶ ὠφελιμώτερα καὶ ἡδίω ποιεῖ αὐτάς — 2) Ὅ,τε εὐκόλως τελειώνεται, γίνεται τέλειον, σωστόν· ἀποτελειώνεται, ἐκπληρόεται· εἶναι εὐκολοτελείωτον. — 3) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως καταβάλλεται, καταδαμάζεται, νικᾶται, ἀφανίζεται, ἐξαλείφεται, σκοτώνεται· εἶναι εὐκολονίητος, εὐκολοφάνητος.

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ (κατηγορέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως κατηγορεῖται· ἠμπορεῖτις νὰ κατηγορήσῃ ἐγκλὴ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

* Εὐκατοίκητος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Χώρα, τόπος, οἶκος καὶ τ. κ.λ.· διὰ νὰ κατοικηθῇ τις. Σχλ. Εὐρ. Ὀρ. 1621.

Εὐκάτοπτος, ὁ, ἡ (κατοπτος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ σκρὲς, καταφανὲς τὸ ὁποῖον σύναται τις νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ εὐκολώτατα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐκατόρθωτος, ὁ, ἡ (κατορθόω). Ὅ,τι τελειόνεται, κατορθόνεται εὐκόλως, εὐτυχῶς· εἶναι εὐκλοπατόρθωτον.

Εὐκατοχος, ὁ, ἡ (κατέχω) = κατάσχετος.

Εὔκαυστος καὶ εὔκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, εἶναι εὐκολόκαυστον.

Εὐκέαινος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Πλουτ.

Εὐκέαστος, ὁ, ἡ (κεάζω). Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ σχισθῇ· εὐσχιστον, εὐκολοσχίστον.

* Εὐκέαστος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐκέαστος. Ὑδρ. Ε, 60.

Εὐκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι ἠχεῖ, θορυβεῖ καλά, δυνατά· κάμνει καλὸν ἦχον, δυνατὸν θόρυβον, κρότον. Εὐρίπ.

Εὐκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ὀξύ, σουβλερόν, ἔχει καλὸν, κέντρον κεντρί.

Εὐκέραος, καὶ εὐκέρως, ὁ, ἡ· ων, τὸ, γεν. ωτος (κέρας). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα, δυνατά, μεγάλα κέρατα. Σφκλ. Αἰ. 64. πανκέρως ἄγραυλος, Κυνηγὸς ἢ λαφυρα ἀπὸ ζῶϊκ κερατοφόρα.

Εὐκέραστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κερασμένον, μεμιγμένον, ἀνακατωμένον· ἔχει μετρίαν κρᾶσιν, τὸ Ἰταλ. temperamento· ὡς τὸ εὐκρατος, Διονυσ. Ἅλικ.

* Εὐκερδής, ὁ, ἡ (κερδος). Ὅ,τι δίδει, προξενεῖ, φέρει μεγάλον κέρδος.

* Εὐκερμᾰτέω, Μλ. -ήσω (κέρμα). Ἔχω χρήματα, ἄσπρα.

Εὔκερως, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐκέραος.

Εὐκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὔμορφον, δυνατὴν κεφαλήν. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὴν κεφαλὴν, δυναμωτικὸν τῆς κεφαλῆς, πρβλ. εὐκερδίος.

Εὐκηλήτειρα, ἡ (εὐκηλος). Ἡσυχάστρια, κατα-παυστρια, ἥτις κάμνει, ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, καταπαύσῃ τινά· Ἡσιόδ. Ἔργ. 464. ὑπαιθρον εὐκηλήτειρα.»

Εὐκηλία, ἡ. Ἡσυχία πραότης, ἀταραξία παρὰ τὸ

Εὔκηλος, ὁ, ἡ. Δρκ. εὔκαλος, Αἰολ. τύπ. καθ' ἕπτσ. τοῦ εὐκόλος, Ἥσυχος, πρᾶος, ἀτάραχος. ὅστις εἶναι ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος, σώφρων, ἐπαθής, Ἰλιδ. Λ, 554. Ἄφροντις, ἀμελής, ἀργός, ῥᾳθυμος, Ὀδσ. Ι', 263. ὄσσε, Ἀτάραχος, ἀνενόχλητος, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιστος, «πολεμίζειν εὔκ.» Ἰλιδ. Ρ, 371. «εὐδειναι Ὀδσ. Ξ, 479. Θαῤῥαλέος, ἄφοβος, πεποιθώς, εὐτολμος, Ἡσιόδ. Ἔρ. 673. Τμν. Ἑρ. 380. — Ἀπὸ Ἀπλ. Ῥοδ. δὲ, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, Ὅ,τι εἶναι ἀνεμπόδιστον, συνεχές, ἀδιάκοπον, ἀτάραχον, ἥσυχον, ἀδόρυβον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον περὶ σιωπῆς, εὐχῆς δὲ περὶ ὁρμῆς, ψυχικῆς διαθέσεως ὑπὲρ κλέους, δόξης, τιμῆς διὰ πράξεως, διὰ ἔργου, κατορθώματος τινος. Ὁ Ἀπολ. Ῥδ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ἐν τῷ ϑηλ. γένει, εὐκήλη. Ἐπῤῥ. εὐκήλως. (τῷ εὖ οὐκ ἐστι σύνθετος ἡ λέξις· τὸ πρωτοτ· ἐστι πιθανῶς, ἀκών. ἰδὲ ἑκηλος.

Εὐκηλος, ὁ, ἡ (καίω, κηλέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκαυστον, καίει εὐκόλως· «αὐτηλιτ δρυὸς πυθμένα ἐξανθρακώσαμεν.» Ἴων.

Εὐκινησία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ κινῆται τις ἢ τι εὐκόλα, ἐλαφρὰ, ταχέως· εὐκολος, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὰ κίνησις· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νοερᾶς κινήσεως· Ἀθην. καὶ Διόδωρ. Σικ. «εὐκινησία περὶ τὴν ψυχήν.» Ἀγχίνοια, ἐπινοητική, ἐφευρετικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς· παρὰ τὸ

Εὐκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ταχέως κινεῖται, εἶναι ταχὺ, ἐλαφρὸν ὀγλίγωρον — 2) ἐπὶ τοῦ νοός. Ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐφευρετικός, ἐφευρίσκει, καταλαμβάνει, εἰνοεῖ τι εὐκόλως. Ἐπῤῥ. εὐκινήτως. (ε).

* Εὐκισσος, ὁ, ἡ (κισσός). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλοὺς κισσούς.

Εὔκλειος, ονος, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅ,τι ἔχει κλοὺς, εὐμόρφους, εἶναι ατισμένον, κλλωπισμένον μὲ κλους, μεγαλοπρεπεῖς κίονας, στήλους, τὸ ἰταλ. κολόνας. Εὐριπιδ. Ἴων. 184. «αὐλὴ θεῶν εὐκλείων (ε).

Εὔκλωδος. ὁ, ἡ (κλάδος). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει κλοὺς ἢ πολλοὺς κλάδους, κλαδιὰ, κλωναρια. Σουϊδ.

Εὔκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Ὅ,τι εὐκόλως κλᾶται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον.

Εὐκλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅστις ἢ ὅ,τε ἔχει καλὸν κλέος, καλὴν φήμην εἶναι περίφημος, ὀνομαστός. «οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές.» Δὲν μᾶς προξενεῖ καλὸν ὄνομα, Ἰλιδ. Ρ, 417. Ἀντὶ τῆς αἰτ. «εὐκλεέα» συνιζ. εὐκλεᾶ, χρῶνται οἱ ποιητ. καὶ τῷ εὐκλέᾳ, ὡς παρὰ τὸ «εὐκλῆς», καὶ πλ. εὐκλεᾶς, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 290. 905. Ὁμ. αἰτ. πλ. μετὰ ποιητ. ἐπέκταμ. παραλγγ. εὐκλείης, Ἰλιδ. Η. 281. Ὀδσ. Φ, 331. Ἐπῤῥ. εὐκλειῶς, Ὁμρ. εὐκλεῶς, Ἰλιάδ. Χ, 120. ἀφ' οὗ

Εὐκλεία, καὶ εὐκλειη, ἡ· Καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, καλὸν, λαμπρὸν, εὐδοξον ὄνομα· παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν ποιητ. τύπ. εὐκλείη, Ἰλιδ. Ο, 285. Ὀδσ. Ξ, 402. Ἴων. εὐκλειη, Δωρκ. εὐκλεία. ἀφ' οὗ

Εὐκλειζω, Ἴων. εὐκληιζω. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω. Ἰλιδ. Πίνδ. Θ, 161.

Εὐκλειης, Ἐπικ. ἀντὶ εὐκλεής. Ἐπῤῥ. εὐκλειῶς,

* Εὐκλειοος, ὁ, ἡ (κλειός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλην φήμην, εἶναι πολὺ περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστός, ὡς κλιός, μέγας καὶ τ. τ.

Εὔκλειστος, ὁ (κλείω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ καλὰ, εἶναι καλὰ κλεισμένον.

Εὐκλῆις, καὶ εὐκλῆις, -ιος, σπανιώτ. εὐκλῆις, -ίδος, Ἴων. ἀντὶ εὐκλειστος.» Σύνθ. εὐκλῆις ἀραρυῖα, Ἰλιδ. Ω, 318 (τὸ Ἴωτα ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μακρ.)

Εὐκλημᾰτέω (κλῆμα). ἐπὶ ἀμπέλου Ἔχει, βλαστάνει καλὰ κλήματα, κληματόβεργας.

Εὐκληρέω, (κλῆρος). Ἔχω καλὸν κλῆρον, καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχὴς, Ἀνθλ. ἀφ' οὗ

Εὐκλήρημα, τὸ. Καλὸς κλῆρος, καλὴ Μοῖρα. εὐτυχία. Ἀντιφάν.

* Εὐκληρία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, εὐτυχίαν, νὰ εἶναι κλλομοιρος, καλομοίρης· παρὰ τὸ

Εὔκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχὴς, καλόμοιρος·

(Εὐκλής), ὁ, ἡ. ἄχρηστος τύπος τοῦ εὐκλεής, ὅπερ ἰδὲ

Εὔκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κλωσμένον, γνεσμένον, ὑφασμένον ἀπὸ καλὰ κλωσμένον, ἀπὸ καλὸν νῆμα. Ἀνθλ. «νῆμα εὔκλωστον.» Ὁμηρ. Τμν. Ἀπλ. 203. «εὔκλωστος χιτών.»

Εὔκναμπτος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ εὐγναμπτος.

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ (κνάπτω). Ὅ,τι πλύνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται εἰς τὸ γναφεῖον, κοινοτριστέλλαν, καλὰ, εὐκόλα.

Εὐκνήμις, -ιδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅστις ἔχει καλὰς, δυνατὰς, κνημίδας (σπέπασμα τῶν ποδῶν ἀπὸ τὸ γόνυ ἕως εἰς τὸν ἀστράγαλον, εἰς τὰ κόρσια, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν χολέβια, τουρκβ. τουσλούκια, ἰταλ. καμάσια· τὸ ὁποῖον, ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ κατεσκευασμένον ἐπὸ πλάκας χαλκοῦ, ἰδὲ κνημὶς) παρ' Ὁμ. πολλαχ., ὅστις ὅμως μόνον τῇ ὁνμ. καὶ τῇ αἰτ. πληθ. χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. «εὐκνήμιδες, εὐκνήμιδα» ἐν Ἰλιδ. πανταχοῦ ἐπιθ. τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἐν Ὀδσ. ἑνὶ οτε τῶν ἑταίρων· (τὸ Ἴωτα ἐν πάσ. ταῖς πτώσ. μακρ.)

Εὔκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅστις ἔχει καλὰς, παχείας κνήμας, τὸ παρ' ἡμῖν ἀντσας. — 2) Ὅ,τε ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, δυνατὰς κνήμας, κνημίας, π. χ. τροχὸς, Θρόνος καὶ τ. τ. ἰδὲ κνημία, κνήμη.

Εὔκνιστος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅστις κνίζεται, ἐρεθίζεται, γαργαλίζεται, χνθ. γανταλίζεται· εὐκολόλιως, εἶναι πολὺ εὐκίνητος. Μανέθ. Δ, 337. «εὔκνιστος γυνή.»

Εὐκοίλεος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν, ὑγιᾶ κοιλίαν, ἐξαιρ. ἔχει εὐκοιλίαν, δὲν πάσχει ἐμφράξεις. — 2) Ὅ,τι βοηθεῖ, ὠφελεῖ εἰς, προξενεῖ, εὐκοιλίαν· εἶναι εὐκοίλιον μέσον· ἰδὲ εὐκέφαλος.

Εὐκοιλία, ἡ. Θηλ. τοῦ ἀνωτρ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐκοιλίαν, νὰ μὴ πάσχῃ ἐμφράξεις.

Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ (κοινὸς μῆτις). Ὅστις φροντίζει, ἐπιμελεῖται περὶ παντοιήποτε πράγματος διὰ κοινῆς βουλῆς, συμβουλῆς. Αἰσχ. Ἰκ. 714. «ἀρχὰ εὐκοινόμητις.»

* Εὐκοινονησία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκοινωνήτου, Δεττωνίν. 11, 20.

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ (κοινωνέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ κοινωνήσῃ, διαδέξηται, εἰς τὸ νὰ μετέχῃ καὶ ἄλλος, ἢ καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτό, εὐκολομετάδοτον. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις εὐκόλως συνομιλεῖ, συναναστρέφεται, πραγματεύεται μὲ ἄλλους· Ἀριστ.

Εὐκολία, ἡ (εὔκολος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἕξις, τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου· πρόθυμος εἰς τίποτε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δι' ἄλλους· πραότης, ἐπιείκεια, εὐνοια, συμπάθεια, φιλοφροσύνη, εὐπροσηγορία, φιλανθρωπία.

Εὐκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ, κολνᾷ, συνταρμίζεται, ἑνοῦται μὲ ἄλλο· εἶναι εὐκολοκόλλητον.

* Εὐκόλλος (κόλλα). Ὅ,τι κολλᾷ, κολνᾷ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τοῦτ' ἔστι διὰ τοῦ ὁποίου κολλᾶται τίποτε εὐκόλα.

Εὐκολος, ὁ, ἡ (κόλον). κυρίως Ὅστις εἶναι ὀλιγαρκής, ὁ ὁποῖος εὐλόλως εὐχαριστεῖται μὲ ὀλίγα, μέτρια φαγητά, μὲ λιτὴν τράπεζαν· ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι αὐτάρκης, μετριόφρων, ἐπιεικής, ἱλαρός, εὔθυμος, φαιδρός, χαρούμενος· εὐχαριστεῖται μὲ τὰ περίττεύματα τῆς ζωῆς του· δὲν λυπεῖται, δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν κακοκρίζει· εὔκολα συμπεριφέρεται, περνᾷ καλὰ μὲ κάθενα ἄνθρωπον· εὐχαριστεῖται μὲ ὅλα ὅπως τύχωσι, ἀντὶ τῷ, δύσκολος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ σῶμα, Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι εὐκίνητος, ἐλαφρός, ὀγλίγωρος, ἐξυπνος. Ἐπῤῥ. εὐκόλως.

Εὐκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει καλὸν εὔμορφον κόλπον, κόρφον· ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅστις ἔχει καλὸν μεγάλον, θελάττης κόλπον. πάγκαλῶνες Φαληρεὺς εὐκολποτε, Ἀθήν. ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Ὅ,τι ἔχει καλάς, εἶναι κατασκευασμένον μὲ πολλὰς, καλὰς, καλλακωμένας πτυχάς, δίπλας, σοῦφρες εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος·

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Ὅστις ἢ ὅ,τε κολυμβᾷ καλῶς, εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Ἀλκίφρ.

Εὐκομάω, εὐκομέω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομάω, εὖ κομέω.

Εὐκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὅστις ἔχει καλὴν κόμην, εὔμορφα μαλλιά. Πολυδ.

Εὐκομιδής, ὁ ἡ (κομιδή). Πανδήποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο καλὴ φροντὶς, ἐπιμέλεια, Ἡροδότ. 4, 53. νομὰς καλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.»

Εὐκομίζω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομίζω.

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) = εὐκομιδής.

Εὔκομος, ὁ, ἡ = εὐκόμης, Ἐπε. ἠΰκομος. Ὅμ., Μελέαγρ. 11ο. κομᾶν εὔκομαν, Πρόβατα μαλλιαρά.

* Εὐκομόων, ώσα, ών = τῷ προηγμ. Κουϊντ. Σμρ. ταύτης τῆς Μτχ. ῥῆμα εὐκομάω οὐχ ὑπῆρξέ ποτε· ἴδε εὖ, ἐν τῷ τέλει.

Εὔκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις ἡ ὅ,τι κέμπει, προξενεῖ μέγαν, δυνατὸν κρότον, θόρυβον. Εὐρ. Τρωάδ. 151. ἠεύκομποι πασσὰς πληγαῖς, Δυνατὰ κτυποῦνται, ἠχοῦνται· τὰ κρότου καὶ βρόϊντον προξενοῦντα κτυπήματα σῶν ποδῶν.

Εὐκοπία, ἡ. Εὔκολος ἐργασία, δουλειὰ εὐκολος, ἐλαφρὸς κόπος· εὐκολία. Διόδωρ. Σικ. παρὰ τὸ

Εὔκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μὲ εὐκολίαν, χωρὶς κόπον· ὅ,τι δουλεύεται, φκιάνεται εὔκολα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι εὔκολος, γίνεται χωρὶς κόπον. Ἐπῤῥ. εὐκόπως.

Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ (κόπρος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κόπρος ἢ ἔχει κόπρου ποιότητα· τὰ εὐκοπράδεια, Περιττώματα τῆς κοιλίας, μὲ καλὸν χαῶμα ἢ μὴ δυσώδη. Ἱππερ.

Εὐκόρυθος, ὁ ἡ (κόρυς). Ὅστις φορεῖ, καλὴν, λαμπρὰν, εὔμορφον περικεφαλαίαν·

Εὐκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφὴ). ἐπὶ κατασκευῆς περιοδων = εὐκατάστροφος· «περίοδος εὐκόρυφος καὶ εὔγραμμος, ἢ στρογγύλος.» Διονύσ. Ἁλικαρν. ς'. σελ. 1078 καὶ 1093. 2) Ὅ,τι ἔχει καλὴν, στρογγύλην κορυφήν.

Εὐκοσμέω, Μλ -ήτω (εὔκοσμος). Εἶμαι εὔκοσμος, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι εὐκόσμως, τακτικῶς, ἡσύχως, χρηστοήθως.

Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς διατεταγμένον, κεκλωσμισμένον. Εὐστάθ.

Εὐκοσμία, ἡ. Εὔτακτος, ἥσυχον, φρόνιμον, χρηστόηθες πολίτευμα· κοσμιότης, φρονιμάδα. Ἐπῤῥ. εὐκοσμίως = εὐκόσμως.

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως διατεταγμένος, εἰς καλὴν τάξιν. Τρωπ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιοπρεπὲς, εὐπρεπὲς, ἡθικὸν, νόμιμον· ὅστις εἶναι κόσμιος, σώφρων, μετριόφρων, χρηστοήθης. — 2) Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι κεκλωσμισμένος σεμνῶς ἢ μὲ πολλοὺς, λαμπροὺς στολισμούς. Ἐπῤῥ. εὐκόσμως, Εἰς, ἢ μὲ εὐταξίαν, καλὴν διάταξιν, Ὀδσ. Φ, 723. ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Ἔρ. 628.

* Εὔκουρος, ὁ, ἡ (κείρω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐπιτήδειος, κουρευμένον. Hegem. ἐν Ἀθ. 15. σλ. 698. Δ.

* Εὐκραδάαντος, ὁ, ἡ (κραδαίνω). Ὅ,τι ἐσείσθη εὐλονίσθη καλά. Ἔτυμ. μεγ. σλ. 701,53.

Εὐκραγής, ὁ, ἡ = εὐκρατος, εὐκέραστος, παρὰ τὸ, κεράννυμι· Ὅ,τι εἶναι καλὰ μεμιγμένον, συγκεκραμένον· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀκαιγιωσόμενον ἀντὶ τοῦ ἀκρατῆς, παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μετρίων, εὐφόρων, καλῶν, ὠφελίμων ἀνέμων.

Εὐκραιρος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (κραῖρα) = εὐκέρως· ἐξαιρ. ἐπὶ βοῶν ἠρουσὶν εὐκερίφρονα Τιμ. Ἔρ. 209. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, Καλῶς ὡπλισμένον μὲ ἔμβολον.

* Εὐκράντη, ἡ. ὄνομ. Νηρηίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Εὔκρας, ατος, ὁ, ἡ = εὔκρατος. Ὅ,τι εἶναι καλῶς μεμιγμένον, συγκεκραμένον. Εὐρίπ. Ἀντ. 103.

Εὐκρασία, ἡ. Καλὴ, ἁρμοδία μῖξις, καλὸν, μέτριον συγκέρασμα, μετρίασις, τὸ ἰταλ. temperatūra· παρὰ τὸ

Εὔκρατος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, ἁρμοδίως μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, συγκεκραμένον, μετριασμένον, ἡμπορεῖ νὰ μιχθῇ εὐκόλως· ὅ,τι εἶναι χλιαρὸν, χλιὸν· μτφ. εὐκρατον· Χλιαρὸν κρασὶ — 2) ἐπὶ τρόπου, διαθέσεως, χαραὐτῆρος, Μέτριος, πραΰς, ἥμερος. Ἐπῤῥ. εὐκράτως.

Εὐκρατῶς, Ἐπῤῥ. (κράτος) Στερεὰ, σταθερά. Ἀριστοτ. Πρβλ. παρὰ τὸ ἄχρτ. ἐπῤ. εὐκρατής.

Εὐκρεκτος, ὁ, ἡ (κρέκω). ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, Ὁ τι κτυπᾶται, παίζεται καλὰ, ἠχεῖ τερπνὰ, καλὰ, Ἐπιγράμ. κιθάρα εὐκρεκτος. ἐπὶ ὑφασμάτων. Ὅ,τι ἔχει τὸ ὑφάδι καλὰ κτυπημένον, πυκνὸν ἠνυφασμένον μίτοις.

* Εὔκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). ἐπὶ χωρῶν, τόπων· Ὅστις ἔχει, περιέχει πολλοὺς κρημνοὺς, χνδ. γκρέμουρας, ἢ περικυκλώνεται πάντοθεν ἀπὸ κρημνούς.

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὴν πηγὴν· ἐπὶ χωρίων, τόπων, Ὅστις ἔχει, περιέχει καλὰς, πολλὰς πηγάς.

* Εὐκρηπὶς, ίδος, ὁ, ἡ (κρηπὶς). Ὅστις ἔχει καλὰ ὑποδήματα, εἶναι καλὰ ὑποδεμένος ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἔχει καλὴν, στερεὰν κρηπίδα, βάσιν, θεμέλιον.

* Εὔκρητος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὔκρατος.

Εὐκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). ἐπὶ ἀγρῶν, Ὅστις καρποφορεῖ καλὸν, πολὺ κριθάρι· ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν κριθάρι, Θεοφρ.

Εὐκρίνεια, ἡ (εὐκρινὴς). Καθαρότης, σαφήνεια (ι).

Εὐκρινέω. Μλ -ήτω, Ἐκλέγω, διαλέγω τι καλῶς, πρεπόντως· ὑποκρίνω σαφῶς τίποτε ἀπὸ ἄλλο τι· διορίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω τι προσηκόντως, ἁρμοδίως.

Εὐκρινὴς, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅ,τι εἶναι διαφανές, καθαρὸν, παύρακτ. Ἡσ. Ἔρ. 672. — 2) Σαφὲς, δῆλον, εὐκατάληπτον — 3) Καλῶς διατεταγμένον, ἡτοιμασμένον ἁπάντα εὐκρινέα ποιεῖσθαι· Νὰ ἑτοιμασθῶσι καλῶς. Ἱππόκρ. — 4) Ὅστις εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὑρίσκεται καλὰ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ὑγιὴς, ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν του· κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· β',) ἐπὶ νόσων, ἀρρωστιῶν· νοῦσοι εὐκρινίες «Εὐκόλως διαγινωσκόμεναι, διακρινόμεναι· τῶν ὁποίων τὴν διάγνωσιν δύναται νὰ κάμνῃ ὁ ἰατρὸς εὐκόλως, Ἱππκ. Ἐπῤῥ. εὐκρινῶς.

Εὐκρίνω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κρίνω· οὕτω καὶ εὐκρίνως, ψευδ. ἀνάγν. Ὀδσ. Ξ, 108. Ἰλιάδ. Π, 199. ὅπου ὁ Wolf εὖ κρίνας ὀρθῶς γράφει.

Εὐκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται, διακρίνεται, διαγινώσκεται· ὅ,τι ἐκλέγεται, διαλέγεται, ξεχωρίζεται εὐκόλως· ὅ,τι εἶναι σαφὲς, δῆλον, εὐκολογνώριστον, εὐκολοδιάκριτον.

Εὐκρότακλος, ὁ, ἡ (κροτάλη). ἐπὶ αἰγιαλῶν, Γεμάτος ἀπὸ ἄμμον καὶ ἀπὸ χάλικας, χαλίκια, ὄστρεα.

Εὐκρότητος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὅ,τι ἠχεῖ καλὸς, ἐκπέμπει, κάμνει καλὸν, τερπνὸν ἦχον, ἔχει καλὸν τόνον, ἐπικροταλίζεται τερπνῶς, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρεται μὲ τὸ κτύπημα τοῦ κροτάλου, τὸ ἰταλ. τῆς καστανέτας, τουρκβρ. τὰ ζίλια.

Εὐκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτυπημένον μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπημένον· ἐπὶ στερεᾶς, καλῆς, δυνατῆς ἐργασίας εἰς μέταλλον καὶ χαλκόν. Σφκ. Ἀντιγ. 438. εὐκρότητος χαλκεὺς πρόχουσιν Παρομοίως χρηται τῇ λέξει καὶ ὁ Εὐρίπ. Ἠλέκτ. 819. πευκρότητος Δωρὶς, ἐπὶ ἐκ χαλκοῦ μαχαίρας δι' ἧς ἔσφαττον τὰ θύματα, τὰ εἰς θυσίαν ζῶα, παρβλ. Valckh Adon. σλ. 359. C. — 2) Ὅστις ἐχειροκροτήθη, ἐπηνέθη διά τι.

Εὔκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, καλὸν, σφοδρὸν κρότον· πεύκροτος κτύπος. Πολυδ. Θ'. 127. δυνατὸς καὶ καθαρὸς κτύπος.

Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κρυμμένος, καὶ ὅ,τι κρύπτεται εὐκόλως, εἶναι εὐκόλοκρυπτον· Εἰσχ. καὶ Ἱππερ.

Εὐκρυφής, ὁ, ἡ = εὔκρυπτος.

Εὐκτάζομαι, συνεκτικὸν τοῦ εὔχομαι, εὐχόμαι πολλάκις, παρὰ τὸ, εὐκτός.

Εὐκταῖος, αία, αῖον (εὔχομαι). Ὅ,τι εὐχῆς ἄξιον, πρέπει νὰ εὔχηταί τις· ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, πρέπει να εὔχηταί τις· πτφ. εὐκταῖαι. Εὐχαί, προσευχαὶ παρέμαται, τὰ ὁποῖα κάμνει τις εἰς τὸν Θεόν. — 2) Ἐπὶ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ὁποίους προσεύχεταί τις, Οἱ τινες εἰσακούουσι τῶν προσευχῶν, δέχονται τὰς προσευχάς. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρ. Ἐπῤ. εὐκταίως.

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων.

Εὐκτηάνος, ὁ, ἡ = τῷ ἐπομ.

* Εὐκτηέων, ονος, ὁ, ἡ (κτηέων). Ὅ,τι ἔχει ἵππους, ὁρμὰς ἵππ., ὅθεν εἶναι εὐκόλασχιστος· ἐπὶ ἡνίων.

Εὐκτημασύνη, ἡ. Καλὴ, πλουσία κατάστασις, πλοῦτος· παρὰ τὸ

Εὐκατήμων, ονος. ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα εἶναι πλούσιος. Πίνδαρ. Νεμ. 2, 134.

Εὐκτήριος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸ προσεύχεσθαι, εἰς τὴν προσευχὴν· «τὸ εὐκτήριον» Τόπος ὅπου προσεύχεταί τις.

* Εὔκτητος, ὁ, ἡ (κτάομαι). Ὅ,τι κτᾶταί τις εὐκόλα, εἶναι εὐκολοαπόκτητον.

Εὐκτικὸς, κὴ, κὸν (εὐκτός). Ὅστις εὔχεται, ἐκφράζει, ἐκφωνεῖ εὐχήν τινα· ὅθεν, ἡ εὐκτικὴ, ἐγκλ. τῶν ῥημ., Ἐπῤῥ. εὐκτικῶς, Μὲ τρόπον εὐχῆς, ἢ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν. Γραμμ.

* Εὐκτίμενος, νη, νον (κτίμενος, κτίζω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, στερεὰ, εὔμορφα κτισμένον, εἶναι εἰς καλὸν τόπον, ἔχει καλὴν θέσιν· εἶναι καλὸν εἰς κατοίκησιν, κατοικεῖται καλὰ, παρ' Ὅμ. πάνυ εὔχρατ. ἐπὶ τῶν πόλεων, νήσων καὶ χωρῶν, ἐν Ὀδσ. ἐπὶ οἴκων ἐνίοτε, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς κατεσκευασμένων ἐλαιώνων, ὀλωνίων καὶ ἐπὶ κήπων, Ἰλιάδ. Τ, 490. Φ, 77. Ὀδσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ω, 226, 336. Ὁ κοινὸς τύπ. εὐκτίμενος οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ. εὑρηταί που, ἀλλὰ μόνον ἐν Τμ. Ἀπλ. 36 (ε) πρβλ. εὐναιετάων, εὐναιόμενος.

Εὐκτιστος, ὁ, ἡ ποιητ. εὔκτιστος (κτίζω) = τῷ πρωτγμ.

* Εὔκτιτος, ὁ, ἡ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εὐκτιστος ἐλέγετο, Ἰλιάδ. Β. 592. Τμ. Ἀπλ. 425.

Εὐκτός, κτή, κτόν (εὔχομαι). Ὅ,τι εὐχεταί τις, εἶναι κατ' εὐχήν. Ἰλιάδ. Ξ, 98 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, ποθητόν, ἐπιθυμητόν, Ἐπίρ. εὐκτῶς.

* Εὐκτυπέων, ουσα, ον (κτυπέω). Ὅ,τι κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν πτύπον. Κουΐντ. Σμρν. (ὡς ῥῆμα οὐχ εὑρηταί που).

Εὐκυβέω, ῶ (κύβος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τῶν κύβων τὸ ῥίψιμον, εἰς τὸ παίξιμον τῶν ζαρίων.

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον, ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς ἀσπίδος, ἐν Ὀδσ. δὲ, τῆς ἀπήνης, τὸ τουρκιθ. ταρχυρβάνι, ὅπου ἐνοεῦσί τινες τὴν λέξιν εἰς τοὺς τροχοὺς ἀναφερομένην. ἄρα μὲ καλοὺς τροχούς, Ὀδσ. Ζ, 58. 70. — 2) Ὅστις κινεῖται ὁλόγυρα, φέρει γύρους, πλανοστρογγίζεται, τρέχει ὁλόγυρα εἰς τί· Ἐπίρ. εὐκύκλως.

Εὐκύκλωστος, ὁ, ἡ (κυκλόω) = εὔκυκλος.

Εὐκυλικός, ἡ, όν (κύλιξ). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὸ ποτήριον, εἰς τὸ πίνειν, πλαλίη εὐκυλικὸ Δ. Ταρτ. 66, 8.

Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ (κυλίω, κυλίνδω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοκύλιστον, κυλίεται εὔκολα· ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ στρογγυρίζῃ εὔκολα, εἶναι στρογγύλον. (γ) Μαθηματ. Παλ. σελ. 245.

Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Μὲ μεγάλα, πολλὰ, ὄμορφα κύματα. (υ)

Εὐκωπος, ὁ, ἡ (κώπη) = εὐήρετμος. Ἡσύχ. εἰς Δ. εὐσέλμος.

Εὐλάβεια, ἡ (εὐλαβής). Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐλαβοῦς· σωφροσύνη, προσοχὴ, προμήθεια· αἰδὼς, ἐντροπὴ, φόβοι, δειλία, συστολή. (ξ)

Εὐλαβέομαι, Μλ. -βήσομαι καὶ εὐλαβηθήσομαι, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Ο'. Ἀόρ. ἀπρμ εὐλαβηθῆναι· παθ. ἀποθ. Διάγω, πολιτεύομαι, ζῶ, πράττω ὡς εὐλαβής· εἶμαι προσεκτικός, προορατικός, σκεπτικός· φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, συστέλλομαι· μετὰ ἀπρμφ. ἀόρ. πεύλαβοῦμαι πεσεῖν· Φοβοῦμαι μὴ πέσω, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 616. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Φυλάττομαι ἀπό τίποτε, προσέχω, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, Δημοσθ. πεύλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας. Ἰσοκράτ. παρὰ τό

Εὐλαβής, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὅστις πάνει, πράττει τίποτε καλὰ, στερεὰ, ἐξαιρ. πάνει τι μετὰ προσοχῆς, μεταχειρίζεται τι μετὰ σκέψεως, προνοίας, ἐπιμελείας· ὅστις φυλάττεται ἀπό τι, σκέπτεται, συστέλλεται, ἐντρέπεται, φοβεῖται, δειλιάζει, ἀγωνιᾷ, στοιχωρᾴται ἐν ἑαυτῷ· Ἐπίρ. εὐλαβῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Ὁ φόβον περὶ τὸ θεῖα ἔχων, εὐσεβὴς, θρῆσκος. ἀφ' οὗ

* Εὐλαβητικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι προορατικός, προσεκτικός.

* Εὐλαβίη, ἡ Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια, Θεόγ. 118.

Εὐλογής, ὁ, ἡ (λαγός). Τόπος γεμάτος, πλούσιος ἀπὸ λαγούς. Ὀρφ. Ἀργ. 165. ἀμφβ. ἀνάγν.

Εὐλάζω, (εὐλή). Ἔχω σκώληκας, σκωλήκια, 2) Νύζω, τσιγκάνω, κοσσῶ π. χ. οἱ ψύλλοι, κορίοι κ. τ. τ. ὅταν ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπον· ὀχι δὲ ξύω, καὶ τρώγω ὡς καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξηγεῖ ὁ Κοῦμας.

Εὐλάζω, Ἀραττιῶ ὀργάνω, ἰδὲ εὐλάκα.

Εὐλαῖγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (λαῖγξ) ποιητ. ἀντὶ εὐλιγξ. (ξ)

Εὐλάκα, ἡ παρὰ Θουκυδ. 5, 10. πέργυρέα εὐλάκα εὐλάξεινα, Τὸ νὰ ὀργώσῃ τις μὲ ἀργύρου ὑνίον· ἄλλου εὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἡ λέξ. οὔτε ὡς οὖσ. οὔτε ὡς ῥῆμα, καὶ πιθανῶς εἶσιν ἀρχαῖοι Λακων. τύποι τοῦ πρωτ. εὐλαξ· ἄλλοι δὲ ἐτυμλγ. αὐτὸ, ἦτον προσφυῶς, παρὰ τοῦ λεχαίνω· ὁ δὲ νοῦς ἐστι· Θέλει γένει μεγάλη ἀκριβεια, ὅτε θέλει πληρώσει τις τόσον ἀκριβὸν τὸ σιτάρι ὡς νὰ ὥρογονε μὲ ἀσημένιον ὑνί· τὸ παρ' ἡμῖν κοινσ. Θέλει ζυγιάζουν τὸ ψωμὶ μὲ μάλαμα· ὀχὶ δὲ ὡς γράφει ὁ Κοῦμας καὶ τοῦτο ψευδῶς ἐξηγῶν ὑπέρουσα εὐθηνίαν μεγάλην ἐκ τῆς ὁποίας συνάζεται τόσον ἀργύριον, ὥστε εἱ γεωργοὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἀργυρᾶ ἀροτρια. ὅπερ ἐστὶν ὅλως ἐναντίον τῇ ἐννοίᾳ τοῦ χρησμοῦ ἀπειλοῦντος τοὺς Λακεδ. διὰ τοῦ, κεἰδὲ μὴ, ἀργυρέα εὐλάκα εὐλάξειεν.

Εὐλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ καλὰ, εἶναι στωμύλος, εὐγλωττος· ὅστις ὁμιλεῖ πολλὰ, εἶναι φλύαρος.

Εὐλαμπής, ὁ, ἡ· καὶ εὐλαμπρος· ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φαντίζει, φέγγει καλὰ, τερπνὰ, πολὺ, ἄρεστὰ. Πελνδ. Δ'. 183.

Εὐλάχανος, ὁ, ἡ (λάχανον). Τόπος ἔχων καλὰ, πελλὰ λάχανα. Ἀνθολογ. (α)

Εὐλείαστος, καὶ εὐλέαντος, ὁ, ἡ (λειαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως λειαίνεται, ἰσιάζεται, τρίβεται, στιλβόνεται, γίνεται λεῖον, ὁμαλὸν, γλαιστηρόν.

Εὔλειμος, ὁ, ἡ· = εὐλείμων.

* Εὐλείμων, ονος, ὁ, ἡ (λειμών). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλὰ, καλὰ, μεγάλα λειβάδια· Ὀδσ. Δ, 607.

Εὐλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ὅστις ἔχει καλὸν, ἐνμορφον κρεβάτι· ἐξαιρ. εὐνήτης ἢ κρεβάτι ἀνδρογύνου· οὗτος, ὅστις χορηγεῖ, ὅίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχῆ γάμον «Κύπρις εὐλεκτρος». Ἀνάλεκτ. Γ', 113. ὁστις ζῇ εὐτυχῶς μὲ τὴν σύζυγόντου.

Εὐλεξις, ὁ, ἡ· ι, τό· γεν. εως (λέξις). Ὅ,τι ἐλέχθη, εἰρηται, εἰπώθη καλὰ· εὐλεξις λόγεις, Ὁ συνιστάμενος εἰς καλὰς λέξεις. Δουκ. ὅστις ὅμως ψέγει ἐμὲ τὴν λεξιν.

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ (λεπίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λεπίζεται, ξεφλουδίζεται.

Εὐλεχής, ὁ, ἡ (λέχος) = εὐλεκτρος. Διάλεκτ. Α', 200. πεύλεχης θάλαμοιο. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τικτουσῶν, Εὐτυχῆς εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνιάν.

Εὐλή, ἡ· Σκώληξ, σκωλήκι μικρὸν, καθὼς τὰ γινόμενα εἰς τὸ τυρί, κοιν. πηδούλια. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. μόνον, καὶ παντοχοῦ ἐν τῷ πληθ. ἀρθ. χρωμένου τῇ λέξει, ἀεὶ ἐπὶ τοιούτων σκωλήκων, οἵοι γεννῶνται εἰς σεσηπὸς, σάπιον· ἐρεθ. ἢ εἰς πληγὰς, κ. τ. τ. ἀπὸ τὰ μυιγοφτύσματα, Ἰλιάδ. Τ, 26. Ω, 414. ἠσόλαοι εὐλαὶ ὦ Σωρηδὸν κινούμενοι καὶ κατασκάνοντες σκώληκες, τὸ παρ' ἡμῖν κοινσ. βράζουν τὰ σκωλήκια εἰς τίποτε, Ἰλιάδ. Χ, 509. Ἡρόδ. 3, 16. ἄρα ἡ εὐλὴ, πάντη διαφορος τοῦ, ἑλμινς· (ἐτυμλογ. δὲ, κατά τινας μὲν παρὰ τὸ οὐλὴ, εἰς πληγὰς γεννώμενοι· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, αὐλὸς σημ. 2. διὰ τὸ αὐλοειδὲς σχημα τῶν κρειττον ὅμως παρὰ τὸ, εἴλω, εἰλέω, διὰ τὴν κίνησίν των.)

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ (ληθαργέω). Ὅστις εὐκόλως πίπτει εἰς ληθαργον.

Εὐλητος, ὁ, ἡ (λήγω). Παῦ ὅ,τι λήγει, παύει εὐθέως, ἡ εὐκόλως. Δουκιαν. Τραγοπ.

Εὐλημάτέω, (λῆμα). Εἶμαι εὐτολμος, θαρραλέος, ἀνόρειος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Εὐληνος, ὁ, ἡ (λῆνος) = εὐέριος. Ἡσύχ.

Εὐληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι λαμβάνεται, πιάνεται, καταλαμβάνεται εὐκόλως ἢ εὐκόλως· μεθύμωμί τι εὐληπτότατονα Δίῳ εἰς τινα τίποτε ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸ λάβῃ, πιάσῃ μὲ εὐκολίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 2, 7. Ἐπῤῥ. εὐλήπτως.

Εὐλήρα, ων, τὰ, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, χάλκ· Ὁ χαλκὸς, τὰ χαλκώματα, Ἰλιάδ. Ψ, 481. Κουΐντ. Σμρν. 6, 508. (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω· ἢ παρὰ τὸ, λῶρον· δὲ ἐτυμλγ. ὅλως παράλογος, ἴσως τὸ, λῶρον ἐστι νεωτερικὸ λέξις ἀπὸ τοῦ Λατν. loramentum εἰς τὴν Ἑλλ. εἰσαχθεῖσα· νομίζεται δὲ ὅτι εἰ Δωρ. ἔλεγον τὰ ὑλία αὐλήρα, ὅπερ ἀναγιν. καὶ ἐν Ἰλιάδ.)

Εὐλίβανος, ὁ, ἡ (λίβανος). Τόπος γεννῶν πολὺν λίβανον, θυμίαμα· ἔτι δὲ, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ λιβανωτισμένος, θυμιατισμένος. Ὀρφ.

Εὐλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅ,τι συνίστανται εἰς καλοὺς, εὐμόρφους, λίθους, ἢ ἔχει πολλοὺς, καλοὺς, εὐμόρφους λίθους, πετρας. Ὀρφ.

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Τόπος ἔχων καλὸν, εὐμορφον, εὐρύχωρον λιμένα, τὸ ἰταλ. πόρτον· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ λιμένος, Καλῶς διατεταγμένος, κατασκευασμένος· εὐρύχωρος, ἀκίνδυνος· (ε) ἀφ' οὗ

* Εὐλιμενότης, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι καλὸς ὁ λιμὴν· καλωσύνη τοῦ λιμένος.

Εὐλιπής, ὁ, ἡ (λίπος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ παχὺ, ἔχει πολὺ λίπος, λιπασιὰν. Εὐστάθ.

Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ (λιτανεύω). Ὅστις εὐκόλως λιτανεύεται, προσεύχεται, ἐξιλεόνεται. Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1141.

Εὐλογέω, (εὔλογος, εὖ, λέγω). Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ, λέγω, ὁμιλῶ καλὰ περὶ τινος· μετὰ αἰτ. ἄλλα καὶ διττῆ αἰτ. τινά τι Ἀριστοφ. Ἀχ. 372. ἀντθ. τῷ, κακολογέω, βλασφημῶ. Παρὰ τοῖς Ἑκκλησ. ἀντὶ τοῦ, εὐχομαί τινι παρὰ Θεοῦ τὰ ἀγαθά. ἀφ' οὗ

Εὐλογητός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἡ ὅστις ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐφημίζεται, εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, ἐγκωμίων.

Εὐλογία, ἡ. Ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφήμισις· ῥῆμη καλὴ· Ποιθ. β'.) Παρὰ Ἡσυχ. Ἀττικ. ιγ', 2. Ὅ,τι δύναται νὰ ῥηθῇ, λεχθῇ κατ' ὀρθὸν λόγον· πιθανότης. Παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ἀντὶ τοῦ, Εὐχαριστία, τὸ ἄχραντον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἢ θεία Μετάληψις. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἡ παρὰ τῶν Ἱερέων τοῖς ἰδιώταις, ἢ παρὰ τῶν γονέων τοῖς τέκνοις γινομένη εὐχή.

Εὐλογιστέω, (εὐλόγιστος). Πράττω, διάγω, πολιτεύομαι, φέρνομαι φρονίμως καὶ προσεκτικῶς, μὲ στοχασιν εἰς τίποτε· ἐν τινι καὶ πρός τι· Φίλ. Α'. πεύλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα. Πλούταρχ. Ἱππ. 13. Εἰς τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυσπυχήματα πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις γνῶσιν, νὰ φέρηται μὲ φρόνησιν καὶ στόχασιν. ἀφ' οὗ

Εὐλογιστία, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τις τι, πολιτεύηται, προσφέρηται μετὰ σκέψεως, προσοχῆς καὶ φρονήσεως.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι εὖ). Ὅστις λογαριάζει καλὰ τὰ πράγματα, συλλογίζεται, στοχάζεται καλὰ· οὗτος, ὅστις εἶναι προσεκτικὸς, φρόνιμος, γνωστικὸς, στοχαστικός. 2) Ὅ,τι λογαριάζεται εὐκολα, εἶναι εὐκόλολογέρματον· ὅ,τι εἶναι καλὰ λογαριασμένον, μετρημένον, τοῦτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐστοχάσθη, ἐσκέφθη τις καλῶς· ὅ,τι εἶναι πιθανὸν, Ἐπῤῥ. εὐλογίστως.

Εὔλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὅστις πράττει, κάμνει τι, πολιτεύεται φρονίμως, μὲ ὀρθότητα· Παῦ. Ὅ,τι πράττεται, γίνεται ἡ ἐπραχθῆ, ἐγένετο μετὰ λόγου, ἤτοι μὲ αἰτίαν καὶ δίκαιον, καλὸν τρόπον· ὅθεν ἔργον, πρᾶξις κ. τ. τ. μὲ φρόνησιν, μὲ ὀρθὸν λόγον, μὲ βάσιν, μὲ ἀληθῆ αἰτίαν, ἀνάλογον εἰς τὴν φρόνησιν, πιθανὸν, ἀναγκαῖον, κατὰ φυσικὸν λόγον, σπούδαιον, σαφὲς· ἐξεπίτηδες, ἐπὶ τούτου, διὰ κάποιον σκοπὸν κεκαμμένον, ἢ γινόμενον· πρὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὔλογον Πιθανότης. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τεχνική τῶν Ἀκαδημαϊκῶν· τὰ δὲ τῶν εὐλόγων καθὼς φαίνεται, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, κατὰ τὰ φαινόμενα· Ἐπῤῥ. εὐλόγως· Ἀρστφ. Σφ. 771.

Εὐλογοφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ φαίνηται τι εὔλογον, πιθανόν. παρὰ τό

Εὐλογοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται πιθανόν, εὔλογον· ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι ἀληθές, νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 761.

Εὐλογχέω, Μλ. -ήσω, Ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχὴς· παρὰ τό

Εὔλογχος, ὁ, ἡ (λέλογχα, λαγχάνω). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχής, καλόμοιρος, καλότυχος. Δημόκριτ. παρὰ Πλουτάρχ.

Εὔλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις ἔχει εὔμορφον λόφον εἰς τὴν περικεφαλαίαν· ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὔμορφον κορυφήν· ἐπὶ ὀρνίθων, Ὅ,τι ἔχει εὔμορφον χαρακτῆρα. 2) Ὅ,τι ἔχει καλὸν, δυνατὸν τράχηλον· ὅ,τι εἶναι εὐπειθὲς, πείθεται, ὑπακούει εὐκόλως· ἀντὶ τῷ, δύσλοφος, Ἐπῤῥ. εὐλόφως.

Εὔλοχος, ὁ, ἡ· τὸ (λόχος). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον, βοηθητικὸν εἰς τὸν τόκον, εἰς τὴν γέννα, εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνιάν. Ἐπίθετον τῆς Θεᾶς σοῦ τόκου τῆς Εἰλειθυίας, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 156. Εὐριπ. Ἱππόλ. 166.

Εὐλύγιστος, ὁ, ἡ (λυγίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λυγίζεται, εἶναι εὐκολολύγιστον. (ῡ)

Εὐλύρης, ου, ὁ· Δωρικ. εὐλύρας. Ἀρστφ. Θσμφ. 998. = εὔλυρος.

*Εὔλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον λύραν, παίζει καλὰ τὴν λύραν.

Εὐλυσία, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον, τὸ νὰ λύνηταί τι εὐκολα· τὸ νὰ εἶναί τις ἑτοιμόλυσις εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λύσεις, νὰ λύῃ, σαφηνίζῃ σκοτεινόν τι, ἀνυσκατάληπτον, Δγν. Λρτ. 6, 70. ψευλυσία κοιλίας· Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, γροντίζῃ τις εἰς τὸ νὰ ἔχῃ εὐκοιλίαν. Ηιπ. διαφ. 16, 18. παρὰ τό

Εὔλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Ὅ,τι εὐκόλως λύεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ λύσῃ εὐκολα, εἶναι εὐκολόλυτον· ὄδεν τρπ. ὅστις εἶναι ἕτοιμος, ἁρματωμένος, πρόθυμος, ῥωμαλέος, ἐλαφρὸς, ταχύς, ὀγλήγορος. Ἐπῤῥ. εὐλύτως. Θεόφρ. Χαρ. ξ. 5.

Εὐμάθεια, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, τὸ νὰ μανθάνῃ, ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ τις εὐκολα. 2) Τὸ νὰ εἶναί τι εὐκολομάθητον, εὐκολονόητον, εὐκολοκατάληπτον. (ᾰ) παρὰ τό

Εὐμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν). Ὅστις μανθάνει, ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι εὐκολα, ἔχει τὴν εὐφυΐαν τοῦ νὰ μανθάνῃ εὐκολα. ψευμαθέστεροι γενήσεσθε πρὸς τὰ λοιπά· Ἂν ταῦτα ἠκούσατε, τὰ ἐπίλοιπα θέλει τὰ καταλάβετε καλλίτερα, εὐκολώτερα· Δημ. Τιμοκρ. σλ. 705, 12. Μετὰ αἰτ. ἀντὶ ψευμαθώτερος. Σφοκλ. Τρ. 614. 2) Ὅ,τι μανθάνεται εὐκολα, εἶναι εὐκολομάθητον, εὐκολοκατάληπτον, εὐκολονόητον, εὐκολογνώριστον. ἀντὶ τῷ, δυσμαθής· Ἐπῤῥ. εὐμαθῶς.

Εὐμαθία, καὶ εὐμαθίη, ἡ = εὐμάθεια· οὐμόνον Ἴων. καὶ ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Χαρμιδ. σλ. 159. Ε.

*Εὔμαιος, ὁ· Κύρ. ὀνμ. Ὀδσ.

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι μαλάσσεται, μαλακύνεται, ἁπαλύνεται εὐκολα· εἶναι εὐκολομάλακτον.

Εὔμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν μαλλὸν, μαλλὶ, εἶναι καλόμαλλον, καλομάλλινον· ὅ,τι εἶναι καλοκατεσκευασμένον, καλοκαμωμένον ἀπὸ μαλλί. Πινδάρ. Ἴσθμ. 5, 79. ψεύμαλλος μίτρα.

Εὔμαρα, ὁ, ἡ. Δέρμα τὸ τουρκ. τομάρι· Σχολ. Θεοκρ. 5, 10. ἀμρβ. ἰδὲ Schraef. ἐν Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥᾷ. Βιβλ. β', 633.

Εὐμάρεθος, ὁ, ἡ (μάραθον). Τόσος ἔχων πολὺ μάραθον, μαλαθρον. Ἀνάλεκτ. Α', 234. (ᾰ)

Εὐμάραντος, ὁ, ἡ (μαραίνομαι). Ὅ,τι μαραίνεται, μαραγγυάζει εὐκολα· εἶναι εὐκολομάραγγι ἄρτον, προσωρινόν. (ᾰ)

Εὐμάρεια. Εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν πράττει, κάμνει τίς τι· δεξιότης, ἐπιτηδειότης, εὐχέρια εἰς τὸ νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, πιάνῃ, κρατῇ τις τί ποτε μὲ εὔμορφον, νόστιμον τρόπον· εὐχρηστία, οἰκείωμα, ἀρετὴ, χάρις εἰς τὴν συναναστροφὴν, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ μεταχειρίζηται εὐγενῆ, καλὸν, ἁρμόδιον τρόπον εἰς τὸ νὰ φαίνηται, γίνηται ἀρεστὸς εἰς τὴν συναναστροφὴν, νὰ οἰκειόνηται μὲ τοὺς ἄλλους. 2) Ἐλαφρία, εὐκολία, πρᾶγμάτος τινος, τὸ νὰ γίνηται φέρηται, βαστάζηται κρατῆται τι κ. τ. τ. εὐκολα, χωρὶς κόπον, ἐλαφρὰ, τὸ ἰταλ. με χομοδιτάν. Καλὴ περίστασις, ἁρμοδία εὐκαιρία· ἐπικουφιστικὸν, ἐλαφρυντικὸν, παρακμηθητικὸν, βοηθητικὸν, ὠφέλιμον πρὸς ἢ εἰς τίποτε νεῦμ. πρὸς τὰς ὥρας βοήθημα, βοηθητικὸν, προφυλακτικὸν μέτρον πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 321. Α. Εὐχέρεια, τὸ νὰ εἶναί τι πρόχειρον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ τις εὐθὺς· ἀφθονία, βαφίλεια, Σφκλ. Φιλ. 284. ψεύμαρεία χρώματα· Ἔχω τι εὐκολα, πρόχειρα, ἑτοιμόν τι μὲ εὐκολίαν· ποὺν εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς ἐρίσει παραστάδι. Σφκλ. Τρχ. 193. Παρ' Ἡρόδ. 2, 35. Εὐκολία· χρῆται δὲ τῷ Ἴων. τύπ. εὐμαρέῃ· ποιητ. δὲ, εὐμαρία, εὐμαρίης· τῷ τελευταίῳ τούτῳ, χρῆται καὶ ὁ Ἡρόδ. 4, 113. (ᾰ) παρὰ τό

Εὐμαρής, ὁ, ἡ· Ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, μόχθον, χωρὶς δυσκολίαν· ὡς τὸ εὔκολος, τὰ πλεῖστα ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγνδ. παρ' ᾧ καὶ τὸ Ἐπῤῥ. εὐμαρέως, Ἀττ. συναιρ. εὐμαροῦς. ψεύμαρέως τὰ φαῦλα ἔχοντα. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλως, ψεύμαρέως ἀγορεύειν. Ἀπολλών. Β. 633. Εὐκόλως ἢ καλῶς ὁμιλεῖς· ὡς καὶ ἐν Γ, 624. ψεύμαρέως πονέεσθαι. (κατὰ τὸν Σχολ. Ἐνετ. Ἰλιδ. Ο, 37. παρὰ τὸ ἄλλως ἄχρηστον, μάρη = χείρ, ἀρα ὅλως ὡς τὸ, εὐχερής.)

Εὐμαρία, καὶ εὐμαρίη, ἡ Ἴων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐμάρεια. Ἡρόδ. 4, 113.

Εὐμαρίζω, Μ ἴστω. Ποιῶ τι εὔκολον, εὐκολύνω.

*Εὐμαρίη, ἡ, Ἴων. ἀντὶ εὐμάρεια, Ἡρόδ. 4, 113.

Εὐμαρίς, ίδος, ἡ. Ἀσιατικῶν ὑποδημάτων ἀνδρικῶν τε καὶ γυναικείων εἶδός τι, Εὐρπδ. Ὀρ. 1364. Αυτρ. Σιδ. 82, 4. τροχοβαφῆ τοιαῦτα ὑποδήματα ἐφόρει ὁ βασλ. τῶν Περτῶν, Αἰσχλ. Περσ. 659. τὰ πέλματα, αἱ πατοῦσαι αὐτῶν ἦταν στερεαί, χοντραί, ὄδεν »βαξύπελμος. καὶ ὡς φαίνεται αἱ τότε Ἑλληνίδες ἐφόρουν αὐτὰ ἀσμένως διὰ τὴν εἰς μεγαλοπρέπειαν συνήθη κλίσιν τῶν γυναικῶν· (κατὰ τινας ἐτυμολ. παρὰ τὸ, εὔμαρα, κατ' ἄλλους παρὰ τὸ εὐμαρῆς, ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ὥσπερ τὸ πρᾶγμα οὕτω καὶ ἡ λέξις οὐκ ἔστιν Ἑλληνική). — Παρ' Αἰσχλ. καὶ Εὐρπ., ὅπου ἐστὶν ὁ λόγος περὶ ἀνδρικῶν, ὑποδημ., — —ν, παρ' Ἀντιπ. περὶ γυναικείων, — νν.

*Εὐμαρύτης, ητος, ἡ = εὐμάρεια.

*Εὔμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ καλὰ, ἀνδρείως.

*Εὔμεγας -γάλη -γα (μέγας). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ μεγάλον· ὀρθότ. δὲ εὐμέγας, κ. τ. τ.

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, ἁρμόδιον, εὐπρεπὲς μέγεθος· εἶναι εὐπρεπὴς, μεγαλοπρεπὴς. Ξενοφ. Ἱππ. Α', 17.

Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται μὲ καλὴν μέθοδον, μὲ καλὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον· Ἐπῤῥ. εὐμεθόδως.

Εὐμέστυτος, ὁ, ἡ (μεστόω). Ὅστις εὐτύλωτος, μεστύεται. Γεωπον. Ζ, 34.

Εὐμειδής, ὁος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὅστις γελᾷ, χαμογελᾷ γλυκὰ, ἥρακ. εἶναι χαρούμενος, ἐγγαστός, καλός, φιλάνθρωπος· Ἀπολλών. καὶ Καλλίμ.

Εὐμείλικτος, καὶ εὐμείλιχος, ὁ, ἡ (μειλίσσω). Ὅστις εὐκόλως μαλάσσεται, καταπραΰνεται, ἡμερώνεται, ἡσυχάζεται.

Εὐμέλαινος, ὁ, ἡ (μέλας). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον, βαμμένον μὲ καλὴν μελάνην, ἢ ἔχει πολλὴν μελάνην. Ἀνάλεκτ. Β'. 52.

Εὐμέλεια, ἡ. Καλὸν τερπνὸν, γλυκὺ μέλος, τραγῳδί· καλὴ μελῳδία, τὸ ἰταλ. μοδουλατσιόνη· Διονύσ. Ἅλικ. παρὰ τό

Εὐμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὅ,τι ἔχει καλὸν, τερπνὸν, γλυκὺ μέλος, εἶναι συνθεμένον, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται μὲ καλὸν μέλος, μελῳδίαν, τὸ Ἰταλ. μοδουλατσιόνη. Διονύσ. Ἅλικ. 2) Σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ μέλη εἶναι καλὰ, εὔμορφα, σύμμετρα· Ἐπῤῥ. εὐμελίας.

Εὐμελίας, ου, ὁ· συνῃθ. τύπος ἀντὶ εὐμμελίης, ὅπερ ἰδέ.

*Εὐμελίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐμέλεια· ὁ Herm. προτείνει τὴν γραφὴν τῇ λέξ. ταύτης ἐν Ἴμ. Ἔρ 325, ἀντὶ τοῦ εὐμιλίη.

Εὐμελιτέω, Μλ. -ήσω (μέλι). Ἐπὶ μελισσῶν παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. 2. ψεύμελιτοῦσιν. Φερουσιν, ἑτοιμάζουσι καλὸν μέλι. Ἀριστοτ. Ζώων Γεν. Θ', 40. ψεὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη.

Εὐμένεια. ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς· εὔνοια, φιλοφροσύνη, χάρις, καλοπάθεια, κλίσις, ἀγάπη, καλωσύνη, φιλία, ἀγαθότης, ἐνεργησία τῶν Θεῶν, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 631. κ. τ. τ.

Εὐμενέτης, ὁ. ποιητ. ἀντὶ εὐμενής. Φίλος, καλοθελητής, Ὀδσ. Ζ, 185. Ἡλιν. εὐμενέτειρα, ἡ. Ἐπιγρ. ἀφετ. 428, 2. Ἀνάλεκτ. Γ'. 242. ἰτύχη εὐμενέτειραι.

Εὐμενέω. Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐμενὴς, εὐνοϊκὸς, φιλόφρων. 2) μεταβ. Δέχομαί τινα φιλικῶς, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· μετὰ αἰτ. μόναν παρὰ Πνδ. Π. 225. ὅπου ὅμως ἡ αἰτ. δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ εὐμενεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰκεν.

Εὐμενὴς, ές, ὁ, ἡ (μένος). Ὅστις εἶναι εὔφρων, εὔνους, φιλόφρων, καλόγνωμος, καλότροπος, καλοθελητὴς, φιλικὸς, εὐεργετικὸς, ἀγαπητὸς, ἀρεστὸς· ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλὸν, εἶναι καλῆς ψυχῆς, καρδίας, καὶ γνώμης· καλοκάγαθος, ἀγαθὸς, εὐεργετικὸς, φιλάνθρωπος· ἐπὶ Θεῶν, Τμ. Ὅμ. καὶ τ. (ἀλλοῦ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ)· ἐπὶ φαρμάκων, Ἱπτρικῶν· Ὠφέλιμον. Ἱππκ. ἐπὶ ὁδοῦ, Εὔκολος, ἁρμοδία, κλλ. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ς'. 12. καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἄμαχεί ἐστιν εὐμενεστέρα. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἐλεύθερος, πλουσιόφρων, Αἰσχλ. Πέρσ. 485. ἀντιθ. τῷ δυσμενής. Ἐπῤῥ. εὐμενῶς. 2) παροξύτον. Εὐμένης Κύρ. ὀνμ., πολλάκις ἀπαντώμενον· ἰδὲ Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 34.

*Εὐμενία, ἡ, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ εὐμένεια. Πνδ. Π. 12. 8.

Εὐμενίδες, ων, αἱ· ὑπκ. Θεαί, κυρίως, Εὐμενεῖς, εὐνοϊκαὶ, φιλόφρονες, πρακτικαὶ· οὕτως ἐπωνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν αἱ τρομεραὶ, σκληρότητι καὶ Θεαὶ, τῶν ὁποίων τὸ κύριον ὄνομα, Ἐρινύες, οὐδεὶς ἐξεφώνει ἄνευ ἀνάγκης.

Εὐμενίζω. Ποιῶ τινα εὐμενῆ. Μέσ. εὐμενίζομαι, κάμνω τινὰ νὰ μοὶ εὐνοῇ, ἀγαπᾷ, θέλῃ τὸ καλόν μου, νὰ εἶναι φίλος μου· τ. τ. ά. Σοφ. Κυρ. π. 3, 3, 22.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐμενικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁνεκτὸν ἢ ἴδιον εἰς τὸν εὐμενῆ· ἁρμ. εὐνοϊκόν, φιλικόν.

Εὐμέριστος, ὁ, ἡ (μερίζω). Ὅ,τι μερίζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολίας εἰς τὸ νὰ μερισθῇ, εὐκαλομοίραστον.

Εὐμεταβλησία, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλληται, ἀλλάζῃ, γίνεται ἀλλοιότιμον τίποτε μεγκολίας. Σχόλ. Θουκυδ. Γ', 37. ἐκ τοῦ

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι μεταβάλλεται εὔκολα, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιότιμον μὲ εὐκολίαν. Ἐπῤῥ. εὐμεταβλήτως.

*Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐμετάδοτος, ος, ον, ἡ (μεταδίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταδίδῃ, εἶναι ἐλευθέριος, δίδει, χαρίζει πρόθυμα, εὔκολα. 2) παῤ. Ὅ,τι μεταδίδεται μὲ εὐκολίαν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταδίδῃ εἰς ἄλλους εὔκολα. Ἐπῤῥ. εὐμεταδότως.

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὅ,τε μετατίθεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταθέσῃ, στήσῃ, βάλῃ τις μὲ εὐκολίαν ἄλλως, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν, τὸν τόπον του εὔκολα.

Εὐμετανίνητος, ὁ, ἡ (μετακινέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μετακινῇ, νὰ βάλῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, νὰ τὸ μετατοπίσῃ, εἶναι εὐκολομετατόπιστον. (ἰ)

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ (μετακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖτις νὰ μετακομίσῃ, μεταφέρῃ, φέρῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον εὔκολα· εἶναι εὐμετάφερτον, εὐκολοσυμβάλητον, εὐκολόφερτον.

*Εὐμετακύλιστος, ὁ, ἡ (μετακυλινδέω). Ὅ,τι δύναται τις εὐκόλως νὰ μετακυλίσῃ, νὰ τὸ κυλίσῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· εἶναι εὐκολοκύλιστον. Γαλλ.

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ (μεταπείθω). Ὅστις μετα πείθεται εὐκόλως· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως δύναται τις νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάξῃ.

Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ (μεταποιέω). Ὅ,τι μεταποιεῖται εὔκολα, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἄλλέως, νὰ τὸ κάμῃ ἀλλοιότιμον. Ἱπποκράτ.

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ (μεταπίπτω). Ὅ,τε εὐκόλως μεταπίπτει, λαμβάνει ἄλλην θέσιν, κατάστασιν, μεταβάλλεται εὔκολα.

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ (μεθίσταμαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τε μαθίσταται, ἀφίνει τὸν τόπον του, ἀλλάζει τὴν θέσιν του εὔκολα.

Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ (μετατρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως μετατρέπεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ τρέπῃ, στρέφῃ, γυρίζῃ πρὸς ἢ εἰς ἄλλα μέρη εὔκολα· εἶναι εὐελιγμοριστον.

Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ (μεταφορά). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ μεταφέρῃ, φέρῃ, κουβαλῇ ἄλλου που· εἶναι εὐκολομετάφερτον.

*Εὐμεταχειριστία, ἡ. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι εὐμεταχείριστον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ μεταχειρίζηται τι εὐκόλα· νὰ συναναστρέφηται τὰ συμπαριφέρηται μέ τινα εὔκολα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 160. παρὰ τό

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ (μεταχειρίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηται, ἐπιχειρεῖ εὐκόλα, νὰ κάμῃ μέ αὐτὸ ὅ,τι ἡ ὁποιος θέλει, εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ἔστι εἶναι χρηστοήθης, γλυκύς, πρᾶος, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὐκόλως, τὸ τὸν ὠφελήσαι καλῶς, τὰ κοινὰ νὰ τὸν παίζῃ ὅπως θέλει. Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 240. Α. Ξεν. Ἀν. 2. 6. 20. Ἑλλ. 5. 2. 14. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι εὐκολονίκητος, εὐχείρωτος, εὐκολόπιαστος.

*Εὐμετρία, ἡ. Μετριότης. παρὰ τό

Εὔμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέτριον, κατὰ κανόνα ἢ πρέπον μέτρον ἀκμωμένον, καλὰ μετρημένον· ποίημα στιχούργημα μὲ καλὰ μετρημένους στίχους.

*Εὐμήδης, ους, ὁ· Ἰών. ὄνμ. Ἴλιδ.

(Τόμ. ά.)

Εὐμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, ἢ ὅσον πρέπει μακρύ· ὅ τις ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶναι μετρίως ὑψηλός. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ.

Εὐμήλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα· εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα· Ὀδσ. Ο, 406. Τμ. Ἀπ. 54. 2) Κύρ. ὄνμ. Ὅμ.

Εὐμήνορος, ὁ, ἡ (μηρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ δυνατοὺς μηροὺς, καλὲ, εὐμορφα μηρία, σκέλη.

Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ (μηρύω). Ὅ,τι κλώθεται, γνέθεται εὔκολα. Λουκιαν. εὐμήρυτον ἔριον. Μαλλὶ εὔκολον εἰς τὸ νὰ γνεσθῇ.

Εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι πάνυ φρόνιμος, γνωστικὸς, στοχαστικὸς, σοφός. Ἀνθολογ.

Εὐμηχανία, ἡ. Ἐπιτηδειότης θεξιότης τοῦ νοός, εὐφυΐα, ἐπινοητικὴ δύναμις, ἕξις· εἰς ἐξεύρεσιν, ἐφεύρεσιν τρόπων καὶ μέσων πρὸς κατόρθωσιν πράγματός τινος· τὸ Ἰταλ. talento. Ἰνδούστρια. Λουκιαν. Φάλαρ. Πιδάρ. Ἴσθμ. 4, 3. 2) = εὐπορία. παρὰ τό

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ, ἐφευρίσκῃ τρόπους, μέσα ἵνα ἐνεργῇ, κατορθώνῃ τίποτε, βοηθᾶται κατὰ τὰς περιστάσεις του, ἔχει εὐφυΐαν, ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἐπῤῥ. εὐμηχάνως.

Εὔμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἀνακατώνεται μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα εὔκολα, εἶναι εὐκολοανακάτωτον. 2) Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπρόσιτος, συναναστρέφηται μὲ καθένα εὔκολα, εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν. Πολυδ.

Εὐμίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομίμητον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μιμηθῇ εὔκολα. (ἰ)

Εὐμίστητος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλοῦ μίσους ἄξιος, πρέπει νὰ τὸν μισῇ τις πολύ, ἢ μισεῖται ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ πολλοὺς, ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους κατὰ πολλά. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', 2, 9.

Εὐμίτρος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὰς, συνίσταται εἰς καλὰς, λεπτὰς ἢ χονδρὰς κλωστάς, καθὼς τὸ εἶδος τοῦ πράγματος ἀπαιτεῖ· μεμίτρος πλοκαῖς ὑφαίνειν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 817.

Εὔμιτρος, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὅστις ἔχει καλὴν μίτραν, καλὸν διάδημα ἐπὶ τὴν κεφαλήν, ἢ καλὴν εὔμορφον ζώνην. 2) Ὅστις, εἶναι καλὰ ἐζωσμένος· ὅ,τε ἠμπορεῖ νὰ ζώσῃ τις καλὰ μὲ τὴν μίτραν. Μόσχος, Δ'. 98. ἡχιτὼν εὔμιτρος.

Εὐμμελίης, ὁ, Ἰων. γεν. εὐμμελίω καὶ εὐμμελέω, Δωρ. εὐμμελία (εὖ, μελία). Ὅστις ἔχει δόρυ ἀπὸ ξύλον μελίας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάχηται μὲ τοιοῦτον δόρυ· (ἰδὲ μελία) Ὅμ., ἐπίθ. ἀνδρείων μαχητῶν. Ὁ συνηθ. τύπος εὐμελίας εὑρηται παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον ὡς ἑρμηνεία.

*Εὐμνημονεστέρως, Ἐπῤῥ. ἴδε εὐμνήμων.

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ (μνημονεύω). Ὅ,τι ἠμπορεῖτις νὰ κρατῇ εἰς τὴν μνήμην του εὐκόλως, νὰ τὸ ἐνθυμῆται εὔκολα· εἶναι εὐκολοενθύμητον. 2) Ὅ,τι ἀναφέρεται εὔκολα, πολλάκις περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι, γίνεται συχνὰ λόγος. Πλάτ. Τιμ. σλ. 18. D.

Εὐμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, (μνήμη). Ἄχρηστον ὡς ἐπίθ. ἀφ' οὗ Ἐπῤῥ. συγκρ. εὐμνημονεστέρως. Τὸ νὰ εἶναί τι πάνυ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐνθυμῆται τις· μᾶλλον εὐμνημονεστέρως ἔχω Ἐνθυμοῦμαί τι εὐκολώτερα. Ξνφ. Ἀγσ. 11. 1.

Εὐμνηστος, ὁ, ἡ (μιμνήσκομαι). Ὅστις ἐνθυμᾶται τι εὔκολα, καλὰ, ἔχει καλὸν μνημονικὸν, ἐνθυμητεόν. Σφελ. Τρχ. 108. 2) παῤ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολοενθύμητον, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος εὔκολα ἢ πολλάκις.

Εὐμοιράτέω, = εὐμοιρέω, μόνον παρὰ Τιμαίῳ τῷ Λοκρ. ντοῖς εὐμοιρατοῦσιν.

*Εὐμοιρέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχὴς, ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι καλομοιρος, καλομοίρης. ἀφ' οὗ

Εὐμοιρία, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς Μοῖρα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, νὰ εἶναι εὐτυχὴς.

Εὔμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὐτυχῆ Μοῖραν, εἶναι καλομοιρος, εὐτυχὴς· ἀντιθ. κακόμοιρος χθόνιος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 888. Ἐπίῤῥ. εὐμοίρως.

Εὐμολπέω, Μλ. -ήσω (εὔμολπος). Ψάλλω, τραγῳδῶ καλὰ, τερπνὰ, γλυκὰ. Ὅμηρ. Τμν. Ἑρμ. 478. ἀφ' οὗ

Εὐμολπία, ἡ. Καλὴ, τερπνὴ ψαλμῳδία, καλὸν, νόστιμον ψάλσιμον, τραγῳδημα.

Εὔμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ καλὰ, τερπνὰ, νόστιμα. 2) Ὅμ. κύρ. Τμ. Δμτ. 154.

Εὐμορφία, ἡ (μορφή). Παλὸς σχηματισμὸς τοῦ σώματος, καλὴ μορφὴ, εὔμορφια, εὐμορφάδα.

*Εὔμορφιος, ία, ιον = εὔμορφος, Ἐπγρ. ἐν Welcki. Syll. 85. 2. (ὅπου τὸ Ἰώτα κεῖται μακρ.)

Εὔμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τε ἡ ὅστις ἔχει καλὴν μορφὴν, εὐμορφάδα, εἶναι εὔμορφα σχηματισμένος, εὐμορφοκαμωμένος.

Εὐμουσία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐμούσου· τὸ νὰ ἐχῃ τις αἴσθησιν διὰ τὸ καλὸν, εὔμορφον, τεχνικὸν· νὰ εἶναι πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων· νὰ γνωρίζῃ τὰς τέχνας ἢ νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς αὐτὰς, ἕξις· εἰς τὴν ποιητικὴν, μουσικὴν, ὀρχησιν ἤτοι χορὸν, μελῳδίαν· νὰ ἔχῃ πατανθήποτε ἄλλην ὑψηλοτέραν παιδείαν καὶ νοερὸν φωτισμὸν· ἀντιθ. τῷ, ἀμουσία.

Εὔμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις εἶναι πεπαιδευμένος εἰς τὰς τέχνας τῶν Μουσῶν, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος αὐτῶν, ἕξιν. ἐπὶ Μουσικῶν, Ὀρχηστῶν, ἤτοι χορευτῶν καὶ Ποιητῶν· ἐν γένει δέ, ὅστις ἔχει αἴσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ εὐμόρφου, εἶναι εὐφυὴς εἰς τὰς τέχνας· φιλότεχνος, φιλόκαλος, ἐπιστήμων, φιλεπιστήμων, ὑψηλοτέρας παιδείας, νοεροῦ φωτισμοῦ μέτοχος, γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἔχων, οἷος ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ εἶναι πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην. ἀντιθ. τῷ, ἄμουσος· Ἐπῤῥ. εὐμούσως.

Εὔμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις μοχθεῖ, κοπιάζει ἐπ' ἀγαθῷ, ἐντίμως, διὰ καλὰς πράξεις. Ἡσύχ.

Εὔμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, οὐρλιάζει καλὰ, δυνατά. Ἀνάλεκτ. Β'. 130.

Εὐμυλίη, ἡ, Ὁμήρ. Τμν. Ἑρ. 325. Σκοτεινὴ, πιθανῶς διεφθαρμένη λέξις, ἀπ' ἧς ὁ μὲν Heyne εἰμυλίη, ὁ δὲ Hermann εὐμυλίη ἢ ἐμμελίη ἀναγινώσκουσι.

Εὐνάζω, Μ. ἀσω (εὐνή). Βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ, πλαγιάσῃ, νὰ κοιτᾶταί που· τὸν βάλλω εἰς τὴν ἐνέδραν, τὸ κοινὸ. εἰς τὸ καρτέρι, λημέρι, νὰ λημεριάσῃ, βιγλίσῃ, παραμονεύῃ, Ὀδσ. Δ, 408. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἕξιν. βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεββάτι, τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν ἀποκοιμίζω· ὅθεν τρπ. ἠτυχάζω, ἀναπαύω, ἠμερόνω, καταπραΰνω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα. — Παθ. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω που, ἕξιν. εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ· κοιμῶμαι, Ὀδσ. Τ, 1. Ψ, 299. ὅπου ὄρνιθες εὐνάζονται Ὅπου συνηθίζουν νὰ κοιμῶνται τὰ πουλιὰ, τὰ ὀρνίθια, Ὀδσ. Ε, 65. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγκοιμήσεως, συνουσίας· ἁπαξ ἀνδρὸς εὐνάζεσθαι Ὀδσ. Ε, 119. Οὕτω καὶ μετέπειτα μετὰ τῆς σὺν ἢ μετὰ σοῦ. ἄνευ προθέσ. ὡς ἐν Τμ. Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρδτ. 191. Ἐν Ἰλιάδ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις· πορβλ. εὐνάω ὁ Πνδ. χρῆται καὶ τῷ παθ. ἀορ. εὐνάσθην. (ἀσω, υ–)

Εὐναιετάω, ουσα, ον (ναιετάω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ κατῳκημένον, ἢ καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν, ἢ καλῶς ᾠκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ὅμ. πολλάκις, καὶ ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν παθτ. σημσ. ὅστις, ὅμως μόνον τῷ, πόλις, δῶμοι καὶ μέγαρα συντάσσει τὴν λέξ. Ῥῆμα δὲ, εὐναιετάω, οὐδαμοῦ εὑρηται· παραβλ. τὸ ἑπμ.

*Εὐναιόμενος, η, ον (ναίω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατῳκημένον, καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν. πολλάκ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ, πόλις ἢ πτολίεθρον· μόνον ἐν Π, 572. Ὀδσ. Ν, 285. συντεταγμένον τῷ ὀνόματι πόλεως, καὶ χώρας· ῥῆμα εὐναίω, ἢ εὐναίομαι, οὐχ εὑρηταί που· ἰδὲ εὐναιετάων, ἐυκτίμενος, καὶ εὖ, περὶ τὸ τέλος.

Εὐναῖος, αία, αῖον (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὴν κοίτην, τὸ τουρκβ. γιατάκι. π. χ. εὐναῖος λαγώς. Σοφοκλ. Ὅστις αὖτις εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὴν κλίνην, σύνευνος, σύζυγις. 2) ἡ εὐναία, Λίθος, πέτρα, χρησιμεύων εἰς τόπον ἀγκύρας· ἰδὲ εὐνή, σημσ. 2. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. λίθος εὐναίης. β΄.) ἡ εὐναίη, ποιητ. εὐνή· Κοίτη, κλίνη· σύνευνος, σύζυγος, Κύπρ. 3) τὸ εὐναῖον, Κοίτη, κλίνη, κρεβάτι.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ (εὐνάζω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον πρὸς εὐνήν, κοίτην, καλὸν διὰ στρῶμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Η', 4. (α)

Εὐνάστωρ, ηρος, ὁ· εὐναστὴς, οῦ, ὁ· εὐνάστωρ, ορος, ὁ· εὐνατὴρ, ῆρος, ὁ· εὐνάτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνάστρια, ἡ· καὶ, εὐνάτειρα, ἡ (εὐνάζω, εὐνάω). Ὅστις καταλλήλως, βάλλει τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν εὐθηνυχάζει, καταπαυμίζει· ὅθεν, Θεράπων, θεράπαινα, κοιτωνίτης, τὸ ἰταλ. καμαριέρος, καμαριέρα· ἔτι δὲ καὶ Νυμφοκόμος, νυμφοστολίστρια, καὶ τὴν νύμφην εἰς τὴν γαμήλιον εὐνὴν κατακλίνουσα. 2) Σύζυγος, σύνευνος, παλλακὴ, παλλακίδα· μοιχὸς, συγκοιμητής. 3) Ὅστις κοιμᾶται, κεῖται εἰς τὴν κλίνην· παρβλ. εὐνέτης, εὐνητὴρ· (τὸ α ἐν τῇ παραλήγουσ. ατῆρ, ἄτωρ, καὶ ἐν τῇ προπαρλ. ἀτειρα, μαερον.) ἀφ' οὗ

Εὐναστήριον, καὶ, εὐνατήριον, τό. Ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι, κλίνη κρεββάτι, στρῶμα, κοίτη κοιτῶν, τουρκβ. ὀντάι τοῦ ὕπνου. Τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. νεύναστήριαι Σφοκλ. Τρχ. 918. 2) Τρπκ. Σύζυγος, γυνὴ, σύμβιος· ὡς τὸ εὐνὴ, σημσ. 1. ε΄. Εὐρπ.

*Εὐνάτωρ, ορος, ὁ = εὐναστήρ. (α)

Εὐνάω, Μλ –ήσω (εὐνὴ) ὡς τὸ εὐνάζω, Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, κοιτηταί που· νὰ ἀνεδρευῇ, παραμονεύῃ· Ὀδσ. Δ, 440. Τρπκ. Καθησυχάζω, καταπαύω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα· κεῖν. γόνα Ὀδσ. Δ, 758. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαίρ Κατακλίνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω· Παθτ. εὐνάζομαι Κατακλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι. Πλὴν τοῦ ἐνργ. Ἀορ. εὔνησε, χρῆται ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ παθτ. ἀορ. ἐπρμφ. εὐνηθῆναι, καὶ Μτχ. εὐνηθεὶς, εὐνηθεῖσα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ συγκοιμήσεως· ὅθεν καὶ προσθήκη τοῦ φιλότητι, καὶ, ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι, Ἰλιάδ. Γ, 441. Ξ, 314. καὶ ἄλλχ. πιθεὶ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσαι Ἰλιάδ. Β, 821. Π, 432. Ὀδσ. 380. ὡς τὸ συγκοιμηθεῖσα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κλινῶν, καταιγίδων, ἀκοιμήτων, αἳ ὁποῖαι εὐόπασαν, ἐπαυσαν. Ὀδσ. Ε, 384.

*Εὐνέων, ουσα, ον (νέω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλὰ, εὔμορφα· ὡς τὸ, ἀενάων, Αἰσχλ. λῳν. Dan. 36. 3. (g)

*Εὐνείατος, ὁ, ἡ (νείος). Νεύνειατα λόγια. ἀντὶ εὐδοκίμητα. Ἀντίμαχος παρὰ Πορφυρίῳ ἐν Ἰλ. Ω, 23.

Εὐνέτης, ου, ὁ· Θηλυκ. εὐνέτις, ιδος, ἡ (εὐνὴ) = εὐναστὴρ· ἐξαίρ. κατὰ τὴν β΄. σημσ. Συζυγος, παλλακὴ, μοιχὸς, μοιχαλὶς.

*Εὔνεως, ὁ, ἡ, ων, τὸ (ναῦς, νεώς). Ὅστις ἔχει ἀρκετὰ, εἶναι καλὰ προμηθευμένος μὲ ναῦς, πλοῖα, καράβια. Μέμ. Τυρ. 5. 5.

Εὐνή, ἡ· Κλίνη, στρῶμα, κρεβάτι, κοίτη παρ' Ὅμ. πολλάκ. πεῖ εὐνῆφι Εἰς τὸ κρεβάτι, Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν κοινὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκονται περισσότερα κρεβάτια, κοιμῶνται περισσότεροι ἄνθρωποι, Ἰλιάδ. Κ, 408. 464. Ω, 615. Κοίτη, φωλεὰ θηρίων, ἀγριμώων, Ἰλιάδ. Δ, 115. Ο, 580. Ὀδσ. Δ, 338. καὶ τῶν κτηνῶν, τῶν ἡμέρων, οἰκιακῶν ζώων, Ὀδσ. Ξ, 14. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἡ πυρὰ, ἡ φωτιὰ, ὅπου ἔκειτο τοὺς νεκροὺς· ὁ τάφος, ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Dorn. Char. σλ. 258 Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Β, 783. β΄.) σπανιώτερον ἐπὶ ἰδιαιτέρων μερῶν τῆς κλίνης, ἐπὶ κλίνης, Ὀδσ. Π, 34. ἐπὶ προσκεφαλαίων, ἢ στρωμάτων, Ὀδσ. Ψ, 179. γ΄) ἐξαίρ. Ἡ γαμήλιος εὐνὴ, τὸ κρεβάτι τῶν νεονύμφων. Ὀδσ. Δ, 334. Ζ, 269. Π, 75. ὅθεν ε΄.) Συγκοίμησις, γάμος, συζυγία, ὑπανδρία, πολλὰ παρ' Ὅμ. ἐξαίρ. ἐν τῇ συντξ. ψιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι, ε΄.) Σύζυγος, σύνευνος, γαμετὴ, γυνὴ, κατὰ τινα παρὰ τοῖς Τργ. μάλιστα εὐχρηστον προσωποποίαν. 2) πεύναι Λίθοι, πέτραι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐν χρήσει τὰ πάλαι ἀντὶ τῶν τῷ Ὅμ. καὶ τῷ Ἡσιόδ. ἀγνώστων ἔτι ἀγκυρῶν, Ἰλιάδ. Α, 436. Ξ, 77. Ὀδσ. Ι. 137. Ο, 498. κατὰ Nitzsch δὲ, Ὀδσ. Β, 418. Πέτραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐτήριζον τὰ πλοῖα εἰς τὸ περιγιάλιον ὅταν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐξεχείλιζεν εἰς τὸ περιγιάλι· ἀεὶ κατὰ πλθ. σχῆμ. (συγγν. τῷ εὐδω) ἀφ' οὗ

Εὐνῆες, ηήεσσα, νῆεν· Κοιμώμενος, ὅστις κοιμᾶται, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἥσυχος. οὐρανὸς εὐνήεις. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην, σελ. 600.

Εὐνῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν εὐνὴν, ἀπὸ τὸ στρῶμα ἢ ἐκ τῆς κλίνης, ἐκ τοῦ κρεβατίου. Ὀδσ. Τ, 124.

Εὔνημα, ήματος, τό (εὐνάω) = εὐνὴ. ἐξαίρ. Ὕπνος, κοίμημα, συνουσία. Εὐρπ. Ἰων. 304.

*Εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ· Ἐπίρ. Ὀνμ. Ἰλιάδ.

Εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ· εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ· εὐνήτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνήτρια καὶ, εὐνήτειρα, ἡ· (εὐνάω) = εὐναστὴρ κ. τ. λ. 2) πεύνητὴρ χετώνι. Φόρεμα τοῦ κοιτῶνος, τὸ ὁποῖον φορεῖτις εἰς τὸν κοιτῶνα μόνον, τὸ ἰταλ. βέστα στὶ κάμερα. Γερμ. σλάφροκ.

Εὔνητος, Ἐπκ. εὔνυστος, ὁ, ἡ (νέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς γιεσμένον, κλωσμένον, καλῶς ὑφασμένον. πεῦνητος χιτὼν, πέπλοιπαρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ ἐπκ. τύπ. εὔνητος, χρησιμεύω.

*Εὐνήτρια, ἡ· Θηλκ. τοῦ εὐνητὴρ. Σφκλ. Τρχ. 922.

*Εὐνῆφι, εὐνῆφιν, Ἐπκ. γεν. ένκ. καὶ πλθ. τοῦ εὐνὴ, Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. ἀεὶ, ἀφ' εὐνῆφι.

Εὔνια, ων, τὰ. Στρώματα, κοῖται, κλῖναι. Σονίδας.

Εὐνίς, ιος, ὁ, ἡ· Ὅστις στερηθῇ, ἐχάτε τι· μετὰ γεν. πυιλίωνος Ἰλιάδ. Χ, 44. κυνηγέτης Ὀδσ. Ι. 524. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Τρχ. 562. λῳν. ὅπου συντατέον πεύνις τῶν πετρωδῶν στύλων. 2) Ὅταν ἡ λέξις κεῖται πεῦ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ, σημαίνει τὸ, χῆρος, ἀπόχηρος, ὀρφανός, Αἰσχλ. 287. Ὁ πληθυντ. ἀρσ. φαίνεται ὅτι εἶναι πάντοτε εὐνίδες καὶ αὐτὰ ἐννιες. (πιθαν. ἐτυμλγ. κατὰ τὸν Damm παρὰ τὸ εἰς, μονωθείς.)

*Εὐνίς, ιδος, ἡ = εὐνέτις, παρὰ τὸ, εὐνὴ· Γυνὴ, γαμετὴ, σύζυγος, σύνευνος, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐ. 397. τὸ ἄχυτον. αὐλὶς, ἴδος, ἦτον ὀρθὸν δοκεῖ Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 919.

Εὐννητος, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντὶ εὐητος. Ὅμ.

Εὐνοέω. (εὔνους, νοέω, εὐ). Ὅστις εἶναι εἰς τινα εὐνοϊκὸς, τὸν ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν του. μετὰ δοτικῆς.

Εὐνόημα, τό. Στερ. Ἠθικ. Ἐκλ. Φρόνιμος, γνωστικὴ πρᾶξις.

Εὐνόητος, ὁ, ἡ (νοέω). Ὅστις εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις. Ἐπῤῥ. εὐνόητος.

Εὔνοια, ἡ. (εὔνους) Εὐμένεια, χάρις, φιλοφροσύνη· τὸ νὰ ἔχῃ τις κλίσιν, ἀγάπην πρός τινα, καὶ ζῆλῳ τὸ καλόν του. κατ' εὐνοιαν Δι' εὐμένειαν, φιλοφροσύνην, κατὰ χάριν, τὸ συνδ. τουρκβ. διὰ, ἢ ἀπὸ χατήρι, μὲ φιλοπροσωπίαν· προθύμως. Παρ' Αἰσχλ. καὶ Δημσθ. δὲ, καὶ πληθντ. Εὐνοϊκὰ, φιλικὰ φρονήματα, φιλοφροσύναι. Κατ' ἔννοιαν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου δὲ (objective) Εὐεργεσίαι, χαρίσματα, τὸ ἰταλ. γρατιφικατσιόνη, Δημσθ. Χερρ. 25. Schaef. appar. Dersth. 1. σλ. 306. Ὁ περοξντ. τύπ. εὐνοέα, εὕρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Herm. Σφκλ. Φίλ. 129. ἀφ' οὗ

Εὐνοϊκός, ἡ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν εὔνουν, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτοῦ· κατὰ τρόπον εὐνοοῦντος· ἐν γένει = ἔννους. Ἐπῤῥ. εὐνοϊκῶς, Δημσθ. Κον. 2.

Εὐνόμαος, ου, ὁ. ἰδὲ εὐώμαος.

Εὐνομέομαι, Μλ. –ηθήσομαι, ἀποθ. παθτ. (εὔνομος) ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, βασιλειῶν· Ὅ,τι ἔχει καλὸν, νόμιμον σύνταγμα, νόμιμον, καλὴν διοίκησιν, τὸ συνηθ. Ἰταλ. κοστιτουτσιούνην. (νόμος, εὖ) ἡ πόλις εὐνομεῖται. Ἀρστ. Πολ. 7, 4, 5. 2) Πράττω κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον, πολιτεύομαι νομίμως, ἠθικῶς. ἀφ' οὗ

Εὐνόμημα, τό. Τὸ κατὰ τοὺς νόμους πρᾶξις, νόμιμον πολίτευμα. Πλούταρχ.

Εὐνομία, ἡ. Τάξις, σύνταξις νόμιμος, δικαία καὶ ἠθικὴ· ἀσφάλεια τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς· πολίτευμα, διαγωγὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, Ὀδσ. Γ, 487. Καλὴ κυβέρνησις, νόμιμον σύνταγμα, Ἐν τοῖς λ. Τίμ. Ὅμ. στιχ. 1. κατὰ πλθ. ἀορ. Κατ' Ἀριστ. ἡ εὐνομία συνίσταται ἐν τῷ καλῶς εἰσάγειν τοὺς νόμους· ὃ ἐστὶν, Εἰς τὴν καλὴν καὶ δικαίαν διοίκησιν, καὶ ἐν τῷ, παρέχεσθαι τοῖς κειμένοις. Εἰς τὴν προσοχὴν, ἀκριβῆ διατήρησιν καὶ φύλαξιν τῶν νόμων, Παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 902.—Εὐρ. ὀνμ. Συγατρά τινος τῆς Θέμιστος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ τῆς Εἰρήνης. ἀπ' αὐτῆς ἐπεγράφετο, Εὐνομία, καὶ ποίημά τι τοῦ Τυρτ. περὶ τῆς Δημαρτ. τῶν Σπαρτιατῶν— 2) Καλὴ βοσκὴ, καλὸς τρόπος τοῦ βόσκειν τὰ ζῶα. Λογγ. παρὰ τὸ

Εὔνομος, ὁ, (νέμος) Ὅστις πράττει, πολιτεύεται νομίμως, δικαίως. β΄.) Τόπος, πολιτεία καλὴ, ἔχων καλοὺς νόμους ἢ καλὸν νόμιμον, ὀρθὸν σύνταγμα, νόμιμον καὶ καλὴν διοίκησιν. — 2) (νομὴ) Χώρα, τόπος ἔχων καλὴν νομὴν, βοσκὴν, πλούσιος ἀπὸ χόρτα εἰς βοσκήν. Σοφοκλ. Αν. 604. Λογγ. Γ, τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων — β΄.) Ὅστις βόσκει τὰ ζῶα καλὰ· ὅπου βόσκουσι τὰ ζῶα καλὰ.

Εὔνους, καὶ Ἀττ. συνῤῥ. εὔνους, ὁ, ἡ, οὐν, τὸ, πλθ. εὔνοι· (νόος, νοῦς) Ὅστις ἔχει καλὰ, φιλόφρονα φρονήματα, —λοὺς στοχασμούς, καλὴν γνώμην, στοχάζεται, ἀγαπᾷ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἄλλου, εἶναι καλόγνωμος, καλοθελητής·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅστις ἔχει νλόγια, προβυμίαν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ κάμνῃ καλόν, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 2, 52. Συγκρίτ. εὐνούστερος, καὶ Ὑπερθετ. εὐνούστατος. Πρβλ. 5, 24. Ἐπῤῥ. εὐνόως, Ἀττ. εὔνως.

Εὐνοστος, ἡ. Θεότης προστάτις τῶν μύλων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐστήνετο εἰς τοὺς μύλους· ἐλέγετο δὲ καὶ Θεὸς ἐπιμύλιος.—2) Ὠσαύτως ὠνομάζετο καὶ ὁ λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, παρὰ τὸ νόστος, Εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα.

Εὐνουχίας, ου, ὁ (εὐνοῦχος) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται ὡς εὐνοῦχος. τοῦτ' ἔστιν, ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν· γένος ἀσθενὲς, ἀδύνατος Ἀριστοτ. Προβλ. Δ. 27. 2) Εἶδός τι μηλοπεπόνων, πεπονίων, καρποιζώων τουρβ. μὴ ἐχόντων σπόρους· ἀντὶ τοῦ, σπερματίας.

Εὐνουχίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κάμνω τινά, ἢ τι εὐνοῦχον 2) Οὐδετ. Ζῶ ὡς εὐνοῦχος.

Εὐνούχιον, τό. Εἶδος θρίδακος, μαρουλίου, ἀροτιστικὸν καὶ καταπαυστικὸν τῆς πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίας, ἄλλως δὲ καὶ ἀστυτις λεγόμενον.

Εὐνουχισμός, ὁ. ἡ Πρᾶξις τοῦ εὐνουχίζειν, εὐνούχωμα.

Εὐνουχιστής, οῦ, ὁ. (εὐνουχίζω) Ὅστις εὐνουχίζει· ἔτι δὲ καὶ τὸ εὐνοῦχον ποιοῦν.

Εὐνουχοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται, ἢ εἶναι ὡς εὐνοῦχος. ταὐτὸν τῷ, εὐνουχώδης, Ἱπποκρ.

Εὐνοῦχος, ὁ, Ἴων καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ Ἰταλ. κιτρίτος, τουρκιστ. χαντούμης. Οἱ τοιοῦτοι ἦσαν δοῦλοι τῶν Ἀσιακῶν, μετέπειτα δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς ὑπηρέται καὶ φύλακες τῶν γυναικῶν, ἢ καὶ ὡς θεράποντες κοιτωνῖται, τὸ Ἰταλ. καμαριέροι τῶν ἡγεμόνων, παρὰ τοῖς ὁποίοις πολλάκις εὐδοκίμουν μεγάλως καὶ ἠξιοῦντο μεγάλων τιμῶν· ἔθεν ἡ λέξ. σημαίνει ὁτὲ μὲν δοῦλον οἰκιακὸν καὶ ὑπηρέτην, ὁτὲ δὲ ἔπαρχον, σκεπάπην, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου λαμβανομένη. —2) Μετῳ. Εὐνοῦχος ἡ πίνουχίας λέγονται τὰ ὀπωρικὰ, ὅσα δὲν φέρουσι πυρῆνας, κόκκους, κουκούτσια, σπόρους.—3) Ὡς Ἐπίθ. ἀευνοῦχα ὀμματα Παρὰ Σφαλ. νομίζεται τὸ, Ἄυπνα, ἀγρυπνα, σημαίνειν—4) Παρὰ Πυθγ. Θρίδαξ, μαρούλι, ἰδὲ ἀστυτις· (παρὰ τὸ εὐνὴ καὶ ἔχω, Φυλάττω τὴν κλίνην, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, τὴν φύλαξιν τῶν γυναικῶν κυρίως ἐφορώσαν.)

Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ. = εὐνουχοειδὴς.

*Εὐντα, Δωρ. ἀντὶ ἐόντα, ὄντα, ὄστις, τῆς Μτχ. ὤν.

Εὐνώμας, ου, ὁ. (νωμάω) = εὐθύνητος, Εὐκλονίητος, Ἐπίθ. τοῦ χρόνου, καιροῦ, ὅστις τρέχει, περνᾷ εὔκολα, ὀγλίγωρα, Σφκλ. Αἰ. 604. ὅπου πρὸ τοῦ Lob. Ετί. καὶ Herm. εὐνόμα, ἀνάπαιστον τοῦ μέτρου, ἀνεγνώσκετο καὶ παρὰ τὸ Δωρ. εὐνάμας ἐτυμογλ., ὅπερ αὖτ' τοῦ εὔνομος ἐλαμβάνετο, τὸν εἰς τακτικὰς περιόδους διαιρούμενον χρόνον ὀηλοῦν.

*Εὔνως, Ἀττ. Ἐπῤῥ. τοῦ εὔνοος, εὔνους.

Εὔνωτος, ὁ. ἡ, (νῶτος) Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει καλὰ, δυνατὰ νῶτα, ῥάχιν, πλάτας.

*Εὔξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ξαμμένον, ὑγραμμένον λιναρισμένον, π. χ. μαλλί.

Εὔξενος, Ἴων. εὔξεινος, ὁ, ἡ (ξένος) Ὅστις εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, δέκτης, περιποιεῖται τοὺς ξένους· «πόντος εὔξεινος,» Ἡ μαύρη Θάλασσα· ὠνομάσθη οὕτως ἀφ' οὗ κατωικίσθησαν τὰ παράλια αὐτῆς ὑπὸ Ἑλλ. ἀποικιστῶν, πρότερον δὲ ἐλέγετο ἄξενος, διὰ τοὺς ἀγρίους, κατὰ τῶν ξένων ἀσπλάγχνους πάλαι κατοίκους αὐτῶν Ἐπῤῥ. εὐξένως.

Εὔξεστος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρτλ. Ἐπκ. εὔξεστος, η, ον. (ξέω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιμελῶς, τεχνικὰ ξεσμένον, ἀμαλισμένον, ὁμαλισμένον, στιλβωμένον, ροκανισμένον, τουρβ. ροντισμένον· ἐπὶ ξυλουργιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ξυλουργὸς, κιβωτοποιὸς, τραπεζουργὸς, τορνευτὴς, λεπτουργὸς, λεφτουργὸς, τέκτων ἐπελέκησε, ἐῤῥοκάνισε μὲ τὸν πελεκυν, μὲ τὴν ῥοκάνην, ροκάνι, ροκανιστήρι ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἐργαλεῖον καὶ κατέστησε λείας, ὁμαλὰς, ὁμαλιστηρὰς. Παῤῥ Ὁμ. ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ῥυμῶν, τῆς ῥοῦντας τοῦ ἁμαξιοῦ· ἐπὶ τραπεζῶν, κιβωτῶν, λουτήρων, ἤτοι καθὶ τοῦ λουτροῦ εἰς τὸ ὁποῖον λούεται τις· ἐπὶ φάτνης, πηχυί· ἐπὶ δοκῶν, χρεττῶν καλὰ. Χρῆται δὲ μόνῳ τῷ Ἔπ. τυπ. καὶ τούτῳ ὁτὲ μὲν διαπλ., ὁτὲ δὲ τρικπλ., παρβλ. εὔξοος — 2) Ὅ,τι ξέετε, στιλβόνεται πελεκάτκι καλὰ, εὔκολα — 5) παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκαλισμένον εἰς ξύλον. ἐπὶ τεχνημάτων.

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ. (ξηραίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἢ ταχέως ξηραίνεται, μαραίνεται, εἶναι εὐκολοστέγνωτον, εὐκολομαράγγιαστον.

Εὔξοος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὔξοος, ὁ, ἡ (ξέω) = εὔξεστος, παρ' Ὅμ. τῷ Ἔπ. τύπ. μόνον χρωμένῳ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμάξης, τόξου, ἐπὶ ξυστοῦ, στυλιάρι ὁραΐτων, ἐπὶ ὁρματοξήκης, ἐπὶ τραπεζῶν καὶ ζυγοῦ, ζευγλης. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ε, 237. πτεσπαρίου εὐξοονα Τὸ καλὰ ὑκλιστερὸν σκεπάρι, ὅθεν καὶ ἐπὶ στιλπνῶν πραγμάτων ἐκ ματάλλου κατεσκευασμένων, μ' ὅλον ὅτι πινές ἐννοοῦσι τὴν λξ. ἐνταῦθα κατὰ ἐνργ. σημτ. τοῦτ' ἔστι σκεπάριον καλῶς ξέον, καλῶς πελεκῶν.

Εὐξυλὴς, ὁ, ἡ = εὔξυλος, ἀμφβ.

Εὔξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καλοῦ ξύλου· ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολλὰ ξύλα.

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύνετος.

Εὐξυνεσία, ἡ. ἀντὶ, ξύνεσις. Ἀριστοτ. Νικομ. ς'. 11.

Εὐξύνετος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβολος.

Εὔξυστος, ὁ, ἡ. (ξύω) = εὔξεστος

Εὐογκία, Ἡ κατάστασις τοῦ εὐόγκου.

Εὔογκος, ὁ, ἡ. (ὄγκος) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον ὄγκον ἢ μέγα βάρος, εἶναι πολὺ χοντρὸν, ἢ πολὺ βαρὺ, πιάνει πολὺν τόπον. — 2) Ὅ,τι ἔχει μέτριον ὄγκον, χόντρον ὥστε εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάνῃ, μετεχειρίζηταί τις, εἶναι εὐκολομεταχείριστον.

Εὐοδέω, Μλ. -ήτω (εὔοδος) Ἔχω καλὴν, εὐτυχῆ ὁδὸν, ὁδοιπορίαν, ὁρόμον, στράταν καλὴν τύχην· τρέχουν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις μου καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐοδής, ὁ, ἡ. = εὔοδος. ἀμφβ. ἀνάγν. παρ' Ἱπποκρ. περὶ Εὐσχημ. κεφ. β'. «εὐοδέα τέχνην», Τὴν εὐτυχῆ, ὅπου ἄλλοι, εὐκόλως, καὶ εὐκολέως ἀναγινώσκεται.

Εὔοδία, ἡ. Καλὸς ὁρόμος, εὐτυχὴς ὁδοιπορία, καλὸν ταξεῖδι. — 2) Τροπ. Εὐτυχεῖς πρόοδοι, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἐπιχειρήματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτύχημα, εὐτυχία, εὐτυχὲς ἐπιχείρημα.

Εὐοδιάζω. Βάλλω τι εἰς καλὸν ὁρόμον. ἀφ' οὗ

*Εὐοδίασμα, τό. Τὸ νὰ βάλῃ τίς τι εἰς καλὸν ὁρόμον, καὶ τὸ διατάττη καλῶς.

Εὐοδμία, ἡ. Καλὴ μυρωδιά. παρὰ τὸ

Εὔοδμος, ὁ, ἡ. (ὀδμὴ) Ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσμὴν, μυρωδιὰν, ἢ μυρίζει καλὰ.

Εὔοδος, ὁ, ἡ. (ὁδὸς) Ὅστις ἔχει καλὸν ὁρόμον, καλὴν ὁδοιπορίαν, εὐτυχεῖ ταξεῖδι· ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, ὅπου εἶναι αἱ ὁδοί, εὔβατοι, οἱ ὁρόμοι, στράται καλαὶ εὐκολοπάτητοι, ὅπου ὁδεύει, περιπατεῖ τις εὐκόλως. — 2) Τρπ. Ὅστις εὐτυχεῖ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις του, τρέχουν τὰ πράγματα του καλά. Ἐπῤῥ. εὐόδως, ἀφ' οὗ

Εὐοδόω, Μλ. -ώτω. Ὁδηγῶ, κατευθύνω τινὰ καλῶς, τὸ βάλλω εἰς καλὸν ὁρόμον, κάμνω ἐνά νὰ λάβῃ καλὸν τέλος, ἀποτέλεσμα. — Παθτ. Τρέχει τι καλὰ, εὐτυχεῖ εἰς κάθε. «τότε δὲ ὡς τῷ Κλεομένει εὐοδοῖτο τὸ εἰς τὸν Δημάρατον πρῆγμα» Ἡρόδ. 6, 73. «εὐοδωθείσης τῆς συμβουλίης». Κτησίας Περσ. 51.

Εὐοῖ, Χαρᾶς ἐπιφώνημα, ἢ προσφώνημα Βακχικὸν. (οὐ παρὰ τὸ εὖ οἱ, εὖ τοι· ἀλλ' ὡς τὸ εὖα, εὐαὶ, φυσικὸς ἁπλοῦς φθόγγος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ἐ, ἐ, ἀ ἀ.)

Εὐοικονόμητος, ὁ. ἡ. (οἰκονομέω) Ὅ,τι οἰκονομεῖται, διαμοιράζεται· ἀναλίσκεται, χωνεύεται εὐκολα. Ἐπῤῥ. εὐοικονόμητως.

Εὔοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εἶναι ὑπὸ καλὸν ἀνήκει εἰς καλὸν, ἔχει καλὸν οἶκον, κατοικεῖ καλὰ. β'.) παῤῥ. Τόπος καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς κατοίκησιν — 2) Ὅστις εἶναι οἰκονομικὸς. Δίων Ῥωτ. ΜΔ'. 30.

Εὐοινέω, ὠ. (εὔοινος) Ἔχω καλὸν, ἢ πολὺν οἶνον — Τόπος καλὸς ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπελῶνος. ἀφ' οὗ

Εὐοινία, ἡ. Ἀφθονία, ἀφιλεία οἴνου· καλαὶ προσόδοι, καλὸν κέρδος ἀπὸ οἶνον. Στραβ.

Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ. (οἰνίζω) «λοιβαὶ εὐοίνιστοιο. Ὀρφ. Ἀργ. 601. Διὰ καλοῦ οἴνου γινομένη θυσία, σπονδή.

Εὔοινος, ὁ, ἡ. (οἶνος) Ὅστις ἔχει πολὺν οἶνον· ὅ,τι γεννᾷ, οἴδει πολὺν ἢ καλὸν οἶνον — Τόπος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς εἰς φυτείαν ἀμπελῶνος· καλὸς ἀμπελοτόπος, καλὸν ἀμπελοτόπι.

Εὔολβος, ὁ, ἡ. (ὄλβος) Ὅστις εἶναι πολλὰ εὐκτήμων, καλοκατάστατος, πολλὰ εὐτυχής. Εὐρίπ. Ἰφιγ. Ταῦρ. 180.

Εὐόλισθος, ὁ, ἡ. (ὀλισθαίνω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ γλυστερὸν, ξεγλυστρᾷ, ξετύρεται ἢ πίπτει εὔκολα· ἐπὶ οἴκων δὲ, Ἐρείπιμος, παμπάλαιος, ὅστις κινδυνεύει, κλονίζεται καὶ πέτῃ.

*Εὐόλκιμος, ὁ, ἡ (ὁλκὴ) Ὅ,τι σύρεται, τανύζεται εὐκόλα καθὼς ἐλαστικόν τι πρᾶγμα, ἢ εἶναι γλίσχρον καθὼς ἡ μύξα κλ. τ. τ.

Εὔομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Τόπος ὅπου πίπτουν πολλαὶ βροχαὶ, εἶναι βροχερός. Στραβ. Δ'.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ. (ὁμιλέω) Ὅστις εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφὴν, εἰρηνικὸς, πρᾶος, φιλικὸς, καταδεκτικός.

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ. (ὁμολέω) Ὅ,τι εἶναι εὐκολομολόγητον, σαφὲς, φανερὸν, δὲν ἐπιδέχεται ἀντιῤῥήσεις· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως συνεννοοῦνται, συμφωνοῦσί τινες, Πλάτ. Πολιτ. Ζ'.

*Εὐόμφαλον, τό. Τὸ ῥόδον, τὸ τριανταφυλλον, παρὰ τοῖς Ἀρκάδοις· ἰδὲ ὀμφὴ, στημ. 3.

Εὐόνειρος, ὁ, ἡ. (ὄνειρος) Ὅστις ἔχει, φαντάζεται, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του καλὰ ὀνείρατα, ὅ,τι προξενεῖ καλὰ ὀνείρατα· τὰ εὐόνειρα Καλὰ ὀνείρατα.

*Εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) Ὅστις ἔχει καλοὺς, ὅ,τι ἔχει δυνατοὺς ὄνυχας, νύχια.

Εὐοπλέω, (εὔοπλος) Εἶμαι καλὰ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος. ἀφ' οὗ

Εὐοπλία, ἡ. Καλὸς ὁπλισμὸς, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ ὅπλα, ἅρματα, Ξενοφ. Ἱερ. Θ'. 6.

Εὔοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα, ὅπλα· εἶναι καλὰ ἁρματωμένος, εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸν πόλεμον. Παῤῥ Ἀρχῤῥ. Ἀχ. 532. ἐπ' ἀνδρὸς, ἀδρὸν αἰδοῖον ἔχοντος.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ (ὁράω, ὄψομαι) Ὅ,τι δύναταί τις νὰ Μὴ, νὰ βλέπῃ καλὰ, εὐκόπως, εὐκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον, φαίνεται εὔκολα.

Εὔορατος, ὁ, ἡ. (ὁράω) = εὔοπτος.

Εὐοργησία, ἡ. Πραότης, ἡμερότης, ἱλαρότης, ἀταραξία· τὸ νὰ μὴ κινητίζῃ τις εὐκό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

λως εἰς ὀργήν, νὰ μὴ θυμώσῃ εὐκόλα, Εὐριπίδ. Βάκχ. 641. καὶ Ἱππόλ. 1050. παρὰ τὸ
Εὐόργητος, ὁ, ἡ. (ὀργή) Ὅστις εἶναι μέτριος, πρᾶος, ἥσυχος εἰς τὰ παθη του καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργήν, εἶναι ἥμερος, πρᾶος, ἀπαθὴς· ἐν γένει, καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως, Vauk ἐν Ἱππ. 1018. Ἐπῤῥ. εὐοργήτως.
Εὐοργῆσία, ἡ. (εὐοργος) = εὐοργησία.
*Εὐόργιστος, ὁ, ἡ (ὀργίζομαι) Ὅστις ὀργίζεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ τις νὰ κινήσῃ εἰς ὀργήν, νὰ τὸν θυμώσῃ. Πλτχ.
Εὔοργος, ὁ, ἡ. (ὀργή) = εὐόργητος.
Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ. (ὀρέγομαι) Ὅστις ἔχει καλὴν ὄρεξιν, τρώγει καλὰ — 2) Ὅ,τι διεγείρει, κινεῖ τὴν ὄρεξιν, προξενεῖ ὄρεξιν, εἶναι ὀρεκτικόν, Πλούταρχ.
Εὐόριστος, ὁ, ἡ. (ὁρίζω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ περιορισθῇ, εὔκολον εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, νὰ διορισθῇ. 2) Ὅ,τι συνέχεται ἐλαφρά, εἶναι χαλαρόν, ἀραιόν, ἁρύ.
Εὐορκέω, Μλ. -ήσω (εὔορκος) Κρατῶ, φυλάττω τὸν ὅρκον μου. ἐν γένει, Εἶμαι εὐσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος, πράττω, πολιτεύομαι μὲ φόβον θεοῦ, εἶμαι καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος. ἀφ' οὗ
Εὐορκησία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του.
Εὐορκία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· χρηστότης, εἰλικρίνεια.
Εὔορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅστις φυλάττει, κρατεῖ τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· εἶναι θεοσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος, εὐσυνείδητος, πιστός, εἰλικρινής. Wod. Ἐρ. 188. 283. ὑπὸ εὐορκίαν. = εὐορκία. ἀντθ. τῷ ἐπίορκος. Ἐπῤῥ. εὐόρκως.
Εὐόρκωμα, τό. = εὐορκία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 898.
Εὐόρκωτος, ὁ, ἡ. = εὔορκος. Πολυδ.
Εὐόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάω) Ὅστις εὐκόλως παρασταται, ὀργίζεται, συγχίζεται· τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐρεθίσῃ, παροργίσῃ. — 2) (ὁρμάομαι) Τόπος, ἐξ οὗ δύναται νὰ κινηθῇ τις, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ἁρμβ. μέντοι κατὰ ταύτην τὴν σημ. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 900.
Εὔορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Τόπος ἔχων καλὸν ὅρμον, μέρος διὰ ἄραγμα, ἢ καλὸν ἀγκυροτόπιον, ὅπου τὰ πλοῖα εἶναι ἐν ἀσφαλείᾳ· εὐρύχωρος ἐπιτήδειος εἰς ἀπόβασιν· λιμὴν. Ὑλλ. Φ, 23. Ὀδσ. Δ, 358. Ι, 136. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 307. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 637.
Εὐορνιθία, ἡ· καὶ
*Εὐορνίθιος, ἡ. Καλὸς οἰωνός, καλὸν προφητικὸν σημεῖον· παρὰ τὸ
Εὔορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ καλὸν, γίνεται μὲ καλὸν εὐτυχὲς σημεῖον διὰ τοῦ πετάγματος πτηνῶν· ἐν γένει, Ὅτι δηλοῖ, προσημαίνει καλὸν τι, εὐτυχίαν. — 2) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται πολλὰ πτηνὰ, ἐξαιρ. ὄρνιθες, πατεινοί, Ἐπίζ. τῆς πόλεως, Τάναγρα.
Εὐόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν, εὔμορφον θόλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 113.
*Εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ (ὄρπηξ). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλὰ κλωνάρια, βλαστάρια.
*Εὐοσμέω, Μλ. -ήσω (εὔοσμος). Ὀσμῶ, μυρίζω καλὰ, εὐδίδω, εὐγάζω καλὴν ὀσμήν, μυρωδίζω.
*Εὐοσμία, ἡ = εὐοδμία· παρὰ τὸ
Εὔοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή) = εὔοδμος.
*Εὐοσμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι μυρωδικὸν, μυρίζει καλὰ ἐκ φύσεως, ἔχει φυσικὴ καλὴν μυρωδίαν.
Εὐοσφραντιάς, ή, όν· καὶ εὐόσμητος, ὁ, ἡ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσφρησιν, ὀσφραίνεται εὐκόλα, τὸ ὁποῖ. μυρίζεταί τι εὐκόλα ἔχει, καλὴν μύτην.
Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις, ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα ὄμματα· ὅστις εἶναι ὀξυδερκής. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ διὰ τὰ ὄμματα, ἀρέσκει· εὐχαριστεῖται, ἀγαπᾷ νὰ τὰ βλέπῃ τις. 3) Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, ὁρατόν, βλέπεται εὐκόλα — Τραπ. ὅ,τι εἶναι σαφές, φαινομένον, δῆλον· π. χ. εὐόφθαλμον ἀκούσαιμ' Ὅ,τι καλῶς λέγουσι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις μὲ εὐχαριστησίν του, ἢ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Β'. 6. καὶ Ἐπίῤῥ. εὐόφθαλμως.
Εὔοφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ὀφρύδια.
Εὐοχέω, Μλ. -ήσω (ἔχω), Κρατῶ τι καλὰ, τὸ περιποιοῦμαι, τὸ τρέφω· ἐπὶ ἵππων· ἱππικὸν εὐοχούμενοιμ Ξενοφ. 2) (ὀχέω). Ὀχοῦμαι, διάτω τὸ ἁμάξι καλὰ, κρατῶ καλὰ τοὺς χαλινούς, κυβερνῶ, διοικῶ καλά.
Εὐοχθέω, Μλ. -ήσω· Εἰμὶ πλήρης ἀγαθῶν, ἔχω πολλὰ καλὰ, ἔχω λαμπρὰν κατάστασιν, εὐθαιμονῶ, εὐτυχῶ κατὰ πολλά. Ἡσιόδ. Ἔρ. 479. πεύχοθέων δ' ἔξεσι πολιὸν γέρανοι, ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι τὸ ἀναγινώσκεσθαι εὐοχέω, παρὰ τὸ
Εὐοχθος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, ἀφιλέρ. ἄβρον, τρυφερόν· ὑπάρχει, εὑρίσκεται εἰς ὑπερβολὴν παντοίως ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες· Πλουτίσας, ἀφθόνους, γεμάτας τραπέζας, Βακχλ· Εὐριπ. Ἴων. 1169. πεύχθου βορᾶς· Ἔπγ. Ὀμ. 7, 2. (πίθων· παρὰ τὸ, οχή, ἡ τροφή). πεῆ εὐοχθυσις· Καρποφόρος, πλουσίας τροφὰς ἔχουσα.
Εὔοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ τὰ καλὰ, στερεά· ὅ,τι κατέχει, δένει τι καλὰ πεύχους δεσμοὺς πεύχου σχῆμα· Ἐπιτηδείαι, ἁρμοδία θέσις εἰς τὸ νὰ κρατῇ τίς τι καλὰ. Ἱππ. 2) Ὅστις κάθηται καλὰ, ἀσφαλῶς, ἀναπαύεται. 3) Ὅστις, ἢ ὅ,τι κρατεῖται ἀπό τι καλὰ, στερεά.
Εὐόψεω, Μλ. -ήσω (εὔοψος). ἐπὶ τόπων, Ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ φαγητά, ἐξαιρ. ψάρια. Στράβ. Δ'. σελ. 280. ἀφ' οὗ
Εὐοψία, ἡ. Ἀφθονία φαγητῶν καὶ μάλιστα ὀψαρίων, ἐτι δὲ καὶ καλῶν ψάρευμα, ψαρευνήγι· ὠφελῆς εὐοψίας, ὅσων ἐχθύων ἐξειλκύσαμεν Ἀλαφ. 2) (ὄψις, ὄψομαι). Καλὴ ὄψις, τὸ νὰ ἐχῃτις ἢ τί καλὴν ὄψιν, καλὸν σχῆμα.
Εὔοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἔχει, ὅ,τι περιέχει πολλὰ φαγητά, προσφάγια. ἐξαιρ. ψάρια πεύοψος θαλάσσαν, Πλούταρχ.
Εὐπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἢ κτισμένον· ὅ,τι ἔχει καλὴν κατασκευὴν, εἶναι δυνατόν, στερεόν· ῥωμαλέον, ὑγιές, καλὰ σῶμα Ἱππ. πεύγὴς εὐπαγὴς Ξενοφ.
Εὐπάθεια, ἡ (εὐπαθής). Ἀπόλαυσις τῶν καλῶν· κατάστασις τερπνῶν αἰσθημάτων, φιληδονία, ζωῆς, εὐαισθησία, ὑγεία, ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη, κατὰ πληθ. ἀριθμ. παρ' Ἡρόδ. 1, 185, 191. — 2) Ἐμπάθεια, ἤτοι τὸ νὰ εἶσαι τις εὐπαρέδεκτος, νὰ κινῆται εὐκόλως εἰς ὀργήν, λύπην, χαράν, συμπάθειαν καὶ τ. τ. οἱ ἐλαχίστης ἐξεῖχεν αἰσθάνεσθαι· τὸ ἰταλ. παλὺ delicatezza. 2) Καλὴ σωματικὴ τε καὶ ψυχικὴ διάθεσις εἰς τὸ νὰ εἶναί τις εὐπαρέδεκτος, νὰ αἰσθάνηται εὐκόλως πανδήποτέ τι πάθος ὁ ἐλαχίστης ἐξεῖχεν αἰσθάνεσθαι· (α)
Εὐπαθέω, Ζῶ καλὰ, καὶ εὐχαριστημένα· πηγαίνειν καὶ εὐπαθεῖνειν Ἡρόδ. 2, 133. 174. Εὐρίσκομαι, περνῶ καλὰ, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, τρυφῶ. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 347. 2) Κίμαι εὐαίσθητος, εὐρέθιστος· παρὰ τὸ
Εὐπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Ὅστις πάσχει, αἰσθάνεται εὐκόλως, εἶναι εὐρέθιστος, ἔχει λεπτὴν, τρυφερὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος, λεπτὸν νευρικὸν σύστημα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, Ὅστις εὐκόλως κινεῖται εἰς ψυχικὰ πάθη, εἰς ἡδονάς, ἡδυπαθείας καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ καλὴν σημ. ὅστις αἰσθάνεται εὐκόλως καλόν τι, εἶναι ἐπιδεκτικὸς τοῦ καλοῦ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ καλὸν, συντάσ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. πεὐπαθὴς πρὸς ἀρμονίαν, Πλτχ. εἰς Σόλ.
Εὐπαθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐπάθεια· ἔτι δὲ καὶ πληθ. εὐπάθειαι. Τὸ νὰ ἡδυπαθῇ τις, νὰ τρυφᾷ, νὰ ζῇ τρυφερῶς, μὲ τρυφὰς καὶ ἡδονάς, Ἡρόδ. 8, 99.
Εὐπαιδευσία, ἡ. Καλὴ ἀνατροφὴ, διδασκαλία, παιδεία, ἐπιστήμη, μάθησις· ἐν γένει ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐπαιδεύτου, Πολδ. καὶ Σχλ. Ἀπολ. 1. 741· παρὰ τὸ
Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνετράφη, ἐπαιδεύθη, ἐδιδάχθη καλῶς· καλοανατρεμμένος, πεπαιδευμένος, προκομμένος. Ἐπῤῥ. εὐπαιδεύτως.
Εὐπαιδία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδία, τέκνα, εὐτυχία διὰ καλῶν τέκνων. Ἰσοκράτ. παρὰ τὸ
Εὔπαις, αίδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ, εὔμορφα τέκνα, παιδία· εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του, Τὴν Ὀμ. Δ'. 5. Ἡρόδ. 1, 32. Ἀρστφ. Πλοῦτ. 630. τὸ δὲ ὑγονος εὐπαιῶν, Καλὸς υἱός.
Εὐπακτος, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, εὐπηετος.
*Εὐπαλαίστος, ὁ, ἡ (παλαίω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι παλαίεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ νικήσῃ, εἶναι εὐκολονίκητος. Ἐπχρμ. παρὰ Δγν. Δρτ. 3, 17.
Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ (παλαίστρα). Ὅστις ἐπαιδεύθη, ἐγυμνάσθη καλῶς εἰς τὴν παλαίστραν· ἐν γένει, ὀξυός, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἱκανός εἴς τι· (α) Λογγῖν. κδ'. 2.
*Εὐπάλαμνος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπάλαμος.
Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδείαν χεῖρα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια· ὅθεν, πολύτεχνος, τεχνικός, ἐπινοητικός, εὑρετικός, φρόνιμος, συνετός, ἔμπειρος, συχερὴς· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξεργασμένον, δουλευμένον. Ἀρστχ. Ἱππ. 333 (πα)
Εὐπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅ,τι ἡ ὀπτὶς εὐκόλως παλαίεται, νικᾶται· ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι εὐκολον· Ruhnk, ep. gr. σλ. 222. Ἐπῤῥ. εὐπαλῶς.
Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅ,τι εὐκόλως μετακομίζεται, μετατοπίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ συνόδῃ ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἀλλοῦ, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀπατᾶται, παράγεται, πλανᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ διαφθείρῃ, ἀπατήσῃ, ἐξαγελάσῃ. Πλάτ. (ε)
Εὐπαράδεκτος, ὁ, ἡ. (παραδέχομαι). Ὅ,τι εὐκόλως μὲ ἀρέσκειαν, εὐχαριστησιν δέχεται τις, εἶναι ἀρεστόν, εὐάρεστον· ὡς τὸ εὐπαράδοχος. 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιόπιστον, πιθανόν. Βασίλ.
Εὐπαράδοξος, ὁ, ἰδὲ, εὐπάροδος.
Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) = εὐπαράδεκτος.
Εὐπαρείτητος, ὁ, ἡ (παρεῖτέομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, ἱλαροῦται, καταπραΰνεται εὐκόλα, Πλούταρχ.
Εὐπαρακάλεστος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Ὅστις παρηγορεῖται, πείθεται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ παρηγορήσῃ, καταπείσῃ εὐκόλα. Πλάτ. Ἐπιστολ. Χ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ (παρακολουθέω). Ὅστις εὐκόλως παρακολουθεῖται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἡ σκέψις του δύναται τις νὰ ἀκολουθήσῃ, ψάχν. Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκατάληπτον 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι, ἔχει καλὸν ἀντιληπτικόν· Ἐπίρρ. εὐπαρακολουθήτως. Ἀριστοτέλ.

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ (παρακομίζω). Ὅ,τι εὐκόλως παρακομίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ μετακομίσῃ, φέρῃ που πρὸς τοὺς ἄλλους, κοντὰ ἢ μαζὶ μὲ ἄλλα· νεώτ. παρ. πόλεμ. Εἰς τὴν ὁποίαν κομίζονται, φέρονται εὐκόλα ἢ πολλά, διάφορα πράγματα, πολλαὶ πραγματεῖαι. Ἀριστ. Πολ. 7, 5, — 2). Ὅστις καταπείθεται εὐκόλα, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ καταπείσῃ, παρακινήσῃ εἴς τι, νὰ τῷ βεβαιώσῃ τι, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ τίποτε, νὰ δεχθῇ κάμμίαν γνώμην· εἶναι εὐκολοκατάπειστος πρός τι· ἀντ. λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόμιστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ (παραλογίζομαι). Ὅστις εὐκόλως παραλογίζεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται τις νὰ κατασοφίσῃ, δολώσῃ, ἀπατήσῃ μὲ δόλον· εἶναι εὐκολοαπάτητος, εὐκολοξεγέλαστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ (παραμυθέομαι). Ὅστις εὐκόλως παραμυθεῖται, παρηγορεῖται, ἀνακουφίζεται, καταπείθεται, εἶναι εὐκολοπαρηγόρητος, εὐκολοκατάπειστος (ῠ)

Εὐπάραος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐπάρηος, = εὐπάρειος. Πίνδαρ. Πυθ. IB'. 28. (– ∪ – ∪)

Εὐπαραπείστος, ὁ, ἡ (παραπείθω). Ὅστις εὐκόλως παραπείθεται, ἀπατᾶται, παρασύρεται, ἀποπλανᾶται· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις, νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ, ἐξαπατήσῃ, ξεγελάσῃ, εὐκόλα. Ξενοφ. Ἀγησ. B'. 12.

Εὐπαράπλους, ὁ, ἡ (παράπλεω). Μέρος, τόπος τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, πλησίον, τοῦ ὁποίου εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ πλεύσῃ, περάσῃ μὲ τὸ καράβι, χωρὶς κίνδυνον. Στράβ. IB'.

Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ (παρατρέπω) = εὐπαράπειστος Πολυδ. H'. 12.

Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ (παρατυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ παρατυπώσῃ, παραχαράξῃ, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ψεύτικον τύπον, τύπωμα· π. χ. ἄσπρα· Ἀντωνίν. E' 33. (ῠ)

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ (παραφορά). Ὅστις εὐκόλως παραφέρεται, παρασύρεται, ἀποπλανᾶται· τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖτις νὰ ἀποπλανήσῃ, ἀπατήσῃ. 2) Ὅστις εὐκόλως ἐξίσταται τοῦ εἴδους ἑαυτοῦ του, παραφρονεῖ, γίνεται παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ (πάρεδρος). Ὅστις εἶναι σταθερός, πιστός, ἐπιμελής, προθυμος, ἐπίμονος εἴς τι. N. Δ.

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ὡραίας παρειάς, εὔμορφα μάγουλα (ᾰ)

Εὐπαρείσδυτος, ὁ, ἡ (παρεισδύομαι) Τ'πος, μέρος, ὅπου ἢ πλησίον εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ εἰσέλθῃ, ἐμβῇ, εἰσχωρήσῃ εὐκόλα. Ἱππ.

Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ (παρηγορέω) = εὐπαραμύθητος· Ἐπίρρ. εὐπαρηγόρως.

Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, (παρθένος). Χώρα, ἢ πόλις, τόπος ὅστις ἔχει, περιέχει πολλὰς, ἢ εὐμόρφους παρθένους· 2) θαλή, εὐτυχὴς παρθένος. εὔπαρ. Ἀρτεμις Εὐριπίδ. Βάκχ. 513. παρβλ. εὐπαις.

Εὐπάροδος, (πάροδος). Τόπος ὅστις ἔχει εὐκόλον πάροδον, περασμα· εἶναι προσβατός, εὐκολοπάντητος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ να ἐμβῇ, περάσῃ, διαβῇ τις· Στράβ. Γ'.

Εὐπαροίστος, ὁ, ἡ (παραφέρω) ἀντὶ τοῦ, εὐπαράγωγος, Ἡσύχ.

Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ (παροξύνω). Ὅστις εὐκόλως παροξύνεται, ἐρεθίζεται, διεγείρεται εἰς ψυχικόν τι πάθος, εἰς ὀργὴν κλ. τ. Πλούταρχ.

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ (παρορμάω). Ὅστις εὐκόλως παρορμᾶται, παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ πράξῃ, ἐπιχειρήσῃ τι.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὅστις εὐκόλως, προθύμως παρέχει, προσφέρει, χορηγεῖ, δίδει τι· ἱππος ἢ εὐπάροχος· Ἱππιατρ., Ἵππος φοράδα, ἡ ὁποία εὐκολα ὀχεύεται, βατεύεται.

Εὐπαρρησίαστος, ὁ, ἡ (παρρησιάζομαι). Ὅστις ὁμιλεῖ ἐλευθέρως, μὲ θάρρος, μὲ τόλμην. ἀφθόνως Ἰουστιν. Ἀπολογ.

Εὐπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων· Ὅ,τι ἔχει καλὴν, εὔμορφον παρυφὴν, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι ἐχουσιν εὔμορφα ὑφασμένην, παράλην οὐβίαν, τουρκιβ. κινάρι· τεινούτων πάνυ λεπτῶν καὶ ψιλῶν ὑφασμάτων φορέματα ἐφόρουν οἱ μεγάλοι, ἔντιμοι ἄνδρες· ὅθεν εὐπάρυφοι, προτηγορεύοντο οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες· παρβλ. λευκοπάρυφος, φοινικοπάρυφος, χρυσοπάρυφος.

*Εὐπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον πάταγον, κρότον, θόρυβον· (ᾰ)

Εὐπατέρεια, ἡ (πατήρ). Θυγάτηρ εὐγενοῦς, ἐπισήμου, μεγάλου, εὐδόξου πατρός· Ὁμ. ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Τυρούς. Ἰλιάδ. Z. 292. καὶ Ὀδυσσ. X. 227. 2) Ἑλένη εὐπατέρεια, ἐν γένει, Ὅ,τι σύνηθες εἰς εὐγενῆ, εὐδόξου πατέρα· νεώτ. εὐπατέρεια σύλλογος· Βουλὴ εὐδόξου καὶ ἐπισήμου πατρός· Εὐριπ. Ἱππόλ. 68.

Εὐπατητός, ὁ, ἡ (πατέω). Ὅ,τι πατεῖται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις εὐκολα, εἶναι εὐκολοπάτητον· ὅ,τι ἐπατήθη πολλάκις ἢ εὐκολα (ᾰ)

Εὐπατόριον, τὸ. Εἶδος χόρτου, ὅπερ καὶ Ἀγριμωνία, λέγεται. Διοσκορ. B'. 10. καὶ, Δ. 42.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ, ἔντιμον πατέρα, ἀπὸ εὐδόξους προπάτορας. Ἐν Ἀθήναις διῃρεῖτο, τὸ πάλαι, εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, εἰς τρεῖς κλάσεις ὁ δῆμος, ὧν πρώτη ἦν ἡ τῶν Εὐπατριδῶν, τῶν ἐκ γενετῆς εὐγενῶν· δευτέρα, ἡ τῶν Γεωμόρων, τῶν πλουσίων κτηματιτῶν, καὶ τρίτη ἡ τῶν Δημιουργῶν, τῶν χειροτεχνῶν· εἰς τὸ μετέπειτα ἐν καιρῷ τῆς Δημοκρατίας διετηρήθη εἰς τοὺς Εὐπατρίδας, ὡς εἰς τοὺς Πατρικίους τῶν Ῥωμαίων, ἡ ἱερατικὴ ἀξία καὶ ἡ φροντὶς περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ πράξεων· Ξενοφ. Οἰκον. A'. 17. Συμπ. H'. 40. Πλούταρχ. Θεμιστ. 24.

Εὐπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ πατέρα, ἀπὸ ἔντιμους, εὐδόξους προπάτορας. 2) Ὅστις αἰσθάνεται τὴν πατρίδι, ἔχει εὐγενῆ, καλὰ φρονήματα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του· Εὐριπ. Ἠλέκτ. 1086. Ἰφιγ. Αὐλ. 1077.

*Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (ᾰ)

Εὐπεχής, ές, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ἢ ἁρμοδίως παχύ, χοντρὸν· Ξεφ. Κυνηγ.

Εὐπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα πέδιλα, πατούνας ἢ καὶ ὑποδήματα· εἶναι ταχύπους, τρέχει ὀγλίγωρος· νεώτ. εὐπέδιλος Ἶρις. Πλούταρχ.

*Εὐπέδιος, ὁ, ἡ (πεδίον). Τόπος ἔχων καλὸν ἔδαφος, καλὴν γῆν, καλὰς πεδιάδας, τὰ Ἰταλ. κάμπους.

Εὐπέζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἔχει καλοὺς πόδας, εὔμορφα ποδάρια. Πολυδ.

Εὐπείθεια, ἡ (εὐπειθὴς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπειθὴς, νὰ πείθηται, ὑπακοὴ εὐκολα, μὲ προθυμίαν. Στράβ. Z'.

Εὐπειθέω, ῶ. Εἶμαι εὐπειθὴς, πείθομαι, ὑπακούω προθύμως· μετὰ δοτικ. παρὰ τό

Εὐπειθὴς, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εὐκόλως, μὲ προθυμίαν· ὅστις εὐκόλως καταπείθεται, πιστεύει τίποτε, εἶναι εὐκολόπιστος. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως καταπείθει τινά, εἶναι καταπειστικός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 257. νεώτ. εὐπειθῆ σήματα. Ἐπίρρ. εὐπειθῶς.

*Εὐπέλπης, ους, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐπειστος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλα ἠμπορεῖ νὰ καταπείσῃ τις εἴς τι· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναται τις νὰ πείσῃ τινὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸ κάμῃ. Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἴ. 151.

Εὐπεκτος, ὁ, ἡ = εὔπονος, Ἡσύχ.

Εὐπελαγής ὁ, ἡ (πέλαγος). Τ'πος ἔχων μέγα, εὔμορφον πέλαγος, καλὴν θάλασσαν· ἀμφιβ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 167.

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ (πελεκάω). Ὅ,τι εὐκόλως πελεκᾶται, εὐκόλως δουλεύεται μὲ τὸν πέλεκυν, εἶναι εὐκολοπελέκητον.

Εὐπελής, ὁ, ἡ (πέλω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολον, ἐλαφρόν· Οἰκουμαος παρ' Εὐσεβ. E'. 20. ἀμφ.

Εὐπέμπελος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις εἶναι πραΰς, ἥσυχος, ἥμερος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 973. ἡμοίραν οὐκ εὐπέμπελον ἀντὶ τῷ δυσπέμφελος.

Εὐπενθερος, ὁ, ἡ (πενθερός). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὐγενῆ, περιφανῆ πενθερόν· Θεόκρ. IB'. 49.

Εὐπέπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος). Ἐπίθ. τῶν γυναικῶν· Καλόν εὔμορφον ἐπανωφόρεμα, ἢ πέπλον, τὸ Γαλλ. βοαλ, ἰταλ. βέλλο, φορούσα. Θεόκρ. Σ'. 32.

*Εὐπεπέω, Χαιτέω τὰ φαγητὰ καλὰ, ἢ εὐκολα. παρὰ τό

Εὔπεπτος, ὁ, ἡ (πέπτω). Ὅ,τι χωνεύεται καλὰ, ἢ εὐκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. 2) Ὅτι εἶναι καλὰ ὡρίμον, ὡριμασμένον, φασμένον.

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ (περιάγω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλως περιάγεται, περιφέρεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ, στρεφογυρίζῃ, διώκῃ, στρέφῃ εὐκολα. (ᾰ)

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ (περιαιρέω). Ὅ,τι ἢ ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται τις εὐκολα νὰ εὐγάλῃ, παίρνῃ, κόπτῃ τι. πηλοὶς εὐπεριαίρετοι. Εὐκολοξεφλούδιστος.

*Εὐπερίγραπτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Εὐπερίγρᾱφος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ περιγράψῃ, περιορίσῃ, παραστήσῃ εἴς τι σχῆμα — ὅ,τι ἔχει καλὴν ἢ μικρὰν περίμετρον, δὲν πιάνει πολὺν τόπον, εἶναι μικρὸν, κομψὸν, νόστιμον, γλαφυρὸν, εὐπρεπὲς, εὐπερίγραφος ποίησις. Λουκιαν. Ποδάγρ. εὔμορφον, καλούτσικον, νόστιμον.

Εὐπερίῤῥαστος, ὁ, ἡ (περιῤῥαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως περιῤῥαύεται, συντρίβεται, τσακίζεται ὁλόγυρά του· τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶναι εὐκολοτσάκιστος. Πλούταρχ.

Εὐπεριαλύπτος, ὁ, ἡ (περικαλύπτω). Ὅ,τι εὐκόλως περικαλύπτεται, σκεπάζεται, κρύπτεται, ἀποσκεπάζεται· εἶναι εὐκολοσκέπαστον, εὐκολοαποσκέπαστον.

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ (περικόπτω). Ὅστις ἀποφεύγει τὰς μακρολογίας, πολυλογίας, τοὺς πρωτατισμούς, τὸ ἰταλ. τσερεμόνιε, εἶναι σύντομος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἀγαπᾷ τὸν λιτὸν καὶ εἰλικρινῆ τρόπον· νεώτ. περίκοπτος τὰς εὐτυχίας. Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, μὲ θάρρος, τὸ Γαλλ. sans façons, σὰν φασόν. Πολύβ. IA'. 10.

Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ (περιλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως περιλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιλάβῃ, περιτυλίξῃ· νὰ συνάψῃ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρας

καμψ συντομώτερον· εἶναι εὐσύνοπτον, σύντομον, δὲν εἶναι ἐκτεταμένον, διεξοδικόν.

*Εὐπερινόητος, ὁ, ἡ (περινοέω). Ὅστις εὐκόπτεται, συλλογίζεται, στοχάζεται τι καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχήν. Ἐπγρ. ἐν Welch. Syll. 134, 9.

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ (περιοράω, περιόψομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιοράται, καταφρονεῖται εὐκόλα, εἶναι εὐκαταφρόνητον. Σουϊδ.

Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Ὅ,τι περιορίζεται, περιελείεται, περιστέλλεται εὐκόλα· εἶναι εὐκολοπεριόριστον. Στράβ. Β'.

Εὐπερίπατος, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὅστις περιπατεῖ ὀλογύρου του ἢ εἶς τι εὐκόλα· παυσηπότε τι, ὁλόγυρα εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ περιέρχηται, περιπατῇ τις εὐκόλα. Λουκιαν. Τραγοπ.

Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ (περισπάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σύρῃ, τραβᾷ ὁλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ξενοφ. Κυν. Β. 8.

Εὐπερίστατος, ὁ, ἡ (περιΐστημι). Ὅστις κυκλοῦται ὑπὸ πολλῶν παρεστεμένων, ὁλόγυρα τοῦ ὁποίου στέκονται πολλοί. Ὅ,τι περικυκλόνεται εὐκόλα· καὶ ὅ,τε περικυκλόνειστικὸ ἢ τι αὐκόλα. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ΙΒ'. 1. «ὑποβαρημένοι τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν».

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ (περιτρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως περιτρέπεται, στρεφογυρίζεται, ἀναποδογυρίζεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιτρέψῃ, γυρίσῃ, ῥίψῃ κάτω. Λουκιαν. καὶ Ἀθην.

Εὐπερίφορος, ὁ, ἡ (περίφορος). Πᾶν ὅ,τι φορᾶται, ξεπεσπάζεται, φανερόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ξεπεσπάσῃ, εὐγάλῃ εἰς τὸ φανερὸν εὐκόλα. Πλούταρχ.

Εὐπερίχυτος, ὁ, ἡ (περιχέω). Ὅ,τι χύνεται ὁλόγυρα εἰς τίποτε, ἐξαπλόνεται περὶ τι εὐκόλα. Πλούταρχ.

*Εὐπετάλεια, ἡ. Ἰδικίτερον Θηλ. τοῦ εὐπέταλος «ἀκανθα εὐπετάλεια».

Εὐπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει εὔμορφα ἢ πελλὰ φύλλα. Ἀρστφ. Θσμφ. 1000. «πανθαν εὐπέταλον».

Εὐπέτατος, ὁ, ἡ (πετάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἐξαπλόνεται, ἐκτείνεται, τεντόνεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἁπλόνῃ, τεντόνῃ.

Εὐπέτεια, ἡ. Εὐκολία, εὐχέρεια, Ἐξαιρ. εὐκολία εἰς τὸ νὰ κατορθόνῃ, ἀπολαμβάνῃ τίς τι· π. χ. θεωπ. γυναικῶν. Ἡρόδ. 5, 20. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. Ε'. 5. «εὐπέτεια τροφῆς» ὡς τό, εὐμέρεια. 2) Κουφόνοια, ἀπερισκεψία, ἐλαφρογνωμία.

Εὐπετής, ές, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐλαφρόν, εὔκολον, εὐχρηστον, τερπνόν, γλυκύ, ἀρεστόν, πολλα. παρ' Ἡρόδ. Ὅ,τι εὑρίσκεται εὔκολα ἢ ἐν ἀφθονίᾳ. Τὸ Ἐπῤῥ. εὐπετῶς, Ἰων. εὐπετέως, συνταστομενον μετὰ ἀριθμητικῶν ὁνομ. τὸ ἡμέτερον *εὐρύχωρα*, Ἰταλικ. commodamente, τουρκιβ. μπόλικα μπόλικα σηλοὶ πέξκοσίους ἄμφορέας· εὐπετέως χωρέει, τὸ χαλκεῖονα. Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. 1, 193. Ἐπῤῥ. συγκρτ. εὐπετεστέρως. 2) Ὅστις εἶναικουμένους, ἐλαφρόγνωμος. 3) Ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξ., ὅ,τι πίπτει καλά, διατηρήθη παρὰ τοῖς ῥήτορσι, παρὰ τοῖς ὁποίοις τὸ, εὐπετές σημαίνει τὸν ῥυθμόν, τὸ εὔστροφον καὶ εὐφραδὲς τῶν κώλων. Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 310.

Εὔπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὅ,τι συνίστανται εἰς καλὰς, ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, σκληρὰς πέτρας. Ἀπόλλεσ. Β'. 258. «χωρία εὔπετρος». Γουδὶ ἀπὸ σκληρὰν ἢ καλὴν πέτραν.

Εὐπεψία, ἡ (εὔπεπτος). Καλὴ εὔκολος χώνευσις.

Εὐπηγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = τῷ ἑπομ. παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Φ, 334. «ξεῖνος μέγας ἠὲ εὐπηγὴς Μέγης καὶ ῥωμαλέος, εὐρυνής τὸ σῶμα, ἦτοι ἰσχυρὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος ἔχων, τὸ κοινὸ στρουμπωλός.

*Εὔπηκτος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἡνωμένον, εἶναι στερεόν, ἀνυπόνοητον· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ κατοικιῶν, οἴκων, σκηνῶν· «μέγαρον, θάλαμος, κλισίη εὐπηκα ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, καλὰ κτισμένον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ εὐρώστου, δυνατῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος· ἰδὲ εὐπαγής, εὐπηγής. Ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι εἶναι καλὰ παγωμένον, καλὰ πηκτωμένον.

Εὐπήληξ, κος, ὁ, ἡ (πήληξ). Ὅστις φορεῖ καλὴν, εὐμορφον περικεφαλαίαν. Ἀνδολογ.

Εὐπήμαντος, ὁ, ἡ (πημαίνω). Ὅ,τι βλάπτεται, τ' ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόβλαπτον.

*Εὐπηνής, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Ἡρτν.

Εὔπηνος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα ὑφασμενον, εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν εὔμορφον ὕφασμα. Εὔρυτ. «εὔπηνος ὑφή».

*Εὐπηξία, ἡ (εὐπηκτος). Τὸ νὰ εἶναί τι στερεόν, δυνατόν, στερεὰ κτισμένον, ἡνωμένον, καλὰ παγωμένον, πηκτωμένον.

Εὔπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅστις ἔχει ἁλοὺς, εὐμόρφους βραχίονας, τὸ Ἰταλ. βράτσα, ἡ ἀγκώνας. Εὐριπ. «εὐπήχεις χεῖρες».

Εὐπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ (πίδαξ). Τόπος μὲ πολλὰς πηγὰς, βρύσεις. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλὸν, χυμὸν, εἶναι ζωμερόν. «εὐπίδακες βότρυες. Ζωμερὸν σταφύλι. «εὐπίδακες Νύμφαι Αἱ Νύμφαι τῶν πηγῶν, Ἡργρ. 7.

*Εὐπιθέω = εὐπειθέω, παρὰ τὸ

Εὐπιθής, ὁ, ἡ. = εὐπειθὴς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 991. «ἕπεσθε ἑκόντες».

Εὐπίλητος, ὁ, ἡ (πιλέω). = εὔστιπτος. Φαβωρ. Λεξ.

*Εὐπίνεια, ἡ. Ἀρχαία παλαιά, ἀφελὴς, ἁπλῆ, φυσική, ἀκαλλώπιστος καλλονή, εὐμορφάδα, καλωσύνη, ἐξαιρ. ἐν συγγράμμασι, τὸ ἀπέριττον τῶν φράσεων. Toup. ἐν Δογγ. 30, 1. παρὰ τό, εὐπινής, ὅπερ ἰδέ. (ε)

Εὐπινής, ὁ, ἡ (πίνος). Κυρίως ὅστις φαίνεται, εὐμορφος, εὐπρεπὴς διὰ τὴν λάμψιν τῆς λιπαρότητος τοῦ ἐλαίου, διὰ τὸ ὑάλωμα τοῦ λαδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον πλείφοντο οἱ παλαιστικῶς περὶ τό, ἐλαιοπινής, ὅθεν κατ' Ἀριστφ. Νφ. 995. «λιπαρὸς καὶ εὐπινὴς ἐν γυμνασίοις ἢ, «λιπαρὸς ἐκ τῆς παλαίστρας Ἀκμῶν, ῥωμαλέος καὶ εὔρωστος ὡς παλαιστὴς· ἐν γένει, ἐπὶ τοῦ εὐρώστου, ἀνδρικοῦ κάλλους σώματος ἐν ταῖς παλαίστραις γεγυμνασμένου· καὶ ἐπειδὴ μόνον εὐγενεῖς, ἐλεύθεροι ἄνδρες ἠδύναντο νὰ γυμνάζωνται ἐν ταῖς παλαίστραις, διετηρήθη καὶ εἰς τὴν λέξιν ἡ σημτ. τῆς διὰ τῆς παλαιστικῆς γυμνάσεως τῷ σώματι ἐγγιγνομένης στερρότητος, δυνάμεως, εὐστροφίας καὶ ἐξεμάτητος, τοῦ εὐγενοῦς καὶ σταθεροῦ σχήματος, τοῖς ἐλευθέροις οἰκείου· ὅθεν, Εὐπρεπής, εὐγενὴς, γενναῖος, ῥωμαλέος, τολμηρός, θαραλέος· ἡ λέξ. κεῖται πανταχοῦ ἀντιθ. τῷ «μαλακὸν, τρυφερὸν, ὑγρόνα Τῷ Θηλυπρεπεῖ, τρυφερῷ κάλλει. – 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπιτεκαλυμμένον μὲ ἰόν, σκωρίαν ἀρχαιότητος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετρᾶζεται πῶς ἡ λάμψις τῶν μετάλλων καὶ λαμβάνει ἰχνοῦν, πινθάν.] Διονύσ. Ἅλικ. ἡ τὸ εὐπινές, καὶ ᾧ πίνος καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχειν Τὰ ὁποῖα μεταλλικὰ πράγματα, ἐξαιρ. τὰ νομίσματα καὶ τὰ χαλκᾶ σκεύη τιμῶσι μεγάλως οἱ ἀρχαιολόγοι· ὅθεν μετηνεχθη ἡ σημασία καὶ εἰς συγγραφικὸν φράσεων λέξεις, ἐπὶ ἀρχαικῆς δυνάμεως, ἀξίας, ἁπλότητος, καθαρότητος, γνησιότητος, καὶ θειότητος. Ἀφελὴς, ἁπλῆ, ἀπέριττος, φυσική, ὡς εὑρίσκονται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων· ἀντιθέτ. τῇ ἐπιπλάστου, σοφιστικῇ γλαφυρότητι τοῦ Λυσίου, Ἰσοκράτους καὶ λπ. μεταγενεστέρων, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐμιμοῦμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πῖνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλόμενος». Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 301. 329. παρβλ. εὐπίνεια καὶ ἀρχαιοπινής. Ἐπῤῥ. εὐπινῶς. Ηαν. Ἀττ. 15, 17.

Εὐπιστία, ἡ. Πεποίθησις, πεισμονή, τὸ νὰ πιστεύῃ, πιστεύῃ τις, ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα.

Εὐπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐκολόπιστον, τὸ πιστεύεις τις εὐκολα, εἶναι ἀξίζει νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. – 2) ἐνεργ. Ὅστις πιστεύει τι εὐκολα εἶναι εὐκολόπιστος· ὅστις εἶναι πιστός, ἐμπιστευμένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀφιερωθῇ χωρὶς φόβον. – 3) = εὐπειστος, εὐπειθής, Ξνφ. Ηρ. π. 1, 2, 12. Ἐπῤῥ. εὐπίστως, Ἀρστφ. Θεσμφ. 105.

Εὐπίων, ονος, ὁ, ἡ (πίων). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ παχύς, παραπαχύς. (ι)

Εὐπλανής, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἰχνηλατεῖ καλὰ, ἐπιτηδείως.

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τε εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ πλασθῇ, σχηματισθῇ· εἶναι εὐκολοσχημάτιστον. – 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτηδείως ἐσχηματισμένον, μετεσχηματισμένον, ἐπινενοημένον, ἐφευρεμένον, πεπλασμένον, προσποιητόν. Ἐπῤῥ. εὐπλάστως.

Εὐπλατής, ές, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ πλατύ, παραπλατύ, παραμαρδύ.

Εὐπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις ἔχει καλὰ γεμάτον, παραγεμάτον. «ἡ ἠρτ. εὐπλεκὴς ἐλάτη». Ὁδυσ. Ρ. 467

Εὐπλεκής, Ἐπκ. εὐπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω) = τῷ ἑπομ. «θύσανοι, δίφροι» Ἰλιάδ. Β, 449. Ψ, 436 ἀμφοτέρως ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ., ἀσαφῶς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 308. 370.

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ Ἐπκ. εὐπλεκτός (πλέκω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, ἐπιτηδεια πλεγμένον. «τευχεα» Κελτικὰ μεμένα σχοινία, Ἰλιάδ. Ψ', 115. «ἅρματα» Ἁμαξα, τὰ ἑνικ. καλέσαι, τὰ ὁποῖα τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά, Ψ, 335. τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Ἐπκ., τὸ προηγμ. δὲ, κατὰ τὸν κοινὸν τύπ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἐπὶ ἡνιόχων, καλαθων, κοφίνων, διατύων πλεκτῶν, σχοινίων πλωσμένων.

Εὐπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, δυνατὰ πλευρὰ, πλάγια μέρη. ἐξαιρ. ὅστις ἔχει καλὸν, δυνατὸν στῆθος, ἢ πνεύμονας.

Εὐπλήθω. Ἐσφαλμ ἀνάγν. ἀντὶ, εὐ πλήθω.

Εὐπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι πλήττεται, δύναταί τις νὰ πτυπήσῃ εὐκολα, εἶναι εὐκολοκτύπητον, εὐκολοβάρετον.

Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον, καὶ ὅ,τι γεμίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ γεμίσῃ τις εὐκολα, εἶναι εὐκολογέμιστον.

Εὐπλοέω, ῶ (εὔπλοος). Πλέω, ἁρμενίζω καλὰ, εὐτυχῶς, ἔχω εὐτυχεῖς πλεῖδι, Βίοι Ὁμ. 18. ἀφ' οὗ

Εὐπλοια, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. εὐπλοίη, καὶ εὐπλοίη. Καλὸν, εὐτυχὲς πλεύσιμον, ἁρμεσμα, ταξεῖδι. Ἰλ. Ι. 362.

*Εὔπλοιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις πλέει, ταξειδεύει εὐτυχῶς.

Εὐλοκαμίς, ίδος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς πλοκάμους, εὔμορφα πλεξούδια, πλεξίδια· ἐσχημτσμ. ὡς τὸ, εὐνομίς· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Β, 119. Τ, 542. «εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί».

Εὐπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς, ἐπιτηδεια πλεγμένους πλοκάμους, πλεξούδια, εὔμορφον κόμη», μαλλιά, πολλα. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὁμῶς κατὰ τὸν Ἐπκ. τπ. εὐπλόκαμος, καὶ ὡς Ἐπθ. γυναικῶν τε καὶ θεαινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρης, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῶν. Παρὰ τοῖς μεταγν. σέ, καὶ ἐπὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. παρὰ Μτχ. 312.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω) = εὔπλεκτος. Πολυδ.

Εὔπλοος, καὶ συναιρ. εὔπλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πλέω). Ἐπὶ ὑδάτων, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλέῃ, ταξειδεύῃ τις. — 2) Ὅστις πλέει, ταξειδεύει, ἀρμενίζει εὐτυχῶς, καλά.

Εὐπλουτέω, ὁ, ἡ (πλουτέω). Ὅστις εἶναι πολὺ πλούσιος, παραπλούσιος, ἔχει πολλὰ πλοῦτη. Ἡσύχ.

Εὐπλυνής, ἐος, ές, ἡ (πλύνω). Ὅ,τι εἶναι εὐλά, ἐπιτήδειο, καθαρὰ πλυμένον, εἶναι καθαρόν, παστρικὸν ἡμάρους Ὀδσ. Θ, 392. 425. καὶ ἀλλαχ., παντοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ. εὐπλυντής.

Εὔπλωτος, ὁ, ἡ (πλώω) = εὐπλοΐμος. Ἀναλεκτ. Β'. 113.

Εὐπνευστία, ἡ. Τὸ νὰ πνέῃ, παίρνῃ τις τὴν ἀναπνοήν, τὸν πνασμόν του καλά, ἐλεύθερα, παρὰ τό

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀναπνέει καλά, ἐλεύθερα.

Εὐπνοΐα, ἡ. Εὔκολος, ἐλεύθερα πνοή, ἄνεσις, ὡς τὸ εὔπνευστία· ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρα ἀπορορά, ἀναθυμίασις. — 2) Καλὴ πνοή, φύσημα ἀνέμου· τόποι ὅπου πνέουν, φυτοῦν καλὰ οἱ ἄνεμοι. — 3) Γλυκεῖα ἀναπνοή, εὐωδία, παρὰ τό

Εὔπνοος, καὶ συναιρ. εὔπνους, ὁ, ἡ. ουν, τό, γεν. ου. (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀναπαίνει καλά, ἐλεύθερα· ὡς τὸ εὔπνευστος. Ὅστις ἔχει δυνατὴν ἀναπνοήν, καλοὺς ὑγιεῖς πνεύμονας· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἀπαφέρεται, ἐξατμίζεται εὔκολα — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν νὰ τὸ εἰσπνέῃ τις, εὐκολύνει ἢ συνέχει τὴν ἀποφοράν, ἐξάτμισιν, παρὰ εὔπν. — 3) Ὅ,τι εὐωδιάζει, ἐκδίδει εὐωδίαν· ἡδυσμοῦ.

Εὐποδία, ἡ. (εὔπους). Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλούς, δυνατούς, εὐκινήτους πόδας, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 4.

Εὐποιέω, (εὔποιος). Εἶμαι ἀγαθοεργός, ποιῶ τὸ ἀγαθόν, κάμνω καλωσύνας, εὐεργεσίας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. ἀφ' οὗ

*Εὐποιητέος, α, ον. Πᾶς τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ εὐεργετῇ τις.

Εὐποιητικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλωσύνας, εὐεργεσίας, εἶναι εὐεργετικός.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ. (εὐποιέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια ποιημένον, ἐξεργασμένον, κεκομψένον, φτιασμένον· πολλὰ· παρ' Ὅμ. ἐπὶ ἐργασιῶν μετάλλου, ξύλου, δέρματος, ὑφάσματος· χρῆται δὲ καὶ κατὰ ζηλ. γένος τῇ λξ. εὐποίητον. Ἰλ. Ε, 466. Π, 636. ἐν Ὀδσ. δέ, κεῖται ὑπερθετικῶς. Γ, 434.

Εὐποιΐα, ἡ. (εὐποιός). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις καλόν· καλωσύνη, εὐεργεσία. Δγν. Αρτ. 10, 10.

Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ποικίλον, παρδαλόν, παραπαρδαλόν. Ἀναλεκτ. Α'. 226.

Εὐποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις κάμνει καλωσύνας, εὐεργεσίας· εὐεργέτης.

Εὔποκος, ὁ, ἡ. (πόκος). Ὅ,τι ἔχει πολὺ ἢ καλὸν μαλλί, εἶναι μαλλιαρόν, καλλιμάλλιον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1427.

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ. (πολεμέω). Ὅστις καταπολεμεῖται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπολέμητος. Πολυδ.

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ. (πόλεμος). Ὅστις εἶναι καλὸς δυνατός, ἄξιος, εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, Τμ. Ὅμ. ζ'. 4. πόλις εὐπόλεμος· ἡ Πολεμική, ὀχυρά, δυνατὴ εἰς πόλεμον. Ξνφ. Οἰκν. 4, 3. Ἐπρρ. εὐπολέμως.

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ. (πολιορκέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πολιορκεῖται, κυριεύεται εὔκολα.

Εὐπελίς, ίδος, ὁ, ἡ. (πόλις). Χώρα, ἐπικράτεια περιέχουσα καλὰς, πολλὰς ἢ μεγάλας πόλεις. Πολυδ. — 2) Εὐπολις — ιδος, ὁ, Κύρ. ὀνμ.

*Εὐπόμπη, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Νηρηίδος. Ἡσιόδ. Θγν. 251.

Εὐπομπος, ὁ, ἡ. (πομπή). Ὅστις συνοδεύει, ἄγει, ὁδηγεῖ τινα καλῶς, εὐτυχῶς, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ.

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ. (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ καλά, ἐλεύθερα, ἀλαφρά. Σχόλ. ΔνκοΚ. 686.

Εὐπορέω, Μλ. -ήσω (εὔπορος). Ἔχω πόρους· μέσα, τρόπους, ἀρκετὴν περιουσίαν, πλοῦτη, ἔχω τίποτε ἐν ἀφθονίᾳ· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. οὗ ἢ δὲ καὶ τῇ αἰτ. χρῶνται οἱ μεταγν. Ἔτι δὲ καὶ εὐπορέομαι, ὡς ἀποθ. παθ. Εἶμαι πλούσιος, εὐκτήμων, ἔχω καλὴν κατάστασιν· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐνίοτε. — 2) Ζῶ καλά, ἥσυχα, εὐχαριστημένα, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἀμφιβολίαν καὶ ἀβεβαιότητα.

Εὐπόρημα, τό. Βοηθητικὸν μέσον, πόρος, ὠφέλημα. Ἀλεξ. Σοφστ. σλ. 88. Reiske 678. Bekk.

Εὐπόρητος, ὁ, ἡ (πορεύω). Ὅ,τι εὐκόλως εὑρίσκεται νὰ πορεύῃ, χαλάσῃ, ἐρημώσῃ.

Εὐπορία, ἡ (εὔπορος). Βοήθημα, βοηθητικὸν μέσον, ἰσχύς, δύναμις, κράτος· εὐκαιρία, εὐφυΐα εἴς τι· μετὰ γεν. ὅθεν, Περιουσία, πλοῦτη, κτήματα· ἀφθονία, θαψιλειά τινος· εὐκολία εἰς ἐκτέλεσιν πράγματός τινος· ἐξαιρ. καλὴ ὁδοιπορία. Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς'. 3ῃ. πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖτες.

*Εὐπορίζω· ἐσφαλμ. ἀνγν. ἀντὶ εὐπορέω.

*Εὐποριστία, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ νὰ προσκομίσῃ, ἑτοιμάσῃ, λάβῃ, ἀποκτήσῃ τί τι· παρὰ τό

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ (πορίζω). Ὅ,τι εὐκόλως πορίζεται, εὐκόλως, ταχέως, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα δύναταί τις νὰ λάβῃ ἢ νὰ εὐπόριστα· ὑπαιούρμ. ἠφάρμασαν Ὀλιγοξόδα, εὐθηνὰ ἰατρικὰ, τὰ οἰκιακά.

Εὔπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔκολον βάδισμα, περιπάτημα, πορεύεται, περπατεῖ καλά· ὅ, τι περιπατεῖται, ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ πορεύῃται, περιπατῇ εὔκολα, ἐλεύθερα, εὔπορος ὁδός. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 3, 9. εὔπορον ἐστιν, Εἶναι καλὴ ὁδός, δρόμος, στράτα. — 2) Ὅ,τι παρέχει, δίδει, ἢ κτᾶται, λαμβάνει τις εὐκόλως, εἶναι εὐκολόδωτον, εὐκολοαπόκτητον. Ὅστις εὑρίσκει εὐκόλως πόρους, τρόπους, μέσα εἰς τὸ νὰ πρᾶξῃ, τελειώσῃ, κάμῃ τι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὕρῃ βιοπορισμόν, κέρδος, ὄφελος, νὰ εὐγάζῃ τὰ ἔξοδά του, νὰ κερδαίνῃ τὸ ψωμί του· ὅστις εὑρίσκει νὰ βοηθᾶται μόνος του εὔκολα, δὲν πίπτει εἰς ἀπορίαν· ὄθεν, ἐπινοητικός, ἐξευρετικός, ἐφευρετικός, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, συνετός, φρόνιμος. — 3) Ὅστις εἶναι εὐκατάστατος, ἔχει καλὴν κατάστασιν, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ. Ἐπρρ. εὐπόρως.

*Εὐπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅ,τι ἔχει καλὸν πορφυροῦν χρῶμα, εἶναι εὔμορφον βλέπον. Σχλστ. Θκρτ. 5, 96.

Εὐπότμία, ἡ. Καλὴ Μοῖρα, εὐτυχία· παρὰ τό

Εὔποτμος, ὁ, ἡ (πότμος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, τύχην εἶναι καλόμοιρος, καλότυχος, εὐτυχής. Ἐπρρ. εὐποτμως.

Εὔποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὅ,τι εἶναι ποτὸν καλὸν, νοστιμον, γλυκὺ εἰς τὸ νὰ πίνηται, εἶναι πόσιμον, εὐκολόπλοτον. ὠδεπωμα εὐποτώπατον. Ἀθήν.

Εὔπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Ὅστις ἔχει εὐμόρφους, καλοὺς πόδας· εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς τὸν ἀκούει τὸ πυδάρι.

Εὐπραγέω, (εὐπραγής) = εὖ πράσσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις μου, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ζῶ εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὔπραγμα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα. Ἀπιαν. (πρᾶ-)

Εὐπραγής, ὁ, ἡ (πρᾶγος) Ὅστις ζῇ εὐτυχῶς, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του· ἀφ' οὗ

Εὐπραγία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, εὐδαιμονία, εὐτυχία· προσόδοι, προκοπὴ εἰς τὸ καλόν. — 2) Καλὴ, εὐγενικὴ, γενναία πρᾶξις.

Εὐπράγος, ὁ, ἡ, = εὐπραγής. Σουίδ.

Εὐπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὅ,τι εὐκόλως πράττεται, βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἐνεργεῖται, ἀποκτᾶται εὐκόλα· εἶναι εὐκολοκάμωτον, εὐκολοαπόκτητον. — 2) Ὅστις εὑρίσκεται, περνᾷ καλὰ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήματα του (— ∪) · ἀφ' οὗ

Εὐπραξία, ἡ. = εὐπραγία. Αἰσχλ. Θκβ. 206. — 2) Καλὴ, ἠθικὴ πρᾶξις, ἐνάρετος διαγωγή, σεμνὴ ζωή. Ξενοφ. Ἀπομν 3, 9. (— ∪ ∪-)

Εὐπραξις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία. Αἰσχύλ. Ἀ. 246. (-⌣∪)

Εὐπράσσω, ἑσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ, εὖ πράσσω· ἴδε εὐπρήσσω.

Εὔπρατος, ὁ, ἡ = εὔοινος. Ἡσύχ.

Εὔπρεμνος, ὁ, ἡ. (πρέμνον). Ὅ,τι ἔχει καλὸν στέλεχος, κορμί, κούτσουρον, ἐπὶ φυτῶν. Ἡσύχ.

Εὐπρέπεια, ἡ. Εὔμορφον, σεμνὸν, κόσμιον, πρεπούμενον σχῆμα· χάρις, ἄξια, ὡραιότης, εὐμορφιὰ· τὸ νὰ ἁρμόζῃ, πρέπῃ, στέκῃ τι καλὰ εἴς τινα ἢ εἰς τι — 2) Τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τι, κατὰ τὸ ὁποῖον σχηματίζει τις πρᾶγμά τι· δοκοῦσα, φαινομένη ὁμοιότης τινὸς μὲ ἄλλο τίποτε· παρομοίασμα· ἐπιτηδεία προφασις, τὸ νὰ ἀποσκεπάζῃ τίς τι μὲ καλὸν, ἐπιτήδειον τρόπον· καὶ εὐπρέπειαν καλεῖσθαι. Τὸ νὰ ὀνομάζηταί τις ἢ τίποτε μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀποσκεπάζει τὸ σφάλμα ἢ ἐλαττωμά του· μοχθηρίας γὰρ οὐδὲ ἦν κώλυσις ὁ ἐξοστρακισμὸς, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν, δι' εὐπρέπειαν, ὄγδοον καὶ δυνάμει βαρυτέραις, ταπεινώσεις καὶ κολάσεις. Πλτχ. Ἀριστ. 7, παρὰ τό.

Εὐπρεπής, ὁ, ἡ. (πρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, πρεπούμενον σχῆμα, ὅστις εἶναι πρόσχημος, σεμνός, πρεπούμενος, στολισμένος· ὡραῖος, εὔμορφος. Ὅ τι φαντάζει, φαίνεται, καλὸν, εὔμορφον, ἀρεστὸν, ἐξαίρετον, περιφανὲς, λαμπρὸν· συγκρτ. εὐπρεπέστερος, Ἡρτ. 2, 47. Ἐπρρ. εὐπρεπῶς· ἀπὸ εὐπρεπὲς αὐτό, ἢ εὐπρέπεια. Δημοσθ. εὐπρεπῶς ἀδίκει· ἀντὶ, μετὰ καλῆς προφάσεως.

Εὔπρεπος, ὁ, ἡ. = εὐπρεπής, σημα. 2. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 706. ποιητ.

Εὔπρηκτος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ εὔπρακτος. Ἡρόδ.

*Εὐπρηξίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

Εὐπρήσσω, ἀφ' οὗ εὐπρήσσεσκον ἕκαστα Ἐφρόντιζον, ἐπεμελοῦντο διὰ κάθε τι, ἐτελείωναν, ἔκαμναν κάθε καλόν. Ὀδσ, Θ, 259. — ἴν' ἐπὶ σημαντίᾳ, τοῦ, ἔχω καλῶς, εὐτυχῶ, γράφεται χεχωρισμ. εὐ πρήσσω, Ἰων. ἀντὶ εὖ πράττω.

Εὐπρηστος, ὁ, ἡ. (πρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, ἀνάπτει, παίρνει φωτιάν, εὐγάζει ὀλίγωρα φλόγας· εὐπρηπτος αὐτμή· Τὸ σφοδρὰ ἐξερχόμενον φύσημα τῆς φύσης, τοῦ φυσητηρίου, φυσουνίου, τουκρβ. μανγανίου, μηχανίου, Ἰλ. Σ, 471. ὅπερ ἄλλοι κατ' ἐνεργ. σημτ. Τὸ σφοδρὰ ἀνάπτον, ζωπυροῦν, τοῦ ὁποίου τὸ φύσημα ἀναφτεῖ δυνατά, συμπᾷ τὴν φωτιάν, ἐκλαμβάνουσι

*Εὐπρήων, ονος, ὁ, ἡ. (πρηών). Χώρα, τόπος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αίγιαλός μὲ πολλὰ λιμανάρια. Πασλ. Τιλ. Ἀμβ. 247.

*Εὐπριστία, ἡ. Τὸ νὰ διαιτχίζηται διαλύηται, διακρίνηται, διαχωρίζηται τι εὔκολα, παρὰ τὸ

Εὔπριστος, ὁ, ἡ. (πρίω). Ὅ,τι ἐχωρίσθη μὲ τὸ πρίονα, πρίονι· ἐπριονίσθη καλά, ἐπιτηδείως· ὅ,τι χωρίζεται μὲ τὸ πρίονι, πριονίζηται καλά, εὔκολα, εἶναι εὐκολοπριόνιστον. Ἱππορ.

Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ. (προαιρέω). Ὅ,τι ἐκλέγεται, ἐκλέχθη εὔκολα τὸ ὀγλίγωρα. Ὅστις προαιρεῖται, ἀποφασίζει τι ὀγλίγωρα, ἔχει καλὴν προαίρεσιν, θέλησιν.

Εὐπροόρατος, ὁ, ἡ. (προοράω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ προϊδῇ, νὰ προβλέπῃ.

Εὐπροσδέκτος, ὁ, ἡ. (προσδέχομαι). Πᾶν ὅ, τι ἀποδέχεται, στέργει, δέχεται τις μὲ χαρὰν, εὐχαριστησίν του· εἶναι δεκτὸν, ἀρεστὸν, ἄξιον ἀποδοχῆς. — 2) Ὅ,τι εὗρε καλὴν ἀποδοχήν, τὸ ἀπεδέχθη, ἔστερξεν, ἐδέχθη τις μὲ χαρὰν, μὲ εὐχαριστησίν του. Σχλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 1052.

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ. = εὐπάρεδρος· Ν. Δ.

Εὐπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, καταδεκτικός, φιλικός. Ἰσαρκτ. ἔστι δὲ εὐπροσηγορία τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν· παρὰ τὸ

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσηγορέω). Ὅστις ὁμιλεῖ, συναναστρέφεται, χαιρετᾷ τοὺς ἀνθρώπους φιλικά, εἶναι καταδεκτικός, πρόθυμος, καλὸς εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, συναναστρέφηται φιλικῶς μὲ καθ' ἕνα Valck ἐν Ἱππ. 96. Ἐπῤῥ. εὐπροστήγορος.

Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ (προστίθημι). Ὅ, τι εὐκόλως προστίθεται, βάλλεται, ἢ προστεθὲν ἐβάλθη προτέτε εἴς τι, εἶναι εὐκολοπρόσθετον εὐκολοαναγάστιστον.

Εὐπρόσιτος, ὁ, ἡ (προσίειμι). Πᾶσηποτέ τι εἰς τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἀφόβως ἠμπορεῖ τις νὰ προτέλθῃ, πλησιάσῃ. «εὐπρόσιτα πράγματα. Αἰτωπ. Ε'. Ἐπῤῥ. εὐπροσίτως.

Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ (προσοδεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, δίδει καλὰ εἰσοδήματα, καλὸν ὄφελος. - 2) Ἐπ' ἀνθρώπων = εὐπροστήγορος, Θεοδ. 6, 56. - 3) Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ τίποτε, Ξνφ. Κρ. π. 6, 1, 23. Ἐπῤῥ. εὐπροσόδως.

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ κομίζῃ, φέρῃ, παρασκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ — 2) ἐν τῇ πατρ. ἀκαδ. = εὐπροστήγορος. Εἰς τοὺς ὁποίους εὐκόλως δύνανται νὰ πλησιάζῃ τις, νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πραγματεύηται· ὅστις εἶναι κοινωνικὸς, ἀρεστὸς εἰς συναναστροφήν. Παρ' Εὐρ. Μήδ. 282. «ἔτης ἐκβάσις εὐπρόσοιστος· ἀντὶ τοῦ, δύσκολος.»

*Εὐπροσόμιλος, ὁ, ἡ = εὐόμιλος.

Εὐπροσόρμιστος, ὁ, ἡ (προσορμίζω). Τόπος, μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, τὸ Ἰταλ. dirittura, νὰ ἀράξῃ εὐκόλα. Διόδ. Σικ.

Εὐπρόσρηστος, ὁ, ἡ. Πολυβ. Ε'. 133. καὶ

Εὐπροσφθεγκτος, ὁ, ἡ. Ἡτυχ. = εὐπροσήγορος.

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅστις προσφέρει, ἐφοράζει τι καλὰ, λέγει, ἐφοράζεται καλὰ, εὔκολα· Ἡρωδιαν. 8, 3, 7. «ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος ἐν λόγοις· Ὅστις ὡμίλουσε μὲ εὐκολίαν μὲ καλὴν, προφορὰν, ἐλεύθερα τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὰ Ῥωμαϊκὰ, Λατινικά.

Εὐπρόσφυτος, ὁ, ἡ (προσφύω). Ὅ,τι εὐκόλως προσφύεται, προσκολλᾶται εἴς τίποτε, καὶ ὅ,τι προσκολληθὲν εἴς τι αὐξάνει ὁμοῦ μὲ αὐτό.

Εὐπροσωπέω, (εὐπρόσωπος). Ἔχω καλὴν ὄψιν, εὐμορφον πρόσωπον· πρέπει φαίνομαι ἢ γίνομαι ἀρεστός· ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ φανῶ καλὸς, νὰ φρέσω εἴς τινα, Ν. Δ. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ς'. ἀφ' οὗ

Εὐπροσωπία, ἡ. Εὐμορφία τοῦ προσώπου, καλὴ ὄψις· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν, εὐμορφον πρόσωπον, νὰ ἐπιμελῆται διὰ νὰ δείχνῃ καλὸν πρόσωπον. Διον. Ἁλικ.

*Εὐπροσωποκοιτος, ἡ, ον (κεῖτη). Ὅστις κεῖμενος, ἀναπαυόμενος, ἡτυχάζων ἔχει καλὸν, φαιδρὸν πρόσωπον. «εὐπροσ. τυχὴν Αἰσχυλ. Χῳ. 963. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει καλὸν, φιλικὸν, χαρούμενον, ἡμερον πρόσωπον. Σοφοκλ. Αἴ. 1038. Ὅστις ἔχει, φορεῖ εὐμορφον προσωπεῖον, προσωπίδα. Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει καλὴν ὄψιν, φαίνεται, δείχνει νὰ εἶναι καλὸς ἢ εὐμορφος, Ἡρόδ. 7, 168. Ἐπῤῥ. εὐπροσώπως. «εὐπροσώπως δέχομαί τινα· Χαρούμενος, μὲ φιλικὸν πρόσωπον.

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ (προφασίζομαι). Πᾶν ὅ,τι χρημεύει εὔκολα εἰς πρόφασιν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς πρόφασιν. «κἀτίς εὐπροφάσιστος. Θουκυδ. - 2) Ὅστις εὑρίσκει εὔκολα προφάσεις, ἠξεύρει νὰ προφασίζηται διὰ τίποτε εὔκολα. Ἐπῤῥ εὐπροφασίστως. (ᾱ)

Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ. (προφέρω). Ὅ,τι προφέρεται, ἐκφράζεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προφέρῃ, ἐκφράζηται εὔκολα. Διον. Ἁλικ.

Εὐπρυμνία, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1002. «φρενὸς χαρὶν εὐπρυμνῆν ἐξηγεῖται, Σχῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον, σωφροσύνη κεκοσμημένον· παραβλ. τὸ ἑπμ.

Εὐπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα). Πλοῖον ἔχον καλὴν, εὐμορφαν, καλὰ ἐστολισμένην πρύμναν. Ἰλιαδ. Δ. 248. «νῆες εὐπρυμνοι.»

Εὐπρωρος, ὁ, ἡ. (πρώρα). Πλοῖον ἔχον καλὴν καὶ εὐμορφον πρῶραν — 2) Τρπκ. = εὐπρόσωπος.

Εὐπτηιστος, ὁ, ἡ. (πτήσσω). Ὅστις πτήσσει, σφάλλει, σκοντάφτει εὔκολα — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ πταίῃ, σφάλλῃ, σκοντάφτῃ εὔκολα — 3) Τρπκ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀπατηλός. Ἱπποκρ.

Εὔπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν)· καί,

Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ). Ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας, φτερὰ, φτερούγες, — 2) Τρπκ. γυναῖκες εὔπτεροι «καμπρωμέναι, φουσκωμέναι, ὑπερήφανοι· εὐγενέσται γυναῖκες, Ἀριστφ. Νφ. 792.

Εὐπτησία, ἡ. (ἵπταμαι, Μλ. πτήσομαι). Εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ταχύτης, εἰς τὸ πέταγμα. Ἀρτεμίδ. Ε'.

Εὐπτοίητος, ὁ, ἡ. (πτοιάω). Ὅστις, ἢ ὅ, τι πτοεῖται, φοβεῖται, σκιάζεται, ξηπλάζεται εὔκολα, εἶναι φοβιτζιάρης. Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 78.

*Εὐπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπόλεμος.

Εὔπτορος, ὁ, ἡ. (πτόρος). Φυτὸν, δένδρον, πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ὡραίους κλώνους, βλαστάρια. Ἀνθολογ. «εἴρας εὔπτορον.»

Εὐπυγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐμορφον πυγὴν, πολύσαρκα, καλὰ, γεμάτα κωλομέρια. Ἄλεξις παρ' Ἀθην. ἐκ τοῦ

Εὔπυγος, ὁ, ἡ. (πυγή). Ὅστις ἔχει καλὴν πυγὴν, καλὸν ὀπισθινὸν, καλὰ εὐμορφα, γεμάτα κωλομέρια· ὡς τύ, καλλίπυγος.

*Εὐπυνδάκωτος, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὅ,τι ἔχει καλὸν ἔδαφος, πάτον· ἐπὶ βαθυλίων πραγμάτων. ἰδὲ πύνδαξ. Λουιν. (ᾱ)

Εὔπυργος, ὁ, ἡ. (πύργος). ἐπιθ. εὐμοχυρωμένων πόλεων, Καλοὺς, πολλοὺς, εὐμόρφους, δυνατοὺς πύργους ἔχουσα· ἄρα ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ διαφευτεύηται. «Τροίην Ἰλιάδ. Η, 71. «πόλιες Ἡσιόδ. Ἀσπ. 270.

Εὐπυρφόρος, (πυροφορος). Χώρα, γῆ, τόπος πολὺ καρποφόρος εἰς σιτάρι. Στραβ.

Εὐπύρωτος, ὁ, ἡ. (πυρόω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτεται, πυρόνεται, θερμαίνεται, κοκκινίζει ὑπὸ τοῦ πυρός. (ᾱ)

Εὐπώγων, ονος, ὁ, ἡ. (πώγων). Ὅστις ἔχει καλὰ εὐμορφα ἢ πολλὰ, μεγάλα γένεια.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος). Χώρα, τόπος ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται πολλοὶ, εὐμορφοι, καλοὶ ἵπποι, ἄλογα· κυρίως δὲ πῶλοι, πωλάρια· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῆς Τρωάδος.

Εὐρεβάμιγξ, ἐγγος, ὁ, ἡ. (βαμίγξ). Ὅ,τι σταλάζει, στάζει πολύ, δυνατά. Νόννος. (ᾱ)

Εὐραί, ὧν, αἱ. Τὰ ἐπισιδηρωμένα ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅπου περιστρεφόμενος τρίβεται ὁ τροχός. Πολυβ. Α'. 126.

Εὐράμην, Μτχ. εὐράμενος, ἀντὶ εὑρησάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ εὑρίσκω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς καὶ τοῖς ὑστέροις.

Εὐράξ, Ἐπίῤῥ. Πλαγίως, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος. ἐκ πλαγίου. Ἰλ. Α. 251. Ο, 541. «εὐρὰξ πατάξω σε.» ἐπιτάσει ὁ Πειστέταιρος παρ' Ἀριστφ. Ὄρ. 1257. ἵνα ἀποσοβήσῃ τὴν Ἶριν. (κατὰ τὸν Damm. παρὰ τὸ, πλευρὰ, ἀντὶ πλευράξ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, εὐρος)

Εὐρεφής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥεφὴς (ῥάπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὐμορφα, τεχνικὰ, σφιχτὰ ῥαμμένον, καλοῤῥαμμένον ἠθροϊσμένων Ὀδσ. Β, 354. 380. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, συνηνωμένον, συνδεδεμένον.

*Εὐρεὴς, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥεὴς (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλὰ, εὐμορφα, ἀφθόνως· ὁ Ποιητ. χρῆται μονῃ τῇ Ἐπκ. γεν. «εὐῤῥεῖος ποταμοῖο συναιρ. τοῦ εὐῤῥέος, Ἰλιάδ. Σ, 508. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλιάδ. εὐρεῖος δὲ, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 12, 2. παρὰ Στρβ. μεντοι εὐρὴς. Ἐν Ὀδσ. οὐκ εὑρηταί που ἡ λέξ. Παρβλ. εὐρεῖ-ης. εὐρειτος, εὐρείων, εὐρους, εὐρυτος.

*Εὔρεῖν, Ἀπρμ. ἄόρ. β'. ἐνεργ. εὗραν, τοῦ εὑρίσκω. Ἐπκ. εὑρέμεναι, Ὅμ.

*Εὑρείτης, ου, ὁ. Ἐπκ. εὐῤῥείτης (ῥέω) = εὐρεής, Ἰλιάδ. Ζ, 34. Ὀδσ. Ξ, 257. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ τύπ. ἰδὲ εὐρεής.

*Εὔρειτος, ὁ ἡ. Ἐπκ. εὐῤῥειτος = εὐρείτης. Ἁπλ. Ῥᾴδ.

*Εὐρείων, ουσα, ον. Ἐπκ. εὐῤῥείων = εὐρεής. Χρυσῇ. 408.

Εὕρεμα, ατος, τὸ. (εὑρίσκω) = εὕρημα.

Εὑρεσιέπεια, ἡ. (εὑρεσιεπής). Τὸ νὰ εὑρίσκῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιεπέω, Μλ -ήσω. Εὑρίσκω, σχηματίζω, κάμνω λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογέω· παρὰ τὸ

Εὑρεσιεπής, ὁ, ἡ, καὶ εὑρησιεπὴς (εὑρίσκω, ἔπος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὐκολα λέξεις, λόγους, εἶναι ἐφευρετικὸς εἰς ᾠδὰς ἢ ποιήματα, «εἶην εὑρησιεπὴς» Πνδ. Ὀλ. 9ι 86. συνῃθ. εἰρωνικῶς, Ὅστις λέγει πολλὰ· ἐν γένει = τῷ λογογρ. εὑρεσιλόγος.

Εὑρεσίκακος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, κακὸν). Ὅστις ἐφευρίσκει, ἐξευρίσκει, προξενεῖ κακόν τι· εἶναι, γίνεται πρωταίτιος κακοῦ τινος. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 407.

Εὑρεσιλογέω, Μτ-ήσω (εὑρεσίλογος). Εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω στοχασμούς, λόγους, ἀποδείξεις, κ. τ. τ. διὰ νὰ σαφηνίσω, ἐξηγήσω, ἀποδείξω τι· διὰ νὰ ἀποκριθῶ ἀπολογηθῶ εἰς τινα, νὰ τὸν ψευσθῶ, ἀπατήσω, νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἐν γένει, διηγοῦμαι τι κατὰ τὴν φαντασίαν μου, ἐφευρίσκω, πλάττω τι· ἀφ' οὗ

Εὑρεσιλογία, ἡ. Ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐφευρίσκῃ τις λόγους, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρίνεται εἴς τι, νὰ ἀποδείξῃ τι, νὰ κάμῃ τι πιθανόν· νὰ φανερίζῃ, ἀπατᾷ τινα λέγων τι ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἀπόδειξις, τὸ αἴτιον, ὁ λόγος, ἡ πρόφασις.

Εὑρεσιλόγος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, λόγος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὐκόλους λόγους, διεξόδους, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ τι, ἀποκριθῇ εἰς τι· νὰ φανερώσῃ, ἀπατήσῃ τινὰ λέγων καὶ πείσῃ τον νὰ πιστεύσῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ὅστις μακρυγορεῖ, πολυλογεῖ, πλάττει προφάσεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀποκρισιν τοῦ ἀληθοῦς· ἐφευρίσκει δόλους, πανουργίας εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι αὐτὸς λέγει.

Εὑρέσιος ὁ. Ἐπῳ. τοῦ Διός. Εὑρέτης· ὡς προστάτου τῶν ἐφευρέσεων. Διονύσ. Ἁλικ.

*Εὕρεσις, εως, ἡ. (εὑρίσκω). Τὸ νὰ εὑρῃ, ἐξεύρῃ, ἐφεύρῃ· εὕρισκη, ἐξευρίσκη, ἐφευρίσκῃ τίς τι.

*Εὑρεσίτεχνος, ὁ, ἡ. (τέχνη). Ὅστις ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τέχνας, τεχνήματα, μηχανήματα, ὕδλους, κόπτας.

*Εὑρετέος, α, ον. Ἐπῳ. ῥημτκ. τοῦ εὑρίσκω. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ, ἐξευρεθῇ, ἐφευρεθῇ, ἐπινοηθῇ τίποτε.

*Εὑρετής, οῦ, ὁ. (εὑρίσκω). Ὅστις εὑρίσκει, ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τι· ἡ εὕρεν, ἐφεύρε τίποτε. Περὶ τῆς τονίσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Βηλ. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 330. Θηλκ. εὑρέτις — ίδος, ἡ.

Εὑρετικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐπινοῇ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τι.

Εὑρέτις, ίδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ εὑρετής.

Εὑρετός, ἡ, όν. ἐπῳ. ῥημτ. τοῦ εὑρίσκω. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὑρεθῇ, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθη.

Εὑρέτρια, ἡ. = εὑρέτις. Διοδ. Σικελ. Ε', 67.

Εὕρετρον, τό· Ὁ διδύμειος μισθὸς εἰς ἀκείνον, ὅστις εὑρέ τι· εὑρετίκι.

*Εὕρηκα, Πρκμ. τοῦ εὑρίσκω.

Εὕρημα, τό. σπανιώτ. εὕρεμα (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, ἢ εὗρε τις· καλὸν εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος. κεὕρημα εὑρήκει Εἶχεν ἀνέλπιστον, παρὰ τὴν ἀξίαν του τύχην, τὴν ὁποίαν δὲν ἄξιζεν νὰ ἔχῃ. Ἡρδτ. 7, 10, 4. κεὕρημα ποιεῖσθαι τὸ νὰ σωθῇ, στοχάζηταί τίς τι ὠφέρδος καὶ εὐτυχίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 3, 18. — 2) Ἔφεύρεσις, τὸ ὅ,τι ἐφεύρε, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ τις διά τινα σκοπόν· καὶ ἐπίλυμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἶπως συναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς.κ

Εὑρημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις καλά, ἐλεύθερα, καθαρά· εὐγλωττία· Πολδ. παρὰ τὸ

Εὑρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ καλά, ἐλεύθερα, καθαρά, εἶναι εὐγλωττος. Ἡσύχ.

Εὑρην, ηνος, ὁ, ἡ, καὶ

Εὑρηνος, Ἐπκ. εὔῤῥηνος, ὁ, ἡ, (ῥήν). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα, Ἀπολλών. Τῷδ.

Εὑρησιεπής, ὁ, ἡ. = εὑρετιεπής, Πνδ. καὶ Ἀρστφ.

*Εὑρησιλογέω = εὑρεσιλογέω.

*Εὕρησις, εως, ἡ = εὕρεσις.

*Εὑρήσω, Μλ. τοῦ εὑρίσκω· κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἑρ. 302.

*Εὕρητος, ὁ, ἡ. (ῥηθῆναι, ΡΕΩ). Ὅ,τι ἐρέθη, ἐλέχθη καλά.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = εὑρέτης· Ἀνάλεκτ. Β. 520.

Εὔριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει εὐμόρφους, καλάς, δυνατὰς ῥίζας.

Εὐρι_ν, ινος, καὶ, εὐρι_νος, ὁ, ἡ, (ῥὶς). Ὅστις ἔχει καλὴν ῥῖνα, μύτην· ὅστις ἡδύ,τι ὀσφραίνεται καλῶς, ἔχει λεπτὴν ὀσφρησιν, Σοφκλ. Αἰ. ηκυνὸς εὐρινος.η

*Εὔρι_νος, ὁ, ἡ. (ῥινόν). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κατεσκευασμένον, φτιασμένον, κεχωμένον ἀπὸ δέρμα, εἶναι ἐπικαλυμμένον, σκεπασμένον τουρβ. καπλατισμένον μὲ δέρμα.

Εὑρισθένης, ου, ὁ, Ὀνμ. κύρ. γνωστόν, παρὰ τό, εὖρε ος παραγόμενον.—2) Βόλος, τὸ ῥίψιμον, τῶν κύβων μετρούμενον 40. Ὅταν ῥίπτωντις τὰ ζάρια μετρήσῃ 40. Μμάτια ὡς κοινότ. λέγεται· ὀνομασθεὶς οὗτος ἀπό τινος Ἀθηναίου, ὅστις ἦν ποτε διοικητὴς μετὰ τῶν τεσσαράκοντα. Πολδ. 9. 101. (--υ-) ἀφ' οὗ

Εὑρι_πιδί_ως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐριπίδου. Ἀριστφ.

Εὐρίπιστος, ὁ, ἡ (ῥιπίζω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολα κλονίζεται, ἡμπορεῖ νὰ τὸ κινῇ, κλονίζῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοκίνητον, εὐκολοκλόνιστον· ὅστις εἶναι ἀσταθής, κουφόνους, ἀμφίβολος, ἄπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ δώσῃ πίστιν. Ευκρ. Ἀττ. 4, 5. (ῥε)

Εὐρι_πος, ὁ. Πᾶς πορθμὸς ἢ μέρος θαλάσσης, ὅπου ἡ παλίῤῥοια ἢ αὐξομείωσις τῶν θαλασσίων ὑδάτων γίνεται σημαντικώτερα παρὰ εἰς ἄλλα μέρη. ἐξαιρ. δὲ λέγεται οὕτω τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆτος Εὔβοια ἀπὸ τῆς χέρσου· κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἀπλ. 222 — 2) ἐνγένει, Τράγωγεῖον, ὀχετόν, διώρυξ, τὸ Ιταλ. canale, Schaef. ἐν Δογγ. σλ. 328. — 3) Τρπκ., Πᾶς ἀσταθής, εὐμετάβλητος ἄνθρωπος, ὅστις μεταβάλλει τὴν γνώμην του τόσον εὔκολα καὶ τοσάκις, ὡς περ μεταβάλλεται ἡ κατάστασις τῶν θαλασσίων ὑδάτων εἰς τοὺς πορθμούς. ιπιθαν. παρὰ τὸ εὖ καὶ ῥίπτω, ῥιπίζω) ἀφ' οὗ

*Εὐρι_πώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ εὐριπον ἢ πρασμόν, φαίνεται ὡς στενὸν θαλάσσης — 2) ἐξαιρ. μετφρ. Ὅστις εἶναι ἀσταθής, εὐμετάβλητος εἰς τὴν γνώμην του.

*Εὔρις, ινος, ὁ, ἡ = εὐρίν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1091.

Εὑρίσκω, Μλ. εὑρήσω, Πρκμ. εὕρηκα, Ἀόρ. β. εὗρον. Πρττκτ. εὑρέ. Ἀπρμφ, εὑρεῖν, μέτ. ἀόρ. εὑρόμην. ἀνῤῥ. οὐ παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. καὶ τοῖς ὑστέροις, εὑράμην, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 216. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 880. Πρκμ. παθ. εὑρημαι. παθ. ἀόρ. εὑρέθην. Ἐπθ. ῥημτ. εὑρετός. Ὁμρκ. δὲ ἐστὶ μόνον ὁ ἐνργ. καὶ ὁ μτ. ἀόρ., οὗτος ὅμως πάνυ σπάν· ὁ δὲ Μλ. ἐν Τμ. Ἑρ. 302. — 1) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω, ἀπαντῶ τι ἢ τινα κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸν ζητῶ· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· παρ' Ὁμ. δὲ τὰ πλείστα ἐπ' ἀνθρώπων. Τρπκ. μὴ ἐπίσπαστον κακὸν εὑρῃ Νὰ μή τὸν εὑρῃ κάνεν κακὸν τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ ἴδιος αἴτιος· νὰ μὴ γένηται ὁ ἴδιος τῆς δυστυχίας του αἴτιος. Ὀδσ. Ω, 462. ὡσαύτως καὶ ηκακὸν εὑρετο Εὑρῆκεν ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἔκαμε μόνος του τὴν δυστυχίαν του, Ὀδσ. Φ, 304 — 2) Εὑρίσκω ὅ,τι ζητῶ, γυρεύω· ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ντέκμαρ καὶ, μῆχος εὑρεῖν· οὕτω καὶ κατὰ μέτ. διάλ. νόημα εὑρεσι Ἐπιὸήσον, εὑρὲ μὲ τὸν νοῦν σου κάνεν ὄνομα διὰ νὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸ παιδί, Ὀδσ. Τ, 403. καὶ, μεταίρεσιν ἐανάτου λύσιν εὑρίμην Εἶδα, ἄμποτε νὰ ἠδελεν ἡμπορέσω νὰ ἐφεύρω κάνενα τρόπον διὰ νὰ γλυτώσω τοὺς συντρόφους μου ἀπὸ τὸν ἐάνατον, Ὀδσ. ι, 421. ὅθεν, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω καὶ μανθάνω, ἀκούω, πληροφοροῦμαί τι· εὐγάλλισε τὸ φανερόν, ἐξευρίσκω, ἐπιτῶ, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε· καταμανθάνω, καταλαμβάνω τι. Μέσ. Πορίζομαι, κτῶμαι, ἀπολαμβάνω τι διὰ ἐνεργείας μου. — 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ὠνίων, ἀγοραστῶν πραγμάτων, ὅσα ἀγοράζονται· ἐπὶ ἐμπορίων, πραγματειῶν, ἐμπορικῶν, πραγματευτάδικα πραγμάτων εἰδῶν, Εὑρίσκει ἀγοραστήν, φέρει κέρδος, «πολλὸν χρυσὸν εὑροῦσαν» Διὸ νὰ παλιπῇ διὰ πολὺν χρυσόν, Ἡρδτ. 1, 196. ὅθεν, Ἀξίως ἀγοράζεται, πωλεῖται διὰ τόσα· ἢ τιμὴ συνήθ. κατ' αἰτιατ., σπανιότ. κατὰ γεν. πποεῖσθαι τοῦ εὑρόντος· Πωλεῖται διὰ ὅσα εὑρεθῇ ἀγοραστής, ἄρα ἀντὶ τοῦ παθ. εὑρεθέντος, Ξνφ. Ἀπομν. 25, 5. «ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος» παρβλ. ἀλφαίνω.

Εὐρόεω, Μλ. -ήσω (εὖρος). ἐπὶ ῥευστῶν· Ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὐμορφα, ἀφθόνως. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὑποθέσεων, Τρέχει, πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις· ἐπ' ἀνθρώπων· Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὐτυχῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος διότι τρέχουν τὰ πραγματά μου εὐτυχῶς, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Περτ. 607. ἀφ' οὗ

Εὔροια, ἡ. Τὸ νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνηται ῥευστόντε καλά, εὔκολα· εὐκολον, καλὸν τρέξιμον, χύσιμον. — 2) Τρπκ. ἐπὶ αὐξονίας λέξεων, λόγων, ἐνιοίων διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ τις μὲ εὐκολίαν, Τρέξιμον τῆς γλώσσης, τῆς ὁμιλίας ἐλεύθερον· εὐῤῥάδεια, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 238. C. Εὐτυχεῖς πρόσδοι, τρέξιμον εἰς τὸ καλὸν ἐπιχειρήματος, πράγματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτυχία. Παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Τὰ περὶ τὸν σοφόν, ἤτοι τὰ φρονήματα, ἡ διαγωγή, ἡ κατάστασις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

Εὐροίζητος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὅ,τι ῥιπτόμενον, ἢ κινούμενον μὲ βίαν προξενεῖ ἦχον, συριγμὸν τοῦ ἀέρος. Ἀνάλεκτ. Β'. 226. «ὡς εὐροίζητος» Βέλος, τὸ ὁποῖον τοξευδὲν κάμνει ἦχον εἰς τὸν ἀέρα.

Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ, ἰδὲ εὐρυκλύδων.

*Εὔρον, ες, ε, Ἀπρμφ. εὑρεῖν, Ἀόρ. β'. ἐνργτ. τοῦ εὑρίσκω, Ὁμ.

Εὐρόνοτος, ὁ, ἡ. Ἡ μεταξὺ τοῦ Εὔρου καὶ τοῦ Νότου ἀνέμου πνοή.

Εὖρος, καὶ συναίρ. εὖρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλῶς, εὐκόλως, ταχέως, ἀφθόνως, Ἰλδ. Η, 329. Φ, 130. ἀμφοτεραχῆς κατὰ τὸν Ἐπκ. τπ. εὔῤῥοος. Τρπκ. παρ' Ἱατρ. ἐπὶ σώματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐνεργοῦσι πρεπόντως τὴν ἀπορῥοὴν τῶν ὑγρῶν κλ. — β'.) ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐφράδεια, εὐκολον, ἐλεύθερον τρέξιμον τῆς γλώσσης, Schaef. ἐν Διον. Συνθ. σλ. 268. — γ'.) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ ὑποθέσεων, Ὅ,τι κάμνει καλὰς προόδους, τρέχει καλά, εὔκολα, εὐτυχῶς· ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐτυχής, τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα τρέχουν ὅλα κατὰ τὴν εὐχήν του.

Εὖρος, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅ,τι ῥέπει, κλίνει, βαίνει εὐκαλα. «ἅμμα εὐροποιᾶ, Βρόχι, Ἡλιακά, τὸ ὁποῖον σφίγγεται εὔκολα τραβώμενον. Φιλ. Θεσσ. 62, 5.

Εὖρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου, ὁ Ἰταλ. Σιρόκο συνηθ. λεγόμενος. Ὁμ. (κατ' ἄλλους μὲν παρὰ τὸ Ἠώς, Ἕως· Ὅστις φυσᾷ τὴν αὐγήν, ἀντθ. τῷ Ζέφυρος, παρὰ τὸ, ζόφος, Ὅστις πνέει τὸ ἑσπέρας).

Εὖρος, τό (εὐρύς). Πλάτος, φάρδος, Ὀδσ. Δ, 312. ὅπου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τό, μῆκος.

*Εὔῤῥαπις, ιδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ καλὴν, εὐμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, δοκανίκι, τό Ἰταλ. μπαστόνι.

Εὔῤῥαφής, Ἰων. ἀντὶ, εὐραφής· Ὀδσ.

*Εὐῤῥεής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρεής.

Εὔῤῥεος. Ἐπκ. γενκ. ἑνκ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ εὐῤῥέος, παρὰ τὸ εὐρεής, Ἰλδ.

Εὐῤῥείτης, ου, ὁ, Ἐπκ. ἀντὶ εὐρείτης, Ὁμ.

*Εὔῤῥητος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρειτος. Ἀπολ. Τῷδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐῤῥείων, Ἐπικ. ἀντὶ εὐρείων.
Εὐῤῥῆν, ηνος, καὶ εὐῤῥῆνος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ εὐρηνη, καὶ, εὐρηνης.
Εὐῤῥηχής, ὁ, ἡ (ῥῆγος). Ὅ, τι εἶναι πάνυ ἀκανθηρόν, ἔχει πολλὰς ἀκάνθας, ἀγκάθια. Νίκανδρ. Θηρ. 868.
Εὐῤῥῖνι, ενος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, εὐρῖνι.
Εὐῤῥοος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ, εὐρους. Ἰλιάδ.
Εὐρύ, οὐσιαστ. τοῦ εὐρύς· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπῤῥ. χρήσιμον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν συνδέτ. λέξεων, ἐν οὐ λαμβάνονται τὴν σημασ. πλάτους, φάρδους, πολυχωρίας, εὐρυχωρίας, κατὰ τὴν (πιθανὴν) γνώμην τοῦ Βιτμ. καὶ τὴν σημασ. τοῦ προστακτικοῦ ἐρι-μορίου. (-υ)
Εὐρυάγυιος, γυια, γυιον. (ἀγυιά). ἐπίθετον πόλεων μεγάλων, Πλατείας ἀγυιάς, φαρδεῖς δρόμους, τουρκβ. φαρδεῖα σοκάκια ἔχουσα, ἐν Ἰλιάδ. ἐξαιρ. τῆς Τροιάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν· μόνον, ἐν Ἰλιάδ. Δ, 52. τῶν Μυκηνῶν· ηχθὼν εὐρυάγυιαν = εὐρυόδειαν, Ἴμν. Δημτ. 16. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπιθ. γένει μόνῳ εὐρυάγυια (ᾱ) παρβλ. εὐρυόδειος, εὐρύπορος.
*Εὐρυάδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. (-υυ-)
Εὐρυαίχμας, γεν. Δρκ. α, ὁ. (αἰχμή). Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατεῖαν λόγχην, φαρδύμυτον κονταρι· ὅστις ἐκτείνει, ἁπλόνει μαιραν τὴν λόγχην, ἤτοι τοὺς λογχοφόρους, τὰ στρατεύματα του· ὅστις ἐξουσιάζει μακράν, πολὺν τόπον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν. Πίνδαρ., παρὰ Στράβ. ΙΒ', στρατὸν εὐρυαίχμαν εἰσέπων, κ Τὸ μεγάλαν στρατόπεδον.
* Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐσπερίδων. Ἡσιόδ. Θγν. 276.
* Εὐρύαλος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Ὅμ.
Εὐρύαλος, ὁ, ἡ· καὶ εὐρύαλως, ως, ὁ, ἡ. (ἅλως). Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατεῖα, φαρδεῖα, εὐρύχωρα ἁλώνια· ἐν γένει, Πλατεῖας ἀγορὰς, τὸ ἰταλ. piazze, μεγάλας πεδιάδας· εἶναι πλατὺς, ἐκτείνεται μακράν.
Εὐρυάνασσα, ἡ. (ἀνάσσω). Βασίλισσα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Καλλίμαχ. (α)
Εὐρυβιστεύομαι, Προσφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης, ὁ περιβόητος ἀπατεών· ἄρα μετέρχομαι ἀπάτας, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους.
* Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Ὄνμ. κύρ. Ὅμ. (-υυ-)
Εὐρύβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω). Ὅστις κάμνει πλατεῖα βήματα, διασκέλια, φαρδοπατεῖ. Ὅ, τι ἐκτείνεται μακράν. Κόιντ. Σμυρν. Β'. 282. ὄρος εὐρύβατον, ω Πλατὺ καὶ μακρὺ βουνόν.
Εὐρυβίας, ου, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. εὐρυβίης (βία). Ὅστις εἶναι μεγαλοδύναμος, τοῦ ὁποίου ἡ δύνκμις, δυναστεία, ἐξουσία εἶναι μεγάλη, ἐκτείνεται μακράν. Ἡσιόδ. Θγν. 931. Ἴμν. Δημτ. 295. ὡς τὸ εὐρυσθενής. (ι)
* Εὐρυβίη, ἡ. Ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πόντου. Ἡσιόδ. Θγν. 259. 375.
Εὐρυβόας, ου, ὁ. (βοή). Ὅστις φωνάζει μεγάλως, δυνατὰ· τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν.
*Εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ. ἡ. (γαστήρ.) Ὅστις ἔχει φαρδεῖαν κοιλίαν· φαρδυκοίλης, τρανοκοίλης, πριτσκοίλης, κοιλαρᾶς.
Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ. (γένειον). Ὅστις ἔχει πλατεῖαν τὴν σιαγόνα, πλατὺ κατσάγονον· πολλὲ, πλατὲς, μεγάλα γένεια· φαρδυγένης. — 2) (γενεά). Ὅ, τι διαιρεῖ εἰς πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων· Νόνν. πολὺν εὐρυγένειον.ις
*Εὐρυδάμας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὅμ. (-υυ-)
*Εὐρυδίκη, ἡ. Ὄνμ. κύρ. Ἡ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὀδσ. — 2) ἡ τοῦ Ὀρφέως (-υυ-)
Εὐρυδίνης, ὁ, ἡ. (δίνη). ἐπὶ ὑδάτων· Ποταμὸς καὶ τ. τ. τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα κάμνουν μεγάλας δίνας, στριφογυρίσματα, χύνονται κατὰ πλάτος, ἔχουν πολὺ φάρδος, κάμνουν μεγάλα κύματα (ι)
Εὐρυεδής, ὁ, ἡ. (ἕδος). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι, εὑρίσκονται πλατεῖα, εὐρύχωρα καθήσματα. ἡχθὼν Σιμωεὶς, ὡς τὸ εὐρυσθὲς.
*Εὐρυζέμελος, ὁ, ἡ. (ζέμελον). Ὅ, τι ἔχει φαρδὺ στερεὸ ζεμέλιο· εἶναι καλοζεμελιωμένον.
*Εὐρυζέμελος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐρυζέμελος.
Εὐρυθμία, ἡ. (εὔρυθμος). Καλὸς ῥυθμὸς, τὸ ἰταλ. τέμπο, καθέντσα· ἐπὶ μουσικῆς· καλλιφωνία, εὐφωνία, ἁρμονία, συμμετρία· καλὴ, ὀρθὴ ἁρμοδία, ἀκριβὴς ἀναλογία· καλὸν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα, στάσιμον, κράτημα τοῦ σώματος· καλὴ, ἁρμοδία, ἐξις, θέτις ἢ κίνησις.
Εὐρυθμίζω, (ῥυθμός). Θέτω, βάλλω τι εἰς εὐρυθμίαν. Ἀθήν. καὶ Στοβαῖος.
Εὐρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ, τι εἶναι ἀκριβῶς ἀνάλογον εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας. Ἐξαιρ. ἐπὶ μουσικῆς, ᾠδῶν, ἀσμάτων, καὶ χορῶν· Ὅ, τι παίζεται, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, χορεύεται καλὰ, μὲ εὐρυθμίαν, καλὴν τάξιν, ἁρμονίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ποιητικῆς καὶ Ῥητορικῆς, ὅπου παρατηρεῖται ῥυθμός τις, ἁρμονία καὶ εὐφωνία εἰς τὴν συνθετὴν, ἐκφρασιν καὶ παράστασιν τῶν λόγων· ἐν γένει, ὅ, τι εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, ἀναλογον εἴτε τι.
Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατεῖαν κεφαλὴν, φαρδὺ κεφάλι. (ε)
Εὐρύκερως, ωτος, ὁ (κέρας). Ὅ, τι ἔχει πλατέα κέρατα.
*Εὐρύκλεια, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Οἰκονόμος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδσ.
Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Ὄνμ. κύρ. περιφήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ὅθεν ὡς προσηγορ. πᾶς ἐγγαστρίμυθος. Ἀριστφ. Σφ. 1014. Σχλ. Πλάτ. Σοφστ. σλ. 252. C.
*Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ. Ἀνεμοζάλη σφοδροτάτη, Ἀκτ. Ἀποστ. 27. 14. πιθανὸς παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κλύδων, Μεγάλην τρικυμίαν προξενοῦσα· Ἄλλοι δὲ γράφουσι εὐρυκλύδων, Ὁ μεγάλα κύματα ἐγείρων Εὖρος ἀνεμος· ἄλλοι νεύρακείλιων καὶ εὐρακείλιων Ὁ ἀπηλιώτης ἄνεμος, ἀνοσοῦντες τὸν ἀρκτικοδυτικόν· καὶ ἄλλοι πάλιν νεύρκλύδωνα.
Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις, ἢ ὅ, τι ἔχει πλατεῖαν κοιλίαν, ἢ πλατεῖαν τρύπαν ὡς νεύρυκοίλιος αὐλὸς, ὡ αὐτιθ. τό, στενοκοίλιος. Δίλεκτος παρὰ Πορφυρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμον.
Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει φαρδεῖς κόλπους· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις περιέχει, ἔχει φαρδὺν, πλατὺν θαλάσσιον κόλπον. νεύρυκόλπος χθὼν. Πίνδαρ. Νεμ. Ζ'. 78. παραβλ. εὐρύστερνος.
Εὐρυκόωσα, Ἐπίθ. τῆς νυκτὸς· πιθανὸς παρὰ τὸ, εὐρὺ καὶ κωφὸν· ὅτε ἀκούεται πασαδήποτε φωνὴ, ἢ ἦχος εὐκόλα καὶ μακράν. Παρ' Εὐφορ. λῆμ. 85. σλ. 150. Meinek. ἐπιθ. τῆς θαλασσίου θεᾶς Κητοῦς, Ἡ μακρὰν ἀκουομένη, μακρὰν ἠχοῦσα· πιρβλ. κοάω.
Εὐρυκρείων, ουτος, ὁ (κρείων). Ὅστις ἐξουσιάζει μακράν, πολλοὺς τόπους· τοῦ ὁποίου τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀγαμέμν., μόνον ἐν Ἰλιάδ. Α, 75. ὅτι δὲ καὶ τοῦ Ποτειδάωνος.
Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ (λειμών). Χώρα, τόπος, ὅπου εὑρίσκονται, μεγάλοι, πλατεῖς, ἐκτεταμένοι λειμῶνες λειβάδια, πεδιάδες. ιΔιβὰς, εὐρυλείμων. Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 95.
*Εὐρύλοχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
*Εὐρύμαχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
*Εὐρυμέδουσα, ἡ. Ὄνμ. κύρ. Ὀδσ.
Εὐρυμέδων, οντος, ὁ (μέδων) = εὐρυκρείων. Πιδ. – 2) Ὄνμ. κύρ. Ὅμ.
*Εὐρυμενής, ὁ, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑπόμ.
Εὐρύμενος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ εὐρὺς. Ὅ, τι εἶναι φαρδὺ, πλατὺ. Εὑρηται δὲ καὶ ὡ τ. π. εὐρυμενής, ὁ, ἡ, καὶ ὁ συνηρμ. εὐρυμος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς ὑστέροις· ἀφ' οὗ ὡς κύρ. ονμ. ὀξυτονεμ. Εὐρυμεναί, αἱ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἰδὲ Rnhnk. ep cr. σλ. 197.
Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατὺ μέτωπον, εἶναι φαρδυμέτωπος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν βοῶν.
*Εὐρυμιδής, ον, ὁ. πατρωνμ. τοῦ, Εὔρυμος, Ὀδσ. (-υυ-)
*Εὐρυμος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐρύμενος.
*Εὐρυνόμη, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλιάδ. Σ, 398. Ἡσιόδ. Θγν. 358. Μήτηρ τῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θγν. 907. – 2) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, Ὀδσ.
*Εὐρυνόμος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.
Εὐρύνω, Μλ. -υνῶ (εὐρύς). Φαρδύνω, πλατύνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι· παγώνω Πλατόν. ἀποστενάζω, τὸ ἀσυν. ἀναπετρῶ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τίποτε τοὺς ἀγωνιζομένους, Ὀδσ. Θ, 260. ἡπὸ μέσον εὐρύνασκ Ἀφίνω εἰς τὴν μέσην μεγάλον, πολὺν τόπον ἄδειον, Ἡρόδ. 4, 52 (υ)
Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ, τι ἔχει πλατὰ νῶτα, φαρδεῖαν ῥάχιν, φαρδεῖς πλάτας· Σοφοκλ.
Εὐρυόδειος, α, ον, (ὁδός). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εἶναι φαρδεῖαι, πλατεῖαι ὁδοὶ, δρόμοι, τὸ ἰταλ. στράτες· εἶναι φαρδύστρατος· παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπίθ. τῆς Γῆς. Φαρδεῖας καὶ πλατείας ὁδοὺς ἔχουσα, παντχοῦ ἀνοικτή, ἐκτεινομένη οὕτω, τὴν ὁποίαν σύνταξις νὰ διατρέχῃ παντοῦ· ὡς τό, εὐρύπορος, ἐπὶ Σαλάσσης — Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λεξ. καὶ ἐν τῷ Ἡλ. γένει, εὐρυόδεια· πρβλ. εὐρυάγυιος.
Εὐρυοδίνης, ὁ, ἡ = εὐρυδίνης. Στραβ. Α'. ἀμιγ.
Εὐρύοπα, Ὁ. (ὤψ). Ὅστις βλέπει μακρὰ· ἢ ἀναλογώτερον πρὸς τὴν γλῶτταν ἐτυμολογ. παρὰ τὸ ὄψ., Ὅστις ἠχεῖ, βροντᾷ μακράν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὅμ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀντὶ εὐρυόπης, κεῖται κυρίως ὡς κλητ. ἀεὶ ἐν τέλει τῶν στίχων κεύρυοπα Ζεῦ. εὐρύοπα Ζεῦ. Ἐπῳ. τοῦ Ἴλιον, παρ' Ὀρφ. Λιθ. 18, 60. ἐν Ἰλιάδ. εὑρηται καὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν εὐρύοπα Κρονίδην, εὐρύοπα Ζῆνα παρὰ τὸ ταυτοσημ. εὐρύωψ. (ὁ Voss ἐν Τμ. Δημτ. 3. ἐθέλει τὴν ἐτυμλγ. παρὰ τὸ ὠΐω) (τόπα, φύσει βρχ. ὡς ἐν τῷ, ἱππότα, νεφεληγερέτα κλ., ἡ λήγουσα ὅμως γίνεται μακρὰ κατὰ θέτιν καὶ ἀποκοπήν.)
Εὐρυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατὲς σανδάλια, τουρκβ. παπουτσια· ὅ, τι ἔχει πλατεῖς ὁπλὰς, φορδειὲς μπέτσες· Ὁπλαν. ἡόπλη εὐρυπέδιλος.
Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατείας, ἐκτεταμένας πεδιάδας, τὸ ἰταλ. κάμπος. ηγαῖα εὐρύπεδος. Ἀνθολογ.
Εὐρύπορος, ὁ, ἡ. (πόρος) Χώρα, τόπος ἔχων μεγάλους, πολλοὺς, πλατεῖς πόρους, περάματα, ὁδοὺς, παρ' Ὅμ. παντχοῦ ἐπίθετ. τῆς πανταχοῦ ἀνοικτῆς, ἐπιπλεομένης θαλάσσης. Ἰλιάδ. Ο, 381. Ὀδσ. Δ, 432. Μ, 2. πρβλ. εὐρυόδειος.
Εὐρυπρωκτία, ἡ, τὸ νὰ εἶναι τὴ τίς εὐρύπρωκτος. Ἀριστοφ. Αἰχ. 843.
Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός) Ὅστις ἔχει πλατὺν, φαρδὺν πρωκτὸν, κῶλον, εἶναι φαρδόκωλος, ἀχρεῖος, ἀσελγὴς, κίναιδος, τὸ τουρκικ. ἰμπὲς. ἐξαιρ. μοιχός. Τὸ αἴτιον τοῦ σχηματισμοῦ ταύτης τῆς λέξ. ἰδὲ ἐν τῷ, ῥαψανιδεών. Περὶ τῆς χρήσ. ταύτης τῆς λέξ. παρ' Ἀριστοφ. ἰδέ, Νεφ. 1185.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὔρυπτος, ὁ, ἡ. (ῥύπτω) Ὅτι ἐξεπλύνθη, ἐξῃρύπωθη, ἐκαθαρίσθη, ἢ ξεπλύνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται καλά, εὐκόλα. Πολυδ.

Εὐρυπυλής, ὁ, ἡ. Πόλις, οἰκία ἔχουσα πλατείας μεγάλας πύλας, τὸ ἰταλ. πόρτας. Ἰλιάδ. Ψ, 74. Ὀδυσ. Δ, 571. ἀμφοτεραχόσε ἐπὶ καθόδου εἰς ᾅδου.

Εὐρύπυλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὅμ.

Εὐρυρρέεθρος, ὁ, ἡ. (ῥέεθρον) ἐπὶ ῥευστῶν, ὑδάτων, Ὅ,τι ἔχει πλατεῖα ῥεῖθρα· ῥέει, χύνεται πλατύ, φαρδύ, εἶναι πλατύ, φαρδύ· ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποτμ. Ἰλιάδ. Φ, 141. ποιητ. αὐτὸ τοῦ ἑπμ.

Εὐρυρέων, ουσα, ον (ῥέω) ὡς τὸ προηγμ. Ἰλιάδ. Β, 849. Π, 288. Φ, 157. 186. 304. παντοχοῦ σχεδὸν ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ποιητ., ῥήμα δὲ, εὐρυρέω, οὐχ εὕρηται.

Εὐρύς, ρεῖα, ρύ. γεν. εος, είας, έος. Ἐπρρ. εὐρέως. Ὁ Ποιητ. χρῆται πρὸς τῇ κοινῇ αἰτ. εὐρύν, καὶ τῇ Ἑπτ., ἐπ' ὄτε, εὐρέᾳ, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς λξ. πόντου, καὶ κόλπου Ἰων. Τὸ ἀηλκ. δὲ, εὐρέα, οὐκ ἔστιν Ὁμρκ. Ἡρδτ. 1, 178. ὅπου κεῖται ἐν τινι χειρογράφῳ εὐρέη· ὁ Aelian παρ' Ἀθν. 12. σλδ. 552 F. χρῆται καὶ ἐκατλ. τῇ λξ. ηχθονὸς εὐρέος ἀντὶ εὐρείας. παρβλ. ἠδὺς καὶ ἡδὺς. Ὁ Nälin ὅμως ἐν Κοιρλ. σλ. 74. παρίστησιν αὐτὸ ἀμφβ. — Ὅ,τι εἶναι φαρδύ, διεξοδικόν, ἐκτείνεται ἐξκπλόνεται μακρυά, εἶναι εὐρύχωρον, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πεδιάδων· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐν γένει. εὐρεῖα σχεδίη· Ὀδυσ. Ε, 163. εὐρέες ὦμοι Ἰλιάδ. Ε, 227. Ὀδυσ. Σ, 68. καὶ ἄλλχ. πτεῖχος εὐρὺ Ἰλιάδ. Μ, 5. κλέος εὐρὺ Ὀδυσ. Ψ, 137. Συγκρτ. εὐρύτερος, Ἰλιάδ. Ρ, 194. Ψ, 427. Ἐπρρ. εὐρυτέρως, Ἀριστφ. Δυσ. 419. (υ).

Εὐρυσάκης, ὁ, ἡ. (σάκος) Ὅστις φορεῖ μεγάλην, πλατεῖαν ἀσπίδα. Σοφοκλ. Αἴ. 577.

Εὐρυσθενής, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅ,τις ἔχει μεγάλην ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, μέγα κράτος, ἐξουσιάζει εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός, μεγαλοδύναμος. παρ' Ὅμ. παντοχοῦ ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Η, 455. Θ, 201. Ὀδυσ Ν. 140.

Εὐρυσθεύς, εως, Ἑπκ. ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσδ. Ἀσπ. 92.

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ. (σορός) Ὅστις ἔχει τάφον, εἶναι θαμμένος εἰς τάφον φαρδύν, πλατύν. Ἀνθολογ. εὐρύσορον σῆμα.

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατύ, δυνατὸν στῆθος· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, εὐρύχωρον· ψαίειν Ἡσδ. Θγν. 117. οὐρανὸς Ἐπγ. ἀδέσπ. 495, 5. Ἡσιόδ. Θεογ. 117.

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ. (στῆθος) = εὐρύστερνος, Ἀριστοτ.

Εὐρυστομία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι φαρδὺ στόμα. — 2) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πλατὺ καὶ φαρδὺ, μὲ γεμάτον στόμα· ἢ ἀνοίγων πολὺ τὸ στόμα. παρὰ τὸ

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει πλατὺ, φαρδὺ στόμα· ὅ,τι ἔχει φαρδὺ, πλατὺ, μεγάλον στόμιον, τρύπαν, ἄνοιγμα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι φαρδὺ, πλατὺ, πολύχωρον, εὐρύχωρον. Ξενοφ. Ἱππ. Ι', 10.

Εὐρυστενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται μακρὰν· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, φαρδύ, μέγα.

Εὐρυτέρως Ἐπρρ. τοῦ εὐρύς.

Εὐρύτης, ητος, ἡ. (εὐρύς) Πλάτος, φάρδος, εὐρυχωρία. (υ)

*Εὐρυτίδης, ου, ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Εὐρυτος. Ὀδυσ. (– υυ –)

Εὐρύτιμος, ὁ, ἡ. (τιμή) Ὅστις τιμᾶται, σέβεται μαρὰν, παντοῦ. Πίνδρ. Ὀλ. Α', 67. Ζεὺς εὐρύτιμος.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ. Ὀνμ. τῶν Κενταύρων τινός, Ὀδυσ. Φ, 295. — 2) Ὀνμ. ποιμένος τινός, Ἡσδ. Θγν. 293.

Εὐρυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει χύνεται ἀφιλῶς, ἀψέως, καλῶς. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὅμ.

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ. (τιτράω) Ὅ,τι εἶναι πλατέως τρυπημένον, ἔχει πλατείας τρύπας. Διοσκορ. Α', 79.

Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ. (τρυπάω) = εὐρύτρητος. Δημόκριτ. παρὰ Θεοφράστ.

*Εὐρυφάεσσα, ἡ. Κύρ. Ὀνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Τπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου· κυρίως δὲ, ἡ μακρὰν λάμπουσα, φέγγουσα. Τμ. Ὅμ. λξ. 2, 4. (α)

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, ἡ. (φαρέτρα) Ὅστις ἔχει πλατεῖαν, εὐρύχωρον φαρέτραν Πίνδαρ. Πύθ. Γ', 45. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εὐρυφυής, ὁ, ἡ. (φύω) Ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει κατὰ πλάτος, ἔχει πλατεῖς, μαύρους βόμβους, κολοβόζια, ἐπίθετον τῆς κριθῆς. Ὀδυσ. Δ, 604. νεύρα φυὲς κρίν.

Εὐρυφωνία, ἡ = εὐρυστομία. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) = εὐρύστομος. Εὐστάθ.

Εὐρυχαδής, ὁ, ἡ. (χάζω, χαίνω, χανδάνω, ἔχασον) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον, ζορδὺ χάσμα, ἄνοιγμα, στόμα. Ἀναλέκτ. Α'. 224. νεύρυχαδέα καλύκεσσι.

Εὐρυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) ἐπθ. τοῦ Βάκχου, Ἡπλωμένην, φουντωτὴν, κυματοῦσαν κόμην, μαλλιὰ ἔχων. Πίνδαρ. Ἴσθμ. Σ', 4.

*Εὐρυχανής, ὁ, ἡ = εὐρυχαδής. Ὀππ.

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει φαρδὺν τόπον ἢ περιοχὴν φαράγγων, ἐκτεταμένην, εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. εὐχρητ. παρ' Ὅμ. Ἐπθ. μεγάλων χωρῶν, τόπων καὶ πόλεων. (παράγουσιν αὐτὸ συνηθ. παρὰ τὸ, χόρος, κατὰ ποιητ. συστολὴν τοῦ ω, ὥστε κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, εὐρύχωρος· ἁπλουστέρα ὅμως ἡ παρὰ τὸ, χορός ἑτμλ. Πλατεῖς στοίχους, πλατείας ταξεις τόπου ἔχον· ἄθεν ἐν γένει, Πλατεῖς, εὐρυχώρους τόπους, λειμῶνας, πεδιάδας, ἱκανῶς εὐρυχώρους ἔχον εἰς τὸ νὰ χορεύωσιν εἰς αὐτοὺς στοῖχοι χορῶν, συρτοὶ χοροί. πρβλ. καλλίχορος).

Εὐρυχωρηής, ὁ, ἡ. (χωρέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετὰ φαρδὺ, εὐρύχωρον εἰς τὸ νὰ χωρῇ πολλὰ, ἢ πολύτι. Στρέβ.

Εὐρυχωρία, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τι πλατὺ φαρδὺ· εὐρύχωρος τόπος, πεδιάς. Θεόδ. 2, 83. παρὰ τὸ

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ. (χῶρος) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλατὺν, φαρδὺν, μεγάλον, πολὺν τόπον, ἔχει μεγάλην περιοχὴν, χωρεῖ πολλὰ, εἶναι φαρδὺ, πλατὺ, μεγάλον.

Εὐρύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, καὶ

*Εὐρυόψ, ὄπος, ὁ, ἡ (ὤψ), Ὅστις βλέπει μακρὰν, εἶναι παντεπόπτης, παντοκράτωρ· ἢ παρὰ τὸ ὄψ, Ὅστις βροντᾷ μακρὰν, πανταχοῦ, ἐπθ. τοῦ Διός. παράβλ. εὐρύοπα.

Εὐρώγης, ὁ, ἡ. (ῥώξ) Ὅ,τι ἔχει πολλὰς, καλὰς ῥώγας, εἶναι γεμάτον ῥώγας, Ἀνάλεκτ. Β'. 166. πτὴν σταφυλὴν εὐρώγεα.

Εὐρώδης, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐρύς, Σφκλ. Αἴ. 1101. κατ' Herm.

Εὐρώεις, ᾶεσσα, ῶεν, γεν. εντος (εὐρώς) Ὅ,τι εἶναι μουχλιασμένον, σαχνιασμένον· καὶ ἐπειδὴ ἡ μούχλη γίνεται μόνον εἰς σκοτεινούς, κεκλεισμένους τόπους, ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι σκοτεινὸν, ζοφερὸν, βαμβὸν. Ὁ Ποιητ χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Ἅδου· οἰκία εὐρώεντα· Ἰλιάδ. Τ, 65. εἰς Ἀΐδεω δόμον εὐρώεντα, Ὀδυσ Κ, 512. Ψ, 322. α εὐρώεντα κέλευθα, Ὀδυσ. Ω, 10. ὥστε ἡ κυρία σημτ. τῆς μούχλης καὶ τῆς σήψεως διατηροῦται ἁρμοδίως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ Ἔρ. 152. καὶ Σφκλ. Αἴ. 1167. πτάφος εὐρώεις· Ἐξ ἐναντίας παρ' Ἡσδ. Θγν. 731. 739. ἐπὶ τῆς λίρκτης τῶν Τιτάνων ἐν μυχοῖς τῆς γῆς, κατὰ τὴν παρηγμένην σημτ. σοφῶδης, ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἀκτὶν φωτός, ἐ Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 1146, δέχεται μέν ὅ,τι τὸ εὐρώεις κεῖται παντοχοῦ κατὰ σαφῆ ἐπίτ. ἀντὶ εὐρύς, Πολὺ πλατύς, ἐκτεταμένος, ἧτις ἐξήγησις εὑρηται καὶ παρ' Ἀπολλ. Λξ. σλ. 312. παρ' Ἡσχ. σ, σλ. 1528. καὶ ἐν τῷ Μγ. Ἐμλγ. σλ. 397, 57. πρὸς τῇ σημ9ᾳ σημειουμένῃ, ἀλλὰ τὰ Ὅμηρ. καὶ Ἡσδ. μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἐκλαμβάνονται ὅτι εἰκονίζουσι τρομερόν τινα, τοῖς θεοῖς μισητὸν τόπον, εἰσὶν ἐναντία τῇ τοιαύτῃ ἑρμηνείᾳ, τῶν ὑστέρων τινές, οἷον τοῦ Ὀππ. Ἁλ. 5, 3. κατὰ ὑσγνοιαν, ἢ παρεξηγησιν πιθανῶς γεγονεῖᾳ· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Τμ. 8. σλδ. 23 καὶ Graev. lect. Hes. cap. 4. ἀν καὶ τὸ οὐσιαστ. εὐρώς, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι.

*Εὐρών, οῦσα, όν. Μτχ. ἀόρ. β'. ἐνγρ. εὑρον, τοῦ εὑρίσκω.

*Εὐρωπαῖος, αία, αῖον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· παρὰ τὸ

Εὐρώπη, ἡ. Ὄνομα μέρους τῆς οἰκουμένης· κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 251. 291 — 2) Ὡς κύριον γυναικὸς ὄνομα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσδ. Θγν. 357. ὅπου λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς δι' ἁρπαγείσης καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀχθείσης Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος Τυρίου βασιλέως, ἀφ' ἧς νομίζεται ὅτι τὸ μέρος τῆς οἰκουμένης ἡμῶν ὠνομάσθη, παρ' Ἡσδ. 1, 2. 173. 4, 45. κατὰ πρῶτον μνεία γίνεται.

* Εὐρωπία, ἡ = Εὐρώπη. σημτ. 1. Σφκλ.

*Εὐρώπιος, ία, ιον = Εὐρωπαῖος.

*Εὐρωπίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. Ἀηλ. τοῦ Εὐρώπιος, Εὐρωπαῖος.

Εὐρωπός, πή, πόν. = εὐρύς. Εὐρίπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 611. Seidl. ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3, 40. 4, 525. ποιητ. ἀντὶ τῶ, στενωπός. Ἄλλοι δὲ ἐθέλουσιν αὐτὸ ταυτσήμητ. τῷ, εὐρώεις· ὅτι δὲ καὶ οἱ πάλαι ἡμφισβήτουν περὶ αὐτοῦ διδάσκει ὁ Εὐστάθ. ἐν Διον. Περ. 270, εὐρώεις, πλατύς ἢ σκοτεινός· καὶ Ἡσχ. ι. σλ. 1528.

Εὐρώς, ῶτος, ὁ. Μούχλη, ῥύπος, σάχνη, θάμβωμα, σκωριὰ καλ. τ. τ. ὅσα γεννῶνται εἰς πολυχρονίως ἐν ὑπογείοις καὶ ἀφεγγέσι τόποις ἄχρηστα κείμενα πράγματα· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγν. 452.

Εὐρωστέω, Μλ. –ήσω (εὔρωστος) Εἶμαι εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής.

Εὐρωστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής· δύναμις, ὑγιεία, εὐεξία τοῦ σώματος. παρὰ τὸ

Εὔρωστος, ὁ, ἡ. (ῥώννυμι) Ὅστις εἶναι ὑγιής, δυνατός, γερός, ἔχει, αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις του. Ἐπρρ. εὐρώστως.

Εὐρώτας, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ, ὅστις νῦν Βασιλικόταμον λέγεται. — 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατὰ συνέμφασιν τοῦ εὐρύς, παρὰ Τουφ. ἔπη, 6, 6.

Εὐρωτιάω, ῶ. (εὐρώς) Μουχλιάζω, σήπομαι σαχνιάζω· ἐπὶ πραγμάτων ἐν παραβύστῳ ἀχρήστως κειμένων καὶ φθειρομένων. παρ' Ἀρστ. Νφ. 45. μβίος εὐρωτιῶνα Τὸ καὶ ζῆτις ἐρρυπωμένος, ἀπαστρος, ἀνάξαρτος, τουρμπ. μουρτσάρης.

Εὖς, Ὅστις εἶναι καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, ἀνάρετος, εὐγενής· παρ' Ὅμ. εὔχρατ. Ἑπλέξεις. ἐκ τῆς ὁποίας ἔρμως, πλὴν τῆς εἰμστ. καὶ τῆς ὅπως ὡσαύτως ἐν Ἰλιάδ. Θ, 308. μόνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἀπαντωμένης αἰτ. εὖν, χρῆται δὲ μόνον καὶ τῇ ἀνωμαλ. γεν. — α) γεν. ἑνικ. ἑῆος, δὶς ἐν Ὀδ., παντακοῦ ἐν Ἰλ. τῷ κάνδρος, φωτός, παιδὸς καὶ υἱωνὰ συντεταγμένῃ· ἰδὲ ἑῆος—β'.) γεν. πλ. οὐδ. γεν. ἑάων (υ—) ὡς ἐκ τινος ὀνομαστ. τὰ Ἑᾶ, Τὰ καλὰ πράγματα, τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ εὐτυχία, Ἰλ. Ω, 528. «ἦσοί σωτῆρες ἑάωνα Ὀδσ. Θ, 325. πρβλ. 335. «δῶτορ ἑάωνα καὶ Ἴμν. ἰς', 12. κϑ'. 8. Πλὴν τῆς γεν. πλ. ταύτης, ἡ λέξ. κεῖται παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῷ ἀρτν. γένει, Ἐκ τοῦ Ἴων. τπ. δὲ, ἡῦς, χρῆται καὶ τῷ οὐδτ. γέν. ἡῦ· ἰδὲ ἠῦς. ἐξ ἐναντίας δὲ τό, ἐῦ, καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ εὐχρηστότ. εὖ, ἐστὶν ἀεὶ Ἐπῤῥ. ἰδὲ, εὖ.

Εὖσα, Δωρικ. Μτχ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἐοῦσα, οὖσα.

Εὐσα, ας, ε, Ἀόρ. α'. ἐνεργ. τοῦ εὔω, Ξηραίνω, στεγνόω, Ὀδ.

Εὐσανίδωτος, ὁ, ἡ. (σανὶς) = εὐσελμος. Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον μὲ σανίδια, σανιδωμένον· ἐπὶ πλοίων. Γρμμτ. (ι)

Εὐσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι πολλὴν, καλὴν, ὑγιατὴν σάρκα, κρέατα, νὰ εἶναι παχύς. παρὰ τὸ

Εὔσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅστις εἶναι πολὺ σαρκώδης, ἔχει πολλὰ, καλὰ, γερὰ κρέατα, εἶναι παχύς. ἀφ' οὗ

Εὐσαρκόω, Παχύνω, κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ παχύνῃ, γένῃ παχύς. Ἱππιατρ.

Εὐσάρκωσις, εως, ἡ. = εὐσαρκία. Ἱππιατρ.

Εὐσέβεια, ἡ. (εὐσεβὴς) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσεβὴς, θεοσεβὴς, θεοφοβούμενος· τὸ νὰ σέβηται, τιμᾷ τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀνωτέρους, τοὺς γεροντοτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν πλησίον του· νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. «εὐσέβειαι ἔστε, πρᾶξις ἑπομένη καὶ ἀκόλουθος θεῷ» Ηλίμ. Στρωμ. β'. «ἡ μετὰ πίστεως ὀρθῆς ἐπιμέλεια τοῦ βίου Οἰκον. «εὐσέβειαν οἴσειν Θέλει φημισθεὶς ὅτι ἐπλήρωσας, ἔκαμες τὸ ὑπὲρ τὸν καθῆκον σου, Schnef. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 968. πρβλ. ἀρετή, ἐν τῷ τέλει. ἀντιϑ. τῷ, ἀνοσιότης.

Εὐσεβέω, Μλ. -ήσω (εὐσεβὴς) Εἶμαι εὐσεβὴς, θεοφοβούμενος, φυλάττω, δὲν παραβαίνω τὰς θείας ἐντολὰς· ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι μὲ εὐσέβειαν· ἐκπληρῶ τὰ καθήκοντά μου πρὸς τὸν Θεὸν, πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς οἰκείους, πρὸς τοὺς συγγενεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ γεροντοτέρους μου μὲ ἀκρίβειαν. «περὶ, πρὸς, εἰς τινα» Jac. Ἀν. Παλτ. σλ. 654. ἀλλὰ καὶ «εὐσέβειν τινά» Ἄϊσν προσδ. Valck. ἐν Φοιν. 1531. Seidl. ἐν Εἰρπ. Τρ. 85. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ εὐσεβεῖν καὶ εὖ σεβεῖν, ἀποδεικνύει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντγ. 727. ἀφ' οὗ

Εὐσέβημα, ατος, τό. Εὐσεβὴς πρᾶξις.

Εὐσεβής, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις φοβεῖται τὸν Θεὸν, φυλάττει ἀκριβῶς τὰς θείας ἐντολὰς· τιμᾷ, δοξάζει καὶ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν· σέβεται, τιμᾷ τοὺς ἀνωτέρους του, τοὺς προεστῶτας, τὸν βασιλέα, τὴν πατρίδα του, τοὺς νομίμους ἐξουσιαστὰς τῆς πατρίδος του, τοὺς γονεῖς του· ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς, τὸν πλησίον του· εἶναι εὐγνώμων, πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Ἐπῤῥ. εὐσεβέως, Ἀττ. εὐσεβῶς. «εὐσεβῶς ἔχειν ἀντὶ εὐσεβὲς ἐστι. Σφκλ. ἀντιϑ. τῷ ὁσιοσεβὴς (ἁπασα ἡ κατὰ συγγρ. συνέχεια τῶν λέξ. τούτων ξένη ἐστὶ τῇ Ἑποπ., τὸ ἑπτ. ἁπανταῖται κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν. καὶ Ηνδ. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τραγ.)

* **Εὐσέβια**, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐσέβεια, Θεογν. 1138. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Σφκλ. Ἀντ. 943. Οἰδ. Κ. 188. πρβλ. Schaef. mel. σλ. 42. καὶ m. Progr. über griech. Wörterb. σλ. 16.

* **Εὐσεβοφρόνως**. Ἐπῤῥ. (εὐσεβὴς, φρονέω) Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα. Ἐπιγρ.

Εὔσειστος, ὁ, ἡ. (σείω) Ὅ,τι εὐκόλως σείεται, δύναται νὰ σεισϑῇ· ὅ,τι ἐσείσϑη, ἐκουνήϑη, ἐταράχϑη πολλάκις. Στρϐ. Γ'.

Εὐσέληνος, ὁ, ἡ. (σελήνη) Νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν φέγγει, λάμπει καϑαρῶς ἡ σελήνη. Ἡσύχ.

Εὐσέλμος, ὁ, ἡ. Ἑπκ. εὔσσελμος (σέλμα) Ὅ,τι εἶναι καλὰ προβλεμμένον, προμηϑευμένον μὲ καλὰ καϑήματα κωπηλατῶν, ἢ μὲ κωπηλάτας. πολλκ. παρ' Ὁμ., πανταχοῦ δὲ ὡς ἐκϑ. πλοίων καὶ ἐν τῷ Ἑπκ. τύπῳ.

Εὐσεμνος, ὁ. (σεμνὸς) Ὅστις εἶναι λίαν σεμνὸς, σεβάσμιος.

Εὔσεπτος, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ σεπτὸς, σεβαστὸς, τὸν ὁποῖον μεγάλως τιμῶσι, σέβονται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 864.

Εὐσήκωτος, ὁ, ἡ. (σηκόω) Ὅ,τι ἔχει καλὸν, σωστὸν βάρος — 2) Ὅ,τι ἰσοσταϑμεῖ καλὰ, εἶναι ἀκριβὲς ἰσόρροπον. Μαϑηματ. Παλ. σελ. 113.

Εὐσημεία, ἡ. Καλὸν σημεῖον, εὐτυχὴς οἰωνός. Ἱππιατρ. παρὰ τό

Εὔσημος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι δίδει, δεικνύει, φέρει, ἔχει καλὰ σημεῖα, ἐντυχῆ οἰωνὸν, προσημασίαν — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολογνώριστον ἀπὸ κάποια σημεῖα, ἐξαίρετον· ὅστις εἶναι ἐπιφανὴς, ἔνδοξος. Ἐπῤῥ. ἐνσήμως.

Εὔσηπτος, ὁ, ἡ. (σήπω) Ὅ,τι εὐκόλως σήπεται, εἶναι εὐκολοσάπητον. ἀφ' οὗ

Εὐσηψία, ἡ. Τὸ νὰ σήπεταί τι εὔκολα, ὀγλίγωρα· εὐκολον ὀγλίγωρον σάπημα, Θεόκριτ.

Εὐσθένεια, ἡ. (εὐσθενὴς) Καλὸν σϑένος, ἰσχὺς, δύναμις.

Εὐσθενέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐσθενὴς, γερὸς, δυνατὸς, ὑγιὴς. παρὰ τό

Εὐσθενὴς, ές, ὁ, ἡ. (σϑένος) Ὅ,τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς δυνάμεις, εἶναι δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ὑγιής.

* **Εὐσίδηρος**, ὁ. (σίδηρος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σιδηρωμένον, ἔχει πολὺ σίδηρον. Σχλ. Ἡσ. Ἀσπ. 273.

Εὐσίπρος, ὁ, ἡ. (σιπύη) Ὅστις ἔχει τὴν σιτοδήκην, χυδαῖκ. τὸ ἐμπάριτου γεμάτον σιτάρι, εἶναι εὐβερνημένος, πλούσιος, ἀντιϑ. τῷ λιγησίπους. Ἀνάλεκτ. Α'. 222. (ι)

Εὐσιτέω, ῶ. Τρώγω καλῶς, ἔχω καλὴν ὄρεξιν. παρὰ τό

Εὔσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) Ὅστις τρώγει καλῶς, ἔχει καλὴν ὄρεξιν.

* **Εὔσκαλμος**, ὁ, ἡ (σκαλμὸς) Ὅ,τι ἔχει καλοὺς σκαλμοὺς, (ξυλάκια ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρεμιῶνται, πιάνουν τὰ κωπία ὅταν κωπηλατοῦν, λάμνουν) ἢ καλὰ καϑήματα κωπηλατῶν· ἐπὶ πλοίων.

Εὐσκανδάλιστος, ὁ, ἡ. (σκανδαλίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως σκανδαλίζεται, εἶναι εὐκολοσκανδάλιστος.

Εὐσκάνδιξ, ικος, ὁ, ἡ (σκάνδιξ) Τόπος γεμάτος σκανδίκας, χαιρεφυλλα, ἀγιοκλήματα, Ἀνάλεκτ. Α'· 234.

Εὔσκαρσμος, ὁ, ἡ. (σκαίρω) Ὅστις, ἢ ὅ,τι πηδᾷ, τρέχει εὐκόλως, καλὰ, ταχέως· ὅ,τι κινεῖται εὐκολα, εἶναι εὐκίνητον, ὀγλίγωρον Ἰλ. Ν. 31. ἡτόν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας, εὔσκαρσμοι φέρον ἵπποι.

Εὐσκαριστος, ὁ, ἡ. (σκαρίζω) = τῷ προηγμ. Σχλστ. Ἐντ. ἐν Ἰλ. Ν. 31. (ε)

Εὐσκελής, έος, ὁ, ἡ. (σκέλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, παχέα, δυνατὰ σκέλη, τὸ τουρκβ. μπούτια, Πλάτ.

Εὐσκεπαστος, ὁ, ἡ (σκεπάζω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκεπασμένον, καλοσκεπασμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σκεπασϑῇ καλὰ, εὐκολα, ὀλίγωρα, εἶναι εὐκολοσκέπαστον. Θουκδ. Ε'. 71. καὶ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ..

Εὐσκεπής, ὁ, ἡ (σκέπος) = τῷ προηγμ.

Εὔσκεπτος, ὁ, ἡ (σκέπτομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολόσκεπτον, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ σκεφϑῇ, κάμῃ σκέψιν εὐκόλως· «εὔσκεπτος σκέψις Εὐκλεὶς σκέψις, ἔρευνα, στοχασμὸς περί τινος πράγματος. Πλάτ. Φλβ.-σλ. 65. Π.

Εὐσκευέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος. Σοφοκλ. Αἰ. 834. παρὰ τό

Εὔσκευος, ὁ, ἡ. (σκεῦος) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Εὐσκίαστος, ὁ, ἡ. (σκιάζω) Ὅ,τι κεῖται, εἶναι ὑποκάτω εἰς καλὸν ἴσκιον, εἶναι καλὰ ἰσκιωμένον (ι) Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1707.

Εὔσκιος, ὁ, ἡ. (σκιὰ) Ὅ,τι ἔχει, κάμνει, τερπνὸν, καλὸν, πολὺν, ὡροσερὸν ἴσκιον. Πίνδαρ. καὶ Ξενοφ.

* **Εὐσκιόφυλλος**, ὁ, ἡ. (φύλλον) Δένδρον, τὸ ὁποῖον κάμνει μὲ τὰ φύλλα του καλὸν ἴσκιον. Τμνδ.

* **Εὐσκόπελος**, ὁ, ἡ (σκόπελος) Τόπος, μέρος ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, χυδ. μπιστερές.

Εὔσκοπος, ὁ, ἡ. Ἑπκ. εὔσκοπος (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, κυτάζει, σκοπεύει, παρατηρεύει, βιγλίζει καλὰ, μὲ ὀξὺ ὄμμα· εἶναι ὀξυδερκὴς, Ὁμ. ἐπιϑ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλ. Ω, 24. Ὀδσ. Α, 38. καὶ ἀλλαχοῦ· ἅπαξ δὲ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀδσ. Λ, 198. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἑπκ. τύπῳ. — β'.) ἐπὶ τόπου· Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὅϑεν Ἐξέχων, ὑψηλός, Ξνφ. — 2) (σκοπὸς) Ὅστις στοχάζεται ἤτοι ὁμματιάζει, σημαδεύει καλὰ, ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι, νυσσάνει καλὰ· οὕτως ἑρμηνεύουσί τινες τὸ ἐν Ὀδσ. Λ, 198. «ὥστ' οὐτῶς καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 61 «Δαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὔσκοπο Ἀπόλλωνι, Παρὰ τοῖς μεταγενστ. πολλάκις εὐσκοπα βάλλειν, τοξεύειν καλλ. τ. παρβλ. εὔστοχος. Ἐπῤῥ. εὐσκόπως.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ. Ἑτοιμότης, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ, περιγελᾷ τίς τινα ἢ τίποτε. παρὰ τό

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεϑίζει νὰ περιπαίζῃ καλὰ, ἐπιτηδειος, ἁρμόδια· εἶναι κομψὸς, ἀστεῖος, ἐπιτήδειος περιγελαστής. Ἐπῤῥ. εὐσκωμμόνως. Πολυδ.

Εὐσμερδής, ὁ, ἡ (σμερδνὸς). Ὅστις εἶναι πάνυ εὔρωστος. Ἡσύχ.

* **Εὐσμήριγξ**, ιγγος, ὁ, ἡ (σμήριγξ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὐμορφον κόμην, μαλλιά.

* **Εὐσμίλευτος**, ὁ, ἡ (σμιλεύω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, εὐμορφα ἐξεργασμένον διὰ τῆς σμίλης, εἶναι καλὰ δουλευμένον, σκαλισμένον μὲ τὸ σμιλάρι. (ι)

Εὐσμίλωτος, ὁ, ἡ (σμίλη) = τῷ προηγμ. (ι)

Εὐσοσε, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, εὑρίσκηται, ἀπεργάτις καλὰ, διατηρῆται ἡ εὐτυχία του· τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τίποτε καλὰ φυλαγμένον, καλοκυβερνημένον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 390. παρὰ τό

Εὔσοος, συναίρ. εὔσους, ὁ, ἡ, ον, τό· Δωρ. εὔσως, ὁ, ἡ· ων, τό (σάος). Ὅστις ἔχει καλῶς, εὐτυχῶς, εὑρίσκεται, εἶναι, περνᾷ καλὰ, εὐτυχισμένα· ὅστις, ἢ ὅ,τι σώζεται, φυλάττεται καλὰ· εἶναι καλὰ φυλαγμένον, κυβερνημένον. Ἀϑην.

* **Εὐσπειρής**, ὁ, ἡ· καὶ

Εὔσπειρος, ὁ, ἡ, ὁν (σπεῖρα). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐσπειρωμένον, κουλλουρισμένον, εἶναι κατασκευασμένον, καμωμένον μὲ εὐμόρφους· πολλὰς πείρας, περιπλοκὰς, κουλλουρώσματα, τυ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγματα· ὅ,τι περιτυλίγεται, περιπλέκεται, κουλλυριάζεται εὔμορφα. ὡράκιον, κόρυμβος. Ἀνδλ.

Εὐσπλαγχνία, ἡ (εὐσπλαγχνος), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσπλαγχνος, νὰ ἔχῃ καλὰ σπλάγχνα, καλὴν, ἀγαθὴν καρδίαν. ΝΔ. — Θαῤῥος, εὐκαρδία, ἀφοβία, ἀνδρία. Εὐριπ. Ῥῆσ. 149.

Εὐσπλαγχνίζομαι, Μλ. -ίσομαι. Εἶμαι εὐσπλαγχνος, ἔχω ἐλεήμονα καὶ συμπαθῆ σπλάγχνα. παρὰ τὸ

Εὐσπλαγχνος, ὁ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει καλὰ, ὑγιᾶ, γερὰ, δυνατὰ σπλάγχνα· εἰσαγγενικὸς, ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, καρδιακὸς. 2) Ὅστις ἔχει ἐλεήμονα, συμπαθῆ καὶ συμπονητικὴν καρδίαν, Ν. Δ.

Εὐσπόρητος, ὁ, ἡ = εὔσπορος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1384. σπαρῆν. ἀνέγν.

Εὔσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὸν σπόρον γεννημένον, φυτρωμένον· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πολλὴν σπορὰν, σπόρον· ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐσπαρμένον, ἢ καλὸν διὰ σπάρσιμον. «εὔσπορα γύαια. Ἀριστοφ. Ὄρν. 230.

*Εὔσταλμος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔστελμος, Ὅμ.

*Εὔστωρος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔστορος, Ἰλιάδ.

*Εὔστωτρος, ὁ, ἡ. Ἐπε. ἀντὶ εὐστορος, Ἡσιόδ.

Εὐστάθεια, ἡ (εὐσταθὴς). Σταθερότης, καρτερία, στερεότης, τὸ νὰ στέκηταί τι καλὰ, σταθερὰ, ἀμετακίνητα, ἀσφαλῶς. 2) Καλὴ κατάστασις, διάρκεια τῆς καλῆς καταστάσεως· εὐστάθεια σαρκός. Καλὴ, ἡσυχος κατάστασις τοῦ σώματος, παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. (α)

Εὐσταθέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω καλῶς, εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἡσυχος, εὔθυμος κατὰ τὴν ψυχὴν, παρὰ τοῖς

Εὐσταθὴς, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐστατὴς (ἵσταμαι) Ὅ,τι ἵσταται, στέκεται στερεὰ, καλὰ, εἶναι καλὰ στερεωμένον, θεμελιωμένον, παρ' Ὅμ. ἐν τῇ Ὀδσ. μάλιστα ἐπίῤῥ. τοῦ, μέγαρον, καὶ τοῦ, Ἅλαμος, Ψ, 178. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. — 2) Τρπκ. Ὅστις εἶναι σταθερὸς, ψυλάττει τὸν χαρακτῆρά του· εὑρίσκεται, περνᾷ πάντοτε καλὰ. Παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος, ἡσυχίας, ἀταραξίας τῆς ψυχῆς· ῥωμαλέος, δυνατὸς, ἀνδρειωμένος, γερὸς· ἡσυχοκάρδιος, ἱλαροκάρδιος. Ἐπῤῥ. εὐσταθῶς.

Εὐσταθίη, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ, εὐστάθεια.

Εὐστάθμως, Ἐπῤῥ. Κατὰ σταθμὴν, καλὰ ζυγιασμένα, μετρημένα μὲ ἀκρίβειαν, τὸ Ἰταλ. με atoratezza.

Εὐσταλὴς, ὁ, ἡ. (στέλλω) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἕτοιμος εἰς ἤ πρός τι· καλὰ στολισμένος, ἐνδεδυμένος, φορεμένος· ὅστις εἶναι ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος· ὅθεν ἐν γένει, ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος, ἐπιδέξιος, ἄοκνος, πρόθυμος· ὅστις δὲν ἔχει χρείαν πολλῶν πραγμάτων, εἶναι αὐτάρκης, φειδωλὸς καὶ ὅλα. Ἐπῤῥ. εὐστολίως.

*Εὐσταλία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος· ἐν γένει, ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος, ἐπιδέξιος, πρόθυμος.

Εὐσταφύλος, ὁ, ἡ. (σταφυλὴ) ἐπὶ ἀμπέλων. Ἀμπέλι, τὸ ὁποῖον ἔχει, καρποφορεῖ πολλὰ, καλὰ σταφύλια. (α)

Εὐστεγὴς, ὁ, ἡ. (στέγω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Δυκόφρ. 350.

Εὐστειρος, ὁ, ἡ. (στεῖρα) ἐπὶ πλοίων. Μὲ καλὴν στεῖραν, τὸ Ἰταλ. carinan. παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. δ', καὶ τρκτλ.

Εὔστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅ,τις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, δυνατὸν στέρνον, στῆθος.

Εὐστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις εἶναι καλὰ, εὔμορφα στεφανωμένος, φορεῖ καλὸν, εὔμορφον στέφανον, καλὴν ζώνην. Παρ' Ὅμ. Ἐπῤῥ. τῆς Ἀρτέμιδ. Ἰλιάδ. Ψ, 511. ἐν Ὀδσ. δέ, πανταχοῦ τῆς Κυθήρης, Ἀφροδίτης· ἐν Ὕμ. Ὅμ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 298. τῆς Δημητρ. ἐν Ὀδσ. Γ, 120. Θηλυκῆς τινος γυναικός, ὅπου παντοῦ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτὰς, δὲν ἐννοεῖται ὁ στέφανος, ὅστις στολισμὸς τὸ παλαιὸ ἦν ἄγνωστος, ἀλλὰ ἡ ζώνη· ἆρα ταὐτὸν τῷ, εὔζωνος — 2) Πρὸς τούτοις ὀνομάζονται καὶ αἱ Θῆβαι, Ἰλιάδ. Τ, 99. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 80. Θγν. 978. εὐστέφανος· τοῦτ' ἔστι, περικεκλεισμέναι, ὠχυρωμέναι μὲ τείχη καὶ πύργους· ἰδὲ στεφάνη. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. χρῶνται ἀεὶ τῷ Ἐπε. τύπῳ.

Εὐστεφὴς, ὁ, ἡ. (στέφος) = εὐστέφανος.

Εὐστέφιος, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. τπ. ἀντὶ εὐστέφανος· Ἀνδολογ.

*Εὐστήριστος, ὁ, ἡ (στηρίζω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστηριγμένον, στερεωμένον, Σχλ. Σφκλ. Θηβ. 297.

Εὐστιβὴς, ἐος, ὁ, ἡ. (στείβω) Ὅ,τι ἐπατήθη ἢ πατεῖται πολλάκις, ἢ πολὺ, δυνατά· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πατημένον, στιβαγμένον, ὁμαλὸν, ἰσωμένον, δυνατὸν, πυκνὸν, πυκνὰ ὑφασμένον, ἢ καλὰ πλυμένον εἰς τὸ κναφεῖον, εἰς τὴν ὁριστέλλαν.

*Εὔστικτος, ὁ, ἡ (στίζω) Ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα στίγματα, πέγγας.

Εὔστιπτος, ὁ, ἡ. = εὐστιβὴς. ὠφάρος εὔστιπτον. Ἀπολ. Ἀργ.

Εὐστολίζω, Ἑτοιμάζω, στολίζω τι καλὰ, εὔμορφα. Παῤῥ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 255. ἡσημείοις εὐ'στολισμέναις νήαις». Καλὰ στολισμένας μὲ σημαίας. παρὰ τὸ

Εὔστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) = εὐσταλὴς. Ἀπολλ. Ἀργ. «ὅλκας, εὔστολος».

Εὔστομα, Κεῖρ. ἰδὲ εὔστομος, σημ. 3. β'.

Εὐστομαχία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ στομάχου, τὸ νὰ εἶναί τι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον. παρὰ τὸ

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Ὅστις ἔχει καλὸν στόμαχον. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον, δυναμόνει τὸν στόμαχ. εἶναι στομαχικόν· ἰδὲ εὐκάρδιος. Ἐπῤῥ. εὐστομάχως.

Εὐστομέω, ῶ. (εὔστομος) Ὁμιλῶ, ψάλλω καλῶς· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 18. «εὐστομοῦσ' ἀηδόνες». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α'. 20. «ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ — 2) ἐν γένει = εὐφημέω.

Εὐστομία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ ψάλλῃ τις καλὰ· εὐφράδεια, εὐγλωττία· τὸ νὰ ἔχῃ καλὴν, γλυκεῖαν προφοράν, νὰ ἐκφράζηται καλὰ καὶ εὐκόλα — Τὸ νὰ συνεδίζῃ τις νὰ ὁμιλῇ πολλὰ· πολυλογία, φλυαρία — 2) Τὸ νὰ προξενῇ τι καλὴν γεῦσιν· νοστιμάδα. παρὰ τὸ

Εὔστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει εὔμορφον καλὸν, μεγάλον στόμα· ὅ,τι ἔχει πλατὺ, μεγάλον στόμιον, ἀνοιγμα· «ἵππος εὔστομος», Τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν εἶναι οὔτε σκληρὸν, οὔτε ἀπαλὸν, ἀλλὰ μέτριον, τὸ σύνηθ. ὅστις δὲν εἶναι οὔτε βαρυκέφαλος, οὔτε πάλιν καθόλου ἐλαφροκέφαλος, ἀλλὰ πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν μὲ ὀλίγην τινὰ ἀντίστασιν καὶ τοιουτοτρόπως κρατεῖ εὔμορφα τὴν κεφαλήν του. Ἐνῳ. — 2) = εὐπροσωπος. — 3) Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ εὐφράδειαν, εὐγλωττίαν· ψάλλει καλὰ, ἡδέως. — β'.) Ὅστις ὁμιλεῖ καλούς, καλὰ σωνύντης, εὐτυχίας προσημαντικοὺς λόγους· ἐν γένει, ὅστις δὲν λέγει, δὲν εὐγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του κἀκεῖνα κακὸν λόγον, ἔχει ἐγκρατῆ γλῶσσαν, εἶναι σιωπηλός· ἄθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικὸς, εὔφημος, αἰδήμων εἰς τὴν ὁμιλίαν του· ἐξαιρ. κατὰ γέν. οὐδέτ. πληθ. «τὰ εὔστομα». Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπὶ τῆς ἐν εὐσεβείαις, θρησκευτικοῖς, πράγμασιν ἢ πανηγυρικαῖς πράξεσιν ἐξαιρ. ἀπαιτουμένης εὐσεβείας σιωπῆς· καὶ αὐτὰ μοι εὔστομα ἔστωσι περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω. «Περὶ τούτων θέλει σιωπήσω, δὲν θέλει εἰπῶ, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ οὔτε λέξιν. Ἡρόδ. 2. 171. νεύστομ' ἔχειν. Σιώπα, εὐφήμει· τὸ κοινὸν, μὴ λέγεις τέτοια λόγια, μάσκι τὴν γλῶσσάν σου, Σφκλ. Φιλ. 201. Πρβλ. εὔφημος. — 4) Ὅστις εἶναι λάλος, φλύαρος, πολυλογᾶς. — 5) Ὅ,τι ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον. — 6) Ὅ,τι εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ, ἐκφράζῃ τις, εἶναι εὐκολοπρόφερτον, δὲν δυσκολεύει τὴν γλῶσσαν.

Εὐστόρθυγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στόρθυγξ). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ καλὸν, στερεὸν, σκληρὸν ξύλον. Ἀναλέκτ. Α'. 229. «καρύνη εὐστόρθυγξ.»

Εὐστοχέω, (εὔστοχος). Ἐπιτυγχάνω εὐτυχῶς τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδι, μετὰ γεν. «πάσης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, εὐστοχεῖν. Τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ὠφελῆται κάθε περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν, νὰ φέρηται φρονίμως κἀθ' ὅλας τὰς περιστάσεις. Πλβ.

Εὐστόχημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχέ τις καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐστοχία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυγχάνῃ τις τὸν σκοπὸν, σημάδι. νυσσάνι — 2) Τρπ. Ἐπιτηδειότης, ἀγχίνοια εἰς τὸ νὰ ἀπειπάζῃ αἰνίγματώδες τι· εἰς τὸ νὰ ἀστείζηται ἢ σκώπτῃ, περιπαίζῃ τίποτε μὲ ὀμφότητα, μὲ εὔμορφον, ἁρμόδιον, γλυκὺν τρόπον· εἰς τὸ νὰ καταλάβῃ, γνωρίζῃ τὸν πρὸς τι ἁρμόδιον καιρὸν· εἰς τὸ νὰ ὠφελῆται πᾶσαν ὠφέλιμον εὐκαιρίαν. παρὰ τὸ

Εὔστοχος, ὁ, ἡ (στόχος). Ὅστις εὐτυχῶς ἐτυπᾷ, ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδι· ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπειπάζει αἰνιγματώδες τίποτε, ἐπιτυγχάνει τὸ ὀρθὸν, τὸ ἀληθὲς· εἶναι εὔγνωμος, εὐσυλλόγιστος· ὅστις εἶναι ἐπιτηδειος εἰς ἀστεϊσμοὺς ἢ εἰς σκώμματα μὲ φρόνησιν καὶ κομψότητα γινόμενα· ὅστις καταλαβαίνει, γνωρίζει τὸν εἰς τι ἁρμόδιον καιρὸν, ἠξεύρει νὰ ὠφελῆται πᾶσαν καλὴν εὐκαιρίαν· «εὔστοχα βάλλω» ὡς τὸ «εὔστομα βάλλω». Κτυπῶ τὸ σημάδι, νυσσάνι εὐτυχῶς, τοξεύω, τὸ παρ' ἡμ. τουφεκίζω· ἐπιτηδειώς, βεβαίως, Wyll. ep. cr. σλ. 161, 265. Ἐπῤῥ. εὐστόχως.

Εὔστρα (εὐω). Τρύπα, γοῦρνα, λάκκος ἐν ᾧ περιφλέγουσι, καυαλίζουσι τὰς τρίχας ἐσφαγμένων χοίρων, ἢ κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν συνήθ. σκάφη, κοπάνα εἰς τὴν ὁποίαν ξεμαλλίζουν τὸν ἐσφαγμένον χοῖρον. — 2) Ἡ καφαλισμένη κριθὴ, κριθάρι μπουρζαλισμένον, τουρκβ. καβουρτισμένον, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζεν ἄλφιτα. Παρὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1241· προκριτώτερα ἢ γραφὴ, εὔστρα φίλουμ. πρβλ. Ἐτυμολ. μέγ. σλ. 348, 31. ἡ δὲ τόνωσις εὔστρα, ἐστὶ ψευδής.

Εὐστρεβὴς, ὁ, ἡ (στρέφω), Ὅ,τι εὐκόλως, στρεβόνεται, λυγίζεται· εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολοστράβωτον· ἐπὶ ξύλων.

Εὐστραφὴς, ὁ, ἡ (στρέφω) = εὐστρεφὴς.

*Εὔστρεπτος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρεμμένον, ἐλωσμένον, στρεφογυρισμένον, κουλλουριασμένον· ἐπὶ λωρίων, Ὀδσ. Β, 425. Ο, 291. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὐστρεπτος.

*Εὐστρεφὴς, ὁ, ἡ (στρέφω) = τῷ προηγμ. ἐπὶ σχοινίων, κάλων καὶ λ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 465. Ὀδσ. Ι, 427. Κ, 107. Ἐπὶ τῆς χορδῆς τόξου, Ὀδσ. Ξ, 346. ἐπὶ χορδῶν ἁπλῶς, Ὀδσ. Ψ, 408. πανταχοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπκ. τπ. εὐστρεπτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψής — 1) Τρπ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγχίνους· τὸ παρ' ἡμῖν διαστραμμένος.

Εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια περιτυλιγμένον, στρογγυρισμένον, κατάστρωμα, Ἀπολλ. Β, 13· κακῶς εὐστροφάλιγξ.

Εὐστροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιδέχηται τι στρεφογύρισμα, λύγισμα· νὰ εἶναι εὐκολολύγιστον — Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ περιστρέφῃ, λυγίζῃ τις πολλαχῶς τὸ σῶμά του εὐκόλως· τὸ νὰ ἔχῃ τις δεξιὸν νοῦν· «τὸ μετ' εὐστροφίας ὀξὺ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις», Πλουτ.

Εὔστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐστρεμμένον, κλωσμένον, Ἰλιδ. Ν, 599, 716. ἐν τῷ Ἐπιχ. τπ. εὔστροφοι· ὅ,τε εἶναι καλὰ τυλιγμένον, κουλλουριασμένον, κατσαρωτόν. — Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ στρεφογυρίσῃ, λυγίσῃ· κλ. εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολογύριστον, εὐκολοκουλλούριαστον· Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 293. ὡσαὐτὸ εὐστροφικά. Ὅστις εἶναι εὐκολοπίνητος, ὀγλίγωρος, ἐλαφρός, ἐπιτήδειος, ἔξυπνος. Ἐπῤ. εὐστρόφως.

Εὔστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον· Ὁμρ. Ἴλ. εἰς Ἄφρ. 157. ὁμοίως εὐστρωτοτάτη. Δημτρ. 296.

Εὔστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς στύλους, εἶναι κτισμένον, καλλωπισμένον μὲ καλοὺς καὶ εὐτάκτως κειμένους στύλους.

Εὐσύγκρυπτος, ὁ, ἡ (συγκρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτηδείως, κρυμμένον, εἶναι καλοκρυμμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κρύβηται, νὰ τὸ κρύπτῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον.

Εὐσυκοφάντητος, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὅστις ὑπάκειται εὐκόλως εἰς συκοφαντίας, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ. Πλούταρχ.

Εὐσύλητος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ συλᾷ, λεηλατῇ, διαρπάζῃ τις (υ).

Εὐσύλληπτος, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ πιάσῃ, πάρῃ, ἁδράξῃ· ἐννοήσῃ, καταλάβῃ· εἶναι εὐκολόπιαστον, εὐκολονόητον — 2) Ἐκργτ. ἐπὶ γυναικῶν, καὶ ὅλλα. ζώων, Ἡ εὐκόλως, συλλαμβάνουσα, ἐγγαστρουμένη· εἶναι εὐκολοεγγάστρωτος.

Εὐσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, (συλλογίζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ συλλογισθῇ, καταλάβῃ, ἐννοήσῃ· νὰ κάμῃ περὶ αὐτοῦ συλλογισμόν· νὰ τὸ συμπεράνῃ.

Εὐσυμβίβαστος, ὁ, ἡ (συμβιβάζω). Ὅ,τι εὐκόλως συμβιβάζεται, ἐξιτόνεται, ἑνόνηται, συνερμόζεται (ι).

Εὐσύμβλητος, ὁ, ὁ (συμβάλλω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἐξηγήσῃ· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοαπεικάστον, Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 57. παρὰβλ. εὐσύμβολος.

Εὐσύμβολος, ὁ, ἡ (συμβολή). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἐξηγεῖται, ἀπεικάζεται εὔκολα διὰ παραβολῆς ὄνω τινωνδήποτε πραγμάτων, Αἰσχλ. Ἱκετ. 698. ἰδὲ τὸ προηγμ. — 2) Ὅ,τι προσημαίνει καλόν, εὐτυχές τι· πτέρατα προφανῆ καὶ εὐσύμβολα· ἔτι δὲ καὶ ἐνεργτ. Ὅστις εὐκόλως συμπεραίνει, ἐννοεῖ, ἀπεικάζει τι. — 3) Ὅστις εἶναι καλός, ἐπιήδειος εἰς συναναστροφήν· εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μὲ αὐτὸν ληφοδοσίαν, νὰ κάμῃ πραγματειὰν μαζύ του· ἰδὲ συμβολή. — 4) Ὅστις συνεισφέρει, βοηθεῖ εἴς τι μὲ χρήματα παρόμοιως.

Εὐσυμπερίφορος, ὁ, ἡ (συμπεριφέρομαι). Ὅστις ἠξεύρῃ νὰ συμπεριφέρηται, νὰ φέρηται, πολιτεύηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν καιρόν, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν διάθεσιν ἑκάστου εἶναι κοινωνικός, φρόνιμος, ἐπιεικής, συγγνωμονικός, ὑπηρετικός, φιλόφρων.

Εὐσυμπερίφυτος, ὁ, ἡ (περιφύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως συμπεριφύεται, προσκολλᾶται, συμπερικλείεται εἴς τι, συναυξάνει μὲ τι Θεόφρ.

* Εὐσυμπλήρωτος, ὁ, ἡ (συμπληρόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκπληροῖ, τελειόνῃ, καταρτίσῃ. Ἐπιχρμ. παρὰ Δγν. Ἀρτ. 10, 133.

* Εὐσύμφυτος, ὁ, ἡ (συμφύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως πάλιν αὐξάνει γεμίζει τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἐξ ἀφαιρέσεως μέρους τινὸς ἀπ' αὐτοῦ, π, χ. πληγήτις.

Εὐσυναγώγητος, ὁ, ἡ (συναγωγή). Ὅ,τι εὐκόλως συνάγεται, μαζώνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνάξῃ, συμμαζώξῃ, συναθροίσῃ εὐκόλα —, εἶναι εὐκολοσύναχτον. — 2) Ἀριστ, Πολιτ. Ζ', «εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις». Ὅπου εὐκόλως, συνάγονται πολλαὶ πραγματεῖαι, προϊόντα ἐκ διαφόρων μερῶν· ἐμπορεῖον, τὸ ἰταλ. depôt, ἔστο μερκαντίλε (ε).

Εὐσυναλλακτος, ὁ, ἡ (συναλλάσσομαι). Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπροσήγορος, καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, Πλούταρχ. ἐνῶ συναλλάκτου πρὸς ἀκρόασιν. Ἐπῤ. εὐσυναλλάκτως.

Εὐσυναλλαξία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυναλλακτος, νὰ ἔχῃ καλὸν τρόπον, φέρσιμον εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ ἠξεύρῃ πῶς πρέπει νὰ συναναστρέφηται.

Εὐσυναρμοστος, ὁ, ἡ (συναρμόζω). Ὅ,τι εὐκόλως συναρμόζεται, εὐκόλως δύναται νὰ σκαρμώσῃ, ἑνώσῃ τις μὲ ἄλλο τι· Ἐπῤ. εὐσυναρμόστως.

Εὐσυναρπαστος, ὁ, ἡ (σκαρπάζω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ συναρπάξῃ, πιάσῃ, ἁδράξῃ διὰ μιᾶς· νὰ τὸ ἰδιοποιηθαι. Ἐπῤ. εὐσυναρπάστως.

Εὐσυνειδησία, ἡ. Καλὴ, καθαρὰ συνείδησις· παρὰ τό

Εὐσυνείδητος, ὁ, ἡ (συνειδέναι). Ὅστις ἔχει καλὴν, καθαρὰν συνείδησιν· ἠξεύρει ὅτε δὲν ἔσφαλεν εἴς τι, ἐὰν ἔπραξε κακόν, ἀδικόν τι. Ἐπῤ. εὐσυνειδήτως. Ἀ'στων. ς'. 30.

Εὐσυνεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν, ὀξὺν νοῦν· νὰ ἐννοῇ, κρίνῃ τὰ πράγματα καλῶς, ἀκριβῶς, μὲ ὀξύνοιαν· παρὰ τό

Εὐσύνετος, ὁ, ἡ (συνίημι). Ὅστις ἐννοεῖ, κρίνει τὰ πράγματα καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν, ὀξύνοιαν. Ἀριστ. Ἠθικ. ξ, 10. — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον, εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ καλά. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 1091.

Εὐσυνθεσία, ἡ. Καλὴ σύνθεσις· τὸ νὰ εἶναί τι καλά, πρεπόντως συνθεμένον, συντεταγμένον, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα βαλμένον — 2) Τὸ νὰ τηρῇ, φυλάττῃ τις μὲ ἀκρίβειαν τὰς συνθήκας, συμφωνίας του μέ τινα· παρὰ τό

Εὐσυνθετέω. ἐπὶ πραγμάτων, Συντίθεται, συνθέτεται. βάλλεται εἰς καλήν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν εὐκόλως· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι καλά, εὐτακτα, σεμνά. — 2) Κρατῶ φυλάττω τὰς συνθήκας, συμφωνίας μου μέ τινα· δίδω, βάλλω, πίστιν εἰς αὐτάς· ἰδὲ συνθήκη· ὅθεν ἐν γένει, Πράττω, πολιτεύομαι δικαίως, τιμίως· Πλουτ. καὶ Πολύβ. παρὰ τό

Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως συνθεμένον, βαλμένον εἰς τὴν πρέπουσάν τῳ τάξιν, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνθέτῃ καλῶς, βάλλῃ εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν. Ἐπίρ. εὐσυνθέτως.

Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ (σύνοπτος). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰδῇ μὲ ἓν βλέμμα, μὲ μιᾶν μματιάν· νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐννοήσῃ εὐκόλα· ὅθεν, ὅ,τε εἶναι καθαρόν, σαφές, εὐκατάληπτον. Ἐπίρ. εὐσυνόπτως.

Εὐσύνταχτος, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη εἰς καλήν, ἁρμοδίαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα, ἢ μεταξὺ εἰς ἄλλα· εἶναι, αὐρίσεται εἰς καλὴν τάξιν. Ἐπίρ. εὐσυντάκτως.

Εὐσύντριπτος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅ,τι εὐκόλως συντρίβεται, τσακίζεται, λιανίζεται.

Εὔσφυκτος, ὁ, ἡ (σφύζω). Ὅστις ἔχει εὔτακτον, καλὸν ἆλαφρὸν τὸν σφυγμόν, ἀφ' οὗ

Εὐσφυξία, ἡ. Καλὸς σφυγμός· τὸ νὰ ἔτυπῇ ὁ σφυγμός τινος, καλά, εὐτάκτως· Ἠλιόμ. Παιδαγ. Γ'.

Εὔσφυρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα σφυρά, κότσια· ἐν γένει, καλοὺς, εὐμόρφους πόδας. ἐπίθ. τῶν εὐμόρφων γυναικῶν, ποιητ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 16. Θηλ. 254. ἐν τῷ Ἐπιχ. τπ. εὐσφυρος.

Εὔσχετος, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ, κρατῇ, διαπλάττῃ, διαμορφώττῃ τις. Ἴππ.

Εὐσχημονέω (εὐσχήμων). Ἔχω καλὸν, ἁρμόδιον, εὔμορφον σχῆμα· ἐξαίρ., προτερέομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι πρεπόντως, ἀξίως, σεμνῶς μὲ ἁρμόδιον σχῆμα. Μεταφορικ. Παρατηρῶ, φυλάττω τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον τοῦ χαρακτῆρός μου εἰς τὰς πράξεις, ὁμιλίας, σχήματα, παραστάσεις, ἐνδύματά μου, καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ

Εὐσχημόνημα, τὸ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, ἡ διαγωγή, τὸ φέρσιμον τοῦ εὐσχήμονος. Στοβ.

Εὐσχημος, ὁ, ἡ = εὐσχήμων. Εὐριπ. Ἑκ. 569. Ἐπίρ. εὐσχήμως.

Εὐσχημοσύνη, ἡ. Καλὸν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα τοῦ σώματος· καλὴ, πρέπουσα, σεμνή, τιμία διαγωγὴ· παρὰ τό

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει καλὸν, πρέπον, εὔμορφον σχῆμα τοῦ σώματος· τηρεῖ, φυλάττει εὐσχημοσύνην εἰς τὰς πράξεις, λόγους, ὁμιλίας, εἰς τὴν διαγωγήν, φέρσιμόν του, εἰς τὸν ἰματισμόν του· εἶναι εὐπρεπής, κόσμιος, σεμνός, τίμιος.

Εὐσχιδής, καί, εὔσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὅ,τι ἐσχίσθη, διαχωρίσθη, ἐξεσχίσθη· καὶ ὅ,τι σχίζεται, ξεχωρίζεται, διαχωρίζεται, ξεσχίζεται καλά, εὔκολα.

Εὐσχολέω, Μλ. -ήσω (εὔσχολος). Ἔχω σχολὴν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τι· ἡσυχάζω τῆς πείρας. Ἔχω καιρὸν νὰ ἐξετάσω. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Εὐσχολία, ἡ. Ἡσυχία, εὐκαιρία.

Εὔσχολος, ὁ, ἡ (σχολή). Ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, ἡσυχίαν· ἀργός, ἥσυχος· ἐξαίρ., ὅστις ἔχει εἰρήνην, δὲν ἔχει πολεμον.

Εὐσωματέω, Μλ. -ήσω (εὐσώματος). Εἶμαι παχύς, ὑγιής, εὔρωστος, δυνατός. ἀφ' οὗ

Εὐσωματία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος· εὐρωστία, δύναμις.

Εὐσώματος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἡ ὅ,τι εὐσωματεῖ, ἔχει εὔρωστον, ὑγιές, γερόν, δυνατὸν σῶμα.

Εὔσωμος, ὁ, ἡ· = εὐσώματος. ἀφῤβ.

* Εὔσωρος, Ἑπικ. Εὔσσωρος, ὁ· Ὁνμ. κύρ. Ἰλιδ. Ζ, 8.

Εὔσωτρος, ὁ, ἡ (σῶτρον). Ὅ,τι ἔχει εὐμενῆτους τροχούς. πρ. Εὔσωτρος ἁπήνη. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 273. ἀναγνσ. ἐν Ἰλιδ. Ω, 576.

Εὐτᾰκής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅ,τι εὐκόλως τήκεται, ἀναλύεται, διαλύεται, λύεται, ἀναλύῃ· ὅ,τι εὔκολα γίνεται ἁπάλον. Λουκιαν. πευτακής ψαλμὸς, Φασὴ ἤτις βρέχει εὐκόλως.

Εὐτακτέω, Μλ. -ήσω (εὔτακτος). Κρατῶ, φυλάττω, καλὴν τάξιν, καλὰ ἤθη· κάμνω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, τὸ χρέος μου· εἶμαι εὐπειθής, εὔτακτος, μετρίφρων, χρηστοήθης· ἀφ' οὗ

Εὐτάκτημα, ατος, τό. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τὸ πολίτευμα τοῦ εὐτάκτου· διατήρησις τῆς εὐταξίας, τῆς ἠθικῆς· τιμία, σεμνὴ, σώφρων διαγωγή. Στοβ.

Εὔτακτος, ὁ, ἡ (τάσσω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅστις φυλάττει τὴν εὐταξίαν, δὲν παραβαίνει τοὺς νόμους, εἶναι εὐπειθής, ἥσυχος, χρηστοήθης, σώφρων, σεμνός. τὸ εὔτακτον = εὐταξία. Ἐπῤῥ. εὐτάκτως, Ξην. καὶ Ἀριστφ.

Εὐτραλάπωρος, ὁ, ἡ, τό, ταλαίπωρος, κατ' ἐπίτ. Διον. Ἁλ. Ἀρχαιολ. Δ', 30.

Εὐτραμίευτος, ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ὅστις ταμιεύει, φυλάττει, οἰκονομεῖ, τίποτε, εἶναι οἰκονομικός, φειδωλός. — 2) παθ. Ὅ,τι οἰκονομήθη, ἐφυλάχθη, ἐκυβερνήθη καλά· ὅ,τι εὐκόλως ὀλιγοστεύεται, ἢ αὐξάνεται, ἠμποροῦν νὰ τὸ κάμουν ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον· ὅθεν, ὅ,τι εἶναι μέτριον· εὐκολοαπόκτητον, Ἱππ. σελ. 799. 603, 814.

Εὐτραξία, ἡ (εὐτακτέω). εἰς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὴ τάξις, σεμνότης, φρονιμάδα, εὐπείθεια, ἡσυχὴ διαγωγή, χρηστοήθεια. — 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Γνῶσις ἐπιτηδειότητος τοῦ νὰ ποιῇ, νὰ πράττῃ τὰ ὅλα εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρὸν· ὀρθὸς, ἀκριβὴς ῥυθμός.

Εὐταπείνωτος, ὁ, ἡ (ταπεινόω). Ὅστις ταπεινόεται, δύναται νὰ τὸν ταπεινώσῃ τις εὐκόλως· εὐκολοταπείνωτος·

Εὐτάραστος, ὁ, ἡ (παράσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ταράττεται, συγχίζεται, φοβεῖται, τρομάζει, ἐκπλήττεται (τμ).

*Εὔταρσος, ὁ, ἡ (ταρτός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, κομψὸν, νόστιμον πόδι· ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέττιγος, τοῦ ἱστορικοῦ. Ἀρχίας, ἐπ. 29. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς εὔμορφον, κομψὸν πόδα· καστράγαλοι εὔταρσοι. Μυρ. Ἐπ. 2.

Εὔτε, Ἐπικ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε χρησιμον. Ἐπῤῥ. χρονικὸν, ὡς τὸ ὅτε ἐν χρήσει καὶ κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 227. μόνον ἐν τοῖς ἀρχαίοις διαλέκτοις. Ὅταν, ὁπόταν. — α') μετὰ Ὁριστ. ἐγκλ. ἄνευ μορίου. προτάσεως ἀρκτικῶν, καὶ τὴν ἐλάσσω προτασιν ἐπιφερομένη ἔχον· πεύτε γὰρ ἠέλιος Φαέθων ὑπερσχεθὲ γαίης, συμφέρομεσθα μάχῃσι· Ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἀρχίσαμεν τὴν μάχην. Ἰλιάδ. Α. 735. συνήθ. ὅμως ἐν ἀρχῇ τῆς ἐλάσσονος προτάσεως προστίθεται ἰδιαίτερόν τι ἀποδοτικὸν μόριον, π. χ. τὸ ἔνθα, Ἰλιάδ. Ζ, 392. τό, τῆμος, Ὀδύσ. Ν, 39. τό, ἠνίκα τότε, Ὀδύσ. Ψ, 182. τό, καὶ τότε δή ῥα, Ὀδύσ. Ω. 149. τό, τόφρα δέ, Ὀδύσ. Τ, 73. ἀλλὰ καὶ τό, δέ, Ἰλιάδ. Μ. 378. Ὀδύσ. Σ, 359. Τμ. Δμτ. 407. Γίγνεται δὲ καὶ τῆς ἐλάσσονος ἀρκτικὸν, ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων, εὗτε τὸν ὄπνος ἔμαρπτε· Ὀδύσ. Τ, 56. πρβλ. Ἰλιάδ. Ε, 396. Ζ, 515. Ψ, 62. — β') Μετὰ Ὑποτ. ἐγκλ. καὶ τοῦ μορίου ἂν, „αὖτ' ἀνώ ὡς τό, ὅταν, Εὐθὺς ὡς, ὁσάκις, ἂν καί, ἂν τύχῃ καί, Ἰλιάδ. Α, 242. Β, 34, 228. Τ, 158. Ὀδύσ. Α, 192. Γ, 320. 323. καὶ λ. Ὡσαύτως καὶ παρ' Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ Ἐνίοτε· παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Ρ, 64. ἀντὶ τοῦ, Ἐπειδή. — μετὰ Ὑποτ. ἄνευ τοῦ ἂν, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδύσ. Η, 202. παρὰ τοῖς μεταγν. Ἐπιγραμματοποιοῖς δὲ πολλάκις εὔχρηστον, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 106. — 2) Ὡς συχνότ. Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ ἠύτε, παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλιάδ. Γ, 10. μετὰ Ὁριστ. ῥήμ. καὶ τοῦ ἀναλόγου, ὡς ἄρα, ἐν τῇ ἐλάσσονι. Ὁ Ἀριστοφάνης ἔγραψεν οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 386. ὅπου παρὰ Wolf κατὰ τὴν β'. ἔκδοσιν τοῦ Ἀριστοφ. εὗτε κεῖται· πρὸς τούτοις δὲ σπανιάκις καὶ παρὰ τοῖς Δυρκ. καὶ τοῖς μεθ' Ὁμ. Ἐποπ. ὁ δὲ Βτμ. ἐξέλιπε ἀναγινώσκεσθαι, οὔτε, ἐν ἅπασι τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς, παρβλ. ἠύτε. (Εὑρηται δὲ ἡ λέξις ἐσπ· ὅτε καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωριεῦσι· Προέκυψε δέ, πιθανῶς ἀπὸ τῆς γεν. αὐτε, τῆς ὅστε ὁμοτ.)

Εὐτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ ἑπμ. Πινδ.

*Εὔτυχεος, ὁ, ἡ (τεῖχος). ἐπὶ πόλεων, Παλαιῶς περιτειχισμένη, περικεκαλυμμένη μὲ τείχη, καλὰ ὠχυρωμένη· καλῆς εὐκόλου ὀχυρώσεως ἐπιδεκτική· εὐκολοχώρωτος. „Τροίη, Ἴλιος, Ἰλιάδ. ἡ κατὰ μετάπλ. Ἀττ. γέν. Ἐπῤῥ. πόλιες εὐτείχεαι ἠὲς διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῆς, δὲν δύνανται νὰ ἀναχθῶ εἰς τὸ, εὐτειχής, εὕρηται ἐν Ἰλιάδ. Π. 57.

*Εὐτείχητος, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ προηγμ. „Φρυγίη εὐτείχητος. Τμ. Ἀφρ. 112.

Εὐτειχίστας, ὁ, ἡ (τειχίζω) = εὐτειχής. Διόδ. Σικελ.

*Εὐτείχιος, ὁ, ἡ = εὐτείχεος· Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτισμένον, οἰκοδομημένον. Πινδ. Ὀλ. 6, 1.

Εὐτέμαρτος, ὁ, ἡ (τεμαίρω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται τις νὰ σημαίνῃ, σηλοποιῇ διὰ σημείων, νὰ τὸ διακρίνῃ, γεωρίζῃ διά τινων σημείων· νὰ τὸ ἐννοῇ, συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ.

Εὐτεκνέω, Μλ. -ήσω (εὔτεκνος). Ἔχω εὐτυχίαν, εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα μου, ἔχω πολλὰ, ἢ καλὰ τέκνα· ἀφ' οὗ

Εὐτεκνία, ἡ· Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐτυχίαν, νὰ εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· νὰ ἔχῃ καλὰ, πολλὰ τέκνα.

Εὔτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· Ἀπολλ. Γ', ε. 6.

*Εὐτελέη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐτέλεια, Ἡρόδ. 2, 92.

Εὐτέλεια, ἡ. Εὐωνία, τὸ νὰ ἀγοράζῃ τὶς τι διὰ ὀλίγα χρήματα· εὐθηνία, φτηνιά. — 2) Τὸ νὰ ζῇ τις μὲ λιτότητα, μετριότητα, οἰκονομίαν· νὰ ἀπανῶ, ἐξοδιάζῃ ὀλίγα εἰς εὐτέλειαν συντέμνειν καὶ, σωφρονίζειν. Τὸ νὰ διατάττῃ, ἑτοιμάζῃ τί τι μὲ οἰκονομίαν καὶ φειδώ. — 3) Πενία ἔνδεια, ταπεινότης· μιαρὰ, πτωχικὴ πολιτικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγα ἔξοδα κάμνει· πενιχρότης, ταπεινός, πτωχικὸς ἱματισμός· Ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εἶναι μικρὰ, ὀλίγου λόγου ἄξια, ποταπὰ, καταφρονημένα, οὐτιδανὰ, ἀχρεῖα. Περιφραστ. „εἰς εὐτέλειαν = εὐτελῶς, Ἀριστφ. Ὄρν. 809. παρὰ τό

Εὐτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅ,τι εὐκόλως, μὲ ὀλίγα χρήματα δύναται νὰ πληρώνῃ τις· εἶναι εὐωνον, ἐφθηνόν, φθηνόν, ἀξίζει ὀλίγα. — 2) Ὅστις ἀπανᾷ, ἐξοδιάζει ὀλίγα, ζῇ οἰκονομικῶς, εἶναι φειδωλός. — 3) Ὅστις εἶναι πένης, ἔνδεής, πτωχός, ταπεινός, μιαρᾶς καταστάσεως, καταφρονημένος. ποταπὸς, ἀχρεῖος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι εἶναι κακὸν, εὐκαταφρόνητον, ἀχρεῖον, οὐτιδανὸν κλ. τ. — 4) ἡσυχῶς· Ὅστις ἔχει μιαρὰ, ποταπὰ, οὐτιδανὰ, φρονήματα, ζῇ αἰσχρῶς, εἶναι μικροπρεπὴς, φαυλόβιος. Ἀριστ. Πολ. 2, 8, 2. πρβλ. Kluge de Carth. rep. σλ. 74. ἐξ.— Ἐπῤῥ. εὐτελῶς. ἀφ' οὗ

Εὐτελίζω. Καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ τινα ἢ τι· ὀλίγου μετρῶ ἢ τιμῶ τι. ἀφ' οὗ

Εὐτελισμός, ὁ. Τὸ νὰ εὐτελίζῃ, ὀλιγωρῇ, καταφρονῇ τίς τινα ἢ τίποτε.

Εὐτέρπη, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν· Ἡσ. Θγν. 77. Ἡ τέρπουσα, εὐφραίνουσα. παρὰ τό

Εὐτερπής, ά, ή (τέρπω). Πᾶν ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, προξενεῖ τέρψιν, ψυχαγωγίαν, χαρὰν, ἡδονήν. Πινδ.

Εὐτέχνητος, ὁ, ἡ (τεχνάομαι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἢτοι τεχνικῶς κατεσκευασμένον, δουλευμένον. Ἀναλεκτ. Β', 279.

Εὐτεχνία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εἰδήμων, ἔμπειρος, τέχνης τινός, ἢ τεχνῶν· ἐπιτήδειος εἰς τὰς τέχνας· γνῶσις τεχνῶν, ἐπιστήμη, τὸ ἰταλ. Industria· παρὰ τό

Εὔτεχνος, ὁ, ἡ. Ἐπῤῥ. εὐτέχνως, (τέχνη) Ὅστις εἶναι ἱκανὸς καλὰ τέχνην τινά, εἶναι ἔμπειρος, εἰδήμων τεχνῶν· ἐπιστήμων, τὸ ἰταλ. industrioso.

Εὐτηκτος, ὁ, ἡ. (τήκομαι) Ὅ,τι ἀνελύθη, διελύθη, ἀνάλυσιν· ἠμπορεῖτις νὰ τὸ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοανάλυτον.

Εὐτηξία, ἡ. Τὸ νὰ ἀναλύσηται τὶ εὐκόλως, νὰ εἶναι εὐκολοανάλυτον. Ἀριστοτ. Θαυμασ. 51.

Εὐτζαμάσσευτος, ὁ, ἡ (τζαμασεύω) Ὅ,τι ἠμερόνεται, ἠμποροῦν νὰ τὸ ἡμερώσῃ εὐκόλα, εἶναι εὐκολοημέρωτον.

*Εὐτλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων) Ὅστις εἶναι πάνυ, κατὰ πολλὰ σεμνότερος, ὑπομονητικός, γενναιόφρων. Αἰσχύλ. Περσ. 28. ὅπου ἄλλοι ἐντλήμων γράφουσιν.

Εὔτμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω) Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, εἶναι κομμένον καλά, ἐπιτήδεια, ἐν Ἰλιάδ. ἐπὶ ἱματιουργίας, σκυτορραφίας ἐργαλείων, τεκτον. ἁρπαστικῆς, παπουτσικῆς· ἠμάντευκεν, Ἰλιάδ. Ε, 567. Φ, 30. Ψ, 684. πτελαμώνιν. Ἰλιάδ. Η, 304. Ψ, 225. πανταχοῦ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. εὐτμήτος. Ὅ,τι ἐσχίζη, διεχωρίσθη καλά. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, διαχωρίζεται, χωρίζεται, κόπτεται.

*Εὐτοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος) Οἶκος, κτίριον καὶ τ. τ. μὲ καλοὺς, δυνατοὺς, εὐμόρφους τοίχους.

Εὐτοκέω, Μλ. -ήσω (τόκος) ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων. Τίκτω, γεννῶ εὐκόλως, εὐτυχῶς, ἀφ' οὗ

Εὐτοκία, ἡ. Εὐκολος, εὐτυχὴς τόκος, γέννησις, γένναι· πολυτεκνία, ἀφ' οὗ

Εὐτόκιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, βοηθεῖ, εἰς τὸν τοκον, εὐκολύνει τὴν γέννα· ὅ,τε ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν γέννα. εὐτόκιος λίθος. Γεωπονικ. Ι'. 10. παρὰ τό

Εὔτοκος, (τίκτω) Εὐκολος, εὐτυχῶς τίκτουσα, γεννῶσα· πολύτεκνος. — 2) παθ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη καλὰ, εὐκόλα, εὐτυχῶς.

Εὐτολμέω, Μλ. — ήσω. (εὐτολμος) Εἶμαι εὔτολμος, θαῤῥαλέος, ἄφοβος, ἀφ' οὗ

Εὐτολμία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔτολμος, θαῤῥαλέος, ἄφοβος.

Εὔτολμος, ὁ, ἡ (τολμάω) Ὅστις ἔχει εὐτολμίαν, θάῤῥος, τόλμην, ἀφοβίαν· εἶναι ἄφοβος, θαῤῥαλέος· ἀεὶ κατὰ καλὴν σημ. τὸ, τολμηρὸς δ' ἐξ ἐναντίας μεμπτικόν. Ἐπῤῥ. εὐτόλμως.

Εὔτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) = εὔτμητος. Ἀρις. Πολ. Σ'. „Οἶκος εὔτομος. Καλῶς χωρισμένος, διηρημένος, κατεσκευασμένος.

Εὐτονέω, Μλ. -ήσω (εὔτονος) Ἔμαι εὔτονος, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, δυνατός. ἀφ' οὗ

Εὐτονία, ἡ. Ῥωμαλεότης, δύναμις, ἰσχύς. — 2) Σύντασις, ἥτοι ἀπαπτοῦστος, ἀκαταπόνητος ἀσχολία, ὁραστηριότης.

*Εὐτονίζω. Δίδω τόνον, δύναμιν εἴς τι, τὸ τεντόνω, τανύζω. παρὰ τό

Εὔτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τεντωμένον, πανυσμένον, στερεόν, δυνατόν, εὐρωστος· ἐπὶ νευρικοῦ σώματος μελῶν. Τρπ. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, δυνατός, ἰσχυρός, ἀκμάζων· ἐκτενὴς, ἐπιμελὴς, ὁραστήριος. Ἐπῤῥ. εὐτόνως, Μετὰ σπουδῆς, ἐκτενείας, ὁρμητηριότητος Ἀριστφ. Πλτ. 1095.

Εὐτοξία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὰ τοξεύειν. παρὰ τό

Εὔτοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔμορφον τόξον, ἢ καλὰ, εὔμορφα βέλη. — Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ.

*Εὐτόρνευτος, ὁ, ἡ (τορνεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὔτορνος, ὁ, ἡ. (τόρνος) Ὅ,τι ἐτορνεύθη, ἐστρογγυλεύθη, εἶναι τορνευμένον καλὰ, ἐπιτήδεια, εὔμορφα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμποροῦν νὰ τορνεύσῃ, στρογγυλεύσῃ, εἶναι εὐκολοτόρευτον, εὐκολοστρογγύλωτον. Ἐπῤῥ. εὐτόρνως.

*Εὐτραπεζεύομαι, Ἔχω καλὴν τράπεζαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούτ' ἔστι μὲ ὄρεκτά καὶ καλὰ φαγητά, τρώγω καλά. παρὰ τό

Εὐτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) Ὅστις ἔχει καλήν, ἤτοι μὲ πολλὰ καὶ καλὰ φαγητὰ προμηθευμένην τράπεζαν· ἀγαπᾷ τὴν καλὴν τράπεζαν, συνειθίζει νὰ τρώγῃ καλά. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ νὰ παρατίθηται, βάλληται εἰς τὴν τράπεζαν (– ∪ – ∪)

Εὐτραπελεύομαι, (εὐτράπελος) Ὁμιλῶ, προφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι κοσμίως, μὲ χάριν, ἀγχίνοιαν.

Εὐτραπελία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τοῦ εὐτραπέλου· Ἀστειότης, κομψότης, ἀγχίνοια. πολιτεία εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὴν διαγωγήν.

*Εὐτραπελίζω, = εὐτραπελεύομαι· παρὰ τό

Εὐτράπελος, ὁ, ἡ (τρέπω). κυρίως, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως στρέφεται, γυρίζει, εἶναι εὐμετάτρεπτον, εὐκολογύριστον· ἔστις δὲν εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην, εἰς τὰ φρονήματά του, εἶναι ἀσταθής, ῥαδιουργός, εὐμετάβλητος, μεταβάλλει τὴν γνώμην του καθὼς μεταβάλλεται ὁ ἄνεμος· Αἰλιαν. Ε'. 13. ᾗ Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς πολιτείας εὐτράπελοι. Μεταβάλλουσιν εὐκόλως τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας των· ἡυτράπ. γλῶσσαι Στρεπτή, ἐλευθέρα, εὔστροφος· Διονσ. παρὰ Σοίδ. κοὐκ εὐτραπέλῳ τῇ γλώσσῃ, οὐδὲ ἐῤῥωμένῃ ἡδὲ παιπάλῃ· Αὐτὴ ἡ εὐστροφία, εὐκινησία, ἐλαφρότητος, δεξιότητος, κομψότητος σημασία ἐστὶν ἡ ἐπιστρεπτοτέρα· ὅθεν ἦθος εὐτρ. ἡ Ἐπιτηδεία, ἀγχίνους, καταπειστικὴ ὁμιλία· Πινδ. καὶ ἐξαίρ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ ἀποκρίνηται μὲ ἐλευθερίαν, μὲ εὐφράδειαν, ἀγχίνοιαν, στωμιλίαν, κομψότητα, ἀστειότητα· ὡσαύτως καὶ ψευτικῶς· Ὅστις εἶναι σκωπτικός, γλευαστής, περιγελαστής, βωμολόχος, ψλώρος, λέγει ἀπρεπεῖς, ἐγγιτικοὺς πστεύμους· περιπαίζει τὴν ἀλήθειαν, ἐφευρίσκει δόλερά ψεύματα, μηχανᾶται δόλους, πανουργίας, ἀπάτας· Πινδ. Πυθ. 1, 178. 4, 186. Boeckh σλ. 564. Ἐπῤῥ. εὐτραπέλως (α).

Εὐτραφέω, Μλ –ήσω. Ἔχω, λαμβάνω καλὴν τροφήν, τρέφομαι καλά. Θεόφρ. παρὰ τό

Εὐτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἡ ὅ,τι τρέφεται καλά, εἶναι καλοθρεμμένον, παχύ, λιπαρόν· ὅστις ἔχει καλὴν ἀνατροφήν, εἶναι καλοανατεθρεμμένος, χρησιοήθης. 2) Ὅ,τι τρέφει καλά, δίδει καλὴν τροφήν, εἶναι θρεπτικόν· ἀφ' οὗ

*Εὐτραφία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐτροφής.

Εὐτρεπής, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι εὔστροφος, ἐλαφροκίνητος, ὀγλίγιορος, ἱπρόθυμος· ὡς τὸ, ἕτοιμος· Δημοσθ. στφ. σλ. 236. 12. Ὅ,τι εἶναι εὐκίνητον, εὐκολογύριστον, εὐκολομεταχείριστον. ἡπάντων ὀργάνων εὐτρεπέστατοτον. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπίζω, Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, διατάττω, βάλλω τι εἰς τάξιν, εὐτάξιαν. Παρ' ἰατρ. Θεραπεύω, ἰατρεύω. Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς ἡ διά τίποτε. εἰς τι. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπισμός, ὁ. Ἑτοιμασία, διάταξις, διόρθωσις· Θεραπεία, ἴασις, ἰάτρευμα.

Εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ· = εὐτρεπίζων. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι τρέπεται, γυρίζεται, στρέφεται, δύναταί τις νὰ τὸ στρέψῃ, γυρίζῃ εὐκολα· εἶναι εὐκολογύριστον, εὐκολομετάβλητον.

Εὐτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής· καλοθρεμμένος, παχύς. Ὀδσ. Ι, 425. Ξ, 530.

Εὐτρεφία, ἡ (εὔτρεπτος). Εὐμεταβλησία· τὸ νὰ μετατρέπηται, μεταβάλληται τίποτε εὐκολα. Ἰλιὰμ. Στρωμαῖκ. Β'.

*Εὔτρησις, εως, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ. Β, 502.

Εὔτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτήδεια τρυπημένον, καλοτρυπημένον· ἡλοβολία Ἰλιάδ. Ξ, 182. ἐν τῷ Ἐπικ. τπ. εὔτρητος. 2) Ὅ,τι εἶναι πολὺ, ὑπερβολικὰ τρυπημένον, ἔχει μεγάλην τρύπαν, πολλὰς ἡ μεγάλας τρύπας, Ἡσιόδ. Θγν. 863.

Εὐτριαίνης, ου, ὁ (τρίαινα). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Καλὴν τρίαιναν ἔχων, φέρων. Πίνδ. Ὀλύμ. Α', 117.

Εὐτρεβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον. 2) Τροπ. ὅστις εἶναι πανοῦργος, δόλιος, τὸ κοινὸν τετραπερασμένος· ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἴς τι, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος.

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον, λειοτριβέιον· καὶ ἤ,τι τρίβεται, λειαίνεται εὐκολα.

*Εὔτριχες· ὀνομτ. πλ. τοῦ εὔθριξ, Ξεν.

Εὔτριχος, ὁ, ἡ· = εὔθριξ. Εὐρίπ. Ἡρακλ. 834. ποιητ.

*Εὔτριψ, ιβος, ὁ, ἡ = εὐτρίβής.

Εὐτροπία, ἡ (εὔτροπος). Δεξιότης, ἐπιτηδειότης· θαλιότης, εὐμετβλησία, Θγν. 218. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. Ἐπιστροφὴ τοῦ νοὸς, ἤτοι προσοχή, καλὸν φρόνημα, καλὴ ψυχικὴ διάθεσις, χρηστότης, τρόπος καλὸς, εὐνοια.

Εὔτροπις, ιδος, ὁ, ἡ (τρόπις). ἐπὶ πλειόνων· Μὲ καλὴν τρόπιδα. τὸ ἰταλ. κορίνα. Σχόλ. Ἀπολλ. Δ'. 401.

Εὔτροπος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις εἶναι ἐποδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τίποτε. 2) (τρόπος) συνήθ. Ὅστις κλίνει εἰς τὸ καλὸν, εἶναι καλῆς ψυχικῆς διαθέσεως, κόσμιος, χρηστός, ἀγαθός, χρηστοήθης, καλοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. εὐτρόπως.

Εὐτροφέω, Μλ –ήσω (εὔτροφος). Τρέφομαι καλά, λαμβάνω, ἔχω καλὴν τροφήν· εἶμαι καλοθρεμμένος. παχύς· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάθ. ἀφ' οὗ

Εὐτροφία, ἡ. Καλὴ ἡ πολλὴ τροφή· θρεπτικὰ φαγητά. 2) Τὸ νὰ εἶναί τις καλὰ θρεμμένος.

Εὔτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής, σημ. 2. ὃν δὲ δυνατὸν λημβάνεσθαι καὶ κατὰ τὴν παθ. σημσ. τοῦ εὐτραφής, Καλοθρεμμένος, ἀμφιβ. μέντοι.

Εὐτρόχαλος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις ἡ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ καλά, ὀγλίγιορα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ταχυκίνητον, εὐκίνητον. 2) νεύτρόχαλος ἀλωὴν Ἡσιόδ. Ἔρ. 601. 808. ἀναγνωσκ. ἐν Ἰλιάδ. Γ, 496. κατά τινας μὲν Λεῖον, ὁμαλὸν, ἴσιον ἐλαιόν, ὅπου ἡμποροῦσι νὰ τρέχῃ εὐκολα, ἀνεμπόδιστα· κατ' ἄλλους δὲ, περιφερές, καλὸ, τέλειο στρόγγυλον.

Εὔτροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς, εὐμόρφους, δυνατοὺς τροχούς. κάρμα, ἅμαξαι ὡς τὸ, εὔκυκλος· κατ' ἄλλους δὲ, Περιφερής, καλὰ στρόγγυλος, Ὁμ. ἐξαίρ. εἰς Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ. εὔτροχος. Παρὰ ταῖς ὑστέροις δὲ = τῷ προηγμ. 2) Τροπ. Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ περιστρέψῃ, στρεφογυρίζῃ τις· Ξεν. Κυν. 2, 5.

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὅ,τι εὐκόλως τρυγᾶται, θερίζεται, συνάγεται. (υ)

Εὐτυκίζω, Ἑτοιμάζω, ἕτοιμον ποιῶ τι. Ἡσύχ. παρὰ τό

Εὐτυκος, ὁ, ἡ, σπάνιος τύπος τοῦ, εὔτυκτος· σημσ. 2. Αἰσχλ. καὶ Θεοκρ. Ἐπῤῥ. εὐτύκως.

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατεσκευασμένον, καλοσυμμομένον, καλῶς ἐξειργασμένον, καλοδουλευμένον· παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. ἐπὶ τοῦ, κυνέη καὶ τοῦ ἱμάσθλη· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκοδομίας καὶ ξυλουργίας, πελίσιη Ἰλιάδ. Κ, 566. Ν, 240. Θρόνος, σκαμνί, Ὀδσ. Δ, 123. 2) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένον, διορθωμένον, τελειωμένον, ἕτοιμον, Ἡρόδ. 1, 119.

Εὐτύπωτος, ὁ, ἡ (τυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως τυπόνεται, εἶναι εὐκολοτύπωτον. Πλούταρχ, Ποβλ. συμπ. Δ', 1. (υ)

Εὐτυχέω, Μλ –ήσω (εὐτυχής). Ἐπιτυχαίνω τοῦ σκοποῦ, τὸ σημάδι, κυριολ. ἀπολαμβάνω εὐχῆς μου τυχόν, ἐκπληρόνεται ἡ εὐχή μου· ἐπὶ μὲν μετὰ γεν. ὅτι δὲ μετ' αἰτ. Dorv. Char. σλ. 541. Schaef. Σχολ. Παρ.– Ἀπλ. Τὸ. 1, 1310. 2) ἀμετβ. Ἔχω καλὴν τύχην, εἶμαι εὐτυχής, τυχηρός· ἐπὶ πραγμάτων ἡ πράξεων, ἐπιχειρήσεων, Τρέχει, πηγαίνει, εὐγαίνει καλά, εὐτυχῶς, λαμβάνει καλὸν, εὐκταῖον τέλος. Ἡρόδ. μετὰ Ἀπρωφ. ἐνίοτε δὲ, μετὰ τῆς εἰς· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. ἄνευ προθ. Ἡρόδ. 1, 65. 3, 40. 43. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. καὶ μετὰ τῆς ἐν παρὰ Ξεν. ἔτι δὲ καὶ εὐτύχημα εὐτυχεῖναι Ξεν. Ἀνβ. 6, 3, 3. παρβλ. Κυν. 12, 8. 3) εὐτυχοίησαν Ἀριστική αἰτ' εἰρωνείαν ἔκφρασις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, καλὰ ὑστερικά, ἡ καλὴν ὀρέξιν, Valck ἐν Φοιν. 406. παρβλ. ἐπαινῶ· σημσ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐτύχημα, ατος, τὸ. Εὐτυχία, καλὴ, τυχηρὰ περίστασις Ξεν. Ἀνβ. 6, 3, 4. Ἑλλ. 4, 5, 9. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐτυχής, ὁ, ἡ (τυχεῖν) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἔχει καλὴν τύχην, ἀπέλαυσε, ἀπέκτησε τὸ ποθούμενον· ὅστις ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του. καλότυχος· ὑπὸ εὐτυχέω = εὐτυχία. Ἐπῤῥ. εὐτυχῶς. Ἀρστφ. Ἱππ. 101. ἀφ' οὗ

Εὐτυχία, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Καλὴ τύχη, ἀπόλαυσις σκοποῦ τοῦ ποθουμένου, ἐκπλήρωσις εὐχῆς· καλὸν συμβεβηκός, καλὴ περίστασις· εὐδαιμονία. — Ἐπιτύχημα τοῦ σκοποῦ σημαδίου, τοῦ νυσταγμοῦ.

Εὔτυχος, ὁ, ἡ. σπαν. Ἐπικ. τύπ. τοῦ εὐτυχής. Αἰσχλ. Ἱκτ. 995. ὅπου μέντοι εὔτυκτος τὴν γραφὴν φέρεται.

Εὐυάλος, ὁ, ἡ (ὕαλος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν ὕαλον, ἰκλί. Διοδωρ. νευϋάλους φιάλους. (υ)

*Εὐϋδρέω, Μλ –ήτω (εὔυδρος). ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι ἄφθονα ὕδατα, πολὺ νερόν.

Εὐϋδρία, ἡ. Ἄφθονα ὕδατος, πολλὰ νερά. Στραβ. Ε'. παρὰ τό

Εὔϋδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Χώρα, τόπος ἔχει πολλὰ νερά. Ἡρόδ. 4, 47. 9, 25.

Εὐϋμνία, ἡ. Τὸ νὰ ὑμνῇ, ἐγκωμιάζῃ, ἐπαινῇ τίς τινα ἡ τίποτε κατὰ πολλά, παρὰ τό

Εὔϋμνος, ὁ, ἡ (ὕμνος). Ὅστις ἡ ὅ,τι ὑμνεῖται, ἐγκωμιάζεται, ἐπαινεῖται μεγάλως, κατὰ πολλά. Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἀξίζει νὰ ὑμνῆται, ἐγκωμιάζηται. Τμ. Ἀπλ. 19. 297.

Εὐϋπέρβατος, ὁ, ἡ (ὑπερβαίνω). Ὅ,τι ὑπερβαίνεται εὐκολα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῇ τις ἡ τίποτε· Ἱπποκρ. νεϋπέρβατος κοτυλη, Ἐπάνω τῆς ὁποίας εὐκόλως ὑπερηπᾶ, εὐγαίνει ὁ ἁρμός ἡ κλείδωσις, στραμπολίζεται εὐκολα.

Εὐϋπερβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Παυδήποτέτι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, ὑπερνικήσῃ, ξεπεράσῃ, νὰ φανῇ ἀνώτερος, δυνατώτερος, ἀξιώτερος. Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Εὐϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅστις ἡ ὅ,τε κοιμᾶται καλῶς, ἡσύχως. 2) ἐνργ. Ὅ,τι προξενεῖ καλὸν, ἡσυχον ὕπνον, ἀποκοιμίζει τινα· εἶναι ὑπνωτικόν.

*Εὐϋπόδητος, ὁ, ἡ (ὑποδέω). Ὅτι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ δέσῃ ὑποκάτω.

Εὐϋπόισιστος, ὁ, ἡ (ὑποφέρω). Παυδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις· εἶναι εὐκολοϋπόφορτον.

Εὐϋπόληπτος, ὁ, ἡ (ὑπολαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ὑπολάβῃ, ἐννοήσῃ, καταφανοήσῃ, κατελάβῃ, στοχασθῇ, νομίσῃ. Ἀριστ. Εὐϋποχώρητος, ὁ, ἡ (ὑποχωρέω). Ὅστις εὐκόλως ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει, δὲν ἐναντιοῦται. Στοβ.

Εὐϋφαντος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὅ,τι εἶναι καλά,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὔμορφα, ἐκτετηδεῦσθαι ὑφασμένον· κεκλουφασμένον (ᾳ) ποιητ.

*Εὐῡφής, ὁ, ἡ (ὑφή) = τῷ προηγμ. Σοφ. (ᾳ)

Εὐῡφής, ὁ, ἡ (ὑφαί). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ ὑφῃλόν. Νικητ. Χρονικ. ς'. 5.

*Εὐφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει καλὸ, εὔμορφα, πολύ.

Εὐφαμία, ἡ· καὶ, εὐφαμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ εὐφημία, εὔφημος.

Εὐφενής, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = εὐφαής.

Εὐφαντασίωτος, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις ἔχει καλὴν φαντασίαν καὶ δύναται νὰ παριστάνῃ εἰς τὸν νοῦν του ὅλα πάνυ ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς· ὅστις διὰ τῆς φαντασίας του ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ πλάττῃ, ἐπινοῇ παντοίας εἰκόνας, παντοία ἀφηρημένα πράγματα.

Εὐφερέτρης, ου, ὁ. Δωρ. εὐφαρέτρης (φαρετρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον φαρέτραν. Σοφοκλ. Τραχ. 212.

Εὐφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιότητα καλοῦ ἰατροῦ· ὅ,τι περιέχει καλὰ ἰατρικά· ὅ,τι δίδει καλὴν βαφὴν, καλὸν χρῶμα. Εὐστάθ. καὶ Ἡσύχ.

Εὐφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, ἀστιγοβολεῖ καλὰ, πολὺ, εὔμορφα· ὅ,τι εἶναι καλὰ φωτισμένον, ἔχει καλὸν. ἀρεστὸν φῶς· τὸ εὐφεγγὲς = εὐφεγγία. ἀφ' οὗ

Εὐφεγγία, ἡ. Καθαρὰ, πολλὴ, καλὴ λάμψις. Σουΐδ.

*Εὐφερωσύνη, ἡ (φέρω). Εὐθυμία, εὐαρέστησις· ἀστείου πρωτότ. τοῦ εὐφροσύνη. Πλάτ. Κρ. πλ. 419. D.

Εὐφημέω, (εὔφημος). Σεμνολογῶ, λέγω καλοὺς, εὐτυχεῖς τε προσημαίνοντας λόγους· φυλάττομαι τοῦ νὰ ἐκφωνῶ, δὲν λέγω κακόν τι ἢ δυστυχίαν τινὰ προσημαίνοντας λόγους, ἐξαιρ. ἐν Θυσίαις καὶ ἄλλαις θρησκευτικαῖς πράξεσιν, ἱερουργίαις, Ἰλιάδ. Ι. 171. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσφαλέστατος τρόπος, τοῦ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ νὰ μὴ λέγῃ κακῆς προσημασίας λόγους, ἐστὶ τὸ σιωπᾶν, ἡ λέξεις εὐφημῶ ἔλαβε τὴν γενικὴν σημτ. Σιγῶ, σιωπῶ, ἐξαιρ. ἐν ἱερουργίαις· φυλάττω εὐσεβὴς θεοσεβὴς σιωπὴν, ἀντιθ. τῷ δυσφημῶ· ἐστὶ δὲ ἐν χρήσει κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἡ προστακτ. ἐγκλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐφήμει, καὶ εὐφημεῖτε· Σιώπα, μὴ λέγεις τέτοια λόγια, ὁμίλει καλὰ· οὕτω καὶ εὐφημεῖν χρὴ, πολλ. παρ' Ἀρστφ. ἐν τῷ κοινῷ Ἀττ. ἰδιώματι πάνυ εὐχρστ, ἔτι δὲ καὶ ἀποτρεπτικῶς, Μὴ γένοιτο, νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεός. Ἰωαν. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. XXXIV. 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, δυσφημέω· ἰδὲ εὐφημος. 3) ἐπὶ λέξεων, λόγων, Εἶναι εὔφωνος, ἔχει καλὸν φθόγγον, ἡδύνει τὰ ὦτα, προσημαίνει καλὸν, εὐτυχές τι, Αἰσχλ. Πέρσ. 387. 4) μετβτ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· μετ' εὐφημίας βοῶ, μετ' εὐφημίας δέχομαι, δεξιοῦμαί τινα· εὐλογῶ, εὐχομαι εὐτυχίαν. ἀντιθ. τῷ βλασφημέω· Διόδωρ. Σικελ. Ε'. 40. ἀφ' οὗ

Εὐφημέα, ἡ. Ὁμιλία μὲ λέξεις καλὰς καὶ εὐτυχοῦς σημασίας· ἀποφυγὴ τῆς ἀσεμνολογίας, ἐξαιρ. ἐκφωνήσεως κακῶν, ἀπρεπῶν, δυστυχῶν, ἀπευκταίου τινὸς προσημαντικῶν λέξεων· ὅθεν, θεοσεβὴς, εὐσεβὴς σιωπὴ ἐν ἱεροπραξίαις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ προστάξῃ, κάμνῃ τις προσεκτικόν τινα εἰς τοῦτο· Ἀριστφ. Ἀχ. 238 2) Κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ δυσφημία. Σχολ. Τρ. 178. ὅπου μέντοι ἡ φράσις εὐφημίαν νῦν ἰσχυε δύναται ἐξηγεῖσθαι καί, Κράτει τὴν γλῶσσάν σου τοῦ νὰ λέγῃ κακόν τι, λέγε, ὁμίλει λέξεις καλὰς, εὐτυχές τι προσημαίνοντας, καὶ Σίγα, σιώπα, ὡς τὸ Ὅμηρικὸν μῦθον ἔχειν. 3) Εὐχή, ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκωμιον. 4) Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, Ἀλκίφρ. Α'. 39. ὠμπορία τῆς εὐφημίας.

Εὐφημίζω. Δέχομαί τινα μετ' εὐφημίας· εὐχομαί τινι εὐτυχίαν.

*Εὔφημος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐφημος.

Εὐφημισμός, ὁ (εὐφημίζω), νεωτέρα λέξις ἀντὶ, εὐφημία. 2) ἐξαιρ. παρὰ Γραμματ., Ἐκφώνησις, σήλαις κακοῦ, ἀτροπούς, ἀπευκταίου τινὸς πράγματος διὰ μετριωτέρων, παραμυθητικωτέρων, ἡδυτέρων λέξεων· π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες· εὐφρόνη, ἀντὶ νύξ· ἔτι δὲ καὶ εὔφημος, εὐφημία, ἀντὶ δύσφημος δυσφημία. ἐστὶ δὲ εὐφημισμός, σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἀγαθή τινι ὀνομασίᾳ περιστέλλεται τὸ φαῦλον πρᾶγμα. Εὐστάθ. σελ. 1398.

*Εὐφήμως, ὁ, ἡ = εὔφημος. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1227.

Εὔφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Λέξις, λόγος τέρπων τὴν καρδίαν, ἡδύνων τὰ ὦτα· εὐκταίου τινός. εὐτυχίας προσημαντικός· πεῖσμα φώνει Σεμνολόγει, λέγε, ὁμίλει λέξεις, λόγους εὐκταίους, εὐτυχίαν προσημαίνοντας· ἡ σιωπὰ, καὶ μὴ λέγε τοιαῦτα· Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 39. νεύφημος πᾶς ἔστω λεώς· ἀντὶ τοῦ, Σιωπάτω, μὴ λαλείτω καὶ ἀκαιρολογείτω· ὅταν ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι σημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· νεύφ. ἡμαρ Αἰσχλ. 2) κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ Δύσφημος Staul. ἐν Αἰσχλ. Ἀγμ. 1227. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 60. A. 3) ἐνεργτ. Ὅστις σεμνολογεῖ, ὁμιλεῖ καλὰ, εὐκταῖα πράγματα· σιωπᾷ εὐσεβῶς, θεοσεβῶς· ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει, εὐλογεῖ τινα ἢ τι· ἀπὸ εὐφήμου περίτινος Ὁ περί τινος ῥηθεὶς ἔπαινος, Ἄντων. ὅθεν. Εὐδοκίμησις, δόξα, τιμὴ, καλὴ φήμη, καλὸν, λαμπρὸν ὄνομα, Ἐπῴδ. εὐφήμως.

*Εὔφημος, ὁ· Ὀνομ. κυρ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσύχ.

*Εὐφήτης, ου, ὁ· Ἰούδ. ὀνομ. Ἰλιάδ.

Εὐφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅ,τι εὐκόλως φθείρεται, ἀφανίζεται, ἐξολοθρεύεται, χαλᾶται. 2) ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν· Ὅ,τι χωνεύει εὐκόλως, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Δίφιλος παρ' Ἀθην. Α'.

Εὐφθογγέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐφθογγος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 19. παρὰ τὸ

Εὐφθογγος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅ,τι ἠχεῖ καλῶς, ἔχει καλὸν, ἡδὺν, τερπνὸν φθόγγον, ἦχον. — Ὅστις ψάλλει, ὁμιλεῖ καλὰ, τερπνὰ, μὲ ἡδυῆν φωνὴν, εἶναι γλυκόφωνος.

Εὐφιλής, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις φιλεῖ, ἀγαπᾷ τι κατὰ πολλὰ. 2) παθτ. Ὅστις ἀγαπᾶται, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τις ἢ ἀγαπᾷται κατὰ πολλά.

Εὐφίλητος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρτλ. (φιλέω) = τῷ προηγμ. σημτ. 2. Αἰσχύλ. Θήβ. 103.

Εὐφιλοπαις, αιδος, ὁ, ἡ (φιλέω, παῖς). Ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδία, τὰ παιδάκια, τὰ τέκνα. 2) Τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι πολὺ τὰ παιδία. Ἀγαμ. 730.

Εὐφιλοτίμητος, ὁ, ἡ (φιλοτιμέω). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. 5. Ὅ,τι ἐπράχθη, κατωρθώθη, ἐγένετο διὰ φιλοτιμίαν· τὸ ὁποῖον ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος ἔπραξεν, ἔκαμέ τις. (ῑ)

Εὔφιμος, ὁ, ἡ (φιμάω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ στυπτικὸν, Νικανδρ. Ἀλ. 270. 2) ἐπὶ ἵππων· Ὅστις πρέπει νὰ φιμωθῇ, εἶναι καλὸν τὸ νὰ τῷ βάλλωσι τὸν φιμὸν διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ· ἰδὲ φιμός.

Εὔφλαστος, ὁ, ἡ (φλάω). Ὁ,τι εὐκόλως θραύεται, τζακίζεται, εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτάκιστον. Σχόλ. Λυκόφ. 26.

Εὔφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτει, καίεται, φλέγεται, εἶναι εὐκόλοκαυστον, εὐκολοάναπτον.

Εὐφορβία, ἡ (εὔφορβος, φορβή). Καλὴ τροφὴ, καλὸν φαγητόν. Σοφοκλ.

Εὐφόρβιον, τό. Ὄνομα ἀκανθώδους τινὸς θάμνου ἐν τῇ Λιβυῇ φυομένου, τοῦ ὁποίου ὁ χυλὸς εἶναι εὔχρηστος εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἐδόθη καὶ τῷ θάμνῳ ἀπὸ τοῦ ὀνήματος τοῦ ἐξευρετοῦ.

Εὔφορβος, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὅσιος ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ τρεμμένον, παχὺν, λιπαρὸν, εὐτραφές. 2) Κύρ. ὄνομ. Ἰλιάδ.

Εὐφορέω, ῶ (εὔφορος). Εἶμαι τι εὔφορον, εὔκαρπον, ἔξαιρ. φέρει, γεννᾷ πολλοὺς, καλοὺς καρπούς, πολλὰ, καλὰ ὀπωρικά, 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. ἐπὶ πλοίων· Πλέει, ταξιδεύει εὐτυχῶς, μὲ καλὸν ἄνεμον. πλοῦς εὐτυχοῦσαν.

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολόφερτον, εὐκολοβάστακτον, τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἢ καλὰ ἠμπορεῖ τις νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, κουβαλῇ.

Εὐφορία, ἡ (εὔφορος). Εὐκολία εἰς τὸ νὰ φέρῃ, βαστᾷ, κουβαλῇ τίς τι ποτε — Τριπλ. Δύναμις, ὑπομονή, γενναιοψυχία εἰς τὸ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τί τε εὐκόλως. 2) Καρποφορία, εὐτηνία, ἀφθονία, δαψίλεια καρπῶν, εἰσοδημάτων. 3) Καλὴ, εὐκολικὴ φύσις, διάθεσις, ἰδιότης.

Εὐφόρμιγξ, γος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον φόρμιγγα, κιθάραν, παίζει καλὰ τὴν κιθάραν· ἐπῴδ. τοῦ Ἀπόλλωνος. 2) Πλθτ. Ὅ,τι παίζεται ἢ ψάλλεται, τραγῳδεῖται καλὰ εἰς τὴν κιθάραν. Ἀναλεκτ. Β'. 451. ᾠδαὶ εὐόρμιγξοι.

Εὐφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, κουβαλήθη, ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται καλὰ, εὐκόλα· εἶναι εὐκόλοφερτον, εὐκολοβάστακτον, εὐκολοκουβάλητον. — Ὅ,τι εὐκόλως ὑποφέρεται, ἠμπορεῖ τις τὰ τὸ ὑποφέρῃ εὐκόλα, εἶναι εὐκολοϋπόφερτον, Πλθ. 2) ἐνεργτ. Ὅστις εὐκόλως φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ· εἶναι ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, ἐλαφρὸς, εὐλίνητος, ὀγλίγωρος. — ἐπὶ ἀνέμου· Εὐκόλως, εὐτυχῶς φέρων, κινῶν τίποτε. — ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει θείους, κακόν τι, δυστυχίαν τινὰ εὐκόλως, μὲ γενναιότητα, σταθερότητα. — ἐπὶ χώρας, τόπου· Εὔκαρπος, εὐπροσόδευτος, προσοδικός. Ἔτι δὲ καὶ τρπκ. πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν· Διτ. Ἀλκ. Ἐν γένει, Ὅ,τι ἐμβαίνει, φέρεται μέσα που ἢ πῶς μὲ εὐκολίαν, μὲ ὀλίγον κόπον. Ἐπῴδ. εὐφόρως.

Εὔφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ἢ ἐλαφρὰ φορτωμένον· ὅθεν ἐπὶ πλοίων, Εὐκόλως, ταχέως πλέων, ἁρμενίζων. Μελέαγρ. 80 νεύφορτος πεῦκη.

Εὐφραδεία, ἡ. Τὸ νὰ ἐκφράζηται, ὁμιλῇ τις μὲ εὐγλωττείαν, εὐκολα, ἡδέως ὁρᾶται, ἀκριβῶς (ᾳ) παρὰ τὸ

Εὐφραδής, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅστις ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ εὐκόλως, ἡδέως, ἀκριβῶς, ὁρᾶται· εἶναι εὐγλωττος. 2) (φράζομαι) Ὅ,τι εὐκόλως ὑνωείται, καταλαμβάνεται, εἶναι σαφές, εὐκολοκατάληπτον. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπῴδ. Ὀδσ. Τ. 352. νεύφραδέως ἀγορεύειν. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ εὐφράδειαν. (ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ, Μὲ φρόνησιν, σκέψιν· ἀλλ' ἡ σημασία αὕτη ἐστὶν ἰδία τῷ ἅμα προσεκτικῶς, πεπυμένα. ὁμῶς εὐφράδεως πεπυμένα πάντ' ἀγορεύειν, Ὁμιλεῖς, εἶδες εὐκατάληπτον συμβουλὴν μὲ εὐφράδειαν.) Ἐπῴδ. εὐφραδέως. Ἀττ. εὐφραδῶς.

*Εὐφραδίη, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ εὐφράδεια.

Εὐφραίνω, Μ. ανῶ. Ἀόρ. εὐφρηνα· ἀλλὰ καὶ εὐφρανα, Ξεν. Κυρ. π. 2, 39. Ἐπικ. εὐφραίνω (φρὴν, εὐφρων). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χαροπαίνω, καλοκαρδίζω, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· μετὰ αἰτ. Ὁμ., Θέλγω τινὰ διὰ σκρικτῆς ἡδονῆς, Ὀδσ. Τ, 82. 2) Παθτ. μετὰ μέτ. Μέλ. Εὐφραίνομαι, χαίρω, καλλιπρεπίζω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος, Ὀδσ. Ψ. 511. ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης νεύφρανθῆναι ἐπί τισιν Δ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρστ. Ἀχ. 5. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀδιαφόρως τῷ κοινῷ τε καὶ τῷ Ἑπτ. τύπῳ, ἀφ' οὗ

Εὐφραντικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ χαράν, εὐφροσύνην. Γραμματ.

Εὐφραντοποιός, ὁ, ἡ = ἀνωτέρω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νέφ. 523.

*Εὐφραντός, ἡ, όν = τῷ προηγμ. 2) παθτ. Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Σχλστ. Αἰσχύλ. Πρμ. 536.

Εὐφρασία, ἡ (εὐφραίνω) = εὐφροσύνη. ἐξαίρ. ἐπὶ τραπέζης.

Εὔφραστος, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅ,τι εὐκόλως εὑρίσκεται νὰ ἐκφράζῃ, προφέρῃ, ἐκφωνῇ· νὰ σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ· νὰ καταυοῇ, ἐννοῇ· εἶναι εὐκολοπρόφερτον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολοεύρετον. Διόνυσ. Περιηγ.

Εὐφρονέω, Ἑπκ. εὐφρονέων (φρονέω). Ὅστις φρονεῖ καλῶς, ἔχει καλὰ φρονήματα, εἶναι εὐνοϊκός, φιλόκαλος· (λέξις τῆς μετὰ εὐνοίας συνέσεως σηλιωτική.) παρ' Ὅμ. ἀπαντᾶται δεκαπέντε καὶ σχεδόν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ἐν οἷσιν εὐρῳεῖαι ἀγορήσατο καὶ μετείπενε. Ῥῆμα δέ, εὐφρονέω, πλὴν τῆς μετοχῆς ταύτης, οὐχ εὑρηται.

Εὐφρόνη, ἡ (εὐφρων). Ἡ νύξ, νύκτα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 562· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις· ἡ κυρία σημ. δὲ τῆς λέξ. ἐστιν, Ἡ εὐφρονοῦσα, εὐνοοῦσα, κατ' ἐνίψημισμὸν ἀντὶ τοῦ, νύξ, Σκότος, ζόφον, κακῶν καὶ συμφορῶν, φρίκης γενετικὸν σημαίνουσα· κατ' ἄλλους δέ, ἡ εὐφραίνουσα, ἀναψύχουσα, ἀναζωπυροῦσα· κατὰ τὴν ἀπίθανον ἐτυμολγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, εὐφραίνω. 2) = εὐφροσύνη, Εὐρπ. ἀφ' οὗ τὸ πατρωνμ.

*Εὐφρονίδης, ου, Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός.

Εὐφρόνως, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, εὐφρων. Στεγαστικά, φρόνιμα· χαρούμενα. Πίνδαρ. Πύθ. Ι. 61.

Εὐφροσύνη, ἡ· Ἑπτ. εὐφροσύνη (εὔφρων). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐφροσύνος, εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, νὰ χαίρῃ, εὐφραίνηται, ἐξαίρ. ἐπὶ τραπέζης, Ὀδτ. Γμ. Ὅμ., Ἡσιόδ. ὅπου κατάτε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἑπτ. τύπ. κεῖται· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθ. Ὀδσ. Ζ, 156. 2) Ὅμ. μιᾶς τῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θγν. 909. καὶ Ὑμν. (– υυ –)

Εὐφρόσυνος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐφρων, Χαρούμενος, εὔθυμος. 2) Πᾶν ὅ,τι εὐφραίνει, κάμνει τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον.

Εὔφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅ,τι φρουρεῖται, φυλάττεται καλῶς, προσεκτικῶς· ὅ,τι πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ φρουρῆται, φυλάττηται καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν. 2) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τί ποτε καλῶς, ἐπιμελῶς, Εὐρπ. Δαν. 23.

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ· Ἑπτ. εὔφρων (φρήν). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, Ἰλδ. Ο, 99. Ὀδσ. Ρ, 531. 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι εὐφραίνει, χαροποιεῖ, κάμνει τινὰ νὰ εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος· ποιόνομ Ἰλδ. Γ, 246. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατὰτε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἑπτ. τύπ. 3) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Ὅστις ἔχει καλὸν φρόνημα, ἀγαθὴν καρδίαν, εἶναι ἀπειρόκακος· ἔχει καλὸν νοῦν, εἶναι φιλόκαλος, καλοζηλωτής, εὐνους, εὐμενής· σώφρων, φρόνιμος· Ἐπῤῥ. εὐφρόνως.

Εὐφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα αὐξημένον, ἔχει εὔμορφον ἀνάστημα, τουρκρ. μπόϊ· ἡπτελέηις Ἰλδ. Δ, 243. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς αὐξημένων μελῶν τοῦ σώματος· ἠμηρόιο Ἰλδ. Δ, 164. ἐν γένει· Ὅ,τι εἶναι καλῆς ποιότητος, εἶναι ἐκ φύσεως καλόν, ἔχει καλὰ φυσικὰ χαρίσματα, προτερήματα, εἶναι ὠφέλιμον, χρήσιμον. ἐξαίρ. ἐπ' ἀνθρώπων· Ὅστις ἔχει εὐφυΐαν, τὸ ἰταλ. talento· καλὸν, ὑγιᾶ φυσικὸν νοῦν, καλὰ φυσικὰ χαρίσματα· μάλιστα δέ, ὅστις εἶναι κομψός, ἀστεῖος, λόγιος, εὐγλωττος, σκωπτικός. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ, καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. ἀφ' οὗ

Εὐφυΐα, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς φυσικὴ ἰδιότης, διάθεσις, κατάστασις, κατὰ σῶμα καὶ ψυχήν, ἐξαίρ. νοερὰ ἀγχίνοια, τὸ ἰταλ. talento.

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ὅ,τι φυλάττεται, εἶναι φυλαγμένον, ἢ δύναται νὰ φυλαχθῇ, φυλάττηται καλὰ, εὐκόλα· ὅστις φυλάττεται, εἶναι προσεκτικός. 2) (φυλάττομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ ἀποφευχθῇ, νὰ φυλαττηται ἀπὸ αὐτόπις· εἶναι εὐκολοαπόφευκτον. (ς)

Εὔφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, πολλὰ φύλλα, εἶναι καλόφυλλον, πολύφυλλον. Πιθ.

Εὐφύσητος, ὁ, ἡ (φυσάω). Ὅ,τι εὐκόλως φυσᾶται, ἀποβάλλεται, διώκεται, κινεῖται διὰ τοῦ φυσήματος, εἶναι εὐκολεφύσητον. (υ)

Εὔφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν). ἐπὶ τόπου· Ὅστις εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος διὰ φυτὰ, διὰ φυτεύματα φυτῶν. Πολυδ. Α', 223. ἰσοδύναμος εὔφυτος.

Εὐφωνία, ἡ. Καλὴ, εὐχαρὶ, γλυκεῖα φωνὴ, ὁμιλία, προφορά. παρὰ τὸ

Εὔφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις, ἔχει καλὴν, γλυκεῖαν, δυνατὴν, καθαρὰν, σαφῆ, φωνὴν, ὁμιλίαν, προφορὰν· εἶναι καλόφωνος, μεγαλόφωνος, γλυκόφωνος. Ὅ,τι ἔχει καλὸν, καθαρὸν, δυνατὸν, γλυκὺν τόνον, ἦχον, εἶναι καλόφωνον.

Εὐφώρατος, ὁ, ἡ (φωράω). Ὅστις εὐκόλως φωράται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖτις νὰ παραμυθευσῃ, ξεσκεπάσῃ, πιάσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ τὸν κάμνει κακὸν, ἀδικοῦτι, νὰ τὸν συγχάλῃ εἰς τὸ φανερόν. Πρὸς τῷ συνηθ. συγκρτ. εὐφωρατότερος, εὑρηται καὶ τὸ ἀνωμλ. συγκρ. καὶ ὑπρθ. εὐφωρότερος, εὐφωρότατος, ὡς παρὰ τὸ εὔφωρος, Schaef. bei Nacke ἐν Χοιρλ. σλ. 268.

Εὐχαΐτης, ὁ. Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον, πολλὴν, μαράν κόμην, μαλλιά· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Καλὴν, εὔμορφον αλ. χαίτην, χαίτην· ἐπὶ φυτῶν, Καλὰ, πολλὰ, εὔμορφα φύλλα, κλήματα, κλωνάρια, κλάδους, κλαδιά.

*Εὐχαιτίας, ου, ὁ = τῷ προηγμ.

Εὐχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός). Ἵππος κ. τ. τ. καλὸν, εὔμορφον χαλινὸν, χαλινάρι ἔχων. (ς)

Εὐχαλίνωτος, ὁ, ἡ (χαλινόω) = εὐχάλινος· καὶ ὅστις εὐκόλως χαλινόνεται.

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, κατωμένον μὲ, ἢ ἀπὸ καλὸν, εὔμορφον χαλκὸν, χάλκωμα. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια κατεσκευασμένον, ἐπιχαλκωμένον, τουρκρ. ταπλατισμένον, μὲ χαλκόν. Ὅμ. πλέβης εὐχάλκοιο. Ἀνθολγ. πόπλα εὐχάλκεα. Αἰσχύλ.

Εὐχάλκωτος, ὁ, ἡ (χαλκόω) = εὐχαλκος, σημ. 2.

Εὐχαρίς, ίτος, ὁ, ἡ (χάρις). Ὅστις εἶναι χαρίεις, χαριτωμένος, τερπνὸς, εὐπρεπὴς, εὐτακτος, κόσμιος, κομψός, ἀστεῖος. 2) Ὅστις εἶναι εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐνοούμενος, τιμώμενος. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΔ'. 11. καὶ τὸ εὐχαρι οὐ σκωμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευμα, παρβλ. εὐχάριστος.

Εὐχαριστέω, (εὐχάριστος). Εἶμαι εὐχάριστος, ἐνγνώμων· ὁμολογῶ, γνωρίζω, ἢ ἀποδίδω τινί χάριτας διάτινα εὐεργεσίαν. Boeckh ἐν Ἐπιγρ. 1. σλ. 52. 2) Εὔχομαι εἰς τινα εὐτυχίαν, τὸ νὰ εἶναι εὐτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε· ἐπί τινι. ἀφ' οὗ

Εὐχαριστήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐχαριστίαν· ὅστις εὐχαριστεῖ διά τινα εὐεργεσίαν, διάτι καλὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμέ τις· εἶναι εὐγνώμων, γνωρίζει τὴν χάριν. 2) πτ. εὐχαριστήριαι, ὑπκ. Ἱερά. Θυσίαι, ἢ ἑορτὴ πρὸς εὐχαριστίαν. Πολύβ. πεῖχαριστήριος ὑμνος.

Εὐχαριστία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εὐχαριστῇτίς τινι διά τίποτε. 2) Χάρις, εὐγένεια, τὸ νὰ εἶναί τις ἢ,τι χαρίεις· ὡς τὸ εὐχαρις σημ. 1. 3) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγονται τὰ θεῖα Μυστήρια, ἤτοι ὁ μυστικὸς Δεῖπνος, τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Μετάληψις, ἔτι δὲ καὶ Εὐλογία, ἔθεν· εὐχαριστοῦμεν ἄρτον. Ὁ εὐλογηθείς. Ἰουστιν.

Εὐχάριστος, ὁ, ἡ (χαρίζομαι, χάρις). καὶ εὐχάριτος, ὁ, ἡ = εὔχαρις, σημ. 1. Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖος, συμβαίνει, γίνεται τις εὐχή, ὡς τὸ εὐχεται, ἐπιθυμεῖτις· τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως. Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εὐτυχῶς, μὲ καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, Ἡρόδ. 1, 32. 2 = εὔχαρις, σημ. 2. – 3) Ὅστις εἶναι εὐμενὴς, εὐνους, φιλόφρων· ἐξαιρέτως, αὐτοκρατορικὸν ὄνομα· Τὸ νὰ ἀποδείξῃ τις εὐτυχῶς, μὲ καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, Ἡρόδ. 1, 32. 2 = εὔχαρις, σημ. 2. – 3) Ὅστις εἶναι εὐμενὴς, εὐνους, φιλόφρων· ἐξαιρέτως, αὐτοκρατορικὸν ὄνομα· γνωρίζει τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν ἢν ἐνηργετήθη. Ἐπῤῥ. εὐχαρίστως.

*Εὐχάριτος, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐχάριστος.

Εὐχείλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα χείλη· ὅστις ἔχει μεγάλα χείλη· ζαχείλας, τραχείλας.

Εὐχείμαρος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Χώρα, τόπος ὅπου γίνεται καλὸς, μέτριος χειμών, εἶναι καλὸς διὰ παραχείμασμα, ξεχείμωνισμα. 2) ἐνεργτ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ὑποφέρει καλὰ, εὐκόλα τὸ κρύος, τὴν κρυάδαν, τὴν ψύχραν, τὸν πάγον· τὸν χειμῶνα, τὴν κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὴν φορτοῦναν τῆς θαλάσσης· ἀντὶ. τῷ δυσχείμερος.

Εὐχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον χεῖρα, χέρι· ἐξαίρ. ἐλαφρὰ, ἐπιτηδείας, δυνατὰς χεῖρας. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ', 163. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 472. ἀφ' οὗ

Εὐχειρία, ἡ. ἡ Ἐλαφρότης, ἐπιτηδειότης δύναμις τῶν χειρῶν· τὸ νὰ εἶναί τις εὐχειρ.

Εὔχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) = εὐχειρ. ἀμφίβ.

Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως χειρώνται, ἐμβαίνει εἰς τὸ χέρι, ὅ ἐστι, καταδαμάζεται, νικᾶται, κυριεύεται. ὁ Ξεφ χρῆται τῷ ἀνωμλ. ὑπερθ. εὐχειρότατος, ἀντὶ εὐχειροτότατος, Ξενοφ. Οἰκον. Η', 5. μτοῖς πολεμίοις εὐχειρωτότατον. Schaef. παρὰ Naecke ἐν Χοιρλ. σλ. 268. ἰδὲ εὐφώρατος.

*Εὐχέλαιον, τό. Μυστικὴ ἱερὰ τελευτὴ θέλαιου καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων ὑπὲρ πιστῶν νοσούντων ἱερουργουμένη. Ἐκκλ.

Εὐχείρεια, ἡ· ἡ Εὐκολία, ἐπιτηδειότης εἰς κυβέρνησιν, μεταχείρισιν ἀνθρώπου ἢ πράγματός τινος· δεξιότης, ἐπιῤῥέπεια, προθυμία πρός ἤ εἴς τι· ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς· Τὸ νὰ πιάνῃ τις τὰ πράγματα μὲ πολλὴν εὐκολίαν, τὸ κοιντ. νὰ μὴ ἔαλίζηται ἀπὸ ἢ διὰ τίποτε· ἀμέλεια, ῥαθυμία, ἀῤῥοντισία· κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία· ἀκολασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἀκόλαστος, ἄσωτος, ξεδομένος, ὑβριστικὸς, αὐθάδης· ὡς τὸ ὕβρις. 3) παθτ. Εὐκολία διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖτις νὰ μεταχειρίζηται ἀνθρωπόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, τὸ Ἰταλ. comodità. Πλούταρχ. Δημήτρ. 1. πρὸς τὸν ὅμιλον εὐχέρειαν. Βασίλ. Ἐπιστολ. πρακτήρ, εὐνοια, πλάσις προς τι. ἢ Πραξιτέλους εὐχέρειαν. Λουκιαν. παρα τὸ

Εὐχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐπιχειρεῖ, μεταχειρίζεται τι μὲ εὐκολίαν, ἐπιτηδειότητα· εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει κλίσιν πρὸς ἢ εἰς τίποτε· ἀλλὰ καὶ σκωπτικῶς, Ὅστις μεταχειρίζεται, κάμνει τι μὲ ἀμέλειαν, ῥαθυμίαν, κουφόνοιαν, ἀπερισκεψίαν, τὸ κοιντ. παίρνει τὰ πράγματα ἐλαφρά, εἶναι ἀμελὴς, ἐλαφρόγνωμος, ἀσταθὴς, ἀκατάστατος, ἀπρόσεκτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρας

2) παθ. Ὅ,τι εἶναι εὐκόλως μεταχειριστόν· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι πρόθυμος, ὑπηρετικός, εὐπειθής, χρηστοήθης, εὐγνώμων, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖτις νὰ περνᾷ καλά, νὰ τὸ βγάζῃ πέρα εὐκόλως, ὡς λοιπ. λέγομεν. Valck. ἐν Φοιν. 393. ἀντιθ. τῷ δυσχερής. Ἐπῤῥ. εὐχερῶς, Πλατ. Φαίδ. σελ. 117. C.

Εὐχετάομαι, ποιητ. ἀντὶ εὔχομαι· ἀποστερ. κατ' ἔνστ. καὶ παρκτ. μόνον εὐχρηστον· Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω, Ἰλιάδ. Θ, 347. Ο, 369, πτῷ θεῷν Ὀδυσ. Μ, 356. Ἰλιάδ. Ζ, 268. ἐν γένει· Δείκνυμι, δείχνω πρόθυμα τὴν εἰς αὐτὸν ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστίαν, τιμήν, τὸ σέβας μου· ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ἰλιάδ. Λ, 761. Ὀδυσ. Θ, 467 — 2) Καυχῶμαι· μετὰ ἀπρμφ. τίνος εἶμαι εὐχετόνταιν· Ὀδυσ. Α, 172. καὶ ἄλλ. Μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερέστιμι· Ἰλιάδ. Μ, 301. καὶ κατ' ἔπτ. ὑπέρβιον, αὐτὸς εὐχετάσθαια Ἰλιάδ. Ρ, 19, Τ, 346. κατακτησεσθαι ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαια Ὀδυσ. Χ, 412. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ παρκτ. ἀεὶ ἀναιρ· τῇ ἐνεργ. διαθέσει δὲ εὐχετάω, οὐδεὶς τῶν ἐν ὑπολήψει συγγραφέων χρῆται.

Εὐχέτης, ου, ὁ (εὔχομαι). Ὅστις προσεύχεται, λιτανεύει, ἱκετεύει, εὐχεται πρὸς Θεὸν ὑπέρ τίνος.

*Εὐχετιάζω = εὔχομαι, Αἰσχ.

Εὐχή, ἡ (εὔχομαι). Προσευχή, παράκλησις, ἱκεσία, λιτανεία· εὐχή, τάγμα, τάξιμον εἰς τὸν θεόν· τὸ νὰ προσεύχηται· παρακαλῶ τίς τινα· νὰ εὐχηται τίποτε, νὰ τάξῃ, ὑπόσχηται διὰ προσευχῆς του πρὸς τὸν θεόν, ὅτι θέλει κάμῃ τίποτε διὰ μετάνοιαν ἢ εὐχαριστίαν, Θεογν. Κ, 526. (ἄλλου δὲ ὠδαμοῦ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ λέξ.) Ἡσιόδ. Θγν. 719. εὐχὴ κατὰ χιλίων χιμάρων Τάξιμον θυσίας 1000. αἰγῶν. Ἀρστφ. Ἱππ. 665. — 2) Ἀρά, κατάρα, Valck. ἐν Φοιν. 70. — 3) Καυχησις, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία. — 4) εὐχαὶς ὁμοια λέγειν Τὸ νὰ λέγῃ τις κενὰς εὐχάς· τὸ κοινὸν νὰ εὔχηται εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὰ χαμένα. Πλάτ. Πολ. 6. σελ. 499. C.

Εὐχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖον, εὐχῆς ἄξιον. Ἡσυχ.

*Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Ῥὶρ. ἀνμ. Ἰλιάδ.

Εὐχλος, ὁ, ἡ (χιλός). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλὴ, φορβὴ, βοσκὴ, τροφὴ διὰ ζῶα, χόρτος, χορτάρια. — 2) εὐχίλος ἵππος Ὅστις τρώγει πολύ, χρειάζεται πολὺν χιλόν, φορβήν, χορτάρι. Ξεν.

Εὐχίμερος, ὁ, ἡ (χίμαρος). Ὅστις ἔχει πολλὰς αἶγας, γίδια. Ἀνθλεκτ. Α'. 107. εὐάρνος καὶ εὐχίμαρος. (ι)

Εὔχλοος, συνῤῥ. εὔχλους, ὁ, ἡ. (χλόα). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλὴ, εὔμορφος, καλὴ χλόη, πρασιάδα. — 2) Ὅστις κάμνει ὅλα νὰ πρασινίζουν, ἀνθοῦν εὔμορφα. ἐπὶ· τῆς Δήμητρος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1600. Δημήτηρ εὔχλοος· διὰ ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, Χλόην, ἐκάλουν αὐτήν. Ἀριστοφ. Δυσ. 835. Ἰδὲ χλόη.

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ εὔμορφα πράσινον, πρασινίζει εὔμορφα.

Εὐχολόγιον, τό. Βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν, εὐχῶν, ἐξαιρ. περιέχον Σουΐδ.

Εὔχομαι, Μ. εὔξομαι, Ἀόρ. ηὐξάμην· γ'. πρσπ. ἀόρ. κατὰ συγκ. εὐκτικ. α ἐν τινι Ἐπιγράμμ. παρὰ τῷ Σχλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1375. Τπρστ. ηὐγμην, Σοφοκλ. Τρχ. 610. Μέσ. ἀποδ., Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω. πάντων παρ' Ὅμ. πάνυ εὐχρηστον. Ἐξ ἐναντίας πράσσειται ἡ θοτ. περιποιητ. πεύχομαί τινια Προσεύχομαι ὑπέρτινος, μόνον Ἰλιάδ. Κ, 298. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ· συνήθ. μεγάλ' εὐχεσθαι Τὸ νὰ προσεύχηται εἰς τὸν μεγαλοφώνως καὶ ἐκτενῶς. Οἱ Ἀττ. προστιθέασιν αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἀεί ἢ σημ. τοῦ ῥήμ. γίνεται μεταβατική. Εὔχομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τι, παρακαλῶ τὸν Θεὸν τὰ μοὶ δώσῃ τι, ἀπολυσαρπίαν τοῖς θεοῖς εὐχ. ἐν Ξνφ., ὅστις καὶ πεύχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς λέγει. Παρὰ τοῖς Τρχ. πάνυ εὐχρστ. μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. πεύχομαι τοὺς θεούς. Ὡς παθ., Ἱκετεύει, προσεύχεται μοί τις, ἁπαξ μόνον εὕρηται παρὰ Σχλ. Οἰδ. Τ. 1512. — 2) Ὑπόσχομαι, τάζω, λέγω μὲ βεβαιότητα, βεβαιόνω ῥητῶς ὅτι θέλω νὰ πράξω, κάμω τι· πεύχομαι ἐξελάαν κύνας Ὑπόσχομαι, βεβαιόνω, ὑποχρεοῦμαι νὰ διώξω τοὺς σκύλους, Ἰλιάδ. Θ, 526. πεύχετο παῦτ' ἀποδοῦναι Ὑπεσχέθη, ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ ὅλην τὴν ζημίαν, Ἰλιάδ. Σ, 499. πεύχεσθαι κατὰ βοός, κατὰ χιμάρων καὶ λ. τ. τοῦ πράγματος τῆς ὑποσχέσεως σημαντικόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἱστοριογράφοις, Σχλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 660. Ἓν ταύτῃ τῇ σημ. συντάσσεται τὸ, εὔχεσθαι, καὶ Μέλτ καὶ Δοῤῥίστῳ ἀπαρμφ. Herm. de praeccept. quibusd. Attic. σλ. XIV. Ταύτῃ τῇ σπαν. σημ. συγγενεστάτη ἐστὶν ἡ πάνυ εὔχρηστος — 3) τοῦ Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ· ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ καυχᾶσθαι κεῖται βεβαιώσεις τις, εἰς πρᾶξιν μέντοι μὴ ἀναφερομένη, πραγματικῶς οὐκ ἐκπληρουμένη· μετὰ Ἀπρμφ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὅμ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεύχομαι εἶναι ἐν τῇ ὁποίᾳ φράσει ὅμως οὐ κεῖται ἀναγκαίως ἡ ἔννοια κενῆς μεγαλαυχίας, ἀλλ' ἡ τοῦ περιγηθοῦς, περιχαροῦς συνειδότος, καὶ τῆς ῥητῆς διαβεβαιώσεως κυρίως, ὥστε πολλάκις δύναται ἐξηγεῖσθαι διὰ τοῦ, λέγειν, διηγεῖσθαι, βεβαιοῦν· οὕτω καὶ ἐν τῷ ὑφηγεῖ καὶ εὐχεται Ἰλιάδ. Ξ, 360. Πάνυ ἀσυνήθης ἐστὶν ἡ σύντξ. τῆς λέξ. μετὰ αἰτ. ἄνευ Ἀπρμφ. πεύκ Κρητάων γένος εὔχομαι Κατάγω τὴν γενεάν μου, μεγαλύνων ἐμαυτόν, φιλοτιμούμενος, ἀπὸ τῶν Κρητῶν· φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω ὅτι ἐγεννήθην ἀπὸ Κρήτας, Ὀδυσ. Ξ, 199. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ σημ. τοῦ μεγαλαυχεῖν οὐσπανία. Κατ' ἐπίτ. ἀῤῥώστως εὐχεται Ἰλιάδ. Λ, 388. παραβλ. τὸ ποιητ. εὐχετάομαι. Οἱ Ἀττ. χωῶσι τὴ αὐξήσ. ηὐχόμην, ηὐξάμην· ὁ Ποιητ. δὲ οὐδαμοῦ, ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ Ἀττ. οὐκ ἐν γένει. (ὡς ἀρχαιότατη σημ. νομίζεται τὸ, ὑπόσχομαι, ἐπειδὴ τὸ, προσεύχεσθαι κυρίως δὲν γίνεται ποτὲ ἄνευ ὑποσχέσεως ἀμοιβῆς, εὐγνωμόνου τινὸς ἀνταποδόσεως τῆς εὐεργεσίας, ἢ ἄνευ ἀναμνήσεως τῆς τῷ θεῷ λατρείας· ὥστε αἱ σημ. προσεύχομαι καὶ καυχῶμαι ἔγκεινται τῷ, ὑπόσχομαι. Ἁπασαι μὲν τοι αἱ ἰδιαίτεραι σημ. τῆς λέξ. ἐξηγοῦνται ῥᾳδιώτατα καὶ οἰκειότατα ἐκ τῆς πάσαις κοινῆς εὐρίας σημ. τοῦ, τραυῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ λαλῶ, λέγω. Πρωτότ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, αὐχέω καὶ καυχάομαι).

Εὐχοποιέομαι, Μλ. — ήτομαι (ποιέω). Προσεύχομαι, κάμνω τὴν προσευχήν μου.

Εὐχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων, Ὅ,τι ἔχει καλὰς χορδὰς, εἶναι εὐκλως ἡρμοσμένον, τὸ ἰταλ. accordato, τουρκβουζενισμένον, ἤχει καλῶς. Πίνδαρ. Νέα. Γ. 39. ἦ Δῦρα εὐχορδος.α

Εὔχορτος, ὁ, ἡ. Χώρα, τόπος πολὺν χόρτον, χορτάρια, βοσκὴν ζώων, ἢ λαχανικὰ ἔχων.

Εὐχος, τό. Πᾶν ὅ,τι παρακαλεῖ τις τὸν θεὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ· τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου προσεύχεται. πεύχος δοῦναι Νὰ τῷ χορηγήσῃ, δώσῃ ὁ θεὸς ὅ,τι παρακαλεῖ, αἰτεῖται τις· ἐπὶ ἀνθρώπων, πεύχος ἀρέσθαι Νὰ λάβῃ ὅ,τι παρακαλῇ τίς τινα νὰ τῷ δώσῃ· ἀμφότερα πολλάκις παρ' Ὅμ., καὶ πεύχος ὀρέξαι, καὶ ἀπαυρᾶναι λέγοντι. Ἐν τισι χωρίοις δέ, δύναται ὑπενοεισθαι καὶ τὸ, περὶ οὗ καυχᾶται τις· Δόξα, τιμή, εὐκλεὴς νίκη, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Φ, 473. Ἡ τοιαύτη παρεκτροπὴ ὅμως ἀπὸ τῆς ἁπλῆς κυρίας σημασίας οὐκ ἔστιν ἀναγκαία παρὰ τῷ Ποιητ. οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις. — 4.) Εὐχή, ἤτοι ὑποσχεσις, τάγμα εἰς τὸν θεόν· τὸ πρᾶγμα ὅπερ τάζει ὑπόσχεται τις· τὸ ὑποσχεθὲν ἀφιέρωμα. β'.) Ἀλαζονεία, πεύχησις, μεγαλαυχία.

Εὐχρηματέω, Μλ. — ήσω (εὐχρήματος). Ἔχω χρήματα, περιουσίαν, εἶμαι πλούσιος.

Εὐχρηματία, ἡ. Περιουσία, πλοῦτη, καλὴ κατάστασις, τὸ νὰ ἔχῃ τις πλοῦτη παρὰ τὸ

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Ὅστις ἔχει χρήματα, κτήματα, εἶναι εὐστήμων, πλούσιος.

Εὐχρημοιέω. Πολυδ. ς'. 196. = εὐχρηματέω.

Εὐχρηστέω, Μλ. — ήσω (εὐχρηστος). Χρησιμεύω εἰς τι, εἶμαι εὐχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος· μετὰ δοτ., καὶ πρόσττε. — 2) παθ. πεύχρηστουμαι ὑπό τινος Ἀδην. Β'. καὶ Πλούταρ. Ἀποφθ., Ἀπολαμβάνω, ἔχω ὄφελος, κέρδος, ὠφελοῦμαι, εὐεργετοῦμαι ἀπό τινα· ἀφ' οὗ

Εὐχρήστημα, τό. Ἡ ὠφέλεια ἢ τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνουσι.

Εὐχρηστία, ἡ. Εὐκολος, καλὴ, ὠφέλιμος μεταχείρισις· τὸ νὰ ἠμπορῇ νὰ μεταχειρίζηται τις τίποτε μὲ εὐκολίαν, μὲ ὠφέλειάν του· εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ὠφέλεια εἰς τὴν μεταχείρισίν τινος. Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὐκολομεταχείριστον, ὠφέλιμον· παρὰ τὸ

Εὐχρηστος, ὁ, ἡ (χράομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομεταχείριστον, χρήσιμον, ὠφέλιμον· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τι. Ἐπῤῥ. εὐχρήστως.

Εὐχρόαστος, ὁ, ἡ = εὐχροος· ἅμῤῥβ. ἀνάγνστ. παρὰ Ξνφ. Ἱππ. 1, 17.

Εὐχροέω. Ἔχω καλὸν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴν ὄψιν, ὑγιαίνω, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου.

Εὐχροής, ὁ, ἡ· σπαν. ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὔχροος· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, εὔμορφον χρῶμα. ἡέρια εὐχροέων. Ὀδυσ. Ξ, 24.

Εὐχροια, ἡ. Καλὸν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴ, ὑγιὴς ὄψις, ὑγιεία· παρὰ τὸ

Εὔχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. εὔχρους (χρόα). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴν, ὑγιῆ ὄψιν. — 2) ἐπῤῥτ. Ὅ,τι κάμνει ἢ προξενεῖ καλὸν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου. Θεοφρ.

Εὔχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολὺν χρυσὸν, μάλαγμα.

Εὔχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) = εὔχροος. Ἀρστφ Θεσμοφ. 644. Ξενοφ. Οἰκον. Γ. 5.

Εὐχυλία, ἡ. Καλὸς, ὑγιεινὸς χυλὸς· τὸ νὰ ἔχῃ τι καλὸν χυλόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον· παρὰ τὸ

Εὔχυλος, ὁ, ἡ, (χυλός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν, ὑγιεινὸν χυλόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει πολὺν, ἡδὺν, νόστιμον χυλόν· κατὰ τὸν Valck, οὕτω γραπτέον ἐν Ἱππ. 4, 58. ἀντὶ τοῦ κειμένου, ἐπιχολωτάτη. Ἐπῤῥ. εὐχύλως.

Εὐχυμία, ἡ· = εὐχυλία.

*Εὔχυμος, ὁ, ἡ = εὐχυλος· ἰδὲ μέντοι ἐν τῷ, χυλός τὴν διαφορὰν τοῦ, χυμός.

Εὐχωλή, ἡ (εὔχομαι). Εὐχὴ, ὑπόσχεσις, τάγμα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Λ, 65. 93. Προσευχὴ, λιτανεία, ἱκεσία εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Ι, 499. Ὀδυσ. Ν. 357., κατ' ἀμφότερα μετὰ τοῦ ῥάδια ὤρακα συντάγμ. Παράκλησις, δέησις, εὐχὴ· τὸ πρᾶγμα τῆς εὐχῆς, τὸ ὁποῖον εὐχεταί τις νὰ λάβῃ, ἢ νὰ γένῃ, Ἰλιάδ. Β, 160. Δ, 173. Χ, 433. πεύχωλὰς ἐπιτελεῖν Ἡρόδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ς, 63. – 2) ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶγμα τῆς καυχήσεως, περὶ τοῦ ὁποίου καυχᾶται, ἢ ὑπερηφανεύεταί τις· ἡ καύχησις, ἡ μεγαλαυχία, ἡ ὑπερηφάνεια αὐτή. Ἰλ. Θ, 229. Ἐξαίρ. ψυχὴ ἀγαλλιάσεως, νίκης, Ἰλ. Δ, 450. Θ, 64. τῷ, σίμωγή συντεταγμ. ἀφ' οὗ

Εὐχωλεμαῖος, α, ον. Ὅστις ὑπεχρεώθη δι' εὐχῆς, ὑποσχέσεως τέγματός τινος εἰς τὸν θεόν, Ἡρόδ. 2, 63. κατὰ περίφρασιν εὐχωλὰς ἐπιτελέουντες· ὁ Στράβων ἑρμηνεύει τὸ Soldurii ἢ devoti τῶν Κελτῶν παρὰ τῷ Καίσαρι διὰ τοῦ, εὐχωλιμαῖοι. – 2) = εὐτελαῖος.

Εὐχώριστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Ὁ, τι εὐκόλως χωρίζεται, ξεχωρίζεται, εἶναι εὐκολοξεχώριστον.

Εὔχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. Πτολμ. ὑπαρά τὰ κενὰ καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα.

Εὔχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ὅ, τι εὐκόλως ἐπιδέχεται παράχωμα, εἶναι εὐκολοπαράχωτον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ χῶμα, μὲ ἐριτείων λείψανα καὶ τ., νὰ κάμῃ θέσιν, Ἰταλ. μόλον.

Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ (ψάμαθος). Χώρα, τόπος πολὺν ἄμμον ἔχων· ὥστε εἶναι πολὺ ἀμμώδης. (2) Ἐπιγρμ.

Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, = εὐαφής, Σουΐδ.

* Εὐψηφίς, ἔδος, ὁ, ἡ (ψηφίς)· Τόπος πολλὰς ψηφίδας, χάλικας, χαλίκια, πετροπούλας, ἔχων ἢ γεμάτος ἀπὸ αὐτάς.

Εὔψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ὅ, τι εὐκόλως ψύχεται, δροσίζεται, ξεκουνέει. – 2) Ὅ, τι εὐκόλως ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐξεκρύωσε.

Εὐψυχέω, (εὔψυχος). Εἶμαι εὔψυχος, γενναιόκαρδος, ἄφοβος, ἀνδρεῖος, ἀταράξευτος. – 2) νεύψυχεια συνηθίζον νὰ λέγωσιν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες τοὺς ἀποθνήσκουσι καὶ νὰ γράφωσιν ἐπὶ τὰ μνημεῖα αὐτῶν· τὸ παρ' ἡμῖν, Θεὸς συγχωρήσοι σε, αἰωνία σου ἡ μνήμη, Jac. Διδλ. Πλατ. σλ. 939.

Εὐψυχής, ές, ὁ, ἡ (ψύχος). Ὅ, τι εἶναι μετρίως ψυχρός, δροσερόν, ἔχει καλὸν, μέτριον κατάψυχον, εἶναι δροσερότατον.

Εὐψυχία, ἡ· Γενναιοκαρδία, ἀθάρρος, ἀνδρία, ἀταραξία καλὴ, ἡσυχὴ· παρὰ τὸ

Εὔψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὅστις εἶναι γενναιόψυχος, ἀθάρραλεος, ἀνδρεῖος, ἀταράξευτος· ὅστις εἶναι καλοπερπισμένος, χαρούμενος. Ἐπρρ. εὐψύχως.

Εὐω, Μλ – εὔσω. Ἴων. εὐῶ, ψιλμν., Περιφλέγω, καψαλίζω, τίποτε· παρ' Ὁμ. τὰ πλείστα ἐπὶ χοίρων, τῶν ὁποίων τριχῶν ἐκαψάλιζον τὰς τρίχας πρὶν νὰ τοὺς ψήσωσιν, ὡςἡμεῖς συνειθίζομεν νὰ τοὺς ξεματίζωμεν, Ὀδσ. Β, 300. Ξ, 426, οἵτινες εὐόμενοι καυύοντο διὰ φλογός. Ἐκαψαλίζοντο, τοὺς ἐκαψάλιζον κρατοῦντες, στρεφογυρίζοντες τοὺς ἐπὶ τὴν φλόγα, Ὀδσ. Ι, 485. Ψ, 33. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περιπεπαυμένου πασσάλου, παλουκίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτύφλωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα, Ὀδσ. Ι, 389 — Τρωτ., ἐπὶ κακῆς γυναικὸς πεῦσει ἄτερ ἀλοῦ ἀνδρὶ καίεσ χωρὶς θαλόν, σαυλὶ τὸν ἄνδρα της, τὸ ἤμτ. τοῦ ψήνει· ψάρι 'κ τὰ χείλη, Ἡσδ. Ἔρ. 707. — 2) Ξηραίνω τίποτε εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν ἓν γένει, ξηραίνω, στεγνόνω τίποτε. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ ἀναυῇτως καὶ μόνον ἐν τῷ κοινῷ, οὐχὶ ἐντῷ Ἰων., ὀχσυνομ. τύπῳ (συγγν. τῷ αὔω, αὖω, Ξηραίνω, στεγνόνω τι, καὶ τῷ ἕψω.)

Εὐώδης, ὁ, ἡ. (ὄζω. Πρκμ. ὀδωδα). Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει καλὰ· ἔχει, εἴδει, εὐωδίαν, καλὴν μυρωδίαν. Ὁμ. ἀφ' οὗ

Εὐωδία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὴ μυρωδία· ἀφ' οὗ

Εὐωδιάζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ πραγμάτων· Μυρίζει καλά, ἔχει, εἴδει καλὴν ὀσμήν, μυρωδιάν, μοσχομυρίζει· Παθ. λαμβάνει, παίρνει τὴν εὐωδίαν ἀπό τίποτε· ὑπό τινος.

* Εὐωδίζω = εὐωδιάζω.

Εὐώδυνος, ὁ, ἡ. (ὠδίν). ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ἀνόγων ζώων· Εὐκόλως, πολλάκις, εὐτυχῶς, τίκτουσα· ἡ ὁποία γεννᾷ μὲ εὐκολίαν, πολλὰς φορὰς εἶναι πολύτεκνος.

Εὐώλενος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅστις ἔχει καλὰς, εὐμόρφους, ὠλένας, καλοὺς, εὐμόρφους βραχίονας. Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 31.

Εὐώνητος, ὁ, ἡ. (ὠνέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐώνητον, εὐτελές, εὐκολοαγόραστον, εὐθηνόν, δὲν εἶναι βαρύτιμον, ἀκριβόν. Στράβ. Ε'.

Εὐωνία, ἡ. (εὐώνος). Εὐτέλεια, εὐθηνία, φτήνια.

Εὐωνίζω, Καμνω τίποτε εὐώνον, εὐθηνόν, τοῦ ξεπέφτω, κατεβάζω τὴν τιμὴν· πωλῶ τι εὐθηνόν.

Εὔωνος, ὁ, ἡ. (ὠνος). Ὅ,τι εἶναι εὐτελές, εὐθηνόν, δὲν εἶναι ἀκριβόν. Ἐπρρ. εὐώνως. Εὐθηνά.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις ἔχει καλὸν, μεγάλον ὄνομα, εἶναι περίφημος, ἐξακουστός, ἔντιμος. Ἡσό. Θγν. 409. ἐξαίρ. ὅ,τι ἔχει ὄνομα εὐτυχές, εἶναι εὐτυχές, εἶναι εὐτυχίας προστηματικόν· ὅθεν καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἀριστερός, τίθεται ἡ λέξις· μὲξ εὐωνύμου χειρὸς Ἡρόδ. 7, 109. τοῦτο δὲ οὐχὶ εἰότι συνηθίζον νὰ νομίζωσιν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ὅτι αἱ εὐσημίαι, τὰ εὐτυχίας προστηματικὰ σημεῖα, οἱ εὐτυχεῖς οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν — διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο ἐκ δεξιῶν μᾶλιστα ἐρχόμενα, ἰδὲ ἀριστερός, δεξιός — ἀλλὰ κατ' εὐφημισμὸν, ἵνα μὴ ἐκφράζωσι τὸ ἀπευταίων σημαντικὸν, ἀριστερός· παρβλ. εὐξεινος, εὔφημος· μᾶλιστα δὲ καὶ τῷ ἀριστερός, αὐτὸ ἐγκειται ὁ αὐτὸς εὐφημισμός.) ἐξαιρ. εὐχρηστος ἐστιν ἡ λέξις εἰς τὰ τοῦ πολέμου νεύωνυμον κέρας, Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ, τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στρατοῦ.

Εὐώπης, ου, ὁ. Θηλ. εὐῶπις,—ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅ, τι ἡ ὅστις ἔχει καλὰ, εὐμορφα ὄμματα, εὐμορφων πρόσωπον, καλὴν, εὐμορφον ὄψιν· ὅ,τι ἡ ὅστις ἔχει καλὴν ὄρασιν, βλέπει καλὰ· εἶναι εὐμορφομμάτης, εὐμορφοπρόσωπος, ὀξυδερκής. τὸ Θηλκ. νεὐώπιδα κούρην κεῖται ἐν Ὀδσ. Σ, 113. 142. καὶ Ἴμ. Δημτρ. 334.

* Εὐωπις, ὁ, ἡ = εὐώπης. Lobeck ἐν Σφκλ. Αἰ 274.

* Εὐωπός, ἡ, όν = εὐώπης.

* Εὔωπος, ὁ. Ἰχθύς τις· κοινῶς παρά τισι Γούπα λεγόμενος. Ὀππ.

Εὐωρέω, Μλ – ήσω. (εὔωρος). Εἶμαι ἄφροντις, δὲν ἔχω κἀμμίαν φροντίδα, δὲν φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει διά τίποτε· ἀφ' οὗ

Εὐωρία, ἡ. Ἀφροντισία, ἀμεριμνία· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις κἀμμίαν φροντίδα· ἡσυχία, εὐθυμία. — 2) (ὥρα). Καλός, εὐμορφος καιρὸς τοῦ χρόνου· ἀνοιξις θηλ. καλοκαίρι καιτλ. Δόγγ. Α'. ποιαύτης πάντα κατεχεύσης τῆς εὐωρίας.«

Εὐωριάζω, = εὐωρέω.

Εὔωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα, φροντίς). Ὅστις εἶναι ἄφροντις, δὲν ἔχει κἀμμίαν φροτίδα, εἶναι ἀφρόντιστος, ἐλεύθερος ἀπὸ φροντίδας. — 2) (ὥρα) «εὔωρος γῆς.« Καρποφόρος· «γάμο εὔωρο.« Ὁ γάμος τῶν ἐν ἀκμῇ νεονύμφων· ὅταν οἱ νεόνυμφοι εἶναι ἀμφότεροι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Εὐώροφος, ὁ, ἡ. (όροφος). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ καλὴν, στερεὰν, εὐμορφον στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Λυκόφρ. 850.

Εὐωχέω. Τρέφω, χορτάζω τι καλῶς· «εὐώχησε τὰς ὑς πιαίνοντες.« Τρέφουσι καλῶς, δίδουσι πλουσίαν τροφὴν εἰς τοὺς χοίρους διὰ νὰ παχύνωσιν. Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Α'. ἐπὶ ἀνθρώπων. Δίδω εἰς τινα καλὰ φαγητὰ, φιλεύω τινὰ· ἀεὶ αἰτιατ. τοῦ προπ. Ἡρόδ. 1, 126. 4, 73. 95. 6, 129. Παθ., μετὰ μεσ. Μλ. Φιλεύομαι, μὲ φιλοῦσι τὰς καλὰ ὅδεν, τρώγω καλὰ, χορτάνομαι, τρώγω πολύ, μοί τοστιμεύει τι, ξεφαντόνομαι· «εὐωχηθῆναι.« Ἡρόδ. 1, 31. εἰότε δὲ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. γ'. 6. «πᾶλλ' ἐρέα γε εὐωχοῦ.« Ἐπὶ κακῆς τροφῆς. «εὐωχέα τινὰ καλῶν λόγων.« Τέρπω, εὐφραίνω τὴν καρδίαν τινός μὲ νέας διηγήσεις, διηγούμενός του νέα. Δωρητ. Παθ. Εὐφραίνομαι, εὐθυμῶ ἀκούων, ἀναγινώσκων τίποτε· μετὰ γενικ. «εὐωχοῦ τοῦ λόγου.« Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Δυσ. σλ. 211. D. παρβλ. ἑστιάω. (ὡς τό, εὐσχέω, παρὰ τό, εὖ καὶ ἔχω, σχῆ.) ἀφ' οὗ

* Εὐωχητήριον, τό. Τόπος ἡδονῆς, εὐθυμίας, τὸ Γερμ. lustgebäude· ὡς τὸ ἑστιατήριον.

Εὐωχητής, οῦ, ὁ. Φίλος, τὸν ὁποῖον φιλεύει τις.

Εὐωχητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν.

Εὐωχία, ἡ. Συμπόσιον, ξεφάντωμα· τὸ νὰ εὐωχῆται, ξεφαντόνῃ τις· ἀφ' οὗ

Εὐωχιάζω. = εὐωχέω. Λεξᾶν. Δ'.

Εὐῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = εὐώπης. Σοφοκλ.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Φ.

*Ἔφ α, Δρε. ἀντὶ, ἔφη. γ'. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. τοῦ φημὶ.

Ἐφαάνθη, Ποιητ. ἀντὶ, ἐφάνθη, γ'. ἑνε. πρτπ. ἀορ. ά. παθ. τοῦ φαίνω.

Ἔφαβος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, ἔφηβος.

Ἐφαγίζω, = ἐφαγνίζω. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 198.

Ἐφαγιστεύω, (ἀγιστεύω). Φυλάττω τὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 198.

* Ἐφαγνίζω (ἁγνίζω). Ἁγνίζω τι προτέτι, πρὸς τοῦ ἄλλοις· προσφέρω τι ἔτι εἰς θυσίαν. Συνίζω· ἐπὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰς τιμὴν τῶν ἐνταφιαζομένων γινομένης.

* Ἔφαγον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐσθίω, Ὁμ.

Ἐφαιρέομαι, Μλ – ήσομαι. (αἱρέομαι, ἀνμλ.) Ἐκλέγω τι ἢ τινα προσέτι, μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐφάλιος, ὁ, ἡ. (ἅλς). Ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται, εἰς, ἐπάνω· πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφάλλομαι, Μλ. – λοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.) Πηδῶ ἐπάνω, ἐτσιπάνω, ἐπάνω εἰς τίποτε, «ἵππους ἐφάλλεσθαι.« Ὁρμῶ κατά τινος ἔξαιφνα, τὸν καταπλακώνω· μετὰ δοτ. Ὅμ. ἔξαιρ. ἐν Ἰλ. εἰς τινα. Πιθ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἵππων.« Ἰλ. Η, 15., ὅπου δὲν κεῖται κατ' ἐγχρ. σημτ., καθ' ἣν ὁ Ποιητ. ἀεὶ δοτε. συντάσ. τὴν λέξ. Οὕτω καὶ ἄνευ πτωτικοῦ πιστοποιημένου ἐπάλμενος· «Ἐπήσησε καὶ τὸν ἐφάλτης,« Ὀδσ. Ω, 320. Ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ γ'. ἑνκ. πρσπ. τοῦ ἀορ. χρῆται κατὰ συγκρ., καὶ ἐπὶ τοῦ πλείστου τῷ μετχ. ἀορ. κατὰ συγκρ. ἐπάλμενος· ἀφ' οὗ ὅμως, ἐν τοῖς θυσὶ χωρίοις, ὅπου ἡ λέξ. δὲν φέρει ἐγχρ. σημτ., χρῆται τῷ τελείῳ τύπ. ἐπιάλμενος.

Ἐφαλμός, ὁ, ἡ. (ἅλμη). Ὅ,τι εἶναι βαλμένον εἰς ἢ ἡτοιμασμένον μὲ ἅλμην, σαλαμοῦραν, τὸ ἰταλ. μαριναῖτον· «φάλμα βρώματος.«

Ἔφαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐφάλιος. Ὅ,τι κεῖται πλησίον τῆς θαλάσσης, Ἐπῃ. «τῶν παραθαλασσίων πόλεων.« Ἰλ. Β, 538. 584.

Ἐφαλόω, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφηλόω.

Ἐφαλσις, εως, ἡ. (ἐφάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἐπὶ, πλησίον εἴς τι, πρὸς τὰ ἐπάνω· τὸ νὰ ὁρμᾷ ἔξαφνα κατά τινος, νὰ καταπλακώνῃ τινὰ πηδῶν ὁρμῶν· τὸ, ἰταλ. ἀτάκο.

Ἐφάμαν, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφάμην, μέσ. Παρατ. τοῦ, φημὶ. (ωυ-)

Ἐφαμαρτάνω, Μλ – ήτω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Ἁμαρτάνω, σφάλλω εἴς τίποτε· κάμνω σφάλμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— 2) μετβ. Παράγω, ἀπατῶ, ξεγελῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ κάτι· σφάλμα· παρά· τοῖς Ο'.

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ. (ὅμιλλα) Τὸ πρᾶγμα τῆς ὁμίλλης, παρ' οὗ ὁποίου ὁμιλᾶταί τις· τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται ὁμίλλαν· περὶ οὗ ὁποίου ἐγείρεται ὁμίλλα, φιλονεικία — 2) ἐνεργ., Ὅστις ὁμιλᾶται συναριζόμενος εἰς ἢ διά τι μέ τινα· ὅστις εἶναι ἴσος ἢ ὅμοιος μέ τινα εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐν γένει· Τὸ νὰ εἶναί τις ὅμοιος μέ τινα εἰς τίποτε· μετά ὁστκ. »σκοπεῖ ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασιν.« Ἰσοκράτ. (α)

Ἐφαμμα, τό. = ἐφαπτίς.

Ἐφαμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀμμώδες, γεμάτον ἀπὸ ἄμμον· ἀμμώδηρόν.

Ἔφαν, Αἰολικ. καὶ Ἔπ., ἀντί, ἔφασαν γ'. πλῆ. πρτπ. Παρτ. τοῦ, φημί. Ὅμ. (υυ)

Ἐφανδάνω, Μλ. ἐφέσθησα (ἀνδάνω, ἀμλ.) τινι. Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστὸς εἰς τινα. Παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον· τὸ γ'. ἑνικ. πρτπ. Παρτ. ἐφῆνδανεν Ἰλ. Η, 45. ἐξ ἐναντίας δὲ χρῆται ἐκ τοῦ ποιητ. τυπ. ἐπαναδάω, τῷ γ'. πρτπ. τοῦ ἐνστ. ἐπαιάδαιεν, Ἰλ. Η, 407. καὶ ἐν Ὀδ. τῷ γ. πρτπ. τοῦ Παρτ. ἐπῆνδανε.

*Ἐφάνη· γ', ἑνικ. πρτπ. ἀόρ. β'. παῦ. τοῦ, φαίνω. Ὅμ. (α).

Ἐφάπαξ, Ἐπίρ. (ἅπαξ). Διὰ μίαν φορὰν μόνον, μιᾶς φορᾶς· διὰ μιᾶς, μὲ μιᾶν.

Ἐταπλόω, (ἁπλόω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ξετυλίγω, ξεδιπλόνω τι ἐπί τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπλωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἤπλωσε, ἐξεδίπλωσέ τις· εἶναι ἠπλωμένον, ἐξηπλωμένον, ξεδιπλωμένον ἐπάνω εἰς τι.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ· καὶ ἔφαμμα, τό. Στραβ. Ζ. καὶ Συνίδ. Πολεμικόν τι ἐπαναφορίον. Πολύβ. ἐν Β'. 28.

Ἐφάπτω, Μ. φω. Ἰων. ἐπάπτω. (ἅπτω). Προσάπτω, ἐξαρτῶ, ἑνώνω, δένω, ἁπλυκόνω τι εἰς, μέ ἄλλο τι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Προσκολλῶμαι εἰς τινα, τὸ κοιν. τὰ περιέχω, τὸ κάμνω ἕνα μέ τινα, Σοφκλ. Αἰτρ. 40. παρβλ. Herm. ἐν Δί. 1296. καὶ τὸ, συνάπτω. Ἀσυνήθως δὲ ἐνεργ. ἐφάπτω Πράττω, κάμνω τι μὲ πάθος, μὲ ἐπιθυμίαν, Σφκλ. Τρχ. 952. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ παῦ. διλδ. ἐφάπτομαι, ἐπί πραγμάτων· Δένεται, ἁπλυκόνεται, κομποδένεται, τρέματαί τι εἴς τι, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ'. πρτπ. τοῦ Παρτ. καὶ τοῦ Ὑπρντ. »ἐφῆπται, ἐφῆπτο« Εἶναι εἰμαρμένον, γραπτόν· τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἐπαπειλούντων κακῶν, δυστυχημάτων· μετά ὁστ τοῦ πρτπ. »ἐφῆπταί μοί τι« Μοῖ εἶναί τι γραπτόν, μὲ προσμένει κάνεν κακόν, »Τρώεσσι κῆδε' ἐφῆπται Ἰλ. Β, 13. 32. 69. Ζ, 241. καὶ »Τρωσσὶν ὀλέθρου πεῖραρ' ἐφῆπται« Ἰλ. Η, 402. Μ, 79. Ὀδ. Χ, 33, 41. καὶ »ἄλγεα στοῖσιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται Φ, 513. παρβλ. »ἐπαρτῶ, ἐπικρεμάννυμι.« Κατὰ παῦ. Παραμετὰ γεν. »εἴδεος ἐπαμμένοις« Προικισμένοις μὲ κάλλος, εὐμορφάδαν. Ἡρόδ. 1, 199. 8, 105. Μέσ. Ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω, μπράχνω· ἁπλόνω τὴν χεῖρα καὶ ψάλνω τι· μετά γεν. Πκρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον »πὴν χείρεσσι ἐφάψαι ἠπείροιο Εὐρυσθῆος ὡς ἐγγίσῃς τὴν ξηρὰν μὲ τὰς χεῖράς σου, Ὀδ. Δ, 348. πολλάκ. παρὰ Πνδ. Παρὰ τοῖς μεταγιστ. ὡσαύτως, Ἐγγίζω, φθάνω τι. »τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο.« Ἀριστοτ. »ἐφαπτόμενος τοῦ τέλους.« Ἐγγίζων νὰ τελειώσῃ, Schaef. ἐν Δι. συνθ. σλ. 171. ἡ δὲ σύνταξ. »εἴδεσι ἐπαμμένοις« τῷ Ἡρόδ. μόνῳ ἰδία ἐστί. Σπανιώτ. μετά ὁστ. Πινδ. Νμ. 8, 61. Ὀλμ. 1, 138. Πύθ. 8. 86. — 2) Ἀνάπτω, βάλλω, δίδω φωτιάν εἰς τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, πιάνει τι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ποιητ.

Ἐφαρμογή, ἡ. Συνάφεια, ἕνωσις, συγκόλλησις, τέρμανσις, ἁρμοσίς τινος εἰς τι ἢ ἐπί τι.

Ἐφαρμόζω, Μλ. ὡσω (ἁρμόζω). ἐπί πραγμ. Ἁρμόζει, περγιάζει, στέκει καλά· μετά ὁστ. ἐπί ὅπλων »περὶ τῷδε ἐφαρμόσειεν Ἥλιος Τ. 385 2) μεταβ. Προσαρμόζω, ἑνόνω, συγκολλῶ, προσάπτω, ἁρμόζω τι εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· τινί τι. π. χ. »κόσμον χροΐν' Ἡσ. Ἔρ. 76. ᾧ' οὗ

Ἐφαρμοσις, = ἐφαρμογή.

*Ἐφαρμοστέος, α, ον. Ἐπῃ. ρημτκ. τοῦ ἐφαρμόζω, Λουκ. Ἱστρ. 6.

Ἐφαρμόττω, Ἀττ. ἀντί ἐφαρμόζω.

Ἐφάρξαντο, κατά ποιητ. μεταθ. ἀντί, ἐφράξαντο.

Ἐφαψίς, ίδος, ἡ. (ἐφάπτω). Δέσιμον, ἕνωσίς τινος μὲ ἄλλο τι. »δοῦναι εἶσι θέρματος ἐφαψίς.« Γαλλ.

Ἐφέβδομος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι περιέχει ἕν τι ὅλον καὶ τὸ ἕβδομον μέρος αὐτοῦ προσέτι, ἤτοι ⅞. ἰδὲ ἐπίτριτος.

Ἐφέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τὸ νὰ κάθηται, μένῃ, παραμένῃ τις πλησίον του· ἐξαίρ. νὰ πολιορκῇ τι· πολιορκία — 2) Τὸ νὰ κάθηταί τις ἐπάνω εἰς τι. Πλάτ.

Ἐφεδράζω, Κάθημαι ἢ κεῖμαι ἐπί τι, ἐπάνω που· μετά ὁστκ. Ἡλιοδ. Αἰθιοπ.

Ἐφέδρανα, τά. Οἱ γλουτοί, τὰ κωλομήρια ἐπάνω τῶν ὁποίων καθήμεθα. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α'. 13. — 2) ἐν γένει, Καθέδρα, θρονίον, σκαμνί. Ἦπχ.

*Ἐφεδράω, Μλ-ήσω = ἐφεδράζω· μετά ὁστ. Ἀρστπ. Σιδ. 92.

Ἐφεδρεία, ἡ. Τὸ νὰ κάθηνται τις ἐπάνω που ἢ πλησίον εἰς τι. — 2) Τὸ νὰ παρατηρῇ, παραμονεύῃ τι ἢ τίς τίποτε πῶς νὰ τὸ πιάσῃ, ὅθεν — 3) Ἐπιβουλή, παρεμόνευμα, καρτέρι, βίγλιστμα· φρουρά, στρατεύμα τὸ ὁποῖον διορίζεται νὰ φυλάττῃ τόπον ἢ πόλιν τινά· τὸ Ἰταλ. γαρνιζιόνη· παρά τό.

Ἐφεδρεύω, Μλ. εὔσω. (ἔφεδρος). Κάθημαι ἐπάνω, πλησίον, μέσα που· μετά ὁστ. — 2) Κατασκοπεύω, παραμονεύω, βιγλίζω, τινά ἢ τι· παρατηρῶ πῶς νὰ ἠμπορέσω νὰ καπατρέξω, βλάψω τινά· μετά ὁστκ. ἔτι δὲ καὶ ἐν γένει, Προσμένω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τίποτε. — 3) Εἶμαι εἰς φρουρὰν ὅ ἐστί, φυλάττω τόπον ἢ πόλιν τινά. 4) ἐν γένει, Εἶμαι ἔφεδρος. Ἰσοκρ.

*Ἐφεδρήσω ποιητ. ἀντί, ἐφεδριάζω. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 251. Behk. Coluth. 68.

*Ἐφεδριάω = τῷ ἐπομ. Coluth. 15.

Ἐφεδρίζω, καὶ Δωρικ. ἐφεδρίσσω, Κάθημαι ἐπάνω εἰς τι· ἐξαιρέτως εἰς τὸ παιγνίδι, ἐφεδρισμός καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικητὴς πρέπει νὰ φέρῃ ἐπὶ τὸν βάχιν του τὸν νικητὴν ἕως εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖον· καθὼς καὶ τὴν σήμερον ἔτι τὰ παιδία τῶν Ἑλλήνων συνεθίζουσι τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον ὅταν σφιχτίζωσι, παίζουν τὸ τόπι, τὴν τόπαν, καὶ εἰς ἄλλα τινὰ παιγνίδια.

Ἔφεδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις κάθηται ἐπάνω που ἢ πλησίον τινός· μετά ὁστ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετά γενκ. Ὅστις κάθηται. ἤ,τι κεῖται, ἵσταται στρεβ πού· ὅθεν τὸ ἔφεδρον Στρεύον κάθισμα, θρονί, σκαμνί — 2) Ὅστις ἐπιμαίνεται, κάθηται καὶ κατασκοπεύῃ, παραμονεύῃ, βιγλίζει· ἐπιβουλεύεται, παρατηρεῖ τι ἢ τινα διὰ κάνενα σκοπόν του· »ἔφεδρος τῶν καιρῶν« Ὅστις προσμένει εὐκαιρίαν διὰ νὰ πράξῃ τι· κατάσκοπος, παραμονευτής, ἐπίβουλος, ἐκδικητής, ἐχθρός ἐν γένει, Ξεν. Ἀβ. 2, 5, 10 — 3) Ὅστις ἀναδέχεταί τινα, παίρνει τὸν τόπον, ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον καὶ ἐκπληροῖ τὸ καθῆκον ἄλλου τινός· »ἔφεδρος βασιλεύς.« Ὁ διάδοχος, Ἡρόδ. 5, 41. ἐξαίρ. ὁ ἀγωνιστής, ὅστις ἀνακέχεται τὸ τόπον τοῦ νικηθέντος, ὅταν εἷς τῶν δύω ἀγωνιζομένων νικηθῇ, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα μετά τοῦ ἄλλου, ὁ ἔφεδρος τὸ ἰταλ. σεκοντάντε, εἰς τὴν μονομαχίαν, δουέλον. Ἀρτφ. Βάτρ. 800. ἔτι δὲ καὶ ὅστις μάχεται μὲ δύω ἐχθρούς ταυτῷ, Αἰσχλ. Χφρ. 856.

Ἐφέζομαι, Μλ. ἐφεδοῦμαι (ἕζομαι ἀμλ.). Κάθημαι ἐπί τι ἢ πλησίον που· μετά ὁστ. ὑπόφρυ, ἴστῳ, γούνασι πατρός« Ὅμ., ὅστις τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Παρτ. μόνον χρῆται. Παρὰ Πινδ. εἶναι μετά γεν. καὶ παρ' Αἰσχλ. μετά πίτνατ., ἄνω πτωτικοῦ, κάθημαι κάτω, προσέτι, πλησίον που. Ὀδ. Ρ, 334. παρβλ. Αἰσχλ. Εὐμν. 424. (ἐνεργ. ἑφέζω, οὐχ εὕρηται· ἰδὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγμ. ἐφεῖσα.)

*Ἐφέηκα, ας, ε. Ἐπκ. ἀντί, ἐφῆκα· ἀόρ. α' τοῦ ἐφίημι. Ὅμ.

Ἐφείη, ης, η. Εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐφίημι. Ὅμ.

*Ἐφεῖσα, ας, ε. Ἀπρμφ. ἐφέσσαι (εἶσα, ἀμλ.). Ἔσηκα, ἔβαλα, ἐστησά τι πλησίον που, ἐπί τι. Μέσ. ἐφεισάμην. Πρστκτ. ἔφεσσαι. Ἔσηκα, ἔβαλα, ἐπῆρα τίποτε ἐπάνω μου· τί τινι, καὶ τί τινος, Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐκ τῆς ἐνεργ. μέν διαξ. μόνον τῷ ποιητ. Ἀπρμφ. ἐφέσσας ἀντί, ἐφέσαι, Καταβιβάζω ἀπὸ τὸ πλοῖον, εὐγάζω εἰς τὴν ξηράν τινα ἢ τι, Ὀδ. Ν, 274. ἐκ τῆς μέσ. δὲ, τῷ ποιητκ. Μέλ. ἐφέσσεσθαι, Ἰλ. 1. 435. τῷ, τχ. ἀορ. ἀ. ἐφέσσάμενος (ἀντί ἐφεισάμενος) »μέ γαύνασιν οἷσιν Καθεσθεὶς ἐπὶ τὰ γόνατά του, Ὀδ. Π, 443. καὶ τῷ πρστκτ. ἀορ. »ἔφεσσαί με γόνῳ« Κάθισέ με πλησίον σου εἰς τὸ πλοῖον, Ὀδ. Ο, 277. ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Θ, 295. »ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐΐσσατον Μ' ἐκάθισε πλησίον του εἰς τὸ καράβι διὰ νὰ πλεύσωμεν εἰς τὴν Λιβύαν. Ὁ τύπ. ἐέσσατο κατὰ ποιητ. συλλβκ. αὔξητ., ἀντί εἴσασο, διαιρίνεται τοῦ ἐέσσατο ἐπκ. ἀόρ. τοῦ ἕννυμι, διὰ τοῦ ἀλόου πνεύματος. (περὶ τῶν ἐλλειπόντων χρόνων ἰδὲ εἶσα)

*Ἐφείω, ης, η. Ἐπκ. Ἴωτκ. ἀόρ. β. ἐνεργ. τοῦ ἐφίημι ἀντί, ἐφέω, ἐφῶ, Ὅμ.

Ἐφεκτικός, ή, ον. (ἐπέχω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ καταδαμάσῃ νὰ μερτιάσῃ τι. 2) Ἐφεκτικοὶ ἐλέγοντο οἱ Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευον εἰς κἀεν φαινόμενον, ἢ δὲν ἐδογμάτιζον, δὲν ἔλεγον τι περὶ αὐτῶν μετὰ βεβαιότητος, ἀλλ' ἐκρυπτον, ἐφράτουν τὴν γνώμην των ὀπίσω· ἰδὲ ἐποχή, σημα. 4.

Ἐφεκτός, ή, όν (ἐπέχω). Ὅ,τι ἐπέχεται, ἐμποδίζεται, κρατεῖται ὀπίσω, κτά ἐφεκτά.« παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς, Τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν δογματίζει, δὲν φανερόνει τὴν γνώμην του· παόκλιλον καὶ ἐφεστῶς.« Σέξτ. Ἐμπ.

Ἔφεκτος, ὁ, ὁ. (ἕκτος). Ὅ,τι περιέχει ποσόν τι ὅλον καὶ τὸ ἑκτημόριον αὐτοῦ προσέτι· ἤτοι ἓξ ἕκτοι« Τὸ κεφάλαιον (κεφάλι) καὶ τὸ ἕκτον μέρος αὐτοῦ ἅμα· παρβλ. ἐπίτριτος.

Ἐφελίσσω, (ἑλίσσω). Σύρω, σβαρίζω τι. Μέσ. σύρω, σβαρίζω τι κατόπιν μου. Νικανδρ. Θηρ. 220. »ἐφελίσσεται οὐρήν.«

Ἐφελκίς, ίδος, ἡ, (ἕλκος). Ἡ ἐπιδερμίς, πλάκα ἐπάνω πληγῆς τινος γινομένη.

*Ἐφελκόομαι, ώς παῦ. (ἕλκος). ἐπί παθῶν τοῦ σώματος· Βγαίνει, γίνεται πρίσμα, πρίσκεται.

Ἐφελκυσμός, ὁ. (ἐφελκύω). Τὸ νὰ σύρῃ, σραβᾷ τι ἢ τίς τίποτε, πρός τι, εἰς τι, κατόπιν του· τράβηγμα, σύρσιμον. Εὐστάθ.

Ἐφελκυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕλκει, σύρει τίποτε, πρός εἴς τι, κατόπιν του.

Ἐφελκιστικός, ή, όν, Ὅ,τι εἱλκύσθη, ἐτέρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θη· σύρεται, τραβᾶται πρός, εἰς, κατόπιν εἴς τι· ὥστε «Νῦ τὸ ἐφελκυστικόν» — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἕλκει, σύρει, τραβᾷ τίποτε πρός, εἴς τι, κατόπιν του· πρβλ. τό

Ἐφελκύω, Μ. ύτω, (ἕλκω) = ἐφέλκω. (τὸ ῡ, ἐν — ύω, διφορεῖται, ἐν — υσω δέ, μακρ. τὰ πλείστα.

* Ἐφέλκω, Μλ.-ξω. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ἐφελκύω. (ἕλκω). Ἕλκω, τραβῶ, σύρω, σβαρνίζω τίποτε πρός, εἴς τι, ὀπίσω. Τρπε. Ἐπάγομαι, προτάγομαι, ἤτοι ξεπλένω, σύρω, φέρω τινὰ εἰς τὴν δίλησιν, εἰς τὴν γνώμην μου. Μέτ. Σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν, μαζύ μου, κατόπιν μου. «Ἔγχος» Σύρω μαζύ μου τὸ εἰς τὸ σῶμά μου ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλδ. Ν., 397. «Ἐφέλεται ἄνδρα σίδηρος» Τὸ σίδηρον τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρεθίζει εἰς πόλεμον, εἰς τὴν φθοράν του· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, τὸν τραβᾷ τὸ αἷμά του. Ὀδσ. Π., 297. «ποσὶ δὲ ἐφελκόμενοι» Οἱ ἀδύνατοι, παραλυμένοι. Ἰλδ. Ψ, 896. «οἱ ἐπελκόμενοι» παρ' Ἡροδ. = οἱ ὑπολειπόμενοι, οἱ ἀκολουθοῦντες, οἱ ὑστεροῦντες ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, ὅσοι μένουν ὀπίσω ἀπὸ τὸ στράτευμα, Schweigh. ἐν Ἡρδτ. 3, 105. 4, 203. (τῇ ἐνεργτ. διαξ. οὐ χρῆται ὁ Ποιητ.) «ἐφέλκω τὴν Σύρανα Εὐγχίνου» τραβῶ καὶ κλείω τὴν Σύρα, Λουκ. «ἔφελκ. βρόγχους Κατακίνου τε, τὸ κοινῶς τραβῶμαι» καταπιάν ἀκόμα. Ἀδρν. ἀφ' οὗ

Ἐφελξις, εως, ἡ. = ἐφελκυτμός. Ἀριστλ.

Ἐφέμεν, Ἐπ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφίημι, ἀντὶ, ἐφεῖναι.

Ἐφεννυμι, = τῷ εὐχρηστοτ. ποιητ. ἐπιέννυμι, Ἔνδυω, φοραίνω τινά.

* Ἐφεξῆς, Ἐπρρ. ποιητκ. ἐφεξείης (ἐξῆς). Εἷς τὴν ἀράδαν, κατὰ τὴν τάξιν, ἀκολούθως, ἐπομένως, ἐν κατόπι, ἢ ἐς ἐπάνω τοῦ ἄλλου, «ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις» Κατὰ τὰ ῥηθέντα, λεχθέντα· ὡς συμπεραίνεται, γίνεται δῆλον ἐκ, ἢ διὰ τῶν ῥηθέντων. — 2) σπανιώτ. ἐπὶ χρόνου. Εἶτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον· τάτε ὕστερον, ὕστερον ἀπὸ τοῦτο. Συντάσ. μετὰ γενκ. συνηθ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. εὑρηται, Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 142.

Ἐφεξις, εως, ἡ. (ἐπέχω). Τὸ νὰ ἐπέχῃ, κωλύῃ, κρατῇ τις ὁπίσω ἐμποδίζῃ τι. — 2) = ἐπιτηρεσία, Πρόφασις, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 337. «τοῦδ' ἕφεξιν, ὦ ματαιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;» Κατὰ τίνα πρόφασιν; τίνος χάριν; τί προφασιζόμενος; τίνα πρόφασιν ἔχων;

Ἐφέπομαι (ἑπομαι, ἅμλ) Ἰδὲ ἐφέπω, κατὰ μέσ. διαξ.

Ἐφέπω, Πατ. ἐφεῖπον, Ἐπ. ἀναυξτ. ἔφεπον. Μλ. ἐφέψω. Ἀόρ. ἐπέτραπον. Ἀπρμφ. ἐπιστρεῖν. Μτχ. ἐπιστρών. (ἕπω, ἅμλ.) Καταδιώκω, κυνηγῶ, τρέχω, πηγαίνω πάντοτε κατόπιν τινός, τὸ κοινῶς ἐδὲ τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Λ, 177. Χ, 188. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Λ. 496. Ο, 742. «ἐν γένει, Ἐφορμῶ κατά τινος, τὸν καταπιέζω, στενοχωρῶ, τὸν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἀπορίαν, τὸ κοινῶς τὸν φέρω «στὰ στενά», Ἰλδ. Τ, 357. 494. Ἐλαύνω, διώκω τε ἐμπρός, «ἵπποισιν» Ἰλδ. Ω, 326. ὡσαύτως καὶ «Πατρόκλῳ ἕσπε κρατερώνυχας ἵππους» Ἐδίωκε τοὺς ἵππους, τὴν ἅμαξαν, ἐμπρὸς κατὰ τοῦ Πατρ. Ἰλδ. Π, 732. «ἕσπεσθαι ὡς Πρστατ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. Π. 724. Παρὰ Πινδ. ἐν γένει, Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συνοδεύω τινί. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δέ, καὶ Μιμοῦμαι, ζηλῶ, ζηλεύω τινά, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἐξακολουθῶ τι μὲ προθυμίαν, μὲ ζῆλον· μετὰ αἰτιατ. «ἀγρηνὶ δίμαι μεγάλος φίλος τοῦ κυνηγιοῦ, ἀγαπῶ τὸ κυνήγι. Ὀδσ. Μ, 330 «μνημήνης στόμαο Ἐπιστατῶ, στέρομαι εἰς τὰς πρώτας τάξεις ἐν καιρῷ μάχης καὶ προντίζω, παραπλῶ τοὺς στρατιώτας νὰ μάχωνται ἀνδρείως. Ἰλδ. Τ, 359. Ἐξέρχομαι, πηγαίνω νὰ κατασκοπεύσω, ζητήσω, ἐξιχνιάσω τι, «κορυφὰς ὀρέων» Ἐπὶ κυνηγοῦ ἀναβαίνοντος τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ ζητοῦντος θηρία, Ὀδσ. Ι, 121. Περιοδεύω, περιέρχομαι, πηγαίνω που ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, Πνδ. — 3) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τῷ Ποιητ. χρήσιμον τὸ «ὀπότμον ἑπισπεῖν» καὶ «θανέειν καὶ πότμον ἑπισπεῖν» Διώκω τὸν θάνατον, τὴν εἱμαρμένην μου, τοῦτ' ἔστι τρέχω κατόπιν εἰς τὸν θάνατόν μου, ἐπιταχύνω αὐτόν· οὕτω καὶ «κακὸν οἶτον, ὀλέθριον ἦμαρ, μορτιμὸν ἦμαρ ἑπισπεῖν» Ὀδσ. Γ, 134. Ἰλδ. Τ, 294. Φ, 100 — Β.) Μέσ. ἑφέπομαι, Παρτ. ἐφεπόμην, Μλ. ἑφέψομαι, Ἀόρ. ἐφεσπόμην, Ἀπρμφ. ἑπισπέσθαι· ἄλλως καὶ, ἐφεφέσθω, ὡς πρστκ. Θκρτ. 19, 2. Ἀκολουθῶ, πηγαίνω κατόπιν, συνοδεύω τινά· μετὰ δοτκ. Ἰλδ. Ν, 495. Ὀδσ. Π, 426. Τπκουῶ, πείθομαι· «θεοῦ ὀμφῇ» Ὀδσ. Γ, 215. Π, 96. «πεπεσπόμενοι μένει σφῶν Ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ πάθοι, εἰς τὴν τυφλήν, παράλογον κλίσιν των, κυριευόμενοι ἀπὸ αὐτήν, Ὀδσ. Σ, 262. Ρ, 431. «πεπεσπέσθαι ποσίν» Τὸ νὰ φθάσῃ τίς τινα τρέχων, πηγαίνων κατόπιν του, Ἰλδ. Ξ, 521. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, Συμφωνῶ μέ τινα εἴτε εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ μέσῳ διαξ. σπανιώτερον, ἀεὶ κατὰ τὸν Ἀόρ. καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἐνργ. διαξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθη ἐχθρικὴν σημσ. καθ' ἣν ὁ Ἡρότ. καὶ κατὰ μέσ. διαξ. χρῆται αὐτῇ, 8, 7.

Ἐφερμηνευτικός, ἡ, ὁν, Ὅτι συντείνει, προτίθεται εἰς περαιτέρω διασάφησιν, ἐξήγησίν τινος. Ἐπίρ. ἑρμηνευτικῶς· παρὰ τὸ

Ἐφερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διασαφηνίζω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, περαιτέρω.

Ἐφερπύζω, = ἐφέρπω.

* Ἐφέρπω, (ἕρπω). Ἕρπω, κοιλοσύρομαι πρός, εἴς τι· ἔρχομαι, πηγαίνω που ἕρπων, κοιλοσυρόμενος· ἑρπύζω, χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, κλεφτικά. — 2) Δρα. καὶ ποιητ. Ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Εὐμ. 304.

* Ἔφες, Πρστατ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐφίημι· Ἰλδ.

* Ἐφέσια, ἰων, τά· Ἑορτή, πανήγυρις τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ.

Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ· μετὰ τοῦ, δίκη. Κριτολογία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται, ἔφεσις, τοῦτ' ἔστιν ἡ εἰς τὸ ἀνώτερον δικαστήριον καταφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος, χάσαντος τὴν κρίσιν, τὸ ἰταλ. appellazione.

Ἔφεσις, εως, ἡ (ἐφίημι). Τὸ νὰ βίπτῃ τίς τι κατόπιν τινός. 2) Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ, καταγίνεταί τις εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τι· ἐπιθυμία, σπουδή, ἐπιμέλεια, κλίσις, ὄρεξις. 3) Συγχώρησις, συγχώρησις, ἐξουσία· τὸ πληρεξούσιον νὰ φέρῃ τις διδόναι, λαμβάνειν. 4) ὁπωσιοῦν, Τὸ νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον, νὰ ἠμπορῇ ὅστις ἔχασε τὴν κρίσιν εἰς τὸ πρῶτον κριτήριον νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἀνώτερον, ἰταλ. νὰ ἀππελλάρῃ, διὰ νὰ ἐπιδοκιμασθῇ τὸ πρᾶγμα ἀκριβέστερον· τὸ συνήθ. ἀππελλατσιόνη. Ἡσύχ. «ἐκ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μεταγωγήν. Φώτιος· ἢ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἀφιεμένη δίκη ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλαι».

* Ἔφεσος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περίφημος πόλις.

Ἐφεσπερεύω, Μ. εὐσω (ἑσπερα). Ἀγρυπνῶ, ἢ περνῶ τὴν ἑσπέραν που ἀγρυπνῶν ἐπίτε, ἢ φυλάττων τι.

Ἐφέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, διὰ τὴν ἑσπέραν.

Ἐφέσπομαι, Ποιητ. ἀντὶ, ἐφέπομαι.

Ἐφέσσαι, ποιητ. ἀπρμφ. τοῦ, ἐφεῖσα, ἀντὶ ἐφεῖναι, Ὀδσ. Ν, 274.

* Ἔφεσσαι, Πρστατ. μέσ. ἀόρ. ἀ· τοῦ, ἐφεῖτο, Ὀδσ. Ο, 277.

Ἐφέσσομαι, ποιητ. μέσ. Μέλ. τοῦ, ἐφεῖσα, Ἰλδ. Ι, 455.

Ἐφέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἑστίαν, πυρεστιὸν, παρστιὸν· τοῦτ' ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸν ἰδιόν του οἶκον, Ὀδσ. Γ, 234. Οἰκιακός· ἐδικόν του οἶκον ἔχων, εἶναι οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· «ἐφέστιοι ἔσσοι ἕκαστοι» Ὅσοι ἔχουσιν οἴκους, εἶναι οἰκοδεσπόται, «αὐτονομοκυραῖοι, εἶναι ἐγχώριοι, ἐνπόπιοι· ἢ ὅσοι κάθηνται ἀλόγυρα εἰς τὰς πυρὰς, εἰς τὰς φωτιὰς τοῦ στρατοπέδου, Ἰλδ, Β. 125. Ἔτι δέ καὶ, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει εἰς τὸν οἶκόν του, Ὀδσ. Ψ, 55. Εἰς ἄλλου τινὸς τὸν οἶκον, Η, 248. ὅθεν φέρει ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν σημσ. ἑκάστου, Ὅστις πηγαίνει, καταφεύγει ὡς ἱκέτης εἰς τὸν οἶκόν τινος, ἰδὲ Wesseling. ἐν Ἡρδτ. 1, 35. Ὅστις καταλύει, κοιμᾶται εἰς ξένον οἶκον, Βγ. ἐν Ἀπολ. Ῥδ. 1, 909. ἐν γένει, Ὅστις ἀντέχει, εὑρίσκεται εἰς τὸν σ'νεον, εἶναι οἰκιακός, σπιτιακός. «τὰ ἐφέστια» Τὰ τοῦ οἴκου, οἱ οἰκεῖοι, τὸ ἰταλ. ἡ σαμίλια. 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ἑστίας. «Θεοὶ ἐφέστιοι» Οἱ οἰκιακοί, οἱ προστάται τῆς οἰκίας, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἦταν ἱδρυμένα, στημένα, ἐπὶ τὴν αὐτοῖς ἱεραν ἑστίαν, Παρβλ. τὸ Ἰων. ἐπίστιος.

* Ἐφεστρίδιον, τό· ὑπερστ. τοῦ ἐφεστρίς.

Ἐφεστρίς, ίδος, ἡ (ἐφίννυμι). Ἐπανωφόρεμα, ἐξαιρ. τὸ ὁποῖον φορεῖται συνήθως εἰς τὸν οἶκον, καὶ εἰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, τὴν χειμῶνα· σπιτιακὸν φόρεμα, τό ἰταλ. βέστα τι καμερα, Γερμ. σλαφρόκ.

Ἐφέται, ὧν, οἱ (ἐφίημι). Ἐλέγοντο παρ' Ἀθηναίοις οἱ λεγεῖοι, ἐκλεγμένοι, δικασταί, οἵτινες εἶχον τὸ πληρεξούσιον νὰ κρίνωσι τὰς θανατικὰς κρίσεις, τοῦτ' ἔστι περὶ φόνων, τό ἰταλ. προτσέσσοι κριμινάλι, καὶ νὰ ἀποφασίζωσι περὶ αὐτῶν· Πλούταρχ. εἰς Σολ. 19. «τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν» — 2) ἐν γένει, Ὅστις εἶναι πληρεξούσιος περίτιμος πράγματος· ἄρχων, ἐξουσιαστής, Αἰσχλ. Περσ. 77.

Ἐφετικός, ἡ, όν (ἐφίημι). Ὅστις ἐφίεται, ἐπιθυμεῖ, ἔχει ἔφεσιν, ἐπιθυμίαν διά τίποτε. 2) Ὅστις ἀφίνει, ἐπιτρέπει, συγχωρεῖ τι· ἐνδίδει εἴς τι, ἀντὶ ἐφετικὸν παρὰ τοῖς Γραμμτγ. Ῥήματα ἐφέσεως σημαντικά, εἰς ω, λήγοντα οἷον· μαθητικὸς, βασιλευτικὸς κ. τ. τ.

Ἐφετίνδα, Ἐπρρ. Παιγνίδιον μὲ τὴν σφαῖραν, τόπι, τόπαν, τὴν ὁποίαν ῥιπτομένην πρέπει νὰ δέχηται, πιάνῃ ὁ συμπαίζων «ὅταν σφαῖραν ἄλλη προτείνωντες ἀλλαχῆ βάλλωσι.» ἄλλως δὲ καὶ ψαινίνδα, καὶ ἁρπαστόν· Συντάσσεται δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ, παίζειν.

Ἐφετμή, ἡ (ἐφίημι). Ἐντολή, διαταγή παραγγελία, τό ἰταλ. ὀρδινία, Ἰλδ. Δ, 493. «Κέλευσμα, πρόσταγμα, προσταγή, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καὶ τῶν γονέων· ὄθεν καὶ, παρανέτης, νουθεσία, πολλκ. παρ. Ὁμ. μάλιστα ἐν Ἰλδ. 2) Πιρὰ Πινδαρ. Ἰσθμ. 6, 26. Εὐχή, προσευχή εἰς τοὺς θεούς. 3) Ἀπειλή, φοβέρισμα, φοβέρα.

Ἐφετός, ἡ, όν (ἐφίημι). Ὅστις λαμβάνει, ἢ ἔλαβε κάμμιαν ἐντολήν, τῷ ἐδόθη ἢ τῷ δίδεται κάμμια ἐντολή, παραγγελία, διαταγή περί τινος, πράγματος· Ἐπίρ. ἐφετῶς, Πολβ.

Ἐφευάζω, = ἐπευάζω. Πλούταρχ. Μάρκ. 22.

* Ἐφεύρεμα, τό. Ὅ,τι εὑρέθη, εὑρίσκεται προσέτι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ἐφεύρεσις, εως, ἡ, καὶ ἐφεύρησις, ἡ (ἐφευρίσκω). Τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ τίς τίποτε προσέτι.

Ἐφευρετής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐφεῦρεν, ἢ ἀφευρίσκει τι προσέτι.

*Ἐφεύρησις, εως, ἡ = ἐφεύρεσις· παρὰ τὸ

Ἐφευρίσκω, Μλ. -ρήσω. Ἀόρ. ἐφεῦρον (εὑρίσκω). Εὑρίσκω, ἢ ἐπιτυγχάνω τίποτε προσέτι, Ὁμ., Καταφωρῶ τινα, Ὀδσ. Ω. 345. Παρὰ Πνδ. ἐν γένει, Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. Κατὰ Thiersch. Γρμμ. Ἑλλ. γ'. ἐκδ. σημείωσ. 1. σλ. 252. ἀντὶ τοῦ, ἐξευρίσκω.

Ἐφεψιάομαι, Μλ. -άσομαι (ἐφιάομαι). τινί. Περιπαίζω, χλευάζω, καταγελῶ, περιγελῶ τινα. Ὀδυσ. Τ. 331. 370.

Ἐφέψω, Μλ. -ήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Μαγειρεύω τι πάλιν, ξαναμαγειρεύω — Παθτ. Ἀναβράζει, χολλάζει, χορχολάζει τι.

Ἐφεώρων, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἐφοράω.

Ἐφήβαιον, τό (ἥβη). = ἐπίτειον. Ἡρακλείδης παρ' Ἀθην. Πολδ. Ε'. 70.

Ἐφηβαῖος, α, ον (ἔφηβος). Ὅτι εἶναι νεανικὸς, παλληκαρήσιος.

Ἐφήβαρχος, ὁ, ἡ (ἔφηβος, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῶν ἐφήβων. Ἀρίστ. Ἐπίκτ. Γ'. 1.

Ἐφηβάω, Μλ. -ήσω (ἡβάω). Αὐξάνω, γίνομαι ἔφηβος, παλληκάρι. Ἡρόδ. 6, 83. Αἰσχλ. Θήβ. 671.

Ἐφηβεία, ἡ (ἐφηβεύω). Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, τὸ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, νὰ γένῃ παλληκάρι. Σειρ.

Ἐφηβεῖον, τό. Τόπος διωρισμένος εἰς τὸ νὰ γυμνάζωνται οἱ ἔφηβοι, ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ. Παυσαν. Λακων. ΙΔ'.

*Ἐφήβειος, εία, ειον = ἐφηβαῖος. Ἀπλλ. Παλ. Ἀπ. 148. 5.

Ἐφηβεύω, Μλ. -εύσω (ἔφηβος). Εἶμαι, γίνομαι ἔφηβος· προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι, ἐνδύομαι ὡς ἔφηβος· διατάττω τὰς γυμνάσεις τῶν ἐφήβων.

Ἐφηβία, ἡ = ἐφηβεία.

Ἐφηβικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἰς ἔφηβον· ὑπὸ ἐφηβικὸν «Ἡ τῶν ἐφήβων ἡλικία· ὁ εἰς τὸ θέατρον διωρισμένος τόπος διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἔτι δὲ, καὶ ἅπασα ἡ νεολαία, τὸ σύμπαν τῶν ἐφήβων.

Ἔφηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἔχει τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, παλληκαρίων· ἤτις ἐν Ἀθήναις ἦρχετο εἰς μὲν τοὺς παῖδας κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον, εἰς τὰς κόρας δὲ κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔφηβοι ἐλέγοντο ἐν γένει οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι· εἰσαπαξαπάς δὲ γενόμενοι ἐλέγοντο «ἐπὶ θυτὰς ἡβῶντες» ἀφ' οὗ

Ἐφηβοσύνη, Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, ἢ ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τάξις αὐτῶν· Ἀνάλεκτ. Β'. 41.

Ἐφηβότης, τητος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐφηγέομαι, Μλ. -ήσομαι, μσν. ἀποθ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, Ἰλιδ. Β. 687. κατὰ τμῆσιν. 2) Ὁδηγῶ τινα εἰς τὸ ὀρθὸν, τῷ δείχνω τὸν ὀρθὸν δρόμον. 3) ἐν Ἀθήναις. Δείχνω εἰς τοὺς διαιτητὰς, ἤτοι ἐγκαλῶ, καταδίδω κακοῦργόν τινα, τὸν ὁποῖον ἐξεύρον, εὑρήκα, ἀνεκάλυψα, ἠξεύρω ποῦ εἶναι, διὰ νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν, νὰ τὸν πιάσουν· ἀφ' οὗ

Ἐφήγησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ὁδηγῇ τίς τινα ἐναντίον τινός. 2) Τὸ νὰ δεικνύῃ, δείχνῃ τις εἰς τινα τὸν ὀρθὸν ὁρόμον, νὰ γίνηται ὁδηγός του. 3) ἐν Ἀθήναις. Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδίδῃ τις εἰς τὸ κριτήριον γνωστόν τῳ τινα κακοῦργον διὰ νὰ τὸν κρατήσωσι, πιάσουν καὶ φυλακώσουν.

Ἐφήδομαι, Μλ. -ησθήσομαι, ὡς παθτ. (ἥδομαι). Εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπί τινι, διάτι προσέτι· μετὰ δοτκ. ἐξαιρ. χαιρεπακέω, Χαίρω ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἄλλου τινός· ὡς τὸ ἐπιχαίρω. Valck. ἐν Ἱππ. 1285.

Ἐφηδύνω, Μλ. -ύνω (ἡδύνω). Ἡδύνω, γλυκαίνω, ποιῶ τι ἡδύτερον, γλυκύτερον, νοστιμώτερον. Τρπκ. Χαροποιῶ τινα προσέτι, ἐπίτηδες, ἐπὶ μᾶλλον.

Ἐφήκω, Μλ. -ήξω (ἥκω). Ἔρχομαι καὶ ἐγὼ προσέτι, τοῦτ' ἐστὶν ὅπου εἶναι καὶ ἄλλοι· Ἔρχομαι, φθάνω που, τὸ ἰταλ. arrivare, φθάνω ἕως εἴς τι μέρος, κατ' ἔκτασιν μήκους ἢ ὄγκους.

Ἐφήλατο, γ'. ἑνικ. πρσπ. μέτ. Ἀόρ. ἀ. τοῦ, ἐφάλλομαι.

Ἐφήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις εἶναι νέος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ἔφηβος εἰς τελείαν ἡλικίαν. 2) Ὅστις εἶναι ὁμήλιξ, συνομήλικος μέ τινα.

Ἐφηλες, καὶ ἐφηλὶς - ίδος, ἡ. Ἰων. ἐπηλις (ἦλος). Στέγασμα, σκέπασμα, τουρκβ. καπάκι· τὰ ἀμφίθυρα, τὰ ὁποῖα κρατοῦσι τὸ στέγασμα κίστης τινός, τὸ συνήθ. τουρκβ. ρεζὲς εἰς καπάκι σανδουκίου. 2) Μελανία ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοινότ. ἐλές. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ψανοὶ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοιν. πρέκνα· (κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἴσως παρὰ τὸ, ἥλιος).

Ἐφηλὶς, ὁ, ἡ (ἐφηλὶς, σημ. 2). Ὅστις ἔχει ἐφηλίδας, ἐλές, πρέκνα εἰς τὸ πρόσωπον· 2) (ἥλιος) Ὅ,τι εἶναι κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένον. 3) (ἦλος) Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον που.

Ἐφηλότης, τητος, ἡ. Σέξτ. Ἐμπ. Ζ'. 233. «ὀφθαλμοῦ ἐφηλότης, »Τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα, ἀσπράδι, ἀσπράδια εἰς τὸ μάτι.

Ἐφηλόω, (ἥλιος). Καρφώνω τι εἰς ἢ ἐπὶ τι· καρφώνω τι καλὰ, στερεὰ. Τρπκ., παθτ., Αἰσχλ. Ἱκετ. 951. «τῶν δ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπὰξ, Εἶναι τόσον βέβαιοι, ὡς νὰ ἦτον καρφωμένοι· «ἀπαρασείστῳ ἀμετακλήτῳ.

*Ἐφηλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἐφηλίδας, φαίνεται ὡς ἐλές ἢ ὡς πρέκνα προσώπου (ἐφηλὶς, σημ. 2)

Ἐφηλωτός, ἡ, όν (ἐφηλόω). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. Μαθημ. Παλ. σελ. 244.

Ἐφημαι, (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι· συνήθ. μετὰ δοτκ. Ὀδσ. Ζ, 390. Μ. 215. παρ' Αἰσχλ. δέ, Εὐμ. 387. καὶ μετ' αἰτ. «βρέτας ἐφημένον» Καθήμενος, ὡς ἱκέτης, πλησίον εἰς τὸ ἄγαλμα· παρβλ. 418. 424.

Ἐφημερευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ· ὅστις κάθηται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ προσέχει εἴς τι, παρατηρεῖ τι· παρὰ τό

Ἐφημερεύω, Μλ. -εύσω (ἡμερεύω). Εἶμαι, ἢ μένω ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν, ἢ πράττων τίποτε· Διόδ. Σικελ., μετὰ δοτικ.

Ἐφημερία, ἡ. Ἔργον, καθῆκον καθημερινόν, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ, ἢ πρέπει νὰ ἐκτελῇ τις μίαν ἡμέραν, ἢ κάθε ἡμέραν· ἢ περιοδικὸν, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων πάλιν ἀρχόμενον. — Δαπάνη, ἔξοδον καθημερινόν· μισθός τινος καθημερινός, μερίσιον. — Φυλή, τὸ Τουρκβ. Ἐσναφ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τοῖς Ἑκάλῃ. δε, Ἡ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐκτελουμένη ἱερουργία ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Ἐφημερινός, ἡ, όν = τῷ ἐπμ.

*Ἐφήμερις, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι διαρκεῖ τὴν ἡμέραν, ἢ μίαν μόνην ἡμέραν· «οὐ καὶ ἐφημερὶς γε βάλοι δάκρυ.» Εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσῃ.» Ὀδσ. Δ, 423. «ἐφημερία φρονεῖν» Τὸ νὰ στοχάζηται, φροντίζῃ τις μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, ὄχι διὰ τὸ μέλλον, «νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημερία φρονέοντες.»

Τὸ παρωχημένα, τὸ παρὸν μόνον φρονοῦντες, ὁ Σχολ. Ὀδσ. Φ, 85. Πολλάκις ὀνομάζονται οἱ ἄνθρωποι «ἐφημερίοις διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ζωῆς των, ὡς νὰ ἦτον διωρισμένη, ἢ διαιρεμένη τῆς ζωῆς των μίαν μόνον ἡμέραν· ὅθεν ἐν γένει Πᾶν ὅ,τι εἶναι ψευδὲς, πρόσκαιρον, προσωρινὸν, εὐμεταβλήτου. 2) Ὅ,τι ὑπάγεται, διήκει εἰς τὴν ἡμέραν, εἰς μίαν ἡμέραν, εἶναι καθημερινόν. 3) Ὅ,τι γίνεται, ἐκτελεῖται, συμβαίνει εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἢ ὅλης τῆς ἡμέρας. Παρὰ Πνδ. δὲ καὶ τριταλ. Νμς ὁ, 10. 4) Παρὰ τοῖς Ἑκκλ., Ὁ δὲ ὅλης τῆς ἑβδομάδος ἱερουργῶν ἱερεύς.

Ἐφημερίς, ίδος, ἡ. Βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα, καὶ γνωστοποιοῦνται εἰς τὸ κοινόν· Ἐφημερίδα, τὸ συνηθ. ἰταλ. gazeta· ἐξαιρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Βιβλίον ἐν τῷ ὁποίῳ γράφονται τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν, ἢ εἰς πόλεμον ἀναφερόμενα, ἀνήκοντα· «ἐφημ. βασιλικοὶ» Αἱ περιέχουσαι τὰς καθημερινὰς πράξεις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. 2) Κατγραφὴ τῶν καθημερινῶν ἐξόδων καὶ εἰσοδημάτων· — παρὰ τοῖς μεταγεναν. δε καὶ, Ἡμερολόγιον, τὸ ἰταλ. calendario. — Παρὰ τοῖς ἐμπορεῖς, Τὸ κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται αἱ καθημερειναὶ πράξεις τῶν ληψοδοσιῶν των ταχτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν τὴν ἀπαιτουμένην, τὸ συνηθ. ἰταλ. giornale.

Ἐφήμερον, τό. Ζωύφιόν τι, τὸ ὁποῖον ζῇ πάνυ ὀλίγον καιρὸν ἢ, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην μίαν μόνην ἡμέραν — Ἀδιόριστόν τι φαρμακερὸν φυτὸν, ἢ σύνδενδρόν τι κώνειον, φαρμάκι.

Ἐφήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα) = ἐφημέριος. Ὅ,τι μόνον μίαν ἡμέραν ζῇ, διαρκεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι καθημερινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. συνηθ. τύπος παρὰ τοῖς Λογογρ. Ἀριστοτ. «ἐφήμερα χρήματα.» Θνητικὰ. «ἐφήμεροι πράξεις.»

Ἐφημεροῦσιοι, οἱ. Ὅσοι ζοῦν ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, τοῦτ' ἔστι πτωχοί, τὸ κοινότ. «μεροδούλοι» μεροφάγοι. Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.

Ἐφημοσύνη, ἡ (ἐφίημι) = ἐφετμή. Ἐντολή, διαταγή, παραγγελία· πρόσταγμα, προσταγή. Ἰλιδ. Γ', 607. Ὀδσ. Μ. 226. Π, 340.

Ἐφήσεις, Μλ. τοῦ, ἐφίημι.

Ἐφήσω, Ἐπκ. καὶ Αἰολ. αὐτὶ ἐφῆς. παρὰ τὸ ψημί, Ὁμ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. ἀπαντώμενον.

Ἐφησυχάζω, Μλ. -άσω. (ἡσυχάζω). Εἶμαι ἥσυχος περί τινος πράγματος· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπάνω που.

Ἐφθακα, Παρακείμ. τοῦ, φθάνω.

Ἐφθαλέος, έα, έον (ἕψω). Ὅ,τε εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον.

*Ἐφθέος, ά, ούς (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι ὁμ. μαγείρευμα, βράσιμον, ἠμπορεῖ, πρέπει νὰ μαγειρευθῇ, βρασθῇ.

Ἐφθήμερος, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμέρα). Ὅ,τι ἀγένετο, ἢ γίνεται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας· διαρκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας· εἶναι ἑπτάημερον.

Ἐφθημεμερής, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμεμερής). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη, ἤτοι εἰς τρία ὁλόκληρα καὶ ἥμισυ 3 ½· ἐντῇ Μετρικῇ, στίχος τρεῖς καὶ ἥμισυ πόδας περιέχων· ἀριθ. οἱ πρῶτοι 3 ½ πόδες τῶν ἑξαμέτρων καὶ τοῦ Ἰαμβ. τριμέτρου· παραβλ. πενθημιμερής.

*Ἐφθή, ῆς, ἡ. Ἀόρ. β'. τοῦ φθάνω. Ὁμ.

Ἐφθίατο, Ἰωνικ. αὐτὶ, ἐφθιντο, κατὰ συγκ. παθ. ἀόρ. τοῦ φθίνω, φθίω, Ἰλιδ. Λ, 251.

Ἐφθοποιεῖον, καὶ, ἐφθοπώλιον, τό, Τόπος ὅπου πωλοῦνται βρασμένα, μαγειρευμένα ψαγητά, τὸ ἰταλ. tavèrna, τουρκβ. ἀχτσίδικον. Ἀθην. Γ'. παρὰ τό

Ἐφθοπώλης, ου, ὁ (ἕψω, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ βρασμένα, ψημένα, μαγειρευμένα ψα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γητά, τό σουρεβ. ἀχτσής· Ἰταλ. ταβερνιέρος, ταβερνέρης.

Ἐφοπωλεῖον, τό = ἐφοπωλεῖον.

Ἔφορα, Παρακ. τοῦ, φορέω.

Ἐφός, ή, όν (ἕφω). ἐπῶ. ῥῆμ. τοῦ ἕφω· Ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον, ψεφθός χρυσόφυλλον Λαγαρισμένον μάλαγμα, μίλαγμα· ἀφ' οὗ.

Ἐφτός, ητος, ή. Τό νά εἶναί τι βρασμένον, μαγειρευμένον· τό εἶναι, ἡ κατάστασις βρασμένου τινός σώματος. 2) Τρπκ. Διάλυσις, λύσις, διάρτισις· μαλακότης, ἀπαλότης· κατάπονητις, ἀποστεμα, κούρασμα. Ἰπποκρ.

Ἐφτόω, (ἑφθός). Βράζω, μαγειρεύω τι, Σουΐδ.

Ἐφιάλλω, = ἐπιάλλω, ὅπερ ἴδε. ἀφ' οὗ

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Τό παρ' ἡμῖν σύνηθ. ὑπερῶμα, πάτημα ἰσιου· ὅταν κοιμώμενός τις ὀνειρεύηται τρομερόν τίποτε καί φωνάζει στενοχωρημένα, αἰσθανόμενος ὡς νά τόν πλακώνῃ τι· λέγεται δέ κατά διαφόρους τόπους καί βραχυᾶς, καί σβραχυᾶς καί βαροχυᾶς· κυρίως δέ σημαίνει ἡ λέξ. Ὅττις πηδᾷ ἐπάνω εἰς τίποτε· γράφεται δέ καί ἐπιάλτης. — 2) Ὄνομ. κύρ. Ὅμ. ἴδε Ὦτος. ἀφ' οὗ

Ἐφιαλτία, ἡ· καί

*Ἐφιάλτιον, τό. Φυτόν τι τό ὁποῖον ἀντενεργεῖ, βοηθεῖ κατά τοῦ ἐφιάλτου, εἰς τό νά μή πλακόνῃ τινά ὁ ἴσκιος· ἐν γένει, Ἰατρικόν κατά τοῦ πάθους αὐτοῦ.

Ἐφιδρόω, Μ. ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.) Ἱδρώνω εἰς τι, ἤτοι πράττων, κάμνωντας τίποτε, ἡ μετά ταῦτα. Παρ' Ἰατροῖς δέ, ἱδρόνω κατά τό ἀνώτερον ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν ἀπό τόν ὀμφαλόν καί ἐπάνω. ἀφ' οὗ

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ. Τό νά ἱδρόνῃ τις, ἐξαιρέτως λεπτόν καί τό σῶμα μαραίνοντα, ἀδυνατίζοντα ἱδρῶτα, ἀπό τοῦ ὀμφαλοῦ καί ἄνω.

Ἐφιζέω, Μλ. -ίζήσω (ἱζάνω). Κάθημαι εἰς τι, πλησίον εἰς τίποτε· ἔτι δέ καί κάθημαι ἁπλῶς· ἀδείπω, ἀδούσησιον. Ἰλδ. Κ, 578. Υ, 11. Κάθημαι ἐπάνω που. κῦπος ἐπί βλεφάρῳσι. Ἰλδ. Ε, 26. Ἐν Ὀδσ. δέ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. καί ἐν Ἰλδ. μόνον κατά Παρατατ. χρόνον. Ἴδε καί ἑφίζω.

*Ἐφίζω, Μλ. -εζήσω (ἵζω, ἀνμλ.) = τῷ προηγ. μετά δοτ. Ὀδσ., ἐν Ἰλδ. οὐχ εὑρηται που· ἐν Ὀδσ. δέ, κατά Παρατατ. μόνον.

Ἐφίημι, Μ. ήσω. Δόρ. ἐφῆκκ. Ἰων. καί Ἐπκ. ἐφέηκα (ἵημι, ἀνμλ.). Πέμπω, στέλλω τινά που. κῆρι Πριάμοιο Ἰλδ. Ω, 217. Πέμπω, στέλλω τινά ἐπάνω που, ἐξ ἐναντίας, ἤτοι ἀντιπέμπω, ἀντιστέλλω· ἀφίω τινά ἐλεύθερον, τόν ἀπολύω, ἀπολῶ. Ἔτι δέ καί κατ' ἐχθρικήν σημ. Πέμπω, στέλλω τινά ἐναντίον τινος· κῆφ. τινά τινι. Κατά ταύτην τήν σημ. συντάσσει τήν λέξ. κεί μετά ἀπρμφ. ὁ Ποιητ. — Παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, θίγω ἀφορμήν εἰς τινα ἵνα πράξῃ τι· μεχθοδοπῆσαι, χαλεπῆναι, στενοχωρῆσαι, ἀείσαι. Ἰλδ. Λ, 518. Σ, 108. 124. Ὀδσ. Ξ, 464. — β'.) ἐπί ἀψύχων, Ῥίπτω, σφενδονίζω τι ἐναντίον, ἡ ἐπάνω τινός· ἐξειρ., τοξεύω, ἀκοντίζω· ὄφρα ἠβέλεά τινα. Ἐπί τό πλεῖστον παρ' Ὅμ. μηλέην τινία. Ἰλδ. Φ, 170. ἀσκύτως καί ηχείρας τινι. Βάλλω, ἁπλόνω τήν χεῖρά μου κατά τινος· τό κοινότ. σημαίνω χεῖρι ἐναντίον τινός· ὡσαύτως πάνυ εὐχρηστον παρά τῷ Ποιητ. κῆγχος τινία. Ἰλδ. Τ, 346. γ'.) Ἐπί τῶν θείων μοίρα, ἡ τύχη συμβαινόντων· κπόημόν τινία. Ἰλδ. Δ, 396. Ὀδσ. Τ, 550. κηπέσαι Ἰλδ. Δ, 445. Φ, 524. κᾶδλουι Ὀδσ. Τ, 578. κῆδστον τινία Ὀδσ. Τ, 38. — δ'.) Ἐξετάζω, ἐξετυπόνω, ἐξαπλῶ τίποτε π. χ. τόν χαλιόν· ὄφει, Ἐνδίδω· συγχωρῶ, παραβλέπω· ἴδε σημ. 5. ἀμετβ. ε'.) διανοικῶ· ἐφίω τι εἰς τήν ἀπόφασιν ἄλλου διαστοῦ· κάμνω ἔφεσιν, τό αὐνᾶ. Ἰταλ. ἀππελλάρω. ἐφίημι εἰς ἄλλο δικαστήριον. — 2) Μέτ. ἐφίεμαι, Μλ. ἐφῆσομαι. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, προστάζω, διορίζω· τινί τι, Ἰλδ. Ψ, 82. Ω, 300. Ὀδσ. Ν, 7. Πιθανῶς δέ καί αἰτιατική τοῦ προσπ. παρά Σφκλ. Αἰ. 112. Ἀφίνω τι εἰς τινα διά νά φροντίσῃ περί τῆς ἐκτελέσεώς του. β'.) Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, ὀρέγομαί τι, ἐπιμελοῦμαι, κκ ἀποκτῆσω τι· ὅτι δέ καί, κατεργάζομαι εἴς τι· μετά γενκ. γ'.) Μεταπέμπομαι, ἤτοι στέλλω καί κράζω τινά νά ἔλθῃ πρός ἐμέ· μετά αἰτ. Σφκλ. — 3) ἀμετβ. Ἀμίνομαι, ἀφιερόνομαι, παραδίδομαι εἰς τινα, ἡ εἰς τίποτε. μετά δοτκ. ἑξαιρ. ἠνδονῇ καί τότε ἀναπληροῦται διά τοῦ ἑαυτόνω Valck. diatr. σλ. 233. Lob. ἐν Αἰ. 248. παραβλ. δίδωμι, σημσ. 3. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῆς μέν ἐνρτ. διαδ. τῷ μετχ. Κωστ., τῷ γ. πρτπ. τοῦ Παρτ. ἐφίει, τῷ Μελ., τῷ Ὀρστ. Ἀορ. ά. καί τῆς Προστ. τῷ ἀορ. β'. ἔφες, τῆς Ὑπτκ. ἐφείω, ῃς, ῃ, καί τῆς Ἐνκτ. ἐφείην, ῃς, ῃ· τῆς μέσ. διαδ. δέ, τῷ μετχ. ἐνστ. καί τῷ Μελ. (υ υ — υ, Ἐπτ. υ — —, Ἀττ., τό Ἰωτακισμόν τῶν τύπων, οἷς ὁ Ποιητ. χρῆται, πέφιεις, ἐφίει, ἐφιέμενος ἐστί μακρόν, καί μόνον τό τοῦ, ἐφίει ἀπαξ βρχ. Ὀδσ. Ω, 180).

Ἐφίητε, Δωρικ. ἀντί, ἐφίητε.

Ἐφικνέομαι, Μ. ἐφίξομαι, Ἀόρ. ἐφικόμην· μέσ. ἀποδ. (ἱκέσομαι, ἀνμλ.) Φθάνω τι εὐτυχῶς, ῥθάνω εἰς τό σκοπούμενον τέλος· ἐν γένει, Φθάνω, ἐπιτυγχάνω τόν σκεπόν μου· μετά γενκ. πάμα πλλήλων ἐφικοιτο. Εἰς τόν ἴδιον καιρόν ἐπέτυχεν, ὁ εἰς τόν ἄλλον, Ἰλδ. Ν, 612. Valck opusc. 2. σλ. 180. Ἔτι δέ καί τρπκ. Ἐπιτυγχάνω τό ἀληθές λέγων, ὁμιλῶν περί τινος. πτάτε ἄλλα λέγων ἐπίκαιρα καί ἀληθέστατα. Περί τῶν λοιπῶν εἶπας, ὡμίλησας ἄριστα καί ἀληθέστατα. Ἡρδ. 7, 9. — 2) Φθάνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ὅπου εἶχον σκοπόν νά ἔλθω, τό ἰταλ. ἀρριβάρω· μετά αἰτιακ. κατ' ἀνάγκ. ἐν Ὀδσ. Θ. 202. ητοῦτον τῶν ἐφίεσθε, νέοι, (ὅπου ὅμως ὁ Wolf ὀρθότερον ἀφίεσθε ἔγραψε) Καί διττή αἰτιακ. ἐπρεπέπει μάστιγι πληγάς τόν Ἑλλήσποντον Ἐπροστάξε νά ἐπιτυχαίνουν κτυπώντες, δηλ. νά κτυπήσουν μαστιγώσουν τόν Ἑλλήσποντον, Ἡρδτ. 7, 35. ἔτι δέ καί πόπίτιν Φθάνω, καταντῶ τό πρᾶγμα ἕως εἴς τι. 3) Εἶμαι ἱκανός, δύναμαι, ἠμπορῶ. Πλούτχ. ἀφ' οὗ

Ἐφικτός, τή, τόν. Ὅ,τι, ὅπου ἠμπορεῖ νά φθάσῃ τις· ὅσον κῶς ἐφικτόν. Ὅσον εἶναι δυνατόν, ὅσον ἠμπορεῖ νά γένῃ. Πλούτχ.

Ἐφίλαθεν, Αἰολικ. καί Ἐπκ. γ'. πλῃ. πρσπ. ἀορ. ά. παθτ. τοῦ φιλέω, ἀντί ἐφιλήθησαν, Ἰλδ. Β, 668.

*Ἐφιμείρω, τό ἱμείρω κατ' ἐπτσ., καί μετά αἰτιακ. καί μετά ἀπρμφ.

Ἐφίμερος, ος, ἡ (ἵμερος). Ὅ,τι εἶναι αὐκταῖον, ἐπιθυμητόν, ποθητόν, Ἡσδ. Ἀσπ. 15. ὄδεν καί χαρίεν, ἐράσμιον, ἀξιοεπήνητον. (ι)

Ἐφίνοε, ὁ, ἡ (ἴς). Ἠσυχ. ἰσάρξ ἴφινοιν, τό εἰς τόν λαιμόν, εἰς τόν τραχηλόν κρέας.

Ἐφιππάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποδ. (ἱππάζομαι). Τρέχω ἵππος, καβαλλάρης, πρός τι, ἐπί τι, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐφιππαρχία, ἡ. Διπλῆ ἱππαρχία, ἤτοι δύω ἱππέων, τό ἰταλ. καβαλλαρίας, τάγματα, συνιστάμενα εἰς χιλίους εἰκοσιτέσσαρας ἱππεῖς.

*Ἐφιππαστήρ, ῆρος, ὁ, = ἐπιβήτωρ. Ἀπολλν. Λεξ.

Ἐφίππειος, ος, ἡ = ἐφίππιος. Ξενοφ.

Ἐφιππεύω, Μ. εύσω (ἱππεύω). Τρέχω πηγαίνω ἵππος, καβαλλάρης, πρός τι ἡ κατά τινος· ὁρμῶ ἵππος, ἡ ὁδηγῶ τό ἱππικόν, τήν καβαλλαρίαν κατά τοῦ ἐχθροῦ· μετά ὁστκ. Διόδ. Σικελ. 2) ἐπί συνουσιασμοῦ τῶν ἀλόγων ζώων, Βαστνύω· μετά ὁστκ.

Ἐφίππιος, ος, ἡ (ἵππος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, βάλλεται ἐπί τόν ἵππον, ἡ γίνεται, ἐνεργεῖται, ἐκτελεῖται διά μετοχειρισμοῦ ἵππου· ἐφίππιος ἀγών Ο διά τῶν ἵππων γινόμενος, εἰς τόν ὁποῖον ἀγωνίζονται ἐφίπποι, καβαλλάριδες. ὑπό ἐφιππίου, ὑπκ. στρῶμα. Τό ὕπασμα, τό ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τόν ἵππον, ἐπάνω τῆς σέλλας ἡ τοῦ σκαμπρίου· ὁ κάπας, τουρκ. χατζάς, χασές. Ξενοφ. Ἱππικ. 12. 8.

Ἐφίππιον, τό. Ἄμαξα, τήν ὁποίαν σύρει μόνον εἷς ἵππος· ἰδέ τέτρππον.

Ἐφιππος, ος, ἡ. Ἱππεύς. τό ἰταλ. καβαλλάρης· ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς τόν ἵππον. Ξενοφ. Κυρο. π. 4, 2, 1.

Ἐφιππότοξότης, ου, ἀντί, ἐφιππος τοξότης. Διόδ. Σικελ. 10'. 30.

Ἐφίπταμαι, μέσ. ἀποδ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πετῶ τε πρός τι, ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἐπί τι.

Ἐφισθάνω, Δρκ. ἀντί ἐφιζάνω.

Ἐφίστανω, σπάν. νεωτερ λέξις ἀντί ἐφίστημι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. Α'. κς'. 16.

Ἐφίστημι, Μλ. ἐπιστήσω (ἵστημι). Στήνω, σέττω, βάλλω τι ἐπάνω, ὑπεράνω, πλησίον τινός ἡ που· τινί τι, π. χ. ιστήλην τάφῳ Τρπκ. Βάλλω, διορίζω τινά ὡς ἐπιστάτην, ἔφορον, φύλακα εἴς τι, τῷ δίδω τήν ἐπιστασίαν, τήν δύναμιν, τό πληρεξούσιον εἰς τίποτε· κπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν· ἐπέστησε φύλακα ταῖς θύραις — ἐφίστημί τινι ἀγῶνα Διορίζω γιά τινα ἀγῶν εἰς τιμήν τινος, Ἡρδτ. κπέστησας τοῖς γάμοις εἰδῶ καί τάξιν, Ἔβαλε τήν τάξιν καί τήν αἰδῶ ὡς φυλακήν εἰς τόν γάμον, οὕτω καί κπέστησαν αἰδῶ πολλήν ταῖς γυναιξίν ὡσαύτως καί, κφίστημι τέλος τι, Δίδω, κάμω τέλος, τελειόνω τι. Πλάτ. β'.) Κρατῶ ὀπίσω, ἤτοι κωλύω, ἐμποδίζω τι· κφίστημι τήν πορείαν. Δέν ἐξακολουθῶ τήν πορείαν, τόν δρόμον μου, μένω που, ἡ εἰς τι μέρος, δέν πηγαίνω μακρύτερα, παρεμπρός· κφίστημί τινά τινος. Κωλύω, ἐμποδίζω τινά εἰς ἡ ἀπό τίποτε. κπέστητε τούς ἱππέας τοῦ πρόσω. Ἀρρίαν. Κ'. Ἐμπόδισε τούς ἱππεῖς ἀπό τοῦ νά πηγαίνουν μακρύτερα· ἐξαιρ. κατά μεταφορ. Κρατῶ τήν γνώμην μου ὀπίσω, δέν τήν κοινοποιῶ, δέν λέγω τί φρονῶ περί τινος· ἄνευ αἰτιατ. συνηθως, ὡς ἀμεταβ. δοκῶν. Ἀναβάλλω, διστάζω, ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, π. χ. κπεστηκότες περί Θεοῦν· Ἐκράτησαν ὀπίσω τήν περί Θεοῦν γνώμην των. γ'.) Καθιστάνω, παριστάνω, φαντάζω· προσάγω, προσφέρω, ἀντίθ. τῷ ἀφίστημι. δ'.) κφίστημι τήν γνώμην, τήν διάνοιαν, τόν νοῦν τινί, κατάστ., ἐπίστ. καί περί τινος, Προσηλόνω τόν νοῦν, τούς στοχασμούς μου εἰς τίποτε· προσέχω εἰς τι· στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος· ἡ αἰτιατ. δέ καταλιμπάνεται συνήθως καί τό ῥῆμα συντάσσεται, παραπλησίως τῷ, προσέχω, τῇ ὁστ. τόν πράγμ., εἰς τήν παρελκυσθεῖσαν αἰτιατ. ἀνωτέρω. Ἐκ ταύτης τῆς σημ. παρῆχθη τό, μέ ἰδιαίτερον φαινόμενον ἐπίσταμαι, ῥῆμα, ὅπερ ἴδε. Εὑρηται δέ καί, κπιστῆσαί τινά τινι κπ Τό νά κάμνῃ τίς τινα προσεκτικόν εἰς τι. 2) Κατά μέσ. διάθ. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις, Παρκμ. Ὑπερσντ. Ἀόριστ. ά. αἰρχ. (οἱ μεταβατ. εἶσιν ἄχρηστοι παρ' Ὅμ.) β'.) Ἵσταμαι, στέκομαι ἐπάνω που, ἐπάνω εἰς τι· μετά δοτκ. Ἰλδ. Ζ, 375. Υ, 609. Ψ, 515. Κάθημαι ἐπάνω που. Τρπκ. Ἔχω τήν ἐπιστασίαν, τό πληρεξούσιον εἰς τίποτε· μετά δοτκ. β'.) Ἵσταμαι, στέκομαι πλησίον που προσέρχομαι, πλησιάζω εἰς τι· μετά δοτ. Ἰλδ. Ψ, 106. Ὀδσ. Δ, 120. πλλήλοισιν ἕνας κοντά τίς τόν ἄλλον, Ἰλδ. Ν, 133. Ἔτι δέ καί, περί τινι, καί ἐπί τινι, Ἰλδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ, 199. Ψ, 201. Ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Παρίστημι, βοηθῶ, Ὀδ. Χ, 203. Π, 380. Κατ' ἐχθρικὴν σημτ., Ἀνθίστημι, ἐναντίνομαι, ἀντιστέκομαι, Ἰλ. Ε, 624. «ἀλλήλοισιν. Ἰλ. Ο, 708. Τρπ., Πρόκειται, εἶναι παρών, μέλλουσα γένη, «κῆρες ἐμιστᾶσιν ἀνάτοιοι, Ἰλ. Μ, 326. γ.) Ἐπιπολάζω, κεῖμαι ἐπάνω που, πλέω, κολυμβῶ ἐπάνω εἴς τι ὑγρόν. δ.) Μένω, στέκομαι, δὲν κινοῦμαι, δὲν πηγαίνω παρεμπρός· «μικρὸν ἐπιτρὰς ἀποδηήσεται Ἰλιὰς ἐπάνω εἰς αὐτὰ μετ' ὀλίγον ἀπέβαινεν. Δουκ. δ.) Εὐγαίνω ἔμπρός, παρουσιάζομαι, φανερόνομαι, ἐμφανίζομαι ἔξαφνα. (ἐ Πολβ. χρῆται πολλάκις μεταβατ. τὸ κυρίως ἀμετβ. Πρεμ. «ἐφάπτηκα· ὡσαύτως εὑρηται ἁπαξ καὶ «ἐφίστασαι βάσιν Σφυδ. Τρχ. 339. — 3) Τῷ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἵσταμαι, χρῆται ὁ Ποιητ. ἅπαξ «αὐρώσιν ἐφίστατον. Ἰλιὰ. Δ, 644.

Ἐφιστορέω, (ἱστορέω). Ἀναζητῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι.

Ἐφλάδον, Λόρ. β'. τοῦ, φλάζω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. γ'. πλ, πρτπ. παθτ. Ἀορ. ἀντὶ ἐφοβήθησαν, παρὰ τὸ, φοβέω, Ἰλιὰ.

Ἐφοδεία, ἡ (ἐφοδεύω). Τὸ νὰ περιέρχηταί τίς που ἐρευνῶν, ἐξετάζων, παρατηρῶν τι, προσέχων εἰς τι· ἔξαιρ. τὸ νὰ φυλάττῃ που ἤ τι ἐν καιρῷ νυκτὸς· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία νυκτερινὴ φυλακή, οἱ φυλάττοντες τὴν νύκτα στρατιῶται, οἱ περίπολοι, τὸ Γαλλ. patrouille. συνηθ. πατρόλια, Ἰταλ. βαττέλλια. τουρκβ. τὸ κόλε. μὴ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεσθαι Πολβ., Wessel ἐν Διοδ 20, 16.

Ἐφοδευτής, οῦ, ὁ. Ὁ περιερχόμενος καὶ παρατηρῶν τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἢν φυλάττωσιν ὡς ἐφεδρεύοντα. παράτ.

Ἐφοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω που, πρός τι, πρός τινα· μετὰ δοτ. Αἰσχυλ. Χφρ. 724. — 2) συνηθ. Περιέρχομαι ἵνα παρατηρῶ τι, προσέχω εἴς τι· ὅθεν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἔξαιρ. τὰς νυκτερινὰς φυλακάς. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ. 24. «δὶ ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο ἐφ' ἑπτὰ ἵππους σὺν τοῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη.

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Προβλέπω, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰ εἰς ὁδοιπορίαν του ἀναγκαῖα ἐν γένει, προετοιμάζω τινὰ μὲ ὅλα ὅσων ἔχει χρείαν εἰς τινα ἐπιχείρησιν, πρᾶξιν· ἔτι δὲ καί· Ἔχω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω μαζύ μου ὅτα μοὶ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ὁδοιπορίαν ἢ εἰς ἐπιχείρησιν, πρᾶξίν μού τινα. Παθτ., Διορίζω νὰ μοὶ ἑτοιμάσουν, προμηθεύσουν τὰ εἰς ὁδοιπορίαν μου ἀναγκαῖα μοι ἐν γένει, Δημβάκιν ὅ,τι μοὶ χρείαζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τι, εἰς τινα σκοπόν μου. «παρ' ἐκείνων καὶ ἐκυτὰν ἐφοδιάσασθαι. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 12. «δὶ ἀμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται. Νικήτ. Χρον. Δ'. 1. παρὰ τὸ

Ἐφέδριος, ὁ, ἡ (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς ὁδοιπορίαν· ἀπὸ ἐφόδιον. Τὰ εἰς ὁδοιπορ. ἀναγκαῖα χρήματα, ἔξοδα, τροφαὶ κλ. τ. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἔξοδα στρατεύματος ἐν καιρῷ πολέμου, Δημσθ. Ὀλυνθ. Α, σλ 34. Π. Ἐν γένει, Παιδήματα ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος· κατὰ πλ. ἀρθμ. συνηθ. τὰ ἐφόδια, Ἡρόδ. 4, 203. 6, 70.

Ἔφοδος, ἡ (ὁδός). Ὁδός, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. στράτα ἀγουσά που. Τρπ., Πόρος, μέσον· τρόπος, εὐκαιρία εἰς ἐπιχείρησιν, ἐνέργειαν, κατόρθωσιν σκοποῦ, πράγματός τινος. 2) Τὸ νὰ ἔρχηταί, πηγαίνῃ τίς που, πρός τινα, νὰ τὸν ἐπισκεπτηταί, συναναστρέφηται· ἐντεύξεις, ἐπιμιξία, Θκδ. 1, 6. 5, 35. — 3) Τὸ νὰ ἐφορμᾷ, ἁρμᾷ τις κατά τινος· ἐπιφορά, προσβολή, τὸ Ἰταλ. attacco, Ξνφ. Ἀνβ. 2, 2, 18. «ἐξ ἐφόδου Ἄμαστος, ἄνευ ἀναβολῆς προσβολή. Wytt. ep. cr. σλ. 186. Πολύβ. «ἀντίγονος δὲ ἐγκρατὴς γενόμενος ἐξ ἐφόδου τῆς Σπάρτης. «Εὐρίσετε τὴν Σπ. ὁρμήτας εὐδὺς ὡς ἦλθεν, ἐφ- ἔπαυεν ἐκεῖ· οὕτω καὶ Διόδωρ. «μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτειν. Τὸ νὰ ἀρχίζῃ τις τὸν πόλεμον, νὰ ὁρμήτῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξαφνα, εὐθὺς ὡς πληνιάσῃ εἰς αὐτόν. 4) = ἐφοδευτής, σημτ. 2. Πολβ.

Ἐφοδος, ὁ = ἐφοδευτής. Πολβ.

*Ἔφοδος, ὁ, ἡ. ἐπὶ τόπου, Ποσσβατός, προσιτός· ὅπου ἠμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ περιπατῇ τις. Θεόδ.

Ἐφοδόω. (ὁδός) Ἄγω, φέρω τινὰ ἤ τι εἰς τὴν ὁδόν, στρώνω· ἐν γένει, Ὁδηγῶ, συνοδεύω· εὑρηται μόνον ἐν τῷ τύπῳ, ἐποδώσει, Ἰων. ἀντὶ ἐφωδώσει, παρ' Αἰσχυλ. Περτ. 655.

Ἐφοίτη, Δωρ. ἀντὶ, ἐφοίτα, γ'. ἑνικ. πρτπ. Παρτ. τοῦ φοιτάω.

Ἐφόλκιον, τό. (ἑφέλκω) Πηδάλιον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. timone. Ὀδσ. Ξ, 350. κατ' ἄλλους δὲ = τῷ ἑπτμ.

Ἐφόλκιον, τό. (ἑφέλκω) Σκάφη, πλοιάριον, τὸ Ἰταλ. βάρκα, τὸ ὁποῖον τύρεται κατόπιν τοῦ πλοίου, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀναβιβάσωσιν εἰς τὸ πλοῖον ἢ νὰ κάμωσιν ἀπόβασιν· «παρέβαλε τὸ ἐφόλκιον Τρῳὰς τὴν βάρκαν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν ξηράν — 2) Τὰ σκεύη, τὰ εἰς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα πράγματα, τὸ Ἰταλ. τὰ παγάζια. τουρκβ. καλαμπαλίκια, «βλπ μοι καὶ πήρα ἐφόλκιον. Ἀναβασ. Α'. 235. — 3) Τροπ. Ἀκόλουθος, συνοδευτής. Εὐρπ. Ἀνδρομ. 199.

Ἐφολκίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐφολκός, ὁ, ἡ. (ἑφέλκω) εἴς τι Πᾶν ὅ,τι ἕλκει, σύρει, ἁρμᾷ πρὸς ἑαυτόν, ἕλκει, παρασύρει, διεγείρει τινὰ ἤ τι εἰς τίποτε· «ἐχθῶν ἐφολκός. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ιέ'. 11. — 2) Ὅστις εἶναι ἀργὸς ἢ διεφθαρμένος εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς ἀποψίσεις του· ὁμιλεῖ ἀργὰ ἢ λέγει πολλὰ, τρτβ τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν εἰς μάκρος, εἰς τὴν παρῆχησίαν ἐφολκός. Αἰλ. Ποικ., Ἱστορ. Η'. 12. «τὸν λόγῳ ἐφολκός. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 208.

Ἐφομαρτέω, Μλ. -ήσω. (ὁμαρτάω) Πηγαίνω κατόπιν τινός, συμπορεύομαι, πηγαίνω που μαζύ μέ τινα, ἀκολουθῶ εἴς τινα, Ἰλιὰ. Θ, 191. Μ. 412. Ψ, 414, ἄνευ πτωτικοῦ.

Ἐφομιλέω, Μλ. -ήσω, (ὁμιλέω) Συνομιλῶ, συναναστρέφομαι μέ τινα, μετὰ δοτ.

Ἐφομιλία, ἡ. Ἡ μετά τινος συνομιλία πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ· συναναστροφή, τὸ Ἰταλ. κομβερσατσιόνη.

Ἐφοπλίζω, (ὁπλίζω) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τίποτε, τὸ βάλλω εἰς τὴν πρώτουσαν κατάστασίν του, παρ' Ὁμ. εἴτε ἐπὶ δείπνου «ἐφοπλ. δαῖτα, δεῖπνον, δόρπονς, εἴτε ἐπὶ ζεύγους, ὀχήματος. «ἐφοπλ. ἅμαξαν, ἁπήνην, ἡμιόνους ἐπὶ δὲ καὶ «νῆα.« παρὰ τοῖς ὕστεροις δὲ καὶ, Ὁπλίζω, ἁρματόνω τινὰ ἤ τίποτε κατά τινος. Μέτ. Ἑτοιμάζομαι, ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ, μετὰ δοτ.

Ἐφορατικός, κή, κόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐφοράω, Μλ. -ῶσω (ὁράω, ἀνμλ.) Βλέπω, κυτάζω ἐπί τι, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, προσέχω, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ θεῶν· ἐπὶ τοῦ Διός «ὠπώρωπος ἐφορᾶν Ὀδτ. Ν, 214. τὰ πλεῖστα δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει Ἰλιὰ. Γ, 277. Ὀδτ. Λ, 109. Μ, 323. Ἀόρ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ, ἐπείδον.

Ἐφορεία, ἡ. (ἐφορεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Τὸ νὰ εἶναί τις ἔφορος, ἐπιστάτης εἰς τίποτε — 2) Τὸ Παλάτιον, ἡ ἀξία τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον, τό. Ὁ τόπος ὅπου συνέρχονται, συνάγονται, συναθροίζονται οἱ Ἔφοροι. Ξνφ.

Ἐφορεύω, Μ. ευσω. = ἐφοράω, μετὰ γεν. Αἰσχυλ. Περσ. 7 — 2) Εἶμαι ἔφορος. Ξνφ.

*Ἐφορεύω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐφοράω Αἰσχυλ.

Ἐφορικός: κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἔφορον. Ξενοφ. «ἵλιγγος ἐφορικόν.

Ἔφορος, ὁ, ἡ. (ὄρος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἷς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὰ σύνορα· ὅ,τι συνορεύει μὲ τίποτε. Δημσθ., παρβλ. τὸ ἑξῆς. Ἔφοροι. «ἐφορίας ἀγορᾶς ἀπέχεσθαι, ἀντὶ, τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς συνήρχοντο τὰ γένη εἰς τὰ σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐπραγματεύοντο.

Ἐφορμαθείς, Δωρικ. ἀντί, ἐφορμηθείς.

Ἐφορμαίνω, Μλ. ανῶ. (ὁρμαίνω) Ὁρμῶ, φέρομαι, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν κατά τινος, ἐκπλακόνω τὸν ἐχθρὸν ἔξαφνα· μετὰ δοτ. «πόλεμον, ἀνέμουσι, Ἰλιὰ. Γ, 165. Ὀδτ. Η, 272 — 2) Ἔξαιρ. κατὰ πκθ. κεἰμέτ. διάθ., Διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, κινοῦμαι, παρακινοῦμαι εἴς τι ἀπό τίποτε· παρ' Ὁμ. ἔξαιρ. «θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν, μάχεσθαι, γαμβρεῦσαι, ποιήτεινα κελεύει. τ. Ἡ κεφάλι μου βάλλει, ἔχει κλίτιν, ἀγαπῶ νὰ πολεμῶ, μαχομαι, ὑπανδρεύομαι, κάμω τι. — β') Ὁρμῶ κατά τινος, φέρομαι ἐναντίον τινός, κατεπλακόνω τὸν ἐχθρὸν μὲ βίαν· ἄνευ πτωτικοῦ Ἰλιὰ. Γ, 465. τὰ πλεῖστα κατὰ μετοχ. πκθ. ἀορτ. ἐφορμηθείς. Σπεύδω, τρέχω μὲ σπουδήν, βιάζομαι εἴς τι νὰ τὸ κάμω ὀλίγορα· κατ' ἐχθρικὴν σημτ. Ὀδτ. Δ, 206. Κατὰ μέσ. διάθ. δέ, ὥσπερ μεταβατ. ἐνίοτε, Ὁρμῶ κατά τινος κινοῦμαι ἐναντίον τινός· μετὰ αἰτ. «ἔρματα ἐφορμᾶται ἄνεμος ὀρνίθων Ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς τὰ πτηνά, τὰ διώκει, Ἰλιὰ. Ο, 691. παρβλ. Γ, 461. Παρὰ τοῖς μεταγενττ. δὲ, μετὰ δοτ.

Ἐφορμέω. Μλ. -ήσω. (ὁρμέω) Εἶμαι ἀραγμένος, στέκομαι, μένω μὲ τὸ πλοῖον εἰς ὁρμον, εἰς λιμένα, ἢ εἰς τὸ στόμιον λιμένος εἴτε διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ ξύλην τινὰ τῆς σκλετσιᾶς, εἴτε διὰ νὰ παραμονεύσω, πολιορκήσω, καταπολεμήσω τὸν ἐχθρὸν, εἴτε διὰ νὰ περισφίξω καὶ νὰ στενοχωρήσω, κλείσω αὐτὸν εἰς τὸν λιμένα. Παθτ. Πολιορκοῦμαι, περικλείομαι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· ὅθεν — 2) ἐν γένει, Παραφυλάττω, παρατηρῶ, κωλύω, ἐμποδίζω· μετὰ δοτ. Δημσθ.

Ἐφορμή, (ἐφορμάω). Τόπος, μέρος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις πρώτην βολήν· εἴσοδος. Ὀδτ. Χ, 130. Ἡ προσβολὴ αὐτὴ, τὸ νὰ ὁρμήτῃ τις κατά τοῦ ἐχθροῦ, Θκδ. 6, 9. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ, ἀφορμή, Herm. ἐν Αἰ. 283.

Ἐφόρμησις, εως, ἡ. (ἐφορμάω) = ἐφορμή. — 2) (ἐφορμέω) Ἄραγμα, τὸ νὰ ἀράξῃ, ἐμβαίνῃ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, ἢ ὁρμον, ἀγκυρότοπον, Θκδ. 6, 90. Τὸ νὰ εἰσέρχηταί, ἐμβαίνῃ τις εἰς ὁρμον, τὸ νὰ πολιορκῇ, κλείῃ τὸν ἐχθρὸν εἰς ὁρμον, ἢ λιμένα τινά.

Ἐφορμητικός, κή, κόν. (ἐφορμάω) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίθεσιν, ἐπιφορὰν· εἰς παρόρμησιν, διέγερσιν, παρακίνησιν.

Ἐφορμίζω, Μ. -ίσω. (ὁρμίζω) Ἐλαύνω, κινῶ, εἰσάγω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, εἰς ὁρμον, ἀγκυρότοπον· ἐν γένει, τὸ ἀσφαλίζω ἀπό τινος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

κινδύνου τῆς θαλάσσης. «ἄλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφωρμισαν». Ἀνάλεκτ. Β'. 230. «ποταμοῖσιν ἐφωρμισαν». αὐτόθ. σελ. 135. Μέσ. Εἰς πλέω, καταγομαι, ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Θκδ. 4, 8. μετά τῆς Εἰς, σπανιώτ. μετὰ ἀορ. παθ. Poppo ἐν Θκδ. 6, 49. ἀφ' οὗ

Ἐφόρμισις, εως, ἡ. Τό να ἐλαύνῃ, εὐθύνῃ, ἐμβάζῃ τις τό πλοῖον εἰς λιμένα ἢ ὅρμον, ἀγκυροτοπον· εἰς πλοῖον.

Ἔφορμος, ὁ, ἡ. (ὅρμος) ἐπὶ πλοίων, Καράβι ἁραγμένον εἰς λιμένα, ἢ ὅρμον «ναῦς ἔφορμος». — 2) ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι λιμήν, ἢ ὅρμος, ἀγκυροτοπος, ἢ ὅπου ἠμπορεῖ τις νά κάμῃ ἀπόβασιν, νά ἁράξῃ, τό ἰταλ. disbarcarisi, νά κάμῃ disbarkon. π. χ. «νῆσος».

Ἐφορμος, ὁ· ὡς οὐσιαστ. = ἐφόρμησις, σμρ. 2.

Ἔφορος, ὁ, ἡ (ὅρος) = ἐφόριος.

Ἔφορος, ὁ, ἡ. (ἐφοράω) Ὅστις ἐπιστατεῖ, παρατηρεῖ, ἔχει τήν ἐπιστασίαν εἰς τίποτε νά τό προσέχῃ — 2) ὡς οὐσιαστικόν· ὁ ἔφορος, Ἐπιστάτης. Παρά Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο Ἔφοροι, οἱ ὑπέρτατοι τῶν ἐν τέλει, ἤτοι ἄρχοντες, πέντε ὄντες καί κατ' ἔτος ὑπό τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι· οἵτινες ἐμετρίαζον τήν δύναμιν τῶν δύο βασιλέων. Ἡρόδ. 1, 23. Ἀριστλ. Πολτ. 2, 6

Ἐφόσον, Ἐπίρ. ἀντί ἐφ' ὅσον. Ἐν ὅσῳ, καθ' ὅσον πρός —, ὅσον εἰς —, ὅσον τό—

Ἔφραδον, Ἀόρ. β'. τοῦ, φράζω.

Ἔφρυξα, Ἀόρ. α'. τοῦ, φρύγω, ἢ, φρύσσω.

Ἐφυβρίζω, (ὑβρίζω) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαί τινα, ἢ τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἰλιάδ. 1. 368. ἄνευ πτωτικοῦ. Παρά τοῖς μεταγνωστ. δέ καί δοτικῇ, καί αἰτ. συντασσόμενον — 2) = ἐπιχαιρεκακέω. Σοφοκλ. Αἴ. 955.

Ἐφυβριστήρ, ῆρος, καί ἐφυβριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὑβρίζει, καταφρονεῖ, ἀτιμάζει, μεταχειρίζεται ἀπρεπῶς καί μέ αὐθάδειαν τινά ἢ τίποτε. Ἀνθολογ.

Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ὑβρίσθη, ἀτιμάσθη, ὑπέφερεν τάς καταχρήσεις τινός. Ἐπιρρ. ἐφυβρίστως.

* Ἐφυγιάζω, (ὑγιάζω). Ποιῶ, κάμνω τινά ὑγιᾶ, ἰατρεύω τινά ἢ καί ἄλογόν τι ζώον.

Ἐφύγοσαν, παρά τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, ἀντί, ἔφυγον, παρά τό φεύγω.

Ἐφυγραίνω, Μλ. -ανῶ (ὑγραίνω). Ὑγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω τίποτε.

Ἔφυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ὑγρόν, νοτισμένον, μουσκευμένον.

Ἐφυδάτωσε, ὁ, ἡ. (ὕδωρ), Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπάνω, ὑπεράνω, ἢ πλησίον τῶν ὑδάτων. (τό υ, μακρόν ἐνίοτε, παρά ποιητ.)

Ἐφυδρεύω, (ὑδρεύω). Βρέχω, ποτίζω τι· ἀφ' οὗ

Ἐφυδρία, ἡ. Πότισμα· ὑδάτων ἐπίρροια.

Ἐφυδριάς, άδος, ἡ. Νύμφη, θεά τῶν ὑδάτων. Παρθένιος, ιδ'. Ἀνάλεκτ. Β'. 252.

Ἔφυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ). Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νοτερόν· ὅ,τι εἶναι ὑδατώδες, ὅμοιον μέ νερόν, φαίνεται ὡς νερόν· ὅ,τι φέρει προξενεῖ βροχήν· ἐπίθ. τοῦ ουτικοῦ ἀνέμου· «ζέφυρος ἔφυδρος». Ὀδυσ. Σ. 458. — 2) ἐν γένει = ἐφυδάτιος.

Ἐφύδωρ, ὁ. τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐφ' ὕδατι ὤν. Πολυδ. Η'. 113. Ὁ ἐπιστάτης καί ἐπιθεωρός τοῦ ὕδατος τῆς Κλεψύδρας ἐν δίκαις. ἰδέ κλεψύδρα.

Ἐφυλακτέω, (υλακτέω) Τλακτῶ, γαυγίζω· μετά δοτικ. Πλούταρχ.

Ἐφυμνέω, Μλ. -ήσω (ὑμνέω) Ἐπαινῶ, ὑμνῶ ἐγκωμιάζω τινά· ἢ τίποτε — 2) Κηρύττομαι, λέγω τι μέ παράπονον, μέ πλαυθμόν, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1245. Ψάλλω, ἐπικαλοῦμαι τήν ἀντίληψιν, βοήθειαν τινος θρηνῶν, ὀδυρόμενος, Σφκλ. Ἀντ. 658. Καταρῶμαι, καταριοῦμαί τινα, Ἀντ. 1305.

Ἔφύμνιον, τό. (ὕμνος) Ἄσμα, ᾠδή, ψαλμῳδία ἐν ᾧ γίνεται ὕμνος τις ἢ μετά τόν ὕμνον. — 2) Προσφώνημα· ἐπωνυμία, παρανόμι. Ἀπολλων. Ἀργ. Β'. 712. «καλόν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ».

Ἐφύπερθε, καί, ἐφύπερθεν, Ἐπίρ. (ὕπερθε) Ὑπεράνω, ἐπάνω ἀπ' ἐπάνω, εἴ τι, Ὅμ., Ἀνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, πρός τά κάτω, Ὀδσ. 1, 353. Παρά τοῖς ὑστέροις μετά γεν. ἐνίοτε — 2) Προσέτι, πρός τούτοις, πρός τοῖς ἄλλοις (υυ — υ)

Ἐφυπνίδιος, ὁ, ἡ. (ὕπνος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὕπνον, προξενεῖ ὕπνον, εἶναι ὑπνωτικόν, ἀποκοιμίζει.

* Ἐφυπνώττω (ὑπνώττω) Κοιμῶμαι ἐπάνω που ἢ ἐπί τι.

* Ἔφυρα, ἡ Ἰων. Ἔφύρη. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Κορίνθου, Ἰλιάδ. Ζ, 152. εὑρηνται μέντοι καί ἄλλοι τόποι οὕτω καλούμενοι Nitzsch. ἐν Ὀδσ. Α, 259. Β, 328 (υυ—)

* Ἔφυροι, οἱ. Οἱ κατοικηταί τῆς Ἔφύρας, Ἰλιάδ. Ν, 301.

Ἐφύσα, Δωρικ. ἀντί, ἐφύσα. γ'. ἑνικ. πρσπ. Παρασ. τοῦ φυσάω. (υ — —)

* Ἐφυστερίζω (ὑστερίζω) ἐπί πραγμάτων, Γίνεται, συμβαίνει ὕστερον, μετά ἄλλο τι, κατόπιν ἀπό τι· ἐπ' ἀνθρώπων, Ἔρχομαι, πηγαίνω που ἀργότερα, ὑστερώτερα. Θκδ.

Ἐφυστέρησις, εως, ἡ. Τό να γένῃ, συμβῇ τι μετά ταῦτα, ὕστερα ἀπό ἄλλο τι· τό να πηγαίνῃ, ἔλθῃ τίς που ὑστερώτερα, ἀργότερα Κλήμ. Παιδ. Β'. «ἐστασίαζε οὖν τά τῶν πόλεων, καί τά ἐφυστερίζοντά που πυθόμενοι τῶν προγενομένων πολύ ἐπέφερε τήν ὑπερβολήν τοῦ καιροῦ δοκεῖν τάς διανοίας».

Ἐφυφαίνω, Μλ. -ανῶ (ὑφαίνω) Προσθέτω τι εἰς τό ὕφασμα, ἤτοι ὑφαίνων βάλλω ἀνάμεσα εἰς τό ὑφάδι καί μάλλο τίποτε, οἷον ἄνθη, φλόκους, κ.τ.τ.

Ἐφυφή, ἡ. (ὑφή) = κρόκη, Τό ὑφάδι.

Ἐφύω, Μλ. -ύσω (ὕω) Βρέχω τι, χύνω νερόν ὡς βροχήν ἐπάνω εἴς τι· ἔτι δέ καί ἀπροσπ. Βρέχει που. (ῠ)

* Ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε· τοῦτ' ἔστιν, ἐπί τούτῳ ὥστε. Μέ συνθήκην, μέ συμφωνίαν, μέ σκοπόν κα—.

Ἐφώριος, ὁ, ἡ. (ὥρα) Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τόν καιρόν του, εἰς τόν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν.

Τό Ε. μετά τοῦ Χ.

Ἔχαδον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ χανδάνω. Ἰλιάδ.

* Ἐχάρην, της, ἡ. Ἀόρ. β'. τοῦ χαίρω, Ὅμ. (ᾰ)

Ἔχεα, ας, ε. ἐνεργτ. α'. ἀόρ. τοῦ χέω, Ἰλιάδ.

Ἐχέβοιον, τό. κατά Πολυδ. Α'. = μασάβοιον.

Ἐχέγγυος, ὁ, ἡ. ὁ. Ὅστις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλός διά τινα, διά τίποτε· ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον, ἠσφαλισμένον μέ ἐγγύησιν, ὄθεν βέβαιον, ἀξιόπιστον, ἀσφαλές, ἀναμφίβολον· ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀφευδής, ἀληθής, τίμιος, πιστός, εἰς τόν ὁποῖον δύναται τις νά δώσῃ πίστιν — 2) Ὅστις ἐλαβεν ἐγγύησιν, τοῦτ' ἔστι τῷ ὁποίῳ ἐδόθη ἡ βεβαίωσις ὅτι δέν θέλει τόν βλάψῃ τις, δέν ἔχει νά φοβηθῇ τίποτε, νικήτης ἐχέγγυος». Σφκλ. Οἰδ. Κ. 284.

Ἐχεγλωττία, ἡ. (γλῶσσα) Τό νά κρατῇ τις τήν γλῶσσάν του, νά μήν ὁμιλῇ· κωμικ. λέξ. παρά Λουκ. κατά τό, «ἐχεχειρία ἐσχηματισμένως».

Ἐχεδερμία, ἡ. (δέρμα) Ἰπποκράτ. Πάθος τι τοῦ δέρματος τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν τό ζῶον ξηραίνηται ὑπό ἀτροφίας ὥστε τό δέρμα αὐτοῦ κολλᾷ εἰς τά κόκαλα. Coriago. Λατιν.

* Ἐχεδημία, ἡ· κατά Δικαίαρ. καί Πλουτ. Θησ. 32. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀκαδημίας ἀπό τινος ἥρωος Ἐχεδήμου.

Ἐχέθυμος, ὁ, ἡ. (θυμός) Ὅστις ἔχει θοῦν, εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, ἢ ὅστις κρατεῖ καί καταδαμάζει τάς ἐπιθυμίας του, εἶναι σώφρων. Ὀδυσ. Θ. 320. παρβλ. ἐχέφρων.

Ἐχείδιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἔχις, Μικρά ἔχιδνα.

* Ἐχεκήλης, ὁ, ἡ (κήλη) Ὅστις ἔχει κήλην, εἶναι σπασμένος, βλαμμένος.

* Ἐχεκλεύς, έως, Ἐπικ. -ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

* Ἔχεκλος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

* Ἐχέμων, ονος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ἐλέ.

Ἐχέκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ μέ τήν κόλλαν, κρατεῖ, βαστᾷ στερεῶς τήν κόλλαν. Θεόφ. Φτ. Ἱστορ. Ε'. η. Ἐπίρρ. ἐχεκόλλως.

Ἐχεκτέανος, ὁ, ἡ. (κτέανον) Ὅστις ἔχει κτήματα, περιουσίαν· πλούσιος.

Ἐχέμεν, Δωρικ. ἀντί, ἔχειν.

Ἐχεμυθέω, (ἐχέμυθος) Κρατῶ τά λόγιά μου, εἶμαι σιωπηλός, ἡξεύρω, ἠμπορῶ νά σωπῶ. Λουκιαν.

Ἐχεμυθία, ἡ, Σιωπή. παρά τό

Ἐχέμυθος, ὁ, ἡ. (μῦθος) Ὅστις κρατεῖ, συλλαττεῖ τά λόγια του· ὅθεν, ὅστις σιωπᾷ, εἶναι σιωπηλός, φρόνιμος. ὡς τό Ὁμηρ. «σιγῇ μῦθον ἔχειν».

Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ. (ἔχω, ναῦς) Τό πλοῖον κρατοῦσα, ἢ ἐμποδίζουσα· ἐπί τῆς ἀγκύρας, ἐπί πνοῆς ἀνέμων ἐναντίας, καί ἐπί νηνεμίας, τό ἰταλ. calma. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 159. «ἀντίπνοιαι ἐχενηΐδες». 2) Ὄνμ. ἰχθύος, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β'. 14. Πλινίῳ, Γ'. 25. λῤ. 1. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β'. 17.

* Ἐχένηος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχεπευκής, ὁ, ἡ. (πεύκη) Ὅμ., ἐπιθ. τοῦ βέλους, Ὀξύ, ἀριμύ, πικρόν, ὀδυνηρόν. Ἰλιάδ. Α, 57. Δ, 129. παρά τό, πεύκη ἐτυμολογοῦμ. κατά μεταφοράν ἀπό τῆς πικρίας τῆς ῥητίνης τοῦ δένδρου εἰς τήν ἀριμύτητα τῶν διά τοῦ βέλους προξενουμένων ὀδυνῶν, σφοδρῶν πόνων· ἢ κοινῇ τοῦ πρωτοτ. σημασία ὅμως οὐκ ἔστιν ἡ πικρία, ἀλλά ὀξύτης, πτέναπευκάλιμος, πικρός» Ετυμ. Λεξ. 1. σλ. 17.

Ἐχέπικρας, ὁ, ἡ. (πικρός) Ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ, περιέχει πικρότητα, εἶναι πικρόν. Ἐξήγ. τοῦ προηγουμ. κατά τούς Γραμμτ.

Ἐχέπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος) Ὅστις ἔχει πῶλους, πωλάρια, ἢ ἵππους, ἄλογα, ὡς τό, Ἱπποτρόφος. Ἡσχ. — 2) ὁ Ἐχέπωλος, Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

* Ἐχερημοσύνη, ἡ = ἐχεμυθία. παρά τό

Ἐχέρημος, ον, ὁ, ἡ (ῥῆμα) = ἐχέμυθος. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 34.

Ἐχέσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅ,τι κεῖται ἀμέσως ἐπάνω εἰς τάς σάρκας. Ἀθην. Γ'. σχετικ. ἐχάσαρκος.

Ἔχεσκον, ες, ε, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἔχω, ἀντί εἶχον. Ἰλιάδ.

Ἐχέστονος, ὁ, ἡ. (στέγος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι φέρει, γεννᾷ, προξενεῖ στεναγμόν, κάμνει τινά νά ἀναστενάζῃ. Θκρτ.

Ἐχέτης, ου, ὁ. = ὁ ἔχων, Ὅστις, ἔχει, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων.

Ἐχέτλη, ἡ. (ἔχω) Τό μικρόν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ἀλετρίου, τό ὁποῖον κρατεῖ ὁ γεωργός εὐθύνων τό ἄροτρον Ἡσιόδ. Ἔρ. 469. — 2) Πᾶν δήποτε χειρούλι, πιάσι. ἀφ' οὗ

Ἐχέτλησις, εσσα, εν, Ὅ,τι ἔχει χερούλι, πιάσι.

Δήμοσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐχέτλιον, τό (ἔχω) Δεξαμενή, ἀποθήκη, τόπος ὅπου βάλλουν πράγματα καὶ τὰ φυλάττουν εἰς αὐτόν. ἐξαιρ. εἰς τὸ πλοῖον ὁ τόπος ὅπου ἀποθέτουν τὰς πραγματείας, τὸ κοιν. ἀμπάρι τουρκ. Ἔτι δὲ ὡς ὁ τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ζωντανὰ ὀψάρια. τὸ ἰταλ. peschiera, Βαλαχ. χελιστρέου, χεριστρέου. Νκδ. Θηρ. 825.

*Ἔχετος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὄθ.

Ἐχετρωσις, εως, ἡ. Φυτόν τι, ἄλλως Βρυωνία λεγόμενον. Ἱπποκρ.

Ἔχευα, ας, ε. Ἐπι. Ἀόρ. ἀ. τοῦ χέω. Ὅμ., μέσ. ἐχευάμην. Ἰλ. Ε. 314. Η, 63.

Ἐχεφρονέω, (ἐχέφρων). Ἔχω φρένας, φρόνησιν, γνῶσιν, εἶμαι γνωστικός, φρόνιμος. Ἀνάλεκτ. Γ. 46.

Ἐχεφροσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις φρόνησιν, νὰ εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός. Ἀνάλεκτ. Γ. 92. παρὰ τὸ

Ἔχέφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἔχω, φρήν). Ὅστις ἔχει νοῦν, γνῶσιν, φρόνησιν, εἶναι γνωστικός, φρόνιμος, συνετός. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. τὰ πλείστα ἐπίθ. τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ Ἐχέφρων, ὀρν. κύρ. Ὀδσ.

Ἐχθαίρω, Μλ-εχθαίρῶ, Ἀόρ. α'. ἤχθηρα (ἐχθος) τινά. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα, εἶμαι ἐχθρόστον, Ὅμ., ἔτι δὲ καὶ μέχθος ἐχθαίρεινω. Ἔχω, τρέφω ἔχθραν, μῖσος πρός τινα· τὸ κοινότ. τὸν ἔχω 'ς τὸ στομάχι, Συκλ. Φιλ 59. Παῦτ. μέχθαίρομαι ἐκ τινος Μ' ἐχει τις ἐχθρόν, μ' ἐχθρεύεται. Σφκλ. Ἀντ. 93. κοινότ. λέξ.

Ἐχθες, Ἐπῤῥ. = χθές. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

*Ἐχθεσινός, ἡ, όν = χθεσινός. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐχθημα, (ἔχθομαι). Μῖσος, ἐχθρα· κυρίως τὸ μισούμενον. Σουΐδ.

*Ἐχθιμός, ἡ, όν (ἔχθος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μισεῖται, εἶναι μισητόν. Σχολ.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, ἡ, ἀνώμαλ. Συγκριτ. τοῦ, ἐχθρός. Ἐπίρ. ἐχθιόνως, Μέ περισσοτέραν ἐχθραν, περισσοτερον μῖσος, ἐχθρότερα, μισητότερα.

Ἐχθιστος, ὁ, ἡ. Ὑπερθετ. τοῦ ἐχθρός· παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ ἐχθίστατος.

Ἐχθοδοπέω, Μλ-ῆσω. Πράττω, προσφέρομαι, φέρομαι, ἢ ὁμιλῶ μὲ ἐχθραν, ἐχθροπάθειαν· ἐχθρεύομαι, μαλώνω μέ τινα· μετὰ δοτ. Ἰλιδ. Α, 518 (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις). παρὰ τὸ

Ἐχθοδοπός, πή, πόν. Μισητός, ἀπεχθής, δυστυχής, ἐχθρός. Σφκλ. καὶ Πλάτ. Kuhnk ἐν Τιμ. σλ. 128 (κατὰ Βτμν. Λξ. σλ. 124, 5β. παρὰ τὸ, ἐχθρός καὶ ΟΠΤΩ, ἅρω ὁ ἐχθρικῶς βλέπων, ὅστις κυτάζει μὲ ἐχθρικὸν ὄμμα, μὲ κακὸν μάτι· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ὀρ, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν παρὰ τὸ, ἔδαφος· πιθανὸν ὅμως ὅτι ἡ λέξ. οὐκ ἔστι σύνθετος, ἀλλ' Ἐπικ. κατ' ἐπίτασ τύπ. τοῦ, ἐχθρός· ὥσπερ καὶ τό, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός καὶ λ.τ. ὅπερ καὶ διὰ τῆς τονώσεως μᾶλλον πιθανοῦται.

*Ἐχθομαι. Παρτ. ἠχθόμην, ὡς παθητ. Εἶμαι μισητός εἴς τινα, μὲ μισεῖ, ἐχθρεύεταί τις· μετὰ δοτ. Ὀδσ. Δ, 502. 756. Ξ, 366. Τ, 338. συνῃθ. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατατ. ἀπαντώμενον· εὑρηται μέντοι καὶ παρκ. ἠχθημαι, Μτχ. ἠχθημένος, παρὰ Λεωφ. 827. Τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἐχθω χρῆται ὁ Σφκλ. Αἴ. 459. Φιλ. 510. καὶ ὁ Εὐρπ. παρὰ τὸ

Ἔχθος, εος, τό. Μῖσος, ἐχθρα, Ὀδσ. α, 277. πληθυντ. Ἰλιδ. Γ. 416. (κατὰ τινας μὲν συγγεν. τῷ, ἄχθος, κατ' ἄλλους δὲ, οἷον Βτμν. Λξ. 1. σλ. 124. παρὰ τὸ, ἐκ, ἐξ, ἐκτός, ὥστε τὸ σημ. τῆς ἐχθρας φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ, ἔξω, τοῦ ξένου, ἀλλοκότου, παραξένου προκύπτουσα).

Ἐχθρα, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐχθρεύηται, νὰ μισῇ τίς τινα· κυρίως ἐπλυν. τοῦ, ἐχθρός. «ἔχθραν σοι ἔχων. Δημοσθ.

Ἐχθραίνω, Μλ-ανῶ (ἐχθρός)=ἐχθαίρω. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα· κἀμνω τινὰ μισητόν, τὸν βάλλω εἰς ἐχθραν μὲ ἄλλον τινά· μετὰ αἰτ. β.) Εἶμαι ἐχθρός, μισητός εἴς τινα· μετὰ δοτ. ηγῆν τὴν ἐχθραίνουσαν αὐτῷ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε. 2 ἀντ. ἐχθρὰν οὖσαν. Παῦτ. Γίνομαι, μισητός, ἢ ἐχθρός, ἢ κάμνει τις τινα διὰ νὰ μὲ ἐχθρεύηται, μισῇ τις. Κατὰ Ροτσ. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 202. Μηδ. 555. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἀχρηστον. ἀφ' οὗ

Ἐχθραντέος, ἐα, ἐον· ἐπῤῥ. ῥηματ. τοῦ ἐχθραίνω. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄξιος μίσους, ἐχθρας, πρέπει νὰ τὸν ἐχθρεύηται, μισῇ τις. Σοφοκλ. Αἴ.

Ἐχθρασμα, τό. = ἔχθρα. Ἱππύχ.

Ἐχθρεύω, μετὰ δοτικ. Εἶμαι ἐχθρὸς μέ τινα, τὸν ἐχθρεύομαι.

Ἐχθρικός, κή, κόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ ἐχθραν, ἢ ἀπὸ ἐχθρόν, ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς ἐχθρόν.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μισεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· ἐχθρὸς τῶν θεῶν. 2) = κακοδαίμων, Ὅστις εἶναι κακόμοιρος, δυστυχής, κακότυχος, Σοφοκλ.

Ἐχθροξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὅστις εἶναι ἐχθρὸς τῶν ξένων, τῆς φιλοξενίας, δὲν εἶναι φιλόξενος, δέχεται τοὺς ξένους μὲ δυσαρέσκειάν του, δὲν τοὺς περιποιεῖται, τοὺς καταχράται, κακομεταχειρίζεται. μέχθροξενος δόμος, Θάλασσα. Εὐριπ. καὶ Αἰσχύλ.

Ἐχθροποιέω, Κάμνω τινὰ ἐχθρόν μου, ἢ πρός τινα· παρὰ τό

Ἐχθροποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τινὰ ἐχθρόν, προξενεῖ ἔχθραν.

Ἐχθρός, ρά, ρόν (ἔχθος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· μετὰ δοτικ. Τὸ νὰ εἶναί τι ἢ τις μισητός εἴς τινα. Ὅμ., ὅστις μόνον κατὰ ταύτην τὴν καθ. σημ. χρῆται τῇ λέξ. 2) ἐνεργ. Ὅστις μισεῖ, ἀποστρέφεται, ἐχθρεύεταί τινα ἢ τίποτε· τινί, ἔτι δὲ καὶ, τινός. Πολλάκις τό, ἐχθρός κεῖται ὡς οὐστ. – Κατὰ Ἀμμν. ἐχθρός μέν λέγεται μόνον, ὅστις πρότερον ἦτοι φίλος· πολέμιος δέ, ὅστις ὁπλίζεται, συκόνει τὰ ἅρματα κατά τινος· καὶ δυσμενής, ὅστις τρέφει πολυχρόνιον καὶ ἀσπονδον μῖσος κατά τινος, ὅστις πρότερον ἦτον φίλος του. Πλὴν τοῦ, ἐχθρότερος, ἐχθρότατος, εὑρηται καὶ ἀνώμαλ. ἐχθίων, ἔχθιστος ἐν χρήσει. Ἐπῤῥ. ἐχθρῶς. Ἐχθρικά, μὲ ἔχθραν· συγκρ. ἐχθροτέρως. Δημοσθ.

*Ἐχθρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐχθρός, φρήν). Ὅστις τρέφει, ἔχει φρονήματα ἐχθρικὰ πρός τινα. Ἐτυμ. μεγ. σλ. 254, 24.

Ἐχθρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἐχθρόν, φαίνεται, φέρεται ὡς ἐχθρός. Ἐπῤῥ. ἐχθρωδῶς.

Ἔχθω. Μισῶ, ἀποστρέφομαί τινα ἢ τίποτε. Αἰσχυλ. λφν. 510. Εὐρπ. Μηδ. 118. Ἀνδρομ. 212. συνηθέστ. ὅμως κατὰ παθ. διάθ. ἔχθομαι, ὅπερ ἴδε.

Ἐχῖνα, ἡ. Ὁ φαρμακερὸς ὄφις, ὀχιὰ καὶ ὄχεντρα κοινότ. παραβλ. ἔχις. — 2) Παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 297. 304. — 3) Κύρ. ὄνμ. τῆς θυγατρὸς τῆς Καλλιρρόης, τέρατός τινος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ παρθένου μορφὴν ἐχοντος, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ καὶ κάτω ὄφει ὁμοίου· ἀφ' οὗ

Ἐχιδναῖος, α, ον, καὶ ἐχιδνήεις, εσσα, ηεν. Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐχιδναν, ἢ ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἐχιδναν. Ἐπιγραμ.

Ἐχιδνόδηκτος, ὁ, ἡ (δάπτω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἐχιδναν.

Ἐχιδνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον τῇ ἐχίδνῃ, φαίνεται ὡς ἐχιδνα.

Ἐχιδνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅ,τι ἔχει κεφαλὴν ὁμοίαν τῇ τῆς ἐχίδνης. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1142.

*Ἐχεδόκομας, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει κόμην, μαλλιὰ ὁμοια μὲ ἐχιδναν.

*Ἐχιδνοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰς ἐχίδνας.

*Ἐχιδνώδης, ὁ, ἡ=ἐχιδνοειδής.

Ἐχίειον, τό, =ἔχιον, Νίκανδρ.

*Ἐχίναι, ῶν, αἱ. Αἱ νῆσοι ἐν τῷ Ἰων. πελάγει, αἱ ἑπομένως Ἐχινάδες κληθεῖσαι, Ἰλιδ. Β, 625.

Ἐχινέες, οἱ. Εἶδος Λιβυκῶν μυῶν, ποντικῶν, τρίχας ὡς ὁ ἐχῖνος ἐχόντων, Ἡρόδ. 4, 192. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἐχίνες.

Ἐχινῆσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, ἐχῖνος.

Ἐχινομῆτραι, αἱ (μήτρα). Εἴδός τι θαλασσίων ἐχίνων, ἀχινῶν, μεγάλας ἀκάνθας ἐχόντων, Ἀριστοτ. Ἐ. Ἱστορ. Δ'. 5. Πλὴν. Θ'. 31.

Ἐχινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει τοὺς πόδας ὁμοίους τοῖς τοῦ ἐχίνου· κοινότ. ἀριτοποδόκρος. – 2) Ὀνομασία ἀκανθώδους τινὸς φυτοῦ. Ἀθην.

Ἐχῖνος, ὁ. Κατὰ τὸν Dind. ἐν Ἀρστφ. λφν. 251. καὶ ἐχῖνος, παρεξήγ. εἶδος· Ἀκανθόχοιρος, σκαντόχοιρος, ὅ,τε θαλάσσιος ἀχινὸς κοινότ. καὶ ὁ χερσαῖος, ὁρίτριος χυδαῖος. Ἀριστοτ. Δ'. 185. 2) Ὁ τρηχὺς στόμαχος, τῶν ζώων ὅσα μηρυκάζονται, μαριοῦνται. Νίκανδρ. Θηρ. πελάφου νησοῦν τὴν ὀὴ καλοῦσιν ἐχῖνον. 4) Τὸ ἐσωτερικὸν δέρμα τοῦ μυώδους στομάχου τῶν πτηνῶν οἷον ὀρνίθων, νυσσῶν, χηνῶν, κ. τ. τ. 3) Σκεῦος τὸ χαλκοῦν ἢ πήλινον ἀγγεῖον τῆς ἀκαστικῆς τραπέζης, ἐν ᾧ ἐβάλλοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις τῶν παρὰ τῷ διαιτητῇ μαρτυριῶν καὶ τὸ ὁποῖον, σφραγίσας ὁ Διαιτητὴς μετὰ ταῦτα, παρέδιδεν εἰς τὸν διωρισμένον κριτήν, ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ διαιτητοῦ δὲν ἦτον ἀρεστή. Δημοσθ. Ἐν γένει, Ἀγγεῖον, λέβης, τό κοινότ. χάλκωμα, τουρκ. καζάνι. 4) Συληρόν τι μέρος τοῦ χαλινοῦ, πιθανῶς τὸ στομίον, ἦτοι τὸ σιδηροῦν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· ἀφ' οὗ

Ἐχινώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἐχῖνον, εἶναι ἀκανθώδες, ἀγκαθηρόν. Στράβ. ΙΒ'.

Ἐχιόεντος, ὁ, ἡ. (ἔχις, όεις) = ἐχιώδοντος.

Ἔχιον, τό. (ἔχις). Βοτάνη ἰαματικὴ τοῦ δαγκάματος ἐχίνης νομιζομένη, φιδοχόρταρον, φιδοβόσανον.

*Ἔχιος, ὁ, Ὄνμ. κύρ. Ἰλιδ.

Ἔχις, ιος, καὶ, εως, ὁ, Ὀχεντρα, ὀχιὰ· τινὲς μὲν ἐλαμβάνουσι τὸ, ἐχιόνα, ὡς Σηλ. τοῦ, ἔχις· ἄλλοι δὲ διακρίνουσιν αὐτὰ ὡς δύο διαφορετικὰ εἴδη φαρμακερῶν ὄφεων, καθὼς τὰ περιγράφουσιν ὁ Αἰλιανὸς Ζ. Ἱστορ. Γ'. 9. μεταξὺ ἐχίδνης οἱ μὲν τὸ γένει διαφέρειν, οὐ μέντοι τῇ φύσει φασί, τὸν μὲν γὰρ εἶναι ἄρρενα, τὴν δὲ θήλειαν, οἱ δὲ καὶ τῇ φύσει διαφέρειν οἰονεί, ἀλλοῖον μὲν εἶναι τοῦτο τὸ ζῶον καὶ οἱ παλαιοὶ ἰατροί, ὡς ὁ Νίκανδρος, Γαλληνὸς καὶ Ἀέτιος· ὥστε οἱ μὲν ἔχιν, λέγουσι, τὸν κοινότ. Ἀστρίτην καλούμενον ὄφιν, ἐχιόναν δὲ τὴν ὀχεντραν. ὀχιάν, οἱ δὲ ἔχιν, τὴν Σκίταν. Παρ' Ὁππ. δὲ τὸ, ἐχις καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει κεῖται.

Ἐχίτης, ου, ὁ. Ὀνομασία λίθου τινὸς πολυτίμου. Πλίν. 37. 11.

Ἔχμα, τό (ἔχω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ὀπίσω, ἐμποδίζει τίποτε στερεά, δυνατά· ἐμπόδιον, ἐμποδιστικὸν μέσον παυσήποτε, Ἰλιδ. Φ, 259. ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει ὀναντίον, κακόν τινος ποτε, χρησιμεύει εἰς ὑπεράσπισιν, σκέπην, διαφέντευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν. Συντάσσ. δὲ γεν. τοῦ τε πράγματος κατὰ τοῦ ὁποίου βοηθεῖ, τὸ ὁποῖον ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει, ‖ ἕγμα ἐπηλυσίηκμι Τμ. Ἔρ. 37. καὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποβάλλεται, ἀποδεῖται δὲ αὐτοῦ τὰ κακὸν ‖ ἕγματα πύργων προβολαί, ὀχυρώματα, προφυλακτικὰ τῶν ἐπὶ τὰ τείχη πύργων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιφραγμένοι αἱ κοιντ. πολεμίστρια, Ἰλδ. Μ, 260. καὶ ‖ ἕγματα νηῶν Ὑπερείσματα τῶν πλοίων, ἤτοι αἱ πάτραι ἐπὶ τὰς ὁποίας ἔβετον, ἢ μὲ τὰς ὁποίας ἐστερέονον τὰ καράβια ὅταν τὰ ἐτραβοῦσαν ἐπὶ τὴν ξηράν, Ἰλδ. Ξ, 410. — 2) Παῦ ὁ,τι συνέχει, συνδέει, κρατεῖ ἡνωμένα δύω, ἢ πλείονα μέρη πρὸς ἄλληλα, ἓν μὲ τὸ ἄλλο· ‖ ἕγματα πέτρης· Τὰ δεσίγματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι συνδεδεμένοι, ἡνωμένοι αἱ πέτραι, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι τὸ πρόχωμα, τὴν δέσιν ποταμοῦ τινος, Ἰλδ. Ν, 139. ἐν γέιει, Δεσμός, συνδετικὸν μέσον, δεσμά· κλείδωσις μελῶν σώματος, ἁρμός. Νίκανδρ. Θηρ. 25. ‖ ἕγματα γούνατα, Ἀπολλ. Τόδ. Α', 1200. ‖ ἕγματα γαίης, Ἀνοιγώματα, ἐμφράγματα.

Ἐγμάζω, Μλ-άσω. Βιώλ/ω, ἐμποδίζω, κρατῶ στερεά. 2) Στηρίζω, στερεόνω, συνδέω, δεσμεύω, συγκρατῶ.

Ἐχόμενος, ένη, ενον. Ἐπῤῥ. ἐχομένως· ἰδὲ ἔχω σημ. 5. β'.

Ἔχομεν, Δωριε. ἀντὶ, ἔχομεν.

* Ἐχονίη, ἡ (ἔχω, νοῦς) = ἕξις νοῦ. Κατὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Β. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν ἡ λέξ. τέχνη.

Ἐχόντως, Ἐπίῤῥ. Μετοχ. Ἐνεστ. του, ἔχω· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὰ ἀναλελυμένα σύνθετα, ἐξαιρ. ‖ ἐχόντως νοῦνα· ἀντὶ, νουνεχόντως. ὅπερ ἰδέ

Ἔχυρός, ρά, ρόν (ἔχω). Ὅ,τι εἶναι ὀχυρόν, στερεόν, βέβαιον, ἀσφαλές, ὠχυρωμένος· ὡς ‖ ἐχυρὸς τόπος. ‖ Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς τῶν ὁποίων τὸν λόγον δύναταί τις νὰ ἐπιστηριχθῇ, νὰ δώσῃ πίστιν, εἶναι ἀξιόπιστος, τὸ γὰρ αὐτῷ συγγενές, ὀχυρός, λέγεται μόνον ἐπὶ στερεῶν, ἠσφαλισμένων, ὠχυρωμένων τόπων, πόλεων καὶ τ.τ. Ἐπίῤῥ. ἐχυρῶς, Θουκυδίδ. Ε'. 26. καὶ τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυριταμένοις μόνον θὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάνει· Βεβαίως, ἀσφαλῶς. ἀφ' οὗ

Ἐχυρότης, τητος, ἡ. Στερεότης, ἀσφάλεια, βεβαιότης.

Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει στερεὰ, ὀρθὰ φρονήματα. Ἡσύχ.

Ἐχυρόω, = ὀχυρόω.

Ἐχύρωμα, τό. Τόπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὠχυρωμένος, ἠσφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου· Βεβαιότης. (ῠ)

Ἔχω, (σπάν. δὲ β'. ἐνε. πρσπ. ἐχεισθα, Θεογ. 1316). Παρατ. εἶχον. Ἔπε. ἀναυξ. ἔχον, πολλαχ. παῤ Ὅμ., Μλ. ἐξω, παῤ Ὅμ. δὲ ἐπὶ τὸ πολύ, σχήσω, σπάν. β'. ἐνε. πρτπ. σχήσεισθα, Francke ἐν Τμ. Δμτ. 366., ὅπερ καὶ ὡς Μλ. τοῦ, ἴσχω νομίζεται. Μέσ. Μλ. σχήσομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1335. Παρκ. ἔσχηκα, μεδομηρικὸς, Ἀρχαίως Ἐπκ. Πρμ. ὄχωκα, ἐν συνθέσει μόνον εἰσέτι χρήσιμ. οἷον, ‖ συνοχωκότες. Ἰλδ Β, 218., Ἀόρ. ἔσχον, καὶ παῤ Ὅμ. οὐδέποτε, ἀναυξ. Ἀπρμ. σχεῖν, Μτχ. σχών, Ἴσως. σχῶ. Ἐνατ. σχοίην. Προστ. σχές, παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνοι· ἐν συνθέσει δὲ καὶ, σχέ, π.χ. παραστχε Ροτε. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 836. Ὀρ. 1330. Πιθ. καὶ Μέσ. ἔχομαι. Παρτ. εἰχόμην, μέτ. Μλ. ἔξομαι καὶ σχήσομαι. Ἀόρ. ἐσχόμην. Ἀποβάλλει καὶ παῤ Ὅμ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἑνε. πρσπ. σχέτο τὴν αὐξ., τοῦτο δὲ εἰς μόνον, Ἰλδ. Η, 248. Φ, 345. Ἀπρμτ. σχέσθαι. Μτχ. σχόμενος. Προστ. σχοῦ. μεσομε. ἀόρ. παθτ. ἐσχέθην. Ἐν γέιει ὁ Ποιητ. χρῆται σπανιώτερον τῇ μέσ. καὶ τῇ παθ. διαθ., τὰ πλείστα δὲ τῇ ἐνεργ. Ἀπὸ τοῦ Ἀπρμφ. ἀόρ. σχεῖν παρασχηματίζονται οἱ δύω τύποι ἴσχω καὶ σχέθω καὶ ὡρισμένας τινὰς σημσ. περὶ ὧν ἰδὲ ἐν τῷ εἰκείῳ τόπῳ.

Κυρία σημσ. Ἔχω καὶ κρατῶ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας ἔχω, μὲ τὰς χεῖρας κρατῶ τί ποτε, ἄθεν παῤ Ὅμ. πάνυ εὔχρατ. ‖ χερσὶν ἔχειν ἐκεινα παῤ Ἡρότ. δέ, 1, 35. κατὰ παρεμβέβλημ. ἐνοειων τοῦ, ἑτοιμάζω. 1) Κέκτημαι, ἔχω τε ἑδικόν μου, εἶναι κτῆμά μου, τὸ ἑαλ. ποσεδέρω. — α'.) Ἐπὶ παντοφήποτε ἐξαιρικοῦ κτήματος, περιουσίας, καθ' ἣν σημσ. χρῆται συνήθ. τῷ λεξ. ὁ Ποιητ., ὅθεν παρὰ ταῖς ὑστερους, ὁ ἔχων, ἄνευ περαιτέρω προσδήκης τινός, ὑπαρκ. χρήματα, Ὅστις ἔχει, εἶναι πλούσιος· ἐν γέιει, εὐτυχηστημένος, Valck ἐν Φοιν. 408. καὶ, οἱ ἔχοντες· Οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, δυνατοί. Παῤτ. Εἶμαι κτῆμά τινος, ἀνήκω εἰς τινα, εἶμαι ἑδικός του· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ζ. 398. Κατ' ἰδιεταίρας ἀναφορὰς δὲ, ἐπὶ συζύγου ἀνδρός, Ἔχω γυναῖκα, ὅτε μὲν προσλήφει, ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γυναῖκα, π. χ. νοῦνα ἔχεις Ἑλένην, καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσαι· Ὀδσ. Δ, 569. πρβλ. Ἰλδ. Γ, 53. Ι, 386. Ν, 173. ὡσαύτως καὶ ξενίζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου πτρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον· Τρεῖς νύκτας τὸν εἶχα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ τὸν ἐπεριποιούμην. Ὀδσ. Ρ, 515. Τ, 377. ὅθεν ἐν γένει, Κρατῶ, περιποιοῦμαι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Χρῶμαι, μεταχειρίζομαί τι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ αὐτοῦ· καλλιεργῶ ‖ πατρώια ἔργα Ὀδσ. Β, 22. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δοκεῖ μὲν πλεονάζτ. κειμενη ἡ μετχ. χρησιμεύει μέντοι πανταχοῦ εἰς πληρεστέραν τελείωσιν ἢ σαφεστέραν παράστασιν τῆς πράξεως, οὕτω καὶ ἐν Ἰλδ. Ω, 280. ‖ ἵππους αὐτὸς ἔχων ἀΐτταλεω· τὸ γὰρ ἔχω, τὸ τρέφειν ἅμα ὑπενοούμενον ἔχει, παρβλ. Ἡρότ. 2, 115. Lob. ἐν Σοφ. Αἴ. σλ. 228. Ἐκί. ἐν Οἰδ. Τ. 733. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὑρηται ‖ ὥχετο, ἀπῆλθεν ἔχων· Ἀπῆλθεν, ἐνεχώρησεν, ἔφυγεν ἔχοντάς τε, τοὺς· ἔστι ἐπῆρέ τε καὶ ἀπῆλθε, Jac. Ἀνθ. Πλτ. 334. 676. Ὡσαύτως εὑρηται κειμένη παρὰ τοῖς Ἀττ. ἱστοριογρ. πολλάκις ἡ Μετχ. ἀντὶ τῆς Σύν, ὅταν ἡ ὁ λόγος περὶ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ στρατεύματος, ἢ μετ' ἄλλων ὁπαδῶν του· παρὰ ποιητ. δὲ σπανίωτερ. — β'.) Ἐπὶ πασηδήποτε περιστάσεως κατάστ σῶμα καὶ κατὰ πνεῦμα, καθ' ἃς ἐνδέχεται τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι ἐν ἑαυτῷ ἢ μεθ' ἑαυτοῦ· παῤ Ὅμ. ἐξαιρ. ‖ γῆρας, καὶ ἕλκεα ἔχειν Τὸ νὰ ἔχῃ τις γηράματα, ἢ πληγάς, νὰ εἶναι γέρων, ἢ πληγωμένος· ‖ ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχειν τι· Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, Ὀδσ. Γ, 171. ‖ τέλος ἔχειν Ἰλδ. Σ, 378. ‖ πεπίδευές ἔχω τινός· Ἔχω χρείαν ἀπό τίποτε, Τ, 180. Πρὸς τούτοις δὲ εὑρηται παρὰ τῷ Ποιτ. ἐξαιρ. καὶ ‖ κάλλος ἔχειν, μάχην, σθῆνι, ὕβριν ἔχειν. ‖ Ὀδσ. Δ, 268. Γ, 169. ‖ Ἀφροδίτην ἄγειν τὰ ἐρωτικὰ διώκειν· τὸ γὰρ ἔχειν, εὑρηται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνειν, καὶ ἄγειν κείμενον ὥσπερ καὶ παῤ ἡμῖν κοινοτ. εἰσιστανε, αὐτὸς κυνηγᾷ τὲς γυναῖκες, ‖ θυμὸν, νόον, φρένας ἔχειν, ἄχεα, πένθος, πόνον, οἶζύν, κοτον ἔχειν ὡς καὶ παῤ ἡμῖν, Ἔχω νοῦν, φρένας, καὶ τ. λ. Παῤ Ἡρότ. 3, 157. 6, 136. ‖ ἓν στόματι, ἓν στόμασι, διὰ στομάτων ἔχειν· ‖ Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τίποτε ἢ τινα εἰς τὸ στόμα πάντοτε, ἢ ὁμιλῇ πάντοτε περὶ αὐτοῦ· ἡ δὲ φράσις ‖ ἔχω τινα ἐν ὀρτῇ· Εἶμαι ὡρισμένος κατ' αὐτοῦ, τὸ τουρκβ. τὸν ἔχω γενάτι, Ἀττικὴ ἐστί. Πολὺ εὐχρηστοτέρα δὲ παῤ Ὅμ. ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κατηγορουμένου, δι' ἧς ἡ μὲν κατάστασις ἢ τὸ πρᾶγμα ἐνεργοῦν, ὁ δ' αὐτὴν ἔχων, πάσχων φαίνεται, ὥσπερ γὰρ λέγεται ‖ ἔχω γῆραι· ὕδατι λέγεσθαι καὶ ‖ γῆρας ἔχει μεν καὶ κακὸν ἔχει μεν καὶ ‖ ἔχω κακῶν κλτ. Οὕτω συντάσσει ὁ Ποιητὴς μάλιστα τὸ πῦθος, οἶνος, τρόμος, φύζα, λύσσα, γέλως, ἀθανατοσίη, ἀμηχανίη, θράσος, χόλος, ἄγη, θάμβος, θαῦμα, σέβας, κλέος, φήμις, κακόν, αἶσα ἔχει τινά· τὰ ὁποῖα πάντα θύνανται συντάσσεσθαι κατ' ἐναλλαγὴν ὥστε τὸ μὲν πρόσωπον κεῖσθαι κατ' ὀνοματτ. ἢ κατάστασις δέ, ἢ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατ. πτῶσ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 395. ‖ ὡς σφέας ἠσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχειν. Ἔχοντες δὲ ἡσυχίαν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν, τοῦτ' ἔστιν, ὡς ἐσυκάσθη ἡ πολιορκία, Ἡρότ. 6, 135. Ἐν ταύταις ταῖς ὑράσεσι ἔγκειται ἡ σημσ. τοῦ ‖ κατέχειν, κρατεῖν, κεκτῆσθαι, αἱρεῖν, καταλαμβάνειν, κατεγωλιζεσθαι, κατισχύειν ἤτοι τὸ νὰ ἔχῃ κρατῇ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κυριεύῃ, νικᾷ τινα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων, ‖ αἴθρη ἔχει κορυφήν· Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ εἶναι καθαρά, ἓν εἶναι μὲ ὁμίχλην καλυμμένη, ἀνταρωμένη, ἀνταργυασμένη. Ὀδσ. Μ, 76 ‖ μένος ἠελίοιο ἔχει μένα τὸ ἥμετ. Τὸν πιάνει ὁ ἥλιος, λιβακόνεται, Ὀδσ. Κ, 100. ‖ εὐφροσύνη κατὰ δῆμον ἔχειν· Χαρὰ κυριεύει εἰς τὸν λαόν, Ὀδσ. Ι, 6. ‖ οὐδὰς ἔχειν· Πιάνει τὸν τόπον· ἐπὶ κατακειμένου νεκροῦ σώματος, Ὀδσ. Ψ, 46. Οὕτω ἐξηγητέον καὶ τὸ, ‖ ἕξεις βωμὸν παρὰ Μρκ. Ἀρχεσ. 8, 6. ὅθεν, καὶ κατέχω, ἐνοικῶ, κατοικῶ· ἐπὶ τῶν θεῶν, οὐρανόν, Ὄλυμπον, Ὀλύμπια δώματα ἐπὶ τῶν θνητῶν ‖ γαῖαν, τόπον, πόλιν, οἶκον, ὄρεων κάρηνα ἔχειν. Ὅμ. πτὸ μέσον ἔχω· Κρατῶ τὴν μέσην, ἵσταμαι εἰς τὸ μέσον· μετὰ αἰτ. συνήθ. Σνφ. Κρ. π. 4, 2, 2. Ἔχω ἐν νῷ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οἶδα, ἡξεύρω, Ἰλδ. Ρ, 476. Εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ‖ τέχναι ἔχειν· Τὸ νὰ εἶναί τις τεχνίων εἰδήμων, Σνφ. Ἀπομν. Περισκώπτω, καταβάλλω, καταπονῶ τινα, παιδίσκουσαν ἔχει βέλος ὀξύ. Ἰλδ. Λ, 269 Οὕτω καὶ κατὰ παθ. διάθ. ἀλγεσι, ἄχεσι, κακοῖς, κακότητι, πανικτῷ, οἰμωγῇ ἔχομαι· Μὲ κυριεύει πόνος, λύπη, ἀθυμοσία, ὀργή, κλ. τ. Ὅμ., κατὰ παθτ. διάθ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀτερπῶν, ἀποθυμίων, ἀνιαρῶν πραγμάτων· πᾶσιν ὁμως ἐστὶ κοινὴ ἡ σημασία τοῦ διαρκοῦς, ἀπαύστου, συνεχοῦς, ἀφ' ἧς γίνεται ἡ μετάβασις εἰς τὸ κρατῶ, τὴν δευτερεύουσαν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως.

2) Κρατῶ — ά) κυρίως Κρατεῖ τι εἰς τὰς χεῖρας, κρατῶ τι ὥστε δὲν ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, Ὅμ. ‖ ἔχω τινί τινι· Κρατῶ, φυλάττω, ἔχω κατὰ μέρος τίποτε διά τινα, Ἰλδ. Ι, 209. ‖ ἔχω τινα τινος· Κρατῶ τινα ἀπό τίποτε, ἀπό κανέν τῶν μελῶν του, π. χ. ‖ Μενέλαον χειρὸς, Κερβιόνην ποδός. ‖ Ἰλδ Δ, 154. Π, 763. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ‖ ἔχομαί τινος, Κρατοῦμαι, πάυω ἀπό τι, ὅθεν τὸ ἐξακολουθῶ· πείσομαι, βαστοῦμαι ἀπό τίποτε, Ἰλδ. Γ, 84. Ὀδσ. Δ, 422. Ε, 429. Ι, 435. Σπανίως δέ, ‖ ἔχομαί τινι κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. Ὀδσ. Μ, 433. Τρπ. Ἀποτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἔχω σκοπόν, καταγίνομαι εἰς τίποτε· μετὰ γεν. ‖ προφάσιος, λόγου, Ἡρότ. 6, 94. 7, 5. 6. ‖ ἔχομαι ἐπωνυμίοιο· Ἔχω ὄνομα, Ἡρότ. 2, 17. Κατ' ἰδιαιτέραν δὲ σημτ. ‖ φυλακάς, σκοπιήν, ἀλωσκοπιὴν ἔχειν ἀντὶ φυλάττω, Ἰλδ. Ι, 1. Ν, 10. Ὀδσ. Θ, 285. 302. (συνίχεται τῇ σημσ. ά.) — β') Κατέχω, κρατῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω τίποτε, δέν τὸ ἀφίνω, παῤ Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους κρατεῖ τις εἴτε διὰ βίας ὡς αἰχμαλώτους, φυλακωμένους, εἴτε μὲ τὸ καλὸν ὡς φίλους του ἐμποδίζει νὰ ἐπέλθωσι, τοὺς βιάζει νὰ μείνωσι παῤ αὐτῷ πρὸς κιντύνου ἠπειδόμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχω τινὰ Κρατῶ τινα εἰς ὑπακοήν, τὸν κάμνω νὰ εἶναι εὐπειθής· οὕτω καὶ, «κατατρεμάμενος ἔχω τινά» Κατέχω τινὰ δουλώσας, ὑποτάξας αὐτόν, τοῦτ' ἔστιν ὑπέταξα αὐτὸν καὶ τ' ἔχω ὑπήκοόν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ δέ, «ὅπποι ἔχω Κρατῶ, ἔπεχω, ἐμποδίζω τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων. Πολλάκις δὲ εὐχρηστος παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ ἡ κατὰ μεταφ. φράσις ἠρεσέν, ἢ ἐν ὕρσιν ἔχω Κρατῶ εἰς τὸν νοῦν μου, δέν λησμονῶ· κρατῶ τι ἁρπαγέν, τὸ ὁποῖον ἥρπασα ἀπὸ ἐχθρόν τινα καὶ τὸ φυλάττω, Ἰλιάδ. Σ, 197. πέχω τινὰ μέσονα Κρατῶ τινα ἀπὸ τὴν μέσην ἀγκαλιασμένον καὶ δένω τὸν βίψω κάτω· ἐπὶ παλαισῶν, ὅταν ὁ παλαιστὴς πιάνῃ αὐτὸν τὸν ἀνταγωνιστήν του, ὥστε θεωρεῖται ὡς νικήσας, Ἀριστφ. Νφ. 1037. Πλ. 9τ. πέχομαι μέσου» Ἀριστφ. Λῃ. 546. Ἱππ. 388. Βατρ. 470. Παροιμ. «αὐτὸς ἔχει» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχε το, κράτει το διὰ τὸν ἑαυτόν σου· ὅταν δὲν θέλῃ τις τὰ δεχθῇ τι προσφερόμενον αὐτῷ, Εὐρπ. Κυκλ. 270. — γ') Διασῴζω, στηρίζω, στερεόνω τι διὰ τὰ μὴ πεσῃ· ὅθεν καὶ, κρατῶ, βαστάζω· «κίονας» Ὀδσ. Α, 53., «ὡσαύτως ὠκάρη ὑφοῦ ἔχω» Κρατῶ τὴν κεφαλήν μου ὑψηλά, ἴσια, δέν σκύπτω, Ἰλιάδ. Ζ, 509. Ο, 226. καὶ «κάρη ὑπὲρ πασῶν ἔχειν» Ἐξέχει τῶν ἄλλων μὲ τὴν κεφαλήν, τὸν κοινότ. εἶναι ὑψηλότερη ἀπὸ τὰς λοιπὰς μὲ ἕνα κεφάλι, Ὀδσ. Ζ, 107. — δ') Κρατῶ, βαστάζω· φορῶ· συνέχω, ὡς τό, φέρειν· «ὀχῆες εἶχον πύλας», Ἰλιάδ. Μ, 450. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ὅπλων, Ἰλιάδ. Ξ, 376. Ρ, 122. 450. καὶ ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Σ, 538. 595. Ὀδσ. Τ, 225. καὶ ἀλλ. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τῷ μέσ. ἀορ. μετὰ αἰτ. ἐπὶ τὸ πολύ, ἀντὶ τοῦ ἐνεργτ. ἀεὶ μέντοι ἐν τῷ ἀκριβεστέρῳ ὁρισμῷ, Κρατῶ, φέρω ἐπάνω μου, κρατῶ ἐμπρός μου τι, π. χ. Ἰλιάδ. Μ, 298. Τ, 262. Ὀδσ. Α, 334. Φ, 65. καὶ ἀλλοχοῦ· ἐπὶ γυναικῶν, Εἶμαι ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, τόκει μέσα, Ἡρότ. 4, 51. Math. ἐν Εὐρπ. Βάκχ. 83. — ε') Ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω, ὑπομένω, παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. ἐξέχομαι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ σταθερῶς χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, τραβηχθῶ ὀπίσω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. συνῆθ. Ἰλιάδ. Ν, 51. Τ, 27. κλ. — «νόσον ἔχω» = νοσῶ, Σοφκλ. Αἴτ. 422. ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι ἀντιστέκομαι, ἀντιτάττομαι· ἐμποδίζω τινά ἢ τι. Ἰλιάδ. Π, 740. Μετὰ ἀπρμφ. Ρ, 182. Ἐν ταὐτῷ τῇ σημσ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἐξαιρ. τῷ Μλ. σχήσειν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῷ μέσ. Μλ σχήσεσθαι, μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργτ. Ἰλιάδ. Μ, 116. Ρ, 639. — «ἔχειν οὐδὲν βίαιον» Ἡρότ. 3, 15. — ζ') Κλείω, σφαλνῶ, κρατῶ τι κλεισμένον «θύρην ἔχει» μοῦνος ἐπιβλῆτι, Ἰλιάδ. Ω, 453. — ἢ) Περιέχω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ· προξενῶ τι· ἐπὶ περικεφαλαίας κτυπηθείσης καὶ πεσούσης κάτω «κασκὴν ἔχειν» Ἔκαμε κρότον, Ἰλιάδ. Π, 105. 794. ἐπὶ συρίγγων καὶ λύρας «βοὴν ἔχουσι» Ἰλιάδ. Σ, 498. καὶ περὶ τῶν Εἰλειθυιῶν, «πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι» Λ, 271. (ζητοῦσι ὅμως ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ καὶ τὸ, καταπαύω, μετριάζω, καταπραΰνω, σημαίνειν, ἰδὲ σημσ. 2. 1.) ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξεφ. — θ') Κρατῶ, ἡ ἐνδύνω τι ἐναντίον τινός· κυρίως ἐπὶ τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴς ἐναντίον τοῦ, καὶ· εὖ θέλει νὰ τοξεύσῃ, παρβλ. ἐπέχω, σημσ. 2. ὅθεν «δίστον ἔχειν» Εὐθύνειν, ἐρρίψεν τὸ βέλος, Ἰλιάδ. Ψ, 871. Οὕτω καὶ «εἶχον χεῖρας τε καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων» Ἐκτείνουσαν τοὺς γρόνθους καὶ τὰ ξίφη ὁ εἷς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλιάδ. Ε, 569. Συνήθως ὅμως χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ λέξ. κατὰ μετωνυμίαν ἐπὶ ἵππων καὶ πλοίων, Εὐθύνω, βάλλω εἰς κίνησιν, διώκω κατ' εὐθείαν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως, κρατῶ ὅτια πρός, ἢ εἰς — «ἵπποις», Ἰλιάδ. Ι, 263. Ε, 230. 240. 829. 841. Θ, 139. Ψ, 293. «νῆας» Ὀδσ. Ι, 279. Κ, 91. Λ, 70. καὶ συντόσ. αὐτὴν συνήθως τῷ, ἐπί τινι, ἢ τοπικῷ τινι νοήσεως σημαντκ. ἐπιρρ., παραλείπει δὲ καὶ τὴν αἰτ. «ἵπποις» καὶ τότε δοκεῖ χειμενη κατ' ἀμετβ. σημσ. αὐτὸ τοῦ, ὀχοῦμαι, Ἰλιάδ. Ρ, 322. 401. 422. Ψ, 325. ὡσαύτως καὶ αὐτὸ τοῦ, Πλέω, παραλείψει τῆς αἰτ. «νηΐ» ἄξει, Ὀδσ. Ο, 182. «Πύλονδ' ἔχειν» Ἔπλεον, ἀρμένιζαν ὅτια πρὸς τὴν Πύλον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. 6, 95. Θκδ. 2, 25. 33. Σοφκλ. Φιλ. 305. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ, πόρρω, ὅρμα, νόημα ἔχειν ἐπί τινι, ἢ εἰς τὶ Ῥυτάζω, συλλογίζομαί τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχω τὰ μάτια μου, τὸν νοῦν, τοὺς στοχασμούς μου εἴς τίποτε. — ε') Ἐπέχω, κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω, Ἰλιάδ. Ψ, 720. κατὰ παντοίας ἀναφοράς, «μῦθον σιγῇ», Ὀδσ. Τ, 502. «νάστρυαν» Ὀδσ. Π, 191. «νόδυναν», Ἰλιάδ. Λ, 848. «νῦμαι» Ὀδσ. Ε, 451. Κρατῶ τοὺς λόγους, τὰ λόγια, τὴν γλῶσσάν μου, σιωπῶ· κρατῶ τὰ ἄκρυα μου, δέν κλαίω· μετριάζω, καταπραΰνω τοὺς πόνους· ἐμποδίζω τὰ κύματα· ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. κατὰ Μλ. χρόν. σχήσειν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Γενικῇ δὲ τῶν πραγμάτων, αὐτὸ τοῦ, Κωλύω, ἐμποδίζω τινά ἀπό τίποτε — Μέσ. «πάντα σχομένην Ἰσταμένη αὐτὴν», τοῦτ' ἔστι μένουσα, στέκουσα, Ὀδσ. Ζ, 141. — ς') Κρατῶ ὀπίσω, μακραν, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ὅθεν καὶ Ἀμύνω, διαφεντεύω· τινὰ τινος, Ἰλιάδ. Ν, 687. Μετὰ αἰτ. μόνον, Χ, 412. «χεῖρας» Ὀδσ. Χ, 70. Παρ' Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Μλ. «σχήσειν». Σπανιώτ. πέχω τινά τινος· «Ἐμποδίζω τινά εἰς, ἢ ἀπό τίποτε, «τοῦ μὴ καταδῦναι» Ξεφ. Ἀνβ. 3, 5, 11. Μέσ. Ἐγκρατεύομαι, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· τι ἐάω, Ἰλιάδ. Ε, 98. Ξ, 129. — «σχέσθ' Ἄφες, ἄφησε, τράβα χέρι· «σχέσθετε Ἀφήσατε, τραβήξατε χέρι· ἄλεσε πτωτικόν, Ἰλιάδ. Φ, 379. Χ, 416. παρ' Ὅμ. ἔξαιρ. κατὰ Μλ. «σχήσεσθαι πολλάκις — ν') Διατηρῶ, διασώζω, γλυτώνω τινά, Ἰλιάδ. Ω, 730. ὅθεν καὶ Σκέπω, ὑπερασπίζω, διαφεντεύω· ἔξαιρ. ἐπὶ θεῶν, Ἰλιάδ. Χ, 322.

3) Δύναμαι, ἐμπορῶ, εἶμαι ἱκανός, εἰς κατάστασιν· κυρίως ἔχω τὰ εἰ. τι ἀπαιτούμενα μέσα, ἢ τοὺς τρόπους· μετὰ ἀπρμφ. ἀπ' Ὅμρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνῆθ. μετὰ Λορστ., ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἐνστ. ἀπρμφ. Heim. ἐν Εὐρπ. Ἱκτ. σλ. XII. σπανίως δὲ ἄνευ ἀπρμφ. ὡς τό, «οὔπω ἔτι εἶχον Δέν ἐδύνατο ἀκόμη, Ἰλιάδ. Ρ, 354. Ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ἔχοιμ' ἂν Βουλοίμην, ἐν ἤθελον, Wyll, ep. cr. 141. — β') Γινώσκω, εἰδέω, καταλαμβάνω· πολλάκις τῷ προηγμ. ταὐτοσήμαντοι· π. χ. «ἔχω τι ἀγαθόν· ἔχω τὴν τέχνην» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχω ἕνα καλόν, ἔχω μίαν τέχνην, ἀντὶ τοῦ, ἠξεύρω, καταλαμβάνω.

4) Ἀμετβ. Εὑρίσκομαι, εἶμαι· «ἔχον ὥστε τέλανται» Εὑρίσκοιτο, ἦταν εἰς ἰσορροπίαν, ἰσοσταθμίαν, ὡς ἡ πλάστιγξ, ἡ ζυγαριά, Ἰλιάδ. Μ, 433. ἐπὶ ποιητικήσητε σωματικῆς ἢ νοερᾶς, ψυχικῆς καταστάσεως, παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον ἢ παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ἐπὶ τὸ πλεῖστον «οὕτω ἔχειν» Ὀδσ. Ω, 245. «καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχειν» Εἶναι, εὑρίσκεται καλά, εἶναι εἰς καλόν, κακὴν κατάστασιν· κλ. τ. τ. Ἐνίοτε μετὰ γεν. «εὖ ἔχω τινός» Εὐτυχῶ εἴς τι, τὸ κοιντ. μοὶ πηγαίνει καλά, ἀπερνῶ καλὰ μὲ τίποτε, Valck. ἐν Ἱππ. 462. Ἄλλα καὶ μετ' ἄλλων Ἐπῤῥ. π. χ. «ἀπείρως ἔχω τινός» Εἶμαι ἄπειρος, ἀμαθὴς εἰς τίποτε, δέν τὸ ἠξεύρω· ἔτι δὲ καὶ, «πολεμίως ἔχω πρός τινα» Ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα πρός τινα τὸν μισῶ, τὸν ἐχθρεύομαι· «πάντως ἔχειν ἀντί, ἄτοπον ἐστί· ἀναγκαίως ἔχειν ἀντὶ ἀναγκαῖον ἐστι· κλ. τ. τ. «καλῶς ἔχειν» Ἀπαγορευτικόν, ἢ καὶ παραιτητικόν· τὸ κοιντ. Πάῤῥ καλά, ἄφησε μὴ πειράζεσαι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάντοτε ἐχρησίμευσε πῶς ἔχει· ὅπως ἔχει, οὕτως ἔχειν κλ. τ. τ. «πῶς εἶχε, ὥσπερ εἶχεν Καθὼς ἦτον, καθὼς ἔτυχε νὰ εἶναι· ὅθεν, Παραιτίκα, παραχρῆμα, εὐθύς, πάραυτα, Duk. ἐν Θκδ. 3, 30. Loccll. ἐν Ξεφ. Ἑφσ. σλ. 194. 28'. Ἐνίοτε δὲ προστίθεται αὐτῷ ἡ γενκ. εἰς ἀριθμόν. διορισμὸν πηλικότητος ποδῶν εἶχον «Ὅσον ἐμποροῦσαι νὰ τρέξουν, Ἡρότ. β, 116. 9, 58. «ὡς τάχιστ' εἶχον ἕκαστοι» Ὅσον ἠμπορώτερα ἐδύνατο καθείς, Ἡρότ. 8, 107. «ὡσαύτως καὶ, ὡς ἕκαστος γνώμης, ἐμπειρίας, εὐτολίας, μετρίως εἶχεν Ἐν τοῖς ὁποίοις ἡ γενικ. ἀναλύεται συνήθως διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ὡς πρός, ἢ καὶ ὅσον πρός τὴν γνώμην, ἐμπειρίαν του κλ., ἐν γένει, Εἶναι, συμβαίνει, ἐνδέχεται· π. χ. «λόγος ἔχειν» Εἶναι λόγος, λέγεται, διηγοῦνται, Basl. ep. cr. σλ. 239. — β') Μένω, στέκομαι εἰς τὸν τόπον μου, φυλάττω τὸν τόπον μου, δέν παραμαίνω, ἀντιτῷ, φεύγω, Ἰλιάδ. Ν, 679. παρβλ. σημσ. 2. 1. μεσ. διαξ. Ἔτι δὲ καὶ Ἐπίμενω, εἶμαι, μένω σταθερὸς εἰς τι, δέν ἐνδίδω, δέν παραχωρῶ· πέξω, ὥς ὅτε τις λίθος ἢ σίδηρος· Θέλει μείνει σταθερός, ἀκίνητος, τὸ κοιντ. ἀτρέπτως ἢ νὰ εἶναι πέτρα ἢ σίδηρος, Ὀδσ. Τ, 494. «πέχον ὡς σφιν πρώτον ἀπήχετο Ἰλιοφι Ἐπεμενον ὡς καὶ προτήτερα εἰς τὸ μέσον τῶν πρὸς τὴν Τροάδα, Ἰλιάδ. Π, 27., ἄρα Διαμένω, ὑπομένω, διαρκῶ, ἀνέχομαι· «οὐδέ οἱ ἔγχος ἐχ' ἀτρέμας» Δέν ἔμενεν ἀκίνητον, ἀργοὶ τὸ δόρυ του, Ἰλιάδ. Ν, 557. Παρὰ Πλάτ. πολλάκις, «πέχε δὴν τό ἠρέμα Στασου. «οὕτω καὶ «πέχ' ἀτρέμας, ἐχ' ἠρέμα κλ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «πέχειν, Heind. ἐν Γοργ. σλ. 460. A. Πρωτ. σλ. 349. D. — γ') Ἐξέχω, ὑπερέχω «πλείονες ὑψοῦ ἔχοντες» Ὀδσ. Τ, 38. «πέγχος ἔσχε δι' ὤμων» Τὸ δόρυ ἐξέχει, ἐπεκτείνετο ὑπεράνω τῶν ὤμων του, Ἰλιάδ. Ν, 520. Ξ, 452. — δ') Εὐδίνομαι πρός τι· ἐπομαι, ἀκολουθῶ εἰς τι· ἐξικνοῦμαι, φθάνω· κείμαι, ἐκτείνομαι πού· ἐπὶ πραγμάτων καὶ τρπ., Ὑπάγεται, ἀναφέρεται, κύκνει· «πέχειν εἰς τι ἢ πρός τι» π. χ. «πέχρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους» Ἡρότ. 5, 81. «τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον» Τὸ σύνηκον, πρᾶσσον εἰς τοὺς Ἀργ. 6, 19. «τὰ εἰς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα» Τὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀπόστ. 6, 2. πρβλ. 8, 144. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς ἔξεως πραγμάτων πρός τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἢ πρὸς ἄλλα πράγματα, Τείνει, ἐκτείνεται· «πέχ' ὅσον ἐπόψιος τὸν ἱερὸν εἶχεν Ὅσον ἔβλεπε τὸ ἔμμα, ὅσον ἔβλεπε τι, ἀπὸ τὸν ναόν, Ἡρότ. «πέχω ἀμφίτι, σπανιώτ. περὶ τῶν Ἀσχολούμαι, καταγίνομαι, προσέχω, ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι, πολλ. παρὰ Ξεν. — ε') Παρ' Ἡρότ., καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττ., καὶ ἐξαιρ. τοῖς Τργ. τό, «ἔχω συντάσσεται μετοχῇ ἄλλου τινὸς ῥήματος, τὸ ὁποῖον καὶ αἰεὶ του ἔχω ὡς τελικὸν ῥῆμα κείμενον τὴν αὐτὴν ἐκφέρει ἔννοιαν· π. χ. «κρύψαντες ἔχουσι» αὐτὸ κεκρυφασι, Ἡσό. Ἔρ. 42. «θαυμάσας ἔχω» αὐτὸ τεθαύμακα· «μέβαλοῦσ' ἔχειν» αὐτὸ ἐκβέβληκας κλ. τ. τ. ἰδὲ Valck. ἐν Φοιν. 712. Ἡρότ. 6, 12. 1, 27. Math. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 814. Γρ. Ἀλλ' ὅμως ταῖς τοιαύταις περιφράσεσιν ἐγκεῖται διακρίς, ἐπίμονον, ἀδιάλειπτον τι, τὸ ὁποῖον ἄλλως δέν ἐκφράζει τὸ ἔχω ἁπλῶς εἰρημένον. — ζ') Πλεοναστ. ἀκολουθεῖται ὑπὸ Μετχ. ἔχων, ἐν ταῖς φράσεσιν, οἷον ὅτι συνταξεις ἔχωνω; Τί σκύπτεις καὶ κυτάζεις, τί παραμονεύεις· τί ἔχεις νὰ κυτάζῃς, κατασκοπεύῃς ἐσέ; Ἀριστφ. Νφ. 509. «τί ὄφελος διατρίβεις ἔχων; Τί ἔχεις νὰ ἀργοπορῇς; Πλάτ. Ἔτι δέ, πλὴν τῶν τοιούτων πευστικῶν φράσεων καὶ πολλαχοῦ ἔ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωρ· λυηρὸς ἔχων, παίζεις ἔχουσι ἐξαιρ. ἀντί, Ὡς ὁμιλεῖς φλυαρεῖς, καθὼς κάμνεις παίζεις, μετωρίζεται· παρβλ. σημτ. 4. α. ὡσὲ εἶχεν, Heind. ἐν Πλάτ. Γορ. σλ. 497. A. Kiessling εἰς Θεοκρ. 14, 8., Ὁ Valck, Ruhnk καὶ Herm. Vig. σλ. 777. ὅμως ὁμοιάζουσι τὰς τοιαύτας φράσεις ὡς μετάθετοι ἡ ἑλληνικὴ τῆς ἐγκλίσεως ἀντί· νέχει λυρῶνι Εἶπαι ὡς τις φλύαρος, φλυαρεῖς· ἁπλουστέρα δὲ καὶ φυσικωτέρα ἐστὶν ἡ ἐξήγησις· Οὗτος, ἢ τοιαῦτα λαλῶν, φλυαρεῖς, τοῦτ' ἔστιν, ὡς συνεθίζεις, ὡς ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ φλυαρῇς. – η') Πλεοναστικῶς· ἐστὶν ἔχων· ἔστιν ἀκαιρεῖος ἐχόνω κλ. τ. τ. ἀντὶ ἔχει, ἔχει ἀκαιρεῖος, Αἰτχλ. Χρφ. 237. Ἀρστφ. Εἰρ. 334.

5) Μέσ. Ἔχομαι· Κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπό τίποτε· κρέμομαι πιασμένος, ἢ κρατούμενος ἀπό τι, μπήγομαι, χώνομαι εἰς τι καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εὐγω, νὰ προχωρήτω· Ἰλιάδ. Η, 248. πρὶν σχέτου Ἐμποδίσθη, ἐμπαγεῖν εἰς τὸ σέρμα· πέσχετο φωνῆς Πιάσθηκεν ἡ φωνή του, Ρ, 696. πέχονται ἀλλήλητιν Συνέχονται, κρατοῦνται μία ἀπό τὴν ἄλλην, Ὀδυσ. Ε, 329. παρβλ. σημτ. 2. α. – ἐπὶ τόπου· Συνεχονται, συνορεύει. – β') Κρατῶ μέ τινα, εἶμαι ἀπό τὸ μέρος του, ἔχω σχέσιν μαζύ του, εἶμαι προσκολλημένος εἰς αὐτόν· ὄθεν καὶ ἐξαρτῶμαι, χρέμομαι ἀπό αὐτόν· ἔκ τινος· Ὀδυσ. Β, 197. Λ, 346. ὄθεν καὶ εἶμαι εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· πέχονται σοι ἔντεα μετὰ Τρωΐτσιν Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τρώων, Ἰλιάδ. Σ, 130, 197. πέχονται πείρατα νίκης ἐν θεοῖσι Ἡ κρίσις τῆς νίκης κρέμαται ἀπὸ τοὺς θεούς, οἱ θεοὶ ἀποφασίζουν τίς νὰ νικήσῃ, Ἰλιάδ. Η, 102. Μετὰ γεν. ητέο ἔσεται Ἀπὸ σένα θέλει κρέμεται, τό κοινε· ἐ τό χέρι σου θέλει εἶναι, Ἰλιάδ. Ι, 101. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ μέσ. Μτχ. ὁ ἐχόμενος· Ἑπόμενος, ἀκολουθῶν, συνεχόμενος, ἔγγιστος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ητέ τούτων ἐχόμεναι Τὰ εἰς ταῦτα ἑπόμενα, τὰ ἑξῆς, τὰ ἀκολουθοῦντα, τὰ συνεχόμενα μὲ αὐτά· ὁ Ἡρόδ. χρῆται αὐτῇ ἐξαιρ. περιφραστικῶς πολλάκις, ητά τῶν ἀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμεναι Τὰ ἀκολουθοῦντα τῶν ἀνειράτων καλ. τὰ εἰς αὐτὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα· ἢ καὶ ἁπλῶς, ἀντὶ τὰ ὀνείρατα, οἱ καρποὶ κλ. Ἡρόδ. 1, 120. 190. 2, 77. 3, 25. 66. 5. 49. 8, 142. Ἐπρβ. ἐχομένως, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, κατόπιν, συνεχῶς, ἑπομένως, προπόντως. – γ') πέχεο κρατεῶσι τὸ κοινε. Βαστέξου καλά, φέρσου ἀνδρειωμένα, στάσου παλληκάρι, Ἰλιάδ. Π, 601. Γ, 559. – δ') Ἐγκαταβύομαι, τραβῶ χέρι ἀπό τίποτε· μετὰ γενικ. ἰδὲ σημτ. 2, κ. Περὶ τῆς κατ' ἐνεργητ. διάθ. χρήσεως τῆς λέξ. ἰδὲ σημτ. 2. ὁ. ε.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ψ.

Ἔ ψάλαται, Ἰωνικῶς, γ'. πλθ. πρσπ. παθ. Παρεμ. τοῦ ψάλλω ἀντί, ἐψαλμένοι εἰσί.

Ἐψαλέος, ἁ, ἐον (ἔψω). Ὅ,τι ἐμαγειρεύθη· εἶναι μαγειρευμένον· μαγειρεύεται, ἠμπορεῖ νὰ μαγειρευθῇ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 551. πενίδη ἐψαλέαισι.

Ἐψανάρα, ἡ. Ἡ μαγειρεύουσα, βράζουσα ἄνδρας, διὰ βρασίματος μεταμορφώνουσα τοὺς ἀνθρώπους· ἐπίθ. τῆς Μηδείας. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Ἐψάνη, ἡ (ἔψω). Ἀγγεῖον διὰ μαγείρευμα, βράσιμον, οἶον, χύτρα, τὸ κοινε. ταψαλί, λεβήτιον ἢ λεβητήριον, τὸ τουρκβ. τανζερές κλ. τ. τ. — 2) Δεματάει ἀπὸ λαχανικά, τὰ ὁποῖα βάλλονται εἰς τὴν χύτραν ἄκοπα, ἁλιάνιστα διὰ νὰ βράσουν. (– υ –)

Ἐψαυσός, νή, νόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον διὰ βράσιμον, μαγείρευμα, ἢ καὶ ὅ,τι αὐκόλως βράζεται· μαγειρεύεται. Διοτιορ. Β'. 129. Διακλῆς παρ' Ἀθην. Β'. πέψανά ἄγριά εἶναι θρίδακαι κ. τ. τ.

Ἐψαω, = ἔψω· πάνυ ἀμβλ.

Ἐψέμεν, Δωρικ. ἀντί, ἐψεῖν.

Ἐψεσμένως, Ἐπίρρ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ψεύδομαι, Ψευδῶς, ψεύτικα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἐψέω, = ἔψω. Ἀφ' οὗ ὅμως μόνον τὸ γ'. πρσπ. τοῦ Παρατ. ἐψεε, εὑρηται, Ἡρόδ. 1, 45., τὰ δ' ἄλλα σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ ἔψω, ὅπερ ἰδέ· ηχελώννη καὶ ἅρνα καταπόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτοὺς ἐν λέβητι χαλκείῳ.

Ἔψημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμαγειρεύθη, ἐβράσθη, εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον· ἐξαιρ. τὸ γλεῦκος, τό ἑψημένον τοῦ ἰταλ. συνηθ. μοῦστος· τουρκβ. πεκμεζί, τ' ἁρμοδιώτερον μεταλήξει, ὁ ὁποῖος κατὰ μὲν τὸν Πλίνιον, 14. 9. ἐβράζετο τόσον ὥστε ἕμενε τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸν Βάρρωνα, τὸ ἥμισυ, καὶ ἦτον ποτὸν τῶν γερόντων· ἀφ' οὗ

Ἐψημᾰτώδης, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἕψημα, φαίνεται ὡς βρασμένον γλεῦκος.

Ἔψησις, εως, ἡ. Τὸ μαγειρεύειν, μαγειρεῖα, Ἡρόδ. 4, 61. — 2) Ὁ τρόπος, ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν.

Ἐψητήρ, ῆρος, ὁ = ἑψητός.

Ἐψητήριον, τό = ἑψάνη, σημτ. 1.

* Ἐψητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μαγειρεύει, βράζει τι· μάγειρος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μαγειρικῶν ἀγγείων· ἀφ' οὗ

Ἐψητικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ βράζειν, μαγειρεύειν.

Ἑψητός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον. — 2) ἑψητοί, ῶν, οἱ. Εἰδός τι ἰχθυδίων τὰ ὁποῖα τρώγονται ὁμοῦ μὲ τὰ ἀκάνθια των, ὡς τὰ χυδαῖα τσιρόνια λεγόμενα· Ἀθην. Ζ'. καὶ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 677.

Ἐψία, ἡ, Ἰων. ἐφίη, ἔψεια, ἡ· καὶ ἐψιά καὶ ἐψίς (ψιά, ψειά), κυρίως, Παίγνιόν τι, παιγνίδι μὲ λιθαράκια, ὡς τὸ τῶν κορασίων ἐν Ἑλλάδι, μὲ τὰ στεριάρια κατά τινας χώρας δὲ καὶ χοντρόβολα λεγόμ. ἀφ' οὗ ἐν γενεῖ, παιγνίδι, ἀστειτσμός, μετωρισμα, εὐφροσύνη, εὐθυμίας διατριβή, τό τουρκβ. εγλενζές, προς διατρέδασα τοῦ καιροῦ (ι) ἀφ' οὗ

Ἐψιάομαι, Μλ. – ἀτομαι· μέτ. ἀποθ. Παίζω τὴν ἐψίαν, τὰ στεριάρια, τὰ χοντρόβολα· ἐν γένει, παίζω, ἀστειζομαι, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, διατρίβω τὸν καιρὸν εὐθύμως, τό ἰταλ. ντιβερτίρομαι, τουρκβ. εγλεντίζω. Ὀδυσ. Ρ, 320. Εὐρίπεω ἠδονὴν εἰς τι ἀκούων, βλέπων ἢ κάμνοντάς το· μετὰ δοτ. ἡμολπῆ καὶ φόρμιγγι, Ὀδυσ. Φ, 420. — 2) παρ' Ἀπλ. Pd. αὐτὶ τοῦ, ἀκολουθεῖν, ὄθεν καὶ ἑτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ, ἕπομαι. Ὁ δὲ Doederl. ἐθέλει τὴν λέξ. ἀμετάβατον παρὰ τό, ἅπτομαι καὶ παραβάλλει κύνην τῷ, καθάπτομαι· ἀφ' οὗ

Ἐψιάσμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐχρησίμευσεν, ἢ χρησιμεύει εἰς παιγνίδι.

Ἐψιμμυθισμένως, Ἐπίρρ. μετχ. παθητ. παρκμ. τοῦ ψιμμυθίζω· Μὲ ψιμμύθιον, φυκασιδωμένα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1064.

Ἕψω, Μλ. ἑψήσω· Βράζω, μαγειρεύω τι, Ἡρόδ. ἀντὶ τῷ ὀπταν, Ἡρόδ. 1, 119. ἐν γένει, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω τι διὰ πυρός, βάλλωντάς το εἰς τὴν φωτιάν· ὄθεν πέψόμενος χρυσὸς Καθαρισμένον, λαγαρισμένον μάλαμα, Πνδ. Μέσ. ἐψήσασθαι, Τὸ νὰ προστύχῃ, στυψόνῃ καὶ βάπτῃ τις τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά του, σὲ παρὰ ταῖς γυναιξὶ σύνηθ. νὰ βάλλῃ μαῦρα. Τρπ. ητταρες ἀνώνυμος ἔψεινε Τό νὰ γηροβῇ τις χωρὶς νὰ φθονᾶσθῃ χωρὶς νὰ γένῃ περίφημος, νὰ ἀποκτήσῃ λαμπρὸν ὄνομα, Πνδ. Ὀλ. 1, 133. — ἀπὸ τοῦ ἐνστ. ἐψέω, εὕρηται καὶ ὁ Περτ. ἔψεα μόνος, Ἡρόδ. 1, 48., ὅστι δὲ συγγν. τῷ, εὐω.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ω.

Ἐ ω, πρωτότυπον τοῦ, ἐμί· τοῦ δὲ εἶμι πρωτ. ἐστὶ τό, Ἰῶ.

Ἑ ῶ, ἀσνμ., λαμβάνεται ὡς πρωτ. τριῶν ῥημάτων. – 1) τοῦ ἵημι, Πέμπω, στέλλω. – 2) τοῦ ἕω, εἶσα, Βάθημ. – 3) τοῦ ἕννυμι, Ἐνδύω.

Ἔ ω, Ἰων. ὑποστ. ἐνστ. τοῦ, εἶμι, Ἰλιάδ. Α, 119. Ὀδυσ. Ι, 18. ἀνὰ δ' αὖ αὖ Ἀττ. συναιρ. ῶ.

Ἐ ῶ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἑάω, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλιάδ. Θ, 428.

Ἑ ῶ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἑάσω, Ἐνκτ. τοῦ, ἑάω, Ἀττ. καὶ ἐν Ὀδυσ. Τ, 12.

Ἐ ῶ, δοτ. τοῦ, ἑός, Ὅμ.

Ἑ ῶ, Ἰων Ὑπτκ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀνὰ οὗ Ἀττ. συναιρ. ῶ.

Ἑ ῶ, γενκ. καὶ αἰτ. ἑνκ. τοῦ Ἕως, ἡ Ἠώς.

Ἑ ῶγα, Παρακ. β'). τοῦ ὀΐγνυμι, Ἀνοίγω.

* Ἑ ῶγμαι, παθ. Πρκμ. τοῦ ὀΐγνυμι.

Ἑ ῶθα, Ἰων. β'. Πρκμ. τοῦ, ἔθω, κατὰ σημτ. ἐνστ., Συνεθίζω, εἶμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν, Ἰλιάδ. Θ, 408, 422. Μτχ. ἐωθώς (κυρίως ἑοθα, συναιρ. ὦθα, καὶ δεύτ. αὐξ. ἐώθα,)

Ἑ ῶθεν, Ἐπίρ. (Ἕως). Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὲς χαραγές, παρβλ. τὸ Ὅμρκ. ἠῶθεν — 2) Τὸ πρωΐ, μὲ ἢ εἰς τὰ χαράγματα, Ἡμερώματα.

Ἑ ῶθινός, νή, νόν (ἕως). Πᾶν ὅ,τι γίνεται συμβαίνει τὴν αὐγήν, εἰς τὰ χαράγματα, ἢ διαρκεῖ, ἕως εἰς τὰ χαράγματα, Ἡμερώματα, ἕως εἰς τὸ πρωΐ· ὅ,τι εἶναι πρωϊνόν· ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς Ἀνατολάς, ἀνήκει εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος· Ὄχι δέ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πρωΐαν, ὡς ἄλλες τις ἐξήγησε τὴν λέξιν. Ἔνιοτε δὲ καὶ ὄψεις. ητό ἑωθινόνω, Ἡ αὐγή, ἡ πρωΐα, τὸ πρωΐ. ἔτι δὲ καὶ ἐπρρτκ. Πρωΐ, το κοινε. ταχνά, Ἡρόδ. 3. 104.

Ἐ ώθουν, Ἀττικ. ἀντί, ὤθουν, ἐκ τοῦ, ὠθέω.

Ἐ ώϊος, ἔτι δὲ καὶ τρετλ. ποιητ. ἀντὶ, ἕῳος, ἑωθινός· καὶ ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς τὰς Ἀνατολάς, εἶναι ἀνατολικόν.

Ἐ ώκει, γ'. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρτκ. τοῦ ἔοικα, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενον.

Ἐ ωλίζω, (ἕωλος). Ἀφίνω τι νὰ σταθῇ πολὺν καιρόν, νὰ παλαιώσῃ· ἐξαιρ. ἀφίνω κρέας νὰ σταθῇ ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ γένῃ μαλακόν, εὐκολομάστητον· ἐν γένει, ἀναβάλλω τι ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην.

Ἑ ωλοκρασία, ἡ (ἕωλος, κρᾶσις). Μῖξις ἀνακάτωμα ἐξιστηκότων, ἐξατμισμένων ὑποστημάτων, τό κρᾶς· ἐξωμισμένων, ξεζυμασμένων, πάτου, λούνης, διαφόρων οἴνων, τὰ ὁποῖα συνήθιζον οἱ φιλοπόται, κραιπατόρες, τό τουρκβ. μπεχρίδες, εἰς τὰ συμπόσια νὰ χύνωσιν ἐπὶ τοὺς νοστάζοντας συμπότας των — 2) Αἱ δευτέριαι ὠδῖνες, τὰ ἀποτελέσματα τῆς κραιπάλης, μαύσεως, πορηβορίας, κἠδία — 3) Τρπκ. καλεῖ ὁ Δμσ. στεφ. 50, σλ. 242, 13. τὰ κατ' αὐτοῦ ἀηδῆ λοιδορήματα τοῦ Αἰσχύνου ἠέωλοκρασίαν τινὰ τῆς πονηρίαις. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινε. Σάλτα καὶ μύξες, ἢ ξεράσματα τῆς κακίας του.

Ἑ ωλόνεκρος, ὁ (νεκρός). Τὸ πολὺν καιρόν, πολλὰς ἡμέρας ἤδη κείμενον πτῶμα, νεκρὸν σῶμα.

Ἑ ωλος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι μένει λείψανον ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν, χθὲς ἡμέραν· χθεσινὸν ἀπομεινάρι· ἐπὶ βρωμάτων καὶ ποτῶν· φαγητῶν καὶ πιοῦν ἠέωλος ἄρτος Χθεσινὸν ψωμί, τό τουρκβ. μαγιάτικον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα κείμενα πολὺν καιρὸν χάνουσι τὴν δύναμιν τῆς ἐνεργείας των, χαλνοῦν ἢ ψεύρονται, μισοσαπίζουν· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὅσοι κραπαλῶσι τὴν νύκτα, ἢ ἀγρυπνοῦσιν ἄλλως πως.

Δημοσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἶναι καταχαυνωμένος, νυσταγμένος. ,,Ἕωλος ἡμέραω Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου, Ἀθην. Παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μάταιος, ἀνωφελής· (παρὰ τὸ Ἕως ἡ Ἠὼς ἐτυμολογ.)

Ε'ώλπει, γ'. ἐνκ. πρσπ. Ὑπρσντ. β'. τοῦ ἔλπω, Ὅμ.

*Ἐῶμεν, ἀντὶ ἐάομεν, παρὰ τὸ ἐάω Ὅμρ. καὶ Ἀττ.

Ε'ῶμεν, Ἰλδ. Τ, 402. ,,πέπαί χ' ἐῶμεν πολέμοιο. Ἐπειδὴ ἐχορτάσαμεν τὸν πόλεμον· γράφεται δὲ καὶ, ἕωμεν· καὶ, ἐῶμεν, τύπ. Ὑπτκτ. τὸν ὁποῖον τινὲς μὲν ὑπάγουσιν εἰς τὸ ἵημι, τιθὲς δὲ δέχοντα τὸ Ἠέμα Ἔω ἢ Ἐω = Ἄω, τὸ Χορταίνω, Βτμν. Λξ. σλ, 430 1g. ἰδὲ ἵημι, 8.

Ἐῶμι, Ἀττ. ἀντὶ ἐάομαι, Εὐκτ. τοῦ ἐάω· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Π, 85.

Ε'ών, Ὁμρκ. καὶ Ἰων. Μτχ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ὤν.

Ε'ώνημαι, ἐωνήμην, Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ. τοῦ ὠνέομαι.

Ε'ωνοχόει, γ'. ἐνκ. πρσπ. Παρτ. ἐνργ. διττῇ αὐξήσει, παρὰ τὸ, οἰνοχοέω, Ἰλδ. Δ. 4. Ὀδσ. Τ, 255.

Ε'ῶξα, ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ οἴγνυμι.

Ἑῷος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ δικτλ., ποιητ. ἠώϊος (Ἕως, ἡ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει τὸ πρωΐ, τὴν αὐγήν, εἰς τὰ ἐξημερώματα· αὐγινόν, πρωϊνόν· ἐξαιρ. ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Ἀνατολάς, εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος· ,,ἀστὴρ Ὁ αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς. Ἰων. καὶ Ὁμρκ., ἠῷος.

Ε'ώρα. ἡ· ἕτερος τύπος τοῦ, αἰώρα· Τὸ νὰ κρέμαται, περιπίπταται, κλονῆται τι εἰς τὸν ἀέρα· κίνησις, πράγματός τινος ἐν τῷ ἀέρι κλονουμένου· — 2) Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἰς τὸν ἀέρα κλονούμενον· ἐξαιρ. μηχανή τις ἐν Θεάτρῳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, ἢ μορφαί· Παρὰ Σοφκλ. δὲ, Οἰδ. Τ, 1254. Τὸ σχοινίον, δι' οὗ κρεμῶσι τοὺς καταδίκαζομένους εἰς τοιοῦτον θάνατον.

Ε'ώρα, γ'. ἐνκ. πρσπ. Παρτ. ἐνργ. τοῦ ὁράω.

*Ἑώρακα, ἐνργτ. Πρκμ. τοῦ, ὁράω.

Ε'ώργει, β'. ἐνκ. πρσπ. Ὑπρσντ. β'. ἐνργ. τοῦ, ΕΡΓΩ, ἔρδω, ἀντὶ ἐόργει. Ὀδσ. Δ, 693. Ξ, 289.

Ε'ωρεομαι = μετεωρίζομαι, Ἡσύχ.

Ε'ωρημα, τὸ (ἐώρα)· ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ. αἰώρημα, Ὅ,τι κρέμαται, κλονεῖται εἰς τὸν ἀέρα. — 2) Μηχανὴ ἐν Θεάτρῳ, δι' ἧς παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, μορφαί καὶ τ. τ.

Ε'ώρησις, σεως, ἡ· ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰώρησις· Τὸ νὰ κρεμᾷ τίς τι, νὰ τὸ ἀφίνῃ κρεμάμενον, κλονούμενον εἰς τὸν ἀέρα.

Ε'ωρίζω, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ, μετεωρίζω.

Ε'ώρταζον, Παρατ. ἐνργ. τοῦ· ἑορτάζω.

Ε'ωρτο, γ'. ἐνκ. πρσπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ ἀείρω, ἀντὶ ἤορτο.

Ε'ως, ἡ, γενκ. ἕω· αἰτ. ἕω καὶ ἕων, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαντῶμ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰων. τὼς Δρκ. ἀὼς, ὡς τὸ λαός, λεώς. Ἡ αὐγή, ἡ βαθεῖα χαραγή, τὰ ἐξημερώματα, πᾶμα ἕω, ἁμ' ἕωι. Με τὰ ἐξημερώματα, τὲς βαθειὲς, χαραγὲς, ταχύ, ταχύ, εὐθὺς ὡς χαράξει, ψέξει, ἐξημερώσει· ,,ἐξ ἕω· Ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα· ,,πρὸς ἕω· Πρὸς τὴν αὐγήν, κατὰ τὰ ἐξημερώματα, κατὰ τὲς βαθειὲς χαραγὲς, Valck ἐν Ἡρόδ. 83. ἰδὲ ἠώς· ἔστι δὲ συγγν. τῷ, φάος καὶ φῶς.

Ε'ως, Ἰων. καὶ Ἐπκ· εἶως, Ἐπῤῥ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἕως, ἕως ὁποῦ, ἐν ὅσῳ, ὅσῳ· ἐπὶ χρόνου, μετὰ ὁριττ. ἐγκλ. ῥημτ., Ἰλδ. Λ, 342. Τ, 412. Ὀδσ. Ε, 123. Η, 280. Ι, 230. Ἐν τῷ πλαγίῳ δὲ λόγῳ, ἢ ὅπου δὲν εἶναι διηγημτκ. ὁ λόγος, ἀλλ' εἰσάγεται ἡ ὁξα ἢ ἡ γνώμη τινός, μετὰ Εὐκτ. προσλήψει καὶ τοῦ μορίου κεν, Ἰλ. Γ, 291. Ὀδσ. Β, 78., μὲ τὰ Ὑποτ. δὲ καὶ τοῦ, κεν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ω, 183. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ μετὰ Ὑπτκτ. ἄνευ τοῦ, κεν, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. 407. — β'.) Ἕως τοτε, ὅσῳ νὰ — Ὀδσ. Γ, 126. Ν, 315. Ο, 153. Ρ, 390. Τ, 530. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. Κατὰ ταῦτα τίθεται τὸ ἕως, ἐν τῇ ἐλάσσονι ἢ ἐν τῇ ἀνταποδοτικῇ προτάσει· οἱ δὲ μεταγνστ. συντάσσουσιν αὐτὸ καὶ γενικῇ, ,,ἕως τινος· Ἕως εἰς τιποτε, ὡς τὸ πάχρι, μέχρις· εὑρηται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ,,ἕως οὗ, καὶ ἕως ὅτου· Ἔτι δὲ καὶ μετὰ χρονκ. Ἐπίῤῥ. π. χ. ,,ἕως σήμερον· ἕως ἄρτι· ἕως νῦν· ἐνίοτε δὲ χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τόπου. — γ'.) Ἵνα, διὰ νὰ, ὡς τὸ, ὄφρα, μετὰ Εὐκτ. ἐγκλ. ῥημτ. ἄνευ μορίου τινός, Ὀδσ. Δ, 800. Ε, 386. Ζ, 80. Ι, 376. Τ, 367., ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. — 2) Ἐν τῇ μείζονι πρτσ., Ἐν ᾧ, καὶ τότε ἐντῇ ἐλάσσονι τίθεται τὸ, τέως, Ἑπτ. τείωιν, εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἠδ' ἀνδρῶν, τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, Ἰλδ. Τ, 41. Ὀδσ. Δ, 80, ὁ δὲ Ποιτ. τίθησι πολλάκις καὶ τὸ, δὲ ἀντὶ τοῦ, τέως, Ἰλδ. Α, 193. Ὀδσ. Δ, 120. καὶ τὸ τόφρα, Ἰλδ. Σ, 15. Φ, 602. καὶ τό, τόφρα δὲ, Ἰλδ. Κ, 507. Α, 411. — β'.) Ἐν ὅσῳ, ἕως ὁποῦ· μετὰ τοῦ, τόφρα ἐν τῇ ἐλάσσ., Ὀδσ. Μ, 327. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. ἐστὶ καὶ τῆς προτάσεως ἀρκτικόν. — 3) ἀπολύτως, Ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρόν, Ἰλδ. Μ, 141. Ν, 143. Ο. 277. Ρ, 727. 730. Ὀδσ. Β, 148. Γ, 126. Herm. ἐν Τμ. Ἀφρδ. 226. σλ. 107. καθ' ἣν σημ. ὅμως σπανίως εὑρηται προτάσ. ἀρκτικόν. Ὁ Ποιτ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, ἕως, καὶ ἐ ἕως, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ, 282. ἐξέλει τὸ ἀρχαῖον Ἐπκ. εἶος, ὡς πρωτότ. ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ, ἕως κατὰ Ἰωνικοαττικὴν τροπήν, καὶ ἐκ τούτου πάλιν τὸ, εἶως, κατ' ἔπτσ. (τὸ, ἕως, εὑρηται ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ προσῳδ. υ—, Ὀδσ. Β, 78. κατὰ τὴν πρώτην σμσ., ἄλλως δὲ εἴτε ἐκφέρεται μονοσυλλάβως, Ἰλδ. Ρ, 727, Ὀδσ. Β, 148. Ε, 223. 386. Τ, 530. κατὰ τὴν 1 καὶ τὴν 3 σημσ., εἴτε μετρεῖται τροχαϊκῶς, ὡς νὰ ἔκειτο εἶος· κατὰ τὴν δευτέραν σμσ. δὲ, γίνεται ἀρκτικὸν ἑξαμέτρου στίχου, ,,ἕως ὁ — ὡς δάκτυλος· ἔτι δὲ καίω, ἕως ἐγώ, Ὀδσ. Δ, 90. καὶ οὕτως ἀπαντᾶται ὡδεκάκις σχεδόν. παραβλ. τέως. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν του δὲ γίνεται ἀρκτικὸν τοῦ πέμπτου ποδός, ,,ἕως ἐπῆλθον, Ὀδσ. Η, 280. καὶ τοῦ δευτέρου, ,,ἕως ἐπῆλθεν, Ὀδσι Ι, 233. ἢ ,,ἕως ἵκοντο· ἕως ἵκοιτο, Ὀδσ, Ο, 109. Τ, 367. πλὴν τῶν τεσσάρων μαρτυριῶν τούτων ὅμως, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ).

Ε'ωσα, ας, ε. Ἀορ. α'. τοῦ ὠθέω συλλβκ. αὐξήσει, ἀντὶ, ὦσα.

Ε'ωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ ὦσι, γ'. πλθ. πρσπ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ὅμ.

*Ἐῶσι, συναιρ. ἀντὶ ἐάουσι, γ'. πλθ. πρσπ. τοῦ ἐάω. Ὁμρκ. καὶ Ἀττ.

Ε'ωσφόρος, ὁ, ἡ (ἕως φέρω). Ὁ φέρων τὴν αὐγήν, τὴν ἡμέραν. — 2) ὁ Ἑωσφόρος, Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ αὐγερινός, Ἰλδ. Ψ, 226. Ησδ. Θγν. 381. πρβλ. φωσφόρος (παρ' Ὁμρ. ἐκφέρεται κατὰ συνίζησιν τρισυλλάβως).

Ε'ωυτοῦ, ἑωυτέων, Ἰωνικ. ἀντὶ ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν,

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ Ε. ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

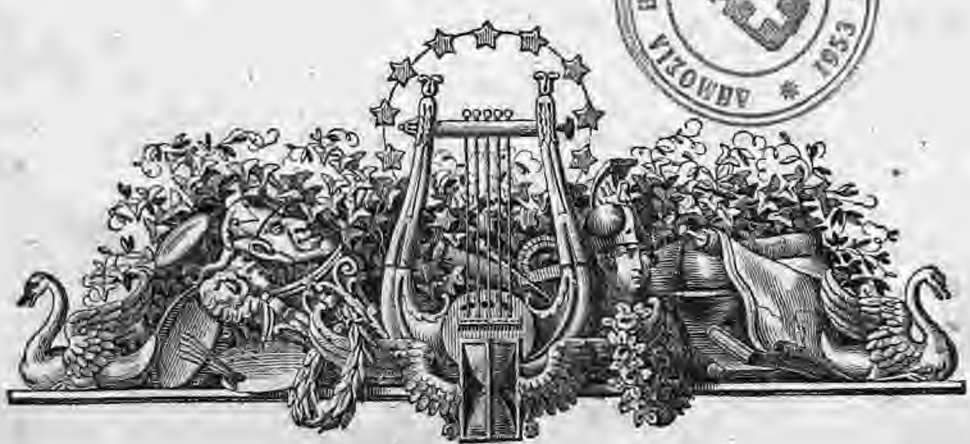

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 1953

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

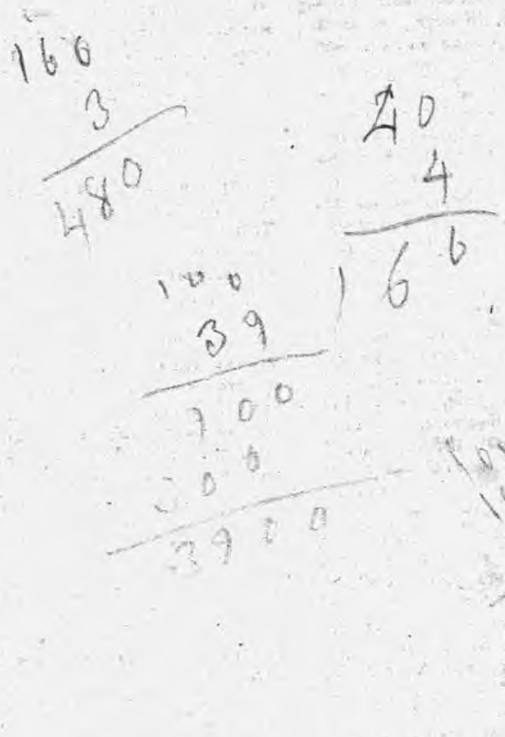

Ἐνίοτε τοῦ ἰδίου Κυρίου Μενανδρίδου

Μέρη Ἀνθρωπίδου χειρόγραφ τοῦ βιβλίου

τοῦ διδασκάλου μου

Βιβλιοθήκης ἀξίωνε τὸ ἄθλιον μου σῶμα

ὅσου ἡνώδυνε τοὺς πανύμνους ὠδὰς

τὸ σῶμα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διὰ τῆς θείας βοηθείας ἐφάνη τέλος πάντων εἰς φῶς ὁ Α΄ Τόμος τῦ ἀπό τινος καιρῦ προκηρυχθέντος Ἑλληνικῦ Λεξικῦ, ἐκδιδομένου εἰς τὰ πιεστήρια τῆς Βιέννης. Ὅτε ἀρχήσαμεν τὴν τύπωσιν τύτυ ἐπροκηρύξαμεν, ὅτι τὸ σῶμα ὁλόκληρον θέλει σχηματισθῆ δίτομον ἐπὶ τῇ τιμῇ 15 Αὐστριακῶν Ταλλήρων.

Ἀλλ' ἐπιθυμῦντες νὰ κατασήσωμεν τὸ ἔργον τῦτο πληρέστερον, ὑπερέβημεν πολὺ τὺς ὅρυς, τὺς ὁποίους ἐκοινοποιήσαμεν ἔκτοτε ὅτι ἠθέλαμεν φυλάξει· διότι παρὰ τὴν πληθὺν τῶν σημασιῶν, παραδειγμάτων καὶ τὴν ὄχι ὀλιγώτερον ὠφέλιμον δήλωσιν τῶν Μακρῶν καὶ τῶν Βραχέων, τὸ Λεξικὸν ἐπλουτίσθη ἀπὸ νέας λέξεις περίπου τῶν 24,000 καὶ μὲ τὴν προσθήκην ἑνὸς, ἐπίσης ἀναγκαίυ, Λεξικῦ τῆς Μυθολογίας, Γεωγραφίας καὶ Ἱστορίας.

Ὡς κατασαθὲν ἐντεῦθεν διπλάσιον τῦ πρώτυ, ἠναγκάσθημεν διὰ τὸ εὐχρηστότερον νὰ τὸ διαιρέσωμεν εἰς τρεῖς Τόμυς, ἂν καὶ τύτυς πολυφύλλυς.

Διὸ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ φιλοκαλία καὶ ὁ ζῆλος τῶν σπουδαζόντων Ὁμογενῶν μας θέλει δικαιώσει τὸ μέτρον τοῦτο διὰ τῆς ἀμοιβαίας προθυμίας.

Δι' ὅλυς λοιπὸν τὺς λόγυς ἐπροσδιωρίσαμεν τὴν τιμὴν ἑκάστου Τόμυ ἀνὰ Δίσηλα 6 1|2 ἤτοι Δραχ. 39 διὰ τὺς Συνδρομητάς· διὰ δὲ τὺς λοιπὺς ἀνὰ Δίσηλα 7 1|3 ἤτοι Δραχ. 44.

Τῆς τελευταίας ταύτης τιμῆς ὁ προσδιορισμὸς εἶναι ὁ συγκαταβατικώτερος, ἐνῷ μόλις ἰσοσταθμίζονται καὶ πάλιν τὰ ἀκόλυθα βαρύτατα ἔξοδα τῶν Ἐπιξεργασῶν, Ἐπιδιορθωτῶν, τῦ Τύπου, τῦ γαλλικῦ δεσίματος τῶν Τόμων, τῆς μετακομίσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ἀποσολῆς των.

Ὁμολογῦμεν καὶ ἤδη, ὅτι μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ἐθέσαμεν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ὠφέλειαν τῆς ἐκπαιδευομένης Νεολαίας, καὶ δὲν ἐφεισθημεν οὔτε κόπους οὔτε ἔξοδα πρὸς ἐπίτευξιν τῦ σκοπῦ μας.

Ἀναγγέλλοντες λοιπὸν τὴν ἔκδοσιν τῦ Α΄ Τόμυ, προσθέτομεν πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν Συνδρομητῶν μας, ὅτι ἡ τύπωσις τῦ Β΄ Τόμυ ἀρχήσασα ἀπὸ τὸν τρέχοντα Μάϊον, τελευτᾷ κατὰ τὸν Νοέμβριον τῦ τρέχοντος ἔτυς.

Μετὰ τῦτον γίνεται ἀμέσως ἡ ἔναρξις καὶ τῦ Γ΄, ὅπισθεν τῦ ὁποίου καταχωρῦνται καὶ τῶν Συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα.

Οἱ κατὰ τόπυς ΚΚ. Ἐπισάται ἐφοδιάζονται εὐθὺς μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἀντίτυπα τῦ ἐκδοθέντος Α΄ Τόμου, διὰ νὰ διανεμηθῶσιν εἰς τὺς φιλομύσυς Συνδρομητάς μας.

Εἰς τὴν περίσασιν ὅμως ταύτην ὑποχρεωμένοι ἀφ' ἑνὸς μέρυς εἰς σημαντικὰς δαπάνας, καὶ μὴν ἐπιθυμῦντες ἀφ' ἑτέρυ νὰ περιπλεχθῶμεν εἰς ὀχληρὰς ἀναζητήσεις καθυστερησῶν πληρωμῶν, ἀναγκαζόμεθα ἐγκαίρως νὰ εἰδοποιήσωμεν τὺς ΚΚ. Ἐπισάτας, ὅτι θέλυσι διανέμει τοὺς Τόμους μὲ τὴν ἄμισον παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμυ. Ἄλλως θέλει ἐννοεῖσθαι εἰς βάρος των πᾶσα ζημιώδης παρέβασις τῆς ὁδηγίας αὐτῆς.

Ἐν Βιέννῃ, τῇ 20 Μαΐου, 1835.

Οἱ Ἐκδόται

ΧΡ. ΜΑΤΑΚΙΔΗΣ,

Κ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ.

Ἡ διανομὴ τῶν βιβλίων γίνεται

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῦ Κ. Π. Λαζαρῆ καὶ Παρθενίυ Μαρκελῆ βιβλιοδέτυ.

Ἐν Ναυπλίῳ παρὰ τῦ Ἐκδότου Κυρίυ Χρ. Ματακίδυ καὶ παρὰ τῦ Κυρίου Δ. Γαλανύλη.

Ἐν Σύρᾳ παρὰ τῦ Κυρίου Ἰωαν. Περίδυ.

Ἐν Σάμῳ παρὰ τῦ Κυρίυ Μιχαὴλ Νικολαΐδυ.

Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῦ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῦ Κυρίου Γ. Ν. Ῥαφτάνη.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ

Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῦ Κ. Ἀσωπίου.

Ἐν Π. Πάτραις παρὰ τῦ

Ἐν Μεσολογγίῳ παρὰ τῦ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῦ

Ἐν Κωνσαντινουπόλει παρὰ τῦ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῦ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν Προσφώνησιν πρὸς τὺς Ὁμογενεῖς καὶ Φιλέλληνας . . . — Σελὶς 5. στίχος 10. ἀντὶ "καθὸ βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα·,, ἀνάγνωθι, "καθὼς καὶ βιβλιοπῶλαί τινες τὸ ἐπάγγελμα βεβαίωσαν.,,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας